Giới thiệu

Câu chuyện mở ra với bối cảnh tại một khu tứ hợp viện cổ kính ở Bắc Kinh những năm 80.

Vương Diệp, một thanh niên tuấn tú với vẻ ngoài thư sinh, tỉnh dậy và nhận ra mình đã xuyên không vào thế giới của bộ tiểu thuyết nổi tiếng "Ma Thổi Đèn", cụ thể là phần "Vân Nam Trùng Cốc".

Trong thế giới này, anh đóng vai trò là biểu đệ (em họ) của Vương Bàn Tử - một trong ba thành viên của bộ ba Mạc Kim Giáo Úy lừng danh.

Ngay khi vừa tỉnh dậy, Vương Diệp kích hoạt "Hệ Thống Đạo Mộ".

Gói quà tân thủ mang lại cho anh những năng lực phi phàm: sự thừa kế của Võ Đang Vương Dã (từ bộ "Nhất Nhân Chi Hạ") với tuyệt kỹ Phong Hậu Kỳ Môn, cùng với Huyết Mạch Long Vương.

Huyết mạch này không chỉ giúp anh bách độc bất xâm, có thể trấn áp các loài độc trùng mãnh thú, mà còn cho phép anh thôn phệ sinh linh để gia tăng sức mạnh và đoạt lấy kỹ năng của chúng.

Với vẻ ngoài là một sinh viên đại học nông nghiệp vô hại, Vương Diệp giấu kín sức mạnh bá đạo của mình, quyết định gia nhập cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương trong chuyến hành trình đầy hiểm nguy đến Vân Nam để tìm Mộc Trần Châu nhằm giải lời nguyền Đả Nhãn.

Hành trình bắt đầu đầy sóng gió ngay từ khi đặt chân đến đất Vân Nam.

Trên đường đi, nhóm người vô tình đụng độ với những bức tượng đá chứa đầy cổ trùng.

Vương Diệp lần đầu tiên ra tay cứu Vương Bàn Tử khỏi nọc độc chết người và âm thầm thôn phệ đám trùng để tích lũy điểm kinh nghiệm.

Sự hiểu biết uyên bác và khả năng y thuật, nhận biết côn trùng của Vương Diệp khiến Hồ Bát Nhất và Shirley Dương vô cùng kinh ngạc và nể phục.

Để tránh đường núi hiểm trở, nhóm quyết định đi đường thủy xuyên qua Già Long Sơn.

Tại đây, họ đối mặt với những thử thách kinh hoàng đầu tiên: những xác người treo ngược hóa thành thủy trệ phong (một loại trùng nước), trăn khổng lồ Thanh Lân và đàn cá ăn thịt Đao Xỉ Khuê Ngư.

Giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Vương Diệp không còn giấu diếm toàn bộ thực lực.

Anh sử dụng các quẻ trong Phong Hậu Kỳ Môn như "Khôn Tự - Thổ Hà Xa" để điều khiển đất đá, "Tốn Tự - Ngưng Không" để di chuyển trên mặt nước, và dùng Huyết Mạch Long Vương để trấn áp quần thú.

Anh dễ dàng tiêu diệt trăn tinh và thu được thanh bảo đao Đại Việt Long Tước từ hệ thống.

Sau khi thoát khỏi động nước, nhóm tiến vào khu rừng nguyên sinh rậm rạp đầy chướng khí.

Họ tìm thấy một cây đa cổ thụ khổng lồ nuốt chửng xác một chiếc máy bay vận tải Mỹ bị rơi từ thế chiến.

Tại đây, Vương Diệp phô diễn kỹ năng xạ thủ thần sầu khi dùng súng Thompson tiêu diệt đàn điêu hào (cú khổng lồ) tấn công nhóm.

Không chỉ vậy, họ còn phát hiện một quan tài bằng ngọc màu máu nằm trong thân cây, bên trong chứa xác một đại tế tư của Hiến Vương đã hòa làm một với trăn tinh.

Vương Diệp dùng hỏa lực và thuật pháp tiêu diệt cái xác tà dị này, mở ra manh mối về sơ đồ lăng mộ.

Thử thách lớn nhất ập đến khi nhóm tiến vào Hồ Lô Động.

Tại đây, họ chạm trán với Hoắc Thị Bất Tử Trùng – một quái vật khổng lồ sống từ thời tiền sử, được Hiến Vương cải tạo thành cỗ máy giết người với lớp giáp đồng và khả năng phun khói độc đỏ rực.

Con quái vật này bất tử nhờ vào việc ăn các nữ thi trôi sông để hồi phục.

Trong trận chiến sinh tử, Vương Diệp đã sử dụng tuyệt kỹ tối thượng "Loạn Kim Thác" để ngưng đọng thời gian trong chốc lát, kết hợp với sức mạnh Long Vương Nguyên Thần tăng gấp ba lần thể chất, tung ra cú đấm thôi sơn đảo hải nghiền nát đầu quái vật.

Sau khi tiêu diệt và thôn phệ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Vương Diệp nhận được kỹ năng "Bất Tử Chi Lực", cho phép tái sinh các bộ phận cơ thể.

Vượt qua Hồ Lô Động, nhóm Mạc Kim Giáo Úy cuối cùng cũng nhìn thấy Thiên Cung Minh Lâu – cung điện tráng lệ được xây dựng cheo leo trên vách núi giữa cầu vồng rực rỡ.

Vương Diệp nhanh chóng thu thập Thiên Niên Nhục Khuẩn (một loại thần dược) và dẫn dắt cả nhóm leo lên Minh Lâu.

Tại đại điện, không khí âm sâm quỷ dị bao trùm với hàng loạt tượng đồng và đỉnh đồng dùng để tế lễ.

Cao trào của đoạn trích dừng lại ở Hậu Điện, nơi đặt những chiếc quan tài và bích họa kỳ bí.

Trong bóng tối u ám, một tiếng cười lạnh lẽo, ma quái vang lên.

Đèn pin quét qua trần nhà, soi rọi vào một bóng đen treo lơ lửng: một thi thể mặc áo đỏ thẫm như máu, mái tóc đen dài che kín mặt.

Đột nhiên, cái đầu của thi thể xoay ngược lại 180 độ, để lộ khuôn mặt trắng bệch với nụ cười quỷ dị, tạo nên một cảnh tượng kinh hoàng tột độ: "Xích y hung, tiếu diện thi" (Áo đỏ là đại hung, xác chết biết cười).

Cuộc chiến thực sự với những thế lực tâm linh trong lăng mộ Hiến Vương giờ đây mới chính thức bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 896: Báo thù "Chỉ cần anh có thể giúp tôi giải quyết vấn đề ở đây, sau khi ra ngoài, bất kể anh đưa ra điều kiện gì, tôi cũng có thể đồng ý, bao gồm cả các cơ quan bẫy ở đây, tôi cũng có thể giúp anh phá giải trước!" Trên mặt Triệu Dịch Vũ tràn ngập sự chân thành.

Chương 820

Chương 821

Chương 898: Tinh Tâm Sách Họa Tức là, bên trong thứ này sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề nào.

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1

"Biểu đệ, cậu là sinh viên đại học đầu tiên của Vương gia chúng ta đấy, cái chỗ Vân Nam đó quá nguy hiểm, nếu cậu xảy ra chuyện gì, tôi biết lấy mặt mũi nào đi gặp dì đây." Kinh đô cũ, một tòa tứ hợp viện.

Dưới gốc cây hạnh, một chiếc bàn đá.

Một thanh niên áo trắng dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, mang lại cho người ta một loại khí chất lười biếng nhưng lại thoát tục.

Người ra vào tứ hợp viện đều không kìm được mà dừng mắt trên mặt cậu ta vài giây.

Bởi vì người thanh niên này thực sự quá đẹp trai.

Người đang nói chuyện là một gã béo mặc chiếc áo khoác quân đội cũ kỹ, bề ngoài trông có vẻ hàm hậu. "Vãi thật.

Mình đang ở đâu thế này?" Vương Diệp mở mắt, ngơ ngác nhìn phong cách kiến trúc chỉ có ở thế kỷ trước này.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng hệ thống vang lên bên tai. "Chúc mừng ký chủ, thành công tiến nhập thế giới Đạo Mộ!

Lập tức cung cấp cho ký chủ gói quà tân thủ lớn, vui lòng chờ trong giây lát!" Vương Diệp sững sờ!

Hệ thống?

Cái này chẳng phải là trang bị tiêu chuẩn của xuyên không sao?

Mình cũng đâu có cứu bà cụ, cũng không bị tai nạn xe, càng không bị sét đánh trúng, sao lại xuyên không thế này?

Trong ký ức, cậu cuối cùng cũng đợi được hai năm mới ra phim "Ma Thổi Đèn: Vân Nam Trùng Cốc", thế là thức đêm cày phim.

Chắc là xem hết số tập đã ra, tắm rửa xong, Vương Diệp nằm trên giường chuẩn bị hồi tưởng lại tình tiết vừa rồi.

Nhưng vừa tỉnh dậy, bản thân cư nhiên lại xuất hiện ở tứ hợp viện tại Kinh đô cũ thế kỷ trước!

Thật sự thần kỳ, không ngờ thức đêm cày phim cũng có thể xuyên không, các anh em học được chưa hả?

Hơn nữa, từ từ khóa "Vân Nam Trùng Cốc" trong lời gã béo vừa rồi, Vương Diệp biết được hai điểm.

Điểm thứ nhất, mình là biểu đệ của Vương Bàn Tử.

Điểm thứ hai, cốt truyện hiện tại là tổ đội ba người Hồ Bát Nhất đã có được tấm bản đồ da người, chuẩn bị đi Vân Nam Trùng Cốc.

Thế thì bay thôi.

Đây mẹ nó chính là cốt truyện kích thích nhất.

Bản thân thân là một trong đại quân xuyên không an lạc, kiểu gì cũng phải quậy cho Hiến Vương mộ long trời lở đất mới hợp cách chứ. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được gói quà tân thủ lớn." [Gói quà tân thủ tự động mở ra.] [1.

Truyền thừa Vũ Đang Vương Dã.] [2.

Ký chủ nhận được tinh thông súng đạn, tinh thông cách đấu, tinh thông giám định cổ vật, tinh thông lịch sử.] [3.

Năm mươi mét khối không gian hệ thống.] Tiếng máy móc của hệ thống vang lên liên tục trong đầu, Vương Diệp cảm giác mình như được hạnh phúc bao vây.

Vũ Đang Vương Dã, truyền nhân của Phong Hậu Kỳ Môn - một trong Bát Kỳ Kỹ!

Phong Hậu Kỳ Môn, ta tức là phương vị, ta tức là cát hung!

Thiên địa trong tay, hóa ngô vi vương!

Kiếp trước, tuy tên mình và Vương Dã rất giống nhau, nhưng lại chẳng có điểm nào giống Vương tổng cả.

Tất nhiên, trừ việc đều là đàn ông. "Hệ thống này không ra gì nhỉ, Kỳ Lân huyết mạch là thứ cần phải có của dân xuyên không trộm mộ, sao tôi lại không có?

Hệ thống, có phải ngài phát nhầm quà không?" Vương Diệp thầm nghĩ. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được Long Vương huyết mạch, có muốn dung hợp không?!" Vương Diệp nhướng mày, hệ thống thật biết chiều lòng người. "Dung hợp!" Sau đó, cậu trực tiếp chọn dung hợp.

Oanh!!!

Gần như ngay khoảnh khắc đó, máu trong cơ thể tăng tốc lưu thông, cả cơ thể trở nên nóng rực.

Theo dòng máu chảy xiết, da dẻ, cơ bắp của cậu đều trở nên dày đặc, rắn chắc hơn trong quá trình tôi luyện này.

Cơ bắp toàn thân trở nên săn chắc như từng khối đá, ngũ quan cũng càng thêm góc cạnh rõ ràng!

Một hình xăm rồng thần bá khí phi phàm xuất hiện trên ngực cậu.

Trong nháy mắt, cậu cảm thấy trong cơ thể mình xuất hiện một luồng năng lượng thần bí, trực quan hơn chính là mẫn cảm hơn ngày thường!

Ví dụ như, hiện tại ngay cả con kiến nhỏ dưới gốc cây hạnh đang khiêng thức ăn, cậu dường như cũng có thể cảm nhận rõ ràng! [Ký chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Vũ Đang Vương Dã [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch [Vật phẩm]: Không [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng nhóm Hồ Bát Nhất thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Đối với nhiệm vụ chính tuyến này, hiện tại Vương Diệp có thể nói là tự tin tràn đầy.

Bản thân hiện tại đã là truyền nhân Phong Hậu Kỳ Môn, một chiêu Thái Cực Quyền phút mốt đấm nổ quái vật trong Trùng Cốc. "Biểu đệ!

Chúng ta còn chưa đi Vân Nam đâu, sao cậu cứ như trúng cổ thuật thế.

Không được không được, cậu tuyệt đối không thể đi Vân Nam, ngày mai cậu về trường học cho tôi." Đột nhiên, chỉ thấy một bàn tay túm lấy vai Vương Diệp lắc lư, phát ra giọng nói ồm ồm. "Biểu ca, em nhớ anh còn nợ em hai nghìn tệ.

Chỉ cần anh đồng ý cho em đi Vân Nam cùng mọi người, số tiền này, xóa bỏ." Vương Diệp thản nhiên nói.

Dù là kế thừa ký ức hay xem tiểu thuyết, cậu đều biết tính cách của Vương Bàn Tử.

Tham tài, giảo hoạt, lương thiện, chính nghĩa, trọng tình nghĩa.

Tính cách mâu thuẫn như vậy, chỉ mình hắn có. "Cái này..." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, có chút do dự.

Tiền và biểu đệ cái nào quan trọng hơn?

Hay là tung đồng xu xem sao?

Không được, biểu đệ mình nhất biểu nhân tài, lại là sinh viên đại học, mình không thể để nó đi Vân Nam mạo hiểm.

Ngay khi hắn định từ chối, Vương Diệp lại nói: "Biểu ca anh yên tâm, em học đại học nông nghiệp, chính là đi Vân Nam thu thập một số mẫu bướm hồ điệp quý hiếm.

Đến lúc đó em lấy mẫu bướm đi tham gia cuộc thi, giải nhất có bốn nghìn tệ, đoạt giải em chia anh một nửa." Vương Diệp lần nữa dùng hai nghìn tệ dụ dỗ Vương Bàn Tử. "Được!

Nhưng nói trước nhé, đến Vân Nam cậu nhất định phải theo sát tôi, phải nghe lời tôi, biết chưa." Trầm tư giây lát, Vương Bàn Tử gật đầu. "Biểu ca, em biết rồi!" Vương Diệp cười nói. "Được, thu dọn hành lý đi.

Hai nghìn tệ thuê một Mô Kim Hiệu Úy làm vệ sĩ, về trường đủ cho cậu chém gió rồi." Vương Bàn Tử trước khi đi vỗ vỗ vai Vương Diệp, không quên khoác lác.

Vương Diệp bĩu môi, có chút cạn lời.

Còn Mô Kim Hiệu Úy nữa, nếu không có Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, ông biểu ca này ước chừng đều biến thành tống tử rồi. "Không biết Phong Hậu Kỳ Môn mạnh cỡ nào?" Nhìn Vương Bàn Tử rời đi, Vương Diệp lẩm bẩm.

Lúc xem anime *Nhất Nhân Chi Hạ*, nhân vật Vương Diệp thích nhất chính là Vương Dã.

Phong Hậu Kỳ Môn quá mức ngầu lòi.

Đặc biệt là lãnh địa Phong Hậu Kỳ Môn: Lãnh địa của ta, ta là chúa tể.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Diệp không khỏi nóng lên, trong đầu ảo tưởng cảnh đại triển thân thủ tại Vân Nam Trùng Cốc.

Sau đó, cậu đứng thẳng dậy, xử lý "Thái Cực Quyền Pháp" trong đầu, thân ảnh uyển chuyển như mây trôi nước chảy.

Cất bước vẽ Thái Cực, đẩy tay xoay về phía trước, xoay người đẩy chưởng, chân đạp Âm Dương Thái Hư Bộ, mỗi một quyền đều như ẩn chứa chân lý âm dương giao thế.

Theo việc liên tục đánh ra Thái Cực Quyền, luồng kình lực thần bí ẩn chứa trong khí huyết cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển.

Còn phải nói, kế thừa truyền thừa của Vũ Đang Vương Dã, trên người Vương Diệp có một loại khí chất cao nhân đạo sĩ hạ sơn.

Cộng thêm dung mạo của cậu lúc này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: Sát thủ thiếu nữ!

Mỗi một quyền đánh ra, đều phảng phất tùy tâm mà thành, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác sâu không lường được.

Gió xung quanh dường như tĩnh lại.

Lá hạnh xào xạc rơi xuống mặt đất.

Một chân đạp qua, lại là phiến lá không chạm thân. "Bàn Tử, gọi biểu đệ cậu vào đi?

Biểu..." Hồ Bát Nhất cầm một cái ba lô, trong tay không biết đang nghịch món đồ cũ gì, đi ra nói với Vương Diệp.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn sững sờ tại chỗ.

Đồng tử trong mắt không ngừng phóng to, như thể gặp ma vậy.

Màn này, cả đời khó quên.

Vương Diệp đang vong ngã đánh Thái Cực Quyền dưới gốc cây hạnh trong sân.

Chân vẽ Thái Cực, tay họa âm dương, theo từng bước chuyển dời, lá rụng xung quanh dường như bị một luồng khí kình vô danh kéo theo, thế mà lại xoay tròn quanh người cậu.

Cứ như thể xung quanh cậu có một luồng khí lưu vô danh đang chuyển động. "Phù!" Theo nấm đấm cuối cùng đánh ra, lá rụng lả tả xuống đất, thu hồi quyền thế, lòng bàn tay hướng lên trời, trong miệng Vương Diệp thở ra một luồng khí kiếm màu trắng nhàn nhạt.

Khí huyết trong cơ thể lưu chuyển, bất tri bất giác trở nên ngưng luyện hơn. "Anh là Hồ Bát Nhất, Hồ đại ca phải không, tôi thường nghe biểu ca nhắc đến anh." Vương Diệp cũng nhìn thấy Hồ Bát Nhất, nhiệt tình chào hỏi, đi thẳng về phía hắn.

Nhìn Vương Diệp đi tới, thân thể Hồ Bát Nhất cứng đờ, hồi lâu mới hoàn hồn, đồng thời cảm khái: "Bàn Tử à Bàn Tử, người so với người đúng là tức chết người." "Ngoan ngoãn, tên Vương Bàn Tử kia không phải nhặt được từ thùng rác đấy chứ, tuy nói huyết mạch biểu huynh đệ không gần, nhưng cũng không khoa trương đến mức này chứ?" Hồ Bát Nhất có chút hai mặt nhìn nhau.

Bởi vì Vương Diệp đi tới gần, hắn mới nhìn rõ gương mặt này hấp dẫn đến mức nào, ngay cả hắn là một gã đàn ông sắt đá từng đi lính cũng có chút suy nghĩ kỳ quái. "Hồ đại ca, chúng ta vào trong thôi." Vương Diệp cảm thán một tiếng, sờ sờ mặt mình, đẹp trai quá cũng hơi nguy hiểm. "Đi đi đi, đã là biểu đệ của Vương Bàn Tử, vậy thì mọi người đều là người một nhà." Hồi thần lại, Hồ Bát Nhất rất nhiệt tình chào đón Vương Diệp vào nhà, đồng thời không quên hét lớn một tiếng: "Shirley Dương, Vương Bàn Tử, mau ra đây nghênh đón họa thủy này." Nghe vậy, Vương Diệp chỉ biết nhún vai. "Lão Hồ, hôm nay sao cậu cứ giật mình thon thót thế, cái gì mà họa thủy, ngày mai chúng ta đi Vân Nam rồi, đừng nói lung tung mấy câu đó.

Tục ngữ nói, linh thiêng không linh lại linh cái xấu." Vương Bàn

Tử quay lưng về phía Vương Diệp và Hồ Bát Nhất, dường như đang cắm cúi thu dọn hành lý, miệng còn lẩm bẩm: "Vân Nam chỗ đó nhiều trùng, đống thịt mỡ này của Bàn gia tôi không chịu nổi cắn đâu." "Đúng là một họa thủy thật." Shirley Dương ngẩng đầu liền nhìn thấy Vương Diệp, mắt chợt sáng lên, thầm nghĩ: Một người đàn ông tuấn tú.

Vương Diệp cũng nhìn thấy Shirley Dương, nữ tính duy nhất trong bộ ba Mô Kim, thân phận cũng vô cùng bí ẩn.

Chỉ thấy Shirley Dương buộc tóc đuôi ngựa, làn da màu lúa mạch, dáng người kiện mỹ, dung nhan tú lệ, không giống dàn mỹ nữ da trắng bóc kiếp trước, trái lại có một hương vị rất riêng. "Họa thủy gì cơ?" Vương Bàn Tử dọn xong hành lý, quay đầu lại hỏi. "Hồng nhan họa thủy." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đồng thanh nói.

Vương Diệp sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng.

Lúc này Vương Bàn Tử mới tỉnh ra, nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương Diệp, quàng vai cậu, hơi ngẩng đầu, đắc ý nói: "Thế nào, biểu đệ Vương Diệp của tôi đẹp trai chứ?

Nhớ năm đó tôi và biểu đệ được mệnh danh là Vương gia song kiều, đi trên phố, bao nhiêu cô nương tung hoa cho chúng tôi." Vương Diệp cao một mét tám lăm, Vương Bàn Tử chỉ tầm một mét bảy bảy.

Hai người vai kề vai rõ ràng có chút buồn cười. "Ha ha ha, biểu đệ cậu có người tung hoa thì chúng tôi đều tin, còn Bàn Tử cậu hả...

Sợ không phải là tung tiền giấy đấy chứ." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều cười trêu chọc.

Nhìn ba người cười nói vui vẻ trước mặt, Vương Diệp biết bọn họ thực sự coi mình là người nhà. "Cút đi, Bàn gia tôi sống lâu trăm tuổi.

Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử còn đang đợi chúng ta ở Mỹ Vị Trai, tranh thủ thời gian, bụng tôi đói đánh trống rồi đây." Vương Bàn Tử lật mắt trắng, hắn sớm đã quen bị Shirley Dương và Hồ Bát Nhất trêu chọc.

Mỹ Vị Trai.

Vương Diệp cùng nhóm Hồ Bát Nhất đến cửa Mỹ Vị Trai, cậu quan sát tòa kiến trúc cổ kính này, tổng thể toát lên vẻ ung dung hoa quý, chỗ nào cũng lộ ra khí phái hoàng gia.

Nghe nói Mỹ Vị Trai trước đây chỉ cung cấp cơm cho các bậc đạt quan quý nhân, chỉ là sau giải phóng đổi chủ, hiện tại chỉ cần có tiền là có thể đến ăn. "Chậc chậc.

Đại Kim Nha lần này xuống vốn gốc rồi, xem Bàn gia tôi lần này không chém hắn một bữa." Vương Bàn Tử xoa tay, nước miếng sắp chảy ra rồi.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều giữ khoảng cách với hắn, thực sự quá mất mặt.

Nói xong, bốn người liền bước vào Mỹ Vị Trai. "Hồ gia, Dương tiểu thư, Bàn Tử, ở đây." Vừa bước vào quán cơm liền nghe thấy tiếng gọi.

Vương Diệp nhìn theo hướng âm thanh, một người dáng vẻ nho nhã, mặc vest kẻ sọc, giống người có học thức, chỉ là vừa mở miệng, chiếc răng vàng chóe kia lại mang đến cảm giác không hài hòa.

Người này là Đại Kim Nha.

Người còn lại, ăn mặc giản dị, thậm chí có thể nói là rách rưới, mặt vàng vọt gầy gò, đeo kính râm, cả người trông như một thầy bói, lại giống như một gã ăn mày.

Chương 2

Nhưng Vương Diệp biết, đây chính là thủ lĩnh Tả Lĩnh đại danh đỉnh đỉnh - Trần Ngọc Lâu, hiện tại cũng gọi là Trần Hạt Tử.

Trần Ngọc Lâu cảm giác có người đang chăm chú nhìn mình, cũng quay đầu hướng tới, "nhìn" thấy Vương Diệp, tấm thân còng xuống bỗng chốc thẳng tắp.

Kính râm lóe lên một tia sáng quỷ dị.

Hắn đưa tay phải ra, năm ngón tay bấm đốt nhanh chóng. "Sao có thể...

Sao có thể..." Cảnh này không bị Vương Diệp chú ý tới, hơn nữa cho dù nhìn thấy, cậu cũng không biết Trần Hạt Tử đang làm gì.

Bốn người nhập tọa, bắt đầu chuyện trò trên trời dưới biển. "Bàn gia, đây thực sự là biểu đệ anh à!?" Đại Kim Nha vừa mở miệng lại là câu hỏi này. "Vãi, hôm nay các người có phải thông đồng với nhau không, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng hỏi tôi như vậy.

Sao nào, chẳng lẽ tôi còn lừa các người." Vương Bàn Tử kéo dài mặt ra, nói. "Bàn Tử, không phải Đại Kim Nha tôi không tin anh, mà là hai người các anh vị chi cũng quá... cái đó rồi." Đại Kim Nha gắp một miếng thịt bò bỏ vào bát Vương Bàn Tử, ra hiệu cho hắn bớt giận. "Tôi cũng không phải loại người bụng dạ hẹp hòi." Vương Bàn Tử ngoài miệng nói vậy, nuốt chửng miếng thịt bò, lại nói: "Được rồi, giới thiệu với mọi người một chút, đây là Vương Diệp, biểu đệ ruột của tôi, sinh viên tài năng của đại học nông nghiệp." "Không tầm thường, sinh viên đại học hiếm có đấy.

Vương lão đệ, cậu có ý định làm thêm không, tôi trả cậu ba trăm một tháng, cậu chẳng cần làm gì cả, cứ đứng ở cửa tiệm tôi là được."

Đại Kim Nha cười nói với Vương Diệp. "Tạm thời em chưa có ý định này, bài vở ở trường bận rộn, lần sau có cơ hội sẽ làm." Vương Diệp xua tay, xin lỗi.

Một tháng ba trăm, một năm là ba nghìn sáu.

Thời đại này hộ vạn tệ đã là thượng lưu, quả nhiên Đại Kim Nha là một đại thổ hào. "Đáng tiếc, quá đáng tiếc.

Cậu mà đứng cửa tiệm tôi, tôi đã tưởng tượng ra cảnh cái cửa nhỏ bị các cô nương chen vỡ rồi." Đại Kim Nha thở dài thườn thượt, thẳng thắn nói đáng tiếc. "Được rồi, lần này là có việc chính, không phải thực sự đến ăn cơm tán gẫu.

Trần lão gia tử, ngài chỉ điểm cho chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc này của bọn tôi một chút đi." Hồ Bát Nhất mở lời.

Tức thì, không khí trở nên có chút áp lực. "Vân Nam Trùng Cốc này, nói đẹp cũng đẹp, nói hiểm cũng hiểm, lần trước tôi đi Trùng Cốc đến nay đã mấy chục năm.

Nhớ năm đó..." Trần Ngọc Lâu thổn thức một hồi, bắt đầu hồi ức chuyện xưa.

Ông ta đại khái giao đãi mấy điểm.

Đầu tiên là chướng khí sương mù trắng, là "đằng vân" do Hiến Vương thiết lập trấn thủ lăng mộ, bao quanh vương mộ.

Thứ hai, Hiến Vương mộ nằm ở thủy long vựng.

Thứ ba, vật tà dị ở Trùng Cốc rất nhiều. "Tóm lại, chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc lần này của các người, chính là cửu tử nhất sinh." Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói, trong giọng nói tràn ngập cảm khái anh hùng xế chiều. "Nghe ngài nói thế, tôi nghĩ hay là ở lại kinh thành sống yên ổn mấy năm cho xong." Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán. "Quá hung hiểm." Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt nghiêm túc.

Shirley Dương tuy không nói gì, nhưng cô càng biết chuyến đi này nguy hiểm thế nào, bởi vì cha cô từng đi qua.

Đại Kim Nha trầm mặc không nói, thần sắc nghiêm nghị.

Vương Diệp thì nhìn Trần Ngọc Lâu, cậu luôn cảm thấy Trần Hạt Tử này dường như còn lời gì muốn nói.

Quả nhiên, Trần Ngọc Lâu nói câu tiếp theo: "Bất quá, cát nhân tự có thiên tướng, chuyến này các cô cậu có quý nhân tương trợ, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn." Nói xong, ánh mắt cố ý dừng lại trên người Vương Diệp. "Quý nhân tương trợ?" Hồ Bát Nhất tay sờ cằm, cẩn thận ngẫm nghĩ câu nói này, Trần lão gia tử sẽ không tùy tiện mở miệng.

Quý nhân.

Hoặc là đến Vân Nam Trùng Cốc rồi mới gặp.

Hoặc là hiện tại đã gặp.

Vậy thì... biểu đệ của Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất chấn động trong lòng, nhớ tới cảnh vừa rồi ở cây hạnh nhìn thấy Vương Diệp thi triển quyền pháp vô cùng huyền ảo.

Đáp án dường như đã nổi lên mặt nước.

Còn về việc có phải hay không, đợi thời gian kiểm chứng.

Mà Shirley Dương thì càng thông minh, cô sớm đã chú ý tới việc Trần Ngọc Lâu từ lúc Vương Diệp vào Mỹ Vị Trai, ánh mắt cứ thỉnh thoảng lượn lờ trên người biểu đệ của Bàn Tử.

Cô cũng đoán người quý nhân này có lẽ liên quan đến Vương Diệp.

Người thanh niên này, quả thực không đơn giản! "Đã có Trần lão gia tử lên tiếng, nói mọi người có quý nhân tương trợ, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn, vậy còn sợ gì nữa.

Nên ăn cứ ăn, nên uống cứ uống.

Ông chủ, cho thêm năm đĩa thịt dê loại thượng hạng." Đại Kim Nha lộ ra cái răng vàng cười nói, đồng thời nhiệt tình gắp một miếng thịt bò vào bát Vương Diệp.

Trong mắt gã lướt qua Vương Diệp.

Ở thế kỷ trước tại kinh thành có thể lăn lộn đến phong sinh thủy khởi, tuyệt đối không phải hai chữ vận khí có thể khái quát.

Đại Kim Nha có thể nói là một trong những người không đơn giản nhất *Ma Thổi Đèn*.

Mà người này hiện tại đang cẩn thận quan sát Vương Diệp.

Kinh nghiệm từng trải bao năm qua khiến gã càng cảm thấy người thanh niên trước mắt này càng không đơn giản.

Cái loại tâm tính bình tĩnh không tranh này, luôn mang lại cho người ta cảm giác đại khủng bố như rồng lặn vực sâu. "Đúng đúng đúng, Đại Kim Nha anh rốt cuộc cũng nói được một câu dễ nghe, mọi người mau ăn đi, thịt bò dai hết rồi." Chỉ thấy Vương Bàn Tử cầm đũa lên, chọc thẳng vào nồi lẩu, một chiêu "hải để lao nguyệt", ba lát thịt bò liền biến mất.

Thấy vậy, mọi người có chút cạn lời.

Vương Diệp mỉm cười.

Không hổ là cây hài của nhóm Mô Kim.

Nửa giờ sau, mọi người đều cơm no rượu say. "Các vị, chuyến đi này hung hiểm, thiết nhớ không thể lỗ mãng.

Tốt nhất là giấu giếm thân phận, cẩn thận hành sự." Trần Ngọc Lâu u u mở miệng. "Được, Trần lão gia tử, Lão Kim, ngày mai bốn người bọn tôi sẽ khởi hành đi Vân Nam, đợi chúng tôi khải hoàn trở về, chúng ta lại nâng ly tán anh hùng." Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Đã quyết định đi, Hồ Bát Nhất hắn sẽ không sợ. "Nào, trước khi đi để lão đầu tôi pha cho các người một ấm trà tiễn hành." Trần Ngọc Lâu nói, cầm lấy một cái ấm trà màu tím, mở nắp trà, lại dùng nước sôi tráng trà.

Một màn đơn giản này, trong mắt Vương Diệp lại có ý vị khác.

Mấy người uống trà xong, liền chuẩn bị ai đi đường nấy.

Cửa Mỹ Vị Trai. "Hồ đại ca, chị Dương, biểu ca, em hình như có món đồ rơi dưới gầm bàn, mọi người về trước đi." Vương Diệp dừng bước, nói. "Biểu đệ à, cái tật hay quên đông quên tây hồi nhỏ của cậu vẫn chưa sửa sao?

Lần này đi Vân Nam cùng tôi, học hỏi biểu ca cậu nhiều vào." Vương Bàn Tử lại bắt đầu khoác lác. "Bàn Tử, thôi đi cha nội.

Hôm nay có phải chỉ lo uống rượu không ăn thức ăn không, loại lời này anh cũng nói ra được, tôi cũng thấy xấu hổ thay cho anh." Hồ Bát Nhất trêu chọc. "Lão Hồ, sao anh có thể nói Bàn Tử như thế.

Bàn Tử trước giờ ăn thức ăn không uống rượu, nếu không sao có được cân nặng này?" Shirley Dương cũng không nhịn được cười nói. "Mấy... mấy người, đôi cẩu nam nữ này, cân nặng của Bàn gia tôi trêu ai chọc ai hả." Vương Bàn Tử dở khóc dở cười, đuổi theo Hồ Bát Nhất và Shirley Dương giả vờ muốn đánh bọn họ. "Ha ha...

Giảm béo đi, anh chạy không lại bọn tôi đâu." Vương Diệp nhìn ba người rời đi, cậu biết dụng ý của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, dù sao IQ và EQ của hai người sao có thể không biết cậu đang nói dối.

Họ cố ý dẫn Bàn Tử đi, chính là tạo cơ hội cho cậu.

Chương 3

Quay lại Mỹ Vị Trai, quả nhiên thấy Trần Ngọc Lâu đang nhìn mình chằm chằm. "Trần lão gia tử." Vương Diệp đi đến trước mặt ông, cúi người chào.

Vị thủ lĩnh Tả Lĩnh này trọng tình trọng nghĩa, xứng đáng để cậu tôn kính. "Tôi biết ngay chút kỹ xảo nhỏ ấy không qua mắt được cậu." Trần Ngọc Lâu cười nhạt nói. "Trần lão gia tử ngài không thích uống trà, lại dùng trà để tiễn chúng tôi.

Hơn nữa còn đặc biệt dùng bát đựng trà cho tôi, cho nên tôi đoán ngài đây là ý 'vãn lưu' (giữ lại)." Vương Diệp giải thích. "Nhỡ cậu đoán sai thì sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi tiếp. "Thế cũng chẳng sao, có thể trò chuyện vài câu với thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu, là may mắn của tôi." Vương Diệp tự tin đáp. "Ha ha ha, không hổ là người ngay cả tôi cũng không tính ra được, thú vị, thực sự thú vị." Trần Ngọc Lâu bỗng ngẩng đầu cười lớn. "Trần lão gia tử, lời này nghĩa là sao?" Vương Diệp tò mò hỏi. "Trần Ngọc Lâu tôi từ khi mất đi đôi mắt này, liền dựa vào bói toán để duy trì sinh kế, đến nay cũng phải hơn ba mươi năm rồi." Thần tình Trần Ngọc Lâu có chút tang thương, "Ba mươi năm qua, tôi đã tính cho vô số người, vô số việc, cho dù cậu bảo tôi tính xem trong lăng mộ Thiên Cổ Nhất Đế có cái gì, tôi cũng dám nói một hai.

Nhưng mà!" Giọng ông ta đột nhiên lớn lên, dồn dập, sắc bén. "Duy chỉ có cậu, tôi nhìn không rõ." "Trần lão gia tử ngài nói đùa, cháu chỉ là một sinh viên đại học bình thường, không có gì đặc biệt." Vương Diệp cười nói.

Cậu thực ra rất sợ Trần Ngọc Lâu đột nhiên phán một câu "Cậu là người xuyên không". "Trường Giang sóng sau xô sóng trước, chúng tôi già rồi.

Tuy tôi không tính ra cậu, nhưng có thể nhìn trộm một góc, tôi giữ cậu lại, chỉ muốn nói với cậu một câu.

Lai lịch của cậu vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người, đừng tin tưởng bất kỳ ai, cho dù là người thân!!" Câu nói này khiến Vương Diệp hồi lâu không thể hoàn hồn.

Lai lịch siêu hồ tưởng tượng?

Ông ta khẳng định không phải biết chuyện người xuyên không.

Vậy thì chính là cơ thể này bản thân đã có lai lịch cực lớn.

Chẳng lẽ mình còn có thân phận thần bí khác?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nóng lòng muốn biết đáp án, đang định hỏi Trần Ngọc Lâu, lại thấy trước mắt không còn một ai.

Chỉ còn lại một bàn bát đũa bừa bộn.

Mặt trời lặn về tây, thỏ ngọc treo cao.

Trong phòng, Vương Diệp ngồi xếp bằng.

Theo việc cậu không ngừng dung hợp kế thừa Vương Dã, bất tri bất giác, khí chất cả người Vương Diệp, trong vô hình đã thay đổi.

Từ trong ra ngoài, loại tâm tính ung dung và điềm nhiên đó, phảng phất như bẩm sinh đã có, thực sự là Vũ Đang Vương Dã. "Cũng không biết thực lực hiện tại có thể so với Tiểu Ca không." Cảm nhận luồng kình lực trong khí huyết cơ thể, Vương Diệp không khỏi có chút hy vọng. "Haizz, mọi người nói xem chúng ta vì che mắt người khác, cải trang giả dạng bộ quần áo này, mặc lên người Bàn gia tôi sao lại hợp thế nhỉ.

Rất tôn dáng Bàn gia tôi." Vương Bàn Tử đứng trước gương, lắc mông lắc eo, biểu cảm rất tự luyến, động tác càng vô cùng tếu táo. "Nhìn thế nào cũng thấy tinh thần." "Đừng có huyên thuyên nữa, mau thu dọn đi." Hồ Bát Nhất cầm bản đồ da người nói. "Biểu ca, may mà gần đây anh giảm béo, nếu không chị Dương nói suýt chút nữa không mua được quần áo vừa với anh." Vương Diệp cũng phụ họa. "Hai người các cậu đang làm gì thế.

Từ lúc về, một người thì mân mê bản đồ, một người thì như hòa thượng ngồi thiền." Vương Bàn Tử đi về phía hai người. "Cạch." Cửa mở. "Đồ tốt đây, mọi người mau qua xem." Giọng nói kinh hỉ của Shirley Dương vang lên. *** Ngày hôm sau.

Xa xa, núi non sừng sững, quần sơn liên miên, xanh biếc hiểm trở, mây mù lượn lờ, một phái phong quang hiểm hóc.

Một con đường đèo quanh co, như con rắn dài màu vàng đất, uốn lượn trên ngọn núi lớn xanh rì.

Trên con đường quanh co khúc khuỷu này, một chiếc xe trông rách nát, tuổi đời ít nhất mười mấy năm, đuôi xe nhả khói đen, đang một đường tiến về phía trước.

Mặt đường lồi lõm, khắp nơi đều là đá dăm, xe không ngừng xóc nảy.

Trên xe ngồi đầy người, cơ bản đều là dân bản địa.

Chỉ có bốn người ăn mặc trang điểm không giống người xung quanh lắm.

Bốn người này chính là Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Vương Diệp.

Sáng sớm hôm nay, bốn người đã cải trang thành nhân viên Viện bảo tàng tự nhiên, mượn thân phận người bắt côn trùng này làm vỏ bọc, bắt đầu chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc.

Lúc này, Bàn Tử bịt miệng thò đầu ra ngoài cửa sổ, muốn nôn nhưng lại nôn không ra, đành liên tục chửi mắng: "Tên tài xế này thật là khốn nạn, mẹ nó đây là lái xe hay là diễn xiếc khỉ thế?

Sắp ném ông đây xuống sông rồi, lần sau tôi tuyệt đối không đi cái xe rách này nữa." "Bàn Tử, cậu bớt mồm một chút đi.

Cậu nhìn xem người ta Dương tham mưu trưởng và Vương Diệp, ai chẳng thân kiều nhục quý hơn hai chúng ta, họ đều không nói gì, Bàn Tử cậu sao đi cả đường nói nhiều thế?" Hồ Bát Nhất sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt.

Bất quá vẫn theo bản năng nhìn Vương Diệp một cái, trong lòng có chút khâm phục.

Đường đường là một sinh viên đại học, ngồi trong cái xe bẩn loạn kém này, cộng thêm tài xế xóc nảy cả đường, cư nhiên còn bình tĩnh hơn cả tay lão luyện như mình.

Điều này thực sự khiến hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa. "Cái... cái này có thể trách tôi sao, đều tại tài xế." Vương Bàn Tử không còn gì để nói, trong lòng ủy khuất.

Lúc này, bên cạnh có một người buôn lá trà chen lời nói: "Nhìn bộ dạng các người sợ chưa kìa, làm mấy viên thuốc say xe uống đi, ngồi thêm vài chuyến là thấy 'bản trát' (tuyệt) ngay, các người muốn đi đến chỗ nào?" "Đại gia, ông nói cái gì thế!?" Vương Bàn Tử ngơ ngác hét lên.

Hồ Bát Nhất: "..." Người ta mới ba mươi mấy tuổi, chỉ là mặt đen chút thôi, sao lại gọi người ta là đại gia (ông lớn/bác già).

Nhưng hắn cũng nghe không hiểu câu này. "Tôi là nói nhìn bộ dạng khó chịu của các người, chắc chưa ngồi quen loại xe này, quen là được thôi, các người muốn đi đến chỗ nào?" Người buôn trà ngược lại không để ý, đổi sang dùng tiếng phổ thông sứt sẹo trả lời Bàn Tử. "Chúng tôi đến từ Viện bảo tàng tự nhiên Bắc Kinh, muốn đi vào sông Xà bắt bướm hồ điệp, chúng tôi xuống xe ở chỗ núi Già Long phía trước phải không ạ?" Vương Bàn Tử vốn định tranh trả lời, lại bị Hồ Bát Nhất một tay kéo lại, mỉm cười hỏi. "Từ thủ đô đến à!

Thảo nào trông tuấn tú thế, da mịn thịt mềm." Người buôn trà nhìn Vương Diệp, có chút cảm thán.

Thực ra đa số ánh mắt của mọi người trên xe đều bị Vương Diệp thu hút, thậm chí không thiếu thiếu nữ người Mèo đang độ tuổi xuân thì.

Tuy nhiên, tâm tư Vương Diệp hoàn toàn không ở đây.

Cậu khẽ nheo mắt, lĩnh hội những thứ hệ thống tặng hôm qua. [Ký chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Vũ Đang Vương Dã [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch [Vật phẩm]: Không [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng nhóm Hồ Bát Nhất thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Sau khi toàn bộ kế thừa Vũ Đang Vương Dã, Vương Diệp cảm giác trong đầu mình có thêm rất nhiều kỹ năng thuật sĩ, ví dụ như kỹ năng cậu thích nhất, Khôn Tự - Lamborghini.

Bất quá có kỹ năng mà không dùng được, Vương Diệp cũng khó có thể phát huy toàn bộ, bởi vì cũng giống như một đứa trẻ có được một chiếc xe tăng, nhưng không có sức lực và kỹ xảo thì cũng vô dụng.

Theo Vương Diệp đoán, hiện tại cậu chỉ có thể sử dụng một số kỹ năng nhỏ, còn như Loạn Kim Thác và Phong Hậu Kỳ Môn Lãnh Địa thì tuyệt đối không thể thi triển ra được.

Cậu buộc phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Còn về việc làm thế nào để mạnh lên, hệ thống cũng đã cho cậu phương án giải quyết hoàn mỹ, đó chính là Long Vương huyết mạch.

Lần đầu tiên biết diệu dụng của Long Vương huyết mạch, cậu cũng giật nảy mình, bởi vì thực sự quá nghịch thiên.

Long Vương, áp đảo cả Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Trong *Đạo Mộ Bút Ký*, Trương Khởi Linh chỉ dựa vào Kỳ Lân huyết mạch đã được người ta xưng tụng: Dùng thân phàm nhân sánh vai thần minh.

Vậy thì Vương Diệp mang trong mình Long Vương huyết mạch, càng là vô địch.

Thứ nhất, Long Vương huyết mạch miễn dịch mọi loại độc tố, cũng chính là bách độc bất xâm.

Thứ hai, Long Vương uy áp, trong tình huống thực lực chênh lệch không lớn, có thể dùng huyết mạch trấn áp yêu thú ác linh.

Tại phó bản Vân Nam Trùng Cốc này khẳng định có chỗ dùng lớn.

Thứ ba, có thể thôn phệ sinh linh để nâng cao sức mạnh bản thân, đồng thời có thể nhận được kỹ năng của sinh linh bị thôn phệ.

Lấy một ví dụ rất đơn giản, nếu cậu dùng Long Vương huyết mạch thôn phệ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, không những có thể khiến cậu mạnh hơn, còn có thể nhận được kỹ năng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đương nhiên, không phải thôn phệ tất cả sinh linh đều có thể nhận được kỹ năng, bắt buộc phải là sinh linh đặc thù, nếu không con mèo con chó nào cũng rớt kỹ năng thì thế giới này loạn cào cào từ sớm rồi.

Chậm rãi mở mắt, Vương Diệp xòe lòng bàn tay phải ra, đường chỉ tay lờ mờ nhìn qua giống như một con rồng.

Ý niệm vừa động, Vương Diệp có thể nhìn thấy đường chỉ tay hình rồng này dường như muốn bay ra ngoài, đây chính là phương pháp thôn phệ sinh linh của Long Vương huyết mạch.

Chương 4

Biết được tất cả năng lực nghịch thiên của huyết mạch, Vương Diệp đều nóng lòng muốn đi vào Vân Nam Trùng Cốc để thôn phệ.

Đương nhiên, dục tốc bất đạt, dù sao cũng sắp đến Già Long Sơn, cũng không vội vàng nhất thời.

Vương Diệp có chút tò mò thò đầu ra ngoài.

Chỉ thấy dưới vách núi là dòng sông Lan Thương chảy xiết, vách đá hai bên dựng đứng, thẳng tắp như thiên hiểm, mặt sông cũng không tính là rộng, từ trên cao nhìn xuống, nước sông màu đỏ sẫm, quanh co khúc khuỷu chảy về phương nam.

Quả là một phong quang Trùng Cốc! "A thúc, chỗ này cách Già Long Sơn còn xa không?" Vương Diệp hiếm khi mở miệng nói.

Lúc này, Shirley Dương cũng mở mắt, hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng chuyển tầm mắt qua.

Bọn họ cũng muốn biết còn bao xa!

Người buôn trà thấy Vương Diệp đang nói chuyện với mình, không khỏi có chút đắc ý, chỉnh lại tư thế, chỉ một ngọn núi cao bên bờ sông phía xa, nói với ba người: "Không xa đâu, qua khỏi khúc cua kia rồi xuống xe, chính là sông Xà Ba Tử dưới chân núi Già Long, tôi cũng phải đến đó thu mua lá trà, các người đi theo tôi xuống xe là được." Đột nhiên, theo một tiếng vang trầm đục, xe lắc lư dữ dội, dường như đã cán phải thứ gì đó.

Tài xế đạp mạnh phanh, người trên xe đều bị lắc đến thất điên bát đảo.

Trong cảnh gà bay chó sủa, có hành khách gân cổ lên hét: "Cán chết người rồi, cán chết người rồi!" "Tên tài xế thần kinh này lái xe kiểu đó, không cán chết người mới lạ, bộ xương già này của Bàn gia tôi sắp rời ra rồi." Vương Bàn Tử miệng oán trách một hồi, đồng thời không khỏi tò mò ngó ra ngoài, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong ánh mắt Vương Diệp lóe lên một tia vui mừng.

Cơ hội cuối cùng cũng tới!

Trong tầm mắt cậu, trên đường có hai vệt màu xanh lục bắt mắt.

Cuối vệt xanh không phải người, mà là một tượng người bằng đá bị xe tông gãy.

Mật độ dày đặc những con kiết trùng màu trắng bò ra.

Vô số kiết trùng bị bánh xe nghiền nát bét, trên mặt đất có rất nhiều dịch xanh chảy ra từ xác lũ trùng, cảnh tượng buồn nôn đó khiến người ta nhìn mà muốn mửa. "Đúng là xui xẻo, từ đâu chui ra tảng đá mục nát toàn giòi bọ thế này, làm xe của ông đây bị móp một mảng lớn." Mọi người nghe thấy tiếng tài xế chửi bới, cũng không nhịn được xuống xe xem rốt cuộc là chuyện lạ gì.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hai người đều ngồi dựa vào cửa sổ xe, rất dễ dàng nhìn thấy bên ngoài, thế là hai người họ cùng thò đầu ra.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử bịt miệng, sắc mặt trắng bệch: "Mẹ nó, Lão Hồ, Biểu đệ, mọi người xem kia là cái thứ gì, tởm chết đi được." "Hình như là tượng người đá mô phỏng thời Hán, chỉ là bên trong sao lại chứa nhiều trùng như vậy." Cô cũng bị dọa sợ một chút.

Tuyết Lỵ Dương cho dù là nữ trung hào kiệt, gặp phải thứ ghê tởm thế này, cũng sẽ có phản ứng của con gái bình thường. "Tôi xuống xem thử, hai người ở trên xe trông chừng hành lý của chúng ta, tránh để có kẻ muốn đục nước béo cò." Hồ Bát Nhất gật đầu, nhắc nhở một tiếng rồi xuống xe. "Hồ đại ca, tôi cũng theo anh xuống xem." Không đợi Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ngăn cản, Vương Diệp sải một bước dài, trực tiếp từ cửa sổ xe sau nhảy xuống.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

Tuyết Lỵ Dương: "Bàn Tử, sao tôi cảm thấy biểu đệ của anh càng giống Mô Kim Hiệu Úy hơn, còn tích cực hơn cả chúng ta vậy?" "Bình thường thôi, biểu đệ tôi từ nhỏ đã thích hoa cỏ chim chóc các loại, nếu không cũng sẽ chẳng thi vào đại học nông nghiệp." Vương Bàn Tử nói: "Dì tôi bảo, biểu đệ tôi từ nhỏ đã đứng nhất lớp, mỗi ngày nhận được mấy chục bức thư tình, thi đại học lại càng siêu quần bạt tụy, thi Thanh Hoa cũng không thành vấn đề." Thần tình của Vương Bàn Tử có chút hâm mộ, nhưng nhiều hơn là kiêu ngạo, cảm thấy tự hào vì Vương Diệp. "Vương Diệp lợi hại vậy sao." Tuyết Lỵ Dương tán thán không thôi.

Thời đại này người đi học rất ít, sinh viên đại học càng ít, mà trải nghiệm này của Vương Diệp đã là nghiền ép những người cùng trang lứa rồi.

Bên kia, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đều đã xuống xe.

Hai vệt dài màu xanh lục rất bắt mắt.

Đồng thời trong không khí di mạn mùi vị khiến người ta buồn nôn.

Vương Diệp nén sự khó chịu, đi lại gần xem, rất nhanh đã tìm thấy thứ bị xe tông trúng.

Những hành khách khác đi theo nhìn thấy, nhao nhao bịt miệng, chạy chậm đến bãi đất trống bên cạnh nôn mửa. "Thứ thất đức nào, dùng tượng người nuôi trùng." Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Vương Diệp, phàn nàn.

Những tượng người đá này, nhìn không khác người thật là bao, chế tác sống động như thật, vô cùng bức chân.

Chỉ có điều phần đầu tượng người bị xe tông vỡ một lỗ, hóa ra bên trong rỗng ruột.

Bên trong lỗ thủng, bò ra chi chít những con giòi bọ khiến người ta ngạt thở.

Những con trùng béo múp này màu sắc tươi tắn, mỗi con đều dài năm sáu xăng-ti-mét, động tác bò rất buồn cười.

Tuyết Lỵ Dương từ sau lưng hai người đi tới, chỉ vào một mảnh đá trên mặt đất, nói với tôi: "Lão Hồ, anh xem tạo hình tượng đá này, liệu có phải là sản vật thời Hiến Vương không?" "Quả thực có chút giống, có điều tượng đá sao lại chỉ có lớp vỏ?

Bên trong chứa nhiều trùng như vậy, lại bị xe cán nát, đơn thuần nhìn từ ngoại hình, đã không dễ nhận ra nữa, cho nên cũng không thể cứ thế đoán định là đồ vật thời Hán." Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc nói. "Muốn phân biệt còn không đơn giản sao, nhặt lên xem thử là biết." Lúc này, Vương Bàn Tử cũng không chịu ngồi yên, muốn xuống xe xem thực hư.

Hắn khom lưng, đang định nhặt lên một mảnh vỡ. "Biểu ca đừng động vào, mảnh vỡ đó có độc." Sắc mặt Vương Diệp thay đổi, lập tức ngăn cản hắn. "Ngọa tào, dưới mảnh vỡ này cư nhiên còn có trùng, xem Bàn gia ta dùng Vô Ảnh Cước tiễn nó đi gặp Phật Tổ Như Lai đây." Vương Bàn Tử bị lời của Vương Diệp dọa, vội vàng lùi lại, ai ngờ khéo làm sao, lại giẫm trúng Đằng trùng.

Lập tức, dịch thể màu xanh lục bắn tung tóe.

Vương Bàn Tử thấy quần áo mình bị ô nhiễm, lập tức nổi trận lôi đình, trở tay sút cho vài cước.

Thấy vậy, Vương Diệp cũng có chút bất lực.

Không còn cách nào, trong tiểu thuyết Vương Bàn Tử chính là lỗ mãng như vậy, có một loại khí thế trời không sợ đất không sợ.

Nhưng Vương Diệp nhìn rất rõ ràng, nương theo Đằng trùng bị Vương Bàn Tử giẫm chết, một luồng hắc khí bay lơ lửng trong không khí.

Đọc qua nguyên tác hắn biết, đây là trùng tử do Hiến Vương thi triển vu thuật, tuyệt đối không phải loại trùng đơn giản.

Giây tiếp theo, dịch xanh bắn lên tay Bàn Tử, Vương Diệp nhìn thấy luồng hắc khí kia phảng phất hóa thân thành trường xà, lao thẳng vào tim biểu ca mình.

Đây là xu thế trúng độc! "Lũ sâu bọ này, kiến thức sự lợi hại của Bàn gia chưa." Vương Bàn Tử dùng ngón cái quẹt mũi một cái, trông rất là ngạo mạn.

Tuy nhiên, giây tiếp theo báo ứng liền đến.

Hắn cảm giác tim mình đập kịch liệt, hai chân bủn rủn, cánh tay bị dịch xanh bắn trúng đau đớn dữ dội, cả cánh tay như bị đứt lìa, hoàn toàn không nhấc lên nổi. "Đau quá!" Vương Bàn Tử thống khổ kêu một tiếng. "Bàn Tử, cậu không sao chứ!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, lo lắng nói. "Dương tỷ, Hồ đại ca, tôi có học qua một chút y thuật, tôi xem giúp biểu ca, chắc là không sao đâu." Vương Diệp đã đỡ lấy cơ thể Vương Bàn Tử.

Hắn ấn tay lên vai Bàn Tử, một luồng linh khí đối kháng với hắc khí đang xông lên, hắc khí liên tục bại lui.

Hoa văn hình rồng trong lòng bàn tay hiện ra, cái miệng nhỏ há ra, nuốt chửng toàn bộ đám hắc khí tác quái này. "Nhận được Năng lượng +10, Huyết mạch trị +50." Nghe thấy âm thanh của hệ thống, trong lòng Vương Diệp đại hỉ. "Dương tỷ, đưa một con dao găm và một cuộn băng gạc cho tôi." Vương Diệp nói với Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng tìm vật phẩm cần thiết từ hành lý trên xe đưa cho Vương Diệp.

Sau đó, Vương Diệp trích một giọt máu đen ở đầu ngón tay Vương Bàn Tử, đồng thời dùng băng gạc băng bó cho hắn. "Được rồi, đại công cáo thành." Vương Diệp giả vờ lau mồ hôi, giọng trầm thấp nói.

Vương Bàn Tử mở mắt, hoạt động cánh tay một chút, phảng phất như vừa từ cõi chết trở về, ôm chầm lấy Vương Diệp: "Biểu đệ, đa tạ cậu a!

Nếu không cậu sẽ phải kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh rồi, hu hu hu." Vương Diệp: "." Hồ Bát Nhất: "." Tuyết Lỵ Dương: "." Cái miệng của Bàn Tử này, đúng là không ai bằng. "Bàn Tử, may mà có biểu đệ cậu ở đây, nếu không tôi và Dương tham mưu cũng không biết cứu cậu thế nào." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ tay Vương Bàn Tử, cười nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Diệp có thêm một phần cảm kích, dù sao Vương Bàn Tử và hắn cũng như anh em ruột thịt.

Vương Diệp cứu Vương Bàn Tử, cũng là cứu hắn. "Đúng thế, tình huống của anh vừa rồi, e rằng tôi và Lão Hồ chỉ có thể chặt bỏ cánh tay anh mới cứu được." Tuyết Lỵ Dương cũng cười nói.

Cô càng thêm chấn kinh về y thuật của Vương Diệp.

Trúng độc của đám Đằng trùng kia, cho dù là điều trị tại bệnh viện lớn ở Kinh Đô cũng không thể nào chữa khỏi nhanh như vậy.

Mà Vương Diệp ra tay mới bao lâu?

Chưa đến một phút!

Quốc thủ cũng không trâu bò đến thế chứ!

Nghe thấy phải chặt tay, Vương Bàn Tử toàn thân run lên, sau đó càng ôm chặt Vương Diệp nói muốn lấy thân báo đáp. "Cút đi Bàn Tử, Vương Diệp đẹp trai như vậy, có thể để cậu chiếm hời sao?" Hồ Bát Nhất đá Vương Bàn Tử một cái, lại nói: "Vương Diệp, đám trùng ở đây làm thế nào?

Tôi sợ..." "Mọi người lên xe đi, để tôi xử lý." Trong lòng Vương Diệp khẽ động, nhiều Đằng trùng như vậy, nuốt chửng toàn bộ chắc chắn có thể nhận được không ít điểm năng lượng. "Đám trùng này giao cho tôi là được, tôi xử lý." Vương Diệp nói với tổ đội ba người. "Tôi cũng tới giúp một tay, vừa nãy đám trùng này hại Bàn gia thê thảm, không thể tha cho nó." Bàn Tử vừa từ cõi chết trở về lại bắt đầu muốn tìm đường chết.

Những con giòi bọ kia phảng phất như có linh tính, hướng đi ban đầu là bò vào trong núi, bỗng chốc nhao nhao lao về phía ba người Vương Bàn Tử, chi chít, vô cùng rợn người.

Chương 5

"Bàn Tử, ngậm cái miệng quạ đen của cậu lại." Hồ Bát Nhất nhịn không được mắng một câu, sau đó tranh thủ hô hào mọi người lên xe. "Mọi người mau lên xe, tuyệt đối đừng chạm vào trùng." Vương Bàn Tử cũng cười gượng gạo, vội vàng chạy vào trong xe.

Giữ cái mạng chó là quan trọng nhất!

Chuyện này thật là, có câu nói thế nào nhỉ?

Xuất sư chưa tiệp thân đã chết.

Quá là ly kỳ!

Sau khi Vương Bàn Tử lên xe, những hành khách khác cũng đều được Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương khuyên lên xe.

Vương Diệp lúc này mới chuyên tâm xử lý đám Đằng trùng này.

Trong mắt Vương Diệp, đám Đằng trùng này là đồ tốt.

Ngay lúc huyết mạch hấp thu hắc khí trên cánh tay Vương Bàn Tử vừa rồi, Vương Diệp đã nghe thấy hệ thống nhắc nhở. "Nhận được Năng lượng điểm +10, Kinh nghiệm trị +50." Long Vương huyết mạch có thể thôn phệ năng lượng của đám Đằng trùng này!

Vậy còn khách khí làm gì?

Nhìn đám Đằng trùng không ngừng bò về phía mình, Vương Diệp phảng phất nhìn thấy trên đỉnh đầu chúng đều đang tỏa kim quang.

Vương Diệp khẽ động tâm ý, bàn tay hơi ấn xuống. "Khôn Tự: Thổ Hà Xa!" Cùng với một tiếng quát khẽ, Vương Diệp cảm giác trong cơ thể mình có một luồng sức mạnh cường đại ầm ầm bộc phát.

Dưới chân, nền đất vàng cứng rắn bắt đầu trở nên mềm mại như nước.

Khôn Tự - Thổ Hà Xa!

Đây là một trong những chiêu thức Kỳ Môn mà Vương Dã am hiểu nhất, hắn khống chế bùn đất lưu chuyển như nước sông để nuốt chửng đối thủ.

Cũng có thể biến ảo các loại hình thái công kích đối thủ.

Rất nhanh, một mảng đất lớn hình thành một cái xoáy nước, nuốt chửng vô số Đằng trùng đang ngọ nguậy, tiêu diệt sạch sẽ.

Mỗi khi nuốt chửng một con trùng, hắc khí trong cơ thể trùng sẽ bị long văn trong lòng bàn tay Vương Diệp hấp thu sạch sẽ.

Trong đầu Vương Diệp sẽ vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Nhận được Năng lượng điểm +10, Kinh nghiệm trị +50." "Nhận được Năng lượng điểm +10, Kinh nghiệm trị +50." ...

Theo việc thi triển Khôn Tự - Thổ Hà Xa, đám Đằng trùng này dễ dàng bị tiêu diệt, tiếng hệ thống cũng chưa từng ngừng lại.

Cuối cùng, một tiếng nhắc nhở đặc biệt của hệ thống vang lên. "Túc chủ năng lượng đạt tới 100, cảnh giới đột phá Minh kình sơ kỳ, Long Vương huyết mạch thăng tới cấp 1." "Chúc mừng túc chủ huyết mạch kỹ năng: Ngự Thú Thuật!

Thanh Thiên Hóa Long Quyết!" Theo tiếng nói của hệ thống dứt xuống, thông tin kỹ năng nháy mắt ùa vào trong đầu Vương Diệp sau đó được hắn dung hội quán thông.

Ngự Thú Thuật: Cưỡng chế ký kết huyết khế với linh thú, nhất niệm quyết định sinh tử của nó.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết: Công pháp phối bộ của Ngự Thú Thuật, túc chủ sử dụng Long Vương huyết mạch, khế ước linh thú, phong ấn vào trong cơ thể, có thể triệu hồi linh thú đối địch, cũng có thể mượn lực lượng của linh thú.

Khá lắm!

Trong lòng Vương Diệp nhịn không được cuồng hỉ.

Hệ thống hiểu ta!

Vân Nam Trùng Cốc có nhiều kỳ trân dị thú như vậy, tùy tiện khế ước một con, đi ra ngoài đều có thể treo lên đánh một phương rồi.

Ngầu bá cháy!

Đem linh thú phong ấn vào thân thể mình.

Jinchuuriki (Vĩ chủ) phiên bản thế giới đạo mộ? 666666!!

Bên kia.

Hồ Bát Nhất an ổn xong hành khách, đang chuẩn bị xuống giúp Vương Diệp một tay, vừa khéo nhìn thấy một màn thần kỳ này. "Biểu đệ của Bàn Tử, không tầm thường a!" Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi khí lạnh, đầy mắt chấn kinh.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Từng cái xoáy nước bùn đất màu vàng nhấn chìm Đằng trùng.

Tuy rằng hiện tại trời mưa, nhưng cũng tuyệt đối không thể xuất hiện loại hiện tượng này.

Xem ra, vị biểu đệ này ẩn giấu rất nhiều bí mật.

Bất quá, Hồ Bát Nhất cũng không phải người thích đập nồi hỏi đến cùng, hắn sẽ không đi truy cứu những vấn đề này.

Rất nhanh, Vương Diệp cũng lên xe lại. "Biểu đệ, đa tạ cậu!" "Chứ còn gì nữa, trước khi đến còn bảo để Vương Diệp học hỏi cậu đàng hoàng, không ngờ suýt chút nữa chính mình bị hố." Vương Bàn

Tử và Hồ Bát Nhất kẻ tung người hứng. "Xem ra, Vương Diệp đúng là quý nhân của chúng ta nhỉ." Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, dường như trong lời nói có hàm ý.

Vương Diệp cũng không muốn đi suy đoán quá nhiều, cười nói: "Tình cờ trong đại học có học qua một chút kiến thức khu trùng.

Lãnh tụ từng nói, phải đem kiến thức vận dụng vào thực tiễn, như vậy mới có thể xây dựng tổ quốc tươi đẹp hơn." "Nói hay lắm!!" "Không ngờ trên xe chúng ta còn có một vị sinh viên đại học, ghê gớm thật!" "Thằng bé này, dì thấy cháu lớn lên tuấn tú như vậy, có vợ chưa, nếu chưa có, cháu xem con gái nhà dì thế nào?" "Thím Vương, thím đi ra ngoài một chuyến liền muốn bắt một chàng rể sinh viên mang về, chúng tôi không đồng ý đâu nhé!" "Chúng tôi đồng ý hay không không xác định, phản chính là người ta Khổng Tước khẳng định không đồng ý." "Ha ha ha..." Không biết vì sao, bầu không khí bỗng chốc được khuấy động lên, mọi người đều sán lại nói chuyện với Vương Diệp.

Không phải tặng quà thì là muốn gả con gái.

Cảnh này khiến Vương Bàn Tử nhìn mà chua xót một hồi, khi nào thì Bàn gia ta mới có được đãi ngộ tốt như vậy a! "Bàn Tử, hâm mộ không?

Bất quá, hiện tại là ban ngày, không thích hợp nằm mơ đâu nhé." Tuyết Lỵ Dương nén cười nói với Vương Bàn Tử. "Cô coi Bàn Tử thành loại người gì rồi?" Hồ Bát Nhất tiếp một câu.

Vương Bàn Tử nháy mắt ném cho Hồ Bát Nhất ánh mắt cảm kích, nói: "Chính phải, Bàn gia ta là người như thế sao?" "Bàn Tử ban ngày nằm mơ còn ít sao?" Nhưng câu tiếp theo của Hồ Bát Nhất, lập tức khiến Vương Bàn Tử đen mặt.

Hai người này một ngày không dìm hàng ông đây thì toàn thân không thoải mái đúng không. "Thím à, vợ không vội tìm, cháu còn trẻ, phấn đấu vài năm trước..." "Bác trai, không cần đưa cho cháu đâu, bác mang về ăn đi." Bên cạnh Vương Diệp lại đang kêu khổ thấu trời, hắn bị một đám các cô các bác nhiệt tình làm cho luống cuống tay chân.

Theo bầu không khí trở nên tốt hơn, mọi người bắt đầu thảo luận chuyện vừa rồi.

Gã buôn trà bên cạnh dường như là khách quen của con đường núi này, rất quen thuộc nói: "Mấy cái tượng người đá đó, trong phiến núi lớn này không thiếu đâu, trước kia lúc tôi đi thu mua lá trà cũng từng gặp qua." Hồ Bát Nhất hiếu kỳ hỏi: "Mấy cái tượng đá đó rốt cuộc là cái gì?

Tại sao bên trong lại có trùng?" Gã buôn trà nói: "Tôi nghe người địa phương nói, mấy cái tượng đá này đều là quan tài hình người, có đôi khi sườn núi sạt lở sẽ bị trôi xuống, nếu bị vỡ thì bên trong đều có giòi bọ béo múp." "Quan tài hình người?

Không biết có minh khí không.

Có đồ tốt trong quan tài không?" Vương Bàn Tử lúc này cũng hoàn hồn lại, nghe thấy hai chữ quan tài lập tức hai mắt sáng rực. "Đâu có đồ tốt gì.

Dân núi địa phương gặp phải mấy thứ quỷ quái này đều tránh thật xa, bảo là không cát lợi, sẽ khiến người ta mắc bệnh xui xẻo." Gã buôn trà vừa nói, vừa lẩm bẩm lát về phải tìm thầy trừ tà mới được.

Khoảng hơn một tiếng sau, xe dừng lại.

Gã buôn trà gọi mấy người Vương Diệp mau chóng xuống xe theo. "Vương lão đệ, các cậu muốn đến Già Long Sơn, từ giao lộ này đi đường nhỏ là gần nhất." Gã buôn trà tương đối nhiệt tình, chỉ vào một con đường nhỏ rẽ nhánh bên đường phía trước.

Trừ bốn người Vương Diệp và gã buôn trà ra, cùng xuống xe còn có ba người nữa.

Một là người phụ nữ địa phương hơn ba mươi tuổi, trong cái gùi sau lưng còn có một đứa bé.

Còn có một cô bé mười sáu mười bảy tuổi.

Mấy người này đều đầu quấn khăn bao, thân mặc tạp dề thêu hoa, trang phục trên người đều lấy màu trắng làm nền, người địa phương lấy màu trắng làm quý, chắc đều là người dân tộc Bạch.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đều bày tỏ mình có thể tự đi tới Già Long Sơn.

Sau đó thì đường lớn lên trời, mỗi người đi một bên.

Dù sao, mục đích chân chính ba người tới Vân Nam là trộm mộ, chứ không phải tìm sâu bướm, loại chuyện không thể lộ ra ánh sáng này vẫn nên cẩn thận là hơn. "Hồ lão đệ, chỗ chúng tôi đây là khu vực ít người lui tới, mọi người kết bạn mà đi, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau mà." Gã buôn trà giải thích. "Cái này..." Ánh mắt Hồ Bát Nhất có chút dò hỏi nhìn về phía hai người Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương. "Người đông náo nhiệt, trên đường cũng có thể trò chuyện." Vương Diệp thì sao cũng được, dù sao cũng như nhau, cuối cùng đều là phải nghỉ ngơi tại Thải Vân Khách Sạn. "Lão Hồ, chúng ta từ đây đến Già Long Sơn còn không biết phải đi đường núi bao xa, đi cùng bọn họ an toàn hơn, lại không bị lạc đường." Tuyết Lỵ Dương cũng ủng hộ Vương Diệp.

Kể từ khi được Vương Diệp cứu một mạng, Vương Bàn Tử đối với người biểu đệ này cũng là tin tưởng.

Đã đều đồng ý rồi, Hồ Bát Nhất cũng không từ chối ý tốt của gã buôn trà nữa.

Chương 6

Mấy người rất nhanh liền kết bạn lên đường.

Khu vực này, toàn là núi cao thung lũng sâu.

Dấu chân người vắng vẻ, rừng núi trùng điệp.

Đi khắp đường núi gập ghềnh, quanh co khúc khuỷu.

Hóa ra từ chỗ xuống xe, cự ly đến "Già Long Sơn" còn một quãng đường rất xa. "Cũng may Vương Diệp và Dương tham mưu phản đối tôi, nếu không chia đường với mấy người địa phương này, đúng là không dễ tìm đúng đường đi." Hồ Bát Nhất thầm thấy may mắn.

Đồng thời, trong lúc bất tri bất giác, Vương Diệp đã được Hồ Bát Nhất xem như một thành viên rất quan trọng trong đoàn đội.

Nhóm người đi khoảng hơn hai tiếng đồng hồ.

Đến chiều, lúc này mới đi tới chân núi Già Long Sơn.

Mấy người Vương Diệp dọc đường giúp hai người phụ nữ bản địa gùi không ít đồ đạc.

Đợi đến dưới chân núi, đám người Hồ Bát Nhất mới phát hiện, hai người phụ nữ bản địa này chính là chủ nhân của khách sạn duy nhất dưới chân Già Long Sơn - "Thải Vân Khách Sạn".

Nhóm người Vương Diệp buổi tối trọ lại trong Thải Vân Khách Sạn.

Đám người Hồ Bát Nhất tán gẫu với bà chủ.

Rất nhanh liền biết bà chủ là một quả phụ, chồng hy sinh tại biên giới phía nam.

Cô bé kia là em chồng của bà chủ, người Hán, tên là Khổng Tước.

Cũng chính là thiếu nữ người Mèo (H'Mông) bị mọi người trêu chọc trên xe.

Vương Diệp dọc đường không nói chuyện mấy, tiếp tục làm quen với truyền thừa của Võ Đang Vương Dã, lần đầu tiên sử dụng Kỳ Kỹ, hắn cảm giác mình đã nghiện rồi, muốn làm thêm mấy lần nữa.

Bà chủ đối với việc chúng tôi giúp cô ấy chuyển đồ cực kỳ cảm kích, vừa vào cửa liền dẫn Khổng Tước nhóm lửa nấu trà nấu cơm cho chúng tôi.

Không bao lâu, Khổng Tước liền bưng trà ra.

Bàn Tử nhận lấy ngửi một cái, khen: "Thơm thật đấy, tiểu a muội đây là trà gì?

Có phải là Phổ Nhĩ đặc sản Vân Nam không?" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nhận lấy tách trà, ngửi một cái, trên mặt lộ ra một vẻ say mê.

Quả thực là trà ngon.

Không đợi Khổng Tước trả lời, Vương Diệp nhấp một ngụm nhỏ, cười nhạt nói: "Biểu ca, đây không phải là trà Phổ Nhĩ.

Nếu tôi nhớ không lầm, đây là một loại gọi là Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương Trà, dùng nước chảy từ trên tuyến tuyết xuống để pha, mỗi một lá trà đều giống như làm bằng hoàng kim." "Biểu đệ, cậu không phải học nông nghiệp sao?

Còn hiểu thưởng trà à?" Vương Bàn Tử làm ra vẻ "cậu đừng có lừa tôi". "Oa, Vương Diệp ca ca anh lợi hại thật đấy.

Đây chính là Vụ Đỉnh Kim Tuyến của bản địa chúng em, bình thường bọn em thay trà cho những khách phương xa khác, rất ít người biết loại trà này, em còn tưởng chỉ có bọn em uống chứ." Khổng Tước vẻ mặt sùng bái nhìn Vương Diệp. "Đâu có." Vương Diệp có chút ngại ngùng: "Bình thường anh thích đọc sách ngoại khóa, có một lần đọc trong cuốn sách giới thiệu trà các nơi vừa hay biết được có một loại gọi là Vụ Đỉnh Kim Tuyến Trà." "Chậc chậc, sinh viên đại học đúng là không giống người thường.

Không chỉ đọc vạn cuốn sách, còn có thể ghi nhớ hết kiến thức trong sách." Hồ Bát Nhất nhịn không được cảm thán.

Nếu không phải bản thân đi lính từ sớm, cộng thêm bây giờ tuổi tác không nhỏ, nếu không hắn cũng muốn thi vào một trường đại học để học. "Vương Diệp, cậu vừa biết y thuật, vừa biết thưởng trà, tôi đều nghi ngờ có phải cậu là sinh viên nông nghiệp giả hay không đấy." Tuyết Lỵ Dương cũng cười nói, ngữ khí đầy vẻ tán thán. "Vương Diệp, cậu nói thật đi, cậu còn biết cái gì nữa?

Nói ra trước, kẻo đến lúc đó chúng tôi chịu không nổi." Hồ Bát Nhất phụ họa. "Đều biết một chút, đều biết một chút thôi." Vương Diệp bị mấy người luân phiên khen ngợi, cũng có chút ngại. "Biểu đệ, cậu nói như vậy tôi phải kiểm tra cậu chút mới được." Nghe vậy, Vương Bàn Tử linh cơ khẽ động, từ trong túi móc ra hai bao thuốc.

Một bao tên Vân Yên, một bao tên Hồng Tháp Sơn. "Biểu ca, tới đi." Vương Diệp cũng không hề sợ hãi, tự tin nói.

Khổng Tước ở bên cạnh dò xét Vương Diệp, phương tâm đại động.

Người đàn ông này thật sự rất đẹp trai.

Lông mày như núi xa, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm, yết hầu cũng vô cùng ưu tú.

Nhìn một lúc, cổ Khổng Tước dâng lên một luồng ửng hồng, đồng thời lan tràn mãi đến dái tai.

Lúc này, người trong Thải Vân Khách Sạn cũng bị Vương Diệp và

Vương Bàn Tử thu hút sự chú ý, nhao nhao nhìn sang. "Khụ khụ, vậy tôi nói nhé." Vương Bàn Tử chỉnh lại thân mình, cầm lấy hai bao thuốc, bắt đầu nói: "Khổng thánh nhân vĩ đại từng nói, vạn sự vạn vật đều có sự phối hợp, vậy thì hút thuốc cũng giảng cứu sự phối hợp.

Chúng ta vừa rồi hút là Vân Yên, hiện tại đổi sang Hồng Tháp Sơn, cái này có một hương vị rất riêng, như thế ở trong Kinh thành có một danh mục, biểu đệ cậu có biết gọi là gì không?" Vương Bàn Tử sở dĩ dũng mãnh như vậy, chính là biết Vương Diệp là một học sinh ngoan trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không hút thuốc.

Bản thân ra cái đề bài này, cho dù là lão nghiện thuốc sống ở Kinh thành mấy chục năm cũng chưa chắc biết đáp án.

Hắn cũng là vô tình mới biết được. "Bàn Tử, cậu nói cái quái gì thế.

Hút Vân Yên trước, rồi hút Hồng Tháp Sơn, còn có danh mục?" Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, bởi vì hắn cũng không biết danh mục này là gì. "Bàn Tử, anh không phải đang đứng dưới đèn tùy tiện bịa ra một cái danh mục chứ.

Như vậy chúng tôi đều không biết." Tuyết Lỵ Dương suy tư một hồi, cũng rất nghi hoặc. "Đúng đấy, chúng tôi cũng không biết." Những gã buôn trà cũng đồng thanh phụ họa. "Biểu đệ, bọn họ đều không biết, hay là tôi công bố đáp án nha." Vương Bàn Tử cười xảo quyệt.

Bàn gia dọc đường đi rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội làm màu, biểu đệ tốt của ta đừng có trách biểu ca nhé! "Biểu ca, em đâu có nói là em không biết." Là người xuyên việt đã đọc qua nguyên tác, Vương Diệp sao có thể bị loại câu hỏi nhỏ này làm khó.

Ngay sau đó, hắn nói: "Biểu ca, loại danh mục này gọi là 'Tháp Sơn bất đảo vân thường tại' (Tháp Sơn không đổ mây còn mãi), có đúng không?" Sát na gian, nụ cười trên mặt Vương Bàn Tử biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện, hắn há to miệng: "Biểu đệ, cậu vậy mà thực sự biết!?" "Ha ha ha...

Bàn Tử, lần này bị vả mặt rồi nhé." Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử chịu thiệt, cười lớn nói.

Mọi người cũng cười vang.

Cứ như vậy, Thải Vân Khách Sạn vốn dĩ vắng vẻ vì sự tồn tại của Vương Diệp và Vương Bàn Tử bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Trong tiếng đùa giỡn của mọi người, cơm của bà chủ cũng nóng hổi được bưng lên. "Các vị lão bản, khách sạn chúng tôi không có sơn hào hải vị gì, cũng chỉ có một ít cơm rau dưa cho các vị ăn.

Hy vọng đừng chê cười ha." "Không đâu không đâu, Bàn gia ta ở trên xe đã nôn nửa ngày, bụng sớm đã kêu ùng ục rồi, có ăn là được, chúng tôi không có nhiều giảng cứu như vậy." Vương Bàn Tử một phen đoạt lấy bát cơm trong tay bà chủ, cầm lấy đũa và lùa cơm ào ào.

Mười phần điệu bộ ngạ quỷ đầu thai! "Bàn Tử, lại không có ai tranh với cậu, vội cái gì." Hồ Bát Nhất ôm trán, có chút cạn lời.

Bất quá, bị tài xế già xóc nảy cả ngày trời vừa rồi, hắn cũng đói bụng, nhìn thấy Bàn Tử ăn ngon lành như vậy, lập tức hóa thân thành tiểu vương tử ăn uống.

Mọi người ngửi thấy mùi thơm của cơm và đồ ăn nóng, ai nấy đều thèm thuồng.

Rất nhanh, Vương Diệp cũng ăn được hai bát cơm, hắn uống nước trà Khổng Tước bưng tới, đi ra ngoài khách sạn.

Ở bên ngoài khách sạn, có thể nhìn thấy rõ ràng chân dung của Già Long Sơn.

Chỉ thấy ngọn núi cao nhất kia chọc thẳng vào mây xanh.

Hai bên toàn là vách núi cheo leo, miên man chập chùng, không có điểm cuối, cũng không phân biệt được tụ tập trên đỉnh núi là mây trắng hay là tuyết đọng.

Mây mù nơi này rất nhiều, hơn nữa tầng tầng lớp lớp rõ ràng.

Ngang sườn núi đã bắt đầu có từng làn khói xanh sương mỏng, càng lên cao mây càng dày, đều bị núi cao chặn lại, ngưng tụ cùng một chỗ.

Thân núi là đá hoa cương màu xanh nhạt, toàn bộ chủ phong Già Long Sơn, giống như một vị võ sĩ đầu đội mũ trắng mình mặc giáp xanh, sừng sững giữa biển rừng.

Dưới núi rừng biển mênh mông, thác nước rừng đất dáng vẻ ngàn vạn, một phái phong quang thiên nhiên nguyên sinh tươi đẹp.

Tuy nhiên, ai có thể ngờ tới, dưới phong quang tươi đẹp này, cư nhiên ẩn giấu vô số độc trùng.

Càng có lăng mộ Hiến Vương ngàn năm trước.

Lúc này Khổng Tước hiếu kỳ sán lại gần. "Vương Diệp ca ca, các anh muốn đi leo núi Già Long Sơn sao?" Vương Diệp cười cười: "Đúng vậy, bọn anh định vượt qua Già Long Sơn đi tìm bướm hồ điệp côn trùng." Khổng Tước vừa nghe, đầu lắc như cái trống bỏi: "Các anh ngàn vạn lần đừng đi, người từng lên ngọn Già Long Sơn này đều chết cả rồi!

Trên Già Long Sơn có ma!" "Khổng Tước, hiện tại là lúc phá tứ cựu, mấy thứ ma quỷ này đừng nói lung tung nha?" Hồ Bát Nhất đột nhiên từ bên cạnh hai người đi tới nói.

Hắn ăn xong cơm, lúc này đang cầm ống nhòm ra, cũng muốn tỉ mỉ xem xét thế núi Già Long Sơn một chút. "Vâng vâng, em biết rồi Hồ đại ca." Khổng Tước ngốc manh gật gật đầu. "Bọn em ở đây người từng lên Già Long Sơn đều đã chết sạch rồi.

Chương 7

Nói là trên núi có lệ quỷ ăn thịt người, hiện tại căn bản không có ai dám lên núi." Sau đó Vương Diệp kéo Khổng Tước cùng trở về khách sạn, gọi cả Vương Bàn Tử và Dương tham mưu trưởng tới.

Theo cách nói của bà chủ và Khổng Tước, trên Già Long Sơn ma quỷ lộng hành rất dữ, không ai dám lên, hiện tại cũng không có ai biết đường.

Người từng lên Già Long Sơn, hoặc là già chết, hoặc là gặp tai nạn chết, cư nhiên chẳng còn lại một ai.

Muốn vượt núi qua đó, cơ bản là không thể.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghe xong đều sầu mi khổ kiểm.

Trước khi đến Vân Nam, mấy người đã nghiên cứu kỹ lưỡng bản đồ da người của Trần Hạt Tử.

Chiếu theo tiêu chú trên bản đồ da người, muốn tiến vào Trùng Cốc, chỉ có hai con đường có thể đi.

Một con đường là dọc theo dòng sông gọi là Xà Hà, đi vòng qua Già Long Sơn.

Vấn đề lớn nhất của con đường này là đường quá xa, hơn nữa khó đi.

Chính gọi là nhìn núi làm chết ngựa.

Dù sao Già Long Sơn có thể bao phủ núi lớn phương viên mấy trăm dặm, cũng không phải là rừng núi nhỏ ở vùng Thăng Long.

Hơn nữa, dải Già Long Sơn này toàn là thâm sơn hạp cốc, rừng rậm nguyên sinh.

Muốn đi vòng qua, ít nhất phải mất thời gian một hai tháng.

Con đường này khẳng định không khả thi, chỉ riêng việc tiếp tế dọc đường đã không phải là thứ mà đội ngũ nhỏ bốn người có thể gánh vác.

Vốn dĩ lộ tuyến mà đám người Hồ Bát Nhất lựa chọn, là trực tiếp vượt qua Già Long Sơn có độ cao so với mặt nước biển gần bốn ngàn mét.

Trên bản đồ da người Già Long Sơn có một cái cửa gió, chỉ cần xuyên qua, là có thể trực tiếp đến Trùng Cốc.

Hiện tại xem ra, con đường vượt Già Long Sơn này cũng không có cách nào đi.

Không có người dẫn đường, đơn phương dựa vào mấy người vượt qua loại núi lớn trải dài từ rừng rậm nguyên sinh nhiệt đới đến núi tuyết này, khó như lên trời.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương sầu não không thôi.

Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh, tưởng rằng vị biểu đệ trên thông thiên văn dưới tường địa lý này của mình có cách. "Biểu đệ, cậu có phải còn có cách nào khác không?" Vương Diệp gật đầu, hắn đương nhiên biết a.

Ngay khi hắn chuẩn bị nói ra có một con đường hầm thủy lộ có thể trực tiếp đến Trùng Cốc, Vương Diệp ý thức được một vấn đề, mình là một người xứ lạ làm sao mà biết được?

Nếu mình nói ra, khẳng định sẽ gây nên sự nghi ngờ của ba người Hồ Bát Nhất cùng với bà chủ và Khổng Tước.

Tuy rằng có khả năng chuyện sẽ chẳng đi đến đâu, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận, Vương Diệp vẫn giả vờ mình không biết, hỏi Khổng Tước: "Khổng Tước, em ở Già Long Sơn lâu như vậy, chẳng lẽ không có con đường nhỏ nào khác có thể thông qua sao?" Sau khi Vương Diệp nói xong, ánh mắt của mấy người đều tập trung lên người Khổng Tước.

Đúng vậy, chẳng lẽ không có đường nhỏ sao?

Khổng Tước hơi ngẩn ra, nửa nheo mắt, dường như đang nghĩ gì đó. "Khổng Tước, em nghĩ kỹ lại xem, ví dụ như dưới núi có chỗ nào có thể đi vòng qua, hoặc là nơi khác vòng qua?" Trải qua Vương Diệp nhắc nhở như vậy, Khổng Tước chợt mắt sáng lên, kích động nói: "Em nhớ ra rồi, đúng là có một con đường tắt.

Các anh có thể đi đường hầm." "Đường hầm?" Ba người Hồ Bát Nhất hiếu kỳ hỏi.

Khổng Tước chớp chớp đôi mắt to gật đầu: "Đúng vậy, phía dưới Già Long Sơn có một con đường hầm, bên trong đường hầm thông thủy lộ, có thể thả bè tre xuyên qua Già Long Sơn." Hồ Bát Nhất vừa nghe, lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá rồi, đi thủy lộ thì không lo lạc đường, hơn nữa còn không cần leo núi, có thể tiết kiệm không ít thời gian." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu.

Kết bè tre đi thủy lộ thì mấy người ngay cả trang bị cũng không cần vác, so với vượt núi băng rừng rậm thì tiết kiệm thời gian và sức lực hơn nhiều.

Khổng Tước nói xong, sắc mặt hiện lên vẻ lo lắng: "Vương Diệp ca ca, các anh vẫn là đừng đi con đường hầm đó, bởi vì nghe nói trong đường hầm có rất nhiều người chết, thường xuyên có tiếng quỷ kêu." "Khổng Tước, em nói kỹ hơn với bọn anh xem." Vương Diệp cười nói.

Khổng Tước gật đầu, bắt đầu kể lại: "Truyền thuyết đều là do tiên dân thời cổ khai tạc.

Trước đây có thổ phỉ làm phản chiếm cứ bên trong, đối kháng quan binh, quan binh đối với địa hình phức tạp trong núi bó tay hết cách, đành phải dùng đá lấp kín tất cả các cửa động, nhốt sống toàn bộ người bên trong chết ở trỏng.

Về sau mỗi khi trời nổi gió lớn, áp tai vào vách đá "Già Long Sơn", sẽ nghe thấy trong lòng núi từng trận tiếng gào khóc tuyệt vọng.

Nhưng mà mãi đến mấy năm gần đây, có người khai thác đá, phát hiện ra một cái sơn động, bên trong có đá vôi hòa tan, còn có một dòng nước ngầm.

Dòng nước này đi xuyên qua núi, chảy vào "Xà Hà" ở đầu kia của "Già Long Sơn".

Nước sâu đủ để đi bè tre, hơn nữa có con đường thủy lộ này, sẽ không lo bị lạc đường trong các sơn động tung hoành giao nhau.

Do địa hình bằng phẳng, dòng nước không xiết, lúc đi có thể thả bè xuôi dòng, vô cùng đỡ tốn sức, lúc về thì cần tốn chút sức lực chống sào về, tóm lại tiện hơn nhiều so với việc leo qua núi." "Tốt quá rồi, chúng ta sẽ đi con đường thủy lộ này." Hồ Bát Nhất mặt mày hớn hở. "Anh Hồ, các anh chỉ bắt mỗi con bướm thôi, ngàn vạn lần đừng mạo hiểm lớn như vậy, thật sự sẽ chết người đấy." Nghe thấy lời của Hồ Bát Nhất, Khổng Tước lại thiện ý nhắc nhở. "Khổng Tước, anh nói cho em biết, bọn anh lần này tới đây là chuyên môn bắt bướm, sau đó làm thành tiêu bản, mang về thủ đô triển lãm.

Để cho mấy người nước ngoài đến tổ quốc vĩ đại của chúng ta được mở mang tầm mắt, kiến thức một chút bướm ở Vân Nam trông như thế nào.

Không chỉ có thể lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực nghiên cứu tiêu bản bướm của nước ta, mà còn có thể làm vẻ vang cho đất nước, tạo thu nhập cho quốc gia, tranh thủ sớm ngày thực hiện Bốn hiện đại hóa, tạo ra hết huy hoàng này đến huy hoàng khác trên con đường Trường Chinh mới đầy cởi mở.

Xét từ mọi góc độ, công tác này lợi nước lợi dân, đều là thiên thu vĩ nghiệp, là một hạng mục công tác nghiên cứu khoa học mũi nhọn mang tầm chiến lược cao độ, ý nghĩa hiện thực của nó không thua kém gì kế hoạch đưa con người lên mặt trăng." Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc nói.

Một tràng này không chỉ khiến Khổng Tước nghe đến kích động, mà ngay cả Bàn Tử cũng nghe đến ngây người.

Bất quá, Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương vẫn còn lý trí, không bị Hồ Bát Nhất lừa gạt. "Vương Diệp, kỹ thuật chém gió của Hồ đại ca cậu thế nào?" Tuyết Lỵ Dương ghé vào tai Vương Diệp khẽ hỏi. "Cao!

Thật sự là cao!" Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, rất bội phục.

Cái tên Hồ Bát Nhất này đặt quá tuyệt diệu.

Nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Chẳng phải là "Hồ" Bát Nhất, bản "Hồ" (nói bậy) sao?

Bị Hồ Bát Nhất nói nhăng nói cuội tâng bốc một hồi, Khổng Tước không những không phản đối bọn họ đi đường thủy nguy hiểm này, mà còn cổ vũ bốn người bắt thêm vài loại bướm, làm vẻ vang cho đất nước.

Đêm khuya.

Những ngọn núi cao phía xa, những khe rãnh gần đó đều bị bóng đêm dày đặc san phẳng, mặt đất giống như một tấm vải đen khổng lồ.

Tất cả mọi người đều đã ngủ, còn Vương Diệp thì ngồi xếp bằng trên giường, trong lòng thầm niệm: "Mở bảng nhân vật." [Ký chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Võ Đang Vương Dã [Cảnh giới]: Minh kình sơ kỳ (Cần một ngàn điểm kinh nghiệm để thăng cấp) [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn. [Huyết mạch]: Huyết mạch Long Vương (Cấp 1, kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Hấp thu một vạn điểm năng lượng có thể thăng cấp.) [Vật phẩm]: Tịnh Linh Châu [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng đám người Hồ Bát Nhất thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công có thể nhận được một lần rút thưởng. "Minh kình sơ kỳ?" Cảm nhận được thông tin thần kỳ trong đầu, người Vương Diệp khẽ rung lên.

Hắn vận chuyển chân khí trong cơ thể, vung tay vào không khí một cái, lập tức tiếng gió vù vù vang lên.

Hắn cảm giác một quyền của mình đại khái có lực khoảng bốn năm trăm cân.

Cho dù là quán quân quyền anh cũng không chịu nổi một đấm của hắn.

Minh kình hẳn là một trong những cảnh giới, phía sau có khả năng còn có Ám kình gì đó đi.

Còn nữa, trên bảng hiển thị huyết mạch Long Vương thăng lên cấp 1 thì nhận được một kỹ năng, cho nên nói, đến khi cấp 2 chắc chắn sẽ lại có thêm một kỹ năng nữa.

Điều này thật sự rất tuyệt!

Bất quá, Vương Diệp vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, huyết mạch Long Vương thôn phệ sinh linh vốn dĩ có thể nhận được kỹ năng của sinh linh đó, nhưng mấy con côn trùng kia quá sơ cấp, căn bản không rơi ra kỹ năng.

Nhớ mang máng phó bản Vân Nam Trùng Cốc này có rất nhiều yêu thú cường đại, đặc biệt là năng lực bất tử của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Vương Diệp ngẫm nghĩ thôi đã thấy tương lai tràn đầy hy vọng.

Còn về vật phẩm có thêm một thứ gọi là Tịnh Linh Châu, hệ thống giới thiệu là do thôn phệ côn trùng hợp thành, sau khi uống vào có thể giải vạn độc, có hiệu quả xua đuổi tất cả côn trùng.

Dù sao cũng là đồ tốt. "Sau này mới bắt đầu cuộc mạo hiểm chân chính, nhất định phải tiếp tục nâng cao thực lực mới được." Hai nắm tay Vương Diệp khẽ siết chặt, ánh mắt sáng như đuốc.

Hắn muốn trở thành nhân vật truyền kỳ hơn cả Trương Khởi Linh!

Ngày hôm sau.

Bốn người Vương Diệp dậy từ rất sớm, tập hợp dưới lầu.

Bà chủ quán trọ còn đặc biệt mang một khẩu súng hơi đến tìm bọn họ, nói là do anh trai của Khổng Tước để lại, bảo quản rất hoàn hảo, đưa cho mấy người bọn họ để phòng thân khi vào núi.

Trong đội có Lão Hồ từng đi lính, quen thuộc súng ống nhất, đặc biệt kiểm tra khẩu súng hơi uy lực mạnh mẽ này một chút.

Phát hiện súng quả thật được bảo dưỡng vô cùng tốt, hơn nữa có thể bắn đạn bi thép cỡ lớn, uy lực tương đương lớn.

Đừng nói bắn chim, bắn sói cũng không thành vấn đề.

Duy nhất có một điểm là thứ này chỉ có thể bắn từng phát một.

Cũng may Vương Bàn Tử thương pháp xuất chúng, khẩu súng này tự nhiên quy về cho Vương Bàn Tử sử dụng.

Một đoàn người ăn xong bữa sáng, bốn người Vương Diệp liền khởi hành đi vào khu rừng phía sau "Thải Vân khách sạn".

Rừng cây khu vực này chủ yếu là cây dầu lông (Mao diệp pha lũy), tiếp đó là cây giổi và đỗ quyên lớn, cũng có một lượng nhỏ cây quế lá bạc.

Chương 8

Chỉ có một vùng trũng thấp hơn mặt bằng chung là mọc một rừng trúc lớn xanh biếc, lối vào đường thủy Già Long Sơn cũng cách nơi này không xa.

Khổng Tước cũng đi theo, nhất quyết đòi tiễn bọn Vương Diệp một đoạn, nếu không cô bé không yên lòng. "Phía trước em có một rừng trúc lớn, các anh có thể đóng bè trúc." Khổng Tước vừa đi vừa nói, "Nhưng mà trong rừng trúc đó có đặc biệt nhiều ong, còn rất độc, lát nữa chúng ta phải cẩn thận." Trong rừng trúc toàn là những cây trúc lớn to bằng miệng bát, cao mấy trượng, chính là nguyên liệu tốt để đóng bè.

Vương Bàn Tử lôi con dao rựa từ trong ba lô ra, đang định lao lên chặt trúc thì bị Khổng Tước ngăn lại. "Vương đại ca, chúng ta chặt trúc ở đây thôi, khu vực phía trước rất nguy hiểm, có khả năng sẽ có ong độc và rắn, nếu kinh động đến bọn chúng sẽ rất phiền phức." Vương Bàn Tử không cho là đúng, nhe răng cười nói: "Khổng Tước muội tử, Bàn gia anh trời không sợ đất không sợ, còn sợ một con sâu cái kiến hay sao.

Có ong mật thì anh lấy tổ ong cho em, có rắn thì anh nấu canh rắn cho em nếm thử." Nói xong, hắn lập tức xông vào rừng trúc phía trước.

Điều này khiến Khổng Tước bất lực dậm chân, Vương Diệp ở bên cạnh xoa xoa đầu cô bé, nhu hòa nói: "Yên tâm đi, có bọn anh ở đây, sẽ không có việc gì đâu." "Vâng, em nghe lời anh Vương Diệp." Khổng Tước nói lí nhí như muỗi kêu, tay vân vê vạt áo.

Mười phút sau, Vương Bàn Tử hưng phấn chạy về. "Lão Hồ, Dương tham mưu, biểu đệ, Khổng Tước muội tử, mọi người mau tới đây, tôi phát hiện được một bảo bối lớn.

Tuyệt đối là đồ tốt." "Bàn Tử, sáng sớm tinh mơ cậu làm cái gì đấy?

Mau chóng chặt xong trúc, đóng thành bè rồi lên đường thôi." Hồ Bát Nhất đáp lại. "Mau tới đây!" Vương Bàn Tử vẫy tay với bốn người. "Chúng ta qua đó xem sao, nói không chừng biểu ca thật sự phát hiện được cái gì." Vương Diệp có chút tò mò.

Thứ gì khiến Bàn Tử kích động như vậy, dù sao cũng là người đàn ông từng đi qua Tinh Tuyệt Cổ Thành và Mê Động Long Lĩnh. "Lão Hồ, đi thôi." Tuyết Lỵ Dương cũng buông công việc trong tay xuống, cười nói.

Cứ như vậy, bốn người đi về phía Bàn Tử.

Trong lúc di chuyển, phía trước bỗng nhiên truyền đến một mùi hương kỳ lạ. "Mùi gì vậy?

Cái này cũng quá thơm rồi?" Ngửi thấy mùi hương đó, đám người Hồ Bát Nhất có chút say mê.

Lúc này, mấy người mới phát hiện mình đã đi vào một rừng trúc khác.

Sâu trong rừng trúc phía trước, bất tri bất giác lại xuất hiện mấy cây ăn quả không biết tên, cao khoảng hai người, toàn thân màu đỏ phong.

Trên cây kết hơn mười quả đỏ chót, hình dạng giống quả táo.

Càng đến gần, mùi hương kia càng thêm nồng nàn.

Nhìn thấy những quả đỏ chót này, Tuyết Lỵ Dương trước tiên là sững sờ một chút, sau đó trên mặt rất nhanh liền hiện lên vẻ kinh ngạc, cô mở miệng nói: "Trong ghi chép sổ tay của ông ngoại tôi, vào thời Dân Quốc, có một du học sinh tên là Mạc Liên, một ngày nọ cùng bạn học đi du ngoạn một đạo quán ở núi Thanh Thành.

Khi cậu ta đi dạo một mình ở ngọn núi phía sau đạo quán, nhìn thấy trong bụi cây có một ngôi cổ mộ đời Đường lớn.

Tưởng là mộ của lão đạo sĩ, bèn tiến lên vái chào, cầu xin con đường học vấn sáng sủa.

Ngẩng đầu thấy trên mộ có một cây quả toàn thân màu đỏ, bên trên kết một quả đỏ, to như nắm tay, tươi đẹp ướt át, vô cùng dụ người, không kìm được bèn hái xuống ăn, cảm thấy ngọt như mật.

Sau đó đầu óc minh mẫn sảng khoái, văn tư tuôn trào như suối.

Sau khi về nhà, cậu ta viết một mạch không ngừng, lập tức viết ra một cuốn 'Thanh Thành Sơn Du Tiên Thuyết', lúc bấy giờ có thể nói là oanh động một thời.

Sau đó có người hỏi cậu ta, tuổi mới mười sáu, vì sao có thể viết ra những chuyện kỳ dị quái đản như vậy.

Cậu ta bèn nói, từ sau khi ăn linh quả kia, mỗi đêm trong mơ luôn nhận được báo mộng, một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt đã kể cho cậu ta nghe một câu chuyện." "Vào thời Đường Huyền Tông, ở Tư Châu có một thư sinh, từ nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, tinh thông thi từ ca phú, tuổi mới mười lăm đã nổi danh khắp trong ngoài Tư Châu.

Tình cờ một đêm nọ, đang ở trong thư phòng ngoại thành, có một nữ tử gõ cửa.

Nữ tử tự xưng họ Hồ, hai người trao đổi tên họ xong thì nảy sinh tình cảm ái mộ, từ đó mỗi đêm đều lén lút gặp gỡ.

Nữ tử biết được thư sinh dạo gần đây đầu óc không mẫn tiệp trong chuyện học hành, bèn nhả viên hồng đan trong miệng ra, để thư sinh ngậm trong miệng.

Quả nhiên, thư sinh ngậm vào, uyển như được khai khiếu, tài năng tuôn trào như suối, một phát không thể vãn hồi.

Chuyện hai người hẹn hò cuối cùng bị một đạo nhân đi ngang qua biết được.

Đạo nhân kia nhân lúc ban ngày, kéo thư sinh lại trên phố, cảnh cáo hắn rằng hồ nữ kia là do hồ yêu tinh quái biến thành.

Hồng đan trong miệng nó, nếu là phàm nhân nuốt vào, có thể thoát thai hoán cốt, nhục thân thành tiên.

Thư sinh nghe xong, mắng lão đạo nói bậy, nhưng sau khi trở về vẫn làm theo lời lão đạo dặn, đặt dưới gầm bàn một chậu đồng, bỏ vào một con dao mổ lợn, rồi đổ nước vào.

Đúng lúc đêm xuống, hồ nữ như thường lệ đến đúng hẹn, thư sinh kéo nàng đến bên bàn.

Trong lúc chuyện trò, vô thức nhìn xuống chậu nước dưới gầm bàn.

Nội tâm hắn bỗng nhiên kinh biến, trong nước hãi hùng phản chiếu hình ảnh một con hồ quái mặc quần áo.

Lúc này, nó đang ôn nhu ủy mị, e thẹn nhả tiếng người.

Đang lúc hoảng loạn, thư sinh nhớ tới lời lão đạo, nuốt hồng đan có thể thành tiên.

Hắn kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, ngay khi hồ nữ kia đặt hồng đan vào miệng hắn, hắn liền nuốt chửng hồng đan.

Hồ nữ thấy thế, sắc mặt đại biến, mắng hắn vì sao lại bạc tình như thế.

Hồng đan kia là đan đạo tu luyện ngàn năm của nàng, xin thư sinh trả lại cho nàng.

Thư sinh không chịu.

Nói xong, hồ nữ kia liền ngã ra đất không dậy nổi, hồi lâu sau hóa thành một con hồ ly đỏ to như con bê.

Thấy thế, thư sinh càng sợ đến mất hết hồn vía.

Sau đó, thư sinh trúng cử, vào triều đường, tham gia điện thí, cuối cùng làm quan đến chức Tể tướng.

Những năm cuối đời, đêm nằm ngủ ngẫu nhiên cảm lạnh, ho khan không dứt, lại thổ ra một viên hồng đan từ trong miệng.

Chỉ thấy một bóng đỏ từ trong bóng tối lao ra, há miệng nuốt hồng đan vào bụng, cuối cùng nhảy qua cửa sổ chạy mất.

Thư sinh kinh hãi, lờ mờ nhìn thấy bóng đỏ kia dường như là một con hồ ly đỏ.

Hắn khổ não, mỗi đêm đều đến thư phòng ngoại thành Tư Châu khổ sở chờ đợi hồ nữ kia.

Nhưng cho đến khi chết, vẫn không đợi được hồ nữ quay lại." Kể đến đây, cả nhóm đã đi đến trước mặt cây quả đỏ kia. "Thoát thai hoán cốt, bạch nhật phi thăng, là thật hay giả vậy?" Hai mắt Vương Bàn Tử sáng rực, định hái quả.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì lại chú ý đến một phương diện khác, đang mắng: "Tên thư sinh này thật không ra gì.

Người ta tuy là hồ yêu, nhưng thật lòng đối đãi với hắn, hắn không những không lĩnh tình, lại còn nuốt luôn tiên đan của người ta." Khổng Tước thì tỏ ra dửng dưng, những thứ Tuyết Lỵ Dương nói có chút cao thâm khó lường, cô bé nghe không hiểu lắm. "Hắc hắc, Bàn gia ta tới đây." Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, định leo cây.

Vương Diệp nhíu mày, lạnh lùng quát: "Mau quay lại!

Nhìn kỹ phía sau quả đi, không muốn sống nữa à?" Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng lùi lại mấy bước, trừng to mắt nhìn kỹ phía sau quả đỏ.

Vậy mà lại có một con rắn đỏ tươi.

Nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ tưởng là quả. "Mau lùi lại, rắn này kịch độc!!" Hồ Bát Nhất bước lên một bước, nói với ba người Vương Diệp phía sau, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một cái xẻng công binh.

Con rắn thấy mình bị lộ, thè lưỡi rắn ra.

Màu sắc đỏ chói vô cùng sặc sỡ, nhưng càng sặc sỡ chứng tỏ con rắn càng khủng bố, càng khiến người ta tuyệt vọng.

Đôi mắt rắn băng lãnh vô tình nhìn chằm chằm mấy người.

Cái đuôi phía sau rung động, phát ra tiếng xào xạc. "Biểu đệ, may mà cậu nhắc tôi, nếu không tôi tiến thêm một bước, xâm nhập vào lãnh địa của con rắn này thì phiền phức to rồi." Lúc này, Vương Bàn Tử vỗ ngực nói. "Phiền phức không phải là cái này, mà là quả kia." Vương Diệp lắc đầu, chỉ về hướng con rắn.

Mọi người nghe vậy đều tề tựu nhìn sang. "ực..." Chỉ thấy con rắn há mồm nuốt trọn quả vào bụng.

Nhưng ngay sau đó, sự việc khủng khiếp đã xảy ra.

Đột nhiên, toàn thân con rắn nổi lên hàng loạt tơ máu màu đen.

Bụng nó cũng phảng phất như bị thứ gì đó điên cuồng chèn ép, trong nháy mắt phình to lên. "Xì xì xì -" Con rắn há cái miệng đỏ lòm, trong đó có máu rỉ ra.

Trong máu còn lẫn theo một con côn trùng toàn thân đỏ như máu, giống như bọ cánh cứng, to cỡ ngón tay cái.

Trong tiếng rống đau đớn của con rắn, tiếng kêu ai oán khiến người ta nổi da gà.

Giây tiếp theo, lượng lớn côn trùng chỉ trong chớp mắt đã phân thây huyết thịt con rắn sạch trơn.

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch.

Chương 9

"Mẹ ơi, kia là thứ quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử hét lên.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đầy mắt chấn kinh. "Vương Diệp ca ca, em sợ." Khổng Tước kéo vạt áo Vương Diệp, run lẩy bẩy. "Côn trùng ký sinh trong quả đỏ gọi là Huyết Tỳ Trùng." Vương Diệp chỉ vào đám côn trùng đang nhúc nhích trên mặt đất, giải thích: "Huyết Tỳ Trùng xuất hiện sớm nhất trong Hoài Nam Tử.

Trong thiên Thủy Chú, nghe đồn là một loại côn trùng do dị giáo sĩ nuôi dưỡng.

Đừng coi thường loại côn trùng này, chúng giống như bọ gấu nước, có sinh mệnh vô cùng ngoan cường và dài lâu, đặt nó vào trong cơ thể người sắp chết còn có thể cộng sinh với người sống.

Thời kỳ đầu, loại trùng này được dùng thông qua một loại bí thuật nào đó để khống chế nô lệ, giống như vu cổ trùng thuật của người Miêu Cương phía Tây Tương.

Loại trùng này cực kỳ quỷ dị, chỉ cần tiến vào cơ thể người, gặp nhiệt độ thích hợp sẽ sinh sôi nảy nở với số lượng lớn, cuối cùng gặm nhấm sạch sẽ huyết thịt của người sống." "Cho nên, nếu vừa rồi chúng ta ăn vào, kết cục sẽ y hệt con rắn kia." "Bàn Tử, cái tật tham ăn của cậu phải sửa đi!

Nơi này là Vân Nam, thứ kỳ quái quá nhiều, quản cho tốt cái bụng của mình." Hồ Bát Nhất đá Vương Bàn Tử một cái, nghiêm túc nói. "Biết rồi, không phải không sao rồi à." Vương Bàn Tử rụt cổ, cười khan. "Vẫn còn chuyện đấy.

Các người nhìn đám sương mù đen đang di chuyển phía trước kìa." Giọng nói của Vương Diệp lại vang lên. "Á á!!

Là Quỷ Phong (Ong Quỷ), chúng ta mau chạy đi!" Khổng Tước vô cùng kinh khủng hét lên. "Khổng Tước muội tử, Quỷ Phong là cái gì?

Chẳng lẽ là loại ong mật trân quý gì sao?

Mật ong đó chắc chắn rất ngon." Vương Bàn Tử nghe vậy lại nhịn không được hỏi.

Nhưng mà, vừa nói xong, hắn lập tức nghe thấy trong rừng trúc phía trước truyền đến một trận tiếng vo ve.

Trong bụi cỏ cũng phát ra tiếng sột soạt.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ trong rừng trúc đen kịt bay ra mấy trăm con ong khổng lồ.

Những con ong này toàn thân màu đen, trên cánh lóe lên kim quang, mỗi con đều dài hơn nửa tấc.

Trên bụng có một vòng hoa văn màu trắng, nhìn mắt mũi miệng đầy đủ, giống như ác quỷ trong đêm đen.

Đây không phải Quỷ Phong thì là cái gì?

Vương Bàn Tử hét lên một tiếng: "Con mẹ nó, ong mật gì mà trông tởm thế này, mọi người mau chạy đi!" Sau đó trùm áo lên đầu, chạy xuống núi. "Mau chạy!

Chắc là mùi máu tanh của rắn đỏ đã thu hút lũ ong này tới." Hồ Bát Nhất cũng lớn tiếng hô. "Khổng Tước muội tử, Vương Diệp, chạy thôi!" Tuyết Lỵ Dương nói với hai người bên cạnh.

Vương Diệp cũng nhìn thấy đàn ong, nhưng lại không chạy, mà là vẻ mặt chờ mong, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Cùng lao tới với đám ong độc còn có một con heo rừng lông đen.

Tiếng va chạm sột soạt chính là do heo rừng phát ra.

Có lẽ là bị đàn ong làm cho sợ hãi, heo rừng vừa kêu ụt ịt vừa chạy lung tung.

Một số cây trúc nhỏ đều bị heo rừng húc gãy.

Vương Diệp giơ lòng bàn tay lên, một đạo long ảnh hư ảo chỉ có Vương Diệp mới nhìn thấy bắt đầu từ từ bay lên.

Đây chính là long ảnh do huyết mạch Long Vương huyễn hóa.

Giây trước còn khí thế hung hăng xông lên muốn chích cho sướng, đàn Quỷ Phong bỗng nhiên đều dừng lại.

Uy áp đối với loài côn trùng trên người huyết mạch Long Vương khiến cho côn trùng muỗi mòng trong hơn nửa khu rừng trúc đều chạy sạch sẽ.

Bình thường thân là bá chủ rừng trúc, căn bản không có người và động vật nào dám trêu chọc, đàn Quỷ Phong cũng bị áp chế gắt gao.

Rất nhanh, mấy trăm con Quỷ Phong đều đậu xuống lá cỏ lá trúc, không dám động đậy. "Huyết mạch, trấn áp!" Vương Diệp khẽ nhếch môi, quát khẽ.

Chỉ thấy long ảnh hư ảo uyển như nở rộ một quầng kim quang, ánh sáng này mang theo uy áp vô thượng, có thể trấn áp vạn thú, khiến cho tất cả sinh linh thần phục.

Đây chính là uy lực của huyết mạch Long Vương.

Hiện tại đàn Quỷ Phong này đã bị Vương Diệp thu phục.

Đang sầu không biết làm sao kiểm duyệt thực lực đàn Quỷ Phong của mình, đúng lúc này, con heo rừng vừa rồi bị kinh hãi bỏ chạy, không biết có phải uống nhầm thuốc hay không, lại xông về phía Vương Diệp.

Heo rừng hai mắt đỏ ngầu, răng nanh dài chừng nửa thước, thân hình to lớn, ít nhất cũng phải ba trăm cân.

Tới đúng lúc lắm!

Vương Diệp đang buồn vì không có đối tượng thử đao đây.

Hiện tại hắn khống chế một đàn Quỷ Phong, không chích cái gì đó thì cứ thấy toàn thân khó chịu.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng khống chế côn trùng, để cho đám Quỷ Phong này bay lên, nhằm vào những chỗ non nớt yếu ớt nhất trên người heo rừng mà chào hỏi.

Heo rừng da dày thịt béo, ong vò vẽ hay ong bắp cày bình thường đều chích không thủng.

Nhưng heo rừng cũng có điểm yếu.

Cái mũi dài vì thường xuyên phải ủi đất tìm côn trùng nên khá mẫn cảm non nớt.

Ngoài ra phía dưới bụng, còn có vị trí hậu môn, đều là điểm yếu.

Vương Diệp chỉ huy Quỷ Phong, chuẩn xác chào hỏi những chỗ này.

Long ảnh lơ lửng giữa không trung cũng rục rịch, dường như muốn thôn phệ con heo rừng này.

Vương Diệp lại lắc đầu.

Còn chưa tới lượt huyết mạch Long Vương ra tay.

Ngoài ra, mình vẫn luôn nghe nói thịt heo rừng ngon hơn thịt heo bán ngoài chợ gấp trăm lần, lần này cơ hội tới rồi, thế nào cũng phải nếm thử.

Cũng không thể để Long Vương thôn phệ mất.

Heo rừng khi xông đến cách Vương Diệp chưa đầy hai trượng, đột nhiên thảm thiết kêu lên một tiếng.

Trên mũi, dưới bụng, trên hậu môn, mật mật ma ma toàn là Quỷ Phong.

Đau đớn kịch liệt khiến heo rừng gần như nhảy dựng lên cao một mét.

Sau đó bắt đầu lăn lộn giãy giụa trên mặt đất, dùng mũi húc xuống đất, muốn thoát khỏi Quỷ Phong.

Vương Diệp thao túng Quỷ Phong, tránh né sự giãy giụa của heo rừng.

Lúc đầu còn chưa thành thạo, bị heo rừng đè chết húc chết mười mấy con Quỷ Phong.

Đợi đến khi độc phát tác trong người heo rừng, kỹ năng Vương Diệp sử dụng cũng ngày càng thành thạo, không còn tổn thất gì nữa.

Mấy phút sau, con heo rừng lớn đã ngã xuống đất co giật, đứng cũng không dậy nổi.

Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Độc tính của Quỷ Phong quả nhiên đủ mạnh.

Hơn nữa còn không giống như ong mật, chích người một cái là chết.

Kim độc trên đuôi Quỷ Phong hiển nhiên là có thể chích đi chích lại nhiều lần.

Vương Diệp lập tức chặt một ống trúc to, sau đó dùng dao rựa khoét một cái lỗ trên đó.

Sau đó chỉ huy cả đàn Quỷ Phong bay vào trong ống trúc.

Đợi đến khi con ong độc cuối cùng cũng chui vào ống trúc, Vương

Diệp cẩn thận cất ống trúc đi.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử mới hớt hải chạy tới.

Vương Bàn Tử chạy đầu tiên. "Biểu đệ!

Biểu đệ cậu ngốc à?

Sao không chạy?" Vương Bàn Tử nhìn thấy Vương Diệp đứng tại chỗ, vội vàng xông lên, vỗ vỗ người Vương Diệp kiểm tra.

Đợi đến khi xác nhận Vương Diệp một chút việc cũng không có mới thở phào nhẹ nhõm. "Cậu dọa tôi chết khiếp, cậu mà xảy ra chuyện gì tôi biết ăn nói sao với dì." Vương Bàn Tử cuống đến mức nước mắt sắp rơi xuống.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã nhìn thấy con heo rừng ngã ở một bên.

Chương 10

"Là heo rừng chặn đàn ong lại?" Hồ Bát Nhất trợn mắt há hốc mồm hỏi.

Vương Diệp thuận nước đẩy thuyền, gật đầu.

Lần này ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Không ngớt lời nói vận khí của Vương Diệp thực sự quá tốt.

Một mình đụng phải heo rừng hoặc đàn ong đều phải xảy ra chuyện.

Kết quả đàn ong chích chết heo rừng, Vương Diệp không những không sao, còn nhặt không được một con heo rừng.

Quả nhiên người so với người chỉ có tức chết.

Heo rừng vừa rồi vừa lăn vừa húc, dọn ra một khoảng đất trống lớn.

Vương Diệp đề nghị đốt một đống lửa ngay trên đất trống, xử lý con heo rừng.

Tiện thể khói lửa cũng có thể phòng ngừa đàn ong và các loại côn trùng khác.

Hồ Bát Nhất nhìn thời gian, mấy người xuất phát khá sớm, thời gian vẫn còn kịp.

Dứt khoát giao nhiệm vụ gian khổ này cho Vương Bàn Tử.

Còn những người khác vẫn chặt trúc đóng bè.

Vương Diệp dung hợp truyền thừa của Võ Đang Vương Dã, hơn nữa đột phá đến Minh kình, sức mạnh tăng mạnh, chặt trúc ngược lại rất nhanh.

Không bao lâu sau, trúc dùng để đóng bè đã đủ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc đi thực tế, đều từng làm việc ở lâm trường Đông Bắc.

Gỗ nguyên khối ở địa phương nhiều khi cũng là thả bè vận chuyển theo đường thủy xuống hạ lưu.

Quê hai người đều ở Phúc Kiến, cũng là nơi nhiều núi nhiều sông, đóng bè tre vận chuyển cũng rất thường gặp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đóng bè tre ra dáng ra hình.

Trong quá trình đóng bè, Vương Diệp chặt xong trúc rảnh rỗi còn quay lại Thải Vân khách sạn một chuyến.

Thịt heo rừng thực sự quá nhiều, bốn người bọn họ căn bản ăn không hết cũng không mang đi nổi.

Cuối cùng quyết định thông báo cho Khổng Tước, để bà chủ rảnh rỗi thì dẫn người đến cõng thịt heo về.

Đợi khi Vương Diệp quay lại, một cái bè trúc được kết từ tám cây trúc to bằng bắp đùi đã xuất hiện dưới sông.

Lúc này chân trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm. "Chúng ta phải mau chóng xuất phát, khí hậu trong núi thay đổi thất thường, lát nữa mưa to thì phiền phức lắm." Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở.

Rất nhanh bốn người chống bè trúc, chèo về phía hang động.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, dùng dây thừng kéo bè trúc vào sơn động.

Chân trước vừa vào, chân sau bên ngoài liền sấm chớp ầm ầm đổ mưa rào. "Thời tiết Vân Nam cứ như đàn bà ấy, nói thay đổi là thay đổi." Vương Bàn Tử nhịn không được oán thầm một câu. "Ây da, có người bất mãn với Dương tham mưu thông minh xinh đẹp của chúng ta này, Vương Diệp cậu nói xem chúng ta nên làm gì?" Hồ Bát Nhất gân cổ lên hô. "Kiên quyết bảo vệ Dương tham mưu, không phải tộc ta dị loại giết không tha!" Vương Diệp phụ họa.

Phải nói là, ở cùng với đám Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, sự tếu táo và vui vẻ không bao giờ thiếu. "Bàn Tử, anh có ý kiến với phụ nữ chúng tôi?" Tuyết Lỵ Dương cũng rất phối hợp với hai người, đôi mắt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, lạnh lùng nói. "Đâu có ý kiến gì, tôi sao dám!" Vương Bàn Tử rụt cổ, dở khóc dở cười nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Diệp, sao lại chơi tôi thế này?

Bàn Tử tôi tủi thân.

Muốn khóc quá đi! "Hừ, Bàn Tử tôi khuyên anh đừng có ngứa da." Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Trêu chọc Bàn Tử xong, Vương Diệp dồn sự chú ý vào cửa ải mạo hiểm khó khăn đầu tiên của bộ ba trong nguyên tác.

Đây là một sơn động đá vôi, vừa vào động đi chếch xuống dưới mười mấy bước là có thể nhìn thấy dưới chân là một con sông.

Bất quá nói là sông chi bằng nói là "khe sâu" thì thích hợp hơn, thấp hơn mặt đất gần một mét.

Nước sâu khoảng hơn ba mét, dòng chảy rất chậm, có khả năng là một nhánh của sông Lan Thương.

Nửa đoạn trước ẩn dưới lòng đất, mãi đến khi địa hình trong sơn động thấp xuống mới lộ ra.

Hang động nơi này rất rộng, Vương Diệp vận chuyển chân khí tụ hội vào hai mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trong sơn động.

Chênh lệch độ cao trong sơn động rất lớn, chỗ rộng rãi có thể lái xe tăng, chỗ thấp chỉ cao hơn một mét, có rất nhiều nham thạch hòa tan hình thành từ ngàn năm trước, đều là thiên kỳ bách quái.

Ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách, cả sơn động yên tĩnh lạ thường, tiếng sấm mưa rào bên ngoài ở đây một chút cũng không nghe thấy, giống như một thế giới dưới lòng đất hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Sau đó, mấy người đẩy bè trúc xuống nước, Vương Diệp lập tức nhảy lên, dùng sào trúc cắm xuống nước từ phía trước bè, cố định bè trúc lại, đề phòng nó bị dòng nước cuốn đi xa. "Lão Hồ, Bàn Tử, đi thôi." Tuyết Lê Dương sau đó cũng nhảy lên.

Vương Diệp thấy cô lên, bèn đi về phía trước vài bước, Tuyết Lỵ Dương đồng thời lùi về phía đuôi bè, giữ thăng bằng.

Hồ Bát Nhất cũng nhẹ nhàng nhảy lên.

Sau đó Bàn Tử ném ba cái ba lô leo núi đầy ắp trang bị và hai cây vợt bắt côn trùng lên, từng cái một, bản thân hắn sau đó cũng nhảy vào giữa.

Hắn vừa lên, cả cái bè trúc đều trầm xuống một chút. "Bàn Tử, cậu nên giảm béo đi." Tuyết Lê Dương vội vàng kéo hai trong số ba cái ba lô về phía đuôi bè chỗ cô đứng.

Hồ Bát Nhất kéo cái ba lô còn lại về dưới chân mình, như vậy mới tạm thời cân bằng được trọng lượng, không đến mức lật thuyền.

Do trong sơn động có rất nhiều thạch nhũ và măng đá treo ngược, để tránh bị va vỡ đầu, bốn người đều đội mũ bảo hiểm leo núi, trên mũ có đèn xạ chiến thuật, có thể mở liên tục từ sáu đến tám tiếng.

Hơn nữa còn bật đèn pha cường quang, dựng ở đầu bè trúc.

Loại đèn pha cường quang này tiêu hao năng lượng rất lớn, không thể sử dụng thời gian dài, cứ cách một hai phút lại mở một lần để xác nhận tình trạng sơn động phía trước. "Biểu đệ, Dương tham mưu, Lão Hồ, chúng ta lần này đi đổ cái đấu Hiến Vương, dù sao cũng là một hành động lớn, hay là chúng ta đặt một cái tên hiệu thật kêu đi?" Vương Bàn Tử không chịu được sự im lặng, mở miệng nói. "Tên hiệu hành động?

Bàn Tử anh còn có cái đầu óc này, không tồi không tồi." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cũng tán đồng Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất: "Bàn Tử, nhìn cái dạng cậu kìa, đừng úp úp mở mở, nói tên hiệu hành động của cậu ra đi!" "Tên hiệu hành động của chúng ta chính là..." Bàn Tử bỗng nhiên đứng dậy từ trên bè trúc, cả cái bè hơi chìm xuống vài milimet, hắn trông rất trang nghiêm: "Hành động Sờ Minh Khí!" Hồ Bát Nhất: "..." Tuyết Lỵ Dương: "..." Vương Diệp: "..." Chỉ thế thôi á!?

Còn tưởng là kịch tính thế nào cơ?

Mọi người trầm mặc trọn một phút. "Biểu đệ, Lão Hồ, Dương tham mưu, tôi đặt không hay sao?

Vừa dễ nghe, lại vừa chuẩn bị biểu rõ mục đích của chúng ta." "Tôi thấy 'Very Good'." Vương Bàn Tử hơi hất cằm, còn nói chêm một câu tiếng Anh sứt sẹo đến không thể sứt sẹo hơn. "Gút cái đầu cậu, còn không bằng không đặt." Hồ Bát Nhất đảo mắt, cạn lời. "Hay là thế này, Vương Diệp là sinh viên đại học nông nghiệp tài cao, chắc chắn có thể đặt cho chúng ta một cái tên hay hơn." Tuyết Lỵ Dương cười nói với Vương Diệp. "Ách... gọi là hành động Hồ Điệp đi." Vương Diệp nhún nhún vai, trả lời.

Không ngờ, cuối cùng cái tên hành động này lại từ miệng hắn nói ra, đúng là vận mệnh vô thường. "Được, cứ gọi là hành động Hồ Điệp." Dường như sợ Bàn Tử phản đối, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng khen hay.

Vương Bàn Tử không còn gì để nói, "Hành động Hồ Điệp" quả thực dễ nghe hơn "Hành động Sờ Minh Khí", cũng tao nhã hơn một chút.

Theo bè trúc đi sâu vào, bốn người cảm thấy uyển như tiến vào một mê cung mộng ảo đầy màu sắc quang quái lục ly.

Trong sơn động có rất nhiều kỳ thạch.

Có những tảng đá kỳ lạ tuy chỉ nhìn thoáng qua, lại để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho người ta.

Có tảng giống tượng Phật Quan Âm, có tảng giống hài nhi đang ngủ say, có tảng giống tiên hạc nhàn nhã, lại có một số giống đầu trâu mặt ngựa, quái thú hung mãnh diện mục dữ tợn.

Quỷ phủ thần công của mẹ thiên nhiên trong động này đếm không xuể.

Những cảnh tượng độc đáo này, nếu không dùng đèn pha cường quang chiếu xa cực đại, e rằng vĩnh viễn sẽ không được người đời nhìn thấy.

Vô số cảnh tượng ma ảo lướt qua trước mắt như đèn kéo quân, khiến người ta nhìn không kịp, đoạn kỳ cảnh này đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Chỉ có Vương Diệp biết, cảnh đẹp trước mắt không kéo dài được bao lâu.

Đi thêm một đoạn ngắn nữa về phía trước là đến nơi thực sự kinh khủng.

Lúc này lòng sông bỗng nhiên mở rộng, có mấy nhánh sông nhỏ hơn đổ vào, tốc độ dòng nước chậm lại.

Chương 11

Đèn pha phía trước cũng không còn lắc lư dữ dội như vừa rồi.

Chỉ thấy dưới ánh đèn chiếu rọi, trên vách động hai bên phía trước, toàn là những dải ruộng bậc thang đá vôi hình thành tự nhiên trơn nhẵn.

Tầng tầng lớp lớp như sóng biển, trông hệt như một đại dương màu bạc đã đông cứng.

Một cột đá thiên nhiên khổng lồ màu đỏ son treo ngược ngay giữa lòng sông, phía sau cột đá, nước sông chảy vào trong miệng một cái đầu thú khổng lồ.

Con thạch thú khổng lồ kia tựa hổ tựa sư, dường như đang há cái mồm to như chậu máu, điên cuồng gào thét, lộ ra hàm răng nanh sắc bén, muốn nuốt chửng cột đá kia.

Mà thời gian như ngưng đọng tại khoảnh khắc này, tư thế của nó bị định hình, e rằng đã duy trì ở đây mấy ngàn mấy vạn năm.

Dòng sông vừa khéo đi qua cái miệng lớn của nó, thứ bọn họ đối mặt giống như một cánh cửa lớn thông tới địa ngục.

Nhịp tim của mấy người đều có chút gia tốc, hô hấp trở nên nặng nề, tay nắm chặt sào trúc giữ thăng bằng hơn một chút. "Phía trước chắc là có đám tượng người treo ngược (Đảo điếu nhân dũng) rồi.

Lần này lại có thể thôn phệ một mẻ lớn." Vương Diệp thầm mong chờ.

Dù sao mỗi lần thôn phệ đều có thể nhận được rất nhiều năng lượng và kinh nghiệm, đây chính là con đường chính để trở nên mạnh mẽ.

Kể từ khi nhìn thấy cự thú, Hồ Bát Nhất vẫn luôn bật đèn tìm kiếm cường độ mạnh, trong lòng có chút bất an.

Tốc độ dòng chảy của con sông cũng trở nên dồn dập hơn. "Nhìn kìa!

Hình như là nhân dũng thì phải." Hồ Bát Nhất đưa một ngón tay chỉ về phía trước, nói với ba người Vương Diệp, trong giọng điệu còn pha chút kinh ngạc.

Mấy người nghe vậy liền nhìn theo.

Thông qua cột sáng của đèn tìm kiếm, có thể thấy phía sau cửa thú treo vô số nhân dũng (tượng người) cổ đại.

Nhìn kỹ một hồi, mọi người mới phát hiện, những bóng người treo ngược này, thế mà lại là những thạch nhân dũng đã gặp trên đường núi trước đó!

Hiện tại mấy người đều đã biết, những thạch nhân dũng này không phải đặc ruột.

Bên trong lớp vỏ mỏng manh là vô số đằng trùng đang ngọ nguậy.

Nghĩ đến đây, mấy người Hồ Bát Nhất liền không nhịn được mà buồn nôn.

Vương Diệp lại vô cùng mong chờ.

Những cái nhân bì dũng treo ngược phía trước kia bên trong toàn là đằng trùng.

Nhiều đằng trùng mênh mông bát ngát như vậy.

Một đợt kinh nghiệm trị lớn tới rồi.

Tuy rằng cảnh giới và Long Vương huyết mạch thăng cấp cần nhiều hơn lần đầu rất nhiều, nhưng nhìn số lượng nhân dũng treo ngược cũng biết, số lượng đằng trùng cũng nhiều hơn lần ở đường quốc lộ.

Hy vọng có thể mạnh lên thêm một chút.

Như vậy mới có thể sử dụng những kỳ kỹ trâu bò hơn, cũng dễ dàng đối mặt với hung hiểm tiếp theo.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Mắt thấy bè trúc sắp đi vào trong miệng cự thú, giống như từ nhân gian đi vào minh giới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đều vạn phần khẩn trương, bọn họ hai tay chống chặt sào trúc, sợ bè trúc không cẩn thận bị lật nghiêng.

Tuyết Lỵ Dương bàn tay trắng noãn nắm chặt, cô cũng có chút khẩn trương.

Ngoài đèn tìm kiếm ra, còn dùng đèn pin mắt sói quét nhìn tứ phía.

Cuối cùng, bè trúc càng lúc càng nhanh, lao vào trong miệng cự thú.

Đợi đến khi vượt qua miệng thú, Tuyết Lỵ Dương ở phía trước bè trúc hét lên một tiếng: "Mau nằm xuống!" Nguyên lai trước miệng cự thú, mặt nước phía sau có độ chênh lệch khoảng một mét.

Bè trúc nghiêng một cái, đầu trước cắm xuống nước, qua một lúc mới ngóc đầu lên khôi phục thăng bằng.

May mắn Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở, mấy người mới không bị rơi xuống nước.

Ngay khi đám người Hồ Bát Nhất muốn ngẩng đầu lên, lại phát hiện lúc này căn bản không ngẩng lên nổi.

Hóa ra những cái nhân dũng treo ngược kia, lúc này cách mặt nước chỉ còn hơn một mét.

Mấy người chỉ cần thẳng lưng, là có khả năng đụng trúng vào nhân dũng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ có thể ngồi xổm xuống, không ngừng dùng sào trúc chống xuống đáy nước, muốn giảm tốc độ.

Không ngờ sau khi tiến vào miệng cự thú, nước bỗng nhiên trở nên cực sâu, sào trúc dài hơn bốn mét cũng đã không chống tới đáy.

Ngay khi mấy người muốn quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh một chút, đèn tìm kiếm phía trước bè trúc chớp tắt vài cái, rồi tắt ngấm.

Bốn phía chìm vào một mảnh hắc ám.

Có lẽ là do vừa rồi đầu bè trúc cắm xuống nước, đèn tìm kiếm bị vào nước nên chập mạch.

Tuyết Lỵ Dương vỗ vỗ đèn tìm kiếm vài cái, không có phản ứng gì.

Hết cách, mấy người chỉ đành dùng đèn đầu và đèn pin kiểm tra hoàn cảnh tứ phía.

Rất nhanh phát hiện phía sau miệng cự thú là một con đường nước vô cùng hẹp, rộng khoảng bốn năm mét.

Hơn nữa cả con đường nước gần như là thẳng tắp, cũng không biết dài bao nhiêu, căn bản là không nhìn thấy điểm cuối.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức dùng sào trúc chống vào vách đá hai bên để giảm tốc.

Bè trúc rất nhanh trôi đến bên dưới mặt nước treo đầy nhân dũng.

Mấy người đều không kìm lòng được mà đánh giá những nhân dũng gần như lướt sát qua mặt mọi người.

Những nhân dũng này đều bị trói quặt hai tay ra sau lưng.

Bề mặt đã biến thành màu nâu đen, bên trên mọc đầy một loại đồ vật giống như rêu không tên.

Nhìn từ tư thế, giống như bị trói gô lại.

Ngũ quan đều đã mơ hồ, nhìn không rõ.

Tuy nhiên từ tư thế, Vương Diệp vẫn có thể cảm giác được sự đau đớn.

Tuyết Lỵ Dương chỉ huy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dừng bè trúc lại, cô đi đến mép bè, nhìn về phía bên bờ kênh, có một cái thạch nhân dũng bị tuột dây xích đồng rơi trên mặt đất.

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào cái thạch nhân dũng đó nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, Vương Diệp, những thạch dũng này tuy rằng ngoại hình mơ hồ, nhưng nhìn từ đường nét phục trang và tóc tai, có chút giống thời Hán, tôi cảm thấy có chút không đúng lắm, tôi xuống xem thử." Nói rồi, cô điều chỉnh vòng sáng của đèn trên mũ leo núi một chút, để ánh sáng tụ lại hơn, liền nhảy xuống bè trúc, ngồi xổm xuống quan sát thạch nhân dũng trên mặt đất kia. "Dương Tham Mưu, đeo găng tay vào, trên những nhân dũng này có thể sẽ có vi khuẩn do độc trùng lưu lại." Trải qua mấy ngày sinh hoạt, mấy người cũng rất thân thiết, cho nên Vương Diệp cũng gọi Dương Tham Mưu theo Hồ Bát Nhất.

Hắn ném qua một đôi găng tay màu trắng.

Tuyết Lỵ Dương tay mắt lanh lẹ, đón lấy găng tay, cười nói: "Vẫn là Vương Diệp nhà chúng ta cẩn thận, cảm ơn nhé." Sau đó, cô nhảy lên bờ, ngồi xổm bên cạnh nhân dũng, lấy ra dao tán binh, rạch nhẹ một đường trên nhân dũng.

Nhân dũng bên bờ cũng giống cái bị xe tông ở ven đường quốc lộ trước đó, cũng chỉ có một lớp vỏ mỏng manh.

Sau khi rạch ra, bên trong toàn là giòi bọ và trứng trùng khô quắt.

Nhìn qua rậm rạp chằng chịt, tương đối ghê tởm.

Vương Diệp cũng đi tới, chuẩn bị giải phóng long văn trong lòng bàn tay, nhưng đáng tiếc là, đám đằng trùng này dường như đều đã là vật chết, trong cơ thể không có năng lượng có thể cắn nuốt.

Vương Diệp thầm than một tiếng đáng tiếc, lắc lắc đầu. "Những nhân dũng này, hình như không phải làm bằng đá." Tuyết Lỵ Dương nói một câu.

Vương Bàn Tử hiếu kỳ nói: "Không phải đá?

Vậy chẳng lẽ còn là bùn nặn hay sao?" "Là người sống làm." Vương Diệp mở miệng nói ra chân tướng.

Trên bè trúc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe xong đều giật nảy mình. "Biểu đệ, cậu đừng dọa anh, là người sống làm ư?" "Tàn nhẫn như vậy sao?" Vương Diệp gật gật đầu.

Mấy người trước khi xuất phát đã nghiên cứu kỹ ghi chép về Hiến Vương nước Điền cổ.

Hiến Vương là Vu vương nước Điền thời cổ đại, am hiểu nhất chính là các loại vu thuật tà thuật.

Trong đó nổi tiếng nhất chính là Đằng thuật (Thuật dây leo).

Cái gọi là Đằng thuật chính là dùng vong linh của người chết làm môi giới để thi triển hắc vu thuật.

Hơn nữa lúc chết vong linh càng đau đớn, uy lực của Đằng thuật càng lớn.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ghé lại gần, Hồ Bát Nhất nhìn một hồi, rất nhanh suy đoán ra, những nhân dũng này hẳn là sản phẩm của Đằng thuật.

Chính là trói người lại, ép nuốt "đằng dẫn", sau đó dùng dược liệu đặc thù phong bít bảy lỗ trên cơ thể người.

Xử lý xong, lại treo ngược những người này lên xích đồng trên đỉnh hang động.

Đại bộ phận người sẽ bị chết ngạt.

Chương 12

Tuy nhiên chuyện khủng bố phải đợi đến sau khi những người này chết mới phát sinh.

Những người bị chết ngạt đều là kẻ may mắn, kẻ còn sống mới là thật sự thảm.

Đằng dẫn nuốt vào thực chất là trứng đằng trùng.

Những trứng này nở trong cơ thể người, hóa thành đằng trùng, cắn nuốt máu thịt dịch thể trong cơ thể người.

Đằng trùng từng chút từng chút ăn rỗng cơ thể người, cuối cùng chỉ còn lại lớp vỏ da người.

Bởi vì thi thể bị phong bít bảy lỗ, đằng trùng bên trong ở vào trạng thái tiếp cận chân không, cho nên sẽ không tiếp tục sinh trưởng, mà là bắt đầu giấc ngủ đông dài đằng đẵng.

Cũng tức là những thứ treo trong hang động này, tất cả đều là nhân bì dũng (kén da người).

Nghe xong Tuyết Lỵ Dương miêu tả, lại nhìn về phía nhân bì dũng dày đặc, dù là biết chân tướng như Vương Diệp cũng nổi hết da gà. "Quá tởm rồi, Hiến Vương này đúng là không bằng cầm thú." Vương Bàn Tử hung tợn mắng chửi vào không khí. "Mau đi thôi, tôi có dự cảm không lành." Hồ Bát Nhất thì thúc giục mọi người.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu biểu thị tán đồng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức dùng sức chống bè trúc, muốn nhanh chóng xuyên qua đoạn đường sông treo đầy nhân bì dũng này.

Vương Diệp lúc này ngồi xổm phía sau bè trúc, hai mắt sáng rực, đầy mong chờ nhìn chằm chằm lòng sông.

Hắn biết, đợi lát nữa, một bữa tiệc cắn nuốt sắp bắt đầu.

Hồ Bát Nhất nhanh chóng chống sào trúc, đồng thời chửi ầm lên: "Mẹ kiếp lũ đế vương này, thật sự không coi người là người, trong mắt bọn hắn, nô lệ thậm chí còn không bằng súc sinh trâu ngựa, Bàn Tử, người như bộ dạng cậu, nếu làm nô lệ, ở thời cổ đại khẳng định có thể kiếm được chân tế đầu, một người chấp ba." "Khụ khụ, Hồ đại ca.

Ở thời cổ đại, con người đều lấy việc được chọn làm người tuẫn táng hoặc vật tế làm vinh dự, đó là một loại vinh hạnh vô thượng.

Cho nên, đế vương bình thường tuyển chọn người tuẫn táng cực kỳ nghiêm ngặt, phải tra tổ tông ba đời, diện mạo chính trị có một chút xíu vấn đề đều không được, rất nhiều người viết huyết thư xin cũng không xếp được hàng." Gói quà tân thủ ngày đầu tiên hệ thống cho đã có Tinh thông lịch sử.

Vì vậy trình độ lịch sử của Vương Diệp tuyệt đối sẽ không kém cạnh những cái gọi là sử gia kia.

Cho dù hắn không biết cốt truyện, cũng có thể nói ra đoạn thoại vừa rồi. "Hahaha, biểu đệ làm khá lắm." "Lão Hồ, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.

Tôi nói cho cậu biết, hiến tế thích hợp nhất với loại người giả vờ tích cực như cậu.

Cậu ở thời cổ đại khẳng định sẽ hăng hái, kiễng chân gào lên: Lấy tôi tế trời đi, tôi thích hợp nhất là điểm thiên đăng, để nhân dân tổ quốc chờ tin tốt của tôi đi, vì thắng lợi, lấy tôi làm đèn mà đốt." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Vương Diệp, đồng thời vẻ mặt quái dị nói với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất mặt hơi đỏ lên, nhìn qua rất xấu hổ, nộ quát Vương

Bàn Tử: "Bàn Tử, ông đây không có nhiều mỡ như mày, làm sao mà thích hợp điểm thiên đăng, mày..." Vương Diệp cười hiểu ý, hai người này chọc ghẹo nhau thật sự thú vị, bầu không khí khủng bố lập tức giảm đi rất nhiều. "Vương Diệp, cậu còn biết lịch sử à?" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nói. "Đều biết một chút, bình thường buồn chán có đọc qua sách lịch sử." Vương Diệp khiêm tốn nói. "Hiện tại sinh viên đại học đều lợi hại như vậy sao?

Nếu mỗi sinh viên đều giống như Vương Diệp, đợi vài năm nữa các cậu tốt nghiệp, tôi chẳng phải chỉ có thể đi làm tạp vụ." Hồ Bát Nhất cảm thán nói. "Hề hề, Lão Hồ hâm mộ đi, đây chính là biểu đệ của tôi." Vương Bàn Tử khoác vai Vương Diệp, đắc ý dương dương nói. "Cút mẹ mày đi, biểu đệ của mày chính là biểu đệ của tao." Hồ Bát Nhất khoác vai bên kia của Vương Diệp, phảng phất thật sự giống như anh em ruột.

Bất quá, Vương Diệp không hề bài xích, ngược lại cảm giác trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua. "Mọi người có phát hiện có chỗ nào không đúng không?

Đường thủy này hoàn toàn không giống bà chủ quán trọ miêu tả." Tuyết Lỵ Dương đột nhiên mở miệng nói. "Dương Tham Mưu, không cần nghi thần nghi quỷ như vậy.

Bà chủ kia cũng chưa từng tự mình vào đây, bà ta chẳng phải cũng nghe công nhân khai thác đá kể lại sao, khó tránh khỏi có chút sai sót." Vương Bàn Tử rất thoải mái nói. "Đoạn sông đi qua lúc trước, dòng nước rất xiết, chúng ta chỉ lo giữ thăng bằng bè trúc, không chú ý tới phương hướng bè trúc tiến lên, có khả năng đã đi vào ngã rẽ." Hồ Bát Nhất nhíu mày, thanh âm có chút trầm thấp. "Vậy thì phiền phức rồi, chi bằng quay đầu lại tìm đường, đừng để giống như hồi chúng ta ở Động Nhện, chui vào mê cung, đến cuối cùng không đi ra được." Vương Bàn Tử dường như nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. "Ngã ba sông không cần lo lắng, những dòng nước này đều chảy về một hướng, cuối cùng đều sẽ xuyên qua Già Long Sơn, đổ vào khe núi Xà Hà, cho nên tuyệt đối sẽ không tồn tại vấn đề lạc đường." Vương Diệp cũng lên tiếng. "Vương Diệp nói đúng, ngã ba sẽ hội tụ lại một chỗ, cũng chính là nơi chúng ta muốn đến." Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Tốc độ bè trúc càng lúc càng nhanh.

Nghe hai người phân tích, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, bè trúc mạnh mẽ rung lên một cái. "Không ổn, đụng phải thứ gì rồi?" Theo sau cú va chạm của bè trúc, sau đó liền khôi phục bình thường, lại nghe trong sông có một trận âm thanh kim loại dày nặng xoắn động "kèn kẹt kèn kẹt" trầm trọng mà lại rỉ sét truyền lên.

Âm thanh dưới lòng sông truyền đến còn chưa dứt, chợt nghe sau lưng "bùm bùm bùm", truyền đến từng tiếng rơi xuống nước liên tiếp, độ dày đặc của âm thanh cực cao, đến cuối cùng gần như không nghe thấy khe hở giữa tiếng rơi xuống nước.

Hình như là những nhân dũng treo lơ lửng trên không trung dòng sông lúc nãy nhìn thấy, toàn bộ bị xích sắt thả xuống nước. "Hẳn là cơ quan dưới nước!" Tuyết Lỵ Dương nói một tiếng.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm mắng: "Đệch bà nó đại sự không ổn, sợ là lũ kia muốn biến thành thủy quỷ để lật thuyền chúng ta rồi." Nói xong liền tháo khẩu "Kiếm Uy" từ trên lưng xuống, đẩy nòng súng nạp đạn thép.

Cơ quan đã kích hoạt, nhưng hậu quả còn chưa hiển hiện, đó là lúc thót tim nhất.

Ai cũng không biết lát nữa từ chỗ nào sẽ chui ra thứ quỷ dị gì.

Vương Diệp lại mang vẻ mặt chờ mong, đứng đoan chính tại đuôi bè trúc, nhìn đoạn đường nước vừa đi qua. "Ào ào ào ~" Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên mặt nước dấy lên bọt sóng khổng lồ, bè trúc vừa bình ổn lại bỗng nhiên lắc lư mãnh liệt. "Có thứ gì đó đang đụng thuyền dưới đáy nước!" Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng. "Chắc là nhân dũng!" Vương Diệp hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã thò đầu nhìn xuống.

Kết quả nhìn thấy một cái bóng đen khổng lồ bơi qua bên dưới, sau đó một thứ đột phá mặt nước, trực tiếp lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sợ đến ngẩn người. "Đoái Tự - Hắc Lưu Ly." Vương Diệp trong lòng hét lớn một tiếng, đồng thời tay mắt lanh lẹ, trực tiếp thò song chỉ ra, kẹp lấy thứ vừa bay tới kia, hai ngón tay dùng một chút lực, thứ đó trực tiếp nổ tung!

Hắc Lưu Ly, chiêu này chính là làm cho một bộ phận nào đó của người thi triển tăng cường lực phòng ngự và lực công kích lên rất nhiều.

Vương Diệp tác dụng Hắc Lưu Ly lên hai ngón tay.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy một màn này không khỏi hai mắt hơi co rụt lại, nhớ tới một loại thần kỹ mà ông ngoại Chá Cô Tiêu từng nói!

Hình như là Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ!

Vương Diệp làm sao biết được!

Hơn nữa dường như nhìn qua rất lợi hại!

Vương Bàn Tử bị dọa đến tim đập chân run, mà Hồ Bát Nhất thì trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn một màn trước mắt này.

Quá lợi hại rồi!

Đây thật sự là một sinh viên đại học sao? "Dao!" Vương Diệp nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất tự nhiên biết ý gì, ném một con dao găm cho Vương Diệp.

Vương Diệp chụp lấy dao găm, mạnh mẽ đâm xuống dưới.

Một con cá xấu xí bị xiên lên.

Lúc này, cả con đường nước đột nhiên chìm vào một trận bình tĩnh.

Là loại yên tĩnh trước khi cơn bão ập đến.

Bè trúc dưới sự thúc đẩy của dòng nước, tự mình đi về phía trước.

Lúc này, Vương Diệp chỉ chỉ vào trong nước phía sau bè trúc. "Mọi người nhìn kìa!" Mấy người dùng đèn pin chiếu về phía sau bè trúc.

Chỉ thấy trên mặt nước đường sông vừa rồi còn khá bình tĩnh, đột nhiên mạo ra rất nhiều bong bóng khí.

Những bong bóng này cực kỳ dày đặc, giống như đun sôi nước vậy.

Hồ Bát Nhất ba người đều chiếu đèn pin mắt sói xuống đáy nước.

Trong hang động độ trong của nước không tệ.

Rất nhanh ánh đèn đã chiếu tới những nhân bì dũng lơ lửng giữa sông.

Chính là những cái vừa rồi từ đỉnh hang động rơi xuống.

Nhân bì dũng vốn khô quắt biến thành màu đen, bị nước sông ngâm một cái, bắt đầu từ từ nứt ra.

Rất nhiều thứ màu đen không ngừng từ bề mặt nhân bì dũng bong ra.

Chương 13

Những vết nứt xuất hiện trên thân thể nhân dũng đang dần khuếch đại sưng tấy, biến thành khe hở.

Từ mắt, miệng, mũi, tai của nhân dũng, còn có những chỗ cơ thể nứt ra, không ngừng sủi bọt khí, rất nhiều trứng trùng khô quắt từ trong đó trào ra.

Những trứng trùng kia gặp nước là sống lại, giống như miếng bọt biển khô hấp thu hơi nước, nhanh chóng bành trướng.

Thân thể biến thành màu trắng kích cỡ bằng đầu ngón tay, hai bên mọc ra vật hình vây giống móng tay út, tốc độ bơi cực nhanh, toàn bộ phi tốc bơi về phía bè trúc. "Thứ quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, lùi lại một bước, ai ngờ bè trúc có chút trơn trượt, khiến hắn suýt chút nữa rơi xuống nước.

Vẫn là Hồ Bát Nhất kéo hắn lại, nếu không tên này chắc chắn phải rơi xuống. "Bàn Tử!

Mày mẹ nó còn là người cùng ông đây vào sinh ra tử, thế này đã dọa mày rồi?

Thật làm mất mặt Mô Kim Hiệu Úy!" Hồ Bát Nhất quát mắng một tiếng, Vương Bàn Tử xấu hổ không thôi.

Dù sao, ngay cả Vương Diệp cũng chỉ là sắc mặt có chút khó coi mà thôi.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Diệp: "Vương Diệp, vừa rồi cậu giết chết thứ gì vậy?" Vương Diệp nói: "Một con Thủy Trệ Phong, bất quá đã bị tôi diệt rồi." Nghe Vương Diệp nói vậy, những người khác cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bị diệt là tốt rồi, bị diệt là tốt rồi!

Hồ Bát Nhất cũng không khỏi cảm khái, Vương Diệp tuyệt đối không phải sinh viên đại học bình thường, thực lực và quan sát lực của hắn thậm chí còn mạnh hơn ba người Mô Kim Hiệu Úy bọn họ.

Tuy nhiên rất nhanh, Vương Diệp lại nói: "Mọi người chuẩn bị một chút, sắp có một trận ác chiến phải đánh." Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy người sớm đã thời khắc sẵn sàng.

Dù sao màn nhân dũng kinh khủng vừa rồi đều bị bọn họ nhìn thấy, trăm phần trăm nguy hiểm a! "Biểu đệ, Thủy Trệ Phong là gì?" Vương Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

Vương Diệp chỉ một vật rơi trên thuyền gỗ, chính là thứ vừa rồi bị hắn trực tiếp kẹp chết.

Thứ đó muốn công kích Vương Bàn Tử, bị Vương Diệp ra tay dùng ngón tay kẹp chết.

Hồ Bát Nhất bọn họ nhìn vào, là một con côn trùng màu đen cổ quái đã vỡ nát.

Cái này... "Đây là con gì?

Tạo hình quỷ dị thế kia!" Vương Bàn Tử kinh hãi nói. "Đây là con rận lớn biến dị sao?" Trấn tĩnh lại, Vương Bàn Tử nhìn kỹ một chút, sau đó nghi hoặc hỏi: "Con rận này cũng quá to rồi đi, không biết là ăn cái gì mà lớn được." Đồng thời, Vương Bàn Tử đi tới, dẫm nát bét thứ đó, vừa dẫm vừa mắng chửi, nói thứ này muốn hại bọn họ.

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương lại đi tới, nhặt lên một cái chân gãy, nhìn kỹ một chút rồi sắc mặt biến đổi: "Đây không phải Thủy Trệ Phong bình thường, đây là Thủy Trệ Phong trải qua Thi Đằng nuôi cấy!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe thấy lại có chữ "Thi", trong lòng đều lạnh toát.

Hiện tại bọn họ nghe thấy chữ "Thi" là có chút sợ hãi. "Thủy Trệ Phong là gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Diệp nói: "Đây là một loại trùng sinh sống ở vùng nước nông, vô cùng thích bám vào vật thể trôi nổi để đẻ trứng, có đôi khi ở ruộng nước các vùng như Vân Nam, trâu nước đang cày ruộng bỗng nhiên điên cuồng nhảy lên chạy trốn, đó chính là bị 'Thủy Phong Tử' cắn." "Thủy Trệ Phong không có gì ghê gớm, năm xưa tôi còn ăn một nồi đây này, hàm lượng protein rất cao, ngon hơn nhộng tằm nhiều, mùi vị giống tôm tích, đợi bè trúc ra khỏi đoạn sông này, chúng ta bắt mấy con 'Thủy Trệ Phong' này luộc lên ăn, cũng để tế ngũ tạng miếu." Hồ Bát Nhất cười xen vào nói.

Bàn Tử nói: "Muốn ăn thì cậu tự đi mà ăn, cái này đều là từ trong da người chết chui ra, cho dù là cùng một vị với tôm hùm đất mẹ nó tôi cũng không ăn một miếng." "Vẫn là đừng lạc quan quá sớm, nhiều Thủy Trệ Phong như thế này, nếu đã dùng Đằng thuật tốn nhiều công sức ký sinh trong tử thi, e rằng không đơn giản như vậy." Tuyết Lỵ Dương thần sắc phi thường nghiêm túc.

Lúc này, Vương Diệp ở bên cạnh nhẹ nhàng vẫy vẫy ngón tay.

Long văn trong lòng bàn tay nhận được sự cho phép, giống như một mũi tên nhọn, lao về phía đám côn trùng vừa mới nở ra.

Rất nhanh, trong đầu Vương Diệp liền vang lên một tràng âm thanh nhắc nhở của hệ thống dày đặc vô cùng. "Cắn nuốt đằng trùng, năng lượng +10, kinh nghiệm trị +50." "Cắn nuốt đằng trùng, năng lượng +10, kinh nghiệm trị +50." ...

Vương Diệp nghe đến ong cả đầu.

Số lượng đằng trùng dưới nước quá nhiều, âm thanh nhắc nhở của hệ thống quá dày đặc.

Vương Diệp chỉ có thể kiểm tra hệ thống trong đầu.

Cuối cùng cũng điều chỉnh hệ thống nhắc nhở thành hấp thu năng lượng cùng loại chỉ nhắc nhở một lần.

Trong đầu lúc này mới thanh tịnh trở lại.

Bất quá hắn cũng biết được một điểm, Long Vương huyết mạch sau khi thăng cấp, cắn nuốt sinh vật đồng loại thì kinh nghiệm trị sẽ biến ít.

Hoặc là đằng trùng trong hang động này ẩn chứa năng lượng không nhiều như trên đường quốc lộ.

Lúc này trên bè trúc, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều đã nhìn rõ một màn dưới nước.

Cũng hùa theo đánh giết một số Thủy Trệ Phong bay lên.

Vương Diệp lại hơi nhíu mày.

Sự tình có chút không ổn!

Số lượng Thủy Trệ Phong này thực sự thực sự là quá nhiều!

Mỗi một cái nhân bì dũng chui ra Thủy Trệ Phong ấp nở thành công, ít thì vài trăm con, nhiều thì có hàng ngàn hàng vạn con.

Từ đỉnh hang động rơi xuống nước nhân bì dũng, chỉ riêng nhìn thấy đã có mấy trăm cái.

Số lượng Thủy Trệ Phong trong nước, tối thiểu cũng có mấy chục vạn.

Huyết mạch hấp thu có nhanh hơn nữa, cũng không đỡ nổi số lượng Thủy Trệ Phong nở ra này.

Trong dòng nước đã có vô số Thủy Trệ Phong lao đến dưới bè trúc.

Dưới bè trúc đã treo dày đặc vô số Thủy Trệ Phong.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương còn chưa ý thức được nguy hiểm.

Vương Diệp lại đã cảm giác được, bè trúc đã chỉnh thể chìm xuống vài centimet.

Nếu những con Thủy Trệ Phong này lại tăng thêm nữa, bè trúc khẳng định sẽ chìm xuống dưới mặt nước.

Tuy rằng không đến mức chìm nghỉm, nhưng Thủy Trệ Phong liền có thể công kích người trên bè trúc. "Không thể để những con Thủy Trệ Phong này bám vào bè trúc nữa." Vương Diệp lớn tiếng nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương lập tức tỉnh ngộ lại, cầm lấy xẻng công binh và sào trúc, liều mạng gạt những con Thủy Trệ Phong bám trên bè trúc xuống nước.

Vương Bàn Tử tuy chậm một nhịp, cũng rất nhanh qua đây hỗ trợ.

Chỉ có điều ba người dốc hết toàn lực, cũng chỉ làm cho Thủy Trệ Phong trên bè trúc giảm bớt một chút.

Theo bè trúc từng chút từng chút hạ thấp, Vương Diệp biết không thể tiếp tục như vậy.

Lúc này, hư ảo long ảnh do huyết mạch hóa thành đã điên cuồng thu hoạch sinh mệnh Thủy Trệ Phong dưới nước, mỗi lần lướt qua đều mang đi tính mạng mấy chục hàng trăm con Thủy Trệ Phong.

Năng lượng không ngừng tích lũy.

Cuối cùng trong đầu Vương Diệp vang lên một tiếng hệ thống nhắc nhở. "Ký chủ đạt được một ngàn kinh nghiệm trị, thực lực tăng lên tới Minh Kình trung kỳ, đạt được khen thưởng: Khôi Tinh Đảo Đấu." "Long Vương huyết mạch đạt được một vạn điểm năng lượng, thăng lên cấp 2, đạt được kỹ năng Long Tiên." Vương Diệp cảm giác được một cỗ sức mạnh cường đại dũng mãnh tràn vào trong đầu mình.

Đợi đến khi Vương Diệp mở mắt ra lần nữa, cảm giác tất cả trước mắt đều trở nên rõ ràng hơn.

Tư duy của mình cũng trở nên rõ ràng và mẫn tiệp hơn.

Đồng thời, truyền thừa của Võ Đang Vương Dã cũng càng thêm khế hợp, chính mình hẳn là có thể sử dụng càng nhiều kỳ kỹ.

Ngoài những thay đổi này ra, điều khiến Vương Diệp kinh hỉ nhất, chính là sau khi Long Vương huyết mạch thăng cấp, Vương Diệp nhận được kỹ năng mới.

Long Tiên!

Do huyết mạch long ảnh phóng thích, chính là thiên hạ chí độc.

Có kỹ năng Long Tiên, trước mắt rậm rạp chằng chịt hàng ngàn hàng vạn Thủy Trệ Phong này, không còn là quái vật khủng bố, mà là dược liệu thăng cấp của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn thoáng qua phương hướng bè trúc tiến lên.

Mượn ánh đèn yếu ớt, Vương Diệp đã có thể cảm giác được, đi thêm một khoảng cách không xa nữa là sẽ ra khỏi đoạn sông này.

Thời gian cấp bách, phía sau còn có nguy cơ lớn hơn đang chờ đợi.

Vương Diệp lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu thi triển Long Vương uy áp.

Thủy Trệ Phong, cũng là loại côn trùng.

Cho dù trên người Thủy Trệ Phong đều mang theo tà khí, lại vẫn có thể bị Vương Diệp ảnh hưởng.

Cảnh giới vừa mới tăng lên đã đề thăng tinh thần lực của Vương Diệp cực lớn.

Hiện tại Vương Diệp định nếm thử khống chế hàng ngàn hàng vạn Thủy Trệ Phong dưới nước.

Đầu tiên khống chế chính là đám đang bám dưới bè trúc này.

Lúc này dưới bè trúc rậm rạp chằng chịt treo mấy ngàn con Thủy Trệ Phong, cư nhiên toàn bộ đều buông lỏng miệng, từ trên bè trúc rơi trở về trong nước.

Cả bè trúc trọng lượng nhẹ đi.

Chương 14

Thành công rồi!

Vương Diệp một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đem Thủy Trệ Phong bồi hồi bên cạnh và dưới đáy bè trúc, toàn bộ xua đuổi ra phía sau bè trúc.

Long ảnh dưới nước cũng hỗ trợ, giống như chó chăn cừu xua đuổi đàn cừu vậy.

Cuối cùng, lượng lớn Thủy Trệ Phong toàn bộ bị Vương Diệp tập trung đến vị trí năm sáu mét sau bè trúc.

Trong nước giống như đang nấu cháo trắng vậy.

Côn trùng trắng lóa cuồn cuộn lên xuống.

Vương Diệp mở mắt.

Tiếp theo, chính là thời khắc thu hoạch.

Sau đó Vương Diệp chỉ huy long ảnh lao lên, đồng thời tâm niệm vừa động, ngón tay chỉ về phía nơi Thủy Trệ Phong dày đặc nhất.

Kỹ năng Long Tiên phát động.

Một đoàn chất lỏng màu đen tản ra trong nước.

Thủy Trệ Phong tập trung lại một chỗ đột nhiên điên cuồng lên.

Có không ít Thủy Trệ Phong thế mà từ trong nước lao ra, nhảy khỏi mặt nước cao một hai thước.

Trên bè trúc, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn đến ngây người. "Chuyện gì xảy ra?" "Những con Thủy Trệ Phong này sao lại rời khỏi bè trúc?" "Bọn chúng đang làm gì?

Cứ cảm giác không đúng lắm." Vương Diệp ở bên cạnh khóe miệng nhếch lên một độ cong, kỹ năng Long Tiên này xuất hiện thật đúng lúc.

Kỳ thực hắn sử dụng kỳ kỹ cũng có thể đạt tới hiệu quả này, nhưng không chỉ tiêu hao chân khí trong cơ thể rất lớn, mà còn sẽ khiến ba người Hồ Bát Nhất hoài nghi.

Quan trọng hơn là, phía sau còn có Thanh Lân Cự Mãng và Đao Xỉ Khuê Ngư hai con Boss lớn, dùng hết chân khí trong cơ thể, lát nữa sẽ thảm.

Lúc này long ảnh đang điên cuồng thu hoạch Thủy Trệ Phong trước mắt.

Long ảnh hai lần thăng cấp trước, kỳ thực là để Vương Diệp nhìn thấy độ khó thăng cấp.

Lần đầu thăng cấp chỉ cần một ngàn điểm năng lượng.

Lần thứ hai thăng cấp thì cần một vạn điểm năng lượng.

Vậy lần thứ ba thăng cấp chẳng phải là cần mười vạn điểm năng lượng?

Mỗi lần Long Vương huyết mạch thăng cấp, Vương Diệp đều sẽ đạt được sự tăng lên rất lớn, đồng thời còn có thể nhận được kỹ năng mới.

Chỉ là cái giá để thăng cấp càng ngày càng lớn.

Nhưng hiện tại nhìn thấy vô số Thủy Trệ Phong bị Long Tiên độc chết phía sau bè trúc, Vương Diệp phát hiện, Long Vương huyết mạch thăng cấp lần thứ ba, vẫn có thể chờ mong một chút.

Thăng cấp vẫn là càng nhanh càng tốt.

Bởi vì Vương Diệp biết, ngay tại con sông ngầm dưới đất này, còn có tồn tại khủng bố hơn cả Thủy Trệ Phong.

Chỉ có trước khi gặp phải, mau chóng thăng cấp, nâng cao thực lực, Vương Diệp mới càng nắm chắc.

Tốc độ long ảnh trong nước càng lúc càng nhanh.

Hiển nhiên long ảnh sau khi thăng cấp thực lực cũng càng cường hãn hơn.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người đứng trên bè trúc, trong tay hoặc cầm sào trúc hoặc cầm xẻng công binh, đều nhìn chằm chằm mặt nước cuồn cuộn phía sau, không dám có một tia một hào buông lỏng.

Bè trúc chậm rãi tiến về phía trước.

Cuối cùng qua khoảng hơn mười phút, mặt nước cuồn cuộn phía sau bè trúc tổng coi như bình tĩnh trở lại.

Trên mặt nước trôi nổi toàn là xác Thủy Trệ Phong.

Trong nước dưới đáy cũng có vô số Thủy Trệ Phong.

Đại trùng tử trước đó còn hung hãn dị thường, thế mà trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đều chết hết.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, sống chết nghĩ không ra là chuyện gì xảy ra.

Vương Diệp trong lòng cũng có một tia tiếc nuối.

Thế mà chưa thăng cấp?

Nhìn từ số lượng, Thủy Trệ Phong mà long ảnh săn giết tuyệt đối vượt qua một vạn.

Giải thích duy nhất chính là, đến về sau săn giết một con Thủy Trệ

Phong đạt được giá trị năng lượng không đủ một điểm.

Vương Diệp kiểm tra hệ thống một chút.

Quả nhiên. 【 Ký chủ 】: Vương Diệp 【 Thân phận truyền thừa 】: Võ Đang Vương Dã 【 Cảnh giới 】: Minh Kình trung kỳ (Cần năm vạn kinh nghiệm trị có thể thăng cấp) 【 Kỹ năng 】: Thái Cực Quyền pháp, Thái Cực Kiếm pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu. 【 Huyết mạch 】: Long Vương huyết mạch (Đẳng cấp 2, kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên.

Hấp thu hai mươi vạn điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt tới mười cấp có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể.) 【 Vật phẩm 】: Tịnh Linh Châu 【 Nhiệm vụ chính tuyến 】: Cùng Hồ Bát Nhất các loại thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể đạt được cơ hội rút thưởng một lần.

Hai mươi vạn.

Nhìn thấy con số này, khóe miệng Vương Diệp giật một cái.

Thật mẹ nó ác liệt a!

Tuy nhiên, hắn cũng có thể hiểu được, dù sao Long Vương huyết mạch vượt trội trên Kỳ Lân huyết mạch, nếu thăng cấp quá đơn giản, ngược lại sẽ không thể hiện được sự lợi hại của nó.

Còn nữa, sau mười cấp Long Vương huyết mạch có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

Trường sinh bất tử, đây chính là mộng tưởng của vô số người.

Nhớ năm đó Tần Thủy Hoàng tìm kiếm thuốc bất tử, ngay cả Hiến Vương này cũng muốn đắc đạo thành tiên, trường sinh bất tử.

Hy vọng cái Trường Sinh Thể này đừng làm ta thất vọng.

Vương Diệp đã vô cùng mong chờ huyết mạch thập cấp.

Bên kia, ba người Hồ Bát Nhất vừa thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy trong góc hang động vang lên một trận tiếng đá vụn, trong bóng tối dường như có vật khổng lồ nào đó đang di chuyển nhanh chóng trong đám đá nấm ở rìa hang động.

Tuyết Lê Dương nhắc nhở nói: "Lão Hồ, mau chuyển đèn tìm kiếm qua đó." Hồ Bát Nhất lúc này mới nhớ ra còn có đèn tìm kiếm cường độ mạnh, vội vàng điều chỉnh góc độ đèn, chiếu qua đó.

Cột sáng mãnh liệt của đèn tìm kiếm vừa quét đến nơi đó, tiếng đá vụn lăn lạo xạo đột ngột im bặt, chỉ thấy trong đám đá nấm, có một con Thanh Lân Cự Mãng (Trăn lớn vảy xanh).

Nó đang ngẩng đầu cuộn mình đối diện với chúng tôi, con trăn này cũng quá lớn rồi, còn thô hơn cái lu nước cỡ đại ba vòng, quả thực chính là một con thanh sắc cự long không có vuốt, vảy trên người lấp lánh ánh sáng chẳng lành dưới ánh đèn tìm kiếm.

Chắc hẳn nó sinh trưởng trong rừng rậm Trùng Cốc, do con trăn lớn tham lam hoàn cảnh mát mẻ, mới coi cái hang động lớn này là hang ổ, bình thường ngoại trừ ra ngoài kiếm ăn thì trốn ở đây ngủ, lại không biết thế nào bị chúng tôi kinh động.

Con Thanh Lân Cự Mãng kia hơi dừng lại một chút, bất thình lình cuốn lên một trận gió lốc, trườn xuống khỏi đá nấm, thân thể khổng lồ mà lại tràn ngập sức mạnh dã tính đụng vào đá nấm trắng trên đường đi tạo ra vô số bụi phấn vụn vặt.

Càng giống như một con cự long được bao bọc trong bụi mù màu trắng, mang theo gió lớn mà đến, với tốc độ cực nhanh trườn xuống nước.

Thanh Lân Cự Mãng sau khi xuống nước, bụi phấn đá nấm bị nó cuốn lên vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống, nhưng nó sớm đã từ chỗ nước sâu, như gió lốc bơi về phía bè trúc của chúng tôi. "Tôi đệch, xui xẻo thế!

Thủy Trệ Phong vừa diệt, lại tới một con đại mãng xà." Vương Bàn Tử mắng to. "Ngọa tào, con Thủy Trệ Phong to vãi!" Vương Bàn Tử chợt thốt lên một tiếng.

Mọi người sợ đến mức nổi da gà.

Chỉ thấy trên mặt nước thế mà lại trồi lên một con Thủy Trệ Phong to hơn hẳn những con vừa rồi, trông nó chẳng khác gì một con chó Ngao Tây Tạng nhỏ!

Con Thủy Trệ Phong lớn đến mức này, cho dù là Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Bọn họ cũng coi như là kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ thấy qua con Thủy Trệ Phong nào to như vậy. "Đây là Thủy Trệ Phong Vương, nó hẳn là bị Thanh Lân Cự Mãng truy sát, không ngờ lại chạy về phía chúng ta." Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh phân tích. "Trước có Thủy Trệ Phong Vương, sau có cự mãng, chuẩn bị liều mạng đi!" Vương Bàn Tử giơ khẩu súng hơi lên, trong mắt lóe qua một tia huyết sắc, Hồ Bát Nhất cũng nắm chặt xẻng công binh. "Ào ~" Thế nhưng ngay lúc mọi người đều cầu nguyện cho Thủy Trệ Phong Vương và Thanh Lân Cự Mãng đánh nhau đến ngươi sống ta chết, thì Vương Diệp thế mà lại đột ngột nhảy xuống sông, lao về phía hai con quái vật kia!

Hành động của Vương Diệp dọa cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác hồn phi phách tán!

Vương Diệp đây là muốn làm gì!

Tìm chết sao?

Đây chẳng phải là tự mình chui đầu vào đầm rồng hang hổ ư!

Con Thủy Trệ Phong to như thế, lại còn thêm một con Thanh Lân Cự Mãng, qua đó quả thực là đi nộp mạng mà!

Nhóm Hồ Bát Nhất đều bị dọa cho ngẩn người.

Vương Diệp vừa xuống nước, lập tức kinh động đến lũ Thủy Trệ Phong kia.

Chương 15

Tất cả Thủy Trệ Phong đều lao xuống nước, ùa về phía Vương Diệp.

Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này mà tê cả da đầu.

Số lượng Thủy Trệ Phong nhiều như vậy, thật sự giống như cá diếc qua sông, đông nghịt đếm không xuể.

Ước chừng đều là bị Thanh Lân Cự Mãng lùa tới đây. "Biểu đệ, cậu mau lên đây đi!" Vương Bàn Tử sợ hãi kinh hô.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đừng hét!

Cẩn thận dẫn dụ đám Thủy Trệ Phong khác qua đây!

Thủy Trệ Phong chắc là không làm gì được cậu ấy đâu!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều rất nghi hoặc, Tuyết Lỵ Dương lấy đâu ra niềm tin đối với Vương Diệp như vậy?

Chẳng lẽ Vương Diệp thực sự nắm chắc phần thắng?

Ngay trong tình huống không ai dám tin tưởng, Vương Diệp bỗng nhiên từ trong túi móc ra một nắm gì đó trông như cát đất, sau đó ném vào trong nước sông. "Khôn Tự - Thổ Hà Xa!" Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này không khỏi sững sờ.

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ nắm đất cát Vương Diệp lấy ra có thể khắc chế Thủy Trệ Phong, hay là khắc chế Thanh Lân Cự Mãng?

Cho nên cậu ta mới to gan như vậy?

Trên đời này quả thực có rất nhiều bí phương có thể khắc chế độc trùng, rất nhiều kẻ trộm mộ cũng đều nắm giữ những bí phương này.

Bất quá, ngay sau đó bọn họ liền phát hiện có chỗ không đúng.

Đám đất cát kia rơi vào trong nước sông, dòng sông lập tức cuộn trào điên cuồng, giống như có một bàn tay vô hình khổng lồ đang khuấy đảo dưới đáy nước!

Tất cả Thủy Trệ Phong bị khuấy cho xoay vòng chóng mặt, căn bản không thể đến gần Vương Diệp, mà bản thân Vương Diệp lại không hề chịu ảnh hưởng bởi dòng nước đang cuộn trào điên cuồng đó! "Chuyện... chuyện gì thế này?" Hồ Bát Nhất trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Cảnh tượng này trực tiếp vượt ra khỏi nhận thức của hắn!

Chẳng lẽ Vương Diệp là thần tiên?

Vương Bàn Tử cũng nhìn đến ngây người.

Cảnh này thực sự quá mức thần kỳ!

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương lộ ra vẻ kinh ngạc, cô dường như biết đây là thủ đoạn gì.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đây là Bàn Sơn Điền Hải thuật thất truyền đã lâu của phái Bàn Sơn!" "Vương Diệp quả nhiên không đơn giản!" Hồ Bát Nhất cũng lộ ra một tia trịnh trọng.

Quả thực, chiêu Khôn Tự - Thổ Hà Xa mà Vương Diệp thi triển trông vô cùng giống bí pháp của phái Bàn Sơn.

Chính vì giống nên Vương Diệp mới dám làm như vậy.

Nếu không thì thật sự rất khó giải thích.

Dù sao Kỳ Môn Độn Giáp ở thế giới này đã không còn khả năng tồn tại, quá mức huyền huyễn rồi.

Ngụy trang thành người của phái Bàn Sơn cũng tốt.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Lão Hồ, Dương tham mưu, cái gì là Bàn Sơn Điền Hải thuật?

Chẳng lẽ thật sự có thể dời non lấp biển sao?

Sao tôi lại không biết biểu đệ tôi còn biết cái này?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không phải là có thể dời non lấp biển, đó chỉ là một cách ví von!

Đạo nhân Bàn Sơn am hiểu các loại phương thuật, thực lực cường hãn, trong đó Bàn Sơn Điền Hải chính là loại tà hồ nhất của họ.

Họ lợi dụng các loại điều kiện, điều động sức mạnh tự nhiên, làm được những việc người thường không thể làm.

Ví dụ như cảnh tượng khuấy đảo nước sông trước mắt, khẳng định là do nắm đất cát Vương Diệp rải xuống có hiệu quả kỳ lạ nào đó, sau khi gặp nước sẽ phát sinh biến hóa, thay đổi dòng chảy của cả con sông.

Cụ thể nguyên nhân là gì tôi cũng không rõ lắm, Dương tham mưu, cô là người Bàn Sơn, cô có biết không?" "Không biết, ông ngoại tôi là Chá Cô Tiêu cũng chưa từng biết loại này, tôi chỉ là xem trong cổ tịch có ghi chép đôi chút." Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, cô cũng vô cùng chấn kinh.

Nghe lời này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy vị biểu đệ Vương Diệp này quá mức trâu bò rồi!

Một sinh viên đại học, không chỉ thông hiểu thiên văn địa lý, mà còn biết cả kỹ năng của phái Bàn Sơn!

Thật sự quá lợi hại đi!

Lại nói Vương Diệp, sau khi thi triển Khôn Tự - Thổ Hà Xa dẫn động cả dòng sông biến hóa, hắn đi thẳng lên bãi cạn.

Con Thủy Trệ Phong Vương khổng lồ kia phát ra tiếng kêu quái dị, nhảy lên vồ về phía Vương Diệp.

Vương Diệp hừ một tiếng, cũng nhảy vọt lên, bắn ra như đạn pháo, chân phải tung ra cú đá trực diện vào đầu Thủy Trệ Phong Vương! "Phốc!" Con Thủy Trệ Phong Vương không hề có chút sức lực phản kháng nào, đầu bị đá nát bấy, thân thể đập mạnh vào vách núi!

Khôi Tinh Thích Đấu!

Trực tiếp bộc phát ra sức mạnh gấp 2.5 lần kinh khủng!

Năm xưa Chá Cô Tiêu dựa vào chiêu này, trực tiếp đá Lục Sí Ngô Công bay ngược ra ngoài, đủ thấy sức mạnh bộc phát ra kinh khủng đến mức nào!

Mà Vương Diệp đang ở Minh Kình trung kỳ, bộc phát ra 2.5 lần sức mạnh, trực tiếp đạt đến thực lực kinh khủng không thể tưởng tượng!

Khu khu một con Thủy Trệ Phong Vương, tự nhiên không thể ngăn cản Vương Diệp!

Đây cũng là mục đích Vương Diệp xuống nước, chính là để kiểm nghiệm xem chiêu Khôi Tinh Thích Đấu này mạnh đến đâu.

Sự thật chứng minh, phi thường mạnh!

Vương Diệp một cước đá nát con Thủy Trệ Phong Vương khổng lồ, vững vàng đáp xuống bên cạnh thi thể nó, khiến đám người Hồ Bát Nhất nhìn đến ngây dại!

Đây thật sự là sinh viên đại học sao?

Cái này cũng quá ngầu rồi!

Bọn họ nhìn thấy đám Thủy Trệ Phong kia thì người đã mềm nhũn, kết quả Vương Diệp không những không sợ hãi chút nào, còn có thể nhẹ nhàng diệt gọn con Thủy Trệ Phong Vương to lớn như vậy, cứ như thiên thần hạ phàm vậy. "Vương Diệp, cậu phải cẩn thận đấy, lại có rất nhiều Thủy Trệ Phong xuất hiện, con cự mãng kia cũng sắp tới rồi!" Lúc này, Hồ Bát Nhất nhắc nhở một tiếng.

Chỉ thấy trong lòng sông lại xuất hiện lít nha lít nhít Thủy Trệ Phong, mật độ dày đặc không biết bao nhiêu mà kể, còn nhiều hơn lúc nãy!

Hiển nhiên là từ trong người nộm ấp nở ra.

Vương Diệp hừ một tiếng, liếc nhìn đám Thủy Trệ Phong kia, trên người bỗng nhiên toát ra một luồng khí thế. "Cút!" Vương Diệp quát khẽ một tiếng, một luồng uy áp Long Vương huyết mạch cường hãn bộc phát ra.

Long Vương huyết mạch, trấn áp tất cả độc trùng mãnh thú!

Đám Thủy Trệ Phong này cho dù có lợi hại đến đâu, lúc này cảm nhận được uy áp của Long Vương huyết mạch cũng không dám tới gần nữa, tất cả như thủy triều rút đi, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Hiển nhiên, đám Thủy Trệ Phong đó đều rất sợ hãi Vương Diệp.

Ngay cả Thanh Lân Cự Mãng cũng khựng lại mười mấy giây.

Còn về phần nhóm Hồ Bát Nhất, bọn họ đâu biết gì về Long Vương huyết mạch.

Thấy đám Thủy Trệ Phong thế mà lại bị Vương Diệp quát một tiếng lui binh, không con nào dám tới gần, đều tưởng rằng chúng bị Vương Diệp dọa chạy, trong lòng càng thêm chấn động.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, thực sự nảy sinh một loại bội phục phát xuất từ nội tâm!

Vương Diệp không nghĩ nhiều như vậy, hắn bơi đến bên cạnh Thủy Trệ Phong Vương, tay thò xuống dưới mò mẫm gì đó. "Thu được thú châu Thủy Trệ Phong Vương biến dị!" Thú châu Thủy Trệ Phong Vương: Sau khi sử dụng có thể tăng thêm mười vạn điểm năng lượng, một vạn điểm kinh nghiệm!

Xem xong thú châu này, Vương Diệp cười hội ý, con Thủy Trệ Phong Vương này quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Điểm năng lượng và kinh nghiệm của con này đủ để bù cho mấy vạn con Thủy Trệ Phong thông thường.

Vương Diệp trở lại trên thuyền.

Hồ Bát Nhất nói: "Vương Diệp, cậu quả thực là thiên thần hạ phàm nha, thủ đoạn này quá lợi hại, đám Thủy Trệ Phong kia thế mà bị cậu dọa cho đái ra quần, ha ha!

Quá mãnh liệt!" Vương Bàn Tử cũng nói: "Đúng thế biểu đệ, cậu giấu biểu ca còn học lén cái gì nữa, có rảnh dạy cho anh với!" Nói xong còn cười với Vương Diệp một cái đầy vẻ vũ mị.

Dọa cho Vương Diệp nổi cả da gà toàn thân.

Tuyết Lỵ Dương thì nói: "Vương Diệp, lần này thật sự toàn dựa vào anh, nếu không thì Thủy Trệ Phong Vương cũng đủ cho chúng ta uống một bình rồi." Cô là một người phụ nữ thông minh, không ngay lập tức chất vấn tại sao Vương Diệp lại biết kỹ năng của phái Bàn Sơn.

Vương Diệp cũng biết Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc, nhưng đã cô ấy không hỏi, hắn cũng không tiện nói, bèn xua tay: "Dương tham mưu, đừng khách khí như vậy, đây là việc tôi nên làm." "Rầm rầm rầm!!!" Đúng lúc này, cả hang động dấy lên một trận sóng lớn, bụi mù mịt bắt đầu lan tràn trong không khí.

Một mảnh trắng xóa.

Hóa ra là Thanh Lân Cự Mãng sau khi lên bờ, đang uốn lượn xuyên qua đám đá nấm, thân thể khổng lồ thỉnh thoảng lại đè đổ đá nấm.

Nơi nó đi qua vang lên tiếng loảng xoảng.

Chương 16

Mấy người trên bè trúc toàn bộ đều nín thở, sợ kinh động đến vị Long Vương gia này.

Bất quá con cự mãng cũng không đi xa, trong miệng thè lưỡi ra, chỉ trong chớp mắt lại quay về trong nước.

Lần này, nó bơi về phía bè trúc.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người đều căng thẳng muốn chết.

Vương Bàn Tử lại giương khẩu súng hơi lên.

Hồ Bát Nhất theo bản năng rút súng lục ra.

Tuyết Lỵ Dương thì giơ cao xẻng công binh.

Vương Diệp đã đọc qua nguyên tác, biết mục đích của Thanh Lân Cự Mãng, nói: "Đừng hoảng, nó không phải nhắm vào chúng ta." Ba người đều nghi hoặc nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp nói nhỏ: "Tôi từng học qua một số kiến thức sinh vật, hành vi của con Thanh Lân Cự Mãng này đều biểu thị mục tiêu của nó không phải là chúng ta." Vương Bàn Tử liều mạng kiềm chế ý nghĩ nổ súng, nói nhỏ: "Biểu đệ, cậu đã nói như vậy thì chúng tôi yên tâm rồi, thật sự không có vấn đề gì chứ?" Vương Diệp gật gật đầu: "Yên tâm đi." Nói xong, liền thấy Thanh Lân Cự Mãng bơi đến gần bè trúc.

Cự mãng không tiếp tục tập kích bè trúc mà há cái miệng to như chậu máu, nuốt chửng xác Thủy Trệ Phong đang trôi xuôi dòng cùng với bè trúc.

Hóa ra cự mãng là muốn ăn đám Thủy Trệ Phong này!

Trong lòng Hồ Bát Nhất dấy lên một trận kinh hỉ.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cũng tỉnh ngộ lại, kêu lên: "Con trăn này muốn nuốt ăn lũ ong nước dưới thuyền, là nhắm vào bọn chúng mà đến." "Còn đúng thật này, biểu đệ cậu cũng quá trâu bò rồi!" Thấy thế, Vương Bàn Tử cũng kích động nói.

Vương Diệp cũng đồng dạng vô cùng kích động.

Bởi vì trong đám Thủy Trệ Phong này, có rất nhiều con có thể đều bị Long Tiên của Vương Diệp làm chết.

Trên người còn tàn lưu độc tính kịch liệt.

Tuy rằng so với thân thể khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng, liều lượng độc tố tàn lưu có hơi nhỏ một chút, nhưng cũng đủ cho nó uống một bình.

Đây là một cơ hội!

Đánh giết con Thanh Lân Cự Mãng này có thể hấp thu năng lượng, tuyệt đối không ít được!

Thăng cấp có hy vọng rồi.

Vương Diệp rất nhanh liền đưa ra quyết định.

Đồng thời phóng huyết mạch long văn trong lòng bàn tay ra, bay lên trên mặt nước, tùy thời chuẩn bị.

Lúc cự mãng nuốt ăn xác Thủy Trệ Phong, sóng nước dấy lên cao hơn hai thước.

Bè trúc không ngừng chao đảo. "Biểu đệ, tên kia qua đây rồi, rốt cuộc có cần nổ súng không?" Mồ hôi trên má Vương Bàn Tử đều chảy ròng ròng.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn về phía Vương Diệp. "Đợi tín hiệu của tôi, sau khi tôi hô nổ súng, Hồ đại ca và biểu ca hai người cùng nhau nổ súng, bắn vào mắt nó!" Vương Diệp nói.

Điểm yếu của Thanh Lân Cự Mãng chính là ở đôi mắt.

Cự mãng cách bè trúc đã chỉ còn khoảng ba mét.

Mấy người trên bè trúc đều có thể ngửi thấy mùi tanh hôi nồng nặc phát ra từ cái miệng to như chậu máu của nó.

Ngay lúc này, con cự mãng đang mải mê nuốt xác Thủy Trệ Phong đột nhiên dừng lại.

Rất nhanh đôi mắt trở nên đỏ ngầu, điên cuồng vặn vẹo trong nước.

Cái đuôi không ngừng quất vào mặt nước, đánh lên bọt nước khổng lồ.

Vương Diệp lập tức ý thức được, Thanh Lân Cự Mãng trúng Long Tiên rồi, hiện tại độc tính phát tác! "Nổ súng!" Theo tiếng ra lệnh của Vương Diệp, khẩu súng hơi của Vương Bàn Tử "bốp" một cái bắn ra đạn bi sắt cỡ lớn.

Thương pháp của Bàn Tử thuộc hàng nhất lưu, ở cự ly gần như vậy, cho dù là bia di động cũng bắn rất chuẩn.

Mắt trái của Thanh Lân Cự Mãng lập tức nổ ra một mảng máu.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng một mạch làm liền tù tì các động tác mở khóa an toàn, lên đạn, ngắm bắn, kích phát, "đoàng đoàng đoàng" rất nhanh bắn hết đạn trong băng.

Súng lục ở cự ly xa thì độ chính xác và uy lực đều giảm đi nhiều, nhưng Vương Diệp đợi đến khi cự mãng cách bè trúc chỉ còn hơn một trượng mới hạ lệnh nổ súng, khiến cho súng lục của Hồ Bát Nhất cũng phát huy uy lực.

Tuy rằng không bắn nổ con mắt còn lại, nhưng đầu và mặt cự mãng bị trúng mấy phát đạn.

Thậm chí ngay cả trong miệng cũng bị Lão Hồ bắn trúng.

Máu tươi phun ra xối xả.

Vương Diệp đâu chịu buông tha cơ hội này, lập tức nhắm vào vết thương trong miệng Thanh Lân Cự Mãng, thi triển kỹ năng Long Tiên.

Một mảng chất lỏng màu đen lơ lửng xuất hiện trong miệng cự mãng.

Long Tiên trong nháy mắt xâm nhập vào máu của nó.

Cự mãng độc phát, không ngừng vặn vẹo quẫy đạp trong nước.

Nước bắn lên cao hơn đầu người.

Tuyết Lỵ Dương liều mạng dùng sào trúc chống bè, duy trì thăng bằng.

Qua khoảng một phút đồng hồ, mặt nước bình tĩnh lại.

Thanh Lân Cự Mãng nổi lềnh bềnh trên mặt nước, không còn cử động nữa. "Chết rồi?" "Hình như chết thật rồi." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn dùng sào trúc chống bè chọc chọc vào xác cự mãng trên mặt nước.

Sau khi xác nhận cự mãng đã chết hẳn, hai người suýt chút nữa nhảy cẫng lên trên bè trúc.

Rất nhanh tiến vào tiết mục thương nghiệp tung hô nhau. "Bàn Tử, thương pháp của cậu vẫn chuẩn như ngày nào nha." "Đâu có đâu có, Lão Hồ cậu vừa rồi một loạt động tác xạ kích hành vân lưu thủy, bảo đao chưa già a." Chỉ có Tuyết Lỵ Dương có chút tò mò nhìn Vương Diệp.

Vừa rồi Vương Diệp làm động tác búng ngón tay về phía Thanh Lân Cự Mãng, Tuyết Lỵ Dương đã nhìn thấy.

Chẳng lẽ là Vương Diệp giết chết cự mãng?

Là kỹ năng Bàn Sơn gì đây?

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một chút, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Kỹ năng của phái Bàn Sơn nhiều và tạp, biết một loại đã có thể hoành hành giới trộm mộ.

Tuyết Lỵ Dương tự nhủ trong lòng, đại khái là vừa rồi mình nhìn nhầm thôi.

Vương Diệp lúc này mặt mũi bình tĩnh.

Nhưng trong lòng lại vô cùng kích động.

Bởi vì ngay khoảnh khắc Thanh Lân Cự Mãng bị đánh giết vừa rồi, cư nhiên rớt ra một thanh vũ khí!

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu ghép lại cái bè trúc bị tản ra, nhân lúc ba người không chú ý, Vương Diệp lặng lẽ tới gần xác Thanh Lân Cự Mãng.

Vương Diệp nhìn kỹ, thấy bên cạnh xác con mãng xà này có một thanh đao kèm vỏ!

Chỉ liếc mắt một cái, Vương Diệp đã bị thanh đao này hấp dẫn thật sâu.

Vương Diệp cầm đao lên, nặng trịch, nặng đến mấy chục cân!

Bất quá, Vương Diệp lại có thể dễ dàng nhấc lên.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí ập tới. 【Thu được Ngụy Đại Việt Long Tước đao!】 Đại Việt Long Tước đao: Tấn thư viết: Lại tạo khí giới ngũ binh, tinh nhuệ hơn hẳn.

Khi làm xong trình lên, thợ rèn tất có người chết.

Bắn vào áo giáp không vào, liền chém thợ làm cung; nếu bắn vào, liền chém thợ làm giáp.

Lại tạo đao Bách Luyện, làm vòng rồng chim sẻ, hiệu là "Đại Việt Long Tước", khắc trên sống đao rằng: "Cổ chi lợi khí, Ngô, Sở Trạm Lư.

Đại Việt Long Tước, danh quan thần đô.

Khả dĩ hoài viễn, khả dĩ nhu bô.

Như phong mỹ thảo, uy phục cửu khu." Thế gian rất quý trọng nó.

Sau khi Vương Diệp cầm thanh đao này, liền nhận được tất cả thông tin về nó, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Thế mà lại là Đại Việt Long Tước đao!

Thanh đao này chính là bảo đao tuyệt thế chân chính a!

Không ngờ lại ở nơi này đạt được một thanh đao như vậy!

Bất quá, hệ thống lại truyền đến tin tức, thanh Đại Việt Long Tước đao này không tính là hàng thật, mà là hệ thống xuất phẩm.

Chương 17

Tuy rằng không phải là thanh Đại Việt Long Tước trong lịch sử kia, nhưng cũng rất lợi hại rồi.

Bàn Tử có súng hơi, Hồ Bát Nhất có xẻng công binh, Tuyết Lỵ Dương có súng lục.

Chính mình hai bàn tay trắng, chỉ có một thân bản lĩnh.

Hiện tại có một thanh Đại Việt Long Tước đao, cũng coi như là có một món vũ khí phòng thân.

Vương Diệp rút Đại Việt Long Tước ra, một luồng hàn khí phả vào mặt.

Đao này thông thể trơn bóng tinh oánh, hình tựa trăng lạnh, hàn khí bức người!

Vương Diệp giơ tay vung lên, chém vào xác Thanh Lân Cự Mãng bên cạnh. "Rắc!" Con Thanh Lân Cự Mãng kia trực tiếp bị một đao cắt làm hai nửa!

Giống như cắt đậu phụ vậy, không tốn chút sức lực nào!

Đây chính là Đại Việt Long Tước!

Vô kiên bất tồi, sắc bén cùng cực!

Lần này vận khí đúng là tốt thật.

Cư nhiên rớt ra một món vũ khí cực phẩm như vậy.

Vương Diệp hài lòng thu Đại Việt Long Tước đao vào trong kho hàng hệ thống, sau đó trở lại trên thuyền.

Đúng lúc ánh mắt chạm nhau với Tuyết Lỵ Dương.

Vương Diệp khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười tỏa nắng.

Tuyết Lỵ Dương ngược lại bị Vương Diệp nhìn đến có chút ngượng ngùng, hơi tránh đi ánh mắt.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến một trận âm thanh như kim loại ma sát vào nhau. "Lão Hồ, con Thanh Lân Cự Mãng này sao lại đứt thành hai đoạn rồi, tôi còn định lấy mật rắn của nó về ngâm rượu đây." "Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, cẩn thận độc chết cậu." Vương Diệp nhìn qua, thấy Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang muốn chèo bè lại gần xác Thanh Lân Cự Mãng. "Đừng qua đó!

Nguy hiểm!" Lông tơ trên người Vương Diệp đều dựng đứng cả lên, hét lớn một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ. "Biểu đệ, sao cậu lại sợ rồi?

Con Thanh Lân Cự Mãng này đã chết hẳn rồi mà.

Tôi nói cho cậu nghe, thịt trăn mùi vị không tệ đâu, còn có bộ da rắn này nữa." Lời của Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp lại hét lên: "Dưới nước có nguy hiểm!

Mau rời khỏi đây!" Chỉ nghe tiếng ma sát của sắt lá từ xa càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc.

Tại hướng xác Thanh Lân Cự Mãng, nước sông như sôi sục lên, dường như có động vật dưới nước nào đó đang liều mạng bác đấu ở đó.

Do đèn tìm kiếm bị va hỏng, phía xa không nhìn thấy gì cả.

Nhưng dùng đèn chiến thuật trên mũ bảo hiểm leo núi, có thể thấy nước sông gần đó biến thành màu đỏ sẫm, hoàn toàn bị lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ.

Hai người kia cũng rất nhanh phản ứng lại, chống sào trúc liều mạng chèo bè xuôi dòng.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương cũng rút xẻng công binh ra, làm mái chèo, bay nhanh quạt nước.

Tiếng động như đao phiến ma sát vừa rồi càng lúc càng kịch liệt, quả thực còn ồn ào hơn công trường gấp mười mấy lần.

Lần này mấy người trên bè trúc đều nghe thấy. "Đó là cái gì?" Hồ Bát Nhất vừa mới hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất dùng súng tín hiệu nhắm ngay phương hướng, bắn ra một viên đạn chiếu sáng.

Mặt nước phía xa bị đạn chiếu sáng lơ lửng như đèn lồng chiếu rọi, sáng rõ như tuyết.

Chỉ thấy vô số đàn cá vảy vàng to bằng bàn tay đang bao vây lấy con Thanh Lân Cự Mãng kia, những con cá đó đều mọc hai hàng răng nanh sắc bén so le như lưỡi cưa, một cú đớp liền xé toạc một mảng cả da lẫn thịt trên thân trăn.

Số lượng đàn cá vô cùng lớn, đủ đến hàng ngàn con, cuồn cuộn cuốn lấy Thanh Lân đại mãng xâu xé, máu chảy ra càng nhiều, lũ cá kia càng tỏ ra hưng phấn, cắn xé loạn xạ như điên dại.

Đáng thương cho một con Thanh Lân Cự Mãng, mãnh hổ nan địch quần hồ, bị lũ cá vây đến chật như nêm cối, còn chưa đến nửa phút đã bị đàn cá như ác quỷ gặm sạch trơn, ngay cả bã xương cũng không còn.

Trong nước đâu đâu cũng là máu tươi và vụn thịt của Thanh Lân Cự Mãng, cả hang động tràn ngập mùi tanh hôi.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. "Đây là thứ quỷ quái gì vậy?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm hỏi, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

Hai người bên cạnh cũng chẳng khá hơn là bao, đều đang liều mạng lau mồ hôi.

Hiển nhiên là thấy rõ, vừa rồi nếu không phải Vương Diệp kịp thời nhắc nhở, mấy người toàn lực chèo bè tránh ra, thì hiện tại chỉ sợ cả cái bè trúc cũng bị thứ quỷ quái dưới nước kia làm vạ lây.

Nhìn bộ dạng của Thanh Lân Cự Mãng, mấy người chỉ cần rơi xuống nước, giờ phút này đã trở thành bộ xương khô chìm dưới đáy nước rồi.

Vương Diệp nhìn về phía sau, cau mày nói: "Đao Xỉ Khuê Ngư!" Nghe vậy, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương đột nhiên biến đổi, không nhịn được hét to: "Mau chèo đi, đây là Đao Xỉ Khuê Ngư, Đao Xỉ Khuê Ngư!

Chúng nó thấy máu là phát điên đấy!" Chẳng cần Tuyết Lỵ Dương nói, hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không dám nghỉ ngơi.

Con mãng xà khổng lồ như thanh long kia, dường như trong mắt đàn "Đao Xỉ Khuê Ngư" này chẳng qua chỉ là một bữa đại tiệc gà tây, đến chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Hơn nữa số lượng đàn cá này khổng lồ như vậy, vạn vạn lần khó mà ngăn cản.

Chỉ có chơi liều mạng chèo bè đến cửa ra, dù sao đám "Đao Xỉ Khuê Ngư" này cũng không có chân.

Thấy cảnh tượng máu thịt be bét kia mà khiếp vía, mặt Bàn Tử đã sợ đến xanh mét.

Hắn vung tròn cánh tay béo mập dùng xẻng công binh quạt nước: "Lão Hồ, biểu đệ, chạy mau, chạy mau, mẹ nó tôi sợ nhất là cá ăn thịt người, hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, sao sợ cái gì lại gặp cái nấy thế này." Mấy người đều sử dụng hết vốn liếng, tận dụng mọi khả năng để tăng tốc độ cho bè trúc.

Hồ Bát Nhất dùng xẻng công binh quạt nước, vừa nói với Bàn Tử: "Tôi cũng giống cậu, cũng sợ nhất là loại cá này, nếu hôm nay có thể thoát ra ngoài, chúng ta sẽ đối với Phật tổ phát một đại nguyện, đời này từ nay về sau không bao giờ ăn một miếng cá nào nữa." Bàn Tử nói: "Không sai, không sai, tôi thứ nhất sợ ăn cá, thứ hai sợ thấy máu, đặc biệt là đạp mã không thể nhìn thấy máu của chính mình." Vương Diệp đứng ở đuôi bè, một bên dùng xẻng công binh làm mái chèo quạt nước, một bên nhìn kỹ đàn Đao Xỉ Khuê Ngư đang lao tới.

Đám Đao Xỉ Khuê Ngư này còn nhiều hơn so với tưởng tượng của Vương Diệp.

Vương Diệp nhớ trong cuộc phiêu lưu của thiết tam giác nguyên bản, đàn Đao Xỉ Khuê Ngư dưới đáy Già Long Sơn cũng chỉ có khoảng một nghìn con.

Nhưng đám Đao Xỉ Khuê Ngư trước mắt lít nha lít nhít, nhìn qua sợ là phải có mấy vạn con.

Tốc độ bơi của Đao Xỉ Khuê Ngư cũng tương đối nhanh.

Trên bè trúc có bốn người, cộng thêm trang bị, phải nặng đến cả ngàn cân.

Vốn dĩ cũng chẳng phải thuyền bè gì có thể đi nhanh, bốn người liều mạng quạt nước, tốc độ cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu, mắt thấy sắp bị đàn Đao Xỉ Khuê Ngư đuổi kịp.

Tiếng ma sát như lá sắt vang lên từng đợt như thủy triều, không ngừng từ xa truyền đến.

Mấy con đi đầu đã đến ngay bên cạnh bè trúc dưới chân mọi người, cái bè trúc tuy buộc chắc chắn, nhưng cũng không chịu nổi đám "Đao Xỉ Khuê Ngư" như ngạ quỷ đầu thai này tới gặm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong lúc tình thế cấp bách, đành phải vung xẻng công binh lên đập đám cá bơi lại gần.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất vừa huy xẻng vào trong nước, xẻng công binh liền bị con "Đao Xỉ Khuê Ngư" như chó điên cắn chặt.

Hồ Bát Nhất vội vàng giơ tay hất văng hai con cá đang cắn xẻng ra, cúi đầu nhìn mà không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Dưới ánh đèn của mũ bảo hiểm, trên lưỡi xẻng bằng thép tinh luyện thế mà lại bị cắn ra mấy hàng dấu răng đan xen.

Thế nhưng đây chỉ là vài con "Đao Xỉ Khuê Ngư" bơi đầu tiên, càng nhiều đàn cá đang từ phía sau hung hãn lao tới, nếu như không có biện pháp hữu hiệu, cái bè trúc này trong vòng vài chục giây sẽ bị hàng loạt "Đao Xỉ Khuê Ngư" cắn thành mảnh vụn.

Nhưng vị trí bè trúc cách cửa ra của hang động đá nấm còn đến mười mấy mét, hiện tại đã bị "Đao Xỉ Khuê Ngư" hoàn toàn bao vây, căn bản không có cách nào dùng khí giới quạt nước.

Mười mấy mét cuối cùng này, thật giống như địa ngục dài dằng dặc, e rằng vĩnh viễn cũng không thể đến đích.

Hồ Bát Nhất có chút tuyệt vọng. "Lần này chúng ta thật sự tiêu đời rồi, tôi đạp mã cũng không muốn làm mồi cho cá, Lão Hồ súng cậu còn đạn không, mau cho tôi một phát vào tim đi, tôi thà bị súng bắn chết còn hơn là bị đám cá ăn thịt người này gặm chết tươi." Vương Bàn Tử lo lắng hét lên. "Được, cứ làm thế đi, tôi bắn chết cậu trước, sau đó tôi sẽ nổ súng tự sát, chúng ta quyết không thể sống sót rơi vào tay địch." Hồ Bát Nhất cũng hùa theo nói.

Bất quá rất rõ ràng là không coi lời Vương Bàn Tử là thật, hắn không cam lòng mình sẽ chết ở trong cái hang động này. "Cút, Lão Hồ cậu làm thật à!" Sắc mặt Vương Bàn Tử đại biến. "Không phải cậu nói sao?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt mê mang nói. "Đi chết đi, tôi nói đùa đấy.

Bàn gia tôi mục tiêu là sống đến một trăm tuổi, hiện tại ngay cả một phần ba cũng chưa qua, tôi sao có thể chết ở cái nơi rách nát này." Vương Bàn Tử nói. "Vậy cậu muốn chết ở nơi nào?" Hồ Bát Nhất hỏi ngược lại. "Ít nhất cũng phải là Hiến Vương mộ chứ." Lời của Vương Bàn Tử làm mấy người đều giật mình.

Cái tên Bàn Tử chết tiệt này thật không có tiền đồ, lý tưởng chỉ có thế thôi sao? "Hai người các anh, đã là lúc nào rồi mà còn đùa giỡn.

Vương Diệp, anh có cách nào không?" Nói rồi, Tuyết Lỵ Dương giơ súng lục lên, nhắm vào chỗ "Đao Xỉ Khuê Ngư" dày đặc trong nước, bắn liên tiếp mấy phát.

Chương 18

Nước sông trong nháy mắt bị máu cá nhuộm đỏ, "Đao Xỉ Khuê Ngư" bốn phía nhìn thấy máu tươi thì căn bản mặc kệ là đồng loại hay là cái gì, điên cuồng lao tới xâu xé con cá bị thương, nguy cơ bè trúc sắp bị cắn nát hơi được hoãn giải đôi chút. "Lúc ra cửa tôi có mua một loại thuốc sát trùng, ước chừng có thể giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh." Vương Diệp giả vờ lấy ra một chai nước, kỳ thực chính là nước khoáng, nhưng ba người Hồ Bát Nhất đâu biết là gì.

Còn tưởng thật là thuốc sát trùng.

Nhắm chuẩn phía trước đàn Đao Xỉ Khuê Ngư, đổ nước khoáng xuống, đồng thời phóng thích kỹ năng Long Tiên.

Trên mặt nước lập tức lóe lên một trận hắc quang.

Trong nháy mắt, cả trăm con Đao Xỉ Khuê Ngư ngửa bụng nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Những con Đao Xỉ Khuê Ngư khác gần chỗ Long Tiên tốc độ cũng chậm lại.

Đáng tiếc dòng chảy sông ngầm rất nhanh đã pha loãng và cuốn trôi độc tính.

Số Đao Xỉ Khuê Ngư còn lại vẫn vô cùng nhiều, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Vương Diệp lại phóng thích Huyết mạch long ảnh ra.

Đây đều là điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng a.

Rất nhanh, mấy trăm con Đao Xỉ Khuê Ngư bị đánh giết.

Đáng tiếc vẫn là như muối bỏ biển.

Đao Xỉ Khuê Ngư trong con sông ngầm này thực sự quá nhiều.

Vương Diệp không muốn tiếp tục đối đầu trực diện với Đao Xỉ Khuê Ngư nữa.

Trừ việc cá quá nhiều ra, còn có một điểm là thứ này sau khi đánh giết, cư nhiên không có giá trị năng lượng để hấp thu.

Điều này khiến Vương Diệp rất khó chịu. "Tôi chặn đám cá này lại, mọi người mau chèo bè vào bờ!" Vương Diệp nhìn thấy mặt nước phía trước ngày càng rộng mở, bên bờ cũng không giống như đường thủy chật hẹp toàn vách đá lúc trước, mà xuất hiện bờ đá hẹp có thể đi lại, lập tức đưa ra quyết định.

Ba người Hồ Bát Nhất nghe xong, lập tức điều chỉnh phương hướng, chèo bè về phía bờ.

Vương Diệp nhìn chằm chằm mặt nước, vừa chỉ huy long ảnh đánh giết Đao Xỉ Khuê Ngư tới gần, vừa phòng ngừa có con lọt lưới.

Rất nhanh đàn cá đã lao lên.

Huyết mạch long ảnh hầu như mỗi giây đều đánh giết mấy con Đao Xỉ Khuê Ngư, cũng không ngăn được đàn cá xung kích.

Vương Diệp giơ xẻng công binh trong tay lên, thấy có con Đao Xỉ Khuê Ngư nào nhảy lên là đập mạnh một cái.

Do thực lực tăng lên, cú đập này sức mạnh phi thường lớn, hầu như đều là một lần miểu sát mấy chục con Đao Xỉ Khuê Ngư.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, đều bị lối đánh bạo lực của Vương Diệp làm cho chấn động.

Đây mới đạp mã là Mạc Kim Giáo Úy a!

Rất nhanh, bốn người đã đến bên bờ.

Mấy người vội vàng nhảy lên bờ đá hẹp, kéo cả vật tư trên bè lên bờ.

Lúc này đàn Đao Xỉ Khuê Ngư đã lao đến dưới bè trúc, đối với cái bè trúc mà cắn xé một trận.

Tre to bằng bắp đùi, cộng thêm dây thừng sợi tổng hợp, trong vòng vài phút ngắn ngủi, cư nhiên bị đàn Đao Xỉ Khuê Ngư cắn cho tan tác.

Một lát sau, trên mặt nước chỉ còn lại một vài mảnh tre vụn.

Lão Hồ và Vương Bàn Tử đều sợ đến thở hồng hộc.

Vương Diệp nhìn bờ sông, lại nhìn về phương hướng phía trước. "Chúng ta đã đi dưới lòng đất một quãng đường khá dài, chắc là cách lối ra không xa nữa.

Biểu ca anh xác định phương hướng một chút, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy la bàn ra, xác nhận phương hướng tiến lên.

Ngay sau đó bốn người đeo trang bị vật tư lên lưng, xuất phát về hướng Trùng Cốc.

Bên bờ có rất nhiều đá hình nấm, vô cùng chật hẹp, may là miễn cưỡng có thể thông hành.

Đi về phía trước khoảng một tiếng đồng hồ, Vương Bàn Tử đi dò đường phát hiện phía trước bị sạt lở.

Con đường nhỏ bên bờ bị đá vụn chặn lại, căn bản không qua được.

Nhận được tin tức này, sắc mặt Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều rất âm trầm.

Việc này có chút phiền phức rồi.

Đường phía trước bị bịt kín, quay lại chỗ đường thủy chật hẹp kia cũng là đường chết.

Dưới nước toàn là cá Đao Xỉ Khuê Ngư ăn thịt người.

Trước mắt cư nhiên tiến thoái lưỡng nan.

Tuy rằng trong trang bị có mang theo đầy đủ thức ăn và nhiên liệu, không đến mức chết đói chết rét ngay, nhưng nếu bị nhốt ở đây không tìm thấy lối ra, thì cái chết cũng là chuyện sớm muộn.

Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Nhớ là thiết tam giác nguyên bản sau khi lên bờ, rất nhanh đã tìm được ngã rẽ.

Sao bây giờ lại không tìm thấy đường nhỉ?

Khả năng lớn nhất chính là vị trí đụng độ Thanh Lân Cự Mãng và Đao Xỉ Khuê Ngư không giống với tuyến thế giới ban đầu.

Vương Diệp cau mày suy nghĩ đối sách, thuận tiện dựa vào tảng đá nấm bên bờ, muốn nghỉ ngơi một chút.

Chẳng lẽ phải xuống nước lại tìm lối ra?

Tuy rằng có thể, nhưng sẽ bại lộ một số kỹ năng siêu phàm của bản thân.

Khoan đã, mình có phải đã bỏ sót cái gì không?

Quỷ phong a!

Vương Diệp theo bản năng sờ sờ bên hông mình.

Từ trong ống trúc không ngừng truyền đến những tiếng vo ve nhỏ xíu.

Đây chính là bầy Quỷ phong mà Vương Diệp đã thu phục trước đó.

Có lũ ong này, nhất định có thể tìm được đường ra.

Ong mật tìm đường thường dựa vào ánh mặt trời, nhưng trong hoàn cảnh ánh sáng rất kém, chúng cũng có thể tìm được lối đi.

Chỗ dựa lớn nhất chính là khứu giác.

Ong có thể dựa vào khứu giác để tìm thấy phấn hoa cách đó vài cây số.

Sau khi lấy được phấn hoa, lúc quay về tổ còn có thể để lại một hành lang hương khí.

Như vậy sau khi cất phấn hoa xong, chúng có thể theo đường cũ quay lại ruộng hoa.

Nếu là ở nơi sâu nhất dưới lòng đất Già Long Sơn, dựa vào lũ ong này để tìm đường thì không thực tế lắm.

Nhưng trước mắt nơi này đã cách cửa ra của hang động ngầm rất gần rồi.

Chỉ cần có không khí lưu thông, hương thơm hoa cỏ trong Trùng Cốc có thể chỉ dẫn lũ ong tìm được lối ra.

Vương Diệp nghĩ đến đây liền lập tức lấy ống trúc ra, điều khiển mười mấy con Quỷ phong bay ra ngoài, bắt đầu tìm kiếm quanh đó.

Lúc đầu Vương Diệp không muốn thả ra quá nhiều, tránh cho đàn ong tản mát khó khống chế.

Rất nhanh Vương Diệp phát hiện không cần thả thêm ong nữa.

Chưa đến mười mấy phút, lũ ong đã tìm được một lối đi, quay trở lại bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp vội vàng đi theo sự chỉ dẫn của lũ ong trèo ra sau tảng đá hình nấm.

Một cái cửa hang cao khoảng nửa người, rộng hơn hai thước xuất hiện trước mắt.

Vương Diệp làm ướt tay, đưa ra trước cửa hang, rõ ràng có thể cảm giác được một mặt hướng về phía cửa hang hơi lành lạnh.

Có gió!

Có gió nghĩa là thông ra bên ngoài.

Vương Diệp vội vàng gọi cả ba người đang nghỉ ngơi tại chỗ là Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử dậy. "Anh Hồ, Dương tham mưu, Biểu ca, chỗ này có cái cửa hang, chắc là lối thông ra ngoài!" Ba người kia vừa nghe xong liền lập tức hưng phấn hẳn lên.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên hét to một tiếng: "Ái chà, không xong rồi, cái ba lô rơi xuống sông rồi." Mấy người thuận thế nhìn lại, cũng giật mình, vừa rồi vứt cả ba cái ba lô lớn ở bên bờ, còn chưa kịp xách lên.

Cái ba lô ném qua đầu tiên do khoảng cách hơi xa nên rơi ngay mép nước.

Đồ đạc trong ba lô nặng, đá vụn bên bờ không chống đỡ nổi, nó liền rơi tòm xuống sông, chỗ đó không có chỗ đứng chân, muốn vớt ba lô về thì bắt buộc phải xuống nước.

Mắt thấy cái ba lô to đùng sắp bị dòng nước cuốn đi, mà dưới sông đàn "Đao xỉ khuê ngư" đang chực chờ ngay gần đó.

Chương 19

Lúc xuất phát, Tuyết Lỵ Dương từng phân loại tất cả trang thiết bị mua được.

Trong cái ba lô này đựng "bình xịt khí Propane", có thể phối hợp với bật lửa, phun ra ba đến bốn lần ngọn lửa, ở nơi như Trùng Cốc vô cùng thiết thực.

Trong túi còn có sáu bình dưỡng khí nạp lại cỡ ấm nước, còn có kính lặn có vạch tiêu và ống thở.

Những thứ này đều là trang bị dưới nước không thể thiếu để trộm ngôi "Hiến Vương Mộ" được xây trong hồ kia.

Trừ những thứ đó ra, còn có không ít vật phẩm quan trọng khác, chính vì trong ba lô có khá nhiều thiết bị chứa khí nên nhất thời nó chưa chìm ngay xuống đáy.

Cái ba lô này mà mất, mấy người bọn họ có thể sớm kẹp đuôi thu quân, dẹp đường hồi phủ cho rồi.

Mấy người thấy cảnh này cũng nóng lòng như lửa đốt, muốn dùng "Phi hổ trảo" móc ba lô về, mà cái "Phi hổ trảo" kia còn đang quấn chặt trên tảng đá hình nấm, trong lúc cấp bách không gỡ ra được.

Vương Diệp biết nếu còn trì hoãn nữa, đống trang bị này sẽ bị nước cuốn đi không biết đâu mà tìm, bèn quát khẽ: "Tốn Tự - Ngưng Không." Chỉ thấy một luồng gió vô hình hội tụ lại, dần dần nâng cơ thể Vương Diệp lên, khiến cả người cậu trở nên nhẹ bẫng.

Đây chính là chỗ huyền diệu của Tốn Tự quyết.

Thi triển giả sử dụng kỳ kỹ này sẽ có được chiêu thức khinh công "Thủy thượng phiêu" như trong phim điện ảnh.

Vương Diệp điểm một bước trên mặt nước, nhờ sức gió nên không hề chìm xuống mà ngược lại như đi trên đất bằng.

Có điều Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương có khả năng vì quá sốt ruột nên cũng không chú ý đến thao tác vi phạm định luật vật lý này của Vương Diệp.

Vương Diệp đã đến chỗ cái ba lô, vừa vươn tay, cái ba lô đã bị nắm chắc trong tay, trái tim này mới buông xuống.

Không ngờ đột nhiên từ trong nước vọt lên một con "Đao xỉ khuê ngư", há cái miệng to như mâm dao đầy răng cưa nhọn hoắt, giữa không trung đớp mạnh vào mu bàn tay Vương Diệp một cái. "Mẹ nó, mấy năm không thấy máu à!" Vương Diệp chửi một tiếng, không ngờ mình vừa sơ sẩy một chút đã bị cắn một cái, máu rồng Long Vương thiệt hại lớn rồi.

Có khả năng sự cám dỗ của máu rồng còn lớn hơn cả uy áp, lũ Đao xỉ khuê ngư kia càng thêm điên cuồng lao về phía Vương Diệp.

Giống như muốn gặm Vương Diệp trơ xương vậy.

Nhìn mà tim đập chân run.

Chó cùng rứt giậu, chuyện này không đùa được đâu.

Ngay lập tức, Vương Diệp nhanh chóng quay lại bờ.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng lấy thuốc ra băng bó cho cậu: "Vương Diệp, mạng người quan trọng hay trang bị quan trọng, trang bị mất rồi cùng lắm thì khó khăn thêm chút, tính mạng mất đi thì không phải chuyện đùa đâu." "Chút thương tích nhỏ này tính là gì, thân là người xây dựng thời đại mới vĩ đại, phải có tinh thần không sợ hãi chứ?" Vương Diệp mỉm cười, nói. "Đúng, Vương Diệp cậu nói quá đúng." "Vốn dĩ tôi định đi lấy, không ngờ cậu nhanh hơn tôi một bước." Hồ Bát Nhất có chút hổ thẹn nói.

Dù sao Hồ Bát Nhất thân là người duy nhất từng đi lính trong bộ ba Mạc Kim, tố chất thân thể được coi là rất tốt, dọc đường lại được "biểu đệ" Vương Diệp bảo vệ, anh cảm thấy rất ngại. "Anh Hồ, may mà anh không đi.

Cứ cái kiểu mèo quào của anh thì tính là bản lĩnh gì, nếu anh đi khẳng định là trộm gà không được còn mất nắm gạo, để cá nó gặm cho một miếng lớn.

Tôi và biểu đệ mới là đại tướng, lát nữa vào trong Hiến Vương Mộ, hai người cứ xem hết bản lĩnh của Bàn gia đây, cho các người mở mang tầm mắt, biết thế nào là người tài." Vương Bàn Tử đắc ý dương dương tự đắc, chém gió. "Biến đi, Vương Diệp thì tôi thừa nhận là lợi hại, nhưng Bàn Tử cậu thì thôi chỗ nào mát mẻ thì đi chỗ đó đi." Hồ Bát Nhất xua tay, ghét bỏ nói.

Thấy nguy cơ đã qua, hai người lại bắt đầu vô tâm vô phế cãi nhau.

Bộ ba trộm mộ như vậy khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng vui vẻ và thú vị.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương dùng thuốc Vân Nam Bạch Dược cầm máu ở mu bàn tay cho Vương Diệp trước, lại dùng keo cầm máu trát một lớp bên ngoài.

Lại dùng băng keo chống nước băng bó vết thương để tránh dính nước nhiễm trùng phát viêm, cuối cùng còn nói muốn tiêm một mũi Penicillin.

Vương Diệp vội vàng xua tay: "Không cần không cần, tôi thương nhẹ không rời hỏa tuyến, hơn nữa thanh niên như tôi tố chất thân thể tốt lắm, loại kháng sinh tố này chúng ta vốn mang không nhiều, hay là cứ giữ lại trước đi." Vương Diệp nói là lời nói thật, với thực lực và huyết mạch của cậu, vết thương kiểu này ngủ một giấc là khỏi, tiêm kháng sinh hoàn toàn là lãng phí tài nguyên.

Tuyết Lỵ Dương không nói hai lời, bảo Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đè Vương Diệp xuống đất, cưỡng ép tiêm một mũi mới chịu thôi.

Việc này khiến Vương Diệp rất bất lực, cũng rất cảm động.

Do hoàn cảnh trong hang động này phức tạp, không biết còn có nguy hiểm gì, mấy người không tiến hành nghỉ ngơi chỉnh đốn, xác định phương vị một chút, thấy bên bờ sông ngầm miễn cưỡng có thể thông hành liền đeo trang bị lên lưng, chuẩn bị "chạy bằng hai chân", men theo con kênh ngầm này đi ra ngoài.

Đi về phía trước khoảng mấy chục mét, hang đá càng ngày càng rộng rãi.

Rất nhanh phía trước lại xuất hiện một con sông ngầm.

Bên bờ sông ngầm có không ít dấu vết đục đẽo rõ ràng.

Có vài chỗ thậm chí còn có bậc thang bằng đá.

Nơi này rõ ràng là nơi trước kia từng có người tới, thậm chí từng cư trú! "Tôi biết rồi, chỗ này chắc chính là con sông ngầm mà Khổng Tước và bà chủ quán trọ đã nói, chúng ta lại quay về đường chính rồi." Anh Hồ tinh ý, lập tức phản ứng lại.

Mấy người dùng đèn pin soi tứ phía.

Rất nhanh liền phát hiện một số thi thể kỳ hình dị dạng bên bờ.

Những thi thể này sớm đã mục nát, hóa thành xương khô.

Ngay cả quần áo trên người cũng đã rách nát hết.

Ở những chỗ cao hơn còn có thể nhìn thấy một số cửa hang.

Những cửa hang này sắp xếp chỉnh tề, nhìn qua là biết do người trước kia đục khoét ra.

Trên một số bộ hài cốt còn có thể nhìn thấy áo giáp và đao thương rách nát.

Vương Diệp đi qua xem xét, đại bộ phận áo giáp vũ khí đều mục nát nghiêm trọng, căn bản không có giá trị gì. "Mấy cái này chắc là đám sơn tặc bị ong đốt chết trong đường hầm mà bà chủ quán nói." Hồ Bát Nhất cũng rọi đèn pin quan sát kỹ lưỡng. "Nhìn niên đại thì chắc là cuối đời Minh." Anh Hồ và Vương Bàn Tử dù sao cũng lăn lộn ở sạp hàng phố cổ một thời gian, nhìn mấy thứ này vẫn có thể nhìn ra chút môn đạo.

Vương Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ: "Đều không đáng tiền, tha về kinh thành cũng chẳng bõ tiền vận chuyển." Vương Diệp cũng không nhìn nhiều nữa.

Vốn dĩ ở cửa ra đường hầm Già Long Sơn này cũng không có thứ gì có giá trị.

Thuận theo dòng nước đi đến tận cùng, dòng sông kia vẫn chảy về phía trước, nhưng lại chảy vào lòng đất, hang động này thấp trũng hơn mặt đất bên ngoài núi một chút.

Cho nên ở bên ngoài không thấy được con sông lớn trong núi này, bọn họ lại trèo lên một đoạn dốc nghiêng do núi đá tích tụ.

Chỗ này đều có dấu vết bị nước ngâm, xem ra thời gian trước mưa lớn trên phạm vi toàn quốc đã ảnh hưởng rất lớn tới các hang động lớn nhỏ trong Già Long Sơn.

Ở giữa dốc đá vụn, trước mắt sáng ngời, có một cửa hang từng bị nước làm sập lộ ra, hiện tại nước đã rút.

Vào ban ngày, mượn ánh mặt trời bên ngoài rất dễ dàng tìm thấy lối ra này.

Đá ở đây rất rõ ràng là do nhân tạo bịt kín, nếu không phải trong núi xuất hiện lũ lụt thì bằng sức người rất khó mở ra.

Bốn người Vương Diệp hiện tại đều đã đeo kính râm, chui ra từ trong hang, cuối cùng coi như đã thành công xuyên qua Già Long Sơn.

Ra đến bên ngoài, quay đầu nhìn lại, chính là đang ở dưới vách núi dựng đứng của Già Long Sơn.

Trên đỉnh đầu cao nhất, tầng mây dày đặc, vỏ ngoài Già Long Sơn thì toàn là đá hoa cương màu xanh thẫm lốm đốm vết rêu xanh.

Trên vách núi lại mọc vô số loại thực vật lá rộng dây leo, phóng mắt nhìn đâu cũng thấy màu xanh, nếu tìm cái khuyết khẩu nhỏ bé này từ bên ngoài thì quả thật vô cùng khó khăn.

Lại nhìn phía trước, bốn phía toàn là quần thể núi non.

Địa hình ở giữa thì càng ngày càng thấp, toàn là những mảng rừng nguyên sinh lớn.

Rừng cây mênh mông bạt ngàn, các loại thực vật rậm rạp dị thường, tán cây cổ thụ che khuất bầu trời, có rất nhiều kỳ hoa dị thảo căn bản không gọi được tên.

Trong đó càng rải rác vô số khe rãnh thung lũng sâu, khe suối đầm hiểm, có vài thung lũng sâu dưới ánh mặt trời có thể nhìn rõ từng ngọn cỏ cành hoa bên trong.

Nhưng càng nhìn càng cảm thấy sâu không lường được, sâu hun hút khiến người ta hoa mắt, mà có vài chỗ thì mây phong sương tỏa, một khung cảnh mông lung mà lại thần bí.

Đây là một vùng đất nguyên thủy nằm giữa Nộ Giang và Lan Thương Giang, bị núi tuyết sông lớn cắt đứt, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Hồ Bát Nhất lấy tấm bản đồ da người ra, bắt đầu xác nhận lộ trình tiến vào Trùng Cốc. "Đẹp quá." Tuyết Lỵ Dương cảm thán ở một bên.

Con gái đối với những phong cảnh xinh đẹp này luôn có sự yêu thích độc đáo, rất bình thường. "Lão Hồ, tiếp theo chúng ta đi Trùng Cốc thế nào?" Vương Bàn Tử xoa tay, vẻ mặt hưng phấn nói.

Sao không hưng phấn cho được, Hiến Vương Mộ dù sao cũng là lăng mộ của vương, bên trong khẳng định có rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Đến lúc đó tùy tiện lấy một món cũng đủ tiêu xài cả năm.

Vương Bàn Tử càng nghĩ càng kích động, nếu không phải Hồ Bát Nhất ngăn cản, e rằng đã phi như bay xông về phía trước. "Đừng vội, hơi khó tìm." Hồ Bát Nhất nhíu mày đối chiếu với bản đồ da người.

Ghi chép trên bản đồ da người khá mơ hồ.

Hơn nữa địa hình địa mạo đều là từ mấy ngàn năm trước, khó tránh khỏi xảy ra biến hóa không nhỏ.

Theo chỉ dẫn trên bản đồ, có thể thuận theo con sông ngầm có hình nhân da người và thi miết trước đó, đi thẳng về phía trước.

Đáng tiếc gần đây là mùa mưa, mực nước dâng cao, lòng sông ngầm nối liền với các đường thủy khác.

Chương 20

Hiện tại đã rất khó phân biệt rốt cuộc đâu mới là con kênh vận chuyển được đào ra khi Hiến Vương xây lăng mộ năm xưa. "Tôi nhớ Trần Hạt Tử từng nói, mấy chục năm trước ông ấy đã tới Trùng Cốc, ông ấy nói thế nào?" Vương Diệp hỏi.

Vương Diệp hỏi như vậy, Hồ Bát Nhất lập tức nhớ ra. "Đúng rồi, Trần Hạt Tử năm xưa men theo sườn núi Già Long Sơn, tìm được sông Xà Bá Tử, sau đó thuận theo sông Xà Bá Tử đi xuống hạ du." "Nghe nói hạ du có một bức tường đá tàn phá, chắc là đập nước được xây dựng khi Hiến Vương xây lăng mộ năm xưa." "Truyền văn đập nước là để duy trì bố cục phong thủy Thủy Long vựng của Hiến Vương Mộ.

Hiến Vương Mộ xây xong thì phá đi, nhưng vẫn còn không ít tàn lưu." "Nếu Trần Hạt Tử đã từng thấy, mới có mấy chục năm, bức tường đá kia chắc vẫn còn.

Qua khỏi tường đá thì chính là Trùng Cốc." Đã có cột mốc địa lý, kế hoạch lộ tuyến tiếp theo dễ xác định rồi.

Bốn người hơi bàn bạc, xem giờ.

Chiều ba giờ ba mươi phút.

Mấy người bọn họ từ lúc chín giờ sáng ngồi bè trúc tiến vào Già Long Sơn đến giờ vẫn chưa nghỉ ngơi.

Cho nên quyết định lấy chỗ này làm "trạm trung chuyển", nghỉ ngơi hai mươi phút trước, sau đó hướng về phía Bắc, tranh thủ trước khi mặt trời lặn tìm được lối vào Trùng Cốc, sau đó hạ trại ở đấy, sáng mai vào thung lũng sớm.

Hai mươi phút sau.

Mấy người nghỉ ngơi ở cửa hang một lát, liền bắt đầu thuận theo chân núi Già Long Sơn đi về phía Bắc.

Không vào rừng rậm, mà là tìm kiếm sông Xà.

Hồ Bát Nhất chỉnh lại la bàn, xác định lại phương hướng và độ cao so với mặt biển, đi trước mở đường.

Vừa đi ra chưa được bao xa, mấy người đã cảm nhận được uy lực của rừng tùng nhiệt đới.

Ở đây căn bản không có đường.

Tuy rằng không trực tiếp đi vào rừng rậm, chỉ đi ở rìa dưới chân núi, nhưng thảm thực vật vẫn rậm rạp.

Khắp nơi đều là bụi cỏ cao hơn nửa người.

Dây leo mọc tràn lan khắp chốn.

Muốn thuận lợi tiến lên, chỉ có thể dùng dao rựa chặt các loại cành cây, chặt đứt dây leo cản đường mới được.

Những thứ này còn chưa phải là phiền toái nhất.

Côn trùng trong rừng cây bụi cỏ mới là khoa trương nhất.

Mọi người đi đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng đàn muỗi lớn dài cỡ đốt ngón tay.

Các loại nhện màu sắc sặc sỡ.

Các loại côn trùng kỳ hình quái trạng trên cây.

Còn các loại bọ cạp rết kiến dưới mặt đất thì ngược lại vì thực vật quá rậm rạp nên không nhìn rõ.

Vương Diệp mang trong mình huyết mạch Long Vương đi trong rừng cây lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tất cả côn trùng, ở nơi cách Vương Diệp vài trượng đã bắt đầu nhao nhao chạy trốn.

Huyết mạch Long Vương trên người Vương Diệp mang theo uy áp cực lớn đối với lũ sâu bọ này.

Chúng căn bản không dám tới gần Vương Diệp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi trước nếm đủ khổ sở của côn trùng, vừa đi vừa chửi suốt dọc đường.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương đi cách Vương Diệp không xa lại hoàn toàn không cảm nhận được nỗi thống khổ này.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy không ít con côn trùng to lớn khủng bố.

Nhưng đám côn trùng này căn bản không thể tới gần người cô.

Đi được khoảng một tiếng đồng hồ, Tuyết Lỵ Dương tâm tế như tóc rốt cuộc cũng xác định: Lũ côn trùng này không phải không thể tiếp cận mình, mà là không thể tiếp cận Vương Diệp!

Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Vương Diệp ngày càng nghi hoặc.

Biểu đệ của Bàn Tử quả thực quá thần kỳ.

Dọc đường đi biểu hiện cũng trấn định đến mức hơi quá phận, hoàn toàn không giống một sinh viên non nớt.

Vương Diệp đi một đoạn, cảm giác Long ảnh huyết mạch trong lòng bàn tay bắt đầu rục rịch.

Vương Diệp lập tức ý thức được, huyết mạch muốn thôn phệ lũ côn trùng này.

Đối với con người xâm nhập rừng rậm, lũ độc trùng này vô cùng khủng bố.

Nhưng đối với huyết mạch Long Vương, lũ độc trùng trong rừng tùng này lại là thức ăn đại bổ.

Mình cũng có thể nhận được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng tương ứng, tội gì không làm. "Đi." Vương Diệp tâm niệm vừa động, một đạo Long ảnh chỉ có cậu mới nhìn thấy nháy mắt phá không lao đi.

Long ảnh vừa xuất hiện, rừng rậm lập tức như vỡ tổ.

Hầu như tất cả những con có cánh, biết nhảy, biết bò, đều bị dọa cho khiếp vía.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi tuốt đằng trước cũng kinh ngạc phát hiện, đám côn trùng phiền toái kia gần như biến mất hoàn toàn chỉ trong nháy mắt.

Thậm chí ngay cả các loại độc trùng khác cũng không xuất hiện nữa.

Sau khi trời tối, Long ảnh cuối cùng cũng quay lại.

Hơn nữa lúc quay về còn mang cho Vương Diệp một món quà.

Một viên cầu nhỏ màu đen.

Nhìn dáng vẻ giống như chất lỏng, cực kỳ sền sệt.

Hơi giống mật ong do ong mật thu thập.

Vương Diệp nhận lấy viên cầu nhỏ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Ký chủ nhận được Tinh hoa độc tố, uy lực kỹ năng Long Tiên tăng 100%, khoảng cách thi triển kỹ năng Long Tiên tăng 100%, phạm vi thi triển kỹ năng Long Tiên tăng 100%." Còn có thứ tốt thế này ư?

Vương Diệp trong lòng đại hỉ.

Loại đồ tốt này về sau cứ đến nhiều chút.

Hơn nữa, cậu cũng tăng thêm được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng tích cóp mấy ngày, tuy rằng khoảng cách đến tiến giai còn thiếu không ít, nhưng chân muỗi cũng là thịt, không lấy phí của giời.

Xem ra Trùng Cốc đầy độc trùng chướng khí này đối với Vương Diệp mà nói lại là một kho báu khổng lồ vô tận.

Lúc này, mắt thấy mặt trời đã lặn xuống sau núi, đại địa dần dần bị bóng tối nuốt chửng, rừng nguyên sinh phủ lên một lớp khăn che mặt đen kịt.

Bốn người Vương Diệp từ điểm nghỉ ngơi xuất phát đến giờ cũng không đi được bao xa, xem ra muốn tìm được "Sông Xà" trước khi trời tối là không thể rồi, đành phải tạm thời tìm một nơi tương đối an toàn qua đêm trước.

Ban đêm trong rừng rậm tràn ngập nguy hiểm, hơn nữa nơi này do nằm giữa núi lớn sông lớn, khí áp biến hóa rất lớn, ven rừng ngày nóng đêm lạnh.

Đến tối, tuy rằng nơi này cũng sẽ không quá lạnh, nhưng trên người ẩm ướt dễ sinh bệnh, tiến vào sâu trong rừng rậm ngược lại không cần lo lắng khoản này.

Cho nên bọn họ cần phải tìm được một nơi không có quá nhiều côn trùng mà lại hơi khô ráo, đốt lửa trại mới có thể qua đêm.

Cuối cùng tìm được một tảng đá xanh lớn rất bằng phẳng dưới hai cái cây lớn, Vương Diệp dùng đèn pin soi, đồng thời dùng Long uy đuổi hết rắn rết côn trùng đi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cho dù thân thể kiện tráng, nhưng lặn lội đường xa suốt dọc đường cũng đã mệt lử.

Hai người vội vàng lấy nhiên liệu nhóm một đống lửa, bốn phía dùng đá nhỏ quây lại.

Do không khí quá ẩm ướt, bắt buộc phải đốt một ít lửa hơ trên tảng đá xanh, nướng khô rêu và hơi ẩm trong khe đá, sau đó mới trải túi ngủ lên, tránh cho lúc ngủ hơi ẩm ngấm vào xương, sinh ra bệnh căn.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên suối nước gần đó lấy chút nước về, qua lọc là có thể uống.

Nhiệm vụ của Vương Diệp là dựng nồi dã ngoại cỡ nhỏ, đun ít nước sôi, lấy mì sợi mua từ khách sạn Thải Vân nấu bằng nồi dã ngoại.

Vốn dĩ trong nguyên tác bộ ba ăn uống rất sơ sài, ngay cả gia vị cũng không dám bỏ, chính là sợ mùi thơm dẫn dụ động vật gì đó, hoặc là dẫn dụ một số sinh vật khủng bố hơn.

Có điều Vương Diệp đâu có sợ, cậu cũng không muốn ủy khuất cái dạ dày của mình.

Cậu làm một ít thịt lát nướng thì là, đồng thời vừa rồi còn hái được một nắm nấm lớn dưới một gốc cây to, đây chính là thực vật nổi tiếng nhất Vân Nam, nấu canh cực kỳ tươi ngon.

Một bữa ăn xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khen nức nở tay nghề nấu nướng của Vương Diệp còn giỏi hơn đầu bếp khách sạn năm sao.

Tuyết Lỵ Dương càng thêm chấn kinh về Vương Diệp, cô khác với hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, từ nhỏ ăn quen đồ ngon, nhưng cơm Vương Diệp vừa làm quả thực vô cùng ngon.

Cho nên, Vương Diệp lại bị Tuyết Lỵ Dương dán cho một cái nhãn "tay nghề nấu nướng cao siêu".

Ăn cơm xong, bốn người quyết định luân phiên ngủ, để người lại canh gác, dù sao rừng nguyên sinh này nguy cơ tứ phía, ai biết buổi tối có độc trùng mãnh thú gì chạy ra.

Hồ Bát Nhất do dọc đường không làm chuyện lớn gì kinh thiên động địa, chủ động yêu cầu gác ca đầu tiên.

Vương Bàn Tử khẳng định vỗ tay khen hay, mệt mỏi cả ngày, gã hận không thể ngủ một giấc thiên hôn địa ám, đất nứt băng tan.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất ôm khẩu "Kiếm Uy", nạp đầy đạn Kiểu 64, nén đống lửa thành lửa than.

Sau đó ngồi ở nơi cách đống lửa không xa, vừa ngâm nga điệu hát dân gian đang thịnh hành để giảm bớt cơn buồn ngủ, vừa cảnh giác khu rừng đen kịt bốn phía.

Chương 21

Vương Diệp kế thừa truyền thừa của Võ Đang Vương Dã, cũng coi như là một vị cổ võ giả, tố chất thân thể vượt xa người thường.

Khó khăn lắm mới tới bí cảnh Trùng Cốc này, sao cũng phải nhìn ngắm cho kỹ, sờ cho kỹ, xông pha một phen mới được chứ.

Hiện tại, Vương Diệp đang đối diện với hai cây đa lớn.

Hai cây đa này mọc khá hùng vĩ, là điển hình của thực vật cộng sinh.

Thân cây thô to như cột đá, tán cây rủ thấp, trầm trầm như cái nắp.

Hai thân cây thô to mọc giống như bánh quẩy xoắn vào nhau, quấn quýt chừng bốn năm vòng, hình thành nên cây phu thê hiếm thấy.

Trên thân cây còn mọc rất nhiều đóa hoa khổng lồ không gọi được tên và các loại thực vật khác, những thực vật này bám vào thân "cây đa phu thê".

Chúng đều là do động vật trong rừng vô ý mang hạt giống vào vỏ cây, hoặc là khe nứt thân cây, từ trong đó nảy mầm sinh trưởng, khai hoa kết trái.

Cây đa già hỗn hợp nhiều loại hoa cỏ này, trên một cái cây mà lại mọc hơn năm mươi loại thực vật, cứ như là lẵng hoa cỡ lớn sắc màu rực rỡ trong rừng rậm.

Vương Diệp hài lòng gật gật đầu.

Cây đa phu thê đã tới, xem ra cốt truyện vẫn chưa chạy lệch.

Hơn nữa, cây đa phu thê khổng lồ này lại đang giấu rất nhiều bí mật.

Vương Diệp cũng có thể từ trong những bí mật này đạt được không ít lợi ích.

Đã tìm được cây đa phu thê, Vương Diệp yên tâm lại.

Tất cả còn lại cứ thuận theo tự nhiên là được.

Trong rừng tĩnh lặng, một tia gió cũng không có.

Tất cả động thực vật phảng phất đều đã ngủ, chỉ thỉnh thoảng từ xa truyền đến vài tiếng chim kêu quái dị.

Đúng rồi, còn có tiếng ngáy của Vương Bàn Tử.

Nghe thấy âm thanh còn vang hơn sấm này, Vương Diệp có chút bất lực, ông anh họ hời này của mình tâm lớn thật đấy.

Sau đó, Vương Diệp tìm một tảng đá sạch sẽ dựa vào, đôi mắt khẽ khép hờ, trong lòng lại thầm nói: "Mở giao diện thuộc tính!" 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Cảnh giới】: Minh kình trung kỳ (Cần năm vạn điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 31069/50000) 【Vũ khí】: Ngụy - Đại Việt Long Tước Đao 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu. 【Huyết mạch】: Long Vương Huyết Mạch (Cấp 2, Kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên.

Hấp thu hai mươi vạn điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt tới cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 123500/200000.) 【Vật phẩm】: Tịnh Linh Châu 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần cơ hội rút thưởng.

Quả nhiên, trên giao diện thuộc tính đã có thêm biểu tượng vũ khí.

Có điều, nhìn thấy Đại Việt Long Tước Đao là hàng giả, Vương Diệp cũng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Huyết mạch Long Vương còn thiếu hơn bảy vạn điểm năng lượng, cảnh giới còn thiếu hơn hai vạn điểm kinh nghiệm, cũng sắp thăng cấp rồi.

Ở phó bản Trùng Cốc, thứ không thiếu nhất chính là quái vật, Vương Diệp tin tưởng chuyến đi này của mình khẳng định thu hoạch tràn đầy.

Tâm mãn ý túc xem xong giao diện thuộc tính, Vương Diệp cũng cảm thấy có một tia buồn ngủ, liền bắt đầu đi vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, Vương Diệp cảm giác mình dường như bị người đẩy một cái, thế là lập tức tỉnh lại.

Lúc này tầng mây dày đặc trên bầu trời đã di chuyển, ánh trăng thanh lãnh rải xuống.

Mượn ánh trăng, Vương Diệp thấy người đẩy cánh tay mình, đánh thức mình dậy chính là Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Diệp mở mắt, lập tức đặt ngón tay lên môi, làm động tác im lặng, ra hiệu cho Vương Diệp ngàn vạn lần đừng nói lớn tiếng.

Vương Diệp nhìn quanh bốn phía, Hồ Bát Nhất cũng đang ở đó, anh ta dường như cũng bị gọi dậy.

Ông anh họ hời vẫn đang ngủ như heo chết trong túi ngủ.

Vương Diệp cúi đầu nhìn, trên người không biết từ lúc nào có thêm một tấm chăn mỏng, có thể là Tuyết Lỵ Dương thấy cậu ngủ mà không đắp chăn nên đắp cho cậu. "Anh Hồ, Dương tham mưu, sao vậy?" Vương Diệp nhỏ giọng hỏi.

Thực ra cậu biết rõ còn cố hỏi.

Muộn thế này, hai người đều đến gọi mình dậy, đoán chừng là vì cái gọi là mã Morse kia.

Tiếp theo, lời của Tuyết Lỵ Dương vừa vặn chứng minh suy đoán của Vương Diệp.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương đã nắm khẩu súng lục Kiểu 64 trong tay, dùng ngón tay kia chỉ vào hai gốc "cây phu thê" quấn lấy nhau, lại chỉ chỉ tai mình, bảo Vương Diệp và Hồ Bát Nhất lắng nghe kỹ âm thanh trong cây.

Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương thần thần bí bí, liền đi tới dưới gốc cây đa phu thê kia, cẩn thận ghé tai vào nghe.

Vương Diệp thì không cần, cậu đứng ngay tại chỗ cũng có thể nghe rõ ràng tiếng gõ nhẹ lúc nhanh lúc chậm truyền từ trong cây ra.

Âm thanh kia không lớn, lại có vẻ cực kỳ quỷ dị trong đêm đen, hoàn toàn không thành tiết tấu, nghe rất rợn người.

Nếu không phải cậu biết cốt truyện, e rằng cũng sẽ giống như kiếp trước nghe truyện ma Ma Thổi Đèn, trốn trong chăn run lẩy bẩy, toàn thân nổi da gà, sợ hãi trong chăn của mình đột nhiên xuất hiện một bàn tay bóp cổ mình vậy.

Bất tri bất giác, Vương Diệp lại nhớ tới chuyện cũ.

Cậu là một fan của Ma Thổi Đèn, có một lần, đêm hôm khuya khoắt ký túc xá mất điện, cả tòa nhà như vượn lại giống, tất cả mọi người đều quậy tưng bừng.

Thế là, năm người trong ký túc xá chuẩn bị làm chút hoạt động kích thích.

Vương Diệp liền mở đoạn truyện ma này vào lúc mười hai giờ đêm, suýt chút nữa dọa cho bốn gã đàn ông tự xưng trời không sợ đất không sợ kia chết khiếp.

Đương nhiên, từ đó bốn người kia cũng yêu thích bộ tiểu thuyết Ma Thổi Đèn này.

Đáng tiếc, không bao giờ gặp lại được cái ký túc xá bốn người tấu hài kia nữa, bọn họ luôn thích tự xưng là bố, nhưng lại làm việc như con trai vậy.

Vương Diệp có chút thương cảm, nhưng rất nhanh quay về hiện thực.

Tầm mắt cậu rơi vào người Hồ Bát Nhất.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất từ từ kéo dây đeo súng trường "Kiếm Uy" ra sau, lại đeo túi hành quân lên người, trong túi có móng lừa đen trấn thi trừ tà, còn có "thừng trói xác", "gạo nếp" các loại.

Nếu mặc thêm cái áo đạo bào nữa chắc diễn vai Lâm Chánh Anh luôn được đấy.

Lúc này tiếng gõ trầm đục kia lại một lần nữa vang lên, giống như tiếng nước nhỏ giọt, lại giống như dùng ngón tay gõ vào tấm sắt, lúc nhanh lúc chậm.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, tầm mắt đều bị cành lá hoa cỏ trên cây che khuất, không nhìn rõ tình huống bên trên, ánh trăng xuyên qua kẽ lá chớp động không yên chiếu xuống, càng khiến bên trên có vẻ quỷ khí bức người.

Tuyết Lỵ Dương hơi hạ thấp giọng, nói khẽ vào tai hai người: "Vương Diệp, Lão Hồ, tôi tĩnh tâm lại mới nghe được âm thanh này, hình như trong cây có người nào đó." Hồ Bát Nhất cũng thấp giọng hỏi: "Người?

Sao cô khẳng định không phải là động vật?" "Âm thanh này nhỏ bé quái dị, hơn nữa không có quy tắc, lúc đầu tôi cũng tưởng là do động vật phát ra, nhưng vừa rồi nghe kỹ lại, từ trong đó nghe ra được một đoạn tín hiệu mã Morse, nhưng tín hiệu này chỉ xuất hiện một lần vừa rồi, về sau liền bắt đầu trở nên không quy luật lắm, cũng có thể là vì tiếng tín hiệu khá nhỏ, tôi rất có khả năng nghe sót một phần." Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, giải thích.

Hồ Bát Nhất mù tịt, nhưng biểu cảm hiển nhiên có chút bất an, anh nhỏ giọng nói với Tuyết Lỵ Dương: "Mã Morse?

Chính là cái mã điện tín quốc tế chỉ có hai tín hiệu dài ngắn đó hả?

Cô nghe được nội dung gì?" "Ba ngắn ba dài ba ngắn, cũng chính là tích tích tích, te te te, tích tích tích, dịch ra chính là tín hiệu cầu cứu quốc tế thông dụng.

SOS." Tuyết Lỵ Dương tiếp tục giải thích. "Cô đừng có tự mình dọa mình nữa.

Cái rừng già Vân Nam này làm sao có thể có người dùng mã Morse, tôi đoán, chúng ta có thể là gặp phải ma.

Ma." Hồ Bát Nhất nói đến chữ cuối cùng, chính anh cũng cảm thấy không cát lợi lắm, vội vàng phỉ phui một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bách vô cấm kỵ." Nghe đến đây, Vương Diệp suýt chút nữa cười ra tiếng lợn kêu.

Anh Hồ cũng quá tấu hài rồi. "Tôi trèo lên cây xem sao." Tuyết Lỵ Dương thực sự là không yên lòng, đứng dậy định trèo lên cây. "Dương tham mưu, không đi được đâu, cô nhìn không trung ánh trăng phiếm hồng, trong rừng yêu vụ dần dày đặc, trong cây nhất định là có người chết, âm thanh này chính là tín hiệu ma trong truyền thuyết đấy." Vương Diệp đột nhiên muốn trêu chọc hai người một chút, thế là giọng run run nói.

Dưới ánh trăng, ánh trăng thanh lãnh và khuôn mặt đẹp trai tuyệt trần của Vương Diệp tôn lên lẫn nhau, trông rất là kỳ quái. "Không sai không sai, Vương Diệp nói đúng đấy, Dương tham mưu cô ngàn vạn lần đừng lên đó, đó có thể là tín hiệu ma." Đầu Hồ Bát Nhất gật như gà mổ thóc, lại nói với Vương Diệp: "Chúng ta đây có phải gọi là anh hùng sở kiến lược đồng không hả!?" Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, nói: "Không sai!" "Tín hiệu ma?

Hai đại nam nhân các anh liên hợp lại dọa một cô gái nhỏ bé như tôi có phải không?" "Còn nữa, cái gì gọi là anh hùng sở kiến lược đồng, hai người các anh đều sợ ma, tôi thấy là chó gấu sở kiến lược đồng (ý chí lớn gặp nhau) thì có." Tuyết Lỵ Dương mang theo chút trào phúng nhìn về phía hai người.

Lại bổ sung một câu: "Không đúng, gấu thì không sợ ma, chó mới sợ." Hồ Bát Nhất: "." Vương Diệp: "." Đang yên đang lành một mỹ nữ, sao lại mọc ra cái miệng thế kia.

Cuối cùng, để chứng minh mình không phải kẻ nhát gan, Hồ Bát Nhất và Vương Diệp xung phong nhận việc, để Tuyết Lỵ Dương ở lại dưới gốc cây đợi tin tức bọn họ.

Lúc leo cây, thân pháp Vương Diệp nhẹ nhàng, rất nhanh đã lên đến tán cây, Hồ Bát Nhất bám sát phía sau.

Lúc này, Bàn Tử bị Tuyết Lỵ Dương gọi dậy.

Hắn có thể vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, tay giơ khẩu súng hơi “Kiếm Uy” đứng dưới gốc cây liên tục hỏi vọng lên xem Vương Diệp làm cái gì.

Hồ Bát Nhất mới leo được một phần ba độ cao, thấy Bàn Tử ở dưới cứ cầm súng quay mòng mòng như con ruồi mất đầu, bèn dùng móc leo núi móc vào khe hở trên thân cây, dừng lại cúi đầu nói với Bàn Tử: “Cậu đừng có chĩa nòng súng lên trên, coi chừng cướp cò bắn lủng đít tôi với Vương Diệp đấy.

Trong cái cây này hình như có thứ gì đó, bọn tôi leo lên xem rốt cuộc là chuyện gì, cậu ở dưới cảnh giới, đừng có chủ quan.” “Trên cây có xác một chiếc máy bay!” Theo tiếng hô của Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương vốn đang canh chừng bên dưới cũng không ngồi yên được nữa, nhanh chóng leo lên theo.

Vương Bàn Tử do vấn đề cân nặng nên đành ở lại dưới làm hộ vệ gốc đa, có tình huống gì thì lập tức hét to.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương tụ họp trên tán cây, thả chậm bước chân, cùng nhau đi tới.

Vạch ra những dây leo cổ thụ chằng chịt, ba người mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Dưới ánh trăng u tĩnh như sương, có một đoạn thân máy bay khổng lồ cắm ngược vào giữa hai thân cây, cánh và đuôi máy bay đều không biết đã văng đi đâu.

Chương 22

Mức độ hư hại của thân máy bay rất nghiêm trọng, trên vỏ rách toạc vài cái lỗ lớn, bên trong bị các vật phẩm lộn xộn che khuất, không nhìn thấy rõ có những gì.

Cửa khoang đã lìa khỏi thân máy bay, va đập biến dạng hoàn toàn, khắp nơi đều là rỉ sét loang lổ, mọc đầy rêu xanh và các loại thực vật dây leo dày đặc, gần như đã hòa làm một thể với thân cây.

Bộ phận càng đáp kẹt cứng trong khe cây, nếu không leo lên tận đỉnh cây quan sát ở cự ly gần thì căn bản không thể ngờ ở đây lại có xác một chiếc máy bay.

Vương Diệp quay đầu, nhìn về phía "Già Long Sơn" cao lớn mịt mù ở đầu bên kia.

Hắn thầm nghĩ chiếc máy bay này chắc chắn tám phần là đâm vào núi, vỡ thành nhiều mảnh, chỉ có khúc thân này vừa khéo rơi trúng tán cây.

Lực va chạm lớn như vậy, cây cối lân cận chắc chắn gãy đổ hết, cũng chỉ có hai cây vợ chồng khổng lồ hiếm thấy này mới chịu đựng nổi.

Quan trọng hơn là, chiếc máy bay này đã phá hỏng phong thủy đại tế tư của Hiến Vương, nếu không bốn người bọn họ căn bản không tìm được đến đây.

Tuyết Lỵ Dương dùng dao găm quân dụng cạo đi một mảng bùn đất và thực vật màu xanh phủ trên thân máy bay, chỉ cho Vương Diệp và Hồ Bát Nhất xem.

Nơi đó hiện ra một dãy số hiệu C5XR1XXXXX2.

Có vài ký tự đã khó mà phân biệt được.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi: “Máy bay ném bom của Không quân Hoàng gia Anh?

Hay là của Đội Phi Hổ chuyên viện trợ cho Trung Hoa?” “Tôi chưa phát hiện ký hiệu của Đội Phi Hổ trên thân máy bay, đây hẳn là xác một chiếc máy bay vận tải dòng C của Không quân Đồng Minh, dùng để vận chuyển vật tư cho quân viễn chinh.

Nếu là của Đội Phi Hổ chi viện, trên thân máy bay lẽ ra phải có thêm ký hiệu thanh thiên bạch nhật.” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu giải thích.

“Nơi này cách Miến Điện không xa, xem tin tức thấy bảo vùng đại hẻm núi Nộ Giang, còn có núi Cao Lê Cống rất gần đây, đã lần lượt phát hiện mấy chục xác máy bay vận tải.

Trong ba năm từ năm 42 đến năm 45, Không quân Mỹ trên tuyến đường Hàng không Lạc đà (The Hump) ở biên giới Trung – Miến và hậu cần, số máy bay rơi tại vùng tây nam An Lạc không dưới sáu bảy trăm chiếc, không ngờ ở đây cũng có một chiếc rơi.” Hồ Bát Nhất xuất thân quân ngũ, khá am hiểu những lịch sử này nên đưa ra phán đoán của mình.

Bàn Tử ở dưới đợi đến sốt ruột, hét lớn: “Lão Hồ, biểu đệ, hai người ở trên cây làm cái trò đầu cơ trục lợi gì thế hả?

Còn bắt tôi đứng gác cho hai người ở dưới này, rốt cuộc trên đấy có cái gì?” Hồ Bát Nhất bẻ một cành cây, ném từ trên xuống trúng đầu Bàn Tử: “Cậu kêu la cái gì, bọn tôi tìm thấy một chiếc máy bay vận tải trên cây, đợi bọn tôi kiểm tra rõ ràng rồi xuống.” Tâm trí Vương Diệp không đặt vào nội dung trò chuyện của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, mà nhìn chằm chằm vào vị trí buồng lái của xác máy bay.

Nếu mình đoán không sai, loại mật mã Morse bí ẩn kia hẳn là do thiết bị trên máy bay phát ra.

Thế nhưng máy bay đều đã nát bấy, thiết bị theo lẽ thường cũng phải hỏng rồi, sao có thể tự mình bật lên được?

Chẳng lẽ là Điêu Hào đã thành tinh sao?

Tóm lại, hiện tại mình sẽ đích thân giải khai màn sương mù này, tâm trạng Vương Diệp có chút kích động.

“Vương Diệp, trong chiếc máy bay vận tải này nói không chừng còn có đồ gì hữu dụng, chúng ta lát nữa đổ cái đấu Hiến Vương còn dùng được, cùng vào khoang máy bay xem thử đi.” Hồ Bát Nhất quay đầu thấy Vương Diệp đang mục không chuyển mắt nhìn buồng lái, bèn mở miệng nói.

Vương Diệp lại chỉ tay vào buồng lái: “Dương tham mưu, anh Hồ, hai người nghe xem.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đi tới.

Rất nhanh, tiếng gõ tích tích lại xuất hiện rõ ràng trong màn đêm.

Hơn nữa lần này khoảng cách gần hơn.

Cả ba người đều nghe rõ, nguồn gốc âm thanh nằm ngay trong khoang máy bay.

“Gặp quỷ rồi, chẳng lẽ bên trong thật sự có thứ gì.

Tôi vừa nãy thấy trên nóc buồng lái có tấm sắt rách, tôi đi cạy nó ra xem tình hình bên trong thế nào.” Hồ Bát Nhất nắm chặt dao găm quân dụng trong tay, yết hầu chuyển động, hiển nhiên có chút bất an.

“Được, anh cẩn thận chút.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Sau đó, Hồ Bát Nhất điều chỉnh độ sáng đèn pin, từ từ rút dao găm, cắt đứt dây leo quấn quanh xác máy bay, định chui vào xem cho rõ ngọn ngành.

Tuyết Lỵ Dương vẫn hơi lo lắng Hồ Bát Nhất xảy ra chuyện, trong tay cũng siết chặt khẩu súng lục, đi theo sau.

Vương Diệp lại không động đậy.

Không phải Vương Diệp sợ, mà là Vương Diệp cảm giác có chút không đúng lắm.

Trong xác máy bay có thứ gì đó.

Vương Diệp đã đọc qua nguyên tác, có thể nói là thuộc làu làu, hắn khẳng định biết.

Nhưng Vương Diệp lại cảm giác, thứ trong khoang máy bay e rằng không chỉ có một con.

Bởi vì tiếng gõ vừa rồi, không phải là ba ngắn ba dài ba ngắn!

Những nơi khác còn có thứ gì đó tồn tại.

“Cẩn thận, xác máy bay này có chút tà tính!” Vương Diệp nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều không phải người lỗ mãng.

Hai người rất nhanh tiến vào trong khoang máy bay.

Trong buồng lái của xác máy bay vẫn còn hài cốt phi công.

Trên người mặc quân phục Mỹ, đầu vẫn đội mũ bay.

Lộ ra ngoài bộ quân phục chỉ có hài cốt trắng hếu.

Hiển nhiên đã hóa thành xương khô trong rừng rậm từ lâu.

Cái đầu đội mũ bay rũ xuống ngực ở một góc độ quỷ dị, vừa nhìn đã biết không phải người sống có thể làm được.

Lão Hồ cẩn thận từng li từng tí cầm dao găm đi trước.

Ngay lúc này, tiếng gõ lại vang lên.

Sau đó mũ bay của phi công động đậy.

Vương Diệp đứng bên ngoài cũng nhìn thấy.

Cái này làm Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương sợ chết khiếp.

Hai người đang định lùi ra ngoài thì cái mũ bay kia bỗng nhiên ngẩng lên.

Cảm giác như người phi công đã hóa thành xương khô lại sống lại, đang giãy giụa muốn bò dậy.

Ngay sau đó, cái mũ bay thực sự ngẩng lên.

Bên trong lóe ra hai luồng kim quang.

Dưới mũ bay xuất hiện là một đôi mắt khổng lồ màu vàng kim.

Đôi mắt này phát ra hai luồng kim quang lạnh băng sắc bén, tựa hồ át cả ánh đèn pin chiến thuật trên đầu ba người, cho dù chỉnh vòng sáng đến mức tập trung nhất cũng không chói mắt bằng hai luồng ánh nhìn này.

Ánh mắt như điện kia trừng mắt nhìn nhóm Vương Diệp một cái.

Đôi mắt này quả thật làm người ta ba hồn bay lên trời, bảy vía lăn xuống đất.

Tuy nhiên tuyệt đối không phải là cương thi do phi công biến thành.

Ngay trong khoảnh khắc này, thời gian phảng phất đột nhiên trôi chậm lại, ánh đèn chớp tắt trong bóng tối.

Nhóm Vương Diệp tuy chưa nhìn rõ đó rốt cuộc là mắt của sinh vật gì, lại nhận ra đây là một con mãnh cầm khổng lồ hiếm thấy.

Cái mỏ cong như móc câu của nó đang điêu nửa con thằn lằn xanh, dưới chân còn có nửa con khác máu chảy đầm đìa.

Có khả năng nó vừa bay vào từ cái lỗ thủng ở đầu bên kia khoang máy bay, trốn trong này hưởng thụ bữa tiệc lớn, lại bị ba người kinh động.

Tín hiệu gõ kỳ quái kia hẳn là do nó đang mổ ăn thằn lằn mà phát ra.

Còn chưa đợi ba người hoàn hồn nhìn kỹ, chủ nhân của đôi mắt vàng kim kia đã từ trong khoang máy bay bay vút ra, bổ thẳng vào mặt mấy người.

Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh chóng, dao găm trong tay gạt ngang đỡ đòn, mũi dao rạch rơi vài cọng lông vũ.

Con chim lớn kêu thảm một tiếng, lại bay vút vào màn đêm.

Tuyết Lỵ Dương dùng súng lục ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng vẫn hạ xuống.

Tốc độ con chim lớn bay đi quá nhanh, độ chính xác của súng lục lại kém, rất khó bắn trúng.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương kinh hồn chưa định.

“Vương Diệp, cậu biết đây là động vật gì không?” Tuyết Lỵ Dương theo bản năng hỏi Vương Diệp, có lẽ do kiến thức hắn thể hiện suốt dọc đường đi quá uyên bác.

“Đây hẳn là Điêu Hào, một loại mãnh cầm cỡ lớn sống trong rừng rậm.

Chỉ có điều to xác như thế này thì vô cùng hiếm thấy.” Vương Diệp trả lời.

“Hóa ra là Điêu Hào à.” “Tôi từng gặp ở Đông Bắc rồi, một vuốt của nó cào xuống có thể xé toạc một mảng lớn da gấu ngựa, tôi mà bị nó vồ trúng thì chắc hi sinh oanh liệt rồi.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ ngực, may mắn nói.

“Hóa ra là loại cú mèo khổng lồ đó, chúng thích làm tổ trên vách núi cheo leo, sao lại chui vào trong khoang máy bay này?” Tuyết Lỵ Dương cũng bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi tràng diện quá hỗn loạn khiến cô không nhìn thấy toàn bộ hình dáng con Điêu Hào.

“Hai người đứng yên đó đừng động đậy.” Vương Diệp bỗng quát lớn.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe xong đều ngẩn ra: “Sao thế?” Họ nhìn về phía Vương Diệp, chỉ thấy thân ảnh hắn di chuyển cực nhanh, làm người ta hoa cả mắt.

“Càn Tự - Bách Hoa Liễu Loạn.” Không sai, Vương Diệp dùng kỳ kỹ.

Đồng thời, hắn móc ống trúc ra, thả toàn bộ mấy trăm con Quỷ Phong (ong quỷ) ra ngoài.

Ban đêm sức tấn công của Quỷ Phong giảm đi nhiều, nhưng lúc này Vương Diệp cũng không lo được nữa.

Chương 23

Bởi vì trong khoang máy bay vận tải vẫn còn thứ khác.

Vương Diệp có thể cảm giác được, nó còn mạnh mẽ hơn con vừa bay đi kia.

Quả nhiên, giây tiếp theo, một cái bóng đen to lớn từ trong xác máy bay lao mạnh ra.

Bóng đen này trực tiếp tấn công Vương Diệp.

Nếu đổi lại là hai người Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì chắc chắn không phản ứng kịp.

Đáng tiếc nó chọn sai đối tượng tấn công, Vương Diệp sau khi sử dụng Bách Hoa Liễu Loạn đã né tránh hoàn hảo cú đánh lén của bóng đen.

Hai bên đối đầu nhau.

Bóng đen này có hình thể càng thêm khổng lồ, cao đến hơn một mét.

Một đôi cánh dang ra rộng gần một trượng!

Đôi mắt màu vàng kim thuần khiết, lấp lánh dưới ánh trăng.

Móng vuốt sắt như câu liêm, lông vũ màu xanh xám dựng lên như từng mũi tên nhọn!

Uy phong lẫm liệt, sát khí mười phần.

Cư nhiên là một con Điêu Hào mắt vàng còn khổng lồ hơn con vừa rồi!

Vương Diệp nhìn thấy xong cũng không nhịn được tán thán một tiếng, một con điêu thật to lớn, thật thần tuấn!

Tuy nhiên Vương Diệp ra tay lại không hề lưu tình, Quỷ Phong lập tức lao vào đầu và mặt con Điêu Hào.

Điêu Hào bị Quỷ Phong làm cho phiền toái không chịu nổi, hiển nhiên cũng bị đốt, phát ra mấy tiếng rít gào, chấn động cả khu rừng xào xạc.

Điêu Hào lại không lùi bước, vẫn thập phần hãn dũng vỗ cánh muốn vồ lấy Vương Diệp.

Một tiếng quát khẽ.

Vương Diệp trực tiếp phát động Phong Hậu Kỳ Môn.

“Ly Tự - Xích Luyện!” Dứt lời, một con hỏa xà từ lòng bàn tay bắn mạnh ra, cuộn trào về phía con Kim Nhãn Điêu Hào khổng lồ.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở xa xa nhìn về phía Vương Diệp đang bị ngọn lửa hừng hực bao trùm, một con rắn lửa đỏ rực ngẩng đầu gào thét, trực tiếp nuốt chửng màn đêm, trong mắt không khỏi lộ ra một tia chấn hám!

Đây, thật sự là sinh viên đại học sao?

Có một khoảnh khắc, cả hai đều cảm thấy Vương Diệp như thiên thần hạ phàm.

Kèm theo một trận tiếng nổ lách tách như rang đậu, con Điêu Hào đen thui như cục than, lập tức xìu xuống, liều mạng vỗ cánh nhưng sống chết không bay lên nổi, mắt thấy sắp đứt hơi.

Ngay lúc này, Vương Diệp nghe thấy trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Hệ thống kiểm trắc được có thể nuốt chửng Kim Nhãn Điêu Hào, có nuốt chửng hay không?” Vương Diệp vừa nghe, lập tức chọn nuốt chửng.

Một màn thần kỳ xảy ra vào giây tiếp theo.

Thân ảnh to lớn của Điêu Hào nhanh chóng hư hóa, trong nháy mắt biến thành bán trong suốt.

Ngay sau đó trực tiếp chui vào lòng bàn tay Vương Diệp.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cảm giác được một luồng sức mạnh kỳ dị chui vào trong cơ thể.

Thân nhẹ như yến, đó chính là cảm giác của Vương Diệp.

Nếu thật sự có đôi cánh, Vương Diệp thậm chí muốn bay lên thử xem.

Hiển nhiên sau khi nuốt chửng Kim Nhãn Điêu Hào, thực lực Vương Diệp lại lần nữa được nâng cao.

Hơn nữa lần này chủ yếu tăng cường về mặt nhanh nhẹn và tốc độ.

Rất nhanh, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Long Vương huyết mạch nuốt chửng Kim Nhãn Điêu Hào thành công.” “Túc chủ đạt được thiên phú kỹ năng: Hỏa Nhãn Kim Tinh!” Trong mắt Vương Diệp lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Qua vài giây sau, kim quang mới từ từ ẩn đi.

Giây tiếp theo, cả thế giới trong mắt Vương Diệp đã hoàn toàn khác biệt.

Quả nhiên, Long Vương huyết mạch nuốt chửng sinh linh để đạt được thiên phú kỹ năng thì cần phải nuốt chửng yêu thú cường đại mới được!

Điêu Hào tuy rằng thần dũng dị thường, là một loại mãnh cầm vô cùng đáng sợ, nhưng khoảng cách so với dị thú vẫn còn chênh lệch.

Nhưng con Điêu Hào vừa bị Vương Diệp dùng Xích Luyện đánh giết thì khác.

Nó có thêm hai chữ tiền tố "Kim Nhãn".

Điểm mạnh nhất của Kim Nhãn Điêu Hào nằm ở đôi mắt.

Vương Diệp xem qua thuyết minh của hệ thống, thiên phú kỹ năng cũng có thể thăng cấp.

Hỏa Nhãn Kim Tinh sơ cấp đã vô cùng khủng bố.

Có thể nhìn rõ tình hình cách vài nghìn mét, có thể gọi là kính viễn vọng chạy bằng cơm.

Hơn nữa còn đặc biệt mẫn cảm với những thứ di chuyển, có thể phán đoán chuẩn xác vị trí vật thể.

Cái thứ này quả thực là kỹ năng trời ban cho lính trinh sát và thiện xạ.

Vương Diệp cảm thấy mình hiện tại đã là thần xạ thủ, loại bách phát bách trúng.

Ngoài nhìn xa ra, Hỏa Nhãn Kim Tinh còn sở hữu tính năng hồng ngoại.

Chính là hồng ngoại ban đêm.

Giúp người ta nhìn trong đêm tối cũng như ban ngày.

So với nhìn xa, nhìn chuẩn mà nói, hồng ngoại ban đêm có ý nghĩa quan trọng hơn đối với Mạc Kim Đảo Đấu.

Xuống mộ đổ đấu, môi trường làm việc làm gì có chỗ nào sáng sủa.

Khắp nơi đều là lòng đất, hang hốc, đáy nước u ám tối tăm.

Tuy mấy người đều mang theo đèn pin mắt sói, nhưng thứ đó chung quy cũng chỉ chiếu sáng được phạm vi rất nhỏ.

Thiên phú kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh này có thể giúp Vương Diệp nhìn rõ mồn một trong hoàn cảnh hôn ám.

Kỹ năng thiên phú này thật không tệ.

Vương Diệp đã bắt đầu mong chờ xem nuốt chửng Hoắc Thị Bất Tử Trùng sẽ đạt được kỹ năng gì.

Nếu là trường sinh bất lão thì tốt rồi.

Bàn Tử ở trên cây nghe phía trên lộn xộn, lại còn thấy ánh lửa bắn tứ tung, nhịn không được lại xé toạc họng hét lớn hỏi: “Vãi chưởng, các người đang nghịch lửa trên đó à?

Phải rồi, các người có tìm được thứ gì đáng tiền không?

Có cần tôi lên giúp một tay không?” Nói xong, cũng không đợi đám Vương Diệp đồng ý, hắn liền xắn tay áo, đeo súng trường bò lên.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng đã đến bên cạnh Vương Diệp, cảm kích nói: “Vương Diệp, cậu lại cứu bọn tôi một lần nữa.” Anh ta lại thò đầu ra, vẻ mặt đầy kinh ngạc hỏi Bàn Tử: “Mẹ nó cậu không phải mắc chứng sợ độ cao sao?

Sao tự nhiên lại dám leo cây rồi?

Chẳng lẽ có dây thần kinh nào chập mạch à?” Bàn Tử nói: “Chứng với chả chiếc cái cóc khô gì, vừa rồi ai phóng hỏa thế, tôi sợ dẫn dụ thú dữ xung quanh đến, Bàn gia tôi không có cái dũng khí một người địch thú, vạn người không thể khai thông như lão Hồ cậu.

Với lại, cái vụ nhặt mót này làm sao thiếu tôi được, cái máy bay kia đâu rồi?” Hồ Bát Nhất cạn lời, mình sợ thì cứ nói toẹt ra, còn phải lôi tôi vào, bèn nói: “Cậu cứ cẩn thận chút đi, cậu chân tay vụng về như con gấu chó ấy, ở trên cây cao thế này không phải chuyện đùa đâu, có chuyện gì thì cứ dùng dây bảo hiểm cố định lại rồi hẵng nói, còn nữa cậu tránh xa tôi ra một chút, cậu nặng như thế lại đè gãy cành cây bây giờ, vừa rồi tôi suýt nữa thì ngã xuống đấy.” Hồ Bát Nhất dặn dò Bàn Tử xong, quay đầu nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp đã lên tới phía trên lỗ thủng của khoang máy bay, đang chuẩn bị đi xuống.

Hồ Bát Nhất vội vàng qua đó định thay hai người xuống dưới tìm thi thể phi công, lại phát hiện không gian cái lỗ rách kia có hạn, chỉ có Tuyết Lỵ Dương mới miễn cưỡng chui lọt.

Tuyết Lỵ Dương để có thể chui vào khoang máy bay, đã tháo hết túi to mang theo và những thứ dư thừa trên người xuống.

Bao gồm cả cây “Kim Cương Tán” hình ảnh không rời với cô ấy.

Tuy nhiên cô lại đưa Kim Cương Tán cho Vương Diệp, cười nói: “Vương Diệp, phiền cậu trông hộ tôi một chút nhé.” “Yên tâm đi, người còn ô còn.” Vương Diệp gật đầu.

Sau đó, liền thấy Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin “mắt sói” soi kỹ vào sâu trong khoang, xác định không còn động vật gì nữa, mới dùng hai tay chống vào miệng lỗ, hạ người xuống bên trong xác máy bay.

Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được nhắc nhở: “Nếu bên trong có hài cốt thì cô dùng dây thừng buộc lại, bọn tôi kéo lên.” Sau khi Tuyết Lỵ Dương vào trong, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở lại chỗ cũ tiếp ứng.

Nghịch cây Kim Cương Tán trong tay, Vương Diệp mới biết vũ khí này thực sự không tệ, công thủ toàn diện, tuyệt đối là báu vật gia truyền của phái Bàn Sơn.

Theo giới thiệu cốt truyện, Tuyết Lỵ Dương là cháu ngoại của Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, vậy cây Kim Cương Tán này nhất định là do

Chá Cô Tiêu để lại cho cô ấy.

Nhìn Kim Cương Tán trong tay, Vương Diệp không khỏi có xung động muốn múa may vài đường, thử xem thực lực của mình.

“Biểu ca, anh Hồ, tôi qua bên kia xem sao.” Vương Diệp lên tiếng.

“Biểu đệ, người đông sức mạnh lớn, đoàn kết chính là sức mạnh, ở cái chốn này, ngàn vạn lần không thể đi lạc đâu đấy!

Tôi nói cho cậu nghe, nhớ năm xưa...” Vương Bàn Tử có khả năng vừa ngủ dậy, cộng thêm nhịn nói cả ngày, nên bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lể cho Vương Diệp nghe năm xưa hắn ngầu thế nào.

Đến cuối cùng ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không nghe nổi nữa.

“Bàn Tử, cậu bớt chém gió đi.

Chương 24

Người ta Vương Diệp lợi hại hơn cậu nhiều, còn lo cho người khác, cậu lo cho cái thân cậu trước đi.” Hồ Bát Nhất cắt ngang lời Vương Bàn Tử.

Đồng thời nhớ lại cảnh tượng hùng vĩ vừa rồi.

Tuy Vương Diệp giải thích là dùng bình xịt lửa bắn ra ngọn lửa, nhưng anh ta cứ cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nói với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một tiếng, Vương Diệp liền men theo thân cây tiếp tục leo lên trên, leo mãi đến một cành cây phía trên xác máy bay.

Lúc này Vương Diệp lại thả Quỷ Phong ra.

Vương Diệp nhớ rất rõ, lúc Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất vào khoang hàng tìm kiếm vật tư, con Điêu Hào bay đi trước đó sẽ quay lại đánh lén.

Điêu Hào thực lực cường hãn, hơn nữa tính báo thù cực mạnh.

Vương Diệp có thể khẳng định, con Điêu Hào cỡ nhỏ kia chắc chắn cũng sẽ quay lại đánh lén.

Đã như vậy, Vương Diệp chắc chắn không ngại mai phục một tay.

Điêu Hào hung hãn dị thường, hơn nữa Điêu Hào ở ngoại vi Trùng Cốc hình thể khổng lồ, mắt phóng kim quang, khẳng định được tính là dị thú.

Vương Diệp đã nuốt chửng một con Kim Nhãn Điêu Hào, hiện tại săn giết thêm một ít đồng loại của nó, hấp thụ năng lượng cũng là hợp tình hợp lý, phù hợp logic.

"Lũ Điêu Hào sắp tới rồi, ô của ta đã không chờ được nữa." Vương Diệp nhìn thoáng qua Kim Cương Tán trong tay, sau đó rình trên cành cây, kiên nhẫn chờ đợi.

Gần khoang hàng truyền đến tiếng nói chuyện của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hình như là Tuyết Lỵ Dương đã phát hiện ra thứ gì đó trong khoang hàng.

Sự chú ý của Vương Diệp vẫn luôn đặt vào màn đêm đen kịt.

Rất nhanh, một trận tiếng vỗ cánh khẽ khàng từ trong bóng đêm truyền đến.

Một cái bóng to lớn như u linh, lướt nhanh qua bầu trời đêm.

Đến rồi!

Vương Diệp lập tức tập trung tinh thần, cẩn thận chỉ huy Quỷ Phong, chờ đợi con mồi cắn câu.

Vài giây sau, bóng đen khổng lồ che khuất ánh trăng, một tia chớp đen từ trên trời giáng xuống, lặng lẽ không một tiếng động lao về phía sau lưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Diệp phát hiện, sau khi mình sở hữu kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh, con Điêu Hào vốn nhanh như chớp, trong mắt mình tốc độ dường như chậm lại một nửa.

Vương Diệp mỉm cười, lập tức sử dụng kỳ kỹ Phong Ngưng, uyển nhược dưới chân sinh gió, với tốc độ mắt thường không thể thấy lao tới, vung Kim Cương Tán đập mạnh một cái.

Điêu Hào kêu thảm một tiếng.

Thanh âm thê lương vô cùng, giống như tiếng khóc gào thê thảm của nữ quỷ, truyền đi rất xa trong màn đêm.

Hồ Bát Nhất giật mình một cái, quay đầu lại nhìn thấy một con

Điêu Hào to lớn đang rơi xuống chỗ mình, muốn nổ súng đã không kịp nữa.

Vừa kịp rút súng lục ra thì Điêu Hào đã đập mạnh lên người Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử cũng bị dọa chạy ra xa vài mét, giơ khẩu súng hơi Kiếm Uy lên sẵn sàng tấn công.

Vài giây sau, Hồ Bát Nhất luống cuống tay chân gạt con Điêu Hào ra, xách ngược nó lên.

“Chết rồi?

Gặp ma rồi, sao trên trời lại rơi xuống một con Điêu Hào chết thế này?” Vương Diệp lau vết máu trên Kim Cương Tán, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Ngay vừa rồi, trong đầu Vương Diệp đã vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Túc chủ đánh giết Cự Điêu Hào, năng lượng +10000, kinh nghiệm trị +1000.” “Đạt được Điêu Hào Chi Hồn, có thể dùng để thăng cấp thiên phú kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh.” Sau đó, Vương Diệp cảm giác mắt mình nóng lên một trận, lúc mở ra thế giới lại lần nữa biến đổi độ nét, giống như từ 1080p ban đầu biến thành 2k.

Không ngờ đánh giết con Cự Điêu Hào này lại có thể hấp thu nhiều điểm năng lượng và kinh nghiệm trị như vậy, thu hoạch vẫn là không tồi.

Vương Diệp nhớ rất rõ, lát nữa không lâu sau, sẽ có một bầy Cự Điêu Hào bay tới, báo thù cho con vừa bị đánh chết kia.

Nếu là cả một bầy, Vương Diệp đánh giết từng con một thì hiệu suất hơi thấp.

Nhưng không sao, Tuyết Lỵ Dương chắc đã phát hiện ra kho vũ khí trong khoang hàng máy bay vận tải rồi.

Trong đó có bảo bối lớn đấy.

Dùng súng tiểu liên Thompson bắn Cự Điêu Hào, hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều.

Vương Diệp đang nghĩ ngợi thì trong khoang hàng máy bay vận tải đã truyền đến tiếng hô kinh ngạc của Tuyết Lỵ Dương.

“Vương Diệp, Lão Hồ, Bàn Tử, các anh mau lại đây xem, trong khoang hàng thực sự có đồ tốt, mấy thùng vũ khí đạn dược luôn.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe nói bên trong có súng đạn, đều rất hưng phấn.

Bọn họ còn chưa vào “Trùng Cốc” đã đụng phải nhiều mãnh thú như vậy, chỉ hận trước khi vào núi không kiếm được vũ khí lợi hại hơn.

Loại súng hơi bắn đạn bi sắt kia, ở trong rừng rậm thật sự chẳng có tác dụng gì lớn.

Những loại súng ống không thể hình thành hỏa lực liên tục dùng lên chỉ tổ làm người ta tức chết.

Tuy trang bị kiểu Mỹ trong khoang máy bay kia đều là đồ cũ, nhưng tổng thể vẫn mạnh hơn gấp trăm lần so với cầm súng bắn chim vào núi.

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương đã cầm mấy thứ đen sì chui ra khỏi khoang hàng.

Vương Diệp cũng từ trên cành cây đang ẩn nấp nhảy xuống.

Hắn biết, lần này Dương tham mưu trưởng tìm được đúng là đồ tốt thật.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn rõ thứ Tuyết Lỵ Dương lấy ra, hai mắt sáng rực.

“Dương tham mưu, đây là cái gì?” Tuyết Lỵ Dương vỗ vỗ khẩu tiểu liên trong tay, đáp: “Là tiểu liên Thompson, xã hội đen Mỹ thích gọi nó là ‘Máy đánh chữ Chicago’, khẩu súng này chỉ tội hơi nặng thôi.” Do chiếc máy bay vận tải này vận chuyển súng đạn cho quân đội, vật tư bên trong đều được niêm phong kỹ càng, cộng thêm loại súng M1A1 này sợ nước, nên cùng với băng đạn lớn đều được bọc trong túi nilon thành bộ, trên súng mới còn có dầu bảo quản.

Sau khi máy bay rơi thế mà vẫn còn một phần rất nhỏ được bảo tồn trong điều kiện khắc nghiệt của rừng rậm, cái này hoàn toàn nhờ vào tán cây rậm rạp của “Già Long Sơn”.

Tuy dưới đất sông ngòi chằng chịt, nhưng trên không trung lại rất ít mưa rơi xuống.

Nếu không trong mấy chục năm qua, chỉ cần vài trận mưa lớn, súng tiểu liên dù được niêm phong trên đỉnh cây có kín đến đâu, thì đạn dược cũng đừng hòng sử dụng được nữa.

“Đây đúng là đồ tốt, chỉ là nặng quá, không dễ cầm.” Hồ Bát Nhất kích động nói.

“Chính xác.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu, đối với cô mà nói, tiểu liên Thompson quả thực hơi nặng.

Nhưng Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không chê đâu.

Tổng cộng có bốn người, gom được hơn bốn khẩu Thompson còn nguyên vẹn là được.

Nhiều hơn nữa cũng vác không nổi.

Vương Diệp đón lấy một khẩu Thompson từ tay Tuyết Lỵ

Dương.

Cảm giác nặng trịch khiến Vương Diệp đặc biệt có xung động muốn bắn cái gì đó.

Trong người có lợi khí, sát tâm tự khởi.

“Đồ ngon đấy, Bàn gia tôi sớm đã không muốn dùng cái khẩu súng hơi kia rồi, độ chuẩn thì kém, uy lực còn nhỏ.

Lần này cuối cùng không cần sợ lũ rắn rết sâu bọ kia nữa.

Con nào dám đến trêu chọc bốn người chúng ta, tôi bắn nát vụn nó ra.” Vương Bàn Tử kiêu ngạo vỗ vỗ thân súng, thật có phong phạm cảm tử quân.

“Bàn Tử, cậu cứ đắc ý đi.” Lần này Hồ Bát Nhất hiếm khi không cà khịa Vương Bàn Tử, vì có mấy khẩu tiểu liên này trong tay, quả thực khiến anh ta cũng có cảm giác không sợ trời không sợ đất.

Thế nhưng, Vương Diệp lúc này lại cảnh giác lên.

Kim Nhãn Điêu Hào thân là mãnh cầm đỉnh cấp, sở hữu trực giác săn mồi siêu hồ tầm thường.

Vương Diệp sau khi nuốt chửng Kim Nhãn Điêu Hào, cảm giác cũng trở nên dị thường mẫn cảm.

Dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận cây đại dung thụ.

Quả nhiên, một trận gió âm lướt tới.

Vương Diệp bỗng nhiên xoay người, lao đến sau lưng Hồ Bát Nhất, trong lúc vội vàng bung “Kim Cương Tán” ra.

Chỉ nghe “keng keng” vài tiếng, giống như có mấy con dao thép cào lên thân ô.

Bàn Tử ở đối diện hét lớn: “Mẹ kiếp, con cú mèo to thế.” Rồi giơ khẩu Thompson lên định ngắm bắn.

Hồ Bát Nhất lúc này mới biết có con Điêu Hào đánh lén mình, nếu không phải Vương Diệp phản ứng nhanh, bị nó cào cho một phát thì không tránh khỏi da tróc thịt bong.

Hồ Bát Nhất vô cùng cảm kích nhìn Vương Diệp.

Tiếng súng của Bàn Tử đồng thời cũng vang lên, không ngờ con Điêu Hào kia thân thể tuy lớn, nhưng động tác trên không trung lại phiêu hốt bất định như u linh trong rừng rậm, cộng thêm trời tối, phát súng này của Bàn Tử lại không bắn trúng nó.

Lúc này, từng tiếng kêu thê lương u oán truyền đến, lúc xa lúc gần, lúc cao lúc thấp.

Nghe thật sự có vài phần giống như nữ quỷ trong đêm.

Sắc mặt Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lập tức biến đổi.

Trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên một tia kim quang nhàn nhạt, mượn ánh trăng yếu ớt nhìn ra bầu trời đêm.

Đến rồi!

Cả một bầy Điêu Hào lớn đã đến!

Những con Cự Điêu Hào có tính báo thù cực mạnh kia, cư nhiên thật sự kéo bè kéo lũ tới báo thù cho đồng bọn.

Chương 25

Vương Diệp sờ khẩu Thompson trên tay, khóe miệng nhếch lên.

Hoan nghênh vô cùng!

Lũ Cự Điêu Hào này quả thực là những cục năng lượng bay loạn trong đêm.

Vương Diệp trả Kim Cương Tán lại cho Tuyết Lỵ Dương, còn mình thì ba chân bốn cẳng leo lên cành cây trên đỉnh ngọn dung thụ.

Rất nhanh đã tìm được một vị trí thích hợp.

Cuộc săn bắt đầu!

Lũ Cự Điêu Hào trong đêm cũng nhìn thấy Vương Diệp leo lên đỉnh cây, nhao nhao rít lên rồi bổ nhào xuống.

Móng vuốt sắc bén nhanh như chớp.

Vương Diệp hít sâu một hơi, hai tay giữ chắc khẩu Thompson.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh đã phát động.

Lũ Cự Điêu Hào đang bổ nhào xuống với tốc độ cực nhanh, trong mắt Vương Diệp hiện tại lại rõ ràng vô cùng, động tác cứ như phim quay chậm.

Tiểu liên Thompson khai hỏa!

Nòng súng phun ra từng chuỗi rắn lửa, vẽ nên những vệt sáng trong màn đêm đen kịt.

Đồng thời tiếng súng tạch tạch tạch thanh thúy có nhịp điệu đặc trưng của Thompson cũng vang vọng trong sơn cốc.

Tốc độ bắn của Thompson khá nhanh, uy lực lại lớn.

Khẩu trên tay Vương Diệp còn là phiên bản cải tiến dùng băng đạn trống 50 viên.

Rất nhanh đã có mấy con Cự Điêu Hào bị bắn nát như dải lụa rách ngay trên không, rơi xuống đất chết tươi.

Lúc mới nổ súng Vương Diệp còn hơi không thích ứng.

Đợi bắn được mười mấy hai mươi viên, đã quen với độ giật và độ rung của nòng súng, Vương Diệp bắn càng thêm tinh chuẩn.

Súng tiểu liên mà cứ bắn ra hiệu quả của súng trường bắn tỉa liên thanh.

Vương Diệp vừa bắn vừa điều chỉnh họng súng.

Trong đêm không ngừng có Cự Điêu Hào kêu thảm trúng đạn rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt, một băng đạn đã bắn hết.

Hai ba mươi con Cự Điêu Hào vốn dĩ như u linh che kín ánh trăng, đã bị Vương Diệp bắn chết hơn mười con.

Nhân lúc Vương Diệp thay băng đạn, những con Cự Điêu Hào khác như nhìn thấy cơ hội, lại tập kết bổ nhào xuống lần nữa.

Tay Vương Diệp không ngừng nghỉ, khóe miệng nhếch lên.

“Lũ súc sinh lông lá không biết sống chết!” Theo sự giải phóng huyết mạch Long Vương của Vương Diệp, một con Kim Nhãn Điêu Hào khổng lồ ẩn nấp giữa không trung lao xuống, chặn đường đi của lũ Cự Điêu Hào.

Đám Cự Điêu Hào kia nhất thời ngẩn ra.

Kim Nhãn Điêu Hào rõ ràng là đồng loại, vậy mà lại bắt đầu săn giết Cự Điêu Hào ngay trong đêm.

Vuốt lớn vung lên, mỏ sắt mổ cắn, chỉ mấy chiêu, Cự Điêu Hào trong không trung đã bị xử lý mất vài con.

Đợi những con Cự Điêu Hào khác phản ứng lại, khẩu Thompson của Vương Diệp đã thay xong băng đạn.

“Mấy con mèo lớn kia, đấu với Bàn gia bọn tao, chúng mày tuổi gì.” “Đến đây!” “Nhào vô!” Vương Bàn Tử càng thêm uy mãnh, trực tiếp vác khẩu Thompson xông về phía mấy con Điêu Hào to lớn.

Hồ Bát Nhất dường như bị Điêu Hào đánh lén nên tâm tình rất khó chịu, cũng điên cuồng đuổi theo mấy con Điêu Hào mà bắn mạnh.

Tiếng súng tiểu liên Thompson đặc trưng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vang lên giòn giã như máy đánh chữ.

Vương Diệp cũng điên cuồng xả đạn.

Giữa trời đêm, những con điêu hào khổng lồ lần lượt rơi rụng.

Đợi đến khi tiếng súng ngừng lại, chỉ còn sót lại hai con điêu hào khổng lồ.

Hai con này đã bị đánh cho mụ mị, chỉ biết bay lượn theo bản năng trên không trung, thậm chí quên cả chạy trốn.

Trong đầu Vương Diệp trước đó đã liên tục vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Mỗi lần giết chết một con điêu hào khổng lồ đều có thể nhận được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Hơn nữa còn có Điêu hào chi hồn, có thể dùng để thăng cấp kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Trước mắt chỉ cần thêm hai cái hồn nữa là đủ để thăng cấp.

Hai con điêu hào này vừa vặn đủ dùng.

Tuy nhiên, khẩu Thompson trong tay Vương Diệp đã hết đạn.

Thấy ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang ở phía bên kia, nằm trong góc khuất tầm nhìn, không chú ý đến mình, cậu liền vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, khẽ quát một tiếng: “Ngũ Lôi Chính Pháp!” Vương Diệp chống hai tay xuống đất, từng luồng lôi xà màu vàng kim dũng mãnh hiện ra trên người, sau đó men theo mặt đất hóa thành một tấm lưới sét, bao trùm lấy hai con điêu hào khổng lồ.

Lôi xà cuồng bạo tàn phá giữa không trung, điêu hào phát ra tiếng kêu thê lương, chỉ trong chốc lát liền hóa thành từng làn tro bụi.

“Chúc mừng Túc chủ đánh giết điêu hào khổng lồ, nhận được Điêu hào chi hồn.” “Chúc mừng Túc chủ đánh giết điêu hào khổng lồ, nhận được Điêu hào chi hồn.” Hai tiếng nhắc nhở liên tiếp vang lên.

Ngay sau đó là một thông báo đặc biệt: “Thiên phú kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh đạt đủ điều kiện, tự động thăng cấp.” “Hỏa Nhãn Kim Tinh thăng cấp, hiệu quả: Phá Vọng.” Vương Diệp lập tức cảm thấy một dòng nước ấm lan tỏa khắp người.

Cơ thể lại một lần nữa được cường hóa.

Đồng thời, xem qua phần mô tả của hệ thống, Vương Diệp phát hiện năng lực Phá Vọng còn mạnh mẽ hơn cậu tưởng tượng.

Ngoài việc giúp thị giác nhạy bén hơn trong bóng tối như cậu đoán, nó còn có khả năng bắt được các luồng năng lượng đặc thù trong bóng tối.

Năng lượng đặc thù này rất linh tính, không chỉ bao gồm sinh vật mạnh mẽ, vật thể chứa khí vận, mà còn bao gồm cả các thể năng lượng.

Thể năng lượng?

Âm linh?

Quỷ hồn?

Vương Diệp rùng mình một cái.

Mẹ nó, cái thế giới trộm mộ này hình như còn kinh khủng hơn mình tưởng tượng một chút a.

Hy vọng không phải do mình lo xa.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đã quay lại bên cạnh cậu.

“Biểu đệ, vừa rồi anh biểu diễn thế nào?” “Thương thần!” Vương Bàn Tử ngẩng cao đầu, đắc ý dương dương nói.

Tay vẫn không quên vuốt ve khẩu Thompson, hiện tại thứ đồ chơi này là công cụ để hắn làm màu, ngàn vạn lần không thể để mất.

“Bàn Tử, nói cậu béo là cậu lại lên mặt ngay.” “Khẩu tiểu liên Thompson này là vũ khí cao cấp, ai cầm vào cũng có thể xả đạn loạn xạ được, cậu còn chém gió nữa.” Hồ Bát Nhất cũng mặt đầy xuân phong, hiển nhiên sau khi xả được một tràng, tâm tình rất vui vẻ.

Đương nhiên, nhìn thấy xác điêu hào chi chít xung quanh Vương Diệp, Hồ Bát Nhất càng thêm bội phục sát đất.

Ước chừng ba người bọn họ cộng lại cũng không bắn hạ được nhiều bằng một mình Vương Diệp.

Thông hiểu lịch sử cổ kim, biết nhận diện côn trùng, lại biết y thuật, hiện tại rõ ràng còn thêm cả tài thiện xạ.

Thật không biết trường đại học nào đào tạo ra sinh viên trâu bò đến thế.

Hồ Bát Nhất cũng muốn đi học.

“Vương Diệp, cậu lần này đúng là đại công thần!” Tuyết Lỵ Dương cũng mỉm cười, lại nói: “Cậu rốt cuộc còn biết những gì nữa, tôi thực sự càng ngày càng tò mò rồi đấy.” Suy nghĩ của cô ấy cũng giống Hồ Bát Nhất, một sinh viên đại học sao có thể sở hữu nhiều kỹ năng như vậy.

Quá mức khó tin.

“Mỗi thứ đều biết một chút, đều biết một chút thôi.” Vương Diệp cười khiêm tốn.

Cậu tổng không thể nói những thứ này đều là kỹ năng hệ thống cho được.

Đột nhiên, một trận rung chuyển kịch liệt truyền đến.

“Ái chà, có chuyện gì vậy, sao tôi cảm giác cái cây này sắp sập thế nhỉ.” Vương Bàn Tử la toáng lên.

Bởi vì hắn cảm nhận được chấn động mạnh nhất.

Sắc mặt Vương Diệp cũng biến đổi, vỗ vỗ trán, cậu thế mà lại quên mất việc này.

Vương Bàn Tử leo lên cây, kết quả chính là cây đổ.

Quả nhiên, ngay khi Vương Bàn Tử vừa phàn nàn xong, cả cây đại thụ phát ra một tiếng bi minh.

Vương Diệp hô lên một tiếng "Cẩn thận", ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó cây đại thụ vang lên tiếng "rắc", tiếng cành cây gãy lìa liên tục truyền đến.

Thân cây đại thụ đã bị thực vật ký sinh ăn rỗng, phần lõi gỗ vốn đã mục nát gần hết.

Sau lại bị máy bay vận tải va phải.

Chương 26

Gần như toàn bộ trọng lượng chiếc máy bay đều đè lên thân cây.

Sức nặng này không hề nhẹ.

Cặp cây "vợ chồng" này có thể kiên trì lâu như vậy mà không gãy đã là một kỳ tích.

Mà hiện tại, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương cộng thêm cả Vương Bàn Tử, bốn người đều leo lên ngọn cây.

Bốn người này giống như cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà.

Đại thụ trong những tiếng vặn vẹo gãy nát đau đớn, cuối cùng cũng triệt để gãy lìa.

Thân cây khổng lồ rào rào đổ xuống.

Cùng lúc đó, khu rừng bỗng trở nên tĩnh lặng như chết, ngoại trừ tiếng tim đập và tiếng thở của bốn người, cùng tiếng cây gãy, mọi âm thanh khác đều biến mất.

Mấy con điêu hào từ xa định lao tới báo thù cho đồng bọn, nhưng bị ánh sáng của đạn chiếu sáng làm khiếp sợ, lẩn vào bóng tối phía xa, biến mất không còn tăm hơi.

Thế giới không nghe thấy chút động tĩnh nào, ngay cả tiếng chim chóc ríu rít đáng lẽ phải có vào buổi sáng sớm cũng không có, tất cả động vật như thể đều đã chết sạch.

Bốn người còn chưa kịp ngạc nhiên, gần như ngay khi những tiếng động kia biến mất, mây mù phía chân trời cuồn cuộn, một tia nắng sớm rạch phá khe mây, rải luồng thần quang đầu tiên vào khu rừng quỷ dị này.

Dường như ngay khoảnh khắc trời sáng, yêu ma quỷ quái trong sơn cốc, trong rừng rậm đều vì trốn tránh ánh mặt trời mà vội vàng chạy về sào huyệt ẩn nấp.

“Mẹ nó, Lão Hồ!” “Đừng hét nữa, đều là do cậu hại đấy.” “Lão Hồ, Bàn Tử, Vương Diệp, cẩn thận!” “Yên tâm đi, tôi không sao.” Đại thụ cuối cùng cũng đổ sập.

May mắn là dây bảo hiểm của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cố định trên thân cây đa già, tuy bị va đập vào thân cây một cái nhưng may là không rơi trực tiếp xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương vốn là con nhà võ, trực tiếp nắm lấy một sợi dây leo to, giống như đánh đu, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Còn Vương Diệp thì càng tiêu sái hơn, cậu đạp mạnh tại chỗ, cả người như chim bay ôm lấy bầu trời, đẹp như một bức tranh, huy hoàng cùng tia nắng sớm đầu tiên.

Sau đó, cậu bình ổn đáp xuống mặt đất.

Còn về chiếc máy bay vận tải trên đỉnh đầu, do mất đi cành cây chịu lực chính, nó trượt thẳng từ độ cao hơn hai mươi mét xuống dưới gốc cây lớn, phát ra tiếng động lớn mà bi thảm.

Bốn người Vương Diệp ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bên trong thân cây già nứt toác, cái nhìn này khiến ai nấy đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Cách một lúc lâu Bàn Tử mới nói: “Đó là cái gì?

Hình như khá đáng tiền.

Tôi nghĩ lần này chúng ta phất thật rồi.

Mẹ nó phất thật rồi.” Lúc này, tiếng tín hiệu quen thuộc mà xa lạ kia đột nhiên lại một lần nữa truyền ra từ trong thân cây bị toác ra.

Một chuỗi tiếng “tích tách” rõ ràng, lần này bốn người hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Vừa rồi cứ tưởng là con súc sinh lông lá kia giở trò trong khoang máy bay, giờ đã giải quyết sạch bọn chúng rồi, sao tiếng tín hiệu này lại vang lên?

Không đúng, đây mới là âm thanh ban đầu nghe thấy dưới gốc cây, giờ đối chiếu lại, rõ ràng khác với tiếng mổ thức ăn của điêu hào.

Chỉ là vừa rồi không phát giác ra, lầm tưởng là cùng một loại âm thanh.

Hiện tại mới nghe rõ chuỗi âm thanh này đến từ đoạn thân cây bên dưới xác máy bay.

Hồ Bát Nhất mắng: “Bà nội nó, lại là cái gì tác quái, cái tiếng này đúng là tà môn.” Tuyết Lỵ Dương bảo Hồ Bát Nhất im lặng để lắng nghe kỹ, vừa nghe vừa thầm giải mã trong lòng, giữa thần sắc trấn định vô tình lộ ra một thoáng sợ hãi: “Lần này anh cũng nghe rõ rồi đấy, lặp đi lặp lại, chỉ có một đoạn mã Morse trùng lặp, nhưng nội dung tín hiệu lần này đã thay đổi.” Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm về hướng phát ra âm thanh, chậm rãi thuật lại một lần: “Tách tích tích...

Tích...

Tích tách...

Tách tích tích...

DEAD.

Đây quả thực là tín hiệu ma, tín hiệu tử vong do vong hồn phát ra.” Hồ Bát Nhất nói với Tuyết Lỵ Dương: “Lúc nãy trước khi cô bắn chết con điêu hào lớn kia, chuỗi tín hiệu đó có nghĩa là SOS.” “Vừa rồi dừng một đoạn, đột nhiên biến thành DEAD, giữa hai cái này liệu có liên hệ gì không?

Ngoài không quân Mỹ lái chiếc máy bay vận tải này, giữa chốn rừng sâu núi thẳm này còn ai hiểu được mã thông tin Morse?” “Hai người các cậu cứ lầm bầm cái gì thế!” Vương Bàn Tử lúc ngủ không nghe thấy mã Morse, nên nghe hai người thảo luận thì mặt đầy ngơ ngác.

Vương Diệp khóe miệng hơi nhếch lên, cậu đã biết tín hiệu ma quái này bắt nguồn từ đâu.

“Hồ đại ca, Dương tham mưu, âm thanh là do nó phát ra.” Vừa nói, cậu vừa chỉ tay về phía trước.

Đồng thời, dùng hiệu quả Phá Vọng của Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn qua một chút, kết quả khiến cậu cảm thấy có chút bất ngờ.

Cậu nhìn thấy có một luồng sức mạnh cực kỳ âm tà.

Luồng sức mạnh này giống như cái bóng của một người, đang vặn vẹo giãy giụa bên trong hốc cây lộ ra sau khi cây đại thụ gãy, dường như muốn thoát khỏi sự trói buộc, lao ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhìn theo, ánh nắng trong rừng chiếu làm người ta hoa mắt.

Chỉ thấy trong thân cây nứt toác lộ ra một vật thể màu đỏ sẫm, hình chữ nhật, hai cạnh trên đỉnh được bo tròn.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên đó, phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, đây mẹ nó là cái thứ gì?

“Chúng ta lên xem thử.” Vương Diệp không kìm được tò mò đi tới, mấy người Hồ Bát Nhất cũng tò mò không kém, đi theo bước chân cậu.

Hồ Bát Nhất chật vật dùng cuốc leo núi móc vào thân cây, leo lại lên tán cây.

Sau đó kéo Tuyết Lỵ Dương lên.

Bàn Tử vốn mắc chứng sợ độ cao, treo lơ lửng trên thân cây cách mặt đất mười mét cũng không dám cử động mạnh, sợ đến cứng cả người.

Hồ Bát Nhất định dùng dây bảo hiểm thả hắn xuống đất, Bàn Tử lại sống chết không đồng ý: “Lão Hồ, cậu vẫn là nên kéo tôi lên cây đi, thứ này tôi phải nhìn cho kỹ, tôi thấy tám phần là bán được khối tiền.” Hồ Bát Nhất đành phải cùng Tuyết Lỵ Dương dùng hết sức bình sinh, kéo dây an toàn, hỗ trợ Bàn Tử leo lại lên tán cây.

Lúc này trời đã sáng, đứng trên tán cây đa già cao hơn hai mươi mét nhìn xuống, thật có chút cảm giác như đứng bên vực sâu, như đi trên băng mỏng.

Lần này bốn người đều đã khôn ra, tản nhau ra, không tụ tập trên cùng một cành cây nữa, vây quanh quan sát vật thể lộ ra trong thân cây.

Bàn Tử hỏi Vương Diệp và Hồ Bát Nhất: “Biểu đệ, Lão Hồ, đây là cỗ quan tài à?

Ngọc hay là thủy tinh thế?

Sao lại có màu sắc cổ quái như vậy?

Tôi thấy cái này trông hơi giống mấy khối đá huyết gà tôi buôn đi bán lại ở Phan Gia Viên.” Hồ Bát Nhất không trả lời Bàn Tử, việc này nằm ngoài dự liệu, chỉ ngưng thần quan sát.

Vương Diệp cũng trầm mặc không nói.

Điều này làm Vương Bàn Tử sốt ruột, nhưng hắn đối với mấy thứ này dốt đặc cán mai, chỉ đành cùng hai người im lặng.

Tuyết Lỵ Dương thì quan sát rất kỹ.

Chỉ thấy, giữa thân cây đa già lộ ra hơn nửa khúc quan tài trong suốt tựa ngọc tựa thủy tinh, trơn bóng vô cùng, ở trạng thái bán thấu minh.

Lớp bên ngoài mỏng như cánh ve, màu trắng sữa, vào sâu bên trong bắt đầu dần chuyển sang màu đỏ, càng vào trong màu sắc càng đậm, giống như bên trong chứa đầy máu tươi đỏ lòm.

Phần lớn vỏ ngoài bị vỏ cây tán loạn trong thân cây cùng các loại dây leo ký sinh quấn quanh, khó mà nhìn trộm được toàn bộ hình dáng.

Tổ ba người Mộ Kim Hiệu Úy chưa từng thấy qua chất liệu như vậy.

Nhìn kỹ lại, phát hiện đây là khối ngọc thạch bán thấu minh chế thành, bên trong còn có một lớp thạch anh bao bọc.

Sâu bên trong nữa có lượng lớn chất lỏng đỏ tươi, những chất lỏng kia giống như máu tươi vậy, chỉ nhìn từ ngoại hình, đây chính là cỗ ngọc quan hiếm thấy.

Tuyết Lỵ Dương thấy cỗ ngọc quan kỳ quái này, cũng không khỏi kỳ lạ nói: “Đây rõ ràng là quan quách dùng để khâm liệm người chết, xem chất liệu là Thiên Ngọc Tàng Địa, chứ không phải ngọc Miến Điện sản xuất gần Vân Nam.

Bất quá... trong cây sao lại có một cỗ quan tài ngọc thạch lớn thế này?

Đúng rồi... sau Già Long Sơn đã là phạm vi Hiến Vương Mộ, quan quách này rất có thể là lăng mộ bồi táng của chủ mộ, chỉ là tại sao quan tài lại mọc ở trong cây?” Bàn Tử nói: “Hì hì, cái này cô phải hỏi Lão Hồ, cậu ta không phải hay chém gió nói rằng tất cả quan tài mộ địa trên đời không có cái nào cậu ta không biết sao, để cậu ta giải thích xem.” Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Vương Diệp cũng vô cùng tò mò.

Hồ Bát Nhất thấy ba người đều ngóng trông chờ hắn giải thích, không khỏi trong lòng vui vẻ một trận.

Ca cuối cùng cũng có đất dụng võ!

Thế là, hắn bắt đầu chém từ lý thuyết phong thủy đến "Huyền Quan Táng" ở Tây Nam.

“Mọi người không biết đấy thôi, cây già là đứng đầu trong ngũ hại của âm trạch.

Gần âm trạch nếu có cây già, núi độc, sông cụt, đồi trọc, đá loạn, thì nơi đó không phải chỗ chôn người.

Giống như loại địa phương này, hoặc là cướp gió đoạt khí, hoặc là âm dương tương xung, hoặc là sinh khí đoạn tuyệt, hoặc là hung khí hoành hành.

Nói tóm lại xây dựng đền miếu từ đường các loại còn được, có thể điều tiết địa khí, chứ chôn người chết thì không được!” Hồ Bát Nhất giảng giải đầu ra đó, nhưng lại làm Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nghe như vịt nghe sấm.

Nói xong, Vương Bàn Tử lắc lắc đầu: “Lão Hồ, cậu nói nhiều như vậy tôi nghe cũng không hiểu lắm, nhưng tôi có thắc mắc, đã cậu nói trên cây đại thụ không thích hợp chôn người, vậy cái quan tài này ở đâu ra?

Trên trời rơi xuống à?” Hồ Bát Nhất cư nhiên bị câu hỏi của Vương Bàn Tử làm cho cứng họng, đang lúc cúi đầu suy tư thì Vương Diệp lên tiếng.

“Hồ đại ca nói, cơ bản là tập tục tang lễ của người Hán, lý thuyết phong thủy cũng chủ yếu thịnh hành ở vùng người Hán.

Nhưng chúng ta hiện tại đang ở Tây Nam, vào thời thượng cổ, mãi cho đến lưỡng kinh, phong tục vùng này so với vùng người Hán đều có chỗ khác biệt.

Càng không cần nói cái quan tài này còn có khả năng liên quan đến Hiến Vương.” “Vậy...

Chương 27

vậy cái này là thế nào?” Vương Bàn Tử mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Tôi từng đọc qua một cuốn sách, trong đó nói các tộc người thiểu số vùng Tây Nam, tang lễ có sự khác biệt rất lớn với vùng người Hán.

Thụ táng (chôn trên cây) cũng từng có, hơn nữa từ xưa đã có. 《Ngụy Thư - Hoa Dương Truyện》 từng ghi chép: ‘Người Thất Vi Quốc ở Tây Nam, cha mẹ chết, nam nữ tụ tập khóc ba năm, thi thể thì đặt trên cây trong rừng.’ Đây chính là điển hình của thụ táng.” Ba người Hồ Bát Nhất trong nháy mắt chấn kinh.

Biểu đệ, cậu thật sự chỉ biết "một chút" thôi sao?

Sao cảm giác cậu còn hiểu biết nhiều hơn cả Hồ Bát Nhất vậy.

“Mọi người nghe xem, âm thanh tín hiệu ma mà Dương tham mưu trưởng nói lúc nãy, hình như ở ngay chỗ quan tài này.” Vương Diệp nói với ba người.

Đồng thời, cậu đến gần, dùng ngón tay sờ sờ ngọc quan, xúc cảm lạnh lẽo trơn nhẵn.

Quả thật là một khối ngọc đẹp hiếm có.

Càng hiếm có hơn là thông thể không tì vết, mà lại lớn như thế, cho dù là trong hoàng cung đại nội cũng không dễ tìm ra được khối ngọc tốt như vậy.

Ngọc quan nằm ngang giữa thân cây đa già, do thân cây quấn quanh sinh trưởng tích ép, cộng thêm cành cây chống đỡ nó một phần bị bong ra, khiến ngọc quan vốn đặt bằng phẳng trong cây hơi bị nghiêng một chút.

Chỗ nắp quan tài và thân quan tài nghiêng xuống dưới có mấy vết nứt nhỏ li ti.

Không biết là do xác máy bay rơi xuống va phải, hay do cây già vặn vẹo sinh trưởng chèn ép lâu ngày mà sinh ra.

Chất lỏng giống như máu tươi đầy ắp trong quan tài men theo khe nứt từ từ rỉ ra ngoài, tí tách rơi xuống giường ngọc dưới đáy ngọc quan.

Trong nguyên tác, tổ ba người Mộ Kim Hiệu Úy của Hồ Bát Nhất không mang đi huyết quan này, quả thực khiến cậu kêu to đáng tiếc.

Bản thân là người sở hữu hệ thống, có một không gian năm mươi mét khối, cậu khẳng định phải mang huyết quan đi.

Đây chính là bảo vật giá trị liên thành a!

Ngay lúc Vương Diệp đang suy tư, đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống: “Đinh, phát hiện 5 điểm Quốc Vận Trị, có hấp thu hay không?” “Hấp thu.” Vương Diệp tâm niệm vừa động, tuy không biết đây là gì, nhưng hệ thống đã nhắc nhở, tất nhiên là đồ tốt.

Hấp thu xong, quả nhiên là đồ tốt.

Quốc Vận Trị, chỉ có thể tồn tại trong những món cổ đổng trân quý, là một loại năng lượng đặc thù mà một món cổ đổng trải qua vài triều đại, thậm chí mấy chục triều đại tích lũy được.

Huyết quan to lớn, cổ lão thế này mới chỉ có 5 điểm Quốc Vận Trị.

Có thể tưởng tượng nó trân quý đến mức nào.

Bất quá tác dụng cụ thể còn chưa rõ, cần chờ kỳ ngộ phía sau mới biết Quốc Vận Trị dùng để làm gì.

“Dương tham mưu, Lão Hồ, mọi người nhìn này, tích tháp tích tháp, đúng là giống mật mã Morse thật.” Lúc này, Vương Bàn Tử kinh hô.

Hắn ghé sát vào huyết quan, mắt trừng lớn.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ghé lại nghe, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Cái này chắc là do lần đầu tiên Bàn Tử lên cây, trọng lượng quá lớn, khiến ngọc quan trong cây hơi bị nghiêng.

Chất lỏng màu đỏ sẫm như máu tươi trong quan tài từ khe nứt rỉ ra, rơi xuống giường mộ bên dưới, do ngọc quan có ba bốn đường nứt, vị trí cũng xa gần khác nhau, cộng thêm thân cây vốn là kín mít, cho nên tiếng nước nhỏ giọt có dài có ngắn, hơn nữa âm thanh nghe trầm đục, thế mà lại bị nghe thành một chuỗi mã tín hiệu.

Khi mực nước chất lỏng màu đỏ trong quan tài thấp hơn khe nứt, tiếng tín hiệu tự nhiên đột ngột dừng lại.

Lần thứ hai thân cây gãy, xác máy bay trên tán cây rơi xuống đất, lực tác động mạnh như vậy, ngọc quan lại nghiêng thêm một góc độ.

Cho nên chất lỏng đỏ sẫm trong quan, tiếp tục rỉ ra, mấy người chúng ta định kiến trước, cứ coi âm thanh này là tín hiệu.” Hồ Bát Nhất giải thích cho mọi người.

“Chính cái gọi là sợ bóng sợ gió, quá đa nghi.” “Lão Hồ, xem ra chúng ta lo xa rồi.” Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm nói.

“Xác thực.” Hồ Bát Nhất gật gật đầu, đôi mắt thâm trầm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đương nhiên, đối với Vương Diệp người đã dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn qua huyết quan, trong lòng cậu vẫn có một tia nghi hoặc.

Lời giải thích của Hồ Bát Nhất tuy đã tiếp cận chân tướng, nhưng vẫn có chỗ quỷ dị.

Sao lại trùng hợp thế, tiếng giọt máu rơi xuống vừa khéo lại là SOS?

Sau đó cây lớn đổ sập, huyết quan chấn động, tiếng giọt máu cũng thay đổi.

Trùng hợp lại biến thành hàm nghĩa “tử vong”?

Cái này vị miễn cũng quá khéo, quá ly kỳ rồi.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp đã nhìn thấy luồng sức mạnh tà khí trong huyết quan.

Rất khó nói trong cỗ quan tài ngọc thạch này có tồn tại tà linh gì hay không.

Ngay khi Vương Diệp đang hồ tư loạn tưởng, Tuyết Lỵ Dương dùng dao găm gạt bỏ rễ cây thực vật trên nắp ngọc quan, đeo găng tay vào, phủi vài cái trên nắp quan tài.

Trên đỉnh ngọc quan lập tức lộ ra không ít hoa văn điêu khắc tinh xảo.

Cả một tầng đều khắc uyên ương, hồng nhạn, hồ ly, thỏ, hươu, nai, voi... các loại trân cầm dị thú tượng trưng cho cát tường và linh tính.

Bốn góc biên còn có các loại hoa văn hoa cỏ hình thái khác nhau, xếp đặt đối xứng.

Bốn xung quanh ngọc quan thì điêu khắc đầy hoa văn đáy hình cánh sen, điểm xuyết phù điêu hình thoi nhẫn đông, giữa mỗi cạnh đều có một con vẹt nhỏ thần thái bức chân, trong miệng vẹt ngậm một đóa linh chi.

Vương Diệp mắt sáng lên, nguyên tác miêu tả đã khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động, hiện tại tận mắt nhìn thấy, mới có thể cảm nhận được huyết quan này mỹ lệ đến nhường nào!

Thật không biết tay nghề của thợ thủ công cổ đại cao siêu đến đâu, cho dù là hiện đại, cũng gần như không thể điêu khắc ra cỗ quan mộc vừa duy mỹ vừa tà dị như vậy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cảm thán một trận.

“Những phù điêu trên ngọc quan này, tạo hình tường hòa ôn thuận, tuy thần thái hơi đờ đẫn, nhưng đao pháp công nghệ mộc mạc tươi sáng, hoa mỹ mà không mất đi thâm trầm, hình thức biểu hiện mang tính hàm súc nghệ thuật cao độ này, vô cùng tiếp cận với phong cách cổ phác thời Tần Hán, đây hẳn là lăng mộ bồi táng của Hiến Vương, không thể sai được.” Tuyết Lỵ Dương nói với mọi người.

“Mặc kệ hắn là vương gì, cỗ quan tài ngọc thạch này đã để chúng ta vớ được, thì chính là tạo hóa của chúng ta, cứ cạy ra xem bên trong có minh khí gì không đã, hiện tại trời cũng sáng rồi, cũng không sợ bên trong phát sinh thi biến gì.” Vương Bàn Tử nôn nóng không chờ được, bắt tay vào việc.

Hồ Bát Nhất ngăn Bàn Tử lại nói: “Bàn Tử, cậu gấp cái gì, cỗ ngọc quan này tuyệt đối không tầm thường, không thể nào vô duyên vô cớ mọc trong thân cây.

Hơn nữa cậu nhìn bên trong nhiều chất lỏng đỏ tươi như vậy, không khác gì máu tươi, ai dám đảm bảo mở ra sẽ không xảy ra chuyện.” Tuyết Lỵ Dương dùng mũi dao găm, chấm một chút chất lỏng màu đỏ sẫm rỉ ra từ ngọc quan, đưa lên mũi ngửi ngửi, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, tự ngôn tự ngữ: “Có mùi thuốc rất nồng, giống thuốc Đông y, tôi thấy bản thân ngọc quan không có chỗ nào quá đặc biệt, dịch lỏng màu đỏ bên trong có khả năng là chất chống phân hủy, quái là quái ở chỗ quan tài sinh trong cây.” “Mặc kệ nó tam thất nhị thập mốt, dù sao bên trong khẳng định có đồ tốt, cứ mở quan tài rồi nói.” Vương Bàn Tử lại một lần nữa thúc giục.

Vương Diệp có chút bất đắc dĩ.

Không thể không nói, trong tổ ba người Mộ Kim Hiệu Úy, người có vận khí tốt nhất không phải Hồ Bát Nhất, càng không phải Tuyết Lỵ Dương, mà là Vương Bàn Tử.

Mỗi lần đều tranh đi tặng đầu người (lao vào chỗ chết), nhưng thời khắc mấu chốt lại đều có thể tìm được đường sống trong cõi chết, đây chẳng phải là vận khí tốt đến nổ tung sao.

Đương nhiên, Vương Diệp cũng cảm thấy trực tiếp mở quan tài là biện pháp tốt nhất.

Như vậy, không phải mọi vấn đề đều được giải quyết sao?

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng không do dự nữa, lập tức chuẩn bị.

Nhưng mà, lúc này trời đã sáng hẳn.

Nếu bây giờ mở quan tài, e rằng sẽ xung đột với tổ huấn “Kê minh đăng diệt bất mạc kim” (Gà gáy đèn tắt không trộm mộ) của Mộ Kim Hiệu Úy.

Bất quá một phen lời nói của Vương Diệp đã đánh tan nỗi lo âu của ba người Hồ Bát Nhất.

“Tôi biết Mộ Kim Hiệu Úy các anh có quy tắc gà gáy đèn tắt không trộm mộ.

Cho nên, để tôi mở quan tài đi.” Vương Diệp thản nhiên nói.

“Biểu đệ, vẫn là để Biểu ca của cậu làm cho, cậu không có kinh nghiệm mở quan tài, càng không có sức chấn nhiếp như anh.

Cậu ra một bên, Biểu ca lộ một ngón tuyệt hoạt cho cậu xem, đỡ để dì cả ngày nói anh vô công rồi nghề.” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, định làm ngay.

"Bàn Tử, sức uy hiếp của cậu là chỉ cái thân hình đồ sộ của cậu đấy hả?" Hồ Bát Nhất cười trêu chọc, kéo Bàn Tử lại, "Cứ để Vương Diệp trải nghiệm một lần mở quan tài đi.

Hơn nữa dương khí của cậu ấy chắc nặng hơn cậu, càng có thể trấn trụ tà vật bên trong." "Bàn Tử, tôi đồng ý với Lão Hồ." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, đã kiến thức qua thân thủ và kiến thức uyên bác của Vương Diệp, quả thực là một ứng cử viên tốt.

"Biểu ca, để em làm cho." Vương Diệp cười nói với Vương Bàn Tử.

"Mấy... mấy người các cậu, cái gì gọi là dương khí Vương Diệp nặng hơn tôi, tôi tốt xấu gì cũng luyện Đồng Tử Công hơn ba mươi năm rồi có được không, tuyệt đối có thể trấn trụ thứ trong quan tài." Vương Bàn Tử lớn tiếng biện giải.

Lập tức, ánh mắt ba người trở nên vô cùng thâm thúy vui vẻ.

Đồng thanh kéo dài giọng: "Ồ ~" Vương Bàn Tử trong nháy mắt biết mình lỡ lời, bịt miệng lại, mặt đỏ bừng như gấc, vô cùng xấu hổ.

Xong rồi, hình tượng quang huy của Bàn gia ta tiêu rồi!

Hu hu hu...

Qua một màn tấu hài của Bàn Tử, không khí lại trở nên vui vẻ.

Sau đó, Hồ Bát Nhất mang các công cụ mở quan tài của Mộ Kim Hiệu Úy như "Tham Âm Trảo" và "Âm Dương Kính" cùng một số thứ khác đến.

Nhìn thấy hai món bảo bối này, thân là fan cứng của *Ma Thổi Đèn*, Vương Diệp tự nhiên biết chúng là cái gì.

"Âm Dương Kính" là cổ vật truyền lại từ giữa đời Đường.

Đó là một tấm gương đồng bị mài mòn khá nghiêm trọng, không phải hình tròn, mà đúc thành hình tam giác, tượng trưng cho Thiên - Địa - Nhân tam tài.

Chương 28

Mặt chính là Dương, mặt phản là Âm.

Phía sau đúc bốn chữ triện “Thăng Quan Phát Tài”.

Khi sử dụng, dùng dây chỉ đỏ treo lơ lửng giữa không trung, mặt chính đối diện với ánh mặt trời, mặt sau có chữ triện đối chuẩn miệng quan tài.

Tương truyền “Âm Dương Kính” này chuyên dùng để mở những quan quách lộ ra ngoài phần mộ phong thổ.

Đời Đường nạn trộm mộ thịnh hành nhất, có thơ rằng: “Khô lâu bán xuất địa, bạch cốt hạ tung hoành” (Sọ khô nửa nhô khỏi đất, xương trắng nằm ngổn ngang).

Miêu tả chính là thảm cảnh di cốt còn sót lại nơi hoang mộ dã địa sau khi bị bọn trộm mộ đời Đường càn quét.

“Âm Dương Kính” chính là một món công cụ thiết yếu mà bọn trộm mộ thời đại đó hay dùng, cũng không phải dụng cụ truyền thống độc môn của Mộ Kim Hiệu Úy.

Vương Diệp biết, chiếc “Âm Dương Kính” này là di vật của Liễu Trần trưởng lão.

Công dụng chính là khi cần mở quan tài vào ban ngày, có thể lấy Âm Dương Kính chiếu vào miệng quan tài.

Để tránh có khí âm hối không sạch sẽ, xung khắc với tam muội chân hỏa trên người người sống, về nhà sẽ gặp vận đen.

“Vương Diệp, cái Âm Dương Kính này cậu cầm lấy.” Hồ Bát Nhất đi tới nói.

Vương Diệp gật đầu, nhận lấy Âm Dương Kính.

Không ngờ khi tiếp xúc với Âm Dương Kính, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ tiếp xúc Âm Dương Kính bằng đồng thời vãn Đường, hấp thụ được 2 điểm Quốc Vận Trị.” Cư nhiên còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Xem ra sau khi chuyến đi này kết thúc, cậu phải đi dạo một vòng ở những nơi như Phan Gia Viên hay Lưu Ly Hán mới được.

Nói không chừng có thể hấp thu không ít Quốc Vận Trị.

Quan trọng hơn là, cậu có thể dựa vào cái này để đào cổ đổng, đồ thật đồ giả đều không thoát khỏi mắt cậu.

Ức vạn phú ông, không phải là mơ a!

Vương Diệp kìm nén ý nghĩ đi Phan Gia Viên đào đồ cổ, dùng dây đỏ treo Âm Dương Kính lên tử tế, chuyên tâm dùng Tham Âm Trảo đi một vòng quanh khe hở ngọc quan.

Kết quả phát hiện cỗ ngọc quan này cư nhiên không có đinh đóng quan tài.

“Không phải loại nắp đậy, thứ này là kiểu ngăn kéo trượt.” Vương Diệp nói.

“Đã vậy, chúng tôi giúp cậu một tay.” Hồ Bát Nhất đi tới, nắm lấy một góc ngọc quan.

“Bàn gia tới đây.” Vương Bàn Tử nắm lấy một góc khác.

“Tôi hô một hai ba, thì cùng dùng sức đẩy ra ngoài.” Thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử qua giúp, Vương Diệp cũng không sao cả.

Tuy cậu một mình cũng có thể đẩy ra, nhưng có người giúp đỡ vẫn tốt hơn.

“Một!” “Hai!” “Ba!” Ba người Vương Diệp đứng ở miệng quan tài, chuẩn bị rút nắp ngọc ra khỏi quan tài.

Vừa hô đến ba định động thủ, lại phát hiện giờ phút này ánh mặt trời từ trên cao chiếu xuống, rọi vào cỗ ngọc quan tinh xảo.

Bên trong in ra bóng đen của một cơ thể người cao lớn.

Cái bóng này cực đậm cực đen, có đầu và hai vai, nằm giữa đống chất lỏng màu đỏ trong quan tài dưới ánh mặt trời tạo thành màu đỏ sẫm, nhưng vẫn hiển hiện vô cùng bắt mắt.

Ngoài ra, cái bóng dưới vai có chút kỳ quái, vô cùng to rộng, giống như trong quan tài còn có rất nhiều thứ khác.

Nhưng nhìn từ hình dạng thì khó phán đoán rốt cuộc là thứ gì, có khả năng là khí vật chôn cùng trong ngọc quan.

“Trong này đã có thi thể, xem ra cái xác chết này không thể thành tiên, dù sao giữa ban ngày ban mặt, cũng không sợ nó biến thành cương thi.

Nào, cùng nhau dùng sức đẩy!” Hồ Bát Nhất ngược lại rất thoải mái nói.

Không ngờ lúc này không biết từ đâu đột nhiên bay tới một đám mây đen dày đặc, che khuất ánh mặt trời.

Ánh sáng bốn phía lập tức tối sầm lại.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có tiếng sấm nổ mạnh truyền đến.

Ba người Vương Diệp bị tiếng sấm đột ngột thu hút, đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hồ Bát Nhất chửi đổng: “Cái nơi quỷ quái, sấm sét ầm ầm mà không mưa.

Đừng để sét đánh trúng cái cây già này, nếu thế chúng ta cũng thành than hết, không được thì tìm chỗ trốn trước đã, đợi sấm tạnh rồi hãy làm tiếp." Hồ Bát Nhất lại nói tiếp.

"Mọi người mau xem chỗ này, dưới quan tài này có đè lên một bàn tay người chết, tôi nghĩ tín hiệu kia, có thể là từ đây phát ra, chứ không phải chất lỏng rỉ ra từ ngọc quan." Tuyết Lỵ Dương cũng đột nhiên lên tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa định quay sang xem, lại phát hiện lúc này trời đã tối đen đến mức không nhìn rõ người.

Ba người Vương Diệp ai cũng không ngờ tới, thời tiết này nói thay đổi là thay đổi, hơn nữa thay đổi nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt, trời tối đen như đít nồi, sấm nổ hết tiếng này đến tiếng khác.

Trên đời không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có hận thù vô duyên vô cớ.

Bầu trời cũng sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên đánh sấm giữa ban ngày.

Trong bầu không khí không cát tường, phảng phất như đang ấp ủ một biến cố cực lớn.

"Sao tự nhiên lại có sấm?" Vương Diệp ngước mắt nhìn lên trời, ngoại trừ tia chớp giữa các khe mây đen, bốn phía đã tối tăm không phân biệt được vật gì.

Cái này cũng quá trùng hợp đi!

Vừa đúng lúc quan trọng mở quan tài thì đánh sấm.

Bất quá, Vương Diệp thân là người thừa kế của Vũ Đương Vương Dã, tự nhiên sẽ không sợ mấy thứ gọi là quỷ mị võng lượng kia.

Cùng lắm thì mở ra Phong Hậu Kỳ Môn lãnh địa.

Ai sợ ai!

Ta xem là Kỳ Môn Độn Giáp của ta trâu bò, hay là tà vật các ngươi trâu bò.

Ngay khi nguyên khí trong cơ thể Vương Diệp vận chuyển cuồn cuộn, chuẩn bị làm một trận lớn, thì giọng nói của Hồ Bát Nhất vang lên: “Bàn Tử đâu?

Mọi người có thấy Bàn Tử đâu không?” “Không biết.” Tuyết Lỵ Dương nhún vai.

Cô vừa rồi phát hiện mấy thứ kỳ quái dưới đáy ngọc quan, cộng thêm bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, cho nên cũng không để ý Bàn Tử đi đâu.

Hồ Bát Nhất vội vàng tìm kiếm bốn phía, một người sống sờ sờ to đùng như thế, sao chỉ trong chớp mắt nói mất là mất tiêu rồi?

Vương Diệp chỉ vào một cái hốc cây, nói: “Ở kia kìa.” Thình thịch...

Tiếng tim đập vang lên.

Quả nhiên, lời Vương Diệp vừa dứt, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên thấy cổ chân siết chặt, bị người ta dùng tay tóm lấy.

Xuất phát từ bản năng, anh giơ cuốc leo núi lên, quay đầu định phang xuống thì nghe thấy có người ở phía sau nói: "Lão Hồ, biểu đệ, có thời gian đứng đó nói nhảm, chi bằng mau kéo người anh em này một cái, trên cái cây này có một cái hốc lớn, làm Bàn gia ngã chết đi được." Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, người nói chuyện chính là Bàn Tử, hắn đang giãy dụa chui ra từ một hốc cây phía sau lưng anh.

Vương Diệp bất lực lắc đầu, đi trước Hồ Bát Nhất một bước, vươn tay kéo ông anh họ hờ này lên.

Còn nói cái gì mà trời không sợ đất không sợ, không ngờ bị một tiếng sấm dọa cho rơi tọt vào trong hốc cây.

Trong lúc kéo Vương Bàn Tử lên, Vương Diệp cũng chú ý tới cái hốc cây này.

Miệng hốc mọc đầy các loại thực vật ký sinh rậm rạp, giống hệt như một cái bẫy tự nhiên, nếu không giẫm lên trên thì căn bản không thể phát hiện ra.

Trên cây đa già này không biết có bao nhiêu cái hốc lớn nhỏ như vậy, đều bị dây leo và rêu xanh phủ kín.

Giẫm phải cái nhỏ thì dễ trẹo chân, gặp phải cái lớn thì cả người đều có thể lọt thỏm vào trong.

Hơn nữa thực vật ở miệng hang rất mềm, người rơi vào xong nó sẽ lập tức khép lại, rất khó phát hiện. "Bàn Tử, cậu làm sao thế?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Xui xẻo thật, vừa rồi tôi không cẩn thận lùi lại một bước, không ngờ đạp hụt một cái, rơi thẳng xuống dưới, báo hại ông đây ngã dập cả mông." Vương Bàn Tử vừa càm ràm vừa xoa mông. "Ha ha, Bàn Tử cậu tự chuốc lấy thôi, khẳng định là do tâm tư cậu không thuần, cứ nghĩ đến việc trộm bảo bối của chủ nhân quan tài, cho nên mới bị trừng phạt đấy." Hồ Bát Nhất bật cười.

Tuyết Lỵ Dương thấy Bàn Tử đã leo lên được bèn hỏi: "Bàn Tử, trong hốc cây kia có cái gì thế?" "Trong đó tối thui, hình như có rất nhiều xương cốt và dây leo, nhưng tôi cũng không dám nhìn kỹ.

Trong hốc cây đó mùi thối kinh khủng, xộc lên đau cả óc...

Á!

Đau!" Vương Bàn Tử sờ đầu một cái, kêu lên oai oái. "Các anh trèo qua bên này xem đi.

Chuyện này vượt xa dự đoán của chúng ta, thành viên tổ bay máy bay vận tải kia không phải tất cả đều nhảy dù đào tẩu, ít nhất có một người đã chết ở đây.

Thi cốt của người đó đang bị đè dưới cỗ quan tài ngọc này, mà bên dưới quan tài ngọc rất có thể thông với cái hốc cây mà Bàn Tử vừa rơi xuống." Tuyết Lỵ Dương nói với nhóm Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu đi tới.

Vừa rồi lại xảy ra một màn quỷ dị, trong quan tài ngọc vô cớ phát ra tiếng động, lần này không phải là tiếng chất lỏng màu đỏ nhỏ giọt nữa.

Kỳ thực hắn cũng cảm thấy bình thường, trong thế giới quan của Quỷ Thổi Đèn, thật sự có thần thánh và tử linh tồn tại.

Chương 29

Ví dụ như Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành hay nghi thức tế tự thần kỳ của Ma Quốc đều chứng minh thế giới này tuyệt đối không đơn giản.

Bất quá, càng không đơn giản Vương Diệp lại càng hưng phấn.

Nếu không thì một thân bản lĩnh của hắn làm sao thi triển được?

Bên kia, Hồ Bát Nhất nghe Tuyết Lỵ Dương nói cũng thấy rất kỳ lạ bèn đi tới.

Vương Bàn Tử phủi sạch bụi đất trên người cũng đi theo, nói: "Mọi người bận rộn cái gì thế, mở quan tài mới là quan trọng nhất chứ!" "Suỵt." Vương Diệp đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho hắn nói nhỏ thôi.

Ngay sau đó, hắn nhìn xuống dưới đáy quan tài ngọc.

Vương Bàn Tử cũng tò mò nhìn theo.

Ở góc trước giường mộ quan tài ngọc có đè lên một bàn tay người.

Bàn tay này úp xuống, không hề thối rữa thành xương trắng mà hoàn toàn khô quắt.

Da khô màu nâu đen bọc lấy xương, cơ bắp và nước đều đã mất hết.

Bốn ngón tay cắm chặt vào thân cây dưới quan tài ngọc.

Chắc hẳn trước khi chết người này đã trải qua một hồi giãy dụa đau đớn và dằng dặc.

Ngón tay cái của bộ xương tay đang ấn vào một cái máy phát tín hiệu hai đầu nhỏ.

Ba người đều ngơ ngác, hoàn toàn hồ đồ.

Đây là tay của người chết, nhìn tư thế này thì có một thi thể bị đè dưới quan tài, người đó rốt cuộc là ai?

Lại bị đè xuống dưới bằng cách nào?

Tiếng động vừa rồi trong quan tài ngọc lại là sao? "Loại máy phát tín hiệu hai đầu này có thể phát ra hai loại âm thanh nặng nhẹ, sớm nhất được sử dụng trong Sư đoàn lính dù 82 và 101, quả thực có thể phát ra tín hiệu mã Morse." Tuyết Lỵ Dương kiến thức rộng rãi, giải thích.

Ba người nghe xong, ít nhiều cũng lờ mờ hiểu ra.

Chẳng lẽ nói, đây là vong hồn của một người chết dưới quan tài muốn liên lạc với bọn họ? "Tôi suy đoán trong quan tài ngọc này có thứ gì đó rất nguy hiểm.

Hơn nữa dưới quan tài là hốc cây, thông nhau, thôn phệ sinh mệnh đi ngang qua.

Tối hôm qua, có vong linh phi công bị quan tài ngọc hại chết đã phát ra tín hiệu cảnh báo cho chúng ta, không muốn chúng ta đi vào vết xe đổ của anh ta." Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt nghiêm túc nói. "Đêm hôm qua loạn như nồi cháo, cũng không biết cảnh báo chúng ta cái gì?

Chẳng lẽ nói trong quan tài này có quỷ, muốn hại bốn người chúng ta sao?

Thế tại sao chúng ta lại không cảm giác được gì cả." Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy sự tình bắt đầu trở nên phức tạp. "Thay vì cứ đoán già đoán non thế này, chi bằng trực tiếp mở quan tài, làm cho ra ngô ra khoai." Vương Diệp lên tiếng. "Đúng, chúng ta không hổ là anh em họ, đúng là tâm linh tương thông." Vương Bàn Tử chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ nhiều, trực tiếp cầm lấy cái cuốc leo núi trên mặt đất, đi lại về phía quan tài ngọc.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, nếu không làm rõ chân tướng sự việc, e rằng bọn họ cũng chẳng dám đi tiếp nữa.

Bốn người đứng ở bốn góc quan tài ngọc, cùng nhau động thủ, nạy nắp quan tài ra.

Trong quan tài ngọc chứa đầy chất lỏng màu tím đen pha lẫn đỏ sẫm, ngoại trừ mùi vị khác lạ thì trông y hệt như huyết tương.

Thứ dịch quan tài đặc quánh như máu tươi bên trong tràn ra ngoài.

Vương Diệp tay không ngừng nghỉ, bảo nhóm Hồ Bát Nhất lùi lại một chút, sau đó vươn Tham Âm Trảo, vớt một cái vào trong quan tài.

Trong chất lỏng đỏ như máu, lập tức có một vật nặng trịch bị vớt lên.

Thứ này theo lực kéo từ Tham Âm Trảo của Vương Diệp từ từ nổi lên mặt nước.

Cư nhiên là một con người!

Một người mà bên ngoài được bọc một lớp màng mỏng.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nói một câu: "Đây là 'miễn tinh', thứ dùng để bảo quản thi thể." Vương Diệp gật đầu: "Không sai.

Hơn nữa 'miễn tinh' vô cùng trân quý, truyền thuyết nói lúc Hán Cao Tổ băng hà, bên trong kim lũ ngọc y cũng bọc một lớp miễn tinh thế này, tác dụng không khác gì màng bảo quản thực phẩm hiện đại!" Nói xong, hắn dùng dao lính dù trực tiếp rạch rách lớp miễn tinh.

Thi thể bọc bên trong hoàn toàn lộ ra.

Đó là một lão già râu tóc lông mày đều bạc trắng.

Lão già này dáng người cao lớn, lại khá béo, cũng không biết là do bị ngâm trong dịch bảo quản hay vốn dĩ đã béo.

Toàn thân trần truồng không mặc quần áo.

Làn da lộ ra bên ngoài nhìn vẫn rất có độ đàn hồi, giống hệt người sống.

Thậm chí bởi vì ngâm trong dịch bảo quản màu đỏ tươi nên còn mang theo vài phần huyết sắc. "Lão già này một thân mỡ, cũng không biết đã chết bao lâu rồi mà sao đến giờ vẫn chưa thối rữa." "E rằng sớm muộn gì cũng xảy ra thi biến, chi bằng sớm châm một mồi lửa thiêu rụi cho xong, đỡ lưu lại hậu họa." Vương Bàn Tử bịt mũi chửi.

Vương Diệp không để ý đến lời càm ràm của ông anh họ hờ, dùng Tham Âm Trảo móc lấy thi thể lão già, dùng sức kéo mạnh ra ngoài.

Cư nhiên không kéo nổi.

Thi thể này tuy khá béo, nhưng Vương Diệp đâu phải người thường.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cảm giác dưới thi thể dường như có thứ gì đó đang giữ lại.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến lúc này cũng chẳng màng gì đến tổ huấn Mô Kim nữa, trực tiếp ra tay.

Dùng cuốc leo núi móc lấy thi thể, giúp Vương Diệp kéo ra ngoài.

Rất nhanh thi thể lão già đã bị kéo ra quá nửa.

Trong dịch quan tài đỏ như máu, lộ ra một khúc đồ vật khủng bố.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Hóa ra ở nửa thân dưới thi thể lão già, cư nhiên có một con trăn lớn màu đỏ như máu đã bị lột da.

Nhóm Vương Diệp dùng sức móc ở đoạn giữa quan tài ngọc, thế mà lại lôi ra được từ trong đám dịch nhầy đỏ đen một con trăn lớn đầm đìa máu tươi không có da.

Bốn người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi.

Hóa ra từ vai của thi thể lão già trở xuống dính liền với một con trăn khổng lồ bị lột da.

Phần thi thể trăn và thi thể người tiếp giáp nhau, do thời gian quá lâu đã dung hợp lại làm một, khó mà phân tách.

Hèn chi vừa rồi kéo lên lại thấy nặng như vậy.

Hơn nữa trên xác trăn không da mọc đầy vô số tuyến thịt màu đỏ, lớp thịt trăn kia cứ cách một lúc lại giật giật vài cái, dường như là vừa mới bị lột da, vẫn chưa chết hẳn.

Xem ra tiếng gõ trong quan tài ngọc vừa rồi nghe thấy, rất có khả năng là do nó phát ra.

Vương Diệp hứng thú nhìn con huyết trăn này.

Cơ bắp gân mạch trên mình trăn đều có thể thấy rõ ràng, cũng không biết dùng thủ đoạn gì để lột da trăn.

Nhìn độ thô to của con trăn này, tuy nhỏ hơn con đã gặp ở sơn động Già Long Sơn không ít, nhưng vẫn lớn hơn trăn thường rất nhiều. "Trên thịt con trăn này còn mọc thứ gì đó, sao cứ như đám sâu bọ thế này, hình như còn nối liền với đáy quan tài, biểu đệ cậu giữ chặt lấy, để tôi vớt xem bên dưới có cái gì." Vương Bàn Tử chỉ vào con trăn không da, bảo mấy người nhìn những tuyến thịt đỏ mọc trên đó rồi nói.

Nói xong, hắn xắn tay áo lên, định thò tay xuống mò trăng đáy nước. "Biểu ca, đừng động vào." Vương Diệp chộp lấy cánh tay Vương Bàn Tử, trầm giọng nói.

Hắn biết rõ bên trong này có quái vật gì. "Bàn Tử, Vương Diệp nói đúng đấy.

Chúng ta không biết lai lịch thứ chất lỏng đỏ sẫm này, không thể tùy tiện tiếp xúc, vẫn nên dùng cuốc leo núi hoặc Tham Âm Trảo vớt từng chút một thì an toàn hơn." Tuyết Lỵ Dương thấy thế cũng lên tiếng. "Bàn Tử, sửa cái tật xấu của cậu đi, thấy cái gì cũng muốn thò tay vào vớt, coi chừng cái mạng nhỏ của cậu đấy." Hồ Bát Nhất cũng tức giận nói.

Tuy nhiên trong giọng điệu đều là sự lo lắng.

Tình cảm giữa hai anh em Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có thể dùng bốn chữ "tình như thủ túc" để hình dung.

Sau đó, Vương Diệp dùng sức nâng cái xác lão già béo kia lên một chút.

Tuyết Lỵ Dương dùng cuốc leo núi, Bàn Tử cầm xẻng công binh.

Hai người sục sạo như cái rây trong dịch quan tài, liên tục móc ra vài món đồ vật.

Đầu tiên phát hiện là một cái mặt nạ vàng ròng.

Mặt nạ này có thể là do vu sư hoặc tế tư đeo trong nghi thức.

Tạo hình vô cùng quái dị, toàn bộ đúc bằng vàng thật.

Chương 30

Mắt, tai, mũi, miệng khảm nạm ngọc xanh trắng thuần chính.

Những ngọc sức này đều có thể cử động, khi sử dụng, người đeo mặt nạ có thể gỡ những miếng ngọc xanh trắng che mắt mũi này ra khỏi mặt nạ vàng.

Trên đầu mặt nạ có sừng rồng, miệng thì tạo hình miệng hổ, hai tai thành đuôi cá, trông vô cùng xấu xí dữ tợn.

Nhưng thứ khiến người ta kinh hãi nhất là hoa văn trên mặt nạ vàng.

Từng vòng từng vòng toàn là hình xoáy ốc.

Những xoáy ốc này cấu đồ đơn giản, thoạt nhìn lại có vài phần giống như con mắt.

Một vòng tròn ở giữa lồng hai ba tầng vòng tròn nhỏ.

Tầng ngoài cùng dường như đại biểu cho nhãn cầu, mấy tầng bên trong lần lượt đại biểu cho đồng tử.

Nhìn thấy những điêu văn quen thuộc này, ba người Hồ Bát Nhất đều không khỏi có chút kích động.

Xem ra truyền thuyết Hiến Vương có Mộc Trần Châu không phải là hư cấu.

Lần này có sự tiếp xúc thực tế, trong lòng bọn họ đã có chút cơ sở.

Cho dù là cửu tử nhất sinh, chuyến đi Vân Nam này rốt cuộc cũng không uổng công, không uổng phí bao nhiêu lao khổ ăn gió nằm sương.

Thứ hai là một cây đoản trượng Long Hổ.

Nó được mài từ đá ngọc lam xanh lục, độ dài tương đương với cây cán bột thường dùng trong nhà dân.

Đoản trượng ngọc lam hơi có độ cong.

Một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ.

Chỗ thân thể hai con thú tiếp giáp chính là tay cầm ở giữa.

Long hình hổ thái cổ phác, thiếu đi nét linh động của phong cách nghệ thuật thời Hán, cũng không có cảm giác hiện thực và sức sống, nhưng lại tản mát ra một loại khí tức hùng hồn hậu trọng, nhìn qua ít nhất cũng là cổ vật trước thời Tiên Tần.

Vương Bàn Tử nhìn thấy những khí vật này, quệt nước miếng bên khóe miệng. "Biểu ca, cho em mượn xem chút." Vương Diệp không nói hai lời cầm lấy mặt nạ vàng và đoản trượng Long Hổ, giả vờ tò mò ngắm nghía.

Vương Bàn Tử trân trân nhìn chằm chằm vào hai món bảo vật, sợ chúng nó sẽ lập tức biến mất. "Túc chủ tiếp xúc với mặt nạ vàng Phương Tướng thời Hán, hấp thụ Quốc Vận Trị 10 điểm." Đồ tốt nha, chỉ một cái mặt nạ đã hấp thu được mười điểm. "Túc chủ tiếp xúc thiên thạch đoản trượng Long Hổ, hấp thụ Quốc Vận Trị 15 điểm." Khá lắm, món đồ cổ này còn đáng giá hơn.

Hấp thụ xong Quốc Vận Trị, Vương Diệp liền trả lại hai món đồ cho Vương Bàn Tử, không hề do dự chút nào.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cảnh này, càng thêm cảm thán một sinh viên đại học lại có tâm tính như vậy.

Phải biết rằng, mặt nạ vàng và đoản trượng Long Hổ, bất kỳ món nào cũng là vô giá chi bảo.

Cho dù mang đến Phan Gia Viên bán, khẳng định có thể bán được cái giá cao mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Đến lúc đó, mua mấy cái Tứ Hợp Viện cũng là chuyện nhỏ.

Nhưng hành vi của Vương Diệp hiển nhiên không có hứng thú gì với hai món đồ này, chỉ đơn thuần là thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi lại có thể chống lại được sự cám dỗ to lớn như vậy.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương tự hỏi lòng mình, bản thân ở độ tuổi này tuyệt đối không thể làm được.

Tất nhiên, nếu Vương Diệp biết suy nghĩ của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, chắc chắn sẽ có chút ngại ngùng.

Hắn cầm mặt nạ vàng và đoản trượng Long Hổ là vì Quốc Vận Trị.

Hơn nữa, mục tiêu của hắn là cỗ quan tài ngọc này.

Mặt nạ vàng và đoản trượng Long Hổ hắn thật sự không để vào mắt.

Lúc này, Hồ Bát Nhất hô lên một tiếng: "Mọi người nhìn kìa, phía sau huyết quan còn có một cái động, dưới đáy huyết quan có thứ nối liền với cái động phía sau." Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đều ghé lại xem.

Rất nhanh phát hiện, hóa ra phía sau hốc cây đặt huyết quan còn có không gian rất lớn.

Bên trong không biết đã nhét bao nhiêu xác khô.

Những xác khô này không có ngoại lệ, toàn bộ đều bị những sợi thịt đỏ mọc ra từ trong quan tài ngọc quấn quanh.

Những cái kén thịt hình sợi đỏ này cuối cùng đều cắm vào miệng thi thể động vật và con người.

Giống như là thông qua những sợi thịt như xúc tu này, hút cạn máu tươi của bọn họ khi còn sống, rồi truyền vào trong quan tài ngọc.

Cho nên trong quan tài ngọc mới có nhiều chất lỏng như vậy.

Đó là một loại dịch bảo quản hình thành thông qua chuyển đổi, dùng máu tươi làm nguồn cung cấp nuôi dưỡng, duy trì thi thể trong quan tài tươi mới không thối rữa.

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt trắng bệch nói: "Hóa ra nơi này cũng là một phần của 'Đằng thuật'.

Tế tư trong quan tài đã bố trí tà thuật, dùng tinh huyết của người và động vật khác để cung dưỡng thi thân của chính mình." "Vị đại tế tư này lúc sinh tiền cũng là cao nhân thông hiểu thuật âm dương, loại biện pháp quỷ dị hoàn toàn vượt xa lẽ thường này không phải người thường có thể nghĩ ra." Hồ Bát Nhất liên tục cảm thán.

Vương Diệp nghe xong, nhíu mày.

Con trăn quấn lấy thi thể nam giới trong huyết quan đã hấp thụ không biết bao nhiêu tinh huyết.

Hiện tại nắp quan tài đều bị lật tung rồi, sao lại chẳng có chút phản ứng nào?

Lại nhìn những sợi thịt đỏ dưới đáy quan tài đang nhúc nhích có quy luật hướng về phía huyết quan.

Lúc này bầu trời mây đen vần vũ, nhưng tiếng sấm đã ngớt, trong rừng cây tĩnh lặng như tờ, phảng phất chỉ còn lại tiếng hít thở và nhịp tim của bốn người nhóm Vương Diệp. "Mẹ kiếp, Bàn Tử, sau lưng cậu có cái gì kìa!" Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét lên. "Mọi người mau lùi lại!" Vương Diệp cũng lo lắng hô to.

Quả nhiên, những tà vật này vẫn xuất hiện!

Vương Diệp ý thức được sự chẳng lành, vội vàng lao về phía

Vương Bàn Tử.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Lúc này, toàn thân Vương Bàn Tử đã bị những sợi thịt đỏ quấn quanh.

Ngay cả mồm miệng mũi cũng bị bịt kín.

Những sợi thịt này hiển nhiên muốn hút khô Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử liều mạng giãy dụa nhưng không phát ra được chút âm thanh nào.

Hai tay Vương Diệp cũng bị tuyến thịt đỏ quấn lấy, hắn lập tức lấy Đại Việt Long Tước Đao từ không gian hệ thống ra, cắt đứt tơ thịt.

Đồng thời vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

Độc tố thông thường đối với Vương Diệp mà nói hoàn toàn vô dụng.

Nhưng đối với một số thứ âm tà quỷ dị thì bách độc bất xâm cũng không thể miễn dịch.

Những sợi thịt đỏ này âm tà vô cùng, là sản vật của Đằng thuật do đại tế tư dưới trướng Hiến Vương tạo ra.

Đại tế tư thiết kế quan quách thụ táng này, bên trong có rất nhiều hài cốt động vật.

Tất cả đều là sau khi rơi vào hốc cây thì bị tơ thịt đỏ hút sạch tinh khí.

Kỳ thực ngay vừa rồi, trong nháy mắt tơ thịt đỏ bắt đầu nhúc nhích, hắn đã thi triển Long Tiên vào trong dịch quan tài.

Trong nháy mắt một dòng chất lỏng màu đen bắt đầu lan tràn trong dịch quan tài.

Nơi nào màu đen đi qua, tơ thịt đỏ vốn còn tràn đầy sức sống lập tức héo rũ, không những đình chỉ động tác mà còn lập tức thối rữa, hóa thành chất lỏng màu đen, tản mát ra từng trận mùi tanh hôi.

Kỹ năng Long Tiên của Vương Diệp đã được tinh hoa độc tố cường hóa.

Không những độc tính mãnh liệt mà thậm chí còn có tác dụng tịch tà.

Độc tính liệt như lửa, vật âm tà tầm thường cũng không chịu nổi.

Kinh hỉ còn không chỉ là độc phát huy tác dụng.

Trong đầu Vương Diệp còn truyền đến từng trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ đánh giết Huyết Ti Thi Ban, kinh nghiệm trị +100, năng lượng điểm +50." "Túc chủ đánh giết Huyết Ti Thi Ban, kinh nghiệm trị +100, năng lượng điểm +50." Những sợi thịt đỏ này cư nhiên là dị thú tà linh có thể hấp thu năng lượng sau khi đánh giết.

Đã như vậy, Vương Diệp cũng không khách sáo nữa.

Hắn thi triển thêm vài lần kỹ năng Long Tiên xuống mặt đất xung quanh.

Rất nhanh những sợi thịt đỏ đang nhúc nhích này đều khô héo thối rữa.

Đại khái qua vài phút, âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong ý thức Vương Diệp mới dừng lại.

Số lượng tơ thịt đỏ trên mặt đất cũng không ít.

Tuy rằng không so được với Thủy Trệ Phong dưới Già Long Sơn, nhưng cũng trong thời gian ngắn ngủi đem lại hơn hai vạn điểm kinh nghiệm và hơn một vạn điểm năng lượng.

Chương 31

Đến gần Vương Bàn Tử, Vương Diệp cắt đứt phần lớn tơ thịt đỏ trên người hắn.

Vương Bàn Tử có được cơ hội liền giãy dụa bò ra khỏi người nam thi, há mồm thở dốc.

Đúng lúc này, Vương Diệp nhìn thoáng qua nam thi trong huyết quan.

Không ngờ cái nhìn này khiến Vương Diệp kinh hãi phát hiện nam thi cư nhiên đã mở mắt.

Không chỉ nam thi, ngay cả con trăn khổng lồ lột da quấn trên người nam thi cũng không biết mở mắt từ lúc nào, dùng con mắt màu vàng nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Nhưng chưa đợi Vương Diệp suy nghĩ về màn quỷ dị này, huyết tuyến đỏ trên mặt đất lại bắt đầu lan tràn.

Lần này càng thêm kịch liệt, tựa như nước sôi sùng sục.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất dùng cuốc leo núi trong tay chém ngược ra sau, lập tức có ba sợi dây đỏ đã vươn tới người anh bị chém đứt làm sáu đoạn rơi xuống thân cây.

Chỗ bị cắt đứt lập tức chảy ra chất lỏng đen đỏ, ba đoạn ngắn rơi trên tán cây lập tức khô héo co rút, còn ba đoạn khác chui ra từ hốc cây thì miệng vết cắt lập tức liền lại, chia nhau quấn tới.

Vương Diệp thuận thế nhìn quanh, thấy trên thân cây của cả cây đại thụ có vô số sợi thịt đỏ đang chậm rãi di chuyển, đã cắt đứt đường lui của bọn họ.

Không thể ngờ những cái kén thịt đỏ ký sinh từ quan tài ngọc vào cây cổ thụ lại nhiều như vậy, giống như từng mạch nước ngầm nhỏ màu đỏ đột nhiên trồi lên từ hốc cây.

Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử vừa thoát khốn đang dùng khí giới trong tay chém đứt vô số kén thịt đỏ đang nhúc nhích.

Tuy nhiên mặc kệ đánh thế nào, những kén thịt hình con giun kia dường như ngày càng nhiều.

Chém đứt một cái lại có cái khác bò ra.

Những cái chui ra từ sâu trong hốc cây đều to hơn lúc trước rất nhiều, giống như giun đũa dính máu, không ngừng vặn vẹo nhúc nhích bức bách lại gần, ghê tởm khiến người ta muốn nôn mửa. "Mẹ kiếp!

Bàn gia tôi lẽ ra nên châm một mồi lửa thiêu rụi cái rừng mưa này!" Chém đứt dây đỏ quấn vào chân, Vương Bàn Tử nhịn không được chửi một câu.

Nói xong còn nhìn Vương Diệp một cái.

Hôm đó cảnh tượng Vương Diệp phóng hỏa trên cây thiêu rụi bầy Điêu Hào vẫn còn rõ mồn một trước mắt. "Biểu đệ, chúng ta phóng hỏa thế nào?" Bàn Tử cười hì hì nói với Vương Diệp.

Vương Diệp cũng buồn cười nhìn Vương Bàn Tử: "Phóng hỏa?

Biểu ca, anh chắc chứ?

Rừng mưa này một khi cháy, chính chúng ta cũng không ra được!

Thậm chí rất có khả năng một mồi lửa sẽ kinh động toàn bộ mãnh thú trong rừng chạy ra, nếu anh không sợ chết thì tôi có thể thử xem ~" Nhìn ánh mắt trêu tức của Vương Diệp, Vương Bàn Tử không khỏi có chút xấu hổ, cười ha hả cho qua chuyện rồi không nói nữa.

Bộ dạng này của hắn cũng khiến Tuyết Lỵ Dương che miệng cười khẽ. "Bàn Tử ~ Trí thương của anh thật đáng lo ngại a!

Vẫn là Vương Diệp biểu đệ nhà chúng ta thông minh!" Bàn Tử: Ai nằm bệnh kinh hoàng ngồi dậy, chú hề lại là chính tôi!

Đau lòng quá người anh em ơi!

Hồ Bát Nhất lúc này cũng thích thời bồi thêm một nhát: "Phóng hỏa cũng không cháy được đâu, sắp mưa rồi." Nghe thấy lời này, mọi người đều ngẩng đầu nhìn bầu trời rừng mưa.

Không biết từ lúc nào đã tụ lại một đám mây đen.

Ngay trong lúc Vương Bàn Tử và Vương Diệp đối thoại, trong huyết quan lại mọc ra vô số tơ thịt đỏ lao về phía Vương Diệp.

Mà cái nam thi phì nộn mở mắt kia cũng há mồm phát ra tiếng gầm gừ với Vương Diệp.

Chỉ tiếc hạ thân của hắn quấn chặt lấy con trăn không thể động đậy, nhưng trong hai tay lại mọc ra móng vuốt sắc nhọn dài ngoằng, chộp về phía yết hầu Vương Diệp. "Mẹ kiếp, tà tính thế." Vương Diệp cũng giật mình một cái.

Đồng thời não bộ vận chuyển phi tốc.

Rất hiển nhiên cỗ huyết quan này mới là căn nguyên.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, bắt giặc phải bắt vua trước, muốn thoát khốn mấu chốt nằm ở thi thể đại tế tư và huyết quan.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất trực tiếp dùng bạo lực đập vỡ quan tài ngọc mới có thể giải thoát khốn cảnh.

Hiện tại, những thứ này đều là điểm kinh nghiệm dồi dào, cộng thêm hắn còn muốn mang quan tài ngọc đi nữa.

Không thể để bọn họ làm hỏng được.

Đã những thứ này tà tính như vậy, thế thì dùng ma pháp đánh bại ma pháp đi.

Nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Một đồ hình Kỳ Môn Bát Quái màu xanh lam chỉ có Vương Diệp mới nhìn thấy xuất hiện dưới chân, bao phủ toàn bộ quan tài ngọc.

Hắn chụm ngón tay như kiếm, khẽ quát một tiếng: "Tốn Tự - Hương Đàn Công Đức!" Tốn là Mộc, là Gió!

Theo tiếng nói vừa dứt, dưới chân từng dây mộc đằng phá đất chui lên, lao vun vút quấn chặt lấy tử thi đại tế tư trong quan tài ngọc.

Tuy rằng đại mãng, tử thi và cây đa hợp lại làm một, thủ đoạn tầm thường căn bản không thể tách bọn chúng ra.

Nhưng kỳ kỹ của Vương Diệp uy lực lớn đến nhường nào, trong nháy mắt đã nhổ tận gốc cả ba thứ lên. "Hồ đại ca, biểu ca, chuẩn bị bắn!" Vương Diệp quát lớn một tiếng.

Ngay sau đó tóm lấy dây mộc đằng quấn quanh, hai tay dùng sức, giống như ném tạ xích vung mạnh ra phía sau.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rầm" thật lớn.

Tử thi và đại mãng đều bay ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe thấy Vương Diệp hô hoán, lập tức giơ súng tiểu liên Thompson lên nhắm vào không trung.

Chỉ thấy tử thi bị mộc đằng bao bọc bay ra. "Á đù, khá lắm, lần này cho mày nếm thử cái gì gọi là sự sảng khoái của hỏa khí hiện đại." Hồ Bát Nhất tinh thần đại chấn, lập tức bắt đầu xạ kích. "Hóa ra là lão già nhà ngươi, thời cổ đại ngươi áp bức nhân dân lao động, hút máu lột da!

Hiện tại cư nhiên còn tặc tâm bất tử, dám bắt nạt Bàn gia nhà ngươi!

Hôm nay Bàn gia sẽ cho ngươi xem cái gì gọi là sức mạnh của nhân dân lao động!" Vương Bàn Tử cũng không cam lòng rớt lại phía sau, giật lấy súng tiểu liên Thompson, nhắm vào huyết quan bóp cò.

Tiếng súng thanh thúy như máy đánh chữ vang lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người thương pháp chuẩn, cầm súng ổn, súng tiểu liên Thompson lại có uy lực lớn, tốc độ bắn nhanh.

Gần như chỉ trong nháy mắt, thi thể đại tế tư đã biến thành chi li vỡ vụn.

Tuy nhiên, Vương Diệp vỗ đầu một cái, có chút bất đắc dĩ nói: "Suýt nữa thì quên mất chuyện này." Trong nguyên tác, chỉ có đập vỡ quan tài ngọc mới có thể hiển lộ Hiến Vương Trấn Lăng Đồ.

Xem ra ý định mang quan tài ngọc đi vẫn không thể thực hiện được.

Bất quá, Vương Diệp cũng không quá đau lòng.

Quan tài ngọc tuy trân quý, nhưng so với nhiệm vụ và Mộc Trần Châu, hay là kho báu trong mộ Hiến Vương thì vẫn hiển nhiên không đáng nhắc tới.

Ngay lập tức, Vương Diệp giơ súng tiểu liên Thompson trong tay lên, nhắm vào quan tài ngọc trong thân cây quét một tràng.

Hỏa lực cường đại của súng tiểu liên lập tức bắn quan tài ngọc thành cái sàng, máu trong quan tài chảy ra sạch sẽ.

Theo dòng máu tươi cuối cùng trong quan tài ngọc chảy hết, những dây đỏ đằng mãng đang nhúc nhích kia cũng giống như đột nhiên bị rút mất linh hồn, lần lượt rơi xuống, trong nháy mắt trở nên khô héo co rút.

Tuyết Lỵ Dương cũng từ giữa không trung đáp xuống mặt đất, cô vừa rồi trèo lên cây muốn tìm cách phá giải, không ngờ Vương Diệp giải quyết nhanh gọn như vậy.

Cho nên cô không bị thương, chỉ là chịu một phen kinh hách, sắc mặt hơi tái nhợt.

Nhóm Hồ Bát Nhất hồn vía chưa định.

Trận tao ngộ chiến nói đến là đến này, trước sau bất quá chỉ vài phút, nhưng trong mắt bọn họ lại có vẻ kịch liệt và dài đằng đẵng.

Ngay khi mấy người vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cả mặt đất rung chuyển dữ dội.

Hai cây đa già không ngừng chấn động.

Rễ cây dưới gốc đều bị bật lên.

Tiếng rễ cây đứt gãy bên tai không dứt, giống như dưới gốc cây có động vật khổng lồ nào đó đang muốn phá đất chui lên, đội cả gốc cây đa già hơn hai ngàn năm tuổi bật cả rễ lên.

Tiếng sấm trên trời càng thêm mãnh liệt, những vết nứt trên mặt đất bốc lên từng luồng khói đen.

Bão tố, khói đen, đất nứt tạo thành một cái vòng xoáy lấy cây cổ thụ làm trung tâm, bao vây bọn họ vào giữa.

Cây đa già xoắn xuýt vào nhau, do trong thân cây toàn là hốc lớn nhỏ, bình thường toàn dựa vào những sợi thịt đỏ mọc từ quan tài ngọc chống đỡ, lúc này mất đi chỗ dựa, cộng thêm tán cây bị máy bay vận tải đè nát một phần nhỏ tạo thành cục diện đầu nặng chân nhẹ, bị quái vật khổng lồ dưới lòng đất húc một cái liền ầm ầm đổ sập sang một bên.

Cỗ quan tài ngọc trong thân cây bị Vương Diệp dùng súng tiểu liên Thompson bắn nát cũng rơi xuống mặt đất theo.

Máu trong quan tài ngọc đã chảy hết sạch.

Một khúc xương cốt của đại tế tư trong nháy mắt hóa thành bột phấn màu đen.

Chương 32

Vương Diệp cứ thế đứng tại chỗ, có chút mong chờ.

Bên kia nhóm Hồ Bát Nhất không biết bên dưới rốt cuộc sẽ chui ra thứ gì, đều lùi lại vài bước.

Hồ Bát Nhất kéo quy lát chĩa nòng súng về phía rễ cây, chuẩn bị bất kể là thứ gì cũng cứ tặng cho nó một băng đạn trước đã.

Vương Bàn Tử thì đã sớm lấy từ trong ba lô ra "bình xịt lửa", muốn diễn một màn hỏa thiêu liên doanh.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh lại dùng tay ấn nòng súng của anh xuống: "Đừng vội động thủ.

Vương Diệp đang nhìn ở đằng kia kìa, hơn nữa tôi cảm thấy thứ kia hình như là một bức tượng đá, nhìn kỹ rồi hẵng nói." "Biểu đệ, cậu cẩn thận chút!

Có vấn đề gì lập tức quay lại bên cạnh tôi, biểu ca sẽ bảo vệ cậu!" Vương Bàn Tử gân cổ lên hét lớn.

Vương Diệp: "..." Hồ Bát Nhất: "..." Tuyết Lỵ Dương: "..." Các người có phải đổi lời thoại rồi không?

Hình như suốt dọc đường đều là biểu đệ cậu bảo vệ cậu mà!

Lúc này, chỉ thấy rễ cây đa già chậm rãi tách khỏi bùn đất.

Tán của hai cây cổ thụ này cực kỳ hiếm thấy trong khu rừng này, mà rễ cây lan tràn dưới lòng đất còn lớn gấp ba lần tán cây.

Những rễ cây chằng chịt này toàn bộ thoát khỏi mặt đất tạo ra động tĩnh lớn đến mức nào.

Mặt đất trong rừng rậm giống như nứt ra một cái miệng lớn đen ngòm.

Bỗng nhiên thiên địa rung chuyển, mây đen càng thêm dày đặc rủ xuống thấp, mây đen cuồn cuộn áp thẳng lên phía trên rừng rậm, tiếng sấm ầm ầm đã không còn giới hạn, vang thành một mảng.

Theo lão thụ đổ sập, từ trong bùn đất dâng lên một con rùa đá khổng lồ, hay còn gọi là Bí Hí (Bá Hạ).

Trên lưng nó cõng một tấm bia ngắn.

Con Bí Hí này lớn đến mức bốn người bình sinh chưa từng thấy qua.

Ước lượng sơ qua e rằng không dưới ngàn cân.

Rễ cây đa già đều bọc lấy thân Bí Hí, xem ra nó bị người ta cố tình đè dưới gốc cây.

Con Bí Hí này đầu ngẩng cao, đuôi cong, bốn chân bám đất, tạo tư thế nằm sấp.

Trên mai rùa nhô lên là đài vân, bia ngắn dựng ngay trên đài vân này.

Một luồng hắc khí từ dưới thân Bí Hí bốc lên, xông thẳng lên trời xanh, hồi lâu mới tan hết.

Mây đen trên trời cũng theo đó mà tan đi.

Lúc này trong không khí xung quanh tràn ngập mùi ozone sau cơn giông.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng cùng nhau đi tới.

Vương Bàn Tử tấm tắc lấy làm lạ: "Lão Hồ, con Bí Hí to thế này chắc bán được khối tiền đấy nhỉ?!" Vương Diệp lắc đầu nói: "Đây không phải Bí Hí, mà là Tiêu Đồ có ngoại hình rất giống Bí Hí, là Hiến Vương Trấn Lăng Phổ." Tuyết Lỵ Dương quan sát một vòng rồi cũng nói: "Không sai, thạch thú này ngoại hình quả thực giống kỳ thú Bí Hí cõng bia, nhưng hình dạng bốn móng vuốt của nó sắc nhọn giống như vũ khí sắc bén, trong miệng toàn là răng nhọn, những thứ này đều phù hợp với đặc điểm của Tiêu Đồ." Vương Bàn Tử lại hỏi: "Tôi chỉ biết Tiêu Viêm, không biết Tiêu Đồ là cái thứ gì?" Hồ Bát Nhất ôm trán, tên Béo này lăn lộn với mình cũng không ít năm, sao chẳng học được chút gì thế này, bèn nói: "Long sinh cửu tử, một trong số đó là Tiêu Đồ mà cậu cũng không biết còn dám nói là Viện nghiên cứu khảo cổ?

Trên cửa lớn nhà dân chúng chẳng phải đều có Tiêu Đồ sao?

Chính là cái thứ hình thú ngậm vòng cửa ấy." "Mọi người lại đây xem cái này." Tuyết Lỵ Dương nói với mọi người.

Cô lấy ra tấm ảnh do giáo sư Tôn chụp cho nhóm Vương Diệp xem.

Trong ảnh là sáu con thú Hiến Vương tế thiên lễ địa, trong đó có một con vô cùng giống với con Tiêu Đồ bằng đá này.

Bốn người so sánh kỹ càng, quả nhiên trên đỉnh đầu con Tiêu Đồ này cũng có một viên cầu hình con mắt.

Có điều trước đó bị rễ cây tán loạn che khuất nên không phát hiện ra. "Cổ thư có ghi chép, Tiêu Đồ thích kín đáo, có ý nghĩa trấn trạch tịch tà, tôi có thể suy đoán nó là Tiêu Đồ, nguyên nhân quan trọng nhất là tấm bia ngắn trên lưng nó, đây căn bản không phải bia đá bình thường, có khả năng là Hiến Vương Mộ Lăng Phổ.

Tác dụng của con Tiêu Đồ này chủ yếu là dùng để trấn áp tà khí phụ cận vương mộ, sau khi vương mộ hoàn công thì chôn ở ngoại vi, giống như lễ đặt đá tảng trong nghi thức kiến trúc hiện đại vậy." Nói xong, Tuyết Lỵ Dương trước tiên dừng lại một chút, nói: "Vương Diệp, cậu liếc mắt một cái đã nhận ra nó là Tiêu Đồ, cậu không phải là cũng hiểu mấy thứ này chứ!?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng tò mò nhìn sang.

Vương Diệp sờ sờ mũi, nói: "Biết một chút chút." Ba người: "..." Cái một chút chút này, là một ức chút chút thì có!

Trấn Lăng Đồ vừa xuất hiện, nhóm Hồ Bát Nhất liền vội vàng tiến lên xem xét. "Mộ Hiến Vương được xây trên trời sao?" "Sao có thể chứ?

Chắc là lão già khốn kiếp Hiến Vương này muốn thành tiên đến phát điên rồi hả?

Tưởng tượng mình lên trời à?" "Không đúng, mọi người nhìn những kiến trúc cung điện này xem, chính là kiểu dáng của Huyền cung.

Bên dưới là thần đạo, còn có hẻm núi ở xa hơn, chắc chắn là Trùng Cốc." Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang thảo luận sôi nổi, nhưng Vương Diệp lại chẳng mấy hứng thú.

Trong nguyên tác, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã nghiên cứu Trấn Lăng Phổ trên tấm bia đá trấn lăng hồi lâu.

Họ biết được lai lịch mộ Hiến Vương, cũng biết về Mộc Trần Châu, tức là Phượng Hoàng Đảm trong truyền thuyết, quả thực đã lưu lạc đến vùng đất Điền Nam vào thời thượng cổ.

Đến thời Hán Vũ Đế, từng muốn đòi vua Điền Mộc Trần Châu.

Kết quả vua Điền bên này đưa sang một hạt châu giả gọi là Ảnh châu.

Đó chính là hạt châu được bồi táng trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế, sau này bị trộm và lưu lạc trong dân gian.

Còn Mộc Trần Châu - Phượng Hoàng Đảm thật sự thì vẫn nằm trong nội bộ nước Điền.

Sau này Hiến Vương vì muốn giữ Mộc Trần Châu nên đã mang theo hạt châu thật bỏ đi, khiến nước Điền chia rẽ.

Hiến Vương tốn hơn hai mươi năm, huy động hàng chục vạn nhân công cùng lượng lớn nô lệ di dân địa phương, mới xây dựng nên lăng mộ Thủy Long Vựng.

Cuối cùng đem Mộc Trần Châu hạ táng cùng với bản thân.

Vương Diệp đi vòng qua một bên, chạm tay vào Trấn Lăng Đồ, ngay lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Đinh, chạm vào Trấn Lăng Đồ, điểm Quốc vận +20." "Đinh, lần đầu đạt đến điểm nhiệm vụ quan trọng, thưởng kinh nghiệm +30.000, năng lượng +80.000." "Đinh, điểm kinh nghiệm đã đầy, tự động thăng cấp lên Minh Kình hậu kỳ." "Đinh, năng lượng đã đầy, Long Vương Huyết Mạch thăng lên cấp 3, nhận được huyết mạch kỹ năng - Long Ngâm." Một loạt âm thanh khiến Vương Diệp hơi ngẩn người.

Mình chỉ chạm vào Trấn Lăng Đồ một cái thôi mà?

Sao tự nhiên lại tăng vọt lên thế này.

Ban đầu còn thấy hơi tiếc vì phải hủy đi quan tài ngọc, giờ thì sướng rơn cả người.

Hôm nay là ngày tốt, đúng là một ngày tốt lành.

Vương Diệp chỉ muốn hát to bài "Ngày tết quê em". "Mở giao diện thuộc tính!" Vương Diệp khẽ động ý niệm. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Cảnh giới】: Minh Kình hậu kỳ (Cần 200.000 điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 32.653/200.000) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ

Môn, Khôi Tinh Thích Đấu. 【Huyết mạch】: Long Vương Huyết Mạch (Cấp 3, kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm.

Hấp thu 300.000 điểm năng lượng để thăng cấp, đạt đến cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 23.135/300.000.) 【Điểm Quốc vận】: 52 【Vật phẩm】: Tịnh Linh Châu 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng nhóm Hồ Bát Nhất thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu.

Thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Cảm nhận thực lực bản thân lại được nâng cao, Vương Diệp hận không thể ngay lập tức lao vào khô máu với Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hy vọng con sâu bất tử đó có chút tính khiêu chiến!

Đừng làm tôi thất vọng.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Đúng lúc này, giọng nói của Tuyết Lỵ Dương cắt ngang dòng suy tư của hắn: "Mọi người mau lại xem, đây là cái gì?" Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đã cạo sạch lớp đất bùn bên trên.

Nhóm Vương Diệp ghé sát vào xem, ai nấy đều không thốt nên lời.

Hóa ra mặt sau của "Trấn Lăng Phổ" là một bức phù điêu hoàn chỉnh, mô tả một tòa cung điện tráng lệ trang nghiêm đến cùng cực, lơ lửng trên những đám mây ngũ sắc rực rỡ giữa không trung.

Chẳng lẽ cái "Mộ Hiến Vương" kia lại được xây trên trời thật sao?

Trong bức phù điêu trên "Trấn Lăng Phổ", nơi cao nhất là một tòa cung điện kim bích huy hoàng.

Nguyệt thành, giác lâu, nội thành, ế bi, khuyết đài, thần tường, bi đình, hiến điện, linh đài... các kiến trúc đều đầy đủ.

Phía sau núi non đều là viễn cảnh.

Dưới cung điện không có đồi núi hay đá tảng làm nền móng, mà là những luồng hào quang hồng ảnh.

Lăng không bộ yên, bốn phía có phi long quấn quanh bảo vệ, hiện ra phong thái lầu các thần tiên siêu phàm thoát tục.

Nhìn xuống nội dung bên dưới nữa, thể hiện thần đạo dưới huyền cung.

Hai bên thần đạo núi non trùng điệp, những ngọn núi cao chót vót truyền tải một loại khí thế âm u sừng sững, làm nổi bật lầu các trên không trung càng thêm uy nghiêm.

Con đường thần đạo này chắc hẳn chính là khe núi mang tên "Trùng Cốc". "Hiến Vương lão nhi muốn làm thần tiên đến phát điên rồi, ngay cả mộ cũng xây như thiên cung của Ngọc Hoàng Đại Đế, còn mẹ nó xây lầu trên trời nữa chứ, chi bằng chôn thẳng lên mặt trăng cho rồi." Vương Bàn Tử cười khinh bỉ. "Chi tiết bên trong mộ Hiến Vương hiện tại không còn ai biết nữa.

Tất cả manh mối đều nói vương mộ nằm trong Thủy Long Vựng, cho dù Thủy Long Vựng đó có thần kỳ đến đâu, tôi cũng không tin trên đời này tồn tại nơi vi phạm các nguyên tắc vật lý.

Bức điêu khắc sau lưng Trấn Lăng Phổ này nhất định là đã qua gia công nghệ thuật, hoặc là có hàm ý khác." Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc phân tích.

Chương 33

"Hiến Vương quả nhiên có chút thủ đoạn, còn về việc những hình vẽ này đại diện cho cái gì, tôi thấy chúng ta cần phải nghiên cứu kỹ càng." Hồ Bát Nhất vuốt cằm, ánh mắt lóe lên tia sáng trí tuệ. "Những thứ này hẳn là phần kiến trúc trên mặt đất của mộ Hiến Vương, gọi là Minh Lâu.

Còn về cái gọi là rồng nước, tôi nghĩ chắc là hơi nước từ thác nước bốc lên, dưới ánh mặt trời tạo thành cầu vồng." Vương Diệp thực sự không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, bèn trực tiếp giải thích ý nghĩa của những thứ này cho ba người họ.

Đương nhiên, hắn cũng không thể nói quá nhiều.

Nói nữa là thành spoil mất.

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều là những người có đầu óc cực kỳ thông minh, Vương Diệp chỉ cần gợi ý vài câu, bọn họ rất nhanh đã phân tích ra nhiều thứ hơn. "Vương Diệp nói có lý." "Hơn nữa tôi còn nghĩ tới một điểm, đã là Minh Lâu trên mặt đất của mộ Hiến Vương, chứng tỏ sau khi Hiến Vương được an táng, cứ cách một khoảng thời gian nhất định sẽ có người đến tế tự." "Nhưng trên bản đồ da người, đoạn đường từ Trùng Cốc đến mộ Hiến Vương là một vùng chướng khí kịch độc vô tận.

Người bình thường căn bản không thể vượt qua." "Đã như vậy, phải chăng giữa Trùng Cốc và mộ Hiến Vương có một lối đi bí mật, để những người tế tự có thể xuyên qua Trùng Cốc mà đến được mộ Hiến Vương?" Tuyết Lỵ Dương hai mắt sáng rực, chậm rãi phân tích.

Nghe đến đây, ngay cả Vương Diệp cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái lên.

Vương Diệp biết cốt truyện nên đương nhiên biết có một lối đi bí mật như vậy.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại có thể dựa vào phù điêu mộ Hiến Vương trên Trấn Lăng Phổ, cộng thêm bản đồ da người và chút gợi ý nhỏ của Vương Diệp mà phân tích ra tình báo quan trọng như thế.

Không hổ danh là Dương Tham mưu.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, đồng ý với cách nhìn của Tuyết Lỵ Dương.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất lại lấy tấm "bản đồ da người" của Hạt Tử ra đối chiếu. "Mọi người xem, tấm bản đồ da người này thiếu một chút so với Trấn Lăng Phổ." Hồ Bát Nhất vẻ mặt vui mừng, nói tiếp: "Trên bức thạch khắc mặt sau Trấn Lăng Phổ, tại một vị trí trong khe núi có khắc một con thiềm thừ (cóc) hình thù kỳ quái, miệng thiềm thừ há to.

Ở nơi gần "Mộ Hiến Vương" cũng có một con thiềm thừ đối xứng, cũng đang há to miệng.

Mà trong "bản đồ da người", chỉ có duy nhất một con thiềm thừ trong khe núi này, hơn nữa miệng con thiềm thừ này lại ngậm chặt." Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vây quanh Trấn Lăng Đồ, cùng nhìn vào điểm khác biệt này.

Đối với phát hiện của Hồ Bát Nhất, Vương Diệp biết rõ nguyên nhân.

Bởi vì người vẽ "bản đồ da người" dâng cho vua Điền hoàn toàn không biết gì về tình hình sau lớp sương mù chướng khí, chỉ đánh dấu đại khái một số đặc điểm bên ngoài.

Rất hiển nhiên, tình hình bên trong "Mộ Hiến Vương" thuộc loại tuyệt mật, không phải ai cũng biết được.

Sự khác biệt nhỏ này nếu không để ý kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Bởi vì trên cả "Trấn Lăng Phổ" và "bản đồ da người" đều có rất nhiều loài trân cầm dị thú.

Những loài động vật này chưa chắc đã thực sự tồn tại gần "Mộ Hiến Vương", có một số chỉ được vẽ lên mang tính tượng trưng.

Điều này liên quan đến thế giới quan của người thời xưa.

Cũng giống như một số bản đồ cổ đại dùng rồng để đại diện cho sông ngòi, dùng linh quy để biểu thị những ngọn núi hùng vĩ vậy.

Nhưng con thiềm thừ này rất không bắt mắt.

Gọi là thiềm thừ dường như cũng không chính xác lắm, hình dáng tuy giống nhưng tư thế thì tuyệt đối không giống.

Mặt mũi vô cùng khả ố, bụng tròn căng.

Chân sau chạm đất, chân trước làm động tác đẩy cửa, giơ lên trước ngực, đầu ngẩng cao.

Hai mắt trừng tròn, giống như chết không nhắm mắt vậy.

Lỗ mũi hếch lên trời.

Một cái miệng quái dị to đến mức chẳng hề cân xứng với cơ thể.

Bên này, Hồ Bát Nhất từ từ giải thích cho ba người kia về sự khác biệt giữa bản đồ da người và Trấn Lăng Đồ. "Lão Hồ, rồi sao nữa?

Bản đồ da người có một con cóc, Trấn Lăng Phổ có hai con, thì có vấn đề gì?

Chúng ta đi suốt chặng đường này độc xà mãnh thú gì cũng gặp rồi, còn sợ một con cóc ghẻ à?" Hồ Bát Nhất đảo mắt, mình nói khô cả cổ rồi mà tên Béo này vẫn ngơ ngơ ngác ngác.

Quả nhiên, Bàn Tử không thích hợp lao động trí óc.

Vương Diệp khóe miệng cũng giật giật, ông anh họ hờ này đúng là cây hài của bộ ba.

Một câu nói cũng có thể làm người ta cười chết.

Cuối cùng, vẫn là Tuyết Lỵ Dương cơ trí phát hiện ra điểm mấu chốt. "Lão Hồ, anh nói hình vẽ động vật trên bản đồ không nhất định đại diện cho việc ở đây thực sự có cóc, mà cũng có thể là thứ gì đó khác, ví dụ như kiến trúc chẳng hạn." "Vị trí của con cóc ghẻ này chắc là nằm gần lối vào Trùng Cốc." "Tấm bản đồ da người này được những kẻ muốn trộm mộ vẽ ra sau khi mộ Hiến Vương xây xong.

Những người này chỉ đi đến cửa Trùng Cốc, vì phía trước có chướng khí nên hoàn toàn không vào được.

Cho nên phần phía sau Trùng Cốc đều để trống." "Còn Trấn Lăng Phổ là do Đại tế tư bồi lăng của Hiến Vương vẽ ra.

Ông ta chắc chắn biết cấu trúc tổng thể của mộ Hiến Vương." "Cho nên là..." Vương Bàn Tử nghe Tuyết Lỵ Dương nói xong càng mơ hồ hơn. "Cho nên là cái gì hả?

Dương Tham mưu cô nói thẳng ra đi, cô yên tâm, với chỉ số thông minh của tôi, tuyệt đối nghe hiểu." Vương Diệp khóe miệng lại giật nhẹ, trong lòng thầm nói câu này đúng là chưa chắc đâu.

Tuyết Lỵ Dương không hề chê bai Vương Bàn Tử, tiếp tục kiên nhẫn giải thích: "Điều này chứng tỏ, hình vẽ con thiềm thừ này cực kỳ có khả năng chính là lối vào và lối ra của mật đạo xuyên qua Trùng Cốc." "Người vẽ bản đồ da người không tìm thấy lối vào này, chỉ ghi lại kiến trúc hình con thiềm thừ bên ngoài Trùng Cốc, nhưng cái bên trong Trùng Cốc thì không có ghi chép." Vương Bàn Tử gật gật đầu: "À, tôi hiểu rồi.

Thế cái con cóc ghẻ này rốt cuộc là cái gì?" Tuyết Lỵ Dương nhún vai: "Cái này tôi chịu, chỉ có đến nơi chúng ta mới làm rõ được." Mấy người bọn họ bàn bạc xong, lập tức quyết định xuất phát đi đến cửa Trùng Cốc, tìm kiếm thứ liên quan đến thiềm thừ để tìm ra đường hầm xuyên qua thung lũng.

Sau khi quyết định, Tuyết Lỵ Dương lại bảo Hồ Bát Nhất đi lục soát khoang hàng máy bay xem có vật tư gì dùng được không.

Bản thân Tuyết Lỵ Dương thì quyết định chôn cất thi thể viên phi công máy bay vận tải kia.

Vương Diệp thì đi đến chỗ cây đa lớn bị đổ, nơi xác máy bay vận tải rơi xuống.

Lối vào vốn chật hẹp đã bị xé toạc, ngược lại thuận tiện cho Vương Diệp khuân đồ.

Vương Diệp rất nhanh đã tìm thấy trong khoang hàng mười mấy khẩu tiểu liên Thompson được bảo quản tốt.

Ngoài ra còn tìm thấy rất nhiều băng đạn.

Trừ những thứ này ra, còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Một chiếc ống nhòm được bảo quản hoàn hảo.

Mấy khẩu súng lục Desert Eagle (Sa Mạc Chi Ưng) tình trạng tốt và đạn dược tương ứng.

Còn có mấy quả lựu đạn to bằng nắm tay.

Cũng không biết còn nổ được không, dù sao cũng chẳng tốn chỗ, Vương Diệp ném luôn vào không gian hệ thống.

Nhưng Vương Diệp cho rằng thu hoạch lớn nhất là mấy khẩu Desert Eagle và chiếc ống nhòm quân dụng.

Desert Eagle có thể coi là Rolls-Royce trong các loại súng ngắn, uy lực cực lớn, hơn nữa kích thước lại rất vừa tay.

Quan trọng là đủ ngầu!

Tiểu liên Thompson tuy cũng rất mạnh nhưng độ giật lớn, cầm không tiện.

Có thứ này, phối hợp với kỹ năng tinh thông súng ống của Vương Diệp, chắc chắn sẽ là một món vũ khí sát thương lớn.

Xuống mộ đảo đấu có thể không dùng nhiều, nhưng núi tuyết, thảo nguyên, rừng rậm, hoang mạc... những nơi dã ngoại nguy hiểm cũng là chuyện thường ngày trong thế giới đạo mộ.

Ở những nơi này, Desert Eagle có thể phát huy tác dụng của mình.

Vương Diệp kiểm tra kỹ khoang máy bay vận tải một lượt, xác nhận không còn vật tư hữu dụng nào nữa mới quay lại bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang đào một cái hố dưới gốc đa.

Kết quả cuốc được mấy cái, mấy người bọn họ suýt chút nữa thì nôn mửa.

Dưới đất quá ẩm ướt.

Đào chưa được mấy nhát đã toàn là rễ thực vật, còn có trứng côn trùng tính theo cân, trắng ởn cực kỳ buồn nôn.

Buồn nôn thì chớ, nhìn thế nào cũng không giống nơi có thể chôn người.

Tuyết Lỵ Dương bàn bạc với Vương Diệp và hai người kia một chút, quyết định tạm thời dùng xác khoang máy bay vận tải kia làm quan tài, gửi tạm thi cốt của anh ta ở trong đó.

Sau khi về sẽ thông báo cho người của họ đến mang về nước.

Có điều, một sự việc đặc biệt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chính là ký hiệu trên trang phục mà viên phi công này mặc thuộc về biên đội máy bay ném bom, chứ không phải máy bay vận tải.

Ngoài ra sau lưng anh ta còn có một miếng vải trắng đã mục nát, bên trên viết: "Không quân Hoa Kỳ, đến Hoa Hạ trợ chiến, quân dân nhân đẳng, nhất thể hiệp trợ." "Hóa ra thi thể này không phải thành viên tổ lái máy bay vận tải." Hồ Bát Nhất nói. "Đồng phục không giống nhau.

Nhìn dáng vẻ chắc là nhân viên thả bom của máy bay ném bom, có phù hiệu tay, còn có mảnh vải tiếng Trung yêu cầu hỗ trợ." Vương Diệp gật đầu tán đồng. "Khu rừng này quá quỷ dị, xem ra số máy bay gặp nạn ở đây chắc chắn không chỉ có một chiếc này.

Chương 34

Đã có thể gọi là nghĩa địa máy bay rồi, ngược lại có chút giống với Tam giác quỷ Bermuda." Tuyết Lỵ Dương cũng hùa theo lời hai người.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên tinh quang.

Dương Tham mưu cũng lợi hại thật.

Thế mà có thể dựa vào chút manh mối này suy đoán ra được không ít thứ.

Sự thật diễn ra sau đó chứng minh suy đoán của Tuyết Lỵ Dương là rất chính xác.

Trong khu rừng này quả thực không chỉ có một hai chiếc máy bay rơi.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương dùng cành cây buộc thành một cây thánh giá, dựng trước xác chiếc máy bay vận tải C-47.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đứng nghiêm trước thánh giá, Tuyết Lỵ Dương lấy kinh thánh ra lầm rầm đọc mấy câu.

Hy vọng người chiến sĩ hy sinh vì tự do của nhân loại này có thể an nghỉ. "An nghỉ đi, người bạn thân mến, tôi hiểu tâm nguyện chưa hoàn thành của anh.

Trọng trách xây dựng huy hoàng sau chiến tranh, có chúng tôi gánh vác.

An nghỉ đi, người bạn thân mến, mây trắng trời xanh phổ tán ca cho anh, gió mát đỉnh núi truyền vòng hoa cho anh.

Hoa tươi cỏ biếc đầy núi nói cho chúng tôi biết, nơi đây có một vị dũng sĩ ngàn thu yên giấc." Vương Bàn Tử không còn phong cách tếu táo thường ngày, mà chắp hai tay trước ngực, chân thành nói.

Hồ Bát Nhất cũng ướt khóe mắt, loang loáng nước.

Vương Diệp đứng nghiêm, hướng về người chiến sĩ vượt đại dương xa xôi đến Hoa Hạ giúp dân tộc An Lạc vượt qua cửa ải khó khăn mà chào nghiêm trang.

Dũng sĩ, lên đường bình an!

Nguyện thiên đường không có chiến tranh!

Trời đã gần trưa.

Nếu còn chậm trễ nữa, hôm nay lại không đến được lối vào khe núi.

Thế là bốn người Vương Diệp lên đường.

Trước khi đi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người vác một khẩu tiểu liên Thompson và một ba lô đạn.

Trong Trùng Cốc, đây chính là bảo đảm cho sinh mạng.

Vương Diệp thì lấy ra khẩu Desert Eagle màu bạc kia, hắn không muốn vác theo một cục sắt to xác nặng nề.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì mang theo "Kiếm Uy" và một khẩu súng lục K54 còn dư lại.

Bốn người tiếp tục men theo "Già Long Sơn" tiến về phía trước, vừa đi vừa ăn chút lương khô lót dạ.

Đoạn hành trình này tương đối mà nói khá nhẹ nhàng.

Bởi vì cả bốn người đều rút kinh nghiệm hôm qua, cố gắng chọn đường đi sát sườn núi.

Phần tiếp giáp giữa mạch núi và rừng rậm, thực vật thưa thớt hơn nhiều so với sâu trong rừng.

Do mật độ vừa phải, nơi này giống như một máy lọc không khí thiên nhiên.

Vừa không có sự ẩm ướt oi bức trong rừng rậm, cũng không có cái lạnh lẽo khó thở do độ cao quá lớn trên núi.

Từng đợt hương thơm của cây hoa thấm vào ruột gan.

Khiến người ta cảm thấy thần thanh khí sảng, đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

Cơn buồn ngủ sau một ngày một đêm dường như cũng không còn rõ rệt nữa.

Ở một bên khác, Vương Diệp thả Long Ảnh đi săn giết côn trùng độc, thu thập tinh hoa độc tố.

Trước khi Long Ảnh quay lại lòng bàn tay Vương Diệp, nó nhả ra cho hắn một viên cầu nhỏ long lanh trong suốt.

Chính là tinh hoa độc dịch.

Tuy thực lực bản thân đã được nâng cao cực đại, nhưng Vân Nam Trùng Cốc là phó bản hung hiểm nhất của Quỷ Xuy Đăng, vẫn nên lo trước khỏi hoạ thì hơn.

Hơn nữa tinh hoa độc tố cộng thêm Long Tiên, uy lực cực lớn.

Sau đó, lại đi thêm lộ trình khoảng bốn năm tiếng đồng hồ.

Nhìn thấy một vạt lớn cây hoa, những bông hoa ba màu đỏ trắng vàng, đều to bằng miệng bát.

Vô số bướm hồ điệp to lớn bay lượn dập dờn.

Có một dòng suối khá lớn chảy qua bụi cây hoa, sâu bên trong là một vùng "rừng trên rừng". "Sông Xà Ba Tử hả?" Vương Diệp hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Xem ra, đã tìm được đường thông đến Trùng Cốc.

Hồ Bát Nhất vì để cho chắc chắn, lại lấy bản đồ da người ra, so sánh lặp đi lặp lại với vật tham chiếu trên bản đồ, lấy la bàn ra đo đạc một hồi.

Cuối cùng xác định không sai.

Thấy rốt cuộc cũng đến "Trùng Cốc", bốn người đều không khỏi chấn hưng tinh thần.

Tăng tốc độ tiến lên, chuẩn bị đến gần di tích đê tường sẽ dựng trại nghỉ ngơi.

Tín bộ đi vào trong vạt cây hoa đó.

Ban đầu những cây hoa thấp bé này, các loài hoa tranh nhau đua nở, đủ màu sắc, nói không hết vẻ đẹp rực rỡ.

Mà ở sâu trong bụi cây, thì một màu toàn là hoa đỏ lá đỏ, phóng mắt nhìn ra xa như từng đám mây lửa khổng lồ, từng đàn bướm Kim Ti Phượng Vĩ xuyên qua bụi hoa đỏ.

Nơi này đúng là chốn thần tiên.

So với khu rừng rậm âm u ngay cách đó không xa mà bọn họ đã qua đêm, quả thực là hai thế giới.

Nhóm Vương Diệp không kìm được cảm thán. "Ây da, Lão Hồ, chúng ta lúc đầu không nên vứt cái vợt bắt bướm đi, cậu nhìn chỗ này xem, bao nhiêu là hồ điệp quý hiếm.

Chúng ta bắt vài trăm con, mang về làm tiêu bản bán, chắc chắn kiếm được một món hời." Vương Bàn Tử hô to tiếc nuối, lại hỏi: "Biểu đệ, chú mày học đại học nông nghiệp, có biết lũ bướm này tên tuổi là gì, có bán được giá không?" Vương Diệp liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, ông anh họ này đúng là không lúc nào không nghĩ đến chuyện kiếm tiền a!

Phải biết rằng, đám bướm này có một số con là do Hiến Vương dùng thuật nuôi dưỡng, phun một cái là đi chầu ông bà.

Còn muốn bắt, đúng là không muốn sống nữa.

Đương nhiên, để thể hiện tu dưỡng của một sinh viên đại học nông nghiệp, Vương Diệp vẫn phổ cập khoa học một chút: "Biểu ca, có bán được tiền hay không là chuyện khác.

Những cây hoa lá đỏ hoa đỏ này gọi là "Ấu Thắng Quyết".

Thời gian hình thành của nó là trước kỷ Đệ Tam, cách nay đã mấy chục triệu năm.

Sinh vật cùng thời đại cơ bản đã tuyệt chủng trong những cuộc biến thiên tang thương, như khủng long sớm đã thành cổ hóa thạch, còn "Ấu Thắng Quyết" thì trở thành thực vật hóa thạch sống.

Nó chủ yếu sinh trưởng trong những khu rừng rậm u ám, mát mẻ, loài bướm khổng lồ dị chủng này e rằng cũng chỉ có ở gần đây mới có, anh bắt một lần mấy trăm con, chẳng phải là muốn khiến loài bướm hiếm có đáng giá ngàn vàng này và "Ấu Thắng Quyết" cùng nhau tuyệt chủng sao?" "Đúng đúng, Bàn Tử cậu thế mà lại muốn làm tuyệt chủng lũ bướm hoa này, thực sự là tội đại ác cực." Hồ Bát Nhất cười mắng.

Chỉ có điều ánh mắt Vương Diệp hơi quái dị.

Bướm hoa?

Sao nghe cứ sai sai.

Không hổ là anh, Lão Hồ. "Bàn Tử, anh mà dám bắt đám bướm này đi bán, đừng trách tôi không khách khí với anh." Tuyết Lỵ Dương cũng cười nói. "Thật là, Bàn gia tôi chỉ nói mồm thế thôi, thật sự bảo Bàn gia đi bắt bướm, tôi còn chả đủ kiên nhẫn ấy chứ.

Bướm nhỏ bắt cái là chết, đâu có thực tế bằng đi đổ đấu, một món minh khí là đủ ăn uống hưởng thụ hơn nửa đời người." Vương Bàn Tử thấy ba người Vương Diệp cùng nhau "đối phó" mình, cũng giống như quả bóng xì hơi, biện giải. "Vương Diệp, tôi sao cứ có cảm giác cái gì cậu cũng biết thế nhỉ, xem ra lần này đưa cậu đến Vân Nam, thật sự là quá chính xác rồi." Thấy Vương Bàn Tử nhận sai, Hồ Bát Nhất lại nói với Vương Diệp.

Trong ánh mắt có thêm một tia sùng bái. "Vương Diệp, cậu mới hơn hai mươi tuổi, kiến thức trong đầu phỏng chừng cũng đuổi kịp mấy vị giáo sư già đại học rồi." Tuyết Lỵ Dương xuất thân gia đình lớn, từ nhỏ thích đọc sách, thành tích học tập tốt, mỗi lần thi cử đều đứng nhất lớp.

Cô thực ra cũng biết lai lịch lũ bướm này, nhưng cũng không thể làm được như Vương Diệp thuận miệng nói ra vanh vách.

Chỉ có những người học thức uyên bác đến trình độ nhất định mới có thể làm được như Vương Diệp. "Vừa khéo biết một chút thôi." Vương Diệp cảm thán một tiếng, trả lời.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn nhau, nhún nhún vai, cậu em họ này cũng quá khiêm tốn rồi!

Cả nhóm vừa nói chuyện vừa đi xuyên qua rừng hoa, men theo di tích thần đạo cổ, đi đến dải đất tiếp giáp giữa rừng hoa và rừng cây.

Nơi này chính là lối vào của "Trùng Cốc", theo việc dần dần tiếp cận "Mộ Hiến Vương", di tích thời xưa cũng ngày càng nhiều.

Đợi đi thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa, trong khu rừng rậm rạp xuất hiện hai ngọn núi đá trọc lốc.

Chương 35

Nói là núi đá, trông giống hai tảng đá khổng lồ hơn.

Đá đen sì sì, không có ngọn cỏ nào mọc nổi.

Giống như một quả cầu đá khổng lồ nứt ra từ giữa.

Khe hở ở giữa rộng khoảng hơn một trượng.

Thần đạo vừa khéo đi xuyên qua khe hở này.

Vốn dĩ trong rừng rậm xuất hiện hai tảng đá trọc lốc to thế này đã rất kỳ quái rồi, kỳ quái hơn là trên hai tảng đá còn có người khắc hình vẽ.

Vẽ là hai con mắt.

Không phải kiểu mắt hình xoáy ốc trừu tượng.

Mà đơn thuần là hai con mắt to đùng có lông mi các kiểu, cực kỳ tả thực, nhìn y như thật.

Bất thình lình nhìn thấy hai con mắt to tướng nhìn chằm chằm, còn hơi rợn người.

Vương Diệp tò mò quan sát tảng đá, cái này chắc là mấu chốt khiến máy bay rơi đây.

Cũng không biết hai tảng thiên thạch này có mang đi được không.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đi đến gần xem xét tảng đá kia, quay đầu nói với ba người: "Đây là một tảng thiên thạch bị tách làm hai, tai nạn rơi máy bay ở gần đây, hơn nửa đều có liên quan đến nó." Vừa nói, Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn kỹ hai tảng đá lớn, lại nhìn đồng hồ trên tay mình, đột nhiên mắt sáng lên. "Mọi người xem màu sắc và chất địa của chúng đều khác với đá xung quanh, rất có khả năng là thiên thạch (đá vẫn thạch) có hàm lượng sắt rất cao." "Tôi đoán máy bay gặp nạn ở dải Trùng Cốc này đặc biệt nhiều là có liên quan đến tảng đá này." "Mọi người nhìn đồng hồ của chúng ta xem, mấy cái này đều là đồng hồ điện tử lặn tôi mang từ nước ngoài về, ở bên cạnh mấy tảng thiên thạch này hoàn toàn không hiển thị được thời gian.

Chắc là do chịu ảnh hưởng của từ trường hoặc năng lượng nào đó từ hai tảng thiên thạch này." Nghe Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thời giơ cổ tay lên, phát hiện đồng hồ trên tay mình quả nhiên cũng không hiển thị nữa.

Vương Diệp thì ánh mắt lóe lên tinh quang, bởi vì trong lòng có một giọng nói muốn bảo hắn đi chạm vào thiên thạch một chút.

Bên trong có khả năng sẽ có đồ tốt. "Mẹ nó thật kỳ quái, còn có loại đá này, không biết trên thị trường quốc tế giao dịch giá bao nhiêu tiền một lạng, chúng ta cứ thu một ít về nghiên cứu trước đã." Vương Bàn Tử tò mò nói.

Nói xong cầm cái cuốc chim lên, định động thủ gõ vài khối mẫu vật trên tảng đá xuống.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn cản, nói với Vương Bàn Tử: "Đừng động vào, lỡ như có phóng xạ thì làm thế nào, tôi nhớ hình như từng xem ở đâu đó, bên trong thiên thạch đều có chất phóng xạ, bị nhiễm phóng xạ thì trước tiên rụng tóc, cuối cùng toàn thân thối rữa mà chết." Nhưng vừa nói xong, màn xấu hổ đã xuất hiện.

Vương Diệp đặt tay chạm lên thiên thạch.

Hồ Bát Nhất: "..." Mẹ kiếp, cái miệng của tôi! "Lão Hồ, cậu xem biểu đệ tôi sờ vào có làm sao đâu." "Nghe Bàn gia khuyên một câu, ra đời lăn lộn phải to gan lên, đừng có suốt ngày nghi thần nghi quỷ, như thế không làm nên đại sự được đâu." Vương Bàn Tử làm bộ làm tịch vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, giống như người già dạy dỗ cháu trai nhà mình vậy.

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng cũng không nói gì, dù sao đúng là mình đã lo xa quá.

Vương Bàn Tử thấy Lão Hồ nghẹn lời, cười trộm điên cuồng.

Tuyết Lỵ Dương thì lắc lắc đầu.

Hai người tuổi tác cộng lại cũng sáu bảy mươi rồi, sao còn như trẻ con thế không biết.

Ở bên kia, ngay khi Vương Diệp đặt tay lên thiên thạch, âm thanh nhắc nhở của hệ thống quả nhiên xuất hiện: "Đinh, phát hiện Vẫn Thạch, tự động trích xuất tinh hoa." "Đinh, trích xuất hoàn tất, Vẫn Thạch Tinh Hoa đã bỏ vào kho hệ thống, mời ký chủ tự mình sử dụng." "Vẫn Thạch Tinh Hoa: Thành phần tinh hoa đến từ bên trong thiên thạch, có thể gia nhập vào quá trình rèn đúc bất kỳ binh khí nào, nâng cao chất lượng binh khí trên diện rộng." "Chú thích: Có thể sử dụng 100 điểm Quốc vận, dung hợp Vẫn Thạch Tinh Hoa thành Tinh Thần Lệ." Một loạt âm thanh vang lên.

Vương Diệp không khỏi nhếch nhẹ khóe miệng.

Tác dụng của điểm Quốc vận cuối cùng cũng thể hiện ra rồi.

Tinh Thần Lệ.

Chắc là một món đồ chơi không tồi.

Sau đó, bốn người Vương Diệp đứng ở cửa thung lũng, lại ngắm nghía hai tảng đá vẽ "mắt người" kia một hồi.

Vốn định tối nay cắm trại nghỉ ngơi ở đây, sáng sớm mai sẽ xuất phát tiến vào sâu trong khe núi, đi tìm lối vào có ký hiệu con thiềm thừ kia.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy chỗ này không ổn, đứng ở cửa khe núi, cứ cảm thấy bị đôi mắt kia nhìn chằm chằm, không tránh khỏi có chút khó chịu.

Tuy nhiên tình hình trong "Trùng Cốc" không rõ ràng, nếu đi tiếp vào trong, quỷ mới biết sẽ đụng phải thứ gì.

Cho nên bốn người đành phải quay lại theo đường cũ, đến gần bụi cây hoa đỏ kia dựng trại nấu cơm.

Chọn một nơi tương đối yên tĩnh thoáng đãng, cắm trại ngay tại chỗ.

Côn trùng kiến mối quanh đây không nhiều, lại có hương hoa thơm ngát lòng người, quả thực là nơi cắm trại dã ngoại thượng hạng.

Bốn người đều biết bắt đầu từ ngày mai, không tránh khỏi lại có rất nhiều chuyện phải liều mạng.

Đêm nay là cơ hội nghỉ ngơi cuối cùng, phải thông qua giấc ngủ đầy đủ để khôi phục thể lực và trạng thái tinh thần về mức tốt nhất.

Thế là ăn qua loa ít thịt bò và lương khô mua từ khách sạn Thải Vân, vội vàng ăn uống xong xuôi, để lại Bàn Tử trực ca đầu tiên, mọi người luân phiên chui vào túi ngủ đánh một giấc.

Do Hồ Bát Nhất không bị cá Đao Xỉ Khuê Ngư cắn, cho nên những hình ảnh quái dị trong giấc mơ của Hồ Bát Nhất trong nguyên tác cũng không xuất hiện.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thức dậy tiếp tục lên đường.

Bốn người xuất phát về phía đích đến theo kế hoạch dự định.

Chuẩn bị tìm nơi có ký hiệu "Thiềm thừ" trong sơn cốc, xem xem có thể tìm được mật đạo xuyên qua núi chướng hay không.

Nhưng "Mộ Hiến Vương" này đã được kinh doanh nhiều năm, bố trí vô cùng chu đáo, cho dù có mật đạo xuyên qua bình phong địa mặt đất, e rằng mật đạo này cũng không dễ đi như vậy.

Một đường đi thẳng về phía trước.

Thực vật trong "Trùng Cốc" dày đặc hơn nhiều so với trong rừng rậm, cho nên trông không hề rộng rãi.

Đi qua hai tảng thiên thạch khổng lồ trước khe núi, men theo Suối Rắn tiến sâu vào trong sơn cốc.

Thuận theo di tích thần đạo miễn cưỡng có thể nhận biết trên mặt đất, xuyên qua vô số thực vật, cuối cùng sau mấy tiếng đồng hồ, phát hiện một đoạn tường vách tàn dư.

Nhìn qua thì hẳn là di chỉ con đê mà Trần Hạt Tử đã nói trước đó.

Bởi vì niên đại thực sự quá lâu đời, lại nằm trong rừng rậm mưa nhiều, hiện tại còn lại chắc cũng chỉ là tàn tích cao khoảng hai ba mét.

Bên trên còn mọc không ít thực vật, nhìn qua cũng chẳng khác gì một gò đất là bao.

Để xác nhận nơi này rốt cuộc có phải di chỉ con đê hay không, Vương Bàn Tử còn nhảy lên trên đó.

Hắn dùng cuốc chim gõ mấy cái lên đoạn tường đó, định cạo sạch tạp cỏ và rêu xanh trên bề mặt đi.

Không ngờ gõ cái này thì hỏng bét, từ trong khe nứt của bức tường đất vỡ nát này "vèo vèo vèo" chui ra hàng trăm con thằn lằn nhỏ.

Những tên nhóc màu xanh lục này, màu sắc cơ thể y hệt thực vật trong rừng rậm.

Chỉ có mắt và lưỡi là đỏ như máu, con nào cũng chỉ to bằng ngón tay.

Thằn lằn bình thường ẩn nấp trong khe tường đổ, lúc này bị kinh động, nhao nhao từ trong đống đất bỏ trốn ra ngoài, chạy loạn khắp nơi. "Tôi *beep* mẹ nó chứ, dọa Bàn gia giật cả mình." Vương Bàn Tử cũng bị bọn chúng dọa cho nhảy dựng, vung cuốc chim và xẻng công binh đập loạn xạ, đập nát bét không ít thằn lằn nhỏ.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng đều giật mình.

Đám côn trùng thằn lằn này giống như thủy triều, chạy tán loạn tứ phía.

Có điều đến trước mặt Vương Diệp lại lập tức lùi về sau, giống như gặp phải thiên địch vậy.

Tuyết Lỵ Dương lại nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, nhìn Vương Diệp với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Vương Diệp trên người dung hợp Long Vương Huyết Mạch, có tác dụng chấn nhiếp tự nhiên đối với động vật.

Những con côn trùng này khi chạy trốn, xuất phát từ thiên tính, tự nhiên sẽ tránh né Vương Diệp.

Tuyết Lỵ Dương nhớ lại lúc mới vào Trùng Cốc, đám côn trùng kia cũng không đến gần Vương Diệp trong phạm vi ba thước.

Ngay khi cô đang trăm mối vẫn không có cách giải, một giọng nói vang lên: "Mọi người nhìn phía trước đám cây Khiêu vũ thảo (Cây Thảo Vũ) kìa!" Tuyết Lỵ Dương nhìn theo hướng giọng nói, lập tức lại thấy một cảnh tượng khác.

Đó là một bụi lớn "Khiêu vũ thảo".

Phía sau nó lộ ra nửa chiếc hồ lô lớn đỏ rực.

Chiếc hồ lô đỏ rực đó được điêu khắc từ đá, cao hơn một mét, toàn thân trơn bóng, đỏ tươi như lửa.

Phía sau, có một bức tường vô hình.

Bốn người đều đi đến trước bức tường vô hình kia.

Vương Diệp đi lên trước tiên.

Hắn dùng dao đào xuống mặt đất.

Rất nhanh đã thấy bên dưới lớp thực vật bề mặt là một tầng đất màu trắng xám.

Những tầng đất này rõ ràng không giống với đất bùn trong rừng rậm trước đó.

Hơn nữa trong tầng đất không hề có một con côn trùng nào. "Đoạn Trùng Đạo!" Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đồng thanh nói.

Chương 36

“Đoạn Trùng Đạo?” Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hiểu ra ý nghĩa.

Họ nhìn bức tường đổ nát trước mặt.

Bên kia khe núi gần như không có bất kỳ loài côn trùng hay động vật nào, dường như đây là một ranh giới tử vong.

Ngay cả côn trùng sống trong cốc cũng không dám vượt qua lôi trì nửa bước.

“Đi sâu vào trong nữa, ngay cả côn trùng cũng không có, chứng tỏ bên trong có thể tồn tại vật chất độc hại.

Vì an toàn, chúng ta vẫn nên chuẩn bị sẵn mặt nạ phòng độc để tiện đeo lên bất cứ lúc nào.” Hồ Bát Nhất nói với mọi người.

Tuy rằng trong thung lũng ẩm ướt nóng nực này, đeo mặt nạ phòng độc là một việc rất khó chịu, nhưng để tránh trúng độc, mọi người cũng đành phải lấy ra, một khi phát hiện chướng khí liền chuẩn bị trụp lên mặt.

“Cái chỗ này nóng chết khiếp, còn phải đeo mặt nạ phòng độc à, lát nữa mặt mũi sưng vù lên vì nóng mất.” Vương Bàn Tử ướm thử mặt nạ phòng độc, nhịn không được càu nhàu vài câu.

“Bàn Tử, cậu chỉ được cái nói nhảm nhiều, muốn sống hay là muốn giữ cái da mặt dày của cậu hả?” Hồ Bát Nhất vừa cười mắng Bàn Tử, vừa lấy ra mấy viên hoàn nhỏ màu đỏ, chia cho từng người.

“Lại nói, biểu đệ của cậu đẹp trai hơn cả minh tinh, cậu ấy có nói gì đâu?” “Đây là Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, do tổ tông Mô Kim Hiệu Úy để lại, có thể giảm thấp nhịp tim và hô hấp, xuống mộ đổ đấu giúp đề phòng hơi thở xác chết, ở chỗ này chắc cũng có tác dụng, mỗi người ngậm một viên, có còn hơn không.” Vương Diệp nhận lấy Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, tò mò quan sát một chút.

Tuy nhiên, cậu vẫn uống Tịnh Linh Châu, đây chính là đan dược phòng độc siêu cấp do hệ thống xuất phẩm.

Sau đó, Vương Diệp lấy ra “Bản đồ da người”.

Cậu tìm đến ký hiệu tường đổ của “Hiến Vương Mộ” trong bản đồ, đối chiếu một hồi.

Xác nhận không sai.

Theo đó mà xem, ký hiệu miệng cóc trên “Trấn Lăng Phổ” kia, vị trí hẳn là nằm ở phía bên trái sườn núi, cách bức tường đổ này không xa.

Nhóm người tiếp tục tiến lên.

Càng đi về phía trước, kiến trúc thần đạo hai bên càng lúc càng rõ ràng.

Theo phân tích của Hồ Bát Nhất, sau khi tiến vào Trùng Cốc, sẽ có một thế cục “Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn”.

“Trùng Cốc miên man khúc chiết, chỗ u thâm của nó, hai bên sườn núi lộn xộn.

Cùng xuyên hành trong khe núi là ‘Thủy Long mạch’, hiện ra vẻ chủ khách bất phân, thật giả khó lường, có hiềm nghi huyên náo đoạt chủ.

Nghĩ tất tại ‘Long vựng’ của Thủy Long, địa hình sẽ càng thấp hơn.

Kẻ ngồi dưới thấp như ếch ngồi đáy giếng, khí tượng không có ý tôn nghiêm mà mang nhiều vẻ ti tiện.

Cho nên phải ở chỗ quan tỏa của long mạch này, cải tạo thành một thế cục Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn.” “Tại điểm bắt đầu và cuối cùng trong thung lũng, mỗi chín cái khúc cua, đều xây dựng một tòa thần xã, từ đường, hoặc là kiến trúc kiểu miếu vũ, để tiếp thêm cho ‘Thủy Long mạch’ này một cái thế thái, làm cho mạch lạc của nó hiển lộ rõ ràng.

Nếu là kiến trúc loại miếu sơn thần, ắt phần nhiều là kết cấu thổ mộc.

Mà gỗ thì sợ nhất là sâu mọt đục khoét, khẳng định phải áp dụng một số biện pháp xua đuổi côn trùng.

Cho nên tôi đoán ‘Đoạn Trùng Đạo’ này là dùng để bảo vệ ngôi ‘Sơn Thần Miếu’ kia.

Hơn nữa ít nhất có ba tầng bình phong như vậy, trong ‘Sơn Thần Miếu’ cũng sẽ có kết cấu phòng trùng khác.” Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt suốt dọc đường.

Vương Diệp trên đường đi vẫn để Long Ảnh xuất ra săn giết độc trùng, đồng thời mang về không ít tinh hoa độc tố.

Bất quá, cậu đối với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trong miệng Hồ Bát Nhất ngược lại có chút tò mò.

Truyền thuyết kể rằng đây là kỳ thư do Trương Tam Liên Tử vô tình phát hiện, nhưng vì sách này tiết lộ thiên cơ, sẽ làm tổn thọ rất lớn, nên đã bị xé đi một nửa.

Cũng không biết nửa kia đang ở đâu.

Phải rồi, Phong Hậu Kỳ Môn cũng là bát quái kỳ kỹ, nói không chừng cũng có thể thôi diễn ra thế của núi sông, cơ của phong thủy.

“Nói như vậy thì ký hiệu con cóc trong Trấn Lăng Phổ và bản đồ da người hẳn là chỉ một nơi thần chỉ nào đó, xem ra lý luận Phong

Thủy của anh cũng hữu dụng thật đấy.” Bên kia, Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc vui mừng nói.

“Cứ nói thẳng theo sách thôi, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật viết như thế đấy.” Hồ Bát Nhất thành thật trả lời.

“Nhìn xem, nói hắn béo hắn liền thở dốc ngay được, Lão Hồ, nếu anh thực sự có bản lĩnh, không ngại nói thử xem trong địa cung của Hiến Vương lão nhi đều có bố trí gì?

Có những minh khí bồi táng nào?” Vương Bàn Tử khinh thường nói.

“Hiện tại tôi không biết, nhưng tôi biết, tương lai sẽ có một gã mập ú đi vào làm đồ bồi táng.” Hồ Bát Nhất không chút khách khí đốp chát lại.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đều mỉm cười nhìn cảnh này.

Lại đến tiết mục “võ mồm” thường ngày của Lão Hồ và Bàn Tử.

Bốn người tiếp tục tiến lên.

Thung lũng đến chỗ này, địa thế đã càng lúc càng mở rộng, hiện ra hình dạng cái loa.

Phía trước đã có khói nhẹ sương mù ẩn hiện.

Càng đi vào sâu, màn sương trắng xóa kia càng thêm nồng đậm.

Phóng mắt nhìn tới, trong cốc phía trước đều bị mây mù bao phủ, bên trong trầm tịch như chết.

Không có bất kỳ tiếng côn trùng kêu vang hay gió thổi cỏ lay nào.

Đây chính là “Đằng vụ” trong truyền thuyết đến nay vẫn chưa tiêu tan, cũng chính là chướng khí có độc tự sinh ra nơi sâu trong thung lũng.

Dưới sự bao phủ của chướng khí núi rừng, thung lũng này càng tỏ ra thần bí khó lường, mà “Hiến Vương Mộ” càng thêm thần bí, nằm ngay tại tận cùng của đám mây mù này.

Thấy độc vụ mà Trần hạt tử nói đã xuất hiện, mọi người không chút do dự đeo mặt nạ phòng độc lên, đồng thời còn dùng khăn trùm đầu quấn kín thân thể mình.

Nghĩ lại năm xưa, mười vạn tráng sĩ Tả Lĩnh đều ngã xuống dưới màn Đằng vụ này.

Hồ Bát Nhất và những người khác tự nhận mình chỉ là người trần mắt thịt, không có bản lĩnh thông thiên.

Cho nên, Vương Diệp tuy rằng mang trong mình huyết mạch Long Vương bách độc bất xâm, lại còn uống Tịnh Linh Châu, nhưng vì để an toàn, cậu cũng đeo mặt nạ phòng độc.

Vương Diệp biết đi thêm một đoạn nữa là có thể tìm được Sơn Thần Miếu - mật đạo thông tới Trùng Cốc, không khỏi có chút hưng phấn.

Chính lúc đi theo mấy người về phía trước, long văn trong lòng bàn tay dường như hơi phát ra hơi ấm, giống như đang nhắc nhở cậu phía trước có kẻ địch.

Vương Diệp nhíu mày, ngước mắt nhìn lên.

Sau đó, cậu liền cảm giác có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận.

Trong màn sương mỏng của tùng lâm vốn yên tĩnh dị thường, cũng vang lên từng trận tiếng “thùng thùng” chậm chạp trầm thấp như tiếng sấm gõ vào nhịp tim.

Âm thanh rất thấp, lại vô cùng rõ ràng, như nện thẳng vào tâm khảm người ta.

Đồng thời mặt đất cũng rung động nhè nhẹ.

Âm thanh này càng lúc càng gần.

Vương Diệp vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, tùy thời chuẩn bị tác chiến.

Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng đã được kích hoạt.

Lập tức, một màn sương mù trắng xóa dường như tiêu tan không ít, tầm nhìn trở nên khoáng đạt.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng nghe thấy âm thanh kỳ quái, toàn bộ đều dừng lại.

“Mọi người cẩn thận, dựa lưng vào nhau vây thành một vòng, chỗ này sương mù quá lớn, tuyệt đối không thể đi lạc, nếu không rất khó tìm được đường.” Hồ Bát Nhất nói rất nhanh.

Lão Hồ từng đi lính, năng lực ứng biến khá mạnh.

Rất nhanh, bốn người liền đều bưng súng tiểu liên Thompson, lưng tựa lưng mặt hướng ra ngoài, ngồi xổm xuống đất, bày ra một trận hình phòng ngự.

Ngay sau đó, một cái bóng đen khổng lồ từ trong sương mỏng lao tới cực nhanh.

Vương Bàn Tử đang đối diện với hướng bóng đen chửi một câu: “Mẹ kiếp!

Con cóc ghẻ to thế này!” Vương Diệp là người đầu tiên nhìn thấy, cũng là người nhìn thấy rõ ràng nhất, đó là một con cóc khổng lồ đang lao tới.

Một mùi tanh hôi khó ngửi ập vào mũi.

Chỉ thấy trong màn sương trắng phương xa, không biết từ lúc nào xuất hiện một con cóc hình thù khổng lồ.

Nó đang lao về phía bốn người Vương Diệp tựa như một chiếc xe ô tô con.

Mỗi lần nó nhảy lên, mặt đất đều rung chuyển kịch liệt, cứ như đang trải qua một trận động đất nhỏ.

Lớp vảy hình thoi màu xanh biếc phản xạ hào quang dưới ánh mặt trời.

Lưỡi nó thò ra thụt vào.

Chỉ riêng thân thể đã to bằng một chiếc xe ô tô rồi.

So với cóc thường thì nó to hơn gấp mười lần không chỉ!

Mọi người nín thở ngưng thần, không dám vọng động chút nào.

“Mọi người đều cẩn thận, chuẩn bị chiến đấu!” Vương Diệp hạ thấp giọng nói một câu.

Vừa nghe lời này, mọi người đều lặng lẽ nắm chặt vũ khí của mình.

Bàn Tử cầm Thompson nhắm ngay vào con cóc.

Chương 37

Tuyết Lỵ Dương một tay cầm súng lục Type 64, một tay cũng nắm chặt Kim Cương Tán của mình.

Mấy người Hồ Bát Nhất những năm này đi nam về bắc, dị thú gặp phải cũng nhiều rồi.

Giờ phút này đối đầu với con cóc khổng lồ, tuy rằng trong lòng không nắm chắc, nhưng cũng chưa đến mức thất thố.

Đối mặt với con thiềm thừ khổng lồ, Vương Bàn Tử không chịu nổi áp lực, hét lên một tiếng: “Ông đây khai hỏa đây!” Sau đó dẫn đầu nổ súng.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng xoay người, họng súng nhắm ngay con thiềm thừ khổng lồ.

Súng tiểu liên Thompson bắt đầu phun ra từng lưỡi lửa dài.

Tiếng súng vang lên như tiếng máy đánh chữ trong thung lũng tịch mịch.

Hỏa lực của súng Thompson cực mạnh.

Thương pháp của Vương Bàn Tử rất chuẩn, tố chất chiến thuật của Hồ Bát Nhất càng cao hơn, nổ súng đều là tranh thủ lúc người khác thay đạn dược để tiến hành hỏa lực áp chế.

Cho nên từ lúc Vương Bàn Tử bắn phát súng đầu tiên, tiếng súng chưa từng dừng lại.

Con thiềm thừ khổng lồ kia bị bắn trúng, phát ra một tiếng kêu vang như sấm rền.

Trong sương mỏng, ngoại trừ mùi thuốc súng, Vương Diệp còn ngửi thấy một mùi máu tanh.

Sau đó Vương Diệp liền nhìn thấy phía bên kia.

Còn có đồng bọn!

Hai con cóc!

Một cái bóng đen nhanh như tia chớp bắn ra từ cái miệng đỏ lòm như chậu máu của con thiềm thừ.

Bóng đen tốc độ cực nhanh, rõ ràng là lưỡi của nó.

Lưỡi của loài ếch nhái dùng để săn mồi vốn dĩ tốc độ đã đặc biệt nhanh.

Trong tình huống bình thường cũng cần phải quay chậm ống kính mới có thể nhìn rõ.

Cái lưỡi của con cóc lớn trước mắt này tốc độ bắn ra càng thêm dũng mãnh.

Hơn nữa lưỡi còn to bằng bắp đùi người trưởng thành.

Thứ này đừng nói là cuốn người ta vào miệng, chỉ riêng việc đập vào người thôi, cũng tương đương với bị xe ô tô con tông mạnh một cái.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp đã phát động, trong đôi mắt lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt.

Cái lưỡi bắn đi với tốc độ cao, trong mắt Vương Diệp lại rõ mồn một.

Con cóc đồng bọn kia cách Hồ Bát Nhất gần nhất, cho nên mục tiêu công kích của nó tự nhiên chính là Hồ Bát Nhất.

Nhìn thấy cái lưỡi béo dài kia cuốn về phía mình, tốc độ quả thực nhanh như tia chớp, căn bản không thể nào tránh né, Hồ Bát Nhất nhịn không được nhắm hai mắt lại.

“Lão Hồ!” “Hồ Bát Nhất!” Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử tuy rằng sốt ruột, nhưng mắt thấy đã không kịp nữa rồi.

Bất quá thời khắc mấu chốt, một bóng đen lóe lên.

Chỉ thấy Vương Diệp trực tiếp vồ ngã Hồ Bát Nhất, chính mình thì lăn một đoạn dài trên mặt đất.

Lúc này mới khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cái lưỡi cóc ghẻ kia dường như bị một cỗ cự lực ảnh hưởng, một đầu đập vào cái cây bên cạnh, trực tiếp đập gãy một thân cây to bằng thùng nước.

Khiến mọi người không khỏi kinh hãi trong lòng.

Cái này mà đập vào người, xương cốt đều phải nát vụn!

Mà bị Tuyết Lỵ Dương bắn mấy phát đạn, con cóc khổng lồ vốn dĩ cũng lao về phía cô.

Bất quá có Vương Diệp chắn ở phía trước.

Cậu dùng báng súng gạt một cái, trực tiếp hất văng nó ra ngoài.

“Khá lắm!

Bốn lạng bạt ngàn cân?” Bàn Tử nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Thấy thế, mọi người cũng phảng phất nhìn thấy hy vọng.

Một tay cầm súng, nhìn con cóc khổng lồ trước mắt, trong mắt Vương Diệp không khỏi nổi lên một tia hưng phấn.

“Lão Hồ, con đó là con cái, giao cho anh.” “Con đực này, giao cho tôi.” Vương Diệp hét lớn với Hồ Bát Nhất.

“Được, không thành vấn đề.” “Hôm nay tôi phải cho vợ chồng nhà cóc này biết Hồ gia lợi hại thế nào.” Hồ Bát Nhất cũng hưng phấn không thôi, từ sau khi giải ngũ, đã lâu lắm rồi không muốn đánh nhau như thế này.

“Lên!” Hai người tương đương ăn ý đồng thời lao về phía con cóc khổng lồ.

“Vương Diệp, Lão Hồ, hai người cẩn thận!” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh trong mắt đầy lo lắng, theo bản năng hô lên một câu.

Vương Bàn Tử cũng lo lắng hô theo.

Bất quá Vương Bàn Tử súng pháp như thần, bản thân lại là người đảm nhận vũ lực của tổ ba người, gã chủ yếu phụ trách bảo vệ an toàn cho Dương tham mưu.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng không nhàn rỗi, nổ súng quấy nhiễu ở một bên.

Hai người giờ phút này đã đối đầu với con cóc khổng lồ.

Thân thủ của Hồ Bát Nhất cũng rất khá.

Tuy rằng sức mạnh tốc độ không địch lại con cóc, nhưng cầm súng Thompson thì hoàn toàn không ngán.

Cho nên lúc này cũng là đánh đến khó phân thắng bại!

Nhưng bên phía Vương Diệp, cậu dẫn con cóc đực vào trong đám sương mù ở một bên, mới thuận tiện cho cậu ra tay.

Vốn dĩ vừa rồi trong mắt mọi người Vương Diệp và con cóc cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng thực tế lại là thế trận nghiền ép.

Dù sao Phong Hậu Kỳ Môn, ở thế giới Đạo Mộ, tuyệt đối là năng lực “lỗi game”!

Con cóc há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, bổ nhào tới.

Thấy tránh không kịp, Vương Diệp trực tiếp đặt súng tiểu liên Thompson xuống đất.

Từ không gian hệ thống lấy ra Đại Việt Long Tước.

Trực tiếp dùng Đại Việt Long Tước chắn ngang trước người.

Cùng lúc đó, quát khẽ một tiếng: “Cấn Tự - Côn Luân!” Đại Việt Long Tước chắn ngang cái miệng khổng lồ của con cóc, theo sự tiếp xúc thân mật với nó, một cỗ cự lực trực tiếp truyền đến từ hổ khẩu, nhưng lại bị Vương Diệp dùng phương pháp tá lực trực tiếp dẫn xuống dưới đất.

Lại thêm Cấn Tự - Côn Luân, cho dù là cự lực như vậy, cũng không thể lay động thân thể Vương Diệp nửa phần!

Mặt đất nứt nẻ từng tấc, Vương Diệp lại không hề hấn gì!

Thao tác này trực tiếp khiến mọi người kinh rớt cả mắt.

Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khoảnh khắc chặn được con cóc khổng lồ, Vương Diệp xoay ngang lưỡi đao chém một cái, chặt đứt một đoạn lưỡi của nó.

Ngay sau đó lại lần nữa phát động công thế.

Chắp ngón tay thành kiếm, quát khẽ: “Khôn Tự - Thổ Hà Xa!” “Ly Tự - Xích Luyện!” Theo tiếng nói vừa dứt, từng cái gai đá từ mặt đất nhô lên.

Trực tiếp đan chéo vây khốn con cóc.

Ngay sau đó là một con hỏa xà đỏ rực từ lòng bàn tay Vương Diệp phun ra.

Trực tiếp oanh kích lên người con cóc khổng lồ.

Cùng với một tiếng nổ lớn, con cóc khổng lồ trực tiếp bị nổ bay mười mấy mét.

Khi khói bụi tản đi, một con cóc khổng lồ thoi thóp đập vào mắt mọi người.

Chỗ bị Xích Luyện bắn trúng cháy đen một mảng, chỗ nứt nẻ lộ ra máu thịt đỏ tươi, từng giọt máu tí tách rơi xuống đất.

Mọi người một trận trầm trồ khen ngợi.

“Ding, tiêu diệt cóc khổng lồ, nhận được kinh nghiệm trị +1000, năng lượng trị +5000.” Vương Diệp mỉm cười.

Kinh nghiệm trị của con cóc khổng lồ này nhiều hơn đám sâu bọ kia nhiều.

“Mẹ kiếp, biểu đệ, chiêu vừa rồi của cậu cũng ngầu quá, không ngờ súng phun lửa còn có thể dùng như vậy.” Vương Bàn Tử kích động chạy tới nói.

Vừa rồi sương mù quá dày, không ai nhìn thấy Vương Diệp phun lửa như thế nào, cho nên tưởng là tác dụng của súng phun lửa.

“Vương Diệp, cậu thật sự là sinh viên sao?” Tuyết Lỵ Dương nhìn Vương Diệp như nhìn “quái vật”.

Sinh viên đại học nhà ai mà hung mãnh thế?

Đơn đả độc đấu với cóc khổng lồ, thật sự lợi hại!

Không đợi Vương Diệp trả lời, bên phía Hồ Bát Nhất liền xuất hiện tình huống khẩn cấp.

Chương 38

Con cóc đực bị Vương Diệp hạ gục, con cái kia lại càng tỏ ra bạo táo.

Nhất thời, Hồ Bát Nhất vốn đang đấu với nó một cách thong dong cũng rơi vào thế hạ phong.

“Lão Hồ, cẩn thận!” Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử hét lớn.

Khi nhìn thấy Hồ Bát Nhất rơi vào hiểm cảnh, gã không nghĩ ngợi gì liền lao lên.

Chắn ở trước mặt hắn.

Phải nói rằng, Lão Hồ và Bàn Tử bình thường tuy rằng luôn đấu võ mồm, nhưng vào thời khắc mấu chốt, tuyệt đối hết lòng vì nhau.

Còn thân hơn cả anh em ruột.

“Đậu má, chết đi mày.” Hồ Bát Nhất hai mắt vằn đỏ tia máu, cũng đã giết đỏ cả mắt, một tay rút dao tán binh ra, dùng sức đâm xuống.

Vừa vặn cắm lên lưỡi con cóc.

Bị đau, con cóc cái đổi hướng, Hồ Bát Nhất cũng thoát khỏi hiểm cảnh.

Thấy không địch lại mọi người, con cóc cái cũng không ham chiến nữa.

Nó phát điên húc đổ một cái cây cao lớn, sau đó nhanh chóng nhảy về phía xa.

Tiện đà mang đi luôn cả con dao tán binh của Hồ Bát Nhất.

Chẳng qua, trước khi đi nó lại nhìn nhóm người Vương Diệp một cái đầy nhân tính hóa.

Oán hận?

Sát ý?

Mọi người sống lưng lạnh toát, đều có loại dự cảm không lành.

Bất quá, khóe miệng Vương Diệp lại nhếch lên một nụ cười đầy thú vị.

Xem ra con cóc này linh trí không thấp đâu.

Con cóc khổng lồ tuy đã rút lui, nhưng đáy lòng mọi người vẫn bao phủ một tầng u ám.

Dù sao, ánh mắt âm lãnh mà con cóc khổng lồ kia quay đầu nhìn mọi người trước khi đi, thực sự khiến người ta lạnh lòng.

"Các người nói xem, con cóc ghẻ này sẽ không dẫn theo đồng loại quay lại báo thù chứ?" Vương Bàn Tử lạnh lùng nói một câu.

Khiến mọi người lạnh cả sống lưng.

"Tên Bàn Tử chết tiệt này, cậu không thể nghĩ điểm gì tốt đẹp hơn à?" Hồ Bát Nhất nhịn không được mắng một câu.

Sau đó lại nói tiếp: "Cho dù quay lại, có tôi, Bàn Tử và Dương tham mưu ở đây, lại thêm Vương Diệp, chẳng lẽ còn không đối phó được?" "Thế nhỡ đâu một lần nó kéo đến mấy con to đùng như thế này thì sao, nhỡ đâu là..." Bàn Tử vừa nói được một nửa, đã bị Hồ Bát Nhất bịt chặt mồm.

"Mau ngậm miệng lại, tên Bàn Tử chết tiệt!!" "Ưm...

ưm ưm..." Bàn Tử bị Hồ Bát Nhất kéo ra.

"Dương tham mưu, Vương Diệp, hai người là đảm nhận phần trí tuệ của đội ngũ, sao con cóc ghẻ vừa rồi lại to đến thế?" Hồ Bát Nhất quay lại chủ đề chính, dò hỏi.

“Hẳn là thiên thạch ở cửa thung lũng mang theo tia vũ trụ đặc thù hoặc là bức xạ, làm cho sinh vật trong thung lũng xảy ra biến dị.” Cách giải thích của Vương Diệp khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

“Không sai, cách nói của Vương Diệp rất đúng.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Con thiềm thừ kia không biết có thù dai không, nếu mà thù dai như điêu hào thì phiền phức to.

Chỗ này khắp nơi đều là rừng rậm và sương mù, phòng không thắng phòng.” Hồ Bát Nhất lo lắng nhìn quanh bốn phía.

Vương Diệp lại mở miệng: “Không cần lo lắng, cho dù có thêm thiềm thừ tới, cũng không cần sợ, cùng lắm thì đánh chết toàn bộ.” Nghỉ ngơi vài phút sau, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã thu hồi súng tiểu liên Thompson.

Vừa đề phòng vừa tiếp tục đi về phía trước.

Vương Diệp đi cuối cùng, tâm niệm chuyển nhanh.

Nếu trong cánh rừng này có thiềm thừ biến dị, làm thế nào mới có thể dụ chúng ra đây?

Vừa rồi con cóc lớn kia chui ra để làm gì?

Săn mồi!

Con thiềm thừ khổng lồ coi nhóm người Vương Diệp là thức ăn dâng tận miệng.

Đương nhiên đổi là người khác thì nói không chừng đã thực sự thành thức ăn rồi.

Đã như vậy, Vương Diệp liền có cách.

Vương Diệp thả ra Quỷ Phong (ong ma) vẫn luôn để trong ống trúc.

Thiềm thừ biến dị tuy rằng sẽ không săn bắt con mồi nhỏ như vậy.

Nhưng khi mấy trăm con Quỷ Phong tụ lại thành một đoàn, trong màn sương mỏng, bất kể là thể tích hay động tĩnh, đều giống như một gã có thể hình lớn hơn.

Lại thêm Vương Diệp có thể thao túng đám Quỷ Phong này, để chúng xếp thành nhạn hình trận, làm cho giống chim chóc cũng không sai biệt lắm, vấn đề không lớn.

Sau khi Vương Diệp thả đàn Quỷ Phong ra ngoài, trong biển sương mù rất nhanh truyền đến tiếng ong vo ve.

Vương Diệp vừa đi về phía trước, vừa thao túng đàn ong lượn lờ xung quanh.

Mồi nhử to như vậy, không bao lâu sau liền có thu hoạch.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp rất nhanh phát giác có bóng đen lóe lên trong sương mỏng.

Loại âm thanh vật nặng nện xuống mặt đất kia cũng lần nữa truyền đến.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đều dừng lại.

Ba người đồng loạt bưng lên súng Thompson.

Vương Diệp thì cẩn thận thao túng đàn Quỷ Phong, không ngừng điều chỉnh góc độ.

Rất nhanh, bóng đen khổng lồ càng lúc càng gần.

“Bà nội nó, con cóc ghẻ lớn lại tới nữa rồi!” Vương Bàn Tử sắc mặt tối sầm.

Từ trong sương mù lao ra lại là một con thiềm thừ to lớn, so với con đầu tiên thì nhỏ hơn một chút, nhưng vẫn dài hơn hai mét, cao hơn một mét.

Đợi khi thiềm thừ tới gần, những người khác chĩa họng súng vào cái bóng đang nhảy nhót kia, còn chưa kịp nổ súng, một cái bóng đỏ đã từ trong miệng thiềm thừ bắn ra.

Vương Diệp sớm đã toàn thần chăm chú đề phòng.

Trong sương mỏng, kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh phát động, hai mắt lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Trong khoảnh khắc cái lưỡi đỏ tươi sắp sửa cuốn sạch đàn Quỷ Phong, Đại Việt Long Tước của Vương Diệp xuất ra.

Hàn quang lóe lên, lại một cục thịt to bằng miệng bát lăn xuống chân Vương Bàn Tử.

“Mẹ kiếp!

Lưỡi cóc bị đứt rồi?” Vương Diệp tay cầm Đại Việt Long Tước, tự tin tràn đầy.

Lưỡi của mấy con thiềm thừ khổng lồ biến dị này vốn dĩ đặc biệt kiên nhận, chẳng kém gì cao su thượng hạng.

Nhưng lưỡi có chắc chắn đến đâu, dưới Đại Việt Long Tước, cũng là một dao làm hai đoạn.

Trên đao còn được Vương Diệp chu đáo tẩm thêm Túy Long Tiên.

Con thiềm thừ lần này thể hình khá nhỏ, còn chưa kịp nhảy mấy cái thoát khỏi phạm vi tầm mắt của mọi người, đã duỗi hai chân, chết thẳng cẳng.

Trong đầu Vương Diệp, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lần nữa vang lên.

“Ding, tiêu diệt cóc khổng lồ, nhận được kinh nghiệm trị +1000, năng lượng trị +5000.” Nghe vậy, Vương Diệp lúc này hai mắt phát sáng, không ngừng nhìn tùng lâm xung quanh.

Trong mắt Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương là khu rừng Đằng vụ khủng bố vô cùng, quỷ dị âm sâm, nhưng trong mắt Vương Diệp, lại trở thành bãi săn thú.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, Vương Diệp lần nữa đi ở cuối cùng, vui vẻ thả đàn Quỷ Phong ra làm mồi nhử.

Mười mấy phút sau, lại một trận tiếng vật nặng rơi xuống đất truyền đến.

Vương Diệp nín thở ngưng thần, theo phương pháp trước đó lại đánh giết một con thiềm thừ khổng lồ.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, Vương Diệp tiếp tục săn giết.

Đợi giết đến con thiềm thừ biến dị khổng lồ thứ năm, Vương Bàn Tử có ý kiến.

“Tôi cảm thấy mấy con cóc ghẻ to xác này là cố ý đấy!” “Không cắn người thì làm người ta ghê tởm biết không?” “Chết thì chết đi, còn mỗi lần đều hất cái lưỡi bị đứt vào người ông đây!” “Mẹ kiếp, ông đây muốn đại sát tứ phương, các người đừng có cản tôi.” Vương Bàn Tử thật sự nổi giận.

Vương Diệp cười cười, thế thì tốt quá.

Đợi bọn Vương Bàn Tử đánh cho gần chết, Vương Diệp lại ra tay hôi của, cũng không phải là không được.

Sau đó đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Đàn Quỷ Phong của Vương Diệp vẫn thả ra làm mồi.

Lại đi khoảng chừng hơn mười phút, sương mù dày đặc phía trước hơi loãng đi một chút.

Chương 39

Trong nồng vụ và tùng lâm, xuất hiện một mảng đỏ rực.

Giống y hệt thứ nhìn thấy ở Đoạn Trùng Đạo trước đó.

Hồ Bát Nhất nhìn từ xa, lập tức kêu lên: “Mọi người nhìn xem, phía trước có cái hồ lô lớn!” Vương Diệp cũng nhìn theo hướng ngón tay Hồ Bát Nhất.

Quả nhiên thứ màu đỏ kia, cư nhiên là một cái hồ lô đỏ rực khổng lồ cao chừng ba bốn mét.

Có điều cũng không phải là thật, mà là dùng một loại đá màu đỏ nào đó điêu khắc thành.

Vương Diệp vừa nhìn liền biết nhóm người đã sắp đến đích rồi.

Cách tảng đá hình hồ lô đỏ lửa này không xa, chính là Sơn Thần Miếu.

Cửa vào mật đạo Trùng Cốc ngay trước mắt.

Cái hồ lô đỏ lửa kia, được điêu khắc từ đá, cao hơn một mét.

Thông thể trơn bóng, đỏ tươi như lửa.

Nếu nó được dựng ở đây từ hai ngàn năm trước, thì hai ngàn năm tuế nguyệt trôi qua, bãi bể cũng có thể biến thành nương dâu.

Vậy mà cái hồ lô đá này lại như vừa mới hoàn thành.

Bốn người thấy cái hồ lô này, trong lòng đều rùng mình.

Màu sắc của nó lại tươi đẹp như thế, việc này quả thực có chút kỳ quái.

Nhóm người đang nóng lòng muốn đến gần quan sát tảng đá hồ lô đỏ.

Ngay lúc này, dưới chân tất cả mọi người đều chao đảo.

Cảm giác mặt đất đều rung lên cao nửa thước.

Giống như động đất vậy.

Đồng thời một tiếng vang như sấm rền truyền đến.

Trong tai mấy người đều ong ong vang dội.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Tuyết Ly Dương đã quen với việc thiềm thừ biến dị khổng lồ xuất hiện.

Dù sao mỗi lần chui ra, cơ bản đều bị Vương Diệp chém giết.

Mấy con cóc lớn này da dày thịt béo, súng ống gây sát thương nhỏ, trên người còn có độc, năng lực nhảy nhót còn cực mạnh.

Nhưng những chỗ khủng bố này, ở trước mặt Vương Diệp đều không phát huy được.

Đại Việt Long Tước cộng thêm Long Tiên, cơ bản đều là một đao xong việc.

Điều này khiến những người khác cũng nảy sinh một loại ảo giác là thiềm thừ biến dị rất yếu.

Cú rung chuyển vừa rồi, lập tức nhắc nhở Hồ Bát Nhất, Tuyết Ly Dương, còn có Vương Bàn Tử đang phẫn nộ bất bình.

Những con cóc lớn kia, cũng không phải gà mờ gì.

Mà là một trong những tồn tại cường hãn nhất trong khu rừng mê vụ này.

Mỗi một con lôi ra ngoài đều là bá chủ hoành tảo một phương.

Nhất là khi mấy con cóc lớn này to đến một trình độ nhất định.

Trong sương mỏng, một cái bóng đen to lớn đen sì, giống như ngọn núi nhỏ, ẩn ước hiện ra.

Thiềm thừ biến dị xuất hiện trước đó so với con trước mắt này, cứ như trẻ con mẫu giáo so với Mike Tyson thời đỉnh cao vậy.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều biến đổi, giơ lên súng Thompson trong tay.

Đồng thời hai người còn nháy mắt ra hiệu với Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu không phải nói nếu lại có cóc ghẻ chui ra, người khác đều đừng động thủ, giao cho cậu sao?” “Cậu lên đi chứ.” Mặt Vương Bàn Tử đen như than: “Lão Hồ, các người không thể bỏ mặc tôi được.

Tôi đúng là có nói như vậy không sai, nhưng con này to quá.

Tuyệt đối là đồng bọn do con cóc cái chạy thoát lúc nãy dẫn tới.” “Vương Diệp cẩn thận, mục tiêu của Cáp Mô Vương là cậu.” Hồ Bát Nhất hét lớn.

Cùng lúc đó, tiếng súng “đo đo đo” vang lên.

Dứt lời, Cáp Mô Vương tựa như ngọn núi nhỏ với cái miệng đỏ lòm đã bổ nhào đến trước mặt Vương Diệp.

Khoảng cách đến mặt bất quá chỉ chừng nửa mét, khiến ba người Hồ Bát Nhất trong lòng thắt lại.

Bất quá, ba người đối với Vương Diệp cũng tương đối có lòng tin.

Quả nhiên, Vương Diệp cũng không làm mọi người thất vọng.

Chỉ thấy trong sương mù lượn lờ, hai tay cậu trong nháy mắt biến thành hắc lưu ly, phiếm ánh sáng u tối.

“Đoái Tự - Hắc Lưu Ly!” Theo một tiếng quát khẽ, cậu trực tiếp tóm lấy lưỡi của Cáp Mô Vương.

Mạnh mẽ vung một cái, trực tiếp quăng nó bay ra ngoài.

Độc tính trên lưỡi con cóc này vô cùng kịch liệt.

Đáng tiếc, Vương Diệp mang trong mình huyết mạch Long Vương, lại uống Tịnh Linh Châu, cộng thêm hai tay chuyển hóa thành hắc lưu ly.

Độc có ghê gớm đến đâu cũng vô dụng.

Ngoài ra, quăng nó bay ra ngoài, hoàn toàn chính là thao tác cơ bản.

Hiện tại Vương Diệp có cái sức mạnh này!

Ngay cả Đại Việt Long Tước giắt bên hông cũng không cần rút ra, hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ thể, Vương Diệp cũng có thể đấm con Cáp Mô Vương này dở sống dở chết!

“Tốn Tự - Phong Giám!” Thao túng luồng khí quanh thân, Vương Diệp trực tiếp phong tỏa động tác của Cáp Mô Vương.

Sau đó lóe lên một cái, liền xuất hiện ngay trước mặt nó.

Cảnh tượng xảy ra tiếp theo, trực tiếp dọa cho đám người khóe miệng co giật.

Chỉ thấy Vương Diệp hai tay tóm lấy lưỡi Cáp Mô Vương.

Sau đó là một cú xoay tròn ba trăm sáu mươi lăm độ tích lực, tiếp theo trái phải khai cung, bầm bầm nện thân mình Cáp Mô Vương xuống đất.

Trực tiếp đập cho mặt đất nứt toác từng tấc.

Rốt cuộc cũng thể hiện được niềm vui sướng khi Hulk bạo hành Loki rồi.

Loại cảm giác này, xác thực sướng tê người!

“Mẹ nó!

Biểu đệ, cậu là mãnh thú hình người à?” Vương Bàn Tử lầm bầm một câu.

“Bàn Tử, biểu đệ của cậu thật sự không đơn giản, tuyệt đối là người luyện võ, hơn nữa còn là loại rất lợi hại.” Hồ Bát Nhất khen không dứt miệng.

“Thân thủ này của Vương Diệp, phỏng chừng cũng ngang ngửa với ông nội tôi.” Tuyết Lỵ Dương càng khiếp sợ nói.

“Cái gì!?” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh thốt lên.

Ông nội của Tuyết Lỵ Dương là ai?

Chá Cô Tiếu đại danh đỉnh đỉnh đấy!

Người đàn ông một mình dám xông vào hung mộ!

Mà hiện tại, Tuyết Lỵ Dương cư nhiên nói thân thủ Vương Diệp có thể so với Chá Cô Tiếu.

Đây là đánh giá cao đến mức nào chứ!

“Lão Hồ, các anh đi trước đi, tôi sẽ đến chỗ các anh ngay.” Lúc này, Vương Diệp hét lên với ba người.

Chủ yếu là bọn Hồ Bát Nhất ở đây, thực sự không tiện mở ra Phong Hậu Kỳ Môn.

“Được!” “Vương Diệp cậu cẩn thận một chút!” “Nếu không được, chúng tôi sẽ lập tức xông ra.” Hồ Bát Nhất cũng biết người đông không tiện tác chiến, thế là dẫn theo Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng chạy về phía trước.

Đợi khi ba người chạy được một khoảng cách nhất định.

Vương Diệp mỉm cười.

Cáp Mô Vương, đến lúc phải lên đường rồi.

Hiện tại, cậu muốn buông tay chân ra làm một trận.

“Khôn Tự - Thổ Hà Xa!” Địa long cuộn trào, phá đất mà lên, trực tiếp lao về phía Cáp Mô Vương.

Cáp Mô Vương vốn còn khí thế hung hăng, bị Thổ Hà Xa trực tiếp húc bay, nửa thân mình đều bị đập xuống lòng đất.

Đau đớn phát ra từng trận tiếng kêu rên.

Phải nói rằng, Thổ Hà Xa khi hỏa lực toàn khai đúng là bá đạo.

Chương 40

Nói là Lamborghini phiên bản Khôn Tự cũng không quá chút nào, tính năng hoàn toàn bất đồng a ~ Một chiêu miểu sát!

Vô địch!

Ngay sau đó, Vương Diệp tiến lên dùng Đại Việt Long Tước bổ thêm một đao.

Cáp Mô Vương cứ thế uất ức mà chết.

Trong đầu Vương Diệp cũng truyền đến một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Ding, tiêu diệt Cáp Mô Vương khổng lồ, nhận được kinh nghiệm trị +10000, năng lượng trị +50000.” “Ký chủ tiêu diệt Cáp Mô Vương khổng lồ, nhận được vật phẩm đặc thù: Biến dị thiềm độc 10 thăng.” “Ký chủ tiêu diệt Cáp Mô Vương khổng lồ, nhận được vật phẩm đặc thù: Kim Thiềm Tinh Phách.” Thơm thật!

Gấp mười lần giá trị kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Nếu đến thêm mấy con nữa, là có thể thăng cấp.

Bất quá, Vương Diệp cũng biết điều này là không thể nào.

Một núi không thể chứa hai hổ.

Sao có thể có hai con Cáp Mô Vương được chứ.

Hệ thống còn cho Biến dị thiềm độc, giống như Long Tiên đều là độc vật cực hạn.

Tuy rằng cậu có rồi, nhưng ai lại chê nhiều đồ tốt chứ.

Còn có, cái gì mà Kim Thiềm Tinh Phách kia.

Hệ thống thuyết minh ngoại trừ nói thứ này là dược liệu đặc thù để luyện hóa trang bị ra, thì không có bất kỳ nhắc nhở nào khác.

Vương Diệp cũng chỉ đành ném thứ giống con cóc nhỏ màu xanh lục này vào trong không gian hệ thống.

May mà đồ vật không lớn, còn chưa bằng bàn tay, không chiếm không gian.

“Vương Diệp, mau lại đây!” Lúc này, mấy người Hồ Bát Nhất vội vàng hô to.

“Tới đây!” Thu hồi tâm thần, Vương Diệp sải bước đi về phía trước.

Vương Diệp hội họp lại cùng nhóm Hồ Bát Nhất.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng có thể quan sát kỹ chiếc hồ lô đá này ở cự ly gần.

Hóa ra nó được làm từ địa vân thạch màu đỏ.

Địa vân thạch vốn dĩ sinh ra đã có màu đỏ rực như lửa.

Thuốc nhuộm màu đỏ thời xưa nhất chính là được chế tạo từ bột địa vân thạch trộn vào.

Hồ Bát Nhất nhìn chiếc hồ lô đá đỏ, không khỏi tò mò hỏi: "Tại sao không phải là tượng điêu khắc thiềm thừ, mà lại là một cái hồ lô?

Nếu muốn giải phóng hoàn toàn thế phong thủy 'thủy long mạch', lẽ ra ở đây nên xây tế đàn hoặc kiến trúc kiểu từ đường mới đúng đạo lý." Do vị trí nằm ở rìa thung lũng, trên vách núi lởm chởm dựng đứng rủ xuống vô số dây leo đằng la, chỉ cách ba bước chân là tầm nhìn đã bị che khuất hoàn toàn.

Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, đi trước vài bước.

Hắn dùng xẻng công binh gạt đám dây leo cản đường, phát hiện ra thứ gì đó dưới vách núi, bèn quay đầu gọi lớn: "Lão Hồ, biểu đệ, Tuyết Lỵ Dương, các người mau qua đây mà xem, chỗ này có con cóc thật này." Ba người nghe tiếng bước tới.

Chỉ thấy dưới lớp dây leo thực vật dày đặc, đối diện với hồ lô đá đỏ là một ngôi miếu thờ Sơn Thần.

Ngôi miếu dựa lưng vào núi.

Tuy tôi không nhìn rõ địa hình nơi này, nhưng nó hẳn được xây trên trục trung tâm của ngọn núi phía sau, sử dụng kết cấu "tiết sơn thức đại mộc giá".

Kiến trúc chia làm hai gian tiền, hậu.

Mặt tiền của thần điện phía trước bị dây leo quấn quanh vô số lớp, ngói gỗ đã sụp đổ một phần.

Ngói lục trên đỉnh và rường cột chạm trổ tuy đều đã hư hại, nhưng do nơi này là huyệt nhãn của thủy long mạch, khá kín gió tụ khí, nên vẫn giữ được khung giá đại thể.

Mấy tầng "đoạn trùng đạo" trên vách núi đều do thủy thổ biến đổi mà mất đi tác dụng.

Cho nên gỗ lạt của thần điện dù mục nát không chịu nổi, bị lượng lớn thực vật chèn ép nhưng vẫn chưa đổ sập, cũng có thể coi là kỳ tích.

Ngôi kiến trúc cổ kính thờ phụng Sơn Thần cứ thế tĩnh lặng nằm trong góc thung lũng vắng vẻ dấu chân người, an nhiên vượt qua vô cùng tuế nguyệt.

Điều này đều phải nhờ vào loại gỗ đặc thù và công nghệ cấu trúc, cũng như môi trường ít mưa đặc biệt trong thung lũng.

Chỉ là không biết chiếc hồ lô đá đỏ đặt trước cửa thần điện dùng để làm gì, có khả năng liên quan đến hình thái của vị Sơn Thần này.

Người xưa cho rằng ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều có thần linh cai quản.

Mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông cũng đều như vậy.

Nhưng căn cứ vào phong tục tập quán, hoàn cảnh địa lý và bối cảnh văn hóa khác nhau, diện mạo của thần thị cũng không hoàn toàn giống nhau.

Nhóm Vương Diệp nhìn lên, thấy thần điện tuy bị tầng tầng lớp lớp dây leo che phủ, nhưng tạm thời không có nguy cơ sụp đổ.

Quanh đây có không ít chim chóc làm tổ trên lầu điện, chứng tỏ chất lượng không khí ở đây không có vấn đề, không cần lo lắng về chướng khí độc hại.

Thế là mọi người tháo mặt nạ phòng độc, gạt dây leo trước cửa, cánh cửa lớn đã hư hỏng vừa đẩy liền đổ.

Mọi người bước vào, chỉ thấy bên trong chính điện cũng đã mọc đầy các loại thực vật.

Quy mô thần điện này không lớn, tượng đất trên thần đàn đã đổ, là một tôn thần mặt đen.

Diện vô biểu tình, đôi mắt khép hờ.

Trên thân cũng là áo bào đen nặn bằng đất.

Tuy bị dây leo đẩy ngã từ trên bệ thần xuống góc tường, nhưng vẫn mang lại cho người ta cảm giác âm lãnh uy nghiêm.

Bên cạnh tượng Sơn Thần bằng đất, có hai tượng Sơn Quỷ nặn đất đứng hầu.

Cả hai đều mặt xanh nanh vàng, trông như Dạ Xoa.

Bên trái bưng một cái hồ lô đỏ rực, bên phải hai tay bưng một con thiềm thừ. "Phải rồi, thì ra thiềm thừ và hồ lô đều là đồ vật của Sơn Thần gia, chỉ không biết Sơn Thần lão gia cần hai món này để làm chuyện gì." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ đầu, kinh ngạc nói. "Chắc là dùng hồ lô đựng rượu, lúc uống rượu thì ăn thịt cóc làm mồi nhắm.

Thằng cháu Đại Kim Nha chẳng phải cũng khoái khẩu vị này sao, có điều hắn ăn đùi ếch." Vương Bàn Tử tùy miệng đáp. "Sớm biết thế đã mang con ếch lớn ban nãy về cho Kim gia nếm thử cho tươi." Hồ Bát Nhất hơi nheo mắt, bồi thêm một câu. "Hắc hắc, Lão Hồ anh cũng thâm thật đấy." Vương Bàn Tử nháy mắt cười nói. "Hai người các anh a, nếu để Kim gia biết hai người muốn cho ông ấy ăn cóc biến dị, chỉ sợ có thành quỷ cũng không tha cho các anh đâu." Tuyết Lỵ Dương cũng góp chuyện.

Trận chiến vừa rồi quá căng thẳng kịch tính, bây giờ cũng nên thả lỏng một chút.

Bên kia, Vương Diệp không đáp lời, mà đưa tay sờ lên con thiềm thừ nhỏ một cái.

Không phản ứng.

Xem ra thiềm thừ không có gì đặc biệt, cũng không phải loại đồ cổ có Quốc Vận trị.

Có chút thất vọng, Vương Diệp lại thuận tay sờ lên chiếc hồ lô nhỏ màu đỏ. "Túc chủ tiếp xúc hồ lô chu sa thời Hán, hấp thụ Quốc Vận trị 30 điểm." Vương Diệp nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống thì ngẩn cả người.

Sờ soạng một vòng trong miếu Sơn Thần, tổng cộng mới kiếm được chưa đến mười điểm khí vận trị.

Cái hồ lô nhỏ này lại có tới ba mươi điểm?

Món đồ chơi này nhìn qua cơ bản không có công phu chế tác gì, chỉ là một cái hồ lô chu sa rất trơn bóng.

Tuy nhiên hệ thống sẽ không lừa người.

Vương Diệp vẫn thuận tay cầm chiếc hồ lô chu sa xuống.

Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy, không cho là đúng mà bĩu môi: "Biểu đệ, mắt nhìn của cậu không được a, hồ lô này nhìn một cái là biết đồ trang trí làm tùy tiện, đem ra Phan Gia Viên có khi còn thua xa mấy món hàng nhái." "Sau này học hỏi anh đây này, đây mới là đại bảo bối." Vương Bàn Tử vừa nói vừa lôi từ trong ba lô ra chiếc mặt nạ hoàng kim của Đại Tế Tư, khoe khoang vài cái.

Vương Diệp nói: "Không có gì, em thích thôi." So với mặt nạ vàng, ngoại hình và giá cả của hồ lô chu sa quả thực không bì được.

Nhưng Vương Diệp đâu có quan tâm giá cả.

Bởi vì hồ lô này tuyệt đối là cực phẩm trừ tà.

Ở nơi âm khí âm u, tràn ngập quỷ quyệt như Trùng Cốc, hồ lô chu sa tuyệt đối có thể phát huy tác dụng lớn. "Được thôi, tùy cậu." Vương Bàn Tử chu mỏ, không nói thêm gì.

Ngay lúc hắn định cất mặt nạ vàng đi, một giọng nói nghiêm khắc vang lên: "Bàn Tử, anh lại 'tiện tay' lấy đồ rồi?" Thịt mỡ trên mặt Bàn Tử dường như co rút lại trong nháy mắt, nặn ra một nụ cười khó coi, nói: "Dương tham mưu, tôi đây không phải ngứa tay đâu, tôi thật tâm không muốn lấy mà." "Tôi thấy anh chính là cố ý." Tuyết Lỵ Dương lườm Vương Bàn Tử một cái, cũng không nói gì thêm, dù sao chính mình cũng quen rồi.

Bàn Tử mà xuống mộ không thuận tay cuỗm vài món bảo bối, cô có khi còn nghi ngờ Bàn Tử này có phải bị người ta đánh tráo rồi hay không. "Mọi người mau lại đây, đây chính là Cửu Khúc Hồi Hoàn

Triêu Sơn Ngạn mà tôi nói với mọi người." Giọng Hồ Bát Nhất vang lên đúng lúc.

Vương Diệp cất kỹ hồ lô chu sa, đi theo Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử vào hậu điện.

Gian hậu điện này đã được xây dựng bên trong ngọn núi phía tả ngạn "Trùng Cốc", chật hẹp hơn tiền điện.

Chương 41

Ở giữa là tấm "Thúy Thạch Bình" (bình phong đá xanh), bên trên có hình vẽ Sơn Thần, thân hình tương tự tượng đất ở chính điện.

Chỉ có điều tương đối mờ nhạt, nhìn không rõ tướng mạo.

Hai bên không có sơn quỷ làm nền.

Khối bình phong đá này dường như không phải do nhân công khắc vẽ, mà là văn lý thiên nhiên sinh thành.

Bước qua "Thúy Thạch Bình", tại tận cùng thần điện là chín tượng thiềm thừ đá khổng lồ xếp thành hàng ngang.

Hồ Bát Nhất vừa nhìn liền thấy mắt sáng lên, quả nhiên ứng với số "Cửu Khúc Hồi Hoàn".

Loại cơ quan này trong mắt người hiểu "Dịch Long Kinh" thì vô cùng rõ ràng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu những tượng đá thiềm thừ này.

Vương Diệp nhìn qua, như có điều suy nghĩ nói: "Miệng của mấy tượng cóc đá này có con mở có con ngậm, hướng đầu cũng không giống nhau, kể ra cũng lạ thật." Nói xong, hắn làm bộ lơ đãng, đưa tay vặn thử đầu một con thiềm thừ.

Một tiếng ma sát nhẹ vang lên.

Đầu tượng thiềm thừ xoay chuyển theo.

Thấy động tác của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất chợt sáng mắt, đại ngộ nói: "Đúng rồi!

Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, hướng đầu và lưỡi của đám thiềm thừ đá này chắc chắn là có quy luật.

Chỉ cần tìm ra, điều chỉnh về hướng cố định, chắc chắn có thể mở ra lối vào mật đạo!" Vương Diệp thu hồi tay đặt trên đầu cóc, mình đã nhắc nhở Hồ Bát Nhất rồi.

Tuy cuối cùng Hồ Bát Nhất cũng sẽ phát hiện ra sự huyền diệu này, nhưng có thể nhanh hơn chút nào hay chút ấy, phải không?

Đương nhiên, quan trọng nhất là người có thể giải mã Cửu Khúc Hồi Hoàn, đồng thời tinh thông Dịch Long Kinh, hiểu rõ về âm dương số thuật chính là Hồ Bát Nhất.

Kiến thức về phương diện này của Vương Diệp còn chưa nhiều.

Vương Diệp hiện tại có cảm giác như đang sở hữu bom hạt nhân nhưng lại không có địch nhân để sử dụng.

Trong nguyên tác, Hoắc thị bất tử trùng và Đằng nhân đều là những tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng không biết bản thân mang trong mình Phong Hậu Kỳ Môn, liệu có thể "bạo hành" con quái vật này hay không.

Thật sự quá mong chờ.

Điều mong chờ nhất là, nếu Long Vương huyết mạch cắn nuốt Hoắc thị bất tử trùng, liệu có thể đạt được kỹ năng nghịch thiên gì?

Nghĩ thôi đã thấy kích động!

Lúc này, Hồ Bát Nhất đang cau mày, bắt đầu ngồi xổm trước mặt tượng thiềm thừ đá để nghiên cứu.

Sau một hồi viết viết vẽ vẽ trên mặt đất, hắn mới bắt đầu động thủ, vặn chuyển những tượng đá này.

Mất nửa ngày, Hồ Bát Nhất phối hợp với Vương Bàn Tử, cuối cùng cũng điều chỉnh xong tất cả tượng đá, lúc này mới hô một tiếng

"Xong rồi".

Đáng tiếc là, sau khi Hồ Bát Nhất hô xong, qua vài phút, trong miếu Sơn Thần vẫn chẳng có phản ứng gì.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều dùng ánh mắt mang theo chút nghi hoặc nhìn Hồ Bát Nhất.

Điều này làm Lão Hồ cũng mất tự tin hẳn. "Chẳng lẽ tôi xếp sai?

Không lý nào, để tôi xem lại." Hồ Bát Nhất nói rồi định đưa tay ra vặn lại.

Vương Diệp thấy thế vội ngăn cản: "Khoan hẵng động, hoặc giả lối vào đường hầm không nằm trong miếu Sơn Thần, mà là có ám đạo thì sao?" "Đúng ha, một lời thức tỉnh người trong mộng!" Hồ Bát Nhất vỗ mạnh vào đùi.

Sau đó, Hồ Bát Nhất dẫn mọi người vội vàng quay đầu ra bên ngoài tìm kiếm.

Cuối cùng tìm thấy ở ngoài điện Sơn Thần.

Chỉ thấy chiếc hồ lô trước điện không biết từ lúc nào đã nứt làm đôi, bên dưới lộ ra một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này được tu sửa thành hình cái miệng thiềm thừ.

Vừa bẹt vừa thấp, cũng được làm bằng địa vân thạch đỏ rực.

Bên trên khắc một số hoa văn giản lược, phân biệt trái phải có hai vòng đồng lớn, có thể kéo lên trên.

Thì ra cơ quan này thiết kế tinh kỳ, dù có người biết chín con thiềm thừ kia là cơ quan mở cửa đá, nhưng chỉ cần không hiểu pháp phá giải, thì dù dùng lượng lớn thuốc nổ san bằng nơi này cũng không tìm thấy lối vào thiết lập ở bên ngoài. "Cánh cửa đá này sao tu sửa cổ quái thế, trông như miệng cóc, không biết bên trong có danh đường gì, liệu trong đó thực sự có địa đạo thông tới chủ mộ không?" Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc hỏi. "Trên Trấn Lăng Phổ đánh dấu không sai, đây hẳn là một đường hầm ngầm.

Hơn nữa nhất định có thể thông tới vị trí huyệt nhãn gần Thủy Long Vựng nhất, muốn đến Minh Lâu tế tự dường như chỉ có đi qua đường này mới tới được, còn về việc tại sao dùng thiềm thừ làm ký hiệu thì tôi cũng đoán không ra." Hồ Bát Nhất lắc đầu, cũng không rõ tác dụng. "Lão Hồ, anh đừng suốt ngày đoán già đoán non nữa, đáp án ngay trước mắt chúng ta, vào xem là biết ngay!" Vương Bàn Tử lại bắt đầu bô bô.

Ba người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương rất bất lực, sao Bàn Tử suy nghĩ vấn đề lúc nào cũng đơn giản thế nhỉ?

Chuyện này cũng giống như lăng Tần Thủy Hoàng đã được phát hiện, ai chẳng biết vào trong đó là có thể thu hoạch được chân tướng lịch sử.

Nhưng mà, chưa nói đến việc không vào được mộ, mà dù có vào được thì cũng tuyệt đối nguy hiểm trùng trùng!

Vương Diệp lại một tay ngăn Vương Bàn Tử lại: "Biểu ca, đừng vội, cửa đá vừa mới mở, không khí bên trong không biết đã bao lâu chưa thông gió, cứ để tản bớt mùi đã." Hồ Bát Nhất cũng nói không sai.

Đặc biệt là loại đường hầm ngầm không biết bao nhiêu năm lịch sử này, càng không thể tùy tiện vào.

Biện pháp tốt nhất là thả một vật sống vào, ví dụ như con ngỗng lớn mang theo lúc đi Long Lĩnh Mê Quật trước kia.

Nhắc đến ngỗng trắng lớn, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra: "Tiếc thật, chuyến này chúng ta chả mang theo con gì cả." Lúc này Vương Diệp chìa tay ra.

Vương Bàn Tử ghé lại nhìn, chỉ thấy trên đầu ngón tay Vương Diệp có mấy con ong đang bay lên bay xuống, nhưng dù thế nào cũng không bay ra khỏi lòng bàn tay Vương Diệp. "Ngọa tào, đây không phải Quỷ Phong (ong ma) chúng ta gặp lúc vào Già Long Sơn sao?

Sao lại thế này?" Vương Bàn Tử trố mắt kinh ngạc hỏi. "Học nông nghiệp mà, ít nhiều cũng biết chút đỉnh." Vương Diệp cười hì hì nói. "Không ngờ đại học nông nghiệp của các cậu còn dạy mấy thứ này, tôi con mẹ nó phục luôn." Hồ Bát Nhất chắp tay cảm thán.

Nếu là trước đây, Hồ Bát Nhất có thể sẽ nghi hoặc sao Vương Diệp điều khiển được Quỷ Phong.

Nhưng hiện tại trải qua một loạt mạo hiểm, Vương Diệp có biết cái gì hắn cũng tin. "Vương Diệp biểu đệ, lần này lại là 'biết một chút chút'?" Tuyết Lỵ Dương trêu chọc.

Vương Diệp gật đầu, vẻ mặt thành khẩn: "Xác thực là thế." Mọi người: "..." Thấy Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều không hỏi thêm, Vương Bàn Tử đành nuốt cả bụng nghi vấn vào trong. "Biểu đệ, chúng ta hình như mới mấy năm không gặp, sao cảm giác cậu thay đổi lớn thế nhỉ." Vương Diệp lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành: "Con trai mười tám sự thay đổi (Nam đại thập bát biến), rất bình thường!" Nói xong, Vương Diệp chỉ tay vào lối đi tối om bên trong cửa đá.

Mấy con Quỷ Phong như nhận được mệnh lệnh, bay thẳng vào trong đường hầm.

Vài phút sau, mấy con Quỷ Phong lại bay trở về.

Vương Diệp gật đầu: "Không khí bên trong không có vấn đề gì, có thể vào." "Được, tôi đi trước." Sau đó, Hồ Bát Nhất đi đầu, đồng thời dùng súng tín hiệu bắn một phát đạn chiếu sáng vào sâu bên trong.

Đạn chiếu sáng xé toạc màn đêm dưới lòng đất, ánh sáng trắng bệch chiếu rọi nơi sâu trong hang động.

Mọi người nhìn thấy bên trong có vô số xương trắng khổng lồ và ngà voi, là một rãnh tuẫn táng quy mô to lớn. "Vào đi." Hồ Bát Nhất hơi khom lưng, cẩn thận từng li từng tí tiến lên.

Tuyết Lỵ Dương là người thứ hai đi vào.

Bàn Tử nói muốn ở lại sau tiếp ứng, nên để Vương Diệp vào hang trước.

Ngay khi Vương Diệp chuẩn bị bước vào hang động, hắn cảm giác sau lưng dường như có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Thế nhưng, khi hắn quay đầu lại nhìn, đồng thời dùng cả Hỏa Nhãn Kim Tinh, lại chẳng phát hiện được gì. "Biểu đệ, cậu nhìn gì thế, có người đẹp à?" Vương Bàn Tử cười hỏi. "Không có gì." Vương Diệp lắc đầu, quay đi.

Có lẽ chỉ là ảo giác của mình thôi.

Cuối cùng, đến lượt Bàn Tử đi vào. "Biểu đệ vừa rồi ngoái lại nhìn, có phải có hàm ý đặc biệt gì không?" Vương Bàn Tử sờ cằm, tư lự.

Sau đó, hắn cũng quay đầu lại nhìn, chợt sờ đầu, có chút ngây ngô nói: "Ủa?

Sao cảm giác tượng Sơn Thần lùn đi một chút, hướng cũng không đúng.

Mình hoa mắt à?" Bàn Tử còn định đi qua xem thử, nhưng bị Hồ Bát Nhất phía trước thúc giục, đành phải thôi.

Quay lại miếu Sơn Thần, chỉ thấy đầu gối phải của tượng Sơn Thần hơi cong lại, tạo thành tư thế quỳ bái, đôi mắt rõ ràng làm bằng đá lại lóe lên một tia sáng quỷ dị, ngưng vọng vào hang động tối đen như mực.

Vương Bàn Tử cũng đi vào hang động, hội họp cùng ba người Hồ Bát Nhất, đáng tiếc xung quanh tối om, chẳng nhìn rõ gì.

Chương 42

"Lão Hồ, làm thêm quả đạn chiếu sáng xem nào." "Được!" Sau một tiếng đáp, Hồ Bát Nhất bắn đạn chiếu sáng.

Đường hầm bị quỹ đạo đạn chiếu sáng vạch qua, có thể nhìn thấy ở hai đầu trái phải, tại vị trí bất đối xứng, mỗi bên có một cửa động.

Nơi sâu nhất nhìn không rõ lắm.

Hai bên đường chính chất đầy xương trắng sâm sâm.

Do khoảng cách khá xa, chỉ có thể phân biệt được có lượng lớn ngà voi trắng khổng lồ hình nón, dường như còn có xương cốt của các loài động vật khác.

Đạn chiếu sáng bắn đến tận cùng, còn có thể thấy bên đó có ánh nước lấp loáng.

Từ vị trí mà phán đoán, hẳn là hệ thống nước ngầm "Xà Hà".

Tuy không ngờ ngay lối vào rãnh đạo dưới chân lại là một hố tuẫn táng xương trắng nhiều như vậy, nhưng nhìn từ quy mô bên dưới, đã có hệ thống nước chảy xuống song song với thung lũng sâu, vậy thì đường hầm này tuyệt đối có thể thông tới chủ lăng khu của "Hiến Vương Mộ".

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thương nghị một chút.

Tuy đường hầm này mười phần thì đến tám chín phần là có cơ quan lợi hại, nhưng so với sương độc chướng khí vô biên vô tận bên ngoài, mạo hiểm đi từ đường hầm dưới đất vào "Hiến Vương Mộ" vẫn khả thi hơn.

Dù sao thân thủ bốn người này đều không tệ, cũng không giống lần trước đi sa mạc Tinh Tuyệt Cổ Thành phải mang theo một đám trí thức, làm việc gì cũng bó tay bó chân rất phiền toái.

Công việc đổ đấu (trộm mộ) thì tổ đội ba bốn người là thích hợp nhất.

Dựa vào sự hỗ trợ hỏa lực mạnh mẽ của "Máy đánh chữ Chicago", "Bình xịt lửa", cộng thêm công cụ truyền thống của "Mô Kim Hiệu Úy", và còn có cao thủ như Vương Diệp trợ giúp, Hồ Bát Nhất cảm thấy nhóm mình bất kể gặp phải quỷ quái dị vật gì cũng đủ sức ứng phó. "Bàn Tử, cậu cầm súng phun lửa." "Còn nữa, cậu nhìn cuối đường đạn chiếu sáng hình như chiếu thấy ánh nước, lát nữa e là phải xuống nước, chúng ta phải thay đồ lặn trước đã." Hồ Bát Nhất nói với Vương Bàn Tử.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu, tán đồng cách nói của Hồ Bát Nhất.

Sau đó, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương rất thuận lợi mặc xong đồ lặn, duy chỉ có Bàn Tử lề mề chậm chạp. "Bàn Tử, bình thường bảo cậu giảm béo cậu không giảm, giờ thì hay rồi, thời khắc mấu chốt toàn kéo chân sau!

Mau lên, lanh lẹ chút đi." Hồ Bát Nhất cười thúc giục. "Lão Hồ, anh đúng là đứng nói chuyện không đau lưng, nói thì nhẹ nhàng, sao anh không giảm béo cho tôi xem." Vương Bàn Tử oán trách.

Thế là hắn đành phải hít sâu hóp bụng, cưỡng ép chui vào bộ đồ lặn, mặc xong lại liên tục kêu ca: "Mẹ nó giày nhỏ đũng quần ngắn, ai khó chịu người nấy tự biết." Xẻng công binh, cuốc leo núi, các loại dây thừng, cùng thực phẩm, nước uống là những vật nặng, còn có vũ khí đạn dược, lôi quản và mười sáu thỏi thuốc nổ, bình nhiên liệu có thể phun lửa...

Những thứ này đều tập trung trong một cái túi chống nước lớn.

Bốn phía buộc túi khí bơm hơi, như vậy có thể tùy thời nhờ sức nổi của nước để thả nổi trang bị trên mặt nước.

Mà khi mọi người bơi trong nước cũng có thể kéo theo nó cho đỡ tốn sức.

Những đồ vật dư thừa đều đóng gói lại, để trong đại điện miếu Sơn Thần.

Bàn Tử còn chủ động xin đi cất.

Thật ra mục đích chính của hắn là quan sát sự dị thường của tượng Sơn Thần, nhưng sau khi quay lại thì thấy mọi thứ đều giống hệt ban đầu.

Cuối cùng, lúc Bàn Tử trở lại chỉ lầm bầm vài câu: "Chẳng lẽ Bàn gia hoa mắt?

Không thể nào a!?" Đợi đến khi mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, đã là lúc mặt trời lặn về tây, chim mỏi về tổ.

Mượn ánh chiều tà hoàng hôn, bốn người tiến vào đường hầm.

Đi vào đường hầm ngầm, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vẫn vô cùng cẩn thận.

Vương Bàn Tử và Vương Diệp thì lại không sợ lắm.

Một người trong lòng toàn là suy nghĩ làm sao trộm được minh khí rồi phát tài lớn, sao có thể sợ chứ?

Một người võ nghệ cao cường, mang trong mình Phong Hậu Kỳ Môn, sợ là không thể nào.

Tục ngữ nói: Nghệ cao nhân đảm đại (Tài cao người gan lớn).

Ánh mắt hai người đều rơi vào hố tuẫn táng hai bên.

Vương Bàn Tử nhìn ngà voi trắng lóa.

Vương Diệp lại nhìn khí tức âm tà trong hố tuẫn táng.

Vừa vào lối đi, Vương Diệp liền cảm giác có chút không ổn.

Đặc biệt là sau khi có được kỹ năng "Hỏa Nhãn Kim Tinh Phá Vọng", Vương Diệp đã có thể nhìn thấy phi thường rõ ràng những thứ như tà linh nơi âm ám.

Bên trong những hố tuẫn táng này có vấn đề.

Dường như có thứ gì đó đang chạy loạn bên trong.

Thứ đó không lớn, nhưng tà khí lại rất nặng.

Vương Diệp lấy chiếc hồ lô chu sa lấy được từ miếu Sơn Thần ra, nhét vào túi mình.

Món này trừ tà.

Đồng thời, súng lục cũng để ở nơi thuận tay nhất, Đại Việt Long Tước đao cũng thời khắc chuẩn bị chiến đấu.

Đối phó tà linh yêu sùng, súng ống không dùng tốt bằng hồ lô chu sa và Đại Việt Long Tước đao.

Vốn dĩ bộ ba thiết tam giác đi qua đoạn đường hầm này đâu có gặp chuyện tà tính gì.

Xem ra vì mình xuyên việt đến, độ khó của Hiến Vương Mộ đã tăng lên rồi.

Vương Diệp cau mày.

Càng đi về phía trước, sự chấn hám của hố tuẫn táng hai bên lối đi mang lại cho mỗi người càng lớn.

Những cái ngà voi kia không đơn thuần là ngà voi, mà là xương cốt hoàn chỉnh của cả con voi cùng nằm trong hố tuẫn táng.

Dù cho voi được chôn một nửa dưới đất, nửa còn lại vẫn cao hơn một người.

Xương trắng khổng lồ mang lại cảm giác áp bách cực lớn.

Mọi người lại một lần nữa lĩnh giáo quy mô to lớn và đồ bồi táng xa hoa của "Hiến Vương Mộ".

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên nói với ba người Vương Diệp, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương bằng giọng có chút bi phẫn: "Cổ Điền chỉ là vương mộ của một tiểu quốc Nam Cương mà đã phô trương thế này.

Vì một người mà hàng chục vạn bá tánh chịu cảnh treo ngược (khổ sở).

Dùng mồ hôi nước mắt của dân lành xây dựng mộ táng quy mô lớn thế này, đến cùng thì cái chuyện sau khi chết thăng thiên thành tiên, giữ được giang sơn vạn năm cũng chỉ là giấc mộng hoàng lương.

Những thứ này cũng lưu lại trong rừng sâu, cùng nhật nguyệt mục nát.

Bây giờ nhìn xem hoang đường biết bao, giống như loại dùng mỡ dân cao dân xây cổ mộ này, có bao nhiêu thì nên trộm sạch bấy nhiêu." "Tôi cũng không ngờ Hiến Vương Mộ chỉ riêng hố tuẫn táng đã lớn thế này." Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thán.

Dù cô xuất thân hào môn, cũng không kìm được kinh thán trước sự xa hoa của Hiến Vương Mộ.

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Lỵ Dương đã đi đầu đến chỗ giao nhau của rãnh đạo, chỉ nghe cô ngạc nhiên hỏi: "Mấy cái này dùng để làm gì?" Ba người Vương Diệp đi tới sau, dùng đèn pin "Mắt Sói" chiếu vào chỗ ngoặt đó.

Chỉ thấy bên trong không phải rãnh đạo, mà chỉ là một phần lõm vào trên vách đá của rãnh đạo chính.

Chỉ sâu vài mét, rải rác mấy đoạn gậy dài, xem ra có thể nối lại với nhau.

Mọi người thấy lạ, bèn muốn đưa tay cầm lên xem thử.

Ai ngờ những cây gậy dài này nhìn tuy hoàn hảo, nhưng vừa chạm vào liền nát vụn như bùn nhão.

Do có đường nước ngầm, bên trong lại không có biện pháp bịt kín, đồ vật hai ngàn năm trước vừa chạm đã nát.

Ngay khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nghiên cứu xem cây gậy dài kia là vật gì, trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên một trận kim quang nhàn nhạt.

Hắn nhìn thấy trong đống xương cốt, có mấy cái bóng đen đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Sau khi nhìn chuẩn vị trí của bốn người, chúng lao lên với tốc độ khó tin.

Dưới kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp, hình dạng những bóng đen này hiện ra.

Cư nhiên là mấy bộ xương khô nửa người nửa thú.

Trong đường hầm tối đen như mực.

Đèn pin Mắt Sói của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương tuy đủ sáng, nhưng cũng chỉ chiếu được đường dưới chân.

Bóng tối bên cạnh, người bình thường như họ không nhìn thấy được.

Vương Diệp đã nắm chặt Đại Việt Long Tước đao trong tay.

Một bộ xương nửa người nửa thú tứ chi chạm đất, lặng lẽ bò tới.

Trong bóng tối trông như một làn sương trắng.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp nhìn rất rõ.

Đợi bộ xương tới gần, tay Vương Diệp khẽ vung lên, một đường hàn quang lóe lên trong hang động tối tăm.

Âm thanh va chạm trong dự liệu không truyền đến.

Bộ xương nửa người nửa thú bị chém nát vụn ngay lập tức.

Chương 43

Không chỉ là đầu lâu, mà cả bộ xương hóa thành một làn khói xanh, chỉ để lại trong đường hầm một tiếng ai oán nhẹ như tiếng thở dài.

Sau đó trong đầu Vương Diệp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ đánh giết vong hồn, kinh nghiệm trị +1000, năng lượng điểm +2000." Phần thưởng cũng khá đấy chứ.

Nhưng mấy vong hồn này rốt cuộc lao đến vì cái gì?

Vương Diệp cúi đầu nhìn mình.

Tuy thừa nhận bản thân quả thực rất đẹp trai, nhưng điểm duy nhất khác biệt với mấy người kia là trên người có mang theo cái hồ lô chu sa.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Thứ này không phải trừ tà sao?

Vương Diệp sau đó cầm hồ lô lên, phát hiện miệng hồ lô cư nhiên có nắp.

Hắn nhẹ nhàng vặn nắp ra, bên trong tỏa ra một mùi rượu nhàn nhạt.

Ngay lúc này, cả đường hầm ngầm nổi lên một trận âm phong.

Vô số luồng khí chạy loạn khắp nơi, tạo thành vòng xoáy.

Vương Diệp thi triển Hỏa Nhãn Kim Tinh, nhìn bốn phía.

Từ trong hố tuẫn táng bò ra mấy chục con vong hồn lớn nhỏ, hai mắt hơi phát sáng, đang nhìn chằm chằm vào hồ lô chu sa.

Vương Diệp lập tức hiểu ra, rượu trong hồ lô chu sa có vấn đề.

Thứ này lại có thể hấp dẫn tà linh!

Đổi là người bình thường, có khả năng đã bị cái hồ lô chu sa này hại chết.

Nhưng Vương Diệp lại cười.

Đại Việt Long Tước trong tay ẩn ẩn chờ phát động.

Tới đúng lúc lắm, đây là mang điểm năng lượng tới cho ta.

Vừa vặn farm một đợt kinh nghiệm và điểm năng lượng!

Đúng lúc này, vong hồn như phát điên lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp lắc lắc hồ lô chu sa trong tay, dường như đang khiêu khích chúng: "Muốn hả?

Qua đây mà lấy!" Rất nhanh, Vương Diệp giết chết hơn hai mươi con vong hồn.

Thu hoạch khá phong phú.

Chẳng mấy chốc, mọi người đi tới cuối rãnh đạo, cũng chính là khu vực mặt nước phản quang mà chúng ta bắn đạn chiếu sáng nhìn thấy.

Đi dọc theo rãnh đạo nghiêng xuống tới đây, độ cao đã chênh lệch so với mặt đất khoảng vài chục mét.

Bắt đầu từ đây không còn là rãnh đạo do nhân công đào xới nữa, mà là hang động thiên nhiên dưới lòng đất.

Hang động đã hoàn toàn bị nước nhấn chìm, muốn từ đây tiếp tục đi về phía trước thì bắt buộc phải xuống nước bơi.

Trên vách đá bên mép nước có xếp vài chiếc thuyền cổ bằng gỗ, có khả năng người đi Minh Lâu tế bái vương mộ chính là phải ngồi những chiếc thuyền này qua đó.

Nhưng niên đại quá lâu, những chiếc thuyền gỗ này đều đã mục nát gần hết chỉ còn trơ cái khung, khó mà sử dụng được nữa. "Từ đây bắt đầu phải xuống nước rồi, mọi người ăn chút gì đó bổ sung thể lực đi!" Nói rồi, Tuyết Lỵ Dương lấy từ ba lô ra ba gói lương khô ép và ba bình sữa bò, phân phát cho ba người Vương Diệp. "Đi cả quãng đường, đói chết Bàn gia rồi." Bàn Tử cầm lấy lương khô và sữa, bắt đầu ngấu nghiến.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, bắt đầu ăn.

Vương Diệp cũng nhận lấy thức ăn, đi sang một bên. "Mở giao diện thuộc tính!" Vương Diệp tâm niệm vừa động. [Túc chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Võ Đang Vương Dã [Cảnh giới]: Minh Kình hậu kỳ (Cần 20 vạn kinh nghiệm trị để thăng cấp, tiến độ 98632/200000) [Vũ khí]: Ngụy Đại Việt Long Tước đao [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền pháp, Thái Cực Kiếm pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu. [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch (Đẳng cấp 3, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm.

Hấp thu 30 vạn điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 153267/300000.) [Thiên phú kỹ năng]: Hỏa Nhãn Kim Tinh Phá Vọng [Quốc vận trị]: 82 [Vật phẩm]: Kim Thiềm hồn phách, Biến dị thiềm độc, Chu sa hồ lô, Vẫn thạch tinh hoa [100 quốc vận trị có thể thăng cấp thành Tinh Thần Lệ] [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu.

Thám hiểm thành công có thể nhận được một lần rút thưởng.

Thanh kinh nghiệm cảnh giới và huyết mạch đều đã được một nửa, xem ra đi suốt chặng đường này thu hoạch cũng rất khá.

Quốc Vận trị cũng đạt tới 82 điểm, còn thiếu 18 điểm là có thể thăng cấp Vẫn thạch tinh hoa.

Từ chỗ này trở đi, phía sau chính là phó bản Đằng nhân (người dây leo) và Hoắc thị bất tử trùng.

Số lượng Đằng nhân lớn như vậy, tuyệt đối có thể thăng cấp thêm lần nữa, sau đó đối phó Hiến Vương cũng nắm chắc phần thắng hơn.

Mà Hoắc thị bất tử trùng, đây chính là một trong những đại boss, kinh nghiệm trị và điểm năng lượng rớt ra tuyệt đối sẽ không ít.

Nhưng, hắn quan tâm nhất vẫn là Hoắc thị bất tử trùng có thể mang lại cho hắn kỹ năng nghịch thiên gì.

Thật sự là mong chờ a!

Ăn xong thức ăn, nghỉ ngơi một lát.

Bốn người kéo túi khí buộc trên ba lô lớn ra, để nó bơm đầy không khí, trôi nổi trên mặt nước.

Vũ khí như súng tiểu liên đặt ở trên cùng để tiện lấy ra sử dụng bất cứ lúc nào.

Cất đèn pin "Mắt Sói" đi, bật đèn xạ thuật trên mũ bảo hiểm để chiếu sáng.

Sau đó cũng lần lượt xuống nước, vịn vào túi khí lớn trên ba lô, lội nước mà đi.

Bốn người đi trong nước được hơn mười mét thì chân đã không chạm tới đáy.

Nước ngầm lạnh buốt thấu xương, càng lúc càng sâu.

Hồ Bát Nhất xem la bàn, vị trí dòng nước chảy vừa đúng song song với hướng đi của Trùng Cốc.

Hang động nơi này tồn tại rất nhiều cột đá thiên nhiên khổng lồ trong nước, giống như san hô dưới đáy biển, cành lá tua tủa.

Do trong động tối đen nên không nhìn rõ lắm những cột đá kỳ quái này hình thành như thế nào.

Khoảng cách từ đỉnh đầu đến mặt nước rất thấp, có vẻ đặc biệt áp bách.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, có rất nhiều rễ cây khổng lồ của thực vật trong thung lũng đều sinh trưởng từ trên đó xuống.

Có những cái rễ khá dài, thậm chí thò thẳng vào trong nước, hình thành một mái vòm thực vật hiếm thấy.

Phía trước chắc là rừng hóa thạch rồi.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Càng bơi xa, địa hình cũng dần thấp xuống.

Hang động ngập nước ngầm, khoảng cách giữa mặt nước và đỉnh động cũng dần được kéo cao lên.

Hô hấp thuận lợi hơn ban nãy không ít, mà rễ cây rủ xuống từ đỉnh đầu cùng những cột đá san hô cổ quái lại càng lúc càng dày đặc.

Bốn người còn phát hiện trong nước ở hang động này còn có một số loài cá, thỉnh thoảng chạm vào người bọn họ dưới nước, sau đó bơi ra xa.

Để xác nhận thêm phương hướng tiến lên, Hồ Bát Nhất lấy ra một quả đạn chiếu sáng bắn về phía trước.

Đạn chiếu sáng vạch ra một đường hồ quang sáng rực, cuối cùng mắc vào đám dây leo thực vật giao nhau ở cách đó không xa.

Trong khoảnh khắc này, ánh sáng trắng chiếu rọi bốn phía hang động sáng trưng, một cảnh quan tự nhiên hiếm thấy mà lại đáng sợ hiện ra trước mắt mọi người.

Vương Diệp quan sát bên trong hang động.

Cảnh tượng bên trong khiến Vương Diệp dù đã chuẩn bị tâm lý trước cũng phải giật mình.

Đây hoàn toàn là một khu rừng nguyên sinh dưới lòng đất!

Hoặc có thể nói thế này, một thần tích.

Đúng là tạo hóa quỷ phủ thần công!

Từ đỉnh hang động, có rất nhiều thứ giống như rễ cây rủ xuống, chạm thẳng đến mặt nước.

Mà ở trong nước cũng có rất nhiều trụ đá to như cây cổ thụ vài người ôm không xuể, từ đáy nước vươn thẳng lên đỉnh hang.

Cả hang động giống như một khu rừng rậm rạp.

Trong nước còn có vô số loài cá nhỏ tí hon, gần như không thấy mắt đâu, toàn thân trắng toát, liên tục va chạm vào mấy người vừa xâm nhập.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

May mà đám cá nhỏ này không phải cá ăn thịt như lũ đao xỉ khuê ngư kia, nếu không thì lại thêm một chuyện phiền toái. "Vương Bàn Tử, bắn mấy phát đạn chiếu sáng đi!" Hồ Bát Nhất nói với Vương Bàn Tử.

Chương 44

Vì trước đó hắn đã dùng hết đạn chiếu sáng nên đành để Bàn Tử ra tay.

Hơn nữa, không gian bên dưới quá u tối, ánh sáng đèn pin chỉ chiếu được một khu vực hạn hữu.

Vương Diệp tuy không sợ, nhưng những người khác khó tránh khỏi nơm nớp lo âu.

Vương Bàn Tử vội vàng nổ súng bắn một phát đạn chiếu sáng.

Kể cũng khéo, đạn chiếu sáng vừa vặn mắc vào một dây đằng mạn rủ xuống từ đỉnh hang.

Trong khoảnh khắc, cả không gian đều được chiếu sáng, toàn bộ diện mạo không gian ngầm hiện ra trước mắt mọi người.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lúc này mới nhìn rõ tình hình bên trong hang động.

Đây là một cảnh quan thiên nhiên hiếm thấy và cũng đầy đáng sợ.

Vùng nước xung quanh dựng đứng rất nhiều cột đá hình san hô, đều là hóa thạch cây cối từ thời viễn cổ.

So với hóa thạch xương động vật, điều kiện hình thành hóa thạch thực vật cực kỳ hà khắc, quy mô hóa thạch thực vật lớn thế này quả là hiếm thấy trên đời.

Tuyết Lỵ Dương từng làm nhiếp ảnh gia cho tạp chí địa lý, đối với loại đồ vật này vô cùng hứng thú.

Cô vừa chụp ảnh vừa phấn khích nói: "Già Long Sơn ức vạn năm trước có khả năng là một ngọn núi lửa hoạt động khổng lồ, nhưng trong lần phun trào cuối cùng lại xảy ra lũ bùn đá.

Dung nham nuốt chửng khu rừng dưới chân núi, đồng thời những cái cây bị nhiệt độ cao than hóa trong nháy mắt này lập tức bị lũ bùn đá theo sau nhấn chìm, nhiệt độ cũng nguội đi tức thì, thế mới hình thành nên cảnh tượng hóa thạch thực vật độc đáo trước mắt!" Quả thực là như vậy, có hạnh phúc nhìn thấy cảnh đẹp bực này cũng coi như một chuyện may mắn lớn trong đời.

Chỉ là, cảnh sắc tươi đẹp thường ngắn ngủi.

Vương Diệp biết, phía trước mới thực sự là khủng bố. "Mấy tảng đá rách này lại chẳng bán được tiền, theo tôi thấy chúng ta vẫn nên kiếm chút minh khí đáng giá mang về mới là chuyện chính, mang về cho đám người ở Phan Gia Viên kia mở rộng tầm mắt!" Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tùy ý tán gẫu.

Vương Diệp lại cảm thấy không ổn.

Trong hang động có một loại sức mạnh cực kỳ áp lực đang ảnh hưởng đến tinh thần mọi người.

Luồng sức mạnh này lúc có lúc không, vô cùng phiêu hốt.

Vương Diệp mang trong mình huyết mạch Long Vương, trong cơ thể còn có nguyên khí hộ thể, có thể giúp Vương Diệp không chịu ảnh hưởng của các sức mạnh tinh thần khác, cũng không bị ảo thuật tác động.

Nhưng Vương Diệp lại cảm nhận sự dao động của sức mạnh tinh thần càng thêm rõ ràng. "Chỗ này có chút không ổn!" Vương Diệp mở miệng nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất mẫn cảm cũng nhận ra: "Đúng vậy, cảm giác trong lòng rất khó chịu!" Ngay khi hai người vừa nói xong, viên đạn chiếu sáng treo lơ lửng phía trước đã cạn năng lượng, lập tức tối sầm lại.

Trong động lại dần biến thành một màn đen kịt.

Chỉ còn lại những cột sáng yếu ớt từ đèn chiến thuật trên mũ bảo hiểm của mọi người.

Bốn người cảm giác mình phảng phất đang trôi dạt giữa một đại dương màu đen.

Cả thế giới chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Khi tia sáng cuối cùng của đạn chiếu sáng từ từ bị bóng tối cướp đi, một loại cảm giác cô độc và áp lực đột ngột truyền khắp dây thần kinh đại não của tất cả mọi người.

Ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái khi bản thân nảy sinh cảm giác này.

Trong quá trình từ ánh sáng chuyển sang bóng tối đó, hắn phảng phất bị một luồng điện lưu yếu ớt đánh trúng.

Sau đó liền có cảm giác mất mát mạc danh kỳ diệu, tâm tình lập tức trở nên ủ rũ.

Tuy nhiên, Vương Diệp trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Hắn quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, ba người bọn họ dường như cũng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Trong lòng bọn họ đều có cảm thụ như vậy, chính là sự thay đổi vi diệu này sinh ra như thế nào, nó rốt cuộc dự báo điều gì?

Tại sao lại đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ?

Vương Bàn Tử đang định bật đèn pin mắt sói, lại bị Vương Diệp kéo tay lại: "Đừng bật đèn vội, mọi người nhìn phía trước xem, có phải có thứ gì đang phát sáng không?" Vương Diệp có Hỏa Nhãn Kim Tinh, trong loại hang động đen kịt này phát huy tác dụng tốt nhất.

Mấy người kia còn đang ngơ ngác, Vương Diệp đã nhìn thấy sự bất thường phía trước.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nhìn theo hướng ngón tay Vương Diệp.

Rất nhanh, Vương Diệp nghe thấy ba tiếng hít khí lạnh chỉnh tề.

Trên người Vương Diệp cũng nổi da gà, một luồng khí lạnh từ sống lưng bốc lên.

Lúc này viên đạn chiếu sáng bắn về phía trước rốt cuộc đã tắt hẳn.

Khi tia sáng cuối cùng triệt để biến mất, tại nơi sâu thẳm của dòng nước ngầm đen ngòm, từ từ xuất hiện một bóng người màu trắng yếu ớt.

Tuy trong hang động rất tối, nhưng bạch quang trên thân bóng người kia lại càng lúc càng rõ ràng.

Vương Diệp và nhóm Hồ Bát Nhất dám khẳng định, đó là một nữ thi toàn thân mặc đồ tang trắng.

Cô ta dường như đang trôi từ trong nước tới.

Khi nữ thi kia ngày càng đến gần bọn họ, dung nhan lạnh như băng sương của cô ta cũng có thể nhìn rõ.

Nhịp tim của tất cả mọi người bắt đầu gia tốc, cảm giác hoảng sợ như gặp ác mộng cũng càng thêm mãnh liệt.

Nữ thi kia toàn thân mặc áo tang vải gai trắng toát.

Không biết vì sao, dù ở dưới nước tối tăm cũng có thể nhìn thấy.

Ban đầu khi đạn chiếu sáng vừa tắt, chỉ thấy một bóng người mông lung.

Cô ta ngửa mặt lên trời, hai tay xuôi thân hơi rủ về phía sau, nữ thi dần dần từ đáy nước nổi lên.

Khoảng cách giữa bọn họ dần thu hẹp, đường nét ngũ quan của bạch y nữ thi cũng ẩn ẩn hiện ra.

Cơ thể nữ thi bao phủ một tầng lam quang yếu ớt.

Đó là một loại ánh sáng không có nhiệt độ, tượng trưng cho cái chết và sự băng lãnh.

Nhìn một cái liền cảm thấy lạnh thấu xương, giống hệt như ma trơi nơi bãi tha ma.

Không biết cỗ nữ thi này, hay là nữ quỷ, vì sao lại đột nhiên nổi lên từ đáy nước.

Ngay lúc này, Vương Diệp thầm kêu không ổn.

Nhìn sang bên cạnh, quả nhiên Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, trên mặt ba người đều phảng phất như đi vào cõi mộng.

Nếu không ngăn cản, bọn họ rất có thể sẽ mê thất tâm trí. "Long Ngâm!!" Vương Diệp mắt sáng lên, nghĩ đến kỹ năng Long Ngâm nhận được khi huyết mạch Long Vương thăng lên giai đoạn ba.

Long Ngâm này chính là thần kỹ khắc chế tấn công tinh thần.

Quả nhiên, kỹ năng Long Ngâm phát động.

Một luồng sóng xung kích tinh thần vô hình trực tiếp ập vào nữ thi và ba người nhóm Hồ Bát Nhất.

Cái này giống như ấn vào công tắc đèn điện vậy.

Ánh sáng lạnh lẽo u u trên người nữ thi vụt tắt.

Nữ thi cũng từ từ chìm xuống, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm tích.

Sức mạnh tinh thần vừa bao trùm lấy Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng tan biến.

Vương Bàn Tử hoàn hồn, vẻ mê mang bi thương trên mặt biến mất, thay vào đó là thần sắc sợ hãi: "Tôi nói này lão Hồ, anh bảo nữ thi kia có phải là loại chúng ta hay nói không?

Tử phiêu trong sông ấy." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Ai biết là tử phiêu hay là thủy quỷ, có điều khả năng là thủy quỷ lớn hơn một chút, nếu không thi thể sao lại phát ra ánh sáng lạnh xanh lè xanh lét được, chưa từng nghe nói trong nước cũng có lân quang ma trơi." Hai người càng nói càng sợ, đều vội vàng ngậm miệng.

Chỉ có Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương còn coi như trấn tĩnh.

Thứ đồ chơi vừa rồi bị kỹ năng Long Ngâm một phát tiễn đi.

Không chỉ tiễn đi, hệ thống còn hiện lên thông báo. "Túc chủ đánh giết Đằng thi, nhận được Điểm kinh nghiệm +20, Điểm năng lượng +50, Âm Dương khí +1." "Đinh, túc chủ nhận được Âm Dương khí, mở khóa tính năng thuộc tính nhân vật." "Tiêu tốn một vạn Âm Dương khí có thể nâng cấp thuộc tính Nguyên khí thông thường lên Âm Dương nguyên khí." Điểm kinh nghiệm và năng lượng tuy không nhiều, nhưng thứ này cư nhiên có thể rớt ra Âm khí!

Cái này thì rất ngầu rồi.

Phải biết rằng, nguyên khí cũng phân đẳng cấp, trong đó hai khí Âm Dương thuộc hàng đỉnh cấp.

Huống hồ, các kỳ kỹ Vương Diệp kế thừa cũng đa phần liên quan đến Âm Dương, ví dụ như Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm Pháp.

Nếu có thể biến nguyên khí thành thuộc tính Âm Dương, vậy thực lực bản thân chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Còn về việc tại sao nữ thi lại rớt ra Âm Dương chi khí, Vương

Diệp cũng không hiểu lắm.

Chỉ là một điểm Âm Dương khí thì hơi ít.

Đương nhiên, số lượng nữ thi đủ để bù đắp!

Nếu Vương Diệp nhớ không lầm, trong hang động ngầm này, số lượng loại nữ thi này tương đối khổng lồ.

Chương 45

Hơn nữa còn có quan hệ rất lớn với con Boss to nhất trong Trùng Cốc - con sâu bự dưới bộ giáp rồng kia.

Đây chính là một kho báu khổng lồ.

Vương Diệp trong lòng kích động dị thường, đồng thời cũng có một tia lo lắng.

Trong cốt truyện nguyên bản, tử phiêu đằng thi trong sông ngầm tuy cũng có sức mạnh ảnh hưởng cảm xúc con người, nhưng lại rất yếu ớt.

Nhưng con đằng thi vừa bị kỹ năng Long Ngâm xử lý, sức mạnh tinh thần đi kèm lại không hề nhỏ.

Thiết Tam Giác đều bị ảnh hưởng.

Nếu không phải nhờ kỹ năng Long Ngâm của Vương Diệp, đám đằng thi này có khả năng sẽ lấy mạng người!

Mấy người ngây ra một lúc, dưới sự nhắc nhở của Vương Diệp mới tiếp tục tiến lên.

Hiển nhiên nữ thi vừa xuất hiện rồi biến mất đột ngột đã để lại bóng ma tâm lý cực sâu cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, tốc độ tiến lên đều chậm lại một chút.

Vương Diệp vừa đi vừa nhìn xuống nước, mày hơi nhíu lại: "Khá lắm, chúng ta đây là chạy vào tận sào huyệt người ta rồi!

Có điều tôi thích!" Thông qua Hỏa Nhãn Kim Tinh, Vương Diệp có thể nhìn thấy dưới đáy nước, rậm rạp chằng chịt vô số thi thể chìm sâu, những thi thể này đều úp mặt xuống và được xếp đặt ngay ngắn.

Chết thật là ngay hàng thẳng lối!

Đúng là một cái hố vạn người mà!

Có điều hiện tại vẫn chưa phải lúc thu hoạch, đợi từ Hiến Vương Mộ trở về, Vương Diệp chuẩn bị hốt trọn ổ bọn chúng.

Mấy người thuận theo mạch nước chảy chậm rãi, xuyên qua cánh rừng hóa thạch rộng lớn.

Cuối cùng phát hiện phía trước có một cửa động hình bán nguyệt, đường kính không lớn, chỉ đủ một người chui qua.

Cửa động lộ ra một nửa trên mặt nước, nước ngầm chảy qua đó, bên kia là một hang động khác.

Hồ Bát Nhất nói với mọi người: "Hang động ngầm này cứ cái nọ nối tiếp cái kia, cũng không biết cách Hiến Vương Mộ rốt cuộc còn bao xa, nhưng chúng ta đã vào rồi thì dứt khoát đi một mạch đến tận cùng, đợi ra ngoài rồi hãy nghỉ ngơi." "Từ thế núi đoạn sông Lan Thương và sông Nộ Giang này phán đoán, tung thâm của Trùng Cốc chắc sẽ không vượt quá ba bốn mươi dặm Anh, tôi vừa ước tính lộ trình chúng ta đã đi qua, đã vượt quá hai phần ba, sẽ không còn xa nữa đâu." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, phân tích một hồi.

Nghe vậy, Vương Diệp trong lòng cũng vô cùng bái phục.

Đồng đội tuyệt vời như Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử làm sao kiếm được hay thế nhỉ.

Vương Diệp vừa nãy còn đang nghe Hồ Bát Nhất hồi tưởng thời thanh niên, cô ấy đã tính toán xong lộ trình đã đi rồi.

Hắn cũng có cảm giác được ôm đùi.

Có điều, lát nữa gặp hiểm cảnh, vẫn cần đại cao thủ như mình ra tay mới được nha.

Vương Diệp không kìm được tự luyến một phen.

Bốn người lại đi được một đoạn.

Vách núi bên trong cửa động trơn bóng như băng, dùng đèn rọi vào, trên vách đá đều tán phát ra ánh phản quang màu đỏ lấp lánh.

Cả hang động hình loa kèn, càng vào trong càng lớn.

Trong đó cũng có rất nhiều rễ thực vật rủ xuống từ trên đầu, treo lơ lửng giữa không trung.

Những hóa thạch rừng rậm thượng cổ kia càng thêm dày đặc, ngoại hình cũng cực kỳ quái dị, những sự vật này hỗn tạp vào nhau khiến địa hình trong hang cực kỳ phức tạp.

Hồ Bát Nhất bảo mấy người buộc chặt lại túi khí và ba lô leo núi, chuẩn bị nhanh chóng vượt qua khu vực này.

Không khí ở đây dường như kém lưu thông hơn hẳn cái hang bên ngoài.

Hơi ẩm nóng bức rất lớn, muỗi mọt bắt đầu tăng nhiều.

Dòng nước cũng không còn cảm giác mát lạnh, khiến hơi thở của con người trở nên đặc biệt thô nặng.

Trong hang động nham thạch dưới lòng đất, thế mà cũng có một dải thực vật nồng đậm như vậy.

Nước từ khe suối thấm xuống, men theo rễ dây leo thực vật không ngừng nhỏ xuống, rơi vào trong nước.

Trong cả khu rừng hóa thạch, dường như trời đang không ngừng mưa, khắp nơi đều là tiếng nước nhỏ xuống sông.

Do kết cấu hình vòng cung của hang động, khiến tiếng nước nhỏ giọt nghe rất không linh, khá giống tiếng hòa thượng gõ mõ trong chùa miếu, tăng thêm vài phần không khí thần bí cho hang động nham thạch vốn tĩnh mịch.

Lại tiếp tục tiến lên khoảng vài trăm mét, tốc độ bắt buộc phải chậm lại.

Do cây hóa thạch trong hang này ngày càng to, phải bơi vòng qua mới được.

Trong cái động tối đen như mực, dòng nước đều bị những cây hóa thạch khổng lồ chia cắt đến chi ly vỡ nát, hình thành không ít xoáy nước và dòng chảy loạn, đã không thể hoàn toàn dựa vào hướng nước chảy để phán đoán phương vị.

Một khi lệch hướng thì phải dùng la bàn định vị lại, đặc biệt phiền toái.

Mặt nước phía trước có rất nhiều thực vật trôi nổi dạng rong bèo, cản trở bọn họ tiến lên.

Bốn người đành lấy xẻng công binh ra, không ngừng gạt đám rong bèo trôi nổi này.

Trên bèo tấm và rong rêu sinh trưởng rất nhiều muỗi mọt, nhện nước, đỉa, liên tục lao vào mặt người ta.

Lúc này, bỗng nghe phía trước có tiếng cánh côn trùng chấn động "o o" từng trận truyền đến.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo bản năng rút súng tiểu liên từ trong túi chống nước ra.

Để nhìn rõ xem là thứ gì, Bàn Tử đành bắn thêm một viên đạn chiếu sáng.

Trong ánh sáng, chỉ thấy phía trước bị rễ cây và dây leo rủ xuống che chắn kín mít.

Vô số côn trùng bay màu đen khổng lồ, trông giống như chuồn

chuồn, chỉ là không có mắt, số lượng hàng ngàn hàng vạn.

Như mây đen quá cảnh, chúng bay lượn qua lại xung quanh đám rễ cây kia.

Có điều loại côn trùng bay như chuồn chuồn đen này trông có vẻ không tấn công người.

Nhưng quần thể bàng đại thế này, nhìn vào cũng không khỏi khiến người ta tê da đầu.

Trên mặt Vương Diệp lại hiện lên một nụ cười.

Mấy con côn trùng to xác này cũng là sâu bọ thôi.

Có huyết mạch Long Vương ở đây, Vương Diệp căn bản chẳng lo lắng đám sâu bọ này.

Hơn nữa long văn trong lòng bàn tay đang rục rịch.

Trước khi tiến vào nơi sâu nhất của động hồ lô, đối mặt với Hoắc Thị Bất Tử Trùng, vẫn là nên tranh thủ nâng cao thực lực thì tốt hơn.

Trong thế giới tuyến nguyên bản, Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã mạnh kinh người.

Nếu bị tăng cường thì chẳng phải càng khoa trương hơn sao?

Một bóng rồng mà chỉ Vương Diệp mới nhìn thấy bay ra, uyển chuyển như rồng về biển lớn, mặc sức ngao du.

Hiển nhiên đám sâu bọ lớn trong hang động này rất hợp khẩu vị của nó.

Trong nháy mắt, huyết mạch long ảnh bắt đầu săn giết. "Đánh giết Mông văn, nhận được Điểm kinh nghiệm +10, Điểm năng lượng +20." "+10086" "..." Chỉ vài giây, đã có hàng trăm con muỗi bỏ mạng. "Dương tham mưu, Vương Diệp, hai người biết đây là muỗi gì không?" Hồ Bát Nhất thấy tình hình không ổn lắm, cái nóng bức trong không khí dường như ẩn chứa một mối nguy hiểm đang rục rịch, bèn hỏi. "Mẹ bà nó, Bàn gia tao mà ở đây vài ngày, phút chốc sẽ gầy thành một cái xác khô." Bàn Tử bốp một tiếng, vỗ mạnh lên cánh tay mình, sau đó nhón lấy một con muỗi lớn, chửi đổng. "Đây gọi là mông văn (người địa phương gọi là muỗi mắt), là một loại ấu trùng muỗi đen chỉ có ở vùng đất ngập nước ẩm ướt, nhưng loại côn trùng đó to nhất cũng chỉ bằng cái móng tay.

Có thể trong hang động có thứ gì đó khiến chúng biến dị rồi." Vương Diệp giải thích cho mọi người. "Trùng Cốc này thật sự quá kỳ quái, cảm giác sâu bọ đều to hơn bên ngoài rất nhiều." Tuyết Lỵ Dương cảm thán.

Cô chưa nói hết câu đã dừng lại.

Bởi vì ba người bọn họ nhìn thấy một con nhện nước to bằng nắm tay bò qua trước mặt.

Nhện nước thông thường từng thấy bên ngoài đều có thể tích cực nhỏ, có thể dùng chân đi trên mặt nước mà không chìm, sao con này lại to thế này?

Thấy con nhện nước to như vậy, ba người Hồ Bát Nhất đều cảm thấy trong lòng sợ hãi, da gà nổi lên.

Chưa kịp nghĩ kỹ, lại có hai con nhện nước cũng to bằng nắm tay bơi qua phía trước, bò lên một cây cổ thụ hóa thạch đổ gãy nằm ngang mặt nước gần đó.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Sâu bọ ở đây sao càng lúc càng to?

Bên ngoài làm gì có nhện nước to thế này?" "Mọi người có phát hiện cái hang động này, vách đá trơn nhẵn dị thường, hơn nữa còn có độ cong rất lớn, lại màu đỏ, khá giống cái hồ lô chúng ta nhìn thấy trong miếu Sơn Thần, chúng ta chớ không phải rơi vào trong hồ lô rồi chứ?" Hồ Bát Nhất dường như nghĩ ra điều gì, nói với nhóm Vương Diệp.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh bốn phía, quan sát thực vật và côn trùng lân cận, nói: "Có một vấn đề cần phải làm rõ, là sâu bọ và cây hóa thạch trong hang ngày càng to ra?

Hay là bốn người chúng ta đang ngày càng nhỏ đi?" Vương Diệp không để ý lời Tuyết Lỵ Dương, mà dồn sự chú ý vào những vách đá trơn nhẵn đỏ rực này.

Lời của Hồ Bát Nhất ngược lại đã nhắc nhở hắn.

Hang núi này chính là một cái hồ lô lớn có lịch sử hơn ngàn năm, không biết có hấp thu được Quốc vận trị hay không.

Tâm động không bằng hành động.

Vương Diệp dời bước chân, từ từ lại gần vách đá.

Chương 46

Hơn nữa, chỉ cần trong phạm vi ba thước quanh hắn, nhện nước và muỗi đều không dám đến gần, từ xa đã tránh né. "Đinh, chạm vào hồ lô khổng lồ, nhận được Quốc vận trị +20." "Đinh, Quốc vận trị đã tích lũy vượt quá một trăm, kích hoạt cửa hàng mua sắm hạn giờ, mời túc chủ nhanh chóng lựa chọn thương phẩm." "Thương phẩm 1: Kinh nghiệm và Năng lượng mỗi loại mười vạn, tốn 50 Quốc vận trị." "Thương phẩm 2: Giày Truy Phong, dù có thiên binh vạn mã, ta vẫn nhàn đình mạn bộ, tốn 80 Quốc vận trị." "Thương phẩm 3: Phần thưởng chưa biết, tốn 100 Quốc vận trị." "Tất cả thương phẩm giới hạn thời gian một phút, xin hãy nhanh chóng." "59... 58..." Nghe thấy tiếng hệ thống, Vương Diệp trực tiếp hô gian thương.

Mẹ nó, một phút.

Ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có.

Vốn dĩ định dùng Quốc vận trị dung hợp tinh thần lực, nhưng cái hoạt động mua sắm hạn giờ này rõ ràng là dụ dỗ hắn mà.

Có điều, Quốc vận trị có thể kiếm lại, hoạt động thì không chắc sẽ có nữa, nên sự cám dỗ này hắn bắt buộc phải mắc câu.

Liếc nhìn qua, món thứ nhất có thể tăng thực lực, món thứ hai cũng rất tốt.

Còn món thứ ba, phần thưởng chưa biết.

Chơi game nhiều đều biết, món thứ ba chính là mở hộp mù (blind box), rủi ro rất lớn.

Nhưng mà, Vương Diệp lại cứ thích mạo hiểm.

Cho nên, hắn quả đoán chọn món thứ ba.

Nếu không đánh cược một phen, thì khác gì cá mắm? "Đinh!

Túc chủ tiêu tốn 100 Quốc vận trị!" "Nhận được phần thưởng, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi!" "Âm Ngũ Lôi: Lấy khí của thận thủy lĩnh can mộc làm tôn, âm khí sinh phát trước tiên!

Khí thể lơ lửng giữa không trung dạng chất lỏng đen kịt sền sệt, dính nhớp dầu mỡ, ẩm ướt âm lãnh.

Khi vận hành thì như thủy ngân chảy trên đất không lỗ nào không vào, hậu trọng hồn trọc, lại kỳ quỷ đa biến, hút cốt ép tủy, bào mòn tâm chí!

Thấy khe là chui, không gì cản nổi!

Còn gọi là Thủy Tạng Lôi!" Theo tiếng nói của hệ thống dứt, Vương Diệp trong nháy mắt cảm thấy linh khí trong cơ thể xảy ra biến hóa.

Một cảm giác âm lãnh lại hồn trọc dâng lên trong lòng.

Khi nhìn vào bên trong, linh khí trong cơ thể đều đã biến thành linh khí màu đen ẩm ướt lạnh lẽo.

Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên, trong mắt lóe qua một tia điện quang màu đen.

Không thể không nói, cảm giác mở hộp mù thật tuyệt!

Một trăm Quốc vận trị này tiêu quá xứng đáng.

Âm Ngũ Lôi tuyệt đối là kỹ năng tương đối thực dụng và mạnh mẽ.

Nếu xuống mộ gặp phải tà túy, một phát Chưởng Tâm Lôi trực tiếp đấm nổ!

Tuy Phong Hậu Kỳ Môn - Chấn Tự Quyết cũng có thể thao túng sấm sét, nhưng nếu so sánh thật sự, hoàn toàn không bằng luyện khí sĩ chủ tu lôi pháp.

Đây cũng coi như là điểm yếu duy nhất của Phong Hậu Kỳ Môn của Vương Diệp.

Nhưng hiện tại có Âm Ngũ Lôi, trực tiếp biến điểm yếu thành ưu thế lớn nhất của mình!

Nghĩ đến đây, Vương Diệp càng thêm mong chờ.

Cũng không biết khi chuyển biến nguyên khí thành nguyên khí Âm Dương đặc thù, những kỳ kỹ này sẽ bộc phát uy lực bực nào.

Bên kia, với trình độ mẫn cảm của Tuyết Lỵ Dương, tự nhiên phát hiện ra sự thay đổi của Vương Diệp.

Khí tức vốn dĩ quang minh chính đại, hiện tại lại có chút kỳ quỷ đa biến.

Trong mắt không khỏi lóe lên một tia nghi hoặc.

Có điều rất nhanh liền tan biến, Tuyết Lỵ Dương cho rằng không khí trong hang động này đã ảnh hưởng đến phán đoán của mình. "Mọi người đợi ở đây, tôi xuống nước xem sao." Ngay lúc này, Hồ Bát Nhất chào một tiếng, bảo họ tạm thời khoan hãy di chuyển về phía trước, đợi hắn xuống nước thám thính tình hình rồi tính tiếp.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất hạ kính lặn trên mũ bảo hiểm xuống, kiên trì chui vào đáy nước u ám.

Trong nước ngầm tạp chất rất nhiều, có lượng lớn sinh vật phù du và vi sinh vật, cùng với các loại tảo biển rong rêu, tầm nhìn giảm xuống cực hạn, chỉ chưa đến năm mét.

Nước rất sâu, không chạm đáy.

Hồ Bát Nhất nín một hơi lặn sâu xuống, qua kính lặn, thế giới dưới nước càng thêm mơ hồ.

Trong bóng tối, ẩn ước thấy một khối vật thể đen sì to tướng đang lững lờ trôi dưới đáy.

Do thiếu nguồn sáng, hắn chỉ có thể thấy thứ đó to bằng bánh xe, không nhìn rõ là động vật dưới nước hay là loại rong rêu gì.

Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây, đưa tay về phía khối vật thể đen kịt kia, định túm một nắm đưa lên trước mắt xem thử rốt cuộc có phải đám rong rêu lớn hay không.

Ai ngờ vừa mới đưa tay ra, thứ đó bỗng nhiên lao mạnh về phía trước, từ hướng xéo bắn vọt lên mặt nước trên đầu.

Dừng lại ở vị trí cách mặt nước một hai mét, lẳng lặng tiềm phục tại đó.

Khi khối vật thể hình bánh xe kia lao đi dưới đáy nước, Hồ Bát Nhất đã nhìn rõ mồn một, không phải đám rong rêu lớn.

Hóa ra đó lại là một con cóc lưng đỏ (Hồng bối thiềm thừ) khổng lồ, hơn nữa xung quanh hình như không chỉ có một con này.

Còn có không ít con khác, đều tụ tập đến chỗ cách mặt nước chừng một mét, trong đáy nước đen kịt một màu.

Rất khó phân biệt rốt cuộc có bao nhiêu con cóc lớn như vậy, cũng không biết liệu còn thứ gì to lớn hơn nữa không. "Mọi người cẩn thận, trong nước này cũng có loại cóc lớn như bên ngoài, chúng ta từ từ tiến lên." Hồ Bát Nhất ngoi lên mặt nước, nói nhỏ.

Ngay trong lúc Hồ Bát Nhất đang nói chuyện.

Bùm!

Một bóng đen vụt qua trước mặt mọi người rồi nhảy tùm xuống nước.

Vương Diệp liếc mắt nhìn về phía bờ, hai bên bờ thế mà tồn tại rất nhiều cóc!

Những con cóc này giống hệt tượng cóc trong miếu Sơn Thần.

Có điều ngoại hình có to có nhỏ.

Con nhỏ cũng to bằng cái bát tô, con to thì to bằng bánh xe, sắp đuổi kịp con nghé con rồi!

Nhưng trong mắt chúng không có tính tấn công như loại cóc bên ngoài.

Vương Diệp đoán chắc là do sương trắng bên ngoài khiến lũ cóc biến dị đó có tính tấn công cực mạnh.

Còn hang động này không có sương trắng, nên lũ cóc này tính tấn công không mạnh đến thế.

Nhưng chỉ cần cậu dám chọc vào chúng, chúng vẫn tấn công như thường. "Không cần sợ, đám cóc này dường như không có tính tấn công lớn với con người, không giống loại bên ngoài.

Chúng thích ăn sâu bọ, sẽ không tùy tiện tấn công con người." Hồ Bát Nhất quay đầu nói với Vương Bàn Tử. "Suỵt!

Đừng nói chuyện!" Lúc này Vương Diệp đột nhiên quay đầu cảnh báo.

Tim ba người Hồ Bát Nhất thót lên một cái, từng người nín thở tập trung, sợ phát ra một chút tiếng động.

Ba năm giây sau, mọi người chỉ thấy cách đó không xa, vô số con mông văn to như chuồn chuồn đang vừa phát ra tiếng ồn "o o" chói tai, vừa lảo đảo bay về phía bọn họ. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử hạ thấp giọng chửi thầm.

Ngay sau đó, hắn liền phản ứng lại vội vàng bịt miệng, sợ rước lấy phiền toái lớn hơn.

Kích thước đám mông văn này thực sự quá lớn, người mà bị đốt một cái, yếu một chút chắc phải ngất xỉu.

Huống hồ, ở đây có vô số kể mông văn, đây mới là chỗ đáng sợ nhất.

Hồ Bát Nhất định bảo Vương Bàn Tử bắn thêm một phát đạn cháy để dọa lui mông văn, nhưng lại bị Vương Diệp ngăn cản. "Mọi người nhìn bụng đám mông văn này đều căng phồng, rất rõ ràng chúng muốn đẻ trứng, mà loại mông văn này có tập tính đẻ trứng trong nước." Vương Diệp vừa nói xong, ba người lại nhìn về phía trước.

Quả nhiên phát hiện, thỉnh thoảng có vài con mông văn như chuồn chuồn đạp nước, đoán chừng là tranh thủ lúc này đẻ trứng xuống nước.

Cứ thế ngày càng nhiều mông văn bắt đầu đẻ trứng, từ xa có thể thấy, mông văn dày đặc không ngừng đáp xuống mặt nước.

Bỗng nhiên dưới mặt nước truyền đến một trận xao động!

Từng cái lưỡi dài mấy thước từ dưới nước thò lên, với tốc độ sét đánh không kịp bít tai, tập kích những con muỗi lớn trên mặt nước.

Lưỡi dài cuốn một cái, đã bọc lấy hàng chục con muỗi.

Mặt nước ngay sau đó trồi lên vô số cái miệng lớn, nuốt chửng những con muỗi bị lưỡi dài đỏ lòm cuốn lấy vào miệng.

Hóa ra là những con cóc lớn nổi dưới nước đợi thời cơ chín muồi, đều nhao nhao từ dưới nước nhảy lên, săn mồi đám muỗi lớn đang tụ tập cùng một chỗ.

Giờ khắc này, mặt nước trước cây hóa thạch loạn thành một nồi cháo.

Chương 47

Ngay giữa lúc miệng cóc há ra ngậm vào, đã có vô số con muỗi mất mạng.

Những con quái thiềm (cóc quái dị) kia mỗi con đều to lớn kinh người, đôi mắt như hai chiếc đèn lồng đỏ, chi chít, đếm không xuể rốt cuộc có bao nhiêu con.

Bốn người lúc này đã leo lên cây cổ thụ hóa thạch, bọn họ nhìn thấy tuyến độc sần sùi trên lưng đám cóc lớn kia, lập tức cảm thấy buồn nôn vô cùng, thực sự không muốn nhìn thêm nữa.

Nhóm Hồ Bát Nhất chỉ mong đám cóc kia mau chóng ăn no rồi giải tán.

May mắn là xuống nước tiến lên, mau chóng rời khỏi cái hang động cổ quái này, đến đích cuối cùng trước khi trời sáng.

Đồng thời, khi bốn người cúi đầu xuống, phát hiện trên thân cây hóa thạch có rất nhiều lỗ nhỏ li ti.

Thân cây hóa thạch này trải qua hàng ngàn vạn năm ngâm trong nước, bị dòng nước xói mòn thành vô số lỗ hổng.

E rằng không chịu nổi trọng lượng bốn người, sẽ gãy đoạn giữa chừng.

Bên kia, Vương Diệp phát hiện, đám cóc lưng đỏ kia đang săn mồi côn trùng.

Vương Diệp không biết từ lúc nào đã nắm đao Đại Việt Long Tước trong tay, nhân lúc một con cóc ghẻ lại gần, chém một đao.

Không thể không nói, đao Đại Việt Long Tước bản hệ thống dùng tốt hơn nhiều so với cây đao trong sách.

Đầu tiên là thể tích không lớn như vậy, huy động rất linh hoạt.

Cũng tiện che giấu.

Lúc này, con cóc lập tức bị lưỡi đao sắc bén chém làm đôi.

Mùi máu tanh truyền đến. "Đinh, đánh giết cóc biến dị, nhận được Điểm kinh nghiệm +50, Điểm năng lượng +100." Chỉ có ngần ấy, xem ra mức độ biến dị của đám cóc này còn chưa đủ.

Vương Diệp có chút thất vọng thu hồi Đại Việt Long Tước.

Phần thưởng ít ỏi như vậy, còn chưa đáng để hắn đi giết mấy trăm con cóc, lãng phí thời gian lại lãng phí thể lực.

Còn không bằng giết muỗi cho nhẹ nhàng.

Những con cóc lưng đỏ khác cũng không kinh hoảng, vẫn tiếp tục bắt côn trùng.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Không ăn thịt người, thì dù có xấu xí buồn nôn đến mấy cũng không thành vấn đề lớn.

Vương Bàn Tử đang lẩm bẩm không biết mấy con cóc ghẻ này có ăn được không, Hồ Bát Nhất bên cạnh bỗng "Di" một tiếng.

Hóa ra sau khi mấy người leo lên cây cổ mộc hóa thạch, trên vách động cạnh cây cổ mộc, phía sau một đám dây leo thực vật, cư nhiên có một số nền tảng do nhân tạo khai thác rõ ràng.

Vừa nhìn thấy những thứ này Vương Bàn Tử liền kích động. "Chúng ta mau lên đó, tôi một khắc cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này, quá rợn người!" Vương Bàn Tử cấp thiết nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, vung móng vuốt phi hổ ra.

Móng sắt lập tức móc vào đá trên nền tảng.

Chỉ một lát sau, bốn người đã leo hết lên trên nền tảng này.

Phiến thạch đài này vô cùng kiên cố bằng phẳng, diện tích cũng không nhỏ, dư sức chứa bốn người.

Trong khu rừng hóa thạch cành lá ngang dọc này, khối thạch đài hình vuông này có vẻ hơi khác biệt.

Vuông vức khá chỉnh tề, rất rõ ràng là có dấu vết con người tu sửa, có điều bề mặt và xung quanh đều bò đầy dây leo, còn mọc không ít rêu ẩm. "Không biết chỗ này có phải di tích để lại khi xây 'Hiến Vương Mộ' hay không, nếu phải thì chỗ này dùng để làm gì?

Liệu có liên quan đến nữ thi chúng ta thấy dưới đáy nước không?" Hồ Bát Nhất tò mò nói. "Mắt có kém đến mấy cũng nhìn ra được, đây là khối thạch đài nhân tạo, chúng ta ban nãy chẳng phải thấy có cái rãnh tuẫn táng tượng ngà voi sao, tám phần chỗ này cũng là nơi bày biện minh khí quý hiếm gì đó." Vương Bàn Tử chép miệng nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng gia nhập đội ngũ nghiên cứu.

Duy chỉ có Vương Diệp, hắn bảo ba người mình đi giải quyết nỗi buồn một chút, liền đi về hướng ngược lại với ba người.

Mục đích của hắn chính là đám nhện nước và mông văn kia.

Nhiều kinh nghiệm và điểm năng lượng như vậy, sao có thể nhường cho lũ cóc được.

Nhìn đám muỗi dày đặc như mây đen này, Vương Diệp hơi nâng lòng bàn tay lên. "Thủy Tạng Lôi: Bắc Cảnh Thương Đàm!" Cùng với tiếng quát khẽ, từng luồng Thủy Tạng Lôi dạng chất lỏng màu đen sền sệt trơn trượt từ dưới chân trào ra, lại càng lơ lửng giữa không trung.

Sau đó bắn thẳng về phía đám mông văn lớn kia. "Khôn Tự - Thổ Hà Xa!" Vương Diệp vận chuyển Khôn Tự Quyết, hình thành một bức tường đá, phong tỏa đường chạy trốn của đám muỗi.

Sau đó từ từ thẩm thấu vào bên trong.

Cùng với những tiếng nổ lách tách.

Từng con mông văn trực tiếp bị điện giật thành tro bụi.

Trong đó không ít con cóc cũng bị điện chết.

Thủy Tạng Lôi tuy có chữ Thủy, nhưng nó quả thực không phải là nước.

Cho nên, nhiệt độ có cao đến mấy cũng vô dụng. "Đánh giết Mông văn, nhận được Điểm kinh nghiệm +10, Điểm năng lượng +20." "... +10010" "Đinh, đánh giết cóc biến dị, nhận được Điểm kinh nghiệm +50, Điểm năng lượng +100." ...

Sau khi Thủy Tạng Lôi tiêu tán, Vương Diệp mang theo ý cười quay lại thềm đá.

Kiến tuy nhỏ, nhưng thắng ở số lượng nhiều a!

Ở bên kia, Vương Bàn Tử cực kỳ tích cực trên thềm đá, bắt đầu liều mạng dùng xẻng công binh dọn dẹp dây leo thực vật và đá vụn xung quanh.

Bàn Tử ra tay nhanh như gió, trong nháy mắt đã dọn sạch hơn nửa khối thạch đài.

Chỉ thấy bên dưới không có cơ quan hộp đá gì cả, mà là từng bức phù điêu nối tiếp nhau.

Hơn nữa cấu đồ phức tạp, bao hàm rất nhiều thông tin.

Nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua liền biết, những phù điêu này ghi lại một loại nghi thức tế tự bí mật nào đó thời cổ đại.

Đây là nghi thức cổ xưa đầy màu sắc thần bí mà nhóm Hồ Bát Nhất chưa từng thấy qua, vô cùng ly kỳ.

Nghi thức này được tiến hành ngay trong cái động hồ lô này, mà khối thạch đài này chính là một tế đài đặc thù.

Tình huống này cũng không có gì bất ngờ.

Hang động hình hồ lô này, về tổng thể tuy là hồn nhiên thiên thành, cực có khả năng là do môi trường địa chất biến đổi mãnh liệt vào thời viễn cổ mà hình thành.

Nhưng trong khu rừng hóa thạch bên trong động hồ lô, có rất nhiều di tích do người xưa để lại.

Dựa vào những điêu khắc cổ xưa lộ ra trên tế đài hóa thạch, hầu như có thể đoán định, từ rất lâu trước khi "Mộ Hiến Vương" được tu tạo, hang động bí ẩn này đã được thổ dân địa phương coi là một nơi cực kỳ quan trọng.

Bốn người tụ lại một chỗ, tràn đầy tò mò.

Đầu tiên đập vào mắt là bức điêu khắc được bảo tồn hoàn hảo nhất trên tế đài này.

Nói là hoàn hảo, cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Mấy ngàn năm tuế nguyệt xâm thực, một bộ phận rất lớn điêu khắc đều đã mơ hồ không rõ.

Đồ án thạch khắc sử dụng công nghệ mài, phương pháp mài là đục trước mài sau.

Đường nét khá thô và sâu, rãnh lõm láng bóng, có vài chỗ thậm chí còn bảo lưu được màu sắc nguyên thủy.

Đại khái còn có thể nhìn ra, trong hình thạch khắc này có một vị thần linh mặt đen thân hình cao lớn.

Tai to mũi cao, trên mặt mọc lông thô.

Trong miệng ngậm một cái đầu lâu, tướng mạo đơn giản kỳ dị.

Rất dễ dàng khiến người ta nhìn qua là khó quên.

Bàn Tử chỉ vào hắc diện thần trên tế đài hóa thạch nói: "Ái chà, cái mặt đen này, trông có giống tượng thần thờ trong miếu sơn thần ở lối vào không?

Chỉ thiếu hai tên dạ xoa ác quỷ theo hầu, hóa ra cái động hồ lô này là địa bàn của hắn, không biết tên tôn tử này có lai lịch gì." "Về hình tượng thì hơi khác một chút, nhưng cốt tủy lại giống nhau như đúc, đa phần là cùng một người.

Có điều tượng trong điện sơn thần mang phong cách thời Tần Hán, hình tượng có vẻ phiêu dật xuất trần, chịu ảnh hưởng khá lớn của văn hóa vùng Trung Nguyên.

Còn thạch khắc trên tế đài này lại toát lên vẻ tả ý nguyên thủy hoang sơ, chắc chắn phải là cổ tích nguyên thủy từ ba bốn ngàn năm trước." "Ước chừng là trước thời Chiến Quốc, di tích do tiên dân Nam Cương để lại.

Có khả năng miếu sơn thần ở lối vào là khi xây dựng mộ Hiến Vương, người ta căn cứ vào truyền thuyết vùng này mà tạo ra hình tượng thần thị.

Ngoài ra tạm thời vẫn chưa thể xác định rốt cuộc là sơn thần hay là vu sư, xem tiếp những phần còn lại đã." Tuyết Lỵ Dương phân tích.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dùng xẻng công binh tiếp tục dọn dẹp những thạch khắc còn lại.

Hai người dọn sạch một phần, Tuyết Lỵ Dương liền xem một phần.

Chương 48

Nhưng phần lớn đều đã không thể nhận diện, hơn nữa thứ tự điên đảo lộn xộn, khiến người ta không hiểu ra sao.

Nhìn một lúc, cũng không phát hiện thêm thông tin gì có giá trị.

Cuối cùng, sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khai quật được hai khối nữa thì dừng tay. "Tham mưu Dương, Vương Diệp, chỉ còn nhiêu đây thôi." Hồ Bát Nhất chỉ vào thạch khắc nói.

Giờ là đến thời gian chuyên môn của Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy bức phù điêu bích họa, lập tức ghé sát vào, rọi đèn pin nghiên cứu kỹ lưỡng.

Vương Diệp cũng nhìn qua, hình ảnh ghi lại trên phù điêu là một số nghi thức hi kỳ cổ quái.

Xem ra niên đại còn lâu đời hơn cả thời gian xây mộ Hiến Vương.

Vương Diệp đưa tay chạm nhẹ lên bích họa.

Hầu như trong nháy mắt, trước mắt dường như lóe qua vô số hình ảnh.

Đó là một màn trường diện quỷ dị vô cùng.

Trong vùng nước ở rừng hóa thạch, một đám thổ nhân đầu cắm lông vũ, ngồi trên thuyền nhỏ, trong tay đều cầm những cây sào dài.

Những cây sào và thuyền gỗ đó, bốn người sau khi đi qua "Tuẫn Táng Câu" đều đã từng thấy, lúc đó không biết dùng để làm gì.

Chỉ thấy trong những chiếc thuyền gỗ đó trói rất nhiều con thiềm thừ (cóc) lớn.

Có khả năng những con thiềm thừ lớn này đều do đám thổ nhân bắt được ở gần đó.

Dùng dây thừng trói lại vô cùng chắc chắn.

Những con đại thiềm thừ đó há cái miệng rộng, biểu tình tỏ ra mười phần kinh khủng, dường như cực kỳ lo lắng cho vận mệnh sắp tới của mình, đều đang ra sức giãy giụa.

Khắc họa tuy đơn giản, nhưng lại cực kỳ sinh động.

Khiến người ta vừa nhìn liền có thể lĩnh hội được cảnh tượng mà thạch khắc truyền đạt, trong đó tràn ngập một loại bầu không khí bi thảm của những cuộc giết chóc hiến tế quy mô lớn thời cổ đại.

Vài tên thổ nhân đầu cắm lông vũ, dưới sự chỉ huy của một thủ lĩnh đầu đội mũ sừng trâu, đồng thời dùng sào dài câu lên một con đại thiềm thừ, giơ nó lên giữa không trung, đưa vào một cái động trên vách đá trong rừng hóa thạch.

Trong động bốc ra hắc khí cuồn cuộn.

Phía sau còn có một chiếc thuyền gỗ khác, bày biện mấy con thiềm thừ đã bị thu nhỏ lại, hiện ra một bộ biểu tình chết không nhắm mắt.

Thân thể tròn vo cũng trở nên khô quắt, hơn nữa màu sắc của những thạch khắc thiềm thừ chết đó cũng khác biệt với thiềm thừ sống, trông hoàn toàn không có sinh khí.

Bi lương mà lại đáng sợ, thể hiện đầy đủ sự lạc lõng giữa sự sống và cái chết.

Vương Diệp chỉ nhìn những thứ này liền liên tưởng đến những sự vật nhìn thấy trong miếu sơn thần.

Bên cạnh hắc diện sơn thần đó có hai tên sơn quỷ phục dịch, một tên bưng cái hồ lô đá màu đỏ lửa, tên kia tóm một con thiềm thừ đang nhảy nhót tưng bừng.

Hóa ra là biểu thị vị thần linh trấn thủ ngọn núi lớn này cư trú trong một hang động hình hồ lô.

Hơn nữa người dân địa phương, dưới sự chỉ dẫn của vu sư, bắt giữ lượng lớn thiềm thừ để cúng tế cho hắn.

Ngay khi Vương Diệp tưởng rằng đã kết thúc, một bức tranh lại như đèn chiếu phim lướt qua trong đầu.

Chỉ thấy, một vị thần linh mặt đen lãnh khốc, nói là thần linh, nhưng trên mặt lại không nhìn ra một tia sinh khí nào, ngược lại lộ ra một chút âm khí khó phát giác.

Xung quanh hắn vây quanh vô số nữ tử.

Những nữ tử đó hiển nhiên đều là tử thi, đều nằm thẳng trên mặt đất ngửa mặt lên trời, hai tay dang rộng, buông thõng hai bên.

Hai chân cong lên thành hình vòng cung, dường như đang dùng phản quan tiết bò trên mặt đất.

Toàn bộ hình ảnh khiến người ta nhìn vào cảm thấy sinh lý đặc biệt khó chịu.

Theo bản năng cảm giác được sự khủng bố và quỷ dị.

Điều Vương Diệp kinh ngạc nhất là, hắn có Nguyên khí hộ thể, cộng thêm mang trong mình Long Vương huyết mạch, lẽ ra phải miễn dịch với tất cả các loại công kích huyễn thuật, ảo cảnh.

Nhưng trước mắt vẫn xuất hiện những thứ kỳ kỳ quái quái này, rõ ràng không phải cảnh tượng hiện thực.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Vương Diệp lúc này đã tỉnh táo lại.

Nhìn sang ba người kia, phát hiện Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này hai mắt đều mê ly.

Hiển nhiên ba người này cũng bị sức mạnh thần bí trên phù điêu bích họa kéo vào trong ảo giác quỷ dị.

Rất nhanh, thân thể ba người đều kịch liệt run rẩy.

Không cần nói, ba người này khẳng định cũng đã nhìn thấy hình ảnh khủng bố gì đó.

Nhưng ba người tuy đều là người tâm chí kiên định, lại không có thực lực miễn dịch huyễn thuật ảo cảnh như Vương Diệp.

Qua một khoảng thời gian khá dài, sắc mặt ba người càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng, người run rẩy cũng ngày càng dữ dội, nhưng lại không có ai tỉnh lại.

Vương Diệp vội vàng thi triển Long Ngâm.

Một tiếng rồng gầm truyền vào tai ba người. "Tỉnh lại!" Theo tiếng quát lớn của Vương Diệp, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rốt cuộc cũng khôi phục sự trong trẻo.

Chỉ có điều ba người gần như đồng thời chân tay bủn rủn, tề chỉnh ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển. "Các anh đều nhìn thấy nghi thức tế tự vừa rồi chứ?

Còn cả tên sơn thần mặt đen kia nữa!" Tuyết Lỵ Dương mở miệng trước tiên.

Ba người còn lại đều gật đầu.

Được Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở, Vương Diệp cũng ý thức được, thần linh mặt đen xuất hiện trong hình ảnh vừa rồi có vài phần tương tự với hình tượng trong miếu sơn thần bên ngoài.

Hơn nữa hồ lô và con cóc, dường như cũng xác thực có liên quan đến sơn thần. "Sơn thần, lại là thứ đó à?" Vương Bàn Tử bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, nhớ tới hình ảnh quỷ dị của tượng sơn thần khi tiến vào hang động. "Kỳ lạ, chúng ta chạm vào vách đá, tại sao lại nhìn thấy những hình ảnh đó?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi. "Rất có khả năng là do chất liệu của những phù điêu bích họa này rất đặc thù, có thể ghi lại từ trường năm xưa, vô tình ghi lại những hình ảnh năm đó.

Sau đó khi chúng ta vừa chạm vào phù điêu bích họa, những hình ảnh này trực tiếp xuất hiện trong đầu chúng ta." Vương Diệp là người đầu tiên giải thích.

Nghe có vẻ khoa học, kỳ thực hắn cũng không tin.

Có điều, thứ này làm hắn nhớ tới Cây Thần Tần Lĩnh trong *Đạo Mộ Bút Ký*, thứ đó còn cổ quái hơn cái này nhiều.

Cũng không biết thế giới này có bao hàm *Đạo Mộ Bút Ký* hay không.

Đương nhiên, nếu có thì cũng phải ba mươi năm nữa mới xuất hiện, dù sao dòng thời gian của *Đạo Mộ Bút Ký* muộn hơn *Ma Thổi Đèn* khoảng vài chục năm.

Nghĩ tới đây, Vương Diệp càng thêm bức thiết muốn nâng cao thực lực bản thân, bởi vì hắn muốn sống lâu hơn.

Hắn không muốn vài chục năm sau, mình đã là một ông già năm sáu mươi tuổi.

Hắn muốn trẻ trung.

Hắn muốn đi chứng kiến sự phồn hoa của thế giới hiện đại.

Thậm chí chứng kiến ngàn trăm năm sau, nhân loại tiến vào thời đại tinh thần đại hải.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều xây dựng trên cơ sở thực lực.

Đã hệ thống có phân chia cảnh giới đối với hắn, vậy thì nhất định có một cảnh giới đủ để hắn có tuổi thọ vô cùng.

Có thể cả đời này hắn đều không đạt được địa bộ đó, nhưng mấy trăm năm, hắn vẫn muốn tranh thủ một chút.

Ánh mắt Vương Diệp càng thêm lấp lánh quang mang kiên định.

Phải mạnh lên!

Phải mạnh lên!

Phải mạnh lên! "Quan điểm của tôi thống nhất với Vương Diệp, có thể là vấn đề từ trường." Tuyết Lỵ Dương cũng nỗ lực dùng học thức của mình để đưa ra lời giải thích khoa học cho màn quỷ dị vừa xuất hiện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều vẻ mặt mờ mịt nhìn Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp.

Kiểu như 'các người cứ nói tiếp đi, xem tôi có tin cái này không'.

Tuyết Lỵ Dương đại khái cũng cảm thấy cách nói của mình quá thiếu sức thuyết phục, nhíu mày không nói nữa.

Vương Diệp cũng trầm tư không nói, tạo cho người ta một cảm giác thần bí.

Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Còn có một khả năng, chính là sơn thần trong hang động này để lại hắc vu thuật, dùng để cảnh cáo người ngoài tiến vào sau này." "Chiếu theo lời anh nói, vậy vị sơn thần gia kia vẫn còn đang đợi chúng ta ở bên trong đấy." Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Hồ Bát Nhất nhất thời không phản ứng kịp, hoàn toàn sững sờ: "Sơn thần lão gia đợi chúng ta làm gì?

Chương 49

Chẳng lẽ muốn coi chúng ta là cóc ghẻ mà ăn chắc?" "Tham mưu Dương, không cần dọa chúng tôi, Mô Kim Hiệu Úy chúng ta sợ ai bao giờ?

Lão tử xách súng tiểu liên vào trong đi dạo một vòng, hắn nếu ngoan ngoãn nhường ra một con đường cho chúng ta đi thì thôi.

Bằng không chọc giận Bàn gia đây, không nói hai lời trước tiên xả súng bắn nát hắn, cái động hồ lô này về sau đổi sang họ Vương chứ không họ Hắc nữa." Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy khinh thường nói. "Không sai, nếu hắn thực sự xuất hiện, trực tiếp diệt đi." Vương Diệp cười nói.

Hắn còn đang đợi giết chết sơn thần để tuôn ra kinh nghiệm đây. "Vương Diệp nói đúng, nếu tên sơn thần mặt đen kia dám xuất hiện, chúng ta sẽ đánh cho mẹ hắn cũng không nhận ra." Hồ Bát Nhất cũng cổ vũ mọi người.

Tuy nhiên, trên mặt Vương Diệp lại nhiều thêm một chút nghiêm túc.

Từ hình ảnh thạch khắc vừa rồi mà xem, nếu sơn thần này thực sự là một con quái vật, vậy thì thể hình không nhỏ đâu!

Còn lớn hơn nhiều so với con vua cóc bên ngoài kia.

Huống chi, không chỉ có hắc diện sơn thần, còn có những cái đằng thi (xác chết dây leo) quỷ dị kia nữa.

Số lượng hơi bị nhiều đấy.

Còn nhiều hơn Vương Diệp tưởng tượng.

Ít nhất cũng phải thành ngàn lên vạn!

Thấy ngay cả Vương Diệp vẫn luôn mang theo nụ cười cũng thần tình nghiêm túc, Vương Bàn Tử sợ hãi. "Cậu nói xem chúng ta còn nên đi tiếp hay không?

Liệu tiếp tục đi xuống, cũng sẽ giống như mấy con cóc ghẻ khổng lồ vừa nhìn thấy, biến thành xác khô?

Hoặc là bị sơn thần gia làm thành loại 'tử phiêu' biết phát sáng kia?" Vương Diệp lắc đầu, cho Vương Bàn Tử một ánh mắt khích lệ: "Yên tâm đi, sẽ không đâu." Vương Bàn Tử hơi thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp lại bổ sung một câu: "Mấy cái 'tử phiêu' biết phát sáng đó đều là nữ thi, một cái nam thi cũng không có, anh không có cơ hội đâu." Trái tim vừa buông xuống của Vương Bàn Tử lại treo lên.

Rất nhanh mấy người lại phân tích một hồi.

Hồ Bát Nhất lại cảm thấy sơn thần gia kỳ thực là cương thi ngàn năm gì đó.

Dù sao Vương Bàn Tử càng nghe càng thấy rợn người.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn quyết định xuất phát.

Dù sao đến cũng đến rồi.

Đã đi đến dưới Trùng Cốc, mắt thấy xuyên qua Trùng Cốc là có thể tìm được mộ Hiến Vương, không có lý gì khi chưa gặp phải thứ gì thực sự khủng bố lại tay trắng quay về.

Sau đó, bốn người vội vàng lấy mặt nạ phòng độc ra, bao gồm cả một số thứ dùng để đối phó cương thi.

Còn có mặt nạ vàng và các tế khí phát hiện trong quan tài ngọc, đều bỏ vào túi hành quân, do Bàn Tử cõng hết số trang bị còn lại.

Chiếu theo địa hình trên tế đài hóa thạch, tìm đến hướng cửa ra của động hồ lô.

Do nguyên nhân địa hình, lần này không tiến hành vũ trang lội nước nữa.

Cây cổ thụ hóa thạch đổ rạp rất nhiều.

Có chỗ nối thành một mảng, ở giữa tuy thỉnh thoảng có chút khe hở, nhưng đều có thể tung người nhảy qua.

Như vậy cũng không cần lo lắng bị nữ thi dưới đáy nước ám toán tập kích.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn làm dẫn đường, dẫn mọi người đi thẳng về hướng tây hơn trăm mét.

Vách đá đỏ bốn phía đột nhiên thu hẹp lại. "Xem ra chúng ta đã sắp đến eo hồ lô." Vương Diệp nói một câu.

Toàn bộ hang động dưới lòng đất, giống như một cái động hồ lô màu đỏ xích không lồ đặt nằm ngang.

Điểm này Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra.

Quả nhiên, sau khi Vương Diệp nói xong, mấy người liền đi tới eo hồ lô, cũng chính là vị trí tiếp giáp của hai cái động hồ lô.

Chỉ có điều nơi tiếp giáp này vô cùng chật hẹp, lại đặc biệt trơn trượt.

Khoảng cách độ cao so với mặt đất cũng phải mười mấy mét.

Từ trên bờ căn bản không qua được.

Nơi này các loại rễ thực vật to lớn từ trên kéo dài xuống dần dần thưa thớt.

Không khí cũng không còn thấp nhiệt như trước đó nữa.

Men theo vách đá đỏ dựng đứng tìm kiếm, thiên nhiên hình thành hai cái hang đá lớn màu đỏ.

Phần tiếp giáp ở giữa đã ngay trước mắt, chỉ là vách đá nơi này cũng đều là tầng đá vôi màu đỏ.

Khoảng cách mười mấy mét cuối cùng này, đã không còn cổ thụ hóa thạch để đặt chân.

Cho nên, bốn người đành phải lội nước mà đi, dùng cuốc leo núi dùng sức đục vào vách đá trơn trượt, bốn người lôi kéo lẫn nhau, leo lên bộ phận kết hợp ở giữa động hồ lô.

Lúc này, dòng nước ngầm chảy qua, tạo ra một độ chênh lệch mặt nước.

Thuận theo vách đá bên kia chảy xuống, hình thành một cái thác nước có lưu lượng không lớn lắm.

Hồ Bát Nhất bám vào cửa động, dùng đèn pin "Mắt Sói" nhìn xuống dưới một cái, độ dốc rất đứng, hơn nữa là hình vòng cung.

Độ sâu bên dưới sâu hơn nhiều so với dự tưởng, căn bản không nhìn thấy đáy.

Muốn đi xuống cũng không dễ dàng như vậy.

Biện pháp ổn thỏa nhất chỉ có dùng chốt đá cố định vào chỗ cửa động này, sau đó thả dây thừng, dùng đai an toàn đu xuống.

Có sợi dây thừng dự thiết trước này, lúc quay về cũng có thể bớt đi một số phiền phức.

Nghĩ xong kế sách, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu đóng chốt an toàn tại bộ phận kết hợp.

Một lát sau, cả bốn người đều thuận theo dây thừng xuống đến đáy động hồ lô.

Bên trong động hồ lô yên tĩnh muốn chết.

Bốn người mỗi người cầm vũ khí, rời khỏi chỗ nước sâu ở giữa, từ mép hang động hình tròn mò mẫm tiến lên trong bóng tối.

Đoạn hang động hồ lô cuối cùng này ẩn sâu dưới lòng đất, nước ở trung tâm hang cực sâu, hơn nữa hoàn toàn tử tịch.

Trên vòm trần có vô số thạch nhũ đỏ treo ngược.

Hai bên là tầng đá trầm tích nhô lên từ trong nước, có thể cho người đi lại.

Những tảng đá đỏ này đều bị ngấm thành màu bán trong suốt, ánh sáng đèn chiếu chiến thuật chiếu lên trên, phản chiếu ánh sáng yếu ớt.

Vương Diệp vừa xuống, ánh mắt liền gắt gao nhìn chằm chằm mặt nước phía trước.

Trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh đồng thời phát động.

Trên mặt nước phía trước, một luồng sức mạnh cực kỳ âm tà đang không ngừng cuộn trào. "Mọi người khoan hãy bật đèn." Vương Diệp nói xong, ba người kia đều tắt đèn pin.

Mấy giây sau, ba người vừa mới thích ứng với bóng tối trước mắt, liền nhìn thấy một màn khủng bố phía trước.

Trong nước xuất hiện mấy cái xác nổi (phù thi).

Có cái đã nổi lên mặt nước, có cái còn ở dưới đáy nước, đều là ngửa mặt lên trời.

Tuy là trôi nổi trong nước, nhưng cánh tay và hai chân lại cong xuống dưới, dường như không chịu ảnh hưởng của lực nổi mặt nước.

Tư thế này nói không ra sự vặn vẹo, giống như khớp xương đều bị bẻ gãy.

Giống hệt với cảnh tượng quỷ dị mà bốn người Vương Diệp nhìn thấy trong ảo cảnh phù điêu trước đó.

Vương Bàn Tử lập tức xù lông, loạch xoạch kéo khẩu súng tiểu liên Thompson ra phía trước, giật chốt, sau đó nhắm ngay vào nữ thi đang trôi nổi phía trước. "Bà nội nó, Bàn gia cũng không tin, hôm nay cho dù là Tống tử ngàn năm gì đó, cũng phải đánh cho mày nát bét." Nhưng Vương Bàn Tử lại không nổ súng.

Bởi vì ngay giây tiếp theo sau khi Vương Bàn Tử nói dứt câu, trong hang động phía trước sáng lên một mảng u quang.

Số lượng nữ thi nổi lên trong nước càng ngày càng nhiều, ngay cả phía sau cũng có.

Trước, sau chưa đầy vài phút, cũng không biết là từ đâu chui ra nhiều "tử phiêu" như vậy.

Trong nước chi chít đã toàn là người chết.

Đếm không xuể rốt cuộc có mấy ngàn mấy trăm.

Quần thi phát ra lượng lớn bạch quang quỷ khí âm sâm, hang động vốn tối tăm bị những ngọn quỷ hỏa đó chiếu sáng lên.

Tuy nhiên loại ánh sáng này lại khiến người ta cảm thấy như rơi vào hầm băng địa ngục, không kìm được toàn thân run rẩy.

Chương 50

Vương Bàn Tử chậm rãi hạ khẩu Thompson xuống. "Mẹ kiếp, chúng ta chọc vào ổ Tống tử rồi hả?

Sao lại nhiều 'tử phiêu' thế này?" Vương Diệp nheo mắt, nhìn về phía trước.

Trên những nữ thi này đều tản mát ra oán khí nhàn nhạt.

Loại tinh thần lực khiến người ta áp ức tuyệt vọng đó, Vương Diệp khắc ghi sâu sắc.

Vương Diệp mang trong mình Long Vương huyết mạch, lại có nguyên khí cường đại hộ thể, miễn dịch tinh thần công kích, vẫn còn có thể đứng vững.

Lúc này trong hang động một mảnh quỷ khí âm sâm.

Ánh sáng màu xanh trắng, nữ thi tư thế quỷ dị, bên dưới là sông ngầm sâu không thấy đáy, khiến người ta cảm giác thực sự đang ở chốn âm gian địa ngục.

Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu trở nên đờ đẫn.

Nguy hiểm, đã buông xuống!

Vương Diệp ánh mắt ngưng trọng, lập tức phóng thích kỹ năng Long Ngâm.

Một tiếng rồng gầm vang lên.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại. "Làm sao bây giờ?

Nhiều nữ thi như vậy, chúng ta không ứng phó nổi đâu, chẳng lẽ

Bàn gia một đời anh danh, lại phải hủy trong tay đám phụ nữ không mặc quần áo này?" Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy đau xót nói.

Nói xong, bưng khẩu Thompson lên, vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên, định nổ súng.

Vương Diệp vội vàng ngăn lại. "Đừng vội, đám nữ thi này hình như không phải nhắm vào chúng ta." Vương Diệp vô cùng bình tĩnh nói.

Tuy rằng nữ thi nhìn như đang trôi về hướng bốn người, nhưng di chuyển chậm chạp.

Hơi trôi xa một chút là có thể nhìn ra được, phương hướng vẫn có chút sai lệch.

Kỳ thực là trôi về vị trí bên phải bốn người.

Vương Diệp suy tính một chút phương hướng trôi của nữ thi.

Nơi đó một mảnh tối đen.

Ngay cả đèn pin Mắt Sói chiếu qua, ánh sáng cũng giống như bị hấp thu mất, biến mất tăm mất tích.

Trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh phát động.

Tại nơi "tử phiêu" tập trung nhất, có một đám khí thể màu đỏ lớn nổi trên mặt nước.

Phần dưới cùng nối liền với mặt nước, che khuất thanh quang quỷ khí bức người.

Từng đàn từng đàn "tử phiêu", nhắm ngay vào đám mây mù màu đỏ đó, tranh tiên khủng hậu chui vào.

Đám khói đỏ to lớn, tươi đẹp như sơn dầu màu đỏ đậm, bên trong có cái gì thì không thể nhìn rõ.

Nhưng trong đó tựa như cái động lớn không đáy, hàng loạt phù thi bị hút vào, không hề có dấu hiệu bị lấp đầy.

Mây mù màu đỏ, đại khái chính là độc khí được ghi lại trong "ma hội" (tranh vẽ ma quỷ) trên tế đài hóa thạch.

Có khả năng là chịu sự xâm thực của thấp khí, màu sắc của "ma hội" đã thay đổi.

Độc vật thế gian, mức độ diễm lệ của màu sắc thường tỷ lệ thuận với độc tính.

Càng là tươi đỏ xanh biếc, màu sắc sặc sỡ thì độc tính càng mãnh liệt.

Hồng vụ này không biết độc tính lợi hại thế nào, lại còn tụ mà không tan.

Nếu không phải mấy người đều đã đeo mặt nạ phòng độc từ trước, ở khoảng cách gần như vậy, khó tránh khỏi sẽ hít phải độc vụ thất khiếu, trúng độc thân vong.

Nói ra cũng lạ, nhiều "tử phiêu" như vậy, chen chúc trong nước thành một nồi cháo, nhưng chỉ có tiếng nước chảy cực kỳ nhỏ.

Ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Tất cả những điều này, đều tiến hành trong tình huống vô thanh vô tức.

Lúc này, trong cơ thể Vương Diệp dâng lên một luồng hàn khí.

Một loại uy áp cực kỳ mãnh liệt từ hướng sương mù màu máu truyền đến.

Trong sương mù dày đặc có thứ gì đó!

Hơn nữa tồn tại trong sương mù cũng cảm ứng được Vương Diệp đang tham thị.

Lúc này tinh thần lực của thứ bên trong đó cũng đang lục soát về phía Vương Diệp.

Uy áp mãnh liệt như vậy khiến Long Vương huyết mạch của Vương Diệp cũng sôi trào lên, dường như tìm được một đối thủ tốt.

Một cái tên chậm rãi hiện lên trong đầu Vương Diệp.

Long Lân Yêu Giáp, rốt cuộc cũng xuất hiện.

Vương Diệp tâm tình rất kích động, nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tham mưu Dương, cô bắn một phát đạn chiếu sáng về hướng đó đi." Vương Diệp chỉ thị chính là hướng huyết sắc nùng vụ xuất hiện.

Tuyết Lỵ Dương tuy không biết nguyên nhân, nhưng tương đối tin tưởng Vương Diệp, cầm súng tín hiệu lên, bắn một phát.

Đạn tín hiệu tuyết lượng lập tức chiếu sáng hang động hồ lô khổng lồ đen kịt.

Toàn bộ động hồ lô cùng vách đá xung quanh đều là màu đỏ.

Bên dưới đạn tín hiệu có thể nhìn thấy rõ ràng, một đoàn sương mù nồng đậm vô cùng như sơn dầu màu đỏ.

Vương Diệp nhìn thấy trong sương mù, dường như có một thân ảnh cao lớn vô cùng, đang lắc lư.

Mấy người khác cũng đều bị sương mù làm cho kinh ngạc ngây người. "Lại là cái thứ gì vậy?" "Mọi người kiểm tra mặt nạ phòng độc của mình xem có vấn đề gì không, thứ đó khả năng có độc tính cực lớn!" Hồ Bát Nhất phản ứng vẫn tương đối nhanh chóng. "Đám sương mù dày đặc đó khả năng có độc!" Vương Diệp tùy ý sờ sờ mặt nạ phòng độc.

Nhưng trong đầu lại đang không ngừng suy nghĩ xem xử lý gã to xác mạnh mẽ như thần linh này thế nào.

Hoắc thị bất tử trùng, cũng gọi là Long Lân Yêu Giáp!

Thứ này ở thời thượng cổ, bị dị nhân địa phương coi là thần linh thực sự.

Quanh năm cúng tế không nói, sau này còn được Hiến Vương tiến hành một phen cường hóa và vũ trang.

Thân thể to lớn vô cùng, khả năng tái sinh mạnh mẽ đến mức khó tin, độc vụ trí mạng, khiến Hoắc thị bất tử trùng trở thành tồn tại gần như không thể chiến thắng.

Nhất là sau khi hắn xuyên không đến đây, phó bản thế giới Đạo Mộ phổ biến đều được tăng cường không ít.

Vương Diệp nhớ là Hoắc thị bất tử trùng nguyên bản đâu có to như thế này!

Trước mắt cái này đã tiếp cận thân thể của sơn thần rồi!

Vương Diệp tâm niệm chuyển nhanh, một ý tưởng to gan bắt đầu từ từ hiện lên trong đầu hắn.

Hoắc thị bất tử trùng cũng không phải là không có điểm yếu.

Điểm yếu lớn nhất là phạm vi di chuyển cực kỳ nhỏ.

Thứ này giống như bị xích lại vậy, nửa thân dưới cố định dưới lòng đất.

Chỉ có mấy chục mét thân thể phía trên là có thể tự do di động.

Tức là không chủ động lao vào phạm vi công kích của Hoắc thị bất tử trùng, nguy hiểm sẽ không lớn như vậy.

Có chút tiếc nuối là, gần như toàn bộ động hồ lô đều nằm trong phạm vi công kích của Hoắc thị bất tử trùng.

Bởi vì thứ này không những có thể dựa vào thân thể to lớn và cái miệng răng khủng bố để công kích, còn biết phun độc vụ.

Mà nữ thi trên mặt nước đang cuồn cuộn không ngừng trôi về phía sương mù dày đặc trước mắt, chính là đạn dược của Hoắc thị bất tử trùng, là dược liệu để nó chế tạo độc vụ!

Đã như vậy, bước đầu tiên để xử lý Hoắc thị bất tử trùng, chính là phá đi độc vụ của nó, đồng thời cắt đứt nguồn đạn dược của nó.

Độc vụ có độc, Long Ảnh lại có thể hấp thu độc vụ, chuyển hóa thành tinh hoa độc tố.

Vương Diệp nghĩ tới đây, nhìn long văn trong lòng bàn tay. "Đi đi, Long Ảnh, thôn phệ độc vụ!" Vương Diệp nói xong, lòng bàn tay hướng về phía huyết sắc nùng vụ phía trước.

Chỉ thấy long văn trong lòng bàn tay nhúc nhích một cái, hóa thành một đạo huyễn ảnh không nhìn thấy lao đi.

Sau khi đến rìa sương mù dày đặc, Long Ảnh há miệng ra.

Rất nhanh, huyết vụ xung quanh liền cuồn cuộn không ngừng chảy vào miệng Long Ảnh.

Chương 51

Tốc độ sương mù bị hấp thu càng lúc càng nhanh.

Chỉ mất vài giây, xung quanh Long Ảnh cư nhiên hình thành một cái lốc xoáy.

Ngay lúc này trong đầu Vương Diệp cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Thôn phệ huyết vụ đằng thi, nhận được kinh nghiệm trị +100, năng lượng điểm +200." "Thôn phệ huyết vụ đằng thi, nhận được kinh nghiệm trị +100, năng lượng điểm +200." Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên.

Không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn!

Lúc này âm thanh này đối với Vương Diệp mà nói quá êm tai!

Tuy kinh nghiệm trị và năng lượng điểm không nhiều, nhưng huyết vụ ở đây thắng ở chỗ nhiều a!

Vốn tưởng rằng cảnh giới và huyết mạch thăng cấp rất khó.

Hiện tại xem ra.

Chuyện vặt vãnh mà thôi! "Thao tổ tông nó, cái này thật đúng là tà môn, mặc kệ sơn thần kia là thần thánh phương nào, chiếu theo kiểu ăn của hắn, bao nhiêu năm nay, phải có bao nhiêu nữ thi mới đủ cho hắn ăn, những thi thể này lại là người nào?" Bên kia, Hồ Bát Nhất chửi ầm lên.

Lúc này, Vương Bàn Tử không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Đột nhiên từ dưới đất nhảy dựng lên, giơ súng tiểu liên, một chuỗi đạn M1A1 vạch đường bay ra.

Tiếng súng nổ vang như máy đánh chữ vang vọng khắp cả hang động. "Mọi người đứng tản ra theo hình quạt, cẩn thận một chút." Tuyết Lỵ Dương cũng lên tiếng nhắc nhở.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử nổ súng, càng không chần chừ, cũng trở mình bật dậy.

Còn chưa nhìn rõ rốt cuộc bên kia có cái gì, liền bóp cò quét mạnh về phía sau tảng đá bán thấu minh đang ẩn nấp.

Trước tiên dùng hỏa lực áp chế đối phương rồi tính sau, đạn bắn vào trong độc vụ màu đỏ, phát ra tiếng đạn nảy leng keng.

Như bắn trúng tấm thép.

Đám "tử phiêu" trong nước lân cận dường như bị kinh hách, tán loạn trong nước như vỡ tổ.

Thanh quang phát ra trên thi thể càng thêm mãnh liệt, cộng thêm ánh lửa phun ra từ nòng súng khi "máy đánh chữ Chicago" bắn, toàn bộ hang động lớn hình hồ lô lúc sáng lúc tối, giống như có vô số đom đóm đang bay múa nhanh chóng trong bóng đêm.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu Vương Diệp đã bị hắn tắt đi, không truyền đến nữa.

Nhưng Vương Diệp biết, Long Ảnh làm việc vẫn rất nỗ lực.

Huyết vụ trước mắt cư nhiên cũng có một tia biến hóa.

Tại vị trí Long Ảnh, huyết vụ dường như nhạt đi một chút.

Chỉ là huyết vụ nhạt đi cũng chỉ là công phu trong nháy mắt.

Chỉ thấy lúc này, nữ thi trôi đến bên cạnh huyết vụ, lại có mấy cái bị huyết vụ hút vào.

Huyết vụ lập tức được bổ sung.

Thậm chí còn nồng đậm hơn vài phần.

Thế này thì không được!

Vương Diệp tâm niệm chuyển nhanh.

Những nữ thi này liên tục không ngừng cung cấp đạn dược cho Hoắc thị bất tử trùng, Long Ảnh thân hình bé nhỏ cho dù có thể ăn nữa, cũng hấp thu không xuể.

Nữ thi nhìn thấy trước mắt phải thành ngàn vạn.

Dưới đáy nước sâu của động hồ lô, dường như vẫn còn nữ thi đang không ngừng trồi lên.

Vương Diệp cũng nhìn đến mức tim đập chân run.

Quan trọng hơn là, sự xuất hiện của hắn, khiến phó bản Vân Nam Trùng Cốc này trực tiếp biến thành độ khó Địa Ngục.

Không thể không thận trọng a! "Tôi đi, Lão Hồ chúng ta có thể tháo mặt nạ phòng độc xuống không, thứ này khó chịu quá!" Vương Bàn Tử thở hổn hển lớn tiếng nói.

Hắn một thân mỡ, nhốt trong mặt nạ phòng độc mồ hôi đầy đầu không nói, sắp không thở nổi rồi. "Biểu ca, không muốn chết thì đeo vào!" Vương Diệp đầu cũng không ngoảnh lại nói.

Cùng lúc đó, lỗ tai hắn khẽ động, Vương Diệp nghe thấy một trận âm thanh không tầm thường.

Loạt xoạt!

Loạt xoạt!

Phảng phất có vô số mảnh kim loại cạo vào trên vách đá, dị thường chói tai, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, có thứ gì đó đang tập kích về phía mọi người! "Cẩn thận!

Nó tới rồi!" Vương Diệp vừa dứt lời, một làn sương mù màu hồng phấn bỗng nhiên lan tràn ra, ba người nghe thấy Vương Diệp nhắc nhở từ từ lùi lại, rọi đèn pin cố gắng tìm nguồn gốc âm thanh.

Chỉ có Vương Diệp đứng bất động tại chỗ, rốt cuộc, bên người hắn có một tràng tiếng thở dốc trầm thấp vang lên.

Hơi nghiêng người, Vương Diệp lập tức nhìn thấy một khuôn mặt quái dị đeo mặt nạ vàng, khuôn mặt quái dị đó đối diện với hắn trực tiếp phun ra một đoàn khí mù màu đỏ tươi.

Vương Diệp: "Vãi chưởng!!" Suýt chút nữa bị con quái vật này hôn môi rồi. "Vương Diệp, chạy mau!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hét lớn.

Không cần ba người nói, Vương Diệp cũng biết chạy.

Chủ yếu là thứ này quá thối, cách mặt nạ phòng độc hắn cũng muốn nôn mửa.

Lại cho hắn thêm một hơi nữa, e rằng thăng thiên mất. "Càn Tự - Di Hình Hoán Ảnh!" Quát khẽ một tiếng, thân ảnh Vương Diệp trong nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện lại, thì đã ở bên phải ba người Hồ Bát Nhất.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất còn đang nghĩ Vương Diệp có phải bị đơ rồi không, định tiến lên giúp hắn một tay.

Nhưng quay đầu lại chẳng thấy bóng người đâu, quay đầu lại lần nữa, người đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Phát hiện này trong nháy mắt khiến anh ta toát mồ hôi lạnh.

Đừng nói là anh ta, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đều có chút không dám tin.

Làm gì có người nào thần xuất quỷ một như vậy, nhưng... bọn họ cũng không dám nói, cũng không dám hỏi.

Hiện tại Vương Diệp trong mắt ba người, đều được coi là cao thủ thần bí.

Cho dù là biểu huynh đệ lớn lên từ nhỏ với Vương Diệp là Vương Bàn Tử, hắn cũng cảm thấy người biểu đệ này rất thần bí.

Tuyết Lỵ Dương chịu giáo dục ở nước Mỹ, luôn bảo cô phải tin vào khoa học, phản đối thượng đế quỷ thần.

Nhưng, sức người thực sự có thể đạt tới trình độ này sao?

Khoa học?

Khoa học cái rắm!

Sự mạnh mẽ của Vương Diệp, đã lưu lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng ba người Hồ Bát Nhất.

Nếu thế gian có thần minh, đó nhất định là Vương Diệp.

Có điều, bọn họ nuốt suy nghĩ này vào bụng, không đi hỏi Vương Diệp làm sao làm được.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Ai cũng không ngoại lệ.

Lúc này, bốn người lại một lần nữa tụ tập lại một chỗ.

Vương Diệp nhìn sinh vật cổ quái phía trước.

Mặt nạ dị hình đúc bằng vàng ròng, trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt tiêu ma, vẫn kim quang xán lạn.

So với cái mặt nạ tìm thấy trong quan tài ngọc của Đại tế tư Hiến Vương trước đó, ngoại trừ phần hốc mắt ra, về cơ bản là hoàn toàn giống nhau.

Đều là sừng rồng, miệng thú, tai đuôi cá.

Chỉ có điều cái sau là người đeo.

Mà cái mặt nạ vừa đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, phun ra độc vụ màu đỏ tươi này, lại lớn hơn nhiều.

Tương đương với cái nồi lớn nấu cơm tập thể ngày xưa. "Lão Hồ, vừa rồi cái mặt nạ kia sao giống hệt mặt nạ vàng trong quan tài đại tế tư vậy?

Chương 52

Con quái vật kia không phải do Hiến Vương nuôi chứ?" Vương Bàn Tử co người sau lưng Hồ Bát Nhất nói.

Hồ Bát Nhất chân có chút run rẩy: "Tôi đâu có biết, dù sao tôi cảm thấy con quái vật này mới là thứ bọn họ thực sự muốn tế tự, đoán chừng nó còn lợi hại hơn con cóc kia!" Vừa rồi con quái vật đeo mặt nạ vàng lóe lên một cái rồi biến mất, ba người Hồ Bát Nhất chưa nhìn thấy toàn bộ diện mạo quái vật nhưng trong lòng vẫn thót một cái.

Trực giác mách bảo bọn họ đây là một sinh linh phẫn nộ, mỗi khi nó phát ra một tiếng thở dốc thô trọng, sẽ sinh ra một đoàn sương đỏ. "Hoắc thị bất tử trùng!" Nghe cuộc đối thoại của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Vương Diệp một lời nói toạc ra lai lịch của nó!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sờ sờ đầu: "Chưa nghe bao giờ!" Vương Diệp nói: "Các anh chưa nghe qua rất bình thường, đây là một loài sinh vật đã tuyệt chủng, có điều Tham mưu Dương cô chắc biết chứ?" Nói rồi Vương Diệp nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu nói: "Hoắc thị bất tử trùng, cũng được gọi là Vực Lang Trường Trùng, đây là một loại côn trùng có cấu trúc hệ thần kinh dạng lưới hiếm thấy, tương tự như Thái Dương Nữ Thần Loa (ốc sên).

Tổ tiên của loài Vực Lang Trường Trùng này có thể truy ngược về kỷ Cambri mấy trăm triệu năm trước, cũng chính là lúc động vật không xương sống khởi nguồn.

Vực Lang Trường Trùng từng dựa vào sức sống ngoan cường, tránh thoát vô số lần hủy diệt giống loài, vẫn luôn tồn tại đến kỷ Tam Điệp cách đây mấy ngàn vạn năm." Vương Bàn Tử bĩu môi: "Cái quái gì thế." "Hoàn toàn không hiểu." Hồ Bát Nhất nhún nhún vai, biểu thị vẻ mặt ngu ngơ.

Rất bình thường, Tuyết Lỵ Dương nói đều là thuật ngữ chuyên ngành, không có học thức trên nghiên cứu sinh, đoán chừng nghe đều như vịt nghe sấm.

Có điều, Vương Diệp đã xem qua nguyên tác, hơn nữa có gói quà lớn tân thủ của hệ thống, hắn ngược lại có thể nghe hiểu những lời này. "Hoắc thị bất tử trùng, là loài côn trùng có thể hình to lớn nhất xưa nay, cho nên đối phó rất phiền toái." Tuyết Lỵ Dương lại giải thích cho mọi người.

Vương Diệp tỏ vẻ đồng tình.

Chính như hắn nhìn thấy, Hoắc thị bất tử trùng chỉ riêng một cái đầu đã to như chiếc xe hơi nhỏ, thân thể nó dài bao nhiêu, thậm chí ngay cả Vương Diệp cũng chưa nhìn rõ.

Loài côn trùng này cực kỳ nghịch thiên, giống như tên của nó, Hoắc thị bất tử trùng!

Hai chữ 'Bất tử' này cũng không phải là hư danh.

Đương nhiên, địa điểm mục đích chuyến đi này của Vương Diệp ngoại trừ Mộc Trần Châu trong mộ Hiến Vương, thì chính là con sâu bự này.

Ngay khi ba người Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đang nói chuyện, Hoắc thị bất tử trùng đột nhiên xoay người, lao vào trong làn sương mù dày đặc.

Trông có vẻ như đang bỏ chạy.

Nhưng Vương Diệp biết rõ, loại sinh vật bá chủ viễn cổ như Hoắc thị bất tử trùng, làm sao có thể sợ hãi con người?

Cho nên, đáp án chính là Hoắc thị bất tử trùng chuẩn bị tiến thêm một bước hấp thu nồng vụ, nâng cao thực lực bản thân. "Sao vậy?

Con quái vật này bỏ cuộc rồi à?" Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói. "Con quái vật này lai thế hung hăng, làm sao có thể bỏ cuộc?

Nhưng mà, nó trốn vào trong sương đỏ là muốn làm cái gì đây?" Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt nghi hoặc.

Bọn họ chưa từng xem nguyên tác, tự nhiên không biết những luồng khí đỏ từ dây đằng kia chính là nguồn năng lượng của Hoắc thị bất tử trùng.

Nếu bọn họ biết, khẳng định sẽ không nói ra những lời này.

Ngược lại là Tuyết Ly Dương, tuy rằng cũng kinh hoảng, nhưng sau khi lùi lại mấy bước, cô dừng lại, ánh mắt kiên định. "Không đúng!

Đây căn bản không phải là bỏ cuộc!" "Trong Trùng Cốc và động hồ lô này môi trường phi thường đặc thù, có tia vũ trụ không rõ danh tính, từ trường đặc thù, hơn nữa hàm lượng oxy trong hang động cũng đặc biệt cao." "Môi trường này rất dễ dàng sản sinh ra một số sinh vật biến dị." "Những con cóc khổng lồ chúng ta gặp trước đó chính là ví dụ, còn có những loài côn trùng biến dị vừa nhìn thấy nữa." "Con Hoắc thị bất tử trùng này tuyệt đối là giống loài biến dị, thậm chí có linh trí!" "Vừa rồi ánh mắt nó nhìn chúng ta tuyệt đối là muốn nuốt chửng tất cả vào trong bụng." "Hiện tại nó trốn vào sương đỏ, chỉ có một khả năng, nó đang súc lực!" Ngay cả Vương Diệp cũng nhịn không được muốn vỗ tay cho Dương tham mưu trưởng.

Cho dù đến lúc này, Tuyết Ly Dương cư nhiên vẫn có thể giữ được bình tĩnh, hơn nữa phân tích lý trí gần như không sai biệt lắm với chân tướng cuối cùng!

Phần phán đoán lực này, tuyệt đối nhất lưu!

Cho nên, việc cần kíp trước mắt là tiêu diệt đám xác nữ trước, nếu không Hoắc thị bất tử trùng sẽ thật sự bất tử. "Dương tham mưu, chúng ta có phải mang theo súng phun lửa không!" Vương Diệp hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lập tức gật gật đầu: "Còn mang theo không ít, đều ở chỗ Bàn Tử ấy." "Trong đống vật tư tôi nhớ còn có xăng và bình dưỡng khí!" Hồ Bát Nhất cũng hưởng ứng: "Không sai, nhưng mà xăng mang không nhiều, không có kế hoạch lái xe, chỉ mang theo mấy thùng nhỏ chuẩn bị làm chất trợ nhiên." Vương Diệp gật gật đầu: "Đủ rồi.

Đợi lát nữa mọi người nghe tôi chỉ huy!

Phải giết chết đám xác nữ trước!" Trải qua sự thể hiện suốt dọc đường đi, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều lựa chọn tin tưởng Vương Diệp. "Tốn Tự - Ngưng Phong." Vương Diệp trong lòng quát lớn một tiếng.

Quần áo không gió mà tự bay.

Đồng thời, hắn làm mấy động tác giả, để mọi người tưởng rằng hắn đang dùng biện pháp đặc thù hội tụ gió lại.

Bởi vì huyệt động này tuy rằng khép kín, nhưng do đặc điểm hình dạng hồ lô, thiên nhiên tồn tại một luồng khí lưu.

Chỉ một lát sau, một trận gió liên miên không dứt bắt đầu thổi lên trong động hồ lô. "Bàn Tử, chuẩn bị tốt súng phun lửa!" "Dương tham mưu, chuẩn bị tốt xăng, lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi." Hai người đồng thời lên tiếng.

Tuy nhiên sắc mặt của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lại càng ngày càng trắng bệch.

Bởi vì những cái xác nữ phát sáng trong nước kia, lúc này toàn bộ bị một luồng gió thổi về hướng nhóm Vương Diệp. "Mẹ kiếp!

Đám xác nữ này càng ngày càng gần rồi!" Trên mặt Vương Bàn Tử mồ hôi hột đã nhỏ xuống.

Hồ Bát Nhất lại hiểu ra ý tứ của Vương Diệp: "Vương Diệp, cậu định lùa đám xác nữ lại đây?" Vương Diệp trịnh trọng gật đầu: "Không sai, sau khi đám xác nữ này tiến vào trong sương mù dày đặc sẽ trở thành tế phẩm cho Sơn Thần, đến lúc đó càng phiền toái hơn!" Nghe đến đây, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều gật đầu.

Rốt cuộc, những cái xác nữ tư thế quỷ dị bị gió đưa đến bên mép nước, cái này tiếp cái kia chồng chất lên nhau.

Điều khiến mấy người cảm thấy da đầu tê dại là, sau khi đám xác nữ này tới gần mới nhìn rõ, chỗ quỷ dị không chỉ là tư thế.

Tứ chi của những cái xác nữ này giống như bị người ta bẻ gãy, vẫn luôn giữ tư thế bò ngược khớp xương.

Sau khi đến bờ, mọi người mới nhìn thấy, dưới tứ chi vặn vẹo của xác nữ, cư nhiên toàn bộ đều ôm một thứ hình trứng kỳ quái.

Kích thước còn to hơn quả bóng rổ một chút.

Nhìn giống như bụng bầu, nhưng lại mọc ở sau lưng.

Vặn vẹo, quỷ dị, hàm chứa khí tức thống khổ và áp ức.

Những thi thể này chất đống ở bờ sông, lập tức khiến Vương Bàn Tử đứng ở trước nhất cảm thấy áp lực như núi, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống. "Biểu đệ!

Khi nào thì động thủ a?

Anh sắp không chịu nổi rồi!" Vương Diệp lạnh lùng, mắt gắt gao nhìn chằm chằm đám xác nữ.

Đợi đến khi xác nữ chất đống bên bờ ít nhất có hai ba mươi cái, trong mắt hắn mới lóe lên tinh quang.

Động thủ!

Vương Diệp hét lớn một tiếng với Tuyết Ly Dương: "Dương tham mưu, ném thùng dầu!" Tuyết Ly Dương đem hai thùng xăng nhỏ đã sớm chuẩn bị tốt ném ra ngoài. "Lão Hồ!

Khai hỏa!" Theo lệnh của Vương Diệp, súng tiểu liên Thompson trong tay Hồ Bát Nhất vang lên.

Thùng xăng bị bắn nổ, xăng vương vãi lên đống thi thể, nhất thời trong hang động toàn là mùi xăng gay mũi. "Biểu ca!

Phun lửa!" Vương Bàn Tử rốt cuộc nhận được mệnh lệnh, súng phun lửa trong tay lập tức bắn ra ngọn lửa mãnh liệt.

Đám xác nữ chất đống bên mép nước dính đầy xăng, nháy mắt bị ngọn lửa đốt cháy, kịch liệt bùng lên.

Nhiệt độ bên mép nước lập tức tăng cao.

Bốn người đứng cách mép nước không xa liên tục lùi lại.

Vương Diệp vẫn đang sử dụng Ngưng Phong chi thuật.

Bên này Hồ Bát Nhất lại nhíu mày. "Không đúng a, những cái xác nữ này đều từ trong nước đi ra, cho dù là xăng cộng thêm súng phun lửa, cũng không đến mức cháy mạnh như vậy." Nghe Lão Hồ nghi vấn, Vương Diệp và Tuyết Ly Dương liếc nhau một cái, gần như đồng thời nói ra một từ.

Hàm lượng oxy!

Trong thông đạo dưới lòng đất Trùng Cốc bản thân đã tương đối khép kín.

Nhưng lại cơ duyên xảo hợp mọc rất nhiều thực vật.

Những thực vật này vẫn đang liên tục giải phóng oxy.

Khiến cho hàm lượng oxy trong động hồ lô cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến những loài côn trùng biến dị khổng lồ kia có thể tồn tại.

Phải biết rằng ở thời kỳ viễn cổ, trên Trái Đất đã từng xuất hiện thời đại có hàm lượng oxy vượt xa hiện tại.

Côn trùng thời đó còn to hơn trong động hồ lô.

Chuồn chuồn đều có thể dài đến hai ba mét.

Chương 53

Hàm lượng oxy cao đến mức khoa trương cộng thêm gió, lại cộng thêm xăng và súng phun lửa.

Lúc này mới khiến đống xác nữ vừa lên bờ cháy kịch liệt.

Xác nữ cháy lên hiếm thấy lại không phát ra mùi khét thối gì.

Nhưng một màn thê thảm hơn lại xuất hiện.

Những cái xác nữ trong ngọn lửa kia dường như sống lại, bắt đầu không ngừng co giật vặn vẹo.

Da thịt trên người cũng không ngừng phồng lên tan chảy.

Tứ chi vốn biến hình quỷ dị, dưới sự vặn vẹo liên tục, càng thêm quái dị.

Cái bọc khổng lồ như quả bóng rổ dưới thân cũng không ngừng co rút trong ngọn lửa.

Rất nhanh có một số bọc trứng bị lửa thiêu đốt nổ tung ra.

Một tiếng rít gào bén nhọn thê lương từ trong bọc trứng nổ tung truyền đến.

Bên trong cư nhiên xuất hiện một con quái vật nửa người nửa trùng, răng nanh móng vuốt sắc nhọn, toàn thân phát lục, trên người bọc chất lỏng nhớp nháp.

Trong ánh mắt tràn ngập vẻ oán độc, dường như muốn lao về phía mấy người trên bờ.

Chỉ có điều lập tức bị liệt hỏa nuốt chửng.

Một màn thê thảm trước mắt khiến Hồ Bát Nhất từng trải qua chiến hỏa cũng mặt mày trắng bệch.

Vương Bàn Tử đầy đầu mồ hôi.

Tuyết Lỵ Dương càng là khom lưng, nhịn không được nôn mửa. "Đây chính là Đằng nhân yêu quái sao?" Vương Diệp tiếng như muỗi kêu, vẻ mặt đầy thú vị.

Dâng kinh nghiệm tới rồi!

Theo ngọn lửa bùng cháy, trong đầu Vương Diệp không ngừng truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Ký chủ đánh giết Đằng thi, đạt được kinh nghiệm trị +100, điểm năng lượng +200." "Ký chủ đánh giết Đằng anh, đạt được kinh nghiệm trị +50, điểm năng lượng +100." Đằng thi và Đằng anh đều có kinh nghiệm trị và điểm năng lượng liên miên không dứt.

Vương Diệp tuy rằng rất vui vẻ, nhưng hắn không dám thả lỏng một tia cảnh giác.

Bởi vì Đằng thi phía sau thực sự là quá nhiều.

Hắn không ngừng dùng Ngưng Phong chi thuật tạo ra gió lốc.

Nhưng xác nữ trong động hồ lô cũng quá nhiều!

Vẫn không ngừng có cá lọt lưới trôi về phía huyết vụ.

Sau khi những cái xác nữ kia biến mất, huyết vụ liền khôi phục vài phần.

Sự giằng co giữa Long ảnh và huyết vụ rơi vào trạng thái bế tắc.

Tuy rằng Long ảnh đã hấp thu huyết vụ không ít, nhưng lại giống như dao nhỏ cắt thịt heo béo, chỉ cạo xuống được mấy tầng bên ngoài.

Cứ theo đà này, sợ là đợi đến khi ngọn lửa trên bờ cháy hết, xác nữ chưa thiêu xong, thì Hoắc thị bất tử trùng bên kia lại càng ngày càng lớn mạnh.

Vương Diệp đương cơ lập đoạn, không thể cứ bế tắc như vậy, phải phá cục mới được.

Sau đó hắn một mình xoay người lao về phía động hồ lô ban đầu.

Vương Bàn Tử sắc mặt trắng bệch: "Biểu đệ cậu đi đâu đó?

Nguy hiểm a, mau trở lại." "Mọi người chống đỡ trước!

Tôi sẽ quay lại ngay." Vương Diệp để lại một câu, sau đó thuận theo sợi dây thừng để lại trước đó, mấy cái đã leo lên miệng hồ lô cao hơn mười mét, biến mất.

Vương Bàn Tử vừa nhìn xác nữ vặn vẹo cháy trong liệt hỏa, vừa nơm nớp lo sợ hỏi: "Lão Hồ, Dương tham mưu, hai người nói xem biểu đệ tôi có phải là muốn hy sinh cái tôi, để thành toàn cho mọi người không?

Chúng ta phải nhanh chóng đi ngăn cản cậu ấy, nếu không tôi không còn mặt mũi nào đối mặt với dì cả a!?" Hồ Bát Nhất cắn răng nói: "Bàn Tử cậu đừng có nói hươu nói vượn!" Tuyết Lỵ Dương cũng trừng mắt nói: "Bàn Tử, phỉ phui cái mồm nói lại đi, bốn người chúng ta đều sẽ không chết!" Vương Bàn Tử vội vàng nhổ nước bọt xuống đất, nói: "Tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi a, cho dù tôi chết, cũng sẽ không để biểu đệ chết, cậu ấy chính là sinh viên đại học duy nhất của Vương gia chúng tôi, là hy vọng của chúng tôi." Lời còn chưa nói xong, trong đống lửa bên phía xác nữ liền vọt ra một bóng đen.

Một con Đằng anh nửa người nửa trùng mọc đuôi, cư nhiên từ trong ngọn lửa chui ra.

Hiển nhiên dịch đặc sệt nhớp nháp trên người khiến nó không bị thiêu chết.

Đằng anh lao ra nhe răng về phía Vương Bàn Tử.

Cái miệng đầy răng nanh nhỏ sắc nhọn lập tức toác ra đến tận gốc tai.

Trong miệng cũng phát ra tiếng rít gào hoàn toàn không giống con người.

Hung tính của Vương Bàn Tử cũng bị kích thích: "Bố mày đ** bà nội mày!

Dám nhe răng với Bàn gia à!

Ăn kẹo đồng Thompson của ông này!" Sau đó hắn giật lấy khẩu tiểu liên Thompson treo trên người, một trận đát đát đát.

Đằng anh vừa lao ra khỏi đống lửa nhảy nhót vài cái, lập tức bị Vương Bàn Tử có thương pháp tinh trạm bắn cho tan nát.

Còn chưa đợi Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, liền thấy trong đống lửa lại nhảy ra mấy cái bóng đen.

Hóa ra lại có Đằng anh chưa bị thiêu chết triệt để lao ra khỏi đống lửa.

Lần này Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nâng súng lên.

Chỉ cần có bóng đen lao ra, nghênh đón bọn chúng chính là đạn dược nóng rực!

Tiếng súng từ khi vang lên lần đầu tiên, liền chưa từng dừng lại.

Trong đống lửa không ngừng có Đằng anh lao ra.

Những con quái vật nửa người nửa trùng này sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường.

Cho dù bị liệt hỏa thiêu đốt đến chân cẳng không trọn vẹn, vẫn còn có thể giãy giụa dùng thân thể còn lại lao về phía trước.

Răng nanh trong miệng càng giống như bộ phận miệng của côn trùng, sau khi toác ra đều không phải là hai biện trên dưới, mà là trực tiếp bốn biện.

Sau lưng còn kéo theo một cái đuôi mang gai nhọn.

Chóp đuôi đen sì sắc bén, không ngừng quất động, phảng phất tùy thời chuẩn bị đâm tới. "Lửa nhỏ đi rồi!

Dương tham mưu, chuẩn bị xăng!" Hồ Bát Nhất cắn chặt răng, hét lên một tiếng.

Tuyết Ly Dương nghe thấy xong, lập tức lấy ra một thùng xăng nhỏ, hô một tiếng Lão Hồ, rồi liều mạng ném vào đống thi thể đang cháy.

Hồ Bát Nhất nhìn chuẩn mục tiêu, một tràng đạn bắn qua.

Thùng xăng bị bắn thủng.

Xăng vương vãi xuống, ngọn lửa trên đống thi thể lập tức bốc lên cao vài mét.

Những xác nữ liên tục trôi dạt tới lại bắt đầu vặn vẹo co giật bốc cháy.

Vương Bàn Tử nhìn thấy ngọn lửa bùng lên, hưng phấn hét một tiếng.

Ngược lại sắc mặt Hồ Bát Nhất và Tuyết Ly Dương đều không tốt lắm.

Nhóm người đi tới đây không ngờ tới cảnh tượng hiện tại, không mang theo bao nhiêu xăng.

Tổng cộng chỉ có bốn thùng nhỏ, một thùng chưa đến mười lít.

Hiện tại ba thùng đã dùng hết, chỉ còn lại thùng cuối cùng.

Xác nữ trên mặt nước phía xa lại vẫn cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh lao tới.

Tuy rằng hiện tại còn có thể chống đỡ, nhưng nếu không nghĩ ra biện pháp gì, vận mệnh cuối cùng chờ đợi ba người tất nhiên là ánh lửa tắt ngấm, huyết vụ tràn ngập động hồ lô.

Đến lúc đó muốn chết một cách thống khoái e rằng cũng là xa vời.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn về phía cửa tiếp giáp động hồ lô phía sau.

Một thân ảnh xuất hiện trên đài tiếp giáp.

Là Vương Diệp!

Vương Diệp lại đã trở lại.

Vẻ mặt tuyệt vọng trên mặt Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương quét sạch sành sanh.

Không biết vì sao, nhìn thấy Vương Diệp, bọn họ luôn có một loại cảm giác an tâm.

Phảng phất cho dù trời sập xuống, cũng sẽ không sợ!

Vương Diệp từ chỗ tiếp giáp nhảy xuống.

Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy Vương Diệp trở về, đang định hỏi cái gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Kinh hỉ!

Chương 54

Chấn hám!

Kính bội! "Vương Diệp cậu ấy là Hạng Vũ chuyển thế sao?" "Quá khoa trương rồi đi!" Hồ Bát Nhất há to miệng, dường như có thể nhét vừa cả chục quả trứng vịt. "Cái này..." Tuyết Lỵ Dương trầm mặc không nói, nhưng cũng khó giấu vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy, Vương Diệp xách hai cái ba lô lớn, loáng thoáng có thể thấy bên trong toàn là thùng dầu.

E rằng có hai mươi mấy thùng.

Cái này nếu là một người bình thường, đôi tay đã sớm phế đi rồi.

Càng chưa nói tới địa hình trong hang động phức tạp, sơ sẩy một chút sẽ ngã sấp mặt.

Hiện tại thì sao?

Vương Diệp xách theo những thùng dầu này, giống như đi trên đất bằng, phi tốc chạy tới. "Mọi người tránh ra!" Vương Diệp hét lớn một tiếng.

Cùng lúc đó, từng thùng dầu bay tới.

Nhất thời, trong động hồ lô hỏa quang tứ phía.

Ngọn lửa thiêu đốt đống xác nữ bốc lên, càng ngày càng vượng.

Ngay cả Đằng anh có thể từ trong đống lửa chạy thoát ra cũng ít đi.

Rốt cuộc, huyết vụ trong sơn động bắt đầu biến nhạt rõ rệt.

Long ảnh dường như cũng bắt đầu phát uy, tốc độ hấp thu huyết vụ càng ngày càng nhanh.

Thân ảnh như ngọn núi nhỏ trong huyết vụ không ngừng lay động.

Mượn ánh sáng từ đống lửa xác nữ, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng coi như nhìn rõ thân ảnh tà dị khủng bố khổng lồ phía sau huyết vụ.

Chỉ thấy một con sâu thịt lớn cao hơn ba mươi mét đang không ngừng lắc lư cái đầu.

Trên đỉnh đầu mang một cái mặt nạ vàng ròng khổng lồ vô cùng.

Đỉnh đầu mặt nạ có đôi sừng, trên miệng đầy răng nanh già cỗi, vị trí tai là một đôi đuôi cá.

Nhìn qua diện mục dữ tợn.

Chính giữa mặt nạ là một cái miệng máu to như chậu, trong miệng là những vòng răng nhọn như dao găm đặc biệt quỷ dị.

Ở trên trán, còn có một con mắt khổng lồ độc nhất.

Trong miệng con quái vật này lúc này còn treo một cái xác nữ chưa hoàn toàn nuốt xuống.

Trên người quái vật còn khoác lân giáp rách rách rưới rưới.

Nhìn qua giống như chế tạo bằng đồng thau.

Mỗi một phiến lân giáp đều to như cái chậu rửa mặt.

Chỉ có điều đại khái bởi vì niên đại lâu đời, có chút tàn phá.

Hoắc thị bất tử trùng sau khi hấp thu sương đỏ, đã khôi phục đại bộ phận thực lực rồi!

Quyết chiến!

Sắp nổ ra!

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cho dù vừa rồi đã thấy qua, nhưng cũng nhìn đến sắc mặt trắng bệch, chân cẳng bủn rủn. "Lão Hồ, Dương tham mưu, con Hoắc thị bất tử trùng này rốt cuộc là thứ đồ chơi gì a, sao lại còn biết biến to?" "Nó nuốt những cái xác nữ kia, cho nên biến to rồi?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, lập tức phản ứng lại: "Không sai, nó dựa vào năng lượng của xác nữ để trưởng thành.

Chỉ có điều cái này cũng... biến thành quá lớn rồi!" Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm nói.

Lúc này cái xác nữ treo bên miệng quái vật đã rơi vào trong cái miệng máu thịt mơ hồ.

Rất nhanh, quái vật giống như ợ hơi một cái, từ trong cơ thể phun ra một trận nồng vụ màu đỏ như máu.

Lần này mấy người Hồ Bát Nhất coi như đã hiểu rõ, huyết vụ trong động hồ lô là từ đâu tới rồi.

Hóa ra con Hoắc thị bất tử trùng này mới là căn nguyên.

Vương Diệp định thần nhìn lại, móc súng lục ra.

Hỏa Nhãn Kim Tinh mở ra.

Rốt cuộc, tiếng súng vang lên.

Con sâu thịt khổng lồ trong huyết vụ phía xa, độc nhãn nổ tung, nước dịch bắn tung toé.

Vương Diệp không buông lỏng, tiếp tục nổ súng.

Vương Diệp từng phát tiếp từng phát, bắn sạch băng đạn.

Trên độc nhãn của Hoắc thị bất tử trùng huyết quang nở rộ.

Từng trận tiếng gầm rú như sấm rền truyền đến.

Khóe miệng Vương Diệp ngược lại lộ ra một tia mỉm cười.

Hoắc thị bất tử trùng phát nộ, cũng không phải chuyện xấu.

Ít nhất chứng minh vừa rồi mình đã làm nó đau!

Trước tiên dùng súng đạn tiêu hao một đợt Hoắc thị bất tử trùng, đến lúc đó lại dùng Phong Hậu Kỳ Môn tuyệt sát.

Vương Diệp hô to một tiếng với Vương Bàn Tử: "Biểu ca, giúp tôi hỏa lực áp chế!" "Được rồi, xem khẩu Thompson của lão tử đây." Vương Bàn Tử xuất thân gia đình quân nhân, lớn lên nhờ lăn lộn trong đại viện, từ nhỏ đến lớn sờ súng thật còn nhiều hơn súng đồ chơi.

Thương pháp cực chuẩn.

Cho dù là súng tiểu liên có độ giật rất lớn cũng có thể sử dụng đến xuất thần nhập hóa.

Vương Bàn Tử gọn gàng lưu loát nạp đạn, điên cuồng càn quét.

Nói ra cũng lạ, vốn dĩ Vương Bàn Tử bị dọa đến phát khiếp, trước mắt trong tay có súng, đảm khí lập tức tráng lên.

Lập tức bắt đầu ngắm bắn, bóp cò, thay đạn, lên nòng, liền mạch lưu loát.

Một loạt tiếng súng, có tám mươi phần trăm đạn dược bắn vào vết thương trên độc nhãn của Hoắc thị bất tử trùng.

Vương Diệp nhếch miệng cười, quả nhiên là Bàn Tử, thời khắc mấu chốt vẫn là chống đỡ được, sát thương cũng không hàm hồ.

Kể từ khi bên kia có Vương Bàn Tử tạm thời áp chế, Long ảnh chuyên tâm hút huyết vụ.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương phóng hỏa thuận tiện đả kích đám Đằng anh lọt lưới, Vương Diệp rốt cuộc có thể buông tay chân. "Càn Tự - Bách Hoa Liễu Loạn." Vương Diệp khẽ quát một tiếng, tay cầm Đại Việt Long Tước, hóa thành từng đạo phân thân lao về phía Hoắc thị bất tử trùng.

Không tốn nhiều công sức, trên người Hoắc thị bất tử trùng đã thương tích đầy mình.

Hoắc thị bất tử trùng hiện tại hiển nhiên rất khó chịu.

Huyết vụ màu đỏ bên người càng ngày càng ít, lại tìm không thấy nguyên nhân.

Muốn hấp thực xác nữ bổ sung, lại phát hiện cư nhiên không có xác nữ tới gần.

Vết thương đang phi khoái dũ hợp, nhưng mỗi lần vừa mới phong bít được chỗ chảy máu, lại bị đạn dược xé rách.

Trên người lại không ngừng bị xé toạc ra vết thương, tuy rằng rất nhanh liền dũ hợp cầm máu, nhưng luôn là dao cùn cứa thịt, chủ yếu là khó chịu.

Hoắc thị bất tử trùng bạo nộ không thôi bắt đầu vặn vẹo lên xuống, cái miệng khổng lồ không ngừng cắn hợp, lao về phía nhóm người Vương Diệp.

Thanh thế của Hoắc thị bất tử trùng thực sự quá dọa người.

Con sâu thịt lớn cao ba bốn mươi mét bỗng nhiên nện xuống, tuy rằng khoảng cách xa khả năng không đập trúng, nhưng vẫn khiến người ta nơm nớp lo sợ.

Vương Diệp thầm kêu một tiếng không ổn, không ngờ Hoắc thị bất tử trùng phản kích sắc bén như vậy.

Cái miệng hình lỗ tròn mọc đầy răng nhọn kia, một ngụm liền có thể nuốt trôi mấy người.

Thân thể tròn vo nhìn cứ như cây cán bột khổng lồ, đè lên người là trực tiếp dẹp lép.

Vương Diệp phi khoái từ trong không gian hệ thống lấy ra mấy quả lựu đạn, dùng tốc độ nhanh nhất ném vào trong miệng Hoắc thị bất tử trùng.

Rất nhanh đã có hai ba quả lựu đạn bị ném vào miệng nó.

Nhưng sắc mặt Vương Diệp lại một chút cũng không chuyển biến tốt đẹp.

Một trận tiếng nổ trầm thấp truyền đến.

Trong miệng Hoắc thị bất tử trùng bốc lên từng trận khói đen.

Chương 55

Nhưng con sâu lớn chỉ vặn vẹo vài cái, cư nhiên không có việc gì.

Quả nhiên, phó bản biến thành độ khó địa ngục.

Con Hoắc thị bất tử trùng này mạnh hơn trong nguyên tác miêu tả rất nhiều.

Theo nguyên tác, sau đó Hoắc thị bất tử trùng hẳn là bị ba người Hồ Bát Nhất dùng lựu đạn nổ chết.

Nhưng hiện tại, với độ chuẩn và lực độ của Vương Diệp, lựu đạn trăm phần trăm trúng đích Hoắc thị bất tử trùng, sát thương đã tối đa hóa, nhưng lại như gãi ngứa cho nó vậy.

Hiển nhiên, Hoắc thị bất tử trùng phi đồng nhất bàn (không giống bình thường).

Tuyệt đối biến cường rất nhiều!

Mấy người Vương Diệp liên tục lui lại, cái miệng của Hoắc thị bất tử trùng nện xuống vẫn còn cách mấy người Vương Diệp một đoạn.

Cắn thì cắn không tới.

Chỉ có điều, sóng tới rồi.

Đây cũng là điều Vương Diệp lo lắng nhất.

Sau khi Hoắc thị bất tử trùng nện xuống, sóng nước dâng lên cao đến hai ba mét, trực tiếp ập vào đống lửa đang thiêu đốt xác nữ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa hừng hực cháy liền tối sầm lại.

Chỉ có một chút váng dầu của xăng vẫn còn cháy trên bề mặt, nhưng cũng chập chờn tùy thời muốn tắt.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng có chút hoảng.

Ngọn lửa tắt ngấm, bóng tối buông xuống, ánh sáng của đèn trên mũ bảo hiểm trong động hồ lô khổng lồ căn bản không có tác dụng quá lớn.

Quan trọng hơn là, những cái xác nữ kia lại bắt đầu trôi về hướng Hoắc thị bất tử trùng.

Cá biệt những xác nữ chưa trôi qua mà đã mắc cạn bên đống thi thể trên bờ thì cũng không ngừng co giật vặn vẹo.

Trong bụng không ngừng phập phồng căng phồng.

Hiển nhiên Đằng anh nửa người nửa trùng bên trong sắp chui ra rồi.

Không còn ngọn lửa thiêu đốt, những thứ quỷ quái này chỉ dựa vào súng thì không dễ đối phó.

Vương Diệp vừa Ngưng Phong, vừa bảo Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ném thêm thùng xăng, muốn đem ngọn lửa lần nữa thắp sáng.

Không ngờ lúc này, Hoắc thị bất tử trùng lại từ trong nước giãy giụa ưỡn thẳng thân thể, sau đó trái phải quẫy động, hướng về phía nhóm Vương Diệp phun một ngụm huyết vụ đậm đặc không tan.

Huyết vụ ập tới, Vương Diệp lập tức lao lên trước nhất.

Đồng thời vẫy tay với Long ảnh.

Tuy rằng Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đều đeo mặt nạ phòng độc, nhưng huyết vụ e rằng không chỉ có độc, còn có tính ăn mòn.

Người bình thường có khả năng không chịu nổi.

Vương Diệp thân mang Long Vương huyết mạch, tổng có thể cản một cản.

Lúc này Long ảnh hóa thành một đạo hắc quang lao cái vèo đến bên người Vương Diệp, miệng há ra, liều mạng hút một cái.

Một luồng lực hấp dẫn cực kỳ cường hãn xuất hiện trên cái miệng không lớn của Long ảnh.

Huyết hồng nồng vụ do Hoắc thị bất tử trùng nhổ ra cư nhiên quá nửa đều bị Long ảnh hút đi.

Sau đó Vương Diệp liền nghe được một tiếng nhắc nhở vô cùng vui tai của hệ thống. "Ký chủ kinh nghiệm trị đã đầy, cảnh giới tăng lên tới Minh Kình đỉnh phong." "Long Vương huyết mạch hấp thu điểm năng lượng đã đầy, thỏa mãn điều kiện thăng cấp." "Long Vương huyết mạch thăng lên cấp 4!" "Ký chủ hoạch đắc huyết mạch kỹ năng: Long Vương Nguyên Thần!" Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Vương Diệp lập tức cảm giác được một luồng sức mạnh cực kỳ hạo hãn dũng mãnh ùa vào trong cơ thể mình.

Thân thể vốn mệt mỏi rã rời lập tức tràn ngập sức mạnh.

Long Vương Nguyên Thần, có thể nâng cao sức mạnh và tốc độ gấp ba lần, quả thực là thần kỹ nghịch thiên.

Vương Diệp trong lòng đại hỉ. "Lão Hồ, Dương tham mưu, biểu ca, mọi người qua bên kia giết chết xác nữ đi, tôi dẫn con sâu này qua bên kia." Vương Diệp hét lớn.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng gật gật đầu.

Phải chia nhau hành động, nếu không sẽ không thắng được!

Bên phía Vương Diệp, sau khi hắn dẫn Hoắc thị bất tử trùng đi, đợi Hồ Bát Nhất bọn họ và Đằng thi đánh đến không thể tách rời, hắn liền dừng lại.

Sở dĩ để Hồ Bát Nhất bọn họ đi giết Đằng thi, là bởi vì con Hoắc thị bất tử trùng này là độ khó địa ngục.

Bọn họ căn bản không giúp được gì.

Ngược lại sẽ trở ngại hắn.

Thực lực Vương Diệp so với lúc mới tiến vào Vân Nam Trùng Cốc, đã lớn mạnh hơn quá nhiều quá nhiều, gần như là gấp sáu bảy lần.

Hơn nữa Minh Kình đỉnh phong, Long Vương huyết mạch cấp 4.

Hắn hiện tại đang rất nóng lòng muốn xem xem thực lực của mình rốt cuộc lớn mạnh đến trình độ nào.

Những con quái vật cóc ghẻ gặp trước đó đều không đáng nhắc tới, đều có thể bị Vương Diệp nhẹ nhàng miểu sát.

Vương Diệp cũng không cách nào dự đoán thực lực của mình rốt cuộc đạt tới trình độ gì.

Mà hiện tại loại sinh vật tiền sử này là bia ngắm tốt nhất để trắc nghiệm.

Vương Diệp có rất nhiều biện pháp thu phục con Hoắc thị bất tử trùng này.

Nhưng hắn không cần thiết, cái thứ này là động vật lưỡng cư, hắn thu phục rồi cũng không có cách nào nuôi a!

Chi bằng dùng để trắc nghiệm thực lực của mình một chút.

Hơn nữa nói không chừng, còn có thể từ trong cơ thể nó đạt được một số đồ tốt. "Gào ~" Con Hoắc thị bất tử trùng kia nhìn thấy Vương Diệp dừng lại, không chút do dự vồ về phía Vương Diệp, cái miệng khổng lồ muốn cắn Vương Diệp thành mảnh nhỏ.

Vương Diệp sử dụng Long Vương Thánh Uy, nhiên nhi phát hiện thứ này không có bất cứ tác dụng gì với Hoắc thị bất tử trùng.

Hiển nhiên, hoặc là Hoắc thị bất tử trùng không thuộc về thú tộc và trùng tộc, hoặc là thực lực tên này đã không chịu ảnh hưởng của Long Vương huyết mạch.

Đã như vậy, thế thì cứng đối cứng thử xem.

Vương Diệp thu hồi Đại Việt Long Tước đao, vận dụng toàn bộ sức mạnh, trực tiếp đấm một quyền lên thân thể Hoắc thị bất tử trùng. "Oanh ~" Vương Diệp chỉ cảm thấy mình đánh vào một ngọn núi nhỏ, dưới áp lực cuồng bạo của ngọn núi nhỏ kia, cho dù là Vương Diệp cũng có chút chống đỡ không nổi, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, không thể không lùi lại vài bước!

Cũng may mắn Vương Diệp thể lực cường hãn, cho dù lùi lại, cũng chỉ là cánh tay tê dại mà thôi.

Hoắc thị bất tử trùng không hổ là Hoắc thị bất tử trùng!

Sức mạnh to lớn, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Là sinh vật có sức mạnh khủng bố nhất mà Vương Diệp gặp phải từ trước đến nay, xét theo tình hình hiện tại, Vương Diệp chỉ có tốc độ và độ linh hoạt là chiếm ưu thế.

Bất quá, Vương Diệp còn chưa cần dùng tới tốc độ.

Hắn muốn dùng phương thức trực tiếp nhất, nghiền áp con Hoắc thị bất tử trùng này!

Hoắc thị bất tử trùng sau khi đẩy lui Vương Diệp, lần nữa phát ra tiếng gầm rú bạo lệ, thân thể to lớn bỗng nhiên chuyển động, nước sông cuồng dũng, một cái đuôi khổng lồ ầm ầm nện xuống.

Vương Diệp lùi lại phía sau một cái, tránh thoát cái đuôi kia. "Oanh long" một tiếng vang thật lớn, vách núi gần cả con sông ngầm trực tiếp nứt toác, vô số tảng đá rơi xuống, khó lòng chịu đựng cái đuôi khủng bố này. "Không thể tiếp tục dây dưa nữa." Ánh mắt Vương Diệp lóe lên.

Nếu cứ để mặc con Hoắc thị bất tử trùng này tàn phá ở đây, cái hang động này sớm muộn gì cũng bị nó làm cho sụp đổ, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phiền toái to.

Cho nên Vương Diệp quyết định đánh nhanh thắng nhanh. "Long Vương Nguyên Thần!" Vương Diệp trong lòng khẽ quát, sử dụng ra Long Vương Nguyên Thần!

Đây vẫn là lần đầu tiên Vương Diệp sử dụng Long Vương Nguyên Thần, lập tức có thể cảm nhận được thực lực bản thân biến hóa khủng bố!

Sức mạnh và tốc độ trực tiếp tăng lên gấp ba!

Chỉ có nguyên khí không tăng lên.

Bởi vì Vương Diệp biết, nguyên khí là cố định, là thuộc tính căn bản của một người, không có khả năng tăng lên, chỉ có sức mạnh và tốc độ loại này mới có thể tăng lên.

Thậm chí, sử dụng Long Vương Nguyên Thần còn sẽ hao phí nguyên khí tiêu hao.

Mỗi giây đồng hồ phải hao phí một lượng lớn nguyên khí!

Nói cách khác, với trữ lượng nguyên khí hiện tại của Vương Diệp, chỉ có thể kiên trì 900 giây, cũng chính là mười lăm phút!

Sau 900 giây, thể lực sẽ cạn kiệt, đó có thể nói là dầu hết đèn tắt!

Nhưng mà sau khi sử dụng Long Vương Nguyên Thần, đâu cần dùng tới 900 giây, chỉ cần vài chục giây là OK!

Chương 56

Sức mạnh tăng lên gấp ba!

Tốc độ tăng lên gấp ba!

Thực lực tăng lên phi thường rõ rệt!

Loại cảm giác sức mạnh tăng lên đó, khiến Vương Diệp có cảm giác kích tình dâng trào!

Quá sảng khoái rồi!

Đây chính là cảm giác sức mạnh sao!

Giờ này khắc này, trong lòng Vương Diệp không gì cản nổi, phảng phất bất cứ chuyện gì, hắn đều sẽ không để vào mắt.

Nhưng!

Đây vẫn chưa phải là Vương Diệp mạnh nhất! "Tới đi!

Tôi đảo muốn xem xem, mày có thể chịu đựng công kích của tôi hay không!" Vương Diệp cười, dưới chân hơi dùng lực, mặt đất trực tiếp sụp đổ, sau đó hắn giống như tên lửa đạn xạ ra ngoài, nháy mắt đã tới trước mặt Hoắc thị bất tử trùng.

Đột phá tốc độ gấp ba, thể hiện tốc độ vô song, thật sự giống như tia chớp, con Hoắc thị bất tử trùng này căn bản không phản ứng kịp. "Oanh!" Vương Diệp không chút do dự sử dụng ra Khôi Tinh Thích Đấu!

Sức mạnh gấp ba, cộng thêm sức mạnh nguyên khí bạo phát!

Loại phá hoại lực này trực tiếp đạt tới trình độ chưa từng có!

Loại cảm giác đó giống như là, miểu thiên miểu địa miểu không khí (hủy diệt trời đất không khí)!

Đúng vậy, Vương Diệp chính là có loại cảm giác này!

Chỉ là một tiếng vang thật lớn, thân thể to lớn của Hoắc thị bất tử trùng, thân thể giống như xe bọc thép, trực tiếp bị đá bay ngược ra ngoài, hung hăng nện vào vách núi.

Nháy mắt, sinh mệnh trị của Hoắc thị bất tử trùng giảm một nửa.

Không sai, chưa chết!

Hoắc thị bất tử trùng cư nhiên chưa chết!

Cùng lúc đó, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Mặt nạ hoàng kim ứng thanh mà vỡ.

Hoắc thị bất tử trùng đằng sau mặt nạ hoàng kim hiển nhiên cũng bị cú đá này của Vương Diệp làm cho mộng một chút.

Bất quá rất nhanh con sâu lớn đã bị chọc giận.

Giống như một con rắn hổ mang ngẩng nửa thân trên lên.

Trong miệng lần nữa thổ ra một mảng huyết vụ nồng đậm.

Đồng thời nửa thân trên vươn ra rất nhiều móng vuốt nhỏ, đầu mút móng vuốt sắc bén vô cùng, cào về phía Vương Diệp.

Nói là móng vuốt nhỏ, cũng chỉ là so với thân thể to lớn của chính Hoắc thị bất tử trùng.

Kích thước thực tế, mỗi một cái móng vuốt đều dài hơn một mét.

Giống như lưỡi hái của Tử Thần vậy.

Vương Diệp mỉm cười.

Khép ngón tay lật ra ngoài, đầu ngón tay hướng xuống dưới. "Khôn Tự - Thổ Hà Xa!" Địa long cuộn trào, trực tiếp nâng Vương Diệp lên.

Bên kia, nhóm người Hồ Bát Nhất trong mắt tràn đầy chấn hám.

Xem ra, Vương Diệp trước đó vẫn luôn không dùng toàn lực.

Khủng bố như vậy. "Biểu đệ, ngưu phê (trâu bò)!" "Chơi chết nó!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người hưng phấn tay múa chân sáo.

Không thể không nói, Vương Diệp xác thực đã cho mọi người một kinh hỉ. "Tuyết Lỵ Dương, không ngờ phái Bàn Sơn các cô còn có loại Ngự Thổ chi thuật này, cũng quá ngưu bức rồi đi!" Hồ Bát Nhất nói với Tuyết Lỵ Dương.

Bởi vì trước đó Vương Diệp sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu, Tuyết Lỵ Dương liền giao lưu với Hồ Bát Nhất rằng Vương Diệp hẳn là người phái Bàn Sơn.

Tuyết Lỵ Dương tắc vẻ mặt mộng bức, lẩm bẩm: "Phái Bàn Sơn lợi hại như vậy sao?" Bên phía Vương Diệp, Thổ Hà Xa nghiền áp về phía Hoắc thị bất tử trùng, kẻ sau còn không biết tự lượng sức mình dùng đuôi chống đỡ.

Nháy mắt liền bị đụng bay ra ngoài.

Bất quá, cũng không chịu thương hại gì.

Phòng ngự của Hoắc thị bất tử trùng đã bạo biểu.

Nó giận dữ kích một tiếng, vô số sương đỏ dường như hóa thành huyết long lao về phía Vương Diệp. "Tốn Tự - Hương Đàn Công Đức!" Đứng trên Thổ Hà Xa, Vương Diệp khép ngón tay khẽ quát một tiếng.

Từng rễ cây gỗ từ dưới chân dũng mãnh trồi lên, phòng ngự xung quanh đến kín không kẽ hở.

Sương đỏ kích vào trên rễ gỗ, hoàn toàn không tiến được vào người Vương Diệp. "Chấn Tự - Lôi Xà!!" Lại một tiếng khẽ quát, từng đạo hồ quang điện màu xanh lam nhảy nhót trên người Vương Diệp.

Mà sau đó dần dần khuếch đại.

Một con lôi xà (rắn sấm sét) to lớn vô cùng trực tiếp lao về phía Hoắc thị bất tử trùng.

Trực tiếp dìm ngập nó trong lôi quang.

Theo điện quang tiêu tán, Hoắc thị bất tử trùng đã thoi thóp, trên người tản ra mùi thịt nướng. "Gào!" Hoắc thị bất tử trùng hai mắt đỏ ngầu, cái đuôi chấn xuống đất, cả thân thể nhảy lên thật cao, lao thẳng đến Vương Diệp.

Nó, muốn liều chết đánh cược một lần!

Nhìn cự thú trước mắt. "Sâu to xác, khởi động xong rồi!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Ánh mắt Vương Diệp bỗng nhiên ngưng lại.

Tay phải đặt trước mặt, bấm một cái thuật ấn.

Bàn chân bỗng nhiên giẫm mạnh xuống mặt đất.

Một đạo bát quái cổ trận hạo đại khó lường, huyền ảo tối nghĩa, tản mát ra lam quang oánh oánh, ầm ầm lấy Vương Diệp làm trung tâm, tản ra bốn phương tám hướng!

Nháy mắt, liền bao phủ vài chục mét!

Đem cả hang động, tận số bao trùm ở bên trong! "Loạn Kim Thác!!!" Cả phiến hang động, trong phút chốc, rơi vào tĩnh chỉ.

Gió ngừng!

Nước đọng!

Vạn vật tịch mịch!

Phong Hậu Kỳ Môn!

Một trong Bát Kỳ Kỹ!

Đây là Kỳ Môn Độn Giáp Sát Trận do Phong Hậu, vị thần minh thời viễn cổ Cửu Châu, dựa trên Tiên Thiên Bát Quái để thôi diễn thêm một bước và sáng tạo ra!

Sở dĩ gọi là sát trận, bởi vì Phong Hậu vốn là quân sư của Hoàng Đế.

Năm xưa khi đối trận với Ma Thần Xi Vưu, ban đầu quân đội của Hoàng Đế thua tan tác, nếu không có chư thần che chở thì e rằng đã sớm "đi bán muối".

Vì thế, Phong Hậu ngộ đạo.

Từ trong tay cha mình là Cổ thần Phục Hy, ông lấy được bản gốc cổ đồ Tiên Thiên Bát Quái và Hà Đồ Lạc Thư, cộng thêm bốn ngàn ba trăm hai mươi cục Kỳ Môn Độn Giáp thuật do Cửu Thiên Huyền Nữ đại thần truyền thụ.

Hợp hai làm một, thôi diễn cửu thiên.

Triệt để dung hợp Kỳ Môn Độn Giáp và Tiên Thiên Bát Quái thành một loại thuật số trận pháp giản lược nhưng công kích cực nhanh!

Trận này tổng cộng có một ngàn không trăm tám mươi cục biến hóa!

Cho nên gọi là Phong Hậu Kỳ Môn!!

Đương nhiên, Phong Hậu đã lược bỏ hơn ba ngàn cục biến hóa không cần thiết cho việc hành quân đánh trận.

Thuật pháp và cách cục có thể thi triển ra tự nhiên cũng vô cùng hữu hạn.

Chương 57

Nhưng dù là vậy, cũng xa không phải thứ Kỳ Môn Độn Giáp mà ba người Khương Thái Công, Trương Tử Phòng, Gia Cát Vũ Hầu sở hữu có thể đánh đồng!

Mà hiện tại yên bình, cổ tịch về Kỳ Môn Độn Giáp sớm đã tuyệt tích.

Người đời căn bản không biết, thế gian lại còn có pháp môn thuật số thần kỳ bực này! "Loạn Kim Thác!!!" Một tiếng quát chói tai vang lên.

Trong chớp mắt, thiên địa trong phạm vi vài chục mét quanh thân Vương Diệp rơi vào một loại trạng thái huyền diệu kỳ dị!

Sóng nhiệt ngưng tụ giữa không trung!

Không gian vặn vẹo, hiện ra hình trạng uốn cong quỷ dị!

Những hạt cát đang bắn về phía bốn phía không còn tiếp tục bay nữa mà ngưng cố giữa không trung, lơ lửng bất động!

Những con Đằng Thi đang tranh nhau chen lấn, há cái mồm to như chậu máu muốn cắn xé Vương Diệp càng là không thể động đậy mảy may!

Trong con ngươi dạng kim của chúng lóe lên sự kinh dị, nghi hoặc và bạo ngược!

Tại sao mình không thể cử động?

Tên kia đã làm cái gì!

Đã làm cái gì!

Thật đáng ghét!!

Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không thể cử động.

Nó lơ lửng giữa không trung, trong thú mâu to lớn tràn ngập sự chấn kinh và ngỡ ngàng!

Cái quỷ gì thế này?

Ngay sau đó, Vương Diệp đấm một quyền vào đầu lâu Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Cái đầu của nó trực tiếp bị đấm nổ tung, tử vong ngay tại chỗ!

Không có bất kỳ dư địa nào để phản kháng!

Vương Diệp phối hợp Loạn Kim Thác, cộng thêm sức mạnh bùng nổ của bản thân, trực tiếp đánh chết con cự thú thời tiền sử này! "Oanh long ~" Hoắc Thị Bất Tử Trùng rơi xuống đất.

Vương Diệp tiếp đất, đứng trên thi thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, ý khí phong phát.

Đây chính là thực lực chân chính của hắn!

Hắn cũng coi như có một nhận thức rõ ràng về độ mạnh của bản thân sau khi toàn lực bùng nổ.

Vô địch! "Đinh, đánh giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhận được kinh nghiệm trị +100.000, điểm năng lượng +200.000." Vương Diệp không trễ nải thời gian, lấy ra Đại Việt Long Tước, nhanh chóng tìm kiếm trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng, rất nhanh đã tìm được một thứ giống như ngọc thạch!

Chẳng lẽ đây là nội đan của Hoắc Thị Bất Tử Trùng sao? [Nhận được Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân!] [Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân: Là tinh hoa ngưng tụ trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng qua vô số năm tháng, bên trong trữ lượng tinh lực vô tận, có thể dùng để khôi phục nguyên khí!] Vương Diệp sửng sốt một chút.

Khôi phục nguyên khí?

Lại là loại đồ vật này?

Điều này khiến Vương Diệp có chút bất ngờ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhận được loại bảo vật có thể khôi phục nguyên khí!

Nói thật, thứ này đối với hắn mà nói tuyệt đối là phi thường hữu dụng!

Có rất nhiều bản lĩnh của Vương Diệp khi sử dụng đều tiêu hao nguyên khí rất lớn, ví dụ như Long Vương Nguyên Thần và Phong Hậu Kỳ Môn, đều cần lượng lớn nguyên khí chống đỡ mới có thể thi triển.

Hiện tại nguyên khí của Vương Diệp cường hãn nên không sợ bị cạn kiệt.

Nhưng nếu gặp phải chuyện cần mở Long Vương Nguyên Thần hoặc Phong Hậu Kỳ Môn trong thời gian dài, thì lượng tiêu hao sẽ rất đáng sợ.

Khi đó nếu không có thứ bổ sung nguyên khí, cho dù có sức mạnh và tốc độ gia trì, đợi đến khi dầu hết đèn tắt thì ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Cứ ví Vương Diệp như một cỗ máy, làm rất nhiều việc đều cần dầu, mà nguyên khí chính là xăng dầu!

Nếu hết xăng, máy móc tự nhiên sẽ không vận hành.

Mà trước mắt, cái Linh Nhân của Hoắc Thị Bất Tử Trùng này tương đương với trạm xăng di động, hơn nữa còn là loại xăng vô hạn, có thể tiếp nhiên liệu cho Vương Diệp mọi lúc mọi nơi!

Đây mới là trạm xăng của người đàn ông đích thực a!

Sau này Vương Diệp không sợ thiếu nguyên khí, có thể tứ vô kỵ đạn sử dụng Long Vương Nguyên Thần và thuật pháp!

Đây đối với Vương Diệp mà nói cũng là một lần tăng cường cực lớn.

Vương Diệp thu hồi Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, sau đó lại có một tiếng nhắc nhở vang lên. "Có thôn phệ Hoắc Thị Bất Tử Trùng hay không?" "Thôn phệ!" Nội tâm Vương Diệp không chút do dự nói.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp chọn thôn phệ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, sức mạnh như thủy triều lập tức nhấn chìm hắn.

Vương Diệp cảm giác được tứ chi bách hài của mình đều đang trải qua sự cọ rửa của sức mạnh.

Dường như có thể nghe thấy tiếng kinh mạch trong cơ thể giãn ra, xương cốt vươn mình.

Sự đau đớn to lớn suýt chút nữa khiến Vương Diệp hét lên thành tiếng.

Phải mất đến vài phút, Vương Diệp mới từ trong xung kích của sức mạnh khổng lồ hồi phục lại.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, cảm giác cả thế giới đều không giống trước.

Nhìn đồ vật càng thêm rõ nét, ngay cả kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng trở nên mạnh hơn.

Bóng tối không thể che khuất đôi mắt Vương Diệp nữa.

Tai cũng nghe rõ ràng hơn, tiếng côn trùng bò trong sơn động, tiếng sóng nước vỗ đều rõ mồn một.

Các loại mùi vị đều trở nên rõ ràng và sắc nét hơn.

Ngay cả không khí lưu động nhè nhẹ, da dẻ Vương Diệp cũng có thể cảm ứng được.

Vốn dĩ trên người Vương Diệp có một số vết thương cũ, đặc biệt là những vết sẹo do nguyên chủ hồi nhỏ nghịch ngợm ngã gãy xương hay trầy da để lại, lúc này đã hoàn toàn biến mất không còn dấu tích.

Thôn phệ Hoắc Thị Bất Tử Trùng thành công!

Vương Diệp kiểm tra kỹ lưỡng thiên phú kỹ năng nhận được sau khi dung hợp trong hệ thống.

Bất Tử Chi Lực.

Theo hệ thống thuyết minh, kỹ năng Bất Tử Chi Lực giúp Vương Diệp sở hữu tốc độ khép miệng vết thương cực kỳ khủng khiếp.

Đồng thời còn sở hữu năng lực đoạn chi tái sinh (mọc lại chi đã mất) giống như thạch sùng.

Trên người Vương Diệp chỉ cần không phải cơ quan quan trọng chí mạng bị chặt đứt (ví dụ như cái đầu), thì các bộ phận cơ thể khác đều có thể thông qua năng lực tái sinh để mọc lại.

Tốc độ mọc lại có liên quan đến thực lực của Vương Diệp cũng như kích thước và độ quan trọng của bộ phận bị mất.

Thực lực Vương Diệp càng cường hãn, tốc độ tái sinh càng nhanh.

Bộ phận mới sinh ra cũng mạnh mẽ như bộ phận cũ, gần như y hệt, không bị suy yếu.

Hơn nữa về sau, nương theo thực lực bản thân Vương Diệp nâng cao, kỹ năng Bất Tử Chi Lực cũng sẽ càng ngày càng mạnh, tốc độ tái sinh cũng càng nhanh.

Quan trọng nhất là, khi sinh mệnh của bản thân đạt đến thời khắc nguy kịch, Bất Tử Chi Lực có thể khiến bản thân bùng nổ gấp mười lần sức mạnh.

Gấp mười!

Khái niệm gì đây!

Vương Diệp quả thực không thể tưởng tượng nổi uy lực Phong Hậu Kỳ Môn gấp mười lần sẽ mạnh đến mức nào.

Huống chi thực lực của bản thân hắn cũng không phải giậm chân tại chỗ, nghĩa là kỹ năng này sẽ nâng cao theo sự thăng tiến của hắn.

Cho dù Vương Diệp đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy thuyết minh kỹ năng này vẫn không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Kỹ năng này trong chiến đấu quả thực chính là hack game.

Thu thập xong tâm tình kích động, Vương Diệp đi về phía nhóm Hồ Bát Nhất.

Nhìn tình hình thì bọn họ cũng đã giải quyết xong đám Đằng Thi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thấy Vương Diệp đi tới liền thở phào nhẹ nhõm, bởi vì người thanh niên này dường như đã trở thành trụ cột của bọn họ.

Lại nhìn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã chết thẳng cẳng kia, ánh mắt ba người Hồ Bát Nhất càng thêm khâm phục.

Nhưng nỗi sợ hãi của bọn họ cũng không phải giả.

Càng mạnh, người sợ mình sẽ càng nhiều!

Chương 58

Đây là chân lý muôn đời không đổi!

Vương Diệp cũng không để ý cái nhìn của người khác!

Tuyết Lỵ Dương lúc này trong lòng tuy chấn động, nhưng nhiều hơn lại là hy vọng!

Biểu hiện suốt dọc đường của Vương Diệp đã khiến cô nhìn thấy hy vọng giải trừ lời nguyền của mình!

Lời nguyền Quỷ Nhãn của phái Bàn Sơn di truyền thế hệ này sang thế hệ khác, nếu là Vương Diệp thì xác thực có thực lực đi tìm phương pháp giải trừ lời nguyền!

Nhìn Vương Diệp, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương càng thêm nóng bỏng! "Biểu đệ, cậu nói thật với tôi đi, có phải cậu là tuyệt thế cao thủ ẩn mình không!" Vương Bàn Tử chưa kịp hoàn hồn, sau đó trực tiếp phi như bay đến trước mặt Vương Diệp, ôm chặt lấy cánh tay hắn! "Biểu đệ...

À không, sau này cậu chính là anh tôi, sau này Vương Bàn Tử tôi chính là thằng em trung thành của cậu!

Đại lão, cho em bám càng với!" Nhìn bộ dạng này của Vương Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được bật cười. "Bàn Tử, cậu thật là mất mặt quá đi!" Hồ Bát Nhất nhìn bộ dạng của Bàn Tử, thật sự rất bất lực, trực tiếp đi tới kéo hắn đi.

Sau đó, Vương Diệp lại cùng Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương trò chuyện về việc giết chết Hoắc Thị Bất Tử Trùng như thế nào.

Bàn Tử thì tí tởn chạy đến bên cạnh thi thể con quái vật.

Mười phút sau, Vương Bàn Tử đang ra sức dùng nước trong hồ gột rửa một cái quan tài bằng đồng xanh.

Có lẽ là do Hoắc Thị Bất Tử Trùng sau khi chết mới nôn ra.

Nhìn thấy ba người Vương Diệp đi tới, hắn lập tức hưng phấn nói: "Biểu đệ, Lão Hồ, Dương tham mưu, lần này chúng ta tìm được đồ tốt rồi, loại quan tài đồng xanh này không thường gặp đâu, bảo bối bồi táng bên trong chắc chắn rất nhiều." Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh lắc đầu: "Bàn Tử, anh đừng nói bừa, cái này hẳn không phải là quan tài, theo tôi thấy nó giống cái hòm hay cái rương hơn." Nói xong, cô lại nhíu mày: "Chưa nói cái khác, các anh có nhìn ra thứ này mặt nào là mặt trên không?" Câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức bị làm khó.

Vẫn là Vương Bàn Tử hào sảng, nghĩ một hồi không ra nguyên cớ, trực tiếp mò trong túi trang bị ra một cái búa sắt, định nện lên hòm đồng. "Tôi cứ xem thử thứ này rốt cuộc có phải ruột đặc hay không đã rồi tính." Nện vài cái, khối vuông bằng đồng xanh không có phản ứng gì.

Nghe âm thanh trầm đục vô cùng, cũng không cảm giác được là rỗng hay đặc.

Lần này cả ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều phát sầu.

Vương Diệp bước lên, đưa tay sờ sờ lên khối đồng vuông.

Lập tức tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Ký chủ tiếp xúc rương đồng xanh thời Hán, nhận được khí vận trị 20 điểm." Trong mắt Vương Diệp tràn đầy tiếu ý.

Không trách bọn Tuyết Lỵ Dương không nghĩ ra cách, thực sự là do sự xuất hiện của Vương Diệp đã nhiễu động tuyến thế giới ban đầu.

Vương Diệp kiểm tra trên cái rương một chút, rất nhanh đã phát hiện ra hai cái lỗ thủng.

Hai cái lỗ này bề ngoài trông kỳ hình quái trạng, người không biết ảo diệu căn bản không phán đoán được rốt cuộc dùng để làm gì.

Nhưng Vương Diệp lại rất rõ ràng.

Thứ này một đầu cắm Hổ Đầu Trượng, một đầu cắm Long Đầu Trượng.

Vương Diệp trực tiếp lấy Ngọc Bính Long Đầu Trượng và Thiết Bính Hổ Đầu Trượng từ trong bao của Vương Bàn Tử ra.

Hơi ướm thử liền biết cái nào cắm đầu rồng, cái nào cắm đầu hổ.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nhìn đến ngây người. "Biểu đệ!

Chuyện gì thế này?

Hai cây gậy này cư nhiên là chìa khóa của cái hòm đồng lớn này à?" Vương Diệp cười gật đầu.

Sau đó căn bản không đợi đám Hồ Bát Nhất phản ứng, hắn cầm Long Đầu Trượng trực tiếp cắm vào.

Cắm vào xong, Vương Diệp lại rút Long Đầu Trượng ra một phần.

Rất nhanh trên tay liền truyền đến cảm giác lò xo và khớp cắn.

Cạch một tiếng, từ lỗ khóa hình hổ ở phía bên kia trực tiếp phun ra một cỗ nước đen.

Sau đó Vương Diệp hơi dùng sức, Long Đầu Trượng liền được rút ra.

Vương Diệp không hoang mang chút nào lại cắm Hổ Đầu Trượng vào.

Lại là một tiếng cạch.

Lần này hòm đồng hơi rung động.

Vương Diệp biết đã tàm tạm rồi, thu hồi Hổ Đầu Trượng, từ trong trang bị lấy ra Tham Âm Trảo, dọc theo khe hở hòm đồng rạch một vòng.

Rất nhanh nắp hòm đồng liền hiện ra. "Nào, Bàn Tử, Lão Hồ, giúp một tay." Vương Diệp hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nhìn đến trợn mắt há hốc mồm lúc này mới phản ứng lại, đi qua cùng Vương Diệp xốc nắp hòm đồng lên.

Mấy người đồng thời tò mò rọi đèn pin vào bên trong.

Trong hòm đồng có ba cái ngăn. "Cái gì thế?

Đồ chơi gì đây?

Cái quỷ gì vậy?" Hồ Bát Nhất phát ra ba câu hỏi chí mạng liên tiếp.

Vương Diệp trong lòng vui vẻ, biết trong ba cái ngăn này chính là Di Nhân Tam Thần Khí của Già Long Sơn.

Năm đó sau khi Hiến Vương chinh phục người Di ở đây, để có thể triệt để nô dịch người Di, hắn đã đem ba kiện thần khí trong tay người Di hiến tế hết cho Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trong ngăn đầu tiên là một cái hũ sành to lớn.

Bên ngoài hũ sành còn có một lớp vỏ ngọc long lanh trong suốt.

Vương Diệp biết thứ này tà tính nên không vội động thủ.

Ngược lại là Vương Bàn Tử, dọc đường đi thiên nan vạn hiểm khó khăn lắm mới đi đến đây, nhìn thấy đồ vật đàng hoàng rồi thì đâu còn nhịn được, đưa tay định với lấy.

Kết quả hai tay Vương Bàn Tử vừa chạm vào hũ sành, lớp vỏ ngọc mỏng manh bên ngoài lập tức vỡ vụn.

Tuyết Lỵ Dương hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Bàn gia chính mình cũng đau lòng, vội vàng nhặt những mảnh vỏ ngọc mỏng như vỏ trứng kia lên: "Mấy cái này đều là đồ tốt a, không thể lãng phí." Hồ Bát Nhất vẻ mặt cười khổ: "Hoa văn điêu khắc trên thứ này ngược lại rất tinh mỹ, công nghệ cũng không tệ, nhưng hễ chạm vào là vỡ thì cậu mang ra ngoài kiểu gì?" Mặt Vương Bàn Tử lập tức xị xuống.

Bất quá thương tâm buồn bã không ở lại trên người Bàn Tử quá năm giây, hắn lập tức lại lấy lại tinh thần, ôm cả cái hũ sành ra.

Lần này Vương Bàn Tử cẩn thận hơn nhiều.

Đợi hũ sành hoàn toàn được lấy ra, hắn mới dè dặt đặt xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Niên đại của cái hũ sành này có lẽ còn sớm hơn niên đại của Hiến Vương nhiều, e là đồ vật thời đồ đá mới hậu kỳ." Hồ Bát Nhất nghe đến trừng mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng lăn lộn ở Phan Gia Viên một thời gian, tự nhiên biết trên ba triều đại ngược về trước còn có văn vật.

Nổi tiếng như ngọc khí Hồng Sơn, Ngọc Trư Long, còn có các loại ngọc tông, ngọc bích...

Nhưng giá tiền mấy thứ đó không cách nào ước lượng, đều tính bằng năm tù.

Xui xẻo thì ngồi tù mọt gông cũng là còn nhẹ.

Vương Bàn Tử gan lớn, nghe nói là thời thượng cổ vẫn không tin, cầm đèn pin rọi vào trong hũ. "Để tôi xem trong cái hũ này có đồ tốt gì không." Bàn Tử làm mấy việc này tay chân đặc biệt nhanh nhẹn.

Chỉ tốn công phu nửa điếu thuốc, hắn đã bóc lớp gỗ mềm trong quan tài đồng ra.

Dưới ánh đèn chiến thuật gắn bên cạnh mũ bảo hiểm, bên trong lớp gỗ mềm màu nâu sẫm bọc lấy một chiếc hũ sành màu xanh ám.

Sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng nhau ra tay, cẩn thận từng li từng tí khiêng chiếc hũ từ trong gỗ mềm ra, đặt ở mặt đất gần đó.

Chiếc bình sành màu xanh này thông thể cao khoảng bốn mươi cm, chỗ to nhất đường kính mười cm, miệng thẳng, thân cao, bụng phình, cổ thon, ba cái chân thấp bé hướng ra ngoài.

Miệng hũ được bịt kín hoàn toàn.

Gần miệng bình chỗ vai hũ có năm cái ống ngắn hình dạng kỳ đặc.

Những ống ngắn này giống như vòi ấm rượu, nhưng miệng đều bị bịt lại, phần gốc nối liền với vân lộ hình thoi trên thân hũ, khiến nó vô cùng có cảm giác lập thể.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nhìn chiếc hũ tạo hình giản dị, màu sắc ôn nhuận thấm người này đều không biết đây là vật gì.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương nhất thời cũng đoán không ra.

Bất quá trên chiếc hũ sành chế tác tinh tế này không có ký hiệu "Đằng thuật" gì, đoán chừng quan hệ với nó không lớn, bên trong hẳn không phải sự vật ác độc gì.

Duy chỉ có Vương Diệp đồng tử hơi co lại, bởi vì công năng phá vọng của Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn thấy sự tà dị trong hũ.

Chương 59

Dường như có một đứa bé đang cười với hắn.

Cười rất quỷ dị.

Trên mặt bố trí đầy những vân lộ màu tím tro.

Rất khủng bố!

Bất quá, Vương Diệp là người thế nào chứ, nháy mắt liền hồi thần, hoàn toàn thoát khỏi sự quấy nhiễu tinh thần của nụ cười đáng sợ kia.

Bên kia, Hồ Bát Nhất nói đằng nào cũng đã lấy ra rồi, dứt khoát mở ra xem thử.

Vì thế hắn dùng dao găm quân dụng cạy hết lớp sơn bịt miệng hũ đi.

Bàn Tử lúc này ngược lại cẩn thận hẳn lên, sợ Hồ Bát Nhất sơ ý làm vỡ hũ sành, liên tục nhắc nhở hắn nhẹ tay một chút.

Có lẽ đồ vật bên trong còn không giá trị bằng cái hũ tinh mỹ này, làm vỡ thì không đáng tiền nữa.

Trong lúc nói chuyện, Hồ Bát Nhất đã cạy nắp hũ ra, lòng hiếu kỳ của mấy người đều rất lớn, ngay lập tức cùng chen tới ghé vào miệng hũ chật hẹp nhìn vào trong.

Chỉ thấy trong hũ chứa đầy một vũng nước trong veo.

Thấy trong hũ toàn là nước trong suốt dị thường, trong đầu mọi người không khỏi hiện lên một dấu chấm hỏi?

Cái hũ đựng nước này cần gì phải bảo mật như thế?

Tuyết Lỵ Dương chê đèn chiến thuật trên mũ không nhìn rõ, thuận tay lấy đèn pin "Mắt Sói" ra, rọi thẳng vào trong hũ rồi nói: "Dưới đáy nước còn có cái gì đó, kia là cái gì?

A...

Là một cái thai nhi?" Tất cả mọi người cũng đã nhìn rõ, trong làn nước xanh đến dọa người kia đang ngâm một cái thai nhi nhỏ bé màu xanh biếc.

Do góc độ có hạn nên chỉ nhìn thấy thân thể thai nhi kia chỉ to bằng nắm tay, co quắp dưới đáy hũ.

Nó ngẩng đầu lên, dường như đang đối mắt với chúng ta, bất quá mắt nó vẫn chưa mở ra, cho người ta cảm thụ trực quan nhất chính là cái trán của nó đặc biệt rộng. "Sao ở đây lại có một cái thai nhi?

Hơn nữa kích thước, tư thế và ngoại hình đều có khác biệt rất lớn với thai nhi loài người." Ba người Hồ Bát Nhất đều nghĩ như vậy.

Vương Diệp thì nhìn chằm chằm thai nhi, thầm nghĩ: "Đây không phải là đứa bé cười với mình sao?

Có chút ý tứ." Bốn người nhìn đến kinh kỳ, đang lúc chăm chú, bỗng nhiên thấy thai nhi kia dường như mạnh mẽ mở mắt ra.

Trên ngũ quan của nó mới chỉ có hình dáng, một chớp mắt kia, trong ánh nước lay động, quả thực như hai cái hố đen càng mở càng lớn, muốn nuốt chửng người ta.

Hồ Bát Nhất trong lòng lạnh toát, vội vàng lùi lại một bước, suýt chút nữa đặt mông ngồi xuống đất, chỉ vào cái hũ hỏi tới tấp: "Trong đó là thứ quỷ quái gì?" Sau đó theo bản năng định móc Móng lừa đen ra.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Lão Hồ, anh làm trò quỷ gì thế?

Đang yên đang lành đâu ra quỷ, cái thai nhi kia là đồ ngọc." Hồ Bát

Nhất chỉ thiên thề thốt: "Xin thề với ông trời, con tiểu quỷ kia vừa trừng mắt với tôi, còn nhe răng nữa cơ." Hắn cảm thấy hành động vừa rồi khá mất mặt nên bồi thêm nửa câu sau, miêu tả khủng bố như vậy mới tương đối tình có thể tha thứ. "Vương Diệp, Bàn Tử, hai người không nhìn thấy sao?" "Chẳng lẽ cậu nhìn gà hóa cuốc rồi?

Sao chúng ta cùng nhìn mà tôi lại chẳng thấy có gì không đúng." Vương Bàn Tử lắc đầu, mộng bức nói.

Vương Diệp cũng lắc đầu, không nói gì.

Hắn chắc chắn sẽ không nói chính mình đã nhìn thấy thai nhi dị thường từ trước khi mọi người mở hũ. "Có khả năng nước trong hũ sinh ra khúc xạ đối với ánh sáng, góc độ anh đứng lại khá trùng hợp nên mới nhìn nhầm, không tin anh đổ nước trong hũ đi, thai nhi này có phải ngọc thạch hay không nhìn một cái liền biết." Tuyết Lỵ Dương lại dùng khoa học giải thích.

Hồ Bát Nhất giờ phút này hoàn hồn lại cũng thầm lấy làm lạ.

Gần đây có khả năng do áp lực quá lớn dẫn đến thần kinh quá mẫn cảm, đến mức thảo mộc giai binh.

Thế là hắn định thần lại, quay về bên cạnh nhóm Vương Diệp.

Vương Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí lấy ra, đích đích xác xác là một cái thai nhi bằng ngọc.

Ít nhất nửa thân trên cực giống.

Bàn tay nhỏ bé chỉ có vài ngón cũng có thể đếm được, thậm chí ngay cả mạch máu trước trán cũng rõ mồn một.

Duy chỉ có nửa thân dưới vẫn chưa thành hình, nhưng nửa điểm vết tích nhân công điêu trác cũng không có, lại tựa như thiên nhiên sinh thành.

Sự kỳ diệu của tạo hóa tự nhiên quả thực khiến người ta khó lường.

Nhưng vì hình thái quá giống thai nhi thật, nếu không phải chỉ to bằng nắm tay thì thật sẽ khiến người ta tưởng là một thai nhi sống sờ sờ bị người dùng tà pháp biến thành ngọc.

Nhất thời Vương Diệp cũng chưa làm rõ lai lịch thứ này rốt cuộc là gì.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đều nơm nớp lo sợ qua xem ngọc thai.

Hai người đều tỏ vẻ thứ này nhìn một cái liền thấy toát ra cỗ tà tính, tốt nhất vẫn là tìm cơ hội trực tiếp tiêu hủy thì hơn.

Vương Diệp không tiếp lời mà trực tiếp nhìn về phía ngăn thứ hai và thứ ba.

Trong hai ngăn còn lại của chiếc "rương đồng" hình vuông, một bên đặt một cái túi da lớn.

Da là da báo gấm, bên trên còn thêu kim tuyến ngân tuyến, đều là những đồ án dạng phù chú mật ngôn.

Bên trong phồng lên, dường như đựng không ít đồ.

Hơn nữa bên trên còn có không ít ấn ký chú văn kỳ đặc, đủ để chứng minh bất kể ngọc thai kia có phải do dân Di cổ lưu lại hay không, thì mọi người đều suy đoán ít nhất thứ trong túi da báo này có liên quan đến Hiến Vương.

Phù lục trấn hồn của "Đằng thuật" vô cùng độc đáo, giống như một đống nòng nọc nằm bò có quy luật tại một chỗ, khiến người ta nhìn qua là khó quên.

Lúc này không thể không khiến người ta có chút khẩn trương, thứ

"Đằng thuật" này âm độc hung tàn, chủ yếu là cụ hiện hóa oán niệm của người chết.

Không những có thể trở thành độc dược giết người vô hình, mà còn có thể chuyển giá loại khí tức oán hận ngoan độc này lên vật thể khác, khiến người ta phòng không kịp phòng.

Nhưng đã biết có liên quan đến "Hiến Vương", liền không thể không quyết tâm mở túi da ra xem tột cùng. "Tôi không làm việc này đâu, vừa rồi cầm cái ngọc thai kia, giờ toàn thân tôi đang nổi da gà đây này.

Lão Hồ, lần này cậu làm đi." Lần này Vương Bàn Tử nhớ lâu rồi, nói gì cũng không dám đưa tay ra lấy. "Tử Bàn Tử, có lợi thì cậu tích cực, không có lợi thì cậu chạy còn nhanh hơn thằng cháu Đại Kim Nha kia." Hồ Bát Nhất cười mắng, chuẩn bị lấy dao găm ra. "Để tôi." Lúc này, Vương Diệp nói, đồng thời dùng Tham Âm Trảo câu thứ bên trong ngăn thứ hai ra.

Trong ngăn thứ hai đặt một cái túi da to lớn.

Nhìn dáng vẻ hẳn là dùng da lông các loại mãnh thú vùng Già Long Sơn như báo gấm, linh miêu, hoa báo... khâu lại mà thành.

Trên túi da còn có dây gân bò buộc chặt lại.

Bởi vì nằm trong hòm đồng bịt kín, sau đó lại bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt vào bụng, vẫn luôn ở trong môi trường tiếp cận chân không thiếu oxy nên túi da cư nhiên chưa mục nát.

Vương Diệp cẩn thận cởi dây gân bò bên trên ra.

Bên trong túi da phát ra tiếng rào rào.

Vương Bàn Tử theo bản năng lùi về sau nấp.

Vương Diệp trực tiếp đổ thứ trong túi ra.

Một đống xương cốt.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng giật nảy mình.

Xương cốt trong túi nhìn hơi giống xương người nhưng thể hình rõ ràng nhỏ hơn xương người. "Chẳng lẽ là xương trẻ con?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày hỏi.

Vương Diệp lắc đầu: "Chắc chắn không phải, mọi người nhìn răng của mấy cái đầu lâu này xem." Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ghé lại gần, phát hiện răng của ba cái đầu lâu đều đã phát triển hoàn chỉnh, hơn nữa mài mòn rất nghiêm trọng.

Nếu là người thì không những là người trưởng thành mà tuổi tác hẳn còn khá lớn.

Ngoài ra răng nanh trên đầu lâu cũng đặc biệt phát triển, rõ ràng vượt ra khỏi phạm vi răng khểnh của người bình thường. "Mấy thứ này hẳn là xương Sơn Tiêu." Vương Diệp cũng không dài dòng, trực tiếp điểm phá.

Thời thượng cổ, người Di vùng Già Long Sơn hẳn là coi Sơn Tiêu như Sơn Thần.

Ba cái này chắc là cốt hài của Sơn Thần người Di.

Đối với người Di vùng này mà nói, đây hẳn là đồ vật phi thường thần thánh.

Nghĩ lại thì đây cũng là chuyện do Hiến Vương bày ra để nô dịch dân bản địa.

Vương Diệp vốn định trực tiếp bỏ qua đống xương "Sơn Thần gia" này.

Dù sao Sơn Tiêu cũng không phải Sơn Thần gia chân chính.

Tuy Sơn Tiêu xác thực là một loại sơn tinh dị thú có linh tính, nhưng chết mấy ngàn năm, chỉ còn lại xương cốt thì còn lại bao nhiêu linh tính, Vương Diệp không ôm hy vọng.

Ngay lúc Vương Diệp định đi xem ngăn tiếp theo, Chân Thực Chi Nhãn quét qua đồ vật dưới đất.

Chương 60

Trong đống xương Sơn Tiêu, một vật không bắt mắt thu hút sự chú ý của Vương Diệp.

Dưới sự quan sát của Chân Thực Chi Nhãn, vật này tản mát ra ánh sáng màu xanh đậm nhàn nhạt.

Hào quang này người khác không nhìn thấy, đây là "Khí" thuộc về vạn vật thế gian.

Người hoặc vật có linh tính đặc biệt đầy đủ, Khí tản mát ra cũng càng thêm mãnh liệt rõ ràng.

Vương Diệp cẩn thận cầm vật nhỏ này lên, phát hiện là một cây Cốt Địch (sáo xương) tinh xảo.

Nhìn dáng vẻ hẳn là dùng xương Sơn Tiêu điêu khắc mà thành.

Bên trên có bảy cái lỗ, hai đầu còn có đầu sáo do ngọc thạch xanh lục điêu trác thành.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp cầm Cốt Địch lên, trong đầu vang lên một hồi nhắc nhở của hệ thống. "Ký chủ tiếp xúc với Sơn Tiêu Mục Ti Cốt Địch, hấp thụ khí vận trị 50 điểm." Đồ vật không lớn mà khí vận trị không ít a.

Vương Diệp phát hiện hệ thống còn thuyết minh về Cốt Địch.

Vật này là một trong những thần khí của người Di vùng Già Long Sơn thời thượng cổ, thuộc về Đại tế tư trong tộc.

Hơn nữa là Đại tế tư chuyên phụ trách câu thông với Sơn Thần gia.

Cái sáo này chính là dùng để câu thông với Sơn Thần gia và dã thú trong núi.

Trên Sơn Tiêu Cốt Địch cũng tự mang theo một tiểu thần thông có khả năng an ủi dã thú, tăng cường năng lực giao tiếp với dã thú.

Cái tiểu thần thông gọi là Mục Ti này vẫn có chút tác dụng.

Vương Diệp nhớ lại, trong kịch tình nguyên bản, đống xương Sơn Tiêu này do hàm lượng oxy trong sơn động thấp hơn bên ngoài rất nhiều, nên sau khi lấy ra rất nhanh liền bị hư hại.

Sơn Tiêu Cốt Địch lập tức được Vương Diệp bỏ vào trong không gian hệ thống.

Quả nhiên, Vương Diệp vừa mới cất Sơn Tiêu Cốt Địch đi, một trận thanh âm bạo liệt liền từ dưới đất truyền đến.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều giật nảy mình.

Vương Bàn Tử càng là rùng mình một cái: "Tôi đi đây, đây là Sơn Thần gia hiển linh à?" Vương Diệp cười giải thích hai câu: "Không sao đâu, chẳng qua là không khí nơi này khiến đống xương đó gia tốc oxy hóa thôi." Vương Diệp vừa dứt lời, xương Sơn Tiêu trên mặt đất đã che kín vết nứt.

Bề mặt cũng trở nên đen kịt vô cùng.

Trong chớp mắt đã hóa thành một đống bột xương.

Vương Diệp lau mồ hôi trên trán, may mà vừa rồi phản ứng nhanh, nếu không Sơn Tiêu Cốt Địch đã lãng phí rồi.

Đồ vật trong ngăn thứ ba nhìn qua là quý trọng nhất.

Đây là một cái hộp đồng nhỏ tương tự với cái rương đồng hình vuông bên ngoài.

Bên trên đúc một cái mặt quỷ, diện mạo cực kỳ xấu xí, sau lưng còn mọc cánh, giống như là Tuần Thiên Dạ Xoa.

Những chỗ chi tiết đều có đủ loại trang sức kỳ quái.

Khiến người ta nhìn qua liền cảm thấy bên trong đựng không phải đồ vật bình thường, chẳng lẽ là phong ấn ác quỷ hay sao.

Lại nhìn kỹ, hóa ra hộp đồng có một bộ phận rỗng ruột, nối liền với ổ khóa hình hổ bên sườn rương lớn.

Bên trong đều là chạm rỗng, màu đen tương đồng với màu nước đen dưới đáy rương đồng.

Vừa rồi không chú ý tới, trên hộp không có khóa, chỉ có thể mở ra từ bên trong rương đồng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã nhìn chằm chằm vào bên trong hồi lâu.

Chỉ có điều do bài học trước đó, Vương Diệp chưa ra tay, hai người đều không dám khinh cử vọng động.

Rất nhanh Vương Diệp liền chỉ huy Lão Hồ và Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí khiêng thứ trong ngăn thứ ba ra.

Không sai, thật sự là một cái hàm (hộp) bằng đồng xanh.

Đồ đồng xanh xưa nay đều là trọng khí thời thượng cổ.

Thứ có tư cách đặt trong hộp đồng xanh tuyệt đối là trân bảo.

Vương Diệp cẩn thận đưa tay sờ soạng trên hộp đồng một hồi.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến, hộp đồng xanh liền cho hai mươi điểm quốc vận trị.

Lại mở hộp đồng xanh ra, một đạo bảo quang phóng xạ ra ngoài.

Bảo quang màu xanh lam.

Lập tức chiếu rọi không gian phụ cận Hồ Lô Động thành một màu xanh biếc, băng lãnh chói mắt, mang theo một tia lạnh lẽo.

Quang hoa chợt lóe lên rồi tắt.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh đã không kiềm chế được nữa. "Bảo quang!

Đồ vật có bảo quang đều là cực phẩm." "Cả cái Phan Gia Viên cũng chẳng mấy người từng thấy loại bảo quang này.

Lư Tuyên Đức so với cái này đều kém xa." "Lư Tuyên Đức kém xa, phải đỉnh khí ba đời đầu may ra mới so được." Tuyết Lỵ Dương thì bình tĩnh hơn nhiều, thậm chí còn có chút kinh ngạc.

Vương Diệp vẻ mặt điềm nhiên.

Trong cả cái Hồ Lô Động này, thứ trân quý nhất không còn nghi ngờ gì nữa chính là một trong Di Nhân Tam Thần Khí - Lam Thạch Thiềm Thừ (Cóc đá xanh).

Dược liệu của thứ này đến từ thiên ngoại, năng lượng ẩn chứa trong bản thân nó cực kỳ khủng bố.

Sự hình thành của cả Trùng Cốc, bao gồm đủ loại côn trùng khổng lồ hóa quỷ dị và cái Hồ Lô Động hàm lượng oxy cực cao lại cực kỳ khép kín, đều có liên quan đến Lam Thiềm Thừ và hai cái thiên thạch lớn bên ngoài.

Thực tế Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng có phán đoán này.

Thứ này đương nhiên không so được với Mộc Trần Châu (Phượng Hoàng Đảm) gánh vác bí mật lớn nhất cả thế giới Ma Thổi Đèn, nhưng cũng sở hữu bí mật và sức mạnh của riêng nó.

Bàn Tử nhìn con thiềm thừ ba chân màu xanh lam trong hộp đồng.

Hắn "di" một tiếng, dùng cuốc leo núi trong tay chọc nhẹ lên người thiềm thừ một cái, đang đang có tiếng, lại tựa như đá.

Hóa ra cái hộp đồng Phi Thiên Quỷ Đầu này là "Thiềm cung" bằng đồng xanh dùng để cung phụng nó.

Con quái thiềm ba chân màu xanh lam kia không biết dùng dược liệu gì chế thành.

Kích thước cỡ đầu người, thể thái phong mãn, ngẩng đầu hướng lên trên, biểu hiện ra một bộ thần tình dương dương tự đắc.

Hình chế hiếm thấy, bất luận dùng liệu, chỉ riêng hình tượng đã là kiệt tác khó gặp, thực thuộc thần vật.

Cái này khiến Bàn Tử nhìn đến nuốt nước miếng ừng ực.

Cứ theo truyền thuyết Hằng Nga ăn thuốc trường sinh bất lão, bay đến trong Nguyệt cung, biến hóa thành một con thiềm thừ.

Cho nên nó cũng được xem là đại biểu của Nguyệt cung, tượng trưng cho cao cao tại thượng, hình dung một người phi hoàng đằng đạt.

Cũng có thể nói là "Thiềm cung chiết quế" (bẻ quế cung trăng).

Bàn Tử muốn ôm con quái thiềm này từ trong "Thiềm cung" ra, trong lòng không kìm nén được một trận cuồng hỷ.

Con quái thiềm ba chân màu xanh lam này nhất định là bảo bối đáng tiền nhất trong Già Long Sơn.

Thần vật cỡ này, trừ phi phúc duyên đưa tới, nếu không đừng nói bỏ vào túi mang về, cho dù là nhìn một cái cũng là phúc khí tu từ kiếp trước. "Bàn Tử cẩn thận, thứ này rất có khả năng có bức xạ!" Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương biến đổi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa rồi còn vẻ mặt hưng phấn lập tức tỉnh táo lại.

Hai người vẫn rất tin phục lời của Dương tham mưu trưởng.

"Chất liệu của cái thiềm thừ này rõ ràng không phải khoáng vật thường gặp trên trái đất, tôi hoài nghi nó cũng giống như thiên thạch ở cửa cốc, đến từ vũ trụ sâu thẳm." "Trong tình huống không có đồ phòng hộ, tiếp cận thứ này rất nguy hiểm." "Cái hộp đựng nó tuy chất liệu là đồng xanh, nhưng bên trong khẳng định có lượng lớn chì." "Người Di thời thượng cổ khẳng định cũng phát hiện thứ này không tầm thường, có khả năng là trùng hợp dùng hộp đồng có hàm lượng chì lớn để cách ly bức xạ." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. "Vậy làm sao bây giờ?" Tuyết Lỵ Dương xoắn xuýt một chút: "Tôi cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là dùng hộp đồng phong ấn nó lại, sau đó dìm xuống đáy nước.

Tuy không biết có gây ảnh hưởng môi trường hay không, nhưng cũng chỉ có cách này thôi, chỉ là nhiệm vụ dìm nó xuống đáy nước cũng có chút nguy hiểm.

Bức xạ có thể gây ung thư đấy." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tuy chịu thiệt do ít đọc sách, thường thức về phương diện khoa học không bằng Tuyết Lỵ Dương, nhưng đối với bức xạ lại khá hiểu rõ.

Hai người hồi nhỏ, toàn quốc nhân dân đều tùy thời chuẩn bị đánh đại chiến hạt nhân, cũng khiến hai người học được không ít kiến thức về bức xạ hạt nhân.

Lão Hồ biết nguy hiểm, cắn răng: "Vẫn là để tôi đi!" Vừa nói xong liền bị Vương Bàn Tử túm chặt lấy.

Vương Diệp nhếch miệng cười.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là người trượng nghĩa, Tuyết Lỵ Dương cũng rất giảng nghĩa khí.

Nếu để ba người thương lượng ai đi xử lý thứ này, ba người có thể tranh đến thiên hoang địa lão. "Mọi người đừng tranh nữa, để tôi đi cho." Lúc này, Vương Diệp đột nhiên mở miệng.

Ba người Hồ Bát Nhất đều tề chỉnh nhìn về phía Vương Diệp.

Một đường đi tới đây, bọn họ đều biết người em họ trong miệng Vương Bàn Tử này tuyệt đối là một tuyệt thế cao nhân ẩn mình.

Chương 61

Cho nên, lúc này Vương Diệp mở miệng liền đại biểu hắn có thể giải quyết vấn đề này. "Vương Diệp, vậy làm phiền cậu." Tuyết Lỵ Dương dẫn đầu mở miệng.

Cô vô cùng tin tưởng Vương Diệp.

Hơn nữa, cô càng thêm tin tưởng Vương Diệp có thể đưa bọn họ đi đến Hiến Vương Mộ, tìm được Mộc Trần Châu, phá trừ lời nguyền. "Vương Diệp, vất vả cho cậu." "Biểu đệ cẩn thận chút." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều mở miệng quan tâm.

Vương Diệp gật đầu, cầm hòn đá đi về phía bờ sông.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

Không biết thứ này sẽ mang lại cho hắn niềm vui bất ngờ gì đây?

Vương Diệp ôm chiếc hộp thanh đồng đến chỗ tiếp giáp động hồ lô, lách mình nấp sau tảng đá.

Sau đó, hắn ném cả hộp thanh đồng lẫn con thiềm thừ màu lam vào không gian hệ thống.

Động tác hành vân lưu thủy, thần tình bình tĩnh tự nhiên, không mang theo chút áy náy nào.

Vứt đi thì lãng phí, Vương Diệp khẳng định là phải thu vào không gian hệ thống rồi.

Cất kỹ xong xuôi, Vương Diệp liền nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Ký chủ nhận được Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, hấp thụ Quốc vận trị: 100 điểm." Quốc vận trị cũng không tệ.

Bất quá, trong lòng Vương Diệp vẫn có chút thất vọng nho nhỏ.

Không ngờ tiếng nhắc nhở của hệ thống vẫn chưa dừng lại. "Nhận được kinh nghiệm trị +1000, năng lượng điểm +1000." "Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ được chế tác từ tinh thần vẫn thạch (đá thiên thạch) ngoài thiên ngoại, có khả năng hấp thu tinh thần chi lực, trong vòng ba tháng liên tục cung cấp cho ký chủ kinh nghiệm trị và năng lượng điểm, giới hạn mỗi ngày là 10.000 điểm." Cư nhiên còn có kinh nghiệm trị và năng lượng điểm để hấp thu.

Càng kinh hỉ hơn là, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ lại có thể cung cấp liên tục.

Giới hạn 10.000 điểm mỗi ngày cũng không thấp chút nào.

Hơn nữa Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ còn cung cấp lâu dài.

Tích tiểu thành đại, nằm im một tháng cũng kiếm được ba mươi vạn.

Ba tháng là chín mươi vạn.

Trước đó Vương Diệp còn hơi lo lắng, sau khi cảnh giới và đẳng cấp Tổ Long huyết mạch lại tăng lên, nếu muốn tiếp tục thăng cấp thì hoàn toàn là một cái động không đáy.

Hiện tại xem ra, vẫn rất đáng để mong chờ.

Tiếng hệ thống vẫn đang tiếp tục.

Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ còn cho một năng lực đặc thù.

Can nhiễu.

Đây là một năng lực rất kỳ diệu.

Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ có thể phóng ra xạ tuyến cực mạnh, gây nhiễu điện từ trường, có thể cắt đứt thông tin liên lạc, ảnh hưởng đến một số loài động vật dựa vào từ trường để định hướng.

Thậm chí có thể ảnh hưởng đến tư duy của con người.

Năng lực can nhiễu có thể cường hóa năng lực tấn công tinh thần Long Ngâm có được sau khi kích hoạt huyết mạch Long Vương, khiến kỹ năng Long Ngâm đạt được hiệu quả khống chế hoàn toàn tư duy của người khác trong thời gian ngắn.

Lại là một hiệu quả một cộng một lớn hơn hai từ những kỹ năng khác nhau. "Mở giao diện thuộc tính!" Vương Diệp tâm niệm vừa động. 【 Ký chủ 】: Vương Diệp 【 Thân phận truyền thừa 】: Vũ Đang Vương Dã 【 Cảnh giới 】: Minh kình đỉnh phong (Cần 500.000 điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 162.353/500.000) 【 Vũ khí 】: Ngụy - Đại Việt Long Tước đao, Sơn Tiêu cốt địch 【 Kỹ năng 】: Thái Cực quyền pháp, Thái Cực kiếm pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi. 【 Âm Dương khí 】: 5.320 (Tập hợp đủ 10.000 điểm có thể nâng cấp nguyên khí trong cơ thể ký chủ thành thuộc tính Âm Dương.) 【 Huyết mạch 】: Long Vương huyết mạch (Cấp 4, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần.

Hấp thu 600.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 253.267/600.000.) 【 Thiên phú kỹ năng 】: Hỏa Nhãn Kim Tinh Phá Vọng, Can Nhiễu, Bất Tử Chi Lực. 【 Quốc vận trị 】: 192 【 Vật phẩm 】: Kim Thiềm hồn phách, Biến dị Thiềm độc, Chu Sa hồ lô, Vẫn thạch tinh hoa (100 Quốc vận trị có thể nâng cấp thành Tinh Thần Lệ), Hoắc Thị Bất Tử Trùng linh nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ. 【 Nhiệm vụ chính tuyến 】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu.

Thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Nhìn qua giao diện thuộc tính, Vương Diệp khá hài lòng.

Mới đến con Boss đầu tiên là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, mình đã nhận được sự thăng tiến to lớn như vậy.

Âm Dương khí mới hơn năm ngàn, khoảng cách đến một vạn để nâng cấp nguyên khí vẫn còn thiếu không ít.

Đương nhiên, nữ thi dưới sông còn rất nhiều, Vương Diệp quyết định đến lúc từ Hiến Vương Mộ đi ra sẽ trực tiếp "hốt trọn một ổ", chắc là đủ một vạn điểm.

Âm Dương nguyên khí!

Nghe cái tên thôi đã thấy rất ngầu rồi!

Phía sau còn một nửa chặng đường, quả thực là vô cùng mong đợi!

Một lát sau, Vương Diệp liền đi về phía ba người Hồ Bát Nhất.

Lúc này trong hồ lô động, ba người Hồ Bát Nhất đã bắt đầu thu dọn vật tư vương vãi.

Sau khi thấy Vương Diệp, tất cả đều rất ăn ý không hỏi nhiều.

Vương Diệp cùng nhóm Hồ Bát Nhất bắt đầu dọn dẹp những xác dây leo và thi hài dây leo (đằng thi, đằng anh) còn sót lại trong nước.

Lại thêm mấy vạn kinh nghiệm và năng lượng nhập vào tài khoản.

Tiện thể dọn dẹp sạch sẽ đám yêu tà trong hồ lô động.

Tiểu đội bốn người thu thập xong vật tư, bắt đầu đi về phía cửa hang hồ lô động.

Vốn dĩ theo ý của Vương Bàn Tử, mấy người đều mệt lả rồi, cứ nghỉ ngơi trong hồ lô động một chút.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại đột nhiên cảm giác vô cùng bất an, giống như có người đang chăm chú nhìn bọn họ.

Theo lý mà nói điều này là không thể, bởi vì trong Trùng Cốc này chỉ có bốn người bọn họ, ngoại trừ người chết.

Hơn nữa, đằng thi và đằng anh trong hồ lô động tuy đã dọn sạch, Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng chết rồi, nhưng vẫn cứ cảm thấy lấn cấn.

Chốn thị phi, không nên ở lâu.

Mấy người men theo dòng nước, tiến về phía miệng hồ lô có ánh sáng.

Không bao lâu sau đã đến cửa ra của hồ lô động.

Tất cả nước ngầm đều hội tụ về miệng hồ lô này.

Nước chảy ra từ miệng hồ lô hình thành một thác nước khổng lồ.

Độ cao chừng năm sáu mươi mét.

Lúc này trời đã sáng.

Gió mát phả vào mặt.

Sự oi bức và hôi thối trong hồ lô động, cộng thêm trải nghiệm kinh hoàng suốt một đêm đã sớm khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương mệt mỏi rã rời, buồn ngủ rũ rượi.

Lúc này cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử vừa đến bên mép thác nước, nhìn độ cao khoảng hai mươi tầng lầu bên dưới, chân lập tức mềm nhũn.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đi ra cũng ngẩn người.

Từ chỗ này đi xuống căn bản không có đường.

Bên dưới ngược lại có một đầm nước xanh như ngọc lục bảo, nhìn qua nước cũng khá sâu.

Nhưng từ độ cao này, mấy người bọn họ thật sự không dám nhảy

xuống.

Chưa kể bên mép đầm nước đá loạn chất đống.

Hơi run chân một chút, hoặc phương hướng lệch đi, là sẽ triệt để "giao đãi" tính mạng tại đây.

Vương Diệp lại không vội, chỉ tay về một phía miệng hồ lô: "Mọi người nhìn xem, bên kia có rất nhiều dây leo, những cây lão đằng mấy chục năm tuổi đó chắc có thể chịu được sức nặng của chúng ta." Tuyết Lỵ Dương cũng thở phào nhẹ nhõm: "Trong trang bị của chúng ta có mang theo dụng cụ leo núi, có dây an toàn, đai an toàn, cộng thêm mấy dây leo này, leo xuống không thành vấn đề." Vương Bàn Tử lầm bầm hai câu, cũng lập tức biểu thị nhận mệnh.

Nếu không leo xuống thì chỉ có thể nhảy xuống.

Vương Bàn Tử lập tức đưa ra lựa chọn.

Vương Diệp nhếch miệng, lộ ra nụ cười thuần khiết.

Trong đám dây leo này còn có một món đồ tốt vô cùng trân quý.

Cho dù nói là thiên tài địa bảo cũng không quá đáng.

Vương Diệp đối với Thiên Niên Nhục Khuê có thể nói là nhất định phải lấy được!

Chương 62

Vương Diệp và Hồ Bát Nhất bắt đầu thu thập dây leo già bên cạnh miệng hồ lô, bện đơn giản một chút liền thành sợi dây thừng có thể leo trèo.

Tuyết Lỵ Dương thì cố định đai an toàn vào trong khe đá.

Rất nhanh mấy người bắt đầu từ miệng hồ lô men theo dây an toàn và dây leo leo xuống.

Sự chú ý của Vương Diệp đều đặt vào giữa các khe đá dây leo, trong đôi mắt không ngừng lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt.

Sự chú ý của Vương Bàn Tử thì toàn bộ dồn xuống dưới vực sâu, càng nhìn càng sợ, mồ hôi đầy đầu.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì vừa leo xuống vừa quan sát tình hình sơn cốc và bốn phía.

Ngay tại lúc này, ánh nắng ban mai phía chân trời xuyên qua mây mù, chiếu vào trong hẻm núi nơi mọi người đang đứng.

Gần như trong nháy mắt, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều dừng lại, trong miệng phát ra tiếng kinh thán.

Vương Diệp cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, lượng nước khổng lồ từ quần thể thác nước kích khởi hơi nước vô tận.

Do địa thế quá thấp, hơi nước lan tràn không tan, bị ánh mặt trời chiếu vào, hóa thành hồng quang thất thải.

Vô số cầu vồng nâng đỡ một tòa cung điện kim bích huy hoàng giữa lưng chừng trời.

Trong cung khuyết nào là khuyết đài, tường thần, bi đình, giác lâu, hiến điện, linh đài đều có đủ, quỳnh lâu ngọc các, hoàn toàn là khí tượng thời Đại Tần.

Gạch Tần ngói Hán nguy nga hùng hồn, sừng sững trong hồng quang thủy khí, giống như một tòa thiên thượng cung khuyết huyễn hóa ra.

Bốn người đều bị sự tráng lệ thần bí mà tòa thành trên không này thể hiện làm cho ngây ngốc.

Tuyết Lỵ Dương cũng không đắm chìm quá lâu trong cung điện này, ở bên cạnh nói: "Các anh nhìn kỹ xem, nó không phải ở trên không trung." Hồ Bát Nhất kìm nén tâm thần đang dao động, định thần nhìn kỹ lại, mới nhận ra tòa thiên thượng cung khuyết này quả nhiên không phải lăng không hư kiến (xây dựng hư ảo trên không), mà là một kiến trúc chỉnh thể kiểu Hiết Sơn cỡ lớn.

Giống như Huyền Không Tự nổi tiếng thế gian, dùng kỹ thuật công trình khó có thể tưởng tượng, xây dựng trên mặt phẳng thẳng đứng của vách núi cheo leo.

Do vách núi bốn phía đều là thực vật màu xanh, khiến cho màu sắc cung điện này cực kỳ nổi bật.

Điện các lại nhô ra một nửa, cộng thêm ráng mây cầu vồng bảy màu bên dưới dị sắc rực rỡ, hình thành một loại hiện tượng quang học đặc thù.

Khiến người ta bất chợt nảy sinh cảm giác mộng ảo như đang tận mắt chứng kiến tòa thành trên không hay hải thị thẩn lâu.

Không biết là nguyên lý gì khiến tòa thành trên không này được bảo tồn hoàn hảo như vậy, màu sắc diễm lệ thế mà lại không hề giảm đi chút nào.

Vương Diệp cũng nhìn thấy. "Cung điện này gần như giống hệt cái cung điện lơ lửng trên không mà chúng ta nhìn thấy trên Trấn Lăng Đồ trước đó." "Chắc chắn chính là Minh Lâu trên mặt đất của Hiến Vương Mộ." Vương Diệp vừa mở miệng, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại.

Ba người kia lập tức tăng tốc độ.

Thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng nhìn thấy Minh Lâu trên mặt đất của Hiến Vương Mộ, tự nhiên hưng phấn không thôi.

Vương Diệp thì vẫn ung dung không vội.

Hỏa Nhãn Kim Tinh không ngừng quét hình.

Cuối cùng, trong một đám dây leo rậm rạp, Vương Diệp phát hiện một luồng khí tức khác biệt.

Tại một khe đá trên vách núi cheo leo, ẩn ước lộ ra màu sắc hoàn toàn bất đồng với ánh ban mai màu hồng phấn.

Một mảng màu vàng ấm áp nhảy nhót.

Vương Diệp sau đó nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một chút.

Trong không khí còn có một mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Thiên Niên Nhục Khuê!

Xác nhận không sai rồi.

Thứ này vốn dĩ không những giúp Hồ Bát Nhất giải độc dây leo trên người, mà còn có thể nhanh chóng bổ sung thể lực, là chí bảo có thể trực tiếp cứu mạng.

Vương Diệp thậm chí nghi ngờ, Thiên Niên Nhục Khuê ở thế giới này đã mang theo linh tính.

Vương Diệp không chậm trễ, lập tức dang rộng cánh tay, mượn sức dây leo, đu về phía Thiên Niên Nhục Khuê.

Rất nhanh đã tìm được khe đá rộng hơn một mét, sâu hơn một trượng kia.

Vương Diệp cẩn thận vạch đám cành lá dây leo bên ngoài ra.

Dưới một màu xanh lục, lộ ra khuôn mặt của một người phụ nữ.

Khuôn mặt này ngũ quan rõ ràng, không khác người thường là bao.

Nhìn lâu cư nhiên còn thấy khá mi thanh mục tú.

Trên đỉnh đầu là một bụi cành leo dài rậm rạp, giống như mái tóc của người phụ nữ.

Mà thân thể người phụ nữ thì có màu trắng ngà voi, nhìn ôn nhuận vô cùng, trong khe đá có chút hôn ám, giống như đang tỏa ra ánh sáng vậy.

Điều khiến Vương Diệp than thở không thôi là, thân thể người phụ nữ này phát triển khá hoàn chỉnh, cái gì cần có đều có.

Không những thế, thậm chí dáng người còn... tương đối không tệ.

Vương Diệp thậm chí cảm giác dưới đám dây leo lá xanh kia không phải là thiên tài địa bảo Thiên Niên Nhục Khuê gì đó.

Đây là sơn dã tinh linh sinh trưởng trong mật lâm sao?

Dưới làn gió nhẹ buổi sớm, Thiên Niên Nhục Khuê khẽ rung động như đang hô hấp.

Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi vẫn vươn tay ra, tay kia nắm chặt Đại Việt Long Tước đao.

Dây leo của Thiên Niên Nhục Khuê kiên cố vô cùng, còn chắc chắn hơn dây an toàn tầm thường nhiều, dụng cụ bình thường không dễ cắt đứt.

Bất quá, Đại Việt Long Tước, tước kim đoạn ngọc (chém vàng cắt ngọc).

Vương Diệp rút đao xong không chút do dự, một đao chém về phía dây leo nối liền trên đỉnh đầu Thiên Niên Nhục Khuê.

Một đao chém xuống, dây leo ứng thanh đứt lìa.

Vị trí vết cắt không ngừng trào ra chất lỏng giống như máu tươi mang theo mùi tanh ngọt.

Biểu cảm trên mặt Thiên Niên Nhục Khuê vặn vẹo một chút, như thể cảm nhận được đau đớn.

Vương Diệp nhanh chóng dọn sạch những dây leo nhỏ khác trên người Thiên Niên Nhục Khuê, sau đó bỏ vào trong không gian hệ thống.

Hiện tại không gian hệ thống đã chất đống không ít đồ đạc.

Bất quá, không gian hệ thống năm mươi mét khối, bỏ mấy vật nhỏ này vẫn dư dả.

Nếu là bỏ quan tài máu các loại vào, có khả năng vị trí sẽ chật chội một chút.

Đương nhiên, trong Hiến Vương Mộ bảo vật phồn đa, Vương Diệp khẳng định sẽ lấp đầy không gian hệ thống trước khi rời đi.

Nếu không, làm sao xứng đáng với Hiến Vương.

Sau khi Vương Diệp cất kỹ Thiên Niên Nhục Khuê, tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Ký chủ nhận được Thiên Niên Nhục Khuê, hấp thu Quốc vận trị: 50 điểm." Ngoài Quốc vận trị, hệ thống còn thuyết minh đơn giản về Thiên Niên Nhục Khuê.

Thiên Niên Nhục Khuê có thể giải bách độc, bổ tinh khí, chữa ngoại thương, kéo dài dương thọ.

Nói trắng ra, Thiên Niên Nhục Khuê không cần bất kỳ gia công nào, trực tiếp bứt tóc, cắt thịt, cũng là dược vật cực phẩm.

Bổ tinh khí chữa ngoại thương thì hơi lãng phí, trong tình huống khẩn cấp có thể sử dụng.

Giải bách độc và kéo dài dương thọ mới lợi hại.

Vương Diệp hiện tại chơi thành thạo nhất chính là phóng độc.

Giải độc thì cũng có thể dùng Long Ảnh để hấp thu.

Chỉ có điều Long Ảnh chỉ quản việc hấp thu độc tố, dùng để thanh lọc độc thì không tệ.

Nhưng thương tổn mà độc tố đã gây ra, tức là trị liệu sau giải độc, vẫn phải cần Thiên Niên Nhục Khuê.

Kéo dài dương thọ thì càng ác liệt hơn.

Thiên Niên Nhục Khuê không thể trị liệu tuyệt chứng, khiến một người sắp chết lập tức khôi phục khỏe mạnh.

Nhưng nó có thể tục mệnh.

Cho dù nhìn mắt thấy sắp tắt thở rồi, một bát nước canh nấu từ Thiên Niên Nhục Khuê cũng có thể cướp người từ tay Diêm Vương gia về, sống thêm một đoạn thời gian nữa.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã xứng đáng với danh xưng thánh dược.

Vương Diệp trong lòng vui vẻ.

Thiên Niên Nhục Khuê đặt trong không gian hệ thống, biểu cảm trên mặt lại trở nên an tường bình hòa, như thể rơi vào giấc ngủ say.

Vương Diệp nhìn về phía ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, bọn họ đã tụ lại một chỗ bắt đầu thương lượng làm sao đi đến Minh Lâu Hiến Vương Mộ trên cầu vồng kia.

Chương 63

Trong hẻm núi hơi nước quá vượng thịnh, cộng thêm ánh ráng chiều buổi sớm chiếu rọi, cầu vồng xông thẳng lên trời.

Hùng vĩ thì quả thực là hùng vĩ, nhưng cũng khiến Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương có chút bó tay hết cách.

Bởi vì, bọn họ không nhìn rõ tình hình bên dưới cung điện Minh Lâu.

Từ vách núi dưới miệng hồ lô nhìn xa xa sang, những cung điện Minh Lâu này chính là lơ lửng trên trời.

Đợi lúc Vương Diệp đến bên cạnh ba người, ba người đã sắp đánh nhau rồi. "Dùng dây an toàn và dây leo đu qua đó xem thử là tốt nhất." "Không được không được, vẫn là xuống đáy cốc trước, chân đạp thực địa trong lòng mới yên tâm." "Đáy cốc làm gì có thực địa?

Đó là một cái đầm nước sâu." "Mặc kệ, tôi có thể men theo dây leo leo xuống đã rất giỏi rồi, bắt tôi đu qua đó.

Tôi run chân." "Run chân?

Chỉ cần cậu không đái ra quần tôi đều có thể chấp nhận." Thì ra Hồ Bát Nhất muốn men theo dây thừng và dây leo vừa leo vừa đu sang, đến dưới cầu vồng sẽ biết Hiến Vương Mộ rốt cuộc có phải treo lơ lửng hay không.

Vương Bàn Tử sợ độ cao.

Trong lòng tuy sợ rồi, nhưng miệng thì không sợ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy Vương Diệp đến gần, chỉ có thể treo mình trên dây an toàn, nhún vai dang tay với Vương Diệp, vẻ mặt bất lực.

Vương Diệp nhíu mày, thi triển kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh, trong mắt lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt.

Dưới ánh ban mai, Vương Diệp như thiên thần hạ phàm, trong mắt thần thái sáng láng, khiến Tuyết Lỵ Dương nhìn mà ngẩn người.

Cầu vồng bên dưới Minh Lâu Hiến Vương Mộ tuy không phải ảo cảnh, nhưng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp vẫn có thể nhìn xuyên qua.

Phía sau màn sương mù hơi nước, Vương Diệp lờ mờ nhìn thấy bên dưới Minh Lâu có một con đường sạn đạo cổ đại uốn lượn khúc khuỷu, bám chặt vào vách đá, chạy thẳng đến đáy của thiên thượng cung khuyết.

Còn về Minh Lâu Hiến Vương Mộ, xác thực có một bộ phận là chìa ra không trung.

Cả kiến trúc như được xây dựng trên đỉnh mây.

Nhìn còn phiêu miểu hiểm trở hơn cả Huyền Không Tự lừng danh.

Vương Diệp chỉ về phía đối diện: "Bên kia có một con đường sạn đạo, từ chỗ chúng ta leo sang bên trái vài trăm mét là có thể nhảy lên phiến đá sạn đạo đó." Vương Bàn Tử vừa nghe mặt liền trắng bệch.

Vương Diệp cười cười: "Biểu ca, anh muốn từ đây đi xuống, đến lúc đó lại hì hục leo dây thừng trên vách núi?

Hay là leo sang sạn đạo trước, đến lúc đó đi đường lát đá đây?" Hai lựa chọn này Vương Bàn Tử hiển nhiên đều không thích.

Rối rắm một hồi, Vương Bàn Tử chọn con đường đơn giản nhất - nghe theo Vương Diệp. "Biểu đệ, chú nói đi đâu thì đi đó.

Biểu ca phục chú rồi, dù sao chú cũng sẽ không hại anh." Hồ Bát Nhất tức giận đá một cước vào mông Bàn Tử: "Tôi hại cậu hả?"

Vương Bàn Tử lầm bầm nói: "Ai bảo cậu cứ vạch áo cho người xem lưng?

Tôi đã bao lâu không đái ra quần rồi." Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nghe xong cười ngất. "Được rồi, tôi dò đường phía trước, Bàn Tử đi cuối cùng, đợi chúng ta làm xong dây an toàn rồi hãy qua.

Chuyện đái ra quần để sau này rảnh rỗi anh em mình đàm đạo kỹ hơn." Vương Diệp nói xong, nắm lấy dây leo, đầu cũng không ngoảnh lại đu về phía sạn đạo.

Nơi sạn đạo cách mấy người gần nhất đã tiếp cận đáy sơn cốc.

Tốc độ Vương Diệp cực nhanh, không tốn bao nhiêu thời gian đã men theo dây leo đến trên đoạn sạn đạo còn sót lại.

Sạn đạo cách đầm nước dưới đáy cốc còn khoảng sáu bảy mét.

Vương Diệp nhìn đầm nước xanh biếc u thâm, sâu không thấy đáy, cảm giác được một luồng lực hấp dẫn mênh mông khó tả.

Nhìn cái đầu tiên, bản thân phảng phất như trôi nổi giữa không trung.

Một cái thiên quang tròn trịa dao động, vách đá dựng đứng bốn phía kéo dài xuống dưới hình thành thiết bích.

Giờ khắc này phảng phất như rơi vào một cái phễu lớn màu xanh lục, toàn thân băng lãnh, cảm giác lại giống như cô độc rơi vào mười tám tầng động phủ u minh, cách nhân gian xa xôi vô hạn.

Lần thứ hai từ trên cao nhìn xuống, dưới kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp, đáy đầm nước vươn ra một long trảo (móng rồng) khổng lồ vô cùng.

Long trảo to gần bằng đầm nước, nắm trọn cả đầm nước trong tay.

Ở chính giữa long trảo là một thứ giống như lỗ đen.

Sâu không thấy đáy, không có một tia địa khí nào lọt ra ngoài, dường như có lực hấp dẫn vô cùng vô tận.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp cũng không nhìn rõ bên trong có thứ gì.

Do dòng nước thác đổ xuống xung kích, nước trong đầm cũng không ngừng xoay chuyển lưu động.

Quang ảnh đan xen, khiến cho cái móng vuốt khổng lồ dưới đáy đầm kia trông như đang không ngừng đóng mở, muốn chộp lấy thứ gì đó.

Vương Diệp nhếch miệng.

Lối vào thực sự của Hiến Vương Mộ, nơi Thủy Long Vựng huyệt nhãn tọa lạc, chính là ở ngay trước mắt.

Bất quá Vương Diệp không vội.

Bên trong Minh Lâu Hiến Vương Mộ còn có không ít đồ tốt.

Trong đó một số thứ càng quan trọng đến việc chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này có thể sống sót đi ra hay không.

Tuy rằng thực lực Vương Diệp hiện tại đã vượt xa người thường, nhưng muốn sống sót đi ra từ Hiến Vương Mộ kỳ quái chí mạng, vẫn cần mượn nhờ một chút khí vận trong nguyên tác.

Có điều, hắn luôn cảm giác cái móng vuốt khổng lồ kia không bình thường, có một loại cảm giác thần thần bí bí.

Theo lý mà nói đây hẳn là dị tượng do Thủy Long Vựng hình thành, sao có thể khiến hắn có một loại cảm giác tim đập nhanh chứ?

Mặc kệ, xe đến trước núi ắt có đường!

Mình bài tẩy nhiều như vậy, sợ gì chứ!

Nghĩ vậy, Vương Diệp dời tầm mắt, bắt đầu hỗ trợ Tuyết Lỵ Dương cố định đai an toàn vào trong khe đá.

Qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, Vương Bàn Tử đi cuối cùng mới mồ hôi nhễ nhại đến được trên sạn đạo.

Nói là sạn đạo, kỳ thực vì niên đại cửu viễn, rất nhiều nơi đã sụp đổ, phiến đá sạn đạo còn sót lại đứt quãng.

Cộng thêm độ ẩm trong sơn cốc rất cao, trên phiến đá mọc đầy rêu xanh trơn trượt.

Dưới chân chính là vách núi.

Leo sạn đạo cũng có chút độ khó.

Vừa leo lên trên, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử rõ ràng cũng nhìn thấy cái móng vuốt khổng lồ trong đầm nước bên dưới. "Lão Hồ, Vương Diệp, các anh nhìn thấy không?" Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương có chút trắng bệch, rõ ràng là liên tưởng đến thứ gì đó khủng bố.

Hồ Bát Nhất gật đầu, Vương Diệp thấy trên trán Lão Hồ cũng toát ra một tầng mồ hôi li ti. "Nhìn thấy rồi, long trảo bên dưới có khả năng liên quan đến phong thủy cách cục Thủy Long Vựng của Hiến Vương Mộ.

Cái xoáy nước ở trung tâm long trảo... sao tôi nhìn thấy rất giống hình vẽ xoáy nước từng thấy trước cái sơn động không đáy ở Tinh Tuyệt cổ thành thế nhỉ?" Vương Diệp nghe xong trong lòng cũng khẽ động.

Điểm này ngược lại là thật.

Hình vẽ xoáy nước này trên vai Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và

Vương Bàn Tử đều có.

Cũng là một phần của lời nguyền Phượng Hoàng Đảm.

Xem ra Hiến Vương Mộ quả thật từng bước phục bút, khắp nơi cạm bẫy.

Thực sự quỷ dị.

Mọi việc thuận lợi, mọi người rất nhanh đã men theo sạn đạo leo đến lưng chừng vách núi.

Vừa vặn đi qua mảng ráng màu cầu vồng nhìn thấy ở đối diện trước đó.

Bất kể là Vương Diệp, hay là Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, trước kia nhìn thấy cầu vồng đều là loại ở xa tận chân trời.

Hiện tại cư nhiên đi lại xuyên qua trong cầu vồng, bốn phía toàn bộ là ráng màu lưu quang dật thải.

Quả thật giống như tiến vào tiên cảnh.

Xuyên qua ráng màu thất thải, Vương Diệp từ xa đã nhìn thấy điểm tận cùng của con đường sạn đạo khúc khuỷu hướng lên trên.

Chính là đáy của Minh Lâu Hiến Vương Mộ.

Tại đỉnh của sạn đạo, cư nhiên còn có một cái điện môn bài phường (cổng chào cung điện).

Vượt qua điện môn bài phường, sẽ không còn là sạn đạo nữa, chính thức tiến vào trong Minh Lâu Hiến Vương Mộ.

Vương Diệp nhanh chóng leo đến tận cùng sạn đạo, đứng trước điện môn bài phường, vừa nhìn vào bên trong, vừa đợi nhóm Hồ Bát Nhất.

Phía sau bài phường là một con đường bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng (hán bạch ngọc) thật dài.

Nhìn thoáng qua, chín mươi chín bậc, ứng với số sao trên trời, đặc biệt dốc đứng, cảm giác độ dốc có thể tiếp cận sáu mươi độ, so với thang thẳng đứng cũng chỉ khá hơn chút đỉnh.

Chương 64

Tại điểm tận cùng của bậc thang hán bạch ngọc chính là một tòa đại điện nguy nga cao lớn.

Nhìn từ xa có thể thấy những cây cột gỗ kim tơ nam mộc thô to.

Điêu lương họa đống (xà nhà chạm trổ, cột nhà vẽ rồng phượng), nhìn qua kim bích huy hoàng.

Vương Diệp vươn chân, bước lên bậc thang hán bạch ngọc.

Một tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến. "Ký chủ tiến vào Hiến Vương Mộ Minh Lâu Bảo Đỉnh, nhận được Quốc vận trị: 100 điểm." Trong lòng Vương Diệp một trận kinh hỉ.

Hóa ra Hiến Vương Mộ chỉ riêng phần Minh Lâu Bảo Đỉnh trên mặt đất, cư nhiên đã cho một trăm điểm Quốc vận trị.

Vậy nếu tìm được lối vào, tiến vào trong Minh Điện (điện thờ chính dưới mộ), chẳng phải Quốc vận trị tăng vọt lên trời sao?

Vương Diệp có dự cảm sắp phát đạt rồi.

Vương Diệp đi đầu tiên.

Đến đỉnh bậc thang hán bạch ngọc, cuối cùng cũng nhìn thấy dáng vẻ của đại điện.

Đại điện nguy nga cao chừng mười mấy mét.

Cột gỗ kim tơ nam mộc bên cạnh phải mấy người ôm mới xuể.

Hiện tại loại kim tơ nam mộc khổng lồ này đã vô cùng hiếm thấy.

Mặt đất lát gạch vàng trừng nê (gạch bùn sông), trên đỉnh là ngói vàng lưu ly.

Nhìn thì kim bích huy hoàng, Vương Diệp lại nhíu mày.

Dưới kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh, nhìn đại điện hoa lệ vô cùng, lại mang theo một tia khí tức âm tà quỷ dị.

Vương Diệp phát hiện, bắt đầu từ thềm điện của đại điện, mặt đất và không khí đều trở nên khô ráo vô cùng.

Phải biết rằng Minh Lâu Bảo Đỉnh đại điện nằm trên sơn cốc, thác nước gần đó cực nhiều.

Chỉ riêng hơi nước do thác nước kích khởi rơi xuống sạn đạo đá, dọc đường đi đã khiến tổ bốn người nếm không ít khổ sở.

Vương Diệp lên thềm điện xong, nhìn thấy trước đại điện có một tấm bia đá.

Dưới bia đá là một con quái thú tạo hình quỷ dị, quỳ rạp trên mây, cõng bia đá.

Vương Diệp cư nhiên không nhận ra đây là con gì.

Trên bia đá còn có không ít chữ với nét bút loằn ngoằn phức tạp.

Vương Diệp ngược lại có thể nhận ra là chữ triện.

Nhưng tuyệt đối không phải tiểu triện thường gặp.

May mắn là lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã leo lên.

Rất nhanh Dương tham mưu liền nhận diện được chữ trên đó. "Đây là Ngư Long Triện, là kiểu chữ triện thư xuất hiện ở vùng Tây Nam vào cuối thời Chiến Quốc." "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Tuyết Lỵ Dương đọc chữ trên bia đá một lượt.

Lăng Vân cung, Hội Tiên điện?

Vương Diệp mỉm cười.

Đây đúng là phong cách của Hiến Vương thật.

Lão vương bát đản này muốn thành tiên muốn điên rồi, chỗ nào cũng lộ ra ý nghĩ muốn trường sinh, nhập thiên môn.

Hồ Bát Nhất cũng nhịn không được cười mắng: "Hiến Vương đại khái muốn làm thần tiên đến phát điên rồi, tưởng rằng xây một tòa cung điện trên vách núi cheo leo liền có thể thỉnh thần tiên đến gặp gỡ, bồi hắn đánh cờ đàn cầm, rồi truyền cho hắn ít tiên thuật trường sinh bất tử." "Lại có đế vương nào không theo đuổi trường sinh chứ?

Có điều từ sau khi Long Quân kinh vũ, các quân chủ đời sau đại đa số đều hiểu ra đó chỉ là một giấc mộng như ánh sáng như cái bóng, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, túng nhiên quý vi chân mệnh thiên tử, cũng khó có thể nghịch thiên hành sự.

Cho dù là hiểu ra điểm này, bọn họ vẫn hy vọng sau khi chết có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý lúc còn sống, cho nên mới coi trọng cách cục bố trí vương lăng như vậy." Tuyết Lỵ Dương cũng lắc đầu bật cười. "Bọn họ nếu không cùng xa cực dục, dâm dật vô độ mà mua sắm nhiều đồ bồi táng như vậy, trên đời này lại đâu ra Mô Kim Hiệu Úy gì chứ." Hồ Bát Nhất lại phụ họa theo.

Bên kia, Vương Bàn Tử leo bậc thang đến thở hồng hộc, bị vực sâu bên cạnh bậc thang hán bạch ngọc dốc đứng hẹp hòi dọa cho khiếp vía cũng đã lên tới nơi.

Nghe thấy Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất ba người đối thoại, Bàn Tử tức giận chửi ầm lên. "Hiến Vương cái tên quý tộc phong kiến tàn nhẫn ác độc áp bức nhân dân lao động này, chết rồi cũng không để người ta yên!

Hôm nay không dọn sạch Minh Lâu Bảo Đỉnh của hắn thì không xong!" Nói xong, Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh cửa điện của đại điện, giơ chân đạp.

Cửa lớn của đại điện không có then cài, còn chừa một khe hở, hơn nữa bên ngoài cũng không khóa.

Xấu hổ là, cửa gỗ đại điện cực kỳ nặng nề.

Vương Bàn Tử liên tiếp đạp mấy cái cư nhiên không đạp ra.

Ngược lại khe cửa mở rộng hơn một chút. "Biểu đệ!

Lão Hồ, đừng nhìn nữa, mau tới đây giúp một tay đi." Vương Bàn Tử cũng có vài phần xấu hổ.

Hồ Bát Nhất cười đi lên phía trước.

Vương Diệp vội vàng trầm giọng nói: "Vẫn nên cẩn thận là hơn, khó tránh khỏi trong đại điện này sẽ bố trí chút ám khí gì đó." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Dương tham mưu, dùng Tán Kim Cương của cô một chút." Tuyết Lỵ Dương hiểu ý, lập tức đưa Tán Kim Cương cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bung Tán Kim Cương lên, sau đó cùng Vương Diệp, Vương Bàn Tử ba người hợp lực đẩy cửa lớn đại điện ra.

Sau khi cửa lớn mở ra, Vương Diệp và Vương Bàn Tử né sang hai bên.

Hồ Bát Nhất dùng Tán Kim Cương đã bung ra chắn phía trước.

Nửa ngày không có phản ứng, lúc này mới xác định không có cơ quan gì.

Vương Diệp đi lên trước, thi triển tính năng Hỏa Nhãn Kim Tinh và Phá Vọng, trong đôi mắt ánh kim quang nhàn nhạt lướt qua.

Không còn cách nào khác, hiện tại tuy là ban ngày, nhưng trong đại điện đặc biệt u thâm.

Ngoại trừ cánh cửa lớn mở một nửa ở cửa ra vào, lại không có chỗ nào khác lọt sáng.

Cửa ra vào còn đỡ, bên trong tối đen như mực, âm sâm vô cùng.

Ở bên trong đại điện, hai bên bày các loại tượng đồng thú đồng.

Trong đó ngoài cùng nhất là hai con sư tử đồng uy vũ.

Hai con sư tử đồng Tích Tà uy vũ, đều cao bằng một người.

Con bên trái là hùng sư (sư tử đực), dưới vuốt ấn một quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng thống nhất vũ trụ.

Bên phải dưới vuốt dẫm lên ấu sư (sư tử con), tượng trưng cho tử tôn miên diên vô cùng, đây là thư sư (sư tử cái).

Đài đồng nơi sư tử phục, khắc phượng hoàng và mẫu đơn, ba thứ này tổng hợp lại tượng trưng cho "Vương" - vua của các loài thú, vua của các loài chim, vua của các loài hoa.

Mặc dù thế gian đa số là sư tử đá, sư tử đồng tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có.

Cho nên việc này cũng chẳng có gì kỳ quái.

Kỳ quái là ở chỗ đôi sư tử đồng này không bày trước cửa điện, mà là đặt ở bên trong, không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại là vô cùng không hợp lẽ thường.

Phía sau sư tử đồng lần lượt là Giải, Hống, Voi, Kỳ Lân, Lạc Đà, Ngựa mỗi loại một đôi.

Sau thú đồng thì có võ tướng, văn thần, huân thần cộng lại ba mươi sáu tôn.

Thú đồng thì không nói làm gì, tư thái phục sức của tượng người bằng đồng đều thập phần kỳ đặc.

So với nói là đang thị phụng vương đạo trong triều, thì càng giống như đang làm động tác kỳ quái trong một nghi thức nào đó hơn.

Đám đông thú đồng người đồng như chúng tinh phủng nguyệt (sao vây quanh trăng), củng vệ vương tọa ở sâu nhất trong điện. "Cung điện này sao hoàn toàn khác với Minh Lâu Thập Tam Lăng mà chúng ta từng tham quan vậy?

Cái nắp vàng Bảo Đỉnh Thập Tam Lăng, tuy cũng là hình thức cung điện, lại không có những người đồng thú đồng cổ quái này." Vương Bàn Tử khó hiểu nói. "Cũng chẳng có gì kỳ quái, dù sao đều là theo đuổi 'thị tử như thị sinh' (coi chết như sống), triều đại bất đồng, cho nên hình thức có khác biệt, nhưng tông chỉ hoàn toàn giống nhau.

Chúng ta đi Thiểm Tây du lịch, lúc đó chẳng phải cũng thấy mảnh ngói lớn đầy đất ở khu lăng tẩm nhà Hán sao, đó đều là di lưu của cung điện trên mặt đất ở lăng mộ Hán đã sụp đổ.

Dầm gỗ không chịu nổi năm tháng ngàn năm tiêu ma, đã sớm mục nát thành không khí, mà gạch ngói lại vẫn bảo tồn đến hiện tại." Hồ Bát Nhất gật đầu, trả lời.

Trong khi hai người nói chuyện, Vương Diệp đưa tay sờ lên sư tử đồng mấy cái, biểu cảm có chút thất vọng.

Quả nhiên, chả có gì cả.

Loại đồ trang trí này không trữ Quốc vận trị.

Bất quá, Vương Diệp cũng hiểu.

Nếu đồ có niên đại đều tính, vậy đi vào lăng Tần Thủy Hoàng sờ mười vạn binh mã dũng, chẳng phải trực tiếp "cất cánh" sao.

Chương 65

Tuy nhiên, ngay khi Vương Diệp thu tay về, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên: "Tiếp xúc Thanh Đồng Long Sư, nhận được Bách Thú Ấn." "Bách Thú Ấn: Có uy nghi chấn nhiếp bách thú, cũng có thể triệu hoán ảo ảnh bách thú tấn công địch nhân, là một món bảo vật không tệ." Nghe hệ thống giới thiệu, Vương Diệp theo bản năng sờ sờ túi, phát hiện có một món đồ chơi lớn như hòn đá.

Lấy ra xem, ngoại hình giống sư tử, bên trên ẩn ước lộ ra bảo quang.

Không tệ!

Đích xác là một bảo vật!

Trong lòng Vương Diệp tỏ vẻ rất hài lòng.

Rất nhanh, Vương Diệp vươn tay sờ lên một con sư tử đồng bên cạnh.

Lại một luồng sức mạnh chảy vào. "Hấp thu Long Sư chi hồn." Bách Thú Ấn lại có chút biến hóa nhỏ.

Vương Diệp hân hoan không thôi, lại nhìn về phía trước đại điện.

Hai hàng tượng đồng ngoại trừ sư tử ra, còn có Giải, Hống, voi, kỳ lân, lạc đà, ngựa chiến.

Phía sau còn có tượng tướng quân và văn thần bằng đồng.

Hiển nhiên những bức tượng đồng này đều là vật trấn yểm trong đại điện, cùng nhau chầu về chiếc ngai vàng cao lớn trong bóng tối ở cuối đại điện.

Vương Diệp đi dọc đường dùng Bách Thú Ấn hấp thu khí tức năng lượng trên những tượng đồng này.

Đợi đến khi Vương Diệp đi tới cuối đại điện, Bách Thú Ấn tỏa ra bảo quang rực rỡ.

Nó đã hấp thu hơn mười loại thú hồn, đại biểu cho việc Bách Thú Ấn đã có năng lực chiến đấu cơ bản.

Vương Diệp vui vẻ thu Bách Thú Ấn lại, nhìn về phương xa.

Lúc này, bốn người đã đi vào sâu trong cung điện, ánh sáng từ cửa điện sau lưng đã trở nên rất xa xăm.

Trong điện tĩnh mịch đến kỳ lạ, càng không có động tĩnh gì lại càng tỏ ra âm sâm đáng sợ.

Ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương trong lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Dù sao nơi này ít nhất cũng đã hai ngàn năm không có người sống bước vào.

Tuy nhiên nơi này không hề có mùi nấm mốc ẩm ướt, ngược lại tương đối khô ráo.

Trên hầu hết các vật thể đều phủ một lớp bụi dày.

Lớp bụi này đều rơi xuống từ gạch ngói trong điện, mỗi một tầng đều bao phủ lịch sử hai ngàn năm trước, càng không có chút bụi bặm nào từ thế giới bên ngoài.

Ngai vàng nạm vàng khảm ngọc nằm ngay sâu trong "Hội Tiên Điện".

Phía trước có một hồ nước vàng ngăn cách, ở giữa lại không có cầu bạch ngọc nối liền.

Hồ nước này không hẹp, nước bên trong đã sớm khô cạn.

Từ đây cách hồ nước dùng đèn "Mắt Sói" chiếu qua, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy trên ngai vàng có cuộn một con rồng ngọc màu đỏ, không nhìn rõ liệu có tượng Hiến Vương hay không. "Có phải mấy tay làm lãnh đạo đều thích xa rời quần chúng không?

Cách xa quần thần thế này thì bàn bạc triều chính cái trứng gì?

Đi thôi, chúng ta qua xem thử." Vương Bàn Tử cười mắng, sau đó vác khẩu "M1A1" đi đầu nhảy xuống hồ nước sâu hơn một mét.

Nhóm người Vương Diệp cũng theo hắn nhảy xuống hồ nước cạn khô.

Thấy trong hồ có một chiếc thuyền gỗ, được tạo tác hình lá sen.

Hóa ra trước kia muốn qua hồ nước này bắt buộc phải đi thuyền, xem ra Hiến Vương này cũng rất biết bày vẽ.

Chưa đợi leo lên từ bờ bên kia hồ, mọi người đã không giữ được bình tĩnh, cầm đèn "Mắt Sói" chiếu loạn sang phía đối diện.

Trên ngai vàng dường như không có tượng người, nhưng phía sau lại phi thường khác thường.

Bốn người càng nhìn càng thấy lạ, vội vã leo lên bờ đối diện. "Chẳng lẽ đầu óc liệu sự như thần của Hồ mỗ lại hiểu sai việc 'thiên băng' sao?

Xem ra thiên băng và máy bay rơi chẳng có liên quan gì, vậy thi thể Hiến Vương rốt cuộc còn ở trong mộ hay không?" Hồ Bát Nhất cúi đầu lẩm bẩm.

Vương Diệp không để ý đến lời Hồ Bát Nhất, mà nhìn chằm chằm vào ngai vàng, nơi đó có một con rồng đỏ khổng lồ đang quấn quanh.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp có thể nhìn thấy bên trong thân rồng có một luồng sức mạnh trầm trọng vô cùng quỷ dị đang lưu chuyển.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đã qua tới nơi.

Đèn pin của ba người cũng chiếu lên ngai vàng.

Ánh sáng đèn pin ngay lập tức phản xạ ra một mảng lưu quang rực rỡ.

Hóa ra bên trong thân con rồng đỏ khổng lồ kia chứa đầy thủy ngân.

Tuy nhiên con "rồng thủy ngân rỗng ruột" này cũng không tính là quá kỳ quái, thứ thực sự thu hút sự chú ý của mọi người là nửa thân trước của con rồng.

Phần cuộn trên ngai vàng chỉ bao gồm đuôi rồng và một phần nhỏ thân rồng, đầu rồng lại cắm thẳng vào trong tường.

Đuôi rồng và hai chân gác lên lưng dựa bảo tọa, trông có vài phần lười biếng.

Đại bộ phận nửa trước thân rồng đều lồi lõm nhấp nhô khảm vào bức tường sau ngai vàng, hòa làm một thể với tranh vẽ trên tường điện.

Khiến cho cả bức bích họa thể hiện ra tầng thứ cảm giác cực mạnh, nhưng lại không có bất kỳ sự thiếu hài hòa nào.

Kỳ khôi trong cấu tứ, tinh xảo trong công nghệ, đều đã đạt đến mức hóa cảnh.

Người đời thường nói: "Thần long kiến thủ bất kiến vĩ" (Thần rồng thấy đầu không thấy đuôi).

Mà con rồng trên ngai vàng và bức tường này lại là thấy đuôi không thấy đầu, tựa như con rồng ngọc rỗng ruột chứa thủy ngân này đang sống lại, bay vào trong bích họa.

Vương Diệp đi đến bên cạnh ngai vàng.

Trên bức bích họa sau lưng ngai vàng có một luồng tà lực lưu chuyển.

Dưới kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh, phần màu đỏ trong bích họa dường như bắt đầu trở nên ẩm ướt, mắt thấy sắp sửa nhỏ giọt xuống.

Bích họa miêu tả một khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Thể hiện cảnh tượng Hiến Vương thành tiên đăng thiên.

Trong tranh tiên vân tựa biển, khói hương lượn lờ, những ngọn núi trập trùng và cung điện ẩn hiện trong mây.

Mây mù sắc núi đều tràn ngập linh khí.

Nổi bật nhất là con rồng ngọc màu đỏ, đang hướng về phía biển mây ngẩng đầu bay lên.

Bầu trời nứt ra một khe hở màu đỏ, đầu rồng một nửa đã xuyên vào trong đó.

Thân rồng nối liền với bảo tọa trong "Lăng Vân Thiên Cung", một vị vương giả đang được chúng thần tử vây quanh, đạp lên thân rồng, chậm rãi bước lên bầu trời.

Vị vương giả này đại khái chính là "Hiến Vương".

Chỉ thấy thân hình hắn cao lớn hơn hẳn người thường.

Mình mặc mãng bào rộng cổ tròn, lưng thắt đai ngọc, đầu đội mũ vàng, trên mũ khảm một viên châu, giống như con mắt người, đây hẳn chính là dáng vẻ của "Mộc Trần Châu".

Ở nơi cao nhất của bức tranh, có một ông lão cưỡi tiên hạc, râu tóc bạc phơ, mặt nở nụ cười, đang chắp tay nhìn xuống.

Sau lưng ông ta còn có vô số tiên nhân thanh dật xuất trần, tuy tư thái khác nhau nhưng biểu tình đều vô cùng cung kính, đang nghênh đón Hiến Vương đạp thân rồng bước lên thiên đình.

Mọi người nhìn đến tắc lưỡi không thôi.

Hóa ra cái gọi là "thiên băng", là nói cảnh Tiên vương chứng đạo thành tiên, chứ không phải là chuyện người ngoài có thể tiến vào huyền cung minh điện hay không.

Nghĩ đến chuyện này cực kỳ cơ mật, nếu không phải thân tín của Hiến Vương thì khó mà biết được.

Phần trên trời Vương Diệp không hứng thú lắm, nhưng hình ảnh dưới mặt đất lại thu hút sự chú ý của hắn.

Trên mặt đất là một cảnh tế tự.

Trong đó mấy cái vạc đồng lớn đang nấu thân thể người, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Mà người chủ trì tế tự trên đàn tế, Vương Diệp nhìn lại thấy có vài phần quen mắt.

Sau đó phát hiện người này trên đầu đeo mặt nạ vàng gần như giống hệt mặt nạ trên đầu Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trong tay cầm hai cây gậy ngắn, chính là Hổ Đầu Trượng và Long Đầu Trượng.

Huyết Mãng Tế Tư?

Vương Diệp nhíu mày. "Chỗ này có hậu điện, chúng ta lại đó xem thử." Hồ Bát Nhất nói một tiếng tại một lối vào.

Rất nhanh bốn người đã tiến vào một hành lang ngắn.

Xuyên qua hành lang ngắn, lại là một đại điện khác.

Chương 66

Đại điện phía trước ít nhiều còn thấy được chút ánh sáng.

Hậu điện bên trong gần như không có ánh sáng, âm sâm vô cùng, một mảnh tối đen.

Mà trong hậu điện có không ít tường bích họa.

Tổng cộng tám bức tường, bày thành hình đồ cửu cung bát quái.

Trên tường bích họa đều là các loại nội dung về kiến trúc, văn hóa, ngoại giao, quân sự dưới sự cai trị của Hiến Vương.

Tuyết Lỵ Dương vừa thấy những bích họa này mắt liền sáng lên, lập tức nhào tới bắt đầu nghiên cứu.

Tuyết Lỵ Dương hứng thú với những thứ học thuật này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thì hứng thú không lớn.

Hai người rất nhanh đã dồn sự chú ý vào những cái vạc đồng khổng lồ trong hậu điện.

Mà Vương Diệp đã đi đến bên cạnh vạc đồng.

Vương Diệp đương nhiên biết trong vạc đồng chứa cái gì.

Lông tóc trên người đều sắp dựng đứng cả lên.

Nhưng vẫn vươn tay, chạm nhẹ vào một cái vạc đồng.

Quả nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Túc chủ tiếp xúc Hiến Vương tế tự đồng đỉnh, nhận được 30 điểm Quốc vận." Ba mươi điểm Quốc vận, cũng coi như không tồi.

Vương Diệp trong lòng thầm vui vẻ.

Mặc dù tác dụng của điểm Quốc vận chưa hoàn toàn thể hiện ra, nhưng hoạt động giới hạn thời gian lần trước đã cho hắn biết điểm Quốc vận tuyệt đối vô cùng hữu dụng.

Pháp thuật sấm sét mạnh mẽ như "Âm Ngũ Lôi", thế mà chỉ cần một trăm điểm Quốc vận là có thể đạt được.

Cũng không biết về sau điểm Quốc vận còn có thể mua gì, nếu có thể mua Bát Kỳ Kỹ thì sướng ngất trời.

Tập hợp Bát Kỳ Kỹ vào một thân, trên đời ai địch nổi.

Đương nhiên, loại thuật pháp nghịch thiên như Bát Kỳ Kỹ, điểm Quốc vận cần thiết tuyệt đối là hàng ngàn hàng vạn.

Cho nên, thu thập điểm Quốc vận vô cùng khẩn cấp.

Vương Diệp nhìn quanh bốn phía.

Có vài cái vạc đồng sáu chân lớn.

Trên vạc đậy nắp đồng, hai bên mỗi bên có một vòng đồng khổng lồ, sáu chân vạc lần lượt là sáu con thần thú đang quỳ một nửa.

Tạo hình cứng cáp cổ xưa, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, khắp mình đầy vảy, làm ra dáng vẻ gầm thét, nhìn tạo hình thì rất giống loại kỳ lân.

Những cái vạc đồng này to lớn lạ thường, bị sơn thành màu đen tuyền, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, trong cung điện tối tăm tỏ ra có chút quái dị.

Vương Diệp rất nhanh sờ hết lượt các vạc đồng.

Hấp thu được một trăm tám mươi điểm Quốc vận.

Đồng thời Vương Diệp cũng bất động thanh sắc lấy hồ lô chu sa trấn tà và đao Đại Việt Long Tước ra.

Thứ sắp xuất hiện chính là đồ chơi khủng bố.

Lúc này, Vương Bàn Tử dùng báng súng M1A1 gõ gõ vào thân vạc, lập tức phát ra âm thanh trầm đục, hỏi mọi người: "Chẳng lẽ minh khí bồi táng nhiều quá, địa cung không chứa nổi nữa nên tạm thời để ở đây?

Mở ra xem trước cũng được đấy chứ." "Đây đại khái là vạc lớn chuẩn bị nấu xác trong tế điển, miệng vạc đến nay còn niêm phong, điều này chứng tỏ Hiến Vương tịnh không có thi giải hóa tiên, thi cốt hắn vẫn còn trong quan quách ở địa cung, nếu không thì không cần phải niêm phong cái vạc lớn này." Tuyết Lỵ Dương nói. "Quỷ mới biết đây là làm cái gì, nếu dùng để nấu người, trâu, dê làm tế khí, thì nên dùng nồi (phủ) chứ không phải vạc (đỉnh), hơn nữa thứ này e rằng căn bản không phải đồ vật như vạc hay nồi, vạc thì sao lại có sáu chân?" Hồ Bát Nhất cũng đáp lại.

Ba người mỗi người một ý, đều không thể thuyết phục đối phương, bèn chuẩn bị xem cho ra lẽ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã không đợi được nữa, bắt đầu chuẩn bị mở cái vạc đồng lớn đang đậy nắp kia ra.

Mấy người vì tìm Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền trên người mình, cũng là liều mạng tương đương.

Vạc đồng màu đen ở ngay tầm tay, Hồ Bát Nhất lấy từ ba lô của Bàn Tử ra cái móng vuốt dò âm dùng để mở quan tài, cạo lớp sáp phong ấn miệng vạc.

Thấy trên lớp sáp có một dấu ấn, đồ án là một phạm nhân bị xích sắt xuyên qua xương tỳ bà, đã có dấu ấn chứng tỏ chưa từng mở ra bao giờ.

Sau khi cạo sạch sáp, dùng kim thốn trên móng vuốt dò âm thử một cái.

Miệng vạc không còn chỗ nào liên kết trở ngại, trực tiếp nhấc nắp vạc là được, bèn gọi Vương Bàn Tử qua giúp một tay.

Khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chuẩn bị mở nắp vạc đồng, mắt Vương Diệp lại nhìn chằm chằm vào trần đại điện.

Trên trần hậu điện, lúc này đang lơ lửng mười tám bóng đen cao lớn.

Mười tám bóng hình dường như sắp xếp theo một thứ tự nào đó.

Mỗi một bóng đen đều tản ra một luồng tà khí ngưng tụ không tan.

Hai người nắm lấy vòng đồng, hai bên vừa mới dùng sức, liền nghe thấy từ sâu trong cung điện tử khí trầm trầm truyền đến một trần cười "Lạc lạc lạc, hắc hắc hắc".

Nghe âm thanh kia là một người phụ nữ.

Nhưng tiếng cười vừa gian xảo vừa lạnh lẽo của ả, tuyệt đối không có ý tốt, tiếng cười như băng tựa sương, phảng phất có thể đóng băng lòng người.

Trong cung điện tịch mịch không người, sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Cột sáng từ ba cây đèn "Mắt Sói" trong tay nhóm Hồ Bát Nhất lập tức găm vào góc đó.

Tiếng cười băng lãnh lập tức im bặt, chỉ để lại một góc tường cung điện trống trải, cái gì cũng không có.

Vương Diệp ánh mắt như điện, lập tức phán đoán ra nguồn gốc của âm thanh.

Chính là một trong mười tám bóng đen kia.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thì không biết chuyện gì xảy ra, cả ba người đều hoảng loạn vô cùng.

Đương nhiên rồi, đổi lại là ai gặp tình huống này mà không hoảng thì đúng là gặp quỷ.

Ba người Hồ Bát Nhất cực kỳ chấn kinh, nhất thời không nói nên lời.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, cách một lúc mới hỏi: "Vừa rồi là tiếng gì vậy?" "Ai!?

Quang thiên hóa nhật, lãng lãng càn khôn, đừng có giả thần giả quỷ với Bàn gia, cút ra đây!" Vương Bàn Tử kéo soạt khẩu tiểu liên Thompson trước ngực, hét lớn.

Tuyết Lỵ Dương thì giơ ô Kim Cương lên, có biến sẽ bung dù ngay.

Hồ Bát Nhất ma xui quỷ khiến thế nào lại sờ ra một cái móng lừa đen. "Không phải Hắc tinh!" Vương Diệp bình tĩnh nói một câu.

Cái gọi là Hắc tinh, chính là cách gọi ma quỷ trong tướng thuật.

Cũng có nơi gọi là Quỷ tinh.

Dù sao trong phong thủy tướng thuật thì sẽ không gọi trực tiếp là ma quỷ.

Người bình thường nếu thời vận thấp, đụng phải Hắc tinh, tam muội chân hỏa trên vai sẽ bị dập tắt.

Tính mạng giống như ngọn nến trước gió, lúc nào cũng có khả năng tắt ngúm.

Hơn nữa gặp Hắc tinh đã đủ thảm rồi.

Thảm hơn cả gặp Hắc tinh là gặp Hắc tinh cười.

Theo lời xưa trong phong thủy tướng thuật, tử thi mặc áo đỏ, hoặc là tang phục thuần sắc, còn có người chết mà cười, đều là đại hung.

Hắc tinh mà cười, đó chính là đại hung trong đại hung.

Hồ Bát Nhất vốn dĩ đã bị dọa đến mức lôi cả móng lừa đen ra, nghe Vương Diệp mở miệng nói toạc ra không phải Hắc tinh, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Lệ quỷ oán linh loại này vĩnh viễn là thứ đáng sợ nhất.

Nếu không phải Hắc tinh, vậy thì là vật sống.

Đã là vật sống, khẩu tiểu liên Thompson trong tay chính là thần khí rồi.

Hồ Bát Nhất cất móng lừa đen, cũng rút tiểu liên Thompson ra. "Vương Diệp, cậu thấy có phải chim điêu hào không?" Hồ Bát Nhất hỏi Vương Diệp, sau đó dùng đèn pin quơ qua quơ lại trên trần đại điện.

Điêu hào chính là cú mèo, tục xưng là dạ miêu tử, cũng gọi là chim lợn.

Tiếng kêu cực kỳ "hỉ khánh".

Lão Hồ lầm tưởng là cú mèo cũng không phải vô lý, dù sao nghe đã khó nghe thế rồi.

Nhưng còn chưa đợi Vương Diệp trả lời, Lão Hồ đã sợ đến mức rụt cổ lại.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh cũng đồng thời sợ đến tam hồn xuất khiếu.

Hóa ra đèn Mắt Sói của Hồ Bát Nhất chiếu lên trần đại điện, cũng là trùng hợp, vừa vặn chiếu trúng một bóng đen treo trên đó.

Chương 67

Bóng đen kia cư nhiên là một bóng người.

Trên người mặc một bộ y phục màu đỏ tươi.

Nhìn giống như cát phục trong hôn lễ thời xưa.

Đồng thời mái tóc đen xõa tung, che khuất cả khuôn mặt, không nhìn rõ diện mạo.

Chết người ở chỗ, cái đầu của thứ này rũ xuống một góc độ cực kỳ quỷ dị.

Chỉ nhìn thấy hình ảnh này đã tương đối kinh dị.

Lão Hồ còn trúng giải độc đắc, đúng lúc đèn Mắt Sói chiếu vào thứ đó, một tràng cười khiến người ta dựng tóc gáy lại truyền đến từ người phụ nữ mặc áo đỏ thẫm này.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa đặt mông ngồi xuống đất.

Trước khi tới Vân Nam Trùng Cốc, Trần Hạt Tử giao lưu với nhóm Hồ Bát Nhất có nhắc tới không ít quy tắc cũ của giới đạo mộ Mạc Kim.

Có một bài vè làm mấy người nhớ rất kỹ. "Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng." "Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền." "Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh nhiễu trứ tẩu." "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc." Tình hình trước mắt lập tức khiến Vương Bàn Tử nhớ tới những lời này.

Trước kia Vương Bàn Tử còn có chút không cho là đúng với Trần Hạt Tử, cảm thấy lão mù xuất thân thầy bói toán quẻ, chỉ được cái dẻo mỏ mà thôi.

Màn trước mắt đã tát mạnh vào mặt Bàn Tử. "Xích y hung, lệ quỷ cười đều dính cả, thêm cái 'tiếu diện thi' nữa là triệt để náo nhiệt luôn.

Biểu đệ, Lão Hồ, hay là mình chuồn trước đi." Có thể khiến Vương Bàn Tử - người luôn tràn đầy khát vọng với tiền bạc - nghĩ đến chuyện rút lui khi chưa vớ được thứ gì đáng giá, hiển nhiên là đã bị dọa sợ hãi. "Sao tôi thấy con mụ áo đỏ kia không có chân?" Vương Bàn Tử càng nhìn càng lạnh gáy.

Cái xác nữ kia dường như sát giác được có người đang dùng đèn "Mắt Sói" chiếu vào mặt ả, thế mà lại khẽ lắc lư đầu, xoay về phía bọn họ.

Trên mặt ả vẽ lớp trang điểm đậm, trong miệng phát ra một tràng cười lạnh sắc nhọn: "Lạc lạc lạc lạc." Vương Bàn Tử sợ đến mức chân mềm nhũn: "Cái miệng thối của tôi!" Hóa ra người phụ nữ kia trong mái tóc đen dài lộ ra một khuôn mặt trắng bệch cứng ngắc.

Nhìn không giống người sống.

Càng khủng bố hơn là, trên mặt người phụ nữ còn treo nụ cười.

Khóe miệng nhếch lên.

Ứng nghiệm đúng lời Vương Bàn Tử vừa nói: Xích y hung, tiếu diện thi (Áo đỏ là điềm hung, xác chết biết cười).

Bên kia, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang trân trân nhìn chằm chằm vào bộ quần áo trên cao kia.

Cái đầu người trên bộ quần áo bỗng nhiên vô thanh vô tức xoay lại, cười âm hiểm với mọi người.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trong lòng tuy kinh hãi nhưng không hề loạn trận cước.

Nghe nói lệ quỷ không thể rẽ ngoặt, tường bình phong trong nhà người xưa chính là để chuyên môn chắn sát thần lệ quỷ.

Trong hậu điện này toàn là tường đá bích họa, cùng lắm thì chạy vòng quanh vài vòng với nó.

Dù sao bên ngoài đang là ban ngày, cũng chẳng lo không có chỗ chạy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lấy ra một cái móng lừa đen, hét lớn một tiếng: "Hồ gia hôm nay mời mày ăn chân giò kho tàu, đỡ lấy hàng!" Giơ tay ném mạnh về phía cái đầu người trong bóng tối. "Móng lừa đen" chuyên khắc chế cương thi ác quỷ, mang theo một luồng kình phong bay qua không trung.

Hồ Bát Nhất vừa dùng sức, tay kia cầm đèn "Mắt Sói" cũng khó mà giữ ổn định.

Ánh sáng loang loáng, trần điện lập tức bị bóng tối bao phủ.

Chỉ nghe trong bóng tối vang lên tiếng "bộp" thật lớn, một vật thể to đùng rơi xuống.

Rơi ngay tại bức tường bích họa bên cạnh tấm bia đá nơi tôi và Shirley Dương đang đứng. "Vãi, Lão Hồ cậu cẩn thận chút." Vương Bàn Tử bị hành vi của Hồ Bát Nhất dọa giật nảy mình, vội vàng bật đèn pin chiếu qua. "Mọi người chú ý chút, tôi cảm thấy bốn phía hình như có thứ gì đó đang đến gần chúng ta." Tuyết Lỵ Dương nghiêm giọng nhắc nhở.

Đồng thời bung dù Kim Cương, cảnh giác xung quanh.

Tuy nhiên, trên mặt Vương Diệp lại lộ ra một nụ cười: "Không cần sợ, xử lý cái xác nữ giả thần giả quỷ này trước đã!" Nói xong, hắn rút súng lục ra, ngắm chuẩn xác nữ trên đầu, bóp cò một phát thật mạnh.

Tiếng súng nổ vang rền không ngừng hồi vọng trong đại điện.

Vương Diệp bắn cực chuẩn, trúng ngay mặt người phụ nữ.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng sợ đến mức nhắm mắt lại, hiển nhiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tiếng súng vang lên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đồ vật vỡ nát.

Rào rào rơi xuống một số thứ.

Hồ Bát Nhất đến lúc này đèn pin vẫn chưa hạ xuống, rất nhanh nhìn rõ, thứ rơi xuống là những mảnh vỡ.

Hóa ra khuôn mặt người phụ nữ vừa nhìn thấy, tịnh không phải mặt thật, mà là một chiếc mặt nạ.

Mặt nạ bị bắn vỡ nát, nhưng sau mặt nạ là có thứ thật sự.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy một bóng đen chui ra từ trong y phục của người phụ nữ, vừa kêu thảm thiết vừa chạy loạn trên xà ngang trần điện. "Thật sự không phải Hắc tinh!

Bàn Tử, bắn!" Hồ Bát Nhất phản ứng cũng đủ nhanh, lập tức hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử rốt cuộc cũng tỉnh ngộ lại.

Không phải ma nữ thì Bàn Tử đếch sợ nữa.

Khẩu tiểu liên Thompson trong tay nương theo ánh đèn pin chỉ thị của Hồ Bát Nhất, phun ra lưỡi lửa.

Rất nhanh một bóng đen kêu thảm thiết rơi từ trên trần điện xuống.

Nhóm Hồ Bát Nhất liên tục lùi lại, tránh né thứ đang rơi xuống.

Sau đó dùng đèn pin chiếu qua, phát hiện hóa ra là một thứ to cỡ con khỉ. "Đằng anh?" (Hài nhi dây leo) Tuyết Lỵ Dương phản ứng đầu tiên.

Thứ dưới đất vẫn chưa chết, rơi từ trên cao xuống đã thoi thóp.

Nhưng nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất, vẫn há cái miệng hệt như con trùng bốn cánh ra, phát ra tiếng gầm gừ oán độc, nghe còn khá giống tiếng cười.

Lại một tiếng súng vang lên.

Giữa cái miệng bốn cánh trúng một viên đạn, một dòng máu xanh đen tanh tưởi bắn tung tóe khắp nơi. "Chính xác mà nói, là Đằng nhân." Vương Diệp chậm rãi bước tới.

Lúc này Vương Diệp đã nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Túc chủ đánh giết Đằng nhân, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm năng lượng." Nhóm Hồ Bát Nhất cũng đều phản ứng lại. "Thứ này chính là Đằng anh chúng ta thấy trong động hồ lô, sau khi lớn lên sao?" Vương Diệp gật đầu.

Đằng nhân kích thước nhỏ hơn người trưởng thành khá nhiều, đại khái cũng chỉ cỡ một mét hai, một mét ba, xấp xỉ con khỉ lớn.

Da trên người xanh sẫm, bên ngoài dường như còn có một lớp vỏ kitin giống côn trùng.

Khớp xương và quanh miệng đều có loại màng thịt đó.

Mắt lồi ra to như quả trứng gà.

Đầy miệng răng nhọn còn chia thành bốn cánh giống miệng côn trùng.

Ngón tay trên bàn tay đặc biệt thon dài, còn có móng vuốt sắc nhọn.

Khiến người ta nhìn một lần là khó quên. "Nhưng người đàn bà áo đỏ trên trần điện đâu?" Vương Bàn Tử vẫn nhớ mãi không quên người đàn bà áo đỏ. "Những thứ đó hẳn là áo pháp sư (vu bào) tế tự của người Di vùng Già Long Sơn, e rằng treo trên trần điện đều là thủ lĩnh và pháp sư người Di năm đó." Tuyết Lỵ Dương nhớ tới nội dung trên bích họa vừa nhìn thấy.

Tuyết Lỵ Dương còn định dùng đèn Mắt Sói tìm kiếm những thủ lĩnh người Di bị tuẫn táng khác, Vương Diệp đã nhíu mày. "Cẩn thận, số lượng Đằng nhân này không ít!" Nói xong, hắn thu súng lục lại.

Trong bóng tối, tốc độ di chuyển của Đằng nhân cực nhanh, tốc độ bắn và lượng đạn của súng lục hơi không đủ dùng.

Vương Diệp dứt khoát cầm đao Đại Việt Long Tước lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức khẩn trương, tất cả đều chĩa súng ra.

Trong bóng tối, cả đại điện đều truyền đến từng trận cười khàn khàn.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp phát động, phát hiện từ các góc tối bốn phía đại điện, còn có trên xà ngang đỉnh đầu, xuất hiện ít nhất mấy chục con Đằng nhân.

Đằng nhân mang dòng máu Trùng tộc, bị huyết mạch Long Vương của Vương Diệp áp chế rất lợi hại.

Chương 68

Đây cũng là nguyên nhân con Đằng nhân lúc nãy chỉ dám kêu loạn trên trần mà không dám xuống.

Vương Diệp vừa dùng uy áp huyết mạch Long Vương ảnh hưởng đám Đằng nhân này, vừa lấy từ không gian hệ thống ra một ít gỗ vụn và vải vóc.

Sau đó lấy bật lửa châm lửa.

Ánh sáng trong đại điện tức khắc bừng lên.

Thân ảnh Đằng nhân trong bóng tối hoàn toàn bại lộ.

Vương Diệp đạp mạnh hai chân: "Đằng nhân bên kia các anh xử lý!" Sau đó xách Đại Việt Long Tước lao ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã khai hỏa.

Đằng nhân bị Vương Diệp áp chế tốc độ di chuyển đã chậm lại, cũng chỉ xấp xỉ khỉ thường.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liên tục nổ súng, loáng cái đã bắn chết không ít con.

Bên phía Vương Diệp càng dứt khoát hơn, trực tiếp dùng khí thế huyết mạch Long Vương trấn áp.

Những con Đằng nhân này nhìn thấy Vương Diệp lao tới, có con nhát gan thậm chí không thể di chuyển.

Vương Diệp coi Đại Việt Long Tước như dao thái rau, một nhát một con, chém bay đầu Đằng nhân.

Chỉ một chốc lát đã chém chết một mảng.

Ngay lúc này, Đằng nhân trên đỉnh đại điện ý thức được bất ổn, nhao nhao nhảy xuống, muốn chạy trốn về phía cửa.

Trong đó một con Đằng nhân nhảy xuống từ trên xà nhà, rơi thẳng vào cái vạc đồng lớn bằng thanh đồng bên dưới.

Cú va chạm làm nắp vạc lỏng ra, trượt xuống đất.

Vương Diệp liếc nhìn vào trong vạc đồng lớn, tức thì một luồng khí lạnh xộc thẳng lên não.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đều biến sắc.

Trong cái vạc đồng lớn, trắng ởn một mảng, thế mà toàn là xác người.

Những cái xác này đều ngâm trong một loại dầu mỡ bán thấu minh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là mỡ người được vạc đồng nấu ra.

Vương Diệp biết, thi thể trong này đều là thi thể người Di vùng Già Long Sơn.

Hơn nữa có thể được Hiến Vương chọn làm tế phẩm cho nghi thức thăng tiên của chính mình, tuyệt đối đều là nhân vật thượng tầng trong tộc người Di. "Mẹ kiếp, Hiến Vương lão nhi rốt cuộc là cái loại hoàng đế biến thái gì, làm Bàn gia đây buồn nôn muốn chết." Gan to như Vương Bàn Tử, lúc này mặt mũi cũng trắng bệch, cổ họng nhúc nhích, giống như sắp nôn mửa một trận. "Hiến Vương đúng là làm nhiều điều ác, lần này Hồ Bát Nhất tôi đến đây, nhất định phải lật tung cái ổ của ông lên." Hồ Bát Nhất phẫn nộ nói.

Là một quân nhân mang đầy chính nghĩa cảm, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như vậy, không khỏi lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Một người chết, lại bắt bao nhiêu người vô tội bồi táng.

Thật không dám tin, người cổ đại sống trong xã hội phong kiến đã tuyệt vọng và bất lực đến nhường nào.

Tuyết Lỵ Dương rũ mi mắt, hai tay chắp lại đặt trước ngực, miệng lầm rầm, dường như đang cầu nguyện.

Trong nhất thời, cả đại điện rất yên tĩnh.

Không bao lâu, bỗng nhiên cảm giác một luồng khí nóng rực bốc lên từ trong vạc đen.

Chỉ thấy sáu chân thú dưới vạc, giống như sáu con hỏa kỳ lân, mặt quay vào trong phân biệt đối ứng.

Từ miệng thú của chúng phun ra sáu cột lửa.

Lớp vỏ đen bên ngoài vạc, vừa gặp lửa thiêu đốt, cũng lập tức cháy kịch liệt.

Thi thể trong vạc đều bị lửa và dầu nóng bao phủ, nhanh chóng bắt đầu tan chảy.

Từng luồng khí tức luyện dầu mãnh liệt di mạn trong điện, mùi vị nồng nặc khiến người ta muốn nôn.

Vạc đen sáu chân trong khoảnh khắc biến thành một quả cầu lửa lớn.

Ngọn lửa hừng hực chiếu sáng cả hậu điện.

Chỉ thấy trên trần điện treo mười mấy bộ trang phục kiểu dáng kỳ lạ, đều không giống nhau, hơn nữa y phục của những người cổ đại này đều không giống như chuẩn bị cho người sống.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy thảm trạng trước mắt, nhịn không được nôn khan.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng quay mặt đi.

Vương Diệp biết cơ quan bên trong những vạc đồng này cùng với ngọn lửa hừng hực đang cháy hiện tại, đều là do Hiến Vương sắp đặt từ sớm.

Chỉ có thể nói Hiến Vương lão nhi quả thực cơ quan tính tận.

Đồng thời, Hiến Vương lão nhi cũng là một hoàng đế quỷ kế đa đoan.

Bởi vì, chỉ có lửa lớn trong vạc đồng bốc lên, mới có sự sụp đổ của đỉnh lưu ly phía sau.

Mới có "Hắc trư độ thiên hà" phía sau!

Mới có "Thiên băng" thực sự!

Lối vào mộ Hiến Vương mới thực sự mở ra.

Vương Diệp đã chờ đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi.

Lửa lớn bốc lên, cả hậu điện tức thì sáng rực.

Vương Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy mười tám bóng đen trên trần đại điện hiện ra triệt để.

Toàn bộ đều là các loại y phục.

Bao gồm áo pháp sư, trường bào trưởng lão, khôi giáp thủ lĩnh bộ lạc và quyền trượng, vân vân.

Bên trong đều trống rỗng.

Theo ngọn lửa bên dưới bốc lên, những bộ quần áo này cũng bay lượn lên xuống.

Dường như oán linh của người Di vùng Già Long Sơn bị tra tấn đến chết đang giãy giụa.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp nhìn thấy, từ trong vạc đồng bốc lên mười tám luồng hắc khí, toàn bộ chui vào trong những bộ y phục trên trần.

Trong nhất thời, quần áo cổ động, phát ra tiếng phù phù.

Phối hợp với tiếng lửa cháy, dị thường đáng sợ. "Vãi!

Có Hắc tinh thật!" Vương Diệp trên mặt kinh ngạc không thôi.

Khiến Vương Diệp kinh ngạc hơn là, những "oán linh Hắc tinh" này dường như đang tụ hội về cùng một hướng.

Đây là đang làm cái gì?

Vương Diệp nghĩ một chút mới hiểu ra.

Những oán linh này dường như muốn chạy trốn!

Toàn bộ đỉnh lưu ly bảo đỉnh của Minh Lâu mộ Hiến Vương dường như đã được bố trí đặc thù, vạc đồng cộng thêm kiến trúc hậu điện, phong ấn những oán linh quý tộc người Di này trong hậu điện hơn hai ngàn năm.

Bọn chúng muốn thoát ra.

Vương Diệp thầm nói, tôi cũng muốn a.

Hơn nữa trên đỉnh lưu ly, e rằng là con đường đào sinh duy nhất hiện tại, bây giờ bị oán linh chắn mất, đúng là có chút phiền phức.

Lúc này Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương vẫn còn đang ngẩn người, Vương Diệp biết nguy hiểm sắp ập đến, vội vàng hét lớn một tiếng: "Mau leo lên mấy bức tường bát quái này!" Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn chưa phản ứng kịp, Vương Bàn Tử đang định mở miệng hỏi.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn truyền đến từ bức tường gần hướng tiền điện.

Chỉ thấy trên bức tường, một cái đầu rồng thạc đại đột nhiên há miệng. "Cái này tôi thấy rồi, đây chẳng phải là con rồng đỏ cắm đầu vào tường trên ngai vàng ở tiền điện sao?

Hóa ra đầu ở chỗ này!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

Sau đó liền nhìn thấy từ trong đầu con rồng đỏ khổng lồ, lăn ra vô số viên bi kim loại.

Những viên bi này không phải tròn vo, mà là dẹt dẹt, sau khi rơi xuống đất lập tức tứ phân ngũ liệt.

Nhưng những phần tách ra lại lập tức biến lại thành hình tròn.

Nhìn đến đây mấy người đâu còn không hiểu, đây là thủy ngân a.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lập tức theo lời dặn của Vương Diệp, phi nhanh leo lên tường bát quái.

Chỉ có Hồ Bát Nhất là chưa động. "Lão Hồ, cậu làm cái gì đấy?

Chương 69

Mau lên đây!" Vương Diệp nhìn một cái, Hồ Bát Nhất cư nhiên đứng trước một bức tường bát quái.

Vừa rồi nắp vạc đồng bị đập rơi, sau khi rơi xuống đất lăn mãi, va vào tường bát quái, đập vỡ tường ra một cái lỗ lớn.

Bên trong lộ ra một khúc hộp ngọc (ngọc hàm), bên trên còn buộc mấy vòng dây vàng. "Thứ này không biết chừng đựng Phượng Hoàng Đảm đấy!" Hồ Bát Nhất nghiến răng nghiến lợi nói, hai tay liều mạng bẩy cái hộp ngọc ra ngoài.

Vương Diệp thở dài.

Cái chết do lời nguyền Phượng Hoàng Đảm quá thảm khốc, Hồ Bát Nhất không dám bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng Vương Diệp biết, trong cái hộp ngọc này căn bản không có Phượng Hoàng Đảm.

Chỉ có điều bây giờ giải thích cũng vô dụng.

Vương Diệp dứt khoát đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, hai tay nắm lấy hộp ngọc, dùng sức một cái.

Hộp ngọc kẹt trong khe tường bị Vương Diệp kéo ra. "Mang theo hộp ngọc, chúng ta ra ngoài trước đã." Vương Diệp vừa nói, vừa nghe tiếng nhắc nhở êm tai vang lên trong đầu.

Hộp ngọc thế mà cũng cung cấp ba mươi điểm Quốc vận.

Hồ Bát Nhất lấy được hộp ngọc cũng tỉnh táo hơn một chút.

Nhìn thoáng qua thủy ngân đang không ngừng dâng lên lan tràn trên mặt đất, lập tức cũng leo lên tường bát quái.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn đại điện.

Lửa lớn trong vạc đồng mặc dù không ngừng thiêu đốt đỉnh lưu ly, nhưng đỉnh lưu ly vẫn chưa có dấu vết sụp đổ.

Đỉnh lưu ly của thế giới này có chút "hố hàng" a, tạo quá ư chắc chắn rồi.

Vương Diệp lập tức lấy tiểu liên Thompson ra, chĩa lên đỉnh lưu ly phía trên ngọn lửa làm một tràng quét xạ.

Kết quả rào rào rơi xuống không ít mảnh ngói, nhưng đỉnh lưu ly vẫn chưa sập.

Mười tám oán linh khoác áo bào khôi giáp kia cũng đang bay lượn lên xuống dưới đỉnh lưu ly.

Từng trận kêu gào thê lương truyền ra từ những bộ quần áo trống rỗng.

Trong âm thanh thấu ra sự ai oán, phẫn hận và không cam lòng vô tận.

Vương Diệp nhìn một cái, khả năng hỏng việc chính là do đám âm linh này.

Âm khí của đám oán linh này quá nặng, thế mà chắn được nhiệt lượng của một phần lửa lớn, bảo vệ đỉnh lưu ly.

Chuyện này rất ly phổ.

Vương Diệp nghĩ ngợi, muốn một hơi xua tan trấn áp nhiều oán linh như vậy, quả thực có chút khó khăn.

Nhưng đã là oán linh quý tộc người Di vùng Già Long Sơn, có lẽ có thể thử phương pháp khác.

Vương Diệp nghĩ đến đây, liền lấy Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từ trong không gian hệ thống ra.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm là thần khí của di dân Già Long Sơn.

Bộ lạc di dân sinh sống tại đây ngàn vạn năm qua đều coi con cóc màu xanh lam này là hóa thân của thần linh.

Sự sùng bái và sợ hãi đối với Lam Vũ Tinh Kim Thiềm đã khắc sâu vào trong xương tủy, thậm chí sau khi hóa thành oán linh vẫn còn tồn tại.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp lấy Lam Vũ Tinh Kim Thiềm ra, mười tám bộ áo giáp vu bào đang bay lượn lên xuống đột nhiên tĩnh chỉ.

Sau đó, mười tám luồng hắc khí đều lao thẳng về phía Vương Diệp.

Vương Diệp vẫn ngồi yên bất động, cực kỳ bình tĩnh.

Rất nhanh, mười tám luồng hắc khí đều bị hút vào bên trong Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Vương Diệp không nói hai lời, trực tiếp thu hồi Lam Vũ Tinh Kim Thiềm vào không gian hệ thống.

Đỉnh đại điện thiếu đi mười tám oán linh che đậy, nhiệt lượng từ ngọn lửa lớn trong vạc đồng lập tức nung đốt khiến đỉnh lưu ly phát ra tiếng nứt vỡ lách tách. "Huỳnh Hỏa Lưu Tinh!" Vương Diệp ngưng mắt, khẽ quát một tiếng.

Huỳnh Hỏa Lưu Tinh, đúng như tên gọi, đây là một chiêu số tấn công cực mạnh trong Phong Hậu Kỳ Môn, cần phải vận dụng khí trong cơ thể.

Từ giữa hai tay giải phóng ra đốm lửa.

Đốm lửa kia lan ra, có thể hóa thành biển lửa, cuối cùng xuất kỳ bất ý, khiến đối thủ triệt để rơi vào tuyệt cảnh.

Ngay sau khi Vương Diệp sử dụng Huỳnh Hỏa Lưu Tinh, một mảng lớn hoa lửa có ngoại quan duy mỹ bắt đầu xuất hiện giữa hư không.

Tuy nhiên, sự vật tươi đẹp luôn càng đáng sợ hơn, uy lực của đốm lửa kia to lớn vô cùng, trong chốc lát đã nung chảy đỉnh trần nhà bằng lưu ly.

Sau một tiếng nổ lớn, đỉnh lưu ly rốt cuộc không chịu nổi nữa, rào rào vỡ vụn.

Ánh mặt trời bên ngoài tức thì chiếu rọi vào.

Mười tám bộ vu bào treo trên xà nhà bị ánh nắng chiếu tới, lập tức bốc cháy.

Chỉ trong nháy mắt đã hóa thành khói đen và bụi trần.

Chân Thực Chi Nhãn của Vương Diệp nhìn thấy rõ ràng, từ trong vạc đồng ở hậu điện, một luồng hắc khí lao ra như rồng đen.

Đó đều là oán khí của những di dân bị coi là vật tế phẩm chết thảm trong Hiến Vương Mộ.

Oán khí ngút trời, đứng trên tường Bát Quái cũng có thể cảm nhận được luồng khí lưu mãnh liệt từ chỗ vỡ của đỉnh lưu ly. "Chúng ta đi ra từ phía trên!" Vương Diệp hô một tiếng.

Hiện tại trên mặt đất đâu đâu cũng là thủy ngân.

Bị lửa lớn trong vạc đồng nung đốt, thủy ngân đã bắt đầu bốc hơi.

Nghe tiếng hô của Vương Diệp, những người khác cũng không do dự nữa.

Tuyết Lỵ Dương vung phi hổ trảo, móc vào xà nhà đại điện, sau đó xoay người thuận theo dây thừng leo lên xà nhà.

Sau khi dứt khoát bố trí ròng rọc trên xà nhà xong, cô định gọi

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lên.

Vương Diệp đứng trên tường Bát Quái, hai chân hơi chùng xuống, nhìn chuẩn phương hướng.

Cả người bật mạnh lên không trung.

Hai tay vươn ra, vừa vặn bám vào mép cái lỗ lớn bị vỡ trên đỉnh lưu ly.

Sau đó lộn một cái, trong nháy mắt đã lên tới bên trên đỉnh lưu ly.

Một loạt động tác hành vân lưu thủy, khiến ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn đến ngẩn người.

Ngay sau đó, từng người một thuận theo dây thừng do Vương Diệp thả xuống leo lên đỉnh lưu ly.

Bên trong hậu điện truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Hóa ra những vạc đồng khác bị hơi nóng của ngọn lửa nung đốt, nắp vạc cũng đều nứt toác.

Nắp vừa mở, sáu chân vạc đồng bên trong đều phun ra khói đen và lửa đỏ.

Hầu như chỉ mất mười mấy phút, cả hậu điện đã ngập trong biển lửa.

Tất cả oán khí hóa thành trọc khí màu đen, từ chỗ vỡ trên đỉnh lưu ly lao ra ngoài.

Cho dù không có Hỏa Nhãn Kim Tinh thì ba người Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng có thể nhìn thấy.

Khói đen rít gào phun trào, xông thẳng lên chín tầng mây.

Bầu trời dần dần bắt đầu tối sầm lại.

Thung lũng nơi Hiến Vương Mộ tọa lạc vốn đã rất hẹp, thời gian chiếu sáng rất ngắn, ánh nắng vừa xế bóng là tối ngay.

Khói đen ngút trời lại càng khuấy đảo bầu trời trở nên hôn trầm.

Ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi leo ra ngoài, lập tức đi đến chỗ không có lửa ở mép đại điện.

Sau đó, ba người vừa thoát chết trong gang tấc ngồi trên đỉnh lưu ly, há miệng thở dốc, uống nước ăn đồ khô bổ sung thể lực.

Một lát sau, Tuyết Lỵ Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời, kinh ngạc chỉ lên trên. "Đó là cái gì?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thời ngẩng đầu.

Chỉ thấy nơi chân núi vẫn còn chút ánh sáng, trên bầu trời vươn ra một dải mây đen dày đặc thật dài, uyển như một con rồng đen vắt ngang không trung.

Lại tựa như một dòng sông đen treo lơ lửng nơi chân trời.

Dần dần nó liền thành một khối với bầu trời đã chìm vào bóng tối bên phía ngọn núi, lập tức bao phủ một tầng bóng đen lên "Thiên Cung" và "Thủy Long Vựng" trong thung lũng.

Bình thường ở nơi hoang dã không khí trong lành, hoặc trên núi cao không khí loãng, mỗi khi màn đêm buông xuống, nếu trên trời ít mây đều có thể nhìn thấy ngân hà rực rỡ.

Tuy nhiên so với ngân hà trong tinh không, "Hắc hà" đang bao trùm trên đầu bọn họ lúc này lại có vẻ vô cùng bất tường, tràn ngập sát khí âm u tiêu điều.

Chương 70

Khu lăng mộ trong u cốc vốn đã tĩnh mịch, lúc này càng thêm vừa tối vừa tĩnh, giống như bọn họ đã đặt mình vào trong địa cung âm sâm dưới lòng đất vậy. "Hắc trư độ hà?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm một câu. "Thi khí xung hà, già tinh tế nguyệt." Vương Diệp cũng lầm bầm.

Thi khí bên trong Minh Lâu của Hiến Vương Mộ còn mạnh hơn Vương Diệp tưởng tượng trước đó. "Lợn gì?

Sông gì?

Hai người các anh đang nói cái gì thế?

Nói làm tôi phát thèm." Vương Bàn Tử vừa ăn sô cô la vừa sán lại gần.

Hồ Bát Nhất vỗ trán, đầy đầu hắc tuyến: "Bàn Tử, mẹ kiếp cậu chỉ biết ăn thôi." Vương Diệp cười cười: "Không phải ăn đâu.

Thất nguyệt thập cửu, Hắc trư độ hà, đại hung chi triệu.

Chúng ta ở trên cái đỉnh lưu ly này cũng không yên ổn, phải mau chóng xuống dưới mới được." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Loại thiên tượng này, lát nữa nhất định có mưa to, chỗ này của chúng ta không có chỗ trú mưa thì chớ, còn có khả năng bị sét đánh." Vương Bàn Tử nghe vậy thì tặc lưỡi: "Vậy chúng ta đi đâu?" Vương Diệp chỉ xuống đầm nước bên dưới: "Xuống dưới!" Vì sự hiện diện của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất không bị rơi xuống đầm nước, cũng vì thế mà chưa nhìn thấy xác máy bay ném bom và vách đá bị đâm vỡ bên trong đầm.

Lúc này nghe Vương Diệp nói muốn xuống đầm nước, ai nấy đều mù mờ.

Vương Diệp lại chỉ vào đầm nước: "Các người nhìn xem, nơi đó chính là chỗ Thủy Long Vựng tọa lạc." Mấy người lại cẩn thận nhìn xuống dưới.

Bầu trời tối tăm, nước đầm vốn nhìn không rõ.

Nhưng lúc này bầu trời lóe lên mấy đạo thiểm điện.

Trong thung lũng một mảnh trắng xóa.

Trong vài giây ngắn ngủi bừng sáng đó, đầm nước bên dưới lộ ra chân dung.

Chỉ thấy thứ giống như cái móng vuốt bên trong đầm nước ban đầu càng thêm rõ ràng.

Cả cái móng vuốt khổng lồ đều đang không ngừng đóng mở, giống như muốn chộp lấy thứ gì đó.

Hắc hà hắc khí trên bầu trời cũng giống như mây mưa càng ép càng thấp, cảm giác như một dải lụa đen đang bị kéo về phía trong nước.

Mà trong lòng bàn tay của cự trảo xuất hiện một cái xoáy nước to lớn vô cùng.

Dòng nước xung quanh đều nhanh chóng xoay tròn.

Từng đạo vân nước khiến cái xoáy nước này trông cực kỳ tương tự với xoáy nước của lời nguyền Phượng Hoàng Đảm (Điện Trần Châu).

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều ngẩn ra. "Vương ế, tấn vu Thủy Long Vựng trung, thi giải thăng tiên, long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá." (Mộ vua nằm trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên, long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, người ngoài khó mà phá được.) Đây là manh mối về

Hiến Vương Mộ lưu lại trong tấm bản đồ da người.

Cụ thể Thủy Long Vựng rốt cuộc là gì, Thiên Băng lại chỉ tình huống nào, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã nghiên cứu không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không có cách nào xác định.

Cảnh tượng trước mắt không thể rõ ràng hơn nữa.

Thủy Long Vựng chính là ở trong đầm nước.

Mà Thiên Băng chính là hiện tượng thiên văn quỷ dị Hắc trư độ hà này.

Thật ra trong lòng Vương Diệp cũng rõ, Thiên Băng còn bao gồm cả những chiếc máy bay không ngừng rơi xuống vùng này.

Xác chiếc máy bay ném bom dưới đáy đầm cũng là một phần của Thiên Băng.

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi: "Lại phải xuống dưới?

Khó khăn lắm mới leo lên được..." Nhưng lời còn chưa dứt, sắc mặt Vương Bàn Tử đã tái mét.

Lúc này đỉnh lưu ly hậu điện bị lửa nung đốt, đã bắt đầu sụp đổ toàn diện.

Một trận âm thanh rung chuyển núi sông truyền đến, cái bảo đỉnh Minh Lâu này triệt để không thể chứa người được nữa. "Đi thôi!

Không vớ được chút minh khí nào mang về thì thật có lỗi với việc Bàn gia tôi leo lên leo xuống chịu tội mấy chuyến này." Quá trình đi xuống coi như thuận lợi, trong khe đá còn lưu lại đinh an toàn.

Đợi đến khi mấy người xuống tới đáy cốc, cách đầm nước chỉ còn sáu bảy mét, sạn đạo bị đứt, chỉ có thể đu dây thừng xuống.

Bầu trời sấm chớp rền vang, thung lũng long ngâm, cộng thêm tiếng nước thác đổ, thật sự như trời long đất lở.

Vương Diệp là người đầu tiên theo dây thừng xuống, đi tới bên mép đầm nước.

Xoáy nước lớn ở trung ương đầm nước đã đặc biệt rõ ràng.

Nước trong cả đầm đều đang xoay tròn nhanh chóng.

Bên bờ đã nổi lên từng trận sóng lớn.

Tại trung tâm xoáy nước, lộ ra một cái hố đen to lớn vô cùng.

Giống như tất cả mọi thứ trên thế giới đều có thể bị hút vào đó.

Mây đen trên bầu trời lúc này đã ép xuống vị trí khoảng một nửa thung lũng.

Bảo đỉnh Minh Lâu của Hiến Vương Mộ triệt để bị mây đen che khuất, đã không còn nhìn thấy nữa.

Đến bên mép đầm, ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. "Biểu đệ, cậu chắc chắn Hiến Vương Mộ ở ngay dưới đầm nước này chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Diệp gật đầu. "Biểu đệ à, cái này xuống kiểu gì?

Bị cuốn xuống đáy nước, cho dù là Long Vương gia cũng phải sặc mấy ngụm nước ấy chứ?

Phàm nhân chúng ta e là ngay cả cái toàn thây cũng không giữ lại được." Sắc mặt Vương Diệp cũng hơi ngưng trọng.

Mặc dù biết lối vào Hiến Vương Mộ nằm ngay phía dưới hố đen của xoáy nước trung tâm, nhưng nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp trước mắt, người bình thường chỉ nhìn thôi cũng đã vỡ mật.

Xuống nước thuần túy là muốn chết.

Vương Diệp hít sâu một hơi: "Biểu đệ, Lão Hồ, Dương tham mưu, mọi người có tin tôi không?" Ba người Hồ Bát Nhất trầm mặc vài giây. "Tin." "Tôi tin tưởng cậu." Vương Bàn Tử quệt mồ hôi trên mặt: "Cam!

Người chết chim hướng lên trời, biểu đệ cậu muốn tìm đường chết thì tôi bồi cậu một chuyến." Trên mặt Vương Diệp lộ ra một nụ cười: "Được, đã như vậy, mọi người nghe tôi sắp xếp." Mấy người đều mang theo thiết bị lặn.

Vương Diệp trước tiên để Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử thay đồ lặn, đeo bình dưỡng khí.

Vương Diệp thì chỉ mặc đồ lặn.

Dây thừng thì mang theo rất nhiều.

Sau đó Vương Diệp trực tiếp đâm đầu nhảy vào trong nước đầm đã bắt đầu có chút vẩn đục.

Vừa xuống nước, sức mạnh dời non lấp biển của xoáy nước lớn kia liền không ngừng cuốn Vương Diệp về phía hố đen trung tâm.

Vương Diệp sau khi xuống nước liền thi triển Long Vương Nguyên Thần.

Rất nhanh trên người liền hiện ra một trận kim quang, từng lớp vảy giáp như vảy rồng ẩn ước hiện ra.

Ngay trong nháy mắt này, Vương Diệp cảm giác mình hoạt động dưới nước càng thêm linh hoạt.

Long Vương Nguyên Thần có thể nâng cao các năng lực cơ thể, cho nên Vương Diệp có thể lặn được rất lâu.

Dưỡng khí trong nước sẽ thông qua da Vương Diệp đi vào máu, cung cấp năng lượng cho hắn.

Tuy rằng còn chưa đạt tới năng lực hô hấp dưới nước triệt để, nhưng cũng đã vô cùng cường hãn.

Vương Diệp mở to hai mắt, Hỏa Nhãn Kim Tinh thi triển, trong đôi mắt lóe lên ánh vàng nhàn nhạt.

Đầm nước vốn tối tăm lập tức bị Vương Diệp nhìn thấy rõ ràng.

Dưới đáy đầm có không ít khối đá lớn hình thanh dài.

Chắc là vật liệu kiến trúc còn sót lại khi xây dựng Hiến Vương Mộ trước kia.

Tại vị trí gần mép đầm nước, có một cái bóng đen to lớn.

Chính là chiếc máy bay ném bom bị rơi ở đây.

Vị trí trước đó của máy bay ném bom hẳn là ở trên bờ, Vương Diệp còn có thể nhìn thấy một cái hang động ẩn ước do đầu máy bay đâm vào tạo thành.

Chẳng qua hiện tại bị sức mạnh khổng lồ xé rách, đã lệch khỏi vị trí ban đầu.

Cái hang động do máy bay đâm ra kia Vương Diệp không định đi vào.

Bên trong đó chẳng qua chỉ là một nơi gia công minh khí bị phế bỏ.

Trừ bỏ một ít đồ đồng thau bán thành phẩm tàn phá và đá ra thì chỉ có một đống xác khô.

Thứ Vương Diệp muốn tìm là xác chiếc máy bay ném bom này.

Chương 71

Dưới đáy đầm nước, thứ chắc chắn nhất, thuận tiện để cố định nhất chính là chiếc máy bay này.

Vương Diệp giống như một con cá chép vảy vàng khổng lồ, bơi tới bên cạnh xác máy bay.

Tay chân lanh lẹ buộc mấy sợi dây thừng.

Lát nữa xuống cái hố đen xoáy nước kia, không có chút đồ vật đáng tin cậy buộc lại thì đúng là thuần túy tìm chết.

Sau khi buộc dây xong, Vương Diệp nổi lên mặt nước, lắc lắc đèn pin về phía mấy người đang thấp thỏm lo âu trên bờ.

Ba người Hồ Bát Nhất đều thở phào nhẹ nhõm. "Biểu đệ à, cậu cứ phải chọn ngày hôm nay để xuống dưới sao?" Đến lúc nhảy xuống nước, Vương Bàn Tử gào lên một câu.

Vương Diệp ở dưới nước hét lên: "Thủy Long Vựng chỉ có lúc Thiên Băng mới có thể mở ra!

Qua cái thôn này là không còn cái quán này nữa đâu!" Sau khi Vương Diệp hét xong, ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghiến răng, tất cả đều nhảy vào trong đầm nước tối tăm.

Sau khi ba người xuống nước, Vương Diệp lập tức bảo ba người mỗi người tìm một tảng đá lớn dưới đáy nước ôm vào lòng.

Lực hút của xoáy nước trung tâm quá lớn, người bình thường rất dễ mất thăng bằng, không cẩn thận là bị cuốn vào xoáy nước ngay.

Lúc đó thì mất mạng như chơi.

Ba người đều làm theo, cuối cùng cũng lảo đảo đứng được dưới đáy nước, mỗi người trong lòng ôm một tảng đá lớn.

Vương Diệp dùng dây an toàn móc cả ba người lại, một mình hắn bơi về phía hố đen xoáy nước ở trung tâm.

Thủy tính của Vương Diệp không tồi, cộng thêm các loại thuộc tính được tăng cường, ở trong nước linh hoạt dị thường.

Tuy nhiên khi đến gần hố đen trung tâm, vẫn bị sức mạnh khổng lồ cuốn đến thất điên bát đảo.

Vương Diệp dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một cái, hắc khí trên bầu trời như rồng, đã cắm đầu lao vào bên trong hố đen xoáy nước.

Đầm nước và bầu trời đã triệt để nối liền với nhau.

Tiếng nước ầm ầm, tốc độ xoáy nước lại tăng nhanh.

Thiên Băng!

Vương Diệp vội vàng nhặt một tảng đá lớn ít nhất hai trăm cân dưới đáy ôm lấy, lúc này mới miễn cưỡng duy trì được thân hình.

Đợi đến gần hố đen trung tâm xoáy nước, Vương Diệp thò đầu nhìn xuống dưới một cái.

Bên dưới hố đen giống như vực sâu, một mảnh tối đen, âm khí cuồn cuộn.

Sâm La Điện ở Địa Phủ cũng không khủng bố bằng cảnh tượng trước mắt.

Một khi bị cuốn vào, chỉ sợ trực tiếp xuống suối vàng.

Vương Diệp lập tức chuyển ánh mắt về phía vách động của hố đen.

Lúc này ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn

Tử cũng ôm tảng đá lớn, từng chút từng chút nhích tới gần trung tâm xoáy nước.

Mấy người hầu như là dán sát đáy nước bò qua, cho dù như vậy cũng bị dòng nước cuốn cho loạng choạng.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều nhìn về phía xoáy nước.

Sự việc liên quan đến Phượng Hoàng Đảm, người bình tĩnh lý trí như Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng không bình tĩnh nổi.

Có điều phóng mắt nhìn lại, hai người chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Ngay cả ánh sáng của đèn pin mắt sói cũng bị hố đen hấp thu toàn bộ, gần như không có chút phản xạ nào.

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong mắt đều tràn ngập tuyệt vọng.

Phải đi xuống cái hang động giống như vực sâu này sao?

Chỉ sợ lần này thật sự là một đi không trở lại rồi.

Đúng lúc này, Vương Diệp động.

Vương Diệp dùng tay ra hiệu một chút, chỉ về một hướng trên vách động.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất nhìn một hồi, trên mặt đều hiện lên thần sắc chấn động và kinh hỉ, sự tuyệt vọng vừa rồi đã quét sạch sành sanh.

Vương Diệp ra hiệu cho hai người biết, trên vách động tại trung tâm xoáy nước có một lối vào nằm ngang.

Bên ngoài lối vào này vốn bị đá chặn lại.

Hiện tại Thiên Băng xuất hiện, sức mạnh dòng nước của xoáy nước lớn đã hút tảng đá đi, hang động nằm ngang lộ ra.

Mà cái cửa hang đó, chính là lối vào địa cung Hiến Vương Mộ.

Hai người tuy hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong hang động, nhưng lại tin tưởng không nghi ngờ gì đối với lời Vương Diệp nói.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, để ba người Hồ Bát Nhất đi theo sau lưng mình.

Vương Diệp tự mình ôm tảng đá lớn, cẩn thận từng li từng tí tới gần trung tâm xoáy nước.

Đến bên mép vực sâu, nhìn chuẩn góc độ, tung người nhảy xuống dưới.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Vương Diệp đã hoàn toàn biến mất.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng đến bên mép vực sâu.

Nửa ngày đều không nhìn thấy bóng dáng Vương Diệp.

Ngay lúc hai người tưởng rằng Vương Diệp bị hút vào sâu trong vực thẳm, mắt đều đỏ lên thì bên trong hang động tối đen vô cùng xuất hiện một điểm sáng.

Chính là ánh sáng của một chiếc đèn pin.

Phía sau tia sáng, là khuôn mặt đầy tươi cười của Vương Diệp.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và cả Vương Bàn Tử đi cuối cùng, từng người một nhảy xuống.

Trên người cả ba đều buộc dây an toàn.

Lúc Vương Diệp xuống đã mang dây thừng vào bên trong hang động nằm ngang.

Hiện tại bốn người giống như châu chấu bị buộc trên một sợi dây thừng.

Khi ba người Hồ Bát Nhất xuống dưới, dòng nước khổng lồ lập tức cuốn ba người bay lên.

Cho dù ôm đá cũng không giữ vững được.

Thời khắc mấu chốt, Vương Diệp mạnh mẽ kéo dây thừng.

Ngạnh sinh sinh kéo ba người từng cái từng cái vào bên trong hang động nằm ngang.

Sau khi vào đến hang động nằm ngang, lực hút của vực sâu xoáy nước lập tức nhỏ đi nhiều.

Mấy người miễn cưỡng có thể duy trì thăng bằng.

Tuy nhiên vẫn không dám ở lâu, dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, liều mạng đi về phía trước.

Hang động nằm ngang lúc bắt đầu còn rất hẹp, càng về sau càng rộng rãi bằng phẳng.

Bốn xung quanh đều là gạch vuông khổng lồ do nhân tạo nung thành.

Trên đỉnh đầu là đá thanh điều.

Góc độ của hang động hơi hướng lên trên, đi dọc theo hang động chừng hơn trăm mét, phía trước đã xuất hiện mặt nước.

Khoảnh khắc trồi lên khỏi mặt nước, Vương Diệp bắt đầu há miệng thở dốc.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất chui ra phía sau nhìn thấy Vương Diệp hô hấp, sắc mặt đều biến đổi, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Loại địa cung dưới lòng đất này không biết đã phong bế bao nhiêu năm, trong không khí cực có khả năng chứa đầy chất độc.

Theo lẽ thường, Mạc Kim Hiệu Úy đi vào loại mộ đạo này nhất định phải mang theo vật sống để dò đường.

Cho dù không có con ngỗng trắng lớn trong Long Lĩnh Mê Quật, thì trong lồng mang theo mấy con chim nhỏ vẫn là điều cần thiết.

Trước mắt mấy người căn bản không có điều kiện mang theo động vật nhỏ gì vào, bất quá, ít nhất cũng phải đốt cây nến.

Trên mặt Vương Diệp hiện lên một nụ cười: "Không sao đâu, không khí ở đây có thể thở được." Vương Diệp bách độc bất xâm, trên người có huyết mạch Long Vương hộ thể, độc khí tầm thường còn thật sự không sợ.

Tuy nhiên sau khi thử một chút, xác định không khí trong thông đạo có thể hô hấp được.

Có lẽ nơi nào đó còn có lỗ thông gió.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất lúc này mới tháo thiết bị hô hấp trên miệng xuống, cũng há miệng hít thở không khí.

Vương Diệp lúc này đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ tiến vào mộ đạo Hiến Vương Mộ, nhận được 200 điểm Quốc Vận." Sướng thật, vào mộ đạo là có điểm Quốc Vận.

Phía sau tiến vào địa cung, tìm được quan tài, khai quan phát tài, khẳng định còn có điểm Quốc Vận nhập trướng.

Quan trọng hơn là Phượng Hoàng Đảm!

Chương 72

Giá trị của Phượng Hoàng Đảm căn bản không thể đo lường.

Vương Diệp đang định tiếp tục đi về phía trước, lại cảm giác có chút không đúng.

Quay đầu nhìn lại, Vương Bàn Tử tuy cũng đi theo từ trong thông đạo ra, nhưng thiết bị hô hấp trên miệng lại không tháo xuống.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng chú ý tới Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Nghĩ gì thế?

Chỗ này thở được rồi, mau tháo ra đi, đeo thế không khó chịu à?" Vương Diệp nhíu mày.

Vương Bàn Tử không đúng!

Bình thường trong mấy người bọn họ, Vương Bàn Tử là người nói nhiều nhất.

Sau khi từ dưới nước lên, Vương Bàn Tử cư nhiên một câu cũng không nói?

Cũng không phàn nàn một tiếng?

Hơn nữa Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp phát hiện bên trong miệng phía sau thiết bị hô hấp của Vương Bàn Tử có một đoàn hắc khí vô cùng rõ ràng.

Cả cái miệng đều bị hắc khí chặn lại.

Hắc khí giống như có sinh mệnh, đang vươn xúc tu màu đen ra bốn phía, mắt thấy sắp chiếm cứ cả khuôn mặt Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất không nhìn ra vấn đề, đưa tay giật thiết bị hô hấp trên miệng Vương Bàn Tử xuống.

Không ngờ Lão Hồ nhìn thấy mặt Vương Bàn Tử thì giật nảy mình, lùi liền mấy bước.

Tuyết Lỵ Dương cũng lập tức bịt miệng lại.

Vương Bàn Tử lúc này trông như quỷ treo cổ, há to miệng, lưỡi thè ra rất dài.

Cả cái lưỡi đã biến thành màu xanh lục.

Miệng méo xệch, ngũ quan dữ tợn, tràn đầy đau đớn.

Thiên thiên khi vừa tháo thiết bị hô hấp xuống, trong miệng Vương Bàn Tử lại phát ra từng trận tiếng cười quỷ dị chói tai.

Lại còn là tiếng cười của phụ nữ!

Vương Bàn Tử theo bản năng bịt chặt miệng mình, sắc mặt thiết thanh.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng hoảng hốt.

Bộ dạng hiện tại của Vương Bàn Tử thực sự quá quỷ dị, cái miệng giống như hoàn toàn không chịu khống chế.

Mặc dù Bàn Tử bình thường hay khẩu nghiệp, nói chuyện không qua não, nhưng không qua não và hoàn toàn mất kiểm soát vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Tiếng cười này quả thực quá mức đáng sợ.

Mắt hổ của Bàn Tử đỏ ngầu, giãy dụa cởi đồ lặn ra, sau đó cắm đầu chạy về phía trước.

Hồ Bát Nhất lập tức hoảng lên: "Bàn Tử, cậu chạy đi đâu?" Tuyết Lỵ Dương sắc mặt cũng trắng bệch: "Bàn Tử không phải bị trúng tà rồi chứ?" "Cổ thuật?" Vương Diệp ngẩn ra một chút, sau đó Long Ảnh trên lòng bàn tay liền hiện ra.

Vừa rồi thiết bị hô hấp trên mặt Vương Bàn Tử bị giật ra, lúc cái lưỡi thè xuống, Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp có thể nhìn thấy một số thứ không tầm thường.

Trên lưỡi của Vương Bàn Tử mọc ra một cái bướu thịt rất lớn.

Vương Diệp vô cùng khẳng định, trước đó trong miệng Vương Bàn Tử tuyệt đối không có thứ này.

Nếu không hắn nói chuyện cũng không được lưu loát.

Trên cái bướu thịt này quấn quanh một đoàn âm tà chi khí.

Đồng thời trên bướu thịt còn có một số chỗ lồi lõm nhỏ.

Vương Diệp ngưng mắt, nhìn thấy những chỗ lồi lõm nhỏ này tạo thành một khuôn mặt người.

Lại còn là mặt một người phụ nữ trẻ tuổi.

Ngũ quan của người phụ nữ coi như thanh tú, nhưng lại cực kỳ vặn vẹo, đều sắp nhăn nhúm vào một chỗ.

Những tiếng cười quỷ dị kia chính là phát ra từ khuôn mặt người phụ nữ này.

Vương Diệp từng đọc một số sách, biết những thứ khác nhau hạ cổ độc, tác động lên vị trí khác nhau của cơ thể cũng sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau.

Cái trên lưỡi Vương Bàn Tử này, rõ ràng chính là "Thiệt Cổ" (Cổ trùng lưỡi).

Lúc bắt đầu còn chỉ là lưỡi không chịu khống chế, tạo ra chút tiếng cười quỷ dị các loại.

Thời gian lâu dài, không chỉ lưỡi thối rữa, cả khuôn mặt người cũng sẽ từ từ biến thành bộ dạng của người hạ cổ.

Cuối cùng bị oán linh của người hạ cổ triệt để nắm quyền kiểm soát.

Chết rất thảm.

Hiện tại Vương Bàn Tử đã có dấu hiệu bị oán linh người hạ cổ khống chế.

Cái tư thế cười gian chạy đi vừa rồi tương đối yêu nhiêu.

Lão Hồ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Vương Diệp phát lực ở hai chân, trực tiếp lao ra khoảng cách mười mấy mét.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương chỉ cảm thấy bên cạnh có bóng đen lóe lên.

Giây tiếp theo, Vương Diệp đã xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lúc này nước mắt cũng chảy xuống rồi.

Quỷ dị là trong miệng vẫn đang phát ra tiếng cười của phụ nữ.

Vương Diệp nhìn qua là hiểu, Vương Bàn Tử tuy cơ thể không chịu khống chế, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo.

Thế này thì hơi đau khổ rồi.

Vương Diệp mỉm cười: "Biểu ca, đừng lo lắng." Nói xong, Vương Diệp túm lấy Vương Bàn Tử, đưa tay dùng sức vào cằm hắn. "Rắc" một tiếng, cằm bị trật khớp.

Sau đó Vương Diệp lại lôi dây thừng từ không gian hệ thống ra, nhanh chóng trói nghiến Vương Bàn Tử lại.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng phản ứng lại, đều lao tới giúp đỡ.

Lúc này bướu thịt hình mặt người trên lưỡi Vương Bàn Tử đột nhiên bắt đầu nói chuyện.

Nói đều là những từ ngữ Vương Diệp nghe không hiểu, giống như tiếng địa phương, lại không quá tương đồng.

Nhưng nhìn biểu cảm và ngữ khí của khuôn mặt trên bướu thịt thì rất có khả năng là đang chửi thề.

Vương Diệp trừng mắt, trong đôi mắt kim quang lóe lên, kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh phát động.

Cùng lúc đó, uy áp Long Vương cũng được giải phóng, có năng lực chấn nhiếp áp chế đối với âm linh tà sùng.

Khuôn mặt người trên lưỡi Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng.

Vương Diệp rút dao Tán Binh ra, sau đó tâm niệm vừa động, Long Văn trong lòng bàn tay bắt đầu di chuyển.

Một cái bóng đen mắt thường không nhìn thấy lao vào miệng Vương Bàn Tử.

Ngay lập tức bướu thịt mặt người trên miệng Vương Bàn Tử bắt đầu phát ra tiếng kêu thê lương.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trơ mắt nhìn cái bướu thịt này dần dần khô quắt, cuối cùng chỉ còn lại một khối đen sì như vảy máu.

Vương Diệp giơ dao Tán Binh lên, quơ lưỡi dao trước mặt Vương Bàn Tử: "Tôi khoét cái Thiệt Cổ này ra, lát nữa sẽ hơi đau một chút, biểu ca anh ráng nhịn nhé!" Thần sắc trên mặt Vương Bàn Tử đau đớn, miệng không thể nói, ánh mắt lại đặc biệt quyết tuyệt, liều mạng gật đầu, ra hiệu Vương Diệp mau chóng ra tay.

Vương Diệp dùng mũi dao Tán Binh nhẹ nhàng khều một cái, vảy máu do mặt người hóa thành liền bị khoét ra.

Bên dưới cư nhiên đã mọc ra một cái gai xương dài hơn nửa tấc, cắm vào trong lưỡi Vương Bàn Tử.

Vương Diệp ném vảy máu và gai xương vừa khoét ra xuống đất.

Tức thì nó hóa thành một vũng máu đen, rất nhanh đã khô cạn.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đã lấy thuốc tiêu viêm và cầm máu ra, giúp Vương Bàn Tử đắp thuốc.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất vẫn chưa hoàn hồn, nhìn Vương Bàn Tử mà còn sợ hãi: "Bàn Tử, cậu nói lại câu nào xem." Xem ra tiếng cười phụ nữ mà Vương Bàn Tử phát ra vừa rồi đã để lại bóng ma tâm lý không nhỏ cho Lão Hồ. "Oa mỗi thấp..." (Ta không sao - nói ngọng vì đau lưỡi).

Nghe thấy giọng nói Vương Bàn Tử phát ra lại biến về đàn ông, Lão Hồ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp lúc này vẻ mặt nghiêm túc đi tới, đưa tay về phía Vương Bàn Tử: "Biểu ca, lấy ra đi." Vương Bàn Tử ban đầu ngẩn ra, sau đó vẻ mặt ảo não mò mẫm từ trên người ra một vật.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn đến ngây người. "Chính là thứ này khiến cậu trúng Thiệt Cổ sao?

Bàn Tử, có phải cậu đã liếm thứ này không?" Vương Bàn Tử hoãn một chút, há cái miệng vẫn còn đang chảy máu, gian nan khai báo.

Hóa ra trước đó ở hậu điện Minh Lâu của Hiến Vương Mộ, Vương Bàn Tử phát hiện một vật bên trong những bộ vu bào bị thiêu hủy ở đại điện.

Chương 73

Chính là thứ hiện tại móc ra giao cho Vương Diệp.

Đại khái dài hơn hai tấc, rộng hai ngón tay, dày một ngón tay, một đầu bằng phẳng, một đầu nhọn.

Màu sắc đen pha hồng, cư nhiên còn có chút cảm giác ôn nhuận thông thấu.

Sờ vào cứng rắn, cũng không lạnh lẽo.

Mặt đầu bằng còn có mấy vòng tròn màu trắng sữa, bị ánh đèn trên mũ bảo hiểm chiếu vào, bên trong lại ẩn ẩn có tầng màu sắc ảm đạm đỏ vàng xen kẽ.

Vương Bàn Tử tưởng là huyết ngọc, nhưng không nhận ra là vật kiện gì.

Sau khi nhặt lên, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhớ tới Đại Kim Nha ở Bắc Kinh khi xem ngọc khí thường hay thè lưỡi liếm một cái.

Nghe nói là nếm vị đất, phân biệt chất ngọc.

Theo cách nói khoác lác của Đại Kim Nha, lão thủ như gã chỉ cần thè đầu lưỡi liếm một cái là biết niên đại nào.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử cũng cảm thấy "nặng đô", nhưng lúc đó lại không nhịn được.

Qua đi lập tức cảm giác lưỡi bắt đầu tê dại.

Khéo làm sao đúng lúc mấy người xuống nước vào đầm, vốn dĩ mọi người cũng dùng thủ thế giao tiếp.

Đợi đến khi vào trong mộ đạo, tình huống đã mất khống chế, lưỡi của Vương Bàn Tử hoàn toàn không nghe sai khiến.

Nghe xong tao ngộ bi thảm của Vương Bàn Tử, ba người Vương Diệp, Lão Hồ và Dương tham mưu đều bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc đối với Bàn Tử.

Sau đó sự chú ý của ba người đều đặt lên vật màu đen kia. "Bàn Tử, anh biết cái này là gì không?" Vương Diệp hỏi một câu.

Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Không phải huyết ngọc à?" Trên mặt Vương Diệp lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành: "Không phải, đây là lưỡi của Thiểm Bà Ngột Nữ trong đám di dân." Vương Bàn Tử đang ngồi xổm trên mặt đất thở hổn hển, nghe Vương Diệp trả lời, đương trường nôn thốc nôn tháo. "Đại Kim Nha hại tôi!" Vương Diệp cười cười, lại dùng một đạo ý niệm.

Long Ảnh rơi xuống khối lưỡi đã ngọc hóa này.

Trong nháy mắt, cái lưỡi nhanh chóng teo lại.

Độc tố và oán khí bên trên đều bị Long Ảnh hút đi.

Còn lại Vương Diệp dùng tay bóp một cái liền biến thành bột phấn.

Hồ Bát Nhất an ủi Bàn Tử đang thương tâm muốn chết.

Vương Diệp thì đưa mắt nhìn về phía trước mộ đạo.

Đi tiếp về phía trước khoảng mấy chục mét nữa là một cánh cửa đá cao lớn màu xanh xám.

Cửa đá nhìn qua đã thấy dị thường trầm trọng.

Vương Diệp gọi những người khác tiếp tục tiến lên.

Đến dưới cửa đá mới phát hiện, độ cao của cửa đá lại tới mười mấy mét.

Vương Bàn Tử nén đau, vươn tay đẩy thử lên cửa đá.

Không chút sê dịch. "Thôi đi Bàn Tử, thứ này không động đậy đâu, sau cửa tám phần mười là có đá Đoạn Long." Hồ Bát Nhất nhíu mày.

Tuyết Lỵ Dương cũng đang cẩn thận mò mẫm trên cánh cửa đá màu xanh xám.

Hai người đều đang tìm kiếm cơ quan trên cửa đá.

Nếu dùng sức mạnh không thể mở cửa đá ra được thì chỉ có thể cầu viện vào cơ quan.

Nhưng hai người tìm nửa ngày cũng không tìm thấy ổ khóa cơ quan nào.

Vương Diệp ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đỉnh chóp của cửa đá.

Đỉnh chóp cửa đá ẩn tàng trong một mảnh bóng tối, ở bên dưới căn bản nhìn không rõ. "Bên trên có Thiên Môn!" Sau khi Vương Diệp nói xong, ba luồng ánh sáng đèn pin của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tề xoát xoát chiếu lên đỉnh chóp cửa đá.

Chỉ thấy tại đỉnh chóp cửa đá có một cái môn lâu bằng đồng thau nhỏ, tạo hình vô cùng tinh xảo.

Mái cong chồng lớp, mây ráng chim bay, tiên khí mười phần. "Thiên môn?

Thiên môn là cái gì?" Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất vừa cảm thán vừa giải thích: "Thiên môn chính là cửa để mộ chủ nhân sau khi thi giải thành tiên dùng để đăng thiên." Vương Diệp cười cười: "Vừa khéo để lại cho chúng ta làm cái đạo động có sẵn." Sau đó Vương Diệp tung phi hổ trảo, móc vào dây thừng, nhẹ nhàng mượn lực, trực tiếp leo lên thiên môn.

Độ cao này đối với Vương Diệp - người sở hữu truyền thừa đạo sĩ mà nói, quả thực quá đỗi nhẹ nhàng.

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương cũng leo theo phía sau.

Tuyết Lỵ Dương là người đưa công cụ cho Vương Diệp.

Thiên môn đều có thể mở từ bên trong ra ngoài.

Dù sao cũng là để cho người trong mộ sử dụng.

Muốn từ bên ngoài tiến vào thì vẫn phải cạy mở mới được.

Mô Kim Hiệu Úy chuyên có một loại dụng cụ gọi là gậy hắc chiết tử, thích hợp nhất để mở chốt cửa, then cài phía sau loại cửa này.

Vương Diệp nhận lấy hắc chiết tử, loay hoay vài cái trên thiên môn.

Sau đó kéo thiên môn ra.

Bản thân thiên môn không có cơ quan gì, Vương Diệp rất nhanh đã lật người vào trong.

Phía sau cửa đá lớn là một con đường dốc dài đằng đẵng (khảm đạo).

Vương Diệp khua đèn pin, kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh phát động.

Chỉ thấy hai bên đường dốc đứng chỉnh tề hai hàng bóng người cao lớn.

Dưới kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh, trong mắt Vương Diệp lóe lên tia kim quang.

Những bóng người cao lớn này mang theo tà khí.

Lúc này ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng từ thiên môn đi xuống.

Đèn pin chiếu vào, chỉ thấy hai bên đường dốc toàn là tượng võ sĩ bằng đồng xanh cao lớn.

Những bức tượng đồng này sống động như thật, cao lớn hơn người thường một chút, tiếp cận hai mét.

Trong tay đều cầm binh khí.

Hơn nữa còn là loại binh khí vô cùng đặc sắc của nước Điền cổ đại như Không Tào Việt, Đột Nhận Phủ.

Dù đã qua hơn hai ngàn năm, những binh khí này vẫn lấp lánh hàn quang.

Đi qua giữa con đường dốc này, áp lực không hề nhỏ.

Vương Bàn Tử bịt miệng, đang định đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ma sát kim loại "răng rắc".

Vương Diệp trừng mắt, đưa tay túm lấy quần áo Vương Bàn Tử, dùng sức giật mạnh về phía sau.

Vương Bàn Tử liền cảm giác có một đạo hàn quang chém xuống sát sạt chóp mũi mình.

Sau đó nghe thấy một tiếng "keng".

Một tia lửa đập xuống đất.

Vương Bàn Tử sợ đến tam hồn xuất khiếu, toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cây Không Tào Việt trong tay bức tượng đồng cao lớn trước mắt cư nhiên đã hung hăng chém xuống.

Nếu không phải Vương Diệp tay mắt lanh lẹ kéo Vương Bàn Tử lại, hiện tại Vương Bàn Tử đã bị chẻ làm hai nửa. "Thứ này không phải đồ giả sao?

Đồ trang trí hả?

Còn biết chém người?" Vương Bàn Tử lại lùi về sau hai bước.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đề cao cảnh giác, một người rút súng tiểu liên Thompson, một người xách xẻng công binh.

Nhưng tượng võ sĩ đồng xanh vừa chém về phía Vương Bàn Tử tịnh không tiếp tục truy sát mà đứng im bất động.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Có khi nào là cơ quan khôi lỗi không?" Vương Diệp gật đầu: "Đúng là khôi lỗi, nhưng không phải cơ quan khôi lỗi, hẳn là một loại Đằng thuật." "Đằng thuật?" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đồng thời ngẩn ra.

Hiến Vương giỏi nhất là các loại Đằng thuật.

Loại vu thuật quỷ dị này giỏi nhất là tạo ra thống khổ, sau đó chuyển hóa thành năng lượng tà dị.

Chương 74

Trước khi tiến vào mộ Hiến Vương, mọi người đã nếm đủ khổ sở của Đằng thuật. "Đằng thuật không phải đều dùng trên vật sống sao?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói. "Không sai, những tượng võ sĩ đồng xanh này cũng là vật sống." Vương Diệp nói, sau đó chậm rãi rút súng lục ra.

Lần này ba người kia đều chấn kinh.

Nếu nói người bức tượng (nhân dũng), thủy trệ phong bao gồm cả đằng anh, đằng nhân, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử còn có thể hiểu được.

Sao bây giờ tượng võ sĩ đồng xanh cũng thành vật sống rồi?

Chẳng lẽ? "Bên trong những tượng võ sĩ này có người sống sao?" Tuyết Lỵ Dương phản ứng lại đầu tiên. "Chính xác mà nói, là hoạt tử nhân!" Vương Diệp dùng tay kia rút ra Đại Việt Long Tước, múa đao lên, hung hăng đập vào đầu bức tượng đồng xanh đi đầu.

Tượng võ sĩ đồng xanh dường như cảm ứng được sự tồn tại của Vương Diệp, mạnh mẽ giơ cao Không Tào Việt trong tay.

Tuy nhiên còn chưa kịp chém xuống, mũ giáp đã bị đập bay.

Lúc này ba người Hồ Bát Nhất sau lưng Vương Diệp đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong mũ giáp của tượng đồng xanh, cư nhiên là một đống thứ gì đó giống như giun dế nhuyễn trùng đang không ngừng quay cuồng.

Trong đám nhuyễn trùng đó có một cái đầu lâu đã rữa nát hết huyết thịt.

Quỷ dị là, đám nhuyễn trùng dường như đóng vai trò cơ bắp cho bộ xương khô, kéo bộ xương di chuyển.

Sau khi mũ giáp bị đập bay, đầu lâu bên trong cũng nghiêng đi một cái.

Rất nhanh liền lăn xuống đất.

Tuy nhiên tượng võ sĩ đồng xanh lại không ngã xuống, mà cả người phát ra tiếng "chi nha", chậm rãi quay đầu lại.

Đối mặt với Vương Diệp, nó giơ lên cây Không Tào Việt bằng đồng trong tay.

Lúc này Vương Diệp lấy Bách Thú Ấn nhắm ngay ngực tượng võ sĩ đồng xanh, trực tiếp phát động thú hồn công kích.

Một con sư tử bán trong suốt gầm thét lao về phía tượng đồng.

Tượng võ sĩ đang giơ cao Không Tào Việt khựng lại.

Vương Diệp lúc này mới ung dung dùng đao gõ rơi Không Tào Việt, sau đó lại gõ rơi khôi giáp bên ngoài.

Đám nhuyễn trùng và xương khô bên trong khôi giáp rốt cuộc cũng hoàn toàn lộ ra.

Vương Diệp tránh sang một bên, Vương Bàn Tử phía sau bưng súng phun lửa bước lên.

Một luồng liệt diễm phun ra.

Nhuyễn trùng và xương khô dưới lớp khôi giáp đồng xanh lập tức bốc cháy.

Một mùi khét lẹt thối hoắc lan tỏa trong đường dốc.

Lúc này trong đầu Vương Diệp truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở. "Túc chủ đánh giết Thanh Đồng Âm Binh, nhận được kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." Vương Diệp khẽ lắc đầu.

Thanh Đồng Âm Binh giết thì có thể giết, nhưng nếu toàn bộ dùng lửa, cái mùi này thực sự quá khó ngửi.

Sợ là chưa kịp xông đến địa cung thì đã bị hun cho xảy ra vấn đề rồi.

Vương Bàn Tử cũng ý thức được vấn đề, bưng súng phun lửa lùi lại. "Không được, thứ này thối quá." Vương Diệp lại bước lên trước một bước, rất nhanh tên võ sĩ đồng xanh tiếp theo cũng cảm ứng được sự tồn tại của Vương Diệp, chiếc rìu đồng trong tay trực tiếp chém xuống.

Vương Diệp lách mình sang bên cạnh, sau đó lao đến bên cạnh võ sĩ đồng xanh, giật mũ giáp của nó xuống, thi triển Kịch Độc Long Tiên lên đám nhuyễn trùng bên trong.

Chỉ mất vài giây, đám nhuyễn trùng đó liền biến thành màu xanh lục.

Khoảng năm sáu phút sau, nhuyễn trùng hoàn toàn không cử động nữa, bắt đầu tự tan chảy.

Chất lỏng tanh hôi từ trong khôi giáp đồng xanh chảy ra.

Lại một tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến.

Một lượng lớn kinh nghiệm trị và năng lượng điểm vào tay. "Chậm quá.

Nếu hai hàng này đều theo tiêu chuẩn đó thì chẳng phải mất mấy tiếng đồng hồ?" Vương Diệp lại muốn lắc đầu, đột nhiên khóe miệng hơi co giật.

Bởi vì Vương Diệp nhớ ra, với tốc độ và sức mạnh hiện tại của mình, căn bản không cần lo lắng đám võ sĩ đồng xanh này có thể đuổi kịp.

Hơn nữa cho dù đuổi kịp, bị chém một đao đối với Vương Diệp hiện tại cũng vô thưởng vô phạt.

Đã như vậy, hoàn toàn có thể không cần đợi âm binh trúng độc bị tiêu diệt, thả cổ độc xong tiếp tục con tiếp theo là được.

Vương Diệp gật đầu, nói với đám người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử phía sau: "Lát nữa tôi sẽ xông vào trong đường dốc, mọi người khoan hãy vội đi theo, đợi một lát đám võ sĩ đồng xanh này tự loạn lên rồi mọi người hẵng qua." Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không biết Vương Diệp định làm gì, chỉ đành đồng ý.

Vương Diệp hít sâu một hơi, sau đó phát động kỹ năng Long Vương Nguyên Thần.

Tiên cấp cho mình thêm chút thuộc tính đã.

Một lớp vảy rồng màu vàng kim hiện lên trên người Vương Diệp.

Sau đó hai chân Vương Diệp đạp mạnh, hóa thành một bóng đen.

Trong đường dốc truyền đến tiếng kim loại va đập trầm đục liên tục không ngớt.

Một đường "binh binh bong bong" vang lên.

Một lát sau, nhóm Hồ Bát Nhất liền nhìn thấy mũ giáp của hai hàng tượng võ sĩ đồng xanh trong đường dốc đều bị gõ rơi.

Trong đó không ít cái bị gõ bẹp dí.

Nhuyễn trùng và đầu lâu bên trong đều lộ ra.

Vương Diệp một hơi lao đến tận cùng đường dốc.

Phía sau tiếng ma sát kim loại vang lên rào rào thành một mảng.

Gần như tất cả tượng võ sĩ đồng xanh đều huy động binh nhận, muốn chém về phía Vương Diệp.

Nhất thời các loại binh khí giao nhau, va chạm vào nhau.

Vương Bàn Tử đều nhìn đến ngây người. "Bàn Tử, Vương Diệp là biểu đệ của cậu, hồi nhỏ cậu ta đã ngầu như vậy sao?" Vương Bàn Tử mờ mịt lắc đầu: "Không nhớ nữa, hoàn toàn không có ấn tượng." Sau khi Vương Diệp dừng lại, hắn quay người, nhìn đám võ sĩ đồng xanh đang xao động bất an phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tuyết Lỵ Dương nhìn ra được chút manh mối: "Tốc độ của Vương Diệp quá nhanh, đám võ sĩ đồng xanh này căn bản phản ứng không kịp." "Hơn nữa hình như rất nhiều tên trong số chúng đều đã trúng độc." Vương Diệp dọc đường phóng thích độc dịch, tuy nhiên vẫn có một số võ sĩ đồng xanh không trúng chiêu.

Nhìn chuẩn những tên đó xong, Vương Diệp lại quay ngược trở lại.

Lần này thì không nhẹ nhàng như lúc xông qua nữa.

Vô số rìu, trường đao trong tay võ sĩ đồng xanh thi nhau chém xuống.

Vương Diệp không thể không nhảy lên nhảy xuống trong đường dốc, né tránh đám võ sĩ đồng xanh này.

Đợi đến khi Vương Diệp lại xông về trước mặt ba người Hồ Bát Nhất, trên mặt vẫn mang theo nụ cười đầy ẩn ý. "Biểu đệ, chơi vui rồi hả?" Vương Bàn Tử cũng có chút cạn lời.

Những võ sĩ đồng xanh quỷ dị chí mạng này, dưới tay Vương Diệp cư nhiên giống như búp bê khôi lỗi vụng về, bị xoay như chong chóng.

Nụ cười trên mặt Vương Diệp càng thêm "thuần khiết". "Anh Hồ, biểu ca, Dương tham mưu, vừa rồi tôi thấy hai bên đường dốc có mấy cái nhĩ thất (phòng chứa đồ tùy táng hai bên hầm mộ)." Nghe thấy hai chữ "nhĩ thất", Vương Bàn Tử suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Hồ Bát Nhất đỡ hơn một chút nhưng cũng hưng phấn lạ thường.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương trên mặt cũng nở nụ cười.

Nhĩ thất được khai quật hai bên mộ đạo, cơ bản chỉ có một công năng.

Đó chính là để vàng bạc châu báu, đồ tùy táng!

Vương Diệp ấn Vương Bàn Tử đang rục rịch lại, bảo mọi người bình tĩnh chớ nóng vội.

Đám võ sĩ đồng xanh này đều đã trúng cổ độc của Vương Diệp.

Sau khi trúng cổ độc, hành động chậm chạp.

Lảo đảo đi ra ngoài.

Còn chưa đợi đi ra khỏi đường dốc, toàn bộ đã ngã lăn ra đất.

Vài tên cá biệt lọt lưới cũng bị Vương Diệp bồi thêm một đao.

Chương 75

Xách Đại Việt Long Tước đứng tại lối vào đường dốc, Vương Diệp không ngừng nghe tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến trong đầu, sướng rơn người.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, toàn bộ đường dốc đã phủ kín võ sĩ đồng xanh ngã rạp dưới đất.

Vương Diệp cũng đã thu hoạch được mấy vạn kinh nghiệm trị và năng lượng điểm.

Bất tri bất giác, khoảng cách đến lần thăng cấp cảnh giới và huyết mạch tiếp theo lại gần thêm một bước.

Có điều, vẫn còn thiếu mấy chục vạn nữa.

Đợi đến khi tất cả võ sĩ đồng xanh đều ngã xuống, Vương Diệp lúc này mới bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi dọn dẹp binh khí và khôi giáp đồng xanh chắn đường.

Sức hấp dẫn của đồ tùy táng khiến Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất một chút cũng không cảm thấy mệt.

Nhĩ thất đều là hốc đá được khai tạc trong lòng núi, không tính là tinh tế.

Nhưng đồ vật bên trong thì không tầm thường.

Nhiều nhất là cốt khí (đồ bằng xương), đồ gốm, còn có không ít đồ đồng, ngọc khí.

Còn có số lượng lớn mã đề kim (vàng hình móng ngựa) lấp lánh ánh vàng.

Nhìn đến mức Vương Bàn Tử chảy cả nước miếng. "Biểu đệ, biểu đệ, cậu chọn trước đi." Vương Bàn Tử nuốt nước miếng, vẫn xua tay với Vương Diệp.

Từ đầu đến cuối, phát hiện lối vào mộ đạo, xử lý đám võ sĩ đồng xanh, tìm được nhĩ thất đầy ắp đồ tùy táng, đều là Vương Diệp bỏ sức nhiều nhất.

Ba người bọn họ toàn trình đều là được "gánh team".

Cho nên vẫn là để Vương Diệp chọn trước.

Vương Diệp đối với tiền không hứng thú lắm.

Dù sao tiền hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có hệ thống, không ngừng mạnh lên, tiền muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đương nhiên, thật sự cầm đồ vật lên, Vương Diệp cũng không hề nương tay.

Gần như mỗi một món đồ tùy táng trong nhĩ thất, Vương Diệp đều phải qua tay.

Đại bộ phận cầm trên tay chạm một cái rồi lại đặt xuống.

Vương Bàn Tử đi theo phía sau, nhìn Vương Diệp cầm lên đặt xuống, cầm lên đặt xuống, trái tim cũng theo đó mà thót lên thót xuống.

Vương Diệp là đang hấp thu Quốc vận trị trên những minh khí này.

Đây chính là cơ hội tốt hiếm có.

Quốc vận trị trên mỗi món minh khí đều không tính là nhiều, ít thì một hai điểm, nhiều thì hai ba mươi điểm.

Nhưng không chịu nổi số lượng nhiều.

Chỉ trong nháy mắt, Vương Diệp đã hấp thu được năm trăm điểm

Quốc vận trị.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên: "Đinh, kiểm trắc thấy Quốc vận trị của túc chủ đầy năm trăm, nhận được một cơ hội mua sắm hạn giờ." "Tiêu phí năm trăm Quốc vận trị có thể nâng cấp hệ thống không gian lên một trăm mét khối, hạn giờ: 3 phút." Nghe vậy, Vương Diệp lập tức thầm nói: "Mua!" Một trăm mét khối, to bằng một căn phòng rồi.

Nâng cấp hệ thống không gian vô cùng gian nan, năm trăm Quốc vận trị quả thực là quá hời.

Còn về đồ tùy táng, Vương Diệp chỉ nhặt mã đề kim ném vào trong.

Những thứ này giá trị văn hóa không cao.

Nhưng giá trị kinh tế cực cao.

Vàng dù đến thời đại nào cũng là tiền tệ mạnh.

Cộng thêm mặt nạ vàng trên đầu Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước đó, trong không gian hệ thống của Vương Diệp, chỉ riêng vàng chất đống cũng đã có cả trăm ký.

Những đồ đồng, ngọc khí, đồ gốm khác, Vương Diệp đều không động vào.

Chỉ có khi cầm lên một món đồ kỳ quái, Vương Diệp sững người.

Thứ này trông giống như một con hổ.

Tạo hình vô cùng cổ phác mạnh mẽ.

Bên trên có hoa văn dát bạc trang trí.

Toàn bộ chất liệu cũng là vàng ròng.

Hơn nữa con hổ có thể tách ra từ giữa.

Chỗ đứt gãy của hai nửa con hổ có thể khảm vào nhau một cách hoàn mỹ.

Vương Diệp nhìn qua liền biết, thứ này là một cái Hổ phù.

Binh phù thống lĩnh binh lính khi tướng lĩnh cổ đại đánh trận.

Đồng thời trong đầu Vương Diệp truyền đến một trận tiếng hệ thống nhắc nhở. "Túc chủ tiếp xúc Điền Quốc Chấp Kim Ngô Hổ Phù, hấp thụ Quốc vận trị 100 điểm." Chấp Kim Ngô Hổ Phù?

Trong lòng Vương Diệp khẽ động, cầm Hổ phù trong tay quan sát tỉ mỉ.

Đúng lúc này, trên con đường dốc phía sau lưng Vương Diệp truyền đến một trận tiếng ma sát của khôi giáp.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều giật mình. "Không hay rồi, đám Thanh Đồng Âm Binh này lại tác oai tác quái, Đằng thuật của Hiến Vương lão nhi quả nhiên lợi hại!" Vương Bàn Tử sắc mặt biến đổi.

Vương Diệp phát động Hỏa Nhãn Kim Tinh, lại phát hiện đằng trùng trên những bộ khôi giáp đồng xanh này đã bị tiêu diệt hết, nhưng âm khí lại đang chậm rãi bốc lên.

Một lát sau, trên con đường dốc dài dằng dặc, đứng kín hai hàng bóng đen kịt chỉnh tề.

Chẳng qua những bóng hình lần này không phải là bộ xương mọc đầy nhuyễn trùng mặc giáp đồng xanh đứng đó, mà là những võ sĩ có da có thịt, thần tình kiên nghị thực sự.

Đương nhiên, những võ sĩ này đều là bán trong suốt.

Chỉ có Vương Diệp sở hữu Hỏa Nhãn Kim Tinh mới có thể nhìn thấy.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng chỉ cảm thấy một trận âm hàn chi khí mà thôi.

Sau đó hai hàng võ sĩ đồng loạt quỳ bái trước mặt Vương Diệp đang cầm Chấp Kim Ngô Hổ Phù. "Tham kiến tướng quân!" Âm thanh hùng tráng chỉnh tề vang lên trong ý thức của Vương Diệp.

Vương Diệp lập tức ý thức được, Chấp Kim Ngô Hổ Phù trên tay mình tuyệt đối là đồ tốt.

Đây cư nhiên là một cái Âm Binh Hổ Phù!

Vương Diệp rất nhanh nói một tiếng trong đầu: Thu!

Chỉ trong nháy mắt, hai hàng gồm hai trăm âm linh cấm vệ nước Điền, trong nháy mắt bị thu vào trong Chấp Kim Ngô Hổ Phù.

Đây quả thực là đồ tốt.

Vương Diệp về sau đã không còn để mắt đến những món đồ bình thường nữa, ngoại trừ một số bánh vàng nên thu thì thu, những thứ khác cũng chỉ sờ một cái cho có lệ.

Tất cả tâm tư đều đặt lên Chấp Kim Ngô Hổ Phù.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn tưởng Vương Diệp hào phóng, muốn nhường đồ cho hai người chọn.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, nhịn không được không ngừng giơ ngón tay cái về phía Vương Diệp.

Vương Diệp tự nhiên gật đầu cười nhận.

Trong đường dốc tổng cộng có sáu cái nhĩ thất, Vương Diệp chỉ lấy khoảng hơn một trăm bánh vàng.

Những thứ khác ngoại trừ một cái Âm Binh Hổ Phù ra, cái gì cũng không lấy.

Loại "cao phong lượng tiết" này khiến Tuyết Lỵ Dương cũng phải nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa.

Vương Diệp ngược lại đã tính toán từ sớm, cho dù vàng của nước Điền không tinh khiết, hàm lượng vàng trong bánh vàng chỉ cần đạt đến bảy thành, số vàng trong tay hắn cũng có thể có gần một trăm ký.

Mười vạn gram, tính theo giá trị kiếp trước của Vương Diệp, cũng xấp xỉ vài ngàn vạn.

Cho dù là ở thời đại này, cũng đủ cho Vương Diệp ăn chơi rất lâu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lục lọi trong nhĩ thất cũng tìm được không ít ngọc khí và một số đồ đồng.

Đáng tiếc là những thứ này đa phần đều nặng, hai người chọn tới chọn lui cũng không mang được bao nhiêu.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, cho dù là kẻ tham tài như Vương Bàn Tử cũng biết, bảo bối đáng giá nhất khẳng định đều nằm trong quan quách của mộ chủ.

Hiện tại những thứ này, chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi.

Cuối cùng dưới sự thúc giục của Tuyết Lỵ Dương, bọn họ mới lưu luyến không nỡ tiếp tục đi về phía trước.

Đi ra khỏi đường dốc không xa, phía trước cư nhiên xuất hiện một con hào sâu.

Dưới hào sâu là một dòng sông nhỏ nước vàng khè đục ngầu vô cùng.

Chương 76

Bên trên dòng sông còn bắc ba cây cầu đá chật hẹp làm bằng hán bạch ngọc.

Hồ Bát Nhất nhìn mà hít khí lạnh. "Đây là Hoàng Tuyền và Tam Sinh Kiều a.

Cũng gọi là Cầu Nại Hà." "Theo lý thuyết đầu cầu còn nên có một bà lão nấu canh đứng đó mới đúng." Trên Cầu Nại Hà tự nhiên không có bóng dáng Mạnh Bà.

Chẳng qua vẫn khiến trong lòng mấy người đều rất nặng nề.

Người sống đi qua Cầu Nại Hà chẳng có mấy ai.

Qua Cầu Nại Hà, không gian dưới lòng đất lập tức trở nên khoáng đạt.

Nhìn từ xa, có thể thấy trong một mảng bóng tối, xuất hiện một tòa kiến trúc trắng như tuyết.

Không cần nói, chính là huyền cung minh điện của mộ Hiến Vương.

Chính giữa là một cánh cửa lớn.

Cửa lớn lần này làm bằng gỗ.

Thời gian lâu đời, đã có chút mục nát.

Hai người Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dùng hắc chiết tử không mất mấy phút, đã cạy mở cửa lớn.

Sau khi cạy mở, hai người hợp lực đẩy cửa gỗ ra.

Sau một trận âm thanh "chi chi nha nha", một không gian cực kỳ cao lớn quảng khoát phía sau cửa gỗ hiện ra trước mặt mấy người.

Bên trong ánh sáng tối tăm, ánh sáng đèn pin của bốn người chiếu vào, gần như đều bị nuốt chửng, không nhìn rõ hình dáng toàn bộ minh điện.

Tuyết Lỵ Dương lấy súng tín hiệu ra, lắp đạn chiếu sáng, bắn một phát vào trong minh điện.

Ánh sáng của đạn chiếu sáng sáng rực vô cùng.

Tình hình toàn bộ đại điện lập tức nhìn thấy rõ ràng.

Thứ nổi bật nhất trong toàn bộ mộ thất, không nghi ngờ gì nữa chính là ba cỗ quan tài ở chính giữa.

Phương thức bài trí ba cỗ quan tài cực kỳ quỷ dị.

Cho dù là kẻ kiến thức rộng rãi như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Chất liệu, hình dáng, kiểu cách và phương thức bài trí của ba cỗ quan tài lại hoàn toàn bất đồng.

Trong đó cỗ quan tài gần vị trí ba người đứng nhất, là một cái quan quách bằng đồng xanh to lớn vô cùng.

Ánh sáng của đạn chiếu sáng vô cùng chói mắt, đáng tiếc là bắn đi khá xa, rất nhiều chi tiết trên quan quách đồng xanh không nhìn rõ.

Hai người Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, ngay khoảnh khắc nhìn thấy chiếc quan quách đồng xanh đầu tiên, sắc mặt đều biến đổi.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Ẩm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền" (Quan tài gỗ râm, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần).

Thì ra trước khi đoàn người xuất phát đi Vân Nam, Trần Hạt Tử từng giảng cho đám người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử nghe về các loại điển cố giang hồ của Mô Kim, Tả Lĩnh.

Trong tràng vè thuận miệng đó có một câu như thế này.

Nghe thì có vẻ hơi không đâu vào đâu, nhưng thực tế mỗi một câu nói đều là kinh nghiệm quý báu được vô số tiền bối đạo mộ đánh đổi bằng máu.

Hồ Bát Nhất nghiến răng: "Sao thế?

Bàn Tử?

Hùng hổ một đường, hiện tại vào minh điện rồi lại bắt đầu túng thế?" Vương Bàn Tử đời nào chịu phục, nghển cổ nói: "Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái, sao lại là ba cỗ quan tài?

Cái nào mới là Hiến Vương?" Đừng nói, câu hỏi này của Vương Bàn Tử quả thực có chút chiều sâu.

Tình huống xuất hiện ba quan quách trong cùng một minh điện cũng không hay gặp.

Hồ Bát Nhất cũng có chút kỳ quái. "Vừa rồi lúc chúng ta đi qua Thiên Môn còn có Cầu Nại Hà, tôi đã chú ý quan sát, hầu như tất cả hoa văn, phù điêu, các loại tiên thú bên trên trong mộ Hiến Vương, toàn bộ đều là có đôi có cặp." "Tôi nghi ngờ trong này hẳn là một ngôi mộ hợp táng song nhân, Hiến Vương phi chắc cũng táng ở đây." Anh Hồ vừa nói xong, Vương Bàn Tử liền tiếp lời: "Lão Hồ, thế không đúng, vợ chồng Hiến Vương hợp táng, sao lại có ba quan tài?

Còn một cái là để làm gì?

Xem náo nhiệt chắc?" Vương Bàn Tử vừa mở miệng, cư nhiên khiến Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

Ba quan tài thì rất xấu hổ. "Thôi, khoan hãy quản nhiều như vậy, chúng ta thăng quan phát tài, xem xem bên trong đều là nhân vật gì thì sẽ rõ thôi." Vương Diệp đứng ra chốt hạ.

Hắn tự nhiên biết, mộ Hiến Vương căn bản không ở chỗ này.

Nhưng bên trong ba cỗ quan tài này cũng có đồ tốt.

Ví dụ như trên cái quan quách đồng xanh này, có một món đồ đối với Mô Kim Hiệu Úy mà nói được tính là chí bảo.

Pháp gia trấn thi đồng kính!

Lời của Vương Diệp khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử như tỉnh mộng.

Ánh mắt mọi người rốt cuộc lại tập trung lên ba cỗ quan tài trong minh điện. "Ra tay từ cái quan quách đồng xanh thứ nhất trước." Hồ Bát Nhất nghiến răng nghiến lợi nói.

Quan quách đồng xanh thứ nhất cách mấy người gần nhất.

Lúc này ánh sáng của đạn chiếu sáng đã tắt, mấy người chiếu toàn bộ đèn pin vào quan quách thứ nhất.

Vừa rồi chỉ là nhìn sơ qua, rất nhiều chi tiết chưa phát hiện, đã cảm thấy cái quan quách đồng xanh này rất quỷ dị.

Hiện tại nhìn kỹ lại, càng khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Cái quan quách đồng xanh nhìn qua vô cùng trầm trọng, ít nhất ngàn cân này lại được treo lơ lửng giữa không trung.

Trên quan quách có vòng đồng, vòng đồng nối liền với xà nhà trên đỉnh minh điện.

Quan quách cách mặt đất khoảng hơn hai thước.

Độ cao này, hẳn là dùng để cách tuyệt địa khí, khẳng định không phải để phòng trộm.

Vương Diệp đi lên trước, đặt tay lên quan quách đồng xanh.

Một tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến: "Túc chủ tiếp xúc với quan quách đồng xanh, hấp thụ Quốc vận trị 100 điểm." "Vương Diệp, phải cẩn thận, cái quan quách đồng xanh này tà tính lắm." Hồ Bát Nhất có chút lo lắng nói.

Sau đó quay đầu lại nói với Vương Bàn Tử vẫn đang đánh giá quan quách đồng xanh từ trên xuống dưới: "Bàn Tử, thắp nến lên!" Vương Bàn Tử lập tức lôi từ trong trang bị ra ba cây nến đã chuẩn bị từ sớm.

Phương vị góc Tây Nam vừa khéo là bên cạnh lối vào nơi mọi người tiến vào minh điện.

Vương Bàn Tử thắp sáng ba cây nến ở góc Tây Nam.

Ngọn lửa nến chập chờn một hồi, rốt cuộc vẫn ổn định lại.

Vương Diệp nhìn cũng rất kích động.

Dù sao "nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng" (người thắp nến, ma thổi đèn), cảnh tượng trước mắt cũng coi như là lần đầu tiên Vương Diệp chính thức khai quan sờ vàng kể từ khi xuyên việt đến nay.

Lần Huyết Mãng tế tư trước đó không tính, đó là ở bên ngoài, nến cũng chưa thắp, không khí không đúng.

Bên này hai người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đã đi quanh quan quách đồng xanh một vòng.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Lão Hồ, anh nói xem tại sao phải treo quan tài lên thế?" Câu này hỏi trúng điểm kiến thức của Anh Hồ rồi. "Loại quan tài treo lơ lửng này, cơ bản có thể xác định là quan quách của người tu tiên." "Treo lên, cách mặt đất trên một thước, chính là để cách tuyệt địa khí ô trọc, thuận tiện cho mộ chủ nhân thăng tiên." Tuyết Lỵ Dương lại hỏi: "Nói như vậy có chút đạo lý, nhưng tại sao lại dùng quan quách đồng xanh?

Trước đó Trần Hạt Tử nói ấm tử quan, thanh đồng quách, đều là điềm đại hung, lại là nguyên nhân gì?" Vương Diệp cười cười: "Kỳ thực không chỉ là quan quách đồng xanh, loại quan tài trói bằng xích đồng này cũng giống như vậy, càng hung." Mấy người cũng đã phát hiện ra, trên chiếc quan quách đồng xanh này còn quấn mấy vòng xích đồng, trói chặt lấy cả cỗ quan tài. "Dùng quan quách đồng xanh, hơn nữa xích đồng quấn thân, như vậy chỉ có một khả năng, chính là thi thể bên trong chết không được an tường." "Trước khi hạ táng, đã xuất hiện dấu hiệu thi biến rồi.

Cho nên mới dùng quan quách đồng xanh và xích đồng; mục đích quan trọng nhất chính là để trấn áp thi biến." Tuyết Lỵ Dương nghe xong vẫn không tin. "Vương Diệp, anh nói những cái đó đều là truyền thuyết, không có đạo lý khoa học gì, thi biến cái gì chẳng qua chỉ là người chết giả mà thôi.

Hơn nữa, những cái này làm sao kiểm chứng đây?" Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên: "Kiểm chứng?

Quá dễ kiểm chứng rồi, mọi người nhìn xem!

Biểu ca đã lén lút tháo cái gương đồng trấn thi ở đầu quan quách đồng xanh xuống rồi." Vương Diệp nói xong liền chỉ tay.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn sang, phát hiện Vương Bàn Tử đang cười gượng gạo, vẻ mặt xấu hổ cầm một cái gương đồng.

Hồ Bát Nhất sợ đến rùng mình: "Bàn Tử, cậu lấy cái thứ này lúc nào thế?" Vương Bàn Tử cười nói: "Tôi thấy thứ này khảm bên cạnh quan quách đồng xanh, hình như là làm bằng vàng, chắc là đáng giá, hơn nữa thứ này ở bên ngoài, còn chưa mở quan tài, tôi lấy ra xem cũng không tính là phá quy tắc chứ?" Nụ cười trên mặt Vương Diệp càng thêm thuần khiết và chân thành. "Đương nhiên không tính là phá quy tắc." "Tiếp theo, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích." Vương Diệp nói xong, tránh người sang một bên. "Bàn gia lấy từ trên quan quách đồng xanh xuống tịnh không phải là cái gương vàng gì, bên trên khảm là một vòng đá thiên thạch màu vàng kim." "Tác dụng lớn nhất của nó, chính là trấn giữ thi thể đã thi biến bên trong quan tài." Vương Bàn Tử vừa nghe, sắc mặt đều biến đổi. "Biểu đệ, cậu cũng đừng lừa tôi, tôi gan lớn, chút chiêu số ấy không có tác dụng với tôi đâu, nhớ năm xưa..." Vương Bàn Tử còn đang chém gió về kinh nghiệm năm xưa.

Đúng lúc này, từ trong quan quách đồng xanh truyền đến một trận âm thanh.

Chương 77

Nghe giống như tiếng móng tay cào qua chế phẩm kim loại.

Khiến người ta dựng tóc gáy.

Trong minh điện tĩnh lặng vô cùng, âm thanh trong quan tài đặc biệt rõ ràng, thậm chí át cả tiếng nói chuyện của Vương Bàn Tử.

Mồ hôi trên mặt Vương Bàn Tử lập tức chảy ròng ròng.

Kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh của Vương Diệp phát động, trong mắt lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Bên trong quan quách đồng xanh là một đoàn thi khí nồng nặc vô cùng.

Người khác không biết, Vương Diệp lại biết rất rõ.

Bên trong cái quan quách đồng xanh này, đặt thi thể bị đoạt hồn, là một trong ba ngục kiếp trước của Hiến Vương.

Năm xưa nhóm Hồ Bát Nhất vội vàng đi tìm quan tài Hiến Vương, sau khi làm rõ bố cục trong minh điện, căn bản không kịp dọn dẹp bảo vật trong minh điện thế nào.

Về sau tiến vào trong quan quách Hiến Vương, càng trêu chọc phải một tồn tại càng thêm khủng bố chí mạng.

Toàn bộ mộ Hiến Vương đều bị phá hủy triệt để.

Đồ vật trong mấy cỗ quan tài này tự nhiên cũng theo đó mà biến mất cùng nhau.

Vô cùng đáng tiếc.

Hiện tại thế giới tuyến này xuất hiện biến số, Vương Diệp tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy tái diễn.

Tất cả quan quách trong minh điện, ngóc ngách có đồ tốt, Vương Diệp đều muốn hết!

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương không biết trong lòng Vương Diệp đang nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng móng tay cào cấu truyền từ trong quan quách đồng xanh ra, sớm đã sợ đến tam hồn xuất khiếu, thi nhau lùi lại.

Anh Hồ phản ứng nhanh chóng, hét lên với Bàn Tử: "Mau đặt gương đồng trở lại!" Vương Bàn Tử sợ đến run tay, còn chưa đợi gương đồng đặt trở về, đã rơi xuống đất trước. "Vô dụng thôi Lão Hồ, chỗ đặt gương đồng bị tôi dùng xẻng công binh đào ra rồi, không lắp lên được." Hồ Bát Nhất tức đến bốc hỏa toàn thân: "Vương Bàn Tử!

Quay về sẽ tính sổ với cậu, Dương tham mưu, có mang băng dính hoặc kẹo cao su không?" Anh Hồ cũng là bị ép đến cùng đường, cư nhiên nghĩ đến dùng kẹo cao su dính gương đồng.

Chuyện không đáng tin cậy như vậy cũng nghĩ ra được, cũng quả thực là không còn cách nào.

Vương Diệp rút ra Đại Việt Long Tước, gõ mạnh mấy cái lên quan quách đồng xanh.

Sau đó nhắm ngay vào bên trong quan quách đồng xanh, một tiếng long ngâm truyền đến.

Trong quan quách đồng xanh truyền đến một trận âm thanh lạo xạo.

Sau đó tiếng móng tay cào cấu kia cũng biến mất.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn chằm chằm quan quách đồng xanh, trong mắt có chút không thể tin nổi.

Vương Diệp biết chỉ dựa vào kỹ năng Long Ngâm thì rất khó trấn áp con lão cương thi ít nhất hơn hai ngàn năm này, sau đó lấy từ trong không gian hệ thống ra Bách Thú Ấn. "Anh Hồ, có mang chu sa không?" Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại.

Thân là một Mô Kim Hiệu Úy hợp cách, trên người tự nhiên mang theo móng lừa đen, gạo nếp, dây mực, chu sa các loại.

Vương Diệp nhận lấy chu sa, nhanh chóng thêm nước hòa thành bùn chu sa.

Sau đó dùng Bách Thú Ấn chấm đầy bùn chu sa, trực tiếp ấn lên quan quách đồng xanh.

Trên quan quách vốn có rất nhiều gỉ đồng xanh lục.

Ấn bùn chu sa đỏ thẫm lên, lập tức lóe lên một đạo hồng quang.

Gỉ đồng xanh lục lả tả rơi xuống.

Vương Diệp nhấc Bách Thú Ấn lên, trên quan quách đồng xanh đã lưu lại một dấu ấn chu sa. "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ"!

Vương Diệp tịnh không dừng tay, liên tục chấm ấn nê, ấn Thiên Quan Phù.

Chiêu này là học được từ truyền thừa của Vương Dã.

Bởi vì truyền thừa của Vương Dã bao la vạn tượng, trong đó cũng không thiếu một số chiêu số dùng bát quái ngũ hành tầm long điểm huyệt.

Có điều Hồ Bát Nhất biết rồi, Vương Diệp cũng lười dùng.

Thiên Quan Phù này chính là một loại thuật pháp trấn tà.

Chỉ một lát sau, toàn bộ quan quách đồng xanh đã bị Vương Diệp ấn chín cái Thiên Quan Phù.

Vương Diệp lần nữa thi triển kỹ năng Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Có thể thấy trên quan quách đồng xanh có chín luồng khí tức đỏ thẫm, hơn nữa còn liên kết với nhau, bao bọc chặt lấy cả cái quan quách.

Thi khí vốn đang bạo táo bốc lên bên trong quan quách cũng bị khí tức đỏ thẫm áp chế lại.

Vương Diệp khẽ gật đầu, hiệu quả của Thiên Quan Phù vẫn rất tốt.

Để bảo hiểm, Vương Diệp lại dùng Bách Thú Ấn chấm mực chu sa. "Đến đây, biểu ca, anh qua đây một chút." Vương Bàn Tử chỉ chỉ chính mình, sau đó vẻ mặt nghi hoặc đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp giơ Bách Thú Ấn lên, nhân lúc Vương Bàn Tử không chú ý, "bốp" một cái ấn thẳng lên trán gã. "Biểu đệ, cậu làm cái trò gì đấy?" Vương Bàn Tử đưa tay định lau đi.

Vương Diệp vội vàng ngăn lại: "Đừng, cái thứ này cũng giống như cái Mạc Kim Phù trên cổ anh vậy, đều là để bảo bình an đấy." "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.

Ừm, Thiên Quan Ấn?" Hồ Bát Nhất là dân trong nghề, lập tức nhận ra mấy chữ bên trên.

Vương Bàn Tử tự nhiên cũng từng nghe qua danh hiệu Phát Khâu Thiên Quan, sau khi biết đó là Thiên Quan Ấn, trên mặt lập tức cười híp cả mắt. "Biểu đệ, biểu đệ, ấn thêm cho anh một cái ở ngực nữa đi.

Còn cả sau lưng nữa." Vương Diệp cười vỗ vai Bàn Tử một cái, sau đó lại ấn một cái lên trán Hồ Bát Nhất.

Đến lượt Tuyết Lỵ Dương, cô sống chết không đồng ý ấn lên trán.

Vương Diệp nhìn một chút, nói: "Vậy cũng được, ghé mặt qua đây đi." Sau đó hắn ấn trực tiếp Thiên Quan Ấn lên má Tuyết Lỵ Dương.

Bản thân Vương Diệp thì đơn giản hơn nhiều, ấn trực tiếp ngay tim. "Được rồi, Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Chúng ta thăng quan phát tài!" Vương Diệp hô lên một tiếng, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vốn đã không kìm nén được nữa liền lập tức bắt đầu động thủ.

Trên quách thanh đồng quấn đầy dây xích đồng, phải làm đứt dây xích trước mới được.

Quách thanh đồng treo cách mặt đất chưa đến một mét, nhưng bản thân nó cũng cao gần bằng một người, phần đỉnh cách mặt đất hơn hai mét.

Muốn làm đứt dây xích cũng không dễ xuống tay.

Mấy cái khoen treo trên quách thanh đồng nhìn rất chắc chắn, Vương Bàn Tử định leo lên làm đứt xích, lại bị Vương Diệp ngăn lại.

Quách thanh đồng rơi xuống là chuyện có xác suất rất lớn.

Quỷ mới biết hệ thống đấu củng bằng gỗ của địa cung bên dưới Minh điện có chống đỡ nổi hay không.

Người khác không biết Minh điện còn có một tầng hầm ngầm, nhưng Vương Diệp lại biết rất rõ.

Vương Diệp bảo Vương Bàn Tử đỡ mình, ngồi lên vai Vương Bàn Tử, sau đó phối hợp dùng hắc chiết tử và hổ đầu đao, vài nhát đã làm đứt một sợi xích đồng.

Bên kia, Tuyết Lỵ Dương giơ cao kính trấn thi, thời khắc đối diện với quách thanh đồng.

Hồ Bát Nhất thì tay cầm móng lừa đen và dây thừng.

Rất nhanh, mấy sợi dây xích đồng đều bị Vương Diệp làm đứt, rơi loảng xoảng xuống đất.

Tiếp theo việc mở quan tài càng có độ khó kỹ thuật cao hơn.

Vương Diệp nhẹ nhàng nhảy lên, cộng thêm thuật pháp phối hợp, tìm được Thất Tinh Trấn Hồn Đinh trên nắp quách thanh đồng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Vương Diệp ba người phối hợp, dùng Tham Âm Trảo và dây thừng cùng nhau móc vào đinh trấn hồn, sau đó từng cây từng cây nhổ đinh ra.

Mỗi khi nhổ được một cây đinh, Vương Diệp lại nhặt lên.

Đinh trấn hồn trải qua hơn hai ngàn năm, ngoại trừ có một chút gỉ đồng ra thì vẫn vô cùng nguyên vẹn sắc bén.

Bên trên khắc họa đủ loại hoa văn quỷ dị hoa lệ.

Hiển nhiên là do cao thủ thuật số dưới trướng Hiến Vương tỉ mỉ chế tạo.

Khi Vương Diệp cầm đinh trấn hồn lên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên.

Mỗi một cây đinh đều có 20 điểm Quốc vận.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ hơn là bảy cây đinh này là một bộ.

Chương 78

Bộ Thất Tinh Trấn Hồn Đinh, sau khi thu thập đủ, hệ thống xuất hiện thuyết minh đặc thù.

Thứ này đối với loại cương thi hung sát có hiệu quả trấn áp.

Khi cây đinh trấn hồn thứ bảy bị nhổ ra, bên trong quan tài lập tức truyền đến một trận rung động.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều giật nảy mình.

Sau đó quách thanh đồng lại khôi phục bình tĩnh.

Vương Bàn Tử nhìn quách thanh đồng treo giữa không trung, có chút phát sầu: "Biểu đệ, lão Hồ, cái nắp quan tài này làm sao lấy xuống?" Lời còn chưa dứt, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Nắp quách thanh đồng vừa rồi còn đóng kín mít đột nhiên bật mở rơi xuống, nằm nghiêng sang một bên.

Cùng lúc đó, từ trong quách thanh đồng đứng dậy một thân ảnh dị thường cao lớn.

Người này toàn thân mặc giáp trụ bằng đồng, tay cầm roi đồng, trên người còn khoác da của loài động vật không tên nào đó.

Trong khe hở khôi giáp, có thể nhìn thấy từng chùm lông trắng rậm rạp đã mọc tràn ra ngoài.

Thứ bắt mắt nhất còn là nửa thân dưới của cái bóng này.

Một đôi chân lớn, thế mà lại được chế tạo từ một loại đá màu đen tinh oánh dịch thấu.

Đôi chân đá va vào quách thanh đồng, phát ra những tiếng "cộp

cộp" trầm đục. "Bạch mao cương!" Hồ Bát Nhất sắc mặt đại biến, hét lên một tiếng.

Anh ta lập tức ném cái móng lừa đen trong tay về phía người bên trong.

Móng lừa đen bay ra, nện ngay vào thứ đang bò ra từ trong quách thanh đồng.

Sau đó móng lừa đen rơi xuống đất một cách đầy gượng gạo.

Thân ảnh cao lớn trong quách thanh đồng chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt đầy lông trắng, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bị nhìn đến mức rợn tóc gáy.

Bạch mao cương thi há miệng, phát ra một tiếng gầm rú khàn khàn quỷ dị.

Bên miệng còn chậm rãi toát ra khói đen.

Sau đó nó vung roi đồng, nhấc đôi chân đá đen định bước ra khỏi quách thanh đồng.

Hồ Bát Nhất nghiến răng, kéo khẩu súng tiểu liên Thompson trước ngực, nhắm ngay bạch mao cương thi.

Đúng lúc này, chín lá bùa Thiên Quan trên quách thanh đồng đồng thời phát ra hào quang đỏ rực.

Bạch mao cương thi mắt thấy sắp bước chân đá ra ngoài, lại giống như bị thứ gì đó vô hình chặn lại.

Vương Diệp rút Đại Việt Long Tước ra: "Muốn ra ngoài làm loạn à?

Phải hỏi qua tao có đồng ý hay không đã!" Nói xong, Vương Diệp vung đao Đại Việt Long Tước, hung hăng bổ về phía bạch mao cương thi.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Là âm thanh kim loại va chạm.

Vương Diệp cảm giác được trên tay truyền đến một trận chấn động mãnh liệt.

Đại Việt Long Tước đao trong tay suýt chút nữa cầm không vững.

Hóa ra con bạch mao cương thi kia thế mà lại dùng một chiếc roi đồng đỡ được đao của Vương Diệp.

Roi đồng đối đầu thiết trượng, tiếng vang chấn động, tia lửa bắn tứ tung.

Sức mạnh thật lớn!

Vương Diệp thầm nhủ trong lòng.

Cơ thể Vương Diệp lúc này đã đạt đến đỉnh phong Minh kình, còn có huyết mạch Long Vương.

Sức mạnh đã vượt xa giới hạn người thường.

Dù vậy mà vẫn không chiếm được chút lợi thế nào.

Có thể thấy con cương thi lông trắng hơn hai ngàn năm này hung hãn đến mức nào.

Thảo nào khiến Hiến Vương cũng phải kiêng kỵ vạn phần.

Không chỉ dùng quách thanh đồng, xích đồng, Thất Tinh Trấn Hồn Đinh phong ấn, mà còn phải treo thêm pháp gia Trấn Thi Đồng Kính - loại chí bảo này trên quách.

Thứ đựng bên trong quả thực không phải là Tống tử bình thường.

Nhìn trang bị trên người, đại khái lúc còn sống chính là mãnh tướng nước Điền.

Tuy nhiên, đối với Vương Diệp mà nói, cái bánh chưng lớn này càng mạnh, hắn càng cảm thấy hứng thú.

Bởi vì điều này không chỉ có thể kiểm nghiệm thực lực của hắn, mà càng chứng minh thế giới này có tồn tại những hiện tượng siêu nhiên vượt ngoài sức tưởng tượng của con người.

Thật ra Vương Diệp rất muốn biết, cái Quỷ Động ở dãy núi Tháp Cách Lạp kia có thật sự có Xà Thần tồn tại hay không. "Dương tham mưu, dùng kính đồng trấn thi chiếu chuẩn vào!" Quay về thực tại, Vương Diệp hét lớn một tiếng.

Bên kia quách thanh đồng, Tuyết Lỵ Dương điều chỉnh kính đồng trấn thi trong tay một chút.

Tuyết Lỵ Dương bản thân vẫn tin tưởng khoa học.

Đối với việc kính đồng trấn thi trong tay có thể phát huy tác dụng lớn đến đâu, cô cũng không có lòng tin mấy.

Nhưng đợi sau khi kính đồng trấn thi chiếu qua, con bạch mao cương thi hung hãn vô cùng, miệng phun khói đen kia lập tức cứng đờ động tác.

Vương Diệp đâu chịu bỏ qua cơ hội này, Đại Việt Long Tước đao trong tay lần nữa vung lên.

Chỉ có điều lần này không chém vào nửa thân trên của bạch mao cương thi nữa, mục tiêu của Vương Diệp là đôi chân được điêu khắc bằng đá đen bên dưới.

Mấy cái quan tài bên trên này, tất cả đều là ảnh mộ của Hiến Vương.

Là Hiến Vương tìm đến để làm tiền kiếp tam sinh của mình.

Thi thể trong mỗi một cái ảnh mộ đều không trọn vẹn.

Phần khiếm khuyết đã bị Hiến Vương lấy đi làm minh quan rồi.

Vị cự nhân tướng quân trong quách thanh đồng này, phần khiếm khuyết chính là đôi chân.

Hơn nữa lúc còn sống là do trúng đoạt hồn tà thuật mà chết.

Chết cực kỳ không an tường, oán khí ngút trời.

Đồng thời đôi chân đen này cũng là điểm yếu của bạch mao cương thi.

Nói ra thì bạch mao cương thi hơn hai ngàn năm gần như đã mình đồng da sắt, thủy hỏa bất xâm.

Ngược lại đôi chân làm bằng đá đen, ít nhất dùng búa vẫn đập vỡ được.

Lần này bạch mao cương thi không đỡ được roi đồng.

Đại Việt Long Tước đao của Vương Diệp chém kết thật lực lên chân đen.

Một trận âm thanh vỡ vụn truyền đến.

Hiệu quả chém sắt như chém bùn của Đại Việt Long Tước trực tiếp chém đôi chân trái làm bằng đá đen của cương thi nứt toác đầy vết rạn.

Giây tiếp theo, "rào" một tiếng.

Cả cái chân trái đều vỡ vụn, hóa thành từng mảnh vụn sắc bén, vương vãi đầy đất.

Bạch mao cương thi gầm lên giận dữ, khói đen trong miệng phun ra xa ba thước. "Biểu ca, lão Hồ, Dương tham mưu lui lại!

Mau đeo mặt nạ phòng độc vào!" Khói đen do bạch mao cương thi phun ra rõ ràng có kịch độc. "Tốn Tự - Phong Thằng!" Vương Diệp vung tay lên.

Theo sự biến hóa của luồng khí, từng đạo dây thừng gió to lớn trói chặt con bạch mao cương thi lại.

Bị Vương Diệp khống chế, con cương thi này hiển nhiên trở nên bạo táo, phát ra từng trận rít gào.

Dưới sự xâu xé của đôi móng vuốt sắc nhọn, thế mà trực tiếp phá tan Phong Thằng.

Phải nói là, đây vẫn là lần đầu tiên xảy ra chuyện này. "Loạn Kim Thác!" Ngón tay chụm lại như kiếm, Vương Diệp khẽ quát một tiếng.

Cơ thể khổng lồ của bạch mao cương thi trực tiếp bị định trụ.

Con cương thi này bất kể còn sống hay đã chết đều là một vai ác, đâu chịu nổi loại ủy khuất này, lập tức lại gầm lên một tiếng, khói đen phun ra.

Sau đó Vương Diệp đổi Đại Việt Long Tước đao sang tay trái, chân dậm mạnh, tay phải nắm chặt, mang theo Thái Cực Băng Kình đấm xuyên thấu ngực bạch mao cương thi!

Chương 79

Ngay sau đó Loạn Kim Thác giải trừ, Vương Diệp lúc này mới há miệng thở hổn hển.

Phải nói là, định trụ thi thể bạch mao cương thi hai ngàn năm tiêu tốn thể lực và linh khí tương đối nhiều.

Hơn nữa chỉ có thể định trụ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi.

Cũng may Vương Diệp không làm lỡ quá nhiều thời gian, trực tiếp đánh trọng thương bạch mao cương thi.

Cương thi đập vào trên quan tài đồng, kéo theo bản thân quan tài đồng trực tiếp bị đè nát bấy.

Nhìn bạch mao cương thi đang nằm thoi thóp trên mặt đất, bất kể là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, hay Tuyết Lỵ Dương đến từ nước Mỹ, đều tương đối chấn kinh.

Thực lực của Vương Diệp quả thực cường đại.

Ba chiêu bại bạch mao cương thi!

Nếu như thế gian có thần minh, đó nhất định là Vương Diệp! "Biểu đệ, ngầu quá xá!" Bàn Tử cao giọng hét một câu, Hồ Bát Nhất cũng ở bên cạnh phụ họa. "Biểu đệ, quỳ cầu ôm đùi!" Vương Diệp không để ý hai người tâng bốc.

Một âm thanh hệ thống truyền đến: "Túc chủ đánh giết Điền Quốc Cấm Vệ Đại Tướng Quân cương thi, đạt được Kinh nghiệm trị +150.000, Năng lượng điểm +300.000." Hít - Vương Diệp hít ngược một hơi khí lạnh.

Cái này cho cũng quá nhiều rồi!

Nếu mà đến mấy chục con bạch mao cương thi, chẳng phải trực tiếp vô địch toàn thế giới sao!?

Chậc chậc. "Mở giao diện thuộc tính!" Vương Diệp tâm niệm vừa động. [Túc chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Võ Đang Vương Dã [Hệ thống không gian]: 100 mét khối [Cảnh giới]: Minh kình đỉnh phong (Cần 500.000 kinh nghiệm trị để thăng cấp, tiến độ 312.353/500.000) [Vũ khí]: Ngụy • Đại Việt Long Tước đao, Sơn Tiêu Cốt Địch [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi. [Âm Dương khí]: 5.320 (Tập hợp đủ 10.000 điểm có thể nâng cấp nguyên khí trong cơ thể túc chủ thành thuộc tính Âm Dương.) [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch (Cấp 4, Huyết mạch kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần.

Hấp thu 600.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt tới cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 553.267/600.000.) [Thiên phú kỹ năng]: Hỏa Nhãn Kim Tinh Phá Vọng, Can Nhiễu, Bất Tử Chi Lực. [Quốc vận trị]: 972 [Vật phẩm]: Kim Thiềm Hồn Phách, Biến Dị Thiềm Độc, Chu Sa Hồ Lô, Vẫn Thạch Tinh Hoa [100 Quốc vận trị có thể thăng cấp thành Tinh Thần Lệ], Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thiên Niên Nhục Quế. [Linh khí]: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù. [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể đạt được cơ hội rút thưởng một lần.

Á đù, lại sắp thăng cấp.

Vương Diệp trong lòng đại hỉ, nhịn không được cười ra tiếng.

Lần này đúng là thu hoạch quá lớn.

Thêm một cái linh khí.

Hệ thống không gian cũng tăng lên tới một trăm mét khối.

Hiện tại cự ly đến mộ Hiến Vương chỉ còn một đoạn ngắn, đến lúc đó không biết còn có thể đạt được phần thưởng gì.

Thật sự là càng ngày càng mong đợi.

Đương nhiên, muốn mạnh lên vẫn cần tiếp tục nỗ lực. "Biểu đệ, biểu đệ, cậu cười cái gì thế?

Nói với bọn này một chút đi, nếu không tôi nghe cứ thấy rợn rợn." Tiếng của Vương Bàn Tử vang lên.

Vương Diệp lúc này mới ý thức được, mình sau khi đánh giết bạch mao cương thi, thời gian ngẩn người có hơi lâu. "À, vừa rồi tôi cười sao?

Ngại quá, thất lễ, tôi muốn kiềm chế mà không kiềm chế được." Vương Diệp nói, "Nguyên nhân chủ yếu chính là đồ tốt trong quách thanh đồng cũng không ít." Trên mặt Vương Diệp lần nữa hiện ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Vẫn còn hai cái quách thanh đồng chưa hạ xuống.

Tuy nhiên lúc này đã không còn nguy hiểm gì.

Vương Diệp giẫm lên Vương Bàn Tử leo lên trên quách thanh đồng.

Vương Bàn Tử cũng muốn lên, bị Vương Diệp nghiêm từ cự tuyệt. "Biểu ca, không được, cái khoen treo không chắc chắn như thế đâu, rất dễ bị đứt đấy.

Anh nặng quá." Vương Diệp nói xong còn không quên bồi thêm một nhát dao, "Đúng rồi, Dương tham mưu, cô thon thả, cô có thể lên đây, hai chúng ta cùng nhau xem có đồ gì." Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, rất nhanh cũng leo lên trên quách thanh đồng.

Tùy táng phẩm trong quách thanh đồng quả thực không ít.

Dù sao cũng là một trong ba ngục của Hiến Vương, nghiêm túc coi như tiền kiếp của mình để hạ táng, quy cách rất cao.

Bên trong chủ yếu là ngọc khí và thanh đồng khí.

Phong cách mang đậm chất võ nhân.

Ngoại trừ một lượng nhỏ lễ khí ra, cơ bản đều là đao kiếm các loại.

Vương Diệp chọn mấy món tinh xảo ném vào hệ thống không gian, những thứ khác thì không có hứng thú gì.

Tuy nhiên vẫn hấp thu được không ít Quốc vận trị, tổng cộng có hơn năm trăm điểm.

Vương Diệp hiện tại cũng biết điểm Quốc vận vô cùng quý giá, không dám tùy tiện lãng phí nữa.

Rất nhanh Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương liền từ trên quách thanh đồng xuống.

Tùy táng phẩm trong quách thanh đồng cơ bản đều đã dọn dẹp ra hết, đưa cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy hưng phấn.

Ngay lúc này, cây nến sáp thắp ở góc Tây Nam vụt tắt.

Vương Bàn Tử giật nảy mình. "Lão Hồ, thế này là thế nào?

Không phải đều mở quan tài xong rồi sao?

Sao lúc này lại tắt?

Tổ sư gia có ý gì?" Hồ Bát Nhất gãi đầu, nhất thời thế mà cũng không nói ra được nguyên cớ.

Vương Diệp nhìn về phía góc Tây Nam, nơi đặt nến sáp.

Trên mặt nháy mắt lộ ra nụ cười. "Biểu ca, không cần lo lắng, nến cháy hết thôi mà.

Mở một lần quan tài, thắp một lần nến, hơn nữa, chúng ta còn mấy cái quan tài cần mở nữa đấy." Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, phát hiện quả nhiên giống như Vương Diệp nói, là nến cháy hết.

Hết cách, vừa rồi xử lý bạch mao cương thi trong quách thanh đồng tốn không ít thời gian.

Vương Bàn Tử hí hửng đi đến góc Tây Nam, sau đó lại lấy ra mấy cây nến sáp. "Lần sau chúng ta mang nến, nhất định phải mang loại to nhất ấy, cháy được mấy tiếng đồng hồ luôn." Vương Bàn Tử vừa lầm bầm, vừa châm nến.

Nến sáp một lần châm bốn cây, coi như là mệnh đăng của bốn người.

Vương Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí châm lửa xong, vừa định đi về, đột nhiên dừng lại.

Sau đó gã chậm rãi quay mặt sang, nhìn chằm chằm vào tường mộ thất bên cạnh. "Biểu đệ!

Lão Hồ!

Mọi người qua đây xem này, có phải tôi hoa mắt rồi không?

Sao nhìn như có thêm mấy ngọn đèn thế?" Vương Bàn Tử nói xong, đầy đầu mồ hôi, không ngừng vẫy tay về phía Hồ Bát Nhất và Vương Diệp.

Trước đó Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp cầm đèn pin, đèn đầu soi loạn xạ.

Ánh sáng trong Minh điện tuy khá lờ mờ, nhưng thị giác lại có chút hỗn loạn.

Sự chú ý của Vương Bàn Tử trước đó đều đặt hết lên minh khí.

Lúc này châm đèn xong, mới cảm giác được có chút không đúng.

Bên cạnh chỗ châm nến, trên tường mộ thất còn có mấy điểm sáng màu xanh lam u u.

Mấy điểm sáng xanh lam này bản thân rất tối, ngoại trừ chiếu sáng chính mình ra, hoàn toàn không chiếu ra được thứ gì khác.

Thiên kiếp nhan sắc lại rất âm sâm, bất thình lình nhìn qua giống như sáu đốm lửa ma trơi.

Lúc này minh khí trong quách thanh đồng đã thu xong, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều đi tới.

Hai người chiếu đèn pin lên tường, đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Chương 80

Hóa ra trên bức tường nơi sáu đốm lửa ma trơi sáng lên, xuất hiện mấy khuôn mặt cực kỳ khủng bố.

Những khuôn mặt người này đều mọc đầy vảy nhỏ đen sì.

Lỗ mũi hướng lên trời, đặc biệt nhỏ.

Trên miệng ngay cả môi cũng không có, lộ ra hai hàng răng nanh trắng như tuyết sắc bén.

Lửa ma trơi màu xanh lam chính là từ trong miệng mấy cái mặt người này tán phát ra.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sợ hết hồn, giơ súng tiểu liên Thompson lên định bắn.

Vương Diệp vội vàng kéo lại: "Đừng xúc động, mấy thứ này đều là đồ chết." Tuyết Lỵ Dương bên cạnh cũng gật đầu: "Đây là Trường Sinh Chúc (nến trường sinh) trong mộ." Nói xong, Tuyết Lỵ Dương tò mò ghé sát vào bên cạnh khuôn mặt người có lửa ma trơi. "Hắc Lân Giao Nhân?

Loại này hẳn là sản vật từ Nam Hải, sao lại đến Vân Nam được nhỉ?" Tuyết Lỵ Dương hiển nhiên có chút nghi hoặc.

Nhưng Vương Diệp nhìn lại thấy hơi buồn nôn.

Sáu con Hắc Lân Giao Nhân xấu xí vô cùng.

Có thể nhìn ra được, tất cả đều là nữ.

Tất cả đều bị trói trên cột đồng.

Nhìn nửa người nửa cá, đã khô quắt không còn chút nước nào, không biết có phải lúc làm thành Trường Sinh Chúc đã được xử lý đặc biệt hay không.

Toàn thân trên dưới đều là vảy màu đen, chỉ có chỗ bụng là không có.

Thê thảm hơn là, tất cả Giao Nhân đều bị vòng đồng xuyên qua xương tỳ bà, khóa ngược lại.

Thần tình trên mặt cực kỳ vặn vẹo oán độc.

Trong cái miệng há to dường như còn có thể nghe được tiếng gào thét thống khổ.

Vương Bàn Tử có chút hiếu kỳ: "Nghe mấy lời đồn ngày xưa bảo, Giao Nhân Nam Hải biết sản xuất trân châu?

Khóc rơi nước mắt đều là trân châu, không biết trên người mấy con Giao Nhân này có hạt châu nào không." Nói xong, Vương Bàn Tử đưa tay thò vào trong miệng Giao Nhân.

Vương Diệp lại nhíu mày.

Mấy cái nến Giao Nhân này, trong cốt truyện gốc, tuy nhìn rất khủng bố, thực tế cũng chỉ là làm nền thị giác hù dọa người ta một chút mà thôi.

Nhưng hiện tại mấy cái nến Giao Nhân này lại khiến Vương Diệp có cảm giác rất lấn cấn.

Âm tà chi khí trong cả cái mộ thất huyền cung này quá nặng.

Mấy cái Trường Sinh Chúc tuy cũng mang theo âm tà chi khí nồng đậm, ẩn tàng trong bối cảnh lớn, thế mà lại không gây nên sự chú ý của Vương Diệp.

Đợi đến khi Vương Diệp muốn nhắc nhở Vương Bàn Tử, cái miệng của Giao Nhân đột nhiên khép lại, hàm răng sắc bén lập tức cắn chặt lấy tay trái của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử kêu thảm một tiếng, kéo tay ra ngoài, phát hiện căn bản là kéo không ra.

Lực cắn của răng Giao Nhân tương đối mạnh.

Trong mắt cũng ẩn ước toát ra thần sắc oán độc.

Vương Diệp sau khi nhìn thấy, không có một tia do dự, trực tiếp móc ra Bách Thú Ấn, "bốp" một cái đóng Thiên Quan Phù ngay lên trán Giao Nhân.

Trán Giao Nhân lập tức toát ra từng trận khói trắng. "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Tám chữ triện thư xuất hiện trên trán Giao Nhân.

Thần sắc thống khổ trên mặt Giao Nhân càng thêm rõ ràng, trong miệng phát ra từng trận tiếng kêu chói tai khàn khàn.

Vương Bàn Tử nhân cơ hội vội vàng rụt tay về.

Nhìn lại, tay trái Vương Bàn Tử đã biến thành màu đen, cả bàn tay sưng vù lên giống như cái bánh bao.

Vương Diệp trước tiên rút đao Tán Binh ra, mũi đao nhắm ngay Trường Sinh Chúc trong miệng Giao Nhân, sau đó dùng sức đâm vào trong.

Lưỡi đao đâm vào gáy Giao Nhân, Trường Sinh Chúc tắt ngấm.

Trong đầu Vương Diệp cũng truyền đến một trận hệ thống nhắc nhở: "Túc chủ đánh giết Nam Hải Hắc Lân Giao Nhân Tà Thi, đạt được Kinh nghiệm trị +2.000, Năng lượng điểm +4.000." Cái này cũng có thưởng?

Mộ Hiến Vương quả nhiên chỗ nào cũng là hố.

Mức độ nguy hiểm so với cốt truyện gốc lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Bàn Tử khổ sở, nhịn không được cứ rên hừ hừ.

Thảm đúng là thảm, vết thương trên lưỡi còn chưa lành, nói chuyện đều không lưu loát, hiện tại tay trái lại bị cắn.

Vương Diệp rút đao Tán Binh ra, quẹt quẹt vào đế giày, sau đó lại đặt lưỡi đao lên phía trên cổ tay trái của Vương Bàn Tử. "Cắt đi thôi, sắp thối rữa cả rồi." Vương Bàn Tử đương trường sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngồi bệt xuống đất. "Đừng mà, biểu đệ, chúng ta nghĩ lại xem còn cách nào khác không?

Tay mất rồi thì không mọc lại được đâu." Vương Bàn Tử sắp khóc đến nơi rồi.

Vương Diệp nhếch miệng cười: "Cách giữ tay cho anh thì tôi có, nhưng sau này anh có thể đừng có sờ mó lung tung được không?" Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương còn định khuyên Vương Diệp, vừa nghe thấy Vương Diệp bảo Vương Bàn Tử sau này quản cho chặt cái tay, tại chỗ liền không định khuyên nữa.

Thậm chí còn muốn quay sang khuyên Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, cậu phải quản cái tay của cậu đi." "Đúng thế, Vương Khải Huyền, tôi nhịn anh lâu lắm rồi đấy." Vương Bàn Tử vừa nghe đến cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nói như vậy, lập tức méo xệch mặt mày. "Biểu đệ, nghe cậu hết, sau này chỉ cần không có cậu phân phó, đừng nói động thủ cầm, nhìn nhiều thêm một cái thì chữ Vương của tôi viết ngược lại!" Vương Bàn Tử thề thốt.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, thầm nói anh tưởng tôi không biết chữ Vương viết ngược lại vẫn đọc là Vương à?

Anh mà họ Điền, chẳng phải còn có thể lăn lộn mà viết sao?

Tuy nhiên Vương Diệp cũng lười vạch trần.

Ngay lập tức, long văn trong lòng bàn tay hóa thành long ảnh bay

ra.

Há miệng bắt đầu thôn phệ. "Được rồi, đợi lát nữa tiêu sưng thì bảo Dương tham mưu quấn cho anh một vòng băng gạc là được." Vương Diệp nói xong, cũng không quan tâm Vương Bàn Tử nữa, mà là tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến trước mặt mỗi một con Hắc Lân Giao Nhân, hắn liền đem lưỡi đao Tán Binh thuận theo miệng đâm vào.

Sáu con Hắc Lân Giao Nhân, sáu ngọn Trường Sinh Chúc, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều tắt ngấm.

Âm tà trên người Hắc Lân Giao Nhân cũng đều bị Vương Diệp dễ dàng tiêu diệt.

Sau khi xử lý xong toàn bộ, Vương Diệp phát hiện sáu điểm sáng nhỏ xíu thế mà lại bay thẳng đến bên hông Vương Diệp, sau đó biến mất.

Vương Diệp sờ một cái, phát hiện là Âm Binh Hổ Phù mình để trong túi.

Cầm Âm Binh Hổ Phù lên xem, phát hiện trong phần thuyết minh của hệ thống, Âm Binh Hổ Phù ngoại trừ có thể điều động hai trăm Cấm vệ Cổ Điền Quốc, còn có thể điều động sáu con Hắc Lân Giao Nhân.

Vương Diệp nhếch miệng cười, cái này có chút thú vị.

Tuy nhìn qua Hắc Lân Giao Nhân sức chiến đấu bình thường, nhưng cũng có khả năng là do bị xuyên xương tỳ bà, khóa ngược trên cột đồng nên mới "phế" như vậy.

Không biết có phải xuống nước thì Hắc Lân Giao Nhân mới có thể phát huy tác dụng hay không.

Vương Diệp vừa mới cất kỹ Chấp Kim Ngô Hổ Phù, liền nghe thấy tiếng hét của Vương Bàn Tử.

Vốn dĩ Vương Diệp tưởng Vương Bàn Tử là do vết thương đau quá nên kêu thảm.

Đợi nhìn lại, phát hiện tay trái Vương Bàn Tử đã tiêu sưng.

Màu sắc cũng từ màu đen biến thành màu da người bình thường, thậm chí còn trắng nõn hơn một chút.

Bản lĩnh khử độc của Long ảnh vẫn là mạnh nhất.

Thần tình trên mặt Vương Bàn Tử hiển nhiên không phải đau đớn, mà là sợ hãi.

Tay phải lành lặn chỉ về phía trước.

Tuyết Lỵ Dương đang cầm gạc chuẩn bị băng bó cho Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt kinh khủng.

Ngay cả Hồ Bát Nhất vốn trấn định lý trí, sắc mặt cũng khó coi.

Vương Diệp nhìn theo ngón tay Vương Bàn Tử.

Tại một góc âm ám trong Minh điện, còn có bốn cây cột đồng.

Trên bốn cây cột đồng cũng thắp bốn ngọn Trường Sinh Chúc.

Ánh sáng của Trường Sinh Chúc cực kỳ u ám, ánh sáng màu vàng chập chờn chỉ bằng hạt đậu.

Hơn nữa nguyên liệu của bốn ngọn Trường Sinh Chúc này lại âm sâm khủng bố hơn nhiều so với Giao Nhân vừa thấy.

Chỉ thấy trên cột đồng trói bốn đứa bé trắng trẻo mập mạp.

Chương 81

Nhìn tuổi tác kịch kim cũng chỉ tầm tám chín tuổi.

Tất cả đều được trang điểm giống như đồng nam đồng nữ trong tiệm vàng mã ngày xưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn còn đánh má hồng.

Chỉ có điều mấy đứa bé mập mạp này không phải người giấy, là người thật trăm phần trăm.

Tư thế của bốn đứa bé cũng gần giống với Hắc Lân Giao Nhân vừa rồi.

Cũng đều là quỳ trên mặt đất.

Điểm khác biệt là trên mặt mấy đứa bé tịnh không có thần sắc đau đớn gì.

Ngược lại có chút cảm giác an tường.

Càng giống như là ngủ thiếp đi vậy.

Chỉ có điều ánh đèn không phải ở trên mặt, mà là ở rốn của mấy đứa bé.

Ánh đèn u ám từ dưới hắt lên, phác họa ra những mảng tối trên mặt mấy đứa bé, nhìn cực kỳ khủng bố.

Hốc mắt, miệng đều ẩn tàng trong bóng tối.

Vương Diệp nhìn xong cũng giật nảy mình.

Trong cốt truyện gốc, cũng có ba cái Tiếp Dẫn Đồng Tử làm thành Trường Sinh Chúc bằng thịt người.

Nhưng ở đây sao lại biến thành bốn cái rồi?

Hơn nữa rõ ràng trong bốn đứa bé, ba đứa là nam, một đứa là nữ.

Cái này thì ly kỳ rồi.

Đồng nam đồng nữ bình thường đều là một nam một nữ thành đôi xuất hiện.

Ba nam một nữ?

Đây là đối ứng với bốn người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương sao?

Tiếp Dẫn Đồng Tử?

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Có chút rợn người.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên có một đồng nam đặc biệt béo hơn một chút.

Vương Diệp nghiến răng nghiến lợi dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một hồi.

Xác định trên người bốn Tiếp Dẫn Đồng Tử tịnh không có âm tà chi khí.

Cũng tức là nói những thứ này đơn thuần chỉ là bốn ngọn đèn chông bằng thịt người. "Hiến Vương cái lão vương bát đản này, quá mất nhân tính rồi." Vương Bàn Tử hoàn hồn lại, chửi một câu trước.

Hồ Bát Nhất cũng thần sắc ảm đạm: "Trong mộ táng từ thời Hồng Vũ về trước, dùng đồng nam đồng nữ còn sống để tuẫn táng, cũng là chuyện thường thấy.

Người cổ đại vì để thành tiên, đã làm không biết bao nhiêu chuyện tội ác." "Không sai!" Vương Bàn Tử đột nhiên tỉnh táo hẳn lên, "Mấy tên đại quý tộc vạn ác này, đều là đối tượng chúng ta phải đả đảo, chúng ta chính là phải mở quan tài bọn chúng, dọn sạch đồ tùy táng của bọn chúng!" Vương Diệp mỉm cười.

Cái kiểu bất kể nhìn thấy chuyện quỷ dị khủng bố gì cũng đều có thể đấu chí ngang dương muốn phát tài này của Vương Bàn Tử, vẫn là rất đáng được khẳng định. "Được rồi, đã Hiến Vương khả hận như thế, chúng ta cũng đừng nghỉ nữa, tiếp tục mở quan tài phát tài." Vương Diệp nói một câu, sau đó đặt ánh mắt lên một cái quan tài khác trong ba cái quan tài ở huyền cung.

Vừa rồi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cái quách thanh đồng to lớn bắt mắt.

Hiện tại Vương Diệp lên tiếng, mấy người lại rọi đèn pin tỉ mỉ kiểm tra.

Mới nhìn chưa đến một phút, liền nghe thấy tiếng Hồ Bát Nhất hít khí. "Hôm nay đúng là tà môn rồi!

Đây là Quan tài gỗ Ấm Tử?" Vương Diệp gật đầu: "Không sai, chúng ta coi như vớ bẩm, mở xong quách thanh đồng, lại mở Quan tài gỗ Ấm Tử." Câu vè cửa miệng của Trần Hạt Tử kia, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều nhớ rất rõ. "Thanh đồng quách, Ấm Tử quan, bát tự bất ngạnh vật cận tiền (Quách thanh đồng, quan tài gỗ Ấm Tử, vía không cứng chớ lại gần)." Mạc Kim Đảo Đấu Thổ Phu Tử bình thường, cả đời có thể đụng phải một trong số đó, bất kể có mở quan tài hay không, có thể toàn thân trở ra sống sót trở về, đều có thể chém gió đến ngày chết rồi.

Kết quả bốn người vừa mở xong quách thanh đồng, lập tức lại đến lượt Quan tài gỗ Ấm Tử.

Chỉ có thể nói, bốn kẻ đen đủi vía cứng này tụ tập lại một chỗ rồi.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, đi đến trước mặt Quan tài gỗ Ấm Tử.

Đây là một cỗ quan tài gỗ ván dày tám tấc.

Từ kích thước mà xem, thì là một lớp quan tài, tịnh không có quách.

Bên ngoài quan tài là màu gỗ nguyên bản, không quét sơn.

Đến gần rồi, còn có thể nhìn thấy vân gỗ dày đặc.

Tổng thể đen như than vậy.

Vương Diệp cũng đi đến trước mặt Quan tài gỗ Ấm Tử, dùng tay gõ gõ.

Trên quan tài truyền đến một trận âm thanh dày nặng vang dội như kim thạch.

Loại âm thanh này có chút giống với âm thanh nhạc cụ khánh thời cổ đại.

Cùng lúc đó, trong ý thức Vương Diệp cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ tiếp xúc với Quan tài gỗ Ấm Tử thời Hán, đạt được 100 điểm Quốc vận." Đồ tốt a.

Vương Diệp lập tức ý thức được thứ trước mắt này tuyệt đối không bình thường. "Lão Hồ, Quan tài gỗ Ấm Tử rốt cuộc là cái gì?" Vương Bàn Tử khiêm tốn hiếu học, mở miệng đặt câu hỏi.

Hồ Bát Nhất cười cười: "Bản thân độ khó chế tác loại quan tài này tịnh không cao, quan mộc cũng không trải qua xử lý đặc thù gì, hình chế của quan tài cũng không đặc thù.

Trân quý là trân quý ở dược liệu của nó." "Dược liệu của Quan tài gỗ Ấm Tử là gỗ Ấm Tử.

Loại cây to này sinh trưởng ở trong rừng sâu núi thẳm, trong khe núi khuất nắng.

Từ lúc bắt đầu sinh trưởng, đến cuối cùng bị đốn hạ đều không thể nhìn thấy ánh mặt trời, không thể bị ánh mặt trời chiếu trực tiếp.

Màu sắc giống như than đen, vân gỗ bên trong cứ bảy bảy bốn mươi chín năm mới mọc một vòng, ít nhất phải là gỗ Ấm Tử trên bảy trăm năm, mới miễn cưỡng coi là thành tài có thể dùng được." "Loại quan tài gỗ Ấm Tử ván tám tấc mà chúng ta nhìn thấy hiện tại, e là bảy ngàn năm cũng không dừng lại ở đó đâu.

Nghe nói dùng loại gỗ Ấm Tử này chế tác ván quan tài, có thể khiến thi thể bất hủ.

Chỉ có điều loại gỗ Ấm Tử này sau thời Hán thì cơ bản tuyệt tích rồi.

Nghe nói năm đó lúc Lão Phật Gia hạ táng, muốn tìm gỗ Ấm Tử làm một bộ ván một tấc.

Đáng tiếc Quan tài gỗ Ấm Tử đều không tìm đủ dược liệu." Hồ Bát Nhất nói khiến mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên: "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta khiêng cái Quan tài gỗ Ấm Tử này về, chẳng phải là phát tài to sao?" Vương Bàn Tử nói xong, liền muốn xông lên mở quan tài.

Kết quả vừa mới động, dường như nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn về phía Vương Diệp, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo mà không mất lễ phép. "À thì, biểu đệ, ngại quá, suýt chút nữa không kiềm chế được, lần sau sẽ chú ý." Vương Diệp hắng giọng một cái: "Biểu ca, may mà anh không động thủ.

Nếu không thần tiên cũng không cứu được anh." "Quan tài gỗ Ấm Tử xác thực trân quý, nhưng tại sao Trần Hạt Tử lại nói 'Thanh đồng quách, Ấm Tử quan, vía không cứng chớ lại gần'?

Thứ này tà môn lắm.

Tại vị trí âm khí nặng nhất trong phong thủy sinh trưởng hàng ngàn năm thậm chí mấy ngàn năm, âm hàn chi khí tụ tập bên trên, tuyệt đối không phải người bình thường có thể thừa thụ." Vương Diệp dừng lại một chút, vừa rồi Hỏa Nhãn Kim Tinh đã nhìn Quan tài gỗ Ấm Tử nửa ngày.

Bên trong quan tài có một tia âm tà chi khí, nhưng không tính là nồng đậm.

So với hung sát trong quách thanh đồng trước đó thì kém xa.

Nhưng bản thân cái Quan tài gỗ Ấm Tử này...

Vấn đề lớn rồi!

Bên ngoài Ấm Tử Quan tuy không có bất kỳ điêu khắc hay dấu vết sơn vẽ nào, nhưng Vương Diệp nhờ Hỏa Nhãn Kim Tinh lại có thể nhìn ra không ít tượng lạ khác thường.

Dưới cái nhìn của Hỏa Nhãn Kim Tinh, bên trên Ấm Tử Quan chi chít những dấu tay người.

Những dấu tay này đều tràn ngập khí tức âm tà. "Ấm Tử Quan, không chỉ có thể giữ cho thi thể không thối rữa, mà còn vì đặc tính ngưng tụ âm khí đặc biệt, nó có thể hấp thu tinh huyết trên cơ thể người sống." "Chỉ cần thông qua bố trí đặc thù, tinh huyết của con người sẽ được truyền vào thi thể bên trong quan tài." "Những thi thể này không những bất hủ, mà còn không cứng đờ, mềm mại như người sống." "Điểm không ổn duy nhất là, phàm là người chạm vào nó, bất kể là thợ thủ công hay người khiêng quan tài, đều không thoát khỏi kết cục tinh huyết suy bại mà chết." "Oán khí của những người này đều hội tụ trên Ấm Tử Quan." "Hậu thế đạo mộ Mô Kim nhân, phàm là gặp phải Ấm Tử Quan, kẻ không hiểu biết mà manh động ra tay, tất nhiên sẽ bị Ấm Tử Quan hút cạn tinh huyết." "Cuối cùng trở thành chất dinh dưỡng cho người trong quan tài." Nghe xong lời Vương Diệp, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trắng bệch, sợ đến mức lùi lại liền mấy bước.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng có chút chấn kinh. "Vậy Ấm Tử Quan mở thế nào?

Không được thì chúng ta rút thôi, cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn." Vương Bàn Tử còn có một ưu điểm, đó chính là thức thời.

Vương Diệp nhếch mép, lộ ra một nụ cười mỉm: "Người thường đương nhiên không được, nhưng tôi có thể thử xem." Sau đó Vương Diệp từ trong không gian hệ thống lấy ra Bách Thú Ấn, chấm lên ấn nê (mực đóng dấu), rồi in lên mu bàn tay trái phải của mình tám chữ Thiên Quan Tứ Phúc Bách Vô Cấm Kỵ.

Tám chữ này phảng phất có ma lực nào đó, lập tức khiến người ta an tâm hơn nhiều.

Chương 82

Vương Diệp lại từ không gian hệ thống thỉnh ra Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Năng lượng trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm cực kỳ sung mãn.

Sau khi nuốt chửng tinh phách Kim Thiềm, nó gần như biến thành một khối năng lượng thể tùy thời tỏa ra lam quang.

Ngoài việc giải phóng sự can nhiễu mạnh mẽ, Lam Vũ Tinh Kim Thiềm còn có một đặc tính, chính là có thể hấp thu năng lượng đặc thù.

Khác với âm linh tà sùng, một số âm hàn chi khí đặc thù rất khó dùng pháp thuật trừ tà thông thường để loại bỏ.

Nó liên quan đến vấn đề từ trường và năng lượng của các loại khoáng thạch, kim loại, gỗ...

Vương Diệp thậm chí nghĩ đến tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trong Côn Luân Thần Cung.

Cực có khả năng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng sở hữu năng lực thao túng năng lượng đặc thù trong khoáng thạch và dược liệu.

Đáng tiếc là, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ở xa tận Côn Luân, chỉ có thể đợi ra khỏi Trùng Cốc, đi một chuyến đến Phượng Hoàng Thần Cung mới có cơ hội.

Vương Diệp đưa Lam Vũ Tinh Kim Thiềm lại gần Ấm Tử Quan.

Miệng cóc đối chuẩn trực tiếp vào đầu quan tài.

Một luồng hắc khí mắt thường có thể thấy được từ trên Ấm Tử Quan ngưng tụ ra, hóa thành một đường hắc tuyến, chui thẳng vào miệng Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Trên người Lam Vũ Tinh Kim Thiềm bắt đầu tỏa ra ánh sáng xanh u tối.

Những đường vân vàng trên người nó biến đổi nhanh chóng.

Cả quá trình kéo dài khoảng mười mấy phút.

Cảm giác mang lại cho Vương Diệp giống như đang dùng Ấm Tử Quan để sạc điện cho Lam Vũ Tinh Kim Thiềm vậy.

Cuối cùng, hắc tuyến càng lúc càng nhỏ, rồi biến mất hẳn.

Ánh sáng trên người Lam Vũ Tinh Kim Thiềm cũng dần dần tắt.

Vương Diệp cẩn thận thu Lam Vũ Tinh Kim Thiềm vào không gian hệ thống.

Sau đó cầm lấy cái xà beng đen do Hồ Bát Nhất đưa tới, động thủ mở quan tài!

Khi tay Vương Diệp chạm vào Ấm Tử Quan, vẫn còn có thể cảm giác được hấp lực đặc thù và hàn khí tàn lưu trên đó.

Bất quá ngay lập tức Thiên Quan phù trên mu bàn tay lóe lên hồng quang.

Âm hàn chi khí lập tức bị ngăn cách.

Tay Vương Diệp không ngừng nghỉ, xà beng phát lực, rất nhanh đã hất tung nắp quan tài Ấm Tử Quan nặng nề như đá tảng.

Đúng như Vương Diệp đã nói trước đó, Ấm Tử Quan ngoại trừ chất liệu ra, các phương diện khác chỉ là một cỗ quan tài bình thường, thậm chí có chút giản dị.

Vương Diệp sau khi dung hợp cương thi đã có sức mạnh cửu ngưu, nạy mở Ấm Tử Quan nhẹ nhàng thoải mái.

Sau khi mở nắp, Vương Diệp lập tức dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quét mắt vào trong quan tài.

Trong quan tài có một thi thể người.

Chỉ có điều thi thể người này trông vô cùng kỳ quái.

Lúc này Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều ghé lại gần. "Ấm Tử Quan đã mở, âm khí rút đi, đợi lát nữa tôi đóng Thiên Quan Ấn lên tay cho mỗi người, các anh cũng có thể động thủ." Vương Diệp nói một tiếng.

Sau đó liền nghe thấy tiếng hít khí lạnh của ba người phía sau.

Thi thể bên trong Ấm Tử Quan là một người đàn ông không nhìn rõ tuổi tác, dáng người trung đẳng.

Trên người mặc y phục trông khá bình thường.

Tay chân cổ lộ ra bên ngoài trông đều giống hệt người sống.

Cảm giác mang lại cho người ta như thể hắn đang ngủ, tùy thời đều có khả năng từ trong quan tài ngồi dậy.

Nhưng con người giống hệt người sống này, lại đang đội một cái đầu gỗ.

Nhìn dáng vẻ thì cái đầu này cũng được chế tác từ gỗ Ấm Tử.

Ngũ quan đều được điêu khắc sống động như thật, vô cùng tinh tế.

Chỗ nối giữa đầu gỗ Ấm Tử và cổ còn có một cái vòng cổ bằng ngọc, giống như một cái khóa, nối liền đầu và thân thể lại với nhau.

Đầu làm bằng gỗ Ấm Tử vì quá mức chân thực, còn có thể nhìn thấy biểu tình thống khổ vặn vẹo trên đó.

Hơn nữa nơi đáng lẽ là đôi mắt, lại là hai hốc mắt sâu hoắm.

Vương Diệp liếc mắt liền nhìn ra ngay, đây không phải vì vị lão ca này xương cốt thanh kỳ, tướng mạo đặc thù, mà đơn thuần là vì tròng mắt đã bị người ta móc đi rồi.

Thù oán gì chứ?

Đầu cũng mất rồi, đổi một cái đầu gỗ lên, khoan hãy nói chuyện khác, mắt vẫn phải bị móc đi, chỉ chừa lại hai cái hốc mắt.

Đây e rằng không phải tả thực, đây là ác độc.

Bất quá bên trong hai hốc mắt đen ngòm kia, dường như còn có thứ gì đó.

Nhìn từ xa trông giống như hai quả cầu đen nhỏ.

Một tia âm tà chi khí mà Vương Diệp dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn thấy trước đó, cũng tập trung trên cái đầu gỗ Ấm Tử này.

Vương Diệp cũng không rảnh tìm hiểu đầu đuôi sự tình, trực tiếp dùng Bách Thú Ấn chào hỏi.

Bách Thú Ấn dính ấn nê chu sa "bốp" một cái đóng thẳng lên trán cái đầu gỗ Ấm Tử.

Gần như trong nháy mắt, đầu gỗ Ấm Tử bốc lên một làn khói đen.

Cái xác giống hệt người sống nối liền với đầu gỗ bên dưới cũng bắt đầu co giật vặn vẹo kịch liệt.

Nhìn dáng vẻ giống như đang giãy giụa muốn bò dậy.

Tứ chi quẫy loạn xạ, đánh vào thành quan tài kêu loảng xoảng.

Màn kịch tính trước mắt dọa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sợ đến mức liên tục lùi lại.

Hoạt thi trong Ấm Tử Quan sau khi co giật giãy giụa nửa ngày, bắt đầu nhanh chóng biến thành màu đen.

Thủy phân trên người giống như bị thứ gì đó hút cạn.

Phi tốc khô quắt co rút lại.

Chỉ trong chốc lát, thi thể trông không khác gì người sống đã biến thành một cái xác khô quắt queo như thịt bò phơi gió.

Đầu gỗ Ấm Tử cũng ngoẹo sang một bên.

Vương Diệp nhìn vào trong Ấm Tử Quan, nhịn không được muốn chửi thề.

Cư nhiên không có tùy táng phẩm!

Đang định nổi giận thì đột nhiên phát hiện từ trong hốc mắt của cái đầu gỗ đang ngoẹo sang một bên kia, lăn ra hai quả cầu đen nhỏ.

Vương Diệp thầm nghĩ, đúng là tặc bất tẩu... a phi, đến cũng đến rồi, Mô Kim Hiệu Úy tuyệt không đi tay không!

Sau đó liền nhặt hai quả cầu đen nhỏ và cái đầu gỗ Ấm Tử đen sì kia ra.

Đầu gỗ Ấm Tử thì không sao, Vương Diệp thuận tay thu vào không gian hệ thống.

Nhưng khi cầm hai quả cầu đen nhỏ trên tay, đột nhiên chúng biến mất không thấy đâu.

Vương Diệp giật nảy mình.

Bởi vì hoàn toàn là biến mất trong hư không, một chút cặn bã cũng không lưu lại.

Đúng lúc này Vương Diệp nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Tý chủ tiếp xúc với Địa Ngục Chi Nhãn, có thể dung hợp với Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Dung hợp tiêu hao 500 điểm Quốc Vận trị, có muốn dung hợp hay không?" Hỏa Nhãn Kim Tinh còn có thể dung hợp?

Hơn nữa, Địa Ngục Chi Nhãn?

Cũng gọi là Vương Chi Nhãn!

Nghe có vẻ khá lực đấy.

Vương Diệp biết, trong ba cỗ quan tài tại huyền cung mộ thất Hiến Vương Mộ đều không phải người thường.

Ba người này đều là tiền kiếp của chính mình do Hiến Vương tự nhận chứng.

Vốn dĩ thân phận đã tôn quý.

Trong quan quách bằng đồng xanh là đại tướng Điền Quốc.

Chương 83

Trong Ấm Tử Quan là Điền Quốc Vu Vương?

Cổ Điền Quốc vốn dĩ lập quốc bằng vu thuật.

Vị Vu Vương này e rằng không phải là thành viên vương tộc Điền Quốc bị Hiến Vương bắt cóc đấy chứ?

Hoặc dứt khoát là mộ phần của một đời Điền Vương nào đó bị Hiến Vương đào lên?

Bất kể thế nào, dung hợp vẫn là phải dung hợp.

Vương Diệp lập tức tiêu hao năm trăm điểm Quốc Vận trị, dung hợp Địa Ngục Chi Nhãn và Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Sau đó trong mắt Vương Diệp lóe lên một mảng ánh sáng màu lam nhạt.

Đồng nhân (con ngươi) vốn bình thường, cư nhiên từ từ phân làm hai.

Bên dưới đồng nhân trước đó, xuất hiện một đồng nhân mới, màu sắc nhạt hơn.

Đồng nhân vốn có của Vương Diệp là màu xanh thẫm, đồng khổng thì màu vàng kim.

Hai cái đồng nhân cư nhiên hình thành một đồ hình tương tự như âm dương ngư (cá âm dương).

Chỉ có điều những lúc bình thường, cái đồng nhân màu vàng nhạt mới hình thành kia ẩn giấu ở phía sau, không nhìn kỹ căn bản không nhận ra.

Vương Diệp cũng không biết sự thay đổi trong mắt mình, nhưng lại nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. "Địa Ngục Chi Nhãn và Hỏa Nhãn Kim Tinh dung hợp thành công, hoạch đắc kỹ năng mới Thông Thiên Nhãn, tiếp tục dung hợp có thể hoạch đắc kỳ kỹ Đại La Động Quan." "Thông Thiên Nhãn kế thừa năng lực Hỏa Nhãn Kim Tinh, đồng thời gia tăng năng lực tự động thôi diễn, có thể dự tri ngắn hạn tương lai mục tiêu.

Gia tăng năng lực Thiên Nhãn Thông, có thể nhìn thấy khí của không gian và khí vận của con người." Vương Diệp vừa nghe, khóe miệng không kiềm chế được bắt đầu nhếch lên.

Đây tương đương với bản cường hóa uy lực của thần thông Thiên Nhãn Thông a.

Không những có thể nhìn thấu hư vọng, động sát u minh, còn có thể quan địa khí, sát vận thế, thậm chí còn tự mang theo năng lực thôi diễn.

Quá nghịch thiên rồi.

Chỉ có điều theo thuyết minh của hệ thống, sử dụng năng lực thôi diễn sẽ vô cùng hao phí tinh thần lực, phải cẩn thận sử dụng.

Thời gian thôi diễn cũng sẽ không dài.

Muốn thôi diễn tương lai vài tháng thậm chí vài năm của một người thì vẫn không làm được.

Đương nhiên, quan trọng hơn là tiến hóa!

Một trong Bát Kỳ Kỹ - Đại La Động Quan!

Cũng là kỳ kỹ thần bí nhất!

Nhìn như vậy, tuy rằng trong Ấm Tử Quan không có tùy táng phẩm gì, nhưng thu hoạch của Vương Diệp lại tương đối không nhỏ.

Nhưng Vương Bàn Tử thì vô cùng thất vọng.

Tuy biết gỗ Ấm Tử vô cùng trân quý, nhưng vì Vương Diệp cảnh cáo, biết âm tà chi khí trên thứ này cực nặng, cũng không dám tùy tiện lấy.

Thất vọng viết hết lên trên mặt.

Vương Diệp xác nhận lại lần nữa trong Ấm Tử Quan không có đồ vật gì, lúc này mới vỗ vỗ tay, chỉ vào cỗ quan tài thứ ba. "Không sao, kia không phải vẫn còn một cái hay sao?" Vương Bàn Tử nặn ra một nụ cười khó coi: "Được rồi, Mô Kim Hiệu Úy cũng không phải lần nào cũng vớ được hàng ngon, chúng ta tiếp tục." Nói xong, liền nhìn thấy Vương Diệp đưa tay nhấc nhấc nắp quan tài Ấm Tử Quan.

Chỉ trong nháy mắt, nắp quan tài đã bị Vương Diệp thu vào không gian hệ thống.

Mắt Vương Bàn Tử suýt lồi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đối với Ấm Tử Quan không lưu luyến như vậy, đã đi về hướng cỗ quan tài thứ ba, không nhìn thấy một màn này.

Chỉ có Vương Bàn Tử lưu luyến không rời, đi một bước quay đầu ba lần, nhìn thấy một màn kinh người trước mắt.

Mặt Vương Bàn Tử giật giật, chỉ vào hướng Ấm Tử Quan, miệng mấp máy, nửa ngày nói không nên lời.

Trong lòng lại đang gào thét không thành tiếng: "Nói là gỗ Ấm Tử không được lấy cơ mà?

Cả tảng nắp quan tài gỗ Ấm Tử to đùng như thế, vừa nãy còn ở đây, sao lại biến mất rồi?" Vương Diệp đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, trên mặt mang theo nụ cười thuần khiết chân thành, vỗ vỗ vai hắn. "Biểu ca, ông nội của Tiểu Vương sống được một trăm linh ba tuổi, anh biết vì sao không?" Vương Bàn Tử ngẩn người, đây là câu hỏi gì vậy?

Dưới sự kích động nói không nên lời, chỉ đành lắc đầu.

Vương Diệp ghé vào tai Vương Bàn Tử: "Bởi vì ông nội Tiểu Vương chưa bao giờ lo chuyện bao đồng, không nói lời thừa thãi." Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức lĩnh hội tinh thần, dùng tay bịt miệng mình lại, liều mạng gật đầu.

Bất quá, hắn khẳng định biết Vương Diệp đang nói đùa.

Mỗi người đều có bí mật riêng, hắn Vương Bàn Tử cũng có.

Vương Diệp cười một cái, cũng đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này hai người họ đã bật đèn pin quan sát kỹ lưỡng cỗ quan tài cuối cùng.

Cỗ quan tài cuối cùng thoạt nhìn là cái bình thường nhất trong ba cỗ quan tài.

Vị trí cũng nằm trong cùng nhất.

Bề ngoài trông bình thường không có gì lạ.

Chính là một cái thạch quan (quan tài đá) không có khe hở.

Bề mặt đá điêu khắc một số vân lộ.

Vân lộ cũng đơn giản mộc mạc đến mức hơi quá phận, chính là những vòng tròn, cái này lồng vào cái kia, phủ kín cả cỗ quan tài.

Nhìn từ xa, có thể thấy sự phân bố của những vòng tròn này vẫn có chút quy luật.

Cùng nhau tạo thành một hình thú văn tương tự như Thao Thiết.

Nhìn không giống rồng cũng không giống hổ.

Tràn ngập hương vị hung hãn cổ xưa cực kỳ nguyên thủy.

Bên ngoài thạch quan có một lớp sơn bán thấu minh, niêm phong kín thạch quan lại.

Đồng thời độ dài thạch quan chỉ khoảng một mét rưỡi.

Cộng thêm loại thạch quan này thường sẽ khá dày, tính ra không gian bên trong thạch quan, đặt một người trưởng thành vào vô cùng miễn cưỡng.

Một nửa người thì còn tạm được.

Dưới quan tài có bốn trụ đá, toàn bộ đều được điêu khắc thành hình tượng người đá đang quỳ.

Tạo hình cũng dị thường nguyên thủy cổ phác.

Vương Diệp nhìn qua một cái, liền có một loại trực giác.

Cỗ quan tài này, tuyệt đối là cỗ có niên đại lâu đời nhất trong ba cái.

Rất có khả năng là kiếp thứ nhất trong ba tiền kiếp mà Hiến Vương tự nhận. "Kỳ lạ, vì sao cái quan tài này lại ngắn thế?

Chẳng lẽ bên trong là con trai Hiến Vương?" Vương Bàn Tử lúc này cũng ghé lại.

Vương Diệp khóe miệng hơi giật, não trạng kiểu gì vậy trời. "Đừng nói bậy, không ai dùng con cái mình tuẫn táng cả." Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Nếu là úng quan (quan tài hũ), thì còn có khả năng là tẩy cốt táng (cải táng rửa xương), nhưng nhìn cái này lại không giống úng quan, chẳng lẽ là quyền chi táng (táng nằm co)?" "Phương thức hạ táng mộ táng thời cổ đại có rất nhiều loại, thường gặp là táng nằm ngửa duỗi thẳng, cũng có nằm sấp, nằm nghiêng...

Còn có loại tương đối đặc thù là quyền chi táng và thụ táng khanh (hố chôn đứng), nhìn cái này có khả năng là quyền chi táng." Vương Diệp lại lắc đầu: "Chỉ sợ không quá khả năng, nếu là quyền chi táng, chiều rộng quan tài không đúng." Cái thạch quan vô phùng (không khe hở) trước mắt này dài chưa đến một mét rưỡi, chiều rộng căng lắm là hai thước, chiều cao không đủ ba thước.

Nếu là quyền chi táng, hình dạng quan tài sẽ giống cái hòm vuông hơn.

Nhưng thạch quan này vẫn giữ hình dạng hình chữ nhật. "Tôi nghi ngờ là toái táng, cũng chính là bính chi táng (táng ghép)." "Người xưa có cách lý giải về cái chết thiên kỳ bách quái, cũng có trường hợp đem người chi giải (cắt rời) ra, sau đó ghép lại với nhau rồi hạ táng.

Chỉ có điều đều là tập tục thời kỳ cực kỳ cao cổ.

Qua thời Hán, thì không còn xuất hiện nữa." Vương Diệp nói xong, Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Quản nó là táng gì, mở quan tài nhìn một cái không phải là biết sao?" Vương Diệp cũng gật đầu.

Sau đó đưa tay đặt lên trên thạch quan.

Một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Tý chủ tiếp xúc với Tần đại Thao Thiết Thạch Quan, hấp thu Quốc Vận trị 100 điểm." Thao Thiết Thạch Quan?

Vương Diệp mẫn cảm chú ý tới thuyết minh của hệ thống.

Thao Thiết văn ở cổ đại khá thường gặp, thanh đồng khí thời Thượng Tam Đại (Hạ, Thương, Chu), đặc biệt là thanh đồng khí thời Thương, vô cùng thích dùng Thao Thiết văn để trang trí.

Bất quá hệ thống nói không phải là Thao Thiết văn thạch quan, mà là Thao Thiết Thạch Quan.

Cái này thì có chút thú vị rồi.

Chương 84

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trong mắt lóe lên kim quang nhàn nhạt, trùng đồng hiện lên, hình thành hình dạng âm dương ngư, hơn nữa từ từ chuyển động.

Dị thú được tạo thành từ những vòng tròn đen trên thạch quan, lập tức sống động hẳn lên.

Đồng thời Vương Diệp nhìn thấy bên trong thạch quan, một thứ kỳ quái đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Nhìn hình tượng, cư nhiên có chút giống với Thao Thiết bên ngoài thạch quan.

Chẳng lẽ, trong thạch quan không phải là người, mà mai táng một con Thao Thiết?

Vương Diệp đối với việc thượng cổ dị thú trông như thế nào thật sự không quen thuộc.

Nếu đúng là Thao Thiết, Vương Diệp coi như phát đạt rồi.

Một trong những thượng cổ hung thú, uy danh hiển hách, thứ giấu bên trong rốt cuộc sẽ nghịch thiên đến mức nào đây?

Bất quá, nếu trong quan tài này thật sự là Thao Thiết, liệu có phải hơi nhỏ một chút không? "Chuẩn bị mở quan tài, Lão Hồ, Biểu ca, các anh chuẩn bị tốt dây thừng, mực tàu, chu sa, móng lừa đen, lát nữa nếu có tình huống gì, cứ chào hỏi một trận trước đã rồi nói." Vương Diệp nói xong, lấy ra Tham Âm Trảo từ trong trang bị.

Thạch quan thực ra vẫn có khe hở, chỉ có điều được đánh bóng dị thường trơn nhẵn, khe hở mắt thường khó phân biệt.

Cộng thêm bên ngoài có một lớp sơn, càng khó tìm.

Bất quá cái này không làm khó được Vương Diệp.

Dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, khe hở thạch quan vô cùng rõ ràng.

Một đường hắc tuyến, chia thạch quan thành hai phần trên dưới.

Vương Diệp dùng Tham Âm Trảo cạo đi lớp sơn phong ấn bên ngoài thạch quan.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Vương Diệp lại rút ra Đại Việt Long Tước.

Đại Việt Long Tước đao phong sắc bén vô cùng, lưỡi đao rạch một vòng trên khe hở thạch quan, khe hở cuối cùng cũng rõ ràng có thể thấy được.

Tiếp theo Vương Diệp dùng Tham Âm Trảo cạy ra khe hở nhỏ trên thạch quan, rồi chọc cây xà beng đen vào.

Cuối cùng, thạch quan không biết đã bị phong ấn bao nhiêu ngàn năm, bị Vương Diệp triệt để mở ra.

Một luồng trọc khí từ trong thạch quan tản mát ra ngoài. "Các anh lùi lại trước, ngậm Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn vào!" Vương Diệp hô một tiếng.

Ba người Hồ Bát Nhất liên tục lùi lại, mỗi người đều ngậm một viên thuốc màu đỏ trong miệng, lúc này mới dừng bước.

Vương Diệp đứng trước thạch quan đợi một lát, đợi trọc khí bên trong tan hết, mới dùng xà beng hất tung cả cái nắp thạch quan lên.

Đập vào mắt là một bộ xương người.

Mức độ mục nát của hài cốt cũng không tính là quá nghiêm trọng, bên trên vẫn còn dính một ít huyết nhục tàn lưu.

Tổng thể thoạt nhìn miễn cưỡng coi là hoàn chỉnh.

Chỗ đặc thù duy nhất, chính là ở vùng ngực thi thể, có một vết thương to bằng miệng bát.

Bên trong trống rỗng, xương sườn đều không thấy đâu.

Thi thể quả thực đúng như Vương Diệp phỏng đoán, không phải trạng thái hoàn chỉnh.

Tứ chi đều bị chặt đứt, đặt ở bên cạnh thân thể.

Cũng vì thế, chiều dài cả thi thể chỉ khoảng hơn một mét.

Vương Diệp tiếp tục thi triển Thông Thiên Nhãn, âm dương đồng trong mắt từ từ chuyển động.

Trên bộ xương cốt bính chi táng này, Vương Diệp nhìn thấy một số vết tích khắc họa.

Trên xương của người này cư nhiên có vết khắc!

Xương cốt có vết khắc cũng không phải chuyện gì hiếm thấy.

Dù sao từ thời thượng cổ nhân loại đã học được cách chế tác cốt khí (đồ dùng bằng xương), biết cách khắc họa hoa văn lên xương.

Nhưng vết khắc trên xương người này không phải sau khi chết hóa thành hài cốt mới bị người ta khắc lên.

Bên ngoài hài cốt người này không ít chỗ vẫn còn bao phủ cơ nhục tổ chức và da thịt tàn lưu, tóc trên đỉnh đầu vẫn còn sót lại.

Nghĩa là lúc hạ táng, khẳng định là trạng thái thi thể chưa thối rữa.

Vậy những vết khắc này làm sao mà có được?

Không chỉ là làm sao khắc lên được rất khó.

Những hình vẽ vết khắc này, Vương Diệp thông qua Thông Thiên Nhãn có thể nhìn ra, là một số ký hiệu kỳ quái, và những hình vẽ động vật giống như tranh vẽ đơn giản.

Động vật khắc họa trên đó, ngoài những loài Vương Diệp có thể miễn cưỡng nhận ra như hổ báo rắn cá sấu, còn có rất nhiều loài Vương Diệp hoàn toàn không biết.

Thấp thoáng, Vương Diệp cảm giác những ký hiệu này dường như đã gặp ở đâu đó.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Vương Diệp nhớ ra rồi.

Ở trong Hồ Lô Động.

Trong cái rương khổng lồ mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng sau khi chết nhả ra.

Bên trong hài cốt Sơn Thần Gia - một trong ba thần khí của Di nhân Già Long Sơn thời thượng cổ, có một cây sáo xương.

Lúc đó hệ thống còn đưa ra nhắc nhở, gọi là Sơn Tiêu Mục Ti Địch.

Trên đó còn có một kỹ năng nhỏ, có thể giao tiếp với dã thú, ở một mức độ nào đó ảnh hưởng đến loài thú.

Ở rạp xiếc chắc chắn có đất dụng võ, nhưng đối với Vương Diệp thì giá trị không lớn.

Trên Sơn Tiêu Mục Ti Địch cũng có khắc họa một số ký hiệu nhỏ, rất tương tự với ký hiệu trên bộ hài cốt này.

Vương Diệp lại nhìn kỹ hơn.

Dưới bộ hài cốt người này, còn có hài cốt khác.

Khí tức kỳ quái mà Vương Diệp nhìn thấy xuyên qua quan tài trước đó, chính là từ hài cốt bên dưới xương người tỏa ra.

Vương Diệp dùng xà beng cẩn thận gạt bộ xương bị móc tim bên trên ra.

Thứ bên dưới cũng lộ ra.

Là xương của một loài dã thú.

Đỉnh đầu mọc sừng, răng nanh dài hơn một tấc, kích thước cũng cỡ con sói hoang.

Không ít chỗ trên xương có thể nhìn ra vẫn chưa khép kín, chưa phát triển hết, đây là một con thú non.

Chỉ có điều xương thú non kiểu này nó không khoa học a!

Mọc sừng còn có răng nanh, tứ chi cũng không phải móng guốc, mà là móng vuốt sắc bén.

Đây là cái quỷ gì??

Theo hài cốt dị thú lộ ra, bên cạnh còn lộ ra không ít tấm cốt bản (tấm xương).

Trên cốt bản cũng khắc họa rất nhiều ký hiệu tương tự như trên xương cốt và trên sáo xương.

Vương Diệp đang định đưa tay lấy.

Bộ xương quỷ dị dưới đáy thạch quan đột nhiên truyền đến một trận âm thanh lạo xạo.

Vương Diệp nhếch mép: "Nhóc con, đều biến thành bộ khung xương rồi còn muốn làm gì?" Tay phải vươn ra, trực tiếp ấn lên bộ khung xương tiểu thú bên dưới.

Tám chữ Thiên Quan Tứ Phúc Bách Vô Cấm Kỵ in trên mu bàn tay trước đó ẩn ước phát ra hồng quang.

Bộ khung xương điên cuồng loạn động, nhưng trước sau không dậy nổi.

Vương Diệp ung dung nhặt những tấm cốt bản khắc ký hiệu kia lên, bỏ vào không gian hệ thống.

Kết quả vừa mới bỏ vào, ký hiệu trên cốt bản liền bắt đầu bong ra, bản thân cốt bản cũng bắt đầu biến thành phấn mạt.

Bất quá những ký hiệu kia hóa thành từng cái ấn ký bán thấu minh, phiêu đãng bay lên, chui vào cơ thể Vương Diệp.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Tý chủ hoạch đắc Mục Ti Ngự Thú Kinh mười hai quyển, có thể dung hợp với Sơn Tiêu Mục Ti Địch, tiêu hao 100 điểm Quốc Vận trị.

Có muốn dung hợp hay không?" Vương Diệp hít một ngụm khí lạnh.

Hệ thống cố ý!

Tuyệt đối là cố ý!

Trước đó Ấm Tử Quan được một trăm điểm Quốc Vận trị, dung hợp kỹ năng Thông Thiên Nhãn tiêu hao mất rồi.

Thao Thiết Thạch Quan hấp thu một trăm điểm Quốc Vận trị, hiện tại dung hợp Sơn Tiêu Mục Ti Địch lại vừa khéo phải tiêu hao một trăm điểm Quốc Vận trị?

Chương 85

Dù là chín mươi chín điểm thì...

Vương Diệp chọn dung hợp.

Một trăm điểm Quốc Vận trị được rồi lại mất, Sơn Tiêu Mục Ti Địch nổi lên từng trận hào quang.

Trong nháy mắt, vẻ ngoài đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Những vết khắc nhỏ mơ hồ trước đó, biến thành từng vòng từng vòng phù điêu màu đen.

Tương tự như trên Thao Thiết Thạch Quan.

Hơn nữa những vòng tròn đen này cũng móc nối vào nhau, tổ hợp thành một đồ án dị thú phi long phi hổ cổ xưa. "Sơn Tiêu Mục Ti Địch cùng Mục Ti Ngự Thú Kinh dung hợp hoàn thành, hoạch đắc Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch." "Có thể thông qua tiếng sáo giao tiếp với loài thú.

Ảnh hưởng hoạt động của loài thú trong phạm vi tiếng sáo truyền đến.

Đối với cá thể thú đơn lẻ thi gia ảnh hưởng, có thể trực tiếp thao khúng." Đồ tốt a.

Duy nhất khiến Vương Diệp cảm thấy có chút thốn là, trong thuyết minh hệ thống có nhắc đến, muốn để sáo Thao Thiết phát huy tác dụng, có một tiền đề.

Biết thổi sáo.

Trình độ thổi sáo càng cao, năng lực ngự thú càng mạnh.

Kỹ năng văn nghệ ghê.

Đợi xong Hiến Vương Mộ, ra khỏi Trùng Cốc về đến kinh thành, Vương Diệp nhất định phải tìm một giáo viên dân nhạc, hạ quyết tâm khổ luyện, học thổi sáo cho tử tế.

Trong Thao Thiết Thạch Quan ngược lại có một số tùy táng phẩm.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đều ghé lại.

Vương Diệp nhấc tay phải lên.

Hài cốt dị thú dưới tay đã bị áp đến phấn nát trong thời gian ngắn.

Thông thể cũng biến thành màu đen.

Không biết là gặp không khí nhanh chóng bị oxy hóa, hay là oán khí vốn có bên trên tiêu tán.

Chỉ có Vương Diệp biết, thứ này rất có khả năng là xương cốt của ấu thú Thao Thiết thượng cổ.

Phát hiện này khiến Vương Diệp khá kích động.

Tuy rằng lần này không nuốt chửng được Thao Thiết, nhưng đã có Thao Thiết tồn tại, vậy thì có phải những thần thú hung thú khác cũng có thể mong đợi một chút không?

Cùng Kỳ (Qiongqi) thì sao?

Tất Phương (Bifang) thì sao?

Chú Long (Zhulong) thì sao?

Huyền Vũ thì sao?

Chu Tước thì sao?

Thế giới này rất có chút thú vị a.

Tuyết Lỵ Dương chỉ kịp nhìn thấy hài cốt dị thú trong khoảnh khắc, trên mặt lộ ra thần sắc chấn kinh.

Muốn lấy máy ảnh ra chụp hình thì đã không kịp.

Bất quá một số phù điêu bên trong thạch quan vẫn thu hút sự chú ý của Tuyết Lỵ Dương. "Chủ nhân thạch quan này, là Mục Ti?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều mù tịt: "Đại Mục Ti?

Là người nào?" Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn phù điêu trong quan tài, vừa nói: "Tương truyền tại thời thượng cổ, cũng chính là thời Tam Hoàng Ngũ Đế, người thay thiên tử cai quản súc mục, nuôi dưỡng dị thú được gọi là Đại Mục Ti.

Sau này từ này phiếm chỉ quan viên quản lý dân chính địa phương, cũng có dùng làm đại danh từ cho thú y.

Kỳ thực dùng để chỉ đại thú y phù hợp với bản nguyên của từ này hơn." Vương Diệp nghe xong gật đầu liên tục.

Thảo nào trong tùy táng phẩm có Mục Ti Ngự Thú Kinh, còn có xương cốt ấu thú Thao Thiết.

Đại Mục Ti trong Thao Thiết Thạch Quan có thể không phải là Mục Ti của thiên tử thăng long, nhưng ít nhất cũng là Mục Ti của Điền Quốc.

Đa số cốt khí trong thạch quan đều nhanh chóng bị oxy hóa.

Cho dù còn lại một ít, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng không lấy.

Cốt khí tương đối đặc thù.

Giá trị văn hóa khảo cổ rất cao.

Giá trị kinh tế thì một lời khó nói hết.

Gặp người trong nghề yêu thích, cũng có thể bán được giá.

Nhưng người trong nghề trên thế giới này vốn dĩ không nhiều.

Đa số người ta vẫn thiên về vàng ngọc, thanh đồng, đồ sứ.

Cộng thêm Tuyết Lỵ Dương lải nhải ở bên cạnh, nói là tốt nhất duy trì nguyên trạng.

Chụp ảnh lưu lại tư liệu là được.

Vương Bàn Tử cũng hiếm khi cao phong lượng tiết một lần.

Đương nhiên Vương Diệp biết, nguyên nhân chủ yếu Bàn Tử không lấy đồ là vì chỗ trống trong ba lô không còn nhiều, phải để dành cho minh khí trong Hiến Vương Mộ.

Mấy thứ đồ xương xẩu trước mắt này hắn chướng mắt.

Tuyết Lỵ Dương chụp hình xong, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liền có chút phát váng. "Không đúng a, trong quan tài này là Đại Mục Ti.

Vậy Hiến Vương đâu?

Mục tiêu của chúng ta là Hiến Vương Mộ mà, sao lại chôn mấy người không liên quan?" Câu hỏi đánh vào linh hồn của Vương Bàn Tử khiến Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều rơi vào trầm tư.

Nửa ngày hai người đều không nghĩ ra manh mối gì.

Chuyện này cũng không trách Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất được.

Sự xuất hiện và một màn thao tác của Vương Diệp, khiến quách đồng xanh không bị rơi xuống.

Mặt đất không bị đập vỡ.

Minh điện (cung điện dưới lòng đất) bên dưới cũng không lộ ra.

Thạch tinh quan ảnh cốt bên trong minh điện cũng không bị phát hiện.

Chỉ dựa vào ba cỗ quan tài trong huyền cung mộ thất và thi thể bên trong để suy đoán ra kết cấu của cả Hiến Vương Mộ, quả thực có chút làm khó người ta.

Vương Diệp hắng giọng, chỉnh lý lại tư duy hồ thuyết bát đạo một chút. "Các vị có phát hiện ra, thi khí trong ba cỗ quan tài này có một điểm đặc biệt không?" Ngữ khí Vương Diệp lộ ra một cỗ mùi vị tuần tuần thiện dụ (dẫn dắt từng bước).

Vương Bàn Tử mù tịt: "Đều là chết?" Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một lát, mắt sáng lên: "Tôi biết rồi, ba cái thi thể này đều là tàn khuyết!" Hồ Bát Nhất nghe thấy lời Tuyết Lỵ Dương, lập tức cũng ý thức được điều gì. "Nhắc mới nhớ, phần thiếu sót của ba thi thể này lần lượt là mắt, tim và hai chân, ngược lại làm tôi nhớ tới một chuyện." Nguyên lai lúc Hồ Bát Nhất luyện sạp ở Phan Gia Viên cũng đã mở mang không ít kiến thức.

Trong đó có một lần có một lão nông vùng Quan Trung, ôm một cái hũ và kim xương bên trong đến bán.

Kim xương to hơn đũa một chút, bên trong rỗng ruột, dài hơn ba tấc.

Cả Phan Gia Viên không ai nhận ra.

Cuối cùng suýt chút nữa bị người nước ngoài mua mất, còn chiêu đến cả cảnh sát, bị tịch thu.

Sau khi chuyên gia giám định mới biết, những kim xương này là dụng cụ hành hình dùng khi 'vu hình đoạt hồn' thời thượng cổ.

Cái hũ kia gọi là hồn quán, cũng là dụng cụ hành hình.

Mà đoạt hồn thì là một trong ba loại hình phạt 'tiền thế tam ngục' của đời người.

Móc mắt, moi tim, đoạt hồn.

Đại biểu cho những khổ nạn mà người cầu tiên luyện đan phải trải qua ở ba kiếp trước, sau khi trải qua tam ngục, có thể thoát thai hoán cốt, đắc đạo thành tiên. "Hiến Vương lão nhi là kẻ một lòng một dạ muốn thành tiên, các vị nói xem có khi nào thi thể trong ba cỗ quan tài này, kỳ thực là tiền kiếp Hiến Vương tìm về, chịu nỗi khổ tam ngục, như vậy bản thân hắn liền có thể thành tiên rồi?" Vương Diệp vừa nghe, liều mạng gật đầu: "Có thể, có thể, tuyệt đối có khả năng." Hồ Bát Nhất nhận được cổ vũ, lập tức tiếp tục nói: "Nếu theo suy luận này, chi thể tàn khuyết của tam ngục, hẳn là sẽ được ghép lại thành một thi thể mới.

Thi thể này đại biểu cho Hiến Vương tiến nhập minh phủ.

Hơn nữa nếu như vậy, nơi chúng ta đang đứng đại biểu cho nhân gian, ảnh cốt chứa thi thể mới hẳn là ở tầng dưới, đại biểu minh gian (âm phủ).

Quan quách thực sự của bản thân Hiến Vương, thì hẳn là ở bên trên." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa chỉ lên đỉnh đầu.

Vương Bàn Tử nghe đến mắt chữ A mồm chữ O.

Chương 86

Tuyết Lỵ Dương thì liên tục gật đầu: "Có đạo lý." Trong lòng Vương Diệp cũng khá kinh ngạc, Lão Hồ vẫn là có bản lĩnh thật sự a.

Tâm tư kín đáo, ngạnh là thông qua tàn thi của ba cỗ quan tài, và sự điểm gạt cố ý của Vương Diệp, mà suy đoán sự thật tám chín phần mười.

Vương Diệp khóe miệng hơi nhếch lên, dậm dậm chân xuống mặt đất: "Lão Hồ nói có lý, kiểm chứng cũng đơn giản, đào xuống dưới xem có tầng ngầm hay không là biết ngay." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thân là truyền nhân Mô Kim Hiệu Úy, đào đường hầm trộm mộ tuy là học nghệ giữa đường, cũng coi như thạo nghề.

Nghe thấy lời Vương Diệp, hai người lập tức vác xẻng công binh lên.

“Biểu đệ, Lão Hồ, chúng ta bắt đầu ra tay từ đâu đây?” Vương Bàn Tử lại hỏi.

Cho dù có tầng ngầm bên dưới, cũng không nhất định là nằm ngay phía dưới chân bọn họ.

Chỉ cần lệch một chút thôi, đào tới đào lui cũng thành một công trình lớn.

Vương Diệp nhìn chiếc quách thanh đồng vẫn đang treo lơ lửng phía trên mặt đất.

Có lẽ, đã đến lúc để chiếc quách thanh đồng khổng lồ này phát huy tác dụng của mình.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã bắt đầu lợi dụng Cửu cung Bát quái và Thanh ô Phong thủy, bắt đầu xác định phương vị bên trong huyền cung, tính toán vị trí minh điện dưới lòng đất.

Vương Diệp thì đi đến bên cạnh quách thanh đồng, chậm rãi rút Đại Việt Long Tước đao ra.

Đao quang lóe lên.

Quách thanh đồng phát ra một tiếng ma sát chói tai.

Tiếp đó, một đầu chúi xuống, nện mạnh lên mặt đất.

Vương Diệp nhảy vọt một cái, lùi về phía sau đủ ba trượng.

Một tràng âm thanh ầm ầm vang lên.

Sau khi quách thanh đồng nện xuống đất, mặt đất sụp đổ, lộ ra một cái hố lớn.

“Minh điện?” Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cả ba người đều ngẩn ra.

Vương Diệp nhếch miệng, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành: “Ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn.

Lại đây, chúng ta dọn dẹp miệng hố một chút là có thể xuống dưới rồi.” Rất nhanh, bốn người lần lượt men theo miệng hố do quách thanh đồng đập ra, đi xuống bên trong minh điện.

Bên dưới miệng hố vỡ nát là từng lớp từng lớp gỗ quách.

Đây chính là “Hoàng tràng đề thấu” thường được phát hiện trong các mộ Vương hầu cấp cao thời Hán.

Chỉ có điều, những giá gỗ vốn dĩ phải có màu vàng này ở bên dưới đều đã đen sì, mục nát.

Thậm chí người giẫm lên trên cũng phải rón rén cẩn thận, nếu không sẽ sập xuống ngay.

Bên dưới giá gỗ, có thể nhìn thấy một cỗ quan tài màu xanh lam u tối.

Xung quanh toàn là bùn đen và nước bẩn.

Bản thân cỗ quan tài trong suốt sáng long lanh, bên trên còn có hoa văn tinh mỹ, nhìn qua ngược lại rất đẹp.

“Kỳ lạ, Hiến Vương hẳn là người cầu kỳ, cũng hiểu phong thủy, sao Hoàng tràng đề thấu trong minh điện lại nát thành cái dạng này?” Ngay cả người tương đối thô tâm đại ý như Vương Bàn Tử cũng nhận ra điều không ổn.

Hồ Bát Nhất sau khi xuống dưới cũng sờ sờ cỗ quan tài màu lam.

“Không chỉ phong thủy không đúng, chất liệu cỗ quan tài này cũng có vấn đề.” “Nhìn cũng đẹp đấy chứ, tôi còn đang tính kiếm hai miếng mang về đây.” Vương Bàn Tử vừa nói vừa lén lút liếc nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp giữ nụ cười: “Chất liệu cỗ quan tài này gọi là Thạch tinh, là loại đá trong truyền thuyết chỉ minh phủ mới có.

Trên đời này có một số người, lúc sống làm chuyện ác, sau khi chết sẽ bị Diêm Vương gia dùng cối xay đá nghiền nát thân thể thành cốt tra nhục tương, cho ác khuyển minh phủ liếm ăn.

Thịt vụn còn sót lại sẽ biến thành ruồi muỗi, bị người ta dùng vỉ đập ruồi đập, dùng hương muỗi hun, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Cái cối xay người đó chính là dùng Thạch tinh chế tạo.

Giờ anh còn hứng thú kiếm hai miếng nữa không?” Vương Bàn Tử nghe mà rùng mình: “Tà môn thế á?

Thế thì thôi, Dương tham mưu chẳng phải đã nói rồi sao, phải giữ nguyên trạng thái ban đầu của văn vật.” Vương Diệp cười cười, cũng không vạch trần Vương Bàn Tử.

Việc mở nắp quan tài tiếp theo, Vương Diệp để cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiếp quản.

Hai người tràn đầy mong đợi kéo dây thừng chân ngỗng, dính chu sa, thạo nghề mở nắp quan tài ra.

Vương Diệp đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình, mãi đến khi mở quan tài xong mới đi tới gần, hai tay đặt lên cỗ quan tài Thạch tinh.

Chỉ hấp thu được 50 điểm Quốc vận trị.

Bên trong tịnh không có thi khí gì.

Bởi vì đã có kinh nghiệm mở ba cỗ quan tài bên trên, mấy người cũng đã đại khái dự liệu được bên trong quan tài Thạch tinh sẽ xuất hiện thứ gì.

Một cái đầu người nhìn qua còn tính là hoàn chỉnh lúc vừa mới mở quan tài.

Phần đôi mắt trên đầu người lưu lại hai hốc mắt mang theo vết thương hình xoáy nước.

Trên cổ có một cái ngọc cô (vòng ngọc).

Thân thể bên dưới được quấn bằng vải trắng.

Khi Vương Diệp động vào tấm vải trắng này, ngược lại có một tiếng hệ thống nhắc nhở, nó có tên gọi là Khỏa hồn bố.

Nó được dệt bằng dược liệu đặc thù, đồng thời bên trên còn có một số ký hiệu được viết bằng dược liệu đặc biệt, sau khi khô đi sẽ không nhìn thấy được.

Đáng tiếc là Khỏa hồn bố sau khi gặp không khí liền mục nát.

Trừ việc cung cấp cho Vương Diệp 10 điểm Quốc vận trị ra thì không còn lưu lại gì khác.

Sau khi mở Khỏa hồn bố ra, bên trong là một đôi chân người đã bị hong khô.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là vị tướng quân trong cái quách thanh đồng bên trên.

Ngoài ra, còn có một bộ xương cốt được chế tạo bằng vàng ròng.

Bộ xương vàng này bị khuyết mất phần xương sườn trước ngực chỗ trái tim.

Vương Bàn Tử nhìn thấy ảnh cốt bằng vàng thì không rời mắt được.

“Biểu đệ, mấy thứ không có giá trị văn hóa như này, tôi lấy được không?” Vương Diệp gật gật đầu, Vương Bàn Tử hưng phấn nhét bộ xương vàng vào trong ba lô.

Tuyết Lỵ Dương nhìn mà nhíu mày.

Vương Diệp mở miệng an ủi: “Thôi kệ, dù sao cũng rất khó mang ra ngoài.” Phía sau mộ Hiến Vương là tình huống gì, trong lòng Vương Diệp vẫn nắm chắc.

Bốn người có thể sống sót đi ra ngoài hay không, chỉ dựa vào thực lực thì khó khăn, nói không chừng đến lúc đó còn phải dựa vào nhân phẩm.

Còn về đồ tốt, trong không gian hệ thống của Vương Diệp có đầy.

Bộ xương khô bằng vàng này coi như là chút an ủi tâm lý cho Vương Bàn Tử đi.

Nếu không thì hì hục đào bới lâu như vậy, quan tài cũng mở ba cái rồi mà không có chút kích thích vật chất nào, dễ ảnh hưởng sĩ khí.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu cũng không nói gì thêm.

Ánh mắt Vương Diệp thì tập trung vào một vật nhỏ màu đen sẫm không bắt mắt ở giữa bộ ảnh cốt bằng vàng.

Nhìn qua chỉ to bằng nắm tay trẻ con.

Màu sắc đỏ thẫm ngả sang đen.

Có chút tương tự với cái lưỡi của vu nữ mà Vương Bàn Tử nhặt được dưới áo bào vu sư trong Minh lâu trước đó.

Sau khi Vương Diệp nhặt lên, lập tức truyền đến một tiếng hệ thống nhắc nhở.

“Túc chủ tiếp xúc Ngọc hóa Thất khiếu Linh lung tâm, đạt được 100 điểm Quốc vận trị.” Vương Diệp kinh ngạc.

Thất khiếu linh lung tâm?

Phản ứng đầu tiên của Vương Diệp là Tỷ Can.

Sau đó ý thức được là không thể nào.

Vị Đại mục tư bị móc tim kia không thể nào là chú của Trụ Vương được.

Tuy rằng niên đại thì có thể miễn cưỡng khớp.

Mẹ nó, không thể nghĩ kỹ quá.

Vương Diệp lập tức thu Ngọc hóa Thất khiếu Linh lung tâm vào trong không gian hệ thống.

Trong phần mô tả của hệ thống, vật này lại không có kỹ năng trực tiếp gì.

Nhưng Vương Diệp biết, thứ này tuyệt đối không tầm thường.

Theo kinh nghiệm trước đó, có lẽ phải dung hợp với thứ gì đó mới có thể phát huy tác dụng.

Đã như vậy thì cứ để tạm trong không gian hệ thống trước.

Bên trong quan tài Thạch tinh ở minh điện, ngoại trừ ảnh cốt thế thân ra thì không còn đồ tùy táng nào khác.

Chương 87

Vương Bàn Tử ít nhiều có chút thất vọng.

Hồ Bát Nhất lại tràn đầy tự tin.

“Đã tìm được minh điện, xác nhận sự tồn tại của ảnh cốt thế thân, vậy bây giờ tìm mộ thất thật sự của Hiến Vương sẽ dễ dàng hơn rồi.

Trên đỉnh huyền cung đại biểu cho nhân gian, khẳng định còn có một tầng đại biểu cho tiên giới, quan quách thật sự của Hiến Vương khẳng định được giấu trong cái gọi là tiên giới đó.” Mấy người lập tức men theo quan quách sắp mục nát sụp đổ, leo lên trên huyền cung.

Hồ Bát Nhất dùng la bàn xác định vị trí, rất nhanh đã tìm được vị trí ngay phía trên ảnh cốt thế thân.

Mấy cái đèn pin đồng thời chiếu qua.

Rất nhanh, tại đỉnh huyền cung, ngay phía trên vị trí ảnh cốt, bọn họ phát hiện một số thứ khác thường.

Đại bộ phận đỉnh huyền cung đều là gạch nung tương tự như dưới mặt đất.

Chỉ có trong phạm vi rất nhỏ phía trên ảnh cốt, gạch mộ sụp đổ, lộ ra một số tảng đá màu trắng.

Rất giống với tường ngoài âm cung mà mấy người nhìn thấy lúc qua Thiên môn.

Khá xấu hổ là độ cao chỗ này tương đối lớn, trong tình huống không có thang, mấy người căn bản không leo lên được.

Vương Diệp nhìn một sợi xích đồng vẫn chưa đứt phía trên quách thanh đồng, chỉ chỉ.

“Đưa phi hổ trảo cho tôi, lát nữa tôi men theo xích đồng leo lên dầm treo quách thanh đồng, chỗ đó chắc là với tới được.” Vương Diệp rất nhanh đã theo xích đồng của quách thanh đồng leo lên đỉnh mộ.

Sau đó vung phi hổ trảo, móc vào gạch mộ ở mép tảng đá trắng.

Cổ tay khẽ run lên, một viên gạch mộ bị phi hổ trảo móc rơi xuống.

Vài phút sau, gạch mộ trên đỉnh huyền cung đã bị Vương Diệp dỡ ra một mảng lớn.

Một mảng đá Hán bạch ngọc trắng như tuyết lộ ra.

Trong đó có một cái lỗ thủng chưa đến hai thước vuông cực kỳ bắt mắt.

Từng trận âm phong từ trong lỗ thủng thổi ra.

Vương Diệp vung phi hổ trảo vào trong lỗ thủng, kéo kéo dây thừng.

Sau khi xác nhận đã có chỗ mượn lực, hai chân lập tức cong lại.

Võ Đang Tung Vân Thê!

Vương Diệp gần như trực tiếp nhảy từ dầm treo quách thanh đồng đến ngay dưới lỗ thủng.

Hai tay vươn ra, ngón tay bám lấy miệng lỗ, thực hiện một động tác hít xà, trực tiếp chui tọt vào bên trong.

Cả bộ động tác hành vân lưu thủy, sạch sẽ gọn gàng.

Ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử bên dưới nhìn mà ngây người, trên mặt viết đầy hai chữ khiếp sợ.

Khinh công?

Cái này mẹ nó còn là người sao?

Qua vài giây sau, Vương Diệp từ trong lỗ thủng thò đầu ra.

“Bên trên có một cái hang động rất lớn, không khí có thể hô hấp, tôi kéo mọi người lên.” Nói xong, Vương Diệp thả dây thừng từ trong lỗ xuống.

Mấy người mang theo loại dây thừng thô chuyên dùng để leo trèo đã thắt nút, có thể dùng làm thang dây.

Loay hoay mười mấy phút, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử mới leo được vào trong lỗ thủng.

Sau khi tiến vào không gian tầng trên, mấy người nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy bên trên là một cái hang động hình cái phễu rất cao lớn, liếc mắt không thấy điểm cuối.

Cái lỗ bọn họ leo lên từ bên dưới nằm ngay ở đáy phễu.

Đường kính bên dưới cái phễu khoảng mười mấy mét.

Bốn phía có một vòng bậc thang dốc bằng đất do nhân tạo tu sửa, xoay quanh một đường đi lên trên.

Chất liệu trên vách động đều là đá trắng, bên trên còn vẽ đầy các loại bích họa phong cách quỷ dị.

Tuyết Lỵ Dương rất hứng thú với mấy bức bích họa này, đèn pin mắt sói vừa quét vừa nghiên cứu.

Vương Diệp lại nhíu mày.

Nhân vật trên những bức bích họa này toàn là thần linh tiên nhân cao lớn.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy khó chịu là đôi mắt của những thần linh và tiên nhân này.

Hầu như đôi mắt của tất cả nhân vật trên bích họa đều được khảm nạm bằng các loại thủy tinh và đá đủ màu sắc.

Vô cùng tả thực, sống động như thật.

Chuyện xấu chính là xấu ở cái chỗ sống động như thật này.

Vương Diệp luôn cảm giác những con mắt này đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hơn nữa bất kể Vương Diệp đi đến góc độ nào, ánh mắt trong những con mắt này dường như cũng di chuyển theo Vương Diệp.

Điều này rất đáng ghét.

Người cũng cảm thấy đáng ghét còn có Vương Bàn Tử.

Mới vào chưa được mấy phút, Vương Bàn Tử đã bị nhìn đến mức phát hoảng.

Cái tính khí nóng nảy của Bàn gia sao nhịn được, không nói hai lời, gã giơ cái xẻng công binh trong tay lên, nhắm vào mắt nhân vật trên bích họa mà đào.

Hắn ngạnh sinh sinh đào xuống được mấy con mắt.

Mắt vừa rơi xuống, cái cảm giác bị người khác nhìn trộm lập tức biến mất.

Vương Diệp nhíu mày.

Lúc này cảm giác của Vương Diệp nhạy bén dị thường.

Trước và sau khi mắt nhân vật trên bích họa bị đào cảm giác khác biệt lớn như vậy, chứng tỏ một vấn đề: Mắt của những nhân vật này tuyệt đối có vấn đề.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn trong mắt Vương Diệp phát động.

Một trận kim quang nhàn nhạt lóe lên, song đồng hiện ra, đồng tử hóa thành âm dương ngư chậm rãi chuyển động.

Nhìn lại lần nữa, trên vách động của cả cái hang động hình phễu, lốm đốm tinh quang toàn là khí tức quỷ dị.

Đồng thời huyết mạch long ảnh trong lòng bàn tay Vương Diệp cũng rục rịch.

Rất nhanh, huyết mạch long ảnh bay ra.

Đôi mắt lấp lánh kim quang nhìn Vương Diệp, lại nhìn những nhãn cầu làm bằng đá thủy tinh kia.

Vương Diệp cảm nhận được sự khát vọng của huyết mạch long ảnh, lập tức xin Vương Bàn Tử một viên nhãn cầu thủy tinh vừa đào xuống.

Sau đó ném cho huyết mạch long ảnh.

Huyết mạch long ảnh lập tức nuốt chửng nhãn cầu thủy tinh.

Sau khi huyết mạch long ảnh nuốt nhãn cầu thủy tinh, tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến.

“Huyết mạch long ảnh thôn phệ nhãn cầu thủy tinh, hiệu quả kỹ năng đồng thuật gia tăng.” Ân, cư nhiên có tác dụng?

Vương Diệp phát hiện những nhãn cầu thủy tinh này có thể gia tăng thần thông đồng thuật của huyết mạch long ảnh.

Kỹ năng đồng thuật của huyết mạch long ảnh cũng không ít đâu.

Ưng nhãn, Dạ thị, Hỏa nhãn kim tinh.

Còn có Thông Thiên Nhãn đã dung hợp tiến hóa.

Hiệu quả toàn bộ được đề thăng.

Vương Diệp nhìn đầy hang động toàn nhãn cầu thủy tinh, đột nhiên cảm giác không còn đáng ghét như vậy nữa.

Khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Nhãn cầu thủy tinh có thể nâng cao nhãn thần thông như thế này, sợ là phải có mấy trăm đến hàng nghìn cái!

Vương Diệp hưng phấn xoa xoa tay, lấy ra Đại Việt Long Tước đao.

“Biểu ca, để tôi làm cho!” Vương Diệp vung Đại Việt Long Tước đao lên, một nhát gõ rơi xuống một cái nhãn cầu.

Vương Bàn Tử lúc này mới lầm bầm buông xẻng công binh xuống.

“Vẫn là biểu đệ cậu tâm lý, tôi sớm đã nhìn mấy con mắt này không thuận mắt rồi.” Nhất thời, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cẩn thận dò đường.

Tuyết Lỵ Dương cầm đèn pin giơ máy ảnh ghi chép bích họa.

Vương Diệp thì đi gõ nhãn cầu.

Chương 88

Động tác của Vương Diệp cực nhanh, mỗi nhát một cái.

Cộng thêm thực lực siêu cường và kỹ năng dạ thị, khiến hiệu suất gõ nhãn cầu thủy tinh của Vương Diệp cực cao.

Hầu như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương leo đến độ cao nào, Vương Diệp liền gõ đến độ cao đó.

Mỗi khi gõ rơi một cái nhãn cầu thủy tinh, hắn liền trực tiếp ném lên giữa không trung.

Huyết mạch long ảnh đang bay lượn liền một ngụm nuốt trọn.

Tiếng hệ thống nhắc nhở không hề dừng lại.

Cuối cùng, sau khi huyết mạch long ảnh nuốt chửng khoảng mấy trăm viên nhãn cầu thủy tinh, một tiếng hệ thống nhắc nhở khác biệt truyền đến.

“Toàn bộ kỹ năng đồng thuật mà Huyết mạch long ảnh đạt được thăng cấp, hiệu quả gấp bội.” “Huyết mạch long ảnh đạt được kỹ năng mới: Mị hoặc.” Vương Diệp nghe xong, nhịn không được dừng tay đang gõ nhãn cầu lại.

Tất cả hiệu quả gấp bội.

Nghe thì có vẻ tăng lên không nhiều lắm.

Quan trọng là kỹ năng vốn có của huyết mạch long ảnh đã rất nghịch thiên rồi.

Kỹ năng Ưng nhãn hiệu quả trực tiếp còn tốt hơn mắt chim ưng.

Có thể mắt thường nhìn thấy con thỏ cách xa vài ngàn mét.

Đối với vật thể đang di chuyển càng nhạy bén dị thường.

Mắt thường zoom 15x cộng thêm khóa mục tiêu di động.

Hiện tại hiệu quả gấp bội.

Vương Diệp có thể khẳng định, tay súng bắn tỉa bưu hãn nhất thế giới này cũng chưa chắc trâu bò bằng mình.

Cường hóa thêm nữa, chính là tấn công tầm xa ngoài tầm nhìn rồi.

Dạ thị thì không cần phải nói, hiện tại bóng tối đã hoàn toàn không ảnh hưởng đến Vương Diệp.

Trừ phi là hố đen triệt để, một tia sáng cũng không có.

Chỉ cần có một chút xíu ánh sáng, thậm chí như huỳnh quang của đốm lửa đóm, trong mắt Vương Diệp cũng chẳng khác gì ban ngày.

Thần thông Thông Thiên Nhãn đã rất mạnh, nhân đôi hay không cũng không quan trọng.

Kỹ năng mới xuất hiện càng làm Vương Diệp mừng thầm một trận.

Tuy nhiên xem qua mô tả hệ thống, Vương Diệp hít một ngụm khí lạnh.

Kỹ năng này, hơi có chút đau trứng: Có thể thông qua ánh mắt, thi triển mị hoặc lên mục tiêu, khiến độ hảo cảm của mục tiêu đối với người thi thuật tăng mạnh, đồng thời có thể ảnh hưởng đến hành động của đối phương.

Ân.

Kỹ năng đá lông nheo 100% thành công sao?

Vương Diệp nghĩ nghĩ, thứ này ở trong rừng sâu núi thẳm, hình như không có tác dụng lớn lắm.

Chẳng lẽ đi đá lông nheo với mãnh thú à?

Ân... hình như cũng không phải là không thể.

Trong mô tả hệ thống đâu có nói mục tiêu chỉ có thể là con người.

Chính cái gọi là thân mang lợi khí sát tâm tự nảy sinh, có được Mị hoặc chi nhãn, không đá lông nheo thử xem sao được, Vương Diệp trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Trước mắt bên cạnh chỉ có ba người sống.

Hai gã đàn ông Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không cần suy xét.

Mục tiêu chỉ có Dương tham mưu.

Vương Diệp nghĩ đến đây, hô một tiếng: “Dương tham mưu!” Tuyết Lỵ Dương đang chuyên tâm chí chí nghiên cứu bích họa, nghe thấy tiếng Vương Diệp gọi thì hơi nhíu mày, quay đầu lại nhìn.

Sau đó liền thấy Vương Diệp nháy mắt với mình.

Không phản ứng?

Vương Diệp sau khi thi triển kỹ năng Mị hoặc, phát hiện Tuyết Lỵ Dương tịnh không có phản ứng gì đặc biệt.

“Kỳ lạ, chẳng lẽ hiệu quả kỹ năng vẫn chưa đủ?

May mà còn không ít nhãn cầu thủy tinh, xem ra cần thiết phải cường hóa thêm chút nữa.” Vương Diệp lắc đầu, lại bắt đầu chuyên tâm gõ nhãn cầu.

Đương nhiên, những tiểu kỹ năng này đều là phụ gia trên Thông Thiên Nhãn.

Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại, thở ra một hơi thật dài.

Tim đập thình thịch không thôi, sắc mặt ửng hồng.

Mình bị sao thế này?

Tuyết Lỵ Dương lập tức hoàn toàn mất hứng thú với bích họa, nai con chạy loạn trong lòng, tâm tư rối bời, đi theo sau lưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không biết đang nghĩ cái gì.

Thỉnh thoảng nàng lại ngẩng đầu nhìn Vương Diệp đang nhảy nhót khắp hang động như khỉ.

Cuối cùng Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong cả hang động, tất cả nhãn cầu thủy tinh mang theo khí tức quỷ dị đều bị Vương Diệp gõ xuống hết.

Lần này thoải mái rồi.

Huyết mạch long ảnh lần nữa thôn phệ mấy trăm viên nhãn cầu thủy tinh.

Rất nhanh âm thanh hệ thống nhắc nhở quen thuộc lại truyền đến.

“Tất cả hiệu quả kỹ năng đồng thuật của Huyết mạch long ảnh nhân đôi.” “Thông Thiên Nhãn đạt được năng lực mới: Trí manh (Gây mù).” Di?

Một năng lực tấn công?

Trước đó tất cả kỹ năng của huyết mạch long ảnh, nghiêm túc mà nói đều là loại hình cường hóa.

Mạnh thì xác thực là rất mạnh.

Dùng tốt sẽ giúp ích rất lớn cho Vương Diệp.

Chỉ có điều chung quy vẫn là loại bổ trợ.

Trí manh thì không giống vậy.

Mục tiêu tác dụng không còn là bản thân Vương Diệp.

Kỹ năng Trí manh trong một số tình huống vẫn cực kỳ ra sức.

Coi như là một kỹ năng khống chế cục diện mạnh mẽ.

Vương Diệp vô cùng hài lòng.

Hơn nữa đã nói là tất cả kỹ năng đồng thuật trước đó đều tăng lên.

Cũng có nghĩa là kỹ năng Mị hoặc cũng tăng lên.

Vương Diệp nghĩ đến đây, lại không kìm nén được khát vọng đá lông nheo.

Sau đó hắn nhảy từ trên vách động xuống bậc thang dốc bằng đất.

Đang định gọi Dương tham mưu một tiếng, sau đó bổn cũ soạn lại, đột nhiên nghe thấy Hồ Bát Nhất đi tuốt đằng trước nói một câu: “Đến cùng rồi?

Phía trước không có đường.” Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Vương Diệp cũng đều ngẩng đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy điểm cao nhất của bậc thang dốc, cũng là điểm cao nhất của hang động.

Nhưng ở cuối con đường, lại là một bức tường trắng, hoàn toàn không có lối đi.

Vương Diệp chợt nhớ ra một chuyện.

Nhớ trong nguyên tác, điểm cuối của bậc thang dốc xoay quanh đi lên này cũng là tường trắng.

Chỉ có điều, bên trong tường trắng, lại có đồ vật.

Một cỗ nữ thi.

Vương Diệp lập tức nhắc nhở một tiếng: “Lão Hồ, anh nhìn xem trên tường có dấu vết gì không.” Hồ Bát Nhất ở phía trước nhất, nghe Vương Diệp nhắc nhở xong, lập tức dùng đèn pin mắt sói tìm kiếm kỹ lưỡng trên vách tường.

Đồng thời còn dùng Hắc chiết tử trong tay không ngừng gõ gõ đập đập.

“Bức tường này hình như hơi rỗng.

Đúng rồi, trên tường có vẽ một người phụ nữ.

Ân, quần áo mặc trên người còn rất hoa lệ, không biết có phải là...” Hồ Bát Nhất đang nói dở, đột nhiên từ bên trong bức tường phía trên truyền đến một trận âm thanh quỷ dị.

Chương 89

Trên tường cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Hơn nữa kỳ quái là, những vết nứt này xuất hiện ngay đúng vị trí đường nét của người phụ nữ trong bích họa.

Hồ Bát Nhất vội vàng men theo bậc thang lùi lại hai bước.

Nhưng còn chưa đợi Hồ Bát Nhất lùi ra được bao xa, bích họa trên tường đột nhiên vỡ vụn.

Một mảng đất đá rơi xuống từ bích họa.

Đằng sau bức bích họa nứt toác, thình lình vươn ra một bàn tay trắng bệch, chộp lấy cổ Hồ Bát Nhất.

Bàn tay này trắng trẻo mập mạp, ngón tay không dài, xương cốt không tính là thô, vừa nhìn đã biết là tay phụ nữ.

Phía sau bàn tay này, xuất hiện một người phụ nữ gần như y hệt trên bích họa vừa rồi, đang từng chút từng chút chui ra từ trong tường trắng.

Màu da trên người ả xanh xám trắng bệch.

Móng tay toàn một màu đen.

Thi khí cực nặng, vừa nhìn đã biết không phải người sống.

Hồ Bát Nhất muốn hét lên, nhưng đã không kịp nữa.

Không gian có thể né tránh phía trước thực sự quá nhỏ, Lão Hồ thế mà bị tay nữ thi bóp chặt cổ.

Vương Diệp trong lòng kinh hãi, lúc này khoảng cách với Hồ Bát Nhất hơi xa.

Nếu lao qua, vừa khéo phía trước lại bị Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử chắn mất.

May mà trong truyền thừa của Vương Dã có một loại thuật pháp có thể dùng nguyên khí huyễn hóa thành động vật.

“Càn Tự - Huyễn Thần!” Ngón tay Vương Diệp vung lên, nguyên khí trong cơ thể vận chuyển.

Chỉ thấy một con chim điêu hào bán trong suốt hiện ra, cánh vỗ phành phạch.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Diệp cũng không thể không cảm thán truyền thừa của Vương Dã đúng là trâu bò.

Sau đó, điêu hào do nguyên khí huyễn hóa lập tức vỗ cánh, bổ nhào về phía Hồ Bát Nhất.

Điêu hào vươn móng vuốt sắc bén, mạnh mẽ quắp vào cánh tay nữ thi.

Nữ thi trực tiếp bị điêu hào lôi ra khỏi vách tường.

Cùng lúc đó, bàn tay nữ thi đang bóp cổ Hồ Bát Nhất rốt cuộc cũng buông lỏng.

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trên đầu Vương Diệp đồng thời phát ra tiếng kinh hô.

“Lão Hồ!” “Hồ Bát Nhất!” Vương Diệp nhìn lên, nữ thi bị điêu hào lôi ra khỏi vách tường, trực tiếp rơi thẳng xuống phía dưới.

Hồ Bát Nhất cũng mất thăng bằng, lảo đảo một cái, ngã khỏi bậc thang dốc bằng đất.

Đỉnh của bậc thang dốc cách lỗ thủng mà mấy người leo lên độ cao chừng hai ba mươi mét.

Độ cao này mà ngã xuống, người coi như đi đời.

Ánh mắt Vương Diệp ngưng trọng, chỉ huy nguyên khí điêu hào bay nhanh xuống dưới bổ nhào.

Đồng thời vung ra phi hổ trảo trong tay.

Chỉ thấy tốc độ bổ nhào của điêu hào vô cùng khoa trương, nhanh hơn tốc độ rơi tự do nhiều.

Chỉ trong chớp mắt, điêu hào đã bay đến dưới thân Hồ Bát Nhất.

Sau đó, thân hình đang rơi xuống của Hồ Bát Nhất trong nháy mắt chậm lại.

Đồng thời, phi hổ trảo của Vương Diệp cũng quấn lấy người Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ phản ứng cực nhanh, nhân lúc dây thừng phi hổ trảo còn chưa căng ra, móc phần móng sắt vào thắt lưng.

Sau đó Vương Diệp cảm giác phi hổ trảo căng cứng.

Một cỗ lực lượng khổng lồ theo dây thừng truyền tới.

Vương Diệp dùng một tay giật mạnh, ngạnh sinh sinh kéo giữ Hồ Bát Nhất đang rơi xuống lại.

Huyết mạch Long Vương không phải để trưng.

Lão Hồ vẫn va vào dốc đất, kêu lên một tiếng đau đớn.

Qua hai ba giây sau, mới truyền đến tiếng hô của Hồ Bát Nhất: "Vương Diệp, Bàn Tử, Dương tham mưu, tôi không sao." Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp lại nhíu chặt mày.

Nữ thi vừa bị nguyên khí điêu hào lôi từ trong tường ra, rơi xuống đáy hang động, lại không phát ra âm thanh gì.

Độ cao tương đương mười tầng lầu, thi thể bình thường rơi xuống khẳng định phải có một tiếng vang lớn.

Nữ thi này không bình thường!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, cùng với Hồ Bát Nhất vừa leo lại lên bậc thang dốc, cũng đều chiếu đèn pin xuống đáy hang động.

Rất nhanh mấy người đều nhìn thấy nữ thi trắng trẻo mập mạp kia.

Đồng tử Vương Diệp co rụt lại một chút.

Nữ thi kia rơi xuống đất thế mà không bị vỡ nát.

Một cỗ nữ thi bị phong ấn trong vách tường mộ Hiến Vương ít nhất hơn hai ngàn năm, cho dù cơ duyên xảo hợp không bị thối rữa, thì từ độ cao hơn hai mươi mét rơi xuống, khẳng định cũng phải tan xương nát thịt.

Người sống rơi từ trên cao xuống còn thành thịt vụn, huống chi là người chết.

Ngoài ra, nữ thi nằm sấp úp mặt xuống đất dưới hang động này, có phải là quá béo rồi không?

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hiển nhiên cũng đều có cảm xúc khá sâu sắc với thể hình của người phụ nữ này.

Dù sao ở niên đại của hai người, đúng là chưa thấy bao nhiêu người béo tốt như vậy.

“Nhìn là biết đại quý tộc vạn ác!” “Đều là do dân chi dân cao (mỡ dầu của dân) nuôi béo đấy.” Vương Diệp trừng mắt: “Không đúng!

Nữ thi này còn đang to ra.” Vương Diệp vừa nhắc nhở, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng với Tuyết Lỵ Dương đều toát mồ hôi lạnh trên trán.

Chỉ thấy nữ thi trắng bệch mập ú nằm dưới đáy hang động giống như đang thổi bong bóng, không ngừng phình to.

Cả ba người đều không nhịn được co rúm người lại về phía sau.

Bởi vì nhìn qua, nữ thi dường như có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, cửu khiếu trên cơ thể nữ thi đang cuồn cuộn không ngừng tản mát ra âm tà chi khí, giống như quả bóng da bị xì hơi.

Cuối cùng, dưới sự chú mục của bốn người, một tiếng vang lớn truyền đến.

Nữ thi bên dưới rốt cuộc cũng nổ tung.

Tuyết Lỵ Dương thậm chí còn che mắt lại.

Vương Bàn Tử vốn luôn tự hào trời không sợ đất không sợ cũng nhếch miệng quay đầu đi.

Một màn trước mắt thực sự quá 'nặng đô', ai mà đỡ nổi.

Nhưng mắt Vương Diệp lại trợn trừng.

Chỉ thấy sau khi nữ thi nổ tung, từ trong cơ thể phun trào ra tịnh không phải là dịch xác chết, nội tạng hay thịt xương vụn, mà là vô số con bướm đêm.

Mỗi một con bướm đêm đều dài hơn hai tấc, to đến dọa người.

Trên đôi cánh đầy lông lá mang theo một đôi đốm vằn màu đen, giống như hai con mắt người, lại còn vừa bay vừa rũ bụi phấn.

Trên người tất cả bướm đêm đều mang theo thi độc và âm khí nồng nặc.

Nhìn thấy một màn cực kỳ khủng bố trước mắt, Vương Diệp nhếch miệng, cười.

Côn trùng à?

Ồ, thế thì không sao rồi.

Vương Diệp vung tay trái lên, huyết mạch long ảnh trong lòng bàn tay lập tức hiện ra.

Nhìn thấy thiên la địa võng, hàng ngàn hàng vạn con “Thi nga” (bướm đêm xác chết) bên dưới, trong mắt long ảnh lóe lên một tia sáng.

“Lên đi, Pikachu!” Vương Diệp chỉ tay trái, huyết mạch long ảnh xuống sân.

Cảnh tượng một lần vô cùng tàn nhẫn.

Long ảnh có sự áp chế tự nhiên đối với thi nga.

Cộng thêm việc Vương Diệp còn sử dụng Ngưng Phong chi thuật, tụ tập toàn bộ đám thi nga này lại một chỗ, đồng thời làm giảm tốc độ của chúng.

Lũ thi nga này còn có thể vỗ cánh đã là kết quả do Vương Diệp cố gắng kiềm chế sức mạnh của mình rồi.

Nói cách khác, đám thi nga này vẫn rất mạnh, chỉ có điều gặp phải đối thủ khắc tinh nhất mà thôi.

Chương 90

Long ảnh bay nhanh thu hoạch đám thi nga này.

Trong đầu Vương Diệp không ngừng truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở.

Một con thi nga thế mà có thể cung cấp 10 điểm kinh nghiệm và 10 điểm năng lượng.

Kinh nghiệm và năng lượng đang tăng lên nhanh chóng.

Chỉ trong chớp mắt, điểm kinh nghiệm và năng lượng của Vương Diệp đã tích lũy đến hai ba vạn điểm.

Mà đám bướm đêm bên dưới mới chỉ bị giết một phần nhỏ.

Vương Diệp lập tức thấy hứng thú.

Cái này ngon à nha.

Nói không chừng liều một phen, có thể gom đủ điểm kinh nghiệm và năng lượng để thăng cấp.

Vương Diệp nhịn không được bắt đầu mong chờ.

Ngoài kinh nghiệm và năng lượng ra, trong quá trình giết thi nga, còn thỉnh thoảng thu được một số thứ gọi là “Thi nga phấn”.

Vương Diệp xem mô tả hệ thống, lại phát hiện ngoại trừ bốn chữ “dược liệu đặc thù” ra, không có giải thích gì khác.

Cuộc nghiền ép một chiều tịnh không kéo dài bao lâu.

Long ảnh sát phong rồi.

Sau khi con thi nga cuối cùng bị xử lý, Vương Diệp buồn bã mất mát.

Thế là hết rồi à?

Có chút đáng tiếc.

Cuối cùng chỉ thu được bốn năm vạn kinh nghiệm và năng lượng.

Cách thăng cấp vẫn còn một chút khoảng cách.

Đúng lúc này, một tiếng hệ thống nhắc nhở truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Đánh giết Thi nga, thưởng Lệ cổ thuật, Thi nga cổ.” Còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Hứng thú vừa xuống thấp của Vương Diệp lại được nâng lên.

Cổ thuật?

Sau khi xem qua mô tả hệ thống, Vương Diệp rùng mình một cái.

Không nói cái khác, chỉ bàn về mức độ độc ác, mức độ ghê tởm, Cổ thuật trong các loại pháp thuật thần thông tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Thi triển Thi nga cổ chính là dựa vào thi nga phấn làm môi giới.

Người trúng cổ sẽ rất nhanh sản sinh ra lượng lớn ấu trùng thi nga trong cơ thể.

Những ấu trùng thi nga này là loại côn trùng vô cùng hung tàn, không những có thể gặm nhấm huyết nhục của vật chủ, mà còn tiết ra một loại vật chất đặc thù khiến vật chủ đau đớn gấp bội.

Đợi đến khi phát giác, ấu trùng thi nga đã hóa thành thi nga, cuối cùng phá thể chui ra từ trong cơ thể vật chủ.

Điểm tàn nhẫn nhất còn không chỉ dừng lại ở đó.

Vật chất do ấu trùng thi nga cổ tiết ra không chỉ khiến đau khổ gấp bội, mà còn có một hiệu quả: Khiến người ta giữ được sự tỉnh táo cao độ.

Nói cách khác, người trúng Thi nga cổ ngay cả khả năng ngất đi vì đau cũng không có.

Chỉ có thể cảm nhận rõ ràng huyết nhục, nội tạng và xương cốt trong cơ thể mình bị côn trùng gặm nhấm.

Vạn trùng phệ thể, thống khổ gấp bội, không thể ngất đi.

Đơn giản mà nói chính là như vậy.

Vương Diệp xem xong hít một ngụm khí lạnh.

Cái này mẹ nó ai mà đỡ được!

Cảm giác thứ này hẳn là một thần khí bức cung.

Moi tình báo từ kẻ địch toàn dựa vào Cổ thuật này.

Sau đó, Vương Diệp vung tay, nguyên khí điêu hào tiêu tán, long ảnh cũng quay trở lại trong lòng bàn tay hắn.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trên mặt đều mang theo thần tình nghi hoặc.

“Vừa rồi là thứ gì thế?” “Hình như là côn trùng, giống như bướm đêm.” “Gay go, khẳng định là thi nga, nếu đám côn trùng đó bay lên thì thảm rồi, phấn trên cánh thi nga chắc chắn có độc.” Ba người đợi nửa ngày cũng không phát hiện thi nga bay lên, tự nhiên mù mờ, nhưng cũng không dám xuống dưới kiểm tra.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại bắt đầu liều mạng leo lên đỉnh bậc thang.

Trên bức tường trắng ở đỉnh bậc thang xuất hiện một cái bóng người đen sì.

“Có lối ra rồi!” Hồ Bát Nhất gào lên một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này mới nhìn thấy, hóa ra cái bóng người đen sì xuất hiện ở cuối bậc thang kia, thế mà lại là một cái lỗ hổng.

Có điều cái khe hở này nhìn thế nào cũng không giống như được cố ý điêu khắc đục đẽo ra.

Vô cùng thô ráp và méo mó.

Ngược lại giống như hình thành tự nhiên hơn.

Cái xác nữ ban nãy, hẳn là chuyên dùng để bịt cái lỗ hổng này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người chen đến cuối bậc thang, dùng xẻng công binh mở rộng cái lỗ hình người ra một chút để tiện đi vào.

Sau đó hai người kẻ trước người sau chui vào.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương cũng bám sát phía sau, tiến vào hang động đằng sau lỗ hổng hình người.

Sau khi vào bên trong, mọi người dùng đèn pin chiếu rọi, quan sát tứ phía.

Đây gần như là một hang động màu trắng hình thành tự nhiên, đá trắng bốn phía nhất thời không nhìn ra là chất liệu gì, nhưng tạo hình lại khá độc đáo.

Khắp nơi đều là những cái lỗ thủng, còn có các loại cột đá tựa như thạch nhũ.

Giữa đám cột đá có một cái quan tài đồng, rộng khoảng hơn hai thước, cao ba thước.

Bàn Tử và Lão Hồ vừa vào đã bị nó thu hút ánh nhìn. "Sao lại nhỏ thế này?" Tuyết Lỵ Dương cũng đi tới trước quan tài đồng, cau mày.

Kích thước quan tài đồng quả thực chênh lệch quá xa so với quan quách bình thường.

Bốn mặt đều dùng một loại gỗ Hương Nam vô cùng đặc biệt làm ván quan tài.

Màu sắc thâm trầm ôn nhuận, còn mang theo mùi thơm thoang thoảng, toát lên một vẻ ung dung hoa quý.

Bốn cạnh bốn góc và trên đỉnh là các chi tiết điêu khắc bằng đồng.

Đặc biệt là tượng đồng trên nắp quan tài, là một kiến trúc có kết cấu vô cùng phức tạp.

Nhìn giống như vương cung.

Đình đài lầu các đều có đủ, ngay cả cửa sổ cũng được khắc hoa rỗng tinh xảo, còn có thể nhìn thấy hồ nước, cung điện, các loại trân kỳ dị thú cũng được thể hiện sống động như thật.

Ở đỉnh cung điện hoa quý nhất tại trung tâm, có một con chim bằng đồng. "Phượng hoàng?" Mắt Tuyết Lỵ Dương sáng lên: "Liệu có phải dùng để đựng Phượng Hoàng Đảm không?" Vương Diệp lắc đầu, thầm nghĩ Phượng Hoàng Đảm không nằm ở chỗ này. "Từ vị trí tương ứng mà xem, quan tài đồng này cách thế thân ảnh cốt của Hiến Vương bên dưới không xa, rất có khả năng là quan tài của Hiến Vương phi." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Vương Diệp nói có lý, trước đó lúc chúng ta đi vào đã phát hiện đồ vật trong mộ đều có đôi có cặp, cực kỳ có khả năng là mộ Hiến Vương phu phụ hợp táng." Vương Bàn Tử có chút không phục: "Không đúng nha, biểu đệ, Lão Hồ, các người ai từng thấy mộ vợ chồng hợp táng mà quan tài bà vợ bị ném chỏng chơ một bên chưa?

Hơn nữa, quan tài nhỏ thế này." Vương Bàn Tử vừa nói vừa dùng tay nhấc một cái, quan tài đồng thế mà lại rời khỏi mặt đất. "Nặng lắm cũng chỉ hơn hai trăm cân." Mặt Vương Bàn Tử đỏ lên, lại đặt quan tài đồng xuống. "Nhìn là biết bên trong không có hài cốt, cũng chẳng có minh khí gì.

Hiến Vương chẳng lẽ lại keo kiệt thế sao?" Nghi vấn của Vương Bàn Tử có vài phần đạo lý, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều chìm vào suy tư. "Tôi lại thấy, cái xác nữ trong tường ban nãy chính là Hiến Vương phi.

Hiến Vương là kẻ tư tâm cực nặng, có thể biến hàng vạn nô lệ thành người đằng (xác khô) để thực hiện nguyện vọng thành tiên của mình, thì chuyện lấy vợ mình lấp cửa hang chưa chắc đã không làm ra được." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe đến sởn gai ốc.

Hiến Vương lão tặc này cũng quá biến thái, quá mất nhân tính rồi!

Cư nhiên lại dùng chính vợ mình để bịt cửa hang. "Trang phục trên xác nữ ban nãy quả thực có đẳng cấp rất cao, giống như cấp bậc chư hầu vương phi." Tuyết Lỵ Dương bổ sung một câu. "Chúng ta cứ mở quan tài trước đã." Vương Diệp chỉ vào quan tài đồng chim phượng: "Vừa nhỏ vừa nhẹ, chưa chắc đã không có đồ tốt." Mấy người nói là làm, lập tức hành động.

Quan tài đồng kích thước nhỏ, mở quan cũng khá thuận tiện.

Hồ Bát Nhất, Vương Diệp và Vương Bàn Tử phối hợp với nhau, vài phút sau đã dùng móng Thám Âm cạy mở nắp quan tài.

Chương 91

Sau đó bọn họ khiêng cái nắp đồng hoa lệ trên đỉnh xuống, lộ ra bên trong quan tài đồng.

Bên trong quả nhiên không có hài cốt.

Ngay cả đồ tùy táng cũng chẳng có gì.

Chỉ có một bộ Tước Linh Ngọc Y (Áo ngọc lông tước).

Cả bộ áo ngọc hoa lệ vô cùng.

Chư hầu vương thời Hán hạ táng thường dùng áo ngọc để khâm liệm, vừa chống phân hủy vừa thể hiện thân phận.

Áo ngọc còn có một cái tên lừng lẫy: Kim Lũ Ngọc Y.

Nổi tiếng nhất chính là Kim Lũ Ngọc Y của vợ chồng Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, cho người đời thấy được sự xa hoa của hai ngàn năm trước.

Kim Lũ Ngọc Y được làm từ các miếng ngọc và chỉ vàng.

Nhưng cái trước mắt này lại vô cùng khác biệt.

Vật liệu sử dụng là lông khổng tước, các miếng ngọc mỏng như cánh ve và chỉ vàng.

Lông khổng tước màu sắc rực rỡ, giống hệt như mới.

Thời gian trôi qua, thế mà lại không hề mục nát.

Vương Diệp đưa tay chạm vào Tước Linh Ngọc Y, rất nhanh truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Tước Linh Ngọc Y, hấp thụ 200 điểm Quốc vận trị.] Cái này tuyệt đối là đồ tốt.

Vương Bàn Tử đang định ra tay lấy thì bị Tuyết Lỵ Dương cản lại. "Vương Khải Huyền, bộ áo ngọc này đừng lấy." Vương Bàn Tử sững sờ: "Tại sao?

Đồ tốt thế này lại để lại đây?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Tước Linh Ngọc Y bảo tồn được đến hiện tại chỉ là ngẫu nhiên.

Lông tước là chất hữu cơ, gặp oxy rất dễ bị oxy hóa rồi vỡ vụn.

Không phải đồ không tốt hay không được lấy, chủ yếu là vì anh không mang đi được, cố tình mang đi thì rất nhanh sẽ nát thành phấn vụn." Vương Bàn Tử cũng lăn lộn ở Phan Gia Viên một thời gian, đối với cổ vật tự nhiên có chút kiến thức.

Biết Tuyết Lỵ Dương không lừa mình.

Bộ Tước Linh Ngọc Y này, hắn quả thực không mang đi được. "Haizz, đây chính là tuyệt thế trân bảo, mang ra ngoài có thể đổi được bao nhiêu cái tứ hợp viện, Bàn gia tôi thật đau lòng.

Đau lòng quá!" Thở dài một tiếng, Vương Bàn Tử ngoan tâm quay đầu đi, không nhìn quan tài đồng thêm cái nào nữa.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng lắc đầu, thầm tiếc rẻ một tiếng, sau đó tiếp tục cầm đèn pin thám thính mộ huyệt.

Trong lòng hai người nghĩ, chỉ cần quan tài đồng mở ra, không khí tràn vào, môi trường thay đổi, Tước Linh Ngọc Y sẽ rất nhanh vỡ vụn.

Vương Diệp vẫn luôn không nói gì.

Đợi ba người kia đi khỏi, hắn cực kỳ tự nhiên thu Tước Linh Ngọc Y vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống là một tồn tại rất thần kỳ.

Không thể chứa vật sống, nhưng chứa các vật khác lại giữ hằng nhiệt, hằng ẩm và không bị oxy hóa.

Bảo tàng hàng đầu thế giới cũng không đạt được điều kiện bảo quản của không gian hệ thống.

Bộ Tước Linh Ngọc Y này vẫn còn cứu được.

Vương Diệp bất chấp tất cả, cứ thu vào trước đã, còn chuyện làm sao cố định bảo quản về sau, trở về rồi nghĩ cách sau.

Có điều, bộ Kim Lũ Ngọc Y này dường như là đồ nữ mặc.

Ba người kia đã đi về phía trước một đoạn.

Trong hang động đá trắng, ngoài quan tài đồng Hiến Vương phi ra, còn có bích họa trên tường.

Những bích họa này đường nét rất đơn giản thô thiển, nhìn không giống tác phẩm của họa sĩ chuyên nghiệp.

Đặc biệt khi so sánh với bích họa thần linh tiên nhân trong hang động hình cái phễu (Lậu Đấu) ban nãy, bích họa trong mộ huyệt này cực kỳ nghiệp dư. "Mấy thứ này là do bản thân Hiến Vương vẽ." Vương Diệp nhìn nội dung bích họa, suy tư một chút rồi trầm giọng nói.

Tuyết Lỵ Dương ừ một tiếng, xem như tán đồng.

Phong cách vẽ tuy đơn sơ, nhưng nội dung lại khá kịch tính.

Bích họa trong mộ huyệt triển hiện cuộc đời sóng gió tráng lệ, kỳ quỷ tàn khốc của Hiến Vương.

Trong đó một phần là quá trình Hiến Vương tiến vào vùng Trùng Cốc Điền Nam, hàng phục Di nhân bản địa, tru sát tà thần.

Tà thần mặc áo giáp trang trí bằng lá trúc, mặt mũi hung hãn, đầy lông đen.

Nhìn qua là biết loại sơn tinh kiểu như khỉ núi (Sơn tiêu).

Chắc chắn chính là chân thân của bộ cốt hài Sơn Thần gia mà nhóm Vương Diệp nhìn thấy trong Hồ Lô Động trước đó.

Mấy bức họa khoe khoang bản thân thiện chiến thế nào, chinh phục ra sao này đều bị mọi người lướt qua thật nhanh.

Rất nhanh đã thấy một số thứ thú vị.

Đây là một bức tranh Hiến Vương bói toán tế trời.

Khung cảnh trong tranh trông như ở tận cùng Trùng Cốc.

Cũng chính là đầm nước khổng lồ nơi có Thủy Long Vựng.

Trên đầm nước hiện ra tiên cảnh cầu vồng.

Trong tiên cảnh có một tòa thành trì giữa mây, phía trên cung điện chính giữa thành trì có một vật hình con mắt to lớn vô cùng.

Xung quanh có rất nhiều người mặc kỳ trang dị phục đang quỳ lạy về phía con mắt.

Hình ảnh này lập tức kích thích Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Bởi vì hình vẽ con mắt này gần như giống hệt hình con mắt mà bọn họ đã thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành trước kia.

Lời nguyền hình con mắt sau lưng mấy người cũng có cái dạng chim này.

Hồ Bát Nhất lẩm bẩm: "Đây là...

Quan Hồ Cảnh?" Nguyên lai Hồ Bát Nhất hồi còn làm lính công binh từng lăn lộn ở vùng Tây Tạng một thời gian dài, cũng hiểu biết một số phong tục địa phương.

Cảnh tượng trước mắt rất gần với nghi thức Quan Hồ Cảnh của giai cấp thống trị Tây Tạng cổ đại.

Nói đơn giản là tiến hành nghi thức tế tự bên cạnh một số hồ lớn trên cao nguyên, quan sát hải thị thẫm lâu bốc lên từ mặt hồ, cố gắng lý giải thần dụ từ đó.

Không chỉ tình hình trên tranh tương tự, mà quan trọng hơn là tòa thành trì hiện ra trong mây mang đậm phong cách Tây Tạng.

Vương Diệp biết Hồ Bát Nhất, Dương tham mưu trưởng và Vương Bàn Tử lúc này đang đi theo cốt truyện.

Phát hiện ra manh mối đi Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân thì mới có chuyến đi núi tuyết sau này.

Vương Diệp không hứng thú lắm, dù sao hắn chắc chắn sẽ đi.

Đạt Phổ Quỷ Trùng, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Thủy Tinh Tự Tại Sơn, Tịnh Kiến A Hàm, Ban Văn Cự Giao trên núi Côn Luân đều khiến Vương Diệp không thể cưỡng lại.

Đặc biệt là Đạt Phổ Quỷ Trùng và Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Hai thứ này dù thế nào cũng phải lấy được.

Vương Diệp chú ý đến nơi xa hơn một chút, rất nhanh phát hiện ra một điểm đặc thù trên bích họa. "Vãi!" Vương Diệp nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Nguyên lai ở bức bích họa phía sau, là cảnh Hiến Vương thăng tiên lên trời.

Trong tranh còn có bốn đồng tử tiếp dẫn.

Trong đó ba người sau lưng mang theo hình vẽ con mắt.

Rõ ràng là Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Nhưng vấn đề là sao lại lòi ra thêm một người?

Đồng tử đẹp trai bên cạnh là ai?

Là đang nói mình sao?

Vương Diệp đột nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Thế giới này xem ra không an toàn như vậy.

Sự xuất hiện của hắn cũng khiến thế giới này thay đổi rất lớn.

Thậm chí đồng tử tiếp dẫn trên bích họa mộ Hiến Vương cũng biến thành bốn người.

Chương 92

Vận mệnh phía sau đột nhiên trở nên khó lường.

Phải rồi, Trần Hạt Tử còn nói thân thế hắn bất phàm.

Xem ra, mình còn rất nhiều việc phải làm.

Bên kia, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy bức bích họa khiến Vương Diệp kinh ngạc không thôi.

Cảm khái một hồi, mấy người vẫn tranh thủ tìm kiếm quan quách của Hiến Vương.

Không gian mộ thất bằng đá trắng không tính là quá lớn.

Rất nhanh hầu như mọi ngóc ngách đều bị mấy người lục soát một lượt.

Ở giữa mộ thất có hai cái trống đồng đã mọc đầy gỉ xanh.

Vương Diệp hấp thụ chút ít Quốc vận trị trên đó xong liền ném sang một bên.

Thứ Vương Diệp muốn tìm nhất hiện tại không phải là quan quách Hiến Vương.

Thời điểm đến, quan quách Hiến Vương tự nhiên sẽ xuất hiện.

Thứ Vương Diệp muốn tìm nhất là cái lò luyện đan bằng đồng trong mộ thất.

Đó chính là bảo bối Hiến Vương dùng để luyện đan thăng tiên.

Rất nhanh, Vương Diệp đã phát hiện ra lò luyện đan bằng đồng đặt trên vách đá trong góc mộ thất. "Biểu đệ, cậu nói cái kia liệu có phải là quan tài Hiến Vương không?

Lão ta có thể phong vợ mình vào trong tường, nói không chừng chính mình cũng chui vào trong lò." Vương Bàn Tử cũng để mắt tới lò luyện đan bằng đồng.

Vương Diệp cười cười: "Lấy xuống không phải sẽ biết sao." Ba người hợp sức khiêng lò luyện đan bằng đồng trên vách động xuống.

Tay Vương Diệp vừa chạm vào lò luyện đan, hệ thống lập tức báo tin. [Túc chủ tiếp xúc Vân Lôi Phương Thốn Càn Khôn Lư, hấp thụ Quốc vận trị 200 điểm.] Quả nhiên, cái lò đan này mới là đồ tốt.

Sau khi đặt lò đan xuống đất, bọn họ nhìn vào bên trong.

Bên trong đương nhiên không có hài cốt Hiến Vương.

Chỉ có một số thứ màu trắng tím giống như bùn.

Vương Bàn Tử vừa nhìn đã thất vọng tràn trề, lầm bầm chửi rủa rồi bỏ đi tìm quan quách Hiến Vương tiếp.

Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu: "Chắc là bã thuốc Hiến Vương để lại khi luyện đan trong mộ." Vương Diệp mặt không đổi sắc, thò tay vào trong lò đan, bốc một ít bùn hỗn tạp trắng tím.

Rất nhanh, hệ thống báo tin. [Túc chủ tiếp xúc với đan hoa Tử Sương Dưỡng Hồn Đan, hấp thụ Quốc vận trị 50 điểm.] Tử Sương Dưỡng Hồn Đan?

Hoàn toàn chưa nghe tên bao giờ.

Hơn nữa còn là "đan hoa" (tinh hoa của thuốc), chứ không phải bã thuốc.

Chứng tỏ thứ này chắc chắn có tác dụng.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, vo đám bùn trắng tím còn lại trong lò đan thành một cục to cỡ nắm tay rồi bỏ vào không gian hệ thống.

Không ngờ thứ này vừa vào không gian hệ thống, âm thanh nhắc nhở vui tai lại vang lên. [Hệ thống kiểm tra thấy Ngọc Hóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm và Đan hoa Tử Sương Dưỡng Hồn Đan có thể dung hợp, dung hợp tiêu hao 200 điểm Quốc vận trị.] [Nhắc nhở: Sau khi dung hợp có xác suất nhận được Thần thông, vật phẩm gốc sẽ biến mất.] Vương Diệp ánh mắt ngưng trọng, có chút kinh hỉ.

Quả nhiên, Quốc vận trị càng về sau tác dụng càng rõ ràng.

Đồng thời, tác dụng của Ngọc Hóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm ban nãy cũng đã rõ.

Hơn nữa còn có xác suất dung hợp ra thần thông, Vương Diệp chẳng có gì phải do dự.

Thần thông quý giá hơn trang bị nhiều.

Trang bị dù sao cũng là vật ngoài thân, còn có thể thông qua nhiều kênh để có được.

Thần thông thì tương đương với dị năng.

Thêm một kỹ năng phòng thân là thêm một con đường sống.

Sau khi chọn dung hợp, chỉ trong chớp mắt, Ngọc Hóa Thất Khiếu Linh Lung Tâm và Đan hoa Tử Sương Dưỡng Hồn Đan trong hệ thống Vương Diệp đều biến mất.

Rất nhanh hệ thống lại báo tin. [Dung hợp thành công, tiêu hao 200 điểm Quốc vận trị, túc chủ nhận được thần thông mới: Tha Tâm Thông.] Vương Diệp vừa đọc mô tả hệ thống, khóe miệng lập tức không kiểm soát được mà nhếch lên.

Tha Tâm Thông, nghe danh hào là biết một trong Lục Thần Thông của Phật môn: Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông, Thần Túc Thông, Túc Mệnh Thông, Lậu Tận Thông.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn hiện tại của Vương Diệp, và kỳ kỹ

Đại La Động Quan trong tương lai, có thể coi là phiên bản cường hóa của Thiên Nhãn Thông.

Tác dụng lớn nhất của Tha Tâm Thông chính là đọc tâm!

Khi thi triển Tha Tâm Thông, có thể biết được suy nghĩ trong lòng chúng sinh tam giới lục đạo.

Cái kiểu đọc tâm này không phải là trực tiếp nghe được âm thanh suy nghĩ trong đầu đối phương.

Một là vì nhiều người thực ra tư duy hỗn loạn, chẳng có âm thanh suy nghĩ gì cụ thể.

Hai là trò này cũng có thể bị khắc chế, cao thủ kiểm soát ý thức hoàn toàn có thể khiến não bộ mình suy nghĩ những thứ mình muốn thể hiện ra, nói đơn giản là lừa cả chính mình.

Tha Tâm Thông thì khác, thần thông này đi thẳng vào lòng người.

Có thể trực tiếp cảm nhận cảm xúc, ý niệm, dục vọng của một người, thậm chí ngay cả suy nghĩ chân thật mà chính người đó cũng không rõ, Tha Tâm Thông cũng có thể giải mã ra.

Cho nên có Tha Tâm Thông, người khác căn bản không thể lừa gạt Vương Diệp.

Thiện ý hay ác ý, có lừa dối hay không, Vương Diệp liếc mắt là nhìn ra được. "Kỳ lạ, mọi người có thấy bích họa vừa rồi hình như có thay đổi không?" Ngay lúc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn đang tìm quan tài Hiến Vương, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên hỏi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới chú ý lên bích họa. "Đúng thật, tôi nhớ vừa rồi chỗ này còn có hình vẽ quan vũ ngọc thai và nữ nô khỏa thân mà." Vương Bàn Tử chỉ vào một chỗ, thề thốt nói. "Hả?" Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đồng thời nhướng mày hỏi.

Vương Bàn Tử tự biết lỡ lời, vội vàng lảng sang chuyện khác: "Ái chà, mọi người nhìn xem, đằng kia quan tài đồng vợ Hiến Vương cũng biến mất rồi." Vương Diệp cũng nhìn về phía cái lỗ hổng hình người mà mấy người đi vào.

Quan tài đồng quả nhiên đã không còn ở vị trí cũ.

Trước đó quan tài đồng nằm ngay ngắn trước lỗ hổng hình người, giờ lại biến mất.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trùng đồng hiện lên, đồ hình âm dương ngư trong đồng tử từ từ xoay chuyển.

Tức thì, toàn bộ bề mặt đá trắng trong mộ huyệt đều tỏa ra một luồng ánh sáng vàng mang khí tức tà dị.

Mà quan tài đồng Hiến Vương phi lúc này chỉ còn lại một cái chóp nhỏ, đang từ từ bị nền đá trắng của mộ huyệt nuốt chửng.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Thi động!

Mộ Hiến Vương bắt đầu thức tỉnh rồi! "Mọi người cẩn thận, cái mộ này sống lại rồi!

Quan tài Hiến Vương phi vừa bị mộ huyệt nuốt chửng đấy." Vương Diệp hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử phì cười: "Biểu đệ, cậu đừng có dọa tôi mãi thế, chưa từng nghe nói mộ huyệt còn có thể sống lại bao giờ." Vương Diệp cũng không giải thích nhiều, đi đến vị trí quan tài Hiến Vương phi chìm xuống.

Đứng vững xong, hắn rút đao Đại Việt Long Tước ra, đao phong lóe lên, đâm thẳng vào đá trắng dưới đất.

Vương Bàn Tử nhìn đến ngẩn người: "Đao tốt!" Hắn còn tưởng do đao Vương Diệp sắc bén mới đâm được vào nền đá.

Vương Diệp dùng đao Đại Việt Long Tước đào bới trên mặt đất.

Mới đào vài cái, Vương Bàn Tử cũng nhận ra điểm bất thường.

Đao Đại Việt Long Tước của Vương Diệp dù có sắc bén đến đâu, cũng không thể cắt đá như cắt đậu h phụ được.

Vương Diệp dể dàng đào ra từng tảng đá trắng lớn từ mặt đất.

Sau đó hắn thò tay kéo mạnh từ dưới đất lên.

Cái nắp quan tài Hiến Vương phi có hình chim phượng bằng đồng bị Vương Diệp lôi từ dưới lòng đất lên.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều há hốc mồm, trợn tròn mắt.

Mọi thứ diễn ra trước mắt cứ như ảo thuật vậy.

Ngay lúc này, Tuyết Lỵ Dương tinh ý cũng phát hiện bức tường vốn có bích họa giờ đã biến thành màu hơi ngả vàng.

Chương 93

Bích họa biến mất.

Đá vách động lồi lõm trở nên trơn nhẵn.

Thậm chí bóng loáng như đang ướt át.

Tuyết Lỵ Dương không kìm được đưa tay sờ lên vách động một cái. "Trời ơi, cái mộ huyệt này đang tan chảy." Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không thể không thừa nhận hiện tượng quỷ dị này.

Cả cái mộ huyệt Hiến Vương dường như sống lại rồi.

Hơn nữa giống như dạ dày của loài động vật khổng lồ nào đó, đang bài tiết ra dịch thể không rõ.

Tuyết Lỵ Dương mang theo ô Kim Cương, vội vàng bung ô ra.

Chỉ một chốc lát, trên đỉnh mộ thất đã bắt đầu nhỏ tí tách những giọt dịch thể màu vàng.

Vương Diệp biết sự lợi hại của Thi động, đang định tìm cách rời đi, đột nhiên long ảnh trong lòng bàn tay ngọ nguậy.

Long ảnh hiện lên, sau đó bất chấp tất cả lao về phía vũng nước dịch xác chết đã tụ lại trên mặt đất.

Vương Diệp biết dịch thể trong mộ Hiến Vương chắc chắn chứa năng lượng đặc thù.

Đã vậy thì cứ để long ảnh nuốt chửng đi.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đang gọi Vương Diệp mau trốn xuống dưới ô Kim Cương.

Vương Diệp quay đầu nhìn lại, ô Kim Cương tuy khá lớn nhưng bốn người chắc chắn chen không lọt. "Không cần đâu!" Vương Diệp nói xong, trực tiếp lật ngược cái lò luyện đan bằng đồng lại, đội lên đầu.

Lò luyện đan bằng đồng đường kính hơn hai thước, nặng mấy trăm cân.

Lúc nãy khiêng từ trên vách động xuống, ba người khiêng đều hơi tốn sức.

Nhưng lúc này tình huống khẩn cấp, Vương Diệp cũng không định tiếp tục giấu giếm.

Ngửa bài, tôi là tuyệt thế cao thủ!

Vốn dĩ Vương Diệp định dùng thân ngạnh kháng đám dịch thể này.

Trong cốt truyện gốc, đám dịch thể này không có tính ăn mòn hay kịch độc gì ghê gớm.

Nhưng lúc này Vương Diệp thấy chỗ quần áo dính dịch thể màu vàng đã đổi màu.

Trên da cũng có cảm giác dị thường.

Hắn lập tức ý thức được, Thi động ở thế giới này còn khủng khiếp hơn!

Nhìn thấy thao tác đội lò luyện đan của Vương Diệp, ba người Hồ Bát Nhất lại một lần nữa kinh ngạc đến ngẩn người.

Ba người cùng chung suy nghĩ: "Vương Diệp tuyệt đối là cao nhân thần bí!" Tuy nhiên sau đó Vương Diệp liền hô một tiếng: "Mọi người nhìn xem, vị trí kia có phải có hình người không?" Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nơm nớp lo sợ nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ.

Quả nhiên, trên nền đá trắng đã bắt đầu tan chảy, cư nhiên có một vệt lồi lên.

Trông giống như hình người.

Tuy thể hình lớn hơn người thường nhiều, nhưng cực kỳ có khả năng là một cái quan quách hình người.

Nhìn đến đây, Hồ Bát Nhất vỗ trán. "Tôi biết rồi!

Thảo nào chúng ta tìm mãi không thấy quan quách lão già Hiến Vương, cái hang động mộ thất này chính là quan quách của Hiến Vương.

Đây là một cái Nhục Chi Tiên Quách!

Thứ này chính là một cái Thái Tuế." Hồ Bát Nhất ngoài thuật Tầm long điểm huyệt, còn hiểu một chút Thiên Tinh phong thủy.

Tinh tượng lịch pháp cũng biết suy diễn đôi chút.

Mấy người gặp dị tượng "Hắc trư độ thiên hà" trên bảo đỉnh Minh Lâu Hiến Vương mộ, cộng thêm lại là ngày 20 tháng 7 âm lịch, hung tinh Ly Cung, Thái Tuế xuống núi.

Chính là ngày "Thái Tuế đại trùng" dưới lòng đất.

Cái xác của Hiến Vương phi kia, chính là "nhãn" mà Hiến Vương dùng để bịt cái Nhục Chi Thái Tuế khổng lồ vạn năm này lại.

Cả cái hang động mộ thất chính là xác của một cái Thái Tuế Nhục Chi khổng lồ vạn năm.

Lời của Hồ Bát Nhất khiến Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nghe mà ngớ người.

Vương Diệp biết Hồ Bát Nhất nói cũng gần đúng, có điều vẫn thiếu chút gì đó.

Đợi một lát nữa còn có chuyện khủng khiếp hơn.

Vương Bàn Tử hận hận nói: "Hiến Vương lão khốn nạn này, chết rồi còn bắt người khác bồi táng, chúng ta đào xương hắn ra đem rải đi!" Nói xong định xông ra ngoài.

Kết quả vừa bước ra một bước, dịch xác chết trong mộ nhỏ lên người.

Vương Bàn Tử đau đến hít hà, mặt đen sì quay lại dưới ô Kim Cương. "Biểu đệ, Lão Hồ, Dương tham mưu, thế chúng ta chẳng phải chết chắc rồi sao?

Sớm muộn gì cũng bị cái Thái Tuế này tiêu hóa, không ngờ Bàn gia tôi tung hoành một đời, kết cục cuối cùng lại biến thành một bãi phân." "Biểu ca, anh bớt mồm đi!" Mặt Vương Diệp tối sầm: "Mọi người qua chỗ xỉ than lò luyện đan kia mà đứng, em đi đào quan tài Hiến Vương lên!" Vương Diệp bảo Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đứng lên đống xỉ than của lò luyện đan trước.

Đống xỉ than này không chịu ảnh hưởng ăn mòn của dịch xác chết, khá an toàn.

Bản thân Vương Diệp thì đội lò luyện đan, đi đến vị trí hình người lồi lên trên mặt đất.

Đao Đại Việt Long Tước rút ra, đâm thẳng xuống đất, rạch một vòng theo hình người lồi lên.

Rất nhanh một cái quan tài ngọc hình người bị Vương Diệp đào lên từ dưới đất.

Vương Diệp đặt tay lên quan tài Hiến Vương, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên. [Túc chủ tiếp xúc với Quan tài Hiến Vương Ngọc Đỉnh Trâm Kim Lân Chỉ, hấp thụ Quốc vận trị 500 điểm.] Khá lắm, lần này vớ bẫm rồi.

Vương Diệp đang định đưa tay lật nắp quan tài Hiến Vương, đột nhiên, trong cả mộ huyệt vang lên từng trận âm thanh quỷ dị.

Nghe như vô số oan linh đang gào thét trong địa ngục.

Cùng lúc đó, trên vách động đã tan chảy nhũn nhão, thậm chí cả dưới mặt đất, thò ra vô số cánh tay người.

Những cánh tay này có lớn có nhỏ, có béo có gầy, từng chút từng chút thò ra từ vách động Nhục Chi, liều mạng cấu xé cơ thể Vương Diệp.

Bên cạnh Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử phía sau cũng xuất hiện vô số cánh tay người. "Không ổn, cái Nhục Chi vạn năm này chắc chắn dùng xác người để cung dưỡng, đây chính là một cái Thi động!" Mặt Hồ Bát Nhất trắng bệch, tay vung xẻng công binh, liên tục đập chém đứt những cánh tay người thò tới.

Vương Bàn Tử lấy súng phun lửa ra, phun điên cuồng vào đám tay người xung quanh.

Butane cháy mang lại nhiệt độ cao, lập tức thiêu đám tay người trắng bệch này cháy đen.

Có điều tay người thực sự quá nhiều, đã liên tục có móng vuốt cào rách quần áo ba người.

Vương Diệp rút đao Đại Việt Long Tước, chém một vòng xung quanh.

Tất cả tay người vươn về phía Vương Diệp lập tức bị chém đứt, rơi đầy đất. "Tốn Tự - Hương Đàn Công Đức!" Đồng thời, Vương Diệp chắp tay quát khẽ một tiếng.

Từng rễ gỗ trồi lên từ dưới chân, bao bọc xung quanh phòng ngự kín kẽ. "Chấn Tự - Lôi Xà!!" Một tiếng quát khẽ, từng đạo hồ quang điện màu xanh lam nhảy múa trên người Vương Diệp.

Sau đó dần dần khuếch đại.

Một con rắn sấm sét khổng lồ lao thẳng về phía vô số cánh tay người.

Trực tiếp nhấn chìm chúng trong ánh chớp.

Theo điện quang tiêu tán, đám tay người rất nhanh như giọt nước hòa vào biển cả, dung nhập vào Nhục Chi rồi biến mất.

Nhưng tay người chết giống như rau hẹ, bị Vương Diệp cắt một vòng xong, lập tức lại có đợt mới mọc ra.

Sau đó, Vương Diệp sử dụng độc Long Tiên.

Hiệu quả bình thường.

Mấy thứ này vốn là tay người chết, được coi là tà sùng, căn bản không sợ kịch độc.

Thấy thuật pháp và huyết mạch tác dụng không lớn, Vương Diệp lấy ấn Thiên Quan ra, bôi chu sa lên, ấn mạnh xuống đất.

Nơi xuất hiện dòng chữ "Thiên Quan Chúc Phúc Bách Vô Cấm Kỵ" lập tức bốc khói xanh.

Thiên Quan Phù chuyên khắc chế những sinh vật tà túy này.

Cho nên đám tay người lập tức thoái lui.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại cau mày.

Chương 94

Bởi vì văn tự chu sa của Thiên Quan Phù đang tan chảy từng chút một.

Hiển nhiên Thiên Quan Phù cũng không cầm cự được bao lâu!

Thời gian có hạn.

Vương Diệp dứt khoát chấm chu sa lên ấn Thiên Quan, một hơi đóng một vòng Thiên Quan Phù lên mép quan tài Hiến Vương.

Đóng xong hắn mới đặt lại ánh mắt lên quan tài Hiến Vương.

Quan tài tổng thể hình người, có hình dạng đầu người và vai rõ ràng.

Đỉnh ngọc hộp vàng, chỗ miệng phong kín là khóa Lân Chỉ làm bằng vàng.

Thứ này muốn mở ra không dễ dàng.

Một khi đã khóa, trừ phi phá hoại bằng bạo lực, nếu không thì dù người tinh thông cơ quan thuật nhất đến đây, không mất một hai tiếng cũng không mở được.

Có điều Hiến Vương lúc hạ táng cứ nghĩ mình sớm muộn gì cũng thi giải thăng tiên, cho nên cái khóa Lân Chỉ trên quan tài Hiến Vương thế mà lại không khóa chết.

Không chỉ khóa Lân Chỉ, thậm chí nắp quan tài cũng không đóng đinh.

Trên nắp quan tài còn khắc một hình vẽ con mắt xoáy trôn ốc.

Vương Diệp hiện tại cũng rất quen thuộc với hình vẽ này.

Thứ này chính là biểu tượng của Mộc Trần Châu.

Vương Diệp đưa tay nắm lấy mép nắp quan tài, hai tay phát lực.

Dưới sự gia trì của Long Vương Nguyên Thần, Vương Diệp nhẹ nhàng lật tung nắp quan tài lên. "Biểu đệ, cậu phải nhanh lên, chúng ta phải mau chóng phá cái Nhục Chi Tiên Quách này ra, muộn nữa là không kịp đâu!" Vương Bàn Tử vừa bưng súng phun lửa bắn loạn xạ, vừa hét với Vương Diệp.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng vẻ mặt lo lắng.

Khổ nỗi vì tính ăn mòn và độc tính của dịch xác chết, bọn họ không có cách nào xông ra khỏi ô Kim Cương. "Vương Diệp!

Nếu không kịp thì đừng lấy Mộc Trần Châu nữa, tính mạng quan trọng!

Sinh tử do mệnh thành bại tại thiên, không thể vì cứu chúng tôi..." "Câm miệng!" Biểu cảm Vương Diệp dần trở nên vặn vẹo: "Hôm nay tôi nhất định phải lấy được Mộc Trần Châu!

Mọi người kiên trì cho tôi!

Ba phút, ba phút là đủ rồi!

Ba phút sau, dùng thuốc nổ!" Vương Diệp gào lên một tiếng.

Mộc Trần Châu ngay trước mắt, sao có thể không lấy?

Thi động ở mộ Hiến Vương quả thực khủng khiếp.

Hiến Vương ít nhất đã dùng hàng vạn cái xác để nuôi dưỡng Nhục Chi vạn năm này.

Thậm chí dùng cả xác vợ mình để bịt mắt Thái Tuế.

Xác chết nhiều đến mức độ nhất định sẽ hỏng việc.

Đặc biệt là phối hợp với phong thủy đặc thù Thủy Long Vựng, cùng thứ quỷ dị như Nhục Chi Thái Tuế, càng dễ xảy ra chuyện lớn.

Thứ như Thi động, nơi khác trên thế giới cũng có.

Nổi tiếng nhất là vạn thi động dưới lòng đất Nhà thờ Đức Bà Paris.

Nghe nói chính vì bên dưới có quá nhiều xác chết, thi khí ứ tích, hình thành Thi động khủng khiếp, ăn mòn xuống vực sâu lòng đất, thậm chí mở ra thông đạo giữa thế giới này và thế giới khác.

Chỉ cần là vật hoặc người xuất hiện trong Thi động, đều sẽ bị vô số tay người oan linh trong Thi động kéo vào hố đen vực sâu, xương cốt không còn.

Vương Diệp tuy đã sở hữu vô số kỹ năng bảo mệnh, nhưng một khi rơi vào Thi động, vẫn là đường chết.

Rủi ro chắc chắn là có.

Hơn nữa Vương Diệp phát hiện ở thế giới mình đang đứng, quy mô Thi động và quy mô Nhục Chi Thái Tuế mộ Hiến Vương đều cao hơn thế giới gốc không ít.

Đẳng cấp Thi động nhìn kích thước là biết.

Đẳng cấp Nhục Chi Thái Tuế thì phức tạp hơn một chút.

Chủ yếu nhìn Thái Tuế Nhãn (Mắt Thái Tuế) trên Nhục Chi.

Một mắt Thái Tuế gọi là Nhất Mục Thái Tuế, cũng là loại phổ thông nhất.

Hai mắt Thái Tuế gọi là Thanh Hốt.

Hai mắt Thái Tuế cộng thêm ngũ quan đầy đủ, gọi là Ô Đầu.

Ba mắt Thái Tuế, sinh ra mặt quỷ gọi là Lâu Phế.

Biến thể sinh mắt là loại ác nhất, được gọi là Thiên Thuế.

Đến cấp bậc Thiên Thuế, cơ bản đã vô địch, được coi là một phần của "Thiên".

Trong tuyến thế giới gốc, đẳng cấp Nhục Chi Thái Tuế cũng chỉ là Thanh Hốt, hoặc Ô Đầu.

Vương Diệp nghi ngờ cái Nhục Chi Thái Tuế mà mình đang đứng bên trong chính là "Lâu Phế".

Nếu quả thực là "Thiên Thuế" (Thái Tuế ngàn năm) trong truyền thuyết, thì việc có sống sót rời khỏi đây hay không thật sự là một ẩn số.

Dù vậy, Vương Diệp vẫn quyết định mạo hiểm lấy Mộc Trần Châu.

Một là, trên suốt chặng đường, Lão Hồ, Dương tham mưu và Vương Bàn Tử đã kề vai sát cánh, hình thành tình chiến hữu sâu sắc.

Mộc Trần Châu là chìa khóa để giải lời nguyền trên người ba người bọn họ.

Hai là, phải có Mộc Trần Châu thì cả nhóm mới có thể đi đến vùng đất Tạng Côn Luân, hiến tế Mộc Trần Châu để thực sự giải trừ lời nguyền.

Thứ này tương đương với trang bị quan trọng để kích hoạt cốt truyện tiếp theo, thiếu nó không được.

Thứ ba, Mộc Trần Châu có quan hệ trực tiếp đến Hư Số Không Gian và sức mạnh của Xà Thần.

Vương Diệp tính toán muốn hấp thu năng lượng bên trên nó.

Kiểu gì cũng có thể thăng cấp cảnh giới và huyết mạch thêm một bậc.

Chính cái gọi là "phú quý hiểm trung cầu" (giàu sang cầu trong nguy hiểm), vì người hay vì mình, Vương Diệp đều phải liều một phen.

Nắp quan tài Hiến Vương đã bị lật mở, lộ ra thi thể bên dưới.

Trên đầu đội mũ bốc đầu nạm kim ngọc vô cùng tinh xảo hoa lệ.

Bên trên nữa là vương miện châu ngọc.

Thân mặc trường bào ngọc giáp màu đen thêu vân mãng, eo thắt đai ngọc tử kim dê trắng.

Nhìn trang phục này là biết ngay Hiến Vương bản tôn.

Vương Diệp triển khai kỹ năng Thông Thiên Nhãn, trong mắt lóe lên kim quang, trùng đồng hiện ra, âm dương ngư trong đồng tử từ từ xoay chuyển.

Tiếp đó liền quét mắt đánh giá trên dưới thi thể Hiến Vương.

Vừa nhìn, Vương Diệp đã dựng tóc gáy, cảm giác một luồng khí lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Hiến Vương không có mặt!

Chỗ vốn dĩ phải mọc ngũ quan trên đầu giờ đã biến thành trơn bóng phẳng lì một cách dị thường.

Chỉ còn lại vài chỗ lồi lõm nhỏ, miễn cưỡng mới phân biệt được với quả trứng luộc.

Mắt, mũi, mồm, tai cứ như đã bị nung chảy, tất cả chảy xệ ra trên đầu.

Một khuôn mặt tinh oánh dịch thấu, đã ngọc hóa hoàn toàn.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, Vương Diệp vẫn bị cảnh tượng kinh dị trước mắt làm cho giật mình.

Dưới kỹ năng Thông Thiên Nhãn, khí tức trên thi thể Hiến Vương hiện lên rõ mồn một.

Nổi bật nhất chính là cái đầu ngọc hóa không có ngũ quan kia.

Nó giống như một cái hố đen, tỏa ra khí tức thuần màu đen.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng không thể nhìn kỹ, tựa như đang nhìn chăm chú vào vực sâu.

Mộc Trần Châu không nghi ngờ gì nữa đang ở trong đầu Hiến Vương.

Còn những nơi khác cũng có vài điểm khí tức đặc thù.

Hai tay mỗi bên có một điểm khí tức xanh lục.

Còn có một hàng nhẫn, bên trên cũng tỏa ra khí tức quỷ dị.

Chương 95

Ngoài ra, trên thắt lưng Hiến Vương còn treo một cái túi gấm dệt bằng tơ, bên trong cũng có một luồng khí tức hạo hãn.

Sau khi nhìn rõ khí tức đặc thù trên thi thể Hiến Vương, Vương Diệp lập tức rút Đại Việt Long Tước Đao ra, bắt đầu thu hoạch từng cái một.

Thứ đầu tiên bắt buộc phải lấy được, chắc chắn là Mộc Trần Châu.

Người khác không biết Mộc Trần Châu ở đâu, nhưng Vương Diệp lại biết rất rõ.

Lúc hạ táng, Hiến Vương đã trực tiếp ngậm Mộc Trần Châu trong miệng!

Kết quả là năng lượng của Mộc Trần Châu trải qua ngàn năm đã trực tiếp làm khuôn mặt Hiến Vương bị ngọc hóa.

Hiện tại Mộc Trần Châu đã dung hợp làm một thể với đầu Hiến Vương.

Một chốc một lát không thể tách ra, cũng không kịp để tách.

Phương án giải quyết của Vương Diệp rất đơn giản thô bạo.

Trực tiếp vung Đại Việt Long Tước Đao chém một nhát, cắt lấy đầu Hiến Vương, sau đó ném vào trong không gian hệ thống.

Không gian hệ thống nháy mắt truyền đến một hồi âm thanh nhắc nhở: "Hệ thống kiểm trắc thấy Mộc Trần Châu, đang kiểm trắc năng lượng ẩn chứa." "Mộc Trần Châu hàm chứa năng lượng nguyền rủa của Xà Thần." "Nhận được Kinh nghiệm trị +100.000, Năng lượng điểm +200.000." "Xà Thần chi lực trong Mộc Trần Châu không thể hấp thu, cần phương thức đặc thù phá trừ lực nguyền rủa mới có thể hấp thụ." "Ký chủ tiến giai Ám Kình sơ kỳ, Long Vương Huyết Mạch thăng lên cấp 5, nhận được phòng ngự kỹ năng - Long Khải." Vương Diệp ngẩn người.

Một chuỗi tin tức hệ thống thông báo chứa lượng thông tin khá phong phú.

Đầu tiên, Mộc Trần Châu có thể dung hợp!

Chỉ bất quá vì hiện tại bên trên Mộc Trần Châu có chứa năng lượng nguyền rủa của Xà Thần nên không thể hấp thụ.

Điều này có nghĩa là nếu giải trừ được năng lượng nguyền rủa, là có thể hấp thụ Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu tính là tà linh sao?

Khéo quá còn gì, Vương Diệp vừa vặn biết cách giải trừ lực nguyền rủa trên Mộc Trần Châu!

Đi Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân!

Sau đó, trực tiếp cho mười vạn điểm kinh nghiệm và hai mươi vạn điểm năng lượng!

Cảnh giới và huyết mạch trực tiếp thăng cấp.

Còn nhận được kỹ năng Long Khải.

Hơn nữa kết hợp với thông báo cuối cùng của hệ thống, bên trong Mộc Trần Châu còn có nhiều năng lượng và kinh nghiệm hơn nữa, chỉ là do vướng nguyền rủa Xà Thần nên chưa hấp thu được.

Phát đạt rồi.

Không hổ là một trong những chí bảo của thiên địa.

Ngoài những tin tức rõ ràng này, Vương Diệp còn suy đoán ra một số tình báo rất thú vị.

Thế giới này có tồn tại thần linh.

Xà Thần, Hư Số Không Gian, những sức mạnh thần bí trong thế giới "Ma Thổi Đèn" này không những tồn tại mà dường như còn được tăng cường.

Đã có Xà Thần, liệu có phải các thần linh khác cũng tồn tại?

Hư Số Không Gian tồn tại, liệu các không gian khác cũng tồn tại?

Đương nhiên thông tin hiện tại quá ít, Vương Diệp chưa thể phân tích suy đoán ra toàn bộ diện mạo thế giới này.

Nhưng chỉ với những thông tin đã nắm được cũng đủ khiến Vương Diệp động lòng không thôi.

Đây có khả năng là một thế giới to lớn hơn, hạo hãn hơn và nguy hiểm hơn so với nguyên tác.

Những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu Vương Diệp một thoáng.

Động tác trên tay hắn vẫn không dừng lại.

Sau khi thu đầu Hiến Vương cùng vương miện, mũ bốc đầu vào không gian hệ thống, Vương Diệp trực tiếp đưa tay bẻ đôi bàn tay của Hiến Vương.

Thứ mà chết rồi vẫn phải nắm chặt trong lòng bàn tay, tuyệt đối là bảo bối.

Hạt đào ư?

Đó là hạt tiên đào trong vườn Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương đấy!

Vương Diệp ngạnh kháng cạy hai hạt đào từ trong lòng bàn tay Hiến Vương ra, ném vào không gian hệ thống.

Âm thanh nhắc nhở vang lên: "Kiểm trắc ký chủ tiếp xúc Hạt Bàn Đào núi Độ Sóc, hấp thụ Quốc Vận Trị 200 điểm." Không phải tiên đào của Tây Vương Mẫu à?

Tiếc thật.

Nhưng Bàn Đào núi Độ Sóc?

Đây là cái gì?

Nghe cũng có vẻ có lai lịch đấy.

Vương Diệp liếc qua phần giải thích của hệ thống, sau đó hít một ngụm khí lạnh.

Không nói cái khác, Hiến Vương này nhân phẩm thì không ra gì, nhưng năng lực vơ vét đồ tốt thì tương đối cường hãn.

Núi Độ Sóc thì Vương Diệp trước đây chưa nghe nói, nhưng Thần Đồ và Úc Lũy - Đông Phương Nhị Quỷ Đế, cũng chính là môn thần sớm nhất trong truyền thuyết thì Vương Diệp có nghe qua.

Tương truyền hai anh em này ở tại núi Độ Sóc.

Trước khi có các loại thần linh như Diêm La địa phủ, quỷ hồn thế gian đều quy về Đông Sơn.

Thần Đồ, Úc Lũy chính là thần linh cai quản chúng quỷ.

Trên núi Độ Sóc có cây đào khổng lồ cành lá uốn lượn ba ngàn dặm.

Dùng cành đào, gỗ đào của cây này chế tác khí cụ pháp khí thì hiệu quả khu quỷ trấn tà là tốt nhất.

Hạt Bàn Đào núi Độ Sóc, là đồ vật cấp truyền thuyết đấy.

Cái này mà trồng ra được gỗ đào núi Độ Sóc chân chính, tùy tiện bẻ cành đào cũng thành pháp khí cường lực rồi.

Đương nhiên, Vương Diệp cũng hiểu rõ, muốn thực sự trồng ra thứ cấp truyền thuyết thế này tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Đất đai, nguồn nước, linh khí, khí hậu các loại chắc chắn đều có yêu cầu rất cao.

Nhưng không sao, có còn hơn không.

Việc còn lại để sau hãy tính.

Chiếc nhẫn ngọc đen (Hắc ngọc ban chỉ) trên tay Hiến Vương, Vương Diệp biết không phải thứ gì đặc biệt trân quý.

Thứ này phối hợp với cái hàm ngọc trong tay Hồ Bát Nhất là đạo cụ để đi theo cốt truyện.

Lấy thì vẫn phải lấy, dù sao cũng không chiếm chỗ, đến lúc đó tặng cho Hồ Bát Nhất làm quà cũng không tệ.

Vương Diệp nhanh chóng thu hết nhẫn ngọc đen vào không gian hệ thống.

Tổng cộng bảy chiếc, cho năm mươi điểm Quốc Vận Trị, keo kiệt thật, đúng là không phải đồ tốt gì.

Cái cuối cùng, chính là túi gấm dệt bằng tơ treo trên thắt lưng Hiến Vương.

Vương Diệp đưa tay chộp lấy, túi gấm trực tiếp vỡ vụn.

Tuy nói quan tài ngọc của Hiến Vương có tác dụng phòng hộ rất tốt, nhưng đồ dệt tơ lụa vẫn không chịu nổi sự ăn mòn của ngàn năm thời gian, đã trở nên vô cùng giòn.

Mở quan tài gặp không khí xong là nát ngay.

Nhưng Vương Diệp đã trực tiếp nắm được thứ bên trong.

Một cái kim ấn (ấn vàng).

Ly Long Nữu Hiến Vương Kim Ấn.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp chạm vào kim ấn, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại truyền đến.

Một trăm điểm Quốc Vận Trị!

Đồ tốt.

Cho dù không có Quốc Vận Trị, Kim ấn Hiến Vương nước Cổ Điền cũng là thứ giá trị liên thành, mức án tù chung thân khởi điểm, cao nhất là tử hình chứ chẳng chơi.

Tuy có chút phỏng tay, nhưng Vương Diệp vẫn ném Kim ấn Hiến Vương vào không gian hệ thống.

Sau đó lại có chút phát sầu.

Thứ này không dễ xử lý.

Nộp lên trên thì luyến tiếc.

Không nộp thì giữ lại cũng chẳng bán được, chỉ có thể để ở nhà, nửa đêm không người lôi ra ngắm nghía.

Lãng phí.

Còn chưa đợi Vương Diệp đắn đo ra kết quả, hệ thống lại báo: "Hệ thống kiểm trắc thấy Bách Thú Ấn có thể dung hợp với Ly Long Nữu Hiến Vương Kim Ấn, tiêu hao Quốc Vận Trị 500 điểm, có dung hợp không?" Rất tốt, Quốc Vận Trị hấp thu trên Kim ấn Hiến Vương coi như chỉ qua tay, chớp mắt đã mất.

Chương 96

Vương Diệp nhanh chóng chọn dung hợp.

Hệ thống lại báo: "Ký chủ nhận được Bách Thú Ấn." "Uy lực Thiên Quan Phù được nâng cao." "Nhận được năng lực phụ gia: Đô Công Phù Ấn." Còn có kỹ năng mới?

Uy lực Thiên Quan Phù tăng lên là tất nhiên.

Cư nhiên còn có phù ấn mới?

Thao tác thế nào?

Phù ấn mới ít nhất chữ bên trên sẽ biến hóa chứ?

Vương Diệp trong lòng khẽ động, lấy Thiên Quan Phù ra xem.

Theo tâm niệm thay đổi, triện thư khắc bên trên quả nhiên phát sinh biến hóa.

Trạng thái mặc định ban đầu là "Thiên Quan Chúc Phúc Bách Vô Cấm Kỵ".

Nhưng chỉ cần trong lòng nghĩ đến Ly Hỏa Phù, chữ bên trên sẽ biến thành sáu chữ "Dương Bình Trị Đô Công Ấn".

Vương Diệp cũng từng nghe qua một số truyền thuyết về Đô Công Ấn.

Đây là đại ấn căn bản của Chánh Nhất Huyền Môn, do lịch đại Thiên Sư chưởng quản.

Ừm, đương nhiên, cái ở Phủ Thiên Sư là Tổ ấn, các pháp sư Chánh Nhất Huyền Môn khác cũng có Đô Công Ấn truyền thừa.

Thứ này bá đạo a.

Chỉ có điều Vương Diệp chưa kịp nghiên cứu kỹ tác dụng của kỹ năng Đô Công Phù Ấn thì đã nghe tiếng hét của Vương Bàn Tử. "Biểu đệ!

Không được thì chúng ta rút thôi!

Cùng lắm mấy anh em không giải lời nguyền nữa, đừng để cậu phải bỏ mạng ở đó!" Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng gân cổ lên hét: "Vương Diệp, mau trở lại, Thi động càng ngày càng lớn rồi, Kim Cương Tán cũng sắp không chịu nổi nữa, không đi thì không đi được nữa đâu." Vương Diệp liếc nhìn vào trong quan tài Hiến Vương.

Quả thực cũng chẳng còn đồ gì tốt nữa. "Đi!

Mở đường đi!" Nói xong, Vương Diệp vung tay, Đại Việt Long Tước Đao trong tay chém loạn xạ.

Sau đó dùng một chiêu Huỳnh Hỏa Địa Cầu, ngạnh kháng mở ra một con đường từ giữa đám tay người chết dày đặc xung quanh. "Được rồi!" Tiếng hét của Vương Bàn Tử truyền đến.

Sau đó một gói thuốc nổ đã châm dây cháy chậm bị ném lên vách động mộ Nhục Chi.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất hiển nhiên đã nhắc nhở Vương Bàn Tử, không ném trực tiếp vào trong Thi động.

Nhưng sau khi gói thuốc nổ đập vào vách động, vẫn bị những bàn tay người chết thò ra từ vách động đỡ lấy.

Tay người chết đâu quan tâm bắt được thứ gì, tất cả những gì bắt được đều sẽ bị kéo vào trong.

Gói thuốc nổ rất nhanh đã dung nhập vào vách động mộ Nhục Chi, biến mất không thấy.

Vương Diệp cũng nhanh chóng chen ra khỏi quan tài Hiến Vương.

Cái lò luyện đan hắn đội lúc trước đã sớm bị ném vào không gian hệ thống.

Lúc này Vương Diệp đã không còn che giấu, chuẩn bị dựa vào kỹ năng huyết mạch cấp 5 vừa rồi, ngạnh kháng sát thương của Thi động.

Trên người Vương Diệp đã hiện lên một tầng khôi giáp giống như vảy rồng màu vàng kim.

Đây chính là Long Khải!

Thi dịch nhỏ lên trên, lập tức hóa thành từng làn khói trắng.

Vương Diệp cũng bị ăn mòn đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng tất cả những chỗ da thịt bị thi dịch ăn mòn chỉ để lại một vết ấn nông, sau đó chưa đến một giây đã hồi phục.

Khả năng tái sinh của Sâu Bất Tử họ Hoắc cộng thêm kỹ năng Long Khải, cường hãn vô cùng. "Biểu đệ, nhanh lên chút!

Phía sau có người đang đuổi theo cậu kìa." Vương Bàn Tử hướng về phía Vương Diệp hét lớn.

Vương Diệp vừa tiến lên vừa quay đầu nhìn, phát hiện thi thể không đầu của Hiến Vương cư nhiên lảo đảo đuổi theo.

Bên cạnh toàn là những bàn tay người chết màu xanh đen trắng bệch.

Dưới Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp phát hiện sau lưng Hiến Vương lại xuất hiện một bàn tay đen sì quỷ dị vô cùng.

Nơi bàn tay này đi qua, trên vách tường quách Nhục Chi Tiên Quách giống như nấm mọc sau mưa, tay người chết cứ thế xoát xoát mọc ra tua tủa.

Bàn tay đen sau lưng thi thể Hiến Vương tuyệt đối có vấn đề!

Trong mắt Vương Diệp lóe lên kim quang.

Bất kể là thứ gì, Vương Diệp cứ thả một cái Long Vương Uy Áp trước đã.

Huyết mạch sau khi thăng cấp, sức mạnh uy áp tăng gấp bội lại gấp bội.

Kỹ năng Long Vương Uy Áp thi triển ra, thi thể Hiến Vương dính trọn kỹ năng lập tức lùi lại hai ba mét.

Đám tay người chết xung quanh giống như tay người tuyết dưới ánh mặt trời nhiệt độ cao, nháy mắt tan chảy, tất cả hóa thành thi dịch màu vàng.

Trên thi thể Hiến Vương cũng xuất hiện một số vết nứt nhỏ, đặc biệt là vùng cổ.

Long Vương Uy Áp sau khi nâng cấp, tương đương bá đạo.

Thi thể Hiến Vương vừa lui, Vương Diệp nhân cơ hội này lao đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này Kim Cương Tán trên đầu ba người chỉ còn miễn cưỡng chống đỡ, nhưng trên mặt tán đã xuất hiện một số vết rách.

Một tiếng nổ trầm đục như sấm rền truyền đến từ trong vách động.

Thuốc nổ đã nổ.

Con đường vốn dĩ từ mộ Nhục Chi Tiên Quách quay lại hang động hình phễu đã bị thi dịch và tay người chết chặn đứt, căn bản không thể quay lại.

Sau vụ nổ, vô số thịt vụn và tay nát bay tứ tung.

Một lối đi được phá ra.

Vương Bàn Tử vừa định bước đi, lại bị Vương Diệp ngăn lại.

Thì ra đường tuy đã được phá ra, nhưng bên dưới con đường này toàn là nước xác chết (thi thủy) màu vàng, sâu ít nhất vài tấc.

Giày của mấy người tuy chất lượng rất tốt, có thể miễn cưỡng chống đỡ trong thi thủy một chút.

Nhưng cũng chỉ là chống đỡ một chút mà thôi.

Nếu không nghĩ ra cách gì, đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương căn bản không chạy nổi đến chỗ mắt Thái Tuế ban đầu. "Biểu ca!

Vàng là kim loại chịu ăn mòn tốt nhất!" Vương Diệp hét lớn một tiếng, "Mấy thứ đồ tốt trong ba lô anh, lôi hết ra lót chân đi!" Vương Diệp vừa dứt lời, Vương Bàn Tử - người mà vừa rồi bị Thi động bao vây, bốn phương tám hướng đều là tay người chết cũng mặt không đổi sắc - lập tức sắc mặt trắng bệch.

Ngũ quan vì đau khổ mà vặn vẹo, môi sắp cắn bật máu.

Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng "A!", sau đó lôi ngọc khí, cốt hoàn vàng, còn có mảnh vỡ mặt nạ vàng của con Sâu Bất Tử họ Hoắc trước đó trong ba lô ra, từng miếng từng miếng ném xuống đất. "Mau đi, mau đi, đừng lãng phí mấy bảo bối này!" Vương Bàn Tử vừa thúc giục, nước mắt sắp rơi xuống nơi.

Vương Diệp không để ý đến Vương Bàn Tử đang đau lòng muốn chết, một ngựa đi đầu lao lên trước nhất.

Nhưng Vương Diệp không giẫm lên vàng ngọc trên mặt đất.

Mấy thứ lót chân này giẫm một cái là lún xuống vài phân.

Vương Diệp không muốn lãng phí.

Vương Diệp lao lên trước không phải vì vội vàng chạy trốn, mà là hắn phát hiện chỗ mắt Thái Tuế mà vợ Hiến Vương chặn trước đó, lúc này sắp bị bịt kín hoàn toàn rồi.

Chỉ còn lại một cái lỗ nhỏ đường kính hơn nửa thước.

Cái này người chui không lọt.

Đợi Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương bọn họ chạy đến nơi mới mở rộng miệng hang thì cái gì cũng không kịp.

Vương Diệp vài bước lao đến bên cạnh mắt Thái Tuế, rút Đại Việt Long Tước Đao ra, liều mạng cắt gọt dọc theo miệng hang.

Từng khối Nhục Chi trắng hếu rơi xuống.

Đợi đến khi ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương chạy đến bên cạnh mắt Thái Tuế, Vương Diệp đã ngạnh kháng đào ra một cái cửa rộng hơn một mét. "Mau xuống đi!" Vương Diệp ở lại bên miệng hang.

Mộ huyệt Nhục Chi phía sau đang không ngừng co rút, phạm vi Thi động đang mở rộng.

Chương 97

Tay người chết ngày càng nhiều.

Thi thể Hiến Vương kẹp giữa đám tay người chết thoắt ẩn thoắt hiện, đã cách mắt Thái Tuế càng lúc càng gần.

Lúc này đám Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử vẫn chưa biết Vương Diệp có lấy được Phượng Hoàng Đảm (Mộc Trần Châu) hay chưa.

Nhìn thấy thi thể Hiến Vương ẩn ước tốc biến trong rừng xác chết, cả đám đều kinh hãi tột độ.

Vương Bàn Tử há miệng, lời muốn hỏi nghẹn ở cổ họng, cố mãi không nói ra được.

Vương Diệp dùng sức đôi chân.

Vũ Đương Tung Vân Thê!

Ngạnh kháng từ trong đống Nhục Chi đã ngập qua đỉnh đầu, dưới chân toàn là tay người chết đang lôi kéo mà nhảy vọt ra ngoài.

Một cú nhảy đến bên cạnh mắt Thái Tuế, hai tay chống một cái lộn nhào qua.

Nhục Chi Tiên Quách lúc này đã hoàn toàn bị hiệu ứng Thi động chiếm cứ.

Thi dịch bắt đầu tràn ra từ trong mắt Thái Tuế.

Không bao lâu nữa, e rằng cả hang động hình phễu và huyền cung đặt ảnh cốt thế thân bên dưới đều sẽ bị nhấn chìm thôn phệ.

Ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử lúc này đã đến đáy hang động hình phễu, đang ngước lên nhìn, chờ đợi Vương

Diệp.

Vương Diệp từ vị trí mắt Thái Tuế nhảy xuống.

Nhảy đến sườn đất đối diện, độ cao hạ xuống năm sáu mét.

Rất nhanh, Vương Diệp giống như một con châu chấu nhảy qua nhảy lại, nhảy vài cái đã xuống đến đáy phễu.

Nhìn thấy Vương Diệp ra ngoài, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã chui xuống tầng dưới.

Vương Bàn Tử ở lại dưới đáy tiếp ứng.

Nhìn thấy thao tác của Vương Diệp, miệng há hốc, khóe miệng giật giật nửa ngày, cố mãi không thốt nên lời. "Tôi vẫn là người, nhưng đừng học tôi, nhìn thì biết ngay, học thì phế ngay!" Vương Bàn Tử còn có thể nói gì?

Chỉ có thể liều mạng gật đầu.

Bốn người đến huyền cung xong, lỗ hổng hang động trên đầu đã bắt đầu như thác nước ào ào chảy chất lỏng vào. "Chạy thôi!" Vương Diệp hô một tiếng, sau đó đeo tuyệt đại bộ phận trang bị lên người mình, dẫn đầu chạy về phía trước.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử khinh trang (tay không/nhẹ gánh) tiến lên.

Cả đám tốc độ cực nhanh, vượt qua Thiên Môn, men theo đường vào Cầu Nại Hà, Bách Trượng Khảm Đạo. "Lão Hồ, còn thuốc nổ không?" Vương Diệp chạy đến Khảm Đạo (đường hầm dốc) xong, lập tức gọi giật Hồ Bát Nhất đang cắm đầu chạy phía trước.

Hồ Bát Nhất dừng lại: "Còn hai gói." "Cho nổ cái Khảm Đạo này đi!

Chặn Thi động lại một chút." Khảm Đạo hẹp dài, trong cả lăng mộ Hiến Vương, tính là nơi thích hợp nhất để chặn đường.

Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra, nhanh chóng lấy gói thuốc nổ.

Hồ Bát Nhất từng làm công binh, tự nhiên biết đặt thuốc nổ chỗ nào hiệu quả tốt nhất.

Rất nhanh, Lão Hồ đặt xong thuốc nổ, mấy người bắt đầu chạy thục mạng về phía trước.

Một mạch chạy đến chỗ lối đi xuống nước, phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Tiếng gạch đá sụp đổ chấn động điếc tai.

Mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm đôi chút.

Tiếp đó, họ mò mẫm lấy bộ đồ lặn, bình dưỡng khí và các trang bị bên mép nước.

Nhân lúc Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử mặc đồ lặn, Vương Diệp liếc nhìn bảng thuộc tính nhân vật. [Ký chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Vũ Đương Vương Dã [Hệ thống không gian]: 100 mét khối [Cảnh giới]: Ám Kình sơ kỳ (Cần 1.000.000 kinh nghiệm trị để thăng cấp, tiến độ 30.000/1.000.000) [Vũ khí]: Ngụy • Đại Việt Long Tước Đao, Tiêu Sơn Cốt Địch. [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ. [Âm Dương Khí]: 5320 (Tập hợp đủ 10.000 điểm có thể nâng cấp nguyên khí trong cơ thể ký chủ thành thuộc tính Âm Dương.) [Huyết mạch]: Long Vương Huyết Mạch (Cấp 5, Kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải.

Hấp thu 1.500.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 50.000/1.500.000.)

[Thiên phú kỹ năng]: Thông Thiên Nhãn (Can thiệp, Gây mù, Mê hoặc, Suy diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực, Đô Công Phù Ấn. [Quốc Vận Trị]: 1832 [Vật phẩm]: Kim Thiềm Hồn Phách, Biến Dị Thiềm Độc, Chu Sa Hồ Lô, Vẫn Thạch Tinh Hoa [100 Quốc Vận Trị có thể nâng cấp thành Tinh Thần Lệ], Linh nhân Sâu Bất Tử họ Hoắc, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thiên Niên Nhục Quế, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Bàn Đào núi Độ Sóc, Vân Lôi Phương Thốn Càn Khôn Lô, Kim Lũ Ngọc Y. [Linh khí]: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù. [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc, đồng thời tìm được Mộc Trần Châu, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần rút thưởng.

Bảng thông số này mạnh hơn trước kia quá nhiều!

Vương Diệp trong lòng vô cùng chấn động!

Không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, bỗng nhiên có thu hoạch lớn như vậy.

Có điều, hiện tại vẫn chưa ra khỏi Vân Nam Trùng Cốc.

Nếu không, hắn nhất định phải lôi từng món ra nghiên cứu một chút.

Đợi ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đều mặc xong đồ lặn, chuẩn bị xuống nước, Vương Diệp vẫn còn chìm đắm trong sự chấn động. "Biểu đệ, đi thôi!" Vương Bàn Tử kéo Vương Diệp một cái.

Kết quả quần áo trên người Vương Diệp "xoạt" một cái rách toạc một mảng.

Vừa nãy lăn lộn trong Thi động Nhục Chi, quần áo trên người đã bị ăn mòn đến mức nát bươm.

Vương Bàn Tử kéo một cái, lộ ra thân trên tráng kiện quân xưng, thân hình hoàn mỹ, da dẻ trơn bóng, giống như thiên thần của Vương Diệp.

Vương Bàn Tử bĩu môi: "Khá đô con đấy, sắp vượt qua tôi rồi." Vương Diệp nhếch mép, biết đây đã là lời đánh giá cao nhất mà một người đàn ông có thể đưa ra.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng quay đầu nhìn lại.

Lão Hồ thì không sao, chỉ gọi Vương Diệp mau chóng xuống nước.

Tuyết Lỵ Dương lại hơi hoảng thần một chút.

Thị giác xung kích lực quá mạnh, có chút chói mắt.

Để giải tỏa sự xấu hổ của mình, Tuyết Lỵ Dương hỏi một câu: "Sao cảm giác mực nước dâng lên nhiều thế này?" Hồ Bát Nhất nhìn: "Khẳng định là vấn đề ở cái Nhục Chi vạn năm trong mộ Hiến Vương kia, thứ đó là điểm tụ tập phong thủy đại trùng của nơi này, bị chúng ta làm cho loạn cào cào cả lên.

Hiện tại trong Thủy Long Vựng (rốn rồng nước) ở Trùng Cốc tích tụ địa khí hơn hai ngàn năm, chắc chắn sẽ thông qua cái lỗ đen Đại Tuyền Qua (xoáy nước lớn) kia mà phun trào ra.

Hiện tại đừng nói chỗ này, e là không bao lâu nữa, mực nước có thể nhấn chìm sơn cốc Thủy Long Vựng, ngập thẳng đến Trùng Cốc." Hồ Bát Nhất phân tích đâu ra đấy, Vương Diệp biết hắn nói không sai.

Nếu không phải như vậy, mấy người dù muốn quay lại Trùng Cốc cũng rất không dễ dàng.

Cửa ải Đại Tuyền Qua kia vốn không dễ qua.

Hiện tại ngược lại đơn giản rồi.

Xuống nước xong, Vương Diệp như cá gặp nước.

Long Khải ẩn hiện trên người.

Vương Diệp ngay cả đồ lặn và bình dưỡng khí cũng không mang, men theo đường hầm dưới nước, bơi thẳng đến bên cạnh Đại Tuyền Qua đầm nước.

Đến nơi nhìn một cái, quả nhiên như Hồ Bát Nhất đã nói, Đại Tuyền Qua đã biến mất.

Dòng nước đang từ trong lỗ đen xoáy nước ban đầu phun trào lên trên.

Mấy người mượn dòng nước hướng lên, một mạch lao lên mặt nước.

Khó khăn lắm mới từ mộ huyệt dưới lòng đất và đáy đầm nước đen kịt thoát ra, lên đến mặt nước nhìn một cái, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều sắc mặt tái nhợt.

Vương Bàn Tử thì càng không khách khí, mở miệng chửi thề luôn.

Vương Diệp cũng nhíu mày.

Cảnh tượng bên ngoài đầm nước giống như địa ngục ngày tận thế.

Hoàn toàn không có cảm giác thoát chết, mà là cảm giác đổi chỗ để chết.

Địa khí trong toàn bộ Thủy Long Vựng tuyên tiết, xộc thẳng lên trời cao.

Cỏ nước, dây leo xung quanh, cá tôm ba ba cua ghẹ trong đầm nước đều bị một luồng vòi rồng nước cực lớn cuốn lên giữa không trung.

Không chỉ mọi thứ trong đầm nước, ngay cả Minh Lâu Bảo Đỉnh đại điện của lăng mộ Hiến Vương vốn như quỳnh lâu ngọc vũ, cung khuyết trên trời, lúc này cũng bị vòi rồng nước xung kích đến tan tác.

Các loại gạch ngói bay múa giữa không trung hoặc rơi xuống như mưa rào.

Trong chốc lát, Tuyết Lỵ Dương chỉ có thể bung Kim Cương Tán lên, che cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cùng lúc đó, vị trí lỗ đen xoáy nước đầm nước truyền đến một trận tiếng nổ ầm ầm cự đại.

Chương 98

Rất nhanh, từng luồng cát bùn ô trọc hỗn tạp với nước vàng từ trong lối đi thông đến mộ thất phun trào ra.

Vương Diệp phát động kỹ năng Thông Thiên Nhãn, trùng đồng hiện ra, âm dương ngư trong đồng tử từ từ xoay chuyển.

Trọc khí dưới lòng đất hỗn tạp với thi khí.

Hiện tại chui ra đã không chỉ là địa khí của Thủy Long Vựng.

Còn có Nhục Chi Tiên Quách của mộ Hiến Vương!

Cũng chính là cái Thái Tuế khổng lồ kia.

Thứ này giống như một con quái vật khâu vá (Frankenstein), không những dung hợp Nhục Chi Thái Tuế, thi khí của hàng vạn thi thể ngưng kết thành Thi động, thậm chí còn có Xà Thần chi lực rò rỉ từ Mộc Trần Châu suốt hai ngàn năm qua.

Vương Diệp nghi ngờ thứ này đã tiến hóa ra tư duy của chính mình.

Trước đó bị Long Ảnh hấp thu tinh hoa Thi động, lại bị Vương Diệp cắt mất Mộc Trần Châu.

Hiện tại cái Thái Tuế khổng lồ như quái vật khâu vá này chui từ dưới đất lên, muốn tìm lại đầu Hiến Vương, hay nói đúng hơn là Mộc Trần Châu.

Kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp tự nhiên phát động.

Từ trong lỗ đen truyền đến là một luồng cảm xúc oán hận, phẫn nộ, không cam lòng và điên cuồng cực độ.

Mục tiêu rõ ràng, chính là nhắm vào đầu Hiến Vương trên người

Vương Diệp.

Đầu Hiến Vương bị Vương Diệp để trong không gian hệ thống, nhưng trên người Vương Diệp vẫn còn tàn lưu Xà Thần chi lực.

Đại Thái Tuế đuổi theo rồi. "Nhanh, mau bò lên sạn đạo, bò về hướng Trùng Cốc!" Vương Diệp biết hiện tại trong đầm nước là nguy hiểm nhất, vội vàng thúc giục đám Hồ Bát Nhất bò lên Trùng Cốc.

Ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều là thân phàm nhân.

Cả nhóm từ sau khi ra khỏi Hồ Lô Động, leo Minh Lâu Bảo Đỉnh, xuống đầm nước, vào mộ Hiến Vương, đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi tử tế.

Thể lực sớm đã thấu chi nghiêm trọng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Tuyết Lỵ Dương đã sắc mặt trắng bệch, quả thực không còn chút sức lực nào. "Vương Diệp, Lão Hồ, Vương Khải Huyền, mọi người đi trư..." Tuyết Lỵ Dương đang chuẩn bị phát huy tinh thần đại vô úy, bỗng bị Vương Diệp cắt ngang. "Đi trước cái rắm, tất cả quay lại cho tôi, một người cũng không được thiếu!" Nói xong, Vương Diệp nhắm vào Thiên Niên Nhục Quế trong không gian hệ thống.

Thiên tài địa bảo có hình dáng giống nữ nhân này đang ở trạng thái ngủ đông trong không gian hệ thống.

Vương Diệp dùng Đại Việt Long Tước Đao cắt vài cái rễ cây trên đầu Thiên Niên Nhục Quế.

Những cái rễ này giống như tóc của Nhục Chi vậy.

Chỉ có điều mỗi sợi đều to bằng chiếc đũa.

Rễ cây cắt xuống chứa đầy nước cốt thanh thúy, mùi thơm ngào ngạt.

Vương Diệp cầm một cái rễ, trực tiếp nhét vào miệng Tuyết Lỵ Dương: "Ăn, mau ăn hết đi!" Tuyết Lỵ Dương bị Vương Diệp nhét đầy một miệng, những lời còn lại căn bản không có cơ hội nói ra, chỉ có thể mang theo một tia ủy khuất liều mạng nhai nuốt.

Vương Diệp đưa hai cái rễ còn lại cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử. "Đồ tốt, ăn vào là có sức lực." Lúc này ánh mắt Tuyết Lỵ Dương đã sáng lên.

Không biết Vương Diệp kiếm đâu ra thứ này.

Không chỉ mùi thơm ngào ngạt, hương vị ngọt ngào thanh sảng, quan trọng hơn là sau khi ăn vào, trong cả cơ thể dâng lên một luồng dòng nước ấm.

Vốn dĩ Tuyết Lỵ Dương đã tuyệt vọng, đã tính sẵn nước cờ cầu nguyện, sám hối, nhận mệnh, chờ chết, đi hết quy trình lên thiên đường.

Không ngờ ăn thứ Vương Diệp đưa, thể lực bắt đầu hồi phục.

Toàn thân trên dưới tràn đầy sức mạnh.

Những đau đớn trước đó như tan biến hết.

Cái đầu đang váng vất cũng trở nên dị thường tỉnh táo.

Ngay cả ánh mắt cũng kiên định hẳn lên, lần nữa lóe lên ánh sáng hy vọng.

Có thể sống, bố ai mà muốn lên thiên đường chứ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ăn rễ Thiên Niên Nhục Quế xong, tinh lực thể lực rõ ràng cũng hồi phục rất nhiều.

Ba người bắt đầu bò lên sạn đạo thấp nhất, sau đó liều mạng leo về hướng Trùng Cốc.

Chứng sợ độ cao của Vương Bàn Tử cũng đỡ đi không ít.

Vương Diệp lại nhìn về phía lỗ đen xoáy nước giữa đầm nước.

Bên trong đã chen ra một vật khổng lồ.

Nhìn vàng trắng đan xen, nung núc thịt, giống như một cục thịt khổng lồ vô cùng tận.

Bên trên có ba cái lỗ rõ ràng.

Từ trong lỗ không ngừng phun ra dịch thể màu vàng sẫm.

Dịch thể rõ ràng có tính ăn mòn rất mạnh, vừa ra là sủi bọt khí kèm khói trắng.

Hơn nữa trên cục thịt lớn còn ẩn ước có rất nhiều chỗ lồi lõm.

Những chỗ này hình thành nên một khuôn mặt người!

Ngũ quan đầy đủ, đầy vẻ giận dữ, vặn vẹo khủng bố.

Ba mắt ngũ quan đầy đủ, đây là...

Lâu Phế?

Một loại cực hung trong dòng giống Thái Tuế, chỉ đứng sau Thiên Thuế.

Đương nhiên nếu là Thiên Thuế thật thì Vương Diệp dù có được truyền thừa của Vương Dã, hôm nay cũng chết chắc.

Bởi vì đó là sinh linh thần thoại cổ xưa.

Phi thần bất khả địch (Không phải thần thì không địch nổi)!

Điều khiến Vương Diệp dựng tóc gáy là, trên khuôn mặt to cỡ vài mẫu đất của Lâu Phế, ba con mắt dường như đang nhìn chằm chằm vào mình chết trân.

Vương Diệp cắn răng, từ trong không gian hệ thống lôi ra mấy quả lựu đạn.

Giật chốt xong, ném chuẩn xác vào trong ba con mắt Thái Tuế.

Đồng thời còn sử dụng Huỳnh Hỏa Lưu Tinh gia tăng sát thương.

Ba tiếng nổ trầm đục vang lên.

Lâu Phế Thái Tuế giống như ăn ba hạt đậu nhỏ, đến cái rắm cũng không thả, tiếp tục nhúc nhích về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nghiến răng kèn kẹt.

Thứ này độc tố không ăn thua, lựu đạn nổ không chết, dìm nước thiêu lửa đều vô nghĩa.

Nếu có Đạt Phổ Quỷ Trùng thì tốt rồi, Nãi Cùng Thần Băng cộng thêm Vô Lượng Nghiệp Hỏa, cho Lâu Phế Thái Tuế nếm thử "băng hỏa lưỡng trọng thiên", chắc chắn là vui lắm.

Tiếc là Đạt Phổ Quỷ Trùng chỉ có lên núi Côn Luân xuống sông băng mới có thể bắt được.

Vương Diệp thấy đám Hồ Bát Nhất đã leo đến độ cao khoảng một nửa, cũng bơi ra khỏi đầm nước, men theo dây leo sạn đạo leo lên trên.

Vòi rồng nước càng lúc càng lớn, cả sơn cốc tối đen một mảnh.

Che khuất bầu trời toàn là nước.

Thậm chí nối liền một đường với mây đen cuồn cuộn trên không trung.

Lâu Phế Thái Tuế nhìn thì nhúc nhích rất chậm chạp.

Nhưng không chịu nổi thể hình nó lớn.

Nhích một cái là đi được mười mấy mét.

Cư nhiên bám sát nút sau lưng Vương Diệp, không rời không bỏ.

Xem ra phải chuẩn bị tác chiến rồi!

Lúc này, Lâu Phế Thái Tuế đã bò ra khỏi đầm nước.

Cơ thể nhớp nháp của nó thế mà đã bám lên trên vách đá dựng đứng, trông giống như một con bọ ve khổng lồ vô tận, bám theo sau lưng bốn người nhóm Vương Diệp.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử quyết đoán hét lớn: "Nổ súng!" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu xả đạn.

Vương Diệp thì trực tiếp lao tới.

Thấy Vương Diệp xông lên, con Lâu Phế Thái Tuế này rít gào, đôi huyết đồng tràn ngập sát ý.

Chương 99

Nó lao thẳng về phía Vương Diệp.

Tuy nhiên, nó trực tiếp bị Vương Diệp chém đứt một cánh tay.

Nhưng điều khiến Vương Diệp kinh ngạc là, từ miệng vết thương của Thái Tuế trào ra từng dải xúc tu màu máu, nối lại với cánh tay bị đứt, trực tiếp kéo nó về.

Trong nháy mắt liền hoàn hảo như lúc ban đầu. "Mẹ nó!" Vương Diệp chửi thề một câu.

Thứ này thật sự đánh không chết sao?

Hiến Vương kiếm đâu ra con "tiểu cường" đánh mãi không chết này vậy?

Bị thương càng nặng, khôi phục càng nhanh.

Hơn nữa còn biết tiến hóa!

Mẹ kiếp.

Lúc này cánh tay vừa bị hắn cắt xuống rồi mọc lại kia đã mọc thêm một lớp cốt giáp.

Liếc nhìn mọi người một cái.

May mắn là người bên mình không có thương vong gì.

Kim quang ngưng tụ thành một nắm đấm, mạnh mẽ nện vào Thái Tuế.

Lâu Phế Thái Tuế trực tiếp bị cú đấm này đánh bay. "Mọi người qua đó trước đi!

Thứ này giao cho tôi!" "Được rồi, biểu đệ!" Vương Bàn Tử vui mừng đáp một câu, thứ đồ chơi này, bản thân hắn đối phó chỉ có nước làm bánh tông. "Vương Diệp, anh cẩn thận!" Tuyết Lỵ Dương dặn dò một câu, rồi cũng cùng Hồ Bát Nhất chạy ra xa.

Mọi người vừa chạy, con Thái Tuế kia lại lao tới.

Vương Diệp lách người, tránh thoát công kích của nó.

Vô số chất lỏng điên cuồng trào ra từ người Thái Tuế, lao thẳng đến Vương Diệp. "Mịa!

Không dứt à!" Sắc mặt Vương Diệp trầm xuống, dứt lời liền bị đống chất lỏng này nhấn chìm. "Ly Tự - Viêm Bạo!" Khí lực trào dâng, ngọn lửa màu xanh lam bùng nổ.

Chất lỏng xung quanh đều bị thiêu rụi.

Tuy nhiên, Thái Tuế vẫn ngoan cố như vậy.

Dường như, thật sự là bất tử chi thân!

Vương Diệp cảm nhận nguyên khí trong cơ thể đang trôi đi nhanh chóng, biết mình nếu cứ dây dưa thế này, có khả năng thật sự phải sử dụng Bất Tử Chi Lực.

Có điều, cảm giác cận kề cái chết cũng chẳng dễ chịu gì.

Trong khoảnh khắc, Vương Diệp hét lớn một tiếng: "Loạn Kim Thác!" Thời không tĩnh chỉ!

Vạn vật đều tĩnh lặng!

Ngay khi Vương Diệp đang suy nghĩ làm thế nào để tiêu diệt Thái Tuế trong vài giây ngắn ngủi này, âm thanh hệ thống vang lên nhắc nhở: "Ting, kiểm tra thấy phương án tiêu diệt tối ưu: Thông Thiên Nhãn + Lôi Đình Thuật Pháp, có thể tạo thành sát thương khắc chế cực lớn." Sau đó, mắt Vương Diệp sáng lên.

Ý hay!

Hắn lập tức vận chuyển nguyên khí hội tụ vào đôi mắt, trong đồng tử dường như có sấm sét lấp lóe, vô cùng thần dị.

Đúng lúc này, nơi giao nhau giữa vòi rồng nước và mây đen trên bầu trời, sấm rền cuồn cuộn, hồng quang chớp động.

Hiển nhiên trong quá trình địa khí trút xuống, ma sát mãnh liệt khiến bầu trời phía trên vòi rồng tích đầy điện tích.

Bão tố có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Giữa thiên địa tràn ngập một luồng sức mạnh hạo hãn, dẫn mà không phát. "Dĩ lôi đình, kích toái hắc ám!" (Lấy sấm sét, đập tan bóng tối!) Vương Diệp quát khẽ, trong đôi mắt sáng lên một mảng kim quang chói mắt.

Giữa thiên địa bắt đầu xuất hiện những tia lửa điện nhỏ nổ lách tách, hồ quang lấp lóe.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai đạo tia chớp vàng kim to như thùng nước xuất hiện, trực tiếp bổ vào Lâu Phế Thái Tuế.

Lôi điện chi lực trên bầu trời vòi rồng nước cũng đều mượn hai đạo tia chớp vàng kim này mà ngưng tụ lại.

Tia chớp lập tức hóa thành hai con cự long màu vàng, mỗi con đều to cỡ một hai mét.

Cả sơn cốc trắng xóa, ánh sáng chói mắt vô cùng, còn sáng hơn gấp trăm lần so với giữa trưa trời nắng!

Sấm sét nổ vang giữ trời không, cả sơn cốc tuy đã bị vòi rồng nước lấp đầy tiếng ồn, nhưng tiếng sấm vẫn nghe rõ mồn một.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sắp bò lên đến đỉnh vách đá đều bị tia chớp làm chấn động suýt chút nữa rơi xuống sạn đạo.

Ba người đều bịt chặt lỗ tai.

Nếu không phải trước đó Vương Diệp vừa cho ba người ăn Thiên Niên Nhục Khuê, tinh khí thần của cả ba đều ở trạng thái đỉnh phong, thì tiếng sấm sét này có thể chấn cho ba người hộc máu mồm máu mũi.

Tia chớp trực tiếp đánh trúng hai cái mắt của Lâu Phế Thái Tuế.

Trong mắt Thái Tuế lập tức tràn ngập điện quang.

Tia chớp vàng kim trực tiếp chui vào trong cơ thể Lâu Phế Thái Tuế.

Trong một mảnh hôn ám, bên trong cơ thể khổng lồ của Lâu Phế Thái Tuế thế mà lại chiếu ra điện quang sáng ngời.

Ngay sau đó, từ dưới khối thịt của Lâu Phế Thái Tuế, điện quang chợt hiện.

Tia chớp vàng kim thế mà lại đánh xuyên qua Lâu Phế Thái Tuế.

Các khối thịt xung quanh hai mắt Thái Tuế đều trực tiếp tan chảy.

Mắt Thái Tuế bị xé rách thành cái lỗ thủng lớn đường kính hơn một trượng.

Lâu Phế Thái Tuế lập tức bắt đầu vặn vẹo liều mạng.

Ngũ quan trên khối thịt cũng hiện ra thần sắc thống khổ vô cùng.

Con mắt Thái Tuế duy nhất còn lại không ngừng phun ra khói bụi màu đen vàng.

Hiển nhiên bên trong cơ thể Lâu Phế Thái Tuế cũng bị đốt cháy rồi.

Lâu Phế Thái Tuế dù cường hãn, vẫn không thể chống lại thiên lôi.

Khối thịt lớn lúc này chỉ có thể vặn vẹo không ngừng trên vách đá.

Bên trong cơ thể phun ra khói bụi, hỏa tinh và than cốc.

Cuối cùng, trong một tiếng gào thét, Lâu Phế rơi từ trên vách đá xuống, đập vào mặt nước đầm.

Vừa rơi xuống nước, nó ngay lập tức bị vòi rồng nước hút vào trung tâm.

Sau đó cơ thể khổng lồ của Lâu Phế Thái Tuế thế mà bị vòi rồng nước cuốn lấy, thuận theo vòi rồng không ngừng xoay tròn bay lên cao.

Khóe miệng Vương Diệp hơi co giật, cái này cũng coi như là "xoắn ốc thăng thiên" theo một ý nghĩa nào đó nhỉ?

Vòi rồng nước mang theo cự lực của thiên địa, không ngừng xâu xé Lâu Phế Thái Tuế.

Lâu Phế Thái Tuế đã bị hai đạo thiên lôi mà Vương Diệp mượn sức mạnh thiên địa tạo ra đánh cho sắp bị thiêu hóa.

Nó bị sức mạnh của vòi rồng nước xé rách, vừa bay lên được một nửa thì đã tứ phân ngũ liệt.

Phân liệt, xâu xé, lại phân liệt.

Chẳng mấy chốc, cả con Lâu Phế Thái Tuế đã bị xé thành vô số mảnh thịt vụn.

Cảnh tượng thảm liệt vô cùng, lại mang theo vẻ đẹp bạo lực cực kỳ tráng lệ.

Vương Diệp nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Hiến Vương lão nhi người tính không bằng trời tính, ngay cả cơ hội cho quan quách chứa thi thể xoắn ốc thăng thiên lần cuối cùng cũng không có.

Trực tiếp bị thiên địa xé thành mảnh vụn.

Thời thế cũng là mệnh vậy.

Bên này ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đã bò lên đến đỉnh vách đá.

Ba người cũng nhìn thấy cảnh tượng thảm liệt trong vòi rồng nước.

Tuy nhiên điều ba người quan tâm nhất vẫn là Vương Diệp.

Họ liều mạng hét về phía đám dây leo dưới vách đá.

Chương 100

"Biểu đệ!

Cậu còn sống không?" "Vương Diệp, anh ở đâu?" Vương Diệp đang lắng nghe tiếng nhắc nhở êm tai của hệ thống. "Chúc mừng túc chủ đánh giết Thi động Lâu Phế Thái Tuế, nhận được kinh nghiệm +200.000, điểm năng lượng +400.000." "Chúc mừng túc chủ đánh giết Boss Thái Tuế, thưởng kỹ năng Thái Tuế: Phúc Điền." Phúc Điền?

Đây là kỹ năng thần tiên gì?

Vương Diệp có chút ngơ ngác.

Thái Tuế thứ này là một loại tồn tại vô cùng kỳ quái.

Trên ứng hung tinh, dưới tụ phúc khí.

Nói ra thì kỹ năng này hẳn là rất không tồi.

Sau đó, Vương Diệp nhìn thoáng qua mô tả kỹ năng.

Đây thế mà lại là một loại kỹ năng làm ruộng.

Có thể khiến một mảnh đất nào đó hội tụ sinh khí lân cận, linh lực sinh sôi, trở thành "Phúc Điền" thích hợp trồng trọt bồi dưỡng thiên tài địa bảo.

Sau khi Vương Diệp nhìn thấy mô tả kỹ năng, lập tức ý thức được kỹ năng này đối với mình thật sự rất có tác dụng.

Rất đơn giản, trên người Vương Diệp hiện tại đang có thiên tài địa bảo.

Thứ nhất, Thiên Niên Nhục Khuê.

Thứ này nhìn không giống như kiểu ra hoa kết trái.

Nhưng rất nhiều thực vật dù không dùng hạt giống cũng có thể bồi dưỡng được.

Giâm cành, ghép cây, chiết cành đều có thể tạo ra cây mới.

Cái này gọi là sinh sản vô tính.

Đương nhiên, những phương thức bồi dục thực vật này cũng rất cần kỹ thuật.

Nếu không có người dạy, chỉ dựa vào bản thân mày mò thì cũng là chuyện khá phiền phức.

Nhưng khéo làm sao, thân phận của Vương Diệp sau khi xuyên không lại là sinh viên sinh học của đại học nông nghiệp.

Đại học nông nghiệp đấy.

Vương Diệp biết thân phận này của mình là thật.

Học bạ, thẻ sinh viên đầy đủ, hơn nữa không phải bằng giả, hàng thật giá thật.

Đã là đại học nông nghiệp, vậy thì tìm vài chuyên gia kỹ thuật trong trường vẫn tiện hơn nhiều.

Ngoài Thiên Niên Nhục Khuê ra, trong tay Vương Diệp còn có hai hạt đào móc ra từ trong tay Hiến Vương.

Hạt Bàn Đào Độ Sóc Sơn, có tên có tuổi, là thứ được đánh dấu trên hệ thống.

Cộng thêm truyền thuyết Thần Đồ Úc Lũy và cành đào trừ tà, thứ trồng ra từ hai hạt đào này tuyệt đối là đồ tốt.

Hạt đào tổng cộng chỉ có hai cái, cộng thêm việc để trong mộ hơn hai ngàn năm.

Cho dù hạt giống thực vật có thời kỳ ngủ đông, hạt Bàn Đào Độ

Sóc Sơn có thời kỳ ngủ đông cực dài, thì chắc chắn cũng có chút tổn hại.

Nếu trồng ở ruộng đồng bình thường thì tỷ lệ thành công... không cân nhắc đến việc tổng cộng chỉ có hai hạt đào, thì chi phí sai lầm quá cao.

Phúc Điền xuất hiện khiến Vương Diệp yên tâm hơn nhiều.

Quả thực là sự phối hợp trời sinh đất dưỡng.

Đến lúc đó làm một cái ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo.

Tuyệt đối sướng rơn.

Từ từ, ruộng thí nghiệm?

Trước tiên, phải có một mảnh đất.

Vương Diệp nhớ tới nơi mình sinh sống lâu dài là Kinh thành.

Mua đất ở Kinh thành vẫn có chút độ khó.

Hơn nữa, việc này nếu thao tác tốt, giá trị chưa chắc đã thấp hơn trồng thiên tài địa bảo.

Đất đai ở Kinh thành, ba mươi năm sau...

Vương Diệp nghĩ thôi cũng thấy kích động.

Xem ra sau khi trở về, nhất định phải mua nhà mua đất trước đã.

Tăng giá hay không không quan trọng, chủ yếu là đam mê trồng trọt.

Ảo tưởng của Vương Diệp bị tiếng gọi của ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử cắt ngang, hắn vội vàng xông lên trên vẫy vẫy tay.

Ba người Hồ Bát Nhất nhìn thấy Vương Diệp không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang định dùng dây an toàn ném xuống thì một bóng người vù một cái từ dưới vách đá lao lên.

Vương Diệp đã nắm lấy dây leo, sử dụng Vũ Đương Tung Vân Thê, vài cái lên xuống đã lên tới nơi.

Mấy người bò lên đỉnh vách đá, nơi đó là một khu rừng rậm rạp.

Lúc này vòi rồng nước trong sơn cốc vẫn che khuất bầu trời.

Nhưng thanh thế lại nhỏ hơn một chút so với lúc mấy người mới bắt đầu đi ra.

Địa khí trút xuống phun trào quả thực khủng khiếp, nhưng chung quy cũng sẽ qua đi.

Dị tượng trời sập cũng từ từ biến mất.

Mây đen trên bầu trời từ từ nứt ra.

Một vầng thái dương đỏ rực tỏa ra ánh sáng chói mắt từ chân trời, đâm toạc bầu trời tăm tối.

Vòi rồng nước rốt cuộc cũng từ từ biến mất.

Lúc này toàn bộ sơn cốc nơi có đầm nước Thủy Long Vựng đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Nước trong đầm đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Đầm nước khô cạn chỉ còn lại cái hố đen ở trung tâm là còn đọng nước.

Những tảng đá khổng lồ và xác máy bay dưới đáy đầm đều lộ ra.

Trong đó rất nhiều thứ đều thay đổi vị trí, thậm chí bị vòi rồng cuốn lên giữa không trung rồi lại rơi xuống.

Sạn đạo xung quanh đầm nước cũng có rất nhiều nơi bị sụp đổ.

Sạn đạo bằng đá hơn hai ngàn năm, hiển nhiên cũng không chịu nổi sự xung kích của dị tượng trời sập.

Minh Lâu Bảo Đỉnh của lăng mộ Hiến Vương treo giữa không trung, lúc này chỉ còn lại một ít đế và tảng đá lớn.

Kiến trúc trên mặt đất đã đều hóa thành phế tích, gạch vỡ ngói nát.

Vân Thiên Cung hoa lệ phiêu miểu trước đó phảng phất chỉ còn lưu lại trong ký ức. "Biểu đệ, Lão Hồ, chúng ta đi men theo phía trên, hay là quay lại đi đường thủy ở Hồ Lô động?" Vương Bàn Tử rối rắm hỏi.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng có chút không quyết định được.

Trong Hồ Lô động quỷ mới biết còn Đằng Nhân, Đằng Anh tàn lưu hay không.

Trải qua một loạt mạo hiểm, lại đi một chuyến trong Hồ Lô động quả thực cần dũng khí không nhỏ.

Đi từ rừng rậm phía trên, đó chính là đi lại con đường của Trần Hạt Tử năm xưa.

Trong Trùng Cốc, chướng khí hoành hành, độc trùng đông đảo.

Chướng khí trong mắt Trần Hạt Tử dường như đều không phải là độc khí gì, mà là do một loại độc trùng cực nhỏ nào đó tạo thành.

Loại này càng phòng không xuể.

Cuối cùng mấy người nhìn qua nhìn lại, đều tập trung ánh mắt lên người Vương Diệp.

Vương Diệp còn có chút ngại ngùng.

Chủ yếu là quần áo của hắn đều rách rưới.

Hài tử (con rối) cũng mất rồi, cứ thấy lúng túng. "Không đi Hồ Lô động." "Vừa rồi trời sập và sấm sét vang rền, không chừng đã làm chấn động sụp đổ bên trong Hồ Lô động rồi.

Cho dù không sập, bên trong lúc này nói không chừng cũng chẳng chắc chắn." "Đi Trùng Cốc." Vương Diệp nói xong, một bóng đen đã lướt qua mọi người.

Chương 101

Sở dĩ hắn không đi Hồ Lô động là vì hắn muốn tiêu diệt toàn bộ Đằng Nhân dưới đáy nước, lấy cho bằng được một vạn Âm Dương Khí.

Nhưng làm như vậy có thể dẫn đến hang động sụp đổ.

Vì cân nhắc an toàn cho ba người Hồ Bát Nhất, vẫn là để bọn họ đi Trùng Cốc thì tốt hơn một chút.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu: "Vậy nếu gặp phải chướng khí độc trùng thì làm sao?" Vương Diệp cười tự tin.

Chướng khí độc trùng, đối với Vương Diệp mà nói, chẳng những không phải vấn đề, ngược lại còn được coi là một loại tài nguyên. "Độc trùng không cần lo, tôi có cách đuổi côn trùng.

Còn về chướng khí, các anh còn nhớ rễ cây vừa ăn không?

Thứ đó giải chướng độc, lúc đi ngậm một miếng là được rồi." "Hơn nữa chúng ta đi Trùng Cốc, có thể thuận theo dòng suối đổ vào sơn cốc, đóng bè gỗ đi đường thủy." Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu đồng ý.

Mấy người đã sớm mệt mỏi rã rời, toàn dựa vào Thiên Niên Nhục Khuê chống đỡ.

Lại vác bao lớn bao nhỏ các loại trang bị leo lên leo xuống trong Hồ Lô động, quả thực có chút khó khăn.

Nếu đi đường thủy, tuy là ngược dòng, nhưng dòng nước đoạn Trùng Cốc này vô cùng êm ả.

Chỉ có đoạn vừa chảy ra từ Già Long Sơn kia là hơi nhanh một chút, cũng không tính là chảy xiết.

Dòng suối có lưu tốc thế này, cho dù là ngược dòng cũng đỡ tốn sức hơn đi đường rừng nhiều.

Hơn nữa đi đường thủy trong rừng rậm kiểu này, cơ bản sẽ không phải đi vòng quá xa.

Bên vách đá rất tiện quan sát thác nước.

Rất nhanh Hồ Bát Nhất đã thông qua la bàn và chỉ nam châm xác định phương hướng.

Sau đó chọn một dòng suối có hướng chảy thích hợp.

Mấy người men theo mép vách đá đi về phía trước không xa.

Sau khi đến bên suối, phát hiện lượng nước suối tương đối lớn, mặt nước bên vách đá hóa thành thác nước, lúc đổ vào đầm nước Thủy Long Vựng đã rộng tới năm sáu mét.

Mấy người tìm được một rừng trúc bên bờ suối.

Vương Diệp rút Đại Việt Long Tước Đao ra, một đao một cây, rất nhanh đã chặt được hơn chục cây tre to bằng bắp chân.

Có Đại Việt Long Tước Đao, việc sửa sang tre trúc cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Hồ Bát Nhất cùng Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thành thạo đóng xong bè trúc.

Sau đó đặt trang bị lên bè.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu chống bè.

Bên kia, lúc Long Ảnh đi đánh giết Đằng Nhân, Vương Diệp còn chỉ huy Long Ảnh đi thám thính Trùng Cốc.

Bởi vì Vân Nam được mệnh danh là vương quốc thực vật.

Giống như Trùng Cốc, nơi có địa hình, khí hậu, phong thủy đều cực kỳ đặc thù này, chắc chắn phải có một số thực vật dược liệu trân quý mới đúng.

Thậm chí khả năng xuất hiện thiên tài địa bảo trong Trùng Cốc cũng có.

Dù sao Thiên Niên Nhục Khuê cũng mọc ra từ đây.

Đã có Thiên Niên Nhục Khuê mọc được, khó tránh khỏi sẽ còn mọc thêm chút gì đó khác.

Vương Diệp định kiếm thêm chút giống mới cho ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo của mình.

Vương Diệp đứng ở đầu bè trúc, thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Tất cả thiên tài địa bảo trên thế giới đều là hội tụ tinh hoa thiên địa mà hình thành.

Cho dù là kịch độc tà vật, đó cũng là hội tụ âm tà chi khí xung quanh.

Những thứ không tầm thường này đều mang theo khí tức vô cùng đặc thù.

Người bình thường có thể tìm kiếm còn phải nhờ vào phong thủy, tinh tượng, ghi chép của người xưa các loại.

Đến chỗ Vương Diệp thì có thể bỏ qua hết.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn cộng thêm kỹ năng Ưng Nhãn khiến khí tức đặc thù trong vòng vài dặm xung quanh hoàn toàn không thoát khỏi đôi mắt Vương Diệp.

Cũng tức là vùng Trùng Cốc không thích hợp cho máy bay bay lượn, từ trường nhiễu quá nghiêm trọng, nếu không Vương Diệp đều có thể trực tiếp lái trực thăng lượn vài vòng, đánh dấu toàn bộ các địa điểm có khí tức đặc thù trong cả Trùng Cốc.

Trong đôi mắt Vương Diệp kim quang lấp lóe.

Trùng đồng hiện ra, trong đồng tử hiện lên dị tượng Âm Dương Ngư.

Khí tức rừng rậm trong Trùng Cốc xung quanh thu hết vào đáy mắt.

Khí tức của cả Trùng Cốc là sự kết hợp giữa màu xanh lục phồn thịnh tràn đầy sinh cơ và màu đỏ quỷ dị nguy hiểm.

Đại hồng đại lục, tương đối náo nhiệt phóng khoáng.

Ở giữa từng mảng khí tức hỗn tạp lưu động, Vương Diệp rất nhanh đã phát hiện khí tức ở một nơi.

Màu sắc là màu cam bắt mắt. "Mọi người tiếp tục đi về phía trước, tôi đi một chút sẽ về ngay." Vương Diệp nói với ba người Hồ Bát Nhất một câu.

Tuyết Lỵ Dương mấp máy môi, nói: "Vương Diệp, cẩn thận." Lúc này bóng dáng Vương Diệp đã biến mất trong rừng rậm Trùng Cốc.

Vị trí khí tức màu cam sáng xuất hiện nằm ở một bên dòng suối, cách khoảng bốn năm trăm mét.

Rừng cây cỏ mọc rậm rạp, không có đường đi, rất khó thông qua.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Vũ Đương Tung Vân Thê, nhảy nhót leo trèo trong rừng rậm như vượn hầu.

Vài phút sau đã đến vị trí xuất hiện khí tức màu cam sáng.

Sau khi đến nơi, Vương Diệp cũng chẳng cần tìm kiếm kỹ càng.

Một cái cây kỳ quái cao khoảng hơn mười mét sừng sững trên mặt đất.

Loại cây cao hơn mười mét, đường kính chưa đến một thước này ở trong rừng rậm Trùng Cốc không thể nói là chẳng có chút đặc sắc nào, mà quả thực là quá đỗi bình thường.

Nhưng cái cây này quá bắt mắt.

Trong phạm vi ba bốn mét quanh nó, cỏ cây không mọc, trơ trọi chỉ có mỗi một mình nó mọc trên một vòng đất đá vụn trọc lóc.

Phải biết rằng trong rừng rậm cận nhiệt đới, thực vật tranh giành ánh mặt trời cũng vô cùng thảm liệt.

Có thể làm đối thủ chết thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Cái cây này thế mà lại độc chiếm cả một mảnh đất đai và ánh mặt trời như vậy.

Quả nhiên không tầm thường.

Sau khi tới nơi, Vương Diệp có chút phát sầu.

Đây là cây gì?

Kiến thức cơ sở của sinh viên sinh học như mình không vững chắc lắm.

Biết sớm thế này, lúc đi học chịu khó nghe giảng chút thì tốt rồi.

Sau khi lượn một vòng, Vương Diệp phát hiện dưới gốc cây lớn có một số cành non mới mọc lên từ dưới đất.

Vương Diệp qua đây không phải để chặt cây, mà là xem có đồ tốt gì bỏ vào ruộng thí nghiệm của mình không.

Thể hình của cái cây lớn này trong Trùng Cốc được coi là "tiểu đệ đệ", nhưng nếu thật sự đào lên, không gian hệ thống không bỏ vừa là một chuyện, lúc bắt đầu làm ruộng thí nghiệm cũng không chứa nổi cái cây to thế này.

Cây non là vừa đẹp.

Vương Diệp cũng chẳng khách khí, lập tức rút Đại Việt Long Tước Đao ra, một đao cắm xuống đất.

Đào cả cây non lẫn đất và rễ lên.

Sau khi đào lên, mang theo đất bỏ trực tiếp vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống tuy không thể mang động vật nhỏ, nhưng thực vật bỏ vào lại có thể tự động tiến vào trạng thái ngủ đông.

Hạt giống thực vật cũng sẽ không mất đi hoạt tính.

Hiệu quả giữ tươi hạng nhất.

Sau khi cây non được bỏ vào không gian hệ thống, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

Ngon rồi. "Chúc mừng túc chủ phát hiện Lân Chỉ Long Huyết Thụ, nhận được điểm Quốc vận +10." Vương Diệp cũng ngẩn người, thứ đồ chơi này thế mà còn có điểm Quốc vận?

Vậy chắc chắn là đồ tốt rồi.

Hệ thống thế mà còn đưa ra thuyết minh hệ thống về Lân Chỉ Long Huyết Thụ.

Chương 102

Thứ này nghe đồn là năm xưa tại vùng Vân Nam, lúc Cự Long và Đại Tượng giao chiến, trên tay lưu lại máu tươi rơi xuống rừng rậm.

Trên đất đai bị long huyết dính vào, đúng lúc lại có Kỳ Lân đi qua.

Kỳ Lân giẫm dấu chân (lân chỉ) lên đất, thế là mọc ra loại cây này.

Do đó lá của Lân Chỉ Long Huyết Thụ có hình dạng giống ngón chân Kỳ Lân, chỗ bị tổn thương trên thân cây cành cây sẽ chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi, giống như long huyết.

Loại Lân Chỉ Long Huyết Thụ này vô cùng quỷ dị.

Long huyết màu đỏ chảy ra từ trên thân cây là thánh dược giải độc.

Hầu như tất cả các độc tố sinh vật, nó đều có thể giải được.

Thứ này quả thực là khắc tinh cả đời của độc trùng.

Nhưng hoa, lá, cùng với quả của Lân Chỉ Long Huyết Thụ đều là kịch độc.

Độc tính cực kỳ mãnh liệt, chỉ cần một chút là có thể chí mạng.

Độc tố của ba bộ phận còn khác nhau, kiểu chết cũng hoàn toàn không giống nhau.

Hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ độc khiến người ta khô nóng khó nhịn, trong vòng ba ngày tất sẽ bạo thể mà chết.

Lá Lân Chỉ Long Huyết Thụ sẽ khiến người ta mất nước, trong vòng một ngày hóa thành xác khô.

Quả Lân Chỉ Long Huyết Thụ hủ khí nặng nhất, sau khi trúng độc xương thịt thối rữa, trong vòng một khắc hóa thành vũng máu.

Tóm lại, là một nhân vật tàn nhẫn, cũng là một "chúa" khó hầu hạ.

Thứ này người bình thường còn không trồng được, không cẩn thận người làm vườn "tèo" luôn.

Cũng may Vương Diệp mang trong mình huyết mạch Long Vương, đã sớm bách độc bất xâm.

Độc tố của Lân Chỉ Long Huyết Thụ chỉ có thể liên tục tăng cường uy lực cho các kỹ năng mang độc như cổ độc, huyết vụ của Vương Diệp mà thôi.

Còn về long huyết giải độc, đó lại càng là đồ tốt.

Lần đầu tiên ra tay đã tìm được đồ tốt như Lân Chỉ Long Huyết Thụ, niềm tin của Vương Diệp tăng mạnh.

Dưới gốc cây Lân Chỉ Long Huyết Thụ lớn còn có mấy cây non mới mọc.

Vương Diệp không lãng phí, đào hết vào không gian hệ thống.

Tổng cộng bảy cây.

Đủ dùng rồi.

Vương Diệp ngâm nga câu hát quay trở lại dòng suối.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương đang từ từ chống bè trúc.

Trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nhìn thấy Vương Diệp trở về, lúc này mới yên tâm.

Vương Diệp thở dài: "Không cần lo cho tôi, cái nơi Trùng Cốc này không giữ được tôi đâu." Chống bè trúc là việc cực nhọc, rất nhanh Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liền luân phiên chống sào tre.

Tuyết Lỵ Dương bắt đầu chuẩn bị thức ăn đơn giản trên bè trúc.

Vương Diệp nhìn thấy bên bờ có ít quả dại chín, sau khi kiểm tra thử không có độc cũng đều hái xuống mang lên bè.

Nếu không phải mấy người vừa mới trải qua tình huống khủng khiếp, quỷ dị và nguy hiểm nhất thế gian, thì chèo bè trúc trên suối vẫn là chuyện khá thư thái.

Cây cối rừng rậm hai bên bờ che chắn ánh nắng nóng bức.

Có uy áp Long Vương của Vương Diệp, khiến trên dòng suối này đừng nói là muỗi, ngay cả một con vật sống cũng không thấy.

Dòng nước mát lạnh trong veo, thỉnh thoảng truyền đến mùi hương hoa cỏ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương rốt cuộc cũng thả lỏng, thậm chí bắt đầu nghi ngờ Trần Hạt Tử có phải nói quá sự thật hay không.

Bè trúc đi được một đoạn, Vương Diệp lại nhìn thấy một chỗ có khí tức đặc thù bên bờ.

Vương Diệp chạy tới, phát hiện thế mà lại là một bụi nấm kỳ quái.

Vân Nam là thiên đường của nấm.

Nấm của một tỉnh hận không thể địch lại toàn quốc.

Hàng năm đến mùa nấm, nhân dân Vân Nam anh dũng trời không sợ đất không sợ, mạo hiểm nguy cơ ngộ độc thực phẩm, chính là vì để có thể nếm thử loại nấm tươi ngon nhất.

Ngặt nỗi trong nấm có rất nhiều loại có độc.

Thậm chí có người vì vậy mà mất mạng.

Dưới sự quan sát của Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp nhìn thấy những cây nấm này có khí tức là những khối màu xanh lam đậm đà tươi sáng.

Màu sắc này quá ly kỳ.

Đến nơi rồi mới phát hiện đó là một loại nấm tinh xảo, trong suốt sáng long lanh như những chiếc ô nhỏ.

Cuống nấm và dưới tán nấm đều là màu xanh lam của bầu trời phương Bắc được cây hồ dương hắt bóng vào cuối thu.

Đỉnh tán nấm thì lấm tấm màu hồng phấn.

Trông cực kỳ thiếu nữ.

Vương Diệp cẩn thận đào cả nấm cùng với đất và gỗ mục bên dưới lên.

Nấm rất quan trọng.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, đất và gỗ mục bên dưới càng quan trọng hơn.

Sau khi bỏ nấm vào không gian hệ thống, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. "Chúc mừng túc chủ phát hiện Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô, nhận được điểm Quốc vận +5." "Chúc mừng túc chủ nhận được khuẩn chủng Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô, nhận được điểm Quốc vận +5." Khá lắm, thế mà hốt trọn cả nấm lẫn giống nấm.

Ý cười trên khóe miệng Vương Diệp đã không khống chế được nữa rồi.

Xem xét kỹ một chút mô tả hệ thống về Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô, Vương Diệp càng vui vẻ.

Thứ này có độc.

Có điều đồ có độc Vương mỗ thấy nhiều rồi.

Độc tính của Lam Phấn Thủy Tinh Cô lại là loại đặc thù nhất.

Nghiêm khắc mà nói, thứ này tính chí mạng không cao.

Nhưng hiệu quả gây ảo giác cực kỳ mãnh liệt!

Chỉ cần dính một chút bột phấn của Lam Phấn Thủy Tinh Cô, người ta sẽ trực tiếp rơi vào trong ảo cảnh.

Đến đây thì cũng miễn cưỡng coi là bình thường.

Dù sao nấm Vân Nam mang theo hiệu quả gây ảo giác cũng được coi là thao tác thường thấy.

Đặc điểm lớn nhất của Lam Phấn Thủy Tinh Cô chính là, nội dung ảo cảnh là cố định, hơn nữa có thể nhân tạo tăng cường.

Ảo cảnh mà loại nấm này tạo ra gọi là Địa Ngục Ảo Cảnh.

Ba địa ngục: Huyết Trì, Liệt Diễm, Huyền Băng.

Nếu không có thuốc giải, nhẹ thì bị nhốt trong ba địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh, nặng thì bị địa ngục ảo cảnh giày vò sống sờ sờ đến chết.

Một loại độc tố vô cùng ác độc.

Bình tâm mà luận, sự theo đuổi của Vương Diệp đối với kịch độc hiện tại đã không còn mãnh liệt như vậy nữa.

Độc tố trên đời có mãnh liệt đến đâu, có bao nhiêu loại có thể mãnh liệt hơn Long Tiên (nước bọt rồng)?

Lại thêm Long Ảnh của chính hắn còn đang không ngừng thu thập tinh hoa độc tố, không ngừng "chồng buff" lên độc tố của bản thân.

Độc tính của Long Tiên đã đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù đối với dị thú tà linh mà nói, Long Tiên cũng có tác dụng y như vậy, cũng chí mạng như thường.

Thứ Vương Diệp theo đuổi hiện tại là hiệu quả bên ngoài tính chí mạng.

Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô cũng rất khá.

Nếu dùng thích hợp, tương đương với việc Vương Diệp lại có thêm một kỹ năng có thể chế tạo ảo cảnh.

Hơn nữa có khuẩn chủng, thứ này sau này ở trong Phúc Điền có thể không ngừng sinh sôi, vẫn vô cùng thực dụng và có giá trị.

Vương Diệp vui vẻ đào hết gỗ mục đất đai gần Lam Phấn Thủy Tinh Cô vào không gian hệ thống.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng kêu có chút kinh hoảng của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương truyền đến từ xa.

Kỳ lạ.

Chương 103

Dòng nước trên suối êm ả, độc trùng xung quanh cũng bị huyết mạch uy áp dọa chạy hết rồi, còn có thể gặp nguy hiểm gì?

Vương Diệp không chậm trễ, lập tức lao về phía dòng suối.

Vừa nhảy một cái, trong lòng Vương Diệp liền thót lên một cái.

Cuối cùng cũng biết tại sao nhóm Hồ Bát Nhất lại hét lên.

Xảy ra vấn đề không phải là dòng suối kia.

Mà là Trùng Cốc.

Lúc này trong Trùng Cốc dâng lên một màn sương mù trắng xóa.

Sương mù lớn rất giống với những gì Trần Hạt Tử hình dung.

Mặt trời mọc lên chẳng những không tan đi, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Cảm giác mang lại giống như chất lỏng sền sệt dày đặc đang chảy, từng chút từng chút nuốt chửng rừng rậm Trùng Cốc. "Chướng khí!" Vương Diệp biết, rủi ro lớn nhất khi đi đường thủy từ Trùng Cốc đã xuất hiện.

Đây chính là kẻ đầu sỏ gây tội khiến Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu biến thành Trần Hạt Tử.

Vương Diệp vội vàng lao đến bên bờ suối. "Vương Diệp, chướng khí xuất hiện!

Chúng tôi định lặn xuống dưới mặt nước trốn một chút." Tuyết Lỵ Dương có chút lo lắng. "Cậu đưa lát Thiên Niên Nhục Khuê và Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn chúng tôi đều ngậm rồi, có điều chướng khí bá đạo, không biết có chống đỡ nổi không." Hồ Bát Nhất cũng có chút phát sầu.

Mặc đồ lặn trên thuyền, đeo bình dưỡng khí trốn vào trong suối, quả thực có thể tránh được chướng khí.

Có điều bình dưỡng khí mấy người mang theo đã tiêu hao gần hết trong Thủy Long Vựng rồi.

Số còn lại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cho ba người Hồ Bát Nhất ở dưới nước khoảng nửa giờ.

Vương Diệp nhìn đoàn chướng khí đang ép tới từng chút một, gật đầu. "Mọi người xuống trước đi, tôi xem có thể giải quyết chướng khí hay không." Lúc này ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã sớm nhìn ra Vương Diệp không phải người thường.

Chỉ có điều trong lòng ba người đều nghĩ Vương Diệp có khả năng có cách tránh thoát sương mù chướng khí.

Rất nhanh, ba người mặc xong đồ lặn, đeo bình dưỡng khí còn lại, tiến vào trong dòng suối.

Chỗ sâu nhất của dòng suối tiếp cận ba mét, cách ly sương mù độc chướng khí hoàn toàn không thành vấn đề.

Vương Diệp đứng trên bè trúc, nhìn chướng khí từ từ ép tới, vẫy vẫy tay trái.

Lúc này chướng khí đã giống như từng đoàn bông lớn, đè xuống mặt nước suối.

Vương Diệp vươn tay, vớt một nắm trên chướng khí.

Vụ khí màu trắng thế mà ngưng tụ không tan trong lòng bàn tay Vương Diệp.

Một luồng sức mạnh âm độc đang không ngừng muốn chui vào trong da thịt Vương Diệp.

Có điều rất hiển nhiên, đã thất bại.

Cơ thể Vương Diệp bách độc bất xâm, chướng khí chẳng làm gì được hắn.

Nhưng Vương Diệp lại phát hiện, những chướng khí này cũng không đơn thuần là sương mù.

Trong sương mù, còn có một số thứ quỷ dị.

Vương Diệp nhìn kỹ, trong đoàn sương mù ở lòng bàn tay thế mà còn có một số côn trùng bay màu trắng còn nhỏ hơn cả hạt vừng.

Vương Diệp dùng tay bóp nhẹ, côn trùng bay bị bóp bẹp, bên trong trào ra một luồng chất lỏng bán thấu minh.

Chất lỏng mang theo một mùi vị quỷ dị. "Hệ thống kiểm tra thấy Đằng Vụ Manh Độc Dịch." "Cấp độ số lượng độc dịch Đằng Vụ Manh quá thấp, không thể nhận năng lượng và kinh nghiệm." Vương Diệp rất nhanh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Thế mà có thể kiểm tra ra được?

Thứ này là trùng, còn có kịch độc, hơn nữa trên đó còn mang theo giá trị năng lượng và giá trị kinh nghiệm.

Mặc dù giá trị năng lượng và độc dịch trên một con trùng vô cùng nhỏ, nhưng số lượng này...

Vương Diệp nhìn chướng khí che khuất bầu trời đang từng chút ép tới.

Vương Diệp nhìn chướng khí che khuất bầu trời đang từng chút ép xuống, lẩm bẩm: "Có việc để làm rồi." Chướng khí đã triệt để bao phủ mặt nước suối.

Chiếc bè trúc cùng bóng dáng Vương Diệp trên đó ẩn mình trong sương mù dày đặc.

Ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nấp dưới nước phát hiện ánh sáng trong khe suối trở nên ảm đạm, ngẩng đầu lên chẳng thấy gì rõ ràng.

Nhưng chỉ qua một hai phút, mặt nước xám xịt liền đổi màu.

Ba người kinh ngạc phát hiện trên đầu bắt đầu xuất hiện một mảng đỏ rực.

Phạm vi màu đỏ huyết còn đang không ngừng mở rộng.

Sương mù dày đặc trên không trung tựa như bị chọc thủng một lỗ hổng khổng lồ.

Ánh nắng rất nhanh lại xuyên qua lỗ hổng chiếu xuống mặt nước.

Vương Bàn Tử gan lớn, thử ngoi lên khỏi mặt nước.

Ngẩng đầu nhìn lên, phụ cận bè trúc, phương viên mười mấy mét đều đã không còn sương mù chướng khí.

Mà ở ngoài mười mấy mét, chướng khí vẫn chưa tiêu tán, vẫn nồng đậm như nhựa đường trắng dính nhớp.

Vị trí của bè trúc giống như đang ở trong mắt bão của một cơn bão nhiệt đới.

Bốn phía là sương mù dày đặc như thành giếng sâu, trên đầu là bầu trời xanh thẳm.

Mà trên vách giếng sương mù bốn phía, có từng vòng từng vòng khí sương màu đỏ huyết.

Những luồng sương này đang không ngừng xâm thực chướng khí xung quanh.

Diện tích "mắt bão" nơi bè trúc neo đậu vẫn đang từng chút mở rộng. "Mẹ kiếp, tình huống gì đây?" Vương Bàn Tử tháo thiết bị hô hấp trên đầu xuống, phát ra một tiếng kinh thán.

Vương Diệp đứng trên bè trúc cười cười: "Tôi nghĩ tôi đã tìm được cách giải quyết chướng khí rồi." Lúc này trong ý thức Vương Diệp, tiếng nhắc nhở của hệ thống đang liên tục vang lên. "Đinh, ký chủ tích lũy đánh giết Đằng Vụ Manh một vạn con, nhận được kinh nghiệm trị +1000, năng lượng điểm +1000." Tuy rằng mỗi lần nhận được giá trị năng lượng quả thật hơi ít, nhưng không chịu nổi việc tiếng nhắc nhỏ hệ thống vang lên liên tục không dứt.

Chưa từng dừng lại!

Độc tính của kỹ năng Long Tiên áp đảo Đằng Vụ Manh, Vương Diệp đang không ngừng tàn sát đám côn trùng nhỏ trong chướng khí.

Đồng thời, cũng không ngừng hấp thu chướng khí màu trắng, ngưng tụ ra từng giọt độc tố tinh hoa.

Trong Trùng Cốc xuất hiện một kỳ cảnh.

Sau khi chướng khí bao trùm cả thung lũng, ở vị trí gần như trung tâm xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ.

Rìa lỗ hổng là một vòng sương máu màu đỏ.

Sương máu giống như có sinh mệnh, không ngừng gặm nhấm chướng khí trắng.

Càng gặm nhấm, diện tích sương máu càng lớn, tốc độ càng nhanh.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ngoi lên muộn hơn, đợi bọn họ chui ra khỏi nước, chướng khí quanh bè trúc trong vòng hai ba mươi mét đều đã bị nuốt chửng sạch sẽ.

Vương Bàn Tử thì đã nhìn thấy tung tích của sương máu, nhưng tên Béo này cũng có tâm nhãn, nhìn Vương Diệp một cái rồi không nói gì. "Kỳ lạ, chướng khí cứ thế mà tan sao?" Tuyết Lỵ Dương nghĩ mãi không ra là chuyện gì. "Cũng có khả năng là địa khí của Thủy Long Vựng xông ra, thay đổi phong thủy Trùng Cốc, khiến chướng khí ở đây đến nhanh mà đi cũng nhanh." Hồ Bát Nhất nhíu mày, đưa ra một kết luận.

Vương Diệp nhếch miệng, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Lúc này gió núi nổi lên bốn phía, chướng khí trong Trùng Cốc quả thực bắt đầu tiêu tán.

Vương Diệp biết, cho dù chướng khí không tan, sau này chướng khí trong Trùng Cốc cũng không thể nguy hiểm như trước kia nữa.

Đám Đằng Vụ Manh bên trong đã bị hắn giết gần hết rồi.

Điểm kinh nghiệm và năng lượng tích lũy trong hệ thống của Vương Diệp lại tăng thêm hơn mười vạn. "Được rồi, hết nguy hiểm thì chúng ta tiếp tục lên đường." Vương Bàn Tử không biết hứng thú từ đâu tới, bắt đầu chống sào tre, hát vang sơn ca.

Vương Diệp ngồi trên bè trúc, trong tiếng ca "quỷ khóc sói gào" của Vương Bàn Tử đệm nhạc, bắt đầu nghiên cứu kỹ năng Thái Tuế.

Bởi vì kỹ năng này có thể dùng điểm Quốc Vận để thăng cấp.

Thăng lên cấp hai cần 10 điểm, cấp ba 100, cấp bốn 1000, cấp năm thì cần một vạn điểm Quốc Vận.

Chương 104

Vương Diệp trước tiên thăng cấp kỹ năng Thái Tuế lên cấp hai, tiêu hao mười điểm Quốc Vận.

Hắn mắt cũng không chớp lấy một cái.

Kỹ năng Thái Tuế cấp hai là Thanh Hốt: Tốc Sinh.

Vương Diệp lập tức cảm giác nắm bắt được chút quy luật.

Thái Tuế bản thân cũng chia làm năm đẳng cấp: Thái Tuế, Thanh Hốt, Ô Đầu, Lâu Phế, Thiên Thuế.

Tương ứng với tên gọi của năm kỹ năng.

Cấp hai là Thanh Hốt: Tốc Sinh, tác dụng là có thể gia tốc sự sinh trưởng của động thực vật.

Khiến cho dược liệu, bảo vật cấp bậc thiên tài địa bảo sinh trưởng nhanh chóng, cành lá sum suê, kết quả đông đúc.

Vương Diệp nhịn không được hít sâu một hơi.

Cái này là đi càng ngày càng xa trên con đường làm ruộng rồi a.

Nếu đổi nghề đi làm ruộng, sợ là phát tài to.

Kỹ năng Thanh Hốt: Tốc Sinh cộng thêm kỹ năng Thái Tuế: Phúc Điền, Vương Diệp có thể tạo ra một mảnh ruộng thí nghiệm sản xuất đủ loại thiên tài địa bảo với hiệu suất cao.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp hận không thể bay ngay về Kinh thành, mua mảnh đất, thuận tiện đến trường học mời vài chuyên gia kỹ thuật học hỏi kỹ thuật trồng trọt.

Thái Tuế thăng lên cấp ba.

Lần này, Vương Diệp ngoại trừ cảm giác được trong cơ thể dâng lên dòng nước ấm, thể lực và sức mạnh đều tăng lên, đầu óc cũng lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Rất rõ ràng, Thái Tuế thăng đến cấp ba bắt đầu tăng cường tinh thần lực cho Vương Diệp.

Hơn nữa kỹ năng Thái Tuế cấp ba cũng liên quan đến tinh thần lực.

Ô Đầu: Già Diện.

Vương Diệp nhìn qua, phát hiện đây là một kỹ năng loại nguyền rủa.

Trực tiếp tác động lên phương diện tinh thần ý thức của con người, ngăn cách giác quan mục tiêu: thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác.

Trước đó Vương Diệp trên Thông Thiên Nhãn từng nhận được một kỹ năng Trí Manh (Gây mù).

Hệ thống nhắc nhở, Trí Manh có thể dung hợp với kỹ năng Ô Đầu: Già Diện.

Sau khi dung hợp cường hóa, kỹ năng có thể gần như hoàn mỹ phong bế ngũ quan của mục tiêu.

Đây là đối với tất cả sinh vật có sinh mệnh.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy rất thú vị là hệ thống còn có một lời giải thích đặc biệt cho kỹ năng này.

Bởi vì là kỹ năng loại tinh thần, nên có thể tác dụng lên linh thể.

Linh thể bao gồm âm linh sau khi người chết, cũng như một số sơn dã tinh linh không có thực thể, thậm chí là thần linh tồn tại dưới dạng linh thể.

Quá đỉnh!

Nghĩa là kỹ năng này không chỉ có tác dụng trong chiến đấu với người hoặc dị thú, mà khi xuống mộ đổ đấu, gặp phải hắc tinh oán hồn các loại cũng dùng được.

Thăng cấp kỹ năng Thái Tuế quả nhiên là lựa chọn chính xác.

Vương Diệp gần như không thể chờ đợi tiêu hao một ngàn điểm Quốc Vận, thăng cấp Thái Tuế lên cấp bốn.

Kỹ năng Thái Tuế cấp bốn gọi là Lâu Phế: Tuế Tinh.

Tuế Tinh chính là Mộc Tinh, theo truyền thống Tuế Tinh cũng là nguồn gốc của thuyết Thái Tuế.

Kỹ năng này trực tiếp liên quan đến phạm Thái Tuế.

Cũng là kỹ năng tinh thần loại nguyền rủa.

Đây là một loại nguyền rủa xui xẻo dài hạn.

Một kỹ năng khiến người ta bị "suy thần" (thần xui xẻo) nhập vào người.

Tương đương ác độc.

Mục tiêu một khi trúng kỹ năng này sẽ gặp đủ loại xui xẻo.

Nếu trong chiến đấu, hiệu quả cũng rất rõ ràng.

Đối thủ vận khí không tốt, tự nhiên tỷ lệ đánh trúng giảm xuống, trang bị kỹ năng xảy ra đủ loại trục trặc liên tục.

Dao chém thì mẻ, nổ súng thì kẹt đạn, đấm bốc thì trật cổ tay, chửi người thì nói lắp...

Hơn nữa thời gian duy trì còn rất dài.

Vương Diệp nhìn mô tả của hệ thống cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Qua không lâu, cuối cùng chướng khí cũng tiêu tán.

Long ảnh cũng quay về.

Một giọng nói quen thuộc vang lên: "Đinh, chúc mừng ký chủ thu thập một vạn điểm Âm Dương Khí, có sử dụng một trăm điểm Quốc Vận để thay đổi thuộc tính nguyên khí không?" Nghe vậy, Vương Diệp không do dự nói: "Có." Tuy rằng sự thay đổi này lặng lẽ không tiếng động, nhưng Vương Diệp biết sau này mình sử dụng thuật pháp sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Dù sao nguyên khí thuộc tính Âm Dương cũng quá bá đạo.

Ngay khi Vương Diệp tưởng đã kết thúc, lại một giọng nói truyền đến: "Đinh, ký chủ hoàn thành thám hiểm Vân Nam Trùng Cốc.

Nhận được một cơ hội rút thưởng lớn.

Nhắc nhở: Ký chủ có thể tiêu tốn năm trăm điểm Quốc Vận để tiến hành nâng cao vận may." Vương Diệp: "..." Bà nội nó.

Đây là muốn ăn sạch sành sanh điểm Quốc Vận trên người ông đây mà!!

Bất quá, cái gì cần tiêu thì vẫn phải tiêu.

Vương Diệp trong lòng niệm tiêu năm trăm điểm Quốc Vận, sau đó nghe thấy tiếng bánh xe quay lớn bắt đầu chuyển động.

Mười lăm giây sau. "Chúc mừng ký chủ rút thưởng thành công!

Nhận được Kim Quang Chú!" "Kim Quang Chú: Một trong Đạo gia bát đại thần chú, nội uẩn kỷ thân, dĩ khí hóa hình, công thủ kiêm bị!" Một dòng nước ấm dâng vào hạ đan điền, trong đầu Vương Diệp cũng tràn vào cách dùng Kim Quang Chú.

Hơn nữa đã đạt tới tình trạng "dĩ khí hóa hình"!

Nếu vừa rồi cái Thái Tuế kia còn, chỉ bằng Kim Quang Chú cũng có thể dạy nó làm người!

Năm trăm điểm Quốc Vận này tiêu thật xứng đáng.

Vương Diệp mỉm cười, mở giao diện thuộc tính. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Hệ thống không gian】: 100 mét khối 【Cảnh giới】: Ám Kình sơ kỳ (Cần 1.000.000 kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 13w/100w) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Sơn Tiêu Cốt Địch. 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Kim Quang Chú. 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (Cấp 5.

Kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải.

Hấp thu 1.500.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 15w/150w.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can thiệp, Trí manh, Mê hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (Cấp 4). 【Điểm Quốc Vận】: 50 【Vật phẩm】: Kim Thiềm Hồn Phách, Biến Dị Thiềm Độc, Chu Sa Hồ Lô, Vẫn Thạch Tinh Hoa [100 Quốc Vận có thể nâng cấp thành Tinh Thần Lệ], Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thiên Niên Nhục Quế, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Độ Sóc Sơn Bàn Đào, Vân Lôi Phương Thốn Càn Khôn Lô, Kim Lũ Ngọc Y. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, đồng thời đoạt được Xà Thần Chi Lực.

Thám hiểm thành công có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Khá lắm, điểm Quốc Vận chỉ còn lại năm mươi.

Nhưng Vương Diệp một chút cũng không đau lòng, bởi vì thực lực bản thân đã có bước nhảy vọt vô cùng to lớn.

Chỉ một cái Kim Quang Chú đã đủ vốn rồi.

Hơn nữa, Côn Luân Thần Cung tuy không kích thích bằng Vân Nam Trùng Cốc, nhưng luận về độ quỷ quyệt và thần bí, Côn Luân Thần Cung tuyệt đối đứng vị trí số một.

Chỉ có điều Vương Diệp tiếc nuối là không xuyên không đến lúc Hồ Bát Nhất đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu không hắn nhất định phải đi ngắm Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sách nói Tinh Tuyệt Nữ Vương là một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành a!

Thật đáng tiếc.

Đúng lúc này, bè trúc đã theo dòng suối đến chân núi Già Long.

Vận may của mấy người bọn họ cực tốt, trực tiếp tìm được đường hầm ngầm mà bà chủ Thải Vân khách sạn năm xưa từng nói.

Mắt thấy sắp thoát khỏi Trùng Cốc, sự mệt mỏi trên người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử rốt cuộc không ngăn được nữa.

Chương 105

Vương Diệp dứt khoát để ba người nằm trên bè trúc nghỉ ngơi một chút.

Dù sao chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc này quả thực khiến ba người cảm nhận được sự kích thích chưa từng có.

Luôn dạo chơi bên bờ vực tử thần, là ai cũng sẽ mệt mỏi.

Vương Diệp đi đến đầu bè trúc, cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử luân phiên chống sào, muốn trước khi trời tối xuyên qua đường hầm dưới đáy núi Già Long.

Khi về đến Thải Vân khách sạn, trời vẫn chưa tối.

Khổng Tước tiên nhìn thấy Vương Diệp đi đầu, kích động đến mức nhảy dựng lên, trực tiếp lao tới.

Rất nhanh bà chủ cũng đón ra.

Thấy mấy người nhảy nhót tưng bừng trở về, bà chủ và Khổng Tước đều rất vui vẻ, lập tức lo liệu giết gà làm thịt khô.

Trời vừa tối, trong khách sạn đã toả ra mùi thơm của cơm, thịt khô ớt cay và thịt gà.

Bởi vì mấy người làm mất khẩu súng hơi của bà chủ nên Lão Hồ đặc biệt ngại ngùng.

Khẩu súng hơi này là di vật của người chồng đã hy sinh của bà chủ, anh trai Khổng Tước.

Lão Hồ tự động coi người này là chiến hữu của mình, sống chết đòi để lại một khoản tiền đủ mua vài khẩu súng hơi làm bồi thường.

Bà chủ tự nhiên một phen từ chối.

Vương Diệp nhìn ra được, bà chủ chắc chắn cuối cùng sẽ không nhận.

Nói không chừng đợi lúc mấy người bọn họ ra cửa, sẽ lại nhét vào hành lý.

Vương Diệp cũng có cách.

Hắn gọi cô bé Khổng Tước đến bên cạnh, thần thần bí bí nhét cho cô bé một ít đồ.

Khổng Tước vừa nhìn, há miệng suýt nữa hét lên.

Vương Diệp vội vàng bịt lại. "Hạt vàng?

Quý trọng quá, em không thể nhận." Đây là Vương Diệp cạy từ trên bánh vàng trong không gian hệ thống xuống.

Tuy không phải vàng ròng, hàm lượng vàng cũng trên bảy tám phần.

Một cục to bằng hạt lạc, vào năm đó đã có thể mua một con sơn dương rồi.

Vương Diệp cạy mười mấy hạt vàng cho Khổng Tước.

Khổng Tước tự nhiên không chịu nhận.

Kết quả Vương Diệp nói: "Em có muốn sau này đến Kinh thành tìm anh không?" Khổng Tước mặt đỏ bừng, nghẹn nửa ngày không nói nên lời.

Vương Diệp nhét hạt vàng vào tay Khổng Tước: "Lần sau em đi huyện thành đi chợ phiên, tìm Cung tiêu xã đổi thành tiền, cứ nói là nhặt được trên núi, dù sao vùng núi Già Long quả thực có đào vàng, người khác cũng sẽ không nghi ngờ." "Có tiền, có thể để chị dâu không vất vả như vậy nữa, em cũng có tiền đi học, sau này nói không chừng còn có thể đến Kinh thành học đại học đấy." Khổng Tước nghe mà hai mắt sáng rực. "Coi như anh cho em mượn, sau này nếu em đến Kinh thành tìm anh, kiếm được tiền rồi trả lại cho anh là được." Khổng Tước còn đang do dự, đã bị Vương Diệp nhét một nắm hạt vàng.

Lần này Khổng Tước không từ chối, nắm lấy hạt vàng, đỏ mặt, nhìn quanh bốn phía không có ai, phi nhanh ghé sát vào mặt Vương Diệp hôn một cái.

Sau đó bím tóc hất lên, chạy nhanh như thỏ biến mất tăm.

Vương Diệp hồi vị, sờ mặt nửa ngày không động đậy. "Vương Diệp, sao tôi cảm giác cậu hơi bị 'tra' (đểu cáng) thế nhỉ?" Giọng nói u chốn của Tuyết Lỵ Dương vang lên.

Vương Diệp quay đầu, phát hiện Dương tham mưu trưởng đang khoanh tay trước ngực, đôi mắt mang theo chút trêu tức nhìn Vương Diệp. "Dương tham mưu, nhìn cô nói kìa, tôi đối với Khổng Tước không có ý đó, chỉ là muốn để cô bé nhận lấy hạt vàng, cải thiện cuộc sống một chút thôi." Tuyết Lỵ Dương nhếch khóe miệng: "Tôi biết, nhưng nếu cậu đã không có ý đó thì đừng có trêu chọc lung tung.

Chỉ sợ những ngày tháng sau này của Khổng Tước sẽ khó sống đấy." Nói xong, Tuyết Lỵ Dương lắc đầu trở về khách sạn, vừa đi vừa lẩm bẩm câu từ không biết nghe được từ đâu: "Hỡi thế gian, tình là chi..." Vương Diệp nghe mà khóe miệng giật giật.

Về đến khách sạn, ăn xong cơm tối, Khổng Tước vẫn luôn không lộ mặt.

Ăn xong, mấy người tụ tập ngoài sân, vừa đốt dây ngải cứu hun muỗi, vừa uống trà tán gẫu. "Tuy nói có thể sống sót trở về là không tệ, nhưng tiếc là vẫn có chút tiếc nuối." "Nếu có thể tìm được Phượng Hoàng Đảm thì tốt rồi." "Công dã tràng, chỉ thiếu một bước." Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thần sắc có chút ảm đạm.

Vương Bàn Tử đứng lên: "Quần chúng lao động chúng ta, khi nào thì sợ qua ngưu quỷ xà thần?

Tôi cũng không tin không có Phượng Hoàng Đảm, tôi lại sống không tốt nửa đời sau." Vương Diệp hắc hắc cười một tiếng.

Vương Bàn Tử không vui: "Biểu đệ, chú có ý gì?

Anh thấy nụ cười của chú, là đang nói anh có Phượng Hoàng Đảm cũng sống không tốt nửa đời sau, có phải không?" Vương Diệp vội vàng xua tay: "Sao có thể?

Bàn gia quang minh lỗi lạc, trượng nghĩa mỗi đa đồ cẩu bối (hạng người giết chó cũng thường trượng nghĩa)." Vương Bàn Tử lúc này mới hài lòng gật đầu, qua vài giây mới có chút do dự hỏi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, biểu đệ có phải đang ngoắt ngoéo mắng tôi vô văn hóa không? 'Đồ cẩu bối' sao nghe không giống người tốt?" Vương Diệp và Vương Bàn Tử chọc ghẹo nhau, không khí mới hòa hoãn lại.

Vương Diệp lúc này mới u u từ trong không gian hệ thống xách cái đầu Hiến Vương ra.

Nhìn thấy đầu người Hiến Vương trong nháy mắt, ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều giật nảy mình, suýt nữa nhảy dựng lên. "Biểu đệ, ác vẫn là cậu ác a, cắt cả đầu Hiến Vương xuống sao?" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Vương Diệp.

Tuyết Lỵ Dương lại nhìn ra vấn đề: "Cái đầu người này có chút không đúng lắm, xem ra đã ngọc hóa rồi?" Vương Diệp gật gật đầu.

Hồ Bát Nhất đột nhiên hai mắt sáng lên, đứng bật dậy: "Vương Diệp, Mộc Trần Châu ở trong miệng Hiến Vương?" Vương Diệp cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đầu óc Hồ Bát Nhất chuyển nhanh như vậy.

Không hổ là người đàn ông từng làm nhân vật chính.

Hồ Bát Nhất mở miệng, Tuyết Lỵ Dương lập tức cũng phản ứng lại, trực tiếp nhận lấy đầu Hiến Vương, cẩn thận kiểm tra. "Ngọc hóa xác thực là bắt đầu từ bộ phận miệng.

Phàm là nơi tiếp cận miệng mức độ ngọc hóa cao nhất.

Rất có khả năng..." Vương Diệp trực tiếp gật đầu: "Không sai, Mộc Trần Châu, cũng chính là Phượng Hoàng Đảm đang ở trong đầu Hiến Vương, lão già này ngậm Mộc Trần Châu hạ táng." Nghe được lời của Vương Diệp, ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lập tức rưng rưng nước mắt.

Đối với ba người mà nói, có tìm được vàng bạc tài bảo hay không chỉ là chuyện không quan trọng (Vương Bàn Tử: Cũng không hẳn!), Mộc Trần Châu mới là mục tiêu cuối cùng của chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc lần này.

Ba người đều trúng lời nguyền Mộc Trần Châu.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương, tộc người Bàn Sơn Đạo Nhân cơ bản đều đoản thọ.

Hơn nữa cuối cùng đều là bị bệnh thống do lời nguyền mang lại hành hạ đến chết, lúc chết máu đều biến thành màu vàng.

Hiện tại lấy được Mộc Trần Châu, coi như đã có hy vọng giải khai lời nguyền, sống cuộc sống của người bình thường, sao có thể không kích động.

Có Mộc Trần Châu, ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử cũng không ở lại Thải Vân khách sạn nổi nữa.

Vốn còn định tu chỉnh vài ngày, kết quả ngày hôm sau liền bắt đầu lo liệu về Kinh thành.

Vương Diệp cũng là quy tâm tựa tiễn (lòng về như tên bắn).

Trở về xong phải mau chóng chế tạo ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo mới được.

Theo cốt truyện phía sau, Hồ Bát Nhất sẽ suy đoán ra lời nguyền trên Mộc Trần Châu muốn giải khai hoàn toàn thì phải đi Tây Tạng một chuyến, tìm kiếm mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Dựa theo bích họa trong mộ Hiến Vương miêu tả cảnh quan hồ, và bích họa nhãn cầu mà Hồ Bát Nhất từng thấy ở Tây Tạng miêu tả cảnh tượng, tất cả manh mối đều chỉ hướng về một tòa thành bảo tựa cung điện kiểu Tạng.

Hiệu suất của mấy người Hồ Bát Nhất vẫn rất cao.

Ước chừng sau khi về Kinh thành, không dùng được bao lâu là có thể cắt gọt thủy tinh tách Mộc Trần Châu ra khỏi đầu Hiến Vương.

Đến lúc đó gian thương Hương Cảng là Minh Thúc vừa đến, đội ngũ gom đủ, kịch bản Côn Luân Thần Cung liền bắt đầu.

Vương Diệp tính toán, thời gian của mình cùng lắm cũng chỉ khoảng nửa tháng hơn.

Rất nhanh cả nhóm liền ngồi xe về tỉnh thành, sau đó bắt tàu hỏa chạy thẳng về Kinh thành.

Lúc đi, Khổng Tước nước mắt lưng tròng nhìn nhóm người Vương Diệp, nhưng từ đầu đến cuối không bước lên nói chuyện.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng nhìn ra cổ quái, nhìn Khổng Tước, lại nhìn Vương Diệp, nhịn không được cảm thán: "Tạo nghiệt a." Vương Diệp trong lòng ngược lại vẫn bình tĩnh.

Ít nhất để lại cho Khổng Tước một niệm tưởng trong lòng.

Trong tay có tiền rồi, nói không chừng thật sự có cơ hội có thể học hành tử tế, thi vào đại học ở Kinh thành.

Cũng coi như bước ra khỏi núi lớn, thay đổi vận mệnh rồi.

Đó cũng là tạo hóa của Khổng Tước.

Cho dù không được, có khoản tiền này những ngày tháng sau này cũng sẽ thoải mái không ít, nói không chừng hai mươi năm nữa, Thải Vân khách sạn đón du khách bốn phương, bên trong sẽ có một bà chủ anh tư sáp sảng tên là Khổng Tước.

Trên tàu hỏa, Hồ Bát Nhất đang kể cho ba người Vương Diệp nghe câu chuyện hắn đi lính ở núi tuyết Côn Luân năm xưa.

Vương Diệp nghe say sưa ngon lành.

Có chút cảm giác giống như nghe kể chuyện, nhưng mà đây là phiên bản người thật.

Đợi đến khi câu chuyện kết thúc, Hồ Bát Nhất nói với ba người Vương Diệp: "Sau đó tôi theo bộ đội tiến vào sâu trong núi Côn Luân thi công, chiến hữu Đại Cá Tử của tôi hiện tại vẫn còn sống, chỉ là đã thành người tàn phế, quân y Cách Mã lại không bao giờ tỉnh lại nữa, thành người thực vật.

Chương 106

Có thời gian tôi đều sẽ đi thăm bọn họ, ngôi miếu đổ nát và di tích mộ cổ kia, đến nay chắc vẫn còn được bảo lưu.

Hiện tại tôi nhớ lại, những cái khác ngược lại cũng không quan trọng, mấu chốt là thi thể trong ngôi mộ cổ kia, trang phục đặc thù và biểu tình, đều phi thường tương tự với người đồng trong mộ Hiến Vương và bích họa trong mộ chúng ta đã thấy." "Người Tạng địa phương đều nói đó là mộ cổ Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Nhưng đây chỉ là dựa trên truyền thuyết, Quỷ Mẫu là có thể chuyển thế, hẳn là không chỉ có một vị.

Đoạn lịch sử Ma Quốc kia ghi chép chỉ tồn tại trong trường thi truyền tụng bằng miệng, ai cũng chưa từng thực sự nhìn thấy Quỷ Mẫu yêu phi mặc y phục gì." Tuyết Lỵ Dương nghe xong đoạn vãng sự Hồ Bát Nhất kể, cười nói: "Tòa thành được miêu tả trong bích họa, cung phụng đồ đằng nhãn cầu khổng lồ, nhân vật bên trong tương đồng với thi thể trong mộ cổ dưới Phượng Hoàng Tự, có lẽ tòa thành kia chính là tế đàn Ma Quốc, không biết giữa Ma Quốc và Vô Đáy Quỷ Động, có liên hệ gì không ai biết hay không." Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Xem ra sau khi về đến Kinh thành lại có việc để bận rộn rồi.

Đầu tiên là cắt mở đầu Hiến Vương, xem xem Mộc Trần Châu bên trong có phải là thật hay không.

Ngoài ra còn phải tìm cách tìm được nửa quyển trước của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, như vậy mới có thể giải mã ra tin tức về Mộc Trần Châu trong long cốt.

Cuối cùng phải thu thập một số tư liệu về vương triều thần bí Ma

Quốc này.

Bởi vì một khi không ghép đủ mười sáu chữ, thì Long Cốt Thiên Thư liền không cách nào giải mã, tin tức về Mộc Trần Châu, khả năng sẽ hoàn toàn rơi vào trên cái này.

Đến lúc đó song quản tề hạ, phải xem có thể có đột phá ở khâu nào.

Hồ Bát Nhất cũng có chút cảm khái, lẩm bẩm nói: "Không biết vị Thiết Bổng Lạt Ma kia liệu có còn khỏe mạnh hay không, có lẽ đến bên hồ 'Lạp Thố Lạp Mỗ' - hồ của tiên nữ treo trên bầu trời tìm ông ấy ôn chuyện, ít nhiều có thể hiểu thêm một số chuyện chúng ta muốn biết." Sau khi đến Kinh thành, đầu Hiến Vương trực tiếp giao cho Tuyết Lỵ Dương, để cô tìm chuyên gia đi tách Mộc Trần Châu.

Hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Vương Diệp triệt để không quản, để bọn họ đi theo cốt truyện là được.

Việc đầu tiên Vương Diệp làm, chính là kết giao với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha người này tuy rằng lúc xuống mộ đổ đấu không có tác dụng lớn lắm, nhưng buôn bán đồ cổ, moi tin tức, trù bị vật tư phương diện này, không có ứng cử viên nào thích hợp hơn Đại Kim Nha - tên gian thương lão làng thổ địa Kinh thành này.

Hơn nữa Đại Kim Nha tuy rằng con người gian trá một chút, nhưng đối với bạn bè cũng coi như giảng nghĩa khí.

Vương Diệp dùng thân phận biểu đệ của Vương Bàn Tử tiếp xúc với Đại Kim Nha, vô cùng thuận lợi.

Mục đích lớn nhất của Vương Diệp, chính là tẩu tán một số đồ vật trong mộ Hiến Vương từ không gian hệ thống.

Lúc đầu Vương Diệp lấy đều là một số đồ vàng bạc cùng với ngọc khí, những thứ không quá phỏng tay.

Trọng khí (đồ quan trọng/lớn) bằng đồng thau gần như một kiện cũng không đụng.

Đại Kim Nha là người trong nghề phương diện này, vừa nhìn thấy đồ của Vương Diệp, mắt đều dại đi.

Đúng lúc Đại Kim Nha gần đây có một người mua lớn, thu ngọc khí, đáp ứng giúp Vương Diệp đi hỏi giá cả.

Vương Diệp tự nhiên đồng ý.

Những việc này giao cho Đại Kim Nha là tốt nhất.

Người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp.

Đến lúc đó đưa hoa hồng cho Đại Kim Nha, đôi bên cùng có lợi.

Còn lại một số minh khí khác, cũng đều để chỗ Đại Kim Nha, để Đại Kim Nha từ từ bán ra.

Chính gọi là nước chảy đá mòn, Vương Diệp không vội.

Đương nhiên Vương Diệp không vội vì chỗ dựa lớn nhất là những bánh vàng, thỏi vàng trong tay hắn.

Những bánh vàng, thỏi vàng này cực kỳ dễ bán.

Vàng bất luận đến thời đại nào, ở nơi nào, đều là tiền tệ mạnh.

Nhất là bánh vàng, còn mang theo giá trị văn hóa.

Trên sàn đấu giá đời sau, một khối Mã Đề Kim (vàng hình móng ngựa) phẩm tướng tốt đều có giá hàng trăm vạn.

Những bánh vàng thỏi vàng này của Vương Diệp tuy rằng không bán được hàng trăm vạn, nhưng sáu con số vẫn có thể đạt tới.

Việc thứ hai Vương Diệp làm sau khi đến Kinh thành, chính là tìm chỗ đổi bánh vàng thành tiền mặt.

Người thì vẫn là tìm Đại Kim Nha giới thiệu.

Chỉ có điều lần giao dịch này vô cùng thuận lợi.

Cân trọng lượng, đo tuổi vàng, sau đó bàn giao.

Vương Diệp vẫn giữ sự kiềm chế, chỉ bán ra khoảng một phần mười số vàng, tổng cộng hai mươi khối.

Mỗi một khối đều có thể đổi được năm sáu ngàn tệ.

Khi nhận ra mình có mười lăm vạn nhập vào tài khoản, Vương Diệp biết mình đã phát tài rồi.

Mười lăm vạn tệ vào đầu những năm tám mươi!

Vương Diệp lấy ra một phần thù lao cho Đại Kim Nha.

Sau đó lại nhờ Đại Kim Nha tìm kiếm Tứ Hợp Viện có vị trí tốt trong Kinh thành.

Không sai, Vương Diệp "bành trướng" rồi.

Vương Diệp muốn mua Tứ Hợp Viện.

Ở thời đại hiện tại, mua Tứ Hợp Viện động một tí là hàng trăm triệu, tự nhiên cảm thấy có người có thể mua Tứ Hợp Viện là quá khoa trương.

Nhưng vào những năm tám mươi, giá cả không khoa trương như vậy.

Chỉ cần không phải vị trí đặc biệt trung tâm, mười vạn tệ là đủ rồi.

Bất quá năm xưa cũng có cái khó của năm xưa.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ Tứ Hợp Viện năm đó thông thường đều là mấy hộ gia đình ở cùng một chỗ.

Vấn đề quyền sở hữu vô cùng phức tạp.

Muốn tìm loại quyền sở hữu rõ ràng, người lại không phức tạp không dễ dàng.

Lúc này mới hiện ra cái tốt của Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha là thổ địa Kinh thành, quan hệ lại rộng.

Mới hai ngày mà tìm được thật.

Vương Diệp xem qua vị trí Tứ Hợp Viện, vô cùng hài lòng, ngay tại chỗ quyết định mua lại.

Người bán là một bác gái nhìn rất có văn hóa, lúc đầu còn không tin.

Dù sao Vương Diệp vẫn là dáng vẻ học sinh, nhìn cũng chỉ tầm hai mươi tuổi.

Không ngờ Vương Diệp quyết định xong, lập tức trả tiền, khiến bác gái đều kinh ngạc.

Nhìn giàn nho, bể cá vàng, giếng nước máy, cũng như mảnh đất trống quý giá nhất sau khi dỡ bỏ sương phòng phía đông trong sân, Vương Diệp tâm mãn ý túc.

Đồng thời lúc xem nhà, Vương Diệp cũng dùng Thông Thiên Nhãn quan sát kỹ Tứ Hợp Viện này.

Trong trong ngoài ngoài, sạch sẽ, bố cục phong thủy cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Nơi này sau này chính là căn cứ của Vương Diệp ở Kinh thành.

Đúng lúc cách Phan Gia Viên cũng không xa.

Có thể gọi đám Lão Hồ, Bàn Tử qua ở cùng.

Vương Diệp vươn vai, lẩm bẩm nói: "Nơi này dọn dẹp thật không tệ, thổi sáo, phơi nắng, tuyệt đối thoải mái." Ông lão chủ nhà cũ nghe xong: "Cậu còn biết thổi sáo?" Vương Diệp chỉ là nhìn thấy cảnh sắc Tứ Hợp Viện, cảm thấy thổi sáo kéo nhị hồ gì đó khá hợp, hắn đâu có biết.

Trong không gian hệ thống, cây Thao Thiết Mục Ti Địch còn đang vứt xó bám bụi kia kìa.

Vương Diệp nhớ Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch trên đó còn mang theo kỹ năng.

Có thể ngự thú, ảnh hưởng hành động của dã thú trong phạm vi nhất định.

Tiếc là thổi sáo thì Vương Diệp thật sự không biết.

Nghe ông lão hỏi, Vương Diệp vội vàng khiêm tốn: "Muốn học, nhưng chưa gặp được thầy thích hợp." Ông lão cười, nếp nhăn đầy mặt.

Đại Kim Nha cũng cười: "Ái chà, cậu nói xem đây không phải là khéo sao?

Giáo sư Dương đây chính là đại sư sáo trúc, cháu gái ông ấy cũng là trụ cột của đoàn dân nhạc đấy." "Đâu có đâu có, ông chủ Kim không cần tâng bốc tôi.

Thế này đi, tôi thấy vị tiểu huynh đệ này với tôi cũng rất có duyên phận, nếu không chê, có rảnh có thể đến chỗ tôi học thổi sáo." Vương Diệp vốn không gấp gáp học thổi sáo như vậy.

Nhanh chóng chế tạo ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo mới là chuyện quan trọng.

Bất quá nghe Đại Kim Nha nói lão gia tử còn có cô cháu gái ở đoàn dân nhạc? "Được được, lão gia tử ngài để lại địa chỉ, hôm nào tôi đăng môn bái phỏng." Cháu gái hay không cháu gái không quan trọng, Vương Diệp chủ yếu vẫn là yêu nghệ thuật.

Sáo là nhất định phải học, hơn nữa phải đến tận nhà lão gia tử học.

Tiễn chủ nhà cũ đi, Vương Diệp lập tức liên hệ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, bảo bọn họ có rảnh thì trực tiếp chuyển đồ đạc qua ở.

Vương Diệp một mình bắt đầu đánh giá mảnh đất lớn trong sân.

Giáo sư Dương vốn dĩ biến đất trống thành vườn rau trồng ít dưa chuột, đậu đũa gì đó.

Chương 107

Vương Diệp ba chân bốn cẳng, dọn sạch sẽ rau cỏ vốn có.

Sau đó làm phẳng đất, đóng cổng sân, ngưng thần tĩnh khí.

Kỹ năng Thái Tuế: Phúc Điền hơi khác với các kỹ năng khác.

Đây không phải kỹ năng tức thời, một giây là xong.

Đây là một kỹ năng duy trì thời gian khá dài.

Thời gian cụ thể liên quan đến diện tích Phúc Điền muốn chế tạo.

Cũng liên quan đến tinh thần lực của người thi thuật.

Tinh thần lực của Vương Diệp cực cao.

Bất quá để phòng ngừa bị người cắt ngang, vẫn đóng kỹ cổng sân, khóa trái bên trong.

Đợi sau khi làm xong tất cả chuẩn bị, Vương Diệp bắt đầu thi triển kỹ năng.

Rất nhanh một thứ giống như cục thịt bán thấu minh hiện ra.

Chính là Thái Tuế.

Thái Tuế bán thấu minh từ từ bay lơ lửng phía trên mảnh đất rau trong sân, trên thân không ngừng có quang huy giống như hạt mưa rơi xuống.

Vương Diệp vừa dùng tinh thần lực duy trì kỹ năng, vừa quan sát đất rau trong sân.

Rất nhanh phát hiện, khí tức trong cả cái sân đều đã bị Thái Tuế điều động.

Nơi Thái Tuế rắc xuống điểm sáng, giống như có từ tính, đang từng chút một hội tụ linh lực trong môi trường xung quanh vào trong đất.

Đồng thời trong ánh nắng trên trời, dường như cũng hiện ra một số điểm sáng màu vàng nhỏ bé, cũng bị hấp thu vào trong đất đai.

Linh lực hội tụ, nhật nguyệt quang hoa.

Đây chính là Phúc Điền?

Vương Diệp trong lòng không nhịn được thầm vui mừng.

Đại khái khoảng nửa giờ sau, Vương Diệp cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Việc tạo ra một khối phúc điền tiêu hao tinh thần lực quả thực không ít, khiến Vương Diệp cũng không tránh khỏi có chút mệt mỏi.

Khối Thái Tuế bán trong suốt từ từ thu hồi vào trong cơ thể Vương Diệp.

Vương Diệp lúc này mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát phúc điền.

Nhìn bề ngoài, nó không có thay đổi gì quá lớn so với trước đó.

Nhưng dưới sự quan sát của Thông Thiên Nhãn, mảnh đất này đã hoàn toàn khác biệt so với xung quanh.

Linh lực trong đất nồng đậm dị thường.

Không chỉ có vậy, linh lực từ môi trường xung quanh, hoặc linh lực có trong ánh nắng mặt trời, cũng đang từ từ chảy về phía phúc điền.

Nơi này giống như một tụ linh trận dành riêng cho dược điền vậy. "Đồ tốt a." Vương Diệp cảm thán một câu.

Tuy diện tích không lớn, nhưng tạm thời Vương Diệp cũng chưa có bao nhiêu đồ để trồng, thế này là đủ rồi.

Vương Diệp nhìn vào không gian hệ thống.

Những thứ có thể trồng được bao gồm: Thiên Niên Nhục Chi, Lân Chỉ Long Huyết Thụ, Độ Sóc Sơn Bàn Đào, Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô.

Tạm thời chỉ có mấy thứ này.

Bốn loại thiên tài địa bảo, liên quan đến bốn hình thức trồng trọt: giâm cành, cây giống, gieo hạt và nuôi cấy nấm.

Đây quả là đang khảo nghiệm tố chất chuyên nghiệp của Vương Diệp mà.

Ngay lúc Vương Diệp đang tính toán xem có nên đến Đại học Nông nghiệp tìm kỹ thuật viên hay không, thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Mở ra xem, chính là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang hưng phấn tột độ. "Được đấy biểu đệ, mua cả tứ hợp viện luôn cơ à?" "Lại đây, hai anh em chúng tôi thuê hai chiếc xe ba gác, chuyển hết hành lý, nồi niêu xoong chậu qua đây rồi." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đúng là không khách sáo chút nào.

Cư nhiên còn đạp xe tới.

Hơn nữa, cả hai cũng chẳng hề kinh ngạc việc Vương Diệp - một sinh viên đại học - lấy đâu ra tiền mua tứ hợp viện.

Thật ra, trong mắt bọn họ, chỉ dựa vào thân thủ tuyệt thế vô song và kiến thức uyên bác của Vương Diệp, thì dù cậu có mua cả một tòa nhà bọn họ cũng chẳng thấy lạ.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi dạo một vòng, lập tức tự sắp xếp phòng cho mình.

Hai người cũng coi như biết điều, nhường căn phòng tốt nhất ở chính phòng cho Vương Diệp.

Sau đó cả hai bắt đầu dọn đồ.

Tiểu viện vốn có chút vắng vẻ, lập tức trở nên náo nhiệt.

Tứ hợp viện nhiều phòng, ba gã đàn ông độc thân ở xong vẫn còn thừa phòng trống.

Vương Diệp trong lòng khẽ động: "Trần hạt tử hiện tại đang ở đâu?

Có cần đưa ông ấy qua đây luôn không?

Một ông già đi thuê nhà cũng không tiện, ở đây vừa không tốn tiền thuê, chúng ta đi vắng còn có người trông nhà giúp." Vương Diệp đương nhiên là có tâm tư này thật, Trần Ngọc Lâu thân là Tả Lĩnh khôi thủ, để ông ấy ở trong tứ hợp viện tuyệt đối sẽ không thiệt.

Ngoài ra cũng là thuận tiện thăm dò xem kịch bản bên phía Hồ Bát Nhất đã đi đến bước nào rồi.

Dù sao Minh Thúc vẫn cần Trần Ngọc Lâu bên kia tâng bốc giới thiệu qua đây.

Hồ Bát Nhất nghe vậy nói: "Trần lão gia tử?

Gần đây không nghe nói gì cả, cậu tìm ông ấy làm gì?

Có cần tôi giúp cậu liên hệ không?" Vương Diệp vội nói không cần.

Xem ra Trần hạt tử lúc này vẫn đang lừa đảo...

à nhầm, xem bói trong công viên.

Minh Thúc chắc cũng sắp xuất hiện rồi.

Vương Diệp không vội, đợi tiếp xúc với Minh Thúc xong, kịch bản chạy tiếp, rồi đón Trần hạt tử qua sau cũng được.

Buổi tối, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử làm không ít món nhậu, ướp lạnh bia và dưa hấu dưới giếng nước, gọi cả Tuyết Lỵ Dương tới.

Bốn người ăn uống trong sân, coi như tiệc tân gia.

Kịch bản bên phía Tuyết Lỵ Dương cũng tiến triển rất thuận lợi, đầu người Hiến Vương đã được quét, vị trí của Mộc Trần Châu bên trong đã được xác định, đang chuẩn bị bóc tách.

Sáng sớm hôm sau, Vương Diệp đã đến Đại học Nông nghiệp.

Vương Diệp định tìm một vị giáo sư đã về hưu là thích hợp nhất.

Dù sao việc trồng trọt thiên tài địa bảo trong phúc điền vô cùng quan trọng, cần sự chỉ điểm lớn.

Các giảng viên đương chức chưa chắc đã có nhiều thời gian và tinh lực như vậy.

Nơi mà các giáo sư già về hưu ở Đại học Nông nghiệp thích lui tới nhất chính là vườn cây ăn quả và ruộng thí nghiệm ở khu nam.

Vương Diệp rất nhanh đã tìm được tới đó.

Đến nơi nhìn xem, quả nhiên có các ông bà lão đang bận rộn dưới ruộng.

Vương Diệp còn chưa nghĩ ra nên tìm ai, thì đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cư nhiên là Giáo sư Dương, người đã bán tứ hợp viện cho cậu.

Hóa ra Giáo sư Dương không phải giáo sư Học viện Âm nhạc?

Mà là Đại học Nông nghiệp?

Giáo sư Dương cũng nhìn thấy Vương Diệp, phủi phủi đất trên tay: "Là Tiểu Diệp à, không ngờ cậu học thổi sáo lại tích cực như vậy, nhưng hôm nay phải muộn một chút tôi mới rảnh, việc ngoài ruộng của tôi vẫn chưa làm xong." Vương Diệp ngẩn ra một chút, đáp: "Dương giáo sư, cháu muốn học làm ruộng." Giáo sư Dương cũng ngớ người.

Vương Diệp nhanh chóng nói rõ thân phận sinh viên Đại học Nông nghiệp của mình, đồng thời bày tỏ việc muốn trồng trọt trong tứ hợp viện.

Giáo sư Dương nghe xong cười ha hả.

Duyên phận là cái thứ đã đến thì cản cũng không được.

Vương Diệp vừa làm trợ lý cho Giáo sư Dương ở ruộng thí nghiệm, vừa hỏi thăm những kiến thức mình muốn tìm hiểu.

Buổi trưa, Vương Diệp dứt khoát tìm một chỗ mời Giáo sư Dương ăn cơm.

Sau đó trên bàn cơm, cậu bắt đầu nghiêm túc thỉnh giáo.

Giáo sư Dương cũng nhìn ra Vương Diệp thật tâm muốn học kiến thức nông nghiệp, tự nhiên biết gì nói nấy, nói gì cũng hết lòng.

Chương 108

Mục đích chính của Vương Diệp là tìm hiểu mùa vụ trồng cây đào, nếu dùng hạt đào thì cần chú ý điều gì.

Kỹ thuật giâm cành và trồng cây con nhiệt đới.

Cuối cùng là nuôi cấy nấm.

Mấy vấn đề này đều cực kỳ có tính nhắm đích.

Giáo sư Dương cũng tận lực giảng giải các kiến thức liên quan, đồng thời giới thiệu cho Vương Diệp rất nhiều sách tham khảo.

Vương Diệp tâm mãn ý túc.

Tạo mối quan hệ tốt với Giáo sư Dương, sau này ruộng thí nghiệm có vấn đề kỹ thuật gì, có thể tùy thời thỉnh giáo rồi.

Đợi đến khi Vương Diệp trở lại tứ hợp viện, cậu cảm thấy mình đã đầy bụng kinh luân, thành nửa cái chuyên gia nông nghiệp rồi.

Trồng hạt đào đang đúng thời điểm, mùa vụ không thành vấn đề.

Cây con cũng có thể trồng bất cứ lúc nào.

Vương Diệp rất nhanh chọn ra hai cây từ trong đám Lân Chỉ Long Huyết Thụ, trồng ở nơi nhiều ánh nắng nhất.

Cho dù sau này mùa đông có phải che lồng kính, cũng có thể đảm bảo đủ ánh sáng.

Cây đào được trồng ở vị trí trung tâm ruộng thí nghiệm, cũng là nơi linh lực sung túc nhất.

Chỗ sát tường không có ánh mặt trời chiếu tới, được Vương Diệp bố trí thành một cái lán nhỏ, bên trong đặt phôi nấm Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô.

Chỉ có Thiên Niên Nhục Chi là cần thực vật làm vật chủ để ký sinh (thiên sáp), mùa này chưa thích hợp lắm, cần đợi thêm hai tháng nữa mới được.

Vương Diệp cũng không vội, dù sao Thiên Niên Nhục Chi trong không gian hệ thống còn rất nhiều.

Sau khi bố trí xong tất cả, Vương Diệp bắt đầu thi triển kỹ năng Tốc Sinh.

Đây vẫn là một kỹ năng cần thời gian.

May mà Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này đều đang bày sạp ở Phan Gia Viên.

Lần này mang về một số minh khí từ Vân Nam, cậu cũng giao cho hai người họ.

Chỉ có điều toàn là những món không nhạy cảm, có thể lưu thông được.

Còn những thứ như vàng ngọc, thanh đồng, Vương Diệp không định để hai người này bán ra ngoài, dễ xảy ra chuyện.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Vương Diệp mới mang theo một tia mệt mỏi, kết thúc kỹ năng Tốc Sinh.

Nhìn lại ruộng thí nghiệm, cậu không nhịn được trừng lớn mắt.

Trong ruộng lúc này, Lân Chỉ Long Huyết Thụ đã cao thêm ít nhất nửa thước.

Nhanh thật!!!

Hơn nữa kỹ năng Tốc Sinh không phải chỉ có hiệu quả lúc dùng, thi triển một lần ít nhất có thể duy trì vài tháng.

Không khéo vài tháng sau, Lân Chỉ Long Huyết Thụ đã cao đến một trượng.

Đến lúc đó ít nhất lá cây đã có thể dùng được.

Long huyết (nhựa cây) cũng có thể thu hoạch một lượng nhỏ.

Phôi nấm Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô đã mọc ra một bụi nấm nhỏ màu xanh lam lung linh.

Tuy nói tốc độ sinh trưởng của nấm vốn đã nhanh, nhưng kiểu từ không thành có, nửa tiếng đã trưởng thành thế này, hiệu quả cũng quá tốt rồi.

Vương Diệp cẩn thận thu hoạch số nấm đã trưởng thành vào không gian hệ thống.

Chỗ nấm này sau khi sấy khô nghiền thành bột, có thể thi triển Địa Ngục Ảo Cảnh rất nhiều lần.

Cuối cùng, Vương Diệp mới đặt ánh mắt vào trung tâm ruộng thí nghiệm.

Hạt Độ Sóc Sơn Bàn Đào đã nảy mầm.

Quá ly kỳ.

Thứ Vương Diệp lo lắng nhất thực ra chính là cái hạt đào này.

Thứ này mới thực sự là trấn điền chi bảo trong ruộng thiên tài địa bảo của cậu.

Thậm chí có khả năng là nguồn gốc của truyền thuyết gỗ đào trừ tà.

Hoa đào, quả đào, gỗ đào, lá đào, rễ đào, toàn bộ đều là đồ tốt.

Chỉ là bị Hiến Vương nắm trong tay hơn hai ngàn năm, Vương Diệp không dám khẳng định hai hạt đào này còn nảy mầm được hay không.

Dù sao cũng có rủi ro mất đi hoạt tính.

Hiện tại nhìn thấy thế này, Vương Diệp có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Sau đó Vương Diệp lại bắt đầu lo lắng, ngộ nhỡ có sâu bọ đến thì sao?

Chim đến thì sao?

Có gà chạy vào thì sao?

Vương Diệp liền đưa ra một quyết định.

Nơi này cần hộ vệ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì Vương Diệp có thể nói rõ, họ sẽ không làm bừa.

Nhưng khó tránh khỏi người khác vô tình đi vào.

Vương Diệp rất nhanh lấy từ trong không gian hệ thống ra con Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Lúc trước trong đại điện Minh Lâu ở lăng mộ Hiến Vương, Vương Diệp dùng nó để thu phục âm linh của mười tám Di Vu ở hậu điện.

Mười tám Di Vu này đều là oan hồn bị Hiến Vương hại chết để hiến tế.

Vương Diệp đã phá vỡ đỉnh lưu ly, giải phóng oán khí, thu phục bọn họ.

Vốn dĩ Vương Diệp định đưa mười tám âm linh Di Vu vào trong Âm Binh Hổ Phù.

Hiện tại trong Hổ Phù đã có sáu võ sĩ Giao Nhân và hai trăm cấm vệ quân Điền Quốc.

Chỉ có điều Vương Diệp thử nghiệm thất bại.

Nguyên nhân rất ly kỳ: Mười tám Di Vu có thù với cấm vệ quân Điền Quốc.

Chết cũng chết rồi, hơn hai ngàn năm trôi qua, mười tám Di Vu vẫn không cách nào chung sống hòa bình với đám cấm vệ.

Nếu Vương Diệp cưỡng ép nhét họ vào Bách Thú Ấn cũng không phải không được, nhưng đến lúc đó sức chiến đấu của cả hai bên đều bị giảm sút, được không bù mất.

Đã như vậy, Vương Diệp cảm thấy để mười tám âm linh Di Vu ở trong sân trông coi dược điền cho mình cũng khá tốt.

Nhà bình thường mà có một con âm linh oán hồn thì đã đáng gọi là hung trạch rồi.

Sân nhà Vương Diệp có tới mười tám âm linh Di Vu, thì không phải là hung trạch nữa, mà là đại hung.

Mấy cái nhà số 81 Triều Nội gì đó hoàn toàn không so sánh được.

Mười tám âm linh Di Vu được Vương Diệp thả ra, rất nhanh được bố trí xung quanh dược điền.

Có thể thấy tâm trạng của họ cũng không tệ.

Vương Diệp nghĩ một chút liền hiểu ra.

Linh khí xung quanh ruộng thiên tài địa bảo cực kỳ nồng đậm.

Đối với âm linh mà nói, linh khí cũng vô cùng quan trọng.

Vương Diệp sắp xếp ổn thỏa xong mới thở phào.

Nhiệm vụ khi về Kinh thành coi như hoàn thành quá nửa, sau này Vương Diệp cũng là người có cơ ngơi rồi.

Ngay lúc Vương Diệp đang ngắm nghía dược điền, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trở về.

Vương Diệp ngẩn ra, bình thường giờ này hai người vẫn đang luyện sạp ở Phan Gia Viên cơ mà, sao lại về rồi?

Sau đó nhìn thấy phía sau hai người còn có Đại Kim Nha, cậu lập tức hiểu ra vài phần.

Kịch bản đến rồi.

Vương Diệp chặn ba người lại trước, nhấn mạnh một chút rằng vườn rau trong sân vô cùng quan trọng, ai cũng không được động vào.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha vốn tính không thích gây sự, tự nhiên nhận lời ngay.

Vương Bàn Tử dường như muốn hỏi gì đó, nhưng vừa thấy ánh mắt nghiêm túc của Vương Diệp, lập tức nuốt câu hỏi trở lại, liên tục gật đầu.

Sau đó Vương Diệp mới kéo ba người ngồi xuống dưới giàn nho, vừa uống trà vừa hỏi chuyện.

Quả nhiên, Đại Kim Nha tìm được Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trước, nói là có một thương nhân Hương Giang (Hồng Kông), chuyên tìm hai người họ để bàn chuyện làm ăn cổ ngoạn.

Chương 109

Người chủ động tìm đến là thủ hạ của thương nhân này, hẹn hai người chiều nay qua nhà vị thương nhân kia bàn bạc kỹ hơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đồng ý, nhưng không đi ngay.

Thứ nhất là muốn bàn bạc với Đại Kim Nha xem có thể dò la lai lịch đối phương không.

Thứ hai, muốn làm ăn cổ ngoạn vẫn phải đưa Vương Diệp đi cùng.

Dù sao chuyến đi Vân Nam này tuyệt đại bộ phận đồ tốt đều là do Vương Diệp mang về, đến Kinh thành mới giao cho hai ông anh.

Vương Diệp vừa nghe người thủ hạ tìm đến tên là Đông Tử, liền biết sự tình không sai chạy đi đâu được.

Thật ra cũng chẳng có gì phải bàn bạc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử về lấy mớ cổ ngoạn kia, mang theo Đại Kim Nha và Vương Diệp, đi thẳng đến chỗ đã hẹn.

Một người tên Đông Tử lái xe đưa bốn người Vương Diệp đến trước một căn tứ hợp viện u tĩnh.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha vừa nhìn cái sân này liền ưng ý.

Căn nhà này quả thật rất cầu kỳ, đi vào trong nhà, thấy trên giá gỗ đàn hương trưng bày rất nhiều đồ chơi cổ kính.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng coi như người biết nhìn hàng, nhìn quanh một lượt liền biết chủ nhân nơi này không phải tầm thường, đồ bày biện đều là hàng thật.

Vương Diệp thì tâm không gợn sóng, mấy thứ này so với đồ cậu lấy trong mộ Hiến Vương vẫn còn kém xa lắm.

Đông Tử mời bốn người an tọa, gã ra phía sau mời ông chủ ra.

Vương Bàn Tử thấy Đông Tử vừa đi ra, cái miệng kìm nén đã lâu cuối cùng không nhịn được nữa, liền nói với Đại Kim Nha: "Kim gia, nhìn thấy chưa?

Bình ngọc hồ xuân pháp lang thái hình gà lôi và hoa phù dung, ấm trà tử sa vuông mạ vàng, chén đấu thái hình cao sĩ, đây đều là bảo bối cả đấy.

Tùy tiện lấy ra một món ném ra Phan Gia Viên đều có thể chấn động một vùng lớn, so với đồ trong phòng này, mấy món chúng ta mang theo thực sự không có mặt mũi nào lấy ra đâu." Đại Kim Nha gật đầu nói: "Bàn gia, đúng là thế, vị ông chủ gì đó này, nhìn khí phái thì không phải người thường đâu, tại sao lại muốn làm ăn với chúng ta?

Mấy món đồ của chúng ta người ta chắc chắn không để vào mắt." Hồ Bát Nhất không nói chuyện với hai người kia, mà đi sang một bên, lại đột nhiên phát hiện ra một thứ vô cùng đặc biệt trong phòng, vội vàng nói với Vương Diệp: "Vương Diệp, món đồ sứ bày ở giữa kia, cậu xem có phải có chút vấn đề không?" Vương Diệp nghe vậy, đi qua quan sát tỉ mỉ.

Thuận tiện gọi luôn ông anh họ và Đại Kim Nha tới.

Đại Kim Nha đứng dậy khỏi ghế, đi đến gần món đồ sứ, cũng quan sát.

Đó là một con mèo sứ to béo, hai mắt mèo tròn xoe, sáng ngời có thần, nhưng nhìn qua không phải xuất xứ từ danh lò nào.

Gia công cũng thuộc loại bình thường, dường như không hợp lắm với cách bài trí trong phòng này.

Điểm nổi bật nhất của con mèo sứ là bộ ria mép của nó.

Không biết vì sao, con mèo sứ này lại có mười ba cái ria.

Hơn nữa có thể rút ra cắm vào linh hoạt, phần gia công tinh tế nhất đều tập trung tại đây.

Đại Kim Nha bỗng nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nói với ba người Vương Diệp: "Đây là loại mèo sứ hoa mười ba ria mà người Bối thi hay thờ trong nhà." Trong mắt Vương Diệp lóe lên tinh quang.

Ở vùng núi Tương Tây, từ xưa có hai nghề là Cản thi (đuổi xác) và Bối thi (vác xác).

Trong đó "Bối thi" là loại tương tự với nghề trộm mộ.

Trong nhà người làm nghề Bối thi đều sẽ thờ một con mèo sứ như thế này.

Mỗi lần trước khi hành nghề đều phải thắp một nén hương, dập đầu mấy cái trước mèo sứ hoa mười ba ria.

Nếu trong thời gian này, ria mèo bị rụng hoặc gãy, thì đêm đó tuyệt đối không được ra khỏi cửa, đây là điềm báo tai nạn sắp xảy ra.

Nghe nói linh nghiệm vô cùng, trong dân gian đồn đại thần hồ kỳ thần.

Hiện tại nghề Bối thi đã sớm không còn ai làm, có người từng thấy loại đồ vật này một lần ở chợ cổ ngoạn Phan Gia Viên.

Ở khu vực Kinh Tân, từ thời Càn Long bắt đầu cũng có người trong "Ngoại cửu hành" thờ mèo sứ.

Mấy tên trộm vặt trong nhà đều thờ mèo sứ, nhưng đó là loại chín ria, kiểu dáng cũng không giống. "Mười ba ria" chỉ có trong nhà người Bối thi Tương Tây mới có.

Tập tục này xuất phát từ đâu, đến ngày nay đã không thể khảo chứng.

Hồ Bát Nhất vừa thấy con "mười ba ria" này, lập tức nghĩ tới: "Chủ nhân nơi này, đại khái tổ tiên chính là trộm lớn vùng Tương Tây, chuyên làm nghề lật nắp quan tài vác xác, nếu không làm sao lại giàu có như vậy." Lúc này một tràng tiếng bước chân truyền đến, Hồ Bát Nhất vội vàng ra hiệu cho mấy người, coi như chưa từng nhìn thấy gì, ngồi yên chờ đợi.

Vương Diệp mỉm cười.

Minh Thúc đến rồi.

Nghe tiếng bước chân dần truyền đến, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không khỏi tò mò người đến là ai.

Chỉ có Vương Diệp là hờ hững, thỉnh thoảng còn dùng tay sờ soạng đồ cổ trên giá.

Vương Diệp bất động thanh sắc đi đến gần con mèo sứ hoa, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên nó.

Một tiếng thông báo hệ thống vang lên. "Ký chủ tiếp xúc với Mèo sứ hoa mười ba ria của người Bối thi, hấp thu Quốc vận trị 20 điểm." "Đinh, chúc mừng Ký chủ chính thức tiến vào kịch bản Côn Luân Thần Cung, thưởng một chiếc Phát Khâu Thiên Quan Ấn." Vương Diệp trong lòng vui vẻ, đồ tốt a!

Mô Kim Hiệu Úy có Mô Kim Phù!

Phát Khâu Thiên Quan có Phát Khâu Thiên Quan Ấn!

Cho nên, hiện tại theo cách nói của người xưa, mình chính là trưởng quan của nhóm ba người Hồ Bát Nhất rồi!

Tuy nhiên, cùng với tiếng hệ thống, còn có một giọng người truyền tới. "Thứ đó không thể chạm vào." Vương Diệp hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lên, là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, đen gầy.

Đây là ai?

Trong ký ức của Vương Diệp, bên cạnh Minh Thúc quả thật có mấy người, cũng là thành viên của đội ngũ đi Côn Luân Thần Cung lần này.

Tình nhân Hàn Thục Na, con gái nuôi A Hương, vệ sĩ Bỉ Đắc Hoàng, đàn em A Đông.

Nhưng hình tượng của người này không khớp với bất kỳ ai trong số đó.

Ánh mắt gã đàn ông âm lãnh, thậm chí còn mang theo một tia oán độc.

Nói chuyện cũng mang theo khẩu âm Đông Nam Á nồng đậm.

Rất nhanh Minh Thúc đã bước ra.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử cùng Minh Thúc nhanh chóng tiến vào kịch bản.

Minh Thúc tìm đến mấy người này tự nhiên là do bị Trần hạt tử lừa tới.

Mục đích là muốn mua chiếc gương đồng Pháp Gia Trấn Thi trong tay Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Tin tức về món đồ này nằm trong tay họ, chắc chắn là do cái miệng rộng của Vương Bàn Tử tiết lộ ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều là những kẻ lõi đời, không ngừng moi tin từ Minh Thúc.

Minh Thúc rất nhanh đã khai thật, cho mấy người xem bộ sưu tập của mình.

Thi thể.

Rất nhanh, thông tin Minh Thúc quan tâm về Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, truyền thuyết Ma Quốc Quỷ Mẫu đã được tiết lộ.

Gần đây, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang phát sầu vì chuyện giải trừ lời nguyền Mộc Trần Châu.

Truyền thuyết của tộc Trát Cách Lạp Mã có nhắc đến việc tìm được Mộc Trần Châu để giải lời nguyền, nhưng tìm được rồi làm thế nào thì lại không đề cập.

Rất là chơi khăm.

Không còn cách nào khác, Tuyết Lỵ Dương và Lão Hồ chỉ đành dựa vào manh mối có sẵn và những gì đã thấy để suy đoán.

Hai người mang hào quang nhân vật chính suy đoán ra thì đương nhiên là đáng tin.

Rất nhanh mọi manh mối đều chỉ hướng về Tàng địa (Tây Tạng).

Ghi chép về Ma Quốc có quan hệ rất lớn đến việc giải lời nguyền Mộc Trần Châu.

Hiện tại Minh Thúc xuất hiện tìm kiếm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi của Ma Quốc Quỷ Mẫu, tự nhiên thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ hiện đang lo không biết tìm vị trí Ma Quốc thế nào, Minh Thúc ở đây rõ ràng là có manh mối.

Vương Diệp cứ nhìn hai đám hồ ly già không ngừng thăm dò nhau, cũng khá thú vị.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Vương Diệp cũng biết được gã đàn ông Đông Nam Á đen gầy năm mươi tuổi kia là một Hàng đầu sư người Xiêm La (Thái Lan), cũng là một trong những vệ sĩ của Minh Thúc.

Tên là Sát Sai A Tán.

Nhân vật mới?

Vương Diệp có chút bất ngờ.

Thế giới này rốt cuộc vẫn xảy ra biến hóa không nhỏ.

Xem ra không chỉ là Vân Nam Trùng Cốc, độ khó của Côn Luân Thần Cung khẳng định cũng tăng lên rồi.

Có nhân vật mới gia nhập thì rất phiền phức.

Chương 110

Vương Diệp ngay từ đầu đã không thích tên Hàng đầu sư Xiêm La này.

Bên này Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha giao lưu ý kiến với Minh Thúc tương đối đầy đủ.

Hiện trường vô cùng nhiệt liệt.

Hồ Bát Nhất một mực khẳng định: Đồ thì chúng tôi có thể xuất, nhưng chúng tôi phải nhập hội.

Đây coi như là góp vốn bằng kỹ thuật.

Vương Diệp biết Lão Hồ chắc chắn sẽ kiên trì điểm này.

Vốn dĩ là nhắm đến truyền thuyết Ma Quốc Quỷ Mẫu mà đi.

Người không đến được thì Minh Thúc có đưa bao nhiêu tiền cũng không xong.

Minh Thúc bên này cũng rất kiên quyết, muốn dùng đồ đổi thì phải đổi gương đồng.

Vương Diệp vừa nghe, thấy đây cũng là cơ hội.

Lão gian thương Minh Thúc này trong tay còn chút đồ đè đáy hòm.

Tuy nói đến cuối cùng vẫn là ở trong tay Minh Thúc, nhưng Vương Diệp xem qua một chút, thuận tiện hấp thu Quốc vận trị bên trên, cũng rất hợp logic.

Vương Diệp vội vàng khích bác một câu: "Chỗ chúng tôi đồ tốt nhiều lắm, gương đồng Pháp gia có, cái khác cũng có, nhưng không biết ông có thứ gì có thể đổi được hay không thôi." Minh Thúc mỉm cười, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Phất phất tay, đàn em Đông Tử lập tức bưng lên hai món đồ.

Vương Diệp trong lòng cũng có chuẩn bị, hai món này một là Ngọc Phượng thời Đường, một là Tranh chữ thời Tống.

Mở ra xem, quả nhiên vẫn là hai thứ đó.

Vương Diệp cũng chẳng nghe Minh Thúc chém gió với Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất về hai món đồ này thế nào, cậu trực tiếp cầm lên.

Món thứ nhất là Ngọc Phượng, sau khi chạm vào, tiếng thông báo hệ thống trực tiếp vang lên: "Ký chủ tiếp xúc với Đường Đại Hải Để Hàn Ngọc Phượng Hàm, hấp thu Quốc vận trị 50 điểm." Không tệ, xác thực là đồ thật.

Vương Diệp hài lòng đặt Ngọc Phượng xuống.

Sau đó lại chạm vào bức tranh chữ thời Tống. "Ký chủ tiếp xúc với Bắc Tống Dược Biến 'Lạc Hà Tê Ngưu Đồ', hấp thu Quốc vận trị 50 điểm." Hấp thu được Quốc vận trị thì Vương Diệp đã liệu trước, nhưng cái "dược biến" này là ý gì?

Vương Diệp vừa thoáng ngẩn người, bên này Minh Thúc liền cầm bức tranh lên. "Các cậu xem, cái này chính là thiên hạ chí bảo, con trâu này đến buổi tối sẽ tự mình quay về chuồng trâu cỏ trong tranh." Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất nhìn nhau cười, loại thủ đoạn nhỏ này thường là do mấy tay buôn bán cò mồi hạng bét ở phố đồ cổ dùng.

Nói trắng ra chính là ảo thuật, tráo đổi hai bức tranh.

Nhưng không ngờ Minh Thúc ngay tại chỗ dùng tay che ánh sáng, con trâu đang nằm trong tranh cư nhiên thực sự biến mất, đồng thời xuất hiện trong chuồng trâu.

Minh Thúc cũng không làm trò bí hiểm, trực tiếp nói thẳng: "Bức tranh này dùng bí dược độc quyền của Họa viện trong cung đình Bắc Tống năm xưa ngâm qua, mới có kỳ cảnh này.

Chỉ riêng bức tranh này, đổi mười mấy căn nhà ở Kinh thành cũng không thành vấn đề." Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha bị dọa cho ngẩn người.

Vương Diệp lại nhếch mép cười: "Đồ có đáng tiền hơn nữa, cũng chỉ có thể chứng minh gương đồng Pháp gia trong tay chúng tôi càng đáng tiền hơn." Minh Thúc cuống lên: "Ai da, Tịnh tử (cậu đẹp trai), không thể nói như vậy, tôi cần dùng gương đồng Pháp gia là để trấn thi, tôi cũng không giấu các cậu, cái Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này là thiên hạ chí hung, chỉ riêng gương đồng Pháp gia, tôi còn lo là không đủ dùng đấy." Vương Diệp lại cười cười: "Thế chẳng phải lại khéo quá sao?

Ngoài gương đồng Pháp gia, chỗ chúng tôi còn có Phát Khâu Thiên Quan Ấn." Minh Thúc nghe đến ngây người, hiển nhiên không ngờ trong tay mấy người này lại còn có Thiên Quan Ấn.

Tổ tiên Minh Thúc xuất thân từ Bối thi Tương Tây, trong giới trộm mộ (đảo đấu) coi như là tiểu môn phái không nhập lưu.

Nhưng dù không nhập lưu, cũng là người trong nghề.

Danh hiệu Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh vẫn từng nghe qua.

Chính cái gọi là Mô Kim có bùa (phù), Phát Khâu có ấn, Bàn Sơn có thuật, Tả Lĩnh có giáp.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn nói ra thì tề danh với Mô Kim Phù, nhưng người trong nghề đều biết Phát Khâu Ấn là từ chỉ đích danh, cả thiên hạ chỉ có một cái, còn Mô Kim Phù thì có thể tự làm.

Cái nào trân quý hơn không cần nói cũng biết. "Hừ, chém gió ai mà chẳng biết?" Một giọng nói khô khốc vang lên.

Vương Diệp khóe miệng khẽ giật, nhìn Sát Sai A Tán một cái.

Thằng cha gầy đét này, ông đây nhịn mày lâu lắm rồi đấy.

Vương Diệp cũng chẳng phải người rộng lượng gì, tâm mắt cực nhỏ, ngay tại chỗ liền nảy sinh ý xấu. "Sao cơ?

Có phải thật hay không chúng ta thử một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Nghe nói đại sư là Hàng đầu sư nổi tiếng của Xiêm La, vừa hay thỉnh giáo một chút." Vương Diệp vừa nói, vừa nở nụ cười thuần khiết chân thành.

Minh Thúc vừa nghe thấy mùi thuốc súng, miệng tuy nói "hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài", nhưng cũng chỉ là động mồm, một chút ý tứ ngăn cản cũng không có.

Vương Diệp trong lòng biết rõ, Minh Thúc đây là muốn thăm dò thực lực của mấy người bọn họ.

Nhóm Vương Diệp, Hồ Bát Nhất kiên trì muốn góp vốn kỹ thuật, không chịu đổi gương đồng Pháp Gia Trấn Thi, cho dù thực sự có Phát Khâu Thiên Quan Ấn cũng không đời nào chịu đổi.

Ngoài ra lúc trước Trần hạt tử chém gió về mấy người này quá hăng.

Nếu Vương Diệp và nhóm bạn có bản lĩnh thật sự, Minh Thúc cũng có thể lựa chọn cùng nhóm Vương Diệp vào Tàng địa.

Mọi người đều đạt được thứ mình cần mà.

Vương Diệp bên này, thứ nhất là nhìn Sát Sai A Tán không thuận mắt, thứ hai là thêm một người thì ảnh hưởng đến kịch bản càng lớn.

Thêm một Vương Diệp kịch bản đã biến hóa không nhỏ rồi.

Lại thêm một Hàng đầu sư, quỷ mới biết thế giới tuyến ban đầu sẽ lệch đi đằng nào.

Sát Sai A Tán cũng đã sớm nóng lòng muốn thử, nhìn thấy biểu hiện của Minh Thúc, vẻ kích động trên mặt lướt qua rất nhanh.

Minh Thúc lúc này cũng có chút hối hận: "Vẫn là dĩ hòa vi quý a, đừng gây ra án mạng, Sát Sai là Hắc y Hàng đầu sư nhất đẳng nhất của Xiêm La, vẫn nên cẩn thận." Minh Thúc vừa dứt lời, Sát Sai đã rít một hơi thuốc, trực tiếp phun về phía Vương Diệp.

Khói thuốc từ trong miệng phun ra không tan đi, cư nhiên ngưng tụ thành hình dạng một cái đầu lâu người, hung thần ác sát.

Trong không khí còn mang theo tiếng gào thét của oán linh.

Độc yên hàng!

Mắt Minh Thúc lập tức híp lại.

Sát Sai vừa ra tay đã dùng toàn lực.

Độc yên hàng cũng coi như bản lĩnh giữ nhà của Sát Sai.

Vương Diệp bên này nụ cười không giảm.

Chơi độc?

Thế thì đúng là gặp tổ tông rồi.

Vương Diệp đưa tay trái ra, phẩy mấy cái vào đám khói Sát Sai phun tới. "Thuốc lá Nam Dương của anh không được, vẫn là hút của tôi đi." Bên kia Minh Thúc vừa thấy Vương Diệp đưa tay chạm vào khói, chỉ cho rằng Vương Diệp trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm, không biết lợi hại, định lên tiếng nhắc nhở.

Trong mắt Sát Sai cũng là thần sắc hưng phấn, cảm thấy tên nhóc Đại Lục trước mắt này không biết sống chết.

Nhưng giây tiếp theo, Minh Thúc ngồi phịch xuống.

Trong mắt Sát Sai thì tràn ngập sự chấn hám.

Vương Diệp vung tay trái lên, vốn dĩ theo kinh nghiệm của Sát Sai, khói độc sẽ quấn quanh cánh tay trái Vương Diệp, sau đó sẽ ăn mòn tạo thành một hình xăm đầu lâu độc đặc biệt, bên trên sẽ không ngừng rỉ ra mỡ người (thi du).

Người trúng Độc yên hàng sẽ đau đớn dị thường, vết thương không ngừng lở loét lan rộng, không thể khép miệng.

Nếu không có Hàng đầu sư giải hàng, không quá ba ngày sẽ đau đớn kêu gào mà chết.

Nhưng Độc yên hàng của Sát Sai bị Vương Diệp phẩy tay trái một cái, trực tiếp tan biến.

Không còn gì, biến mất sạch sẽ.

Một chút khói cũng không còn sót lại.

Vương Diệp nhìn hình rồng mờ ảo trong lòng bàn tay, phảng phất như đang nói hai chữ: "Có thế thôi à?" Minh Thúc cũng híp mắt lại, từ từ ngồi xuống.

Vương Diệp rút một điếu Đại Tiền Môn từ chỗ Vương Bàn Tử, châm lửa, cũng phun một hơi về phía Sát Sai.

Vương Diệp phun khói chẳng có kỹ thuật gì đáng nói.

Khói thuốc không có hình dạng hoa mỹ gì.

Chỉ giống như một mũi tên nhọn, tốc độ cực nhanh.

Một phát phun thẳng vào mặt Sát Sai.

Sát Sai trốn cũng không kịp.

Đang định nổi đóa, Sát Sai đột nhiên thấy hoa mắt, sau đó cảm giác trong cơ thể mình như có vô số con sâu nhỏ đang bò.

Chương 111

Vương Diệp nhếch mép cười.

Khéo quá cơ chứ lị.

Sát Sai dùng Độc yên hàng, Vương Diệp cũng biết Yên cổ (Cổ trùng khói).

Yên cổ của Vương Diệp còn âm độc hơn cổ thuật bình thường nhiều.

Chủ yếu là do được cường hóa bằng tinh hoa độc tố quá nhiều lần, sát thương đã tràn bình rồi.

Sát Sai bắt đầu móc từ trên người ra mấy cái bình lọ.

Mở ra xong, hắn vừa uống vào bụng, vừa bôi lên người, vẽ bùa lên chính mình.

Minh Thúc vẫn là lần đầu tiên thấy Sát Sai kích động như vậy, hiển nhiên là đã lôi hết đồ đè đáy hòm ra rồi.

Vương Diệp cũng không vội, trên mặt treo nụ cười thuần khiết, thong thả nhìn tất cả những việc này.

Sát Sai bận rộn nửa ngày, sắc mặt càng lúc càng đen, vốn là người Xiêm La đã đen sẵn, giờ nhìn chẳng khác gì dân Châu Phi.

Mồ hôi trên trán tuôn như tắm, tí tách rơi xuống.

Nhưng vẫn hoàn toàn vô dụng.

Cơn đau trên người Sát Sai càng lúc càng kịch liệt, đã không nhịn được mà rên rỉ thành tiếng. "Không nhịn được thì cứ kêu lên, tôi có thể thử dùng Thiên Quan Phù." Vương Diệp quan tâm nói.

Sát Sai vẫn chưa từ bỏ, cắn rách đầu lưỡi, chấm máu đầu lưỡi vẽ một ký hiệu quỷ dị lên ngực mình.

Ký hiệu vẽ bằng máu tươi lóe lên một đạo hồng quang, sau đó biến mất, để lại trên ngực mấy vết thương nhỏ.

Sắc mặt Sát Sai dịu đi một chút, nhưng lập tức lại như tro tàn.

Hóa ra từ trong vết thương, cư nhiên bò ra một số con sâu.

Trong đó có hai con khá to, bò ra xong rơi xuống bàn, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành nhộng.

Sau đó trước mặt mọi người, từ trong nhộng chui ra một con ngài màu xám, trên cánh có hình đầu người chết, bay đi mất.

Minh Thúc và Sát Sai đều sợ đến ngây người.

Vương Diệp cười xấu xa.

Ngoài Yên cổ ra, Vương Diệp còn thêm chút gia vị cho Sát Sai.

Thi Nga Cổ (Cổ trùng ngài xác chết).

Hôm nay không để lại cho Sát Sai một bóng ma tâm lý đủ lớn, khiến hắn cả đời này không dám bước chân vào Đại Lục nữa, thì Vương Diệp cảm thấy mình làm còn chưa tới nơi tới chốn.

Sát Sai đứng dậy, liều mạng lôi mấy con sâu đang chui ra từ vết thương của mình ra ngoài.

Kết quả bắt một con, lại chui ra mười con.

Trong chốc lát tay Sát Sai đầy máu tươi, sâu từ trong vết thương rơi ra lả tả.

Qua một hai phút, sắc mặt Sát Sai trắng bệch, trông như quả cà bị sương muối đánh, nhìn Vương Diệp, "phịch" một tiếng quỳ xuống.

Vương Diệp và Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha phía sau đều giật mình.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều là người trưởng thành trong thời đại kia, đầu gối cứng lắm, Thiên Vương lão tử đến cũng không quỳ.

Vương Diệp càng chưa từng trải qua chuyện này, tương đối không quen. "Ách, cái này thì không cần, tôi chỉ muốn thử cho mọi người xem Phát Khâu Thiên Quan Ấn thôi, anh đứng dậy trước đi." Vương Diệp nói xong, lấy ra Xích Đồng Thiên Quan Ấn, chấm mực son, trực tiếp ấn một cái lên vết thương của Sát Sai.

Vết thương của Sát Sai lập tức bốc lên từng đợt khói xanh.

Biểu cảm trên mặt Sát Sai cực kỳ thống khổ, ngũ quan vặn vẹo, giống như bị nung bằng sắt đỏ vậy.

Khoảng năm phút trôi qua, khi Sát Sai đã sắp hư thoát, Vương Diệp mới gật đầu: "Được rồi, xong rồi." Sát Sai cúi đầu nhìn, phát hiện vết thương trên ngực mình đã lành miệng, thậm chí ngay cả sẹo cũng không để lại.

Cơn đau kịch liệt trên người cũng đã biến mất, cứ như trải nghiệm vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Vương Diệp mồm mép vẫn chưa dừng lại: "Thực ra tác dụng chính của Thiên Quan Ấn vẫn là trấn thi khu tà, mấy cái phá giải hàng đầu thuật gì đó, đều chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi." Minh Thúc nghe mà hít một hơi khí lạnh.

Hắc y Hàng đầu sư nổi tiếng Xiêm La suýt chút nữa bị chơi chết, mà vẫn chỉ là thủ đoạn nhỏ?

Minh Thúc lập tức cho rằng sở dĩ Vương Diệp áp chế hoàn toàn Sát Sai, chính là nhờ nguyên nhân Thiên Quan Ấn.

Vương Diệp quá trẻ, nói cậu là cao nhân, Minh Thúc cũng không thuyết phục nổi mình.

Nhưng Thiên Quan Ấn thì rất có sức thuyết phục.

Câu nói này của Vương Diệp chính là nói cho Minh Thúc nghe.

Sát Sai vẫn còn chút choáng váng.

Vương Diệp miệng nói xong rồi không sao nữa, nhưng quỷ mới biết trong cơ thể mình còn loại sâu khủng khiếp đó hay không.

Sát Sai càng nghĩ càng sợ, rất nhanh lấy cớ thân thể không khỏe rồi rời đi.

Vương Diệp biết, Sát Sai sau này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Thậm chí tuyệt đối không dám vượt biên giới quốc gia nửa bước.

Minh Thúc hiện tại đã nhìn thấy thực lực của Vương Diệp, tròng mắt xoay chuyển, giọng điệu lập tức thay đổi. "Ai da, tôi đã nói sớm rồi mà, đội ngũ tiến vào Tàng địa của chúng ta cần nhân sĩ chuyên nghiệp, nếu các cậu muốn đi, vậy thì tốt quá rồi." "Chúng ta nói trước nhé, sau khi vào núi, minh khí trong Cửu Tầng Yêu Tháp, hai đội chúng ta mỗi bên một nửa, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi thuộc về tôi.

Trang bị các thứ, tôi cung cấp toàn bộ." Vương Diệp cười.

Những điều kiện cụ thể cứ giao cho mấy tay cáo già như Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất đi xử lý là được.

Vương Diệp thì chuyên tâm chuẩn bị vật tư nhập Tạng.

Tiền nong thì đến lúc đó bắt Minh Thúc thanh toán.

Lão nhà quê Hong Kong này gian trá như hồ ly, không gõ một khoản thì thật không thích hợp.

Hội đàm rất nhanh kết thúc, phương hướng xác định, chi tiết cụ thể sáng mai bàn kỹ.

Thừa dịp này, Vương Diệp bắt đầu tính toán những thứ mình cần mang theo.

Hệ thống không gian hiện tại rộng chẳng khác gì nhà kho, có thể chứa không ít vật tư.

Trừ thực phẩm cứu hộ, nước, khí đốt, thuốc men, những thứ khác cũng phải chuẩn bị một ít.

Vương Diệp tìm Đại Kim Nha trước, bảo gã kiếm ít lựu đạn cán gỗ kiểu 67.

Số lựu đạn "dưa gang" Vương Diệp vơ vét được trên xác máy bay vận tải ở Vân Nam Trùng Cốc đã dùng gần hết, chỉ còn lại hơn mười quả.

Lựu đạn cán gỗ kiểu 67 năm xưa sản lượng cực lớn.

Dân quân các nơi, thậm chí học sinh tập quân sự cũng đều dùng trực tiếp lựu đạn cán gỗ thật.

Nghe nói hai, ba mươi năm sau vẫn còn hàng tồn kho.

Cộng thêm lúc bấy giờ các nơi quản lý mấy thứ này còn khá lỏng lẻo, muốn kiếm cũng không phiền phức.

Phiền phức duy nhất là mua xong Vương Diệp phải tự mình đi lấy, dù sao thứ này cũng không vận chuyển vào kinh thành được.

Ngoài ra, Vương Diệp còn chuẩn bị không ít rượu mạnh và thuốc men thường dùng.

Sau đó, Vương Diệp dành toàn bộ thời gian rảnh để học thổi sáo với Giáo sư Dương.

Đáng tiếc là khi Vương Diệp mang một món ngọc khí tinh xảo nhỏ nhắn đến bái sư thì lại không gặp cô cháu gái của Giáo sư Dương.

Sau này Giáo sư Dương quá nhiệt tình, nhất quyết đòi đến tứ hợp viện dạy Vương Diệp thổi sáo, nên lại càng không có cơ hội.

Bên cạnh đó, Vương Diệp còn bàn bạc với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đón Trần Hạt Tử từ công viên về tứ hợp viện.

Trần Hạt Tử nghe nói Vương Diệp là chủ nhân tứ hợp viện, còn cung cấp chỗ ở cho mình, không thu tiền nhà, liền vô cùng kích động.

Một bên nói Vương Diệp là cửu thế hảo nhân chuyển thế, một bên nhất quyết đòi sờ xương (mạc cốt) cho Vương Diệp.

Vương Diệp đời nào để Trần Hạt Tử đắc ý, lùi liền mấy bước.

Trần Hạt Tử mắt mù nhưng tai thính, bình sinh đắc ý nhất lại là công phu dưới chân, đuổi theo Vương Diệp mấy cái, phát hiện mình cư nhiên căn bản không đuổi kịp cậu ta, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đợi sau khi đến tứ hợp viện, Trần Hạt Tử ngay lập tức nhìn về phía ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo ở góc đông nam.

Người khác không thấy được, nhưng Vương Diệp lại nhìn rõ mồn một.

Khi Trần Hạt Tử bước vào cửa, mười tám vong linh Di dân Điền quốc đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào ông ta.

Bước chân Trần Hạt Tử trầm xuống, đứng im bất động, đồng thời tay phải thò vào trong ngực.

Vương Diệp lập tức cảm giác được một cỗ kiếm ý sắc bén xuất hiện trong ngực Trần Hạt Tử.

Vương Diệp lúc này mới nhớ ra, Trần Hạt Tử thời trẻ chính là khôi thủ của Tả Lĩnh, một thanh Tiểu Thần Phong cũng từng tung hoành lục lâm, là thần nhân trảm yêu trừ hung.

Chương 112

Vương Diệp vội vàng tiến lên, một tay ấn chặt tay phải Trần Hạt Tử, ghé vào tai ông ta nói: "Trần lão gia tử, đám âm linh này là hộ vệ ruộng thuốc của tôi, không có ác ý.

Hơn nữa ngài hiện tại tuổi tác đã cao, cho dù Tiểu Thần Phong trong tay, cũng không đánh lại bọn họ đâu." Trần Hạt Tử nghe xong sững sờ, nghiêng đầu về phía Vương Diệp nhẹ nhàng hỏi một câu: "Cậu mang từ Vân Nam Trùng Cốc về?" Vương Diệp nhếch miệng cười: "Lão gia tử đoán không sai, chính là lấy được trong Trùng Cốc.

Để biểu thị lòng cảm ơn, tôi chuẩn bị để ngài an dưỡng tuổi già ở đây, nếu ngài nguyện ý, tôi và biểu ca cùng Lão Hồ sẽ tống chung (lo hậu sự) cho ngài." Trần Hạt Tử nghe lời Vương Diệp nói, bỗng thấy bùi ngùi. "Tốt tốt, thanh niên tài tuấn, sóng sau xô sóng trước, đã có câu này của cậu thì lão hủ yên tâm rồi." Vương Diệp vừa dìu Trần Hạt Tử vào phòng, vừa để lại cho ông ta một khoản tiền.

Không nhiều, khoảng một nghìn tệ.

Ở cái thời đại công nhân thu nhập năm sáu mươi tệ một tháng thì một nghìn tệ đại khái tương đương với mấy vạn tệ hiện tại, ở địa phương nhỏ đủ cho cả nhà sinh hoạt một năm.

Trần Hạt Tử có tiền, ở công viên chuyên môn chọn khách ngoại quốc và Hoa kiều để xem bói, một tháng kiếm còn nhiều hơn công nhân kỹ thuật chính quy, xuân phong đắc ý.

Tuy nhiên có người hiếu kính, cảm giác an toàn trong lòng vẫn hoàn toàn khác biệt.

Từ đó về sau, tâm Trần Hạt Tử mới coi như an định lại.

Giang hồ viễn xứ, Trần Hạt Tử dự định ở lại tứ hợp viện tại kinh thành này sống hết quãng đời còn lại.

Vương Diệp nhắc một câu, qua mấy ngày nữa sẽ phải nhập Tạng.

Trần Hạt Tử nghe xong, kéo Vương Diệp lại, dúi một thứ vào tay cậu.

Vương Diệp nhận lấy, trong lòng giật mình, vội vàng đẩy lại nhưng Trần Hạt Tử sống chết cứ dúi cho Vương Diệp. "Lão phu sống ở kinh thành, dưới chân thiên tử, là nơi an lành nhất, lại có đám Kim gia chiếu cố, không cần thứ này nữa.

Ngược lại là các cậu, lên núi xuống biển, trong tay phải có cái dựa dẫm, cầm lấy đi." Trần Ngọc Lâu nói khẩn thiết, Vương Diệp nghĩ nghĩ cũng không từ chối nữa.

Dù sao mình cũng sẽ không bạc đãi ông già này.

Đợi Độ Sóc Sơn Bàn Đào trồng ra rồi, không chừng cho ông già nếm thử chút đồ tươi, để ông ta sống hơn trăm tuổi cũng là có khả năng.

Tiểu Thần Phong vào tay, Vương Diệp lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Hệ thống kiểm tra đo lường được ký chủ tiếp xúc Tả Lĩnh Tiểu Thần Phong, hấp thụ Quốc vận trị 100 điểm." "Tả Lĩnh Tiểu Thần Phong tự mang kỹ năng: Tả Giáp!" Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Thế giới này thần binh lợi khí có thể sẽ tự mang kỹ năng, Vương Diệp biết điều đó.

Kỹ năng của Đại Việt Long Tước đao gọi là Phong Nhận.

Kỹ năng của Tiểu Thần Phong gọi là Tả Giáp, không giống Phong Nhận của Đại Việt Long Tước đao lắm.

Kỹ năng này chuyên môn phá giải những người hoặc vật tự mang khôi giáp phòng ngự.

Có thể tự động tìm đến mắt xích yếu nhất của mục tiêu, giải trừ phòng ngự.

Kỹ năng vô cùng quỷ dị và sắc bén.

Thảo nào năm xưa Trần Ngọc Lâu ở mộ Bình Sơn, dù đối mặt cự xà, rết lớn các loại, đều có thể toàn thân trở ra.

Tiểu Thần Phong chắc chắn cũng lập không ít công lao.

Vương Diệp có được Tiểu Thần Phong xong, học thổi sáo hai ngày, lại theo Đại Kim Nha đến vùng phía đông Ký Đông làm mấy thùng, khoảng hai ba trăm quả lựu đạn.

Chủ hàng địa phương còn nhiệt tình mời Vương Diệp vào trong khe núi thử hàng.

Vốn dĩ có bãi huấn luyện dân quân địa phương, cũng tiện.

Lựu đạn kiểu 67 không dễ bị ẩm, thời gian bảo quản rất dài, nghe nói đến thế kỷ 21 vẫn còn không ít hàng tồn kho dùng được.

Vương Diệp cũng chẳng lo lắng gì, nhét tất cả vào không gian hệ thống.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất liền đề xuất đi trước đến vùng tuyết (Tây Tạng).

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Vương Diệp.

Lão Hồ xác nhận hợp tác với Minh Thúc xong, biết được chuyến này Minh Thúc gần như mang cả vợ con và vệ sĩ đi theo, tự nhiên không yên tâm.

Cộng thêm việc tìm kiếm Quỷ Mẫu Ma Quốc chỉ dựa vào hướng đạo bản địa và tấm bản đồ cũ Minh Thúc lấy từ viện bảo tàng nước ngoài là chưa đủ.

Ít nhất còn cần tìm được người hát thơ (Thiên thụ xướng thi nhân) hiểu được "Chế Địch Bảo Châu Đại Vương Vũ Huân Thi".

Trong đó ghi chép truyền thuyết Ma Quốc liên quan đến đất Tạng, cũng là manh mối quan trọng.

Chuyến này, Vương Diệp nhất định phải đi theo Hồ Bát Nhất.

Ở lại kinh thành ngoài thổi sáo, Vương Diệp cũng chẳng có việc gì khác, huống chi hiện tại sáo cũng có chút cơ sở, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch đã có thể thi triển kỹ năng.

Ngoài ra lần này Hồ Bát Nhất vào Tạng trước, muốn gặp một người vô cùng quan trọng: Thiết Bổng Lạt Ma.

Vị này chính là nhân vật mấu chốt, cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Vương Diệp nhất định phải gặp mặt một lần mới được.

Chưa kể bên bờ hồ Lạp Mẫu Lạt Thố, nói không chừng còn có thể có một phen kỳ ngộ.

Hồ Bát Nhất cũng biết Vương Diệp không đơn giản, là một trợ lực vô cùng cường đại.

Huống chi hiện tại việc còn lại ở kinh thành chỉ có mua sắm vật tư, gửi vận chuyển các loại việc vặt, Đại Kim Nha và Shirley Dương đều có thể xử lý rất tốt.

Thế là quyết định hai người lên đường trước, sau khi vào Tạng, trực tiếp đi tìm Thiết Bổng Lạt Ma.

Sau đó sẽ đến Sư Tuyền Hà hội hợp với đại bộ đội của Shirley Dương, Vương Bàn Tử và Minh Thúc.

Đoạn đường này tương đối vất vả, năm đó chưa có đường sắt Thanh - Tạng, vào Tạng chỉ có ba tuyến: Điền - Tạng, Xuyên - Tạng, Thanh - Tạng.

Tất cả đều là thiên lộ được đắp bằng nhân mạng.

Ba ngày sau, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đến được trung nam bộ vùng tuyết.

Hai người đến Vân Nam trước, tại Địch Khánh đi nhờ xe theo đường Điền - Tạng, đi một mạch đến Cát Sắc.

Đến Cát Sắc xong thì không còn đường nữa.

Nơi này toàn là núi lớn sông lớn.

Núi non hùng tráng rộng lớn vô cùng, từ đáy hẻm núi đến đỉnh núi, động một tí là chênh lệch hai ba nghìn mét.

Đường cái đi trên đường núi quanh co chật hẹp, khiến người ta nơm nớp lo sợ.

Sau khi đến Cát Sắc, hai người bỏ tiền thuê ngựa của dân du mục.

May mà Hồ Bát Nhất biết một ít tiếng Tạng đơn giản, còn có thể ứng phó.

Cưỡi ngựa đi dưới bầu trời xanh đất Tạng, Vương Diệp chỉ cần ngẩng đầu liền cảm giác như sắp bị bầu trời xanh thẳm hút lên trên không trung.

Không khí loãng.

Nếu không phải thể chất được cường hóa, Vương Diệp nghi ngờ mình đi được một nửa có khả năng phải dựa vào bình oxy mới được.

Bất quá, phong cảnh cao nguyên đẹp hơn đồng bằng quá nhiều.

Ngẩng đầu lên, dường như có thể chạm tới bầu trời.

Vươn tay ra, liền có thể vuốt ve gió nhẹ.

Hít một hơi, liền có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa cỏ.

Cũng thảo nào đất Tạng tuy nằm ở nơi hẻo lánh, nguy hiểm không ít, lại vẫn có nhiều người đến du lịch như vậy.

Rất nhanh, hai người cùng với hướng đạo người Tạng tên Vượng Đôi cưỡi ngựa đi nhanh thêm một ngày, cuối cùng cũng đến bên cạnh hai cái hồ lớn.

Hồ lớn tên là Ung Mã Trác Trát Thác, ý nghĩa là hồ Long Cung, nghe nói dưới đất có cung điện Long Vương, toàn là bảo bối.

Hồ nhỏ chính là địa điểm mục đích của hai người, Lạp Mẫu Lạt Thố, ý nghĩa là hồ Tiên Nữ.

Sau khi đến bên hồ, Vương Diệp phát hiện cư nhiên còn khá náo nhiệt.

Bên bờ hai hồ đều có người Tạng địa phương đang chuyển hồ (đi vòng quanh hồ hành lễ).

Theo hướng đạo Vượng Đôi nói, đi quanh cái hồ lớn, cũng chính là hồ Long Cung, có thể đạt được các loại trân bảo, đi một vòng là có thể phát tài, đi nhiều mấy vòng thì ngay cả tài phú của tử tôn cũng chuyển ra được.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy rõ ràng là ở hồ Tiên Nữ nhỏ hơn lại có nhiều người hơn.

Hóa ra truyền thuyết Lạp Mẫu Lạt Thố là nước mắt tiên nữ, nghe nói có thể tiêu trừ bệnh thống trên thân thể con người, rửa sạch bụi trần.

Quan trọng hơn là tịnh hóa tâm linh, khiến người ta rời xa các loại phiền não thế gian.

Ân, Vương Diệp chỉ có thể cảm thán, tâm địa người Tạng địa phương quả thật thuần khiết.

Vương Diệp từ xa thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trong mắt kim quang lóe lên, trùng đồng phù hiện, đồng tử hóa thành âm dương ngư chậm rãi chuyển động.

Rất nhanh khí tức của hai hồ lớn và núi tuyết phía sau liền bị Vương Diệp quan sát được.

Hồ Long Cung tuy diện tích lớn hơn, nhưng khí tức xác thực yếu hơn một chút.

Khí tức màu vàng trắng từ đáy hồ thăng đằng.

Chương 113

Vương Diệp nhìn ra được, cực có khả năng trong hồ thật sự có một số trân bảo.

Rất có thể là do người thống trị địa phương thời cổ đại dìm xuống hồ.

Tuy nhiên muốn lấy những trân bảo này, không phải là chuyện đơn giản.

Độ cao so với mặt biển ở đây ít nhất cũng hơn bốn nghìn mét.

Không khí loãng không nói, nước trong hồ đều là nước băng tuyết tan chảy, băng lãnh thấu xương.

Bộ đồ lặn tiên tiến nhất, trong loại nước băng này, cũng không chịu được thời gian quá dài.

Vàng bạc bị dìm xuống đáy hồ, không biết đã qua bao nhiêu năm.

Các loại bùn cát đá vụn, sớm đã chôn vùi tài bảo.

Muốn đào ra, công trình cực lớn.

Đối với Vương Diệp mà nói, những vàng bạc tài bảo kia sức hấp dẫn không tính là quá lớn.

Không đáng giá.

Ngoài ra chính là, cái hồ Tiên Nữ bên kia khí tức tương đối đặc thù.

Nồng độ khí tức cũng cao hơn hồ Long Cung nhiều.

Vương Diệp thậm chí có thể cảm giác được, trong nước hồ có một cỗ linh lực nhàn nhạt.

Vương Diệp nhịn không được hít sâu một hơi.

Trong nước hồ này xác thực có linh lực, tịnh hóa tâm linh không phải là lời nói suông.

Nước mắt tiên nữ?

Chẳng lẽ truyền thuyết của người Tạng này có khả năng là thật?

Vương Diệp thu hồi thần thông Thông Thiên Nhãn.

Thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn bên cạnh thánh sơn thánh hồ, dường như bị một loại sức mạnh cực kỳ hạo hãn áp chế.

Người Tạng chuyển hồ bên bờ đều vô cùng an tĩnh.

Giữa những tảng đá lớn ven hồ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một số di cốt của người hành hương.

Cả bên bờ thánh hồ, có vẻ ninh tĩnh túc mục.

Lúc này Hồ Bát Nhất đi phía trước dừng lại, vẫy tay với một bóng người cao lớn phía trước.

Vương Diệp cũng nhìn theo ánh mắt Hồ Bát Nhất.

Đó là một tăng nhân dáng người cao lớn, trang phục Lạt Ma, đang múa may bên hồ bằng một tư thế mà Vương Diệp chưa từng thấy.

Cảm giác hơi giống nhảy đồng ở Đông Bắc, nhưng lại có khác biệt.

Sau lưng tăng nhân đeo một cây côn sắt đen dài hơn ba thước.

Hiển nhiên, người này chính là Thiết Bổng Lạt Ma.

Rất nhanh Thiết Bổng Lạt Ma cũng nhìn thấy Hồ Bát Nhất.

Lão Lạt Ma nhận ra ngay Hồ Bát Nhất, kích động nghênh đón.

Hồ Bát Nhất và Thiết Bổng Lạt Ma ôn chuyện vài câu, Hồ Bát Nhất liền tò mò hỏi Thiết Bổng Lạt Ma đang làm gì.

Hóa ra Thiết Bổng Lạt Ma đang bói toán hướng về Dược Vương Bồ Tát.

Vương Diệp nghe xong, liền biết là hai tên trộm săn trong nguyên tác sắp xuất hiện.

Bất quá sự chú ý của Vương Diệp hiện tại không ở chỗ này.

Hai tên trộm săn kia ăn phải thứ không nên ăn, hiện tại đang được đưa về phía này, xem ra chưa nhanh đến vậy.

Ngược lại, linh khí nồng đậm trong hồ Tiên Nữ khiến Vương Diệp vô cùng tò mò.

Cỗ linh khí này đã vượt qua linh khí mà động thiên phúc địa bình thường có thể hội tụ.

Khẳng định trong hồ có đồ vật.

Chỉ có điều Vương Diệp hiện tại cũng không tiện xuống nước tìm kiếm.

Lạp Mẫu Lạt Thố là thánh hồ.

Bên bờ toàn là người Tạng đang chuyển hồ.

Giữa ban ngày nhảy xuống hồ, khiến người ta hiểu lầm là tự vẫn thì phiền phức.

Xem ra chỉ có thể đợi sau khi trời tối rồi hãy xem xét một phen.

Vương Diệp nhìn sắc trời, đã bốn năm giờ chiều, cũng không vội, rất nhanh sẽ mặt trời lặn.

Ngoài linh khí nồng đậm trong Lạp Mẫu Lạt Thố, một thứ khác thu hút sự chú ý của Vương Diệp, chính là thiết bổng của Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma dáng người cao lớn, là Thiết Bổng hộ pháp của Phật giáo đất Tạng.

Ngày thường chuyển hồ niệm kinh, cộng thêm tinh thông Tạng y Tạng dược, làm thầy thuốc đi chân đất.

Nhưng khi có ngoại tà xâm nhập, ác linh sính hung, thì thiết bổng của Thiết Bổng Lạt Ma chính là lợi khí hộ pháp.

Vương Diệp cách một quãng xa đều có thể cảm nhận được khí tức truyền đến trên cây thiết bổng đen sì, tướng mạo xấu xí kia.

Có chút tiếp cận với sát khí.

Bất quá lại không giống lắm.

Hẳn là pháp khí truyền thừa từng trải qua chiến trận đánh giết tà linh.

Cũng là đồ tốt.

Đương nhiên Thiết Bổng Lạt Ma tâm địa thiện lương, Bồ Tát tâm tràng, là một lão nhân gia đáng tôn kính.

Vương Diệp còn chưa đến mức đánh chủ ý lên pháp khí bản mệnh của Thiết Bổng Lạt Ma, chỉ là đơn thuần tò mò.

Một lát sau, phía xa có mấy người đi tới.

Năm sáu người Tạng cõng ba tên trộm săn, đi một mạch đến bên hồ Tiên Nữ.

Thiết Bổng Lạt Ma bảo người ta đặt hai người xuống, bắt đầu kiểm tra.

Vương Diệp cũng ghé vào bên cạnh.

Rất nhanh liền phát hiện, tình huống của ba người này thảm liệt hơn nhiều so với dự tính trước đó của Vương Diệp.

Ba người đều sắc mặt vàng như nghệ, hô hấp yếu ớt.

Khóe miệng không ngừng phun bọt trắng.

Bụng trướng lên, giống như hai quả bóng bay khổng lồ bị nhét vào trong bụng.

Hơn nữa còn có dấu hiệu tiếp tục bành trướng.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn, rất nhanh liền phát hiện, trong đó người lớn tuổi nhất kia, tuy vẫn còn nhịp tim hô hấp, nhưng chết chắc rồi.

Ở vị trí bụng gã có một đoàn âm tà chi khí nồng đậm, đang không ngừng gặm nhấm nội tạng, đồng thời theo mạch máu kinh mạch, khuếch tán ra toàn thân.

Lúc này trái tim của tên lớn tuổi đã bị hắc khí chiếm cứ.

Trên cổ cũng bắt đầu lan tràn hắc khí.

Vì nội tạng kinh mạch đã bị hắc khí xâm thực gặm nhấm đến nát bét thối rữa, một chốc lát nữa sẽ tắt thở, thần tiên cũng khó cứu.

Một người trẻ tuổi khác trong bụng, đường ruột cũng là hắc khí cuồn cuộn.

May là vừa mới bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Đại khái là vì người trẻ tuổi thể lực khá tốt.

Chắc vẫn còn chống đỡ được một khoảng thời gian.

Còn có một người, nhìn dáng vẻ là trang phục người Tạng.

Mấy người đưa bọn họ tới nhắc đến, người này là hướng đạo của hai tên trộm săn.

Vốn dĩ hai tên trộm săn kia đói quá, săn được một con thú nhỏ không biết tên, lột da ăn.

Hướng đạo ra sức ngăn cản.

Bất quá vẫn không thành công.

Người hướng đạo này tâm địa không xấu, đem da lông và xương cốt còn lại của con thú nhỏ kia phóng hỏa thiêu hủy.

Kết quả hít phải khói, cư nhiên bụng cũng trướng lên, chứng trạng y hệt hai tên trộm săn ăn huyết nhục thú nhỏ.

Chương 114

Vương Diệp nhìn nhìn, phát hiện trong bụng người hướng đạo trẻ tuổi người Tạng này tuy cũng có hắc khí, nhưng lại không giống hai người kia.

Đoàn hắc khí kia xoay tròn trong bụng, lại không đi gặm nhấm huyết nhục hướng đạo, cũng không lan tràn theo mạch máu kinh mạch, chỉ là chuyển du không thoát ra được.

Không biết Thiết Bổng Lạt Ma có cứu được không.

Vương Diệp trong lòng trầm xuống.

Trong nguyên tác kịch bản chỉ có hai người, không có người hướng đạo Tạng dân này.

Hơn nữa tuy cũng chết một người, nhưng cỗ hắc khí kia còn xa mới bá đạo như Vương Diệp nhìn thấy hiện tại.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn hai người, lập tức nói với người Tạng bên cạnh: "Người này ăn quá nhiều, đã hết cứu rồi, đặt sang một bên niệm kinh cho hắn đi." Tùy hậu lại nhìn người trẻ tuổi và hướng đạo Tạng dân. "Hai người này còn cơ hội, có cứu được hay không, thì xem Bồ Tát có chịu hiển linh không đã." Nói xong, Thiết Bổng Lạt Ma lập tức bảo người đi bờ hồ tìm ít vảy cá chết.

Đồng thời từ trên người mò ra hai viên thuốc Tạng, cho tên trộm săn trẻ tuổi và hướng đạo Tạng dân lần lượt uống.

Khi người Tạng còn chưa tìm được vảy cá chết, tên trộm săn lớn tuổi cách đó không xa đã ngừng hô hấp.

Đám người Tạng vây quanh hắn niệm kinh độ vong nhao nhao lùi lại, phát ra một trận kinh hô.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bụng tên trộm săn kia đã trướng to đến mức đường kính đủ sáu bảy mươi phân.

Còn to hơn bụng phụ nữ mang thai mười tháng sắp sinh. "Không hay!

Mau tránh ra!!" Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn thấy hắc khí uất tích trong bụng tên trộm săn đã chết sắp sửa xông ra, vội vàng hét lớn.

Đám người Tạng tiếng Hán đều không tốt lắm, cư nhiên không động đậy.

May mà Hồ Bát Nhất hiểu một chút tiếng Tạng, vội vàng hét lên hai tiếng.

Những người Tạng đó mới tránh ra xa xa.

Vài giây sau, một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Hiện trường thảm không nỡ nhìn.

Thi thể tên trộm săn nổ tung từ bụng.

Từ trong da bụng phun trào ra ngoài trừ máu bầm thịt nát, còn có rất nhiều thứ lông lá.

Cư nhiên là vô số con chuột.

Trong mắt Vương Diệp, những con chuột này trên người đều mang theo hắc khí nồng đậm.

Mắt thấy những con chuột này sắp tứ tán lao về phía người Tạng chuyển hồ, Vương Diệp biết không thể đứng nhìn nữa.

Tức thì, cậu trực tiếp giải phóng Long Vương uy áp.

Sau khi khí thế hiển lộ, những con chuột quỷ dị kia đều bị khí thế cường đại của huyết mạch Long Vương chấn nhiếp nằm rạp trên mặt đất, không động đậy được.

Vương Diệp rút ra Tiểu Thần Phong Trần Hạt Tử đưa, lao đến bên cạnh thi thể tên trộm săn, đao kiếm huy vũ.

Chuột đen quỷ dị chui ra từ trong bụng thi thể đều bị đao kiếm chém đứt.

Sau đó hóa thành từng luồng hắc khí.

Cỗ âm tà chi khí này, trực tiếp bị Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn treo bên hông Vương Diệp hấp thu, không còn tung tích.

Lúc này dư huy của mặt trời lặn vừa vặn chiếu rọi lên người Vương Diệp.

Vương Diệp cả người phảng phất như Nộ Mục Kim Cương lấp lánh kim quang.

Khoảnh khắc thu đao kiếm, mọi người xung quanh nhao nhao chắp tay trước ngực, cúi đầu tụng kinh về phía Vương Diệp.

Ngay cả Thiết Bổng Lạt Ma vừa lôi thiết bổng từ sau lưng ra, chuẩn bị tiến lên hộ pháp, nhìn Vương Diệp miệng cũng lẩm bẩm. "Vi Đà Thiên, Hộ Pháp Kim Cương?" Vương Diệp đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy.

Vừa rồi trong đầu vẫn đang không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Ký chủ đánh giết Miêu Quỷ Sát tàn hồn, hoạch đắc kinh nghiệm trị +1000, năng lượng điểm +2000." "Ký chủ đánh giết Miêu Quỷ Sát tàn hồn, hoạch đắc kinh nghiệm trị +1000, năng lượng điểm +2000." Những con chuột đen này là tàn hồn của Miêu Quỷ Sát.

Cư nhiên cũng có kinh nghiệm trị và năng lượng điểm.

Được đấy!

Vương Diệp lập tức chuyển ánh mắt sang hai người còn sống.

Tên trộm săn trẻ tuổi đã sắp không chống đỡ được nữa.

Hắc khí trong bụng càng lúc càng lớn, bụng cũng to gần bằng quả bóng rổ. "Không kịp tìm vảy cá đâu!" Vương Diệp hét lên với Thiết Bổng Lạt Ma, "Ngài đi cứu người hướng đạo kia đi!" Tà khí trúng trên người hướng đạo khá yếu, không tính là nghiêm trọng, vẫn còn kịp.

Vương Diệp lao đến bên cạnh tên trộm săn trẻ tuổi.

Trong mắt người trẻ tuổi rưng rưng nước mắt, đã không nói nên lời, nhưng Vương Diệp có thể đọc hiểu ánh mắt của cậu ta, đó là đang cầu xin Vương Diệp cứu mình một mạng.

Cảnh tượng tử vong thảm liệt của tên trộm săn lớn tuổi vừa rồi, người trẻ tuổi không nghi ngờ gì nữa đã nhìn thấy.

Mật của cậu ta cũng sắp bị dọa vỡ rồi.

Dưới kỹ năng Tha Tâm Thông, Vương Diệp có thể cảm tri rõ ràng, trong lòng người trẻ tuổi hiện tại tràn đầy hối hận.

Vương Diệp cắt một lát nhỏ Thiên Niên Nhục Thung Dung từ không gian hệ thống, bỏ vào miệng người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi trước đó đã được Thiết Bổng Lạt Ma cho uống thuốc Tạng giữ mạng, hiện tại lại ngậm Thiên Niên Nhục Thung Dung, lập tức tỉnh táo lại.

Miệng há ra, nói được hai chữ: "...Cứu tôi." Vương Diệp gật đầu.

Thứ trong cơ thể người trẻ tuổi khá tà môn.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, muốn bức tà vật bên trong ra, hoặc là rạch bụng, hoặc là để thứ đáng sợ hơn đi vào.

Nơi này là cao nguyên, bệnh viện gần nhất có thể làm phẫu thuật ít nhất cũng mất hơn một ngày đường.

Rạch bụng e là không được.

Vậy chỉ còn lại một cách.

Vương Diệp dang tay.

Rất nhanh, bóng rồng huyết mạch liền biến mất tại cổ họng người trẻ tuổi.

Mấy giây sau, người trẻ tuổi cong người lên như con tôm luộc, tiếp đó lại bỗng nhiên bật dậy.

Thần tình trên mặt cực kỳ thống khổ, ngũ quan vặn vẹo, đầy đầu mồ hôi.

Trong bụng kêu ầm ầm như sấm dậy.

Giày vò chưa đến một phút, người trẻ tuổi ùng ục một cái lật người dậy, nằm rạp xuống đất nôn thốc nôn tháo.

Nhưng bắt đầu chỉ là nôn khan, trừ nước miếng thì chẳng nôn ra được gì.

Một lát sau, một cục đen sì, từ từ được nôn ra từ miệng người trẻ tuổi.

Thiết Bổng Lạt Ma ở cách đó không xa nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức biến đổi. "Mau tránh ra!

Là Miêu Quỷ Sát!" Vương Diệp nghe xong, mắt sáng lên.

Đợi chính là Miêu Quỷ Sát!

Tùy hậu giơ cao Tiểu Thần Phong.

Đợi đến khi thứ đen sì kia thò hơn nửa người ra khỏi miệng người trẻ tuổi, Tiểu Thần Phong của Vương Diệp hung hăng đâm xuống.

Miêu Quỷ Sát vừa ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc.

Nhưng Tiểu Thần Phong thì không tránh được, lập tức bị đâm nát bét.

Vương Diệp lúc này mới dùng Tiểu Thần Phong móc phần còn lại từ trong miệng người trẻ tuổi ra.

Toàn bộ thi thể Miêu Quỷ Sát nhanh chóng bành trướng khuếch trương.

Vài giây sau, biến thành một con vật giống con mèo đen lớn.

Lông như châm thép, diện dung hung ác, răng nhọn móng sắc.

Trên người còn mang theo từng đường vân màu trắng, trông quỷ dị vô cùng.

Thiết Bổng Lạt Ma vốn dĩ đã đứng dậy muốn qua giúp đỡ, nhìn thấy Vương Diệp thủ khởi kiếm lạc (tay đưa lên kiếm chém xuống), trực tiếp giết chết Miêu Quỷ Sát, miệng cũng không khép lại được.

Vương Diệp lúc này nhíu mày.

Trong đầu truyền đến một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chương 115

"Ký chủ đánh giết Miêu Quỷ Sát, hoạch đắc kinh nghiệm trị +10000, năng lượng điểm +20000." Vương Diệp nhướng mày.

Khá lắm.

Miêu Quỷ Sát phiên bản hoàn chỉnh cư nhiên cho nhiều kinh nghiệm trị và năng lượng điểm như vậy.

Sau đó, cậu ẩn ẩn có chút mong đợi.

Đây mới là bắt đầu Côn Luân Thần Cung, đã có thu hoạch như thế, thật sự tiến vào Thần Cung, những sinh linh kỳ dị kia chẳng phải cho càng nhiều sao.

Ngay lúc Vương Diệp đang ảo tưởng, một giọng nói vang lên: "Chúc mừng ký chủ hoạch đắc sát khí, có thể dùng để cường hóa vũ khí, có sử dụng hay không?" Nghe vậy, Vương Diệp không chút do dự nói "Có".

Kết quả con Miêu Quỷ Sát vừa bị đánh giết bên trên, một luồng hắc khí nồng đậm trực tiếp chui vào trong Tiểu Thần Phong.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn thấy, bề mặt Tiểu Thần Phong, loáng thoáng xuất hiện một tầng khí tức màu đen nhàn nhạt.

Nhìn trông tà khí lẫm nhiên.

Mà trên Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn bên hông Vương Diệp, cũng chui ra rất nhiều luồng hắc khí nhỏ.

Những hắc khí này cũng nhao nhao chui vào Tiểu Thần Phong.

Hóa ra vừa rồi chém giết chuột đen, hắc khí bị Thiên Quan Ấn hấp thu cũng là sát khí.

Rất nhanh trên Tiểu Thần Phong cũng tăng thêm một tia sát khí.

Lúc này Thiết Bổng Lạt Ma đã tìm được vảy cá chết.

Cuối cùng, dưới một phen thao tác đút vảy cá chết, tưới thuốc nước của Thiết Bổng Lạt Ma, hướng đạo Tạng dân cũng nôn thốc nôn tháo.

Rất khó nói uống vảy cá chết và nuốt sâu béo cái nào ghê tởm hơn, dù sao đều không dễ chịu lắm.

Trong đống đồ bẩn nôn ra, cũng có không ít chuột đen lông lá.

Những con chuột đen này không dám chạy về phía thánh hồ, chỉ dám chạy lên bờ.

Kết quả chưa chạy được bao xa, liền bị thanh thế của bóng rồng chấn nhiếp, không động đậy được.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không lãng phí, cầm Tiểu Thần Phong, lần lượt giết từng con một.

Chuột đen hóa thành từng đạo hắc khí, tất cả đều bị hấp thu vào trong Tiểu Thần Phong.

Hai người trẻ hơn đều sống sót.

Chỉ có điều Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp nhìn ra được, cả hai đều bị tà khí sát khí của Miêu Quỷ Sát hành hạ không nhẹ.

Khí tức uất tích hủ bại trong bụng hai người không phải một chốc một lát có thể khử trừ.

Thiết Bổng Lạt Ma kiểm tra thân thể cho hai người một chút.

Hướng đạo Tạng dân thể cách khá tốt, cộng thêm trúng tà nhẹ, về tu dưỡng một tháng, có thể phục nguyên, chỉ là sau này không uống được rượu thanh khoa nữa.

Tạng dân nghe xong vẻ mặt đầy ảo não, nhưng cũng không còn cách nào.

Tên trộm săn trẻ tuổi thảm hơn. "Ta tưởng cậu cũng chết chắc rồi, vốn dĩ đường ruột của cậu bị Miêu Quỷ Sát ăn mòn, nửa đời sau chỉ có thể húp cháo, không dính được nửa điểm đồ mặn.

Bất quá..." Người trẻ tuổi sớm đã bị dọa ngốc.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn Vương Diệp, tiếp tục nói: "Bất quá, đại khái kiếp trước cậu tích phúc, gặp được Vi Đà Thiên tôn giả, giúp cậu giữ lại được không ít công năng đường ruột.

Cậu sau này không thể uống rượu, không thể ăn cá ăn thịt, nhưng vẫn còn có thể uống sữa ăn trứng, vận khí rất tốt." Người trẻ tuổi mặt đầy cảm kích, giãy dụa bò dậy, bắt đầu dập đầu với Vương Diệp.

Vương Diệp hít một hơi lạnh, Vi Đà Thiên tôn giả?

Người ta nói là tôi mà cậu cũng dập đầu à?

Dập nhầm thì xấu hổ lắm.

Muốn tránh, nghĩ nghĩ lại không động, nhận cái quỳ lạy của tên trộm săn trẻ tuổi.

Dưới kỹ năng Tha Tâm Thông, việc người trẻ tuổi có thật lòng cảm kích, có thành tín hối cải hay không, Vương Diệp đều biết rõ ràng. "Nhặt lại được một cái mạng, về tìm việc đàng hoàng mà làm đi." Vương Diệp chỉ nói một câu, liền không mở miệng nữa.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nhìn thấy cái ba lô của chàng trai trẻ.

Bên trong phồng phồng, liền đi lên trước hỏi: "Trong này là súng à?

Dù sao cậu về cũng không làm nghề này nữa, bán mấy khẩu súng này cho tôi đi." Nhóm người Vương Diệp ở Trùng Cốc nhìn thấy súng tiểu liên Thompson, trừ kho hàng trong hệ thống không gian của Vương Diệp còn mười mấy khẩu, thì của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sớm đã làm mất rồi.

Kinh thành lại không tiện mua súng.

Lần này nhập Tạng, hoàn cảnh hiểm ác, bò rừng, sói, gấu đều có khả năng xuất hiện.

Không có súng trong lòng Hồ Bát Nhất không yên.

Chàng trai trẻ nghe xong, lập tức kéo ba lô qua.

Bên trong quả thực là hai khẩu súng.

Chàng trai trẻ sống chết không lấy tiền.

Nói dù sao mình về cũng không làm cái này nữa, hơn nữa cũng chẳng có gì để cảm tạ ơn cứu mạng, đã các anh cần dùng thì để lại cho các anh.

Vương Diệp và Hồ Bát Nhất nhìn xem, đều có chút dở khóc dở cười.

Chàng trai trẻ đi trộm săn tuyệt đối là tay mơ.

Hai khẩu súng trong ba lô cư nhiên là hai khẩu súng săn (tản đạn).

Đồ thì là đồ tốt, súng săn Remington thập niên 50, bảo dưỡng cũng tạm được.

Thứ này trong vòng mười lăm mét uy lực cực lớn, người cản giết người phật cản giết phật, dưới nòng súng phun tử chúng sinh bình đẳng.

Nhưng vượt quá mười lăm mét, chỉ mạnh hơn que cời lửa một chút.

Dùng thứ này trộm săn, thực sự nghiệp dư.

Bên trong còn có trăm tám mươi viên đạn.

Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ, vẫn là giữ lại.

Có súng bao giờ cũng tốt hơn là không.

Màn đêm buông xuống, việc người trẻ tuổi đi xử lý thi thể đồng bạn không nhắc tới.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Thiết Bổng Lạt Ma vây quanh đống phân bò khô vừa sưởi ấm vừa ôn chuyện.

Hồ Bát Nhất nói với Thiết Bổng Lạt Ma về mục đích chuyến đi này.

Quan trọng nhất là muốn nhờ Thiết Bổng Lạt Ma tìm một người hát thơ (xướng thi nhân) thiên bẩm, làm hướng đạo cho mọi người.

Kết quả Thiết Bổng Lạt Ma nghe xong, lập tức đề xuất ông ta có thể tự mình làm hướng đạo.

Thiết Bổng Lạt Ma không cần bất cứ thù lao nào.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, nhóm người Hồ Bát Nhất muốn tìm kiếm mộ táng Ma Quốc.

Đối với Thiết Bổng Lạt Ma mà nói, trong mộ táng Ma Quốc toàn chôn cất yêu tà.

Nhóm Hồ Bát Nhất đi khai quật mộ táng Ma Quốc, là vì vùng tuyết trảm yêu trừ ma.

Thiết Bổng Lạt Ma tự mình làm hướng đạo đưa mọi người tìm kiếm tung tích Ma Quốc, cũng là tích phúc hành thiện.

Đương nhiên rồi, còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Ở xung quanh rất khó tìm được Thiên thụ xướng thi nhân. "Chế

Địch Bảo Châu Đại Vương Vũ Công Thi Thiên" là một loại sử thi dài được truyền miệng hát ra ở đất Tạng.

Thần kỳ nhất là, trường thiên sử thi này không phải học thuộc lòng, mà là thiên thụ (trời ban).

Tức là một người đến độ tuổi nào đó, đột nhiên có thể lưu loát đọc thuộc lòng nội dung cả bài thơ.

Loại người này đương nhiên cực kỳ hiếm thấy.

Khéo thay, Thiết Bổng Lạt Ma chính là Thiên thụ xướng thi nhân.

Lão Hồ vốn dĩ không muốn để Thiết Bổng Lạt Ma đi lắm.

Dù sao ông cụ cũng hơn sáu mươi tuổi, không còn trẻ nữa.

Không giống năm xưa sinh mãnh như vậy.

Ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, Lão Hồ cũng áy náy.

Thiết Bổng Lạt Ma chấp ý muốn đi.

Một bên nói, còn một bên nhìn Vương Diệp, miệng lẩm bẩm cái gì mà Vi Đà tôn giả đều đi, ông ta tự nhiên cũng sẽ không rớt lại.

Chương 116

Vương Diệp nghe mà khóe miệng giật giật.

Ông già này chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó với Vương Diệp.

Bất quá Vương Diệp cũng không giải thích.

Vương Diệp đang đợi.

Đợi mọi người đều ngủ.

Linh khí trong hồ Tiên Nữ, đến buổi tối càng thêm nồng đậm.

Vương Diệp không vào trong tìm một chút, sao có thể cam tâm.

Nửa đêm, bên hồ Lạp Mỗ Lạp Thố đã không còn bóng người đi lại.

Một bóng người trẻ tuổi đi đến bên hồ.

Một vầng trăng non treo trên bầu trời đêm trong trẻo.

Người đến chính là Vương Diệp.

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Hồ Bát Nhất và Thiết Bổng Lạt Ma đều đã ngủ, Vương Diệp một mình đi tới bên hồ.

Một con Kim Nhãn Điêu Hào được huyễn hóa từ Âm Dương nguyên khí vỗ cánh bay lên, trong nháy mắt đã hòa vào màn đêm.

Kim Nhãn Điêu Hào giống như u linh trong đêm, thời khắc quan sát tình hình xung quanh, hễ có gió thổi cỏ lay, Vương Diệp sẽ lập tức biết được.

Thấy vậy, Vương Diệp vô cùng hài lòng.

Đây chính là điểm tốt của nguyên khí thuộc tính Âm Dương.

Từ sau khi thuộc tính nguyên khí thay đổi, uy lực của tất cả thuật pháp mà hắn sử dụng đều tăng lên gấp mấy lần.

Đồng thời, bởi vì Âm Dương nãi là nguồn gốc của vạn vật, cho nên khi dùng thuật pháp biến ảo, cư nhiên có thể phú cho sinh linh được biến ảo ra một tia linh trí.

Quả thực là không thể tin nổi.

Sau đó, Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trong đôi mắt kim quang liên tiếp chớp động.

Khí tức của toàn bộ Lạp Mỗ Lạp Thố đều thu vào đáy mắt.

Đến buổi tối, những khí tức pha tạp ban ngày tiêu tán, linh khí mặt hồ càng thêm thuần túy rõ ràng.

Vương Diệp rất nhanh đã nhìn thấy mấy điểm có linh khí phi thường tập trung.

Trong đó có một cái cách bờ gần nhất, đại khái hơn một trăm mét.

Vương Diệp nhân lúc không có ai, cởi quần áo, chậm rãi đi xuống nước hồ.

Nước hồ băng lãnh thấu xương, nhiệt độ ban đêm trên cao nguyên rất thấp, hàn phong lẫm liệt.

Vương Diệp lại không có quá nhiều cảm giác.

Vương Diệp sở hữu Long Vương huyết mạch, đã sớm hàn thử bất xâm.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp thi triển Quy Tức Thuật, mở to hai mắt cẩn thận tìm kiếm.

Rất nhanh, Vương Diệp đã phát hiện ra một khối đá trong suốt lấp lánh phản xạ ánh trăng nằm giữa đám đá cuội dưới đáy nước.

Hòn đá to cỡ quả trứng chim cút, hình dạng cũng có chút giống trứng chim cút, lại có chút giống giọt nước.

Thông thể trong suốt, mang theo màu lam nhàn nhạt.

Vương Diệp vươn tay, nhặt hòn đá lên.

Ngay khoảnh khắc cầm được hòn đá, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Tý chủ tiếp xúc với Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch, nhận được 20 điểm Quốc vận." "Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch là dược liệu đặc thù." Quả nhiên là đồ tốt.

Bên trên không những linh lực sung mãn, hấp thu được hai mươi điểm Quốc vận, mà còn có nhắc nhở riêng của hệ thống.

Dược liệu đặc thù được hệ thống phán định, thông thường đều là thứ có thể dùng để cường hóa hợp thành trang bị, hoặc cường hóa hợp thành kỹ năng.

Có lẽ hiện tại Vương Diệp vẫn chưa có thứ thích hợp để hợp thành với Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch, cho nên mới chỉ có một cái nhắc nhở dược liệu đặc thù riêng biệt.

Vương Diệp trực tiếp bỏ Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch vào không gian hệ thống.

Sau đó lại bơi về phía một điểm phát tán linh lực tiếp theo.

Không tốn bao nhiêu công sức, Vương Diệp đã tìm được bảy viên Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch từ đáy hồ Lạp Mỗ Lạp Thố.

Tất cả bảo thạch đều bị Vương Diệp thu vào không gian hệ thống.

Đợi đến lúc Vương Diệp từ trong nước hồ đi ra, phương Đông đã bắt đầu hửng sáng.

Sau đó, hắn mở giao diện thuộc tính ra. [Tý chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Võ Đang Vương Dã [Không gian hệ thống]: Một trăm mét khối [Cảnh giới]: Ám kình sơ kỳ (Cần một triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 21w/100w) [Vũ khí]: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Sáo Ngự Thú Thao Thiết Mục Ti. [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp (Âm Ngũ Lôi), Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú. [Nguyên khí]: Âm Dương [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch (Cấp 5, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải.

Hấp thu một trăm năm mươi vạn điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt tới cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 19w/150w.) [Thiên phú kỹ năng]: Thông Thiên Nhãn (Can thiệp, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực. [Điểm Quốc vận]: 270 [Vật phẩm]: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch. [Linh khí]: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn. [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, đồng thời đoạt được Xà Thần Chi Lực, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần cơ hội rút thưởng.

Bảng điều khiển đã gọn gàng hơn không ít.

Cảm giác đầu tiên của Vương Diệp chính là như vậy.

Bởi vì hắn đã đem một số thứ không có tác dụng lớn đặt lại tại tứ hợp viện, đỡ chiếm vị trí không gian.

Hơn nữa, đi tới Côn Luân Thần Cung khẳng định có vô số kỳ trân dị bảo, mãnh thú quái trùng, còn sợ không lấp đầy được không gian sao?

Xem xong, Vương Diệp liền sử dụng thuật pháp Hỏa Diễm, khiến nhiệt khí trên người mình bốc lên nghi ngút.

Hơi nước rất nhanh đã khô, hắn trở lại trong lều, như không có việc gì tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau trời sáng rõ, ba người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Thiết Bổng Lạt Ma đơn giản thu dọn hành trang, lại để Vượng Đôi làm hướng đạo, tiếp tục đi tới.

Đi mất khoảng một ngày trời, cuối cùng cũng đến địa điểm đã ước định trước đó với đám người Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Minh Thúc tại kinh thành.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy đám người Minh Thúc xong thì cau mày.

Ngoại trừ những người đã ước định trước đó là Minh Thúc, Hàn Thục Na, A Hương và Bỉ Đắc Hoàng ra, còn có thêm một tên A Đông.

Trên cao nguyên nguy hiểm trùng trùng, thêm một người là thêm rất nhiều biến số.

Hồ Bát Nhất tự nhiên không nguyện ý mang thêm người.

Vương Diệp thì không sao cả.

Nếu không phải hắn dọa chạy Sát Sai A Tán, chỉ sợ hiện tại trong đội ngũ của Minh Thúc còn phải thêm một người nữa.

Hiện tại duy trì số người như nguyên tác đã là rất không dễ dàng rồi.

Hồ Bát Nhất tuy rằng không vui, nhưng mục tiêu của chuyến đi này là di chỉ Cổ Cách trong tấm bản đồ cổ của Minh Thúc.

Tìm kiếm Cổ Cách Ngân Nhãn trong di chỉ, xác định vị trí Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Thông tin phương vị cụ thể Minh Thúc một chút cũng không chịu tiết lộ.

Hồ Bát Nhất cũng không còn cách nào, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, tùy tiện Minh Thúc mang theo mấy người.

Vị trí Cổ Cách Vương Thành đã đến khu ALD.

Hơn nữa di chỉ Vương Thành kỳ thực đã sớm được phát hiện, chẳng qua vẫn luôn không gây được sự chú ý.

Nơi này quá hẻo lánh, đại bộ phận địa phương hoàn toàn là khu hoang mạc không người.

Cả nhóm mang theo vật tư bổ cấp trang bị, thuê mấy con bò yak (ly ngưu) tại thị trấn cuối cùng có người định cư.

Bò thồ đồ đạc, cả đoàn một đường tiến về phía trước.

Mỗi khi đi được khoảng nửa ngày, Minh Thúc - người đang bị phản ứng cao nguyên hành hạ dở sống dở chết - đều phải ra tham chiếu bản đồ, xem xem có đi lệch hướng hay không.

Trên hoang nguyên, sắc trời xanh thẳm, mặt đất vàng vọt, ánh nắng chói chang, không khí loãng.

Thể chất của mấy người Minh Thúc, Hàn Thục Na, A Hương đều không mạnh, từng người căn bản đều đi không nhanh.

Vương Diệp một chút cũng không vội, dứt khoát đi bên cạnh Thiết Bổng Lạt Ma, nghe vị lạt ma này hồi ức và ngâm tụng sử thi về võ công của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương.

Những thứ này Thiết Bổng Lạt Ma cũng đã ba mươi mấy năm không ngâm lại, vẫn cần hồi ức một chút.

Chương 117

Những lúc rảnh rỗi, Vương Diệp lại lấy Sáo Ngự Thú Thao Thiết Mục Ti ra, luyện tập thổi sáo.

Không quá hai ngày, bò yak trong đội ngũ đã quen thân với Vương Diệp.

Lời Vương Diệp nói còn hiệu nghiệm hơn cả hướng đạo Tạng dân.

Rất nhanh, bên đường bắt đầu xuất hiện một số cọc gỗ nhô lên.

Tuyết Lỵ Dương và Thiết Bổng Lạt Ma nghiên cứu một chút, đều cảm thấy hẳn là di chỉ mộ cổ.

Vương Bàn Tử vừa nghe thấy thì đặc biệt kích động.

Chỉ có điều xem liền mấy cái, toàn bộ đều là trống rỗng.

Đều đã bị hủy hoại rồi.

Đồ đạc bên trong cũng bị lấy đi, thi cốt đều không thấy đâu.

Vương Diệp cũng có chút hứng thú.

Bởi vì Vương Diệp phát hiện, mộ táng tuy là trống không, nhưng những cọc gỗ kia cư nhiên có điểm Quốc vận có thể hấp thu.

Một cái cọc gỗ đại biểu cho một cái mộ táng.

Tuy rằng mỗi cái hấp thu được không nhiều điểm Quốc vận, ít thì một hai điểm, nhiều thì bốn năm điểm.

Nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt, dọc đường đi cư nhiên cũng để Vương Diệp tích lũy được hai trăm điểm Quốc vận.

Lại một ngày trôi qua, vào lúc chạng vạng, dưới ráng chiều màu hoa hồng, cuối cùng cũng xuất hiện một vách đất cao ngất.

Vách đất mọc lên từ mặt đất cao ít nhất ba bốn trăm mét.

Trên sườn đất, khắp nơi đều là hang động màu thổ hoàng và tàn tích kiến trúc.

Đâu đâu cũng thấy tường đổ vách xiêu.

Bất quá vẫn còn một số kiến trúc vững chắc sừng sững.

Những kiến trúc này đa số đều là đền chùa.

Còn lại chính là vương cung nằm trên đỉnh núi.

Tạo hình của đền chùa và vương cung càng thêm hùng vĩ hoa lệ.

Dưới sự xâm thực của phong sa ngàn năm, vẫn có thể nhìn thấy một số bích họa và đồ trang trí tươi sáng.

Vương Diệp đi tới phía dưới di chỉ Cổ Cách Vương Thành, thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn, xem xét địa khí của di chỉ.

Dưới chân núi và khu dân cư ngoại vi cùng với kiến trúc phòng ngự, đã tương tự như hoang mạc gò bãi xung quanh.

Khí tức hùng hồn mà đơn điệu.

Từ kiến trúc đền chùa tầng giữa trở lên, càng lên đến đỉnh, địa khí Cổ Cách Vương Thành càng phát ra quỷ dị và vặn vẹo.

Thậm chí có không ít nơi có thể nhìn thấy âm tà hắc khí đang chậm rãi bốc lên.

Vương Diệp hít một ngụm khí lạnh.

Xem ra bên trong di chỉ Cổ Cách Vương Thành này tuyệt đối không đơn giản.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Tý chủ tiến vào ngoại vi di chỉ Cổ Cách Vương Thành, hấp thu 200 điểm Quốc vận."

Vương Diệp đang tính toán điểm Quốc vận của mình, đã lại tích lũy được hơn năm trăm, có thể làm được chút chuyện.

Lúc này tiếng đối thoại của Hồ Bát Nhất và Minh Thúc truyền đến.

Mục đích cả nhóm tìm đến di chỉ Cổ Cách Vương Thành chính là để tìm kiếm Cổ Cách Ngân Nhãn ở nơi này.

Trong Cổ Cách Ngân Nhãn có manh mối về mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu và Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Minh Thúc bị phản ứng cao nguyên hành hạ đến váng đầu, bị Hồ Bát Nhất hỏi một câu, nửa ngày mới phản ứng lại.

Giãy dụa bò dậy từ trên lưng bò yak, lão nói Cổ Cách Ngân Nhãn nằm trong một ngôi Luân Hồi miếu ở di chỉ Vương Thành.

Đám người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử phóng mắt nhìn về phía di chỉ Cổ Cách, lập tức ngẩn người.

Tầng giữa di chỉ Cổ Cách, Hồng miếu, Bạch miếu, Luân Hồi miếu, nói ít cũng phải có mười mấy cái.

Lớn lớn nhỏ nhỏ, đan xen sang sát.

Căn bản là không phân biệt được.

Cái này mà tìm từng cái một thì cũng là một đại công trình.

Lúc này trên mặt Thiết Bổng Lạt Ma lộ ra nụ cười, nhìn về phía Vương Diệp.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Thiết Bổng Lạt Ma hiểu lầm mình càng ngày càng sâu rồi a.

Chẳng lẽ thật sự coi mình là Vi Đà Tôn Giả hóa thân?

Không phải cứ cầm cái gậy sắt đều là Vi Đà Tôn Giả đâu a.

Bất quá Vương Diệp vẫn nhìn về phía tầng giữa di chỉ Cổ Cách Vương Thành.

Ở nơi đó có khí tức của một ngôi đền hoàn toàn bất đồng với những ngôi đền xung quanh.

Khí tức của những ngôi đền xung quanh mạnh yếu không đồng nhất, màu sắc khác nhau, nhưng hình dạng cơ bản vẫn giống nhau, đều là cột sáng hoặc vòng sáng.

Chỉ có khí tức trên đỉnh một ngôi đền là phi thường đặc thù.

Vương Diệp cũng tương đối quen thuộc.

Là một khí tức hình lốc xoáy khổng lồ.

Từ xa nhìn lại, giống như một con tà nhãn to lớn, treo lơ lửng trên không trung Luân Hồi miếu.

Vương Diệp chỉ vào một ngôi đền ở vị trí lưng chừng sườn đất. "Cái kia hẳn chính là Luân Hồi miếu chúng ta cần tìm." Vương Diệp nói xong, trong mắt Thiết Bổng Lạt Ma lóe lên một tia tinh quang, hài lòng gật gật đầu.

Lại nhìn ánh mắt của Vương Diệp, đã mang theo một tia sùng kính.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Không đúng a, hiểu lầm hình như càng sâu rồi.

Có Thiết Bổng Lạt Ma tán thành, tự nhiên đều biết Vương Diệp nói đúng rồi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đối với những chỗ thần kỳ của Vương Diệp đã thấy lạ mà không lạ.

Không cần hỏi, hỏi thì chính là "hiểu sơ sơ".

Giống như loại chuyện tìm một cái Luân Hồi miếu này quả thực là thao tác thông thường.

Minh Thúc lại không nghĩ như vậy.

Lão hồ ly Minh Thúc nhìn Vương Diệp với ánh mắt nghi thần nghi quỷ.

Trong lòng lại nghĩ liệu có phải Vương Diệp đã xem trộm bản đồ của mình hay không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm giác không giống.

Bởi vì trên bản đồ cũng chỉ ghi rõ Cổ Cách Vương Thành Luân Hồi miếu.

Cụ thể ở vị trí nào, cái nào là Luân Hồi miếu, bản thân Minh Thúc cũng xem không hiểu.

Xác định được vị trí của Luân Hồi miếu, hiện tại đến khi trời tối vẫn còn chút thời gian, mọi người quyết định lên núi xem thử.

Ngoại trừ A Hương đã sắp không trụ nổi và vệ sĩ Bỉ Đắc Hoàng của Minh Thúc được giữ lại, những người khác đều tiếp tục tiến vào bên trong Cổ Cách Vương Thành.

Sườn đất cao ba bốn trăm mét, dài chừng vài cây số, bên trong cổ thành chi chít toàn là nhà cửa.

Vương Diệp hơi nhìn qua, lập tức liền phát giác, những ngôi nhà này ở chỗ càng thấp thì cấp bậc càng thấp, rõ ràng là cho người nghèo và bình dân ở.

Càng đi lên trên, nhà cửa càng lớn càng kiên cố, cũng càng hào hoa.

Đến độ cao trên hai trăm mét, về cơ bản rải rác chính là các loại đền chùa.

Trên cao nguyên, mọi người lại đều đã đi bộ cả ngày.

Về cơ bản đi hai bước là phải thở dốc.

Chỉ có Vương Diệp và Thiết Bổng Lạt Ma lớn tuổi nhất là hai người còn có thể mặt không đổi sắc.

Đợi đến bên ngoài Luân Hồi miếu, những người khác toàn bộ đều đặt mông ngồi xuống đất thở hồng hộc.

Vương Diệp cẩn thận đánh giá Luân Hồi miếu.

Từ dưới chân núi nhìn từ xa, Luân Hồi miếu không lớn lắm.

Chương 118

Đến gần mới phát hiện, đại môn của ngôi Luân Hồi miếu này cao hơn hai trượng, còn chia làm tiền điện và hậu điện.

Phía trước là Hộ Pháp thần điện, bên trong tối om om, còn rất sâu.

Trong cả ngôi Luân Hồi miếu, cảm giác hoàn toàn không giống với những ngôi đền xung quanh.

Ngay cả Hộ Pháp thần điện phía trước cũng có loại cảm giác quỷ dị âm sâm.

Rất nhanh mọi người đi vào trong điện, định nhân lúc còn tia nắng cuối cùng, xem xét tình huống bên trong một chút.

Vào chưa được bao lâu, Vương Bàn Tử liền kinh hô một tiếng.

Trong nháy mắt, bên cạnh Vương Bàn Tử đã tụ tập ba người đàn ông.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Minh Thúc.

Ba người xem đến say sưa ngon lành.

Ánh mắt Vương Diệp liếc về phía đó, hít một ngụm khí lạnh. "Lão Hồ, Bàn Tử, các anh không trượng nghĩa a, có đồ tốt thế này các anh không gọi tôi?" Nguyên lai ngay chỗ vừa vào cửa bên trong Hộ Pháp thần điện, chính là một mảng bích họa Mật tông song tu với màu sắc diễm lệ, nét vẽ cực kỳ tinh xảo, phong cách tả thực táo bạo.

Nội dung bức họa khiến người ta xem đến đỏ mặt tía tai, tim đập nhanh.

Vương Diệp một bên "rửa mắt", một bên có chút kinh ngạc.

Kiến trúc Luân Hồi điện tráng lệ, nhưng đồ trang trí bên trong lại không tính là rất hoa lệ.

Không biết có phải đồ đáng tiền đều bị dọn đi rồi hay không, khiến nơi này có vẻ trống trải, lược hiển hàn toan.

Nhưng bích họa trên tường lại cực kỳ có trình độ, tương đương cao cấp.

Nội dung đề tài bích họa khoan hãy nói, chỉ riêng bút pháp dùng màu này, tuyệt đối xứng đáng với hai chữ nghệ thuật.

Vương Diệp xem một lúc sau đó tiếp tục đi về phía sau, xem còn có nội dung kình bạo hơn hay không.

Kết quả đi thêm một đoạn, phát hiện đề tài bích họa trên tường đã thay đổi.

Không còn là đề tài Mật tông song tu khiến người ta vui mắt vui tai phía trước nữa, mà là Địa Ngục Biến!

Vốn dĩ nơi này là Luân Hồi miếu, trên tường tự nhiên phải miêu tả cảnh tượng địa ngục.

Chẳng qua người vẽ bích họa cho nơi này năm đó, trình độ cao đến mức có chút thái quá.

Cảnh tượng trong địa ngục được miêu tả quá tả thực, quá bức chân.

Phối hợp với ánh sáng hôn ám lúc màn đêm sắp buông xuống này, trông vô cùng dọa người.

Cảnh tượng khủng bố trong từng tầng địa ngục, cực hình tàn nhẫn, tiếng kêu rên thống khổ của quỷ hồn, khiến người ta tim đập chân run, thảm không nỡ nhìn.

Vương Diệp thậm chí cảm giác được hung sát khí tức phả vào mặt từ trên bích họa.

Vẽ quá chân thực đến nỗi sinh ra tà khí?

Vương Diệp nghĩ đến đây, vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào bích họa trên tường.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Hệ thống kiểm trắc đến bích họa Mật tông Địa Ngục Biến, hấp thu 50 điểm Quốc vận." "Hệ thống kiểm trắc đến bích họa Mật tông Địa Ngục Biến: Huyết Trì địa ngục, Băng Sơn địa ngục, Hỏa Sơn địa ngục (ba ngục) cùng Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô (bột phấn) và Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch có thể hợp thành hiệu quả ảo cảnh." "Hợp thành hiệu quả ảo cảnh tiêu hao 200 điểm Quốc vận, tiêu hao Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô mười tám cây, tiêu hao Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch ba viên." "Có hợp thành hay không?" Vương Diệp nghe được một tràng âm thanh nhắc nhở của hệ thống xong, tinh thần chấn động.

Năng lượng trên bích họa Địa Ngục Biến quả nhiên có thể lợi dụng, hơn nữa Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch nhanh như vậy đã dùng đến, cũng làm cho Vương Diệp rất phấn chấn.

Vương Diệp không chút do dự lựa chọn hợp thành.

Mãnh Tống Lam Phấn Thủy Tinh Cô, trong ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo còn không ít, định thời gian thu hoạch là được.

Rất nhanh, lại một tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Hợp thành đã hoàn thành, ký chủ nhận được hiệu quả ảo cảnh: Địa Ngục Biến." "Hiệu quả ảo cảnh Địa Ngục Biến tổng cộng có mười tám loại, trước mắt ký chủ sở hữu ba loại: Huyết Trì địa ngục, Băng Sơn địa ngục, Hỏa Sơn địa ngục." Vương Diệp cẩn thận xem xét thuyết minh hệ thống.

Nguyên bản Vương Diệp tưởng rằng Địa Ngục Biến chỉ là một loại hiệu quả huyễn thuật, có thể chế tạo ảo cảnh địa ngục, khốn trụ mục tiêu.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, Địa Ngục Biến không đơn thuần là hiệu quả ảo cảnh, mà là có thể trực tiếp kéo người vào trong ảo cảnh địa ngục tương ứng.

Khiến mục tiêu trải qua sự tra tấn cực hình đau đớn trong địa ngục.

Quan trọng là, nỗi đau đớn mà loại cực hình này mang lại là chân thực.

Nếu tinh thần lực của mục tiêu không đủ cường đại, thậm chí có khả năng trực tiếp "đi đời nhà ma" trong ảo cảnh.

Người trực tiếp chết luôn.

Chết vì kinh qua cực hình, tương đương không an tường, thế nhưng bề mặt thi thể sẽ không nhìn ra bất kỳ dấu vết ngoại thương nào.

Có kiểm tra thế nào, cũng là chết vì bệnh tim, nhồi máu não, kinh hãi quá độ... các loại bệnh tật thông thường.

Cho dù tinh thần lực của mục tiêu cực kỳ cường đại, có thể thoát khỏi địa ngục, thì tiền đề cũng là phải trải qua một vòng cực hình địa ngục.

Nếu Vương Diệp học hoàn chỉnh mười tám loại hình thức, có thể kéo người trực tiếp vào trong ảo cảnh.

Đi dạo một vòng mười tám tầng địa ngục, không chết cũng phế.

Huống chi người có thể thực sự không chết, tuyệt đối là cực thiểu số.

Vương Diệp nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện kỹ năng này quả thực là tuyệt giai kỹ năng để giết người diệt khẩu khi đi du lịch.

Loại không để lại chút manh mối và chứng cứ nào.

Ngoài ra Địa Ngục Biến còn có một điều thuyết minh vô cùng quan trọng.

Hiệu quả ảo cảnh này, đối với linh thể mà nói tạo thành chính là sát thương chân thực.

Linh thể, đặc biệt là lệ quỷ, vốn dĩ chính là thứ nên xuống địa ngục.

Kỹ năng Địa Ngục Biến của Vương Diệp, coi như là cung cấp dịch vụ trải nghiệm địa ngục cho linh thể vậy.

Vương Diệp đứng trước bích họa Địa Ngục Biến, xem xét Địa Ngục Biến mới hợp thành của mình.

Những người khác tiếp tục tìm kiếm dấu vết Cổ Cách Ngân Nhãn trong Hộ Pháp thần điện.

Phía sau thần điện chính là Luân Hồi miếu.

Bởi vì vị trí tương đối sâu, mưa gió không xâm thực đến, trình độ phong hóa không cao.

Mọi người đi vào xong, phát hiện bên trong còn tương đối hoàn hảo.

Ngay chính giữa Luân Hồi miếu có mấy cây cột lớn màu đỏ.

Bên trên cột là đèn chong bằng đồng.

Đèn chong chia làm rất nhiều tầng, chẳng qua rất nhiều đều đã hư hại, bên trong cũng không có dầu đèn.

Mấy người sau khi tiến vào Luân Hồi miếu, ánh sáng bên ngoài đã vô cùng u ám.

Trên những bức tường xung quanh không phát hiện thấy bích họa Cổ Cách Ngân Nhãn trong truyền thuyết.

Ngay lúc Minh Thúc có chút ủ rũ, Vương Diệp đi vào, chỉ lên đỉnh Luân Hồi miếu.

Đúng lúc này, một tia dư huy cuối cùng bên ngoài chiếu nghiêng nghiêng vào một lỗ thủng của Luân Hồi miếu.

Ánh sáng xuyên qua lỗ thủng đánh vào một góc trên đỉnh Luân Hồi miếu.

Mọi người thuận theo ngón tay Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, một bức tranh khổng lồ với màu sắc rực rỡ, lồi lõm không bằng phẳng, kết hợp giữa phù điêu và bích họa hiện ra trước mắt.

Ở chính giữa bích họa, chính là một nhãn cầu hình lốc xoáy khổng lồ.

Đồ án này với nhãn cầu lốc xoáy mà đám người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất nhìn thấy trên bích họa ở Hiến Vương Mộ trước đó, không thể nói là không có quan hệ, mà quả thực là giống nhau như đúc.

Xung quanh đồ án nhãn cầu là một vòng đường kẻ phóng xạ giống như quang mang.

Những đường kẻ này chia bích họa Ngân Nhãn khổng lồ trên đỉnh miếu thành tám phần.

Trong mỗi phần màu sắc đều không giống nhau, hơn nữa còn vẽ những thần thú bất đồng.

Ngoài cùng còn có một vòng tương tự phi thiên Lạc Không Hành Mẫu.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy những thứ này xong, lập tức ý thức được, đây chính là Cổ Cách Ngân Nhãn, cũng chính là tọa độ phong thủy Mật tông Tạng địa. "Minh Thúc, ông hiện tại phải lấy bản đồ ra xem rồi.

Ông cứ giấu giấu diếm diếm mãi, không đối chiếu được tọa độ, chúng ta không tìm thấy Cửu Tầng Yêu Tháp và Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đâu." Minh Thúc vừa nghe, cũng biết có lý.

Đành phải bất tình bất nguyện vươn tay lục cái túi của mình.

Dọc đường leo sườn núi mệt muốn chết, Minh Thúc vừa hít oxy, vừa dựa vào một cây cột thạc đại.

Vương Diệp vừa nhìn, trong lòng khẽ động.

Minh Thúc dựa kiểu này, khéo lại dựa ra chút đồ vật quỷ dị.

Chương 119

Vương Diệp tự nhiên sẽ không đi can dự.

Chỉ bất quá tự nhiên mà né sang bên cạnh một chút.

Đồng thời còn kéo Tuyết Lỵ Dương và Thiết Bổng Lạt Ma đang ở khá gần cây cột một cái.

Kết quả Tuyết Lỵ Dương và Thiết Bổng Lạt Ma vừa mới né ra, liền nghe thấy một tiếng "rắc" cực lớn.

Minh Thúc sợ đến run bắn người, trực tiếp nhảy dựng lên.

Cây cột đỏ thẫm phía sau lưng vốn bị lão dựa vào, ầm ầm đổ xuống.

Những người khác cũng nhanh chóng né tránh sang bên cạnh.

Nguyên lai cái cột trụ trời đó vì trải qua năm tháng lâu dài, cộng thêm trên đỉnh lọt lỗ thủng, có nước mưa tạt vào, cho nên nền móng dưới đất đã mục nát.

Lại cộng thêm vốn dĩ đã có chút nghiêng lệch.

Kết quả Minh Thúc vừa dựa vào, trực tiếp đổ luôn.

Cũng may cột đổ xuống cần một quá trình, mọi người toàn bộ đều tránh được, không bị đè thương.

Ánh mắt Thiết Bổng Lạt Ma vẫn luôn nhìn chằm chằm Vương Diệp, đợi đến khi khói bụi trong miếu tan hết, lại hướng về phía Vương Diệp chắp hai tay, khom lưng vái một cái.

Vương Diệp thầm nói lần này hiểu lầm càng sâu rồi.

Thiết Bổng Lạt Ma đã triệt để coi Vương Diệp thành Vi Đà Tôn Giả.

Vương Diệp cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể lắc đầu. "Mọi người mau chóng rút khỏi Luân Hồi miếu, cột đổ rồi sợ là ngôi miếu này cũng sắp sập." Hồ Bát Nhất hô một tiếng.

Lúc những người khác đang loạn cào cào muốn chạy ra ngoài, Vương Diệp chỉ về hướng cây cột đổ sập hô một tiếng: "Mọi người nhìn xem, đằng kia đập ra một cái lỗ, phía sau miếu còn có đồ vật." Vương Diệp vừa dứt lời, hai người Vương Bàn Tử và Minh Thúc liền không nhấc nổi chân đi nữa.

Chỉ thấy chỗ cây cột đổ sập đã đập vào một bức tường đất.

Tường đất bị trực tiếp đập ra một cái cửa động cao hơn một người.

Bên trong cửa động âm sâm sâm, gió lạnh lùa ra ngoài.

Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn vào trong, cư nhiên phát hiện bên trong có một đoàn khí tức cực kỳ cường hãn.

Cỗ khí tức này chớp động ánh sáng phạm quang màu vàng nhạt.

Mà ở phía sau phiến phạm quang này, lại là một đoàn khí tức âm hàn táo động, lộ ra một cỗ tà khí.

Vương Bàn Tử, Minh Thúc và Hồ Bát Nhất đều không màng nguy hiểm, soi đèn pin ghé sát vào trước cửa động.

Bên trong dường như là một không gian rất lớn.

Chính giữa phía trước có một pho tượng Phật đầu đội bảo quan, ba con mắt, bốn cánh tay.

Tượng Phật ngồi trên một tòa sen thú tọa, phía dưới là một con dị thú phi sư phi hổ.

Ba con mắt màu bạc, thông thể lưu kim, kim quang lấp lánh.

Cho dù ở trong hang động u ám, cũng tỏ ra lấp lánh phát quang.

Sau lưng tượng Phật trang nghiêm, có một cánh cửa sắt lớn màu đen đóng chặt.

Chính trên cánh cửa sắt lớn này, phát ra tà dị chi khí nồng đậm. "Lạt ma A Khắc, ngài mau vào xem, vị Phật gia bên trong này là vị nào?

Còn có trên cái cửa sắt kia dán cái gì vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn một vòng bên trong, lập tức xoay người hỏi Thiết Bổng Lạt Ma.

Vương Bàn Tử còn muốn đi vào trong, bị Hồ Bát Nhất và Vương Diệp mỗi người một bên kéo lại, làm Bàn Tử giật nảy mình.

Vốn dĩ Minh Thúc cũng muốn đi vào, nhìn thấy tao ngộ của Vương Bàn Tử, lập tức dừng bước, cũng rụt trở về.

Thiết Bổng Lạt Ma đi lên trước, trực tiếp tiến vào trong động quật bị đập sập.

Vương Diệp cũng đi theo sau lưng Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma quay đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu.

Sau khi vào động, Thiết Bổng Lạt Ma cũng không nói chuyện, đối với tượng Phật vái ba vái.

Sau đó đi đến bên cạnh cửa sắt lớn sau lưng tượng Phật, cẩn thận xem xét.

Càng xem sắc mặt càng khó coi.

Vương Diệp vươn tay nhẹ nhàng chạm vào trên tượng Phật một cái.

Sau đó nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Tý chủ tiếp xúc tạo tượng Kim Cương Phẫn Nộ Minh Vương, hấp thu 100 điểm Quốc vận." "Tý chủ tiếp xúc tạo tượng Kim Cương Phẫn Nộ Minh Vương, hoạch đắc Phẫn Nộ Minh Vương Ngân Nhãn."

Vương Diệp trong lòng vui vẻ.

Pho tượng Phật này được chế tạo bằng năm loại hợp kim, công nghệ tinh trạm, cho dù ở trong Cổ Cách Vương Thành cũng là tinh phẩm hiếm thấy.

Đặt ở trong hang động này, chính là để phong ấn cánh cửa tội ác kia.

Quả nhiên, bên trên không những có điểm Quốc vận, còn có đồ tốt.

Kỹ năng Phẫn Nộ Minh Vương Chi Nhãn trực tiếp thoát thai từ Kim Cương Phẫn Nộ Minh Vương, Bất Động Minh Vương phẫn nộ tướng, úy bố tứ phương.

Khi thi triển, trong đôi mắt nở rộ quang minh ngân quang.

Coi như là một cái Chấn Nhiếp Chi Nhãn phạm vi công kích.

Vương Diệp vừa mới nghĩ đến Chấn Nhiếp Chi Nhãn, lại nghe được một tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Hệ thống kiểm trắc thấy kỹ năng Phẫn Nộ Minh Vương Chi Nhãn cùng Chấn Nhiếp Chi Nhãn có thể dung hợp cường hóa, dung hợp tiêu hao 100 điểm Quốc vận." "Có dung hợp hay không?" Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Quả nhiên, ngươi có thể lời, nhưng hệ thống vĩnh viễn sẽ không lỗ.

Một trăm điểm Quốc vận vừa mới nhận được, cũng chỉ là chuyện qua tay.

Vương Diệp trong lòng tức tối, tại chỗ lựa chọn dung hợp.

Một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Dung hợp hoàn thành." "Tý chủ nhận được Bất Động Minh Vương Nhãn, chấn nhiếp yêu tà, bản tâm kiên cố, bất động như sơn, trấn áp như nhạc." "Chúc mừng ký chủ, Bát Kỳ Kỹ - Đại La Động Quan tiến độ +10, tổng tiến độ 10%." Vương Diệp trong lòng vui vẻ.

Cũng không biết hệ thống tính toán tổ hợp như thế nào, Kim Cương Phẫn Nộ Minh Vương và Chấn Nhiếp Chi Nhãn cư nhiên dung hợp thành Bất Động Minh Vương Nhãn.

Kết quả dung hợp này tương đương ngẫu nhiên a.

Bất quá bản thân kỹ năng không cần phải nói, mạnh một cách bá đạo.

Uy lực so với Chấn Nhiếp Chi Nhãn nguyên bản mạnh hơn không chỉ một bậc.

Không những từ chấn nhiếp đơn thể chuyển hóa thành chấn nhiếp quần thể, mà còn có thể đạt thành "lưỡng bất động".

Địch bất động, bản tâm bất động.

Trừ chấn nhiếp áp chế, trấn áp yêu tà ra, còn có thể ổn cố bản tâm, động kiến quang minh.

Quan trọng nhất là, cư nhiên nhận được thanh tiến độ Đại La Động Quan.

Hiển nhiên, tiến độ đạt tới một trăm phần trăm, chính mình sẽ nhận được Đại La Động Quan - cái thần thông đôi mắt cứu cực này.

Đúng lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma nhìn phù chú dán trên cửa sắt, chắp hai tay lại. "Chúng ta mau chóng rời khỏi, đồ vật ở nơi này đều không thể động vào." Vương Diệp nhìn Thiết Bổng Lạt Ma, thầm nghĩ vẫn là phải đối chiếu kịch bản một chút mới tốt.

Ngộ nhỡ trong cái động tà môn này lại lộng ra tình huống bất ngờ gì đó, vẫn là nên đề sớm chuẩn bị. "Lạt ma A Khắc, trong cái động này rốt cuộc có cái gì?" Trên mặt Thiết Bổng Lạt Ma hiện ra thần sắc sợ hãi. "Cái này là Địa Ngục Chi Động phong ấn tội ác của Luân Hồi

Tông." "Bên ngoài cửa sắt phong ấn chính là Lục Tự Chân Ngôn." Thiết Bổng Lạt Ma nói xong, liên tục lui lại, dường như muốn mau chóng cách xa cửa sắt một chút.

Vương Diệp cũng đi theo lui ra ngoài.

Sau đó liền nhìn thấy trong góc Luân Hồi miếu, vù vù lao ra mấy cái bóng đen.

Những bóng đen này còn nhỏ hơn con thỏ, thoáng cái đã chui tọt vào phía sau cửa sắt.

Qua vài giây sau, phía sau cửa sắt cư nhiên phiêu ra một cỗ mùi máu tanh.

Đồng thời lỗ tai Vương Diệp cũng nghe thấy cả ngôi Luân Hồi miếu, các ngóc ngách truyền đến những âm thanh sột soạt nhỏ bé.

Những người khác hiển nhiên đều không chú ý tới.

Minh Thúc và ả nhân tình A Đông của lão còn đang nhìn điêu tượng Phẫn Nộ Minh Vương với thần sắc tham lam.

Thiết Bổng Lạt Ma bảo những người khác cùng nhau động thủ, che lấp cửa động bị đập sập lại, tránh cho có người khác tiến vào.

Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng Thiết Bổng Lạt Ma đã ở đây, Minh Thúc, A Đông thậm chí Vương Bàn Tử đều không tiện ý tứ đánh chủ ý lên tượng Phật.

Chẳng qua tâm tư của mấy người này đều không qua mặt được Vương Diệp.

Chương 120

Kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp có thể cảm giác rõ ràng khát vọng của mấy người này đối với bức tượng Phẫn Nộ Minh Vương tinh mỹ kia.

Đặc biệt là ả nhân tình A Đông của Minh Thúc.

Loại nguyện vọng này đã mãnh liệt đến mức vặn vẹo, Vương Diệp muốn không chú ý cũng khó khăn.

Lúc này tia nắng cuối cùng nơi chân trời cũng đã biến mất, bóng tối triệt để bao trùm mặt đất.

Những thứ Vương Diệp có thể nghe thấy cũng ngày càng nhiều.

Trong phế tích Cổ Cách Vương Thành này, cũng không giống vẻ ninh tĩnh như bề ngoài của nó a.

Vừa đến ban đêm, cả phế tích Vương Thành dường như đang chậm rãi thức tỉnh.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên.

Xem ra tối hôm nay sẽ là một đêm không ngủ.

Địa Ngục Chi Động?

Tưởng tất không chỉ có Thực Tội Ba Lỗ, mà còn có một số thứ khủng bố hơn.

Càng khủng bố, đồng nghĩa với nhận được điểm kinh nghiệm và năng lượng càng cao.

Thậm chí có khả năng bạo trang bị.

Huyết mạch và cảnh giới của Vương Diệp đều còn chưa thăng cấp đến đỉnh cấp, đang cần một lượng lớn kinh nghiệm và năng lượng đây.

Trời vừa tối, mấy người đang chuyển đồ chặn cửa động giống như có sự ăn ý, toàn bộ đều dừng tay lại.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng có chút bất đắc dĩ, bóng tối xung quanh càng ngày càng nồng đậm, khiến ông ta vô cùng bất an.

Hồ Bát Nhất và Minh Thúc thì soi đèn pin, đối chiếu Cổ Cách Ngân Nhãn trên đỉnh Luân Hồi miếu và bản đồ trong tay, bắt đầu suy tính vị trí mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Cổ Cách Ngân Nhãn bên trên chính là một bản đồ phương vị phong thủy khổng lồ.

Thần thú bất đồng, đại biểu cho phương hướng bất đồng.

Không Hành Mẫu bất đồng đại biểu cho vị trí bất đồng.

Trên tấm bản đồ cổ đại của Minh Thúc, dùng để đánh dấu sơn xuyên hà lưu toàn bộ đều là thần linh, dị thú các loại.

Người bình thường căn bản xem không hiểu.

Chỉ có phối hợp với bảng mật mã Cổ Cách Ngân Nhãn này mới có thể suy tính ra được.

Tuy nhiên, chỉ có những thứ này vẫn chưa đủ.

Bởi vì quan niệm về Tạng địa thời cổ đại và hiện đại có sự khác biệt, ý nghĩa tượng trưng của các loại thần linh, thần thú cũng đã xảy ra biến hóa to lớn, về mặt hình tượng cũng có sự diễn biến.

Còn cần phải có một vị nghệ nhân hát thơ chuyên về phong tục Tạng địa và thuộc làu "Chế Địch Bảo Châu Đại Vương Võ Công Thi Thiên" (Sử thi vua Gesar), đối chiếu cổ kim, cùng nhau thôi diễn mới tìm ra được vị trí mộ táng của Ma Quốc Quỷ Mẫu chín tầng yêu tháp.

Thiết Bổng Lạt Ma chính là người đến để làm việc này.

Ba người rất nhanh đã tính toán ra, vị trí mộ táng của Ma Quốc Quỷ Mẫu là đất Phượng Hoàng, hai bên là đất Khổng Tước và đất Đại Bàng.

Đất Phượng Hoàng chỉ chính là núi Côn Luân.

Vị trí cụ thể nằm ở Phượng Hoàng Thần Cung, theo Thiết Bổng Lạt Ma tính toán, hẳn là nằm ở vị trí đèo Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Nơi này nằm ở giao giới của ba vùng Thanh, Tạng, Tân, giữa núi tuyết và sông băng.

Được xưng là xương sống của thiên địa.

Trong phong thủy Hán địa, đây là đầu nguồn của long mạch thiên hạ.

Sau khi ba người xác nhận địa điểm, cả nhóm lập tức quay trở lại chân núi.

Di chỉ vương thành Cổ Cách về đêm trông khá âm u.

Minh Thúc, A Hương và Hàn Thục Na đều không dám qua đêm trong đống phế tích nhà dân dưới chân núi di chỉ vương thành.

Mọi người chỉ đành đi xa hơn một chút, nghỉ đêm tại một tháp canh tiền tiêu cách đó một cây số.

Trên cao nguyên, cứ đến buổi tối là nhiệt độ tụt xuống nhanh chóng.

Mọi người mệt mỏi cả ngày đều cảm thấy cái lạnh thấu xương.

May mà các hướng đạo đã chuẩn bị sẵn trà bơ và bánh nếp.

Ăn qua loa một chút, mọi người liền nghỉ ngơi.

Vương Diệp tinh lực dồi dào, cho dù mấy ngày không ngủ cũng không thành vấn đề.

Lúc này hắn đang dựa vào bức tường đất trước đống lửa phân bò, nheo mắt giả vờ ngủ.

Hắn đang đợi.

Đêm nay sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không thánh mẫu đến mức đi cứu mạng kẻ nào đó.

Cái chết của một số người là do tự làm tự chịu.

Tuy nhiên Vương Diệp cũng không ngại lợi dụng lòng tham của con người một chút.

Cánh cửa địa ngục, vẫn là cần kẻ tội ác mở ra.

Thời gian trôi qua đến nửa đêm, trong tháp canh tiếng ngáy đã vang lên tứ phía.

Vương Diệp nghe được một âm thanh rất nhỏ.

Hắn khẽ mở mắt nhìn, quả nhiên là A Đông.

Sự tham lam trên người tên này đã tràn cả ra ngoài.

Lúc này gã đang trợn đôi mắt hơi đỏ lên, cõng một cái bao tải lớn, khom lưng đi về phía di chỉ vương thành Cổ Cách.

Chưa đầy một phút sau, Hồ Bát Nhất cũng dậy.

Lão Hồ trước sau như một vẫn luôn cảnh tỉnh.

Tuy nhiên sau khi Lão Hồ tỉnh lại không đi tìm Vương Bàn Tử trước, mà mò sang phía Vương Diệp.

Tay Hồ Bát Nhất vừa chạm vào Vương Diệp, Vương Diệp thuận lý thành chương mở mắt ra. "Tôi cũng thấy rồi." Hồ Bát Nhất đầy mặt kinh ngạc, nhưng nghĩ lại là Vương Diệp thì cũng không ngạc nhiên lắm, sau đó mò đến bên cạnh Vương Bàn Tử, đưa tay bịt miệng gã lại.

Vương Bàn Tử giãy dụa hai cái, nhìn rõ là Lão Hồ thì ngơ ngác.

Lão Hồ buông tay, ghé vào tai Vương Bàn Tử nói hai câu.

Mắt Vương Bàn Tử vụt sáng lên. "Đi, chúng ta dạy cho thằng A Đông này một bài học!" Lão Hồ nói.

Vương Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn: "Mẹ nó, cái tượng phật đó ông đây còn không nỡ lấy, thằng cháu này lại dám động vào, hôm nay Bàn gia không dọa chết nó mới lạ." Rất nhanh, ba người cũng khom lưng đi ra khỏi tháp canh.

Lúc này bên ngoài ánh trăng tỏa xuống hàn quang băng lãnh.

Toàn bộ di chỉ vương thành Cổ Cách đâu đâu cũng là những cái bóng đen kịt.

Trong bóng tối, Vương Diệp thi thoảng có thể nhìn thấy có thứ gì đó đang chuyển động.

Vương Diệp vừa đi theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, vừa thả ra Kim Nhãn Điêu Hào được huyễn hóa từ âm dương nguyên khí.

Trên cao không, một đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu xanh nhìn chằm chằm vào bóng tối trong di chỉ vương thành Cổ Cách, rục rịch ngóc đầu.

Thể lực A Đông bình thường, cộng thêm buổi tối chắc chắn chưa nghỉ ngơi tốt, nên leo khá chậm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không dám đi quá nhanh, chỉ đành đi theo từ xa.

Vương Diệp càng không vội, sau khi tiến vào trong phế tích, dưới sự trợ giúp của khả năng nhìn đêm, rất nhanh hắn đã phát hiện ra những thứ ẩn nấp trong bóng tối di chỉ.

Nhện, những con nhện to bằng nắm tay.

Nơi này không phải là Long Lĩnh Mê Quật, hàm lượng oxy không đủ để sinh ra loại nhện mặt người to lớn như ở Hắc Thủy Tào.

To bằng nắm tay đã là vô cùng khoa trương rồi.

Trong cốt truyện gốc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng gặp phải một con.

Thứ này gọi là Tuyết Chu (Nhện Tuyết).

Không giỏi giăng tơ, nhưng lại là thợ săn điêu luyện.

Trên người mang kịch độc.

Nghe nói có thể cắn chết cả bò yak trên cao nguyên.

Trong di chỉ vương thành Cổ Cách không biết đã có bao nhiêu con Tuyết Chu sinh sống nhiều năm nay, trên người còn mang theo khí tức âm tà.

Chương 121

Hiển nhiên ngoại trừ kịch độc, trên người đám này còn có thứ đáng sợ hơn.

Vương Diệp nhớ lại, trước đó Tuyết Lỵ Dương và Thiết Bổng Lạt Ma từng nhắc đến nguyên nhân diệt vong của vương triều Cổ Cách.

Tòa vương thành hùng vĩ này, năm đó vì tranh chấp tông phái, cuối cùng bị tàn sát toàn bộ.

Mà trong truyền thuyết cổ xưa của bản địa, những kẻ chết oan bị tàn sát trong vương thành Cổ Cách, oán linh mãi không được siêu độ.

Hàng ngàn năm qua, bồi hồi trong di chỉ vương thành, hóa thành các loại động vật âm độc quỷ dị, thôn phệ tất cả người ngoài dám tiến vào di chỉ.

Những con Tuyết Chu này, liệu có phải là do oán linh năm đó hóa thành hay không?

Nếu đúng là như vậy, chẳng phải ngoại trừ độc tố ra, còn có thể cung cấp điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng rất cao sao?

Mắt Vương Diệp càng lúc càng sáng.

Hắn lập tức ra hiệu cho Kim Nhãn Điêu Hào. "Đi thôi, Kim Nhãn Điêu Hào, thời gian đi săn đến rồi!" Nguyên khí Kim Nhãn Điêu Hào lập tức vỗ cánh bay vào trong bóng tối của phế tích.

Vương Diệp vừa đi vừa rút Tiểu Thần Phong và Đại Việt Long Tước Đao ra, nhìn thấy Tuyết Chu đến gần liền chém một đao một kiếm tới.

Mỗi khi lưỡi đao của Tiểu Thần Phong và Đại Việt Long Tước

Đao chém trúng Tuyết Chu, hoa văn trên lưng những con Tuyết Chu này sẽ vì đau đớn mà co rút lại.

Trước đó còn không nhìn ra là hình thù gì, nhưng trước khi Tuyết Chu chết lại đều hiện ra dáng vẻ mặt người.

Hơn nữa mặt người trên lưng mỗi con Tuyết Chu đều không giống nhau.

Nam nữ già trẻ, đẹp xấu béo gầy đều có.

Điểm duy nhất giống nhau chính là khi Tuyết Chu bị giết chết, thần sắc trên mặt người đều vặn vẹo đau đớn. "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Tuyết Chu, nhận được kinh nghiệm +1500, điểm năng lượng +3000." "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Tuyết Chu, nhận được một phần độc dịch Tuyết Chu." Mỗi lần Vương Diệp đánh giết Tuyết Chu, đều sẽ nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Đi được một đoạn, Vương Diệp cảm thấy hơi khác so với cốt truyện gốc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi đến Luân Hồi Miếu, cả đêm cũng chỉ gặp phải một con Tuyết Chu mà thôi.

Thế nhưng mình hiện tại mới đi hơn một trăm mét, số lượng Tuyết Chu bị Vương Diệp giết trong phế tích đã lên đến mười mấy con.

Số lượng Tuyết Chu bị Kim Nhãn Điêu Hào giết trong bóng tối còn nhiều hơn, đã có bốn năm mươi con.

Số lượng Tuyết Chu này có phải hơi nhiều quá rồi không?

Hơn nữa, đám Tuyết Chu này dường như không có hứng thú gì với A Đông, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Toàn bộ đều lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp ý thức được, khẳng định là trên người mình có thứ gì đó đặc thù hấp dẫn lũ Tuyết Chu này.

Tinh hoa độc tố?

Vương Diệp rất nhanh nhớ ra.

Trước khi rời khỏi Vân Nam Trùng Cốc, hắn đã thu hoạch được rất nhiều tinh hoa độc tố trong thung lũng.

Cộng thêm lúc đó còn hái không ít lá và hoa trên cây Lân Chỉ Long Huyết Thụ.

Những thứ này đều có kịch độc.

Lại không biết rốt cuộc là thứ nào đã hấp dẫn Tuyết Chu.

Vương Diệp sau đó lấy ra vài thứ.

Thử nghiệm một chút, Vương Diệp liền phát hiện thứ hấp dẫn Tuyết Chu chính là hoa của Lân Chỉ Long Huyết Thụ.

Hương khí quỷ dị tỏa ra trên đóa hoa, trước đây chưa từng xuất hiện trên cao nguyên tuyết vực.

Những con Tuyết Chu này chính là bị luồng hương khí này hấp dẫn tới.

Vương Diệp nhếch miệng, không ngờ hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ còn có công dụng này.

Đã có thể hấp dẫn Tuyết Chu, nói không chừng cũng có thể hấp dẫn các loài độc vật khác, xem ra sau này còn có thể dùng đến.

Đáng tiếc hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ mang từ Trùng Cốc ra chỉ có vài đóa.

Lúc đó Vương Diệp dồn hết tinh lực vào việc tìm kiếm những thứ như cây con, hạt giống.

Cũng may trong dược điền ở Kinh thành, cây non Long Huyết Thụ phát triển rất tốt, quay về thi triển mấy lần Thanh Mộc Ất: Tốc Sinh, biết đâu sẽ ra hoa.

Vương Diệp chọn ra ba đóa trong số sáu đóa hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ, sau đó nghiền nát một đóa.

Hoa bị nghiền nát, mùi vị lập tức hoàn toàn khuếch tán ra ngoài.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, một nửa di chỉ vương thành Cổ Cách dường như đều tỉnh giấc.

Trong những góc tối tăm vang lên tiếng sột soạt không ngừng.

Hồ Bát Nhất vốn luôn cảnh tỉnh nhạy bén cũng nhận ra điều bất thường, kéo kéo Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử lại không phát giác, chỉ chỉ A Đông phía trước, ra hiệu nếu không đi theo nữa thì A Đông sẽ đi mất.

Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, nhìn quanh bốn phía, lại quay đầu nhìn Vương Diệp một cái.

Vương Diệp mỉm cười, xua xua tay.

Hồ Bát Nhất lúc này mới yên tâm, đi theo Vương Bàn Tử tiếp tục tiến lên.

A Đông đi tít đằng trước tuy nghi thần nghi quỷ, lén lén lút lút, lại chẳng nghe thấy gì cả.

Vương Diệp nhìn thấy, cũng chỉ có thể cảm thán A Đông là mệnh thiếu thọ, mệnh đáng tuyệt diệt.

Vương Diệp tự nhiên sẽ không đi để ý tới A Đông.

Cánh cửa địa ngục còn đang đợi tên xui xẻo A Đông này đi gánh tội thay để mở ra cơ mà.

Cánh cửa địa ngục ở thế giới tuyến này tuyệt đối sẽ không giống như cốt truyện gốc, hại chết một tên A Đông là xong chuyện.

Bên trên dán Lục Tự Chân Ngôn linh lực hạo hãn.

Hắc khí âm tà bên trong cửa sắt phía sau cũng cường đại dị thường.

Có thể có "hiệp sĩ đổ vỏ" đỡ đạn phía trước, Vương Diệp tự nhiên vui vẻ hưởng lợi.

Hiện tại Vương Diệp đang bận dùng hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ hấp dẫn Tuyết Chu, sau đó để Long Ảnh tiến hành thu hoạch.

Bản thân Tuyết Chu mang độc tố, kỹ năng Long Tiên Độc Dịch thu thập đám Tuyết Chu này hiệu suất không cao.

Vương Diệp lựa chọn dùng hoa hấp dẫn Tuyết Chu, để Long Ảnh khống chế vị trí bầy Tuyết Chu.

Sau đó, trực tiếp tung Âm Binh Hổ Phù.

Trên người Tuyết Chu mang theo khí tức âm linh.

Âm binh trong Âm Binh Hổ Phù có thể gây sát thương cho Tuyết Chu.

Hai trăm cấm vệ Điền Quốc, giết đám Tuyết Chu này là đủ dùng rồi.

Hơn nữa âm binh ẩn tế (vô hình), trong số những người tới đây lần này, cũng chỉ có Thiết Bổng Lạt Ma và A Hương có thể cảm nhận được âm binh tồn tại.

Lúc này hai người đó đều đang ngủ trong tháp canh ở xa, tự nhiên sẽ không phát giác.

Vương Diệp lấy Âm Binh Hổ Phù ra.

Nhất thời di chỉ vương thành Cổ Cách dưới ánh trăng vốn còn tính là sáng sủa bỗng âm phong trận trận, hắc khí tràn ngập.

Dưới ánh trăng, hai trăm võ sĩ túc mục trầm tĩnh, thân mặc áo giáp thanh đồng, tay cầm trường mâu đại phủ, xuất hiện trên di chỉ vương thành Cổ Cách.

Vương Diệp cử động ngón tay.

Hai trăm cấm vệ Điền Quốc lập tức hành động, lao về phía Tuyết Chu dày đặc trên mặt đất.

Vương Diệp thong dong đi sau lưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu vang lên êm tai, quả thực tạo thành một khúc nhạc. "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Tuyết Chu, hấp thụ kinh nghiệm +1500, điểm năng lượng +3000." "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Tuyết Chu, nhận được độc dịch Tuyết Chu..." Kinh nghiệm và điểm năng lượng càng lúc càng nhiều, cả hai rất nhanh đã tích lũy được hơn mười vạn.

Độc dịch Tuyết Chu cũng tích lũy được khoảng vài ngàn phần, được cất trong không gian hệ thống.

Vương Diệp canh chuẩn lúc Tuyết Chu xuất hiện ít đi, lập tức lại bóp nát một đóa hoa Lân Chỉ Long Huyết Thụ.

Một lát sau, lại là một mảng lớn Tuyết Chu dày đặc ùa ra.

Tiếp tục thu hoạch.

Đợi đến khi Vương Diệp đi theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến gần Luân Hồi Miếu, Vương Diệp đã giết ba đợt Tuyết Chu.

Kinh nghiệm và năng lượng đã tích lũy được hơn hai mươi vạn.

Nhìn lại, hai trăm cấm vệ Điền Quốc trong Âm Binh Hổ Phù cũng đã quay về.

Bốn phía đâu đâu cũng là xác Cổ Cách Tuyết Chu.

Chương 122

Thứ duy nhất còn có thể cử động chỉ còn lại Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, cùng với tên A Đông lén lút ở tít đằng trước.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

A Đông à A Đông, mau chóng mở cửa địa ngục ra đi, để Bàn gia xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Rất nhanh Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử liền đi theo sau A Đông, tiến vào Luân Hồi Miếu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đầy một bụng ý xấu, thiên phú dọa người là bẩm sinh đã có.

Hai người rất nhanh đã nhắm trúng cái đèn trên đỉnh cột trụ màu đỏ.

Nơi đó có thể đứng người, hơn nữa còn không dễ bị phát hiện.

Vương Diệp cũng rất phối hợp, rất nhanh liền theo hai người trèo lên trên cột trụ.

Vị trí này tầm nhìn cực tốt, vừa vặn có thể nhìn thấy bên trong cái hang động bị đập ra lúc chập tối.

A Đông lúc này đang hì hục khuân đá ra ngoài.

Khi đó mấy người lấp cửa hang hoàn toàn là nể mặt Thiết Bổng Lạt Ma, làm qua loa cho xong chuyện mà thôi.

A Đông rất nhẹ nhàng đã dọn ra được một cái lỗ hổng lớn.

Gã thở hổn hển, cõng cái bao tải đi vào trong hang động.

Sau khi tiến vào hang động, Vương Diệp vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

A Đông vừa nhìn là biết quen trộm cắp, động tác thành thục.

Không mất mấy cái đã cởi được sợi dây xích sắt buộc ở đế tượng Phẫn Nộ Minh Vương.

Cái khóa sắt lớn bên trên cứ như để làm cảnh, tổng cộng không tốn của A Đông đến hai phút.

Tuy nhiên khi bê tượng Phẫn Nộ Minh Vương bỏ vào bao tải, sự cố đã xảy ra.

Điều A Đông không ngờ tới là, dưới đáy bức tượng Phẫn Nộ Minh Vương này còn nối liền với một sợi xích sắt.

Sợi xích sắt này không có khóa, mà nối thẳng vào cánh cửa sắt màu đen phía sau.

A Đông bê bức tượng từ trên đế bỏ thẳng vào bao tải, kết quả "xoảng" một tiếng, kéo căng sợi xích sắt.

Lá bùa Lục Tự Chân Ngôn trên cánh cửa sắt ở cuối sợi xích lập tức bị giật xuống, bị xé đứt từ giữa.

Cánh cửa sắt vốn bị bùa Lục Tự Chân Ngôn phong ấn, cũng bị sợi xích kéo mở ra một khe hở.

Một luồng tà phong âm lãnh tanh tưởi từ trong khe cửa thổi ra.

Còn mang theo âm thanh nức nở, giống hệt tiếng lệ quỷ khóc gào.

A Đông nghề không cao gan cũng không lớn, tại chỗ sợ đến mức chân mềm nhũn, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Dập đầu liên tục.

Trong miệng còn lẩm bẩm: "Phật gia bớt giận, Phật gia bớt giận, con trên có mẹ già tám mươi, dưới có trẻ thơ ba tuổi, thân cô thế cô, nuôi sống không nổi, mới vạn bất đắc dĩ làm cái nghề này.

Phật gia từ bi vi hoài, cứu khổ cứu nạn, đừng làm khó kẻ tiểu nhân..." Bài văn vở này là bài tủ của đám côn đồ, trộm cắp vặt ở Kinh thành.

Chỉ cần bị người ta bắt được là buột miệng nói ra, căn bản không phải học thuộc, mà là phản xạ có điều kiện, khắc vào trong xương tủy rồi.

Trước mắt A Đông bê tượng Phật gây ra động tĩnh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không nhịn được cười.

Bài văn này hai người quá quen thuộc.

Ở sạp hàng tại Phan Gia Viên, không ít lần gặp phải loại người này.

Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được cười một tiếng.

Giữa nửa đêm, trong phế tích tĩnh mịch vô cùng, phía sau cửa sắt còn âm phong trận trận, giờ đột nhiên nghe thấy tiếng cười.

A Đông tại chỗ tè ra quần.

Một mùi khai từ trong cửa hang bay ra.

A Đông không ngừng dập đầu, lời trong miệng đã từ từ mất đi logic, hoàn toàn là hồ ngôn loạn ngữ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang định tiếp tục dọa A Đông, lại phát hiện A Đông đột nhiên đứng sững lại.

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Hiển nhiên là bị thứ gì đó dọa chết khiếp rồi.

Mà lúc này đôi mắt A Đông đang nhìn thẳng vào khe hở cửa sắt vừa mở ra.

Trong cửa sắt dường như có thứ gì đó đang bò ra ngoài.

Một trận âm thanh móng vuốt cào vào kim loại chói tai từ sau cửa sắt truyền ra.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nhíu mày, hiển nhiên cũng bị biểu hiện của A Đông làm cho giật mình.

Vương Diệp lại khẽ động tâm.

Cánh cửa địa ngục cuối cùng cũng mở ra.

Dưới Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp có thể nhìn thấy rõ ràng sức mạnh phong ấn màu vàng trên cửa sắt màu đen đứt đoạn tiêu tan.

Sau cửa sắt, hắc khí âm tà đậm đặc như mực, như nhựa đường đang cuồn cuộn chảy ra.

Sức mạnh âm tà đang từ từ đẩy cánh cửa sắt.

Đây cũng là nguyên nhân nơi cửa sắt truyền đến âm thanh.

Ngay lúc này, qua lỗ hổng trên đỉnh Luân Hồi Miếu, một tia ánh trăng thanh lãnh chiếu vào.

Góc độ của ánh trăng vừa vặn chiếu thẳng vào lỗ hổng đó.

Thứ phía sau cửa sắt cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Phía sau cánh cửa sắt đen kịt, vươn ra một bàn tay người màu xanh xám.

Bàn tay người da dẻ trắng bệch, mạch máu bên trên đều là màu lam đen, từng sợi rõ ràng có thể thấy được, giống như mạng nhện.

Ngón tay hơi giống tay người, nhưng lại dài hơn tay người không ít, móng tay vô cùng sắc nhọn, còn mang theo màu đen.

Hồ Bát Nhất nói nhỏ một câu: "Hỏng rồi, là Tống tử!" Lão Hồ và

Vương Bàn Tử đều tưởng là cương thi.

Vương Diệp lại biết rất rõ, chắc chắn không phải cương thi.

Rất nhanh, thứ quỷ dị này đã hoàn toàn đi ra từ sau cửa sắt.

Dưới ánh trăng, trên người thứ này mọc một lớp lông trắng.

Đừng nói, trông cũng hơi giống Bạch Cương thật.

Chỉ có điều thân hình thứ này gù lưng, gầy trơ cả xương, khung xương lại khá lớn.

So với người thì trông rất kệch cỡm, tỷ lệ đều không đúng, toát ra một vẻ hoang dã và khát máu của dã thú.

Hai con mắt càng là lóe lên quang mang u u. "Thực Tội Ba Lỗ!" Vương Diệp khẽ nói một câu.

Chỉ có điều ngữ khí không phải kinh khủng, mà là hưng phấn.

Một gói quà kinh nghiệm năng lượng lớn ngay trước mắt, có thể không hưng phấn sao?

Vương Bàn Tử hoàn toàn không nghe hiểu là thứ gì, Hồ Bát Nhất sững sờ, lập tức nhớ tới những bích họa Địa Ngục Biến trong Luân Hồi Miếu.

Trong đó có một tầng địa ngục, toàn là ngạ quỷ cắn xé nuốt chửng tội ác trên người con người.

Thứ này trong tiếng Tạng gọi là Ba Lỗ.

Thực Tội Ba Lỗ, chính là ngạ quỷ nuốt chửng linh hồn trong địa ngục.

Tuy rằng có chút kỳ quái, Hồ Bát Nhất vẫn bảo Vương Bàn Tử và Vương Diệp dùng vải áo bịt miệng lại, tránh để quái vật ngửi thấy mùi.

A Đông ở bên dưới thì không có đãi ngộ này.

Thực Tội Ba Lỗ xuất hiện trực tiếp khiến A Đông trợn trắng mắt, ngã ngửa ra sau, sợ chết khiếp.

Tuy nhiên kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp phát động lại có thể cảm giác rõ ràng mùi vị sợ hãi tỏa ra trên người A Đông.

Thằng nhãi này cư nhiên giả chết.

Cũng coi như gã có chút nhanh trí.

Đáng tiếc là, vô dụng.

Bởi vì lúc này, từ sau cửa sắt truyền đến một trận tiếng kêu quỷ dị giống như mèo già.

Tiếng này nối tiếp tiếng kia.

Chương 123

Cả Luân Hồi Miếu đều vang vọng âm thanh khủng bố.

Sau đó từ sau cửa sắt, lục tục chui ra mười mấy con Thực Tội Ba Lỗ.

Trong đó có con nhỏ, cỡ đứa trẻ mười mấy tuổi, còn lại đa phần là những gã cao lớn hơn người thường một chút.

Đám Thực Tội Ba Lỗ này sau khi ra ngoài, nhìn thấy A Đông ngã trên mặt đất đều rất hưng phấn, lập tức vây lại.

Vương Diệp đều có thể cảm giác được lông tơ dựng đứng và đôi tay không ngừng run rẩy của A Đông.

Muốn chạy.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn không kịp nữa rồi.

Ngay khi có con Thực Tội Ba Lỗ định hạ miệng, đột nhiên từ sau cửa sắt lại truyền đến một tiếng kêu hơi trầm đục khô khốc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không nhịn được bịt tai lại.

Cát bụi trên đỉnh miếu cũng bị âm thanh chấn cho rơi lả tả xuống dưới.

Rất nhanh từ sau cửa sắt đi ra một con Thực Tội Ba Lỗ to lớn, cao chừng hơn hai mét.

Gã này lông trên đỉnh đầu đã rụng sạch, nhưng lông trắng trên người lại bắt đầu ẩn ước phát ra màu đỏ.

Trên người cũng không khô quắt như những con Thực Tội Ba Lỗ khác, cơ bắp cuồn cuộn, tráng kiện dị thường.

Thứ này sau khi xuất hiện, những con Thực Tội Ba Lỗ khác lập tức đều yên tĩnh lại, nhao nhao lùi về sau.

Vương Diệp nhìn đến mắt phát sáng, khá lắm, không những có nhiều Thực Tội Ba Lỗ như vậy, mà còn có đầu mục?

Không đến thì thôi, vừa đến đã là hàng khủng a.

Con Thực Tội Ba Lỗ cỡ lớn này rít gào một hồi, bức lui toàn bộ đám Thực Tội Ba Lỗ khác.

Nước miếng trong miệng phun đầy mặt A Đông.

Lúc này mùi vị bên cạnh A Đông đã không chỉ là mùi nước tiểu, ngay cả mùi phân cũng bốc ra.

Giả chết rốt cuộc cũng không giả nổi nữa.

A Đông như kẻ liều mạng hít mạnh mấy hơi, giãy dụa bò dậy từ dưới đất, trong tay mò ra một con dao ngắn, khoa chân múa tay muốn bức lui Thực Tội Ba Lỗ, xông ra khỏi Luân Hồi Miếu.

Nhưng A Đông vừa mới chạy được hai ba bước, đã bị con Thực Tội Ba Lỗ khổng lồ kia dùng ngón tay móc vào thắt lưng.

A Đông điên cuồng chạy mấy bước, phát hiện căn bản chạy không nổi.

Vừa quay đầu lại, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt, vừa lớn tiếng khóc gào, vừa dùng dao ngắn trong tay liều mạng chém vào cánh tay Thực Tội Ba Lỗ.

Đồng thời một tay khác cư nhiên rút từ trên người ra một cây tam lăng thứ (gai ba cạnh).

Nhìn thấy tam lăng thứ, trong mắt Vương Diệp đều lóe lên.

Thứ này chính là thần khí cận chiến a.

Một nhát là một cái lỗ máu, chỗ bị đâm máu cầm không được.

Trong tay người trong nghề, đây chính là thứ một đòn tất sát.

Đám côn đồ trên đường, không đến quan đầu sinh tử, đều sẽ không dùng thứ này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng hơi kinh ngạc, không ngờ A Đông còn mang theo thứ này.

Hiển nhiên nếu xung đột trực diện với A Đông, nếu lơ là bị đâm một nhát, vậy thì thật phiền phức.

Nhưng sự việc xảy ra ở giây tiếp theo khiến hai người trợn to mắt.

A Đông trước khi chết dốc toàn lực chém mấy đao lên người Thực Tội Ba Lỗ khổng lồ.

Thực Tội Ba Lỗ không sao, dao thì mẻ rồi.

Tam lăng thứ hung hăng đâm vào cánh tay Thực Tội Ba Lỗ.

Tam lăng thứ cong rồi.

Có thể thấy A Đông cũng xác thực đã cố hết sức.

Nhưng con Thực Tội Ba Lỗ này cường hãn đến mức hơi thái quá.

Cái lực phòng ngự này, e là súng lục cũng chẳng ăn thua, phải dùng súng bắn tỉa cỡ nòng lớn mới có khả năng phá phòng.

Vương Bàn Tử cắn chặt vạt áo, sợ mình hét lên thành tiếng, mặt đều trắng bệch.

Hồ Bát Nhất cũng sợ đến mức đủ sặc.

Ngay lúc này, đầu mục Thực Tội Ba Lỗ khổng lồ nhìn chỗ mình bị tam lăng thứ đâm trúng, trong miệng phát ra một tiếng rít gào.

Hiển nhiên, tam lăng thứ tuy rằng cong rồi, nhưng cũng đâm đau Thực Tội Ba Lỗ.

Thực Tội Ba Lỗ tức giận rồi.

Cái miệng khổng lồ há ra, hàm trên hàm dưới mở rộng thành một cái miệng lớn đủ nhét vừa nửa quả dưa hấu, một phát cắn xuống đầu A Đông. "Rắc" một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe mà rùng mình.

Nhìn lại, nửa khuôn mặt A Đông trực tiếp biến mất, chỉ còn lại vết thương khổng lồ máu me be bét.

Luân Hồi Miếu hóa thành địa ngục máu thịt.

Đám Thực Tội Ba Lỗ khác đứng đợi bên cạnh lúc này mới ong ong xông lên, bắt đầu xâu xé gặm nhấm.

Đầu mục Thực Tội Ba Lỗ ăn khá thỏa mãn quệt mồm, hít hít mũi, nhìn về phía chỗ ẩn nấp của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất cũng ngửi thấy một mùi khai thoang thoảng. "Bàn Tử, cậu sợ tè ra quần rồi?" Vương Bàn Tử trừng mắt: "Ông đây mới không có, là tao nhịn không nổi nữa." Hồ Bát Nhất đầy đầu hắc tuyến: "Được rồi, chúng ta chạy thôi." Nói xong liền nhảy xuống khỏi cột trụ, chuẩn bị chạy xuống núi.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên, cũng nhảy xuống khỏi cột.

Hắn mỉm cười đi về phía đám Thực Tội Ba Lỗ đang ăn thịt người.

Phong khinh vân đạm.

Sóng yên biển lặng.

Đám Thực Tội Ba Lỗ cũng nghe thấy động tĩnh, lập tức dừng lại, xoay người nhìn về phía Vương Diệp.

Trong ánh mắt không ít con Thực Tội Ba Lỗ tràn đầy hưng phấn.

Dù sao đầu mục vừa rồi đã ăn no, lại tới một kẻ nữa, chắc là có thể hút máu rồi.

Đầu mục Thực Tội Ba Lỗ gầm nhẹ một tiếng, vươn tay chỉ về phía Vương Diệp.

Mấy chục con Thực Tội Ba Lỗ khác toàn bộ điên cuồng lao lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp không những không chạy theo mà còn quay đầu lại chiến đám Thực Tội Ba Lỗ kia, đều sợ ngây người.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai người nhìn nhau một cái. "Lão Hồ, kiếp sau chúng ta lại làm anh em." "Cút con mẹ mày đi, lên thôi!" Nói xong hai người đều lao đến bên cạnh Vương Diệp. "Ai cũng đừng qua đây, thứ này các anh đối phó không được!" Vương Diệp vừa dứt lời, đám Thực Tội Ba Lỗ này liền nhảy vọt lên từ mặt đất, lao về phía mọi người bên này.

Trong mắt chúng, trên người Vương Diệp ẩn ẩn khiến nó cảm giác được nguy hiểm.

Đây là một loại trực giác của dã thú.

Không gian Luân Hồi Miếu này vốn đã nhỏ.

Vương Diệp lách mình một cái liền chắn chúng lại. "Kim Quang Chú!" Vương Diệp trong lòng hét lớn một tiếng.

Tức thì, một luồng kim quang chiếu rọi toàn bộ ngôi miếu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều theo bản năng nhắm mắt lại.

Sau đó, nắm đấm Vương Diệp được kim quang bao bọc, Thái Cực kình lực bộc phát, một quyền nện thẳng vào ngực Thực Tội Ba Lỗ.

Cũng không biết tường bao quanh là chất liệu gì, dưới cự lực bực này, con Thực Tội Ba Lỗ này đập vào tường, cư nhiên ngay cả một cái hố cũng không đập ra nổi.

Chỉ là tâm khẩu lõm xuống một mảng lớn.

Phun ra một ngụm máu tươi lẫn với những mảnh vỡ nội tạng. "Biểu đệ!

Ngầu vãi!" Vương Bàn Tử vẻ mặt vui mừng, tay chân múa may hét lên một câu.

Trên mặt Hồ Bát Nhất cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 124

Đây chính là cái lợi khi có đại lão gánh team!

Nếu không chỉ bằng vào mình, gặp phải con Thực Tội Ba Lỗ này chỉ có nước hiến mạng!

Vương Diệp nhìn con Thực Tội Ba Lỗ này, im lặng không nói.

Trong cảm ứng của hắn, sinh mệnh lực của con Thực Tội Ba Lỗ này vẫn vượng thịnh.

Tuy nhiên, vừa rồi chỉ là thăm dò nho nhỏ mà thôi.

Kịch hay thật sự, còn ở phía sau. "Long Vương nguyên thần, khai!" "Khôn Tự - Thổ Hà Xa." "Loạn Kim Thác!" "Ly Tự - Huỳnh Hỏa Lưu Tinh!" "Càn Tự - Bách Hoa Liễu Loạn!" "Thái Cực Kiếm Pháp!" "Long Khải!" Sát na gian, vạn vật tĩnh chỉ.

Vạn thiên hỏa xà cuồng vũ.

Tựa như có vô số Vương Diệp.

Gạch đá trong miếu toàn bộ huyền phù giữa không trung, tạo thành một con thạch long.

Tiểu Thần Phong vẽ ra một đạo Thái Cực Âm Dương Đồ.

Long ảnh lượn lờ quanh thân Vương Diệp.

Trong nhất thời, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cư nhiên cảm giác được, Vương Diệp dường như còn khủng bố hơn cả lũ Thực Tội Ba Lỗ khủng bố kia.

Không đợi hai người phản ứng lại, hai chân Vương Diệp đạp mạnh, hóa thành một bóng đen lao ra.

Trong Luân Hồi Miếu lập tức truyền đến từng trận tiếng va chạm trầm đục vô cùng.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trắng bệch.

Âm thanh đó hình như là tiếng xương sọ vỡ vụn.

Trên một bàn tay khác cầm Tiểu Thần Phong cũng không ngừng truyền đến cảm giác sướng khoái khi cắt vào máu thịt.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến trong ý thức. "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Thực Tội Ba Lỗ, nhận được kinh nghiệm +2000, điểm năng lượng +4000." "Ký chủ đánh giết Cổ Cách Thực Tội Ba Lỗ, nhận được tinh hoa tội ác..." Cuối cùng, Vương Diệp một tay thuật pháp, một tay Thái Cực Kiếm Pháp, một hơi đánh xuyên qua mấy chục con Thực Tội Ba Lỗ, lao đến trước mặt đầu mục Thực Tội Ba Lỗ.

Tiểu Thần Phong trong tay cắt một đường lên yết hầu đầu mục Thực Tội Ba Lỗ.

Cuối cùng, Tiểu Thần Phong lần này không cắt đứt hoàn toàn cổ họng đầu mục Thực Tội Ba Lỗ.

Vương Diệp đứng trước mặt đầu mục Thực Tội Ba Lỗ, từ từ ngẩng đầu lên.

Trên mặt đầu mục Thực Tội Ba Lỗ treo đầy vẻ phẫn nộ.

Cùng lúc đó, trong Luân Hồi Miếu truyền đến một trận tiếng ngã xuống đất rầm rập.

Mấy chục con Thực Tội Ba Lỗ vừa bị Vương Diệp đánh xuyên qua, đến lúc này mới nhao nhao ngã xuống đất.

Về cơ bản đều bị Vương Diệp trực tiếp dùng quyền kình đập vỡ thiên linh cái, hoặc dùng Tiểu Thần Phong cắt đứt cổ họng.

Một đòn trí mạng.

Đầu mục Thực Tội Ba Lỗ sờ sờ yết hầu của mình.

Trên tay toàn là máu tươi.

Cổ họng tuy rằng không bị cắt đứt, nhưng sát khí trên Tiểu Thần Phong vẫn phá phòng ngự của đầu mục Thực Tội Ba Lỗ.

Đầu mục Thực Tội Ba Lỗ đầy mặt giận dữ, lợi trảo trong tay vung xuống về phía Vương Diệp.

Trong mắt Vương Diệp tinh quang lóe lên.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn phát động.

Đầu mục Thực Tội Ba Lỗ vừa rồi còn không ai bì nổi tức thì sững sờ.

Sau đó Vương Diệp mặt nở nụ cười, khí thế trên người lại càng lúc càng cường hãn.

Không khí trong cả Luân Hồi Miếu đều như ngưng trệ lại.

Vương Diệp từ từ thu hồi Tiểu Thần Phong, tiến lên một bước, đưa tay tóm lấy lợi trảo của đầu mục Thực Tội Ba Lỗ. "Mày tưởng móng vuốt của mày có thể cào được tao sao?" Sau đó Vương Diệp quẹt móng vuốt của đầu mục Thực Tội Ba Lỗ lên mu bàn tay mình một cái.

Đầu nhọn móng vuốt của đầu mục Thực Tội Ba Lỗ bị mài phẳng lì một cách thô bạo.

Uy lực của Long Khải, có thể thấy được lốm đốm!

Móng vuốt sắc bén như vậy cư nhiên ngay cả gãi ngứa cho Vương Diệp cũng không đủ tư cách!

Trong ánh mắt đầu mục Thực Tội Ba Lỗ toàn là thần sắc không thể tin nổi, thần tình sợ hãi càng lúc càng đậm, liều mạng muốn giãy thoát khỏi bàn tay Vương Diệp.

Tay Vương Diệp cứ như gọng kìm sắt, tóm chặt lấy móng vuốt của đầu mục Thực Tội Ba Lỗ. "Còn nữa, tao nghĩ mày hiểu lầm rồi, tao sử dụng binh khí giết đồng loại của mày, tịnh không phải vì binh khí dùng tốt hơn, chỉ là không muốn làm bẩn tay tao mà thôi." Vương Diệp nói rồi giơ tay phải lên, trên tay phải âm dương nguyên khí lượn lờ, phảng phất có thể kích xuyên thiên địa. "Kỳ thực, tay của tao còn lợi hại hơn cả thần binh lợi khí." "Đoái Tự - Hắc Lưu Ly!" Nói xong, Vương Diệp trực tiếp cắm bàn tay phải được bao phủ bởi Hắc Lưu Ly vào ngực đầu mục Thực Tội Ba Lỗ.

Sau đó trực tiếp móc một cái.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống truyền đến. "Ký chủ đánh giết Thực Tội Ba Lỗ Chi Vương, nhận được kinh nghiệm +5w, điểm năng lượng +10w." "Ký chủ đánh giết Thực Tội Ba Lỗ Chi Vương, nhận được tinh hoa tội ác." Thực Tội Ba Lỗ Chi Vương?

Danh hiệu không nhỏ a.

Cư nhiên cũng có tinh hoa tội ác, nghĩ lại hẳn là đồ tốt.

Sau khi đánh chết Thực Tội Ba Lỗ Vương hậu, Vương Diệp đợi một lúc lâu mà mãi không thấy tiếng hệ thống nhắc nhở.

Đánh chết Boss lớn thế mà không có phần thưởng thêm sao?

Keo kiệt quá đi!!

Đúng lúc này. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ lần đầu tiên đánh giết Boss Côn Luân Thần Cung!" "Thưởng: Thính Lôi Định Huyệt!" Theo tiếng nói của hệ thống dứt lời, Vương Diệp liền cảm giác được đôi tai của mình nảy sinh những biến hóa không tên.

Trong nháy mắt, đủ loại âm thanh trong vòng ngàn mét ùa vào não hải, ồn ào muốn chết.

Hắn vội vàng che chắn những âm thanh vô dụng đó đi.

Sau đó Vương Diệp liền bắt được những sóng hạ âm mà tai người không thể dò xét được.

Phải nói rằng, năng lực Thính Lôi Định Huyệt này quả thực khá thực dụng.

Vương Diệp đang nghiên cứu thì sau lưng truyền đến tiếng của Bàn Tử. "Biểu đệ, biểu đệ cậu ổn không?" Giọng nói của Vương Bàn Tử mang theo chút run rẩy.

Vương Diệp quay đầu lại: "Yên tâm đi Bàn gia, tôi không sao." Vương Bàn Tử run rẩy nói: "Biểu đệ, cậu vừa rồi có chút dọa người, hơi bị biến thái quá rồi đấy." Vương Diệp cười ôn hòa, nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều đồng loạt lùi lại một bước. "Cậu xem cậu xem, biểu đệ cậu lại nghịch ngợm rồi, cậu bây giờ cái dạng này rất đáng ghét nha." Vương Bàn Tử miệng thì không phục, nhưng thân thể lại rất thành thật, hận không thể lùi thêm vài bước nữa.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, chuyện hắn có đủ loại năng lực đặc thù trên người, đám Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đã sớm nhìn ra rồi.

Với thói quen luôn dùng khoa học giải thích tất cả của Dương tham mưu trưởng, không chừng đã giải thích những chuyện thần kỳ của Vương Diệp thành công năng đặc dị của cơ thể người.

Dương tham mưu trưởng thì để sau này hãy nói.

Nhưng với hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, Vương Diệp nhất định phải nhồi sọ cho họ khái niệm chính xác.

Thần kỳ chính là thần kỳ, đừng có lôi công năng đặc dị vào.

Biểu đệ tôi chính là ngầu như thế đấy.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt Vương Diệp kim quang vụt biến, Trùng Đồng hiện ra, đồng tử hóa thành âm dương ngư.

Đồng thời trên người hiện lên từng mảng khôi giáp như vảy rồng.

Quanh người tràn ngập sương mù màu đỏ.

Tóm lại một câu, Vương Diệp đem những kỹ năng có hiệu quả thị giác xuất chúng nhất kéo căng hết cỡ một lần.

Muốn chơi thì chơi cú chót, để kích thích mãnh liệt hơn chút nữa.

Đã kiến thức qua một mặt quỷ dị thần kỳ nhất của Vương Diệp, sau này có nhìn thấy cái gì nữa thì cũng sẽ thấy lạ mà không lạ.

Vương Bàn Tử nhìn thấy Vương Diệp trước mắt, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Vẫn là Hồ Bát Nhất đỡ được Vương Bàn Tử. "Lão Hồ, có phải tôi bị thiếu oxy, trí thương hơi không theo kịp độ cao so với mặt biển không?

Sao tôi lại nhìn thấy mắt biểu đệ phát sáng, toàn thân mọc vảy thế này?" Hồ Bát Nhất lương thiện bổ sung một câu: "Bàn Tử à, cậu không nhìn lầm đâu.

Chương 125

Không phải ảo giác, Vương Diệp quả thực không phải người thường.

Trước đó Lạt ma A Khắc còn luôn nhắc, Vương Diệp là Vi Đà thiên chuyển thế." Vương Diệp nhún vai hai tay: "Thiết Bổng Lạt Ma nhìn lầm rồi, tôi không phải thần phật chuyển thế gì cả, tôi chính là Vương Diệp.

Phức tạp quá tôi cũng không giải thích được, dù sao các anh cứ coi tôi như...

ừm, cái loại tu tiên ấy là được rồi." "Trương Tam Liên Tử - nhân vật xuất sắc nhất trong Mô Kim Hiệu Úy, các anh cứ nghĩ kỹ xem, có phải ít nhiều cũng dính dáng chút tu tiên không?" Vương Diệp cũng theo Hồ Bát Nhất lăn lộn ở Phan Gia Viên vài ngày, kỹ năng lừa người học được không ít.

Lão Hồ cư nhiên bị nói cho ngẩn người. "Được rồi, mọi người về trước đi, đồ đạc ở đây tôi xử lý một chút." "Đúng rồi, nói thẳng với Minh Thúc là A Đông tới trộm tượng Phật, bị quái vật ăn thịt rồi, thi thể quái vật và xương cốt A Đông đều ở đây, lão ta nếu không tin thì tự mình lên mà xem." Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi dặn dò.

Thi thể A Đông đã chỉ còn lại xương cốt linh tinh, không cần thiết phải thu dọn.

Thi thể Thực Tội Ba Lỗ cũng chẳng có tác dụng gì.

Mấy thứ này đến ban ngày dương khí thịnh lên, đoán chừng rất nhanh sẽ thối rữa rồi biến mất.

Ngược lại, cái hang động phía sau Cánh Cửa Địa Ngục kia lại làm

Vương Diệp rất hứng thú.

Vương Diệp hiện tại còn có thể cảm giác được trong hang động gió âm thổi từng cơn.

Cổ Cách vương triều luôn có truyền thuyết về Tàng Thi Động (Hang giấu xác).

Nghe nói trong di chỉ có rất nhiều hang động, bên trong chất đầy thi thể.

Bất quá đại bộ phận đều là thi thể cư dân trong thành bị tàn sát rồi vứt bỏ năm xưa.

Nhưng phía sau cánh cửa sắt đen này lại không giống thế.

Cái này hiển nhiên đã tồn tại từ trước khi Cổ Cách vương thành thất thủ.

Hơn nữa còn cố ý dùng Lục Tự Chân Ngôn phong ấn, cửa hang đặt tượng Phẫn Nộ Minh Vương trấn giữ.

Bên trong này cực có khả năng là hang động mà Cổ Cách vương triều chuyên dùng để phong ấn tà vật, phong ấn sức mạnh hắc ám, phong ấn kẻ tội đại ác cực.

Lai lịch của Thực Tội Ba Lỗ rất đáng ngờ.

Vương Diệp thậm chí cảm giác những con Thực Tội Ba Lỗ này kỳ thực ban đầu đều là con người.

Có điều bị tà khí hắc ám xâm thực mới biến thành hình tượng người không ra người quỷ không ra quỷ như hiện tại.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi xuống, Vương Diệp liền bước vào cánh cửa sắt lớn phía sau.

Vừa tiến vào Địa Ngục Tàng Thi Động, Vương Diệp liền cảm giác được mùi tanh hôi và khí âm tà ập vào mặt.

Bên trong chất đống toàn là đủ loại xương cốt.

Trong đó nhiều nhất vẫn là các loại động vật nhỏ.

Rất nhiều đều là xương cốt của cái thứ giống chuột xạ mà Vương Diệp nhìn thấy ở cửa lúc đầu, có vài cái trông còn khá mới.

Xem ra Thực Tội Ba Lỗ trước đó phần lớn thời gian đều dựa vào ăn những thứ này để sống.

Ngoài ra còn có một số xương cốt rõ ràng lớn hơn nhiều.

Gấu ngựa Tây Tạng, bò yak hoang, lừa hoang thậm chí sói hoang đều có.

Linh tinh lác đác còn có rất nhiều xương người.

Trong cả cái Tàng Thi Động này, đúng thật là khô lâu như gò, hài cốt như rừng.

Các loại lông tóc bện thành tấm, xương thú thịt người nát như bùn bụi.

Núi thây biển máu, tanh hôi khó ngửi.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, ở đỉnh Tàng Thi Động cư nhiên cao khoảng hai mươi mét, thông thẳng lên phía trên.

Trên đỉnh có một cái lỗ tròn nhỏ đường kính hơn một mét.

Vương Diệp tính toán, nếu đi lên nữa thì hẳn là tầng dưới cùng của vương cung.

Cái lỗ nhỏ này cực có khả năng là nơi vương tộc Cổ Cách vương triều xử phạt kẻ tội đại ác cực, trực tiếp ném xuống đây.

Trong Tàng Thi Động, ngàn trăm năm qua, không biết đã chết bao nhiêu người, lại không biết trong đó có bao nhiêu người hóa thành Thực Tội Ba Lỗ.

Trong hang động âm khí cuồn cuộn, Vương Diệp thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn, cẩn thận xem xét.

Trong cái Tàng Thi Động này vẫn có chút đồ tốt.

Quả nhiên, qua khoảng vài phút sau, Vương Diệp liền phát hiện một tia khí tức không giống bình thường trong đống hài cốt.

Chính xác mà nói, nơi đó hoàn toàn không có khí tức.

Điều này ở trong cái Tàng Thi Động tràn ngập uế khí và âm tà chi khí này lại có vẻ hơi quá mức "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn".

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, đi lên phía trước, dùng Tiểu Thần Phong gạt xương khô ra.

Rất nhanh, bên dưới lộ ra thân ảnh của một người.

Toàn thân mọc đầy lông đen, vừa rậm vừa dày, vừa thô vừa cứng, giống như con nhím vậy.

Trên đầu thì trắng lóa một mảng.

Vương Diệp đưa tay túm lấy lông đen, xách lên.

Cái người đầy lông đen kia và cái đầu trắng lóa liền tách ra.

Thân thể bị Vương Diệp xách lên, còn cái đầu lại lăn lóc trên mặt đất.

Lúc này trong đầu Vương Diệp truyền đến một tiếng hệ thống nhắc nhở. "Ký chủ tiếp xúc đến Hắc Cương Bì Tiên Nhân Y, đạt được Quốc vận trị 100 điểm." Hắc Cương Bì Tiên Nhân Y, nghe tên có vẻ rất mạnh.

Vương Diệp rũ rũ cái hình người lông đen trên tay, soạt một cái, một số xương khô tán loạn bên trong đều rơi hết ra ngoài.

Cả cái đó biến thành một tấm da người mọc lông đen.

Cư nhiên là Hắc Cương (Cương thi đen).

Cương thi mọc lông đen khắp người gọi là Hắc Cương.

Cương thi phân ra các loại: Hắc, Bạch, Tử, Lục.

Trong đó Hắc Cương hiếm thấy nhất.

Điều kiện hình thành Hắc Cương vô cùng hà khắc.

Đơn thuần đất Dưỡng Thi (nuôi xác) là chưa đủ, còn phải chôn xác trong vùng đất có đại lượng huyết nhục cung dưỡng.

Địa khí thâm hậu thành Bạch Cương, lưới nước tung hoành ra Lục Cương, núi sâu rừng thẳm ra Tử Cương, rừng xương đầm máu ra Hắc Cương.

Hắc Cương bản thân có khát cầu đặc biệt với máu tươi, lực lớn vô cùng, lực khôi phục cực mạnh.

Hơn nữa Hắc Cương so với các loại cương thi khác có một đặc điểm vô cùng lớn, chính là ẩn nấp.

Những cương thi khác trên người khó tránh khỏi đều mang theo thi xú kịch liệt.

Ngược lại Hắc Cương trưởng thành trong hoàn cảnh huyết tinh hôi thối nhất, trên người lại không hề có mùi vị.

Cái gọi là "Tiên Nhân Y", chính là lợi dụng đặc tính này của Hắc Cương, đem da Hắc Cương chế thành Tiên Nhân Y, có thể triệt để che giấu khí tức trên người con người.

Cộng thêm bản thân nó đen sì, ban đêm mặc da Hắc Cương vào, chui vào góc tối nào đó ngồi xổm, chó cũng không nhìn thấy.

Tiên Nhân Y thông thường dùng da Bạch Tiên, cũng chính là da nhím làm thành, bản thân đã là bảo bối hiếm có.

Đổ đấu xuống mộ có một bộ Tiên Nhân Y, cho dù gặp phải Tống tử cũng có thể ẩn tàng né tránh, làm cho Tống tử tìm đến mù mắt.

Da Hắc Cương làm thành Tiên Nhân Y càng là cực phẩm, gần như tương đương với áo tàng hình.

Loại đồ vật này không chỉ đơn thuần hấp thu che giấu mùi vị trên người, mà là tất cả khí tức đều có thể che giấu.

Thậm chí Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp nhìn qua cũng là một mảng hố đen, khí tức gì cũng không có.

Vương Diệp đang nghĩ thầm quả thật là đồ tốt, chỉ là da Hắc Cương trầm trọng xấu xí.

Nhưng chỉ bằng điểm này, hắn tuyệt đối sẽ không mặc.

Hơn nữa hắn cũng không cần, nếu có cương thi đến, trực tiếp đánh nổ là xong!

Sau đó Vương Diệp lại nhặt cái "đầu" của bộ Hắc Cương Bì Tiên Nhân Y rơi dưới đất lên.

Thứ này đương nhiên không phải đầu thật.

Là một cái xác giấy dày.

Chẳng qua bị người ta làm thành hình dạng đầu lâu.

Giấy trắng lóa, còn mang theo chút ố vàng.

Màu sắc thoạt nhìn cũng vô cùng tiếp cận với đầu lâu thật.

Chương 126

Văn tự bên trên Vương Diệp thật sự xem không hiểu.

Bất quá Vương Diệp biết, đây là bản Kinh Thánh tiếng Latin.

Thứ này vẫn là giao cho Tuyết Lỵ Dương đi giải đọc thôi.

Dù sao ngôn ngữ chủ lưu trên toàn thế giới, Dương tham mưu cơ bản đều hiểu sơ sơ một ít.

Hiểu sơ sơ đến trình độ nào thì hoàn toàn xem tâm tình của Dương tham mưu.

Vương Diệp lần nữa nhìn xem Địa Ngục Tàng Thi Động, dùng thần thông Thông Thiên Nhãn xác nhận không còn đồ vật có giá trị nào khác, lúc này mới đi ra khỏi Luân Hồi Miếu.

Trên đường đi, Vương Diệp vẫn đang nghiên cứu Tội Ác Tinh Hoa thu được khi đánh giết đông đảo Thực Tội Ba Lỗ vừa rồi.

Thứ này hệ thống thuyết minh chỉ có một câu: Dược liệu đặc thù.

Hiện tại dược liệu đặc thù Vương Diệp đạt được cũng coi như không ít.

Đá quý Nước Mắt Tiên Nữ còn có vài viên.

Nọc độc Nhện Tuyết, cái này đơn giản, chính là một loại độc tố kịch liệt.

Ngoài ra chính là Tội Ác Tinh Hoa.

Tội Ác Tinh Hoa lại không giống Tinh Hoa Độc Tố trước đó là có thể cường hóa kỹ năng Long Tiên.

Tội Ác Tinh Hoa theo lý thuyết cũng có thể cường hóa kỹ năng mới đúng.

Vương Diệp nghiên cứu một hồi, cũng chỉ có thể tạm thời buông xuống.

Nếu thật có kỹ năng gì có thể dùng Tội Ác Tinh Hoa cường hóa thì phát đạt rồi.

Vương Diệp hiện tại có đủ bốn năm mươi cái Tội Ác Tinh Hoa.

So với số lượng Tinh Hoa Độc Tố mà Long Ảnh phí sức hấp thu ban đầu còn nhiều hơn nhiều.

Tốc độ của Vương Diệp rất nhanh, một lát công phu đã trở về tháp lâu mọi người nghỉ ngơi.

Vừa tới bên ngoài tháp lâu, đã thấy ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cùng Minh Thúc, Bỉ Đắc Hoàng đang kịch liệt đối trì.

Vương Diệp vỗ trán, không phải đã bảo họ nói với Minh Thúc là A Đông chết rồi sao?

Sao Minh Thúc vẫn không tin?

Thế này thì có chút không biết điều rồi.

Thân ảnh Vương Diệp lóe lên.

Bỉ Đắc Hoàng vừa rồi còn cầm súng, đột nhiên tay trống trơn.

Lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện Vương Diệp đang đứng trước mặt mình.

Bỉ Đắc Hoàng cũng là nhân vật chém giết từ trong rừng rậm Campuchia ra, trên tay dính không ít máu tươi.

Phản ứng phi thường nhanh chóng, nhìn thấy súng trong tay không còn, trước tiên liền sờ về phía hông mình định rút dao găm.

Kết quả sờ vào khoảng không.

Vương Diệp tay trái cầm mũi dao găm: "Ông đang tìm cái này à?" Sắc mặt Bỉ Đắc Hoàng lập tức đen lại.

Vương Diệp vừa rồi lướt qua người, không chỉ cướp đi súng lục, ngay cả dao găm bên hông cũng bị lấy đi?

Hắn làm thế nào vậy?

Người thanh niên trông có vẻ nho nhã thư sinh này còn trí mạng hơn nhiều so với hai gã lính trơn rõ rành rành ở đối diện kia.

Bỉ Đắc Hoàng còn chưa kịp phản ứng, tay trái Vương Diệp nhẹ nhàng hất lên, dao găm bắn vào trần tháp lâu.

Cả cây dao găm đều găm sâu vào trong, ngay cả cái đuôi cũng không lộ ra, chỉ có thể nhìn thấy một cái lỗ đen. "Ai da, Vương Diệp à, đều là hiểu lầm." "Cái thằng xui xẻo A Đông kia cứ luôn trộm gà bắt chó, lần này chết sống đòi đi theo, tôi đã biết nó không an hảo tâm.

Đã trộm tượng Phật bị quái vật ăn thịt, vậy cũng là báo ứng của chính nó." Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

Dưới kỹ năng Tha Tâm Thông, con hồ ly già Minh Thúc này cho dù diễn xuất có tốt nữa cũng không cách nào lừa gạt Vương Diệp.

Minh Thúc hiển nhiên vẫn không tin chuyện hoang đường vô logic như A Đông bị quái vật ăn thịt chỉ còn lại xương cốt.

Nhưng lúc này nội tâm Minh Thúc cực kỳ sợ hãi.

Lão bị Vương Diệp dọa sợ rồi.

Cộng thêm bên lão ngoài Bỉ Đắc Hoàng ra, toàn là già yếu phụ nữ trẻ em, Hàn Thục Na là một người phụ nữ, A Hương lại càng yếu ớt không chịu nổi, căn bản không có tác dụng gì.

Minh Thúc chỉ có thể nhận thua. "Ông thích tin hay không thì tùy, không tin thì sáng mai ông tự mình qua đó mà xem." Vương Diệp cũng chẳng muốn để ý đến lão.

Vẫn là đem đầu lâu giấy đưa cho Dương tham mưu trưởng nghiên cứu mới là chuyện chính.

Ngay tại lúc này, A Hương vẫn luôn trốn trong tháp lâu đột nhiên hét lên một tiếng. "A Đông, tôi nhìn thấy A Đông..." A Hương sắc mặt trắng bệch, dùng tay chỉ vào góc tháp lâu.

Vương Diệp nhíu mày.

Mắt của A Hương là được giáo đồ Khoa học giáo của Mỹ chuyên môn bồi dưỡng qua.

Quả thực có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được.

Làm Vương Diệp kinh ngạc chính là, oán hồn A Đông cư nhiên còn dám xuất hiện?

Thật coi Vương Diệp không trấn áp được tà linh sao?

Những người khác hiển nhiên đều bị hành động của A Hương dọa sợ.

Lúc này A Hương đang chỉ vào chính là Thiết Bổng Lạt Ma.

Dưới kỹ năng Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp lập tức nhìn thấy một bóng người toàn thân đầy máu, lộ ra rất nhiều xương cốt trắng hếu, đang đứng sau lưng Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma vừa rồi bởi vì hai nhóm người xung đột, cũng không từ trong tháp lâu đi ra.

Tâm tư của lão lạt ma cũng đơn thuần, chính là muốn bảo hộ phụ nữ và trẻ em.

Mặc kệ bên ngoài ai thua ai thắng, ai cũng không thể động đến A Hương và Hàn Thục Na.

Vì vậy Thiết Bổng Lạt Ma hiện tại cách Vương Diệp xa nhất.

Thiết Bổng Lạt Ma thấy A Hương chỉ vào mình, cũng có chút kinh ngạc. "A Đông hẳn là Trung ấm thân, đã như vậy, tôi sẽ siêu độ cho cậu ta." Thiết Bổng Lạt Ma vẫn là tâm thiện, lúc này còn nghĩ muốn siêu độ Trung ấm thân của A Đông.

Bất quá cái bóng người toàn thân đầy máu kia đã lao vào trong cơ thể Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma lập tức sắc mặt trắng bệch.

Thân là Thiết Bổng Hộ Pháp của Phật gia, Thiết Bổng Lạt Ma tự nhiên có một bộ bản lĩnh thật sự.

Thiết Lạt ma lập tức hai chân xếp bằng ngồi dưới đất, đem thiết bổng sau lưng dựng trước người mình, nhắm mắt không nói.

Người khác đều nhìn đến không hiểu ra sao.

Dưới thần thông Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, tất cả không chỗ che giấu, Thiết Bổng Lạt Ma giờ phút này đang đấu tranh với Trung ấm thân của A Đông.

Chẳng qua Thiết Bổng Lạt Ma rốt cuộc tuổi đã cao, cộng thêm A Đông chết quá thảm, oán khí quá nặng.

Sát khí của Trung ấm thân cực nặng.

Thiết Bổng Lạt Ma cư nhiên nhất thời cũng bị Trung ấm thân của A Đông quấn lấy.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, rõ ràng là đang cười, sắc mặt lại che kín sương hàn.

Thiết Bổng Lạt Ma là một ông lão tâm địa thuần phác như vậy, chẳng có tâm tư xấu xa nào, cũng không có chỗ nào có lỗi với A Đông, tại sao lại bị oán linh quấn lấy?

Chỉ vì ông ấy tuổi già thể yếu, chỉ vì ông ấy cách Vương Diệp xa nhất, chỉ vì ông ấy tâm thiện từ bi giờ phút cuối cùng còn nghĩ siêu độ cho oán hồn A Đông?

Người tốt thì phải để người ta bắt nạt sao?

Vương Diệp từ từ lấy ra Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn.

Sắc mặt Vương Diệp càng ngày càng đen.

Minh Thúc, Bỉ Đắc Hoàng nhìn thấy, cũng đều sắc mặt đại biến, tưởng rằng Vương Diệp muốn trở mặt, sợ đến mức liên tục lùi lại.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng bị giật mình.

Ngược lại Tuyết Lỵ Dương nhìn ra Thiết Bổng Lạt Ma không đúng, vội vàng chạy đến trước mặt Thiết Bổng Lạt Ma. "Vương Diệp, Thiết Bổng Lạt Ma bị làm sao vậy?" Vương Diệp sắc mặt âm trầm: "Thiết Bổng Lạt Ma bị Trung ấm thân của A Đông nhập xác rồi." Vương Bàn Tử vừa nghe cũng cuống lên: "A?

Biểu đệ cậu có thể nhìn thấy?

Chương 127

Vậy cậu mau chóng giảng đạo lý với A Đông đi, Thiết Bổng Lạt Ma lại không có lỗi gì với nó, có chuyện gì cứ nhắm vào Bàn gia tôi đây này!" Vương Bàn Tử tuy rằng tham tiền, nhưng tâm tính thiện lương, ngay cả hắn cũng không nhìn nổi hành vi này của A Đông nữa.

Vương Diệp lắc đầu: "Tôi không định giảng đạo lý với nó!

Tôi định tiễn nó xuống địa ngục!" Sắc mặt Vương Diệp lúc này như Phán quan Địa phủ, mặt đen như đít nồi.

Trong tay xách theo một cái ấn đồng to bằng bàn tay, phía dưới dính đầy chu sa màu đỏ. "Thiên Quan Trấn Tà!

Đô Công Phù Ấn!" Vương Diệp từ từ ấn Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn lên trán Thiết Bổng Lạt Ma.

Một trận gió lốc âm lãnh từ xung quanh Thiết Bổng Lạt Ma cuốn lên, bụi đất bay mù mịt.

Trong bụi đất dường như vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương của A Đông.

A Hương bịt lỗ tai lại: "A Đông đang cầu xin tha thứ, cậu ta nói cậu ta rất đau khổ, rất sợ hãi!" Vương Diệp hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ mới biết sợ hãi?

Muộn rồi!" Nói xong Thiên Quan Ấn vừa thu lại, Trung ấm thân của A Đông trực tiếp bị bức ra khỏi cơ thể Thiết Bổng Lạt Ma.

Vương Diệp nhìn A Đông đã bán trong suốt, vô cùng suy yếu, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, ánh mắt băng lãnh, trực tiếp thi triển Huyễn Cảnh Địa Ngục Biến.

Huyễn Cảnh Địa Ngục Biến đối với người sống mà nói, là một kỹ năng chế tạo ảo cảnh, kéo ý thức của người ta vào trong địa ngục, thừa nhận thống khổ.

Nhưng đối với linh thể mà nói, Huyễn Cảnh Địa Ngục Biến còn khủng bố hơn nhiều.

Người sống ở trong Địa Ngục Biến bị tra tấn chết thì thôi, âm linh đáng đi đâu thì đi đó.

Chỉ cần Vương Diệp có tâm buông tha, ngược lại có thể giải thoát.

Âm linh à, chết cũng chết không được, chỉ có thể luôn ở trong địa ngục chịu đựng thống khổ tra tấn.

Vương Diệp còn có chút không hài lòng: "Địa ngục hơi ít một chút, tạm thời cứ ba cái đã, hơi đơn điệu, đợi sau này tăng thêm, mày sẽ hưởng thụ cái khác." Sau đó Vương Diệp ngồi xổm xuống, nhìn xem Thiết Bổng Lạt Ma.

Hô hấp của Thiết Bổng Lạt Ma dần dần bình ổn.

Sắc mặt vừa rồi đã biến thành màu xám tử khí, huyết quản biến đen, cũng coi như khôi phục thành tái nhợt mà thôi.

Vương Diệp đưa tay đặt lên người Thiết Bổng Lạt Ma, cảm giác được nhịp tim của lão cũng khôi phục bình thường.

Chẳng qua thân thể còn có chút suy yếu.

Ở tuyến thế giới nguyên bản, Thiết Bổng Lạt Ma chính là nếm mùi đau khổ không nhỏ, bị Hồ Bái Phiên lăn qua lộn lại, cũng bất quá là giữ được một cái mạng nhỏ.

Hiện tại xem ra cư nhiên còn nhân họa đắc phúc rồi.

Khóe miệng Vương Diệp rốt cuộc lộ ra nụ cười chân thành, đã nhân họa đắc phúc, thì để phúc khí của Thiết Bổng Lạt Ma thâm hậu thêm chút nữa.

Đối với người chính trực đơn thuần, tâm chí kiên định như Thiết Bổng Lạt Ma, Vương Diệp vẫn vô cùng thưởng thức.

Vương Diệp từ trong không gian hệ thống, cẩn thận cắt một lát Thiên Niên Nhục Quế.

Rễ Thiên Niên Nhục Quế chứa đầy nước cốt thấm vào ruột gan, có thể giải độc không nói, còn có thể làm cho người suy yếu nhanh chóng khôi phục khỏe mạnh, tinh lực dồi dào.

Cường thân kiện thể trừ bách bệnh.

Vương Diệp đem lát Nhục Quế ngàn năm bỏ vào trong miệng Thiết Bổng Lạt Ma, chỉ chưa đến một phút sau, sắc mặt Thiết Lạt ma khôi phục hồng nhuận, mở mắt ra.

Ông lão tiên nhìn quanh bốn phía, xác nhận không ai có chuyện gì, lúc này mới vẻ mặt kinh ngạc nhìn xem trên người mình.

Sau khi xác nhận Thiết Lạt ma không có gì đáng ngại, Vương Diệp lúc này mới đem cái đầu lâu bằng giấy tìm được giao cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương trở lại tháp lâu, mượn ánh lửa đống phân bò, rất nhanh liền tìm được một số manh mối hữu dụng từ trong xác giấy.

Hóa ra đây là cuốn Kinh Thánh của một vị giáo sĩ truyền giáo Bồ Đào Nha năm xưa, bên trên còn ghi chép một số manh mối về mộ táng Ma quốc Quỷ Mẫu.

Vừa vặn có thể ấn chứng cùng Cổ Cách Ngân Nhãn và bản đồ của Minh Thúc.

Càng thêm xác nhận mộ táng Ma quốc Quỷ Mẫu nằm ở sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ (Karmir).

Vương Diệp vừa thấy kịch bản đã xong xuôi, liền dựa vào tường đất nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Vương Diệp đi ngủ, Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng mới chiến chiến ca ca nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Minh Thúc không còn nhắc đến chuyện qua xem thi cốt A Đông gì nữa, phảng phất người này chưa từng tồn tại bao giờ.

Minh Thúc tự mình lo liệu chuyện mau chóng đi tới sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Ở Cổ Cách vương thành bên này đã trì hoãn mấy ngày thời gian, nếu không đi lỡ thời tiết biến hóa đại tuyết phong sơn thì phiền toái.

Mọi người trên đường đều ăn ý không ai nhắc lại A Đông.

Thân thể Thiết Bổng Lạt Ma tuy rằng trải qua Thiên Niên Nhục Quế điều dưỡng, nhưng vẫn có chút suy yếu.

Trên cao nguyên, Thiết Bổng Lạt Ma tuổi gần sáu mươi, lại bị Trung ấm thân của A Đông xung sát, nguyên khí đại thương.

Vương Diệp suy nghĩ, vẫn yêu cầu Thiết Bổng Lạt Ma sau khi đến gần sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ, thì ở lại nhà dân du mục hưu dưỡng, chờ đợi đội ngũ trở về là thỏa đáng hơn.

Hiện tại phương vị đại khái của mộ táng Ma quốc Quỷ Mẫu đã xác định, khẳng định phải tìm hướng đạo khác ở địa phương.

Thiết Bổng Lạt Ma nơi duy nhất giúp được việc, chính là các loại sử thi về Ma quốc.

Mấy thứ này những người khác thật đúng là không biết, hơn nữa bên trong ẩn giấu rất nhiều manh mối và ghi chép về Ma quốc.

Vương Diệp biết, mấy thứ này về sau còn rất hữu dụng.

May mắn Dương tham mưu có trí nhớ đã nghe là không quên, trí nhớ cực tốt.

Vương Diệp dứt khoát an bài Thiết Bổng Lạt Ma trên đường đi ngày ngày đọc sử thi cho Dương tham mưu nghe.

Cho dù là chuyên môn chọn ra bộ phận về Ma quốc, vẫn như cũ rất nhiều.

Nghe đến mức Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại ném ánh mắt kính bội về phía Tuyết Lỵ Dương. "Biểu đệ, lão Hồ, cậu nói xem não của Dương tham mưu này mọc thế nào vậy, như thế cũng nhớ được?

Tôi nghe vài câu là chóng mặt rồi~" Khóe miệng Vương Diệp hơi co rút: "Biểu ca anh cũng đừng nản chí, giết heo giết đít, mỗi cái có cách giết riêng, rắn có đường rắn chuột có đường chuột, bản lĩnh kiếm cơm của mỗi người đều không giống nhau.

Thương pháp, đảm lược của biểu ca anh, còn có cái sức lực của người béo này nữa, đến niên đại nào cũng không đói được." Vương Bàn Tử vừa nghe lời Vương Diệp, lập tức thư thái.

Sự tự tin bị Tuyết Lỵ Dương đả kích không xong trên đường đi lại trở về.

Khoảng chừng bảy tám ngày sau, mọi người mới đi tới gần sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Rất nhanh mọi người liền tìm được đến nhà dân du mục địa phương.

Minh Thúc là đại gia, trực tiếp dùng tiền mở đường, rất nhanh liền tạo quan hệ tốt với dân du mục phụ cận.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp mang theo không ít rượu mạnh và dược phẩm thường dùng.

Lúc này cũng phát huy tác dụng.

Dân du mục địa phương thích nhất là rượu mạnh.

Trời băng đất tuyết, nếu không có rượu mạnh, không qua được mùa đông dài đằng đẵng.

Còn về phần dược phẩm càng là đồ cứu mạng.

Tuyết lớn phong sơn, dân du mục nếu bị bệnh cũng không có cách nào đi khám bác sĩ.

Có qua khỏi hay không, thì xem thể chất cá nhân và cái mạng của mình.

Hai món thần khí trong không gian hệ thống của Vương Diệp, nhanh chóng kéo gần tình cảm giữa Vương Diệp và dân du mục chung quanh.

Chỉ dùng hai ba ngày công phu, đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ rồi.

Minh Thúc nhìn đến tắc lưỡi không thôi, phát hiện mình vung ra một đống lớn tiền đô la Hồng Kông, hiệu quả còn không tốt bằng rượu Nhị Oa Đầu và thuốc cảm cúm tiêu viêm của Vương Diệp?

Hiện tại khu vực du mục gần sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ nhất này gọi là Ca Tắc Bố Thanh.

Vương Diệp từ sau khi đến nơi này, vẫn luôn tìm kiếm một người.

Một dân du mục tên là Sơ Nhất.

Người này là kẻ địch cả đời của Lang Vương "Thủy Tinh Tự Tại Sơn".

Chỉ cần đám người Hồ Bát Nhất xuất hiện, người này khẳng định là phải gia nhập đội ngũ.

Không chỉ là vấn đề làm hướng đạo kiếm tiền, mà còn có ân oán tư nhân với Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Cho dù đám người Hồ Bát Nhất không đến, Sơ Nhất sớm muộn cũng có ngày vào núi báo thù.

Tại tuyến thế giới nguyên bản, Sơ Nhất cuối cùng chiến tử cực kỳ bi tráng, cùng Thủy Tinh Tự Tại Sơn đồng quy vu tận, báo thù rửa hận.

Tuyến thế giới này, đã có Vương Diệp đến, sẽ không để cho người đàn ông Khang Ba hữu tình hữu nghĩa này nằm lại trên tuyết sơn.

Vương Diệp muốn mang Sơ Nhất còn sống trở về.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng Minh Thúc, Bỉ Đắc Hoàng đám người vẫn luôn bận rộn trong ngoài, chuẩn bị vật tư, tìm kiếm mã đội, bò yak và phu khuân vác.

Tiện thể còn muốn thu mua một ít súng ống ở bên này.

Chương 128

Trong đội ngũ chỉ có hai khẩu súng shotgun Remington, cộng thêm súng lục nhỏ của Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng, căn bản không đủ dùng.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp ngược lại còn có súng tiểu liên Thompson và súng trường bắn tỉa Springfield.

Bất quá Vương Diệp tạm thời không định lấy ra.

Một là không cần dùng.

Hai là sẽ dọa Minh Thúc và Bỉ Đắc Hoàng chạy mất.

Dù sao tiền mua súng đều là Minh Thúc bỏ ra, Vương Diệp một chút cũng không ngại "vặt lông cừu".

Bên này thập niên 80 còn có không ít tình trạng săn trộm tồn tại.

Cộng thêm đàn gia súc hàng năm đều chịu sự quấy nhiễu của bầy sói và gấu ngựa Tây Tạng, gấu nâu các loại mãnh thú, súng ống vẫn tương đối thường gặp.

Chỉ là loại tốt không nhiều, mấy ngày trôi qua Minh Thúc cũng chỉ mua được hai khẩu súng lục phòng thân và hai khẩu súng trường thể thao cỡ nòng nhỏ.

Trong số những dân du mục mà Vương Diệp tìm đến làm hướng đạo và phu khuân vác, rốt cục tìm được một người đàn ông Khang Ba tên là Thử Cát.

Khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen, khung xương phi thường cường tráng bưu hãn, dáng người cũng xấp xỉ Vương Diệp, cao hơn mét tám.

Thử Cát có nghĩa là Sơ Nhất.

Người này chính là kẻ địch cả đời của Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn, hán tử Khang Ba - Sơ Nhất.

Vương Diệp nhìn thấy còn chưa kịp nói gì, Hồ Bát Nhất đã giới thiệu nói, Sơ Nhất là hướng đạo thích hợp nhất mà hắn tìm được.

Bởi vì Sơ Nhất là người duy nhất ở vùng này từng đi vào sơn khẩu Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Vương Diệp gật gật đầu, đây chính là túc mệnh a.

Sơ Nhất gần như là ứng cử viên hướng đạo duy nhất thích hợp.

Do Vương Diệp đến, thời gian mấy người đến Ca Tắc Bố Thanh sớm hơn dự kiến.

Mọi người chuẩn bị càng thêm đầy đủ.

Để vào núi đã thuê mười lăm con bò yak, bảy con ngựa, còn tìm năm phu khuân vác người Tạng bản địa.

Rất nhanh nhân lúc thời tiết không tệ, đội ngũ bắt đầu tiến vào núi.

Thiết Bổng Lạt Ma thì ở lại khu du mục tu dưỡng.

Đám người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất đều không quá lo lắng.

Dân du mục ở đây tín ngưỡng thành kính, Thiết Bổng Lạt Ma ở chỗ này hoàn toàn được coi là quý khách để chiêu đãi, quy cách so với đám người Hồ Bát Nhất, Minh Thúc còn cao hơn.

Từ khu du mục đi về phía trước, không bao xa liền tiến vào khu không người.

Giữa thiên địa hoàn toàn là trạng thái nguyên thủy nhất.

Hoang lương, rộng lớn, trời xanh thâm thúy vô cùng, nước suối trong veo băng lãnh.

Xa xa núi tuyết nguy nga thánh khiết.

Chân trời từng đoàn từng đoàn mây trắng như lâu đài, biến ảo khôn lường.

Vương Diệp trên đường đi đều giao lưu với Sơ Nhất và mấy người phu khuân vác.

Tuy rằng mấy hán tử Khang Ba này tiếng Hán bình thường, nhưng ngôn ngữ cơ thể cực phong phú, cư nhiên cũng có thể giao lưu rất trôi chảy.

Đi liên tục, khoảng cách đến núi tuyết càng ngày càng gần.

Sơ Nhất và mấy phu khuân vác người Tạng lại có chút lo âu.

Hóa ra là lúc đi ngang qua bên cạnh một hồ nước, mọi người nhìn thấy từng đàn chim nước cổ đen bay về phương nam.

Thông thường mà nói, loại chim di trú này bay về phương nam đều đại biểu cho đợt rét sắp đến.

Đám người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc đều không quá tin tưởng.

Dù sao hiện tại chỉ là cuối hè đầu thu, ở nội địa phương nam còn mặc áo đơn ngắn tay đâu, cảm giác hàn triều gì đó rất xa vời.

Vương Diệp lại biết Sơ Nhất và những người khác lo lắng không phải không có lý.

Bất quá cũng may, trước khi đến Vương Diệp đã làm chuẩn bị sung túc, trong không gian hệ thống lưu trữ đủ nhiên liệu.

Tiếp tục đi tới, độ cao so với mặt biển càng ngày càng cao, trong đội ngũ những người thể chất tương đối yếu như A Hương, Hàn Thục Na đã bắt đầu có phản ứng cao nguyên.

Sơ Nhất thương lượng với mọi người, có thể đi một nơi địa thế thấp hơn, thuận lợi đến mục tiêu của mọi người.

Cũng chính là vùng đất Phượng Hoàng được bốn ngọn núi tuyết bao quanh trong truyền thuyết.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, biết phía trước đã sắp đến Tàng Cốt Câu.

Quả nhiên, nơi Sơ Nhất đề xuất chính là Tàng Cốt Câu.

Nơi này quỷ dị dị thường, nghe nói nơi này cất giấu thần linh phẫn nộ.

Mỗi khi đến đêm trăng tròn, sẽ có động vật trên hoang nguyên, từ trên vách núi cực cao, nhảy xuống rãnh sâu bên trong, dùng sinh mệnh của chính mình để bình ổn sự phẫn nộ của thần linh.

Còn có một loại thuyết pháp chính là nói động vật chết khi nhảy xuống Tàng Cốt Câu vào đêm trăng tròn, có thể thoát khỏi súc sinh đạo trong luân hồi, kiếp sau có thể làm người.

Truyền thuyết rất tà hồ, tại sao đám dã thú này nhảy vực thì ai cũng không biết.

Nhưng xương cốt động vật đầy rẫy trong Tàng Cốt Câu lại là thật.

Nghe nói cứ đến buổi tối là khắp nơi đều có ma trơi, cộng thêm hài cốt như rừng rậm, quả thực dọa người.

Điểm duy nhất tương đối tốt là, Tàng Cốt Câu nghe là cái rãnh, nhưng hoàn toàn khác biệt với rãnh nước rãnh núi nhỏ trong nội địa.

Từ vách đá trên đỉnh núi xuống đáy rãnh có độ cao chênh lệch hai ngàn mét.

Cộng thêm dưới đáy Tàng Cốt Câu còn có tảng lớn rừng rậm nguyên sinh tồn tại, hàm lượng oxy cao.

Đi đường Tàng Cốt Câu, có thể tránh được phản ứng cao nguyên.

Hơn nữa căn cứ theo lời Sơ Nhất, thuận theo Tàng Cốt Câu đi thẳng về phía trước, là có thể đến sông băng cổ Hải Loa Câu.

Nơi đó chính là vùng đất Phượng Hoàng trong truyền thuyết được bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Sơ Nhất có thể dẫn mọi người trực tiếp đến sông băng cổ.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Minh Thúc không mất bao lâu, liền quyết định nhất định phải đi đường Tàng Cốt Câu.

Lại đi thêm hai ngày, mọi người rốt cục vào một buổi chạng vạng tối, khi mây tan sương tạnh, phát hiện một cái rãnh sâu không đáy như vết nứt của đại địa tồn tại ở phía trước.

Kim quang phản xạ từ trên núi tuyết chiếu sáng hoang nguyên, càng làm cho bên trong rãnh sâu đen kịt một mảnh, hôn ám vô cùng.

Sơ Nhất dẫn theo mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc, Vương Diệp đi đến trên một vách núi.

Sơ Nhất dẫn theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc và Vương Diệp đi đến một vách đá dựng đứng.

Anh ta chỉ xuống phía dưới, thần sắc có chút nghiêm túc, nói: "Đây chính là nơi trong truyền thuyết kể rằng dã thú thường nhảy xuống, gọi là đài Yển Thú." Vương Diệp nhìn xuống, giữa những tầng mây mù, Tàng Cốt Câu (khe chứa xương) hiện ra như vực sâu địa ngục.

Độ chênh lệch độ cao lớn đến mức chưa từng thấy.

Vương Diệp ước tính từ đài Yển Thú này xuống đến đáy khe, độ cao e rằng phải hơn hai ngàn mét.

Minh Thúc chỉ nhìn thoáng qua từ xa mà bắp chân đã run cầm cập, lấy cớ gió lớn lùi ra xa tít.

Vương Bàn Tử cậy mạnh đi lên phía trước vài bước, liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, chân lập tức mềm nhũn, phải nhờ Hồ Bát Nhất dìu mới quay lại chỗ Minh Thúc làm bạn.

Chỉ có Lão Hồ cùng Vương Diệp là đứng ở mép vực nhìn thêm một lúc.

Sơ Nhất thấy vậy thì cười ha hả, giơ ngón tay cái lên với Vương Diệp và Lão Hồ.

Trời đã về chiều, độ cao ở cửa thung lũng cũng hơn bốn ngàn mét, không thích hợp để qua đêm.

Mọi người quyết định đi vào Tàng Cốt Câu, tìm một nơi có độ cao thấp hơn để nghỉ ngơi.

Dưới sự dẫn đường của Sơ Nhất, cả đội men theo mép vách đá tiến vào Tàng Cốt Câu.

Vừa vào bên trong, tất cả mọi người trong đội đều cảm nhận được sự khủng bố của nơi này.

Khe núi này vô cùng hẹp, chiều rộng chỉ vài chục mét, nhưng độ sâu lại lên tới một hai ngàn mét, cảm giác như đang chui vào một kẽ nứt của vỏ trái đất.

Bên trong khe núi đâu đâu cũng là loạn thạch.

Giữa những tảng đá, quả thực có thể lờ mờ nhìn thấy xương cốt của một số loài động vật.

Vương Diệp cũng thi triển Thông Thiên Nhãn, trong đôi mắt bừng lên kim quang, trùng đồng hiện ra.

Hắn nhìn thấy sâu trong Tàng Cốt Câu có một luồng năng lượng quỷ dị cực kỳ hạo hãn.

Hơn nữa nó kéo dài từ lối vào thẳng đến đáy khe, càng xuống sâu lại càng nồng đậm.

Cảm giác này quá ngay ngắn, quá cố ý.

Không thể nào là do tự nhiên hình thành được.

Chương 129

Vương Diệp lập tức ý thức được, cả cái Tàng Cốt Câu này cực có khả năng là di tích hào tế tự mà Ma Quốc cổ đại để lại.

Luồng khí tức âm tà quỷ dị bên trong chính là khí tức còn sót lại từ các nghi thức tế lễ của Ma Quốc năm xưa.

Tin tốt là đã như vậy thì mọi người chắc chắn không đi nhầm đường, hơn nữa khoảng cách đến Phượng Hoàng Thần Cung hẳn là không còn xa.

Tin xấu là trong cái khe này chắc chắn sẽ có yêu tà xuất hiện.

Sau khi mọi người tiến vào Tàng Cốt Câu, đi được khoảng nửa giờ thì trời đã tối hẳn.

Ánh sáng quá yếu, không thể tiếp tục tiến lên.

Hai bên vách núi chỉ cần rơi xuống một hòn đá nhỏ cũng đủ đập người ta bị thương hoặc mất mạng.

Cả nhóm đành phải tìm một chỗ cách xa vách núi hết mức có thể, kiếm một ít cây khô, dọn ra một khoảng đất nhỏ để dựng trại.

Nơi này vì vẫn thuộc phạm vi lối vào của Tàng Cốt Câu nên khoảng cách lên đến đỉnh vách núi cũng không tính là quá cao.

Nhìn xa xa vẫn có thể thấy được mép của đài Yển Thú.

Đi bộ cả ngày, ai nấy đều mệt mỏi rã rời, rất nhanh đã dựng lều lên ngủ.

Vương Diệp lại không ngủ được, trong lòng mơ hồ bất an.

Đợi đến hơn mười giờ đêm, Vương Diệp nghe thấy phía trên đài Yển Thú truyền đến từng trận âm thanh quỷ dị.

Nghe như thể có thứ gì đó đang chạy.

Vương Diệp trong lòng giật thót, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng đài Yển Thú.

Một cái bóng đen dần dần biến lớn, thế mà lại thực sự có thứ gì đó từ trên cao rơi xuống.

Dưới kỹ năng Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp lập tức nhìn thấy đó là một con gấu ngựa Tây Tạng khổng lồ.

Rất hiển nhiên, con gấu này chỉ là sự khởi đầu, phía sau còn có vô số thú đàn đang cuồng loạn đi theo.

Một khi đám dã thú này đều lao xuống đài Yển Thú, đội ngũ của hắn e rằng sẽ toàn quân bị diệt! "Mọi người đừng ngủ nữa, có nguy hiểm!" Vương Diệp lập tức lớn tiếng hô hoán.

Lúc này những người khác đều đã ngủ khá say.

Chỉ có Sơ Nhất trực đêm là còn tỉnh, đang ngồi bên đống phân bò đốt lửa.

Nghe thấy tiếng Vương Diệp, anh ta cũng ý thức được có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc này, con gấu ngựa đã từ trên trời giáng xuống.

May mà không rơi trúng chỗ mọi người dựng trại, nhưng khoảng cách cũng chỉ tầm hai ba mươi mét.

Tiếng động lớn lập tức đánh thức tất cả mọi người dậy. "Phía sau còn rất nhiều!

Các anh mau chạy đến dưới vách núi nấp đi!" Ở dưới vách đá một bên Tàng Cốt Câu có một đoạn lõm vào trong.

Chỗ đó vừa khéo có thể tránh nạn một chút.

Còn lều bạt và gia súc, hành lý thì chỉ có thể phó mặc cho trời.

Vương Diệp nghe âm thanh truyền đến từ hướng đài Yển Thú, biết đàn thú đã đến rất gần mép đài rồi.

Phải nghĩ cách mới được.

Ngay sau đó, Vương Diệp giơ tay trái lên, Huyết Mạch Long Ảnh trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện giữa màn đêm, rồi lao vút lên không trung.

Vương Diệp biết, ở loại địa hình như Tàng Cốt Câu thì không có cách nào thi triển các thuật pháp khác.

Phía trên vách núi quá nhiều đá vụn, động tĩnh lớn e rằng sẽ chấn động làm đá rơi xuống như mưa, lúc đó người nấp dưới vách núi tất nhiên sẽ gặp tai ương.

Mối ẩn họa lớn hơn đến từ những ngọn núi tuyết xa xa.

Nếu thuật pháp khác gây ra lở tuyết, chôn vùi cả khe Hải Loa rãnh băng cổ này thì chuyến đi này coi như công cốc.

Huyết Mạch Long Ảnh chỉ có thể dùng uy hiếp giữa các loài vật để áp chế, lùa đàn thú sang hướng khác.

Có điều đàn thú đã phát cuồng thì không dễ gì khống chế.

Trâu rừng mà điên lên thì sư tử cũng bị giẫm chết.

Hơn nữa, đám động vật này dường như đã mất đi lý trí.

Cũng giống như hoàng đế đứng trước mặt một tên ăn mày điên khùng, uy áp cũng chẳng có tác dụng trấn nhiếp bao nhiêu.

Huyết Mạch Long Ảnh đang phải đối mặt với cục diện đó.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, từ trên người lấy ra cây sáo Ngự Thú Thao Thiết Mục Tị.

Lúc này Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã dẫn những người khác nấp vào chỗ lõm dưới vách đá.

Minh Thúc thấy Vương Diệp không những không trốn mà còn lôi sáo ra, cũng có chút sốt ruột: "Cái thằng chết tiệt này, đứt dây thần kinh à mà giờ còn có tâm trạng thổi sáo?" Vương Diệp biết hiện tại lao lên đài Yển Thú thi triển thuật pháp khác đã không còn kịp.

Duy nhất có thể ảnh hưởng khống chế đàn thú là cây sáo Ngự Thú Thao Thiết Mục Tị này, còn có thể thử một lần.

Vương Diệp hít sâu một hơi, sau đó một tràng tiếng sáo du dương thanh việt vang lên trong Tàng Cốt Câu.

Tiếng sáo có độ xuyên thấu cực mạnh, văng vẳng truyền đến tận đỉnh đài Yển Thú.

Vương Diệp còn phải phân tâm điều khiển Huyết Mạch Long Ảnh, để Long Ảnh giải phóng uy áp, khiến đàn thú chuyển hướng.

Độ căng thẳng cao độ khiến trán Vương Diệp bắt đầu toát mồ hôi.

Vốn dĩ trình độ thổi sáo của Vương Diệp cũng rất bình thường, ở Bắc Kinh tổng cộng học chưa được mấy ngày.

Bây giờ đột ngột thổi lên, khó tránh khỏi âm điệu có chút không chuẩn.

Rất nhanh Vương Diệp liền phát hiện những người đang nấp trong hốc đá, ai nấy trên mặt đều lộ ra biểu cảm "một lời khó nói hết", cá biệt có người còn vô thức bịt chặt tai lại.

Cuối cùng, âm thanh dã thú chạy điên cuồng trên đài Yển Thú cũng ngày càng xa dần.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, ngừng thổi sáo.

Mọi người trong hốc đá cũng rõ ràng thở phào một hơi.

Vương Diệp lập tức ý thức được, đám người này đâu có nghe thấy tiếng thú chạy trên đài Yển Thú.

Vậy bọn họ thở phào cái gì?

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, cúi đầu nhìn cây sáo trong tay mình.

Khó nghe đến thế sao?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp tình không tự chủ cầm cây sáo lên, lại đưa lên miệng.

Ngay sau đó liền thấy Vương Bàn Tử bất chấp nguy hiểm lao ra: "Biểu đệ, biểu đệ dừng mồm đi!

Người nhà cả mà, nếu không có nguy hiểm tính mạng gì thì anh em ta đừng thổi nữa!" Vương Diệp từ từ thu hồi cây sáo.

Vương Bàn Tử bị nhìn đến mức phát hoảng, vội nói: "À thì... anh đi lên phía trước xem có nguy hiểm gì khác không nhé, mọi người cứ từ từ nói chuyện." Dứt lời, gã xách khẩu súng trường cỡ nhỏ tiếp tục đi về phía trước.

Trên vách núi đã không còn đá vụn rơi xuống, những người khác đều bắt đầu kiểm tra ngựa thồ và vật tư.

May mà Vương Diệp phản ứng nhanh, cộng thêm mọi người vận khí không tệ, bò yak và ngựa cùng vật tư đều không tổn thất gì đáng kể.

Ngay khi mọi người vừa hơi thở phào nhẹ nhõm thì phía trước không xa truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Vương Bàn Tử: "Phía trước có động tĩnh!

Sói!

Có sói!" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp liền thấy một cái bóng đen cao lớn vút một cái lao ra.

Hắn nhìn kỹ, quả nhiên là người dẫn đường Sơ Nhất.

Sơ Nhất đối với sói hoang có mối thù khắc cốt ghi tâm, là huyết hải thâm cừu.

Vương Bàn Tử lúc này đang bưng súng, cảnh giác nhìn bụi cỏ và đống đá vụn phía trước.

Đợi đến khi Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Sơ Nhất chạy tới, Vương Bàn Tử mới mở miệng: "Không nhìn rõ có mấy con, tối quá, chỉ thấy cái bóng thôi." Lúc này trên bầu trời chỉ có một vầng trăng khuyết đỏ như móc sắt nung hồng, Tàng Cốt Câu lại vô cùng hẹp, chút ánh trăng ấy cũng chẳng chiếu vào được bao nhiêu.

Vương Bàn Tử có thể nhận ra là sói đã là rất giỏi rồi.

Sơ Nhất hít hít mũi: "Là sói cái." Tiếng nói vừa dứt, từ trong bụi cỏ loạn thạch bên cạnh mấy người liền lao ra một bóng đen.

Bóng đen lao thẳng về phía Sơ Nhất.

Cú này xảy ra quá đột ngột, tốc độ bóng đen cực nhanh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không phản ứng kịp.

Vương Diệp định ra tay, nhưng lập tức thấy con dao Tạng trong tay Sơ Nhất đã động.

Lưỡi dao Tạng dài một thước rưỡi, sống dao dày đến một cm, dị thường trầm trọng, lưỡi dao lóe lên hàn quang.

Chương 130

Ở trong tay Sơ Nhất nhanh như tia chớp.

Bóng đen kia chính là một con sói cái, vừa vồ đến trước mặt Sơ Nhất liền bị anh ta chém thẳng vào sọ não qua đường mũi.

Chết ngay lập tức, ngay cả giãy giụa cũng không có.

Sơ Nhất bình tĩnh rút dao ra: "Còn nữa!

Mọi người cẩn thận." Nói xong, lại là một trận gió tanh nổi lên.

Lần này Vương Diệp nhìn rất rõ ràng.

Lại có hai con sói từ đống đá bên cạnh lao ra.

Đám sói hoang này giống như đã thành tinh, thế mà lại nấp dưới hài cốt của các loài thú khác.

Mượn mùi của xác thú, cỏ dại, nham thạch xung quanh cùng bóng tối của Tàng Cốt Câu để ẩn giấu thân hình.

Vương Diệp nhíu mày.

Biểu hiện của đám sói này đã không thể dùng từ "xảo quyệt" để hình dung nữa.

Sói cao nguyên bình thường không có loại trí thương này.

Lần này Sơ Nhất cũng không phản ứng kịp.

Hai con này hiển nhiên là hai con sói đực, thể hình to lớn hơn, răng nanh sắc nhọn, ánh mắt hung ác.

Góc độ chọn tấn công lại đúng là phía sau lưng Sơ Nhất.

Hơn nữa hai con sói thế mà lại chọn mục tiêu, chỉ tấn công một mình Sơ Nhất.

Đối mặt với bốn người đàn ông trưởng thành mà chỉ tấn công một người, chuyện này đã có chút không hợp logic.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, một tay cầm Tiểu Thần Phong.

Một tiếng nổ trầm đục cùng tiếng da thịt bị rạch toạc vang lên, máu tươi và mùi tanh hôi lập tức lan tỏa trong không khí.

Hai con sói đều ngã vật xuống đất.

Cùng lúc đó, hai luồng hắc khí từ xác sói hiện lên.

Sát khí thật mạnh!

Vương Diệp trong lòng có chút chấn kinh.

Nói cho cùng sói hoang cũng chỉ là dã thú bình thường, không tính là dị thú, sao lại có sát khí mạnh mẽ đến vậy?

Đám sói này có vấn đề.

Ngay sau đó Vương Diệp nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Túc chủ đánh giết Ma Quốc yêu nô, hoạch đắc kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." Ma Quốc yêu nô!

Quả nhiên!

Đám này không phải sói hoang bình thường.

Chúng là hậu duệ của Ma Quốc yêu nô, thuộc hạ của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Thảo nào lại xảo trá và có sát khí mãnh liệt như vậy.

Vương Diệp sau đó cũng ý thức được tại sao đám yêu nô này lại chọn người dẫn đường Sơ Nhất.

Sơ Nhất là đội trưởng đội săn sói, sói chết trong tay anh ta không một trăm cũng phải vài chục con.

Trên người Sơ Nhất dính máu của sói yêu nô.

Cho dù đã qua nhiều năm, mùi vị này đám yêu nô vẫn ngửi ra được.

Sơ Nhất và đám sói hoang này, đôi bên là tử địch.

Đúng lúc này, Vương Diệp cảm giác được phía xa xuất hiện một thân ảnh màu trắng khổng lồ.

Một loại cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm khiến lông tóc toàn thân Vương Diệp dựng đứng.

Nhìn lướt qua, một đôi mắt màu xanh lục băng lãnh vô cùng đang từ xa nhìn về phía bên này.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Ma Quốc Yêu Nô Chi Vương!

Vương Diệp ước lượng khoảng cách, lúc này Thủy Tinh Tự Tại Sơn cách mấy người ít nhất sáu trăm mét trở lên.

Trong vài giây lao tới là không thực tế.

Vương Diệp ra hiệu im lặng, sau đó chỉ về hướng Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Đồng thời bất động thanh sắc lấy khẩu súng bắn tỉa Springfield từ trong không gian hệ thống ra.

Vương Bàn Tử, Sơ Nhất và Hồ Bát Nhất đều nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ.

Vương Bàn Tử bình thường lỗ mãng, nhưng gặp chuyện lớn thật sự thì vẫn rất trầm tĩnh, lập tức cũng giơ khẩu súng trường cỡ nhỏ lên.

Nhìn khẩu súng bắn tỉa trong tay Vương Diệp, gã nuốt nước miếng một cái, sau đó chuyên tâm ngắm bắn.

Hồ Bát Nhất chỉ có súng săn, Sơ Nhất cầm súng kíp cũ, bắn không tới xa như vậy nên chỉ đành đứng nhìn.

Vương Bàn Tử chần chừ chưa bóp cò.

Buổi tối ánh sáng quá yếu.

Bạch Mao Lang Vương (Vua Sói Lông Trắng) thể hình tuy to lớn, nhưng quá nửa thân thể đều ẩn sau loạn thạch và cây khô, khoảng cách ba trăm mét lại quá thách thức.

Đột nhiên, Bạch Mao Lang Vương như nhận ra điều gì đó, giống như một bóng ma biến mất tăm.

Vương Diệp cũng từ từ thu súng bắn tỉa lại.

Hắn thì có thể nhìn rõ vị trí của Bạch Mao Lang Vương, tiếc là tên này cực kỳ xảo quyệt, những chỗ yếu hại trên cơ thể đều bị đá và cây che chắn.

Không thể một kích trí mạng thì đối với Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng vô nghĩa, ngược lại dễ đả thảo kinh xà khiến nó chạy mất.

Phạm vi hoạt động của Bạch Mao Lang Vương trên cao nguyên cực kỳ rộng, chuyện chạy ngàn dặm nó cũng làm được. "Tiếc quá." Vương Bàn Tử tiếc nuối nói.

Vương Diệp cười: "Không tiếc, đằng kia còn có sói con kìa." Vương Diệp đã sớm ngửi thấy mùi sói con.

Đám con non yêu nô này cũng cực kỳ xảo quyệt, thế mà biết ẩn nấp trong hang động không phát ra tiếng động.

Vương Diệp không muốn tha cho đám yêu nô này.

Ma Quốc yêu nô tàn phá cao nguyên hoang mạc cả ngàn năm nay.

Nếu không phải hai ba mươi năm gần đây đội săn sói xuất hiện, số người và gia súc bị đám yêu nô này giết hại hàng năm trên cao nguyên không hề ít.

Dưới chân núi tuyết, nơi hoang mạc cao nguyên này không phải chỗ để lòng thánh mẫu tràn lan.

Đây là tiền tuyến giao tranh giữa con người, dã thú, thiên nhiên và thần linh.

Vương Bàn Tử và Sơ Nhất nghe vậy đều vẻ mặt hưng phấn.

Theo hướng Vương Diệp chỉ, hai người rất nhanh đã tìm được một đống đá lộn xộn ở chỗ lõm dưới vách núi.

Sau đống đá lộ ra miệng hang, bên trong có một ổ sói con lớn.

Sơ Nhất nhìn thấy liền muốn động thủ, dao Tạng cũng đã rút ra.

Kết quả Vương Bàn Tử ngăn lại. "Để tôi, đám sói con này không đáng để đội trưởng đội săn sói đích thân ra tay." Nói xong Vương Bàn Tử rút từ trong túi ra một thỏi thuốc nổ, chưa đợi Hồ Bát Nhất phản ứng đã châm lửa ném thẳng vào trong hang.

Hồ Bát Nhất tức giận vỗ vai Bàn Tử một cái: "Sao mà xúc động thế, dùng chút trí tuệ đi!" Tiếng nói vừa dứt, trong hang núi truyền đến một tiếng nổ lớn.

Một số đá vụn lỏng lẻo trên vách núi bị vụ nổ chấn động rơi xuống, tiếng lách cách vang lên không ngớt.

Mặt Vương Bàn Tử sợ đến trắng bệch.

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, dù chỉ là một hòn đá to bằng móng tay rơi trúng cũng có thể chết người.

Mấy người vội vàng chạy vào chỗ lõm để trốn.

Vương Diệp thì đã đi vào trong hang động khói thuốc súng còn chưa tan hết. "Túc chủ phát hiện động tế tự Ma Quốc, hoạch đắc quốc vận trị 10 điểm." Một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Vương Diệp gật đầu.

Quả nhiên, nơi này có cổ quái.

Là động tế tự?

Vương Diệp rút Tiểu Thần Phong ra, tùy tay tiễn mấy con sói con chưa chết hẳn trên mặt đất về tây thiên.

Chương 131

Lại một tràng tiếng nhắc nhở vang lên.

Giết đám tiểu yêu nô này cũng có kinh nghiệm.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện một số đồ đồng tàn phá bên trong động tế tự.

Trên vách tường và mặt đất cũng có một số phù điêu khắc họa.

Tiếc là hang động đã bị sói hoang chiếm cứ, rất nhiều dấu vết nguyên thủy đã bị phá hoại.

Sói hoang coi Tàng Cốt Câu là cái bẫy săn mồi, lùa đàn thú lên đài Yển Thú.

Đàn thú điên cuồng chắc chắn sẽ có không ít con lao xuống vách đá Tàng Cốt Câu mà chết.

Bầy sói cứ thế hưởng thụ những bữa tiệc này.

Đám yêu nô này thật sự thành tinh rồi.

Nhìn đống xương cốt đầy đất trong động tế tự, Vương Diệp biết bầy sói yêu nô ở đây sống rất sung túc.

Dọn dẹp xong hang động, xác nhận không còn con sói nào khác ẩn nấp, trời đã hửng sáng.

Mặt trời chiếu lên ngọn núi tuyết xa xa, ánh kim quang rải đầy thung lũng.

Sơ Nhất và những phu khuân vác người Tạng khác đều hướng về phía ngọn núi vàng mà quỳ lạy không ngớt.

Vương Diệp nhìn ngọn núi tuyết thánh khiết, đỉnh núi tỏa kim quang cùng mây lành phiêu đãng, trong lòng tràn đầy chấn động.

Vĩ lực của thiên địa khiến Vương Diệp lờ mờ có chút cảm ngộ về sức mạnh của bản thân.

Trời sáng rõ, cả đoàn ăn sáng bằng tsampa, thịt bò yak khô và trà bơ, rồi bắt đầu xuất phát.

Đi thêm khoảng hai ba tiếng đồng hồ, độ cao ngày càng thấp.

Thực vật xung quanh cũng bắt đầu nhiều lên.

Rất nhiều nơi mọc cổ thụ tham thiên, các loại kỳ hoa dị thảo chưa từng thấy, thậm chí còn có suối chảy thác đổ.

Mật độ thực vật tuy không bằng Vân Nam Trùng Cốc nhưng lại có phong vị riêng.

Con Kim Tàm Cổ vẫn luôn ủ rũ, khi đến nơi có thực vật ở độ cao thấp, cuối cùng cũng hưng phấn trở lại.

Kim Nhãn Điêu Hào do nguyên khí huyễn hóa thỉnh thoảng lại vỗ cánh bay lượn quanh Vương Diệp.

Đi vào sâu trong rừng rậm, rất nhanh phía trước đã hết đường.

Cách đó không xa xuất hiện một bức tường băng khổng lồ, cao gần bằng đầu người.

Bò yak và ngựa không có cách nào tiến lên.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất thương lượng, để mấy người phu khuân vác người Tạng ở lại dựng trại, trông coi gia súc.

Hồ Bát Nhất còn có chút lo lắng cho sự an toàn của mấy người phu phen.

Sơ Nhất nói những người này đều là thợ săn giỏi, trong tay có súng săn, cho dù bầy sói đến cũng không sợ.

Vương Diệp và Hồ Bát Nhất bàn bạc, vẫn để lại một ít thuốc nổ cho họ phòng thân.

Tiến vào Phượng Hoàng Thần Cung, phần lớn đều là băng xuyên núi tuyết và hang động, Kim Nhãn Điêu Hào tác dụng không lớn.

Vương Diệp trực tiếp thả Kim Nhãn Điêu Hào nguyên khí bay đi.

Con điêu bán trong suốt dang đôi cánh rộng hơn một trượng, rất nhanh bay vào bầu trời xanh cao nguyên, lượn vòng phía trên khe Hải Loa.

Có Kim Nhãn Điêu Hào bảo vệ, cho dù bầy sói đến, những người phu này cũng sẽ không gặp nguy hiểm thực sự nào.

Những người còn lại vác vật tư hành lý, bắt đầu đi bộ vượt qua dốc băng.

Càng đi sâu vào khe Hải Loa, Vương Diệp càng cảm nhận được hoàn cảnh đặc thù tứ phía.

Sơn xuyên địa khí giữa thiên địa dường như không ngừng tụ tập lại.

Các loại sức mạnh cực kỳ to lớn đều quấn bện vào nhau.

Mà điểm hội tụ của những sức mạnh này hẳn là ở ngay phía trước.

Hồ Bát Nhất tinh thông Tầm Long Điểm Huyệt, phong thủy thuật Thanh Ô, đến đây tự nhiên cũng nhìn ra phong thủy cách cục nơi này không tầm thường.

Xung quanh núi tuyết có thể lờ mờ nhìn thấy bốn ngọn đỉnh nhọn.

Những ngọn núi tuyết khổng lồ có quy mô và độ cao xấp xỉ nhau này, ngọn nào cũng cực cao cực hiểm trở, vừa khéo vây lại thành một nơi giống như bồn địa. "Nơi này chính là Thiên Địa Chi Tích Cốt, cũng tức là Long Đỉnh." - Hồ Bát Nhất liên tục cảm thán - "Người ta nói thiên hạ long mạch đều xuất phát từ Côn Luân.

Phong thủy hình thế thiên hạ, long mạch tẩu thế các nơi, thế mà đều có liên quan đến cái Long Đỉnh trước mắt chúng ta đây." Đối với một người tinh thông phong thủy thuật, nơi này quả thực là thánh địa. "Đã không tìm nhầm chỗ, vậy Lão Hồ anh xem xem, Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc Quỷ Mẫu rốt cuộc ở chỗ nào?" Vương Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa hỏi: "Chúng ta đi bộ rạc cẳng thế này rồi, tìm được chỗ thì mau đào thôi!" Lúc này mọi người đã đi đến tận cùng khu rừng.

Một dải băng xuyên nhấp nhô xuất hiện trước mắt.

Đối chiếu với Ngân Nhãn Cổ Cách, bản đồ da cổ của Minh Thúc, và tấm bản đồ vẽ tay trong cuốn kinh thánh tiếng Latin của Shirley Dương, nơi chôn cất Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc Quỷ Mẫu hẳn là ở ngay đây.

Tất cả mọi người trong đội đều phấn chấn tinh thần.

Dù sao thiên tân vạn khổ mới đi đến đây, cuối cùng cũng có thể làm chính sự.

Cả đoàn lập tức bắt đầu đi lên mặt băng.

Vừa bước lên băng xuyên, vấn đề liền nảy sinh.

Minh Thúc và Peter Hoàng đều là người phương Nam.

Minh Thúc chạy nam sấm bắc còn đỡ một chút, chứ Peter Hoàng là người chưa từng thấy nơi nào tuyết rơi.

Lên mặt băng, gã đứng không vững, ngã liên tiếp mấy cái, cuối cùng đành phải để Vương Bàn Tử dìu đi.

Vương Diệp thì đi đầu tiên.

Bề mặt băng xuyên nhìn thì bằng phẳng, nhưng khắp nơi đều là khe nứt băng, phễu băng, sơ sẩy một chút là có thể rơi xuống.

Vương Diệp không phải đang dò đường, mà là đang thám thính sự quỷ dị.

Trước đó Vương Diệp thi triển Thông Thiên Nhãn, rất nhanh phát hiện trên dải băng xuyên rộng lớn này rải rác mấy trăm cái xoáy nước có khí tức âm tà cực kỳ nồng đậm.

Trong mắt người khác, băng xuyên mênh mông bát ngát, bằng phẳng trơn láng.

Nhưng dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, băng xuyên trước mắt lại lỗ chỗ như tổ ong.

Chuyện này rất ly kỳ.

Vương Diệp đi đến phía trên một cái xoáy nước có tà khí rất nặng, rất nhanh phát hiện mặt băng dưới chân dường như có chút khác biệt so với bên cạnh.

Vương Diệp ngồi xổm xuống, cẩn thận dọn sạch tuyết đọng trên bề mặt băng.

Rất nhanh phía dưới lộ ra lớp huyền băng vạn năm mang màu xanh lam u tối.

Những khối băng của băng xuyên này độ trong suốt rất cao, nhìn như thủy tinh.

Vương Diệp gạt tuyết ra, phía dưới lại nhìn thấy mấy cái bóng người đen sì.

Trong băng xuyên thế mà lại phong ấn người chết!

Vương Diệp nhếch miệng, hít một hơi khí lạnh.

Nhìn kỹ lại, những người này trên mình đều mặc y phục không biết thuộc niên đại nào, kiểu dáng tuyệt đối không phải trang phục người Hán, cũng có sự khác biệt rất lớn so với trang phục người Tạng bản địa. "Đây là mộ táng?" Mấy người đang đi tìm mộ táng Cửu Tầng Yêu Tháp, Vương Diệp thấy những cổ thi trong băng xuyên này tự nhiên sinh nghi.

Hắn rút Đại Viết Long Tước Đao ra.

Huyền băng vạn năm trên băng xuyên cực kỳ kiên cố, cho dù là bảo đao chém sắt như chém bùn, muốn cắt mở lớp băng này cũng tốn rất nhiều sức.

May là Hồ Bát Nhất có kinh nghiệm làm lính công binh ở vùng tuyết vực cao nguyên, biết cách khắc chế huyền băng vạn năm: Dùng nước gừng.

Tưới lượng lớn nước gừng lên huyền băng vạn năm, qua một thời gian, kết cấu băng sẽ bị phá hoại, trở thành băng thường, cuối cùng trở nên giòn xốp.

Lúc đó dù là hơ lửa hay dùng xẻng công binh đào đều sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong số vật tư Vương Diệp chuẩn bị trước khi vào Tạng, có không ít nước gừng, thậm chí mua đứt hàng gừng tươi ở chợ gần đó.

Ép ra nước gừng đại khái có cả trăm cân.

Lúc này Vương Diệp đang định lấy nước gừng từ không gian hệ thống ra để đào băng thì đột nhiên nghe thấy mấy người phía sau hô hoán.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra trong đội thiếu mất một người.

Vợ của Minh Thúc là Hàn Thục Na đã biến mất.

Vương Diệp nhíu mày, thu hồi Đại Viết Long Tước Đao.

Rất nhanh mọi người tìm thấy Hàn Thục Na trong một khe nứt băng.

Chương 132

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương buộc dây an toàn rồi xuống khe cứu người.

Khe băng sâu tới mười mấy mét.

Xuống đến nơi mới thấy, đây không đơn thuần là khe nứt, mà giống một cái "Băng Đấu" (đấu trường băng/hố băng) hơn.

Xung quanh là một hố băng hình cái phễu, độ dốc bốn phía rất dựng đứng.

Hàn Thục Na bị ngã khá đau, người đã choáng váng.

May là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kiểm tra sơ qua thì thấy không có nội thương gì quá lớn, coi như giữ được mạng.

Mấy người treo Hàn Thục Na lên dây an toàn rồi từng chút một kéo lên.

Đợi Hàn Thục Na được cứu lên xong, Vương Diệp lại không rời đi.

Khí tức quanh cái Băng Đấu này thực sự quá quỷ dị.

Nhìn kỹ, trong lớp huyền băng hai bên thế mà cũng phong ấn mười mấy người chết mặc trang phục cổ đại.

Những người chết này đều ở tư thế đứng thẳng, hơn nữa ai cũng cúi đầu, dường như đang nhìn xuống mặt đất.

Tư thế này vô cùng rợn người, vì không nhìn rõ mặt mũi người chết ra sao.

Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy thi thể xung quanh, lập tức giật mình: "Á đù, đám người này đang xem náo nhiệt à?

Chết rồi cũng thích hóng hớt?" Shirley Dương cách lớp huyền băng quan sát kỹ những thi thể này: "Rất có khả năng đây là mộ táng cổ đại trên băng xuyên, đây là người tùy táng." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc: "Còn có người xây mộ trên băng xuyên sao?" Shirley Dương nhíu mày: "Tôi trước đây đã nghiên cứu rất lâu về lịch sử và phong tục vùng Tạng, lần này trên đường lại thỉnh giáo Thiết Bổng Lạt Ma không ít.

Tôi cảm thấy, rất có khả năng Ma Quốc Quỷ Mẫu có quan hệ rất lớn với Luân Hồi Miếu mà chúng ta thấy ở di chỉ Vương triều Cổ Cách.

Ma Quốc cổ đại tín ngưỡng chính là Luân Hồi Tông.

Những người này cực có khả năng là người tùy táng cho mộ của các đời tông chủ Luân Hồi Tông.

Khi còn sống hẳn đều là cao tầng trong tông." Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Mộ táng tông chủ Luân Hồi Tông.

Vừa rồi Vương Diệp thi triển Thông Thiên Nhãn trên băng xuyên đã nhìn thấy lớn nhỏ mấy trăm cái xoáy nước tà khí.

Tức là trên dải băng xuyên này ít nhất có cả trăm ngôi mộ tông chủ Luân Hồi Tông?

Thế chẳng phải là phát tài rồi sao?

Rất nhanh Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử sau khi cứu Hàn Thục Na lên thì bắt đầu chuyển trang bị xuống, chuẩn bị khai quật ngay tại cái Băng Đấu này.

Vương Diệp lại rời khỏi đó.

Lên trên, hắn vừa an bài Sơ Nhất cắm cờ Phong Mã cảnh báo bên mép hố băng, vừa nở nụ cười.

Hắn sẽ không vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng.

Cái mộ Băng Đấu này giao cho nhóm Hồ Bát Nhất đi.

Còn lại một hai trăm cái, Vương Diệp định tự mình động thủ.

Những người khác đều đứng xem bên cạnh mộ Băng Đấu của nhóm Hồ Bát Nhất.

Vương Diệp đi ra xa, cách đó khoảng một hai trăm mét, đến một nơi có tà khí cực kỳ nồng nặc.

Chọn xong mục tiêu, hắn lập tức lấy nước gừng từ không gian hệ thống ra.

Phun nước gừng lên, Vương Diệp cảm giác huyền băng phát ra tiếng nứt vỡ lách tách cực nhỏ.

Vương Diệp nhanh chóng lấy xẻng công binh và Đại Viết Long Tước Đao ra thao tác một hồi.

Chỉ một lát đã đào sâu hơn ba thước.

Nhưng Vương Diệp vẫn chưa thỏa mãn.

Rất nhanh hắn phát hiện nước gừng tuy phá hủy kết cấu băng nhưng không làm tan băng, nếu dùng hỏa diễm thuật pháp thì có thể gây sập diện rộng.

Vậy dùng sóng siêu âm hoặc sóng điện từ thì sao?

Vương Diệp nghĩ là làm, lấy ngay Lam Vũ Tinh Kim Thiềm ra.

Từ trường của con thiềm thừ (cóc) này cực mạnh, vừa lấy ra đã lập tức sinh ra cộng hưởng với tà khí trên các mộ Băng Đấu xung quanh, toàn thân phát ra ánh lam quang nhàn nhạt.

Vương Diệp cầm Lam Vũ Tinh Kim Thiềm, chĩa miệng cóc vào lớp huyền băng vạn năm phía dưới.

Rất nhanh con kim thiềm phóng ra một luồng tia xạ từ trường cực kỳ quỷ dị.

Chức năng này vốn gọi là "gây nhiễu", chuyên phá sóng thông tin và ý thức sinh vật.

Sau khi phóng ra, Vương Diệp nghe thấy huyền băng dưới chân phát ra tiếng nứt vỡ dày đặc, giống tiếng khi tưới nước gừng nhưng mãnh liệt và mật tập hơn nhiều.

Có hiệu quả!

Thực tế Lam Vũ Tinh Kim Thiềm gây nhiễu không những hiệu quả mà còn tốt hơn, lại không cần chờ đợi.

Một phát ăn ngay.

Vương Diệp lập tức dùng xẻng công binh đào mộ.

Rất nhanh hắn đã xuống sâu khoảng mười mét dưới bề mặt băng xuyên.

Lớp huyền băng dưới cùng đã lộ ra.

Mộ Băng Đấu nhìn khá tà tính.

Chủ mộ không có quan quách, hoặc có thể chính là dùng huyền băng làm quan quách, đã hòa làm một thể với băng xuyên xung quanh.

Xuyên qua lớp băng đã có thể thấy thi thể chủ mộ bên dưới.

Nhìn được một cái bóng âm u khá lớn.

Khác với đám hộ vệ Luân Hồi Tông tùy táng xung quanh, chủ mộ không phải được chôn thẳng đứng mà là chôn theo tư thế co quắp (quyền chi táng).

Tổng thể co lại thành một khối giống như thai nhi, đương nhiên cũng có thể hình dung là giống con tôm lớn.

Còn đám hộ vệ xung quanh thì toàn bộ đều đứng.

Vương Diệp đào xuống một đoạn mới cảm giác được, hóa ra những hộ vệ này đứng cúi đầu chính là đang nhìn vào hình dạng của chủ mộ.

Đợi khi Vương Diệp sắp đào đến chủ mộ, vừa ngẩng đầu, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy một vòng thi thể hộ vệ Luân Hồi Tông đứng tĩnh lặng trong huyền băng.

Khoảng mười mấy người chết, mặt vô cảm, đen sì nhìn chằm chằm về hướng Vương Diệp.

Tuy không gây sát thương gì nhưng cực kỳ khiến người ta khó chịu.

Vương Diệp ban đầu không để ý lắm.

Xác chết mà, đâu có đẹp đẽ gì, toàn toát ra vẻ âm tà.

Nhưng dường như mỗi lần quay đầu lại, những thi thể này lại gần bề mặt băng hơn một chút.

Nghĩ lại thì thấy không đúng.

Huyền băng kiên cố vô cùng, đến Vương Diệp muốn đào cũng phải nhờ Lam Vũ Tinh Kim Thiềm, nếu không xẻng hỏng cũng chưa đào được bao nhiêu.

Lại không phải chất lỏng, đám thi thể hộ vệ này không có lý nào di chuyển trong huyền băng được.

Đợi đến khi Vương Diệp đào xuyên huyền băng, lớp dưới cùng là một thứ trong suốt như bong bóng cá, thi thể chủ mộ được bọc ở bên trong.

Ngay khi tôi sắp chạm vào thi thể mộ chủ, giống như vừa bật một công tắc nào đó, đột nhiên ánh sáng trong mộ băng tối sầm lại.

Ngay sau đó, một âm thanh ma sát khiến người ta ê răng vang lên.

Giống như tiếng tảng băng đang chuyển động.

Cùng lúc đó, âm tà chi khí đột ngột xuất hiện, dường như muốn ngưng kết thành thực thể.

Nhiệt độ trong mộ băng vốn đã thấp, giờ lại tụt xuống thêm vài độ.

Tôi phát hiện chiếc xẻng công binh trong tay mình gần như ngay lập tức bị phủ đầy sương trắng, lớp sương này còn đang lan dần về phía tay tôi.

Tôi mang trong mình Long Vương huyết mạch, hàn thử bất xâm, giữa mùa đông mặc quần đùi áo cộc cũng chẳng sao.

Nhiệt độ thấp trước mắt không ảnh hưởng quá lớn đến tôi, nhưng nó lại là lời cảnh báo.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, đám hộ vệ Luân Hồi Tông xếp thành vòng tròn kia cư nhiên đều đã di chuyển vị trí.

Vốn dĩ bọn họ đều đứng sau lớp băng huyền khoảng hai ba thước, hiện tại đã áp sát bề mặt băng.

Có một hai cái xác hộ vệ Luân Hồi Tông đã phá vỡ lớp băng chui ra, vươn đôi tay đen sì khô khốc về phía trước.

Nhìn cảnh này, tôi còn lạ gì nữa, đám hộ vệ Luân Hồi Tông này đã thi biến!

Tôi vứt chiếc xẻng công binh đi, rút Đại Việt Long Tước Đao và Tiểu Thần Phong từ không gian hệ thống ra.

Đại Việt Long Tước Đao rít lên gió, chém thẳng vào đầu tên hộ vệ Luân Hồi Tông gần nhất.

Chương 133

"Mấy người định chơi trò làm tượng gỗ với ông đây à?

Chết đi!" Đại Việt Long Tước Đao vung lên, ẩn ước mang theo tiếng rồng gầm, bản thân thanh đao này sát khí đã cực nặng.

Sau khi chém trúng, cái đầu của xác chết hộ vệ Luân Hồi Tông vốn cứng như đá tảng lập tức vỡ vụn.

Một luồng hắc khí từ bên trong bay ra, bị hút vào Đại Việt Long Tước Đao.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng hệ thống thông báo. "Túc chủ đánh giết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông, nhận được kinh nghiệm trị +100, năng lượng điểm +200." "Túc chủ đánh giết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông, nhận được vật phẩm đặc thù Luân Hồi Hồng Liên." Tôi hơi ngẩn người.

Cứ tưởng bảo tàng nằm dưới mộ chủ, không ngờ bảo tàng lại ở ngay bên cạnh mình?

Đánh giết một tên hộ pháp thị vệ này được một trăm kinh nghiệm và hai trăm điểm năng lượng.

Có vẻ ít hơn so với đám yêu nô trước đó.

Nhưng cũng dễ hiểu, dù sao bọn này cũng đã chết, hoàn toàn là để cày kinh nghiệm, thấp một chút cũng bình thường.

Tuy nhiên, làm một phép tính đơn giản, ở đây ít nhất có hai ba trăm mộ táng Luân Hồi Tông.

Cho dù có một số không phải mộ tông chủ, không có hộ pháp thị vệ tùy táng, bỏ đi một nửa thì cũng còn một trăm cái.

Mỗi mộ táng cứ cho là có mười hộ pháp thị vệ, vị chi là một ngàn tên.

Cộng lại toàn bộ, đó là mười vạn kinh nghiệm và hai mươi vạn điểm năng lượng.

Đây mới chỉ là ước tính bảo thủ nhất.

Thực tế thu hoạch chắc chắn sẽ nhiều hơn dự tính của tôi không ít.

Trực tiếp cày lên mấy chục vạn cũng là điều có thể!

Còn nữa, Luân Hồi Hồng Liên là cái gì?

Nghĩ đến đây, tôi mở giao diện thuộc tính lên xem. [Túc chủ]: Vương Diệp [Thân phận truyền thừa]: Võ Đang Vương Dã [Hệ thống không gian]: 100 mét khối [Cảnh giới]: Ám kình sơ kỳ (Cần 1.000.000 kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 420.000/1.000.000) [Vũ khí]: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. [Kỹ năng]: Thái Cực Quyền pháp, Thái Cực Kiếm pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt. [Nguyên khí]: Âm Dương [Huyết mạch]: Long Vương huyết mạch (Cấp 5, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải.

Hấp thụ 1.500.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 760.000/1.500.000) [Thiên phú kỹ năng]: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mê hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực. [Quốc vận trị]: 270 [Vật phẩm]: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân

Hồi Hồng Liên, Tuyết Chu Độc Dịch. [Linh khí]: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn. [Nhiệm vụ chính tuyến]: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, đồng thời đoạt được Xà Thần Chi Lực.

Thám hiểm thành công có thể nhận được một lần rút thưởng.

Quả nhiên, hiện tại thăng cấp vô cùng gian nan.

Phải tiếp tục nỗ lực thôi!

Nhìn những cái xác dưới đáy sông băng, tôi nhếch mép cười, vậy thì tôi không khách khí nữa.

Sau đó tôi thấy những xác chết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông khác đang từ từ bước ra khỏi lớp băng huyền.

Giống như đang di chuyển trong một loại chất lỏng cực kỳ dính nhớp.

Sức mạnh quỷ dị trên người những cái xác này khiến tôi cảm thấy mới lạ.

Nếu đổi lại là người bình thường, nhìn thấy mười mấy cái xác từ trong khối băng từ từ bước ra, chắc sợ chết khiếp rồi.

Nhưng với tôi, cảnh tượng này kinh dị thì có kinh dị, nhưng ngoại trừ kinh dị ra thì chẳng có chút lực sát thương nào.

Thậm chí còn tiện cho tôi thu hoạch.

Xác chết di chuyển chậm, tôi ung dung bình tĩnh, ra một tên chém một tên, ra một tên dùng Tiểu Thần Phong cắt đầu một tên.

Mất khoảng mười mấy phút, toàn bộ xác chết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông trong mộ băng đều bị tôi tiêu diệt.

Ngoài việc nhận được hơn hai mươi vạn kinh nghiệm và điểm năng lượng, còn có thêm mấy đóa Luân Hồi Hồng Liên.

Thứ này sau khi giết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông thì trực tiếp xuất hiện trong không gian hệ thống như một vật phẩm đặc thù.

Tạm thời chưa nhìn ra tác dụng đặc biệt gì.

Luân Hồi Tông bản thân đã rất tà tính, Luân Hồi Hồng Liên hẳn cũng phải có công dụng rất lớn mới đúng.

Tôi dời toàn bộ xác chết hộ pháp thị vệ xung quanh ra chỗ khác, tiếp tục xử lý thi thể mộ chủ bên dưới.

Thi thể mộ chủ rất nhanh đã được tôi dọn dẹp sạch sẽ.

Chỉnh thể vô cùng cao lớn, thậm chí có chút vượt quá chiều cao của người thường.

Khắp người toàn là lông trắng.

Tôi quan sát một chút, xác định không phải loại lông trắng trên người Bạch Cương.

Trông giống như bên ngoài mọc một lớp kén tằm màu trắng hơn.

Có vài chỗ do niên đại lâu đời đã bị rách nát.

Bên trong lớp kén trắng dày cộp đó là một thi thể kim quang lấp lánh.

Tư thế của thi thể rất kỳ quái, quyền chi táng cũng không có kiểu co rút thành một đoàn như thế này.

Thi thể hai tay ôm gối, trông giống như thai nhi trong bụng mẹ.

Băng Xuyên Kim Thân Thi?

Tôi đưa tay chạm vào thi thể, quả nhiên âm thanh hệ thống vang lên. "Túc chủ tiếp xúc với Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y, nhận được Quốc vận trị 100 điểm." Quả nhiên là đồ tốt.

Loại thi thể này ở chỗ tay buôn lậu xác chết chuyên nghiệp như

Minh Thúc chắc chắn là món hàng cực kỳ giá trị.

Dưới thi thể vẫn là lớp băng, dưới lớp băng hình như còn rất nhiều thứ hay ho.

Tôi định dời thi thể đi, nhưng phát hiện nó đã bị đông cứng cùng với lớp băng bên dưới thành một khối.

Sự can nhiễu của Lam Vũ Tinh Kim Thiềm không trực tiếp phá vỡ được lớp băng này.

Tôi lấy bình xịt nước gừng từ không gian hệ thống ra, xịt một ít lên đó.

Rất nhanh tiếng nứt vỡ li ti vang lên.

Lúc này tôi mới bê thi thể ra.

Ngay khoảnh khắc thi thể dịch chuyển, trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy hiểm cực độ.

Thông Thiên Nhãn nhìn thấy bên dưới thi thể dường như có một luồng khí tức màu lam bạo liệt đang bốc lên.

Tôi dựng tóc gáy toàn thân.

Một luồng hàn khí từ xương cụt xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Có nguy hiểm!

Tôi lùi lại phía sau một bước.

Ngay sau đó, một ngọn lửa màu lam từ dưới thi thể trực tiếp phun ra, cao đến hơn ba trượng.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa!

Lúc này tôi đã áp sát vào bức tường băng của mộ băng bên cạnh.

Nhìn ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa, ánh mắt tôi tràn đầy sự mong chờ và khát vọng.

Lửa mạnh thật.

Cả ngôi mộ băng lấp lánh ánh lam.

Nhiệt độ cao hung mãnh lấy đi toàn bộ hơi nước trong không khí.

Những xác chết hộ pháp thị vệ xung quanh trực tiếp bị đốt cháy.

Bề mặt băng huyền vạn năm của sông băng cũng bắt đầu có dấu hiệu tan chảy.

Điều này thật sự rất đáng sợ.

Còn về phần mộ chủ ban đầu, Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y lúc này đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa màu lam thiêu hủy trong nháy mắt.

Ngay cả một chút tro tàn cũng không còn.

Đây chính là uy lực của Vô Lượng Nghiệp Hỏa sao?

Chương 134

Ngoài nhiệt độ cao, tôi còn cảm nhận rõ ràng trong Vô Lượng Nghiệp Hỏa ẩn chứa một sức mạnh vô cùng quỷ dị.

Rõ ràng nhất là lớp vỏ giống như kén tằm bên ngoài Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y, căn bản không phải vật liệu dễ cháy.

Nói trắng ra đó là vỏ muối.

Là loại dược liệu chuyên dùng để xử lý thi thể tông chủ Luân Hồi Tông, trộn lẫn các loại hương liệu, khoáng vật vùng Tạng và muối thô hồ ao.

Nhưng hiện tại, lớp vỏ ngoài giống kén trắng đó đều đã bị thiêu sạch.

Không phải tan chảy, mà là hoàn toàn biến mất.

Mà cảm giác nguy hiểm vừa rồi của tôi cũng không đơn thuần là do nhiệt độ cao của Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Tôi hàn thử bất xâm, cộng thêm huyết mạch nghịch thiên và kỹ năng bất tử.

Cho dù thực sự bị nhiệt độ cực cao đốt trúng, đau thì vẫn đau, bị thương thì vẫn bị thương, nhưng không chết được.

Tuy nhiên cảm giác trong khoảnh khắc đó là nếu dính phải Vô Lượng Nghiệp Hỏa sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể thiêu đốt linh hồn.

Thật nguy hiểm, nếu linh hồn bị thiêu đốt, cho dù với độ kiên định của ý thức tôi hiện tại, e rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.

Tôi quan sát kỹ lớp băng dưới Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y.

Lớp băng đã bị nung chảy.

Bên trên không để lại dấu vết gì.

Cũng không có tung tích của Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Rất hiển nhiên, Đạt Phổ Quỷ Trùng thật sự không ở đây, mà ở trong mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu, trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa ở đây cực có khả năng là do người Luân Hồi Tông năm đó dùng thủ đoạn đặc thù, thu thập vật chất trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng để chế tạo thành cạm bẫy.

Thế lửa của Vô Lượng Nghiệp Hỏa cực kỳ mãnh liệt, nhưng thời gian duy trì lại rất ngắn ngủi.

Gần như chỉ lóe lên rồi tắt.

Mặc dù thời gian ngắn như vậy, Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã khiến tôi cảm nhận được sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Đồng thời cũng chứng tỏ vật chất này trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng không dễ thu thập.

Một đời tông chủ Luân Hồi Tông cũng chỉ có thể tích cóp được một chút đặt trong mộ huyệt của mình để bố trí cạm bẫy.

Tôi kìm nén sự khát vọng đối với Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Không còn cách nào khác, mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu Cửu Tầng Yêu Tháp bị sông băng này che lấp, cộng thêm vô số mộ băng che chắn.

Muốn trực tiếp đào mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu ra gần như là không thể.

Chỉ có thể đợi Hồ Bát Nhất và Shirley Dương căn cứ vào tinh tượng trên trời và cách cục phong thủy để suy đoán vị trí mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Những mộ băng của tông chủ Luân Hồi Tông này được sắp xếp theo quy luật cố định, có thể dựa vào vị trí mộ băng để suy diễn ra vị trí mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Tôi rất nhanh lại phát hiện dưới lớp băng có một cái lỗ lớn do Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt tạo thành.

Phía sau cái lỗ là một thất băng ẩn dật.

Trong thất băng bày ba tầng Linh Tháp.

Tôi chỉ nhìn thoáng qua đã chú ý tới bảo quang lấp lánh trên Linh Tháp.

Hóa ra mộ của tông chủ Luân Hồi Tông không phải không có đồ tùy táng, mà là giấu hết đồ tùy táng vào sau thất băng kín đáo này.

Tôi không do dự bước vào trong thất băng.

Linh Tháp đặt ở chính giữa thất băng, cao khoảng bằng một người.

Trên dưới ba tầng, thông thể vàng kim, không biết là vàng ròng hay mạ vàng.

Tôi đặt tay lên Linh Tháp, rất nhanh âm thanh hệ thống vang lên. "Túc chủ tiếp xúc với Linh Tháp mạ vàng ký hồn của tông chủ Luân Hồi Tông, nhận được Quốc vận trị 50 điểm." Mạ vàng à?

Tôi bĩu môi.

Mặc dù thứ này bê nguyên cả cái về Kinh thành tuyệt đối có thể gây chấn động, nhưng lại khó bán.

Đạo lý đơn giản, thứ này quá chói mắt, người trong nghề không dám mua, người ngoài nghề thì không biết mua.

Phàm là thứ khó bán khó quy đổi ra tiền mặt, tôi đều không ham.

Tuy nhiên đồ bên trong ba tầng Linh Tháp thì tôi vẫn rất thích.

Ba tầng Linh Tháp thượng trung hạ lần lượt đại biểu cho thiên thượng, địa hạ và nhân gian.

Tầng trên cùng chất đầy san hô đỏ trắng, thiên châu, lục tùng thạch, mã não vân thạch... các loại đá quý.

Trong đó có rất nhiều thứ thậm chí chưa qua gia công, chủ yếu là thể hiện số lượng nhiều.

Tôi không khách khí, vơ vét toàn bộ số đá quý này vào không gian hệ thống.

Tầng dưới đại biểu cho nhân gian, đựng toàn là vàng bạc.

Tôi tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Tầng dưới cùng đại biểu cho địa hạ, đựng xác thực là một số loại dược liệu trà lá.

Những thứ này tuy ở vùng Tạng năm đó tuyệt đối là đồ tốt, nhưng trong mắt tôi thì chẳng đáng giá bao nhiêu.

May mà thất băng nằm sâu trong sông băng, không những cách tuyệt không khí mà nhiệt độ còn cực thấp, tương đương với việc để đồ trong kho lạnh cả ngàn năm.

Ăn được nhưng cũng chỉ là ăn được thôi.

Tuy nhiên, ngay khi tôi định rời đi, lại phát hiện ở tầng dưới cùng cư nhiên còn có một số hạt giống thực vật không biết tên.

Chắc cũng là một loại dược liệu.

Tôi lập tức bị "nhà thực vật học" nhập vào người.

Ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo của tôi ở Kinh thành chủng loại vẫn còn hơi đơn điệu.

Linh hồn làm nông trong cơ thể tôi hừng hực cháy.

Nhìn thấy đất là muốn trồng cái gì đó, nhìn thấy hạt giống là muốn gieo xuống xem mọc ra cái gì.

Tôi lập tức thu số hạt giống này vào hệ thống.

Không ngờ không gian hệ thống thật sự vang lên âm thanh thông báo. "Túc chủ nhận được hạt giống Tinh Mang Bạch Ngọc Tạng Tuyết Liên." Tinh Mang Bạch Ngọc Tạng Tuyết Liên?

Nghe tên cũng không tệ.

Ước chừng bên trong chắc chắn có một số hạt đã mất hoạt tính, nhưng bù lại số lượng nhiều, nếu thật sự muốn trồng thì chắc chắn có thể trồng được.

Lúc này tôi mới thu dọn tâm tình, chuẩn bị rời khỏi mộ băng.

Cả cái mộ băng này quả thực là một kho báu.

Năng lượng trị, Quốc vận trị, vật phẩm đặc thù Luân Hồi Hồng Liên, vàng bạc đá quý, cộng thêm hạt giống thiên tài địa bảo.

Vấn đề là, mộ băng như thế này còn có một hai trăm cái nữa!

Tôi đã không kìm nén được tâm trạng kích động của mình.

Đằng nào thì đám Hồ Bát Nhất, Shirley Dương muốn tìm thấy mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu Cửu Tầng Yêu Tháp cũng cần khá nhiều thời gian.

Trong khoảng thời gian này, tôi cũng không thể nhàn rỗi.

Đào xới mấy cái mộ băng cũng là việc rất phù hợp logic.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy từ hướng đám Hồ Bát Nhất, Bàn Tử vọng lại một tiếng kinh hô.

Tôi thót tim.

Hỏng rồi, không phải đám người này đào được Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y, kết quả không cẩn thận kích hoạt Vô Lượng Nghiệp Hỏa rồi chứ?

Tôi sử dụng Võ Đang Tung Vân Thê, nhảy vọt từ đáy mộ sâu hơn mười mét ra ngoài.

Nhìn về hướng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương đang dọn dẹp mộ băng, tôi phát hiện vẫn tối om, không có ngọn lửa màu lam nào.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tôi thấy bên mép mộ băng còn có một người đang nằm sấp, chính là bà vợ của Minh Thúc - Hàn Thục Na.

Ừm, Hàn Thục Na trong dòng thời gian gốc chính là chết như thế này phải không?

Chương 135

Tôi hít sâu một hơi lạnh, tưởng tượng đến cảm giác bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun thẳng vào mặt, liền quyết định kéo Hàn Thục Na một cái.

Tôi lao nhanh đến bên mép mộ băng, nhắc nhở Hàn Thục Na một câu: "Bên mộ nguy hiểm, tốt nhất vẫn là tránh xa một chút, đợi bên dưới dọn dẹp xong rồi hãy xuống." Hàn Thục Na có chút không cho là đúng, nhưng vẫn gật đầu, lùi lại phía sau.

Tôi thấy cũng tàm tạm rồi, liền nhảy xuống mộ băng.

Xuống đến chỗ Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Bàn Tử, tôi nhìn qua, vẫn ổn.

Tiến độ của đám Hồ Bát Nhất hiện tại mới chỉ vừa đào được Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y.

Minh Thúc nhìn thấy thi thể, lập tức kích động vạn phần.

Lão cư nhiên trực tiếp đưa ngón tay quệt một cái vào mép kén đã vỡ của Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y, sau đó đưa lên miệng nếm thử.

Tôi nhìn mà ngây người. "Không sai, đây chính là Kim Thân Mộc Nãi Y, mùi vị lớp bên ngoài này tôi nhớ, muối đầm lầy trộn thêm hương liệu vùng Tạng, không sai được!" Minh Thúc hưng phấn xoa tay, "Cái này cũng là niên đại hơi không đủ, ước chừng chỉ có vài trăm năm, nếu không thì cũng là bảo bối." Bàn Tử có chút tò mò hỏi: "Thế giờ thì sao?

Trị giá bao nhiêu tiền?" Minh Thúc cười nói: "Nếu còn nguyên vẹn, vận chuyển đến Hương Giang, triệu đô la Hồng Kông tôi vẫn bán được." Bàn Tử nghe xong, nước miếng suýt chảy ra.

Ngay lập tức Minh Thúc và Bàn Tử xúm vào định khiêng thi thể.

Bên dưới tự nhiên cũng bị đông kết.

Bàn Tử hỏa tốc phun nước gừng lên, định ra tay ngay.

Tôi vội vàng ngăn lại: "Cẩn thận có cạm bẫy!

Tông chủ Luân Hồi Tông cũng chẳng phải hạng lương thiện gì, không thể nào không bố trí chút đồ chơi hại người trong mộ huyệt của mình." Nghe tôi nói, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đều gật đầu.

Bàn Tử tuy có chút không cho là đúng, nhưng nghe lời tôi chắc chắn không sai đã trở thành một loại phản xạ có điều kiện của anh béo.

Rất nhanh, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đứng cách thi thể hơn một mét, dùng băng hạo và phi hổ trảo móc vào thi thể, lúc này mới từ từ kéo động.

Thi thể vừa mới bị dịch chuyển, một luồng lam quang dâng lên.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa lại bùng cháy.

Ngọn lửa kịch liệt xông thẳng lên cửa mộ băng.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa lần này thế lửa càng mạnh, cư nhiên sau khi xông ra khỏi cửa mộ còn bốc cao hơn một mét.

Mấy người bên trong mộ huyệt được tôi nhắc nhở, đều đã có chuẩn bị tâm lý.

Khi Vô Lượng Nghiệp Hỏa bùng lên, tất cả đều theo bản năng ép sát người vào vách băng bên cạnh.

Dưới sức nóng kịch liệt, tường băng xung quanh đều có dấu hiệu tan chảy.

Qua vài giây, Vô Lượng Nghiệp Hỏa tắt ngấm.

Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y đã bị thiêu rụi.

Bên dưới xác ướp cũng xuất hiện một thất băng.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất kiểm tra một hồi rồi chuẩn bị đi vào.

Ngay lúc này, phía trên mộ băng vang lên tiếng kinh hô của Sơ Nhất và Bỉ Đắc Hoàng.

Mọi người nghe thấy, lập tức đều leo lên phía trên mộ băng.

Tôi nhìn thấy Hàn Thục Na đã nằm sấp ngay bên mép mộ băng.

Nhìn kỹ lại, Hàn Thục Na phần từ miệng trở lên đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt trực tiếp.

Đã cháy thành than.

Nhiệt độ cao của Vô Lượng Nghiệp Hỏa thậm chí còn đốt thủng một lỗ lớn trên trán bà ta.

Bộ não bên trong chỉ còn lại một cục than đen sì.

Phần dưới miệng tuy không bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt trực tiếp, nhưng dưới sự nung nóng của nhiệt độ cao, màu sắc cũng đã biến đổi.

Cả khuôn mặt trông như màu gan heo, cảm giác giống như mấy sạp đồ nướng.

Môi đã cháy đen, hai hàm răng và lợi đen sì lộ ra ngoài.

Lưỡi xoắn lại với nhau, cũng đã hóa màu than đen.

Tử trạng thê thảm vô cùng.

Tôi nhìn mà nhíu mày.

Cái gì gọi là lời hay khó khuyên con ma đáng chết?

Tôi rõ ràng đã đặc biệt qua nhắc nhở Hàn Thục Na phải cẩn thận, thậm chí nói thẳng bảo bà ta đừng có ngó nghiêng ở cửa mộ.

Tự làm tự chịu thôi.

Dù vậy, tôi hiện tại cũng không nảy sinh bất mãn gì với Hàn Thục Na.

Kiểu chết này quá thảm khốc.

Hơn nữa, tôi phân minh có thể nhìn thấy, trên thi thể Hàn Thục Na không còn một tia dấu vết hồn phách nào.

Hàn Thục Na không chỉ thân thể chết triệt để, mà ngay cả linh hồn cũng bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu sạch sẽ, đúng là hồn phi phách tán, không còn chút vết tích.

Hồ Bát Nhất còn định dùng tấm thảm che thi thể Hàn Thục Na lại.

Chắc là sợ Minh Thúc nhìn thấy sẽ đau lòng.

Tôi biết, Minh Thúc đau lòng thì có thể vẫn sẽ đau lòng đấy.

Nhưng mà...

Minh Thúc lúc này đã leo lên, nhìn thấy bộ dạng của Hàn Thục Na, lập tức ôm đầu khóc rống.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế, nước mũi nước mắt giàn giụa.

Chỗ tình chân ý thiết khiến người nghe đau lòng, người xem rơi lệ.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều sầu mi khổ kiểm, không nỡ nhìn.

Ngay cả Bàn Tử vốn có nhiều ý kiến với Minh Thúc nhìn thấy cảnh này cũng sinh lòng bất nhẫn, định tiến lên vỗ vai Minh Thúc an ủi một chút.

Không ngờ Minh Thúc đột nhiên lau nước mắt. "Đù má nó chứ, cũng không thể để mất cả chì lẫn chài được, không tìm thấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, tôi sẽ không xuống núi!" Cảm xúc của Minh Thúc chuyển biến quá nhanh, khiến Bàn Tử cũng phải ngỡ ngàng.

Bàn tay đang định vỗ lên vai an ủi Minh Thúc cứng đờ giữa không trung, không vỗ xuống được, lại rụt về.

Sơ Nhất ở phía xa nhìn không nổi nữa, nói một câu: "Ông bây giờ có muốn xuống núi cũng không xuống được đâu." Sơ Nhất nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta.

Suốt dọc đường ở chung, khiến cho tất cả mọi người trong đội ngũ đều có hảo cảm với hán tử Khang Ba hào sảng bộc trực này.

Sơ Nhất sẽ không nói lung tung, trừ khi uống nhiều rượu thanh khoa. "Sơ Nhất lão ca, có chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu.

Sơ Nhất chỉ lên trời: "Những con chim Hắc Cảnh Thủy đó chính là lời nhắc nhở ông trời dành cho chúng ta.

Theo lý mà nói hiện tại là tháng chín, là tháng cát tường, không có gió lớn, cũng không có tuyết rơi.

Nhưng nhìn sắc trời này, e là sắp có bão tuyết lớn, trước khi trời tối tuyết sẽ rơi." Sơ Nhất nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Đây không phải chuyện tốt.

Tuy một trận tuyết lớn chưa đến mức phong sơn, nhưng chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều khó khăn.

Các khe nứt trên mặt băng sẽ càng khó phát hiện, Cửu Tầng Yêu Tháp càng khó tìm kiếm, tiêu hao càng nhiều nhiên liệu thực phẩm, thậm chí đường về cũng gian nan hơn.

Sau một thoáng trầm mặc, Sơ Nhất và Hồ Bát Nhất lập tức điều động những người khác trong đội ngũ.

Tranh thủ lúc tuyết lớn chưa rơi, mau chóng gia cố doanh địa.

Bên ngoài lều trại đều phải dùng gạch băng xây tường chắn gió.

Khi mọi người bắt đầu hành động, từ xa vọng lại tiếng sói tru ẩn ước.

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía tận cùng của sông băng.

Từ xa có thể nhìn thấy một bóng trắng như u linh.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn!

Con Bạch Mao Lang Vương giảo hoạt này cư nhiên đi theo mọi người xuống tận Hải Loa Câu.

Đây là định sống mái với chúng tôi.

Tôi nhếch mép cười nhẹ.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn?

Chương 136

Tôi còn đang đợi thu hoạch gói quà kinh nghiệm từ nó đây.

Chỉ có điều, hiện tại chưa thể giết nó.

Phải đợi Thủy Tinh Tự Tại Sơn thực sự quy vị mới được.

Bạch Mao Lang Vương trước mắt chỉ là chuyển thế của Ma Quốc Yêu Nô Thủy Tinh Tự Tại Sơn, phải đợi nó dung hợp với bản thể Thủy Tinh Tự Tại Sơn xong, đó mới là thời cơ thu hoạch tốt nhất.

Mấy người đang làm việc thì tuyết bắt đầu rơi.

Gần như chỉ trong nháy mắt, từ tuyết hạt nhỏ đã biến thành tuyết lớn như lông ngỗng.

Nhiệt độ bên bờ sông băng vốn đã thấp, trời lại tối, tuyết rơi xuống đất không hề tan chảy, rất nhanh đã phủ một lớp dày.

Tôi tranh thủ lúc những người khác làm việc, lại quay trở lại mộ băng.

Quả nhiên, xác chết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông trong mộ băng này cũng đã di chuyển đến mép tường băng.

Tôi đương nhiên sẽ không tha cho chúng, lập tức rút Tiểu Thần Phong ra.

Lúc này trên Tiểu Thần Phong đã hấp thụ tương đối nhiều sát khí, sắc bén dị thường.

Tôi đặt ngang Tiểu Thần Phong, cắm vào trong hàn băng, gạt qua gạt lại.

Cổ của hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông liền bị Tiểu Thần Phong cắt đứt.

Trong không gian hệ thống vang lên âm thanh thông báo quen thuộc vui tai.

Tôi một hơi thu hoạch sạch sẽ đám hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông xung quanh.

Sau đó tôi ngẫm nghĩ, đây đúng là một cách hay.

Xuống mộ băng, dùng Lam Vũ Tinh Kim Thiềm thi triển can nhiễu phá hoại lớp băng huyền, đào thi thể tông chủ Luân Hồi Tông, kích hoạt Vô Lượng Nghiệp Hỏa, tiến vào thất băng vơ vét đồ tùy táng.

Đợi thu thập sạch sẽ, đám xác chết hộ pháp thị vệ này cũng đã bò ra đến mép tường băng.

Đến lúc đó cứ lần lượt thu hoạch từng đứa là được.

Chỉ cần động tác nhanh nhẹn, sau khi thành thạo, tự nhiên có thể làm một mạch trôi chảy.

Dù sao cũng có ít nhất hơn một trăm cái mộ băng.

Không nghĩ ra chút quy trình hóa để nâng cao hiệu suất thì một chốc một lát thật sự đào không hết.

Đồ tùy táng trong thất băng, tôi định để lại cho Shirley Dương nghiên cứu.

Còn tôi, sau khi leo ra khỏi mộ băng, nhìn vô số điểm tản phát khí tức âm tà trên sông băng, không nhịn được cảm thán đầy hưng phấn: "Đêm nay, có việc để làm rồi." Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Minh Thúc lại xuống cái mộ băng được phát hiện sớm nhất kia để kiểm tra Linh Tháp trong thất băng.

Bàn Tử, Sơ Nhất, Bỉ Đắc Hoàng và A Hương thì ở lại doanh địa.

Ngoại trừ A Hương nghỉ ngơi trong lều, ba người còn lại đang ung dung xây tường chắn gió.

Tiếng sói tru xa xa khiến Sơ Nhất vô cùng căng thẳng.

Thi thể Hàn Thục Na cách doanh địa không xa khiến A Hương trốn trong lều căn bản không dám ra ngoài.

Tôi nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử một tiếng, sau đó tự mình hành động.

Cả phiến sông băng này đối với tôi chính là một kho báu.

Quy trình thao tác mà tôi nghĩ ra trong mộ băng lúc trước, khi bắt đầu thực hiện vẫn còn chút gượng gạo.

Mấy cái mộ băng đầu tiên tốn mất gần nửa giờ mới xả xong Vô Lượng Nghiệp Hỏa, dọn sạch hộ pháp thị vệ, vơ vét đồ tùy táng trong Linh Tháp.

Đến mấy cái mộ băng sau, tôi quen tay hay việc.

Mỗi cái mộ băng chỉ tốn khoảng mười mấy phút là hoàn thành toàn bộ.

Thủ cước nhanh nhẹn khiến người ta phải than thở không thôi.

Tiếc là không có khán giả.

Trong ý thức của tôi, âm thanh thông báo hệ thống cũng liên tục vang lên.

Mỗi một cái mộ băng đều có thể cung cấp một trăm khí vận trị.

Kinh nghiệm và điểm năng lượng đều không ít.

Các loại vàng bạc, đá quý dần dần chất đống trong không gian hệ thống.

Hạt giống thực vật dược liệu trân quý cũng ngày càng nhiều.

Bên kia Hồ Bát Nhất và mọi người cũng đã dọn dẹp xong thất băng tùy táng trong mộ băng đầu tiên, đồ đạc trong Linh Tháp đều được lấy ra.

Tôi biết, hiện tại Shirley Dương chắc đang thôi toán mối liên hệ vị trí giữa mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu và những mộ băng này.

Tiếng sói tru đằng xa vang lên liên tục.

Bão tuyết ngày càng lớn.

Tôi vừa khai quật dọn dẹp mộ băng, vừa lưu tâm đến động tĩnh của bầy sói.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn vô cùng giảo hoạt, thực lực cũng mạnh hơn nhiều so với dòng thời gian gốc.

Số lượng bầy sói, tôi ước tính cũng phải trên một trăm con.

Bầy sói quy mô lớn như vậy, ở cao nguyên tuyệt đối có thể đi ngang.

Chút người này của phe tôi, quả thực không đủ nhét kẽ răng cho chúng.

Trời đã tối, không còn chút ánh sáng nào.

Sau khi ra khỏi mộ băng đầu tiên, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Bàn Tử và Minh Thúc đã bắt đầu tìm kiếm những mộ băng khác.

Nhìn dáng vẻ là định đánh đêm, một hơi tìm ra mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nhưng vị trí mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu không dễ xác nhận.

Sông băng che lấp quá nhiều dấu vết.

Mộ băng trên sông băng dường như được sắp xếp theo quy luật kỳ dị nào đó, thượng ứng thiên tinh.

Khí tức phía trên tất cả các mộ băng, tại nơi cách mặt đất không cao nhanh chóng đan xen vào nhau, rất khó phân biệt giữa chúng.

Thông Thiên Nhãn của tôi cũng chỉ có thể nhìn ra vị trí đại khái của mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Nhưng tôi không vội.

Đợi đến khi tôi dọn dẹp các mộ băng khác gần xong, nếu Shirley Dương vẫn chưa tìm thấy mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu, tôi tự nhiên sẽ giúp họ khoanh vùng phạm vi.

Nửa đêm rạng sáng.

Bốn bề tối đen như mực.

Shirley Dương, Bàn Tử và những người khác dọn dẹp đến đêm khuya cũng đã về lều nghỉ ngơi.

Tôi lại thức trắng đêm, tranh thủ mọi thời gian dọn dẹp mộ băng.

Lúc này tôi nhìn đồng hồ dạ quang, đã hơn hai giờ sáng.

Trước mắt tôi đang chuẩn bị dọn dẹp một cái mộ băng có tà khí nặng nhất trên phiến sông băng này.

Đến hiện tại, với thao tác quen tay hay việc, tôi đã tích lũy được gần một ngàn khí vận trị, lại thêm mười vạn kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Ngoài ra, còn có ít nhất mấy chục ký vàng bạc, các loại đá quý như san hô, lục tùng thạch, hổ phách, mã não nhiều vô kể.

Các loại hạt giống dược liệu quý hiếm tôi cũng chọn ra được không ít.

Tiếc là phần lớn đều đã mất hoạt tính.

Dù sao niên đại trong mộ huyệt cũng quá lâu.

Cụ thể có trồng được hay không, rất nhiều thứ phải đợi sau khi về Kinh thành giao cho chuyên gia đại học nông nghiệp kiểm tra mới biết.

Luân Hồi Hồng Liên, tổng cộng tìm được bốn mươi chín cái.

Hơn nữa bốn mươi chín đóa Luân Hồi Hồng Liên này đã thu thập xong từ rất sớm.

Sau khi đánh giết hộ pháp thị vệ Luân Hồi Tông, tỷ lệ xuất hiện Luân Hồi Hồng Liên không thấp.

Nhưng sau khi đạt đến bốn mươi chín đóa thì không xuất hiện thêm nữa.

Thu hoạch quan trọng nhất xuất hiện ở trong một cái mộ băng có tà khí nặng nhất, chôn sâu nhất, thể tích thất băng cũng lớn nhất.

Đồ tùy táng trong mộ băng này nhiều là chuyện thứ yếu, quan trọng là cạm bẫy Vô Lượng Nghiệp Hỏa của ngôi mộ này đã xảy ra vấn đề.

Đào nhiều mộ băng như vậy, tôi cũng đã làm rõ một điểm.

Những cạm bẫy dưới Băng Xuyên Kim Thân Mộc Nãi Y là một loại cạm bẫy kích hoạt.

Bất kể là lớp băng hay thi thể, chỉ cần hơi di chuyển, thậm chí chấn động kịch liệt một chút đều sẽ kích hoạt Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun trào dữ dội.

Chương 137

Thậm chí có vài mộ băng cá biệt, khi tôi xuống phát hiện Kim Thân Mộc Nãi Y đã bị thiêu hủy.

Cạm bẫy Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã bị kích hoạt.

Không phải những mộ táng này có người từng đến, vì khi tôi vào thất băng dọn dẹp Linh Tháp, phát hiện đồ tùy táng không thiếu chút nào.

Khả năng duy nhất là bao nhiêu năm qua, khu vực sông băng chắc chắn từng gặp phải thiên tai địa chất như tuyết lở, động đất.

Những thiên tai này tạo thành chấn động kịch liệt, thậm chí khiến cạm bẫy Vô Lượng Nghiệp Hỏa dưới thân những Kim Thân Mộc Nãi Y này bị kích hoạt.

Thi thể trực tiếp bị thiêu rụi.

Vương Diệp rất muốn làm rõ cơ chế hoạt động của cái bẫy bên dưới thi thể.

Đáng tiếc thứ này quá nhạy, chạm vào là nổ, đụng một chút là cháy, tính khí cực kỳ nóng nảy.

Thế nhưng khi đào ngôi mộ băng lớn nhất này, một cảnh tượng xấu hổ đã xuất hiện.

Cái bẫy Vô Lượng Nghiệp Hỏa trong mộ táng này cư nhiên bị trục trặc, mất linh.

Khi Vương Diệp dời xác ướp kim thân đi, thế mà không hề kích hoạt Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Chính Vương Diệp cũng có chút không dám tin.

Sau đó, Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, dưới thân xác ướp kim thân lại có một quả cầu tinh xảo được làm từ huyền băng.

Quả cầu này khảm trực tiếp vào vị trí tim dưới thân xác ướp.

Một nửa nằm trong lớp vỏ xác ướp trùng kiển, một nửa nằm trong đài huyền băng ở tầng dưới.

Bởi vì chất liệu của quả cầu huyền băng và đài huyền băng đặt thi thể bên dưới là giống nhau, theo lẽ thường, nếu không dời thi thể ra thì căn bản sẽ không nhìn thấy.

Bề mặt quả cầu huyền băng cực kỳ trơn nhẵn, là một khối cầu gần như hoàn mỹ.

Bên trong quả cầu có một đốm sáng nhỏ màu xanh lam đang cháy nhảy nhót.

Tim Vương Diệp đập mạnh một cái.

Dùng Thông Thiên Nhãn nhìn kỹ, hắn phát hiện bên trong không phải là con bọ nhỏ, mà là một thứ giống như ngọn lửa nhỏ đơn độc.

Mà ở ngay phía dưới quả cầu huyền băng, nơi tiếp giáp với đài băng, không biết bị ai đó nhét vào một hạt lục tùng thạch nhỏ xíu.

Bản thân lục tùng thạch không có gì đặc biệt, nhưng chính hạt đá chỉ to bằng hạt đậu xanh này đã khiến quả cầu huyền băng vốn trơn nhẵn nhạy bén, chạm vào là lăn, trở nên cố định không thể tùy ý di chuyển.

Thậm chí khi Vương Diệp nhẹ nhàng dời thi thể ra, quả cầu huyền băng cũng không hề nhúc nhích.

Ngọn lửa xanh lam bên trong nhờ thế mới được bảo tồn.

Vương Diệp vươn tay, cẩn thận từng li từng tí cầm quả cầu huyền băng lên, nhìn ngọn lửa nhảy nhót xinh đẹp nhưng nguy hiểm và chí mạng bên trong, sau đó thu vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống lập tức truyền đến một tràng âm thanh nhắc nhở. "Túc chủ đạt được Vô Lượng Nghiệp Hỏa hỏa chủng." "Vô Lượng Nghiệp Hỏa hỏa chủng có thể dung hợp với Luân Hồi Hồng Liên, Tội Ác Tinh Hoa, Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch.

Dung hợp thành phẩm là kỹ năng, dung hợp sẽ tiêu hao 1000 điểm Quốc vận trị, 72 viên Tội Ác Tinh Hoa, 49 đóa Luân Hồi Hồng Liên, 3 viên Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch." "Có dung hợp hay không?" Tim Vương Diệp đập mạnh.

Dung hợp thì Vương Diệp đã từng thấy, nhưng một lần dung hợp mà tiêu hao nhiều vật phẩm như vậy thì đây là lần đầu tiên hắn gặp.

Chỗ này gần như tiêu hao sạch sành sanh số Luân Hồi Hồng Liên, Tội Ác Tinh Hoa và Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch trong không gian hệ thống của Vương Diệp.

Chỉ có Tiên Nữ Chi Lệ bảo thạch là còn chừa lại cho Vương Diệp một ít.

Quốc vận trị cũng tiêu hao một con số khoa trương.

Cũng may Vương Diệp đã đào mộ băng cả một đêm, Khí vận trị đại thu hoạch, cộng thêm tích lũy trước đó, hiện tại đã để dành được hơn một ngàn tám trăm điểm.

Nếu không thì Vương Diệp đúng là có chút không nỡ.

Vương Diệp lập tức chọn dung hợp.

Chi phí cao như vậy, thành phẩm cuối cùng khẳng định rất đáng mong chờ.

Một lát sau, mấy loại vật phẩm đặc thù trong không gian hệ thống của Vương Diệp gần như bị quét sạch.

Quốc vận trị cũng tiêu hao mất một ngàn điểm.

Trong sự chờ mong, tiếng nhắc nhở của hệ thống rốt cuộc cũng vang lên. "Dung hợp thành công." "Chúc mừng túc chủ đạt được kỹ năng mới." "Địa Ngục Hồng Liên Hỏa!" "Kỹ năng này có thể phối hợp với nguyên khí thuật pháp thuộc tính Hỏa để sử dụng, cũng có thể sử dụng đơn độc." Vương Diệp xem xét kỹ kỹ năng Địa Ngục Hồng Liên Hỏa một chút, lập tức trong lòng cuồng hỉ.

Không sai, Vương Diệp đã đạt được một kỹ năng tấn công tương đương mạnh mẽ.

Hơn nữa đây còn là kỹ năng tấn công phạm vi rộng.

Vương Diệp xòe bàn tay trái ra.

Trong nháy mắt, lòng bàn tay trái hư không hiện ra một đóa sen hồng.

Hồng liên sinh trưởng, nở rộ.

Trong đài sen có tổng cộng bốn mươi chín hạt sen.

Tâm niệm Vương Diệp vừa động.

Bốn mươi chín hạt sen bắn về bốn phía nổ tung.

Mỗi một hạt sen đều hóa thành một ngọn lửa đỏ rực.

Nhiệt độ của những ngọn lửa này cực cao.

Trên vách huyền băng xung quanh bị đốt cháy thành từng cái lỗ thủng to bằng chậu rửa mặt.

Phải biết nguyên khối huyền băng vạn năm này, trực tiếp dùng súng phun lửa đốt cũng chẳng tan được bao nhiêu.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa cư nhiên có thể trực tiếp đốt xuyên!

Khủng bố như vậy.

Hộ pháp thị vệ của Luân Hồi Tông bên trong ngôi mộ băng này vẫn chưa được dọn dẹp.

Y phục và khí tức tổng thể trên người những hộ pháp thị vệ này đều cho thấy bọn chúng đều là cao thủ.

Hiển nhiên đây là đội hộ vệ tùy táng mạnh nhất trong số đông đảo các ngôi mộ băng.

Tuy nhiên dưới uy lực của Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, một vòng hộ pháp thị vệ mặt mày dữ tợn âm trầm đã sắp lao ra khỏi huyền băng, toàn bộ đều bị đốt thành tro bụi.

Chỉ trong nháy mắt đã hôi phi yên diệt, còn chưa kịp thể hiện thực lực của mình.

Lại là hàng ngàn hàng vạn kinh nghiệm và năng lượng vào tay.

Vương Diệp lúc này mới hài lòng thu hồi bàn tay.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, rất mạnh!

Vương Diệp nén xuống tâm tình hưng phấn, nhanh chóng dọn dẹp linh tháp của tông chủ Luân Hồi Tông - kẻ lúc hạ táng đã bị người ta chơi khăm một vố này.

Đồ tùy táng bên trong cũng là phong phú nhất.

Vương Diệp thu hoạch tràn đầy.

Đến cuối cùng, Vương Diệp dứt khoát thu luôn cả cái xác ướp kim thân băng xuyên được bảo quản hoàn chỉnh hiếm thấy này vào không gian hệ thống.

Giá trị của thứ này ở Kinh thành thì không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng nếu giao cho Minh Thúc, đem đến Hương Cảng vận hành tốt một chút, cộng thêm các món đồ tùy táng đi kèm thêm thắt vào, phối hợp một chút, kể một câu chuyện hay ho, thì giá khởi điểm cũng phải cả triệu đô la Hồng Kông.

Nếu vào được sàn đấu giá thì ít nhất cũng phải gấp đôi.

Chờ sau khi Vương Diệp tâm mãn ý túc đi ra từ ngôi mộ băng lớn nhất này, trong gió tuyết nơi xa truyền đến từng trận tiếng kêu trầm thấp du dương.

Còn có một mùi máu tanh nhàn nhạt và sát ý.

Là bầy sói.

Bầy sói rốt cuộc cũng có hành động.

Thời gian này muộn hơn nhiều so với dự tính của Vương Diệp.

Hiển nhiên Bạch Mao Lang Vương (Vua sói lông trắng) tương đối kiên nhẫn.

Thế mà ngạnh sinh sinh đợi đến tận nửa đêm về sáng.

Xem ra là định đánh lén một đợt đây.

Vương Diệp không nhanh không chậm đi về phía doanh trại.

Doanh trại qua tay Bàn Tử, Bỉ Đắc Hoàng và Sơ Nhất gia cố, đã ra dáng ra hình.

Mấy cái lều vải ở hướng đón gió đều có tường chắn gió được xây bằng những viên gạch băng lớn.

Tường chắn gió cao nửa người, dày hơn nửa thước xem ra tốn không ít công phu, cũng vô cùng chắc chắn.

Chương 138

Hơn nữa ba người Sơ Nhất, Bàn Tử, Bỉ Đắc Hoàng, hoặc là từng đánh giặc, hoặc là xuất thân con ông cháu cha trong đại viện quân khu, hoặc là thợ săn xuất sắc.

Ba người bất tri bất giác đã tu sửa tường chắn gió thành dáng dấp của công sự che chắn.

Gác lên mấy khẩu súng, bức tường chắn gió này chính là vật che chắn tốt nhất.

Bước chân của bầy sói càng lúc càng gần.

Những con sói hoang này phối hợp ăn ý, hơn nữa trong đêm tối đen như mực, thế mà có thể không phát ra một chút âm thanh nào.

Vương Diệp ý thức được, sở dĩ bầy sói chọn thời điểm này để tấn công, một mặt là vì người trong doanh trại đều đã ngủ.

Mặt khác là vì tuyết tích tụ lúc này đã dày năm sáu tấc.

Không ảnh hưởng mấy đến tốc độ của bầy sói, lại còn có thể che giấu tiếng bước chân của chúng ở mức độ lớn nhất.

Vương Diệp càng nghĩ càng thấy tê da đầu.

Đây còn là bầy sói hoang sao?

Sắp đuổi kịp quân chính quy rồi đấy chứ?

Nếu vẫn là những người trong dòng thời gian gốc, vào lúc nửa đêm này, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Đáng tiếc, Vương Diệp đã đến.

Vương Diệp đi đến doanh trại, lập tức vỗ vỗ vào cái lều vải ở ngoài cùng.

Rất nhanh, Sơ Nhất và Hồ Bát Nhất chui ra từ trong lều.

Hai người này vĩnh viễn đều là những người cảnh giác nhất.

Hồ Bát Nhất lúc đi ra nhìn thấy Vương Diệp, đã cầm sẵn khẩu Remington shotgun trên tay. "Vương Diệp, xảy ra chuyện gì sao?" Sơ Nhất hít hít mũi: "Là lũ sói con đến rồi." "Bầy sói?" Hồ Bát Nhất hỏi Vương Diệp.

Vương Diệp gật gật đầu, chỉ chỉ vào bóng tối phía trước: "Bọn chúng men theo tuyết đọng đi tới, không nghe thấy tiếng động gì đâu." Sơ Nhất mang theo thần sắc chấn động nhìn Vương Diệp, giống như đang nhìn yêu quái gì đó: "Cậu cũng là xuất thân từ đội đánh sói sao?

Nhìn tuổi tác không giống lắm." Hồ Bát Nhất cười cười, vỗ vỗ vai Sơ Nhất: "Vương Diệp biểu đệ của Bàn Tử là sinh viên đại học nông nghiệp Kinh thành tài cao học rộng, nhưng cậu ấy còn rất nhiều bản lĩnh khác, không kém gì những thợ săn giỏi nhất trên cao nguyên đâu, anh ở chung lâu rồi sẽ hiểu." Nói xong, hắn dang hai tay, vẻ mặt kiểu 'tôi cũng không biết giải thích với anh thế nào'.

Sơ Nhất vẫn chấn động như cũ.

Gã là đội trưởng đội đánh sói, có huyết hải thâm thù với sói hoang, nửa đời người đều nghiên cứu làm sao giết sói.

Hán tử Khang Ba, thổ dân cao nguyên, đều chỉ ngửi thấy mùi vị và sát ý của bầy sói trong gió.

Người thanh niên này thế mà ngay cả phương hướng và lộ tuyến của bầy sói đều đã nắm rõ ràng.

Chuyện này quá ly kỳ.

Vương Diệp không giải thích nhiều: "Các anh dùng tường chắn gió làm vật che chắn, nếu có bầy sói lao đến phía trước thì bắn.

Không cần lo cho tôi, tôi nếu muốn quay lại sẽ vòng về từ phía sau." Nói xong, Vương Diệp lách mình một cái, liền lao vào trong gió tuyết giữa đêm khuya.

Sơ Nhất còn có chút lo lắng, Hồ Bát Nhất an ủi Sơ Nhất một chút, lập tức xách cổ Bàn Tử còn đang ngủ say dậy.

Bàn Tử sau khi hiểu rõ sự tình, với tinh thần 'tôi ngủ không ngon thì ai cũng đừng hòng ngủ ngon', liền xách luôn cả Bỉ Đắc Hoàng và Minh Thúc dậy.

Kết quả cuối cùng Shirley Dương cũng bị đánh thức.

Mấy người mỗi người một khẩu súng, đều ngồi xổm canh gác sau tường chắn gió.

Minh Thúc sợ đến mức run lẩy bẩy, mấy lần định lẻn về lều, đều bị Bàn Tử "thân thiện" cản lại.

Trước khi Vương Diệp đi, còn thi triển thuật pháp ẩn nặc khí tức lên người Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Bàn Tử và Minh Thúc.

Bản thân hắn cũng treo lên thuật pháp ẩn nặc.

Còn những cái khác, Vương Diệp ngược lại không vội vã thi triển.

Nguyên nhân lớn nhất chính là Bạch Mao Lang Vương thực sự quá giảo hoạt.

Vương Diệp sợ mình đến lúc đó bá khí lộ ra ngoài, rất dễ dàng dọa Bạch Mao Lang Vương chạy mất.

Vương Diệp sau khi treo trạng thái ẩn nặc, nương theo bóng đêm và gió tuyết, lặng yên không một tiếng động lao nhanh về phía trước.

Đại Việt Long Tước đao và Tiểu Thần Phong trong tay đều đã lấy ra.

Chỉ một chốc lát, Vương Diệp đã nhìn thấy trong tuyết địa phía trước có một mảng đèn lồng nhỏ xanh lè.

Ít nhất bảy tám chục con sói khổng lồ dài hơn hai mét đang lặng lẽ bước từng bước nhỏ tiếp cận hướng doanh trại.

Bạch Mao Lang Vương đâu?

Vương Diệp phát hiện Bạch Mao Lang Vương thế mà không có ở đây.

Chẳng lẽ đi vòng đường khác để vu hồi rồi?

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Bầy sói thật sự làm ra được loại chuyện này.

Tuy nhiên... khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười thuần khiết chân thành.

Chỉ cần tao giết đủ nhanh, thì cho dù có kẻ đi vòng ra sau đánh lén, cũng vẫn kịp quay về giết sạch bầy sói.

Sát khí trên Đại Việt Long Tước đao và Tiểu Thần Phong trong tay Vương Diệp lập tức tràn ra ngoài.

Trên hai thanh binh khí đều lượn lờ hắc khí như rắn đen.

Vương Diệp nhìn thoáng qua bầy sói phía trước, lập tức dùng kỹ năng Long Tiên (Nước bọt rồng) để mở đầu.

Long Tiên có độc.

Hơn nữa trong hoàn cảnh băng thiên tuyết địa này nó biến thành sương mù.

Trừ những cái đó ra, Long Tiên đối với Vương Diệp mà nói còn có một tác dụng rất quan trọng.

Hạn chế!

Bầy sói không ngốc.

Kỹ năng Long Tiên vừa khởi động, một mảng sương mù nồng đậm dính nhớp đã xuất hiện trên sông băng.

Phàm là sói hoang dính phải sương mù, chạy về phía trước được mấy cái, lập tức lăn lộn lảo đảo rồi ngã gục trong tuyết.

Những con sói hoang khác nhìn thấy, lập tức ý thức được không ổn, nhao nhao tránh xa sương mù một chút.

Vương Diệp lại thi triển sương mù ở một bên rừng rậm.

Bầy sói lần nữa di chuyển.

Rất nhanh, lộ tuyến chạy trốn của bầy sói đã bị hạn chế lại trên một mặt băng chỉ rộng hơn một trượng.

Hai bên đều là độc vụ dày đặc dính nhớp.

Cho dù giờ phút này gió tuyết không nhỏ, sương mù nhất thời bán hội cũng không tan đi được.

Bầy sói muốn tiến về phía trước, chỉ có thể đi trong cái thông đạo này.

Vương Diệp đứng tại tận cùng của con đường hẹp này, mặt mang mỉm cười, giơ lên Đại Việt Long Tước đao và Tiểu Thần Phong trong tay, hai chân phát lực, đón đầu bầy sói mãnh liệt lao tới.

Cùng lúc đó, trong lòng Vương Diệp niệm: "Khôn Tự - Thổ Hà Xa!", "Loạn Kim Thác!", "Càn Tự - Bách Hoa Liễu Loạn!", "Đoái Tự - Hương Đàn Công Đức!", "Ly Tự - Xích Luyện!" Một loạt thuật pháp toàn bộ bị Vương Diệp thi triển ra.

Hắn muốn tốc chiến tốc thắng!

Rất nhanh, tiếng nhắc nhở của hệ thống điên cuồng vang lên trong đầu Vương Diệp. "Túc chủ đánh giết Ma Quốc yêu nô, đạt được kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." "Túc chủ đánh giết Ma Quốc yêu nô, đạt được kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." Bầy sói hoang cũng giống như bị chích máu gà, hoàn toàn không sợ chết.

Bọn chúng đỉnh lấy ngọn lửa, từng con từng con nhe răng, lộ ra răng nanh trắng hếu, lao về phía Vương Diệp.

Đại Việt Long Tước đao trong tay Vương Diệp đập xuống, sói hoang dính phải đều gân cốt đứt đoạn, không chết cũng chỉ có thể nằm trên mặt đất.

Tiểu Thần Phong càng là sắc bén, có thể dễ dàng rạch phá động mạch cổ họng sói hoang.

Một cái thế mạnh lực trầm, một cái phiêu dật tinh chuẩn.

Sói hoang từng con ngã xuống.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện đám sói hoang này cũng không phải lao đầu vào vô não.

Bọn chúng vẫn điên cuồng lao tới, chính là để cho một số thành viên có thể chạy đến sau lưng Vương Diệp.

Chỉ cần bị bầy sói bao vây, thì cho dù là mãnh thú hung ác đến đâu, cũng chỉ có một con đường chết.

Ứng phó được phía trước, thì không ứng phó được hai bên và sau lưng.

Đối với loài sói hoang quen thói cắn chân, móc hậu môn âm ngoan này mà nói, vây săn mới là trí mạng nhất.

Chương 139

Vương Diệp sau khi nhìn rõ ý đồ của bầy sói, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Mưu kế của loài cầm thú thì có được bao nhiêu chứ?

Chỉ tổ làm trò cười thôi.

Cứ để bọn mày vây quanh tao thì thế nào?

Thân hình Vương Diệp vừa động, lập tức có bốn năm con sói hoang cao lớn vồ đến sau lưng Vương Diệp.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vương Diệp, đám sói hoang này sau khi lao đến sau lưng hắn, toàn bộ đều lộ ra ánh mắt tinh ranh hung mãnh.

Đạp mạnh xuống đất một cái, lập tức quay ngoắt trở lại, chồm lên cắn vào đùi và thắt lưng Vương Diệp.

Tiểu Thần Phong bên tay trái Vương Diệp đột nhiên biến mất.

Bàn tay trái duỗi thẳng.

Trong lòng bàn tay hồng quang lóe lên, một đóa hoa sen đỏ rực nở rộ.

Một giây sau, bốn mươi chín hạt sen trong hồng liên tán loạn ra bốn phía.

Ầm một tiếng.

Chu vi hai ba trượng quanh người Vương Diệp biến thành một biển lửa đỏ như máu!

Tất cả sói hoang lao đến bên người Vương Diệp, bất kể trước mặt hay sau lưng, toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Trong đầu Vương Diệp vang lên một tràng tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Trong một mảnh tiếng nhắc nhở quen thuộc, Vương Diệp nghe được một tiếng không giống lắm. "Túc chủ đánh giết Ma Quốc yêu nô, đạt được Yêu Nô Chi Hồn." Ân?

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện trong đầu mình cư nhiên xuất hiện hình ảnh một con sói khổng lồ màu xám xanh.

Chẳng qua là bán trong suốt.

Yêu Nô Chi Hồn?

Vương Diệp nhanh chóng liếc qua một cái, phát hiện là âm linh yêu nô có thể thao túng.

Đã như vậy, cứ bỏ nó vào trong Âm Binh Hổ Phù, đi làm bạn với Điền Quốc Cấm Vệ đi.

Vương Diệp nhìn thoáng qua phía trước còn lại đại khái hai ba mươi con sói hoang.

Giơ tay lần nữa phóng thích một kỹ năng Long Tiên, trực tiếp chặn đứng đường lui của thông đạo.

Đám sói hoang này muốn chạy trốn, chỉ có thể kiên trì xuyên qua độc vụ.

Đối với vật sống mà nói, loại kỹ năng mang độc tố như Long Tiên quả thực nghịch thiên.

Nhất là tất cả kỹ năng mang độc tố của Vương Diệp đều được Tội Ác Tinh Hoa cường hóa rất nhiều, độc tính cực kỳ mãnh liệt.

Sói hoang yêu nô căn bản không chịu nổi.

Sói hoang yêu nô bị chặn đường lui trong ánh mắt chỉ còn lại sự điên cuồng, phát động đợt xung kích cuối cùng về phía Vương Diệp.

Vương Diệp lại xoay người, bỏ đi.

Đồng thời trong tay cầm Âm Binh Hổ Phù lấy ra từ không gian hệ thống.

Sau lưng Vương Diệp, hai trăm bóng dáng Điền Quốc Cấm Vệ mặc áo giáp thanh đồng, tay cầm búa lớn trường kích hiện ra.

Số yêu nô còn lại cứ giao cho đám âm binh này xử lý là được.

Dù sao tiết kiệm được chút sức lực nào hay chút ấy.

Vương Diệp vẫn nên tranh thủ đi xử lý Bạch Mao Lang Vương.

Tên kia nếu thật sự vòng ra sau đánh lén doanh trại thì cũng là một rắc rối.

Sau khi Vương Diệp rời đi, tiếng nhắc nhở của hệ thống vẫn không ngừng vang lên.

Mà ở trong rừng rậm đằng xa.

Một con sói trắng khổng lồ to lớn vô cùng, thân dài gần như hơn một trượng, vai cao khoảng một mét rưỡi, đang dẫn theo ba bốn mươi con sói khổng lồ màu xám xanh phía sau chạy bước nhỏ tiến về phía trước.

Đột nhiên, con sói trắng khổng lồ đi đầu ngạnh sinh sinh dừng bước.

Cái miệng khổng lồ hơi hé ra, mũi co rút, lỗ tai xoay chuyển.

Rất nhanh, trong cổ họng sói trắng khổng lồ phát ra tiếng gầm trầm thấp áp ức.

Những con sói khổng lồ màu xám xanh phía sau cũng đều dừng bước.

Con sói trắng khổng lồ đi đầu hai mắt dần dần biến thành màu đỏ, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc oán độc phẫn hận, ngẩng đầu lên, trong gió tuyết đầy trời phát ra một tiếng sói tru cực kỳ khó nghe, du dương và thê lương.

Ba bốn mươi con sói khổng lồ phía sau cũng tru theo.

Lúc này Vương Diệp đang vòng về doanh trại cũng nghe thấy tiếng sói tru.

Vương Diệp từ khi có được Mục Ti Địch, tiếng sáo có thể ảnh hưởng dã thú, bản thân cũng ít nhiều có thể cảm nhận được một số thứ từ tiếng kêu của dã thú.

Cộng thêm kỹ năng Tha Tâm Thông, Vương Diệp trong nháy mắt đã đọc hiểu hàm nghĩa tiếng sói tru.

Bạch Mao Lang Vương, hay còn gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, thế mà biết được đại bộ đội của mình đã tao ngộ bất trắc.

Nó sẽ không đến nữa.

Nhưng mối huyết hải thâm thù này nó đã ghi tạc, sớm muộn gì cũng sẽ quay lại báo thù.

Ý cười trên mặt Vương Diệp càng thêm rõ ràng.

Cư nhiên bị một con sói uy hiếp, có tin được không?

Chỉ sợ nó không đến.

Bất quá Vương Diệp biết, Bạch Mao Lang Vương chắc chắn sẽ quay lại.

Vận mệnh của nó chính là dung hợp với bản thể Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp, sau đó bị Vương Diệp đánh giết.

Lúc này trận chiến giữa bầy sói bên kia và âm binh Điền Quốc Cấm Vệ cũng đã kết thúc.

Hai trăm âm binh trang bị tinh lương, khi còn sống đều là võ sĩ tinh nhuệ của Điền Quốc, đánh giết hai ba mươi con sói hoang yêu nô, chẳng tính là chuyện gì to tát.

Số sói hoang yêu nô còn lại cung cấp kha khá vạn điểm kinh nghiệm và năng lượng, cộng thêm ba cái Yêu Nô Chi Hồn.

Vương Diệp sau khi thu hồi cả âm binh và Yêu Nô Chi Hồn, bên trong Âm Binh Hổ Phù ngoại trừ Điền Quốc Cấm Vệ và sáu võ sĩ Giao Nhân, lại có thêm bốn con yêu nô.

Vẫn còn hơi ít nhỉ.

Vương Diệp nhìn về phương hướng tiếng sói tru truyền đến lúc trước.

Số lượng yêu nô bên cạnh Bạch Mao Lang Vương tuy không tính là đặc biệt nhiều, nhưng chắc chắn đều là những kẻ tinh nhuệ nhất.

Xác suất chuyển hóa thành Yêu Nô Chi Hồn tuyệt đối cao.

Vương Diệp không thể nào buông tha bọn chúng.

Vương Diệp từ phía sau vòng về doanh trại.

Đám người Hồ Bát Nhất, Sơ Nhất đang ù ù cạc cạc không hiểu gì.

Nhìn thấy Vương Diệp, Hồ Bát Nhất vội vàng hỏi: "Vương Diệp, có chuyện gì vậy?

Sao bầy sói lại rút lui?" Vương Diệp nhún nhún vai: "Tôi cũng không rõ lắm, có thể là sợ rồi chăng?" Sơ Nhất lắc đầu: "Sói hoang trên cao nguyên sẽ không biết sợ, bọn chúng là loài động vật hung tàn giảo hoạt nhất cao nguyên này, ngay cả gấu ngựa, gấu nâu Tây Tạng cũng là đối tượng săn mồi của chúng.

Bọn chúng chắc chắn là có nguyên nhân đặc thù gì đó." Sơ Nhất nói xong, còn đầy thâm ý nhìn Vương Diệp một cái.

Hiển nhiên là cảm thấy Vương Diệp đã đánh lui bầy sói.

Vương Diệp nghe lời của Sơ Nhất, trong lòng khẽ động: "Đúng rồi, lúc trên đường, tôi nghe Thiết Bổng Lạt Ma kể về võ công cái thế của Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, có nhắc đến việc Chế Địch Bảo Châu Đại Vương từng tác chiến với yêu nô của Ma Quốc Nữ Vương, những yêu nô đó chính là bầy sói hoang do con sói trắng khổng lồ Thủy Tinh Tự Tại Sơn dẫn đầu.

Bầy sói trên cao nguyên đã ký kết khế ước với thủ lĩnh Ma Quốc, cho nên mới gọi là yêu nô.

Các anh nói xem, bầy sói không dám xâm phạm, có phải là vì vị trí chúng ta đang đứng đã rất gần với mộ táng của Ma Quốc Quỷ Mẫu hay không?

Ví dụ như khu vực phía trước doanh trại kia, tôi cảm giác trông rất giống." Vương Diệp cố gắng làm ra vẻ lơ đãng chỉ chỉ.

Mà hướng Vương Diệp chỉ, chính là điểm có khí tức hỗn tạp nhất, các loại khí tức đan xen chằng chịt vào nhau trong cả dải băng hà.

Mặc dù trên sông băng, các ngôi mộ băng phân bố dày đặc, sắp xếp quỷ dị, khí tức hỗn tạp vô cùng, che giấu vị trí cụ thể của mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Nhưng Vương Diệp đã đào mộ băng cả một đêm, không những có thể nhìn ra mộ băng được sắp xếp theo hình xoắn ốc, mà còn ngày càng nhìn rõ ràng địa điểm giao hội của âm tà khí tức mộ băng.

Tâm điểm của vòng xoáy, nơi tất cả khí tức giao thoa chằng chịt, tất nhiên chính là vị trí mộ táng của Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Để cho mấy người Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Minh Thúc đi căn cứ vào vị trí mộ băng mà suy tính thì thực sự quá mất thời gian.

Vương Diệp đã có chút không chờ kịp rồi.

Chương 140

Bởi vì hắn biết, bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc Quỷ Mẫu, không những có bản thể của Thủy Tinh Tự Tại Sơn - ngọn núi thủy tinh khổng lồ kia, mà còn có một loại dị thú tà linh mà Vương Diệp lúc này muốn kiến thức nhất.

Đạt Phổ Quỷ Trùng!

Đây chính là một loại sinh vật vô cùng thần kỳ!

Shirley Dương sau khi nghe Vương Diệp nói, liền nhìn về hướng Vương Diệp chỉ.

Vương Diệp sau đó ngâm nga câu hát, chuẩn bị về lều đi ngủ, làm cho tâm tư Shirley Dương hỗn loạn.

Vương Diệp có ý gì?

Là tùy tiện chỉ một cái sao?

Hay là Vương Diệp căn bản từ đầu đến cuối đều biết mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu ở chỗ nào?

Nghĩ kỹ lại, thái độ của Vương Diệp tuy vĩnh viễn giống như đang nói đùa, nhưng Vương Diệp chưa bao giờ nói đùa.

Mỗi lần phán đoán của cậu ta đều vô cùng chuẩn xác.

Shirley Dương đang định đi qua hỏi rõ ý tứ của Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp dừng lại, nhíu mày, chỉ chỉ vào rìa doanh trại. "Thi thể Hàn Thục Na đâu?" Minh Thúc lúc này sụt sịt đi tới: "Thi thể Thục Na chúng tôi dùng chăn bọc kỹ, vẫn luôn đặt ở bên cạnh doanh trại..." Nói được một nửa, sắc mặt Minh Thúc liền trở nên trắng bệch.

Bởi vì lão phát hiện, thi thể Hàn Thục Na đã không thấy đâu nữa.

Chăn bị hất ra một góc, bên dưới trống không.

Lúc này Bàn Tử cũng đi tới, nhìn thấy tình cảnh này, nhịn không được vỗ vỗ vai Minh Thúc, "ân cần" an ủi: "Ông cũng đừng quá đau lòng, Hàn Thục Na bị quỷ hỏa đốt cho cái đầu cũng sắp không còn, chắc chắn sẽ không phải là phục sinh đâu.

Bên cạnh doanh trại cũng không có dấu chân dã thú, chắc chắn không phải bị dã thú gì tha đi.

Phàm là chuyện gì ông cũng phải nghĩ về hướng tốt, tôi cảm thấy vợ ông chắc là bị trá thi rồi." Hồ Bát Nhất nghe mà đen mặt: "Bàn Tử, đừng có nói bậy." Vương Diệp giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử.

Logic chặt chẽ, không còn gì để nói.

Minh Thúc cũng ngây ngẩn cả người, xoay một vòng, mắt đỏ lên sắp sửa gào khóc.

Vương Diệp lạnh lùng cắt ngang Minh Thúc. "Được rồi, sự đã đến nước này, ông đừng lo lắng nữa." Vương Diệp lạnh lùng nhìn Minh Thúc nói.

Minh Thúc lập tức ngừng lại cảm xúc, có chút khiếp đảm nhìn người thanh niên nhỏ hơn mình rất nhiều trước mặt.

Không biết vì sao, lão luôn cảm giác Vương Diệp không phải người bình thường.

Bên kia, Vương Diệp cũng thầm cười.

Minh Thúc nếu thật lòng thương vợ, thì căn bản sẽ không mang theo Hàn Thục Na cùng đến cao nguyên tuyết sơn - nơi có thể mất mạng bất cứ lúc nào này để đổ đấu.

Lão nông dân Hương Cảng này căn bản là muốn mượn kiến thức giám định cổ ngoạn cổ thi của Hàn Thục Na mà thôi.

Đối với A Hương cũng y như vậy. "Đúng rồi Sơ Nhất, vùng này có truyền thuyết gì về người chết sau đó biến mất một cách khó hiểu không?" Vương Diệp quay sang hỏi Sơ Nhất ở phía sau.

Sơ Nhất ngẩn người một lát, lập tức nói: "Tuyết Di Lặc?" Mọi người đều chưa từng nghe qua cái tên này.

Sơ Nhất vội vàng giải thích, Tuyết Di Lặc là một truyền thuyết vô cùng khủng bố lưu truyền trong dân chúng Tây Tạng bản địa.

Nghe nói trên núi tuyết, vào lúc nửa đêm, sẽ có quái vật từ dưới băng tuyết chui ra ăn thi thể người chết.

Những quái vật này bám vào trên thi thể, khiến cho thi thể biến thành một hình dạng giống như cái bánh bao trắng to béo.

Quái vật sẽ dần dần hấp thu huyết nhục của thi thể, thể tích cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Đến cuối cùng trông cũng xấp xỉ như tượng Phật Di Lặc trong chùa.

Hơn nữa thứ này không chỉ ăn thi thể.

Khi bành trướng đến mức độ nhất định, còn có thể vồ người sống và gia súc sống.

Thi thể động vật hoang dã khác trên hoang dã cũng không thoát được.

Vương Diệp trong lòng sớm đã biết thi thể Hàn Thục Na là bị Tuyết Di Lặc lộng đi rồi.

Khi nghe được lời của Sơ Nhất, trong đầu vẫn xẹt qua một tia chớp.

Thi thể động vật hoang dã khác cũng sẽ không buông tha?

Ân, trên sông băng nhưng là còn có bảy tám chục cái xác sói khổng lồ.

Vương Diệp nghĩ đến đây hít vào một ngụm khí lạnh.

Vốn dĩ Vương Diệp không để loại đồ vật như Tuyết Di Lặc vào mắt.

Tuy rằng có thể khống chế thi thể, còn có thể vồ ăn huyết nhục người sống, nhưng chỉ là thứ cặn bã dùng súng phun lửa là giải quyết được, vẫn không làm nên trò trống gì.

Chỉ có điều, nếu số lượng Tuyết Di Lặc nhiều lên, sợ là không phải cặn bã nữa.

Bảy tám chục con to như bò Tây Tạng, thi thể sói khổng lồ chịu sự khống chế của Tuyết Di Lặc, không sợ súng đạn dao búa, lao tới thì không phải là chuyện nhỏ. "Mọi người cứ xem xét ở gần doanh trại trước, tôi đi xa tìm kiếm một chút, nhớ kỹ, đừng rời khỏi doanh trại quá xa." Vương Diệp dặn dò một tiếng.

Sau đó lại xuất phát.

Lần này Vương Diệp chạy thẳng đến vị trí vừa tàn sát sói hoang yêu nô.

Chờ đến khi Vương Diệp đến nơi, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng giống như bao bông đang tiến về phía xác sói hoang trong gió tuyết.

Thứ đó dường như vô cùng mẫn cảm, phát giác được Vương Diệp ở phía sau, lập tức quay đầu.

Vương Diệp nhìn một cái, khá lắm.

Chính là khuôn mặt đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt đến tàn khuyết không đầy đủ của Hàn Thục Na.

Miệng và mặt đã triệt để biến thành cái khô lâu đen sì.

Trên trán càng là có một cái lỗ thủng lớn.

Môi trên lật lên, lợi và răng lộ ra ngoài.

Khác với trước đó là, trên người thi thể Hàn Thục Na bọc một lớp dày cộm giống như bông.

Trên mặt vốn dĩ một chút huyết nhục cũng không còn, hiện tại thế mà cũng bò lên một lớp trắng lóa giống như mỡ heo.

Cư nhiên có vài phần giống người.

Vương Diệp bị một màn 'cao năng' trước mắt làm giật mình, sau đó phát hiện bao bông trắng trên người Hàn Thục Na thế mà đang nhanh chóng phân tán.

Rất nhiều xác sói hoang cũng bị bọc lên thứ màu trắng.

Mấy cái xác sói hoang ở phía trước nhất đã lảo đảo đứng dậy.

Lúc bắt đầu động tác còn có chút cương cứng.

Rất nhanh liền lắc đầu quầy quậy, giống như sống lại.

Chỉ có điều thể hình đã biến thành to lớn như bò Tây Tạng hoang dã. "Ly Tự - Huỳnh Hỏa Lưu Tinh!" "Địa Ngục Hồng Liên!" Vương Diệp nhíu mày, tâm niệm vừa động.

Lòng bàn tay trái mở ra.

Một đóa hoa sen đỏ nở rộ.

Hắn trực tiếp sử dụng thuật dung hợp Huỳnh Hỏa Lưu Tinh và Địa Ngục Hồng Liên.

Trong nháy mắt, Vương Diệp bắn toàn bộ bốn mươi chín hạt sen lửa trong lòng bàn tay về phía Tuyết Di Lặc.

Ánh lửa đỏ rực nổ tung.

Sói hoang vừa mới đứng lên còn đang tiếp tục bành trướng lập tức bị liệt hỏa trên hạt sen lửa đốt cháy.

Gần như chỉ trong nháy mắt, mấy con sói hoang vừa đứng lên toàn bộ đều hóa thành tro tàn.

Trong ý thức của Vương Diệp cũng truyền đến một tràng tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ đánh giết Tuyết Di Lặc, đạt được kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." "Túc chủ đánh giết Tuyết Di Lặc, đạt được kinh nghiệm trị +2000, năng lượng điểm +4000." Tiếng nhắc nhở vang lên không ngừng.

Trên một con sói hoang có đến mười mấy cái Tuyết Di Lặc.

Vừa rồi một trận hạt sen lửa bắn loạn xạ, trực tiếp đánh giết cả trăm con Tuyết Di Lặc.

Sói hoang yêu nô vốn dĩ có một số là bị Vương Diệp thiêu chết, đã hóa thành thi thể cháy đen, Tuyết Di Lặc dường như không hứng thú.

Những thi thể còn tính là hoàn hảo phía sau cũng không còn nhiều.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Không thể để Tuyết Di Lặc khuếch tán ra.

Chương 141

Nếu không, sợ là sẽ gây ra phiền toái không cần thiết cho dân du mục trên cao nguyên.

Ngay sau đó, Vương Diệp thu dọn tàn cuộc, đem toàn bộ xác sói hoang yêu nô còn lại chất thành đống, dùng xăng đốt sạch sẽ.

Thi thể Hàn Thục Na cũng bị Vương Diệp châm một mồi lửa thiêu rụi.

Người phụ nữ này đã đủ bi thảm rồi.

Vương Diệp để thi thể cô ta không bị Tuyết Di Lặc thôn phệ, đã là sự chiếu cố tốt nhất đối với cô ta.

Sau khi xử lý xong xuôi, sắc trời đã bắt đầu sáng rõ.

Gió tuyết tạm thời ngừng lại.

Đám người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Minh Thúc bên cạnh doanh trại đã sớm bắt đầu làm việc, tìm kiếm mộ táng theo vị trí Vương Diệp chỉ.

Đột nhiên, truyền đến một tiếng kinh hô. "Tìm được rồi!

Cửu Tầng Yêu Tháp, là Cửu Tầng Yêu Tháp!" Vương Diệp đi đến chỗ mấy người đang bận rộn nhìn xem.

Đám người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử đã dùng nước gừng, đào sâu xuống chừng năm sáu mét tại nơi Vương Diệp chỉ dẫn.

Chỗ này vốn dĩ bên trên là một tầng băng cái (nắp băng) thật dày.

Sau khi nước gừng làm tan băng cái, bên dưới rất nhanh đã lộ ra những thanh xà băng ngang dọc đan xen.

Màu sắc huyền băng bên trong xà băng không giống với những nơi

khác.

Toàn thể ngả vàng, ở giữa còn có một đường chỉ đen vô cùng rõ ràng.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn thấy rõ ràng, khí tức tỏa ra trên những thanh xà băng này cũng đặc biệt hỗn tạp âm tà.

Xem ra những thanh xà băng này cũng là bố trí đặc thù để che giấu khí tức Cửu Tầng Yêu Tháp, ẩn tàng mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu, không biết có phải là trùng hợp hay không.

Tại những nơi nước gừng tưới qua, những khí tức âm tà này thế mà bị suy yếu cực lớn.

Đám người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Minh Thúc, Shirley Dương cứ thế một đường bình an đào sâu xuống năm sáu mét.

Sau đó liền nhìn thấy dưới đáy hố băng xuất hiện rất nhiều gỗ bách Kỳ Liên giống như loại đã gặp trước đó.

Cùng xuất hiện với gỗ là đủ loại đất đá.

Nhìn thấy cái này, Shirley Dương đã vô cùng xác định.

Ngôi mộ dưới chân này chính là mộ táng Ma Quốc Quỷ Mẫu, Cửu Tầng Yêu Tháp!

Hiện tại đào được là tầng thứ nhất.

Vương Diệp nhìn qua, lập tức cũng nhảy vào trong hố mộ.

Rất nhanh một tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên. "Túc chủ tiến vào tầng thứ nhất Cửu Tầng Yêu Tháp, đạt được Quốc vận trị 100 điểm." Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Đây coi như là hệ thống đã nhận định Cửu Tầng Yêu Tháp rồi.

Tầng thứ nhất Cửu Tầng Yêu Tháp đã khiến Vương Diệp vô cùng kích động.

Tuy rằng thoạt nhìn khá đơn sơ, giống như một căn phòng kết cấu thổ mộc.

Xung quanh toàn là những lớp sơn màu xám đen, chỉ có phần gỗ bên trên là được quét lớp sơn trắng dạng phấn, tổng thể nhìn rất áp bách, ngột ngạt.

Thế nhưng, ở vị trí trung tâm tầng một Cửu Tầng Yêu Tháp lại có một cái bàn thủy tinh khổng lồ!

Bề mặt cái bàn thủy tinh này lồi lõm không bằng phẳng, giống như một tấm bản đồ 3D của dãy núi tuyết mênh mông.

Ở chính giữa bàn thủy tinh là một bức tượng võ tướng được điêu khắc sống động như thật, cực kỳ truyền thần.

Võ tướng mặc một bộ áo giáp bạc lộng lẫy uy vũ, trông như thiên thần chiến tướng.

Nhưng ở vị trí đầu lại không phải đầu người, mà là một cái đầu sói trắng hung ác vô cùng!

Thủy Tinh Tự Tại Sơn bản thể đây sao?

Không phải.

Vương Diệp trấn áp nhịp tim đang đập mạnh trong lồng ngực.

Cái bàn thủy tinh khổng lồ ở tầng một Cửu Tầng Yêu Tháp này không phải là Thủy Tinh Tự Tại Sơn thực sự.

Đây chỉ là cái nắp linh (nắp che quan tài/bảo vật), bên trên tuy cũng điêu khắc hình tượng Bạch Lang Yêu Nô, nhưng tác dụng chủ yếu là để dọa người.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đang phổ cập cho Hồ Bát Nhất, Vương

Bàn Tử và những người khác về truyền thuyết và lời nguyền của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Nói xong, mấy người bọn họ đều nhìn chằm chằm vào cái bàn thủy tinh khổng lồ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Không còn cách nào khác, Tuyết Lỵ Dương vừa mới nhắc tới, trong Thi Thiên truyền thuyết ở Tạng địa có đề cập: Bất kể là ai phá vỡ Thủy Tinh Tự Tại Sơn đều sẽ kích hoạt lời nguyền trong đó.

Lời nguyền này cực kỳ mãnh liệt và ngoan độc, sẽ mang đến tai nạn màu trắng và cái chết.

Nhất thời, không ai dám động đậy.

Khoảng mười mấy giây sau, Vương Bàn Tử rung rung thớ thịt trên mặt, giơ cây búa địa chất trong tay lên: "Bà nội nó, quản mẹ gì nguyền rủa hay truyền thuyết, đều phải nếm thử búa sắt của giai cấp lao động Bàn gia ta!" Vương Diệp thấy thế vội vàng ngăn lại.

Cũng không phải cái nắp linh này không thể đập.

Chỉ là một cái Thủy Tinh Tự Tại Sơn giả mà thôi.

Chẳng qua Vương Diệp phát hiện, trên cái đồ giả này cũng mang theo một tia tà khí.

Đám người thường như Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất mà đập vào, khẳng định sẽ chịu thiệt.

Chết thì không chết được, nhưng chắc chắn không tránh khỏi họa huyết quang.

Vương Diệp không tin cái tà này, sau khi ngăn Vương Bàn Tử lại, hắn lập tức rút Tiểu Thần Phong ra, giơ lên rồi nhẹ nhàng gõ xuống nắp linh. "Loảng xoảng" một tiếng, cả cái bàn thủy tinh vỡ vụn.

Sát khí màu đen bên trong vừa mới thoát ra định chui vào người

Vương Diệp thì đã bị Tiểu Thần Phong trực tiếp hấp thu.

Thần binh lợi khí như Tiểu Thần Phong không phải chuyện đùa.

Sát khí trình độ này bị nó hút sạch trong nháy mắt.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Diệp không sao thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Minh Thúc thì sốt ruột, nhao nhao đòi tiếp tục đào xuống.

Rất nhanh, mọi người đã đào đến tầng thứ hai của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tầng hai cũng có đồ tùy táng.

Đó là những cái đầu lâu bò Ly Ngưu tràn ngập sự hoang dã và sức mạnh.

Những cái đầu lâu Ly Ngưu khổng lồ này thông thể tuyết trắng, hẳn là đã qua xử lý.

Bên trên còn dùng thuốc nhuộm đặc biệt vẽ lên những hoa văn phức tạp.

Số lượng đầu bò Ly Ngưu khá nhiều, chất thành một cái đống Mani ngay tại tầng hai.

Vương Diệp ở tầng hai cũng hấp thu được 100 điểm Quốc vận trị.

Mấy cái đầu bò Ly Ngưu này thì không có vấn đề gì lớn, bên trên không có sức mạnh nguyền rủa đặc thù, ngược lại còn có tác dụng hội tụ linh lực.

Có lẽ là do tác dụng của những ký hiệu hoa văn trên xương đầu bò.

Chỉ có điều tác dụng hội tụ linh lực này khá nhỏ, Vương Diệp chướng mắt.

Đến tầng thứ ba, Vương Diệp liếc mắt nhìn qua, lập tức cảm giác được đồ vật bên trong khá tốt.

Đó là những lá cờ quỷ tinh văn không chữ (Vô tự tinh văn quỷ phiên) với năm màu đỏ, lam, trắng, lục, đen.

Những lá cờ quỷ tinh văn này không giống với cờ chiêu hồn của người Hán.

Trong truyền thống Ma Quốc, năm loại màu sắc đại diện cho năm loại sức mạnh khác nhau.

Màu đỏ đại biểu máu tươi, màu lam đại biểu bầu trời, màu trắng đại biểu núi tuyết, màu lục đại biểu hồ nước, còn màu đen đại biểu vực sâu.

Vương Diệp có thể cảm giác được, tác dụng của những lá cờ quỷ này cũng giống như đống Mani đầu bò Ly Ngưu ở tầng trên, đều dùng để hội tụ linh lực.

Nhưng rõ ràng là hiệu quả tụ linh của cờ quỷ ngũ sắc tốt hơn nhiều.

Hơn nữa sức mạnh tụ lại rõ ràng mang theo từng tia âm khí, cuối cùng đều tập trung vào lá cờ vực sâu màu đen.

Cái này Vương Diệp không định bỏ qua.

Hồ Bát Nhất và những người khác vốn định đốt mấy lá cờ quỷ này đi, nhưng ngay lập tức bị Vương Diệp ngăn lại.

Những người khác đều không biết mấy thứ này có tác dụng gì, thấy Vương Diệp muốn lấy, tự nhiên đều không có ý kiến.

Chương 142

Vương Diệp lập tức thu những lá cờ này vào không gian hệ thống. [Túc chủ đạt được Ngũ Sắc Vô Tự Tinh Văn Quỷ Phiên, hấp thu Quốc vận trị 250 điểm.] Ngoại trừ con số Quốc vận trị nghe hơi "ngốc" (250) ra thì không có gì để chê.

Khẳng định là bảo bối.

Vương Diệp đã nghĩ xong công dụng.

Thứ này dùng để bố trí trận pháp kiểu như Tụ Linh Trận tuyệt đối là nguyên liệu cực tốt.

Có thể dùng cho ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo.

Tầng thứ tư chất đầy những viên đá cuội khắc các ký hiệu khác nhau.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương, đó đều là ký hiệu của các loại kinh văn.

Người Ma Quốc tin rằng bên trên chúng có ẩn chứa sức mạnh kỳ dị.

Vương Diệp nhìn qua, quả thực có một chút linh lực, nhưng khá loãng.

Hắn cũng không còn hứng thú.

Tiếp tục đào xuống dưới, cơ bản đều là bích họa, cốt khí (đồ làm từ xương), đá các loại.

Tất cả mọi người đều rất thất vọng.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Vốn đã thỏa thuận minh khí trong Cửu Tầng Yêu Tháp thì bên Hồ Bát Nhất và bên Minh Thúc mỗi bên một nửa.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi thuộc về Minh Thúc.

Giờ nhìn lại, đúng là mắc bẫy lão gian thương rồi.

Bên trong này căn bản chẳng có minh khí gì đáng giá.

Một mạch đào đến tầng thứ tám của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Cuối cùng cũng xuất hiện một số thứ.

Nhưng sắc mặt Vương Bàn Tử càng đen hơn.

Bởi vì trong tầng tám toàn là người chết.

Tổng cộng mười chín thi thể nam giới cổ đại cao lớn.

Tất cả đều ngồi xếp bằng, vây thành một vòng tròn.

Theo Tuyết Lỵ Dương nói, đây hẳn là những người tự nguyện tuẫn táng tế tự khi Ma Quốc Quỷ Mẫu hạ táng năm xưa.

Ở vị trí trung tâm chính là một nắp băng.

Bên dưới chính là tầng cuối cùng của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Vương Bàn Tử gần như nghiến răng nghiến lợi phun nước gừng lên trên nắp băng.

Sau khi nắp băng mở ra, bên trong là một không gian giống như căn phòng hình vuông.

Dưới đáy không gian là hai viên đá thủy tinh thiên nhiên to bằng nắm tay, một viên màu trắng, một viên màu lam.

Bên trên có hình đồ án tinh không (bầu trời sao) hình thành tự nhiên.

Đèn pin và que phát sáng chiếu rọi ánh sáng vào tầng cuối cùng, hai khối đá thủy tinh lập tức lưu quang dật thải (tỏa sáng lấp lánh).

Những người khác đều có chút ngẩn người.

Bởi vì ngoại trừ hai hòn đá ra thì chẳng còn thứ gì khác.

Nhưng Vương Diệp biết, thời khắc quan trọng nhất sắp đến rồi. "Sơ Nhất đại ca, anh đứng cạnh tôi." Vương Diệp không muốn Sơ Nhất lại đồng quy vu tận với Lang Thần Thủy Tinh Tự Tại Thiên như trong nguyên tác.

Vẫn nên an toàn một chút thì hơn.

Sơ Nhất có chút ngơ ngác, nhưng vẫn đứng vào bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp sau đó nhấc hai viên đá thủy tinh ra, dùng tay gạt lớp băng tuyết và đất vụn bên dưới.

Rất nhanh, một cái bàn đá thủy tinh khổng lồ lộ ra, trên mặt bàn có một lớp vân sóng tự nhiên giống như sóng nước.

Trên lớp vân lý này điêu khắc một chiến tướng đầu sói thân người.

Diện mục hung tợn dị thường, đầu đội mũ giáp đầu lâu trắng, mình mặc giáp bạc bào trắng, tay cầm một cây trường sóc (thương dài) cán bạc gắn lông Ly Ngưu, uy phong lẫm lẫm, thần dũng phi thường.

Nhìn tư thế giống như đang từ trên trời giáng xuống.

Vương Diệp biết, đây mới chính là bản thể Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Mà muốn kích hoạt lời nguyền của Thủy Tinh Tự Tại Sơn thì phải dùng đến hai viên đá thủy tinh kia.

Vương Diệp không chút do dự ném mạnh hai viên đá thủy tinh to bằng nắm tay vào cái bàn thủy tinh.

Những người khác hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý gì.

Minh Thúc mặt mũi sợ đến tái mét, hét lên: "Đồ xui xẻo!

Làm gì vậy hả?" Sau đó lão định bò ra ngoài Cửu Tầng Yêu Tháp.

Lúc này, một tiếng "loảng xoảng" vang lên giòn tan.

Bàn thủy tinh lập tức bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Giờ phút này ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu. "Cái này mới là Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự!

Bên trong có lời nguyền Ma Quốc Lang Thần Yêu Nô." Tuyết Lỵ Dương nói, giọng run rẩy, "Nhìn từ hình tượng, thần tướng màu trắng từ trên trời giáng xuống hẳn là đại biểu cho tuyết lở." Tuyết Lỵ Dương càng nói càng sợ.

Vương Diệp lại phán một câu: "Không cần lo lắng, sẽ không có tuyết lở đâu.

Nhưng thứ đồ quỷ quái từ trên trời rơi xuống thì chắc chắn là có." Vương Diệp vừa dứt lời, Minh Thúc đang bò lên tầng trên sợ đến mức trượt chân, lại tụt trở về.

Vận khí của Minh Thúc cũng coi như không tệ.

Ngay khoảnh khắc Minh Thúc vừa tụt xuống, một tiếng sói tru quỷ dị chói tai vang lên.

Tiếng sói tru này khiến tất cả mọi người triệt để hiểu được thế nào gọi là "quỷ khốc lang hào".

Ngay sau đó, một cái bóng đen khổng lồ xuất hiện ở tầng cao nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Sau vài cú nhảy, cái bóng trắng ngày càng tới gần.

Minh Thúc sợ đến chảy cả nước mắt: "Ác ma màu trắng đến rồi, lời nguyền Thủy Tinh Tự Tại Sơn linh nghiệm rồi!" Vương Diệp nhíu chặt mày, thần thông Thông Thiên Nhãn thi triển.

Trùng đồng hiện lên, kim quang trong mắt lóe qua, đồng tử hóa thành âm dương ngư, chậm rãi chuyển động.

Trên bản thể bàn thủy tinh của Thủy Tinh Tự Tại Sơn vừa vỡ nát, một luồng khí tức quỷ dị màu trắng phóng thẳng ra.

Luồng khí trắng này trùng hợp với bóng trắng khổng lồ từ trên trời giáng xuống trong nháy mắt.

Lang Thần quy lai!

Thủy Tinh Tự Tại Sơn chân chính cuối cùng cũng hiện thân.

Vương Diệp lập tức lao lên phía trước nhất.

Trên người lóe lên một trận kim quang, hiện ra một bộ áo giáp bán trong suốt như vảy rồng.

Hai kỹ năng Long Vương Nguyên Thần và Long Khải đồng thời phát động.

Đồng thời Tiểu Thần Phong cũng xuất hiện trong tay.

Trong đôi mắt tinh quang lóe lên.

Đón đầu Bạch Lang Thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn chính là một chiêu Bất Động Minh Vương Chi Nhãn.

Phía sau lại bồi thêm một kỹ năng Long Tiên.

Bạch Lang Thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn bị Bất Động Minh Vương Chi Nhãn đánh thẳng vào đầu, thân hình lập tức chậm lại.

Vốn đang nhe răng trợn mắt cực kỳ hung hãn, không ngờ lại ăn thêm chiêu Long Tiên.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn vốn đã là thân thể Lang Thần, độc tố tầm thường vô pháp có hiệu quả.

Đáng tiếc là kỹ năng Long Tiên đã được cường hóa quá nhiều, mạnh đến mức độ nhất định thì ngay cả Bạch Lang Thần cũng bị phá phòng.

Da thịt một số nơi trên người Thủy Tinh Tự Tại Sơn bắt đầu thối rữa, lông sói rụng xuống.

Nó phát ra một tiếng kêu rên đau đớn, phảng phất vang vọng trong lòng mọi người.

Chương 143

Minh Thúc lập tức tối sầm mặt mũi, miệng sủi bọt mép, ngồi phịch xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt trắng bệch, nhắm nghiền mắt lại.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tâm chí kiên định, đều là người từng chịu khổ lớn, gặp tội lớn nên nghiến răng nghiến lợi chống đỡ được.

Mà hán tử người Khang Ba - Sơ Nhất đang đứng cạnh Vương Diệp, vừa nghiến răng vừa rút Tàng đao bên hông ra, định chém vào chóp mũi Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Vương Diệp kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn có yếu đi nữa thì trước khi chết phản kích giết chết Sơ Nhất vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bạch Mao Lang Vương lúc này đã hoàn toàn khác trước, dung hợp với bản thể Thủy Tinh Tự Tại Sơn, đã triệt để khôi phục thành Bạch Lang Thần.

Dị thú tà linh trong dòng thời gian thế giới này lại phổ biến cường hãn.

Sơ Nhất nguy hiểm!

Vương Diệp hét lớn: "Sơ Nhất cẩn thận!" Sau đó hắn thi triển hai kỹ năng về phía Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Hai kỹ năng nhận được từ truyền thừa của Vương Dã.

Một cái là Loạn Kim Thác.

Đây là kỹ năng phong tỏa thời không, có thể khiến mục tiêu mất đi cảm giác thời không, không động đậy được, không nghe, không ngửi, không xúc giác, không vị giác.

Ánh mắt vốn đang hung tợn nhìn Sơ Nhất của Thủy Tinh Tự Tại Sơn lập tức trở nên trống rỗng.

Có hiệu quả!

Cho dù là Bạch Lang Thần cũng bị phong ấn.

Kỹ năng tiếp theo cũng đến từ truyền thừa Vương Dã, gọi là "Môi Vận Đương Đầu" (Vận xui xẻo ập đến).

Thật ra kỹ năng này có tác dụng hay không Vương Diệp cũng không nắm chắc lắm.

Coi như là một cái hào quang xui xẻo đi, mặc kệ thế nào cứ tròng lên đầu Thủy Tinh Tự Tại Sơn trước đã.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn sau khi bị phong bế cảm giác thời không, cái mõm dài với răng nanh vẫn chuẩn xác cắn về phía cổ họng Sơ Nhất.

Bạch Lang Thần ngoại trừ ngũ giác ra rõ ràng còn có năng lực cảm tri thế giới khác.

Nhưng giây tiếp theo, Vương Diệp phát hiện ra công dụng của Môi Vận Đương Đầu.

Trên trán Thủy Tinh Tự Tại Sơn tinh quang lóe lên.

Quỷ mới biết chuyện gì xảy ra, hai chân trước của nó cư nhiên xoắn vào nhau, tự mình ngáng chân mình ngã lộn một vòng.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn rất nhanh khôi phục thăng bằng.

Nhưng Sơ Nhất dưới sự nhắc nhở của Vương Diệp đã tránh thoát cú cắn xé, còn thuận tay dùng Tàng đao chém lên đầu sói một nhát.

Là một hán tử có huyết hải thâm thù với Bạch Lang Vương, đây đã là hành vi kiềm chế vô cùng tốt rồi.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn một kích không trúng, muốn lắc đầu vồ cắn lần nữa.

Lúc này Vương Diệp đã kích hoạt Phong Hậu Kỳ Môn và Long Vương Nguyên Thần!

Một cỗ khí thế lăng giá trên vạn vật thiên hạ bùng phát từ người Vương Diệp.

Cho dù là khí thế của Bạch Lang Thần cũng bị áp chế gắt gao.

Một tiếng va chạm trầm đục vô cùng vang lên.

Tiểu Thần Phong của Vương Diệp đã hung hăng đập vào đầu lâu Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn lúc này là Lang Thần phụ thể, kiên nhân vô cùng.

Nhưng dưới trạng thái song trùng Phong Hậu Kỳ Môn và Long Vương Nguyên Thần của Vương Diệp, hắn sở hữu sức mạnh lay trời.

Cho dù là cú đập bằng chuôi kiếm Tiểu Thần Phong, dù có là đầu đồng da sắt cũng phải bị đập bẹp.

Đầu lâu Thủy Tinh Tự Tại Sơn phát ra tiếng xương vỡ vụn, tuy không bẹp dúm nhưng cũng thất khiếu chảy máu, nhất thời không thể động đậy.

Vương Diệp đâu thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trực tiếp dùng Tiểu Thần Phong đâm thẳng vào chóp mũi Bạch Lang Thần.

Đồng thời tay trái thu Tiểu Thần Phong về hệ thống không gian, lòng bàn tay xòe ra, Địa Ngục Hồng Liên nở rộ.

Chóp mũi Thủy Tinh Tự Tại Sơn bị Tiểu Thần Phong đâm cho một cú nhớ đời.

Bạch Lang Thần đau đớn, há to mồm muốn cắn đứt tay Vương Diệp.

Vương Diệp rụt tay phải lại, tay trái lại thò ra.

Bốn mươi chín hạt hỏa liên tử của Địa Ngục Hồng Liên Hỏa đều bị Vương Diệp nhét vào trong miệng Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Có lẽ do Môi Vận Đương Đầu, xui xẻo tận mạng, Thủy Tinh Tự Tại Sơn không những không tránh được Địa Ngục Hồng Liên mà còn nuốt trọn toàn bộ hỏa liên tử vào trong bụng.

Trong nháy mắt, bụng Thủy Tinh Tự Tại Sơn hồng quang tốc biến.

Cả con lang yêu đều bị thiêu xuyên.

Nó muốn há mồm gào thét nhưng từ miệng, mũi, tai phun ra toàn là khói đen.

Vương Diệp lại lôi từ không gian hệ thống ra thanh Đại Việt Long Tước Đao, nhắm vào cái eo sói đã bị thiêu xuyên của Thủy Tinh Tự Tại Sơn mà chém xuống thật mạnh.

Từng tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Cuối cùng, Bạch Lang Thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn to lớn như con lừa hoang đã triệt để ngã xuống.

Trong đầu Vương Diệp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống: [Chúc mừng túc chủ đánh giết Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nhận được kinh nghiệm trị +200.000, năng lượng điểm +400.000.] [Cảnh giới và huyết mạch của túc chủ đang tăng lên, vui lòng chờ trong giây lát.] [Cảnh giới tăng lên Ám Kình trung kỳ, Long Vương huyết mạch thăng lên cấp 6, nhận được huyết mạch kỹ năng Long Đằng.] [Thủy Tinh Tự Tại Sơn có thể hấp thu để nhận được nguyên khí và thiên phú kỹ năng sinh linh ngẫu nhiên, có hấp thu hay không?] Chưa đợi Vương Diệp phản ứng lại, lại một tiếng thông báo vang lên.

Vương Diệp lập tức chọn hấp thu.

Một cỗ sức mạnh băng lãnh cực kỳ cường hãn dũng nhập vào tứ chi bách hài Vương Diệp.

Hắn bị luồng sức mạnh này xung kích khiến toàn thân lạnh lẽo vô cùng.

Mấy phút sau, Vương Diệp mới chậm rãi mở mắt.

Hắn từ trên người Thủy Tinh Tự Tại Sơn nhận được một kỹ năng tên là Tuyết Băng.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cảnh giới và huyết mạch tăng lên, còn có kỹ năng huyết mạch chuyên thuộc Long Vương - Long Đằng.

Long Đằng, đúng như tên gọi, là một loại kỹ năng thân pháp.

So với Võ Đang Tung Vân Thê còn toàn diện và mạnh mẽ hơn.

Hai cái cũng có thể sử dụng cùng lúc.

Bất quá, Vương Diệp cũng rất tò mò bước tiếp theo thăng cấp cần bao nhiêu kinh nghiệm trị và năng lượng điểm.

Cho nên, hắn mở giao diện thuộc tính ra. **[Túc chủ]:** Vương Diệp **[Thân phận truyền thừa]:** Võ Đang Vương Dã **[Hệ thống không gian]:** 100 mét khối **[Cảnh giới]:** Ám Kình trung kỳ (cần 2.000.000 kinh nghiệm trị để thăng cấp, tiến độ 30.000/2.000.000) **[Vũ khí]:** Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. **[Kỹ năng]:** Thái Cực Quyền

Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp (Âm Ngũ Lôi), Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa. **[Nguyên khí]:** Âm Dương **[Huyết mạch]:** Long Vương huyết mạch (Cấp 6.

Huyết mạch kỹ năng: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng.

Hấp thu 3.000.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt tới cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

Tiến độ: 70.000/3.000.000) **[Thiên phú kỹ năng]:** Thông Thiên Nhãn (Can thiệp, Trí manh, Mê hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực. **[Quốc vận trị]:** 1350 **[Vật phẩm]:** Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Tuyết Chu Độc Dịch, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Ngũ Sắc Vô Tự Tinh Văn Quỷ Phiên. **[Linh khí]:** Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn. **[Nhiệm vụ chính tuyến]:** Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, đồng thời đoạt được Xà Thần Chi Lực.

Thám hiểm thành công có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Nhìn thấy trị số kinh nghiệm và điểm năng lượng, Vương Diệp không khỏi giật giật khóe miệng.

Thật tàn nhẫn a!

Sau đó, hắn lại nghiên cứu kỹ năng Tuyết Băng.

Tên kỹ năng cấp 1 của Thủy Tinh Tự Tại Sơn rất ngầu, gọi là

Tuyết Băng.

Bản thân Ma Quốc Yêu Nô Bạch Lang Thần chính là tà thần trong truyền thuyết mang đến tai nạn tuyết lở, băng băng, cho nên có kỹ năng này cũng là hợp lý.

Tuyết Băng có thể tạo thành một cú xung kích tương đương với sức mạnh tuyết lở trong môi trường băng tuyết.

Nói đơn giản là chế tạo một trận tuyết lở nhỏ, dị thường, có thể khống chế.

Nếu ở môi trường không có băng tuyết, kỹ năng Tuyết Băng cũng có thể sử dụng.

Chương 144

Chỉ là Tuyết Băng sẽ biến thành chế tạo một trận bão tuyết, nhanh chóng hạ thấp nhiệt độ môi trường xung quanh, đồng thời làm cho tốc độ của mục tiêu trong phạm vi nhất định trở nên cực kỳ chậm chạp.

Đây coi như là một kỹ năng khống chế phạm vi gây hiệu ứng tiêu cực (debuff).

Trong chiến đấu vẫn vô cùng thực dụng.

Hơn nữa, Vương Diệp biết Đạt Phổ Quỷ Trùng rất nhanh sẽ xuất hiện, thêm một kỹ năng là thêm một phần bảo hiểm.

Lúc này nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc đều đã hoàn hồn.

A Hương và Sơ Nhất vẫn còn đang ngẩn người.

Đương nhiên rồi, A Hương quanh năm đều ở trạng thái ngẩn người.

Vốn bị Minh Thúc kéo vào Cửu Tầng Yêu Tháp là để quan sát xem mười chín vật tế tùy táng bên trên có tà khí gì không, thuận tiện xem Băng Xuyên Thủy Tinh Thi có hung hay không.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi chính là thi thể Ma Quốc Quỷ Mẫu, là tà thần mà dân chúng Ma Quốc thượng cổ sùng bái.

Minh Thúc có thể cẩn thận được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Còn Sơ Nhất thì đang nhìn thi thể Thủy Tinh Tự Tại Sơn mà phát ngốc.

Vương Diệp rất rõ, Sơ Nhất có huyết cừu với Bạch Mao Lang Vương.

Tổ phụ của Sơ Nhất chính là vì năm xưa chăn dê bị dã lang yêu nô ăn mất rất nhiều, mới bị nô lệ chủ lột da chết thảm.

Cha mẹ cũng đều bỏ mạng trong miệng sói.

Sau này Sơ Nhất trở thành đội trưởng đội đánh sói, đấu với sói hoang trên cao nguyên cả đời.

Hiện tại nhìn thấy ác quỷ cao nguyên Bạch Mao Lang Vương chết ngay trước mặt mình, khó tránh khỏi có chút khó tin.

Vương Diệp vỗ vỗ vai Sơ Nhất, dứt khoát bảo anh ta sang một bên nghỉ ngơi hút điếu thuốc, vừa vặn cũng để tránh Đạt Phổ Quỷ Trùng có khả năng xuất hiện lát nữa.

Lúc này bốn người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc, Vương Bàn Tử đã sáp lại gần bàn thủy tinh bản thể của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Bàn thủy tinh đã bị Vương Diệp đập nát, nhưng bên dưới lại vẫn còn đồ vật.

Đó là một thi thể nữ giới toàn thân trong suốt.

Nữ thi toàn thân tỏa ra một luồng ánh sáng màu bạc, giống như ánh trăng.

Trong luồng ánh sáng bạc nhu hòa, ninh tĩnh lại huy hoàng đó, xương cốt và nội tạng của nữ thi lại có màu đỏ thẫm tà dị.

Nhìn hơi giống mã não, nhưng lại kinh khủng hơn. "Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!" Minh Thúc nhìn thấy thì lập tức hưng phấn hét lên.

Minh Thúc vào Tạng đã đặt cược toàn bộ gia sản của mình vào chuyến đi này.

Hiện tại người tình chết, vợ (Hàn Thục Na) cũng chết, nếu không tìm thấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, Minh Thúc chắc đâm đầu vào băng xuyên chết quách cho rồi.

Trước mắt Băng Xuyên Thủy Tinh Thi hiện thân, người kích động nhất tự nhiên là Minh Thúc.

Vương Diệp lập tức thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn, cẩn thận kiểm tra Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Đây xác thực là một cái xác.

Không biết Ma Quốc dùng tà thuật gì mà lại biến thi thể người thành trong suốt như vậy.

Thợ điêu khắc tượng người dù ưu tú đến đâu cũng không thể dùng thủy tinh điêu khắc ra cơ thể người vũ mị truyền thần như thế này.

Ở bên trong thi thể, Vương Diệp có thể quan sát rõ ràng hai luồng sức mạnh quỷ dị.

Ngoại trừ màu đỏ rõ ràng nhất, còn có một luồng màu lam tinh xảo.

Bởi vì bối cảnh là vạn năm huyền băng màu lam nên luồng màu lam này không quá rõ ràng.

Trên Băng Xuyên Thủy Tinh Thi còn bao phủ một luồng sức mạnh đặc biệt kỳ quái.

Bán trong suốt, những người khác rõ ràng là không nhìn thấy.

Từng đạo quang mang tạo thành những ký hiệu quỷ dị.

Những ký hiệu này giống như văn tự thượng cổ, lại giống như những ký hiệu ẩn hối dùng trong tà thuật tôn giáo nào đó.

Một số trong đó Vương Diệp dường như đã gặp ở Luân Hồi Miếu trong di chỉ Cổ Cách Vương Thành.

Ngoài ra còn có một số tương tự hoa văn trên tường Linh Tháp trong mộ thất Tông chủ Luân Hồi Tông ở các mộ băng khác.

Những ký hiệu bán trong suốt quỷ dị này chậm rãi xoay chuyển, lơ lửng phía trên Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Một cỗ sức mạnh thần kỳ duy trì sự thăng bằng của những ký hiệu này.

Dường như chỉ cần một nhiễu động nhẹ nhất cũng có thể khiến chúng sụp đổ.

Vương Diệp muốn đưa tay thử thăm dò xem những ký hiệu này rốt cuộc là thứ gì.

Đúng lúc này, Minh Thúc đã ra tay trước.

Lão gian thương này ý đồ muốn bê cái xác thủy tinh lên.

Vương Diệp nhíu mày.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất thấy thế vội vàng tiến lên.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi trông cứ như làm bằng thủy tinh, cảm giác rơi xuống đất là vỡ tan tành ngay.

Mấy người gần như hoàn toàn xuất phát từ bản năng chạy tới đỡ lấy cái xác.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Minh Thúc đã xê dịch Băng Xuyên Thủy Tinh Thi một chút, nâng lên cao chưa đến nửa thước.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi xem ra cũng chỉ nặng bằng thể trọng một nữ tử trưởng thành, không trầm trọng như đá thủy tinh thật.

Giờ khắc này, những ký hiệu bán trong suốt lơ lửng trên bề mặt Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đã hoàn toàn bị nhiễu động.

Các ký hiệu hỗn loạn trong nháy mắt bay về phía trên Cửu Tầng Yêu Tháp, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Sau khi ký hiệu quỷ dị biến mất, Minh Thúc vẫn đang liều mạng muốn khiêng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ra.

Vương Diệp lạnh lùng nhìn, không hề ngăn cản.

Trong Băng Xuyên Thủy Tinh Thi có gì, không ai rõ hơn Vương Diệp.

Muốn tìm đường chết thì cứ để Minh Thúc đi tìm chết đi.

Dù sao chuyện này cũng luôn phải có người làm.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi không bị di chuyển thì Đạt Phổ Quỷ Trùng làm sao chui ra?

Đã luôn phải có người gánh tội, cái nồi đen này Minh Thúc gánh là đương nhiên.

Nhưng những ký hiệu lơ lửng kia là gì?

Giây tiếp theo, Vương Diệp lập tức hiểu rõ hàm nghĩa của chúng.

Lời nguyền!

Đó là lời nguyền mà Ma Quốc Quỷ Mẫu và yêu nô đầu sỏ Thủy Tinh Tự Tại Sơn bố trí trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Phàm là kẻ quấy nhiễu nơi này đều sẽ bị băng tuyết chôn vùi.

Sau khi cảnh giới tăng lên, Vương Diệp đối với tất cả biến động phát sinh trên vùng núi tuyết băng xuyên này đều vô cùng mẫn cảm.

Một trận âm thanh như sấm rền vang lên.

Tuyết lở!

Tuyết lở thực sự!

Vương Diệp hiện tại muốn đi thật ra rất dễ dàng.

Kỹ năng Long Đằng chỉ cần hai cái nhún là có thể từ đáy Cửu Tầng Yêu Tháp nhảy ra ngoài.

Nhưng ra ngoài rồi thì sao?

Sức mạnh của trận tuyết lở thực sự ẩn chứa thiên địa chi lực.

Phàm nhân căn bản không thể kháng cự, không chỗ có thể trốn.

Ngược lại ở dưới Cửu Tầng Yêu Tháp, bởi vì khe hở giữa mỗi tầng yêu tháp đều khá nhỏ, hơn nữa không phải thẳng đứng một đường, cho nên tương đối mà nói lại an toàn hơn.

Lúc này những người khác cũng nghe thấy tiếng "ầm ầm" bên ngoài.

Sắc mặt mấy người lập tức trắng bệch.

Peter Hoàng là người đầu tiên muốn bò ra ngoài Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hồ Bát Nhất ở bên dưới nói vọng lên: "Bây giờ bên trên càng nguy hiểm!" Peter Hoàng do dự một lát, phát hiện Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, thậm chí cả dân bản địa là Sơ Nhất cũng không động đậy, nghĩ ngợi rồi lại tụt xuống.

Chương 145

Trong nháy mắt, tầng đỉnh của Cửu Tầng Yêu Tháp đã bị băng tuyết dày đặc bao phủ.

Cú va chạm khổng lồ của trận tuyết lở trực tiếp cuốn trôi toàn bộ tầng một Cửu Tầng Yêu Tháp, ngay cả cặn cũng không còn.

Tầng hai, tầng ba cũng bị phá hoại nghiêm trọng.

Sắc mặt Peter Hoàng càng thêm trắng bệch.

Nếu thật sự bò ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp, e rằng giờ này đã bị tuyết lở đập chết rồi. "Cũng may trang bị của chúng ta có không ít thứ mang theo bên người." Tuyết Lỵ Dương an ủi mọi người một câu.

Vì muốn khai quật Cửu Tầng Yêu Tháp nên mọi người vẫn mang xuống rất nhiều công cụ thiết bị.

Nước thì không thiếu, trong điều kiện có nhiên liệu, xung quanh đâu đâu cũng là nước.

Duy nhất thiếu là thức ăn và nhiên liệu.

Đương nhiên, nguy hiểm trực tiếp nhất trước mắt chính là không biết không khí dưới Cửu Tầng Yêu Tháp đủ cho tám người hô hấp bao lâu.

Nhóm Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương còn đang thương nghị.

Vương Diệp lại gắt gao nhìn chằm chằm vào miệng của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt và chờ mong.

Cuối cùng, miệng của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi hơi hé mở.

Từ bên trong bay ra một đốm sáng màu lam.

Tới rồi!

Đạt Phổ Quỷ Trùng!

Chờ đã lâu!

Vương Diệp ngay khoảnh khắc nhìn thấy đốm sáng màu lam, lập tức thi triển Bất Động Minh Vương Chi Nhãn.

Một cỗ sức mạnh uy nghiêm vô cùng trực tiếp trùng kích tới.

Sau đó Vương Diệp thi triển năng lực Long Vương Uy Áp khống chế trùng quần, bắt đầu thử để Đạt Phổ Quỷ Trùng bay xuống mặt đất.

Ngay lúc này, những người khác cũng phát hiện ra sự bất thường bên phía Vương Diệp và Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Hồ Bát Nhất sau khi nhìn thấy Đạt Phổ Quỷ Trùng thì sắc mặt đại biến: "Không xong, mọi người mau lui lại!

Đây là Đạt Phổ Quỷ Trùng!

Đòi mạng đấy!" Vương Diệp cũng bình tĩnh nói một câu: "Cẩn thận, đều lui ra sau." Trong số những người có mặt, chẳng ai coi con côn trùng nhỏ phát sáng này ra gì.

Dù sao kích thước cũng chỉ lớn hơn con bọ rùa bình thường một chút, còn chưa bằng con bọ hung.

Lấp lánh phát sáng trông cũng khá đẹp mắt.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại có chiến hữu từng chết trong tay Đạt Phổ Quỷ Trùng, tận mắt chứng kiến sự khủng bố của thứ này.

Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đơn thuần là tin tưởng Vương Diệp và Hồ Bát Nhất nên lập tức lui vào sát tường.

A Hương cũng liều mạng lùi lại.

Mắt A Hương có thể nhìn thấy những sức mạnh người khác không thấy được, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Minh Thúc là lão hồ ly, bán tín bán nghi cũng lùi lại một chút.

Chỉ có Peter Hoàng căn bản không thèm để ý.

Nghe Hồ Bát Nhất và Vương Diệp nhắc nhở xong, hắn nhếch mép, lộ ra vẻ khinh thường. "Chỉ là một con sâu cái kiến mà thôi." Nói xong, hắn vung cái xẻng công binh trong tay lên, đập về phía Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Xẻng công binh rơi xuống, lặng lẽ không một tiếng động.

Peter Hoàng ngẩn ra: "Không trúng?" Nói xong, Đạt Phổ Quỷ Trùng lại xuất hiện ngay trước mắt Peter Hoàng.

Hắn thẹn quá hóa giận, trực tiếp đưa tay ra chộp.

Tốc độ Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng không tính là quá nhanh, một cái liền bị Peter Hoàng tóm được.

Trên mặt Peter Hoàng lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng nụ cười lập tức đông cứng trên mặt hắn.

Giây tiếp theo, tay phải Peter Hoàng nổi lên một trận sương trắng.

Sương trắng nhanh chóng lan tràn lên người hắn.

Gần như chỉ mất vài giây, cả người Peter Hoàng bị đông cứng thành một bức tượng băng.

Sau đó cái xẻng công binh trên tay Peter Hoàng rơi xuống, cán xẻng nhẹ nhàng chạm vào thân thể đã hóa băng của hắn.

Kèm theo tiếng "rào rào", Peter Hoàng vỡ vụn thành vô số vụn băng, tán loạn đầy đất.

Triệt để biến thành "cặn bã" theo đúng nghĩa đen.

Vương Diệp nhìn mà cũng kinh hãi không thôi, đồng thời cũng tràn đầy chờ mong.

Đây chính là sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng sao?

Một con Đạt Phổ Quỷ Trùng nhỏ bé lại có thể trong nháy mắt đông cứng một người sống sờ sờ thành tảng băng?

Nếu mình sở hữu sức mạnh này, chẳng phải sẽ càng lợi hại hơn?

Minh Thúc sợ đến suýt nhảy dựng lên, liên tục lùi lại.

Hung tính của Vương Bàn Tử bị kích thích, hắn cầm lấy bình xịt nước gừng, liều mạng xịt về phía Đạt Phổ Quỷ Trùng đang lơ lửng giữa không trung.

Đạt Phổ Quỷ Trùng không hề có phản ứng.

Sau đó Vương Bàn Tử lại giật lấy súng phun lửa, nhắm vào Đạt Phổ Quỷ Trùng xả một tràng liệt hỏa phần thân.

Nhưng ở trong ngọn lửa, màu sắc Đạt Phổ Quỷ Trùng lại chuyển từ lam sang trắng.

Ngọn lửa không những không làm bị thương Đạt Phổ Quỷ Trùng mà ngược lại còn bị hấp thu mất.

Không khí tràn ngập mùi lửa cháy sặc sụa, nhưng nhiệt độ lại tiếp tục giảm xuống, phảng phất như ngọn lửa phun ra hoàn toàn không có nhiệt độ vậy.

Hấp thu hỏa diễm?

Đạt Phổ Quỷ Trùng cư nhiên có thể nhanh chóng chuyển đổi hình thái, còn có thể hấp thu lửa?

Mạnh hơn Vương Diệp tưởng tượng nhiều.

Long Vương Uy Áp của Vương Diệp xác thực ảnh hưởng đến

Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Nhưng những con trùng này không bị khống chế, chỉ là hành động trở nên chậm chạp hơn.

Cộng thêm sự công kích từ Bất Động Minh Vương Chi Nhãn của Vương Diệp, Đạt Phổ Quỷ Trùng hiển nhiên cũng rất khó chịu.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Đạt Phổ Quỷ Trùng vốn không mạnh về tốc độ.

Hiện tại kỹ năng của Vương Diệp ảnh hưởng lên nó đều là giảm tốc, nhưng lại không gây ra thương tổn thực chất nào.

Được rồi, cũng không có quá nhiều biện pháp, đành phải thử từng cái một vậy.

Đầu tiên là phải loại trừ Địa Ngục Hồng Liên Hỏa.

Kỹ năng này có nguồn gốc từ hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nếu dùng bừa bãi không khéo còn làm cho Đạt Phổ Quỷ Trùng biến đổi mạnh hơn.

Trực tiếp dùng Đại Việt Long Tước Đao hoặc Tiểu Thần Phong để chém?

Không được, Nãi Cùng Thần Băng có thể đóng băng cả Đại Việt Long Tước Đao lẫn Tiểu Thần Phong.

Độc ư?

Vương Diệp giơ tay, tung ra một chiêu Long Tiên.

Đạt Phổ Quỷ Trùng lúc này đang giống như một con đốm lửa ma trơi lơ lửng ở vị trí ngang đầu người, bay lên lượn xuống, lam quang lấp lóe.

Ngay khoảnh khắc kỹ năng Long Tiên được giải phóng, ánh sáng xanh trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng lóe lên.

Một ngọn lửa bùng lên rồi tắt ngấm ngay tức khắc.

Thế nhưng hiệu quả của Long Tiên cũng bị triệt tiêu hoàn toàn.

Khá lắm.

Ngay cả Long Tiên cũng không làm gì được Đạt Phổ Quỷ Trùng, trực tiếp bị nhiệt độ cao của Vô Lượng Nghiệp Hỏa phân giải.

Vương Diệp ung dung thử nghiệm hết các loại thuật pháp tấn công lên người Đạt Phổ Quỷ Trùng một lượt.

Chương 146

Tất cả đều vô hiệu.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng trên người con quái trùng này quả thực quá nghịch thiên.

Hầu như tất cả các đòn tấn công đều bị hai loại năng lượng này trực tiếp hóa giải.

Hơn nữa, thứ này còn liên tục chuyển đổi qua lại giữa hai trạng thái băng và hỏa.

Sự chuyển đổi mượt mà đến mức Vương Diệp cảm giác chỉ số IQ của Đạt Phổ Quỷ Trùng e rằng còn cao hơn cả Vương Bàn Tử.

Kỹ năng duy nhất có hiệu quả rõ rệt với Đạt Phổ Quỷ Trùng, không ngờ lại là "Môi Vận Đương Đầu" (Vận đen phủ đầu).

Chính là cái kỹ năng thần kỳ khiến cho "thần xui xẻo" nhập thể kia.

Vương Diệp phát hiện ra kỹ năng này không tồn tại dưới dạng năng lượng, bản thân nó chẳng chứa đựng bất kỳ loại năng lượng lớn nhỏ kỳ quái nào, mà gần giống với luật nhân quả hơn.

Xui xẻo là một chuyện rất huyền học, quả thực rất khó giải thích.

Sau khi Vương Diệp thi triển Môi Vận Đương Đầu lên Đạt Phổ Quỷ Trùng, tuy nó không chịu sát thương trực tiếp nào, nhưng lộ trình bay rõ ràng trở nên quỷ dị.

Nó cư nhiên liên tục đâm đầu vào tường băng vạn năm mấy lần liền, tính sát thương cực nhỏ nhưng tính sỉ nhục lại cực lớn.

Thậm chí ngay cả khi Đạt Phổ Quỷ Trùng muốn bay về phía

Vương Diệp, cũng có vẻ như bay không chuẩn.

Vương Bàn Tử có chút hồ nghi nhìn Hồ Bát Nhất, trong mắt tràn đầy dấu chấm hỏi: - Chỉ thế thôi à?

Tôi cảm giác con bọ này là một đứa ngốc.

Hồ Bát Nhất cũng không có sự chuẩn bị tâm lý nào, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, trên mặt toàn là vẻ không thể tin nổi.

Đạt Phổ Quỷ Trùng từng thấy trước đây đâu có như thế này.

Vương Diệp lại chẳng lo lắng Đạt Phổ Quỷ Trùng làm bị thương mình.

Với uy áp huyết mạch trên người, lại cộng thêm vận đen đang ám vào đối phương, nếu Đạt Phổ Quỷ Trùng có thể tiếp cận Vương Diệp trong phạm vi một mét, coi như Vương Diệp thua.

Nhưng Vương Diệp cũng chưa làm nó bị thương được.

Thông qua kỹ năng Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp có thể cảm nhận được Đạt Phổ Quỷ Trùng sau một hồi bị Vương Diệp giày vò đã trở nên khá suy yếu.

Năng lượng trên người nó đã tiêu hao không ít.

Chẳng lẽ phải sống chết làm tiêu hao hết năng lượng của đám Đạt Phổ Quỷ Trùng này?

Vương Diệp nhếch miệng, hít một hơi khí lạnh.

Một con Đạt Phổ Quỷ Trùng đương nhiên có thể xử lý kiểu này.

Nhưng...

Vương Diệp nhìn về phía Băng Xuyên Thủy Tinh Thi trên mặt đất, bên trong hai luồng sức mạnh lam bạch đang không ngừng dũng động biến hóa.

Hiển nhiên, bên trong cái xác pha lê kia vẫn còn không ít Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Nếu toàn bộ đều dựa vào việc đánh tiêu hao thì không thực tế.

Lúc này chỉ còn lại thuật pháp dung hợp của Phong Hậu Kỳ Môn là chưa thi triển.

Đáng tiếc là thuật dung hợp quá uy mãnh.

Trong không gian chật hẹp ở tầng đáy Cửu Tầng Yêu Tháp này, chưa nói đến việc dễ làm người khác bị thương, mà còn rất dễ gây ra tuyết lở dây chuyền.

Băng tuyết phía trên Cửu Tầng Yêu Tháp vốn dĩ không ổn định.

Một khi tháp sập, Vương Diệp có thể tự vệ, nhưng những người khác thì coi như xong đời.

Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, phát hiện trong không gian hệ thống vẫn còn một món đồ chưa dùng tới.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm (Cóc Vàng Cánh Xanh).

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm có thể giải phóng năng lượng tia từ trường, đến cả huyền băng vạn năm cũng có thể bị phá hủy từ bên trong.

Loại năng lượng này có khả năng là thứ mà hai luồng sức mạnh băng hỏa của Đạt Phổ Quỷ Trùng không thể triệt tiêu.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lập tức lấy Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từ không gian hệ thống ra, thi triển kỹ năng "Nhiễu loạn" về phía con Đạt Phổ Quỷ Trùng đang bay loạng choạng kia.

Căn bản không cần ngắm, dưới ảnh hưởng của Long Vương huyết mạch, Đạt Phổ Quỷ Trùng gần như đang chủ động đón nhận kỹ năng.

Sau khi kỹ năng nhiễu loạn được tung ra, Vương Diệp kinh hỉ phát hiện ánh sáng trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng đã tắt ngấm.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng nhìn thấy hai loại năng lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng trên người nó đều rơi vào trạng thái chưa kích hoạt.

Có hiệu quả!

Vương Diệp lập tức hưng phấn hẳn lên.

Lúc này Đạt Phổ Quỷ Trùng đã biến thành bộ dạng chẳng khác gì một con bọ rùa thông thường, bay lại chậm chạp.

Vương Diệp giơ tay chộp tới.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sợ hãi hét lên: - Biểu đệ, bình tĩnh nào! - Vương Diệp, không chạm vào được đâu!

Tuy nhiên đã không còn kịp, Vương Diệp đã tóm gọn Đạt Phổ Quỷ Trùng trong tay, nhẹ nhàng bóp một cái.

Đạt Phổ Quỷ Trùng chết tươi.

Một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vương Diệp: "Túc chủ đánh giết Đạt Phổ Quỷ Trùng, hấp thụ kinh nghiệm trị +5000, năng lượng điểm +10000." "Túc chủ đánh giết Đạt Phổ Quỷ Trùng, nhận được Nãi Cùng Thần Băng băng chủng." "Túc chủ đánh giết Đạt Phổ Quỷ Trùng, nhận được Vô Lượng Nghiệp Hỏa hỏa chủng." "Chúc mừng túc chủ đánh giết sinh linh viễn cổ Đạt Phổ Quỷ Trùng, nhận được kỹ năng thiên phú có thể trưởng thành Vô Lượng Nghiệp Hỏa, có hấp thu hay không?" Cuối cùng cũng đợi được khoảnh khắc này!

Đạt Phổ Quỷ Trùng đã bị giết.

Không chỉ cung cấp lượng lớn điểm năng lượng và kinh nghiệm, nó còn rơi ra hai vật phẩm đặc biệt.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa hỏa chủng.

Vương Diệp trước đó từng tìm thấy một cái trong cơ quan mộ băng của tông chủ Luân Hồi Tông, còn hợp thành kỹ năng Địa Ngục Hồng Liên Hỏa.

Thứ này uy lực mười phần, lại vô cùng hữu dụng.

Nãi Cùng Thần Băng băng chủng chắc cũng tương tự như hỏa chủng kia, khẳng định cũng có thể hợp thành năng lực đặc thù.

Tốt nhất!

Vương Diệp không chút do dự lựa chọn hấp thu.

Sau một thoáng dung hợp, một luồng sức mạnh cực kỳ nóng bỏng và một luồng sức mạnh cực kỳ hàn lãnh đồng thời xuất hiện trong cơ thể Vương Diệp.

Hai luồng sức mạnh va chạm, dung hợp trong người cậu.

Giờ phút này Vương Diệp cuối cùng cũng thấm thía cái gọi là mùi vị "băng hỏa lưỡng trọng thiên".

Một lát sau, hai luồng sức mạnh rốt cuộc cũng đạt đến trạng thái cân bằng, dần dần lắng xuống.

Vương Diệp kiểm tra kỹ năng Vô Lượng Nghiệp Hỏa sơ cấp.

Vương Diệp có thể tùy thời triệu hồi một ngọn lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa từ hư không, luyện hóa vạn vật, thiêu đốt yêu tà, đốt cháy linh hồn.

Kỹ năng quá mạnh, hơn nữa còn là kỹ năng thiên phú có thể trưởng thành.

Có điều, muốn nâng cấp thì cần không ít giá trị Quốc vận.

Vương Diệp sau đó lập tức nâng cấp Đạt Phổ Quỷ Trùng lên cấp hai.

Kỹ năng cấp hai quả nhiên không ngoài dự đoán của Vương Diệp: Nãi Cùng Thần Băng.

Có thể tùy thời triệu hồi hàn băng vĩnh cửu, đóng băng vạn vật, phong ấn tất cả.

Vương Diệp không nhịn được lại hít sâu một hơi.

Quá mạnh.

Vương Diệp tiếp tục nâng cấp Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Kỹ năng cấp ba là Hấp thụ hỏa diễm.

Đây cũng là một kỹ năng cực kỳ quỷ dị và mạnh mẽ.

Người sở hữu kỹ năng không những không bị lửa thiêu thương, mà còn có thể hấp thụ năng lượng trong lửa, hóa thành năng lượng của bản thân.

Vương Diệp lập tức nâng Đạt Phổ Quỷ Trùng lên cấp bốn.

Không có gì bất ngờ, cấp bốn cung cấp kỹ năng Hấp thụ hàn băng.

Nhiệt độ thấp cũng không thể làm hại Vương Diệp nữa, đồng thời cậu còn có thể chuyển hóa cái lạnh của băng giá thành sức mạnh của mình.

Miệng Vương Diệp nãy giờ chưa khép lại được, cứ hít hà liên tục.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đều nhìn đến ngây người.

Bọn họ chỉ thấy Vương Diệp đưa tay chộp lấy Đạt Phổ Quỷ Trùng, không hề bị biến thành vụn băng giống Peter Hoàng, ngược lại còn bóp chết con bọ.

Chương 147

Nhưng sao lại mắc cái tật cứ hít hà thế kia?

Sau khi nâng cấp Đạt Phổ Quỷ Trùng đến cấp bốn, Vương Diệp mới dừng lại.

Không còn cách nào khác, Quốc vận không đủ dùng.

Hiện tại trên người Vương Diệp chỉ còn hơn một nghìn hai trăm điểm Quốc vận.

Vừa rồi nâng cấp đã tốn hơn một nghìn.

Nhưng thế là đủ rồi, không cần vội.

Bây giờ điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng mới là then chốt.

Một con Đạt Phổ Quỷ Trùng có thể đổi được không ít đâu đấy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn về phía Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Lúc này, từ trong miệng cái xác, lại chui ra một đốm sáng nữa.

Ngay sau đó lại thêm một cái, cái này nối tiếp cái kia, liên tục chui ra mấy chục đốm sáng.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra nụ cười.

Gói quà kinh nghiệm đến rồi.

Từ trong Băng Xuyên Thủy Tinh Thi một hơi bay ra ba bốn mươi con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Nhìn thấy đám quỷ trùng này, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Cái chết thê thảm của Peter Hoàng trước đó đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho bọn họ.

Mặc dù Vương Diệp đã giết được một con, nhưng quá trình cũng không thuận lợi lắm, tốn khá nhiều thời gian.

Nếu đám Đạt Phổ Quỷ Trùng này ùa lên, tất cả mọi người đều cầm chắc cái chết.

Vương Diệp không hoảng không vội giơ Lam Vũ Tinh Kim Thiềm lên: - Mọi người, chớ!

Manh!

Động!

Nói xong từng từ, Vương Diệp giải phóng chiêu "Nhiễu loạn".

Một luồng năng lượng tia từ trường vô hình lao thẳng về phía mấy chục con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Dưới ảnh hưởng của Long Vương huyết mạch, tốc độ bay của đám bọ này đều rất chậm.

Phạm vi kỹ năng nhiễu loạn của Lam Vũ Tinh Kim Thiềm lập tức bao trùm lấy tất cả.

Trong nháy mắt, ánh sáng trên người mấy chục con Đạt Phổ Quỷ Trùng đều ảm đạm xuống.

Chỉ còn bốn năm con vẫn ngoan cường phát sáng.

Vương Diệp mỉm cười.

Một lần không được thì thêm lần nữa là xong.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm lại giải phóng nhiễu loạn.

Lần này ánh sáng trên người tất cả Đạt Phổ Quỷ Trùng đều tắt ngấm.

Sau khi tìm được phương pháp khắc chế, sự việc trở nên rất đơn giản.

Đương nhiên còn một nguyên nhân vô cùng quan trọng: Đạt Phổ Quỷ Trùng thuộc loài côn trùng, bị Long Vương huyết mạch áp chế quá lợi hại, tốc độ và sự linh hoạt căn bản không thể phát huy, bị Vương Diệp ép buộc thử ra điểm yếu.

Đổi lại là người khác thì việc này thật sự không làm nổi.

Tiếp theo, Vương Diệp không chút lưu tình dùng tay không bóp chết từng con một.

Tiếng thông báo liên tục vang lên.

Điểm kinh nghiệm và năng lượng đều tăng thêm mấy chục vạn.

Thật sự rất lời.

Đương nhiên, khoảng cách đến cấp độ tiếp theo vẫn còn một đoạn rất xa.

Vương Diệp lắc đầu, chuyện này cũng không có cách nào khác.

Tuy nhiên chỉ cần sau này tìm được Cánh cửa Tai Họa, tiến vào Ác La Hải Thành, cơ hội kiếm kinh nghiệm và năng lượng còn rất nhiều.

Thậm chí còn có những đối tượng có thể hấp thu.

Bạch Hồ Tử Ngư tổ tông, Ban Văn Cự Giao, Tịnh Kiến A Hàm đều tương đương lợi hại.

Hơn nữa ở tận cùng dưới lòng đất trong Phượng Hoàng Thần Cung, còn có trùm cuối (Big Boss) mạnh nhất tồn tại.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Tà linh quỷ dị vô cùng, cực kỳ cường hãn này suýt chút nữa đã tiễn bộ ba thiết tam giác Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ

Dương đi bụi một thể.

Mấy người bọn họ có thể thoát chết, toàn bộ đều dựa vào may mắn.

Nếu không có hào quang nhân vật chính, chỉ trong phút chốc xương cốt cũng chẳng còn.

Ngoài điểm kinh nghiệm và năng lượng, Đạt Phổ Quỷ Trùng còn cung cấp cho Vương Diệp hai cái hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa và ba cái băng chủng Nãi Cùng Thần Băng.

Những vật phẩm đặc thù này sau này khẳng định cũng có tác dụng lớn.

Chỉ một lát sau, Vương Diệp đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Đám người vừa nãy còn bị dọa cho run lẩy bẩy giờ đều ngây ra như phỗng. - Đây là... xịt thuốc trừ sâu hả? – Vương Bàn Tử mơ màng hỏi.

Bất kể nói thế nào, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, từ tầng trên của Cửu Tầng Yêu Tháp truyền đến một tràng âm thanh ầm ầm.

Sơ Nhất biến sắc: - Không xong rồi, bốn ngọn thánh sơn đây là không định thả chúng ta ra ngoài rồi.

Sơ Nhất nói tự nhiên là ám chỉ bốn ngọn núi tuyết vây quanh bên ngoài Hải Loa Câu.

Bốn ngọn núi quanh năm tuyết phủ, vốn dĩ mùa hè mới là lúc tuyết lở thường xuyên xảy ra.

Trước mắt đã là tháng chín, trời lại đổ tuyết lớn.

Vừa rồi lời nguyền của Ma Quốc Quỷ Mẫu và Thủy Tinh Tự Tại

Sơn đã gây ra một đợt lở tuyết quy mô nhỏ, kéo theo đó là đợt lở tuyết quy mô lớn hơn.

Vốn dĩ nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất còn bàn bạc có thể dùng xẻng đào một đường hầm thoát sinh ra ngoài.

Hiện tại xem ra hoàn toàn không thể thực hiện được nữa.

Phía trên tiếng tuyết lở ầm ầm vang lên không dứt, căn bản không biết khi nào mới dừng.

Hơn nữa băng tuyết tầng trên Cửu Tầng Yêu Tháp cũng không chịu nổi trọng lượng, bắt đầu sập xuống từng tầng một.

Chỉ trong nháy mắt đã sập đến tầng năm sáu, ngay cả tầng thấp nhất nơi mọi người đang đứng cũng bắt đầu có tuyết rơi xuống liên tục. - Làm sao bây giờ?

Biểu đệ, lão Hồ, chúng ta phải nghĩ cách thoát ra thôi. – Vương Bàn Tử tuy có sức khỏe nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì hay.

Thêm một lát nữa, cho dù tuyết không đè chết mọi người thì vì không gian quá nhỏ, không khí cũng không đủ cho mấy người hít thở.

Trong các vụ lở tuyết, số người chết ngạt thường nhiều hơn số người bị đè chết trực tiếp.

Sơ Nhất và Minh Thúc lúc này cũng chẳng có chủ ý gì.

Hồ Bát Nhất nhìn Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, nghiến răng suy nghĩ. - Nếu không thể đi lên, có lẽ chúng ta có thể thử đi xuống dưới xem sao.

Vương Diệp biết lúc này cần phải nhắc nhở lão Hồ và Dương tham mưu một chút mới được.

Tình huống nguy cấp, lỡ hai người họ không nhớ ra mà đi sai kịch bản thì phiền phức to.

Hồ Bát Nhất vừa nghe xong liền vỗ đùi: - Vương Diệp nói đúng, dưới đáy Cửu Tầng Yêu Tháp nói không chừng còn có khe nứt sông băng.

Đi lên đã không còn hy vọng, chúng ta đi xuống, đánh cược một con đường sống.

Nói xong, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất ba người cẩn thận khiêng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ra chỗ khác.

Dưới xác chết vẫn còn một lớp băng.

Chương 148

Nhưng bên dưới lớp băng quả thực có một mảng đen sì.

Mấy người nhìn vào, thấy bên dưới quả nhiên có dị thường, lập tức đều nhen nhóm một tia hy vọng.

Trên cả sông băng có rất nhiều khe nứt và hố băng.

Cửu Tầng Yêu Tháp niên đại lâu đời, biết đâu bên dưới thực sự tìm được khe hở thông đạo.

Sơ Nhất, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Vương Diệp luân phiên ra tay, một lúc sau đã dọn sạch lớp băng.

Thứ màu đen bên dưới cư nhiên là một lớp gỗ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy xong liền nhíu mày: - Chẳng lẽ dưới tầng thứ chín của Cửu Tầng Yêu Tháp vẫn còn một tầng nữa?

Vương Bàn Tử giờ đã lấy lại tinh thần: - Kệ mẹ nó, đào ra rồi tính.

Mấy người hợp lực, rất nhanh lớp ván gỗ màu đen dưới cùng đã bị đào lên.

Đào xong, cả ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều ngây người.

Thần sắc trên mặt Minh Thúc cũng có chút kỳ quái.

A Hương và Sơ Nhất chưa từng đổ đấu (trộm mộ), đều không hiểu lắm.

Nhưng những người khác đều là lão tay nghề rồi.

Tổ tiên Minh Thúc cũng là xuất thân từ nghề cõng xác cạo vàng, cũng hiểu biết chút ít.

Những tấm ván gỗ đen này tuyệt đối không phải nguyên bản, mà là được lắp vào sau này.

Bên dưới cũng không phải nền đất nện, không phải huyền băng vạn năm, mà là đất đóng băng được lấp lại (hồi điền).

Cấu trúc này với đường hầm trộm mộ (đạo động) thực sự quá giống nhau.

Nhưng mọi người chính là từ đỉnh tháp mò xuống, bên trong hoàn toàn không có dấu vết bị trộm.

Rất hiển nhiên đây lại không phải đạo động.

Mấy người mang theo nghi hoặc sâu sắc, bắt đầu tiếp tục đào xuống.

Bên dưới là đất lấp lại, tương đối tơi xốp, đào rất nhanh.

Phía trên băng tuyết không ngừng sập xuống, đất bên dưới cũng bị đào sâu xuống.

Đào sâu thêm nữa thì không còn là đất đóng băng, trực tiếp xuất hiện một lối đi.

Lối đi này cũng không phải khe nứt tự nhiên, bởi vì nó có bậc thang.

Con đường dốc cứ thế đi xuống này nhìn đen ngòm, giống như thông tới địa ngục vậy.

Mặc dù bộ dạng lối đi rất dọa người, nhưng băng tuyết bên trên đã sắp sập hoàn toàn xuống tầng thứ chín.

Nếu không vào ngay thì sẽ bị chôn vùi.

Không có lựa chọn, tất cả mọi người chỉ có thể lần lượt từng người một tiến vào lối đi này.

Mọi người vào chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng vật nặng đè xuống tấm ván gỗ phía trên.

Tuyết lở đã triệt để đè sập Cửu Tầng Yêu Tháp.

Đường lui đã đứt.

Giờ đây mọi người chỉ có thể đi một đường đến cùng.

Bên dưới cho dù thực sự là địa ngục cũng chỉ có thể xông vào.

Dẫu là hang hùm cũng phải đi sâu vào!

Cả nhóm men theo lối đi hướng xuống dưới khoảng nửa tiếng đồng hồ, thế mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Tại một chỗ hơi rộng rãi hơn một chút, mọi người dừng bước, nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Tin tốt là không khí ở đây lưu thông với bên ngoài, liên tục có gió nhẹ thổi qua.

Tin xấu là cũng chẳng biết con đường này rốt cuộc thông tới đâu.

Trong quá trình nghỉ ngơi, Tuyết Lỵ Dương liều mạng nhớ lại những bài thơ về Đại Vương Võ Công Chế Địch Bảo Châu mà Thiết Bổng Lạt Ma đã dạy cô dọc đường.

Trong đó có một số ghi chép về Ma Quốc.

Thần kỳ nhất chính là về chủ thành Ma Quốc - Ác La Hải Thành.

Tuyết Lỵ Dương nghi ngờ con đường này rất có khả năng là do người Luân Hồi Tông khai quật ra, muốn đào đến lối vào Ác La Hải Thành.

Nghe nói sau khi đi qua Cánh cửa Tai Họa là có thể đến được chủ thành Ma Quốc.

Trong truyền thuyết, tòa thành này đã biến mất hoàn toàn chỉ sau một đêm.

Cũng vì thế mà Ma Quốc cường thịnh bỗng chốc suy yếu.

Nhưng về nguyên nhân Ác La Hải Thành biến mất thì hầu như không có ghi chép gì.

Ai cũng không biết Ác La Hải Thành đã gặp phải chuyện gì, rốt cuộc là động đất, lũ bùn chôn vùi, hay là lũ lụt, ôn dịch.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng ngồi nghe một bên.

Phải nói là não của Dương tham mưu dùng rất tốt.

Trong hoàn cảnh giống như tuyệt cảnh thế này mà vẫn có thể nhớ lại thông tin hữu ích, đồng thời bình tĩnh phân tích ra chân tướng sự thật.

Vương Diệp lập tức mở miệng tán đồng.

Nghỉ ngơi giây lát, vì lo lắng tuyết lở bên trên ảnh hưởng đến lối đi, mọi người đành tranh thủ thời gian tiếp tục đi về phía trước.

Đường hầm bên dưới bắt đầu xuất hiện các ngã rẽ.

Nhìn bộ dạng tứ thông bát đạt, giống như mạng nhện dưới lòng đất, lại giống như hang động của loài động vật nào đó.

Trên vách tường lối đi cũng như tại các vị trí ngã rẽ, thường xuyên có thể nhìn thấy đủ loại ký hiệu.

Trong đó có hình vẽ con mắt xoáy nước tương tự như đã thấy ở Vân Nam Trùng Cốc.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Diệp cũng rất khó tin rằng hai nơi cách nhau ngàn dặm, nơi sinh sống của những người cổ đại hoàn toàn khác nhau lại xuất hiện những biểu tượng gần như giống hệt nhau.

Ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đối với hình dạng con mắt xoáy nước càng thêm nhạy cảm.

Cả nhóm căn bản không dám rời khỏi đường chính ở giữa, cứ men theo đường lớn mà đi xuống.

Cuối cùng đi thêm khoảng hơn nửa tiếng nữa, con đường cũng đến hồi kết.

Ở cuối đường hầm là một vách núi băng cao ít nhất ba bốn mươi mét.

Tuy cũng có độ dốc và độ cong nhất định, nhưng quá dốc, chẳng khác gì vách đá dựng đứng.

Vương Bàn Tử vốn đi đầu tiên, nhìn thấy xong liền rùng mình một cái, dừng bước không nói, lại còn liên tục lùi lại, làm những người khác giật mình.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đi đến cuối đường hầm.

Nhìn xuống dưới, có thể thấy rất rõ một dòng sông ngầm.

Sở dĩ ở dưới lòng đất vẫn có thể nhìn rõ là vì trong sông dường như có sinh sống một loài sinh vật phát sáng nào đó.

Cả con sông giống như dải ngân hà treo bên đường chân trời, tỏa ra ánh sáng trắng u u.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương tự nhiên quyết định đi xuống.

Vương Diệp nhìn rất rõ, dưới vách đá có thể thấy một số thanh gỗ đen nằm rải rác.

Hẳn là di tích do người Luân Hồi Tông để lại sau khi khai quật nơi này.

Tuy nhiên Minh Thúc đến đây thì sợ hãi (túng).

Nhìn vách đá cao ba bốn mươi mét bên dưới, lão lập tức lắc đầu nói không thể xuống được.

Quá nguy hiểm, hay là quay lại đi lối rẽ khác.

Nhiều ngã rẽ như vậy, chắc chắn có đường đi lên mặt đất.

Vương Bàn Tử sợ độ cao, vốn cũng định hùa theo cách nói của Minh Thúc, kết quả ánh mắt Vương Diệp nhàn nhạt liếc sang phía Vương Bàn Tử.

Bàn Tử nuốt nước bọt, im bặt. - Minh Thúc, ông suy nghĩ cho kỹ.

Nếu ông muốn quay lại thì chỉ có ông và A Hương hai người thôi đấy. - Vương Diệp ung dung nói - Thỏa thuận trước đó của chúng ta là giúp ông tìm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, chúng tôi đã hoàn thành rồi.

Nếu ông muốn quay lại thì không ai cản, đương nhiên, đợi sau này về Kinh thành, món nợ giữa chúng ta phải tính toán cho kỹ.

Minh Thúc nghe xong liền lùn đi nửa cái đầu.

Chương 149

Hết cách, Minh Thúc dọc đường đã mất đi mã tử A Đông, mất đi bảo tiêu Peter Hoàng, mất cả bà vợ Hàn Thục Na.

Giờ chỉ còn lại cô con gái nuôi A Hương, lại là một cô nương thân thể yếu ớt, gan còn bé hơn cả Minh Thúc.

Bên phía Vương Diệp thì có ba người đàn ông thanh tráng niên, người phụ nữ duy nhất là Tuyết Lỵ Dương cũng thân thủ nhanh nhẹn.

Hán tử Khang Ba Sơ Nhất rõ ràng cũng đồng lòng với nhóm Vương Diệp.

Minh Thúc bản lĩnh khác không lớn, nhưng khoản gió chiều nào che chiều ấy tuyệt đối là cao thủ, lập tức quyết định kiên quyết đi theo Vương Diệp.

Vương Diệp lúc này mới gật đầu.

Ba người Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất rất nhanh đã đóng xong chốt an toàn ở cuối đường hầm.

Sau đó thả dây thừng xuống vách đá.

Vương Diệp xuống trước.

Vốn dĩ Vương Diệp dù không có dây an toàn nhảy xuống cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Xuống trước chủ yếu là để dò đường, xem có nguy hiểm hay không.

Đợi Vương Diệp trượt xuống xong, phát hiện bên bờ sông ngầm là một bãi đất bằng phẳng, không gian cũng rộng rãi hơn trong đường hầm rất nhiều, không có thứ gì đặc biệt.

Cậu vẫy tay ra hiệu lên trên.

Một lát sau, mấy người bên trên đều men theo dây thừng trượt xuống.

Mọi người lúc này đều đã mệt mỏi rã rời. - Mọi người tìm chỗ nào bằng phẳng cách sông ngầm xa một chút, chúng ta cắm trại nghỉ ngơi một đêm, mai hẵng xuất phát.

Vương Diệp biết tiếp theo phải đi qua sông ngầm, Cánh cửa Tai Họa và các nơi khác, còn cần nhờ đến sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương.

Huống hồ Vương Diệp cũng muốn đưa lão ca Sơ Nhất về lại trại chăn nuôi.

Những người khác đã bắt đầu cắm trại.

Vì mọi người gặp tuyết lở khi đang khai quật Cửu Tầng Yêu Tháp nên bị kẹt dưới lòng đất, rất nhiều vật tư đều không mang theo.

May mà trong không gian hệ thống của Vương Diệp đã chuẩn bị không ít đồ.

Quan trọng nhất thực ra là nhiên liệu.

Chỉ cần có lửa, mọi người có thể sưởi ấm, là có thể nghỉ ngơi đầy đủ.

Trong số đồ Vương Diệp mang theo, vừa khéo có rất nhiều nhiên liệu, rượu mạnh và các thứ chống rét.

Vương Diệp một mình đi ra bờ sông.

Nước sông ngầm trong vắt vô cùng, tốc độ dòng chảy khá chậm.

Trong nước có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật hình tròn màu lam nhạt.

Nhìn kỹ thì là một số con sứa nước ngọt, trên người tỏa ra từng đợt huỳnh quang.

Số lượng sứa cực nhiều, dường như rất chịu lạnh.

Vương Diệp thò tay xuống nước sông.

Nước lạnh thấu xương.

Rất nhanh mấy con sứa phát sáng đã chạm vào ngón tay Vương Diệp.

Trên ngón tay truyền đến một cảm giác tê tê cực nhẹ.

Cư nhiên có điện?

Có thể khiến ngón tay Vương Diệp sinh ra cảm giác, dòng điện sinh học này đã tương đối không yếu.

Sứa trong cả con sông này hóa ra đều là bóng đèn nhỏ tích điện sao?

Thứ nhỏ bé này nhìn riêng lẻ thì khá đẹp.

Nhưng đã mang điện, lại không quá yếu, một khi tụ tập nhiều, điện sinh học phóng ra đủ để làm tê liệt động vật lớn trong nháy mắt.

Thậm chí điện chết luôn cũng có khả năng.

Đơn lẻ thì không bằng cá chình điện, nhưng thắng ở số lượng.

Trong lòng Vương Diệp khẽ động.

Hiện tại xem ra số lượng sứa trong sông này cực lớn.

Ánh sáng tỏa ra thậm chí chiếu sáng cả dòng sông ngầm.

Hơn nữa điện sinh học trên sứa có vẻ không yếu.

Nếu giết thứ này mà nhận được kinh nghiệm thì... chẳng phải phát tài rồi sao?

Vương Diệp nghĩ xong, lập tức thò tay tóm lấy một con sứa.

Bóp một cái, sứa chết.

Ngay sau đó một tiếng thông báo hệ thống vang lên trong đầu: "Túc chủ đánh giết Huỳnh Quang Điện Thủy Mẫu, nhận được kinh nghiệm trị +10, năng lượng điểm +20." Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Tuy nhìn có vẻ ít, nhưng sứa trong nước nhiều thế nào chứ.

Ít nhất cũng phải mấy vạn, thậm chí còn hơn.

Trong cả dòng sông này đâu phải là sứa, toàn bộ là kho báu đấy.

Vương Diệp hưng phấn xoa xoa tay.

Xem ra lại là một gói quà kinh nghiệm năng lượng nữa rồi.

Vương Diệp trong lòng biết rõ, đám sứa điện này mỗi con cung cấp bao nhiêu năng lượng không quan trọng.

Quan trọng là số lượng đủ nhiều.

Vấn đề hiện tại là làm sao mới có thể đánh giết nhanh chóng số lượng lớn đám sứa này.

Vương Diệp nghĩ ngợi, chỉ có độc tố.

Sứa dù sao cũng là sinh vật, Long Tiên có thể gây ra sát thương cực lớn cho chúng.

Vương Diệp liếc mắt nhìn, lập tức quyết định bắt đầu thử nghiệm.

Nhắm chuẩn một chỗ sứa tụ tập đông đúc, Vương Diệp thi triển kỹ năng Long Tiên xuống nước.

Rất nhanh mặt nước nổi lên một trận sóng.

Lập tức có mấy chục con sứa từ từ nổi lên mặt sông.

Cơ thể vốn mang theo huỳnh quang cũng dần dần mất đi ánh sáng.

Vương Diệp nhìn hệ thống, phát hiện nhận được khoảng mấy trăm điểm kinh nghiệm và năng lượng.

Ngoài kinh nghiệm năng lượng ra, đánh giết hơn năm mươi con sứa, cư nhiên còn xuất hiện một cái Điện Năng Tinh Hoa.

Không biết là do trong đám sứa này có một con đặc biệt mạnh, hay đơn thuần là vấn đề xác suất.

Sau khi Điện Năng Tinh Hoa xuất hiện, hệ thống truyền đến thông báo.

Điện Năng Tinh Hoa có thể dùng để cường hóa uy lực kỹ năng hệ lôi, khoảng cách thi triển...

Đồng thời trong lúc khẩn cấp còn có thể cung cấp điện năng.

Ừm... pin à?

Năng lực nhỏ này cũng khá thú vị.

Nhưng Vương Diệp coi trọng nhất vẫn là tác dụng nâng cao uy lực và tầm bắn của kỹ năng hệ sét.

Chẳng phải quá khéo sao, chính Vương Diệp đang sở hữu một kỹ năng hệ sét vô cùng mạnh: Âm Ngũ Lôi.

Nếu có thể nâng cấp thì không tồi.

Nghe được thông báo này, Vương Diệp nhìn đám sứa điện đếm không xuể trong sông ngầm mà chảy cả nước miếng.

Rất nhanh những người khác sau khi ăn chút đồ đã bắt đầu tìm chỗ cắm trại.

Chỉ có Vương Diệp một mình chạy dọc theo sông ngầm khắp nơi.

Vương Diệp đương nhiên là đang thi triển Long Tiên, săn giết sứa điện trong sông ngầm.

Đám sứa điện này cực có khả năng có liên hệ nhất định với Tuyết Di Lặc.

Chương 150

Sau khi Vương Diệp dùng Long Tiên giết vài trăm con sứa điện, cảm giác ngày càng rõ rệt.

Giữa những con sứa điện này chắc chắn có sự liên hệ.

Hiện tại chỉ cần bước chân Vương Diệp xuất hiện, sứa điện sẽ tứ tán bỏ chạy.

Lúc Vương Diệp mới xuống nước giết sứa điện thì chưa có tình trạng này.

Nếu bảo không có sứa điện thông báo cho nhau thì Vương Diệp không tin.

Vương Diệp lập tức dừng bước.

Trí thông minh của sứa điện thế mà lại khá cao, đây là điều Vương Diệp không lường trước được.

Đồng thời sự liên hệ giữa đám sứa điện này tuyệt đối là dựa vào thứ gì đó như sóng điện từ để hoàn thành.

Điểm này rất giống Tuyết Di Lặc.

Chúng lại không biết nói, cũng không có động tác đặc thù gì.

Vương Diệp biết nhất định phải nghĩ ra cách mới được, nếu không kế hoạch săn sứa điện sẽ không thể thực hiện.

Vương Diệp lập tức từ trong không gian hệ thống lấy ra Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Vương Diệp phát hiện bảo bối một trong ba đại thần khí Già Long Sơn này có tác dụng vượt xa tưởng tượng của mình.

Năng lực gây nhiễu lúc này không dùng thì còn đợi đến bao giờ?

Vương Diệp lập tức dùng Lam Vũ Tinh Kim Thiềm hướng về phía đàn sứa trong sông ngầm, liên tiếp giải phóng "Nhiễu loạn".

Ngay sau đó Vương Diệp nhìn thấy một màn khiến người ta chấn động.

Sứa điện vốn lúc sáng lúc tắt trong sông ngầm đột nhiên sáng bừng lên.

Cả dòng sông ngầm gần như biến thành một dòng sông ánh sáng.

Tất cả sứa điện thế mà lại hội tụ về phía vị trí Vương Diệp thi triển nhiễu loạn.

Sứa điện ngày càng nhiều, ánh sáng ngày càng chói.

Đến sau cùng trong nước sông đã tụ tập hàng ngàn hàng vạn con sứa điện.

Ánh sáng tỏa ra thậm chí đã có chút chói mắt.

Sứa điện càng tập trung, Long Tiên của Vương Diệp càng có thể phát huy hiệu suất tối đa.

Một luồng Long Tiên tản ra, ánh sáng chói mắt trước đó lập tức biến mất.

Nước sông bỗng chốc tối sầm lại một mảng.

Nhưng thanh kinh nghiệm của Vương Diệp lại bắt đầu tăng trưởng phi mã.

Lần thi triển Long Tiên này đã giết chết mấy nghìn con sứa điện.

Ngoài ra, Vương Diệp còn phát hiện thứ đồ chơi Điện Năng Tinh Hoa này hoàn toàn dựa vào xác suất rơi đồ.

Hiện tại tổng cộng có hơn hai mươi cái Điện Năng Tinh Hoa.

Vương Diệp tính nhẩm nhanh một chút, khoảng hai ba trăm con sứa thì sẽ xuất hiện một cái Điện Năng Tinh Hoa.

Vừa rồi sau khi sử dụng nhiễu loạn, sứa điện đã tụ tập lại một chỗ.

Vương Diệp muốn kiểm tra xem có phải nhiễu loạn thực sự có hiệu quả gom quái hay không, liền lập tức hướng về một vùng mặt nước khác thi triển nhiễu loạn.

Từng mảng lớn sứa điện ngay lập tức tụ tập về phía mặt nước bị thi triển nhiễu loạn.

Ánh sáng mãnh liệt lại sáng lên.

Trong lòng Vương Diệp khẽ động.

Đã chứng thực có hiệu quả.

Sứa điện trong sông ngầm này phân tán mật độ dày đặc, nếu đánh giết từng con thì căn bản giết không xuể.

Hiện tại có thể gom lại một chỗ, hiệu suất cao hơn nhiều.

Vương Diệp không chút do dự thi triển Long Tiên lần nữa.

Miểu sát!

Đợi đến khi tiếng thông báo hệ thống không ngừng vang lên, năng lượng và kinh nghiệm lại tăng thêm vài vạn, khóe miệng Vương Diệp lộ ra nụ cười an tâm.

Lần này có việc để làm rồi.

Vương Diệp nhanh chóng men theo sông ngầm đi ngược lên, cứ cách mấy chục mét lại thi triển nhiễu loạn một lần.

Đợi đến khi sứa điện tụ lại một chỗ thì dùng Long Tiên đánh giết.

Tuần hoàn vài lần, một tiếng thông báo hệ thống truyền đến: "Túc chủ đạt được 100 Điện Năng Tinh Hoa, có thể cường hóa kỹ năng

Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi." "Có cường hóa hay không?

Sau khi cường hóa Điện Năng Tinh Hoa sẽ biến mất." Vương Diệp lập tức chọn cường hóa.

Một lát sau, tiếng thông báo hệ thống lại vang lên: "Kỹ năng Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi cường hóa hoàn thành, uy lực tăng 100%, phạm vi tấn công tăng 100%." Khá lắm, Điện Năng Tinh Hoa thật sự hữu dụng.

Một trăm cái tinh hoa, trực tiếp nhân đôi uy lực và phạm vi tấn công.

Vương Diệp nhìn thấy vậy thì càng hăng hái hơn.

Dọc đường thi triển chiêu thức quấy nhiễu, săn giết sứa điện.

Càng về sau, ánh sáng trong sông ngầm càng trở nên ảm đạm rõ rệt.

Số lượng sứa điện trong sông đã không còn đủ để giết nữa.

Lúc này Vương Diệp càng thêm mong chờ kinh nghiệm trị và điểm năng lượng.

Sau một hồi săn giết, sứa điện trong sông ngầm đã bị tiêu diệt gần hết.

Cả con sông hiện tại đều trở nên khá tối tăm.

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng tích cóp được không ít kinh nghiệm trị và điểm năng lượng, hiện tại đã có khoảng ba bốn mươi vạn.

Vương Diệp tâm mãn ý túc, quay trở lại vị trí mà mọi người đến bờ sông trước đó, phát hiện đằng xa có người đang đợi mình.

Là Tuyết Lỵ Dương.

Dương tham mưu nhìn thấy Vương Diệp, lập tức huy vũ đèn pin trong tay.

Vương Diệp dứt khoát đi đến trước mặt Tuyết Lỵ Dương. "Vương Diệp, chúng tôi tìm được nơi hạ trại rồi, ở đó có một cái hang đá." Trong lòng Vương Diệp khẽ động.

Hang đá?

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã tìm thấy Hắc Hổ Huyền Đàn rồi sao?

Hiệu suất cũng cao thật.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, bên trong Hắc Hổ Huyền Đàn tuy không có đồ tốt gì đặc biệt mạnh mẽ, nhưng bản thân Hắc Hổ Huyền Đàn kỳ thực chính là một kho báu.

Đằng sau Hắc Hổ Huyền Đàn, mới có thứ tốt đang chờ Vương Diệp.

Hiện tại hiệu suất săn giết sứa điện đã giảm, số lượng sứa điện trong dòng sông không còn nhiều, vừa vặn đi qua bên Hắc Hổ Huyền Đàn vơ vét một phen.

Nói không chừng lại là một gói quà kinh nghiệm lớn.

Rất nhanh, Vương Diệp cùng Tuyết Lỵ Dương đã đến dưới một vách núi.

Trên vách núi bố trí đầy quặng đá thủy tinh.

Trong từng bụi quặng đá, ẩn giấu một cái cửa động.

Sau khi Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương bước vào cửa động, một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Ký chủ tiến vào Luân Hồi Tông Hắc Hổ Huyền Đàn, nhận được 20 điểm Quốc vận trị." Vương Diệp trong lòng vui vẻ.

Quả nhiên không sai, địa điểm hạ trại mà nhóm người kia tìm được, chính là Luân Hồi Tông Hắc Hổ Huyền Đàn.

Thông qua một đoạn hang động hẹp dài vài mét ngoằn ngoèo, ngay lập tức tiến vào một hang động tương đối rộng rãi.

Đại khái khoảng hai ba mươi mét vuông, cũng cỡ phòng khách của người bình thường.

Trong góc hang động có một số bệ đá hiển nhiên là do nhân tạo điêu khắc thành.

Bên trên còn có xương đầu trâu tán loạn.

Một số nơi còn có tượng người cao hơn một thước, được điêu khắc bằng một loại gỗ màu đen không rõ tên.

Nhìn qua là biết nơi Luân Hồi Tông dùng để tế tự.

Vương Diệp sau khi đi vào, trước tiên dùng Thông Thiên Nhãn kiểm tra kỹ lưỡng một phen.

Cẩn thận không bao giờ thừa.

Chương 151

Tuyến thế giới này chỗ nào cũng là hố, nơi vốn dĩ an toàn cũng chưa chắc đã an toàn thật sự.

Ngoại trừ trên vách đá, sau quặng đá thủy tinh có một số lỗ thủng to bằng nắm tay, và tản mát ra khí tức âm tà nhàn nhạt bên trong thì Vương Diệp quả nhiên còn phát hiện được một số thứ khác.

Những lỗ thủng trên vách đá thông với nơi khác, Vương Diệp sớm đã có chuẩn bị tâm lý, biết chỗ đó khẳng định có chút vấn đề.

Tuy nhiên, ở phía sau một pho tượng thần bằng gỗ đen, Vương Diệp phát hiện một con cá được điêu khắc bằng gỗ đen, bên trên cư nhiên cũng mang theo một tia sức mạnh kỳ quái.

Cũng không thể gọi là âm tà, chỉ là ký hiệu trên mộc điêu này mang theo một tia sức mạnh kỳ dị.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, ném cái mộc điêu cá đen này vào không gian hệ thống.

Quả nhiên âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Ký chủ nhận được cốt điêu Băng Xuyên Cự Cán, hấp thu Khí vận trị 5 điểm." Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên.

Cũng là một món đồ chơi.

Đáng tiếc Quốc vận trị chỉ có 5 điểm.

Chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, Vương Diệp chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Lúc này mọi người đã dọn dẹp ra một khoảng đất trống khô ráo trong hang động.

Đống lửa được đốt lên, trên người mọi người còn có thịt bò khô và trà gạch mà Sơ Nhất luôn mang theo bên mình.

Trong ba lô của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương còn có một số thực phẩm giàu năng lượng.

Về phần trong không gian hệ thống của Vương Diệp thì đồ tốt lại càng nhiều hơn.

Bất quá Vương Diệp nhìn thấy tạm thời thức ăn vẫn chưa thiếu, nên chỉ lấy ra một số viên muối bổ sung thể lực và rượu thanh khoa.

Sơ Nhất nhìn thấy rượu thanh khoa, mắt đều sáng lên.

Không có thứ này, Sơ Nhất căn bản sống không nổi qua ngày.

Những người khác đều đang ăn đồ, Vương Diệp lại đứng dậy, đối diện với vách đá, nhìn chằm chằm vào những lỗ thủng to nhỏ phía sau quặng đá thủy tinh.

Khí tức âm tà bên trong càng lúc càng nồng đậm.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, chắc là có liên quan đến giờ giấc mỗi ngày.

Mỗi ngày đến giờ cố định, sinh khí trong khu vực này là vượng thịnh nhất.

Thứ kia cũng sẽ sinh trưởng nhanh nhất.

Quả nhiên, qua khoảng mười mấy phút sau, trong những lỗ thủng to nhỏ kia liền truyền đến tiếng sột soạt.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã thấy Vương Diệp đứng trước vách đá khá lâu, bèn ghé lại gần, đưa cho Vương Diệp một miếng thịt bò Yak nướng nóng. "Sao vậy?

Có vấn đề gì à?" Vương Diệp chỉ về phía trước.

Tuyết Lỵ Dương rất nhanh cũng nghe thấy âm thanh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Sau đó cô vớ lấy một cây xẻng công binh đi tới: "Là cái gì?

Rắn sao?" Vương Diệp cũng rút ra Tiểu Thần Phong.

Đi đến trước một cái hang, dọn dẹp đá vụn bên trong ra.

Rất nhanh, từ trong hang thò ra một đoạn vật thể màu xanh lục.

Tuyết Lỵ Dương thoáng hoảng thần, lúc này mới dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn thứ trước mắt.

Cư nhiên là một đoạn dây leo thực vật.

Dây leo thực vật thật sự giống như rắn, đang bò về phía trước với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trên thân còn không ngừng mọc ra những cái râu nhỏ cong queo.

Phần cố định phía sau bắt đầu phi tốc mọc ra lá xanh.

Rất nhanh ở giữa đám lá, lại mọc ra vài cái nụ hoa màu đỏ.

Nụ hoa không ngừng vươn dài, chỉ một lát sau đã xòe cánh, nở ra một đóa hoa đỏ rực rỡ vô cùng.

Lúc này những người khác trong sơn động cũng bị thu hút qua đây.

Chính bản thân Vương Diệp nhìn cũng phải thán phục.

Sinh khí ở nơi này vượng thịnh đến mức thực khó dùng lẽ thường để phán đoán.

Hơn nữa đóa hoa yêu dị màu đỏ này tản mát ra mùi huyết tanh vô cùng nồng đậm, dưới thần thông của Thông Thiên Nhãn, còn có thể nhìn thấy một luồng hắc khí đang lượn lờ trong đóa hoa.

Lại qua một lát, đóa hoa điêu tàn, cư nhiên kết ra quả màu đỏ.

A Hương ở phía sau nhìn thấy xong, sắc mặt trắng bệch, hét lên một tiếng: "Máu người!

Máu người!

Tôi nhìn thấy một người đàn ông đã chết!" Đôi mắt của A Hương có chút đặc thù, Vương Diệp cũng biết điều đó.

Không ngờ mắt của A Hương lại có thể nhìn thấy thứ cụ thể đến như vậy.

Vương Diệp không nói gì, trực tiếp dùng Tiểu Thần Phong gọt quả đỏ kết trên cây xuống.

Tiện tay dùng lưỡi dao rạch nhẹ một đường.

Lớp vỏ bên ngoài quả bị rạch ra, từ bên trong chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ sẫm.

Trông vô cùng nhớp nháp, còn mang theo mùi máu tanh hôi thối.

Thần kỳ nhất là ở phần trung tâm nhất của quả này.

Bên trong tịnh không phải là hạt giống hay hạch quả, mà là một miếng thịt vụn nhỏ.

Nhìn thế nào cũng giống thịt người.

Vương Diệp dùng mũi dao Tiểu Thần Phong khều miếng thịt người nhỏ này, phát hiện khối thịt phân hủy phi tốc trong không khí, cuối cùng cư nhiên biến thành một đống cặn bã màu đen trong chưa đầy một phút.

Minh Thúc và A Hương sớm đã trốn ra chỗ rất xa phía sau.

Vương Bàn Tử và Sơ Nhất cũng bị Tuyết Lỵ Dương kéo lùi ra xa một chút.

Vương Diệp lập tức lại hái một quả đỏ khác kết trên dây leo xuống, cẩn thận bỏ vào trong không gian hệ thống.

Rất nhanh âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Ký chủ nhận được Huyết Nhị của Huyền Vũ Cự Thi, hấp thu Quốc vận trị 1 điểm." Cư nhiên còn có Quốc vận trị để hấp thu.

Vương Diệp rất nhanh lại dồn sự chú ý vào phần giải thích của hệ thống về Huyết Nhị của Huyền Vũ Cự Thi này.

Huyền Vũ Cự Thi là một loại thi thể vô cùng thần kỳ.

Nhất định là thi thể được táng tại nơi địa khí thâm hậu, đồng thời sinh cơ cực kỳ vượng thịnh.

Những thi thể này chết mà không thối rữa, lại không hóa thành cương thi, chỉ sẽ chậm rãi sinh trưởng bành trướng.

Tóc, móng tay các loại đều sẽ giống như lúc còn sống, liên tục sinh trưởng.

Thể hình sẽ càng lúc càng lớn.

Trăm năm sau, sẽ trở thành Huyền Vũ Thi.

Ngàn năm sau, sẽ trở thành Huyền Vũ Cự Thi.

Trên người những Huyền Vũ Cự Thi này, sẽ mọc ra một loại Sinh Nhân Chi Quả (quả sinh người) vô cùng thần kỳ.

Quả kết ra, chính là Huyết Nhị.

Huyết Nhị, thứ này có thể coi là một loại dược liệu.

Bản thân tịnh không có độc, bình thường cũng sẽ không gây ra nguy hại đặc thù gì cho con người.

Nhưng có một điểm, chỉ cần dính phải Huyết Nhị, đến nơi sinh cơ vượng thịnh, hoặc cơ thể chịu sự kích thích của sinh cơ, lập tức sẽ từ trong cơ thể mọc ra thực vật.

Mọc ra cũng là Sinh Nhân Chi Quả.

Thực vật sẽ càng mọc càng nhiều, cuối cùng hút cạn tinh huyết của người đó, kết ra Huyết Nhị mới.

Tóm lại người bị Huyết Nhị nhiễm phải, tử trạng sẽ vô cùng thê thảm.

Vương Diệp xem xong gợi ý của hệ thống về Huyết Nhị, kinh ngạc phát hiện, trên mũi dao Tiểu Thần Phong trong tay mình đã bắt đầu mọc ra thực vật màu xanh.

Những thực vật này sinh trưởng nhanh chóng, cư nhiên rất nhanh đã cao hai ba tấc, còn không ngừng vươn ra những dây leo mảnh dẻ, chuẩn bị bò lan khắp nơi.

Đáng tiếc trên Tiểu Thần Phong không có bao nhiêu sinh khí, ngược lại sát khí cực nặng.

Thực vật vừa mới mọc được hơn ba tấc, lập tức liền khô héo, cuối cùng trở nên khô quắt, rơi xuống đất. "Mấy thứ này là cái gì?

Huyết Nhị?" Hồ Bát Nhất lúc này ghé sát vào bên cạnh Vương Diệp.

Chương 152

Lão Hồ đối với Thanh Ô phong thủy, Tầm Long Điểm Huyệt đều vô cùng am hiểu, cũng từng nghe nói qua chuyện về Huyết Nhị.

Vương Diệp gật đầu: "Nơi này có Huyết Nhị mọc ra, những hang động này rõ ràng là có người chuyên môn khai tạc ra, chính là để những Huyết Nhị này mọc lan đến bên Hắc Hổ Huyền Đàn.

Đằng sau hang động, hẳn là còn có không gian.

Tôi muốn đi xem thử." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Không sai, hơn nữa rất có khả năng tìm được manh mối về Ác La Hải Thành và Ma Quốc." Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người hiện tại đối với chuyện Ác La Hải Thành cùng Ma Quốc đặc biệt để tâm.

Dù sao lời nguyền con mắt trên người ba người, cuối cùng có thể giải trừ hay không, cực có khả năng sẽ rơi vào trên Phượng Hoàng Thần Cung.

Mà cho đến hiện tại, tất cả manh mối đều chỉ hướng về Ma Quốc thời thượng cổ.

Thậm chí có khả năng nguồn gốc Mộc Trần Châu chính là đến từ Ma Quốc.

Ác La Hải Thành với tư cách là chủ thành đã biến mất của Ma Quốc, tự nhiên là nơi có khả năng giải trừ lời nguyền con mắt Mộc Trần Châu nhất.

Vương Diệp tự nhiên sẽ không đả kích tính tích cực của Hồ Bát Nhất.

Rất nhanh, nhóm Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương liền chuẩn bị đi tìm không gian phía sau động quật.

Vốn định để Minh Thúc, Sơ Nhất và A Hương ba người ở lại trong Hắc Hổ Huyền Đàn nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Không ngờ Minh Thúc, cái lão gian thương này nghĩ nhiều, tưởng Vương Diệp, Hồ Bát Nhất bọn họ muốn bỏ lại mình và A Hương, nên nói gì cũng đòi đi theo cùng.

Vương Diệp tự nhiên không sao cả, phản chính Minh Thúc xảy ra chuyện gì, Vương Diệp cũng sẽ không quản, muốn đi thì đi, sống chết có số.

Vương Diệp có Thông Thiên Nhãn, sau khi xác định phía sau động quật khẳng định còn có không gian, lập tức phát hiện địa khí sau bệ đá vốn có trong Hắc Hổ Huyền Đàn có chút dị dạng.

Rất nhanh mấy người liền dựa theo chỉ thị của Vương Diệp, khiêng bệ đá ra.

Một thông đạo chật hẹp thấp bé hiện ra trước mặt mọi người.

Tuy nhỏ hẹp, nhưng nhìn qua là biết do nhân tạo tu kiến.

Vương Diệp đi đầu ở phía trước nhất.

Thông đạo không ngừng xoay chuyển quẹo cua, đi đại khái chỉ mười mấy mét, lập tức liền tiến vào một cái thềm đá khá lớn khác.

Cái thềm đá này còn lớn hơn Hắc Hổ Huyền Đàn nhiều, suýt soát phải một hai trăm mét vuông.

Bên dưới thềm đá có một khoảng không gian càng lớn hơn.

Cả cái hang động Vương Diệp cảm giác ít nhất phải to bằng sân bóng đá.

Trên đỉnh cũng ít nhất cao ba bốn mươi mét.

Trong không gian lớn như vậy, rất nhiều nơi đều mọc ra từng bụi quặng đá thủy tinh, giống như một loại thực vật quỷ dị lại mỹ lệ.

Bên cạnh những quặng đá thủy tinh này, còn có không ít thực vật rậm rạp chằng chịt.

Vương Diệp dùng mắt nhìn trong đêm, phát hiện toàn bộ đều là Sinh Nhân Chi Quả giống như loại dây leo vừa thò ra từ trong động quật lúc nãy. "Sinh khí thật mạnh!" Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn kiểm tra, phát hiện sinh khí trong cả hang động không ngừng bốc lên, vượt xa bất kỳ nơi nào từng gặp trước đó.

Dưới hoàn cảnh ánh sáng cực kỳ yếu ớt chỉ tỏa ra từ quặng đá thủy tinh, Sinh Nhân Chi Quả ở đây cư nhiên mọc rậm rạp chằng chịt.

Mà ở vị trí trung tâm không gian rất lớn bên dưới này, có một mảng Sinh Nhân Chi Quả mọc đặc biệt tươi tốt.

Ẩn ước giữa đám cây thậm chí còn vây thành hình dạng một con người.

Vương Diệp nhìn thấy gần bụi hoa hình người này, còn có một tảng đá thủy tinh hình vuông khổng lồ.

Vương Diệp đối với khối đá thủy tinh này mới cảm thấy hứng thú nhất.

Cụ thể hơn chút, là thứ giống như cái quan tài màu đỏ bên dưới tảng đá thủy tinh.

Lúc này Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đã ném vài cây gậy huỳnh quang xuống dưới.

Những người khác rốt cuộc cũng nhìn thấy tình hình bên dưới.

Mấy người bọn họ đều bị chấn kinh.

Chỉ có A Hương chỉ vào bụi hoa hình người ở vị trí trung tâm, run rẩy nói: "Người đàn ông đã chết kia đang ở đó." Vương Diệp lúc này đã nhảy từ trên thềm đá xuống.

Tay cầm Đại Viêm Long Tước đao và Tiểu Thần Phong, rạch mở toàn bộ Sinh Nhân Chi Quả bên người ra.

Mấy cái Sinh Nhân Chi Quả này bản thân tuy có chút giá trị, nhưng thứ có giá trị hơn lại không phải mấy quả có vẻ hơi ác độc này.

Thậm chí cũng không phải là Huyền Vũ Cự Thi.

Mà là thứ giống quan tài màu đỏ bên dưới tảng đá thủy tinh hình vuông kia.

Vương Diệp biết thứ đó không phải quan tài, mà là mai của Xích Giáp Toàn Quy.

Thứ này là chí bảo giải độc, sinh cơ cực kỳ vượng thịnh.

Chỉ cần một chút xíu là có thể giải trừ trăm loại độc.

Vương Diệp bản thân bách độc bất xâm, không dùng đến.

Nhưng giá trị bản thân của thứ này lại cực cao.

Dù sao người trúng độc trên thế giới cũng rất nhiều.

Ngoài ra, bên cạnh mai Xích Giáp Toàn Quy, còn có cây mẹ của Sinh Nhân Chi Quả - Sinh Nhân Thụ.

Cả mảng Sinh Nhân Chi Quả dưới lòng đất này đều là từ cây mẹ này sinh sôi nảy nở ra.

Thứ này, cũng có thể đem về ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo ở Kinh thành.

Sinh Nhân Chi Quả tuy không thể cứu người, nhưng Huyết Nhị kết ra xác thực là một loại đồ tốt giết người vô hình, khiến người ta trước khi chết phải trải qua sợ hãi và đau đớn.

Vương Diệp thế tại tất đắc.

Sau khi Vương Diệp nhảy xuống khỏi thềm đá, Minh Thúc cũng vội vàng muốn đi theo.

Những người khác cũng tò mò đối với Sinh Nhân Chi Quả bên dưới.

Đáng tiếc bọn họ không có năng lực siêu nhân của Vương Diệp, muốn xuống dưới chỉ có thể men theo thềm đá, đóng đinh an toàn, đu dây thừng leo xuống.

Cũng may độ cao không tính là cao, tầm hai ba tầng lầu.

Đợi đến lúc những người khác xuống tới nơi, Vương Diệp đã một mạch lao thẳng đến bên cạnh Huyền Vũ Cự Thi rồi.

Vương Diệp lạnh lùng nhìn thoáng qua bụi Sinh Nhân Chi Quả hình người, Tiểu Thần Phong trong tay vung lên vài cái, chém đứt toàn bộ một mảng Sinh Nhân Chi Quả.

Huyết Nhị kết trên đó đều bị Vương Diệp thu vào không gian hệ thống.

Một quả Huyết Nhị chính là một điểm Quốc vận trị, Vương Diệp vẫn sẽ không bỏ qua.

Sau khi Huyết Nhị bị Vương Diệp lấy xuống, Sinh Nhân Chi Quả trên người Huyền Vũ Cự Thi bắt đầu nhanh chóng khô héo.

Rất nhanh, một nam thi khổng lồ bên dưới Sinh Nhân Chi Quả liền lộ ra.

Nam thi cao chừng ba mét, đã vượt xa phạm vi người bình thường.

Thân thể cường tráng to lớn.

Chỉ có điều mang lại cho người ta cảm giác vô cùng không tự nhiên, toàn thân màu xanh xám.

Vương Diệp nhìn thoáng qua, phát hiện trên người Huyền Vũ Cự Thi đã bắt đầu phi tốc mọc ra Sinh Nhân Chi Quả mới.

Mà bản thân Huyền Vũ Cự Thi tịnh không có chỗ nào đặc thù.

Rất có khả năng, cái này chính là một vật tế của Ma Quốc chết ở đây vì tai nạn vào thời thượng cổ.

Thậm chí xung quanh cũng không phát hiện đồ tùy táng gì.

Dưới sự cơ duyên xảo hợp, chiếm cứ một điểm tụ hội sinh khí dưới sông băng, biến thành Huyền Vũ Cự Thi.

Bên cạnh Huyền Vũ Cự Thi, một bóng đen kỳ quái chợt lóe lên.

Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên.

Sau đó dùng Tiểu Thần Phong gạt cành lá Sinh Nhân Chi Quả ra.

Một thứ màu xanh lục trông to cỡ con dê núi đang bò loạn xạ bên cạnh Huyền Vũ Cự Thi.

Nhìn thấy Huyết Nhị xong, nó lập tức vồ tới nuốt chửng một miếng.

Thứ này trên người nhăn nheo, trông như da của ông lão trăm tuổi.

Màu sắc phát xanh, có vài chỗ còn mọc lông tơ nhỏ.

Phía sau tha theo một cái đuôi nhỏ.

Động tác không tính là quá nhanh.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác ở xa còn chưa đi tới gần, nhưng đèn pin cũng đã chiếu đến thứ này. "Vương Diệp mau tránh ra!

Chương 153

Đây là cương thi." "Trông giống Lục cương (Cương thi xanh), khẳng định có kịch độc!" Vương Diệp lại không tránh ra, trực tiếp dùng Tiểu Thần Phong gõ một cái lên đầu thứ này.

Quái vật lông xanh vừa nãy còn đang thôn phệ Huyết Nhị, lập tức ngất xỉu.

Bốn chân chổng lên trời, nằm vật ra đất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vốn dĩ đang vội vàng chạy tới, tay cầm xẻng công binh và súng Remington, muốn cứu Vương Diệp.

Kết quả không ngờ con "Lục cương" này lại yếu như vậy, cư nhiên bị Vương Diệp một gậy gõ ngất.

Hai người sững sờ dừng lại giây lát, lúc này mới vẻ mặt nghi hoặc đi tới. "Thứ này rốt cuộc là cái gì?" "Có muốn nhét cái móng lừa đen vào miệng nó trước không?

Trông giống cương thi quá." Vương Diệp không đợi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn đang nghiên cứu quái vật lông xanh, trực tiếp đi về phía trước, bên cạnh vật màu đỏ dưới tảng đá thủy tinh khổng lồ.

Đây mới là thứ trân quý nhất trong sơn động này.

Vật màu đỏ chia làm hai tầng trên dưới, là một cái mai giáp đường kính khoảng hơn một mét.

Hoa văn bên trên cổ phác tự nhiên.

Cư nhiên là một cái mai rùa đen.

Vương Diệp đặt tay lên mai rùa.

Rất nhanh âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Ký chủ tiếp xúc mai Xích Giáp Toàn Quy thượng cổ, hấp thu Quốc vận trị 200 điểm." Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật giật, thượng cổ?

Thời Thương Chu hả?

Con rùa lông xanh kia vẫn còn sống sờ sờ, chỉ là lột bỏ mai giáp của mình thôi.

Trong phần giải thích của hệ thống, về mai Xích Giáp Toàn Quy cũng có giới thiệu rất chi tiết.

Thứ này là thánh dược giải độc, về cơ bản người còn một hơi thở đều có thể cứu sống lại.

Đồng thời bản thân mai Xích Giáp Toàn Quy cũng là một loại dược liệu đặc thù có thể dùng để chiêm bốc (bói toán).

Chiêm bốc?

Điểm này Vương Diệp trước đây chưa từng tiếp xúc qua.

Đã là hệ thống nói, khẳng định sẽ không phải là mấy trò lừa gạt của thuật sĩ giang hồ, mà là thuật chiêm bốc chân chính.

Đây đúng là đồ tốt.

Vương Diệp nhìn qua, phát hiện muốn lấy mai Xích Giáp Toàn Quy ra còn có chút phiền phức.

Bên trên bị đè bởi một khối đá thủy tinh hình vuông lớn.

Khối đá thủy tinh này thể tích tương đương khổng lồ.

Muốn lấy mai rùa nguyên vẹn ra, chỉ có thể khiêng tảng đá thủy tinh lên.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Đột nhiên ý thức được con quái vật lông xanh kia, cũng chính là con Xích Giáp Toàn Quy, chắc là xui xẻo bị tảng đá thủy tinh đè lên trên.

Không có cách nào, muốn ăn đồ để sống sót, chỉ có thể lột xác, từ trong mai giáp chui ra ngoài.

Lột xác dễ, chui lại khó.

Xích Giáp Toàn Quy ăn no uống say, lại muốn chui vào trong mai của mình, khẳng định không dễ dàng.

Cộng thêm trong sơn động này xuất hiện Huyền Vũ Cự Thi, thuận đà sản sinh ra lượng lớn Sinh Nhân Chi Quả.

Quả thực của Sinh Nhân Chi Quả là Huyết Nhị lại là thức ăn Xích Giáp Toàn Quy thích nhất.

Nơi này tràn ngập thức ăn, ăn xong lại mọc ra ngay, lại không có bất kỳ thiên địch nào, quả thực chính là thiên đường của Xích Giáp Toàn Quy.

Vương Diệp thử đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu hắn là Xích Giáp Toàn Quy, hắn cũng sẽ không quay lại trong cái mai dưới tảng đá thủy tinh kia.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Muốn lấy được mai Xích Giáp Toàn Quy, chỉ có thể khiêng tảng đá thủy tinh hình vuông này ra.

Nếu chỉ dùng làm thánh dược giải độc, Vương Diệp có thể dùng Tiểu Thần Phong đập vỡ mai rùa.

Dù sao lúc dùng cũng phải nghiền thành bột phấn.

Nhưng nếu muốn chiêm bốc thì cần mai rùa nguyên vẹn.

Vương Diệp không do dự, trực tiếp kích hoạt Long Vương Nguyên Thần.

Cường độ thân thể lập tức tăng lên đến cực hạn, sở hữu Long Tượng Chi Lực.

Hai tay ôm lấy tảng đá thủy tinh hình vuông, mãnh liệt dùng sức.

Cũng may dưới đất toàn là nền quặng đá cứng rắn, hai chân Vương Diệp đạp mạnh một cái.

Áp lực khổng lồ cư nhiên khiến quặng đá dưới chân Vương Diệp ẩn ước phát ra từng trận ánh sáng yếu ớt.

Mà tảng đá thủy tinh hình vuông đè lên mai Xích Giáp Toàn Quy, cư nhiên bị Vương Diệp khiêng lên.

Vương Diệp nín một hơi, đem tảng đá thủy tinh hình vuông chuyển sang một bên.

Nhẹ nhàng đặt xuống.

Sau đó mới ung dung nhấc mai Xích Giáp Toàn Quy lên, thu vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, một cây thực vật nhỏ nhắn trước đó vẫn luôn bị mai Xích Giáp Toàn Quy che khuất, cũng lộ ra chân dung.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn rất rõ ràng, cây thực vật nhỏ nhắn này bên trên phụ đái sinh khí cực kỳ mãnh liệt.

Cành lá và dây leo bên trên đều giống như sở hữu ý thức, nhẹ nhàng đung đưa.

Vương Diệp lấy ra Tiểu Thần Phong, cẩn thận muốn đào cả gốc cây thực vật này lên.

Thứ này cư nhiên trực tiếp cắm rễ vào trong quặng đá thủy tinh.

Vương Diệp cuối cùng chỉ có thể dùng Tiểu Thần Phong đục cả một tảng quặng đá thủy tinh xuống, lúc này mới đào được toàn bộ cây thực vật lên cả gốc.

Khi bỏ thực vật vào không gian hệ thống, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Chúc mừng Ký chủ nhận được Huyết Nhị Nhân Sâm Quả mẫu chu (cây mẹ), nhận được Quốc vận trị 200 điểm." Huyết Nhị Nhân Sâm Quả?

Lời rồi.

Khác với những Huyết Nhị kia.

Vương Diệp mãn tâm hoan hỉ kiểm tra giải thích của hệ thống về Huyết Nhị Nhân Sâm Quả.

Tuyết Lỵ Dương ở phía xa lại đang dùng ánh mắt cực kỳ chấn hám nhìn bóng lưng Vương Diệp.

Không phải vì Vương Diệp lấy được mai rùa và đào được thực vật.

Mà là Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy quá trình Vương Diệp khiêng tảng đá thủy tinh hình vuông ra.

Tảng đá thủy tinh đó ít nhất lớn bốn mét vuông, dày hơn một thước, e là trọng lượng hai ba tấn cũng không chỉ.

Tuyết Lỵ Dương trước đây chỉ biết Vương Diệp có chút bản lĩnh kỳ kỳ quái quái.

Có khả năng giống như Hồ Bát Nhất, có truyền thừa của riêng mình.

Dù sao trong truyền thống có rất nhiều bí thuật thần kỳ vô cùng.

Thủ đoạn của Bàn Sơn Đạo Nhân nhất mạch có rất nhiều cái trong mắt người thường cũng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nhìn như thần tích.

Nhưng Vương Diệp thế này đã không phải là nhìn như thần nữa

rồi.

Vương Diệp chính là thần!! "Biểu đệ, biểu đệ, thứ này xử lý thế nào?

Thực sự không được thì chúng ta ăn nó đi." Vương Bàn Tử lúc này đã khống chế được Xích Giáp Toàn Quy.

Vương Diệp nhìn con Xích Giáp Toàn Quy trần trụi: "Thả đi, thứ này không ăn được." Vương Bàn Tử lúc này mới hậm hực buông Xích Giáp Toàn Quy ra.

Xích Giáp Toàn Quy sau khi có được tự do, lập tức lao vào trong bụi cỏ Sinh Nhân Chi Quả.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật, con hàng này tự tưởng mình trốn rất kỹ, nhưng mới chui vào được khoảng cách vài mét, đã bắt đầu nuốt ăn Huyết Nhị bên cạnh.

Những ngày tháng tốt đẹp ngàn năm qua, xác thực đã nuôi Xích Giáp Toàn Quy thành kẻ ngốc rồi.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã thu lại thần sắc chấn hám.

Bởi vì cô phát hiện, trên tảng đá thủy tinh hình vuông bị Vương Diệp khiêng ra, cư nhiên còn có rất nhiều điêu khắc.

Những phù điêu này rõ ràng không phải do người Luân Hồi Tông điêu khắc ra.

Phong cách tổng thể càng thêm nguyên thủy cổ phác, tràn ngập cảm giác hoang man.

Khẳng định là di vật của Ma Quốc.

Chương 154

Rất nhanh mấy người quan tâm nhất đến Ma Quốc đều ghé lại bên cạnh tảng đá thủy tinh hình vuông.

Đồ án bên trên vẫn còn khá rõ nét.

Tầng thứ nhất là một số nghi thức giết người vô cùng tàn nhẫn quỷ dị.

Tuy không nhìn ra rốt cuộc là cảnh tế tự hay là cảnh trong chiến tranh, nhưng nhìn từ các kiểu giết người thì cảm giác duy nhất mang lại chính là ác độc.

Những cảnh tượng ác độc như vậy, ngược lại có chút tương tự với những việc lão Hiến Vương ở Vân Nam Trùng Cốc làm.

Lập tức Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nghĩ đến Đằng thuật (thuật dùng dây leo).

Vương Diệp tự nhiên biết trong lòng ba người đang nghĩ gì, không ngại cho một chút chỉ điểm. "Đằng thuật vốn dĩ khởi nguồn từ Tạng địa, bất quá nhìn những cảnh tượng này, mánh lới so với Hiến Vương thì vẫn thiếu một chút tính sáng tạo." Vương Diệp chậm rãi nói: "Tuy nhiên hạch tâm tổng thể là giống nhau, chính là dùng sức mạnh của tử vong và đau đớn, chuyển hóa thành năng lượng khác." Tuyết Lỵ Dương nghe xong liên tục gật đầu: "Tôi cảm thấy Vương Diệp nói rất đúng, tôi thậm chí nghi ngờ những con Tuyết Di Lặc kia rất có khả năng chính là Đằng thuật Ma Quốc thời thượng cổ di lưu lại." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng gật đầu theo.

Hình vẽ tầng thứ hai khá kỳ quái, là một người phụ nữ, dùng hai tay che kín mắt mình.

Mấy người nhìn thoáng qua, đều không hiểu.

Tầng thứ ba là một con rắn khổng lồ.

Có chút kỳ quái là, trên đầu con rắn khổng lồ mọc một con mắt.

Tầng thứ tư bị mài đi rồi.

Tuy nhiên mấy người bọn họ đối với tầng thứ tư đều vô cùng mẫn cảm.

Bởi vì vị trí bị mài đi là một hình tròn.

Mấy người hầu như đồng thời nghĩ đến một đồ án: Nhãn cầu xoáy nước.

Chỉ có điều vì đã không nhìn thấy nữa, không có cách nào chứng thực.

Tầng thứ năm điêu khắc toàn bộ là một số đồ án xương cốt.

Những đồ án này nhìn khiến người ta mơ hồ.

Cho dù là Dương tham mưu cộng thêm Hồ Bát Nhất cũng không thể triệt để giải mã, rất nhiều nội dung chỉ có thể phỏng đoán.

Ngoài chỗ này ra, những nơi khác cũng có không ít thạch điêu.

Căn cứ vào những thạch điêu này, Tuyết Ly Dương ngược lại giải mã ra được một số nội dung.

Khối đá thủy tinh khổng lồ này, là một phần nhỏ được cắt xuống từ trên Tai Nạn Chi Môn.

Cái gọi là Tai Nạn Chi Môn, chính là một vách núi thủy tinh khổng lồ vô cùng căn bản không thể vượt qua.

Khi chủ thành Ma Quốc là Ác La Hải Thành gặp tai nạn quỷ dị, bị triệt để hủy diệt, Tai Nạn Chi Môn cũng đã phong bế thông đạo giữa Ác La Hải Thành với thế giới bên ngoài.

Hậu thế Luân Hồi Tông vì tín ngưỡng của mình, muốn đào di chỉ Ác La Hải Thành ra.

Thậm chí trên Tai Nạn Chi Môn cũng đã đào ra một con đường.

Tất cả tình báo tìm hiểu được cũng chỉ có bấy nhiêu.

Có tìm nữa, cũng không có manh mối gì về Ma Quốc.

Mọi người rất nhanh lại men theo dây thừng leo trở lại thềm đá.

Sau khi trở về Hắc Hổ Huyền Đàn, mọi người dùng đá lấp kín những cái hang kia lại, tránh cho Sinh Nhân Chi Quả lại từ bên trong bò ra.

Những thứ này nhìn ghê tởm không nói, còn có khả năng khiến người ta nhiễm phải Huyết Nhị.

Chúng nhân nơm nớp lo sợ nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm tại Hắc Hổ Huyền Đàn.

Sáng sớm hôm sau, liền bắt đầu dọc theo sông ngầm đi xuống phía dưới.

Dọc đường đi khá vất vả, đi hơn hai ngày trời, mới rốt cuộc đi đến tận cùng của vực sâu hẹp dài.

Đương nhiên hơn hai ngày này Vương Diệp cũng không nhàn rỗi.

Sứa điện trong sông ngầm tuy ít hơn trước rất nhiều, nhưng đi về phía hạ du vẫn có thể tìm thấy một ít.

Vương Diệp dùng Lam Vũ Tinh Kim Thiềm không ngừng quấy nhiễu thu hút sứa điện, sau khi tụ lại một chỗ thì trực tiếp dùng nọc độc Long Tiên sát thương diện rộng.

Hai ngày trôi qua, cư nhiên cũng tích lũy được hơn mười vạn kinh nghiệm trị và điểm năng lượng.

Vương Diệp hiện tại đã có khoảng năm mươi mấy vạn kinh nghiệm trị và gần một triệu điểm năng lượng.

Tại tận cùng hẻm núi vực sâu, là một bức tường thủy tinh khổng lồ vô cùng cao đến vài trăm mét.

Thủy tinh tản mát ra khí tức hậu trọng vô tận.

Khi Vương Diệp nhìn thấy tường thủy tinh trong nháy mắt, đều bị chấn hám thật sâu.

ập vào mặt, là áp lực đặc biệt thuần túy.

Bản thân thủy tinh đã uẩn hàm sức mạnh.

Trong rất nhiều nền văn minh, thủy tinh đều được dùng làm đạo cụ thông linh như ma pháp, tế tự.

Một trong những nguyên nhân chính là vì người xưa đều cho rằng trong thủy tinh uẩn hàm sức mạnh đặc thù.

Vốn dĩ Vương Diệp còn chưa có cảm giác quá lớn.

Tảng đá thủy tinh hình vuông trong sơn động phía sau Hắc Hổ Huyền Đàn tuy lớn, nhưng năng lượng bên trên vô cùng yếu ớt.

Vương Diệp khiêng nửa ngày, hệ thống đều không có nhắc nhở.

Vương Diệp cũng có thể cảm giác được bên trên có năng lượng yếu ớt đang lưu động.

Có thể khẳng định là, không có năng lượng gì đáng kể.

Nhưng mà.

Tường thủy tinh khổng lồ vô cùng trước mắt này.

Thể tích không biết gấp bao nhiêu lần tảng đá thủy tinh trước đó.

Sức mạnh uẩn hàm bên trên, khiến Vương Diệp khi còn cách tường thủy tinh vài trăm mét, đã cảm giác được áp lực khổng lồ.

Hào vô nghi vấn, năng lượng uẩn hàm trên đó là cực lớn.

Ánh mắt Vương Diệp ngưng trọng.

Đây chính là Tai Nạn Chi Môn sao?

Những người khác sau khi nhìn thấy bức tường thủy tinh khổng lồ vô cùng này, cũng đều bị chấn hám.

Ở phần tường thủy tinh khá thấp gần mặt đất, còn có thể lờ mờ nhìn thấy không ít đồ án phù điêu.

Chỉ có điều Vương Diệp hiện tại hoàn toàn không có hứng thú với mấy cái phù điêu gì đó.

Vương Diệp hiện tại mục tiêu chỉ có một.

Tham tác Tai Nạn Chi Môn.

Những người khác vẫn đang chậm rãi men theo sông ngầm đi về phía tường thủy tinh.

Vương Diệp đã không đợi kịp, vài cái nhảy vọt đã lao đến bên dưới Tai Nạn Chi Môn.

Đi đến trước mặt Tai Nạn Chi Môn, Vương Diệp mang theo tâm trạng kích động, vươn hai tay ra, dán lên trên tường thủy tinh.

Một luồng sức mạnh bàng đại vô cùng trực tiếp từ vị trí kết hợp giữa tường thủy tinh và hai tay Vương Diệp ập tới.

Vương Diệp giống như bị điện cao thế giật, bỗng chốc bị bắn ngược lại lùi về sau túc tắc mười mấy mét.

Vương Diệp khó khăn lắm mới giữ vững được thân hình thì kinh ngạc đến ngây người.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, Vương Diệp nghe thấy một đạo âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Chúc mừng Ký chủ nhận được một tia

Tai Nạn Chi Lực." "Nhắc nhở: Một tia Tai Nạn Chi Lực cũng sở hữu hiệu quả hủy thiên diệt địa, mời Ký chủ sử dụng vào thời cơ thích hợp nhất." Giờ khắc này, Vương Diệp trong nháy mắt đã hiểu ra.

Thảo nào năng lượng này khiến hắn cũng cảm thấy khủng bố.

Hóa ra đây là Tai Nạn Chi Lực.

Tuy rằng chỉ có một tia.

Nhưng cũng tuyệt đối coi như là thu hoạch khổng lồ rồi.

Đây hẳn là lá bài tẩy bảo mệnh lớn nhất của hắn hiện tại!

Vương Diệp hoàn hồn, phát hiện một bóng người yểu điệu đang chậm rãi đi về phía mình.

Nhìn kỹ, hóa ra là Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh Vương Diệp, hỏi: "Có phát hiện gì đặc biệt không?" Vương Diệp cười nhạt: "Không có, chỉ là cảm thấy Tai Nạn Chi Môn này thực sự rất chấn động." Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thán một tiếng: "Đúng vậy, con người đứng trước thiên nhiên thật quá nhỏ bé." Vương Diệp cười cười không nói, thầm nghĩ nhỏ bé là người thường thôi, tôi thì chẳng nhỏ chút nào, còn rất "to" là đằng khác.

Hai người nói vài câu, lập tức chuyển chủ đề sang việc làm thế nào để vượt qua Tai Nạn Chi Môn.

Chương 155

Bức tường pha lê của Tai Nạn Chi Môn gần như thẳng đứng, cực kỳ trơn nhẵn, căn bản không thể leo trèo.

Những nhà leo núi thực lực nhất thế giới cũng không có cách nào bò lên đỉnh tường pha lê được.

Tuy nhiên, Vương Diệp cảm thấy chính mình dùng Long Đằng hẳn là có thể dễ dàng nhảy qua.

Phần dưới của bức tường pha lê chìm trong sông ngầm.

Nước sông ngầm vẫn chảy, tuy chậm nhưng không ứ đọng thành hồ ngầm, chứng tỏ bên dưới tường pha lê chắc chắn có lối thông.

Theo những phù điêu của Luân Hồi Tông nhìn thấy trước đó, mục tiêu lớn nhất ngàn năm nay của những người này là đào đến chủ thành Ma Quốc - Ác La Hải Thành.

Họ thậm chí đã đào đến Tai Nạn Chi Môn, còn đục không ít quặng pha lê trên đó.

Nghe đến đây, Vương Bàn Tử ở bên cạnh tự xung phong, nói muốn xuống nước dò đường.

Loại sông ngầm này đi dò đường thực ra khá nguy hiểm.

Nước sông lạnh thấu xương, dù có đồ lặn và rượu mạnh cũng chỉ chống đỡ được một lúc.

Tình hình dưới nước hoàn toàn không rõ.

Sông ngầm giao nhau với vách đá, có khả năng có đường hầm, dòng chảy chắc chắn sẽ biến đổi rất lớn.

Người có tính thủy không tốt xuống nước rồi muốn lên cũng chẳng dễ dàng.

Vương Diệp vốn định tự mình xuống nước.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, vẫn là để Vương Bàn Tử đi thì thích hợp hơn.

Dù sao cũng không thể việc gì cũng làm thay.

Hơn nữa Vương Diệp hiện tại vừa hấp thụ Tai Nạn Chi Lực trên Tai Nạn Chi Môn, sức mạnh thu được vẫn đang trong quá trình làm quen.

Sau khi cơ thể được cường hóa, rất nhiều chỗ đều cần chút thời gian để thích ứng.

Vương Bàn Tử thân rộng thể tráng, khả năng chịu lạnh rất tốt.

Hơn nữa còn là con nhà lính lớn lên ở vùng biển Phúc Kiến, tính thủy thực ra là tốt nhất trong đám người.

So với kỹ năng bơi lội luyện trong hồ bơi của tầng lớp trung lưu như Tuyết Lỵ Dương thì mạnh hơn nhiều, thích hợp nhất cho loại việc bơi lội dã ngoại, dò đường này.

Vương Diệp sau đó lấy ra một bình rượu thanh khoa, bảo Vương Bàn Tử nốc một ít.

Đợi Vương Bàn Tử mặc đồ lặn xong, lại khoác thêm cho gã một cái Ẩn Nặc thuật pháp.

Ẩn Nặc thuật pháp có thể giúp khí tức của Vương Bàn Tử được che giấu ở mức tối đa.

Vạn nhất trong nước có sinh vật hung hãn nào đó, cũng có thể bảo vệ Bàn Tử một mạng.

Vương Bàn Tử rất nhanh đã nhảy xuống nước.

Bên kia Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương quả thực trong lòng đầy lo lắng.

Vương Bàn Tử xuống nước đã gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy lên.

Hai người sắp đợi không nổi nữa, Hồ Bát Nhất ỷ vào tính thủy không tệ, đã bắt đầu chuẩn bị thay đồ lặn để xuống tìm.

Vương Diệp nhìn mặt sông ngầm, rất nhanh phát hiện một luồng khí nóng hổi đang nhanh chóng nổi lên mặt nước.

Ngay sau đó "ào" một tiếng, Vương Bàn Tử từ trong nước chui lên.

Sau khi bò lên bờ, sắc mặt gã trắng bệch.

Vuốt nước trên mặt, Vương Bàn Tử chửi thề một câu trước tiên. "Mẹ nó chứ, bên dưới đúng là có một lối đi, chúng ta nhiều người thế này dàn hàng ngang đi cũng qua được!" Vương Bàn Tử nói xong, Hồ Bát Nhất ngẩn người: "Đây là chuyện tốt mà?

Sao lại chửi đổng thế?" "Lão Hồ không biết đâu, dưới nước tuy có lối đi, nhưng lối đi bị chặn rồi.

Cũng không biết ở đâu ra một đám cá lớn, con nhỏ cũng dài hai ba thước, con lớn phải hơn một mét đến hai mét.

Đám cá lớn này kết thành Ngư trận dưới nước, chặn kín lối đi rồi!" Ngư trận là bầy cá trong nước, vì để chống lại thiên địch mà tụ tập lại với nhau tạo thành trận thế.

Ngư dân vùng biển nhìn thấy tình huống này đều cho rằng là Long binh trong biển kết trận, nên có cách gọi là "kết trận".

Một khi kết thành Ngư trận thì là chuyện rất phiền phức.

Đối với cá lớn mà nói, độ khó khi bắt cá nhỏ sẽ giảm đi.

Nếu bản thân kẻ kết thành Ngư trận đã là cá lớn, mà số lượng lại đủ nhiều, thì thậm chí cả lưới đánh cá cũng có thể húc rách.

Thuyền cá nhỏ một chút thậm chí có thể bị bầy cá kết trận lôi đi.

Lớn lên ở vùng biển, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử biết sự lợi hại của Ngư trận, sắc mặt đều biến đổi.

Muốn phá vỡ Ngư trận, cách làm truyền thống là tìm Quỷ Soái.

Thực ra chính là con chim cốc (còng cọc) có thể hình lớn nhất trong đám chim bắt cá.

Loài chim nước Quỷ Soái hung hãn vô cùng lao xuống, xuất phát từ nỗi sợ hãi bản năng, bầy cá sẽ tứ tán bỏ chạy.

Sau vài lần xung kích, Ngư trận sẽ bị đánh tan.

Đến lúc đó quăng lưới, vớt lên một mẻ, Ngư trận sẽ triệt để bị phá.

Nhưng Quỷ Soái ở trên cao nguyên tuyết vực này thì tìm đâu ra.

Ngoài ra cá lớn thế này, Ngư trận số lượng nhiều thế này, Quỷ Soái bình thường cũng không phá nổi.

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Cái này tôi có cách à nha.

Bản thân Vương Diệp mang theo hiệu quả áp chế vạn thú.

Ngoài ra còn có Kim Nhãn Điêu Hào nữa.

Tuy rằng Kim Nhãn Điêu Hào bình thường không thể xuống nước, nhưng loại do nguyên khí huyễn hóa ra thì không thành vấn đề.

Xem ra là gặp phải tổ tông cá trê râu trắng rồi.

Những con cá lớn trước và sau Tai Nạn Chi Môn này coi như là nguồn bổ sung thức ăn rất tốt cho mọi người.

Chỉ là mấy con cá đầu đàn này hơi khó chơi.

Vương Diệp cũng muốn đi gặp chúng một chút.

Một mặt có thể mở lối đi, mặt khác cũng có thể xem đám cá lớn này có cung cấp chút điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng nào không.

Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp cũng muốn xuống nước, vội vàng xin giấy bút từ Tuyết Lỵ Dương, kéo Vương Diệp lại, vẽ sơ qua tình hình dưới nước cho cậu xem.

Theo miêu tả của Vương Bàn Tử, lối đi dưới nước rộng chừng hai ba trượng, độ dài thì không tính là dài lắm, chỉ ba bốn mươi mét thôi.

Sau khi ra khỏi đó là một cái miệng loa, bên trong hẹp bên ngoài rộng.

Tại chỗ miệng loa đó, tụ tập ít nhất vài vạn con cá lớn, chặn cửa ra kín mít.

Vương Bàn Tử ỷ vào tính thủy muốn xông qua mấy lần, đều bị cá lớn húc trở lại.

Đến giờ người vẫn còn đau đây này.

Vương Diệp gật gật đầu, chỉ cần cá lớn không miễn dịch với độc tố, Vương Diệp có thể trong vài phút đoàn diệt chúng.

Vương Diệp xuống nước, rất nhanh đã bơi đến lối đi ngầm.

Ra khỏi miệng loa của lối đi, Vương Diệp liền nhìn thấy phía trước đen kịt một mảng.

Ngay cả ánh sáng cũng bị che khuất.

Ít nhất vài vạn con cá lớn đang tụ tập trong vùng nước thành một quả cầu khổng lồ.

Mỗi con cá xấp xỉ đều dài hơn hai thước.

Trong đó một số con lớn dài hơn một mét.

Thân cá màu xanh pha trắng.

Miệng cá và râu cá đều là màu trắng.

Trông như thể mọc râu trắng vậy.

Cá phía sau cắn đuôi cá phía trước, con này nối tiếp con kia.

Lại giống như một cơn lốc xoáy khổng lồ tạo thành từ bầy cá.

Tốc độ dòng nước ở cửa ra miệng loa đều bị Ngư trận chặn lại làm cho chậm đi.

Vương Diệp nhìn mà than thở không thôi.

Đám cá này nếu dùng thuốc nổ phá ra thì chắc chắn sẽ chạy trốn tứ tán.

Chương 156

Cá lớn thế này đâm vào người, cỡ như Minh Thúc hay A Hương thân thể yếu ớt thì phế luôn, căn bản không ra khỏi mặt nước được.

Còn về ý định dùng Long Tiên độc sát mà Vương Diệp nghĩ trước đó, quả thực có thể làm được.

Nhưng Vương Diệp vẫn do dự.

Cá lớn đến mức độ nhất định đều có linh tính.

Những con cá lớn có hình dạng hơi giống cá chép lai cá trê này, lớn đến kích thước hiện tại, ít thì mười mấy năm, nhiều thì vài chục năm.

Giết sạch hết thì có hiềm nghi lạm sát, tổn hại thiên hòa.

Có thể xua đuổi thì xua đuổi đi vẫn thích hợp hơn.

Vương Diệp đang nhìn bầy cá, đột nhiên cảm giác được, ở chính giữa quả cầu do bầy cá tạo thành, có thứ gì đó đã chú ý đến mình.

Bầy cá chi chít, gần như hoàn toàn không nhìn rõ thứ phía sau là gì.

Nhưng cảm giác của Vương Diệp hiện tại cực kỳ nhạy bén.

Người ta nói ánh mắt của con người đều mang theo một lượng điện sinh học nhất định.

Một số người đặc biệt nhạy cảm, khi có ai đó nhìn chằm chằm sau lưng, họ đều có khả năng cảm ứng được.

Là thực sự có thể cảm giác, cảm giác về mặt sinh lý, chứ không phải phỏng đoán.

Đây chính là cái gọi là trực giác.

Trực giác của Vương Diệp hiện tại rất linh.

Một thứ vô cùng mạnh mẽ đã chú ý đến cậu, đang quan sát cậu.

Rất nhanh, Vương Diệp cũng cảm thấy sự tồn tại mạnh mẽ kia cũng đã nhận ra ánh mắt của Vương Diệp.

Hơn nữa Vương Diệp còn có thể cảm nhận được, cảm xúc của thứ đó dao động rất lớn.

Hiển nhiên nó vô cùng kinh ngạc vì Vương Diệp có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch.

Thứ khiến người ta kinh ngạc còn ở phía sau kia.

Đã gặp rồi thì chào hỏi một cái đi.

Vương Diệp lập tức kích hoạt Kim Quang Chú hộ thân.

Sau đó đôi mắt tỏa ra từng trận kim quang.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn!

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng quỷ dị từ trong bầy cá truyền tới phía mình.

Bầy cá ở hướng chính diện Vương Diệp cũng tản ra một lỗ hổng lớn.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn rất rõ ràng, từng đạo gợn sóng hình vòng tròn nối tiếp nhau truyền ra từ trong Ngư trận.

Mà mục tiêu của những gợn sóng này chính là Vương Diệp.

Có nên tránh không?

Vương Diệp trong lòng do dự khoảng chưa đến một giây, cuối cùng không động đậy.

Những gợn sóng nối tiếp nhau này mang theo sức mạnh quỷ dị to lớn.

Nhưng đồng thời Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được, luồng sức mạnh này rất bình ổn, tịnh không có sát ý.

Cảm giác này giống như khi Vương Diệp tiến vào trạng thái Long Vương Nguyên Thần, thi triển kỹ năng Bất Động Minh Vương Chi Nhãn vậy.

Là một loại thị uy.

Là đang khoe cơ bắp.

Tương tự như gặp nhau ở sân bay trong game bắn súng, bắn nhau ba phát để tỏ ý chào hỏi.

Đã như vậy, trong lòng Vương Diệp đã có tính toán.

Vậy thì để đối phương xem xem, sức mạnh của nó đối với Vương Diệp mà nói, căn bản chẳng là cái thá gì.

Sau đó Vương Diệp đưa tay phải ra, đối diện với từng đạo gợn sóng đang chậm rãi ập tới.

Trong tay phải đang cầm Lam Vũ Tinh Kim Thiềm (Cóc Vàng Lông Xanh Tinh Thể).

Không sai, Vương Diệp gian lận.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm tương đương với một khẩu súng điện đã nạp đầy.

Một luồng nhiễu sóng được phóng ra.

Từng đạo gợn sóng kia lập tức vỡ tan, hóa thành vô số bọt khí nổi lên mặt nước.

Mà luồng nhiễu sóng của Lam Vũ Tinh Kim Thiềm vẫn không dừng lại, tiếp tục lao về phía trước, lao thẳng đến Ngư trận khổng lồ.

Ngư trận lúc này đã bị Long uy của Vương Diệp chấn nhiếp khiến tốc độ giảm chậm, sự phối hợp giữa bầy cá đã không còn ổn định.

Cộng thêm sự xung kích của Bất Động Minh Vương Chi Nhãn, đã có rất nhiều con cá thể hình chưa đến ba thước bắt đầu không theo kịp nhịp điệu.

Cả cái Ngư trận đều trở nên lỏng lẻo.

Cái tồn tại quan trọng nhất trong Ngư trận kia đang không ngừng tỏa ra sức mạnh trấn an bầy cá, để Ngư trận không đến mức triệt để sụp đổ.

Nhưng sau khi luồng nhiễu sóng của Lam Vũ Tinh Kim Thiềm ập tới, mặc dù Vương Diệp đã mở rộng phạm vi nhiễu sóng ra toàn bộ Ngư trận khổng lồ khiến cường độ tín hiệu đã kém xa đỉnh điểm, nhưng Ngư trận vẫn sụp đổ trong nháy mắt.

Vài vạn con cá lớn râu trắng lập tức loạn nhịp.

Không ngừng va chạm lẫn nhau.

Vốn là Ngư trận hình cầu gần như hoàn mỹ, giờ biến thành một đống bùn nhão có hình dạng hoàn toàn ngẫu nhiên.

Tồn tại ở trung tâm Ngư trận cuối cùng cũng lộ ra chân dung.

Thân thể thứ này lộ ra từng chút một từ trong bầy cá.

Ban đầu Vương Diệp còn tưởng là một ngọn núi bị ngập dưới đáy nước.

Sau đó phát hiện, đây là một con cá khổng lồ dài đến hơn hai mươi mét, trông như cá voi vậy.

Vương Diệp ở dưới đáy nước không có cách nào hít hà, nếu không chắc chắn sẽ hít vào đến đau cả răng.

Mẹ nó to thật.

Phản ứng đầu tiên của Vương Diệp lại là con này đủ cho bảy người bên mình ăn nửa năm nhỉ?

Con cá râu trắng khổng lồ kia mắt như cái đèn lồng, tỏa ra ánh sáng u u.

Đỉnh đầu màu đỏ, đã bắt đầu chuyển sang đen.

Hai cái mang cá đều trắng toát.

Râu ria càng khoa trương, trông to như cái chậu rửa mặt, dài tiếp cận mười mét!

Râu cứ như xúc tu của bạch tuộc hay mực, giật giật liên hồi.

Cá râu trắng khổng lồ cũng bị Bất Động Minh Vương Chi Nhãn và sóng nhiễu của Vương Diệp làm cho choáng váng đầu óc.

Cả con cá đều có cảm giác không tìm thấy phương hướng.

Xoay hai vòng xong, phát hiện con cháu bên cạnh đã triệt để tan vỡ.

Sau đó nó liếc nhìn Vương Diệp một cái.

Vương Diệp chậm rãi rút Tiểu Thần Phong ra.

Nhưng nhờ kỹ năng Tha Tâm Thông, cậu lại cảm ứng được cảm xúc của cá râu trắng khổng lồ.

Nó nhận thua rồi!

Cá râu trắng khổng lồ thế mà lại gật gật đầu mấy cái về phía Vương Diệp.

Tuy không biết nói, nhưng Vương Diệp cảm giác rất rõ ràng.

Ý tứ chính là: Đại ca ngầu, đại ca vô địch, em đi trước đây, cáo từ.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Thảo nào con cá này sống lâu được như thế.

Xem ra ít nhất cũng hơn trăm năm, sắp thành tinh rồi.

Nguyên nhân lớn nhất của việc trường thọ rất có khả năng là giỏi nhận thua kịp thời.

Cá râu trắng khổng lồ vô cùng thức thời bơi về phía xa, rất nhanh đã biến mất trong hồ nước rộng lớn.

Chương 157

Vương Diệp nhanh chóng nổi lên mặt nước.

Phía sau bức tường pha lê Tai Nạn Chi Môn hoàn toàn là một thế giới khác.

Vương Diệp hít sâu vài ngụm không khí.

Trước mắt là một mặt hồ không nhìn thấy bờ.

Hẳn là do sông ngầm bên kia tường pha lê không ngừng đổ vào hình thành nên hồ nước này.

Ven hồ là những cánh rừng rậm rạp nguyên sinh.

Cây cối trong rừng thô đến mức phải mười mấy người ôm mới xuể, cây nhỏ đường kính cũng hơn một mét.

Xa hơn rừng rậm, độ cao so với mặt biển dần tăng lên.

Mây mù lượn lờ, cây cối dần thưa thớt.

Lên cao nữa thì có thể nhìn thấy đường tuyết (tuyết tuyến).

Trên đường tuyết chính là những ngọn núi tuyết cao lớn ẩn hiện trong mây mù.

Đây đúng là một nơi tốt, ít nhất so với đường hầm dưới đất hay bên cạnh sông ngầm thì thoải mái hơn nhiều.

Vương Diệp xác định tình hình bên này xong, rất nhanh liền quay trở lại.

Lối đi ngầm dưới Tai Nạn Chi Môn thực tế chỉ dài hơn hai mươi mét.

Trong tình huống đã quen thuộc, lại có dây an toàn dẫn đường, người có tính thủy tốt như Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều có thể trực tiếp lặn qua.

Mấy người mang bình dưỡng khí có không ít cái đã để lại ở doanh trại.

Chỉ có thể để Vương Bàn Tử và lão Hồ vất vả một chút, tự mình bơi qua.

Những người khác thì dùng đồ lặn kèm dưỡng khí.

Sau khi tất cả mọi người thông qua bên dưới Tai Nạn Chi Môn, ai nấy đều cảm thán không thôi.

Hồ nước bên phía tường pha lê này nhiệt độ tăng lên rõ rệt, phảng phất như bức tường pha lê không những ngăn cách con đường, mà còn ngăn cách cả cái lạnh giá vậy.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị tìm chỗ lên bờ. "Biểu đệ, Lão Hồ, mọi người nhìn xem, bên kia có con đường cái, có phải chúng ta đến gần thị trấn nào rồi không?" Vương Bàn Tử nhìn quanh, vẻ mặt đầy nghi hoặc chỉ vào một chỗ ven bờ.

Vương Diệp cũng nhìn thấy.

Nơi này cách lối đi dưới chân tường pha lê không xa, bị một tảng đá chắn lại.

Trông có vẻ là một con đường cái vô cùng rộng rãi, hơn nữa đặc biệt bằng phẳng, trơn bóng như cầu trượt.

Con đường đâm thẳng xuống nước, đầu kia nối liền với sườn núi rừng rậm.

Nhìn thế này, quả thực giống như một cái cầu trượt.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy con đường này xong, thần sắc lập tức biến đổi: "Không đúng, đây không phải đường cái, chúng ta mau bơi về phía bờ đá đằng kia." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn chưa hiểu ra sao, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc: "Chỉnh tề thế này, không phải đường cái à?

Chúng ta qua đó lên bờ nhẹ nhàng biết bao, nói không chừng còn ra được ngoài núi." Vương Diệp lắc đầu: "Dương tham mưu nói đúng đấy, làm gì có đường cái nào xây xuống hồ.

Hơn nữa bên trên cũng không phải nhựa đường, mà là do mãnh thú nào đó quanh năm suốt tháng bò lên bò xuống mài mòn ra đấy." Vương Diệp nói xong, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Tuy khoảng cách còn khá xa, nhưng đã có thể nhìn ra được, độ rộng của con đường này tuyệt đối có thể cho xe ô tô con đi... dàn hàng ngang!

Cho dù mãnh thú lúc lên xuống sẽ không ngừng mở rộng biên giới con đường này, nhưng rộng thành cái dạng này, đã chừng bảy tám mét, đây phải là mãnh thú gì?

Khủng long à?

Mặc dù mấy người đều bán tín bán nghi.

Nhưng Vương Diệp chưa bao giờ nói đùa, cộng thêm phán đoán của Tuyết Lỵ Dương cũng luôn rất chính xác, những người khác lập tức bơi về phía bờ đá.

Mấy người vừa bơi đến bên bờ đá.

Nơi này toàn là đá tảng cao lớn.

Còn lâu mới tiện lợi để lên bờ như "con đường" vừa nhìn thấy.

Chỗ dễ leo lên nhất cách mặt hồ cũng phải năm sáu mét, lại còn dốc đứng.

Minh Thúc tuổi đã cao, thể lực không chịu nổi, bơi trong nước hồ băng giá mấy trăm mét, lúc này đã lộ rõ vẻ mệt mỏi. "Vương Diệp cậu có nhầm không vậy, có chỗ tiện lợi không đi, cứ đòi leo đá, bộ xương già này của tôi không chịu nổi giày vò đâu." Minh Thúc vừa nói xong, liền nghe thấy từ phía "con đường" kia truyền đến một tràng âm thanh rào rào.

Nghe kỹ thì toàn là tiếng ma sát của các loại đá vụn.

Hình như có vật gì đó khổng lồ đang từ sâu trong rừng rậm vừa thấy bò ra.

Dọc đường còn không ngừng có tiếng cây cối bị húc gãy.

Nghe thấy động tĩnh này, mọi người coi như đã hiểu tại sao "con đường" vừa nhìn thấy lại bị đè nén chắc chắn và trơn nhẵn đến thế.

Bên trên một cọng cỏ dại cũng không có.

Toàn bộ đều là bị đè nén mà ra.

Sắc mặt Minh Thúc xoát một cái trắng bệch.

Vương Diệp nhếch mép cười: "Được thôi, ông nếu thấy tôi nói không đúng, bên này không thích hợp lên bờ, thì có thể qua bên kia, tôi một chút ý kiến cũng không có, còn có thể thuận tiện tiễn ông một đoạn." Vương Diệp nói xong, thuận thế định đẩy Minh Thúc đi.

Minh Thúc sợ tới mức oa oa kêu loạn: "Vương Diệp, Vương gia, Vương tổ tông, là tôi nói sai.

Vương gia nói không sai, chính là phải lên bờ từ chỗ này." Vương Diệp lúc này mới thu tay lại.

Sau đó cậu nhìn tảng đá bên bờ.

Người bình thường quả thực không dễ leo.

Tuyết Ly Dương lúc này đang quăng Phi Hổ Trảo, muốn móc vào đỉnh tảng đá.

Kết quả ở trong nước hồ không dễ mượn lực, cộng thêm mặt hồ ít nhiều có chút sóng, mấy lần đều không quăng Phi Hổ Trảo lên được.

Vương Diệp nhìn chuẩn một góc đá nhô ra bên bờ, từ trong nước hồ nhảy vọt lên, ngay sau đó chân đạp lên tảng đá nhô ra.

Võ Đang Tung Vân Thê.

Vương Diệp trực tiếp nhảy lên đỉnh tảng đá cao gần mười mét.

Đúng lúc Tuyết Lỵ Dương vẫn đang cố gắng quăng Phi Hổ Trảo lên đỉnh đá, Vương Diệp đưa tay bắt lấy Phi Hổ Trảo, lập tức móc vào một khe đá chắc chắn trên đỉnh.

Sau đó Vương Diệp nhìn về phía "con đường" lúc nãy từ xa.

Lúc này trên con đường đã xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Vì khoảng cách rất xa, Vương Diệp chỉ có thể miễn cưỡng phán đoán kích thước thứ này.

Cá sấu lớn nhất thế giới, cá sấu nước mặn có thể dài đến bảy tám mét, nặng hơn một tấn.

Vương Diệp vô cùng khẳng định, thứ đang lao xuống hồ nước trên con đường lúc này, tuyệt đối còn to hơn cả cá sấu nước mặn.

Thứ này nhìn chiều dài ít nhất phải trên mười mét, hơn nữa cực kỳ thô tráng, trọng lượng e rằng phải hai tấn trở lên.

Trên người nó có vằn đen trắng, bốn cái chân ngắn ngủn.

Đương nhiên, chân ngắn là so với thân dài chừng mười mét của nó, thực tế mỗi cái chân đều dài hơn một mét.

Nó uốn éo chạy trên bờ, tốc độ khá nhanh.

Thể hình nằm giữa cá sấu và thằn lằn.

Trên lưng mọc một hàng vây lưng như những thanh kiếm sắc bén.

Ban Văn Giao?

Vương Diệp biết tên thứ này.

Trong dòng thời gian gốc, lúc Hồ Bát Nhất đào đá trên núi Côn Luân, từng thấy người của đơn vị anh em đào được xác chết đông lạnh của thứ này.

Thứ này lưỡng cư, da dày thịt béo, nghe nói súng săn hay súng trường bình thường đều bắn không thủng.

Có cao nhân từng giám định qua, thực tế nó gần với loài thằn lằn khổng lồ hơn, chỉ là loại thằn lằn khổng lồ có tính thủy cực tốt, quanh năm sống dưới nước.

Cũng chính vì vậy, Ban Văn Cự Giao này không những có khả năng săn mồi và cắn xé như cá sấu, miệng còn có độc.

Loại độc đó là độc tố do vi khuẩn virus mang lại, cắn người một cái là có thể khiến vết thương bị nhiễm trùng.

Có điều, Vương Diệp nhớ trong dòng thời gian gốc tuy cũng xuất hiện Ban Văn Cự Giao, nhưng thể hình... không lớn thế này chứ?

Hình như chỉ năm sáu mét, to cỡ cá sấu nước mặn thôi.

Chương 158

Khủng bố đương nhiên đã rất khủng bố, nhưng so với con Vương Diệp đang thấy hiện tại, thì đúng là "đàn em".

Vương Diệp đang kinh ngạc, thì con Ban Văn Cự Giao lao xuống từ "con đường" đã đâm sầm vào nước hồ.

Ngay sau đó, Vương Diệp trơ mắt nhìn phía sau con Ban Văn Cự Giao vừa rồi, lại xuất hiện thêm một con nữa.

Chính xác mà nói là Ban Văn "Siêu" Cự Giao.

Lần này con này ít nhất phải mười lăm mười sáu mét, bề ngang cũng hơn hai mét, gần một trượng.

Con này còn to hơn cả voi ấy chứ!

Hóa ra con vừa xuống nước lúc nãy mới là đàn em.

Con phía sau này mới là đại ca.

Lúc này mấy người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng đều đã leo lên đỉnh tảng đá.

Rất nhanh Sơ Nhất và A Hương cũng leo lên.

Còn lại một mình Minh Thúc vẫn đang khổ sở leo trèo.

Đợi đến khi Minh Thúc lên được, sắc mặt đã trắng bệch.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cự thú từ trên bờ lao xuống hồ nước.

Còn không chỉ một con, phía sau vẫn còn nữa.

Bì bõm bì bõm liên tiếp mấy con.

Nhìn đến mức khóe miệng Vương Diệp cũng khẽ giật.

Cái dòng thời gian thế giới này, không đúng lắm nha.

Đám Ban Văn Cự Giao này không những to, số lượng còn nhiều.

Quá đáng rồi đấy.

Vương Diệp còn đỡ, ít nhất vẫn đứng vững, trầm tĩnh.

Mấy người khác thì mặt mày tái mét cả.

Vương Diệp nhìn thấy trên mặt những người kiên cường ngoan cường như Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều thoáng qua một tia tuyệt vọng.

Sơ Nhất tuy cũng dũng cảm trung thành, từng làm đội trưởng đội săn sói, nhưng đối mặt với cảnh tượng này, vẫn có chút không chống đỡ nổi.

A Hương và Minh Thúc thì khỏi phải nói.

Đặc biệt là Minh Thúc.

Vốn dĩ chuyến đi cao nguyên tuyết vực lần này, hành trình của Minh Thúc đã kết thúc rồi.

Xác ướp Băng Xuyên Thủy Tinh tìm được rồi, chỉ là không lấy được mà thôi.

Hiện tại tâm nguyện lớn nhất là mau chóng trở về thế giới văn minh.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy con đường, Minh Thúc mới là người vui mừng nhất.

Cuối cùng không cần lo bị bọn Vương Diệp, Hồ Bát Nhất bỏ lại, có thể đi vào thành phố.

Tuy trở về xong còn phải đối mặt với nỗi đau phá sản, nhưng dù sao vẫn hơn mất cái mạng già nhiều.

Khoảnh khắc nhìn thấy Ban Văn Cự Giao, Minh Thúc tuyệt vọng rồi.

Không phải đường cái.

Không những không phải đường cái, ngược lại còn có cự thú khủng bố.

Chỉ còn một con đường là đi theo bọn Vương Diệp đến cùng thôi.

Còn phải cẩn thận từng li từng tí không được đắc tội đám Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử.

Minh Thúc ban đầu sợ nhất là Vương Bàn Tử hung hăng động một chút là giở thói ngang ngược.

Đi suốt chặng đường này, Minh Thúc hiện tại đã hiểu, người không thể trêu chọc nhất trong cả đội ngũ là Vương Diệp.

Không chỉ vì Vương Diệp ra tay tàn nhẫn nhất, mà còn vì Vương Diệp thực lực mạnh nhất.

Mọi người muốn sống sót trở về, chỉ có thể trông cậy vào Vương Diệp.

Vương Diệp không nói một lời nhìn chằm chằm con đường ven hồ.

Tổng cộng có năm con Ban Văn Cự Giao đi vào trong hồ.

Đây là còn chưa biết trong hồ vốn dĩ có Ban Văn Cự Giao khác tồn tại hay không.

Lúc này những con Ban Văn Cự Giao đó đã lao vào trong nước hồ.

Trong hồ nước có rất nhiều tảng đá khổng lồ như ngọn núi.

Trong những tảng đá này lại có rất nhiều hang động.

Trước đó Vương Diệp nhìn thấy những con cá râu trắng kia, từng đàn lớn từng đàn lớn đều trốn trong những hang động này.

Ban Văn Cự Giao sau khi vào hồ, đi thẳng vào chủ đề, toàn bộ lao về phía các hang động.

Mỗi khi chui vào một hang động, lại là một trận tanh mưa máu gió.

Rất nhanh từng luồng nước máu từ trong hang động nổi lên.

Đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương.

Vương Diệp cảm giác được, những con Ban Văn Cự Giao này thậm chí không phải để săn mồi.

Cá râu trắng trong hang động thể hình rất lớn.

Một con cũng phải vài chục cân đến cả trăm cân.

Cho dù là thể hình của Ban Văn Cự Giao, ăn chục con mười mấy con cũng no rồi.

Nhưng cuộc săn giết tịnh không dừng lại.

Không bao lâu sau, trên mặt nước bắt đầu nổi lên từng xác cá râu trắng nát bấy.

Vương Bàn Tử liếm môi: "Chúng ta mang theo thức ăn chắc không còn nhiều nữa nhỉ?

Ngày nào cũng ăn bánh nếp, ngon mấy cũng ngán, lát nữa xuống dưới chúng ta cũng vớt vài con có sẵn, lên bờ nướng ăn." Vương Diệp lại nhíu mày.

Những con cá râu trắng này trên người mang theo một loại khí tức Vương Diệp không thích.

Không phải mùi vị, mà là một luồng khí tức mang theo chút âm tà, rất giống con người. "Tôi nhớ trong thi thiên mà Thiết Bổng Lạt Ma kể, có nhắc đến cư dân chủ thành Ma Quốc Ác La Hải Thành biến mất chỉ trong một đêm.

Có một cách nói là những cư dân này toàn bộ bị hồng thủy nhấn chìm, biến thành cá lớn.

Hơn nữa người Tạng trên cao nguyên, rất nhiều người đều không ăn cá.

Bàn Tử, anh chắc chắn muốn ăn chứ?" Vương Bàn Tử vừa nãy còn nhìn cá lớn nuốt nước miếng, nghe thấy lời của Vương Diệp, rùng mình một cái, lập tức liều mạng lắc đầu.

Lúc này cuộc chiến trong hồ nước lại dấy lên sóng gió.

Trước đó là năm con Ban Văn Cự Giao đơn phương săn giết tàn sát cá râu trắng.

Ngay khi mấy con Ban Văn Cự Giao giết đến phát cuồng, từ trong nước hồ hiện ra một bóng đen to lớn màu xanh trắng.

Tim Vương Diệp nhảy lên một cái.

Rất nhanh liền cảm giác được trong miệng cái bóng trắng khổng lồ kia truyền ra từng đạo sóng xung kích.

Chính là năng lực tương tự kỹ năng mà tổ tông cá trê râu trắng kia dùng để thăm dò Vương Diệp trước đó.

Ở ngay phía trước cá râu trắng khổng lồ là một con Ban Văn Cự Giao có thể hình nhỏ nhất.

Hiển nhiên cá râu trắng khổng lồ cũng đã chọn lựa mục tiêu để ra tay đầu tiên.

Con Ban Văn Cự Giao này một chút phòng bị cũng không có, trực tiếp bị sóng xung kích của cá râu trắng khổng lồ đánh trúng đầu.

Lập tức bị đánh cho mụ mẫm, ngay cả bơi lội cũng có chút không linh hoạt.

Lúc này cái đầu to lớn của cá râu trắng khổng lồ đã húc mạnh vào phần eo yếu ớt của con Ban Văn Cự Giao này.

Cú húc này vô cùng chắc chắn.

Vương Diệp cách nước hồ cũng có thể nghe rõ tiếng va chạm như sấm rền truyền từ dưới nước lên.

Sau đó trong miệng con Ban Văn Cự Giao nhỏ nhất kia phun ra một luồng máu tươi, dường như còn mang theo nội tạng vỡ nát.

Ban Văn Cự Giao giãy giụa muốn nổi lên mặt nước, cá râu trắng khổng lồ một phát cắn chặt đuôi Ban Văn Cự Giao.

Đáng tiếc là cá râu trắng khổng lồ không có răng nanh khổng lồ.

Chương 159

Trong cái miệng to lớn tuy cũng có rất nhiều răng, nhưng toàn là những cái răng nhỏ vụn dài hơn một tấc như cái đinh.

Đối với người bình thường mà nói, tuyệt đối là sự tồn tại khủng bố như cối xay thịt, cắn một cái trực tiếp nghiền nát người thành bã.

Nhưng đối với Ban Văn Cự Giao da dày thịt béo mà nói, thì có chút không đủ đô.

Cũng may mục tiêu của cá râu trắng khổng lồ cũng không phải cắn chết Ban Văn Cự Giao.

Sau khi cắn trúng con Ban Văn Cự Giao bị thương này, lập tức liều mạng kéo về phía đáy hồ.

Vương Diệp không nhịn được cảm thán, tuyệt thật.

Ban Văn Cự Giao là loài bò sát, không phải loài lưỡng cư.

Hô hấp vẫn phải lên mặt nước tiến hành.

Cá râu trắng khổng lồ đây là định lôi Ban Văn Cự Giao xuống đáy hồ.

Ban Văn Cự Giao đã bị trọng thương vốn dĩ cần lên mặt nước hô hấp, cú húc vào bụng vừa rồi, ước chừng đã đẩy hết không khí trong cơ thể nó ra ngoài.

Giãy giụa một lúc, Ban Văn Cự Giao có khả năng sẽ đi đời nhà ma luôn.

Gừng càng già càng cay mà.

Có điều, đáng tiếc.

Cá râu trắng khổng lồ chiếm ưu thế về thể hình, trí thương, kỹ năng.

Chỉ là số lượng quá thiệt thòi.

Ban Văn Cự Giao có năm con.

Nhìn thấy một con trong đó bị thương, bị cá râu trắng khổng lồ lôi về phía đáy hồ sâu thẳm.

Bốn con Ban Văn Cự Giao khác điên cuồng lao về phía cá râu trắng khổng lồ.

Trong đó hai con ở gần đã vồ lên người cá râu trắng khổng lồ.

Rất nhanh trên người cá râu trắng khổng lồ đã lưu lại từng đạo vết thương xúc mục kinh tâm.

Con Ban Văn Cự Giao bị cắn đuôi trước đó, cũng nhân cơ hội này thoát ra, nhanh chóng nổi lên mặt nước.

Vương Diệp nhìn xong mày nhíu lại.

Không biết vì sao, Vương Diệp đối với cá râu trắng khổng lồ ít nhiều vẫn có chút thiện cảm.

Có khả năng là do cá râu trắng khổng lồ nhận thua khá thành thạo.

Hiện tại nhìn thấy cá râu trắng khổng lồ chịu thiệt, Vương Diệp cả người khó chịu.

Đột nhiên, Vương Diệp cảm giác được có một vật trong không gian hệ thống của mình tỏa ra dao động năng lượng nhè nhẹ.

Vương Diệp lấy ra xem, thế mà lại phát hiện một bức tượng điêu khắc bằng gỗ trong Hắc Hổ Huyền Đàn.

Ngoại hình là một con cá.

Vương Diệp nhớ bức tượng gỗ này bên trên có chút dao động năng lượng đặc thù, còn hấp thu một chút ít điểm Quốc vận.

Tiện tay liền ném vào trong không gian hệ thống.

Hiện tại nhìn lại, ngoại hình bức tượng gỗ này, với cá râu trắng khổng lồ không thể nói là không có quan hệ, mà đơn giản chính là giống y hệt nhau.

Đây là tượng thần của bản tôn cá râu trắng khổng lồ.

Vương Diệp chợt ý thức được, cái này là tượng thần mà người Luân Hồi Tông rất lâu về trước dùng để tế tự cá khổng lồ trong nước.

Hiện tại bên trên thế mà lại có dao động năng lượng.

Chẳng lẽ, có liên quan đến cá râu trắng khổng lồ?

Ngay lúc này, cá râu trắng khổng lồ cũng đã nổi lên mặt nước.

Con cá già này coi như quán triệt đến cùng lý niệm "thà làm gãy một ngón tay còn hơn làm bị thương mười ngón", nhắm vào con Ban Văn Cự Giao yếu nhất kia mà cùng truy mãnh đánh, không giết chết nó tuyệt không bỏ qua.

Vương Diệp thi triển Bất Động Minh Vương Chi Nhãn về phía con Bạch Hồ Tử cự ngư.

Rất nhanh, con cá râu trắng khổng lồ cùng hai con Ban Văn Cự Giao đang truy sát nó phía sau đều khựng lại một chút.

Cho dù là dị thú có thể hình như Bạch Hồ Tử cự ngư, dưới tác động của kỹ năng Bất Động Minh Vương Chi Nhãn, vẫn phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Lợi dụng cơ hội này, Vương Diệp ném tượng thần Bạch Hồ Tử cự ngư trong tay xuống nước.

Ngay lập tức, Vương Diệp có thể cảm nhận được ánh mắt của con cá râu trắng sáng rực lên.

Nó há miệng nuốt chửng tượng thần.

Đồng thời, Vương Diệp cũng quyết định "hôi của" một chút.

Cậu lấy khẩu súng trường bắn tỉa Springfield từ không gian hệ thống ra, nhắm chuẩn vào con Ban Văn Cự Giao nhỏ nhất đang thoi thóp, bóp cò liên tiếp năm phát.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đạn bắn thẳng vào mắt và vết thương ở vùng ngực bụng của con Ban Văn Cự Giao.

Vốn dĩ đã trọng thương, lại bị Bạch Hồ Tử cự ngư hành hạ đến gần chết, con quái vật lập tức nhất mệnh ô hô.

Một âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Vương Diệp: "Ting!

Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao, nhận được 10.000 kinh nghiệm, +20.000 điểm năng lượng." Vương Diệp từ từ thu hồi súng bắn tỉa. "Thâu kê" thành công.

Ngay lúc này, mặt hồ cuộn lên những con sóng khổng lồ.

Những con Ban Văn Cự Giao vừa nãy truy sát Bạch Hồ Tử cự ngư đã lao tới.

Bốn con Ban Văn Cự Giao đều là thể trưởng thành, mỗi con lôi ra đều dài hơn mười mét.

Bạch Hồ Tử cự ngư tuy thân hình cực lớn, dài hơn hai mươi mét, nhưng chung quy vẫn là sự chênh lệch giữa con mồi và thợ săn.

Cảm giác này giống như nhìn thấy trâu rừng bị bầy sói xám vây săn vậy.

Bạch Hồ Tử cự ngư có kinh nghiệm, có sức lực, thậm chí còn tự mang kỹ năng, nhưng vẫn không phải là đối thủ của bốn con Ban Văn Cự Giao.

Rất nhanh trên người nó đã thương tích đầy mình, nước hồ thậm chí cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Vương Diệp nhíu mày.

Tượng thần bản tôn của Bạch Hồ Tử cự ngư vừa ném xuống nước không có tác dụng sao?

Không đến mức đó chứ.

Vương Diệp hiện tại đã hiểu ra, thứ sức mạnh kỳ lạ mang theo trên đó chính là Tín niệm chi lực.

Là Tín niệm chi lực được sản sinh do người của Luân Hồi Tông không ngừng cúng bái thờ phụng suốt hàng trăm năm qua.

Thứ này trực tiếp đưa cho bản tôn, tuyệt đối sẽ nâng cao thực lực của nó, hiệu quả phải lập tức thấy ngay mới đúng.

Đúng lúc này, Vương Diệp lại nghe thấy một trận âm thanh vụn vặt nhưng cực kỳ hỗn tạp.

Nhìn lại vào trong hồ, nước đã giống như sôi sùng sục.

Vương Diệp lập tức hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Bạch Hồ Tử cự ngư sau khi nhận được tượng thần bản tôn, hấp thu Tín niệm chi lực bên trên, quả thực đã biến mạnh.

Giờ phút này, Bạch Hồ Tử cự ngư đã trở thành Ngư Vương thực sự trong hồ!

Toàn bộ cá râu trắng trong hồ, thậm chí còn có một số loài cá khác, thể hình cũng vượt quá một mét, ít nhất có hàng vạn con, tất cả đều bơi đến bên cạnh Bạch Hồ Tử cự ngư.

Những con cá lớn này tuy không phải loài cá ăn thịt hung dữ như cá hổ kình, không có cách nào trực tiếp cắn chết bốn con Ban Văn Cự Giao, nhưng đàn cá đã kết thành "Ngư trận".

Long binh kết trận, ngay cả lưới kéo trên thuyền đánh cá cũng có thể giằng đứt, thậm chí kéo lật cả thuyền.

Sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Những con cá lớn này như đang xếp hàng, nhắm chuẩn vào bốn con Ban Văn Cự Giao, từng con nối tiếp từng con húc mạnh vào.

Mỗi con cá lớn đều dài hơn một mét, nhìn cứ như ngư lôi, tốc độ cực nhanh.

Cú húc này, cỡ như Vương Bàn Tử mà trúng phải cũng trực tiếp bị tông nội thương.

Còn cái thân già của Minh Thúc thì chắc hai ba cái là đi chầu ông bà ngay dưới nước.

Ban Văn Cự Giao thể hình to lớn, bị húc một hai cái tự nhiên không sợ.

Nhưng vấn đề là số lượng cá râu trắng và các loại cá lớn khác quá nhiều.

Chương 160

Đàn cá hãn không sợ chết, cứ con này nối tiếp con kia tông tới tấp.

Lúc đầu còn chú trọng vị trí, chuyên môn chọn những chỗ da bụng mềm của Ban Văn Cự Giao mà húc.

Sau khi húc cho Ban Văn Cự Giao phải liên tục lùi lại thì cũng chẳng cần chọn chỗ nữa.

Đơn thuần chỉ có một chữ: "Mãng" (trâu bò húc bừa)!

Rất nhanh, bốn con Ban Văn Cự Giao đều bị húc cho thương tích đầy mình, váng đầu hoa mắt.

Vương Diệp nhìn lại Bạch Hồ Tử cự ngư.

Lúc này bên cạnh nó cũng đã vây quanh vô số đồng loại.

Đều là những con nhỏ hơn một chút, loại húc người tác dụng không lớn, chỉ dài một hai thước.

Những con cá râu trắng này vây chặt lấy Ngư Vương của mình, dùng miệng chặn lại các vết thương trên người nó.

Rất nhanh, máu tươi trên người Bạch Hồ Tử cự ngư không còn chảy ra nữa.

Lại có một số con cá nhỏ màu đen, giống như mũi tên sắc nhọn, chỉ dài hơn một thước, bơi quanh vết thương và những chỗ vảy bị vỡ.

Trong miệng chúng không ngừng nhả ra một loại chất lỏng màu xanh đen, giống như mực xanh.

Sau đó Vương Diệp nhìn thấy vết thương của Bạch Hồ Tử cự ngư không những không còn chảy máu mà còn có dấu hiệu khép lại.

Đây chính là thực lực của Ngư Vương sao?

Cư nhiên có thể điều động các loài cá trong cả hồ nước để chữa thương cho mình, chiến đấu vì mình?

Thế này thì có chút "ngầu" rồi đấy.

Không ngờ món đồ chơi nhỏ bé không bắt mắt vừa rồi, khi đưa cho đối tượng thích hợp lại phát sinh sự biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy.

Thực sự là không thể tin nổi.

Vương Diệp trong lòng có chút cảm khái thầm nghĩ.

Bất quá, bản thân mình hình như cũng như vậy đi.

Bên kia, ánh mắt Bạch Hồ Tử cự ngư chợt nhìn về phía Vương Diệp.

Lớp vảy màu ám hồng trên đỉnh đầu lúc này đã biến thành một vòng màu đỏ tươi, giống như vương miện.

Ngư Vương gia miện.

Vương Diệp có thể cảm nhận được tình cảm biết ơn trong mắt Bạch Hồ Tử cự ngư.

Cậu bĩu môi, cũng không nhận ân tình này, đơn thuần chỉ là tiện tay mà thôi.

Mà lúc này tình huống của bốn con Ban Văn Cự Giao cũng không ổn lắm.

Ngư trận một khi kết thành chính là mối đe dọa cực lớn đối với chúng.

Vương Diệp nhớ lại, trước đó khi đi qua Cánh Cửa Tai Họa, cậu đã thấy Bạch Hồ Tử cự ngư và đồng loại kết thành ngư trận.

Rất có khả năng chính là để phòng phạm Ban Văn Cự Giao.

Hai loài sinh vật này trong hồ nước mênh mông sâu không thấy đáy, tranh đấu cũng không biết bao nhiêu lần.

Cư nhiên đến chiêu số "Long binh kết trận" cũng nghĩ ra được, quả thực thần kỳ.

Lúc này mặt hồ đã như nồi nước sôi, cá lớn bay ngang, chạy loạn khắp nơi.

Ban Văn Cự Giao có thể đấu với cá lớn trong hồ lâu như vậy cũng không phải dạng vừa.

Bốn con Ban Văn Cự Giao vừa há cái miệng rộng, liều mạng cắn xé, mặt hồ huyết nhục tung toé, đồng thời còn thi triển kỹ năng tối thượng: Lên bờ!

Trong nước hồ, Bạch Hồ Tử cự ngư và những con cá lớn khác dù hung mãnh, đoàn kết đến đâu cũng không lên bờ được.

Ban Văn Cự Giao vốn dĩ ở thế bất bại.

Thích đến thì đến, thích đi thì đi.

Loài cá trong hồ chẳng qua chỉ là thức ăn của bọn chúng mà thôi.

Hôm nay chịu thiệt, biến số lớn nhất chính là Vương Diệp.

Rất nhanh, bốn con Ban Văn Cự Giao nhảy vọt từ trong hồ ra, men theo "con đường cái" bên hồ, quay trở lại khu rừng bên bờ.

Chỉ để lại một mảng hỗn độn trên mặt hồ, khắp nơi đều là xác cá tàn phá.

Còn có xác của một con Ban Văn Cự Giao chưa trưởng thành.

Nhóm người Hồ Bát Nhất cũng coi như định thần lại.

Dù sao quá trình vừa rồi thực sự là quá kích thích.

Giao long và cá lớn đánh nhau.

Cảnh tượng này, cả đời ước chừng cũng không thấy được lần thứ hai.

Đương nhiên, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương càng thêm kính bội thực lực và trí tuệ của Vương Diệp.

Minh Thúc thì có chút sợ hãi nhìn Vương Diệp.

Thấy mọi người nghỉ ngơi một bên, Vương Diệp thầm hô trong lòng: "Mở giao diện thuộc tính!" 【 Túc chủ 】: Vương Diệp 【 Thân phận truyền thừa 】: Võ Đang Vương Dã 【 Hệ thống không gian 】: 100 mét khối 【 Cảnh giới 】: Ám kình trung kỳ (Cần 2.000.000 kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 280.000/2.000.000) 【 Vũ khí 】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【 Kỹ năng 】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp (Âm Ngũ Lôi), Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (Cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (Dạng trưởng thành, sở hữu thuộc tính Băng Hỏa). 【 Nguyên khí 】: Âm Dương 【 Huyết mạch 】: Long Vương Huyết Mạch (Cấp 6.

Kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng.

Hấp thu 3.000.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 610.000/3.000.000). 【 Thiên phú kỹ năng 】: Thông Thiên Nhãn (Can thiệp, Gây mù, Mê hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực. 【 Quốc vận trị 】: 1050 【 Vật phẩm 】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Mộc Trần Châu, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Tuyết Chu Độc Dịch, Hắc

Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Ngũ Sắc Vô Tự Tinh Văn Quỷ Phiên, Băng Xuyên Cự Cán Cốt Điêu, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu. 【 Linh khí 】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn. 【 Nhiệm vụ chính tuyến 】: Cùng nhóm người Hồ Bát Nhất thám hiểm Côn Luân Thần Cung, đồng thời đoạt được Xà Thần Chi Lực.

Thám hiểm thành công, có thể nhận được cơ hội rút thưởng một lần.

Xem qua giao diện thuộc tính, Vương Diệp hài lòng cười cười.

Tuy thanh kinh nghiệm và thanh năng lượng tiến độ khá chậm, nhưng tốt xấu gì cũng không chậm đến mức như ốc sên.

Kịch bản Côn Luân Thần Cung còn hơn một nửa, cảnh giới và huyết mạch hẳn là đều có thể lên một bậc thang nữa.

Còn về kỹ năng thì Vô Lượng Nghiệp Hỏa không tồi.

Vật phẩm cũng nhiều lên không ít.

Chuyến đi này đã thu hoạch khá phong phú.

Đối với Ác La Hải Thành tiếp theo, trong lòng Vương Diệp tràn đầy mong đợi và hướng về.

Mười mấy phút sau.

Mấy người nghỉ ngơi xong, nghĩ đến cảnh tượng kinh tâm động phách trên mặt hồ vừa rồi, đều muốn mau chóng tránh xa hồ nước một chút.

Từ bãi đá bên bờ tiếp tục đi lên là một sườn núi cao khoảng mấy chục mét.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương lập tức đi lên phía sườn núi.

Đợi đến khi lên tới đỉnh dốc, nhóm người Hồ Bát Nhất đều sững sờ đứng tại chỗ.

Vương Diệp cũng leo lên đến đỉnh.

Rất nhanh, cảnh tượng trước mắt cũng khiến Vương Diệp chấn động.

Phía sau sườn núi là một bồn địa trũng xuống khổng lồ.

Nhìn độ cao, dường như còn thấp hơn mặt hồ vừa rồi một chút.

Lúc này ánh sáng trời vẫn còn khá rõ, nhưng trong bồn địa rộng lớn không thấy bờ bến kia lại vô cùng u ám.

Cảm giác giống như lúc mặt trời lặn giờ Dậu, giao thoa ngày đêm, âm dương phân cắt.

Bên trong có những ngọn núi đá cao thấp đan xen.

Hầu như trên mỗi ngọn núi đá đều có những hang động lớn nhỏ.

Nhìn tổng thể giống như một cái tổ ong khổng lồ vô tận.

Trong những hang động đó còn có ánh đèn lờ mờ.

Có chỗ sáng, có chỗ tối tăm.

Chương 161

Cảm giác này giống như trong thôn xóm những năm 80-90, trời vừa sẩm tối, có nhà bật đèn sợi đốt vàng vọt, có nhà vẫn chưa nỡ bật đèn vậy.

Mông lung mờ ảo, khiến người ta có một cảm giác vô cùng áp bách.

Đáng sợ hơn là, rõ ràng khắp nơi đều là hang động, đâu đâu cũng là những bậc thang, đồ trang trí, kiến trúc được nhân tạo điêu khắc tu sửa, có ánh đèn, có bếp lò, có khói bếp... nhưng lại không có người!

Trong cả bồn địa như tổ ong ấy không có lấy một bóng người.

Cứ như thể tất cả mọi người đã biến mất trong nháy mắt.

Không có sinh khí, quỷ khí âm u.

Shirley Dương sắc mặt tái nhợt, trong miệng lẩm bẩm nói: "Đây là Ác La Hải Thành?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không nói gì, nhìn "tổ ong" khổng lồ bên dưới, trong ánh mắt toàn là sự chấn động.

Trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành bị hủy diệt chỉ sau một đêm.

Hiện tại xem ra, rất có khả năng Ác La Hải Thành không hề biến mất, không hề bị hủy diệt.

Thứ biến mất là con người trong Ác La Hải Thành!

Mà bản thân tòa thành này đã biến thành một tòa quỷ thành.

Lúc này Minh Thúc cũng nhìn thấy Ác La Hải Thành, mặt đen như đít nồi: "A Hương à, mau xem giúp tôi với, cái nơi quỷ quái này rốt cuộc có ma quỷ gì không?" Minh Thúc rõ ràng là bộ dạng làm chuyện trái lương tâm nhiều quá, chột dạ đến không chịu nổi.

A Hương gan nhỏ, vốn dĩ liếc nhìn Ác La Hải Thành đã run lẩy bẩy.

Giờ bị Minh Thúc hỏi, chỉ đành đứng ở đỉnh dốc, sợ sệt nhìn về phía thành phố.

Nhìn một hồi, A Hương mới lắc đầu.

Thấy A Hương lắc đầu, biết trong tòa quỷ thành nhìn có vẻ tử khí trầm trầm này không có thứ gì không sạch sẽ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp lại nhíu chặt mày.

Không có vật âm tà, không có nghĩa là tòa Ác La Hải Thành này không có vấn đề.

Thông Thiên Nhãn thần thông phát động, trong mắt cậu lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt.

Trùng đồng hiện lên, đồng tử hóa thành âm dương ngư từ từ xoay chuyển.

Cảnh tượng toàn bộ Ác La Hải Thành thu hết vào đáy mắt.

Tòa Ác La Hải Thành này không phải không có vấn đề, mà là vấn đề rất lớn!

Vương Diệp rất nhanh nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, Vương Diệp rốt cuộc đã chạm đến sức mạnh kinh khủng, cường hãn và quỷ dị nhất trong thế giới tuyến này.

Trong tòa Ác La Hải Thành này có sức mạnh của Quỷ Động, có sức mạnh của Nhãn Cầu Tuyền Qua, có sức mạnh của ảo cảnh.

Quy căn đến cùng, bên trong Ác La Hải Thành này tràn ngập hơi thở của Cổ Thần!

Nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lúc này đã rục rịch muốn vào cổ thành kiểm tra một phen.

Minh Thúc vừa rồi ở bên hồ bị dọa chết khiếp, gân cốt rã rời, vốn không muốn đi, nhưng lại sợ bị bỏ lại nên cũng hùa theo muốn đi.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, cũng đồng ý tiến vào Ác La Hải Thành.

Thông Thiên Nhãn có thể nhìn thấu ảo cảnh.

Nhưng Ác La Hải Thành bên dưới còn không đơn thuần là ảo cảnh.

Vô cùng phức tạp.

Tòa Ác La Hải Thành này tuy không phải là thành thật, nhưng lại là "chân thực".

Là sức mạnh Cổ Thần chiếu xạ tại thế giới này.

Là thông đạo liên thông không gian số ảo.

Là nơi táng cốt của hài cốt Xà Thần.

Vương Diệp cần tiến vào trong đó, tiếp xúc gần với hơi thở Cổ Thần.

Không thể nhìn thẳng thần?

Không thể thử thách thần?

Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc.

Làm vậy đương nhiên là có rủi ro rất lớn.

Nhưng Vương Diệp không tin tà.

Sau khi quyết định đi vào trong cổ thành tổ ong, mọi người lập tức chỉnh đốn đơn giản, sau đó men theo sườn núi đi xuống.

Bên ngoài cổ thành tổ ong còn có một tầng tường thành màu trắng.

Tường thành rất cao lớn, toàn bộ đều được xây bằng đá trắng, tuy nhìn có chút nguyên thủy nhưng cũng mang lại cảm giác nguy nga.

Đáng tiếc là, vì cả tòa cổ thành nằm trong bồn địa trũng xuống, mọi người từ trên sườn núi đi xuống trực tiếp có thể đi lên mặt tường thành.

Tường thành thành ra chỉ để làm cảnh.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi trước, rất nhanh đã tìm được đường từ trên tường thành đi xuống.

Khoảnh khắc tiến vào trong cổ thành, trong đầu Vương Diệp truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống: "Ting!

Túc chủ đến nơi chiếu xạ kính tượng của Ác La Hải Thành, nhận được 1000 điểm Quốc vận trị." Quả nhiên.

Nơi này không phải là Ác La Hải Thành thực sự.

Mặc dù vậy, sau khi vào trong thành, Vương Diệp vẫn cảm thấy thán phục.

Đường phố ngang dọc đan xen, tứ thông bát đạt.

Tất cả nhà ở của cư dân dường như đều là hang động được khai quật trực tiếp trên núi đá.

Rất nhiều hang động tụ tập lại một chỗ, chi chít.

Trước đây chỉ từng thấy cảnh tượng tương tự ở một số kiến trúc hang đá Phật giáo.

Nhưng những hang động hoàn toàn do nhà dân tạo thành như trước mắt thì Vương Diệp chưa từng thấy qua.

Trên đường phố trong thành vắng tanh vắng ngắt, ngoại trừ màn sương mỏng nhàn nhạt dưới ánh chiều tà thì ngay cả một con ma cũng không có.

Trong các hang động xung quanh, hơn một nửa đều thắp ánh đèn vàng vọt.

Ba người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử dòm dòm ngó ngó.

Bọn họ phát hiện ánh đèn trong các hang động đó không phải là đèn trường minh từng thấy trong mộ huyệt.

Đèn trường minh trong mộ huyệt ánh lửa cực kỳ yếu ớt, ảm đạm, chỉ khi có trộm mộ xâm nhập, không khí lưu thông mới sáng lên một chút.

Nhưng đèn trong các hang động này đều là đèn mà người sống dùng hàng ngày.

Chính là đèn dầu.

Ngửi mùi thì chắc là mỡ bò hoặc mỡ động vật khác.

Tim đèn thậm chí còn mang theo một mùi phân bò.

Cho dù đến tận bây giờ, dân du mục ở một số nơi hẻo lánh vùng tuyết vẫn sử dụng loại đèn mỡ bò này.

Vương Diệp hít một ngụm khí lạnh.

Từ lúc cậu nhìn thấy kính tượng Ác La Hải Thành, đến khi mọi người chỉnh đốn, vào thành, những ngọn đèn dầu này đã cháy ít nhất hơn một tiếng đồng hồ.

Nhưng có những ngọn đèn dầu thậm chí vẫn đầy ắp, hoàn toàn không có dấu vết tiêu hao.

Vương Diệp phát hiện không chỉ dầu đèn không tiêu hao, ngay cả ngọn lửa cũng gần như hoàn toàn không nhảy nhót.

Tàn đèn (hoa đèn) hoàn toàn không tồn tại.

Đồ đạc trong phòng cũng có cũ có mới, thậm chí có cái nhìn như vừa mới làm ra không bao lâu.

Chỉ xem vài hang động, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã có thể phán đoán ra: Nơi này căn bản không phải di tích cổ đại phủ bụi nghìn năm gì cả.

Đây là một thành phố tươi mới vẫn đang hô hấp và tim vẫn đập, chẳng qua cư dân - linh hồn của thành phố này đã biến mất không thấy đâu.

Vương Diệp tiếp tục thi triển Thông Thiên Nhãn.

Trước đó khi ở trên tường thành, cậu đã phát hiện sâu trong thành phố có một kiến trúc vô cùng to lớn.

Nếu nói các kiến trúc khác giống như tổ ong, thì kiến trúc ở trung tâm kia giống như một cái tổ kiến khổng lồ.

Rất rõ ràng, đó mới là nơi tiếp cận sức mạnh Cổ Thần nhất.

Cực kỳ có khả năng có manh mối liên quan đến di cốt Xà Thần.

Chương 162

Tuy Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều có chút lo lắng, không dám tiếp tục đi sâu vào trong, nhưng Vương Diệp vẫn dẫn mọi người đi về phía sâu trong thành phố.

Càng đi vào trong, đường phố càng dày đặc.

Số lượng hang động cũng càng nhiều.

Vừa đi chưa được bao xa, Vương Bàn Tử đã lầm bầm: "Mùi gì thế nhỉ?

Thơm quá, không được, tôi không chịu nổi nữa rồi." Cả nhóm từ sau khi rời khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp, vì mất lều trại và đồ tiếp tế, dọc đường toàn ăn đồ ăn dự trữ khẩn cấp.

Chủ yếu là trà bơ, cộng thêm một ít bánh nướng và sô-cô-la cao năng lượng mà Shirley Dương mang theo.

Năng lượng thì có thể đảm bảo, nhưng mà nhạt nhẽo quá. "Là thịt bò Yak (Ly ngưu)." Sơ Nhất cũng hít hít mũi.

Người đàn ông du mục này rõ ràng cũng thèm muốn chết rồi.

Rượu thanh khoa thì Vương Diệp bao đủ, nhưng mấy ngày không được ăn thịt bò Yak, ngửi thấy mùi này thực sự khiến người ta không thể cưỡng lại.

Rất nhanh hai người đã lần theo mùi thơm đi tới.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Shirley Dương muốn ngăn cản, nhưng Vương Diệp lại xua tay.

Nơi này là hình chiếu của Ác La Hải Thành, nhưng lại không phải ảo cảnh, mà là tồn tại chân thực.

Nếu thật sự có đồ ăn thì cũng không phải chuyện xấu.

Vương Diệp cũng thèm, cái mùi này xác thực ngửi thấy chính là mùi thơm của thịt bò Yak tươi mới hầm với hương liệu cao nguyên cho ngấm vị.

Rất nhanh mấy người đã đi đến cửa một hang động.

Chui vào trong, Vương Diệp thấy chính giữa phòng có một cái bếp lò.

Trong một vòng đá xếp tròn có đống lửa phân bò khô đang cháy.

Phía trên đống lửa cư nhiên là một cái nồi đá treo lơ lửng.

Chính là nồi lẩu đá, loại nồi đá hai quai, nấu cá hay thịt đều tươi ngon đậm vị.

Trong nồi đá đang hầm chính là thịt bò Yak.

Có thể thấy bên trong còn có một số hương liệu.

Nước súp sôi sùng sục, những tảng thịt bò lớn màu sắc vàng óng, đầy dầu mỡ, thơm nức mũi.

Vương Bàn Tử rút dao găm, quệt quệt vào người cho sạch, thò vào nồi khẽ xắn một cái.

Thịt bò được hầm chín nhừ mềm mại, nhìn là biết cực kỳ tươi ngon.

Dao găm vừa xắn là đã rớt xuống một tảng lớn.

Vương Bàn Tử dùng mũi dao khêu miếng thịt bò lên, định cho vào mồm.

Hồ Bát Nhất nhìn mà sợ hết hồn, vội vàng ngăn lại: "Bàn Tử, cậu điên à?

Thứ này có độc hay không mà cậu cũng dám ăn?" Vương Bàn Tử lên cơn bướng: "Lão Hồ, tôi kệ mẹ nó chứ.

Bàn gia có chết cũng không thể làm con ma đói." Hồ Bát Nhất có lúc cũng bó tay với cái tính khí này của thằng bạn nối khố.

Chỉ đành đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang Vương Diệp.

Ý là bảo Vương Diệp cũng khuyên can một chút.

Kết quả vừa nhìn sang, Hồ Bát Nhất suýt chút nữa ngất xỉu.

Vương Diệp đã rút Tiểu Thần Phong ra, lau sạch sẽ, xẻo xuống một miếng thịt bò Yak lớn kèm cả mỡ bò béo ngậy, thổi vài cái rồi nhét vào mồm.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất, Vương Diệp nhếch miệng, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành: "Ăn được, mùi vị không tồi, Lão Hồ anh tin tôi, không sai đâu." Hồ Bát Nhất nhìn cảnh này, còn nói được gì nữa, ăn thôi.

Rất nhanh Sơ Nhất và Minh Thúc đang đợi phía sau cũng xông vào ăn.

Thịt bò trong nồi đá không ít.

Rõ ràng là vô cùng tươi mới.

Mấy người mỗi người đều được chia một miếng.

Đang ăn ngon lành, đột nhiên nghe thấy từ sâu trong hang động truyền đến một tiếng bò rống. "Moo --!" Cú này dọa cho Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Minh Thúc sợ chết khiếp.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng sững sờ, há hốc mồm, thịt bò trong miệng lập tức hết thơm.

Mọi người từ sau khi vào cổ thành, ngoại trừ tiếng bước chân, tiếng tim đập và tiếng nói chuyện của mình thì gần như không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Kết quả bây giờ lòi ra một tiếng bò rống, ai nấy đều chột dạ.

Có phải ăn thịt bò làm con bò không vui?

Hóa thành quỷ đầu trâu đến đòi mạng?

Vương Diệp lại vẫn ăn ngon lành.

Nghe thấy tiếng bò rống, cậu cầm lấy Đại Việt Long Tước Đao, trực tiếp đập tung cánh cửa gỗ ở đáy hang động.

Cửa gỗ mở ra, mọi người lúc này mới thấy bên trong thật sự có một con bò.

Chính xác mà nói, là một con bò không biết sống hay chết.

Đầu bò đã bị rìu chặt đứt lìa.

Thân bò bị cố định trong một cái khung gỗ, vẫn chưa ngã xuống.

Cây rìu đặt dưới đất, bên trên còn dính vết máu.

Mắt của cái đầu bò vẫn còn chuyển động, cảm giác như vẫn đang hô hấp.

Tiếng bò rống vừa rồi chính là truyền ra từ cái đầu bò này.

Mà trên cánh cửa gỗ còn in một dấu tay máu.

Xem ý tứ này, người đồ tể giết con bò này dường như vừa mới ở đây, vì có việc gấp nên mới đi ra khỏi hang động.

Tất cả mọi thứ, thậm chí bao gồm cả sinh mệnh, đều ngưng đọng tại một thời điểm nào đó.

Chỉ có con người, tất cả con người trong Ác La Hải Thành đều biến mất. "Ăn no chưa?

Ăn no rồi chúng ta đi tiếp." Vương Diệp quẹt mồm, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần tôi đóng cửa lại, không nhìn thấy cái đầu bò biết kêu kia, thì đầu bò sẽ không tồn tại.

Những người khác đều bị biểu cảm và ngữ khí bình tĩnh của Vương Diệp lây nhiễm, cũng đều lau mồm, đi theo Vương Diệp ra khỏi hang.

Kẻ "lì" nhất vẫn là Vương Bàn Tử.

Những người khác cũng chỉ dừng lại ở mức không nôn ra mà thôi.

Vương Bàn Tử không những không nôn, thậm chí còn chưa đã thèm, vẫn muốn ăn thêm miếng nữa.

Ăn xong rồi vẫn chưa đã, lo lắng lát nữa hết lương thực, gã cư nhiên đi ra gian giết mổ phía sau, xẻo từ trên cái thân bò tươi nguyên kia một tảng thịt bò Yak lớn, gói ghém cẩn thận rồi mang theo.

Thao tác này ngay cả Vương Diệp cũng có chút bội phục.

Sương mù bao phủ, mọi thứ trong thành đều mông lung.

Cũng may kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp đã nhìn thấy ở vị trí trung tâm cổ thành có một luồng khí tức đặc thù.

Đi đến trước kiến trúc giống như tổ kiến này, rất nhanh Vương Diệp đã tìm thấy lối vào.

Lối vào đi thẳng xuống dưới.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử đều bị kiến trúc cao lớn vô tận lại đặc biệt giống tổ kiến này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Loại kiến trúc này khiến người ta không thể không nghi ngờ, bên trong rốt cuộc là người ở hay là côn trùng ở.

Hơn nữa chỉ riêng phần trên mặt đất đã rất khiến người ta chấn động rồi.

Từ lối vào mà xem, phần lớn nhất của kiến trúc này vẫn nằm dưới lòng đất.

Quả thực khó mà tưởng tượng kiến trúc này tổng cộng lớn đến mức nào.

Vương Diệp đi trước nhất, phía sau là Hồ Bát Nhất và Shirley Dương.

Hai người soi đèn pin, nhìn ngó tứ phía.

Vương Diệp nhìn thẳng phía trước.

Sau một đoạn thông đạo dài khoảng hai ba mươi mét là một cánh cửa đá cao lớn.

Chương 163

Cửa đá đóng chặt, ngay cả khóa cũng không có.

Ở hai bên cửa đá có hai cái hốc cửa cao hơn đầu người.

Trong hốc cửa chỉ rộng vài chục mét vuông.

Chiều cao thì khá lớn.

Chính giữa là một tượng thần điêu khắc bằng đá.

Tượng thần có khuôn mặt quỷ nanh xanh vô cùng đáng sợ.

Tuy nhiên thứ khiến Vương Diệp rất hứng thú là trên tượng thần có một vòng điêu khắc hình bọ rùa.

Đây chẳng phải là Đạt Phổ Quỷ Trùng sao?

Nhìn kỹ lại, trên đỉnh đầu tượng thần có khảm một viên đá màu xanh lam.

Viên đá tản mát ra một luồng hàn ý u u.

Vương Diệp không do dự, đi thẳng vào, vươn tay lấy viên đá xuống.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến: "Ting!

Túc chủ nhận được Nãi Cùng Thần Băng Thạch, hấp thu 100 điểm Quốc vận trị." "Nãi Cùng Thần Băng Thạch có thể dung hợp với Nãi Cùng Thần Băng Băng Chủng, hóa thành Đạt Phổ Quỷ Trùng trạng thái Nãi Cùng Thần Băng." "Dung hợp sẽ tiêu hao 100 điểm Quốc vận trị, có dung hợp hay không?" Còn có chuyện tốt thế này sao?

Vương Diệp không nói hai lời, trực tiếp tiêu hao một trăm điểm Quốc vận trị mà hệ thống vừa cho.

Rất nhanh, trong không gian hệ thống, Nãi Cùng Thần Băng Băng Chủng và Nãi Cùng Thần Băng Thạch đều biến mất.

Một con côn trùng hình dạng bọ rùa to hơn móng tay cái một chút xuất hiện trong không gian hệ thống của Vương Diệp.

Vương Diệp nhất thời cũng không rõ thứ này rốt cuộc là sống hay là vật thể.

Tuy nhiên ngay lập tức trong ý thức truyền đến một trận cảm ứng.

Vương Diệp phát hiện mình có thể triệt để thao túng con Đạt Phổ Quỷ Trùng trạng thái Nãi Cùng Thần Băng này.

Muốn triệu hồi ra thì tùy thời có thể triệu hồi.

Xem lại thuyết minh hệ thống.

Loại Đạt Phổ Quỷ Trùng được dung hợp từ đá Nãi Cùng Thần Băng trong thần điện và Băng Chủng này thậm chí còn lợi hại hơn cả Đạt Phổ Quỷ Trùng thật.

Tốc độ nhanh hơn, sát thương nhiệt độ thấp có thể giải phóng càng mạnh mẽ.

Vương Diệp vô cùng hài lòng, thậm chí còn đánh chủ ý lên hốc cửa ở phía bên kia.

Đã có Nãi Cùng Thần Băng Thạch, vậy tự nhiên cũng nên có Vô Lượng Nghiệp Hỏa Thạch chứ nhỉ?

Trong khi Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử vẫn đang kiểm tra trong cái thần điện nhỏ này, Vương Diệp đã đi ra ngoài.

Rất nhanh cậu tiến vào thần điện ở phía bên kia.

Quả nhiên, ở chính giữa thần điện cũng có một tượng thần.

Trên đầu tượng thần có một viên đá màu đỏ.

Vương Diệp lập tức quyết định, trực tiếp lấy viên đá xuống.

Âm thanh hệ thống không ngoài dự đoán lại vang lên. "Dung hợp, lập tức dung hợp!" Vương Diệp nhìn một trăm điểm Quốc vận trị vừa vào tay đã trôi qua trong nháy mắt, trong lòng không chút dao động.

Đều là phù vân.

Rất nhanh lại có một con Đạt Phổ Quỷ Trùng màu đỏ xuất hiện trong không gian hệ thống của Vương Diệp.

Cậu xem qua thuyết minh hệ thống.

Xác nhận là Đạt Phổ Quỷ Trùng trạng thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa không sai.

Hơn nữa điều khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bất ngờ là, khi hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng xanh đỏ gặp nhau, chúng lại biến trở lại thành đá.

Sau đó Vương Diệp nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở lần nữa.

Bởi vì túc chủ đồng thời nhận được cả hai loại đá, nên hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng sở hữu hình thái mới.

Hình thái mới cần Vương Diệp tiêu hao một trăm điểm Quốc vận trị mới có thể kích hoạt.

Vương Diệp tự nhiên sẽ không tiếc một trăm điểm Quốc vận này, lập tức chọn kích hoạt.

Hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng đều có thể biến thành trạng thái đá với hai màu xanh đỏ bình thường.

Kích thước giống như Đạt Phổ Quỷ Trùng, cũng chỉ to hơn móng tay cái một chút.

Hình dáng trông khá dễ thương, tròn vo như bọ rùa.

Chẳng qua hai "bé đáng yêu" này có thể tùy thời hóa thành Đạt Phổ Quỷ Trùng dưới sự điều khiển ý thức của Vương Diệp, triển hiện lực sát thương cực kỳ khủng khiếp.

Hơn nữa Vương Diệp còn có thể thiết lập nhiệm vụ cho hai con côn trùng nhỏ này.

Ví dụ trong tình huống nào thì có thể chuyển hóa thành hình thái Đạt Phổ Quỷ Trùng, sau đó đi làm chuyện gì.

Vương Diệp nhíu mày suy nghĩ một chút về ý nghĩa tồn tại của trạng thái đá này.

Làm đồ trang sức?

Mặt dây chuyền các loại?

Sau đó thì sao?

Vương Diệp lập tức nghĩ đến, nếu làm hai thứ nhỏ này thành đồ trang sức treo, bất kể là tặng cho ai, cũng đồng nghĩa với việc cho đối phương thêm hai vệ sĩ.

Ví dụ Vương Diệp ra chỉ lệnh cho hai viên đá là bảo vệ một mục tiêu nào đó, một khi mục tiêu bị uy hiếp, đá sẽ hóa thành Đạt Phổ Quỷ Trùng, tấn công tất cả những thứ có khả năng làm hại đến mục tiêu.

Nghĩ như vậy thì đúng là đồ tốt.

Vương Diệp cẩn thận thu hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng lại.

Sau đó cậu đặt hai tay lên cánh cửa đá cao lớn ở chính giữa.

Cửa đá đóng chặt, không có khóa.

Tuy nhiên chút trọng lượng này của cửa đá căn bản không lọt vào mắt Vương Diệp.

Cậu vận sức vào hai cánh tay.

Từ sau khi đạt đến Ám kình trung kỳ, Long Vương huyết mạch thăng lên cấp sáu, cậu cảm thấy thuộc tính toàn thân mình đều có một bước nhảy vọt về chất.

Tóm lại là mạnh hơn trước rất nhiều.

Cánh cửa đá phát ra một trận âm thanh ma sát "két... két...", từ từ bị Vương Diệp đẩy ra.

Một luồng hàn ý thấu xương từ bên trong lập tức ùa ra.

Mấy người đứng ở cửa đá đều rùng mình mấy cái.

Bên trong là một đại điện âm lãnh, trần rất cao, vô cùng rộng rãi.

Trong đại điện cũng có một số đèn dầu và đuốc được thắp sáng.

Nhưng ánh lửa yếu ớt lại không có cách nào chiếu sáng toàn bộ đại điện.

Ánh sáng bên trong vẫn vô cùng mờ mịt.

Dưới kỹ năng nhìn đêm của Vương Diệp, cảnh tượng trong đại điện thu hết vào đáy mắt.

Bên trong đâu đâu cũng là những tấm da người được căng lên bằng khung gỗ, giống như những lá cờ dựng ở hai bên thần điện.

Trên vách tường toàn bộ là những bức bích họa màu sắc diễm lệ.

Màu sắc tươi tắn cứ như vừa mới vẽ lên cách đây không lâu vậy.

Bên trong còn có rất nhiều khí cụ tế tự cỡ lớn.

Không biết có phải do niên đại quá lâu đời hay không mà đa số những khí cụ này đều được chế tác từ xương và đá.

Đồ vật bằng kim loại tương đối ít.

Ánh đèn pin quét qua khắp nơi, Tuyết Ly Dương rất nhanh đã bị những bức bích họa và da người trước mắt thu hút.

Trên những tấm da người kia còn dùng mấy loại màu sắc vẽ lại các loại cảnh tượng quỷ dị tàn nhẫn.

Vương Diệp bĩu môi.

Những thứ này khẳng định là manh mối cốt truyện cần thiết.

Việc giải mã manh mối cứ giao cho Tuyết Lỵ Dương là được.

Chương 164

Dương tham mưu không chỉ cái gì cũng biết một chút, mà đặc biệt đối với những thứ như bích họa phù điêu cổ đại này lại vô cùng có nghiên cứu.

Tuyết Lỵ Dương soi đèn pin đi dạo quanh thần điện, vừa đi vừa giảng giải những thứ mình nhìn thấy cho người khác nghe. "Xem ra những ghi chép này và bài thơ mà Thiết Bổng Lạt Ma kể lại, rất nhiều chỗ đều có thể đối chiếu với nhau." "Ác La Hải Thành vô cùng kỳ quái, ở đây địa vị cao nhất là Chủ Thần, hay Xà Thần di cốt." "Thứ hai, địa vị cao thứ nhì là nơi chôn cất Xà Thần di cốt, cũng chính là Vô Để Quỷ Động." "Xếp thứ ba là Tịnh Kiến A Hàm – loài cự xà trên đầu có con mắt thịt màu đen." "Thứ tư mới là Ma Quốc Quỷ Mẫu." "Bọn họ cho rằng Quỷ Mẫu là luân hồi chuyển thế." "Mà kẻ thống trị thực tế của Ác La Hải Thành là mấy vị Đại Tế Tư, những người chuyên trách việc giao thiệp với Xà Thần di cốt." Vương Diệp nghe xong gật đầu liên tục.

Dương tham mưu quả nhiên học thức phong phú.

Những thứ này đối với Vương Diệp mà nói cũng rất quan trọng.

Là manh mối để Vương Diệp hiểu rõ thế giới này, cũng là chỗ dựa để cuối cùng đối kháng với sức mạnh Cổ Thần.

Vương Diệp thấy Tuyết Lỵ Dương rơi vào trầm tư, chính mình cũng bắt đầu đi kiểm tra xung quanh.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện Minh Thúc và A Hương thế mà lại không đi vào bên trong thần điện.

Hai người bọn họ đứng ngay cửa thần điện, vẻ mặt khẩn trương nhìn vào bên trong.

Kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp phát động, lập tức phát hiện sâu trong nội tâm A Hương tràn đầy vẻ chấn động và sợ hãi, giống như đã nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt dọa người.

Minh Thúc thì không giống lắm, trong lòng là sợ hãi và giằng xé.

Giống như đang đưa ra một quyết định trọng đại nào đó.

Có vấn đề à nha.

Vương Diệp bất động thanh sắc đi đến bên cạnh Minh Thúc.

Ngay lúc này, Minh Thúc đột nhiên rút súng lục ra chỉ vào Hồ Bát Nhất đang đứng phía trước. "Cậu đừng động đậy!

Hồ Bát Nhất, cậu không bình thường!" Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn, đều giật nảy mình.

Hồ Bát Nhất cũng sa sầm mặt mày quay lại nhìn Minh Thúc.

Vương Bàn Tử "rắc" một tiếng giương khẩu shotgun Remington lên: "Tôi thấy lão nông dân Hồng Kông ông mới không bình thường ấy!

Nhìn ông ngứa mắt lâu rồi đấy, còn không bỏ súng xuống là ông đây bắn chết ông." Tuyết Lỵ Dương cũng đã giơ súng lục lên, chỉ vào Minh Thúc.

Sơ Nhất lúc này đang đứng ở phía bên kia Minh Thúc, đã rút tàng đao ra.

Vương Diệp nhìn thấy thế, lập tức ra hiệu cho Sơ Nhất một ánh mắt.

Nếu không ngăn cản, vị đại ca này rất có thể sẽ chém Minh Thúc thật.

Không phải Vương Diệp đồng tình với Minh Thúc, mà là lần này thật sự không thể hoàn toàn trách Minh Thúc được.

Vương Diệp ra tay nhanh như điện, loáng cái đã tước vũ khí của Minh Thúc.

Minh Thúc vừa thấy vậy, cuống đến mức nước mắt sắp rơi xuống. "Sao các người không ai tin tôi thế hả, Hồ Bát Nhất bị quỷ nhập rồi, hiện tại đã không còn là Hồ Bát Nhất nữa." Lão Hồ sắc mặt tái mét: "Có cần tôi đọc cho ông nghe một đoạn ngữ lục không?" Minh Thúc sững sờ, sau đó mới phản ứng lại: "Ai da có nhầm lẫn không vậy, cậu đọc cái gì cũng vô dụng thôi, A Hương nhìn thấy sau lưng cậu có một cái bóng người." Tuyết Lỵ Dương tự nhiên sẽ không tin lời Minh Thúc, đi đến bên cạnh A Hương: "Là thật sao A Hương?" A Hương vẻ mặt sợ hãi gật gật đầu, sau đó lại bỗng nhiên lùi lại mấy bước, chỉ vào Tuyết Lỵ Dương nói: "Cô, trên lưng cô cũng có bóng người." Vương Bàn Tử đen mặt đi tới: "A Hương, cô nhìn cho kỹ vào, Lão Hồ và Dương tham mưu sao có thể cùng bị quỷ nhập được?" A Hương lại lùi thêm mấy bước: "Trên lưng anh cũng có." Vương Bàn Tử vỗ trán, nhìn thoáng qua Vương Diệp: "Biểu đệ, con bé này chắc là bị dọa cho ngốc rồi." Vương Diệp lại lắc đầu: "A Hương nói không sai, sau lưng ba người các anh đúng là có đồ vật." Lúc A Hương nói, ba người còn không coi là chuyện to tát.

Đợi đến khi Vương Diệp mở miệng, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều chấn kinh.

Vương Diệp lập tức nói thêm: "Tôi cảm thấy phàm là chuyện gì các anh cũng nên lạc quan lên một chút, không phải bị lệ quỷ nhập đâu." Nghe Vương Diệp nói vậy, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm. "Chẳng qua là lời nguyền nhãn cầu trên lưng các người nghiêm trọng hơn rồi, không sống được bao lâu nữa mà thôi." Vương Diệp bồi thêm một câu.

Câu "bổ đao" này làm sắc mặt ba người đồng loạt biến đổi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử gần như đồng thời sờ lên vai mình.

A Hương ở phía xa nhìn thấy, liên tục nói: "Không sai, cái bóng đen kia ở ngay vị trí đó." Vương Bàn Tử nhìn vai Lão Hồ, phát hiện vết tích nhãn cầu trên vai Hồ Bát Nhất càng nặng hơn. "Đúng rồi, sau lưng Hồ Bát Nhất còn có một cái bóng đen, vừa rồi tôi không nhìn thấy." A Hương lại bổ sung.

Mặt mũi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều xụ xuống. "Còn có hết hay không hả?

Trên vai chúng tôi chỉ có một cái ấn ký nhãn cầu thôi." Vương Bàn Tử có chút không kiên nhẫn nói.

Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại: "Tôi biết rồi, chắc là thứ đó." Nói xong, Hồ Bát Nhất tháo ba lô từ trên lưng xuống.

Sau khi mở ba lô, từ bên trong lấy ra một vật. "Mộc Trần Châu!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người gần như đồng thanh hô lên.

Mộc Trần Châu ở kinh thành vẫn luôn do Tuyết Lỵ Dương bảo quản.

Thứ này đã dung hợp với cái đầu của Hiến Vương thành một thể.

Tuyết Lỵ Dương vì nghiên cứu Mộc Trần Châu, chuyên môn tìm người dùng X-quang quét hình đầu người Hiến Vương.

Sau đó lại cắt bỏ những thứ bên ngoài Mộc Trần Châu.

Nhưng bởi vì đầu Hiến Vương kết hợp với Mộc Trần Châu thực sự quá sâu, chỉ có thể cắt ra hình dạng đại khái của một hạt châu.

Không tròn trịa lắm, mà lại rất lớn.

Lúc này lấy ra, ba người đều nhìn đến ngây người.

Bởi vì lớp vỏ bên ngoài của Mộc Trần Châu đã bắt đầu tan chảy bong ra, hóa thành thứ gì đó giống như bùn nhão.

Mộc Trần Châu tròn vo bên trong rốt cuộc cũng triệt để lộ ra chân dung.

Tuyết Lỵ Dương trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh khủng: "Tôi biết rồi, nơi này căn bản không phải là Ác La Hải Thành, nơi này là Vô Để Quỷ Động, cũng là nơi chúng ta bị nguyền rủa!" "Hiện tại Mộc Trần Châu và Vô Để Quỷ Động lần nữa nảy sinh cảm ứng, đầu Hiến Vương bên ngoài Mộc Trần Châu mới tan chảy, lời nguyền nhãn cầu trên người chúng ta mới trở nên nghiêm trọng." Tuyết Lỵ Dương nói đến đây, đột nhiên ý thức được điều gì, quay đầu nhìn về phía Minh Thúc và A Hương.

Còn có Sơ Nhất và Vương Diệp.

Lời đã nói đến nước này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên đã phản ứng lại Tuyết Lỵ Dương nói rốt cuộc là ý gì.

Vương Bàn Tử cười xấu xa, ghé vào bên cạnh Minh Thúc.

Minh Thúc liên tục lùi lại, cuối cùng bị Vương Bàn Tử dồn vào vách tường, túm lấy. "Ha ha, lão gian thương, lần này chúng ta thành châu chấu trên cùng một sợi thừng rồi, sau lưng ông cũng có lời nguyền nhãn cầu." Minh Thúc bị Vương Bàn Tử xé áo vai ra một góc, đang vẻ mặt kinh khủng, tưởng Vương Bàn Tử muốn làm chuyện gì mờ ám với mình.

Không ngờ cư nhiên là chính mình cũng bị nguyền rủa.

Lúc này trên vai Minh Thúc, quả thực đã mọc ra một vòng mẩn đỏ.

Mẩn đỏ đã tạo thành hình dạng nhãn cầu.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh A Hương, nhìn vai A Hương, phát hiện cũng xuất hiện lời nguyền nhãn cầu.

Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm trọng, đi đến trước mặt Sơ Nhất.

Sơ Nhất đã để lộ vai mình ra.

Quả nhiên, cũng có hình dạng nhãn cầu.

Chẳng qua Sơ Nhất là hán tử Khang Ba hào sảng thô kệch, hoàn toàn không để ý. "Cái này ảnh hưởng tôi uống rượu thanh khoa không?

Không ảnh hưởng?

Vậy thì không sao cả." Cuối cùng Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp cũng lộ ra vai của mình.

Vương Diệp kỳ thật không cần nhìn cũng biết, vai mình không sao cả.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Sức mạnh Cổ Thần tuy rằng khủng bố.

Nhưng hiện tại sức mạnh của Vương Diệp cũng không nhỏ.

Sức mạnh lời nguyền rơi vào trên người Vương Diệp, bị tầng tầng ngăn cản.

Chỉ riêng việc dung hợp Long Vương huyết mạch, đã đủ để ngăn cản luồng sức mạnh này ở bên ngoài.

Thậm chí ngay cả bề mặt cũng không đột phá nổi.

Hơn nữa hắn còn có Âm Dương Nguyên Khí.

Không chút khách khí mà nói, buff trên người Vương Diệp sắp đầy cây rồi.

Cổ Thần nếu chỉ thông qua sức mạnh Quỷ Động, còn thật sự không có cách nào in dấu lời nguyền lên người Vương Diệp.

Vương Diệp cùng Cổ Thần giao thủ lần đầu tiên, Vương Diệp thắng.

Nhìn thấy thân thể Vương Diệp bình an vô sự, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Người lo lắng nhất cư nhiên là Minh Thúc.

Ngay vừa rồi Vương Bàn Tử đã kể lại tường tận quá trình lời nguyền nhãn cầu cho Minh Thúc nghe một lần.

Chương 165

Cái miệng của Vương Bàn Tử, đúng là quỷ gạt người.

Nửa đêm đi vệ sinh đèn bật không lên, Vương Bàn Tử cũng có thể bịa ra một câu chuyện linh dị khủng bố.

Minh Thúc tự nhiên bị miêu tả của Vương Bàn Tử dọa cho ba hồn xuất khiếu.

Điểm duy nhất làm cho Minh Thúc an tâm chính là tất cả mọi người trong đội ngũ đều trúng lời nguyền giống nhau.

Mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng.

Đã như vậy, nhiệm vụ giải trừ lời nguyền, những người khác khẳng định sẽ để tâm, chỉ cần dắt theo lão là được.

Kết quả hiện tại người mạnh nhất trong cả đội ngũ, Vương Diệp, cư nhiên không sao cả.

Minh Thúc không cuống mới là lạ.

Sự lo âu của Minh Thúc Vương Diệp lập tức cảm ứng được.

Kỹ năng Tha Tâm Thông làm cho hắn cũng cảm nhận được trong cả đội ngũ ngoại trừ Sơ Nhất ra, những người khác đều có nỗi lo âu nhàn nhạt.

Vương Diệp cười cười: "Yên tâm đi, cho dù trên người tôi không có lời nguyền, chúng ta cũng là châu chấu trên cùng một sợi thừng.

Các người đi đâu tôi sẽ đi đó." Cái này cũng không phải Vương Diệp có tâm thánh mẫu, mà là chỉ có đi theo Thiết Tam Giác mới có thể đi đến Phượng Hoàng Thần Cung cuối cùng.

Phía trước còn có Tịnh Kiến A Hàm, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đang chờ Vương Diệp.

Hơn nữa ở quan đầu cuối cùng, sau khi giải trừ lời nguyền, Vương Diệp cũng không định thật sự trả lại Mộc Trần Châu cho Cổ Thần.

Chuyện này ấy à, Vương Diệp có suy nghĩ của riêng mình.

Những người khác trong đội đều có vận mệnh luân vi tế phẩm xương rắn, Vương Diệp thì không.

Sau khi làm rõ tình huống nơi này, mọi người liền định rời khỏi tòa thành hư ảo này.

Theo cách nói của Tuyết Lỵ Dương, nơi này cực có khả năng là tòa thành ký ức của Ma Quốc Quỷ Mẫu trong Băng Xuyên Thủy Tinh Thi dưới Cửu Tầng Yêu Tháp trước đó.

Là tòa thành không gian số ảo được dựng lên phía trên Vô Để Quỷ Động, nhờ vào sức mạnh Cổ Thần và ký ức của Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên phản ứng lại. "Cô nói vậy làm tôi nhớ ra, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi mà chúng ta khai quật trước đó, quả thực là không có mắt và não." Minh Thúc đối với loại chuyện này mẫn cảm nhất, dù sao Băng Xuyên Thủy Tinh Thi cũng là mục tiêu trước đó của lão. "Nhãn cầu và não của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đi đâu rồi?" Hồ Bát Nhất không nói gì.

Hiển nhiên hiện tại Lão Hồ cũng không trả lời được vấn đề này.

Vương Diệp lại đăm chiêu nhìn sườn núi bên ngoài Ác La Hải Thành.

Mọi người không nói thêm gì nữa, rời khỏi tòa quỷ thành âm u như tổ ong, lại một lần nữa leo lên sườn núi bên ngoài.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đứng ở đỉnh sườn núi, nhìn nước hồ trong veo vô tận bên dưới, cùng với những ngọn núi đá đầy hang động nối tiếp nhau trong hồ, vẻ mặt đều có chút hoảng nhiên. "Không sai, Ác La Hải Thành chân chính nằm ở đáy hồ." Vương Diệp đứng bên cạnh Tuyết Lỵ Dương. "Tòa thành này đã sớm bị nước băng tan nhấn chìm." "Nhãn cầu và não của Ma Quốc Quỷ Mẫu, cực có khả năng cũng ở dưới đáy hồ." "Hơn nữa, tôi cảm thấy cuộc tranh đấu giữa Ban Văn Cự Giao (Giao long vằn) và cá lớn râu trắng trong hồ, có khả năng là vì tranh đoạt hoàn cảnh sinh tồn, nhưng khả năng lớn hơn, vẫn là vì tranh đoạt nhãn cầu và não của Ma Quốc Quỷ Mẫu." "Hai thứ này, đối với những dị thú này mà nói, chính là chí bảo." Vương Diệp nói xong, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương còn bổ sung, nơi có nhãn cầu và não của Ma Quốc Quỷ Mẫu, cực có khả năng chính là tế đàn thật sự của Ác La Hải Thành.

Chỉ có tìm được nơi này, dùng Mộc Trần Châu cử hành nghi thức ở đó, trả Mộc Trần Châu lại cho Cổ Thần, mới có khả năng giải trừ lời nguyền trên người mọi người.

Vương Diệp đương nhiên từ chối cho ý kiến.

Những thứ này vẫn là phải để Dương tham mưu tự đi tham ngộ.

Mọi người rất nhanh từ trên sườn núi đi xuống.

Hiện tại mọi người không dám tới gần rừng rậm, cũng không dám tới gần nước hồ, cũng không muốn tiếp cận Ác La Hải Thành.

Lựa chọn duy nhất chính là bên cạnh những tảng đá lớn sau khi lên bờ từ hồ nước trước đó, còn có một số nơi tương đối rộng rãi.

Đi đến nơi này xong, mọi người bắt đầu dựng trại.

Từ sau khi đi qua bức tường pha lê của Tai Nạn Chi Môn, mọi người còn chưa nghỉ ngơi.

Trước mắt sắc trời đã tối, chỉ có thể tu chỉnh một đêm trước, ngày mai sẽ quyết định xem rốt cuộc nên làm gì.

Vương Diệp đợi sau khi mọi người đều ngủ say, lại rời khỏi doanh địa.

Trong sơn cốc đến buổi tối sương mù bao phủ.

Trên bầu trời dường như vĩnh viễn có tầng mây mỏng không bao giờ tan hết.

Nhìn không rõ sao trời trăng sáng, cũng không đến mức mây đen áp đỉnh.

Tuyết sơn vĩnh viễn là như ẩn như hiện.

Mắt Vương Diệp nhìn tình hình trong sơn cốc rõ mồn một.

Mục tiêu lần này của Vương Diệp, là con "đường cái" bên hồ kia.

Ban Văn Cự Giao còn có mấy con chạy trốn về trong rừng rậm, Vương Diệp cũng không định buông tha đám Ban Văn Cự Giao này.

Lúc ban ngày Vương Diệp ở bên trong Ác La Hải Thành có cuộc giao phong chính diện lần đầu tiên với sức mạnh Cổ Thần.

Tuy rằng Vương Diệp chiếm ưu thế, nhưng đồng thời cũng dâng lên cảm giác nguy cơ cực lớn.

Thế giới này không chỉ có quỷ quái tà linh, mà còn có Cổ Thần tồn tại.

Cái này thì ly kỳ quá rồi.

Ở lần giao thủ đầu tiên, Vương Diệp đối mặt chỉ là một tia trong vô số sức mạnh tàn lưu của Cổ Thần trên thế giới tuyến này mà thôi.

Thậm chí ngay cả bộ mặt thật của Cổ Thần là gì cũng không rõ ràng.

Hơn nữa Vương Diệp là ở thế thủ.

Chỉ cần không bị sức mạnh tàn dư của Cổ Thần nguyền rủa, coi như thắng.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, Vương Diệp sẽ trực diện Xà Thần di cốt, thậm chí đối mặt sức mạnh chân chính của Cổ Thần.

Vương Diệp cảm giác sức mạnh hiện tại của mình còn chưa đủ.

Muốn nhanh chóng tăng lên, Vương Diệp chỉ có thể tận toàn lực không buông tha bất kỳ thứ gì có thể làm mình lớn mạnh.

Mấy con Ban Văn Cự Giao trưởng thành kia quả thực thực lực cường hãn, nhưng Vương Diệp vẫn muốn đi thử một chút.

Mấy con Ban Văn Cự Giao này, Vương Diệp đều muốn.

Đã nói diệt cả nhà chúng nó, thì một con cũng không thể chừa lại!

Sau khi Vương Diệp đến trên con "đường cái" bên hồ kia, thân lâm kỳ cảnh, càng là than thở không thôi.

Những con Ban Văn Cự Giao này kích thước đúng là lớn thật.

Chỗ con đường tiếp giáp xuống nước đã rộng chừng mười mét.

Cả mặt đường dưới áp lực nặng nề và ma sát, trở nên vô cùng nhẵn bóng.

Không chỉ không có cỏ dại, thậm chí ngay cả một ít đá vụn cũng bị mài đến nhẵn thín.

Xem ra Ban Văn Cự Giao sinh sống ở nơi này, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Trên đường cái còn tàn lưu một ít dịch nhầy mang theo khí tức tanh hôi.

Không biết có phải do Ban Văn Cự Giao bài tiết ra dùng để bôi trơn hay không.

Vương Diệp đã ẩn nặc khí tức, hô hấp và nhịp tim cũng khống chế đến một điểm tới hạn.

Quy Tức Thuật trong truyền thừa Võ Đang mà Vương Diệp sở hữu, cho dù thời gian ngắn không hô hấp không tim đập, cũng không ảnh hưởng sức chiến đấu.

Thậm chí Vương Diệp ngay cả nhiệt độ bề mặt cơ thể cũng hạ xuống.

Cái cần theo đuổi chính là hào vô tung tích.

Vương Diệp đi xuyên trong rừng rậm, thân hình không ngừng biến đổi, hòa làm một thể với màu sắc hoàn cảnh xung quanh.

Trong bóng tối rất khó để người ta nhìn thấy, giống như một đạo âm ảnh không gây chú ý.

Cảm tri của bản thân Vương Diệp thì không ngừng tản phát ra ngoài.

Ngoại trừ Thông Thiên Nhãn ra, xúc giác và trực giác cảm ứng của Vương Diệp hiện tại cũng vô cùng linh mẫn.

Rất nhanh đã phát hiện tung tích Ban Văn Cự Giao tại một cửa hang động trong rừng.

Đường cái bên hồ kéo dài đến trong rừng rậm chỉ có vài trăm mét thì chia thành mấy ngã rẽ.

Sau đó chậm rãi biến mất.

Cửa động này đã cách bờ hồ bảy tám trăm mét.

Đối với sinh vật săn mồi trong hồ nước mà nói, đã là tương đối xa.

Chương 166

Hang núi rất lớn, ít nhất có hai mươi mét chiều rộng, hơn mười mét chiều cao.

Nhìn qua càng giống như trên sườn núi xuất hiện một vết nứt khổng lồ, hay cái miệng của loài cự thú nào đó.

Cửa động còn có một ít quặng thủy tinh mọc thành bụi, càng giống răng cự thú.

Bên trong hang động tản phát ra từng trận khí tức tanh hôi.

Đồng thời Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng nhìn thấy từng luồng khí tức hoang man cường hãn từ trong hang núi tản phát ra.

Hang ổ Ban Văn Cự Giao đây rồi.

Vương Diệp rút dao Tiểu Thần Phong ra, đồng thời cũng gọi Huyết Mạch Long Ảnh đã rất lâu không được ra ngoài hóng gió ra.

Đã là đánh lén, Huyết Mạch Long Ảnh tuyệt đối là đối tượng tốt.

Dù sao, tiểu long thì có thể có tâm địa xấu xa gì chứ?

Tổng cộng chỉ có cỡ bàn tay, Ban Văn Cự Giao cho dù nhìn thấy, cũng chỉ coi thành con ruồi mà thôi.

Vương Diệp dứt khoát dùng độc tẩm lên trên Tiểu Thần Phong.

Sau khi tiến vào hang động, Vương Diệp rất nhanh đã phát hiện hai con Ban Văn Cự Giao trưởng thành đang nhắm mắt nằm rạp trên mặt đất.

Vương Diệp lập tức thông qua ý thức để Long Ảnh lựa chọn ra tay với con Ban Văn Cự Giao nhỏ hơn một chút bên phải.

Chính mình thì cẩn thận từng li từng tí tới gần con có thể hình lớn hơn ở bên trái.

Tên này chỉ riêng chiều rộng cũng có ba mét.

Cự ngạc thời tiền sử trông như thế nào Vương Diệp chưa thấy qua, nhưng giới hạn cao nhất phỏng chừng cũng chỉ lớn đến cái dạng này của Ban Văn Cự Giao thôi.

Vương Diệp thả nhẹ bước chân, lúc còn cách Ban Văn Cự Giao mười mấy mét, đột nhiên hai chân phát lực.

Trực tiếp vận dụng Võ Đang Tung Vân Thê và Long Đằng.

Thân ảnh Vương Diệp đột nhiên biến mất tại chỗ, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện ở trước người Ban Văn Cự Giao.

Cảm ứng của Ban Văn Cự Giao cũng tương đối mẫn cảm, lập tức mở mắt.

Nhãn cầu khổng lồ to như cái chậu cơm, mang theo ánh vàng u u.

Vương Diệp trừng mắt, kỹ năng Bất Động Minh Vương Chi Nhãn phát động.

Thi ánh mắt sát hả?

Xem ông đây trừng chết mày!

Để đề phòng vạn nhất, Vương Diệp còn lấy ra đao Đại Việt Long Tước.

Sau đó đao Đại Việt Long Tước và dao Tiểu Thần Phong trong tay một trái một phải, cắm vào yết hầu Ban Văn Cự Giao. "Hương Đàn Công Đức!" Vương Diệp trong lòng niệm một tiếng.

Lập tức mặt đất xuất hiện một mảng lớn dây leo màu nâu.

Chúng nó uyển chuyển như rắn bò về phía cự giao, đồng thời quấn chặt lấy.

Thuật pháp này tự mang hiệu quả choáng váng, làm cho con Ban Văn Cự Giao trước mắt này tuy rằng phản ứng lại, lại không thể trước tiên phản ứng né tránh.

Đợi đến khi Vương Diệp đã công kích đắc thủ xong, nó mới giãy dụa đứng lên, há to mồm phát ra một tiếng rống to.

Trong miệng răng nanh sắc bén dài hơn nửa thước, giống như từng hàng dao găm, mạnh mẽ cắn về phía người Vương Diệp.

Ánh mắt Vương Diệp ngưng tụ, nhảy về phía sau, một hơi lùi lại mười mấy mét.

Công kích của Ban Văn Cự Giao tấn mãnh cũng không tránh khỏi vồ hụt.

Đợi đến khi Ban Văn Cự Giao muốn vồ cắn về phía trước lần nữa, độc tố tẩm trên đao Đại Việt Long Tước và dao Tiểu Thần Phong đã phát tác.

Lần này Vương Diệp không chỉ dùng kịch độc có tính độc mãnh liệt, còn dùng đến Cổ thuật.

Trong vết thương của Ban Văn Cự Giao tuôn ra không chỉ là máu tươi như vòi nước mở to hết cỡ, còn có vô số sâu mềm.

Những con sâu mềm này sau khi rơi xuống đất, lập tức hóa thành cái kén đen sì.

Chỉ trong chớp mắt, đã có vô số phi trùng eo thon đuôi nhọn như ong vò vẽ từ trong kén chui ra, bay vào trên người Ban Văn Cự Giao.

Ban Văn Cự Giao da dày thịt béo, nhưng chung quy vẫn là có nhược điểm.

Mắt, lỗ mũi và vết thương, trở thành trọng điểm công kích của những con độc ong này.

Chỉ qua một lát công phu, đôi mắt, lỗ mũi và hai vết thương trên người Ban Văn Cự Giao đã bò đầy ong mật rậm rạp chằng chịt.

Cái đầu vốn đã rất lớn của Ban Văn Cự Giao, cũng sưng phồng lên to gấp đôi ban đầu.

Vương Diệp lạnh lùng thu hồi đao Đại Việt Long Tước và dao Tiểu Thần Phong, hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn Ban Văn Cự Giao trước mắt từng chút một chết đi.

Con Ban Văn Cự Giao nhỏ hơn một chút ở bên kia cũng không may mắn hơn chỗ nào.

Huyết Mạch Long Ảnh ra tay càng độc ác.

Long tiên độc tố mãnh liệt làm cho Ban Văn Cự Giao đang trong mộng đẹp trực tiếp bắt đầu thối rữa từng mảng lớn trên người.

Từng tiếng gào thét thê thảm trầm thấp, cho thấy thủ đoạn của Huyết Mạch Long Ảnh cực kỳ tàn nhẫn.

Giây lát sau, trong đầu Vương Diệp truyền đến một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao trưởng thành, đạt được kinh nghiệm trị +10000, năng lượng điểm +20000." "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao trưởng thành, đạt được kinh nghiệm trị +10000, năng lượng điểm +20000." "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao trưởng thành, đạt được vật phẩm đặc thù Da Ban Văn Cự Giao." Ngoại trừ điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng trong dự liệu của Vương Diệp ra, còn đạt được hai tấm da Ban Văn Cự Giao.

Vương Diệp tiếp tục đi vào sâu trong hang động.

Lúc ban ngày, Vương Diệp nhìn rất rõ ràng, lúc ấy Ban Văn Cự Giao chạy trốn về bờ hồ ít nhất có bốn con.

Hiện tại chỉ giết hai con, nguy hiểm còn chưa giải trừ.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn kiểm tra tỉ mỉ trong hang động.

Trong hang động quả thực đã không có Ban Văn Cự Giao nào khác.

Bất quá lại có chút đồ vật khác.

Vương Diệp phát hiện ở nơi sâu nhất của hang động, cư nhiên còn có mười mấy quả trứng khổng lồ màu xanh nhạt.

Trứng Ban Văn Cự Giao!

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Là một người đàn ông có lượng xem phim cực cao, tự nhiên cũng xem qua không ít phim thảm họa, thường thường kết thúc đều chiếu một cảnh sau khi quái thú bị tiêu diệt, trong hang ổ đại lượng trứng xuẩn xuẩn dục động.

Tuy rằng chủ yếu là đạo diễn muốn giữ lại để quay phần tiếp theo, nhưng cũng nói lên nếu không thể trảm thảo trừ căn, hậu quả khẳng định rất nghiêm trọng.

Vương Diệp nhìn trúng chính là những quả trứng Ban Văn Cự Giao này liệu có thể ấp ra thứ gì hay không.

Nhìn tứ phía quả thực không có Ban Văn Cự Giao khác, Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp thu những quả trứng to hơn cả quả bóng rổ này vào không gian hệ thống. "Chúc mừng túc chủ đạt được trứng Ban Văn Cự Giao." "Trứng Ban Văn Cự Giao có thể ấp." "Ban Văn Cự Giao sau khi ấp nở có thể nhận chủ." Vương Diệp vừa thấy, mừng rỡ dị thường.

Bất quá lại chuyển niệm nghĩ.

Thứ này sinh ra sợ là đều dài hơn một mét.

Tứ hợp viện của mình ở kinh thành... có nhỏ chút không?

Thả vào sông hộ thành hoặc Hậu Hải bên trong lại có chút quá thất đức.

Xem ra chân chính ấp nở còn phải chờ thêm chút nữa.

Sau này đi Nam Hải Quy Khư, ở trong biển rộng ngược lại có thể thử một chút.

Dù sao Ban Văn Cự Giao cũng không phải là cá, nước ngọt nước mặn hẳn là đều có thể thích ứng.

Hơn nữa đồ vật to lớn thế này, vốn dĩ càng thích hợp sinh tồn ở biển rộng.

Một mảnh hồ nước thế này, ở có chút nghẹn khuất rồi.

Cứ vui vẻ quyết định như vậy, đợi đến khi đi Nam Hải Quy Khư, sẽ lôi Ban Văn Cự Giao ra.

Đến lúc đó rồng về biển lớn, trời cao biển rộng, chính là nơi tốt để Ban Văn Cự Giao phát huy.

Vương Diệp một hơi thu toàn bộ mười tám quả trứng Ban Văn Cự Giao trong sơn động vào không gian hệ thống.

Đang chuẩn bị xoay người đi, đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một trận khí tức cực kỳ bạo liệt.

Cỗ sát khí này thậm chí khi còn chưa đến cửa động, đã làm cho không khí trong cả sơn động tràn ngập cương phong tanh hôi.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Xem ý tứ này, là cha ruột mấy quả trứng Ban Văn Cự Giao này về rồi.

Chương 167

Vừa quay đầu lại, quả nhiên.

Trong bốn con Ban Văn Cự Giao nhìn thấy trong hồ nước ban ngày, con to lớn nhất kia, lúc này đã chặn ở cửa động.

Khá lắm.

Vương Diệp chỉ thấy một bóng đen to lớn vô cùng, trực tiếp một hơi va chạm đến đáy hang động.

Đây là húc đầu vào luôn!

Vương Diệp cảm giác mình giống như bị một đầu tàu hỏa đang chạy tốc độ cao đâm phải.

Sức mạnh to lớn làm cho Vương Diệp trực tiếp bay ngược mười mấy mét, lúc này mới hung hăng đập vào vách đá đáy động.

Trong nháy mắt va chạm, trên người Vương Diệp hiện ra một tầng giáp da dày cộm, dưới giáp da còn có một tầng khôi giáp như vảy rồng.

Long Khải phát động.

Vương Diệp đập vỡ một mảng đá vụn trên vách đá, sau đó rơi xuống đất.

Một chân quỳ xuống đất, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt kim quang lóe lên.

Một tiếng sấm rền trực tiếp vang lên trong hang núi.

Lôi Đình Thuật Pháp phát động.

Hai đạo tia chớp màu tím to bằng thùng nước, trong nháy mắt từ trong đôi mắt Vương Diệp bắn ra.

Trong hang núi chật hẹp vô cùng, căn bản tránh cũng không thể tránh.

Thân hình khổng lồ của Ban Văn Cự Giao bị hai đạo thiên lôi đánh trúng kết kết thực thực.

Cả hang núi tràn ngập mùi lưu huỳnh và mùi thuốc nổ.

Mặt chính diện của Ban Văn Cự Giao bị thiên lôi đánh trúng cháy đen một mảng.

Lớp da giao cực kỳ dày dạn kiên cố, súng trường bắn cũng không thủng cũng bị thiên lôi đánh xuyên, bốc lên từng luồng khói đen khét lẹt.

Ban Văn Cự Giao còn chưa chết, nhưng cũng không động đậy được.

Uy lực thiên lôi làm cho Ban Văn Cự Giao bị tê liệt.

Chân Vương Diệp dùng sức, một cái nhảy vọt lên giữa không trung, sát trần hang động cao mười mấy mét.

Khắp người tản phát ra quang huy màu bạc.

Từng tầng áo giáp hiện ra trên người Vương Diệp.

Dưới chân Bát Quái trận môn hiện ra.

Tinh quang thôi xán!

Huyền ảo vô cùng! "Phong Hậu Kỳ Môn!" Hắn còn sử dụng đạo cụ đạt được trong Luân Hồi Miếu.

Lúc này, một vị tăng nhân thân khoác áo giáp hoa sen Tát Già Pháp Vương, đầu đội mũ quan sọ người bằng bạc bảy cánh, trong tay cầm một cây Kim Cương Phục Ma Sóc to bằng cánh tay trẻ con dài một trượng.

Trường sóc chớp động, trực tiếp đâm về phía đầu Ban Văn Cự Giao.

Trên trường sóc mang theo phong lôi chi lực, uyển như núi tuyết sụp đổ.

Một phát đâm xuyên qua đầu Ban Văn Cự Giao.

Cái đầu to cỡ đầu chiếc xe ô tô con của Ban Văn Cự Giao bị Kim Cương Phục Ma Sóc trực tiếp đâm bay một nửa nhỏ, lộ ra một cái lỗ thủng lớn cực kỳ khủng bố.

Sau đó trong đầu Vương Diệp vang lên một trận âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao Chi Vương, đạt được kinh nghiệm trị +100000, năng lượng điểm +200000." "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao Chi Vương, đạt được vật phẩm đặc thù Da Ban Văn Cự Giao." "Túc chủ đánh giết Ban Văn Cự Giao Chi Vương, đạt được vật phẩm đặc thù Giao Cân." Vương Diệp lúc này đã thu hồi Long Khải.

Nhưng khí thế trên người vẫn không tan đi.

Trọc khí tanh hôi trong cả hang động đều bị quét sạch sành sanh.

Vương Diệp nhìn thi thể Ban Văn Cự Giao trên mặt đất, khóe miệng hơi nhếch lên, nói hai chữ: "Yếu nhớt!" Đáng tiếc, hẳn là còn một con Ban Văn Cự Giao nữa.

Vương Diệp đi ra khỏi hang động, dùng thần thông Thông Thiên Nhãn tìm kiếm tỉ mỉ một hồi, vẫn không phát hiện.

Diện tích khu rừng rậm này không nhỏ, đi lên nữa núi đá hang động rất nhiều.

Cho dù Ban Văn Cự Giao thể hình tương đối lớn, cũng xác thực có thể dễ dàng ẩn nấp.

Con Ban Văn Cự Giao còn lại đại khái là phát giác được uy thế vừa rồi Vương Diệp tản phát ra, trực tiếp lựa chọn nhận thua, trốn thật kỹ.

Vương Diệp cũng hết cách, chỉ có thể trở về doanh địa.

Động tĩnh trong rừng rậm vừa rồi đã đánh thức Tuyết Lỵ Dương.

Nhìn thấy Vương Diệp từ bên ngoài trở về, trong ánh mắt Tuyết Lỵ Dương tràn ngập nghi hoặc.

Vương Diệp nhún nhún vai, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành. "Tôi đi săn thú, kiếm chút đồ ăn cho mọi người." Nói xong, lấy ra một tảng thịt Ban Văn Cự Giao lớn ít nhất bốn năm mươi cân.

Đều là cắt từ trên người Ban Văn Cự Giao tại hiện trường, cực kỳ tươi mới.

Tuy rằng hơi mang theo chút mùi tanh, nhưng chung quy ăn vào vẫn thoải mái trong lòng hơn thịt bò Yak mà Vương Bàn Tử cắt trong Ác La Hải Thành. "Tiếp theo, tôi định xuống đáy hồ, đến Ác La Hải Thành chân chính tìm kiếm tế đàn." Vương Diệp đang nướng thịt bên đống lửa doanh địa, nghe thấy Tuyết Lỵ Dương nhắc một câu.

Vương Diệp đưa một miếng thịt cho Dương tham mưu: "Ừ, nếu như vậy, tốt nhất nên quan sát kỹ hình chiếu Ác La Hải Thành bên kia trước đã, dù sao cũng giống hệt nhau, cứ vẽ bản đồ ra trước." Tuyết Lỵ Dương gật gật đầu.

Hai người ăn một lúc xong, chân trời rốt cuộc cũng sáng lên.

Trời sáng.

Người trong doanh địa lục tục dậy.

Vương Diệp rất nhanh dẫn Hồ Bát Nhất dậy, đến sườn núi, vẽ bản đồ Ác La Hải Thành.

Muốn tiến vào đáy hồ tìm kiếm tế đàn, quan trọng nhất khẳng định là kiến trúc cao lớn như tổ kiến ở trung ương kia.

Phong cách của kiến trúc này quá rõ ràng, độ cao lại là cao nhất.

Bất quá vô cùng kỳ quái chính là, bên trong Ác La Hải Thành chân chính ở đáy hồ, ngược lại không nhìn thấy kiến trúc như tổ kiến cao nhất này.

Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc.

Vương Diệp chỉ chỉ tảng đá hình cầu khổng lồ trên đỉnh tổ kiến.

Thạch cầu trên đỉnh tổ kiến đường kính cũng hơn mười mét.

Chỉnh thể nhìn là hình bầu dục, không khác biệt lắm với hình dạng con mắt, bên trên còn điêu khắc phù điêu dạng lốc xoáy.

Thứ này nhìn xa không tính là lớn.

So với thể lượng của kiến trúc tổ kiến, dường như cũng chỉ đến thế.

Nhưng thạch cầu này là đặc ruột.

Một tảng đá lớn như vậy, khởi điểm cũng vài trăm tấn.

Năm đó khi Ác La Hải Thành hủy diệt, khó bảo toàn cái nhãn cầu này không rơi xuống.

Tảng đá lớn mấy trăm tấn đập xuống, với cường độ kiến trúc bên trong Ác La Hải Thành, tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Nhìn ra được trình độ kiến trúc của Ma Quốc còn tương đối nguyên thủy thô tháo, chắc chắn và tinh mỹ đều không thể nói tới.

Không chỉ kiến trúc nghĩ huyệt bị sập mà rất có thể còn sập ra một cái hố khổng lồ.

Vị trí chính giữa hồ nước trông quả thật sâu hơn những nơi khác một chút.

Nước hồ trong vắt, nhưng bên dưới lại không thấy bất kỳ dấu vết kiến trúc nào.

Sau khi vẽ xong bản đồ Ác La Hải Thành, xác nhận vị trí thực sự của Ác La Hải Thành ở dưới hồ và định sẵn mục tiêu, Vương Diệp liền dẫn mọi người xuống nước.

Lần này mang theo bình thở không đủ cho tất cả mọi người, chỉ có thể thay phiên nhau sử dụng.

Vương Diệp đương nhiên không cần dùng, còn A Hương bơi kém, thể chất yếu nên được dùng riêng một cái.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều muốn để Minh Thúc và A Hương ở lại trên bờ chờ đợi.

Kết quả là Minh Thúc, lão gian thương này, sống chết không đồng ý.

Đợi sau khi nhóm Hồ Bát Nhất xuống nước, Minh Thúc cũng dắt A Hương lén lút xuống theo.

Mặt dày mày dạn bám theo phía sau.

Vương Diệp không cần nói, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đều biết lão già Hồng Kông này trong bụng có ý đồ gì.

Chương 168

Miệng thì nói sợ giao vằn trong rừng xông ra ăn thịt hai người họ.

Thực tế là lo Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bỏ lại họ để đi nơi khác.

Lão Hồ vẻ mặt bất đắc dĩ, nói mấy câu rồi cũng chỉ đành để Minh Thúc và A Hương đi theo.

Tầm nhìn dưới nước rất tốt.

Sau khi xuống nước, có thể thấy một thế giới dưới đáy trong vắt.

Vì mọi người vừa mới đến Ảnh thành Ác La Hải, nên sau khi vào đáy hồ có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người dẫn đầu, bơi về phía trung tâm hồ nước.

Minh Thúc một thân xương già cũng bám sát phía sau.

Chắc là sợ nhóm Vương Diệp bỏ rơi bọn họ.

Tuyết Lỵ Dương ngược lại ở lại cuối cùng, cùng Sơ Nhất chăm sóc A Hương.

Đợi mọi người đến trung tâm hồ, quả nhiên phát hiện có một cái hố sâu.

Ở mép hố sâu chính là con mắt đá khổng lồ giống hệt trên đỉnh kiến trúc nghĩ huyệt của Ác La Hải Thành.

Phía trên con mắt đá là vô số con cá râu trắng khổng lồ.

Bọn cá lớn này không biết vì sao lại chọn nơi đây làm chỗ nghỉ ngơi.

Thấy mọi người, chúng lập tức kết thành ngư trận.

Vương Diệp ở phía trước nhất, lờ mờ nhìn thấy ở trung tâm ngư trận là con Bạch Hồ Tử Ngư Vương khổng lồ dài hơn hai mươi mét.

Trên người Bạch Hồ Tử Ngư Vương vẫn còn không ít chỗ chảy máu.

Trận chiến với Ban Văn Cự Giao trước đó đã khiến nó bị thương không nhẹ.

Dù có rất nhiều đồng bạn vây quanh, nhưng cũng không biết có thể qua khỏi được không.

Ngư trận cá râu trắng vốn đang rất căng thẳng, nhưng rất nhanh lại thả lỏng.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được từng đợt sóng năng lượng.

Là Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Nó cũng cảm ứng được người xuống nước không phải là Ban Văn Cự Giao, mà là nhóm Vương Diệp.

Rất nhanh, ngư trận cá râu trắng từ từ di chuyển.

Xem ra ý của Bạch Hồ Tử Ngư Vương là muốn nhường lại khu vực này.

Cũng được, khá biết điều đấy.

Vương Diệp đương nhiên không khách sáo, dẫn theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác tiếp tục đi xuống.

Vương Diệp biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng những người khác thì không.

Thấy đàn cá khổng lồ vây quanh Bạch Hồ Tử Ngư Vương từ từ rời đi, nhường đường cho mấy người, ai nấy đều nhìn đến ngây

người.

Đàn cá rời đi, một quần thể kiến trúc bên dưới cuối cùng cũng lộ ra.

Từ hình dáng phán đoán, chính là ngôi thần điện khổng lồ ở chính giữa Ác La Hải Thành.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đều bơi về phía thần điện.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, lờ mờ cảm thấy bất an.

Vị trí này có cảm giác như đang nhảy múa trên mũi dao.

Con mắt đá khổng lồ kia đã làm sập kiến trúc nghĩ huyệt, phá vỡ nóc của thần điện.

Nhưng con mắt lại không rơi xuống mà lơ lửng phía trên thần điện.

Phía trước và sau của thần điện đều bị bùn cát và đá vụn chặn lại, lối ra vào duy nhất chỉ còn lại lỗ hổng trên đỉnh đại điện.

Nếu con mắt đá lăn xuống, rất có khả năng sẽ bịt kín thần điện.

Hoặc là đè bẹp dí tất cả mọi người bên trong.

Đều có khả năng, sống chết chủ yếu trông vào vận may.

Nhưng Vương Diệp cũng không băn khoăn lâu, vẫn tiếp tục đi sâu vào.

Chỉ là mục tiêu của Vương Diệp không giống lắm với Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Mục tiêu của Vương Diệp là hai thần cung Băng và Hỏa ở hai bên cổng chính điện.

Ở Ảnh thành Ác La Hải, Vương Diệp đã nhận được Vô Lượng

Nghiệp Hỏa Thạch và Nãi Cùng Thần Băng Thạch, thuận tiện còn kết hợp với Hỏa chủng và Băng chủng, tạo ra hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng có thể điều khiển được.

Nếu Ảnh thành Ác La Hải và Ác La Hải Thành thật sự được sao chép một một, vậy chẳng phải là hai viên thần thạch cho không sao.

Không lấy thì phí.

Nếu là người khác, muốn lấy được tự nhiên vô cùng không dễ.

Bởi vì cửa chính thần điện đã bị đá vụn chặn lại.

Trong đó có một vài tảng đá rất lớn, nặng cả ngàn cân.

Trừ khi có thiết bị máy móc cỡ lớn, nếu không thì căn bản không có cách nào đào ra được.

Thật là trùng hợp, bản thân Vương Diệp tương đương với một cỗ máy cỡ lớn.

Ở một mức độ nào đó, Vương Diệp chính là một cái máy xúc hình người.

Tranh thủ lúc những người khác đang tìm kiếm tế đàn trong đại điện, Vương Diệp nhanh chóng bơi đến cổng thần điện, bắt đầu di chuyển những tảng đá rơi ở cửa.

Trong nước hồ vốn có lực nổi, tảng đá còn nhẹ hơn trên bờ một chút.

Vương Diệp rất nhanh đã dọn sạch băng cung.

Đào lớp bùn cát ở cửa, Vương Diệp tiến vào trong băng cung, Nãi Cùng Thần Băng Thạch đã vào tay.

Một lát sau, Vô Lượng Nghiệp Hỏa Thạch cũng đã vào tay.

Vương Diệp cất hai viên thần thạch vào không gian hệ thống.

Âm thanh thông báo quen thuộc của hệ thống vang lên.

Vương Diệp nhanh chóng chọn dung hợp.

Rất nhanh, hai viên thần thạch biến thành hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng hình dạng tảng đá.

Một con hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa, một con hình thái Nãi Cùng Thần Băng.

Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Nghĩ lại thì, Cổ Thần và Ma Quốc Quỷ Mẫu cũng làm được chút chuyện tốt.

Hai tòa Ác La Hải Thành, chẳng phải là niềm vui nhân đôi sao?

Vương Diệp đang đắc ý thì đột nhiên cảm thấy ánh sáng phía trên đầu tối sầm lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, một bóng dáng khổng lồ lướt qua trên mặt hồ.

Ban Văn Cự Giao!

Con cá lọt lưới mà Vương Diệp tàn sát tối qua, con Ban Văn Cự Giao cuối cùng không biết từ lúc nào đã tiến vào trong hồ.

Mục đích của con Ban Văn Cự Giao này chắc không phải là nhóm Vương Diệp.

Chuyện Vương Diệp tối qua tiêu diệt ba con Ban Văn Cự Giao khác chắc đã bị kẻ sống sót này nhìn thấy.

Cho nó mấy lá gan nó cũng không dám tìm Vương Diệp gây sự.

Nó chắc là nhắm vào Bạch Hồ Tử Ngư Vương trong hồ.

Mấy con Ban Văn Cự Giao đều biết rõ trong lòng.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương bị thương nặng, nếu không có biến số là

Vương Diệp, Ban Văn Cự Giao đã sớm giết chết Bạch Hồ Tử Ngư Vương rồi.

Trước khi vết thương của Bạch Hồ Tử Ngư Vương hồi phục, đều là thời cơ tốt để giết nó.

Đợi đến khi vết thương của nó hồi phục, con Ban Văn Cự Giao đã đơn độc sẽ hoàn toàn không còn cơ hội.

Sau này đừng nói là giết Bạch Hồ Tử Ngư Vương, thậm chí đến việc săn mồi ở giữa hồ cũng không thể nữa.

Chắc chắn sẽ bị Bạch Hồ Tử Ngư Vương xua đuổi.

Hai bên đã ở thế không đội trời chung.

Vương Diệp thầm nghĩ không ổn, vội vàng bơi vào trong thần điện.

Chương 169

Lúc này những người khác đã ở cả trong thần điện.

Đang khổ sở tìm kiếm tung tích của tế đàn.

Chưa đợi Vương Diệp lên tiếng nhắc nhở, đã thấy cách đó không xa trên đầu, Ban Văn Cự Giao đã ra tay.

Sau khi Ban Văn Cự Giao phát hiện bóng dáng Bạch Hồ Tử Ngư Vương, nó lập tức giống như một con cá khổng lồ hai màu đen trắng, lao một mạch xuống nước.

Đàn cá lúc này căn bản không có thời gian kết trận, bị Ban Văn Cự Giao xông thẳng đến bên cạnh Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Ban Văn Cự Giao ngoạm một miếng hung hãn vào mang của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Mang cá hôm qua đã bị đợt tấn công đầu tiên của Ban Văn Cự Giao làm bị thương không nhẹ, lần này càng khiến Bạch Hồ Tử Ngư Vương đang trọng thương lại càng thêm tuyết thượng gia sương.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương không ngừng giãy giụa kịch liệt, bùn đục trong hồ bị khuấy lên.

Một lát sau, máu tươi đã nhuộm đỏ cả hồ nước.

Ngửi thấy mùi máu tươi, Ban Văn Cự Giao dường như càng thêm điên cuồng, không chỉ cắn xé mà còn không ngừng dùng đuôi va vào Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương giãy giụa mang theo con Ban Văn Cự Giao trên người, lao mạnh xuống đáy hồ.

Vương Diệp nhìn hướng của Bạch Hồ Tử Ngư Vương, vừa hay lao về phía đáy của thần điện.

Sau một tiếng động trầm đục, Bạch Hồ Tử Ngư Vương đầu sắt đã va thẳng vào đáy thần điện.

Ngoài tiếng va chạm, còn có một trận âm thanh gãy vỡ kịch liệt.

Vương Diệp nhìn xem, sàn đáy của thần điện vậy mà xuất hiện từng vết nứt.

Càng chết người hơn là, lúc này con mắt đá khổng lồ đang lơ lửng bên cạnh đỉnh thần điện cũng có dấu hiệu lung lay do cú va chạm của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Chỉ cần có thêm một chút chấn động, con mắt đá chắc chắn sẽ lăn xuống.

Đúng lúc này, con Bạch Hồ Tử Ngư Vương đầu sắt lại đâm đầu vào sàn thần điện, đâm ra một cái lỗ, còn kẹt luôn cả đầu mình vào đó.

Giống như tất cả các loài động vật bị kẹt đầu, Bạch Hồ Tử Ngư Vương cũng bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Con cá lớn này đã không thể nói rõ là cá hay là rồng, dài hơn hai mươi mét, một khi giãy giụa, đáy hồ lập tức một mảnh hỗn độn.

Con mắt đá trên đỉnh thần điện cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp sập xuống.

Sau một tiếng nổ lớn, toàn bộ đáy thần điện hoàn toàn sụp đổ, lộ ra một cái hố đen khổng lồ.

Nước trong hồ bắt đầu hình thành xoáy nước, nhanh chóng đổ xuống miệng hố.

Rõ ràng bên dưới là một không gian vô cùng rộng lớn.

Vương Diệp thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều đã tránh được con mắt đá.

Chỉ là sau đó đều bị xoáy nước hút vào trong hố đen.

Vương Diệp cắn răng, tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng màn chuyển cảnh này… Quá kích thích.

Sau đó Vương Diệp cũng mạnh mẽ chui vào miệng hố khổng lồ dưới lòng đất của thần điện.

Sức của dòng nước cực kỳ lớn.

Vương Diệp khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng trong xoáy nước như thác đổ.

Sau khi vào miệng hố, phát hiện không gian bên dưới lớn hơn nhiều so với những gì Vương Diệp tưởng tượng trước đó.

Sau khi chui ra khỏi dòng nước, Vương Diệp phát hiện mình đang ở trên một sườn núi đá.

Vương Diệp bị dòng nước cuốn từ sườn núi đá xuống chân núi, cuối cùng rơi xuống một vách đá cao khoảng mười mấy mét.

Vương Diệp nhìn rõ, bên dưới là một vật hình tròn khổng lồ có đường kính phải hơn ba mươi mét.

Sau khi rơi xuống, một cảm giác mềm mại, đàn hồi truyền đến cơ thể Vương Diệp.

Lực rơi của Vương Diệp lập tức được giảm bớt.

Đứng dậy rồi mới phát hiện đây là một cây nấm khổng lồ vô cùng.

Xung quanh cũng toàn là những thân nấm lớn tương tự.

Có những cây nấm khổng lồ có thể mọc đến đường kính năm sáu mươi mét, chiều cao cũng năm sáu mươi mét.

Chúng mọc thành một lớp dày đặc, căn bản không nhìn thấy mặt đất.

Vương Diệp đến đây mới hơi yên tâm.

Ít nhất những người khác sau khi từ miệng hố xuống cũng sẽ được những cây nấm khổng lồ này đỡ lấy, sẽ không có gì ngoài ý muốn.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp lập tức được kích hoạt.

Hoàn cảnh xung quanh đều thu vào tầm mắt.

Chỉ thấy dưới đáy hồ có một không gian cực kỳ rộng lớn.

Trông thậm chí còn có cảm giác lớn hơn không gian hồ nước phía trên.

Chiều cao phải đến hai ba trăm mét.

Không ít nơi còn có những măng đá và cột đá khổng lồ.

Chống đỡ toàn bộ không gian.

Diện tích không gian càng nhìn không thấy bờ, chắc cũng lớn hơn diện tích mặt hồ phía trên.

Miệng hố vẫn đang ào ào chảy nước xuống.

Hình thành một dòng nước giống như thác đổ.

Vương Diệp cảm thấy không cần quá nhiều thời gian, hồ nước phía trên có thể sẽ biến mất.

Toàn bộ nước hồ sẽ chảy vào không gian dưới lòng đất này.

Vương Diệp rất nhanh đã nhìn thấy bóng dáng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Phải nói rằng, hai vị này như huynh đệ ruột thịt, rất nhanh đã tìm thấy nhau dưới lòng đất tối đen, lúc này đã dìu nhau, bắt đầu tìm những người khác.

Vương Diệp vội vàng gọi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một tiếng.

Sau đó một cú Long Đằng, trực tiếp nhảy lên cây nấm khổng lồ nơi hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang đứng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp đều mừng rỡ.

“Vương Diệp!” “Biểu đệ!” Vương Diệp rất nhanh lại chỉ về phía trước.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn sang, không ngờ lại là lão gian thương Minh Thúc.

Minh Thúc lúc này bị ngã đến bảy phần hồn tám phần vía, vừa mới bò dậy từ trên cây nấm, vẫn còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mình đang ở đâu.

Trong không gian dưới lòng đất còn có rất nhiều con phù du khổng lồ.

Tuổi thọ của những con côn trùng này rất ngắn, nhưng lại có một đặc điểm.

Không biết có phải để thích nghi với cuộc sống trong bóng tối dưới lòng đất hay không, trên người những con phù du này đều mang một lớp huỳnh quang.

Sau khi biến thành con trưởng thành, nhiều nhất cũng chỉ bay được vài giờ trong không trung.

Sau đó sẽ rơi xuống đất chết đi.

Nhưng cuộc đời của những con phù du này tuy ngắn ngủi, lại làm cho bột huỳnh quang vương vãi khắp nơi.

Toàn bộ thế giới dưới lòng đất, trong không trung và trong nước đều có rất nhiều bột huỳnh quang.

Cả không gian vậy mà có một lượng ánh sáng nhất định.

Thậm chí trên những cây nấm khổng lồ này cũng mang một lớp huỳnh quang nhàn nhạt.

Vương Diệp nhìn rõ vị trí của Minh Thúc, đang chuẩn bị gọi ông ta, lại phát hiện bên cạnh vị trí Minh Thúc đang đứng, có một bóng dáng to lớn đang từ từ duỗi ra.

Vương Diệp nhíu mày.

Trong tuyến thế giới ban đầu, dưới rừng nấm này, quả thực có một loại sinh vật giống như con tôm lớn sinh sống.

Chỉ là thứ đó ăn chay, không làm hại người.

Nhìn thì đáng sợ, thực tế lại hiền lành, còn rất ngon.

Nhưng bóng dáng Vương Diệp nhìn thấy bây giờ, sau khi duỗi ra, ít nhất cũng dài mười mét.

Đây chắc chắn không phải loại côn trùng giống tôm lớn đó.

Vương Diệp nhắm mắt lại.

Rất nhanh đã cảm ứng được sự tồn tại của thứ đó.

Quả nhiên là côn trùng!

Chương 170

Hơn nữa, là một con rết khổng lồ.

Rết dài mười mét, thật quá đáng.

May mà rết có lớn đến đâu cũng là côn trùng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã nhìn thấy con côn trùng đen lớn bên cạnh Minh Thúc.

Cả hai đều căng thẳng muốn chết.

Muốn hét lớn gọi Minh Thúc, bảo ông ta mau chạy, lại sợ kinh động con rết lớn, khiến Minh Thúc toi đời nhanh hơn.

Cả hai gần như đều vô thức sờ súng.

Tiếc là, súng của cả đoàn, bao gồm cả súng shotgun Remington và súng trường cỡ nòng nhỏ đều đã làm mất.

Dù sao thì chuyện rơi từ hồ nước xuống, ai cũng không có chuẩn bị tâm lý, giữ được mạng nhỏ đã là tốt lắm rồi.

Trên người Hồ Bát Nhất vẫn còn một khẩu M1911, súng tốt, nhưng lúc này ba người cách Minh Thúc khoảng một trăm mét.

Ở khoảng cách này, súng ngắn thật sự không dễ dùng.

Vương Diệp ấn tay hai người lại.

“Bình tĩnh, đừng nóng vội.” Nói xong, Vương Diệp thi triển Long Vương Uy Áp, đồng thời phóng ra Huyết Mạch Long Ảnh.

Long Ảnh sở hữu huyết mạch của rồng.

Bẩm sinh đã khắc chế những loại độc trùng này.

Đương nhiên, con rết trước mắt này hơi lớn một chút xíu.

Con rết lớn đã duỗi thẳng người hoàn toàn cũng đã nhìn thấy Minh Thúc.

Xúc giác trước miệng loạn xạ, một đôi càng không ngừng đóng mở.

Minh Thúc cuối cùng cũng nhìn thấy thứ to lớn sau lưng mình.

Miệng há to hết cỡ.

Nhưng may là Minh Thúc cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, tuy gan nhỏ nhưng phản ứng không chậm.

Một tiếng hét thảm bị Minh Thúc nuốt ngược vào trong miệng.

Sau đó ông ta bò rạp xuống đất, men theo cây nấm lớn bò về phía Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Diệp mỉm cười, hành động của Minh Thúc bây giờ gần như là hành động chính xác duy nhất.

Tuy rằng chẳng có tác dụng gì.

Long Vương Uy Áp vẫn khống chế được con rết lớn.

Chỉ là khống chế không được triệt để lắm.

Huyết Mạch Long Ảnh đã bay qua.

Vương Diệp vốn định thả Đạt Phổ Quỷ Trùng trong không gian hệ thống của mình ra thử uy lực.

Nhưng nhìn thấy con rết lớn trước mắt, Vương Diệp nghĩ lại rồi thôi.

Thứ này rõ ràng sau khi giết chết chắc chắn sẽ rơi ra chút đồ tốt.

Bị Đạt Phổ Quỷ Trùng thiêu thành tro hoặc đóng băng thành vụn băng thì chẳng được gì cả.

Huyết Mạch Long Ảnh rất nhanh bay đến bên cạnh con rết lớn.

Con rết lớn cũng cảm nhận được áp lực từ Huyết Mạch Long Ảnh.

Tổ tiên của vạn thú quả là lợi hại.

Các sinh vật khác có thể không sợ Huyết Mạch Long Ảnh đến thế.

Nhưng con rết lớn lại biết từ tận đáy lòng thứ trông có vẻ không đáng kể này đáng sợ đến mức nào.

Thân thể có lớp giáp đen dài hơn mười mét không ngừng vặn vẹo.

Vương Diệp cũng khẽ nhíu mày.

Con rết lớn này lợi hại hơn tưởng tượng một chút.

Rõ ràng thứ này trong thế giới dưới lòng đất cũng là tồn tại cấp vương giả.

Khống chế nó quả thật hơi tốn sức.

Nếu đã như vậy, thì dùng biện pháp mạnh vậy.

Lúc này Huyết Mạch Long Ảnh đã ra tay.

Huyết Mạch Long Ảnh trực tiếp đáp xuống thân con rết lớn màu đen.

Rất nhanh đã tìm thấy một khe hở giữa hai mảnh giáp.

Sau đó hóa thành một bóng đen, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt Vương Diệp.

Một lát sau, con rết lớn màu đen đột nhiên bật lên khỏi mặt đất.

Nó bật tại chỗ cao khoảng mười mét.

Rõ ràng là cơn đau dữ dội đã khiến con rết lớn thoát khỏi sự khống chế của Long Vương Uy Áp, điên cuồng giãy giụa.

Vương Diệp biết thời cơ đã đến, lập tức rút Tiểu Thần Phong và Đại Việt Long Tước Đao, một cú Long Đằng, trực tiếp nhảy đến bên cạnh con rết lớn.

Đại Việt Long Tước Đao hung hăng đập vào giữa càng và đầu của con rết lớn.

Trên đầu con rết lớn to hơn cả cái chậu rửa mặt, lập tức xuất hiện một vết lõm.

Vương Diệp cũng giật mình.

Lớp giáp của thứ này vậy mà còn có tính đàn hồi.

Phải biết rằng lớp giáp chitin của côn trùng phần lớn đều rất cứng, nhưng độ đàn hồi không đủ.

Phòng thủ vũ khí sắc bén hiệu quả rất tốt, nhưng phòng thủ vũ khí cùn hiệu quả lại bình thường.

Lớp giáp của con rết lớn này quả là đồ tốt.

Chỉ là Vương Diệp sức mạnh tạo kỳ tích, một cú đập hết sức của Đại Việt Long Tước Đao vẫn đập lõm đầu con rết.

Con rết lớn co giật vài cái, rất nhanh đã nằm rạp trên đất không động đậy.

Huyết Mạch Long Ảnh hiện ra từ khe hở của lớp giáp.

Sau đó nó bò lên đầu con rết lớn, tại chỗ bị Vương Diệp đập bẹp, rải độc tố chí mạng long tiên.

Một lát sau, Huyết Mạch Long Ảnh đưa cho Vương Diệp một quả cầu nhỏ tròn.

Độc tố tinh hoa.

Đã lâu không gặp thứ này.

Độc trùng trên cao nguyên Tây Tạng vẫn còn quá ít.

Đồng thời Vương Diệp mới nghe thấy âm thanh thông báo trong hệ thống.

Vừa rồi Đại Việt Long Tước Đao của Vương Diệp đã đập bẹp đầu con rết lớn, mà nó vẫn chưa chết.

Đợi đến khi Huyết Mạch Long Ảnh nuốt chửng độc tố tinh hoa, nó mới chết hẳn, sinh mệnh lực này, quả là cường hãn.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Thái Thản Ngô Công, nhận được điểm kinh nghiệm +10000, điểm năng lượng +20000.” “Túc chủ tiêu diệt Thái Thản Ngô Công, nhận được vật phẩm đặc biệt: Xác Thái Thản Ngô Công.” “Túc chủ tiêu diệt Thái Thản Ngô Công, nhận được vật phẩm đặc biệt: Răng nanh Thái Thản Ngô Công.” Vương Diệp nghe âm thanh thông báo liên tục của hệ thống, trong lòng vui như hoa nở.

Nhưng âm thanh thông báo của hệ thống vậy mà vẫn chưa kết thúc.

Vương Diệp dần cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

“Hệ thống kiểm tra được Xác Thái Thản Ngô Công, Da Ban Văn Cự Giao, Gân Giao, Răng nanh Thái Thản Ngô Công có thể dung hợp, sau khi dung hợp sẽ hợp thành trang bị.” “Dung hợp tiêu hao 100 điểm Quốc Vận Trị, có dung hợp không?” Vậy mà có thể hợp thành trang bị?

Vậy thì tốt quá.

Nhưng trang bị này trông có vẻ rất mạnh mẽ.

Da Ban Văn Cự Giao cộng thêm gân giao, vỏ rết và răng nanh, mấy thứ đồ tốt trong không gian hệ thống của Vương Diệp cơ bản đều bị vét sạch.

Thế mà vẫn chưa đủ, còn cần không ít Quốc Vận Trị.

Nếu trang bị hợp thành không đủ mạnh, vậy thì thật là lỗ.

Nhưng Vương Diệp cũng biết, hệ thống chưa bao giờ để Vương Diệp chịu thiệt.

Vương Diệp hoàn toàn không do dự, lập tức chọn dung hợp.

Ngay lập tức, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

Chương 171

“Chúc mừng túc chủ dung hợp thành công, nhận được trang bị mới: Phàn Sơn Quật Tử Giáp.” Vương Diệp nghe thấy cái tên này thì gần như lập tức nhảy dựng lên.

Phàn Sơn Quật Tử Giáp!

Cũng gọi là Quật Tử Phàn Sơn Giáp.

Thứ này có thể nói là một trang bị rất nổi tiếng trong tuyến thế giới đạo mộ.

Phần chính của Phàn Sơn Quật Tử Giáp được làm bằng da thổ giao.

Chỗ nối được nối bằng gân giao.

Điều đặc biệt nằm ở mặt trong của khuỷu tay, cổ tay, cổ chân và đầu gối.

Những nơi này đều có rất nhiều móc ngược nhỏ.

Móc ngược bình thường nằm trong rãnh giáp, cơ quan được đặt sau lưng.

Khi dùng, chỉ cần kéo sợi gân sau lưng, trăm móc Phàn Sơn sẽ lập tức bật ra khỏi rãnh giáp.

Một mặt, móc ngược sắc bén, là một vũ khí phòng thân rất tốt.

Một mặt khác rất quan trọng, đó là dùng bộ giáp này có thể leo trèo trong các địa đạo dưới lòng đất, các loại cơ quan mộ huyệt thậm chí là núi sâu rừng già, đi lại tung hoành như bay.

Điều này rất mạnh.

Vương Diệp vốn vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nghĩ kỹ lại về cấu tạo và nguyên liệu cần thiết của Quật Tử Phàn Sơn Giáp, dường như cũng hợp lý.

Viền giáp của Thái Thản Ngô Công vốn đã có đủ loại móc ngược.

Răng nanh rết cũng có hình dạng móc ngược rất sắc bén.

Về phần da thổ giao, da Ban Văn Cự Giao trực tiếp thay thế.

Gân giao càng là nguyên liệu xuất sắc.

Không hề khoa trương khi nói, bộ Phàn Sơn Quật Tử Giáp mà Vương Diệp hợp thành từ những nguyên liệu này còn lợi hại hơn nhiều so với bản gốc.

Phòng thủ mạnh hơn, nhẹ hơn, tính thực dụng cũng mạnh hơn.

Móc ngược làm từ vỏ và răng nanh của Thái Thản Ngô Công còn nhẹ và bền hơn so với làm bằng thép tinh luyện.

Vương Diệp nhìn bộ giáp trong không gian hệ thống, đen bóng, mang lại một vẻ đẹp khác lạ giống như lớp vỏ của côn trùng.

Đồ tốt.

Vương Diệp không nhịn được lại cảm thán.

Minh Thúc vốn đã sợ ngây người, quỳ bò suốt đường muốn đến đỉnh nấm nơi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang đứng.

Nhìn thấy khoảnh khắc Vương Diệp từ trên trời rơi xuống, lúc này mới sống lại.

Lúc này con rết lớn đã bị giết, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều chạy qua.

Minh Thúc cuối cùng cũng đứng dậy được.

“Trời ạ, con rết lớn thế này, ở cao nguyên rất hiếm thấy.” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Lão Hồ có kinh nghiệm công tác và chiến đấu ở cao nguyên, tự nhiên biết ở những nơi áp suất thấp, hàm lượng oxy không bằng nội địa như cao nguyên, rất khó xuất hiện côn trùng lớn.

“Chắc là dưới lòng đất này có loại tảo đặc biệt nào đó sinh tồn, lại không thông gió lắm, mật độ oxy cao hơn những nơi khác.” Vương Diệp suy nghĩ rồi trả lời.

Mấy người cũng không nán lại nữa, đang chuẩn bị tiếp tục tiến lên tìm Tuyết Lỵ Dương, A Hương và Sơ Nhất thì đột nhiên xa xa lại truyền đến một trận âm thanh sột soạt.

Lần này âm thanh rất dày đặc.

Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn về phía xa, lập tức kéo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc trở lại đỉnh nấm.

Rất nhanh từ trong rừng nấm chui ra một đám sinh vật to bằng con cáo.

Con nào con nấy lông trắng, răng nhọn móng sắc, có chút giống chồn vàng, lại có chút giống cáo.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, “Địa Quan Âm?” Thứ này lão Hồ quả thật đã từng thấy, là một loại động vật nhỏ sống trên cao nguyên, gần giống như chồn vàng.

Chỉ là số lượng Địa Quan Âm trước mắt lên đến hàng ngàn vạn con, dày đặc.

Không chỉ số lượng nhiều, thân hình cũng lớn hơn chồn vàng nhiều.

Thứ này đã to gần bằng chó con hoặc cáo.

Phải biết rằng sức chiến đấu của họ nhà chồn, trong cùng kích thước là tồn tại ở đỉnh cao.

Vương Diệp cũng né đi, không phải vì sức chiến đấu của Địa Quan Âm mạnh.

Mà là Vương Diệp ngửi thấy trong không khí một mùi không lành.

Một mùi khó tả, khiến người ta sống không bằng chết.

Bọn Địa Quan Âm này, e rằng giống như chồn hôi, có bản lĩnh đặc biệt như đánh rắm.

Vương Diệp có thể đập chết từng con Địa Quan Âm một.

Nhưng nếu hàng ngàn vạn con Địa Quan Âm cùng nhau đánh rắm, không chỉ là vấn đề hôi thối, e là còn cay mắt.

Bọn Địa Quan Âm này lập tức đổ xô đến bên cạnh xác chết của Thái Thản Ngô Công.

Số lượng ngày càng nhiều.

Nhưng kỳ lạ là, bọn Địa Quan Âm này không vội vàng ăn thịt, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Một lúc lâu sau, một con Địa Quan Âm toàn thân lông trắng, trên lưng có một đường đen từ chóp đuôi đến chóp mũi xuất hiện phía sau.

Lông của con này bóng mượt, một đôi mắt nhỏ láo liên.

Nó nhìn đông ngó tây, như đang quan sát điều gì đó.

Sau khi xác nhận không có gì bất thường, nó mới phát ra một trận âm thanh chi chi.

Những con Địa Quan Âm khác lúc này mới hành động.

Bọn Địa Quan Âm này phối hợp ăn ý, rất nhanh lớp giáp trên người Thái Thản Ngô Công đã được tháo ra một cách có trật tự.

Lớp thịt trắng trong suốt bên trong lộ ra.

Bọn Địa Quan Âm đó cũng không tranh nhau ăn, vẫn không nhanh không chậm, từng con một khoét một miếng thịt, sau đó xếp hàng rời đi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc đều nhìn ngây người.

“Bọn Địa Quan Âm này… thành tinh rồi à?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng mặt đầy ngơ ngác, “Không biết nữa, cảm giác còn quy củ hơn cả một số người.” “Lão Hồ, tôi nghi ngờ anh đang chỉ dâu mắng hòe, ngấm ngầm chửi tôi.” “Không không không, cậu đừng hiểu lầm, tôi nói chính là cậu, rất rõ ràng, không có một chút ý chỉ dâu mắng hòe nào cả.” “Thôi được.” Hai người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đấu võ mồm, Vương Diệp lại thấy con Địa Quan Âm dẫn đầu, vậy mà đứng thẳng người dậy, giống như một người, hướng về phía Vương Diệp, hai tay chắp trước ngực.

Chắp tay!

Vái chào!

Mấy người khác cũng đều nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Lần này hoàn toàn không ai nói gì.

Nếu nói những con Địa Quan Âm xếp hàng khoét thịt Thái Thản Ngô Công còn có thể giải thích là mang thịt về ăn.

Thì con Địa Quan Âm đang vái chào Vương Diệp trước mắt, thật sự là thành tinh rồi.

Vương Diệp cũng đứng dậy.

Nếu tên này đã nhìn thấy mình, lại còn lễ phép như vậy, chắc cũng sẽ không làm ra chuyện mất thân phận như đánh rắm.

Vương Diệp dứt khoát đứng dậy.

Long Vương Uy Áp được thi triển ra, tung một kỹ năng qua trước để tỏ thiện chí.

Con Địa Quan Âm toàn thân lông trắng quả nhiên bị Vương Diệp làm cho hơi choáng váng.

Không chỉ con dẫn đầu, những con Địa Quan Âm khác cũng loạng choạng như uống rượu, thịt trong tay cũng cầm không vững.

Con Địa Quan Âm dẫn đầu vẫn giữ được một chút lý trí, ánh mắt tràn đầy cầu xin, nhìn Vương Diệp không ngừng vái chào.

Vương Diệp mỉm cười, thu lại uy áp.

Những con Địa Quan Âm khác cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Chỉ là gần như tất cả Địa Quan Âm đều rất hoảng sợ.

Con dẫn đầu trong miệng phát ra vài tiếng kêu chi chi.

Đám Địa Quan Âm vốn đang hoảng loạn, đội hình sắp tan rã lại trở lại bình thường.

Gần như tất cả Địa Quan Âm lại vui vẻ xếp hàng mang thịt rời đi.

Chương 172

Rất nhanh trong ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc, đám Địa Quan Âm đã mang hết thịt của Thái Thản Ngô Công đi.

Tất cả Địa Quan Âm đều biến mất, như thể những con vật kỳ dị này chưa bao giờ xuất hiện.

“Đi thôi, mau đi tìm Tham mưu Dương bọn họ, nơi này không phải là nơi an toàn.” Vương Diệp nói một câu.

Thế giới dưới lòng đất này, từ khoảnh khắc Thái Thản Ngô Công xuất hiện, đã bắt đầu không ổn.

Bây giờ ngay cả trong đám Địa Quan Âm cũng xuất hiện một thủ lĩnh có trí thông minh nghịch thiên.

Quỷ mới biết Tham mưu trưởng Dương bọn họ sẽ gặp phải nguy hiểm kỳ dị gì.

Vương Diệp dẫn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc từ đỉnh nấm đi xuống.

Đến mặt đất nhìn xem, vẫn là nấm, chỉ là nhỏ hơn một chút, toàn là những cây nấm cao bằng bàn tay bình thường.

Gần giống như thảo nguyên.

Xa hơn nữa, nơi những con phù du huỳnh quang tập trung, còn có một mặt nước lớn.

Mặt nước đen kịt, bột huỳnh quang rơi xuống mặt nước, lập tức mất đi ánh sáng.

Minh Thúc vừa nhìn thấy mặt nước lớn như vậy, sắc mặt lập tức sa sầm.

“Có nhầm không vậy, sao bên dưới cũng là một hồ nước lớn thế này?

Lần này toi rồi, con gái A Hương của tôi chắc chắn bị cá lớn ăn mất rồi.” Nói xong, Minh Thúc, một tay gian thương lớn, vậy mà khóc nức nở.

Vương Bàn Tử nhìn không thuận mắt, một tát vỗ vào vai Minh Thúc.

“Khóc cái gì mà khóc, có chút tiền đồ không?

A Hương dễ chết thế sao?

Có Tham mưu Dương ở bên cạnh, con bé chắc chắn không chết được.” Vương Diệp gật đầu, “Tham mưu Dương và Sơ Nhất chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho A Hương.

Vừa rồi tôi đã xem rừng nấm, không có dấu vết của người khác, Tham mưu Dương bọn họ chắc chắn đã rơi xuống nước.” Minh Thúc vẫn đang lau nước mắt, “Mặt nước lớn như vậy, bên trong còn có quái vật, sao có thể…” Lời còn chưa nói xong, Minh Thúc đã sững sờ.

Đúng lúc này, trong hồ nước dâng lên một luồng ánh sáng chói mắt.

Thế giới dưới đáy hồ vốn đã rất tối tăm, luồng sáng này lập tức làm cho mắt của mấy người có chút không mở ra được.

“Pháo sáng!

Là Tham mưu Dương!” Vương Diệp lập tức nhìn về phía pháo sáng được bắn lên.

Lúc này pháo sáng cách nhóm Vương Diệp ít nhất cũng hai ba cây số.

Dưới ánh sáng của pháo sáng, giữa mặt hồ đen kịt, vậy mà xuất hiện một hòn đảo nhỏ.

Vương Diệp nhìn thấy bóng người trên đó, sau đó lại thoáng qua, biến mất không thấy nữa.

“Không ổn, tham mưu Dương và mọi người gặp nguy hiểm rồi!” Vương Diệp lập tức nhận ra.

Nếu Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử sau khi vào thế giới dưới đáy hồ lại gặp phải những sinh vật khổng lồ đáng sợ như Rết Titan, vốn dĩ không hề tồn tại trong dòng thời gian gốc, vậy thì tham mưu Dương và những người khác cũng không thể được đối xử nhẹ nhàng, rất có thể họ cũng đã gặp phải sự cố khó giải quyết.

Vương Diệp quyết định ngay lập tức, lao thẳng về phía làn nước hồ đen kịt lạnh lẽo.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp vẫn còn một ít que huỳnh quang và phao tiêu.

Vừa bơi về phía hòn đảo nhỏ giữa hồ, Vương Diệp cũng không quên để lại những chiếc phao huỳnh quang phía sau để chỉ đường cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và chú Minh.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp nhanh chóng phát hiện ra rằng trong làn nước hồ đen kịt này không hề tĩnh lặng.

Rõ ràng, trong nước hồ ở đây cũng có cư dân bản địa.

Một số loài cá gần như trong suốt, miệng mọc đầy răng nanh sắc bén, đang bơi lội trong hồ.

Vương Diệp định phóng ra Long Tiên, nhưng ngay lập tức nhận ra Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phía sau cũng có thể bị ảnh hưởng bởi độc tố.

Hắn liền thi triển Uy áp Long Vương và Long Khải.

Uy áp Long Vương cũng có hiệu quả đối với những loài cá thông thường không có linh trí, chỉ là hiệu quả tương đối kém mà thôi.

Long Khải hiện ra trên người Vương Diệp.

Hiệu ứng chấn nhiếp của Long Khải đối với các loài cá trong nước lại rõ ràng hơn nhiều.

Những con cá trông rất đáng sợ kia lập tức cảm nhận được mối đe dọa và bắt đầu bơi đi thật nhanh.

Khoảng cách hai ba cây số đối với Vương Diệp mà nói không hề xa.

Dưới nước, Vương Diệp như một con cá lớn, nhanh chóng bơi về phía hòn đảo nhỏ.

Chỉ mất hơn mười phút, Vương Diệp đã lên đến đảo.

Ngay khoảnh khắc đặt chân lên hòn đảo nhỏ, Vương Diệp lại cảm nhận được một luồng khí tức nóng rực.

Không phải là nhiệt độ tăng lên.

Thực tế, nhiệt độ xung quanh vẫn khá thấp, ước chừng cũng chỉ hơn mười độ.

Nhưng toàn bộ hòn đảo lại ẩn chứa một luồng khí tức nóng bỏng và dữ dội.

Hòn đảo có diện tích rất nhỏ, chưa bằng một sân bóng đá, tổng thể gần như là một hình tròn hoàn hảo.

Trung tâm là một ngọn núi nhỏ hình nón nhô lên.

“Núi lửa?” Dưới lòng đất của thành Ác La Hải lại có một ngọn núi lửa nhỏ sao?

Vương Diệp tỏ vẻ kinh ngạc.

Sau đó hắn liền lao lên đỉnh núi lửa.

Nếu tham mưu Dương có bắn pháo sáng ở đâu đó, thì nơi có khả năng cao nhất chắc chắn là trên đỉnh núi lửa.

Chỉ có vị trí này mới có tầm nhìn tốt nhất, có thể quan sát được phản ứng từ mọi phía.

Khi Vương Diệp lao đến gần đỉnh núi lửa, hắn phát hiện trên mặt đất có một vài dấu vuốt kỳ lạ.

Mỗi dấu vuốt đều to bằng lòng bàn tay người.

Trông không giống dấu vuốt của mãnh thú như hổ báo, mà lại hơi giống dấu vuốt của cá sấu và con giao long vằn trước đó.

Giữa những dấu vuốt lộn xộn, còn có một vài dấu chân của con người.

Đi thêm vài bước nữa, còn có thể thấy những vệt máu lấm tấm trên mặt đất.

Vài vỏ đạn súng lục vương vãi, một khẩu súng lục M1911.61 đã hết đạn, và cả con dao Tạng chưa bao giờ rời thân của Sơ Nhất!

Mắt Vương Diệp đột nhiên nheo lại.

Rõ ràng, súng lục là của tham mưu Dương, dao Tạng là của Sơ Nhất.

Tham mưu Dương, Sơ Nhất và có lẽ cả A Hương nên ở cùng nhau.

Sau khi bị nước hồ cuốn vào thế giới dưới lòng đất này, ba người họ đã lên hòn đảo này, sau đó gặp phải sự tấn công của một loại hung thú nào đó.

Nhưng, người đâu?

Cả hòn đảo không lớn, trên đảo trơ trụi không có lấy một cái cây, chẳng có nơi nào để ẩn nấp.

Vương Diệp vội vàng thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn.

Hắn phát hiện ở vị trí cách đó hơn mười mét có một luồng hồng quang phóng thẳng lên trời.

Miệng núi lửa?

Trong nháy mắt, từ trong miệng núi lửa lao ra mấy bóng người màu đỏ.

Mỗi con cao khoảng một mét, dài chừng ba mét.

Con đi đầu há miệng về phía Vương Diệp, phun ra một dòng chất lỏng màu đỏ mang theo khí tức nóng rực.

“Phun dung nham?” Vương Diệp nhíu mày.

Lửa?

Hắn né sang một bên.

Dòng chất lỏng màu đỏ mang theo khí tức nóng bỏng lập tức phun xuống mặt đất.

Một ngọn lửa mang theo mùi lưu huỳnh bùng lên rồi vụt tắt.

Không phải là ngọn lửa thực sự, mà là một loại chất lỏng mang theo khí tức của lửa và sự ăn mòn.

Vương Diệp lập tức phản ứng lại.

Sau đó khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Nếu đã thích chơi lửa như vậy, thì để ta cho ngươi biết thế nào mới là ngọn lửa đích thực!

Chương 173

“Ly Tự - Bạo Viêm!” Vương Diệp vung tay phải, một quả cầu lửa gần như màu trắng xuất hiện từ hư không.

Quả cầu lửa như có sinh mệnh, lập tức bám vào con Tích dịch lửa màu đỏ.

Con Tích dịch lửa còn chưa kịp hét lên vì đau đớn, ngọn lửa trên người nó đã bùng lên.

Vương Diệp lúc này đã nhìn rất rõ.

Tích dịch lửa không chỉ có thể phun ra thứ chất lỏng mang theo lửa và khí tức ăn mòn từ miệng, mà trên người nó cũng tiết ra một lớp chất nhầy.

Màu đỏ như máu, có lẽ chạm vào cũng sẽ bốc cháy.

Lúc này, tất cả đều bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt cháy.

Hầu như trong nháy mắt, con Tích dịch lửa đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ.

“Thích chơi lửa đúng không?

Cho mày chơi cho đã.” Tốc độ cháy của Tích dịch lửa cực nhanh, gần như chỉ trong vòng chưa đầy một phút, nó đã bị kỹ năng kết hợp giữa Vô Lượng Nghiệp Hỏa và thuật Ly Tự thiêu rụi hoàn toàn.

Toàn thân bị đốt thành tro trắng mịn, chỉ còn lại một viên đá màu đỏ to bằng quả trứng chim cút, mang theo khí tức nóng rực ở lại chỗ cũ.

Trong đầu Vương Diệp vang lên một tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiêu diệt Tích dịch lửa Địa tâm, nhận được điểm kinh nghiệm +15000, điểm năng lượng +30000.” “Ký chủ tiêu diệt Tích dịch lửa Địa tâm, nhận được Tinh hoa Hỏa diễm.” Vương Diệp mừng thầm.

Viên đá màu đỏ kia đã xuất hiện trong không gian hệ thống.

Vương Diệp nhìn xung quanh, kiềm chế lại ham muốn tiếp tục săn lùng Tích dịch lửa.

Mục tiêu hiện tại vẫn là tìm kiếm tham mưu Dương và những người khác.

Vừa rồi Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu chết con Tích dịch lửa kia đã khiến hai ba con Tích dịch lửa phía sau sợ hãi không dám tiến lên.

Có thể thấy thứ này lại có một chút lý trí.

Không phải là loại hung thú hoàn toàn hành động theo bản năng.

Điều này lại có chút phiền phức.

Shirley Dương và họ e rằng không dễ dàng chống lại Tích dịch lửa.

Vương Diệp tiến lên vài bước, nhanh chóng phát hiện ra Tích dịch lửa đều chui ra từ một hang động thẳng đứng.

Đây có lẽ chính là miệng núi lửa của hòn đảo.

Bên trong miệng núi lửa còn mang theo khí tức nóng rực và mùi lưu huỳnh!

Điều kỳ lạ là trên vách động ở rìa miệng động, còn có một vòng bậc thang nông không biết do ai tạo ra.

Trông có vẻ là để cho người đi.

Nhưng ai lại đi lại trong miệng núi lửa chứ?

Mà còn xây dựng qua loa như vậy?

Sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống dưới bậc thang.

Cái động ở giữa sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng còn phun ra luồng khí nóng sộc vào mũi.

Nếu rơi xuống, có lẽ sẽ nhanh chóng bị nướng khô thành thịt khô.

Hai bên vách động còn có rất nhiều khe nứt và những cửa hang cao bằng nửa người.

Những nơi này rõ ràng là nơi sinh sống của Tích dịch lửa.

Chẳng lẽ tham mưu Dương đã dẫn A Hương và Sơ Nhất đi theo lối này xuống dưới miệng núi lửa?

Vương Diệp không nhịn được lại cẩn thận xem xét vách động hai bên miệng hang.

Rất nhanh, Vương Diệp đã phát hiện ra một số ký hiệu kỳ lạ trên vách động.

Những ký hiệu này có một số đã bị Tích dịch lửa bò qua lại làm mòn đi.

Nhưng vẫn còn giữ lại được không ít.

Vương Diệp đi cùng Shirley Dương suốt một chặng đường.

Suốt đường đi đều giải mã các loại bích họa, phù điêu và ký hiệu, cộng thêm những gì Thiết Bổng Lạt Ma nói về thế giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương Thi Thiên, Vương Diệp cũng nghe được không ít.

Những ký hiệu khắc trên vách động này, Vương Diệp lại có thể hiểu được một phần.

Những gì được ghi lại ở đây lại chính là vị trí của đàn tế mắt thật sự bên dưới thành Ác La Hải.

Thật trùng hợp, đàn tế này chính là phải đi xuống theo miệng núi lửa, bên dưới có một Liệt Diễm Chi Môn.

Đi qua Liệt Diễm Chi Môn một mạch về phía đông, thông qua thông đạo linh hồn, là có thể đến được vị trí của đàn tế.

Hơn nữa, cách gọi đàn tế trong những ký hiệu này, Vương Diệp lại biết được.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Cuối cùng, cũng sắp đối mặt với tà linh quỷ dị và mạnh mẽ nhất trong bản đồ Côn Luân Thần Cung này rồi.

Trong lòng Vương Diệp lại còn có chút mong đợi.

Xem ra, Shirley Dương chắc chắn đã nghĩ ra cách nào đó, dẫn A Hương và Sơ Nhất đi xuống dưới miệng núi lửa.

Nếu lối đi tiếp theo cũng ở trong miệng núi lửa, Shirley Dương chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, Shirley Dương hẳn là đã thấy hoặc nghĩ ra cách nào đó để ngăn chặn Tích dịch lửa.

Vương Diệp nhìn về phía bờ hồ.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và chú Minh cũng đã lên bờ.

Vương Diệp ở miệng núi lửa vẫy tay với mọi người, đồng thời ném ra vài que huỳnh quang, làm một ký hiệu chỉ dẫn đơn giản.

Sau đó Vương Diệp liền thả ra bốn con Quỷ trùng Dappu trong không gian hệ thống.

Số lượng Tích dịch lửa bên dưới miệng núi lửa chắc chắn không ít.

Vương Diệp không muốn dùng độc, để tránh làm bị thương

Shirley Dương, A Hương và Sơ Nhất rất có thể đang trốn ở dưới.

Những con Quỷ trùng Dappu này, đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Vương Diệp cẩn thận đi xuống theo bậc thang trên vách động miệng núi lửa.

Rất nhanh hắn đã cảm nhận được những âm thanh sột soạt truyền đến từ các khe nứt và cửa hang.

Chỉ có điều, đó không phải là tiếng Tích dịch lửa lao ra liều mạng với Vương Diệp, mà là tiếng những con Tích dịch lửa này đang bỏ chạy.

Vương Diệp tức giận.

Nhát gan đến thế sao?

Còn được việc không vậy?

Tộc Tích dịch lửa, chút máu mặt này cũng không có?

Bị người ta xông vào tận ổ, ngay cả một đứa ra mặt ngăn cản cũng không có?

Còn có thằng đàn ông nào không?

Vương Diệp chủ yếu là thèm thuồng điểm kinh nghiệm, điểm năng lượng và Tinh hoa Hỏa diễm trên người Tích dịch lửa.

Những con Tích dịch lửa này đều trốn kỹ, không ra liều mạng, khiến hắn có chút bực bội.

May mà còn có bốn con Quỷ trùng Dappu.

Vương Diệp lập tức điều khiển Quỷ trùng Dappu bay vào các khe nứt và cửa hang trên vách động miệng núi lửa.

Một lát sau, động tĩnh trong những ngóc ngách này ngày càng lớn.

Thỉnh thoảng có cửa hang phun ra một luồng lửa.

Rõ ràng là một con Tích dịch lửa xui xẻo nào đó đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Quỷ trùng Dappu đốt cháy.

Còn có một số khe nứt và cửa hang tỏa ra một luồng khí lạnh.

Không cần phải nói.

Đây là bị Băng Nãi Cùng Thần đóng băng thành vụn.

Vương Diệp vừa đi xuống, vừa nghe tiếng thông báo liên tục của hệ thống trong đầu.

“Ký chủ tiêu diệt Tích dịch lửa Địa tâm, nhận được điểm kinh nghiệm +15000, điểm năng lượng +30000.” “Ký chủ tiêu diệt Tích dịch lửa Địa tâm, nhận được Tinh hoa Hỏa diễm.” Tần suất thông báo của hệ thống ngày càng cao.

Vương Diệp phát hiện trong thời gian ngắn, đã có gần mấy chục con Tích dịch lửa Địa tâm bị Quỷ trùng Dappu tiêu diệt.

Tinh hoa Hỏa diễm trong không gian hệ thống lại tích lũy được hơn hai mươi cái.

Chương 174

Thứ này không phải con Tích dịch lửa nào cũng có.

Vương Diệp đi xuống miệng núi lửa khoảng ba bốn mươi mét, phát hiện bậc thang ngày càng tinh xảo.

Thậm chí có nơi còn có đá lát chuyên dụng.

Ở giữa cũng xuất hiện một loại giá đỡ giếng được làm bằng gỗ mun cháy xém bề mặt.

Nhìn xuống nữa, Vương Diệp phát hiện miệng núi lửa này lại có đáy.

Giữa là một miệng giếng được xây bằng đá.

Miệng giếng chỉ có đường kính khoảng một thước, bên trong ánh lửa ẩn hiện chớp tắt.

Xung quanh còn có một khoảng diện tích khoảng bốn năm mét vuông, lại được lát bằng gạch xanh và đá.

Ở một bên mặt đất, có một cánh cổng vòm được xây bằng gạch đá.

Bên trong cổng vòm dường như còn có động tĩnh.

Vương Diệp ngửi thấy một mùi máu tanh thoang thoảng.

Ngay khi Vương Diệp sắp đi xuống đến đáy, miệng giếng được xây bằng đá kia đột nhiên phun ra một ngọn lửa đỏ cao hơn một trượng.

Nhiệt độ của ngọn lửa cực cao.

Khiến cả miệng giếng bị nung nóng như một cái lò nướng.

Vương Diệp vừa hay chưa đến chỗ miệng giếng, lập tức bị ngọn lửa tạt vào mép.

Vương Diệp giật mình.

Sau đó phát hiện ngọn lửa táp vào người, chỉ có lúc đầu cảm thấy một chút hơi nóng.

Sau đó thì không còn gì nữa.

Quả nhiên, thực lực Ám Kình trung kỳ đã phi thường rồi.

Không lâu sau, Vương Diệp bước vào cổng vòm bên cạnh.

Lập tức có một bóng người lao ra, tay cầm một con dao găm.

“Là tôi!” Vương Diệp đã nhận ra người lao ra là tham mưu Dương.

Shirley Dương vừa nhìn thấy Vương Diệp, khóe mắt lập tức đỏ hoe, lao tới, ôm chặt lấy Vương Diệp.

Vương Diệp giật nảy mình.

Tham mưu Dương luôn mạnh mẽ và bình tĩnh sao lại có một mặt mềm yếu như vậy?

Ừm, quả thật rất mềm mại.

Shirley Dương ngẩng đầu lên, “Tôi tưởng chết chắc rồi.” Vương Diệp nhìn lại, A Hương và Sơ Nhất đều ở đây.

Chỉ có điều A Hương rõ ràng là do quá sợ hãi và kiệt sức nên đã ngất đi.

Sơ Nhất tuy vẫn còn tỉnh, nhưng trên người có mấy vết thương rất rõ.

Chắc là do bị thương nặng khi chiến đấu với Tích dịch lửa trước đó.

Shirley Dương cũng cảm thấy mình có chút thất thố, liền buông Vương Diệp ra.

Vương Diệp vẫn còn tiếc nuối, nhưng vẫn đi đến bên A Hương và Sơ Nhất trước.

A Hương tuy ngất đi, nhưng hơi thở vẫn ổn định, chỉ là quá sợ hãi cộng thêm nhiệt độ cao và thiếu nước.

Vương Diệp lấy nước sạch từ không gian hệ thống ra, đưa cho Shirley Dương.

“Cứ uống thoải mái, tôi còn mang rất nhiều, tôi có pháp bảo không gian đặc biệt, có thể mang theo nhiều đồ.” Vương Diệp thầm nghĩ ôm cũng đã ôm rồi, cũng không cần giấu giếm nữa, trực tiếp giải thích vài câu với tham mưu Dương.

Shirley Dương tuy có chút không thể hiểu được, nhưng là hậu nhân của Bàn Sơn đạo nhân, tự nhiên cũng đã tiếp xúc không ít chuyện siêu nhiên, vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô nhanh chóng đỡ A Hương dậy, cho A Hương uống nước, thỉnh thoảng chính mình cũng uống vài ngụm.

Vương Diệp thì đi đến bên Sơ Nhất.

Trên người Sơ Nhất có mấy vết thương.

Vết thương do Tích dịch lửa cắn xé và móng vuốt tạo ra rất độc đáo.

Sau khi bị thương còn tự đi kèm hiệu ứng bỏng.

Tương đương với việc sau khi rạch vết thương ra lại dùng mỏ hàn nung đỏ dí vào.

Hơn nữa vết thương trên người Sơ Nhất rất sâu.

Móng vuốt của Tích dịch lửa rất dài.

Một vết thương ở bụng Sơ Nhất đã rạch toang khoang bụng, có thể thấy ruột gan máu me bên trong.

Bị như vậy, anh Sơ Nhất cũng chỉ có sắc mặt trắng bệch, vẫn còn nghĩ đến việc tìm đồ giúp Shirley Dương.

Vương Diệp thậm chí sau khi xuống đến đáy giếng, cũng không nghe thấy anh Sơ Nhất rên một tiếng.

Sơ Nhất sau khi nhận ra là Vương Diệp, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp lại nhíu chặt mày.

Con người, có lúc có thể chống đỡ được, hoàn toàn là nhờ vào một hơi khí trong lồng ngực.

Sơ Nhất vừa thấy Vương Diệp đến, xác nhận Shirley Dương và A Hương đều an toàn, lòng đã buông xuống, ánh mắt ngược lại dần dần mất đi ánh sáng.

Vương Diệp đã cảm nhận được, dòng thời gian này có một luồng sức mạnh, đang kéo mỗi người trở về với vận mệnh ban đầu của họ.

Bây giờ trong đội ngũ này có hai kẻ dị biệt.

Vương Diệp thì khỏi phải nói, ác ý của dòng thời gian đã thể hiện khắp nơi.

Bất kể đi đến đâu, đều sẽ gặp phải nguy hiểm chết người.

Dù chỉ là một con mương nhỏ, cũng có thể biến thành vực sâu không đáy.

Kẻ dị biệt còn lại chính là anh Sơ Nhất.

Vốn dĩ anh Sơ Nhất ở bên ngoài Cửu Tầng Yêu Tháp, đã cùng Bạch Mao Lang Vương đồng quy vu tận rồi.

Vương Diệp xuất hiện đã kéo anh Sơ Nhất trở về.

Nhưng sau đó vận mệnh của anh Sơ Nhất cũng vô cùng lận đận.

Đến miệng núi lửa này, cuối cùng có nguy cơ bị dòng thời gian sửa chữa.

Vương Diệp đương nhiên không thể dung túng cho chuyện này xảy ra.

Hắn lấy ra một bình rượu lúa mạch lớn từ không gian hệ thống, cạy nắp bình, nhét vào tay Sơ Nhất.

"Anh Sơ Nhất, rượu ngon còn chưa uống hết, chúng ta không thể ngủ được!

Cạn bình rượu lúa mạch này rồi hãy nói." Ánh mắt vốn đã có chút ảm đạm của Sơ Nhất, sau khi nhìn thấy rượu lúa mạch, lại sáng lên.

Anh cầm lấy uống liền hai ngụm.

Uống vội quá còn bị sặc, ho khan mấy tiếng.

Vương Diệp nhân cơ hội này nhanh chóng cắt một nhánh Thiên niên Nhục Quế nguyên vẹn trong không gian hệ thống.

Lấy ra xong, hắn thái mấy lát cho anh Sơ Nhất ngậm trong miệng.

Nhánh còn lại bị Vương Diệp dùng sức vắt lấy nước, nhỏ lên vết thương của anh Sơ Nhất.

Chút nước còn lại được Vương Diệp hòa vào trong rượu lúa mạch.

Sơ Nhất cũng không hiểu Vương Diệp rốt cuộc đang bận rộn cái gì, chỉ biết một ngụm tiếp một ngụm tu rượu.

Uống một lúc, Sơ Nhất phát hiện cơ thể vốn đã có chút suy kiệt, lại dần dần tràn đầy sức mạnh.

Vết thương vừa đau rát, lại vừa xen lẫn cảm giác hơi ngứa.

Đây chính là dấu hiệu của việc vết thương đang lành lại.

Vương Diệp còn chê hiệu quả chưa đủ tốt, trực tiếp dùng Tiểu Thần Phong cắt rách ngón tay mình, dùng hết sức lực nặn ra mấy giọt máu, nhỏ lên vết thương của Sơ Nhất.

Phải nói, Vương Diệp muốn lấy một chút máu tươi của mình, thật không dễ dàng.

Hết cách, vết thương lành lại quá nhanh.

Không cẩn thận, đã lành rồi.

Máu của Vương Diệp đã được cường hóa, tự mang theo chức năng phục hồi.

Sau khi máu của Vương Diệp nhỏ lên vết thương của Sơ Nhất, vết thương vốn trông cực kỳ đáng sợ của Sơ Nhất bắt đầu nhanh chóng lành lại.

Chương 175

Chỉ mất khoảng vài phút, vết thương nghiêm trọng nhất trên người anh Sơ Nhất, vết thương có thể thấy cả ruột gan kia lại đã liền lại.

Một vết sẹo xấu xí đáng sợ vẫn còn đó, nhưng da thịt của vết thương đã khép lại.

Vương Diệp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người mà Vương Diệp hắn cứu về, không dễ chết như vậy.

Vương Diệp bây giờ cũng là đang đối đầu với dòng thời gian.

Sau khi xử lý xong vết thương của anh Sơ Nhất, Vương Diệp bỏ bã Thiên niên Nhục Quế còn lại vào bình nước.

Sau đó đưa bình nước cho Shirley Dương.

“Cho A Hương uống một ít, cô cũng uống một ít đi.” Shirley Dương gật đầu.

Vương Diệp nhìn xung quanh.

Không gian không nhỏ.

Sau khi dọn dẹp xong Tích dịch lửa, nơi này xem như an toàn.

Duy nhất một điều là quá nóng.

Trước đó Shirley Dương và A Hương đều đã bị mất nước.

Shirley Dương là muốn mượn sức mạnh của ngọn lửa từ miệng giếng để né tránh Tích dịch lửa.

Nhưng điều này không khác gì uống rượu độc giải khát.

Tích dịch lửa có thể trốn trong các khe nứt, hang động.

Shirley Dương và những người khác lại chỉ có thể ở đây bị ngọn lửa từ miệng giếng nung đến mất nước mà chết.

Cũng chính vì vậy Shirley Dương mới tuyệt vọng như thế.

Mới có thể xúc động như vậy trong khoảnh khắc nhìn thấy Vương Diệp.

Vương Diệp bước ra khỏi cổng vòm, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã vào miệng giếng, đang cẩn thận trèo xuống.

Vị trí hiện tại đã trèo được một nửa.

Nhưng có điều khá éo le là, đúng lúc này, sức mạnh của ngọn lửa trong miệng giếng lửa dưới đáy cũng đã tích tụ gần đủ rồi.

Sắp có ngọn lửa nóng rực phun ra.

Vương Diệp quyết định ngay lập tức, đứng trên miệng giếng.

Nhìn một cái.

May mắn là, những ngọn lửa này không ở trạng thái phun trào.

Nếu không, nếu nó phun trào dung nham như núi lửa, e rằng hắn cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã từ miệng núi lửa xuống đến đáy.

Cả nhóm người đều kinh hãi, mệt mỏi rã rời.

Vương Diệp lập tức đề nghị, mọi người hãy nghỉ ngơi trong không gian phía sau cổng vòm.

Về phần nhiệt độ khá nóng không được thoải mái, Vương Diệp cũng nhanh chóng nghĩ ra cách.

Hắn lấy ra hai con Quỷ trùng Dappu trạng thái Băng Nãi Cùng

Thần từ không gian hệ thống.

Cũng không cần chúng bay loạn, chỉ cần đậu ở hai bên cổng vòm, yên tĩnh tỏa ra khí lạnh là được rồi.

Cộng thêm việc Vương Diệp gần như chặn ở miệng giếng, hấp thụ gần hết năng lượng của ngọn lửa, nhiệt độ dưới đáy núi lửa nhanh chóng giảm xuống.

Ít nhất mấy người có thể nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống ngủ một giấc.

Còn Vương Diệp, thì mở giao diện thuộc tính ra. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Vũ Đương Vương Dã 【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám Kình trung kỳ (cần hai triệu điểm kinh nghiệm để nâng cấp, tiến độ 930k/2.000k) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Sáo ngự thú mắt Thao Thiết 【Linh sủng】: Quỷ trùng Dappu 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại trưởng thành, sở hữu thuộc tính Băng Hỏa.) 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Huyết mạch Long Vương (cấp 6, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng.

Hấp thu ba triệu điểm năng lượng có thể nâng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 1.900k/3.000k.) 【Kỹ năng thiên phú】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực 【Giá trị Quốc vận】: 1800 【Vật phẩm】: Hồ lô chu sa, Tinh Thần Lệ, Linh nhân Hoắc thị bất tử trùng, Lam vũ tinh thiềm thừ, Thất khiếu linh lung tâm, Kim lũ ngọc y, Đá quý Nước mắt tiên nữ, Luân Hồi Hồng Liên, Dịch độc Tuyết Chu, Hắc cương tiên nhân y, Tinh mang bạch ngọc tàng tuyết liên, Ngũ sắc vô tự tinh văn quỷ phiên, Xương điêu cự cán băng xuyên, Vỏ rùa toàn quy xích giáp thượng cổ, Mẫu chu quả nhân sâm Huyết Nhị.【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Quật Tử Phàn Sơn Giáp.【Nhiệm vụ chính】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, và nhận được sức mạnh của Xà Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần rút thưởng.

Bảng điều khiển sủng vật?

Nhìn thấy giao diện thuộc tính của mình có thêm một mục, Vương Diệp vô cùng kích động.

Điều đó cũng có nghĩa là mình lại có thêm một phương hướng để trở nên mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, đi suốt chặng đường này, điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng đều tăng vọt một phen, lại gần thêm một bước đến việc nâng cấp.

Cứ như vậy, Vương Diệp mới yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi.

Rất nhanh, thời gian đã đến ngày thứ hai.

Mặc dù thế giới dưới đáy hồ không có ngày đêm, nhưng đồng hồ sinh học của cả nhóm vẫn còn đó.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, trạng thái tinh thần của mọi người đều đã hồi phục đến đỉnh cao.

Ngay cả A Hương yếu ớt, sau khi uống nước pha bã Thiên niên Nhục Quế, cũng đã hồi phục thể lực.

Thậm chí linh lực trong cơ thể còn có phần tăng lên, mắt có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Sáng sớm tỉnh dậy, đã thấy trong miệng giếng của núi lửa không còn khí tức nóng rực nữa.

Anh Sơ Nhất càng thần kỳ hơn, ngoài việc trên người có thêm vài vết sẹo, lại hoạt bát nhảy nhót.

Anh khoác vai Vương Diệp gọi là anh em, nói nếu có thể sống sót trở về, nhất định phải đãi mọi người một bữa thịnh soạn, ở cao nguyên ăn cho đã, chơi cho chán rồi mới về.

Shirley Dương đối với chuyện xảy ra tối qua dường như đã mất trí nhớ, tỉnh dậy xong, cực kỳ tự nhiên bắt đầu quan sát và giải mã các phù điêu và ký hiệu trên vách động miệng núi lửa.

Nhưng Vương Diệp nhìn rất rõ, mỗi lần Shirley Dương nhìn thấy Vương Diệp, ánh mắt đều không tự nhiên mà né tránh.

Vương Diệp có kỹ năng Tha Tâm Thông, tham mưu Dương dù có che giấu thế nào, cũng không che giấu được cảm giác tim đập nhanh mỗi khi nhìn thấy Vương Diệp.

Lời nói của con người sẽ lừa dối, nhưng cơ thể là thành thật nhất.

“Phù điêu ở đây là manh mối do người nước Ma để lại.” “Đi về phía đông theo cổng vòm này, có thể đến một lối đi, qua đó là có thể đến được… Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn?” Tham mưu Dương rõ ràng cũng có chút không chắc chắn.

Văn hóa nước Ma phát triển vẫn còn mang theo khí tức hoang dã thượng cổ.

Các loại ký hiệu, phù điêu chỉ định đều rất rộng.

Các loại địa danh cũng đa phần dùng tên của tà linh dị thú để đặt tên.

Nhưng điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ là, cái gọi là Liệt Diễm Chi Môn chính là cái cổng vòm này?

Tên rất hoành tráng, nhưng bản thân thứ đó có hơi yếu.

Mọi người đã nghỉ ngơi một đêm trong không gian phía sau cổng vòm.

Nhưng không hề phát hiện phía sau cổng vòm còn có lối đi nào khác.

Chỉ là một không gian sâu khoảng hai mươi mét mà thôi.

Vương Diệp đi đến cuối, dùng tay gõ vào vách tường.

Phía sau không phải là rỗng, nhưng những viên gạch đá này vẫn có thể tháo ra được.

Vương Diệp trực tiếp đưa tay nắm lấy một viên đá, dùng sức giật một cái, khối đá trực tiếp bị giật ra khỏi vách tường.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ngây người, tự mình cũng thử một chút, phát hiện ngay cả khối đá ở chỗ bị Vương Diệp giật lỏng cũng không rút ra được.

Vương Diệp cười cười, tăng tốc độ, rất nhanh đã gỡ hết các khối đá trên toàn bộ bức tường đá xuống.

Phía sau lộ ra một bức tường đá nhẵn bóng.

Vương Diệp đặt tay lên tường đá, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại.

Luồng sức mạnh này dường như cũng cảm nhận được sự tồn tại của Vương Diệp, thăm dò phóng ra một chút.

Sau đó Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, chú Minh và những người khác liền nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Bàn tay của Vương Diệp dán trên tường đá và bức tường đá trực tiếp phát nổ.

Đá vụn bay tứ tung.

Một cửa hang đen ngòm hiện ra.

Sắc mặt Vương Diệp cũng khá đen.

Luồng sức mạnh vừa rồi là sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Chương 176

Tà linh này lại có thể thông qua nham thạch, truyền sức mạnh đến tay của Vương Diệp.

Vừa rồi nếu đổi lại là người khác, đã bị một đòn quét sạch rồi.

Người cũng nổ tan xác.

Nhưng sức mạnh trong cơ thể Vương Diệp tự động phản ứng, cùng với sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn va chạm quyết liệt trên bức tường đá.

Một cú va chạm này, đã nổ ra một cái hang.

Vương Diệp lại đưa tay ra, đặt lên bức tường đá đã vỡ nát.

Có kinh nghiệm lần trước, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử, chú Minh và những người khác đều lùi lại.

Kết quả lần này qua một lúc lâu, cũng không có động tĩnh gì.

Vương Diệp đã lấy ra Tiểu Thần Phong, bắt đầu không nhanh không chậm đập đá.

Sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã rời đi.

Khoảnh khắc vừa rồi chỉ là một lần thăm dò nhỏ của tà linh này.

Sắc mặt Vương Diệp không tốt lắm.

Thực lực của thứ này, dường như còn lợi hại hơn so với Vương Diệp tưởng tượng.

Bản thể còn chưa xuất hiện, lại có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Dường như hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những dị thú, tà linh đã gặp trước đây.

Không lâu sau, Vương Diệp đã dọn dẹp xong cửa hang trên tường đá, bên trong lộ ra một lối đi không thấy điểm cuối.

Lối đi rộng khoảng hai mét vuông, xung quanh đều là những phiến đá óng ánh tựa như thủy tinh bạch ngọc.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiến vào lối đi, chú Minh lại dừng lại, sống chết không chịu đi tiếp một bước nào.

Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn: "Lại sao nữa?

Đã đi đến bước này rồi, ông dù có muốn quay về, bây giờ cũng không quay về được nữa, chỉ có thể đi về phía trước." Chú Minh lầm bầm một hồi, lúc này mới làu bàu nói ra một tràng lý lẽ.

Chú Minh họ Lôi.

Mà nơi phía trước lại tên là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Ba chữ "Kích Lôi Sơn" đã phạm vào điều kiêng kỵ của chú Minh.

"Dốc Lạc Phượng, dốc Lạc Phượng các người đều nghe nói qua rồi chứ?

Bàng Thống, chính là Phượng Sồ ngang danh với Gia Cát Lượng, gặp phải dốc Lạc Phượng là thật sự 'lạc' luôn đó." "Phía trước là Kích Lôi Sơn, tôi sợ cái thân già này của tôi, không chịu nổi một cú 'kích' của cái Đại Hắc Thiên gì đó." Vương Diệp nghe xong liền cười: "Yên tâm đi, nếu Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đó muốn 'kích' ông, ông bây giờ đã sớm bị 'kích' xuyên rồi." Chú Minh vẫn lải nhải không muốn đi tiếp.

Vương Diệp trợn mắt: "Không muốn đi cũng được, vậy ông một mình ở lại đây tự nghĩ cách đi.

A Hương cũng phải đi cùng chúng tôi." Chú Minh vừa nghe, mặt liền xị xuống: “Đừng, đừng, tôi đi không được sao?

Ai, có nhầm không vậy, tôi già từng này tuổi rồi còn phải chịu khổ thế này.” Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, thầm nghĩ thế này đã là gì.

Đợi sau khi ra khỏi Phượng Hoàng Thần Cung, còn dẫn đến Nam Hải Quy Khư nữa.

Manh mối cụ thể, vẫn cần tên gian thương già này ở Hồng Kông dò la thêm.

Hơn nữa những người như Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh người khác cũng không quen biết, vẫn phải nhờ chú Minh giới thiệu.

Vương Diệp cũng chỉ là dọa chú Minh thôi.

Dù chú Minh thật sự muốn ở lại đây, Vương Diệp cũng sẽ lôi ông ta đi.

Có chết, cũng phải đợi đi xong Nam Hải Quy Khư rồi hãy chết.

Khi mấy người lại định đi tiếp, lần này Shirley Dương đã ngăn mọi người lại.

“Không được, lối đi này thật sự không thể tùy tiện vào.” Lần này ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi nữa.

“Sao vậy?

Tham mưu Dương, cô cũng theo phe lão nhà quê Hồng Kông rồi à?” Shirley Dương lườm Vương Bàn Tử một cái: “Các anh xem phù điêu trên bức tường đá này đi.” Thì ra là cơn nghiện giải mã bích họa phù điêu của Shirley Dương lại tái phát.

Ở lớp ngoài cùng của lối đi này, bên cạnh bức tường đá nhẵn bóng bị Vương Diệp đập vỡ, quả thực có không ít phù điêu.

Được Shirley Dương nhắc nhở, mọi người lúc này mới cẩn thận xem xét.

Phù điêu cũng rất đơn giản, chủ đề cực kỳ đơn điệu.

Chính là con mắt.

Mà bây giờ Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, chú Minh và những người khác lại vô cùng nhạy cảm với hình con mắt.

Mỗi người trên vai đều có lời nguyền con mắt.

Trên tường đá cũng có một con mắt khổng lồ.

Nhưng con mắt này lại hoàn toàn khác với tất cả những con mắt mà mọi người từng thấy trước đây.

Con mắt này đang nhắm lại.

Ở nước Ma cổ đại, con mắt là nơi chứa đựng mọi sức mạnh đặc biệt.

Người Ma Quốc thậm chí còn cho rằng nhãn cầu là cội nguồn của sức mạnh luân hồi.

Hậu thế của Luân Hồi Tông cũng kế thừa quan điểm này.

Nhưng hình vẽ nhắm mắt này là sao?

Từ chối luân hồi?

Nhất thời không ai hiểu được.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, mọi người lại đổ dồn ánh mắt về phía Tuyết Lỵ Dương.

Rốt cuộc chỉ có Tuyết Lỵ Dương mới được xem là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Tuyết Lỵ Dương nhìn hồi lâu, vẻ mặt cũng đầy rối rắm.

“Tôi có một vài phỏng đoán, nhưng cụ thể có đúng hay không thì vẫn chưa chắc chắn." "Bên trong đường hầm này, có lẽ chính là tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn." "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là một địa danh, đồng thời cũng là tên của một tà thần chuyên khống chế năng lượng khoáng thạch mà người Ma Quốc thờ phụng." "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn rất có thể không có thực thể, mà là một thể năng lượng." "Hơn nữa, con đường mà thể năng lượng này ảnh hưởng đến con người rất có khả năng là đôi mắt." "Nói cách khác, nếu chúng ta muốn đi qua đường hầm này, cần phải nhắm mắt lại." Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong, Vương Bàn Tử là người đầu tiên không nghe nổi nữa.

"Khoan đã, tham mưu Dương, nếu chúng ta nhắm mắt, lỡ trong đường hầm này có bẫy thì sao?

Có dã thú thì sao?

Có cơ quan nào thì sao?

Coi như không có gì cả, chỉ cần dưới đất có một cái hố thôi cũng đủ chết rồi." Tuyết Lỵ Dương khẽ cau mày.

"Đường hầm này là con đường mà người Ma Quốc phải đi qua để đến đàn tế, có thể thấy khi xưa người Ma Quốc đi trên con đường này cũng nhắm mắt." "Những người này không thể tự tìm phiền phức cho mình, trên mặt đất sẽ không có bẫy rập hay cơ quan.

Về phần hố, nhiều năm trôi qua như vậy, không biết bên trong có chỗ nào sụp lở không." Vương Bàn Tử suy nghĩ một lúc, hồi lâu không nói nên lời.

Những thứ này rõ ràng đã vượt quá phạm vi nhận thức của Vương Bàn Tử, chạm đến điểm mù kiến thức của hắn.

Đương nhiên, điểm mù kiến thức của Vương Bàn Tử có hơi nhiều một chút.

Vương Diệp suy nghĩ.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chắc chắn ở trong đường hầm này.

Dựa theo cái nết của dòng thời gian này, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ở đây tuyệt đối không giống với cái trong dòng thời gian gốc.

Chỉ có thể mạnh hơn.

Từ cuộc thăm dò nhỏ trên vách tường giữa Vương Diệp và tà linh lúc nãy là có thể cảm nhận được.

Nếu thật sự nhắm mắt đi qua đường hầm này, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chơi cho đến chết.

Nhưng đối với những người bình thường như Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, việc nhắm mắt đi qua cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Rất rõ ràng, là một tà linh thể năng lượng, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chắc chắn giỏi nhất về các loại pháp thuật tấn công tinh thần.

Mở mắt ra sẽ rất dễ bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn tấn công tinh thần trực tiếp đánh gục.

Đến lúc đó bị kéo vào ảo cảnh, hay tinh thần sụp đổ trực tiếp, đều có khả năng.

Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi nói với những người khác: “Mọi người đi theo sau tôi, tất cả đều nhắm mắt lại.” “Tôi sẽ đi trước, làm đôi mắt cho mọi người.” “Còn về Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cứ giao cho tôi là được.” Vương Diệp đã nói vậy, những người khác đều vô cùng tin tưởng hắn, tự nhiên không có ý kiến gì.

Vương Diệp hít sâu một hơi, trực tiếp bước vào trong đường hầm.

Đường hầm vô cùng sâu và dài.

Đá xung quanh đều là một loại tinh thể rất hiếm thấy, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tuy ánh sáng trong đường hầm mờ tối, nhưng cũng không phải là không có chút ánh sáng nào.

Người thường mở mắt cũng có thể nhìn rõ đường đi dưới chân.

Chương 177

Sau khi Vương Diệp dẫn mọi người vào đường hầm, đi về phía trước khoảng mấy chục mét thì nghe thấy một âm thanh kỳ dị.

Âm thanh phát ra từ bên trong lớp đá kết tinh trên đỉnh đầu.

Nghe âm thanh thì khoảng cách còn khá xa.

Tiếng động vang lên từng nhịp một rất có tiết tấu, nghe đặc biệt giống tiếng bước chân.

Chỉ có điều tiếng bước chân này thực sự quá lớn.

Tựa như bên trong lớp đá kết tinh của đường hầm, có một gã khổng lồ cao lớn vô tận đang từng bước từng bước đi tới.

Cùng với âm thanh đang đến gần này, còn có một cảm giác áp bức tinh thần vô cùng đáng sợ.

Cảm giác đó giống như trong những câu chuyện linh dị, nửa đêm một mình trong ngôi nhà ma nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần.

Tiếng bước chân ngày càng gần, âm thanh cũng ngày càng lớn.

Rất nhanh đã gần bằng tiếng sấm rền.

Vương Diệp ngẩng đầu, nhìn vào bên trong tinh thể.

Vương Diệp thậm chí có thể nhìn thấy một bóng đen cao lớn như núi non bên trong tinh thể cũng đang dần dần tiến lại gần.

Mấy người đi sau Vương Diệp mặt mày đều tái mét.

May mà mấy người đều nhắm mắt, nếu không, vừa nghe thấy âm thanh này, lại nhìn thấy bóng đen bên trong lớp đá kết tinh, chắc chắn sẽ sợ đến sụp đổ ngay lập tức.

Vương Diệp biết, phải nghĩ cách gì đó thôi.

Nếu không, cho dù Vương Diệp có thể chống chọi được uy áp của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, những người khác cũng không chịu nổi.

Hóa điên tại chỗ đã được coi là một kết cục khá tốt đẹp.

“Mọi người giữ vững, tôi phải đối kháng với tà linh.” Vương Diệp nói xong, trực tiếp thi triển Long Vương nguyên thần.

Ngay lập tức, thể năng, sức mạnh, tốc độ và tinh thần lực của Vương Diệp đều được nâng lên một cường độ khó tin.

Cùng lúc đó, trên người Vương Diệp cũng tỏa ra một luồng uy hiếp vô cùng mạnh mẽ.

Hiệu quả chấn nhiếp này có tác dụng với tất cả các sinh vật sống.

Vấn đề hiện tại là, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn rõ ràng không phải là sinh vật sống, mà là linh thể.

Sự thật chứng minh, hiệu quả chấn nhiếp của Long Vương uy áp cũng rất hữu dụng đối với thứ này.

Sức mạnh lúc nãy còn khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng áp lực, lập tức suy yếu đi không ít.

Vương Diệp nhếch mép, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã là thể năng lượng, vậy thì đối với thứ này, dùng đao chém búa bổ, lửa đốt băng đóng, đều không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng tấn công bằng năng lượng thì tuyệt đối có hiệu quả.

Vương Diệp đã lấy Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từ trong không gian hệ thống ra.

Thứ này có thể chi phối từ trường của cả Vân Nam Trùng Cốc, tạo ra hệ sinh thái khí hậu đặc thù, thậm chí gây ra cả “thiên băng”, đúng là một bảo bối.

Bên trên nó ẩn chứa năng lượng thuần túy.

Mặc dù cho đến nay chỉ có một kỹ năng là “Nhiễu loạn”, nhưng Vương Diệp tin rằng thứ này tuyệt đối có tác dụng với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Sau đó, Vương Diệp nhắm vào bóng đen to như núi bên trong tinh thể, phóng ra kỹ năng “Nhiễu loạn”.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm trước đây đã từng hấp thụ năng lượng, đặc biệt là ở chỗ Cánh cổng Tai ương bằng tường pha lê.

Giá trị năng lượng ẩn chứa trong bức tường pha lê cao mấy trăm mét, dày mấy chục mét, không ít đã bị Lam Vũ Tinh Kim Thiềm hấp thụ đi.

Phát “Nhiễu loạn” này, có thể nói là kỹ năng mạnh nhất mà Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từng phóng ra.

Một phát nhập hồn!

Vương Diệp cảm giác được đòn nhiễu loạn đã đánh trúng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Một âm thanh cực kỳ quỷ dị từ trong lớp đá phía trên đường hầm truyền đến.

Hơi giống tiếng tru ai oán của dã thú, nhưng lại hoàn toàn khác, như thể vang vọng trực tiếp trong linh hồn của mỗi người.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác phía sau hiển nhiên cũng nghe thấy âm thanh này.

Hầu như tất cả mọi người đều vô thức bịt tai lại.

Nhưng họ nhanh chóng phát hiện ra, bịt tai lại hoàn toàn vô dụng.

Âm thanh vẫn vang lên.

Mấy người đều bủn rủn chân tay, A Hương và Minh Thúc còn ngồi phịch xuống đất.

Nhưng Vương Diệp lại nghe ra được, tà linh trong lớp đá đang rút lui.

Năng lượng trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm cực kỳ dồi dào, giống như một chiếc loa công suất lớn đã sạc đầy điện.

Đòn này tuyệt đối không nhẹ.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn dù lợi hại đến đâu, cho dù đã đạt đến trình độ tà thần, chắc chắn cũng đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

Rốt cuộc Lam Vũ Tinh Kim Thiềm cũng là một vật thần kỳ, lại còn hấp thụ đủ năng lượng trên Cánh cổng Tai ương cao như núi.

Rất nhanh, tiếng gầm giận dữ của tà linh trong lớp đá dần dần biến mất, trong đường hầm lại trở lại yên tĩnh.

Rất nhanh chỉ còn lại tiếng tim đập và tiếng hít thở của mấy người.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác đều không dám nói lớn.

“Thứ đó là gì vậy?

Đi xa chưa?” Vương Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhỏ giọng trả lời: “Chắc là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhưng nghe tiếng, dường như đã bị ai đó đánh lui rồi.” Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương dừng lại.

Rất nhanh mấy người khác đều đã phản ứng lại.

Nếu nói ở đây còn có thứ gì có thể đánh lui Đại Hắc Thiên Kích

Lôi Sơn, vậy thì chỉ có Vương Diệp.

“Không sai, là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.” Vương Diệp cũng không che giấu.

“Nhưng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chỉ là thăm dò thôi, tạm thời rút lui chứ chưa thực sự bị dọa chạy, chắc chắn sẽ còn xuất hiện.” Minh Thúc nghe vậy liền nhăn mặt khổ sở.

Trong tất cả mọi người, Minh Thúc là người sợ hãi Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn nhất.

Đành chịu thôi, cái tên đã khắc ông ta rồi.

“Vậy phải làm sao?

Chúng ta mau đi về phía trước đi, vị thần tiên đó đi rồi, chúng ta có thể mở mắt ra chưa?” “Không được.” Vương Diệp trả lời ngắn gọn.

“Tuy Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bây giờ đã rút lui, nhưng trong đàn tế của Ác La Hải Thành này, không chỉ có một mình Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.” Vương Diệp nói xong, mấy người khác đều ngẩn ra.

“Sao thế?

Còn có nhân vật nào lợi hại hơn nữa à?” Vương Bàn Tử cũng có chút chột dạ.

“Đúng vậy, thứ mà cư dân Ác La Hải Thành tôn thờ chính là Vực sâu Nhãn cầu, cũng là nơi chôn xương của Xà Thần.” “Đi lên nữa chính là di cốt của Xà Thần.” “Tiếp tục đi lên nữa chính là Xà Thần.” “Bản thân Xà Thần tuy không ở đây, nhưng sứ giả của nó vẫn còn ở đây đấy.” Vương Diệp nói xong, hồi lâu không có ai lên tiếng.

Một lúc lâu sau, giọng của Tuyết Lỵ Dương mới vang lên: “Ý anh là, Tịnh Kiến A Hàm?” “Không sai, nói chính xác, là Tịnh Kiến A Hàm

Vương với tư cách là sứ giả của Xà Thần.

Những con rắn độc có mắt mọc trên đầu màu đen khác, chỉ có thể coi là Tịnh Kiến A Hàm bình thường, là con cháu nanh vuốt của Tịnh Kiến A Hàm Vương mà thôi." Vương Diệp chậm rãi giải thích.

Dù sao sớm muộn gì mọi người cũng phải đối mặt với những thứ này.

Những thông tin này cũng đã được thể hiện trên các bức bích họa da người trong thần điện.

Chi bằng nói thẳng ra, để mọi người sớm có chuẩn bị tâm lý cũng tốt. 'Cửu tử nhất sinh' không chỉ là một tính từ, trong đoạn hành trình cuối cùng ở Côn Luân Thần Cung, nó tuyệt đối là một sự miêu tả khách quan.

"Loài rắn Tịnh Kiến A Hàm rất nhạy cảm với năng lượng của mắt, tốt nhất mọi người vẫn không nên mở mắt." Vương Bàn Tử lại run rẩy mở miệng: "Chẳng lẽ mấy con rắn Tịnh cái gì đó còn chui ra cắn chúng ta hay sao?

Tôi sợ nhất là cái thứ lạnh lẽo trơn tuột này." "Có lẽ vậy, con đường này chắc chắn không dễ đi qua như vậy.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã đến thăm dò rồi, khó tránh khỏi Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng sẽ gây ra chút động tĩnh gì đó." Như để chứng thực lời của Vương Diệp, hắn vừa dứt lời, trong đường hầm liền vang lên những tiếng sột soạt.

Âm thanh này Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vẫn còn rất quen thuộc.

Tiếng vảy ma sát trên mặt đất đầy uy lực, tiếng lưỡi rắn thè ra như kim loại sắc bén xé gió, gần như y hệt với loài rắn độc một mắt màu đen gặp ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Loại rắn quái dị đó cũng có kịch độc, lúc đó một thành viên trong đội thám hiểm đã bị rắn đen cắn trúng, độc phát mà chết.

Chết cũng không được yên lành cho lắm.

Chương 178

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vương Diệp nhếch mép, lộ ra một tia cười khinh thường: “Con cháu của Tịnh Kiến A Hàm Vương đến thật rồi.” Những người khác đều tuân theo chỉ thị của Vương Diệp, nhắm chặt mắt.

Để đề phòng có người không nhịn được mà lén mở mắt, trên mắt của mọi người còn dán thêm băng keo.

Lúc này mọi người không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể trông cậy vào Vương Diệp.

Vương Diệp cẩn thận lắng nghe.

Tiếng rắn bò dày đặc, rõ ràng không phải chỉ có một hai con.

Và hướng chúng đến là từ ngay phía trước.

Đường hầm sâu hun hút.

Loại hành lang hẹp và dài này, nếu thông gió không tốt rất dễ bị thiếu oxy, tụ tập khí độc.

Ở phía trên cùng của đường hầm này, cứ cách một đoạn lại có một lỗ thông, không khí trong lành từ đó thổi vào.

Tiếng rắn bò chính là phát ra từ những đường ống này.

Vương Diệp bảo những người khác đợi tại chỗ, sau đó tự mình tiến lên, đi đến nơi gần với tiếng rắn nhất.

Hắn giơ tay phải lên.

Một bóng rồng màu đen hiện ra.

“Đi đi, lấy chút tinh hoa độc tố về đây, độc tố của lũ Tịnh Kiến A Hàm này chắc cũng mạnh lắm, nếu để Đạt Phổ Quỷ Trùng đi thì lãng phí quá.” Bóng rồng như thể đã hiểu ý, lập tức bay về phía lỗ thông.

Long ảnh của Long Vương, thu thập đám con cháu nanh vuốt của Tịnh Kiến A Hàm Vương, vẫn không thành vấn đề.

Quả nhiên, chưa đầy một hai phút sau, Vương Diệp đã bắt đầu nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống liên tục vang lên.

“Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” “Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” Giữa một loạt âm thanh thông báo nhận được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy một hai tiếng thông báo của hệ thống về việc nhận được răng nanh sau khi tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà.

Loại răng nanh này cũng là một vật phẩm đặc biệt.

Xem ra, có lẽ có thể dùng để hợp thành vũ khí hoặc dược liệu cho tên.

Vương Diệp cất chúng vào không gian hệ thống.

Gân giao thu được sau khi giết Giao khổng lồ vằn trước đây vẫn còn lại một sợi.

Biết đâu sau này có thể làm một cây cung ra oai.

Ngoài răng nanh ra, còn có một thứ hiếm có hơn, đó là mật của Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà.

Thứ này là một loại dược liệu.

Hơn nữa là dùng để giải độc.

Sau khi nhận được mật của Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, Vương

Diệp lập tức nghe thấy thông báo mới của hệ thống.

“Mật Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, mai Xích Giáp Toàn Quy (một phần), Nhục quế ngàn năm (một phần), có thể hợp thành, vật phẩm hợp thành là dược vật.” “Hợp thành tiêu hao 100 điểm Quốc vận trị, có hợp thành không?” Vương Diệp khá bất ngờ, không ngờ mấy loại dược vật quý giá này còn có thể tiếp tục hợp thành.

Vương Diệp lập tức chọn hợp thành.

Âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ, hợp thành dược vật mới, Huyền Vũ Tịch Tà Đan.” Vương Diệp mừng rỡ ra mặt.

Cái tên nghe thật kêu.

Nhưng nghĩ kỹ lại, có rắn có rùa, đặt tên là Huyền Vũ cũng không quá khoa trương.

Nhìn kỹ phần giải thích của hệ thống, hắn lập tức phát hiện tác dụng của loại đan dược này không chỉ đơn giản là giải độc.

Ba loại dược liệu để hợp thành Huyền Vũ Tịch Tà Đan trên đời này, nếu lấy ra riêng lẻ, tất cả đều là thánh dược giải độc.

Nếu chỉ đơn thuần là giải độc, thì căn bản không cần thiết phải hợp thành đan dược mới.

Giải độc đối với Huyền Vũ Tịch Tà Đan chỉ là thao tác cơ bản.

Chỉ cần còn một hơi thở, là có thể cứu sống được.

Tác dụng quan trọng hơn nằm ở hai chữ “tịch tà”.

Độc tố cũng được coi là một loại tà khí.

Huyền Vũ Tịch Tà Đan có thể trấn áp tất cả tà thuật trên thế gian!

Vu thuật, cổ thuật, độc thuật, đằng thuật, hàng đầu thuật, hắc ma pháp, chú thuật.

Chỉ cần trên đời có tà thuật, tất cả đều có thể trấn áp.

Đại đa số tà thuật có thể trực tiếp giải trừ.

Một số tà thuật cực kỳ mạnh mẽ, liên quan đến sức mạnh của một loại tà thần nào đó, tuy không thể hoàn toàn giải trừ, nhưng cũng có thể giảm nhẹ ở mức độ lớn.

Nói cách khác, cho dù Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác không có cách nào cử hành nghi thức, trả lại Mù Trần Châu cho Xà Thần.

Vương Diệp cũng có thể bảo toàn tính mạng cho ba người.

Lời nguyền nhãn cầu không thể hoàn toàn loại bỏ, nhưng ba người không cần phải trốn ra nước ngoài, cũng có thể duy trì máu trong cơ thể không bị chuyển hóa.

Hay nói cách khác, tốc độ chuyển hóa sẽ trở nên vô cùng chậm, không gây thêm đau đớn cho mấy người.

Điều này thật quá phi thường.

Đáng tiếc là, đan dược quý giá như vậy, phải thu thập đủ cả ba loại dược liệu mới có thể hợp thành một viên.

Mai Xích Giáp Toàn Quy Vương Diệp có rất nhiều, Nhục quế ngàn năm cũng rất nhiều, hiện tại chỉ có số lượng mật Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà là có chút không đủ.

Tỷ lệ xuất hiện của thứ này khá thấp.

Long ảnh đã giết mấy chục con Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, mà vẫn không thấy rơi ra một cái mật nào.

Phải tăng cường độ lên mới được.

Thúc giục huyết mạch long ảnh cũng vô dụng, nó đã rất cố gắng rồi.

Rốt cuộc đường hầm quá hẹp, không thể thi triển được.

Trong thời gian ngắn như vậy mà đã làm bị thương mấy chục con Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà, đã là rất xuất sắc.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, tinh hoa độc tố gì đó cũng không còn quan trọng nữa.

Đốt lửa trong ống thông gió không thích hợp lắm, nhưng dùng băng đóng thì không có áp lực gì, còn có thể làm mát một chút.

Sau đó, Vương Diệp thả ra hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng trạng thái Nãi Cùng Thần Băng từ không gian hệ thống, điều khiển hai con trùng cũng bay vào trong ống thông gió chật hẹp.

Rất nhanh, tần suất âm thanh thông báo của hệ thống mà Vương Diệp nghe được đã nhanh hơn.

Uy lực của Nãi Cùng Thần Băng trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng không chắc đã mạnh hơn huyết mạch long ảnh, nhưng hiệu suất tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà lại cao hơn cả long ảnh.

Vương Diệp đợi trong đường hầm khoảng mười mấy phút, một lớn hai nhỏ ba con trùng đã tiêu diệt hơn một trăm con rắn.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp cũng đã hợp thành tổng cộng chín viên Huyền Vũ Tịch Tà Đan.

Các loại răng nanh khác tích trữ được hơn một trăm cái.

Điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng cũng dần dần đầy lên.

Nhưng thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi.

Lũ Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà trong ống thông gió hiển nhiên cũng đã cảm nhận được thủ đoạn của Vương Diệp.

Sau khi tổn thất hơn trăm con, chúng bắt đầu rút lui.

Lúc này, cả đường hầm đều tràn ngập một mùi tanh nhàn nhạt cùng với khí lạnh.

Nhưng tiếng rắn bò sột soạt khiến người ta phát điên trước đó đã từ gần chuyển sang xa, cuối cùng biến mất.

“Được rồi, bây giờ có thể gỡ băng keo trên mắt ra rồi.” Vương Diệp nói một câu.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn và Tịnh Kiến A Hàm Vương thăm dò đều đã thất bại, hai tà linh chắc chắn cũng đã biết được sức mạnh của Vương Diệp.

Tạm thời chắc chắn sẽ không đến nữa.

Ít nhất là trong đường hầm này được coi là an toàn.

Vương Diệp nói xong, Vương Bàn Tử là người đầu tiên đưa tay xé băng keo trên mắt xuống.

“Ngộp chết tôi rồi, lần sau không chơi trò này nữa.

Có chuyện gì cứ liều mạng là xong, bịt mắt lại tù túng quá.” Rất nhanh Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương cũng đều xé băng keo trên mắt xuống.

Chỉ có Minh Thúc đợi đến khi những người khác đều đã xé băng keo, lại qua một lúc nữa, xác nhận những người khác đều không sao, lúc này mới xé băng keo của mình xuống.

Vương Diệp nhếch mép.

Chương 179

Lão gian thương này, tâm tư thật nhiều.

Đến nước này mà còn muốn giở trò.

Nhưng cũng không sao cả, trong đường hầm không còn nguy hiểm nào khác.

Tốc độ tiếp tục tiến lên trở nên rất nhanh.

Không cần phải nhắm mắt dò dẫm nữa, cũng không có tà linh thăm dò, chỉ mất mười mấy phút, mọi người đã đi đến cuối đường hầm này.

Cuối đường hầm là một không gian hơi rộng rãi một chút, trông khoảng bốn năm mươi mét vuông.

Chiều cao cũng cao hơn không ít.

Nhưng tổng thể vẫn là một không gian kín.

Chỉ có ở chính giữa phòng, là một tảng đá lớn.

Giữa tảng đá có một cái lỗ tròn.

Lại là một cái giếng.

Vương Diệp đi qua xem, cái giếng này gần như được đục ra từ loại khoáng thạch màu trắng đó.

Vốn dĩ trên mép giếng còn có rất nhiều bậc thang.

Nhưng dường như đã có rất rất nhiều người từng đi xuống từ miệng giếng này.

Bây giờ những bậc thang này đã bị mài mòn rất nghiêm trọng, nhìn không còn rõ nữa, giống như một cái cầu trượt.

Từ miệng giếng đi xuống, không hoàn toàn thẳng đứng, mà có một độ nghiêng nhất định, giống như một con dốc nghiêng, trượt sang một bên.

Hơn nữa miệng giếng không lớn, đường kính chỉ hơn một mét, nhưng càng sâu bên trong giếng, thì càng rộng, có hình dạng như một cái loa.

Miệng giếng là miệng loa, bên dưới chắc chắn có một cửa ra hình miệng loa lớn.

Vương Diệp nhìn một cái là hiểu ra, đây chính là đoạn đường cuối cùng dẫn đến đàn tế.

Mấy nghìn năm trước, không biết đã có bao nhiêu nô lệ, tù binh bị chọn làm vật tế cho tà thần, đều đã từng đi qua con đường này.

Từ trong đường hầm chật hẹp bịt mắt đi ra, sau đó theo cái giếng nghiêng này tiến vào đàn tế.

Chính vì có quá nhiều người đã đi qua, nên ngay cả những bậc thang được đục bên mép giếng cũng bị mài phẳng.

Vương Diệp nói với những người khác một chút.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đồng ý với phán đoán của Vương Diệp.

Đã là nước cờ cuối cùng, hơn nữa trong không gian này cũng không có lối ra nào khác, cái giếng nghiêng này đã trở thành lựa chọn duy nhất.

Chỉ có điều lần này, Vương Diệp không đi đầu.

Bởi vì trong không gian nơi có miệng giếng, ánh sáng đột nhiên trở nên mờ đi.

Tựa như năng lượng trên những tảng đá xung quanh đã bị thứ gì đó hấp thụ mất.

“Mau đi, tà linh có thể lại đến rồi.” Minh Thúc do dự một chút: “Tà linh gì?” Vương Diệp nhếch mép, nở một nụ cười thuần khiết: “Còn có thể là ai, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.” Nghe thấy mấy chữ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Minh Thúc lập tức không còn do dự nữa.

Rất nhanh mấy người khác đều đã trượt xuống theo miệng giếng.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn những viên khoáng thạch nhẵn bóng đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt trên vòm đỉnh.

Chỉ thấy bên trong viên khoáng thạch ở chính giữa, xuất hiện một bóng đen hình bàn tay khổng lồ.

Chỉ riêng bàn tay này, đã dài hơn một trượng.

Rất nhanh lại là một tiếng nổ lớn, một bóng đen hình bàn tay khác cũng xuất hiện bên trong tảng đá trên đỉnh.

Vương Diệp nhíu mày.

Đây là chân thân của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sao?

Bóng đen trên đỉnh đầu ngày càng đậm đặc.

Rất nhanh một bóng đen giống như khuôn mặt người cũng xuất hiện bên trong tảng đá.

Cảm giác như một người khổng lồ cao như núi, đang bò trên đỉnh hang, nhìn xuống dưới.

Chỉ có điều bây giờ chỉ có thể nhìn rõ cằm, miệng, mũi, còn mắt thì vẫn chưa nhìn rõ.

Vương Diệp giơ lên một ngón giữa đầy thiện chí về phía đỉnh hang, sau đó cũng trượt xuống theo cái giếng nghiêng.

Sau khi trượt đến đáy giếng nghiêng, Vương Diệp lập tức nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ đã đến đàn tế Ác La Hải Thành, nhận được 2000 điểm Khí vận trị.” Điểm Quốc vận trị này, có gì đó không đúng!

Vương Diệp trước đây cũng đã từng nhận được không ít điểm Quốc vận trị.

Không chỉ từ các loại đồ cổ, mà còn khi tiến vào những địa điểm đặc biệt, đặc biệt là một số mộ huyệt.

Nhưng trước đây dù là tiến vào bên trong quách tiên Thái Tuế cuối cùng của Hiến Vương Mộ, cũng không có nhiều điểm Quốc vận trị như vậy.

Trong yêu tháp chín tầng của Quỷ Mẫu Ma Quốc cũng không có.

Đàn tế của Ác La Hải Thành, tại sao lại có nhiều điểm Quốc vận trị như vậy?

Sau khi xuống dưới, Vương Diệp lập tức quan sát tình hình trước mắt.

Từ cái giếng nghiêng giống như cầu trượt lao xuống, là một không gian vô cùng rộng lớn.

Toàn bộ trông không nhỏ hơn một sân bóng đá.

Xung quanh đều là loại đá tinh thể màu trắng giống như trong đường hầm đã đi qua.

Ở vị trí trung tâm, là một khu vực lõm xuống giống như miệng giếng.

Mép vực rất dốc, và toàn bộ đều là đá nhẵn, căn bản không thể trèo lên được.

Bên trong là từng lớp sương mù trắng kỳ lạ.

Những lớp sương mù trắng này giống như bụi tinh thể, tuyệt đối không phải hơi nước.

Trông chúng vô cùng dày đặc và ngưng trệ, có chút giống như sữa.

Nếu không phải thỉnh thoảng có một hai tia khí trắng từ bên trong tỏa ra, rất dễ khiến người ta lầm tưởng đó là một chất lỏng sền sệt.

Lớp khói bụi màu trắng hoàn toàn không trong suốt, không thể nhìn rõ bên dưới rốt cuộc là vực sâu, hay chỉ là một lớp cạn.

Ở trung tâm của biển khói bụi màu trắng này, có một ngọn núi đá hoàng ngọc khổng lồ cao khoảng mười tầng lầu.

Ngọn núi đá sừng sững uy nghi, mặc dù không phải là núi non hùng vĩ thực sự, nhưng khí thế lại không hề thua kém.

Ngọn núi đá hoàng ngọc ở giữa biển khói bụi màu trắng, cảm giác như một ngọn núi tiên ở hải ngoại.

Ở mép vực có một cây cầu đá khổng lồ trông như được hình thành tự nhiên, nối liền ngọn núi tiên hoàng ngọc với bờ.

Lúc này Vương Diệp đã thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Hắn nhanh chóng xác định, chuyến đi Côn Luân Thần Cung lần này, niềm vui bất ngờ lớn nhất, thực ra chính là ngọn núi tiên này.

Theo lý thuyết trong phong thủy, núi Côn Luân là tổ của vạn núi, cũng là ngọn nguồn của ba long mạch Bắc, Trung, Nam.

Mà Côn Luân Thần Cung mà Vương Diệp lần này đến, chính là cái gọi là Long Đỉnh.

Cũng chính là đỉnh cao của ngọn nguồn long mạch, nơi thực sự hội tụ sinh khí của thiên hạ, nơi khởi nguồn của không khí.

Bên dưới Long Đỉnh, chính là Long Đan trong truyền thuyết.

Long Đan này chỉ là một cách nói ví von, giống như dùng chữ “long” để ví với chủ mạch địa khí tung hoành thiên hạ.

Không nhất định Long Đan phải là một quả cầu lớn.

Vương Diệp cảm thấy, ngọn núi tiên hoàng ngọc này, rất có thể chính là Long Đan trong truyền thuyết.

Chỉ cần tiến vào đàn tế Ác La Hải Thành nơi có Long Đan, Vương Diệp đã nhận được hai nghìn điểm Quốc vận trị, điểm này chính là bằng chứng.

Rất có khả năng, sau khi lên núi tiên, chắc chắn sẽ còn nhận được không ít hơn mấy nghìn điểm Quốc vận trị.

Về phần những thu hoạch khác, Vương Diệp cảm thấy chắc chắn cũng sẽ có.

Ngoài biển sương mù trắng và núi tiên hoàng ngọc nổi bật nhất ở trung tâm, thứ bắt mắt nhất chính là vòm đỉnh cao vô cùng của không gian này.

Vương Diệp nhìn một cái, không gian nơi có đàn tế này, chiều cao ít nhất cũng phải hai ba trăm mét.

Trên vòm đỉnh, là những viên khoáng thạch pha lê mọc ngược như những mũi tên sắc bén.

Những viên khoáng thạch này giống như thanh gươm của Damocles treo trên đầu mọi người, quỷ mới biết khi nào chúng sẽ rơi xuống.

Mỗi viên khoáng thạch pha lê đều là hình hộp chữ nhật đầy góc cạnh, viên ngắn ước chừng một hai mét, viên dài e rằng phải hơn một trượng.

Một viên đã nặng mấy trăm cân.

Chương 180

Từ độ cao trăm mét rơi xuống, căn bản không cần phải sắc bén đến đâu, bê tông cốt thép cũng bị đập nát.

Về phần sinh vật sống, sượt qua là chết.

Bị đập trúng chính diện, trực tiếp bị đập cho biến mất.

Biến mất theo đúng nghĩa đen.

Tan xương nát thịt.

Có chút nguy hiểm.

Quả nhiên nơi sinh cơ thịnh vượng nhất, cũng là nơi tràn ngập uy hiếp của cái chết.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương phía trước Vương Diệp hét lên một tiếng: “Biểu ca và Minh Thúc đâu rồi?” Hồ Bát Nhất cũng sốt ruột: “Lúc nãy không phải chúng ta cùng nhau xuống sao?” Vương Diệp vỗ trán.

Thôi rồi.

Hai người này chắc chắn là trượt cầu trượt quá đà, không chú ý phanh, trực tiếp lao xuống dưới lớp sương mù trắng rồi.

Cũng may, Vương Diệp biết lớp sương mù bên dưới đúng là bụi tinh thể, hít thở lâu dài đúng là dễ bị ngạt, còn có thể bị bệnh phổi.

Nhưng rơi xuống trong thời gian ngắn, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Về phần bên dưới lớp sương mù trắng, không phải là vực sâu.

Ừm, có lẽ vậy.

Ác ý của dòng thời gian này thực sự quá rõ ràng, ở rất nhiều chi tiết đã xảy ra thay đổi.

Lỡ như độ sâu bên dưới này lên tới mấy chục mét, trăm mét, cho dù Thi Sơn vẫn còn, e rằng Vương Bàn Tử và Minh Thúc cũng rất nguy hiểm.

Chưa kể ở đây khắp nơi đều là khoáng thạch pha lê.

Bên dưới lớp sương mù chắc chắn cũng có.

Nếu hai người rơi trúng khoáng thạch pha lê, vậy thì ngay cả việc cấp cứu cũng không cần thiết nữa.

Hồ Bát Nhất cũng lo lắng, Vương Bàn Tử là anh em ruột thịt của hắn, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương hét lên hai tiếng, rất nhanh từ dưới lớp sương mù truyền đến giọng của Vương Bàn Tử.

"Biểu đệ!

Lão Hồ!

Tham mưu Dương!

Mọi người mau nghĩ cách kéo tôi lên đi." Vương Diệp nghe một chút, phát hiện quả nhiên nơi Vương Bàn Tử rơi xuống bây giờ, sâu hơn so với dự đoán của mình.

"Bàn Tử, cậu không sao chứ?

Minh Thúc đâu?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Vương Bàn Tử khịt mũi một cái: "Có sao chứ, ở đây ít nhất cũng cao hơn chục mét, may mà có thứ gì đó đệm một chút, nếu không lão tử đã về chầu trời rồi." "Minh Thúc hình như đụng phải thứ gì đó, đã ngất đi rồi." Vương Diệp lúc này đã đi đến cây cầu đá nối liền núi tiên hoàng ngọc và mép đàn tế.

Cây cầu đá nhỏ hơn so với tưởng tượng của Vương Diệp.

Chết tiệt, khắp nơi đều tràn ngập ác ý.

Ngay cả chi tiết nhỏ như cây cầu đá cũng tăng thêm độ nguy hiểm.

Vương Diệp thậm chí còn lo lắng cây cầu đá sẽ gãy vào thời điểm quan trọng.

Nhưng, lần này có Vương Diệp ở đây, có một số chuyện, Vương Diệp nhất định sẽ không để xảy ra.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng không có cách nào nhìn xuyên qua lớp sương mù trắng.

Rốt cuộc bên trong thực tế đều là bụi tinh thể, không phải ảo ảnh hay tà khí.

May mà thính giác của Vương Diệp cực kỳ nhạy bén, rất nhanh đã phán đoán được vị trí của Vương Bàn Tử.

Sau đó ném ra Phi Hổ Trảo.

Hồ Bát Nhất, Sơ Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng qua giúp.

Rất nhanh Minh Thúc và Vương Bàn Tử đã được mọi người cứu lên từ dưới lớp sương mù.

Sau khi lên đến cầu đá, Vương Diệp lập tức bảo mấy người nhanh chóng đến núi tiên hoàng ngọc ở trung tâm.

Chủ yếu là cầu đá quá nhỏ, nếu đông người quá, thật sự có khả năng không chịu nổi.

Sau khi lên núi tiên hoàng ngọc, Vương Diệp lập tức nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ đã đến Long Đan thiên hạ, nhận được 5000 điểm Quốc vận trị.” “Ký chủ đã đến Long Đan thiên hạ, nhận được một luồng Khí vận long mạch.” Nhận được điểm Quốc vận trị là điều Vương Diệp đã dự liệu từ trước.

Chỉ có điều không ngờ số lượng điểm Quốc vận trị nhận được trên Long Đan lại lớn đến mức này.

Rốt cuộc đây đã là ngọn nguồn của long mạch thiên hạ, trên Long Đan.

Mà phần thưởng còn lại, mới là thứ khiến tim Vương Diệp gần như lỡ một nhịp.

Khí vận long mạch!

Có ý gì đây?

Nói cách khác, Vương Diệp có thể dùng vận khí của long mạch này để tự mình kéo ra một long mạch mới.

Tự mình tạo ra cục diện phong thủy, dẫn vận khí của tổ nguyên long mạch về cho mình dùng.

Chuyện này quá khoa trương rồi.

Những địa sư, thầy phong thủy lợi hại nhất thiên hạ cũng không thể làm được điều này.

Cùng lắm cũng chỉ có thể mượn sức của một trong ba long mạch đã tồn tại mà thôi.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn rõ ràng đã được con người tu sửa.

Sau khi đi qua cây cầu đá là một đài phẳng rộng khoảng một hai trăm mét vuông.

Trên đài phẳng còn có không ít tàn dư kiến trúc làm bằng đá, một vài máng đá và bệ đá.

Trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn bên cạnh cũng có không ít phù điêu và bích họa.

Tuyết Lỵ Dương vừa nhìn thấy những phù điêu bích họa này, cơn nghiện giải mã lại trỗi dậy.

Vương Diệp liếc nhìn Minh Thúc.

Hắn khởi động kỹ năng Tha Tâm Thông, lập tức nhận ra Minh Thúc căn bản không hề ngất đi.

Lão già này hoàn toàn đang giả vờ ngất.

“Được rồi, mau tỉnh lại đi.” Vương Diệp huých nhẹ vào Minh Thúc.

Minh Thúc vẫn nhắm nghiền mắt, xem ra định giả vờ ngất đến cùng.

“Ồ?

Vẫn chưa tỉnh?

Vậy là hết cứu rồi, vứt đi thôi, mang theo cũng chỉ là gánh nặng.” Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

A Hương nghe vậy liền khóc.

“Vương Diệp ca ca, cầu xin anh đừng vứt bỏ cha nuôi của em, em chỉ còn một người thân duy nhất trên đời này thôi.” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Cũng chỉ có cô còn nhận ông ta là cha nuôi thôi, cha nuôi cô có nhận cô không còn chưa chắc đâu, lúc này mà cô còn bênh ông ta à?” Vương Diệp lại liếc nhìn Minh Thúc: “Còn không dậy là tôi vứt thật đấy nhé, dù sao trên tế đàn tiên sơn này cũng không thừa một vật tế như ông.” “Hơn nữa trên vai ông đã có ký hiệu con mắt, vốn dĩ đã là vật tế, biết đâu ném ông xuống, cơn giận của Xà Thần tan biến, lời nguyền trên người những người khác sẽ khỏi thì sao.” Vương Diệp vừa nói xong, mắt Vương Bàn Tử sáng lên: “Biểu đệ, tôi thấy cậu nói có lý đấy.

Nếu đã vậy, chúng ta còn chờ gì nữa?” Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Minh Thúc đang nằm im bất động trên đất ban nãy, lập tức kêu “ái u” một tiếng rồi ngồi bật dậy.

Nhưng sau khi tỉnh lại, hai mắt ông ta nhìn thẳng đờ, A Hương hỏi thế nào cũng không trả lời.

Vương Diệp cười lạnh một tiếng, ý là giả vờ ngất bị vạch trần nên định giả ngu đây sao?

Đã lên đến tế đàn, con cáo già Minh Thúc này lo sợ có biến cố gì nên muốn đứng ngoài cuộc.

Vương Diệp tất nhiên không thể đồng ý.

“Ây da, cô xem, cha nuôi cô tuy vẫn còn sống nhưng đầu óc hỏng rồi, chúng ta ở đây lại không có điều kiện y tế gì.” “Tôi biết những người bị chấn động não nghiêm trọng về cơ bản đều không sống được bao lâu, theo tôi thấy, vẫn nên dùng cha nuôi cô làm vật tế thì tốt hơn.” Vương Diệp tiếp tục nói.

“A, đây là đâu?

Sao tôi lại ở đây?

Vương Diệp, Béo, hai người cũng ở đây à, tốt quá rồi, cả con gái ngoan A Hương của ta cũng ở đây…” Vương Diệp vừa dứt lời, ánh mắt Minh Thúc lập tức khôi phục vẻ minh mẫn.

“Tỉnh rồi à, được thôi, vậy không sao nữa rồi, làm việc của ông đi, giúp thu dọn đồ đạc đi.” Vương Diệp lạnh lùng nói.

Vừa rồi mọi người rơi xuống từ cái giếng tà, không ít vật tư bị rơi vãi, vừa hay để Minh Thúc làm chút việc.

Tuyết Lỵ Dương bên này đã tìm thấy mấy chỗ có phù điêu trên tiên sơn, đồng thời cũng phát hiện không ít manh mối trong các máng đá trên mặt đất.

Thực ra không chỉ Tuyết Lỵ Dương, những người khác cũng đều nhìn ra.

Chương 181

Hoàng Ngọc Tiên Sơn này chính là bộ phận cốt lõi nhất của toàn bộ tế đàn Ác La Hải Thành.

Tất cả các máng đá, cột đá, bệ đá đều cho thấy nơi đây chính là địa điểm hiến tế cuối cùng.

Đặc biệt là cái máng đá trên mặt đất, nó có hình người.

Chỉ cần đánh ngất một người rồi đặt vào trong là vừa khít.

Hơn nữa, đáy máng đá dù đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng nhưng vẫn còn lại những vết máu màu đỏ sẫm từ năm xưa.

Trên các phù điêu ở cột đá và vách đá cũng khắc họa rất nhiều quá trình hiến tế cực kỳ sinh động.

Người sống bị giết trong máng đá, lột da xong thì đặt vào một trong hai hồ nước của tế đàn tiên sơn.

Theo giải thích của Tuyết Lỵ Dương, hồ nước còn lại có thể đặt Mộc Trần Châu vào.

Như vậy, một bên là thi thể bị lột da, một bên là Mộc Trần Châu, có thể đạt đến một sự cân bằng nào đó.

Sự cân bằng kỳ dị này có thể xé rách một khe hở nhỏ trong không gian, để sức mạnh của Xà Thần trực tiếp truyền đến thế giới này.

Cuối cùng có thể giải trừ lời nguyền trên người mọi người.

Nghe có vẻ không khó, điểm duy nhất phiền phức là phải có một người sống làm vật hiến tế.

Như vậy mới có thể cân bằng sức mạnh của Mộc Trần Châu, mới có thể để sức mạnh của Xà Thần lan đến thế giới này.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương kể lại nội dung mình giải mã được, Minh Thúc đang thu dọn đồ đạc lập tức mặt trắng bệch.

Điều này làm Minh Thúc sợ chết khiếp, nỗi sợ hãi từ sâu trong nội tâm này căn bản không thể thoát khỏi kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp.

Dù là con cáo già giỏi ngụy trang đến đâu cũng không được.

Tay Minh Thúc đang thu dọn đồ đã run lên, đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Hồ Bát Nhất.

Sau lưng Hồ Bát Nhất có một cái ba lô.

Trước đó A Hương đã từng nhìn ra, Hồ Bát Nhất để Mộc Trần Châu trong ba lô.

Vương Diệp lập tức cười lạnh.

“Minh Thúc, đừng có ý đồ gì với Mộc Trần Châu!” “Lão Hồ, trông chừng Mộc Trần Châu cho kỹ, tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ anh ra, những người khác tạm thời đều không được chạm vào Mộc Trần Châu.” Vương Diệp nói xong, sắc mặt Minh Thúc càng thêm trắng bệch.

Chuyện trong lòng bị Vương Diệp vạch trần, ông ta sợ đến ba hồn bảy vía bay mất, vội vàng xua tay.

“Không có, không có, sao tôi lại có ý đồ với Mộc Trần Châu được chứ?

Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm.” Vẻ mặt Minh Thúc trông như sắp khóc.

Tiếc cho kỹ năng diễn xuất tinh xảo này.

Dưới kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp, hắn phát hiện sâu trong lòng Minh Thúc vẫn chưa từ bỏ hy vọng tranh đoạt Mộc Trần

Châu.

Dù sao trong tình hình hiện tại, con cáo già Minh Thúc này có thể dễ dàng suy đoán ra rằng, nếu phải chọn một người làm vật tế, ngoài A Hương và Tuyết Lỵ Dương ra, những người khác đều sẽ chọn Minh Thúc.

Giành được Mộc Trần Châu, trong mắt Minh Thúc là con đường sống duy nhất.

Vương Diệp nhíu mày, không nghe khuyên bảo sao?

“Nếu đã vậy, thì đừng trách tôi.” Vương Diệp nói xong liền vỗ vỗ vào vai Minh Thúc.

Minh Thúc đã sợ đến ngây người, cứ như thể Vương Diệp hoàn toàn biết rõ những gì ông ta đang nghĩ, thấy Vương Diệp đi tới, ông ta liền lùi lại.

Thậm chí còn định cướp khẩu súng trên người Hồ Bát Nhất.

Nhưng Minh Thúc có ranh mãnh đến đâu cũng không tránh được bàn tay của Vương Diệp.

Minh Thúc cảm thấy một cơn đau nhói từ vai truyền đến, sau đó cảm giác tê dại lan khắp toàn thân.

Trước mắt tối sầm, ông ta hoàn toàn mất đi tri giác.

Một ma túy thuật pháp.

Trong ký ức truyền thừa của Vương Dã phái Võ Đang mà Vương Diệp có được, hắn từng nghĩ đây là một kỹ năng vô dụng.

Nhưng bây giờ xem ra cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Ít nhất đối với loại người trông ngứa mắt như Minh Thúc, lại không tiện ra tay đánh chết, thì vẫn có chút tác dụng.

Nhìn A Hương đang khóc lóc sụt sùi, Vương Diệp vẫn dịu dàng giải thích một câu: “Không sao đâu, cha nuôi của cô không chết được.

Nhưng sau này cô vẫn nên đi theo Dương tham mưu đi, cha nuôi này của cô nhận cô làm con gái nuôi vốn không có ý tốt.” “Sớm muộn gì cô cũng sẽ bị ông ta hại chết.” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Còn việc A Hương có nghe lọt tai hay không thì không phải chuyện hắn quản.

Tuyết Lỵ Dương là một phú bà, rất chăm sóc cho A Hương, trên đường đi sớm đã thấy A Hương đáng thương, có ý muốn đưa A Hương về nhà mình.

A Hương hiển nhiên vẫn còn hơi mơ màng, chỉ biết khóc lóc sụt sùi.

Vương Diệp cũng không để ý, trực tiếp nói với Tuyết Lỵ Dương: “Dương tham mưu, tôi biết cô là chuyên gia giải mã bích họa phù điêu, các loại ký hiệu văn hóa, nhưng lần này, e rằng cách giải mã của cô có chút không chính xác.” Tuyết Lỵ Dương nghe Vương Diệp nói vậy thì ngẩn người.

“Chỗ nào không đúng?” Vương Diệp chỉ vào phù điêu trên cột đá.

“Những hình ảnh này miêu tả nghi thức tế tự là không sai, là đằng thuật nguyên thủy nhất cũng không sai.” “Nhưng có một điểm cô hiểu sai rồi, bọn họ không phải đang lột da.” “Cô nhìn kỹ lại đi, tuy rằng bọn họ đều ra tay từ phần đầu, phía sau cũng đúng là có một thứ giống hình người bị lấy xuống.” “Nhưng có một điểm khác với lột da, hình người bị hiến tế phía sau tuy có biến dạng, nhưng nó không đại diện cho da người, mà là hồn phách của con người.” “Rất đơn giản, vì sau nghi thức, xuất hiện hai cơ thể người.” “Cái bên ngoài không phải là người bị lột da, tất cả các đặc điểm đều giống hệt người ban đầu, trừ đôi mắt.” “Người được đặt trong hồ nước cũng không giống da người, vì có thêm đôi mắt.” “Cho nên, trọng điểm nằm ở đôi mắt.” Tuyết Lỵ Dương nghe xong, lập tức chìm vào suy tư.

Vương Diệp cũng không vội.

“Các người nghiên cứu thêm đi, còn nữa, chỗ mà biểu ca và Lão Hồ vừa rơi xuống ban nãy, thứ đã đỡ hai người họ không phải là cành cây gì cả, mà là xác khô, toàn bộ đều là thi thể của vật tế đã được hiến tế trước đó.” “Xuống dưới mang một cái lên đây, sẽ biết tôi nói có đúng không.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Hồ Bát Nhất tự mình xung phong xuống dưới tìm xác khô.

Vương Diệp tự nhiên đồng ý.

Những người mang lời nguyền con mắt trên người, là tất cả mọi người có mặt ngoại trừ Vương Diệp.

Vương Diệp cần những người này tự mình xử lý chuyện hiến tế.

Xóa bỏ lời nguyền do Mộc Trần Châu mang lại, mở ra khe hở không gian, để sức mạnh của Xà Thần lan tới, đều chỉ có thể thực hiện được khi vật tế tự nguyện.

Vương Diệp có thể nhắc nhở, nhưng không thể can thiệp.

Nhân lúc mấy người đang nghiên cứu xác khô, Vương Diệp định đi thăm dò Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Đây chính là long đan thiên hạ, vạn tổ long mạch.

Trong phần thưởng mà Vương Diệp vừa nhận được, còn có một luồng long mạch khí vận.

Vương Diệp xem qua, long mạch khí vận có thể tự tạo ra long mạch.

Thông tin quan trọng hơn nữa là, hệ thống nhắc nhở Vương Diệp nhận được một luồng long mạch khí vận.

Nghĩa là, còn có thể nhận thêm một luồng nữa sao?

Vương Diệp tự nhiên không thể vào núi báu mà về tay không, lập tức men theo một con đường nhỏ trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn đi lên.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn cao khoảng ba mươi mét, không tính là cao.

Nhưng thế núi lại dốc đứng khúc khuỷu.

Con đường nhỏ này tuy đã được con người tu sửa, nhưng cũng không dễ đi.

Vương Diệp đi được vài bước thì vòng ra sau lưng Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Rất nhanh, hắn phát hiện một ngọn cỏ trong khe đá phía trước.

Cỏ!

Một loại thực vật!

Trên cội nguồn long mạch thiên hạ lại mọc một ngọn cỏ.

Tuy rằng trên long đan đã là nơi sinh cơ thịnh vượng nhất, nhưng chính vì vật cực tất phản, nơi này ngược lại không thể mọc được thứ gì.

Toàn bộ bên trong tế đàn đều là khoáng thạch thủy tinh cũng là vì lý do này.

Vương Diệp nhanh chóng bước tới, cẩn thận đào cả gốc cỏ lên.

Ngay khoảnh khắc đặt nó vào không gian hệ thống, Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Minh Hành Thảo, nhận được 500 điểm quốc vận trị.” Minh Hành Thảo?

Trong đầu Vương Diệp đã có rất nhiều suy đoán.

Tiên thảo Dao Trì, Đoạn Trường Thảo các loại đều đã nghĩ qua.

Nhưng không ngờ lại là một cái tên chưa từng nghe nói đến.

Vương Diệp chỉ có thể xem kỹ giải thích của hệ thống.

Xem xong mới phát hiện Minh Hành Thảo này không hề đơn giản.

Thứ này có thể được gọi là tiên thiên dị bảo.

Dù sao mọc trên long đan, chắc chắn không thể là vật phàm.

Chương 182

Nhưng tác dụng của Minh Hành Thảo lại không phải là cải tử hoàn sinh, mọc lại xương thịt.

Thứ này không phải là linh dược gì cả.

Tác dụng lớn nhất của Minh Hành Thảo là dùng để làm bấc đèn.

Thời xưa, bấc đèn phần lớn được làm bằng cỏ bện lại.

Đương nhiên, Minh Hành Thảo dùng làm bấc đèn, không phải là đèn thường.

Trong truyền thuyết, ngọn đèn có thể soi thấu cõi u minh, cũng chính là Nhân Đăng Linh Cữu Đăng trong tam đăng Thiên-Địa-Nhân, bấc đèn được dùng chính là Minh Hành Thảo.

Nói ra cũng là vạn vật tương sinh, vật cực tất phản.

Trên long đan nơi sinh khí hội tụ, thịnh vượng nhất, lại mọc ra Minh Hành Thảo có thể soi thấu cõi u minh.

Loại cỏ này sau khi đốt lên, có thể phát ra một loại ngọn lửa màu xám quỷ dị.

Không chỉ có thể soi thấu cõi u minh, còn có thể nhìn thấu ba kiếp trước của con người.

Ngoài những công dụng huyền bí này ra, Minh Hành Thảo còn có một tác dụng thực tế nhất.

Vật thể và không gian bị ngọn lửa của Minh Hành Thảo bao phủ, đều sẽ rơi vào một trạng thái hư thực xen kẽ cực kỳ quỷ dị.

Nghĩa là, phàm là những thứ bị ánh lửa của Minh Hành Thảo chiếu vào, đều sẽ mất đi thực thể, rơi vào hư vô.

Vương Diệp bây giờ rất nhạy cảm với điều này, lập tức nhận ra, điều này cũng có thể đang nói Minh Hành Thảo là cầu nối giữa thực tại và không gian hư số.

Đồng thời Minh Hành Thảo còn để lại một kẽ hở.

Sau khi tiến vào trạng thái hư vô, tất cả mọi thứ đều không có cách nào làm hại được Vương Diệp.

Nhưng đồng thời Vương Diệp cũng không có cách nào dùng vũ khí làm hại mục tiêu đã bị hư hóa.

Trừ một thứ.

Pháp thuật loại linh hồn.

Những kỹ năng có thể trực tiếp làm hại đến linh thể.

Năng lực này vốn dĩ rất hiếm.

Nhưng, Vương Diệp là người đàn ông có hack.

Hắn có không ít thuật pháp và kỹ năng như vậy.

Điều duy nhất khiến Vương Diệp có chút tiếc nuối là, Minh Hành Thảo loại tiên thiên dị bảo này, không thể trồng ở những nơi bình thường được.

Dù là trong ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo của chính Vương Diệp, tạm thời cũng không đạt tiêu chuẩn để trồng Minh Hành Thảo.

Sinh khí không đủ.

Vương Diệp thì có long mạch khí vận.

Nhưng dùng long mạch khí vận vào chỗ này thì rất lãng phí.

Chỉ có thể nghĩ cách khác vậy.

Minh Hành Thảo được Vương Diệp cẩn thận đặt vào một góc trong không gian hệ thống.

Sau đó Vương Diệp tiếp tục men theo bậc thang đi lên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Mỗi một góc Vương Diệp đều không bỏ qua.

Nhưng trong các khe núi tiên sơn không còn thứ gì khác.

Vương Diệp một hơi đi đến lưng chừng tiên sơn, phát hiện phía trước có một vũng nước nhỏ.

Vũng nước?

Vương Diệp ngẩn người.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn tuy có hình dạng một ngọn núi, nhưng thực chất không phải là một ngọn núi thật sự.

Đây là một khối hoàng ngọc khổng lồ nguyên khối.

Toàn thân đều là một thể thống nhất.

Trong một khối hoàng ngọc nguyên vẹn thế này, không có lý nào lại có mạch nước ngầm.

Nước từ đâu ra?

Sự xuất phản thường tất hữu yêu!!

Trên long đan xuất hiện vũng nước, tự nhiên không thể là thứ tầm thường.

Ánh mắt Vương Diệp ngưng lại, lập tức bước tới.

Vì biết đâu sẽ có phát hiện kinh ngạc nào đó!!

Vũng nước chỉ lớn bằng cái chậu rửa mặt, nước bên trong sâu không quá ba tấc.

Nước bên trong không trong vắt, mà mang một màu trắng sữa nhàn nhạt.

Vương Diệp ghé sát lại ngửi thử, phát hiện không có mùi gì đặc biệt.

Chỉ có một mùi giống như mùi nguyên thủy của khoáng thạch.

Vương Diệp nhếch mép, thứ này phải làm sao đây?

Trong không gian hệ thống thì có bình đựng nước.

Chỉ là không biết sau khi dùng bình đựng lên, chất lỏng có xảy ra biến hóa gì không.

Nhưng trước khi hệ thống đưa ra giám định rõ ràng, Vương Diệp thật sự không dám uống.

Nếu là lúc sinh tử quan đầu, Vương Diệp còn có thể liều một phen, đánh cược một lần xe đạp biến thành xe máy, biết đâu lại có thể khởi tử hồi sinh.

Vấn đề là bây giờ Vương Diệp đang tràn đầy tự tin.

Dù cho có là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn và Tịnh Kiến A Hàm Vương, trong lòng Vương Diệp cũng chỉ tràn đầy mong đợi chứ không hề sợ hãi.

Điều duy nhất có chút kiêng dè chính là Xà Thần trong không gian hư số.

Để cho chắc ăn, Vương Diệp vẫn lục lọi trong không gian hệ thống.

May mà lần này trước khi đến núi Côn Luân, cũng đã có một vài chuẩn bị.

Bình đựng nước cũng có không ít.

Bình nước bằng kim loại nhôm thì không dám dùng, đồ sứ và thủy tinh thì an toàn hơn một chút.

Vương Diệp lập tức dùng một bình sứ và một bình thủy tinh đựng hai bình.

Nước trong vũng lập tức bị múc cạn.

Sau khi Vương Diệp đặt nước vào không gian hệ thống, phát hiện nước trong vũng vẫn đang từ từ tụ lại.

Chỉ là sự tụ lại này, hoàn toàn là Vương Diệp cảm nhận được, mắt thường không thể nhìn thấy.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Long Đản Linh Dịch, nhận được 500 điểm quốc vận trị.” Mắt Vương Diệp sáng lên.

Long tiên, hắn cũng có a!

Nhưng, xem giới thiệu xong mới biết chúng không phải là một thứ.

Long Đản Linh Dịch là một loại dược liệu đặc thù, chủ yếu dùng trong việc luyện chế đan dược.

Hơn nữa Long Đản Linh Dịch và những thứ Vương Diệp có trước đây như mật rắn Tịnh Kiến A Hàm, mai rùa Xích Giáp Toàn Quy, Nhục Cống Thiên Niên đều không giống nhau lắm.

Thứ này không có tác dụng giải độc.

Mà chủ yếu là nâng cao linh lực, tái tạo căn cốt.

Chỉ là tạm thời Vương Diệp vẫn chưa tìm được cách sử dụng thích hợp.

Theo hướng dẫn của hệ thống, Long Đản Linh Dịch phải được phối hợp với các dược liệu thích hợp mới có thể sử dụng.

Nếu không chẳng những không giúp ích gì, mà ngược lại còn gây ra tổn thương không thể phục hồi cho cơ thể.

Vương Diệp lưu luyến rời khỏi vũng Long Đản Linh Dịch, tiếp tục đi lên.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn đã sắp lên đến đỉnh, thần thông Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể cảm nhận được trên đỉnh còn có một luồng sức mạnh cực kỳ đặc biệt.

Sinh khí, sinh cơ.

Trên đỉnh long đan, chính là nơi hội tụ sinh cơ của thiên hạ.

Điểm mạnh mẽ nhất đó.

Chương 183

Sẽ có thứ gì đây?

Vương Diệp đã không thể kìm nén được sự tò mò trong lòng.

Mười mét cuối cùng, trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn đã không còn bậc thang.

Đá hoàng ngọc trơn nhẵn dốc đứng, gần như không thể leo trèo.

May mà Vương Diệp cũng không định trèo, trực tiếp nhảy một cái, lên đến đỉnh Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Trên đỉnh tiên sơn, một đống sỏi nhỏ.

Ở giữa là một viên châu màu vàng kim, nửa trong suốt.

Bên cạnh là bảy viên đá màu vàng đất, trông không có gì nổi bật, lớn bằng quả trứng gà.

Bảy viên đá được xếp thành hình sao Bắc Đẩu, xa xa chỉ về phía viên châu màu vàng kim.

Vương Diệp biết đó là đồ tốt, lập tức thu hết tám viên đá lại.

Toàn bộ Hoàng Ngọc Tiên Sơn là một khối đá khổng lồ hợp nhất, ấy vậy mà trên đỉnh lại tạo ra một đồ án tinh tú.

Không biết là do trời sinh, hay do có người sắp đặt.

Sau khi những viên đá được đặt vào không gian hệ thống của Vương Diệp, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Túc chủ nhận được Thất Tinh Linh Thạch, hấp thu 500 điểm quốc vận trị.” “Túc chủ nhận được Long Mạch Ngọc Tủy, hấp thu 500 điểm quốc vận trị.” Trên Thất Tinh Linh Thạch quả nhiên hội tụ sinh cơ gần như vô tận.

Hơn nữa những sinh cơ này được giải phóng ra từ từ, ôn hòa mà bền bỉ.

Vương Diệp lập tức nghĩ đến, nếu dùng những viên Thất Tinh Linh Thạch này làm trận thạch, bố trí các trận pháp như Tụ Linh Trận, e rằng ruộng thí nghiệm mà mình tạo ra, đừng nói là Minh Hành Thảo, mà cả những thiên tài địa bảo quý giá hơn nữa cũng có thể trồng được.

Thất Tinh Linh Thạch cố nhiên là đồ tốt, nhưng Vương Diệp cảm thấy thứ quý giá hơn chính là Long Mạch Ngọc Tủy kia.

Viên đá màu vàng kim nửa trong suốt này, giống như tất cả sự sống vậy.

Chỉ là Vương Diệp không biết thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Lời giải thích của hệ thống về viên đá này cũng rất đơn giản: dược liệu đặc thù, thiên tài địa bảo.

Điều này khiến Vương Diệp rất không có manh mối.

Vương Diệp gãi đầu, cố gắng nghĩ xem còn có thứ gì có thể đặt vào không gian hệ thống, thử hợp thành với thứ này.

Trên người chỉ có một chiếc Thiên Quan Ấn.

Lòng Vương Diệp khẽ động, đặt Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn vào không gian hệ thống.

Lập tức tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Hệ thống kiểm tra thấy Ly Long Xích Đồng Thiên Quan Ấn và Long Mạch Ngọc Tủy có thể hợp thành, sau khi hợp thành sẽ nhận được trang bị mới.” “Hợp thành tiêu hao 2000 điểm quốc vận trị, có hợp thành không?” Khóe miệng Vương Diệp giật giật, lượng quốc vận trị tiêu hao này quả là nhiều.

Nhưng đối với lựa chọn này, Vương Diệp chưa bao giờ do dự.

Dung hợp!

"Dung hợp thành công." "Chúc mừng túc chủ nhận được trang bị mới, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn." "Chúc mừng túc chủ nhận được Đại Đô Công Trấn Hồn Ca." Hử?

Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, lần này nâng cấp Thiên Quan Ấn, không chỉ bản thân Thiên Quan Ấn được nâng cấp, mà còn nhận được một kỹ năng.

Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn, bất kể Thiên Quan Ấn trước đây là gì, chiếc ấn này bây giờ chính là Phát Khâu Thiên Quan Ấn chính tông nhất.

Hơn nữa còn là phiên bản nâng cấp của Thiên Quan Ấn.

Phát Khâu Thiên Quan, còn gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Tuy nghe có vẻ cao hơn Mô Kim Hiệu Úy một bậc, nhưng chung quy cũng chỉ là Trung Lang Tướng mà thôi.

Kim Ly Nữu Ngọc Ấn, cấp bậc này thì lại rất khác thường.

Dương Bình Trị Đại Đô Công Ấn của các đời Thiên Sư Phủ, chính là Kim Ly Nữu Ngọc Ấn.

Bây giờ Thiên Quan Ấn tuyệt đối cao cấp hơn cả chiếc ấn từng xuất hiện, đã biến mất vào thời Minh.

Chữ khắc trên ấn vẫn không thay đổi, vẫn là "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Nhưng Đại Đô Công Trấn Hồn Ca này thì có chút thú vị.

Đây lại là một kỹ năng trấn quỷ chính tông của Huyền môn.

Tuy không nằm trong hệ thống Bát Đại Thần Chú, nhưng Đại Đô

Công Trấn Hồn Ca phối hợp với ấn chương sử dụng, có thể thi triển uy năng vô cùng mạnh mẽ.

Các linh thể hồn phách trong một phạm vi nhất định, đều có thể bị trấn áp tiêu diệt.

Cực kỳ bá đạo.

Đại Đô Công Trấn Hồn Ca cũng không phải là hát thật, giống như Bát Đại Thần Chú, chỉ là một đoạn chú ngữ, niệm ra là được.

Thời gian ngâm xướng không dài, thi triển cũng khá tiện lợi.

Vương Diệp rất hài lòng.

Vừa hay, có sự phối hợp của Minh Hành Thảo, lại thêm một kỹ năng có thể tăng thêm phần thắng cho mình.

Ngay khi Vương Diệp còn đang tìm kiếm khắp nơi trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng kinh hô từ dưới núi vọng lên.

Vương Diệp khẽ nhíu mày, từ trên đỉnh núi nhảy một cái như rồng bay xuống.

Sau khi nhảy xuống mới phát hiện, lần này gây ra rắc rối không phải là Minh Thúc.

Mà là ở dưới cây cầu đá, con đường duy nhất nối liền Hoàng Ngọc Tiên Sơn nơi mọi người đang đứng và xung quanh.

Sau một tiếng động dữ dội vang lên, bụi đất dưới cây cầu đá không ngừng cuộn lên, dường như có thứ gì đó đang va chạm dữ dội.

Đồng thời phía tây cũng vọng lại tiếng nước chảy xiết.

Vốn dĩ từ trên tiên sơn xuống dưới khá cao, mọi người có thể đứng xem náo nhiệt.

Ai ngờ đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ từ dưới vọt lên, mang theo một luồng khí tanh hôi trực tiếp đâm vào cây cầu đá.

Cây cầu đá ở đây vốn chỉ rộng hơn hai thước, trông cũng không được chắc chắn cho lắm.

Bị bóng đen này đâm mạnh một cái, lập tức gãy làm đôi ở giữa.

Nếu chỉ gãy một đoạn nhỏ thì còn đỡ, đằng này những chỗ khác của cây cầu đá cũng không chịu nổi cú va chạm dữ dội, lần lượt rơi xuống màn sương mù bên dưới.

Trong sương mù, bóng đen cuộn trào, tiếng va chạm vang lên không ngớt.

Vương Diệp nghe mà hít một hơi khí lạnh.

Vương Diệp đã nghĩ đến sẽ có rắc rối, nhưng thật sự không ngờ rằng, rắc rối lại xuất hiện ngay dưới tế đàn vào lúc này.

Bóng đen vừa vọt lên ban nãy, người khác không nhìn rõ lắm, nhưng Vương Diệp thì thấy rất rõ.

Chính là con Ban Văn Cự Giao đã xuất hiện trong hồ nước của Ác La Hải Thành trước đó.

Cả nhà lớn nhỏ bị Vương Diệp xử lý chỉ còn lại con cuối cùng, cũng không biết là nó truy sát Bạch Hồ Tử Ngư Vương hay truy sát Vương Diệp.

Tóm lại, từ lúc nước hồ đổ ngược vào, nó đã theo một đường hầm hang động nào đó dưới lòng đất, đi thẳng đến trung tâm tế đàn.

Những vằn đen trắng trên người Ban Văn Cự Giao, trong làn sương mù trắng xóa bao quanh tế đàn, bất ngờ lại có tác dụng ngụy trang.

Nếu Ban Văn Cự Giao nằm im bất động, dưới sự lưu động của mây mù vốn đã có không ít xác khô màu đen, căn bản không thể nhận ra nó.

Nhưng Vương Diệp vẫn có chút kỳ lạ, Ban Văn Cự Giao rảnh rỗi không có việc gì làm lại đi đâm vào cây cầu đá làm gì?

Vương Diệp không cho rằng Ban Văn Cự Giao đang chủ động chặt đứt đường lui của họ.

Nếu có trí thông minh đó, nó đã sớm thành tinh rồi.

Cũng không đến mức để cho Bạch Hồ Tử Cự Ngư xưng vương xưng bá trong hồ nước.

Sau đó Vương Diệp đột nhiên nhận ra một khả năng.

Ban Văn Cự Giao đang trốn tránh thứ gì đó.

Nó không phải chủ động tấn công cây cầu đá, mà là đang trốn tránh sự truy sát của một tồn tại mạnh mẽ nào đó khác trong màn sương mù trắng xóa bao quanh tế đàn, nên mới bất đắc dĩ nhảy ra.

Không cẩn thận đâm vào cây cầu đá.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Thực lực của Ban Văn Cự Giao, Vương Diệp biết rõ.

Rốt cuộc là thứ gì có thể dọa Ban Văn Cự Giao đến mức này?

Trông không khác gì con thạch sùng đang chạy trốn, chỉ thiếu nước thi triển bản lĩnh chặt đuôi cầu sinh thôi.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn?

Vương Diệp lập tức phủ định khả năng này.

Chương 184

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đương nhiên hung hãn, muốn diệt trừ Ban Văn Cự Giao không cần tốn sức như vậy.

Ban Văn Cự Giao thậm chí còn không có cơ hội nhảy lên né tránh.

Hơn nữa Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bây giờ còn chưa xuất hiện.

Vương Diệp đã nhìn thấy một thứ giống như đồng hồ cát ở một nơi không dễ thấy trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Đồng hồ đếm ngược ở đây này.

Phải đợi sau khi cát trong đồng hồ cát chảy hết, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mới xuất hiện.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương?

Con cá già này chắc chắn cuối cùng cũng sẽ theo hang động sông ngầm dưới lòng đất, tiến vào khu vực ngoại vi của tế đàn.

Chỉ là Vương Diệp không cho rằng Bạch Hồ Tử Ngư Vương có thể ở nơi ít nước thế này, ép Ban Văn Cự Giao đến mức này.

Thậm chí ở nơi này, Bạch Hồ Tử Ngư Vương còn không phải là đối thủ của Ban Văn Cự Giao.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Khí Thông Thiên Nhãn.

Nhưng sự tồn tại của long đan, bản thân nó đã gây ra sự can nhiễu cực lớn đối với kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Khí tức trong toàn bộ không gian tế đàn cực kỳ thịnh vượng, che lấp quá nhiều thứ.

Làn sương mù trắng xóa hình thành từ bụi khoáng thạch thủy tinh bên dưới, lại ngăn cách khí tức.

Thông Thiên Nhãn cũng không nhìn thấu được.

Trong chốc lát, Vương Diệp chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được, trong núi xác bên dưới, có một luồng sức mạnh cường hãn.

Nhưng luồng sức mạnh này cụ thể ở vị trí nào, rốt cuộc mạnh đến đâu, Vương Diệp lại không cảm nhận được chính xác.

Nhưng vấn đề cấp bách nhất lúc này không phải là sự tồn tại bí ẩn trong tế đàn, mà là cây cầu đá đã gãy, những người khác làm sao rời đi.

Tế đàn Phượng Hoàng Thần Cung này, không giống như một nơi có đường lui.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều lộ vẻ lo lắng.

“Phi Hổ Trảo không đủ dài!” “Chúng ta có thể nối các sợi dây khác với Phi Hổ Trảo.” “Ai có sức mạnh lớn đến mức ném Phi Hổ Trảo sang bờ bên kia được chứ?

Một hai trăm mét đấy, lại còn phải kéo theo dây thừng.” Câu hỏi của Vương Bàn Tử vừa thốt ra, tất cả những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nhún vai.

“Tôi ném Phi Hổ Trảo qua đó thì không thành vấn đề, chỉ là các người cũng thấy rồi đấy, trong vòng sương mù dưới tế đàn có sinh vật sống.” “Chúng ta cứ thế men theo dây thừng trèo về, thì không khác gì mồi cho thú dữ trong sở thú, thuộc loại thịt từ trên trời rơi xuống.” Vương Diệp nói xong, sắc mặt mấy người kia đều trắng bệch.

Vương Diệp nói có lý.

Dù có Phi Hổ Trảo, chỉ riêng việc men theo dây thừng trèo về, khả năng sống sót đến được bờ bên kia cũng không lớn.

“Vậy phải làm sao?” Trên mặt Hồ Bát Nhất cũng thoáng qua một tia tuyệt vọng.

“Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Chúng ta vẫn nên nghĩ cách giải trừ lời nguyền của Mộc Trần Châu trước đi, nếu không cũng chỉ là chết sớm chết muộn mà thôi.” Vương Diệp an ủi một câu.

Tuyết Lỵ Dương lúc này mới lên tiếng: “Tôi vừa mới nghĩ về những lời anh nói, anh nói có lý, là tôi trước đó đã hiểu sai.” “Để hiến tế, không phải dùng người bị lột da, mà là dùng con mắt.” “Chỉ là chúng ta có nhiều người như vậy, rốt cuộc dùng con mắt của ai để hiến tế, chúng ta chưa cân nhắc rõ.” Tuyết Lỵ Dương nói với giọng điệu chân thành, nhưng khi nói đến đây, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thậm chí cả Sơ Nhất đều đổ dồn ánh mắt về phía Minh Thúc đang hôn mê.

Xem ra mấy người đã đạt được sự đồng thuận trong lòng.

Người được chọn đã có sẵn, chỉ là ai sẽ ra tay mà thôi.

Vương Diệp cũng mỉm cười.

Nếu thực sự là bất đắc dĩ, đương nhiên có thể dùng con mắt của Minh Thúc.

Vương Diệp không hề để ý.

Chỉ là con mắt của Minh Thúc đã già, mắt mờ, e rằng không thể cân bằng được sức mạnh trên Mộc Trần Châu.

Con mắt được đặt vào hồ nước để hiến tế cùng Mộc Trần Châu, nhất định phải mang theo năng lượng mạnh mẽ.

Vương Diệp nhìn làn sương mù bao trùm quanh tế đàn.

Con mắt của Ban Văn Cự Giao vẫn có thể dùng được.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương có lẽ cũng không thành vấn đề.

Thậm chí Vương Diệp còn nghi ngờ, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, tức là con mắt của Ma Quốc Quỷ Mẫu, chắc chắn cũng đã bị một trong hai con nuốt chửng rồi.

Nếu có thể lấy ra được, bất kể là dùng để hiến tế hay thu lại làm bảo bối, cũng đều không thành vấn đề.

Xem ra, đã đến lúc phải đi một chuyến vào trong màn sương mù dưới tế đàn.

Vương Diệp nhìn đồng hồ cát vẫn đang từ từ chảy.

Thời gian vẫn còn.

“Cho tôi năm phút, nếu sau năm phút tôi không tìm được vật thay thế, thì dùng Minh Thúc, chỉ là hiệu quả có thể sẽ giảm đi.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy ngẩn người, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

Vương Diệp hít một hơi thật sâu, rút Tiểu Thần Phong ra, dùng Thông Thiên Nhãn cảm ứng sức mạnh trong màn sương mù dưới tế đàn.

Vẫn còn ở dưới núi xác, chỉ là đang di chuyển rất nhanh.

Cái quái gì vậy?

Trong đống xác khô cao như ngọn núi nhỏ còn có thứ qua lại thoăn thoắt được sao?

Vương Diệp nhắm chuẩn rồi nhảy thẳng xuống.

Sau khi tiến vào trong sương mù, Vương Diệp lập tức cảm nhận được cảm giác ngũ quan bị phong bế.

Trong làn sương mù tĩnh lặng đến cực điểm, đến mức cả Thông Thiên Nhãn cũng không có cách nào nhìn thấu triệt để, Vương Diệp nghe không rõ, nhìn không tỏ, ngay cả mũi cũng trở nên vô dụng.

Lông tơ trên da vẫn có thể cảm nhận được một chút luồng không khí chuyển động.

Chỉ có điều, sương mù ở đây dường như có thực chất, xúc giác cũng không nhạy bén cho lắm.

May mà Vương Diệp sở hữu huyết mạch Long Vương, trực giác trên người, thực chất cũng là năng lực cảm ứng dao động từ trường xung quanh, đã được tăng cường đáng kể.

Rất nhanh, Vương Diệp đã xác định được vị trí của Ban Văn Cự Giao.

Trạng thái của Ban Văn Cự Giao có vẻ không được tốt lắm.

Toàn bộ khí trường và từ trường đều trở nên yếu đi rất nhiều.

Xem ra trong cuộc giao đấu dưới làn sương mù vừa rồi, Ban Văn Cự Giao đã chịu thiệt thòi lớn.

Sự tồn tại mạnh mẽ kia ra tay với Ban Văn Cự Giao, chắc hẳn không phải để cho vui.

Vương Diệp nghĩ ngợi, nếu đã không thể kịp thời bắt được vị trí của thứ kia, chi bằng chơi trò ôm cây đợi thỏ.

Lẩn trốn bên cạnh Ban Văn Cự Giao, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Vương Diệp nhanh chóng thi triển một thuật ẩn nấp lên người, cách ly khí tức tỏa ra ngoài, rồi nhanh chóng lao đến bên cạnh Ban

Văn Cự Giao.

Trong sương mù, tiếng thở hổn hển khổng lồ của Ban Văn Cự Giao nghe rõ mồn một.

Không khí xung quanh còn tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc.

Ban Văn Cự Giao bị thương không nhẹ.

Sau khi Vương Diệp đến bên cạnh Ban Văn Cự Giao, con quái thú khổng lồ đang hấp hối này lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Vương Diệp nhanh chóng thi triển thuật ngụy trang.

Ngay sau đó, bề mặt cơ thể Vương Diệp liền hiện lên một lớp hoa văn đen trắng, y hệt như con Ban Văn Cự Giao bên cạnh.

Trong sương mù, một thứ có ngoại hình giống hệt, không tỏa ra bất kỳ khí tức nào, thì không thể nào bị phát hiện được.

Về điểm này, Vương Diệp vẫn có chút tự tin.

Vương Diệp vừa mới nấp kỹ, liền cảm giác có thứ gì đó đang đến gần.

Điều kỳ lạ là, thứ Vương Diệp cảm nhận được là sự di chuyển của năng lượng thuần túy.

Hắn thậm chí không nghe thấy một chút âm thanh nào.

Xung quanh cũng không thấy có thứ gì đặc biệt.

Vương Diệp nhíu mày.

Sao có thể như vậy?

Xung quanh không phải là không có gì.

Khắp nơi đều chất đống những xác khô của nô lệ cổ đại dùng làm vật tế, khô quắt và giòn tan như cành cây khô.

Chỉ cần chạm nhẹ là sẽ phát ra tiếng động.

Chương 185

Trong đó còn ẩn giấu không ít khoáng thạch thủy tinh.

Muốn di chuyển nhanh mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào gần như là chuyện không thể.

Cho dù là thứ biết bay như Kim Nhãn Điêu Hào, cũng phải có tiếng xé gió mới đúng.

Lông tơ trên người Vương Diệp dựng đứng.

Điều này thật sự đã vượt ra ngoài nhận thức của hắn.

Thứ quỷ quái gì vậy?

Nghĩ đến câu "thứ quỷ quái gì vậy", một tia sét lóe lên trong đầu Vương Diệp.

Lẽ nào thật sự là… quỷ?

Không đúng, là linh thể!

Một linh thể thuần túy, nhanh chóng xuyên qua đống xác khô.

Đương nhiên sẽ không phát ra âm thanh.

Cũng không có hình dạng, không có mùi vị.

Nếu không phải Vương Diệp có thể cảm nhận được sự di chuyển của thể năng lượng, thì dù có bị giết cũng không biết đối phương đến từ đâu.

E rằng Ban Văn Cự Giao chính là bị giết như vậy.

Nếu là linh thể… Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Gần đây Vương Diệp đã ém không ít chiêu cuối nhắm vào linh thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, lông tơ trên người Vương Diệp dựng đứng.

Một luồng sức mạnh cường đại vô cùng, lao thẳng đến bên cạnh Ban Văn Cự Giao, dường như muốn trực tiếp xông vào cơ thể nó.

Vương Diệp đối mặt với hướng di chuyển của luồng sức mạnh quỷ dị kia, tung ra một đạo Nhiên Hồn Liệt Diễm.

Ánh lửa bùng lên.

Đặc điểm lớn nhất của Nhiên Hồn Liệt Diễm không chỉ là có thể thiêu đốt gây tổn thương cho linh thể, mà điểm mấu chốt nằm ở chỗ nó cháy dai dẳng và không thể dập tắt.

Sau ánh lửa, luồng năng lượng vốn đang lao về phía Ban Văn Cự Giao liền dừng lại.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết chói tai vang thẳng trong đầu Vương Diệp.

Rất nhanh, Vương Diệp nhìn thấy một bóng người toàn thân tỏa ra ngọn lửa màu đỏ máu, xuất hiện trước mặt Ban Văn Cự Giao.

Sát thương có lớn hay không, Vương Diệp thực ra không quan tâm.

Mấu chốt là một khi linh thể này bị Nhiên Hồn Liệt Diễm dính phải, nó sẽ không thể hóa thành trạng thái đến không ảnh đi không tung tích được nữa.

Hỏa nhân cũng là người.

Vương Diệp nhìn rõ rồi, trực tiếp tung ra một kỹ năng Long Ngâm, sau đó nối tiếp bằng Bất Động Minh Vương Chi Nhãn.

Long Ngâm chủ yếu là tức thời, tiện tay tung ra luôn.

Một bóng hình rồng bán trong suốt trực tiếp lao vào người Hỏa nhân.

Hỏa nhân lùi lại hai bước.

Ngay sau đó, dưới tác dụng của Bất Động Minh Vương Chi Nhãn, thân hình Hỏa nhân cũng ngưng trệ lại một chút.

Một bộ combo tấn công như vậy, Vương Diệp nghĩ dù có là tà thần yêu linh ở trạng thái linh thể cũng không chịu nổi.

Quả nhiên, Hỏa nhân đối diện cũng vô cùng khó chịu.

Sự tức giận trên người nó không ngừng tỏa ra, tiếng hét chói tai liên tục cố gắng làm rối loạn tâm trí Vương Diệp.

Bóng Hỏa nhân lao thẳng về phía Vương Diệp.

Hai tay nó duỗi ra, mỗi tay hóa thành một lưỡi đao năng lượng sắc bén, chém về phía cổ họng Vương Diệp.

Chỉ có điều, trường đao do năng lượng tạo thành cũng bị Nhiên Hồn Liệt Diễm đốt cháy, có thực thể.

Vương Diệp nghiến răng.

Thời gian cấp bách, không có thời gian lề mề.

Bản tính hung hãn của Vương Diệp cũng bị kích phát, hắn dứt khoát không né tránh.

Sát khí trên Tiểu Thần Phong toàn bộ tỏa ra, hình thành một luồng sát khí bá đạo dài khoảng ba thước, chém thẳng về phía Hỏa nhân.

Không phải là chém nhau thôi sao?

Ai sợ ai?

Gặp mặt chém nhau một nhát để tỏ lòng kính trọng, đứa nào né đứa đó là chó!

Trường đao trong tay Hỏa nhân chém vào người Vương Diệp.

Trên người Vương Diệp lập tức hiện ra một lớp áo giáp như vảy rồng.

Một tia lửa kèm theo tia chớp lóe lên, Long Khải không hề bị phá vỡ.

Tiểu Thần Phong của Vương Diệp cũng đâm thẳng vào cơ thể Hỏa nhân.

Hỏa nhân cũng đủ dũng mãnh, không hề né tránh.

Vương Diệp tự nhiên cũng không khách sáo.

Tiểu Thần Phong trong tay không ngừng xoáy, khoét một lỗ thủng trên cơ thể Hỏa nhân.

Tay trái kia của hắn đã biến thành màu xanh lam.

Lòng bàn tay màu xanh lam tỏa ra hàn khí thấu xương.

Nãi Cùng Thần Băng.

Nãi Cùng Thần Băng cũng có thể gây sát thương cho linh thể.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể thiêu đốt linh hồn, còn Nãi Cùng Thần Băng thì có thể đóng băng linh hồn.

Vương Diệp vỗ thẳng tay trái vào mặt Hỏa nhân.

Hỏa nhân lập tức phát ra một tiếng kêu ai oán vì bị sỉ nhục.

Nhưng ngay sau đó, tiếng ai oán liền ngưng đọng lại.

Một khuôn mặt giận dữ rõ nét dần dần hiện ra trước mặt Vương Diệp.

Trong nháy mắt, toàn bộ bóng người đều xuất hiện.

Linh thể đã bị đóng băng.

Linh thể bị đóng băng trông bán trong suốt, bên trong lại còn có những đốm lửa nhỏ của Nhiên Hồn Liệt Diễm đang nhảy múa.

Mặc dù Nhiên Hồn Liệt Diễm bị Nãi Cùng Thần Băng áp chế, nhưng nó không hề tắt, vẫn đang cháy, chỉ là nhỏ đi mà thôi.

Đây mới thật sự là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ là, linh thể bị đóng băng này lại là một phụ nữ.

Linh hồn sau khi bị đóng băng trông có vẻ thân hình không tệ.

Lúc này Vương Diệp đã không có thời gian để suy nghĩ những chuyện linh tinh khác, ngay lập tức nhìn vào mắt của linh thể bị đóng băng.

Không có.

Vị trí mắt của linh thể bị đóng băng là hai hốc mắt sâu hoắm quỷ dị.

Hoàn toàn không có nhãn cầu.

Vương Diệp đột nhiên hiểu ra, con linh mị này khi còn sống rất có thể cũng là một thành viên trong núi xác này.

Là vật tế cho Xà Thần, cũng bị khoét mắt trước khi chết, chết trong uất hận.

Chỉ không biết vì nguyên nhân gì, ở nơi có sinh cơ cực kỳ nồng đậm dưới Long Đan này, lại tiến hóa thành linh mị.

Tiếc thật.

Vương Diệp vốn còn định sau khi đóng băng linh thể này, sẽ khoét nhãn cầu của nó ra làm vật tế.

Nhãn cầu của linh mị chắc chắn mạnh hơn nhiều so với nhãn cầu của lão già Minh thúc kia.

Nếu linh mị không có nhãn cầu, vậy thì hoàn toàn vô dụng.

Vương Diệp giơ Tiểu Thần Phong lên, chém thẳng vào linh mị đã bị đóng băng hoàn toàn.

Trên mặt linh mị lộ ra một chút vẻ cầu xin.

Chương 186

Vương Diệp không hề có chút ý thương hoa tiếc ngọc nào.

Bị giam cầm ở nơi như tế đàn này hàng ngàn năm, oán khí trước khi chết lại nặng nề như vậy, oán khí trên người linh mị là không thể tiêu tan.

Bất kỳ một chút lơi lỏng hay do dự nào cũng có thể cho đối phương cơ hội phản sát.

Vương Diệp dùng Tiểu Thần Phong gõ thẳng vào đầu linh mị.

Cú này không hề nặng.

Nơi Tiểu Thần Phong tiếp xúc với linh mị, xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Ngay sau đó, vết nứt này nhanh chóng lan rộng, chẳng mấy chốc đã như mạng nhện, phủ kín toàn thân linh mị.

Giây tiếp theo, vẻ mặt đau đớn vừa hiện ra trên mặt linh mị, thì cả người nó đã tan vỡ.

Linh mị bị Nãi Cùng Thần Băng đóng băng, trực tiếp hóa thành vô số hạt bụi nhỏ, hoàn toàn tan biến.

Sau đó, Vương Diệp nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiêu diệt Quỷ Mẫu Linh Mị, nhận được điểm kinh nghiệm +50000, điểm năng lượng +100000.” Hóa ra là một linh mị do Quỷ Mẫu hóa thành, chẳng trách thực lực cao như vậy, ngay cả dị thú như Ban Văn Cự Giao cũng bị áp chế đến chết.

Còn một điểm nữa, điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng cũng rất nhiều.

Vương Diệp khá hài lòng.

Điều duy nhất tiếc nuối là vẫn chưa tìm được vật tế.

Sau đó, Vương Diệp quay đầu nhìn Ban Văn Cự Giao.

Ban Văn Cự Giao tuy trí thông minh không cao, nhưng dù sao cũng không phải là loài bò sát hoàn toàn không có trí tuệ.

Nó cũng nhận ra là Vương Diệp đã giết linh mị, cứu mạng mình.

Nhất thời, trong ánh mắt của con Ban Văn Cự Giao đang hấp hối, lại lộ ra một tia cảm kích.

Nhưng Ban Văn Cự Giao ngay lập tức nhìn thấy, ánh mắt Vương Diệp nhìn vào đôi mắt của nó ngày càng trở nên nóng rực.

Đợi đến khi Ban Văn Cự Giao ý thức được có điều không ổn, thì đã quá muộn.

Vương Diệp đã rút ra Tiểu Thần Phong và Đại Việt Long Tước Đao.

“Mày đừng hiểu lầm, tao giết con linh mị lúc nãy thật sự không phải để cứu mày, chỉ đơn thuần là thèm kinh nghiệm trên người nó mà thôi.” “Còn mày, những thứ khác không nói, đôi mắt này tao lấy chắc rồi.” Ánh mắt Ban Văn Cự Giao lộ ra vẻ tuyệt vọng, sau đó nó nhìn thấy chuôi đao của Đại Việt Long Tước Đao ngày càng lớn dần trong con ngươi, đập mạnh về phía đầu mình.

Đầu của Ban Văn Cự Giao rất cứng, nhát đầu tiên lại không đập chết được nó.

Ban Văn Cự Giao sắp khóc đến nơi, đầu đầy máu.

Vương Diệp lộ ra một tia áy náy, “Xin lỗi, trượt tay, lần này đảm bảo không đau đớn gì!” Nói xong, Vương Diệp lại đập thêm một nhát.

Lần này cuối cùng cũng tiễn Ban Văn Cự Giao đi luôn.

Một loạt tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Vẫn là điểm kinh nghiệm, điểm năng lượng, và bộ ba da cùng gân của Ban Văn Cự Giao.

Chỉ có điều lần này thứ Vương Diệp muốn là đôi mắt của Ban Văn Cự Giao.

Ban Văn Cự Giao đã chết, nhưng mắt vẫn trợn trừng.

Rõ ràng là vô cùng không cam tâm.

Nhưng tất cả đã kết thúc.

Vương Diệp cẩn thận khoét nhãn cầu của Ban Văn Cự Giao ra.

Nhưng vẫn có chút chưa thỏa mãn.

Đôi mắt của Ban Văn Cự Giao cố nhiên là mạnh hơn mắt của Minh thúc không ít.

Nhưng trong tuyến thế giới gốc, vật tế mà Hồ Bát Nhất lấy được là nhãn cầu của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Đẳng cấp này cao hơn nhãn cầu của Ban Văn Cự Giao rất nhiều.

Xà Thần của tuyến thế giới này rõ ràng càng khó đối phó hơn.

Một đôi mắt của Ban Văn Cự Giao e rằng rất khó thỏa mãn.

Vương Diệp nhìn ra xa.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn được kích hoạt.

Ở rìa đáy hố sâu của tế đàn, cuối cùng cũng có một vài phát hiện.

Ở rìa đáy hố, Vương Diệp quả nhiên cảm nhận được khí tức của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Chỉ có điều Bạch Hồ Tử Ngư Vương còn thê thảm hơn Ban Văn Cự Giao.

Ban Văn Cự Giao dù sao cũng suýt bị linh mị giết chết, vẫn còn một tia sinh cơ.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương thì thảm một cách đơn thuần.

Vì khi tiến vào đáy hố bên ngoài tế đàn, nước không đủ nhiều.

Mực nước ở đây đã không thể nhấn chìm Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Chỉ sâu chưa đến một thước.

Đối với con cá lớn có độ dày hơn hai mét này, cũng không khác gì bị phơi trên cạn.

Đây là chuyện hoàn toàn không có cách nào.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương cuối cùng cũng không tu luyện thành tinh, hóa thành hình người, vẫn chưa thể thoát ly khỏi nước để sống.

Trên đường đi bị trọng thương cộng thêm không thể hô hấp, đã khiến Bạch Hồ Tử Ngư Vương chỉ còn lại chút sinh cơ cuối cùng.

Cũng may là sinh cơ xung quanh Long Đan cực kỳ thịnh vượng, mới giúp nó có thể chống cự đến bây giờ.

Người xưa thường nói mắt cá lẫn lộn với ngọc trai.

Mắt của cá lớn, bản thân nó đã có phần giống với bảo châu.

Ánh sáng và sức mạnh ẩn chứa trong đó tương đương dồi dào.

Mắt của một con cá lớn như Bạch Hồ Tử Ngư Vương, chắc chắn cũng chứa đầy linh lực.

Nếu nói mắt của Ban Văn Cự Giao làm vật tế vẫn có chút không đủ tư cách, vậy thì thêm vào một đôi mắt của Bạch Hồ Tử Ngư Vương, chắc là cũng tạm được.

Chất lượng không đủ thì số lượng bù vào.

Hơn nữa bây giờ Bạch Hồ Tử Ngư Vương đang trong tình trạng sắp chết, nếu để nó tự chết, không những kéo dài quá trình tử vong của nó, khiến nó phải chịu thêm nhiều đau khổ không cần thiết.

Quan trọng hơn là, lãng phí.

Giết một dị thú như Bạch Hồ Tử Ngư Vương, có thể nhận được điểm kinh nghiệm, năng lượng và vật tư chắc chắn không phải là con số nhỏ.

Ngay cả Vương Diệp cũng không thể làm ngơ.

Vương Diệp nhanh chóng bước tới.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương đã không còn nhìn thấy gì.

Đợi đến khi Vương Diệp đến gần, nó mới cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Miệng hơi hé ra.

Vương Diệp vừa nhìn đã thấy không ổn, nó sắp chết rồi.

Không được, cố gắng thêm chút nữa, mày phải chết trong tay tao mới được!

Vương Diệp gầm thét trong lòng, sau đó rút Tiểu Thần Phong ra, sát khí hiển hiện.

Một kiếm đâm thẳng vào đầu cá của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Lúc ra tay, Vương Diệp đã cố ý nhắm chuẩn vào chiếc vảy đỉnh trên đầu Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Chiếc vảy đỉnh màu đỏ có hoa văn vương miện này vô cùng cứng rắn.

Vương Diệp nghi ngờ chỉ có vảy đỉnh trên đầu Thiết Đầu Long Vương ở Hoàng Hà mới có thể so sánh được.

Tiểu Thần Phong sượt qua mép vảy đỉnh, đâm thẳng vào đầu cá.

Một kiếm này chứa đầy sát khí, đâm thẳng vào trung khu thần kinh trong não của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Vương Diệp còn lo Bạch Hồ Tử Ngư Vương chết chưa đủ triệt để, sau khi Tiểu Thần Phong đâm vào còn dùng sức xoáy một cái.

Kết quả là thân thể to lớn của Bạch Hồ Tử Ngư Vương co giật mấy cái, đập mạnh trên mặt đất.

Nước bắn tung tóe, máu tươi văng khắp nơi.

Cuối cùng, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Chương 187

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Bạch Hồ Tử Ngư Vương, nhận được điểm kinh nghiệm +100.000, điểm năng lượng +200.000.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Bạch Hồ Tử Ngư Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Vương Miện Đỉnh Lân.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Bạch Hồ Tử Ngư Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Cầu.” Vương Diệp nghe một loạt tiếng thông báo của hệ thống mà ngây người.

Thế nào gọi là nhặt được của hời?

Đây mới thật sự là nhặt được của hời.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương chỉ là chết trong tay Vương Diệp mà thôi.

Ngoại trừ điểm năng lượng nhận được quả thực rất ít, những thứ khác nên có đều có đủ.

Xem ra Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Cầu quả thực đã bị Bạch Hồ Tử Ngư Vương nuốt vào bụng.

Chính vì vậy, Bạch Hồ Tử Ngư Vương mới có trí thông minh, đồng thời còn có thể thi triển một kỹ năng tấn công tinh thần quỷ dị.

Bây giờ ngay cả Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Cầu cũng rơi ra, đúng là lãi to rồi.

Nghĩ vậy, Vương Diệp đột nhiên mở giao diện thuộc tính. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận kế thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám kình trung kỳ (cần hai triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 163v/200v) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần

Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền pháp, Thái Cực Kiếm pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại trưởng thành, sở hữu thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (cấp 6, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng.

Hấp thu ba triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 246v/300v.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực 【Quốc vận trị】: 9000 【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Tuyết Chu Độc Dịch, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Ngũ Sắc Vô Tự Tinh Văn Quỷ Phiên, Băng Xuyên Cự Cán Cốt Điêu, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu, Huyền Vũ Tịch Tà Đan, Long Mạch Khí Vận, Minh Hành Thảo, Long Tiên Linh Dịch, Thất Tinh Linh Thạch, Long Mạch Ngọc Tủy, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Cầu, Vương Miện Đỉnh Lân. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, và nhận được sức mạnh của Xà Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Nhìn vào giao diện thuộc tính, Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cái này quá khoa trương rồi.

Giao diện vật phẩm có thêm nhiều bảo vật như vậy thì thôi đi, điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng cuối cùng cũng sắp đến điểm thăng cấp.

Ước chừng chẳng bao lâu nữa, thực lực của hắn lại tăng lên một bậc.

Đến lúc đó, dù đối mặt với cái gọi là thần linh viễn cổ của thế giới đạo mộ - Xà Thần, hắn cũng có thêm một phần tự tin.

Sau đó, hắn dùng Tiểu Thần Phong cẩn thận khoét nhãn cầu của Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bây giờ trong không gian hệ thống của Vương Diệp đã có ba cặp nhãn cầu.

Ban Văn Cự Giao, Bạch Hồ Tử Ngư Vương, và Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Ban Văn Cự Giao và Bạch Hồ Tử Ngư Vương, Vương Diệp định dùng làm vật tế cân bằng Mộ Trần Châu, còn Băng Xuyên Thủy Tinh Thi Nhãn Cầu, Vương Diệp không định giao ra.

Thứ này tuyệt đối là bảo bối.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng gọi của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từ trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn vọng xuống.

“Biểu đệ!

Xong chưa!” “Đồng hồ cát chảy hết rồi!

Bên trong không còn cát nữa, có muốn thêm chút cát vào không?” Vương Diệp nghe vậy nghiến răng.

Biểu ca, cái đồ đầu đất này, đồng hồ cát là để tính giờ, thêm cát vào là cái thao tác gì vậy?

Mày có tua ngược đồng hồ một tiếng cũng không thể quay lại một tiếng trước được đâu!

“Đến đây!” Vương Diệp hét lên một tiếng, sau đó dùng một chiêu Long Đằng nhảy thẳng lên núi xác.

Chỉ cần thêm một chiêu Long Đằng nữa, Vương Diệp có thể nhảy lên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Đúng lúc này, Vương Diệp cảm giác núi xác dưới chân mình đột nhiên động đậy một cái.

Chuyện gì vậy?

Linh mị trong núi xác không phải đã bị Vương Diệp đập nát rồi sao?

Vẫn còn động tĩnh?

Ngay sau đó, Vương Diệp nhìn thấy nơi hai chân mình vừa đáp xuống, vô số xác khô đột nhiên sống lại, bắt đầu không ngừng vẫy vùng hai tay.

Giữa vô số xác khô, lóe lên một tia sáng quỷ dị vô cùng.

Giống như một con mắt khổng lồ vô tận, xuất hiện ở trung tâm núi xác.

Vương Diệp nghiến răng.

Nơi chất đống hàng ngàn vạn thi thể này thật sự quá tà môn.

Hàng trăm hàng ngàn năm huyết tinh oán khí không ngừng, tuyệt đối yêu tà vô số.

Hơn nữa một khi xuất hiện chính là đại phiền toái.

Những bàn tay xác khô kia đã chạm vào cơ thể Vương Diệp.

Trong đầu Vương Diệp đột nhiên lóe lên một ý niệm.

Cảnh tượng này hình như đã từng thấy trước đây!

Ở Vân Nam Trùng Cốc.

Trong mộ Hiến Vương!

Bên trong Thái Tuế Tiên Quách kia chính vì thi thể quá nhiều, cuối cùng dung hợp lại hình thành hiệu ứng Thi động.

Vô Để Thi Động do hiệu ứng Thi động tạo ra, có thể nuốt chửng vạn vật.

Rất có khả năng liên thông với địa ngục trong truyền thuyết phương Tây.

Đương nhiên theo Vương Diệp thấy, đằng sau Thi động không phải là địa ngục, mà là do năng lượng khổng lồ của hiệu ứng Thi động đã đả thông con đường giữa thế giới này và một không gian khác.

Sức mạnh của cổ thần men theo con đường chật hẹp này, có thể ảnh hưởng đến thế giới này.

Đối mặt với Thi động, thực chất chính là đối mặt trực diện với sức mạnh của cổ thần.

“Ting, phát hiện sức mạnh Thi động, đến từ cổ thần chưa biết, mời ký chủ cẩn thận thăm dò.” Tiếng thông báo của hệ thống khiến Vương Diệp cũng sững sờ một lúc, thậm chí không kịp chặt đứt những cánh tay xác khô đang nắm lấy chân mình.

Bởi vì lượng thông tin chứa đựng trong đó quá lớn.

Điểm đầu tiên là phân tích của Vương Diệp không sai.

Thi động quả nhiên cũng là một trong những con đường mà sức mạnh của cổ thần kết nối với thế giới hiện thực, và thẩm thấu sức mạnh của mình vào thế giới này.

Điểm này đã được xác định.

Nếu đã như vậy, chắc chắn còn tồn tại những hình thức thông đạo khác.

Hơn nữa, thông báo của hệ thống đã đề cập rõ ràng, sức mạnh của cổ thần vẫn chưa hoàn toàn lộ diện.

Không thể phát hiện tên của cổ thần.

Điều này cho thấy hệ thống không có cách nào cảm ứng triệt để cổ thần.

Nếu không thì sẽ không tồn tại chuyện không thể phát hiện.

Thậm chí Vương Diệp còn cảm thấy có khả năng cổ thần và hắn là đối lập.

Cổ thần thậm chí cả thế giới siêu nhiên, đều rất không thân thiện với kẻ xuyên không như Vương Diệp.

Vương Diệp cũng không ngại khi có năng lực, chặt đứt tất cả những xúc tu mà các cổ thần này vươn tới thế giới này, bịt kín tất cả những con đường đã chui vào.

Phía sau còn một điểm, không thể phát hiện tên của cổ thần.

Điều này khiến Vương Diệp kinh hãi nhất.

Điều này cho thấy không chỉ có một cổ thần.

Vương Diệp trước đây đã biết sự tồn tại của cổ thần.

Cũng biết rằng lời nguyền Mộ Trần Châu đã ám Tuyết Lỵ Dương và tộc nhân của cô mấy ngàn năm, là do ảnh hưởng của sức mạnh Xà

Thần trong số các cổ thần.

Di cốt của Xà Thần chính là thần tích mà Xà Thần để lại trên thế giới này.

Những người cổ đại sùng bái vực sâu và nhãn cầu, bao gồm cả tộc nhân Trát Khắc Lạp Mã của tổ tiên Tuyết Lỵ Dương là Bàn Sơn Đạo Nhân, sùng bái tế tự cố gắng tiếp xúc, cũng đều là Xà Thần trong số các cổ thần.

Thậm chí tế đàn Ma quốc, tế đàn dưới Phượng Hoàng Thần Cung ở Côn Luân Sơn sắp xé rách không gian, tiếp xúc được cũng là sức mạnh của Xà Thần.

Thi động chắc chắn không phải!

Sức mạnh trong Thi động thuộc về một cổ thần khác.

Đây là một cổ thần mà ngay cả hệ thống cũng không thể phát hiện và phán đoán.

Vương Diệp cũng không biết.

May mà sức mạnh của cổ thần thông qua Thi động để lan tỏa, cũng cần có thời gian.

Thi động xuất hiện ở đây, vẫn chưa hoàn toàn bị cổ thần đả thông.

Chương 188

Vương Diệp vẫn còn cơ hội.

Chỉ có điều, thế giới này e rằng rất nguy hiểm.

Nếu Thi động có thể kết nối thế giới hiện thực và không gian dị giới nơi cổ thần tồn tại, vậy thì thế giới này e rằng đã bị cổ thần xâm nhập đến mức như cái sàng rồi.

Chỉ riêng những nơi Vương Diệp có thể nghĩ đến, có khả năng tồn tại Thi động, trên thế giới này đã có mấy cái.

Vạn Thi Động dưới Nhà thờ Đức Bà Paris, được cho là có sáu bảy triệu bộ hài cốt của người chết đều ở trong Vạn Thi Động.

Danh từ hiệu ứng Thi động chính là bắt nguồn sớm nhất từ đây.

Chỉ có điều nghe nói đã bị sức mạnh của giáo hội phương Tây tạm thời phong ấn.

Ngoài ra, Campuchia, nơi mà vệ sĩ của Minh thúc là Peter Hoàng ở, cũng chắc chắn tồn tại Thi động.

Nơi quái quỷ này mười mấy năm trước, đã có một phần ba cư dân chết đi, số lượng lên tới hơn một triệu người.

Hơn nữa tuyệt đại bộ phận đều là chết bất đắc kỳ tử.

Oán khí nặng nề đến mức người thường khó có thể tưởng tượng.

Trên mặt đất này, chỉ riêng những nơi có điều kiện hình thành hiệu ứng Thi động đã không dưới chục nơi.

Ở Java xa hơn một chút, trong rừng rậm Nam Mỹ, ở rìa thảo nguyên và sa mạc châu Phi.

Những nơi liên quan đến số người trên vạn người như thế này, còn có rất nhiều.

Một khi hình thành Thi động, thế giới này rất có khả năng sẽ sụp đổ.

Chuyện này có chút không dễ xử lý.

Dù sao thì Vương Diệp xuyên không cũng không có vé khứ hồi.

Vương Diệp chỉ muốn yên ổn trộm mộ, nghiêm túc mò kim, hưởng thụ cuộc sống mà thôi.

Bây giờ xem ra, lại còn phải lo lắng chuyện thế giới hủy diệt.

Thật là phiền.

Bây giờ Vương Diệp chỉ có thể hy vọng tìm được cách phong ấn Thi động.

Những chuyện khác tạm thời không quản, ít nhất cái trước mắt này, nhất định phải phong ấn trước.

Nếu không, e rằng ngay cả cửa ải này cũng không qua được.

Không cần đợi thế giới hủy diệt, nhóm người của mình, có một tính một, đều không thoát được.

Tuy nhiên, đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên: “Chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ ẩn, sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn chi Ngũ Hành Bát Quái Phong Thần Thuật, phong ấn sức mạnh của cổ thần.

Hoàn thành thưởng: Thẻ Vận Khí Gấp Đôi Rút Thưởng.” Nghe vậy, trong lòng Vương Diệp vui mừng.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Vẫn là em trai hệ thống của ta lợi hại!

Không đúng, phải là Phong Hậu Kỳ Môn lợi hại!

Sau đó, hệ thống lại đưa ra một loạt thông báo.

Nhưng, Vương Diệp cảm thấy những thông báo đó dường như toàn là nói nhảm.

Thông báo chính là: Bước đầu tiên tìm ra điểm cốt lõi của Thi động.

Bước thứ hai, tiến vào Thi động.

Bước thứ ba, thuật pháp phong ấn.

Còn về làm thế nào để tìm, làm thế nào để tiến vào Thi động, sau khi thi triển kỹ năng làm thế nào để sống sót ra ngoài, thì không có sách hướng dẫn thao tác cụ thể.

Toàn bộ dựa vào mình tự ngộ.

Quan trọng hơn là, lúc này trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn, đồng hồ cát đã chảy hết cát.

Thời gian đã hết!

Nếu tế tự vẫn chưa bắt đầu, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sẽ xuống sân thu hoạch.

Trong không gian tế đàn, khắp nơi đều là khoáng thạch thủy tinh.

Bản thân nó lại ở sâu trong Côn Luân Sơn, địa khí vô cùng dày đặc, sinh cơ trên Long Đan vô cùng vô tận.

Nơi này căn bản chính là sân nhà của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Một trận mưa khoáng thạch thủy tinh trút xuống, tất cả đều tan thành tro bụi.

Vương Diệp muốn đối phó cũng phải dốc toàn lực mới có thể giành được một tia sinh cơ.

Bây giờ hai chuyện dồn vào một lúc.

Thật là vô lý.

Xác khô dưới chân Vương Diệp ngày càng nhiều, từng đôi tay đều đưa lên ôm đùi.

Nếu Vương Diệp không hành động gì thêm, e rằng sẽ trở thành người đầu tiên bỏ mạng vì có quá nhiều vật trang trí trên đùi.

Gần như trong nháy mắt, Vương Diệp trực tiếp tung chiêu cuối.

Trong không gian hệ thống có hai cặp mắt, nhãn cầu của cặp đôi oan gia Ban Văn Cự Giao và Bạch Hồ Tử Ngư Vương đều được ném vào ao nước tế tự trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

“Mau tiến hành nghi thức tế tự!

Đặt Mộ Trần Châu vào ao nước còn lại!” Vương Diệp hét lớn về phía Tuyết Lỵ Dương trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Sau đó, cả người hắn lao đầu vào giữa vô số xác khô của núi xác.

Trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ban đầu còn định lao xuống cứu Vương Diệp, nhưng bị Tuyết Lỵ Dương quát một tiếng ngăn lại.

“Chúng ta có trách nhiệm của chúng ta!

Vương Diệp cậu ấy nhất định có thể tự giải quyết!

Đừng làm vướng chân cậu ấy!” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới tỉnh ngộ ra, Vương Diệp đâu cần họ cứu.

Nếu có yêu cầu, Vương Diệp đã sớm mở miệng rồi.

Bây giờ việc họ cần làm là hoàn thành nghi thức tế tự!

Lúc này trong toàn bộ không gian tế đàn, đã vang lên từng tiếng, từng tiếng bước chân khổng lồ nặng nề.

Cực kỳ giống với tiếng bước chân của tà linh mà mọi người đã nghe thấy trong thông đạo linh hồn trước đó.

Lần này trong không gian tế đàn trống trải, càng lộ vẻ u ám và khủng bố hơn.

Vương Diệp tiến vào bên trong núi xác.

Long Khải trang bị!

Long Vương Nguyên Thần kích hoạt!

Phong Hậu Kỳ Môn hộ thể!

Trạng thái của Vương Diệp nhanh chóng được nâng lên đến cực hạn.

Xung quanh cơ thể hắn trực tiếp tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

Nguyên khí mạnh mẽ khuấy động toàn bộ bụi khoáng thạch thủy tinh đã lắng đọng không biết bao nhiêu ngàn năm trong hố sâu quanh tế đàn mà không tan đi.

Sương mù trắng dày đặc dần dần tan biến.

Núi xác cũng từ từ lộ ra bộ mặt thật của nó.

Những xác khô bám trên chân, trên đùi Vương Diệp trước đó, trực tiếp bị kim quang tỏa ra từ cơ thể hắn đánh bay.

Trong phạm vi một trượng xung quanh, không còn một vật gì.

Tất cả xác khô đều bị nổ bay.

Núi xác khô cao hai ba mươi mét trực tiếp bị nổ ra một cái hố lớn.

Trong núi xác, một luồng hắc khí xuất hiện dưới chân Vương Diệp.

Vô số xác khô đều bị hắc khí hút vào, tứ chi bị không ngừng nghiền nát, bẻ gãy.

Giống như từng giọt mực hòa vào khối mực, thể tích của hố đen cũng không ngừng lớn lên.

Trong lòng Vương Diệp rùng mình, Thi động ở đây lại xảy ra dị biến sau khi nhóm người của mình đến.

Chắc chắn là sự xuất hiện của nhóm người mình đã làm rối loạn sự cân bằng khí tức dưới tế đàn.

Thi động bắt đầu bùng phát.

Chương 189

Hửm, nghe có vẻ như là lỗi của mình nhỉ?

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Cổ thần trong Thi động thật đúng là vô tội.

Nếu đã như vậy, thì thu xúc tu của ngươi về đi!

Vương Diệp giơ cao Đại Việt Long Tước Đao trong tay, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh và nguyên khí âm dương của mình, thi triển sức tấn công dưới trạng thái Long Vương Nguyên Thần.

Sức mạnh như tuyết sơn sụp đổ lập tức ập về phía Thi động.

Hắc khí lượn lờ trong Thi động bị sức mạnh khổng lồ va chạm, lập tức trở nên hỗn loạn và điên cuồng.

Một luồng hắc khí màu đen giống như lưỡi, cuộn về phía chân Vương Diệp.

Trong luồng hắc khí này, Vương Diệp nhìn thấy những đốm sáng hình ngôi sao quỷ dị lấp lánh.

Đốm sáng quỷ dị phức tạp, còn mang một vẻ đẹp kỳ lạ.

Vừa nhìn đã cảm thấy không giống như thứ của thế giới này.

Đây chính là cổ thần đằng sau Thi động?

Là bản thể của cổ thần hay là bóng của cổ thần?

Vương Diệp đã không kịp quan sát kỹ, sức mạnh nguyên khí cuồng bạo trực tiếp va vào những đốm sao.

Đốm sao lập tức bùng nổ.

Ánh sáng mãnh liệt từ trong các khe hở của núi xác khô tỏa ra, chiếu rọi toàn bộ không gian bên trong tế đàn sáng như ban ngày dưới ánh mặt trời gay gắt.

Đồng thời, các khoáng thạch thủy tinh ở các góc trên không của tế đàn dường như cảm nhận được một sức mạnh đặc biệt nào đó, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Vốn đã giống như gương, bề mặt mang theo mặt kính đặc trưng của khoáng thạch kết tinh.

Bây giờ vừa phát sáng, toàn bộ tế đàn ánh sáng tứ tán.

Tất cả mọi người trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn đều không nhịn được mà nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân nặng nề như sấm rền mà mọi người vừa nghe thấy, đang từng bước từng bước lại gần, vào lúc này lại đột ngột dừng lại.

Chỉ có điều, ánh sáng phát ra từ trong núi thây rất nhanh đã biến mất.

Thi động đã hấp thu tất cả ánh sáng.

Núi thây dưới tế đàn lại một lần nữa chìm vào trong bóng tối.

Những khoáng thạch thủy tinh xung quanh cũng mất đi vẻ sáng bóng, cảm giác như thể đèn điện bị ngắt đột ngột vậy.

Vương Diệp phát hiện những đốm sáng trong thi động đã biến mất, liền lập tức biết cơ hội của mình đã đến.

Cổ thần bên trong thi động hiển nhiên không ngờ rằng, sức mạnh của mình vừa mới men theo thi động vươn tới thế giới này đã phải hứng chịu một đòn phủ đầu.

Sức mạnh mà Vương Diệp phóng ra trong khoảnh khắc vừa rồi tuy không thể so sánh với uy năng của Cổ thần, nhưng đối với một phần nhỏ sức mạnh của Cổ thần vươn vào trong thi động thì vẫn rất hiệu quả.

Thi động tạm thời tiến vào trạng thái chân không, không có sức mạnh của Cổ thần.

Vương Diệp dựa vào thân thể cường hãn vô cùng, bước vào hắc động.

Hắn vươn tay phải ra.

Hệ thống nhắc nhở Vương Diệp, cơ hội thi triển Phong Thần thuật pháp của Phong Hậu Kỳ Môn chỉ có một lần này thôi.

Ánh sáng trên tay phải lóe lên, một luồng sáng dịu nhẹ nhanh chóng hiện ra.

Thuật pháp thông thường của Phong Hậu Kỳ Môn đều có thể thi triển tức thời, nhưng Phong Thần chi thuật này lại cần thời gian mới có thể hoàn thành.

Một bát quái khổng lồ bắt đầu bao phủ lấy không gian.

Cùng lúc đó, Vương Diệp đã cảm nhận được luồng sức mạnh Cổ thần vừa bị mình dốc toàn lực đánh tan, dường như đang từ từ ngưng tụ lại trong hắc động.

Những đốm sáng lóe lên, lại bắt đầu xuất hiện.

Trán Vương Diệp lấm tấm mồ hôi, đòn tấn công vừa rồi của hắn đã bất ngờ tập kích sức mạnh Cổ thần, khiến nó chịu thiệt không nhỏ.

Bây giờ Vương Diệp đang đơn độc, nếu sức mạnh Cổ thần trả lại cho hắn một đòn chí mạng, e rằng dù hắn đang ở trạng thái đỉnh cao cũng không chống đỡ nổi.

Không chống nổi cũng phải chống.

Nếu không phong ấn thi động, cả Phượng Hoàng Thần Cung đừng hòng có ai sống sót thoát ra.

Trong lúc thi triển Phong Thần chi thuật, dưới Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp lại thấy được một vài điều khác biệt.

Thông Thiên Nhãn sau khi không ngừng được nâng cấp tiến hóa, đã có được một chút năng lực dự đoán và suy diễn.

Chỉ có điều năng lực này không dễ thi triển, sẽ làm tổn thương cơ thể.

Nói một cách văn vẻ là tiết lộ thiên cơ.

Nhưng ở trong hắc động này, năng lực suy diễn của Thông Thiên Nhãn lại nhanh chóng biến đổi.

Những đốm sáng kia đang dần hội tụ.

Sau khi chín đốm sáng hội tụ lại một điểm, chúng hóa thành một vật giống như một vòng tròn lớn hơn.

Tựa như trăng sáng, tựa như mặt trời rực rỡ.

Đó hẳn là một phần chân thân của Cổ thần bên trong thi động.

Sức mạnh của Cổ thần bị đánh tan, hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của nó, nó định trực tiếp dùng chân thân đi qua thi động.

Chuyện có chút lớn rồi.

Vừa rồi chỉ là một tia sức mạnh của Cổ thần, Vương Diệp còn có tự tin đánh tan.

Nếu như chân thân Cổ thần trực tiếp hiện ra, Vương Diệp bây giờ còn chưa có bản lĩnh thí thần.

Làm sao bây giờ?

Vương Diệp đưa tay trái ra, cậy vào thân thể cường hãn, thò tay tóm lấy một trong những đốm sáng kia.

Không phải chín đốm sáng tụ lại mới có thể hiện thân sao?

Vậy mình vớt một đốm qua đây, chẳng phải là xong rồi sao?

Kế hoạch của Vương Diệp rất hoàn hảo, trực tiếp vớt một đốm sáng qua, lập tức ném vào không gian hệ thống.

Đồng thời, Phong Thần chi thuật cũng vừa kịp hoàn thành.

Vương Diệp có thể kịp thời thoát thân.

Điều quan trọng nhất trong chuyện này chính là tốc độ vớt đốm sáng ném vào không gian hệ thống của Vương Diệp.

Đốm sáng ẩn chứa sức mạnh Cổ thần, chắc chắn sẽ gây thương tổn cho hắn.

Nếu tốc độ chậm, chính Vương Diệp sẽ toi mạng, Phong Thần thuật pháp cũng sẽ bị cắt ngang.

Nhưng, Vương Diệp rất tự tin vào tốc độ tay của mình!

Đọ tốc độ tay, Vương Diệp chưa từng sợ ai!

Phong Thần chi thuật cuối cùng cũng hoàn thành.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Vương Diệp cuối cùng cũng thoát ra khỏi thi động.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên: “Chúc mừng ký chủ nhận được Tinh ban cổ thần chi lực!” “Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được Thẻ Gấp Đôi Khí Vận.” “Gợi ý: Tinh ban cổ thần chi lực có thể dung hợp với binh khí.” “Phát hiện binh khí hiện tại của ký chủ là Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, vẫn chưa đủ điều kiện dung hợp.” Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Đốm sáng này lợi hại đến vậy sao?

Đúng là đồ tốt.

Đốm sáng này tuyệt đối là một phần chân thân của Cổ thần trong thi động.

Đáng giá.

Hắn lại có thể vớt được một phần chân thân của Cổ thần.

Hơn nữa, Tinh ban cổ thần chi lực này có thể trực tiếp mang lại sự thăng tiến thực lực cho Vương Diệp, có thể dung hợp cường hóa binh khí.

Xem ý của hệ thống, là vũ khí lạnh.

Chỉ có điều Đại Việt Long Tước Đao lấy được ở Vân Nam Trùng Cốc và Tiểu Thần Phong lấy được từ khôi thủ Tả Lĩnh là Trần Hạt Tử, vậy mà đều không đủ điều kiện dung hợp?

Còn cần phải mạnh hơn nữa?

Hay là phải kiếm thêm một món binh khí đủ mạnh, rồi dung hợp cả ba lại?

Đó phải là loại thần binh lợi khí gì chứ!

Nhất định phải dung hợp ra bằng được.

Chương 190

Nếu thực sự không được, Vương Diệp dự định sau khi về Kinh thành sẽ bỏ ra số tiền lớn để tìm trong giới đồ cổ.

Mạo hiểm cũng đáng.

Thời đó người ta chưa coi trọng đồ cổ lắm, vẫn có thể tìm được những món đồ tốt có tiềm năng.

Rất nhiều người sau này trở thành nhà sưu tập lớn, gia sản lên tới hàng trăm triệu, hàng tỷ, đều bắt đầu chơi và sưu tầm từ thời đó.

Càng nghĩ càng thấy đáng.

Vương Diệp khoé miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Tay trái có thể thấy một vết máu đỏ thẫm.

Vẫn là bị thương rồi.

Nhưng may mà uy lực của Long Vương huyết mạch vô cùng, sinh cơ ẩn chứa trong đó lúc nào cũng đang chữa thương cho hắn.

Theo sau khi Vương Diệp nhảy ra khỏi núi thây, toàn bộ đám khô thi bên dưới đều hóa thành bột mịn.

Gần như chỉ trong nháy mắt, cả khu vực sụp xuống, biến thành một đống thứ giống như bùn đất, chất đống xung quanh tế đàn.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và những người khác đã đặt Mộ Trần Châu vào một hồ nước khác trên tế đàn.

Mà tiếng bước chân nặng nề như sấm rền kia, sau khi tạm dừng một chút, lại vang lên lần nữa.

Vương Diệp khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Lần này, nụ cười đã khôi phục vẻ thuần khiết và chân thành, đồng thời còn mang theo một chút khinh thường.

“Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn?

Chỉ vậy thôi?” “Có hơi non nhỉ.” “Vốn tưởng mày là một nhân vật ghê gớm, xem ra so với Cổ thần vẫn còn chênh lệch một chút.” Vương Diệp khẽ nói.

Đương nhiên, Vương Diệp cũng biết, không phải Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thật sự non, mà là đối tượng so sánh có vấn đề.

Sự tồn tại của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vốn là một tà linh hộ pháp của Xà Thần, một trong những Cổ thần được tế tự tại tế đàn Ma quốc.

Chẳng phải là có chênh lệch với Cổ thần sao.

Ngay lúc này, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã nhìn thấy bóng dáng của Vương Diệp.

Ban đầu, mặt mấy người đều lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Nhưng ngay sau đó, họ đã nhìn thấy tay trái của Vương Diệp.

Sắc mặt mấy người đều tái đi.

Ngược lại, nụ cười trên mặt Vương Diệp càng lúc càng rõ ràng, hắn dùng Tiểu Thần Phong chỉ lên vòm đỉnh của tế đàn, nơi một bóng đen khổng lồ xuất hiện giữa những khoáng thạch thủy tinh.

“Tới đi!

Hôm nay chiến một trận cho thống khoái!

Cổ thần còn bị tao chơi một vố, cũng không ngại thêm một tà linh như mày!” Vương Diệp vừa ra vẻ xong, liền nghe thấy trên vòm đỉnh truyền đến một tiếng động như sấm nổ.

Cả tế đàn rung chuyển, vô số khoáng thạch thủy tinh lung lay sắp đổ.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn tức giận rồi.

Vương Diệp lại không hề cảm thấy sợ hãi.

Sau khi đối đầu trực diện với sức mạnh Cổ thần, tâm trí của Vương Diệp càng thêm kiên định.

“Mọi người cẩn thận, mau xuống dưới tế đàn, bên cạnh xác con cá khổng lồ râu trắng có một lối vào thông đạo, mọi người vào đó trốn đi.” Vương Diệp vội vàng dặn dò Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác.

Mấy người này đã thành công đặt bốn con mắt và Mộ Trần Châu vào hồ nước tế tự trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Nhiệm vụ của họ đã hoàn thành viên mãn.

Tiếp theo, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sẽ nổi điên.

Tà linh kinh khủng này không giống Cổ thần.

Cổ thần ở một không gian khác, chỉ có thể thẩm thấu một phần sức mạnh vào thế giới này.

Thông đạo bị phong bế, Cổ thần liền bị cách ly.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vốn dĩ đã ở thế giới này.

Nó có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của mình tại đây.

Hơn nữa, trong không gian tế đàn, dưới chân núi Côn Luân, trong môi trường toàn là khoáng thạch và núi đá, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thậm chí còn có thể phát huy vượt mức bình thường.

Thứ mà Vương Diệp sắp phải đối mặt, là tà linh kinh khủng nhất kể từ chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc.

Lúc này, vòm đỉnh phía trên tế đàn đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Tựa như có một đám mây đen nặng trĩu đè lên trên lớp khoáng thạch.

Toàn bộ không gian tế đàn trở nên u ám và ngột ngạt vô cùng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất vội vàng kéo theo Minh thúc và A Hương đã sợ đến ngây người, nhảy xuống dưới tế đàn.

Núi thây khô thi bên dưới đã hoàn toàn hóa thành bùn đất màu đen, tuy có độ cao mấy mét so với tế đàn nhưng cũng không đến nỗi bị ngã bị thương.

Tuyết Lỵ Dương ở lại cuối cùng, ánh mắt phức tạp nhìn Vương Diệp.

“Anh cẩn thận, nhất định phải trở về!” Vương Diệp mỉm cười với Tuyết Lỵ Dương: “Yên tâm, tôi ở lại đây không phải để cản hậu giúp các cô kéo dài thời gian, tôi muốn đi lúc nào cũng được.” “Tôi chỉ đơn thuần muốn giết chết cái tà linh này thôi.” Tuyết Lỵ Dương nén lại sự thôi thúc muốn trợn mắt.

Không ngờ đến cuối cùng vẫn bị Vương Diệp ra vẻ một phen, cô chỉ có thể lưu luyến không rời mà nhảy xuống tế đàn.

Rất nhanh, bóng dáng mấy người đã lao về phía xác con cá khổng lồ râu trắng.

Tro bụi từ khoáng thạch thủy tinh dưới tế đàn đã hoàn toàn tan biến, sẽ không bị lạc phương hướng.

Ngay khi mấy người chạy đến bên cạnh xác con cá khổng lồ râu trắng, những khoáng thạch thủy tinh trên vòm đỉnh tế đàn bắt đầu phát ra những tiếng ầm ầm.

Rất nhanh, một cụm thủy tinh thạch dài khoảng hai ba mét, giống như mười mấy thanh kiếm sắc cắm lại với nhau, từ trên trời giáng xuống.

Cú rơi này như thể đã nhấn vào một công tắc nào đó, tất cả khoáng thạch thủy tinh trên vòm đỉnh tế đàn đều bắt đầu cộng hưởng dữ dội, phát ra tiếng ong ong.

Lần lượt có những khoáng thạch thủy tinh rơi từ trên đỉnh xuống.

Cụm khoáng thạch thủy tinh đầu tiên rơi xuống cách Vương Diệp khoảng năm sáu mét.

Một tiếng nổ lớn như bom vang lên, khói bụi mịt mù.

Mảnh vỡ khoáng thạch thủy tinh bay tứ tung.

Nếu có người ở bên cạnh, chắc chắn sẽ bị quét sạch một mảng lớn.

Mảnh vỡ khoáng thạch thủy tinh sắc bén vô cùng, lướt qua người Vương Diệp.

Nhưng, Vương Diệp có Long Khải hộ thể.

Mảnh thủy tinh thạch đập vào người, chỉ có những mảng ánh sáng trắng lóe lên.

Sau ánh sáng trắng, trên người Vương Diệp không có một vết thương nào.

Vương Diệp không né.

Mộ Trần Châu lúc này đã bắt đầu tan chảy.

Viên châu vốn to bằng quả quýt, giờ đã càng lúc càng nhỏ, chỉ còn bằng quả bóng bàn, và còn có xu hướng nhỏ đi nữa.

Chỉ có điều, sức mạnh trên Mộ Trần Châu lại càng lúc càng tinh thuần.

Vương Diệp cảm giác, nghi thức hiến tế trên tế đàn, bốn con mắt trong hồ nước kia đang dần dần biến mất.

Mộ Trần Châu tuy nhỏ đi, nhưng là tạp chất đã bị loại bỏ, đang dần dần lộ ra chân dung thật của mình.

Vương Diệp biết đây chính là thời khắc mấu chốt.

Hắn không muốn nghi thức bị gián đoạn.

Phải đợi Mộ Trần Châu mở ra khe hở không gian hư số, sức mạnh Cổ thần từ trong không gian hư số thẩm thấu qua, nhận ra sự tồn tại của Mộ Trần Châu, mới có thể giải trừ lời nguyền trên người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác.

Bây giờ khe nứt không gian vẫn chưa mở, Mộ Trần Châu vẫn cần thời gian.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thấy Vương Diệp không hề né tránh, tiếng gầm giận dữ như sấm rền, không ngừng vang vọng trên vòm đỉnh tế đàn.

Tốc độ rơi của khoáng thạch thủy tinh trở nên nhanh hơn.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn bóng đen trên vòm đỉnh, trong lòng có chút nghi hoặc.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không phải là tà linh bảo vệ Cổ thần sao, tại sao lại ngăn cản nghi thức tế tự?

Chẳng lẽ cái đồng hồ cát đếm ngược kia, tác dụng thực sự không phải là để đếm thời gian bắt đầu nghi thức tế tự cho những người trên tế đàn?

Chẳng lẽ là phải hoàn thành nghi thức hoàn chỉnh trước khi cát trong đồng hồ chảy hết?

Chương 191

Nếu không thì sao?

Nếu không thì Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sẽ đến thu hoạch sinh mệnh và máu tươi?

Thậm chí… Ánh mắt Vương Diệp lóe lên tia sáng.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn muốn có Mộ Trần Châu!

Tà linh này muốn có được sức mạnh Cổ thần trên Mộ Trần Châu!

Có lẽ như vậy, tà linh khống chế năng lượng khoáng thạch này cũng có thể tiến hóa thành một trong các Cổ thần.

Vương Diệp khóe miệng nhếch lên.

Nghĩ hay lắm!

Vương Diệp định vị bản thân mình rất rõ ràng.

Nhân vật chính!

Làm chuyện xấu, phá rối các kiểu, là thứ Vương Diệp thích nhất và giỏi nhất.

Muốn thành thần?

Qua cửa của tao trước đã!

Thấy khoáng thạch thủy tinh sắp rơi xuống hồ nước, định cắt ngang nghi thức tế tự, Vương Diệp xòe lòng bàn tay phải, nhắm vào phía trên.

“Ly tự - Xích Viêm Bạo!” Một chiêu Xích Viêm Bạo khởi đầu!

Khoáng thạch thủy tinh lập tức bị vô số ngọn lửa làm cho vỡ tan.

Vương Diệp cũng bị lực xung kích khổng lồ chấn lùi lại mấy bước.

Hắn ngẩng đầu nhìn, còn có nhiều khoáng thạch thủy tinh hơn đang rơi xuống.

Như vậy không phải là cách hay.

Vương Diệp trong lòng lập tức có kế.

Hắn nhanh chóng lôi Lam Vũ Tinh Kim Thiềm ra, nhắm thẳng vào vòm đỉnh tế đàn mà bắn một phát.

Sau khi bị can nhiễu, bóng đen trên vòm đỉnh lập tức phát ra một âm thanh trầm đục kéo dài.

Những khoáng thạch thủy tinh vẫn luôn cộng hưởng chấn động cũng cuối cùng đã yên tĩnh lại.

Có hiệu quả!

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm đối phó với thể năng lượng, chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Vương Diệp sau đó lại nhắm vào bóng đen trên vòm đỉnh, một lần nữa thi triển Bất Động Minh Vương chi nhãn.

Trước tiên phải chế ngự được Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã.

Lại một tiếng động trầm đục truyền đến.

Long Vương nguyên thần của Vương Diệp nhập vào cơ thể, cường hóa tất cả thuộc tính lên đến đỉnh điểm, uy năng của Bất Động Minh Vương chi nhãn cũng được khuếch đại.

Một phát đã trấn áp được Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Vòm đỉnh cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lúc này Mộ Trần Châu trong hồ nước đã không còn là hình dạng ngọc trắng như trước, bề mặt bắt đầu xuất hiện những đường vân giống như ngọn lửa.

Màu sắc cũng bắt đầu chuyển thành màu hồng nhạt, màu cam, rồi màu càng lúc càng đậm, cuối cùng biến thành một viên châu màu đỏ rực to bằng quả trứng cút.

Bề mặt ánh sáng lấp lánh rực rỡ, lửa bắn ra tứ phía.

Vương Diệp đột nhiên nhớ ra một cái tên khác của Mộ Trần Châu.

Phượng Hoàng Đảm!

Thứ trước mắt này, mới là dáng vẻ thực sự của Mộ Trần Châu.

Mộ Trần Châu quy vị.

Một đường kẻ đen xuất hiện giữa không trung bên cạnh Mộ Trần Châu.

Một luồng năng lượng cực kỳ sâu thẳm và quỷ dị, từ trong đường kẻ đen này tỏa ra.

Vương Diệp trong lòng rùng mình.

Khe nứt không gian đã mở.

Sức mạnh Cổ thần thẩm thấu ra từ khe nứt không gian này hoàn toàn khác với Tinh ban cổ thần chi lực lúc nãy.

Vương Diệp cũng không nói được cụ thể khác biệt ở đâu, nhưng vẫn cảm giác rất rõ ràng.

Nhưng, điều quỷ dị là, sức mạnh Cổ thần truyền đến từ khe nứt không gian, lại không giống với sức mạnh truyền ra từ Phượng Hoàng Đảm.

Sai rồi sao?

Không thể nào.

Mọi thứ đều được hoàn thành theo nghi thức hiến tế trong Ma quốc.

Khả năng duy nhất là, sức mạnh Cổ thần trên Phượng Hoàng Đảm vốn dĩ không giống với sức mạnh trong khe nứt không gian hiện tại.

Vốn dĩ không phải là cùng một Cổ thần.

Ngược lại, Cổ thần trong khe nứt không gian đã đặt sức mạnh lời nguyền của mình lên trên Mộ Trần Châu.

Điều này mới khiến cho Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương mấy người đều trúng lời nguyền con mắt.

Tất cả những điều này thực ra không phải do Phượng Hoàng Đảm gây ra.

Não Vương Diệp xoay chuyển rất nhanh, hắn nhanh chóng phát hiện ra sự phức tạp trong mối quan hệ giao thoa giữa các thế lực trong dòng thời gian này cao hơn rất nhiều so với dòng thời gian ban đầu.

Chỉ riêng hiện tại, Vương Diệp đã có thể xác định được có ba Cổ thần.

Xà thần trong không gian hư số, Tinh ban cổ thần trong không gian thi động, và Cổ thần vô danh trên Phượng Hoàng Đảm.

Trong lòng Vương Diệp vô cùng kích động, nhưng ngay lúc đó, một linh cảm không lành hiện lên trong đầu hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn, vòm đỉnh phía trên tế đàn đã khôi phục lại bình thường.

Bóng đen khổng lồ của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã biến mất.

Kỳ lạ, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn dễ dàng bị đánh lui như vậy sao?

Nó không muốn Phượng Hoàng Đảm nữa à?

Chẳng lẽ cũng bị sức mạnh của Xà thần trong không gian hư số dọa sợ rồi?

Nhưng ngay sau đó, Vương Diệp cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ quỷ dị ập đến.

Sau đó, tất cả khoáng thạch thủy tinh rải rác trên tế đàn, gần như trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Từ những mảnh vỡ to bằng móng tay, đến những thanh kiếm khoáng thạch dài một hai mét, tất cả đều hóa thành bột mịn trong tích tắc.

Cảm giác của Vương Diệp lúc này là cảm giác siêu trọng khi đi thang máy tốc độ cao đi lên.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy có mấy ngàn, mấy vạn cân trọng lượng đè lên người mình.

Khống chế trọng lực?

Là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Vương Diệp nhìn sang bên cạnh tế đàn, quả nhiên lúc này những tảng đá vốn giống như ngọc trắng bên ngoài tế đàn đã biến thành một màu đen kịt.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vậy mà đã từ trên vòm đỉnh tế đàn xuống.

Xem ra tà linh này vì muốn có được sức mạnh Cổ thần, cũng đã liều mạng rồi.

Hai đòn hiểm vừa rồi vậy mà đều không thể đánh lui Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Vương Diệp cũng nổi máu liều.

Sau khi khe nứt không gian hoàn toàn mở ra, sức mạnh của Xà thần sẽ thẩm thấu qua.

Vương Diệp không định ngoan ngoãn giao Phượng Hoàng Đảm cho Xà thần.

Không gian hư số bị lộ, Xà thần tiếp xúc với Phượng Hoàng Đảm thì lời nguyền sẽ biến mất.

Vương Diệp sớm đã có một ý tưởng táo bạo.

Đợi sau khi lời nguyền biến mất, tức là sau khi bốn con mắt trong hồ nước kia hoàn toàn tan chảy biến mất, Vương Diệp sẽ vớt Phượng Hoàng Đảm về.

Dù sao thì Tinh ban cổ thần chi lực cũng đã bị Vương Diệp vớt về một phần.

Đã đắc tội một Cổ thần, thêm một Cổ thần nữa Vương Diệp cũng không sợ.

Chương 192

Chấy rận nhiều không cắn, nợ nhiều không lo.

Một cái cũng chết, hai cái cũng chết, không bằng làm lớn chuyện.

Tiểu Thần Phong trong tay Vương Diệp lại một lần nữa đâm ra.

Lần này kiếm ra như rồng, trực tiếp bay khỏi tay, bắn về phía bóng đen trong tảng đá.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không có thân thể, là tà linh thể năng lượng, nhưng không có nghĩa là thanh binh khí Tiểu Thần Phong này không thể làm nó bị thương.

Dù sao thì tên của Tiểu Thần Phong là Thần Phong, lại còn mang theo lượng lớn sát khí.

Đặc điểm lớn nhất của sát khí chính là, nhắm vào tà linh!

Đúng vậy!

Nhắm vào chính mày đấy, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Tiểu Thần Phong gần như cắm ngập vào đá, chỉ để lại một đoạn nhỏ lộ ra ngoài, không ngừng rung động, phát ra từng trận long ngâm.

Bóng đen trong tảng đá đột nhiên gào thét.

Tiếng gào thét mang theo sự phẫn nộ vô bờ.

Vương Diệp không cần dùng kỹ năng Tha Tâm Thông, cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Xem ra Tiểu Thần Phong quả thực đã trọng thương Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nhưng Vương Diệp cũng biết rõ, chỉ với chút thủ đoạn này, vẫn không thể triệt để làm tổn thương Thiên Hắc Quan Kích Lôi Sơn.

Cái thứ này không ngừng di chuyển trong khoáng thạch, đến không hình đi không bóng.

Nhất định phải ép nó ra khỏi khoáng thạch mới được.

Vương Diệp cũng nổi điên, một hơi tung ra tất cả các kỹ năng của mình có thể gây ảnh hưởng đến thể năng lượng.

Phong Hậu Kỳ Môn, Loạn Kim Thác, Bất Động Minh Vương chi nhãn, Cổ Hoặc, Mị Hoặc chi nhãn, Long Ngâm, Can nhiễu.

Tất cả đều dùng một lượt.

Năng lượng trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm rõ ràng đã bị Vương Diệp tiêu hao gần hết.

Khi phóng ra Can nhiễu, ánh sáng xanh lam mà Kim Thiềm tỏa ra đã rất mờ nhạt, gần giống như cảm giác pin yếu.

Nhưng, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vẫn không ngừng di chuyển.

Mặc dù quả thực đã bị ảnh hưởng, thậm chí có mấy lần bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không hiện thân ra khỏi tảng đá.

Phượng Hoàng Đảm đã bắt đầu tỏa ra ánh lửa nóng rực, bốn con mắt trong hồ nước kia lần lượt tan chảy biến mất.

Bây giờ chỉ còn lại hai con mắt của Bạch Hồ Tử Ngư Vương, còn lại to bằng móng tay.

Khe nứt không gian sắp mở ra hoàn toàn.

Đến lúc đó Vương Diệp muốn vớt Phượng Hoàng Đảm, e rằng sẽ phải đối mặt trực diện với cơn thịnh nộ của Xà thần.

Tạm thời mà nói, Vương Diệp vẫn chưa đấu lại Cổ thần.

Tùy tiện một Cổ thần xuất hiện, chỉ dùng một phần sức mạnh đã có thể hành Vương Diệp ra bã.

Nếu thật sự như vậy, Vương Diệp cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, từ bỏ Phượng Hoàng Đảm.

Nhưng trước đó, Vương Diệp vẫn muốn thử một phen.

Liều một phen, xe đạp biến thành xe máy.

Chỉ cần trước khi khe nứt không gian hoàn toàn mở ra, giết chết Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là được.

Sau một loạt tấn công liều mạng của Vương Diệp, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không bị đòn chí mạng.

Nhưng vẫn có một thuật pháp đã phát huy tác dụng quyết định.

Khi Vương Diệp thi triển kỹ năng, đồng thời cũng phóng ra một thuật pháp loại lời nguyền.

Môi vận đương đầu.

Thẳng thắn mà nói, đây là một kỹ năng sát thương không cao, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh, rất ghê tởm.

So với việc nhổ nước bọt vào mặt Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn còn nghiêm trọng hơn một chút, bởi vì Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sẽ gặp xui xẻo.

Vốn dĩ đang di chuyển không trở ngại trong khoáng thạch, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đang định lao đến dưới chân Vương Diệp, thi triển năng lực khống chế trọng lực, nghiền Vương Diệp thành thịt nát.

Kết quả vừa đến rìa Hoàng Ngọc Tiên Sơn, liền gặp ngay đại chiêu cuối cùng của Vương Diệp.

Combo kỹ năng.

Vô Lượng chi hỏa + Âm Ngũ Lôi + Thông Thiên Nhãn = Lôi Hỏa chi nhãn.

Ba loại năng lực chí dương chí cương.

Lôi Hỏa chi nhãn.

Đây đã là sự vùng vẫy cuối cùng của Vương Diệp.

Hai luồng sét to bằng thùng nước, lóe lên ánh sáng tím từ trên trời giáng xuống.

Trực tiếp đánh vào một góc của Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn vốn đã bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn xâm nhập biến thành màu đen, lập tức nứt ra vô số khe hở.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đến Hoàng Ngọc Tiên Sơn vốn dĩ đã là mạo hiểm.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn là long đan, là nơi hội tụ sinh khí của thiên hạ, có tác dụng khắc chế nhất định đối với tà linh.

Vốn đã có chút khó chịu, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn lại bị thiên lôi đánh trúng.

Lập tức ngây người.

Lần này là bị thương thật sự.

Vương Diệp cảm giác được tảng đá dưới chân mình cũng đang phát ra tiếng ầm ầm.

Vốn dĩ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng không đến nỗi chết vì điều này.

Bị thiên lôi đánh một phát, chỉ cần kịp thời bỏ chạy, Vương Diệp vẫn không có cách nào.

Nhưng đúng lúc này, tác dụng của Môi vận đương đầu đã phát huy.

Hoàng Ngọc Tiên Sơn, góc mà Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ẩn náu, hoàn toàn vỡ nát.

Giữa một đống đá vụn, một luồng hắc khí bốc lên ngút trời.

Chân thân của tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thoát ra khỏi tảng đá.

Vương Diệp ánh mắt ngưng lại, biết đây là cơ hội cuối cùng.

Huỳnh Hỏa Lưu Tinh và Nãi Cùng Thần Băng, hai kỹ năng được thi triển liên tiếp trong nháy mắt.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vừa bay lên, còn đang hơi ngơ ngác, lập tức bị đông cứng thành một tảng băng đen khổng lồ cao gần bằng Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Bên trong tảng băng còn có ngọn lửa đang âm ỉ cháy.

Vương Diệp một cú long đằng nhảy vọt lên, sau đó giơ cao Đại Việt Long Tước Đao, chém mạnh xuống đỉnh đầu bị đóng băng của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn liên tục bị tấn công trước đó, trên người cuối cùng cũng đầy những vết nứt nhỏ.

Khi Vương Diệp đáp xuống mặt đất của Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn...

ầm một tiếng, sụp đổ!

Trong đầu Vương Diệp vang lên một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhận được điểm kinh nghiệm +50W, điểm năng lượng +100W.” “Chúc mừng ký chủ cảnh giới tăng lên Ám kình hậu kỳ, Long Vương huyết mạch tăng lên cấp 7, nhận được kỹ năng huyết mạch thuộc tính Thổ ngũ hành - Địa Long chi lực." "Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm đặc biệt, Phượng Hoàng Đảm." Ngay khi âm thanh dừng lại, một luồng năng lượng mạnh mẽ cuộn trào trong cơ thể Vương Diệp.

Vương Diệp vốn đã có chút mệt mỏi vì chiến đấu liên tục, lập tức trạng thái đầy tràn, tràn đầy sức sống trở lại.

Địa Long chi lực.

Long Thần là vua của vạn rồng, thân mang sức mạnh ngũ hành.

Địa Long chi lực, chính là sức mạnh chưởng quản đại địa.

Khi Vương Diệp đứng trên mặt đất, đá, khoáng thạch, có thể hấp thu năng lượng từ đại địa.

Năng lượng này chỉ có thể bổ sung thể năng và tiêu hao thuật pháp của Vương Diệp.

Đồng thời Địa Long chi lực có thể tăng cường toàn diện các thuộc tính như thể năng, sức mạnh, nhanh nhẹn, tinh thần của Vương Diệp.

Kỹ năng huyết mạch này, có thể nói là thần kỹ nghịch thiên.

Chương 193

Đương nhiên, kỹ năng huyết mạch của Long Vương dường như không có cái nào là phế cả.

Không hổ là Long Vương huyết mạch!

Tuy nhiên, Vương Diệp tiếp theo không có thời gian để nghiên cứu nữa.

Bởi vì con mắt của Bạch Hồ Tử Ngư Vương trong hồ nước của tế đàn Hoàng Ngọc Tiên Sơn chỉ còn lại một cái!

Cái còn lại cũng chỉ to bằng hạt đậu nành.

Nếu không phải Bạch Hồ Tử Ngư Vương rất có khả năng có mắt to mắt nhỏ, Vương Diệp bây giờ đã không còn cơ hội.

Phượng Hoàng Đảm trong hồ nước bên kia cũng đã tiến vào trạng thái hoàn toàn, trở thành một viên châu lưu quang rực rỡ đang cháy lên những ngọn lửa vô tận.

Đường kẻ đen bên cạnh đã nứt ra, giống như một con mắt khổng lồ mở ra trong bóng tối, từ từ mở mí mắt.

Sức mạnh của Xà thần đã thẩm thấu ra từ bên trong.

Vương Diệp biết, bây giờ mình trực tiếp đi vớt Phượng Hoàng Đảm, e rằng tay sẽ mất luôn.

Phía sau còn có những dị thú tà linh khác.

Đây chính là điểm khốn nạn nhất của bản đồ Phượng Hoàng Thần Cung.

Dị thú tà linh nối liền với nhau.

Là sứ giả của Xà thần, địa vị ở Ma quốc chỉ sau Xà thần, Tịnh

Kiến A Hàm Vương của Mai Cốt Vực Sâu, vẫn đang ở phía trước chờ Vương Diệp.

Mặc dù mình đã thành công đột phá, nhưng vẫn chưa củng cố hoàn hảo cảnh giới.

Vì vậy, tâm trí Vương Diệp xoay chuyển nhanh chóng, trong khoảnh khắc đã đưa ra một quyết định.

Trước tiên phong ấn khe nứt không gian đi.

Nhân lúc Địa Long chi lực đang có hiệu lực, trạng thái của Vương Diệp trở lại đỉnh cao, chỉ cần tái hiện lại cảnh tượng phong ấn thi động lúc nãy là được.

Thế là, Vương Diệp trực tiếp dựa vào thân thể cường hãn, lao đến giữa khe nứt không gian.

Sau đó lại một lần nữa phóng Lôi Hỏa chi nhãn vào khe nứt không gian.

Một luồng sét màu đỏ tím mang theo ánh điện và mùi lưu huỳnh, bắn thẳng vào trong khe nứt không gian.

Hai mắt Vương Diệp rỉ máu, một cơn đau đớn ập đến.

Liên tục thi triển Lôi Hỏa chi nhãn, thân thể ở trạng thái đỉnh cao của Vương Diệp cũng có chút không chịu nổi.

Nhưng may mà có hiệu quả.

Uy lực của thiên lôi và vô lượng nghiệp hỏa, cho dù là sức mạnh có nguồn gốc từ Xà thần, cũng có chút kiêng dè.

Sức mạnh của Xà thần rõ ràng đã lùi lại vài phần.

Nhưng mặc dù chỉ là một phần sức mạnh của Xà thần, cũng chỉ là lùi lại vài phần mà thôi, không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Thực lực của Cổ thần quả thật sâu không lường được.

Vương Diệp vốn dĩ cũng không có ý định trực tiếp tiêu diệt Xà thần.

Đó là tìm chết.

Chỉ cần có cơ hội phong ấn được khe nứt không gian là được.

Con mắt của Bạch Hồ Tử Ngư Vương hoàn toàn biến mất.

Lời nguyền đến từ Xà thần đã được giải trừ, đã đến lúc liều mình trong lửa, cướp Phượng Hoàng Đảm từ miệng Xà thần.

Vương Diệp thi triển Phong Thần thuật pháp, bắt đầu phong ấn khe nứt không gian.

Sức mạnh của Xà thần trong khe nứt không gian dường như cũng nhận ra điều bất thường, bắt đầu cuộn trào dữ dội hơn.

Một luồng sức mạnh cuồn cuộn không ngừng tấn công Vương Diệp.

Nguyên khí trên người Vương Diệp bùng cháy dữ dội.

Ánh sáng trên những khoáng thạch thủy tinh xung quanh lấp lánh.

Sinh khí thiên hạ trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn cũng không ngừng hội tụ vào người Vương Diệp.

Sau khi thăng cấp và nhận được Địa Long chi lực ở nơi này, quả thực là ăn gian.

Trên thế giới này không có nơi nào mà sức mạnh của khoáng thạch và đại địa lại tập trung như vậy.

Càng không cần phải nói đến nơi Vương Diệp đang đứng, không phải là đất đai bình thường.

Đây là nguồn gốc của long mạch thiên hạ, là long đan, là nơi giao thoa của âm dương.

Kỹ năng Địa Long chi lực được kích hoạt.

Vô số sức mạnh từ không gian xung quanh, men theo Hoàng Ngọc Tiên Sơn dưới chân Vương Diệp, tràn vào cơ thể hắn.

Cả người Vương Diệp tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Sự tấn công của sức mạnh Xà thần, vậy mà lại bị sức mạnh của long mạch thiên hạ mà Địa Long chi lực hấp thu chặn lại được.

Điều này ngay cả Vương Diệp trước đó cũng không ngờ tới.

Tội nghiệp cho Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà linh, không thể hấp thu năng lượng từ nguồn long mạch thiên hạ trên Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Vương Diệp lại không có vấn đề này, hoàn toàn hấp thu không trở ngại.

Cuối cùng, Phong Thần thuật pháp cũng thi triển hoàn thành.

Khe nứt không gian, trong tiếng gầm không cam lòng và phẫn nộ của Xà thần, đã bị đóng lại hoàn toàn.

Phía trên tế đàn lại khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Một khoảng không im lặng.

Giây tiếp theo, trong toàn bộ không gian, ngoại trừ Hoàng Ngọc Tiên Sơn, tất cả những khoáng thạch thủy tinh mọc ở những nơi khác, toàn bộ hóa thành bột mịn.

Bay lả tả khắp trời, toàn là bụi tinh thể.

Trên người Vương Diệp ập đến sự mệt mỏi vô tận.

Liên tục thi triển Phong Hậu Kỳ Môn và kỹ năng huyết mạch, cộng thêm việc không ngừng dùng Long Vương nguyên thần duy trì trạng thái đỉnh cao, Vương Diệp cũng có chút không chống đỡ nổi.

Thậm chí năng lượng tinh thạch trong toàn bộ tế đàn Phượng Hoàng Thần Cung cũng bị Vương Diệp hấp thu gần hết.

Nếu không có nguồn năng lượng vô tận là Hoàng Ngọc Tiên Sơn này, e rằng Vương Diệp đã chết ngay tại chỗ.

Các loại trạng thái trên người Vương Diệp đều tan biến.

Đau đớn và mệt mỏi ập đến.

Nhưng, đáng giá.

Phượng Hoàng Đảm đã được giữ lại.

Vương Diệp đưa tay ra, nắm lấy Phượng Hoàng Đảm đã được sức mạnh của Xà thần luyện hóa đến mức khá tinh thuần.

Viên châu lưu quang rực rỡ, cháy lên những đường vân lửa này vừa mới vào tay Vương Diệp, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Vương Diệp ban đầu còn giật mình.

Sau đó nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

Lần này âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên một chuỗi dài.

Vương Diệp nghe đến mức có chút choáng váng.

Bản năng vẫn thôi thúc hắn nhanh chóng rời khỏi Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Sau khi tinh thạch trên dưới tế đàn hóa thành bột mịn, đá trên vòm đỉnh trở nên cực kỳ trơn láng.

Cuộc đại chiến vừa rồi, các loại năng lượng đỉnh cấp tràn ngập, cuối cùng cũng khiến cho đỉnh của Phượng Hoàng Thần Cung bắt đầu không chống đỡ nổi.

Những tảng đá trơn láng trên vòm đỉnh bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Từng trận sấm sét mơ hồ vang lên bên trong vòm đỉnh.

Đó là âm thanh của núi mạch đứt gãy.

Vòm đỉnh sắp sập.

Vị trí của Phượng Hoàng Thần Cung nằm sâu dưới chân núi Côn Luân, không biết bao nhiêu mét.

Phía trên nơi này là lớp nham thạch dày hàng nghìn mét.

Một khi thật sự xảy ra sập lở, tất cả mọi thứ trên tế đàn đều sẽ bị lớp đá dày đặc chôn vùi.

Có lẽ như vậy mới là cách bảo vệ tốt nhất cho Long Đan.

Chương 194

Nguồn cội long mạch của thiên hạ vốn không nên bị đào ra và bị người Ma Quốc làm thành tế đàn.

Đối với Long Đan mà nói, đây là chuyện tốt.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, thì lại chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Vương Diệp chỉ là thân thể người phàm, dù ở trạng thái đỉnh phong cũng không thể chống lại được uy lực của núi Côn Luân sụp đổ.

Bây giờ, chạy trốn vẫn là quan trọng nhất.

Đầu óc Vương Diệp hỗn loạn.

Vừa rồi tiếng thông báo của hệ thống, cơn đau dữ dội truyền đến từ tay trái, cảm giác mệt mỏi rã rời cùng cực, và thể năng bị rút cạn đến trống rỗng, tất cả đều khiến bước chân Vương Diệp trở nên nặng nề.

Hắn loạng choạng chạy đến vị trí thi thể của Bạch Hồ Tử Ngư Vương dưới tế đàn, thì trên đầu vang lên một tiếng nổ như sấm sét.

Vòm của Phượng Hoàng Thần Cung hoàn toàn sụp đổ.

Núi Côn Luân lở.

Vương Diệp chỉ còn cách cửa động vài mét, nhưng chân hắn lại không còn chút sức lực nào.

Ngay lúc Vương Diệp sắp kiệt sức, chuẩn bị ngã xuống cách cửa động vài mét, hai chiếc phi hổ trảo từ trong động bay ra.

Sau khi quấn vào eo Vương Diệp, chúng lập tức kéo hắn vào trong động huyệt.

May mà trên mặt đất toàn là nước hồ, dày hơn nửa thước.

Nước hồ cộng với đá thủy tinh, cực kỳ trơn trượt, chỉ trong một hai giây, Vương Diệp đã bị kéo tuột vào trong sơn động.

Người ném phi hổ trảo chính là Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Mấy người họ dưới sự chỉ dẫn của Vương Diệp đã tìm thấy động huyệt bên dưới tế đàn.

Họ phát hiện bên trong là một đường hầm dài và sâu thẳm.

Nhưng không ai vội đi cả.

Vương Diệp vẫn chưa quay lại.

Tuyết Lỵ Dương đứng canh ở cửa động, nhìn về phía tế đàn, sống chết không chịu đi.

Khó khăn lắm mới thấy một bóng người loạng choạng đi về phía cửa động, Tuyết Lỵ Dương lập tức nhận ra Vương Diệp đã gặp rắc rối.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc núi lở, họ đã kịp thời tiếp ứng cho Vương Diệp.

Thoát khỏi cửa tử!

Đợi đến khi Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương kéo Vương Diệp vào sâu trong sơn động vài mét, qua một khúc cua nhỏ.

Tiếng va chạm cực kỳ dữ dội truyền đến.

Đá núi rơi xuống mặt đất bên ngoài.

Mặt đất trong sơn động cũng bị va đập đến rung chuyển dữ dội.

Những viên sỏi nhỏ trên mặt đất nảy lên cao hơn nửa thước.

Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Minh thúc và A Hương đều bị chấn động mạnh do núi lở làm cho choáng váng.

Minh thúc và A Hương có thể chất yếu hơn một chút, miệng đều thổ ra máu.

Khó khăn lắm mới qua được mười mấy phút.

Cơn sạt lở dữ dội nhất cuối cùng cũng qua đi.

Mặc dù vẫn còn tiếng đá rơi lác đác, nhưng cuối cùng vẫn tốt hơn nhiều so với cảnh tượng như ngày tận thế vừa rồi.

Sơn động nơi mọi người đang ở khá vững chắc, không bị ảnh hưởng đến mức sụp đổ.

Nhưng bên trong vẫn đầy khói bụi.

Nhiều nơi bắt đầu rỉ nước, một số chỗ khác xuất hiện những vết nứt đáng sợ.

“Nơi này không an toàn, mau đi dọc theo sơn động về phía trước.” Tuyết Ly Dương bình tĩnh nói.

Lúc này, mọi người đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo một con đường duy nhất đến cùng.

Dù cho con đường này dẫn đến địa ngục, họ cũng chỉ có thể đi một chuyến đến địa ngục mà thôi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi trước dò đường, Tuyết Ly Dương và Sơ Nhất dìu Vương Diệp.

Vương Diệp vẫn còn mê man, sau khi nghỉ ngơi hơn mười phút, cuối cùng cũng hồi phục lại một chút.

Sau đó, hắn lấy thẳng một viên Huyền Vũ Tịch Tà Đan từ không gian hệ thống ném vào miệng rồi nuốt xuống.

Huyền Vũ Tịch Tà Đan là bảo vật trừ tà khử độc, đồng thời cũng có tác dụng phù nguyên bồi chính, cường cân tráng cốt, hồi phục khí huyết.

Đương nhiên, cách dùng như vậy thật sự là phung phí của trời.

Nhưng Vương Diệp chẳng thèm quan tâm lãng phí hay không, chỉ cần có thể hồi phục thể lực trong thời gian ngắn là đáng giá.

Ăn xong, hắn lại cắt một nhánh Thiên Niên Nhục Cối trong không gian hệ thống, cho vào miệng vừa mút nước dịch, phần còn lại thì nhai như nhai trầu.

Hai loại thiên tài địa bảo vào bụng, ánh mắt Vương Diệp lại bắt đầu sáng lên.

Thể lực trên người bắt đầu được bổ sung liên tục không ngừng.

Vách đá xung quanh sơn động trông có vẻ hơi ọp ẹp, Vương Diệp có chút lo lắng sẽ làm sập nốt cả sơn động cuối cùng này, nên không thi triển Địa Long Chi Lực.

Nhưng nhờ sự trợ giúp của thuốc, hắn cuối cùng cũng có lại sức để chiến đấu.

Sau khi tinh thần tỉnh táo, Vương Diệp cũng không vội gạt tay Tuyết Lỵ Dương và Sơ Nhất ra.

Sơ Nhất thì thôi.

Còn cơ hội được Tuyết Lỵ Dương dìu, Vương Diệp vẫn không muốn lãng phí.

Đặc biệt là dáng vẻ lo lắng, ra sức đỡ cánh tay Vương Diệp của Tuyết Lỵ Dương, trông rất có sức hút.

Vương Diệp chọn cách thả lỏng.

Cứ để Tuyết Lỵ Dương và Sơ Nhất dìu mình đi về phía trước.

Trong đầu hắn lại không ngừng suy nghĩ về tiếng thông báo của hệ thống vừa rồi.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp lấy được Phượng Hoàng Đảm trên tế đàn, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Phượng Hoàng Đảm.” “Thông báo: Phượng Hoàng Đảm là vật của thần thú Phượng Hoàng, Túc chủ có thể dung hợp sau khi Long Vương huyết mạch tăng lên cấp mười tiến hóa thành Trường Sinh Thể.” “Cảnh báo: Do Túc chủ vô tình vạch trần một góc sự thật của thế giới đạo mộ rộng lớn, làm tăng nguy cơ bị các Cổ Thần khác phát hiện, vì vậy xin hãy tiếp tục nỗ lực, trở nên mạnh mẽ hơn!!” Nghe vậy, Vương Diệp đầu tiên là sững sờ, sau đó cười nhạt.

Điều duy nhất khiến Vương Diệp có chút lo lắng chính là câu nói cuối cùng trong thông báo của hệ thống.

Câu nói này cũng cho thấy, việc lấy đi viên Phượng Hoàng Đảm này chắc chắn sẽ khiến hắn có liên hệ với Cổ Thần.

Vì vậy mới tăng nguy cơ bị các Cổ Thần khác cảm nhận được.

Nếu muốn ổn thỏa, hắn có thể chọn cách đặt Phượng Hoàng Đảm xuống.

Hôm nay Vương Diệp xem như đã hoàn toàn lĩnh giáo sự lợi hại của Cổ Thần.

Bất kỳ một Cổ Thần nào hiện tại cũng không phải là đối tượng mà Vương Diệp có thể khiêu chiến.

Lặng lẽ phát triển, lần lượt xuống từng ngôi mộ, nhận điểm kinh nghiệm, điểm năng lượng và phần thưởng nhiệm vụ, đi từng bước vững chắc mới là con đường ổn thỏa và an toàn hơn.

Nhưng, nếu cứ một mực cầu ổn, Vương Diệp sẽ quá có lỗi với hệ thống của mình.

Là một thiên mệnh chi tử sở hữu hệ thống, tự nhiên phải đi một con đường khác thường.

Hơn nữa, dù sao hôm nay cũng đã đắc tội một lúc hai vị Cổ Thần.

Bất kể là Xà Thần hay Tinh Ban Cổ Thần, chắc chắn đều sẽ tìm cách tìm đến Vương Diệp.

Mà trùng hợp là, hai vị Cổ Thần này đều có những nơi khác liên quan đến thế giới này.

Xà Thần ở dưới lòng đất của Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc, còn có Vô Để Vực Sâu, cũng chính là Vô Địch Quỷ Động.

Bản thân Quỷ Động chính là một vết nứt không gian.

Sức mạnh của Xà Thần có thể thông qua nơi này ảnh hưởng đến thế giới.

Nếu không thì bọn Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử cũng sẽ không bị nguyền rủa, bị đóng dấu ấn con mắt.

Tinh Ban Cổ Thần thì liên quan đến Thi Động.

Trên thế giới này, những nơi có thể xuất hiện Thi Động mà Vương Diệp có thể nghĩ ra cũng không dưới bảy tám chỗ.

Dù sao cũng đã như vậy rồi, Vương Diệp chỉ có thể đánh cược một phen.

Có cược mới có thắng, thực lực tăng lên mới có tư cách ẩn mình.

Nếu không chỉ đơn thuần là chạy trốn thì không thể nào thoát được.

Chương 195

Vương Diệp thu dọn tâm trạng, cơ thể cũng cuối cùng hồi phục lại.

Mọi người đi một đoạn khá xa trong sơn động.

Vương Diệp cũng không tiện tiếp tục dựa dẫm vào người Tuyết Ly Dương.

Đúng lúc này, giọng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi phía trước nhất truyền đến.

“Đến cuối đường rồi!

Chúng ta đi đến cuối đường rồi!” Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Trong ký ức của hắn, con đường mà bọn Hồ Bát Nhất dùng để thoát khỏi tế đàn không dài lắm.

Tại sao nhóm của mình lại đi lâu như vậy?

Rất nhanh, Vương Diệp cùng Tuyết Ly Dương, Sơ Nhất cũng đi đến cuối sơn động.

Cuối sơn động có một cái hồ nước nhỏ.

Hồ nước không sâu lắm, chưa đến một mét.

Nước rất trong, Vương Diệp nhìn thử, phát hiện nước trong hồ hoàn toàn có thể uống được.

Phía sau hồ nước là một bức tường đá.

Trên tường đá có một bức phù điêu hình con mắt khổng lồ.

Đi suốt một đường, nhóm Vương Diệp đã thấy rất nhiều bức phù điêu con mắt tương tự.

Chỉ có điều bức phù điêu con mắt này có chút khác biệt so với những cái trước.

Trên bức phù điêu bị người ta không biết dùng sơn hay máu vẽ lên những vệt lệ màu đỏ.

Trông vô cùng rùng rợn.

Vương Diệp thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn, quan sát kỹ một lượt, nhưng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

Diệt Đăng Ngân Oa Oa đâu?

Vương Diệp nhớ rõ ràng, lẽ ra phải có một loại cá oa oa thần kỳ mới đúng.

Nhưng đi suốt một đường trong sơn động lại không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Vấn đề đi nhầm đường là không tồn tại.

Bởi vì dưới tế đàn chỉ có một sơn động duy nhất này.

May mà thứ đó cũng không phải là vật gì đặc biệt quý giá, Vương Diệp cũng không quá để tâm.

Bức tường đá này chắc chắn có cơ quan gì đó.

Dưới bức tường đá có một mạch nước ngầm, đang không ngừng chảy nước vào hồ.

Đồng thời, ở phía trên tường đá, Vương Diệp có thể cảm nhận được từng cơn gió không ngừng thổi vào trong sơn động.

Thấy vậy, Vương Diệp cuối cùng cũng yên tâm.

Phía sau bức tường đá này chắc chắn có một không gian rất lớn.

Vậy thì không sai rồi.

Con đường thoát khỏi núi Côn Luân chính là ở đây.

Đương nhiên, phía trước vẫn còn vô vàn khó khăn.

Chỉ là bây giờ Vương Diệp muốn nghỉ ngơi cho thật tốt.

Vất vả lâu như vậy, khó khăn lắm mới đến được một nơi gần như hoàn toàn khép kín, lại có gió có nước an toàn, tự nhiên phải nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đều đồng ý với ý kiến nghỉ ngơi tại chỗ.

Mấy người họ sớm đã mệt lả, trên đường chạy trốn lại khó tránh khỏi va chạm, ai cũng mang thương tích.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp còn không ít nhiên liệu, trang bị của mấy người cũng chưa mất hết.

Rất nhanh, đống lửa được đốt lên.

Điều mà ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử quan tâm nhất, tự nhiên là lời nguyền con mắt trên người mình.

Mấy người họ kiểm tra cho nhau một lúc thì phát hiện lời nguyền con mắt trên vai đều đã biến mất.

Ngay cả trên vai Tuyết Lỵ Dương, người bị nguyền rủa lâu nhất, cũng không thấy một chút dấu vết nào.

Lời nguyền biến mất, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng làm sao để ra ngoài.

Vương Diệp cười cười an ủi mọi người: “Yên tâm, chuyến đi này của chúng ta hữu kinh vô hiểm, gặp nước ắt sẽ có đường sống.

Bây giờ chúng ta hãy nghỉ ngơi cho tốt, đợi hồi phục rồi tự nhiên có thể rời đi.” Hiện tại, trong đội ngũ, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra Vương Diệp không phải người bình thường.

Mọi người đều vô cùng tin phục Vương Diệp.

Người đàn ông có thể tùy tiện lấy ra xăng, nước uống, bếp cồn, mì gói, thịt bò từ trên người, cũng chẳng khác thần tiên là mấy.

Đợi đến khi mọi người đều ăn no uống đủ, Vương Diệp cũng dựa vào vách tường, thầm nghĩ: “Mở giao diện thuộc tính!” 【Túc chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám Kình hậu kỳ (cần ba triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 24v/300v) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại hình trưởng thành, tất cả thuộc tính Băng Hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (cấp 7, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long Chi Lực.

Hấp thu sáu triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 96v/600v.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp), Bất Tử Chi Lực. 【Quốc vận trị】: 9000 【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Tuyết Chu Độc Dịch, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Ngũ Sắc Vô Tự Tinh Văn Quỷ Phiên, Băng Xuyên Cự Cán Cốt Điêu, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết

Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu, Long Mạch Khí Vận, Minh Hành Thảo, Long Tiên Linh Dịch, Thất Tinh Linh Thạch, Long Mạch Ngọc Tủy, Vương Miện Đỉnh Lân, Tinh Ban, Khí Vận Phiên Bội Tạp, Phượng Hoàng Đảm. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, và nhận được sức mạnh của Xà Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Nhìn thấy giao diện thuộc tính, Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, quá khoa trương.

Huyết mạch lại cần đến sáu triệu điểm năng lượng.

May mà những phó bản sau này của Quỷ Thổi Đèn không ít, nếu không hắn cũng không biết làm sao để thăng cấp.

Đương nhiên, lợi ích của việc thăng cấp vẫn rất lớn.

Hắn cảm giác thực lực của mình so với trước đây lại có một sự thay đổi trời long đất lở.

Nếu bây giờ để hắn đấu với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn một trận nữa, mình tuyệt đối có thể một chiêu miểu sát hắn!

Hoàn toàn không cần dựa vào ngoại lực là Hoàng Ngọc Tiên Sơn.

Đây chính là uy lực của việc thăng cấp!!!

Vương Diệp vô cùng hài lòng, cũng dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này, Vương Diệp ngủ mê man hơn mười tiếng đồng hồ.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện tất cả mọi người trong đội đều đã tỉnh dậy.

Mọi người đang ngồi bên đống lửa uống nước ăn đồ.

Tất cả vật tư cũng đã được sắp xếp gọn gàng, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Rõ ràng mọi người đều đang đợi Vương Diệp.

Điều khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc là, gần như tất cả mọi người khi nhìn về phía Vương Diệp, ánh mắt đều vô cùng kỳ lạ.

Giống như đang nhìn một thứ gì đó đặc biệt mới mẻ.

Vương Diệp bị nhìn đến phát hoảng.

Sau khi đứng dậy, hắn đưa tay trái lên sờ mặt mình.

“Sao vậy?

Trên mặt tôi có gì à?” Sau đó Vương Diệp phản ứng cực nhanh.

Hôm qua mình rõ ràng bị thương nặng, hôm nay trông lại không có chuyện gì cả.

Nhưng, mọi người cũng không quá bận tâm.

Dù sao sự thần kỳ của Vương Diệp, họ sớm đã biết.

“Vương Diệp, tiếp theo làm sao đây?” Tuyết Lỵ Dương hỏi một câu.

“Đúng vậy biểu đệ, mọi người đều đang đợi chú quyết định đấy.” Vương Bàn Tử cũng nói, “Tôi với Lão Hồ quay lại xem rồi, con đường chúng ta đi qua đã bị chặn kín.” “Phía sau sơn động có không ít chỗ đã có vết nứt, e là chống đỡ không được bao lâu, chúng ta cũng không dám ở lại quá lâu.” Hồ Bát Nhất cũng đi tới, “Tôi lại cảm thấy, phía sau bức tường đá này, rất có khả năng còn có lối đi.

Phía trên có mạch nước ngầm, không chừng nối liền với hồ nước ngầm.” “Chỉ là bức phù điêu con mắt rỉ máu ở trên chúng ta vẫn chưa rõ là có ý gì, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, muốn đợi cậu tỉnh lại thương lượng một chút.” Vương Diệp gật gật đầu, sau đó đi đến bên tường đá, đặt tay lên đó.

Chương 196

Vương Diệp rất nhanh cảm nhận được, bức tường đá dày khoảng một thước.

Phía sau tường đá chia làm hai phần trên dưới.

Phần trên là rỗng, phía sau là một không gian vô cùng lớn.

Phần dưới là tầng thấm nước ngầm hình thành tự nhiên, nước hồ ngầm thông qua một con đường nhỏ hẹp thấm đến đây, hình thành mạch nước ngầm.

Con đường này quá hẹp, người rất khó đi qua.

Dù có thật sự bò qua được, môi trường tù túng này cũng sẽ khiến người ta phát điên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nửa trên của cửa đá chính là con đường dẫn đến hy vọng, đến cửa sinh.

Vương Diệp chỉ vào bức tường đá, “Bất kể trên đó khắc cái gì, chúng ta đều phải đi qua, vượt qua bức tường đá này mới có đường sống.” Hồ Bát Nhất nhíu mày, “Làm thế nào đây?

Tôi đã kiểm tra qua, phát hiện trên tường đá không có bất kỳ cơ quan nào.” “Chắc là trước đây từng bị dòng nước hoặc ngoại lực khác phá hủy, sau đó được tu sửa lại, sửa rất chắc chắn, nếu chúng ta không có công cụ thì chỉ có thể dùng thuốc nổ.” Hồ Bát Nhất nói xong, nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu, “Cho nổ tung mẹ nó đi.” Nói xong liền thò tay vào ba lô phía sau lấy kíp nổ.

Vương Diệp thấy vậy vội vàng ngăn lại.

“Không được, dùng thuốc nổ quá nguy hiểm.” Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, “Tôi cũng không đồng ý dùng thuốc nổ, lối đi phía sau chúng ta có nhiều chỗ đã nứt ra, nếu thuốc nổ gây ra chấn động, không khéo sẽ sụp đổ hoàn toàn.” “Đến lúc đó rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến chỗ chúng ta, mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.” Vương Bàn Tử gãi đầu, “Vậy phải làm sao?

Chúng ta cũng không có đục thép hay gì cả, xẻng công binh đào đá không hiệu quả lắm.” Vương Diệp nhếch mép, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

“Không sao, để tôi thử xem.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều ngơ ngác, không biết Vương Diệp muốn thử cái gì.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Địa Long Chi Lực là kỹ năng nắm giữ đại địa.

Vì vậy, hắn cũng có kỹ xảo khống chế nham thạch.

Ở trong động đá dưới lòng đất này, những kỹ xảo này đối với việc đối phó với sứ giả của Xà Thần là Tịnh Kiến A Hàm Vương rất hữu dụng.

Vương Diệp lập tức đưa tay ra, men theo khe hở của tường đá, bất ngờ đưa thẳng tay vào bên trong.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đứng phía sau đều nhìn đến ngây người.

Cảm giác này giống như tận mắt nhìn thấy có người đưa tay vào trong một bức tường gạch vậy.

Tường gạch có khe hở, nhưng nhét một lưỡi dao vào thì còn được, trực tiếp đưa tay vào thì quá đáng rồi.

Giây tiếp theo, Vương Diệp khẽ dùng sức, trực tiếp rút một khối đá lớn vuông vức một thước ra khỏi tường đá.

Trong khoảnh khắc lơ lửng, kỹ năng khống chế trọng lực được kích hoạt, khối đá như thể hoàn toàn mất đi trọng lực.

Vương Diệp cứ thế dùng một tay thẳng tắp nâng khối đá, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất.

Hành động này khiến Hồ Bát Nhất, người từng là lính công binh, cũng phải kinh hãi.

Những người khác chỉ cảm thấy khó tin, chỉ có Hồ Bát Nhất có kinh nghiệm thực tế, biết một khối đá lớn như vậy nặng đến mức nào.

Dáng vẻ rút đá, đặt đá của Vương Diệp trông như đang cầm một khối xốp.

Thực tế, một khối đá lớn như vậy còn nặng hơn cả hắn và Vương Bàn Tử cộng lại.

Vương Diệp không dừng lại, vẫn tiếp tục rút từng khối đá ra khỏi tường.

Những người khác cứ thế im lặng nhìn Vương Diệp làm việc.

Không phải không muốn giúp, mà việc này thật sự không dễ xen vào.

Cảnh tượng tay không dỡ tường đá, họ chưa từng thấy bao giờ.

Chẳng mấy chốc, Vương Diệp đã dỡ nửa trên của bức tường đá, tạo ra một cánh cửa đá cao hơn một mét.

Phía sau cửa đá, một luồng gió lạnh mạnh mẽ thổi vào.

Nơi có thể nổi gió, không gian tuyệt đối không nhỏ.

Vương Diệp không nói nhiều lời, đi đầu tiên bò qua cửa đá.

Phía sau cửa đá là một không gian vô cùng rộng lớn.

Có thể nói là hùng vĩ.

Hai bên là những vách đá cao chót vót, có độ dốc nhè nhẹ.

Ít nhất cũng cao vài trăm mét.

Hai bên mặt đất còn có không ít cụm khoáng thạch, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Gần những cụm khoáng thạch, có thể thấy rất nhiều khối đá trắng khổng lồ nằm ngang dọc.

Sau khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương bò lên, lúc đầu còn chưa nhận ra những khối đá này rốt cuộc là thứ gì.

“Ở đâu ra nhiều đá lớn thế này, thật chắn đường.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói.

Vương Diệp cười cười, “Đây không phải là đá, đây là xương của động vật.” Vương Diệp vừa nói xong, mấy người phía sau đều trợn tròn mắt.

Lúc này họ mới kinh hãi phát hiện, những khối đá trắng này, toàn bộ đều là xương của một loại sinh vật khổng lồ nào đó.

Tùy tiện một khúc xương cũng đã to bằng thân cây đại thụ.

Cách đó không xa còn có một bộ xương sọ hình tam giác.

Còn lớn hơn cả đầu xe tải hạng nặng vài phần, toàn bộ đã cao lớn như một tòa nhà nhỏ.

Mấy người đứng ở lối vào hẻm núi, giống như những con chuột nhỏ lạc vào vương quốc của người khổng lồ.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn, nhìn về phía trước, ngoài một chút tử vong khí tức lượn lờ phía trên những bộ xương khổng lồ trên mặt đất, và khí tức của khoáng thạch trên vách đá xung quanh, thì cũng coi như an toàn.

Vương Diệp dẫn mọi người ra khỏi cửa đá.

Sau khi đi về phía trước một đoạn, Vương Bàn Tử trong đội đột nhiên hét lên một tiếng.

“Biểu đệ, Lão Hồ, mọi người nhìn cánh cửa đá mà chúng ta vừa đi ra kìa!” Mọi người trong đội đều bị Vương Bàn Tử dọa giật mình.

Vương Diệp cũng quay đầu lại nhìn.

Nhìn xong khóe miệng co giật.

Đây là cái quái gì vậy?

Hóa ra phía trên cánh cửa đá mà mọi người vừa đi ra, có một bức tượng đen khổng lồ cao như tòa nhà mười mấy tầng.

Tạo hình của bức tượng vô cùng đặc sắc.

Cả người cong lưng ưỡn mông, một đầu cắm thẳng vào trong núi.

Hai tay cũng duỗi vào trong, chỉ có thể thấy hình dạng cánh tay lộ ra ngoài.

Giống như có một người khổng lồ bị kẹt trong núi, đang kiểm tra tình hình bên trong vách đá.

Đây là... chân thân của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn?

Tư thế này không được tao nhã cho lắm.

Hơn nữa, cánh cửa mà Vương Diệp dỡ ra lại nằm ngay trên người Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Vấn đề là, cánh cửa đá mà Vương Diệp dỡ ra, vừa hay đục thủng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn qua, “Những tảng đá màu đen đó, chắc là một loại khoáng thạch nào đó.” Hồ Bát Nhất gật đầu, “Hoàn toàn khác với những tảng đá hai bên vách đá phía trước.

Nhìn màu sắc chắc là hàm lượng sắt tương đối cao.” Vương Diệp lắc đầu, bức tượng đá Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn dù có phải là chân thân của tà linh này hay không, đối với Vương Diệp cũng không còn quan trọng nữa.

Dù sao Vương Diệp cũng đã giết chết Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nhưng Vương Diệp bắt đầu có hứng thú với những bộ xương động vật khổng lồ xung quanh.

Càng đi về phía trước, tử vong khí tức trên những bộ xương này càng trở nên nồng đậm.

Những bộ xương này tuyệt đối không phải là thi thể của bất kỳ loài động vật nào còn tồn tại trên thế giới để lại.

Chắc chắn là một loại dị thú thượng cổ nào đó sống ở khu vực này.

Niên đại cụ thể đã hoàn toàn không thể biết được.

Về phần chủng loại động vật, lúc đầu Vương Diệp tưởng là loại rồng rắn.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp phát hiện ra một số khúc xương hơi nhỏ hơn nằm rải rác trên mặt đất.

Đương nhiên cái gọi là nhỏ, cũng to bằng cột điện, lại còn có độ cong.

Những khúc xương này rõ ràng là móng vuốt của những con thú khổng lồ này.

Có móng vuốt, chắc chắn không phải là rắn.

Chương 197

Vương Diệp bèn trèo lên đỉnh của một bộ xương thú khổng lồ lớn nhất.

Ngay lúc Vương Diệp vừa trèo lên, định quan sát toàn bộ hẻm núi, đột nhiên nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

“Túc chủ tiếp xúc với Thái Thản Cổ Giao Hồn Châu, nhận được Quốc Vận Trị +500.” Vương Diệp nghe xong, cả người đều phấn chấn.

Có đồ tốt à.

Cũng phải thôi, một hẻm núi dài như vậy.

Trong đó rải rác hài cốt của những con thú khổng lồ, không đến trăm con thì cũng có mấy chục con, làm sao có thể không để lại chút đồ tốt nào.

Nhưng Cổ Giao Hồn Châu là cái gì?

Ở đâu nhỉ?

Vương Diệp cúi đầu xuống, phát hiện mình đang đứng trên một bộ xương sọ hình tam giác khổng lồ của một con thú.

Nơi hai chân đứng chính là trên đỉnh sọ.

Ở vị trí trung tâm giữa hai hốc mắt khổng lồ của bộ xương sọ, có một chỗ lõm.

Thực ra rất nhiều nhà sinh vật học, đặc biệt là nhà cổ sinh vật học đều phát hiện, rất nhiều động vật thực ra đều có con mắt thứ ba nguyên thủy.

Con mắt thứ ba này về cơ bản đều phân bố trên trán.

Chỉ là con mắt thứ ba trong quá trình tiến hóa lâu dài, ngày càng nhỏ đi, cuối cùng tiến hóa thành một con mắt nhỏ ẩn trong xương sọ.

Những loài động vật được gọi là cao cấp, nơi này càng không rõ ràng.

Thậm chí thoái hóa thành một điểm nào đó trong não.

Đây cũng là nguyên nhân một số người đặc biệt nhạy cảm với sức mạnh từ trường xung quanh.

Chức năng con mắt thứ ba của một số người chưa hoàn toàn thoái hóa, vẫn còn giữ lại một chút.

Ngược lại, một số sinh vật nguyên thủy cấp thấp, một số vẫn còn giữ lại con mắt thứ ba.

Đặc biệt là loài bò sát và lưỡng cư.

Một số mặc dù đã không thể nhìn thấy con mắt trên trán, nhưng ở vị trí trán này đều sẽ có một cơ quan cảm thụ lõm vào.

Có thể cảm nhận được môi trường xung quanh.

Đồng thời cũng là nơi hội tụ năng lượng của bản thân.

Cổ Giao mà hệ thống nói đến rõ ràng là tổ tiên xa xưa của Ban Văn Cự Giao mà Vương Diệp đã từng thấy.

Những loài động vật bò sát khổng lồ này, tuyệt đối là bá chủ của thế giới tiền sử.

Vậy thì vấn đề đến rồi, Hồn Châu ở đâu?

Vương Diệp cẩn thận kiểm tra dưới chân, rất nhanh phát hiện ra một số chỗ lung lay trong phần xương sọ lõm vào.

Những bộ xương này đã biến thành hóa thạch, cứng vô cùng.

Vương Diệp rút Tiểu Thần Phong ra, đào vài nhát, một viên châu có hoa văn đen trắng, to bằng quả trứng gà đã bị Vương Diệp đào ra.

Vương Diệp đặt viên châu vào không gian hệ thống.

Sau đó, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Thái Thản Cổ Giao Hồn Châu, Thái Thản Cổ Giao Hồn Châu có thể dung hợp với Âm Binh Hổ Phù, sau khi dung hợp Âm Binh Hổ Phù sẽ nhận được âm hồn mới.” “Dung hợp sẽ tiêu hao 500 điểm Quốc Vận Trị, có dung hợp không?” Không chút do dự, phải dung hợp.

Vương Diệp lập tức đưa ra lựa chọn.

Sau đó lại là một tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng Túc chủ, dung hợp thành công, Âm Binh Hổ Phù nhận được âm hồn mới, Thái Thản Cổ Giao Chiến Hồn.” Tên nghe khá ngầu.

Vương Diệp lập tức xem xét Âm Binh Hổ Phù.

Lấy ra xong, Vương Diệp lập tức chỉ vào hư không.

Một tiếng gầm thét như đến từ linh hồn truyền đến, một con quái vật khổng lồ cao đến mười mấy mét, trông có vài phần giống Ban Văn Cự Giao, nhưng nguyên thủy, hoang dã và tàn bạo hơn xuất hiện.

Đây chính là Thái Thản Cổ Giao Chiến Hồn?

Trông khá tàn bạo đấy.

Mặc dù sau khi hóa thành âm linh, thực tế vẫn nhỏ hơn không ít so với Cổ Giao thật sự, nhưng cũng đã đủ chấn động, đủ để nghiền ép rồi.

Thứ này đã lớn hơn một vòng so với loài động vật trên cạn lớn nhất thế giới hiện nay là voi châu Phi.

Người bình thường đứng trước thứ này, hoàn toàn không nảy sinh ý muốn chạy trốn.

Dù sao cũng chết chắc rồi.

Vương Diệp hài lòng thu Thái Thản Cổ Giao Chiến Hồn lại vào trong Âm Binh Hổ Phù.

Sau đó nhìn về phía trước và sau của hẻm núi.

Chỉ riêng trong tầm mắt của Vương Diệp, cũng có ít nhất hai ba mươi bộ hóa thạch xương Thái Thản Cổ Giao.

Vậy thì còn khách sáo gì nữa.

Vương Diệp lập tức thi triển Long Đằng, nhảy đến trước mặt cả đội.

“Mọi người cứ từ từ đi về phía trước, cẩn thận một chút, có tình huống thì bắn súng tín hiệu, tôi đi trước dò đường.” Nói xong, Vương Diệp lại thi triển mấy lần Long Đằng, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đều ngơ ngác nhìn nhau.

May mà đáy hẻm núi khá bằng phẳng, có Vương Diệp đi trước mở đường, cũng không có gì đáng sợ.

Vương Diệp thì vô cùng vui vẻ đào bới trên các hóa thạch sọ của Thái Thản Cổ Giao.

Rất nhanh Vương Diệp phát hiện, không phải hóa thạch xương của tất cả Thái Thản Cổ Giao đều có Thái Thản Cổ Giao Hồn Châu.

Một số con có thân hình quá nhỏ, một số bộ xương bảo quản không tốt, bị vỡ nát, đều không có.

Chỉ có những con Thái Thản Cổ Giao trưởng thành, lại được bảo quản tương đối hoàn chỉnh trong hóa thạch xương, mới có loại bảo bối này.

Mặc dù vậy, chỉ trong một lúc, Vương Diệp đã tìm được tám viên Thái Thản Cổ Giao Hồn Châu trong hẻm núi.

Tất cả các viên Hồn Châu ngay khi Vương Diệp vừa nhận được, đã bị hắn trực tiếp dung hợp với Âm Binh Hổ Phù.

Lúc này, trong Âm Binh Hổ Phù đã có thêm chín chiến hồn của hung thú thượng cổ khổng lồ.

Vương Diệp nhìn về phía trước hẻm núi, chắc hẳn vẫn còn một đoạn nữa.

Đang chuẩn bị tiếp tục thu hoạch Hồn Châu, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng súng giòn giã.

Quay người lại nhìn, một luồng sáng chói mắt bắn tới.

Ánh sáng của đạn tín hiệu.

Vương Diệp vội vàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy, mấy người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đang liều mạng chạy về phía trước dọc theo đáy hẻm núi.

Minh thúc còn vừa chạy vừa la hét thảm thiết.

Dường như có thứ gì đó đang truy đuổi phía sau họ.

Mà lúc này, Vương Diệp đã nghe thấy một loạt tiếng sột soạt.

Âm thanh này, ngay lần đầu tiên nghe thấy, Vương Diệp đã cảm thấy có chút quen tai.

Trước khi tiến vào tế đàn của Phượng Hoàng Thần Cung, khi đi qua đoạn đường linh hồn, Vương Diệp đã từng nghe thấy âm thanh này.

Chắc là đám con cháu của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Tiếng bò trên mặt đất của Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà.

Nhưng, ấn tượng của Vương Diệp đối với Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà cũng không tệ.

Dù sao những con rắn đen kịch độc này không chỉ cung cấp cho Vương Diệp không ít tinh hoa độc tố, lượng lớn điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng, mà còn có không ít vật phẩm đặc biệt như mật và răng nanh của Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà.

Đều là những dược liệu khá hữu dụng.

Nếu số lượng đủ nhiều.

Vương Diệp vừa nghĩ đến đây, liền nhìn thấy những thứ đang truy đuổi phía sau bọn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương.

Từ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là thủy triều.

Thủy triều màu đen.

Dày đặc, căn bản không thể đếm xuể những con Tịnh Kiến A Hàm Vũ Xà màu đen.

Mặc dù loại rắn độc màu đen này trong mắt Vương Diệp, hoàn toàn là những con mồi cung cấp điểm kinh nghiệm, điểm năng lượng và dược liệu đặc biệt cho mình.

Chương 198

Nhưng khi nhìn thấy số lượng rắn đen nhiều như vậy tràn tới, trong lòng vẫn giật thót một cái.

Đúng là kiến nhiều cắn chết voi, đám rắn đen này thật sự là... quá chu đáo rồi.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Đối với Vương Diệp mà nói, đám hắc xà này đúng là càng nhiều càng tốt.

Vương Diệp cứ đứng yên tại chỗ, đám hắc xà này bất kể là răng nanh hay độc tố đều không thể uy hiếp được hắn.

Hồ Bát Nhất và những người khác đang chạy thục mạng cũng thấy Vương Diệp đứng trên đỉnh bộ xương của con quái thú khổng lồ.

“Biểu đệ!

Mau chạy đi!

Đám sâu dài phía sau sắp thành tai họa rồi!” Vương Bàn Tử vừa chạy vừa la, thở hồng hộc.

Vương Diệp tung người một cái, nhảy thẳng đến vị trí trung tâm hẻm núi, vừa vặn đáp xuống trước mặt mấy người.

“Mọi người cứ tiếp tục đi về phía trước, cách đây khoảng bốn năm trăm mét là được, nếu có đám sâu đen bò qua vách đá hai bên thì dùng xăng.” Vương Diệp nói xong, trực tiếp lấy ra hai thùng xăng lớn từ không gian hệ thống, đưa cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Lão Hồ và Vương Bàn Tử đều là những người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tự nhiên hiểu được ý đồ của Vương Diệp.

Hơn nữa có xẻng công binh và xăng, việc tạo ra một bức tường lửa đối với hai người hoàn toàn không thành vấn đề.

Vương Diệp còn thuận tay lấy ra hai ba mươi quả lựu đạn cán gỗ, nhét thẳng vào tay Sơ Nhất lão ca.

Lão ca năm đó xuất thân từ đội săn sói, chơi súng chơi lựu đạn cũng là một tay lão luyện.

Thấy lựu đạn, hai mắt ông sáng rực lên, lập tức nhận lấy.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã làm theo lời dặn của Vương Diệp, tiếp tục đi về phía sau.

Vương Diệp thì nghênh đón bầy hắc xà.

Bây giờ điều Vương Diệp lo lắng không phải là số lượng bầy rắn quá nhiều, mà là sợ chúng chạy thoát qua vách đá hai bên.

Còn một điều nữa là nhỡ bầy rắn nhận ra nguy hiểm mà bỏ chạy thì không vui chút nào.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lập tức lấy ra bốn bức tượng Đạt Phổ Quỷ Trùng từ không gian hệ thống.

Rất nhanh, bốn con Đạt Phổ Quỷ Trùng, hai đỏ hai xanh, bay ra ngoài.

Vương Diệp để bốn con Đạt Phổ Quỷ Trùng này bay đến hai bên vách đá, chỉ cần có con Tịnh Kiến A Hàm vũ xà nào định trèo qua vách đá thì lập tức tiêu diệt.

Sau đó, hắn lại thả ra Nguyên khí kim nhãn điêu hào.

Trong hẻm núi dưới lòng đất cao và rộng thế này, kim nhãn điêu hào có thể tha hồ tung hoành.

Chỉ có điều mục tiêu của nó là phía sau bầy hắc xà.

Vương Diệp phái Nguyên khí điêu hào ra chặn đường lui của bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà.

Chờ đến khi mọi thứ đã được bố trí xong xuôi, Vương Diệp mới nở một nụ cười thuần khiết.

“Bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà chúng mày nghe đây, chúng mày đã bị tao bao vây rồi!

Mau đầu… Thôi, khai sát đi.” Không có khán giả, Vương Diệp cũng chẳng có hứng thú ra vẻ nữa, trực tiếp đối mặt với bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà đang lao tới, thi triển năng lực khống chế trọng lực trong Địa Long Chi Lực.

Trong phạm vi hẻm núi phía trước rộng khoảng năm sáu mươi mét, dài một hai trăm mét, trọng lực tức thì thay đổi.

Vương Diệp không ngừng gia tăng sức mạnh.

Ban đầu là trọng lực gấp hai lần.

Dưới trọng lực gấp đôi, tốc độ tiến lên của bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà lập tức chậm lại, bầy rắn phía sau ồ ạt xông lên, bầy hắc xà nhanh chóng chất đống vào nhau.

Tuy nhiên, đám Tịnh Kiến A Hàm vũ xà này không hổ là nanh vuốt của Tịnh Kiến A Hàm Vương, trọng lực gấp đôi chỉ làm tốc độ của chúng chậm đi.

Hầu hết tất cả hắc xà đều há miệng, để lộ răng độc, lè lưỡi và điên cuồng lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp mỉm cười.

Trọng lực gấp năm lần.

Tốc độ tiến lên của bầy rắn càng chậm hơn, ngay cả lưỡi cũng không lè ra được.

Những con hắc xà đi đầu đã xông đến cách Vương Diệp chỉ còn mười mấy mét.

Nhưng khoảng cách gần như vậy mà chúng lại không tài nào bò qua được.

Tốc độ của đám hắc xà này đã chậm hơn rất nhiều so với rắn bình thường.

Trọng lực gấp mười lần!

Cuối cùng, trong bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà, bắt đầu có những đóa hoa máu bung nở.

Máu rắn chảy ra nhanh chóng thấm vào mặt đất rồi biến mất không thấy đâu.

Mùi máu tanh lan tỏa.

Trong đầu Vương Diệp cũng vang lên không ngớt những tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm vũ xà, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” “…” Thỉnh thoảng còn có thông báo nhận được mật và răng độc của Tịnh Kiến A Hàm vũ xà.

Vì dưới sự khống chế trọng lực phía trước, bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà đều bị dồn lại một chỗ.

Trong phạm vi khoảng một trăm mét trước mặt Vương Diệp, hắc xà chất thành từng lớp.

Dưới trọng lực gấp mười, đám hắc xà này chết cực nhanh.

Chỉ có một vài con Tịnh Kiến A Hàm vũ xà bị ép ra hai bên vách đá mới thoát khỏi kiếp nạn.

Nhưng chờ đợi chúng là những con Đạt Phổ Quỷ Trùng bay nhanh như chớp.

Sự khác biệt chỉ là bị thiêu chết hay bị đóng băng mà thôi.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện, dưới trọng lực gấp mười, vẫn còn khoảng một trăm con hắc xà chưa chết.

Đám hắc xà này đang khó nhọc luồn lách giữa đống thịt nát của đồng loại.

Trên đầu mỗi con hắc xà đều có một dải vảy mỏng màu đỏ nhô lên.

Đám hắc xà này vậy mà lại chịu được trọng lực gấp mười, thậm chí còn có dư sức tiếp tục bò về phía trước.

Mặc dù tốc độ bò đã rất chậm, nhưng vẫn khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Vương Diệp dứt khoát đợi đám hắc xà có mào gà trên đầu này bò đến cách mình chỉ mười mấy mét mới tiếp tục ra tay.

Trọng lực gấp mười mà chịu được sao?

Vậy thì thử trọng lực gấp hai mươi xem.

Trong nháy mắt, đám hắc xà mào gà vừa bò đến vị trí cách Vương Diệp chừng mười mét, ánh mắt đầy hung quang, tất cả đều bị ép dẹp lép.

Xương cốt toàn bộ vỡ nát.

Thịt trong cơ thể đều bị ép thành bùn, trộn lẫn vào nhau, theo các vết nứt trên da rắn và miệng phun ra ngoài.

Sau đó là một loạt tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Lần này tiếng thông báo có chút khác biệt so với trước.

“Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm hồng quan vũ xà, nhận được điểm kinh nghiệm +2000, điểm năng lượng +4000.” “Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm hồng quan vũ xà, nhận được điểm kinh nghiệm +2000, điểm năng lượng +4000.” Một lần Vương Diệp tiêu diệt được cả trăm con hồng quan vũ xà.

Kinh nghiệm và điểm năng lượng của hắn tăng vọt mấy chục vạn.

Cộng thêm việc tiêu diệt đám Tịnh Kiến A Hàm vũ xà thông thường lúc trước, lại là một mùa bội thu lớn.

Vương Diệp nhìn bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà vẫn đang không ngừng cuộn trào tới, không nhịn được mà bật cười.

Hắn giơ tay lên, trên đỉnh vách đá một bên xuất hiện vô số vết nứt.

Một tiếng động mơ hồ như sấm rền vang lên.

Những vết nứt ngày càng lớn, chỉ trong chốc lát đã biến thành những khe hở rộng bằng bàn tay.

Khe nứt sụp đổ, vô số mảnh đá từ trên trời rơi xuống.

Đối với Vương Diệp, những thứ rơi từ trên cao xuống như thế này mới là thứ hắn có thể phát huy uy lực đến mức tối đa.

Bởi vì Vương Diệp còn có kỹ năng khống chế trọng lực.

Hiện tại hồng quan vũ xà trước mặt Vương Diệp đã bị tiêu diệt hết, hắn đang thi triển trọng lực gấp mười trên phạm vi lớn.

Dưới trọng lực gấp mười, những tảng đá rơi từ vách đá cao trăm mét có thể đạt đến tốc độ kinh khủng đến mức nào, người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Khi những tảng đá này rơi xuống đất, Vương Diệp thậm chí còn thấy được bụi đất nổ tung do không khí bị nén lại.

Chương 199

Bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà trên mặt đất giống như đám lính quèn bị đại pháp sư triệu hồi thiên thạch đập trúng.

Mặc dù không sợ chết, lớp trước ngã xuống lớp sau xông lên, nhưng rất nhanh tất cả đều bị đá vụn đập cho máu thịt be bét, tan nát.

Trong đó còn có một vài con hồng quan vũ xà.

Những con hồng quan vũ xà này thậm chí còn chưa kịp xông đến trước mặt Vương Diệp đã bị đá rơi đập chết.

Vương Diệp nghe tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, không thể nào kiềm chế được nụ cười trên khóe môi.

Đúng lúc này, Vương Diệp cảm ứng được một thứ khác lạ.

Ngay trong hẻm núi phía trước, xuất hiện mấy luồng sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Sức mạnh ẩn chứa trong mỗi luồng đều mạnh hơn hồng quan vũ xà gấp mười, gấp trăm lần.

Hơn nữa tốc độ tiến tới của những luồng sức mạnh này cực nhanh.

Chẳng lẽ là Tịnh Kiến A Hàm Vương?

Nhưng Vương Diệp rất nhanh đã phủ định suy nghĩ này.

Tịnh Kiến A Hàm Vương chỉ có một.

Là sứ giả của Xà Thần, Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng là độc nhất vô nhị.

Mà bây giờ, luồng sức mạnh đang lao về phía Vương Diệp rõ ràng là có mấy cái.

Khoảng cách càng gần, Vương Diệp càng nhanh chóng phân biệt được mấy luồng sức mạnh này rất rõ ràng.

Bốn cái.

Mỗi cái đều mạnh hơn Ban Văn Cự Giao.

Vương Diệp xoa xoa cằm.

Phải xử lý chúng thế nào đây?

Tiếp tục luyện tập Địa Long Chi Lực vậy.

Dù sao ở nơi này, sức mạnh của đại địa là mạnh nhất.

Sau đó Vương Diệp lại vung tay.

Trên đỉnh vách đá ở phía bên kia cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

Rất nhanh, vách đá vỡ vụn, những tảng đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Lần này Vương Diệp không làm rơi quá nhiều đá, những con hắc xà khác về cơ bản chỉ cần dùng trọng lực gấp mười là có thể xử lý được.

Những tảng đá khổng lồ này là chuẩn bị riêng cho bốn tên thủ hạ của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Trong nháy mắt, đáy hẻm núi vang lên tiếng động lớn như sấm.

Bụi đất mù mịt.

Vô số hắc xà bị đá đập bay lên không.

Khắp nơi đều là máu thịt của Tịnh Kiến A Hàm vũ xà.

Bốn luồng sức mạnh kia cũng ngừng tiến lên.

Bị những tảng đá rơi xuống chặn đứng.

Lúc này Vương Diệp cũng đã nhìn rõ nguồn gốc của bốn luồng sức mạnh này.

Lại là bốn con hồng quan vũ xà màu đen có cánh.

Chẳng trách lúc nãy Vương Diệp cảm thấy tốc độ của bốn luồng sức mạnh lao về phía mình rất nhanh.

Hóa ra là biết bay.

Chỉ có điều… thứ này lại có thể chống lại khống chế trọng lực?

Thật không khoa học!

Vương Diệp nhíu mày, khởi động kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng vàng nhạt, trùng đồng hiện ra, con ngươi hóa thành mắt âm dương từ từ xoay tròn.

Rất nhanh, lông mày Vương Diệp nhíu càng chặt hơn.

Đây là bốn linh thể?

Không phải là rắn thật như Tịnh Kiến A Hàm vũ xà lúc trước.

Mà là bốn tà linh!

Chẳng trách kỹ năng khống chế trọng lực lại vô dụng với bốn tên này.

Những tảng đá khổng lồ được gia tốc bằng trọng lực gấp mười cũng chỉ chặn được đường đi của chúng.

Bản thân những tảng đá rất khó làm chúng bị thương.

Nhưng thế năng của đá cộng với năng lượng sinh ra khi va chạm mặt đất đã ngăn cản chúng.

Cũng khá thú vị.

Tịnh Kiến A Hàm Vương không hổ là sứ giả của Xà Thần.

Lại có thể sai khiến cả tà linh khác.

Nếu đã vậy, những chiêu thức thông thường sẽ không thích hợp với chúng.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, lấy ra Âm binh hổ phù từ không gian hệ thống.

Trên người Vương Diệp thực ra có không ít kỹ năng nhắm vào linh thể.

Nhưng lần này Vương Diệp muốn thử Âm binh hổ phù xem sao.

Dù sao bên trong ngoài Điền quốc cấm vệ, Thập bát di vu, giao nhân võ sĩ ra, còn có mấy tiểu đệ mà Vương Diệp mới thu nhận.

Biết điều khiển tà linh, đâu chỉ có mình ngươi, Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Vương Diệp nhếch mép, “Mấy lão đại trong hổ phù của ta, cũng có thể coi là tà linh rồi nhỉ?” Sau đó, mấy cái bóng đen to như ngọn núi nhỏ xuất hiện ở đáy hẻm núi.

Trong nháy mắt, cả hẻm núi trở nên chật chội vô cùng, bị một hàng đại gia hỏa chặn cứng.

Mấy chiến hồn Thái Thản Cổ Giao mà Vương Diệp vừa nhận được, vừa hay lôi ra dạo một vòng.

Vương Diệp là người rộng lượng, coi trọng sự công bằng nhất, tin vào nguyên tắc đối nhân xử thế là làm việc chừa lại một đường để sau này còn gặp mặt.

Cho nên tổng cộng có chín chiến hồn Thái Thản Cổ Giao, Vương Diệp chỉ lấy ra tám con.

Đương nhiên còn một lý do rất nhỏ, chiến hồn Thái Thản Cổ Giao quá lớn, nếu bày ra hết cả một lượt thì bên dưới không đủ chỗ thi triển.

Đồng thời, Vương Diệp cũng triệu hồi bốn con Đạt Phổ Quỷ Trùng về, canh giữ phía trên hẻm núi.

Mười hai đấu bốn, vô cùng công bằng, cực kỳ hợp lý.

Bốn con vũ xà tà linh vừa thoát khỏi tác động của đá rơi thì phát hiện đường tiến đã bị bịt kín.

Tám gã hộ pháp to lớn, chỉ một mình thôi đã có thân hình lớn gấp mấy chục lần phe mình.

Phía trên thì có bốn con nhỏ, nhỏ xíu, chỉ lớn hơn móng tay người trưởng thành một chút.

Nhưng sức mạnh tỏa ra từ chúng lại cực kỳ mạnh mẽ, không hề yếu hơn mấy con vũ xà tà linh chút nào.

Bốn con vũ xà tà linh đều đã khai mở linh trí, đối mặt với chướng ngại vật phía trước, đều có ý muốn rút lui.

Nhưng rất nhanh, một luồng sức mạnh cường đại khác đã ép chúng phải tiếp tục tiến lên.

Vương Diệp nhếch mép, nhìn về phía sau của bầy Tịnh Kiến A Hàm vũ xà.

Tịnh Kiến A Hàm Vương, ra rồi sao?

Đáy hẻm núi, những con vũ xà khác đã lần lượt lùi lại, nhường chiến trường cho những tà linh mạnh mẽ khiến cả những sinh vật tà ác này cũng phải run sợ.

Vũ xà tà linh tiếp tục tiến lên.

Mỗi con đều được bao bọc bởi điện quang.

Tám chiến hồn Thái Thản Cổ Giao khổng lồ như núi non bước những bước chân nặng nề, như tiếng trống dồn dập đập vào mặt đất đáy hẻm núi.

Những viên đá vụn và một vài con Tịnh Kiến A Hàm vũ xà không kịp chạy thoát trên mặt đất đều bị chấn động khổng lồ hất tung lên.

Đá vụn vỡ nát, hắc xà tan nát, máu thịt vương vãi khắp mặt đất.

Rất nhanh, từ trên người vũ xà tà linh bắn ra mấy luồng điện quang, đánh thẳng vào người chiến hồn Thái Thản Cổ Giao.

Chiến hồn Thái Thản Cổ Giao phát ra tiếng gầm giận dữ từ thời viễn cổ hoang dã.

Chương 200

Cả hẻm núi sấm vang rền.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương… cách đó mấy trăm mét cũng bị chấn động đến hoa mắt chóng mặt.

Nhưng chiến hồn Thái Thản Cổ Giao vẫn hiên ngang xông lên.

Con chạy nhanh nhất đã xông đến dưới thân vũ xà tà linh.

Nó ngẩng đầu, vung cái miệng đầy răng nanh khổng lồ, nhảy lên, ngoạm chặt một con vũ xà tà linh vào miệng, ra sức cắn xé.

Vũ xà tà linh cảm nhận được uy hiếp, toàn thân điện quang lóe lên.

Toàn bộ chiến hồn Thái Thản Cổ Giao bị điện quang chiếu sáng đến mức trở nên bán trong suốt.

Vương Diệp hơi nhíu mày.

Thực lực của vũ xà tà linh khá mạnh.

Cũng may chiến hồn Thái Thản Cổ Giao da dày thịt béo, âm linh thông thường như Điền quốc cấm vệ hay giao nhân võ sĩ có lẽ thật sự không chịu nổi.

Thập bát di vu có lẽ còn chút hy vọng, tiếc là đang canh giữ dược điền.

Lúc này, các chiến hồn Thái Thản Cổ Giao khác cũng đã xông lên, bắt đầu cắn xé những con vũ xà tà linh trên không.

Vũ xà tà linh dù sao cũng có cánh, bay lượn lên xuống, điện quang tung hoành.

Nhất thời hai bên lại đánh ngang tài ngang sức.

Vương Diệp tuy biết chiến hồn Thái Thản Cổ Giao bị thiệt vì không biết bay, nhưng vẫn rất khó chịu.

Ngang tài ngang sức?

Điều này đối với Vương Diệp là không thể chấp nhận được.

Lúc này, Vương Diệp sớm đã vứt thái độ quyết đấu công bằng chính trực ra sau đầu.

Ra tay lén lút, bắn lén, đào bẫy, phóng tên trộm, mới là phong cách thực sự của Vương Diệp.

Lam Vũ Tinh Kim Thiềm đã được Vương Diệp lấy ra từ không gian hệ thống.

Hắn nhắm vào ba con vũ xà tà linh còn đang bay phía trước, liên tiếp phóng ra ba lần “can nhiễu”.

Sau khi ba kỹ năng được thi triển, ánh sáng dưới hẻm núi liền tối sầm lại.

Vừa rồi còn đang lóe lửa mang theo sấm sét, vũ xà tà linh đột nhiên giống như bị người ta rút dây điện, “bụp” một tiếng liền tắt ngấm.

Sau khi điện quang trên người chúng biến mất, chiến hồn Thái Thản Cổ Giao bắt đầu ra sức cắn xé.

Thậm chí hai, ba con cùng xé một con vũ xà tà linh.

Cảnh tượng nhất thời vô cùng tàn nhẫn.

Vương Diệp hài lòng thu Lam Vũ Tinh Kim Thiềm về không gian hệ thống.

Tình hình chiến đấu như vậy mới khiến người ta hài lòng, tâm tình thoải mái.

Vương Diệp đến đây không phải để xem một trận đấu ngang tài ngang sức, quyết đấu đỉnh cao, hắn vẫn thích cảm giác nghiền ép hơn.

Nếu chiến hồn Thái Thản Cổ Giao không thể nghiền ép, Vương Diệp sẽ giúp chúng nghiền ép.

Rất nhanh, trong đầu Vương Diệp vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm vũ xà tà linh, nhận được điểm kinh nghiệm +50000, điểm năng lượng +100000.” “Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm vũ xà tà linh, nhận được Xà thần chi vũ.” Xà thần chi vũ!

Mắt Vương Diệp nhanh chóng nheo lại.

Giá trị của thứ này tuyệt đối rất cao.

Lại là thứ trên người cổ thần!

Bốn con Tịnh Kiến A Hàm vũ xà tà linh này, có lẽ đều là do một bộ phận nào đó trên người Xà Thần trong số các cổ thần hóa thành, kế thừa một phần sức mạnh của Xà Thần.

Tốt lắm, chẳng trách lại có thể đánh ngang tay với chiến hồn Thái Thản Cổ Giao của Vương Diệp.

Hóa ra lai lịch lớn như vậy.

Ba chiếc Xà thần chi vũ đã vào tay.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn.

Lúc này vẫn còn một con vũ xà tà linh, chính là con bị chiến hồn Thái Thản Cổ Giao cắn trúng đầu tiên.

Chiến hồn Thái Thản Cổ Giao bị điện giật đến thất điên bát đảo, nhưng vẫn không chịu nhả miệng.

Cuối cùng, con vũ xà tà linh cuối cùng thấy đồng bạn của mình đều bị giết, chết một cách không hề an lành, cũng muốn bỏ chạy.

Điện quang trên người nó đột nhiên bùng lên.

Chiến hồn Thái Thản Cổ Giao không chịu nổi tia chớp ẩn chứa sức mạnh của Xà Thần, cuối cùng cũng bị hở răng.

Vũ xà tà linh vậy mà lại chạy thoát.

Đối mặt với vũ xà tà linh bay vọt lên không trung, Vương Diệp lại không hề có ý lo lắng.

Bốn con Đạt Phổ Quỷ Trùng sớm đã chờ đợi từ lâu.

Ngay khi vũ xà tà linh bay lên được mấy chục mét, hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng mang theo sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng đã đâm thẳng vào nó.

Bắt đầu từ hai điểm phía trước nhất, toàn thân vũ xà tà linh nhanh chóng hóa thành băng cứng màu xanh trắng.

Gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ vũ xà tà linh đã biến thành một tảng băng.

Nãi Cùng Thần Băng có thể đóng băng cả linh hồn, tự nhiên sẽ không để cho vũ xà tà linh ở trạng thái linh thể được yên ổn.

Vũ xà tà linh bắt đầu nhanh chóng rơi xuống đất.

Vương Diệp, người luôn nhấn mạnh sự công bằng, ngón tay khẽ động, điều chỉnh một chút trọng lực tại điểm rơi của vũ xà tà linh.

Trọng lực gấp hai mươi lần!

Vương Diệp mặt không đổi sắc.

Chẳng qua chỉ là tăng tốc độ rơi của vũ xà tà linh một chút thôi, điều này rất công bằng.

Vũ xà tà linh trong tảng băng vẫn không ngừng giãy giụa.

Trên khối băng không ngừng có điện quang bao quanh.

Trong quá trình rơi xuống, khối băng liên tục xuất hiện những vết nứt.

Cuối cùng, trước khi hoàn toàn rơi xuống đất, khối băng vỡ tan thành từng mảnh.

Vũ xà tà linh tuy chật vật, nhưng cuối cùng vẫn thoát ra được khỏi Nãi Cùng Thần Băng.

Tiếc là, hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng mang theo năng lượng Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã chờ sẵn ở phía trước.

Khoảnh khắc tiếp theo, lửa bùng lên ngút trời.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa, trực tiếp đốt cháy vũ xà tà linh ở trạng thái linh thể.

Lần này vũ xà tà linh không còn sức mạnh gì để giãy giụa, bay lên được một đoạn ngắn, cuối cùng như pháo hoa từ từ rơi xuống.

Ánh sáng cuối cùng lóe lên, vũ xà tà linh bị thiêu rụi hoàn toàn.

Trong đầu Vương Diệp cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm vũ xà tà linh, nhận được điểm kinh nghiệm +50000, điểm năng lượng +100000.” “Ký chủ tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm vũ xà tà linh, nhận được Xà thần chi vũ.” Chiếc Xà thần chi vũ cuối cùng đã vào tay.

Bốn vũ xà tà linh, trong nháy mắt bỏ mạng.

Đám hắc xà Tịnh Kiến A Hàm đông nghịt trong hẻm núi cũng không còn tiến lên nữa, mà bắt đầu quay đầu, xào xạc rút lui.

Cái ác như thủy triều dâng lên, lại như thủy triều rút đi.

Nếu đổi lại là một cao thủ có phong độ, lúc này nhất định sẽ chắp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng một mình, chờ đợi boss cuối cùng giáng lâm.

Tiếc quá, Vương Diệp không có phong độ.

“Muốn chạy à?” “Đi đi lại lại như đi dạo ở cổng thành ấy nhỉ?” “Chỗ của tao là nơi chúng mày muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?” “Ly Tự - Huỳnh Hỏa Lưu Tinh!” Vương Diệp duỗi tay trái, một đóa sen đỏ nở rộ.

Địa ngục hồng liên hỏa kết hợp với Huỳnh Hỏa Lưu Tinh được phóng ra, bị Vương Diệp ném đi.

Rất nhanh, chín hạt sen liên tiếp nổ tung thành ánh lửa đỏ.

Đáy hẻm núi hóa thành một biển lửa.

Tiếng thông báo của hệ thống trong đầu Vương Diệp cuối cùng lại vang lên không ngớt.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng nhận thấy ở sâu trong hẻm núi, một cơn thịnh nộ ngút trời quét tới.

Rõ ràng, chủ nhân đứng sau đám hắc xà Tịnh Kiến A Hàm này đã tức giận.

Chương 201

Vương Diệp nhếch mép.

Tức cái con mẹ mày!

Lúc đám hắc xà Tịnh Kiến A Hàm này đến, chúng không hề mang theo thiện ý, không phải đến để chào đón hộ tống nhóm Vương Diệp.

Bây giờ bị thiệt thòi muốn đi, chẳng lẽ còn muốn Vương Diệp tiễn hay sao?

Vương Diệp quyết định làm cho đối phương tức giận hơn một chút.

Sau đó, trên người Vương Diệp bắt đầu hiện lên từng đóa hoa lửa.

Ánh sáng đỏ nhanh chóng bao bọc lấy hắn.

Bên ngoài cơ thể Vương Diệp hiện ra từng chiếc lông vũ màu đỏ.

Đôi cánh vũ dần đầy đặn, thân hình Vương Diệp ngày càng to lớn, ngọn lửa xung quanh càng bùng lên dữ dội.

Vương Diệp chuẩn bị chơi một vố lớn.

Vương Dã truyền thừa có một pháp thuật hệ hỏa phạm vi lớn, tên là Tử Tiêu Hỏa Vũ, đã đến lúc luyện tập một chút.

“Ly Tự - Tử Tiêu Hỏa Vũ!” Vương Diệp ánh mắt ngưng tụ, giọng trầm ngâm xướng lên.

Lập tức, toàn bộ không gian dường như có tiếng thần linh thì thầm.

Vô số năng lượng hệ hỏa hội tụ lại, trời đất đỏ rực.

Vương Diệp giang hai tay, một đôi cánh lửa khổng lồ rộng gần hai trượng mở ra.

Vương Diệp bay lên không.

Khoảnh khắc Vương Diệp bay lên, mặt đất hắn đi qua lập tức bùng lên ngọn lửa lớn.

Trong ngọn lửa lớn còn lóe lên những tia điện màu tím trắng.

Cảm giác này thật sự quá chấn động.

Chính Vương Diệp cũng bị sự mạnh mẽ của pháp thuật này làm kinh ngạc.

Bay qua một đường, cả hẻm núi biến thành thế giới của lửa.

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên.

Ngay cả những con tinh nhuệ như hồng quan vũ xà cũng bị ngọn lửa tiêu diệt ngay lập tức, hoàn toàn không có cơ hội giãy giụa.

Điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng đều đang tăng vọt.

Hơn nữa, Tịnh Kiến A Hàm vũ xà trong hẻm núi bên dưới đâu chỉ có trăm con!

Tuy nhiên, cũng không phải là tăng mãi, thứ này giết đến một mức độ nhất định, điểm kinh nghiệm và năng lượng nhận được cũng sẽ ít đi.

Chẳng mấy chốc, ở cuối hẻm núi, cơn thịnh nộ ngút trời lúc nãy giờ đã từ từ tan đi.

Thay vào đó là sát ý gần như hữu hình.

Không khí trong hẻm núi như ngưng đọng lại.

Một bức tường không khí trong suốt chặn trước mặt Vương Diệp.

Đồng thời, kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp được kích hoạt.

Hai mắt lóe lên ánh sáng vàng nhạt, trùng đồng hiện ra, con ngươi hóa thành cặp cá âm dương từ từ xoay tròn.

Cuối hẻm núi, không biết từ lúc nào đã nứt ra một khe hở.

Khe hở rộng ít nhất mười trượng.

Sâu không thấy đáy.

Ánh sáng bên trong đều bị hút vào.

Không gian và năng lượng hoàn toàn bị bóp méo.

Trong khe hở sâu hun hút như vực thẳm này, một bóng hình khổng lồ từ từ hiện ra.

Sứ giả của Xà Thần, vua của lòng đất núi Côn Luân, dị thú thượng cổ, thân hình to lớn sánh ngang thiên thần, hắc xà ba mắt Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Tịnh Kiến A Hàm Vương thân thể cao lớn như núi.

Khi nó trồi lên từ vực thẳm, giống như một tà thần cao mấy chục mét từ từ hiện thân.

Vương Diệp khóe miệng giật giật.

Cái thế này, được đấy.

Trên cái đầu tam giác khổng lồ, là một chùm vảy thịt hình ngọn lửa màu đỏ rực cao hơn một trượng.

Một đôi mắt khổng lồ màu vàng như đèn lồng, tỏa ra ánh sáng lạnh lùng.

Răng nanh của nó cũng cao bằng một người.

Và nổi bật nhất chính là ở giữa hai mắt lớn trên trán, còn có một con mắt mọc dọc.

Con mắt này nhỏ hơn hai con mắt kia, cao khoảng hơn một mét, rộng hơn hai thước.

Khi nhìn thấy Vương Diệp giống như một con chim lửa trên không, con mắt mọc dọc giữa trán của Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng đột nhiên mở ra.

Trong mắt bắn ra một luồng ánh sáng vàng.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Luồng khí tức này quá mạnh mẽ.

Đây không phải là sức mạnh của bản thân Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Đây là sức mạnh của Xà Thần.

Hơn nữa, luồng sức mạnh này lại có cảm giác tương tự kỳ diệu nào đó với sức mạnh trên Phượng hoàng đảm.

Chẳng lẽ Phượng hoàng đảm cũng là mắt của một cổ thần nào đó?

Vương Diệp không kịp suy nghĩ kỹ, năng lượng tỏa ra từ con mắt giữa trán của Tịnh Kiến A Hàm Vương khiến hắn cảm thấy nguy hiểm!

Cảm giác này đã rất ít khi xuất hiện trên người Vương Diệp.

Lúc này lông tơ trên người Vương Diệp đã dựng đứng cả lên, một luồng khí lạnh từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nếu không nghĩ ra cách gì đó để đối phó, Vương Diệp sợ mình sẽ toi đời.

Gần như trong nháy mắt, Vương Diệp đã kích hoạt toàn bộ trạng thái của mình lên mức đỉnh cao.

Giống như khi Vương Diệp đối mặt với tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trước đây.

Long Vương Nguyên Thần!

Long Khải!

Phong Hậu Kỳ Môn!

Địa Long Chi Lực!

Tử Tiêu Hỏa Vũ!

Đồng thời, Vương Diệp còn gian lận một chút, lấy Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từ không gian hệ thống ra, phóng một lần "can nhiễu" vào con mắt trên trán của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Lần này, Vương Diệp một hơi giải phóng toàn bộ năng lượng đã hấp thụ trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Ánh sáng vàng phát ra từ mắt rắn va chạm với kỹ năng can nhiễu, lập tức mờ đi mấy phần.

Bức tường không khí vốn chắn giữa Vương Diệp và Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng xuất hiện một lỗ thủng lớn.

Vương Diệp ánh mắt bình tĩnh, hít sâu một hơi.

Địa Long Chi Lực!

Khôn Tự - Thổ Hà Xa!

Xung quanh, dưới lớp đá đen kịt bắt đầu ẩn hiện ánh sáng đỏ.

Sau đó, đá bắt đầu tan chảy, biến thành dung nham nóng hổi.

Một dòng dung nham bị cuộn lên không trung, bao quanh Thổ Hà Xa mà Vương Diệp thi triển.

Thổ Hà Xa không phải là xe, mà là một cây côn đá!

Bên ngoài cây côn đá không ngừng to ra và đỏ lên.

Chiều dài cũng từ hơn một trượng biến thành hơn mười trượng.

Vương Diệp lại một lần nữa thi triển Thổ Hà Xa biến đổi hình thái.

Chương 202

Một cây trường thương bằng đá bọc dung nham nóng rực xuất hiện.

Bên ngoài dung nham còn có những tia chớp tím trắng bao quanh.

Vương Diệp giơ trường thương qua vai, dùng nó như một cây lao, hung hăng ném về phía Tịnh Kiến A Hàm Vương vừa hiện ra từ khe nứt vực thẳm.

Trường thương như rồng!

Cây trường thương dài mười trượng bắn về phía con mắt trên trán của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Ánh sáng vàng lúc trước va chạm với trường thương lửa trên không trung.

Lập tức, lớp dung nham rực lửa bọc bên ngoài trường thương bong ra từng lớp.

Hoa lửa và đá vụn bay ngang.

Một loạt tiếng nổ vang lên.

Ánh sáng vàng dần tan biến, cây thương đá cũng dần lộ ra chân thân.

Cuối cùng, trường thương biến ảo từ Thổ Hà Xa đã nổ tung trước mặt Tịnh Kiến A Hàm Vương, cách con mắt khổng lồ trên trán chỉ mười mấy mét.

Rõ ràng, ánh sáng vàng phát ra từ con mắt khổng lồ thuộc về sức mạnh của Xà Thần.

Luồng sức mạnh này đã áp đảo uy năng của Thổ Hà Xa.

Cho dù thương đá được Địa Long Chi Lực tăng cường, cũng vẫn không có cách nào phá vỡ sức mạnh của cổ thần.

Nhưng Tịnh Kiến A Hàm Vương lại nổi giận.

Rõ ràng, từ hàng triệu năm nay, chưa từng có ai dám phản kháng Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Từ thời Ma quốc thượng cổ, con người, những con người nhỏ bé sau khi đối mặt với Tịnh Kiến A Hàm Vương, chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên vô số vật tế mới có thể làm nó hài lòng.

Thậm chí chỉ cần vật tế không vừa ý, cơn giận của Tịnh Kiến A Hàm Vương sẽ hủy diệt bộ lạc, giết chết cư dân, khiến thành trì chìm trong biển hắc xà.

Khiến cho tất cả mọi người cảm nhận được cơn thịnh nộ ngút trời của Xà Thần.

Nhưng bây giờ, không chỉ xuất hiện một con người dám phản kháng Tịnh Kiến A Hàm Vương, giết chết vô số con cháu và nanh vuốt của nó.

Thậm chí, còn dám tấn công chính bản thân Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Thực tế, đòn tấn công sấm sét vừa rồi của Vương Diệp cũng khiến Tịnh Kiến A Hàm Vương có chút sợ hãi.

Sức mạnh ẩn chứa trong cây thương này thực sự quá lớn.

Có sức mạnh đến từ tuyết lở trên núi tuyết.

Có sức mạnh đến từ dung nham dưới lòng đất.

Kinh khủng hơn là, trong đó còn pha tạp một chút sức mạnh của chính Xà Thần, cũng như sức mạnh của một vị cổ thần khác.

Tịnh Kiến A Hàm Vương phát hiện, trong lòng mình lại xuất hiện một chút sợ hãi.

Đòn tấn công sấm sét của con người này vừa rồi không chạm vào Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhưng nó có một dự cảm.

Người này, rất mạnh.

Phải giết hắn!

Phải giết hắn thật nhanh mới được.

Tịnh Kiến A Hàm Vương há miệng, giữa những chiếc răng nanh, một luồng khói đen đặc quánh như thực chất phun ra.

Khói đặc phun ra, bóng tối lập tức bao trùm cả hẻm núi.

Những nơi trong hẻm núi trước đây được ánh sáng từ tinh thể khoáng thạch chiếu rọi mờ ảo, giờ đây đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Một vài con hắc xà Tịnh Kiến A Hàm chưa kịp chạy về vực thẳm cũng bị khói đen nhiễm vào, lập tức khô quắt.

Dường như toàn bộ sinh mệnh lực đều bị khói đen hút đi.

Toàn bộ năng lượng xung quanh đều bị khói đen tụ lại.

Máu thịt từ thi thể của những con hắc xà khác trong hẻm núi cũng bị khói đen cuốn đi, trong nháy mắt biến thành bột mịn.

Đúng lúc này, hai tia chớp lóe lên ánh sáng tím trắng đã xé toạc làn khói đen.

Giống như trực tiếp xé rách màn khói đen.

Ngay sau hai tia chớp, là một người toàn thân tỏa ra ánh lửa đỏ rực và tím trắng.

Hai tia thiên lôi làm cho đá trong cả hẻm núi rung lên ầm ầm.

Vương Diệp gắng gượng xuyên qua làn khói độc do Tịnh Kiến A

Hàm Vương phun ra, những chiếc lông vũ lửa trên người hắn bắt đầu tắt từng mảng.

Làn khói đen này không chỉ có độc tố, mà còn mang theo linh lực của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Đây có lẽ là sức mạnh mà Tịnh Kiến A Hàm Vương đã hấp thu và tu luyện được trong vực thẳm dưới lòng núi Côn Luân.

Bóng tối hoàn toàn, nuốt chửng mọi ánh sáng và nhiệt độ.

Vương Diệp cắn răng chống đỡ.

Trên người hắn đã hiện ra một lớp áo giáp như vảy rồng.

Long Khải hộ thân.

Bởi vì Vương Diệp biết, Tịnh Kiến A Hàm Vương chắc chắn cũng không dễ chịu gì.

Hai tia thiên lôi vừa rồi, tuyệt đối không có sự tồn tại nào có thể hoàn toàn không hề hấn gì, không bị ảnh hưởng.

Cho dù là một phần sức mạnh của cổ thần, cũng có thể bị đẩy lui.

Chỉ cần Vương Diệp xuyên qua làn khói đen, xông đến trước mặt Tịnh Kiến A Hàm Vương, hắn sẽ có cơ hội.

Lúc này Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng vô cùng thê thảm.

Hai tia thiên lôi do Vương Diệp phóng ra đã trực tiếp xuyên thủng làn khói đen, bắn thẳng vào cặp mắt rắn của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Cặp mắt rắn màu vàng ngọc như đèn lồng lại bị thiên lôi xuyên thủng.

Trên đầu rắn của Tịnh Kiến A Hàm Vương chỉ còn lại một cặp vết thương khổng lồ đáng sợ, bên trong khói đặc cuồn cuộn.

Trong miệng Tịnh Kiến A Hàm Vương phát ra một tiếng rít chói tai.

Toàn bộ tinh thạch trong hẻm núi đều rung lên ong ong, lần lượt vỡ nát, giống như những chiếc ly thủy tinh dưới tác động của sóng âm tần số cao.

Cả người Vương Diệp cũng bị tiếng thét chói tai của Tịnh Kiến A Hàm Vương làm cho đầu váng mắt hoa.

Tuy nhiên, cuối cùng Vương Diệp vẫn xuyên qua được lớp khói mù.

Lớp hỏa vũ trên người hắn đã tắt lịm, bong ra từng mảng.

Vương Diệp liền mượn chút sức lực còn lại, đứng vững trên chóp mũi của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Con mắt dọc giữa trán Tịnh Kiến A Hàm Vương đột nhiên mở ra.

Một luồng sức mạnh thuộc về cổ thần bắn thẳng ra từ con mắt đó.

Vương Diệp lúc này đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gồng mình chống lại luồng sức mạnh khổng lồ vô tận, vươn cả hai tay ra.

Một tay là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, một tay là Âm Dương Nguyên Khí.

Hai luồng lửa, một trắng một vàng kim, lao thẳng vào hai hốc mắt đã bị thiên lôi đánh nổ của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Cùng lúc đó, Vương Diệp chỉ có thể dùng thân mình chống đỡ tia sáng bắn ra từ con mắt rắn dọc.

Trong nháy mắt, toàn bộ hỏa vũ màu đỏ sậm trên người Vương Diệp đều bong ra hết.

Lớp vảy trên Long Khải cũng bị lột sạch.

Vương Diệp chỉ có thể dựa vào thân thể cường tráng của mình, sức mạnh của Long Vương huyết mạch, cùng với năng lực bất tử mạnh mẽ của Hoắc thị bất tử trùng để gắng gượng.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện ra, cục diện đã rơi vào một thế cân bằng khó xử.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Âm Dương Nguyên Khí của hắn rõ ràng đã gây ra tổn thương cực lớn cho Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Con quái vật này sắp không trụ nổi nữa.

Nhưng bản thân Vương Diệp cũng sắp chịu không nổi.

Sức mạnh trong con mắt dọc của Tịnh Kiến A Hàm Vương thuộc về Xà Thần.

Dù chỉ là một phần, nó vẫn không phải là thứ mà Vương Diệp hiện tại có thể ung dung đón nhận.

Làn da trên người Vương Diệp đã bắt đầu có dấu hiệu tan chảy.

Từng vết thương và vệt máu xuất hiện trên người hắn.

Nếu cứ tiếp tục chống đỡ, Vương Diệp rất có khả năng sẽ nổ tan xác mà chết.

Chương 203

Hiện tại đã bước vào giai đoạn khô máu, xem ai là kẻ chùn bước trước.

Vương Diệp vẫn còn át chủ bài.

Bất Tử Chi Lực bộc phát.

Chân khí trong không khí xung quanh lập tức như bị hút cạn, toàn bộ hội tụ vào cơ thể Vương Diệp.

Tốc độ tái sinh của Vương Diệp lập tức tăng mạnh trở lại.

Những vết máu xuất hiện trên người hắn đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngay sau đó, Vương Diệp lại lôi ra một viên Huyền Vũ Tịch Tà Đan từ không gian hệ thống.

Món đồ này đã bị Vương Diệp coi như thuốc tăng lực mà ăn.

Chẳng cần quan tâm có trừ tà hay không, chỉ cần có thể tăng sức mạnh và tốc độ hồi phục cho hắn là được.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra một củ Nhục Linh Chi ngàn năm từ không gian hệ thống, gặm từng chút một nuốt xuống.

Tịnh Kiến A Hàm Vương nhìn mà ngây người.

Còn có kiểu này nữa à?

Vừa đánh vừa ăn?

Đây là hoàn toàn không coi nó ra gì, bật hack ngay trước mặt Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Tịnh Kiến A Hàm Vương tức giận ngút trời, lại một lần nữa phát ra tiếng rít chói tai từ miệng.

Mọi nỗ lực trước đó của Vương Diệp đều đổ sông đổ bể.

Trên người hắn lại xuất hiện những vết máu trông đến rợn người, vết thương ngày càng nhiều, ngày càng lớn, đã có dấu hiệu sụp đổ.

Bên trong cơ thể Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng liên tục bốc lên khói đen, thủng lỗ chỗ.

Ánh lửa trong hai con mắt bị thiên lôi đánh xuyên qua biến đổi dữ dội.

E rằng lúc này đầu óc của Tịnh Kiến A Hàm Vương sắp bị nướng chín rồi.

Vậy mà vẫn chưa chết!

Vương Diệp không biết hai bên còn phải cầm cự bao lâu nữa.

Đúng lúc này, một bóng đen xuất hiện.

Huyết Mạch Long Ảnh!

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, thắng lợi vẫn thuộc về mình.

Quả nhiên, Huyết Mạch Long Ảnh tấn công thẳng vào Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Uy lực của Long Vương lúc này mới được thể hiện.

Tịnh Kiến A Hàm Vương đã tuyệt vọng.

Con mắt dọc duy nhất còn lại tràn ngập vẻ oán độc và phẫn nộ.

Nhưng nó chẳng thể làm gì được.

Sức mạnh của Xà Thần yếu đi từng chút một.

Sức mạnh trên người Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng ngày càng suy yếu.

Uy lực của Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Âm Dương Nguyên Khí của Vương Diệp ngày càng mạnh.

Cuối cùng, hai ngọn lửa dữ dội phun ra từ hai hốc mắt ban đầu của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Toàn bộ con rắn khổng lồ như ngọn núi lập tức biến thành một cột lửa khổng lồ vô tận.

Đúng lúc này, một tiếng thông báo hệ thống mà Vương Diệp đã mong chờ từ lâu cuối cùng cũng vang lên trong đầu.

"Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được điểm kinh nghiệm +200.000, điểm năng lượng +400.000." Tiếng thông báo của hệ thống vẫn chưa dừng lại.

"Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được Xà Thần chi nhãn." "Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được Xà Thần di cốt." "Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được răng nanh của Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được vảy của Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng Túc chủ, tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được xương sống của Tịnh Kiến A Hàm Vương." Bội thu.

Vương Diệp nghe một loạt thông báo của hệ thống, tâm trạng vô cùng tốt.

Cùng lúc đó, Huyết Mạch Long Ảnh cũng quay trở lại lòng bàn tay hắn.

Dừng lại tại chỗ một lúc, Vương Diệp bắt đầu đi về phía trước.

Vực sâu nứt nẻ ở cuối hẻm núi lúc này đã từ từ khép lại.

Xem ra đây không phải là vực sâu do biến đổi địa chất tạo thành, mà là do Tịnh Kiến A Hàm Vương dùng sức mạnh của Xà Thần để mở ra.

Xà Thần vốn dĩ là thần của vực sâu.

Tộc Quỷ Động và người Ma Quốc đều sùng bái vực sâu không đáy, cũng liên quan đến tín ngưỡng Xà Thần.

Thật đáng tiếc.

Vương Diệp thấy rõ, vẫn còn không ít rắn vũ Tịnh Kiến A Hàm cũng biến mất cùng với vực sâu nứt nẻ.

Đây đều là điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng cả.

Vương Diệp đáp xuống đất, thu lại trạng thái trên người, lắc đầu, bắt đầu đi về phía bên kia của hẻm núi.

Mặt khác, hắn bắt đầu suy nghĩ về tình tiết Nam Hải Quy Khư sắp tới.

Dù sao thì trong Nam Hải Quy Khư không chỉ liên quan đến bí mật của tộc Hận Thiên, địa để long hỏa, giao lão, bạng mẫu và các dị thú khác, mà rất có khả năng còn sót lại sức mạnh của cổ thần.

Huống chi, đi một chuyến đến Nam Hải Quy Khư là cơ hội để Vương Diệp có thể phát tài một cách quang minh chính đại.

Trong Nam Hải Quy Khư có vô số sò khổng lồ, sản sinh ra Nam Châu Dạ Minh Châu có phẩm chất cực tốt, mỗi viên đều là trân bảo.

Một viên cũng đủ để trở thành hộ vạn nguyên thời đó.

Mấu chốt là loại ngọc trai này trong Nam Hải Quy Khư nhiều vô kể.

Có mang ra được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào bản lĩnh.

Thật trùng hợp, thứ Vương Diệp không thiếu nhất chính là bản lĩnh, hắn chỉ thiếu tiền.

Hơn nữa, tiền đổi từ những viên ngọc trai này không cần tẩy trắng, bản thân nó đã là tài sản hợp pháp trong sạch.

So với những minh khí lấy được từ việc trộm mộ, những thứ này quả thực là đại danh từ của việc làm giàu bằng lao động, làm giàu bằng kỹ thuật.

Trong lòng Vương Diệp đã có một kế hoạch sơ bộ.

Sống trong tứ hợp viện ở kinh thành rất thoải mái.

Nhưng kinh thành là nơi nào?

Quá nhiều người, nước quá sâu, khí tức quá phức tạp.

Vương Diệp tính tình phóng khoáng không gò bó, yêu tự do, kinh thành tuy tốt nhưng không phải nhà.

Tốt nhất vẫn là mua một hòn đảo nhỏ ở Nam Hải, dẫn phong kiến thủy.

Vừa hay trong tay Vương Diệp có một luồng long mạch.

Hoàn toàn có thể tạo ra một thế ngoại đào nguyên.

Trời đất bao la, trên hòn đảo nhỏ của mình, Vương Diệp là lớn nhất, Thiên Vương lão tử cũng không quản được.

Chẳng phải quá tuyệt vời sao.

Đương nhiên, để thực hiện nguyện vọng này, Vương Diệp cần tiền.

Hơn nữa là rất rất nhiều tiền.

Vương Diệp hiện tại đương nhiên là người giàu.

Nhưng theo Vương Diệp thấy, vẫn chưa đủ giàu.

So với những phú hào đỉnh cấp nhất, vẫn còn khoảng cách.

Sau khi ra khỏi chân núi Côn Lôn, đi đến Nam Hải Quy Khư vơ vét một mẻ lớn mới là chuyện đứng đắn.

Sau đó, Vương Diệp kiểm tra không gian hệ thống.

Hắn vừa nhìn đã thấy Xà Thần chi nhãn và Xà Thần di cốt trong không gian hệ thống.

Vương Diệp vừa mới tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương, phần thưởng nhận được thật sự quá nhiều, khiến hắn choáng váng.

Nhất thời vẫn chưa kịp xem xét kỹ hai món đồ này.

Vương Diệp trong lòng rất rõ.

Xà Thần chi nhãn và Xà Thần di cốt.

Chương 204

Đây mới là những thứ quý giá nhất hắn nhận được sau khi tiêu diệt Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Tịnh Kiến A Hàm Vương vốn dĩ cũng chỉ là một dị thú mạnh hơn giao vằn hay bạch hồ tử ngư vương một chút mà thôi.

Có lợi hại hơn Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn hay không cũng chưa chắc.

Nó có thể sống sót hàng triệu năm, trở thành một trong những tín ngưỡng của người Ma Quốc.

Thậm chí chỉ xếp sau Xà Thần di cốt và vực sâu Xà Thần, vượt xa Quỷ Mẫu, cũng cao hơn nhiều so với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nguyên nhân nằm ở chỗ Tịnh Kiến A Hàm Vương được coi là sứ giả của Xà Thần.

Tịnh Kiến A Hàm Vương được cho là đã kế thừa một phần sức mạnh của Xà Thần.

Mà nguồn gốc sức mạnh Xà Thần trên người Tịnh Kiến A Hàm Vương chính là Xà Thần chi nhãn và Xà Thần di cốt.

Khoảnh khắc nhìn thấy Xà Thần chi nhãn, tim Vương Diệp lập tức đập thịch một cái.

Không phải là cảm giác rung động, mà là Xà Thần chi nhãn quá giống với Phượng Hoàng đảm.

Nếu không phải tên gọi có sự khác biệt rõ ràng, nhìn thoáng qua, đây hoàn toàn là một cặp mắt.

Chỉ có điều, hoa văn trên Xà Thần chi nhãn không phải là hình ngọn lửa màu vàng đỏ như trên Phượng Hoàng đảm.

Mà là màu xanh đen, hình xoáy nước.

Sau đó, Vương Diệp lại cầm Xà Thần di cốt lên.

Nhìn thấy nó, khóe miệng Vương Diệp hơi giật giật.

Món đồ này tuyệt đối là đồ tốt.

Trắng muốt óng ánh, cảm giác còn tốt hơn cả ngà voi bạch ngọc thượng hạng.

Hơn nữa, sức mạnh tỏa ra từ nó rất ôn hòa.

Mảnh Xà Thần di cốt này, có lẽ mới là nguồn sức mạnh thực sự của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Bởi vì nhìn kỹ trên đó, có thể thấy một số tơ máu li ti.

Rất rõ ràng, Tịnh Kiến A Hàm Vương trong hàng triệu năm qua, đã không ngừng hấp thụ sức mạnh Xà Thần từ trên đó.

E rằng Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng biết rõ, cơ thể của mình không thể chịu đựng được toàn bộ sức mạnh Xà Thần trên Xà Thần di cốt, chỉ có thể tiêu hóa từng chút một.

Thật hiếm thấy Tịnh Kiến A Hàm Vương lại là một dị thú vô cùng kiên nhẫn.

Vấn đề lớn nhất của Xà Thần di cốt là nó dài khoảng một tấc, hình nón, hình dạng rất đều đặn.

Hơn nữa, sức mạnh Xà Thần còn sót lại trên đó, có lẽ đã rất yếu.

E rằng một phần trong đó đã bị Long Ảnh nuốt chửng.

Vương Diệp nhíu mày, nghĩ nửa ngày cũng không ra món đồ này có thể dùng để làm gì.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện Xà Thần di cốt, bảo thạch Tiên Nữ chi lệ, có thể hợp thành trang bị mới.” “Có muốn tiêu hao 1000 điểm Quốc vận trị không?” Vương Diệp không chút do dự đồng ý.

Cuối cùng, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ, luyện hóa hợp thành thành công.” “Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm mới, Xà Thần Hài Cốt Linh Bãi.” Con lắc tâm linh?

Vương Diệp hoàn toàn ngây người.

Vương Diệp cũng đã đoán được, sau khi luyện hóa hai loại vật liệu, rất có khả năng sẽ cho mình một trang bị mới.

Hơn nữa, vì sự xung đột sức mạnh giữa hai loại vật liệu, tuy đã đạt được sự cân bằng vi diệu thông qua luyện khí.

Nhưng chỉ cần sức mạnh bên ngoài tác động nhẹ, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ.

Vương Diệp trước đó đã đoán, rất có khả năng là một loại trang bị liên quan đến dò tìm.

Dù sao nó cũng rất nhạy bén.

Không ngờ lại là dụng cụ bói toán.

Chỉ có điều.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, hít một hơi khí lạnh.

Món này Vương Diệp không biết dùng.

Xem ra chỉ có thể tìm Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương lớn lên ở nước ngoài, cũng đã học không ít những thứ kỳ quái của phương Tây.

Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Vương Diệp thực sự chưa từng nghiên cứu về bói toán phương Tây, cũng không hiểu tại sao lại luyện hóa hợp thành ra một con lắc tâm linh.

Hơn nữa, con lắc tâm linh không phải thường được làm bằng pha lê sao?

Con lắc mới luyện hóa ra trước mắt này, có một sợi dây linh lực nối một viên ngọc tròn trong suốt và một mẩu xương trắng hình nón lại với nhau.

Rõ ràng phần chính là Xà Thần di cốt.

Có chút thú vị.

Vương Diệp cất kỹ Xà Thần di cốt, rồi lại tập trung sự chú ý vào Xà Thần chi nhãn.

“Túc chủ có muốn dung hợp Xà Thần không?” Giọng nói của hệ thống vang lên đúng lúc.

Vương Diệp suy nghĩ một lúc, vẫn đồng ý dung hợp.

Cứ như vậy, hắn vừa đi vừa luyện hóa.

Đi về phía trước khoảng mấy trăm mét, cuối cùng hắn mới sực tỉnh, vẫn chưa thấy Hồ Bát Nhất và những người khác.

Nhanh chóng lao về phía trước một đoạn, lúc này mới phát hiện phía trước không biết từ lúc nào cũng xuất hiện một đàn rắn đen.

Rất có khả năng là trong các khe đá của hẻm núi vốn đã tồn tại rắn vũ Tịnh Kiến A Hàm.

Trong đó còn có mấy con rắn vũ mào đỏ.

Mấy con rắn vũ mào đỏ to lớn này, con nào cũng to bằng bắp đùi người lớn, dài cũng đến hai ba trượng, vảy đen trên người lóe lên ánh sáng u tối.

Trong miệng đang mở ra thỉnh thoảng lại nhỏ xuống một giọt nước dãi.

Những giọt nước dãi này dường như còn có độc cực mạnh, rơi xuống đất, trong nháy mắt mọc lên một đám nấm đỏ li ti diễm lệ.

Những cây nấm này lại trong chớp mắt khô héo mục nát, hóa thành dịch thể màu đen hôi thối.

Mấy con rắn vũ mào đỏ đang bao vây một bức tượng đá khổng lồ vô cùng cao lớn bên vách đá.

Bức tượng đá khổng lồ này thực ra chỉ là một tảng đá đơn độc cao lớn trong hẻm núi.

Chỉ là bị người ta điêu khắc thành hình người.

Phía dưới bức tượng người bằng đá khổng lồ này, có một lối vào giống như một cánh cửa nhỏ.

Vương Diệp vừa nhìn đã thấy, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Minh Thúc, Sơ Nhất và những người khác đã theo lối vào trèo lên trên bức tượng.

Thực ra đây không phải là một nơi thích hợp.

Bởi vì rất rõ ràng, đây là một tuyệt cảnh.

Trước, sau, trái, phải đều là rắn đen Tịnh Kiến A Hàm.

Mặc dù phần lớn những con rắn đen này đã bị Vương Diệp giết chết.

Nhưng vẫn còn một bộ phận nhỏ chui ra từ những khe hở khác, chạy đến phía sau Vương Diệp, chặn Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác bên trong bức tượng đá.

Vương Diệp nhìn lướt qua đám rắn đen này, ước chừng cũng khoảng một hai vạn con.

Chỉ có điều, kích thước của đám rắn đen này đều thuộc loại lớn trong số rắn vũ Tịnh Kiến A Hàm.

Hầu hết đều to bằng quả trứng ngỗng, dài cũng trên hai mét.

Hàng vạn con rắn đen như vậy tụ tập ở đây, người bình thường thật sự không thể xông qua được.

Cộng thêm trong đó còn lẫn mấy con rắn vũ mào đỏ.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại rất vui vẻ.

Lại một đợt điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Hơn nữa, ngoài những con rắn đen Tịnh Kiến A Hàm này ra, Vương Diệp còn nhìn lên phía trên bức tượng đá khổng lồ.

Trên vách đá cheo leo cao khoảng trăm mét, có một số bóng đen lấp lóe.

Nhìn từ dưới hẻm núi lên, chỉ thấy một chấm đen nhỏ.

Chương 205

Nhưng Vương Diệp lại nhìn thấy rất rõ.

Những chấm đen nhỏ này là đám Địa Quan Âm mà Vương Diệp và mọi người đã gặp ở khu rừng nấm trước đó.

Số lượng Địa Quan Âm ít nhất cũng phải có đến hàng nghìn con.

Trong đó còn có một vài con Địa Quan Âm, đang lăn những quả cầu thịt giống như trứng kiến khổng lồ xuống vách đá.

Rất nhiều quả cầu thịt này lăn vào trong bầy rắn.

Mấy con rắn vũ mào đỏ trong bầy rắn Tịnh Kiến A Hàm.

Nhìn thấy thế, không chút khách khí ăn sạch những quả cầu thịt lăn xuống.

Vương Diệp nhìn mà gật gù.

Đám rắn đen này lại bị Địa Quan Âm dẫn đến.

Mục đích của Địa Quan Âm khi dẫn hàng vạn con rắn đen này đến là để làm gì?

Đám Địa Quan Âm này cho rắn vũ Tịnh Kiến A Hàm ăn, tuyệt đối không phải để cho vui.

Nhưng trông cũng không giống như là để hiến tế.

Vương Diệp cảm thấy, trong ánh mắt của đám Địa Quan Âm này lại toát ra vẻ hả hê.

Đây là sắp thành tinh rồi.

May mà Địa Quan Âm thành tinh cũng không thể thoát khỏi kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp.

Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng ý đồ xấu của Địa Quan Âm.

Bất kể là đối với rắn đen Tịnh Kiến A Hàm, hay đối với những người như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương.

Vương Diệp thậm chí còn nhìn thấy trong bầy Địa Quan Âm, con Địa Quan Âm toàn thân màu trắng, có một vệt lông màu khác chạy từ chóp đuôi đến tận chóp mũi.

Rõ ràng, con Địa Quan Âm có ngoại hình nổi bật này là thủ lĩnh của đám Địa Quan Âm.

Vương Diệp nhìn thấy con Địa Quan Âm này.

Có chút bất ngờ là, con Địa Quan Âm này lại cũng nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Vương Diệp đang định trừng mắt, tung kỹ năng Bất Động Minh Vương chi nhãn qua để tỏ vẻ hữu hảo.

Dù sao đám Địa Quan Âm này cũng không có ý tốt, Vương Diệp chẳng có tâm trạng đi tìm hiểu xem chúng rốt cuộc có âm mưu gì.

Cứ đánh thẳng tay là không sai.

Kết quả là con Địa Quan Âm lông trắng đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai.

Toàn bộ bầy Địa Quan Âm trên đỉnh vách đá như nhận được mệnh lệnh.

Trong nháy mắt, chúng đồng loạt quay đầu, chui vào trong các khe đá, hang động, rồi biến mất.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Mấy con vật nhỏ này, bản lĩnh không lớn, nhưng cũng khá tinh mắt, phản ứng khá nhanh.

Đi thì đi vậy, Vương Diệp cũng không có nhu cầu gì lớn với đám Địa Quan Âm này.

Ngoài việc lột da làm áo khoác, hắn cũng không nghĩ ra được công dụng nào khác.

Ngược lại, đám rắn đen Tịnh Kiến A Hàm trước mắt, Vương Diệp tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Dù sao những con rắn đen khác đều đã xuống địa ngục, tiến vào khe nứt vực sâu, e là đã chết sạch rồi.

Vương Diệp lập tức đưa tay trái ra.

Một đóa sen đỏ nở rộ trong lòng bàn tay.

Một lúc sau, phía dưới bức tượng đá khổng lồ đã chìm trong biển lửa.

Đám rắn đen lần lượt bỏ mạng.

Mặc dù điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng mỗi con chỉ có vài chục điểm, nhưng cộng lại cũng được mấy chục vạn.

Đợi đến khi bốn con Đạt Phổ quỷ trùng dọn dẹp chiến trường, tiêu diệt nốt mấy con cá lọt lưới còn đang thoi thóp, loài rắn vũ Tịnh Kiến A Hàm từng xưng bá dưới chân núi Côn Lôn, đến đây coi như bị diệt vong.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy trên bức tượng đá khổng lồ, truyền đến giọng của Vương Bàn Tử.

“Biểu đệ!

Biểu đệ!

Chúng tôi ở đây!

Cậu mau lên đây, trên này có bảo bối!” “Được, đến ngay!” Vương

Diệp vừa đáp lời Vương Bàn Tử, đồng thời trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giọng của Vương Bàn Tử đầy sức sống, hơn nữa vừa mở miệng đã bảo Vương Diệp lên xem bảo bối lớn, chứng tỏ Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Sơ Nhất bọn họ chắc chắn đều không sao.

Vương Diệp đi lại một cách thong thả.

Rất nhanh, hắn đã đi đến lối vào bên dưới bức tượng đá đen.

Nói thật, Vương Diệp đối với bức tượng đá khổng lồ này, cũng không có cảm giác mong đợi gì.

Nơi này hoàn toàn chỉ là một nhà tù của Ma Quốc.

Chỉ là người bị giam và nơi xây dựng khá đặc biệt, nên âm khí có hơi nặng, bên trong hơi đáng sợ một chút mà thôi.

Nếu bên ngoài có rắn đen Tịnh Kiến A Hàm bao vây, tình hình còn có chút khẩn cấp.

Bây giờ rắn đen đã bị Vương Diệp quét sạch, không còn nguy hiểm gì cấp bách nữa.

Khi Vương Diệp bước vào, phát hiện Vương Bàn Tử cũng đã chạy xuống để đón hắn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Vương Diệp, Vương Bàn Tử vô cùng kích động, kéo Vương Diệp đi vào sâu bên trong.

“Biểu đệ, cuối cùng cậu cũng đến rồi, nếu không đến nữa là xảy ra chuyện lớn rồi.

Lão Hồ và tham mưu Dương đánh nhau rồi.” Vương Diệp nghe xong, ừm?

Chuyện này có vẻ thú vị đây.

Sau khi vào trong động, sâu nhất bên trong có một bậc thang rất hẹp, có thể thông lên phía trên.

Rõ ràng bên trong bức tượng khổng lồ này có mấy tầng.

Vương Diệp theo Vương Bàn Tử một mạch trèo lên đến độ cao năm sáu tầng.

Mỗi tầng đều giống như một căn phòng riêng biệt.

Diện tích cũng không nhỏ lắm, khoảng hai ba mươi mét vuông.

Chỉ có điều tường rất dày, cửa sổ mở cũng rất đặc biệt.

Diện tích đặc biệt nhỏ, hơn nữa còn là cửa sổ hình chữ nhật đứng, chỉ rộng bằng lòng bàn tay, cao khoảng ba thước.

Loại cửa sổ này thông gió thì hoàn toàn không có vấn đề, nhưng ánh sáng lọt qua thì cực ít.

Đương nhiên, toàn bộ bức tượng đá cũng ở dưới lòng đất, căn bản không có chút ánh sáng nào.

Ánh sáng phát ra từ những khoáng thạch thủy tinh bên ngoài bản thân nó cũng chỉ miễn cưỡng chiếu sáng hẻm núi một cách mờ ảo.

Rất nhanh đã đi đến tầng thứ sáu.

Tất cả mọi người đều ở trong tầng này.

Vừa bước vào, Vương Diệp đã thấy Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang giương cung bạt kiếm.

Hai người rõ ràng xung đột rất nghiêm trọng, Lão Hồ còn miễn cưỡng giữ được bình tĩnh.

Tuyết Lỵ Dương đã rút súng M1911 ra.

Minh Thúc và A Hương hai người đứng sau lưng Tuyết Lỵ Dương.

Sơ Nhất vẻ mặt lo lắng kéo Hồ Bát Nhất.

Gân xanh trên cổ Lão Hồ đã nổi lên.

“Tham mưu Dương, sao cô lại cố chấp như vậy!

Lôi Hiển Minh này không phải người tốt!

Hai cha con họ tuyệt đối có vấn đề.

A Hương chắc chắn đã bị tà linh phụ thể.” Môi Tuyết Lỵ Dương trắng bệch.

“Tôi biết anh sớm đã muốn vứt bỏ cha con Lôi Hiển Minh rồi, nhưng cái cớ tà linh phụ thể này không hay chút nào!” Lão Hồ tức đến nỗi suýt nhảy dựng lên tại chỗ, chỉ vào A Hương.

“Tham mưu Dương!

Chương 206

Cô phải nhìn vào sự thật chứ, cô nhìn bộ dạng của A Hương xem, nói với tôi là không có tà linh phụ thể, ai tin được!” Vương Diệp nhìn theo hướng tay Lão Hồ chỉ.

Ôi trời!

A Hương lúc này hai mắt đã biến thành màu trắng hoàn toàn, không thấy chút con ngươi nào, không biết là trợn trắng mắt hay là con ngươi đã biến mất.

Đồng thời, hai dòng huyết lệ từ từ chảy ra từ mắt A Hương.

Da của A Hương vốn đã trắng.

Quanh năm không thấy ánh mặt trời, cộng thêm phương pháp nuôi dưỡng đặc biệt của Khoa học thần giáo trước đây, khiến làn da của A Hương có cảm giác hơi trong suốt.

Bây giờ da của A Hương gần như biến thành trong suốt hoàn toàn.

Mạch máu bên trong đều đen thẫm, còn đang co giật từng nhịp, nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Cả người trông như sắp biến dị.

Bằng kỹ năng Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp nhìn thấy trên người A Hương có ít nhất mười mấy luồng sức mạnh cực kỳ hung hãn đang không ngừng va chạm hỗn loạn.

Từ góc độ này mà nói, A Hương bị ác linh phụ thể, thật sự không phải Hồ Bát Nhất nói bừa.

Nhưng… Vương Diệp quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử.

Biểu ca, bảo bối lớn trong miệng anh đâu?

Tôi leo một mạch lên tầng sáu, anh chỉ cho tôi xem cái này thôi à?

Nhìn thấy ánh mắt chất vấn của Vương Diệp, trên mặt Vương Bàn Tử lập tức nở một nụ cười.

“Biểu đệ, đừng giận, bảo bối lớn đang ở trong tay con cáo già Lôi Hiển Minh kia.” Minh Thúc trước đó vẫn trốn sau lưng A Hương, bây giờ nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, vội vàng nhảy ra.

“Thằng béo chết tiệt nhà cậu đừng có nói bậy, trong tay tôi làm gì có bảo bối lớn nào, chỉ là một cái gương thôi mà, tôi vất vả cả chuyến, chẳng được gì cả, nhặt một cái gương cũng không quá đáng chứ?” Nói xong, Minh Thúc vung vẩy chiếc gương đồng trong tay hai lần.

Sau đó, trước mắt Minh Thúc hoa lên, trong tay lập tức trống không.

Khi nhìn kỹ lại, vẻ mặt của Minh Thúc lập tức xịu xuống.

“Cậu Diệp à, để lại cho chú một chút đi, chuyến này chú thật sự lỗ đến tụt cả quần rồi.” Thì ra chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi.

Vương Diệp đã lấy chiếc gương đồng trong tay Minh Thúc, giơ lên trước mắt, xem xét kỹ lưỡng.

Những người khác nhìn thấy đều ngây người.

Chiếc gương đồng này là thứ duy nhất có giá trị mà cả nhóm tìm thấy trong bức tượng đá này.

Vừa rồi cũng đã vì chiếc gương đồng này mà xảy ra một loạt xung đột.

Bây giờ thì hay rồi.

Ai cũng không cần phải tơ tưởng nữa.

Vương Diệp đại ma vương đã trở về.

Nhưng thực ra mọi người đã hiểu lầm Vương Diệp.

Một chiếc gương đồng kiểu Tạng.

Tay nghề cũng tạm được.

Chất liệu chẳng qua chỉ là đồng đỏ cộng thêm những thứ như đá lục tùng, mã não, hổ phách của địa phương làm đồ trang trí.

Những thứ này, Vương Diệp đã đào được ít nhất cũng phải mấy trăm cân ở ngôi mộ băng dưới sông băng cổ Hải Loa Câu, trong mộ của các đời tông chủ Luân Hồi Tông!

Vương Diệp thật sự không coi trọng.

Chỉ có điều, chiếc gương đồng này có chút kỳ quái.

Trong chiếc gương đồng này có người!

Hơn nữa còn không chỉ một người!

Hình dạng gương đồng không phải là hình hoa sen hay hình thoi truyền thống của vùng Hán, mà là hình bát giác rất hiếm thấy.

Mặt sau là một số kinh văn đã bị mài mòn đến mức không nhìn rõ.

Đương nhiên nó vẫn có giá trị, dù sao trên đó còn có các loại bảo thạch trang trí.

Nếu được đóng gói cẩn thận, trong tay của một gian thương lão làng như Minh Thúc, ít nhất cũng có thể bán được sáu con số tiền Hồng Kông.

Chỉ là nguyên nhân Vương Diệp giật lấy chiếc gương là vì những người bên trong.

Vương Diệp nhìn chiếc gương một lúc, rồi hỏi Tuyết Lỵ Dương một câu.

“Có phải A Hương sau khi nhìn thấy chiếc gương mới bắt đầu biến thành như vậy không?” Tuyết Lỵ Dương nghĩ một lúc, “Không phải, tôi cảm thấy A Hương từ khi bước vào bức tượng này đã trở nên hơi kỳ lạ.” “Chỉ là càng đi lên trên, càng khoa trương hơn.” “Khi đi đến tầng thứ sáu, cũng chính là nơi này, chúng tôi phát hiện ra chiếc gương đồng này, A Hương nhìn một cái, liền biến thành bộ dạng hiện tại.” Hồ Bát Nhất rõ ràng cũng có chút sốt ruột, “Vương Diệp, có phải chiếc gương chính là tà linh không?

A Hương có phải bị tà linh phụ thể không?” Khóe miệng Vương Diệp giật giật, “A Hương đúng là bị tà linh phụ thể, nhưng lại không hoàn toàn là bị tà linh phụ thể.” Hồ Bát Nhất ngơ ngác tại chỗ, gãi đầu, miệng mở ra mấy lần mà cứng họng không nói được một chữ.

“Tà linh không chỉ có trong gương.” Vương Diệp nhìn xung quanh bốn bức tường bên trong bức tượng đá.

“A Hương, cô đã nhìn thấy gì?” Nói xong, Vương Diệp đặt tay lên trán A Hương.

Ánh lửa trong tay Vương Diệp lóe lên.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa được kích hoạt.

Bởi vì Địa Ngục Hỏa Thạch tự mang công hiệu thẩm phán, có thể tiêu diệt tất cả ác linh.

Người như A Hương, từ nhỏ đã bị nhốt ở nơi gần như cách biệt với thế giới.

Về cơ bản chưa từng trải qua chuyện gì phức tạp.

Thậm chí còn chưa từng có cuộc sống gia đình bình thường.

Đơn thuần đến đáng sợ.

Giống như một tờ giấy trắng.

Tội nghiệt là không tồn tại.

Công hiệu đặc biệt của Địa Ngục Hỏa Thạch hoàn toàn vô tác dụng với bản thân A Hương.

Nhưng Địa Ngục Hồng Liên Hỏa có thể không đốt hồn phách của A Hương, mà có thể đốt trực tiếp ác linh trên người cô.

Quả nhiên, khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, A Hương giống như người chết đuối sắp ngạt thở được trồi lên mặt nước.

Cả người hít một hơi thật sâu.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, ngoài mùi khét tỏa ra từ người, cô đã không khác gì người bình thường.

Hai mắt đã trở lại bình thường.

Trong mắt cũng không còn chảy ra máu đen nữa.

“Tôi… tôi nhìn thấy những người phụ nữ trong tường.

Rất nhiều phụ nữ…” Vương Diệp “ừm” một tiếng, gật đầu.

Trong gương đồng cũng là phụ nữ, hơn nữa cũng rất nhiều phụ nữ.

Chỉ có điều những người phụ nữ trong gương đồng, có hơi lương thiện hơn một chút.

Những người phụ nữ này không nhập vào người A Hương.

Còn những kẻ trên người A Hương, bất kể bản thân có oan khuất gì, có thâm cừu đại hận gì.

Trước hết là không lương thiện.

Vương Diệp không có tâm tư đi lắng nghe oán khí của họ.

Một mồi lửa đốt sạch.

Khi thi triển Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vương Diệp còn chĩa gương đồng về phía A Hương.

Những người phụ nữ trong gương đồng rõ ràng cũng đã thấy kết cục của những kẻ nhập vào người A Hương.

Đúng là giết gà dọa khỉ.

Nếu không thì Vương Diệp đã trực tiếp dùng Thiên Quan Ấn, đóng một cái "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" lên trán A Hương là có thể trừ tà rồi.

Cái hắn cần chính là hiệu quả răn đe này.

"Họ thật thảm, mắt đều bị khoét đi, đều đang chảy máu." Vương Diệp nhìn vào trong gương đồng, gật đầu, "Đúng vậy, khá thảm." Trong gương đồng, hiện tại vẫn còn năm người phụ nữ.

Tất cả phụ nữ đều như A Hương nói, mắt đã bị khoét đi, máu chảy không ngừng.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, vội nói, "Xem ra hẳn là những người chết ở đây trước đây, oán khí chưa tan hóa thành tà linh, chỉ là không biết rốt cuộc là người gì, tại sao lại bị khoét mắt?" Vương Bàn Tử nhìn chiếc gương đồng trong tay Vương Diệp.

"Cậu nhìn chiếc gương đồng trong tay biểu đệ là biết, chắc chắn là người có tiền." Tuyết Lỵ Dương vạch đen đầy đầu, ôm trán.

Chương 207

“Vương Khải Huyền, anh có thể đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến tiền được không, những người này đều là phụ nữ, hơn nữa mắt còn đều bị khoét đi, các anh không nghĩ đến điều gì sao?” Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, “Tôi biết rồi, là Quỷ Mẫu, đây là âm linh Quỷ Mẫu của Ma Quốc!” Nghe thấy cái tên này, ngoài Tuyết Lỵ Dương ra, tất cả mọi người đều lùi lại một bước.

Quỷ Mẫu của Ma Quốc, cũng chính là thân phận của thi thể thủy tinh trong sông băng trước đây.

Chỉ có điều Ma Quốc trong ngàn năm qua, không chỉ có một vị Quỷ Mẫu.

Tương truyền mỗi một vị Quỷ Mẫu đều là người được trời chọn.

Sau đó được nuôi dưỡng trong tháp cao cách biệt với thế giới, giữ cho thân tâm linh thuần khiết vô cùng.

Sau này các hoạt động trọng đại như tế lễ Xà Thần, thực ra đều được hoàn thành thông qua Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu cũng là người có địa vị thực tế cao nhất trong Ma Quốc.

Đương nhiên thân phận địa vị cao, cực kỳ tôn quý, không có nghĩa là cuộc sống sẽ vui vẻ.

Nhìn từ thi thể thủy tinh trong sông băng, Quỷ Mẫu chết khi còn rất trẻ.

Hơn nữa mắt và não đều không còn.

Cũng không biết là bị khoét đi khi còn sống, hay là sau khi chết.

Nhìn từ những gì A Hương thấy, e rằng khi còn sống đã bị hạ độc thủ.

Vương Diệp lại lắc đầu.

“Không phải là Quỷ Mẫu thật sự.” “Điều kiện của tòa tháp cao này không thấy ánh mặt trời, chẳng khác gì nhà tù, chắc chắn không phải là nơi ở của Quỷ Mẫu có thân phận tôn quý vô cùng.” “Trước đây Tuyết Lỵ Dương đã từng giải mã được.” “Quỷ Mẫu là người được trời chọn, không phải dựa vào huyết thống để truyền thừa.” “Đến chết vẫn là xử nữ.” “Nhưng cái gọi là người được trời chọn, cũng là do con người thao túng.” “Do con người thao túng, chắc chắn sẽ xuất hiện sai sót.” “Việc xác định thân phận Quỷ Mẫu, là chuyện trọng đại, tự nhiên sẽ một lần chọn ra rất nhiều ứng cử viên Quỷ Mẫu.” “Cuối cùng giao cho Xà Thần phán đoán, rốt cuộc ai mới là Quỷ Mẫu thật sự.” “Còn những ứng cử viên Quỷ Mẫu còn lại, kết cục ra sao, căn bản không ai quan tâm.” Vương Diệp chỉ vào trong gương đồng.

“Kết cục cuối cùng của những người này chính là hóa thành oán linh.” Nói xong, Vương Diệp lắc đầu.

Mấy oán linh thiếu nữ ứng cử viên Quỷ Mẫu trong gương này cố nhiên rất đáng thương.

Nhưng Vương Diệp cũng đành chịu.

Mấy người không hãm hại A Hương, Vương Diệp chỉ có thể làm được đến mức không làm hại họ.

Chuyện còn lại, ném vào không gian hệ thống, phó mặc cho số trời vậy.

Thực tế, Vương Diệp lại hứng thú hơn với chiếc gương đồng có thể chứa đựng âm linh này.

Ngay lúc Vương Diệp định cất chiếc gương đồng vào không gian hệ thống thì đột nhiên phát hiện trong gương, một trong năm âm linh thiếu nữ ứng cử viên Quỷ Mẫu đang ngẩng đầu lên nhìn về phía anh.

Đúng vậy.

Một thiếu nữ không có nhãn cầu.

Hốc mắt trống rỗng.

Đang ở trong gương đồng nhìn về phía Vương Diệp.

Hửm?

Có gì đó không đúng.

Rất nhanh, giữa trán của thiếu nữ đó loé lên một tia sáng màu vàng.

Ánh sáng vàng theo chiếc gương đồng chiếu ra ngoài, rọi sáng cả không gian chật hẹp, u ám của tầng sáu.

Mấy người khác cũng ghé sát lại trước gương.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thiếu nữ đang tỏa ra ánh sáng trên trán trong gương.

Rất nhanh, trên trán thiếu nữ, một con mắt dựng đứng từ từ mở ra.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cảm nhận được Xà Thần Chi Nhãn đã được luyện hóa dung hợp trong không gian hệ thống của mình vậy mà cũng có phản ứng.

Vòng xoáy màu xanh đen trên Xà Thần Chi Nhãn vậy mà bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng.

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Đây là đại cơ duyên!

Ngay trước đó, việc anh dung hợp Xà Thần Chi Nhãn có thể nói là vô cùng gian nan, không biết là vì sao.

Nhưng bây giờ Vương Diệp đã biết, hẳn là Xà Thần Chi Nhãn đã thiếu một thứ gì đó.

Mà thứ này lại ở trên người một oán linh ứng cử viên Quỷ Mẫu trong chiếc gương đồng này.

Quỷ Mẫu Tĩnh Nhãn.

Trên trán của oán linh thiếu nữ này vậy mà lại mọc ra một con mắt dọc màu vàng giống hệt của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Đây là biểu tượng của Xà Thần.

Thậm chí chính Vương Diệp cũng có một cái, chỉ là người khác không nhìn thấy mà thôi.

Điều này cũng cho thấy, thiếu nữ chết oan này còn oan khuất hơn những người khác!

Bởi vì rất có thể cô ta không phải là người thường bị gọi đến cho đủ số.

Oán linh này rất có khả năng mới là Quỷ Mẫu thật sự của Ma quốc.

Mới là người được Xà Thần thực sự chọn lựa.

Chỉ là thao tác năm đó e là đã xảy ra chút vấn đề.

Ứng cử viên Quỷ Mẫu thật sự bị khoét đi hai mắt, nhốt trong phòng tối cho đến chết.

Còn người ngồi trong thần điện, vậy mà lại là một Quỷ Mẫu giả.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ, việc thành Ác La Hải bị hủy diệt có quan hệ trực tiếp đến chuyện này!

Thao tác kiểu này, rõ ràng là đắc tội chết với Xà Thần.

Người của ta bị giết rồi?

Lại đưa một đứa dở hơi đến hiến tế cho ta?

Cảm giác nhập vai quá mạnh, Vương Diệp cũng bắt đầu tức giận.

Hoặc có lẽ trong số các ứng cử viên Quỷ Mẫu khác, có con gái của một nhân vật đặc biệt nào đó.

Hoặc có lẽ một ứng cử viên Quỷ Mẫu nào đó, dựa vào chiêu trò ngoài lề, thủ đoạn độc ác, đã mua chuộc tế ti phụ trách tuyển chọn Quỷ Mẫu.

Tình hình cụ thể là gì, đã bị chôn vùi trong dòng sông dài của thời gian, hoàn toàn không có cách nào khôi phục được.

Vương Diệp thực ra cũng không quá để tâm.

Điểm duy nhất có thể xác nhận chính là, sức mạnh bên trong con mắt dọc trên trán Quỷ Mẫu này, chính là sức mạnh mà Vương Diệp cần để luyện hóa Xà Thần Chi Nhãn.

Một loại sức mạnh của Xà Thần luân hồi trên người Quỷ Mẫu Ma quốc chân chính.

Vốn dĩ nếu là kịch bản Ma quỷ bị tiêu diệt bình thường, Vương Diệp sẽ không có cơ hội nhận được sức mạnh này.

Quỷ Mẫu có lẽ lúc này đã hòa nhập vào đám người thường, trở thành một cô gái cao nguyên nào đó đang trồng lúa mạch xanh, chăn thả bò dê trên cao nguyên.

Bản thân Vương Diệp luyện hóa Xà Thần Chi Nhãn cũng được, chỉ là cần chút thời gian.

Có lẽ một hai ngày, hoặc là một hai tuần.

Quả nhiên, cơ duyên đã đến, cản cũng không nổi.

Vương Diệp không chút khách khí thu lấy ánh sáng vàng từ con mắt dọc giữa trán cô gái trong gương đồng vào lòng bàn tay mình.

Sau đó lấy Xà Thần Chi Nhãn từ không gian hệ thống ra.

Ánh sáng màu vàng đỏ từ lòng bàn tay Vương Diệp bùng lên.

Vương Diệp bắt đầu tiếp tục luyện hóa Xà Thần Chi Nhãn.

Rất nhanh, những vết nứt vốn có trên Xà Thần Chi Nhãn đều được lấp đầy bởi sức mạnh mà Vương Diệp vừa nhận được từ trong gương đồng.

Toàn bộ Xà Thần Chi Nhãn trở nên tròn trịa, tỏa ra ánh sáng màu xanh quỷ dị.

Những đường vân xoáy trên đó xoay chuyển ngày càng nhanh.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã nếm đủ khổ sở vì lời nguyền hình xoáy của con mắt này.

Khó khăn lắm lời nguyền trên người mới được giải trừ.

Bây giờ thấy trên viên châu trong lòng bàn tay Vương Diệp lại xuất hiện những đường vân xoáy, tất cả đều sợ hãi lùi mạnh về sau mấy bước.

Kéo theo cả Minh Thúc, A Hương và Sơ Nhất không rõ tình hình cũng hoảng sợ.

Họ cũng lùi về sau.

Vương Diệp lúc này lại cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh thông báo hệ thống mà anh đã chờ đợi từ lâu.

“Túc chủ luyện hóa Xà Thần Chi Nhãn thành công.” “Xà Thần Chi Nhãn có thể dung hợp.” “Có dung hợp không?” Đương nhiên là chọn dung hợp.

Nhưng trong thâm tâm, Vương Diệp lại cảm thấy có điều gì đó đã thay đổi.

Chương 208

Rất nhanh, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Dung hợp Xà Thần Chi Nhãn thành công.” “Tiến độ Đại La Động Quan +30%, hiện tại là 60%.” “Túc chủ nhận được kỹ năng thiên phú có thể nâng cấp Xà Thần Chi Nhãn, cấp một là Hư Số Không Gian Chi Môn.” Vương Diệp sững sờ.

Đây là lần thứ hai anh nhận được kỹ năng thiên phú có thể nâng cấp.

Lần đầu tiên là Thái Tuế.

Hư Số Không Gian Chi Môn.

Xà Thần Chi Nhãn quả nhiên nắm giữ sức mạnh không gian!

Không gian hư số sâu không lường được, quỷ quyệt như hố đen.

Có thể nói là sự tồn tại quỷ dị nhất trong thế giới kịch bản gốc.

Thành phố trong gương của thành Ác La Hải trước đây chính là được tạo ra bằng sức mạnh của không gian hư số.

Thành phố trong gương không phải ảo ảnh!

Nó thực sự tồn tại.

Mọi thứ bên trong đều là thật.

Đầu bò ăn vào cũng có thể no bụng.

Đá quý bên trong lấy ra cũng có thể bán lấy tiền, thậm chí còn có thể hợp thành Đạt Phổ Quỷ Trùng!

Sức mạnh không gian hoàn toàn khác với ảo thuật, ảo cảnh thông thường.

Thậm chí gọi nó là khai thiên lập địa cũng không quá lời.

Kỹ năng Hư Số Không Gian Chi Môn này, có thể nói là bước nhập môn để nắm giữ sức mạnh không gian.

Cho phép Vương Diệp mở ra một cánh cổng thông đến không gian hư số, mọi lúc, mọi nơi!

Hơn nữa, mọi thứ trong không gian hư số hiện tại đều là hư vô.

Là hoàn toàn không có gì cả.

Nhưng chính vì vậy, mới có thể thể hiện được thần lực không gian mà Xà Thần nắm giữ.

Không có gì, đại biểu cho mọi khả năng vô hạn.

So sánh với nó, không gian hệ thống có giới hạn về không gian.

Mở rộng không gian hệ thống cần Vương Diệp tự mình tiêu hao quốc vận trị.

Hơn nữa không gian hệ thống có rất nhiều hạn chế.

Ví dụ như không thể chứa vật sống, v.v.

Không gian hư số thì khác.

Không gian hư số là một không gian thực.

Chỉ là không gian này tạm thời không có vật chất, không có thời gian, không có quy tắc.

Tất cả mọi thứ đều cần Vương Diệp từ không thành có mà sáng tạo ra.

Thậm chí cả dòng chảy thời gian trong không gian hư số, tỷ lệ tốc độ thời gian so với tốc độ thời gian của không gian hiện tại, Vương Diệp đều có thể thiết lập.

Đương nhiên rồi, kỹ năng cấp một của Xà Thần Chi Nhãn, cùng lắm chỉ được coi là kỹ năng phiên bản miễn phí công cộng, cho Vương Diệp nếm thử.

Về tính thực dụng, thậm chí còn không bằng không gian hệ thống.

Chỉ có điều, đây là không gian độc lập thuộc riêng về Vương Diệp, ngay cả quy tắc thế giới cũng không thể can thiệp.

Tiềm năng phát triển sau này là vô hạn.

Vương Diệp tạm thời kìm nén sự thôi thúc muốn thi triển Hư Số Không Gian Chi Môn.

Bởi vì anh phát hiện trong chiếc gương đồng trên tay mình đã xảy ra một vài thay đổi.

Bốn cô gái còn lại trong năm cô gái ban đầu, bóng dáng đã hóa thành khói xanh, từ từ bay lên, tan biến không thấy đâu nữa.

Vương Diệp cũng phảng phất nghe thấy trong không khí truyền đến từng tiếng thở dài khe khẽ.

Có tiếc nuối, có không cam lòng, cũng có buông bỏ, có giải thoát.

Theo lời của Thiết Bổng Lạt Ma, những cô gái đáng thương bị mắc kẹt trong trung ấm thân hàng ngàn vạn năm này, cuối cùng đã được giải thoát, đi vào luân hồi.

Nhưng cô gái có con mắt dọc trên trán ở giữa lại không tan biến.

Vẫn lặng lẽ đứng trong gương đồng.

Hai con mắt chỉ còn lại hốc mắt, từ từ chảy ra hai hàng lệ máu.

Bên trong con mắt dọc ở giữa, đã không còn ánh sáng vàng ban đầu, lúc này đã từ từ nhắm lại.

Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Đây là ý gì?

Cô gái lẽ ra đã được giải thoát rồi, sao còn ở lại trong gương đồng?

Thế này khiến Vương Diệp rất khó xử.

Vương Diệp đương nhiên không nợ cô gái này cái gì.

Thực lực của cô gái trong mắt Vương Diệp cũng vô cùng yếu ớt.

Nhưng vừa mới lấy đi chút sức mạnh Xà Thần cuối cùng trên người cô gái, bây giờ giơ tay lên làm cô gái tan thành tro bụi, dường như có chút không đúng.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, vẫn là cất chiếc gương đồng vào không gian hệ thống.

Còn làm sao được nữa?

Giết thì không nỡ ra tay, cô ta lại cứ bám lấy không đi, nói cũng không nói, mà có nói Vương Diệp cũng chưa chắc đã nghe hiểu.

Chỉ có thể cất vào không gian hệ thống, có lẽ qua một thời gian, cô ta cảm thấy nhàm chán, tự nhiên sẽ đi vào luân hồi thôi?

Vương Diệp chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

“Xong rồi, giải quyết rồi.” Khóe miệng Vương Diệp nở một nụ cười.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc nhìn chiếc gương đồng biến mất trên tay Vương Diệp, há hốc miệng, không ai dám nói gì.

“Biểu đệ, tiếp theo chúng ta làm sao?

Đi đâu?” Vương Bàn Tử vẫn hỏi một câu.

Vương Diệp chỉ lên trên đầu.

“Bên trên còn mấy tầng, chúng ta đi thẳng lên đỉnh.” Ánh sáng trong hẻm núi vô cùng mờ mịt.

Phía trên cao khoảng hai ba trăm mét, tối đen như mực.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác chỉ nhìn thấy một pho tượng có thể chui vào, chứ không thấy đỉnh tượng trông như thế nào.

Vấn đề này đối với Vương Diệp mà nói thì không tồn tại.

Mắt của Vương Diệp sớm đã nhìn rõ, trên đỉnh của pho tượng tồn tại con đường sống duy nhất.

Đúng lúc này, cả hẻm núi truyền đến một trận rung chuyển, còn kèm theo tiếng nổ lớn như sấm.

“Động đất à?” Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đồng thanh hỏi.

Vương Diệp lắc đầu.

“Đi thôi, không phải động đất, không có chuyện gì lớn đâu.” Vương Diệp an ủi mọi người một chút.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, Vương Diệp lập tức nói thêm một câu.

“Chắc là núi lửa sắp phun trào.” Từ cái cây núi lửa ở giữa hồ dưới lòng đất là có thể biết, nơi này chắc chắn có núi lửa đang hoạt động.

Cộng thêm vết nứt vực sâu do Tịnh Kiến A Hàm Vương tạo ra trước khi chết, và việc làm sập đàn tế của thần cung Phượng Hoàng trước khi chết khiến núi Côn Luân trời đất tối sầm.

Bây giờ địa khí dưới đáy núi Côn Luân chắc chắn đã bị xáo trộn vô cùng lợi hại.

Núi lửa đang hoạt động e là sắp phun trào.

Dung nham từ tâm Trái Đất trào ra, cả hẻm núi e là sẽ hoàn toàn biến thành biển lửa đá địa ngục.

Tất cả mọi thứ sẽ bị dung nham nhấn chìm.

Lần này, sắc mặt của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều trắng bệch vì sợ hãi.

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, đã đoán được khả năng núi lửa phun trào.

Mấy người chỉ có thể đi theo Vương Diệp, trèo lên con đường sống duy nhất mà Vương Diệp nói, cũng chính là tầng trên cùng của pho tượng khổng lồ này.

Chương 209

Vương Diệp phát hiện, trong dòng thời gian của thế giới này, pho tượng đá này tuyệt đối cũng cao lớn hơn rất nhiều so với dòng thời gian gốc.

Ít nhất cũng phải trên trăm mét.

Mỗi tầng cao bốn năm mét.

Trèo một mạch gần mười mấy phút, mọi người mới thở hổn hển trèo lên đến tầng cao nhất.

Tầng cao nhất thực ra là một cái đầu người khổng lồ.

Bên trong đầu người dùng gỗ làm giá đỡ và vách ngăn bằng gỗ, chia thành ba tầng không gian.

Giữa mỗi tầng có bậc thang nối liền.

Thật may là gỗ bên trong vẫn chưa mục nát hoàn toàn, vẫn chống đỡ được người.

Trên đỉnh đầu, chỗ não bộ không biết bị thứ gì đó đập vỡ một lỗ hổng khổng lồ.

Khoảng một nửa lộ ra bên ngoài.

Đợi đến khi mọi người đều trèo lên trên đầu của pho tượng đá khổng lồ, mới phát hiện phía trên đã bị đập thành một cái bục phẳng.

Đồng thời một thân cây gỗ cổ hóa thạch to lớn vô cùng, vắt ngang giữa đầu tượng đá và vách đá đối diện.

Rõ ràng chính là thứ này đã đập một lỗ lớn trên đầu pho tượng.

Đúng lúc này, Minh Thúc mặt đầy kinh hãi chỉ về phía xa.

“Các người xem, ở đó là thứ gì?” Vương Diệp không cần quay đầu lại, cũng đã cảm nhận được năng lượng nóng rực ngút trời truyền đến từ hướng vết nứt vực sâu do Tịnh Kiến A Hàm Vương tạo ra.

Rõ ràng dung nham dưới lòng đất đã phun trào ra ngoài.

Hơn nữa, thế phun trào còn nhanh hơn nhiều so với dự đoán của Vương Diệp trước đó.

Khi mọi người đang trèo lên pho tượng, tiếng nổ lớn trong hẻm núi chưa từng dừng lại.

Thỉnh thoảng lại truyền đến những trận rung chuyển kinh hoàng.

Chỉ là trong lòng mọi người vẫn còn chút ảo tưởng, cho rằng núi lửa phun trào dù sao cũng phải có quá trình khởi động.

Không nhanh như vậy được.

Bây giờ xem ra, chuyện dung nham phun trào hoàn toàn không theo quy tắc nào cả.

Dung nham đã không ngừng tuôn ra.

Thậm chí ở hai bên hẻm núi, còn không ngừng xuất hiện những vết nứt khổng lồ đáng sợ, đỏ như máu.

Từ bên trong không ngừng chảy ra dung nham nóng rực.

Cảm giác như thể hẻm núi này vốn là vết thương của một tồn tại cực kỳ khổng lồ nào đó.

Bây giờ vết thương này đã nứt ra.

Không ngừng có những vết thương nhỏ hơn rách toạc.

Máu tươi đang nhanh chóng rỉ ra.

Nhìn tốc độ dung nham chảy ra thế này, e là đã trúng động mạch rồi.

Dung nham màu đỏ rực đã áp sát đến khoảng cách chỉ còn hai ba trăm mét.

“Biểu đệ!

Anh xem bên kia kìa!” Vương Bàn Tử lúc này cũng mặt đầy kinh hãi chỉ về phía còn lại.

Mọi người đều theo ngón tay của Vương Bàn Tử quay đầu lại.

Kết quả ngoại trừ Vương Diệp, mặt ai cũng đen sì.

Chỉ thấy ở phía bên kia của hẻm núi, cũng lờ mờ có dung nham màu đỏ chảy tới.

Cả hẻm núi, chỉ còn lại một khoảng đất nhỏ xung quanh pho tượng để ẩn náu.

Những nơi khác đều đã hóa thành biển lửa.

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.” Vương Diệp chỉ vào thân cây gỗ cổ hóa thạch khổng lồ phía trước.

Đầu kia của hóa thạch nối với vách đá.

Bởi vì bản thân vách đá cũng có độ nghiêng nhất định, cộng thêm pho tượng cũng bị nghiêng, khoảng cách giữa hai bên đủ hơn một trăm mét, gần hai trăm mét.

Chỗ rộng nhất khoảng hai ba mét, trông còn ổn.

Chỗ hẹp nhất chỉ rộng hơn một mét.

Và điều chết người là, vì một đầu của hóa thạch đập vào pho tượng.

Pho tượng bị đập sập một mảng.

Đỉnh của hóa thạch cũng bị gãy.

Phía sau liên tục hai ba mươi mét toàn là mảnh vỡ, đầy vết nứt.

Chỉ là nhờ may mắn mới không tan tành.

Đầu tiên, Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, chân đã mềm nhũn.

Những người khác tuy khá hơn một chút, nhưng cũng rất có hạn.

Dù sao cũng đã ở độ cao trên một trăm mét rồi.

Đi trên một cây cầu hóa thạch đầy vết nứt.

Về cơ bản là đang đánh cược xem mặt mình có to không.

Mặt nhỏ đều rơi xuống rồi.

Dòng sông dung nham hai bên hẻm núi ngày càng gần, sắp hợp lại dưới chân pho tượng.

Lúc này, đã không còn đường lui.

Hồ Bát Nhất cắn răng, "Tôi đi trước, mở đường cho mọi người!" "Bàn Tử, cậu ở lại sau cùng." "Vương Diệp, biểu ca của cậu giao cho cậu đấy." Hồ Bát Nhất nhìn Vương Diệp, ánh mắt đã mang theo một tia cầu khẩn.

Vương Bàn Tử là bạn thân nhất đời này của Hồ Bát Nhất.

Tình bạn vào sinh ra tử, tình như thủ túc.

Nhưng lúc này, Hồ Bát Nhất thật sự không thể chăm sóc được cho Vương Bàn Tử bị chứng sợ độ cao.

Dù sao chính mình cũng là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Vương Diệp nghiêm túc gật đầu.

Đùa à, Lôi Hiển Minh rơi xuống Vương Diệp mắt cũng không thèm chớp.

Ông anh họ rẻ tiền này Vương Diệp vẫn phải giữ.

Anh ta mà toi đời, thế giới này cũng mất đi rất nhiều niềm vui.

Hồ Bát Nhất thân thủ nhanh nhẹn, lại là lính công binh xuất thân, trèo non lội suối xem như là chuyên nghiệp.

Lúc này anh ta thắt dây an toàn, trực tiếp trèo lên cây cầu hóa thạch.

Vương Diệp thì canh ở phía sau, cảm thấy hơi nhàm chán liền thầm nghĩ: “Mở bảng thuộc tính!” 【Túc chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Vương Dã của Võ Đang 【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám kình hậu kỳ (Cần ba triệu điểm kinh nghiệm để nâng cấp, tiến độ 137w/300w) 【Vũ khí】: Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Phong Hậu Kỳ Môn, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại trưởng thành, sở hữu thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương Huyết Mạch (Cấp 7, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long Chi Lực.

Hấp thu sáu triệu điểm năng lượng có thể nâng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 296w/600w.) 【Kỹ năng thiên phú】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp, Không gian hư số.

Gợi ý, tiến độ Đại La Động Quan 68%), Bất Tử Chi Lực. 【Quốc vận trị】: 9000 【Vật phẩm】: Hồ lô chu sa, Tinh Thần Lệ, Hoắc thị Bất tử trùng linh nhân, Lam vũ tinh thiềm thừ, Thất khiếu linh lung tâm, Kim lũ ngọc y, Đá quý Tiên nữ chi lệ, Luân hồi hồng liên, Dịch độc Tuyết Chu, Hắc cương tiên nhân y, Tinh mang bạch ngọc tàng tuyết liên, Ngũ sắc vô tự tinh văn quỷ phiên, Cốt điêu băng xuyên cự cán, Vỏ rùa toàn giáp xích cổ, Cây mẹ nhân sâm quả huyết nhị, Khí vận long mạch, Minh hành thảo, Long tiên linh dịch, Thất tinh linh thạch, Long mạch ngọc tủy, Vương miện đỉnh lân, Tinh ban, Thẻ nhân đôi khí vận, Phượng hoàng đảm, Linh bãi di cốt Xà Thần.【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn.【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Côn Luân Thần Cung, và nhận được sức mạnh của Xà Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

"Điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng đầy khá nhanh." Vương Diệp không khỏi lẩm bẩm.

Thật vậy, mới nâng cấp không lâu, cả hai lại sắp đầy một phần ba, đã là rất nhanh rồi.

Thứ hai là Xà Thần Chi Nhãn, kỹ năng không gian hư số của nó dường như được xếp cùng loại với Thông Thiên Nhãn.

Hơn nữa, tiến độ Đại La Động Quan cũng đã qua nửa.

Đến lúc đạt được một trăm phần trăm, một Đại La Động Quan sẽ bao gồm tất cả các thần thông về mắt, nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

"Phó bản tiếp theo là Nam Hải Quy Khư, hy vọng sẽ không làm mình thất vọng." Vương Diệp thầm nghĩ.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã đu dây an toàn trèo đến vị trí khoảng bốn năm mươi mét.

Chương 210

Vết nứt trên cây cầu hóa thạch dường như không có thay đổi gì, chỉ có một vài mảnh đá vụn nhỏ liên tục rơi xuống.

Lão Hồ lo tốc độ của mình quá chậm, ảnh hưởng đến những người qua cầu sau, bèn đứng thẳng dậy.

Phần còn lại của cây cầu hóa thạch rộng ra, xem ra lão Hồ không chỉ muốn đi, mà còn muốn chạy.

Đúng lúc này, mắt của Vương Diệp nheo lại.

Ở phía đối diện của cây cầu hóa thạch, trên đỉnh bục đá của vách đá cheo leo, xuất hiện một đám bóng đen.

Là đám Địa Quan Âm đó!

Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Đám này trước đó đã luôn lén lén lút lút.

Chỉ là thấy thời cơ nhanh, nên Vương Diệp không đi truy sát chúng.

Bây giờ lại mò ra, mấy nghìn con tụ tập ở đầu cầu hóa thạch.

Muốn làm gì?

Giây tiếp theo, Vương Diệp đã hiểu đám Địa Quan Âm này muốn làm gì.

Chúng vậy mà bắt đầu gặm đầu cầu của cây cầu hóa thạch.

Ít nhất hàng nghìn con Địa Quan Âm dùng móng vuốt, dùng răng, không ngừng xé cắn, cào cấu cây cầu hóa thạch.

Trong đó có một bóng trắng đặc biệt thu hút sự chú ý.

Ánh mắt Vương Diệp dần dần lạnh đi.

Vậy mà lại muốn phá cầu!

Đây là muốn người bên mình chết à.

Gan lớn thật.

Được đằng chân lân đằng đầu!

Lúc này, tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử vang lên.

“Biểu đệ!

Bên kia có thứ gì đó!” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phát hiện ra đám Địa Quan Âm ở đầu cầu hóa thạch?

Vương Diệp nhìn lại, phát hiện tình hình có chút không ổn.

Lúc Hồ Bát Nhất qua đó, để phòng cây cầu hóa thạch đột nhiên sụp đổ, anh không mang theo quá nhiều đồ.

Ngoài dây an toàn và búa địa chất, chỉ mang theo một khẩu M1911.

Bây giờ Hồ Bát Nhất đã đi đến nửa sau của cây cầu hóa thạch, cách vách đá chỉ còn hơn năm mươi mét.

Đám Địa Quan Âm ở đầu cầu trở nên điên cuồng.

Hàng nghìn vạn con Địa Quan Âm như phát điên gặm cắn nền móng của cây cầu hóa thạch.

Móng vuốt, răng của rất nhiều con Địa Quan Âm đều đầy máu tươi, vẫn không lùi bước.

Con Địa Quan Âm màu trắng đó nhảy lên nhảy xuống, miệng không ngừng phát ra các loại tiếng kêu chói tai.

Khoảng cách này độ chính xác của súng ngắn tuy không đủ, nhưng đã vào tầm bắn hiệu quả.

Hồ Bát Nhất dù sao cũng là lính già, nén giận bắn hết băng đạn của súng.

Số lượng Địa Quan Âm ở đầu cầu quá nhiều, Hồ Bát Nhất gần như viên nào cũng trúng, phát nào cũng trúng đích.

Mấy con Địa Quan Âm rỉ máu, lăn lộn trên mặt đất.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi là, những con Địa Quan Âm còn lại không những không lùi lại, ngược lại càng điên cuồng hơn.

Nền móng của cây cầu hóa thạch vậy mà đã bị đám Địa Quan Âm cắn ra một vết lõm.

Cây cầu hóa thạch vốn dĩ ngã xuống đập vào pho tượng đá đối diện, đã đầy vết nứt.

Vết lõm này chính là được gặm ra dọc theo hướng vết nứt.

Chỉ cần thêm một chút nữa là có thể khiến cả cây cầu hóa thạch tan tành.

Con Địa Quan Âm màu trắng đó trên mặt đầy vẻ đắc ý, kêu ré lên khiêu khích Hồ Bát Nhất.

Vương Diệp cũng bị chọc tức đến bật cười.

Đám súc sinh nhỏ này, vậy mà còn được đằng chân lân đằng đầu.

Gào à?

Tới đây so xem ai gào to hơn!

Sau đó, môi Vương Diệp khẽ mở.

Một làn sóng âm vô hình từ miệng Vương Diệp lao ra.

Tiếng gầm vang dội, như hổ gầm rồng thét.

Không sai, chính là Long Ngâm.

Một luồng sức mạnh như sóng thần quét qua.

Lập tức khiến đám Địa Quan Âm vừa rồi còn điên cuồng khiêu khích, không ngừng kêu réo ngã rạp một mảng lớn.

Gần như cả bầy Địa Quan Âm, mấy nghìn con đồng loạt lùi lại một đoạn dài.

Chỉ có con Địa Quan Âm màu trắng đó lùi lại ít nhất, lập tức bị bỏ lại phía trước.

Lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên.

"Túc chủ tiêu diệt dị thú Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm, nhận được điểm kinh nghiệm +10, điểm năng lượng +20." À thì...

Hóa ra con Địa Quan Âm màu trắng đó là dị thú.

Hơn nữa còn có tên, Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm.

Nghe có vẻ rất oách.

Nhưng thực lực thì yếu thật.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp cũng không khách khí.

Anh vẫy tay với con Bạch Vân Quan Âm vẫn còn đang ngơ ngác ở đầu cầu.

Bạch Vân Quan Âm lập tức nhìn cây cầu hóa thạch, sau đó nhanh chóng lao lên.

Hồ Bát Nhất hoảng sợ.

Lão Hồ đang ở đó nạp đạn cho khẩu M1911.

Đột nhiên nghe thấy tiếng gầm của Vương Diệp sau lưng cũng khá là ngơ ngác.

Sau đó liền thấy tất cả Địa Quan Âm đang gặm cây cầu hóa thạch đều lùi lại một cách khó hiểu.

Chỉ còn lại một con màu trắng dẫn đầu sắp thành tinh.

Nó hóa thành một tia chớp trắng lao lên cây cầu hóa thạch.

Hồ Bát Nhất còn tưởng con Địa Quan Âm màu trắng này định lên đây solo với mình.

Tay buông lỏng, búa địa chất liền trượt vào lòng bàn tay.

Kết quả khi con Địa Quan Âm màu trắng sắp đến chỗ lão Hồ, nó vèo một cái chui xuống dưới gầm cầu hóa thạch.

Lão Hồ nhìn mà ngây người.

Khi phản ứng lại, con Địa Quan Âm màu trắng đã lao đi xa mười mấy mét.

Lão Hồ vội vàng nạp đạn súng, chuẩn bị nhắm bắn thì phát hiện con Địa Quan Âm màu trắng đã lao đến bên cạnh pho tượng rồi.

Vương Bàn Tử và Sơ Nhất một người cầm súng trường, một người xách đao Tạng, hổ báo chờ sẵn trên cây cầu hóa thạch.

Vương Diệp lại không ngăn cản.

Anh cũng phải xem con Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm này có bản lĩnh gì không.

Cũng không phải là một tên lâu la tùy tiện nào muốn bái mình làm đại ca, Vương Diệp cũng sẽ thu nhận.

Kết quả khi con Địa Quan Âm màu trắng lao đến đầu cầu, nó há miệng gầm mạnh một tiếng về phía Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Ánh mắt như điện.

Rõ ràng là một loại kỹ năng chấn nhiếp.

Chương 211

Tiếng kêu trong miệng mảnh và chói tai.

Vương Bàn Tử và Sơ Nhất liên tục lùi lại.

Nhưng cả hai người đều là loại người có thể chất cực kỳ khỏe mạnh, và tâm trí kiên định vô cùng.

Rất nhanh đã phản ứng lại.

Nhưng đợi đến khi họ lại chuẩn bị ra tay hạ sát Địa Quan Âm, con Địa Quan Âm màu trắng này đã lao lên vai Vương Diệp.

Vương Diệp đưa tay ra vuốt ve con Địa Quan Âm màu trắng này.

Kỹ năng Tha Tâm Thông được kích hoạt.

Sau đó trong lòng khẽ động.

Con Địa Quan Âm màu trắng này, e là một tên hai mặt.

Tuy bị một phát Long Ngâm của Vương Diệp nhập hồn, sợ hãi đến mức phản bội đầu hàng.

Nội tâm Bạch Ngọc Quan Âm lại tràn đầy đủ loại cảm xúc quật cường, không phục, cùng với tàn bạo, u ám.

Vương Diệp lắc đầu.

Tuy con Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm này trông rất đáng yêu, nhan sắc rất cao.

Vương Diệp cũng đã thấy thực lực của nó, tốc độ cực nhanh, như tia chớp.

Rất có khả năng còn biết một chút kỹ năng.

Nhưng nếu trong lòng không phục, thậm chí có cảm xúc oán hận, Vương Diệp không có nhiều tâm tư và tinh lực để đi tư vấn tâm lý cho Bạch Ngọc Quan Âm.

Đặc biệt là hành vi vừa rồi Bạch Ngọc Quan Âm dẫn theo hàng nghìn vạn Địa Quan Âm, ý đồ hại chết mọi người.

Không phải là hành vi của một người có tâm địa thuần lương, rộng lượng.

Vương Diệp không định tha cho Bạch Ngọc Quan Âm.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa bùng lên trong lòng bàn tay.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Ngoại hình của Bạch Ngọc Quan Âm quả thực rất đẹp, một thân lông trắng muốt óng ả.

Dáng vẻ khỏe khoắn linh hoạt.

Vừa dễ thương vừa ngầu.

Tiếc quá.

Cứ giao cho Địa Ngục Hỏa Thạch phán xét vậy.

Nếu ngươi là một tiểu khả ái tâm địa thuần lương, Địa Ngục Hỏa Thạch ngay cả một cọng lông cũng không đốt được.

Nếu ngươi là một tên khốn nạn đầy bụng ý đồ xấu, vậy thì ngươi xong rồi.

Vương Diệp đã có thể nhìn thấy rõ sự sợ hãi và cầu xin trong mắt của Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm.

Con vật nhỏ này sợ rồi.

Đây không phải là điềm báo gì tốt.

Xem ra nó sắp gặp xui.

Vương Diệp một chưởng vỗ Địa Ngục Hồng Liên Hỏa lên trán của Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm.

Trông có vẻ hơi giống đang vuốt ve mèo.

Nhưng trên thực tế, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa đã đi sâu vào tận cùng linh hồn của Bạch Ngọc Quan Âm.

Bạch Ngọc Quan Âm bị Long Ngâm trấn áp, không dám cử động lung tung.

Nhưng rõ ràng đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Vương Diệp có thể nhìn thấy ngọn lửa màu xanh lam bán trong suốt, đang hừng hực cháy trên người Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm.

Vương Diệp nhìn mà cũng phải sững sờ.

Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Địa Ngục Hồng Liên Hỏa cháy dữ dội như vậy.

Điều này cũng có nghĩa là, con vật nhỏ này có lẽ là chồn trắng hay là con gì đó giống chồn trắng, xấu xa hết thuốc chữa?

Chỉ có kẻ đại xấu xa từ đầu đến cuối mới có hiệu quả cháy như vậy chứ?

Vương Diệp nhìn mà hít một hơi khí lạnh.

Đồng thời cũng không quên thi triển Nguyên Khí chi thuật.

Đối mặt với hàng nghìn con Địa Quan Âm đã bị chấn nhiếp đến ngơ ngác ở phía đối diện vách đá.

Vương Diệp vẫn không nương tay.

Một hơi thi triển hơn mười pháp thuật sấm sét qua đó.

Mấy phút sau, trên bục đá đỉnh vách đá đối diện, đã trống không.

Bão sấm sét đã dọn sạch đám Địa Quan Âm.

Những con Địa Quan Âm này sống dưới lòng đất lâu ngày thành tinh, ít nhiều đều có chút không ổn.

Đợi đến khi đối diện được dọn sạch, Vương Diệp mới nói với những người khác.

“Đợi lão Hồ qua đến đối diện, từng người một qua, đừng lên cầu cùng lúc, cầu này không đủ chắc chắn.” “Bàn Tử ở lại sau cùng, hai ta đi cùng nhau.” Vương Bàn Tử nghe đến đây, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, thế thì tôi không sợ nữa.” Vương Bàn Tử vừa nói xong, dưới đáy hẻm núi truyền đến một tiếng nổ lớn.

Hóa ra dung nham hai bên hẻm núi đã hợp lại với nhau.

Nơi hợp lại vừa hay ở ngay dưới chân pho tượng.

Pho tượng bị dòng sông dung nham va chạm, phát ra từng trận rung chuyển.

Âm thanh như sấm.

Nghe thấy động tĩnh này, sắc máu trên mặt Vương Bàn Tử xoạt một cái không còn gì, trắng bệch như một cái bánh bao lớn.

“Mẹ nó chứ!

Biểu đệ, cậu đi trước đi, hôm nay tôi coi như xong đời rồi.” “Vương Khải Huyền tôi cả đời này có lỗi với mẹ, có lỗi với nhân dân, có lỗi...” Vương Bàn Tử còn định phát biểu bài diễn văn về nơi an nghỉ cuối cùng nhảm nhí, đã bị Vương Diệp nhấc chân lên, dùng một lực vừa đủ, đá thẳng vào mông.

Vương Bàn Tử vừa hét lên một tiếng “Biểu đệ nhẹ tay!” thì cả người đã bay ra ngoài.

Loạng choạng chạy lên cây cầu hóa thạch.

Đợi đến khi Vương Bàn Tử phản ứng lại, bắt đầu sợ hãi, thì đã chạy đến giữa cây cầu hóa thạch.

Lúc này phần cây cầu hóa thạch nối với pho tượng ở phía sau đã bắt đầu sụp đổ.

Vết nứt nhanh chóng lan rộng.

Hóa thạch bản thân nó không chắc chắn cho lắm.

Lại thêm lúc ngã xuống đã đập vào pho tượng một cái, sớm đã nứt ra rồi.

Bây giờ bị nhiệt độ của dung nham bên dưới hun nóng.

Cộng thêm trọng lượng của Vương Bàn Tử.

Lập tức không chịu nổi, sụp đổ.

Vương Bàn Tử vừa liều mạng chạy về phía trước, vừa không nhịn được quay đầu lại hét lớn.

“Biểu đệ!

Biểu đệ còn chưa qua!

Biểu đệ, cậu ở đâu?” Đợi đến khi Vương Bàn Tử dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ lao lên vách đá, nước mắt cũng đã chảy ra vì lo lắng.

“Lão Hồ, Tham mưu Dương, biểu đệ của tôi còn chưa qua đâu.

Mọi người phải nghĩ cách đi chứ!” “Không thể để biểu đệ một mình trên pho tượng được, không được thì tôi quay lại với biểu đệ.” “Sơ Nhất, các người cũng nghĩ cách cứu biểu đệ đi...” “Biểu đệ?” Vương Bàn Tử lau mặt, nhìn kỹ lại, sau đó lại tát mạnh vào mặt mình mấy cái.

“Lão Hồ, Tham mưu Dương, có phải tôi đang mơ không... tôi mơ thấy...” Vương Diệp giật giật khóe miệng, lại đá thêm một phát vào mông Vương Bàn Tử.

“Mẹ nó, tôi vẫn còn sống đây.

Đừng gào nữa.” Vương Bàn Tử đau điếng mông, lúc này mới phản ứng lại, trước mắt đúng là Vương Diệp thật.

Không nhịn được bi thương ập tới, anh ta ôm chầm lấy Vương Diệp.

Chương 212

“Biểu đệ, anh cứ tưởng chú hy sinh oanh liệt rồi chứ.” Vương Diệp dở khóc dở cười, “Được rồi, được rồi, qua được cầu vẫn chưa xong đâu, mọi người mau tìm đường ra ngoài đi.” “Bọn Địa Quan Âm kia quanh năm đào hang dưới lòng đất, số lượng lại nhiều, chắc chắn có đường hầm từ dưới đất lên mặt đất, mọi người tìm kỹ đi.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Sơ Nhất cũng lên tiếng: “Loài Địa Quan Âm này rất thích phơi nắng, đặc biệt là vào mùa đông, bắt chúng sống quanh năm dưới lòng đất chắc chắn là không thể, nhất định có đường thông lên mặt đất.” Có được lời khẳng định của lão thợ săn bản địa Sơ Nhất, tất cả mọi người đều tăng thêm lòng tin.

Vương Diệp cũng mừng vì được thảnh thơi.

Dù sao thì những việc tiếp theo đều là việc chân tay, không có độ khó kỹ thuật gì quá cao.

Hồ Bát Nhất, Sơ Nhất và Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn có thể ứng phó được.

Thậm chí vì có thể thoát chết trong gang tấc, hai ngày tiếp theo lại trôi qua khá nhẹ nhàng.

Vương Diệp bèn đi ở cuối đội, đề phòng có người bị tụt lại.

Đồng thời, Vương Diệp cũng dồn hết tâm tư vào Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm vừa mới nhận được.

Trước đó, Vương Diệp đã không hề bỏ qua Bạch Ngọc Quan Âm mà dùng Địa Ngục Hồng Liên Hỏa thiêu rụi hồn phách của nó.

Thông thường mà nói, đến bước này, Bạch Ngọc Quan Âm chắc chắn đã chết rồi.

Vấn đề là, Bạch Ngọc Quan Âm lại không chết!

Dù đôi mắt đã mất đi thần thái, trông như một cái vỏ rỗng, chỉ có thể dựa vào chỉ thị của Vương Diệp để thực hiện các phản ứng bản năng, ngoài ra thì cũng không khác gì đã chết.

Nhưng dù sao nó vẫn còn sống.

Ăn được, uống được, cử động được.

Vương Diệp có chút phiền muộn.

Đây hoàn toàn là một con ngốc.

Mang một con ngốc bên mình thì có ý nghĩa gì chứ?

Vì nó ăn ít à?

Vì nó xinh đẹp à?

Thôi được, nhan sắc quả thực không tệ.

Vứt đi thì hơi đáng tiếc.

Hơn nữa, thân xác của Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm tuyệt đối là một cái vỏ rỗng cực kỳ hiếm thấy.

Theo cách nói trong giới tu chân, đây gọi là lô đỉnh thượng hạng.

Chỉ có điều, cơ thể của chính Vương Diệp còn mạnh hơn Bạch Ngọc Quan Âm không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa Vương Diệp tự cho rằng mình còn đẹp trai hơn.

Chờ đã!

Vương Diệp đột nhiên nhận ra, trên người mình thật sự có một hồn phách.

Một cô hồn dã quỷ, một oán linh lang thang nhân gian không chịu tan biến.

Một trung âm thân ngàn năm tuổi.

Trong chiếc gương đồng phong cách Tạng mà anh thấy trong bức tượng đá, vẫn còn một âm linh.

Hơn nữa còn không phải âm linh bình thường.

Là Quỷ Mẫu chân chính cuối cùng của Ma Quốc.

Nữ tế ti của Thần Rắn.

Một cô gái mù xinh đẹp kế thừa sức mạnh của Thần Rắn.

Có lẽ, có thể thử một lần?

Lũ Địa Quan Âm đã đào ra những đường hầm chằng chịt dưới vách đá phía trên hẻm núi.

Trong đó có một số đường thông xuống lòng đất, một số lại thông lên mặt đất.

Mọi người không thể phân biệt được phương hướng và độ cao thấp trong đường hầm.

Cuối cùng vẫn là Hồ Bát Nhất nghĩ ra một cách.

Dùng nước trong bình để xác định hướng chảy cao thấp, kết hợp với la bàn.

Dù vẫn khó tránh khỏi việc đi đường vòng, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là đâm đầu lung tung như ruồi không đầu trong đường hầm.

Đi trong đường hầm khoảng tám chín tiếng đồng hồ, lúc này bên ngoài đã là hơn chín giờ tối.

Mọi người cũng không biết đã đi được bao xa, đành phải tìm chỗ nghỉ ngơi trong hang động.

May mà vì số lượng Địa Quan Âm cực kỳ nhiều, nên đường hầm chúng đào ra cũng khá rộng rãi.

Hơn nữa ở một số nơi giao nhau của các hang động, cũng đủ chỗ cho vài người nghỉ ngơi.

Điều khiến mọi người phấn chấn là, trong hang động có thể cảm nhận rõ ràng không khí lưu thông.

Điều này cho thấy nơi đây cách mặt đất không còn quá xa.

Sau khi những người khác đều đã nghỉ ngơi, Vương Diệp mới đi về phía trước một đoạn.

Tại một góc rẽ trong hang động, Vương Diệp mới lấy chiếc gương đồng kiểu Tạng ra khỏi không gian hệ thống.

Trong gương, cô gái có con mắt dọc trên trán, hai mắt bị khoét đi vẫn đứng đó lặng lẽ.

Vương Diệp nhìn con ngốc đang ngẩn người, rồi lại nhìn cô gái đang đứng im bất động.

Đúng là một cặp.

Hai cái bình nút.

Dù sao thì ngươi cũng không nói chuyện, vào trong thân xác của Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm, biết đâu lại tự tại hơn.

Nghĩ vậy, Vương Diệp liền chỉ vào con Bạch Ngọc Quan Âm trên vai mình với cô gái.

Cô gái không nhìn thấy.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi lấy ra Thiên Quan Ấn từ trên người.

Cứ ra khỏi gương đồng trước đã rồi nói sau.

Vương Diệp không nói hai lời, trực tiếp ấn Thiên Quan Ấn lên mặt sau của chiếc gương đồng.

Tám chữ “Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ” lập tức được in lên mặt sau của chiếc gương.

Lần này, trong gương không thể giữ người, cũng không thể giữ quỷ được nữa.

Vẻ mặt cô gái lộ ra sự đau đớn.

Cuối cùng cô cũng bước ra khỏi chiếc gương đồng.

Vừa mới ra ngoài đã bị Vương Diệp tóm lấy.

Vương Diệp đã sớm ấn “Thiên quan chúc phúc” lên tay phải của mình.

Khoảnh khắc âm linh của cô gái bị Vương Diệp tóm lấy, kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp được kích hoạt.

Anh lập tức cảm nhận được sự sợ hãi và oán hận vô tận từ trên người cô gái.

Vương Diệp hơi mềm lòng, động tác cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

“Vào đi, dù sao cũng tốt hơn ở trong gương, còn có thể ngắm nhìn thế giới bên ngoài.” Nói xong, anh trực tiếp nhét âm linh của cô gái vào người Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm.

Nói cũng lạ.

Khi âm linh của cô gái tiếp cận Bạch Ngọc Quan Âm, giữa hai bên dường như sinh ra một lực hút cực lớn.

Bóng dáng cô gái lập tức biến mất.

Rất nhanh, trong ánh mắt của Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm, tỏa ra một luồng sáng kỳ dị.

Đó rõ ràng là ánh mắt của con người.

Hoàn toàn không cần dùng đến kỹ năng Tha Tâm Thông.

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt này, là có thể cảm nhận được những cảm xúc tỏa ra từ trong đó.

Chấn động.

Kinh ngạc vui mừng.

Kinh hãi.

Và cả cảm giác hạnh phúc to lớn át đi tất cả những cảm xúc đó.

Cái đầu của Bạch Ngọc Quan Âm không ngừng xoay chuyển, nhìn ngó lung tung khắp nơi.

Chương 213

Dù trong đường hầm rất tối, nhưng hiển nhiên thị lực của Bạch Ngọc Quan Âm khá tốt, vẫn có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Kể từ khi âm linh của cô gái tiến vào cơ thể Bạch Ngọc Quan Âm, nó không hề dừng lại, cứ chạy lung tung.

Thỉnh thoảng lại chạy lên vai Vương Diệp.

Đôi lúc còn bò lên đỉnh đầu Vương Diệp.

Lát sau lại bò vòng quanh người Vương Diệp xuống tận mu bàn chân.

Vương Diệp giật giật khóe miệng.

Vừa rồi ngươi đâu có như vậy.

Không phải đứng im bất động sao?

Sao giờ lại giống như bị tăng động vậy?

Nguyệt Ảnh Ô Đồng Bạch Ngọc Quan Âm chạy quanh Vương Diệp lên xuống gần mười phút, cuối cùng Vương Diệp cũng phát cáu.

Anh tóm lấy đuôi của Bạch Ngọc Quan Âm.

Bạch Ngọc Quan Âm hiển nhiên bị tóm đau, quay người lại định cắn tay Vương Diệp.

Vương Diệp “hừ” một tiếng.

Anh trừng mắt.

Bạch Ngọc Quan Âm lập tức nằm rạp xuống, ánh mắt cụp xuống, không dám động đậy nữa.

“Nhìn đủ chưa?

Một cái hang đất thì có gì đẹp mà nhìn?” “Đi theo ta, đợi ta đưa ngươi ra ngoài đến cao nguyên đồng cỏ, đến thành phố xe lửa, kinh thành, ra biển lớn, đi xem những thứ tốt đẹp, mở mang tầm mắt.” Bạch Ngọc Quan Âm chớp chớp mắt, cũng không biết có hiểu hay không.

Vương Diệp nhếch mép.

Hơi phiền phức rồi.

Cô nàng này không hiểu tiếng Hán.

Nhưng Vương Diệp cũng có cách.

Vương Diệp là người đàn ông hiểu được thú ngữ.

Trước đó, kỹ năng Mục Địch và Thú Vương đều giúp Vương Diệp có khả năng giao tiếp với dã thú.

“Không sao, ngươi cứ nói chuyện bình thường, ta nghe hiểu được.” Bạch Ngọc Quan Âm cuối cùng cũng rụt rè phát ra một hai tiếng kêu “chít chít” khe khẽ.

Vương Diệp nghe xong liền khẽ gật đầu, “Ừm, không cần cảm ơn ta, sau này ngoan ngoãn nghe lời ta là được, có thịt ăn, có đồ hay để chơi.” Bạch Ngọc Quan Âm nửa hiểu nửa không, nhưng vẫn gật đầu.

Vương Diệp suy nghĩ một lát liền hiểu ra.

Bản thân Ma Quốc vẫn còn ở giai đoạn phát triển tương đối nguyên thủy.

Trình độ văn minh ước chừng chỉ ở thời đại đồ đồng.

Thêm vào đó, với tư cách là người được chọn làm Quỷ Mẫu của Ma Quốc, có lẽ cô đã bị đưa đi khỏi cha mẹ từ khi còn rất nhỏ, được nuôi dưỡng trên tháp cao.

Một cô gái như vậy, tâm tư đã không thể dùng từ đơn thuần để hình dung được nữa.

Nói là ngốc thì hơi quá, nhưng xét về mặt kiến thức và nhận thức, cũng không khác là bao.

Cơ bản là hầu hết các danh từ, những thứ mới mẻ, cô đều không hiểu.

Ngược lại, đối với những cảm xúc giao tiếp giữa người với người, cũng như các loài động thực vật, khí hậu, sông núi trong tự nhiên, cô lại vô cùng quen thuộc.

Sau này từ từ điều… à không, dạy dỗ thôi.

Quỷ Mẫu chân chính cuối cùng của Ma Quốc.

Linh lực trên người cô dù đã hóa thành âm linh nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là sức mạnh Thần Rắn trên người, không hề tiến vào luân hồi.

Dù đã bị Vương Diệp hấp thu để luyện hóa Xà Thần Chi Nhãn.

Nhưng chung quy vẫn còn sót lại một chút.

Dù có sót lại ít đến đâu, đó cũng là tàn dư sức mạnh của cổ thần.

Sự cảm nhận của Bạch Ngọc Quan Âm đối với môi trường xung quanh là điều mà các loài động vật bình thường hoàn toàn không thể so sánh được.

Thêm vào đó, cái vỏ xác Bạch Ngọc Quan Âm này cũng có rất nhiều điểm đặc biệt.

Chỉ riêng tốc độ đã vượt xa các loài động vật khác.

Hơn nữa, sức chiến đấu của loài điêu cầy này, trong số các loài cùng kích cỡ về cơ bản là vô địch.

Lấy lửng mật làm đại diện.

Loài động vật này luôn chơi trò vượt cấp giết quái.

Giữ con Bạch Ngọc Quan Âm này bên cạnh, vẫn có rất nhiều tác dụng.

Vương Diệp hài lòng dẫn Bạch Ngọc Quan Âm quay về chỗ mọi người nghỉ ngơi.

Bạch Ngọc Quan Âm nhìn thấy những người khác vẫn còn hơi rụt rè, nhưng rất nhanh đã thích nghi được.

Vương Diệp thì bắt đầu đút cho nó ăn một ít thịt nướng.

“Đặt cho ngươi một cái tên nhé, bản thân ngươi có ý tưởng gì không?” Bạch Ngọc Quan Âm phát ra tiếng kêu “chít chít” khe khẽ.

“Mẫu Đơn.

Tự Mẫu Đơn?

Không được, quá phong trần.” Vương Diệp không ngờ tên thật của cô gái lại là một tên hoa.

“Bạch Khiết, thôi bỏ đi, cái tên này luôn khiến người ta nghĩ bậy, cứ lấy tên của hệ thống đi, Nguyệt Ảnh Ô Đồng.” “Được rồi, sau này ngươi họ Ô, tên Nguyệt Ảnh.” “Gọi tắt là Nguyệt Ảnh.” Một tràng lời nói của Vương Diệp khiến Bạch Ngọc Quan Ảnh ngơ ngác.

Cuối cùng Vương Diệp chỉ có thể lắc đầu, dùng ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi Bạch Ngọc Quan Âm.

“Nguyệt Ảnh.” “Mẹ kiếp, chẳng khác gì nuôi con, mệt thật.” Mất khoảng năm sáu phút, trước khi huyết áp tăng vọt, Vương Diệp cuối cùng cũng làm cho Bạch Ngọc Quan Âm hiểu được tên của mình.

Sau đó Vương Diệp liền để Nguyệt Ảnh tự đi chơi.

Nguyệt Ảnh vừa mới có được đôi mắt và cơ thể, hiển nhiên vẫn đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Ở bên đống lửa căn bản không ngồi yên được.

Vương Diệp cũng mừng vì được yên tĩnh.

Nhân lúc này, Vương Diệp còn phải nghiên cứu kỹ kỹ năng cấp một nhận được sau khi dung hợp Xà Thần Chi Nhãn.

Hư Số Không Gian Chi Môn.

Là một cổ thần nắm giữ sức mạnh không gian.

Năng lực của Thần Rắn vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng kỹ năng mà Vương Diệp nhận được lại có chút đặc biệt.

Không phải trực tiếp nắm giữ sức mạnh của không gian hư số.

Mà là Hư Số Không Gian Chi Môn.

Điều này thú vị đây.

Ở một nơi không người, Vương Diệp trực tiếp thi triển kỹ năng Hư Số Không Gian Chi Môn.

Rất nhanh, một cánh cửa màu đen xuất hiện giữa không trung.

Phía bên kia cánh cửa tối om, trống rỗng.

Không có không gian cũng không có thời gian, không có vật chất cũng không có ánh sáng, không có năng lượng.

Gần như là một sự hư vô thuần túy.

Nhưng Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng, phía sau cánh cửa không phải là hư vô đơn thuần, mà có một mối liên hệ kỳ diệu nào đó với anh.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Sau đó đứng dậy, bước vào Hư Số Không Gian Chi Môn.

Sau khi vào cửa.

Vương Diệp cảm nhận được sự tồn tại đột ngột của không gian.

Nơi Vương Diệp ở, chính là không gian.

Hơi thở chạm tới, di chuyển chạm tới, ánh mắt chạm tới, đều là không gian.

Chương 214

Chỉ có điều không gian thì có rồi, nhưng vật chất vẫn không tồn tại.

Vương Diệp trầm tư một lát, quyết định ra vẻ một chút.

“Đầu tiên, phải có ánh sáng.” Vương Diệp vừa dứt lời, một luồng ánh sáng dịu nhẹ, bỗng xuất hiện phía sau Hư Số Không Gian Chi Môn.

Nơi ánh sáng chiếu tới, vẫn không một vật.

Nhưng bản thân ánh sáng lại treo cao trên đỉnh đầu.

Sự tồn tại của ánh sáng, bản thân nó đã tuyên bố sự tồn tại của vật chất.

“Mặt đất, nơi ta đang đứng, nền tảng của ta, nơi gánh vác ước mơ của ta, xuất hiện đi.” Vương Diệp chỉ xuống dưới chân mình.

Trong nháy mắt, bắt đầu từ đôi chân của Vương Diệp, đất bùn bắt đầu xuất hiện.

Giống như mặt nước đóng băng không ngừng, mặt đất bắt đầu lan rộng.

Chỉ một loáng, nơi tầm mắt Vương Diệp nhìn tới, đã được bao phủ bởi một vùng đất bằng phẳng.

“Gió!” “Âm Dương Nộ!” “Địa khí thăng!” “Gió đông bắc là Điều Phong, gió đông là Minh Thứ Phong, gió đông nam là Thanh Minh Phong, gió nam là Cảnh Phong, gió tây nam là Lương Phong, gió tây là Xương Hạp Phong, gió tây bắc là Bất Chu Phong, gió bắc là Quảng Mạc Phong.” “Nổi lên!” Theo mệnh lệnh của Vương Diệp, trong không gian vốn tĩnh lặng vô cùng, không một tiếng động.

Gió nổi lên từ mặt đất.

Gió đến từ hư không.

Xoay tròn bay lên.

Vương Diệp có thể cảm nhận được những cơn gió nhẹ thoảng qua khắp xung quanh.

Trong gió mang theo một luồng khí tức vi diệu.

Hai mắt Vương Diệp sáng rực.

Anh từ từ giơ tay phải lên.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay dần dần nóng rực.

Ánh sáng từ từ hiện ra.

“Lửa!” Lửa là có sẵn.

Tay phải Vương Diệp phóng ra là Thái Dương Chân Hỏa.

Thứ lửa như Vô Lượng Nghiệp Hỏa thì quá âm độc.

Uy lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Nhưng không thích hợp cho công việc khai thiên lập địa thế này.

Không khéo lại thiêu rụi mọi thứ trong không gian hư số của chính Vương Diệp.

Nguyên Khí Chân Hỏa thì khác.

Về mặt khai thiên lập địa, Nguyên Khí Chân Hỏa là chuyên nghiệp.

Rất nhanh, nhiệt lượng của Nguyên Khí Chân Hỏa bắt đầu tỏa ra một cách chậm rãi và ôn hòa vào bên trong không gian.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng cảm thấy cơ thể bị rút cạn.

Mấy động tác đơn giản vừa rồi đã khiến Vương Diệp cảm thấy toàn bộ tinh lực trên người đều đã dùng hết.

Thậm chí có dấu hiệu kiệt sức.

Vương Diệp lắc đầu.

Anh biết thực lực hiện tại của mình vẫn chưa đủ để chống đỡ việc khai thiên lập địa thực sự.

Bây giờ, phía sau Hư Số Không Gian Chi Môn, căng lắm cũng chỉ là một bán thành phẩm.

Còn xa mới tự thành một trời một đất.

Miễn cưỡng coi là một cái động phủ đi.

Vương Diệp chỉ có thể tạm thời rút khỏi Hư Số Không Gian Chi Môn.

Cánh cửa giữa không trung lơ lửng xuất hiện, rồi lại biến mất vào hư không.

Đến khi Vương Diệp đi ra, anh phát hiện Nguyệt Ảnh đang nghiêng đầu, vẻ mặt chấn động nhìn anh bước ra từ hư không.

Vương Diệp nhếch mép, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Sau đó anh đặt ngón tay lên môi mình.

“Khẽ thôi, đừng đánh thức những người khác.” Nguyệt Ảnh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhanh chóng phóng lên cổ Vương Diệp, quấn quanh đó.

Vương Diệp nhíu mày.

Một chiếc khăn quàng cổ sống, ít nhiều vẫn có chút không quen.

May mà lúc này đang ở trong núi Côn Luân, bên ngoài đã có tuyết rơi, nhiệt độ không cao.

Vương Diệp sưởi ấm bên đống lửa, cũng không gỡ Nguyệt Ảnh xuống, mà suy nghĩ xem sau khi ra ngoài, làm thế nào để biến những món đồ tốt trong tay thành tiền.

Chuyến đi đến núi Côn Luân lần này của Hồ Bát Nhất và những người khác, có thể coi là công đức viên mãn.

Lời nguyền trên Mù Trần Châu đã được hóa giải.

Chuyến đi này coi như không uổng công.

Người thảm thương hơn cả là Minh thúc.

Giấc mộng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi của lão nông dân Hồng Kông này đã hoàn toàn tan vỡ.

Chết vệ sĩ, chết ngựa, chết vợ, chỉ còn lại mình lão và cô con gái nuôi.

Sau này, A Hương tám phần cũng sẽ không đi theo Minh thúc nữa.

Trên đường đi, Minh thúc đã bán đứng A Hương mấy lần, cũng may là A Hương mạng lớn, mới miễn cưỡng sống sót được.

Thu hoạch của Vương Diệp không nghi ngờ gì là lớn nhất.

Thu hoạch về mọi mặt.

Ngoài các loại dị thú, tà linh, sức mạnh Thần Rắn, Vương Diệp còn nhận được không ít đồ vật có giá trị.

Trong đó số lượng lớn nhất chính là những viên đá quý đào được trong mộ băng của các tông chủ Luân Hồi Tông qua các đời.

Trong mộ băng cũng có vàng bạc, nhưng số lượng không nhiều.

Đa phần vẫn là đá quý và dược liệu.

Đá quý chủ yếu là mã não, đá ngọc lam, ngọc trắng Côn Luân, hổ phách, san hô, thiên châu, mật lạp, v.v.

Những thứ này không giống như vàng bạc.

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đều có thể bán đi với giá chiết khấu, và bán ở đâu thì chênh lệch giá cũng không quá lớn.

Những thứ như đá quý, nếu đặt ở nơi thích hợp, giao cho người thích hợp vận hành một chút, là có thể bán được giá cao.

Nếu đặt ở sạp hàng vỉa hè ở Phan Gia Viên, cũng chỉ có thể bán với giá vỉa hè.

Vương Diệp thật sự phải tốn chút tâm tư.

Nghĩ đi nghĩ lại, ở thời đại này, vào đầu những năm tám mươi, nơi thích hợp nhất để xử lý những viên đá này lại là Hồng Kông.

Hồng Kông vào những năm tám mươi, chín mươi chính là thời kỳ đỉnh cao của sự phồn vinh.

Có rất nhiều phú hào.

Hơn nữa, rất nhiều phú hào nói thật trình độ văn hóa cũng bình thường, đủ loại mê tín dị đoan, tín ngưỡng kỳ quái đều phát triển mạnh mẽ ở vùng đất nhỏ bé này.

Trong đó không ít người còn tin vào Mật tông Tạng địa.

Lô hàng trong tay Vương Diệp, bịa ra một câu chuyện đặc sắc, dính líu một chút đến Mật tông Tạng địa, mỗi một món đều có thể bán được giá hời.

Việc này không phải Minh thúc thì không ai làm được.

Tuyết Lỵ Dương tuy quen thuộc với nước ngoài, nhưng cô Dương bản chất là một nhà thám hiểm, một người có khí chất học giả rất nặng.

Bảo cô Dương đi bán đá quý, cô ấy có thể trực tiếp quyên góp cho bảo tàng mất.

Những chuyện lừa gạt tiền bạc thế này, vẫn phải tìm gian thương chuyên nghiệp mới được.

Đồng thời Vương Diệp cũng tính toán mang theo một ít đồ có giá trị, sau chuyến đi Nam Hải, dự định mua một hòn đảo để chơi.

Không biết đã qua bao lâu, những người khác cuối cùng cũng tỉnh lại.

Lần này Vương Diệp cũng không khách sáo nữa.

Suy nghĩ đêm qua khiến Vương Diệp cảm thấy thời gian cấp bách.

Chương 215

Mọi người đã trì hoãn không ít thời gian dưới lòng đất Côn Luân, đã đến lúc phải nhanh chóng rời đi.

Sau đó Vương Diệp liền thả Nguyệt Ảnh xuống.

“Thứ này là thủ lĩnh của Địa Quan Âm, nó chắc chắn biết đường lên mặt đất.

Chúng ta cũng đừng tìm nữa, để nó dẫn đường là được.” Vương Bàn Tử nhìn Nguyệt Ảnh, vẫn còn có chút không tin, “Có đáng tin không?

Đừng có dẫn chúng ta quay lại đó.” Vương Diệp cười, liếc nhìn Nguyệt Ảnh một cái, “Sẽ không đâu, nó không dám.” Những người khác tự nhiên không có ý kiến gì.

Suốt đường đi, Nguyệt Ảnh chui đông chui tây, dẫn theo cả đoàn người, chỉ mất nửa ngày đã bò lên được mặt đất.

Con đường này đầy những khúc quanh co, ngã rẽ cực nhiều.

Nếu không phải Nguyệt Ảnh dẫn đường, e rằng cả đoàn người sẽ phải đi thêm ít nhất hai ba ngày nữa trong đường hầm dưới lòng đất mới ra được.

Điều khiến Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác có chút kinh ngạc là, nơi họ chui ra lại là một nơi quen thuộc.

Chính là đáy của khe Tàng Cốt.

Ra ngoài là một hang động.

Hang động đối diện với khe Tàng Cốt phía trước.

Khi mọi người chui ra khỏi hang động, họ phát hiện ra nơi đây không xa chỗ mấy người phu khuân vác cắm trại ở cửa khe Hải Loa.

Vương Diệp và những người khác vội vàng tìm mấy người phu khuân vác.

Những người phu khuân vác thấy Vương Diệp, Sơ Nhất, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều rất vui mừng, nói rằng mấy ngày nay chỉ nghe thấy tiếng tuyết lở, núi lở trong khe Hải Loa, đủ loại tiếng động lớn.

Hơn nữa mùi lưu huỳnh ngày càng nồng nặc, rất lo lắng cho Sơ Nhất và những người khác.

Mọi người tụ họp, rất nhanh liền rút lui về khu chăn nuôi.

Đến khu chăn nuôi, Vương Diệp nhìn Sơ Nhất lão ca đoàn tụ với gia đình, ôm vợ con, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ.

Chuyến đi này, cuối cùng cũng đã làm được chút chuyện.

Người như Sơ Nhất lão ca, xứng đáng vào một buổi sáng nào đó sau này, khi con cháu đầy đàn, uống rượu thanh khoa, nhìn đàn bò cừu béo tốt ngoài cửa, ngửi mùi phân bò khô và trà bơ, ra đi thanh thản.

Nhưng người vui mừng nhất khi thấy mọi người lại là Thiết Bổng Lạt Ma.

Lão già ở khu chăn nuôi chờ đợi cũng lo lắng không yên.

May mà dân Tạng ở khu chăn nuôi đối với Thiết Bổng Lạt Ma đều rất tôn kính, thân thể lão già được chăm sóc khá tốt.

Khi nhìn thấy mọi người, nghe được những gì họ đã trải qua, Thiết Bổng Lạt Ma đặc biệt nhìn chằm chằm Vương Diệp, đánh giá từ trên xuống dưới nửa ngày trời.

Hiển nhiên trong lòng lão già vẫn còn nghi ngờ, chủ yếu là vì những người khác miêu tả Vương Diệp quá thần kỳ.

Đến tối, khi mọi người ăn no uống đủ, mang theo một bụng đầy thịt bò cừu, trà bơ, rượu thanh khoa, ngủ thiếp đi trong lều.

Thiết Bổng Lạt Ma gọi Vương Diệp ra ngoài.

Trăng sáng gió trong.

Đường tuyết trên đỉnh núi tuyết xa xa ngày càng thấp.

Trong không khí lạnh lẽo cắt da.

Mùa đông sắp đến rồi.

Vương Diệp không ngờ lại cùng Thiết Bổng Lạt Ma ra ngoài hóng gió ngắm trăng, tự giễu cười một tiếng.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn Vương Diệp, đột nhiên, từ sau lưng rút ra cây gậy sắt đen nhánh to bằng quả trứng ngỗng, dài hơn ba thước kia.

Dưới ánh trăng, cây gậy sắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Bề mặt thô ráp lại hiện ra một loại quy luật kỳ dị nào đó, tạo thành những hoa văn hình dạng tựa như kinh văn.

Khí tức năng lượng tỏa ra từ trên đó cũng hoàn toàn khác với trước đây.

Vương Diệp nhướng mày.

Đây, mới là bộ mặt thật của cây gậy sắt sao?

“Vi Đà Thiên Kim Cương Hàng Ma Xử, đó là tên của nó, đã theo ta mấy chục năm rồi.” “Bây giờ, đã đến lúc quy vị, Vi Đà Tôn Giả mới là chủ nhân thật sự của nó.” Nói xong, Thiết Bổng Lạt Ma đưa cây gậy sắt cho Vương Diệp.

Vương Diệp giật giật khóe miệng.

Ngay từ đầu, lão già đã cố chấp cho rằng Vương Diệp là Vi Đà Tôn Giả chuyển thế.

Bây giờ xem ra, hiểu lầm này ngày càng lớn rồi.

Bây giờ lại còn muốn tặng cây gậy sắt của mình cho anh.

Vương Diệp nhìn cây gậy sắt lấp lánh những điểm sáng kỳ lạ dưới ánh trăng, do dự.

Lão già dường như nhìn ra sự bối rối của Vương Diệp, trên mặt hiện lên một nụ cười thanh thản, nói: “Ta già rồi, không làm hộ pháp cho Phật gia được nữa.” “Ngươi giúp mọi người hàng phục yêu ma trên núi Côn Luân, mang lại điềm lành cho bá tánh một phương.” “Kim Cương Phục Ma Xử giao vào tay ngươi mới là nơi quy về tốt nhất.” “Ta ở đây dưỡng tốt thân thể xong, sẽ quay về Thánh Hồ, cầu phúc cho các ngươi.” “Kim Cương Phục Ma Xử, sau này ta không dùng đến nữa.” Vương Diệp suy nghĩ một chút, cũng không nói nhiều, nhận lấy Kim Cương Phục Ma Xử.

Sau đó âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

“Ký chủ nhận được Vi Đà Thiên Kim Cương Hàng Ma Xử, hấp thu 200 điểm quốc vận trị.” Kim Cương Phục Ma Xử lại được làm từ thiên thạch ngoài vũ trụ.

Những hoa văn giống như kinh văn lấp lánh dưới ánh trăng trên đó, là những đường vân tự nhiên của chính thiên thạch.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, năng lượng được kích phát, tỏa ra những tia sáng li ti.

Năng lượng chứa trong bản thân Kim Cương Hàng Ma Xử, khiến nó khi đối mặt với linh thể, cũng có thể phát huy sức sát thương cực lớn.

Còn về sức sát thương vật lý, loại gậy sắt đen tuyền này, đập vào người thật sự là trúng đâu gãy xương nát gân ở đó.

Thảo nào lão già vác Kim Cương Phục Ma Xử, hộ pháp cho Phật gia mấy chục năm trên cao nguyên, cũng là có chỗ dựa.

Sau đó âm thanh nhắc nhở của hệ thống liên tục vang lên.

Lần này, sự chấn động trong mắt Vương Diệp dần dần chuyển thành kinh ngạc vui mừng.

“Hệ thống phát hiện Vi Đà Thiên Kim Cương Hàng Ma Xử, Ngụy Đại Việt Long Tước Đao, Tịnh Kiến A Hàm Vương Lão Nha, Tinh Ban có thể luyện hóa hợp thành.” “Sau khi luyện hóa hợp thành, các vật phẩm trên sẽ biến mất, ký chủ nhận được trang bị mới.” “Luyện hóa cần thêm 3000 điểm quốc vận trị.” Vương Diệp nghe những lời nhắc nhở này của hệ thống, thật sự là hít một ngụm khí lạnh.

Lại cần tiêu hao nhiều quốc vận trị như vậy, khá là hiếm thấy.

Vương Diệp chắp hai tay, cảm ơn Thiết Bổng Lạt Ma.

Đồng thời Vương Diệp cũng từ không gian hệ thống, lấy ra phướn ngũ sắc lấy được từ Yêu Tháp chín tầng.

Thứ này có thể nói là một loại nguyên liệu tốt để bố trận thi pháp.

Chỉ có điều đối với Thiết Bổng Lạt Ma mà nói, chắc chắn còn có công dụng tốt hơn.

Bất kể là cầu phúc, hay xây dựng chùa miếu, đều có thể dùng đến.

Sau khi đến khu chăn nuôi, Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đã bàn bạc, hai người định bỏ ra một khoản tiền, giao cho Thiết Bổng Lạt Ma, để ông ta trùng tu lại một ngôi chùa nhỏ cũ nát có lịch sử ngàn năm bên bờ Thánh Hồ.

Có thể dùng làm nơi ở cho ông ta.

Đồng thời cũng có thể tích lũy công đức.

Bây giờ thêm cả phướn ngũ sắc, chắc chắn càng thích hợp hơn.

Sau đó Vương Diệp còn giao cho Thiết Bổng Lạt Ma cả một cành Nhục Thung Dung ngàn năm.

Bảo Thiết Bổng Lạt Ma sau khi về thì thái thành lát phơi khô.

Khi gặp bệnh tật, có thể ngậm để bảo mệnh.

Nếu cần cứu giúp người khác, ngâm vào nước là được.

Ban đầu Thiết Bổng Lạt Ma đã không muốn nhận thêm đồ của Vương Diệp.

Nhưng đối với loại thuốc có thể giải trừ bệnh tật, Thiết Bổng Lạt Ma vẫn không thể từ chối.

Bên bờ Thánh Hồ thường có người bị bệnh tật, những người chăn nuôi gần đó cũng thường tìm đến Thiết Bổng Lạt Ma để khám bệnh xin thuốc.

Lão già tâm thiện, tự nhiên thay mặt những người này cảm ơn Vương Diệp.

Vương Diệp cười cười.

Đợi lão già quay về, Vương Diệp mới tìm một nơi không người.

Từ không gian hệ thống lấy ra Đại Việt Long Tước Đao và Tịnh Kiến A Hàm Vương Lão Nha.

Cuối cùng mới lấy ra Tinh Ban.

Tinh Ban không phải là thứ bình thường.

Đây là chí bảo mà Vương Diệp đã dùng cánh tay trái của mình làm cái giá để lấy ra từ trong thi động.

Trên đó có sức mạnh của cổ thần thứ ba.

Khác với Thần Rắn và cổ thần trên Phượng Hoàng Đảm, cổ thần Tinh Ban thông qua thi động, chiếu xạ sức mạnh vào thế giới này.

Chương 216

Bản thân Tinh Ban chính là một loại nguyên liệu luyện hóa.

Khi nhận được Tinh Ban, hệ thống đã nhắc nhở rồi.

Không ngờ lại có thể dùng ở đây.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Tay phải bùng lên Nguyên Khí Chân Hỏa màu vàng đỏ.

Sau đó Kim Cương Phục Ma Xử, Đại Việt Long Tước Đao và Tịnh Kiến A Hàm Vương Lão Nha đồng thời biến mất trong Nguyên Khí Chân Hỏa.

Ánh mắt Vương Diệp kiên định, tinh thần tập trung cao độ.

Nguyên Khí Chân Hỏa đang cẩn thận luyện hóa loại bỏ những tạp chất và khí tức hỗn loạn khác trên các nguyên liệu.

Khiến cho các nguyên liệu trở về trạng thái thuần khiết.

Đồng thời mấy loại nguyên liệu cũng hoàn toàn dung hợp vào nhau.

Sau khi dung hợp, hóa thành một khối vật chất màu đen tuyền, không ngừng cuộn trào, biến đổi hình thể.

Trôi qua khoảng một tiếng đồng hồ.

Vương Diệp cảm thấy mình lại sắp bị rút cạn, Nguyên Khí Chân Hỏa đã được thúc đẩy đến cực hạn.

Cuối cùng, khối màu đen trong ngọn lửa bắt đầu từ từ cố định tạo hình.

Theo hình dạng dần dần rõ ràng, Vương Diệp nhìn thấy trong

Nguyên Khí Chân Hỏa, xuất hiện hình dạng một thanh trường kiếm.

Khi thân kiếm cuối cùng thành hình, Vương Diệp đặt Tinh Ban vào trong Nguyên Khí Chân Hỏa.

Khoảnh khắc Tinh Ban được đặt vào Nguyên Khí Chân Hỏa, ánh sao và sinh khí ngút trời.

Trong Nguyên Khí Chân Hỏa vốn có màu vàng đỏ, vọt ra vô số đốm sáng màu xanh lam.

Những đốm sáng này bay lên không trung, rồi lại hội tụ thành một luồng, lao về phía thanh trường kiếm trong Nguyên Khí Chân Hỏa.

Thanh trường kiếm lóe lên.

Nguyên Khí Chân Hỏa trong tay Vương Diệp lập tức thu lại.

Xung quanh lập tức tối sầm.

Ngọn lửa màu vàng đỏ biến mất.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sao lạnh lẽo sắc bén, từ tay phải Vương Diệp dâng lên.

Vương Diệp tay phải nắm lấy chuôi kiếm.

Trên thân kiếm ánh sao lấp lánh, át cả ánh trăng trên bầu trời đêm.

Trôi qua hơn mười phút, bảo quang thu lại, ánh sao lắng đọng.

Vương Diệp hít một hơi thật sâu.

Kiếm tốt.

Chỉ cần Vương Diệp khẽ động, theo tâm niệm, kiếm ý của thanh trường kiếm này liền chỉ đến đó.

Khí tức lạnh lẽo sắc bén.

Trên thân kiếm còn có thể thấy hai chữ triện minh văn.

Vương Diệp nhận dạng kỹ càng, phát hiện đó là hai chữ Toái Tinh.

Vương Diệp giật giật khóe miệng.

Đây là tự nó đặt tên cho mình sao?

Khá có cá tính đấy.

Vương Diệp cầm Toái Tinh Kiếm trong tay.

Cuối cùng anh cũng hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là yêu thích không buông tay.

Căn bản là không nỡ đặt xuống.

Thứ này ôm đi ngủ cũng được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp phát hiện Toái Tinh Kiếm vẫn chưa có vỏ kiếm.

Dù thứ này không phải là vật bắt buộc.

Nhưng bảo kiếm vẫn phải đi đôi với vỏ kiếm tốt mới được.

Nuôi dưỡng kiếm ý, thu liễm ánh hào quang.

Nếu không thì Toái Tinh Kiếm quá phô trương rồi.

Như để đáp lại suy nghĩ của Vương Diệp, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ luyện hóa dung hợp thành công, nhận được linh khí Thương Long Toái Tinh Kiếm.” “Hệ thống phát hiện ký chủ có vảy của Tịnh Kiến A Hàm Vương, da giao long vằn, ngọc tủy, mật lạp, xa cừ, trân châu, san hô, vàng, bạc, có thể dung hợp hợp thành vật phẩm mới.” “Hợp thành cần 200 quốc vận trị, có hợp thành không?” Thất bảo?

Vương Diệp lập tức nhận ra, đống đá quý và vàng bạc được nhắc đến ở trên, chính là thất bảo được nói đến trong Mật tông.

Còn về da giao long và vảy của Tịnh Kiến A Hàm Vương, càng không cần phải nói, cũng là đồ tốt.

Cái thế này, xem ra thứ cần hợp thành tuyệt đối có liên quan đến vỏ kiếm.

Vậy còn chờ gì nữa?

Vương Diệp lập tức chọn hợp thành.

Sau đó da giao long vằn, vảy của Tịnh Kiến A Hàm Vương trong không gian hệ thống đều biến mất.

Trong số đá quý thiếu đi thứ gì, Vương Diệp căn bản không để ý.

Chủ yếu là vì đá quý trong không gian hệ thống của Vương Diệp thật sự quá nhiều.

Nhưng lần hợp thành này cũng khiến Vương Diệp mở mang tầm mắt.

Đá quý thượng hạng cũng có khả năng trở thành nguyên liệu hợp thành.

Xem ra đến lúc bán đi, vẫn phải lựa ra một phần giữ lại mới được.

Rất nhanh âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

“Chúc mừng ký chủ hợp thành thành công, nhận được vật phẩm mới Thất Bảo Âm Dương Giao Văn Kiếm Sao.” Vương Diệp nhìn xem, quả nhiên trong không gian hệ thống đã xuất hiện một thứ mới.

Thứ này rõ ràng là vỏ kiếm đi kèm với Toái Tinh Kiếm.

Bề ngoài là hai màu đen trắng, mang theo hoa văn quỷ dị.

Phía trên còn có từng lớp vân mây, rõ ràng được hình thành từ vảy của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Bên cạnh vân mây có viền khảm vàng bạc.

Ngoài ra, ở một số chỗ còn được điểm xuyết các loại đá quý màu ấm như san hô mật chá một cách vừa phải.

Vẻ ngoài tổng thể khá cao, lại không quá phô trương, toát ra một luồng khí tức trầm tĩnh, ngưng đọng.

Vương Diệp cất Toái Tinh Kiếm vào trong vỏ.

Một tiếng rồng ngâm, kiếm về vỏ, ánh sao tắt.

Vừa khít như in.

Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Thật ra trường kiếm thẳng có vỏ hay không cũng không thành vấn đề, lấy một mảnh vải thô bọc lại cũng không che được sát khí lẫm liệt nồng đậm.

Chỉ là Toái Tinh Kiếm quá bắt mắt, có vỏ kiếm sẽ tốt hơn một chút.

Đương nhiên, thường ngày Vương Diệp vẫn cất vỏ kiếm vào không gian hệ thống.

Đặc biệt là khi đến Kinh thành, đeo kiếm đi lêu lổng thì rất kỳ quặc.

Vương Diệp không nhịn được lại rút Toái Tinh Kiếm ra, cầm trên tay cẩn thận ngắm nghía.

Lần này, Vương Diệp nghiên cứu kỹ lưỡng phần giới thiệu của hệ thống về Toái Tinh Kiếm.

Tên kiếm là Toái Tinh, tự nhiên là có lai lịch.

Vật liệu chính của thanh kiếm này vốn đến từ thiên thạch.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong dung hợp với khí tức tàn bạo của Tịnh Kiến A Hàm Vương lão nha.

Điều này khiến Toái Tinh Kiếm có lưỡi kiếm cực kỳ sắc bén và cứng rắn, có thể chém đứt vạn vật.

Điểm này Vương Diệp cũng không quá kinh ngạc.

Chương 217

Mất công như vậy để luyện chế ra một thanh thần binh lợi khí, nếu ngay cả sắc bén cũng không làm được thì quá đáng rồi.

Chỉ là độ sắc bén của Toái Tinh đã đến cực hạn mà thôi.

Về nguyên tắc, nó có thể chém đứt mọi thứ.

Nhìn tiếp về sau, Vương Diệp phát hiện Toái Tinh Kiếm đã phát huy điểm "chém được mọi thứ" này đến cực hạn.

Toái Tinh Kiếm có thể chém linh thể.

Tất cả quỷ mị, thần linh, tà linh, toàn bộ đều có thể chém.

Giống như chém mọi thân thể máu thịt vậy.

Ngoài ra, Toái Tinh Kiếm còn có thể chém năng lượng.

Cái này lại càng lợi hại hơn.

Tuy nói linh thể, tà linh các loại cũng được xem là một phần của năng lượng, nhưng cũng chỉ là một phần mà thôi.

Toái Tinh Kiếm có thể chém năng lượng.

Cắt đứt sự truyền dẫn nhiệt lượng, cắt đứt dòng điện, cắt đứt bức xạ, vân vân.

Đến bước này, Toái Tinh Kiếm vẫn là một thanh thần kiếm mang theo công năng đặc dị.

Nhìn xuống tiếp.

Toái Tinh Kiếm có năng lực chém rách không gian.

Hủy diệt không gian, xé rách không gian, thậm chí tạm thời tạo ra không gian.

Năng lực này có lẽ là do Xà Thần chi lực còn sót lại trên Tịnh Kiến A Hàm Vương lão nha ban cho.

Đã vô cùng đáng sợ.

Nhưng vẫn chưa hết.

Điều đáng sợ nhất là những năng lực đặc thù mà các đốm sao ban cho Toái Tinh Kiếm.

Đốm sao trực tiếp đến từ Cổ Thần chi lực trong Thi Động.

Đặc điểm lớn nhất là hội tụ và hấp thu.

Toái Tinh Kiếm có thể hấp thu năng lượng, sinh mệnh lực, thậm chí cả khí vận xung quanh.

Đây là một thanh yêu kiếm quỷ dị đúng với tên gọi của nó.

Hơn nữa, khi Toái Tinh Kiếm tiếp cận sức mạnh của các Cổ Thần khác, đặc biệt là Thi Động, thân kiếm sẽ phát ra tiếng rồng ngâm, tỏa ánh sao lấp lánh.

Ở cuối phần giới thiệu của hệ thống, Toái Tinh Kiếm còn có một năng lực đặc thù.

Khi Toái Tinh Kiếm chém đứt đủ vật thể, hấp thu đủ năng lượng, nó có thể trực tiếp khai mở Thi Động.

Nhưng Vương Diệp lại vô cùng cẩn trọng với kỹ năng này.

Uy lực của Thi Động Vương Diệp đã được chứng kiến.

Cái Thi Động trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, Vân Nam.

Suýt chút nữa đã nuốt chửng cả Vương Diệp lúc đó thực lực vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Nếu không thể khống chế, Thi Động có thể gây ra nguy hại cực lớn.

Một Thi Động được phóng thích trong một thành phố lớn có thể trực tiếp hủy diệt cả một thành phố không chút phòng bị.

Càng không cần phải nói, Tinh Ban Cổ Thần chính là thông qua hiệu ứng Thi Động để thẩm thấu sức mạnh của mình vào thế giới này.

Mở ra Thi Động, chẳng phải là đã thông con đường liên hệ giữa Tinh Ban Cổ Thần và thế giới này sao?

Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Vương Diệp chính là người đàn ông đã từng lấy được Cổ Thần chi lực từ trên người Tinh Ban Cổ Thần.

Tuy vì chuyện này mà bị thương, nhưng nghĩ lại Tinh Ban Cổ Thần chắc chắn sẽ không cho rằng mọi chuyện cứ thế là xong.

Có điều, nếu lỡ rơi vào tuyệt cảnh nào đó, Vương Diệp cũng có thể cân nhắc dùng Toái Tinh Kiếm phóng thích Thi Động.

Cùng lắm thì đồng quy vu tận thôi.

Vương Diệp cẩn thận cất kỹ Toái Tinh Kiếm.

Sau đó quay về lều.

Mấy ngày tiếp theo, Vương Diệp cũng thả lỏng tinh thần, uống rượu thỏa thích.

Các loại mỹ thực cao nguyên ăn cho đã thèm.

Lão ca Sơ Nhất cứ níu kéo mọi người không cho đi.

Cộng thêm việc cơ thể A Hương còn hơi yếu, mấy người cũng lấy cớ ở lại đây nghỉ ngơi cho khỏe mấy ngày.

Khoảng năm sáu ngày sau, mọi người cuối cùng cũng lên đường trở về Kinh thành.

Vương Diệp ngay từ đầu đã để mắt đến Minh thúc.

Lão gian thương này ban đầu lừa bịp nhóm Hồ Bát Nhất đến đây tìm Băng xuyên thủy tinh thi, thù lao đưa ra đã không đủ.

Lại còn đem hết những món đồ trong bộ sưu tập của mình ra hứa hẹn trả công cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Diệp thừa biết, mấy món đồ đó của Minh thúc chẳng có mấy thứ đáng tiền.

Phần lớn đều là hàng nhái tinh xảo.

Minh thúc sớm đã sắp phá sản, nên mới được ăn cả ngã về không, cược cả gia sản tính mạng đến cao nguyên tìm Băng xuyên thủy tinh thi.

Suốt đường đi, Minh thúc nghĩ đủ mọi cách để chuồn đi.

Kết quả mỗi lần vừa nảy ra ý định liền phát hiện Vương Diệp đang nhìn chằm chằm mình.

Thỉnh thoảng Vương Diệp còn lấy Tiểu Thần Phong từ không gian hệ thống ra, kề lên cổ mình khoa khoa, ra hiệu thân thiện với Minh thúc.

Minh thúc nhìn thấy mà mặt mày tái mét.

Sau khi đến Kinh thành, Vương Diệp dẫn thẳng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, gọi thêm Đại Kim Nha, xông thẳng đến nhà Minh thúc.

Minh thúc biết Vương Diệp ở đây, đâu dám nói bậy, chỉ có thể thành thật khai báo hết sự thật rằng trong nhà mình chẳng có mấy món đồ tốt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tức đến muốn đánh người.

Vương Diệp vội vàng mỉm cười tiến lên ngăn lại.

“Minh thúc, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chuyện này chú làm không được tử tế cho lắm.” “Chúng tôi không giết chú là chúng tôi độ lượng, nhưng không có nghĩa là sẽ dễ dàng bỏ qua cho chú như vậy.” Minh thúc mặt mày đau khổ, “Tôi thật sự hết tiền rồi, chỉ mong lần này có thể đông sơn tái khởi, kết quả cả ngọn đông sơn cũng sập luôn rồi.” “Không sao, chú chỉ cần đồng ý với tôi mấy điều kiện là được.” Trên mặt Vương Diệp nở một nụ cười thuần khiết chân thành, giống như một con quỷ đang dụ dỗ người ta giao dịch.

Minh thúc căn bản không có cơ hội từ chối, vì Vương Diệp đã bắt đầu đưa ra điều kiện.

Điều thứ nhất là A Hương sau này phải rời khỏi Minh thúc, giao thẳng cho tham mưu Dương.

Nếu tạm thời không tiện, có thể ở tạm Tứ hợp viện, cũng không cần làm gì khác, chỉ cần chăm sóc Trần Ngọc Lâu, Trần Hạt Tử là được.

Hai người này một người mù, một người có âm dương nhãn, rất hợp nhau.

Điều kiện thứ hai, tuy đồ cũ trong nhà Minh thúc không đáng tiền, nhưng căn nhà thì là do ông ta mua.

Vương Diệp đã nhắm trúng căn nhà của Minh thúc.

Trong mắt Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, nhà Tứ hợp viện không có gì đáng giá, chắc chắn không bằng đồ cổ có thể bán ra tiền mặt.

Vương Diệp là người trong nghề, liền bảo Minh thúc dùng căn nhà để trả công cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Giấy tờ nhà đất ghi tên ba người.

Cứ như vậy, Lão Hồ và Vương Bàn Tử cũng coi như là người có sản nghiệp ở Kinh thành.

Nước mắt Minh thúc thật sự chảy ra.

“Vương Diệp à, cháu xem a thúc đây, một thân già cả, lần này cũng coi như cùng các cháu vào sinh ra tử.” “Bây giờ vợ tôi mất rồi, con gái cũng đi, đàn em vệ sĩ đều chết hết, nhà cũng không còn, cửa hàng ở Hương Giang cũng sắp bị thế chấp, kinh doanh cũng không làm nổi nữa, cháu ít nhiều cũng chừa cho tôi một chút, nếu không tôi chỉ có nước chết thôi.” Minh thúc khóc lóc thảm thiết.

Lão gian thương quả thực sắp phá sản rồi.

Vương Diệp vừa nghe, vui ra mặt.

“Tôi hiểu, tôi hiểu, yên tâm, cửa hàng của chú ở Hương Giang, tôi có thể góp vốn.” Vương Diệp cười nói.

Minh thúc nghe xong, mắt sáng rực lên.

“Thật sao?

Chỉ cần giữ được cửa hàng, tôi, Lôi Hiển Minh, đảm bảo với cậu, trong vòng mười năm sẽ giúp cậu mua được biệt thự trên núi Sư Tử!” Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Chém, ông cứ tiếp tục chém đi.

Chương 218

“Tôi mua nhà ở đó làm gì?

Không thích.” “Ý của tôi khi góp vốn là tôi chín phần, chú một phần.” “Tiền tôi sẽ đầu tư cho chú một khoản.” “Quan trọng là đồ trong tiệm, những món đồ để trấn tiệm, tôi có thể cung cấp.” Vương Diệp nói xong, liền lấy ra rất nhiều đồ vàng bạc và các loại đá quý Tạng địa từ trong không gian hệ thống của mình.

Minh thúc vừa nhìn, mắt đã sáng lên.

Những thứ này đều có giá trị rất cao.

Hơn nữa sau khi đóng gói đơn giản là có thể bán được giá tốt.

Quan trọng hơn là số lượng cực lớn.

Khi Minh thúc nhìn thấy đống đá quý nặng gần mấy trăm cân chất đống trước mặt mình, ông ta ngây người.

Làm nghề như Minh thúc, bán minh khí, đồ cổ, châu báu, các loại xa xỉ phẩm, thậm chí là cả cổ thi kỳ lạ.

Điều đáng sợ nhất không phải là không tìm được đồ tốt.

Đáng sợ nhất là nguồn hàng không ổn định.

Tuy nói một lần khai trương ăn ba năm, nhưng nếu trong tiệm cứ mãi không có những món đồ thường ngày để trấn giữ thì không thể duy trì được.

Chừng này đồ của Vương Diệp đủ để một cửa hàng kinh doanh tốt trong mười mấy năm.

Điều này có ý nghĩa khác hẳn với việc chỉ cung cấp một hai món tuyệt thế trân bảo.

Loại kia có thể phát tài ngang.

Loại này có thể kinh doanh lâu dài.

Huống hồ, trong tay Vương Diệp vẫn còn đồ tốt.

Tước Linh Ngọc Y của phi tần Hiến Vương lấy được từ mộ Hiến Vương, thuộc cấp tuyệt thế trân bảo.

Quan tài Ấm Tử Quan lấy được từ trong quách Ảnh Cốt trong mộ Hiến Vương, cũng thuộc cấp tuyệt thế trân bảo.

Các vật phẩm tùy táng quý giá khác trong các phòng phụ của mộ Hiến Vương cũng có không ít.

Giao cho Minh thúc, vừa hay có thể làm bảo vật trấn tiệm.

Mắt Minh thúc càng lúc càng sáng.

Lôi Hiển Minh xảo trá gian hoạt, nhưng ánh mắt lại vô cùng tinh tường, nếu không cũng không thể lăn lộn đến bây giờ.

Những thứ này của Vương Diệp đều là hàng tốt.

Vương Diệp đề xuất chiếm chín thành cổ phần của cửa hàng, đồng thời những món đồ này sẽ được bán trong tiệm, trích phần trăm theo doanh thu.

Điều kiện nghe có vẻ rất khắc nghiệt.

Nhưng trong mắt Minh thúc, đây là một cơ hội lớn.

Nếu làm tốt, thật sự có thể đông sơn tái khởi.

Hơn nữa còn là một sự đông sơn tái khởi rất ổn định.

Cho dù chỉ chiếm một thành cổ phần, cũng có cơ hội định cư ở núi Sư Tử.

Minh thúc nghĩ mà lòng trào dâng, chỉ ước gì có thể quay về Hương Giang ngay lập tức.

Vương Diệp lại mỉm cười.

Bây giờ Minh thúc hễ nhìn thấy nụ cười của Vương Diệp là trong lòng lại giật thót.

Ông ta biết rõ Vương Diệp là đang lột sạch mọi thứ trên người mình, lột đến tận giới hạn cuối cùng, rồi mới cho mình một tia hy vọng.

Thế nhưng Minh thúc lại không thể từ chối.

“Điều kiện của tôi vẫn chưa nói hết đâu ~” “Còn một điều kiện nữa, cho chú một tháng, mang theo đồ và tiền vốn đến Hương Giang xử lý chuyện cửa hàng, sau đó quay lại.” “Dẫn chú đi phát tài!” Vương Diệp ghé sát lại Minh thúc, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Minh thúc vừa sợ vừa mong chờ, cuối cùng cắn răng.

“Có cược ắt có thắng!

Tôi, Lôi Hiển Minh, không tin ai khác, chỉ tin cậu, Vương Diệp.” “Nhất ngôn vi định, một tháng sau tôi sẽ quay lại.” Đợi Minh thúc rời đi, Vương Bàn Tử có chút lo lắng hỏi Vương Diệp.

“Biểu đệ, chú cứ thế để Minh thúc mang đồ về Hương Giang, không sợ lão già đó nuốt hết sao?” Vương Diệp cười cười, “Không đâu.” Bởi vì ngay lúc nãy, khi Vương Diệp đến gần Minh thúc, anh đã thi triển kỹ năng Cổ Hoặc.

Loại kỹ năng khống chế tâm trí này, Vương Diệp rất ít khi dùng với người khác.

Dù sao cũng có hơi âm hiểm.

Nhưng đối với lão gian thương như Minh thúc, Vương Diệp không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Trong tiềm thức của Lôi Hiển Minh bây giờ, ông ta đã bị Vương

Diệp tẩy não triệt để.

Mọi hành động đều là một lòng một dạ vì Vương Diệp.

Chỉ là bề ngoài, thậm chí trong tâm lý của chính Minh thúc, ông ta đều cho rằng mình không có bất kỳ thay đổi nào.

Những việc ông ta làm cũng giống như trước đây, hoàn toàn vì bản thân mình.

Vương Diệp cho Minh thúc một tháng là vì anh đã tính toán thời gian.

Chuyến đi cao nguyên lần này, vì có sự xuất hiện của Vương Diệp nên đã kết thúc sớm hơn hai mươi mấy ngày so với dòng thời gian gốc.

Tính ra, giáo sư Trần về nước, mang theo tin tức về Tần Vương Chiếu Cốt Kính, còn cần gần một tháng nữa mới xảy ra.

Tiến độ chạy quá nhanh cũng không thích hợp lắm.

May mà trong khoảng thời gian này Vương Diệp cũng có không ít việc.

Một mặt là để Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dọn dẹp Tứ hợp viện của Minh thúc, những thứ bên trong cần bán thì giao hết cho Đại Kim Nha xử lý.

Mặt khác, để A Hương làm quen với cuộc sống ở Kinh thành.

Trần Ngọc Lâu ở trong Tứ hợp viện của Vương Diệp sống những ngày khá là thoải mái.

Duy chỉ có điều khi Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử không có ở đây, ông lão một mình sinh hoạt, lừa người kiếm tiền thì không vấn đề, nhưng những việc khác vẫn có chút bất tiện.

Vương Diệp trực tiếp sắp xếp cho A Hương một chỗ ở đối diện với phòng Trần Hạt Tử.

Hằng ngày chỉ nấu cơm, quét dọn sân vườn, lúc Trần Hạt Tử ra ngoài lừa người… à không, xem bói cho người ta, thì dắt gậy cho ông lão.

Trần Hạt Tử cũng vui vẻ hưởng thụ.

A Hương lần đầu rời khỏi Minh thúc, sống một cuộc sống hoàn toàn tự do, ban đầu còn có chút không quen.

Đặc biệt là trước đây, A Hương cũng được nuông chiều, chưa từng đụng tay vào việc nhà.

Bây giờ ở Tứ hợp viện, theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trần Hạt Tử học hỏi rất nhanh.

Trên mặt cũng dần dần có nụ cười.

Ngõ hẻm và công viên ở Kinh thành, mì tương chiên và lòng luộc nuôi người.

Mới mấy ngày mà sắc mặt A Hương đã hồng hào, thậm chí còn mập ra một chút.

Còn Vương Diệp thì mỗi ngày đều vắt óc suy nghĩ chăm sóc dược điền thiên tài địa bảo trong Tứ hợp viện.

Kỹ năng Hư Số Không Gian Chi Môn của Vương Diệp hiện tại chỉ có thể coi là kỹ năng không gian sơ cấp.

Đồ vật bên trong còn quá ít.

Dược điền tạm thời chưa thể đưa vào Hư Số Không Gian.

Trồng không sống được.

Dược điền trong Tứ hợp viện vẫn phải tiếp tục duy trì một thời gian.

Long mạch mà Vương Diệp lấy được từ dưới chân núi Côn Luân cũng không định đặt ở Tứ hợp viện.

Nơi này quá nhỏ, bố cục chật hẹp, không thể thi triển.

Những thứ đó phải đợi sau này mua một hòn đảo nhỏ rồi tự mình tạo dựng phong thủy.

Lần này đến núi Côn Luân, Vương Diệp cũng mang về một số hạt giống thực vật quý giá.

Bao gồm một số bông tuyết liên phát hiện trong mộ Băng Đấu.

Cùng với Sinh Nhân Quả phát hiện gần xác Huyền Vũ khổng lồ.

Những thứ này vốn chỉ có thể sinh trưởng trong môi trường vô cùng đặc thù.

Nhưng dù môi trường có đặc thù đến đâu, trong dược điền của Vương Diệp đều có thể tạo ra được.

Ngoài ra còn có Thiên Niên Nhục Quế.

Thứ này đối với Vương Diệp quá quan trọng.

Chỉ là trước đây đã hỏi giáo sư Dương của trường Đại học Nông nghiệp, biết rằng phương thức nhân giống tốt nhất của loại thực vật này là giâm cành.

Chương 219

Thiên Niên Nhục Quế quả thực cũng không ra hoa kết quả.

Lúc mới mở dược điền, mùa giâm cành không đúng.

Bây giờ thì đã được rồi.

Hơn nữa năng lực của bản thân Vương Diệp cũng đã trở nên mạnh hơn.

Vương Diệp tự nhiên chọn một chỗ tốt, cẩn thận giâm cành Thiên Niên Nhục Quế vào trong đất.

Đồng thời còn nhỏ vài giọt linh dịch Long Đản mà Vương Diệp giữ lại.

Đây chính là bảo bối lấy được từ tổ nguyên của long mạch thiên hạ, Long Đan.

Lúc này, Lân Chỉ Long Huyết Thụ và Lam Phấn Thủy Tinh Cô các loại đã mọc rất tốt.

Sau khi Vương Diệp trồng các loại thực vật mới, lập tức thu hoạch được một đợt độc tố tinh hoa.

Nhưng điều Vương Diệp quan tâm nhất thực ra vẫn là hạt đào lấy được từ trong tay thi thể lão già Hiến Vương.

Hạt Bàn Đào núi Độ Sóc, là thứ trong truyền thuyết.

Núi Độ Sóc là tiên sơn trong thần thoại.

Bàn Đào núi Độ Sóc, sao cũng phải so kè được với Bàn Đào của Tây Vương Mẫu chứ nhỉ?

Trong hơn một tháng Vương Diệp đi vắng, hạt Bàn Đào trồng trước đó đã nảy mầm.

Không chỉ nảy mầm mà còn mọc thành cây con cao khoảng chín thước.

Tốc độ này chỉ có thể nói là dưới sự hỗ trợ của phúc điền và kỹ năng Tốc Sinh mà chỉ mọc được một chút như vậy, Vương Diệp đã thấy rất chậm rồi.

Nhưng Vương Diệp vẫn có thể cảm nhận được, rễ của cây Bàn Đào dưới đất gần như đã bám chặt cả một vùng phúc điền có linh lực dồi dào nhất.

Linh lực trong phúc điền đang không ngừng hội tụ vào cây đào.

Cây đào con đã mọc ra không ít cành nhánh.

Giống đào thông thường, nói chung mọc đến bảy tám thước, cao hơn hai mét, đã là cây lớn rồi.

Bàn Đào núi Độ Sóc mọc đến chín thước, trông vẫn chỉ như một cây con.

Thứ này phải sớm cấy vào Hư Số Không Gian mới được.

Không khéo cuối cùng có thể mọc thành cây đào khổng lồ vô tận trong truyền thuyết, uốn lượn ba ngàn dặm, trên đỉnh có gà vàng, phía đông bắc có Quỷ Môn.

Ân.

Vương Diệp càng ngày càng cảm thấy, trồng thứ này ở Kinh thành không thích hợp.

Thật sự không thích hợp.

Xem ra tiến độ phát triển Hư Số Không Gian phải đẩy nhanh hơn.

Vương Diệp bây giờ càng ngày càng cảm nhận được rằng, Xà Thần Chi Nhãn phải nhanh chóng nâng cấp.

Anh đã có thể cảm nhận rõ ràng, muốn tiếp tục cường hóa bên trong Hư Số Không Gian, nhất định phải nâng cấp Xà Thần Chi Nhãn.

Mà thứ này nâng cấp lại cần Cổ Thần chi lực.

Xem ra Nam Hải Quy Khư, là chuyến đi không thể không tranh giành.

Nam Long địa hỏa, rất có khả năng chính là tàn dư của Cổ Thần chi lực.

Chuyện mà tộc Hận Thiên Thị có thể làm được như định cư dưới đáy biển Quy Khư, phát triển thành một nền văn minh dưới biển huy hoàng tráng lệ, nếu không có Cổ Thần chi lực hỗ trợ thì không thể nào hoàn thành.

Nghe cứ như chuyện nghìn lẻ một đêm.

Nào là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, thậm chí là minh châu dưới đáy biển, Vương Diệp đều không mấy hứng thú, tiện tay vớt một ít là được.

Các loại dị thú tà linh, cho đến Cổ Thần chi lực có khả năng tồn tại trong long hỏa, mới là mục tiêu cuối cùng của Vương Diệp.

Chỉ có thể hy vọng tiến độ đi nhanh một chút.

Thậm chí còn có xúc động muốn để Tuyết Ly Dương mau chóng liên lạc với giáo sư Trần, bảo ông lão mau về nước sớm.

Chuyến đi Nam Hải lần này phải nhanh chóng nắm bắt.

Không chỉ liên quan đến việc nâng cấp một loạt vật phẩm dung hợp của chính Vương Diệp, mà thậm chí còn dẫn ra tình tiết Quan Sơn Thái Bảo và Địa Tiên Thôn phía sau.

Tiếc là Vương Diệp hỏi thăm một chút, cơ thể của giáo sư Trần hiện tại vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, dù có muốn về cũng cần một chút thời gian.

Cộng thêm Minh thúc phải một tháng sau mới quay lại.

Vương Diệp cũng chỉ có thể ở lại Tứ hợp viện.

Chỉ là Vương Diệp dành phần lớn thời gian để nghiên cứu kỹ năng của mình và dùng kỹ năng Tốc Sinh để Bàn Đào núi Độ Sóc lớn nhanh hơn.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Bàn Đào núi Độ Sóc tuy vì không đúng mùa, không thể ra hoa kết quả.

Nhưng cành đào mọc ra lại rất có ích.

Đặc biệt là cành đào hướng đông nam.

Bản thân nó đã là dược liệu cực phẩm để trừ tà trấn hung.

Bàn Đào núi Độ Sóc dưới tình huống Vương Diệp ngày ngày dùng kỹ năng theo dõi, cuối cùng không phụ lòng mong đợi, tốc độ sinh trưởng tăng nhanh.Vậy mà trong vỏn vẹn chưa đầy một tháng, nó lại cao thêm gần một trượng.

Cây đào cao sáu bảy mét đã là cực kỳ hiếm thấy.

Đồng thời các loại cành nhánh cũng đã mọc ra.

Đã không còn giống một cây con nhỏ, có chút dáng dấp của cây đào gỗ rồi.

Vương Diệp tính toán thời gian, từ chỗ Tuyết Lỵ Dương biết được giáo sư Trần đã xác định thời gian về nước, chính là ba ngày sau.

Cuối cùng anh cũng ngừng việc dùng kỹ năng một cách tàn nhẫn với cây Bàn Đào núi Độ Sóc, mà với nụ cười ngây thơ rút ra Toái Tinh

Kiếm.

Vương Diệp sắp ra tay với Bàn Đào núi Độ Sóc rồi.

Ít nhất trước khi xuất phát lần này, phải thu hoạch một mẻ dược liệu.

Vương Diệp chọn cành đào hướng đông nam, nhắm trúng một cành dài khoảng ba thước, to bằng quả trứng ngỗng.

Sau đó cẩn thận cắt xuống từ trên cây.

Cành đào của Bàn Đào núi Độ Sóc cũng vô cùng bền chắc.

Chỉ là độ sắc bén của Toái Tinh Kiếm đã ở một đẳng cấp khác.

Nhẹ nhàng đã cắt xuống được.

Rất nhanh trong ý thức của Vương Diệp vang lên một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Túc chủ nhận được Độ Sóc Sơn Đào Mộc, nhận được 200 điểm Quốc Vận Trị.” Tốt lắm.

Chỉ một cành đào gỗ mà đã nhận được Quốc Vận Trị.

Không tệ nha.

Tuy nhiên, bất ngờ lớn hơn còn ở phía sau.

“Phát hiện túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ Côn Luân Thần Cung, có sử dụng Khí Vận Phiên Bội Tạp để rút thưởng không.” Vương Diệp mừng ra mặt, đây mới là điều anh vẫn luôn mong chờ.

Thế là, trong lòng thầm niệm: “Sử dụng.” Rất nhanh, một âm thanh giống như vòng quay vang vọng trong đầu.

“Ting, chúc mừng túc chủ nhận được Bát Kỳ Kỹ: Khí Thể Nguyên Lưu!!” Vương Diệp nghe vậy, trước tiên là ngẩn người, sau đó là mừng như điên.

Ngọa tào!

Ngọa tào!

Ngọa tào!

Khí Thể Nguyên Lưu, là đứng đầu Bát Kỳ Kỹ a!

Nó chính là ngọn nguồn của thuật.

Trương Hoài Nghĩa từng nói "siêu việt Tứ ca Vô Căn Sinh", đó hẳn là một loại thuật siêu việt Thần Minh Linh, biến tất cả các thuật thành hư vô.

Khí Vận Phiên Bội Tạp quá bá đạo!

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Vương Diệp nhận được Khí Thể Nguyên Lưu, anh cảm thấy toàn thân âm dương nguyên khí đều đang sôi trào, đang cuồn cuộn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, anh cảm thấy mình đã mạnh lên cả chục lần.

Nếu sử dụng Khí Thể Nguyên Lưu, dù là Cổ Thần anh cũng dám đánh một trận!

Sau đó, Vương Diệp đè nén niềm vui trong lòng, mở giao diện thuộc tính.

Chương 220

【Túc chủ】: Vương Diệp【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối【Cảnh giới】: Ám kình hậu kỳ (cần ba triệu điểm kinh nghiệm để nâng cấp, tiến độ 202v/300v)【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh Kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch.【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (trưởng thành hình, sở hữu thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca【Nguyên khí】: Âm Dương【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (cấp 7, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long Chi Lực.

Hấp thu sáu triệu điểm năng lượng có thể nâng cấp, đạt cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 432v/600v.)【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (can nhiễu, trí manh, mị hoặc, thôi diễn, chấn nhiếp, hư số không gian.

Gợi ý, kỳ kỹ Đại La Động Quan tiến độ 60%), Bất Tử Chi Lực.【Quốc Vận Trị】: 6200【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu, Long Mạch Khí Vận, Minh Hành

Thảo, Long Mạch Ngọc Tủy, Phượng Hoàng Đảm, Xà Thần Di Cốt Linh Bãi. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Nam Hải Quy Khư, và nhận được manh mối về Cổ Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Nhìn giao diện thuộc tính, tâm trạng Vương Diệp phải nói là cực tốt.

Không chỉ tiến thêm một đoạn dài trên con đường nâng cấp, mà bây giờ còn có thêm một bảng kỳ kỹ.

Điều đó cho thấy sau này mình sẽ còn nhận được Bát Kỳ Kỹ.

Tốt nhất là có thể thu thập đủ Bát Kỳ Kỹ, như vậy chẳng phải mình có thể vô địch cả thế giới đạo mộ này sao.

Đến lúc đó, đừng nói một Xà Thần, dù là tám Xà Thần cùng lên, anh cũng hoàn toàn không sợ!

Thu lại giao diện.

Vương Diệp vừa đi vừa hát bài “Ngày Tốt Lành”, bước vào phòng, chuẩn bị tìm hiểu kỹ hơn sự huyền bí của Khí Thể Nguyên Lưu.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Ngay khi Vương Diệp bắt đầu chuẩn bị vật tư cho chuyến đi Nam Hải Quy Khư, giáo sư Trần cuối cùng cũng về nước.

Vương Diệp đầy hy vọng chờ đợi tình tiết tiến về phía trước.

Rất nhanh Tuyết Lỵ Dương đã dẫn giáo sư Trần đến mời mọi người ăn cơm.

Mục tiêu của giáo sư Trần tự nhiên là muốn mời ba người Hồ Bát

Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương giúp đỡ.

Đi Nam Hải tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính được cho là sau khi được một phú thương mua đấu giá, trong lúc vận chuyển bằng đường biển, con tàu đã gặp sự cố ở Nam Hải và bị chìm.

Tìm kiếm một con tàu đắm không phải là chuyện đơn giản.

Giáo sư Trần chủ yếu là muốn mượn tài năng tầm long điểm huyệt của Hồ Bát Nhất.

Bởi vì vị trí tàu đắm ở một nơi khá đặc biệt tại Nam Hải.

Được gọi là Quy Khư.

Là nơi mà một nhánh của Nam Long thuộc long mạch thiên hạ kéo dài ra Nam Hải và kết thúc.

Nhánh Nam Long này trong long mạch vô cùng đặc biệt.

Trước đây nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đến Long Đỉnh ở Côn Luân, nơi được cho là nguồn gốc của long mạch thiên hạ.

Thực ra không hoàn toàn chính xác.

Trong Nam Long có một nhánh không bắt nguồn từ Long Đỉnh ở Côn Luân.

Mà là bắt nguồn từ núi Nga Mi.

Từ Nga Mi đi một mạch về phía đông nam.

Nhập vào biển ở Lưỡng Quảng.

Kéo dài đến tận sâu trong Nam Hải.

Cũng chính vì nhánh Nam Long này không bắt nguồn từ tổ nguyên của long mạch Côn Luân, nên cục diện phong thủy vô cùng quỷ dị.

Suốt đường đi, cục diện phong thủy đều có chút khác biệt so với những nơi khác.

Dù là thầy phong thủy thông thường, nếu học nghệ không tinh, nhìn mạch Nam Long cũng không chuẩn.

Nơi Nam Long kết thúc lại càng là một điểm khó lớn trong thanh ô phong thủy.

Oái oăm là nơi con tàu chìm lại ở ngay vị trí đó.

Giữa biển cả mênh mông, độ khó tìm kiếm vị trí tàu đắm là cực cao.

Trước đây đã có người thử qua, hoàn toàn không có cách nào.

Giáo sư Trần lúc này mới nhớ ra, dù là ở dưới đáy biển Nam Hải, thuật thanh ô phong thủy vẫn có thể phát huy tác dụng.

Hơn nữa giáo sư Trần rất tin tưởng Hồ Bát Nhất.

Vì vậy mới thông qua Tuyết Lỵ Dương tìm đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, muốn họ tái xuất giang hồ.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã định rửa tay gác kiếm.

Còn đặc biệt lấy từ Đại Kim Nha một cái chậu mạ vàng, định làm một cái lễ rửa tay gác kiếm.

Hơn nữa hai người đều lớn lên ở ven biển Phúc Kiến, biết rõ sóng gió trên biển vô tình.

Lỡ không cẩn thận chìm xuống nước, xung quanh mênh mông hàng trăm dặm đều là biển, không có một tia hy vọng sống sót.

Đại Kim Nha đi ăn ké cùng cũng không muốn hai người đi về phía nam.

Dù sao cũng mới về Kinh thành không lâu.

Khó khăn lắm mới yên ổn được một thời gian.

Lần nữa đi về phía nam, sống chết khó lường.

Tuyết Lỵ Dương thì nghiêng về việc giúp giáo sư Trần lần này.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính là chí bảo, mất đi thì quá đáng tiếc.

Giáo sư Trần lại một lòng muốn tìm lại bảo vật này.

Thế là, mấy người đều bất giác tập trung ánh mắt vào Vương Diệp.

Giáo sư Trần không quen Vương Diệp, tự nhiên không hiểu tại sao mọi người đều nhìn về phía cậu trai trẻ đang cắm đầu ăn xiên thịt cừu này.

Vốn còn tưởng Vương Diệp chỉ đơn thuần là em họ của Vương Bàn Tử đến ăn ké.

Phải nói rằng, gã béo này trông bộ dạng thảm hại thế, mà em họ lại đẹp trai đến vậy, còn đẹp hơn cả minh tinh.

Xem ra, cậu trai trẻ này không hề đơn giản.

Vương Diệp cũng không ngờ những người khác lại giao quyền quyết định cho mình.

Vốn anh còn tưởng có thể đứng ngoài cuộc, giống như một gã tra nam, giữ vững nguyên tắc không quyết định, không chịu trách nhiệm, không chủ động.

Cuối cùng dưới sự nài nỉ của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác, đành phải đi cùng một chuyến.

Xem ra giả ngốc không được rồi.

Vương Diệp lại ăn một miếng xiên thịt cừu, uống một ngụm bia Lão Yến Kinh, lúc này mới thong thả nói.

“Vậy thì đi một chuyến đi, tôi nghe Lôi Hiển Minh nhắc qua, trong biển ở đó có rất nhiều minh châu, dù không vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính, vì mấy viên châu đó, chúng ta cũng đáng đi một chuyến.” Nghe lời Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều vỗ đùi.

“Đúng vậy, lão hồ ly Minh thúc đó không phải từng làm hải viên sao?

Tự xưng là dân chài mười mấy năm chưa lên bờ, chuyện này có thể lôi kéo lão ta!” “Nói mới nhớ, lâu rồi không gặp Minh thúc.

Lão ta đi đâu rồi?” Vương Diệp ho khan một tiếng, “Chắc hai ngày nữa là về rồi.

Chuyện này có thể lôi kéo lão ta, nhưng quyết định thì không đến lượt lão.” Sau khi Vương Diệp lên tiếng, mọi chuyện đã rõ ràng hơn nhiều.

Ý của Tuyết Lỵ Dương không cần phải nói, tự nhiên là muốn đi một chuyến.

Hai người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vốn có chút do dự, Vương Diệp đã lên tiếng, tự nhiên quyết định làm một cú.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, trước đó nghe nói đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính gì đó, tìm được rồi cũng không thuộc về mình, liền hoàn toàn không hứng thú.

Bây giờ Vương Diệp đã chỉ điểm, trong xoáy san hô ở Nam Hải, gần hải nhãn Quy Khư, có vô số minh châu từ sò khổng lồ.

Mỗi một viên đều là trân bảo, giá trị cao ngất.

Nghe những lời này xong, tư tưởng của Vương Bàn Tử lập tức cao đến không tưởng.

Miệng toàn nói những lời như không thể để di sản văn hóa bị thất lạc dưới biển sâu, không thể để giáo sư Trần thất vọng, phải để lại một phần trân bảo cho con cháu đời sau.

Ngay cả Vương Diệp nghe mà khóe miệng cũng giật giật.

Vương Bàn Tử mà nói nhảm thì thật sự cũng không thua kém Hồ Bát Nhất hay Đại Kim Nha bao nhiêu.

Đại Kim Nha cũng bắt đầu hứng thú.

Dù sao thì thị trường đồ cổ ở Kinh thành hiện giờ đang ế ẩm.

Chương 221

Gần đây bị kiểm tra rất nghiêm, ngay cả bày sạp cũng có rủi ro.

Vương Diệp thấy Đại Kim Nha lung lay, lại nói thêm một câu, trên các hòn đảo ở Nam Hải, rất nhiều ngư dân, đảo dân sẽ coi việc vớt những vật phẩm từ các con tàu đắm ngày xưa là một nguồn thu nhập phụ quan trọng.

Hơn nữa trên một số hòn đảo còn có thị trường chuyên giao dịch các loại vật phẩm từ tàu đắm này.

Bên trong có đủ loại bảo bối.

Mấu chốt là rất nhiều thứ không phải người trong nghề, căn bản không bán được giá.

Chuyện bảo bối bán ra với giá bèo thường xuyên xảy ra.

Loại đồ cổ từ tàu đắm này có một tên gọi chuyên môn, gọi là “thanh đầu”.

Cơ hội kiểm lậu ở những nơi đó, lớn hơn nhiều so với những nơi toàn lừa đảo như Phan Gia Viên.

Đại Kim Nha nghe đến đây cũng vỗ đùi, quyết định đi một chuyến.

Đại Kim Nha không dám ra biển, nhưng quyết tâm ở trên đảo cẩn thận kiểm lậu, kiếm chác mười ngày nửa tháng, đợi Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và những người khác trở về rồi cùng nhau rời đi.

Mọi chuyện cứ thế được quyết định.

Giáo sư Trần rất nhanh lại cùng Hồ Bát Nhất và những người khác bàn về tình hình Nam Hải Quy Khư.

Nào là âm hỏa dưới đáy biển, xoáy nước ma quỷ, biển không đáy...

Quan trọng nhất là, giáo sư Trần cũng kể cho nhóm Hồ Bát Nhất về thông tin của cổ quốc Hận Thiên Thị.

Vương Diệp biết đây là đang đi theo tình tiết, không mấy hứng thú.

Anh đã bắt đầu tính toán xem cần chuẩn bị những vật tư nào để cất vào không gian hệ thống.

Những thứ khác không nói, nhưng nước uống, thức ăn, bình dưỡng khí các loại phải mang đủ.

Bình dưỡng khí Vương Diệp thì không cần dùng nhiều, nhưng những người khác khó tránh khỏi phải dùng đến.

Ngày hôm sau, Minh thúc đúng hẹn quay về Kinh thành.

Nghe chuyện này xong, ông ta cũng tỏ ra vô cùng kích động.

Nam Hải minh châu, dù ở Hương Giang hay trên trường quốc tế đều là hàng tốt, có thể bán được giá rất cao.

Theo ước tính của Minh Thúc, chỉ cần bán được khoảng tám mươi đến một trăm viên bảo châu này, thật sự có thể mua một hòn đảo nhỏ không người ở Đông Nam Á.

Dĩ nhiên chỉ có thể mua ở những nơi nhiều đảo như Philippines hay Malaysia.

Về phần chuyện ở Hương Giang, Minh Thúc cũng đã thể hiện tố chất cơ bản của một gian thương.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, sau khi mang một phần vốn mà Vương Diệp cung cấp trở về, ông ta đã trình diễn một màn lật kèo ngoạn mục, giữ lại được thương hành của mình.

Theo thỏa thuận, cổ phần thương hành đã được xác định xong, Vương Diệp chiếm chín thành.

Vì Vương Diệp đã dùng kỹ năng cổ hoặc để tẩy não sâu Minh Thúc, nên cũng không lo ông ta giở trò vặt.

Lão hồ ly này bây giờ một lòng một dạ suy nghĩ cho Vương Diệp.

Có lô đá quý, vàng bạc và một phần đồ cổ do Vương Diệp cung cấp, Minh Thúc bắt đầu tung tin, bịa chuyện, thậm chí tổ chức triển lãm, mở đấu giá tại thương hành ở Hương Giang.

Theo lời Minh Thúc, bên Hương Giang đã bán được một phần đá quý Tây Tạng và một số đồ cổ thông thường, dòng tiền hiện tại đã không còn vấn đề gì.

Triển lãm và đấu giá đều đang trong quá trình chuẩn bị, tiến hành theo đúng lịch trình.

Nếu chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này có thể mang về được vài món đồ chấn động để trấn giữ, buổi đấu giá và triển lãm chắc chắn sẽ bùng nổ.

Đến lúc đó thì thật sự phát tài lớn.

Vương Diệp không khỏi nhìn Minh Thúc bằng con mắt khác.

Bỏ qua phẩm chất đạo đức cá nhân, năng lực của Minh Thúc vẫn thuộc hàng đỉnh cấp.

Chỉ cần khống chế được bản tính của một con bạc không bao giờ chịu thua trong xương tủy, ông ta chính là một nhân tài rất hữu dụng.

Vương Diệp cũng có những kỳ vọng riêng cho chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này.

Sức mạnh của Cổ Thần, Hải Địa Long Hỏa, đây là những mục tiêu hàng đầu.

Bạng Mẫu Minh Châu cũng là mục tiêu quan trọng.

Dù sao thì mỗi viên này đều có thể bán được mấy vạn đô la Mỹ ở hội đấu giá, nếu kiếm được vài trăm đến cả nghìn viên, thật sự sẽ trở thành trọc phú.

Ngoài ra, những món đồ tốt mà tộc Hận Thiên để lại trong phế tích cổ thành dưới đáy biển, để lại đó cũng là lãng phí, sớm muộn cũng mục nát.

Chẳng bằng mang ra ngoài xem như di sản văn hóa để lại cho thế giới, còn tiền thì để lại cho Vương Diệp là được rồi.

Ngoài những thứ này, Nam Hải Quy Khư cũng có không ít dị thú tà linh.

Thu thập là xong.

Lỡ như thật sự có rồng tồn tại thì sao?

Cuối cùng còn một điểm nữa.

Vương Diệp hiện tại rất hứng thú với long mạch của chi Nam Long.

Kể từ khi Vương Diệp nhận được một long mạch tại thần cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân, cậu như phát hiện ra một thế giới mới.

Nếu long mạch có thể rút được, vậy thì Nam Hải Quy Khư là điểm cuối của chi Nam Long, tự nhiên cũng có thể rút được long mạch Nam Long chứ nhỉ?

Nếu có cơ hội, Vương Diệp không ngại làm một mẻ.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Phần lớn công việc chuẩn bị đều giao cho Minh Thúc, người có kinh nghiệm đi biển và ở gần Nam Hải Quy Khư nhất.

Hai căn tứ hợp viện ở kinh thành thì giao cho Trần Ngọc Lâu và A

Hương trông coi.

May mà hai căn viện không xa nhau, ngoài việc dọn dẹp hàng ngày ra thì cũng không có việc gì khác.

Những người còn lại thì hùng hổ kéo thẳng đến Hương Giang, bao gồm Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, giáo sư Trần và Minh Thúc.

Sau khi đến Hương Giang, Minh Thúc tìm mối quan hệ chạy đường biển ở địa phương, lên một chiếc thuyền lậu, thẳng tiến đến San Hô Miếu.

San Hô Miếu được xem là trạm đầu tiên để vào Nam Hải Quy Khư.

Đây là một hòn đảo nhỏ, trên đảo có nước ngọt.

Giữa đại dương, một hòn đảo có nước ngọt tất nhiên sẽ tràn đầy sức sống.

Nơi này từ thời cổ đại đã có người sinh sống, phía nam hòn đảo có một vách đá cao lớn, được gọi là Quan Hải Nhai.

Trên đỉnh vách đá còn có một ngôi miếu nhỏ thờ hải thần gọi là San Hô Miếu.

Nghe nói San Hô Miếu được xây dựng từ thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Từ đó về sau, trên đảo dần dần có người tụ tập sinh sống.

Hiện tại nơi này đã trở thành một nơi khá náo nhiệt.

Dưới vách đá có một làng chài.

Trong làng chài ngoài ngư dân địa phương, còn có các nhà thám hiểm, lái buôn đồ cổ, hải tặc, kẻ lừa đảo, vu sư, tội phạm đào tẩu, người lặn mò ngọc trai... từ khắp nơi trên thế giới.

Vàng thau lẫn lộn.

Tuy nhiên, điều hấp dẫn mọi người nhất chính là một nơi chuyên giao dịch đồ cổ từ các con tàu đắm trên biển.

Chợ Thanh Đầu.

Ngư dân trên đảo cũng xem như sống nhờ biển.

Sản vật nổi tiếng nhất ở đây, ngoài hải sản trong đại dương, chính là trân châu từ trai biển và các loại đồ từ tàu đắm.

Theo công ước lưu truyền trong lịch sử, đồ vật trong tàu đắm, ai vớt lên được thì thuộc về người đó.

Vị trí của San Hô Miếu thời cổ đại là một nút giao quan trọng trên con đường tơ lụa trên biển, là điểm tiếp tế nước ngọt cuối cùng khi đi xuống Nam Dương.

Đến thời hiện đại cũng là nơi phải đi qua bên ngoài tuyến đường biển vàng eo biển Malacca.

Nơi này quả thực là ngã tư của đường cao tốc trên biển.

Cái gì không nhiều chứ tàu đắm thì nhiều vô kể, hơn nữa còn đủ các niên đại.

Từ thời Hán Đường sớm nhất, đến thời hai Tống giao thương bùng nổ, rồi đến Đại Minh phồn thịnh chưa từng có, công ty Đông Ấn, thương nhân Ả Rập, thương nhân bản địa từ Xiêm La, Chân Lạp, Lữ Tống, Tinh Thành.

Mãi cho đến tàu du lịch, tàu hàng, tàu container cận đại.

Cái gì cũng có.

Ngư dân địa phương ít nhiều đều có kinh nghiệm trục vớt đồ vật từ những con tàu đắm dưới biển.

Chương 222

Những thứ vớt lên này đều được tập trung tại một khu chợ bên ngoài làng.

Sau khi đến San Hô Miếu, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi đi thẳng đến chợ Thanh Đầu.

Vương Diệp cũng có chút hứng thú với chợ Thanh Đầu.

Dù sao đi nữa, thu thập vài món đồ tốt rồi ném cho thương hành của Minh Thúc đổi lấy tiền cũng tốt.

Biết đâu còn có thể hấp thu được chút giá trị Quốc Vận gì đó.

Trước khi đến, Minh Thúc đã dặn dò, tiền tệ thông dụng ở đây là đô la Mỹ.

Mọi người đã đổi sẵn một mớ đô la Mỹ ở Hương Giang.

Nhưng lần đổi tiền này cũng khiến Vương Diệp hiểu ra, muốn kiếm tiền, nhất định phải kiếm tiền của người nước ngoài.

Trong nước vừa mới hồi phục, trăm ngành chờ phát triển.

Đồ tốt thì nhiều, nhưng người có tiền lại ít.

Vương Diệp lại không muốn để đồ tốt chảy ra nước ngoài, những món tinh phẩm thật sự chỉ có thể cất giữ làm của gia bảo.

Nhưng đồ vật ở hải ngoại thì không có nỗi lo này.

Cộng thêm đá quý, trân châu, vàng bạc các loại vốn không có thuộc tính văn hóa, dễ dàng bán ra.

Kinh doanh, vẫn là nên làm ở Hương Giang, thậm chí là ở Mỹ, kiếm tiền của người nước ngoài mới đã.

Diện tích của chợ Thanh Đầu không lớn, theo Vương Diệp thấy thì cũng tương tự như chợ phiên ở nông thôn phía bắc, thậm chí còn nhỏ hơn một chút, số người cũng ít hơn.

Nhưng xét đến việc tất cả hàng hóa bán ở đây đều là các loại đồ cổ, quy mô này đã là khá kinh người.

Ngay cả Phan Gia Viên thời kỳ đầu cũng chưa chắc đã khoa trương đến thế.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện, ngoài các loại đồ vớt dưới biển, trên chợ còn có một số thứ rõ ràng không phải từ dưới nước.

Hỏi Minh Thúc mới biết, vì nơi này đã hình thành một khu chợ đen giao dịch đồ trục vớt, nên một số tay buôn ở các vùng lân cận cũng mang đồ cổ địa phương đến đây giao dịch.

Dĩ nhiên, những thứ này không phải đi qua con đường chính ngạch, toàn bộ đều là hàng lậu.

Chữ “thủy” ở đây, không nhất định là giả.

Vấn đề duy nhất là rất nhiều thứ ở đây hoàn toàn khác với đồ trong nội địa.

Đồ vớt dưới biển, Đại Kim Nha còn có thể nhận ra một ít, dù sao chủ yếu vẫn là đồ sứ Tống, Nguyên, Minh.

Nhưng những món đồ của Champa, Xiêm La, Campuchia, Lữ Tống thì Đại Kim Nha lại không nắm chắc.

Thậm chí còn có rất nhiều đồ Tây Dương.

Dù sao vùng lân cận cũng từng là thuộc địa nhiều năm.

Công ty Đông Ấn năm đó cũng kinh doanh ở vùng này mấy trăm năm, vẫn để lại không ít thứ.

Vương Diệp thì không có những lo lắng này.

Thông Thiên Nhãn nhìn đồ vật không thể dùng từ “chuẩn” để hình dung được nữa.

Phàm là những món đồ có tranh cãi, lấy Vương Diệp làm chuẩn sẽ không sai.

Chỉ cần nhìn khí tức trên đồ vật, Vương Diệp có thể cảm nhận được đại khái khí tức tỏa ra từ chúng.

Trên các sạp hàng bày đủ loại đồ sứ, ngọc khí, đồ bằng xương, binh khí, hương liệu, gỗ, tiền cổ, các loại tượng thần, pha lê, thủy tinh v.v...

Thậm chí còn có một số thứ lột từ thi thể người chết trên biển.

Nào là thắt lưng da, giày da, đồng hồ, dây chuyền.

Ngay cả Vương Diệp cũng được một phen mở rộng tầm mắt.

Những món đồ trong nước, Vương Diệp giao cho Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử xem.

Khả năng nhặt được của hời ở nơi này không lớn.

Hàng hóa từ các con tàu đắm trên con đường tơ lụa trên biển, người biết hàng rất nhiều.

Vương Diệp đã thấy ở chợ đen có người chuyên thu mua những món đồ này.

Suy nghĩ một chút là biết, những người này chắc chắn đã nghe tin có tàu đắm được trục vớt nên đã chờ sẵn ở đây.

Chỉ cần đồ lên bờ là bắt đầu lựa chọn.

Đồ tốt đều bị người ta thu đi hết.

Khoa trương hơn nữa, thậm chí có người bao cả thuyền.

Dân vớt đồ tìm được một con tàu đắm, thương lượng giá cả với lái buôn, bao trọn cả thuyền.

Vớt lên được bao nhiêu đồ thì thu bấy nhiêu.

Muốn nhặt của hời, phải nhặt những món mà người khác không hiểu.

Ví dụ như cổ vật của các đảo bản địa gần Nam Dương, một phần cổ vật Tây Dương.

Những thứ này rất nhiều người không hiểu, giá cả cũng không cao.

Vương Diệp thi triển Thông Thiên Nhãn, rất nhanh đã phát hiện ra một vài món đồ không tồi trên thị trường.

Một món là đồ bằng xương.

Nhìn có vẻ là đồ của Xiêm La, khu vực vương quốc Angkor cổ đại.

Kích thước không nhỏ, to bằng quả bóng rổ.

Đây là một chiếc quan tài xương.

Loại đồ này cực kỳ hiếm thấy, ngay cả Vương Diệp trước đây cũng chưa từng thấy qua.

Toàn bộ được ghép lại bằng những khúc xương có độ cong như xương sườn theo kết cấu mộng và ngàm.

Phía trên có năm chiếc đầu lâu.

Trông giống như đầu lâu người, chỉ có điều mỗi cái chỉ to bằng nắm đấm người lớn.

Vương Diệp từng nghe nói, ở Nam Dương và Mỹ La-tinh có một loại tà thuật, có thể dùng thuốc và tà pháp đặc biệt để thu nhỏ đầu người, chế thành đầu lâu mini.

Chỉ không biết những cái này là đầu lâu người lớn đã qua xử lý đặc biệt, hay là giống như Kuman Thong của Xiêm La, dùng trực tiếp đầu lâu của thai nhi hoặc trẻ sơ sinh.

Xương trắng ngà óng ánh, không có màu vàng đen của xương thường, xem ra được bảo quản khá tốt.

Một số chỗ còn được trang trí bằng viền vàng.

Tóm lại, nó toát ra một luồng tà khí vô cùng nồng đậm.

Người bình thường đi đến sạp hàng này, nhìn thấy món đồ này đều phải cau mày.

Thế nhưng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp lại cảm nhận được khí tức bình tĩnh, tường hòa tỏa ra từ chiếc vương miện đầu lâu này.

Luồng khí tức này khiến Vương Diệp cũng vô cùng rối rắm.

Nhìn mấy cái đầu lâu dữ tợn này, chỗ nào dính dáng đến bình tĩnh tường hòa?

Nhưng khí tức sẽ không lừa người.

Vương Diệp liếc nhìn chủ sạp, ra hiệu muốn cầm lên xem.

Chủ sạp là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, có làn da ngăm đen đặc trưng của dân đảo Nam Dương.

Thấy có khách mua, ông ta vội gật đầu.

Vương Diệp vừa cầm lên, một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

“Ký chủ tiếp xúc với Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan, nhận được 100 điểm Quốc Vận Trị.” Khô Lâu Bất Tịnh Quan?

Chuyến đi cao nguyên lần này, Vương Diệp đã học hỏi được không ít kiến thức về Phật giáo Tạng truyền từ Thiết Bổng Lạt Ma.

Trong Mật tông Tây Tạng cũng có vương miện đầu lâu.

Món trang sức trên đầu của Bạch Lang Thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn chính là vương miện bảy cánh bằng bạc hình đầu lâu.

Tác Minh Phật Mẫu là một vị thần linh quan trọng trong Mật tông, cũng đội vương miện năm đầu lâu.

Tuy đáng sợ, nhưng tác dụng lại là tiêu tai tránh nạn, tăng tài vượng vận, nhiếp phục nhân tâm, tru sát yêu ma.

Nói chung, đây là một biểu tượng vô cùng cát tường.

Vương Diệp thấy chiếc Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan này lại không phải phong cách Tây Tạng, rõ ràng là phong cách Nam truyền Tiểu thừa.

Công dụng cụ thể là gì, Vương Diệp hiện tại vẫn chưa biết.

Có lẽ hệ thống phán định món đồ này hiện tại vẫn chưa thuộc về Vương Diệp.

Chương 223

Vương Diệp cẩn thận đặt Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan lên sạp hàng, sau đó gọi Minh Thúc qua hỏi giá.

Minh Thúc đã chạy tàu ở Nam Dương mười mấy hai mươi năm, đi qua tất cả các nước.

Ông ta thông thạo ngôn ngữ của nhiều nơi.

Cộng thêm bản chất gian thương, trả giá đúng là sở trường.

Mười mấy phút trôi qua, sau mấy lần Minh Thúc dọa quay lưng bỏ đi, cuối cùng đã mua được chiếc vương miện năm đầu lâu này với giá một trăm đô la Mỹ.

Thế mà Minh Thúc vẫn lẩm bẩm là giá cao, nếu không phải vì trên vương miện có trang trí vàng, cùng lắm cũng chỉ năm mươi đô la.

Người bán vương miện đầu lâu còn khá vui vẻ, xem ra rất hài lòng với giá tiền.

Minh Thúc tuy đã hết lòng hết sức giúp Vương Diệp trả giá, nhưng trên mặt vẫn mang theo chút khó hiểu.

“Vương Diệp, cậu mua món này về chơi thì không vấn đề gì, nhưng tôi cũng không hiểu nó, hình dáng không giống vương miện đầu lâu của Tây Tạng, không biết có phải đồ giả không.” Minh Thúc sau khi bị Vương Diệp tẩy não, bây giờ có thể nói là trung thành tuyệt đối, còn lo lắng thay cho Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ nhếch mép.

“Tuyệt đối là đồ tốt, ông ta không biết hàng thôi.

Năm cái đầu lâu trên đó thôi cũng đáng giá không ít tiền rồi.”

Vương Diệp cảm nhận khí tức truyền đến từ những chiếc đầu lâu.

“Ông nhìn kỹ là biết.” “Năm cái đầu lâu này đều là của người trưởng thành, trán đã phát triển khép lại, nhìn răng cũng có thể nhận ra.” Nói đến đây, ánh mắt Minh Thúc đã tràn đầy kinh ngạc.

Ông ta cứ ngỡ rằng năm cái đầu lâu đó là do xương của những động vật khác điêu khắc nên.

“Ý cậu là, những cái đầu lâu này là thật?

Là đầu lâu người?” Vương Diệp gật đầu, “Một món đồ rất thú vị, hẳn là một loại bí pháp Tiểu thừa nào đó, có lẽ là sự kết hợp giữa thuốc và nghi thức đặc biệt tạo ra.” “Không chỉ vậy, ông nhìn kích thước và hình dạng của năm cái đầu lâu này, có thể nói là hoàn mỹ.” “Thậm chí có thể nhìn ra lúc còn sống cốt tướng đều rất tốt, ngoại hình không hề thấp.” “Điều này không dễ dàng, chắc chắn là phải có một số lượng lớn, ừm, cực kỳ lớn đầu người để lựa chọn, mới có thể chọn ra năm cái đầu lâu hoàn mỹ như vậy.” Minh Thúc nghe đến đây đã ngây người, không ngờ Vương Diệp ở nơi như thế này cũng có thể nhặt được của hời.

Vương Diệp bảo Minh Thúc hỏi người bán xem chiếc vương miện năm đầu lâu này từ đâu mà có.

Kết quả vừa nghe, Vương Diệp liền biết mình thật sự nhặt được báu vật.

Chiếc Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan này, không phải của Xiêm La, mà là của vương quốc Angkor cổ đại.

Tương truyền một thợ săn địa phương, khi vào rừng săn bắn, đã tìm thấy nó trong một ngôi chùa hoang.

Nghe nói gần ngôi chùa đó còn có rất nhiều công trình kiến trúc, tượng Phật... bị rừng rậm che phủ.

Rõ ràng cũng là một di tích cổ đại ẩn sâu trong rừng rậm, chưa được thế nhân phát hiện.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, bảo Minh Thúc nhất định phải nhớ kỹ người này, xin phương thức liên lạc của anh ta.

Biết đâu sau khi đi Nam Hải Quy Khư xong, còn có thể đến di tích vương quốc Angkor đi một vòng.

Vương Diệp trả tiền xong, cầm Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan trong tay.

Lần này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan.” Vương Diệp lần này xem kỹ giải thích của hệ thống, cuối cùng cũng hiểu được lai lịch của chiếc vương miện xương này.

Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan, là một loại vương miện xương có hình dạng độc đáo của Phật giáo Nam truyền Tiểu thừa, đặc biệt là ở vương quốc Angkor cổ đại.

Chỉ những Tăng Vương có tu vi cao thâm ở địa phương mới có thể đeo báu vật này.

Nhìn kỹ, trên bạch cốt của Bất Tịnh Quan, còn khắc một số hoa văn nhỏ li ti.

Những hoa văn này tinh xảo vô cùng, khắc họa cực kỳ chi tiết và chân thực.

Nhưng nội dung lại vô cùng kinh khủng, là toàn bộ quá trình từ khi con người chết đi cho đến khi hóa thành xương trắng, bao gồm sự hình thành tử thi, cương cứng, máu mủ hóa thành mạng nhện, thối rữa một nửa, hóa thành xương trắng.

Khẩu vị cực nặng.

Ngay cả người như Vương Diệp, từng xuống mộ đổ đấu, từng lăn lộn trong núi thây biển máu ở Trùng Cốc Vân Nam, nhìn thấy những thứ này vẫn cảm thấy khó chịu.

Vấn đề là những hình điêu khắc này cực kỳ tinh xảo, nhiều chỗ còn được dát vàng, một số chỗ còn khảm những viên đá quý nhỏ.

Cái này... hướng trang trí hoàn toàn sai rồi.

Chỉ có điều những thứ này đều có ý nghĩa.

Bởi vì đây chính là nguồn gốc tên gọi của chiếc vương miện đầu lâu này.

Trên chiếc vương miện này, có sẵn một kỹ năng.

Bất Tịnh Quan: Thương Lãng Thủy.

Bất Tịnh Quán là một phương pháp tu hành của Phật môn.

Tại bãi tha ma quan sát quá trình thối rữa của thi thể, quan sát hiện tượng ô uế, bất tịnh đáng sợ nhất thế gian, dùng để chống lại, rèn luyện tinh thần của mình.

Quá trình này vô cùng cao năng.

Kết quả tu hành có hai loại, đều là tĩnh tâm khu tà: Thương Lãng Thủy và Hồng Liên Hỏa.

Nguồn gốc của Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, thực chất là một trong những thành quả của việc tu hành Bất Tịnh Quán.

Hồng Liên Hỏa chính là dùng nghiệp hỏa hồng liên để thiêu đốt tất cả những thứ ô uế, kinh khủng mà mình thấy trong ý thức, hóa thành tro trắng tinh khiết.

Còn Thương Lãng Thủy là dùng nước sạch Thương Lãng vô biên để gột rửa, cuốn trôi những thứ ô uế, kinh khủng trong ý thức.

Dĩ nhiên, kỹ năng đi kèm trên Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan này, uy lực mạnh hơn Thương Lãng Thủy của Bất Tịnh Quán thông thường.

Rõ ràng chủ nhân trước đây của chiếc vương miện này, không biết là vị Tăng Vương Angkor nào, tu hành chính là pháp thuật Bất Tịnh Quán.

Toàn bộ tu vi cả đời của vị Tăng Vương đều ngưng tụ trên chiếc Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan này.

Thứ này, đối với người không biết hàng, chỉ là một món đồ trang trí kỳ lạ.

Nhưng đối với người biết hàng, tuyệt đối là một món đồ có giá trị.

Thậm chí đối với Vương Diệp, chiếc vương miện đầu lâu này vẫn có tác dụng.

Nơi sắp đến lần này là Nam Hải Quy Khư.

Rất nhiều lúc phải hành động dưới nước.

Dưới nước cũng có âm tà.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa Địa Ngục Hồng Liên Hỏa vẫn có thể phát huy tác dụng dưới nước, chỉ có điều dưới đáy biển sẽ bị vô biên thủy khí áp chế, uy lực của các kỹ năng thuộc hệ hỏa đều sẽ suy giảm.

Tương đối, tất cả kỹ năng thuộc tính thủy, uy lực đều sẽ được tăng cường.

Kỹ năng Thương Lãng Thủy này chính là liên quan đến nước.

Ở nơi có thủy khí bàng bạc dưới đáy biển, có thể phát huy ra sức mạnh hoàn toàn khác.

Vương Diệp cất Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan vào không gian hệ thống.

Món đồ này tuy thú vị, nhưng thật sự đội lên đầu, ít nhiều vẫn có chút chướng ngại tâm lý.

Toàn bộ đều làm bằng xương người.

Rất nhanh, một món đồ thú vị khác lọt vào tầm mắt của Vương Diệp.

Vừa nhìn thấy, Vương Diệp lập tức cảm thấy một thứ trên người mình đang rục rịch.

Chính là món đồ nhỏ vô cùng kỳ quái mà Vương Diệp đã luyện hóa từ Xà Thần di cốt và đá quý Nước Mắt Tiên Nữ.

Con lắc Xà Thần di cốt.

Vương Diệp gần đây đã thỉnh giáo Tuyết Ly Dương một số kiến thức về thần bí học phương Tây, bao gồm con lắc, bài tarot, chiêm tinh, thuật luyện kim...

Tuyết Ly Dương như thường lệ, đều có tìm hiểu qua rất nhiều thứ, đối với thần bí học phương Tây cũng biết sơ sơ.

Con lắc bói toán thường được làm bằng pha lê, hơn nữa các loại pha lê khác nhau, hiệu quả trọng tâm cũng không giống nhau.

Con lắc bằng chất liệu xương thì cực kỳ hiếm thấy, hoặc có thể khẳng định là gần như không có.

Bởi vì bản thân con lắc ban đầu là một kỹ năng rất thực dụng dùng để tìm nguồn nước và khoáng mạch.

Sau này mới liên quan đến thần bí học, và cũng được người ta dùng để bói toán.

Thông thường bây giờ bói toán bằng con lắc, cần phải khử từ, khống chế sức mạnh từ trường của con lắc, sau đó bói trên một biểu đồ tần số cụ thể.

Vương Diệp nghe mà đau cả đầu.

Một vật phẩm nếu không đơn giản dễ dùng, làm cho đặc biệt phức tạp, vậy thì rất có khả năng là có người cố ý tăng ngưỡng cửa, lừa bịp người khác.

Thứ Vương Diệp cần bây giờ, chỉ là một cái tinh bàn hoặc bàn bói là được.

Thậm chí không có cũng được.

Gần giống như việc hỏi trời mua quẻ truyền thống.

Chương 224

Tự mình đặt ra quy tắc trong lòng là được.

Thuận chiều kim đồng hồ có ý nghĩa gì, ngược chiều kim đồng hồ có ý nghĩa gì, lắc tới lui có ý nghĩa gì, lắc trái phải có ý nghĩa gì, đứng yên không động có ý nghĩa gì v.v...

Vốn dĩ Vương Diệp đã sắp quên mất con lắc Xà Thần di cốt, không ngờ ở chợ đen lại gặp được một món đồ khiến con lắc đặc biệt kích động.

Con lắc Xà Thần di cốt quả thật có linh tính.

Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự khao khát vô cùng mãnh liệt của nó.

Thế là, cậu đi theo hướng chỉ dẫn của con lắc, nhìn thấy một cái đĩa nhỏ.

Trông có vẻ bằng đồng, đã chuyển sang màu xanh lục, trên đó toàn là rỉ sét.

Lớp rỉ sét rất đều, khiến cho chiếc đĩa không lớn này tổng thể có màu sắc như đá ngọc lam.

Trên đó còn có một số hoa văn lấp lánh ánh vàng.

Vương Diệp nhìn kỹ, hóa ra là một số hình mặt trời, mặt trăng và các vì sao được khảm bằng vàng.

Đây là một cái tinh bàn.

Vương Diệp lập tức hiểu ý của con lắc Xà Thần di cốt.

Có tinh bàn phối hợp, con lắc có thể phát huy tác dụng bói toán ở mức độ cao nhất.

Tuy nhiên, Vương Diệp nhìn người bán hàng.

Là một lão già trông có vẻ phúc hậu.

Mỗi món đồ trên sạp đều không tồi, Vương Diệp liếc qua là biết toàn bộ đều là cổ vật, chỉ có điều phẩm tướng khác nhau, một số đã khá hư hỏng.

Nhưng so với những sạp hàng khác đầy đồ bỏ đi trong chợ đen, vẫn có sự khác biệt.

Khác biệt hơn nữa là bên cạnh mỗi món đồ, lão già này đều dùng phấn viết giá cả.

Có thể nói là niêm yết giá rõ ràng, không lừa dối.

Chỉ có điều giá cả trông rất vô lý.

Chiếc đĩa đồng này lại đòi giá năm nghìn đô la Mỹ.

Vương Diệp nhìn một cái, chẳng trách trên sạp có nhiều đồ tốt như vậy mà vẫn còn đến giờ.

Hóa ra là hét giá trên trời.

Vương Diệp nhìn lão già có vẻ phúc hậu kia, kỹ năng Tha Tâm Thông được kích hoạt, lập tức cảm nhận được sự giảo hoạt ẩn dưới ánh mắt của lão.

Một con cáo già.

Minh Thúc lúc này đã đi tới, định giúp Vương Diệp mặc cả.

Không ngờ lão già lại mở miệng trước, “Đồ trên sạp của tôi, chỉ bán cho người có duyên.” Hay lắm, lại còn biết nói tiếng Hán.

Tuy có hơi ngọng, nhưng giao tiếp hoàn toàn không vấn đề gì.

Hơn nữa cái chiêu này, chắc Đại Kim Nha rất quen thuộc.

Lão làng sành sỏi chuyên đi lừa bịp.

Chỉ cần tiền tới nơi, duyên phận sẽ tới.

Vương Diệp dĩ nhiên có thể móc tiền ra mua, năm nghìn đô la Mỹ cậu vẫn trả nổi.

Chỉ là Vương Diệp không muốn làm kẻ ngốc bị hớ.

“Món đồ này của ông, nhiều nhất là năm trăm đô la.

Vàng ở trên chỉ là lá vàng, không phải khảm, công nghệ cũng rất bình thường, thứ duy nhất coi được là niên đại quả thật rất lâu.” Vương Diệp cười nói.

Lão già đối diện ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, rõ ràng không ngờ chàng trai trẻ này lại có chút nhãn lực.

Vương Diệp mỉm cười, nhưng cậu cũng không nói thật.

Niên đại của vật này không phải là lâu, mà là cực kỳ lâu.

Theo phán đoán của Vương Diệp, món đồ này ít nhất cũng phải có niên đại khoảng bốn nghìn năm.

Hơn nữa không phải sản vật của mấy nơi quanh Nam Dương.

Quanh Nam Dương, nói trắng ra là không có trình độ văn hóa này.

Bốn nghìn năm trước, nơi này vẫn là một vùng hoang vu, chỉ có các bộ lạc tồn tại.

Nhưng trình độ thiên văn, lịch pháp, thần bí học thể hiện trên tinh bàn này đã tương đối thành thục.

Vương Diệp ước tính có thể là tinh bàn sản xuất ở khu vực Lưỡng Hà, sau này bị thương nhân Ả Rập có được, cuối cùng mới vì tàu đắm mà lưu lạc đến đây.

Vương Diệp nhìn những món đồ trên sạp của người này, phát hiện còn có một cây quyền trượng cá sấu bằng đồng thanh.

Đầu trượng là một con cá sấu sống động như thật, há miệng, thân trượng có hoa văn vảy cá sấu.

Món đồ này cũng có linh lực không nhỏ.

“Hai món này, gộp lại.” Lão già vừa định hỏi giá, Vương Diệp nhếch mép, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành, “Giá cả ư, tôi có thể bói cho ông một quẻ.” Lão già sững sờ, trong lòng chấn động như sóng thần.

Mình đã là siêu cấp lừa đảo rồi, hôm nay gặp một thanh niên còn lừa đảo hơn mình.

Lại còn muốn ăn chùa!

Bói toán?

Bói toán là cái quái gì?

Ta từ mấy chục năm trước đã bắt đầu xem bói cho các thủy thủ qua lại!

Số người ta lừa, số người ta phục vụ còn nhiều hơn số người ngươi từng gặp!

Minh Thúc bên cạnh Vương Diệp cũng chấn động.

Nhưng suy nghĩ của Minh Thúc đơn giản hơn nhiều, ông ta tưởng Vương Diệp định ra tay cướp.

Cũng không phải là không được, chỉ là mọi người còn có việc khác phải làm trên đảo.

Minh Thúc đang định mở miệng, muốn giúp Vương Diệp trả tiền mua, lại thấy Vương Diệp giơ tay phải lên.

Minh Thúc lập tức hiểu ý, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp cảm nhận được sự chấn động trong lòng lão già.

Vương Diệp cũng không vội, tay khẽ rung, con lắc Xà Thần di cốt rủ xuống.

Vương Diệp từ từ nhắm mắt, sau đó lại mở ra, trong đôi mắt ẩn hiện ánh kim quang.

“Ông sống trên đảo.” Vài giây sau, Vương Diệp mở miệng.

“Ông còn có một người nhà.” “Mở một cửa hàng trên đảo.” “Gần đây kinh doanh rất thuận lợi.” “Nhưng sức khỏe không được tốt.” “Thường xuyên gặp ác mộng.” “Nguyên nhân gặp ác mộng là một món đồ cổ ông ta mới thu được có vấn đề.” “Đang định đến bệnh viện khám.” “Thời gian đi là... hai ngày nữa.” Khi Vương Diệp nói đến đây, mắt của lão già đối diện đã trợn tròn.

“Ngươi là ai?

Rốt cuộc ngươi là ai?

Có phải do Sulaimanda phái tới không?” Lão già đột nhiên kích động, thuận tay rút ra một con dao găm từ bên hông.

Vương Diệp nhếch mép, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Cảm giác làm thầy bói dỏm cũng không tệ.

Tất cả những gì vừa rồi, chỉ là phép bói bằng con lắc đơn giản nhất.

Chỉ cần con lắc trả lời có hoặc không là có thể suy ra được.

Cùng lắm thì hỏi thêm vài lần.

Bây giờ xem ra, độ chính xác của con lắc Xà Thần di cốt này cao đến mức đáng sợ.

Dùng tốt thứ này, nó chính là một thần khí biết tuốt.

Thú vị, khá là thú vị.

Lão già thấy Vương Diệp nửa ngày không nói gì, thật sự nóng nảy.

Dân đảo vốn hung hãn, cộng thêm những người này làm ăn ít nhiều đều là chuyện mờ ám, kẻ thù cũng không ít.

Lão già coi Vương Diệp là kẻ thù.

Vương Diệp cảm nhận được sát ý thoáng qua trên người lão già, cười cười.

Cậu đưa hai ngón tay ra kẹp lấy con dao găm của lão, sau đó nắm trong tay vò một cái, con dao găm hóa thành vụn, bị Vương Diệp rắc xuống đất.

Chương 225

Lão già kinh ngạc đến ngây người.

“Tôi không quen biết Sulaimanda nào mà ông nói, trên đời này cũng không ai có tư cách sai khiến tôi.” “Điều kiện giao dịch vừa rồi vẫn còn hiệu lực, thế nào?

Có hứng thú không?” “Hai món đồ, đổi lấy một lần bói toán của tôi, quá giờ không đợi.” Lão già cũng là người lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, lập tức nhận ra mình đã gặp phải cao nhân.

Thần sắc trong mắt từ kinh ngạc chuyển sang kinh hỉ.

“Không vấn đề, không vấn đề!” “Hai món này đều cho cậu, nếu cậu cần, trong nhà tôi còn một ít đồ tốt, bây giờ dẫn cậu về chọn, chỉ cần cậu có thể giúp tôi!” Vương Diệp nhếch mép.

Lão già này cũng thức thời đấy chứ, mà tốc độ thức thời cũng khá nhanh.

Người ta đã nhét cả hai món đồ cổ vào tay Vương Diệp, cậu dĩ nhiên không từ chối, nhận lấy.

Nhưng người lại không nhúc nhích.

Lão già lập tức phản ứng lại, “Cậu yên tâm, nhà tôi là quán bar ngoài làng, các cậu muốn nghe ngóng tin tức gì, hoặc có muốn mua đồ gì, cứ tìm chúng tôi là không sai.” Vương Diệp nghe đến đây, nhíu mày.

Quán bar?

Quanh đi quẩn lại, lại về quán bar.

San Hô Miếu không lớn, chắc chỉ có một hai quán bar.

Rất có thể chính là quán của Bài Vũ trong tuyến thế giới gốc.

Thú vị rồi, Bài Vũ lại còn có một ông bố.

Thật sự có chút việc muốn nhờ vả Bài Vũ.

Đồ tốt trên đảo San Hô Miếu này không ít.

Vừa rồi Vương Diệp đã thấy rất nhiều người lén lút, bán không phải đồ cổ mà là súng ống.

Khu vực Nam Dương không yên bình, không ít nơi đang có chiến tranh, hơn nữa hải tặc rất nhiều.

Hàng tốt tuồn ra không ít, Vương Diệp định thu một lô.

“Được thôi, đi với ông một chuyến.” Vương Diệp cố làm ra vẻ miễn cưỡng.

Lão già mừng rỡ, vội vàng giao sạp hàng cho người bên cạnh.

Vương Diệp theo lão già đến nơi xem thử, quả nhiên trên San Hô Miếu chỉ có một quán bar.

Những nơi khác đa số là quán ăn nhỏ của ngư dân.

Quán bar này trông khá ra dáng, rượu bên trong cũng không ít.

Lúc này trong quán không đông khách.

Vương Diệp và Minh Thúc vừa vào, lập tức có người ra đón.

Lão già vội giới thiệu, “Đây là con trai tôi, Bài Vũ.” Bài Vũ bị ông bố làm cho có chút ngơ ngác.

“Nào nào, xem có món nào ưng ý không.” Vương Diệp xua tay.

“Bói trước đã.” Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Bài Vũ liền thay đổi.

Người đàn ông trung niên ba mươi mấy tuổi này rõ ràng cho rằng Vương Diệp là một tên lừa đảo lớn đã lừa được bố mình.

Tuy không biết Vương Diệp đã lừa gạt ông bố già đời của mình như thế nào, nhưng thái độ của anh ta rõ ràng không tốt lắm.

Vương Diệp thì không để ý.

Ông lão lại rất căng thẳng, lập tức ghé vào tai Bài Vũ nói mấy câu.

Bài Vũ gật đầu, sắc mặt khá hơn một chút.

“Nếu anh có thể tính ra tại sao tôi lại gặp ác mộng, tôi sẽ tin anh.” Vương Diệp bĩu môi, chìa tay ra.

“Tôi không xem không công, năm trăm đô la Mỹ, tiện thể mời bạn tôi uống rượu.” Bài Vũ ngẩn ra, ông lão bên cạnh đã rút một xấp tiền nhét vào tay Vương Diệp.

Nụ cười trên mặt Vương Diệp càng tươi hơn, cậu đặc biệt thấu hiểu tâm trạng của Bài Vũ.

Đây chẳng phải là tâm trạng khi nhìn thấy bố mẹ mình bị lừa mua thực phẩm chức năng sao?

Vương Diệp càng nghĩ càng vui, không phải vì chút tiền này, mà chỉ là cho vui thôi.

“Anh gặp ác mộng trong vòng. một tháng.” “Trước khi gặp ác mộng, anh từng nhận một món đồ cổ.” “Đồ cổ đó là một cái. vò.” “Trong vò có thứ bẩn thỉu.” “Được rồi, vấn đề đã giải quyết.

Anh vô tình làm vỡ cái hồn quán mà mình thu được, nên mới bị thứ bẩn thỉu quấn lấy.” Khi Vương Diệp nói những lời này, sắc mặt của Bài Vũ cũng bắt đầu thay đổi dữ dội.

Không chỉ có Bài Vũ, ngay cả những người khách đang ngồi uống rượu lác đác trong quán bar cũng xúm lại.

Những gì Vương Diệp nói thực sự quá khó tin.

Trông cậu rõ ràng là một gương mặt lạ hoắc, chưa ai từng thấy trên đảo San Hô.

Hơn nữa cũng có người thấy hôm nay có thuyền từ bên Hương Giang qua.

Cho nên đã có người đoán ra Vương Diệp là người mới đến.

Thế mà những lời Vương Diệp nói ra lại đều liên quan đến Bài Vũ, ông chủ quán bar này.

Mấu chốt là Bài Vũ không thể nào tùy tiện tiết lộ chuyện của mình cho người khác.

Mấy vị khách hóng chuyện đến nỗi rượu trong ly cũng sánh cả ra ngoài.

Những khách quen trong quán bar của Bài Vũ đều biết, ông chủ Bài Vũ này không chỉ đơn giản là một ông chủ quán bar.

Có thể nói Bài Vũ là một trong những người có thế lực lớn nhất trên đảo San Hô.

Gần đây có món thanh đầu nào, có con tàu đắm nào, nơi nào xảy ra sự cố gì, Bài Vũ đều có thể biết được ngay lập tức.

Hơn nữa, Bài Vũ ra tay tàn nhẫn, không kiêng kỵ gì, thứ gì cũng dám lấy.

Một người như vậy mà lại ngã ngựa vì một cái hồn quán?

Các thực khách đều tỏ vẻ không thể tin nổi.

Họ không biết hồn quán là thứ gì, đồng thời cũng kinh ngạc trước chàng trai trẻ này, vậy mà chỉ vài ba câu đã dọa Bài Vũ sợ đến toát mồ hôi hột.

Nhìn biểu cảm của Bài Vũ, những gì chàng trai trẻ nói không sai một chút nào.

Quả nhiên, một giây sau, Bài Vũ lau mồ hôi trên trán, cung kính cúi người, làm một động tác mời.

Cậu và Minh thúc được mời vào phòng riêng phía sau quán bar.

Các thực khách đồng loạt ồ lên kinh ngạc, cảnh tượng ông chủ quán bar mất mặt thế này không phải lúc nào cũng thấy được.

Hơn nữa, việc ông chủ quán bar bị hồn quán làm cho ác mộng liên miên, ngủ không ngon giấc, thậm chí phải ra biển khám bệnh, đúng là một quả dưa lớn.

Thậm chí nó còn ảnh hưởng đôi chút đến việc giao dịch thanh đầu trên đảo.

Trong chốc lát, các thực khách trong quán đều lục tục rời đi.

Lúc này, Vương Diệp bước vào phòng riêng phía sau liền xem đồng hồ.

“Chúng ta cũng không cần khách sáo nữa, nói thẳng vào việc đi, bây giờ tôi sẽ bói cho anh, muốn biết thông tin gì?” Mặt Bài Vũ lúc xanh lúc trắng.

“Tôi muốn biết hai ngày nữa tôi có thể ra biển được không?

Lần đi khám bệnh này có thuận lợi không?” Vương Diệp khẽ nhếch mép, “Đây là hai câu hỏi rồi.” Nói xong, cậu buông tay, con lắc Xà Thần Di Cốt rũ xuống.

“Không thuận lợi.

Ra biển tất chết.” Vương Diệp gần như chỉ dùng hai giây đã đưa ra câu trả lời.

“Câu hỏi sau cũng có kết quả rồi, không cần đi khám bệnh nữa.” “Lần bói sau này coi như tôi tặng.” Vương Diệp nói xong, miệng Bài Vũ há hốc.

“A, đại sư, ngài không tính thêm một lúc nữa sao?

Có phải hơi qua loa rồi không?” Vương Diệp lắc đầu, “Không cần tính nữa, hai ngày sau trên tuyến đường biển đến Tân Thành sẽ có bão.” Bài Vũ nghe xong lại sững sờ, hai môi mấp máy hồi lâu mà không nói được câu nào.

Chuyện đi Tân Thành, Bài Vũ còn chưa nói cho cả cha ruột mình biết.

Thực ra Bài Vũ định đi thuyền đến một hòn đảo lớn hơn khác trước, sau đó mới đi thuyền khác đến bệnh viện Tân Thành khám bệnh.

Điều này đơn thuần là do sự cẩn thận thường ngày của Bài Vũ.

Dù sao thì ở nơi giang hồ nhỏ bé như đảo San Hô, gió yêu không ít, kẻ xấu thì nhiều.

Không ngờ Vương Diệp lại dễ dàng nói toạc ra.

Ông lão bên cạnh còn đang nghi hoặc, “Không phải mày nói muốn đi Sulu sao?

Sao lại là Tân Thành?” Sau đó nhìn thấy biểu cảm của Bài Vũ, ông ta lập tức nhận ra, chàng trai trẻ này lại nói đúng rồi.

Chương 226

Vương Diệp nhìn Bài Vũ, rồi lại liếc nhìn cả quán bar.

“Thôi được, đã làm người tốt thì làm cho trót, tiện tay giúp anh giải quyết phiền phức từ cái hồn quán luôn vậy.” Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Bài Vũ, Vương Diệp đã nhận ra luồng âm tà khí trên người hắn.

Luồng âm tà khí này còn không hề yếu.

Rõ ràng, Bài Vũ với tư cách là một ông chủ quán bar đã lăn lộn ở đảo San Hô lâu như vậy, cũng có một vài thủ đoạn bảo mệnh.

Nếu đổi lại là người bình thường, giờ này sớm đã cứng đờ rồi.

Vương Diệp trực tiếp lấy Thiên Quan Ấn ra.

Trên Thiên Quan Ấn có dính chu sa và mực dấu.

Bài Vũ còn chưa kịp phản ứng, Thiên Quan Ấn của Vương Diệp đã trực tiếp ấn lên trán hắn.

Rất nhanh, bốn chữ “Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ” hiện lên trên trán Bài Vũ.

Bài Vũ vừa định mở miệng nói gì đó, miệng há ra rồi lại không nói nên lời.

Lần này không phải vì kinh ngạc, mà là vì có thứ gì đó trong cơ thể đang cố gắng khống chế hắn.

Rất nhanh, hai tay Bài Vũ đã bóp chặt lấy cổ họng mình, bắt đầu không thở được.

Hai mắt hắn bắt đầu trắng dã.

Bắt đầu từ cổ họng, vô số mạch máu đen như mạng nhện bắt đầu lan ra.

Chẳng mấy chốc, cả khuôn mặt Bài Vũ đã biến thành màu xanh xám của người chết.

Những ngư dân quanh năm vớt thanh đầu ở ven biển này, không ai là không quen thuộc với những xác chết ngâm trong nước biển.

Ông lão vừa nhìn đã biết Bài Vũ sắp không xong rồi.

Minh thúc cũng có chút lo lắng.

Vương Diệp vừa ra tay đã làm chết ông chủ quán bar, mọi người sẽ gặp phiền phức lớn trên đảo San Hô.

Vương Diệp lại không hề vội vàng, ngón tay khẽ điểm một cái lên trán Bài Vũ.

Vương Diệp không tùy tiện thi triển Địa Ngục Hồng Liên Hỏa.

Dù sao thì trông Bài Vũ cũng không giống người lương thiện gì.

Quỷ mới biết kiếp này hắn làm chuyện tốt nhiều hơn hay chuyện xấu nhiều hơn.

Lỡ như trực tiếp đốt trụi hồn phách của Bài Vũ, cũng là chuyện phiền phức.

Vương Diệp trực tiếp thi triển Bất Động Minh Vương Chi Nhãn, sau đó dùng ngón tay điểm một chút nguyên khí chân hỏa lên trên ấn văn của Thiên Quan Ấn.

Chu sa bắt đầu cháy dữ dội.

Bài Vũ phát ra tiếng gào thét như dã thú.

Rõ ràng thứ bên trong cơ thể Bài Vũ đang liều mạng giãy giụa.

Vết ấn chu sa rất nhanh đã để lại một vệt máu trên trán Bài Vũ.

Đồng thời, Bất Động Minh Vương Chi Nhãn của Vương Diệp cũng trực tiếp trấn áp thứ trong cơ thể Bài Vũ đến thất điên bát đảo.

“Ra đây!” Vương Diệp quát một tiếng.

Giọng nói lạnh như băng, tựa như sắc lệnh.

Sau đó miệng Bài Vũ há to hơn, cảm giác như cằm sắp trật khớp.

Từ trong cổ họng Bài Vũ, một luồng khói đen nồng nặc mùi hôi thối xộc thẳng ra ngoài.

Giữa ban ngày ban mặt, luồng khói đen phát ra từng tràng gào thét ai oán.

Đồng thời, làn khói không ngừng biến đổi hình dạng, liên tục thay đổi, từ bên trong hiện ra từng khuôn mặt người kỳ dị, vặn vẹo.

Lần này Vương Diệp không khách khí nữa, trực tiếp dùng ngón giữa và ngón cái tay phải búng ra.

Một đóa Vô Lượng Nghiệp Hỏa màu xanh trắng bùng lên.

Luồng khói đen đó như một loại khí dễ cháy nổ, vừa dính phải Vô Lượng Nghiệp Hỏa liền bùng cháy dữ dội trong nháy mắt.

Cả không khí đều tràn ngập mùi hôi thối và mùi lưu huỳnh.

Cha của Bài Vũ và Minh thúc thấy vậy liền lùi lại, sợ đến mặt mày trắng bệch.

Chưa đầy một phút sau, ngọn lửa biến mất.

Luồng khói đen vừa xông ra từ miệng Bài Vũ cũng tan biến sạch sẽ, như thể chưa từng xuất hiện.

Bài Vũ như người chết đuối vừa ngoi lên mặt nước, hít một hơi thật mạnh, cổ họng phát ra âm thanh kinh hoàng.

Những mạch máu đen như mạng nhện trên mặt nhanh chóng lặn đi.

Trong nháy mắt, từ khuôn mặt tử thi xanh xám, lại khôi phục thành làn da đen đỏ thường thấy trên các hòn đảo ở Nam Dương.

Bài Vũ ngây người khoảng mười mấy giây, lúc này mới liên tục xác nhận trên người mình không có vấn đề gì.

Ngay cả vết ấn trên trán vừa bị ấn văn chu sa đốt cháy cũng đã trở nên rất mờ, sắp biến mất.

Hơn nữa, thứ trước kia khiến cơ thể và đầu óc Bài Vũ trở nên nặng trĩu đã hoàn toàn biến mất.

Bài Vũ thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, ánh mắt đầy cảm kích định quỳ xuống bái lạy Vương Diệp.

Vương Diệp dùng tay đỡ một cái.

Bài Vũ làm thế nào cũng không quỳ xuống được.

“Chuyện nhỏ thôi, anh cứ đưa cái hồn quán đó cho tôi là được, tôi có thể giúp anh xử lý nó.” Bài Vũ đương nhiên nhanh chóng đi lấy hồn quán.

Vương Diệp nhìn qua, hồn quán chỉ là một cái vò khá lớn.

Trông có vẻ như đã ngâm trong nước biển không biết bao nhiêu năm.

Trên đó còn khắc các loại phù hiệu kỳ dị.

Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng, trên những phù hiệu này vẫn còn sót lại một luồng khí tức bạo liệt.

Điều này rõ ràng là chuyên dùng để trấn áp ác linh.

Bên trong hồn quán, còn có một vài mảnh tròn màu trắng.

Vương Diệp vừa nhìn đã biết đó là xương đỉnh sọ của con người.

Hồn quán này bản thân nó đã vô cùng tà tính.

Đây là thứ do các đao phủ thời xưa để lại.

Thời cổ đại, nghề đao phủ phần lớn đều là gia truyền, tổ tiên đời đời đều chém đầu người.

Mặc dù nói quỷ cũng sợ kẻ ác, nhưng chém đầu người nhiều quá, khó tránh khỏi gặp phải những kẻ khó chơi.

Tỷ lệ đao phủ gặp phải lệ quỷ đòi mạng cao hơn người bình thường rất nhiều.

Để được yên lòng, cũng vì sự an toàn của chính mình, các đao phủ đều có một bộ bí thuật gia truyền.

Chuyên dùng để trấn áp lệ quỷ, khiến lệ quỷ không thể làm bậy.

Trong đó có loại vật này gọi là hồn quán.

Loại vật này là thủ đoạn mà các đao phủ ở vùng duyên hải Đông Nam am hiểu.

Phương pháp thao tác cụ thể đã thất truyền.

Trong đó có hai điều có thể khẳng định, một là xương đỉnh sọ bên trong đều được lấy từ đầu của tử tù.

Ngoài xương đỉnh sọ, bên trong hồn quán còn phong ấn rất nhiều lệ quỷ hóa tà linh.

Cũng chính là thứ vừa bị Vương Diệp tiện tay tiêu diệt.

Sau khi Bài Vũ nhận được hồn quán, tuy đại khái biết là thứ gì, nhưng cũng không quá để tâm.

Kết quả trong một lần bất cẩn, hắn đã làm vỡ hồn quán.

Ác linh bên trong thoát ra, trực tiếp quấn lấy Bài Vũ.

Bài Vũ cũng có chút thủ đoạn.

Trên người có Phật bài thỉnh từ Xiêm La, còn có dầu cao do hàng đầu sư Nam Đảo để lại.

Hắn đã gắng gượng chống đỡ ác linh được bảy ngày.

Nhưng Phật bài trên người Bài Vũ đã nứt, dầu cao cũng sắp dùng hết.

Cảm thấy không chống đỡ nổi nữa, Bài Vũ mới định ra biển tìm cao nhân trừ tà.

Chương 227

Vương Diệp biết được đầu đuôi câu chuyện, liền trực tiếp rút Toái Tinh Kiếm ra.

Không phải là muốn chém vỡ hồn quán, mà là trong hồn quán vẫn còn sót lại không ít sát khí.

Vương Diệp không muốn lãng phí.

Toái Tinh Kiếm gặp cái gì hút cái đó.

Cực kỳ bá đạo.

Mũi kiếm vừa chạm vào hồn quán, một luồng hắc khí lập tức bị Toái Tinh Kiếm hút đi từ trong hồn quán.

“Được rồi, những thứ còn lại vấn đề không lớn, dùng đá đập vỡ, chôn dưới đất hoặc ném ra biển đều không vấn đề gì.” Vương Diệp đang nói thì Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, giáo sư Trần và những người khác cũng đã đi vào.

Mọi người vừa rồi cũng đã đi dạo mấy vòng ở chợ đen bên ngoài.

Tuy thu được một vài thứ, nhưng cuối cùng cũng không thấy được món nào đặc biệt tốt.

Cả nhóm hỏi thăm mấy người bán hàng rong địa phương hồi lâu, để hỏi chuyện còn tốn một ít tiền oan, cuối cùng mới nghe ngóng được, trên toàn bộ đảo San Hô, người có nhiều hàng tốt nhất chính là ông chủ quán bar ngoài làng, Bài Vũ.

Cả nhóm hăm hở tìm đến, định bụng vừa uống rượu vừa bắt chuyện với ông chủ, xem có món hàng xịn nào không.

Kết quả vừa vào cửa, đã thấy Vương Diệp và Minh thúc ở bên

trong.

Hỏi ra ông chủ, chính là người đàn ông trung niên vừa rồi gật đầu cúi chào Vương Diệp, chỉ hận không thể quỳ xuống.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều kinh ngạc.

“Vương Diệp, ngài đã dùng thủ đoạn gì vậy?

Mới có bao lâu đâu chứ?” Đại Kim Nha nhìn cha con Bài Vũ đang ân cần hầu hạ mọi người, cảm khái sâu sắc.

“Đúng đấy biểu đệ, có chiêu nào thì dạy anh với, chú xem anh cũng hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn độc thân.” Vương Bàn Tử vừa uống rượu vừa nói.

Vương Diệp khẽ nhếch mép.

Lẽ nào Bàn gia định dùng phương pháp này để đi tìm bạn gái?

Rất nhanh, mọi người nói đến chuyện tìm hàng tốt.

Bài Vũ thấy mọi người là bạn của Vương Diệp, liền lập tức từ kho nhỏ phía sau quán bar, khuân ra mấy cái rương.

Mấy thứ ban đầu cũng bình thường, không có hàng gì quá tốt.

Nhưng cái rương cuối cùng lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Diệp.

Nguyên nhân đầu tiên là cái rương này thực sự quá thối.

Nhìn bên ngoài sạch sẽ, chắc là đã được Bài Vũ cọ rửa qua.

Nhưng vẫn tỏa ra một mùi phân lâu năm, lại còn lẫn với mùi xác mèo chết, chó chết, chuột chết thối rữa dưới trời hè oi bức.

Một mùi hôi thối vô cùng, loại hôi thối xộc vào mũi, cay cả mắt.

Trên đó còn dính nhiều vật thể màu đen không rõ là gì.

Mở rương ra xem, bên trong toàn là các loại ngọc cổ.

Chỉ có điều, hình dáng của ngọc cổ và những phù hiệu điêu khắc còn sót lại trên đó lại khiến Đại Kim Nha và giáo sư Trần hai mắt sáng rực, chỉ muốn lao vào.

Vương Diệp cũng rất kinh ngạc.

Trên những miếng ngọc cổ này, vậy mà có thể mơ hồ cảm nhận được một tia khí tức Cổ Thần!

Hơn nữa còn hoàn toàn khác với Xà Thần, Tinh Ban Cổ Thần và Phượng Hoàng Đảm mà Vương Diệp từng biết trước đây!

Một Cổ Thần mới!

Trong tuyến thế giới ban đầu, ở Nam Hải Quy Khư không hề có Cổ Thần nào khác xuất hiện.

Mặc dù Nam Hải Quy Khư trông có vẻ rất không đáng tin cậy.

Chỉ dựa vào địa hỏa long mạch thì rất khó để chống đỡ cho tộc người Hận Thiên Thị sinh sống dưới đáy biển, thậm chí là xây dựng văn minh.

Quả nhiên có sức mạnh của Cổ Thần tham gia!

Vương Diệp lòng dâng trào cảm xúc.

Cậu cảm thấy chân tướng của thế giới này đang dần dần được hé mở trước mắt mình.

Cổ Thần, sức mạnh kinh hoàng đến từ một thế giới khác, một chiều không gian khác.

Chúng đang ảnh hưởng đến thế giới này ở rất nhiều nơi không ai để ý.

Nơi sức mạnh của Cổ Thần xuất hiện, về cơ bản đều là những ngôi mộ cổ, di tích văn minh cổ đại, và một vài nơi được hình thành do điều kiện lịch sử nhân văn đặc thù như Vạn Thi Động dưới nhà thờ Đức Bà Paris.

Vương Diệp có một cảm giác, tìm được tất cả các Cổ Thần đã từng xuất hiện trên thế giới này, chắc chắn sẽ có bất ngờ ngoài dự kiến.

Lúc này, Đại Kim Nha và giáo sư Trần đã hoàn toàn không để ý đến mùi hôi thối, lao vào đám ngọc cổ trong rương để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Vương Diệp không vội, cùng Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử trò chuyện với ông chủ quán rượu Bài Vũ.

Vấn đề chủ yếu nhất, chính là lai lịch của chiếc rương ngọc cổ này.

Hồ Bát Nhất và Minh thúc nói chuyện với Bài Vũ vẫn còn khách sáo.

Nhưng bất kể hỏi Bài Vũ vấn đề gì, hắn đều phải liếc nhìn Vương Diệp trước, sau đó liền tuôn ra như trút đậu, nói còn rõ ràng hơn cả việc khai báo vấn đề trong đồn cảnh sát.

Hóa ra cái rương này không phải ở trong tàu đắm.

Nguồn gốc cũng rất đặc biệt.

Nó được để lại sau khi một con quái vật biển sâu bị mắc cạn và thối rữa trên một bãi biển.

Nghe nói con quái vật đó còn lớn hơn cả thuyền cá bình thường rất nhiều.

Lớn hơn cả con cá voi lớn nhất mà ngư dân địa phương từng thấy.

Trong bụng nó vốn có rất nhiều thứ.

Nhưng cuối cùng tất cả đều thối rữa thành bùn đen.

Ngay cả bộ xương to như ngôi nhà cũng đã mục nát không ra hình thù gì.

Thế mà trong bụng nó lại có một chiếc thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền nhỏ cũng đã thối rữa gần hết cùng với xác của con quái vật.

Chỉ còn lại một cái rương trên thuyền chưa hoàn toàn mục nát.

Trong rương còn chứa rất nhiều ngọc cổ.

Chỉ có điều những miếng ngọc cổ này đều không còn nguyên vẹn.

Đã không còn hoàn chỉnh, đều là mảnh vỡ.

Phần lớn đều không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Lẻ tẻ, rời rạc, mà các loại màu sắc thấm vào cũng không giống nhau.

Cảm giác không phải là đồ vật của cùng một niên đại, có thể đã kéo dài ít nhất vài trăm năm.

Người dân địa phương không ai nhận ra.

Người bình thường cũng không dám thu mua những món thanh đầu ngọc cổ này.

Đồ không hiểu thì người mua sợ bị lừa, người bán cũng sợ bị lừa, cứ thế mà lưu lại ở chỗ của Bài Vũ.

Đại Kim Nha tuy là một gian thương tiêu chuẩn, nhưng gian thương cũng có bản lĩnh.

Giống như Minh thúc rất có kinh nghiệm trong việc giám định cổ thi, Đại Kim Nha giỏi nhất là về ngọc khí và đồ sứ.

Đặc biệt là ngọc khí.

Kiểu người thấy ngọc khí tốt là đi không nổi.

Giáo sư Trần vốn là một kẻ si mê khảo cổ, hơn nữa những phù hiệu khắc trên những miếng thanh đầu ngọc cổ này cũng rất đặc biệt, lập tức thu hút sự chú ý của ông lão.

Hai người họ căn bản không để ý đến chuyện khác.

Rất nhanh, Đại Kim Nha đã nhận ra, niên đại của những miếng thanh đầu ngọc cổ này tuyệt đối là Thượng Tam Đại.

Nhưng cũng tuyệt đối không phải là sản phẩm của vùng đất Hán Thăng Long.

Bởi vì chất liệu ngọc thạch không giống với dược liệu từ các vùng sản xuất ngọc cổ truyền thống như Côn Luân, Lam Điền.

Đại Kim Nha biết mình đã nhặt được của tốt, ghé sát vào tai Vương Diệp, nhỏ giọng nói với Vương Diệp rằng thứ này rất có giá trị, lát nữa xem mình làm thế nào để múa mép khua môi, mua được món đồ này với giá rẻ.

Vương Diệp cười cười, chỉ vào những món ngọc khí này.

Bài Vũ lập tức nở một nụ cười.

Chương 228

“Những món ngọc khí này tôi thu mua từ dân đảo gần đây, họ không hiểu, cũng không có mối giao dịch, nên tôi mua với giá rất thấp, tổng cộng chỉ tốn hai trăm đô la Mỹ.” “Chút tiền này mà tôi còn lấy tiền nữa thì không được, tặng các vị.” Vương Diệp lắc đầu, trên mặt nở nụ cười trong sáng chân thành, “Không không không, thu mua đồ, vốn liếng, tất cả đều là chi phí.

Hai trăm đô la Mỹ anh tính quá ít rồi, năm trăm đô la Mỹ là vừa.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhét năm trăm đô la Mỹ tiền bói toán vừa nhận được từ cha của Bài Vũ vào tay hắn.

Vừa cho Bài Vũ mấy phần thể diện, đồng thời cũng thực sự không để Bài Vũ bị tổn thất gì.

Đại Kim Nha đứng bên cạnh xem đến ngây người.

Vừa rồi còn đang tính toán, nên bắt đầu từ điểm nào để thương lượng giá cả cho tốt, cuối cùng tranh thủ giành lấy toàn bộ lô hàng này trong vòng năm nghìn đô la Mỹ.

Không ngờ Vương Diệp chỉ dùng năm trăm đô la, lại còn dùng phương pháp khó tin như vậy.

Tuy là ngọc cổ Thượng Tam Đại, nhưng việc chế tác ngọc cũng cần công sức và chi phí.

Năm nghìn đô la Mỹ tự nhiên là lãi lớn, nhưng cũng nằm trong phạm vi hợp lý.

Dù sao thì nếu những miếng ngọc cổ này không được chế tác tốt, cũng không bán được giá cao.

Ai ngờ Vương Diệp và ông chủ quán bar chỉ vài ba câu đã thương lượng xong giá cả.

Hơn nữa, cách thương lượng giá cả này khiến người ta hoàn toàn không hiểu nổi.

Một người đòi tặng, một người lại khăng khăng đòi đưa tiền.

Cuối cùng, Bài Vũ mặt mày tươi cười.

Vương Diệp khởi động kỹ năng Tha Tâm Thông, cảm nhận rõ ràng, bây giờ Bài Vũ đối với nhóm người bọn họ, không chỉ còn là sự sợ hãi kính nể, mà còn có một chút thân thiết.

Được rồi, không cần dùng kỹ năng Cổ Hoặc, cũng có thể khiến ông chủ hết lòng phục vụ.

Vương Diệp không để ý đến Đại Kim Nha và giáo sư Trần đã có chút điên cuồng, mà hỏi xem gần đây có thuyền nào tốt không.

Dù sao thì cả nhóm muốn đến Quy Khư Hải Nhãn, không có một con thuyền tốt thì rất bất tiện.

Vương Diệp đương nhiên biết Bài Vũ có thể giới thiệu cho mọi người con tàu Tam Xoa Kích Hào trong truyền thuyết.

Thủ tục cần thiết vẫn phải làm.

Hơn nữa, với cái nết của tuyến thế giới này, e rằng con tàu Tam Xoa Kích Hào cũng không ít phiền phức.

Vương Diệp nhân lúc Đại Kim Nha và giáo sư Trần đang nghiên cứu những mảnh ngọc, hiếm khi được thư giãn, ngồi trong quán bar uống rượu, bắt đầu nghiên cứu hai món đồ lấy được từ cha của Bài Vũ.

Món thứ nhất là một chiếc tinh bàn bằng đồng.

Hệ thống đặt tên cho món đồ này là Ô Lỗ Khắc thanh đồng nhật nguyệt xuân phân tinh bàn.

Các hình mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao trên tinh bàn không phải là được dán bằng lá vàng như Vương Diệp nói trước đó.

Mà là được khảm bằng vàng khối thực sự.

Trên chiếc đĩa đồng còn có khoảng ba mươi tám ngôi sao.

Trên dưới mỗi bên có một vầng trăng khuyết.

Ở trung tâm là một mặt trời với các đường nét tỏa sáng.

Trên Ô Lỗ Khắc xuân phân tinh bàn có hiệu quả kỹ năng.

Hơn nữa còn không chỉ có một.

Kỹ năng đầu tiên liên quan đến bói toán.

Sử dụng Ô Lỗ Khắc nhật nguyệt xuân phân tinh bàn để xem sao bói toán đều có thể tăng tỷ lệ chính xác.

Đây là một kỹ năng trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại rất thú vị và khó thực hiện.

Tiếc quá.

Đối với Vương Diệp tác dụng không lớn.

Sau khi Vương Diệp có được kỹ năng Thiên Nhãn của Xà Thần Chi Nhãn, cậu đã tự mang thuộc tính đại sư bói toán, tỷ lệ chính xác trực tiếp kéo lên tối đa.

Nhưng chiếc tinh bàn này còn có một kỹ năng phụ nhỏ.

Lạc tinh điểm huyệt.

Thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt?

Đây là nội dung của Thiên Tinh Phong Thủy học mà.

Sao lại có thể gắn liền với một chiếc tinh bàn bằng đồng xuất hiện ở Lưỡng Hà lưu vực?

Trừ khi chiếc tinh bàn này đã từng lưu lạc.

Vương Diệp lại một lần nữa xem xét kỹ lưỡng chiếc tinh bàn này.

Trên đó quả thực có không ít vết mài mòn.

Rõ ràng thứ này không phải là một món đồ bồi táng được đào lên từ trong mộ, mà là một vật phẩm thực dụng, tức là vật thường được người ta sử dụng.

Các ngôi sao, mặt trời và mặt trăng trên đó, xem xét kỹ lưỡng còn có chút khác biệt.

Mặt trời và mặt trăng rõ ràng là vàng được khảm vào cùng một thời đại.

Nhưng những ngôi sao đó thì không chắc.

Có những ngôi sao hình chữ thập bốn cạnh, có những ngôi sao hình sáu cạnh, còn có một vài chấm tròn nhỏ.

Rất rõ ràng ba loại này đều được thêm vào ở các thời kỳ khác nhau.

Xem xét kỹ hơn các hình ảnh đại diện cho các ngôi sao này, bên dưới đều có những vết khắc nhỏ.

Những vết khắc này có cái là vạch chia độ, có cái lại là mũi tên chỉ phương vị.

Dưới những ngôi sao có hình dạng khác nhau, nội dung được khắc họa cũng khác nhau.

Xem ra chiếc tinh bàn này từ khi ra đời, chắc chắn đã lưu lạc về phía đông.

Các nền văn minh trong quá khứ đã để lại dấu ấn của mình trên đó, tất cả đều là những nội dung liên quan đến chiêm tinh, lịch pháp và định vị.

Trong đó chắc chắn cũng có văn minh Hạ.

Ít nhất là những người chịu ảnh hưởng của văn minh Hạ đã để lại dấu vết trên đó.

Cho nên mới có kỹ năng nhỏ như Thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt trên đó.

Kỹ năng này tuy không liên quan đến chiến đấu, nhưng lại là một năng lực rất quan trọng trong Thiên Tinh Phong Thủy thuật.

Tương đương với vị trí của Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt của Hồ Bát Nhất trong Thanh Ô Phong Thủy thuật.

Đối với việc hạ mộ đổ đấu mà nói, đây là một kỹ năng hiếm có.

Đặc biệt là ở những nơi có địa hình đặc trưng, các loại phong thủy thuật khác rất khó phán đoán.

Ví dụ như những ngọn núi lớn với khe rãnh chằng chịt, cây cối um tùm, rừng rậm, và cả trên biển cả.

Chỉ cần có ánh sao, là có thể thi triển Thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt, xem xét phong thủy.

Vương Diệp rất hài lòng với chiếc tinh bàn này.

Hơn nữa, chiếc tinh bàn này còn có thể phối hợp với con lắc Xà Thần Di Cốt, các kiểu bói toán sẽ đa dạng hơn.

Dù sao thì nếu chỉ dùng một con lắc, chỉ có thể dựa vào sự xoay và lắc của con lắc để trả lời là có hoặc không.

Thực sự có thể suy đoán ra rất nhiều chuyện.

Chỉ là phiền phức, quá trình suy luận cực kỳ rườm rà.

Có tinh bàn thì khác, rất nhiều chuyện sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Tinh bàn có phân dã, quan vũ phương vị, ý nghĩa đại diện của mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao, đều có thể suy đoán ra được nhiều chuyện hơn.

Vương Diệp nhanh chóng cất kỹ Ô Lỗ Khắc nhật nguyệt tinh xuân phân tinh bàn.

Cậu chuyển sự chú ý sang món đồ thứ hai nhận được từ tay cha của Bài Vũ.

Món đồ thứ hai là một cây gậy cá sấu.

Hệ thống đặt tên cho món đồ này là Chiêm Bà bạch long vương ngạc ngư trượng.

Con cá sấu này là một con cá sấu nước mặn khổng lồ tên là Bạch Long Vương, được người dân Chiêm Bà tín ngưỡng.

Truyền thuyết về con cá sấu trắng khổng lồ này đã lưu truyền ở Chiêm Bà hàng trăm năm.

Từ hình tượng yêu ma ban đầu dần dần tiến hóa thành một vị thần linh của địa phương.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy hứng thú hơn thực ra còn có một điểm.

Con cá sấu khổng lồ Bạch Long Vương này, vậy mà lại là một chính thần được sắc phong!

Một vị thần được hoàng đế triều Thăng Long sắc phong đàng hoàng.

Chương 229

Năm đó Chiêm Bà vẫn còn là nước chư hầu của Thăng Long.

Vua của nước này nhân cơ hội triều cống, đã dâng biểu xin hoàng đế sắc phong Bạch Long Vương làm thần bảo hộ của địa phương.

Vương Diệp cảm nhận được một tia thần lực của chính thần Bạch Long Vương trên cây gậy cá sấu này.

Món đồ này tám phần là thần khí từng được hưởng hương hỏa tế tự trong miếu Bạch Long Vương năm xưa.

Chỉ không biết vì nguyên nhân gì mà bị chìm xuống đáy nước.

Cuối cùng bị những ngư dân chuyên vớt thanh đầu ở gần đảo San Hô vớt lên.

Lần này Vương Diệp coi như nhặt được của hời.

Cái gọi là chính thần, thực ra là những thần linh đã được sắc phong, đàng hoàng hưởng thụ hương hỏa nguyện lực của dân chúng trong miếu.

Rất nhiều thần linh này tiền thân chỉ là người bình thường, hoặc là một con quái vật, dị thú nào đó ở địa phương, hoặc căn bản là yêu tà âm linh.

Thực lực cũng có mạnh có yếu.

Chủ yếu vẫn là xem ở nơi nào, nguyên thân là gì, nhận được mức độ hương hỏa tế bái lớn đến đâu.

Lấy một ví dụ đơn giản.

Võ Thánh Quan Nhị Gia.

Sinh thời là một chiến tướng dũng mãnh vô song.

Nhưng nếu nói Quan Nhị Gia là đệ nhất tướng Tam Quốc, e rằng rất nhiều người không phục, có lời muốn nói.

Nhưng Quan Nhị Gia chính là chính thần được sắc phong.

Tất cả các thần vị của Quan Nhị Gia, không phải người bình thường có thể bì được.

Tam Giới Phục Ma Đại Đế, Quan Thánh Đế Quân.

Nguyên nhân là do hương hỏa nguyện lực vô cùng thịnh vượng.

Hàng nghìn năm qua, hương hỏa nguyện lực của vô số thường dân bá tánh đã nâng thực lực và địa vị của Quan Nhị Gia lên một tầm cao không thể tưởng tượng được.

Các chính thần được sắc phong khác cũng vậy.

Hương hỏa nhiều thì lợi hại.

Hương hỏa ít thì không lợi hại bằng.

Bạch Long Vương ở địa phương hương hỏa cũng khá thịnh vượng, thậm chí đến hiện đại, ở phía nam Chiêm Bà, đặc biệt là ven sông Mê Kông, tín đồ vẫn còn rất đông.

Trên Chiêm Bà bạch long vương ngạc ngư trượng cũng có kỹ năng đi kèm.

Bạch Long Vương Hiển Thánh.

Triệu hồi phân thân hình chiếu của Bạch Long Vương.

Về phần chiến đấu lực, Vương Diệp không đặt quá nhiều kỳ vọng.

Nếu có thể triệu hồi phân thân hình chiếu của Tam Giới Phục Ma Đại Đế Quan Thánh Đế Quân thì còn được.

E rằng ngay cả sức mạnh của Cổ Thần cũng có thể đối đầu một phen.

Vương Diệp cất kỹ Chiêm Bà bạch long vương ngạc ngư trượng, đang uống rượu thì nghe thấy giọng của Bài Vũ.

Hắn đã liên hệ được một vài chiếc thuyền, mời mọi người đến xem có chiếc nào phù hợp không.

Thanh đầu ngọc cổ, Vương Diệp trực tiếp để Đại Kim Nha thu dọn.

Đại Kim Nha và giáo sư Trần dù sao cũng không đi cùng, sẽ ở lại đảo San Hô để tiếp ứng.

Khoảng thời gian này cứ để hai người họ nghiên cứu ngọc cổ đi.

Cộng thêm có nền tảng do Vương Diệp tạo dựng, quan hệ tốt với Bài Vũ, sau này có thể ở lại đảo từ từ nhặt của hời.

Về phần lô ngọc cổ này, khí tức Cổ Thần trên đó vô cùng yếu ớt.

Vương Diệp đã nhận ra, phần lớn đến từ những phù hiệu khắc họa trên đó.

Những phù hiệu này ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng rất khó nhận ra, có chút tương tự với chữ Hán.

Nhưng lại không hoàn toàn giống.

Hồ Bát Nhất cho rằng đây là ngư long triện.

Nhưng Vương Diệp lại không nghĩ vậy.

Ngư long triện dù sao vẫn là văn tự được các tiên dân thượng cổ của Thăng Long sử dụng.

Những phù hiệu này còn nguyên thủy hơn cả ngư long triện, trong đó hình ảnh các sinh vật thủy sinh và các phù hiệu liên quan đến nước xuất hiện rất nhiều.

Khả năng lớn nhất, đây chính là văn tự thượng cổ được tộc người Hận Thiên Thị sử dụng ở Nam Hải Quy Khư.

Tộc người Hận Thiên Thị tuyệt đối có liên quan đến Cổ Thần.

Cho nên trong những văn tự này mới mang theo một chút khí tức Cổ Thần.

Đương nhiên, những mảnh ngọc này rất có khả năng cũng không phải là những mảnh ngọc bình thường.

Khả năng lớn nhất là, chúng tương tự như giáp cốt văn thời thượng cổ của Thăng Long.

Cũng được dùng để bói toán.

Trên đó tám phần là ghi lại nội dung giao tiếp giữa tộc người Hận Thiên Thị và Cổ Thần.

Việc giải mã những văn tự này độ khó quá cao.

Vương Diệp đã xem qua tất cả những miếng ngọc cổ này.

Khí tức Cổ Thần hấp thu được là không đáng kể.

Những miếng ngọc cổ này cứ để Đại Kim Nha về kinh thành từ từ chế tác.

Chế tác xong bán đi, Vương Diệp lấy hoa hồng là được.

Mọi người đều có lợi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Minh thúc cùng Vương Diệp, Bài Vũ đi đến bến tàu nhỏ bên cạnh đảo San Hô.

Nơi được thiên nhiên ưu đãi nhất trên đảo San Hô chính là nguồn nước ngọt trên đảo khá phong phú.

Nước ngọt chảy ra từ dưới vách đá hội tụ thành một vịnh nước nhỏ, thông thẳng ra biển lớn.

Nơi đây trở thành một bến tàu nhỏ, một cảng tránh gió mini.

Tuy không thể chống được siêu bão, nhưng với gió to sóng lớn thông thường, thuyền bè vào cảng vẫn rất an toàn.

Gần bến tàu đậu không ít thuyền bè.

Phần lớn là thuyền cá của địa phương, cũng có một số thuyền chở hàng nhỏ, còn có thuyền buồm và thuyền máy.

Hóa ra ở đảo San Hô này thường có những người đến vớt thanh đầu, một số đội vớt sẽ để lại những chiếc thuyền đã loại thải trên đảo.

Còn có không ít thuyền gặp sự cố lên đảo sửa chữa, một số thuyền gặp nạn bị ngư dân địa phương kéo về, v.v.

Những chiếc có thể sửa, có thể vá đều đã được sửa chữa gần xong.

Ít nhất là bề ngoài trông cũng khá tươm tất.

Nhưng có thể ra khơi hay không, ra khơi có thể đi được bao xa, chỉ có trời mới biết.

May mà Bài Vũ là một nhân vật có máu mặt ở đảo San Hô, có Bài Vũ dẫn đường, các chủ thuyền và ngư dân địa phương cũng không đến nỗi lừa gạt mọi người.

Vấn đề bây giờ là, cả nhóm quá kén chọn thuyền, những chiếc thuyền này họ đều không vừa ý.

Nói chính xác hơn, người kén chọn là Minh thúc.

Lão gian thương này từng làm thủy thủ, rất có khả năng còn từng làm hải tặc, đã sống trên thuyền mười mấy hai mươi năm.

Đối với việc vớt thanh đầu cũng có ít nhiều kinh nghiệm.

Đi một vòng, kén cá chọn canh, không có một chiếc nào vừa ý.

Hoặc là động cơ không đủ, hoặc là thiếu thiết bị, hoặc là tình trạng thuyền không tốt.

Vương Bàn Tử nghe mà sốt ruột, nói chọn vợ cũng không kén chọn đến thế.

Minh thúc cười hắc hắc, "Anh béo à, anh không biết đấy thôi, chọn vợ thì tôi thật sự không kỹ đến thế, chỉ cần sinh con đẻ cái là được." "Nhưng thuyền ra khơi thì khác, tính mạng của cả một con thuyền đều phụ thuộc vào nó." "Bây giờ anh ở bến tàu nhìn mấy chiếc thuyền này thấy cũng không tệ, nhưng khi ra đến đại dương, trong phạm vi mấy trăm dặm ngoài sóng biển ra thì chỉ có sóng biển lớn hơn, lúc đó anh sẽ biết có một con thuyền tốt quan trọng đến mức nào." Cuối cùng, Bài Vũ cũng bị dồn đến phát cáu, mồ hôi vã ra như tắm.

"Các vị đều là người có bản lĩnh." Bài Vũ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Câu nói này nhắm vào ai đã quá rõ ràng, chỉ thiếu điều nói thẳng tên ra mà thôi.

"Trên đảo San Hô đúng là có một chiếc thuyền tốt." Vương Bàn Tử nghe vậy liền bĩu môi: "Có thuyền tốt sao vừa rồi không nói cho chúng tôi biết?

Chương 230

Chắc là có vấn đề gì phải không?” Bài Vũ lộ vẻ mặt cực kỳ khó xử.

“Đúng là có chút vấn đề, nhưng vấn đề không lớn.” Lòng hiếu kỳ của Hồ Bát Nhất cũng bị khơi dậy: “Rốt cuộc là vấn đề gì?

Anh cứ nói thử xem.” Sắc mặt Bài Vũ phức tạp: “Chiếc thuyền đó tuyệt đối là thuyền tốt, là thuyền trục vớt chuyên nghiệp do một đội trục vớt chuyên nghiệp của Mỹ đặt làm riêng vào năm đó.” “Vấn đề duy nhất chính là... mọi đời chủ nhân của nó đều đã chết.

Thậm chí cả lứa thủy thủ đầu tiên cũng chết sạch không còn một ai.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất sa sầm lại.

Vương Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi.

“Ông chủ à, ông gọi đây là vấn đề không lớn sao?

Có phải ông học tiếng Trung không được tốt lắm, có hiểu lầm gì về cụm từ ‘vấn đề không lớn’ không vậy?” Bài Vũ cẩn thận nhìn Vương Diệp: “Tôi thật sự cảm thấy, đối với các vị mà nói, vấn đề không lớn.” Vương Diệp gật đầu, tỏ vẻ vô cùng đồng tình.

“Tôi cũng thấy vậy, chẳng phải chỉ là mấy đời chủ thuyền đều chết cả sao?

Vấn đề không lớn, tôi làm chủ thuyền đời này là được rồi.” Đối với cách giải quyết này của Vương Diệp, những người khác không còn gì để nói.

Một mặt họ cảm thấy có gì đó không ổn, mặt khác lại cảm thấy đây mới là cách giải quyết đáng tin cậy.

Thế là chẳng ai lên tiếng nữa.

Chẳng mấy chốc, Bài Vũ đã dẫn mọi người đến dưới một vách đá.

Hóa ra bên dưới vách đá còn có một hang động nước.

Nghe nói đây từng là căn cứ của hải tặc chiếm đóng đảo San Hô.

Hang động nước này rất sâu, có một lối đi hẹp và một bến cảng nhỏ, độ sâu khoảng mười bảy mười tám mét.

Như vậy đã đủ để neo đậu những con thuyền không nhỏ.

Hơn nữa còn có thủy đạo thông thẳng ra bến cảng bên ngoài.

Vừa kín đáo lại vừa an toàn.

Bây giờ hang động này do Bài Vũ và vài người có thế lực khác trên đảo San Hô quản lý.

Bên trong cũng có neo đậu một số thuyền bè.

Nhưng những chiếc thuyền này rõ ràng khác với những chiếc bên ngoài.

Đã có những chiếc thuyền đánh cá khá tinh xảo, du thuyền cao cấp, thậm chí còn có một chiếc tàu tuần tra bọc thép không biết lấy từ đâu ra, trên đó có cả súng máy 12mm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi vào trong thì nhìn đến sững sờ.

Chỉ có Minh thúc vẫn rất bình tĩnh.

“Đồ ngốc, chưa thấy hải tặc ở Nam Dương bao giờ à?

Thuyền lợi hại hơn thế này tôi còn thấy rồi, ngay cả pháo hạm cũng có!” Vương Bàn Tử khịt mũi: “Ông cứ chém gió đi.” Vương Diệp lại không để ý đến mọi người.

Từ lúc bước vào hang động nước, Vương Diệp đã cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng mãnh liệt.

Khí tức này rất quỷ dị, pha trộn giữa âm hàn, tà khí, khí tức của gió lốc, và cả khí tức của tử vong.

Vương Diệp tách khỏi mọi người, đi thẳng lên phía trước.

Chẳng mấy chốc, ở nơi sâu nhất trong hang động, một chiếc thuyền màu đen có hình dáng vô cùng kỳ quái xuất hiện trước mặt Vương Diệp.

Ngay cái nhìn đầu tiên khi thấy con thuyền này, Vương Diệp liền nghĩ ngay đến bộ phim *Cướp Biển Vùng Caribbean* mà mình từng xem.

Không biết đám người Anh này nghĩ thế nào mà lại chế tạo chiếc thuyền trục vớt này theo kiểu thuyền buồm tam giác.

Trông nó như một sản vật của hơn một trăm năm trước.

Tà dị, tao nhã, bạo lực.

Một chiếc thuyền gỗ mang đậm phong cách hải tặc điển hình.

Nhưng trên thực tế, ngoài buồm tam giác, nó còn được trang bị hệ thống động lực khá hiện đại.

Động cơ diesel, chân vịt, đều có cả.

Toàn thân thuyền đen tuyền, kết cấu bằng gỗ.

Chỉ có ở mũi thuyền và vị trí sống thuyền là được gia cố bằng kim loại.

Toàn bộ con thuyền tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo.

Khí tức của một số loại gỗ trên đó rõ ràng khác với gỗ của những con thuyền khác.

Nó toát ra khí âm hàn, lại mang theo cả tà khí.

“Gỗ Hải liễu?” Vương Diệp lẩm bẩm, “Đây chính là gỗ Hải liễu sao?” “Mắt nhìn thật tốt, vật liệu trên chiếc thuyền này quả thực đã dùng loại gỗ Hải liễu vô cùng quý giá.” Bài Vũ bước lên trước.

Nghe đến cái tên Hải liễu, Minh thúc cũng bước tới.

“Nếu thật sự dùng gỗ Hải liễu thì cũng có thể cân nhắc.” Bài Vũ nhanh chóng giới thiệu sơ qua về các trang bị trên thuyền.

Lần này đến lượt Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử trợn mắt chảy nước miếng.

Chiếc thuyền này quả thật đã có tuổi đời nhất định, từng làm thuyền đánh cá, bây giờ trên thuyền vẫn còn lưới và các ngư cụ khác.

Nó còn từng được hải tặc dùng làm thuyền cướp bóc tốc độ cao.

Nghe nói tốc độ của nó còn nhanh hơn cả thuyền giải quyết nhanh của địa phương.

Người của công ty trục vớt còn treo cả xuồng cứu sinh, Pháo Kim Bì Lư Thủy Thần Thiên Trúc trên thuyền.

Tời neo, súng bắn cá đều có đủ.

Thậm chí còn có hai cái chuông lặn khổng lồ.

Thứ này chuyên dùng để người ta lặn xuống biển sâu.

Nó là hai cái bình lớn hình bầu dục, phía trên có dây xích sắt nối với tời neo trên thân thuyền.

Nó có phần giống với tàu lặn biển sâu đời sau, chỉ là không thể xuống sâu bằng.

Thứ này ở một nơi đầy rẫy nguy hiểm như Quy Khư Nam Hải, nơi quái vật biển có thể lao ra bất cứ lúc nào, thì vô cùng hữu dụng.

Trên thuyền còn có một số thiết bị khác, thậm chí còn có một chiếc tàu ngầm nhỏ có thể di chuyển dưới nước.

Chiếc tàu ngầm nhỏ này thực chất được gọi là thiết bị cứu hộ biển sâu, chỉ có thể di chuyển trong khoảng cách ngắn, có cửa sổ quan sát, có thể xuống độ sâu vài trăm mét dưới đáy biển.

Sâu hơn nữa sẽ không chịu nổi áp lực nước.

Điều kỳ lạ là trên thuyền lại không có nhiều thiết bị điện tử.

Lẽ ra vào thời điểm đám người Anh sửa sang con thuyền này, đã có không ít thiết bị điện tử có thể sử dụng, nhưng trên thuyền lại không hề lắp đặt chút nào.

Minh thúc còn tưởng là đã bị người ta tháo xuống bán đi rồi.

Nhưng Bài Vũ lại nói không phải.

Chiếc thuyền này vốn dĩ không lắp đặt thiết bị điện tử nào cả.

Vì nơi mà đám quỷ Tây người Anh đó muốn đến là nơi đáng sợ nhất ở Nam Dương.

Xoáy ốc San Hô.

Xoáy ốc San Hô được mệnh danh là vùng biển kinh hoàng nơi ma quỷ, yêu ma, hải long và cự thú hoành hành.

Ở nơi đó, các dòng hải lưu chảy một cách hỗn loạn bất thường, hướng gió cũng không thể lường trước, hoàn toàn không có quy luật.

Khí hậu và thời tiết cũng đặc biệt biến đổi khôn lường.

Bão tố xảy ra như cơm bữa, còn thường xuyên hơn cả hàng xóm sang nhà chơi.

Đôi khi còn xuất hiện những ảo ảnh trên biển hiếm thấy ở những nơi khác.

Trên biển lớn xuất hiện đủ loại ảo ảnh mê hoặc, dẫn dụ tàu thuyền vào các rạn san hô ngầm, dòng chảy hỗn loạn và xoáy nước.

Có lúc lại có sương mù dày đặc bao phủ hàng trăm dặm, thuyền bè một khi đi vào thì rất khó thoát ra.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, bên trong Xoáy ốc San Hô, tất cả các tín hiệu điện từ đều bị nhiễu loạn nghiêm trọng.

Phần lớn đều sẽ mất hiệu lực, chỉ thỉnh thoảng nhận được một số tín hiệu kỳ quái.

Nội dung bên trong dịch ra, hoặc là những lời nói nhảm vô nghĩa, hoặc là những tiếng kêu cứu, thậm chí là những lời nguyền rủa vô cùng đáng sợ.

Nói tóm lại, các thiết bị hiện đại, thông tin vô tuyến, sonar, radar các thứ, khi đến Xoáy ốc San Hô đều trở nên cực kỳ không đáng tin cậy.

Không phải là hoàn toàn không thể sử dụng, mà là bạn hoàn toàn không biết giọng nói truyền đến từ radio có phải của đồng đội hay không, la bàn chỉ hướng về phương Bắc hay là địa ngục.

Cũng chính vì vậy, vùng Xoáy ốc San Hô này tuyệt đối là thiên đường của dân trục vớt.

Những con tàu đắm bên trong có đủ loại từ cổ đại đến hiện đại, từ tàu buôn đến tàu chiến.

Chương 231

Truyền thuyết kể rằng bên dưới ngoài vô số kho báu từ tàu đắm, còn có vô số ngọc trai từ những con sò khổng lồ.

Tóm lại đó là một nơi mà thiên đường và địa ngục cùng tồn tại.

Ban đầu, đội trục vớt người Anh lái chiếc thuyền này chính là để vào vùng Xoáy ốc San Hô này làm một vố lớn.

Kết quả là chưa kịp xuất phát thì tất cả đều… chết một cách khó hiểu trên thuyền, cả đội bị tiêu diệt.

Con thuyền đương nhiên thuộc về ngư dân địa phương.

Chỉ có điều ngư dân đa phần mê tín.

Chiếc thuyền này nhìn thế nào cũng thấy không được may mắn cho lắm.

Bài Vũ nói đến đây, lại nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu.

“Được thôi, thuyền tốt, đã là thuyền ma thì cứ bán rẻ một chút đi.” Minh thúc cũng rất hài lòng với chiếc thuyền này, liền cùng Bài Vũ bàn bạc về giá cả.

Bài Vũ nghe ra ý tứ trong lời nói, rằng nhóm của Vương Diệp cũng muốn đến Xoáy ốc San Hô, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ông ta bắt đầu khuyên mọi người không nên mạo hiểm.

“Tuy Xoáy ốc San Hô có nhiều tàu đắm, nhưng cũng không ít thuyền của dân trục vớt trước đây đã chìm ở đó.” “Hải quỷ lang thang khắp nơi, dưới đáy biển trên mặt biển âm hỏa bốc lên, quỷ khí âm u.” “Cứ hai năm lại nghe có người bỏ mạng ở vùng biển đó.” Vương

Diệp cười cười, thật là trùng hợp.

Hải nhãn của Quy Khư Nam Hải vừa hay lại nằm ở vùng biển Xoáy ốc San Hô.

Gần vùng biển đó có nhiều hiện tượng kỳ lạ như vậy, ngược lại mới là bình thường.

Nếu Bài Vũ nói với họ nơi đó sóng yên biển lặng, bình thường không có gì đặc biệt, thì mới là kỳ lạ.

Bài Vũ cũng không tiện ép buộc, liền giúp liên lạc với những người chủ sự khác.

Chiếc thuyền này không phải của một mình Bài Vũ.

Còn về giá cả, vì có Bài Vũ đứng ra dàn xếp, cộng thêm việc chiếc thuyền này cũng không dễ bán đi.

Nên giá đưa ra vô cùng hợp lý.

Minh thúc lập tức bắt đầu thu mua vật tư cần thiết cho chuyến đi biển.

Hồ Bát Nhất và những người khác thì đi khắp đảo để dò la tin tức, xem có người dẫn đường nào thích hợp không.

Nếu không có người địa phương quen thuộc với tình hình biển cả làm người dẫn đường hỗ trợ, chỉ dựa vào một lão thủy thủ như Minh thúc, thì con thuyền này có khởi động được hay không cũng là một vấn đề.

Vương Diệp thì ở lại ngay bên cạnh chiếc thuyền gỗ Hải liễu trong hang động nước.

Vương Diệp đã nghe thấy những tiếng động nhỏ trên thuyền.

Thông Thiên Nhãn bắt đầu vận chuyển.

Trong mắt Vương Diệp tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, trùng đồng hiện lên, con ngươi hóa thành cặp cá âm dương chậm rãi xoay chuyển.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ khí tức của con thuyền, từ trong ra ngoài, đều hiện ra rõ ràng trước mắt Vương Diệp.

Con thuyền này còn sống!

Vương Diệp có thể cảm nhận được điều đó.

Chiếc thuyền gỗ Hải liễu này có ý thức riêng, hơi thở riêng, nhịp đập riêng của nó.

Và vị trí nhịp đập đó nằm gần sống thuyền trong khoang.

Vương Diệp đương nhiên biết bên trong có thứ gì.

Chỉ là trước đây Vương Diệp nghĩ rằng những thứ đó rất có thể là vật âm tà.

Nhưng bây giờ xem ra chưa chắc đã vậy.

Những thứ đó rất có khả năng chính là nguồn gốc không ngừng hấp thụ âm khí, duy trì cho con thuyền này ở trạng thái tốt nhất.

Vương Diệp bây giờ không những không muốn xử lý đám quái vật trong sống thuyền, ngược lại còn muốn tăng cường cho nó một chút.

Mấy con hải hòa thượng cỏn con hoàn toàn không xứng với chiếc thuyền gỗ Hải liễu này.

Vương Diệp nghĩ đến đây, liền lấy ra quyền trượng cá sấu Bạch Long Vương mà mình nhận được trước đó.

Trên quyền trượng cá sấu Bạch Long Vương cũng truyền đến những tiếng gầm gừ mơ hồ.

Xem ra Bạch Long Vương cũng rất hứng thú với chiếc thuyền gỗ

Hải liễu này.

Nếu đã như vậy, thì hợp nhất thôi!

Vương Diệp đặt một lòng bàn tay lên chiếc thuyền gỗ Hải liễu, tay kia cầm quyền trượng cá sấu Bạch Long Vương cắm mạnh vào mũi thuyền, xiên lên trên và ngập sâu vào thân thuyền.

Quyền trượng cá sấu Bạch Long Vương lập tức chỉ còn lộ ra một cái đầu cá sấu bên ngoài, trông như mũi húc của con thuyền.

Trong ý thức của Vương Diệp vang lên một tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ, đã dung hợp thuyền hồn cho thuyền gỗ Hải liễu.” Ngoài tiếng thông báo của hệ thống, còn có một tiếng rồng gầm gừ mơ hồ.

Vương Diệp thấy rõ ràng, toàn bộ con thuyền gỗ Hải liễu rung lên một cái, như thể vừa tỉnh giấc.

Vương Diệp vỗ vỗ vào mạn thuyền: “Bạch Long Vương, chuyến đi lần này, vất vả cho ngươi rồi.” Nói xong, chiếc thuyền gỗ Hải liễu bỗng rung lắc mạnh một cái.

Vương Diệp gật đầu.

Xem ra Bạch Long Vương cũng khá hài lòng.

“Con thuyền này, sẽ lấy tên của ngươi, gọi là Bạch Long Vương Hào.” Trên thuyền Bạch Long Vương Hào lại một lần nữa truyền đến một trận rung động, đồng thời còn kèm theo tiếng rồng ngâm khe khẽ.

Vương Diệp lúc này mới yên tâm rời đi.

Đương nhiên lúc đi, Vương Diệp đặc biệt dặn dò Bài Vũ, sơn lại con thuyền một lần nữa.

Đồng thời sơn bên hông thuyền hoa văn hình rồng màu trắng trên nền đen.

Cũng coi như là chính danh cho Bạch Long Vương Hào.

Thời gian tiếp theo, Minh thúc bắt đầu mua sắm vật tư ra khơi.

Có Bài Vũ giúp đỡ, quá trình mua sắm cũng khá thuận lợi.

Vương Diệp còn thông qua tin tức của Bài Vũ, bổ sung một lô hỏa lực mạnh ở chợ đen.

Súng tiểu liên Thompson đã lâu không được vang lên rồi.

Đến Nam Dương, một nơi vô pháp vô thiên, không ai quản, đã đến lúc phải thể hiện rồi.

Ngoài các loại súng đạn thông thường, thứ mà Vương Diệp hứng thú nhất vẫn là khẩu súng máy hạng nặng 12mm đã thấy trong hang động nước.

Thứ này ở Nam Dương thuộc loại vũ khí hạng nặng.

Đặt lên trên Bạch Long Vương Hào, một số pháo hạm của quân đội địa phương nhỏ cũng không dám lại gần.

Hải tặc nhìn thấy loại xương cứng này, càng có thể biết khó mà lui, tránh được rất nhiều phiền phức.

Pháo Kim Bì Lư Thủy Thần Thiên Trúc tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là sản phẩm của thế kỷ trước.

Thứ này chính là phiên bản cải tiến của loại pháo Hổ Tồn cũ kỹ dùng trong hải chiến.

Phối hợp với pháo thủ và thủy thủ ăn ý thì còn có thể phát huy đủ uy lực.

Nếu không thì cũng chỉ là nghe cho vui tai.

Thật sự gặp phải thuyền hải tặc, chưa chắc đã dọa được chúng.

Hai ngày sau, Bài Vũ đã giúp Vương Diệp mua được khẩu súng máy hạng nặng 12mm.

Thứ này nói ra cũng là được tháo từ một chiếc trực thăng vũ trang của quân đội Mỹ bị rơi ở Chiêm Bà, cuối cùng lưu lạc đến chợ đen.

Việc sửa đổi lại cũng không phiền phức.

Điều khoa trương nhất là, trên đảo San Hô lại có đủ đạn dược.

Sau khi trang bị đầy đủ, Bạch Long Vương Hào đã có súng máy hạng nặng cộng với Pháo Kim Bì Lư, có thể làm được đến mức mỗi người một khẩu tiểu liên Thompson, hỏa lực cực mạnh.

Trong thời gian này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng không hề nhàn rỗi.

Đặc biệt là Lão Hồ, rất không yên tâm về Minh thúc.

Nếu trên thuyền chỉ có một mình Minh thúc biết lái, quả thực khiến người ta cảm thấy không đáng tin.

Chẳng mấy chốc, mấy người họ đã tìm được một người dân chài trên đảo để làm người dẫn đường.

Vương Diệp nhìn thấy thì lập tức cảm khái.

Sức mạnh của dòng thời gian quả thật rất lớn.

Loanh quanh một hồi, Hồ Bát Nhất và những người khác vẫn tìm được ba người của Nguyễn Hắc.

Chương 232

Nguyễn Hắc là người Hoa gốc Chiêm Bà, da ngăm đen, khoảng năm mươi tuổi.

Cả đời kiếm ăn trên biển, kinh nghiệm phong phú.

Mặc dù tóc đã hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, nhưng ánh mắt lại sáng ngời có thần.

Nguyễn Hắc còn dẫn theo hai người.

Một là thiếu niên Cổ Sai.

Một là cô gái Chiêm Bà tên Đa Linh.

Đa Linh là con lai, da hơi ngăm, nhưng tuổi còn trẻ đã có vóc dáng mềm mại như nước của các cô gái Chiêm Bà, đôi mắt to long lanh.

Nhưng Vương Diệp vẫn tập trung ánh mắt nhiều hơn vào thiếu niên Cổ Sai.

Sau lưng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này, một luồng khí tức sức mạnh vô cùng đặc biệt đang từ từ tỏa ra.

Vương Diệp nhìn mà âm thầm gật đầu.

Cổ Sai, rất có khả năng sở hữu huyết thống của tộc người Hận Thiên cổ đại, một dân tộc thực sự của biển cả.

Trông cậu ta lanh lợi như khỉ, quả là một mầm non không tồi.

Cuối cùng, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp, cũng đã sớm chứa đầy dầu diesel, nước ngọt, bình oxy và thực phẩm giàu năng lượng.

Những thứ này trên biển lớn đủ để duy trì sự sống cho cả một con thuyền trong vài tháng.

Sau khi chọn một ngày lành, mọi người cuối cùng cũng giương buồm khởi hành.

Là thật sự giương buồm khởi hành, vì trên Bạch Long Vương Hào có buồm.

Bạch Long Vương Hào vốn là một chiếc thuyền nhanh có mớn nước nông, chỉ dùng buồm cũng có thể di chuyển.

Chỉ là tốc độ không thể nhanh được.

Nhưng khi kết hợp động cơ diesel, chân vịt và buồm lại với nhau, tốc độ của Bạch Long Vương Hào có thể trở nên vô cùng kinh khủng.

Hầu như sắp đuổi kịp tốc độ của ca nô.

Hơn nữa có buồm hỗ trợ, tốc độ chuyển hướng và quay đầu của Bạch Long Vương Hào cũng rất nhanh, tỏ ra cực kỳ linh hoạt.

Khi gió lốc quá lớn, không cần dùng buồm, còn có thể thu buồm lại.

Và khi hết nhiên liệu, hoặc động cơ hỏng hóc, Bạch Long Vương Hào cũng có thể dựa vào buồm để tiếp tục tiến lên.

Vương Diệp lên Bạch Long Vương Hào, vào lúc con thuyền chính thức ra khơi, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ, nhận được thuyền nhanh Bạch Long Vương Hào, nhận được 1000 điểm Quốc Vận.” Hóa ra chính thức ra khơi xa, mới được tính là xác nhận thân phận.

Vương Diệp trước đó còn thắc mắc, tại sao mình bỏ tiền mua chiếc thuyền nhanh này, hơn nữa rõ ràng chiếc thuyền này có thuộc tính đặc biệt, mà lại không có thông báo của hệ thống.

Theo giải thích của hệ thống về Bạch Long Vương Hào.

Trên Bạch Long Vương Hào có hệ thống tuần hoàn âm khí đặc biệt, có thể duy trì gỗ Hải liễu ngàn năm không mục nát.

Vương Diệp đương nhiên biết hệ thống tuần hoàn âm khí này ở đâu.

Hóa ra là vậy.

Mấy con hải hòa thượng này hấp thụ âm khí lại còn có thể nuôi dưỡng gỗ Hải liễu.

Cũng chẳng trách chủ thuyền trước đây lại làm ra chuyện hiến tế hải hòa thượng như vậy.

Lúc này nguồn âm khí của hải hòa thượng vẫn giống như trước.

Vương Diệp dự định nếu có cơ hội, cũng sẽ tháo sống thuyền ra, đổi nguồn âm khí thành Tội Ác Tinh Hoa và Tụ Âm Trận.

Như vậy âm khí sẽ liên tục không dứt, càng đỡ tốn công, lại còn bảo vệ môi trường.

Đồng thời Bạch Long Vương Hào còn sở hữu không ít kỹ năng.

Những kỹ năng này chỉ có thuyền trưởng, chủ nhân của con thuyền này mới có thể thi triển.

Thứ nhất là Hưng Phong.

Kỹ năng này quả thực là chuẩn bị riêng cho Bạch Long Vương Hào.

Là một con thuyền buồm, nếu có thể tự mình tạo ra gió biển có phương hướng và sức mạnh tương ứng, thì quả thực là muốn đi đâu thì đi đó.

Nhưng Vương Diệp rất nhanh phát hiện, kỹ năng Hưng Phong tuy có thể tạo ra gió biển, và có thể điều chỉnh hướng gió và tốc độ gió theo nhu cầu, nhưng duy trì được bao lâu thì không chắc.

Phải xem thực lực của thuyền trưởng đại nhân.

Còn với Vương Diệp, nếu Vương Diệp không vội, không theo đuổi tốc độ, thì Bạch Long Vương Hào có thể đi vòng quanh thế giới mấy vòng.

Sức bền của Vương Diệp không phải chuyện đùa.

Đương nhiên công dụng lớn nhất của kỹ năng này, theo Vương Diệp thấy vẫn là trong tình huống đặc biệt, có thể cung cấp cho Bạch Long Vương Hào động lực bộc phát và khả năng cơ động.

Dưới sự gia trì của kỹ năng Hưng Phong, Bạch Long Vương Hào có thể linh hoạt và nhanh nhẹn như một con cự thú thật sự dưới biển.

Kỹ năng thứ hai gọi là Phá Lãng.

Có thể khiến Bạch Long Vương Hào khi đối mặt với những con sóng khổng lồ, có thể rẽ nước mà đi.

Kỹ năng này cũng vô cùng mạnh mẽ, không chỉ có thể tăng tốc, mà còn nâng cao đáng kể tính an toàn của Bạch Long Vương Hào.

Nhưng thứ có thể nâng cao tính an toàn của Bạch Long Vương Hào nhất chính là kỹ năng thứ ba, Tiềm Hành.

Bạch Long Vương Hào có thể lặn xuống biển trong thời gian ngắn, nhưng sẽ không chìm, có thể nổi lên lại.

Kỹ năng tàu ngầm trong thời gian ngắn, phối hợp với đồ lặn, có thể trực tiếp trốn xuống dưới mặt nước.

Còn có kỹ năng thứ tư, gọi là Vụ Ẩn.

Bạch Long Vương Hào có thể tạo ra một lượng lớn hơi nước xung quanh, tạo thành những mảng sương mù dày đặc.

Sau đó dựa vào sương mù để ẩn nấp thân hình.

Điều này nếu là trong hải chiến, thì thực sự là vô địch.

Đi đến đâu cũng tự mang theo sương mù chiến tranh, thế này thì đánh thế nào được.

Kỹ năng cuối cùng, được kế thừa trực tiếp từ quyền trượng cá sấu Bạch Long Vương.

Bạch Long Vương Hào có thể triệu hồi Bạch Long Vương hiển thánh, làm hộ pháp thần cho cả con thuyền.

Quá mức vô lý.

Trên thế giới này có mấy con thuyền, có thể sở hữu một vị chính thần được sắc phong làm hộ pháp thần?

Điều này đã hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của người bình thường.

Vương Diệp nhìn mà lòng trào dâng phấn khích.

Đúng là thân mang lợi khí, sát tâm tự khởi!

Sở hữu một con thuyền nhanh như Bạch Long Vương Hào, Vương Diệp cảm thấy mình bay bổng rồi.

Thậm chí còn muốn so tài với hải tặc ở vùng Nam Dương, thậm chí là một số pháo hạm nhỏ, tàu tuần tra ở một số nơi.

Biết đâu còn có thể kiếm được thêm nhiều hàng ngon, hàng khủng hơn.

Bắt đầu chuyến hành trình, Vương Diệp để Nguyễn Hắc cầm lái trước.

Đoạn đường từ đảo San Hô đến vùng biển Xoáy ốc San Hô vẫn còn khá bình thường.

Không có các yếu tố kỳ quái nào can thiệp.

Hải đồ, la bàn, máy đo tốc độ, kính lục phân, kính kinh vĩ… các dụng cụ và kỹ thuật cổ đại và hiện đại đều có thể sử dụng bình thường.

Đương nhiên Vương Diệp và Minh thúc đều đề nghị cố gắng sử dụng các dụng cụ truyền thống cổ đại.

Trên đoạn hải trình này, nơi duy nhất cần chú ý, chính là nửa đoạn đầu vừa hay đi qua một tuyến đường hàng hải phụ ở Nam Dương.

Sau khi qua eo biển Malacca, một bộ phận tàu thuyền đi đến Luzon, Sulu sẽ chọn đi đường tắt qua đây.

Tại sao lại là một bộ phận?

Nguyễn Hắc và Minh thúc, những người quen thuộc với tuyến đường gần đây, đã đưa ra câu trả lời giống nhau đến kinh ngạc.

Xung quanh khu vực này còn có rất nhiều hòn đảo.

Một vài hòn đảo nhỏ còn có nước ngọt.

Nơi có nhiều đảo gần tuyến đường hàng hải, tự nhiên sẽ xuất hiện hải tặc.

Và hải tặc hiện đại đã không còn là loại hải tặc thời thuyền buồm chiến hạm nữa.

Chương 233

Phần lớn đều dùng vài chiếc ca nô, trang bị AK47, thỉnh thoảng còn có cả RPG.

Thấy tàu buôn, tàu hàng đi qua là lao thẳng tới.

Những chiếc tàu container khổng lồ hoặc tàu du lịch của các công ty vận tải biển lớn, những tên hải tặc này không dám cướp.

Những con tàu có lượng choán nước trên mười vạn tấn đó, mạn thuyền cao như tòa nhà mười mấy tầng.

Khi đi qua vùng biển nhạy cảm, bên cạnh boong tàu còn được giăng thêm lưới thép gai.

Trên thuyền còn có cảnh vệ trang bị súng đạn thật, không dễ chọc vào.

Thứ mà bọn hải tặc thích nhất là những chiếc tàu hàng nhỏ, các loại thuyền đánh cá, và du thuyền cao cấp.

Những tên hải tặc xuất quỷ nhập thần trên biển này, vô pháp vô thiên, giết người không chớp mắt.

Đàn ông rơi vào tay chúng, bị một phát súng hoặc một nhát dao kết liễu còn là may mắn.

Phụ nữ rơi vào tay chúng, số phận còn thảm hơn cả xuống địa ngục.

Đương nhiên những người dám đi theo tuyến đường này, một là dựa vào thuyền mình nhanh, nghệ cao gan lớn thử vận may, hai là hoàn toàn không hiểu gì về vùng biển này.

Bạch Long Vương Hào của nhóm Vương Diệp có tốc độ rất nhanh.

Nguyễn Hắc nói cho dù gặp phải hải tặc, cũng không đến nỗi bị dễ dàng đuổi kịp.

Cũng không biết có phải do miệng quạ của Nguyễn Hắc hay không, vào trưa ngày thứ ba sau khi xuất khơi, Minh thúc đang cầm ống nhòm nhìn xung quanh trên boong tàu bỗng giật nảy mình như bị kim châm.

Một loạt tiếng hét vang lên, xé lòng xé phổi!

“Không xong rồi, đệch mợ!

Đúng là xui xẻo!

Có hải tặc!” Vương Diệp đang nhắm mắt dưỡng thần trong khoang thuyền lập tức đi ra boong tàu.

Hai ba bước đã nhảy lên cột buồm ở giữa thuyền, nhìn về hướng Minh thúc chỉ.

Vương Diệp không cần dùng ống nhòm, Thông Thiên Nhãn cho phép anh ta có thể nhìn xa đến đâu tùy thích trên biển lớn.

Chỉ thấy trên mặt biển phía trước, có mấy chấm đen nhỏ đang nhanh chóng áp sát Bạch Long Vương Hào.

Vương Diệp đếm một lượt, tổng cộng có ba chiếc.

Là ca nô!

Ca nô đều không lớn, mỗi chiếc chỉ có ba bốn người.

Tay chúng đều cầm AK47.

Tất cả đều có làn da ngăm đen, rõ ràng là người ở vùng Nam Dương, thậm chí là xa hơn về phía nam như Java, Borneo.

Trên mặt che khăn.

Trong đó, trên chiếc ca nô ở giữa, còn có người vác một khẩu RPG.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Xem ra hải tặc trên tuyến đường này quả thực rất ngang ngược.

Đã ngang ngửa với đám ở Somalia đời sau rồi.

Nhưng Vương Diệp vẫn có chút kỳ lạ.

Bạch Long Vương Hào là một chiếc thuyền nhanh nhỏ, đám hải tặc này tốn công tốn sức đến cướp nhóm người của mình làm gì?

Chẳng mấy chốc, Vương Diệp đột nhiên nhớ lại lúc ở trên đảo San Hô, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử bọn họ đã săn được hàng tốt ở chợ đen.

Có lẽ là đã để lộ tài sản, bị người ta nhắm tới.

Những người này biết nhóm mình là người có tiền từ Hồng Kông đến.

Mình lại vừa đi trục vớt, lại vừa mua thuyền.

Xem ra hải tặc đã coi họ là những con cừu béo.

Vương Diệp nhếch mép.

Đám hải tặc này sắp phải thất vọng rồi.

Bạch Long Vương Hào không phải cừu béo, mà là sói đói.

Nhưng Vương Diệp vẫn nhìn xung quanh một vòng.

Giữa trời và biển, không có chiếc thuyền nào khác.

Chỉ là ở một phía khác, có một hòn đảo san hô, trông cũng không nhỏ.

Vương Diệp từ trên cột buồm nhảy xuống, lập tức lấy ra mấy khẩu tiểu liên Thompson từ không gian hệ thống.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương mỗi người một khẩu.

Ba người của Nguyễn Hắc hiện tại vẫn chưa quen thuộc lắm, nên không được phát súng.

Còn về Minh thúc, Vương Diệp để ông ta dẫn Cổ Sai và Đa Linh đi lo liệu khẩu pháo Kim Bì Lư.

Bản thân Vương Diệp thì lấy ra khẩu súng bắn tỉa Springfield đã lâu không dùng đến.

Khoảng cách với hải tặc còn năm sáu trăm mét, ở khoảng cách này trên mặt biển dập dềnh, súng tiểu liên Thompson bắn ra căn bản không thể trúng.

Vương Diệp nâng súng bắn tỉa lên, đang chuẩn bị khai hỏa thì phát hiện ba chiếc ca nô kia lại giảm tốc.

Chẳng mấy chốc, cả ba chiếc ca nô đều dừng lại.

Ba chiếc thuyền tạo thành hình chữ phẩm trên mặt biển.

Những người trên thuyền đang cầm ống nhòm chỉ trỏ.

Đồng thời còn đang trao đổi gì đó.

Vương Diệp có thính lực phi thường, thuận theo gió biển có thể nghe được một chút.

Nhưng giữa tiếng sóng biển và tiếng động cơ gầm rú, Vương Diệp nghe không được rõ lắm, mà cũng không hiểu.

Nhưng Vương Diệp, người sở hữu kỹ năng Tha Tâm Thông, lại có thể cảm nhận rõ ràng cảm xúc của bọn họ từ những cuộc đối thoại ngắn gọn, rời rạc.

Cảm xúc của những tên hải tặc này vô cùng mãnh liệt.

Chỉ có điều đó không phải là sự cuồng nhiệt muốn cướp bóc như Vương Diệp dự đoán.

Sợ hãi!

Những tên hải tặc này đều đang sợ hãi điều gì đó.

Chẳng mấy chốc Vương Diệp phát hiện, ba chiếc thuyền hải tặc lại quay đầu.

Bọn chúng muốn chạy!

Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Bạch Long Vương Hào đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, kết quả là hải tặc lại muốn chạy?

Cái quái gì vậy?

Vương Diệp làm sao có thể để đám hải tặc này toàn thây rút lui?

Vác RPG đến chắc chắn không phải để thể hiện sự thân thiện, chào hỏi và chúc phúc.

Với bản tính của đám hải tặc này, giết sạch cũng không có ai oan uổng.

Vương Diệp nâng khẩu súng bắn tỉa Springfield lên.

Mấy tiếng súng giòn giã vang lên.

Mỗi lần tiếng súng vang lên, một chấm đen trên chiếc ca nô nhỏ ở xa lại ngã xuống.

Trong nháy mắt, cả ba chiếc ca nô nhỏ lại dừng lại.

Chỉ có điều lần này khác với trước, trên ca nô đã không còn ai.

Vương Diệp thu khẩu súng bắn tỉa Springfield lại, vẫn có chút kỳ lạ.

Vừa rồi đám hải tặc này sợ hãi cái gì?

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp đã quét một vòng toàn bộ vùng biển xung quanh, trong phạm vi tầm mắt.

Trên Nam Dương, hơi nước bốc lên ngút trời, quả thực mênh mông vô tận.

Nhưng không thấy có khí tức nào khác đặc biệt kỳ lạ.

Vương Diệp trong lòng vẫn không yên tâm, bèn thả ra Nguyên khí kim nhãn điêu hào.

Chương 234

Ở một nơi cực kỳ rộng lớn như biển cả, Nguyên khí kim nhãn điêu hào tương đương với một radar sinh học.

Phạm vi hai ba mươi cây số đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nguyên khí kim nhãn điêu hào phát ra một tiếng kêu trong trẻo, bay lên bầu trời.

Sau đó, Vương Diệp nhìn về phía hòn đảo san hô lúc nãy.

Nghĩ đi nghĩ lại, nơi duy nhất có thể có vấn đề chính là hòn đảo san hô có diện tích không lớn nhưng cao đến mười mấy mét đó.

Không ngờ Vương Diệp vừa nhìn qua, đã thấy một cái bóng đen rất lớn.

Sau khi nhìn rõ đó là thứ gì, Vương Diệp lập tức hít một hơi khí lạnh.

Thảo nào.

Nếu Vương Diệp là đám hải tặc kia, Vương Diệp cũng sẽ chạy.

Đó là một chiếc pháo hạm!

Ánh mắt Vương Diệp lập tức lạnh đi.

Thảo nào đám hải tặc này lại chạy.

So với những chiếc tàu tuần tra, pháo hạm hoạt động ở vùng Nam Dương này, hải tặc còn được coi là những con thỏ trắng hiền lành.

Những chiếc pháo hạm nhỏ này, dựa vào việc trên thuyền có pháo, thực sự không sợ trời không sợ đất.

Hơn nữa những kẻ này không chỉ cướp của, mà còn hại người.

Trước đó pháo hạm mai phục sau hòn đảo san hô, ngay cả động cơ cũng không khởi động.

Cộng thêm thứ máy móc này, khi im lặng, Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng không chú ý đến.

Bây giờ đã khởi động hết công suất, lao thẳng về phía Bạch Long Vương Hào.

Rõ ràng, chiếc pháo hạm này đậu ở đây, tuyệt đối không phải để đánh hải tặc.

Mục tiêu của pháo hạm, rất có khả năng vẫn là Bạch Long Vương.

Xem ra cái miếu nhỏ San Hô này, yêu ma quỷ quái thật sự không ít.

Lúc này, ba người của Nguyễn Hắc đã hoảng sợ, la hét, run lẩy bẩy.

Sắc mặt Minh thúc đã trắng bệch.

Lão già từng làm thủy thủ mười mấy năm này, tự nhiên biết ở Nam Dương, thứ đáng sợ và máu lạnh nhất, thực ra chính là những chiếc pháo hạm này.

Đặc biệt là pháo hạm của Chiêm Bà, giết người không chớp mắt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là những người từng trải qua sóng gió, đặc biệt là Hồ Bát Nhất, đã từng trực tiếp đối đầu thật sự với đám sói mắt trắng Chiêm Bà ở biên giới phía Nam.

Thậm chí cuối cùng cũng là vì báo thù cho đồng đội, vi phạm kỷ luật nên mới phải xuất ngũ.

Nếu không Lão Hồ bây giờ ít nhất cũng là một thượng úy, thậm chí có thể đã lên thiếu tá.

Lão Hồ với người Chiêm Bà, có thể coi là quốc thù gia hận.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy pháo hạm, lập tức giương súng tiểu liên Thompson lên.

Tỏ ra có ý muốn đồng quy vu tận với kẻ thù.

Chỉ có một mình Tuyết Lỵ Dương là miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp mặt lạnh như tiền: “Vừa hay, đến giao trang bị đây rồi!” Tốc độ của pháo hạm khá nhanh.

Nếu Bạch Long Vương Hào muốn chạy trốn cũng không phải là không được, nhưng chắc chắn sẽ bị hỏa pháo trên pháo hạm bắn trúng.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Cổ Hoặc với Nguyễn Hắc, khiến ông ta bình tĩnh lại, đồng thời chỉ thị Nguyễn Hắc điều khiển tốt Bạch Long Vương Hào, không được rời đi.

Cứ ở đây mà chờ.

Người trên pháo hạm cho dù có muốn giết người, cũng phải cướp bóc trước.

Bạch Long Vương Hào giả vờ không phản kháng, đối phương tuyệt đối sẽ lại gần.

Vương Diệp bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cất súng tiểu liên Thompson đi.

Hai người còn có chút không tình nguyện, nhưng vẫn tin tưởng Vương Diệp.

Chiếc pháo hạm từ từ tiến lại gần.

Dấu hiệu và đồng phục của thủy thủ đoàn trên đó đều cho thấy đây là pháo hạm của phía Chăm Pa.

Kẻ cầm đầu là một người đàn ông trung niên gầy gò, khiến người ta bất giác nhớ đến Bỉ Đắc Hoàng, vệ sĩ trước đây của Minh thúc.

Vẻ mặt hắn đầy hung tợn.

Sau khi nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương và Đa Linh trên tàu Bạch Long Vương, trong mắt hắn ta liền lóe lên một tia sáng tà ác.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được sự tàn nhẫn của đối phương.

Lúc này Nguyễn Hắc và Minh thúc đã bắt đầu hét lớn với người trên pháo hạm.

Vương Diệp không hiểu tiếng Chăm Pa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của những người trên pháo hạm nhìn mọi người trên tàu Bạch Long Vương giống như đang nhìn người chết.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này đã bọc khẩu tiểu liên Thompson trong vải, sẵn sàng rút súng ra xả một tràng đạn bất cứ lúc nào.

Nguyễn Hắc rõ ràng đang không ngừng cầu xin điều gì đó.

Minh thúc nhổ một bãi nước bọt xuống nước.

Đúng lúc này, trên pháo hạm đối diện, hai tên thủy thủ trực tiếp giơ súng AK lên, chĩa họng súng vào Nguyễn Hắc và Minh thúc.

Cổ Sai và Đa Linh sợ đến mức quỳ sụp xuống đất.

Vương Diệp động thủ.

Hắn có vô số cách để khiến những người trên chiếc pháo hạm này chết một cách âm thầm, không rõ nguyên nhân.

Nhưng Vương Diệp không muốn làm vậy.

Hắn muốn đường đường chính chính trước mặt mọi người, đưa toàn bộ đám thủy thủ này xuống địa ngục.

Một cú Long Đằng, Vương Diệp trực tiếp từ tàu Bạch Long Vương nhảy sang pháo hạm.

Thủy thủ đoàn bên kia rõ ràng giật mình kinh hãi.

Hai tên trong số đó phản ứng nhanh, chĩa súng vào Vương Diệp và bắn một loạt đạn.

Vương Diệp căn bản không hề né tránh.

Long Khải trên người hắn đã chặn đứng hết đạn.

Sau khi đáp xuống boong tàu, Vương Diệp chậm rãi rút Toái Tinh Kiếm ra.

Thần kiếm này, dùng kẻ ác để khai phong vẫn là tốt nhất.

Vương Diệp cố tình làm động tác cực kỳ chậm.

Mấy tên thủy thủ lúc này đều xông tới.

Hai tên đi đầu thậm chí còn không định nổ súng, trực tiếp lật thân súng, lưỡi lê ba cạnh bật ra.

Những kẻ phía sau đều lộ vẻ trêu tức.

Thân hình Vương Diệp lóe lên, trực tiếp áp sát hai kẻ cầm lưỡi lê.

Hắn còn không dùng đến thuật pháp, đơn thuần chỉ là tốc độ nhanh.

Sau khi áp sát tên thủy thủ, ánh mắt Vương Diệp lạnh như băng, Toái Tinh Kiếm trong tay chậm rãi cứa vào cổ họng hắn.

Sau một nhát kiếm lướt qua, trên Toái Tinh Kiếm truyền đến một tiếng kiếm ngân, cảm giác như đã khao khát từ lâu cuối cùng cũng được thấy máu tươi.

Tên thủy thủ còn lại nhìn thấy cảnh đó, trong mắt cuối cùng cũng lóe lên vẻ kinh hoàng.

Hắn ta cầm lưỡi lê điên cuồng đâm về phía Vương Diệp.

Vương Diệp đưa tay phải ra tóm lấy lưỡi lê ba cạnh.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa bùng lên trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt, lưỡi lê ba cạnh đã đỏ rực rồi mềm nhũn, hóa thành từng giọt sắt nóng chảy tí tách rơi xuống boong tàu.

Vài giọt rơi cả lên giày của tên thủy thủ, lập tức đốt thủng mấy lỗ.

Một tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên.

Vương Diệp chậm rãi áp Toái Tinh Kiếm vào cổ họng tên thủy thủ, rồi từ từ cắt xuống.

Những tên thủy thủ khác thấy vậy, mặt đứa nào đứa nấy tái mét.

Chương 235

Động tác của Vương Diệp không hề nhanh, ngoại trừ cú nhảy kinh người từ tàu bên kia sang lúc đầu.

Tốc độ của thanh kiếm chậm đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vấn đề là hai tên thủy thủ kia lại không thể né tránh, cứ như bị trúng tà.

Lúc này những tên thủy thủ khác cuối cùng cũng phản ứng lại, bọn chúng đã chọc phải một nhân vật lợi hại.

Thủy thủ trên pháo hạm Chăm Pa được huấn luyện khá tốt, lập tức dàn đội hình chỉnh tề, giương súng và lùi lại.

Có người ở phía trước cản đường, có người phía sau lôi ra súng máy hạng nhẹ.

Vương Diệp vẫn không thi triển bất kỳ kỹ năng nào khác, chỉ từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Mỗi bước chân của hắn như giẫm lên tim của đám thủy thủ đối diện.

Gã đàn ông trung niên mặt mày âm hiểm rút súng lục ra, bắn hết cả băng đạn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ cười, vậy mà lại bắt được hết tất cả viên đạn.

Sau đó hắn ném từng viên xuống đất.

Vương Diệp cười với người đàn ông trung niên, một nụ cười thuần khiết và chân thành.

Sau đó hắn tiếp tục tiến lên, không nhanh không chậm.

Hai tên thủy thủ cầm lưỡi lê ở hàng đầu xông tới.

Vương Diệp không hề né tránh.

Lưỡi lê đâm trúng người Vương Diệp, nhưng căn bản không thể xuyên qua da.

Lưỡi lê ba cạnh hoàn toàn vô dụng trước hắn.

Vương Diệp dùng động tác cực kỳ chậm, đâm Toái Tinh Kiếm từng chút một vào tim của tên thủy thủ trước mặt.

Máu tươi bắn tung tóe.

Tên thủy thủ còn lại sợ đến mềm nhũn cả chân, quần cũng ướt sũng, la hét thảm thiết chạy về phía sau.

Người đàn ông trung niên vừa lúc đó đã thay đạn xong, liền bắn hai phát vào tên thủy thủ đang bỏ chạy.

Sau một hồi co giật, kẻ này cũng ngã gục trong vũng máu.

Vương Diệp tiếp tục tiến lên.

Gã trung niên nói một câu gì đó.

Sau đó, súng máy phun ra những lưỡi lửa.

Vương Diệp dựng Toái Tinh Kiếm trước người.

Đạn bắn tới đều bị lưỡi kiếm trên Toái Tinh Kiếm chém nát, lả tả rơi đầy đất.

Thủy thủ đoàn trên pháo hạm như thể gặp ma, tất cả đều bắt đầu phát điên.

Có vũ khí gì trong tay, chúng đều ném về phía Vương Diệp.

Vương Diệp liên tục búng tay.

Mỗi một cái búng tay là một ngọn lửa đen.

Địa Ngục Liệt Diễm lần lượt rơi xuống người đám thủy thủ này.

Phàm là những thủy thủ bị Địa Ngục Liệt Diễm dính vào, tất cả đều đau đớn gào thét, không ngừng lăn lộn trên boong tàu.

Có kẻ dường như muốn dập tắt ngọn lửa, có kẻ thậm chí trực tiếp nhảy xuống biển.

Nhưng không một ngoại lệ, ngọn lửa đen trên người tất cả bọn họ đều không hề tắt.

Tội ác trên người những kẻ này quả thực quá nặng nề.

Vương Diệp nhíu mày.

Hắn phát hiện trên người một tên thủy thủ đã bị Địa Ngục Liệt Diễm thiêu rụi, vậy mà lại ngưng tụ ra một viên Tội Ác Tinh Hoa.

Đồ tốt, không biết đã làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm!

Vương Diệp vừa thu thập Tội Ác Tinh Hoa được thiêu đốt ra, vừa đi đến trước mặt người đàn ông trung niên kia.

Trong mắt gã trung niên cuối cùng cũng lóe lên một tia sợ hãi, nhưng nhiều hơn vẫn là sự điên cuồng.

Gã đột nhiên nói một câu bằng tiếng Hán: "Ngươi là..." Vương Diệp gật đầu: "Không sai." Không ngờ người đàn ông trung niên nghe xong lời Vương Diệp, không đợi hắn có hành động gì, khóe miệng đã lộ ra nụ cười hiểm độc, hét lên một câu gì đó bằng tiếng Chăm Pa.

Sau đó, khẩu pháo tự động 37mm nòng đôi do Liên Xô sản xuất trên pháo hạm kêu một tràng lách cách, họng pháo chĩa thẳng vào mặt Vương Diệp.

Giây tiếp theo, lửa lóe lên.

Tiếng pháo nổ vang trời.

Pháo tự động 37mm liên tục khai hỏa.

Trên pháo hạm lập tức vang lên tiếng reo hò.

Người vừa rồi thực sự quá khủng bố, căn bản không giống con người.

Hắn dùng trường kiếm chém giết mấy đồng bọn, còn ngọn lửa đen trong tay thì như yêu thuật.

Ai dính phải chỉ có một con đường chết.

Đến giờ đã không còn một ai có thể đứng vững.

Nhưng, người có lợi hại đến đâu cũng không chịu nổi pháo tự động 37mm oanh kích liên tục.

Dù là quái thú khổng lồ dưới biển cũng bị hạm pháo bắn thành từng mảnh vụn.

Tiếng pháo vang lên hơn chục lần.

Khói thuốc súng mịt mù trên boong tàu.

Sắc mặt của gã đàn ông trung niên lại vô cùng khó coi.

Bởi vì gã không nhìn thấy thi thể của Vương Diệp.

Sau tiếng pháo, trên boong tàu lại không một bóng người.

Không có máu tươi, không có thịt nát, không có thi thể.

Gã đàn ông trung niên đang tìm kiếm khắp nơi thì đột nhiên, một khuôn mặt tươi cười xuất hiện ngay trước mặt gã.

Đúng là mặt đối mặt.

Gã đàn ông trung niên sợ đến mức nhảy dựng lên tại chỗ, nhưng lại bị một đôi tay đè chặt vai. "Pháo hạm của các người cũng là hàng viện trợ phải không?" "Ừm, pháo hạm cao tốc, do xưởng đóng tàu Dương Thành sản xuất, khá lắm, một lũ sói mắt trắng." Vương Diệp vừa lắc đầu, vừa búng tay.

Một ngọn lửa đen lập tức bùng lên.

Gương mặt người đàn ông trung niên cuối cùng cũng lộ vẻ kinh hãi, hai chân mềm nhũn: "Đừng giết tôi, tôi là thiếu... của hải quân Chăm Pa." "Thiếu cái con mẹ nhà mày!" Vương Diệp mặt đầy tươi cười, dùng giọng điệu thân thiện đáp lại đối phương.

Sau đó hắn đập thẳng Địa Ngục Liệt Diễm lên đỉnh đầu người đàn ông trung niên.

Sau đó Vương Diệp không thèm để ý đến người đàn ông không ngừng gào thét thảm thiết phía sau.

Bây giờ người này trong mắt Vương Diệp chỉ là một kẻ đã chết.

Trên pháo hạm còn lại bảy tám tên thủy thủ.

Lúc này tất cả đều rất ngay ngắn hạ vũ khí, giơ hai tay lên trời.

Vương Diệp cũng không để ý đến chúng, trực tiếp đi đến boong tàu phía sau.

Thần thông Thông Thiên Nhãn được kích hoạt.

Khí tức tỏa ra từ một nơi bên dưới boong pháo hạm khiến Vương Diệp rất hứng thú.

Vương Diệp bước tới, dùng tay kéo mạnh một cái.

Một khoang chứa bí mật hiện ra.

Nhưng cảnh tượng bên trong khiến Vương Diệp nhíu chặt mày.

Bên trong có ba bốn cỗ thi thể.

Trông bộ dạng đã chết không chỉ một ngày.

Vương Diệp khẽ siết chặt nắm đấm.

Tất cả đều là phụ nữ.

Chương 236

Có thể tưởng tượng được những người phụ nữ này trước khi chết đã phải chịu đựng sự giày vò như thế nào.

Vương Diệp ném một đóa hoa lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa vào khoang chứa bí mật.

Lửa bùng lên trong nháy mắt.

Thi thể đều bị thiêu rụi hoàn toàn, không để lại chút dấu vết, khói nhẹ tan đi, Vương Diệp trực tiếp bước vào khoang.

Bên trong còn có một cái rương sắt rất lớn.

Vương Diệp trực tiếp kéo chiếc rương sắt ra.

Mở nó ngay trước mặt đám thủy thủ trên pháo hạm.

Bên trong toàn là đô la Mỹ, các loại đồng hồ vàng, trang sức, đều là những thứ đáng tiền.

Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng người nhảy xuống nước.

Hóa ra là có thủy thủ trên pháo hạm, biết chắc chắn sẽ chết, bèn nhảy xuống nước.

Nơi này cách bờ gần nhất cũng phải hàng trăm kilômét, không thể bơi về được.

Trôi nổi trên biển cũng là một con đường chết.

Nhưng rõ ràng những người này muốn đánh cược một lần.

Chỉ là Vương Diệp hiển nhiên không muốn cho bọn họ cơ hội đánh cược.

Vương Diệp thả ra hai con Đạt Phổ quỷ trùng.

Trong nháy mắt, trên mặt biển xuất hiện thêm hai tảng băng trôi nổi.

Người bên trong tảng băng vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh hoàng và đau đớn trước khi chết.

Vài con sóng đánh tới, tảng băng vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Người bên trong cũng theo đó biến thành từng mảnh vụn.

Những tên thủy thủ còn lại trên pháo hạm sớm đã sợ ngây người, không dám nhúc nhích.

Vương Diệp tiện tay ném chiếc rương sắt lên tàu Bạch Long Vương.

Sau đó lại gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Nguyễn Hắc, Cổ Sai lên pháo hạm.

Tất cả súng ống đạn dược đều được chuyển lên tàu Bạch Long Vương.

Đồng thời Vương Diệp còn gọi Lão Hồ và Vương Bàn Tử qua.

Pháo tự động 37mm, Vương Diệp đã để ý đến nó.

Thứ này uy lực hơn hẳn khẩu súng máy hạng nặng 12mm mà Vương Diệp mua trên đảo San Hô Miếu trước đây.

Chỉ có điều thứ này dù sao cũng là hạm pháo.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, tỏ ý không có trang bị chuyên nghiệp thì căn bản không thể tháo thứ này xuống được.

Vương Diệp lại nói rằng chính hắn là trang bị chuyên nghiệp.

Hồ Bát Nhất chỉ cần chịu trách nhiệm chỉ điểm tháo chỗ nào, mang đi thứ gì để có thể hoạt động bình thường là được.

Hồ Bát Nhất mặt đầy nghi ngờ chỉ cho Vương Diệp một lượt, nhưng trong lòng anh ta vẫn không hy vọng gì nhiều.

Dù sao cũng có rất nhiều chỗ được hàn chết vào thân tàu.

Không ngờ sau khi Vương Diệp nghe hiểu, liền trực tiếp cầm Toái Tinh Đao, nhắm vào mấy chỗ rồi chém thẳng tay.

Hồ Bát Nhất còn chưa kịp ngăn cản, Vương Diệp đã đào cả khẩu hạm pháo 37mm ra khỏi thân tàu.

Thứ này nặng mấy trăm cân, Vương Diệp trực tiếp dùng một tay nhấc lên, nhảy sang tàu Bạch Long Vương.

Sau đó, trên tàu Bạch Long Vương có thêm một khẩu pháo tự động 37mm.

Mấy người còn lại trên pháo hạm, Tuyết Ly Dương còn định thả đi.

Không ngờ về vấn đề này, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Minh thúc lại đạt được sự đồng thuận.

Những người này tuyệt đối không thể để chúng sống sót trở về.

Vương Diệp rút Toái Tinh Kiếm ra, chỉ vào mấy người còn lại, rồi chỉ vào khoang chứa bí mật nơi để thi thể và rương sắt lúc trước.

Mấy người lập tức mặt cắt không còn giọt máu, hiểu ra ý đồ của Vương Diệp.

Nhưng không ai dám phản kháng.

Cuối cùng đành phải đi vào hết.

Vương Diệp trực tiếp cắt một tấm sắt từ chỗ khác trên boong tàu.

Tay phải bùng lên Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nung chảy mấy điểm trên tấm sắt, rồi dùng Toái Tinh Kiếm gõ vào khoang chứa bí mật.

Nhìn Vương Diệp tay không hàn sắt, lần này đến cả Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống đất.

Chỉ niêm phong khoang chứa bí mật, Vương Diệp vẫn chưa thấy đủ.

Hắn còn muốn những người này trước khi chết phải nếm trải nỗi đau của những người bị chúng hại chết.

Hắn chọn ra một viên Tội Ác Tinh Hoa ngưng tụ từ những thủy thủ bị Địa Ngục Liệt Diễm thiêu chết lúc trước.

Sau đó trực tiếp đập viên Tội Ác Tinh Hoa này vào trong khoang chứa bí mật.

Khí tức âm tà toát ra từ Tội Ác Tinh Hoa sẽ dần dần phân hóa thành lệ quỷ tà linh, toàn là những người bị chúng hãm hại trước đây.

Ở trong không gian chật hẹp, tối tăm, bầu bạn cùng lệ quỷ tà linh mới là nơi chốn tốt nhất cho những kẻ này.

Làm xong những việc này, Vương Diệp quay trở lại tàu Bạch Long Vương.

Sau khi hỏi rõ phương hướng từ Nguyễn Hắc và Minh thúc, Vương Diệp thi triển kỹ năng Hưng Phong trên tàu Bạch Long Vương.

Chỉ có điều gió lại thổi về phía chiếc pháo hạm lẻ loi, có phần tàn tạ kia.

Hướng gió là ra khơi xa.

Tốc độ gió khá nhanh, và có thể duy trì trong một khoảng thời gian.

Chiếc tàu này ít nhất sẽ đi theo hướng đó vài chục hải lý, cuối cùng mới từ từ dừng lại, chìm dần từng chút một.

Quá trình này sẽ kéo dài rất lâu, ít nhất là hơn mười ngày.

Vương Diệp hài lòng trèo lên cột buồm của tàu Bạch Long Vương. "Tiếp tục tiến lên!" Không bao lâu sau, chiếc pháo hạm đã trôi ra xa mấy kilômét.

Vương Diệp nhìn từ xa, lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Phía trước pháo hạm, trong làn hơi nước mênh mông vô tận, lại xuất hiện một luồng khí tức xen lẫn hỏa khí, địa khí và khí âm hàn.

Dưới Thông Thiên Nhãn, Vương Diệp có thể thấy rõ một đường ngang màu đen.

Chiếc pháo hạm đó dưới sự hỗ trợ của kỹ năng Hưng Phong, tuy không còn động cơ, vẫn cứ thế tiến về phía trước.

Rất nhanh, pháo hạm lao thẳng vào trong luồng hắc khí đó.

Gần như chỉ trong nháy mắt, pháo hạm đã dừng hẳn lại.

Dường như ngọn gió do kỹ năng Hưng Phong mang lại cũng không thể khiến pháo hạm tiếp tục tiến lên.

Vương Diệp nhíu mày, luồng hắc khí đó quả nhiên có điều cổ quái.

Sau đó, thân pháo hạm nhanh chóng xoay ngang.

Tiếp đó, gần như chỉ trong vài giây, thân tàu bắt đầu nghiêng rồi chìm xuống.

Toàn bộ quá trình chưa đến một phút, một chiếc pháo hạm bằng thép có lượng giãn nước hơn trăm tấn cứ thế biến mất.

Trên mặt biển dường như còn vang vọng tiếng la hét thảm thiết từ trong khoang chứa bí mật của pháo hạm.

Nhưng ngoài ra, không còn gì cả.

Vương Diệp nhớ rõ trên boong pháo hạm còn có một số thứ lộn xộn, thậm chí cả quần áo phơi của thủy thủ.

Một số vật nhỏ khác bằng gỗ, giấy.

Tất cả đều chìm hết.

Không còn sót lại một mảnh vụn.

Vương Diệp nhìn lại luồng hắc khí, nó đã lan ra rất nhanh, chặn ngay trước tàu Bạch Long Vương.

Lúc này trên tuyến đường của tàu Bạch Long Vương cũng có một vệt hắc khí chắn ngang.

Chương 237

Khoảng cách tới luồng hắc khí còn chừng hai ba kilômét.

Vương Diệp vội bảo Nguyễn Hắc giảm tốc độ trước.

Sau đó hắn gọi Minh thúc và Nguyễn Hắc, hai người am hiểu tình hình biển Nam Dương, lên boong tàu.

Biển Nam quá lớn, lại có nhiều rãnh biển sâu hàng nghìn, thậm chí hàng vạn mét.

Điểm thấp nhất của toàn bộ địa cầu.

Vực sâu của vực sâu.

Độ sâu trung bình của biển không chỉ Bột Hải, Hoàng Hải, mà ngay cả Đông Hải cũng hoàn toàn không thể so sánh được.

Diện tích lại lớn, nước lại sâu, các luồng địa khí giao nhau quấn lấy nhau, đủ loại hiện tượng kỳ dị quỷ quyệt, đủ loại sinh vật thần kỳ đáng sợ xuất hiện không ngừng.

Dù là Vương Diệp cũng có rất nhiều thứ không hiểu.

Nguyễn Hắc và Minh thúc đều cầm ống nhòm lên, sau khi quan sát một lúc, hai người gần như đồng thanh hét lên: "Hắc triều!

Là hắc triều!" Vương Diệp vừa nghe, lập tức nhớ lại dường như trong tuyến thế giới ban đầu cũng xuất hiện hiện tượng hải dương đặc biệt gọi là hắc triều.

Nhưng không nghi ngờ gì, hắc triều gặp phải bây giờ và hắc triều trong tuyến thế giới ban đầu có sự khác biệt rất lớn.

Đầu tiên là thời gian không đúng.

Hắc triều bây giờ xuất hiện rất sớm.

Hắc triều trong tuyến thế giới ban đầu phải sau một trận siêu bão mới xuất hiện.

Nhưng hắc triều bây giờ gần như xuất hiện từ hư không.

Vương Diệp có thể khẳng định, ngay trước khi đối phó với pháo hạm, hắc triều vẫn chưa xuất hiện.

Hắn đã dùng Thông Thiên Nhãn kiểm tra khí tức xung quanh, không phát hiện tình huống đặc biệt bất thường nào.

Khí tức đặc biệt quỷ dị như hắc triều, Vương Diệp không thể không nhìn thấy.

Ngoài ra, hắc triều này rõ ràng có thể di chuyển.

Hơn nữa tốc độ di chuyển còn khá nhanh.

Khi nuốt chửng pháo hạm, hắc triều vẫn chưa lan đến phía trước hải trình của tàu Bạch Long Vương.

Bây giờ hắc triều đã cắt đứt tuyến đường của tàu.

Hơn nữa còn không thể đi vòng qua.

Chưa nói đến việc hắc triều hiện đã lan rộng vài kilômét và vẫn đang tiếp tục lan rộng.

Chỉ riêng tốc độ lan rộng của hắc triều đã khiến Vương Diệp nhíu mày.

Ví dụ một cách hình tượng, giống như giữa đại dương xanh thẳm, xuất hiện một dòng sông đen cuồn cuộn chảy về phía trước.

Loại mà tốc độ dòng chảy còn cực nhanh.

Tàu Bạch Long Vương chạy hết công suất chắc chắn có thể đuổi kịp, chỉ có điều như vậy thì quãng đường vòng sẽ không phải là vấn đề mười mấy hải lý nữa.

E rằng sẽ tốn thêm hai ba ngày hành trình.

Điều khiến Vương Diệp lo lắng nhất vẫn là uy lực của hắc triều này.

Chiếc pháo hạm Chăm Pa vừa rồi, tuy bị Vương Diệp tháo mất khẩu hạm pháo 37mm, mở tung khoang chứa bí mật.

Nhưng toàn bộ kết cấu lớn của sống tàu và boong tàu không bị phá hủy.

Vương Diệp vốn không định giết chết ngay những người còn lại.

Tàu không chìm mà trôi dạt trên biển, đó mới gọi là luyện ngục.

Chìm ngay thì lại quá dứt khoát.

Một chiếc pháo hạm có lượng giãn nước hơn một trăm tấn, còn nguyên vẹn và có thể trôi nổi bình thường trong vài tháng, vậy mà chưa đầy một phút đã chìm hoàn toàn.

Chắc chắn có một sức mạnh khổng lồ khác can thiệp vào.

Luồng hắc triều này nhanh chóng chảy về phía trước, kéo theo dòng nước xung quanh.

Trên mặt biển hình thành một lực hút.

Dù tàu Bạch Long Vương đã tắt động cơ, buồm cũng đã hạ xuống, vẫn đang từ từ tiến lại gần phía hắc triều.

Sắc mặt Nguyễn Hắc và Minh thúc đều trở nên trắng bệch. "Truyền thuyết trên Nam Dương nói hắc triều là do Long Vương gia dưới đáy vực sâu trở mình, mang theo nước đen trong vực sâu lên." "Bên trong lẫn lộn cả long huyết và oán khí, người nào đến gần đều chết không có chỗ chôn, không còn cả xương cốt." Minh thúc lẩm bẩm nói.

Nguyễn Hắc cũng đang nói gì đó, nhìn sắc mặt cũng sợ đến tái xanh.

Hồ Bất Nhất và Vương Bàn Tử hai người tự nhiên không tin vào tà ma, ngược lại còn nảy sinh lòng hiếu kỳ, muốn đến gần hắc triều xem thử.

Tuyết Lỵ Dương vẫn cẩn thận hơn một chút, nhìn sang Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, cũng không bảo Nguyễn Hắc và Minh thúc giảm tốc độ cho tàu Bạch Long Vương.

Chính hắn cũng muốn xem thử, cái gọi là hắc triều, rốt cuộc là thứ gì.

Hơn nữa nếu Vương Diệp không nhớ lầm, trong hắc triều còn có thứ tốt.

Tàu Bạch Long Vương dùng tốc độ rất chậm, từng chút một tiến lại gần hắc triều.

Rất nhanh đã đến vị trí cách hắc triều khoảng bảy tám trăm mét.

Đến khoảng cách này, không cần dùng ống nhòm cũng có thể nhìn thấy hắc triều rất rõ ràng.

Chỉ thấy một dải thủy triều màu đen rộng khoảng hai mươi trượng, như mực tàu, đang cuồn cuộn chảy về phía trước.

Hắc triều và nước biển trong xanh hai bên tạo thành sự tương phản đặc biệt rõ rệt.

Hai loại nước dường như hoàn toàn tách biệt.

Phía trên hắc triều, hoàn toàn không cần dùng Thông Thiên Nhãn, cũng có thể thấy một luồng hắc khí xông thẳng lên trời.

Nó giống như một bức tường chắn trước mặt mọi người.

Trong hắc triều, còn có thể thấy không ít cá chết đang cuộn trào.

Một số đã thối rữa gần hết, xương trắng hếu, nổi bật giữa dòng nước đen kịt.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy hài cốt của một số hải thú, rùa biển.

Thậm chí Vương Diệp còn thấy một khúc xương khổng lồ dài ít nhất ba bốn mét ẩn hiện.

Cũng không biết là bộ phận nào của con hải thú gì.

Dù sao trông bộ dạng tuyệt đối không nhỏ.

Vương Diệp đứng trên boong tàu, rất nhanh phát hiện một mảng bóng đen lướt qua dưới nước.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là một đàn cá.

Không biết là cá gì, mỗi con đều dài hơn một thước.

Số lượng ít nhất có mấy vạn con.

Vảy trên mỗi con đều lấp lánh ánh sáng.

Chúng không ngừng xoay tròn dưới nước.

Đàn cá trông giống như một cơn lốc xoáy.

Vương Diệp biết đây là cách sinh tồn độc đáo của đàn cá.

Thông qua việc tụ tập lại với nhau, khiến mình trông có vẻ đặc biệt lớn.

Nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng lại hiệu quả.

Một số loài cá săn mồi ngốc nghếch hơn thật sự sẽ bị dọa sợ.

Dù gặp phải một số kẻ săn mồi thông minh hơn, như cá heo chẳng hạn, đàn cá lớn như vậy cũng có thể tăng đáng kể tỷ lệ sống sót của cá thể.

Đối với đàn cá này, nỗi sợ duy nhất chính là tàu cá và lưới kéo của con người.

Vương Diệp phát hiện, đàn cá khổng lồ vô tận này, đã làm thay đổi cả màu sắc mặt biển, đang từ từ di chuyển về phía hắc triều.

Không bao lâu sau.

Rìa của đàn cá tiếp xúc với hắc triều.

Toàn bộ nước biển như thể vỡ chợ.

Đàn cá tiến vào hắc triều không một con nào bơi ra được nữa.

Chương 238

Tất cả đều chết ngay lập tức, không còn động đậy.

Đàn cá còn lại dường như muốn thoát khỏi lực hút của hắc triều.

Nhưng bất lực, sức mạnh của hắc triều quá lớn.

Cả đàn cá khổng lồ vô tận cứ thế bị hòa tan vào hắc triều từng chút một.

Khoảng vài phút sau thì hoàn toàn biến mất.

Trong hắc triều xuất hiện một lượng lớn cá chết.

Cùng lúc đó, những con cá chết này không ngừng cuộn trào, mang theo từng luồng hắc khí từ trong hắc triều xông ra.

Hóa ra hắc khí xông ra từ hắc triều đều là tử khí.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, lập tức lùi lại vài bước.

Cũng không còn hô hào tiến lại gần hơn, lại gần hơn nữa nữa.

Vương Diệp cũng không ngừng quan sát hắc triều.

Rất nhanh hắn phát hiện, trong hắc triều có một số hài cốt đặc biệt khổng lồ.

Trên những hài cốt này có những hoa văn quỷ dị.

Chỉ là hài cốt không ngừng cuộn trào trong dòng nước đen, Vương Diệp nhất thời cũng không thể nhận ra hoa văn trên đó, rốt cuộc là do chúng va chạm vào nhau, ngẫu nhiên tạo thành, hay là có người cố ý khắc lên.

Vương Diệp rất nhanh giơ tay phải lên, lấy Xà Thần Di Cốt Linh Bãi ra lắc.

Gặp chuyện không quyết, phù loan thỉnh tiên.

Không đúng, dùng linh bãi bói một quẻ.

Thiên Nhãn kết hợp với Xà Thần Di Cốt đảm bảo kết quả bói toán của Vương Diệp cực kỳ chính xác.

Đã như vậy, Vương Diệp tự nhiên không ngại để Xà Thần làm công cho mình một chút.

Mục đích bói toán của Vương Diệp là để xác nhận xem trong hắc triều có thứ mình muốn hay không.

Linh bãi rất nhanh khẽ di chuyển.

Vương Diệp gật đầu, đang định cất Xà Thần Di Cốt Linh Bãi đi thì phát hiện tốc độ xoay của con lắc lại đang tăng tốc.

Càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí đã xoay đến mức không nhìn rõ Xà Thần Di Cốt ở dưới cùng.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Đây là có ý gì?

Vương Diệp vấn thiên bói quẻ, bói rằng nếu xoay theo chiều kim đồng hồ, thì trong hắc triều có thứ rất có giá trị với mình.

Hiện tại Xà Thần Di Cốt Linh Bãi chính là đang xoay theo chiều kim đồng hồ.

Xoay đến mức sắp bay lên rồi.

Đại khái là... có rất nhiều thứ có giá trị?

Vương Diệp cất Xà Thần Di Cốt Linh Bãi đi.

Sau đó bảo Minh thúc cầm lái, duy trì khoảng cách ngoài ba trăm mét so với hắc triều.

Quá gần vẫn có chút nguy hiểm.

Hắc triều này rất tà môn.

Sau khi chuẩn bị xong, Vương Diệp bình thản nói một câu: "Các người ở đây chờ, tôi xuống trước thăm dò đường." Sau đó Vương Diệp lặn một cú như cá, trực tiếp lao xuống biển.

Thân tàu Bạch Long Vương khẽ chao đảo.

Cú nhảy này của Vương Diệp trực tiếp vọt xa mấy chục mét, sau khi xuống nước, hắn như một con cá khổng lồ, nhanh chóng bơi về phía trước.

Long Khải trên người hắn tự động hiện ra trong nước biển.

Nước biển xung quanh bị Long Khải rẽ ra, tốc độ bơi còn nhanh hơn cá biển bình thường rất nhiều.

Đồng thời Vương Diệp cũng kích hoạt Quy Tức Thuật, từ lúc xuống nước đến giờ chưa hề trồi lên lần nào.

Khi bơi đến mép hắc triều, Vương Diệp cũng không khỏi kinh ngạc tán thưởng.

Hắc triều giống như một đường hầm bằng thủy tinh màu đen lơ lửng trong đại dương.

Giống như đang thông đến một không gian khác.

Hơn nữa hắc triều kéo dài thẳng xuống dưới.

Mắt hắn cũng không nhìn rõ được biển ở đây rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Không do dự, hắn trực tiếp từ phía biển trong xanh, lao vào trong hắc triều.

Vừa mới tiến vào hắc triều, hắn đã cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại xung quanh đang đè ép, xé rách và ăn mòn cơ thể mình.

Trên người hắn lóe lên ánh sáng vàng nhạt.

Kim Quang Chú!

Đồng thời, Long Khải trở nên rõ ràng hơn.

Liên cả Bất Tử Chi Lực cũng bắt đầu khởi động, tự động tu bổ một số chỗ bị hắc triều ăn mòn.

Uy áp thật mạnh.

Vương Diệp không khỏi cảm thán.

Đồng thời cảm nhận được một tiếng kiếm ngân truyền ra từ Toái Tinh Kiếm vẫn luôn đeo sau lưng.

Tiếng kiếm ngân như rồng gầm, như đang nói với hắn điều gì đó.

Hắn lập tức cầm Toái Tinh Kiếm trong tay, keng một tiếng rút trường kiếm ra.

Thương Long Toái Tinh Kiếm lại một lần nữa phát ra tiếng rồng gầm trong hắc triều.

Lần này trở nên cực kỳ rõ ràng.

Trên thân kiếm thon dài, phần màu đen gần như hòa làm một với hắc triều.

Còn những chỗ vốn có hoa văn kỳ lạ bắt đầu phát ra ánh sao quỷ dị.

Vương Diệp có thể cảm nhận được sức mạnh của hắc triều đang nhanh chóng hội tụ lên Toái Tinh Kiếm.

Thanh kiếm này vậy mà có thể hấp thụ sức mạnh quỷ dị trong hắc triều?

Chính Vương Diệp cũng không hấp thụ được!

Ít nhất từ lúc tiến vào hắc triều đến giờ, Vương Diệp chưa hề nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Vệt sao trên Toái Tinh Kiếm càng lúc càng sáng.

Vương Diệp bèn cầm ngược trường kiếm, rẽ sóng nước, bắt đầu tìm kiếm trong hắc triều.

Trong hắc triều có không ít thứ linh tinh lộn xộn.

Phần lớn là hài cốt và thi thể của động vật.

Cũng có một số thứ khác như đá, vỏ sò, cành cây của thực vật dưới đáy biển.

Thứ Vương Diệp cần tìm chính là những khúc hài cốt khổng lồ dài ít nhất ba bốn mét mà hắn đã thấy trên tàu Bạch Long Vương lúc trước.

Tầm nhìn trong hắc triều rất thấp.

Vương Diệp dùng Ưng Nhãn cộng thêm Dạ Thị cũng chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách chừng vài chục mét.

Hắn có thuật pháp thăm dò năng lượng, cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của một số vật phẩm quỷ dị trong hắc triều.

Chỉ có điều dòng chảy năng lượng trong hắc triều thực sự quá hỗn loạn.

Lộn xộn, va chạm lung tung.

Thuật pháp thăm dò năng lượng của hắn cũng chỉ có thể cảm nhận được khoảng cách không đến một trăm mét.

Trong đại dương, bên trong hắc triều, khoảng cách này thực sự không nhiều.

Hắn bơi ngược dòng hắc triều, bắt đầu tìm kiếm suốt dọc đường.

Vừa bơi ra được mấy trăm mét, đã cảm nhận được phía trước có một luồng sức mạnh kỳ dị đang cuộn trào lên xuống.

Nhìn qua, một khúc xương trắng khổng lồ to bằng đùi người trưởng thành, dài hơn một trượng, đang cuộn trào trong hắc triều.

Chương 239

Vương Diệp vội bơi qua.

Sau khi đến gần, hắn lập tức xác định, hoa văn trên khúc hài cốt khổng lồ này tuyệt đối không phải hình thành tự nhiên.

Hoa văn trên đó, tuy đã bị mài mòn rất nghiêm trọng, nhưng lại rất giống với những phù hiệu trên lô cổ ngọc mà hắn thấy ở Bài Vũ trước đây.

Đây là những thứ giống như văn tự mà người tộc Hận Thiên Thị sử dụng năm đó.

Hiện tại vẫn chưa thể xác định người tộc Hận Thiên Thị có thực sự phát triển ra văn tự hay không.

Những phù hiệu này có phần giống với Thăng Long điểu trùng triện và Ngư Long triện.

Gần với Ngư Long triện hơn, chỉ có điều còn nguyên thủy và thô sơ hơn một chút.

Vương Diệp đến gần hài cốt, đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy.

Khi Vương Diệp tóm được khúc hài cốt khổng lồ, những phù hiệu được khắc trên đó đột nhiên lóe lên một cái.

Trong hắc triều tối đen, phát ra ánh lửa màu đỏ quỷ dị.

Trong ý thức của Vương Diệp cũng truyền đến một tiếng thông báo của hệ thống. "Túc chủ tiếp xúc với Địa Hỏa Văn Long Cốt, nhận được Quốc Vận Trị +100." "Túc chủ tiếp xúc với Địa Hỏa Văn Long Cốt, nhận được Cổ Thần Tuyến Tác +1." Nghe thấy bốn chữ Cổ Thần Tuyến Tác, Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng khí tức truyền đến từ những thứ gọi là Địa Hỏa Văn Long Cốt này.

Thật sự là Cổ Thần chi lực.

Hơn nữa còn hoàn toàn khác với mấy loại Cổ Thần chi lực mà hắn đã từng thấy trước đây.

Đồ tốt.

Vương Diệp cười đến không khép được miệng.

Không chỉ là vui mừng.

Mà còn là chấn động.

Mẹ nó, tính ra trên tuyến thế giới này đã có bốn Cổ Thần rồi.

Nước ở đây thật sự sâu.

So với tuyến thế giới ban đầu, thế giới này đã bị Cổ Thần chi lực thẩm thấu đến nát bét.

Vương Diệp bây giờ đã tê liệt rồi.

Chỉ có không ngừng nâng cao thực lực mới là an toàn nhất.

Sau khi Vương Diệp hấp thụ Cổ Thần chi lực trên Địa Hỏa Văn Long Cốt, lập tức cất khúc xương rồng này vào không gian hệ thống.

Bản thân xương rồng không có giá trị gì nhiều, chủ yếu là muốn để Tuyết Lỵ Dương thử giải mã các phù hiệu trên đó.

Khoan đã!

Vương Diệp đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Lông tóc toàn thân dựng đứng.

Hệ thống chưa bao giờ nói dối.

Địa Hỏa Văn Long Cốt.

Địa Hỏa Văn hẳn là chỉ những phù hiệu được khắc trên những khúc hài cốt khổng lồ này.

Xem ra người tộc Hận Thiên Thị quả thực đã sử dụng rộng rãi loại phù hiệu giống như văn tự này.

Mấu chốt nằm ở phía sau.

Long Cốt!

Rồng!

Thật sự có rồng!

Khúc xương mình vừa lấy được chính là xương rồng!

Vương Diệp bị suy luận này của mình làm cho chấn động đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Sau đó, một niềm vui cuồng nhiệt dâng lên trong lòng Vương Diệp.

Biết đâu còn có thể lấy được Chân Long từ nơi đó.

Hơn nữa, trên người mình có Long Vương huyết mạch, cũng coi như là mệnh trời đã định.

Hắn cũng đoán rằng Long hỏa trong Quy Khư hải nhãn có lẽ liên quan đến rồng.

Chỉ là không biết lực lượng Cổ Thần này có liên quan đến rồng hay không?

Hay chính là Long Thần?

Vô số ý nghĩ nảy ra trong đầu Vương Diệp.

Nhưng tạm thời vẫn nên tranh thủ thời gian tìm kiếm những khúc xương rồng khổng lồ trong dòng hắc triều thì hơn.

Trên đó đều có khắc lực lượng Cổ Thần quý giá.

Vương Diệp di chuyển lên xuống trong dòng hắc triều.

Sau khi rút Toái Tinh kiếm ra, nó không ngừng hấp thụ sức mạnh bên trong.

Vương Diệp cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều so với lúc mới tiến vào.

Tương đương với việc có Toái Tinh kiếm mở đường.

Vương Diệp bơi một hơi mấy cây số trong dòng hắc triều.

Hắn tìm được sáu khối xương rồng lớn nhỏ khác nhau, cộng thêm khối đã cất trong không gian hệ thống trước đó, tổng cộng có tới bảy khối.

Những khúc xương rồng này, nhỏ thì dài ba bốn mét, khối lớn nhất có phần giống xương bả vai, còn lớn hơn cả chiếc bàn ăn cho hơn mười người trong quán rượu.

Các phù hiệu khắc trên đó cũng rất nhiều, lại còn được sắp xếp theo một quy luật kỳ lạ nào đó.

Vương Diệp nhìn vào thậm chí còn thấy chúng như được khắc theo phương vị của Tiên thiên bát quái.

Người của Hận Thiên thị vốn di cư từ Thăng Long, cuối cùng đi vào biển từ cực nam để trở thành một dân tộc dưới đáy biển.

Họ cũng hấp thu rất nhiều văn hóa và tập tục của dân tộc Thăng Long.

Cuối cùng, sau khi Vương Diệp lấy được khối xương bả vai cuối cùng, cũng là khối lớn nhất, hắn nghe thấy một tiếng thông báo hệ thống đã lâu không gặp.

“Chúc mừng ký chủ, nhận được manh mối Cổ Thần và Cổ Thần chi lực, có thể thăng cấp Xà Thần chi nhãn, có thăng cấp không?” Vương Diệp không chút do dự, thầm nghĩ: “Có!” “Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng thăng cấp của Xà Thần chi nhãn, Hư số Kính tượng.” Vương Diệp nghe xong thì ngẩn người.

Không phải kỹ năng chiến đấu.

Cũng tốt, hiện tại Vương Diệp không thiếu kỹ năng chiến đấu.

Nhưng dường như cũng không phải kỹ năng không gian?

Vương Diệp không đợi được đến lúc quay về tàu Bạch Long Vương, liền bắt đầu xem xét và nghiên cứu kỹ lưỡng phần giải thích của hệ thống về kỹ năng Hư số Kính tượng ngay trong dòng hắc triều.

Nói trắng ra, kỹ năng này cho phép chọn một mục tiêu, khắc ghi mục tiêu đó vào trong đầu của Vương Diệp, sau đó cụ thể hóa vật đó trong không gian hư số.

Như vậy, Vương Diệp có thể cụ thể hóa, tạo ra đủ loại vật phẩm mà mình đã từng thấy trong thế giới thực tại trong không gian hư số.

Bất kể là tác phẩm nghệ thuật quý giá nhất, hay các loại máy móc, sông núi, tất cả đều có thể.

Nhưng nếu chỉ có vậy, kỹ năng này có vẻ hơi tầm thường.

Dù sao Vương Diệp đã là người có thể khai thiên lập địa, tạo ra ánh sáng, gió, nước, đất trong không gian hư số.

Việc cụ thể hóa thêm các vật phẩm tài phú khác không có nhiều ý nghĩa.

Bản thân hắn đã là chúa tể của thế giới không gian hư số.

Cùng lắm là tiện lợi hơn một chút về mặt hưởng thụ cá nhân.

Không cần phải vất vả tạo ra từng cái một.

Chỉ cần đã thấy và có ấn tượng là có thể trực tiếp cụ thể hóa ra.

Càng ngày càng giống thần linh rồi.

Điều khiến Vương Diệp phấn khích hơn là một năng lực khác của

Hư số Kính tượng.

Đó là sau khi thành thục, kỹ năng này có thể đảo ngược.

Có thể tạo ra một vật phẩm nào đó trong không gian hư số, sau đó cụ thể hóa nó ra thế giới hiện thực.

Điều này thật đáng sợ.

Vương Diệp có thể dựa vào trí tưởng tượng của mình để tạo ra những thứ hoàn toàn không tồn tại trong thế giới ban đầu trong không gian hư số.

Ví dụ, hắn hoàn toàn có thể tạo ra Transformer, rồng của Mẹ Rồng, thậm chí cả tàu chiến vũ trụ mà hắn từng thấy trong phim ảnh!

Chương 240

Sau khi tạo ra, hắn có thể cụ thể hóa kính tượng của những thứ này ra thế giới hiện thực.

Kính tượng không phải là ảo thuật, thứ được tạo ra là vật thể thật.

Nghĩ đến đây, tim Vương Diệp đập thình thịch.

Đây quả là một kỹ năng cực kỳ có tương lai.

Nếu vận dụng tốt, sau này Vương Diệp thật sự muốn gì có nấy.

Ngay cả những thứ hoàn toàn không có trên thế giới này, chỉ cần gan lớn dám tưởng tượng, thực lực bản thân đủ mạnh, cũng có thể dùng kính tượng cụ thể hóa ra thế giới hiện thực.

Vô cùng lợi hại.

Xứng đáng là kỹ năng chỉ có thể kích hoạt bằng Cổ Thần chi lực.

Điều này thực sự giống như một phép màu.

Vương Diệp vô cùng kích động, thậm chí muốn lao trở lại dòng hắc triều để vớt thêm vài khúc xương rồng nữa.

Tuy nhiên, hắn vẫn muốn mở bảng thuộc tính ra xem gần đây mình đã thu hoạch được những gì. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám kình hậu kỳ (Cần ba triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 223 vạn/300 vạn) 【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu 【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh Kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù

Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (dạng trưởng thành, sở hữu mọi thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca【Nguyên khí】: Âm Dương【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (Cấp 7, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương nguyên thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long chi lực.

Hấp thu sáu triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 472 vạn/600 vạn.)【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp, Hư số không gian, Hư số Kính tượng.

Gợi ý, tiến độ kỳ kỹ Đại La Động Quan là 60%), Bất Tử chi lực.【Quốc Vận trị】: 7100【Vật phẩm】: Chu Sa hồ lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc thị Bất tử trùng linh nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim lũ ngọc y, Tiên nữ chi lệ bảo thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc Cương tiên nhân y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng cổ xích giáp toàn quy xác, Huyết nhị nhân sâm quả mẫu chu, Long mạch khí vận, Minh hành thảo, Long mạch ngọc tủy, Phượng Hoàng đảm, Xà Thần di cốt linh bãi, Kim văn ngũ khô lâu bất tịnh quan, Lỗ Khắc thanh đồng nhật nguyệt xuân phân tinh bàn, Chiêm Bà Bạch Long Vương ngạc ngư trượng, Địa Hỏa văn long cốt, Bạch Long Vương hào.【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn.【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Nam Hải Quy Khư, và nhận được manh mối Cổ Thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần rút thưởng.

Mặc dù điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng không có thay đổi lớn, nhưng trong mục vật phẩm lại có thêm vài món bảo vật quý giá tuyệt thế, Vương Diệp cũng đã rất hài lòng.

Hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu cốt truyện Nam Hải Quy Khư, phía sau còn rất nhiều nơi để đánh quái thăng cấp.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp mỉm cười, lòng đầy mong đợi.

Sau đó, hắn lao đầu vào trong dòng hắc triều, còn chưa kịp tìm thấy xương rồng thì đã phát hiện có thứ gì đó đang tranh giành với mình.

Dưới mặt nước khoảng hơn hai trăm mét, một bóng đen to lớn không thể tưởng tượng nổi đang men theo rìa dòng hắc triều, ngoạm đi một khúc xương rồng!

Chuyện này sao nhịn được?

Vương Diệp bây giờ nhìn thấy xương rồng có Cổ Thần chi lực là mắt đỏ ngầu.

Thấy xương rồng bị thứ khác cướp đi, hắn cắn răng, lặn sâu xuống biển.

Vương Diệp lặn một hơi xuống độ sâu gần hai trăm mét.

Càng xuống sâu, Vương Diệp càng phát hiện mình có chút lỗ mãng.

Khi nhìn từ trên mặt biển, bóng đen này trông không quá lớn.

Hơn nữa, do hành động ngoạm xương rồng trong dòng hắc triều, trông rất giống một tên trộm, thân hình động tác khó tránh khỏi vẻ lén lút.

Cảm giác nó không phải là một sinh vật đặc biệt lợi hại.

Nhưng khi Vương Diệp lặn xuống khoảng hai trăm mét trong biển và nhìn lại thứ này.

Chiều dài của nó phải trên ba mươi mét.

Lớn hơn tàu Bạch Long Vương mấy vòng.

Toàn thân đen kịt, trên mình dường như còn có những đốm trắng.

Vương Diệp còn chưa kịp nhìn rõ đây rốt cuộc là thứ gì.

Cái bóng đen khổng lồ đó cũng cảm nhận được sự tồn tại của Vương Diệp, ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Đôi mắt nó xanh thẳm, ánh mắt nhìn Vương Diệp tràn đầy vẻ giảo hoạt, gian trá.

Vương Diệp ngẩn ra, ánh mắt này quen thuộc một cách khó hiểu.

Nhìn thế nào cũng thấy giống Minh thúc.

Đây là phân thân của Lôi Hiển Minh ở Nam Hải Quy Khư sao?

Lão hồ ly dưới biển?

Sau khi nhìn thấy Vương Diệp, thứ này không hề tiến tới vì thân hình Vương Diệp nhỏ hơn nó rất nhiều.

Ngược lại, ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Vương Diệp, nó liền lao đầu vào dòng hắc triều.

Quyết đoán thật!

Vương Diệp biết rõ áp lực và sự ăn mòn phải chịu đựng trong dòng hắc triều lớn đến mức nào.

Dù ở độ sâu hơn hai trăm mét, chiều rộng của dòng hắc triều đã thu hẹp lại, dường như cũng không còn đậm đặc như trên mặt biển, nhưng vẫn đủ để khiến những loài như cá mập voi phải tránh xa.

Vậy mà thứ này lại lao vào dòng hắc triều ngay lập tức.

Xem ra nó định lợi dụng sự che chắn của dòng hắc triều để trốn sang phía bên kia, cắt đuôi Vương Diệp.

Vương Diệp nào có khách sáo, cũng lập tức chui vào dòng hắc triều.

Một lúc sau, hắn đã xuất hiện ở phía bên kia.

Chỉ thấy bóng đen kia dường như đã bị thương, nhưng vẫn không hề do dự mà lao về phía biển sâu.

Vương Diệp cắn răng, không tiếp tục đuổi theo.

Hắn phát hiện mình ở dưới nước, hành động ít nhiều vẫn bị hạn chế.

Tốc độ hoàn toàn không thể so sánh với trên bờ.

Phản ứng của thứ này quá nhanh.

Với cái đầu to như vậy, mà ngay cái nhìn đầu tiên thấy Vương Diệp, phản ứng đầu tiên lại là nhận thua bỏ chạy.

Hơn nữa còn cực kỳ quyết đoán xuyên qua dòng hắc triều, sau đó bơi về phía vực sâu.

Nếu Vương Diệp cố đuổi theo, có lẽ cũng đuổi kịp.

Nhưng chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian.

Ai mà biết dòng hắc triều sẽ biến mất lúc nào.

Việc cấp bách nhất bây giờ là vớt Địa Hỏa văn long cốt trong dòng hắc triều.

Cổ Thần chi lực thực sự quá hấp dẫn.

Nhìn bóng đen ngày càng xa dần và biến mất trong vực sâu, Vương Diệp khẽ lắc đầu.

Sau đó hắn lập tức quay trở lại dòng hắc triều, lao vào sự nghiệp vớt Địa Hỏa văn long cốt.

Lần này Vương Diệp vớt ròng rã gần một tiếng đồng hồ.

Hắn di chuyển qua lại trong dòng hắc triều.

Toái Tinh kiếm không ngừng rẽ nước và tạp vật trong đó.

Không lâu sau, Vương Diệp quyết định lên bờ.

Bởi vì xương rồng trong dòng hắc triều đã rất khó tìm.

Có lẽ những khúc xương rồng này rất có thể là xương cốt từ một con rồng.

Khi bị dòng hắc triều cuốn từ đáy vực lên, chúng cũng ở khá gần nhau.

Qua đợt này rồi, sẽ rất khó có thêm xương rồng khác.

Tiếc là không tìm thấy xương đầu rồng.

Thời gian ở trong dòng hắc triều khá lâu, hắn cũng có chút lo lắng cho mọi người trên tàu Bạch Long Vương.

Khu vực gần dòng hắc triều thực sự quá quỷ dị và nguy hiểm, vẫn nên quay về xem sao thì hơn.

Sau khi nổi lên mặt nước, hắn lập tức nhìn thấy tàu Bạch Long Vương đã ở ngay trước mắt, sắp đâm vào mặt Vương Diệp.

Tàu Bạch Long Vương không phải nên ở cách dòng hắc triều vài trăm mét sao?

Sao lại sắp lao vào trong đó rồi?

Tàu Bạch Long Vương tuy được làm bằng gỗ hải liễu mộc, và đáy thuyền cũng được gia cố bằng tấm đồng, nhưng chắc chắn cũng không thể ở trong dòng hắc triều lâu được.

Tự tiện tiến vào dòng hắc triều tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt, không khéo sẽ chìm tàu.

Chương 241

Vương Diệp cau mày đang định hỏi thì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trên thuyền đã nhìn thấy hắn.

“Biểu đệ!

Biểu đệ mau lại đây, chúng tôi phát hiện một cỗ quan tài!” Hồ Bát Nhất cũng hét lên: “Vương Diệp cậu lên đây trước đã.” Vương Diệp nghe lời Vương Bàn Tử, lập tức nhìn theo hướng hắn chỉ.

Hắn phát hiện ở phía trước không xa, có một vật màu trắng đang nổi trên bề mặt dòng hắc triều.

Trước đó Vương Diệp cứ lặn xuống, đã đến độ sâu hai ba trăm mét, vậy mà lại không chú ý đến bề mặt dòng hắc triều.

Vật màu trắng này là một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Cỗ quách này vuông vức, giống như một khối đá hình chữ nhật khổng lồ.

Không có trang trí nhiều, nhưng trên bề mặt có một số hình khắc rất tinh xảo.

Một số phù hiệu trong đó Vương Diệp đã từng thấy trên phiến ngọc Thạnh Đầu, cũng đã thấy trên Địa Hỏa văn long cốt.

Lại là một chiếc Địa Hỏa văn phù quan!

Ngoài những hoa văn này ra, trên bề mặt phù quan còn có mấy sợi xích sắt rất to.

Những sợi xích này trói chặt quan tài.

Cũng chính vì sự tồn tại của những sợi xích này mà phù quan mới có thể trôi nổi trong dòng hắc triều lâu như vậy mà không bị bung ra.

Dưới phù quan còn có một vật đen sì to lớn, dường như bị xích trói chặt vào đó.

Lúc đầu Vương Diệp còn chưa nhìn rõ là vật gì.

Phù quan bập bềnh lên xuống trong dòng hắc triều, lúc này hắn mới phát hiện, thứ ở dưới phù quan lại là một bộ mai và xương cốt rùa khổng lồ.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ hơn là.

Trên mai và thi thể của con rùa lớn này, lại còn dính một ít huyết nhục chưa phân hủy hoàn toàn.

Phải biết rằng bản thân dòng hắc triều có tính ăn mòn, có thể bảo tồn được huyết nhục nhìn thấy được, chứng tỏ thời gian con rùa lớn này chết đi không quá lâu.

Điều này thật kỳ lạ.

Cỗ phù quan này dù nhìn từ góc độ nào cũng phải có lịch sử cả ngàn năm.

Hoa văn điêu khắc trên đó là Địa Hỏa văn.

Rất có khả năng là quách của người Hận Thiên thị.

Lẽ nào mấy nghìn năm đã trôi qua, con rùa già này vẫn còn sống sao?

Lại còn cõng một cỗ quan tài mà sống?

Vương Diệp cảm thấy ở gần Nam Hải Quy Khư, thật sự chuyện gì khó tin cũng có thể xảy ra.

Dù thế nào đi nữa, vẫn phải vớt cỗ phù quan lên tàu Bạch Long Vương trước đã.

Vương Diệp lập tức dùng tay vịn vào phù quan.

Ngay khoảnh khắc tay Vương Diệp chạm vào phù quan, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu.

“Ký chủ tiếp xúc với Hận Thiên thị Long nữ thần tế tự phù quan, nhận được 100 điểm Quốc Vận trị.” Hay lắm.

Phán đoán trước đó của Vương Diệp không sai.

Vị Cổ Thần tồn tại trong Nam Hải Quy Khư hải nhãn này.

Vị Cổ Thần đã khiến tộc người Hận Thiên thị đi xa vạn dặm, từ Thăng Long xuôi Nam đến định cư trong Quy Khư hải nhãn.

Vị Cổ Thần đã ban cho tộc người Hận Thiên thị sức mạnh đặc biệt, có thể lợi dụng Long hỏa dưới đáy biển.

Vị Cổ Thần đã một tay tạo ra nền văn minh Hận Thiên thị trong Quy Khư.

Quả nhiên là Long Thần!

Vương Diệp cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng.

Bây giờ phải nhanh chóng đưa phù quan lên thuyền.

Trên tàu Bạch Long Vương có tời.

Sau khi Vương Diệp buộc chặt dây thừng, tời bắt đầu hoạt động.

Sau một hồi động cơ gầm rú, toàn bộ cỗ phù quan được kéo lên.

Lúc này Vương Diệp mới phát hiện.

Trên thi hài con rùa già khổng lồ dưới phù quan, lại có cắm một cây trường mâu.

Vương Diệp nhân lúc phù quan chưa được kéo lên thuyền, tiện tay rút cây trường mâu ra.

Đồng thời một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Con rùa già cõng quan tài này, xem ra thời gian tử vong không quá lâu.

Lẽ nào bị cây trường mâu này đâm chết?

Vương Diệp xem xét kỹ lưỡng cây trường mâu.

Cán mâu được làm bằng một loại gỗ giống như hải liễu mộc, đen kịt và nặng trịch.

Vương Diệp biết đây chắc chắn không phải là hải liễu mộc.

Hải liễu mộc tuy cũng nặng và chắc, nhưng lại khá cong, trên thân có vân gỗ rất rõ ràng.

Cán của cây trường mâu này gần như thẳng tắp hoàn toàn.

Trên đó chỉ có một vài vết tích màu nhạt giống như sao biển, hải quỳ, vỏ sò, chứ không có vân gỗ.

Những chỗ khác đều cực kỳ nhẵn bóng.

Ở đầu trường mâu là một cái vòng bằng đồng.

Trên đó cố định một mũi mâu làm bằng đá hắc diệu.

Cái vòng đồng đã bị nước biển ăn mòn, có chút rỉ sét.

Có thể thấy được, ban đầu trên đó có hoa văn tinh xảo.

Vương Diệp nhìn những hoa văn còn sót lại liền cảm thấy quen thuộc.

Đây không phải là Địa Hỏa văn mà hắn đã thấy rất nhiều lần trước đó sao?

Bây giờ xem ra, có thể gọi là Địa Hỏa văn, cũng có thể là một loại văn tự.

So với các phù hiệu trên Địa Hỏa văn long cốt và phù quan, Địa Hỏa văn trên trường mâu đã có một số thay đổi.

Trở nên đơn giản hơn.

Hình chữ cũng tao nhã hơn.

Mang đậm tính trang trí.

Phỏng đoán chẳng lành trong lòng Vương Diệp ngày càng mạnh mẽ.

Lẽ nào tộc người Hận Thiên thị vẫn chưa bị diệt vong?

Nền văn minh Hận Thiên thị, xây dựng thành phố bên cạnh Long hỏa dưới lòng đất vẫn chưa phải là phế tích sao?

Bên trong còn có người?

Thậm chí còn có thể nắm giữ kỹ thuật luyện đồng Địa Hỏa, có thể chế tạo vũ khí?

Nhìn mức độ ăn mòn của vòng đồng trên trường mâu này, cũng chỉ khoảng hai ba mươi năm.

Cũng tạm coi là khớp với thời gian tử vong của con rùa già.

Vương Diệp càng nghĩ càng thấy đúng.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Ký chủ nhận được Hận Thiên thị Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu, nhận được 100 điểm Quốc Vận trị.” Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu.

Đây là vũ khí mà tộc người Hận Thiên thị sử dụng sao?

Mũi mâu không phải làm bằng kim loại.

Mà là dùng đá hắc diệu từ một khu mỏ nào đó dưới đáy biển.

Đá hắc diệu còn được gọi là Long tinh.

Thế thì khớp rồi.

Thứ này cũng không thể tách rời khỏi Long Thần.

Chương 242

Hơn nữa, đá hắc diệu là một loại lưu ly tự nhiên hình thành sau khi dung nham phun trào và bị nước biển xâm thực.

Cực kỳ sắc bén và cứng rắn.

Trong truyền thuyết phương Tây, thứ này là vũ khí có thể giết chết dị quỷ.

Ở trong nước biển cũng không bị ăn mòn, không có nỗi lo rỉ sét.

Đúng là một lựa chọn tốt để chế tạo vũ khí.

Chỉ là đặt tên là Thứ Thiên Mâu, đúng là phong cách của Hận Thiên thị.

Có thể hấp thụ được Quốc Vận trị từ nó, không nghi ngờ gì không phải vì tay nghề chế tác tinh xảo hay uy lực lớn.

Nguyên nhân chủ yếu hơn là vì trên đó có tàn dư của một luồng Long Thần chi lực cực kỳ yếu ớt.

Dù chỉ dính một chút, cũng có khí vận gia thân.

Vương Diệp cất Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu vào không gian hệ thống.

Sau đó từ dưới biển nhảy vọt lên, như một con cá chuồn, đáp xuống boong tàu Bạch Long Vương.

Khoảnh khắc đáp xuống, Vương Diệp thậm chí còn cảm nhận được tàu Bạch Long Vương phát ra một tiếng thở dài thườn thượt.

Nó như đang cúi đầu cung nghênh chủ nhân của mình trở về.

Con tàu này, rất biết điều, tôi thích.

Vương Diệp nhếch mép.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Nguyễn Hắc, Minh thúc mấy người đã cẩn thận đặt phù quan lên boong tàu Bạch Long Vương.

Vương Diệp cũng đi tới.

Quách của Long nữ thần tế tự à.

Biết đâu bên trong có thứ gì đặc biệt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng kìm cắt đứt những sợi xích bên ngoài phù quan.

Xoảng một tiếng, những sợi xích đồng đã rỉ sét đến mức không còn nhìn ra màu sắc ban đầu rơi vãi khắp boong tàu.

Bản thân phù quan đã bị các loại sinh vật biển như tảo, sò, hàu bao phủ phần lớn.

Các kẽ hở của quan tài cũng đã bị bùn đất lấp đầy.

Vương Bàn Tử là người tích cực nhất trong việc mở quan tài kiếm tiền.

Hắn lập tức lấy ra móng thăm dò, bắt đầu cẩn thận dọn dẹp bùn đất trong các kẽ hở quan tài.

Vương Bàn Tử làm việc khác thì không nói, nhưng mấy việc đổ đấu mở quan tài này thì lại rất thành thạo.

Hơn nữa còn có sự tỉ mỉ hoàn toàn khác với hình tượng của bản thân.

Nhìn cái cách hắn dùng móng thăm dò cạy bùn đất, quả thực dịu dàng như đối với người tình của mình vậy.

Vương Diệp đột nhiên có chút hiểu ra tại sao Bàn gia, một người đàn ông hào sảng trượng nghĩa như vậy, đến tuổi này vẫn còn là một con chó độc thân.

Ngoài nghèo ra, e là còn có chút nguyên nhân khác.

Rất nhanh Vương Bàn Tử đã dọn dẹp xong.

Mấy người chung tay mở nắp phù quan.

Đồ vật ngâm trong nước biển cả ngàn năm, cũng không quá lo lắng bên trong có cơ quan gì.

Ban ngày ban mặt lại ở trên boong tàu lộng gió, cũng không cần lo lắng về độc khí hay tà khí.

Sau khi mở ra, phát hiện lớp ngoài cùng hóa ra là quách, bên trong còn một lớp quan.

Quan vì có lớp vỏ ngoài bảo vệ nên được bảo tồn khá tốt.

Lúc mới mở ra, trên đó còn có hoa văn bảy màu.

Gió biển thổi qua, màu sắc nhanh chóng phai đi.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương đã chuẩn bị từ trước, dùng máy ảnh ghi lại hình dáng ban đầu của quan tài Long nữ thần tế tự.

Mặt trong của quách và mặt ngoài của quan có rất nhiều phù hiệu đặc biệt.

Lần này rất rõ ràng, không chỉ Tuyết Lỵ Dương, mà Hồ Bát Nhất và Minh thúc cũng nhận ra.

Những phù hiệu này có mối liên hệ mật thiết với Tiên thiên bát quái.

Mấy người bắt đầu không ngừng phân tích quẻ tượng trên các hình vẽ.

“Chấn trên Chấn dưới?

Chấn kinh trăm dặm?” Đây là quẻ tượng gì vậy?

Hồ Bát Nhất tuy giải được quẻ tượng, nhưng nhìn mãi vẫn không hiểu.

Thông tin hiển thị trên quẻ tượng thật khó tin.

Vương Bàn Tử thì nói toạc móng heo: “Có phải quẻ Chấn là kiểu trời long đất lở không?

Sấm chớp đùng đùng?

Ầm ầm ầm?” Hồ Bát Nhất nghe mà khóe miệng giật giật: “Cậu nói, cậu cứ nói tiếp đi, xem cậu còn bao nhiêu từ tượng thanh nữa.” Vương Bàn Tử gãi đầu: “Tôi nói không đúng à?

Người ta viết rõ ràng rồi, chấn kinh trăm dặm, tuyệt đối là bão lớn.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Đó là cách nói của mấy ông thầy bói lừa người.

Tiên thiên bát quái thật sự sao có thể giải như vậy được?

Quá thẳng thắn rồi.” Hồ Bát Nhất vừa nói xong, từ phía chân trời xa xa đã truyền đến một trận âm thanh ầm ầm.

Rắc một tiếng, một tia chớp lóe lên ở chân trời.

Sắc mặt Lão Hồ biến đổi.

Vương Bàn Tử vui đến không khép được miệng.

Dù sao thì chuyện bị ông trời tự vả mặt thế này cũng không thường thấy.

Mọi người nhìn sắc trời, phía trên dòng hắc triều phía trước, khí đen bốc lên, xông thẳng lên trời.

Bức tường không khí màu đen này đã làm xáo động luồng khí xung quanh.

Từng đám mây đen đang cuồn cuộn kéo đến.

Cảnh tượng này có vài phần giống với lúc gặp phải lợn đen vượt sông trời ở Vân Nam Trùng Cốc.

Chỉ có điều lần đó là địa khí tích tụ hai ba ngàn năm phun trào, gây ra dị tượng khí hậu.

Lần này là hải khí trong dòng hắc triều bốc lên.

Xem ra chẳng bao lâu nữa, sẽ có một trận bão tố ập đến.

“Chúng ta tranh thủ dọn dẹp đồ trong phù quan, trước khi bão đến thì đưa phù quan xuống dưới boong, tìm cơ hội vượt qua dòng hắc triều.” Vương Diệp nhìn về phía chân trời.

Cơn bão ập đến dữ dội, ước tính chỉ còn chưa đầy một giờ để chuẩn bị.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu mở lớp quan tài bên trong.

Để đảm bảo an toàn, mấy người đều ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn trong miệng.

Nguyễn Hắc cũng qua giúp một tay.

Chỉ có Cổ Sai và Đa Linh, hai đứa trẻ, ở xa vừa thu dọn đồ đạc trên boong để chuẩn bị ứng phó với cơn bão, vừa tò mò vừa sợ hãi liếc nhìn về phía quan tài.

Lớp quan tài bên trong làm bằng chất liệu đá.

Đen kịt và sáng bóng, thậm chí có chút bán trong suốt.

Hồ Bát Nhất nói đó là một loại hóa thạch từ gỗ thông cổ đại dưới đáy biển gọi là địa kính thạch.

Nhưng Vương Diệp lại cảm thấy đó là nói nhảm.

Dưới đáy biển có gỗ thông hay không là một chuyện.

Chất liệu của cỗ quan tài này rất giống với mũi của cây Thứ Thiên Mâu mà Vương Diệp vừa có được.

Rất có khả năng là một loại đá hắc diệu đặc biệt.

Lúc này phía trên tàu Bạch Long Vương vẫn còn ánh nắng.

Dưới ánh sáng mặt trời, cỗ quan tài địa kính thạch lại tỏa ra một thứ ánh sáng tựa như cầu vồng.

Ở bốn góc quan tài có chốt định hồn.

Chương 243

Vương Bàn Tử tay chân lanh lẹ, rất nhanh đã dùng móng thăm dò mở chốt định hồn.

Trong khoảnh khắc mở quan tài, một luồng khí trắng từ bên trong bốc lên.

Sau đó bay thẳng lên trời.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng hét lớn một tiếng không ổn.

Sau đó tất cả những người đang ghé sát vào quan tài đều lùi lại.

Đúng lúc này, một cỗ thi thể nữ từ trong quan tài bật thẳng ra.

Thi thể nữ từ tư thế nằm ban đầu, ngồi thẳng dậy.

Đầu vươn ra ngoài quan tài.

Gió biển thổi qua, mái tóc đen dài bay phấp phới.

Cảm giác như trong quan tài chứa một người sống, bây giờ đã tỉnh lại.

Nhưng Vương Diệp lại cảm nhận rõ ràng, thứ xông ra từ trong quan tài là thi khí.

Người phụ nữ này trông toàn là tử khí, không có nửa phần sinh khí.

Vương Diệp tự nhiên không sợ thứ trong quan tài.

Nhưng hắn cũng lùi lại vài bước.

Không vì lý do gì khác, nguyên nhân lớn nhất là quá thối.

Mùi trong quan tài là sự pha trộn giữa mùi tanh, mùi hôi thối và mùi phân.

Nếu không phòng bị có thể bị hun đến mù mắt.

Mùi hôi thối này thậm chí còn không tan đi được dưới gió biển.

Tiếp theo, mọi người chứng kiến một khoảnh khắc kinh hoàng khó quên trong đời.

Thi thể nữ bật ra từ quan tài, lúc đầu trông còn rất tươi mới.

Trên người tím tái đen kịt.

Dưới mái tóc đen dài lộ ra một khuôn mặt quỷ dị vô cùng.

Ngũ quan trên mặt không chỉ méo mó, mà còn mọc đầy vảy thịt.

Người mắc chứng sợ lỗ sẽ thấy da đầu tê dại, nổ tung tại chỗ.

Miệng đầy răng nanh nhọn hoắt, số lượng rõ ràng nhiều hơn người bình thường, và mỗi chiếc đều đặc biệt nhỏ.

Môi rất dày, nhô ra có chút giống miệng cá.

Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ các bộ phận khác trên người, gió biển đã thổi qua.

Làn da trên thi thể nữ bắt đầu nhanh chóng trở nên khô quắt và xẹp xuống.

Tất cả mọi nơi đều trở nên cứng ngắc.

Gió thổi qua liền bắt đầu vỡ vụn và phong hóa.

Ban đầu còn có thể nhìn thấy bộ xương, sau đó ngay cả những khúc xương đen kịt cũng bị thổi tan, rơi vào trong quan tài.

Chỉ còn lại một ít mảnh xương vụn và một lớp tro đen.

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, thấy thi thể nữ phong hóa trong chốc lát, vội vàng lao đến bên quan tài.

Vương Diệp biết Bàn Tử lo lắng đồ tùy táng bên trong cũng sẽ bị phong hóa mất.

Mặc dù dù có phong hóa Vương Bàn Tử cũng không làm được gì, nhưng ít nhất cũng được thỏa mãn con mắt.

Kết quả sau khi lao tới, Vương Bàn Tử phát hiện bên trong quan tài cơ bản không có gì.

Quần áo trên người thi thể nữ cũng đã hóa thành tro, các đồ trang sức khác gần như không có.

Ngược lại, trong quan tài lại có một vũng nước.

Trong nước lại còn có một vài con tôm nhỏ bán trong suốt.

Mấy người đều ngây ra nhìn.

Cỗ quan tài này dù nhìn thế nào cũng đã chìm dưới biển ít nhất cả ngàn năm.

Dù có rùa biển lớn cõng, cũng gần như không thấy ánh mặt trời.

Quan tài được niêm phong khá tốt.

Nếu không thi thể nữ bên trong cũng không đến nỗi vừa gặp gió biển đã hóa thành tro.

Vấn đề là những con tôm nhỏ này vào bằng cách nào?

Dù là được mang vào lúc thi thể nữ được chôn cất, chúng lại sống sót bằng cách nào?

Vương Diệp tiến lên xem, phát hiện trong quan tài của Long nữ thần tế tự lại có một luồng sinh khí cực kỳ mãnh liệt.

Chẳng trách những con tôm nhỏ này có thể sống đến bây giờ.

Nữ tế tự này lúc sinh thời tuyệt đối có bản lĩnh không nhỏ, sau khi chết thi thể không mục nát, tu vi khí tức trên người cũng hóa thành sinh khí, nuôi dưỡng những con tôm nhỏ này sống cả ngàn năm.

Chỉ là bây giờ sinh khí đã tan đi.

Những con tôm nhỏ này quẫy một lúc rồi cũng yếu đi, xem ra sắp chết hết.

Vương Diệp kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện bên trong chỉ có vài phiến đá hắc diệu.

Sau đó Vương Diệp nhặt những phiến đá này lên.

Dùng nước biển rửa sạch, phát hiện trên đá hắc diệu đều có khắc những phù hiệu đặc biệt.

Phù hiệu khắc trên mỗi phiến đá lại không giống nhau.

Có lẽ trước đây những phiến đá hắc diệu này được đặt trong quan tài theo một phương vị đặc biệt.

Chỉ là qua nghìn năm, vị trí đã sớm bị xê dịch.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Ký chủ nhận được Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch, hấp thu 50 điểm Quốc Vận trị.” Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch, theo giải thích của hệ thống, là công cụ mà người Hận Thiên thị cổ đại dùng để chiêm bốc, giao tiếp với thần linh, xác định phương vị...

Hơi giống với pháp khí của đạo gia.

Coi như là sự kết hợp giữa bàn cơ, la bàn và quẻ xăm.

Trên đó còn sót lại một chút khí tức của Cổ Thần.

Chỉ là quá yếu, hoàn toàn không thể hấp thu.

Tiếng thông báo của hệ thống vẫn tiếp tục vang lên.

Vương Diệp tổng cộng nhận được sáu miếng Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Nam Đẩu Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch hoàn chỉnh, nhận được kỹ năng Nam Đẩu Lạc Tinh Thuật.”

"Hệ thống phát hiện Nam Đẩu Lạc Tinh Thuật có thể dung hợp với Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật." "Sau khi dung hợp, ký chủ sẽ nhận được kỹ năng mới." "Dung hợp tiêu hao 100 điểm Quốc Vận trị." "Có dung hợp không?" Vương Diệp trực tiếp chọn dung hợp.

Rất nhanh, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Chúc mừng ký chủ dung hợp thành công." "Chúc mừng ký chủ nhận được Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật." Khóe miệng Vương Diệp hơi giật.

Hay lắm, hệ thống đang lười biếng sao?

Cứ trực tiếp ghép tên hai kỹ năng lại là thành kỹ năng mới à?

Nhưng khi Vương Diệp xem kỹ lại phần giải thích của hệ thống về kỹ năng mới, hắn lập tức cảm thán thật tuyệt.

Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật có thể mượn sức mạnh của sáu sao Nam Đẩu.

Tức là sáu sao Thiên Phủ, Thiên Lương, Thiên Cơ, Thiên Đồng, Thiên Tướng, Thất Sát, để phân chia thiên dã, xác định phương vị phong thủy.

Thậm chí có thể quan sát khí vận, xem phong thủy.

Vượt xa các thủ pháp tầm long khán sơn, định phong điểm huyệt thông thường.

Đặc biệt là có thể quan sát khí vận, xem phong thủy, đối với Vương Diệp vô cùng hữu dụng.

Vương Diệp vốn định tìm một hòn đảo nhỏ ở Nam Dương để mua lại.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ dùng đến Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật.

Phù quan rất nhanh đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Bên trong không còn bất kỳ đồ tùy táng nào khác.

Vương Bàn Tử rất thất vọng.

Chương 244

Nhưng rất nhanh lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào quan tài, hai mắt sáng lên.

“Lão Hồ, vừa nãy anh nói cái quan tài này là địa kính thạch, rất có giá trị đúng không?

Hay là chúng ta vận chuyển cả cái quan tài này về đi.” Nói xong, Vương Bàn Tử liền hô hào muốn khiêng quan tài địa kính thạch xuống dưới boong.

Hồ Bát Nhất giữ lại.

“Anh béo, dưới boong tàu, trong khoang thuyền toàn là vật tư, làm gì có chỗ để cái này?” Vương Bàn Tử lầm bầm nói, ở phía trước nhất của sống thuyền có một khúc gỗ lớn.

Căn bản chẳng có tác dụng gì, cũng không ảnh hưởng đến kết cấu.

Hắn đã nhắm trước rồi, nếu gặp phải món đồ lớn đáng tiền thì sẽ dỡ khúc gỗ ra, đặt đồ vào đó.

Vương Diệp nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, lập tức nhìn về phía Nguyễn Hắc.

Quả nhiên, Nguyễn Hắc nghe xong liền căng thẳng ngay.

Anh ta vội vàng chạy tới khuyên can, nói rằng khúc gỗ đó tuyệt đối không được động vào.

Vương Bàn Tử tính tình ương bướng như lừa, Nguyễn Hắc chỉ nói không được động, nhưng lại chẳng đưa ra được lý do nào đáng tin.

Vương Bàn Tử lập tức nổi nóng.

“Không được, hôm nay Bàn gia đây nhất quyết phải dỡ khúc gỗ đó ra xem bên trong có cái gì.” Nguyễn Hắc gấp đến độ sắp khóc, thề thốt rằng mình tuyệt đối không có ác ý.

Vì trước kia từng có người của Lão Thanh Đầu thuê anh ta giúp việc trên con thuyền này.

Chính là đám người Anh quốc đó.

Nguyễn Hắc biết chút ít chuyện bên trong, biết sau khúc gỗ có thứ đặc biệt.

Động vào sẽ mang lại tai họa cho cả thuyền.

Vương Bàn Tử đâu có nghe lọt tai, đang định nổi khùng thì liếc nhìn Vương Diệp một cái, lập tức bình tĩnh lại.

“Biểu đệ, chuyện này chú nói xem phải làm thế nào?

Nếu chú tin tưởng lão đại Nguyễn này thì tôi cũng tin.” Vương Diệp nhếch mép cười.

Nguyễn Hắc quả thực không có ý xấu.

Thứ đằng sau khúc gỗ đúng là không nên động vào.

Nhưng mà, Vương Diệp sao có thể để biểu ca của mình chịu thiệt được.

Bàn Tử mới là người nhà.

“Biểu ca nói muốn dỡ thì chúng ta cứ dỡ ra xem.” Nghe đến cả Vương Diệp cũng nói vậy, lập tức Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, thậm chí cả Minh thúc cũng đều đồng ý.

Cổ Sai và Đa Linh, hai thiếu niên, trước đó thấy Vương Diệp thân thủ nhanh nhẹn, ra vào trong Hắc triều như chốn không người, đã sớm khâm phục Vương Diệp vô cùng.

Lúc này nghe Vương Diệp nói, hai đứa nhỏ cũng đều ủng hộ.

Nguyễn Hắc tức đến nỗi giáng một cái tát lên đầu Cổ Sai.

Vương Diệp vỗ vỗ vai lão đại Nguyễn Hắc.

“Yên tâm, tôi biết sau tấm gỗ là thứ gì, chẳng phải là vật tế Hải hòa thượng sao?

Nhân lúc bão còn chưa đến, tôi cũng vừa hay muốn xử lý một chút.” Bão sắp đến rồi.

Tàu Bạch Long Vương hiện tại vẫn dựa vào mấy thứ hiệu quả thấp lại không ổn định để duy trì Hải liễu mộc, thực sự không đáng tin.

Nhân cơ hội này dùng Tội ác tinh hoa bày một cái Tụ âm trận, cũng thay đổi vật tế bên trong luôn.

Để một người chết trên thuyền, ít nhiều cũng có chút xui xẻo.

Nguyễn Hắc nhìn vào mắt Vương Diệp, lập tức nhụt chí.

Vương Diệp tuy không thi triển kỹ năng cổ hoặc, nhưng lúc này đôi mắt của hắn đã tự mang theo uy áp.

Khí thế trên người hắn đã tạo ra hiệu quả áp đảo đối với một lão ngư dân như Nguyễn Hắc.

Rất nhanh, mọi người đã tiến vào bên dưới boong tàu.

Vương Diệp đi đến trước tấm ván gỗ ở phía trước sống thuyền.

Nguyễn Hắc lúc này đã mồ hôi đầm đìa, muốn nói gì đó nhưng lại không dám, lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

“Sống thuyền và các bộ phận quan trọng của tàu Bạch Long Vương đều được làm bằng Hải liễu mộc.” “Hải liễu mộc sở dĩ có thể tồn tại cả trăm ngàn năm trong biển mà không mục nát, chính là vì bên trong nó có một luồng âm khí.” “Cây liễu thuộc âm, Hải liễu mộc cũng vậy.” “Truyền thuyết kể rằng những oán linh, vong hồn chết trên biển đều sẽ hóa thành hải quỷ, tụ tập trên Hải liễu mộc.” “Hơn nữa Hải liễu mộc trôi nổi trên mặt biển, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, lâu ngày, quỷ khí trên đó sẽ ngưng tụ.” “Chỉ có loại Hải liễu mộc như vậy mới có thể trở thành vật liệu tuyệt vời để đóng thuyền.” “Không sinh sâu mọt, không mục nát, không bị nước biển ăn mòn, cũng không có các loài như hà, sò ký sinh.” Vương Diệp chậm rãi giải thích về Hải liễu mộc cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác.

Chất liệu của Hải liễu mộc vô cùng đặc biệt, không chỉ ở khả năng không mục nát, mà còn ở việc có thể bổ sung âm khí thông qua một số phương pháp đặc biệt, thậm chí có thể tồn tại hàng trăm năm không hỏng.

Đây là phẩm chất còn quý hơn cả thép.

Đồng thời, Hải liễu mộc có đủ âm khí còn sở hữu cả tính dẻo dai và nhẹ nhàng.

Nó chính là xương sống của một con thuyền.

Có một cách nói đặc biệt, thuyền dùng Hải liễu mộc làm sống thuyền sẽ không bao giờ chìm trong bão tố.

Dù cho thủy thủ đoàn trên tàu đều chết hết, thuyền cũng sẽ không chìm.

Âm khí vô hình, nhưng những thứ do âm khí hội tụ lại thường tạo ra những hình thù đặc biệt.

Ví dụ như trong một số vỏ sò nơi âm khí hội tụ, có thể mọc ra những hoa văn giống mặt người, thậm chí có cả hình dạng như tượng Phật.

Hải liễu mộc cũng vậy.

Loại Hải liễu mộc đã thành tinh, hội tụ đủ âm khí, trải qua sự gột rửa của tinh hoa nhật nguyệt, trên đó sẽ sinh ra một số dị tượng.

Lúc này Vương Diệp đã ra tay, trực tiếp dỡ bỏ tất cả các tấm ván gỗ che khuất sống thuyền bằng Hải liễu mộc.

Sau khi dỡ xong, những người đứng sau lưng Vương Diệp đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra đằng sau tấm ván gỗ là một bộ xương khô vô cùng đáng sợ.

Bộ xương rõ ràng đã tồn tại sau tấm ván gỗ một thời gian khá dài.

Thịt da trên người đã thối rữa gần hết, chỉ còn lại một ít quần áo rách nát.

Điều kỳ quái hơn là ở những nơi có lỗ hổng như miệng, mắt, mũi của bộ xương, đều mọc ra những bông hoa kỳ lạ.

“Đây là thi thể của hải tặc, dùng để trấn thuyền, cũng chính là để trấn áp âm khí của vong linh trong Hải liễu mộc.” “Thứ mọc ra từ trên người nó được gọi là Hải thạch hoa.” “Hải thạch hoa sinh trưởng ở những nơi quỷ khí tụ tập.” “Có chút giống san hô, lâu ngày sẽ khiến bộ xương và Hải liễu mộc mọc dính vào nhau, hình thành một thứ giống như. tượng điêu khắc.” Vương Diệp suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghĩ ra cách miêu tả bộ xương này và những bông Hải thạch hoa quỷ dị trên đó.

Sau đó, hắn dùng tay gõ gõ lên đỉnh đầu bộ xương.

Rất nhanh, từ bên trong bộ xương bò ra một vài thứ kỳ lạ.

Vương Diệp nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc.

Hải hòa thượng thì Vương Diệp biết.

Nhưng vấn đề là tại sao Hải hòa thượng lại lớn như vậy?

Từ trong cơ thể bộ xương chui ra một loại động vật kỳ lạ vừa giống cá vừa giống tôm.

Trên người có vảy, lại chia thành từng đốt.

Nó có rất nhiều móng vuốt nhỏ.

Đầu rất to, gần bằng đầu trẻ con.

Trơn tuột, giống như đầu của tăng nhân, trên đó còn có mấy cái vảy nhô lên, trông như giới ba.

Chẳng trách thứ này được gọi là Hải hòa thượng.

Hải hòa thượng trong tuyến thế giới ban đầu không lớn như vậy.

Mấy con Hải hòa thượng chui ra từ bộ xương bây giờ đều to bằng đứa trẻ sơ sinh.

Sau khi bò ra, chúng bắt đầu dập đầu.

Xem ra là đang cầu xin tha mạng.

Nhưng Vương Diệp lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Âm khí trên người mấy con Hải hòa thượng này nặng hơn nhiều so với tưởng tượng của Vương Diệp.

Vương Diệp có Long Vương huyết mạch.

Mấy con Hải hòa thượng này bị uy áp trên người hắn trấn áp đến mức không dám động đậy.

Sau khi dập đầu một hồi lâu, chúng lại nhả ra một viên châu màu đen từ trong miệng.

Nguyễn Hắc ở phía sau đã nhìn đến ngây người.

“Hải hòa thượng dâng Phật châu?” Vương Diệp nghe vậy liền cười.

Chương 245

Thứ này làm gì phải Phật châu?

Hắn phát hiện thứ này lại gần giống với Tội ác tinh hoa.

Sau khi nhặt một viên châu màu đen lên, hắn lập tức nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Túc chủ nhận được Âm khí tinh hoa.” Mấy con Hải hòa thượng này vậy mà mỗi con trong miệng đều ngậm một viên Âm khí tinh hoa!

Vương Diệp lại nhìn những bông Hải thạch hoa trên bộ xương, lập tức hiểu ra.

Hải hòa thượng đã luôn hấp thụ âm lộ nhỏ giọt từ trong Hải thạch hoa.

Sau bao nhiêu năm, chúng đã ngưng tụ ra được Âm khí tinh hoa.

Mặc dù bây giờ Vương Diệp chưa biết Âm khí tinh hoa có tác dụng gì.

Nhưng theo kinh nghiệm trước đây, phàm là thứ được hệ thống đánh giá là tinh hoa thì tuyệt đối không phải là đồ tồi.

Sau đó, hắn lại nhìn những con Hải hòa thượng vẫn đang dập đầu, lập tức cảm thấy chúng đáng yêu hơn nhiều.

Đây hoàn toàn là những con bò sữa sản xuất Âm khí tinh hoa mà.

Đúng là bảo bối.

Xem ra ngoài nghề trồng trọt ra, Vương Diệp còn có thể cân nhắc làm thêm nghề chăn nuôi.

Hải hòa thượng này cũng không tệ.

Đáng tiếc là không gian hệ thống không thể chứa Hải hòa thượng.

Vì vậy, sau khi dọn dẹp sạch sẽ thi thể hải tặc, hắn để lại Hải thạch hoa và Hải hòa thượng trên sống thuyền Hải liễu mộc.

Đồng thời, Vương Diệp lấy ra Tiểu Thần Phong, đào mấy cái lỗ trên sống thuyền Hải liễu mộc.

Nam Đẩu Tụ Âm Trận.

Sau khi nhận được Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, lợi dụng kỹ năng Doanh Kiến Phong Thủy, tác phẩm đầu tiên tạo ra lại là đào lỗ trên Hải liễu mộc.

Điều này chính Vương Diệp cũng không ngờ tới.

Sau khi đào xong sáu cái lỗ, Vương Diệp lần lượt đặt Âm khí tinh hoa vào.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đặt xong Âm khí tinh hoa.

Từng luồng âm khí bắt đầu lưu động.

Hắn cảm nhận được âm khí xung quanh đang không ngừng hội tụ về phía Hải liễu mộc.

Những bông Hải thạch hoa vừa nãy vì bị lấy xuống từ thi thể hải tặc mà có chút héo úa, giờ đây tất cả đều tràn đầy sức sống.

Thậm chí có thể cảm nhận được Hải thạch hoa đang sinh trưởng.

Nếu không tung một kỹ năng Tốc sinh thì thật có lỗi với đám Hải thạch hoa này.

Vương Diệp không nói hai lời, giơ tay thi triển một kỹ năng trồng trọt.

Dưới tác dụng của kỹ năng Tốc sinh, Hải thạch hoa gần như lan rộng ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Điều hiếm có là âm khí mà Nam Đẩu Tụ Âm Trận hội tụ lại có thể chống đỡ được.

Toàn bộ sống thuyền Hải liễu mộc đều bắt đầu tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Nguyễn Hắc đứng phía sau nhìn đến sững sờ.

Những người khác không hiểu về những thứ này, chỉ có thể xem cho mới lạ.

Nhưng Nguyễn Hắc là người từng làm thuê trên con tàu này.

Đám người Anh quốc trước kia chết chính là vì họ phát hiện ra trong sống thuyền có thi thể hải tặc trấn thuyền.

Sau đó đám người này lại muốn lôi thi thể hải tặc ra, bắt Hải hòa thượng làm thành tiêu bản, mang về quê bán lấy tiền.

Kết quả tự nhiên là thi thể vừa động, Hải hòa thượng còn chưa bắt được thì đã bị âm khí nhập thể, hải quỷ hóa sát.

Hơn chục tên quỷ lão không một ai sống sót.

Ban đầu Nguyễn Hắc tưởng Vương Diệp cũng gan to bằng trời giống đám người Anh quốc đó.

Nhưng lại là một kẻ nhà quê không biết trời cao đất dày, nào ngờ sau khi dọn dẹp thi thể hải tặc, lấy Phật châu của Hải hòa thượng xuống, hắn lại trực tiếp thao tác một hồi trên sống thuyền Hải liễu mộc.

Cho dù Nguyễn Hắc có ngốc đến đâu, bây giờ cũng nhìn ra Vương Diệp là cao nhân.

Hải quỷ trên sống thuyền Hải liễu mộc không những không xuất hiện hóa sát giết người, ngược lại còn ngoan ngoãn phục tùng.

Cả sống thuyền trở nên óng ánh hơn.

Xem ra sau này cũng không cần hải tặc hiến tế nữa rồi.

Đúng lúc này, Đa Linh còn ở trên boong tàu phụ trách quan sát đột nhiên hét lên một tiếng.

Sau đó tất cả mọi người đều ý thức được, bão tố đang đến gần.

Vương Diệp để Tuyết Lỵ Dương ở lại bên dưới, dùng ván gỗ phong ấn tạm Tụ âm trận và Hải hòa thượng lại.

Những người khác đều lên boong tàu.

Sau khi lên, sắc trời đã có chút tối sầm.

Nhìn về phía trước, một mảng mây đen kịt.

Cả bầu trời bị chia thành hai phần rõ rệt.

Một phần vẫn nắng chang chang.

Phần còn lại đã là mây đen giăng kín.

Mây đen ép xuống rất thấp, gần như sắp chạm đến mặt biển.

Mà phía trên lại cao không thấy đỉnh.

Cảm giác như một ngọn núi đen cao chọc trời đang từ từ ép tới.

Cái cảm giác áp bức duy ngã độc tôn, nghiền ép tất cả mọi thứ giữa trời đất khiến những người trên thuyền đều không nói nên lời hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp ra lệnh.

Minh thúc phụ trách cầm lái.

Nguyễn Hắc dẫn theo Cổ Sai, bắt đầu điều chỉnh hướng buồm.

Hồ Bát Nhất đi bảo dưỡng động cơ chân vịt, tránh xảy ra vấn đề.

Vương Bàn Tử thì đến phòng lái hỗ trợ Minh thúc.

Trong cơn cuồng phong bão táp thế này, nếu cần bẻ lái gấp, bánh lái chưa chắc một ông già như Minh thúc có thể xoay nổi.

Vương Diệp nhìn Hắc triều rộng khoảng sáu bảy mươi mét phía trước, nghiến răng.

Phải xông qua cho bằng được.

Nếu bây giờ không qua Hắc triều, đợi bão đến, lỡ bị cuốn vào trong đó.

Dù tàu Bạch Long Vương đã được Vương Diệp cường hóa hết mức, cũng chưa chắc chịu nổi sự ăn mòn của Hắc triều.

Hơn nữa trong bão tố, ai biết trong Hắc triều có xuất hiện thêm thứ gì kỳ quái nữa không.

Vương Diệp bảo Minh thúc điều chỉnh hướng tàu Bạch Long Vương.

Thẳng hướng về Hắc triều.

Sau đó bảo Nguyễn Hắc và Cổ Sai điều chỉnh góc buồm.

Tăng mã lực động cơ lên tối đa.

Tàu Bạch Long Vương lùi lại một khoảng.

Sau đó bắt đầu tăng tốc điên cuồng.

Kỹ năng Hưng phong của tàu Bạch Long Vương đã được thi triển.

Cả con tàu phát ra một tiếng rồng ngâm hưng phấn.

Mặt biển trước cơn bão thực ra rất yên tĩnh, thậm chí không có chút gió nào.

Sóng biển cũng rất nhỏ.

Nhưng xung quanh tàu Bạch Long Vương lại có một luồng gió biển mạnh mẽ, thổi căng buồm lên như quả bóng bay.

Rất nhanh, tốc độ của tàu Bạch Long Vương đã như mũi tên rời cung.

Chương 246

Ngay cả Minh thúc, một thủy thủ già chưa từng lên thuyền bao lâu cũng phấn khích hét lớn.

Sự cuồng dã của một thủy thủ từ trong xương tủy cũng được giải phóng ra.

Kéo theo cả Vương Bàn Tử cũng hò hét ầm ĩ trong phòng lái.

Vương Diệp thì chăm chú nhìn Hắc triều, chỉ dựa vào tốc độ thì rất khó trực tiếp xông qua được.

Tốc độ dòng chảy của Hắc triều cũng rất nhanh.

Hơn nữa khí tức quỷ dị trên Hắc triều khiến nó tự mang theo lực hút mạnh mẽ.

Chỉ cần tiến vào Hắc triều, muốn thoát ra sẽ không dễ dàng như vậy.

Vương Diệp nhếch mép cười.

Nhân cơ hội này xem thử mấy kỹ năng của mình rốt cuộc có đủ mạnh không!

Thấy tàu Bạch Long Vương đã xông đến mép Hắc triều.

Vương Diệp đột nhiên thi triển kỹ năng Phá lãng trên tàu Bạch Long Vương.

Ngay lập tức, một hình ảnh cá sấu Loan ngạc khổng lồ từ phía trước tàu Bạch Long Vương nhảy vọt lên.

Con cá sấu khổng lồ va vào mặt biển tạo ra một rãnh nước rộng ít nhất một trượng, sâu gần hai ba mét.

Sóng biển đều bị rãnh nước này rẽ ra.

Tàu Bạch Long Vương men theo rãnh nước này trực tiếp lao vào trong Hắc triều.

Ngay khoảnh khắc tiến vào Hắc triều.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được thân tàu Bạch Long Vương khẽ rung lên.

Tốc độ của cả con tàu lập tức chậm lại.

Thân tàu phát ra tiếng ma sát ken két, như thể đang bị áp lực cực lớn đè nén.

Đồng thời thân tàu cũng bắt đầu hơi nghiêng.

Hướng đi cũng có chút lệch.

Vương Diệp nhíu mày.

Hắn lập tức thi triển kỹ năng huyết mạch.

Tàu Bạch Long Vương không thể lãng phí thời gian ở nơi này.

Phía trước chính là bão tố.

Không xông qua, không biết đến khi nào mới có thể đến được San Hô Loa Toàn.

Một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang lên từ hư không.

Sóng biển xung quanh đột nhiên bắt đầu hội tụ về phía tàu Bạch Long Vương.

Sóng ngày càng cao.

Cưỡng ép nâng tàu Bạch Long Vương từ mặt biển lên vị trí cao khoảng mười mấy mét.

Đồng thời, nước biển bên dưới tàu Bạch Long Vương biến thành hình một con rồng.

Thân rồng khổng lồ vô cùng.

Chiều rộng còn hơn cả tàu Bạch Long Vương.

Đầu rồng còn lớn hơn cả con tàu, mang theo nước biển vô biên, trực tiếp cắt ngang Hắc triều.

Tàu Bạch Long Vương gần như bị dòng lũ khổng lồ do Địa Long chi lực mang lại, trực tiếp nâng lên xông qua Hắc triều.

Hắc triều vốn trông sâu không lường được, uy lực mười phần, như một con hào trời chắn ngang trước đường đi của tàu Bạch Long Vương, cứ thế mà vượt qua.

Những người khác trên thuyền đều không chú ý đến con sóng khổng lồ hình giao long bên dưới tàu Bạch Long Vương.

Chỉ cảm thấy tốc độ thuyền ngày càng nhanh, dường như cũng cao hơn mặt biển xung quanh không ít.

Một phát đã vượt qua Hắc triều.

Chỉ có Cổ Sai dường như cảm nhận được điều gì đó, không ngừng nhìn xuống từ trên cột buồm.

Dường như đã thấy được đầu rồng bên dưới.

Sau đó cậu nhóc này bị dọa đến mặt mày trắng bệch.

Không dám nhìn xuống nữa.

Tàu Bạch Long Vương cũng cảm nhận được uy lực của Long Vương huyết mạch, đứng yên trên ngọn sóng lớn, rõ ràng cũng bị chấn nhiếp.

Đợi đến khi uy lực của Địa Long chi lực hoàn toàn tiêu tan, thân tàu Bạch Long Vương trở lại ngang bằng với mặt biển.

Cả con tàu đã vượt qua Hắc triều được khoảng vài cây số.

Vương Diệp nhìn mà cũng hít một hơi khí lạnh.

Ghê thật, uy lực của Địa Long chi lực quá mạnh mẽ.

Không chỉ trực tiếp nâng tàu Bạch Long Vương qua Hắc triều mà còn tiễn một đoạn.

Phải biết rằng, hắn còn chưa mượn sức mạnh của đại địa, hoàn toàn là dùng nguyên khí trong cơ thể phát động.

Quay đầu lại nhìn Hắc triều.

Sau khi bị Địa Long chi lực va chạm một cái, nó vậy mà đã bị cắt làm đôi.

Tại nơi tàu Bạch Long Vương vừa xông qua, hình thành một xoáy nước màu đen rộng khoảng vài trăm mét.

Xem ra phải mất một thời gian khá dài, Hắc triều mới có thể tụ lại thành dòng chảy, tiếp tục tiến về phía trước.

Long Vương huyết mạch quả thực rất mạnh.

Vì Địa Long chi lực, tàu Bạch Long Vương đã đi quá xa.

Lúc này đã trực tiếp lao đến bên dưới đám mây đen cao như đỉnh Everest.

Vừa vặn ở ranh giới giữa trời quang và mây đen giăng kín.

Sức mạnh cuồng bạo tràn ngập giữa đất trời.

Vương Diệp đã ngửi thấy mùi của tử vong và hủy diệt.

Nước biển bắt đầu chuyển sang màu xanh thẫm, thậm chí bắt đầu đen lại.

Không phải là màu đen kịt như mực của Hắc triều, mà là cảm giác mất đi ánh sáng, chìm vào bóng tối vô biên.

Bên dưới tàu Bạch Long Vương như một vực thẳm không đáy.

Một tia chớp xẹt qua.

Tiếng sấm vang lên, bão tố ập đến.

Trên tàu Bạch Long Vương ngoài Minh thúc và Vương Bàn Tử cầm lái, những người khác đều đã trốn xuống dưới boong tàu.

Chỉ có một mình Vương Diệp đứng trên boong, một tay vịn cột buồm.

Sức mạnh của bão tố khiến sóng biển ngày càng cao.

Rất nhanh đã cao mười mấy mét, tương đương bốn năm tầng lầu.

Mỗi lần tàu Bạch Long Vương từ đỉnh sóng rơi xuống đáy, cảm giác như cả con tàu có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Có Hải liễu mộc chống đỡ, tàu Bạch Long Vương ngược lại cũng không đến nỗi tan rã nhanh như vậy.

Chỉ là Vương Diệp phát hiện bão có xu hướng ngày càng lớn.

Sóng biển cũng ngày càng cao.

Thấy từ mười mấy mét lên hai mươi mét, thậm chí còn đang cao hơn.

Vương Diệp khẽ giật khóe miệng.

Từ độ cao mười tầng lầu rơi từ đỉnh sóng xuống đáy, cho dù là tàu Bạch Long Vương, vật lộn vài lần cũng sẽ tiêu đời.

Vương Diệp vỗ vỗ cột buồm của tàu Bạch Long Vương.

Kỹ năng được kích hoạt.

Ngay lập tức, thân tàu Bạch Long Vương bắt đầu tỏa ra kim quang.

Giữa cơn bão gần như đêm đen, tàu Bạch Long Vương lấp lánh, cực kỳ bắt mắt.

Trong kim quang, một thân ảnh khổng lồ dài hơn tàu Bạch Long

Vương, rộng gần bằng con tàu xuất hiện.

Chương 247

Sắc phong Bạch Long Vương Thần!

Chính là chân thân của Loan ngạc Bạch Long Vương hiển thánh.

Thứ này hẳn là một con cá sấu Loan ngạc khổng lồ bị bạch tạng ở một mức độ nào đó.

Chân thân ban đầu đã dài mười mấy mét.

Sau khi được sắc phong làm thủy thần, nó còn trở nên to lớn hơn.

Pháp thân Bạch Long Vương trực tiếp hộ trì bên cạnh tàu Bạch Long Vương.

Mỗi khi sóng lớn ập đến, Bạch Long Vương đều nâng thuyền lên, để tàu Bạch Long Vương dễ dàng lao lên đỉnh sóng.

Đợi sóng lớn qua đi, Bạch Long Vương lại hộ trì con tàu, để nó vào nước tiến xuống đáy sóng một cách nhẹ nhàng nhất có thể.

Có pháp thân Bạch Long Vương hộ trì, Vương Diệp lập tức cảm nhận được lực va đập mà tàu Bạch Long Vương phải chịu đã giảm đi rất nhiều.

Chỉ là bão tố không dễ dàng qua đi như vậy.

Giữa trời đất toàn là sức mạnh hủy diệt và hung bạo.

Sóng lớn như núi, cuồng phong dữ dội, mưa bão và sấm chớp.

Thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp truyền đến từng trận kiếm minh.

Thân kiếm rung động không ngừng.

Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Lẽ nào Toái Tinh Kiếm ngay cả sức mạnh bão tố cũng có thể hấp thụ?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lập tức rút thanh Long Tước Hoàn Thủ Toái Tinh Kiếm ra, giơ cao lên.

Lần trước Toái Tinh Kiếm hấp thụ năng lượng của Hắc triều, đã trực tiếp nâng cấp ra một kỹ năng Hắc triều.

Lần này hấp thụ sức mạnh bão tố, nói không chừng cũng có thể tạo ra kỹ năng gì đó.

Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp giơ cao chỉ lên trời.

Rất nhanh, thanh trường kiếm với những hoa văn quỷ dị này đã phát huy tác dụng cột thu lôi của mình.

Vài tia chớp lập tức đánh xuống bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp dù mạnh đến đâu, đối mặt với sấm sét cũng thấy tim đập thình thịch.

Đây là tiết tấu độ kiếp sao.

Nhưng hắn lại nghiến răng.

Tới đi!

Chính cái gọi là giàu sang tìm trong hiểm nguy!

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Không bị sét đánh sao có được sức mạnh bão tố!

Cuối cùng, Vương Diệp cũng được như ý nguyện.

Một tia sét to bằng cái thùng nước trực tiếp đánh xuống.

Lần này đánh rất chuẩn, ngay ngắn đánh trúng Toái Tinh Kiếm.

Thân kiếm của Toái Tinh Kiếm lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Những hoa văn quỷ dị trên thân kiếm như những vì sao lấp lánh.

Minh thúc và Vương Bàn Tử trong phòng lái đã bị dọa choáng váng.

Những người khác ở dưới boong tàu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bị dọa đến run lẩy bẩy.

Cả người Vương Diệp đã biến mất trong ánh sáng.

Sau khoảng mười mấy giây, ánh sáng của tia sét mới mờ đi.

Vương Diệp toàn thân đen kịt.

Chỉ có Toái Tinh Kiếm trong tay vẫn tỏa ra ánh sáng.

Vương Diệp khẽ cười, vẻ mặt có chút ung dung, ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Thế thôi à?

Chỉ có vậy?” Câu hỏi từ tận đáy lòng hắn vừa dứt, lại một tia sét nữa đánh xuống.

Như thể đang đáp lại sự khinh thường của Vương Diệp.

Lần này tia sét còn mạnh hơn vừa nãy.

Như một con mãng xà khổng lồ màu tím.

Thân kiếm của Toái Tinh Kiếm đều bắt đầu tóe ra từng mảng tia lửa.

Vô số mảnh vụn sắt bắn tung tóe ra xung quanh.

Vương Diệp nhíu mày.

Toái Tinh Kiếm bị đánh vỡ rồi sao?

Không đến nỗi chứ.

Rất nhanh Vương Diệp phát hiện, Toái Tinh Kiếm không có vấn đề gì.

Chỉ là một chút tạp chất trên Toái Tinh Kiếm, bị sét đánh ép ra khỏi thân kiếm.

Sấm sét vậy mà còn có thể rèn luyện binh khí.

Ai mà tin được?

Vương Diệp sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nếu Toái Tinh Kiếm chịu được, vậy thì không cần khách khí nữa.

Ngẩng đầu lên, Vương Diệp dùng ánh mắt đầy khinh miệt nhìn chằm chằm bầu trời, tới đi!

Ai trốn người đó là chó!

Lại một tia sét nữa đánh xuống.

Thân ảnh Vương Diệp lại một lần nữa chìm trong ánh sáng chói mắt.

Lần này tia sét quá mạnh, trực tiếp in lên boong tàu Bạch Long Vương một vòng màu đen cháy xém.

Pháp thân Bạch Long Vương cũng không cản được uy lực của thiên lôi.

Vương Diệp vẫn đang nghiến răng kiên trì.

Vì hắn phát hiện, Toái Tinh Kiếm quả thực có thể hấp thụ sức mạnh bão tố.

Tạp chất trên đó đã bị thiên lôi rèn luyện đến mức hoàn toàn biến mất.

Thân kiếm bây giờ đã hoàn toàn hợp nhất, những hoa văn quỷ dị trên đó cũng dần dần biến mất.

Toái Tinh Kiếm vốn dĩ luôn tỏa sáng, vậy mà biến thành một thanh trường kiếm đen kịt.

Giống như ngay cả ánh sáng chiếu vào cũng sẽ bị hấp thụ.

Thân kiếm tự biến thành một hố đen.

Cuối cùng, tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

Vương Diệp cũng thở phào một hơi dài.

Cảm giác độ kiếp không dễ chịu chút nào.

Sức mạnh của thiên lôi thực ra đã bị Toái Tinh Kiếm hấp thụ phần lớn.

Nhưng vẫn có một phần nhỏ đánh trúng người Vương Diệp.

Chỉ một phần nhỏ đó, Vương Diệp đã phải điều động kỹ năng trạng thái đỉnh cấp để chống lại.

Kim Quang Chú, Long Khải và Bất Tử chi lực.

Quan trọng hơn là, bản thân Vương Diệp không thể trực tiếp hấp thụ năng lượng sấm sét.

Nếu không dù có đau một chút, Vương Diệp cũng sẽ chịu đựng.

“Chúc mừng túc chủ, Thương Long Toái Tinh Kiếm đã hấp thụ đủ năng lượng, có thể nâng cấp.” “Sau khi nâng cấp nhận được kỹ năng mới, Bạo Phong Trảm.” Vương Diệp xem qua phần giải thích của hệ thống.

Kỹ năng này của Toái Tinh Kiếm có thể khi chém ra, tự mang theo hiệu ứng phong lôi.

Chương 248

Uy lực tăng lên.

Đương nhiên, Vương Diệp thực ra hứng thú hơn với sự thay đổi của bản thân Toái Tinh Kiếm sau khi được rèn luyện.

Bây giờ những hoa văn quỷ dị lộng lẫy trên thân kiếm đã không còn nhìn thấy.

Chỉ là Vương Diệp vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Phải đến khi Toái Tinh Kiếm phát huy thực lực thật sự, thi triển kỹ năng, chúng mới lại một lần nữa tỏa sáng.

Còn bình thường, Toái Tinh Kiếm lại mộc mạc như đất bụi.

Ánh sáng trên thân kiếm đã thu lại.

Trông nó chỉ như một thanh kiếm sắt bình thường đen kịt.

Thậm chí dưới ánh mặt trời cũng không mấy phản quang.

Thân kiếm trở nên thon dài hơn, khí tức càng thêm sắc bén.

Trông sát khí nặng hơn rồi.

Kiếm tốt.

Vương Diệp cẩn thận cất Thương Long Toái Tinh Kiếm đi, đứng trên boong tàu, hỗ trợ tàu Bạch Long Vương chống lại bão tố.

Cơn bão này kéo dài khoảng ba bốn tiếng đồng hồ.

Cuối cùng vào lúc đêm xuống, bão đã tan.

Trên trời vẫn có những đám mây đen lớn như lâu đài, núi non.

Chỉ là đã đi xa.

Tia hoàng hôn cuối cùng nhuộm những đám mây thành màu vàng.

Mặt biển xanh thẫm, bầu trời trong vắt màu tím đậm, những đám mây vàng óng ánh.

Sau khi bị nhốt dưới boong tàu mấy tiếng, bị hành hạ đến sắp rã rời, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Cổ Sai, Đa Linh và những người khác đi ra.

Lập tức bị cảnh tượng tráng lệ trước mắt làm cho ngây người.

Gió biển hơi lạnh.

Mặt trời lặn về phía tây.

Tia sáng cuối cùng trên bầu trời cũng biến mất.

Các vì sao trên trời bắt đầu lấp lánh.

Nhưng đúng lúc này, ở phía trước tàu Bạch Long Vương không xa, một màn sương mù dày đặc dâng lên.

Cơn bão vừa rồi quả thực quá dữ dội.

Mặc dù gần như tất cả mọi người đều thấy một chút sương mù lan tới, nhưng không ai nói gì.

Sự mệt mỏi đã nuốt chửng tất cả mọi người.

Vương Diệp nhìn một lúc, biết cứ tiếp tục thế này không ổn.

Lập tức bảo Nguyễn Hắc thay cho Minh thúc.

Những người khác đều tìm chỗ nghỉ ngơi.

Ăn uống.

May mắn là lúc này mặt biển đã trở lại bình lặng.

Gần như không có sóng gió, cực kỳ ổn định.

Nguyễn Hắc lái thuyền, Vương Diệp vẫn đứng trên boong tàu.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn được kích hoạt.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên kim quang nhàn nhạt, trùng đồng hiện ra, hai con ngươi như cá âm dương chậm rãi xoay tròn.

Trong màn sương mù phía trước, mang theo khí tức âm tà.

Khác với tử khí phía trên Hắc triều trước đó.

Trong màn sương mù phía trước, có thể nói là quỷ khí.

Thậm chí Vương Diệp đã có thể nhìn thấy những đốm sáng màu xanh lục le lói biến đổi trong sương mù.

Ánh sáng màu xanh lục rất yếu, chỉ có thể chiếu sáng một phạm vi sương mù rất nhỏ.

Chỉ là trong đêm đen, điều này trông càng thêm quỷ dị.

Lúc này tốc độ tàu Bạch Long Vương cũng chậm lại.

Trong sương mù dày đặc không dám đi quá nhanh.

Lỡ đâu gặp phải đá ngầm hay cá lớn, đâm vào sẽ rất phiền phức.

Trên tàu Bạch Long Vương cũng có đèn pha.

Lúc này đã bật hết lên, gắn ở đầu thuyền.

Lúc này xung quanh không có một chút gió nào.

Không khí dường như ngừng lưu động.

Không chỉ không có gió, sóng biển cũng đều biến mất.

Mặt biển phẳng lặng như nước trong ao trên núi.

Âm thanh xung quanh dường như đều bị sương mù hút đi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác chỉ có thể nghe thấy tiếng tàu Bạch Long Vương rẽ sóng tiến về phía trước, và tiếng chân vịt quay.

Lúc này Nguyễn Hắc từ dưới boong tàu xách lên một chiếc đèn treo to lớn.

Có chút giống với đèn đá carbide, đèn dầu hỏa mà Vương Diệp từng thấy.

Sau khi hỏi Nguyễn Hắc một câu, Nguyễn Hắc mới nói, thứ này gọi là ngôi đăng.

Bên trong chứa dầu cá được pha chế đặc biệt.

Bấc đèn được làm từ một loại rong biển gọi là tảo long tu phơi khô rồi bện thành.

Độ sáng của thứ này rất cao.

Sức xuyên thấu rất mạnh.

Hơn nữa nghe nói còn có tác dụng trừ tà.

Thậm chí những con cá lớn như kình nghê trong biển, sau khi nhìn thấy ánh sáng của ngôi đăng cũng biết tránh đi.

Đèn pha trên tàu chiếu xuống mặt biển sẽ thu hút rất nhiều sinh vật phù du và cá tôm nhỏ.

Cá tôm nhỏ sẽ thu hút rất nhiều cá lớn.

Cá lớn sẽ thu hút kình nghê, hải quái.

Thậm chí những thứ quỷ dị khác.

Thắp ngôi đăng lên, có thể khiến những thứ này tự động lui đi.

Vương Diệp nghe vậy, gật đầu.

Không ngờ lại còn có tác dụng như vậy, bèn xin Nguyễn Hắc cây ngôi đăng, định tự mình treo lên cột buồm.

Vương Diệp vừa nhận lấy ngôi đăng, lập tức nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống kiểm tra túc chủ tiếp xúc với Quỷ Kình Thi Du Long Tu Đăng, hấp thụ 50 điểm Quốc vận trị.” “Túc chủ có thể trích xuất công thức chế tạo và bản vẽ kết cấu của Quỷ Kình Thi Du Long Tu Đăng, trích xuất cần tiêu hao 50 điểm Quốc vận trị.” Vương Diệp khẽ giật khóe miệng.

Thứ này cũng có chút tác dụng.

Dù sao xuống mộ đổ đấu cũng cần dùng đến đèn đuốc.

Mô Kim Hiệu Úy thậm chí còn dùng nến để bói toán hung cát, xác định có nên tiếp tục ở lại trong mộ hay không.

Vương Diệp xem qua phần giải thích của hệ thống về Quỷ Kình Thi Du Long Tu Đăng.

Loại ngôi đăng có kết cấu tinh xảo, công thức quỷ dị này cũng có thể thu nhỏ lại, thậm chí có thể làm thành đèn cầm tay.

Đặc điểm lớn nhất là sức xuyên thấu mạnh.

Đặc biệt là ở dưới lòng đất, trong sương mù, dưới nước, những nơi như rừng rậm có độ ẩm cực lớn, có hiệu quả chiếu sáng rất tốt.

Quan trọng hơn là, thứ này quả thực có thể trấn tà khu hung.

Chương 249

Hiệu quả không quá mạnh, nhưng được cái bền bỉ.

Đặt thứ này bên người, cầm trên tay, quả thực có thể có tác dụng tăng cường chính khí, tăng cường dương khí.

Nếu đã có ích, Vương Diệp tự nhiên không để ý đến 50 điểm Quốc vận trị cỏn con.

Rất nhanh, tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

“Túc chủ đổi công thức và bản vẽ Quỷ Kình Thi Du Long Tu Đăng thành công, có thể tự chế tạo.” “Cũng có thể trực tiếp dùng Quốc vận trị để đổi.” Có thể đổi sao?

Sao không nói sớm.

Có thể đổi thì ai còn khổ sở tự làm.

Chuyên đi kiếm Quốc vận trị là được rồi.

Vương Diệp nhanh chóng treo ngọn đèn ngôi cao gần hai thước mà Nguyễn Hắc đưa cho lên trên cột buồm.

Dĩ nhiên hắn không chỉ đơn thuần là treo một ngọn đèn.

Sau đó, hắn lấy từ không gian hệ thống ra chiếc Phát Khâu Thiên Quan Ấn, trực tiếp ấn lên bề mặt ngọn đèn.

Tám chữ lớn “Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ” nhanh chóng xuyên qua ánh đèn màu vàng kim chiếu rọi vào màn sương mù dày đặc xung quanh.

Vương Diệp nhanh chóng phát hiện, sương mù xung quanh sau khi bị ánh đèn ngôi chiếu vào lại bắt đầu co rút về phía sau như thể một con côn trùng bị lửa đốt.

Đúng lúc này, trong sâu thẳm màn sương mù, mắt Vương Diệp nhìn thấy một tia sáng màu vàng quỷ dị.

Bởi vì trong sương mù có một vài ngọn lửa ma trơi màu lục mà người thường khó quan sát được, nên lúc đầu Vương Diệp cũng không để ý lắm.

Nhưng ngay sau đó, Vương Diệp nhận ra có gì đó không ổn.

Tia sáng màu vàng này hoàn toàn khác với những ngọn lửa ma trơi màu xanh lục sẫm xung quanh.

Đây là thứ ánh sáng mà người thường cũng có thể nhìn thấy.

Thậm chí nó còn có vài phần tương tự với ánh sáng phát ra từ ngọn đèn ngôi mà Vương Diệp vừa treo trên cột buồm.

Điều này tuyệt đối không thể là lửa ma trơi.

Còn một điểm nữa là, tia sáng này đang di chuyển rất chậm.

Đúng lúc này, Cổ Sai, người phụ trách quan sát trên boong tàu, cũng hét lên một tiếng: “Phía trước có thứ gì đó!” Thiếu niên chỉ tay về đúng hướng có tia sáng màu vàng mà Vương Diệp vừa nhìn thấy.

Vương Diệp hơi nhíu mày.

Thị lực của Cổ Sai cũng không tệ.

Lại có thể nhìn thấy sau khi hắn vừa phát hiện ra ánh sáng vàng.

Xem ra hậu duệ của Hận Thiên thị cũng có chút bản lĩnh.

Mãi một lúc sau, đám người Hồ Bát Nhất, Minh Thúc, Nguyễn Hắc, Vương Bàn Tử mới miễn cưỡng nhìn thấy được ánh sáng vàng đang di chuyển.

Ánh sáng vàng di chuyển vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không giống một con thuyền bình thường, ngược lại giống như đang nhảy cóc.

Thường thì ánh sáng sẽ mờ đi một chút, sau đó lại lập tức xuất hiện ở một vị trí khác rất xa.

Nhưng Vương Diệp vẫn nhìn ra được, hướng di chuyển đại khái của ánh sáng vàng chính là vị trí của tàu Bạch Long Vương Hào.

Kẻ đến không có ý tốt!

Vương Diệp từ từ rút thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm, đứng ở mũi tàu Bạch Long Vương Hào.

Gần như trong nháy mắt, giữa màn đêm đen kịt sương mù dày đặc, một ngọn đèn ngôi màu vàng xuất hiện.

Lần này thì chắc chắn rồi.

Nó giống hệt như ngọn đèn ngôi vừa được treo trên tàu Bạch Long Vương Hào.

Sắc mặt Nguyễn Hắc lập tức tái đi.

“Lạ thật, phía trước đó là một con thuyền sao?” Vương Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Không chắc, nếu là thuyền thì tại sao chỉ có một ngọn đèn ngôi?

Những ngọn đèn khác đâu?” Vương Bàn Tử xua tay: “Kệ đi, quản nó là người hay quỷ, cứ ra chào hỏi một tiếng trước đã.” Nói rồi Vương Bàn Tử đi đến mũi tàu, đứng trước đèn pha, dùng lòng bàn tay che đèn một cách có quy luật.

Cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều lớn lên ở vùng ven biển Đông Nam Mân, từ nhỏ đã tiếp xúc không ít kiến thức hàng hải, dĩ nhiên đều là kiến thức trên hạm đội.

Thứ mà Vương Bàn Tử đang làm chính là tín hiệu đèn, một phương thức liên lạc giữa các con thuyền vào ban đêm, có thể thay thế cho cờ hiệu.

Nhưng Vương Bàn Tử loay hoay trước đèn pha đến mỏi cả tay, mà phía đối diện vẫn không có chút phản ứng nào.

“Đừng phí sức nữa biểu ca, đối diện là một con thuyền ma.” Vương Diệp đứng bên cạnh Vương Bàn Tử nói một cách u ám.

Vương Bàn Tử giật mình.

“Biểu đệ, cậu đừng có dọa tôi nữa, ở đâu ra thuyền ma chứ?

Tôi nói cho cậu biết, từ nhỏ đến lớn tôi nghe chuyện thuyền ma không có một trăm thì cũng vài chục cái, nhưng không có cái nào là thật cả.” Lời của Vương Bàn Tử mới nói được một nửa, đột nhiên trợn to hai mắt, há hốc miệng, không nói thêm được lời nào nữa.

Ngay vừa rồi, một con thuyền gỗ cổ đại toàn thân được sơn màu trắng đột ngột hiện ra từ trong sương mù.

Nó gần như sắp đâm thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Con thuyền trắng xuất hiện quá đột ngột, lại không có một chút tiếng động nào.

Trên thuyền ngoài ngọn đèn ngôi treo trên đỉnh cột buồm, có tạo hình cổ xưa hơn nhiều so với cái mà Nguyễn Hắc lấy ra, thì không còn bất kỳ ánh sáng nào khác.

Mũi thuyền không có người.

Khoang thuyền tối đen.

Trên thuyền tĩnh lặng, trống không.

Tất cả các cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín.

Hồ Bát Nhất, Minh Thúc, Nguyễn Hắc, bao gồm cả Tuyết Lỵ Dương, Cổ Sai, Đa Linh, tất cả mọi người đều trợn to mắt, nín thở.

Không ai phát ra một tiếng động nào.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá quỷ dị.

Một con thuyền trắng đột ngột hiện ra từ trong sương mù.

Điều quan trọng nhất là con đường mà họ đang đi đã đi vòng qua tuyến đường thủy thông thường, là vùng biển hẻo lánh mà ngay cả hải tặc cũng không lui tới.

Trong một vùng biển rộng lớn như vậy, hai con thuyền không hẹn trước mà lại gặp nhau như thế này, xác suất tương đương với hai con kiến nhỏ rơi xuống ao mà đâm sầm vào nhau.

“Bẻ lái, tránh nó ra!” Chỉ có Vương Diệp lúc này vẫn giữ được bình tĩnh.

Nguyễn Hắc nhất thời không phản ứng kịp.

Ngược lại, thiếu niên Cổ Sai sau khi nghe lời Vương Diệp, liền lao ngay vào buồng lái, nhanh chóng xoay bánh lái.

Vương Diệp vỗ vỗ vào mũi tàu Bạch Long Vương Hào.

“Thuyền u linh sao?

Hãy cho nó thấy uy thế của con thuyền rồng này đi.” Sau đó Vương Diệp cảm nhận được một trận rung nhẹ từ tàu Bạch Long Vương Hào truyền đến.

Một tiếng rồng ngâm mơ hồ vang vọng trong sương mù.

Cổ Sai điều chỉnh hướng lái rất kịp thời.

Hai con thuyền cuối cùng đã không đâm vào nhau.

Dưới sự hỗ trợ của Vương Diệp, tàu Bạch Long Vương Hào khởi động kỹ năng Hưng Phong.

Nhưng không phải để nhanh chóng thoát đi, mà là để điều chỉnh hướng đi.

Bây giờ hai con thuyền gần như đang đi song song, hải trình hoàn toàn nhất trí, tốc độ cũng như nhau.

Người trên tàu Bạch Long Vương Hào cuối cùng cũng có thể nhìn rõ tình hình trên con thuyền trắng đối diện.

Hai con thuyền bây giờ chỉ cách nhau khoảng hơn một mét.

Boong thuyền trắng trống không, không có một món đồ tạp nham nào.

Nhưng lại có những mảng vết máu lớn màu đỏ sẫm.

Dưới ánh đèn ngôi vàng vọt, chúng trông đen kịt.

Mùi tanh hôi cách mấy mét vẫn có thể ngửi thấy rõ ràng.

Ngoài mùi máu tanh, còn có một mùi hôi thối xui xẻo.

Những người khác đều sợ chết khiếp.

Minh Thúc đã bắt đầu có dấu hiệu lùi bước.

Chương 250

Đúng lúc này, con thuyền trắng đột nhiên tăng tốc, đồng thời cũng điều chỉnh lại hướng đi.

Trong nháy mắt, nó đã lao sâu vào trong sương mù.

Mọi người trên thuyền đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Áp lực tâm lý mà con thuyền trắng lớn vừa rồi gây ra cho mọi người thực sự quá lớn.

Bây giờ nó đi rồi thì tốt hơn.

“Bẻ lái hết cỡ sang trái, điều chỉnh hải trình!” “Bạch Long Vương Hào, tăng tốc, chúng ta đuổi theo!” Vương Diệp nhanh chóng ra lệnh.

Cổ Sai gần như không do dự mà thực hiện chỉ lệnh của Vương Diệp.

Tàu Bạch Long Vương Hào điều chỉnh phương hướng.

Sau đó một trận gió nổi lên từ hư không.

Thân tàu rung lên, tốc độ tàu lập tức tăng vọt.

Chỉ có điều hướng đi của tàu Bạch Long Vương Hào, chính là hướng mà con thuyền u linh màu trắng đã biến mất.

Vương Bàn Tử sợ hãi.

“Biểu đệ, biểu đệ, cậu định làm gì vậy?” Vương Diệp nhếch mép.

“Đuổi theo!

Lên chiếc thuyền u linh đó xem, rốt cuộc có thứ quỷ quái gì hay ho!” Tàu Bạch Long Vương Hào như thể nhận được mệnh lệnh.

Nước biển ở mũi tàu bị rẽ ra.

Thân tàu dưới sự trợ giúp của gió ngày càng nhanh hơn.

Con thuyền u linh màu trắng vừa mới biến mất trong sương mù, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Vương Bàn Tử bị lời của Vương Diệp kích thích, lòng hung hãn trỗi dậy.

“Tôi đã nói rồi mà, quản nó là người hay quỷ, cứ nã một phát Thủy Thần Pháo rồi tính sau.” “Lão Hồ, anh đi điều khiển pháo liên thanh!

Tôi và ông Nguyễn Hắc lo Thủy Thần Pháo.” “Lát nữa đến gần, hai chúng ta cùng khai hỏa.” Vương Diệp cũng gật đầu.

Bất kể trên con thuyền u linh đối diện có thứ quỷ quái gì.

Dám cả gan hiện thân trong sương mù trước mặt tàu Bạch Long Vương Hào thì đừng hòng rời đi dễ dàng như vậy.

Gây sự nhầm người rồi!

Vương Diệp điều khiển tàu Bạch Long Vương Hào, bám sát phía sau con thuyền u linh màu trắng.

Khoảng cách giữa hai con thuyền ngày càng gần.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và Minh Thúc đã chuẩn bị xong pháo liên thanh giữa tàu, Vương Bàn Tử cũng đã nạp xong đạn cho Thủy Thần Pháo.

Con thuyền u linh màu trắng phía trước đột nhiên thân hình chao đảo, biến mất vào trong sương mù.

Cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều sững sờ.

Thuyền u linh cứ thế biến mất?

Vương Diệp lập tức nheo mắt lại.

Hay lắm.

Đây là năng lực thực sự của thuyền u linh sao?

Dịch chuyển tức thời?

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp sao có thể bỏ qua tung tích của thuyền u linh.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra một luồng âm khí cực kỳ dữ dội trong sương mù, tốc độ di chuyển khá nhanh.

Chỉ là nhờ có sương mù che chắn nên hoàn toàn không nhìn thấy được.

Vài giây sau, ngọn đèn ngôi màu vàng trên luồng âm khí đó mới sáng lên.

Thuyền u linh lại hiện thân.

Chỉ là lần này đã cách tàu Bạch Long Vương Hào khoảng hơn một trăm mét.

Tầm nhìn trong sương mù chỉ có vài chục mét.

Ngoài một trăm mét, ngoại trừ ngọn đèn ngôi màu vàng ở trên cao, gần như không còn nhìn thấy gì nữa.

Vương Diệp nhếch mép.

Không tệ, nếu Bạch Long Vương Hào có được năng lực này thì cũng ổn đấy.

Vương Diệp cười cười, lại một lần nữa thi triển kỹ năng Hưng Phong.

Đồng thời bảo Nguyễn Hắc cho động cơ của Bạch Long Vương Hào chạy hết công suất.

“Phá Lãng!” Mũi tàu Bạch Long Vương Hào lập tức xuất hiện một hư ảnh.

Một hình bóng cá sấu cong khổng lồ dài sáu bảy trượng đột nhiên xuất hiện.

Sóng biển trước mũi tàu Bạch Long Vương Hào lập tức bị rẽ ra.

Ngay cả màn sương mù vốn dày đặc không tan, dính nhớp như nhựa đường, cũng bị kỹ năng Phá Lãng của Bạch Long Vương Hào cứng rắn rẽ ra.

Một lối đi dài khoảng hơn một trăm mét, không có chút sương mù nào xuất hiện.

Tàu Bạch Long Vương Hào trên con đường thủy do kỹ năng Phá Lãng mở ra, giống như mũi tên rời khỏi cung, lao đi vun vút.

Gần như chỉ mất hơn mười giây, Bạch Long Vương Hào đã lao đến phía sau con thuyền u linh màu trắng.

Một tiếng nổ vang trời.

Thủy Thần Pháo của Vương Bàn Tử khai hỏa trước.

Loại pháo cối kiểu cũ này uy lực cũng tạm được, chỉ là độ chính xác rất kém.

Nếu không có kinh nghiệm phong phú, trên mặt biển không ngừng nhấp nhô, rất khó bắn trúng mục tiêu.

Trừ phi có thể như Bạch Long Vương Hào hiện tại, dí sát vào mặt mà bắn.

Sau một tiếng pháo, con thuyền u linh màu trắng phía trước lập tức lóe lên ánh lửa.

Boong tàu bị nổ ra một cái lỗ lớn.

Những tấm ván gỗ dính máu cũng bị nổ thành mảnh vụn bay tứ tung.

Sau đó, một tiếng pháo hạm trầm đục cũng vang lên.

Đạn 37mm trực tiếp càn quét phần trên boong của con thuyền u linh màu trắng tan tác.

Trong nháy mắt, con thuyền u linh vừa rồi trông còn đặc biệt rùng rợn, khiến cả tàu Bạch Long Vương Hào phải kinh hồn bạt vía, giờ đã trở nên tan nát.

Chỉ còn lại một cột buồm trơ trọi đứng trên boong.

Ngọn đèn ngôi lắc lư, nhưng không tắt.

Vương Diệp giơ tay, ra hiệu cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tạm dừng bắn.

Thuyền u linh ít nhiều cũng có chút tác dụng, lát nữa mà bị hai ông anh này làm cho tan tành thì hỏng.

Bắn chìm luôn thì có hơi xấu hổ.

Con thuyền u linh đối diện hiển nhiên cũng bị bắn choáng váng.

Tốc độ tàu giảm xuống, gần như dừng lại trên mặt biển.

Ngọn đèn ngôi chớp tắt liên tục, lúc sáng lúc tối.

Khoảng vài giây sau, sương mù bắt đầu từ từ lan tới.

Mắt Vương Diệp lóe lên kim quang, trùng đồng hiện ra, con ngươi như hai con cá âm dương từ từ xoay chuyển.

Thuyền u linh lại có thể hấp thụ âm khí trong sương mù.

Xem ra nó muốn bổ sung cho thân tàu đã tàn phá sắp tan rã của mình.

Quả nhiên, con thuyền u linh đối diện bị pháo hạm và Thủy Thần Pháo bắn cho tan nát, lại bắt đầu từ từ mọc lại.

Có chút giống với Bất Tử Chi Lực của Vương Diệp.

Vương Diệp cũng có kiên nhẫn, hắn cứng rắn đợi hơn mười phút, đợi đến khi con thuyền u linh đối diện lại biến trở lại thành một con thuyền gỗ cổ màu trắng, lúc này khóe miệng mới nhếch lên.

“Có chút thú vị.” “Mọi người ở đây canh chừng, một khi có thứ gì kỳ quái muốn lên tàu Bạch Long Vương Hào, cứ dùng pháo hạm mà bắn nó!” Minh Thúc vẫn có chút lo lắng: “Súng pháo có tác dụng với ma quỷ tà linh không?” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này lá gan đã khôi phục lại từ lâu.

“Tất nhiên là có.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói: “Năm đó ở biên giới phía Nam, cũng không phải là chưa từng gặp chuyện quỷ dị.” “Mọi người có biết tà ma Champa sợ nhất cái gì không?” Khóe miệng Hồ Bát Nhất nhếch lên, mang theo nụ cười đầy khí thế đặc trưng của lính già.

Chương 251

“Tà ma âm độc đến mấy cũng sợ pháo binh bắn đồng loạt.” “Cứ dội một cơ số đạn qua, lệ quỷ tà ma gì cũng bị thổi bay hết.” Nói xong, ông vỗ vỗ vào khẩu pháo hạm 37mm.

“Chỉ dựa vào mấy thứ trên thuyền u linh, còn chưa đủ cho hỏa lực của chúng ta bao trùm.” “Tham mưu Dương có thể cùng Đa Linh lắp khẩu súng máy hạng nặng 12mm lên.” Vương Diệp cười cười.

Thế mới đúng chứ.

Thuyền u linh thôi mà, có gì đáng sợ.

Vương Diệp cười xong, lập tức dùng một chiêu Vũ Đương Tung Vân Thê, trực tiếp từ tàu Bạch Long Vương Hào nhảy sang boong thuyền u linh đối diện.

Ngay khoảnh khắc hai chân hắn chạm đất, hắn cảm nhận được một cảm giác ẩm ướt trơn trượt từ trên boong tàu truyền đến.

Cúi đầu nhìn, boong tàu đã bò đầy máu đen đỏ, đang lan về phía mu bàn chân của Vương Diệp.

Vương Diệp đưa tay trái ra búng một tiếng.

Sau đó, một đóa sen đỏ nở rộ trong lòng bàn tay hắn.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, bảy hạt sen lửa lập tức ném xuống boong tàu.

Ngọn lửa màu đỏ bùng lên.

Trong nháy mắt, máu đen trên boong tàu đều bị thiêu đốt sạch sẽ.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa không có ý định dừng lại, mắt thấy sắp thiêu rụi cả boong tàu.

Lúc này, từ trong các kẽ hở của boong thuyền u linh, bắt đầu phun ra một lượng lớn máu đen đỏ sền sệt, giống như những vòi phun nước từ địa ngục tuôn ra.

“Được đấy, trông cũng ra dáng lắm.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp rút Thương Long Toái Tinh Kiếm ra, giơ cao lên, rồi chém mạnh xuống boong tàu đang phun máu.

Trên Toái Tinh Kiếm lóe lên điện quang.

Kỹ năng Bạo Phong Trảm được kích hoạt.

Không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh cháy khét.

Một tiếng “rắc” vang lên.

Boong tàu bị chém thẳng ra một cái lỗ lớn.

Sương mù xung quanh điên cuồng ùa về phía boong thuyền u linh, cố gắng vá lại chỗ bị hư hại.

Nhưng Toái Tinh Kiếm mang theo sức mạnh của gió và sấm sét.

Xung quanh vết nứt lóe lên tia lửa điện, sương mù ùa tới đều bị thiêu rụi.

Vương Diệp ung dung nhìn vào cái lỗ bị chém ra trên boong tàu.

Bên dưới cái lỗ là một hồ máu đang sôi sục.

Cả con thuyền đều chứa đầy máu đen.

Trong máu đen có vô số khuôn mặt người, xương trắng, thịt thối, nội tạng cuộn trào lên xuống.

Bên dưới boong thuyền u linh giống như một nồi súp máu thịt đang sôi sùng sục.

Vương Diệp nhìn mà nhíu mày.

Sau đó, hắn trực tiếp cắm Toái Tinh Kiếm vào giữa hồ máu.

Đòn này giống như đổ một bát nước vào chảo dầu đang sôi.

Cả hồ máu gần như nổ tung.

Vô số máu thịt, xương cốt, tàn chi bên trong đều bắn tung tóe ra ngoài.

Giữa lúc máu đen cuộn trào, Vương Diệp phát hiện những mảnh máu thịt này đang tụ lại với nhau.

Một lúc sau, một cơ thể người cao lớn khoảng năm sáu mét, được cấu thành từ các loại thịt thối, xương trắng, tàn chi, xuất hiện trên thuyền u linh.

Cơ thể người này không có đầu.

Nhưng ở vị trí cổ, lại ghép thành một vòng tròn toàn là khuôn mặt người.

Phần lớn khuôn mặt đều là đàn ông, có già có trẻ.

Sắc mặt có đau khổ, có phẫn nộ, có bi thương.

Gần như tất cả các khuôn mặt đồng thời mở miệng, dùng một giọng nói khàn khàn cực kỳ đáng sợ hỏi một câu.

“Ngươi là ai?” Vương Diệp khẽ cười, căn bản không có ý định để tâm.

Lúc này, khi Toái Tinh Kiếm cắm vào hồ máu, âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên.

“Vật chủ hấp thụ tinh hoa hồ máu của thuyền u linh, hấp thụ điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng +200k.” Con thuyền u linh này lại còn giúp Vương Diệp nhận được không ít điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Điều này Vương Diệp trước đó không ngờ tới.

Đã nhận được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng thì không nên lãng phí.

Toái Tinh Kiếm có thể phóng ra sấm sét.

Trên mặt biển, uy lực của sấm sét được hơi nước vô biên khuếch đại, thực sự là một kỹ năng rất hời.

Vương Diệp giơ tay phóng ra ba đạo sấm sét, nhất thời trời đất tràn ngập năng lượng cuồng bạo khổng lồ.

Sương mù đều bị ánh sáng chói lòa của sấm sét xé toạc.

Sương mù xung quanh thuyền u linh lập tức tan biến.

Sương mù ở xa hơn cũng bắt đầu rút lui về phía xa.

Ngay sau khi sấm sét được phóng ra, Vương Diệp lập tức nhận ra.

Mình đã dùng kỹ năng hơi quá tay.

Ba tia chớp to bằng thùng nước, liên tục lóe lên những tia sáng tím chói mắt giữa mặt biển.

Chúng gần như đồng thời đánh trúng vào gã khổng lồ máu thịt.

Sau đó, gã khổng lồ máu thịt sụp đổ.

Toàn thân thịt nát xương tan, đều bị sét đánh trực tiếp thiêu rụi.

Máu đen bị nhiệt độ cao của tia sét làm bốc hơi hết.

Tại chỗ ngoài một vài vết máu vương vãi, ngay cả một chút vụn xương cũng không còn sót lại.

Lúc này trong đầu Vương Diệp cũng vang lên âm thanh thông báo của hệ thống.

“Vật chủ tiêu diệt Huyết Linh của Huyết Tiêu Thuyền, nhận được điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng +50k.” Vương Diệp vô cùng hài lòng, đang định quay người rời đi, đột nhiên phát hiện bên dưới hồ máu vừa bị Toái Tinh Kiếm hấp thụ hết tà khí, lộ ra một vài thứ.

Máu đen trong hồ máu bây giờ đã gần như khô cạn hoàn toàn.

Không gian bên dưới boong tàu lộ ra chân tướng.

Bên trong quả thực có một hàng thi thể.

Những thi thể này đều rất kỳ quái.

Mặc dù đã ngâm trong hồ máu không biết bao lâu, chúng vẫn giữ được dung mạo lúc còn sống.

Mỗi người đều có sắc mặt vàng như nghệ, thân hình gầy gò.

Quần áo trên người cũng không giống quần áo hiện đại.

Hơn nữa, một số chỗ còn có dấu vết bị lửa đốt.

Vương Diệp lập tức nhớ ra.

Trong dòng thời gian nguyên bản, con thuyền u linh này thực chất là Huyết Tiêu Thuyền.

Đó là một phong tục đặc biệt ở vùng duyên hải Đông Nam và Nam Dương.

Mỗi khi một làng chài ven biển có dịch bệnh bùng phát, số người chết tương đối nhiều.

Người trong làng sẽ đóng một chiếc Huyết Tiêu Thuyền.

Họ đặt thi thể của những người chết vì nhiễm dịch bệnh vào trong thuyền.

Sau đó, con thuyền được quét vôi trắng toàn bộ.

Trên thuyền còn phải vẽ những ký hiệu đặc biệt.

Dưới đáy thuyền phải rải gạo.

Rồi ở bên dưới thuyền, còn phải buộc một con rùa già.

Nhân lúc có gió tín phong, họ đổ dầu hỏa vào khoang thuyền, châm một mồi lửa, rồi thả thuyền ra biển lớn, trôi theo dòng hải lưu.

Vốn dĩ, việc thả Huyết Tiêu Thuyền là một nghi thức trừ tà.

Chương 252

Gạo trắng, rùa già, phù chú, dầu hỏa, tất cả đều dùng để xua đuổi ôn dịch và ma quỷ gây bệnh.

Huyết Tiêu Thuyền thường trôi theo dòng hải lưu một hai ngày là chìm.

Kể cả không chìm, cũng thường bị thiêu đến không ra hình dạng.

Sẽ không gây ra ô nhiễm hay tai họa lớn gì.

Chỉ có điều, mọi việc đều có ngoại lệ.

Vương Diệp nhìn thấy chiếc Huyết Tiêu Thuyền này, rõ ràng là đã xảy ra sự cố.

Không biết lúc thả thuyền đã chọc phải loại âm tà gì.

Lại có thể khiến bên dưới boong tàu hóa thành hồ máu, còn nuôi ra cả Huyết Linh của Huyết Tiêu Thuyền, một loại tà linh như vậy.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, vạn sự đều có khởi nguồn.

Hồ máu xuất hiện, Huyết Linh được thai nghén, chắc chắn cũng có nguyên nhân.

Chiếc Huyết Tiêu Thuyền này xem ra đã có niên đại không ít, có thể duy trì hiện trạng, chắc chắn cũng có lý do.

Cả màn sương mù dày đặc vừa rồi, chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan đến chiếc Huyết Tiêu Thuyền này.

Trên chiếc Huyết Tiêu Thuyền này, có thể còn có những thứ khác!

Vương Diệp lập tức thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một vài thứ ở dưới đáy hồ máu trong thân tàu.

Xích sắt.

Đó là những sợi xích sắt khổng lồ đã bị ăn mòn đến mức ngả vàng gỉ sét.

Dưới đáy thuyền dùng xích sắt để làm gì?

Để trói thứ gì đó sao?

Vương Diệp đột nhiên nhớ lại những lời đồn về Huyết Tiêu Thuyền trong ký ức của mình.

Trong những thứ dùng để trừ ma quỷ gây bệnh, còn có một con rùa già!

Trong phong tục thả Huyết Tiêu Thuyền ở vùng Nam Dương, dưới đáy thuyền còn phải buộc một con rùa già.

Phong tục này rốt cuộc từ đâu mà có, Vương Diệp cũng không rõ.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ xương rùa khổng lồ vô cùng lớn dưới hắc triều phù quan, Vương Diệp suy đoán rất có khả năng nó bắt nguồn từ tộc Hận Thiên.

Vương Diệp từ trên boong tàu, trực tiếp nhảy xuống đáy hồ máu.

Hai chân vừa chạm đất, máu đen dưới đáy hồ tự động lùi ra.

Đáy thuyền lộ ra những tấm sắt và ván gỗ lốm đốm.

Vương Diệp biết, những chiếc Huyết Tiêu Thuyền bình thường, vì sớm muộn gì cũng sẽ chìm hoặc bị đốt, nên sẽ không dùng vật liệu tốt để chế tạo.

Có những chiếc dùng thuyền cũ sắp hỏng.

Có những chiếc thì làm cho có lệ, trực tiếp dùng loại gỗ tệ nhất để đóng tùy tiện.

Nhưng gỗ dưới đáy chiếc Huyết Tiêu Thuyền này không phải là loại gỗ tệ nhất.

Ngược lại, đó là gỗ tếch khá tốt.

Ở vùng Nam Dương, đây được coi là vật liệu đóng thuyền thông thường.

Hơn nữa không chỉ có gỗ tếch, mà còn có cả thanh sắt và tấm sắt gia cố.

Điều này càng bất thường hơn.

Vương Diệp nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ đáy thuyền.

Sau đó hít một hơi khí lạnh.

Đáy thuyền của Huyết Tiêu Thuyền đã bị hư hại, lộ ra những cái lỗ khá lớn.

Hiện tại có thể nhìn thấy được bảy cái lỗ.

Sự sắp xếp của bảy cái lỗ này chính là theo thứ tự của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Trên bảy cái lỗ này, mỗi cái đều có một thanh kiếm sắt còn sót lại.

Nói là còn sót lại, bởi vì kiếm sắt đã ngâm trong hồ máu quá lâu, sớm đã bị ăn mòn không ra hình dạng.

Chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra đó không phải là bảy thanh sắt, mà là những thanh trường kiếm có chuôi kiếm.

Thất Tinh Thiết Kiếm?

Đây là đồ trấn tà mà.

Nhưng nếu nói trên Huyết Tiêu Thuyền có tà ma, chẳng phải nên là những xác chết dưới đáy thuyền sao?

Tức là những người chết vì nhiễm dịch bệnh.

Nhưng Thất Tinh Thiết Kiếm lại không cắm vào những xác chết này, mà lại cắm vào bảy cái lỗ dưới đáy thuyền.

Vương Diệp lại nhìn vào bên trong bảy cái lỗ, tất cả đều là những lớp vỏ cứng có hoa văn quỷ dị.

Hoa văn trông có phần giống mặt quỷ, lửa ma, ngoằn ngoèo, toát ra cảm giác tà dị.

Và ngay khoảnh khắc nhìn thấy lớp vỏ cứng, Vương Diệp lập tức nhớ đến bộ xương rùa khổng lồ dưới hắc triều phù quan.

Khoan đã!

Vương Diệp nhìn lại vị trí và khoảng cách của bảy thanh kiếm sắt.

Hình dạng của Bắc Đẩu Thất Tinh dài ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Nếu nói bên dưới đây là một con rùa già.

Vậy thì con rùa già có hoa văn quỷ này, rốt cuộc lớn đến mức nào?

Khi Vương Diệp nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy Huyết Tiêu Thuyền rung lên một trận.

Sau đó cả con thuyền bắt đầu chìm nhanh xuống nước.

Hay lắm.

Thứ gì có thể kéo một con thuyền u linh lớn hơn cả Bạch Long Vương Hào như Huyết Tiêu Thuyền lặn xuống biển chứ?

Rùa khổng lồ!

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia phấn khích.

Sau đó hắn rút Thương Long Toái Tinh Kiếm ra.

Thân kiếm đen kịt, sát khí cực nặng.

Vương Diệp trực tiếp đâm trường kiếm vào đáy thuyền.

Đợi đến khi chuôi kiếm đã tiếp xúc với lớp vỏ cứng, Vương Diệp mới cảm nhận được một trận rung động từ bên dưới thân tàu truyền đến.

Vương Diệp rút Toái Tinh Kiếm ra.

Ngay sau đó một vòi máu từ lỗ kiếm phun ra.

Vương Diệp phát hiện, dưới những thanh kiếm sắt ở bảy cái lỗ còn lại, cũng bắt đầu rỉ ra máu tươi.

Hắn cuối cùng cũng biết hồ máu trên thuyền u linh từ đâu mà có!

Lại chính là máu tươi chảy ra từ con rùa già bên dưới.

Không biết năm đó con rùa già này có phải cũng bị người dân vùng Nam Dương xem là yêu quái không.

Dù sao thì họ đã dùng một loại pháp thuật lợi hại nào đó, bảy thanh kiếm sắt bày trận Thất Tinh, trói con rùa già dưới đáy thuyền.

Kết quả là con rùa già lại không chết.

Ngược lại còn hấp thụ tà khí từ những xác chết trên thuyền máu.

Biến khoang thuyền của Huyết Tiêu Thuyền thành hồ máu.

Vương Diệp lập tức nhớ đến kỹ năng Địa Ngục Biến mà hắn nhận được trong phế tích của Cổ Cách Vương Thành trước đây.

Hàn Băng Địa Ngục, Liệt Diễm Địa Ngục và Huyết Trì Địa Ngục, trong ba loại đó có Huyết Trì Địa Ngục.

Nó có vài phần tương tự với hồ máu trong khoang thuyền này.

Trên một chiếc Huyết Tiêu Thuyền bình thường, nhiều nhất cũng chỉ đặt bảy tám cỗ thi thể.

Nhưng trong hồ máu vừa rồi, chỉ riêng những thi thể mà Vương Diệp có thể nhìn thấy, đã có hai ba mươi cái.

Chương 253

Đó còn là những cái đã tan rã.

Bây giờ những thi thể nguyên vẹn lộ ra dưới đáy thuyền, còn có hơn mười cái.

Xem ra con rùa già này mấy trăm năm qua cũng không hề nhàn rỗi.

Đã giết và nuốt chửng không ít người.

Đã như vậy, Vương Diệp căn bản không có ý định khách khí.

Ánh sáng xanh lóe lên trong lòng bàn tay hắn.

Máu tươi vừa rồi còn như vòi phun, từ lỗ kiếm tuôn ra, lập tức ngưng tụ lại.

Gần như trong nháy mắt, nó đã biến thành một cột máu đông cứng.

Lớp băng đông còn đang nhanh chóng lan xuống dưới đáy thuyền.

Rất nhanh, đáy thuyền vốn đã mục nát như bã đậu, "xoạt" một tiếng liền biến thành băng vụn.

Nước biển xung quanh đã bị Nãi Cùng Thần Băng của Vương Diệp đông cứng lại.

Chiếc Huyết Tiêu Thuyền vừa rồi còn đang liều mạng chìm sâu xuống biển, bây giờ lập tức ngừng đà chìm.

Thậm chí còn bắt đầu từ từ nổi lên.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên một đường cong vi diệu.

Đáy thuyền đã hoàn toàn vỡ nát.

Bây giờ lớp băng đã trở thành đáy của Huyết Tiêu Thuyền.

Trong lớp băng, lộ ra một hình bóng khổng lồ.

Dài ít nhất mười lăm mười sáu mét, rộng hơn mười mét.

Là một con rùa biển khổng lồ vô cùng lớn.

Hốc mắt trên đầu lâu của con rùa biển hõm sâu, miệng nứt ra, răng già nhô ra.

Trông có vẻ đã ở trạng thái nửa sống nửa chết, thậm chí là bắt đầu mục rữa.

Chính con Quỷ Văn Minh Quy đang ở trạng thái nửa sống nửa chết này, có thể chịu đựng được vết thương từ Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp và bảy thanh kiếm sắt khác, không ngừng chìm xuống.

Thậm chí còn có xu thế kéo cả Huyết Tiêu Thuyền vào vực sâu.

Quả nhiên không tầm thường.

Tiếc là vẫn bị Nãi Cùng Thần Băng đông cứng.

Đúng lúc này, hoa văn quỷ trên mai của con rùa lớn dưới đáy thuyền tỏa ra một luồng khí đen u u.

Khí đen thẩm thấu vào trong Nãi Cùng Thần Băng.

Không bao lâu sau, Nãi Cùng Thần Băng lại có vài phần lỏng lẻo.

Phần sát với Quỷ Văn Minh Quy, thậm chí còn bắt đầu tan chảy.

Có chút thú vị.

Hoa văn trên người con minh quy này, lại có thể ngưng tụ âm tà chi khí trong biển lớn.

Xem ra con rùa già này đã từ dị thú tu luyện thành tà linh!

Yêu khí ngút trời.

Vương Diệp lại một lần nữa xòe lòng bàn tay ra.

Nếu Nãi Cùng Thần Băng không giết được, vậy thì hãy nếm thử Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể đốt yêu luyện tà đi.

Một luồng ánh sáng trắng theo vết kiếm mà Toái Tinh Kiếm đã đâm trước đó, lập tức thẩm thấu vào phía sau mai rùa.

Ngay sau đó, ngọn lửa bùng lên.

Lúc này, phần lớn thân của Huyết Tiêu Thuyền đã chìm xuống dưới mặt biển.

Một tiếng gầm rú như sấm rền từ trong biển truyền ra.

Chính là Quỷ Văn Minh Quy.

Con rùa già này như phát điên, liều mạng vặn vẹo cơ thể.

Chiếc Huyết Tiêu Thuyền trên người cuối cùng cũng bị minh quy vặn cho tan tành, "loảng xoảng" một tiếng liền tan rã ra trong làn nước biển đen kịt.

Những xác chết trên thuyền cũng từ từ chìm xuống.

Hoa văn quỷ sau lưng minh quy bắt đầu tỏa ra khí đen nồng nặc.

Trong nước biển xung quanh, gần như vô tận âm tà khí tức đang hội tụ về phía minh quy.

Vương Diệp cũng không nhịn được mà hít một hơi.

Hoa văn quỷ sau lưng minh quy có chút lợi hại.

Hoa văn trên đó, dường như có vài phần tương tự với địa hỏa văn, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn ra đồ án Tiên Thiên Bát Quái.

Chỉ có điều, âm khí trong nước biển là vô tận thì không sai.

Nhưng tốc độ hấp thụ âm khí của minh quy.

Hoàn toàn không theo kịp tốc độ của Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt hồn phách và thân thể.

Trên người Quỷ Văn Minh Quy vẫn không ngừng bùng lên những đốm lửa trắng.

Rõ ràng bên trong cơ thể đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt cháy.

Vương Diệp còn chê tốc độ quá chậm.

Dù sao cũng có hoa văn quỷ hấp thụ âm khí của nước biển để chống lại.

Dưới biển sâu vốn dĩ cũng có tác dụng áp chế nhất định đối với Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Vương Diệp dứt khoát lấy từ không gian hệ thống ra.

Hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Rất nhanh, những con Vô Lượng Nghiệp Hỏa Quỷ Trùng lóe lên những đốm sáng đỏ đã theo vết đao.

Chui vào trong cơ thể của Quỷ Văn Minh Quy.

Lần này, Vô Lượng Nghiệp Hỏa trong cơ thể Quỷ Văn Minh Quy cuối cùng cũng bùng nổ triệt để.

Vương Diệp nhìn thấy trên cơ thể khổng lồ của Quỷ Văn Minh Quy, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Bên trong những vết nứt đều là ánh lửa sáng chói mắt.

Cuối cùng, ánh lửa hoàn toàn bùng phát ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác, đang lo lắng nhìn về phía con thuyền u linh vừa chìm xuống đáy biển.

Vừa rồi Vương Diệp trên thuyền u linh đã gây ra động tĩnh không nhỏ.

Cảm giác như con thuyền u linh sắp bị tháo dỡ.

Kết quả là con thuyền u linh lại nhanh chóng chìm xuống nước.

Một lúc sau, vô số mảnh vỡ của thuyền lại nổi lên.

Rõ ràng con thuyền u linh thật sự đã bị tháo dỡ.

Không quá mấy phút, ở độ sâu hai ba mươi mét, trong làn nước biển đen kịt.

Một quả cầu lửa sáng rực bùng lên.

Lại có thứ gì đó đang cháy dữ dội dưới đáy biển.

Vô số bong bóng khí mang theo lửa từ đáy biển bốc lên.

Vùng biển gần đó giống như một nồi nước sôi.

Vương Diệp ở giữa nồi nước sôi đó, từ từ nổi lên mặt nước.

Ngay vừa rồi, trong đầu hệ thống cuối cùng cũng vang lên một loạt âm thanh thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng vật chủ tiêu diệt Quỷ Văn Minh Quy, nhận được giá trị năng lượng +100k, điểm năng lượng +200k.” Nghe thấy âm thanh này, Vương Diệp hài lòng mỉm cười.

Dù sao đi một mạch đến Nam Hải, rất lâu rồi chưa nhận được nhiều điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng như vậy, hắn suýt nữa đã nghĩ con đường thăng cấp của mình sắp bị cắt đứt.

Không ngờ, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Rất nhanh, Vương Diệp liếc nhìn mọi người trên tàu Bạch Long Vương, vui vẻ vẫy tay chào.

Chương 254

Sau đó, hắn trực tiếp phóng lên từ mặt biển, nhẹ nhàng đáp xuống tàu Bạch Long Vương.

Những người khác thấy Vương Diệp không bị thương thì lập tức hỏi con thuyền ma vừa rồi đã đi đâu.

Vương Diệp chỉ xuống đáy biển.

“Chìm rồi.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc mấy người nghe vậy chỉ biết hít một hơi khí lạnh.

Ghê thật, thuyền ma mà cũng bị đánh chìm được.

Sau khi mối đe dọa từ thuyền ma được loại bỏ, mọi người đã vật lộn cả một ngày, sớm đã mệt mỏi rã rời, liền lục tục đi nghỉ ngơi.

Nguyễn Hắc, Minh Thúc và Cổ Sai ba người thay phiên nhau cầm lái.

Vốn dĩ Cổ Sai không có khả năng cầm lái, nhưng Vương Diệp nói với cậu rằng lúc cậu cầm lái thì hắn cũng sẽ giúp.

Minh Thúc và Nguyễn Hắc tuổi tác cũng không còn nhỏ.

Hai người mỗi người cầm cự được hơn hai tiếng, đến khoảng hai giờ sáng thì cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà đi ngủ.

Cổ Sai còn trẻ, lại vừa ngủ một giấc trước đó, sau khi được gọi dậy liền lập tức tỉnh táo.

Vương Diệp cũng đứng dậy.

Hắn dạy cho Cổ Sai kiến thức cầm lái rồi một mình đi đến một góc thuyền, thầm nghĩ: “Mở giao diện thuộc tính.” 【Túc chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã

【Không gian hệ thống】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Ám kình hậu kỳ (Cần ba triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 273v/300v) 【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu 【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh Kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại hình trưởng thành, sở hữu thuộc tính băng hỏa.), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (cấp 7, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long Chi Lực.

Hấp thu sáu triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 512v/600v.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp, Hư số không gian, Hư số kính tượng.

Gợi ý, kỳ kỹ Đại La Động Quan tiến độ 60%), Bất Tử Chi Lực. 【Điểm Quốc vận】: 7200 【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu, Long Mạch Khí Vận, Minh Hành Thảo, Long Mạch Ngọc Tủy, Phượng Hoàng Đảm, Xà Thần Di Cốt Linh Bãi, Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan, Lỗ Khắc Thanh Đồng Nhật Nguyệt Xuân Phân Tinh Bàn, Chiêm Bà Bạch Long Vương Ngạc Ngư Trượng, Địa Hỏa Văn Long Cốt, Tàu Bạch Long

Vương, Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu, Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch, Âm Khí Tinh Hoa, công thức và bản vẽ Đèn Râu Rồng Dầu Cá Voi Quỷ. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Nam Hải Quy Khư, và nhận được dây thừng cổ thần, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

"Còn thiếu một chút nữa là lên cấp." Nhìn thấy số liệu điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng, Vương Diệp cũng không khỏi có chút kích động.

Bởi vì khoảng cách đến lúc thăng cấp chỉ còn một xíu xíu nữa thôi.

Không biết Long Vương huyết mạch cấp tám sẽ cho hắn kỹ năng nghịch thiên gì đây, thật đáng mong chờ!

Vương Diệp mặt mày hớn hở, bước vào khoang lái của tàu Bạch Long Vương.

Một lát sau, Cổ Sai đã gục trên bàn điều khiển ngủ khò khò.

Vương Diệp vén áo Cổ Sai lên, thấy trên lưng cậu quả nhiên có một hình xăm kỳ dị.

Ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào hình xăm, hắn liền nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Túc chủ tiếp xúc với Thấu Thủy Long Vương Trận." "Thấu Thủy Long Vương Trận có thể trích xuất thành kỹ năng, tiêu hao 100 điểm Quốc vận." "Có trích xuất không?" Vương Diệp nhướng mày, được đấy, quả nhiên có thể trích xuất kỹ năng.

Hắn đương nhiên không khách khí, lập tức chọn trích xuất.

Giây lát sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng túc chủ trích xuất kỹ năng thành công.” “Chúc mừng túc chủ nhận được Thấu Thủy Long Vương Trận.” Vương Diệp xem qua phần giải thích của hệ thống về Thấu Thủy Long Vương Trận.

Đúng là đồ tốt.

Kỹ năng Thấu Thủy Long Vương Trận là một loại kỹ năng có thể lựa chọn mục tiêu để thi triển.

Nó có thể giúp mục tiêu có được năng lực chấn nhiếp ngư long, xua đuổi hải quỷ âm tà.

Đồng thời nếu là sinh vật, có thể nhận được thủy tính cực tốt.

Nếu là vật vô tri, sau khi được Thấu Thủy Long Vương Trận gia cường, sẽ nhận được một kỹ năng trạng thái.

Kỹ năng này không tồn tại mọi lúc, chỉ được kích hoạt khi cần thiết.

Sau khi kích hoạt, mục tiêu có thể bùng nổ tốc độ di chuyển trong nước.

Mức độ bùng nổ, thời gian duy trì dài hay ngắn, có quan hệ rất lớn đến sức mạnh bản thân của mục tiêu.

Vương Diệp không khỏi nhếch mép.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Kỹ năng này hoàn toàn là dành riêng cho tàu Bạch Long Vương.

Sau khi được Thấu Thủy Long Vương Trận cường hóa, tàu Bạch Long Vương coi như không còn điểm yếu về mặt bùng nổ tốc độ.

Trên biển lớn, tàu Bạch Long Vương với tất cả các buff cộng dồn lại, gần như tương đương với bay lướt trên mặt nước.

Ngay cả xuồng máy cũng không thể bì được với tàu Bạch Long

Vương, chưa kể tàu Bạch Long Vương còn đặc biệt bền bỉ.

Trước khi rời khỏi khoang lái, Vương Diệp lại vỗ vỗ vào người Cổ Sai, tàn nhẫn đánh thức cậu dậy.

“Lái thuyền thì phải chuyên tâm một chút chứ.” Vương Diệp chắp tay sau lưng, nói một câu thờ ơ như một nhà tư bản vô lương.

Cổ Sai ngơ ngác.

“Sao mình lại ngủ quên nhỉ?” “Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ tập trung tinh thần, sẽ không ngủ gật nữa đâu.

Xin hãy tin tôi.” Vương Diệp gật đầu, dùng ánh mắt trong sáng nhìn Cổ Sai, ra hiệu cổ vũ cho cậu.

Sau đó, Vương Diệp không hề áy náy mà bước ra khỏi khoang lái.

Trở lại khoang nghỉ dưới boong tàu, Vương Diệp lập tức dùng Thấu Thủy Long Vương Trận cường hóa cho cả ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Xử lý xong xuôi, Vương Diệp mới yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi.

Thời gian tiếp theo, Vương Diệp sống khá thoải mái.

Thủy triều đen đã qua, bão tố cũng đã vượt qua.

Khoảng cách đến Xoắn ốc San Hô cũng không còn xa.

Vương Diệp hoàn toàn thả lỏng thân tâm.

Âm khí trong vùng biển xung quanh ngoài việc liên tục hội tụ vào tàu Bạch Long Vương, còn có rất nhiều bị Vương Diệp hấp thu.

Chỉ là Vương Diệp hấp thu âm khí trong biển không phải vì bản thân.

Âm Dương nguyên khí của hắn mạnh hơn âm khí quá nhiều, hấp thu vào cũng không có tác dụng lớn.

Nhưng những âm khí này có thể ngưng luyện thành sát khí.

Sát khí chính là nguồn sức mạnh của Thương Long Toái Tinh Kiếm.

Trong chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này, Toái Tinh Kiếm đã hấp thụ không ít năng lượng, thuận tiện nhận được kỹ năng Hắc Triều và Bạo Phong Trảm.

Hiện tại lại không ngừng được Vương Diệp dùng sát khí ngưng tụ từ âm khí để bồi dưỡng luyện hóa.

Ánh sáng đã thu liễm, bảo khí bắt đầu xuất hiện.

Tàu Bạch Long Vương thuận buồm xuôi gió trong chặng đường còn lại.

Kỹ năng Hưng Phong gần như không hề dừng lại.

Toàn bộ hành trình đều có gió biển tăng tốc.

Chỉ mất chưa đầy hai ngày, tàu Bạch Long Vương đã tiến vào một vùng biển kỳ diệu.

Sau khi tiến vào vùng biển này, bầu trời luôn có mây mỏng và sương mù lãng đãng.

Ngay cả khi trời quang, cũng mờ mờ ảo ảo.

Mặt trời, mặt trăng và các vì sao đều không rõ ràng.

Đồng thời, la bàn cũng hoàn toàn mất tác dụng.

Mọi thiết bị điện tử hiện đại trên tàu đều không thể sử dụng.

Ngay cả cây kim chỉ nam mà Hồ Bát Nhất luôn mang theo bên mình, đến vùng biển này cũng quay tít như quạt điện.

Lão Hồ nhìn mà tim đập nhanh, càng nhìn càng bực, sau này dứt khoát không lấy ra nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ đã tiến vào vùng ngoại vi của Xoắn ốc San Hô.

Sau khi tiến vào vùng ngoại vi của Xoắn ốc San Hô, nguy hiểm mới thực sự bắt đầu.

Sở dĩ vùng biển này được gọi là Xoắn ốc San Hô là vì bên ngoài có một vòng đá ngầm san hô.

Những rạn san hô này vô cùng dày đặc.

Thêm vào đó, tầm nhìn dưới nước ở khu vực này không cao, ánh sáng cũng khá yếu, dường như lúc nào cũng ở trong trạng thái chạng vạng.

Các thiết bị hiện đại như sonar, radar, vệ tinh đều hoàn toàn vô dụng.

Chương 255

Đâm phải đá ngầm là chuyện cơm bữa.

Không đâm phải mới là chuyện hiếm.

Thậm chí những con tàu lớn hơn một chút căn bản không thể đi qua được.

Không có luồng nước nào, hơn nữa dòng hải lưu và gió biển xung quanh Xoắn ốc San Hô cực kỳ hỗn loạn.

Gió đông nam tây bắc hoàn toàn thổi ngẫu nhiên, không theo quy luật nào cả.

Dòng hải lưu cũng không ổn định, thậm chí còn xoáy tròn, tạo thành một vòng tuần hoàn bên trong Xoắn ốc San Hô.

Đến đây rồi, việc xác định phương hướng trở nên vô cùng khó khăn.

Hầu hết các phương pháp truyền thống và hiện đại đều mất tác dụng.

Vương Diệp muốn thi triển Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, nhưng lại phát hiện ở cái nơi quỷ quái này, thuật này cũng không dễ thi triển.

Hiện tại vẫn là ban ngày, trên trời còn treo mây mỏng.

Đến tối, chưa chắc đã nhìn thấy được ánh sao.

Thậm chí Vương Diệp còn nghi ngờ mây mỏng và hơi nước kỳ lạ trên cao sẽ làm khúc xạ ánh sao, khiến nó bị sai lệch.

Đến lúc đó thậm chí còn có khả năng phán đoán sai lầm.

Hiện tại, người duy nhất đáng tin cậy ngược lại chỉ có Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương là hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân, cũng đã học được không ít bản lĩnh thực sự từ ông ngoại mình là Chá Cô Tiếu.

Trong đó, quan trọng nhất chính là Bàn Sơn Phân Giáp Thuật.

Bàn Sơn Phân Giáp Thuật không giống lắm với các môn phái đào mộ khác.

Kỹ thuật này không phải là kỹ thuật liên quan trực tiếp đến việc đào đường hầm, xuống mộ, mà ngược lại giống như một tuyệt kỹ của đạo môn thực thụ.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tuyết Lỵ Dương lấy ra không ít đồ vật.

Những thứ này từ lúc ra biển đến giờ đều được Tuyết Lỵ Dương cất giữ vô cùng cẩn thận.

Bây giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra đầu tiên là một chiếc hộp gỗ.

Bản thân chiếc hộp gỗ trông rất bình thường.

Nhưng khi mở ra, bên trong dùng lụa đỏ bao bọc một chiếc bình lưu ly trong suốt như pha lê, mỏng như cánh ve, vừa nhìn đã biết là vô cùng tinh xảo và quý giá.

Bình lưu ly bụng to, miệng nhỏ, miệng bình có một cái nút ngọc.

Bên trong là một vũng nước trong vắt, nuôi dưỡng một viên đan dược.

Đan dược rất nhỏ, đường kính chỉ khoảng nửa tấc, to cỡ quả anh đào, trông vô cùng lộng lẫy.

Đồ vật đã lấy ra, nhưng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc mấy người đều không hiểu gì cả, chỉ thấy nó rất đẹp.

Tuyết Ly Dương cũng không giải thích, sau đó lại lấy ra thêm không ít thứ.

Đầu tiên là một cái vại gốm sơn đen.

Suốt chặng đường, Tuyết Ly Dương đã tốn không ít tâm tư để bảo vệ thứ này.

Trước đó, Vương Bàn Tử và Minh Thúc cũng từng đoán mò xem trong vại chứa thứ gì.

Bây giờ Tuyết Ly Dương mở ra, mọi người lập tức ghé mắt vào xem.

Kết quả bên trong vẫn là nước trong.

Trong nước có mấy con cá nhỏ màu đỏ.

Vương Bàn Tử nhìn thấy liền cười: “Tham mưu Dương, cô đọc sách nhiều quá hóa ngốc rồi à?

Cá vàng nhỏ nuôi trong bể thì được, thả ra biển lớn là chết đấy.” Minh Thúc cũng ghé đầu qua: “Không phải, đây không phải cá vàng, Béo à, không phải con cá màu đỏ nào cũng là cá vàng đâu.” Tuyết Ly Dương mỉm cười không nói gì, trực tiếp cẩn thận vớt một con cá nhỏ từ trong vại ra, sau đó thả vào chiếc bình lưu ly trong suốt lúc trước.

Con cá nhỏ màu đỏ sau khi vào bình lưu ly liền lập tức bơi vòng quanh viên đan dược, rõ ràng là rất có hứng thú.

Sau đó, con cá nhỏ không lao tới ăn ngay viên đan dược mà cố gắng dùng miệng đẩy viên đan dược đến một bên của bình lưu ly.

Tuyết Ly Dương cầm bình lưu ly xoay chuyển phương hướng.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Bất kể Tuyết Ly Dương xoay bình thế nào, con cá nhỏ đều đẩy viên đan dược về một hướng cố định.

Ngay cả Vương Diệp vẫn luôn đứng xem bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng mới lạ.

“Ti Thiên Ngư quả nhiên thần kỳ.” Vương Diệp không khỏi lẩm bẩm một câu.

Những người khác không nghe rõ lời của Vương Diệp.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương thì nghe rõ mồn một, như sét đánh ngang tai.

Ti Thiên Ngư là thứ mà Tuyết Lỵ Dương được kế thừa trực tiếp từ ông ngoại Chá Cô Tiếu.

Cách nuôi, cách dùng, cách phối chế đan dược vân vân, vô cùng phiền phức.

Thật sự không phải là thứ có thể chơi được trong một hai ngày.

Hơn nữa, tuy Ti Thiên Ngư rất thần kỳ, nhưng ở thời cổ đại không có sự hỗ trợ của các dụng cụ hiện đại thì nó khá hữu dụng.

Còn bây giờ?

Kim chỉ nam không tốt hơn sao?

Chỉ là Chá Cô Tiếu tuổi càng lớn càng cố chấp, cứ khăng khăng rằng thứ này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến.

Tuyết Lỵ Dương một là vì hiếu thuận, hai là Ti Thiên Ngư cũng thực sự rất đẹp, nên cứ coi như làm vui lòng ông ngoại, thuận tiện nuôi làm thú cưng.

Bàn Sơn đạo nhân trong mấy trăm năm gần đây vẫn luôn hoạt động ở vùng Giang Chiết đông nam.

Vùng đông nam sông ngòi chằng chịt, lại ven biển.

Dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân ngoài thủ đoạn tìm mộ huyệt ra, còn có rất nhiều bí kỹ phân biệt phương vị trên đường thủy, đường bộ và đường biển.

Những bí kỹ này, Chá Cô Tiếu về cơ bản đều đã truyền lại cho Tuyết Lỵ Dương.

May mà Tuyết Lỵ Dương có trí nhớ siêu phàm, nghe qua là không quên, về cơ bản đều nhớ hết.

Dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân ngày càng thưa thớt, rất nhiều bí kỹ đã thất truyền.

Người biết bí kỹ của Bàn Sơn đạo nhân cũng không nhiều.

Chá Cô Tiếu đã từng đích thân nói, trên thế giới này, người biết đến sự tồn tại của Ti Thiên Ngư về cơ bản đã chết hết rồi.

Có một người bạn cũ mấy chục năm trước có thể biết, chỉ là không biết ông ta còn sống hay không.

Tuyết Lỵ Dương bây giờ tự nhiên đoán được người mà ông ngoại nói là Trần Ngọc Lâu.

Lẽ nào là Trần Ngọc Lâu đã nhắc đến với Vương Diệp?

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Thời gian Trần Ngọc Lâu tiếp xúc với Vương Diệp rất ngắn, căn bản không thể nói đến chuyện chi tiết như vậy.

Lạ thật.

Tuyết Lỵ Dương đầy nghi hoặc trong lòng.

May mà trên người Vương Diệp có quá nhiều điểm khiến người ta không hiểu, nên cô cũng không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm điều khiển Ti Thiên Ngư.

Việc Tuyết Lỵ Dương dùng Ti Thiên Ngư để phân biệt phương hướng có cả một hệ thống hỗ trợ.

Ngoài Ti Thiên Ngư, một loài dị thú cực kỳ hiếm thấy, còn cần phối hợp với Thái Âm Tán.

Cái gọi là Thái Âm Tán chính là viên đan dược trong bình lưu ly.

Đó là thứ mà tổ tiên của Bàn Sơn đạo nhân tìm thấy trong mộ Ngu Vương Ti Thiên.

Ngoài ra còn có một cái bàn Khôi Tinh rất đặc biệt, cũng không bị ảnh hưởng bởi từ trường và địa khí.

Phối hợp với nhau là có thể xác định phương vị.

Bàn Sơn đạo nhân trộm mộ không phải để cầu tài, quan trọng nhất là tìm kiếm các loại đan dược cổ đại và công thức của chúng, đồng thời cũng rất hứng thú với các loại bí thuật và cơ quan.

Cho nên mới có được cả một bộ bí thuật phân biệt phương vị bằng Ti Thiên Ngư như thế này.

Nếu đổi lại là Tả Lĩnh lực sĩ, có lẽ đã san phẳng cả ngôi mộ rồi.

Rất nhanh Tuyết Lỵ Dương đã xác định xong phương vị, chỉ tay về phía trước.

Đúng lúc này, sóng gió trên mặt biển nổi lên, sóng lớn ngất trời.

Chương 256

Trên trời vẫn là mây mỏng, không phải là thời tiết bão tố gì.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc, những người quen thuộc với tình hình trên biển, đều lộ ra nụ cười vui mừng.

“Tốt quá, triều cường đến rồi!” “Thủy triều lên, mà còn là triều cường.” Khó khăn lớn nhất khi tiến vào Xoắn ốc San Hô là tìm được nơi này.

Trong tình hình không có thiết bị hiện đại và kim chỉ nam, Xoắn ốc San Hô giống như một vùng đất bí ẩn trong sương mù.

Ngoài phương vị ra, muốn tiến vào Xoắn ốc San Hô còn phải đối mặt với một vòng đá ngầm ở bên ngoài.

Những con tàu lớn có mớn nước sâu, nếu không có người quen thuộc với hoàn cảnh dẫn đường, về cơ bản chắc chắn sẽ đâm phải đá ngầm.

Đương nhiên, người quen thuộc với hải trình của Xoắn ốc San Hô gần như không có.

Bây giờ triều cường đến, mực nước dâng lên.

Tàu Bạch Long Vương lại có mớn nước không sâu lắm.

Chính là thời cơ tốt nhất để tiến vào Xoắn ốc San Hô.

Hiện tại Tuyết Lỵ Dương đã chỉ ra phương vị và hướng đi.

Cơ hội hiếm có.

Mọi người đều bận rộn cả lên.

Vương Diệp cũng để tàu Bạch Long Vương thi triển lại kỹ năng Hưng Phong, đồng thời trực tiếp để Bạch Long Vương hiển thánh.

Lần hiển thánh này đương nhiên không phải để đánh nhau.

Vương Diệp trực tiếp để Bạch Long Vương ở phía trước tàu, thăm dò đá ngầm dưới nước, dẫn đường.

Tàu Bạch Long Vương có thể tự điều chỉnh hướng gió và hướng đi.

Rất nhanh, tốc độ của tàu ngày càng nhanh.

Con tàu mượn sức của thủy triều, tốc độ gần như đã đạt đến mức của một chiếc xuồng máy.

Sóng vỗ tung tóe xung quanh.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài tảng đá ngầm ẩn dưới nước.

Với tốc độ này, nếu đâm phải đá ngầm, về cơ bản sẽ tan xương nát thịt.

Mọi người trên tàu đều nơm nớp lo sợ, mặt mày tái mét.

Nguyễn Hắc đang cầm lái càng toát mồ hôi hột.

Chỉ có Vương Diệp vẫn rất yên tâm.

Dù sao dưới nước đã có Bạch Long Vương dò đường.

Ở vùng biển phía trước tàu Bạch Long Vương, Vương Diệp trơ mắt nhìn một đám mây bốc lên.

Đám mây mù này có bán kính khoảng trăm cây số, trông giống như một ngọn núi tiên cao ngất trời.

Đỉnh núi đâm thẳng lên trời, xuyên qua tầng mây mỏng, được ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra vạn trượng hào quang.

Phần dưới nối liền với mặt biển, chìm xuống đại dương.

Trông không khác gì một ngọn núi tiên trên biển thực sự.

“Đây là điềm tốt!

Ra biển gặp núi tiên, ắt sẽ phú quý trở về.” Minh Thúc toe toét cười, không nhịn được hét lên.

Mọi người trên tàu nghe xong, trong lòng cũng bất giác yên tâm hơn không ít.

Một lúc sau, màu nước biển ở vùng xung quanh đã thay đổi.

Thủy triều dần dần yếu đi.

Tàu Bạch Long Vương cuối cùng đã đến được Xoắn ốc San Hô.

Vùng biển phía trước về cơ bản đều bị mây mù bao phủ, đã không còn nhìn rõ lắm.

Phần dưới mặt nước cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một vài cái bóng.

Nhìn ra được đại khái địa thế trong biển đã là rất tốt rồi.

Hồ Bát Nhất chau mày ủ rũ.

Không ngờ đến Xoắn ốc San Hô rồi mà vẫn còn vấn đề không nhìn thấy được địa thế dưới đáy biển.

Tầm nhìn dưới nước ở vùng Nam Dương nổi tiếng là cao, thế mà đến khu vực Xoắn ốc San Hô, bất kể là trên trời hay dưới nước, đều mờ mờ ảo ảo.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Cuối cùng cũng miễn cưỡng nhìn rõ, bên dưới vùng biển này có hai ngọn núi ôm lấy nhau.

Giữa hai ngọn núi dưới đáy biển, liên tục bốc lên những mảng hơi nước lớn.

Rất rõ ràng, bên dưới chính là nơi mà truyền thuyết gọi là đuôi của

Nam Long, cũng là nơi âm hỏa dưới biển cháy quanh năm.

Lớp mây mù quanh năm không tan trên Xoắn ốc San Hô có lẽ chính là hơi nước do âm hỏa dưới nước mang lên.

Vương Diệp đã từng đến Côn Luân, nơi được mệnh danh là nguồn gốc của long mạch thiên hạ, đã từng đích thân cảm nhận khí tức của long mạch ở cự ly gần, thậm chí còn lấy được chút đồ tốt trên Long Đảm.

Nhưng ở phía trên Nam Long, Vương Diệp cảm nhận được một khí tức hoàn toàn khác với đỉnh Côn Luân.

Núi Côn Luân là tổ của vạn núi.

Trong long mạch thiên hạ, Trung Long và Bắc Long đều bắt nguồn từ núi Côn Luân.

Khí tức của Trung Long và Bắc Long ổn định, ngưng trọng, có vương giả chi khí.

Nhưng nếu chỉ xét về độ lớn của khí thế, cả Trung Long và Bắc Long đều không phải là lớn nhất.

Nam Long bắt nguồn từ núi Nga Mi mới là mạch có khí tức hùng vĩ nhất.

Hùng vĩ, nhưng đồng thời cũng hỗn tạp.

Hành tung phiêu hốt, có đầu không có đuôi.

Theo quan niệm trong Thanh Ô Phong Thủy Thuật, đó là vương khí không đủ.

Nam Long bắt đầu từ núi Nga Mi, đi một mạch về phía đông nam.

Cuối cùng từ vùng Giang Chiết nhập vào biển, đi về phía đông.

Nơi Nam Dương này được coi là một nhánh của Nam Long, không phải là chính tông.

Nhưng về mặt khí thế đã vô cùng hùng vĩ.

Vương Diệp đã có thể cảm nhận được khí tức bên trong Xoắn ốc San Hô dần dần trở nên náo động, và dường như đều đang hội tụ về cùng một hướng.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất cũng nhắc đến, ở Nam Hải Quy Khư, cũng chính là vị trí trung tâm của Xoắn ốc San Hô hiện tại, có một cái Hải Nhãn.

Tương truyền rằng nước từ tất cả sông ngòi, ao hồ trên thế gian cuối cùng đều phải chảy vào hư vô trong Hải Nhãn.

Truyền thuyết này có vài phần tương đồng với truyền thuyết về động quỷ không đáy và vực sâu.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều đã từng nếm mùi khổ sở của cổ thần trong động quỷ không đáy.

Nghĩ đến đây, tự nhiên có chút lo lắng.

Vương Diệp chỉ có thể an ủi họ, Hải Nhãn ở Quy Khư tuy cũng được gọi là vực sâu không đáy, nhưng lại không có quan hệ gì với cổ thần hay xà thần.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử hiện tại đối với Vương Diệp đương nhiên là răm rắp nghe theo.

Nghe Vương Diệp an ủi xong, họ liền yên tâm hơn một chút.

Chỉ có điều, Vương Diệp vẫn còn nửa câu sau chưa nói ra.

Tuy không phải là lãnh địa của xà thần, nhưng lại là lãnh địa của một vị cổ thần khác.

Tóm lại, Hải Nhãn Quy Khư có liên quan đến sức mạnh của cổ thần.

Đến nơi rồi, tự nhiên phải làm việc chính trước.

Vùng biển Nam Dương nước đều rất sâu, động một tí là mấy nghìn mét.

Bên trong Xoắn ốc San Hô tuy trông không sâu đến thế, nhưng cũng không phải là sông ngòi, ao hồ bình thường có thể so sánh được.

Bước đầu tiên tự nhiên là phải lặn xuống, đến đáy biển thăm dò tình hình trước.

Tàu Bạch Long Vương có chuông lặn.

Tuy đã có chút tuổi, nhưng được bảo dưỡng khá tốt.

Trước khi mọi người ra khơi còn đặc biệt kiểm tra qua, có thể sử dụng bình thường.

Chương 257

Mọi người còn mang theo các thiết bị lặn khác, và thiết bị chiếu sáng dưới nước.

Bây giờ cứ hạ chuông lặn xuống kiểm tra một lượt trước.

Vương Diệp tự nhiên cũng phải xuống xem trước.

Nhưng hắn không cần dùng chuông lặn.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất đã chui vào trong chuông lặn, còn Vương Bàn Tử thì vào một cái khác.

Vương Diệp nhảy một cú cá bay xuống biển trước, sau đó lao đầu xuống đáy biển.

Đáy biển khu vực này sâu khoảng bốn năm mươi mét.

Ở Nam Dương đã được coi là nơi rất cạn.

Chắc chắn là có dãy núi ngầm trồi lên, mới có đáy biển cạn như vậy.

Chỉ là trong nước biển, xuống khoảng hai mươi mét, ánh sáng đã rất mờ.

Xuống thêm ba mươi mấy mét nữa thì đã tối đen như mực.

Không có sự trợ giúp của thiết bị thì cơ bản là như người mù.

Vương Diệp có khả năng nhìn trong đêm, tự nhiên không bị ảnh hưởng.

Hắn cũng không đợi chuông lặn của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, trực tiếp một hơi lặn xuống đáy biển.

Nhìn xung quanh, đáy biển tương đối bằng phẳng.

Nơi Vương Diệp đang đứng giống như ở rìa một cái lòng chảo.

Xung quanh đều là những dãy núi ngầm cao chót vót.

Trong lòng chảo là một khu rừng san hô rậm rạp.

Khắp nơi đều là những cây san hô cao lớn.

Có những cây cao đến mười mấy mét.

Trong rừng san hô có rất nhiều đàn cá.

Ở một bên của khu rừng san hô này, có một rãnh biển đen ngòm.

Mép rãnh vô cùng dốc, trông giống như một vách đá.

Bên dưới đen kịt, từ góc nhìn của Vương Diệp, căn bản không thấy được đáy.

Vương Diệp phán đoán ít nhất cũng sâu vài trăm mét.

Ngay tại rìa của khu rừng san hô này, nơi giao nhau với vách đá của rãnh biển, mọc một cây sắt san hô đặc biệt cao lớn.

Rễ của cây sắt san hô này mọc từ dưới vách đá lên, cao đến ba bốn mươi mét, trông vô cùng hùng vĩ.

Thân cây sắt san hô trong suốt một nửa, trên thân cây còn có những đốm màu đen và vàng.

Có chút giống như gỉ sắt, lại có chút giống như mai của một loại rùa biển gọi là đồi mồi.

Vương Diệp vừa nhìn thấy cây sắt lớn, liền vui vẻ cười.

Bởi vì trên cây sắt san hô khổng lồ, có rất nhiều loại sò biển khác nhau.

Những con sò biển này tuyệt đối đều là sò già.

Con nhỏ thì to bằng cái chậu rửa mặt, con lớn thì to bằng cái bàn ăn.

Những con sò già này giống như quả của cây sắt san hô, cứ thế treo trên cành cây.

Những con sò biển này rõ ràng đều còn sống, vẫn không ngừng hé mở và đóng lại vỏ.

Khi vỏ hé ra rồi đóng lại, bên trong mơ hồ tỏa ra ánh sáng trong trẻo, giống như ánh trăng rọi xuống mặt biển.

Xung quanh có rất nhiều cá, đều đang bơi lượn quanh những con sò khổng lồ này, rõ ràng cũng coi ánh sáng tỏa ra từ trong vỏ sò là ánh trăng.

Bên trong có ngọc trai.

Chỉ riêng trên cây sắt san hô này đã treo ít nhất mấy chục con sò khổng lồ.

Khu rừng san hô này, chỉ tính riêng ở ven vách đá, đã có không ít cây sắt san hô cao lớn tương tự.

Nhìn một lượt, kéo dài mấy cây số.

Hầu như mỗi cây sắt san hô đều có rất nhiều sò khổng lồ.

Đây là dấu hiệu sắp phát tài rồi.

Vương Diệp lập tức bơi đến ven rãnh biển.

Rất nhanh hắn cảm giác được, quả nhiên những viên minh châu này không dễ dàng lấy được như vậy.

Những cây sắt san hô này mọc ở nơi sát cạnh rãnh biển.

Từ trong rãnh biển thỉnh thoảng lại cuộn lên những dòng nước xoáy kỳ dị và mạnh mẽ.

Nhiệt độ của một số dòng nước ít nhất cũng phải sáu bảy mươi độ.

Thợ lặn mò ngọc trai bình thường đến nơi này, nếu không cẩn thận sẽ bị dòng nước cuốn vào vực sâu, thậm chí sẽ bị nước nóng làm chết.

Thế này còn chưa có thứ gì kỳ quái xuất hiện đâu.

Những nơi có trân bảo như thế này, tuyệt đối có dị thú xuất hiện.

Trong rãnh biển đen ngòm không thấy đáy, thỉnh thoảng lại có những bóng đen khổng lồ lướt qua.

Rõ ràng bên trong cũng không yên bình.

Tuy nhiên, những thứ này đối với hắn đều không tạo thành uy hiếp gì.

Vương Diệp xoa tay, lập tức bơi về phía cây sắt san hô.

Minh châu Nam Dương, ta đến đây!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng ngồi chuông lặn xuống gần đáy biển.

Chỉ có điều hai người chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng gần đó.

Ánh sáng dưới đáy biển tối hơn nhiều so với dự đoán của họ.

Ngay cả khi dùng thiết bị chiếu sáng đặc biệt, cũng rất khó nhìn được xa.

Hai người đành phải không ngừng dùng ống truyền âm thiên lý trên chuông lặn, liên lạc với Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc trên tàu Bạch Long Vương.

Tàu Bạch Long Vương từ từ di chuyển, mang theo hai người trong chuông lặn, cẩn thận thăm dò dưới đáy biển.

Lúc này hắn đã đến bên cạnh cây sắt san hô.

Vương Diệp ra tay luôn rất cẩn thận, cho nên hắn chọn một con sò biển lớn nhất.

Con sò này nằm ở phần trung tâm của cây sắt san hô, to bằng cái bàn bát tiên dùng để ăn cơm trên giường kháng ở phương Bắc, đường kính hơn bốn thước.

Đợi đến khi Vương Diệp bơi đến bên cạnh con sò, con sò dường như có cảm ứng, “bộp” một tiếng, khép chặt vỏ lại.

Vương Diệp tuy có kỹ năng Chấn Nhiếp, nhưng chỉ có thể dọa con sò.

Con sò càng sợ hãi, vỏ khép lại càng chặt.

Vương Diệp nghĩ một lúc, vẫn là rút Toái Tinh Kiếm ra.

Vốn dĩ hắn không muốn hại tính mạng của những con sò khổng lồ dưới đáy biển này.

Nhìn kích thước của nó, ở dưới đáy biển đã sống ít nhất cũng mấy trăm năm.

Vật lâu thành tinh, rất khó nói là có chút linh khí hay không.

Nhưng ngươi cứ không chịu mở vỏ, ngoan ngoãn để ba ba lấy ngọc trai như thế này, thật khó xử quá.

Vương Diệp đưa Toái Tinh Kiếm dọc theo mép vỏ sò nhẹ nhàng cắt một đường.

Sát khí của lưỡi kiếm thẩm thấu vào bên trong vỏ.

Con sò khổng lồ đau đớn, lập tức nới lỏng vỏ.

Vương Diệp cảm nhận được vỏ sò nới lỏng, liền không tiếp tục dùng kiếm đâm sâu vào, mà dùng hai tay bám vào vỏ sò, hơi dùng sức một chút.

Hai mảnh vỏ liền bị Vương Diệp dùng sức bẻ ra.

Ngay khoảnh khắc bẻ ra, một luồng ánh sáng huỳnh quang lóe lên.

Cảm giác đó thật sự không khác gì mở rương báu trong game.

Một luồng bảo quang lóe lên.

Chương 258

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ lần đầu nhận được Nguyệt Minh Châu trăm năm Nam Hải, điểm kinh nghiệm +2v, điểm năng lượng +4v.” Lại còn có thu hoạch bất ngờ?

Vương Diệp không khỏi nhếch mép.

Viên ngọc trai cầm trong tay to bằng quả trứng gà.

Ấm áp, trắng ngần, tỏa ra từng luồng ánh sáng trong trẻo như ánh trăng.

Nguyệt Minh Châu Nam Hải.

Mỗi một viên đều là trân bảo.

Vương Diệp ước tính, viên ngọc này, nếu để cho gian thương như Minh Quyền ở Hương Cảng vận hành một chút, ít nhất cũng là sáu con số đô la Mỹ.

Về đến đại lục thì ít nhất cũng đổi được hai cái tứ hợp viện.

Không còn cách nào khác, cách tính này nghe có vẻ khó tin, nhưng ở mức giá và trình độ phát triển thành thị của thời đó, lại vô cùng hợp lý.

Vương Diệp cẩn thận cất Nguyệt Minh Châu vào không gian hệ thống.

Sau đó nhìn những con sò biển nhiều vô kể trước mặt.

Hiệu suất có hơi thấp.

Nếu cứ mở từng con một, mấy phút mới khai thác được một viên.

Vương Diệp nghĩ một lúc, từ không gian hệ thống lấy ra Kim Thiềm Lam Vũ Tinh.

Thứ này đã rất lâu không dùng đến.

Bên trong Kim Thiềm Lam Vũ Tinh có thể phóng ra tín hiệu năng lượng kỳ dị, có thể can thiệp vào các loại sản phẩm điện tử, máy bay và các công cụ hiện đại khác.

Đồng thời vì có nguồn gốc từ vũ trụ, loại tia năng lượng này cũng có thể gây ảnh hưởng rất lớn đến sinh vật.

Vương Diệp tập trung nguyên khí trong cơ thể mình, truyền vào Kim Thiềm Lam Vũ Tinh.

Thân Kim Thiềm Lam Vũ Tinh bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu lam, rất nhanh đã chiếu sáng rõ ràng một khu vực khoảng mười mấy mét dưới đáy biển.

Một kỹ năng Can Nhiễu được phóng ra, nhắm thẳng vào cả cây sắt san hô.

Sau khi kỹ năng Can Nhiễu qua đi, một cảnh tượng kinh ngạc đã xảy ra.

Trên cả cây sắt san hô, khoảng mấy chục con sò khổng lồ, tất cả đều mở vỏ, giống như những đóa hoa được gió xuân thổi nở.

Từ mỗi một cái vỏ sò đều tỏa ra ánh sáng thanh u, trong chốc lát cả cây sắt san hô tỏa sáng rực rỡ.

Xung quanh đều được chiếu sáng.

Vô số cá biển bị ánh sáng thanh u này hấp dẫn từ trong rừng san hô ra.

Chẳng mấy chốc đã tập trung một lượng lớn đàn cá.

Vảy cá trên người chúng phản chiếu ánh sáng từ trong vỏ sò, ánh sáng lưu động, giống như mây trôi và ráng chiều.

Trong chốc lát, ven vách đá cây sắt san hô vừa rồi còn âm u kinh khủng, bây giờ lại trở nên giống như tiên cảnh.

Vương Diệp tự nhiên sẽ không khách khí.

Nó lập tức lao tới từng chiếc vỏ sò như một con cá lớn.

Mấy con trai biển này trông có vẻ không có sức tấn công gì, nhưng thực tế, những người dân lặn mò ngọc trai đều biết, lực cắn của thứ này cực kỳ lớn.

Đặc biệt là những con trai khổng lồ có đường kính hơn ba thước.

Nếu dân lặn thò đầu vào mà không chú ý, sẽ bị con trai khổng lồ kẹp chặt.

Hậu quả vô cùng thê thảm.

Bị kẹp chết tại chỗ, thậm chí kẹp đứt ngang lưng, thực ra vẫn còn là may mắn.

Đáng sợ nhất là những người không chết ngay tại chỗ.

Bị trai khổng lồ kẹp chặt đầu, không thể thoát ra.

Cuối cùng chết ngạt trong sự sợ hãi và đau đớn tột cùng.

Vương Diệp tuy không sợ vỏ của trai khổng lồ, nhưng cũng không muốn bị thứ này kẹp trúng.

Hơn nữa, nó còn ảnh hưởng đến việc Vương Diệp hái Nguyệt Minh Châu.

Vì vậy, mỗi khi đến trước một vỏ trai đang mở, Vương Diệp đều dùng kim gây tê đâm thẳng vào làm con trai khổng lồ bị tê liệt.

Lúc hái ngọc trai thì không còn chút trở ngại nào nữa.

Vương Diệp hành động cực nhanh.

Chỉ trong chốc lát, ánh sáng trên cây Thiết Thụ san hô đã hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ Nguyệt Minh Châu trên cây đều bị Vương Diệp hái sạch.

Những viên ngọc này cũng có lớn có nhỏ.

Viên nhỏ cỡ trứng cút, viên lớn thì to bằng trứng gà, trứng vịt.

Tuổi đời, kích thước và phẩm chất khác nhau cũng mang lại cho Vương Diệp lượng điểm năng lượng không giống nhau.

Chỉ trên một cái cây, thu thập hết đám Nguyệt Minh Châu này cũng có thể nhận được hàng nghìn điểm năng lượng.

Ở bên vách đá vực biển, số lượng cây Thiết Thụ san hô tương tự không hề ít.

Vương Diệp đang định tiếp tục tiến lên, đến cây Thiết Thụ san hô tiếp theo để hái ngọc thì đột nhiên cảm thấy đàn cá xung quanh đột ngột chạy trốn về cùng một hướng.

Kỹ năng dò tìm năng lượng của Vương Diệp nhanh chóng cảm nhận được có một gã khổng lồ đang tiến lại gần.

Vùng biển San Hô Loa Toàn này, đủ mọi chuyện kỳ quái đều có thể xảy ra.

Các loại năng lượng giao thoa với nhau, khả năng sản sinh ra dị thú tăng lên rất nhiều.

Vương Diệp đã có sự chuẩn bị tâm lý từ lúc xuống nước, thậm chí còn có chút mong chờ.

Dù sao thì Vương Diệp cũng có Long Vương huyết mạch, tất cả các loài cá dưới nước này đều có thể bị anh điều khiển.

Rất nhanh, Vương Diệp nhìn thấy một con cá lớn dài ít nhất hơn hai trượng chui ra từ trong rừng san hô.

Lớp vảy trên người nó trông như nham thạch, cực kỳ cứng rắn, có màu đen vàng.

Một cái đầu to tròn, gần như là một quả cầu lớn đường kính một mét.

Thứ này đang truy đuổi đàn cá bị ánh sáng của trai biển thu hút đến.

Bây giờ đàn cá đã tứ tán bỏ chạy, con cá lớn này cũng chuyển ánh mắt sang chuông lặn của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cả hai chiếc chuông lặn đều có thiết bị chiếu sáng, cực kỳ nổi bật dưới đáy biển.

Con cá lớn nhanh chóng tiếp cận.

Cái đầu khổng lồ, trông như một quả ngư lôi, sắp đâm vào chuông lặn của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trong chuông lặn rõ ràng cũng đã thấy con cá lớn đang lao tới với tốc độ kinh hoàng, mặt mày sợ đến trắng bệch.

Vương Diệp lập tức thi triển Long Vương uy áp.

Ngay khi cái đầu con cá lớn sắp đâm vào chuông lặn, anh đã khống chế được nó.

Nhưng khi con cá lớn đổi hướng, lớp vảy trên người nó vẫn sượt qua chuông lặn một cái.

Thân hình khổng lồ lập tức hất chiếc chuông lặn nghiêng đi.

Chuông lặn cũng không phải dạng vừa.

Bên ngoài có một lớp gai sắt như lông nhím.

Tức thì, trên người con cá lớn tuôn ra một dòng máu.

Vương Diệp nhạy bén cảm nhận được mùi máu tanh.

Anh lập tức ra hiệu với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong chuông lặn, bảo hai người mau chóng nổi lên.

Trong rừng san hô bắt đầu có những chuyển động đáng ngại.

Mùi máu tanh này đã thu hút ít nhất hơn mười mấy bóng đen khổng lồ.

Mỗi con đều có thân hình to lớn hơn cả con cá lớn mà Vương Diệp vừa khống chế.

Vương Diệp lập tức nhận ra, đó là cá mập.

Đám cá mập này tuy thân hình khổng lồ nhưng vẫn chưa được coi là dị thú.

Dù vậy, anh chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

Chương 259

Thế là, anh khẽ quát một tiếng: “Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi!” Vô số tia sét mang ánh sáng xanh lam lóe lên dưới đáy biển.

Vô cùng đẹp đẽ, nhưng chứa đầy sức mạnh hủy diệt.

Nước dẫn điện, có thể khiến uy lực của sấm sét phát huy đến mức tối đa.

Trong nháy mắt, vô số con cá mập chết.

Âm thanh của hệ thống cũng vang lên: “Chúc mừng ký chủ đánh giết Cá Mập Khổng Lồ Biển San Hô, nhận được điểm kinh nghiệm +2000, điểm năng lượng +4000.” “...” Quả nhiên vẫn phải dựa vào săn giết mới có thể nhận được điểm kinh nghiệm và năng lượng hiệu quả hơn.

Trong chớp mắt, mười mấy con Cá Mập Khổng Lồ Biển San Hô đã cung cấp cho Vương Diệp gần mấy vạn điểm kinh nghiệm và năng lượng.

Anh phát hiện, sau khi sấm sét bùng nổ, tàn sát bầy cá mập khổng lồ, đáy biển trở nên tĩnh lặng như chết.

Động tĩnh mà Vương Diệp vừa gây ra thực sự quá lớn.

Ngay cả đàn cá cũng bị dọa chạy mất.

Vương Diệp bĩu môi.

Thôi vậy, trước tiên quay về tàu Bạch Long Vương Hào kiểm kê một chút.

Lúc Vương Diệp nổi lên mặt biển, những người khác trên tàu Bạch Long Vương Hào đều đang nhìn xuống nước với vẻ mặt kinh

hãi.

Cột bọt nước khổng lồ do sức mạnh sấm sét vừa rồi tạo ra đã đẩy tàu Bạch Long Vương Hào lùi xa mấy chục mét mới ổn định lại được.

Mặt biển vốn yên tĩnh, vậy mà lại dấy lên những con sóng cao tới cả trượng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã định xuống lại lần nữa để xem tình hình của Vương Diệp.

Sau khi Vương Diệp lên tàu, mấy người bắt đầu phân tích thông tin dưới đáy biển.

Ở vùng biển này, không hề thấy con tàu đắm nào.

Du thuyền Mary Celeste chở Tần Vương Chiếu Cốt Kính không phải là loại du thuyền ven bờ đặc biệt nhỏ.

Theo lý mà nói, nếu nó ở dưới đáy biển, ít nhất Vương Diệp chắc chắn phải nhìn thấy.

Đồng thời, dưới đáy biển cũng không phát hiện ra những con tàu đắm khác.

Vùng biển San Hô Loa Toàn này nổi tiếng hung hiểm.

Số lượng tàu thuyền bị chìm ở khu vực này không hề ít.

Bây giờ dưới đáy biển lại không thấy một con tàu đắm nào, chắc chắn có vấn đề.

Lúc này, Nguyễn Hắc cũng xích lại gần.

“Những con tàu đắm đó, e là đã bị hải lưu cuốn vào trong cái rãnh biển kia rồi.” Nguyễn Hắc sống gần miếu San Hô, đã kiếm sống trên biển mấy chục năm, rất quen thuộc với tình hình biển cả gần đây.

Ở vùng biển gần miếu San Hô, cũng có một nơi gọi là nghĩa địa tàu đắm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trên miếu San Hô có nhiều người lặn mò đồ cổ, việc lặn mò và buôn bán đồ cổ đã hình thành cả một ngành công nghiệp.

Nghĩa địa tàu đắm nằm sát một rãnh biển.

Những con tàu bị chìm gần đó đều sẽ bị dòng hải lưu kéo đi, cuối cùng tất cả đều rơi vào trong rãnh biển.

Trong rãnh biển ngoài tàu đắm ra còn tích tụ rất nhiều cát.

Vì hải lưu thường xuyên hoạt động, phía trên còn có rất nhiều rong biển, hà, san hô các loại.

Lâu ngày sẽ hình thành một lớp vỏ cứng trên những con tàu đắm trong rãnh biển.

Lớp vỏ cứng này giống như đá, nhưng giòn hơn đá rất nhiều.

Đôi khi bị những con tàu đắm khác hoặc do chính trọng lực của mình mà sụp xuống tạo thành những cái hố.

Một số cao thủ lặn mò đồ cổ ở địa phương sẽ đi vào đáy rãnh biển qua những cái hố này.

Người may mắn có thể tìm được những thứ tốt không tưởng trong những con tàu đắm dưới đáy rãnh.

Cũng có người xui xẻo.

Không tìm được gì đã đành, nếu gặp phải lúc lớp vỏ cứng sụp đổ trên diện rộng, còn bị chôn vùi trong rãnh biển, bồi táng cùng những con tàu đó.

Bên dưới lớp vỏ cứng tối tăm không thấy mặt trời, khắp nơi là xác tàu đắm, quỷ dị âm u vô cùng.

Người nhát gan còn không dám xuống.

Nguyễn Hắc vừa nói, những người khác đều cảm thấy có lý.

Đặc biệt là Vương Diệp.

Lúc ở bên vách đá vực biển, anh đã phát hiện có không ít những vết ma sát rất không tự nhiên.

Rõ ràng là do những con tàu đắm bị hải lưu cuốn vào rãnh biển để lại.

Muốn xác nhận có phải như lời Nguyễn Hắc nói hay không, vẫn phải xuống lại đáy biển để kiểm tra một phen.

Đặc biệt là phải vào trong rãnh biển.

Chỉ là khi nhắc đến đây, Tuyết Lỵ Dương lại do dự.

Vừa rồi nghe ba người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử miêu tả, rãnh biển bên dưới không phải là loại rãnh biển sâu vài trăm mét ở vùng biển gần miếu San Hô.

Bất kể là chiều rộng hay chiều sâu, đều lớn hơn rất nhiều so với khu vực gần miếu San Hô.

Những rãnh biển này còn nối liền với đại dương bên ngoài.

Đáng sợ nhất là, rất nhiều quái vật, dị thú khổng lồ dưới đáy biển sẽ coi rãnh biển là sào huyệt.

Vùng Nam Dương không chỉ có truyền thuyết về cá khổng lồ nuốt thuyền, mà các loại truyền thuyết quỷ dị về những con dị thú khổng lồ khác cũng không ít.

Rắn biển và lươn biển khổng lồ.

Cua hoàng đế khổng lồ dưới đáy biển.

Tôm Thái Thản.

Mực khổng lồ.

Cá mái chèo to như hải long vương.

Chưa kể còn có khả năng xuất hiện cả giao long.

Nghĩa địa tàu đắm gần miếu San Hô cũng thường xuyên xảy ra chết người.

Người xuống lặn mò đồ cổ thì nhiều, mà người mang được bảo vật lên thì ít.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì gan dạ lắm.

Nhưng dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Tuyết Lỵ Dương, họ vẫn tạm hoãn hành động để bàn bạc kỹ lưỡng hơn.

Vừa hay trời cũng đã tối, ánh sáng mờ mịt.

Tuy không ảnh hưởng nhiều đến dưới đáy biển, nhưng đối với những người hỗ trợ trên thuyền thì vẫn có khó khăn nhất định.

Vương Diệp cũng không phản đối.

Dù sao những điều này cũng không hạn chế được anh.

Nếu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi kiểm tra rãnh biển lần nữa, chuông lặn đã không còn tác dụng.

Chỉ có thể mang theo thiết bị lặn để lặn sâu xuống ven rãnh.

Cho dù Vương Diệp đã cường hóa cho hai người không ít, như Huyết văn, Giáp văn, trận Thấu Hải Long Vương... nhưng nguy hiểm vẫn tồn tại.

Hơn nữa, Vương Diệp cũng rất muốn tự mình xuống đó thu hoạch một phen.

Đám cá mập khổng lồ trong rừng san hô, còn có đám trai khổng lồ ven vách đá.

Ừm, đợi Vương Diệp dọn dẹp sạch sẽ bên dưới rồi để những người khác xuống thì tốt hơn.

Về phần Nam Hải Nguyệt Minh Châu, Vương Diệp đương nhiên sẽ để lại một ít cho những người khác.

Không thể để Lão Hồ và Bàn Tử không có chút trải nghiệm thám hiểm nào.

Có chút cảm giác thành tựu mới tốt.

Vương Diệp cũng không giấu giếm, từ trên người lấy ra mấy viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu.

Vừa lấy ra, đúng lúc bên ngoài trăng tròn đang mọc ở phía đông.

Ánh trăng chiếu lên những viên ngọc, lấp lánh tỏa sáng.

Boong tàu Bạch Long Vương Hào như được thắp đèn, sáng trưng.

Nước miếng của Vương Bàn Tử lập tức chảy dọc khóe miệng.

Chương 260

Minh Thúc cũng đặc biệt kích động.

Minh Thúc là một tay gian thương kỳ cựu, khi nhìn thấy mấy viên ngọc trong tay Vương Diệp, trong đầu đã vạch ra bảy tám đường mưu kế thao túng giá cả.

“Vương Diệp à, cậu giao mấy viên ngọc này cho tôi, tôi mà không bán được chúng với giá trên hai trăm nghìn đô la Mỹ thì coi như tôi không chuyên nghiệp.

Cậu yên tâm, tôi chỉ lấy hoa hồng, bán không được tôi không lấy một xu.” Vương Diệp mỉm cười.

Đây còn là những viên ngọc mà Vương Diệp chọn ra có phẩm chất bình thường, kích thước tương đối nhỏ.

Xem ra giá trị của những viên ngọc này còn cao hơn anh dự tính.

Mắt Vương Bàn Tử sáng rực.

“Bao nhiêu?

Hai trăm nghìn đô la Mỹ?” “Lão Hồ, ông nghe thấy không Lão Hồ?

Chúng ta chỉ cần vớt vài viên ngọc là có thể về hưu rồi.” Tuyết Lỵ Dương lại nhíu mày.

“Vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Vùng biển này có quá nhiều chuyện kỳ lạ, nếu không thể đảm bảo an toàn cho bản thân, tôi đề nghị không nên tùy tiện đi hái ngọc.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Nhưng Vương Diệp vừa nhìn là biết, Lão Hồ không nghe lọt tai.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tuy không phải là người tham lam, nhưng cũng không ghét tiền.

Dưới đáy biển có từng rổ từng rổ đô la Mỹ bày sẵn, bảo hai người không đi lấy, đó là chuyện không thể nào.

Vương Diệp cũng không nói nhiều.

Chỉ dặn dò một chút về vị trí sinh trưởng của những con trai khổng lồ này.

Còn có một điều là cố gắng không hái những con trai khổng lồ ở phía cây Thiết Thụ san hô gần rãnh biển.

Về cách mở vỏ trai, hai người tuy không thể làm như Vương Diệp, nhưng cũng có cách riêng của mình.

Lúc ở miếu San Hô, hai người cũng đã sắm dao cong chuyên dụng để mở vỏ trai, còn mang theo cả ống tiêm to chứa thuốc gây tê.

Những con trai biển nhỏ căn bản không cần dùng đến những thứ này, chúng được chuẩn bị riêng cho những con trai lớn.

Hai người xoa tay hăm hở, chỉ chờ trời sáng ngày mai là lập tức xuống biển hái ngọc, tiện thể đi kiểm tra tình hình bên cạnh rãnh biển.

Lúc Vương Diệp đang ăn trên tàu, anh phát hiện ở phía sau tàu Bạch Long Vương Hào không xa, xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

“Kia là cái gì?” Minh Thúc và Tuyết Lỵ Dương đều ở bên cạnh Vương Diệp.

Minh Thúc vội giải thích: “Đó là U Linh Đảo.” Vương Diệp hơi ngẩn người.

Minh Thúc biết Vương Diệp hiểu lầm, vội giải thích: “U Linh Đảo là tên gọi chung cho một loại đảo thôi.

Có những rạn san hô ngầm, lúc thủy triều lên sẽ bị nhấn chìm dưới nước.

Nhưng khi thủy triều rút, chúng lại nổi lên mặt nước, biến thành đảo.

Những hòn đảo này cứ chuyển đổi qua lại giữa đảo và rạn ngầm, ngư dân đều gọi là U Linh Đảo.

Nhưng mấy hòn đảo này chẳng có tác dụng gì, không có nước ngọt, cũng không có thức ăn, cập bến cũng rất nguy hiểm." Vương Diệp gật đầu.

Lúc mọi người tiến vào vùng biển San Hô Loa Toàn, đúng vào lúc thiên văn đại triều, mực nước rất cao, cho nên không phát hiện ra hòn đảo này.

Đợi khi triều lớn rút đi, U Linh Đảo lại lộ ra mặt biển.

Điều Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ là, trên hòn U Linh Đảo này, mơ hồ bốc lên một luồng hải khí vô cùng mãnh liệt.

Theo lý mà nói, loại khí tức này chỉ nên xuất hiện ở biển sâu.

Luồng khí tức trên đảo này, rõ ràng là do ảnh hưởng của Nam Long dư mạch.

Vương Diệp lắc đầu, không để ý đến chuyện U Linh Đảo nữa.

Vì trong lòng anh đã có kế hoạch.

Tối nay, còn rất nhiều việc phải làm.

Việc đầu tiên, chính là tiêu diệt sạch sẽ đám cá mập khổng lồ trong rừng san hô ở vùng biển bên dưới tàu Bạch Long Vương Hào.

Đám cá mập này uy hiếp đến những người khác cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng.

Nghiêm trọng là, trên người chúng có rất nhiều điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Chính cái gọi là kẻ thường vô tội, mang ngọc có tội.

Có điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng mà lại không chịu tự nguyện đi chết, thì rất khó giải quyết.

Chỉ có thể để anh tự tay thu hoạch.

Ngoài ra, trên những cây Thiết Thụ san hô ven rãnh biển, còn có rất nhiều trai khổng lồ.

Số lượng trai khổng lồ lên đến hàng trăm, hàng nghìn con.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dù có thành thạo đến đâu, chuẩn bị đầy đủ đến mấy, cũng không thể mò được bao nhiêu.

Thực tế, một ngày họ mò được mười mấy con đã được coi là hiệu suất rất cao.

Dù sao còn phải thay bình dưỡng khí.

Ở dưới biển sâu quá lâu, cơ thể cũng không chịu nổi.

Mất nhiệt trông có vẻ không đáng kể nhưng có thể khiến người ta chết thẳng.

Số Nam Hải Nguyệt Minh Châu còn lại, Vương Diệp dự định hái sạch không chừa một viên nào.

Dù sao thứ này đối với trai biển cũng tương đương với sỏi thận.

Ví dụ có hơi khoa trương, nhưng tóm lại là không có tác dụng gì.

Vương Diệp còn rất chu đáo bôi thuốc cho chúng.

Đã là quá dịu dàng rồi.

Đợi đến khi những người khác đều đã ngủ say, Vương Diệp trực tiếp xuống nước.

Ban đêm ở vùng biển San Hô Loa Toàn, dưới nước tối đen như mực.

Xuống sâu vài mét, ngay cả ánh sao cũng không thể xuyên qua.

Đúng nghĩa đen là đưa tay không thấy năm ngón.

Thị lực của Vương Diệp cũng bị ảnh hưởng nhất định, chỉ có thể nhìn xa được hơn trăm mét.

Xa hơn nữa thì có chút mơ hồ, nhìn không được rõ lắm.

Nhưng Vương Diệp cũng không phải người cứng nhắc.

Anh đã mang theo đèn pin siêu sáng.

Thứ này ở dưới nước có thể chiếu xa mấy chục mét.

Thực ra ý nghĩa lớn nhất đối với Vương Diệp là, có thể tạo ra nguồn sáng trong nước.

Dù chỉ là nguồn sáng yếu ớt của đèn pin, nhưng ở hướng chùm sáng chiếu tới, anh cũng có thể nhìn xa được cả ngàn mét, gần như không bị ảnh hưởng.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp phát hiện đề nghị tạm dừng của Tuyết Lỵ Dương là đúng.

Kỹ năng bơi lội của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quả thực không tệ.

Chỉ là đến tối, nhiệt độ dưới nước giảm xuống rất nhiều.

Đặc biệt là ở độ sâu hơn mười mét.

Dòng nước ấm áp của biển Nam Dương đã bị ngăn cách hoàn toàn.

Nhiệt độ xung quanh ước tính chỉ còn mười mấy độ.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp đi thẳng đến rừng san hô trước.

Đám cá mập khổng lồ ở đây, Vương Diệp phải thu hoạch một mẻ trước.

Thứ này vừa to vừa hung dữ, quan trọng là còn không chịu sự khống chế của Vương Diệp, rất đáng ghét.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp tiện tay bắt mấy con cá biển, rồi làm theo cách ban ngày, mổ bụng chúng.

Mùi máu tanh nhanh chóng lan ra trong rừng san hô.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp mới thấy những bóng đen lờ mờ trong rừng san hô.

Đám cá mập khổng lồ này lại khá cẩn thận.

Vương Diệp lập tức che giấu khí tức của mình.

Chương 261

Thân hình và khí tức của anh ẩn mình trong bóng tối.

Khứu giác nhạy bén của cá mập cũng không thể phát hiện ra.

Cuối cùng, gần như tất cả cá mập khổng lồ đều bị dụ ra, bắt đầu thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn.

Vương Diệp nấp trong bóng tối, đợi đến khi đám cá mập tụ tập lại một chỗ, anh lập tức vung Toái Tinh Kiếm.

Sát khí của Toái Tinh Kiếm tỏa ra, kiếm phong sắc bén.

Lập tức ba con cá mập khổng lồ trên đường kiếm đi qua đều bị rạch những vết thương khổng lồ.

Máu tươi từ những vết thương đó tuôn ra.

Ba con cá mập bị thương vô cùng hoảng sợ, cố gắng bỏ chạy, nhưng đã không kịp.

Bầy cá mập xung quanh căn bản không thể tha cho đồng loại bị thương.

Dưới sự kích thích của máu tươi, bầy cá mập bắt đầu phát điên.

Vương Diệp nấp trong rừng san hô, thỉnh thoảng lại phóng kỹ năng cổ hoặc về phía bầy cá mập.

Vương Diệp không muốn khống chế bầy cá mập này, chỉ muốn sự điên cuồng của chúng đến nhanh hơn một chút.

Anh cũng không muốn dùng sức mạnh sấm sét.

Thứ đó động tĩnh quá lớn, dễ làm kinh động đến đám trai biển trên cây Thiết Thụ san hô, cũng dễ khiến những sinh vật đáng sợ trong vực sâu rãnh biển chú ý đến đây.

Vương Diệp còn muốn đi thăm dò rãnh biển trước một phen.

Không dùng thuật pháp, anh vẫn có vô số cách để giết chết đám cá mập khổng lồ này.

Vương Diệp chọn dùng độc.

Long Tiên Độc dù ở trong biển lớn vẫn có sức sát thương cực mạnh.

Bầy cá mập cắn xé lẫn nhau, rơi vào điên cuồng, trên người đầy vết thương.

Vương Diệp chỉ cần liên tục thả độc về phía bầy cá mập là được.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, vùng biển phía trên rừng san hô cuối cùng cũng chìm vào yên tĩnh.

Khoảng năm sáu mươi con Cá Mập Khổng Lồ Biển San Hô, từ từ chìm xuống đáy biển.

Cá mập không giống các loài cá khác, chết rồi cũng không nổi lên mặt nước.

Âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu Vương Diệp cứ vang lên không ngừng.

“Chúc mừng ký chủ đánh giết Cá Mập Khổng Lồ Biển San Hô, nhận được điểm kinh nghiệm +2000, điểm năng lượng +4000.” Đợi đến khi trong rừng san hô không còn con cá mập nào xuất hiện nữa, Vương Diệp mới bĩu môi.

Số lượng có hơi ít quá.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể chấp nhận được.

Vùng biển này tuy không nhỏ, số lượng các loài cá cũng rất nhiều, nhưng cá mập khổng lồ dù sao cũng là kẻ săn mồi đỉnh cấp.

Rừng san hô có thể nuôi sống gần trăm con cá mập khổng lồ đã là chuyện vô cùng khó tin rồi.

Vương Diệp thu hoạch được mấy vạn điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng xong, lại nhanh chóng đến bên cạnh rãnh biển.

Lần hái ngọc này Vương Diệp đã có kinh nghiệm, chuyên chọn những viên to để hái.

Viên nhỏ thì liếc một cái rồi đi.

Từ vùng biển gần nơi tàu Bạch Long Vương Hào neo đậu, kéo dài ra mấy cây số, phân bố mấy chục cây Thiết Thụ san hô.

Cây nhỏ cũng cao mười mấy mét, cây lớn thì cao tới bốn năm mươi mét.

Trên đó đều chi chít các loại trai biển.

Vương Diệp chuyên chọn những con lớn để ra tay.

Hái đến sau này quen tay, những con cỡ trung cũng bị anh lấy đi hết.

Mỗi cây chỉ để lại vài con trai nhỏ, với những viên ngọc méo mó mà Vương Diệp không thèm ngó tới.

Đương nhiên, những viên ngọc này nếu đem ra thị trường, ít nhất cũng phải có giá năm con số đô la Mỹ.

Hơn nữa số lượng Nam Hải Nguyệt Minh Châu cũng đủ lớn.

Trung bình một cây Vương Diệp có thể hái được hai ba mươi viên.

Hái đến cuối cùng, Vương Diệp đã thu hoạch được gần hai nghìn viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu.

Chính Vương Diệp nhìn cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Rất nhanh, anh ý thức được, không thể hái nữa.

Hái nữa cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Nhiều ngọc như vậy nếu cùng lúc tung ra thị trường, cho dù Minh Thúc, lão gian thương đó, có chuyên nghiệp đến đâu, có thể thao túng giá cả đến đâu, cũng không thắng được quy luật thị trường.

Vật hiếm thì quý, nhiều rồi sẽ không còn giá trị.

Vương Diệp chỉ có thể thông qua Minh Thúc mỗi năm tung ra một phần ngọc trai trên thị trường Hồng Kông, tuyệt đối không quá mười viên.

Như vậy mới có thể đảm bảo lợi ích tối đa hóa.

Những viên ngọc khác có thể đưa cho Tuyết Lỵ Dương một phần, mang đến thị trường Mỹ.

Lại tìm thêm mối, phân tán tung ra ở Nam Dương, châu Âu và những nơi khác, khống chế tốt số lượng.

Một năm nhiều nhất cũng chỉ bán được trăm mười viên.

Nhiều hơn nữa, những thương nhân có khứu giác nhạy bén trên thị trường sẽ đoán ra được điều gì đó.

Số ngọc trong tay Vương Diệp bây giờ, chắc phải bán mười mấy hai mươi năm mới hết.

Đương nhiên, nghĩ theo hướng tốt, mỗi năm đều có thu nhập cố định gần chục triệu đô la Mỹ, trừ đi chi phí cũng còn mấy triệu.

Vương Diệp về cơ bản sẽ không bị tiền bạc làm khó nữa.

Siêu năng lực tiền tài đang vẫy gọi anh.

Tuy so với lão gia Gotham và Người Sắt vẫn còn khoảng cách không nhỏ, nhưng cũng đủ để Vương Diệp làm rất nhiều việc.

Hơn nữa, đây mới chỉ là thu nhập từ Nam Hải Nguyệt Minh Châu.

Vương Diệp còn nhiều đường kiếm tiền khác.

Ngay khi anh đang hái những cây Thiết Thụ san hô cuối cùng, anh đã cảm nhận được, trong rãnh biển phía sau, dường như có một sức mạnh nào đó đang rục rịch.

Trong rãnh biển, tuyệt đối cũng có cái mà Nguyễn Hắc gọi là vỏ cát.

Vì vậy Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng không nhìn thấu được, tạm thời không rõ bên dưới rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng kỹ năng dò tìm năng lượng có thể cảm nhận được, ít nhất có năm sáu luồng sức mạnh vô cùng cường đại đang nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Rất rõ ràng, anh đã động vào miếng bánh của những thế lực này.

Những viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu này, trong mắt rất nhiều dị thú biển sâu, đều là những thứ tốt ngưng tụ tinh hoa của trời đất.

Không chỉ rồng, mà các loại cá lớn, hải quái khác cũng thích ngậm ngọc.

Vương Diệp nhếch mép cười.

Đợi rất lâu.

Thứ trong rãnh biển quả thực rất có kiên nhẫn.

Lâu như vậy mới có động tĩnh.

E là cũng không ngờ Vương Diệp lại cầm thú như vậy, tốc độ thu hoạch Nam Hải Nguyệt Minh Châu quá nhanh.

Vương Diệp bèn cố tình làm chậm tốc độ hái ngọc.

Haiz, chính là không hái hết, chính là chơi thôi.

Vương Diệp đang ở dưới biển sâu, nếu ở trên bờ, chắc đã ngâm nga vài câu hát rồi.

Vương Diệp với khí chất ngứa đòn tỏa ra khắp người, cuối cùng cũng dụ được bóng đen khổng lồ đầu tiên ra khỏi rãnh biển.

Kỹ năng dò tìm năng lượng của Vương Diệp đã cảm nhận được, thứ này đã bò ra khỏi lớp vỏ cát, hiện đang cẩn thận tiến lại gần vị trí của Vương Diệp.

Tính cách cũng khá cẩn thận nhỉ.

Có lẽ vì trong biển sâu có quá nhiều sinh vật mạnh mẽ, nên những gã khổng lồ này cũng hình thành tính cách cẩn thận.

Vương Diệp cũng không vội, cố tình tỏ ra không chút phòng bị.

Thứ này vẫn còn hơi gần rãnh biển.

Chương 262

Nhưng Vương Diệp đợi khoảng vài phút, thứ này đã bò ra khỏi rãnh biển một đoạn khá xa, đến tận dưới gốc cây Thiết Thụ san hô.

Vậy mà vẫn không ra tay?

Chẳng lẽ vì toàn thân Vương Diệp đều là điểm yếu, ngược lại không biết tấn công từ đâu?

Cuối cùng nó cũng không nhịn được nữa.

Anh quay đầu lại.

Ngay khi nhìn thấy thứ này, Vương Diệp đã tha thứ cho nó.

Đây là một con sao biển khổng lồ vô cùng.

Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Hóa ra thứ này không phải là cẩn thận.

Ngược lại, nó rất giống với hình tượng trong phim hoạt hình.

Hoàn toàn không có não.

Lỗ mãng hết mức.

Xem ý của nó, là định bò thẳng lên cây Thiết Thụ san hô, nuốt chửng cả Vương Diệp lẫn đám trai biển trên cây.

Nhóc con, cũng có lý tưởng đấy.

Vương Diệp cười cười.

Thứ này cũng không cần lo nó đột nhiên bỏ chạy.

Lúc này nó đã cách rãnh biển gần trăm mét, với tốc độ của con sao biển này, ít nhất phải bò một hai phút.

Nếu không phải chiều dài của nó đã hơn mười mét, chắc phải bò một hai ngày.

Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Con sao biển có các chi ống đã bò đến vị trí cao hơn một mét trên cây Thiết Thụ san hô, lập tức dừng lại, sau đó "bẹp" một tiếng rơi xuống đất.

Cả con sao biển bị đè bẹp dí.

Vương Diệp vừa ra tay đã dùng ngay trọng lực gấp mười.

Dưới trọng lực gấp mười, con sao biển không có xương cốt chống đỡ hoàn toàn không chịu nổi.

Nội tạng và máu thịt bị ép thẳng ra khỏi cơ thể.

Vương Diệp lại khẽ nhíu mày.

Hay thật, tiếng thông báo của hệ thống không vang lên.

Thứ này vẫn còn sống!

Phải thừa nhận, sức sống của con sao biển này thực sự ngoan cường.

Vương Diệp hình như đã nghe nói, một số sinh vật biển bậc thấp, khi gặp nguy hiểm, thậm chí sẽ trực tiếp thải bỏ nội tạng trong cơ thể để thu hút kẻ thù, rồi tự mình bỏ chạy.

Gặp thiên địch đừng hoảng, ném bộ lòng ra cho nó nếm thử?

Về phần nội tạng sau khi bỏ chạy thì sao?

Mọc lại bộ khác là được.

Rất có khả năng, con sao biển khổng lồ này rất giỏi chiêu trò này.

Chỉ là... nội tạng của nó thực sự hơi nhiều.

Lổn nhổn trong phạm vi hai ba mươi mét xung quanh, toàn là nội tạng sặc sỡ của sao biển.

Vương Diệp nhẹ nhàng đáp xuống đáy biển bên cạnh con sao biển.

Sau đó một luồng sáng xanh lam lóe lên trong tay phải của anh.

Thân thể con sao biển từ từ phủ lên một lớp vỏ băng.

Trong chốc lát, cả con sao biển hoàn toàn bất động.

Vương Diệp vẫn không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Lần này anh thực sự có chút nể phục.

Đây chính là thứ trong truyền thuyết có sức tấn công cực thấp, điểm cộng toàn bộ vào chỉ số sinh mệnh sao?

Vương Diệp lắc đầu.

Sau đó dùng Toái Tinh Kiếm nhẹ nhàng gõ vào giữa con sao biển đã bị đóng băng.

Một loạt tiếng vỡ vụn vang lên.

Những vết nứt nhỏ lập tức lan ra khắp toàn thân con sao biển.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Con sao biển lập tức biến thành vô số mảnh băng vụn.

Trong đầu Vương Diệp cuối cùng cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống mà anh đã chờ đợi từ lâu.

“Chúc mừng ký chủ đánh giết Sao Biển Vực Sâu, nhận được điểm kinh nghiệm +10000, điểm năng lượng +20000.” “Chúc mừng ký chủ đánh giết Sao Biển Vực Sâu, nhận được Dịch Tái Sinh.” Vương Diệp ngẩn người.

Sau đó liền thấy trong không gian hệ thống xuất hiện một cái chai thủy tinh.

Trong chai thủy tinh chứa khoảng một lít chất lỏng màu xanh lam.

Chất lỏng rất sệt, cũng rất trong suốt.

Nhìn lại phần giải thích của hệ thống, Vương Diệp phát hiện thứ này quả thực là đồ tốt.

Con sao biển vừa rồi tuy tấn công rất yếu, nhưng lại có một bộ kỹ năng riêng về tái sinh và sức sống.

Dịch Tái Sinh này được chiết xuất trực tiếp từ khả năng tái sinh của Sao Biển Vực Sâu.

Có thể thông qua phương thức bôi và tiêm, khiến con người hoặc các động vật khác cũng có khả năng tái sinh.

Thứ này đối với Vương Diệp không có tác dụng gì.

Anh tự có Bất Tử Chi Lực.

Nhưng những người xung quanh, hoặc thú cưng của mình cũng có thể dùng được.

Hơn nữa, giá trị thương mại của thứ này cũng khó mà đo lường.

Trên thế giới này có rất nhiều người giàu, và cũng không thiếu người giàu có nhu cầu tái sinh chi thể.

Thậm chí một số người giàu chỉ đơn thuần tích trữ một phần để phòng hờ cũng có khả năng.

Vương Diệp nhanh chóng ý thức được, thứ này ngoài việc đổi lấy tiền, còn có thể đổi được rất nhiều thứ mà tiền không mua được.

Anh cẩn thận cất Dịch Tái Sinh vào không gian hệ thống.

Vương Diệp sau đó từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra.

Bên dưới lớp vỏ cát trong rãnh biển, lại có một thứ khổng lồ nữa đang đi ra.

Con Sao Biển Vực Sâu vừa rồi so với gã này, chỉ là một thằng em.

Ngay cả lớp vỏ cát phía trên rãnh biển cũng bị thứ đang đi ra làm rung chuyển sụp xuống không ít.

Một lát sau, trong một cái hố vỏ cát gần rìa rãnh biển nhất, thò ra một đôi càng lớn.

Chiều dài của đôi càng này, gần bằng chiếc thuyền cứu sinh trên tàu Bạch Long Vương Hào.

Trên lớp giáp xác của nó mọc đầy những gai nhọn sắc bén.

Chỉ riêng những chiếc gai này đã dài hơn nửa mét.

Rất nhanh, hơn nửa thân thể của con quái vật này đã thò ra khỏi miệng hố vỏ cát.

Đây là một con cua biển khổng lồ vô cùng.

Kích thước tổng thể của nó, không khác biệt nhiều so với tàu Bạch Long Vương Hào.

Chiều dài thân thể đã hơn hai mươi mét, toàn thân màu xanh đen.

Trên lớp giáp xác có mấy đường vân màu xanh lam.

Một đôi càng lớn không ngừng mở ra đóng vào.

Lớp vỏ cát đều bị đôi càng làm sụp xuống từng mảng lớn.

Chương 263

Hai con mắt dài thò ra, to bằng bắp đùi người thường, dài hơn một mét.

Điều quỷ dị nhất là, bên dưới miệng của con cua khổng lồ màu xanh đen này, ở phía trước bụng, lại có một bóng người quỷ dị.

Bóng người này không giống như những thứ gọi là hòa thượng Pháp Hải trong những con cua hay vỏ sò khác, cần người ta phải phát huy trí tưởng tượng mạnh mẽ nhất mới có thể nhìn ra hình dạng một người.

Bóng người dưới miệng con cua này thuộc trường phái tả thực.

Kích thước giống như một người cao lớn gần hai mét.

Tứ chi, đầu, thân thể đều có đủ.

Hơn nữa tỉ lệ còn đặc biệt chuẩn xác.

Bất chợt nhìn qua, còn tưởng có người bị treo dưới miệng con cua khổng lồ này.

Ở vị trí đầu của bóng người, vừa hay là miệng của con cua.

Miệng của cua bình thường sẽ không có ai đặc biệt chú ý.

Thực tế nếu nhìn kỹ, sẽ thấy vô cùng kinh dị, gần giống như miệng của côn trùng.

Mà trong miệng của con cua lớn này, mơ hồ lại thật sự có hình dạng một khuôn mặt người.

Chỉ là khuôn mặt này ở trong trạng thái tứ phân ngũ liệt, trông như đầu của một người bị cái miệng ở giữa chia thành mấy mảnh.

Con cua khổng lồ nhắm chuẩn vào Vương Diệp, mục tiêu rõ ràng lập tức lao tới.

Hai chiếc càng lớn vung vẩy mở ra đóng vào.

Rõ ràng trí thông minh của con cua khổng lồ này cũng mạnh hơn nhiều so với con sao biển trước đó.

Vương Diệp khẽ nghiêng người.

Đôi càng lớn trực tiếp kẹp vào một cành cây to của cây Thiết Thụ san hô.

Cây Thiết Thụ san hô cứng như đá, vậy mà lại bị đôi càng kẹp gãy ngay lập tức.

Vương Diệp không nhịn được bĩu môi.

Nếu là thuyền cứu sinh, thứ này kẹp một phát một chiếc.

Cho dù là tàu cá thông thường cỡ tàu Bạch Long Vương Hào, nếu con cua khổng lồ này muốn ra tay, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Đây mới thực sự là ác quỷ đáy biển.

Vương Diệp định xem con ác quỷ đáy biển này có thể chịu được thử thách của trọng lực gấp mười hay không.

Kỹ năng khống chế trọng lực lập tức được thi triển.

Vẻ hung hăng vừa rồi của con cua khổng lồ lập tức biến mất.

Động tác của nó chậm lại hẳn, tám cái chân đều như bị đổ chì.

Nhưng Vương Diệp phát hiện, con cua lớn này lại chịu đựng được.

Mặc dù tốc độ di chuyển lập tức bị hạn chế, nhưng nó vẫn chưa chết.

Lớp vỏ ngoài cứng rắn rõ ràng đã chống đỡ được cơ thể.

Hơn nữa, kỹ năng khống chế trọng lực ở trong biển cũng sẽ bị giảm hiệu quả một chút.

Dù sao thì vẫn có lực nổi tồn tại.

Vương Diệp lập tức giơ cao thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm.

Thứ này trông cũng không tệ, thực lực khá ổn.

Nhưng cuối cùng vẫn là mệnh hải sản.

Thôi thì chấp nhận số phận đi.

Ngay lúc Vương Diệp sắp chém kiếm xuống, bóng người màu đen bên dưới miệng con cua khổng lồ đột nhiên ngọ nguậy.

Rất nhanh, cả cái miệng nứt toác ra hoàn toàn.

Lớp vỏ ngoài trên thân con cua giống như một loại buồng lái công nghệ cao nào đó, bắt đầu mở ra từng lớp.

Nếu không phải bên trong còn có rất nhiều răng nhọn và máu thịt, Vương Diệp thật sự đã tưởng là công nghệ cao gì đó rồi.

Chui ra từ bên trong lớp vỏ cua nứt ra là một linh thể, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi trọng lực.

Vậy mà cũng có chút thủ đoạn.

Linh thể của thứ này là gì?

Tự nó tu luyện ra?

Hay là tà vật nào khác bám vào con cua khổng lồ này?

Vương Diệp căn bản không có thời gian nghiên cứu mấy thứ linh tinh này.

Hắn vung ngang Toái Tinh Kiếm, một luồng sát khí chém thẳng tới.

Trong nháy mắt, bóng đen đó đã bị sát khí chém thành hai đoạn.

Ngay sau đó liền tan biến.

Ngược lại, con cua lớn bị trọng lực gấp mười áp chế lúc này lại cử động.

Một đôi càng lớn liều mạng đóng mở về phía Vương Diệp.

Đồng thời, nó điên cuồng kẹp gãy từng đoạn cây san hô sắt.

Trong chốc lát, cát bụi tung bay khắp bờ rãnh biển.

Vương Diệp nhíu mày.

Linh thể vừa rồi và con cua lớn này lại không phải là một.

Trong thoáng chốc, Vương Diệp đã hiểu ra.

Trong đại dương tồn tại rất nhiều mối quan hệ cộng sinh kỳ lạ.

Một số sinh vật thuộc các loài hoàn toàn khác nhau sẽ sống cùng nhau.

Chúng lợi dụng đặc điểm của nhau để giành lấy một cơ hội sinh tồn giữa biển cả.

Linh thể vừa rồi có lẽ có quan hệ cộng sinh với con cua lớn này.

Vốn dĩ hai tên này, một kẻ thể lực cực mạnh, một kẻ rõ ràng thông minh hơn, phối hợp với nhau tuyệt đối có thể tung hoành dưới đáy biển.

Tiếc là lại gặp phải Vương Diệp.

Hắn không cho con cua khổng lồ thêm cơ hội nào nữa, trực tiếp dùng Toái Tinh Kiếm chặt đứt chân càng của nó.

Dưới trọng lực gấp mười, hành động của con cua khổng lồ trở nên chậm chạp, bị áp chế đến mức gần như không thể di chuyển.

Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Diệp chặt hết chân của mình.

Vương Diệp hoàn toàn dùng cách xử lý của đầu bếp.

Sát thương rất lớn, tính sỉ nhục cũng cực kỳ mạnh.

Cuối cùng, hắn dùng Toái Tinh Kiếm đâm thẳng vào miệng con cua khổng lồ.

Dốc toàn lực lật ngược lên trên.

Toàn bộ lớp vỏ cua khổng lồ bị lật tung.

Vương Diệp không hiểu sao khoé miệng lại có nước bọt chảy qua.

“Lãng phí quá, con cua lớn thế này mà luộc ăn thì chắc đã lắm đây.” Thế nhưng, con cua khổng lồ vẫn chưa chết.

Vương Diệp dựa vào kinh nghiệm ăn cua nhiều năm của mình, tìm được vị trí tim của nó.

Hắn đào toàn bộ trái tim của con cua ra.

Trong quá trình đào, Vương Diệp cũng nhìn thấy bên trong lớp vỏ cua còn có không ít hài cốt của cá tôm.

Thậm chí trong đó còn có một ít xương người vụn.

Cua là loài ăn xác thối, rất có thể là những người gặp nạn trên con tàu đắm đã bị nó ăn thịt.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Diệp tức thì mất hết khẩu vị.

Rất nhanh, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

Âm báo của hệ thống đã chứng thực suy đoán trước đó của Vương Diệp.

Song sát!

Chương 264

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thái Thản Đế Vương Giải, nhận được 10.000 điểm kinh nghiệm, 20.000 điểm năng lượng.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Giao nhân oán linh, nhận được 5.000 điểm kinh nghiệm, 10.000 điểm năng lượng.” Giao nhân oán linh?

Linh thể vừa rồi lại là Giao nhân oán linh.

Truyền thuyết về giao nhân ở Nam Hải vẫn luôn được lưu truyền.

Thậm chí trong Âm Binh Hổ Phù của Vương Diệp còn có âm hồn của sáu giao nhân võ sĩ.

Xem ra lần này, Vương Diệp đã đến gần sào huyệt của giao nhân rồi.

Sau đó hắn nhìn vào trong động huyệt của rãnh biển.

Bên trong rãnh biển vẫn còn một số sức mạnh vô cùng quỷ dị và cường đại.

Nhưng bây giờ những sức mạnh này đều trở nên rất yên tĩnh.

Cuộc chạm trán với con sao biển và con cua khổng lồ vừa rồi rõ ràng đã trấn áp những sinh vật khác trong rãnh biển.

Bây giờ chúng đều rất thận trọng không dám ló ra.

Vương Diệp cũng không vội.

Hai món hải sản hôm nay chỉ là món khai vị.

Rất nhanh hắn sẽ vào trong rãnh biển tìm chúng gây sự.

Rãnh biển đủ dài, đủ rộng và đủ sâu.

Bên trong nhất định là một thế giới vô cùng đặc sắc.

Vương Diệp có chút tiếc nuối nhìn con Đế Vương Giải bị bổ đôi, cuối cùng chuẩn bị quay trở về hướng tàu Bạch Long Vương.

Ngay lúc này, khả năng dò xét năng lượng của hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng cường hãn đang di chuyển bên dưới lớp vỏ cát của rãnh biển.

Vương Diệp dừng lại.

Luồng sức mạnh này thực sự quá cường hãn.

Trước đây hắn cũng đã gặp không ít dị thú tà linh.

Theo phán đoán của hắn, ngay cả tà linh đỉnh cấp dưới thần cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân, kẻ gần như có thể sánh ngang với thần linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cũng không mạnh bằng vị ở dưới rãnh biển này.

Thứ gì vậy?

Vương Diệp nổi hết cả da gà.

Một luồng khí lạnh chạy thẳng từ xương cụt lên đỉnh đầu.

Đây là đang ở dưới biển sâu, nếu ở trên mặt nước, tóc của Vương Diệp bây giờ không chừng đã dựng đứng cả lên.

Luồng sức mạnh này di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Hơn nữa phương hướng chính là cửa động bằng vỏ cát khổng lồ ở rìa rãnh biển.

Vương Diệp xoay người.

Trong nháy mắt, khí tràng của hắn bung ra toàn bộ.

Tất cả các buff trên người đều được kích hoạt.

Kim Quang Chú, Long Khải, Long Vương nguyên thần, Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu.

Vương Diệp khi tiến vào trạng thái đỉnh phong, kỹ năng Thông Thiên Nhãn cũng được cường hóa rất nhiều.

Nhìn lại vào bên trong cửa động, hắn lập tức nhìn thấy nó giữa một vùng tăm tối và dòng năng lượng hỗn loạn.

Một con rồng!

Một con rồng y như trong truyền thuyết.

Sừng hươu tai bò, cổ rắn vảy cá, vuốt chim ưng móng hổ.

Cửa động tuy đã bị con Thái Thản Đế Vương Giải trước đó làm cho rất lớn, đủ cho một chiếc tàu ngầm đi vào, nhưng vẫn chỉ có thể lộ ra một cái đầu rồng.

Thân thể con rồng này rốt cuộc lớn đến mức nào, Vương Diệp cũng không thể tưởng tượng nổi.

Một đôi mắt mang theo ánh sáng vàng u uất, riêng con ngươi đã có đường kính hơn một trượng.

Ánh mắt nó gắt gao nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Bản thân ánh mắt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Lạnh lẽo, bình thản.

Nhưng Vương Diệp có kỹ năng Tha Tâm Thông.

Trong khoảnh khắc, hắn đã cảm nhận được cảm xúc của con rồng ẩn mình dưới vực sâu này.

Cảnh cáo, khinh miệt, còn mang theo một chút tò mò, có lẽ là do cảm nhận được khí tức bản nguyên trên người Vương Diệp.

Giờ phút này, nó giống như một giáo viên trung học đối mặt với tên côn đồ đến cổng trường tìm nữ sinh của mình.

Rõ ràng, con sao biển và con cua khổng lồ mà Vương Diệp vừa diệt chính là tôm tép của con thần long này.

Tim Vương Diệp đột nhiên đập nhanh.

Nam Hải thật sự tồn tại thần long đã đủ chấn động rồi.

Sau khi thực sự nhìn thấy, nó lại lớn đến như vậy.

Năng lượng mênh mông vô biên khiến Vương Diệp cảm thấy gần như nghẹt thở.

Mà sự khinh miệt và cảnh cáo trong cảm xúc của con rồng này cũng khiến hắn rất khó chịu.

Rồng ẩn mình thì đã sao?

Lão tử đây là Long Vương!

Ngoan ngoãn ở trong vực sâu thì không ai tìm ngươi gây sự.

Đã ngươi ra mặt cho đàn em, vậy thì đừng trách.

Vương Diệp giơ cao thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm trong tay, trường kiếm lập tức lóe lên ngọn lửa màu vàng đỏ.

Ngay cả dưới đáy biển nó vẫn không hề tắt.

Các loại phù văn cổ thần trên thân Thương Long Toái Tinh Kiếm cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng vàng.

Vương Diệp ngưng tụ toàn bộ sức mạnh toàn thân lại một chỗ.

Kỹ năng Địa Long Chi Lực cũng được kích hoạt.

Linh khí trong phạm vi trăm mét lập tức hội tụ vào người Vương Diệp.

Vô số cá nhỏ tôm nhỏ vì bị rút cạn năng lượng đều từ từ lật bụng trắng bệch nổi lên.

Sức mạnh của Vương Diệp lại tăng thêm mấy phần.

Tiếp đó, Vương Diệp vung thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm trong tay, bắn ra một tia sáng như tia chớp vàng.

Mang theo sức mạnh của âm dương nguyên khí.

Mang theo sức mạnh huyết mạch hạo nhiên.

Hướng về phía đỉnh đầu con rồng ẩn mình dưới rãnh biển mà bắn tới.

Khoảnh khắc kiếm quang như tia chớp bắn ra.

Vương Diệp thấy rõ ràng.

Con thần long trước đó còn vô cùng bình thản, ánh mắt lạnh như băng, thần sắc đã thay đổi.

Ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng phẫn nộ.

Rõ ràng nó hoàn toàn không ngờ một con người yếu ớt như Vương Diệp lại dám ra tay với mình.

Ngay sau đó ánh mắt lại lóe lên lần nữa.

Lần này mang theo sự kinh ngạc rõ rệt.

Sức mạnh ẩn chứa trên luồng kiếm mang như tia chớp kia, rõ ràng đã vượt xa dự liệu của vị thần long dưới vực sâu này.

Nó không chỉ mang theo sức mạnh ở trạng thái đỉnh phong của Vương Diệp.

Sức mạnh của bản thân Phong Hậu Kỳ Môn.

Sức mạnh của Địa Ngục Hồng Liên Hỏa.

Còn có sức mạnh huyết mạch.

Cùng với các loại sức mạnh thuật pháp mà Vương Diệp tự mình cộng thêm vào.

Chương 265

Thanh âm như sấm sét, nhanh như tia chớp, lực tựa núi Thái Sơn đè đầu.

Cuối cùng, thần long đã động.

Điều khiến Vương Diệp hơi kinh ngạc là, con thần long đã lùi lại.

Mặc dù ánh mắt mang theo sự phẫn nộ không cam lòng, nhưng con thần long lại không thò đầu ra khỏi rãnh biển, mà lùi về phía sau.

Vương Diệp nhếch mép.

Nếu con rồng này chủ động xông lên, hắn còn có chút lo lắng.

Bây giờ nó đã lùi, Vương Diệp tự nhiên gan dạ hẳn lên.

“Chạy đi đâu?” Luồng kiếm mang kia lúc này đã chui vào bên dưới rãnh biển.

Dưới ánh sáng vàng lấp lánh.

Vương Diệp phát hiện bên dưới lớp vỏ cát sâu không thấy đáy.

Hai bên rãnh biển còn có rất nhiều tảng đá hình vuông cao lớn vô cùng.

Trông đặc biệt ngay ngắn.

Kiếm mang tuy dài hơn một trượng, ánh vàng chói lọi, nhưng ở trong vực sâu, lại giống như một cây kim rơi vào ao nước.

Vương Diệp đột nhiên phóng toàn bộ sát khí mà thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm đã hấp thụ trước đó ra ngoài.

Một luồng sát khí màu đen kéo dài ra, biến thành một thanh trường kiếm đen khổng lồ dài khoảng ba mươi mét.

Một kiếm chém xuống.

Toàn bộ lớp vỏ cát phía trên rãnh biển đều vỡ nát.

Vốn dĩ nó còn khá hoàn chỉnh, chỉ có vài cái lỗ thủng mà thôi.

Dưới một kiếm của hắn, lớp vỏ cát bên trên căn bản không chịu nổi sức mạnh khổng lồ.

Một vết nứt dài gần trăm mét xuất hiện trên lớp vỏ cát.

Đây là do Toái Tinh Kiếm dùng sát khí cứng rắn đập ra.

Chuyện vẫn chưa xong.

Ngay sau đó, trên lớp vỏ cát bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Vết nứt nhanh chóng lan rộng.

Nhiều nơi trên lớp vỏ cát đã có dấu hiệu vỡ vụn.

Vương Diệp giơ tay trái chỉ về phía rãnh biển.

Kỹ năng khống chế trọng lực được kích hoạt.

Dưới trọng lực gấp hai lần, kỹ năng khống chế trọng lực của Vương Diệp đã ảnh hưởng đến lớp vỏ cát trong phạm vi vài trăm mét.

Cuối cùng, như núi lở đất nứt.

Lớp vỏ cát bắt đầu sụp đổ hoàn toàn.

Rãnh biển sâu như vực thẳm bên dưới hoàn toàn lộ ra.

Lúc này, bóng dáng con rồng khổng lồ kia đã hoàn toàn ẩn mình sâu trong vực thẳm.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào vực sâu.

Cảm giác được ở nơi sâu thẳm của vực sâu, cũng có thứ gì đó đang nhìn lại mình.

Con rồng này có gì đó không đúng.

Rồng ẩn mình nơi vực sâu.

Thu lại móng vuốt.

Chắc chắn là đang bảo vệ thứ gì đó, hoặc có chuyện gì đó quan trọng hơn.

Khiến cho con rồng này không trực tiếp ra mặt đối đầu với hắn.

Rồng không thể nào nhát gan như vậy được.

Giao nhân oán linh.

Rồng ẩn mình ở Nam Hải.

Công viên dị thú trong vực sâu.

Vương Diệp cảm thấy, e rằng bên trong Quy Khư, còn đáng sợ và nguy hiểm hơn nhiều so với những gì hắn dự đoán trước đó.

Sau khi lớp vỏ cát sụp đổ, rãnh biển hoàn toàn lộ ra.

Một số tảng đá hình vuông khổng lồ ở rìa cũng lộ ra bộ mặt thật.

Những tảng đá này trông không giống như được hình thành tự nhiên.

Quá ngay ngắn.

Có góc cạnh, thẳng tắp vuông vắn, rõ ràng là đã qua bàn tay con người khai thác và mài giũa.

Điều đầu tiên Vương Diệp nghĩ đến tự nhiên là người của tộc Hận Thiên Thị.

Chẳng lẽ di tích văn minh cổ đại do Hận Thiên Thị tạo ra lại nằm trong rãnh biển này?

Vương Diệp lại bơi về phía trước một đoạn.

Trực tiếp đến rìa rãnh biển.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được vô số dòng chảy ngầm hỗn loạn đang va chạm, quấn lấy nhau trong vực sâu của rãnh biển.

Sức mạnh khổng lồ khiến thân hình Vương Diệp cũng có chút không vững.

Dù sao thì bây giờ hắn không đứng trên mặt đất, mà đang lơ lửng trong nước biển.

Sau khi lớp vỏ cát vỡ vụn, lực hút khổng lồ bên trong rãnh biển khiến cát đá và mảnh san hô xung quanh đều bị hút vào trong.

Dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, có thể phát hiện ở rìa rãnh biển, một số nơi có độ dốc tương đối thoai thoải, quả thực có rất nhiều xác tàu đắm.

Tàu Mary Celeste có lẽ cũng ở dưới đó.

Bí ẩn trong rãnh biển quá nhiều, Vương Diệp tính toán thời gian, quyết định quay về tàu Bạch Long Vương nghỉ ngơi trước.

Vương Diệp quay lại mặt biển, trời vẫn chưa sáng.

Những người khác đều không để ý, hắn đã quay lại thuyền.

Đợi đến khi trời sáng hẳn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều bận rộn cả lên.

Theo kinh nghiệm của Nguyễn Hắc, nếu muốn lặn bắt ngọc trai trong rừng san hô trong thời gian dài thì vẫn rất nguy hiểm.

Nguy hiểm nhất đương nhiên là những con cá lớn trong biển.

Biển san hô là một vùng lòng chảo biển nông giữa đại dương sâu thẳm.

Dưới đáy biển san hô dày đặc, đá ngầm chằng chịt.

Môi trường này đối với tàu thuyền qua lại khá là không thân thiện.

Nhưng đối với các loài cá và các sinh vật khác sống trong biển, đây lại là một thiên đường tự nhiên.

Đá san hô và rừng san hô giữ lại lượng lớn chất dinh dưỡng, khiến cho sinh vật phù du ở đây nhiều hơn hẳn so với vùng biển sâu cằn cỗi.

Các loại cá nhỏ tôm nhỏ vô cùng vô tận.

Cá lớn tự nhiên cũng nhiều.

Thậm chí có thể xuất hiện cả cá khổng lồ nuốt thuyền.

Đối với những người bắt ngọc trai, không cần đến cá khổng lồ nuốt thuyền.

Một con cá lớn dài hơn một mét, ở dưới nước chỉ cần va vào một cái, cũng đủ khiến người ta không chịu nổi.

Tuy nhiên, cả nhóm khi đến đây cũng đã có sự chuẩn bị.

Tuyết Lỵ Dương học được không ít kỹ năng sinh tồn trên biển từ ông ngoại Chá Cô Tiếu.

Một trong những bí thuật đó là “phiêu qua thủ ngư” (bẫy cá bằng dưa hấu nổi).

Nói đơn giản là dùng dưa hấu, khoét rỗng ruột bên trong.

Sau đó cho vôi sống vào.

Cuối cùng bịt kín quả dưa lại rồi ném xuống biển.

Chương 266

Cá lớn trong biển hoàn toàn không có sức chống cự với những vật hình cầu.

Bất kể là cá lớn hay thần long, đều thích ngọc trai.

Vì vậy, cá lớn trong biển nhìn thấy dưa hấu trôi nổi trên mặt biển, sẽ tưởng là ngọc trai, liền bơi đến nuốt chửng.

Vôi sống bên trong dưa hấu gặp nước tự nhiên sẽ phát nhiệt, thậm chí có thể đun sôi nước.

Sau khi bị cá lớn nuốt vào bụng, quả dưa vỡ ra.

Vôi sống sẽ đốt xuyên ruột cá lớn.

Phương pháp này vô cùng khéo léo, và chỉ có hiệu quả với cá lớn.

Trong số vật tư mà Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị trước khi ra khơi, có một lượng lớn dưa hấu.

Trong đó không ít quả thậm chí còn chưa chín hẳn, cũng được Tuyết Lỵ Dương mua về.

Tổng cộng có hơn một trăm quả.

Ruột dưa đã bị mọi người ăn như trái cây giải khát.

Bây giờ đã bắt đầu nhét vôi sống vào trong.

Nhét xong, liền ném thẳng xuống biển.

Trọng lượng và mật độ của dưa hấu và vôi sống vừa đủ để nó lơ lửng trong nước biển, không chìm hẳn xuống đáy.

Những quả dưa hấu trôi nổi theo sóng biển nhanh chóng thu hút rất nhiều bóng dáng khổng lồ dưới đáy biển.

Vương Diệp nhìn đến ngây người.

Phải biết là hắn vừa mới tối qua, đã diệt gần trăm con cá mập khổng lồ trong rừng san hô.

Bây giờ bẫy cá bằng dưa hấu mà vẫn thu hút được cá lớn?

Vương Diệp có chút cảm thán.

Vùng biển này thực sự quá trù phú.

Sinh vật bên trong cũng thực sự quá nhiều.

Những bóng dáng khổng lồ dưới mặt nước kia, con nhỏ cũng dài hai ba mét, con lớn phải dài đến bảy tám mét.

Vương Diệp cũng không gọi được tên chúng là cá gì.

Con nào con nấy miệng to tướng.

Vảy trên người cứng rắn.

Đối với loại cá này, Vương Diệp không hề lo lắng.

Phàm là động vật, Vương Diệp đều có thể chế ngự được.

Bây giờ tuy số lượng chúng trông rất đông, nhưng không hề có chút uy hiếp nào.

Chẳng mấy chốc, một con cá lớn nhảy lên khỏi mặt nước, nuốt chửng một quả dưa hấu đang trôi nổi.

Một lát sau, con cá lớn quẫn quại giãy giụa dữ dội.

Cuối cùng, nó lật ngửa bụng, nổi trên mặt biển, không còn động đậy.

Lúc đầu còn ổn.

Một hai con thì mọi người chỉ xem cho mới lạ.

Một lúc sau, khi có khoảng hai ba mươi con cá lớn bị dưa hấu thiêu chết, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương có chút không tự nhiên.

Tuyết Lỵ Dương nhạy bén quyết đoán, mọi phương diện đều là nhân vật thượng đẳng.

Chỉ có một điểm, lòng dạ quá lương thiện.

Ở Mỹ một thời gian dài, ít nhiều cũng nhiễm chút ý thức bảo vệ môi trường.

Nhìn thấy nhiều cá lớn chết như vậy, trong lòng không thoải mái.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc thấy động tác của Tuyết Lỵ Dương chậm lại, không chịu thả dưa hấu nữa, lập tức biết cô đang nghĩ gì.

“Chuyện này chẳng là gì cả.” “Người bắt ngọc trai, vốn dĩ là nhổ râu hùm, là nghề bán mạng.” “Nếu không xử lý sạch sẽ cá lớn ở vùng biển này, lát nữa xuống nước, người bị ăn thịt chính là chúng ta.” “Mỗi năm không biết có bao nhiêu người bắt ngọc trai chết dưới nước.” “Trong đó rất nhiều người là bị những con cá lớn này giết chết.” Minh Thúc, người đã sống ở vùng Nam Dương từ lâu, vẫn giữ thói quen mộc mạc nhất là chiến đấu với trời đất.

Ông nói thẳng Tuyết Lỵ Dương là do sống ở nơi phú quý quá lâu.

Thực tế, những chuyện tàn nhẫn và khoa trương hơn thế này còn nhiều vô kể.

Người ven biển, người trong núi, con người ở khắp mọi nơi, đều giống nhau.

Tổ tiên dùng những trang bị thô sơ nhất, đối mặt với những rủi ro lớn nhất, cũng chỉ là để đấu tranh với tự nhiên, giành lấy một tia sinh cơ.

Còn sinh mệnh khác nghĩ gì.

Rất nhiều người căn bản chưa từng nghĩ đến.

Có lẽ những sinh vật cổ đại đã tuyệt chủng như voi ma mút, hổ răng kiếm, hươu sừng dày, tê giác lông mượt sẽ biết.

Tuyết Lỵ Dương cũng biết đạo lý là vậy.

Nhưng trong lòng không vượt qua được.

Vương Diệp cười cười.

“Phần còn lại cứ giao cho tôi.” Nói xong, Vương Diệp nhảy thẳng xuống biển.

Trong nước biển vẫn còn lấp ló ít nhất hơn một trăm con cá lớn đang bơi lội.

Cái chết của đồng loại trước đó không khiến những con cá lớn này nhớ lâu.

Chúng vẫn đang lượn lờ tìm kiếm trên mặt biển, chờ có quả dưa hấu mới rơi xuống.

Nếu giết sạch hết bọn này, quả thực có chút quá đáng.

Vương Diệp lập tức thi triển Long Vương uy áp.

Rất nhanh, những con cá lớn này bắt đầu bơi ra ngoài rừng san hô theo chỉ huy của Vương Diệp.

Vương Diệp không muốn để những con cá lớn này quay trở lại rừng san hô nữa.

Chuyển chúng ra vùng biển ngoài sẽ an toàn hơn.

Chẳng mấy chốc, những người trên tàu Bạch Long Vương đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ trước mắt.

Những con cá lớn vừa rồi còn lượn lờ quanh tàu Bạch Long Vương, muốn nuốt dưa hấu, giờ lại xếp thành hàng bơi ra vùng biển ngoài vòng xoáy san hô.

Thật ra, việc những con cá lớn này di cư ra ngoài, bơi đi, những người trên thuyền cũng đã quen với sóng to gió lớn, không phải là không thể chấp nhận.

Đặc biệt là Nguyễn Hắc và Minh Quyền, họ đã thấy nhiều hơn thế.

Nhưng xếp hàng thì lại quá đáng rồi.

Vương Diệp chỉ là ác ý đùa một chút.

Những con cá lớn này xếp hàng ngay ngắn thành một hàng dài hình con rắn theo kích thước từ nhỏ đến lớn.

Giống hệt như những người xếp hàng lên tàu điện ngầm đi làm.

Nhìn thấy cảnh này, ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gần như theo phản xạ đều nhìn về phía Vương Diệp.

Người có thể làm ra chuyện này, cũng chỉ có Vương Diệp.

Những người khác, kể cả Tuyết Lỵ Dương đã học rất nhiều bí thuật của Bàn Sơn đạo nhân, cũng không có thủ đoạn này.

Vương Diệp lập tức nở một nụ cười thuần khiết và chân thành.

Sau khi đàn cá lớn trên biển san hô xếp hàng rời đi, Vương Diệp phát hiện ở phía dưới mặt biển, nơi giao giới giữa rừng san hô và vòng đá ngầm xung quanh, lại còn có không ít bóng dáng lấp ló.

Vương Diệp lần này thật sự kinh ngạc.

Cha nội ơi, sau một đêm hắn tàn sát, cá mập khổng lồ đã tuyệt tích.

Sau nỗ lực kép của Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp, cá lớn trong rừng san hô cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Bây giờ lại còn có thứ khác?

Vương Diệp gọi với người trên tàu Bạch Long Vương.

“Các anh cứ tiếp tục chuẩn bị, tôi xuống xem thử.” Sau đó, Vương Diệp lặn thẳng xuống nước.

Mọi người trên thuyền nhìn nhau, cũng chỉ có thể tiếp tục chuẩn bị.

Mặc đồ lặn vào khá là vất vả.

Các loại trang bị bắt ngọc trai phải mang đầy đủ.

Chương 267

Đồng thời còn có bí dược đuổi cá mập gia truyền trong thuật Phân Giáp của Bàn Sơn mà Tuyết Lỵ Dương mang theo.

Mặc dù bên dưới đã không còn cá mập, nhưng người trên thuyền không biết.

Sau khi xuống nước, Vương Diệp lập tức phát hiện những bóng dáng lấp ló kia cũng là cá.

Nhưng trên người chúng lại không có vảy.

Quả nhiên, thứ này không thuộc quyền quản lý của Vương Diệp.

Nhìn hình dáng thì chúng có thân dài.

To hơn rắn, gần giống cá chình.

Vương Diệp đã bơi đến rất gần, đột nhiên ý thức được.

Cá chình?

Cá chình điện?

Vừa mới phản ứng lại, hắn đã thấy vài luồng điện phóng ra từ thân những con cá lớn này.

Nơi hội tụ của tất cả các luồng điện chính là trên người Vương Diệp.

Vương Diệp hung hăng chửi một câu.

Việc xuất hiện cá chình điện trong đại dương đã rất vô lý.

Theo ấn tượng của hắn, tất cả các loài cá chình điện có khả năng phóng điện đều sống ở nước ngọt.

Hơn nữa, con cá chình điện lớn nhất cũng hiếm khi dài quá hai mét.

Mấy gã trước mắt này, con nào con nấy cũng dài năm sáu mét.

Con dài nhất ước chừng đã đến mười mét.

Thân mình to như cái thùng nước.

Tính dẫn điện của nước biển vốn đã mạnh hơn nước ngọt rất nhiều.

Uy lực của cá chình điện trong nước biển sẽ tăng lên.

Cá chình điện ở nước ngọt đã có thể giật chết một con bò.

Bây giờ thể hình của cá chình điện lớn gấp năm sáu lần, lại ở trong nước biển.

Vương Diệp cảm giác nước biển xung quanh đã bị điện quang bao phủ, thậm chí một phần đã bị tia chớp khí hóa.

Bản thân hắn cũng có không ít thuật pháp hệ sét.

Tự nhiên hiểu rõ nhất uy lực của tia chớp.

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng rất hứng thú.

Bị sét đánh rốt cuộc là cảm giác gì?

Hai thần kỹ phòng ngự lớn là Kim Quang Chú và Long Khải rốt cuộc có chống đỡ được tia chớp không.

Khoảnh khắc tia chớp đánh trúng hắn, Vương Diệp đã cảm nhận được một cách chắc chắn uy lực của nó.

Đau!

Mục tiêu bình thường sau khi bị tia chớp đánh trúng, phần lớn đều đã bị tê liệt.

Nếu dòng điện lớn, về cơ bản sẽ chết ngay tại chỗ.

Tốc độ quá nhanh, uy lực quá lớn, hậu quả là mục tiêu căn bản không cảm nhận được nỗi đau do tia chớp mang lại.

Nhưng Vương Diệp mạng lớn.

Những cú điện giật của đám cá chình điện khổng lồ này không thể gây nguy hiểm đến tính mạng Vương Diệp.

Hắn thậm chí còn không bị thương nặng.

Sức mạnh huyết mạch và sức mạnh bất tử đã lập tức chữa lành toàn bộ các bộ phận bị tổn thương.

Di chứng duy nhất là đau và tê.

Gộp lại chính là đau tê.

Trời ạ, Vương Diệp trợn tròn mắt.

Thứ này hắn không định chịu thêm lần nào nữa.

Hắn vung thanh Toái Tinh Kiếm trong tay.

Thanh trường kiếm màu đen không hề phản quang.

Hắn chém một đường qua.

Những con cá chình điện bị hắn chém trúng đều bị chặt đứt thân mình, chết ngay tại chỗ.

Những con cá chình điện khác lại không bỏ qua cơ hội tiếp tục tấn công Vương Diệp.

Hầu như tất cả cá chình điện như đã hẹn trước, đều dốc toàn lực phóng dòng điện về phía hắn.

Chỉ có điều, thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp đã trực tiếp hấp thụ toàn bộ dòng điện.

Mỗi khi dòng điện đánh trúng Toái Tinh Kiếm, những hoa văn quỷ dị đã ẩn đi trên đó lại khẽ lóe lên một cái.

Giống như đang được sạc điện vậy.

Sự thật cũng gần giống như sạc điện.

Ánh điện của cá chình điện khiến thanh Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp càng thêm cường hãn.

Cùng lúc đó, điều khiến Vương Diệp trợn mắt phấn khích không thôi, là âm thanh thông báo của hệ thống liên tục vang lên trong đầu.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Thần Cự Điện Man, nhận được 100 điểm kinh nghiệm, 200 điểm năng lượng.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Thần Cự Điện Man, nhận được Thiểm điện tinh hoa.” Kinh nghiệm và năng lượng từ loại Hải Thần Cự Điện Man này tuy không cao.

Mỗi con giết được cũng chỉ khoảng một trăm điểm.

Nhưng trong hang đá ngầm, có ít nhất hai ba trăm con Hải Thần Cự Điện Man.

Rất nhanh, hắn đã đại khai sát giới.

Vương Diệp đợi máu tươi của lũ cá chình khổng lồ tan bớt, lúc này mới nổi lên mặt nước, phát tín hiệu cho những người trên tàu Bạch Long Vương.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc đều mặc đồ lặn, mang theo bình dưỡng khí xuống nước.

Nguyễn Hắc và Đa Linh cũng mang theo đồ nghề của mình xuống biển bắt ngọc trai.

Cả nhóm nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, lặn về hướng những cây san hô sắt ở rìa rãnh biển.

Đến bên cạnh những cây san hô sắt, ai nấy đều kinh ngạc.

Hôm qua khi xuống đáy biển, rãnh biển bên cạnh những cây san hô sắt vẫn còn một lớp vỏ cát che phủ.

Chỉ có vài khe nứt và cửa động khổng lồ, trông đen ngòm khá đáng sợ.

Bây giờ thì hay rồi, lớp vỏ cát trên rãnh biển đã sụp hết.

Rãnh biển sâu như vực thẳm bên dưới lập tức lộ ra.

Các loại dòng chảy hỗn loạn cũng không ngừng cuộn trào.

Những con cá nhỏ, hòn đá gần rìa rãnh biển đều bị dòng nước trong đó cuốn vào ngay lập tức.

Cả nhóm lập tức căng thẳng.

May mà Nguyễn Hắc có kinh nghiệm hơn, lập tức bảo mọi người buộc người vào gốc cây san hô sắt.

Đợi đến khi sò trên một cây được mở hết, lại tháo dây đi đến cây tiếp theo.

Gốc cây san hô sắt to khỏe, sau khi buộc vào, cả nhóm quả nhiên không còn bị dòng nước hút nữa.

Chẳng mấy chốc, mọi người bắt đầu hành động.

Có vài cách bắt ngọc trai.

Hiệu quả nhất đương nhiên là mở sò lấy ngọc ngay dưới nước.

Nhưng cách này đòi hỏi kỹ thuật cao siêu, phải rất thành thạo mới được.

Nếu không, bản thân việc mở sò đã rất nguy hiểm, có nguy cơ bị sò kẹp chết.

Đồng thời, lúc mở sò nếu không cẩn thận làm xước thịt sò, gây ra mùi máu tanh, còn có thể dẫn dụ cá lớn và cá mập hung dữ dưới đáy biển đến.

Đến lúc đó, dù mọi người đều mang theo bí dược đuổi cá mập, e rằng cũng không chống đỡ nổi sự điên cuồng của bầy cá mập.

Một cách khác là trực tiếp đưa cả cây san hô sắt lên thuyền.

Chương 268

Cây san hô sắt nguyên vẹn cũng rất có giá trị.

Ở nhiều nơi rất được săn đón.

Cách này khá an toàn.

Một cây san hô sắt có đến mấy chục con sò, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Chỉ có điều, cách này cần thuyền lớn, còn cần thiết bị cơ khí chuyên nghiệp.

Nếu không, thuyền bình thường căn bản không thể kéo nổi cây san hô sắt.

Hơn nữa cây san hô sắt cũng không được quá lớn.

Nếu không, một cây sắt cao năm sáu mươi mét, thuyền bình thường cũng không chở nổi.

Tàu Bạch Long Vương rõ ràng không thể dùng cách này.

Cách an toàn và ổn thỏa cuối cùng là hái sò xuống rồi vận chuyển lên thuyền.

Mở sò lấy ngọc trên thuyền tự nhiên an toàn hơn rất nhiều.

Hơn nữa thịt sò còn có thể ăn.

Vấn đề của cách này là hiệu suất rất thấp.

Trong sò có minh châu hay không, phẩm chất thế nào, hoàn toàn dựa vào vận may.

Cả ngày cũng không làm được bao nhiêu.

Nhóm người trên tàu Bạch Long Vương đều là những người tài cao gan lớn.

Vì vậy họ đều chọn cách thứ nhất, cũng là cách hiệu quả nhất.

Vương Diệp đương nhiên đồng ý.

Dù sao thì bầy cá mập trong rừng san hô đã bị Vương Diệp dọn dẹp sạch sẽ.

Sò trên cây san hô sắt cứ mặc cho họ tùy ý giày vò.

Có làm xước thịt thật thì cũng không có nguy hiểm gì.

Còn về những sinh vật đáng sợ trong rãnh biển.

Vương Diệp đang đợi sẵn ở rìa rãnh biển đây.

Lên một con diệt một con, điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng dâng tận miệng không lấy thì phí.

Chỉ có điều, ngay cả rồng ẩn mình dưới vực sâu cũng bị Vương Diệp đánh lui, những dị thú khác trong rãnh biển, chỉ cần không phải não úng nước, cũng không dám tùy tiện ló đầu ra.

Những người khác đều cẩn thận bắt ngọc trai bên cạnh những cây san hô sắt.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương hai người đến bên rìa rãnh biển.

Bên cạnh rãnh biển sâu như vực thẳm, dòng chảy hỗn loạn vô cùng quỷ dị và hung mãnh.

Sơ sẩy một chút là sẽ bị cuốn vào trong rãnh biển.

Tuyết Lỵ Dương tuy đã buộc dây vào người, còn đặc biệt tìm một cây san hô sắt to nhất để buộc vào, nhưng vẫn bị dòng chảy hỗn loạn ở rìa rãnh biển cuốn cho lắc lư.

Mắt Tuyết Lỵ Dương càng lúc càng mở to.

Rõ ràng cô cũng đã nhìn thấy những tảng đá hình vuông ngay ngắn ở rìa rãnh biển.

Tuyết Lỵ Dương chỉ tay về phía Vương Diệp, rồi lại chỉ xuống dưới rãnh biển.

Vương Diệp lập tức hiểu ra, Tuyết Lỵ Dương muốn xuống dưới đó xem thử.

Quả là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Vương Diệp nhếch mép.

Nơi nguy hiểm như vậy cũng muốn đi xem.

Không hổ là Tham mưu Dương.

Vương Diệp cũng muốn xuống xem thử.

Trước đó không xuống xem, nguyên nhân chủ yếu đơn giản là vì xem không hiểu.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp sớm đã nhìn thấy trên những tảng đá hình vuông khổng lồ đó còn có rất nhiều phù điêu được khắc.

Phần lớn đều bị hà, rong biển, cát sỏi che lấp.

Nhưng việc dọn dẹp chúng đối với Vương Diệp không phải là chuyện khó.

Thấy Tuyết Lỵ Dương muốn xuống xem xét, Vương Diệp tự nhiên đồng ý.

Rất nhanh, Vương Diệp tìm một sợi dây thừng, một đầu buộc vào eo Tuyết Lỵ Dương, đầu còn lại thì buộc vào người mình.

Hai người tức thì trở thành châu chấu trên cùng một sợi dây.

Vương Diệp vẫn có chút không yên tâm, liền thi triển thuật pháp ẩn nấp lên người Tuyết Lỵ Dương.

Kỹ năng có thể che giấu khí tức này, có thể giúp Tuyết Lỵ Dương khi vào rãnh biển sẽ không bị các dị thú tà linh khác để ý.

Sau đó, hai người cùng nhau tiến vào trong rãnh biển.

Bản thân Vương Diệp cũng là lần đầu tiên vào trong rãnh biển.

Sau khi vào trong, cảm giác đột nhiên như từ một không gian này bước vào một không gian khác.

Do sự tồn tại của dòng chảy hỗn loạn, lớp trên dường như có một lớp màng nước trong suốt.

Dưới sự khúc xạ của ánh sáng, cảnh tượng nhìn thấy sau khi vào rãnh nước gần như bị bóp méo, biến dạng hoàn toàn so với cảnh tượng nhìn thấy ở rìa rãnh biển.

Những tảng đá hình vuông khổng lồ bên dưới vẫn còn đó.

Được sắp xếp ngay ngắn.

Hơn nữa dường như còn ngay ngắn hơn.

Không chỉ xếp ngay ngắn mà còn men theo rìa rãnh biển, nhấp nhô một cách có quy luật.

Điều này cực kỳ rõ ràng.

Đây chắc chắn là di tích kiến trúc cổ đại.

Một số cột đá bazan hình thành tự nhiên cũng có thể xuất hiện theo quy luật, nhưng cột đá bazan không thể to lớn như vậy, hơn nữa cũng không thể nào sắp xếp thành hình dạng kiến trúc như tường thành cung điện được.

Vương Diệp ở dưới đáy biển không thể hít một hơi khí lạnh, chỉ đành nghiến răng, khóe miệng giật giật.

Xem ra, khu vực vực sâu của rãnh biển này vốn là một di chỉ cổ thành khổng lồ vô cùng.

Một nền văn minh cổ đại đã xây dựng nên một thành trì to lớn ở đây, nhưng không biết vì lý do gì mà cuối cùng lại bị nhấn chìm.

Vương Diệp nhìn về phía cuối rãnh biển, một đường kéo dài đến tận hòn đảo U Linh nhô lên khỏi mặt biển, phía còn lại thì sâu không thấy đáy.

Có lẽ nơi đây chứa đựng oán linh của vô số cư dân trong thành năm đó.

Tối om om, nói không đáng sợ là giả.

Huống hồ, còn có con quái vật to lớn bị Vương Diệp ép lui trước đó.

Hình thể của con Tiềm Long kia, ngay cả Vương Diệp cũng chưa nhìn rõ hoàn toàn, thân thể ít nhất cũng dài đến mấy trăm mét.

Tuyết Lỵ Dương vừa xuống đã bị những tảng đá hình vuông khổng lồ bên cạnh rãnh biển thu hút.

Mặc dù trên đó đã bị rất nhiều san hô, hà và những thứ tương tự bao phủ, tạo thành một lớp vỏ đá vôi dày cộm, Tuyết Lỵ Dương vẫn dùng dao găm cẩn thận cạo đi lớp tạp vật bên trên.

Những bức phù điêu và hoa văn mang đậm hơi thở cổ xưa bên dưới liền lộ ra.

Vương Diệp cũng nhìn theo vài lần.

Những thứ này có phần tương tự với hoa văn trên miếng ngọc cổ đầu xanh mà mọi người tìm thấy trên đảo San Hô Miếu trước đó.

Nó cũng rất giống với hoa văn trên Hắc Triều Phù Quan.

Rất rõ ràng là di sản của cùng một nền văn minh.

Sự khác biệt nhỏ chỉ là do niên đại khác nhau.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp gần như cùng lúc nhận ra một vấn đề.

Chữ viết của nền văn minh này đã có sự tiến hóa, có thể suy đoán rằng thời gian tồn tại của nền văn minh này chắc chắn không ngắn.

Phải biết rằng sự tiến hóa của chữ viết cần một khoảng thời gian rất dài.

Trừ khi là thời kỳ có biến động lịch sử đặc biệt dữ dội, nếu không phải mất mấy trăm năm chữ viết mới có sự tiến hóa rõ rệt.

Ngọc cổ đầu xanh, Hắc Triều Phù Quan và những chữ viết trên các tảng đá khổng lồ này đều cùng một mạch, toàn bộ đều là phong cách Ngư Long Triện.

Chương 269

Nhưng lại có những điểm khác nhau.

Rất rõ ràng thời gian kéo dài của nền văn minh này e là phải đến mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm.

Cuối cùng lại bị chôn vùi dưới đáy biển, thật khiến người ta cảm thán.

Vương Diệp đi xuống dọc theo rãnh biển, phát hiện càng xuống dưới, phù điêu càng tinh xảo.

Có lẽ là nhờ lớp vỏ cát bảo vệ nên chúng được bảo tồn càng hoàn chỉnh hơn.

Trên một số bức phù điêu, Vương Diệp thấy được những hình ảnh vô cùng kỳ lạ.

Một số hình vẽ trông giống như núi lửa dưới đáy biển.

Thậm chí còn có cả hình rồng.

Theo ghi chép trên các bức phù điêu, gần núi lửa dưới đáy biển không chỉ có một con rồng.

Con lớn nhất thậm chí có thể quấn quanh cả ngọn núi lửa dưới đáy biển.

Vương Diệp không khỏi rùng mình một cái.

Giữa biển sâu, những con quái vật khổng lồ đáng sợ, bóng tối chưa biết, nền văn minh cổ đại thần bí.

Quá Cthulhu.

Đúng lúc này, Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đồng thời nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía trên rãnh biển.

Ở dưới đáy biển không thể trực tiếp la hét được.

Mọi người hiện tại cũng không có điều kiện trang bị thiết bị liên lạc tầm xa, điều kiện khách quan không cho phép.

Bóng người trên đỉnh rãnh biển là Hồ Bát Nhất.

Lúc này Lão Hồ đang dùng một tảng đá lớn, ra sức gõ vào rìa rãnh biển.

Âm thanh đã thu hút sự chú ý của Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương.

Lão Hồ thấy vậy liền dùng đèn pin phát tín hiệu.

Lần này Tuyết Lỵ Dương đã hiểu.

Hồ Bát Nhất đang ra hiệu cho Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương hai người đi lên, bọn họ đã phát hiện ra thứ gì đó hay ho.

Tuyết Lỵ Dương dĩ nhiên không do dự mà bơi lên.

Vương Diệp lại có chút nghi hoặc.

Còn có thể có thứ gì tốt sao?

Trên những cây san hô thiết thụ ở rìa rãnh biển này, hễ con sò nào lớn một chút đều bị Vương Diệp vơ vét sạch rồi.

Mấy viên Nam Hải Minh Nguyệt Châu có phẩm chất tốt nhất đều đang nằm trong tay mình.

Hồ Bát Nhất, Minh thúc, Nguyễn Hắc và những người khác chắc chắn cũng có thể mò được ngọc trai, hơn nữa còn là Nam Hải Minh Nguyệt Châu rất có giá trị.

Nhưng đó là vì bọn họ chưa từng thấy thứ tốt hơn.

Nếu họ thấy đống Nam Hải Minh Nguyệt Châu chất thành núi nhỏ trong không gian hệ thống của Vương Diệp, rồi nhìn lại những viên ngọc trai mình mò được, chắc chắn sẽ thấy mất hứng ngay.

Vương Diệp cũng bơi theo Tuyết Lỵ Dương lên rìa rãnh biển.

Vừa nhìn, khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Hay thật.

Nguyễn Hắc và Minh thúc, hai lão già này, gan cũng lớn thật.

Lại dám buộc dây thừng vào người, men theo rãnh biển đi xuống hơn hai mươi mét.

Bởi vì ở phía trong rìa rãnh biển có một cây san hô thiết thụ.

Cây thiết thụ không cao lớn, chỉ cao khoảng mười mét.

Vấn đề là cây san hô thiết thụ này vốn mọc bên trong một hang lớn của vỏ cát.

Vương Diệp trước đó không tiến vào bên trong rãnh biển nên đã bỏ sót cây san hô thiết thụ này.

Trùng hợp là trên cây thiết thụ này lại mọc mấy con sò biển đặc biệt to lớn.

Ngay cả theo tiêu chuẩn của Vương Diệp, chúng cũng thuộc loại lớn nhất.

Vương Diệp cười.

Ý trời cả mà.

Ăn một mình là không tốt.

Lão thiên gia cũng sẽ để lại chút đồ tốt cho người khác.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp tự nhiên cũng vui vẻ tác thành.

Dù sao thì những viên Nam Hải Minh Nguyệt Châu trong không gian hệ thống đã đủ để Vương Diệp tối đa hóa lợi ích rồi.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Minh thúc, dường như không chỉ đơn giản là vì phát hiện ra một con sò biển siêu lớn.

Vẻ mặt của ba người này, trong sự hưng phấn và kích động, còn mang theo một tia sợ hãi và lo lắng.

Sau khi Vương Diệp bơi đến bên cạnh cuối cùng cũng phát hiện ra con sò biển trên cây san hô thiết thụ có chút kỳ lạ.

Trên đó lại tỏa ra một luồng âm khí nhàn nhạt.

Lúc mọi người xuống nước, để tiện giao lưu, họ còn mang theo một tấm bảng có thể viết dưới nước.

Hồ Bát Nhất, với tư cách là người có trình độ văn hóa cao nhất tại hiện trường, nhanh chóng viết ba chữ lớn lên bảng. "Sát nhân bạng!" (Sò giết người!) Dấu chấm than phía sau thể hiện tâm trạng của Lão Hồ lúc này.

Trong ba chữ lại viết sai một chữ, cho thấy Lão Hồ có chút căng thẳng.

Vương Diệp lĩnh hội tinh thần, biết là đang nói về con sò biển khổng lồ kia.

Nguyễn Hắc và Minh thúc hai người vây quanh con sò khổng lồ kia, tay chân ngứa ngáy nhưng mãi vẫn chưa ra tay.

Thấy Vương Diệp đến, họ mới chỉ vào con sò biển, sau đó lại chỉ lên phía trên đầu.

Anh gật đầu.

Mở con sò lớn này dưới nước quả thực có chút lãng phí.

Vẫn là trực tiếp đưa lên thuyền sẽ chắc chắn hơn.

Vương Diệp để Minh thúc và Nguyễn Hắc hai người hỗ trợ, rất nhanh đã dùng dây thừng buộc chặt con sò biển.

Con sò khổng lồ vẫn còn sống, dường như cũng cảm nhận được có người muốn mang nó đi.

Vỏ sò hơi hé ra một khe hở, sau đó phun ra một luồng cát.

Vương Diệp vừa thấy liền lập tức kéo Minh thúc và Nguyễn Hắc sang một bên.

Chỗ cát này có vấn đề.

Đó không phải là cát trắng tinh khiết dưới đáy biển, mà mang theo độc khí âm tà rõ rệt.

Sò biển biết phun cát độc?

Có chút thú vị.

Vương Diệp đưa tay ra, gom hết đám cát độc vào tay.

Vừa vê một chút đã phát hiện độc tố khá mạnh, nhưng ngay lập tức đã bị Vương Diệp hóa giải.

Chỗ cát còn lại biến thành cát trắng bình thường.

Vỏ sò đã khép lại.

Ngay trong khoảnh khắc vừa rồi, Vương Diệp thuận theo khe hở nhỏ, nhìn thấy bên trong con sò khổng lồ này có một bóng người!

Chẳng trách Hồ Bát Nhất và những người khác lại nói đây là sò giết người.

Bên trong con sò khổng lồ này, e là thật sự có người chết.

Vương Diệp ra hiệu đi lên.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Minh thúc và Nguyễn Hắc đã bắt đầu kéo dây thừng lên trên.

Tuyết Lỵ Dương thì bơi lên mặt nước để thông báo cho người trên thuyền dùng tời.

Chỉ là từ dưới biển sâu đi lên không thể quá nhanh.

Nếu không, sự thay đổi áp suất nước quá lớn sẽ rất dễ xảy ra vấn đề, gây vỡ phổi.

Chương 270

Vương Diệp không đợi được tời trên tàu Bạch Long Vương Hào phát huy tác dụng.

Anh rút Toái Tinh Kiếm ra, chặt đứt hết những nhánh san hô thiết thụ đang kẹt con sò lại.

Sau đó hai tay kéo sợi dây thừng buộc con sò, một bên thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, một bên dùng sức kéo lên.

Vương Diệp trực tiếp biến khu vực xung quanh con sò thành trạng thái vi trọng lực.

Trọng lượng lập tức trở nên rất nhẹ.

Vương Diệp cộng thêm Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Minh thúc, ba người vậy mà lại kéo được con sò lên khỏi mặt nước.

Lúc lên khỏi mặt nước, bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa.

Vương Diệp nhảy lên tàu Bạch Long Vương Hào.

Vương Bàn Tử nhìn thấy vỏ sò khổng lồ, mắt sáng rực, bắt đầu ra sức quay tời.

Con sò biển rất nhanh đã bị mọi người đưa lên boong tàu.

Mấy người cởi bỏ bộ đồ lặn nhìn con sò, trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn và sợ hãi lẫn lộn. "Anh béo à, đây là sò giết người, bên trong e là có người chết đấy." Tuyết Lỵ Dương sờ vào vỏ sò khổng lồ. "Đây hẳn là xa cừ, vỏ của nó bản thân đã là một loại châu báu.

Con xa cừ lớn thế này chắc chắn rất đáng tiền." Vương Bàn Tử vội nói: "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau mở ra xem đi chứ?" Nguyễn Hắc và Minh thúc gần như đồng thời tiến lên, một tay ngăn lại. "Không vội!" "Bên trong con sò này có bảo quang, chắc chắn có đồ tốt, nhưng cũng khá tà tính." "Vỏ sò lớn thế này, nếu đập trực tiếp, e là sẽ làm hỏng bảo bối bên trong." "Vẫn phải nghĩ ra cách nào chắc chắn mới được." Vương Bàn Tử sốt ruột gãi đầu gãi tai. "Cách gì mau nói đi!" Minh thúc nghiêm túc nói: "Không sao, Béo không cần lo, chú của cậu đây biết Ác Sát Chú, chỉ cần Hải Thần gia gia cho phép, con sò này sẽ tự mình mở ra." Vốn dĩ Vương Diệp đã định ra tay trực tiếp bẻ vỏ sò ra.

Nghe Minh thúc khoác lác, anh lại dừng động tác.

Có lẽ Minh thúc thật sự có chút bản lĩnh có thể mở được vỏ sò này.

Dù sao đi nữa, nghe thử Ác Sát Chú của Minh thúc, mở mang kiến thức cũng tốt.

Nếu thật sự không có tác dụng, lúc đó mình ra tay cũng không muộn.

Rất nhanh những người khác đều lùi lại.

Bên cạnh con sò khổng lồ trên boong tàu chỉ còn lại một mình Minh thúc.

Minh thúc rút ra một thanh đoản đao Long Hổ, dùng sống dao gõ lên vỏ sò.

Tay còn lại cũng không ngừng vỗ vào vỏ sò.

Đồng thời ông ta bắt đầu đi vòng quanh con sò, miệng niệm một loại chú ngữ kỳ lạ.

Những câu chú này mang theo một vần điệu thần kỳ.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được, trong tiếng chú ngữ ẩn chứa một loại sức mạnh nào đó.

Rất nhanh, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu anh. "Ký chủ tiếp xúc với kỹ năng đặc biệt, Ác Sát Chú." "Kỹ năng này có thể trích thủ, trích thủ cần tiêu hao 50 điểm Quốc Vận trị." "Có trích thủ không?" Vương Diệp không do dự, trực tiếp trích thủ Ác Sát Chú.

Kỹ năng nhiều không sợ nặng người.

Hơn nữa năm mươi điểm Quốc Vận trị quả thực cũng rất hợp lý.

Sau khi trích thủ Ác Sát Chú, Vương Diệp mới phát hiện, câu chú này tuy rất đơn giản, uy lực cũng không lớn, nhưng lại khá có giá trị.

Ác Sát Chú, thực ra tên gốc là Át Sát Chú.

Là một loại chú ngữ điều động sức mạnh của thần linh xung quanh để trấn áp ác sát tà linh.

Lưu truyền đến khu vực Nam Dương.

Ác Sát Chú đã hấp thu một phần nội dung của Hải Thần Chú, lại bị ngư dân, đản dân đơn giản hóa, biến thành Ác Sát Chú.

Loại chú ngữ này chính là thứ mà ngư dân, đản dân Nam Dương dùng trước khi sát sinh, mượn sức mạnh của Hải Thần để trấn áp tà linh của các loài cá lớn, thú lớn.

Cảnh sử dụng chỉ có trên biển.

Tuy nhiên, có một điểm rất thú vị là, nguồn gốc của câu chú này rất cổ xưa, và lai lịch cũng rất lớn.

Cho nên câu chú này có thể không ngừng thăng cấp.

Ác Sát Chú chỉ là hình thái sơ khai nhất của nó.

Vương Diệp trước đây không nắm giữ nhiều chú thuật, đây là lần đầu tiên anh thấy.

Chỉ là Ác Sát Chú cụ thể thăng cấp như thế nào, hiện tại Vương Diệp vẫn chưa rõ lắm, chỉ có thể giữ lại trước, sau này có cơ hội sẽ thăng cấp lên.

Chú thuật phối hợp với phù ấn, tuyệt đối là vũ khí lợi hại để trấn áp tà ma.

Đúng lúc này, Minh thúc đã đi vòng quanh con sò xa cừ khổng lồ mấy vòng đột nhiên dừng lại.

Sau đó kích động chỉ vào con sò lớn. "Các người xem, Hải Thần gia gia hiển linh rồi, con xa cừ lớn này mở miệng rồi." Vương Diệp nhìn qua, quả thật là vậy.

Lúc này hạt mưa không ngừng rơi xuống, con xa cừ khổng lồ vốn nằm im bất động trên thuyền, bây giờ lại bắt đầu không ngừng co giật nhẹ.

Từ khe hở của vỏ sò tiết ra không ít chất nhầy, còn hơi hé ra một chút.

Vương Diệp cũng cảm nhận được trên mặt biển xung quanh, đang có một luồng sức mạnh thần kỳ, từ từ hội tụ về phía con xa cừ và Minh thúc.

Lẽ nào thật sự có Hải Thần gia gia?

Vương Diệp khẽ hít một hơi khí lạnh.

Rất nhanh Minh thúc liền cầm lấy đoản đao Long Hổ, tiếng trong miệng càng lớn hơn, bắt đầu điên cuồng vỗ vào vỏ sò.

Tay ông ta sắp sưng lên rồi.

Vương Diệp cảm giác năng lượng hội tụ xung quanh ngày càng đậm đặc.

Thậm chí phía trên con sò xa cừ lớn còn hình thành một luồng gió xoáy nhỏ.

Gió xoáy nổi lên, thần linh mượn đường.

Hay thật, Ác Sát Chú của Minh thúc lại thật sự có tác dụng.

Lúc này cơ thịt của con sò xa cừ đã giãn ra, vỏ sò cuối cùng cũng mở ra.

Minh thúc không thể chờ đợi được nữa, lập tức dùng đoản đao Long Hổ trực tiếp cắm vào giữa hai mảnh vỏ sò.

Sau khi con dao cắm vào, vỏ sò muốn khép lại hoàn toàn cũng rất khó.

Đặc biệt là con sò xa cừ lớn, mép vỏ đều có hình răng cưa, ăn khớp với nhau.

Mở ra cố nhiên cực kỳ khó, nhưng một khi đã mở ra, dùng vật gì đó chèn vào, nó cũng rất khó khép lại kín kẽ.

Minh thúc dùng đoản đao Long Hổ ra sức cạy lên một góc vỏ sò.

Bên trong vỏ sò lập tức tỏa ra một luồng bảo quang.

Boong tàu tối tăm cũng bị chiếu sáng lên.

Minh thúc nhìn vào trong.

Bảo quang chiếu lên khuôn mặt già nua của ông ta bóng loáng.

Ánh mắt Minh thúc tràn đầy sự chấn động và kinh ngạc.

Tiếp đó ông ta lập tức dùng áo mưa che kín khe hở của vỏ sò lại.

Vương Bàn Tử sốt ruột nhảy cẫng lên. "Rốt cuộc là thứ gì?

Bảo bối hay là yêu ma quỷ quái?" Minh thúc lau nước mưa trên mặt. "Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư!" "Tuyệt đối không sai!

Chính là Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư!" Vương Bàn Tử nhíu mày. "Ông đừng có mà lừa Bàn gia, người cá gì đó đều là chuyện trong sách truyện, làm sao có thể?" "Ông tưởng đây là truyện cổ Grimm à?" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nhắc nhở một câu: "Nàng tiên cá là trong truyện cổ Andersen." Vương Bàn Tử mặt hơi đỏ lên. "Vấn đề không lớn, dù sao cũng là do người nước ngoài viết.

Ông mau mở ra cho tôi xem, tôi thấy ông chỉ nói bậy bạ thôi." Minh thúc có chút sốt ruột, sợ Vương Bàn Tử nổi khùng, vội vàng giải thích. "Thật sự là người cá, đã chết được một thời gian dài rồi." "Béo à, cậu không biết đâu, chú Quyền là dân chơi tử thi đấy." "Thứ này, phú quý bức người a!" "Hải Thần gia gia ban ân, đây là muốn ban cho chúng ta một phen đại phú quý." "Bảo quang của thứ này không thể để lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị tổn hại, phải dùng vải dầu bọc lại mới được." Vương Bàn Tử vừa nghe thấy đáng tiền, lập tức yên tâm.

Nhưng rốt cuộc vẫn tò mò, liền cùng Hồ Bát Nhất hai người chui vào trong áo mưa, ghé mắt nhìn vào bên trong vỏ sò.

Chương 271

"Cẩn thận một chút, thứ này vẫn còn sống đấy, đừng để nó kẹp trúng hai người." Vương Diệp không nhịn được nhắc nhở.

Ngay lúc Minh thúc mở vỏ sò, Vương Diệp đã nhìn thấy tình hình bên trong.

Không còn cách nào khác, mắt tốt chính là có ưu thế.

Trong lớp thịt sò tươi ngon đang không ngừng ngọ nguậy, có một con cá to bằng một đứa trẻ.

Trông có vẻ đã chết, không có một chút sinh khí nào.

Nhưng lại không bị thối rữa.

Không những không thối rữa, mà còn có dấu hiệu ngọc hóa.

Nó không giống lắm với đầu của Hiến Vương tìm thấy ở Trùng Cốc, Vân Nam.

Sự ngọc hóa của thứ này là từ ngoài vào trong, hơn nữa còn được bao bọc bởi một lớp chất ngọc trai giống như trân châu.

Trông nó óng ánh mịn màng, châu quang bảo khí.

Nhưng Vương Diệp nhìn thoáng qua lại không tài nào nhận ra đây là người.

Gương mặt của thứ này chỉ có thể nói là có chút giống người.

Phải phát huy trí tưởng tượng thiên tài mới có thể tưởng tượng thứ này thành người.

Hơn nữa còn là một bào thai nhăn nheo chưa phát triển hết.

Trên người là một lớp vảy màu xanh bạc.

Sau khi bị ngọc trai hóa, nó càng thêm lấp lánh rực rỡ.

Điều quỷ dị nhất chính là miệng của cái gọi là người cá này.

Trong miệng nó lại ngậm một viên ngọc trai rất lớn, to bằng quả trứng vịt.

Kích thước tương đương với viên ngọc trai lớn nhất mà Vương Diệp mò được ở dưới kia.

Bản thân viên ngọc trai tỏa ra từng đợt ánh sáng xanh, giống như từng luồng ánh trăng bắn ra từ miệng người cá.

Vương Diệp cũng không khỏi cảm thán không thôi.

Thứ này do cơ duyên xảo hợp, khéo đoạt thiên công, quả thực là bảo bối khó có được.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã rút đầu ra khỏi áo mưa.

Hai lão ca trên mặt đều là vẻ kinh ngạc, miệng há to, nửa ngày không khép lại được.

Minh thúc đắc ý vênh váo. "Thế nào?

Chú không lừa các cậu đâu nhỉ?" "Tôi nói cho cậu biết, thứ này còn quý hơn cả kim cương." Vương Bàn Tử đưa tay đẩy chiếc cằm sắp rơi xuống của mình lên, lúc này mới quay đầu lại nói với Minh thúc. "Lão Lôi, có khoa trương quá không?" Vương Diệp mỉm cười. "Lần này Lão Lôi không khoa trương đâu, thứ này tuy không nhất định quý hơn kim cương, nhưng quả thực là trân bảo hiếm có." "Con sò xa cừ khổng lồ này, để nuôi dưỡng viên ngọc này, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm." "Có khi phải đến cả ngàn năm, từ thời Đường Tông Tống Tổ còn sống, con sò khổng lồ này đã ở đây bắt đầu nuôi dưỡng minh châu rồi." "Sau khi viên ngọc thành hình, vào những đêm trăng, con sò sẽ mở vỏ, hấp thu tinh hoa của ánh trăng, làm cho viên ngọc càng thêm linh tính." "Những sinh vật, dị thú, tinh quái trong biển cũng rất hứng thú với viên ngọc của con sò khổng lồ này." "Cái gọi là người cá này, hẳn là vào một đêm trăng nào đó, bị minh châu thu hút, muốn hổ khẩu đoạt thực, cắp viên ngọc đi." "Kết quả con sò xa cừ khổng lồ trực tiếp kẹp thứ này vào trong vỏ, làm nó chết ngạt." "Nhưng mà, viên ngọc đã bị người cá nuốt vào miệng." "Cuối cùng liền biến thành thế này, sò ngậm cá, cá ngậm ngọc." Vương Bàn Tử vừa nghe Vương Diệp mở miệng xác nhận, tự nhiên là tin ngay.

Nhưng vẫn còn một chút nghi vấn nhỏ. "Biểu đệ, những gì cậu nói tôi chắc chắn tin, nhưng thi thể của người cá này, tại sao lại không bị thối rữa?" Vương Diệp lại cười: "Biểu ca, anh là Mô Kim Hiệu Úy, tự nhiên biết khi người xưa hạ táng, trong miệng sẽ đặt đồ vật chứ?!" Vương Bàn Tử vừa nghe hỏi đến chuyên môn của mình, tự nhiên gật đầu. "Biết biết, ngày xưa ít nhất khi hạ táng đều có tiền dằn miệng, dù người nghèo chôn cất sơ sài cũng sẽ đặt." "Người có tiền đều đặt ngọc khâm liệm, thường là ngọc thiền." Vương Diệp gật gật đầu. "Còn có một số người giàu có hơn, thân phận tôn quý hơn, trong miệng đặt không phải là ngọc khâm liệm, mà là Trú Nhan Châu." "Trong truyền thuyết khi Từ Hi Thái hậu hạ táng, trong miệng cũng ngậm một viên Trú Nhan Châu." "Cái gọi là Trú Nhan Châu, chính là Nam Châu, cũng chính là Nam Hải Minh Nguyệt Châu, chính là những viên mà các người đã lấy được từ cây san hô thiết thụ trước đó." "Thứ mà người cá này đang ngậm, có thể nói là cực phẩm trong Nam Châu, có thể giữ cho thi thể không bị mục nát, thời gian dài cũng sẽ biến thành chá thi." "Chỉ là nó bị kẹt lại trong miệng con xa cừ, mấy trăm năm qua đi, bên ngoài được bao bọc bởi lớp trân châu, đã trở thành thi thể ngọc hóa rồi." Vương Diệp nói một tràng xong, mọi người nghe mà ngây người.

Sau đó lập tức mặt mày hớn hở.

Nói một hồi lâu, tóm lại chỉ có hai chữ: đáng tiền!

Vương Diệp nói đâu ra đấy, Minh thúc nghe mà vui ra mặt. "Không sai đâu, chính là như Vương Diệp nói." "Thứ này không thể vào bảo tàng được, phải mang lên sàn đấu giá, chỉ cần thao tác tốt, tất cả bảo tàng và nhà sưu tập tư nhân trên toàn thế giới đều sẽ phát điên." Vương Diệp gật đầu.

Về mặt thao túng giá trị trân bảo, Minh thúc vẫn chuyên nghiệp hơn. "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ mang thứ này về, giao cho Lão Lôi thao tác, đến lúc bán được giá cao mọi người lại chia tiền là được." Vương Diệp trực tiếp quyết định.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không có ý kiến.

Chuyến đi này, mọi người cũng thu hoạch được không ít thứ.

Chỉ riêng các loại ngọc trai, những viên mà Vương Diệp cố ý bỏ lại, cũng đã mò được khoảng bốn mươi viên.

Cộng thêm con Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư này, và cả Địa Kinh Thạch Quan Quách trước đó, cũng đáng không ít tiền.

Vốn dĩ theo ý của Tuyết Lỵ Dương, con xa cừ lớn này phải được thả về biển.

Ngọc trai đã lấy đi, con xa cừ đã sống cả ngàn năm, không nỡ sát sinh.

Minh thúc và Vương Bàn Tử sao nỡ.

Bản thân xa cừ chính là châu báu.

Những con xa cừ nhỏ hơn thế này rất nhiều đã rất đáng tiền rồi.

Vỏ con xa cừ khổng lồ này, qua tay Minh thúc thao tác một phen, nếu bán ở Hương Cảng cũng phải được cả triệu đô la Hồng Kông.

Hai người bắt đầu lằng nhằng thuyết phục Tuyết Lỵ Dương.

Thấy không thuyết phục được Tuyết Lỵ Dương, họ chỉ đành nhìn Vương Diệp cầu cứu.

Vương Diệp suy nghĩ một chút.

Cửa hàng của Minh thúc muốn đứng vững ở Hương Cảng, chỉ dựa vào bảo thạch mang về từ núi Côn Luân cộng thêm minh châu, vẫn còn hơi đơn điệu.

Vỏ con xa cừ khổng lồ này, tuyệt đối là kỳ trân dị bảo.

Quan trọng hơn là, tác động thị giác cực mạnh, ai cũng biết xa cừ là đồ tốt.

Nhưng một con xa cừ lớn đường kính hai ba mét đặt trong cửa hàng, khí thế và trường khí đó hoàn toàn khác.

Vương Diệp lập tức nở một nụ cười thuần khiết chân thành. "Thứ này gọi là sò giết người, mấy trăm năm nay, không biết có bao nhiêu đản dân mò ngọc trai chết trong miệng nó." "Nhìn chỗ vỏ nó khép lại là biết, chẳng khác gì răng sắc." "Hơn nữa, con xa cừ này không giống những con sò già bình thường." "Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư và Trú Nhan Châu trong cơ thể nó là tinh hoa của nó.

Lấy đi rồi, nó cũng không sống được bao lâu." "Thay vì để lại dưới đáy biển Nam Dương, hóa thành cát bụi, chi bằng vận chuyển ra ngoài, cũng cho thế nhân xem trân bảo của Nam Dương." Vương Diệp nói xong, ngón tay búng nhẹ.

Một luồng khói đen cực nhỏ chui vào khe hở của vỏ xa cừ vẫn chưa khép lại hoàn toàn.

Khí Thể Nguyên Lưu.

Một trong những kỳ kỹ mà Vương Diệp nhận được khi rút thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở Thần cung Côn Luân.

Một trong những tác dụng của nó là có thể hấp thu sinh mệnh lực của mục tiêu.

Con xa cừ ngàn năm này tuy sinh mệnh lực ngoan cường, cũng không chịu nổi kỹ năng cấp bậc này.

Ngay tại chỗ đã không còn dấu hiệu sự sống.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm.

Chỉ có thể lắc đầu.

Vương Bàn Tử và Minh thúc hai người kích động đến mức suýt ôm nhau khóc.

Sau đó phản ứng lại, đồng thời lộ vẻ mặt ghét bỏ đẩy nhau ra.

Vương Diệp cũng mỉm cười.

Đương nhiên, cũng chỉ có Tham mưu Dương mới khiến Vương Diệp nể mặt thế này.

Đổi lại là người khác, Vương Diệp chẳng cần phức tạp như vậy, mặc kệ luôn, trực tiếp giết con xa cừ mang đi là xong.

Chuyện tiếp theo giao cho hai lão làng Minh thúc và Nguyễn Hắc.

Minh thúc tìm vải dầu, cẩn thận bọc Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư lại, phòng ngừa bảo quang rò rỉ.

Sau đó lại dùng con dao Long Hổ cạo sò để làm sạch thịt bên trong xa cừ.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử còn muốn thử xem thịt xa cừ có vị gì.

Kết quả thứ này có lẽ bị Khí Thể Nguyên Lưu của Vương Diệp hấp thụ hết sinh mệnh lực, trong nháy mắt đã bắt đầu bốc mùi hôi thối.

Vương Bàn Tử đành tiếc nuối bỏ cuộc.

Vỏ xa cừ cũng được chuyển xuống dưới boong tàu.

Trong chốc lát, khoang tàu của Bạch Long Vương Hào đã chứa Ngọc Sí Kim Lân Mỹ Nhân Ngư, quan tài Địa Kinh Thạch, vỏ xa cừ và bốn mươi viên Nam Hải Minh Nguyệt Châu.

Châu quang lấp lánh.

Chương 272

Khoang tàu vốn tối tăm, cũ kỹ và đơn sơ, giờ đây trông như cung điện của Long Vương Đông Hải.

Đến chạng vạng, trời đã tối đen.

Nguyễn Hắc và Cổ Sai hai người còn muốn xuống nước mò ngọc trai.

Lúc ra khơi trước đó đã nói.

Ba người Nguyễn Hắc ngoài phí dẫn đường, lợi nhuận thu được từ việc mò ngọc trai cũng sẽ được chia cho ba người.

Vốn dĩ mục tiêu của Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đến Nam Hải Quy Khư không chỉ đơn thuần là mò ngọc trai, nên cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là ba người Nguyễn Hắc quá rõ trong vòng xoáy san hô nguy hiểm đến mức nào.

Bây giờ lại có thể an ổn đến được bên trong vòng xoáy san hô, còn có thể yên ổn mò ngọc trai.

Làm đản dân cả nửa đời người, Nguyễn Hắc không nỡ bỏ qua cơ hội này.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp ra mặt, ngăn ba người lại. "Bất kể là Mô Kim Phát Khâu, Bàn Sơn Tá Lĩnh, hay là đám lật xác chết, hay là đản dân xuống biển mò ngọc trai, những người chết nhiều nhất, đều nằm ở một chữ." "Tham." Vương Diệp chỉ vào khoang tàu của Bạch Long Vương Hào. "Bây giờ có bốn mươi viên ngọc trai, tám người chúng ta chia đều, ba người các anh có thể được mười lăm viên." "Nếu tin tưởng tôi, thì giao cho Lão Lôi, để ông ấy mang về Hương

Cảng bán.

Mỗi người các anh có thể được hơn năm vạn đô la Mỹ." Nghe thấy con số này, mắt ba người Nguyễn Hắc lập tức sáng lên.

Cổ Sai có chút kích động nói gì đó với Đa Linh.

Đa Linh gật đầu lia lịa.

Vương Diệp tự nhiên đoán được, Cổ Sai là nói bọn họ cuối cùng cũng có tiền, có thể đưa Đa Linh đến Pháp tìm cha ruột.

Năm vạn đô la Mỹ, vào đầu những năm tám mươi, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Nếu không có tham vọng gì, cũng đủ để Nguyễn Hắc xây một căn nhà trên hòn đảo nhỏ, mở một cửa hàng nhỏ để dưỡng lão rồi.

Ba người Nguyễn Hắc bị thuyết phục, cũng không xuống nước nữa.

Màn đêm buông xuống, mưa ngày càng lớn.

Vương Diệp đang nghỉ ngơi trong khoang tàu, nghĩ xem có nên tối nay một mình xuống nước, đi vào vực sâu gặp con Tiềm Long kia không.

Đột nhiên nghe thấy tiếng la hét của Minh thúc và Vương Bàn Tử bên ngoài. "Mau ra xem!

Âm Hỏa Thiêu Hải!" Vương Diệp lập tức tỉnh táo, mấy bước chạy lên boong tàu.

Xa xa mây đen dày đặc.

Nhưng mặt biển lại cuồn cuộn sôi trào.

Một vùng ánh sáng trắng từ đáy biển dâng lên, chói đến mức mắt người đau nhói.

Ánh lửa nổ tung, nước biển sôi sục!

Long Hỏa dưới đáy biển không ngừng bốc lên.

Đồng thời còn có mấy luồng khói đen từ trong biển trực tiếp lao ra, bay thẳng lên tận trời.

Ngay cả mưa như trút nước cũng không làm cho khói đen tan đi.

Trên mặt biển nổi lềnh bềnh rất nhiều tôm cá chết, hiển nhiên đều bị Long Hỏa ảnh hưởng.

Lúc này tất cả mọi người đều đã đứng trên boong tàu.

Mưa như trút nước làm cho lòng mọi người càng thêm lạnh lẽo.

Tầm nhìn trên mặt biển vẫn khá tốt, sóng nước lấp lánh.

Nhưng dưới mặt biển lại là từng đoàn từng đoàn ánh lửa sáng rực.

Vương Diệp nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải dựng tóc gáy, trong lòng lạnh toát.

Những người khác thì khỏi phải nói.

Đa Linh và Minh thúc vốn nhát gan đã mặt mày trắng bệch, liên tục lùi lại. "Chúng ta đưa tàu Bạch Long Vương Hào ra xa một chút, cẩn thận đừng để bị Long Hỏa ảnh hưởng." Vương Diệp bình tĩnh nói với Nguyễn Hắc và Cổ Sai.

Rất nhanh Cổ Sai đi khởi động chân vịt, Nguyễn Hắc vào phòng lái.

Tàu Bạch Long Vương Hào bắt đầu di chuyển.

Trong lòng Vương Diệp vô cùng kích động.

Long Hỏa!

Long Hỏa thứ này vô cùng quỷ dị.

Ban đầu Vương Diệp theo suy nghĩ của mình, hiểu Long Hỏa chỉ đơn thuần là khí dầu phun trào, kiểu như khí gas tự nhiên dưới đáy biển.

Nhưng sau khi nghe nhiều thông tin về Long Hỏa, Vương Diệp phát hiện Long Hỏa chắc chắn không phải chỉ đơn giản là khí dầu phun trào.

Long Hỏa phiêu diêu bất định.

Bùng cháy lên khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Lúc tắt đi lại không một tiếng động, trong nháy mắt có thể biến mất.

Hơn nữa nơi Long Hỏa xuất hiện, có mối liên hệ mật thiết với dư mạch của Nam Long.

Chỉ ở nơi cuối cùng của mạch Nam Long, mới có hiện tượng độc đáo này.

Nó khá giống với phong cách quỷ quyệt, phiêu diêu của mạch Nam Long.

Đương nhiên, ý nghĩa quan trọng nhất của việc Long Hỏa xuất hiện, chính là có thể xác định, vị trí của con tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô Hào, chính là ở gần Long Hỏa.

Thủy thủ duy nhất còn sống sót trên tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào, trong lúc điên điên khùng khùng, thứ duy nhất có thể nhớ được, chính là Long Hỏa dưới đáy biển.

Vị trí của Long Hỏa dưới đáy biển sẽ không di chuyển quá nhiều.

Loại hiện tượng kỳ lạ này, chỉ xảy ra trong một phạm vi rất hẹp.

Vương Diệp nhìn phương vị của Long Hỏa.

Rất nhanh liền xác định, nơi tàu Mã Lệ Tiên Nô Hào chìm, hẳn là ở vị trí kéo dài ra từ rãnh biển lớn kia, khoảng mười mấy cây số.

Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Độ sâu của rãnh biển đó, càng đi xuống càng sâu.

Càng đi xa càng sâu.

Nơi Vương Diệp và mọi người mò ngọc trai đã trông giống như vực sâu rồi.

Dù thế nào đi nữa, Vương Diệp cũng định xuống nước, đi xem Long Hỏa.

Con Tiềm Long dưới đáy biển, nhất định sẽ xuất hiện cùng với Long Hỏa.

Hơn nữa Vương Diệp còn muốn bảo vệ tàu Bạch Long Vương Hào.

Trong dòng thời gian ban đầu, con tàu của Hồ Bát Nhất và những người khác khi Hải nhãn Quy Khư xuất hiện đã bị bỏ lại.

Trên tàu Bạch Long Vương Hào bây giờ còn có rất nhiều đồ tốt.

Đến lúc đó mọi người nhảy vào Hải nhãn cố nhiên là phải nhảy.

Nhưng tàu Bạch Long Vương Hào nhất định không thể chìm.

Sau khi Vương Diệp tính toán xong, nói với Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương một tiếng, sau đó liền nhảy xuống biển.

Sau khi xuống biển, Vương Diệp nhanh chóng bơi về phía Long Hỏa.

Chẳng mấy chốc, đã đến gần Long Hỏa dưới đáy biển.

Vô số quả cầu lửa khổng lồ đường kính mấy chục trượng, đang từng đoàn từng đoàn bốc lên từ trong rãnh biển.

Sức mạnh nóng bỏng, dữ dội xoay tròn trong rãnh biển.

Nước biển xung quanh cũng bắt đầu chuyển động từ từ.

Rất nhanh, Quy Khư đã bắt đầu hiện thân.

Xoáy nước trên mặt biển đã ngày càng lớn.

Tốc độ dòng chảy của nước biển cũng ngày càng nhanh.

Quy mô của Hải nhãn Quy Khư, quả nhiên lớn hơn rất nhiều so với trong dòng thời gian ban đầu.

Vương Diệp ở dưới đáy biển mặt mày đen kịt, đám Long Hỏa này quả thực không có gì đặc biệt.

Chương 273

Dường như chỉ là một dị tượng đơn thuần.

Mặt khác, Vương Diệp ước tính không bao lâu nữa, phạm vi của Hải nhãn Quy Khư sẽ ảnh hưởng đến tàu Bạch Long Vương Hào.

Dù cho Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Minh thúc có vạn phần không nỡ, chắc chắn cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Mang theo vật tư sinh tồn, lên thuyền cứu sinh cao su, rồi thử tiến vào hải nhãn Quy Khư.

Tàu Bạch Long Vương Hào quá lớn, sẽ bị va đập đến tan xương nát thịt trong hải nhãn Quy Khư.

Nhận định này đối với nhóm Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên là chính xác.

Chỉ có điều bây giờ có hắn ở đây.

Vương Diệp không muốn con tàu Bạch Long Vương Hào mà mình đã tốn không ít tâm tư lại biến mất như vậy.

Không chỉ là những bảo vật trên đó, mà bản thân tàu Bạch Long Vương Hào cũng là một tài sản vô cùng quý giá trong lòng hắn.

Vương Diệp bây giờ muốn quay lại gần mặt biển.

Đợi sau khi nhóm Hồ Bát Nhất bỏ thuyền, mang theo thuyền cứu sinh cao su nhảy vào hải nhãn Quy Khư, Vương Diệp tự nhiên sẽ dời tàu Bạch Long Vương Hào đi.

Vương Diệp còn chưa lên đến mặt biển đã thấy mọi người trên tàu Bạch Long Vương Hào thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nhảy xuống biển.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được Vương Bàn Tử đang cõng bốn mươi viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu quý như mạng trong ba lô sau lưng.

Đợi mọi người đều nhảy xuống, Vương Diệp nhìn về phía chiếc thuyền cứu sinh cao su, xác nhận mọi người tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Rất nhanh, Vương Diệp liền từ dưới biển nhảy vọt lên, trực tiếp đáp xuống tàu Bạch Long Vương Hào.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã ở trên thuyền cứu sinh cao su, xoay tròn theo dòng hải lưu.

Phía trước mấy người họ khoảng một hai cây số xuất hiện một xoáy nước khổng lồ hình loa kèn.

Đường kính xoáy nước ngày càng lớn, bây giờ đã rộng đến hai ba cây số.

Phần trung tâm sóng ngầu đục cuồn cuộn, hình thành một cái hố sâu, nhìn không thấy đáy.

Bây giờ mọi người vẫn còn ở rìa xoáy nước lớn, đã có thể cảm giác được thuyền cứu sinh cao su hơi nghiêng đi.

Càng vào vị trí trung tâm, góc nghiêng càng lớn.

Bây giờ sắc mặt khó coi nhất chính là Vương Bàn Tử, Minh thúc và Đa Linh.

Minh thúc và Đa Linh đơn thuần là do nhát gan.

Còn Vương Bàn Tử thì phức tạp hơn nhiều.

Cái hố đen ở trung tâm xoáy nước lớn kia, mép hố đã gần như là vách đá rồi.

Trông có vẻ phía dưới sâu ít nhất cũng phải mấy trăm đến cả nghìn mét.

Đối với một người mắc đủ mọi chứng sợ độ cao như Vương Bàn Tử, không sợ đến tè ra quần đã là trạng thái không tồi rồi.

Một lý do khác là vì những kho báu trên tàu Bạch Long Vương Hào.

Dòng hải lưu của hải nhãn Quy Khư đang hút con thuyền gỗ Hải Liễu này vào trung tâm hải nhãn.

Vương Diệp vỗ vỗ bánh lái.

“Chiến hữu, ta đưa ngươi ra ngoài!” Thân tàu Bạch Long Vương Hào cũng phát ra một tiếng rồng ngâm như đang than thở.

Cả thân tàu rung lên một cái, như thể đang đáp lại lời của Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, chân vịt của tàu Bạch Long Vương Hào đã được khởi động với công suất tối đa.

Buồm cũng được Vương Diệp kéo lên lại.

Kỹ năng Hưng Phong khởi động.

Gió lớn cuồng cuồng nổi lên trên mặt biển.

Gió biển vốn đang thổi loạn xạ quanh hải nhãn xoáy nước, khi đến gần tàu Bạch Long Vương Hào, đột nhiên như nhận được một sức mạnh dẫn dắt nào đó, toàn bộ đều thổi vào buồm của tàu.

Gần như trong nháy mắt, buồm của tàu Bạch Long Vương Hào căng phồng lên.

Cột buồm và boong tàu vang lên những tiếng kẽo kẹt.

Sức gió và động cơ đã làm chậm tốc độ trôi về phía trung tâm hải nhãn của tàu Bạch Long Vương Hào.

Cuối cùng, nó bắt đầu từ từ di chuyển ra phía ngoài vòng xoáy san hô.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Tốc độ này vẫn còn quá chậm.

Hải nhãn Quy Khư phát triển với tốc độ cực nhanh.

Hắn ước tính, chỉ mười mấy phút nữa, toàn bộ vòng xoáy san hô có thể sẽ bị bao trùm trong phạm vi của hải nhãn Quy Khư.

Lần xuất hiện này của hải nhãn Quy Khư, phạm vi chắc chắn sẽ lớn hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Vương Diệp nghi ngờ có liên quan đến con tiềm long dưới đáy biển.

Bây giờ cũng không có nhiều thời gian để nghĩ tại sao hải nhãn lại lớn như vậy.

Vương Diệp lập tức vỗ vào bánh lái.

Một hư ảnh xuất hiện phía trước tàu Bạch Long Vương Hào.

Một con cá sấu Loan Ngạc khổng lồ dài gần hai mươi mét, từ mũi tàu nhảy vọt ra, trực tiếp chặt đứt dòng nước xoáy phía trước.

Giữa những con sóng cuồn cuộn, nó như một chiếc cày, mạnh mẽ rạch ra một rãnh biển.

Tàu Bạch Long Vương Hào tiến vào rãnh nước, tốc độ thuyền lập tức tăng lên.

Vương Diệp vẫn cảm thấy chưa đủ, lập tức trực tiếp thi triển Bạch Long Vương Hiển Thánh.

Một con cá sấu Loan Ngạc bạch hóa khổng lồ xuất hiện ở mũi tàu.

Nó quay đầu nhìn Vương Diệp, khẽ gật đầu.

Vương Diệp chỉ về phía trước.

Việc mà pháp thân Bạch Long Vương cần làm bây giờ là đưa con tàu ra ngoài càng nhanh càng tốt.

Chỉ thấy con Loan Ngạc bạch hóa ở mũi tàu quẫy đuôi.

Một luồng năng lượng trực tiếp từ đầu đuôi bắn ra, sau đó nối liền với mũi tàu Bạch Long Vương Hào, ngay trên cây trượng Bạch Long Vương mà Vương Diệp cắm vào đó.

Sau đó, Loan Ngạc bạch hóa tung mình khuấy động sóng biển.

Năng lượng cuồng bạo lập tức tỏa ra tứ phía.

Dòng hải lưu của xoáy nước lớn cuối cùng đã bị đánh tan hoàn toàn ở khu vực gần tàu Bạch Long Vương Hào.

Hải nhãn Quy Khư không còn cách nào hút tàu Bạch Long Vương Hào vào trung tâm nữa.

Tàu Bạch Long Vương Hào như một con cá bơi lanh lợi, luồn lách trái phải trong xoáy nước rồi bơi ra ngoài.

Tốc độ tàu ngày càng nhanh.

Chỉ trong vài phút, nó đã lao ra đến ngoại vi của vòng xoáy san hô.

Vượt qua rạn san hô ở ngoại vi, sức mạnh của hải nhãn Quy Khư hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến nữa.

Có pháp thân Bạch Long Vương dẫn đường, tàu Bạch Long Vương Hào cũng không cần lo lắng va phải đá ngầm.

Vương Diệp tắt động cơ chân vịt, hạ buồm xuống, vỗ vỗ bánh lái.

“Ở ngoại vi vòng xoáy san hô chờ nhé, không lâu nữa ta sẽ quay lại.” Thân tàu Bạch Long Vương Hào rung lên, như đang nói lời từ biệt.

Vương Diệp không ở lại nữa, trực tiếp từ trên tàu nhảy xuống, bơi nhanh về phía hải nhãn Quy Khư.

Lúc này, nhóm Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử ai nấy đều mặt mày xám xịt như tro tàn.

Tốc độ dòng nước trong hải nhãn Quy Khư quá nhanh.

Độ dốc gần trung tâm chẳng khác nào vách đá.

Giữa hải nhãn toàn là gió âm gào thét, nước đen cuồn cuộn, chẳng khác địa ngục là bao.

Nhìn xuống dưới, ngay cả những người không sợ độ cao như Hồ Bát Nhất cũng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Còn Vương Bàn Tử, bây giờ hoàn toàn không dám mở mắt, chỉ có thể liều mạng chèo mái chèo trong tay, cố gắng làm cho thuyền chậm lại một chút.

Nhưng dù có chèo thế nào cũng không ngăn được chiếc thuyền cứu sinh cao su trượt xuống vực sâu.

Thuyền cao su ngày càng nhanh, cuối cùng lao thẳng vào trung tâm vực sâu.

Chương 274

Ngay lúc mấy người hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, nhắm mắt chờ chết, thân thuyền cứu sinh cao su đột nhiên chậm lại, như thể bị thứ gì đó kéo lại.

Ngay sau đó lại là một cú giật nữa.

Chưa đợi người trên thuyền kịp phản ứng, chiếc thuyền cao su đã bị bảy tám thứ gì đó kéo lại.

Tuyết Lỵ Dương mở mắt ra.

Ánh mắt tràn đầy hy vọng, nhưng cũng vô cùng lo lắng, sợ rằng hy vọng của mình sẽ tan vỡ.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy một cảnh tượng khó quên cả đời dưới biển.

Trung tâm hải nhãn Quy Khư giống như một cái giếng thẳng đứng.

Xung quanh toàn là những bức tường nước cao hàng trăm mét.

Thuyền cao su đang bám sát vào tường nước của giếng, xoay tròn lao xuống.

Tiếng gió vù vù lướt qua tai Tuyết Lỵ Dương.

Tốc độ thuyền cực nhanh, nhìn mà tim đập chân run.

Nhưng dù sao, thân thuyền đã khôi phục lại thăng bằng, đang dùng một tư thế kỳ dị, lợi dụng lực ly tâm bám vào tường nước, hạ xuống từng vòng một.

Phải biết rằng vừa rồi thuyền cao su gần như rơi thẳng đứng xuống.

Nhìn lại trong nước biển, có bảy tám con cá lớn dài gần mười mét, đang lần lượt húc vào thân thuyền cao su.

Những con cá lớn này cũng chỉ miễn cưỡng duy trì được tư thế bơi trong tường nước, không bị dòng chảy hỗn loạn cuốn đi.

Vì vậy, mỗi con chỉ có thể tạm thời đỡ lấy thuyền cao su trong khoảng vài giây.

Bảy tám con cá lớn này thay phiên nhau, vậy mà lại kéo được chiếc thuyền cao su từ bờ vực tử thần trở về.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng nhìn xuống nước.

Sau đó, khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Một bóng hình quen thuộc đang bơi nhanh trong nước, dường như đang chỉ huy những con cá lớn kia.

Mạnh mẽ như rồng.

Chính là Vương Diệp.

Thuyền cao su xoay tròn đi xuống khoảng mười mấy phút, dòng nước xoáy lớn bên trong hải nhãn Quy Khư ngày càng chậm, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Vương Bàn Tử cũng cuối cùng mở mắt ra.

Nhìn lên trên, anh ta sợ đến hét lên một tiếng 'Mẹ ơi'.

Đừng nói là Vương Bàn Tử, mà cả Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh thúc, Nguyễn Hắc, tất cả đều bị chấn động đến há hốc miệng, không nói nên lời.

Mọi người vậy mà lại bị xoáy nước lớn của hải nhãn Quy Khư cuốn đến một nơi vô cùng quỷ dị và tráng lệ.

Xung quanh toàn là ánh sáng mát lạnh, xanh lam biếc lục.

Nhưng trên đầu lại không phải là bầu trời, mà là nước biển vô biên.

Xung quanh cũng toàn là nước biển.

Mọi người đang ở trong một cái hố sâu dưới đáy biển, và xung quanh hoàn toàn bị nước biển bao bọc.

Giống như một cái bong bóng khí khổng lồ.

Điều duy nhất có thể nhìn thấy là xung quanh không gian khổng lồ vô tận này, có một vòng núi cao giống như đảo san hô.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không phải rạn san hô, mà là nham thạch dưới lòng đất, từ đáy biển vươn lên.

Chỉ là trên đó mọc đầy san hô, hàu, sò, rong biển các loại.

Hồ Bát Nhất lập tức nhận ra, đây chính là ngọn núi dưới biển ở phần đuôi của Nam Long Chi Mạch.

Trên đỉnh những ngọn núi này, dường như có một luồng hải khí bàng bạc phun trào ra, chính luồng hải khí này đã nâng đỡ nước biển trên đầu và xung quanh.

Điều kỳ lạ hơn là không gian này không giống như những bong bóng khí khác dưới đáy biển, lao lên mặt biển.

Ngược lại, nó được một sức mạnh thần kỳ nào đó duy trì sự cân bằng, khiến nơi này trở thành một vùng biển hai tầng khó có thể tưởng tượng nổi.

Xoáy nước của hải nhãn Quy Khư, có lẽ là sau một khoảng thời gian nhất định, hải khí ở đây tích tụ, cuối cùng thoát ra ngoài tạo thành xoáy nước.

Cũng chính vì vậy, mọi người mới có cơ hội thông qua hải nhãn

Quy Khư để tiến vào nơi thần kỳ này.

Tuy nhiên, mọi người trên thuyền cao su còn chưa kịp mừng vì mình còn sống được bao lâu thì đã phát hiện nơi mình đang ở cũng là một vùng nước cạn.

Chiếc thuyền cao su thần kỳ vẫn còn nguyên vẹn.

Nhờ sự tồn tại của những con cá lớn kia, không ít vật tư trên thuyền đã được giữ lại.

Mọi người lại nhen nhóm hy vọng sinh tồn.

Nhưng trong vùng nước cạn xung quanh, lại xuất hiện không ít vây lưng đen ngòm.

Những chiếc vây này rạch mặt nước, đang bơi qua lại quanh thuyền cứu sinh cao su, giống như bầy sói hoang vây quanh đàn hươu.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng đập vỡ lọ thuốc đuổi cá mập mang theo, ném ra xung quanh thuyền.

Bầy cá mập đang lăm le muốn xông lên bị buộc phải lùi lại một khoảng.

Nhưng cũng chỉ là vòng vây từ trong phạm vi một trượng biến thành một vòng tròn lớn ba trượng mà thôi.

Tóm lại là không đi.

Nhìn bộ dạng này, chỉ cần các người dám xuống nước, chúng nó sẽ dám ăn.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, rất nhanh phát hiện có rất nhiều tảng đá cao lớn, cùng với một số tượng đá khổng lồ trông khá thô kệch.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

“Dương tham mưu, Lão Hồ, biểu ca, mọi người mau qua đây, chèo thuyền từ từ thôi.” Bóng dáng Vương Diệp đang đứng bên cạnh một đống đá giống như phế tích của một ngôi đền.

Đống đá này nhô lên khỏi mặt nước, đủ để mọi người lên đó ẩn nấp.

Cá mập có lợi hại đến mấy cũng không thể lên bờ.

Mọi người trên thuyền cứu sinh cao su run rẩy chèo thuyền đến bên đống đá.

Sau đó dùng dây thừng buộc chặt thuyền lại, tất cả mọi người đều leo lên trên.

Con người, dù sao vẫn là động vật sống trên cạn.

Cứ lênh đênh trên biển, lại thêm bị hành hạ trong hải nhãn Quy Khư, sớm đã chóng mặt, không phân biệt được đông tây nam bắc nữa.

Ngay cả những nhân vật kiên cường như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng sắp không chịu nổi nữa.

Sau khi Vương Diệp kéo tất cả mọi người lên, ai nấy đều ngồi trên đá, tận hưởng sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Sau khi ngồi trên đá, mọi người mới có tâm trạng quan sát kỹ môi trường xung quanh.

Lúc này nhìn lại, mới phát hiện ánh sáng trên đầu không phải là ánh sao, ánh trăng hay ánh mặt trời thật sự, mà là ánh sáng yếu ớt phát ra từ âm hỏa vi tế hình thành do hải khí dưới đáy biển bốc lên.

Chỉ là khi âm hỏa này cháy, nó không tỏa ra ánh sáng ấm áp màu đỏ vàng, mà là ánh sáng xanh biếc màu lam nhạt, ngược lại khiến người ta cảm thấy giống như ánh trăng bên ngoài.

Tuyết Lỵ Dương thở hổn hển một hơi, cuối cùng lên tiếng.

“Nơi này có lẽ chính là cổ quốc Quy Khư trong truyền thuyết, di tích văn minh cổ đại do tộc Hận Thiên Thị xây dựng, Mê Tung Chi Quốc.” “Truyền thuyết kể rằng tộc nhân Hận Thiên Thị đặc biệt giỏi luyện kim loại như đồng thanh.” “Sau khi xảy ra xung đột với người khác ở Thăng Long, họ bất đắc dĩ phải di cư đến Nam Hải.” “Cuối cùng do cơ duyên xảo hợp, họ đã đến được Nam Long Chi Mạch ở Nam Hải, xây dựng nên nền văn minh.” “Sau đó biến mất, người ta nói là đã chìm xuống đáy biển.” “Xem ra không phải là tin đồn vô căn cứ, hóa ra thật sự ở dưới đáy biển.” Hồ Bát Nhất trước đây từng là công binh, đã đào không ít đá, sau khi nhìn xung quanh, lập tức nhận ra một vài manh mối.

Cổ quốc Hận Thiên Thị chìm xuống, rất có thể có liên quan đến việc họ khai thác khoáng sản dưới lòng đất.

Khả năng lớn nhất là khai thác quá nhiều, lại lợi dụng long hỏa dưới lòng đất để luyện kim, cuối cùng hình thành nên những hầm mỏ khổng lồ.

“Sau đó thì sao?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Sau đó thì sụp chứ sao, biến thành bộ dạng như bây giờ.” Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Có lẽ cái gọi là long hỏa cũng là một loại khoáng sản nào đó dưới đáy biển.” Vương Diệp không nói gì.

Long hỏa có phải là khoáng sản hay không thì không biết, nhưng bây giờ hắn đã cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ đang rục rịch trong phế tích rộng lớn này.

Không phải là con tiềm long kia, con tiềm long đó không biết đã chạy đi đâu rồi.

Luồng sức mạnh này bây giờ gần với sức mạnh của cổ thần hơn.

“Biểu đệ, biểu đệ, cậu mau nhìn xem, bên kia có phải là tàu đắm không?

Không phải tôi hoa mắt chứ?” Giọng Vương Bàn Tử đột nhiên vang lên bên tai Vương Diệp.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và cả Minh thúc đều lập tức nhìn về hướng Vương Bàn Tử chỉ.

Ở phía bên kia của phế tích đá nơi mọi người đang nghỉ chân, cũng là một vùng biển cạn rộng lớn.

Hơn nữa, mực nước dường như còn đang thay đổi, đang từ từ hạ xuống.

Trong vùng biển cạn, lộ ra không ít xác tàu.

Chương 275

Những xác tàu này vô cùng cao lớn, đặc biệt nổi bật.

Đồng tử trong mắt Vương Diệp co lại.

“Không chỉ là tàu đắm đâu, biểu ca, anh đã phát hiện ra thứ tốt rồi đấy.” Vương Bàn Tử cũng rất vui, đặc biệt là khi nghe Vương Diệp khen mình, lập tức ưỡn ngực ra.

Mấy giây sau mới phản ứng lại.

“Còn có gì khác?

Cái gì khác cơ?” Vương Diệp lẩm bẩm nói: “Còn có đỉnh đồng, nhà cửa, tế đàn, cột đá, tượng đồng, bậc thềm.” “Còn có một tòa cổ thành.” Miệng Vương Bàn Tử từ từ há hốc.

Vương Diệp nhìn về phía xa hơn, chỉ thấy phế tích trong vùng biển cạn trải dài mãi, cho đến chân một ngọn núi mờ ảo.

Dưới chân núi, một tòa cổ thành và cung điện xây dựng dựa vào núi, lờ mờ hiện ra.

Rất rõ ràng, những di tích cổ thành và cung điện này đã trải qua rất nhiều năm.

Phần lớn đã sụp đổ.

Chỉ là nếu mắt đủ tinh, khoảng cách đủ xa, vẫn có thể nhìn thấy khá rõ diện mạo của cả tòa cổ thành.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nhìn thấy diện mạo của cổ thành, tất cả đều kinh ngạc.

“Đây là cổ thành Hận Thiên Thị?

Sao lại xây dưới đáy biển?

Trong hải nhãn?" "Nơi này quả là kín đáo, nếu không phải xui xẻo rơi xuống, ai mà tìm được chứ?" Tuyết Lỵ Dương lại nhớ ra điều gì đó.

"Trước đây tôi từng nghe một người bạn của ông ngoại nhắc đến, hình như có một nơi có truyền thuyết xây dựng thành phố trong bụng cá kình khổng lồ." "Lúc nhỏ tôi toàn nghe như truyện cổ tích, chẳng lẽ lại là thật sao?

Không thể nào?" "Mọi người xem nơi này, có giống như đang ở trong bụng một con cá kình khổng lồ không?" Tuyết Lỵ Dương nói xong, Hồ Bát Nhất và Minh thúc đều gật đầu.

Chỉ có Vương Bàn Tử liều mạng lắc đầu.

"Mẹ nó, không giống, không giống, Bàn gia đây không muốn biến thành phân cá voi đâu." Câu nói này của Vương Bàn Tử vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp ngược lại thay đổi.

Không phải vì sợ biến thành phân cá voi như Vương Bàn Tử, mà là nghĩ đến trong kịch bản gốc, trong vùng biển cạn này còn có hải quái tồn tại.

Nguyễn Hắc chính là người gặp nạn, suýt nữa bị hải quái ở đây ăn thịt.

Cuối cùng vẫn là hậu duệ của di dân Hận Thiên Thị, Cổ Sai, đã vung dao găm nhảy xuống biển đâm bị thương hải quái, kéo sư phụ của mình lên.

Nhưng Nguyễn Hắc vẫn chết.Vì Vương Diệp đã xuất hiện, tự nhiên sẽ không dễ dàng để Nguyễn Hắc chết đi.

Vương Diệp đối với Nguyễn Hắc, tự nhiên không nhiệt tình như đối với Sơ Nhất lão ca dưới chân núi tuyết.

Sơ Nhất lão ca thật sự rất hợp tính.

Nếu không phải chênh lệch tuổi tác quá lớn, Vương Diệp thực sự không tiện kết giao, có lẽ bây giờ hắn đã là anh em kết nghĩa với Sơ Nhất rồi.

Người chăn cừu kết hôn sớm, con gái lớn của Sơ Nhất lão ca còn lớn hơn Vương Diệp nửa tuổi.

Vương Diệp thực sự không tiện để cô con gái lớn vừa cao ráo xinh đẹp của ông gọi mình là chú.

Đương nhiên, con người không phải cỏ cây.

Từ đảo Miếu San Hô đến vòng xoáy san hô, rồi đến hải nhãn Quy Khư, Nguyễn Hắc cần cù, chịu khó chịu khổ, người cũng thật thà, chưa bao giờ lười biếng.

Vương Diệp cũng không nỡ nhìn Nguyễn Hắc chết đi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, trong nước khu này e là vẫn có nguy hiểm.” “Lát nữa chúng ta chèo thuyền qua đó, đến thẳng chân núi bên kia.” “Tôi đi dọn dẹp vùng nước này trước đã.” Vương Diệp nói nhẹ nhàng, rồi lấy ra hai khẩu súng tiểu liên Thompson từ không gian hệ thống.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một khẩu.

Súng M1911 của Dương tham mưu trưởng vẫn còn trên người, không mất.

Minh thúc cũng được Vương Diệp phát cho một khẩu M1911.

Sau đó lại đưa cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người mười mấy quả lựu đạn cán gỗ.

“Nổ súng không vấn đề gì, lựu đạn thì nếu không đến bước đường cùng, tuyệt đối đừng vội ném.” Vương Diệp nói xong, chỉ lên trên đầu.

Ai biết được nước biển trên đầu được chống đỡ bởi hải khí âm hỏa có bị phá vỡ cân bằng do vụ nổ lựu đạn hay không.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người đã quen với sự thần kỳ của Vương Diệp.

Nhìn thấy súng tiểu liên Thompson, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người mặt mày hớn hở.

Súng là lá gan của đàn ông.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất xuất thân từ quân đội, Vương Bàn Tử cũng lớn lên trong khu tập thể quân đội.

Cầm thanh thép lạnh lẽo trong tay, lập tức bình tĩnh lại.

“Được, biểu đệ cậu đi đi, ở đây giao cho chúng tôi.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bắt đầu thu dây thừng một cách có trật tự, kéo thuyền cao su chuẩn bị xuất phát về phía chân núi xa xa.

Vương Diệp như một con cá lớn, trực tiếp nhảy xuống nước.

Khu này nói là biển cạn, thực ra chỉ là có một số phế tích đá nhô lên khỏi mặt nước mà thôi.

Độ sâu thực tế, nhiều nơi cũng sâu đến hai ba mươi mét.

Điều chết người hơn là nơi này nối liền với đại dương xa xôi.

Vừa xuống nước, Vương Diệp đã cảm nhận được, trong nước biển khu này không chỉ có cá mập, mà còn có những thứ khác tồn tại.

Vương Diệp lập tức thi triển thần thông Thông Thiên Nhãn.

Giờ săn bắn bắt đầu.

Hải quái trong vùng nước bên ngoài phế tích này, thời gian không còn nhiều nữa.

Vương Diệp lập tức bơi về phía nơi bầy cá mập vừa xuất hiện.

Hắn tự mình thu liễm khí tức, thi triển thuật ẩn thân cho mình.

Lúc này, Vương Diệp giống như một bóng ma dưới đáy biển.

Rất nhanh, hắn đã đến gần bầy cá mập.

Lại là một bầy cá mập đầu búa.

Đương nhiên, đây là cách gọi thông thường của ngư dân vùng Nam Dương.

Tên chính thức của thứ này là cá mập Song Kế.

Trước khi ra biển, Vương Diệp đã từng thấy cá mập đầu búa ở vùng biển gần Miếu San Hô.

Chỉ là những con cá mập đầu búa đó vẫn còn rất bình thường.

Những con cá mập đầu búa trước mắt rõ ràng là không bình thường.

Vốn dĩ ngoại hình của cá mập đầu búa đã không giống với các loài cá khác.

Giống như cá ở biển sâu, lớn lên thế nào cũng được, hoàn toàn không quan tâm đến ngoại hình.

Hai mắt trên đầu mọc ngang ra, giống như một cây búa sắt.

Dáng vẻ của những con cá mập đầu búa trước mắt lại càng kỳ quái hơn.

Thân hình đều khoảng ba trượng.

Hai bên đầu búa còn có gai xương.

Chính giữa đầu búa cũng có một chiếc gai nhọn chìa ra.

Gai nhọn không quá dài, chỉ khoảng một thước.

Nhưng có thêm những chiếc gai xương này, cá mập đầu búa không còn giống búa nữa, mà giống một loại binh khí kỳ môn cổ đại hơn, trông càng hung hãn và chết chóc hơn.

Vương Diệp từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra, nhắm chuẩn phương hướng rồi đâm thẳng tới, một kiếm chém bay đầu con cá mập Song Kế đi đầu tiên.

Máu tươi lập tức phun ra trong nước biển.

Bầy cá mập Song Kế vừa rồi còn khá yên tĩnh, lập tức náo loạn.

Trong đầu Vương Diệp cũng vang lên một tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hài Cốt Song Kế Sa, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” Không tồi, quả nhiên có điểm kinh nghiệm và năng lượng.

Những con Hài Cốt Song Kế Sa này đối với Vương Diệp hiện tại, giết chúng hoàn toàn không có độ khó.

Hắn thậm chí không muốn để bầy cá mập Song Kế điên cuồng tự tàn sát lẫn nhau.

Hắn liên tục thi triển kỹ năng Cổ Hoặc với bầy cá mập điên cuồng, khiến chúng từ từ bình tĩnh lại.

Một lát sau, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện dưới biển.

Chương 276

Một bầy Hài Cốt Song Kế Sa hung hãn vô cùng, vậy mà lại lững lờ, bình tĩnh vô cùng đối mặt với lưỡi kiếm của Vương Diệp.

Không phản kháng, không bỏ chạy, không náo loạn, cứ yên tĩnh chờ Vương Diệp thu hoạch.

Vương Diệp chỉ dùng mười mấy phút đã giết sạch mấy chục con Hài Cốt Song Kế Sa.

Nước biển cả khu vực đều biến thành màu đỏ.

Mùi máu tanh nồng nặc bị dòng chảy hỗn loạn dưới biển mang đi khắp nơi.

Rất nhanh, các loại sinh vật quỷ dị sống dưới đáy biển khu vực này đều bị thu hút đến.

Chỉ là phần lớn trong số chúng, theo Vương Diệp thấy, đều chỉ là hạng tép riu, thậm chí không đủ để hắn nảy sinh ý muốn giết.

Giết cũng không có điểm kinh nghiệm.

Vương Diệp đang đợi, đợi con hàng lớn xuất hiện.

Một lúc sau, Vương Diệp cuối cùng cũng cảm nhận được hai luồng sức mạnh khổng lồ, một xa một gần, đang tiến lại gần vị trí của mình.

Vương Diệp rất nhanh đã nhìn rõ thứ ở gần mình hơn.

Dưới nước biển, Vương Diệp nhìn từ xa cũng giật mình.

Hắn lại thấy một cái đầu lâu to lớn đang lao về phía mình.

Sau đó nghĩ lại, dưới nước biển làm gì có đầu lâu.

Hơn nữa, dù có đầu lâu cũng không thể lớn như vậy.

Đây là bộ xương của người khổng lồ Titan sao?

Thế thì lại nhỏ quá.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện, thứ lao đến không phải là đầu lâu, mà là một con hải thú khổng lồ.

Trông giống như một con cá voi sát thủ.

Da dày thịt béo.

Kỳ lạ hơn là, cơ thể cá voi sát thủ vốn có màu xám đậm, gần giống với đáy biển tối tăm, nhưng trên thân lại có những hoa văn màu trắng.

Những hoa văn này tạo thành một hình ảnh giống như đầu lâu của người chết.

Nhìn từ xa quả thực rất đáng sợ.

Vương Diệp nhìn rõ là cá voi sát thủ tự nhiên không còn lo lắng.

Hắn lập tức rút Toái Tinh Kiếm ra, trực tiếp bơi ngược lại đón đầu con cá voi sát thủ.

Vương Diệp vừa bơi ra được mười mấy mét, chưa kịp lao đến trước mặt con cá voi sát thủ, thì con quái vật dài ít nhất hơn hai mươi mét này đột nhiên lộn một vòng, cơ thể gần như quay ngoắt một trăm tám mươi độ trong nước.

Sau khi đổi hướng, nó nhanh chóng bơi về phía xa.

Hơn nữa, hướng nó bơi đi chính là rìa ngoài cùng của hải nhãn Quy Khư.

Con này muốn lao ra khỏi hải nhãn, quay trở lại đại dương.

Chuyện gì vậy?

Theo lý mà nói, loại hải thú thông minh như cá voi sát thủ không thể bỏ qua cơ hội kiếm chác.

Trí thông minh của con này rất cao.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Không đúng!!!

Vương Diệp đột nhiên nhận ra.

Đây không phải là con cá voi sát thủ này ngốc nghếch.

Ngược lại, chính là vì nó quá thông minh.

Bản thân Vương Diệp có thuật ẩn thân, lại cố ý thu liễm khí tức của cơ thể.

Hắn có thể đảm bảo, con cá voi sát thủ này chắc chắn không phải vì cảm nhận được sự tồn tại của Vương Diệp mà bị dọa chạy.

Con này là dựa vào đầu óc và trực giác, cảm thấy có chuyện không ổn nên mới bỏ chạy.

Vương Diệp không nhịn được mà khóe miệng giật giật.

Mẹ kiếp, đúng là một con quái vật thông minh.

Không cho đi học thì thật đáng tiếc.

Con cá mập ranh ma thế này, được!

Vương Diệp không chút do dự bơi theo.

Bởi vì ở hướng khác, còn có một luồng sức mạnh cường đại hơn đang đến gần.

Hắn không muốn đả thảo kinh xà.

Cả hai đều bị hắn thu phục, Vương Diệp mới vui.

Giết con cá voi sát thủ mà để con kia chạy mất thì thật đáng tiếc.

Vương Diệp cố ý thu liễm khí tức của mình chính là không muốn dọa con kia chạy mất.

Rất nhanh, Vương Diệp trực tiếp hóa thành một bóng ma dưới đáy biển.

Càn Tự - Hóa Ảnh Thuật!

Sau khi thi triển Hóa Ảnh Thuật, Vương Diệp tiến vào trạng thái bóng ma.

Ở trạng thái bóng ma, hoàn toàn không có chút khí tức nào, chỉ là một cái bóng dưới đáy biển mà thôi.

Không chỉ vậy, tốc độ của Vương Diệp khi tiến vào trạng thái bóng ma cũng trở nên cực nhanh.

Bóng ma không bị ảnh hưởng bởi sức cản của nước biển.

Vương Diệp muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã đuổi kịp con cá voi sát thủ mang bộ mặt đầu lâu kia, trực tiếp đến bên dưới nó.

Con cá voi sát thủ vừa liều mạng bơi về phía trước, vừa cảm giác có gì đó không ổn.

Mặc dù vùng biển vừa rồi khiến nó kinh hãi, nhưng nửa ngày trời cũng không có sức mạnh cường hãn nào xuất hiện.

Con cá voi sát thủ cũng bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình.

Tốc độ chậm lại.

Nhân cơ hội điều chỉnh phương hướng, con cá voi sát thủ khẽ quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện hoàn toàn không có thứ gì đuổi theo.

Cuối cùng, con thú khổng lồ mà linh hoạt này dừng lại.

Vương Diệp hóa thành bóng ma ở bên dưới con cá voi sát thủ, thấy con này mở to miệng, lộ ra đầy răng nhọn, và một nửa cánh tay kẹt giữa kẽ răng.

Vương Diệp cũng không biết con này vừa ăn thịt người ở đâu.

Hắn đột nhiên từ trong Hóa Ảnh Thuật hiện hình lại.

Con cá voi sát thủ đang quay đầu nhìn lập tức cảm nhận được sự thay đổi bên cạnh mình, bị dọa giật nảy mình, sau đó bắt đầu bơi nhanh lên phía trên.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Trí thông minh, phản ứng, sức mạnh và tốc độ của con cá voi sát thủ này đều vô cùng xuất sắc.

Đây là dị thú đầu tiên mà Vương Diệp gặp có thể phán đoán chính xác thực lực của địch và ta, đưa ra quyết định đúng đắn.

Nếu đổi là đối thủ khác, con cá voi sát thủ này nói không chừng có thể thoát chết.

Đáng tiếc.

Tốc độ của Vương Diệp còn nhanh hơn.

Trường kiếm trong tay đâm về phía trước.

Sát khí trên thân kiếm lập tức đâm xuyên qua lớp da của con cá voi sát thủ, để lộ ra máu thịt.

Lớp da đen dày bên ngoài của con cá voi sát thủ vô cùng cứng rắn.

Đáng tiếc, vẫn không địch lại được sự sắc bén của Toái Tinh Kiếm.

Bị đâm thủng, con cá voi sát thủ biết mình không thể trốn thoát nữa, liền quay người lại, dùng đuôi quật mạnh về phía Vương Diệp.

Đồng thời mở cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía eo của Vương Diệp.

Vương Diệp không nương tay.

Chương 277

Thứ này tuy thông minh, nhưng đã ăn thịt người, đã được coi là tà thú, không thể để lại.

Cái đuôi khổng lồ quật tới bị Vương Diệp một kiếm chém đứt.

Miệng con cá voi sát thủ phát ra một tiếng rên rỉ bi thương.

Biết mình chắc chắn sẽ chết, hàm răng sắc nhọn vẫn cắn mạnh tới.

Vương Diệp thậm chí còn không né.

Hắn trực tiếp dùng cánh tay trái chặn trước người.

Bề mặt da hiện lên long khải.

Đồng thời tay trái bị con cá voi sát thủ cắn chặt.

Ánh mắt con cá voi sát thủ lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên cho rằng trước khi chết còn có thể kéo Vương Diệp cùng chết.

Vương Diệp nhếch miệng cười.

Lòng bàn tay trái mở ra.

Rất nhanh, mười tám hạt sen màu đỏ lửa rơi vãi vào trong miệng con cá voi sát thủ.

Giây tiếp theo, cơ thể con cá voi sát thủ bắt đầu nổ tung từ bên trong, còn miệng thì phun ra ngọn lửa màu đỏ.

Trong chớp mắt, một con hung thú khổng lồ dài hai mươi mét, chỉ còn lại những mảnh thịt vụn và một đám tro tàn.

Vương Diệp tay trái nắm lấy một vật nhỏ rơi ra từ cái đầu bị thiêu rụi của con cá voi sát thủ.

Đồng thời trong đầu vang lên một tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Tử Thần Nghịch Kích Kình, nhận được điểm kinh nghiệm +100.000, điểm năng lượng +200.000.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Tử Thần Nghịch Kích Kình, nhận được mảnh vỡ Long Thần Chi Lân.” Vương Diệp nghe xong, lông tóc toàn thân dựng đứng.

Long Thần!

Sức mạnh cổ thần bên dưới di tích Hận Thiên Thị quả nhiên là Long Thần.

Con Tử Thần Nghịch Kích Kình này nhận được một mảnh vỡ nhỏ của Long Thần Chi Lân mà đã biến dị.

Xem ra trước đây nó chỉ là một con cá voi sát thủ bình thường, hơn nữa tuổi đời dường như cũng không lớn lắm.

Sau khi nhận được mảnh vỡ, nó đã hóa thành dị thú.

Đồng thời, não bộ cũng tiến hóa.

Vương Diệp nghi ngờ nếu cho nó thêm chút thời gian, nó có thể sẽ còn giảo hoạt hơn cả phần lớn con người, và không chừng sẽ tiến hóa ra kỹ năng gì nữa.

Nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Tử Thần Nghịch Kích Kình đã bị Vương Diệp giết chết.

Lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

“Đinh, chúc mừng túc chủ thăng cấp, cảnh giới đề thăng chí Tông Sư sơ kỳ.” “Đinh, Long Vương huyết mạch thăng cấp, hoạch đắc huyết mạch thiên phú - Thủy Long chi lực.” Tuy chỉ là hai tin tức ngắn ngủi, nhưng nội tâm Vương Diệp đã mừng như điên, lập tức mở giao diện thuộc tính. 【Túc chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Hệ thống không gian】: Một trăm mét khối 【Cảnh giới】: Tông Sư sơ kỳ (cần năm triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 32v/500v) 【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu 【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết mục ti Ngự Thú địch. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng 【Kỹ năng】: Thái Cực quyền pháp, Thái Cực kiếm pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga cổ, Đô Công phù ấn, Thái Tuế (tứ cấp), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại trưởng thành, sở hữu thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca, Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt thuật, Thấu Thủy Long Vương trận, Ác Sát Chú. 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (đẳng cấp 8, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương nguyên thần, Long Khải, Long Đằng, Địa Long chi lực, Thủy Long chi lực.

Hấp thu tám triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 12v/800v.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Can nhiễu, Trí manh, Mị hoặc, Thôi diễn, Chấn nhiếp, Hư số không gian, Hư số kính tượng, Hư số không gian.

Đề kỳ, kỳ kỹ Đại La Động Quan tiến độ là 60%), Bất Tử chi lực. 【Quốc vận trị】: 7200 【Vật phẩm】: Chu sa hồ lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc thị bất tử trùng linh nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim lũ ngọc y, Tiên Nữ chi lệ bảo thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc cương tiên nhân y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng cổ xích giáp toàn quy xác, Huyết nhị nhân sâm quả mẫu chu, Long mạch khí vận, Minh Hành thảo, Long mạch ngọc tủy, Phượng Hoàng đảm, Xà Thần di cốt linh bãi, Kim văn ngũ khô lâu bất tịnh quan, Lỗ Khắc thanh đồng nhật nguyệt xuân phân tinh bàn, Chiêm Bà Bạch Long Vương ngạc ngư trượng, Địa hỏa văn long cốt, Bạch Long Vương hào, Hắc diệu thứ thiên mâu, Hắc diệu thiên tinh thạch, Âm khí tinh hoa, Quỷ kình thi du long tu đăng phối phương cập đồ, Nam Hải bách niên nguyệt minh châu. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô hổ phù, Quật Tử Phàn Sơn giáp, Kim Ly Côn Luân ngọc thiên quan ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Nam Hải Quy Khư, đồng thời nhận được cổ thần tuyến tác, thám hiểm thành công, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng.

Thu lại bảng giao diện, Vương Diệp âm thầm điều động Thủy Long chi lực, tức thì cảm giác sức mạnh vô tận từ bốn phía ùa tới.

Hiện tại, hắn chính là vua của biển cả!

Chỉ cần có nước, hắn chính là vô địch.

Vương Diệp dám cam đoan, nếu gặp lại con rồng kia, mình tuyệt đối có thể một chọi một solo với nó.

Có điều, khi nhìn thấy mấy triệu điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng kia, khóe miệng Vương Diệp khẽ giật giật.

Mẹ nó chứ, có hơi nhiều quá rồi.

Đúng lúc này, một luồng năng lượng khác dao động ập đến.

Luồng năng lượng này hoàn toàn khác với con Cá Voi Nghịch Kích Tử Thần trước đó.

Cá Voi Nghịch Kích Tử Thần có thể cảm nhận được là một luồng sức mạnh vô cùng rõ ràng và mạnh mẽ.

Còn luồng sức mạnh hiện tại lại đặc biệt linh hoạt, hơn nữa còn có thể phân tán và tập hợp.

Vương Diệp nhìn về hướng năng lượng hội tụ, phát hiện lại không phải là một con quái vật khổng lồ đơn độc.

Nhìn từ xa, một mảng đen kịt, ngay cả màu nước biển ở hướng đó cũng đã thay đổi.

Nhìn thể tích, có thể lớn hơn nhiều so với con Cá Voi Nghịch Kích Tử Thần lúc nãy.

Nhìn sơ qua cũng cao bằng tòa nhà ba bốn tầng.

Nhưng dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, hắn rất nhanh đã nhìn ra điểm bất thường.

Trước kia ở hồ băng xói mòn dưới chân núi Côn Luân, Vương Diệp cũng đã từng chứng kiến trận cá do con cá trê râu trắng khổng lồ dẫn dắt đàn cá con cá cháu kết thành.

Nhìn thấy thế trận trước mắt, hắn lập tức ý thức được, đây là một quần thể sinh vật kết thành một loại trận hình nào đó.

Chứ không phải là một con quái thú khổng lồ đơn độc.

Chỉ là chủng loại của những sinh vật này khiến Vương Diệp vô cùng kinh ngạc.

Một đàn sứa.

Thứ này… không phải là thứ để làm món nộm sứa sao?

Vương Diệp mắt tinh, cách bầy sứa mấy chục mét đã nhìn rõ ràng những con sứa này.

Mỗi con đều lớn bằng miệng bát.

Hình dáng giống như một đóa sen đang nở rộ.

Trên cơ thể bán trong suốt, mang theo từng vòng hoa văn màu xanh nhạt.

Điều khiến Vương Diệp kinh ngạc hơn là những hoa văn này còn phát sáng.

Giống như một loại thiết bị điện tử nào đó, nhấp nháy theo một hướng cố định.

Hơn nữa toàn bộ bầy sứa, một quả cầu lớn đường kính chừng hai mươi mét, cũng đang nhấp nháy ánh sáng theo một quy luật nào đó.

Sứa là một loại sinh vật cấp rất thấp.

Trong ấn tượng của Vương Diệp, loại sinh vật này căn bản không có ý thức gì.

Hoàn toàn là một loài động vật nhỏ không đáng yêu nhưng khá ngon miệng, sinh tồn dựa vào bản năng.

Ngay cả Patrick Star, một kẻ gần như không có chỉ số thông minh, cũng có thể bắt sứa.

Có thể tưởng tượng được.

Nhưng quả cầu sứa khổng lồ trước mắt này, Vương Diệp lại luôn có một cảm giác.

Thứ này có ý thức.

Không phải nói một con sứa nào đó có ý thức.

Mà là tất cả sứa cộng lại, như một thể thống nhất, tuyệt đối là một tồn tại có ý thức.

Ví dụ như bây giờ.

Ánh sáng trên quả cầu sứa không ngừng nhấp nháy qua lại.

Cảm giác mang lại cho Vương Diệp giống như một vũ khí uy lực nào đó đang được sạc năng lượng.

Lúc này tốc độ nhấp nháy của ánh sáng bắt đầu tăng nhanh.

Hơn nữa càng lúc càng tập trung vào những con sứa gần Vương Diệp nhất.

Trận hình sứa cũng có một chút thay đổi.

Phía hướng về Vương Diệp xuất hiện một phần nhô ra.

Tốt lắm, đã sạc đầy pin rồi sao?

Chương 278

Bước tiếp theo là khai hỏa?

Ngay khi Vương Diệp nghĩ đến đây, một tia điện hồ màu xanh lam kỳ dị từ trong trận hình sứa bắn ra.

Tia điện hồ trực tiếp hóa thành một vòng tròn điện quang.

Tốc độ không quá nhanh.

Nhưng điện quang vây quanh lại khiến Vương Diệp cảm giác được uy lực của thứ này tuyệt đối không thấp.

Nhưng Vương Diệp lại cười.

Hắn bây giờ đối với các kỹ năng dạng sấm sét, không những không sợ hãi, ngược lại còn có chút mong chờ.

Trước đó chỉ riêng lươn điện đã bị Vương Diệp giết không biết bao nhiêu con.

Vòng điện trực tiếp tròng về phía hắn.

Vương Diệp không có chút ý định né tránh nào.

Đợi đến khi vòng điện đến gần, ngược lại còn trực tiếp đưa tay ra bắt lấy nó.

Một luồng điện cực mạnh trực tiếp chảy vào trong cơ thể.

Vương Diệp giật mình.

Hay lắm, luồng điện này đủ mạnh đấy.

E rằng những con cá mập, cá voi, cũng không chịu nổi một đòn như vậy.

Bầy sứa này ở trong đại dương gần như có thể đi ngang rồi.

Nhưng dòng điện trong nháy mắt đã bị Vương Diệp hấp thu.

Rất nhanh hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Tinh hoa Sét.” Tốt lắm.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười nhẹ.

Biết phóng điện đúng không?

Đến đây.

Tăng lực lên!

Bầy sứa đối diện sau khi phóng ra vòng điện đầu tiên, đã dừng lại vài giây.

Ánh sáng nhấp nháy không còn qua lại theo hướng từ sau ra trước nữa, mà bắt đầu nhấp nháy bất quy tắc.

Giống như đang quan sát và suy nghĩ.

Vương Diệp cử động một chút.

Ánh sáng của bầy sứa lập tức lan ra toàn bộ.

Cả quả cầu đều bắt đầu phát sáng.

Hay lắm, đây là đang biểu đạt sự kinh ngạc sao?

Rất nhanh Vương Diệp phát hiện ánh sáng nhấp nháy có quy luật lại bắt đầu.

Lần này tốc độ hội tụ điện quang rõ ràng nhanh hơn.

Một vòng điện lớn hơn vòng trước một vòng nữa lại được bắn ra.

Vương Diệp mỉm cười.

Vừa thong thả bơi lại gần bầy sứa, vừa đưa tay ra bắt lấy vòng điện.

Một luồng điện lại ùa vào cơ thể hắn.

Lại một viên Tinh hoa Sét nữa vào tay.

Lúc này Vương Diệp đã áp sát bầy sứa ở khoảng cách ba bốn mươi mét.

Bầy sứa lại phóng ra vòng điện.

Vương Diệp lại bắt.

Lặp lại hai lần, bầy sứa không làm nữa.

Rõ ràng những con sứa này đã ý thức được, sấm sét căn bản không thể làm hại con người trước mắt.

Bầy sứa lựa chọn bỏ chạy.

Chỉ có điều, tốc độ của bầy sứa này thật sự có chút cùi bắp.

Tốc độ bơi của chúng, Vương Diệp căn bản không cần dùng kỹ năng gì, cũng có thể dễ dàng đuổi kịp.

Rõ ràng những con sứa này bình thường rất ít khi phải chạy trốn.

Vương Diệp dễ dàng đuổi kịp bầy sứa, nhưng không hề đại khai sát giới.

Sức mạnh mà mỗi con sứa vân xanh biết phóng điện này chứa đựng không được tính là quá mạnh mẽ.

Điểm lợi hại của chúng chính là chúng xuất hiện như một thể thống nhất.

Vương Diệp tò mò vây quanh bầy sứa này, quan sát một lượt từ trên xuống dưới.

Cuối cùng, Thông Thiên Nhãn xuyên qua ánh điện nhấp nháy đến mức sắp mù mắt, nhìn thấy ở vị trí trung tâm nhất của bầy sứa, có một vật thể sống.

Không phải sứa.

Vương Diệp phát hiện thứ đó trông giống như một con mực nhỏ.

Hơn nữa thứ này lại còn bắt chước dáng vẻ của những con sứa xung quanh.

Tám xúc tu buông thõng xuống, co duỗi liên tục.

Trên người nó cũng có những đốm màu xanh lam.

Quan trọng nhất là, con vật nhỏ này thỉnh thoảng lại vươn ra một xúc tu.

Theo sau ánh điện của vòng sáng xanh trên xúc tu lóe lên.

Những con sứa xung quanh sẽ điều chỉnh phương hướng.

Lại là con mực này đang chỉ huy bầy sứa khổng lồ vô tận này.

Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Trước đây chưa từng nghe nói qua chuyện mực và sứa cộng sinh.

Chỉ có điều Vương Diệp lại biết một số loài mực sống trong đại dương, có trí thông minh cao đến mức không thể tin được.

Loại động vật thân mềm này thậm chí còn thông minh hơn rất nhiều động vật có xương sống.

Còn biết lợi dụng các loại công cụ.

Nhưng thông minh đến mức có thể chỉ huy các loài sinh vật khác thì có hơi quá đáng rồi.

Chẳng lẽ đây là anh Bát Tuộc?

Vương Diệp lắc đầu, ngừng suy nghĩ lung tung.

Ngay sau đó hắn đột nhiên phóng ra uy áp Long Vương.

Là sinh vật dưới nước, chúng đều bị uy áp của huyết mạch Long Vương áp chế.

Tức thì tất cả điện quang của toàn bộ bầy sứa đều tắt ngóm.

Gần như tất cả sứa đều điên cuồng bơi về phía mặt nước để chạy trốn.

Bởi vì lúc này Vương Diệp đang ở bên dưới bầy sứa.

Chỉ có con mực đốm xanh ở chính giữa bầy sứa là vẫn đang liều mạng nhấp nháy điện quang trên người, cố gắng kiểm soát tình hình.

Một số con sứa bên cạnh con mực đốm xanh quả thật đã bị nó khống chế được.

Nhưng lúc này Vương Diệp đã rút Toái Tinh kiếm ra.

Một chiêu Bạo Phong Trảm chém tới.

Sấm sét mang theo sóng biển xoáy nước khổng lồ ập về phía bầy sứa.

Những con sứa này dường như không sợ điện quang cho lắm.

Nhưng dòng chảy hỗn loạn do cuồng phong cuốn lên, đã cuốn những con sứa lớn bằng miệng bát bay tứ tung.

Tình thế hoàn toàn mất kiểm soát.

Chương 279

Con mực đốm xanh ở trung tâm dường như cũng biết đại thế đã mất, liền phun thẳng một luồng mực về phía Vương Diệp.

Sau đó nó lao về phía đống phế tích đá ở xa.

Dường như muốn trốn vào trong khe đá.

Vương Diệp nhìn thấy luồng mực phun tới thì nhíu mày.

Trên những luồng mực này mang theo độc tố cực mạnh.

Hắn tự nhiên không sợ độc.

Nhưng đồng thời những luồng mực này còn có lực bám dính cực mạnh.

Dính vào người rất khó rửa sạch.

Điều này rất đáng ghét.

Vương Diệp khẽ né đi.

Nhìn lại con mực vân xanh, nó đã chui vào trong một đống phế tích đá gần nhất.

Những khối đá khổng lồ này sau khi đổ sập đã để lại vô số lỗ hổng.

Muốn bắt được con mực đốm xanh này, quả thật không dễ dàng.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười nhẹ.

Người khác đương nhiên không được.

Hắn có Địa Long chi lực.

Chơi với đá à?

Tôi là dân chuyên nghiệp đấy.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Nham Thạch Xuyên Hành.

Rất nhanh, bóng dáng Vương Diệp trực tiếp biến mất trong những khối đá.

Mấy phút sau, tay phải Vương Diệp dùng hai ngón tay kẹp con mực đốm xanh, lại từ trong đống phế tích đá đi ra.

Trong mắt con mực đốm xanh lộ ra ánh mắt mờ mịt.

Rõ ràng nó căn bản không hiểu, Vương Diệp làm sao tiến vào được bên trong đống đá.

Bên trong đống đá giống như một mê cung.

Khe hở, lỗ hổng nhiều không đếm xuể.

Nếu trốn ở bên trong, căn bản không có thứ gì có thể bắt được nó.

Kỹ năng tha tâm thông của Vương Diệp tự nhiên biết được cảm xúc của con mực đốm xanh.

Mờ mịt?

Mờ mịt là đúng rồi.

Khe hở, lỗ hổng trong đống đá có nhiều đến đâu, đối với một Vương Diệp sở hữu Thông Thiên Nhãn, dò xét năng lượng, Song Chỉ Tham Huyệt và Nham Thạch Xuyên Hành mà nói, đều vô nghĩa.

Hắn tiến vào đống đá để bắt con mực đốm xanh, còn dễ dàng hơn cả xuống nước mò cá.

Nói chính xác hơn là xuống nước mò cá trong lưới.

Thuần túy là gian lận.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, trí thông minh của con mực đốm xanh quả thực rất cao.

Nhưng thân thể lại có chút yếu ớt.

Vương Diệp dùng phiên bản cường hóa của Song Chỉ Tham Huyệt kẹp một cái.

Chưa được hai cái, con mực đốm xanh đã chết.

Sau đó, Vương Diệp nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Mảnh vỡ vảy Long Thần?

Lại một cái nữa?” Mắt hắn trợn tròn.

Rất nhanh, Vương Diệp nhìn xung quanh.

Sinh vật nguy hiểm trong vùng biển này đã bị hắn dọn dẹp sạch sẽ.

Còn lại một số cá mập nhỏ, rắn biển các loại.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Minh thúc hoàn toàn có thể tự mình đối phó.

Vương Diệp cũng nhanh chóng bơi về phía vị trí của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Lão Hồ, Tham mưu Dương bọn họ vẫn rất có ích.

Đi theo cốt truyện, tiến vào bản đồ mới, vẫn phải dựa vào họ.

Nếu Vương Diệp tự mình xông vào, vẫn sẽ có rất nhiều phiền phức.

Hơn nữa có một số nơi còn thật sự không nhất định xông qua được.

Rất nhanh Vương Diệp đã nhìn thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác, đã lái xuồng cứu sinh cao su đến bên sườn ngọn núi có độ dốc ở phía xa.

Mấy người cũng nhìn thấy Vương Diệp đang quay trở lại, đều vẫy tay với hắn.

Vương Diệp đến gần mới phát hiện, những người này kích động như vậy là vì họ đã phát hiện ra xác tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Vương Diệp không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Thế nào gọi là hào quang nhân vật chính chứ?

Điểm khí vận của bộ ba Thiết Tam Giác quả thật không phải dạng vừa.

Tùy tiện đã tìm được tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô.

Nếu là tự mình tìm, chắc chắn cũng tìm được.

Nhưng tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy.

Nằm không cũng thắng thì ai cũng thích.

Vương Diệp nhìn theo hướng Vương Bàn Tử chỉ, quả nhiên phát hiện trong một vùng biển cạn lờ mờ hiện ra giữa đống phế tích đá vụn, khoảng mười mấy con tàu đắm đều đang yên tĩnh nằm ở đó.

Trong đó có một chiếc du thuyền màu trắng đặc biệt bắt mắt.

Những con tàu đắm khác đa số đều có tuổi đời.

Màu sắc cũng đều tối tăm đen kịt.

Chỉ có chiếc du thuyền này, vừa nhìn đã biết thời gian chìm không lâu.

Lớp sơn màu trên đó vẫn chưa bị ăn mòn bong tróc.

Trông vẫn còn khá mới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều xoa tay, chuẩn bị xuống nước.

Tuyết Lỵ Dương cũng rất kích động.

Dù sao mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này của họ chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Vương Diệp hứng thú lại bình thường.

Chuyện Tần Vương Chiếu Cốt Kính này… Khá là phức tạp.

Vương Diệp biết cốt truyện sau này.

Tự nhiên biết chiếc gương đồng này vẫn rất có giá trị.

Nhưng giá trị của nó không nằm ở bản thân nó có bao nhiêu tiền.

Mà là ở việc nó thúc đẩy cốt truyện sau này.

Coi như là một đạo cụ then chốt.

Nó có mối liên hệ mật thiết với di tích Cổ Thần, di tích Địa Tiên thôn của Quan Sơn Thái Bảo, vân vân.

Vương Diệp hiện tại đã có thể mơ hồ đoán ra được, phái Quan Sơn Thái Bảo năm đó chắc chắn cũng nắm giữ một sức mạnh Cổ Thần nào đó.

Trong Địa Tiên thôn, tuyệt đối cũng có sức mạnh Cổ Thần.

Nói đơn giản, chiếc gương đồng này căn bản không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong Tần Vương Bát Kính!

Chương 280

Vương Diệp đối với chiếc gương đồng này hứng thú không lớn lắm.

Nhưng trên tàu Mã Lệ Tiên Nô, không chỉ có một chiếc gương đồng này.

Đại phú hào sở hữu tàu Mã Lệ Tiên Nô, trong tay có rất nhiều bảo vật.

Hơn nữa vị phú hào này còn có nơi cất giữ bảo vật chuyên dụng trên tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Điều này rất tốt.

Vương Diệp chuyến này đến Nam Hải, ngoài sức mạnh Cổ Thần ra, mục đích quan trọng nhất chính là để vớt đồ.

Bất kể là Nam Hải Nguyệt Minh Châu, hay là bảo vật trong tàu đắm.

Vương Diệp tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nam Dương San Hô Loa Toàn vốn dĩ cách tuyến hàng hải không xa.

Từ con đường tơ lụa trên biển nghìn năm trước, cho đến bây giờ, toàn bộ đều là một tuyến hàng hải hoàng kim lấp lánh ánh vàng.

Đồ tốt trong tàu đắm tuyệt đối không thiếu.

Không chỉ là tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Mà còn có mấy chục con tàu đắm cổ đại các thời đại bên cạnh tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Những con tàu đắm trong San Hô Loa Toàn, không có bàn tay của những người vớt đồ nào có thể chạm tới được.

Tuyệt đối đều ở trạng thái nguyên thủy nhất.

Giống như từng kho báu chờ được khai quật.

Đối với Mô Kim Hiệu Úy mà nói, đó chính là từng ngôi mộ cổ chưa bị trộm qua.

Mọi người vì xuống khỏi tàu Bạch Long Vương khá vội, cộng thêm xuồng cứu sinh cao su không chứa được nhiều đồ.

Nước ngọt và thức ăn cũng chiếm không ít chỗ.

Nhiều thiết bị chuyên dụng đều không mang theo.

May mà Vương Diệp đã trang bị cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác Thấu Thủy Long Vương Trận.

Cổ sai vốn dĩ đã có.

Nguyễn Hắc cũng là dân chài lão làng, kỹ năng bơi lội rất tốt.

Xuống nước tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, những người này là đủ rồi.

Vương Diệp dự định để họ đi tìm kiếm trên tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Còn bản thân Vương Diệp, thì nhắm vào những con tàu đắm khác xung quanh.

Đặc biệt là trên mấy con tàu đắm, Vương Diệp đều cảm nhận được khí tức bất thường.

Tuyệt đối là có bảo bối.

Rất nhanh mọi người đã sắp xếp xong công việc.

Trong hải nhãn của vùng phế tích này cũng không có gì gọi là trời tối.

Luôn luôn mờ mờ ảo ảo.

Đa Linh và Minh thúc phụ trách hậu cần, tìm một nơi thích hợp dưới chân núi, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm đun nước.

Những người khác chia nhóm thay phiên nhau xuống nước thăm dò tình hình tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô.

Vương Diệp nhảy xuống biển.

Rất nhanh bơi đến bên cạnh xác một con tàu hải thuyền trông ít nhất đã nghìn năm tuổi, mang phong cách Đại Thực rõ rệt.

Hơn một nghìn năm trước, vương quốc Đại Thực kết nối phương Đông và phương Tây.

Những người này là thương nhân bẩm sinh.

Hàng hóa vận chuyển toàn là những bảo vật quý giá nhất của Đông Tây phương.

Hương liệu, tơ lụa, đồ sứ, đồ vàng bạc và các loại tác phẩm nghệ thuật khác.

Vương Diệp cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt trên con tàu này.

Đến gần rồi, hắn phát hiện, con tàu này năm đó tuyệt đối được làm bằng loại gỗ tốt nhất.

Ngâm trong nước biển hơn một nghìn năm, mà vẫn có thể giữ được khung tàu hoàn chỉnh.

Một số nơi thậm chí còn có thể nhìn ra được những hình điêu khắc trang trí năm xưa.

Phần lớn khoang tàu đều ở dưới nước.

Phía bên phải mũi tàu, có một cái lỗ lớn cao hơn một người.

Trong miệng lỗ có thể thấy các loại sò hàu.

Rõ ràng cái lỗ này rất có thể là thủ phạm khiến con tàu này chìm xuống năm đó.

Vương Diệp men theo miệng lỗ tiến vào khoang tàu.

Rất nhanh đã phát hiện ra một số đồ thủy tinh trong khoang tàu.

Những món đồ thủy tinh này đến từ La Mã cổ đại.

Do trọng tâm phát triển của phương Đông và phương Tây khác nhau, về mặt đồ thủy tinh, đồ của La Mã cổ đại luôn luôn tinh xảo.

Thậm chí có rất nhiều là đồ thủy tinh bảy màu.

Đáng tiếc là, đại đa số những đồ thủy tinh này đều đã vỡ nát trong vụ va chạm và hải nạn ban đầu.

Vỡ rất triệt để.

Vương Diệp chỉ có thể nhìn thấy một số mảnh vỡ thủy tinh.

Hắn vẫn rất kiên nhẫn.

Đặc biệt là trước mặt những bảo bối có giá trị.

Cuối cùng, sau khi Vương Diệp dọn dẹp phần lớn mảnh vỡ thủy tinh trong khoang tàu, hắn cuối cùng đã tìm ra được ba món đồ thủy tinh còn nguyên vẹn.

Cả ba đều là ly thủy tinh.

Trên đó có những hoa văn phù điêu tinh xảo.

Những hoa văn này Vương Diệp cũng không biết làm sao để tạo ra được.

Phải biết rằng độ cứng của thủy tinh là rất cao.

Cộng thêm khả năng thủy tinh sau khi tan chảy rồi đúc lại rất nhỏ, rất dễ vỡ.

Những hoa văn này liền tỏ ra đặc biệt tinh xảo và quý giá.

Quan trọng hơn là, những chiếc ly thủy tinh bảy màu La Mã cổ đại này có thể đổi màu.

Dưới ánh sáng khác nhau, màu sắc hoàn toàn khác nhau.

Điều này rất thần kỳ.

Tất nhiên rồi, quan trọng nhất vẫn là có hệ thống xác nhận.

Khi Vương Diệp cầm ba chiếc ly thủy tinh này lên, đều nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Ly Lycurgus hai màu La Mã cổ đại.

Mỗi cái đều cho hắn năm mươi điểm quốc vận trị.

Vương Diệp dự định dùng mấy chiếc ly này, thu hoạch một phen thuế IQ của các phú hào phương Tây.

Bởi vì trên những chiếc ly La Mã cổ đại này, có hai cái là phù điêu đề tài thần thoại cổ đại.

Còn có một cái là phù điêu đề tài tôn giáo cổ đại.

Đây là chí bảo a.

Muốn lấy lại à?

Phải thêm tiền!

Vương Diệp đã tính toán xong, sẽ tìm thêm một ít bảo bối phương Tây.

Đến lúc đó để Tuyết Ly Dương và Minh thúc tổ chức một buổi đấu giá.

Làm cho rầm rộ lên một chút.

Thu hoạch một phen cho tốt.

Chương 281

Dù sao những thứ này đối với Vương Diệp mà nói, ngoài việc bán lấy tiền ra thì không có ý nghĩa gì khác.

Vương Diệp tiếp tục tìm kiếm trên tàu.

Khí tức đặc biệt mà hắn cảm nhận được từ xa lúc nãy, không phải là những món đồ thủy tinh này.

Cuối cùng, Vương Diệp ở đuôi khoang tàu, phát hiện ra một khoang tàu nhỏ riêng biệt.

Bị ngâm trong biển hơn một nghìn năm, khoang tàu nhỏ riêng biệt này lại vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn.

Có thể coi là nơi duy nhất còn nguyên vẹn trên cả con tàu.

Bên ngoài khoang tàu được gia cố bằng thanh đồng.

Loại gỗ được sử dụng cũng là gỗ dữu chống mục tốt nhất.

Hơn nữa còn được xử lý than hóa đặc biệt.

Bề ngoài đen kịt.

Phủ một lớp sơn đặc biệt.

Bây giờ lớp sơn đã bong tróc phần lớn.

Nhưng gỗ đã qua than hóa vẫn có thể miễn cưỡng duy trì.

Vừa nhìn đã biết, khoang tàu này năm đó cũng là phòng cất giữ bảo vật quan trọng nhất của cả con tàu.

Ổ khóa đã rơi ra.

Vương Diệp nhẹ nhàng kéo mở cửa khoang.

Một bóng đen từ trong khoang tàu lao thẳng ra.

Hắn vươn tay trái, trực tiếp tóm lấy bóng đen.

Ánh sáng xanh lóe lên.

Vương Diệp gần như ngay lập tức phóng ra kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng.

Rất nhanh, một hình người bị khối băng màu xanh lam phong ấn xuất hiện trong nước biển.

Nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống.

Những con cá nhỏ, tôm nhỏ đang bơi lội gần đó, tức thì đều bơi ra xa.

Vương Diệp nhìn khối băng bị Nãi Cùng Thần Băng phong ấn trước mặt.

Bên trong là một hình người do hắc khí tạo thành vẫn đang từ từ lưu động biến đổi.

Xem ra đã hóa thành hài cốt.

Trên người còn có một ít quần áo rách nát.

Nhìn trang phục là phong cách Trung Đông.

Vương Diệp có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của bóng đen.

Một loại phẫn nộ xen lẫn tham lam.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên.

Vị này hẳn là chủ nhân của con tàu đắm này.

Điều này có bao nhiêu không cam lòng a.

Xem ra chuyến đi này vốn dĩ sẽ mang lại cho hắn của cải khổng lồ.

Kết quả vì tai nạn mà tàu chìm ở San Hô Loa Toàn.

Chủ tàu cũng hóa thành oán linh, vẫn luôn bảo vệ kho báu của mình.

Vương Diệp cũng không thương hại kẻ này.

Có thể canh giữ chút đồ này hơn một nghìn năm mà không nỡ rời đi, nói là tên giữ của đã là khen hắn rồi.

Để hắn tan thành mây khói, thực ra là đang giúp hắn giải thoát.

Vương Diệp dùng chuôi kiếm của Toái Tinh kiếm, nhẹ nhàng gõ lên khối băng Nãi Cùng Thần Băng đang phong ấn.

Từng đường nứt xuất hiện.

Sau đó cả khối băng vỡ tan, biến thành vô số mảnh vụn nhỏ.

Hắc khí bên trong cũng theo khối băng Nãi Cùng Thần Băng cùng vỡ nát.

Nãi Cùng Thần Băng có thể đóng băng cả linh thể.

Bây giờ vỡ nát, tự nhiên cũng kéo theo linh thể bên trong cùng vỡ nát tan biến.

Vương Diệp xử lý xong oán linh của chủ tàu, lập tức kiểm tra khoang tàu nhỏ này.

Nụ cười không thể kìm nén hiện lên.

Của cải đơn giản, thô bạo, tầm thường.

Cả căn phòng toàn là tiền vàng.

La Mã cổ đại, triều đại Sassanian, triều đại Khổng Tước.

Vương Diệp cũng không nhận ra được nhiều như vậy.

Lớn nhỏ hình dạng khác nhau, hoa văn chữ viết rõ ràng cho thấy không phải của một quốc gia.

Điểm chung duy nhất là trạng thái bảo quản đều rất tốt.

Vàng vốn dĩ rất ổn định.

Chôn dưới lòng đất mấy nghìn năm, đào lên vẫn sáng chói mắt.

Tiền vàng trong tàu đắm, lại là những đồng tiền vàng không bị sinh vật như sò hàu san hô xâm nhập, bảo quản cũng rất tốt.

Những đồng tiền vàng này được đựng trong mấy cái rương gỗ lớn.

Rương đều đã mục nát, không ít đồng tiền rơi vãi trên mặt đất.

Vương Diệp không ngừng bỏ những đồng tiền vàng này vào không gian hệ thống.

Cảm giác nhặt đầy đất tiền vàng.

Thật sự là quá đã.

Vương Diệp biết, những đồng tiền vàng này không thể tính theo giá trị kim loại.

Các phú hào, người có tiền ở phương Tây, cũng thích sưu tầm những đồng tiền vàng cổ đại được bảo quản tốt này.

Hơn nữa nguồn gốc của những đồng tiền vàng từ tàu đắm cũng coi như là khá sạch sẽ.

Phân lô đưa đến các nhà đấu giá lớn, rồi để một ít ở cửa hàng của Minh thúc ở Hồng Kông, mới là cách tối đa hóa lợi ích.

Nhiều tiền vàng như vậy, một năm bán ra giá trị trăm vạn, có thể cho Vương Diệp ăn mấy chục năm.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Ánh sáng vàng trong mắt nhanh chóng biến đổi.

Trùng đồng hiện ra, con ngươi hóa thành mắt âm dương từ từ chuyển động.

Vẫn chưa đủ.

Năng lượng tỏa ra từ trong khoang tàu, không chỉ là những đồng tiền vàng này.

Quả nhiên, Vương Diệp rất nhanh đã phát hiện ở góc tường một cái rương nhỏ hơn.

Bên trong đầy ắp đá quý.

Hồng ngọc, lam ngọc, lục bảo, mắt mèo, kim cương, vân vân.

Vương Diệp phát hiện, sau khi cầm những viên đá quý này lên tay, lại còn có thể hấp thu được điểm quốc vận trị.

Chỉ riêng điểm khí vận, Vương Diệp đã hấp thu được gần một nghìn điểm.

Hắn sau khi dọn dẹp sạch sẽ con tàu này, mới chuyển sang con tàu đắm tiếp theo cũng tỏa ra năng lượng đặc biệt.

Con tàu tiếp theo là một con tàu có niên đại tương tự như con trước, cũng có lịch sử gần nghìn năm.

Chỉ có điều xem ra, không giống phong cách Đại Thực.

Mà mang đậm phong cách Byzantine.

Vương Diệp nhất thời không nghĩ ra.

Chương 282

Là tàn dư của Đế quốc La Mã, tàu của Đế quốc Byzantine muốn đi đến vùng San Hô Loa Toàn, chẳng phải là phải vòng qua Mũi Hảo Vọng sao?

Nếu không phải, con tàu này từ đâu đến?

Kênh đào Suez lúc đó còn chưa được khai thông mà.

Nhưng chỉ chưa đầy một phút, Vương Diệp đã giải quyết xong vấn đề này.

Kệ nó đi!

Chỉ cần trên đó có đồ tốt là được.

Nhìn một cái, đồ tốt trên con tàu này không ít.

Tuyệt đối là một con tàu báu vật Byzantine.

Vương Diệp tìm kiếm một hồi, không nhịn được đối với các thương nhân hải ngoại phương Tây cổ đại hảo cảm tăng vọt.

Không tồi, toàn là vàng.

Đám quỷ Tây này rốt cuộc mê mẩn vàng đến mức nào?

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp lại tăng thêm không ít đồ vàng bạc, một lượng lớn tiền vàng.

Vật quý giá nhất trên con tàu này, là một chiếc vương miện.

Rõ ràng được làm bằng vàng ròng, trên đó nạm rất nhiều trân châu và đá quý.

Trên đỉnh có một cây thánh giá.

Điều duy nhất có chút tiếc nuối là, cây thánh giá bị cong.

Coi như là ngọc có vết đi.

Nhưng khi Vương Diệp cầm chiếc vương miện này lên, tay hắn giật mình, suýt nữa đánh rơi.

Vương Diệp cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, thấy qua vô số kỳ trân dị bảo.

Nhưng khi tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Vương Diệp vẫn giật nảy mình.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Vương miện của Thánh Stephen, nhận được 1000 điểm quốc vận trị.” Đây là lần đầu tiên Vương Diệp hấp thu được nhiều điểm khí vận như vậy từ một món đồ Tây dương.

Điều khiến Vương Diệp chấn động hơn là lai lịch của chiếc vương miện này.

Hắn không hiểu rõ lịch sử Tây dương lắm.

Nhưng tên của một quốc gia thì vẫn từng nghe qua.

Đế quốc Áo-Hung.

Đế quốc phù du này, từng rất hùng mạnh.

Hơn nữa trong Thế chiến thứ nhất cũng đã đóng một vai trò rất lớn đối với cục diện thế giới.

Trên quốc huy của Đế quốc Áo-Hung, có một chiếc vương miện thánh giá bị cong.

Truyền thuyết về Vương miện của Thánh Stephen này, ở phương Tây, đặc biệt là trong lãnh thổ cũ của Đế quốc Áo-Hung, lưu truyền rất rộng rãi.

Theo truyền thuyết.

Lý do cây thánh giá bị cong này không được thay thế.

Một nguyên nhân quan trọng.

Chính là vì trên đó có ba mảnh vỡ rất nhỏ của Thánh giá thật.

Chuyện này không thể nói kỹ, Vương Diệp cũng không tiện nghĩ sâu.

Dù sao thì ý nghĩa của chiếc vương miện này, thậm chí còn vượt qua cả bản thân hoàng đế Áo-Hung.

Nhưng tại sao chiếc vương miện này lại xuất hiện ở San Hô Loa Toàn.

Lại còn ở trong một con tàu đắm phong cách Byzantine, thì rất khó hiểu.

Mức độ mục nát của con tàu này, theo Vương Diệp thấy, e rằng cũng đã cả nghìn năm.

Cho dù Vương Diệp phán đoán sai, hoặc trên tàu có thứ gì đó có thể khiến mức độ mục nát của nó tăng nhanh.

Thì con tàu này ít nhất cũng có lịch sử hơn năm trăm năm.

Không khớp với niên đại xuất hiện cuối cùng của vương miện.

Giải thích duy nhất có thể là.

Cái này mới là thật.

Khóe miệng Vương Diệp lại co giật.

Ý nghĩa văn hóa của thứ này đối với Vương Diệp không có chút hấp dẫn nào.

Chỉ có điều, đối với người Tây dương thì có ý nghĩa a.

Thổi phồng một phen.

Cơn mưa máu gió tanh mà chiếc Vương miện của Thánh Stephen này có thể gây ra tại các buổi đấu giá ở phương Tây, tuyệt đối lớn hơn nhiều so với đầu thú đồng mười hai con giáp mà Vương Diệp từng trải qua.

Một thứ như vậy, đấu giá vài trăm triệu đô la Mỹ, không quá đáng chứ?

Có quá đáng không?

Đầu thú năm đó đấu giá bao nhiêu nhỉ?

Vương Diệp đột nhiên có một cảm giác trả thù.

Tống tiền ngược lại thật sự quá đã.

Hắn cẩn thận đặt chiếc vương miện lớn vào không gian hệ thống.

Thứ này giống như một quả bom hẹn giờ.

Vương Diệp vui vẻ rời khỏi con tàu này, bắt đầu tìm kiếm những con tàu đắm khác.

Bảo vật trên đại đa số tàu đắm đều đã mục nát không còn ra hình dạng gì.

Khả năng ăn mòn của nước biển rất mạnh.

Ngoài kim loại ổn định như vàng ra, các bảo vật khác đều không thể bảo quản được lâu dài.

Đồ vật trên các con tàu khác cũng không có gì quá bùng nổ.

Ngoài đồ vàng bạc ra, các bảo vật khác về cơ bản đã không còn giá trị gì.

Tốc độ tìm kiếm của Vương Diệp cực nhanh.

Chưa đầy một lát, đã tìm kiếm gần hết đại đa số tàu đắm.

Lúc này, nhóm người đầu tiên tiến vào tàu Mary Celeste đã quay ra.

Đó là Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc.

Tuyết Lỵ Dương dẫn đầu, xác nhận con tàu này chính là Mary Celeste.

Hơn nữa, dựa vào sơ đồ kết cấu của tàu đã lấy được từ trước, họ đã tìm thấy phòng thuyền trưởng.

Chỉ có điều ổ khóa của phòng thuyền trưởng vẫn còn hoạt động.

Mấy người họ lại không giỏi mở khóa, nên đành tạm thời rút ra ngoài.

Nhóm tiếp theo là Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai.

Vương Diệp cũng đi theo nhóm này xuống nước.

Rất nhanh, mấy người đã men theo dấu hiệu mà Tuyết Lỵ Dương để lại dưới nước, thuận lợi tìm được phòng thuyền trưởng.

Tàu Mary Celeste không phải là loại du thuyền nhỏ mà các phú hào dùng để chở vài người mẫu tiệc tùng ở vùng biển gần, mà là một chiếc du thuyền cỡ lớn có thể đi biển đường dài.

Con tàu không nhỏ, số lượng khoang thuyền bên trong cũng khá nhiều.

Trừ phi là người có bản lĩnh đặc biệt và có thể nhìn trong đêm như Vương Diệp, nếu không muốn thuận lợi tìm được mục tiêu sau khi vào trong khoang tàu thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Tuyết Lỵ Dương sở dĩ thuận lợi như vậy là nhờ trước đó đã chuẩn bị công phu, lấy được bản vẽ chi tiết.

Nếu là trong nguyên tác, sau khi mọi người tiến vào tàu Mary Celeste cũng phải vật lộn một phen.

Thuốc đuổi cá mập của Bàn Sơn đạo nhân đột nhiên tan rã.

Kết quả là thuốc vừa hóa thành nước máu thì bầy cá mập đã kéo tới.

Nhưng lần này, tình huống đó đã không thể xảy ra.

Bởi vì bầy cá mập đã bị Vương Diệp dọn dẹp sạch sẽ.

Chương 283

Bây giờ đừng nói thuốc đuổi cá mập mất hiệu lực sẽ không có cá mập tới, cho dù có đổ thêm chút máu tươi thì cũng sẽ không có con cá mập nào mò đến.

Đối với cá mập mà nói, nơi này chính là một địa ngục kinh hoàng.

Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đi trước, Nguyễn Hắc và Cổ Sai theo sau, cuối cùng cũng tìm được phòng thuyền trưởng.

Cửa phòng thuyền trưởng đang khóa.

Nhưng điều này hoàn toàn không làm khó được Vương Diệp.

Vì không rõ tình hình bên trong khoang thuyền, Vương Diệp chọn cách an toàn.

Hắn không dùng Toái Tinh Kiếm phá cửa trực tiếp, mà tìm một sợi dây kẽm.

Vương Diệp vốn cũng không giỏi mở khóa.

Nhưng từ sau khi có được kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt phiên bản cường hóa, khả năng phá giải cơ quan khóa của hắn đã đạt đến trình độ đại sư.

Cửa phòng thuyền trưởng lập tức bị Vương Diệp mở ra.

Vương Diệp từ từ đẩy cửa.

Bên trong phòng thuyền trưởng hiếm có khi vẫn còn nguyên vẹn.

Đồ đạc bên trong tuy đã bị nước biển ngâm, trở nên bừa bộn, nhưng may là vẫn còn đó, không giống như các khoang thuyền đã vỡ nát khác, đồ đạc không biết đã bị sóng biển cuốn đi đâu mất.

Thứ nổi bật nhất trong khoang thuyền là một tấm gương khổng lồ.

Vương Diệp vừa bước vào đã bị tấm gương này thu hút sự chú ý.

Trong phòng thuyền trưởng mà treo một tấm gương lớn cao hơn người vốn đã không bình thường.

Chẳng có thuyền trưởng đứng đắn nào lại cả ngày trốn trong phòng thuyền trưởng để soi gương cả.

Nếu thật sự có thuyền trưởng như vậy, thuyền viên chắc chắn sẽ lo lắng cho trạng thái tinh thần của ông ta.

Sự xuất hiện của tấm gương bản thân nó đã đủ kỳ quặc.

Vương Diệp còn cảm nhận được một luồng tà khí toát ra từ tấm gương này.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã bơi vào.

Nguyễn Hắc và Cổ Sai cũng tiến vào phòng thuyền trưởng.

Cổ Sai lanh lợi, mắt cũng tinh, rất nhanh đã phát hiện một thi thể ở một góc phòng thuyền trưởng.

Thi thể mặc đồng phục thuyền trưởng.

Vì ngâm trong nước quá lâu nên đã hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Có lẽ ở đâu đó đã có vết nứt, một số sinh vật nhỏ như cá, tôm, cua đã chui vào.

Thi thể này chỉ còn lại khoảng một phần ba.

Nội tạng và thịt trên người đều đã bị những sinh vật nhỏ dưới biển này ăn gần hết.

Phần còn lại miễn cưỡng có thể nhận ra là một người đàn ông.

Nửa khuôn mặt còn lại vẫn còn bộ râu quai nón.

Dựa vào đồng phục trên người, rất có thể đây chính là thuyền trưởng của tàu Mary Celeste.

Trên biển có một truyền thống, khi tàu sắp chìm, thuyền trưởng có thể chọn chạy trốn, cũng có thể chọn cùng con tàu của mình chìm xuống biển sâu.

Không ít những lời đồn về tàu ma trên biển, khởi đầu đều là thuyền trưởng không chịu rời tàu khi gặp nạn, chết trên tàu, linh hồn vất vưởng không siêu thoát.

Thế nhưng, thứ Nguyễn Hắc nhìn thấy đầu tiên không phải là thi thể đáng sợ, mà là chiếc đồng hồ vàng chóe trên tay thuyền trưởng.

Ngay khi Nguyễn Hắc định tháo nó ra, Vương Diệp đã ngăn lại.

Nguyễn Hắc xuất thân là dân chài, rất quen thuộc với việc vớt xác.

Lấy đồ trên người chết, trong mắt Nguyễn Hắc là chuyện hết sức bình thường.

Bị Vương Diệp ngăn lại, anh ta có chút kinh ngạc.

Nhưng Nguyễn Hắc rất kính sợ Vương Diệp, nên lập tức dừng tay.

Vương Diệp không cho Nguyễn Hắc lấy chiếc đồng hồ vàng, đương nhiên không phải vì bản thân hắn muốn.

Đồng hồ quả là đồng hồ tốt, hàng Rolex chính hiệu.

Nhưng Vương Diệp bây giờ không thèm để mắt đến.

Một viên ngọc trong không gian hệ thống có thể đổi được mấy chiếc mới.

Cần gì phải tranh giành thứ hàng ngâm nước này chứ?

Trên chiếc đồng hồ này, có dính tà thuật hàng đầu.

Vốn dĩ người gặp xui ở đây phải là Vương Bàn Tử, cuối cùng người bị hại là Đa Linh.

Nhưng lúc chia nhóm, Vương Diệp căn bản không sắp xếp cho Đa Linh xuống nước.

Vương Bàn Tử đi theo Tuyết Lỵ Dương, cũng không vào phòng thuyền trưởng.

Lần này người gặp xui là Nguyễn Hắc.

Vương Diệp kéo Nguyễn Hắc lại, cẩn thận tháo chiếc đồng hồ vàng xuống.

“Khẩm Tự - Thủy Lưu Đạn!” Trong nháy mắt.

Nước tinh khiết từ hư không xuất hiện, xối thẳng vào chiếc đồng hồ vàng để gột rửa.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Hồ Bát Nhất ba người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy từ trên chiếc đồng hồ vàng vốn đang sáng loáng, từng dòng chất lỏng màu đen bị gột rửa ra.

Những chất lỏng này khi hòa vào nước biển cũng không tan, cứ lởn vởn trong phòng thuyền trưởng.

Một lúc sau, chất lỏng màu đen hóa thành một hình người vặn vẹo.

Rõ ràng thuật pháp Khẩm Tự đã khiến thứ âm tà này bị tẩy rửa đến mức đau đớn.

Đợi đến khi trên chiếc đồng hồ vàng không còn một chút chất lỏng màu đen nào, Vương Diệp mới nhìn lại nó.

Xác nhận không còn chút tà khí nào, hắn liền đưa đồng hồ cho Nguyễn Hắc.

Còn về phần Vương Diệp, hắn tò mò tiến lại gần bóng người màu đen vừa ngưng tụ thành hình.

Bóng đen này có thể tồn tại là vì Vương Diệp không ra tay hạ sát.

Nếu không, chỉ riêng uy lực của thuật pháp cũng đủ để đánh tan nó.

Vương Diệp đơn thuần chỉ tò mò về thuật hàng đầu.

Thứ này trong thế giới tuyến ban đầu có thể sánh ngang với đằng thuật và cổ thuật, trở thành một trong ba tà thuật lớn, Vương Diệp vẫn rất hứng thú.

Bóng người màu đen trước mắt rõ ràng vô cùng phẫn nộ, muốn giãy giụa lao về phía Vương Diệp.

Nhưng nó lại bị một lớp kim quang bên ngoài cơ thể Vương Diệp chặn lại, hoàn toàn không thể đến gần.

Kim Quang Chú!

Vương Diệp lắc đầu.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể thấy, thuật hàng đầu vẫn còn kém một chút.

Ít nhất tà linh trên thuật hàng đầu này chỉ đơn thuần lưu giữ sự phẫn nộ trước khi chết, ngay cả một chút linh trí cũng không có.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ so với cổ thuật đã có sự chênh lệch.

Đương nhiên cũng có thể là do trình độ của người thi triển thuật hàng đầu không cao.

Vương Diệp vươn ngón tay, nhẹ nhàng chọc vào bóng người màu đen.

Động tác rất nhẹ nhàng, sợ một ngón tay sẽ chọc chết bóng người

này.

Mỡ người?

Vương Diệp lập tức nhận ra tại sao bóng người màu đen này có thể ngưng tụ mà không tan.

Ngoài oán khí ra, còn liên quan đến vật chất.

Trên chiếc đồng hồ vàng này, hẳn là có hỗn hợp tro cốt và mỡ người, dùng làm mồi dẫn cho thuật hàng đầu.

Đúng lúc này, trong đầu Vương Diệp vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện Túc chủ tiếp xúc với Nam Dương Hàng Đầu Thuật - Thất Sát Thi Du Hàng, có thể trích xuất.” “Trích xuất tiêu hao 100 điểm Quốc vận trị, có trích xuất không?” Vương Diệp không chút do dự, Quốc vận trị để dành chính là để tiêu.

Hắn lập tức chọn trích xuất.

Chương 284

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Nam Dương Hàng Đầu Thuật, Thi Du Hàng.” Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, lập tức yên tâm.

Một luồng sáng xanh lam lóe lên trong tay.

Bóng người màu đen trước mắt lập tức bị đóng băng.

Nãi Cùng Thần Băng.

Hình người màu đen do mỡ người và tro cốt tạo thành này, nói cho cùng cũng chỉ là một tà linh mà thôi, lại còn là loại vô cùng yếu ớt, đáng thương và bất lực.

Nãi Cùng Thần Băng đóng băng nó không tốn chút sức lực nào.

Sau đó Vương Diệp búng ngón tay, trực tiếp gõ nhẹ vào khối băng.

Toàn bộ tảng băng màu xanh nhạt lập tức phủ đầy những vết nứt nhỏ.

Giây tiếp theo, nó hoàn toàn vỡ tan, hóa thành vô số mảnh băng vụn như cát.

Hình người màu đen bị phong ấn bên trong cũng lập tức tan biến theo Nãi Cùng Thần Băng.

Lúc này Vương Diệp mới xem xét kỹ kỹ năng Thi Du Hàng vừa nhận được.

Là một loại thuật hàng đầu tương đối cơ bản, Thi Du Hàng cũng không quá phức tạp.

Vương Diệp đoán người hạ thuật hàng đầu lên chiếc đồng hồ vàng khi đó cũng không phải cao thủ hàng đầu, chỉ là một cao thủ bình thường.

Chỉ là để đề phòng bất trắc, không ngờ lại bị Đa Linh gặp phải.

Lần này Vương Diệp không để Đa Linh xuống nước, tự nhiên cô cũng không trúng chiêu.

Đương nhiên, Đa Linh không trúng chiêu, vậy tình tiết Địa Tiên Thôn sau này phải tiến triển thế nào, đây đúng là một phiền phức không lớn không nhỏ.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.

Đợi đến khi về lại kinh thành, cho dù Vương Diệp không vội, bên giáo sư Tôn chắc chắn cũng sẽ sốt ruột.

Quan Sơn Thái Bảo còn gấp gáp hơn tên Phát Khâu Thiên Quan như Vương Diệp nhiều.

Điểm khó của Thi Du Hàng nằm ở việc điều chế dược liệu để hạ thuật.

Nghe tên là biết, dược liệu để thi pháp Thi Du Hàng tương đối nặng đô.

Cần dùng mỡ từ thi thể chết trong oán khí.

Sau khi luyện thành tinh hoa, lại trộn với tro cốt của cổ thi trên 500 năm, đất trên mộ, bụi trên hũ đựng linh hồn, rêu trên bia mộ, mật ruồi xác chết, và nước dưới mộ.

Chỉ riêng điều đầu tiên là mỡ người đã khiến người ta chùn bước, buồn nôn.

Vì vậy một số hàng đầu sư ở Đông Nam Á chuyên rình mò những nơi như nhà xác bệnh viện, chính là để tìm thi thể của những người chết oan, cạo lấy mỡ người từ trên đó.

Đương nhiên, mỡ người trưởng thành không dễ kiếm.

Hễ gia đình có chút điều kiện, cũng sẽ không để người ta làm nhục thi thể người thân của mình như vậy.

Số lượng thi thể chết oan vô chủ tuy nhiều hơn trong nước, nhưng lại càng bị tranh giành.

Vì vậy những người này nhắm vào các thai nhi chết do nạo phá thai trong bệnh viện.

Những thai nhi này đều mang oán khí.

Rất nhiều phòng khám tư, phòng khám nhỏ thực hiện nạo phá thai, đối tượng đều là những người vị thành niên hoặc vừa mới thành niên, không nuôi nổi con mình, cũng không có khả năng xử lý những thi thể này.

Phần lớn đều bị coi như chó mèo, cho vào túi ni lông rồi vứt đi, hoặc phòng khám định kỳ mang đi thiêu.

Rất nhiều hàng đầu sư đều có liên hệ với những phòng khám chui này.

Tuy oán khí của từng cá thể không quá mãnh liệt, nhưng được cái số lượng lớn và ổn định.

Các phòng khám chui cũng sẵn lòng hợp tác với hàng đầu sư.

Dù sao cũng là vì tiền, lại không cần tự mình xử lý, có thêm một khoản thu nhập, tự nhiên là chuyện tốt.

Những người mẹ của các thai nhi đó cũng không quan tâm.

Thật ra mà nói, đa số bọn họ còn không tự lo được cho mình, tự nhiên cũng không để ý đến những thi thể này.

Cuối cùng lại làm lợi cho các hàng đầu sư.

Mỡ người được cạo xuống để luyện chế, không ngờ lại trở thành một nhánh lớn trong thuật hàng đầu.

Thuật hàng đầu nhập môn của rất nhiều người đều là Thi Du Hàng.

Tuy nhiên, một số loại Thi Du Hàng đặc biệt mạnh mẽ, chỉ dựa vào mỡ người chắc chắn là không đủ.

Loại Thi Du Hàng mà Vương Diệp nhận được chính là loại âm tà nhất trong số các loại Thi Du Hàng – Thất Sát Thi Du Hàng.

Ngoài mỡ người ra, còn cần dùng đến sáu loại dược liệu quỷ dị khác, ngưng tụ thành sát khí.

Cổ thi hôi, chính là dùng hài cốt trên 500 năm đốt thành tro vào đêm trăng hạ huyền.

Đây cũng là nguồn gốc chính của màu đen trong bóng người mà Vương Diệp vừa thấy.

Tro cốt này đốt ra không phải màu trắng xám như tro cốt bình thường, mà là màu xám đậm thậm chí là đen.

Dính vào thứ gì thì rất khó chùi sạch.

Dính vào người thì sẽ để lại một vết sẹo đen như bớt.

Vì vậy ở khu vực Đông Nam Á, nếu thấy ai có nhiều vết sẹo đen trên tay, trên cánh tay, cảm giác có chút quỷ dị, rất có khả năng chính là hàng đầu sư chuyên đốt cổ thi hôi.

Người bình thường tự nhiên nên tránh xa một chút, đừng chọc vào.

Phần đầu thổ thì dễ hiểu, đúng như tên gọi của nó.

Chỉ là không được lấy đất ở mặt dương, không lấy đất mộ mới, không lấy đất ở mộ của người chết yểu.

Ngoài ra thì không có gì khó khăn.

Hồn quán trần là bụi trên hũ đựng linh hồn.

Hũ đựng linh hồn ở khu vực Đông Nam Á còn được gọi là kim chung.

Đây là một loại hình cải táng phổ biến ở địa phương, là một chiếc hũ gốm lớn đựng hài cốt của người đã khuất.

Ở nhiều khu vực có tục cải táng, sau khi người thân qua đời, đều phải đặt ở một nơi âm u trong núi rừng, để đó ba năm.

Đợi đến khi di hài của người đã khuất hóa thành xương trắng, mới chọn ngày lành tháng tốt để nhặt xương và cải táng.

Hình thức mai táng này được gọi là cải táng.

Trong đó có rất nhiều quy tắc, nói tỉ mỉ thì nửa ngày cũng không hết.

Giờ nào, người nào, mặc gì, theo thứ tự nào để nhặt xương, trước, trong và sau khi nhặt xương đều phải làm gì.

Trọng điểm là sau khi cải táng, kim chung, hay còn gọi là hũ đựng linh hồn, sẽ được dán giấy niêm phong, đặt trong miếu thờ của gia đình hoặc từ đường, định kỳ cúng bái.

Nhưng con cháu dù có hiếu thảo đến đâu cũng không thể đảm bảo kim chung không bám bụi.

Bụi trên hũ đựng linh hồn cũng là một thứ vô cùng âm tà.

Đương nhiên, việc thu thập hồn quán trần cũng có chút rủi ro.

Hũ đựng linh hồn sau khi cải táng đều được con cháu cất giữ cẩn thận.

Hơn nữa, những nơi có phong tục này thường là người Khách Gia ở khu vực Nam Dương.

Người Khách Gia đều di cư từ nội địa sang.

Có người đã di cư mấy trăm năm, có người mấy chục năm.

Những người Khách Gia này có một số tập tục rất tốt, ví dụ như đoàn kết, sống quây quần theo dòng họ, tôn trọng tổ tiên.

Nếu đến những nơi như miếu thờ, từ đường của họ để trộm hồn quán trần, bị bắt được thì hậu quả có thể tưởng tượng được.

Hàng đầu sư dù có lợi hại đến đâu cũng không chống lại nổi người Khách Gia có thể huy động cả đại pháo để đấu đá giữa các dòng họ.

Hơn nữa trong số người Khách Gia cũng có cao thủ.

Lư Sơn Phái Hồng Đầu pháp sư cũng không phải dạng vừa đâu.

Vì vậy hồn quán trần là loại dược liệu trông có vẻ đơn giản và dễ kiếm nhất, nhưng cũng là loại rủi ro nhất.

Thi dăng mật không nguy hiểm, chỉ là hiếm thấy.

Ruồi trên xác chết, hàng đầu sư đã thấy nhiều.

Nhưng loại có thể sản sinh ra mật, chỉ có một loại ruồi đen toàn thân, trên cánh có hoa văn màu trắng gọi là huyền dăng.

Vấn đề là loại này không chỉ hiếm, mà còn lẫn trong đám ruồi nhặng rất khó phân biệt.

Thương dăng, ô dăng, chữ đầu tiên đều có nghĩa là màu đen.

Chương 285

Huyền dăng, chữ huyền cũng có nghĩa là màu đen.

Tóm lại là một đám đen sì.

Hàng đầu sư chỉ có thể dùng một loại thảo dược đặc biệt để xây tổ cho huyền dăng, thu hút loại côn trùng không biết là ruồi hay ong này đến làm mật.

Thi dăng mật là vật đại tà, người thường dính phải là chết chắc.

Mộ bia tiển không hề hiếm.

Khu vực Nam Dương mưa nhiều, khí hậu ẩm ướt.

Rêu mọc ở rất nhiều nơi.

Dưới bia mộ cũng thường có rêu mọc.

Đi tìm mộ bia tiển cũng không phải chuyện gì đặc biệt nguy hiểm.

Thậm chí một bộ phận người dân địa phương Nam Dương còn coi mộ bia tiển là một loại thảo dược trị bệnh nan y.

Vấn đề duy nhất là, lượng mộ bia tiển cần để điều chế Thi Du Hàng rất lớn.

Một lượng lớn mộ bia tiển phải được phơi khô, nghiền thành bột rồi điều chế thành cao.

Công đoạn vô cùng phức tạp.

Đây là một loại dược liệu tốn nhiều công sức.

Phần hạ thủy thì phải dựa vào vận may.

Nhất là hiện nay, khi hạ táng ngày càng có nhiều người xem phong thủy âm trạch, ngày càng cầu kỳ.

Sự xuất hiện của các nghĩa trang công cộng cũng khiến phần hạ thủy ngày càng khó xuất hiện.

Chỉ có những ngôi mộ cũ trong rừng núi, phong thủy thay đổi, hoặc là địa khí bị rò rỉ, dưới mộ mới sinh ra nước suối.

Âm hàn vô cùng.

Có thể dùng để điều chế Thi Du Hàng.

Vương Diệp xem xong giới thiệu của hệ thống, lập tức cảm thấy đau đầu.

Thứ này thật sự quá phức tạp.

Có thời gian đó, ông đây chém một kiếm là xong chuyện rồi còn gì?

Nhưng Vương Diệp rất nhanh lại thấy phần kết trong giải thích của hệ thống.

Thi Du Hàng chỉ là một loại thuật hàng đầu tương đối cơ bản.

Thất Sát Thi Du Hàng chú trọng sự phối hợp của các loại dược liệu, cân bằng sức mạnh.

Chỉ có điều thứ điều chế ra lại là vật âm độc vô cùng, sát khí ngút trời.

Điều này tương đương với nhập môn thuật hàng đầu.

Sau khi học được, tự nhiên học các loại thuật hàng đầu khác sẽ thông suốt, dễ dàng hơn rất nhiều.

Hơn nữa thứ này rất thịnh hành ở khu vực Nam Dương và Hương Cảng.

Cho dù không định dùng thứ này để hại người, nhưng hiểu được bí mật của thuật hàng đầu, biết được phương pháp phá giải, cũng là một kiến thức hữu ích.

Vương Diệp rất đồng tình với điểm này.

Lỡ sau này có cơ hội trộm mộ ở Nam Dương, thậm chí là khu vực Borneo, những thứ này vẫn sẽ có ích.

Có chuẩn bị trước thì không lo.

Vương Diệp nhanh chóng gác lại chuyện thuật hàng đầu.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai đã tìm thấy những chiếc két sắt khổng lồ trong phòng thuyền trưởng.

Vương Diệp nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn người.

Giỏi thật, đặt mấy cái két sắt to đùng thế này trong khoang thuyền đúng là nhân tài.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái gọi là Tần Vương Chiếu Cốt Kính chắc chắn nằm trong một trong những chiếc két sắt này.

Có tất cả ba chiếc két sắt.

Vốn dĩ các thiết bị phá dỡ của mọi người đều đã để trên tàu Bạch Long Vương, không mang theo.

Nhưng có Vương Diệp ở đây.

Thương Long Toái Tinh Kiếm cộng với Song Chỉ Tham Huyệt phiên bản cường hóa, đủ để phá giải đại đa số két sắt thời đó.

Ổ khóa phức tạp nhất, dưới tay Vương Diệp cũng không trụ được quá năm phút.

Quả nhiên, vài phút sau, chiếc két sắt đầu tiên đã được mở ra.

Mặc dù Vương Diệp biết trong két sắt có gì, nhưng cụ thể chiếc nào chứa thứ gì thì hắn không biết rõ.

Bên trong và ngoài những chiếc két sắt này đều được vẽ những phù chú phức tạp bằng một loại chất liệu quỷ dị giống như chu sa.

Sức mạnh trên những lá bùa khá mạnh mẽ, lại còn hỗn tạp đủ thứ.

Việc bị nước biển ngâm cũng không làm những lá bùa này mất hiệu lực.

Vương Diệp tự nhiên không sợ uy lực của những lá bùa này, cứng rắn đối đầu cũng không thành vấn đề.

Chỉ có một điểm, thần thông Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng bị sức mạnh hỗn loạn trên những lá bùa này làm cho hoa mắt.

Hắn cũng khó mà nhìn rõ được đồ vật bên trong két sắt.

Chỉ có thể nói đầu óc của người có tiền thật sự khó đoán.

Ai biết chủ tàu Mary Celeste tìm cao nhân làm nhiều phù chú như vậy để làm gì?

Chống quỷ sao?

Sau khi mở chiếc két sắt đầu tiên, Vương Diệp "vui mừng" phát hiện, mình đã mở trúng một chiếc két rỗng.

Giỏi thật, ba chọn một, mở ngay cái vô dụng nhất.

Vương Diệp khóe miệng giật giật, lập tức mở chiếc thứ hai.

Sau khi mở chiếc thứ hai, bên trong không còn trống rỗng nữa.

Một chiếc hộp gỗ vô cùng tinh xảo được đặt trong két sắt.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy mà mắt sáng lên.

Chỉ riêng chiếc hộp gỗ này, với những hoa văn điêu khắc và chất liệu trông như gỗ tử đàn, đã đáng giá không ít tiền.

Tiếc là bị ngâm nước, nếu không chỉ riêng chiếc hộp này đã đủ tiền xăng dầu cho cả chuyến đi.

Sau khi mở hộp, bên trong là một tấm gương đồng.

Chính Vương Diệp cũng giật mình.

Mặc dù biết đây không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng sức mạnh cường hãn tỏa ra từ nó vẫn khiến tim Vương Diệp đập thình thịch.

Sức mạnh bên trong tấm gương này vậy mà còn có thể tự ẩn giấu mình.

Trước khi mở hộp gỗ, sức mạnh mà Vương Diệp cảm nhận được chỉ là khí tức toát ra từ đồ cổ thông thường.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở hộp, nhìn thấy tấm gương đồng, sức mạnh trên đó đột nhiên thay đổi.

Nhiệt độ trong khoang thuyền vốn đang bình thường, đột nhiên giảm mạnh.

Hầu hết các loài cá tôm nhỏ trong khoảnh khắc đều bị đóng băng cứng đờ, một số đã bắt đầu từ từ chìm xuống.

Trên cửa sổ kính của phòng thuyền trưởng bắt đầu xuất hiện một lớp sương trắng.

Mấy người họ đều đang mặc đồ lặn.

Đồ lặn đều có chức năng giữ nhiệt, có thể ngăn ngừa hiệu quả chứng mất nhiệt khi lặn.

Nhưng lúc này Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai đều đã bắt đầu run cầm cập.

Nhiệt độ trong khoang thuyền đã vượt quá phạm vi giữ nhiệt của bộ đồ lặn.

Thứ mà Vương Diệp cảm nhận được trên tấm gương đồng này, rõ ràng là sức mạnh của Cổ Thần!

Giỏi thật.

E rằng việc tàu Mary Celeste bị chìm ở khu vực vòng xoáy san hô này tuyệt đối không phải là một tai nạn.

Vương Diệp lập tức xòe lòng bàn tay.

Một luồng ánh sáng màu vàng đỏ dâng lên.

Chương 286

Nguyên Khí Chân Hỏa tỏa ra nhiệt độ ấm áp như ánh nắng mặt trời, đẩy lùi cái lạnh cắt da cắt thịt trong phòng thuyền trưởng.

Lớp sương trắng trên cửa sổ kính lập tức tan chảy.

Những con cá tôm nhỏ đã chìm xuống đáy lại sống lại, bắt đầu hoảng hốt chạy trốn ra ngoài khoang tàu.

Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai ba người đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn tấm gương đồng trong hộp gỗ.

Vương Diệp thì vươn tay, từ từ nhặt tấm gương đồng lên.

Quả nhiên!

Ngay khoảnh khắc cầm tấm gương đồng trong tay, Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng Túc chủ tiếp xúc với Long Ngư Phù Kính, hấp thu 2000 điểm Quốc vận trị.” “Hệ thống phát hiện trên Long Ngư Phù Kính có mảnh vỡ của Long Thần Chi Nhãn.” Long Thần Chi Nhãn!

Vương Diệp trước đó đã phát hiện hai mảnh vỡ của Long Thần Chi Lân dưới đáy biển.

Bây giờ lại phát hiện mảnh vỡ của Long Thần Chi Nhãn trong tấm gương đồng.

Long Ngư Phù Kính hẳn là tên gốc của tấm gương đồng này.

Tuy có chút khác biệt so với thế giới tuyến ban đầu, nhưng Vương Diệp tin rằng cũng không khác nhiều lắm, tác dụng hẳn cũng tương tự.

Chỉ là sự xuất hiện của mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn nằm ngoài dự liệu của Vương Diệp.

Việc tàu Mary Celeste bị chìm tuyệt đối không phải là tai nạn.

Đây là lời triệu hồi từ Long Thần.

Ở gần Quy Khư hải nhãn, xuất hiện một vật thuộc về Cổ Thần Long Thần có thể nói là ngẫu nhiên.

Hai cái cũng có thể miễn cưỡng nói là trùng hợp.

Còn ba cái thì sao?

Tấm gương đồng đã dẫn tàu Mary Celeste ngàn dặm đến vòng xoáy san hô này, mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn trên đó tính là gì?

Khả năng lớn nhất chính là, bên trong Quy Khư hải nhãn, sức mạnh của Long Thần đang thức tỉnh.

Vương Diệp lập tức lại nghe thấy một tiếng thông báo khác của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn trên Long Ngư Phù Kính có thể trích xuất.” “Trích xuất Long Thần Chi Nhãn tiêu hao 200 điểm Quốc vận trị.” “Có trích xuất không?” Vương Diệp không chút do dự, lập tức chọn trích xuất.

Long Ngư Phù Kính sau này còn có tác dụng.

Thứ này trong tay Vương Diệp không phát huy tác dụng lớn bằng trong tay Hồ Bát Nhất.

Nhưng mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn trên Long Ngư Phù Kính lại không phải thứ mà Hồ Bát Nhất hay bất kỳ người bình thường nào có thể chịu đựng được.

Trích xuất ra, mỗi người lấy thứ mình cần là tốt nhất.

Sau khi tiêu hao hai trăm điểm Quốc vận trị, cuối cùng Vương

Diệp cũng trích xuất được mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn.

Rất nhanh, một vật trong suốt lấp lánh, giống như mảnh vỡ của tròng kính, mang hình vòng cung, được rút thẳng ra từ trong gương đồng.

Vương Diệp cẩn thận cất thứ này vào không gian hệ thống.

Gần như ngay lập tức, cảm giác áp bức trong toàn bộ phòng thuyền trưởng biến mất.

Cảm giác nghẹt thở đó rút đi khỏi người Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai.

Mặc dù cả ba người đều có Thấu Hải Long Vương Trận, nhưng vẫn không chống lại được uy năng của mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn.

Vương Diệp đưa Long Ngư Phù Kính cho Hồ Bát Nhất, khóe miệng khẽ nhếch lên, còn nói một câu trong nước: “Nhớ đừng nhìn vào mặt sau của gương.” Trong nước, giọng Vương Diệp trầm khàn, nghe như đến từ ác quỷ vực sâu, dọa Hồ Bát Nhất giật nảy mình.

Lão Hồ vội vàng nhận lấy tấm gương đồng.

Vừa nhìn, suýt nữa thì bật cười.

Mặt sau của gương đồng vậy mà đã bị người ta dùng sáp niêm phong lại.

Xem ra cũng có người lo lắng mình không cẩn thận nhìn vào mặt sau của gương, bị sức mạnh quỷ dị nào đó nguyền rủa.

Hồ Bát Nhất cầm gương đồng xem xét kỹ lưỡng.

Vương Diệp lại tập trung sự chú ý vào chiếc két sắt cuối cùng.

Đối với hắn mà nói, vì gương đồng không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn trên đó cũng đã bị

Vương Diệp trích xuất ra.

Vậy thì, thứ quý giá nhất trên tàu Mary Celeste chính là món bảo bối cuối cùng trước mắt.

Tiếc thật, Vương Bàn Tử và Minh Thúc hai tên tham tài không có ở đây.

Nếu không, nhất định có thể làm lóa mắt chó của hai người đó.

Vương Diệp tưởng tượng ra cảnh đó, mỉm cười lương thiện.

Sau đó, hắn cầm dây kẽm, rút Toái Tinh Kiếm ra, chuyên tâm làm việc.

Quen tay hay việc, lần này Vương Diệp chỉ dùng chưa đầy một phút đã mở được cửa két sắt.

Bên trong vẫn là một chiếc hộp gỗ, vẫn là gỗ tử đàn, tinh xảo vô cùng.

Vương Diệp tính toán, chỉ riêng hai chiếc hộp gỗ này đã có thể bán được không ít tiền.

Sau khi mở ra, phòng thuyền trưởng vốn đang rất tối tăm đột nhiên trở nên sáng rực.

Cả căn phòng đều được chiếu sáng.

Hồ Bát Nhất và hai người kia cũng ghé lại xem.

Thứ này quá nổi bật.

Đó là một chiếc áo bào bằng phỉ thúy.

Cả bộ y phục đều được khảm các loại châu báu, ngọc thạch và phỉ thúy thượng hạng.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp dùng tay chạm vào chiếc áo bào, hắn đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Thất Bảo Bách Khảm Phỉ Thúy Phật Y, hấp thu 1000 điểm Quốc vận trị.” Giỏi thật.

Vương Diệp cũng bị ánh châu báu trên chiếc áo Phật Y làm cho hoa cả mắt.

Quốc vận trị trực tiếp cho một nghìn điểm, thật hào phóng.

Rất rõ ràng, chiếc áo bào phỉ thúy này tuyệt đối không phải hàng tầm thường.

Đại Kim Nha, người thường xuyên lân la ở Phan Gia Viên và rất am hiểu đồ cổ, từng nói với Vương Diệp.

Đồ cổ cũng có phân cấp bậc.

Những thứ có thể xuất hiện ở Phan Gia Viên, giỏi lắm cũng chỉ có thể gọi là tinh phẩm.

Đồ thật sự tốt, có thể gọi là "bảo vật", không nhiều.

Phần lớn đều nằm trong các bảo tàng.

Ví dụ như những bảo vật trấn quán của các bảo tàng lớn trong nước, đa phần là đồ đồng.

Tại sao bảo tàng đồ đồng ở Bảo Kê lại có vị thế trong ngành vượt trội hơn hầu hết các bảo tàng cấp tỉnh?

Đồ đồng.

Đặc biệt là đỉnh khí.

Những thứ này ẩn chứa ý nghĩa văn hóa quá đậm đặc.

Người thường căn bản không có khí vận để sưu tầm những thứ này, không trấn được ngược lại còn hại chính mình.

Những thứ này, ngay cả các Mô Kim Hiệu Úy cũng biết, không thể lấy.

Cho dù có gặp dưới lòng đất, lấy ra nguyên vẹn cũng rất khó bán đi.

Không thể định giá.

Thời xưa gọi là giá trị liên thành.

Rốt cuộc Tứ Dương Phương Tôn giá bao nhiêu?

Hậu Mẫu Mậu Đại Phương Đỉnh giá bao nhiêu?

Dám ra giá thì cỏ trên mộ đã cao cả trượng rồi.

Những thứ tương tự cũng có ở nơi khác.

Ở khu vực Nam Dương, một số nơi Phật pháp thịnh hành, thậm chí còn có cả Tăng Vương tồn tại.

Địa vị của Phật giáo Tiểu thừa ở những nơi này khá cao.

Ở nhiều nơi, nam giới trước khi thành niên đều phải đến chùa tu hành một thời gian.

Chương 287

Trong một số ngôi chùa lớn, cũng sẽ có bảo vật trấn chùa.

Thậm chí là vật được hàng vạn, hàng chục vạn, hàng trăm vạn tín đồ ở một nơi thờ phụng.

Chiếc Thất Bảo Bách Khảm Phỉ Thúy Phật Y này, tám phần là bảo vật trấn chùa của một ngôi chùa lớn thuộc phái Tiểu thừa nào đó ở khu vực Nam Dương.

Vương Diệp nhìn mà chỉ biết lắc đầu.

Thứ này mà cũng dám lấy.

Dù sao ở khu vực Nam Dương, chỉ cần mang ra bán đấu giá, chắc chắn sẽ có người đến gây phiền phức.

Lão Hồ đứng bên cạnh nhìn cũng không ngừng trợn mắt.

Đợi đến khi mấy người mang theo chiếc áo bào phỉ thúy và tấm gương đồng lên khỏi mặt nước, Lão Hồ nín thở cả quãng đường lúc này mới thở phào một hơi dài.

“Vương Diệp, phải nói là mấy lão tư bản này chơi lớn thật.” “Du thuyền tư nhân lớn như vậy không nói, đến cả thứ này cũng dám sưu tầm.” Vương Diệp cũng có cùng cảm nhận.

“Thứ này cho dù muốn bán đi cũng không tiện bán ở Nam Dương và Hương Cảng.” “Chỉ có thể xem có cơ hội nào để Tuyết Lỵ Dương mang về Mỹ, lừa bán cho mấy người Tây thôi.” Vương Diệp đưa ra một đề nghị khả thi.

Áo Phật Y phỉ thúy ẩn chứa tín niệm nguyện lực.

Vương Diệp có thể cảm nhận được sự tồn tại của những sức mạnh này, nhưng không thể hấp thu, vì không cùng tần số với hắn.

Áo bào phỉ thúy có tác dụng hộ thân của Phật pháp.

Dù là người sắp chết, cũng có thể giữ lại tâm mạch, níu kéo một hơi thở, duy trì tính mạng.

Đối với người thường mà nói, đây tuyệt đối là chí bảo.

Nhưng đối với Vương Diệp, đổi thành tiền hoặc tài nguyên vẫn sướng hơn.

Chiếc áo bào này, Vương Diệp không giao lại cho Hồ Bát Nhất và những người khác nữa.

Thứ này đã bị ngâm trong nước biển một thời gian.

Tuy có két sắt và hộp gỗ tử đàn hai lớp bảo vệ, không bị sinh vật xâm hại, nhưng nước biển bản thân nó cũng có tính ăn mòn nhất định.

Muốn duy trì nguyên trạng, phục hồi về trạng thái bình thường, vẫn phải đặt trong không gian hệ thống.

Thậm chí Vương Diệp còn định sẽ phục hồi hoàn toàn trong không gian hư số.

Sau khi lấy đi Thất Bảo Bách Khảm Phỉ Thúy Phật Y, trong phòng thuyền trưởng không còn nhiều thứ có giá trị nữa.

Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc và Cổ Sai bắt đầu rút lui.

Vương Diệp cũng định đi ra ngoài.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh nhỏ tương tự như sức mạnh phát ra từ những lá bùa trên két sắt.

Vương Diệp khẽ nhếch mép, nhìn về hướng phát ra sức mạnh.

Đó là một góc trong phòng thuyền trưởng.

Trên tường ở góc đó có một ngăn bí mật.

Ngăn bí mật vốn dĩ áp sát vào tường, kín không kẽ hở.

Khi xảy ra tai nạn trên biển, va chạm đã làm nó lỏng ra một chút.

Vốn dĩ Vương Diệp không chú ý đến nơi này.

Nhưng chủ tàu lại vẽ vời thêm chuyện, cũng đặt rất nhiều phù chú linh tinh lên đồ vật bên trong.

Những phù chú này rõ ràng có thật có giả, hơn nữa các loại sức mạnh hỗn tạp vào nhau.

Vương Diệp muốn không chú ý cũng khó.

Vương Diệp lập tức đi đến bên cạnh ngăn tối.

Hai ngón tay luồn vào khe hở, kéo mạnh ngăn tối ra.

Bên trong là một chiếc két sắt nhỏ.

Vương Diệp không đủ kiên nhẫn để tiếp tục mở két.

Hắn đưa tay gỡ hết những lá bùa vẽ loằng ngoằng và mấy tấm giấy bùa đã bị ngâm nước đến nhàu nát ở trên đó xuống.

Sau đó, hắn dùng Toái Tinh Kiếm rạch một vòng dọc theo khe hở, cảm giác không khác gì mở đồ hộp.

Chiếc két sắt nhỏ bị Vương Diệp mở toang.

Bên trong còn có mấy lớp túi ni lông, bọc vô cùng kín kẽ.

Đến đây thì Vương Diệp không làm gì nữa.

Bây giờ vẫn đang ở dưới nước.

Vương Diệp cất đồ đi, rồi lập tức theo Hồ Bát Nhất và những người khác rời khỏi con tàu.

Sau khi bơi vào bờ, Vương Bàn Tử và Minh Thúc đã ngóng đến dài cổ.

Hồ Bát Nhất trực tiếp lấy chiếc gương đồng ra.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc ghé sát lại.

Chỉ thấy một chiếc gương đồng cổ.

Nhìn thế nào cũng có lịch sử hơn nghìn năm.

Phong cách của chiếc gương đồng vô cùng quỷ dị, không giống lắm với những chiếc gương đồng thời Chiến Quốc mà Vương Bàn Tử từng thấy.

Xung quanh chiếc gương đồng này là một vòng trang trí mà Vương Bàn Tử chưa từng thấy bao giờ.

Một vòng hoa văn ngư long, dưới cùng còn có một loại người cá bốn chân chưa từng gặp, trông vô cùng xấu xí và hung tợn.

Nó dùng hai cái móng vuốt giống như tay để nâng chiếc gương đồng.

Không giống những chiếc gương đồng thời Chiến Quốc có hoa văn đối xứng thường thấy, hoa văn trên chiếc gương này thậm chí còn không đối xứng, nhưng nhìn vào lại có một vẻ đẹp khó tả.

Vương Bàn Tử xem mà nhíu mày: “Lão Hồ, món này có đúng hàng không đấy?

Đừng lại vớ phải đồ giả.” Hồ Bát Nhất bĩu môi: “Bàn Tử, cái này thì mày không biết rồi, thứ này gọi là hoa văn ngư long.

Trước đây tao...” Hồ Bát Nhất nói được nửa chừng thì nhớ lại lúc còn ở đội sản xuất, đã từng tìm thấy một món đồ có hoa văn tương tự trong Ma quật Bách Nhãn.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang trao đổi về tình tiết ở một bên.

Sự chú ý của Vương Diệp thì đặt vào gói đồ lấy từ ngăn tối trong buồng thuyền trưởng.

Thứ này được bọc rất nhiều lớp bằng túi ni lông chống nước màu đen.

Vương Diệp cẩn thận mở ra, phát hiện bên trong còn có một cái hộp nhỏ.

Mở hộp ra, bên trong là một cây như ý màu đen.

Chất liệu của cây như ý này, Vương Diệp nhất thời không thể phán đoán chính xác.

Chiều dài khoảng một thước.

Toàn thân đen tuyền.

Phía trên điêu khắc một con rồng đen sống động như thật.

Mắt rồng trũng sâu, dường như thiếu thứ gì đó.

Khi Vương Diệp cầm cây hắc như ý trong tay, đột nhiên nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

Giọng điệu của âm báo hệ thống dường như cũng có chút thay đổi.

Không còn là giọng nữ máy móc bình tĩnh lạnh lùng như trước, mà rõ ràng mang theo một chút vui mừng và nghi hoặc.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Hắc Long Như Ý.” Vương Diệp vừa nghe đã biết có gì đó không ổn.

Thế là xong rồi à?

Sau đó thì sao?

Lại nghe ngữ khí này.

Hệ thống không ổn.

Cây Hắc Long Như Ý này cũng không ổn!

Vương Diệp nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận.

Hắn phát hiện trên Hắc Long Như Ý dường như có một luồng sức mạnh cực kỳ linh động đang quanh quẩn.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp cũng không nắm bắt chính xác được.

Có lai lịch.

Chương 288

Cảm giác đầu tiên của Vương Diệp là cây hắc như ý này tuyệt đối có lai lịch lớn.

Dường như, hắn đã nghe nói về nó ở đâu đó.

Thôi bỏ đi, Vương Diệp nghiên cứu một lúc vẫn không ra được kết quả gì, đành phải cất Hắc Long Như Ý vào không gian hệ thống.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp cất Hắc Long Như Ý vào không gian hệ thống, giống như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Âm báo của hệ thống vang lên liên tục với tốc độ cực nhanh, hết dòng này đến dòng khác.

Nhất thời đầu óc Vương Diệp có chút rối loạn vì những thông báo này.

“Hệ thống kiểm tra được mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn có thể dung hợp cường hóa với Hắc Long Như Ý.” “Dung hợp cường hóa sẽ tiêu hao 1000 điểm quốc vận.” “Có dung hợp không?” “Hệ thống kiểm tra được mảnh vỡ Long Thần Chi Lân có thể dung hợp cường hóa với Hắc Long Như Ý.” “Dung hợp cường hóa sẽ tiêu hao 500 điểm quốc vận.” “Có dung hợp không?” Vương Diệp ngây người.

Âm báo của hệ thống vẫn chưa kết thúc.

“Hệ thống kiểm tra được Thất Tinh Trấn Tà Kiếm có thể dung hợp cường hóa với Hắc Long Như Ý.” “Dung hợp cường hóa sẽ tiêu hao 100 điểm quốc vận.” “Có dung hợp không?” Thất Tinh Trấn Tà Kiếm?

Thanh kiếm cắm trên lưng con quỷ văn minh quy kia ư?

Món đó cũng có thể dung hợp cường hóa với Hắc Long Như Ý

sao?

Cường hóa thế nào?

Cường hóa phương diện nào?

Dùng như ý chém người à?

Đầu óc Vương Diệp ngày càng rối loạn.

Nhưng, âm báo của hệ thống vẫn chưa có ý định dừng lại.

“Hệ thống kiểm tra được Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu có thể dung hợp cường hóa với Hắc Long Như Ý.” “Dung hợp cường hóa sẽ tiêu hao 100 điểm quốc vận.” “Có dung hợp không?” Vương Diệp nhìn vào không gian hệ thống của mình, cuối cùng cũng phát hiện ra, cái thứ Hắc Long Như Ý này, thứ gì cũng có thể dung hợp!

Không ổn, món này tuyệt đối có vấn đề!

Gặp chuyện khó quyết, phù loan thỉnh tiên.

Vương Diệp từ khi có được Thiên Nhãn thần thông và Xà Thần Di Cốt Linh Bãi, đối với việc bói toán, nhìn khắp thiên hạ không có đối thủ.

Vì vậy, Vương Diệp không chút do dự lấy Xà Thần Di Cốt Linh Bãi ra.

Bây giờ Vương Diệp bói toán, gần như là cưỡng chế linh nghiệm.

Rất nhanh đã có kết quả.

Vương Diệp nhìn con lắc Xà Thần gần như sắp thắt nút lại mà chìm vào suy tư.

Đây là có ý gì?

Vừa rồi hắn vấn thiên mãi quái, quy định là theo chiều kim đồng hồ là dung hợp, ngược chiều là không dung hợp.

Kết quả là con lắc dao động lên xuống.

May mà Vương Diệp vẫn nhìn ra được, mũi nhọn của con lắc đã xoay một vòng theo chiều kim đồng hồ.

Biên độ này không nhỏ, nhưng bị quỹ đạo kỳ dị lên xuống loạn xạ che lấp mất.

Vương Diệp trong lòng đã có chủ ý, chỉ là biểu hiện của Xà Thần Di Cốt Linh Bãi vẫn khiến hắn có chút bất an.

Đương nhiên, sự bất an không ảnh hưởng đến quyết định của Vương Diệp.

Vừa cất Xà Thần Di Cốt Linh Bãi xong, Vương Diệp đã chọn dung hợp!

Món đầu tiên dung hợp là Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu.

Đây là thứ hắn lấy được trong phù quan Hắc Triều.

Là đồ tùy táng của giao nhân tế tự, món này có liên quan nhất định đến Hận Thiên Thị và sức mạnh cổ thần.

Bản thân nó cũng là một pháp khí khu tà trấn hung mạnh mẽ.

Hắc diệu thạch vốn ẩn chứa sức mạnh của lửa, chí cương chí dương.

“Chúc mừng ký chủ, Hắc Long Như Ý và Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu dung hợp cường hóa thành công.” Vương Diệp hơi nhíu mày.

Thông báo của hệ thống đến đây là hết, không hề nói Hắc Long Như Ý có thay đổi gì.

Đã thành công rồi, không phải nên tăng thêm chút uy lực hay gì đó sao?

Thêm một kỹ năng nhỏ cũng được.

Nhưng không có.

Chỉ có bề mặt của Hắc Long Như Ý dường như xảy ra một chút thay đổi nhỏ, mang một vẻ sáng bóng mượt mà tựa như hắc diệu thạch.

Tuy không có cường hóa gì, nhưng dường như cũng không có tổn thất?

Vương Diệp lập tức tiếp tục dung hợp.

"Chúc mừng ký chủ, Hắc Long Như Ý và Thất Tinh Trấn Tà Kiếm dung hợp thành công." Vương Diệp đợi mấy giây, khóe miệng giật giật.

Mình rốt cuộc đang mong chờ cái gì vậy?

Tuy nhiên, hắn rất nhanh đã phát hiện ra một vài thay đổi trên Hắc Long Như Ý.

Trên thân rồng xuất hiện bảy chấm nhỏ mang màu xanh lam.

Bảy chấm này vừa nhìn đã biết là sắp xếp theo hình dạng của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Rất rõ ràng, Hắc Long Như Ý đã xảy ra thay đổi, và là thay đổi theo hướng tốt.

Tại sao hệ thống không thông báo?

Chuyện này không thể nào chỉ đơn thuần là thay đổi một chút về ngoại hình đơn giản như vậy.

Vương Diệp dứt khoát tiếp tục cường hóa.

"Chúc mừng ký chủ, Hắc Long Như Ý và mảnh vỡ Long Thần Chi Lân dung hợp thành công." "Chúc mừng ký chủ, mức độ thức tỉnh của Hắc Long Như Ý đạt năm mươi phần trăm." Cuối cùng cũng xuất hiện!

Thức tỉnh?

Thức tỉnh cái quái gì vậy?

Vương Diệp đột nhiên có một dự cảm không tốt lành.

Cảnh tượng con lắc của Xà Thần Di Cốt Linh Bãi nhảy lên nhảy xuống lúc bói toán lại hiện ra trước mắt Vương Diệp.

Có chút bất an.

Món này không phải là tà linh gì đó chứ?

Bị phong ấn cái gì đó, rồi bị Vương Diệp giải phóng ra?

Ừm, giải phóng ra cũng không sao.

Vương Diệp nghiêm túc suy nghĩ.

Nếu thứ được giải phóng ra thật sự là tà linh, thì cứ đập chết là được.

Nói không chừng còn có thể hấp thụ.

Vương Diệp rất hài lòng với quá trình suy nghĩ của mình.

Phải là như vậy, không cho phép có khả năng khác.

Chỉ có kiên định tin tưởng, mới có thể tiếp tục bước đi.

Vương Diệp vừa gào thét những câu khẩu hiệu trung nhị trong lòng, vừa tiếp tục liều mạng.

Hắn tiếp tục dung hợp.

Lần này, đối tượng dung hợp cường hóa của Hắc Long Như Ý là mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn!

Con rồng đen trên Hắc Long Như Ý có đôi mắt trũng sâu, rõ ràng là không có mắt.

Vương Diệp lập tức nhớ đến một thành ngữ: họa long điểm tình.

Con rồng trên hắc như ý, liệu sau khi có mắt, có bay đi mất không?

Hay sẽ có chuyện gì không hay xảy ra?

Hắn không quan tâm nữa.

Cắn răng trợn mắt.

“Chúc mừng ký chủ, mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn và Hắc Long Như Ý dung hợp cường hóa thành công.” “Độ thức tỉnh Hắc Long Như Ý đạt một trăm phần trăm, nâng cấp thành Long Thần Như Ý.” Âm báo của hệ thống có cảm giác như vẫn chưa nói hết, nói được nửa chừng thì dừng lại.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được, con rồng đen trên cây hắc như ý trong không gian hệ thống đã động đậy.

Ánh mắt nó lóe lên tinh quang.

Chương 289

Vốn dĩ chỉ là hai hốc mắt trũng sâu, bây giờ bên trong đã có một đôi mắt lấp lánh.

Long thần bắt đầu chậm rãi lượn lờ trên cây như ý.

Một luồng khí tức uy nghiêm lan tỏa trong không gian hệ thống.

Rất nhanh, con rồng đen trên Hắc Long Như Ý cũng cảm nhận được sự giam cầm của không gian hệ thống.

Nó há miệng, phát ra một tiếng long ngâm.

Âm thanh không lớn, nhưng Vương Diệp lại bị chấn động đến suýt ngã nhào.

Khá lắm.

Hóa ra bị long ngâm tấn công trực diện là cảm giác thế này.

Bên kia, Hồ Bát Nhất và những người khác đã nghiên cứu “Tần Vương Chiếu Cốt Kính” một lúc lâu.

Đột nhiên, họ nghe thấy một tiếng nổ lớn, phát ra từ phía xác tàu đắm Mã Lệ Tiên Nô.

Vị trí của xác tàu đắm, có lẽ vừa vặn đè lên một miệng suối nước nóng địa nhiệt.

Lúc Vương Diệp và mọi người ra khỏi xác tàu, không biết là vì phía trên mất đi oán linh chiếm giữ, hay là vì trọng lượng mất cân bằng.

Xác tàu dưới tác dụng của trọng lực đã di chuyển một chút.

Cân bằng lập tức bị phá vỡ.

Xác tàu Mã Lệ Tiên Nô phát ra một tiếng nổ lớn, rồi đột ngột nghiêng đi.

Sau đó, Vương Diệp thấy một dòng nước màu xám tro như khói phun trào từ bên dưới xác tàu.

Những con cá, con tôm nhỏ không kịp thoát thân liền chín cả.

Không ít con đã chuyển sang màu đỏ trông khá ngon mắt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Nguyễn Hắc và Minh Thúc đều biến sắc.

Chỉ thấy dòng nước màu xám tro kia đang lan ra rất nhanh.

"Không hay rồi, đó là suối nước nóng dung nham dưới lòng đất." "Chẳng may là chúng ta đều bị luộc chín cả." Vương Diệp cũng có vẻ mặt nghiêm trọng.

Thứ này quả thật không dễ đề phòng.

Bản thân hắn thì không sợ lắm, nhưng uy lực của suối nước nóng dung nham đúng là không phải người thường có thể chịu nổi.

Không bao lâu nữa, khu vực gần đó sẽ biến thành một nồi nước sôi khổng lồ.

Đáng sợ hơn là, trong suối nước nóng dung nham chứa đủ loại khoáng chất dưới lòng đất, rất nhiều trong số đó có độc tính cao và tính ăn mòn.

Vương Diệp nhìn về phía phế tích toàn cột đá cách đó không xa: "Chúng ta đến đó." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa nghe thấy, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ai cũng không muốn ở lại đây để bị luộc chín.

Sau khi suối nước nóng dung nham dưới đáy biển phun trào, mực nước cũng bắt đầu từ từ dâng lên, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu tăng cao.

Vương Diệp nhìn mà nhíu mày.

Phải biết rằng trong dòng thời gian gốc, tuy cũng có suối nước nóng dưới lòng đất, nhưng phạm vi chỉ tập trung quanh xác tàu Mã Lệ Tiên Nô, và nước nóng phun ra cũng chỉ đủ làm chết một vài con cá tôm không kịp chạy.

Nhưng suối nước nóng dung nham ở đây, cứ như thể chọc phải tổ ong vò vẽ.

Xác tàu Mã Lệ Tiên Nô vừa đổ xuống, mất thăng bằng, giống như đè phải thứ gì đó, lại giống như mở ra một công tắc nào đó.

Toàn bộ các miệng phun dung nham dưới đáy biển đều bắt đầu phun nước nóng ra ngoài.

Mặt biển xung quanh đâu đâu cũng là bong bóng nước sùng sục.

Không khí cũng bắt đầu có mùi lưu huỳnh nhàn nhạt.

Có chút nguy hiểm.

Những người khác đi trước, Vương Diệp đi sau cùng để bọc hậu.

Vùng biển này chắc đã bị hắn càn quét sạch sẽ, đã đến lúc đổi chỗ khác.

Đi được vài bước, Lôi Hiển Minh đi trước mặt Vương Diệp đột nhiên hét lên một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều bị tiếng hét của Minh Thúc thu hút.

Minh Thúc lắp bắp nói: “Mọi người xem, ngọn núi phía trước kia, trên lưng Cổ Sai cũng có.” Vương Diệp nhìn sang.

Cổ Sai vì ở đây quá nóng nên đang cởi trần, để lộ ra hình xăm trên người.

Thấu Hải Long Vương Trận.

Vương Diệp đã từng thấy trước đây, còn tiện tay học được một kỹ năng từ người Cổ Sai.

Chỉ là Vương Diệp cũng không quan sát kỹ hình dạng của Thấu Hải Long Vương Trận.

Quá phức tạp, trên đó có đủ loại đường nét và hoa văn.

Nhưng sau khi được Minh Thúc nhắc nhở, Vương Diệp lập tức cảm nhận được, Thấu Hải Long Vương Trận trên lưng Cổ Sai, ít nhất một phần, là một tấm bản đồ.

Rất rõ ràng là, trong bản đồ có những đường nét đơn giản phác họa hình dạng của một ngọn núi.

Vừa hay, hướng đi của cả nhóm, phía sau khu phế tích có nhiều cột đá kia, cũng có một ngọn núi.

Hình dạng của nó không thể nói là rất giống, mà chỉ có thể nói là giống hệt với hình vẽ trên Thấu Hải Long Vương Trận của Cổ Sai.

Vương Diệp gọi Cổ Sai lại.

Cổ Sai bây giờ cũng lờ mờ biết rằng hình xăm sau lưng mình không tầm thường.

Tiếc là bản thân anh ta không nhìn thấy được.

Vương Diệp xem xét kỹ.

Hắn phát hiện Thấu Hải Long Vương Trận trên lưng Cổ Sai lại xảy ra một vài thay đổi nhỏ, có chút khác so với lúc hắn thấy lần đầu.

Ít nhất là trên hình vẽ đã có thêm nhiều thứ mà trước đây không có.

Trước kia trên Thấu Hải Long Vương Trận, đa số là hình ảnh các loài thủy tộc, ngư long đuổi bắt nhau, bơi lội trong sóng biển.

Bây giờ nhìn lại, phía sau lớp hoa văn này, lờ mờ xuất hiện một lớp hoa văn mới.

Hoa văn này rõ ràng nhất, chính là ngọn núi kia.

Kỳ lạ là, hình dạng ngọn núi giống hệt ngọn núi phía trước, nhưng trung tâm lại rỗng.

Giống như một cái bình bụng to miệng nhỏ.

Trong lòng ngọn núi rỗng, có một cây cột khổng lồ.

Cây cột này cao gần bằng ngọn núi, và nó còn bị nghiêng đổ.

Bên dưới cây cột nghiêng đổ khổng lồ này, đang trấn áp một con quái vật.

Vương Diệp nhìn kỹ, đơn phương tuyên bố thứ này là một con cương thi.

Hoa văn xăm hình khá đơn giản, Vương Diệp cũng chỉ có thể hiểu như vậy.

Dù sao thì hai mắt của thứ này toàn là bóng tối, mặt mày hung tợn, trông không giống thứ gì tốt đẹp, tràn đầy khí tức tà dị.

Dựa theo tỷ lệ của thứ này với ngọn núi, Vương Diệp có thể hiểu rằng con cương thi này cao gần bằng một con voi.

Khá lắm, Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh an ủi: “Không sao đâu, người xưa khi vẽ tranh, tỷ lệ giữa nhân vật và cảnh vật thường bị mất cân đối.

Thường thì việc vẽ cao lớn hơn người thường là để làm nổi bật thân phận, địa vị của nhân vật đó cao hơn những người khác trong tranh.

Không nhất định là tỷ lệ thật...” Tuyết Lỵ Dương giải thích đến cuối, bản thân cô cũng có chút không chắc chắn.

Vương Diệp gật đầu.

Cho dù nó thật sự to như con voi, Vương Diệp cũng không sợ.

Xung quanh con cương thi này, còn có rất nhiều xương người nhỏ bé.

Hình vẽ những bộ xương này cũng rất thô sơ, nhưng liếc mắt là có thể nhận ra đó là xương người.

Dưới chân núi còn có đủ loại hang động, san hô giao nhau chằng chịt, bên trong còn có một vài hình vẽ giao nhân quỷ dị.

Những giao nhân này trông cũng không giống vật sống.

Một số cái xác chết trông khá kinh dị.

Tóm lại là vô cùng bất an.

Nhìn xuống dưới nữa, Vương Diệp thấy một con rồng khổng lồ đang cuộn mình.

Chương 290

Chỉ có điều con rồng này rõ ràng cũng không phải vật sống, mà là một con rồng xương.

Vương Diệp thấy đến đây liền hít một hơi khí lạnh.

Khá lắm, lại là đại cương thi, lại là giao nhân quỷ dị, lại là xương rồng.

Dòng thời gian gốc làm gì có kích thích như vậy.

Vương Diệp còn có thể nói gì nữa?

Rõ ràng hành trình tiếp theo sẽ kích thích hơn nhiều.

Hơn nữa Vương Diệp nghi ngờ, con rồng khổng lồ bị hắn làm gãy một sừng trước đó, e là có chút liên quan đến bộ xương rồng trong Thấu Hải Long Vương Trận trên lưng Cổ Sai.

Vương Diệp hít sâu một hơi, nhìn về phía ngọn núi màu xám tro phía trước.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng tâm trạng nặng nề, đều giơ ống nhòm lên nhìn về phía trước.

Phía trước sương mù bốc hơi nghi ngút.

Dưới lớp sương mù, dường như có vô số kiến trúc.

Trong những kiến trúc đó, lại giống như có vô số bóng người mờ ảo.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều cho rằng đó là ảo ảnh trên biển.

Đương nhiên, việc ảo ảnh xuất hiện dưới đáy biển cũng là một chuyện khá kỳ dị.

Khí tức trong Nam Hải Quy Khư hỗn loạn, sự tồn tại của cái hải nhãn này vốn đã rất trái với lẽ thường, nên việc xuất hiện ảo ảnh dưới đáy biển cũng có thể nói là hợp lý.

Chỉ có điều Vương Diệp không cho là vậy.

Dưới Thiên Nhãn của Vương Diệp, hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Những kiến trúc và bóng người trên ngọn núi đối diện, không hoàn toàn là hư cấu.

Sau khi mấy người phân tích một hồi, Tuyết Lỵ Dương lại nghĩ ra một khả năng khá lớn.

Những ký hiệu trên Thấu Hải Long Vương Trận chắc chắn đều rất trừu tượng, ý nghĩa cụ thể mà chúng đại diện có thể sẽ không hoàn toàn tương ứng với thực vật.

Ngọn núi này rất có khả năng là một ngôi mộ lớn của người Hận Thiên Thị cổ đại.

Những thứ bên trong chưa chắc đã thật sự là cương thi, giao nhân và xương rồng, có thể chúng đại diện cho những thứ khác nhau.

Nhưng cụ thể đại diện cho cái gì, thì Dương tham mưu cũng đành bó tay.

Ghi chép liên quan đến văn minh Hận Thiên Thị thực sự quá ít, chỉ có một vài truyền thuyết được lưu truyền lại đời sau nghe có vẻ không đáng tin cậy.

Tuy nhiên lúc này mọi người cũng không có thời gian để phân tích quá kỹ lưỡng.

Hơi nước bốc lên đã khiến nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng.

Tất cả mọi người chỉ có thể không ngừng đi về phía trước.

Thuyền cứu sinh bằng cao su bây giờ mọi người cũng không dám ngồi, nhưng lại không nỡ vứt đi, dù sao trên đó vẫn còn rất nhiều vật tư.

Hơn nữa khoảng cách đến ngọn núi phía trước vẫn còn xa.

Nhìn núi chạy chết ngựa, đi bộ thì tốc độ quá chậm.

Đợi khi rời khỏi khu vực phun trào suối nước nóng dung nham xa một chút, mọi người vẫn phải ngồi thuyền.

Bây giờ chỉ có thể để Vương Bàn Tử, Cổ Sai, Nguyễn Hắc mấy người thay nhau kéo thuyền đi.

Minh Thúc, Hồ Bát Nhất và Vương Diệp cũng phải thay phiên giúp một tay.

Đi khoảng mười mấy phút, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy sinh vật sống trong nước biển bên cạnh.

Rõ ràng là nhiệt độ không còn cao như vậy nữa, lúc này mọi người mới quay trở lại thuyền cao su.

Chèo thuyền cật lực khoảng nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến trước ngọn núi đá kia.

Nhìn từ xa, ngọn núi đá khá cao.

Đến gần rồi mới thấy, ngọn núi đá này quả thực là cao chọc trời.

Cách ngọn núi đá khoảng bốn, năm mươi mét, có mấy cánh cửa đá cao lớn vô cùng.

Cửa đá rõ ràng là do con người xây dựng và đục đẽo mà thành.

Phía sau cửa đá, các đường thủy hoàn toàn tách biệt, không thông với nhau.

Rõ ràng vào các cửa đá khác nhau, chắc chắn sẽ có vận mệnh khác nhau.

Mấy cánh cửa đá gần như giống hệt nhau, chỉ có xà ngang phía trên là làm bằng loại đá khác nhau, nên màu sắc trông cũng không giống nhau: màu vàng, màu lục, màu trắng, màu đỏ và màu đen.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều là người thông minh, khi thuyền đến đây, tự nhiên biết việc chọn cửa nào có tầm quan trọng sống còn đối với vận mệnh sau này.

Vương Diệp cũng có chút đau đầu.

Hắn nhớ hướng đi của cốt truyện là đúng, nhớ có một ngọn núi như vậy, còn nhớ dưới chân núi có cửa đá.

Nhưng!

Ai mà nhớ được chi tiết như vậy chứ.

Chọn cửa nào, Vương Diệp sớm đã không nhớ nữa.

Gặp chuyện khó quyết, phù loan thỉnh tiên.

Vương Diệp không nghĩ ngợi gì, liền lấy Xà Thần Di Cốt Linh Bãi ra.

Chuyện này giao cho bói toán là thích hợp nhất.

Phong thủy ngũ hành, bát quái kỳ môn gì cũng vô dụng.

Dù sao thì khi người Hận Thiên Thị từ Thăng Long Thiên Tỷ ra ngoài, có Tiên thiên bát quái hay không, lý luận ngũ hành đã hình thành hay chưa cũng chưa chắc.

Bói một quẻ là xong chuyện.

Rất nhanh Vương Diệp đã cất Xà Thần Di Cốt Linh Bãi đi, vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào cánh cửa đá có xà ngang màu đen ở phía trước: “Tin tôi đi, đi cửa này, không sai đâu.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ

Dương, hai người có chỉ số thông minh cao, đều vạch đen đầy đầu, thầm nghĩ kết quả bói toán ra mà cũng cứng rắn như vậy sao?

Chỉ có Vương Bàn Tử là tin tưởng Vương Diệp một cách triệt để: “Biểu đệ nói chắc chắn không sai, cứ đi là được.” Còn những người khác, bây giờ cũng không có chủ kiến gì, có người quyết định là tốt rồi.

Rất nhanh, thuyền cứu sinh cao su đã chèo vào trong cánh cửa đá màu đen.

Khi đi qua bên dưới cửa đá, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên.

Xà ngang trên đỉnh là cả một khối hắc diệu thạch.

Ổn rồi.

Lần bói toán này chắc chắn không sai.

Rất nhanh, thuyền cứu sinh xuyên qua cửa đá, tiến vào một hang động dưới chân núi.

Sau khi vào trong hang động, dòng nước biển lập tức trở nên hiền hòa.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt tràn đầy chấn động.

Trong hang núi là một không gian cực kỳ rộng lớn, trông vô cùng hùng vĩ.

Toàn bộ là một cung điện bằng đá.

Cánh cửa đá vừa rồi, có lẽ chính là cửa điện của cung điện này.

Nếu nghĩ như vậy, thì thể tích của cung điện này quá lớn rồi.

Lớn đến mức không giống như chuẩn bị cho con người!

Con người trong hoàn cảnh này, chỉ cảm thấy mình nhỏ bé.

Nếu những kẻ thống trị loài người chuẩn bị đại điện cho mình, chắc chắn sẽ xây nhỏ hơn thế này rất nhiều.

Có thể thấy không gian cung điện đã lớn đến mức đáng sợ.

Vương Diệp ý thức được rằng đây vẫn chưa phải là tất cả.

Bởi vì bây giờ cả nhóm người của hắn vẫn đang lênh đênh trên mặt nước!

Điều đó có nghĩa là, dưới nước còn không biết sâu bao nhiêu.

Rất có khả năng những gì mọi người đang thấy chỉ là một nửa của đại điện này mà thôi.

Nghĩ vậy, Vương Diệp lập tức hít một hơi khí lạnh.

Tuyết Ly Dương phía sau cũng phản ứng lại, không nhịn được kinh hô một tiếng: “Nơi này rốt cuộc là lăng mộ hay thần điện?” Tuyết Ly Dương bây giờ cũng có chút không chắc chắn.

“Hoặc có thể, là vị trí tương tự như minh lâu hoặc tế đàn?” Vương Diệp bây giờ cũng chỉ có thể phỏng đoán, dù sao thì thể tích của thứ này đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, phía trước thuyền cao su xuất hiện một vài bóng đen cao lớn.

Chương 291

Thị lực của Vương Diệp khá tốt, lập tức nhận ra đó là những bức tượng người bằng đồng xanh cao lớn vô cùng.

Những bức tượng đồng này chỉ có một phần lộ ra trên mặt nước.

Dựa vào chiều cao để phán đoán, dưới mặt nước ít nhất còn cao bảy, tám mét.

Ít nhất bề mặt là đồng xanh.

Nhưng Vương Diệp có chút khó tin rằng những bức tượng này toàn bộ đều được đúc bằng đồng xanh.

Quá lớn rồi.

Không chỉ tốn một lượng lớn kim loại đồng, mà độ khó đúc cũng rất lớn.

Hơn nữa, Vương Diệp cảm nhận được một sức mạnh đặc biệt trên những bức tượng đồng khổng lồ, xiêu vẹo này.

Lúc này mọi người đã ở khá xa nơi phun trào suối nước nóng dung nham, nước sôi nhất thời chưa thể tràn tới, cuối cùng cũng có tâm trạng để khám phá.

Vương Diệp bảo Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác tiếp tục đi về phía trước, cẩn thận thăm dò.

Còn hắn thì trực tiếp nhảy khỏi thuyền cao su.

Nhiệt độ trong nước dường như đã tăng lên một chút so với trước, nhưng cảm giác không rõ ràng.

Vương Diệp ước tính sơ bộ.

Cho dù suối nước nóng dung nham ở đây có hung dữ hơn, để làm cho nước biển hoàn toàn không thể ở được nữa, cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài.

Đương nhiên, mối đe dọa trực tiếp nhất không phải là nước sôi, mà là nhiệt lượng và hơi nước do suối nước nóng dưới đáy biển mang lại, rất có khả năng sẽ phá vỡ sự cân bằng sức mạnh bên trong hải nhãn Quy Khư.

Đến lúc đó nơi này sẽ hoàn toàn bị nước biển bao phủ, và điện đá có thể sẽ sụp đổ.

Khi đó sẽ rất khó giải quyết.

Vương Diệp nhanh chóng bơi đến bên cạnh bức tượng đồng.

Đến gần rồi, cảm giác áp bức càng thêm rõ rệt.

Vương Diệp từ trong nước biển trực tiếp nhảy lên, một phát nhảy lên đỉnh đầu của bức tượng đồng.

Ngay khi Vương Diệp đáp xuống đỉnh đầu bức tượng đồng, hắn cảm thấy dưới chân đột nhiên truyền đến một trận chấn động.

Một tiếng ma sát kim loại chói tai vang lên.

Bức tượng đồng khổng lồ lại cử động.

Vương Diệp loạng choạng một cái, rồi lập tức đứng vững lại.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ở xa thấy bức tượng đồng dưới chân Vương Diệp di chuyển, vội vàng chèo thuyền cao su lại gần, có vẻ như muốn đến giúp đỡ.

Vương Diệp vội vàng xua tay.

Bức tượng đồng dưới thân hắn, e là cao đến hai mươi mét.

Gã khổng lồ này, không phải là thứ mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử có thể đối phó.

Điều đáng sợ hơn không phải là những thứ này, mà là tất cả các bức tượng đồng trong đại điện này dường như đều đang rục rịch.

Các loại tiếng ma sát kim loại quỷ dị vang lên không ngớt trong đại điện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy những bức tượng đồng khác trong thần điện.

Mặt nước trong toàn bộ thần điện như sôi lên, khắp nơi đều truyền đến chấn động và sóng nước.

Sắc mặt hai người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trắng bệch, chèo thuyền cao su, cố mạng chèo về phía Vương Diệp chỉ.

Phía trước có một cái bệ cao giống như tế đàn.

Thuyền cao su rất nhanh đã chèo đến bên cạnh bệ cao.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng đưa những người khác lên bệ cao.

Sau đó hai người dường như cãi nhau.

Vương Diệp bên này tạm thời cũng không quan tâm đến họ được.

Bức tượng đồng dưới chân đã đứng dậy.

Tay nó cầm một đoạn cột đá gãy, vung lên đập về phía đầu mình.

Vương Diệp cuối cùng cũng nhìn rõ.

Những bức tượng đồng này, quả thực toàn bộ đều làm bằng đồng xanh.

Thật là lãng phí.

Cột đá đương nhiên không phải để tự sát, Vương Diệp đang đứng trên đầu tượng đồng kia mà.

Nhìn thấy cột đá đập tới, Vương Diệp như một con vượn linh hoạt, luồn lách trên người tượng đồng.

Trong tay còn cầm Phi Hổ Trảo của Bàn Sơn đạo nhân.

Cảm giác không khác gì người nhện.

Bức tượng đồng hiển nhiên vô cùng tức giận.

Cột đá "đùng" một tiếng đập vào đầu chính nó, suýt chút nữa làm bẹp cả đầu.

Cột đá cũng vỡ ra một mảng lớn.

Sau đó tượng đồng lại vung bàn tay to lớn, vồ về phía mình.

Nhưng Vương Diệp không vội tấn công.

Nếu hắn muốn hạ gục bức tượng đồng này, cũng không phải chuyện quá tốn sức.

Khống chế trọng lực, Nãi Cùng Thần Băng, thậm chí là dùng Toái Tinh Kiếm chém vào các khớp nối, những phương pháp thô bạo này đều hoàn toàn có thể áp chế được tượng đồng.

Điều Vương Diệp hứng thú bây giờ là, những bức tượng đồng này làm sao mà cử động được?

Những thứ này đã ngâm trong hải nhãn Quy Khư mấy nghìn năm rồi, mà vẫn có thể cử động được thì thật là vô lý!

Chắc chắn có thứ gì đó đang điều khiển những bức tượng đồng khổng lồ này.

Hắn bây giờ chính là muốn tìm ra sức mạnh điều khiển chúng.

Vương Diệp gần như đã leo mấy vòng trên người tượng đồng, cuối cùng xác định được, nguồn sức mạnh của tượng đồng nằm ở sau lưng nó.

Trên lưng tượng đồng có một tấm đồng hình tròn, hoàn toàn được khảm vào thân thể tượng đồng.

Trên tấm đồng có những hoa văn phù điêu phức tạp.

Chỉ có điều do bị ăn mòn hàng nghìn năm, cộng với xác của các sinh vật biển, những hoa văn phù điêu này đã không còn rõ nét.

Nhưng Vương Diệp biết, mấu chốt không nằm ở tấm đồng được khảm này, mà là ở bên dưới nó.

Nguồn sức mạnh của cả bức tượng đồng, chính là ở dưới tấm đồng này.

Vương Diệp đã dùng chuôi Toái Tinh Kiếm gõ mấy lần, xác định bên dưới chắc chắn là rỗng.

Canh đúng thời cơ, hắn dùng Toái Tinh Kiếm rạch một vòng quanh tấm đồng.

Sau đó đưa ra hai ngón tay, thi triển kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt, dùng sức bật tấm đồng dày ba tấc, đường kính hơn hai thước trên lưng tượng ra.

Mở ra rồi, một khuôn mặt người màu đen quỷ dị đột nhiên xuất hiện trong cái lỗ dưới tấm đồng.

Ngũ quan của khuôn mặt bị vặn vẹo, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Kích thước của khuôn mặt cuối cùng cũng bình thường hơn một chút, trông to bằng người thường.

Vương Diệp nhíu mày, đưa tay trực tiếp chộp về phía khuôn mặt kia.

Khuôn mặt màu đen lập tức phát ra một tiếng hét chói tai.

Đồng thời tượng đồng cũng bắt đầu phát điên, liên tục mò đá từ dưới nước, ném về phía sau lưng mình.

Tuy ném không được chính xác lắm, nhưng vẫn có mấy tảng đá đập trúng người Vương Diệp.

Vương Diệp hừ khẽ mấy tiếng, trên người hiện ra Long Khải.

Bị tảng đá to bằng cái bàn ăn đập trúng người, Vương Diệp vẫn cảm thấy toàn thân chấn động, một cơn đau dữ dội truyền đến.

Nhưng Vương Diệp vẫn không động đậy.

Dưới khuôn mặt đen đó, còn có thứ khác!

Đúng lúc này, tiếng súng vang lên.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại chèo thuyền cao su, đang lao về phía hắn.

Hồ Bát Nhất điên cuồng chèo thuyền.

Chương 292

Vương Bàn Tử cầm súng tiểu liên Thompson, sau khi nhắm chuẩn, liền bắn một tràng liên thanh.

Tài bắn súng của Bàn Tử chuẩn đến bất ngờ.

Dù đang ở trên chiếc xuồng cao su không mấy ổn định, cậu ta vẫn bắn trúng khớp của pho tượng đồng.

Tượng đồng dường như cũng cảm nhận được sức mạnh từ viên đạn, động tác của nó bỗng chậm lại.

Vương Diệp chớp lấy cơ hội này, đưa tay thẳng vào trong.

Rất nhanh, từ dưới tấm đồng trên lưng tượng, anh đã mò ra một khối đá hắc diệu thạch đen nhánh.

Khối đá to cỡ trái tim người.

Vương Diệp thậm chí còn cảm nhận được có thứ gì đó đang không ngừng đập bên trong.

Đúng lúc này, Vương Diệp cảm thấy toàn bộ pho tượng đồng khổng lồ bỗng nhiên dừng lại, giống như bị rút mất linh hồn, hay như một con robot bị ngắt nguồn điện.

Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên trong đầu Vương Diệp.

“Chúc mừng ký chủ, nhận được Long Hỏa Chi Tâm, hấp thu 200 điểm Quốc vận.” Long Hỏa Chi Tâm?

Vương Diệp vừa nghe tên liền biết ngay khối đá hắc diệu thạch trông như trái tim sống trong tay mình chắc chắn không hề đơn giản.

Anh nhanh chóng nhảy xuống khỏi người gã khổng lồ bằng đồng.

Lúc này, những pho tượng đồng khác cũng như thể tỉnh giấc, bắt đầu cử động cơ thể.

Cả đại điện tràn ngập những tiếng ma sát khổng lồ, kỳ quái.

“Biểu đệ!

Mau đi thôi, không ở lại đây được nữa.

Mấy cái Tống tử to xác này chúng ta không chọc nổi đâu.” Vương Bàn Tử vừa bình tĩnh nổ súng, vừa hét về phía Vương Diệp.

“Vương Diệp, đừng cố quá, mấy thứ này to quá rồi.” Lão Hồ cũng có chút lo lắng.

Mặc dù họ biết thực lực của Vương Diệp rất mạnh, nhưng những gì diễn ra trước mắt đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Vương Diệp nhìn xung quanh.

Sơ sơ cũng có thể thấy được ít nhất hai mươi mấy pho tượng đồng đã sống lại.

Nhiều tượng đồng như vậy quả thực có chút khó đối phó.

“Được, chúng ta rút trước!” Vương Diệp cũng không muốn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gặp chuyện.

Hai người anh này cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút.

Cả hai đều biết rõ sức mình, nhưng vẫn liều mạng đến yểm trợ cho Vương Diệp.

Tấm lòng này anh phải ghi nhận.

Vương Diệp nhanh chóng nhảy xuống nước biển, sau đó trèo lên chiếc xuồng cứu sinh cao su.

Lên xuồng rồi, Vương Diệp bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chèo thuyền, còn mình thì lấy từ không gian hệ thống ra một khẩu súng trường bắn tỉa Xuân Điền.

Đã lâu không dùng đến.

Vương Diệp nửa quỳ trên xuồng cứu sinh, bắt đầu bắn từng phát một.

Uy lực của súng bắn tỉa không nhỏ, nhưng đối với một chiến binh bằng đồng cao hơn hai mươi mét, không khác gì người máy biến hình, thì chẳng khác nào muỗi đốt voi.

Tuy nhiên, Vương Diệp bắn có mục tiêu.

Tất cả đạn đều nhắm vào lưng của những pho tượng đồng này.

Lưng của một số tượng đồng khá sạch sẽ, có thể nhìn thấy tấm đồng tròn nguyên bản trên đó.

Một số khác thì mọc đầy vỏ sò, rong biển, san hô.

Sau vài phát súng của Vương Diệp, tấm đồng với hoa văn nổi bên dưới cũng lộ ra.

Rất tốt, sau lưng tất cả các pho tượng đồng đã sống lại đều có những tấm đồng tương tự.

Trong nước biển vẫn còn vài pho tượng đã hỏng hoàn toàn, không thể cử động.

Chắc chúng cũng có.

Vương Diệp hài lòng đặt khẩu súng trường xuống.

Khi nhìn lại những pho tượng đồng khổng lồ trong điện đá, ánh mắt anh tràn ngập sự nóng bỏng.

Tất cả đều là báu vật.

Mấy pho tượng đồng này quá lớn không mang ra ngoài được, nhưng Long Hỏa Chi Tâm dùng để điều khiển chúng di chuyển lại là báu vật.

Theo giải thích của hệ thống, những trái tim Long Hỏa này là một loại khoáng thạch đặc biệt tồn tại trong ngọn núi lửa Long Hỏa bên dưới hải nhãn Quy Khư.

Chúng là tinh hoa hội tụ của long hỏa dưới lòng đất, đồng thời còn mang theo linh tính đặc biệt.

Long Hỏa Chi Tâm chính là do tộc người Hận Thiên khai thác.

Nền văn minh của tộc Hận Thiên hoàn toàn được xây dựng dựa trên long hỏa dưới lòng đất và các mỏ khoáng trên núi lửa Long Hỏa.

Nếu không, những người Thăng Long xa xôi này cũng không thể xây dựng được một nền văn minh quy mô như vậy trên hòn đảo ở Nam Dương.

Công dụng của Long Hỏa Chi Tâm rất rộng.

Trước hết, một viên Long Hỏa Chi Tâm có thể điều khiển một lượng lớn long hỏa để luyện đồng.

Thậm chí người Hận Thiên năm đó đã nắm vững kỹ thuật nấu nước biển làm muối, luyện công cụ và xây dựng thành trì.

Tất cả những điều này đều dựa trên nền tảng lợi dụng long hỏa.

Ngoài việc chứa đựng một lượng lớn sức mạnh long hỏa, Long Hỏa Chi Tâm còn có linh lực dồi dào.

Hệ thống cũng đề cập rằng, tộc người Hận Thiên đã dùng đàn tế trong thần điện để hiến tế cho Long Hỏa Chi Tâm.

Họ dùng linh hồn của vật tế để dâng cho Long Hỏa Chi Tâm, dùng thi thể luyện ra một loại thần du, đổ đầy vào rãnh sau lưng con rối bằng đồng.

Sau đó, họ đặt Long Hỏa Chi Tâm mang theo oán linh của vật tế vào trong rãnh.

Tiếp theo, con rối bằng đồng khổng lồ có thể làm việc theo chỉ huy của tộc người Hận Thiên.

Dưới sự điều khiển song song của oán linh và Long Hỏa Chi Tâm, con rối bằng đồng khổng lồ có thể làm việc cho tộc người Hận Thiên: khai thác đá, đào khoáng sản, luyện kim loại, thậm chí có thể dùng để giết cá kình.

Những sản phẩm kết hợp giữa cơ quan thuật thần bí và hàng đầu thuật nguyên thủy nhất này cũng là một trong những nguyên nhân giúp tộc người Hận Thiên có thể xây dựng nền văn minh trên hòn đảo nhỏ ở Nam Dương.

Chỉ là, tại sao những con rối bằng đồng này cuối cùng đều được đặt trong thần điện?

Rất nhiều con rối bằng đồng đã bị hư hại.

Vào thời khắc cuối cùng của tộc người Hận Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hay là thần điện khổng lồ này được tộc Hận Thiên dùng làm kho chứa con rối bằng đồng?

Vương Diệp suy nghĩ một lúc, đồng thời cũng cân nhắc xem nên xử lý đám to xác này thế nào.

Những con rối bằng đồng không biết đã bị sức mạnh gì đó kích hoạt, hiện đang lang thang trong đại điện.

Vương Diệp đã dùng thuật pháp ẩn nấp khí tức cho mỗi người trong đội.

Khí tức của mọi người đều trở nên vô cùng yếu ớt.

Rõ ràng đám rối bằng đồng này cũng không phải là thứ gì đó tinh vi, loay hoay nửa ngày cũng không tìm thấy vị trí đàn tế của mọi người, chỉ có thể quậy phá khắp nơi trong điện đá.

Nếu phải đối đầu trực diện, dù Vương Diệp không sợ hãi đám rối bằng đồng khổng lồ này, nhưng xử lý chúng cũng khá nguy hiểm.

Bị một gã khổng lồ bằng đồng cao hơn hai mươi mét dùng cột đá đập một phát cũng đau lắm.

“Biểu đệ, chú còn muốn đối phó với mấy tên to xác đó à?

Theo anh thì chúng ta không nên chấp nhặt với chúng làm gì, vừa không vận chuyển ra ngoài được, đập nát rồi cũng chẳng bán được mấy đồng.” Vương Bàn Tử đọc được ánh mắt của Vương Diệp, nghiêm túc khuyên nhủ.

Suy nghĩ của Bàn gia luôn thẳng thắn và thực tế như vậy.

“Nguy hiểm quá, sức mạnh của mấy thứ này ngang với máy xúc, lại còn có hơn hai mươi cái, không dễ đối phó đâu.” Hồ Bát Nhất cũng lo lắng Vương Diệp sẽ mạo hiểm.

Vương Diệp mỉm cười.

“Yên tâm, tôi sẽ chú ý an toàn, hơn nữa tôi có cách.” Sau đó, Vương Diệp dúi cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người bảy, tám quả lựu đạn cán gỗ.

Món đồ này trước đây anh nhờ Đại Kim Nha thu gom giúp nên có hơi nhiều, trong không gian hệ thống vẫn còn lại mấy trăm quả.

“Hai người cứ ném về phía trước, ném được bao xa thì ném, không cần quan tâm có trúng hay không.” Vương Diệp nhìn lên đỉnh điện đá, ở nơi này dùng lựu đạn cũng không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến khí trong hải nhãn Quy Khư.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tuy không biết Vương Diệp muốn làm gì nhưng vẫn làm theo.

Phải nói rằng, những người từng trải qua thời đại đó, gọi là toàn dân là lính cũng không quá lời.

Chương 293

Hồ Bát Nhất là đại đội trưởng chính quy, Vương Bàn Tử cũng lớn lên trong khu quân đội.

Đối với lựu đạn cán gỗ, họ đều đặc biệt quen thuộc.

Ném thứ này chẳng khác nào cơm bữa.

Rất nhanh, từng cột sóng lớn lần lượt nổi lên trên mặt biển trong điện đá.

Tuyết Lỵ Dương cũng giật nảy mình.

“Các anh định làm gì?” Sau đó cô nhìn thấy những con rối bằng đồng trước đó vẫn đang đi lang thang như ruồi không đầu, bắt đầu tập trung về phía lựu đạn phát nổ.

Có hiệu quả!

Vương Diệp lập tức nhận ra cơ hội của mình đã đến.

Đối với những con rối bằng đồng này, khó khăn lớn nhất là xử lý chúng một cách nhanh chóng mà không gây sự chú ý.

Bây giờ Vương Diệp đã tìm ra điểm yếu của chúng.

Chỉ cần moi ra Long Hỏa Chi Tâm điều khiển hành động của chúng là có thể khiến chúng tê liệt.

Vụ nổ của lựu đạn lại tập hợp hơn hai mươi con rối bằng đồng lại với nhau.

Tiếp theo, là làm thế nào để Vương Diệp có thể hạ gục chúng một cách lặng lẽ.

Phải thật kín đáo và nhanh chóng.

Nếu không, đám to xác này có thể phá sập cả điện đá.

Đến lúc đó hải nhãn Quy Khư sụp đổ hoàn toàn thì không vui chút nào.

Sau đó, cả người Vương Diệp hóa thành một bóng ảnh mờ ảo, lao về phía nơi những con rối bằng đồng đang tụ tập.

Anh nhanh chóng tiếp cận sau lưng một con rối bằng đồng.

Đợi đến khi anh trèo lên cổ con rối, nó mới có phản ứng.

Nhưng nó quay đầu nhìn lại thì không phát hiện ra thứ gì.

Đợi đến khi nó cúi đầu xuống lần nữa, Vương Diệp đã dùng Toái Tinh Kiếm vạch một vòng trên lưng con rối.

Sau đó, anh dùng phiên bản tăng cường của Song Chỉ Tham Huyệt, trực tiếp lật tung tấm đồng có khắc hoa văn rồng nổi lên.

Anh thò tay vào, chộp một cái.

Gương mặt người màu đen bị thần băng Nãi Cùng màu xanh lam trên tay Vương Diệp đông cứng lại.

Tay Vương Diệp không hề dừng lại, ngón tay búng một cái.

Gương mặt người màu đen bị thần băng Nãi Cùng đông thành khối băng lập tức đầy vết nứt, ngay sau đó vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Vương Diệp trực tiếp mò ra Long Hỏa Chi Tâm từ trong những mảnh băng vụn.

Một tiếng ma sát kim loại vang lên.

Con rối bằng đồng khổng lồ vừa rồi còn đang cử động, bỗng như bị ngắt điện, dừng lại, bất động.

Cùng lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống truyền đến.

Lần này ngoài việc nhận được Long Hỏa Chi Tâm và thông báo tiêu diệt con rối bằng đồng, còn có một âm thanh thông báo đặc biệt.

“Chúc mừng ký chủ nhận được mảnh vỡ bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi, nhận được 100 điểm Quốc vận.” Bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi!

Thứ này Vương Diệp cũng có thể chế tạo.

Anh tạm thời không có tâm trí xem chi tiết bản vẽ.

Một con rối bằng đồng đã được xử lý, còn hơn hai mươi con nữa đang chờ.

Anh nhanh chóng làm theo cách cũ.

Lần lượt từng con một, anh moi Long Hỏa Chi Tâm từ sau lưng chúng ra.

Chỉ mất chưa đầy nửa giờ, hơn hai mươi con rối bằng đồng khổng lồ đều đã tê liệt, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Bên này, Vương Diệp đã bị âm thanh thông báo của hệ thống oanh tạc điên cuồng, vui đến không khép được miệng.

Điểm Quốc vận cũng nhận được khá nhiều.

Long Hỏa Chi Tâm tổng cộng hai mươi bốn viên.

Mảnh vỡ bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi tổng cộng mười tám tấm.

Sau khi con rối bằng đồng cuối cùng ngã xuống, Vương Diệp cuối cùng cũng nghe được âm thanh thông báo hệ thống mà anh mong chờ đã lâu.

“Chúc mừng ký chủ đã nhận được toàn bộ mười tám mảnh vỡ bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi, mảnh vỡ có thể hợp thành, hợp thành cần tiêu hao 500 điểm Quốc vận.” “Có hợp thành không?” Vương Diệp không hề do dự, trực tiếp chọn hợp thành.

Rất nhanh, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ hợp thành bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi thành công, nhận được một bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi.” Vương Diệp lập tức xem kỹ bản vẽ này.

Trời ạ.

Thanh Đồng Khôi Lỗi lại còn có dấu vết của khôi lỗi sư thời thượng cổ?

Món đồ này có lai lịch không nhỏ.

Tộc người Hận Thiên tách ra từ Thăng Long đã từ rất lâu.

Thời gian họ đến Nam Dương cũng rất dài.

Nhưng dù sao trước khi rời đi, họ cũng là một bộ lạc trong tộc Thăng Long, đã có giao lưu với nhiều bộ lạc khác.

Trước khi rời đi, tộc Hận Thiên đã nổi tiếng với tài luyện kim và đúc tạo.

Họ có thể chế tạo rất nhiều công cụ, cũng cung cấp điều kiện cho sự ra đời của khôi lỗi sư.

Khôi lỗi sư sớm nhất, thậm chí là một trong những nguồn gốc của cơ quan thuật Mặc gia, đã từng xuất hiện trong tộc người Hận Thiên.

Mặc dù chưa đến mức như khôi lỗi sư đời sau có thể chế tạo những con rối hình người tinh xảo, các loại máy móc công thành thủ thành, hay những con diều gỗ có thể bay trên trời mấy ngày không rơi.

Nhưng kỹ xảo đúc tạo và chế tạo cơ quan của tộc Hận Thiên đã có thể làm ra những dây tời xích khổng lồ, các loại máy móc, và mạnh mẽ nhất là Thanh Đồng Khôi Lỗi.

Chính vì sự tồn tại của những con rối này mà tộc Hận Thiên mới có thể từ Thăng Long một đường đánh tới Nam Hải, xuyên qua vùng đất của các bộ tộc man di thời đó.

Chỉ là lúc đó, Thanh Đồng Khôi Lỗi còn khá thô sơ, thể tích cũng nhỏ hơn, không lớn hơn người thật bao nhiêu.

Đương nhiên, dù vậy, vào thời đại đó, khi các bộ tộc man di vẫn còn dùng những vũ khí thô sơ nhất bằng đá và tre, thì đó đã là sự nghiền ép tuyệt đối.

Sau khi đến vùng Quy Khư ở Nam Hải, vì tộc người Hận Thiên phát hiện ra long hỏa, và hiến tế cho long thần, nắm vững được cách sử dụng long hỏa, lại tình cờ, trên long mạch phía nam vốn có ở vùng Quy Khư, còn có một lượng lớn khoáng sản kim loại.

Đồng, sắt, thiếc, chì đều có cả.

Điều này cũng khiến tộc người Hận Thiên hoàn toàn bay cao bay xa.

Thanh Đồng Khôi Lỗi vốn chỉ cao khoảng hai mét ngày càng lớn hơn.

Đến cuối cùng chính là bộ dạng mà Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác nhìn thấy.

Cao sáu bảy trượng, không khác gì người máy biến hình.

Tộc người Hận Thiên dốc toàn lực của cả tộc, gần như đào cạn mỏ đồng trong núi, xây dựng hai mươi tám con Thanh Đồng Khôi Lỗi khổng lồ, tạo ra một nền văn minh vô cùng kỳ dị.

Bản vẽ mà Vương Diệp nhận được có thể sao chép loại rối tự hành này.

Quá trình chế tạo có chút cảm giác như bỏ con voi vào tủ lạnh chia làm mấy bước.

Đầu tiên dùng đồng luyện thành linh kiện, lắp ráp lại với nhau.

Sau đó dùng hàng đầu thuật, luyện chế dược liệu đặc biệt, trong dược liệu bỏ vào âm hồn.

Cuối cùng bỏ vào Long Hỏa Chi Tâm.

Một con Thanh Đồng Khôi Lỗi hoàn hảo đã hoàn thành.

Vương Diệp xem mà khóe miệng giật giật.

Linh kiện bằng đồng thì thôi đi, ngành luyện kim hiện nay phát triển hơn trước nhiều.

Chẳng phải chỉ là đốt tiền sao.

Vương Diệp bây giờ cũng là kẻ lắm tiền nhiều của, đốt nổi.

Hàng đầu thuật?

Vương Diệp cũng biết một chút.

Thất Sát Thi Du Hàng, vừa mới học xong, còn nóng hổi.

Hơn nữa, dược liệu thi pháp của Thất Sát Thi Du Hàng, Vương Diệp căn bản không cần phải đi tìm từng thứ rồi phối chế, trực tiếp dùng điểm Quốc vận đổi trong hệ thống là được, số lượng lớn mà giá lại rẻ.

Chương 294

Dùng hết số Long Hỏa Chi Tâm này cũng không tốn mấy trăm điểm Quốc vận.

Âm hồn?

Trong Âm Binh Hổ Phù của Vương Diệp có một đống âm hồn.

Cấm vệ Điền quốc, võ sĩ Giao nhân.

Bên Tứ Hợp Viện còn có mười tám Di Vu.

Long Hỏa Chi Tâm?

Cũng có không ít.

Chỉ là... có chút không đáng.

Tính ra như vậy, giá thành một con Thanh Đồng Khôi Lỗi không hề thấp.

Cần gì phải thế?

Tuy nhiên, Vương Diệp nhanh chóng chú ý thấy trong phần giải thích của hệ thống có để lại một lối thoát.

Bản vẽ Thanh Đồng Khôi Lỗi cũng có thể dùng để chế tạo các loại rối khác như gỗ, đá...

Đá?

Vương Diệp nhìn lại kỹ năng của mình.

Nếu là chơi với gỗ, Vương Diệp chưa từng học Lỗ Ban thuật, không quen thuộc.

Nhưng chơi với đá thì trên thế giới này, người lợi hại hơn anh không nhiều.

Vương Diệp có Địa Long Chi Lực.

Dưới kỹ năng huyết mạch này, anh có mọi khả năng khống chế nham thạch.

Mấy chuyện như luyện kim, khai thác, điêu khắc, lắp ráp đều được miễn hết.

Vương Diệp có bản vẽ, chỉ cần nghĩ trong đầu là có thể tạo ra một người đá hoàn chỉnh.

Về phần hai mươi mấy pho tượng đồng ban đầu, chúng đã hoàn toàn phế đi, linh khí cạn kiệt.

Chưa đầy nửa giờ sau khi oán linh và Long Hỏa Chi Tâm bị lấy đi, những pho tượng đồng này bắt đầu mục nát nhanh chóng, toàn thân biến thành màu xanh lam có phần diễm lệ, màu đồng vốn có gần như không còn nhìn thấy được nữa.

Chẳng mấy chốc, chúng bắt đầu rơi lả tả.

Những gã khổng lồ bằng đồng cao hơn hai mươi mét bắt đầu sụp đổ từng cái một.

Đầu và cánh tay khổng lồ rơi xuống nước, tạo nên những con sóng lớn.

Lúc này, Vương Diệp đã quay trở lại đàn tế trong điện đá.

Nhìn những gã khổng lồ bằng đồng đang không ngừng sụp đổ trên mặt biển, anh có cảm giác như đang nhìn những cây đại thụ khô héo tàn lụi.

Tuyết Lỵ Dương cũng thở dài một tiếng.

Sau đó cô chỉ xuống mặt biển.

Bên dưới vẫn còn không ít nơi cũng có một vài gã khổng lồ bằng đồng.

Ban đầu mọi người đều nghĩ đó là những gã khổng lồ đã bị hư hại.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương mắt tinh, lập tức nhận ra một vài điểm khác thường.

“Những gã khổng lồ bằng đồng còn hoạt động, nguyên vẹn, mũ đội trên đầu đều là mũ xương cá.” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một gã khổng lồ bằng đồng chưa hoàn toàn sụp đổ và nói.

Nhắc tới điểm này, Vương Diệp lập tức nhìn xuống nước.

Những gã khổng lồ bằng đồng dưới nước có thân hình rõ ràng nhỏ hơn một chút so với những gã còn có thể chiến đấu, và phần lớn đầu đã rụng.

Ban đầu Vương Diệp tưởng là do thời gian lâu dài, bị nước biển ăn mòn nên mới hỏng.

Bây giờ xem ra không đơn giản như vậy.

Những gã khổng lồ bằng đồng bị rụng đầu đó, mũ đội trên đầu là mũ quạ lửa bằng đá khổng lồ.

“Anh xem những gã khổng lồ dưới đáy biển kia, toàn bộ đều là mũ quạ lửa.” “Em đoán là nó đại diện cho cuộc chiến đấu thời thượng cổ giữa tộc người Hận Thiên và bộ tộc đối địch, tức là bộ tộc đội mũ quạ lửa có liên quan đến mặt trời và bầu trời.” Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng nói ra suy đoán của mình.

Vương Diệp lại nhíu mày.

Chuyện có chút không đúng.

Nếu tộc người Hận Thiên muốn xây dựng những gã khổng lồ bằng đồng để kỷ niệm cuộc chiến đấu của tổ tiên mình với kẻ thù, có cần thiết phải tạo ra những pho tượng đồng lớn như vậy không?

Tạo ra pho tượng đồng đại diện cho bộ lạc của mình lớn hơn một chút còn có thể hiểu được, nhưng tạo ra kẻ thù cũng cao mười mấy mét là có ý gì?

Kim loại nhiều quá?

Tạo bừa?

Liệu có khả năng là năm đó kẻ thù cũng đã truy sát đến tận đây?

Sau đó, trong điện đá đã xảy ra một trận đại chiến của những gã khổng lồ bằng đồng.

Nghĩ như vậy, lại thấy khá kích thích.

Lúc này, máu khảo cổ của Tuyết Lỵ Dương lại trỗi dậy.

Cô bắt đầu tìm kiếm các loại phù điêu, bích họa trong thần điện.

Rất nhanh, cô đã tìm thấy không ít tác phẩm điêu khắc bằng đá.

“Em biết rồi!

Tộc Hận Thiên chính là hậu duệ của bộ lạc Xạ Nhật trong truyền thuyết Thăng Long!” Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng phát hiện ra một số thông tin hữu ích.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tuy ít học, nhưng chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời thì đều đã từng nghe qua.

Hai người gần như cùng lúc nghĩ đến Hậu Nghệ.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Tộc Hận Thiên rất có khả năng là hậu duệ của bộ lạc mà Hậu Nghệ thuộc về.” “Truyền thuyết liên quan đến bộ lạc Xạ Nhật rất nhiều, như mười mặt trời, Hằng Nga bay lên cung trăng, trường sinh bất tử, v.v.” “Nhưng sau này những truyền thuyết tương tự lại trở nên rất ít.” “Mặt trời cũng trở thành đại diện cho trời cao.” “Em cảm thấy có khả năng là do bộ lạc Xạ Nhật đã chiến bại.” “Họ đã mất đi tiếng nói trong nền văn minh Thăng Long.” “Vì vậy, những truyền thuyết liên quan đến việc bắn mặt trời sau này không còn lưu hành nữa, ngược lại, mặt trời lại trở thành đại diện cho quân chủ.” Tuyết Lỵ Dương nói rất có lý.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã bị thuyết phục đến ngơ ngẩn.

Vương Diệp lại có phần đồng ý với quan điểm của Tuyết Lỵ Dương.

Bởi vì bên trong điện đá, trên hoa văn của những gã khổng lồ bằng đồng, đều có thể nhìn thấy một số hình ảnh cố định.

Giai đoạn đầu là cung tên, đá, giai đoạn sau là hoa văn rồng...

Rất có khả năng đúng là như vậy.

Chỉ là Vương Diệp không mấy hứng thú với lai lịch của tộc Hận Thiên cổ đại.

Chuyện nghiên cứu văn hóa cổ đại này cứ giao cho Tuyết Lỵ Dương là được.

Chỉ cần tham mưu Dương vui vẻ là tốt rồi.

Việc quan trọng nhất lúc này là tìm lối ra khỏi Quy Khư.

Nửa sau của Quy Khư, trong đại mộ của tộc Hận Thiên bên dưới Kiến Mộc, vẫn còn rất nhiều thứ quỷ dị, mạnh mẽ đang chờ đợi.

Hơn nữa Vương Diệp cũng đoán chắc rằng, trong dòng thời gian hiện tại này, bên trong hải nhãn Quy Khư có tồn tại sức mạnh của cổ thần.

Phía sau chắc chắn sẽ còn nhiều thứ đáng sợ hơn, thực lực cũng mạnh hơn.

Máy ảnh của Tuyết Lỵ Dương cũng đã để lại trên tàu Bạch Long Vương.

Hiện tại chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất là giấy và bút để ghi lại những hoa văn phù điêu mà cô nhìn thấy, đồng thời vẽ lại toàn bộ kết cấu của điện đá.

Sau đó mọi người nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Nhiệt độ nước biển trong thần điện cũng bắt đầu tăng lên rõ rệt.

Trên mặt biển bắt đầu lan tỏa một lớp sương mù mỏng.

Mọi người không thể quay đầu lại, chỉ có thể đi thẳng theo thần điện vào sâu bên trong.

Đến cuối đường, họ lại tiếp tục ngồi xuồng cứu sinh cao su.

Sau khi chèo thuyền khoảng nửa giờ nữa, cuối cùng ở cuối đường cũng xuất hiện một cánh cửa đá.

Lần này cửa đá chỉ cao hơn ba mét.

Dù không tính là thấp, nhưng so với thần điện cao mấy chục mét thì lại có cảm giác như một cái hang chuột.

Cánh cửa này dù thông đến đâu, rõ ràng là để cho người đi chứ không phải cho thần linh trong điện.

Chương 295

Sau khi đi qua cánh cửa này, phía sau là một căn phòng.

Căn phòng trống rỗng, không có gì cả.

Ra khỏi phòng là một kiến trúc cao lớn giống như giếng trời.

Đỉnh của nó thông thẳng lên tận đỉnh của hải nhãn Quy Khư.

Toàn bộ màu sắc đã chuyển thành màu đỏ rực.

Ở trung tâm giếng trời, có một ngọn đồi cao.

Chèo xuồng cao su đến gần xem, mới phát hiện cả ngọn đồi đều được đắp bằng vỏ sò.

Mấy người họ đã thu thập không ít Nam Hải Nguyệt Minh Châu ở vùng biển san hô xoắn ốc bên dưới, nên đều biết kích thước của vỏ sò.

Nhìn thấy đống vỏ sò chất cao như núi này, tất cả đều ngây người.

Không nói đâu xa, chỉ riêng số Nguyệt Minh Châu từng được sản sinh ra từ những vỏ sò này thôi đã phải là bao nhiêu?

Chắc phải tính bằng tấn rồi nhỉ?

Chưa kể trên ngọn núi vỏ sò, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những con sò khổng lồ có đường kính hơn một trượng.

Chỉ cần nhìn một cái thôi cũng đủ khiến người ta mắt nóng tim đập.

Trong dòng thời gian ban đầu, mọi người đến đây là để tìm nơi chôn cất cho Nguyễn Hắc.

Nhưng trong dòng thời gian này, Nguyễn Hắc vẫn sống khỏe mạnh.

Vương Diệp đang nghĩ xem nên tìm cớ gì để lên ngọn núi vỏ sò, vì trong đó có đồ tốt.

Không ngờ Vương Bàn Tử, Minh thúc, Hồ Bát Nhất mấy người đã la hét đòi lên xem rồi.

Lý do cũng rất đơn giản: tìm báu vật!

Vương Diệp khóe miệng giật giật, khỏi cần tìm lý do nữa.

Mọi người cố định xuồng cao su.

Vương Diệp cũng nhảy lên ngọn núi vỏ sò.

Vương Bàn Tử và Minh thúc lập tức bắt đầu đào bới vỏ sò khắp nơi, tìm xem có viên trân châu nào bị bỏ sót không.

Vương Diệp thì khác.

Sau khi lên núi, dưới sự quan sát của Thông Thiên Nhãn, anh lập tức phát hiện khí tức ở sườn núi có điểm khác thường.

Anh đi nhanh vài bước đến sườn núi, dùng tay cạy mấy lớp vỏ sò khổng lồ ra.

Rất nhanh, một tấm đồng lộ ra bên dưới.

Tấm đồng được khảm trực tiếp lên một con ốc xà cừ khổng lồ cao hơn một người.

Trên mình ốc còn có rất nhiều đường vân tự nhiên, những đường vân này lại tạo thành hình dáng của một người phụ nữ.

Thần thái vô cùng sống động, trông như được điêu khắc nhân tạo.

Loa giáp quan!

Vương Diệp nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ những vỏ sò và hài cốt khác xung quanh chiếc quan tài ốc.

Một lát sau, cả chiếc Loa giáp quan khổng lồ đã bị Vương Diệp đào lên.

Vương Bàn Tử vừa thấy Vương Diệp đào ra một cỗ quan tài, liền lon ton chạy tới.

Hồ Bát Nhất, Nguyễn Hắc, Minh thúc cũng xúm lại.

Mấy người họ đều không nhận ra đây là thứ gì.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương phỏng đoán, rất có thể đây là một loại quách quan tài bằng vỏ ốc của tộc Hận Thiên, có lẽ liên quan đến phong tục mai táng thời đó.

Nói đến đây, Minh thúc mới như bừng tỉnh, nói rằng trước đây từng nghe qua lời đồn về Loa giáp quan.

Chỉ có điều, những lời đồn mà Minh thúc nghe được đều là những ngư dân nghèo khổ mới dùng cách mai táng này.

Rất nhiều ngư dân vất vả cả đời, trên bờ không có một mảnh đất.

Sống không có chỗ dung thân, chết rồi cũng không có nơi chôn cất.

Đặc biệt là những ngư dân sống độc thân cả đời, không con không cái, chết đi càng thêm thê thảm.

Một số người trong số họ, đoán trước được kết cục bi thảm của mình, nên khi đi đánh cá đã để ý nhiều hơn.

Nếu gặp được vỏ sò, vỏ ốc lớn, họ sẽ kéo về bờ.

Đợi đến khi chết, họ nhờ người đặt thi thể mình vào trong vỏ sò, vỏ ốc, niêm phong lại rồi thả xuống biển sâu.

Những người độc thân này chọn cách mai táng như vậy, ngoài việc không mua nổi quan tài, ít nhiều cũng liên quan đến việc nghe nhiều những câu chuyện dân gian như cô gái ốc đồng, cô gái ốc biển, vợ yêu tinh sò...

Minh thúc nghĩ đến đây liền không còn hứng thú với chiếc Loa giáp quan nữa.

“Toàn là đám quỷ nghèo, trên người không có lấy ba xu lẻ, chắc chắn chẳng có thứ gì tốt.” Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu.

“Mọi người xem chiếc Loa giáp quan này, vỏ ốc trong suốt óng ánh, qua mấy nghìn năm vẫn còn nguyên vẹn, bề mặt còn có ánh châu.” “Hơn nữa trên vỏ ốc còn có những đường vân hình phụ nữ tự nhiên, vô cùng tinh xảo.” “Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng chiếc vỏ ốc này đã có giá trị nhất định.” “Đặc biệt là vào thời cổ đại vật chất không phong phú, thứ này đã được coi là báu vật.” “Người có thể dùng thứ này để mai táng, ít nhất không thể là người nghèo.

Em ngược lại cho rằng là phi phú tức quý.” Vương Bàn Tử nghe vậy, hưng phấn xoa xoa tay.

“Thế còn chờ gì nữa, nói một nghìn một vạn, chúng ta mở ra xem là biết ngay.” Vừa mới đưa tay ra, lại nhìn thấy Vương Diệp bên cạnh.

Vương Bàn Tử ngại ngùng thu tay về, cười toe toét với anh.

“Biểu đệ, chú ra tay đi.” Vương Diệp cười.

Loa giáp quan không có gì nguy hiểm, cho Lão Hồ và Vương Bàn Tử thỏa cơn nghiện mở quan tài cũng tốt.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai người mở quan tài đi, tôi cầm trấn thi kính giúp.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dù sao cũng là Mô Kim Hiệu Úy.

Ở Quy Khư Nam Hải mò được bao nhiêu ngọc trai, sò khổng lồ, cảm giác vẫn không giống như xuống mộ đổ đấu.

Giờ đây thấy Vương Diệp đào ra một chiếc Loa giáp quan, sớm đã ngứa nghề không chịu nổi.

Ban đầu họ tưởng chỉ có thể đứng bên cạnh xem cho đã mắt, vì loại quan tài này trong tay Vương Diệp thì khó khăn chẳng khác gì mở đồ hộp.

Bây giờ nghe Vương Diệp bảo hai người mở quan tài, tự nhiên mặt mày hớn hở.

Tuyết Lỵ Dương vốn không muốn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiếp tục theo nghề đổ đấu mò kim, thấy vậy liền khẽ lắc đầu, sau đó lại có chút hờn dỗi liếc Vương Diệp một cái.

“Anh cứ chiều hư họ đi.” Tuyết Lỵ Dương nhỏ giọng thì thầm bên tai Vương Diệp.

Vương Diệp cười hắc hắc: “Hay là em cũng thử xem?

Phái Bàn Sơn Đạo Nhân mở quan tài chắc cũng có tuyệt kỹ, đừng lãng phí.” Tuyết Lỵ Dương lườm một cái quyến rũ, bị Vương Diệp chọc tức đến quay mặt đi.

Bên này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã lấy hết đồ nghề mở quan tài ra.

Hai người từ tàu Bạch Long Vương chạy trốn xuống đây, ngoài việc Vương Bàn Tử cõng một ba lô đầy ngọc trai, thì còn có bộ đồ nghề của Mô Kim Hiệu Úy.

Móng thăm âm, móng hổ bay, hắc chiết tử, hồng liêm diệu tâm hoàn, đấu mực, gạo nếp, móng lừa đen... cứng rắn không vứt đi món nào, đều mang theo cả.

Hồ Bát Nhất còn trịnh trọng tìm phương vị trên ngọn núi vỏ sò.

Kết quả là trong hải nhãn Quy Khư, la bàn hay kim chỉ nam đều mất tác dụng, hoàn toàn không tìm được hướng bắc.

Nhưng theo thói quen, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn thắp một cây nến bên cạnh, đặt trên một vỏ sò vững chắc.

Sau đó hai người bắt đầu dùng móng thăm âm cạy khe hở quan tài.

Loa giáp quan hoàn toàn khác với quan tài thông thường, chỉ có một miệng mở, lại còn là hình tròn.

Thời cổ đại chế tạo đồ hình tròn khó hơn hình vuông nhiều, chỉ có đồ gốm sứ, kim loại cần tạo hình lại mới có khả năng.

Tấm đồng chính là như vậy.

Dù thế, giữa tấm đồng và vỏ ốc vẫn không hoàn toàn khít nhau, mà có không ít khe hở.

Những khe hở này được lấp đầy bằng một loại vật chất màu trắng dày đặc giống như sáp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng dùng móng thăm âm dọn sạch những thứ này.

Sau đó hai người rất ăn ý cùng nhau nắm lấy vòng đồng trên tấm đồng.

“Biểu đệ, cầm sẵn móng lừa đen và gạo nếp, nếu bên trong có đại Tống tử, thì tấp vào mặt nó!” Vương Bàn Tử ngậm viên hồng liêm diệu tâm hoàn, nói chuyện ú ớ.

Vương Diệp cười gật đầu.

Sau đó nghe thấy một tiếng động kỳ quái của kim loại ma sát với vỏ ốc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng nhau dùng sức.

Chương 296

Tấm đồng đã bị lật lên.

Sau khi lật lên, hai người lập tức né sang một bên.

Đây là kinh nghiệm của Mô Kim Hiệu Úy.

Khi vừa mở quan tài, thi khí bên trong sẽ ngưng tụ.

Người mò kim không chú ý rất có thể sẽ bị thi khí xộc vào mặt, đến lúc đó hồng liêm diệu tâm hoàn cũng không cản nổi.

Hai người vừa lùi sang bên, liền thấy một luồng khí trắng từ trong Loa giáp quan xông ra.

Luồng khí trắng như dải lụa, xông thẳng về phía Vương Diệp đang đứng ngay chính diện.

Vương Bàn Tử trong lòng thót một cái.

“Hỏng rồi, quên nhắc biểu đệ tránh ra.” Sau đó anh thấy Vương Diệp từ từ đưa tay phải ra.

Từ lòng bàn tay tuôn ra vô số dòng nước trong như suối, xông về phía Loa giáp quan.

Nhưng lại không nghe thấy tiếng nước.

Vương Diệp đang thi triển thủy hệ thuật pháp, hiệu quả vô cùng vượt trội.

Dòng nước xông về phía Loa giáp quan.

Luồng khí trắng kia lập tức bị đánh tan.

Sau đó, nước trực tiếp xông vào bên trong quan tài.

Đồ vật bên trong Loa giáp quan hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Sau khi nước hoàn toàn ngấm vào thì biến mất.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vội vàng ghé lại gần.

Nhìn vào, luồng uế khí ban đầu đã hoàn toàn tan biến, chỉ có từng luồng bảo quang đang tỏa ra bên ngoài.

Bên trong quan tài Giáp Loa lộ ra một thi thể nữ.

Trên người nữ thi mặc một bộ Thiên Châu Y lấp lánh châu báu.

Vô cùng tinh xảo.

Nó được làm từ hàng trăm, hàng nghìn viên minh châu Nam Hải thượng hạng kết lại thành áo.

Hơn nữa không phải áo ngắn mà là áo dài.

Trên đỉnh đầu còn có một chiếc mũ xương cá.

Nữ thi dù đã trải qua mấy nghìn năm nhưng vẫn không hề mục rữa, không hóa thành xương khô.

Chỉ là tư thế vô cùng quỷ dị cổ quái.

Không gian bên trong quan tài Giáp Loa vốn đã không giống những chiếc quan tài bình thường.

Có chút giống hình xoắn ốc.

Nhưng tư thế của nữ thi này trong quan tài thực sự không giống người thường có thể làm được.

Người chết cũng không thể.

Cả người như bị vặn xoắn thành một cái bánh quai chèo, không biết đã xoay bao nhiêu vòng.

Cảm giác như cơ thể nữ thi vốn là một khối cao su mềm nhũn.

Thứ này tuyệt đối không thể là giả.

Cũng chẳng có ai tài giỏi đến mức làm một thi thể giả rồi đặt vào Quy Khư Nam Hải để dọa người.

Hơn nữa, tay chân, tứ chi ngũ quan của nữ thi đều đầy đủ, không thiếu thứ gì.

Đương nhiên, khuôn mặt cũng vô cùng quỷ dị, tạo cảm giác bị lõm vào.

Da trắng như mắc bệnh bạch tạng.

Cùng với mái tóc đen dài.

Trông vẫn khá đáng sợ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa ghé sát vào, Vương Bàn Tử đang định lột bộ Thiên Châu Y xuống.

Hồ Bát Nhất bên cạnh vội vàng ngăn lại.

“Bàn Tử cẩn thận, thứ này mà thi biến là phiền phức đấy.” Vương Diệp đang định nói không cần lo lắng, khả năng thi biến không lớn, ít nhất trong dòng thời gian gốc, thi thể này xuất hiện cũng không gây ra động tĩnh gì lớn.

Tà khí thì đúng là rất tà khí.

Nhưng thi biến ư?

Vương Diệp còn chưa kịp mở miệng thì đã cảm nhận được một trận gió âm nổi lên.

Cây nến mà Hồ Bát Nhất vừa thắp qua loa lúc trước lập tức bị gió thổi tắt.

Trong nháy mắt, mấy người đều rơi vào im lặng.

Gió âm từ bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ.

Một lát sau, trên núi Vỏ Sò đã hóa thành từng luồng gió sừng dê.

Gió sừng dê là tà dị nhất.

Lớn hơn nữa chính là lốc xoáy.

Trên mặt nước hóa thành vòi rồng nước, trong đám cháy cũng có vòi rồng lửa.

Phiêu dạt bất định, uy lực cực mạnh, thường xuyên gây thương vong.

Ban ngày nổi gió sừng dê, lên thẳng trời xanh.

Tám phần là có âm tà gì đó hiện thân.

Vương Bàn Tử lúc này nhìn lại nữ thi trong quan tài Giáp Loa, liền kêu lên một tiếng "Ái chà".

Thì ra nữ thi kia đúng là mềm mại không xương.

Toàn thân mềm nhũn, không khác gì một con rắn.

Lúc này, trong cơn gió sừng dê, nó lại duỗi thẳng người ra, đung đưa theo gió.

Trong nháy mắt đã quấn lấy chân của Vương Bàn Tử.

Mái tóc dài ba thước xanh biếc kia, như một con rắn độc, men theo đùi Vương Bàn Tử bò lên.

Dọa Vương Bàn Tử sợ đến mức hai tay ôm lấy hạ bộ.

"Biểu đệ!

Anh Hồ!

Mau tới kéo huynh đệ một tay, Vương gia ta còn chưa có người nối dõi, không thể tuyệt tự tuyệt tôn ở đây được." Vương Diệp nghe mà khóe miệng co giật.

Cái gì với cái gì thế này?

Nhưng tay Vương Diệp cũng không dừng lại.

Vừa rồi bên trong quan tài Giáp Loa đã bị nước rửa sạch sẽ.

Bên trong dù có tà khí gì cũng đã bị nước cuốn đi hết.

Vấn đề không nằm ở nữ thi, mà ở những luồng gió sừng dê đang hội tụ xung quanh.

Ngọn núi Vỏ Sò này, e rằng không chỉ là nơi cạy sò lấy ngọc.

Từ chiếc quan tài Giáp Loa này mà xem, nơi đây rất có khả năng là một nơi hiến tế.

Là một trong những nguồn gốc của hàng đầu thuật, nghi thức hiến tế của tộc Hận Thiên chắc chắn không phải là cảnh tượng ấm áp hòa thuận.

Rất có khả năng là cực kỳ máu tanh, tàn nhẫn và tà dị.

Vương Diệp lại nhìn nữ thi đang quấn trên đùi Vương Bàn Tử.

Người phụ nữ này không phải mềm mại không xương, mà là vốn dĩ không có xương.

Hơn nữa chắc chắn không phải bẩm sinh đã không có xương, mà là bị người ta rút xương ra khỏi cơ thể khi còn sống.

Còn về bí pháp sử dụng, Vương Diệp không rõ.

Cũng không muốn biết.

Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Chương 297

Nếu nữ thi này đã như vậy.

Xung quanh núi Vỏ Sò, rất có thể còn chôn không chỉ một thi thể và oán linh bị hiến tế.

Thi mị có thể cũng không chỉ có một.

Vương Diệp lắc đầu thở dài.

Xã hội cũ mục nát vạn ác mà.

Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp lắc đầu thì mặt trắng bệch.

“Biểu đệ, tôi thấy tôi vẫn còn cầm cự được một chút, đừng bỏ cuộc mà, tôi thấy tôi vẫn còn cơ hội cứu chữa.” Vương Diệp khóe miệng giật giật, lòng bàn tay trái mở ra.

Một đóa sen đỏ từ từ nở rộ.

Rất nhanh, mười tám hạt sen lửa bay ra từ lòng bàn tay.

Chỉ có điều, những hạt sen lửa này không bay về phía nữ thi trên người Vương Bàn Tử, mà bay về bốn phía núi Vỏ Sò.

Những luồng gió sừng dê đang hội tụ, mỗi luồng đều bị một hạt sen lửa bay vào.

Sau khi hạt sen lửa đi vào, gió sừng dê lập tức bắt đầu bốc cháy.

Từng luồng một như những ngọn đuốc.

Trong phút chốc, xung quanh núi Vỏ Sò lại xuất hiện hơn mười cột lửa cao ngất.

Tay còn lại của Vương Diệp thì trực tiếp biến thành màu xanh lam.

Nhưng Vương Diệp không đóng băng toàn bộ Thi mị.

Nãi Cùng Thần Băng chỉ đóng băng một đường đen từ trán đến sau lưng nữ thi.

Băng sương màu lam men theo trán lan đến tận sau lưng người phụ nữ.

Vương Bàn Tử trước đó còn hơi lo Vương Diệp ra tay quá nặng, làm hỏng Thiên Châu Y và mũ xương cá.

Giờ nhìn thấy vậy mới yên tâm.

Sau đó mới nhớ ra, tóc và nửa người của nữ thi vẫn còn quấn trên chân mình.

Vừa la hét vừa gỡ từng vòng tóc của nữ thi ra.

Nhìn lại đùi Vương Bàn Tử, đã có mấy vòng thâm đen.

Vương Bàn Tử nén đau, cà nhắc đứng dậy.

“Biểu đệ, nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng bộ Thiên Châu Y, đến lúc đó khó xâu lại hạt châu lắm.” Vương Bàn Tử vẫn còn lo cho Thiên Châu Y.

Vương Diệp bên này đưa tay nắm lấy đường đen trên trán nữ thi đã bị Nãi Cùng Thần Băng đóng băng.

Sau khi đường đen lan đến sau lưng nữ thi, nó lập tức không còn mềm mại nữa.

Muốn quấn lấy cũng không còn cách nào.

Những luồng gió sừng dê xung quanh cũng đã bị sen lửa đốt sạch.

Cột lửa khổng lồ chỉ cháy vài giây rồi tắt hẳn, khói tan mây tản.

Vương Diệp hơi dùng sức, lập tức rút đường đen trên người nữ thi ra.

Đường đen vừa được rút ra trong tay Vương Diệp, trong khoảnh khắc đã hóa thành tro bụi.

Vương Diệp nghe thấy lời Vương Bàn Tử, quay đầu nhìn lại.

“Biểu ca, anh bây giờ có cảm thấy trên đùi lạnh buốt không?” Vương Bàn Tử mắt vẫn nhìn nữ thi và Thiên Châu Y, nghe lời Vương Diệp thì gật gật đầu.

“Có phải dần dần mất cảm giác không?” Vương Bàn Tử lại gật đầu.

“Có phải cảm giác tê dại đã sắp lan đến bẹn rồi không?” Vương Bàn Tử lúc này mới ý thức được mình không ổn, vỗ vào đùi, quả nhiên không còn chút cảm giác đau đớn nào.

“Mẹ nó, hỏng rồi, chân tôi trúng độc rồi, phải cưa đi thôi phải không?” Vương Bàn Tử luôn có tài tự dọa mình.

Sắc mặt lập tức trắng bệch.

Vương Diệp khóe miệng co giật, trực tiếp lấy một ít bột từ không gian hệ thống ra.

Đây là bột từ vỏ Xích Giáp Toàn Quy mà Vương Diệp có được ở dưới chân núi Côn Lôn.

Xích Giáp Toàn Quy có thể giải trăm độc.

Vết thương trên chân Vương Bàn Tử là một loại độc tố sinh vật biển hiếm gặp, kết hợp với hủ khí và âm khí.

Vương Diệp trước tiên bôi bột vỏ Xích Giáp Toàn Quy lên chân Vương Bàn Tử.

Hắc khí trên chân Bàn Tử lập tức ngừng lan ra.

Cảm giác đau đớn lại quay về với Vương Bàn Tử.

“Đau đau đau!

Biểu đệ ra tay nhẹ chút.” Vương Diệp hoàn toàn không để ý, lòng bàn tay mở ra, sen đỏ nở rộ.

Vương Bàn Tử sợ đến ngây người.

“Biểu đệ, tôi thấy cái chân này tạm thời không cần đốt đâu.

Ta thử cách khác đi.” Vương Diệp gật đầu.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa thuần túy chỉ là để dọa Vương Bàn Tử một chút mà thôi.

Tay phải tuôn ra Vô Căn Thanh Tịnh Thủy, không ngừng xối lên người Vương Bàn Tử.

Chỉ trong chốc lát, tà khí trên người Vương Bàn Tử đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc mới chú ý đến nữ thi.

Còn Vương Diệp thì tiếp tục kiểm tra những thứ khác trong quan tài Giáp Loa.

Dưới nữ thi còn có không ít đồ vật khác.

Nổi bật nhất là một đôi kiếm cổ đồng màu sơn đen lộ ra bên ngoài.

Vương Diệp cẩn thận cầm đôi kiếm cổ đồng sơn đen lên tay.

Rất nhanh, hắn phát hiện đôi cổ kiếm này lại được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Ban đầu, Vương Diệp nghĩ rằng ở nơi có độ ẩm và muối cao như mắt biển Quy Khư, đồ kim loại chắc chắn sẽ bị ăn mòn nghiêm trọng.

Nhưng rõ ràng, Vương Diệp đã đánh giá thấp kỹ thuật luyện kim của tộc Hận Thiên.

Năm đó, tộc Hận Thiên có thể xây dựng nền văn minh trên đảo ở Nam Hải, chắc chắn phải đối mặt với vấn đề ăn mòn của nước biển và muối.

Xem ra họ đã giải quyết khá tốt.

Bao gồm cả những pho tượng đồng khổng lồ trong thần điện phía trước, tấm đồng bên ngoài quan tài Giáp Loa, những kim loại hoàn toàn lộ ra trong nước biển này đều không mất đi đặc tính của đồng.

Thậm chí vết gỉ sét cũng không nghiêm trọng.

Đây quả thực là một kỳ tích.

Vương Diệp nghi ngờ trong quặng kim loại mà tộc Hận Thiên khai thác, có lẽ có một loại nguyên tố hoặc kim loại đặc biệt nào đó.

Hợp kim đồng luyện ra có khả năng chống lại sự ăn mòn của nước biển và muối.

Sau khi cầm đôi kiếm cổ đồng sơn đen này lên tay, Vương Diệp lập tức nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ nhận được một đôi Hắc Tất Xích Đồng Phân Thủy Kiếm, hấp thụ 200 điểm quốc vận.” Đúng là đồ tốt.

Vương Diệp phát hiện đôi Xích Đồng Phân Thủy Kiếm này vì bên trong có kim loại đặc biệt, nên độ cứng của hợp kim rất cao.

Sắc bén và cứng rắn hơn nhiều so với đồ đồng thông thường.

Đồng thời, đôi Xích Đồng Phân Thủy Kiếm này còn có tác dụng tăng tốc độ bơi trong nước.

Có tác dụng nhất định trong việc trừ tà trấn hung.

Ẩn chứa một luồng sức mạnh Long hỏa vô cùng yếu ớt, nên tà vật thông thường chỉ cần một nhát kiếm là thủng một lỗ.

Kiếm chia trái phải, khi khoảng cách giữa hai thanh kiếm không quá mười văn, còn có thể khiến chủ nhân của chúng cảm ứng được với nhau.

Cảm ứng được vị trí và trạng thái của đối phương.

Đây quả là một năng lực vô cùng hữu dụng và thú vị.

Vương Diệp nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Quyết định rồi!

Chính là hai người các anh!

Chương 298

Vương Diệp sau đó cười tủm tỉm đưa đôi Xích Đồng Phân Thủy Kiếm ra trước mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đôi đoản kiếm này đối với Vương Diệp mà nói, công dụng không lớn.

Thương Long Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp một ngày có thể chém trăm tám mươi thanh đoản kiếm loại này.

Bán đi như đồ cổ thì lại rất lãng phí.

Phí hoài sức mạnh Long hỏa ẩn chứa bên trong.

Đoản kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, đối với những Mô Kim Hiệu Úy như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thì khá thực dụng.

Hơn nữa hai người như hình với bóng.

Mỗi người một thanh, vừa hay trực tiếp xác nhận tâm hữu linh tê.

Trói chặt bọn họ lại là được rồi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nghiên cứu nữ thi, bị Vương Diệp dúi cho mỗi người một thanh đoản kiếm.

Rất nhanh họ đã cảm nhận được sự khác thường của thanh đoản kiếm này.

Phần lớn thân kiếm được phủ một lớp sơn đen.

Trông không có gì nổi bật.

Nhưng ở phần lưỡi kiếm lại lóe lên ánh sáng đỏ.

Hàn khí bức người.

Nhìn là biết một thanh kiếm tốt.

Hai người thường xuyên đi tìm mộ đào đấu ở những nơi hoang sơn dã lĩnh, đồ phòng thân vẫn rất cần thiết.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi nhận được Hắc Tất Xích Đồng Phân Thủy Kiếm, mỗi người một thanh, nhìn nhau cười.

Sau đó cất bảo kiếm đi.

“Biểu đệ, lần này chúng ta tìm được đồ tốt rồi.” “Nữ thi trong quan tài Giáp Loa này, theo lời Minh thúc gọi là Thi mị, là một món bảo bối.” Vương Diệp gật đầu.

Đương nhiên là bảo bối.

Hơn nữa còn liên quan đến tình tiết sau này.

Cứ để Minh thúc, lão Hồ và Bàn Tử bọn họ tự xử lý đi.

“Còn có bộ Thiên Châu Y này, cũng là chí bảo a.” Ba người bây giờ nhìn những thứ trong quan tài Giáp Loa, mắt đều sáng lên.

Vương Diệp không hề động lòng, ngược lại tiếp tục xem xét những thứ khác trong quan tài.

Dưới Hắc Tất Xích Đồng Phân Thủy Kiếm là một cái đĩa ngọc.

Chất liệu ngọc của đĩa không được coi là tốt lắm.

Vùng Nam Hải này vốn cũng không phải nơi sản xuất ngọc thạch.

Có chút giống với lô cổ ngọc thanh đầu mà Vương Diệp và mọi người thấy trên đảo San Hô Miếu trước đó.

Chỉ có điều, thứ khiến Vương Diệp có chút hứng thú là hình dạng của chiếc đĩa ngọc này, lại được làm thành hình mai rùa.

Cộng thêm vốn là ngọc xanh, lại được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh, trông khá giống mai rùa thật.

Loại ngọc bàn Quy Bặc này về cơ bản là dùng để chiêm bốc, xem sao.

Vương Diệp cầm ngọc bàn Quy Bặc lên.

Rất nhanh, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được ngọc bàn Quy Bặc bằng bích ngọc, hấp thụ 50 điểm quốc vận.” Vương Diệp gật đầu, cũng gần giống như mình tưởng tượng.

Nhưng sau đó lại có một tiếng nhắc nhở khác từ hệ thống vang lên.

“Hệ thống phát hiện Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật của ký chủ có thể kết nối với ngọc bàn Quy Bặc, nâng cấp ngọc bàn Quy Bặc.” “Kết nối nâng cấp sẽ tiêu hao 500 điểm quốc vận.” “Có kết nối nâng cấp không?” Vương Diệp hơi sững sờ.

Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật được coi là một kỹ năng liên quan trực tiếp đến Phất Khâu và Mô Kim mà Vương Diệp học được.

Là kỹ năng tương ứng với Tầm Long Điểm Huyệt chi thuật, trong nhiều trường hợp uy lực không hề thua kém Tầm Long Điểm Huyệt.

Chỉ có điều, Vương Diệp vẫn thiếu một thứ.

Tinh bàn.

Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật cần không phải la bàn, mà là tinh bàn.

Chỉ là kỹ thuật chế tạo tinh bàn chuyên dụng đã sớm thất truyền.

Thứ này trước kia đều do Khâm Thiên Giám làm, lưu truyền trong dân gian tương đối ít.

Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật thực tế cũng là một loại cấm thuật.

Về cơ bản bị tầng lớp thượng lưu độc chiếm.

Có thể quan sát tinh tượng ban đêm đều không phải người thường.

Không ngờ Vương Diệp lại ở nơi hẻo lánh như Quy Khư Nam Hải, có được tinh bàn đầu tiên.

Nghĩ lại cũng có chút hợp lý.

Tộc Hận Thiên đã có nhiều liên quan đến truyền thuyết bắn mặt trời, tự nhiên cũng có nghiên cứu về tinh tượng.

Hơn nữa từ Thăng Long một đường giết đến Nam Hải, cuối cùng còn vượt đại dương, đến đảo xa.

Vào thời đại đó, không biết Lạc Tinh Điểm Huyệt, không xem được tinh bàn, quả thực là nhiệm vụ bất khả thi.

Sau khi Vương Diệp chọn kết nối nâng cấp, rất nhanh tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn, nhận được 100 điểm quốc vận.” Giỏi thật, vật phẩm nâng cấp thành công lại có thể cho điểm quốc vận.

Thứ này xem ra khá quý giá.

Vương Diệp nhìn lại Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn, hình dạng gần như y hệt mai rùa trước đó.

Chỉ có điều hình dáng có phần tròn trịa hơn một chút.

Hoa văn bên trên cũng từ vân rùa ban đầu, thêm vào rất nhiều hình ảnh tinh tượng.

Bao gồm các tinh tượng quan trọng như Nhật, Nguyệt, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, cũng như Nam Đẩu và Bắc Đẩu.

Trông vô cùng tinh xảo.

Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn không chỉ là tinh bàn, mà còn có thể tăng cường độ chính xác và phạm vi áp dụng của Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật.

Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật cũng có điểm yếu.

Tầm Long Điểm Huyệt ở những vùng núi non trùng điệp, khe rãnh dọc ngang ở phía tây nam rất khó phát huy tác dụng.

Lạc Tinh Điểm Huyệt ở những nơi mưa dầm dề, khó thấy ánh sao trăng, không dễ phát huy tác dụng.

Nhưng ở những nơi không có địa tiêu rõ ràng, hoặc địa hình quá phức tạp, như trên biển lớn và núi sâu thì lại rất hữu dụng.

Chỉ có điều, Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật mà Vương Diệp nhận được thực ra có một chút khuyết điểm nhỏ.

Nam Đẩu ở nhiều vị trí cực bắc không thể nhìn thấy.

Bầu trời nhìn thấy ở các nơi trên thế giới không giống nhau.

Vĩ độ khác nhau ở bán cầu bắc và nam nhìn thấy hoàn toàn khác nhau.

Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, đặc biệt là Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, có thể sử dụng ở hầu hết các nơi trong nước.

Nhưng ở cực bắc và qua bán cầu thì rất khó nói.

Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn chính là để bù đắp khuyết điểm này.

Có Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn rồi, phạm vi sử dụng của Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật có thể không còn bị giới hạn.

Sau khi cất Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn, trong quan tài Giáp Loa còn có vài món đồ khác.

Một trong số đó là mấy cây nến.

Màu sắc có chút ngả đen.

Tạo hình là hình người cá.

Chất liệu không phân biệt được là dầu hay sáp.

Vương Diệp cầm lên, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Nến Dẫn Hồn, hấp thụ 10 điểm quốc vận.” Vương Diệp nhíu mày.

Thứ này có tác dụng gì?

Chương 299

Tôi là người của Mô Kim Phất Khâu mà.

Lấy Nến Dẫn Hồn làm gì?

Trông thế nào cũng giống đồ dùng trong pháp sự.

Nhìn kỹ giải thích của hệ thống, thứ này quả thực là đồ chỉ dùng trong một số nghi thức hiến tế.

Sau khi đốt lên, có thể dẫn dụ âm linh tồn tại xung quanh.

Và có thể khống chế những âm linh này trong một khoảng thời gian nhất định.

Đương nhiên, Nến Dẫn Hồn không được coi là vật phẩm đặc biệt mạnh mẽ.

Thực lực của âm linh có thể khống chế có hạn, thời gian cũng không dài.

Chỉ có điều, nếu dùng tốt thì vẫn có hiệu quả nhất định.

Ít nhất Vương Diệp có thể dùng thứ này ở nơi có cả đá và âm linh để chế tạo người đá không giới hạn.

Sau khi có bản vẽ người đá, Vương Diệp cảm thấy Long Hỏa Chi Tâm cũng có thể thay thế bằng thứ khác.

Thứ này chỉ là cung cấp một nguồn năng lượng mà thôi.

Chỉ là rốt cuộc dùng cái gì để thay thế, Vương Diệp nhất thời vẫn chưa nghĩ ra.

Cái này phải làm thí nghiệm mới có thể tìm ra được.

Chắc chắn phải là thứ gì đó chứa linh lực, liên quan đến hệ hỏa mới được.

Tinh hoa lửa chắc chắn là được, chỉ có điều thứ này Vương Diệp muốn có cũng cần thời gian và cơ hội.

Ngoài ra, Vương Diệp nhất thời không nghĩ ra công dụng nào khác của Nến Dẫn Hồn.

Vương Diệp nhanh chóng cất hết những cây Nến Dẫn Hồn này vào không gian hệ thống.

Còn một thứ nữa là một cái bình ngọc màu đen.

Miệng bình có niêm phong, bên trong nặng trịch, chứa đầy đồ.

Vương Diệp lập tức cầm lên.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được một bình Dầu Long Hỏa, hấp thụ 100 điểm quốc vận.” Dầu Long Hỏa!

Tim Vương Diệp lập tức đập thình thịch.

Vừa rồi còn đang đau đầu, nếu muốn chế tạo hàng loạt người đá phiên bản cấu hình thấp thì cần dùng thứ gì để thay thế Long Hỏa Chi Tâm, không ngờ thứ này lại xuất hiện ngay lập tức.

Dầu Long Hỏa là một loại dầu mỡ mà tộc Hận Thiên tinh luyện từ Long hỏa dưới lòng đất.

Thứ này ẩn chứa sức mạnh Long hỏa, đồng thời cũng mang một chút khí tức cổ thần.

Một giọt Dầu Long Hỏa có thể cháy hơn trăm năm.

Dùng làm đèn nến hay nhiên liệu đều cực kỳ mạnh mẽ.

Điều mà Vương Diệp có thể nghĩ đến bây giờ là, dùng thứ này để thay thế Long Hỏa Chi Tâm chế tạo người đá, tuyệt đối hiệu quả.

Hơn nữa một giọt đã có thể chống đỡ cho người đá hoạt động trong thời gian rất dài.

Bình này dung lượng không nhỏ, chế tạo cả ngàn người đá hoàn toàn không thành vấn đề.

Vương Diệp nhìn lại bên trong quan tài Giáp Loa, đã không còn thứ gì đáng giá nữa.

Nhưng lúc này, khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

Vừa rồi, trên núi Vỏ Sò đã có mười mấy hai mươi luồng gió sừng dê nổi lên.

Những luồng gió sừng dê này đều là âm linh của những người bị hiến tế năm xưa.

Vương Diệp nhớ rất rõ những luồng gió sừng dê này thổi lên từ đâu.

Rất rõ ràng, núi Vỏ Sò là một nơi tế tự của tộc Hận Thiên năm xưa.

Những chiếc quan tài như quan tài Giáp Loa chắc chắn không chỉ có một.

Những nơi gió sừng dê nổi lên, tám phần là có những quan tài Giáp Loa khác.

Vương Diệp bây giờ không có hứng thú lớn với những báu vật như hạt châu.

Nhưng những món đồ tốt như Dầu Long Hỏa, Vương Diệp tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thiên Châu Y, mũ xương cá có thể không phải quan tài Giáp Loa nào của vật hiến tế cũng có.

Những bảo bối như Xích Đồng Phân Thủy Kiếm, ngọc bàn Quy Bặc cũng không thể nào đều có.

Nhưng Dầu Long Hỏa, mỗi cái đặt một bình cũng không quá đáng chứ?

Vương Diệp nhìn núi Vỏ Sò, xoa xoa tay đầy phấn khích.

Lập tức bắt đầu đào bới theo ký ức vừa rồi.

Vương Diệp có trí nhớ tốt.

Cộng thêm việc trước đó đã cảm thấy những nơi gió sừng dê nổi lên chắc chắn rất đặc biệt, sau khi dùng kỹ năng Thông Thiên Nhãn quan sát, hắn đã ghi nhớ tất cả.

Hồ Bát Nhất và mọi người vẫn đang nghiên cứu những thứ lấy ra từ chiếc quan tài Giáp Loa đầu tiên.

Vương Diệp đã nhanh chóng đào ra được chiếc quan tài thứ hai.

Chỉ có điều, chiếc quan tài này không giống với quan tài Giáp Loa màu xanh đen vừa rồi.

Cái này là quan tài vỏ sò.

Toàn thể là một con sò biển khổng lồ đường kính hơn một mét.

Hai mảnh vỏ sò được niêm phong bằng một thứ gì đó giống như sáp ong.

Sau khi Vương Diệp dùng Toái Tinh Kiếm phá ra, dễ dàng mở được vỏ sò.

Bên trong là một thi thể đang nằm co quắp.

Vẫn là một nữ thi, không có dấu hiệu mục rữa.

Trông còn có chút đàn hồi.

Chỉ có điều, trong khoảnh khắc Vương Diệp mở quan tài vỏ sò ra.

Không khí tràn vào trong quan tài.

Nữ thi lập tức nhanh chóng phong hóa khô héo, biến thành màu xanh đen.

Tứ chi cũng vặn vẹo lại.

Trông vô cùng kinh dị khủng bố.

Vương Diệp vừa nhìn đã biết, đây chắc chắn là do không có trú nhan châu.

Rất rõ ràng, thân phận địa vị của nữ thi trong quan tài vỏ sò này chắc chắn không bằng trong quan tài Giáp Loa trước đó.

Thi mị trong quan tài Giáp Loa đã không còn là vấn đề trú nhan châu nữa, mà trực tiếp dùng Thiên Châu Y.

Không có trú nhan châu, số lượng vật tế phẩm khác trong quan tài vỏ sò cũng không nhiều.

Dầu Long Hỏa vẫn có một bình lớn.

Cũng được làm bằng loại bình ngọc thạch đáy biển mà hắn đã thấy trước đó.

Ngay cả trong quan tài vỏ sò cấp thấp này cũng có Dầu Long Hỏa.

Điều đó cho thấy những quan tài tế phẩm khác chắc chắn cũng có.

Ngoài Dầu Long Hỏa, Vương Diệp chỉ tìm thấy một ít đồ vàng bạc ít ỏi trong quan tài vỏ sò.

Muỗi có nhỏ cũng là thịt.

Việc xuất hiện vàng rời cũng khiến Vương Diệp phấn chấn.

Trước đó trong di tích của tộc Hận Thiên, toàn là trân châu, đồng xanh và vỏ sò.

Thiếu tiền tệ cứng à.

Theo lý mà nói, tộc Hận Thiên giỏi khai khoáng và luyện kim như vậy.

Trên hòn đảo gần mắt biển Quy Khư, nếu đã có lượng lớn mỏ đồng và mỏ sắt, rất có khả năng cũng có mỏ vàng đi kèm.

Bây giờ nhìn thấy rồi, Vương Diệp yên tâm.

Chỉ cần tộc Hận Thiên cũng thích loại kim loại vàng óng này là được.

Chương 300

Trong các mộ táng khác, cũng không thể thiếu thứ này.

Đồ bằng vàng, bất kể lúc nào cũng rất có giá trị.

Vương Diệp nhanh chóng cất bình Dầu Long Hỏa và mấy hạt vàng to bằng hạt đậu nành, rồi lập tức tìm đến nơi gió sừng dê tiếp theo.

Có kinh nghiệm lần đầu, Vương Diệp tìm những quan tài tế phẩm này càng nhanh hơn.

Trực tiếp đến gần địa điểm gió sừng dê nổi lên, mở Thông Thiên Nhãn.

Quan sát xem vị trí nào âm khí nặng nhất, trực tiếp đào xuống, tuyệt đối không sai.

Một lúc sau, Vương Diệp đã đào được hơn mười cái quan tài vỏ sò.

Và Vương Diệp cũng bắt đầu phát hiện ra quy luật.

Quan tài tế tự càng gần đỉnh núi Vỏ Sò, cấp bậc đồ tùy táng bên trong càng cao.

Quan tài vỏ sò ở vòng ngoài thì cấp bậc đồ tùy táng tương đối thấp.

Thường đều là Dầu Long Hỏa và hạt vàng tiêu chuẩn.

Đến vị trí sườn núi, tế phẩm rõ ràng đã tăng lên.

Ngoài Dầu Long Hỏa, còn có minh châu, trú nhan châu, đĩa ngọc và đồ vàng.

Vẫn thấp hơn quan tài Giáp Loa một bậc.

Khi đến vị trí của quan tài Giáp Loa, Vương Diệp phát hiện hai nơi khác cũng có quan tài Giáp Loa tương tự.

Chỉ có điều sau khi Vương Diệp đào ra, phát hiện hai chiếc quan tài Giáp Loa khác đều đã bị phá hủy.

Thi mị trong một cái đã mục rữa chỉ còn lại một ít bùn đen, cộng thêm vài khúc xương trắng.

Thiên Châu Y sớm đã bị xé rách, minh châu không biết đi đâu.

Còn lại một ít chỉ vàng trong quan tài Giáp Loa.

Những thứ khác cũng đa phần bị lấy đi.

Thi thể trong chiếc quan tài Giáp Loa còn lại thì hoàn toàn biến mất.

Ngược lại, Dầu Long Hỏa lại chất đầy gần một nửa không gian của quan tài.

Vương Diệp cũng không có gì tiếc nuối.

Dù sao thứ như Thi mị Vương Diệp cũng không có hứng thú gì.

Chỉ có những người như Minh thúc cả đời làm việc với thi thể mới có hứng thú.

Những thứ khác như đĩa ngọc, trân châu cũng vậy, có thì nhặt, không có thì thôi.

Ngược lại là Dầu Long Hỏa, Vương Diệp lại xem trọng hơn.

Thứ này có thể chế tạo hàng loạt người đá.

Kết hợp với kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm của mình, hắn thậm chí có thể chế tạo một đội quân người đá trong thời gian ngắn.

Dầu Long Hỏa tuyệt đối là càng nhiều càng tốt, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Sau khi tất cả quan tài vỏ sò và quan tài Giáp Loa đều được dọn dẹp xong, Vương Diệp hướng ánh mắt lên đỉnh núi Vỏ Sò.

Kỹ năng Thông Thiên Nhãn được thi triển.

Hai mắt Vương Diệp hiện lên ánh vàng nhàn nhạt.

Dưới đáy mắt hiện ra trùng đồng, hai con ngươi hóa thành cá âm dương chậm rãi xoay tròn.

Trên đỉnh núi Vỏ Sò không có âm khí.

Không giống những nơi gió sừng dê nổi lên khác.

Nhưng lại có một luồng khí tức khác.

Ở chính giữa núi Vỏ Sò, trên đỉnh núi nhọn.

Nơi vô số vỏ sò, vỏ ốc chất đống, một luồng sức mạnh nóng rực thần kỳ đang từ từ bốc lên.

Rất rõ ràng, ở đó có thứ gì đó đặc biệt.

Theo quy luật vị trí càng cao, cấp bậc tế phẩm càng cao.

Thứ trên đỉnh núi Vỏ Sò, e rằng là một chiếc quan tài tế phẩm quý giá nhất.

Vương Diệp nhanh chóng lao lên đỉnh núi Vỏ Sò, nhắm đúng vị trí, bắt đầu đào xuống.

Vỏ sò, vỏ ốc trên núi Vỏ Sò vô cùng sắc bén.

Trải qua mấy nghìn năm, rất nhiều đã vỡ nát.

Các cạnh lộ ra càng thêm sắc nhọn.

Vương Diệp trực tiếp dùng Toái Tinh Kiếm, ba chân bốn cẳng, đào ra một cái hố sâu hơn ba mét.

Dưới đáy hố lại lộ ra một vũng nước trong.

Vương Diệp nhìn mà ngây người.

Hắn đi ra ngoài hố sâu, nhìn mực nước biển xung quanh núi Vỏ Sò.

Hoàn toàn vô lý.

Núi Vỏ Sò tuy không được coi là núi lớn gì, nhưng độ cao cũng có mấy chục mét.

Đây còn là phần lộ trên mặt nước.

Đỉnh hố sâu mà Vương Diệp đào ra, cách mặt biển bên ngoài ít nhất còn có mấy chục mét.

Vũng nước này từ đâu ra?

Vương Diệp nhíu mày.

Trong mắt biển Quy Khư, chính là tà dị.

Đủ loại tình huống kỳ quái đều sẽ xuất hiện.

Dù sao sự tồn tại của mắt biển Quy Khư bản thân đã đủ kỳ lạ rồi.

Vương Diệp thở dài một hơi, tiếp tục đào xuống.

Cuối cùng, sau khi dọn dẹp một đống vỏ sò, hắn cuối cùng cũng hiểu.

Nước trong xuất hiện ở đây quả thực hợp lý.

Bởi vì Vương Diệp mơ hồ cảm giác được, đỉnh núi Vỏ Sò là một con sò khổng lồ vô cùng.

Nước trong này là ở bên trong vỏ sò.

Vương Diệp đã đào đến mảnh vỏ sò này.

Dọn dẹp xung quanh ra rất xa, khoảng chừng hai ba trượng, vẫn chưa thấy được mép của con sò này.

Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thứ này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Chẳng lẽ đỉnh núi Vỏ Sò, trực tiếp chính là con sò biển khổng lồ này?

Nếu vậy, đường kính ít nhất cũng phải ba bốn mươi mét.

Vương Diệp nghĩ thôi đã thấy khủng bố.

Vỏ sò lớn như vậy đã gần bằng một ngọn núi nhỏ rồi.

Dù là con sò biển đã chết, chỉ còn lại vỏ, vẫn đủ khiến người ta cảm thấy chấn động.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, luồng khí tức trên đỉnh núi Vỏ Sò, chính là ở dưới con sò khổng lồ này.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp tự nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp dùng Toái Tinh Kiếm đâm thủng vỏ sò.

Điều khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc là, độ dày của vỏ sò lại có khoảng ba thước.

Đây là còn chưa biết đã trải qua bao nhiêu năm bị nước biển ăn mòn, bị các mảnh vỏ sò khác ma sát.

Phần còn lại đã dày ba thước.

Vỏ sò ban đầu rốt cuộc lớn và dày đến mức nào, Vương Diệp cũng không dám ước tính.

Vương Diệp dùng Toái Tinh Kiếm đào ra một cái lỗ vuông vức hơn một mét.

Sau khi mở mảnh vỏ sò dày nặng này ra, nước trong vốn có dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ nhanh chóng thấm xuống dưới.

Chương 301

Vương Diệp rất nhanh trong dòng nước, thấy được một khuôn mặt ngửa mặt lên trời bị xối ra.

Cảm giác như dưới cái hố sâu ba thước, có một người đang đứng thẳng tắp.

Hắn hít một hơi khí lạnh.

Sau đó đưa tay xuống, trực tiếp nắm lấy mặt người này.

Hai tay dùng lực, khí trầm đan điền, hét lên một tiếng.

Khuôn mặt đang ngước nhìn trời sao dưới lỗ vỏ sò bị Vương Diệp cứng rắn nhổ lên.

Vương Diệp sở dĩ dám ra tay như vậy, là vì khuôn mặt này vàng óng.

Hoàn toàn là một pho tượng người làm bằng vàng.

Mật độ của vàng vốn đã kinh khủng.

Lại còn bị ngâm trong nước trong, bị các mảnh vỏ sò chôn vùi phần lớn cơ thể.

Độ khó để nhổ thứ này ra có thể tưởng tượng được.

Sau khi Vương Diệp nhổ pho tượng vàng ra, mới phát hiện thứ này cao hơn một mét, chỉ thấp hơn người thường một chút.

Trọng lượng thì không cần phải nói.

Cùng lúc đó, trong đầu Vương Diệp vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Tượng vàng Tế Nguyệt của tộc

Hận Thiên, hấp thụ 2000 điểm quốc vận.” Giỏi thật.

Tượng vàng Tế Nguyệt của tộc Hận Thiên.

Lại được chôn trong núi Vỏ Sò.

Thứ này đối với tộc Hận Thiên mà nói, tuyệt đối là bảo vật như vật tổ.

Mấy nghìn năm trôi qua, gần như không bị bất kỳ tổn hại hay ăn mòn nào.

Ngũ quan của tượng vàng sống động như thật.

Là khuôn mặt của một người phụ nữ tú mỹ.

Trên người mặc áo tế.

Một tay chỉ xuống đất.

Tay còn lại thì đưa ra bằng phẳng.

Giống như đang nâng một thứ gì đó.

Ngẩng đầu, nhìn lên trên.

Chắc là đang nhìn mặt trăng trên trời.

Vương Diệp hành động nhanh chóng, trực tiếp cất tượng vàng Tế Nguyệt vào không gian hệ thống.

Ngay lúc tượng vàng Tế Nguyệt tiến vào không gian hệ thống của Vương Diệp.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Hệ thống kiểm tra thấy, Tế Nguyệt Kim Nhân và Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn có thể tổ hợp thành Tinh Nguyệt Ti Nam.” “Khi tổ hợp lại với nhau sẽ phát huy công hiệu Tinh Nguyệt định phong thủy, không cần tiêu hao Quốc Vận Trị.” Tinh Nguyệt Ti Nam?

Vương Diệp lập tức hiểu ra.

Bích Ngọc Lạc Tinh Bàn của mình vừa hay có thể đặt lên bàn tay phải đang nâng đỡ của Tế Nguyệt Kim Nhân.

Hai thứ này lại có thể tổ hợp được.

Là tổ hợp chứ không phải dung hợp.

Sau khi sử dụng xong, vẫn có thể tháo ra bất cứ lúc nào.

Tinh Nguyệt Ti Nam có thể coi là một loại hệ thống định vị có thể sử dụng bất cứ lúc nào, trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Nó thậm chí không xác định phương vị dựa vào từ trường của Trái Đất.

Nó trực tiếp cảm ứng sức mạnh của mặt trăng và các vì sao khác trong vũ trụ để xác định phương vị.

Trời âm u cũng không ảnh hưởng, ngày đêm đều không ảnh hưởng, cho dù là ở trong Quy Khư hải nhãn nơi từ trường hỗn loạn cũng không bị ảnh hưởng.

Thứ này không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào từ môi trường bên ngoài.

Thậm chí trong không gian hệ thống của Vương Diệp, nó vẫn có thể chỉ ra phương hướng vị trí.

Điều này khiến Vương Diệp xem mà phải kinh ngạc.

Cũng tốt, thứ này căn bản không cần lấy ra ngoài.

Cứ để thẳng trong không gian hệ thống, kết hợp với Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật của bản thân.

Sau này Vương Diệp chính là một cái GPS di động, căn bản không có chuyện lạc đường.

Trong lòng Vương Diệp vô cùng chấn động.

Nhưng vẫn chưa xong.

Sau khi Vương Diệp rút Tế Nguyệt Kim Nhân ra, bên dưới nó lập tức tuôn ra một luồng khí thể mang theo sức mạnh thần kỳ.

Vương Diệp lập tức ý thức được, chính là luồng khí này, những làn khí tức mỏng manh mà cậu vừa thấy trên đỉnh núi vỏ sò chính là do những khí thể này tạo thành.

Cậu vẫn còn đang nghi hoặc, những khí thể này rốt cuộc là thứ gì, làm sao để thu thập.

Đột nhiên, một điểm sáng rực rỡ lóe lên dưới đáy động vỏ sò.

Ngay sau đó, ánh sáng bùng lên dữ dội.

Khí tức hóa thành ngọn lửa.

Ngọn lửa ngay từ đầu đã có màu trắng sáng.

Nhiệt độ cực cao.

Vương Diệp thậm chí còn cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Cậu đã rất lâu rồi không cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng nhiệt độ của thứ này thực sự quá cao.

Trong nháy mắt, Vương Diệp đã né sang một bên.

Những mảnh vỏ sò vừa còn phủ trên miệng động lập tức bị ngọn lửa trắng sáng kia xung kích.

Ngay cả vỏ sò cũng bị đốt cháy thành chất lỏng!

Vương Diệp nhìn mà ngây người.

Dù Vương Diệp đã quên mất nhiệt độ nóng chảy của đá vôi là bao nhiêu, nhưng thứ này trong tình huống bình thường căn bản không thể nào bị đốt cháy thành chất lỏng được.

Ít nhất cũng phải trên hai ba nghìn độ.

Nhưng vẫn chưa xong.

Vương Diệp lại thấy chất lỏng từ những mảnh vỏ sò bên cạnh ngọn lửa trắng bắt đầu khí hóa.

Vương Diệp chửi thề một tiếng, nhanh chóng thi triển Nãi Cùng Thần Băng, đóng băng toàn bộ vỏ sò và hơi nước xung quanh mình thành băng khối.

Cậu hét lớn một tiếng: “Chạy mau!

Xuống nước!” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc và những người khác đều vô cùng tin tưởng Vương Diệp.

Nghe thấy tiếng hét của cậu, họ theo phản xạ chạy ra bờ nước.

Thậm chí không hỏi nguyên nhân.

Nguyễn Hắc, Cổ T sai và Đa Linh rõ ràng phản ứng chậm hơn một nhịp.

Vẫn là Tuyết Lỵ Dương kéo Đa Linh, gọi mấy người kia rồi mới loạng choạng chạy tới bờ nước.

Ngay sau đó, mấy người họ nhìn thấy một cột sáng trắng phóng lên từ đỉnh núi vỏ sò.

Nơi ánh sáng trắng đi qua, ngay cả những mảnh vỏ sò cũng trực tiếp biến mất.

Ngọn lửa trắng sáng phóng thẳng lên độ cao hàng trăm mét, gần như chạm tới đỉnh Quy Khư hải nhãn đang có màu đỏ rực, mới từ từ yếu đi.

Dù vậy, mấy người vẫn thấy đỉnh Quy Khư cao ít nhất mấy trăm mét trên đầu họ, màu sắc bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

Từ màu đỏ rực chuyển sang màu cam, càng lúc càng sáng, cho đến khi trắng bệch.

Nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng cao.

Xa xa truyền đến từng tràng tiếng nước sủi ùng ục, nghe vô cùng bất an.

Chương 302

"Biểu đệ không sao chứ?" Vương Bàn Tử tay nắm chặt Thiên Châu Y, mặt đầy lo lắng.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Yên tâm đi, Vương Diệp bản lĩnh lớn lắm, cậu có chết thì nó cũng không chết đâu." Vương Bàn Tử gật đầu.

Sau đó lại nhảy dựng lên: "Lão Hồ, tôi thấy cái miệng của ông đôi khi cũng độc thật đấy." Dù miệng nói vậy, nhưng trong mắt Hồ Bát Nhất vẫn tràn đầy lo lắng.

Nhất là khi thấy cột lửa trắng trên đỉnh núi vỏ sò đã cháy suốt một phút đồng hồ mà vẫn chưa có dấu hiệu yếu đi.

Hồ Bát Nhất có chút sốt ruột.

"Lão Hồ, muốn đi thì cùng đi." Vương Bàn Tử thân với Hồ Bát Nhất đến mức chỉ thiếu nước mặc chung một cái quần.

Hồ Bát Nhất vừa cử động, Vương Bàn Tử đã biết lão Hồ định làm gì.

Anh ta lập tức kéo Hồ Bát Nhất lại.

"Dương tham mưu, Thiên Châu Y này giao cho cô, tuyệt đối đừng phụ lòng tin của các đồng chí, nhất định phải mang nó ra ngoài, tiện thể bán được giá tốt." Nói xong, Vương Bàn Tử nhét Thiên Châu Y vào tay Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu leo lên núi vỏ sò.

Họ định đi ứng cứu Vương Diệp.

Không ngờ đi được vài bước, lại phát hiện một bóng người theo sau.

Vương Bàn Tử còn tưởng là Tuyết Lỵ Dương.

“Dương tham mưu, không phải đã nói với cô rồi sao, cô đừng theo qua đây.

Cả đám người còn lại cần cô dẫn dắt, hơn nữa nếu chúng tôi có xảy ra chuyện gì, còn trông cậy cô ứng cứu nữa chứ.” Kết quả quay đầu lại nhìn, không ngờ không phải Tuyết Lỵ Dương, mà là Minh Quyền.

Vương Bàn Tử ngẩn người.

“Ông lên đây làm gì?” Lôi Hiển Minh sớm đã chết mê chết mệt Vương Diệp, đương nhiên bản thân ông ta không hề nhận ra.

“Chỉ có các người mới biết trọng nghĩa khí à!

Lôi Hướng Minh tôi đây năm đó cũng là Nam Dương Cập Thì Vũ, chạy thuyền hô Bảo Nghĩa, Vương Diệp đối xử với tôi không tệ, tôi chắc chắn không thể bỏ mặc cậu ấy.” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều trợn mắt há mồm.

Nhưng cả ba người đều chưa đi đến đỉnh núi vỏ sò.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa trắng sáng trên đỉnh núi đã yếu đi rất nhiều.

Rõ ràng, có thứ gì đó đã chặn cột lửa trắng lại.

Ít nhất là đã chặn được một phần.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

“Không thể nào?

Biểu đệ cứng vậy sao?” Ngay lúc này, Vương Diệp đang ở dưới đáy cái hố sâu trên đỉnh núi vỏ sò do chính mình đào ra.

Cột lửa trắng bị hai tay cậu trực tiếp chặn lại một phần.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không nghĩ sai.

Vương Diệp có khả năng miễn nhiễm với lửa.

Ngọn lửa có thể phá được phòng ngự của cậu thực sự không nhiều.

Vậy mà cột lửa trắng dưới núi vỏ sò này lại có thể đốt cậu đến mức phải dùng cả Nãi Cùng Thần Băng để hạ nhiệt.

Vương Diệp đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội hấp thụ tuyệt vời này.

Trong chốc lát, cậu đã chồng đủ các loại buff lên người.

Oxy xung quanh đều bị Vương Diệp hút sạch.

Ngọn lửa cũng theo đó yếu đi một chút.

Sau đó Vương Diệp trực tiếp dùng hai tay hấp thụ cột sáng trắng.

Cậu cảm thấy mình liều mạng để hai tay bị thiêu cháy mà hấp thụ Nam Long Chân Hỏa ở đây, quả thực rất đáng.

Đợi đến khi Nam Long Chân Hỏa hoàn toàn dập tắt, Vương Diệp mới từ trong cái hố lớn trên đỉnh núi vỏ sò bò ra.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã leo lên đỉnh núi.

Mấy người họ vừa ở dưới nhìn mà ngây cả người.

Nhiệt độ tỏa ra từ cột lửa trắng trực tiếp nướng những mảnh vỏ sò bên ngoài cái hố lớn thành bột mịn.

Cách đó mấy chục mét, hơi nóng vẫn bốc lên từ trong những mảnh vỏ sò.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Quyền cũng là liều mạng bị hấp chín mà xông lên.

Kết quả là thấy Vương Diệp mặt mày hồng hào bò ra từ trong hố

lớn.

“Biểu đệ, chú đang xông hơi đấy à?” Vương Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nín mãi mới thốt ra được một câu.

Vương Diệp toe toét cười.

“Cũng ổn, chỉ thiếu tắm rửa thôi.” Vương Diệp vừa nói xong, Hồ Bát Nhất, Minh Thúc, Vương Bàn Tử ba người đều chỉ biết bĩu môi.

“Còn tắm rửa nữa, cho cậu cả một cái vòi phun bây giờ, mau đi thôi, vừa rồi sợ chết khiếp, tưởng cậu đi đời rồi.” Vương Bàn Tử nhiệt tình gọi.

Tiếng của Vương Bàn Tử vừa dứt, liền nghe thấy xung quanh vang lên từng tràng tiếng động lớn.

Giống như tiếng nước phun ra.

Đồng thời còn có vô số tiếng ma sát của đồng thanh.

Trong lòng Vương Diệp chợt thót một cái.

Vừa rồi trong thần điện thấy hai mươi mấy con rối đồng, xử lý chúng cũng tốn không ít công sức.

Bây giờ nghe tiếng kim loại đồng ma sát xung quanh, e là phải có đến hàng ngàn hàng vạn.

Hận Thiên thị hào phóng đến vậy sao?

Nhiều đồng lắm à?

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi hơn, là những cột nước phóng lên trời xung quanh.

Không biết nơi nào dưới đáy biển sự cân bằng hải khí đã bị phá vỡ, những cột nước phun trào như vòi phun, khiến mực nước trong thiên tỉnh nhanh chóng dâng lên.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất trắng bệch.

“Bàn Tử, cái miệng của cậu đấy, sau này bớt nói vài câu đi.” Vương Bàn Tử cũng ngớ người: “Tôi chỉ nói bừa thôi, ai biết lại có vòi phun thật chứ?” “Ê?

Biểu đệ, cậu nói xem tôi có được coi là ngôn xuất pháp tùy không?” Vương Diệp khóe miệng giật giật: “Coi như là vậy đi, chúng ta mau về xuồng cứu sinh thôi, thế nước này không nhỏ đâu.” Những vòi phun xung quanh ngày càng khoa trương.

Mực nước dâng lên rất nhanh.

May mà Tuyết Lỵ Dương phản ứng nhanh, thấy tình hình không ổn, đã chỉ huy Nguyễn Hắc, Cổ T sai, Đa Linh chất những thứ cần thiết lên xuồng cứu sinh.

Đợi Hồ Bát Nhất và những người khác đến, tất cả lập tức lên xuồng.

Ngay lúc này, đỉnh của thiên tỉnh cũng bắt đầu đổ nước xuống.

Xung quanh biến thành một vòng thác nước.

Cộng thêm những vòi phun không ngừng trào lên từ dưới đất.

Mấy người họ như đang ngồi thang máy, bắt đầu bị nước biển đẩy lên nhanh chóng.

Dòng nước quá mạnh.

Trong thiên tỉnh đâu đâu cũng là các loại xoáy nước.

Vương Diệp chỉ có thể không ngừng điều khiển chiếc xuồng cao su, cố gắng duy trì thăng bằng.

Nếu không chỉ cần một chút sơ sẩy, sẽ bị dòng chảy hỗn loạn trong thiên tỉnh làm lật thuyền chết người.

Trong mắt tất cả mọi người đều tràn ngập kinh hoàng.

Những chuyện đang xảy ra thực sự quá khó tin, không ai có thể đoán được số phận đang chờ đợi họ là gì.

Mực nước dâng lên cực nhanh.

Thiên tỉnh cao hơn trăm mét, chỉ dùng chưa đến nửa giờ đã dâng lên đến đỉnh.

Khi xuồng cứu sinh dâng lên đến đỉnh thiên tỉnh, tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Diệp, đều không nhịn được mà kinh hô một tiếng.

Sau khi nổi lên từ thiên tỉnh, mọi người tiến vào một nơi giống như một đấu trường La Mã cổ đại.

Chỉ có điều diện tích nơi này lớn hơn vô số lần.

Trông ít nhất cũng rộng mấy kilômét vuông.

Ở phía dưới cùng, cũng là vị trí xuồng cứu sinh của mọi người, có thể thấy còn không ít những thiên tỉnh tương tự, cũng đang phun nước lên.

Chương 303

Nhưng đồng thời cũng có không ít nơi có những xoáy nước đen ngòm.

Vô số nước biển đều chảy vào những xoáy nước đen ngòm đó.

Những xoáy nước đó giống như những vực sâu không đáy.

Còn ở gần thiên tỉnh và vực sâu, có ít nhất hàng nghìn người đồng.

Mỗi người cao khoảng mấy mét, và tất cả đều đang hoạt động.

Rõ ràng là loại con rối đồng cấp thấp hơn.

Những phù văn trên người cũng rõ ràng là phù văn Hỏa Nha, Tam Túc Ô.

Là tiêu ký của mặt trời.

Điều này càng rõ ràng hơn.

Những người đồng này là kẻ thù không đội trời chung của tộc Hận Thiên thị.

Trông có vẻ là nô lệ.

Những người đồng khổng lồ này đang hợp thành từng nhóm mười mấy người, đẩy những tời kéo khổng lồ.

Tời kéo đều được làm bằng đồng thanh, có dây xích đồng.

Tất cả các dây xích đồng đều nối liền với nhau, hướng về trung tâm của không gian khổng lồ giống như đấu trường này.

Tất cả mọi người trên xuồng cứu sinh đều kinh ngạc, cũng là vì thứ tồn tại ở trung tâm nơi này.

Một cái cây lớn?

Một cái cây lớn mọc lên từ mặt đất, đâm thẳng lên trời, gần như chạm tới đỉnh của Quy Khư hải nhãn.

Gốc cây cắm sâu vào vực sâu không đáy.

Đường kính trông có lẽ phải ba bốn mươi mét.

Không có hai trăm người nắm tay nhau thì tuyệt đối không thể ôm hết được.

Chưa hết, điều khiến người ta kinh ngạc là chiều cao của cây gỗ khổng lồ này.

E là cũng cao mấy trăm mét.

Loại gỗ này là loại mà mọi người chưa từng thấy bao giờ.

Toàn thân đen nhánh.

Trên đó mọc từng lớp vảy.

Toàn bộ thân cây nghiêng một góc khoảng sáu mươi độ.

Trên bề mặt gỗ dường như còn có rất nhiều dấu vết của gỉ đồng.

Nhiều nơi còn có những ký hiệu giống như chữ triện ngư long.

“Cái quái gì đây?

Định Hải Thần Châm à?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Vương Diệp đương nhiên biết đây là Kiến Mộc, nhưng nghe Vương Bàn Tử hình dung vẫn không khỏi động lòng.

Thứ này thật sự không có quan hệ gì với Định Hải Thần Châm trong truyền thuyết sao?

Cái này cũng quá lớn rồi.

Một cây gỗ khổng lồ tự nhiên, đã có thể sánh ngang với những tòa nhà chọc trời do con người đời sau xây dựng.

Quá phi lý.

Nhưng điều khiến Vương Diệp động lòng hơn, là hàng ngàn người đồng xung quanh.

Những con rối đồng này vẫn có thể cử động, chứng tỏ trên người chúng vẫn còn Long Hỏa chi tâm có thể điều khiển chúng.

Có thể nhỏ hơn một chút so với những con rối võ tướng cao lớn của Hận Thiên thị trong thần điện.

Nhưng dù sao cũng là Long Hỏa chi tâm chính hiệu.

Năng lượng dồi dào hơn Long Hỏa du.

Con rối chế tạo ra cũng bền hơn.

Những con rối đồng trước mắt ít nhất cũng được chế tạo từ mấy nghìn năm trước.

Bất kể chúng đã ngủ đông bao lâu.

Bây giờ vẫn có thể cử động, đã là một kỳ tích.

Vương Diệp bảo những người khác nhanh chóng chèo xuồng cao su trốn xuống dưới Kiến Mộc.

Ánh mắt của cậu thì nhìn chằm chằm vào những con rối đồng trong nước.

Nhưng trước khi thu hoạch những con rối đồng, còn có việc khác phải làm.

Ngay tại đây, Âm hỏa dưới đáy biển ở đỉnh Quy Khư hải nhãn đã bắt đầu bùng cháy.

Trên đầu mọi người là một mảng đỏ rực.

Toàn bộ không gian bị bao vây bởi tường nước, xoáy nước, dòng chảy hỗn loạn và Âm hỏa trên đỉnh đầu.

Hơn nữa trên dưới đảo lộn, trái phải sai lệch, hỗn loạn vô cùng.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp vừa lên đã phát hiện trạng thái của Âm hỏa trên đỉnh đầu không ổn.

Những ngọn Âm hỏa này cuồn cuộn không ngừng.

Xem ra sự cân bằng hải khí trong hải nhãn rất có khả năng sắp bị phá vỡ.

Chỉ là kết quả mà thần thông Thiên Nhãn suy diễn ra, sau khi sự cân bằng hải khí bị phá vỡ lại không xảy ra việc nước biển tràn vào.

Tường nước biến mất.

Hải nhãn bị lấp đầy.

Mà là một loại tai nạn quỷ dị và khủng bố khác.

Vương Diệp nhìn thấy mưa lửa từ trên trời rơi xuống.

Âm hỏa đầy trời.

Thiêu đốt cả không gian thành địa ngục.

Nước biển sôi trào.

Không khí cháy khét.

Điều này có chút đáng sợ.

May mà Vương Diệp cũng thấy được.

Kiến Mộc khổng lồ vô tận, vẫn sừng sững trong mưa lửa.

Hoàn toàn không bị bén lửa, cũng không có bất kỳ sự cố nào khác xảy ra.

Hơn nữa Kiến Mộc lại nghiêng.

Trong góc kẹp giữa Kiến Mộc và mặt nước.

Là nơi duy nhất có sự sống trong toàn bộ không gian giống như đấu trường này.

Vương Diệp vội bảo những người khác chèo xuồng cao su đến bên dưới Kiến Mộc.

Kiến Mộc trên đầu, sẽ trở thành bến cảng trú ẩn cho những người khác.

Chỉ là có thể sống sót hay không, vẫn phải xem một chút vận may.

Rốt cuộc góc nghiêng của Kiến Mộc rất lớn.

Khu vực an toàn dưới Kiến Mộc cách mặt biển mười mấy mét.

Chỉ cần có gió thổi qua, thổi lệch mưa lửa.

Mấy người họ vẫn không chịu nổi.

Lúc đó biện pháp duy nhất là trực tiếp leo lên Kiến Mộc.

Treo ngược ở mặt sau Kiến Mộc.

Rất nhanh xuồng cứu sinh đã chèo đến bên dưới Kiến Mộc.

Vòm trời của hải nhãn trên đầu càng thêm đỏ rực.

Chương 304

Cuối cùng, một tiếng động cực kỳ quỷ dị giống như tiếng rồng ngâm vang lên.

Vô số Âm hỏa từ trên trời rơi xuống.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc cũng được coi là những người đã trải qua sóng to gió lớn.

Nhưng làm sao đã từng thấy cảnh tượng thần kỳ và khủng bố như thế này.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều trắng bệch.

Nguyễn Hắc, Cổ T sai và Đa Linh ba người cũng không khá hơn là bao, nước mắt đã tuôn rơi.

“Mau mặc đồ lặn trên thuyền, mang theo bình oxy.” Vương Diệp biết, lát nữa khi không chịu nổi, nơi trú ẩn tốt nhất cho mấy người họ chắc chắn là treo ngược trên Kiến Mộc.

Nhưng treo ngược trên Kiến Mộc cần thể lực mạnh mẽ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Cổ T sai có lẽ còn có thể kiên trì một lúc.

Mấy người còn lại, e là không chống đỡ được năm phút đã rơi xuống nước.

Lúc đó muốn leo lên lại sẽ khó.

Lúc đầu có thể trốn trong nước một lúc.

Đợi đến khi nhiệt độ trong nước không chịu nổi nữa, lại leo lên Kiến Mộc.

Đương nhiên công tác chuẩn bị vẫn phải làm.

Mấy người khác đều đang mặc đồ lặn trên xuồng cứu sinh.

Vương Diệp dùng phi hổ trảo quăng lên Kiến Mộc.

Sau đó trực tiếp nhảy lên Kiến Mộc, bắt đầu buộc dây an toàn.

Trong nháy mắt, dây an toàn, móc an toàn đã được làm xong không ít cái trên đó.

Vương Diệp nhìn xem, bất kể là xuống nước hay treo trên Kiến Mộc, nơi trú ẩn của mọi người đã đủ.

“Mọi người ở đây cẩn thận ẩn nấp, đừng ở trên xuồng cứu sinh, dưới nước không chịu nổi thì leo lên cây lớn treo mình.” Sau đó Vương Diệp một mình lao xuống nước.

Vừa vào trong nước, Vương Diệp đã cảm thấy nhiệt độ nước đã tăng lên một chút.

Nhiệt độ nước biển ở vùng biển sâu là tương đối thấp.

Dưới đáy biển ngoài một vài nơi có suối nước nóng hoặc miệng núi lửa, tuyệt đại đa số nơi đều là một vùng băng giá chết chóc.

Chỉ là bây giờ Vương Diệp xuống nước, lại cảm thấy nước biển có một chút ấm áp.

Vô số Âm hỏa rơi xuống mặt biển.

Toàn bộ mặt biển một mảng hơi nước mù mịt.

Trong nháy mắt, chiếc xuồng cao su của mọi người cũng đã bị mưa lửa Âm hỏa bay lạc vào trúng phải.

Lập tức trên đó bùng lên ngọn lửa lớn.

Chiếc xuồng cao su bị đốt thủng, rò rỉ mấy cái lỗ lớn.

Trong nháy mắt đã không còn.

May mà Hồ Bát Nhất và những người khác đã theo lời nhắc nhở của Vương Diệp, đều đã rời thuyền.

Lão Hồ, Vương Bàn Tử và Cổ T sai ba người lên Kiến Mộc, bắt đầu dùng dây thừng kéo những người khác lên.

Vương Diệp đang định bơi về phía những con rối đồng khác, đột nhiên, một luồng nước cực mạnh cuốn tới.

Vương Diệp ở trong nước thân hình có chút không ổn định.

Ngay sau đó cậu nhìn thấy một bóng dáng cực kỳ khổng lồ xuất hiện trong nước.

Lông tơ trên người Vương Diệp lập tức dựng đứng.

Bóng dáng đó dài ít nhất ba bốn trăm mét, vô cùng mạnh mẽ.

Trời ạ, là con Nam Hải Chân Long kia!

Nó đến đây từ lúc nào?

Vương Diệp nhìn vô số thiên tỉnh khổng lồ dưới đáy đấu trường, lập tức hiểu ra.

Tên này chắc chắn đã ở trong một thiên tỉnh nào đó của Quy Khư hải nhãn, nhờ vào nước biển dâng lên mà đến đây.

Nó đến làm gì?

Còn thù dai nữa à?

Vương Diệp đã nhìn rõ.

Góc sừng của con rồng này thiếu một mảnh.

Chính là con bị Vương Diệp đập ở bên cạnh rãnh biển san hô xoắn ốc trước đó.

Kẻ đến không có ý tốt.

Vương Diệp khóe miệng giật giật.

Nhưng vì tên này đã đến, hôm nay đừng hòng đi.

Cậu nhìn xuống đáy biển.

Phát hiện gần như tất cả các miệng thiên tỉnh đều đang từ từ thu nhỏ lại.

Những nô lệ con rối đồng đang xoay quanh các thiên tỉnh, chuyển động tời kéo dường như là cơ quan đóng các thiên tỉnh.

Xem ra, con chân long này cũng không đi được nữa rồi.

Vương Diệp từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra.

Nhanh chóng bơi về phía một miệng thiên tỉnh.

Bóng dáng khổng lồ dài trăm trượng kia cũng phát hiện sự tồn tại của Vương Diệp, lượn một vòng, cũng đuổi theo.

Vương Diệp lao đến miệng giếng, lập tức nổi lên mặt nước, búng tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ.

Tiếp theo, cậu làm ra một tấm ván nổi, đốt Dẫn Hồn Chúc rồi đặt lên trên tấm ván.

Vương Diệp hít một hơi thật sâu.

Hy vọng Dẫn Hồn Chúc có thể chống đỡ được đến trước khi bị Âm hỏa đập trúng, đã dẫn được âm hồn đến.

Nơi này kết nối với tế đàn thiên tỉnh hiến tế của tộc Hận Thiên thị.

Xem bộ dạng của những bộ xương trong quan tài vỏ sò, chắc chắn là đã dùng một loại tà pháp tàn nhẫn nào đó rút hết xương trong cơ thể ra mới có thể làm thành bộ dạng đó.

Những vật tế phẩm này chết đều không được yên ổn.

Tự nhiên cũng sẽ có oán khí lưu lại.

Có oán khí tự nhiên sẽ có oán linh.

Bóng đen khổng lồ dưới đáy biển ngày càng gần.

Nam Hải Chân Long đang nhanh chóng tiếp cận.

Cũng đến lúc phải giải quyết ân oán với con rồng này rồi.

Đương nhiên, thù hận là đơn phương.

Tổn thương cũng là đơn phương.

Vương Diệp nhìn Dẫn Hồn Chúc trên mặt biển.

Lúc này xung quanh Dẫn Hồn Chúc đã xuất hiện vô số bóng đen.

Những bóng đen này giống như những con hải xà nhỏ, chui ra từ thiên tỉnh bên dưới.

Nhanh chóng tụ tập về phía Dẫn Hồn Chúc.

Chỉ là Vương Diệp rất nhanh đã phát hiện.

Bóng đen nhỏ bé hoàn toàn là ảo giác.

Đợi đến khi lại gần mới phát hiện, mỗi con đều to bằng người bình thường.

Mang theo từng đợt hàn ý và tiếng gào thét.

Ngay cả nước biển xung quanh cũng không còn ấm áp nữa.

Vương Diệp không nhịn được mà nhếch mép.

Rất tốt.

Chương 305

Vương Diệp lập tức lợi dụng năng lực của Dẫn Hồn Chúc, khống chế hơn hai mươi oán hồn.

Lao thẳng vào gần thiên tỉnh.

Nhanh chóng mở tấm đồng trên lưng những con rối đồng xung quanh.

Lúc này bóng dáng khổng lồ đã ngày càng gần.

Tiếp cận đến cách Vương Diệp hai ba mươi mét.

Đầu rồng khổng lồ rõ ràng vô cùng.

Kích thước to bằng một căn biệt thự nhỏ.

Trong đôi mắt to như cửa sổ sát đất, lại mang theo một tia nghi hoặc.

Rõ ràng không biết Vương Diệp đang làm gì.

Sau đó há cái miệng khổng lồ, trực tiếp phun ra một ngụm Long Hỏa để thể hiện sự thân thiện.

Long Hỏa mà Nam Hải Chân Long phun ra, rõ ràng hung hãn hơn nhiều so với loại do tộc Hận Thiên thị nhân tạo trong núi vỏ sò.

Long Hỏa phun tới, Vương Diệp lập tức bật tất cả các trạng thái.

Đồng thời khả năng hấp thụ lửa cũng được bật lên.

Dù vậy, Vương Diệp vẫn không đối mặt trực diện với Nam Long Chân Hỏa.

Mà ném một con rối đồng đã bị hư hỏng rõ ràng dưới đáy biển, ra sau lưng mình.

Long Hỏa phun vào con rối đồng.

Một tia Long Hỏa chi tâm còn sót lại trong con rối đồng lóe lên.

Sau đó cả con rối đồng tỏa ra ánh sáng tím đỏ.

Nước biển xung quanh sôi trào.

Con rối đồng cao hơn hai trượng lại trong nháy mắt hóa thành một vũng đồng lỏng, sau đó lại bị nước biển làm nguội.

Biến thành một đống đồng méo mó biến dạng, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng gì.

Không biết có phải bị Long Hỏa luyện hóa hết tạp chất không.

Đống đồng này lại tỏa ra từng đợt bảo quang.

Khiến Vương Diệp trong nháy mắt nghĩ đến loại đồng phong ma chế tạo Lư Tuyên Đức.

Loại bảo bối hiếm thấy này, nghe nói chính là đồng phong ma do khu vực Nam Dương lúc đó tiến cống, trải qua nhiều lần luyện kim, và thêm vào tỷ lệ vàng bạc thích hợp mới chế thành.

Vương Diệp nhìn mà thèm thuồng.

Sau khi con rối đồng hóa thành khối đồng, bóng dáng của Vương Diệp phía sau con rối đồng lập tức biến mất.

Long Ẩn.

Đây là kỹ năng thiên phú của Thủy Long chi lực.

Có thể ẩn nấp thân hình trong nước.

Trong mắt Nam Hải Chân Long thoáng qua sự kinh ngạc.

Rõ ràng cũng không thể chấp nhận việc Vương Diệp đột nhiên biến mất.

Quan trọng nhất là, lại không cảm nhận được khí tức của Vương

Diệp.

Trong đôi mắt của con rồng khổng lồ trực tiếp chiếu ra từng đợt tinh quang.

Cái này không giống như Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, ánh sáng mờ nhạt, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Ánh sáng trong đôi mắt của con rồng khổng lồ, giống như đèn pha của Audi.

Trong chốc lát cả đáy biển đều được chiếu sáng trưng.

Vương Diệp đang trong trạng thái Long Ẩn cảm thấy trên người từng đợt nóng lên.

Kỹ năng Long Ẩn lại có dấu hiệu mơ hồ không áp chế được.

Cậu không do dự, trực tiếp hiện thân từ trong Long Ẩn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, cậu đã mở hết tấm đồng trên lưng của một vòng con rối đồng xung quanh thiên tỉnh.

Rút âm hồn bên trong ra.

Trực tiếp nhét âm hồn mà Dẫn Hồn Chúc của mình khống chế vào.

Đồng thời còn đổ thêm một ít Long Hỏa du.

Tốc độ của Vương Diệp cực nhanh.

Đợi đến khi con rồng khổng lồ phản ứng lại, đã có mười tám con rối đồng cao lớn, tay cầm xích đồng, mâu đồng, lao về phía nó.

Trong mắt Nam Hải Chân Long, những con rối đồng này chẳng qua chỉ là một đám kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng trong mắt con rồng khổng lồ, vẫn lộ ra vẻ tức giận.

Điều khiến con rồng khổng lồ cảm thấy tức giận, là Vương Diệp ở phía sau những con rối đồng.

Cái tên đã làm gãy sừng của nó.

Trong miệng con rồng khổng lồ phát ra một tiếng rồng ngâm.

Sóng âm mang theo uy nghiêm tạo ra những gợn sóng quỷ dị trong nước biển.

Nhiều vùng nước biển ngay trước tiếng rồng ngâm, thậm chí còn bị sóng âm chấn động vỡ nát, hóa thành từng mảng sương nước.

Thân hình của những con rối đồng lập tức chậm lại, bước chân tiến về phía trước trở nên đặc biệt khó khăn.

Nhưng vẫn không có con rối đồng nào ngã xuống.

Những oán linh bên trong những con rối đồng này, đều là những người đáng thương năm đó bị hiến tế cho Long Thần, bị chế tác thành vật tế phẩm và thi thể trang trí.

Đối với con rồng khổng lồ trước mắt có sự sợ hãi sâu sắc.

Đồng thời cũng có mối hận thù khắc cốt ghi tâm.

Sau khi bị Vương Diệp khống chế, sự sợ hãi bị áp chế.

Bây giờ chỉ còn lại hận thù.

Oán linh được hận thù gia trì trở nên vô cùng kiên cường mạnh mẽ.

Đồng thời Vương Diệp còn tăng thêm năng lượng cho mỗi con rối đồng.

Bản thân Long Hỏa du đã là năng lượng quý giá có thể điều khiển con rối.

Bây giờ có thêm sự trợ giúp của Long Hỏa du, trên người những con rối đồng cũng tỏa ra từng đợt vi quang.

Cho dù bị tiếng rồng ngâm xung kích, vẫn không hề lùi bước.

Gỉ sét trên người dần dần tan đi, lại lộ ra chất liệu vàng óng ánh.

Nam Hải Chân Long thấy tiếng rồng ngâm không có tác dụng với những cục kim loại này, bèn dừng lại một chút, sau đó lại há to miệng.

Một luồng Nam Long Chân Hỏa sắc bén phun ra.

Rất nhanh mấy con rối đồng đi đầu đã bị Long Hỏa thiêu thành những cục đồng vàng óng ánh.

Vương Diệp lúc này đã lại tiến vào trạng thái Long Ẩn, nhanh chóng bơi về phía miệng thiên tỉnh tiếp theo.

Mỗi miệng thiên tỉnh đều có hơn mười con rối đồng.

Vương Diệp có rất nhiều Long Hỏa du, oán linh cũng không ngừng nghỉ.

Lúc này mục đích của cậu đã lộ rõ.

Cậu muốn bào mòn Nam Hải Chân Long đến chết.

Những con rối đồng này không phải bùn nặn.

Muốn tiêu diệt chúng chỉ có thể dùng Long Hỏa.

Vương Diệp không tin Long Hỏa của Nam Hải Chân Long là vô tận.

Những con rối đồng này sẽ không ảnh hưởng đến thực lực của Vương Diệp.

Đối với Vương Diệp mà nói chúng chung quy là ngoại vật.

Nhưng Nam Hải Chân Long phun ra, lại là Long Hỏa cần tiêu hao thực lực của chính nó.

Một con rối đồng không thể bào mòn hết, mười con, một trăm con, một nghìn con thì sao?

Chương 306

Trong vùng biển quỷ dị này, số lượng con rối đồng có thể hoạt động ít nhất cũng có hai nghìn con.

Cậu không tin không thể bào mòn hết Long Hỏa của Nam Hải Chân Long.

Vừa mới thay oán linh cho một vòng con rối đồng ở thiên tỉnh thứ hai, bên kia con thần long trăm trượng đã vẫy đuôi bơi tới.

Trong mắt con rồng khổng lồ tràn đầy sự tức giận.

Vì nó thấy trong mắt con người kia toàn là vẻ trêu tức.

Dám trêu đùa thần long!

Nam Hải Chân Long đưa ra một móng vuốt khổng lồ, móng vuốt chộp về phía những con rối đồng đang lao về phía mình.

Con rối đồng đi đầu lập tức bị móng rồng xé nát.

Tiếng động lớn chấn động đến mức mấy kilômét xung quanh đều có thể nghe rõ.

Trong nháy mắt, mấy con rối đồng cao hai trượng đã bị xé thành từng mảnh.

Vương Diệp lại không hề hoảng sợ.

Xem ra Nam Hải Chân Long không ngốc.

Đã đoán ra mục đích của cậu.

Biết Vương Diệp muốn tiêu hao Long Hỏa của nó.

Bây giờ lại dùng móng vuốt.

Hơn nữa ánh mắt của tên này nhìn Vương Diệp, còn tràn đầy sự khiêu khích.

Sở hữu kỹ năng tha tâm thông, Vương Diệp lập tức hiểu được ánh mắt của con rồng khổng lồ.

Đây là đang nói cho cậu biết, nó đã nhìn thấu ý đồ của cậu.

Cho dù không dùng Long Hỏa, cũng có thể dễ dàng xé nát những con rối đồng này.

Vương Diệp cười.

Bất kể Nam Hải Thần Long dùng cách gì để xử lý những con rối đồng này.

Chỉ cần sự chú ý của nó vẫn ở trên những con rối đồng này, tự nhiên là đã thua.

Vương Diệp lập tức dùng các kỹ năng Giáp văn, Huyết văn mà cậu có được từ Quỷ Văn Minh Quy lên mấy con rối đồng còn lại.

Đồng thời thi triển Nham Thạch chi tâm.

Đá dưới đáy biển bắt đầu nứt ra từng vết nứt.

Sau đó những tảng đá này quỷ dị nổi lên, nhanh chóng tụ tập vào người những con rối đồng.

Gần như trong nháy mắt, những con rối đồng này từ cao hai trượng lại phình to ra một vòng.

Tất cả đều biến thành những con rối khổng lồ cao hơn ba trượng, tay cầm mâu đá, khiên đá.

Thêm vào sự cường hóa của Giáp văn và Huyết văn.

Năng lực sinh tồn, lực phòng ngự và lực tấn công của những con rối đồng này lập tức mạnh lên không ít.

Không dùng Long Hỏa?

Không dùng Long Hỏa thì tôi không khách khí đâu, xem tôi bào mòn cậu đến chết thế nào!

Vương Diệp lập tức điều khiển mười mấy con rối đồng đã được cường hóa, tấn công Nam Hải Chân Long.

Những con rối này còn bày ra trận hình.

Hai hàng đầu tay cầm khiên đá khổng lồ chặn con rồng khổng lồ.

Hai hàng sau tay cầm mâu đá ném về phía người và đầu của con rồng.

Dù sao mâu đá có rất nhiều.

Điểm mạnh nhất của những con rối đồng này chính là sức mạnh.

Lúc ở trong thần điện, người có thân thể đồng bì thiết cốt, gần như bất tử như Vương Diệp cũng bị con rối đồng đập cho đầu óc ong ong.

Nam Hải Chân Long dù lợi hại, bị mâu đá trong tay con rối đồng đâm trúng, cũng phải giật mình một cái.

Quan trọng là còn có Vương Diệp ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

Dưới kỹ năng khống chế trọng lực, thân hình con rồng khổng lồ lập tức hơi khựng lại.

Rõ ràng Nam Hải Chân Long vẫn chưa quen với ảnh hưởng của trọng lực này.

Nhưng đối với những con rối đồng kia, vốn đã nặng dị thường, lại sức mạnh vô cùng, ngược lại ảnh hưởng không lớn.

Trong chốc lát, mười mấy con rối đồng lại thu được một chút chiến quả.

Có mấy ngọn mâu đá đã đâm trúng cơ thể Nam Hải Chân Long.

Đối với Nam Hải Chân Long mà nói, đây là sự sỉ nhục chưa từng có.

Sau một tiếng rồng ngâm, Long Hỏa lại lần nữa phun ra.

Vương Diệp hài lòng cười.

Hơn nữa lần này Long Hỏa đốt cháy con rối đồng cũng không dễ dàng như vậy.

Sau khi lớp giáp đá bên ngoài con rối đồng bị đốt thành dung nham, con rối đồng bên trong mới bị thiêu chảy.

Hơn nữa thời gian thiêu chảy cũng dài hơn trước.

Vương Diệp còn thỉnh thoảng ở phía sau dùng Nãi Cùng Thần Băng, Đạp Phổ Quỷ Trùng bay qua, hạ nhiệt cho con rối đồng.

Sau khi Nam Hải Chân Long một hơi tiêu diệt hơn mười con rối đồng, nó phát hiện Vương Diệp lại biến mất.

Ngay sau đó, một con rối đồng khác ở miệng giếng trời bắt đầu chuyển động.

Đá trên mặt đất xung quanh vỡ ra, chồng chất lên người con rối đồng.

Vương Diệp xuất hiện sau lưng con rối đồng, cười híp mắt nhìn Nam Hải Chân Long.

Lần đầu tiên, trong mắt Nam Hải Chân Long lóe lên một tia hoảng loạn.

Nhưng ngay sau đó, nó đã đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Lần này Nam Hải Chân Long không thèm để ý đến những con rối đồng kia nữa, mà lao thẳng về phía Vương Diệp.

Đạo lý "bắt giặc phải bắt vua trước", Nam Hải Chân Long cũng hiểu rõ.

Chỉ cần giết chết tên nhân loại này, những con rối đồng còn lại cũng chỉ là mấy con bọ giáp xác cỡ lớn mà thôi.

Lần này Vương Diệp hơi nhíu mày.

Tên này đầu óc cũng tỉnh táo phết.

Nhưng hắn vẫn không hề sợ hãi.

Hắn chậm rãi rút Toái Tinh Kiếm ra.

Cự long lao vào giữa đám rối đồng, đầu rồng húc văng con rối đi đầu.

Nó há cái miệng khổng lồ, ngoạm về phía hắn.

Vương Diệp vẫn linh hoạt nép sau lưng con rối đồng.

Ngón tay khẽ động.

Con rối đồng vừa bị cự long húc ngã lại bò dậy lần nữa.

Lớp giáp đá vỡ nát trên người nó cũng được tổ hợp lại.

Đồng thời, từ tay Vương Diệp tỏa ra một làn khói dày đặc.

Ly tự - Xích Luyện Phần Linh Yên.

Kỹ năng này không chỉ có thể quấn lấy mục tiêu, liên tục tiêu hao sinh mệnh lực của đối phương, mà còn có thể bổ sung sinh mệnh lực đó cho người thi triển kỹ năng.

Làn khói Xích Luyện Phần Linh Yên màu đỏ lập tức quấn lấy thân thể Nam Hải Chân Long.

Trông như một con mãng xà khổng lồ bị quấn bởi một sợi chỉ đỏ.

Cự long gầm lên một tiếng giận dữ, nhắm thẳng Vương Diệp mà phun ra một ngụm lửa rồng.

Vương Diệp vội lách mình sang một bên.

Cùng lúc đó, ba bốn con rối đồng mặc giáp đá chắn trước mặt Vương Diệp.

Trong nháy mắt, lửa rồng xuyên thủng tất cả những con rối đồng trước mặt hắn.

Chương 307

Tất cả chúng đều hóa thành một đống vụn.

Vương Diệp cũng hứng chịu dư uy của lửa rồng, hấp thụ phần lớn sát thương.

Nhưng trông hắn vẫn có chút thảm hại.

Lửa rồng thiêu hắn đen thui.

Mất mấy giây sau mới hồi phục lại được.

Vương Diệp cũng không nhịn được mà cảm thán, con cự long này quả thật đủ hung hãn, hung hãn hơn nhiều so với tất cả dị thú hắn từng gặp trước đây.

Nhưng hắn vẫn không vội.

Nhân lúc lửa rồng chưa kịp phun tiếp, ngay khoảnh khắc nó vừa dừng lại, hắn lập tức thi triển một kỹ năng.

Đây không phải là một kỹ năng tấn công.

Mà là Môi Vận Đương Đầu.

Thứ này sát thương không lớn, nhưng uy lực tuyệt đối là một trong những kỹ năng mạnh nhất mà Vương Diệp hiện có.

Quan trọng nhất là kỹ năng này đặc biệt công bằng.

Bất kể đối phương là một con kiến hay một con cự long.

Hiệu quả đều như nhau.

Sự xui xẻo không hề giảm giá.

Cảm giác sảng khoái khi bị thần xui xẻo ám.

Cự long dường như cũng ý thức được có kỹ năng nào đó đã trúng

mình.

Nhưng thuật pháp vận rủi không gây sát thương thực chất, cự long chần chừ chưa đến một giây rồi lại lao về phía Vương Diệp.

Chỉ có điều lần này, con rối đồng chắn trước mặt cự long, sau khi bị nó húc trúng, lại vừa hay kẹt vào một khe nứt trên mặt đất.

Cây mâu đá trong tay nó đâm về phía Nam Hải Chân Long từ một góc độ kỳ quái.

Lúc đầu, Nam Hải Chân Long căn bản không coi mấy con rối đồng này ra gì.

Đối với cự long mà nói, những con rối đồng to lớn này thực sự chỉ tương đương với mấy con bọ giáp xác lớn.

Quả thực uy vũ, trông cũng rất lợi hại, nhưng chung quy cũng chỉ là sâu bọ.

Thế nhưng cây mâu đá này, lại đâm vào giữa hai lớp vảy dưới cổ cự long từ một góc độ cực kỳ quỷ dị.

Trong tình huống bình thường, đối mặt với đòn tấn công từ phía trước, lớp vảy trên người Nam Hải Chân Long hoàn toàn không sợ hãi.

Đặc biệt là với những loại vũ khí như mâu đá, mâu đồng.

Căn bản ngay cả cơ hội để lại một vết xước trên vảy rồng cũng không có.

Nhưng vảy rồng cũng không phải là không có điểm yếu.

Điểm yếu lớn nhất chính là một miếng vảy ở một vị trí nào đó dưới cổ.

Ở đây sẽ có một miếng vảy mọc ngược.

Cũng chính là cái mà người ta thường gọi là nghịch lân.

Giữa nghịch lân và các lớp vảy khác có một khe hở nhất định.

Dù rất nhỏ, nhưng dù sao cũng là một lỗ hổng.

Tấn công vào khe hở của nghịch lân có thể thực sự gây tổn thương cho cự long.

Chỉ có điều một con rồng dài trăm trượng, trên người chỉ có một miếng nghịch lân như vậy, lại vô cùng khó thấy.

Việc tìm ra nó cực kỳ khó khăn.

Ngay cả Vương Diệp, muốn tìm được nghịch lân trên người Nam Hải Chân Long cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Môi Vận Đương Đầu chính là xui xẻo như thế đấy!

Rồng mà xui xẻo thì một cây mâu đá kẹt dưới đáy biển cũng có thể đâm trúng nghịch lân.

Cự long đau đớn, thân rồng dài trăm trượng đột nhiên co rúm lại.

Toàn thân nó run rẩy.

Nhìn vào mắt cự long, Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn của nó.

Chẳng trách có lời đồn rồng có nghịch lân, chạm vào là chết.

Hóa ra là do đau, làm rồng đau đến phát điên thì chẳng phải là liều mạng hay sao.

Vương Diệp biết Nam Hải Chân Long chỉ cần hoàn hồn lại là sẽ lập tức liều mạng với mình, hắn liền bơi nhanh đến một miệng giếng khác.

Kỹ năng Long Ẩn được thi triển.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Nam Hải cự long điên cuồng quẫn quại.

Trong miệng nó phun ra lửa rồng.

Mười mấy con rối đồng mặc giáp đá trước mặt nó, trong nháy mắt đều bị tiêu diệt, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Đáng tiếc khi tìm kiếm Vương Diệp, nó lại phát hiện Vương Diệp đã chuồn đi từ sớm.

Thấy vậy cự long càng thêm tức giận không thể kiềm chế.

Nó lại không chú ý, làn khói Xích Luyện Phần Linh Yên vốn dĩ vẫn luôn quấn quanh người mình, lúc này đã di chuyển vào trong khe hở của nghịch lân.

Khe hở nghịch lân bị mâu đá làm cho rộng ra một chút.

Trong khe hở thậm chí còn chảy ra một tia máu rồng.

Xích Luyện Phần Linh Yên men theo khe hở chui vào trong.

Cự long đang trong cơn thịnh nộ không hề ý thức được, vẫn không ngừng quẫn quại, trợn trừng đôi mắt to lớn tìm kiếm bóng dáng Vương Diệp khắp nơi.

Vương Diệp đã sớm hoạch định xong lộ trình.

Hắn đã kích hoạt lại hơn mười con rối đồng.

Lần này hắn không chỉ gia trì Huyết Văn Giáp Văn cho tất cả con rối đồng, mà còn gia trì thêm Minh Văn cho những con rối đi đầu.

Cự long hiện tại đang trong cơn thịnh nộ, chắc chắn sẽ không màng đến bất cứ điều gì, chỉ nghĩ đến việc giết chết Vương Diệp.

Con rối đồng mang Minh Văn sẽ có cơ hội.

Chỉ cần tiếp cận cự long, chúng sẽ phát nổ tan xác.

Cho dù là Nam Hải Chân Long, cũng không dễ dàng chịu đựng loại sát thương này.

Đương nhiên cơ hội như vậy không nhiều.

Sau khi cho nổ vài con rối đồng, với trí thông minh của con cự long này, chắc chắn nó sẽ rút kinh nghiệm.

Vì vậy Vương Diệp nhân cơ hội cự long đang thịnh nộ, tạo ra thêm vài con rối Minh Văn.

Nam Hải cự long vừa nhìn thấy Vương Diệp liền không thể nén được lửa giận.

Khuôn mặt này, kéo cừu hận cực kỳ ổn định.

Cự long hung hăng lao tới.

Lần này Vương Diệp không né tránh.

Nam Hải Chân Long há miệng, trong miệng lóe lên ánh lửa.

Ngay khoảnh khắc cự long vừa phun ra lửa rồng, muốn quét sạch mọi chướng ngại vật trước mặt, thiêu Vương Diệp thành tro bụi.

Tất cả con rối đồng mang Minh Văn đều nổ tung.

Sát thương của Minh Văn vốn dĩ có liên quan đến thực lực của mục tiêu mang nó.

Thực lực yếu, ví dụ như một con kiến, dù có được gia trì Minh Văn tăng uy lực, sát thương cũng chỉ có vậy.

Nhưng những con rối đồng đã được Vương Diệp cường hóa, mỗi con trong thế giới người thường đều là đại sát khí.

Sau khi được gia trì Minh Văn, chúng chính là những quả bom khổng lồ.

Ở phía xa, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương không biết đã xảy ra chuyện gì.

Họ chỉ nghe thấy dưới đáy biển từng trận tiếng rồng gầm gào quỷ dị, rồi lại là ánh lửa nổ tung.

Ngay sau đó là những con sóng khổng lồ cao hàng chục mét ập tới.

Thêm vào đó là mưa lửa rơi lả tả từ trên cao, thật sự giống như ngày tận thế.

Chương 308

Ở dưới đáy biển, cùng lúc những con rối đồng nổ tung, Vương Diệp đã dốc toàn lực.

Từ Thiên Kiếp Chi Nhãn bắn ra hai tia sét màu tím to bằng ba thước.

Miệng Vương Diệp không ngừng niệm chú thuật pháp, đồng thời trên không liên tục phóng ra Lôi Đình Phong Bạo.

Vô số lôi đình sấm sét hội tụ vào trong điện quang màu tím của Thiên Kiếp.

Nơi nó đi qua, nước biển đều bốc hơi, hóa thành chân không.

Chuyện vẫn chưa xong, Vương Diệp đã sớm thả ra hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng bay về phía nghịch lân của cự long.

Xích Luyện Phần Linh Yên đã tạo ra một vết thương to bằng miệng bát trong khe hở nghịch lân.

Đối với một con cự long dài trăm trượng, đây chỉ là một vết thương cực kỳ nhỏ.

Nhưng đối với Đạt Phổ Quỷ Trùng thì đã đủ rồi.

Hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng, một trước một sau chui vào trong vết thương.

Sau khi vào trong, hai con trùng một trái một phải, song song tiến lên, từ chỗ nghịch lân lao về phía đầu rồng.

Trong mắt Nam Hải Chân Long cuối cùng cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Nó muốn quay người bỏ chạy.

Nhưng lại đột nhiên cảm thấy thân thể nặng trĩu.

Vương Diệp ngưng thần tĩnh khí, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

Trọng lực gấp trăm lần!

Lúc này hắn đã phát huy kỹ năng khống chế trọng lực đến cực hạn.

Trọng lực gấp mười đã đủ để giết chết rất nhiều sinh vật mạnh mẽ.

Cho dù không chết, tuyệt đại đa số sinh vật cũng khó mà di chuyển.

Ngay cả loại dị thú như Ban Văn Cự Giao, dưới trọng lực gấp mười cũng khó tránh khỏi bị đè nát xương, vỡ nội tạng.

Lần này Vương Diệp đã ra tay tàn nhẫn.

Trọng lực gấp trăm lần, Vương Diệp phải dốc toàn lực mới làm được.

Ý đồ cũng rất rõ ràng.

Muốn đi?

Không thể nào!

Hôm nay Vương Diệp và Nam Hải Chân Long, bắt buộc phải có một kết quả.

Nam Hải Chân Long chỉ cảm thấy những con rối đồng trước mặt lần lượt nổ tung.

Trong làn sóng xung kích khổng lồ của vụ nổ còn ẩn chứa tà khí sắc bén.

Giống như những lưỡi dao vô hình.

Vảy rồng của Nam Hải Chân Long bị sức mạnh của vụ nổ cọ xát phát ra từng tiếng lanh lảnh.

Nhiều nơi vảy rồng cũng bị mài mòn, thậm chí vỡ nát.

Nhưng đây vẫn chỉ là món khai vị.

Hai tia sét theo sát phía sau mới là thứ khiến Nam Hải Chân Long kinh hồn bạt vía.

Tia sét màu tím do Thiên Kiếp Chi Nhãn phóng ra, qua kỹ năng Lôi Đình Phong Bạo của Vương Diệp chồng chất tăng cường, uy lực cực kỳ khủng bố.

Danh xưng là Thiên Kiếp, uy lực cũng thật sự như thiên kiếp.

Nam Hải Chân Long muốn né, nhưng lần này thật sự không thể né được nữa.

Dưới trọng lực gấp trăm lần, Nam Hải Chân Long tuy không đến mức gãy xương vỡ mật, nhưng thân thể cũng cứng đờ nặng trĩu, tốc độ trở nên vô cùng chậm chạp.

Lớp vảy trên người nó bị áp bức phát ra ánh sáng mờ mờ, chỉ có thể liều mạng chống đỡ.

Hai tia thiên lôi đánh thẳng vào đầu Nam Hải Chân Long.

Cùng lúc đó, Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng, cũng men theo thân thể Nam Hải Chân Long, lao đến đầu rồng.

Nơi chúng đi qua, một nửa thân rồng hóa thành băng sương, một nửa thân rồng bốc cháy dữ dội.

Đáy biển vừa rồi còn như nước sôi, đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Tiếp theo đó, Vương Diệp nổi hết cả da gà.

Một dự cảm cực kỳ nguy hiểm và chí mạng, trong nháy mắt hiện lên trong đầu Vương Diệp.

Không ổn!

Con rồng già này vẫn còn bài tẩy!

Vương Diệp cũng phải phục.

Về cơ bản, theo một bộ combo của Vương Diệp, cho dù là Đại La Kim Tiên, hôm nay cũng phải để lại chút gì đó.

Nam Hải Chân Long có lợi hại đến đâu, cũng không thể chịu nổi thiên kiếp trong tình trạng bị thần xui xẻo ám.

Vương Diệp biết mình cuối cùng vẫn đã đánh giá thấp con rồng già không biết đã sống bao lâu trong Quy Khư Nam Hải này.

Trong nháy mắt, Vương Diệp mở hết tất cả trạng thái.

Thậm chí cả một trong Bát Kỳ Kỹ chưa từng thi triển trước đây, Khí Thể Nguyên Lưu, cũng được thi triển ra.

Trong chốc lát Vương Diệp phân làm hai, hóa thành hai bóng người đỏ và xanh.

Bóng người màu xanh lam thân phủ băng giá, chìm xuống đáy biển.

Bóng người màu đỏ thân khoác liệt diễm, nhanh chóng lướt đi xa.

Một động một tĩnh.

Chỉ cần trong một khoảng thời gian nhất định, có một người có thể sống sót.

Vương Diệp bản thân sẽ không có chuyện gì.

Một luồng ánh sáng vàng rực rỡ bốc lên từ đáy biển.

Bóng dáng Nam Hải Chân Long lập tức chìm trong ánh sáng vàng, không còn nhìn thấy nữa.

Sức mạnh vô biên bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Tất cả mọi thứ gần vị trí ban đầu của Nam Hải Chân Long đều tan biến vào hư không, không còn lại một chút tro tàn.

Con rối đồng, mâu đá khiên đá, thậm chí cả trạng thái Nãi Cùng Thần Băng trong Khí Thể Nguyên Lưu của Vương Diệp, cũng hoàn toàn bị tiêu diệt.

Cùng lúc đó, trạng thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Vương Diệp ở cách đó ngàn mét, hừ một tiếng.

Trong đầu vang lên một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Nam Hải Chân Long!” “Chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được điểm kinh nghiệm +2.000.000, điểm năng lượng +4.000.000.” Vương Diệp nhất thời không phản ứng kịp.

Hắn bị sóng xung kích từ đòn liều mạng cuối cùng của Nam Hải Chân Long đánh cho thất điên bát đảo.

Lăn mấy vòng dưới đáy biển, hắn mới miễn cưỡng dừng lại được.

Sóng lớn ngập trời ập đến!

Toàn bộ mặt biển bị Nam Hải Chân Long hất lên những con sóng cao ít nhất năm sáu mươi mét.

Vương Diệp trong lòng chùng xuống.

Dương tham mưu, Lão Hồ, biểu ca bọn họ e là lành ít dữ nhiều.

Vương Diệp nhanh chóng nổi lên mặt nước, nhìn về phía Kiến Mộc.

Thuyền cứu sinh cao su đã sớm không thấy tăm hơi, không còn lại một chút mảnh vụn.

Vương Diệp đang men theo Kiến Mộc tìm kiếm tung tích của Shirley Dương và những người khác thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó là âm thanh khiến người ta ê cả chân răng.

Thì ra những con sóng ngập trời do Nam Hải Chân Long tạo ra trước khi chết, lại đánh ngã cả cây Kiến Mộc vẫn luôn vững chãi cắm sâu dưới vực biển.

Vương Diệp trợn tròn mắt.

Kiến Mộc, giống như một cây cột chống trời, đang từ từ nghiêng xuống.

Vương Diệp dù có muốn đỡ một tay, nhưng mấu chốt là thứ này thật sự không đỡ nổi.

Chương 309

Chưa kể hắn vừa rồi cũng bị Nam Hải Chân Long hại cho thê thảm.

Kỹ năng Khí Thể Nguyên Lưu vừa là kỹ năng tấn công, vừa là kỹ năng bảo mệnh.

Vừa rồi cả hai đều là chân thân của Vương Diệp, không tồn tại cái gọi là ảo ảnh, phân thân, hay ảnh trong gương.

Mặc dù chỉ cần một cơ thể sống sót là có thể giữ được mạng, nhưng trạng thái Nãi Cùng Thần Băng bị tiêu diệt trực tiếp, thực lực cũng bị tổn thất không nhỏ.

Muốn ngăn cản Kiến Mộc nghiêng đổ, thật sự là lực bất tòng tâm.

“Shirley Dương!

Hồ Bát Nhất!

Biểu ca!” Vương Diệp gân cổ hét lên mấy tiếng.

Cuối cùng, ở phía dưới cây Kiến Mộc đang từ từ nghiêng đổ, có tiếng đáp lại yếu ớt.

Vương Diệp bơi nhanh qua.

Hắn gần như đứng trên đỉnh một ngọn sóng cao bốn năm mươi mét.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy Hồ Bát Nhất và những người khác đang chật vật leo lên từ phía dưới Kiến Mộc, treo ngược người trên cây.

May mắn là trước khi rời đi hắn đã để lại khóa an toàn và dây an toàn trên Kiến Mộc.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất, một người có kinh nghiệm leo núi chuyên nghiệp, một người từng làm lính công binh nhiều năm.

Leo vách đá, trèo cây, đều là cao thủ.

Mọi người thấy cảnh tượng dị thường trong biển, sóng lớn ngập trời.

Họ liền bắt đầu leo lên Kiến Mộc.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đi đầu, dùng khóa an toàn, dây an toàn, kết hợp với phi hổ trảo, đưa những người còn lại lên độ cao năm sáu mươi mét.

Vừa vặn tránh được con sóng ngập trời do cự long tạo ra trước khi chết.

Con sóng gần như lướt qua ngay dưới chân họ.

Chỉ cần phản ứng chậm một chút, những người này đã bị cuốn hết vào trong nước biển.

Lúc này trong nước biển sóng lớn ngập trời, dòng chảy hỗn loạn hung dữ.

Nếu rơi xuống nước biển, cơ bản là chết chắc.

May mắn là lúc này mưa lửa phía trên hải nhãn Quy Khư cũng đã tạnh.

Nếu không, cho dù Shirley Dương và Hồ Bát Nhất có lợi hại đến đâu, cũng không trụ nổi.

Trong số những người còn lại, Vương Bàn Tử sợ độ cao đã bắt đầu run lẩy bẩy.

Chú Minh và Nguyễn Hắc đều đã lớn tuổi, không bì được với người trẻ.

Đa Linh dù sao cũng là con gái, cũng sắp không trụ nổi.

Chỉ có Cổ Sai, vẫn thân thủ nhanh nhẹn, còn có thể giúp đỡ những người khác.

“Mau lật qua mặt chính đi!” Vương Diệp hét về phía mấy người.

Lúc này mọi người mới ý thức được mưa lửa đã ngừng.

Họ bắt đầu liều mạng trèo qua mặt chính của Kiến Mộc.

Vương Diệp trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Trong tuyến thế giới ban đầu, Kiến Mộc rất ổn định.

Đến cuối cùng cũng không hề nhúc nhích.

Ai có thể ngờ được, một cây Kiến Mộc lớn như vậy, giống như một tòa nhà chọc trời, lại có thể di chuyển?

Cho dù Hồ Bát Nhất và những người khác có lật qua mặt chính, nếu Kiến Mộc đổ xuống nước, đến lúc đó tự nhiên vẫn sẽ hình thành một xoáy nước có lực hút cực lớn.

Bảy người có thể sống sót được mấy người, chỉ có trời mới biết.

May mắn là bây giờ mấy người vẫn còn chút thể lực, cuối cùng cũng miễn cưỡng trèo được đến mặt chính của Kiến Mộc.

Tiếp theo đó, cây Kiến Mộc không ngừng nghiêng đổ, cuối cùng cũng ổn định lại.

Vương Diệp thở phào một hơi dài.

Hiện tại Kiến Mộc gần như nghiêng một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời.

Vẫn có thể dùng được.

Vương Diệp biết phía sau Kiến Mộc còn có tác dụng lớn.

Nếu không thì Bạng mẫu, Giao nhân, Giao lão đều không gặp

được.

Nhiều bảo vật cũng không thể lấy được.

Sẽ rất đáng tiếc.

Lão Hồ bọn họ e là cũng sẽ bị tổn thất.

Vương Diệp yên tâm, dựa vào Kiến Mộc, bắt đầu kiểm kê những âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa vang lên trong đầu.

Tiêu diệt Nam Hải Chân Long.

Điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng thưởng rất khoa trương.

Xem ra Nam Hải Chân Long, tuyệt đối là rồng thật, không phải các loại sinh vật kỳ quái khác gắn tên rồng vào.

Đáng tiếc là, đầu óc Nam Hải Chân Long khá tỉnh táo, tính tình lại vừa thối vừa cứng.

Trước khi bị Vương Diệp một bộ kỹ năng kết liễu, nó đã muốn kéo hắn đồng quy vu tận.

Dù không thành công, cũng hại Vương Diệp thê thảm, hơn nữa các loại dược liệu quý giá trên người cự long, toàn bộ đều không có.

Vương Diệp vừa nghĩ đến sừng rồng, vảy rồng, xương rồng, máu rồng, mật rồng, răng rồng, gan rồng, thịt rồng, gân rồng v.v... là lại đau lòng vô cùng.

Toàn là bảo bối cả.

May mắn là âm thanh nhắc nhở của hệ thống vẫn chưa kết thúc.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được dược liệu đặc thù Long Giác (tàn).” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được dược liệu đặc thù Long Nha.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được dược liệu đặc thù Long Lân.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được dược liệu đặc thù Long Đảm.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Chân Long, nhận được dược liệu đặc thù Long Cân.” Ít hơn một chút so với dự liệu của Vương Diệp.

Ít nhất một số dược liệu có thể dùng làm thực phẩm, không xuất hiện.

Ví dụ như gan rồng, thịt rồng, máu rồng.

Đương nhiên Vương Diệp cũng biết yêu cầu này của mình quá đáng.

Hệ thống đã rất nghịch thiên rồi.

Trong đòn tấn công liều chết của Nam Hải Chân Long, hoàn toàn tiêu hao pháp thân của mình, vậy mà vẫn có thể giữ lại nhiều dược liệu như vậy thưởng cho Vương Diệp.

Đây đã được coi là bug rồi.

Ước chừng Nam Hải Chân Long chết cũng không cam lòng.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vẫn tiếp tục.

“Hệ thống phát hiện Long Lân có thể dung hợp cường hóa với kỹ năng huyết mạch Long Khải của ký chủ, dung hợp cường hóa cần tiêu hao 1000 điểm quốc vận.” “Có dung hợp cường hóa không?” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ dung hợp Long Lân thành công, kỹ năng tăng cấp thành Long Thần Khải.” “Lực phòng ngự tăng mạnh, có thể phòng ngự linh lực xung kích, phòng ngự pháp khí tiên binh.” Thần, chỉ khác một chữ.

Nhưng lực phòng ngự của Long Khải lại tăng lên rất nhiều.

Ngoài phòng ngự vật lý, sự tăng cường lớn nhất là đối với linh lực xung kích và pháp khí tiên binh.

Quỷ mới biết trên thế giới này còn có dị thú tà linh nào hung hãn hơn, thậm chí là con người hay không.

Lỡ đối phương cũng có thần binh như Toái Tinh Kiếm, vừa lên đã chém, Long Khải chắc chắn không đỡ nổi.

Đến lúc đó thiếu tay thiếu chân, chỉ có thể dựa vào Bất Tử Chi Lực để mọc lại, sẽ khá lúng túng.

Bây giờ có Long Thần Khải, chỉ cần có thể chống đỡ, chính là thắng lợi.

Cùng lắm thì chơi trò một đổi một, đối chém theo lượt, xem ai hung hãn hơn.

Sau đó Vương Diệp lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện Long Giác, Long Nha, Long Cân có thể hợp thành, hợp thành tiêu hao 2000 điểm quốc vận.” Vương Diệp nghe xong, hít một hơi khí lạnh.

Hay thật, lại có thể trực tiếp hợp thành vũ khí?

Một cây cung?

Chương 310

Vương Diệp có chút bối rối.

Cung tiễn loại này, trên chiến trường chắc chắn là lợi khí.

Nhưng Mô Kim trộm mộ toàn là hoạt động trong địa hình kín, chật hẹp.

Cung tiễn không thể thi triển được.

Nhưng sự bối rối này của Vương Diệp cũng chỉ kéo dài vài giây rồi tan biến.

Nói cho cùng, những dị thú tà linh mà Vương Diệp gặp phải cho đến nay, đa số đều không ở trong mộ đạo, địa cung, minh điện.

Nguy hiểm gặp phải ở núi sông hồ biển hoang dã còn nhiều hơn.

Chưa kể Vương Diệp còn có đại sát khí là không gian hệ thống.

Bình thường cất vào không gian hệ thống là được rồi.

Chỉ cần uy lực đủ, lúc mấu chốt tấn công từ xa là được.

Vương Diệp lập tức chọn dung hợp.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ, Long Giác, Long Cân, Long Nha hợp thành thành công.” “Chúc mừng ký chủ nhận được Hỗn Hải Phá Lãng Cung.” Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, một cây cung cứng khổng lồ hiện ra trong không gian hệ thống.

Cây đại cung bằng sừng rồng này cao bằng nửa người, trên đó còn có những chiếc sừng rồng nhọn hoắt.

Toàn thân màu đỏ thẫm.

Mang theo những đường vân rồng ẩn hiện.

Hơn nữa còn tự mang cung tên, chỉ cần giương cung là sẽ có tên dài hiện ra.

Mũi tên dài được làm bằng răng rồng.

Tổng cộng có mười tám mũi tên dài bằng răng rồng.

Mỗi mũi đều có uy lực bắn chết cả cá kình khổng lồ.

Nếu trên mũi tên dài được gia trì Minh Văn, Vương Diệp cảm thấy bây giờ có thêm một con cự long nữa, hắn cũng có thể xử lý được.

Đồ tốt a.

Tuyệt đối là đại sát khí.

Vương Diệp cẩn thận cất Hỗn Hải Phá Lãng Cung vào không gian hệ thống.

Nhìn lại dược liệu vừa nhận được, chỉ còn lại Long Đảm.

Nhưng thứ này ước chừng ngoài việc dùng để ăn, không có gì có thể dung hợp.

Ngay sau đó, Vương Diệp mở giao diện thuộc tính. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Không gian hệ thống】: 150 mét khối 【Cảnh giới】: Tông Sư sơ kỳ (cần 5.000.000 điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 4.010.000/5.000.000) 【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu 【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh Kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch, Hỗn Hải Phá Lãng Cung. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực Kiếm Pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù

Ấn, Thái Tuế (cấp 4), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (trưởng thành, sở hữu thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca, Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, Thấu Thủy Long Vương Trận, Ác Sát Chú. 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương Huyết Mạch (cấp 8, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải (đã tiến giai thành Long Thần Khải), Long Đằng, Địa Long Chi Lực, Thủy Long Chi Lực.

Hấp thụ 8.000.000 điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt cấp 10 có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 6.230.000/8.000.000.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (can nhiễu, làm mù, mê hoặc, suy diễn, chấn nhiếp, hư số không gian, hư số kính tượng, hư số không gian.

Đề kỳ, kỳ kỹ Đại La Động Quan tiến độ là 60%), Bất Tử Chi Lực. 【Quốc vận trị】: 15200 【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Hoắc Thị Bất Tử Trùng Linh Nhân, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Tiên Nữ Chi Lệ Bảo Thạch, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng Cổ Xích Giáp Toàn Quy Xác, Huyết Nhị Nhân Sâm Quả Mẫu Chu, Long Mạch Khí Vận, Minh Hành Thảo, Long Mạch Ngọc Tủy, Phượng Hoàng Đảm, Xà Thần Di Cốt Linh Bài, Kim Văn Ngũ Khô Lâu Bất Tịnh Quan, Lỗ Khắc Thanh Đồng Nhật Nguyệt Xuân Phân Tinh Bàn, Chiêm Bà Bạch Long Vương Ngạc Ngư Trượng, Địa Hỏa Văn Long Cốt, Bạch Long Vương Hào, Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu, Hắc Diệu Thiên Tinh Thạch, Âm Khí Tinh Hoa, Quỷ Kình Thi Du Long Tu Đăng phối phương và bản vẽ, Nam Hải Bách Niên Nguyệt Minh Châu, Long Thần Chi Lân, Thánh Sử Đế Phân Đại Vương Miện, Long Thần Chi Nhãn tàn phiến, Thất Bảo Bách Khảm Phỉ Thúy Phật Y, Long Hỏa Chi Tâm, Long Hỏa Du, Tinh Nguyệt Ti Nam. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Quy Khư Nam Hải, và nhận được cổ thần tuyến tác, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần rút thưởng.

Vương Diệp lập tức hét lớn về phía Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đã trèo lên mặt chính của Kiến Mộc: "Mọi người mau trèo lên Kiến Mộc đi!" Lúc này mưa lửa tuy đã ngừng, nhưng hải khí phía trên hải nhãn Quy Khư vẫn vô cùng bất ổn.

Khắp nơi tràn ngập những tia sáng kỳ quái.

Những tia sáng lưu động giống như sấm sét.

Không biết lúc nào sự cân bằng lại bị phá vỡ, có thể sẽ có mưa lửa mới rơi xuống.

Về phần trong biển, do mưa lửa và lửa rồng của cự long, nhiệt độ nước biển đã rất cao.

Gần mặt biển, hơi nước lượn lờ.

Đến lúc đó, một khi có mưa lửa mới rơi xuống, chính là tuyệt cảnh.

Theo suy nghĩ ban đầu của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Vương Bàn Tử, lúc này họ đã gặp phải đường cùng.

Căn bản không có đường sống để đi.

Bây giờ nghe thấy Vương Diệp hét, họ cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp tục đi lên đỉnh cây đại thụ.

Vương Diệp nhanh chóng nhảy xuống nước biển.

Trong nước biển còn có hơn một ngàn con rối đồng.

Sau khi lấy Long Hỏa Chi Tâm từ mỗi con rối đồng này, hắn sẽ nhận được một phần quốc vận trị.

Dù ít hơn so với những con rối đồng Hận Thiên Thị võ sĩ khổng lồ hơn trong thần điện, nhưng ruồi có nhỏ cũng là thịt.

Một con rối đồng cung cấp hai mươi điểm quốc vận trị.

Thu hoạch hết một lượt, hơn một ngàn con rối đồng, có thể khiến quốc vận trị của Vương Diệp tăng mạnh.

Ngoài ra, trong những con rối đồng này còn có Long Hỏa Chi Tâm cỡ nhỏ.

Toàn là đồ tốt.

Vương Diệp tốc độ cực nhanh.

Thêm vào đó, vị trí của những con rối đồng này cũng rất tập trung, toàn bộ đều ở bên cạnh giếng trời của các tế đàn.

Tốc độ thu thập khá nhanh.

Đến khi Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và những người khác leo gần đến đỉnh Kiến Mộc, Vương Diệp cũng cuối cùng đã thu thập xong những con rối đồng trong biển.

Sau khi thu thập xong, Vương Diệp kiểm kê thu hoạch.

Chỉ riêng Long Hỏa Chi Tâm đã có hơn một ngàn viên.

Dù nhỏ hơn một chút so với những viên Long Hỏa Chi Tâm nhận được trong thần điện, nhưng hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn Long Hỏa Du.

“Biểu đệ!

Mau lại đây!” Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng Vương

Bàn Tử gân cổ hét từ trên Kiến Mộc.

“Ở đây có một cái cửa đồng, Lão Hồ và Dương tham mưu họ cho rằng đây là một cái cửa.” “Mấy người bọn tôi kéo không nổi, cậu lên xem thử.” Vương Diệp cũng hơi kinh ngạc.

Đỉnh Kiến Mộc có cửa đồng thông vào bên trong, Vương Diệp biết điều này.

Nhưng trong cốt truyện ban đầu, cửa đồng không lớn.

Cũng không quá nặng.

Ít nhất Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người vẫn có thể nhấc lên được.

Bây giờ hai ông anh đã được Huyết Văn, Giáp Văn, Thấu Hải Long Vương Trận cường hóa rồi mà cũng không lay chuyển nổi sao?

Vương Diệp nhanh chóng men theo cây Kiến Mộc nghiêng bốn mươi lăm độ, trèo lên đỉnh.

Vì góc nghiêng của Kiến Mộc đã lớn hơn, thêm vào đó bề mặt có rất nhiều thứ giống như vảy.

Nhiều nơi còn có các loại xích đồng, đinh đồng.

Dù đã ngâm dưới nước hàng ngàn năm, vậy mà vẫn khá dễ trèo, không hề trơn trượt.

Trên đường đi, Vương Bàn Tử còn lải nhải với Vương Diệp.

Nói rằng Dương tham mưu lúc mọi người trèo Kiến Mộc còn dọa người.

Nói cây Kiến Mộc này là do tộc Hận Thiên Thị ngày xưa đặc biệt dựng lên ở đây, để cho vong linh thăng thiên.

Tộc Hận Thiên Thị có tín ngưỡng về cung trăng.

Bắn mặt trời, bay lên mặt trăng, đều là những lời đồn có liên quan đến Hận Thiên Thị.

Họ cho rằng sau khi chết, vong linh sẽ ngồi thuyền U Minh đi thẳng đến cung trăng.

Cây Kiến Mộc này tương đương với bến tàu của thuyền U Minh.

Vương Bàn Tử vừa nói vừa rùng mình.

“Theo tôi thấy thì Dương tham mưu đọc sách đến ngớ ngẩn rồi, suốt ngày tự dọa mình.

Chương 311

Sao có thể chứ?" "Chẳng lẽ chúng ta đang đi trên con đường thăng thiên của vong linh à?

Phỉ phui." "Phỉ phui, xui xẻo." Vương Diệp cười cười, "Dương tham mưu nói chắc là thật đấy, nơi này chính là thông đạo cho vong linh đi đến Nguyệt Cung." Vương Bàn Tử nghe xong, há hốc mồm, nửa ngày không nói nên lời.

Sau đó hắn căng thẳng nhìn xung quanh.

Không nhìn thì thôi, nhìn một vòng xong, phát hiện mình đang ở trên cây Kiến Mộc cao trăm mét, hắn liền mềm nhũn cả chân.

Hắn lập tức không dám nhìn lung tung nữa, đi theo sau Vương Diệp, không nói một lời.

Đến khi Vương Diệp trèo lên đỉnh Kiến Mộc, ngẩng đầu lên nhìn.

Đỉnh Kiến Mộc cách mặt biển của hải nhãn Quy Khư, chỉ khoảng năm sáu mươi mét.

Tường nước xung quanh cực kỳ quỷ dị.

Âm hỏa ở đỉnh đã tan đi.

Lúc này một khoảng trời tròn như vầng trăng sáng hiện ra.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đang ở một mặt phẳng trên đỉnh nghiên cứu bề mặt Kiến Mộc.

Chú Minh, Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh mấy người thì lại ngẩng đầu, nhìn vào khoảng trời trên đỉnh đầu.

Vương Diệp có thể hiểu được suy nghĩ của mấy người này.

Vào Quy Khư dưới đáy biển, sống chết chưa biết.

Thậm chí làm sao để ra ngoài cũng không biết.

Bây giờ mấy người không còn thuyền bè.

Thậm chí cả thuyền cứu sinh cao su cũng đã bị mưa lửa thiêu thành tro.

Có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Đúng lúc này lại nhìn thấy một chút ánh sáng trời trên đỉnh đầu.

Thế giới bình thường ở ngay bên ngoài.

Trông không xa.

Nhưng khoảng cách năm sáu mươi mét này, lại là thứ mà mấy người họ không tài nào vượt qua được.

Không có công cụ, căn bản không lên được.

Cho dù có những thứ như phi hổ trảo, khoảng cách gần hơn hai ba mươi mét, cũng không lên được.

Xung quanh toàn là tường nước, căn bản không có chỗ để mượn lực.

Mấy người mắt rưng rưng, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Vương Diệp đi đến bên cạnh cửa đồng, lập tức hiểu ra, tại sao Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không kéo nổi cửa đồng.

Cửa đồng xuất hiện trước mắt cao hơn một trượng, rộng khoảng hai mét.

Hơn nữa góc độ lại ở mặt bên của Kiến Mộc.

Không dễ phát lực.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đã dùng thám âm trảo dọn dẹp khe hở bên cạnh cửa đồng.

Bên trong còn chèn cả nêm vào.

Nhưng dùng hắc chiết tử nạy nửa ngày, cửa đồng vẫn không nhúc nhích.

Vương Diệp đi tới, dùng tay bám vào mép cửa đồng.

Hai tay dùng sức.

Rất nhanh mép cửa đồng đã lung lay.

Sau đó Vương Diệp từ từ mở cửa đồng ra.

Cửa đồng vừa được nhấc lên, một luồng gió lạnh lẽo mạnh mẽ liền thổi ra từ cửa hang đen ngòm.

Gió rất mạnh.

Vương Diệp đẩy cửa đồng ra một khe hở đủ cho người đi qua, sau đó nhìn vào bên trong.

Bên trong Kiến Mộc là rỗng.

Bên dưới tối đen như mực, không nhìn thấy đáy.

Quan trọng hơn là, không có nước biển.

Lúc này nước biển xung quanh đã từ từ dâng lên.

Rõ ràng sự cân bằng hải khí trong hải nhãn Quy Khư đã bị phá vỡ.

Nước biển bắt đầu dâng lên.

Hơn nữa những giếng trời dưới đáy biển cũng đã mở hết.

Dòng nước dưới đáy biển hỗn loạn.

Khắp nơi đều là những con sóng quỷ dị vô cùng, va chạm tứ tung.

Xem tình hình này, nếu nước biển dâng đến đỉnh Kiến Mộc, tất cả mọi người sẽ bị dòng nước hỗn loạn trong biển cuốn đi.

Đến lúc đó vẫn là một con đường chết.

“Bên trong an toàn, mọi người mau vào đi, vào xong chúng ta chặn cửa lại.” Vương Diệp hét lớn một tiếng.

Bây giờ xem ra, vào bên trong Kiến Mộc đã là con đường sống duy nhất.

Đương nhiên, cũng là nơi mà Vương Diệp muốn đến tiếp theo.

Rất nhanh mấy người dưới sự dẫn dắt của hắn, đều đã vào bên trong Kiến Mộc.

Vương Diệp thì di chuyển cánh cửa đồng khổng lồ, chặn cửa lại lần nữa.

Bên trong Kiến Mộc chìm vào bóng tối.

Tiếng sóng biển bên ngoài lập tức bị cách ly.

Sau khi tiến vào bên trong Kiến Mộc, âm thanh bên ngoài dần nhỏ lại.

Nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được sự rung lắc nhẹ khi sóng biển va vào Kiến Mộc.

Cả nhóm men theo thân cây nghiêng đi xuống.

Lúc này, pin đèn pin đã gần cạn.

Tuyết Lỵ Dương sắp xếp cho vài người, bảo họ thay phiên nhau bật đèn pin.

Nguồn sáng khác còn có một ít pháo sáng lạnh.

Tuyết Lỵ Dương ném một cây xuống phía dưới Kiến Mộc.

Kết quả là vì góc nghiêng, nó mắc kẹt ở vị trí khoảng mấy chục mét bên dưới rồi không động đậy nữa.

Phía dưới Kiến Mộc vẫn nhìn không rõ lắm.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp thì có rất nhiều nhiên liệu, nhưng anh không dám đốt lửa lớn bên trong Kiến Mộc, chủ yếu là sợ không đủ không khí.

Lỡ như đốt thủng Kiến Mộc thì cũng phiền phức.

May mà vẫn còn một ít pin và que phát quang.

Vương Diệp phát cho mỗi người một que.

Thứ này tỏa ra ánh sáng lạnh mờ nhạt, chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi hai ba mét, xa hơn thì chịu.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với đi trong bóng tối.

Vương Diệp đi ở phía trước nhất.

Sau một lúc, anh cảm nhận rõ ràng vị trí hiện tại đã đi sâu vào phần Kiến Mộc bị chôn vùi dưới vực thẳm.

Trước đó, khi còn trên mặt biển, Kiến Mộc chỉ cao chừng hai ba trăm mét.

Nhưng phần không nhìn thấy được ít nhất cũng phải trên trăm mét nữa.

Toàn bộ Kiến Mộc trông như một ngọn tháp khổng lồ màu đen.

Vương Diệp đi khoảng mười mấy phút thì cuối cùng cũng đến được đáy tháp.

Nhìn từ xa, Vương Diệp phát hiện đáy Kiến Mộc cắm vào trong một rạn san hô không biết đã hình thành từ bao giờ.

Phía dưới có một vũng nước cực lớn.

Chương 312

Vương Diệp cũng không nhìn rõ vũng nước đó sâu đến đâu.

Đáy biển khác với núi non, độ sâu của vũng nước có thể từ vài mét đến vực sâu vài nghìn mét.

Bên cạnh vũng nước còn có một phần đất nổi lên.

Trên những tảng đá ngầm, khắp nơi đều là mai rùa khổng lồ.

Còn có một số mảnh xương vỡ trông như của cá kình hay thậm chí là hải long.

Chính giữa những mảnh vỡ mai rùa và xương rồng này có một bóng đen khổng lồ.

Cái bóng đen này có đường kính phải đến mười trượng.

Vương Diệp nhìn mà giật nảy mình.

Thứ này giống hệt Nam Hải Chân Long mà anh đã chém giết bên ngoài trước đó.

Đó là một cái đầu rồng cực kỳ to lớn.

Chỉ có điều, cái đầu rồng này đã hóa thành xương trắng.

Không biết năm xưa tộc nhân Hận Thiên đã làm cách nào để chém giết được sinh vật huyền thoại to lớn và mạnh mẽ như vậy.

Đương nhiên cũng có khả năng là con rồng khổng lồ này tự già chết?

Tuy không biết bộ xương rồng này từ đâu mà có, Vương Diệp vẫn nhìn ra được, bên trong xương rồng, nhìn qua hốc mắt và cái miệng đen ngòm, có không ít thi thể hình người.

Lại là một phòng đặt xác?

Dù sao thì cũng không giống một ngôi mộ thực sự.

Có thể đặt thi thể trong xương rồng Kiến Mộc, thân phận chắc chắn không tầm thường, không thể nào cứ tùy tiện đặt trong xương rồng như vậy.

Phong tục này khiến Vương Diệp nhớ đến tục "tẩy cốt táng" ở một số vùng núi phía Nam.

Tục dùng hũ vàng nhặt xương, rửa xương ấy cũng có nhiều cách chôn cất khác nhau.

Trong đó có một nhánh rất đặc biệt.

Họ sẽ xây một Âm thành ở một nơi có phong thủy đặc biệt bên ngoài thôn làng.

Âm thành chính là nơi chuyên dùng để đặt thi thể người chết.

Đợi sau khi huyết nhục của người chết trong Âm thành phân hủy hết, hóa thành xương trắng, người thân sẽ đến nhặt xương, sau đó chọn một nơi phong thủy tuyệt hảo khác để an táng.

Loại Âm thành này gần như được xây dựng hoàn toàn theo tiêu chuẩn và hình dáng nhà của người sống.

Điểm khác biệt là nó nhỏ hơn nhà dân bình thường vài cỡ.

Người lớn muốn vào chỉ có thể khom lưng, bên trong cũng rất chật hẹp và không có cửa sổ, chỉ có một ngăn tối mở trên đỉnh Âm thành.

Nghe nói đó là nơi để hồn phách người đã khuất ra vào, cũng là nơi người thân quan sát mức độ xương hóa của di hài.

Nhiều du khách từ nơi khác đến thấy loại nhà nhỏ này đều không biết dùng để làm gì.

Thực ra đó chính là Âm thành.

Chỉ có điều, nếu tộc nhân Hận Thiên cũng có tục xây Âm thành để tẩy cốt táng, thì cái Âm thành này lại quá lớn rồi.

Trong lúc Vương Diệp còn đang nghiên cứu, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đã đi từ trên Kiến Mộc xuống.

Tham mưu Dương sau khi xuống, như thường lệ, ngay lập tức phát hiện những ký hiệu được khắc trên mai rùa và cả Âm thành xương rồng, đặc biệt là một số ký hiệu giống với một vài quẻ tượng trong Tiên Thiên Bát Quái.

Hồ Bát Nhất cũng lập tức bị thu hút.

Vương Bàn Tử và Minh thúc thì nhìn thấy những hình người bên trong xương rồng, mắt liền không rời đi được.

Minh thúc thậm chí còn suýt chảy nước miếng.

“Mẹ nó chứ, bên dưới Hải nhãn Quy Khư này, thật sự để chúng ta tìm được cổ mộ của tộc Hận Thiên rồi, chỉ không biết bên trong có thi khô của tộc Hận Thiên không, nếu mà lấy được một hai cái ra ngoài, chắc chắn phát tài.” “Phỉ phui phui, chỉ biết mấy cái xương người chết này.

Nói cho mà biết, mấy món đồ tùy táng mới là đáng tiền nhất.” Vương Bàn Tử, một Mô Kim Hiệu Úy, rõ ràng là xem thường Minh thúc, một kẻ chuyên buôn bán thi thể.

Rất nhanh, hai người đã tìm thấy một thi thể trong số đó.

Nhưng đó không phải thi thể người, mà là một giao nhân.

Vương Diệp nhìn cũng thấy mới lạ.

Giao nhân trông không khác người là mấy, chỉ là trên người mọc đầy vảy đen, khuôn mặt thì méo mó kỳ dị, trong miệng đầy những chiếc răng nhỏ và sắc nhọn.

Thân dưới vẫn là hai chân chứ không phải đuôi.

Trước đây, khi ở trong minh điện của ảnh mộ Hiến Vương tại Trùng Cốc Vân Nam, Vương Diệp cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng từng gặp mấy cái thi khô giao nhân.

Vừa nhìn anh đã nhận ra, cái thi khô này thực chất là một ngọn Trường minh đăng.

Dưới lưỡi của thi thể có một cái bấc đèn, trong cơ thể thì chứa đầy mỡ giao nhân.

Mỡ giao nhân có thể cháy hàng nghìn năm không tắt, điểm bắt lửa cực thấp, cháy cực chậm.

Tuy ánh sáng tỏa ra không quá mạnh nhưng được cái bền.

Hiện tại mọi người không có nhiều thiết bị chiếu sáng, vừa hay có thể dùng thi thể giao nhân này làm đuốc.

Minh thúc còn có chút không nỡ.

Vương Bàn Tử thì chẳng quan tâm nhiều thế, trực tiếp châm lửa vào bấc đèn dưới lưỡi thi khô giao nhân, sau đó chiếu vào bên trong Âm thành làm từ đầu rồng khổng lồ.

Vương Diệp đột nhiên nhớ ra.

Hình xăm Thấu Hải Long Vương Trận trên lưng Cổ Sai có bản đồ Hải nhãn Quy Khư.

Trong bản đồ có hình Kiến Mộc, và bên dưới hình Kiến Mộc là một cương thi quỷ dị.

Lẽ nào nó đang ở trong Âm thành này?

Khí tức của Âm thành xương rồng vô cùng quỷ dị, còn mang theo một tia sức mạnh sót lại của con rồng khổng lồ lúc còn sống, ngăn cách hoàn toàn khí tức bên trong và bên ngoài.

Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn vào, bên trong cũng chỉ là một khối âm khí đặc quánh không tan.

Thấy Vương Bàn Tử nhấc chân định đi vào, Vương Diệp vội nhắc nhở: "Biểu ca, bên trong này tà ma lắm đấy." Vương Bàn Tử hễ thấy mộ và người chết là đầu óc chỉ toàn minh khí bảo bối.

Nghe Vương Diệp nhắc, anh ta thuận tay móc ra một cái đấu mực.

"Biểu đệ, yên tâm, dù bên trong có thứ gì thì anh cũng xử lý được." Vương Bàn Tử còn chưa nói hết câu, đột nhiên chân trượt một cái, cứ thế trượt thẳng vào miệng của Âm thành xương rồng.

Chỗ miệng rồng của Âm thành xương rồng có một con dốc nhỏ, trơn tuột.

Vương Bàn Tử hét thảm một tiếng, trượt một mạch xuống đáy.

Khi đứng dậy, anh ta phát hiện xung quanh có mấy người đang nằm trên đất.

Vương Bàn Tử loạng choạng bò dậy: "Tôi không sao!

Dưới này có mấy lão Tống tử, tôi xử lý được." Đang la hét, Vương Bàn Tử hoàn toàn không để ý, sau lưng mình có một bóng đen đang từ từ đứng dậy.

Vương Bàn Tử vẫn hồn nhiên không biết.

May mà Vương Diệp ở xa nhìn thấy rất rõ, đồng thời phóng ra hiệu quả chấn nhiếp trên người.

Long Vương uy áp, khởi động.

Tống tử, cho dù là lão Tống tử vạn năm, đối với Long Vương cũng có sự sợ hãi bản năng.

Nhưng Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, cái bóng đen lảo đảo đứng dậy sau lưng Vương Bàn Tử, tuy cũng bị Long Vương uy áp đè nén khá lợi hại, nhưng vẫn từ từ đưa tay ra, chộp về phía cổ Vương Bàn Tử.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Hai mắt tức thì bắn ra tinh quang.

Kỹ năng Chấn Nhiếp chi nhãn được kích hoạt. *Tao không tin, cho mày một ánh mắt, tự mày cảm nhận đi.

Biết Long Vương đang đứng ngay ngoài Âm thành xương rồng mà còn dám làm càn sao?* Lần này, cái bóng đen sau lưng Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không dám động đậy nữa.

Vương Bàn Tử cũng giật mình.

“Biểu đệ, chú trừng anh làm gì?

Anh làm sao?” Vương Diệp tức đến bật cười, cũng không nói gì, chỉ chỉ về phía sau lưng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cười hắc hắc: “Biểu đệ, chúng ta đều không phải trẻ con nữa, còn đùa kiểu này.

Hồi nhỏ anh với Lão Hồ đã chơi nát trò này rồi.” Vương Bàn Tử vừa nói vừa hơi quay đầu lại nhìn một cái.

Đến khi nhìn thấy sau lưng mình thật sự có một gã cao hơn một người đứng đó, Vương Bàn Tử “vèo” một tiếng nhảy tót đến cửa Âm thành xương rồng.

Cú nhảy này hoàn toàn không tương xứng với vóc dáng của Vương Bàn Tử.

Chương 313

“Ngọa tào!

Cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử cũng bị dọa phát khiếp, trực tiếp rút thanh Xích Đồng Long Hổ Phân Thủy kiếm mà Vương Diệp tặng trước đó, chém loạn xạ về phía sau.

Long Hổ Phân Thủy kiếm vô cùng sắc bén, tuy không đạt đến trình độ của Toái Tinh kiếm nhưng cũng không phải kiếm thường.

Chém vàng cắt ngọc cũng làm được.

Cương thi bình thường, trừ khi đạt đến cấp Bất Hóa Cốt trở lên, loại da đồng xương sắt cứng rắn vô cùng, nếu không thì lúc này đã bị Vương Bàn Tử chém thành từng mảnh rồi.

Con Tống tử sau lưng Vương Bàn Tử bị chém mười mấy nhát mà không hề hấn gì.

Long Hổ Phân Thủy kiếm chém tóe lửa.

Vương Bàn Tử càng chém càng kinh hãi, ném thẳng cái đấu mực trong tay vào bóng đen rồi quay người bỏ chạy.

“Biểu đệ, thật sự có Tống tử lớn, thành tinh rồi!” Vương Diệp đã quen với dáng vẻ lỗ mãng của Bàn gia, không hề thấy tức giận.

Đi đổ đấu trộm mộ, nếu thiếu Bàn gia thì quả thật quá đơn điệu.

Phải để Bàn gia thỉnh thoảng tạo ra chút kích thích mới được.

Vương Diệp nghi ngờ mệnh cách của Vương Bàn Tử rất kỳ lạ.

Dù là một ngôi mộ bình thường, chỉ cần dẫn Vương Bàn Tử đi trộm là cũng có thể gặp đủ mọi trắc trở, kinh tâm động phách, cửu tử nhất sinh.

“Biểu ca không cần sợ, một con Tống tử thôi mà, có thể dọa được Mô Kim Hiệu Úy đường đường như anh sao?” Vương Diệp nói rồi bước vào Âm thành xương rồng.

Sau khi vào trong, anh lập tức cảm thấy khí tức xung quanh trở nên vô cùng âm u.

Khí tức trong Hải nhãn Quy Khư vốn đã rất hỗn loạn, bây giờ âm khí từ bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ vào Âm thành xương rồng.

Anh ngẩng đầu nhìn bên trong Âm thành, phát hiện mặt trong của những khúc xương xung quanh cũng khắc rất nhiều phù hiệu và phù văn kỳ lạ.

Cái Âm thành xương rồng này chắc chắn có điều gì đó.

Vương Diệp thậm chí còn nảy ra ý định chuyển cả cái Âm thành xương rồng này vào không gian hệ thống.

Tiếc là không gian hệ thống không thể chuyển vào được.

Vương Diệp đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Không gian hệ thống không chuyển vào được, nhưng không gian trong không gian Hư số thì lại rất lớn.

Chuyển cả cái này vào đúng là không được, nhưng anh vẫn còn một kỹ năng: Kính tượng.

Kỹ năng này hoàn toàn có thể sao chép không gian của thế giới thực vào không gian Hư số.

Đương nhiên cũng có thể cụ thể hóa những thứ Vương Diệp tạo ra trong không gian Hư số ra thế giới thực.

Vương Diệp nghiêm túc suy nghĩ.

Vương Bàn Tử đứng bên ngoài, mắt nhìn bóng người sau lưng

Vương Diệp từ từ di chuyển, cuối cùng lại đi đến sau lưng anh.

“Biểu đệ!

Cẩn thận!

Tống tử đến cắn chú kìa.” Vương Diệp khẽ gật đầu, sau đó đưa tay phải ra, nhẹ nhàng bóp một cái.

Trong tay anh nắm lấy một thứ khô quắt, cứng rắn và lạnh lẽo.

Vương Diệp khẽ quay đầu lại nhìn.

Lông mày tức thì nhíu lại.

Một thi khô cao lớn.

Huyết nhục và gân cốt trên người đã biến thành màu xanh đen, cứng đơ, phát ra ánh sáng u ám.

Một hàm răng trắng muốt trong miệng vẫn còn đó, hai chiếc răng nanh đã dài ra hơn một tấc.

Khá lắm, trong Hải nhãn Quy Khư cũng có cương thi?

Nơi địa khí nặng nề sinh ra Bạch Cương.

Rừng sâu núi thẳm sinh ra Lục Cương.

Mạng lưới sông ngòi dày đặc sinh ra Tử Cương.

Chướng khí mịt mù sinh ra Hắc Cương.

Đất dưỡng thi sinh ra Bất Hóa Cốt.

Vậy trong Hải nhãn Quy Khư này là gì?

Hải Cương?

Đây đúng là một chủng loại mới.

Vương Diệp thử cảm giác tay.

Anh phát hiện con cương thi đen thui sau lưng mình động tác cứng ngắc nhưng sức mạnh vô cùng lớn.

Điều đáng kinh ngạc hơn là độ cứng rắn của cơ thể nó.

Không chỉ Long Hổ Phân Thủy kiếm của Vương Bàn Tử đâm không thủng, mà Vương Diệp dùng sức bóp cũng chỉ làm nó biến dạng chứ không bị bóp nát.

Anh cũng nảy ra ý muốn thử nghiệm.

Một mặt thi triển kỹ năng chấn nhiếp, khiến con Hải Cương vạn năm này không thể động đậy.

Một mặt lòng bàn tay xòe ra, một đóa hồng liên nở rộ.

Mười tám hạt sen đỏ rực xuất hiện từ trong Địa ngục hồng liên hỏa.

Vương Diệp đánh tất cả những hạt hỏa liên này vào trong cơ thể Tống tử.

Rất nhanh, anh phát hiện cơ thể Tống tử đã bị đốt đến đỏ rực, giống như một loại kim loại và nham thạch nào đó, trông vô cùng quỷ dị.

Nhưng lại không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Theo phán đoán của Vương Diệp, loại đã tồn tại hàng nghìn năm trong Âm thành xương rồng ở Hải nhãn Quy Khư này, hấp thụ không biết bao nhiêu âm khí đáy biển, nếu giết chết thì chắc chắn sẽ có thông báo của hệ thống.

Bây giờ hệ thống không có thông báo, lẽ nào thứ này vẫn chưa chết?

Cái quái gì vậy?

Đã đốt đỏ rực rồi mà vẫn còn sống?

Vương Diệp nhíu mày.

Trâu bò thế này, chắc chắn không phải tà linh tầm thường.

Chơi lớn luôn thôi.

Vương Diệp nghĩ rồi thu tay trái lại.

Hồng liên hỏa tắt.

Đồng thời, một ngọn lửa màu vàng đỏ khác bùng lên.

Chí cương chí dương Nguyên khí chân hỏa.

Vương Diệp cảm thấy chưa có thứ gì mà Nguyên khí chân hỏa không thể đốt chảy.

Ngay khoảnh khắc Nguyên khí chân hỏa bùng lên, con Tống tử cao gần bằng Vương Diệp ở trước mặt đột nhiên mở mắt.

Hai mắt nó phun ra từng luồng khói đen và lửa.

Đồng thời, các khiếu khác trên mặt cũng phun ra lửa và khói đen.

Cả con Tống tử trông như một tà thần bước ra từ địa ngục.

Vương Diệp ngẩn người.

Âm thành xương rồng đã hội tụ âm khí hàng nghìn năm, sao thứ này lại có thể phun lửa?

Nơi cực âm, sinh cực dương?

Vương Diệp lùi lại một bước, tránh khỏi ngọn lửa phun ra từ mắt mũi miệng của Tống tử.

Đồng thời, anh vỗ một chưởng vào mặt nó.

Nguyên khí chân hỏa trực tiếp táp vào mặt Tống tử.

Để xem lửa của ai mạnh hơn.

Lòng bàn tay Vương Diệp, Nguyên khí chân hỏa từ màu vàng đỏ dần sáng lên, cuối cùng biến thành màu trắng kim.

Cuối cùng, con Tống tử đối diện dưới sức nóng của Nguyên khí chân hỏa, cả cái đầu bị đốt thành tro bụi.

Chương 314

Vương Diệp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, anh phát hiện phần thân dưới cổ của Tống tử vẫn còn nguyên vẹn, trong lồng ngực vẫn không ngừng bốc ra khói đen.

Vương Diệp rút Toái Tinh kiếm ra, khí trầm đan điền, chém thẳng một kiếm xuống.

Phần thân còn lại của Tống tử kêu “rắc” một tiếng rồi bị chém thành hai nửa.

Khói đen tan hết.

Tiếng thông báo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

Lần này, anh lại ngẩn người.

Trong tiếng thông báo của hệ thống, Vương Diệp nghe được một cái tên có phần quen thuộc.

Hậu Khanh!

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Để Cương, điểm kinh nghiệm +100.000, điểm năng lượng +200.000.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Vạn Niên Hải Để Cương, nhận được Hậu Khanh linh huyết.” Hậu Khanh.

Vương Diệp đã đọc không ít sách, tự nhiên cũng có hiểu biết về Tống tử.

Hậu Khanh được mệnh danh là một trong tứ đại thủy tổ của Tống tử.

Mặc dù theo quan điểm của anh, thủy tổ Tống tử chỉ có một, đó là Tướng Thần.

Nhưng không nghi ngờ gì, Nữ Bạt, Doanh Câu và Hậu Khanh cũng đều là những Tống tử chi vương cực kỳ mạnh mẽ.

Trong truyền thuyết về bốn vị thủy tổ Tống tử này, Tướng Thần và Nữ Bạt được nhắc đến nhiều hơn.

Doanh Câu và Hậu Khanh tương đối ít.

Trong đó Doanh Câu có liên quan đến Nữ Bạt, là thủy tổ của Tống tử hút máu ở khu vực Thăng Long.

Ghi chép về Hậu Khanh lại càng ít hơn.

Nghe nói Hậu Khanh vốn là đại tướng của Hoàng Đế, sau khi chiến tử, phơi thây nơi hoang dã, oán niệm không tan.

Cuối cùng bị tàn hồn của Hống phụ thể, trở thành Tống tử.

Lúc sinh thời đã là cao thủ hàng đầu với chiến lực cực cao, sau khi chết lại bị tàn hồn của Hống phụ thể, thực lực tự nhiên mạnh mẽ, trở thành thủy tổ Tống tử có thể sánh ngang với Nữ Bạt, Doanh Câu.

Chỉ có điều truyền thuyết về Hậu Khanh rất nhanh đã kết thúc.

Nghe nói là bị Nữ Oa đại thần trấn áp.

Truyền thuyết thượng cổ luôn mơ hồ, đầy rẫy những ẩn dụ.

Bây giờ theo Vương Diệp thấy, sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Hậu Khanh rất có thể là đại diện cho một bộ lạc nào đó, tham gia vào cuộc chiến Trục Lộc Thăng Long.

Trong chiến tranh đã phải chịu đả kích nặng nề.

Sau đó rất có thể đã trở mặt với chính thống Thăng Long mà Hoàng Đế đại diện.

Kết cục cuối cùng, có thể là phản bội gia nhập phe Xi Vưu rồi bị tiêu diệt, cũng có thể là trốn đi xa ngàn dặm.

Phân tích đến đây, mọi chuyện đã rất rõ ràng.

Hậu Khanh, rất có khả năng cùng Hậu Nghệ đều thuộc tộc Hận Thiên.

Nguyên nhân ban đầu khiến tộc nhân Hận Thiên trốn từ Thăng Long đến Nam Hải, cũng rất có khả năng liên quan đến cuộc đại chiến thời thượng cổ này.

Tiếc là thời gian đã qua quá lâu.

Bất kể là ở Thăng Long, hay là tộc nhân Hận Thiên ở xa xôi Nam Hải, đều đã dần mơ hồ và lãng quên sự thật trước đây.

Chỉ còn lại một vài truyền thuyết sót lại, miễn cưỡng có thể ghép nối những chuyện đã xảy ra.

Nhưng bây giờ đối với Vương Diệp, thứ đặc biệt nhất chính là Hậu Khanh linh huyết.

Không biết có phải vì thời gian quá lâu hay không.

Lực công kích của những Vạn Niên Hải Để Cương này, theo Vương Diệp thấy cũng chỉ bình thường.

Sức mạnh vô cùng lớn, da đồng xương sắt, cộng thêm một ngọn âm hỏa nội hàm mà thôi, không có gì đặc biệt.

Chỉ có một điểm, là đặc biệt, đặc biệt trâu bò.

Long Hổ Phân Thủy kiếm của Vương Bàn Tử không nói làm gì, thứ đó đối với tà linh cấp bậc Vạn Niên Hải Để Cương này đúng là không mấy hiệu quả.

Ngay cả bản thân Vương Diệp, Địa ngục hồng liên hỏa cũng đã thi triển, một hơi đánh mười tám hạt hỏa liên vào miệng Vạn Niên Hải Để Cương, mà nó vẫn không sao!

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp dùng chân hỏa, cũng chỉ luyện hóa được cái đầu lâu của Tống tử.

Trong cơ thể vẫn còn khói đen cuồn cuộn, đành phải dùng Toái Tinh kiếm chém ra mới xong.

Điều này rất khoa trương.

Hậu Khanh linh huyết này không nói đâu xa, tuyệt đối là một thứ tốt.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Hậu Khanh linh huyết có thể hợp thành Hậu Khanh huyết mạch, cần ít nhất năm giọt Hậu Khanh linh huyết.” “Hệ thống phát hiện gần đây có tồn tại những di tộc Hậu Khanh khác, mời ký chủ tự tìm kiếm.” Di tộc Hậu Khanh?

Quả nhiên, phán đoán trước đó của Vương Diệp về Hậu Khanh và tộc Hận Thiên là chính xác.

Lúc này nhìn lại bên trong Âm thành xương rồng, còn có bốn con Tống tử.

Lúc này bốn con Tống tử đó cũng đã từ từ đứng dậy.

Trong đó có nam có nữ, còn có một thi thể trẻ con.

Vương Diệp thở dài.

Không nghi ngờ gì, Âm thành xương rồng lớn như vậy, không thể nào là Âm thành của một người.

Bên trong tất nhiên còn có những thi thể khác.

Những thi thể này cũng đã hóa thành Vạn Niên Hải Để Cương.

Xem ra còn phải tốn một phen tay chân.

Nhưng cái lợi là, trên người những Vạn Niên Hải Để Cương này, rất có khả năng đều có Hậu Khanh linh huyết.

Hậu Khanh linh huyết có thể hợp thành Hậu Khanh huyết mạch.

Dù Vương Diệp đã có Long Vương huyết mạch, Hậu Khanh huyết mạch cũng là một thứ vô cùng có giá trị.

Vừa hay, gom đủ năm phần Hậu Khanh linh huyết là được.

Đặc điểm của những Vạn Niên Hải Để Cương này Vương Diệp cũng đã nắm rõ.

Tốc độ tương đối chậm, lực công kích đối với anh không tính là mạnh.

Rắc rối duy nhất chính là khả năng chịu đòn.

Vương Diệp lập tức dùng Toái Tinh kiếm múa lượn trong Âm thành xương rồng.

Vạn Niên Hải Để Cương cứng như sắt cũng không chịu nổi Toái Tinh kiếm.

Không lâu sau, mấy con Vạn Niên Hải Để Cương vốn đã chậm chạp đã bị anh chặt đứt chân, từng con một chỉ có thể bò trên mặt đất.

Vương Diệp khẽ lắc đầu.

Mấy con Vạn Niên Hải Để Cương này dù sao cũng là tà linh đỉnh cấp.

Bất kể xuất hiện ở đâu, cũng có thể coi là tồn tại cấp tai họa.

Bây giờ trông thảm hại thế này đúng là có chút khó coi.

Thôi thì cho chúng một cái chết thống khoái.

Bên trong Âm thành xương rồng cũng không tiện phóng thích Thiên kiếp chi nhãn, nếu không sẽ phá hủy cả cái Âm thành.

Thiên kiếp chi nhãn, thiên kiếp không có mắt, chém xuống đâu còn quản gì.

Thích hợp nhất vẫn là Nguyên khí chân hỏa.

Vương Diệp lập tức nổi lửa, bắt đầu nướng đầu mấy con Tống tử này.

Chỉ cần luyện hóa cái đầu, khói đen trong cơ thể tan hết, coi như xong việc.

Rất nhanh, Vương Diệp đã nghe thấy liên tiếp những tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ, tiêu diệt Thiên Niên Hải Để Cương, nhận được điểm kinh nghiệm +50.000, điểm năng lượng +100.000.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thiên Niên Hải Để Cương, nhận được Hậu Khanh linh huyết.” Bên ngoài, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều không dám tiến vào bên trong Âm thành xương rồng.

Bên trong lửa sáng lóe lên, khói đen mịt mù, thỉnh thoảng lại truyền ra đủ loại tiếng động quỷ dị.

Mấy người đều biết Vương Diệp đang chiến đấu bên trong.

Chương 315

Vương Bàn Tử mấy lần định xông vào xem sao, nhưng đều bị Hồ Bát Nhất cản lại.

“Bàn Tử, cậu có xông vào cũng không giúp được gì, mà không khéo còn gây thêm phiền phức cho Vương Diệp.” Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu.

Vương Bàn Tử thở dài một hơi, biết Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nói đúng, cũng chỉ có thể đứng xa chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp cuối cùng cũng từ trong Âm thành xương rồng đi ra.

Thu hoạch lần này có thể nói là tương đối phong phú.

Anh nhận được không ít năng lượng và kinh nghiệm, đồng thời còn có được ba phần Hậu Khanh linh huyết.

Có chút lỡ cỡ.

Hậu Khanh linh huyết cần năm phần mới có thể hợp thành Hậu Khanh huyết mạch.

Mặc dù Vương Diệp không dùng đến Hậu Khanh huyết mạch, nhưng với một người vừa thích sưu tầm vừa bị hội chứng cưỡng chế, không gom đủ thứ này, anh luôn cảm thấy chưa hoàn thành.

Thực tế thì Hậu Khanh linh huyết cũng đã rất hiệu quả.

Có thể dùng để cường hóa người thường.

Chỉ cần dung hợp Hậu Khanh linh huyết, dù là người thường cũng có thể trở nên vô cùng mạnh mẽ, vượt qua giới hạn của nhân loại.

Chỉ có điều, Hậu Khanh linh huyết đối với việc tăng cường sức mạnh cho chính Vương Diệp thì rất có hạn.

Vương Diệp đã quá mạnh, chút thực lực mà Hậu Khanh linh huyết tăng thêm gần như khó mà nhận ra.

Sau khi Vương Diệp đi ra, anh lập tức phát hiện một vấn đề.

Âm thành xương rồng chỉ có một cái này.

Ở vị trí cốt lõi nhất trong Hải nhãn Quy Khư, đáy Kiến Mộc, mới có khả năng thiết lập Âm thành xương rồng.

Những thứ như Kiến Mộc, cho dù tộc nhân Hận Thiên xưng bá Nam Hải, cũng không thể tìm ra được cây thứ hai.

Điều đó có nghĩa là, rất khó tìm được Vạn Niên Hải Để Cương mang Hậu Khanh linh huyết nữa.

Trớ trêu thay, trong số những Vạn Niên Hải Để Cương ở đây, thi thể của một người phụ nữ lại không có Hậu Khanh linh huyết.

Hai người lúc sinh thời không có huyết mạch Hậu Khanh, chỉ dựa vào âm khí hội tụ từ Âm thành xương rồng mới trở thành Tống tử.

Thực lực tuy cũng không tồi, nhưng đó là so với người thường.

Đối với Vương Diệp mà nói, cũng chỉ là chuyện một ngọn Nguyên khí chân hỏa, đốt một phát là xong.

Trước khi ra ngoài, anh còn có chút phiền muộn.

Hải nhãn Quy Khư không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn trở lại đáy biển.

Sau này muốn tìm lại Hải nhãn Quy Khư không phải là chuyện dễ.

Giữa biển cả mênh mông, tìm kiếm Vạn Niên Hải Để Cương lại càng như mò kim đáy bể.

Nhưng khi Vương Diệp ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hồ

Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Mặc dù Vương Diệp đã trang bị cho ba người Thấu Hải Long Vương Trận, nhưng thực lực của họ hiện tại cũng chỉ được coi là đỉnh cấp trong giới người thường.

Thân thủ đều không tệ, thể năng, sức mạnh, sự linh hoạt cũng đều là hạng nhất, trong nước thậm chí có thể được coi là đỉnh cấp.

Nhưng chung quy vẫn chỉ là người thường.

Trong rất nhiều lúc, đặc biệt là trong thế giới bị sức mạnh của thần cổ thấm đẫm như thế này, thực lực của ba người khi đối mặt với những tuyệt cảnh, những dị thú và tà linh mạnh mẽ, sẽ vô cùng vất vả.

Ở giai đoạn đầu của cuộc phiêu lưu, đặc biệt là ở Trùng Cốc Vân Nam, dựa vào hào quang nhân vật chính mạnh mẽ của ba người, họ còn có thể chống đỡ được.

Đến Thần cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân, đặc biệt là khi đối mặt với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Tịnh Kiến A Hàm Vương cấp bậc dị thú tà linh, ba người đã hoàn toàn không có sức phản kháng.

Đến Quy Khư Nam Hải, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương gần như chỉ có thể đảm nhận vai trò dẫn đường và đào minh châu, những việc đòi hỏi thể lực.

Hễ gặp phải tồn tại mạnh mẽ một chút, ba người đều không giúp được gì nhiều.

Không phải họ không có tâm, mà là thật sự lực bất tòng tâm.

Vương Diệp lập tức đưa ra một quyết định.

Sau này còn có rất nhiều nơi phải đi.

Bất kể là Địa Tiên Thôn, Dã Nhân Câu, hay lăng mộ vua Cáp Mật có chứa Hoàng kim kinh thư trong lời Minh thúc, hay thành cổ Tinh Tuyệt chắc chắn có sức mạnh của thần cổ.

Vương Diệp còn muốn đi xem thử, có rất nhiều nơi vẫn cần sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Nếu đã là một đội, tạm thời chưa có ý định giải tán, vậy thì thực lực của các thành viên khác trong đội cũng đến lúc phải nâng cấp một phen rồi.

Vương Diệp cũng không muốn trở thành bảo mẫu.

Rất nhanh, anh lấy ra ba phần Hậu Khanh linh huyết từ không gian hệ thống.

Sau khi dung hợp Hậu Khanh linh huyết, sẽ không trực tiếp sở hữu huyết mạch Hậu Khanh, nhưng cũng có thể sở hữu sức mạnh vô cùng cường hãn.

Đặc biệt là về mặt tăng cường sức mạnh và phòng ngự, có thể trực tiếp nâng ba người từ cao thủ hạng nhất trong giới người thường lên phạm trù vượt xa người thường.

Vương Diệp lập tức đưa ba phần linh huyết cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Ba người tự nhiên đều có chút ngơ ngác.

“Tin tôi, ăn nó đi.” Vương Diệp đã xem qua hướng dẫn của hệ thống, ba phần linh huyết này phải ăn vào mới dung hợp được.

Ba phần Hậu Khanh linh huyết lơ lửng trên lòng bàn tay của ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, trông như những vật có sự sống, không ngừng biến đổi hình dạng.

Nghe lời Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên nuốt

Hậu Khanh linh huyết vào bụng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, cũng không do dự, trực tiếp nuốt linh huyết xuống.

Hành động của ba người khiến Minh thúc, Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Đa Linh bốn người sợ hãi.

Dù sao thì thứ mà Vương Diệp lấy ra, nhìn thế nào cũng không giống thứ gì đứng đắn.

Màu đỏ như máu lại còn cử động được.

Không ngờ Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lại tin tưởng Vương Diệp gần như mù quáng, thật sự ăn nó.

Một lát sau, sắc mặt ba người trở nên đỏ bừng, hơi thở cũng dồn dập.

Vương Diệp biết, đây là Hậu Khanh linh huyết đang dung hợp với huyết mạch của ba người.

Lúc này, chỉ cần để ba người ở một nơi an toàn một thời gian là được.

Thể chất của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều rất tốt, cộng thêm việc trước đó Vương Diệp còn cho họ Thấu Hải Long Vương Trận để cường hóa, nên cú sốc do dung hợp Hậu Khanh linh huyết mang lại họ vẫn có thể chịu đựng được, chỉ là cần một chút thời gian.

Vương Diệp bảo Minh thúc và Cổ Sai đưa ba người đến một nơi khô ráo hơn bên bờ.

Đồng thời, anh bảo Nguyễn Hắc và Đa Linh bắt đầu thu dọn những thứ còn lại, dựng trại ở đây.

Vương Diệp tính toán một chút, tạm thời vẫn chưa đến lúc rời khỏi Hải nhãn Quy Khư.

Muốn ra khỏi đây, có lẽ anh có thể dựa vào Long Đằng cộng thêm sức mạnh nghịch thiên để nhảy ra ngoài.

Ngoài anh ra, những người khác muốn rời khỏi đây thật sự không dễ dàng.

Chỉ có thể chờ đợi long hỏa hải khí của Hải nhãn Quy Khư hoàn toàn được giải phóng.

Hải nhãn lại hóa thành xoáy nước, lúc đó mới có khả năng từ trong Kiến Mộc đi ra ngoài.

Vương Diệp bắt đầu trông chừng ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử tiêu hóa và dung hợp Hậu Khanh linh huyết.

Nhân tiện, anh xem xét những thứ khác mình mang ra từ Âm thành xương rồng.

Trong đó, thứ quỷ dị nhất là một cây nấm màu đen.

Thứ này không phải là đồ tùy táng bên cạnh năm Vạn Niên Hải Để Cương, mà là tự nhiên mọc ra.

Âm thành xương rồng được thiết lập để hội tụ âm khí đáy biển.

Cộng thêm phong tục mai táng đặc hữu của tộc Hận Thiên.

Trong miệng năm cỗ thi thể này đều có Trú nhan châu.

Trên người bọc một loại da cá của loài cá lớn sống ở biển đã tuyệt chủng.

Vảy trên da cá lấp lánh, ngũ sắc sặc sỡ.

Sau hàng nghìn năm, phần lớn da cá đã mục nát, chỉ còn lại một ít vảy.

Bên dưới thi thể là một loại xỉ khoáng còn lại sau khi luyện kim loại từ một mỏ khoáng dưới đáy biển, được nghiền mịn thành bột.

Bản thân khoáng thạch mang khí tức kết hợp của Kim và Thổ.

Sau khi luyện lại mang theo hỏa khí cực mạnh, cộng thêm việc ngâm trong nước biển nên có thủy khí.

Khí tức vô cùng độc đáo.

Chương 316

Ngũ hành chi khí Kim, Thủy, Hỏa, Thổ bốn khí đã đủ, chỉ thiếu một chút mộc khí.

Âm thành xương rồng lại được xây dựng trong Kiến Mộc.

Chỗ xỉ đất lót dưới thi thể này ngược lại không ngừng sinh ra mộc khí.

Nhưng có một vấn đề là trong xỉ đất không có hạt giống thực vật.

Ngược lại, sau khi da cá rồng mục nát, trộn lẫn với xỉ đất, đã sinh ra bào tử nấm, khiến cho bên cạnh mấy Vạn Niên Hải Để Cương này mọc lên rất nhiều nấm đen.

Loại nấm này có chất khá cứng, trên bề mặt có những đường vân gỗ cuộn tròn.

Màu sắc của nó là màu nâu vàng.

Tự thân nó tỏa ra một mùi hương độc đáo, vô cùng âm u.

Mùi hương thoắt ẩn thoắt hiện, không hề phô trương nhưng lại đặc biệt dai dẳng.

Gió thổi không tan, nước cuốn không trôi.

Hơn nữa, khi Vương Diệp nhìn thấy, cậu liền cảm nhận được linh khí lượn lờ không tiêu tán trên đó.

Một loại linh khí vô cùng quỷ dị, đặc biệt, mang theo hơi thở âm lạnh.

Vương Diệp đương nhiên biết đây là đồ tốt.

Sau khi xử lý xong mấy con cương thi biển vạn năm, cậu đào hết đám nấm đen này, kể cả lớp đất bên dưới.

Ngay sau đó, cậu nghe thấy một loạt âm thanh thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Hải Để Âm Linh Chi.” “Chúc mừng túc chủ nhận được Hải Để Khuyết Mộc Thổ.” Điều khiến cậu có chút bất ngờ là ngay cả lớp đất dùng để chôn xác chết trong Long Cốt Âm Thành này cũng là đồ tốt.

Mấy nghìn năm thời gian đã khiến những lớp xỉ khoáng vốn đã quỷ dị này hội tụ một lượng lớn âm khí và da cá long mục nát.

Cuối cùng biến thành một loại dược liệu, thiên tài địa bảo đặc thù dùng để trồng trọt.

Vương Diệp ngay lập tức chỉ hận không thể cạo sạch ba tấc đất của Long Cốt Âm Thành, bỏ toàn bộ đất vào trong Hư Số Không Gian của mình.

Không gian hệ thống vẫn còn khá nhiều chỗ, nhưng thiên tài địa bảo lại không thể sinh trưởng trong không gian hệ thống.

Tất cả đều ở trong trạng thái bị phong ấn, giống như đông lạnh.

Thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Ngược lại, đặt trong Hư Số Không Gian, thiên tài địa bảo vẫn có thể sinh trưởng bình thường.

Chỉ có điều tốc độ sinh trưởng sẽ chậm lại.

Vương Diệp cũng biết tại sao lại như vậy.

Dù sao thì trong Hư Số Không Gian hiện tại vẫn chưa tạo ra được mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Nguồn gốc chủ yếu nhất của linh khí đất trời vẫn chưa có.

Phần lớn thiên tài địa bảo có thể sống sót đã là không tồi rồi.

Hải Để Âm Linh Chi là loại không cần hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt nên còn đỡ hơn một chút.

Vương Diệp dứt khoát bỏ tất cả vào trong Hư Số Không Gian.

Cậu thậm chí còn định chuyển cả Long Cốt Âm Thành vào Hư Số Không Gian.

Nhưng khổ nỗi thứ này thực sự quá lớn.

Vương Diệp chỉ có thể dùng kỹ năng Kính Tượng, bố trí một Long Cốt Âm Thành y hệt trong Hư Số Không Gian.

Tự mình xây dựng thứ này quả thực không tiện bằng việc trực tiếp dùng Kính Tượng sao chép.

Vấn đề không chỉ là dược liệu cần long cốt, mà trên long cốt còn có đủ loại phù văn điêu khắc.

Nếu tự mình nghiên cứu ý nghĩa của những thứ này rồi khắc lại lên bề mặt, không có vài chục năm công sức thì cũng không thể nghiên cứu rõ ràng được.

Ngoài những thu hoạch này, Vương Diệp còn phát hiện một vài chiếc đỉnh đồng chín chân trong Long Cốt Âm Thành.

Đỉnh đồng thông thường đều có ba chân.

Đúng như câu nói ba chân vững như kiềng.

Nếu số lượng chân bên dưới không phải là ba, thường sẽ không được gọi là đỉnh mà có tên gọi khác.

Nhưng món đồ đồng chín chân này, ngay cả Minh Thúc cũng không rõ gọi là gì.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, hai người am hiểu, lúc này vẫn đang hấp thụ Hậu Khanh Linh Huyết, cũng không có sức lực để qua nghiên cứu.

Khi Vương Diệp nhấc nó lên, hệ thống lại đưa ra thông báo.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Hận Thiên Bôn Nguyệt Văn Đồng Đỉnh, nhận được 100 điểm Quốc Vận Trị.” Khá lắm, hệ thống cũng biết điều, trực tiếp gọi là đỉnh.

Những chiếc đỉnh có hoa văn phi thăng lên mặt trăng này có tổng cộng ba cái.

Khi Vương Diệp nhấc lên xem kỹ, cậu lập tức hiểu tại sao lại gọi là Bôn Nguyệt Văn Đỉnh.

Trên những chiếc đỉnh đồng lớn hơn quả bóng rổ một vòng này đều có hoa văn phức tạp.

Vài chỗ còn có thể thấy hoa văn lá vàng chưa bong ra hoàn toàn.

Hình ảnh được miêu tả trên đó chính là cảnh người Hận Thiên thị chôn cất tiên nhân.

Sau đó tiên nhân ngồi thuyền xuống cõi âm, thông qua Kiến Mộc để đi đến cung trăng.

Khiến người xem có cảm giác như đang ở trong chính khung cảnh đó.

Cảm giác như mình đang ở trên thuyền âm để chuyển thế, cảm giác nhập vai cực kỳ mạnh mẽ.

Cảm giác nhập vai mạnh hơn nữa là thứ bên trong những chiếc đỉnh đồng này.

Ban đầu Vương Diệp chỉ cảm thấy khí tức âm tà của đỉnh đồng rất nặng.

Nhưng không ngờ bên trong còn có thứ khác.

Nhìn kỹ lại, có cả tay cả chân, một cái đầu to tướng, ngũ quan đã hoàn toàn mơ hồ.

Lại là từng đứa trẻ một.

Vương Diệp cũng không rõ đây là trẻ con hay thai nhi.

Tóm lại đều chưa trưởng thành.

Trông nhỏ xíu.

Chắc là đã qua xử lý đặc biệt gì đó, tất cả đều không bị thối rữa.

Trên người đều có khuyết tật.

Trông không giống bị cắt xẻ phá hoại sau này, mà ngược lại giống như dị dạng bẩm sinh.

Minh Thúc thấy Vương Diệp lôi ra mấy thi thể trẻ con khô quắt từ trong đỉnh đồng, ngay tại chỗ sụp đổ.

“Hài nhi quỷ!

Đây là hài nhi quỷ, mau vứt đi!” Minh Thúc cũng không phải hoàn toàn nói bừa dọa người.

Tổ tiên của Minh Thúc đều là đạo mộ tặc chuyên cõng xác, lật mộ.

Cõng xác lật mộ, dù sao cũng được xem là một nhánh nhỏ tương đối lệch lạc trong giới thổ phu tử.

Thời gian truyền thừa không dài, bản lĩnh thực sự cũng không lớn.

Chỉ được cái gan to, đạo đức thấp.

Nhưng cũng có một số thủ đoạn khá đặc biệt.

Bởi vì những kẻ cõng xác lật mộ phần lớn đều hoạt động ở khu vực Lĩnh Nam, Lưỡng Quảng, xa nhất cũng không quá Vân Quý, Tứ Xuyên và Tương Tây.

Vùng này trong mấy trăm năm gần đây giao thiệp khá nhiều với khu vực Nam Dương.

Một số tà thuật từ các nơi như Champa, Luzon, Sulu, Xiêm La cũng dần dần truyền đến.

Hài nhi quỷ chính là một loại tà thuật xuất hiện ở vùng Lĩnh Nam trong mấy trăm năm gần đây.

Chỉ có điều tà thuật này chuyên dùng để đối phó với đạo mộ tặc.

Cũng không nói được rốt cuộc là ai đã gây ra tội nghiệt này.

Nói đơn giản là khi hạ táng, người ta sẽ đặt bên cạnh quan tài của mộ chủ một đứa trẻ chết yểu, thậm chí là thai nhi, để bồi táng.

Thường được đựng trong hũ vàng.

Những đứa trẻ chưa thành hình người này sau khi chết oán khí nặng nhất.

Hơn nữa còn không có cách nào nói lý lẽ với chúng.

Chương 317

Chỉ đơn thuần là tà ác và khát máu.

Thời gian lâu dài, chúng sẽ hóa thành hài nhi quỷ trong mộ thất.

Oán khí của hài nhi quỷ vốn đã rất nặng.

Lại bị phong bế trong mộ thất không biết bao nhiêu năm.

Oán khí tích tụ, không thể bùng phát.

Lúc này, một khi có thổ phu tử, đặc biệt là những kẻ cõng xác lật mộ ở vùng Lĩnh Nam xuống mộ tìm vàng.

Hài nhi quỷ tự nhiên sẽ giống như con sói đói cả tháng trời thấy thỏ.

Sự hung bạo và khát máu trong đó, Minh Thúc từ nhỏ đã nghe không ít.

Thậm chí còn có một vị tổ tiên cao thủ đã chết trong tay hài nhi quỷ.

Quá trình chế tạo hài nhi quỷ cũng vô cùng tàn nhẫn.

Người đặt hài nhi quỷ trong mộ thất chắc chắn không phải là người lương thiện gì.

Rất nhiều trẻ con, thai nhi hoàn toàn là những đứa trẻ bình thường.

Chứ không phải chết yểu.

Bị những kẻ có mưu cầu này mua về, hành hạ đến chết.

Sau đó mới đặt vào hũ vàng để tùy táng.

Dựa trên nguyên tắc chết càng thảm, oán khí càng nặng.

Sự hành hạ mà những đứa trẻ này phải chịu đựng khi còn sống, hoàn toàn không phải người thường có thể chịu nổi.

Người có lòng tốt nghe thôi cũng đã tức giận đến sôi máu.

Cho nên nói, những kẻ cõng xác lật mộ đi trộm mộ của những người này, ngược lại càng không có gánh nặng tâm lý.

Một vòng tuần hoàn chết chóc.

Khi Minh Thúc thấy Vương Diệp lôi ra mấy thi thể trẻ con tàn tật không toàn vẹn từ trong đỉnh đồng, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu chính là hài nhi quỷ.

Cũng không trách Minh Thúc được.

Thực sự quá giống nhau.

Một bên là hũ vàng bằng gốm sứ, một bên là đỉnh đồng chín chân, bên trong đều là thi thể trẻ con tàn tật không toàn vẹn.

Khi Vương Diệp nghe thấy tiếng la của Minh Thúc, cậu nhìn chiếc đỉnh đồng trong tay.

Thi thể của đứa trẻ tuy có khí tức âm tà vô cùng nồng đậm, nhưng lại không có dấu hiệu động đậy.

Rất kỳ lạ, nhưng chắc chắn không phải là thứ mà Minh Thúc gọi là hài nhi quỷ.

Trên đó ẩn chứa một sức mạnh đặc thù, nhưng không phải là lệ quỷ tà linh.

Minh Thúc đã sợ đến ba hồn bảy vía bay mất.

“Vương Diệp à, cẩn thận đó.” Vương Diệp tự nhiên không lo lắng, nhưng âm thanh thông báo của hệ thống không vang lên.

Những thi thể dị dạng khuyết tật này, Vương Diệp nhất thời cũng không biết có công dụng gì.

Suy nghĩ một lúc, vẫn là đốt thành tro thì tốt hơn.

Mặc kệ có phải hài nhi quỷ hay không, hóa thành tro rồi thì sẽ yên phận hơn.

Ngay lúc Vương Diệp chuẩn bị ra tay, Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn nhìn về phía này đột nhiên đứng dậy.

“Vương Diệp, đợi một chút!” Vương Diệp có chút kinh ngạc nhìn Tuyết Lỵ Dương.

“Cô không sao rồi?” Chính Vương Diệp cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang dung hợp Hậu Khanh Linh Huyết.

Trước khi linh huyết hoàn toàn dung hợp với ba người, họ thậm chí không thể cử động.

Theo phỏng đoán của Vương Diệp, ba người ít nhất phải mất thêm vài phút nữa mới có thể thoát khỏi trạng thái này.

Đây là Vương Diệp đã tính đến trường hợp thể chất của ba người vượt xa người thường.

Xem ra, Tuyết Lỵ Dương, hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân này, trên người chắc chắn còn có bí mật khác.

Thực lực lại còn mạnh hơn cả hai gã Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Diệp khởi động kỹ năng Thông Thiên Nhãn, chỉ một cái nhìn đã thấy Tuyết Lỵ Dương đã hoàn toàn khác trước.

Tinh khí thần trên người hoàn toàn khác biệt.

Cả người sắc bén như một con dao.

Ánh mắt sáng rực.

Hơn nữa, trong điều kiện vô cùng tối tăm của Kiến Mộc, cách xa mười mấy mét, cô lại có thể nhìn rõ thứ trong tay Vương Diệp.

Xem ra thực lực đã tăng cường không ít.

“Vương Diệp, mấy thi thể này chưa thể đốt được, để tôi xem mấy cái đỉnh đồng đó trước.” Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên.

Cậu biết cơn nghiện khảo cổ của Tuyết Lỵ Dương lại trỗi dậy rồi.

Bất kể đến nơi nào, Tuyết Lỵ Dương luôn có thể chú ý ngay đến những bích họa, điêu khắc, phù hiệu mà người xưa ở những nơi này để lại.

Đồng thời giải mã những thông tin hữu ích từ chúng.

Không hề khoa trương khi nói, Vương Bàn Tử thuộc dạng nhân vật thúc đẩy tình tiết bằng cách gây chuyện.

Còn Tuyết Lỵ Dương thuộc dạng nhân vật thúc đẩy tình tiết bằng cách giải đố.

Thiếu Vương Bàn Tử thì thiếu đi rất nhiều niềm vui.

Thiếu Tuyết Lỵ Dương thì lại thiếu đi rất nhiều cơ hội kích hoạt tình tiết, thúc đẩy tình tiết.

Vương Diệp lập tức gật đầu, xách đỉnh đồng đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương đang vận động gân cốt trên người.

Ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Rõ ràng Tuyết Lỵ Dương cũng đã nhận ra rất rõ sự thay đổi của cơ thể mình.

Tuyết Lỵ Dương đương nhiên biết là do giọt máu mà Vương Diệp vừa cho mấy người họ uống đã phát huy tác dụng.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương cũng không hỏi nhiều.

Cô trực tiếp nhấc đỉnh đồng lên.

“Trên bức phù điêu của đỉnh đồng này ghi lại rất nhiều chuyện của tộc nhân Hận Thiên thị năm đó.” “Người Hận Thiên thị có kỹ thuật thu thập long hỏa và luyện đồng đặc biệt.” “Cho nên mới có thể xây dựng nên một nền văn minh siêu việt như vậy trên Nam Dương.” “Nhưng nền văn minh của Hận Thiên thị cũng có khuyết điểm của riêng mình.” Khi Tuyết Lỵ Dương đọc đến đây, cô nhíu mày.

“Tộc nhân Hận Thiên thị quá mê luyến truyền thuyết về thuốc bất tử, tức là truyền thuyết bay lên mặt trăng để được trường sinh.” “Quốc lực hùng mạnh, rất nhiều đều được dùng để khai thác thần mộc Kiến Mộc dưới đáy biển, rèn đúc cơ quan bằng đồng, chế tạo con đường lên mặt trăng và thuyền âm.” “Kết quả tiêu hao một lượng lớn nhân lực vật lực vào việc này, nhưng người thực sự lên trời lại không có.” “Đến cuối cùng, ngược lại khiến cổ thành hoàn toàn chìm xuống đáy biển, tiến vào Quy Khư Hải Nhãn.” “Những thi thể trẻ con này… những thi thể trẻ con này là chìa khóa thi thể để rời khỏi Quy Khư Hải Nhãn!” Khi Tuyết Lỵ Dương giải mã đến đây, chính cô cũng kinh ngạc tột độ.

Nhưng Vương Diệp lại vô cùng tin tưởng Tuyết Lỵ Dương.

“Thược thi?

Những thược thi này dùng thế nào?

Ổ khóa ở đâu?” Vương Diệp vẫn hỏi mấy câu hỏi vô cùng then chốt.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, lại tiếp tục xem xét phù điêu và ký hiệu khắc trên các đỉnh đồng khác.

“Những thi thể tàn tật này, chính là những thai nhi trong bụng mẹ bị dị dạng do phong thủy đại phá vào lúc nhật thực, hình thành nên thiên tàn thi.” “Thiên tàn thi chính là thược thi.” “Còn ổ khóa, chính là ở đó.” Tuyết Lỵ Dương xem một lúc, cuối cùng chỉ tay về phía đáy của Kiến Mộc, vào trong cái động san hô giống như một vũng nước ở trung tâm.

Minh Thúc lập tức ngây người.

“Tôi học ít, cô đừng lừa tôi, đây là ổ khóa?

Đây không phải là một vũng nước sao?” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Không sai, ổ khóa ở dưới vũng nước.” Sau đó Tuyết Lỵ Dương mới từ từ nói.

Thì ra theo ghi chép trên đỉnh đồng chín chân, ở trung tâm vũng nước, một nơi rất sâu, có một chiếc đỉnh đồng còn lớn hơn nữa.

Chiếc đỉnh đồng này là do tộc nhân Hận Thiên thị chuyên môn luyện đúc tạo ra.

Bản thân nó là một cơ quan.

Có thể gây ra chấn động dưới đáy biển.

Trên đỉnh đồng xanh lặp đi lặp lại rất nhiều lần quẻ Chấn.

Theo phán đoán trước đó của Hồ Bát Nhất, quẻ Chấn chính là manh mối chủ yếu nhất để mọi người có thể thoát chết lần này.

Chương 318

Quẻ Chấn trong chuyến đi Nam Hải Quy Khư của cả nhóm cũng lặp đi lặp lại.

Từ mảnh ngọc cổ đầu xanh trên đảo San Hô Miếu.

Đến hoa văn điêu khắc trên quan tài nổi trong Hắc Triều.

Rồi đến các kiến trúc khác nhau của cổ quốc Hận Thiên thị trong Quy Khư Hải Nhãn.

Bây giờ trên đỉnh đồng xanh cũng xuất hiện phù hiệu quẻ Chấn.

Chỉ có thể nói, đây đã không còn là ám chỉ nữa, mà là minh thị trực tiếp.

Nhưng cơ quan đỉnh đồng xanh khổng lồ này lại không dễ kích hoạt như vậy.

Muốn kích hoạt cơ quan đỉnh đồng xanh, cần có thiên tàn thi sinh ra vào ngày nhật thực đại phá, chứa đầy âm khí để làm vật dẫn.

Hơn nữa không nhiều không ít, đúng cần ba cái.

Khi Vương Diệp nghe đến đây, cũng toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi nếu mình nhanh tay đốt thẳng thiên tàn thi, e rằng cả nhóm người này muốn rời khỏi Quy Khư Hải Nhãn sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhưng cụ thể thao tác thế nào, làm sao để khởi động cơ quan này vận hành, trên đỉnh đồng xanh lại không có ghi chép chi tiết.

Nghĩ lại cũng hợp lý.

Dù sao thì mấy cái đỉnh đồng xanh đựng thiên tàn thi này, kích thước đều không lớn.

Lớn hơn quả bóng rổ một chút có hạn, đường kính không quá một thước.

Bên ngoài đã ghi lại khá nhiều thông tin rồi.

Cụ thể hơn nữa thực sự không có chỗ.

“Chỉ có thể xuống vũng nước xem thử thôi.” “Vừa hay có thể thử nghiệm.” Lúc này, hai giọng nói vang lên.

Vương Diệp nghe xong liền cười.

Hai giọng nói này chính là của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Rõ ràng hai người bây giờ cũng đã hấp thụ xong Hậu Khanh Linh Huyết.

Sau khi dung hợp Hậu Khanh Linh Huyết, có thể tăng cường rất nhiều về sức mạnh, sức bền cũng như thị giác, khứu giác trong bóng tối của con người.

Đồng thời còn có thể khiến Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có thời gian nín thở rất lâu.

Tuy không khoa trương như Quy Tức Thuật, nhưng dùng để lặn cũng đủ rồi.

Cộng thêm sự tăng cường của Thấu Hải Long Vương Trận.

Ba người lúc này cho dù không mang bất kỳ trang bị nào xuống nước, cũng còn lặn được lâu hơn so với trước đây khi mang theo bình dưỡng khí và ống thở.

Đây chính là uy lực của Hậu Khanh Linh Huyết.

Lúc này Nguyễn Hắc và Đa Linh cũng đã dựng xong lều trại.

Vốn dĩ vật tư đã vứt gần hết rồi.

Vương Diệp trước đó lại biến ra rất nhiều trang bị như ảo thuật.

Mấy người có thể ở dưới đáy Kiến Mộc, nơi tương đối khô ráo, nhóm lửa ăn đồ nóng.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp còn không ít thực phẩm năng lượng cao, đồ hộp, thịt bò khô anh Sơ Nhất cho, sô cô la, đường khối các loại.

Rất nhanh mọi người đều lấp đầy bụng.

Cơm nóng khiến sự mệt mỏi của mấy người tan biến.

Sự ổn định tạm thời cũng khiến mấy người có tâm trạng ngồi xuống đất nghỉ ngơi chốc lát.

Vương Diệp cùng Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bàn bạc, lát nữa nghỉ ngơi xong, sẽ lập tức xuống đáy vũng nước.

Lặn xuống xem rốt cuộc là tình hình gì.

Ít nhất cũng phải xác định được vị trí cơ quan đỉnh đồng xanh.

Vương Diệp đã dùng kỹ năng Thông Thiên Nhãn quan sát vũng nước trong động san hô mấy lần.

Dưới vũng nước tối tăm vô cùng.

Vương Diệp miễn cưỡng có thể nhìn rõ, vũng nước trong động san hô này có hình dạng miệng nhỏ bụng to.

Hơn nữa hoàn toàn khác với những vũng nước trên núi rừng.

Không gian dưới vũng nước này lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Độ sâu Vương Diệp nhìn một cái cũng không thấy đáy.

Ít nhất phải mấy trăm mét.

Dưới vũng nước bóng dáng lờ mờ, còn có rất nhiều thứ.

Có những thứ Vương Diệp có thể nhìn rõ là những cây thiết thụ san hô khổng lồ vô cùng.

Còn có một số thứ ngay cả Vương Diệp cũng không nhìn rõ.

Dưới đáy vũng nước, dường như được bao phủ trong một lớp sương mù mờ ảo.

Sương mù trong nước, mang theo hơi thở hư ảo và âm hàn, khiến Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng không thể nhìn xuyên thấu hoàn toàn.

Khoảng hơn hai tiếng sau, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nghỉ ngơi gần xong.

Thể lực cũng đã hồi phục.

Vương Diệp quyết định hai người một nhóm, mình dẫn Tuyết Lỵ Dương xuống nước trước.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương mặc đồ lặn chống lạnh.

Vương Diệp để Tuyết Lỵ Dương mang theo một thiên tàn thi, bỏ vào trong túi lớn, buộc vào eo, để phòng bất trắc.

Hai người nhảy vào trong vũng nước.

Dưới vũng nước tối tăm vô cùng.

Tuyết Lỵ Dương sau khi được Hậu Khanh Linh Huyết cường hóa, hai mắt trong bóng tối thị lực tăng lên rất nhiều, cộng thêm ánh sáng của đèn pin mắt sói, vẫn không nhìn đặc biệt rõ ràng.

Nhất là nước biển bên dưới dường như có tác dụng hấp thụ ánh sáng.

Ánh sáng đèn pin chiếu ra bảy tám mét đã hoàn toàn vô hiệu.

May mà kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp dưới nước vô cùng hữu dụng, liền đi trước mở đường.

Trong nước thỉnh thoảng có một vài sinh vật thủy sinh bơi qua.

Dáng vẻ của những sinh vật thủy sinh này đều kỳ hình quái trạng, trông hoặc là đặc biệt xấu xí, hoặc là đặc biệt hung ác.

Nhưng thực tế chúng chỉ tò mò, lượn lờ quanh Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương một lúc rồi rời đi.

Một số sinh vật trên người còn phát sáng.

Vương Diệp sau khi nhìn thấy những sinh vật thủy sinh này, không khỏi cảm khái trong lòng.

Rất có khả năng là vì ở dưới đáy biển, ai cũng không nhìn thấy ai, nên cứ mặc sức mà lớn thôi.

Hậu quả của việc không ai quan tâm đến nhan sắc chính là như vậy, mọi người đều lớn lên theo ý mình, không bị gò bó.

Tuyết Lỵ Dương tuy gan lớn, nhưng nhìn thấy nhiều thứ kỳ kỳ quái quái giống như thủy quái như vậy, vẫn là run sợ.

Vương Diệp quay đầu lại, đưa tay nắm lấy tay Tuyết Lỵ Dương, tỏ ý an ủi.

Sau khi lặn xuống thêm khoảng hai ba mươi mét nữa, xung quanh càng chìm vào bóng tối hoàn toàn.

Vương Diệp đang nghĩ có nên ném mấy cây gậy huỳnh quang xuống không.

Đúng lúc này, vị trí dưới chân khoảng mười mét, đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng u lạnh.

Tuyết Lỵ Dương giật mình.

Vương Diệp cũng mắt co rụt lại.

Thứ gì vậy?

Năng lượng dò xét của Vương Diệp không phát hiện ra sinh vật nào đặc biệt mạnh mẽ.

Cậu và Tuyết Lỵ Dương bây giờ cũng chưa tiếp cận đến lớp không gian dày đặc như sương mù ở đáy vũng nước.

Lúc này nếu xuất hiện thứ gì quỷ dị, mà lại có thể thoát khỏi kỹ năng dò xét năng lượng của Vương Diệp, quả thực vô cùng đáng sợ.

Ánh sáng xuất hiện rất đột ngột.

Vương Diệp rất nhanh đã thích nghi với sự xuất hiện của ánh sáng, Tuyết Lỵ Dương vẫn còn đang che mắt.

Chương 319

Nhìn xuống dưới, một dải sáng giống như dải ngân hà trên bầu trời đêm, xuất hiện dưới chân Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương.

Dải sáng này được tạo thành từ vô số con mực nhỏ có thể phát sáng.

Mỗi con mực kích thước cũng chỉ bằng lòng bàn tay người.

Nhưng hàng ngàn hàng vạn con mực phát sáng tụ lại với nhau, lại phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy thú vị là những con mực phát sáng này lại có thể giống như dải đèn, từ trước ra sau dần dần sáng lên.

Tuần hoàn qua lại.

Giống như những con sóng ánh sáng.

Thật biết chơi.

Mắt của Tuyết Lỵ Dương cũng đã thích nghi với ánh sáng, nhìn thấy cảnh đẹp bên dưới, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Diệp lúc này lại dựng tóc gáy.

Cậu cảm nhận được có một thứ gì đó cực kỳ mạnh mẽ, đang nhanh chóng trồi lên trong nước, dường như đang lao về phía mình và Tuyết Lỵ Dương.

Trong nháy mắt, một thân ảnh to lớn như một ngọn núi nhỏ xuất hiện bên dưới dải ngân hà trong nước này.

Vương Diệp rất nhanh đã nhìn thấy, cái bóng đen này giống như một con cá lớn.

Vương Diệp đang định thi triển Long Vương huyết mạch, xem có thể khống chế được gã khổng lồ bên dưới không.

Đột nhiên lại dừng lại.

Kỹ năng tha tâm thông của cậu đã được khởi động.

Có thể cảm nhận rõ ràng cảm xúc của gã khổng lồ bên dưới là cuồng hỉ và đói khát.

Gã này đến để săn mồi.

Mục tiêu của nó không phải là Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương, mà là dải ngân hà do những con mực phát sáng ma quái trước mắt tạo thành.

Rất nhanh những con mực phát sáng này cũng cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Gần như trong tích tắc, ánh sáng trên người tất cả những con mực ma quái đều vụt tắt.

Toàn bộ dải ngân hà trong nước giống như lúc nó đột ngột xuất hiện, lại đột ngột biến mất.

Tuyết Lỵ Dương giật mình.

Nhưng lúc này đã nhìn thấy cái bóng khổng lồ xuất hiện bên dưới những con mực ma quái kia.

Vương Diệp từ từ rút ra Toái Tinh Kiếm.

Đúng lúc này, trên người cái bóng khổng lồ bên dưới, lại cũng lóe lên những đốm sáng li ti.

Những tia sáng này giống như được khảm trên người cái bóng đen đó.

Đây là một con cá mập khổng lồ!

Vương Diệp nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể khẳng định, gã này tuyệt đối không phải là loài cự thú như kình nghê.

Đây chính là một con cá lớn.

Chỉ là về kích thước, nó còn lớn hơn rất nhiều so với con cá mập lớn nhất trong nhận thức trước đây của Vương Diệp.

Chiều dài đủ ba mươi mấy mét, chiều rộng cũng có năm sáu mét.

Toàn thể là hình dạng thon dài, đầu hơi dẹt.

Toàn thân đen kịt, giống như cái bóng tối tăm nhất dưới đáy biển.

Nhưng trên người còn có một vài hoa văn giống như những đốm sáng mờ nhạt.

Những hoa văn này vừa rồi đều đồng thời sáng lên.

Nhất thời rực rỡ vô cùng, lại không hề thua kém dải ngân hà ánh sáng do hàng ngàn hàng vạn con mực ma quái phát ra.

Giống như một đám tinh vân di động.

Điều khiến Vương Diệp hứng thú hơn là, khoảnh khắc hoa văn trên người con cá mập khổng lồ này sáng lên, Toái Tinh Kiếm trong tay cậu cũng theo đó sáng lên.

Trên Toái Tinh Kiếm cũng có những đốm sáng.

Chỉ là ánh sáng của Toái Tinh Kiếm ẩn vào trong, bình thường chỉ là một thanh kiếm dài đen kịt.

Còn không lộng lẫy chói mắt bằng những thanh “bảo kiếm” mà Vương Diệp thấy trên Pinduoduo ở kiếp sau.

Nhưng vào lúc này, không biết có phải bị sức mạnh trên người con cá mập đốm sao khổng lồ đó thu hút hay không, những đốm sao trên thân Toái Tinh Kiếm cũng sáng lên.

Đốm sao của Toái Tinh Kiếm sáng lên thì có chút quá đáng.

Nếu nói ánh sáng của mực ma quái như dải ngân hà, ánh sáng của cá mập đốm sao như sao Bắc Đẩu, thì ánh sáng trên thân Toái Tinh Kiếm chính là mặt trăng sáng giữa trời.

U tĩnh lạnh lẽo, lại rực rỡ chói mắt.

Con cá lớn kia cũng cảm nhận được sức mạnh trên thân Toái Tinh Kiếm, lại quẫy đuôi lao lên.

Một cái miệng lớn như chậu máu mở ra, trông như một vực sâu.

Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Gã này, lại muốn nuốt chửng Toái Tinh Kiếm?

Đây là chê mình sống quá lâu rồi sao?

Sau đó Vương Diệp nhận ra, con cá mập đốm sao khổng lồ vô cùng này có được sức mạnh cường đại và thân thể to lớn, tuyệt đối có liên quan đến việc không ngừng nuốt chửng những con mực ma quái mà họ thấy trước đó.

Gã này đã hình thành một lối suy nghĩ trong hàng trăm năm, thấy thứ gì có sức mạnh thì nuốt, mình sẽ có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Vương Diệp lắc đầu.

Cũng khá là cầu tiến, chỉ là lần này gặp phải mình.

Toái Tinh Kiếm trong tay vung ngang, nhắm chuẩn vào miệng con cá lớn bên dưới, chém thẳng xuống.

Kỹ năng Vạn Vật Thiết khởi động.

Con cá mập đốm sao vốn dĩ dị thường cứng rắn.

Lớp da cá mập đốm sao trên người, căn bản không có thứ gì có thể cắn được.

Dưới nước hoành hành bá đạo không kiêng nể gì hàng trăm hàng ngàn năm.

Thấy Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp chém xuống, lại không né, ngược lại càng nhanh chóng lao tới.

Vương Diệp và cá mập đốm sao lập tức va vào nhau.

Toái Tinh Kiếm chém thẳng vào miệng cá mập.

Khi lưỡi kiếm chém vào cá mập đốm sao, Vương Diệp cũng cảm nhận được lực cản rõ rệt.

Ánh sáng trên người cá mập đốm sao không ngừng sáng lên, chói mắt vô cùng.

Nhưng chút lực cản này, cũng chỉ giống như cảm giác cản trở khi viết bằng bút máy, cảm giác khi dùng dao rọc giấy cắt cao su.

Ngoài việc tăng thêm một chút lực cản khiến người ta thêm phần vui vẻ, không có tác dụng gì khác.

Toái Tinh Kiếm trực tiếp thuận theo một bên miệng, rạch cho con cá mập đốm sao một vết rách dài ba bốn mét.

Nơi thân kiếm đi qua, ánh sáng đốm sao lần lượt tắt ngấm.

Ánh sao bị hấp thụ vào thân Toái Tinh Kiếm.

Ánh sao trên thân Toái Tinh Kiếm trở nên càng thêm chói mắt.

Máu của con cá mập khổng lồ lập tức nhuộm đỏ cả vùng nước.

Ánh sao u lạnh cũng bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Con cá mập khổng lồ này đến lúc này mới phản ứng lại, lần này mình đã đụng phải thứ dữ.

Chịu đựng cơn đau dữ dội quay người định bơi về phía vực sâu.

Chỉ là vừa bơi đi được một đoạn ngắn, Vương Diệp đã như tử thần, đuổi theo.

Con cá mập đốm sao cũng là tồn tại xưng vương xưng bá dưới đáy biển hàng trăm hàng ngàn năm.

Gần như chưa từng gặp phải đối thủ hay thách thức nào đáng kể, lúc này bị Vương Diệp đuổi đến thảm hại, thực sự không chịu nổi, lại quay người lại.

Chỉ là lần này, cá mập đốm sao không phải là chạy trốn, mà là liều mạng.

Những đốm sao trên người lại sáng lên.

Trong một vùng ánh sao, Vương Diệp nhìn thấy những gợn sóng bên miệng cá mập lại đã bắt đầu lành lại.

Chương 320

Trên hai mép vết thương, đã có những sợi thịt nối lại với nhau.

Đồng thời những đốm sao trên người không chỉ lóe sáng, mà còn có một số bay ra.

Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng, trên những đốm sao bay ra đó, là linh lực thuần túy.

Từng cái một tốc độ cực nhanh, giống như đạn.

Chẳng trách con cá mập khổng lồ này có thể xưng vương xưng bá dưới đáy biển lâu như vậy.

Uy lực của những đốm sao này rất lớn, tốc độ lại nhanh.

Phương thức tấn công bằng năng lượng thuần túy này, trong thế giới dưới đáy biển đối với các sinh vật khác hoàn toàn là nghiền ép.

Trừ phi là sự tồn tại khủng bố như Chân Long Nam Hải, các sinh vật khác muốn chống cự gần như không thể.

Muốn trốn thoát cũng gần như không thể.

Né cũng không né được.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, hành vi của cá mập đốm sao, cũng không khác gì giãy chết.

Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp vung ngang.

Đối diện với những đốm sao bắn tới, vung qua vung lại một lượt.

Không lãng phí một chút nào, tất cả đốm sao đều bị Toái Tinh Kiếm hấp thụ.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ, Thương Long Toái Tinh Kiếm hấp thụ thần lực của Tinh Ban Cổ Thần, nhận được thăng cấp.” “Thương Long Toái Tinh Kiếm nhận được năng lực mới, Tinh Huy.” “Thương Long Toái Tinh Kiếm có thể phóng ra năng lượng Tinh Huy, tấn công mục tiêu.” “Năng lượng Tinh Huy là tấn công năng lượng thuần túy, không thể chống đỡ.” Vương Diệp nhìn kỹ năng vừa nhận được của Toái Tinh Kiếm, gật gật đầu.

Kỹ năng rất thú vị.

Xem ra khá giống với kỹ năng của cá mập đốm sao vừa rồi.

Không thể không nói, chỉ riêng chiêu tấn công bằng năng lượng thuần túy này, đã có thể xưng vương xưng bá trong môi trường đặc thù như đáy biển.

Dù sao thì những thứ khác dù là độc tố hay lửa, hay là tấn công vật lý trực tiếp, đều sẽ bị nước biển làm suy yếu, hơn nữa là suy yếu rất nhiều.

Chỉ có tấn công Tinh Huy, không bị ảnh hưởng chút nào.

Thậm chí tốc độ tấn công cũng không giảm.

Điều này rất thú vị.

Vương Diệp nhìn con cá mập đốm sao khổng lồ có chút hoảng loạn, khóe miệng khẽ nở một nụ cười.

Tiếc thật, cá mập không hiểu tiếng người.

Nếu không Vương Diệp nhất định sẽ hỏi một câu.

“Cá huynh, đã nghe qua câu nói, gậy ông đập lưng ông chưa?” Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp vung lên.

Một vùng ánh sao tỏa ra.

Vô số điểm sáng từ thân Toái Tinh Kiếm bắn ra.

Con cá mập đối diện hoàn toàn mất đi ý niệm phản kháng.

Kỹ năng tha tâm thông của Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng trên người con cá mập này.

Cũng không lạ, giống như cá mập, trong động san hô dưới Kiến Mộc, xưng vương xưng bá không biết bao nhiêu năm.

Bao nhiêu năm qua, hẳn là chưa gặp phải thách thức lớn nào.

Bây giờ chiêu thức mạnh nhất của mình, cũng như chỗ dựa lớn nhất trên người mình, đều bị Vương Diệp cướp đi.

Vạn niệm tro tàn, sống không bằng chết.

Vương Diệp cũng không biết sức mạnh của Tinh Ban Cổ Thần trên người con cá mập này rốt cuộc từ đâu mà có.

Theo phán đoán trước đó.

Tinh Ban Cổ Thần có liên quan đến thi động.

Thi động là con đường mà Tinh Ban Cổ Thần mở ra để liên kết với thế giới này.

Nhưng trong Quy Khư Hải Nhãn, cũng tồn tại thi động?

Hay nói cách khác, mấy ngàn năm trước.

Khi Hận Thiên thị xây dựng lăng tẩm Kiến Mộc và điện thờ tế đàn, cũng đã bắt vô số nô lệ.

Những nô lệ này cuối cùng đều chìm xuống vực sâu không đáy của động san hô?

Cuối cùng hình thành nên thi động?

Phía dưới động san hô đều bị lớp nước giống như sương mù che phủ, Vương Diệp cũng không nhìn thấy được đáy.

Chỉ có thể đợi sau khi giải quyết xong chuyện chính, mới đến đáy vực sâu này xem thử.

Sức mạnh của Tinh Ban Cổ Thần rất mạnh mẽ.

Vương Diệp dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Ngay khi nghĩ rằng âm thanh thông báo của hệ thống sắp vang lên, việc giết chết cá mập đốm sao chỉ trong gang tấc, thì biến cố đột ngột xảy ra.

Đàn mực ma quái vừa mới tắt hết, đột nhiên đồng loạt sáng lên.

Nhất thời xung quanh Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương là một vùng ánh sáng rực rỡ.

Thế giới dưới nước được chiếu rọi rõ ràng.

Ánh mắt đã mất đi ánh sáng, một vùng tuyệt vọng của cá mập đốm sao đột nhiên lại khôi phục một tia thần thái.

Toàn bộ năng lượng tinh huy của Vương Diệp đều bị những con mực ma đột nhiên xuất hiện trước mặt cá mập khổng lồ chặn lại.

Năng lượng tinh huy có thể xuyên qua những vật cản thông thường.

Khiên, áo giáp các loại hoàn toàn vô hiệu với loại tấn công này.

Nhưng những con mực ma này lại không giống vậy.

Ánh sáng trên người chúng vậy mà cũng mang theo một chút sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban.

Mặc dù vô cùng yếu ớt, nhưng đúng là khác với những vật cản bình thường.

Tinh huy mà Vương Diệp phóng ra lại bị đám mực ma này chặn đứng.

Kỹ năng uy hiếp đúng là có thể khiến những con mực ma không quá lớn này không thể động đậy, chỉ là vẫn chưa thể khống chế được chúng.

Điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ là, đám mực ma này rõ ràng là thức ăn của cá mập sao khổng lồ, sao bây giờ lại ra tay giúp đỡ nó?

Có hơi quá đáng rồi.

Mặc dù anh ra tay giết cá mập sao khổng lồ không phải vì đám mực ma này.

Nhưng nói anh là ân nhân cứu mạng của chúng cũng không quá khoa trương.

Đây là cái gì?

Lấy oán báo ân?

Vương Diệp càng nghĩ càng nổi nóng.

Toái Tinh Kiếm trong tay bỗng nhiên vung lên.

Bạo Phong Trảm không ngừng được tung ra.

Từng luồng sét bắt đầu len lỏi giữa đám mực ma.

Đồng thời Vương Diệp cũng sử dụng Lôi Đình Thuật Pháp.

Sấm sét không ngừng được phóng ra.

Mực ma dù sao cũng không phải sinh vật gì mạnh mẽ, chỉ thắng ở số lượng đông đảo mà thôi.

Trong nháy mắt, dải ngân hà ánh sao đã bị sấm sét tiêu diệt.

Nhưng phía sau, vô số mực ma vẫn đang lao tới.

Vương Diệp dựng Toái Tinh Kiếm lên, dồn toàn lực đánh vào chuôi kiếm.

Ngay sau đó, thân Toái Tinh Kiếm tỏa ra ánh sao rực rỡ, như một ngôi sao băng, lao thẳng vào giữa dải ngân hà do mực ma tạo thành.

Thân kiếm của Toái Tinh Kiếm ngày càng chói mắt.

Trong nháy mắt, nó đã bay xa mấy trăm mét.

Cả dải ngân hà mực ma đã bị Toái Tinh Kiếm xuyên thủng.

Chương 321

Vô số điểm sáng trên người mực ma đều bị Toái Tinh Kiếm hấp thụ.

Vương Diệp xoay người, lao thẳng xuống vực sâu.

Con cá mập sao khổng lồ muốn trốn thoát.

Vương Diệp đương nhiên không thể cho nó cơ hội này, Long Thần Khải hiện ra trên người.

Tốc độ trong nước còn nhanh hơn cả loài cá linh hoạt nhất.

Dòng nước trước mặt và bên cạnh đều bị đẩy ra.

Trong khoảnh khắc, anh đã lao đến bên cạnh con cá mập sao khổng lồ đang định bỏ chạy.

Vương Diệp đưa tay phải ra, vẫy một cái về phía trên.

Toái Tinh Kiếm như sao băng, bay vào tay Vương Diệp.

Cùng lúc đó, dải ngân hà mực ma vốn còn rực rỡ vô cùng ở phía trên đã hoàn toàn tắt ngấm.

Hầu như tất cả ánh sáng đều đã bị Toái Tinh Kiếm hấp thụ sạch sẽ.

Vương Diệp cầm Toái Tinh Kiếm, chém mạnh về phía con cá mập sao khổng lồ đang bỏ chạy.

Kiếm quang lóe lên.

Vô số ánh sao hội tụ trước Toái Tinh Kiếm thành một thanh quang kiếm khổng lồ vô tận.

Con cá mập sao khổng lồ vẫn quẫy mình bơi về phía trước.

Nhưng sau khi bơi được một đoạn ngắn, nó lập tức dừng lại.

Giống như một món đồ chơi bị ngắt nguồn điện.

Ngay sau đó, một dòng máu tươi trào ra từ cơ thể nó.

Con cá mập dài hơn ba mươi mét, bắt đầu từ giữa thân, từ từ tách ra làm hai nửa đối xứng.

Nó đã bị Vương Diệp dùng Toái Tinh Kiếm một nhát chém đôi.

Rất nhanh, nội tạng của cá mập sao khổng lồ vương vãi khắp nơi.

Giữa đống thịt và nội tạng hỗn độn đó, một khối tinh thể lớn bằng quả trứng ngỗng lóe lên một tia sáng.

Vương Diệp nhìn chuẩn rồi nhanh chóng bơi qua.

Anh vồ lấy viên tinh thể vào tay.

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên kịp thời.

“Chúc mừng túc chủ đánh giết Cá mập sao khổng lồ, nhận được điểm kinh nghiệm +10, điểm năng lượng 20 vạn.” “Chúc mừng túc chủ đánh giết Cá mập sao khổng lồ, nhận được Tinh Ban Thủy Tinh.” Hóa ra viên tinh thạch trên tay mình được gọi là Tinh Ban Thủy Tinh.

Khoảnh khắc Vương Diệp cầm được Tinh Ban Thủy Tinh, anh cảm nhận được từ vô số con mực ma xung quanh, từng luồng sức mạnh tinh ban cực kỳ yếu ớt đang không ngừng hội tụ vào viên Tinh Ban Thủy Tinh trong tay.

Vương Diệp sau đó xem qua phần giải thích của hệ thống.

Hóa ra Tinh Ban Thủy Tinh có tác dụng dò tìm và hấp thụ sức mạnh tinh ban.

Hơn nữa khoảng cách dò tìm vô cùng, vô cùng xa.

Cũng có liên quan đến thực lực của người sử dụng.

Dựa theo thực lực hiện tại của Vương Diệp, Tinh Ban Thủy Tinh có thể dò tìm trong phạm vi khoảng một trăm cây số xem có sức mạnh tinh ban hay không.

Khoảng cách này thực tế khá kinh khủng.

Có thể dò tìm một lúc mấy vạn cây số vuông.

Nếu trên thế giới này vẫn còn sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban, Vương Diệp có thể tương đối nhanh chóng dò ra nó ở đâu.

Chỉ cần đi nhiều chuyến bay, du lịch nhiều là được.

Điều khiến Vương Diệp vui mừng hơn nữa là Tinh Ban Thủy Tinh này dò tìm sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban hoàn toàn là bị động.

Món đồ này mang trên người giống như một cái radar vậy.

Chỉ cần trong vòng một trăm cây số có sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban, Tinh Ban Thủy Tinh sẽ có phản ứng.

Cộng thêm việc anh cũng có chút kinh nghiệm về vị trí xuất hiện của sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban.

Những nơi xuất hiện sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban đều là những nơi từng xảy ra hiệu ứng thi động.

Mà hiệu ứng thi động xảy ra, tất nhiên có liên quan đến số lượng lớn thi thể.

Vương Diệp bây giờ chỉ cần nghĩ một chút là có thể nghĩ đến khu vực Nam Dương, trong rừng rậm Cao Miên rất có khả năng có.

Chiến trường Cổ Trường Bình ở tây bắc Tấn địa cũng có khả năng có.

Sau khi thông suốt, những nơi có thể xuất hiện hiệu ứng thi động đúng là không ít.

Đến lúc đó chỉ cần Vương Diệp mang theo Tinh Ban Thủy Tinh đi một vòng quanh đó là được.

Sau khi khoanh vùng được phạm vi đại khái, việc tìm kiếm sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban đối với Vương Diệp đã trở thành một việc không quá phức tạp.

Âm thanh thông báo của hệ thống vẫn chưa kết thúc.

“Hệ thống kiểm tra được Tinh Ban Thủy Tinh hấp thụ đủ sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban, có thể nâng cấp thành Tinh Ban Kim Cương.” “Nâng cấp cần tiêu hao 1000 điểm quốc vận.” “Có nâng cấp không?” Vương Diệp không chút do dự chọn nâng cấp.

Rất nhanh, viên Tinh Ban Thủy Tinh trong tay lóe lên một tia sáng.

Thể tích đột nhiên thu nhỏ lại.

Giống như bị một loại áp lực khổng lồ vô tận nào đó nén lại.

Nhưng ánh lửa và quang mang trên đó lại càng thêm rực rỡ chói mắt.

Mãi đến một hai phút sau, ánh sáng mới dần dần thu liễm vào trong.

Vương Diệp nhìn lại Tinh Ban Kim Cương, phát hiện nó đã trở thành một viên kim cương tám tim tám mũi tên chỉ lớn bằng đầu ngón tay cái.

Chưa nói đến công dụng gì, bản thân món đồ này đã rất có giá trị rồi.

Đương nhiên, tác dụng chủ yếu nhất của Tinh Ban Kim Cương vẫn là sức mạnh đi kèm.

Trước đây Vương Diệp vẫn luôn có chút nghi hoặc.

Xà Thần khống chế sức mạnh không gian.

Cổ Thần Phượng Hoàng rất có khả năng nắm giữ sức mạnh luân hồi và lửa.

Long Thần có khả năng khống chế sức mạnh của nước.

Vậy Cổ Thần Tinh Ban rốt cuộc nắm giữ sức mạnh gì?

Thi động giống như hố đen.

Nhưng sức mạnh thi động có thể tương đương với sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban không?

Kỹ năng tinh huy trên Toái Tinh Đao, có phải là một trong những cách thể hiện sức mạnh của Cổ Thần Tinh Ban không?

Tinh Ban Kim Cương đã cho anh một vài manh mối.

Bởi vì theo giải thích của hệ thống về Tinh Ban Kim Cương, viên kim cương này có thể giúp Vương Diệp khống chế ánh sáng trong một phạm vi nhất định.

Nó có thể biến thành hố đen, hấp thụ mọi tia sáng.

Cũng có thể tỏa ra ánh sáng mạnh, tạo ra tia sáng.

Đây là năng lực mà Vương Diệp trước đây chưa từng nghĩ tới.

Ánh sáng mạnh cũng là một loại năng lượng.

Ánh sáng cực mạnh có thể đốt cháy, bức xạ gây thương tích thậm chí là chí mạng.

Hơn nữa món đồ này nổi bật ở một chữ: nhanh.

Tốc độ ánh sáng mà, trong tình huống có chuẩn bị đánh kẻ không phòng bị, căn bản không thể nào né được.

Đồng thời, sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban đi kèm trên Tinh Huy Kim Cương còn có tác dụng thúc đẩy sinh trưởng, chữa lành.

Có chút gần giống thánh quang?

Lại không hoàn toàn giống.

Sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban không dựa vào nguyện lực của tín ngưỡng, mà là sự truyền tải năng lượng.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ, cái gọi là nhật nguyệt tinh hoa, ở một mức độ nào đó có sự tương đồng với sức mạnh ánh sáng của Cổ Thần Tinh Ban.

Chỉ là ánh sáng do Cổ Thần Tinh Ban phóng ra, năng lượng tập trung hơn, tinh khiết hơn.

Mật độ của nhật nguyệt tinh hoa thấp hơn nhiều, nhưng lại mênh mông, mênh mông vô bờ.

Chương 322

Vương Diệp lập tức nghĩ đến việc có thể dùng Tinh Ban Kim Cương để tự tạo ra nguồn sáng trong không gian hư số.

Tương đương với nhật nguyệt tinh hoa.

Xem ra, công dụng của Tinh Ban Kim Cương chắc chắn còn rất nhiều, đáng để Vương Diệp khám phá.

Vương Diệp vẫy tay với Tuyết Lỵ Dương vẫn còn ở phía trên.

Vừa rồi đánh giết cá mập sao khổng lồ, tiêu diệt cả đàn mực ma, nói thì có vẻ phức tạp.

Nhưng thực tế chỉ mất khoảng vài phút ngắn ngủi.

Tuyết Lỵ Dương biết thực lực của mình tạm thời chưa giúp được Vương Diệp nhiều, chỉ có thể căng thẳng quan sát trận chiến ở trên.

Sau khi Vương Diệp xử lý xong, anh mới bảo Tuyết Lỵ Dương xuống.

Hai người tiếp tục lặn sâu xuống dưới.

Càng bơi xuống dưới, anh càng cảm thấy bên dưới không đơn giản.

Nơi mà Thông Thiên Nhãn cũng không nhìn thấu, tuyệt đối có sự tồn tại gì đó ghê gớm.

Nhưng con cá mập sao khổng lồ vừa mới bị Vương Diệp giết chết.

Theo lý mà nói, trong vực sâu này, chắc sẽ không còn tà linh đặc biệt nào nữa.

Nhìn làn sương mù không ngừng biến đổi bên dưới.

Trong làn sương mù dường như còn liên tục biến ảo ra đủ loại ảo ảnh.

Dường như xuất hiện hình ảnh đảo, đá ngầm trên mặt biển cùng các loại cá, rong biển.

Còn có thuyền buồm trên biển, chim bay, trăng sáng trên trời.

Vương Diệp lại một lần nữa trừng to mắt.

Thông Thiên Nhãn có khả năng nhìn thấu hư ảo, nhìn thấu ảo cảnh.

Quả nhiên, những cảnh tượng quỷ dị hiện ra trước mắt lập tức biến mất.

Lại là ảo giác?

Hải thị thận lâu?

Vương Diệp bỗng nhiên nhớ tới một thứ.

Bạng mẫu!

Con sò khổng lồ kinh khủng xuất hiện dưới hình dạng boss cuối cùng trong mắt biển Quy Khư.

Thứ này theo miêu tả trong cốt truyện gốc, đã lớn gần bằng một ngọn núi nhỏ.

Theo suy đoán, ít nhất cũng đã sống hàng nghìn năm.

Thậm chí có khả năng khi thành Hận Thiên Thị còn chưa sụp đổ chìm vào mắt biển Quy Khư, con sò khổng lồ Bạng mẫu đã tồn tại rồi.

Thứ này đã không thể dùng từ dị thú để hình dung.

Nếu nó sống trên cạn, ở một sơn dã đại trạch nào đó.

Bạng mẫu sò khổng lồ chính là thần linh tiêu chuẩn.

Chỉ là ở trong vực sâu đại dương, không ai biết đến sự tồn tại của Bạng mẫu sò khổng lồ, không ai cúng bái.

Vương Diệp nghĩ đến đây, đột nhiên rùng mình một cái.

Bạng mẫu sò khổng lồ thật sự không ai biết đến sự tồn tại của nó sao?

Thật sự không ai cúng bái tế tự nó sao?

Chưa chắc à nha.

Vương Diệp lập tức ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương.

Ý bảo Tuyết Lỵ Dương tạm thời dừng lại.

Sau đó vung tay, bắn về phía làn sương mù dưới nước biển.

Một trận lửa bùng nổ.

Dù ở trong biển sâu lạnh lẽo vô cùng, uy lực của thuật pháp lửa vẫn khá mạnh mẽ.

Làn sương mù bên dưới lập tức bị nổ tung một lỗ hổng.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cuối cùng cũng có thể nhìn rõ tình hình bên dưới làn sương mù.

Lớp sương mù này dày ít nhất khoảng ba trượng.

Bên dưới làn sương mù là một cây san hô sắt khổng lồ vô cùng.

Cây san hô sắt ít nhất cũng to bằng một trượng, cao ba bốn mươi mét.

Trên cây san hô sắt khổng lồ vô cùng này, treo đầy những con sò khổng lồ.

Mỗi con sò khổng lồ ít nhất cũng có đường kính hơn một trượng.

Tất cả miệng sò đều hé mở.

Từ bên trong chiếu ra những tia sáng mờ ảo.

Những tia sáng và khí tức này hòa quyện vào nhau, tạo thành một thứ giống như sương mù, không ngừng bổ sung vào lớp sương mù phía trên.

Bên dưới cây san hô sắt, có một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Vương Diệp trong lòng đã dự liệu, đỉnh đồng trong vực sâu có thể còn lớn hơn những cái anh từng thấy trước đây.

Nhưng kích thước của cái đỉnh đồng này vẫn vượt xa dự liệu của Vương Diệp.

Cây san hô sắt to lớn kia ở trước mặt đỉnh đồng, giống như một cây bonsai trong chậu hoa.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh khủng hơn là, bên ngoài cây san hô sắt và đỉnh đồng đều có rất nhiều hang động.

Cây san hô sắt không biết có phải được hình thành tự nhiên không.

Bên ngoài đỉnh đồng, có không ít nơi rõ ràng là do con người đắp bùn đất, đá lên, tạo thành những hang động tròn.

Những hang động này, cái lớn đường kính hơn một mét, cái nhỏ cũng khoảng một hai thước.

Tối om, bên trong thỉnh thoảng lại chui ra một số sinh vật phù du, cá nhỏ, rắn biển các loại.

Còn có một số cua ghẹ từ bên trong bò ra.

Rõ ràng đã trở thành nơi trú ngụ của rất nhiều sinh vật dưới đáy biển.

Nhưng Vương Diệp lập tức nhận ra, bên trong những hang động đen ngòm này, tuyệt đối không chỉ có một vài con cá nhỏ, tôm nhỏ.

Bên trong chắc chắn còn có thứ gì đó khác.

Vương Diệp lấy Tinh Ban Kim Cương ra.

Món này Vương Diệp dự định sau này sẽ làm thành một mặt dây chuyền đeo trên cổ.

Một mặt có thể tùy lúc dò tìm xem gần đó có sức mạnh Cổ Thần Tinh Ban hay không.

Mặt khác, Tinh Ban Kim Cương có thể điều khiển ánh sáng trong một không gian nhất định.

Kỹ năng này cực kỳ thực dụng.

Bất kể là đi hạ mộ đổ đấu, hay là giết người phóng hỏa hàng ngày.

Hơn nữa thứ này còn có thể tự phát sáng.

Ánh sáng phát ra có sức xuyên thấu cực mạnh.

Có thể là tia laser, cũng có thể là đèn pin siêu sáng.

Vương Diệp cầm Tinh Ban Kim Cương, chiếu thẳng vào trong những hang động này.

Ánh sáng rực rỡ.

Bên trong những hang động vốn tối đen không một tia sáng, tất cả đều bị ánh sáng của Tinh Ban Kim Cương chiếu sáng rực.

Bên trong toàn là từng bộ từng bộ xác giao nhân!

Chính xác mà nói, nên là hài cốt giao nhân.

Những xác chết giao nhân này, phần lớn máu thịt đã thối rữa, bị các sinh vật đáy biển gần đó gặm sạch.

Chỉ còn lại một số gân cốt trông rất cứng chắc, còn sót lại, đồng thời bên ngoài thân giao nhân còn có một số áo giáp mang màu đồng gỉ.

Dưới lớp áo giáp là những mảnh vảy tàn phá được nối lại bởi gân thịt.

Chương 323

Đầu lâu quỷ dị, có chút giống người, lại có chút giống xương cá.

Trong miệng toàn là những chiếc răng sắc nhọn như đinh.

Những chiếc răng này chìa ra ngoài, trông vô cùng kinh khủng âm u.

Tuyết Lỵ Dương theo sau Vương Diệp cũng đã trải qua sóng to gió lớn.

Khi nhìn thấy xác giao nhân trong hang động, cũng không nhịn được mà phun ra một chuỗi bong bóng.

Vương Diệp thấy vậy liền bơi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Anh ôm lấy eo Tuyết Lỵ Dương, đồng thời nhanh chóng bơi về phía bờ.

Tuyết Lỵ Dương mặc dù đã dung hợp huyết mạch Hậu Khanh Linh, nhưng việc nắm bắt sức mạnh dù sao vẫn chưa đủ thành thạo.

Đồng thời ở dưới nước, cô vẫn không thể giống như Vương Diệp, có thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi việc hô hấp.

Có thể trụ được dưới nước lâu như vậy, thậm chí một mạch giết đến bên cạnh đỉnh đồng, đã là khá lợi hại rồi.

Khó khăn lắm mới đến được bờ, Tuyết Lỵ Dương vừa ngoi lên mặt nước đã bắt đầu thở hổn hển.

Đồng thời, Vương Diệp buông tay đang ôm chặt eo Tuyết Lỵ Dương ra.

Tuyết Lỵ Dương chỉ có thể dùng hơi thở để che giấu sự hoảng loạn trong ánh mắt.

Trên mặt cũng có một chút ửng hồng.

"Trên cái đỉnh đồng ở dưới đó, có rất nhiều văn tự và phù hiệu, chắc chắn có thể biết được cơ quan của cái đỉnh đồng đó mở như thế nào." Ở trên bờ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đợi sốt ruột từ lâu.

Thấy Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương không lên, họ lập tức xông tới.

"Tham mưu Dương, cô nói từ từ thôi." Sau đó Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp kể lại toàn bộ tình hình gặp phải dưới nước.

May mà con cá mập sao khổng lồ dưới nước đã bị tiêu diệt.

Còn về cây san hô sắt và những xác giao nhân bên ngoài đỉnh đồng.

Theo phân tích của Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương, rất có khả năng đó là mộ táng của giao nhân.

Mối quan hệ giữa giao nhân và tộc Hận Thiên Thị rốt cuộc là gì.

Cho đến nay, Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa có một suy nghĩ rõ ràng.

Nhìn từ những ngôi mộ này.

Trên người xác giao nhân có một số còn có áo giáp lộn xộn.

Điều này cho thấy giao nhân rất có thể không phải là nô lệ.

Mà có khả năng là đồng minh có địa vị ngang hàng với tộc Hận Thiên Thị.

Dù sao thì khả năng hoạt động dưới nước của giao nhân mạnh hơn tộc Hận Thiên Thị rất nhiều.

Mà kỹ thuật luyện đồng của tộc Hận Thiên Thị lại có thể khiến sức chiến đấu của giao nhân tăng lên mấy bậc.

Giao nhân có áo giáp và lao xiên cá, dưới nước chính là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Những ngôi mộ đó rất có khả năng là để bảo vệ thứ quan trọng nhất của tộc Hận Thiên Thị.

Những giao nhân này không phải là vật tế.

Mà là người bảo vệ.

Còn tại sao những xác giao nhân này ngâm dưới nước mấy nghìn năm mà vẫn chưa hoàn toàn thối rữa, có chút không bình thường.

Dù sao thì xác của tộc Hận Thiên Thị, ngoài cương thi đáy biển vạn năm trong Long Cốt Âm Thành ra, những cái khác cũng chỉ thấy trong quan tài trôi trên Hắc Triều.

Những cái khác gần như hoàn toàn không còn.

Trong đại dương, hoặc ven biển, tính ăn mòn rất mạnh.

Hơn nữa trong biển còn tồn tại đủ loại sinh vật đáy biển, sinh vật ăn xác thối và vi sinh vật.

Việc bảo quản thi thể rất khó.

Lúc này, Minh Thúc vẫn luôn đứng bên cạnh nghe mấy người nói chuyện bèn ghé lại, len lén nói.

“Trong những xác giao nhân đó, đều có bảo bối.” “Nghe nói trong đầu những giao nhân này, đều có giao châu.” “Không phải là truyền thuyết giao nhân khóc ra trân châu đâu, cái đó thật sự là truyền thuyết.” “Giao châu này thực ra giống như khi chúng ta ăn cá, thỉnh thoảng sẽ ăn phải một cục xương cứng hình tròn trong đầu cá.” “Chỉ là trong đầu giao nhân, viên châu này lớn gần bằng quả trứng gà.” “Hơn nữa cũng giống như dạ minh châu, có thể phát sáng trong đêm.” “Trước đây khi tôi đi tàu ở Nam Dương, từng thấy ở một bến cảng ở Tân Thành, có người đào được giao châu từ trong xác giao nhân.” “Năm đó đã bị người Tây dùng mấy vạn đô la Mỹ mua đi.” “Hơn nữa gã người Tây đó còn là một tên lừa đảo, giá trị thực của thứ đó tuyệt đối không chỉ mấy vạn đô la Mỹ.” “Nghe nói một số người Tây coi thứ này là linh hồn của hải yêu, của Siren gì đó, là một loại dược liệu để pha chế ma dược.” Tuyết Lỵ Dương lúc này ở bên cạnh bổ sung một câu: “Hải yêu Siren?” “Đúng đúng, chính là thứ đó.” Nghe nói trong xác giao nhân có châu, một viên mấy vạn đô la Mỹ, mắt Vương Bàn Tử bắt đầu sáng lên.

“Biểu đệ, cậu vừa nói trong mộ giao nhân trên cây san hô dưới đó, có ít nhất mấy nghìn xác giao nhân?” Vương Diệp cười gật đầu.

“Vậy Lão Hồ, chúng ta còn đợi gì nữa?

Mau xuống lấy giao châu thôi.

À không, xuống ghi chép nghiên cứu những phù hiệu, phù điêu trên đỉnh đồng đó!” Vương Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc, nói một cách đầy chính nghĩa.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Nếu nói Lão Hồ xuống nước có thể lo việc chính, xem xét phù hiệu trên đỉnh đồng, nghiên cứu cách mở cơ quan.

Vương Diệp tin.

Nhưng Bàn gia… Đã viết ba chữ “lấy châu” lên mặt rồi.

Anh cũng không vạch trần.

Cứ để họ đi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đã được cường hóa.

Sức chiến đấu của hai người đã được tăng lên rất nhiều.

Cộng thêm Long Hổ Phân Thủy Kiếm.

Hai người ở dưới nước cũng là cao thủ hàng đầu.

Nhân cơ hội này để hai người đi kiểm tra một mình.

Vương Diệp cũng hiếm khi được nghỉ ngơi.

Tiện thể cùng Tham mưu trưởng Dương tâm sự về cuộc đời.

Còn về giao châu.

Dưới đó có ít nhất mấy nghìn cái.

Để Vương Bàn Tử tha hồ lấy, lấy được mấy trăm cái đã là giỏi rồi.

Phần lớn vẫn là của Vương Diệp.

Ra ngoài một chuyến.

Đã đến đây rồi.

Cũng phải để Vương Bàn Tử nếm chút ngon ngọt mới được.

Nếu không sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của đội.

Nguy hiểm chắc chắn là có.

Xác giao nhân trong những hang mộ đó, chết mà không rữa.

Tuy không thể coi là tống tử.

Nhưng rất có khả năng cũng sẽ trá thi.

Chỉ là đều đã chỉ còn lại bộ xương.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đeo Thiên Tàn Thi, mang theo Phân Thủy Kiếm, vẫn có thể đối phó được.

Đương nhiên, Vương Diệp vẫn đưa cho hai người một ít lựu đạn được gói kỹ trong giấy dầu.

Đây là những thứ Vương Diệp lấy được từ chiếc máy bay vận tải bị rơi ở Trùng Cốc, Vân Nam.

Được bảo dưỡng khá tốt.

Hơn nữa có niêm phong chống nước.

Dưới nước cũng có uy lực nhất định.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người sĩ khí dâng cao, rất nhanh đã vào trong hang san hô.

Trong nháy mắt đã lặn xuống nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Minh Thúc nằm bò bên mép nước, mắt hau háu nhìn.

Bây giờ chỉ còn Minh Thúc là người thường.

Nhưng thể chất của Minh Thúc vốn không bằng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, lại thiếu Thấu Hải Long Vương Trận và Hậu Khanh Linh Huyết, thực lực kém xa.

Chương 324

So với ông già năm sáu mươi tuổi thì mạnh hơn nhiều.

Nhưng cũng chỉ có thể so sánh trong nhóm tuổi đó thôi.

Xuống nước lặn sâu mấy chục mét để giết giao nhân lấy giao châu thì đã không làm được nữa.

Vương Diệp kiên nhẫn đợi trên bờ.

Đồng thời mượn ngọn lửa mà Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh nhóm lên, nấu trà, ăn thịt khô bổ sung năng lượng.

Khoảng hơn hai mươi phút sau.

Mặt nước trong hang san hô xao động.

Bóng dáng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nổi lên từ dưới nước.

Có thể thấy hai người đều khá chật vật.

Bộ đồ lặn trên người vậy mà rách không ít chỗ.

Vương Bàn Tử trên người còn bị thương.

Chỉ là thần sắc hai người vẫn còn khá thoải mái.

“Biểu đệ!

Dưới đó thật sự có hàng tốt!” Vương Bàn Tử bây giờ ngay cả che giấu cũng không thèm che giấu nữa, trực tiếp từ trong cái túi đeo trên người, móc ra mấy viên châu, đưa cho Vương Diệp.

Mấy viên châu đều to bằng quả bóng bàn, hình tròn rất chuẩn.

Bề mặt nhẵn bóng.

Chỉ là không giống như trân châu, bên ngoài có một lớp trân châu óng ánh lộng lẫy.

Nhìn bề ngoài thì chỉ là những viên châu xương nhẵn bóng bình thường.

Nhưng trong bóng tối, những viên châu xương này lại lộ ra sự thần dị thực sự.

Trên tất cả các viên châu đều mang ánh sáng màu xanh lam u ám.

Trong bóng tối, bề mặt của viên châu có một dải sáng màu xanh lam linh động không ngừng chuyển động.

Cảm giác cho người ta là, những viên châu này như thể còn sống.

“Biểu đệ cậu không biết đâu, những viên châu này đều mọc trong đầu của xác giao nhân.” “Móc chúng nó ra tốn sức lắm.” “Hơn nữa những xác giao nhân đó thật sự còn sống.” “Cũng không biết có phải do tôi ra tay hơi mạnh không, lúc nhiều nhất, có bốn năm cái xác giao nhân từ trong hang động chui ra, định xử tôi.” “Kết quả bị tôi dùng Long Hổ Phân Thủy Kiếm, một nhát một đứa, chém bay đầu hết.” Vương Bàn Tử nói chuyện sôi nổi.

Nhưng Vương Diệp nhìn vết thương trên cánh tay trái của Vương Bàn Tử, cười mà không nói.

“Biểu đệ, đây là do không cẩn thận, thật đấy, tôi chủ quan thôi.” “Cũng tại Bàn gia tôi đói quá, dưới đó lại lạnh, nếu không tôi đã cho đám xác giao nhân này toàn quân bị diệt rồi!” Minh Thúc, Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh đều đứng bên cạnh nghe mà mắt tròn mắt dẹt.

Vương Bàn Tử đương nhiên là đang khoác lác.

Nhưng có thể ở dưới nước tối đen, đối mặt với mấy cái xác giao nhân cực kỳ kinh khủng, không những toàn thân trở ra, mà còn lấy được nhiều giao châu như vậy.

Đúng là không phải chuyện người thường có thể làm được.

Quan trọng là, Vương Bàn Tử thật sự không hề sợ hãi.

Những thứ ma ma quỷ quỷ này, đối với những chiến sĩ kiên định như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đã trải qua sự tẩy lễ, trong đầu toàn là quan điểm giá trị chủ nghĩa duy vật.

Đều là đồ bỏ đi!

Cho dù có lợi hại, cũng chỉ là đồ bỏ đi lợi hại hơn một chút.

Dưới nắm đấm sắt của giai cấp công nông vô sản, đều sẽ hóa thành tro bụi.

Chỉ riêng điểm này, những kẻ đào mộ từ thời xưa như Minh Thúc, đã xuống Nam Dương từ sớm, chưa từng trải qua tẩy lễ, đã kém xa không chỉ một chút.

Cái khí thế ngang tàng, trời không sợ đất không sợ đó, Minh Thúc không có.

Trên người Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh càng không có.

Về điểm này, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng không bằng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, ở độ cao hai mươi mét đã có thể run chân, nhưng khi đối mặt với ma quỷ dị vật kinh khủng, lại chưa bao giờ chùn bước.

Vương Diệp nhận lấy một viên giao châu.

Sau đó âm thanh thông báo của hệ thống truyền đến.

“Hệ thống kiểm tra túc chủ tiếp xúc với Giao châu biển sâu, nhận được điểm quốc vận +100.” Vương Diệp xem kỹ lại phần giải thích của hệ thống về Giao châu biển sâu.

Phát hiện Minh Thúc không nói bừa.

Giao châu ở phương Tây thực sự được gọi là Linh hồn Siren.

Thứ này là dược liệu quý giá mà một số phù thủy hắc ám và nhà luyện kim phương Tây dùng để pha chế ma dược.

Ở thế giới này, những tín đồ của học thuật huyền bí phương Tây này vẫn tồn tại.

Giá trị của Linh hồn Siren cũng bị những người này đẩy lên rất cao.

Bởi vì Linh hồn Siren có một tác dụng không thể thay thế.

Nghe nói là dược liệu bắt buộc cho các loại vu thuật cao cấp về linh hồn.

Vương Diệp trả lại viên châu cho Vương Bàn Tử.

“Thứ này đúng là có giá trị, biểu ca anh giữ cho kỹ, đợi ra ngoài có thể giao cho Minh Thúc giúp anh đổi thành tiền.” Minh Thúc vẻ mặt mong đợi.

Vương Bàn Tử nhìn Minh Thúc, bĩu môi.

Rõ ràng vẫn có chút không tin tưởng tên gian thương già Lôi Hiển Minh này.

Nhưng đối với biểu đệ, Vương Bàn Tử vẫn tin tưởng.

Vương Diệp nhìn Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Tham mưu Dương, cô giúp biểu ca băng bó vết thương.” “Lão Hồ, những người này giao cho anh chăm sóc, tôi xuống xem sao.” Hồ Bát Nhất níu lấy Vương Diệp.

“Cẩn thận một chút, tôi và Bàn Tử chạy lên, không chỉ vì thể lực có chút đuối, mà còn vì chúng tôi phát hiện dưới đáy đỉnh đồng có một hang động lớn.” “Bên trong chắc chắn có thứ gì đó.” “Hơn nữa thứ đó cũng cảm nhận được sự tồn tại của chúng tôi.” “Chúng tôi biết không đánh lại, nên mới vội vàng lên đây." "Tôi đoán đó có lẽ là Giao nhân vương, cũng là chủ mộ thực sự của ngôi mộ giao nhân này." Hồ Bát Nhất vẫn khách quan hơn Vương Bàn Tử nhiều.

Vương Diệp gật đầu.

Tốt lắm.

Nếu chỉ là những bộ xương giao nhân đó, thì quả thực quá không có tính thử thách.

Việc Vương Diệp xuống lấy giao châu sẽ biến thành một công việc thể lực đơn thuần.

Chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Giao nhân vương?

Cuối cùng cũng có thể thêm chút thú vị và mong đợi bất ngờ cho Vương Diệp.

Trên người thứ này, chắc là có chút đồ tốt nhỉ?

Vương Diệp chuẩn bị xong, liền nhảy thẳng xuống mặt nước trong hang san hô.

Sau khi vào trong nước biển, anh lặn một mạch xuống dưới.

Trong nháy mắt, đã lao đến dưới lớp sương mù.

Lúc này lớp sương mù vẫn đang từ từ được bổ sung.

Vương Diệp ước tính thêm một lúc nữa, lớp sương mù lại sẽ được lấp đầy hoàn toàn.

Nếu lại xuyên qua lớp sương mù này lần nữa, sẽ bị ảo giác quấy nhiễu.

Vương Diệp nghĩ một lát rồi vẫn dùng hỏa diễm đạn có kèm minh văn, phá rộng thêm lỗ hổng trên lớp sương mù.

Ngay khi anh ném ra mấy quả hỏa diễm đạn, đột nhiên cảm giác được một bóng đen từ dưới lao lên.

Bóng đen này trước đó lại ẩn mình trong lớp sương mù.

Dựa vào lớp sương mù che chắn, ẩn giấu thân hình.

Vương Diệp thậm chí còn không hề nhận ra.

Đợi đến khi anh nhận ra, bóng đen này đã lao đến cách Vương Diệp chưa đầy mười mét.

Trong tay Vương Diệp vẫn còn không ít hỏa diễm đạn, thấy bóng đen liền ném ra bảy tám quả.

Hỏa diễm đạn nổ liên tiếp không ngừng.

Nổ tung trước mặt bóng đen.

Uy lực khổng lồ mang theo ánh lửa nóng rực, khiến trên mặt Vương Diệp không nhịn được mà lộ ra vẻ thương hại.

Đã thấy người đỡ xương, chứ chưa thấy ai đỡ bom.

Chương 325

Thật là, Vương Diệp vốn không có ý định ném bom nó, tự nó lại lao đến đỡ hỏa diễm đạn.

Thật kỳ quặc.

Bóng đen rõ ràng cũng bị nổ choáng váng.

Trong ánh lửa, Vương Diệp thấy một bộ xương giao nhân cao lớn thô kệch lạ thường, cao gần ba mét, trên đầu lâu cắm vương miện bằng đồng.

Trong hốc mắt là hai ngọn lửa màu xanh lục nhảy múa.

Kỹ năng Tha Tâm Thông của Vương Diệp lập tức đọc được sự hoang mang và kinh ngạc ẩn chứa trong ngọn lửa.

Giao nhân vương!

Phải nói sao nhỉ?

Thực lực của Giao nhân vương vẫn rất mạnh.

Bị nhiều hỏa diễm đạn có kèm minh văn nổ một trận như vậy mà vẫn còn sống.

Đây chính là minh chứng cho thực lực.

Đầu óc cũng khá xảo quyệt.

Lại còn biết tận dụng lớp sương mù để che giấu thân hình, tiến hành tập kích.

Đây không phải là chuyện mà dị thú tà linh bình thường có thể làm được.

Lão già âm hiểm dưới đáy biển đây mà.

Nếu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gặp phải tên này, cho dù hai người đều đã được Hậu Khanh Linh Huyết cường hóa, chắc chắn cũng sẽ chịu thiệt lớn.

Tiếc là, lần này người xuống là Vương Diệp.

Chào đón Giao nhân vương không phải là cảm giác thành tựu khi đi săn, mà là hết lá bùa này đến lá bùa khác đầy uy lực.

Sau khi hỏa diễm đạn nổ xong, Vương Diệp đã cầm Toái Tinh Kiếm áp sát Giao nhân vương.

Trên người Giao nhân vương khoác một bộ giáp trụ đã mọc đầy rêu đồng.

Trong tay còn cầm một cây đinh ba xiên cá.

Thấy Vương Diệp lao tới, nó vội vàng đâm cây đinh ba trong tay về phía anh.

Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp chém thẳng vào cây đinh ba.

Cây đinh ba rõ ràng cũng được chế tạo đặc biệt.

Cán to bằng cánh tay người, ba mũi xiên dài cũng phải dài hơn hai thước.

Tuy đã trải qua không biết bao nhiêu nghìn năm dưới nước, vẫn sắc bén lạ thường.

Khoảnh khắc Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp chém vào cây đinh ba, tia lửa bắn tung tóe.

Phải biết hai người đang ở dưới biển sâu.

Bình thường mà nói, căn bản không thể xuất hiện những thứ như tia lửa.

Trên cây đinh ba, dường như ẩn chứa một loại sức mạnh lửa nóng rực nào đó.

Có chút thú vị.

Vương Diệp lập tức nhận ra, đây chắc chắn là do tộc Hận Thiên Thị giỏi luyện kim, lợi dụng ưu thế khai thác khoáng sản và luyện kim của mình.

Khai thác khoáng sản dưới biển, dùng long hỏa luyện ra thần binh lợi khí.

Cho nên Giao nhân vương sở hữu cây đinh ba này, trong số các giao nhân không nghi ngờ gì có sức chiến đấu mạnh nhất.

Nhưng cây đinh ba này cũng có một nhược điểm chí mạng.

Kim loại mà tộc Hận Thiên Thị khai thác và luyện kim, đại đa số đều là đồng.

Các kim loại khác cũng đều là khoáng sản đi kèm với đồng.

Cho dù là dùng long hỏa luyện đi luyện lại mấy chục lần, bảo quang lóe lên, quý giá hơn cả đồng phong ma, thì đồng vẫn là đồng.

Thêm các kim loại khác vào để tạo thành hợp kim thì độ cứng và độ bền chắc chắn sẽ hơn hẳn đồ sắt thông thường.

Nhưng so với những thần binh lợi khí làm từ thép thì lại thua thiệt rất nhiều.

Ví dụ như Toái Tinh Kiếm.

Loại hợp kim cương đao này được chế tạo từ thiên thạch, không chỉ sắc bén vô cùng mà độ cứng cũng cực cao, đồng thời còn mang theo kỹ năng như Vạn Vật Thiết.

Cho nên chỉ với một nhát chém, cây đinh ba trong tay Giao Nhân Vương đã bị Vương Diệp chém gãy mất một nhánh.

Cây đinh ba giờ chỉ còn lại hai nhánh.

Giao Nhân Vương cuối cùng cũng hiểu mình đã đụng phải một kẻ khó xơi.

Sau cơn kinh ngạc ngắn ngủi, nó vẫn không lùi bước mà vung cây đinh ba lên.

Từng luồng lửa sáng rực lóe lên trên cây đinh ba.

Vương Diệp nhìn mà cũng phải kinh ngạc thán phục.

Không nói đâu xa, chỉ riêng hiệu ứng thị giác này cũng đủ để nó đứng đầu trong tộc Giao Nhân rồi.

Nhưng mà, Giao Nhân Vương đang làm gì vậy?

Vương Diệp không vội, mang tâm trạng xem kịch, nhìn Giao Nhân Vương biểu diễn.

Khoảng một hai giây sau, trên cây đinh ba bắt đầu phát ra những tiếng ong ong.

Cây đinh ba giống như một chiếc âm thoa, loại chấn động tần số thấp này có thể truyền đi rất xa trong nước biển.

Cuối cùng, Vương Diệp cũng biết gã này định làm gì.

Chỉ thấy trên cây san hô thiết thụ, bên trong những hang động lớn nhỏ đều vang lên tiếng động.

Từng luồng nước đục ngầu tuôn ra từ trong hang.

Vô số thi thể Giao Nhân, dưới sự chấn động của âm thanh, đã bò ra khỏi động.

Kéo theo những lớp vảy và xương cốt không còn nguyên vẹn, tay chúng cũng cầm một vài thứ như đoản đao, đoản kiếm, bắt đầu tiến lại gần Giao Nhân Vương.

Hóa ra là muốn triệu hồi đội quân vong linh của mình.

Vương Diệp khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn lấy Âm Binh Hổ Phù từ trong không gian hệ thống ra.

Kể từ khi lấy được Âm Binh Hổ Phù từ trong Hiến Vương Mộ ở Vân Nam Trùng Cốc, đã rất lâu rồi hắn không dùng đến.

Trong Âm Binh Hổ Phù có sáu Giao Nhân võ sĩ và hai trăm cấm vệ nước Điền.

Những âm binh này đều là linh thể.

Dưới nước sẽ không bị ảnh hưởng, vẫn có thể chiến đấu như thường.

Vương Diệp cũng muốn xem thử, đám Giao Nhân võ sĩ và cấm vệ nước Điền này so với đám xương cốt Giao Nhân kia, rốt cuộc bên nào lợi hại hơn.

Còn về Giao Nhân Vương, hắn đương nhiên sẽ không cho nó có cơ hội ra tay.

Giao Nhân Vương cũng không dám động đậy.

Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp chỉ thẳng vào Giao Nhân Vương, ý tứ rất rõ ràng.

Chỉ cần đối phương động, hắn sẽ xông lên giết.

Rất nhanh, đám thi hài Giao Nhân và âm binh của Vương Diệp đã va chạm vào nhau.

Cấm vệ nước Điền và Giao Nhân võ sĩ rõ ràng là quân đội chính quy.

Tác chiến có bài bản, có phương pháp.

Giữa biển sâu mà vẫn bày ra được trận hình.

Đám thi hài Giao Nhân bị thua thiệt lớn về mặt này.

Nhưng chúng cũng có ưu thế của riêng mình.

Những thứ này lúc còn sống vẫn luôn ở dưới biển sâu, nên thích ứng tốt hơn với không gian tác chiến lập thể mọi phương hướng trong nước.

Trong chốc lát, hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Vương Diệp cũng không vội.

Bởi vì đám thi hài Giao Nhân gần như không thể làm bị thương âm binh.

Chỉ có một hai thi hài Giao Nhân cầm đao đồng, kiếm đồng lóe lửa trong tay, mới có thể gây ra uy hiếp cho một vài âm binh.

Chương 326

Những kẻ khác hoàn toàn không chạm được vào mép áo của âm binh.

Âm binh vừa đánh giết thi hài Giao Nhân, vừa không quên moi giao châu trong đầu chúng ra.

Vương Diệp chỉ nghe thấy một loạt âm báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Giao Nhân thi binh, điểm kinh nghiệm +5000, điểm năng lượng +10000.” “Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Giao Nhân thi binh, nhận được giao châu.” Thi hài Giao Nhân xung quanh ngày càng ít đi.

Giao Nhân Vương cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đâm cây đinh ba trong tay tới.

Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp lập tức tỏa ra vô số ánh sao.

Lần này, không còn cảnh tượng binh khí va chạm, lửa tóe ra tứ tung nữa.

Ánh sao trực tiếp đánh Giao Nhân Vương thành kẻ ngốc.

Vương Diệp bơi qua, nhẹ nhàng cầm lấy cây đinh ba, đồng thời đưa tay lật vương miện bằng đồng xanh của Giao Nhân Vương ra.

Từ trong đầu nó, hắn moi ra một viên châu to bằng quả trứng gà.

Âm báo của hệ thống không ngừng vang lên.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Giao Nhân Vương, nhận được điểm kinh nghiệm +50.000, điểm năng lượng +100.000.” “Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Giao Nhân Vương, nhận được Giao Vương Châu.” “Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Giao Nhân Vương, nhận được Giao

Vương Xoa.” Giao Vương Châu, đúng là một món đồ tốt.

Vương Diệp nhanh chóng phát hiện ra điểm sáng của Giao Vương Châu trong phần mô tả của hệ thống.

Viên châu này không chỉ có tác dụng giữ cho thi thể không bị phân hủy như những giao châu khác.

Quan trọng hơn là nó có thể chỉ huy âm linh của tộc Giao Nhân.

Cầm Giao Vương Châu trong tay, hắn nhanh chóng cảm nhận được toàn bộ khu vực vực sâu phía dưới không còn Giao Nhân nào sống sót.

Nhưng âm linh Giao Nhân thì lại không ít.

Chỉ riêng khu vực gần cây san hô thiết thụ và cái đỉnh đồng khổng lồ đã có hơn ba ngàn âm linh Giao Nhân.

Những thi thể Giao Nhân kia vốn dĩ ở cùng với âm linh.

Bây giờ thi thể Giao Nhân đều đã bị Vương Diệp tiêu diệt hết.

Những âm linh này đã tứ tán bỏ chạy.

Vực sâu âm hàn là nơi tuyệt vời để những âm linh Giao Nhân này ẩn náu.

Nhưng Vương Diệp có Giao Vương Châu trong tay, vị trí của những âm linh Giao Nhân này đều bị lộ ra hết.

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được, mình có thể thông qua Giao Vương Châu để thu hút tất cả những âm linh này đến bên cạnh mình.

Âm linh Giao Nhân vốn rất sợ hãi Vương Diệp.

Chúng chỉ muốn chạy càng xa càng tốt.

Nhưng Giao Vương Châu lại có thể trực tiếp khống chế những âm linh này.

Tất cả lại quay về.

Chỉ khoảng vài phút sau, trong tầm mắt lờ mờ đã có hàng ngàn âm linh Giao Nhân tụ tập bên cạnh Vương Diệp.

Những Giao Nhân này lúc sinh thời, hiển nhiên đều là tinh anh trong tộc.

Hình tượng của tất cả âm linh đều là thân mặc lân giáp bằng đồng xanh, che kín những yếu hại ở nửa thân trên.

Đầu đội mũ trụ bằng xương cá.

Tay cầm khiên tròn và đoản kiếm, một số cầm đinh ba bằng đồng xanh.

Vương Diệp nhìn đám âm linh Giao Nhân đen kịt trước mắt, trong lòng có mấy phần đắc ý.

Những âm linh này tụ tập lại với nhau, âm khí cực kỳ mạnh mẽ.

Cho dù là người không có Âm Dương Nhãn cũng có thể cảm nhận rõ ràng có gì đó không ổn!

Vương Diệp từ từ lấy Âm Binh Hổ Phù ra.

Trong Âm Binh Hổ Phù có hơn hai trăm âm binh.

Bây giờ xem ra vẫn còn quá ít.

Thêm ba ngàn Giao Nhân này vào, lại có sáu Giao Nhân võ tướng thống lĩnh, Vương Diệp cũng coi như có thủy quân của riêng mình.

Đương nhiên những âm linh này là âm binh, không bị hoàn cảnh hạn chế.

Cho dù ở trên bờ cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ là sức chiến đấu trong nước sẽ mạnh hơn mà thôi.

Trong nháy mắt, ba ngàn âm binh Giao Nhân đều bị thu vào trong

Âm Binh Hổ Phù.

Vương Diệp thậm chí còn cảm thấy Âm Binh Hổ Phù của mình hơi nặng hơn một chút.

Còn về cây đinh ba kia, Vương Diệp lại không đặc biệt hài lòng.

Giao Vương Xoa.

Cái tên nghe khá là bá khí.

Nhưng sự thật chứng minh, tộc Hận Thiên Thị đưa vũ khí cho Giao Nhân Vương, vẫn là có giữ lại một tay.

Giao Vương Xoa quả thật có một vài tác dụng độc đáo.

Nó chứa một lượng long hỏa chi lực nhất định.

Nhưng chút long hỏa chi lực này, Vương Diệp lại không coi ra gì.

Đồng thời Giao Vương Xoa có thêm sát thương đối với thủy tộc.

Tương tự, chút sát thương này đối với Vương Diệp mà nói, cũng là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Vương Diệp tiện tay cất cây Giao Vương Xoa thiếu một nhánh vào trong không gian hệ thống.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ mộ Giao Nhân, hắn lập tức bơi lên mặt nước.

Lần này, Vương Diệp dứt khoát không can thiệp nhiều nữa.

Cả nhóm đã mệt lả sau chặng đường dài.

Họ bắt đầu nghỉ ngơi chỉnh đốn tại khu cắm trại trên bờ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Cổ Sai, Nguyễn Hắc và những người khác bắt đầu chia nhóm thay phiên nhau lặn xuống nước để kiểm tra cái đỉnh đồng khổng lồ kia.

Không còn mối đe dọa từ thi thể Giao Nhân và cá mập khổng lồ, việc thăm dò dưới nước của mọi người cũng diễn ra khá thuận lợi.

Khoảng hơn hai tiếng sau, mấy người đã thay phiên nhau lặn xuống rất nhiều lần.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã nắm rõ tình hình dưới nước, cũng đã tìm ra công dụng của Thiên Tàn Thi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là đã tìm ra cách khởi động cơ quan của đỉnh đồng dưới nước.

Về điểm này Vương Diệp thật sự không giúp được gì.

Việc khởi động cơ quan của đỉnh đồng có mối liên hệ mật thiết với Ngư Long Đồng Phù.

Hơn nữa, thứ này trong dòng thời gian nguyên bản, chỉ có Hồ Bát Nhất là hiểu rõ nhất.

Nó còn liên quan đến tình tiết Địa Tiên Thôn sau này.

Vương Diệp dứt khoát không can thiệp, cứ để Hồ Bát Nhất thúc đẩy tình tiết.

Cuối cùng, vấn đề lớn nhất mà mọi người gặp phải ở Quy Khư Hải Nhãn đã được Hồ Bát Nhất phát hiện.

Trong đỉnh đồng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã tìm thấy một tượng người bằng đồng.

Bức tượng đồng này được đúc khá đặc biệt.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất nhận ra, bức tượng đồng có tư thế kỳ lạ, giống như đang bưng một thứ gì đó, thực ra là đang bưng một cái mâm ngọc.

Trước đó, mọi người đã tìm thấy không ít mâm ngọc trong Bạng Xác Sơn.

Ban đầu họ nghĩ đó là đồ dùng để bói toán.

Nhưng sau khi tìm thấy ngày càng nhiều, họ bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu là để bói toán, căn bản không cần thiết phải làm nhiều mâm ngọc như vậy.

Bây giờ Hồ Bát Nhất lấy mâm ngọc ra, đặt vào tay bức tượng đồng.

Kích thước vừa vặn, không cần suy nghĩ, chỉ cần nhìn bằng mắt cũng biết là khớp hoàn toàn.

Nó chính là bộ đi với bức tượng đồng này.

Nhưng cái mâm ngọc mà bức tượng đồng này bưng rốt cuộc là để làm gì?

Chương 327

Mọi người có những ý kiến khác nhau.

Minh Thúc cho rằng, nó giống với bức tượng đồng khổng lồ được đúc từ binh đao thiên hạ thời Tần Hán.

Cũng là bưng mâm để hứng cam lồ, dùng để luyện đan cầu trường sinh.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại không đồng ý.

Vì niên đại của bức tượng đồng và mâm ngọc này còn xa hơn cả thời Tần Hán rất nhiều.

Hơn nữa, tộc Hận Thiên Thị cầu trường sinh cũng không phải theo cách này.

Cách làm của tộc Hận Thiên Thị đều là "bôn nguyệt".

Trực tiếp lên cung trăng tìm thuốc trường sinh bất tử.

Cao cấp và hoành tráng hơn việc hứng cam lồ nhiều.

Tuyết Lỵ Dương giỏi giải mã các loại phù văn, phù hiệu.

Theo cách nói của Tuyết Lỵ Dương, cái đỉnh đồng khổng lồ ở dưới đó được gọi là Chấn Thiên Đỉnh.

Trong Chấn Thiên Đỉnh, thứ trong tay bức tượng đồng là Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn.

Đây là một loại dụng cụ tinh vi dùng để suy diễn quái tượng thời thượng cổ.

Và cách để Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn này hoạt động là đặt những thứ tương ứng vào trong mâm ngọc.

Nghe Tuyết Lỵ Dương nói phải đặt thứ gì vào, Vương Bàn Tử liền nổi đóa ngay tại chỗ. "Không được!

Tôi không đồng ý!" Theo phân tích của Tuyết Lỵ Dương, bức tượng đồng trong đỉnh đồng, mâm ngọc trong tay nó là Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn.

Phải làm cho Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn hoạt động thì mới có thể khởi động toàn bộ cơ quan của đỉnh đồng.

Cuối cùng giúp cả nhóm thoát khỏi Kiến Mộc trong Quy Khư Hải Nhãn.

Và mấu chốt để Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn vận hành là phải đặt một vài vật nhỏ vào trong mâm.

Đó chính là những viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu mà mọi người đã lấy được từ dưới biển trước đó.

Theo lời Tuyết Lỵ Dương, số lượng châu báu càng nhiều, chất lượng càng tốt thì hiệu quả càng cao.

Điều này đã chạm vào vảy ngược của Vương Bàn Tử.

Nếu Dương tham mưu bảo Vương Bàn Tử lên núi đao xuống biển lửa, Vương Bàn Tử nhiều nhất cũng chỉ do dự một chút.

Sau đó vẫn sẽ làm.

Nhưng bảo Vương Bàn Tử nhả ra những thứ đã vào tay mình.

Điều đó còn khó chịu hơn cả lấy mạng của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tuy chưa lật mặt, nhưng cứ ôm chặt ba lô đầy Nam Hải Nguyệt Minh Châu, sống chết không chịu buông tay.

Trông như thể ai lấy châu báu của tôi, tôi sẽ liều mạng với người đó.

Trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, Vương Bàn Tử chỉ hận không thể vứt cả quần lót đi, nhưng cái ba lô chứa Nam Hải Nguyệt Minh Châu thì không bao giờ bỏ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn mà dở khóc dở cười, mày nhíu chặt lại nhưng cũng không có cách nào.

Hồ Bát Nhất định tiến lên khuyên giải, vừa đi được hai bước, Vương Bàn Tử đã chỉ vào Hồ Bát Nhất mà nói. "Lão Hồ, anh đừng qua đây, anh vừa nhấc mông là tôi biết anh định nói gì rồi." "Chẳng phải là cái gì mà còn non xanh thì còn lo có củi đốt sao?" "Đạo lý tôi đều hiểu, nhưng bảo tôi giao ra những viên châu này là không thể nào." "Trừ khi bước qua xác của tôi!" Lời của Hồ Bát Nhất đã đến bên miệng: "Còn non...

Thôi bỏ đi, cậu cứ giữ lấy." Minh Thúc thì càng không cần phải nói.

Tuy ngoài Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Diệp ra, cũng chỉ có Minh Thúc là cùng Vương Bàn Tử vào sinh ra tử.

Nhưng Minh Thúc trước nay khá sợ mấy kẻ đầu đất như Vương Bàn Tử.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương còn có thể nói chuyện, còn Vương Bàn Tử mà nổi nóng thì thật sự dùng nắm đấm chào hỏi.

Cuối cùng không còn cách nào, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều ra hiệu bằng mắt với Vương Diệp.

Vương Diệp hắng giọng.

Vương Bàn Tử nghe thấy, mặt liền tiu nghỉu, nước mắt sắp rơi ra. "Biểu đệ, cậu cũng ép tôi sao?

Mấy viên châu này là mạng của tôi đó, chẳng lẽ Vương Bàn Tử tôi thật sự không có số giàu sang sao?" Vương Bàn Tử vẫn rất tin phục Vương Diệp.

Chưa đợi Vương Diệp mở miệng, Vương Bàn Tử đã vẻ mặt đầy tiếc nuối nhìn những viên châu trong lòng, định giao ra. "Biểu ca, giữ lấy đi, tôi có cách khác." Vương Diệp nói xong, Vương Bàn Tử như nghe thấy tiếng nhạc trời. "Thật không?

Biểu đệ, cậu không lừa tôi chứ?

Nếu cậu thật sự muốn thì cứ nói thẳng với tôi là được, không cần phải lừa tôi đâu." Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên: "Giữ lấy đi, sau này đổi tiền lấy vợ.

Tôi thật sự có cách." Nói xong, Vương Diệp đi đến trước mặt người đồng.

Lúc này trong tay người đồng đã đặt mâm ngọc.

Vương Diệp lấy ra rất nhiều giao châu từ không gian hệ thống.

Giao châu được moi ra từ trong xương sọ của Giao Nhân.

Bề mặt vốn đã có một lớp ánh sáng nhuận trạch.

Lại thêm âm khí cực nặng.

Nhìn trong nước càng thêm âm u lạnh lẽo.

Mà nguyên nhân đặt Nam Hải Nguyệt Minh Châu lên Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn chính là muốn mượn âm hàn chi khí của Nam Hải Nguyệt Minh Châu, tức là Trú Nhan Châu trong truyền thuyết, để khởi động cơ quan.

Nếu chỉ xét về âm hàn chi khí, viên châu tốt nhất trong số Nam Hải Nguyệt Minh Châu cũng không hiệu quả bằng viên giao châu bình thường nhất.

Huống chi những viên giao châu này của Vương Diệp đều được lấy ra từ đầu của những Giao Nhân tinh anh.

Chỉ có điều, giao châu không phải cứ đặt lên là được.

Cấu tạo của Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn khá tinh xảo.

Hơn nữa, giữa nó và lòng bàn tay của người đồng cũng có sự phối hợp.

Dưới đáy của thứ này có Lục Trụ Tam Thức, có thể biến hóa không ngừng.

Cộng thêm các khớp trên lòng bàn tay, thật sự có thể diễn hóa ra vô số tổ hợp biến hóa.

Vô cùng vô tận.

Vương Diệp đương nhiên biết cái này liên quan đến Tiên thiên bát quái.

Nhưng vấn đề là, hắn biết nó là cái gì, nhưng cụ thể phải sắp xếp như thế nào thì Vương Diệp lại không biết.

Trong kịch bản gốc cũng không viết chi tiết. "Cổ Sai, cậu qua đây một chút." Vương Diệp tuy không biết làm thế nào, nhưng lại biết ai mới là nhân vật mấu chốt thực sự để giải đáp bí ẩn này.

Có Vương Diệp ở đây, tiến độ tự nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Mấy màn dạo đầu phía trước đều có thể bỏ qua hết.

Cổ Sai hiển nhiên không ngờ chuyện này lại liên quan đến mình, cứ ngơ ngác đi tới.

Vương Diệp đưa những viên châu trong tay cho Cổ Sai. "Cậu đặt đi, không cần vội, cứ xem trước đã." "Thứ này có liên quan đến Tiên thiên bát quái, Chấn thượng Chấn hạ." Nói xong, Vương Diệp lùi lại một bước.

Trông có vẻ như hắn định làm ông chủ khoanh tay, không quan tâm không hỏi han gì nữa.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tuyệt đối tin tưởng Vương Diệp, biết hắn chắc chắn sẽ không làm bừa.

Nhưng trong mắt họ vẫn đầy vẻ nghi hoặc. "Chấn thượng Chấn hạ?

Chắc là không sai, nhưng Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn làm sao để bày ra được Chấn thượng Chấn hạ đây?" Hồ Bát Nhất, người có nghiên cứu sâu nhất về Tiên thiên bát quái, suy nghĩ một lúc rồi lập tức có chút manh mối.

Nhưng bước mấu chốt vẫn chưa nghĩ ra được.

Minh Thúc thì càng không hiểu. "Biểu đệ, cẩn thận đó.

Thằng nhóc Cổ Sai này chỉ là một dân chài trên biển, biết gì về Tiên thiên bát quái chứ?" "Hay là biểu đệ tự mình làm cho chắc ăn đi." Vương Diệp lắc đầu: "Cứ nghe tôi, việc này giao cho Cổ Sai là được rồi." Trong chốc lát, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cổ Sai.

Chương 328

Chàng trai trẻ lập tức cảm thấy không tự nhiên.

Màn thể hiện của Cổ Sai trên suốt chặng đường thực ra đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác.

Thậm chí cả Minh Thúc cũng đã nhiều lần bóng gió với Cổ Sai, rằng sau này nếu không sống nổi ở Nam Dương, có thể đến Hương Cảng tìm ông ta, theo ông ta làm việc.

Đương nhiên Minh Thúc chưa chắc đã có ý tốt.

Chẳng qua là ông ta nhìn trúng việc Cổ Sai là dân chài, thậm chí là hậu duệ của tộc Hận Thiên Thị cổ đại, sở hữu Thấu Hải Long Vương Trận, thủy tính cực cao, thân thủ không tồi.

Tâm tính của Cổ Sai không tệ.

Từ nhỏ đã lớn lên ở làng chài ven biển.

Tiếp xúc với không nhiều người, bản tính thuần lương, tính cách mộc mạc kiên nhẫn.

Đúng là một viên ngọc thô.

Thực tế, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng có ý định chiêu mộ.

Rốt cuộc có được một trợ thủ như vậy, nếu bồi dưỡng tốt, sau này chắc chắn sẽ là một trợ lực lớn.

Vương Diệp cũng khá tán thưởng Cổ Sai.

Chỉ có điều, Vương Diệp không định đưa Cổ Sai đi.

Vùng biển Nam Dương này mới là nơi Cổ Sai phát huy ưu thế của mình.

Dưới biển, Cổ Sai chính là giao long.

Lên bờ, sẽ có nguy cơ rồng sa bãi cạn.

Vương Diệp tương lai định mua một hòn đảo tư nhân ở Nam Dương.

Nhưng hắn chắc chắn sẽ còn đi khắp thế giới.

Mọi việc trên đảo đều cần người đáng tin cậy để quản lý và bảo vệ.

Cổ Sai là người thích hợp nhất.

Nguyễn Hắc đã lớn tuổi, hơn nữa thân thế cũng khá phức tạp.

Tuy có huyết thống người Hoa, nhưng dù sao cũng là người tị nạn Chăm Pa.

Vương Diệp vẫn có chút đề phòng.

Đa Linh còn nhỏ tuổi.

Một cô bé mười bốn mười lăm tuổi, nhiều lúc vẫn chưa giúp được gì nhiều.

Hơn nữa Đa Linh còn là con lai.

Tương lai nói không chừng ngày nào đó sẽ đến Pháp Lan Tây tìm cha.

Vương Diệp cũng không định đầu tư quá nhiều vào Đa Linh.

Mọi chuyện cứ xem tạo hóa tương lai của cô bé.

Nhưng Cổ Sai, Vương Diệp nhất định phải bồi dưỡng.

Mười sáu mười bảy tuổi, thân thủ phi phàm, tâm tính thuần lương chất phác.

Gan dạ, dũng cảm, đủ tàn nhẫn.

Bây giờ chỉ xem đầu óc đứa trẻ này có đủ dùng không, có giống như trong dòng thời gian nguyên bản, còn nhớ một số bí thuật của dân chài hay không.

Cổ Sai thấy Vương Diệp tin tưởng mình như vậy, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Trong đầu cậu nhanh chóng nghĩ ra một vài thứ.

Thực tế, khi mọi người thảo luận làm thế nào để mở cơ quan trên đỉnh đồng, nghiên cứu Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn trong tay người đồng.

Cổ Sai đứng ở xa đã nhìn ra được một vài điều.

Người đồng và mâm ngọc trong tay, có chút tương tự với những thứ mà cha mẹ đã dạy cho cậu khi còn rất nhỏ.

Cha mẹ Cổ Sai đã qua đời khi cậu còn rất nhỏ.

Nhưng trước khi qua đời, tức là lúc Cổ Sai khoảng mười tuổi, họ cũng đã dạy cho cậu không ít thứ.

Những thứ này rõ ràng không phải là những gì một ngư dân đánh cá ven biển nên biết.

Thực tế, Cổ Sai cũng hoàn toàn không biết những thứ này có tác dụng gì.

Thậm chí cha mẹ Cổ Sai cũng không biết.

Nhưng những thứ này cứ như vậy được truyền từ đời này sang đời khác.

Đồng thời truyền lại, có một số bí thuật có thể sử dụng được trên biển.

Nín thở, thăm dò dòng nước, xua đuổi cá mập, v.v.

Nhưng cũng có một số thứ hoàn toàn không hiểu là gì.

Trong đó có những hình vẽ kỳ quái này.

Những hình vẽ này đều rất phức tạp, lại thiên biến vạn hóa.

Để một đứa trẻ ghi nhớ chúng là vô cùng khó khăn.

Đối với Cổ Sai, ký ức tồi tệ nhất thời thơ ấu chính là học thuộc lòng những hình vẽ này.

Mấu chốt là không có ai nói cho cậu biết học thuộc những thứ này để làm gì.

Trẻ con nhà người ta đều có thể ra ngoài chơi.

Chỉ có Cổ Sai vất vả cả ngày, còn phải học thuộc bài.

Vô cùng khổ cực.

Nhưng không ngờ tới.

Khi Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh Quyền, Vương Diệp mấy người thảo luận, Cổ Sai càng nhìn người đồng và mâm ngọc càng thấy quen thuộc.

Đây chẳng phải là những hình vẽ mà mình thường vẽ, thường học thuộc lòng hồi nhỏ sao?

Ban đầu Cổ Sai còn không dám chắc chắn.

Sau đó Vương Diệp trực tiếp gọi cậu qua, thậm chí còn đưa những viên giao châu quý giá vào tay cậu.

Suốt chặng đường, Cổ Sai đã coi Vương Diệp là thần tượng mà mình sùng bái.

Không chỉ cứu mạng cậu và sư phụ, mà bản lĩnh còn thông thiên.

Sau khi được Vương Diệp khẳng định, Cổ Sai biết rằng những thứ mình học hồi nhỏ chắc chắn có tác dụng.

Chỉ là nhớ lại vẫn có chút khó khăn.

Kể từ khi cha mẹ qua đời, Cổ Sai đã rất lâu không nhớ lại những thứ này.

Bây giờ phải cố gắng nhớ lại những thứ đã học thuộc lòng trong đầu, giống như khởi động lại một cỗ máy đã gỉ sét.

Ban đầu quả thực rất khó khăn.

Nhưng một khi đã bắt đầu, thực sự vận hành, thì hoàn toàn không thể dừng lại được.

Cổ Sai lập tức bắt tay vào việc, bắt đầu xoay chuyển âm dương huyền cơ dưới mâm ngọc.

Trên Thái Ất Cửu Cung Chiêm Bàn, có rất nhiều lỗ nhỏ.

Những lỗ nhỏ này cùng với Lục Trụ Tam Thức và các khớp trên tay người đồng có thể tạo thành các loại quái tượng khác nhau.

Mọi người nhìn động tác của Cổ Sai, đều cảm thấy mơ hồ, hoàn toàn không biết cậu đang làm gì.

Chỉ có Vương Diệp, người hiểu biết về thiên tinh phong thủy thuật, và Hồ Bát Nhất, người có hiểu biết về Tiên thiên bát quái, mới có thể hiểu được một chút động tác của Cổ Sai.

Quẻ Chấn là quái tượng một dương hai âm.

Dương số là chín, âm số là tám.

Vị trí của quẻ Chấn, con số đại diện là bốn.

Cứ như vậy suy diễn, một dương sinh, bốn nhân chín bằng ba mươi sáu.

Một âm sinh, bốn nhân tám bằng ba mươi hai.

Lại có một âm sinh (tương ứng với một dương hai âm) bốn nhân tám bằng ba mươi hai, cộng lại vừa đúng là một trăm.

Con số này ngầm hợp với quái tượng "chấn kinh bách lý" mà Hồ Bát Nhất đã nhắc đi nhắc lại trước đó.

Ban đầu, tốc độ di chuyển mâm ngọc và các khớp của Cổ Sai còn hơi chậm.

Chương 329

Về sau ngày càng thuần thục, rất nhanh đã suy diễn ra toàn bộ quái tượng.

Kết quả, khi nhìn lại mâm ngọc, trên đó đã chia thành nhiều tầng.

Mỗi tầng đều có những lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau.

Những lỗ hổng này đã tạo thành quái tượng của quẻ Chấn.

Sau khi hoàn thành, Cổ Sai nhẹ nhàng chạm vào cơ quan cuối cùng.

Trên người tượng đồng lập tức vang lên tiếng ma sát, trên đó lộ ra một vài lỗ hổng.

Bên trong những lỗ hổng này vốn dĩ được lấp đầy bằng cát đồng, bên ngoài cũng được bịt kín.

Bây giờ bị cơ quan mở ra, chúng tuôn ra ào ào.

Từ những lỗ hổng này thò ra rất nhiều đầu Giao Nhân đúc bằng đồng.

Tạo hình của những cái đầu này vô cùng chân thực.

Từng cái một trông hung thần ác sát, toát ra vẻ tà khí.

Miệng đều há ra, để lộ những chiếc răng đồng nhỏ bé.

Nhìn tư thế này, đáng lẽ trong miệng chúng phải ngậm thứ gì đó.

Chỉ là bây giờ đều trống rỗng.

Chỉ còn lại một tư thế.

Vương Diệp lập tức hiểu ra, những cái đầu Giao Nhân này chính là nơi để đặt những viên châu.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã đi vòng quanh những cái đầu Giao Nhân này xem xét mấy vòng.

Cô cũng nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Cái đầu Giao Nhân này quả thực chính là chìa khóa cuối cùng để mở cơ quan.

Trên một số bức phù điêu, dưới Chấn Thiên Đỉnh là tiên sơn dưới đáy biển, chôn giấu một vầng trăng sáng.

Chỉ cần nhấn chìm người đồng này xuống đáy biển, tiên sơn dưới Quy Khư, tức là Phần Sơn, sẽ tự động nứt ra.

Những thứ như quan tài Tống tử bên trong Phần Sơn sẽ theo dòng nước nổi lên.

Cuối cùng thông qua Kiến Mộc, xông lên mặt biển, thẳng tiến đến cung trăng.

Nghe có vẻ vô cùng hoang đường.

Nhưng hiện tại đối với mọi người, đây đã là con đường duy nhất để có thể thuận lợi thoát khỏi Quy Khư Hải Nhãn.

Dù sao bây giờ ngay cả thuyền cứu sinh cũng không còn.

Tất cả mọi người chỉ dựa vào thể lực của mình mà muốn thoát ra khỏi Quy Khư Hải Nhãn.

Vương Diệp thì không vấn đề gì.

Những người khác, kể cả những người đã được Vương Diệp cường hóa như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cũng không ra được.

Dòng chảy và khí biển của Quy Khư Hải Nhãn không dễ dàng đột phá như vậy.

Sức mạnh có thể trực tiếp đẩy cạn vạn quân đại hải, hình thành một không gian giống như lỗ hổng xoáy nước, căn bản không phải là thứ người thường có thể chống lại được.

Đương nhiên, Vương Diệp không phải người thường.

Vương Diệp và Cổ Sai cùng nhau, nhét từng viên giao châu vào miệng Giao Nhân.

Lần này, Vương Diệp dẫn Cổ Sai cùng xuống nước.

Hai người nhanh chóng lại lần nữa đến dưới cây san hô thiết thụ.

Lúc này, lớp sương mù ở tầng trên dường như cũng không còn tăng lên nữa.

Dưới cây san hô thiết thụ, trong vực sâu, dường như có vô số dòng chảy hỗn loạn đang cuộn trào.

Vương Diệp nhíu mày.

Phía dưới có thứ gì đó.

Cổ Sai cũng đã nhìn ra.

Long Hộ Đản Dân rất nhạy cảm với dòng chảy hỗn loạn và khí tức của quái vật khổng lồ dưới đáy biển.

Cổ Sai ra sức khoa tay múa chân với Vương Diệp.

Vương Diệp cuối cùng cũng nhìn ra.

Cổ Sai đang nói phía dưới là Châu Mẫu Hải.

Châu Mẫu thực chất chính là Bạng Mẫu.

Là một loài sò khổng lồ đã sống dưới đáy biển hàng triệu năm.

Hắn biết trong Quy Khư Hải Nhãn có Châu Mẫu tồn tại.

Không ngờ lại xuất hiện vào thời điểm mấu chốt này.

Vương Diệp nghiến răng, lập tức mang theo người đồng bơi về phía vực sâu dưới cây san hô thiết thụ.

Đến lúc này hắn còn không hiểu sao được.

Con Bạng Mẫu này, rất có khả năng chính là mắt xích quan trọng nhất để kích hoạt toàn bộ cơ quan trong Quy Khư Hải Nhãn.

Thậm chí toàn bộ động lực của cơ quan này đều đến từ con sò khổng lồ vạn năm này.

Vương Diệp cũng không biết con sò khổng lồ này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhưng người đồng trong tay, cùng với giao châu trên người nó, chắc chắn có thể dụ con sò khổng lồ ra ngoài.

Chỉ cần Bạng Mẫu xuất hiện, cơ quan coi như đã khởi động.

Điều khiến Vương Diệp động lòng hơn nữa, ngoài việc khởi động cơ quan, thuận lợi thoát khỏi Quy Khư Hải Nhãn.

Còn có một điểm vô cùng quan trọng.

Con Bạng Mẫu trong truyền thuyết này chính là một kho báu di động.

Loại Bạng Mẫu đã sống hàng vạn năm này, những thứ tốt bên trong vỏ của nó, tuyệt đối không thể ít được.

Lúc này, Cổ Sai ở phía sau Vương Diệp đã sợ đến mức mặt trắng bệch.

Cổ Sai dù dũng cảm đến đâu, cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Đã trải qua một số sóng gió trên biển, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt với nỗi sợ hãi không xác định dưới đáy biển.

Ngay lúc này, trong vực sâu dưới cây san hô thiết thụ, không ngừng nổi lên từng chuỗi bong bóng.

Những bong bóng này trong quá trình đi lên, liên tục vỡ ra.

Những thứ vỡ ra từ bong bóng, trong nháy mắt biến thành một thứ giống như sương mù.

Chính là lớp sương mù dày đặc ở tầng trên của cây san hô thiết thụ.

Mấu chốt là số lượng những bong bóng này, nhiều đến mức khó tin.

Phạm vi cũng vô cùng rộng.

Toàn bộ khu vực bên cạnh đỉnh đồng khổng lồ, phía dưới lòng chảo nơi cây san hô thiết thụ tọa lạc, giống như một nồi nước sôi.

Vương Diệp nhìn mà nhíu mày.

Rõ ràng là con sò già dưới kia định xuất đầu lộ diện.

Loại sò khổng lồ này, giỏi nhất chính là tạo ra hải thị thận lâu.

Tức là các loại ảo cảnh, ảo giác.

Chiêu này đối với Vương Diệp có Thông Thiên Nhãn đương nhiên hoàn toàn vô dụng.

Nhưng đối với người như Cổ Sai thì lại rất có tác dụng.

Người có tâm trí không đủ kiên định, rất có khả năng sẽ vùng vẫy trong ảo cảnh, cuối cùng chết thẳng cẳng.

Vương Diệp lấy ra hai bó lựu đạn từ không gian hệ thống.

Lựu đạn đã được buộc cẩn thận thành một bó, bên ngoài còn được bọc vải dầu chống nước.

Hắn trực tiếp rút chốt lựu đạn, sau đó ném xuống dưới. "Lần đầu gặp mặt, chào hỏi một tiếng, tỏ lòng hữu nghị." Vương Diệp chân thành lẩm bẩm với nơi bong bóng nổi lên dưới vực sâu.

Sau đó hắn bơi về phía Cổ Sai.

Chương 330

Vừa đến bên cạnh Cổ Sai, đã nghe thấy hai tiếng nổ lớn từ dưới vọng lên.

Lửa lóe lên.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười.

Vừa rồi có nhiều bong bóng như vậy.

Khả năng lớn nhất chính là con sò khổng lồ dưới vực sâu đang mở miệng vỏ, phun ra thận khí.

Thứ này có thể tạo ra ảo cảnh.

Hắn không sợ, chỉ lo Cổ Sai đến lúc đó sẽ gặp chuyện.

Vương Diệp lao đến bên cạnh Cổ Sai, lấy ra một cây đinh ba từ không gian hệ thống.

Giao Vương Xoa.

Trên Giao Vương Xoa bằng đồng đỏ mang theo khí tức long hỏa.

Đối với ảo cảnh do thận khí tạo ra, có thể dễ dàng phá giải.

Hơn nữa thứ này đối với thủy tộc cũng có sát thương rất mạnh.

Cổ Sai là Long Hộ Đản Dân, hậu duệ của tộc Hận Thiên Thị thượng cổ, bản thân tiềm lực vẫn rất mạnh.

Vương Diệp muốn kích phát nó ra từng chút một.

Cổ Sai nhận được Giao Vương Xoa, mắt cũng sáng lên.

Giao Vương Xoa khá nặng, trong tay Cổ Sai vẫn còn hơi thiếu linh hoạt.

Nhưng thận khí từ bong bóng xung quanh đã không còn ảnh hưởng gì đến Cổ Sai nữa. "Ở đây canh chừng, nếu có quỷ quái thủy tộc nào khác đến, thì dùng đinh ba đâm chết cho tôi." Vương Diệp rất chu đáo dặn dò Cổ Sai một câu.

Trên khuôn mặt có phần non nớt của Cổ Sai, lập tức thoáng qua một tia hoảng loạn.

Nhưng sau khi nắm chặt Giao Vương Xoa, vẻ mặt lại trở nên kiên định, gật đầu với Vương Diệp.

Vương Diệp xoay người, lại bơi về phía vực sâu dưới đỉnh đồng và cây san hô thiết thụ.

Người đồng ngậm giao châu đã bị Vương Diệp trực tiếp nhấn chìm xuống.

Giao châu trên người nó tỏa ra từng luồng ánh sáng u lạnh.

Toàn bộ nước biển đều bị luồng ánh sáng này khúc xạ trở nên càng thêm âm hàn quỷ dị.

Vương Diệp cảm nhận được vực sâu dưới cây san hô thiết thụ truyền đến từng trận chấn động nhẹ.

Xem ra món quà gặp mặt vừa rồi, hai bó lựu đạn, ít nhiều cũng đã phát huy tác dụng.

Con sò cổ khổng lồ đã nổi giận.

Là một sinh vật đã ẩn mình dưới đáy biển có lẽ đến hàng vạn năm, rất hiếm có thứ gì có thể chọc giận được Bạng Mẫu.

Vương Diệp đầu tiên dùng đồng nhân giao châu để dụ Bạng Mẫu.

Sau đó lại nhân lúc Bạng Mẫu phun ra thận khí, dùng lựu đạn chào hỏi.

Khỏi phải nói, quả lựu đạn rất có khả năng đã bay thẳng vào miệng Bạng Mẫu.

Dù không nổ bị thương, ít nhất cũng khiến nó giật nảy mình.

Vương Diệp rút Toái Tinh Kiếm ra, bơi thẳng xuống dưới mà không hề ngoảnh lại.

Đồng thời, hắn liên tục lấy giao châu từ không gian hệ thống ra.

Đối với vực sâu mà nói, ánh sáng âm hàn tỏa ra từ giao châu đã là nguồn sáng hiếm có.

Vương Diệp ném một hơi mấy chục, cả trăm viên giao châu.

Không gian xung quanh lập tức tràn ngập ánh sáng u lạnh.

Cảm giác cứ như đang ở dưới âm phủ địa phủ vậy.

Cuối cùng, Vương Diệp cũng nhìn thấy ở đáy vực sâu xuất hiện một vùng địa hình giống như thung lũng.

Điều khiến Vương Diệp càng thêm kỳ lạ là, ở nơi sâu nhất của vực thẳm lại có ánh sáng.

Không phải là ánh sáng từ giao châu mà hắn tạo ra, mà là ánh hồng quang phát ra từ một ngọn núi lửa dưới đáy biển vẫn đang âm ỉ lóe lên.

Xung quanh còn có vô số loài cá biển sâu, trên đầu mỗi con đều có một điểm sáng.

Ánh sáng từ một con cá đơn lẻ không quá mạnh, nhưng khi hàng ngàn hàng vạn con tụ tập lại, ánh sáng trở nên vô cùng rực rỡ.

Thật không ngờ dưới đáy biển lại náo nhiệt đến vậy.

Xung quanh thung lũng còn có rất nhiều hải thạch hoa.

Hơn nữa, chúng không giống những bông hải thạch hoa đen sì mọc bên cạnh hải hòa thượng dưới boong tàu Bạch Long Vương.

Hải thạch hoa ở đây lại có đủ màu sắc sặc sỡ, trông như một biển hoa thực sự.

Những con cá biển sâu phát sáng kia cứ lượn lờ qua lại giữa những bụi hải thạch hoa ngũ sắc, tựa như những con bướm và ong mật đang bay lượn giữa một vườn hoa đích thực.

Hay thật, Vương Diệp lắc lắc đầu.

Nếu không có kỹ năng Thông Thiên Nhãn, có thể nhìn thấu hư ảo, hắn còn tưởng mình cũng bị Hải Thị Thận Lâu của Bạng Mẫu nhốt lại, nhìn thấy toàn là ảo ảnh.

Giữa những bụi hải thạch hoa này, có thể thấy rõ mấy ngôi mộ lớn.

Những đống cát đá, san hô được vun cao rõ ràng là do con người xây dựng.

Trên những ngôi mộ lớn này còn có những lớp mai rùa khổng lồ chồng chất lên nhau.

Vài nơi còn có những cấu trúc giống như tường thành được xây bằng vỏ sò khổng lồ.

Vương Diệp nhìn đến ngây người.

Hơn nữa, cảnh tượng mà hắn chưa từng thấy trước đây không chỉ có một.

Rất nhiều quan tài được đặt trực tiếp lên trên những chiếc mai rùa khổng lồ đó.

Một số được buộc thẳng ở bên dưới bằng xích đồng.

Về hình dáng, những chiếc quan tài này có vài phần tương tự với Hắc triều phù quan mà Vương Diệp từng thấy trên mặt biển.

Chỉ có điều, phần lớn những quan tài này đều trống rỗng.

Hắn chợt nhận ra.

Hắc triều phù quan rất có khả năng chính là những người chết đã được cơ quan Kiến Mộc bắn ra từ dưới hải nhãn Quy Khư năm đó, thông qua thuyền âm để đi đến Nguyệt Cung.

Trong chiếc Hắc triều phù quan kia, Vương Diệp còn nhận được Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu.

Thứ đó cũng chứa đựng Long Hỏa chi lực.

Chỉ có điều vì bản thân chất liệu là đá hắc diệu, tuy đủ sắc bén, độ cứng cũng khá ổn, nhưng lại tương đối giòn, không thích hợp làm binh khí chiến đấu.

Hơn nữa cũng chỉ còn lại một cái đầu mâu.

Nhưng Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu dùng để tấn công tà linh thì lại cực kỳ hữu dụng.

Vương Diệp dự định sau khi ra ngoài sẽ trang bị Hắc Diệu Thứ Thiên Mâu cho Cổ Sai.

Thân thủ của Cổ Sai không tệ, nhưng trên người không có món đồ trừ tà nào, sau này dù có giúp hắn canh gác đảo, e rằng cũng sẽ gặp không ít phiền phức.

Vừa nghĩ, hắn vừa tìm kiếm trong đống mộ phía dưới.

Rất nhanh, hắn phát hiện còn có rất nhiều mảnh ngọc cổ vỡ.

Xem ra đây đều là vật tế lễ năm đó.

Chỉ tiếc là phần lớn những mảnh ngọc cổ này đã bị nước biển ăn mòn rất nghiêm trọng, dù có mang ra ngoài e rằng cũng không đáng tiền.

Hình dáng và hoa văn vốn có trên đó cũng đã rất mờ nhạt, giá trị nghiên cứu không cao, quả là đáng tiếc.

Đương nhiên, mục tiêu của Vương Diệp không phải là những chiếc quan tài của tộc Hận Thiên này.

Bãi tha ma này, nói trắng ra chỉ là nơi tộc Hận Thiên đặt quan tài mà thôi.

Đặc biệt là rất nhiều quan tài đều trống rỗng, coi như là điểm khởi đầu của tang lễ.

Đồ tốt đáng tiền chắc sẽ không nhiều.

Thứ hắn chú ý là con rãnh biển khổng lồ bên cạnh bãi tha ma trong thung lũng.

Ánh sáng từ xung quanh hải thạch hoa hoàn toàn không thể chiếu tới bên trong rãnh biển.

Vương Diệp đang nghĩ có nên tiếp tục lặn xuống, đi một vòng trong rãnh biển hay không.

Chương 331

Đúng lúc này, một vầng hào quang rực rỡ bảy màu từ trong rãnh biển nhanh chóng hiện ra.

Ánh sáng chói lọi.

Trong giây lát, Vương Diệp thậm chí còn có cảm giác như cảnh tượng mặt trời mọc từ đường chân trời.

Rất nhanh, mặt đất bắt đầu rung chuyển ngày một rõ rệt.

Thậm chí rất nhiều hải thạch hoa cũng bị rung lắc chao đảo.

Cùng lúc đó, lông tơ trên người hắn đều dựng đứng cả lên.

Kỹ năng dò xét năng lượng cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng đang từ từ trồi lên từ trong rãnh biển.

Hắn đã gặp không ít sinh vật cực kỳ khủng bố trong hải nhãn Quy Khư, nhưng khủng bố như lần này thì vẫn là lần đầu tiên.

Hơn nữa theo Vương Diệp thấy, luồng sức mạnh này còn ẩn chứa một số năng lượng vô cùng kỳ quái.

Ngoài loại sức mạnh như mộng như ảo của con sò cổ khổng lồ ra, còn có một số sức mạnh mà trước đây hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Một số sức mạnh âm hàn.

Số lượng rất nhiều, phải đến hàng trăm hàng ngàn.

Đồng thời còn có một luồng sức mạnh gần giống với Nam Hải Chân Long.

Vấn đề là Nam Hải Chân Long đã chết rồi cơ mà.

Bị Vương Diệp tiêu diệt ngay trên hải nhãn Quy Khư, ngay bên ngoài Kiến Mộc.

Tại sao lại còn có sức mạnh của Nam Hải Chân Long?

Chỉ có điều lần này, sức mạnh của Nam Hải Chân Long yếu hơn rất nhiều so với con mà hắn đã giết trước đó, cảm giác không cùng một đẳng cấp.

Kỳ lạ thật.

Cho dù vẫn còn Nam Hải Chân Long tồn tại, sao lại dính líu đến Bạng Mẫu được?

Hoàn toàn không phải cùng một loài.

Ngoài khí tức của Bạng Mẫu và Nam Hải Chân Long, hắn còn bất ngờ cảm nhận được một tia sức mạnh của Long Thần.

Long Thần và Nam Hải Chân Long không phải là một.

Nam Hải Chân Long được xem là dị thú, còn Long Thần là cổ thần, không phải thứ tồn tại trong thế giới này.

Vương Diệp đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh Long Thần trong hải nhãn Quy Khư.

Nhưng sau khi tiến vào, sức mạnh của Long Thần vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện, không hề lộ ra trực tiếp.

Lần này, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự tồn tại của Long Thần chi lực.

Chỉ có điều...

Chẳng lẽ Bạng Mẫu đã chiếm được một phần Long Thần chi lực?

Chuyện này có chút quỷ dị rồi.

Long Thần rốt cuộc khống chế loại sức mạnh gì, hiện tại hắn vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng.

Nhưng lai lịch của luồng sức mạnh này không hề nhỏ.

Vương Diệp cẩn thận đi dọc theo mép thung lũng.

Ánh sáng phát ra từ trong rãnh biển ngày càng chói mắt.

Rất nhanh, đáy biển đã sáng như ban ngày.

Toàn bộ hải thạch hoa và các loài cá, động vật trong thung lũng dưới biển đều hiện ra.

Vương Diệp đang ở trong biển, không thể hít một hơi khí lạnh, nếu không chắc chắn sẽ là một hơi thật sâu.

Lúc này, một bóng hình khổng lồ đã từ từ trồi lên từ trong rãnh biển.

Trông nó dài ít nhất cũng phải trăm mét.

Vỏ sò khổng lồ lồi lõm không bằng phẳng, trên đó mọc đầy các loại sò, san hô ký sinh.

Tốc độ trồi lên khá chậm, gần như một giây chỉ được hơn một thước.

Hay thật, thảo nào lần đầu tiên Vương Diệp tiến vào khu vực san hô sắt này đã cảm thấy sương mù bắt đầu biến đổi.

Hóa ra đến tận bây giờ thứ này mới trồi lên hoàn toàn từ rãnh biển.

Tốc độ chậm là điểm yếu chết người.

Nếu đã vậy, thì thêm chút gia vị cho nó.

Vương Diệp lập tức thi triển gấp mười trọng lực.

Dưới trường trọng lực gấp mười, những mảnh đá vụn và cát sỏi bên cạnh rãnh biển đều nhanh chóng chìm xuống đáy.

Áp lực nước biển cũng lập tức tăng lên.

Bạng Mẫu vừa rồi còn đang từ từ và vững chắc trồi lên, bỗng dưng khựng lại.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra nụ cười hài lòng.

Bạng Mẫu ư?

Cứ ngoan ngoãn kẹt ở rãnh biển này đi.

Muốn ra ngoài không dễ vậy đâu.

Sau khi duy trì khoảng vài giây, hắn cảm thấy ánh sáng trước mặt mình lại một lần nữa trở nên mãnh liệt.

Tiếp đó, hắn cảm nhận được các loại sức mạnh mà mình cảm nhận trước đó đều trở nên mạnh hơn.

Bạng Mẫu lại mở vỏ sò ra.

Hơn nữa còn là mở hoàn toàn.

Vương Diệp có cảm giác như một ngọn núi nhỏ đang từ từ mở ra trước mắt mình.

Giữa vầng hào quang vạn trượng là ít nhất mấy trăm, cả ngàn viên nguyệt minh châu.

Mỗi một viên đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hội tụ lại một chỗ, đủ để làm chói mắt.

Giữa vô số viên ngọc, có một viên còn to hơn nữa, đường kính trông ít nhất cũng phải hơn một mét.

Vương Diệp nhìn mà nổi cả da gà.

Một viên ngọc có đường kính một mét.

Đó là khái niệm gì?

Hoàn toàn không có khái niệm, được không?

Thứ này e là căn bản không bán được.

Dù hắn có định bán, chắc cũng chẳng mấy ai mua nổi.

Quá khoa trương rồi.

Vương Diệp nén bình tĩnh.

Sau khi Bạng Mẫu mở vỏ, một lực hút cực mạnh truyền đến.

Vỏ sò lại có thể chống lại được trọng lực gấp mười.

Đồng thời, từ trong vỏ sò phun ra một luồng lũ bùn đá.

Đúng là lũ bùn đá theo đúng nghĩa đen.

Bùn cát sỏi đá trộn lẫn với dòng nước âm hàn, phun thẳng về phía Vương Diệp.

Bạng Mẫu lại biết dùng kiểu tấn công phun nước bọt bùn đất này, là điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới.

Trong dự tính của Vương Diệp, Bạng Mẫu thế nào cũng sẽ tạo ra một trận Hải Thị Thận Lâu hư ảo hoa mỹ, cố gắng khống chế hắn.

Sau đó bị Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn thấu, rồi liên tục phóng ra mấy chục tia sét, đánh tan con Bạng Mẫu to như ngọn núi này thành tro bụi.

Tiếc thật.

Dòng nước bọt bùn đá của Bạng Mẫu đã xông đến trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp giơ Toái Tinh Kiếm ra, đang định chém một nhát.

Dòng lũ bùn đá thô to đến hơn ba thước đột nhiên tách ra ở phía trước, thoáng chốc hóa thành một con rồng bùn.

Chương 332

Bề mặt con rồng bùn hiện lên đủ loại mảnh đá, vảy sò.

Bên trong thân thể con rồng, giữa đống bùn đặc, vô số bộ xương khủng bố đang cuồn cuộn.

Có đủ loại cá, cũng có một số tôm cua rùa ba ba, và rất nhiều là hình người.

Thậm chí Vương Diệp còn nhìn thấy một bộ xương rồng giống như Nam Hải Chân Long nhưng nhỏ hơn rất nhiều.

Hay thật!

Con Bạng Mẫu này đúng là không kén ăn, thứ gì cũng nuốt vào miệng.

Những bộ xương này hẳn đều là những kẻ xui xẻo bị Bạng Mẫu dụ vào trong vỏ rồi ăn thịt.

Vương Diệp không dám chậm trễ.

Con rồng bùn này như có sinh mệnh, quấn tới.

Hắn vừa vung kiếm chém về phía đầu rồng bùn, vừa lấy ra một vài thứ từ không gian hệ thống.

Rồng bùn bị kiếm khí của Toái Tinh Kiếm chém làm đôi.

Hàng vạn điểm sao trên Toái Tinh Kiếm lấp lánh, không gì không phá được.

Chỉ có điều, rồng bùn vốn không mạnh về độ cứng rắn.

Thứ này toàn thân mềm nhũn, toàn là bùn nát, bên trong trộn lẫn đủ loại xương cốt và đá vụn.

Bị Toái Tinh Kiếm chém đứt, nó rất nhanh lại bắt đầu tụ lại.

Vương Diệp không vội không vàng lấy ra những bó lựu đạn đã được buộc sẵn từ không gian hệ thống.

Loại lựu đạn cán gỗ này, hắn đã nhờ Đại Kim Nha thu gom rất nhiều ở các làng quê gần kinh thành.

Lượng tồn kho của thứ này, cho đến hai ba mươi năm sau, một số làng quê hẻo lánh vẫn còn.

Giá thu mua lại rẻ như bèo.

Uy lực cũng tạm được.

Chục quả buộc lại với nhau, năm đó cũng từng cho nổ tung xe tăng của bọn quỷ tử.

Quan trọng nhất là số lượng lớn.

Vương Diệp cực kỳ nhiệt tình ném lựu đạn vào người con rồng bùn và vào bên trong chiếc vỏ đang mở của Bạng Mẫu.

Từng trận lửa nổ tung.

Rồng bùn bị Toái Tinh Kiếm chém ra.

Những quả lựu đạn liên tiếp lại làm con rồng bùn đang hồi phục bị nổ tan tác.

Sau đó những quả bom lửa phát nổ, ngọn lửa xua tan âm hàn chi khí trong con rồng bùn.

Một bộ combo quyền cước đánh xuống.

Rồng bùn vậy mà hấp hối.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều bùn đất cố gắng tụ lại, nhưng đã hoàn toàn không còn hình rồng nữa, chỉ là từng đống từng đống bùn.

Vương Diệp từng bước tiến lên.

Hải thạch hoa dưới chân lần lượt bị trọng lực gấp mười của Vương Diệp khống chế làm cho tan xương nát thịt.

Đồng thời hắn giơ tay phải lên, phóng thích Nãi Cùng Thần Băng Biều Trùng.

Băng Biều Trùng vừa xuống biển sâu còn có chút không thích ứng, nhưng rất nhanh đã bơi nhanh về phía mục tiêu.

Trong nháy mắt, đống bùn vừa rồi còn không ngừng ngọ nguậy đã bị đông thành một tảng băng lớn.

Bề mặt thậm chí còn có vài phần cảm giác trong suốt như pha lê.

Vương Diệp nhắm chuẩn rồi, trực tiếp thi triển kỹ năng khống chế trọng lực lên thân quái vật bùn đã bị Nãi Cùng Thần Băng đông thành băng khối.

Khống chế trọng lực trong phạm vi nhỏ, hiện tại đã có thể thi triển đến trọng lực gấp trăm lần.

Đối với con rồng bùn có sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường này, hắn tự nhiên sẽ không nương tay.

Vừa ra tay đã là trọng lực gấp trăm lần.

Một tiếng vỡ giòn tan truyền đến.

Tảng băng rắn chắc dưới áp lực nước biển sâu, cuối cùng cũng sụp đổ dưới áp lực nặng nề của trọng lực gấp trăm lần.

Hơn nữa còn là sụp đổ rất triệt để.

Ban đầu chỉ là những vết nứt nhỏ trên bề mặt, trong nháy mắt, vết nứt ngày càng nhiều.

Cuối cùng 'ầm' một tiếng, rồng bùn hoàn toàn biến thành vô số mảnh băng vụn nhỏ.

Uy lực của Nãi Cùng Thần Băng vẫn chưa tan biến.

Những mảnh băng nhỏ này hoàn toàn không có cách nào tụ lại được, rất nhanh đã bị dòng chảy hỗn loạn dưới đáy biển cuốn đi khắp nơi, ngày càng lên cao, trôi về phía mặt nước.

Vương Diệp đã đi đến vị trí chỉ cách Bạng Mẫu mười mấy mét.

Đứng ở vị trí này, hắn càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Bạng Mẫu.

Thứ này chỉ riêng phần lộ ra khỏi rãnh biển, cao hơn Vương Diệp, đã có khoảng ba mươi mét.

Vẫn còn một phần chưa hoàn toàn nổi lên.

Toàn bộ con Bạng Mẫu ít nhất cũng cao bằng tòa nhà hai mươi tầng.

Con người đứng trước mặt Bạng Mẫu sẽ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Ánh mắt Vương Diệp nhìn chằm chằm vào viên ngọc khổng lồ bên trong vỏ Bạng Mẫu.

Kỳ lạ là viên ngọc này không phải hình tròn hoàn hảo.

Sau đó, hắn trực tiếp dùng một thức Thái Cực Quyền, đánh vỡ nó.

“Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Bạng Mẫu Quy Khư Nam Hải, nhận được 40.000 điểm kinh nghiệm, 80.000 điểm năng lượng.” Chết rồi?

Thực lực của Bạng Mẫu quả thực rất mạnh, nhưng lực tấn công thì lại quá yếu.

Hơn nữa năng lực tạo ảo cảnh mạnh nhất của Bạng Mẫu, trước mặt Vương Diệp, gần như rất khó phát huy.

Nói chung, Bạng Mẫu đã gặp phải khắc tinh.

Thủ đoạn của Vương Diệp có thể khắc chế Bạng Mẫu đến chết.

Đối với một dị thú chỉ biết ẩn mình dưới đáy biển sâu như Bạng Mẫu, sự cạnh tranh quả thực là quá không đủ.

Bạng Mẫu ở dưới vực sâu đáy biển vốn đã không có đối thủ đáng gờm nào.

Cộng thêm việc cứ ru rú trong rãnh biển, đến cả việc trồi lên cũng không muốn.

Điều này khiến cho thực lực cơ bản của Bạng Mẫu khá mạnh, nhưng phương thức tấn công lại quá đơn điệu.

Đối với Vương Diệp mà nói, tuy tiêu diệt Bạng Mẫu tốn không ít sức lực, nhưng cũng chỉ đơn thuần là việc tốn sức mà thôi.

Sau khi Bạng Mẫu bị tiêu diệt, ánh sáng lấp lánh bên trong vỏ sò bắt đầu mờ đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Vương Diệp biết rằng, những thứ tốt bên trong cơ thể Bạng Mẫu, nếu không nhanh chóng lấy ra, đến lúc đó sẽ bị lãng phí.

Hắn bắt đầu ra sức thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Chỉ có điều lần này thì ngược lại, khống chế trọng lực xuống dưới một phần trăm.

So sánh giữa việc tăng và giảm trọng lực, việc thi triển giảm trọng lực vẫn dễ dàng hơn một chút.

Sau khi giảm trọng lực xuống còn một phần trăm, tốc độ rơi xuống của Bạng Mẫu rõ ràng đã chậm lại, thậm chí bắt đầu có dấu hiệu từ từ nổi lên.

Nhân lúc này, hắn nạy bung vỏ sò ra một khe hở.

Sau khi nạy ra, Vương Diệp lập tức lại bị choáng ngợp bởi ánh sáng lấp lánh đầy mắt.

Bên trong vỏ sò của Bạng Mẫu, có ít nhất mấy trăm viên ngọc trai khổng lồ.

Những viên ngọc này đã được nuôi dưỡng dưới đáy biển sâu ít nhất hàng ngàn năm, châu quang rực rỡ, mỗi viên ít nhất cũng to bằng quả trứng ngỗng.

Vương Diệp nhặt một viên lên, thậm chí còn có âm thanh thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Nguyệt Minh Châu Nam Hải tinh phẩm.” Mỗi một viên ngọc đều ẩn chứa linh khí vô cùng dồi dào.

Sau khi Vương Diệp lục soát một lượt, số ngọc trai bên trong vỏ sò có gần cả ngàn viên.

Hắn một hơi thu hết tất cả ngọc trai vào không gian hệ thống.

Trong lúc thu hoạch những viên trân châu cực phẩm này, hắn còn phát hiện ra rất nhiều thứ thú vị.

Chương 333

Bạng Mẫu đã tồn tại dưới biển sâu hàng vạn năm.

Trong ngần ấy năm, những thứ bị Bạng Mẫu âm thầm nuốt chửng không hề ít.

Ví dụ như trứng của Nam Hải Chân Long, hẳn là đã bị Bạng Mẫu nuốt chửng cả quả.

Bạng Mẫu có một ưu điểm lớn nhất.

Tất cả những thứ bị nó nuốt vào, chỉ cần có linh khí, sẽ bị Bạng Mẫu dùng lớp xà cừ bao bọc lại.

Lâu dần, lớp xà cừ sẽ bọc kín mít những vật phẩm ngoại lai này.

Nói một cách nghiêm túc, những thứ này cũng đã biến thành trân châu.

Mọi thứ bên trong đều được lớp xà cừ đầy linh lực bảo vệ, dù đã qua vạn năm vẫn không có nhiều thay đổi.

Thời gian như ngưng đọng bên trong vỏ sò.

Chỉ có điều, tất cả mọi thứ đều được phủ lên một lớp xà cừ.

Trứng rồng là như vậy, và một số thứ thú vị khác cũng tương tự.

Nổi bật nhất là một số xương rồng.

Rõ ràng Nam Hải Chân Long từng sinh sống trong hải nhãn Quy Khư không chỉ có một con.

Và chắc chắn có một số con rồng còn khá nhỏ đã bị Bạng Mẫu nuốt chửng một cách thảm thương.

Máu rồng, thịt rồng cơ bản đã bị Bạng Mẫu ăn hết.

Xương rồng lại được lớp xà cừ bao bọc, bảo tồn được một phần.

Trong con rồng bùn lúc trước cũng có không ít xương rồng.

Vì vậy, xương rồng mà Vương Diệp tìm thấy trong cơ thể Bạng Mẫu chỉ là một số mảnh xương vỡ.

Tác dụng lớn nhất của xương rồng là làm thuốc.

Trong y học cổ truyền vốn đã có vị thuốc là long cốt, nhưng long cốt đó thực chất là hóa thạch của các loài động vật có vú thời cổ đại, trong đó rất nhiều thậm chí là xương bò, mai rùa dùng để bói toán thời cổ.

Những khúc xương rồng lấy ra từ vỏ sò của Bạng Mẫu này là hàng thật giá thật, thậm chí còn rất tươi.

Xương rồng có thể trực tiếp chế thành Long Cốt Đan.

Chỉ có điều, để chế tạo Long Cốt Đan cần phải tiêu hao một lượng Quốc Vận Trị nhất định thông qua hệ thống.

Mặc dù vậy, Vương Diệp vẫn vô cùng vui mừng.

Bởi vì Long Cốt Đan thực sự quá hữu dụng.

Thứ này không chỉ có thể giúp vết thương ngoài da nhanh chóng lành lại, mà điểm mạnh hơn nữa là có thể tăng cường sức mạnh và sức bền của con người, khiến người ta trở nên cường tráng hơn.

Thứ này tương đương với một loại thuốc cường hóa.

Mặc dù hướng cường hóa khá đơn nhất, chỉ là sức mạnh và thể lực, nhưng đối với người bình thường, đây đã là một thứ tốt hiếm có.

Hơn nữa, Long Cốt Đan cường hóa sức mạnh thể lực của người bình thường, biên độ cường hóa rất lớn.

Một viên Long Cốt Đan có thể khiến sức mạnh và thể lực của một người tăng gấp đôi.

Đương nhiên viên thứ hai sẽ không có hiệu quả như vậy.

Dùng càng nhiều, hiệu quả càng kém.

Mặc dù vậy, nó vẫn rất mạnh.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, sau khi đã được Vương Diệp cường hóa bằng Hậu Khanh Linh Huyết, dùng Long Cốt Đan tuy không đạt được hiệu quả tăng gấp đôi, nhưng vẫn có thể tăng lên đáng kể.

Từ nay, ba người này sẽ thực sự thoát ly khỏi phạm trù của người bình thường.

Về phần Cổ Sai, Vương Diệp cũng dự định cho cậu nhóc một viên.

Cổ Sai có Thấu Hải Long Vương Trận, ở dưới biển tự nhiên là một tay cừ khôi, nhưng lên bờ rồi, thân thủ hiện tại vẫn chưa đủ.

Sau khi tăng cường sức mạnh và thể lực, có thể bù đắp được điểm yếu của Cổ Sai.

Vương Diệp ngay lập tức tiêu hao Quốc Vận Trị trong không gian hệ thống, điều chế ra bốn viên Long Cốt Đan.

Sau đó, hắn lại dời ánh mắt sang một thứ khác.

Thứ khác là một vật hình dài, là một cành san hô.

Bản thân san hô cũng có thể được coi là một loại bảo thạch của biển cả.

Một số san hô có màu sắc rực rỡ, hình dáng đẹp đẽ cũng rất có giá trị, nhưng chung quy vẫn không thể so sánh với các loại trân châu bảo thạch.

Nhưng đoạn san hô này lại rất đặc biệt.

Rõ ràng nó cũng bị Bạng Mẫu coi là thức ăn mà nuốt vào.

Bạng Mẫu cũng khá kén chọn, những thứ bình thường căn bản sẽ không nuốt, càng không để lại dấu vết gì trong vỏ sò, sớm đã bị tiêu hóa không còn một mẩu.

Cành san hô này không quá lớn, chỉ cao khoảng ba thước, có một vài nhánh nhỏ.

Nhìn từ bên ngoài, thoáng qua trông nó hoàn toàn là một cây con hoàn chỉnh, uốn lượn như một con rồng đang cuộn mình.

Bề mặt phủ một lớp châu quang, trong suốt lấp lánh, ánh sáng rực rỡ.

Điều khiến Vương Diệp càng kinh ngạc hơn là, lõi bên trong của cây san hô này là san hô thiết thụ đặc hữu của vùng xoáy san hô.

Đồng thời còn không phải là san hô thiết thụ thông thường.

San hô thiết thụ bình thường đều có màu nâu sẫm, giống như cành cây sắt bị gỉ.

Nhưng loại san hô này lại toàn thân đen nhánh.

Ngay cả những nhánh non vừa được san hô trùng tạo thành cũng đều đen tuyền.

Đồng thời trên mỗi cành đều có một đường chỉ trắng mỏng.

Người dân địa phương thỉnh thoảng cũng thấy loại san hô thiết thụ cực nhỏ này.

Loại san hô thiết thụ đen trắng này thường cao không quá một tấc.

Trong những rừng san hô cao như rừng nguyên sinh ở xoáy san hô, nó trông vô cùng nhỏ bé.

Tốc độ sinh trưởng đặc biệt chậm, nghe nói ngàn năm mới dài một thước, vạn năm mới dài một tấc.

Cực kỳ cứng rắn, đao chém rìu bổ cũng không thể làm nó sứt mẻ, lửa đốt nước luộc cũng không thể làm hỏng nửa phần.

Nếu không phải màu sắc của loại san hô này có chút quỷ dị, thì xét theo hình dáng, độ cứng và độ hiếm có, nó tuyệt đối sẽ là loại san hô quý giá nhất.

Nhưng ngư dân bản địa lại kính nhi viễn chi với loại san hô được gọi là Âm Dương Thiết San Hô này.

Bởi vì nghe nói loại san hô này âm khí quá nặng.

Đặt trong nhà trưng bày, ban ngày sẽ nổi gió âm.

Kinh khủng nhất, không phải là gặp ma quỷ, mà là tà vật trong vòng mấy dặm đều tụ tập về nhà.

Các loại độc trùng, sơn tinh, mèo đen, chó gầy, cú đêm...

Chuyện này càng đáng sợ hơn.

Các loại truyền thuyết quỷ dị lưu truyền trong các làng chài ở vùng Nam Dương.

Âm Dương Thiết San Hô bị đồn là vật không may mắn.

Nhưng theo Vương Diệp thấy, loại Âm Dương Thiết San Hô này lại là thiên tài địa bảo hiếm có.

Linh khí trên đó cực kỳ dồi dào.

San hô trùng của Âm Dương Thiết San Hô dường như có thể hấp thụ các loại năng lượng từ môi trường xung quanh, sau đó chuyển hóa thành một loại linh khí mang theo khí tức âm hàn.

Hiệu suất chuyển hóa khá cao.

Chỉ có điều linh khí sau khi chuyển hóa lại mang theo tà khí tự nhiên.

Nếu ở dưới đáy biển thì ngược lại khá ổn định.

Dù sao mật độ tà vật dưới đáy biển không quá cao, tụ tập bên cạnh loại Âm Dương Thiết San Hô này cũng không gây chú ý.

Nhưng sau khi bị người ta thu thập lên bờ thì lại hoàn toàn khác.

San hô trùng của Âm Dương Thiết San Hô cực kỳ ngoan cường, dù ở nơi đã rời khỏi mặt nước cũng không dễ dàng chết đi, vẫn có thể liên tục chuyển hóa năng lượng khí tức xung quanh thành linh khí mang tà khí âm hàn.

Loại linh khí này sẽ thu hút tất cả âm linh, tà ma, sơn tinh, quỷ quái xung quanh đến.

Bởi vì những người trưng bày san hô thường là những gia đình có chút thực lực, nơi ở cũng là thị trấn và những ngôi làng lớn hơn.

Dân số ở những nơi này khá đông đúc, âm linh tà ma tự nhiên cũng không ít.

Chương 334

Một khi gây ra chút động tĩnh, sẽ là động tĩnh lớn.

Vì vậy từ trước đến nay không ai dám có ý đồ với Âm Dương Thiết San Hô.

Nhưng những điều này đối với Vương Diệp mà nói đều không thành vấn đề.

Linh khí mang tà khí âm hàn cũng là linh khí.

San hô trùng của Âm Dương Thiết San Hô có sức sống cực kỳ ngoan cường, bị phong bế trong vỏ sò vạn năm, đến bây giờ vẫn còn sống.

Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được, cành Âm Dương Thiết San Hô này vẫn đang không ngừng sinh trưởng.

Đồng thời, san hô trùng đã dung hợp với lớp châu quang bên trong của Bạng Mẫu, hình thành một loại san hô trùng mới vô cùng quỷ dị.

Không chỉ có thể liên tục sinh ra linh khí, mà còn có thể liên tục mọc ra những nhánh san hô mang lớp châu quang.

Nói cách khác, dù đã rời khỏi Bạng Mẫu, cây san hô này sau này vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng, đồng thời mọc ra còn là loại san hô đặc biệt mang lớp châu quang.

Chỉ có điều, lớp châu quang của Âm Dương Thiết San Hô cũng khác với những loại khác, màu sắc sẽ dần dần tối đi, từ trắng sang vàng, từ vàng sang đỏ, từ đỏ sang nâu, từ nâu sang đen, cuối cùng biến thành vẻ ngoài đen tuyền có một đường chỉ trắng giống như Âm Dương Thiết San Hô.

Đây đúng là bảo bối.

Linh khí mà Âm Dương Thiết San Hô có thể chuyển hóa và sản sinh, đã có thể thu hút tà vật trong vòng trăm dặm đến hấp thụ.

Châu quang Âm Dương Thiết San Hô sinh trưởng chậm hơn, nhưng chuyển hóa linh khí càng dồi dào và tinh thuần hơn.

Nếu đặt ở một ngôi làng nào đó trên bờ, e rằng sẽ mang đến tai họa diệt vong.

Đối với Vương Diệp thì lại là một thứ tốt.

Thứ này dùng để câu cá chắc chắn rất hiệu quả.

Ở những nơi khác nhau, bày Châu quang Âm Dương Thiết San Hô ra, không lâu sau, tà vật trong vòng trăm dặm sẽ đến tụ tập.

Vương Diệp có thể thỏa thích thu hoạch một phen.

Đối với người khác, tà ma ác linh quả thực là thứ đáng sợ nhất trên đời, nhưng đối với Vương Diệp, tà ma ác linh chỉ là một loại tài nguyên.

Ngay cả khi bình thường không dùng đến, cũng có thể đặt Châu quang Âm Dương Thiết San Hô trong không gian hư số mà mình đã mở ra.

Đến lúc đó, trong không gian hư số tạo ra một vùng nước, trong vùng nước còn có thể tạo ra thủy tinh cung.

Châu quang Âm Dương Thiết San Hô tự nhiên có thể liên tục cung cấp linh thể cho toàn bộ không gian.

Thu hoạch của Vương Diệp ở chỗ Bạng Mẫu có thể nói là bội thu.

Khi đi tìm kiếm lại, trong vỏ sò quả thực đã không còn thứ gì có giá trị.

Thịt sò cổ vạn năm chắc cũng không ngon lắm, hay là để nó trở về với tự nhiên thì tốt hơn.

Vỏ sò thì không tệ, tiếc là quá lớn.

Mang thứ này vào không gian hư số cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Vương Diệp thấy ở đây đã không còn gì để thu lượm, liền lập tức quay trở lại tầng trên.

Khi ra khỏi rãnh biển, Vương Diệp phát hiện chiếc đỉnh đồng khổng lồ trên đầu đã bắt đầu phát ra những tiếng ma sát kim loại khiến người ta ê răng.

Vương Diệp phát hiện, trên vỏ sò to như ngọn núi của Bạng Mẫu, có hai sợi xích đồng nối thẳng đến chiếc đỉnh đồng khổng lồ.

Khí tức mà Bạng Mẫu phóng ra, cộng với mối liên kết giữa bản thân Bạng Mẫu và chiếc đỉnh đồng khổng lồ, đã trực tiếp khởi động cơ quan trên đỉnh đồng.

Lúc này, toàn bộ Kiến Mộc đã bắt đầu chuyển động.

Trong rãnh biển nơi Bạng Mẫu ở, bùn cát và nước đen hung dữ không ngừng phun ra.

Vương Diệp nhìn thấy trong dòng nước phun ra dữ dội như suối phun này, xen lẫn không ít những thứ to lớn như những ngọn núi nhỏ.

Gần Vương Diệp nhất là một vật đen ngòm rộng khoảng năm sáu mét, cao ba bốn mét, không biết dài bao nhiêu.

Phía trước nhất là một cái đầu quỷ khổng lồ.

Vương Diệp tuyệt đối không nhìn lầm.

Đúng là một cái đầu ác quỷ.

Mắt trên đó trợn tròn, còn có răng nanh và sừng.

Mặc dù cũng đen ngòm, nhưng vẫn bị Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp nhìn rất rõ.

Ngay cả Vương Diệp cũng bị dọa cho giật mình.

Cái rãnh biển này chẳng lẽ đáy của nó nối liền với địa ngục?

Đây là ác quỷ trong địa ngục xông ra rồi sao?

Phong ấn đã được giải trừ?

Trong giây lát, hắn còn tưởng mình đã mở ra thứ gì đó kinh khủng.

Vậy chẳng phải ác quỷ trong địa ngục cũng có thể thu hoạch một phen sao?

Nhưng Vương Diệp ngay lập tức nhận ra.

Thứ này căn bản không có sinh mệnh.

Đây là xác một con tàu cướp biển không biết đã chìm bao nhiêu năm ở gần hải nhãn Quy Khư.

Không biết vì sao lại bị hút vào rãnh biển sâu dưới đáy Kiến Mộc.

Cùng với xác tàu cướp biển phun lên, còn có hài cốt và thi thể của đủ loại sinh vật quái dị.

Trong bùn cát cuồn cuộn, chúng không ngừng trồi lên, trong đó còn xen lẫn không ít đồ cổ, vàng bạc, mảnh vỡ đồ sứ và một số thứ khác rõ ràng là do con người tạo ra.

Vương Diệp vừa giữ thăng bằng, vừa định xem xem trong những thứ phun ra từ đáy biển sau khi cơ quan khởi động, có thứ gì đáng tiền không.

Sau khi tiện tay vớt lên một số đồ vàng rõ ràng mang phong cách Đại Thực, hắn mơ hồ cảm thấy một trận bất an.

Lúc này, bùn cát phun ra từ rãnh biển sâu đã làm cho nước biển bên dưới chiếc đỉnh đồng khổng lồ trở nên đục ngầu.

Đáy biển vốn đã rất tối tăm, bị bùn cát phun ra che lấp, bây giờ càng thêm đen kịt.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp cũng bị bùn cát che khuất, chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi trăm mét.

Đồng thời, kỹ năng dò xét năng lượng cảm nhận được có thứ gì đó đang từ từ trồi lên từ đáy vực sâu.

Vương Diệp có thể khẳng định, thứ này tuyệt đối còn khổng lồ hơn cả Bạng Mẫu, sức mạnh cũng mạnh hơn Bạng Mẫu.

Giống như một cái bóng khổng lồ, mang theo nỗi sợ hãi không thể diễn tả, từ từ trồi lên, chậm rãi mà vững chắc.

Vương Diệp cảm thấy da đầu tê dại.

Tôi đột nhiên nhớ ra, trong dòng thời gian của thế giới gốc, con BOSS đáng sợ nhất ở Quy Khư Nam Hải vẫn chưa xuất hiện.

Chính là con quái vật sống sót trong vực sâu bên dưới Kiến Mộc.

Tổ tiên của tất cả giao nhân.

Cũng có thể nói là mẫu thể của tất cả giao nhân.

Trong kịch bản gốc, nó được gọi là Giao Lão.

Chỉ có điều, Vương Diệp nhớ rõ, trong kịch bản gốc, Giao Lão tuy có thân hình khổng lồ, nhưng không hề mang lại cho Vương Diệp cảm giác áp bức mạnh mẽ như lúc này.

Phản ứng đầu tiên trong đầu Vương Diệp là phải chuồn mau.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp đã kìm nén được sự thôi thúc bỏ chạy.

Rất rõ ràng, đây là tín hiệu gây nhiễu mà Giao Lão phát ra.

Nỗi sợ hãi.

Giải phóng nỗi sợ, lan truyền nỗi sợ, đó chính là mấu chốt giúp Giao Lão trở thành con BOSS cuối cùng.

Nội tâm Vương Diệp cực kỳ kiên định.

Dù bị Giao Lão ảnh hưởng, cuối cùng anh vẫn phục hồi lại bình thường chỉ trong nháy mắt.

Vương Diệp từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra.

Đây được xem là dị thú mạnh mẽ cuối cùng trong hải nhãn Quy Khư.

Dù thế nào đi nữa, Vương Diệp cũng phải đối mặt.

Rất nhanh, trong bóng tối, một bóng đen gần như vô tận từ từ trồi lên.

Đen hơn cả bóng tối.

Dòng nước xung quanh cũng mang theo mùi vị đáng sợ.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ phát hiện ở phía trên vực sâu, Cổ Sai vậy mà vẫn còn ở trong nước, không hề bỏ chạy.

Chương 335

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên.

Cũng được.

Ý chí của cậu nhóc này cũng được xem là kiên định.

Bóng đen ngày càng khổng lồ.

Vương Diệp nhìn không thấy điểm cuối.

Hiện ra trước mặt Vương Diệp là một khuôn mặt khổng lồ.

Khuôn mặt này có vài phần tương tự với những khuôn mặt xấu xí, méo mó của giao nhân.

Nhưng lại càng khủng bố hơn.

Toàn là những nếp gấp, vảy thịt, những vật hình u lồi lên.

Khắp nơi là gai ngược và răng thịt.

Chúng không ngừng ngọ nguậy, trôi nổi trong nước biển, giống như vô số xúc tu.

Đôi mắt còn cao hơn cả người Vương Diệp.

Đường kính gần một trượng.

Màu sắc là một màu xám tro mang theo tử khí và sự sợ hãi.

Vương Diệp đứng yên không nhúc nhích.

Trước đôi mắt khổng lồ của Giao Lão, thân hình Vương Diệp trông dị thường nhỏ bé.

Một âm thanh quỷ dị vô cùng, trầm thấp như ác mộng, truyền ra từ người Giao Lão.

Tựa như lời nói điên dại, bài ca của ác quỷ, tiếng khóc của lệ quỷ.

Xung quanh không còn chút sinh khí nào.

Tất cả sinh vật dưới đáy biển, hoặc đã chết đi, hoặc đã sợ hãi bỏ chạy thật xa.

Thậm chí sinh khí và dưỡng khí cũng đã bị hấp thụ sạch sẽ.

Ngay cả Vương Diệp, người có thể dùng thuật Quy Tức để thở dưới nước, cũng cảm thấy ngạt thở.

Mà ngay phía trên anh, tiếng kim loại ma sát của chiếc đỉnh đồng khổng lồ vẫn tiếp tục.

Chiếc đỉnh đồng khổng lồ vậy mà vẫn đang từ từ chuyển động.

Điểm mấu chốt của cơ quan Chấn quái, rõ ràng ngoài con sò mẹ ra, còn có cả Giao Lão.

Dù sao thì giao nhân cũng là người bảo vệ mộ huyệt, cây san hô sắt và đỉnh đồng khổng lồ.

Thân là tổ tiên của giao nhân, Giao Lão cũng là một phần của cơ quan Kiến Mộc.

Vương Diệp có thể thấy rõ, trên người Giao Lão quấn từng vòng xích đồng.

Hay thật, tộc nhân Hận Thiên thị năm đó, định thuần phục bắt giữ tà thần sao?

Trực tiếp bắt Giao Lão để nó phục vụ cho mình?

Nhưng xem ra, Hận Thiên thị hẳn là đã không thành công.

Không biết chuyện này cuối cùng kết thúc ra sao.

Dù sao thì Vương Diệp thấy, xích đồng trên người Giao Lão vẫn còn đó, nhưng đã vỡ nát không chịu nổi.

Mà tộc nhân Hận Thiên thị lại đã bị diệt vong.

Hận Thiên cổ quốc bây giờ chỉ còn lại di tích và phế tích.

Vương Diệp biết hiện tại mình chỉ có rất ít thời gian.

Nếu không thể tiêu diệt Giao Lão trong thời gian ngắn, hải nhãn Quy Khư Nam Hải sẽ lập tức biến mất.

Sự cân bằng của hải khí đã bị phá vỡ.

Sẽ không còn sức mạnh nào có thể chống đỡ cho âm hỏa và tường biển cao hàng trăm mét tồn tại.

Đến lúc đó, tất cả mọi thứ sẽ bị nhấn chìm trong một mớ hỗn loạn của dòng xoáy.

Vương Diệp vừa lên đã trực tiếp tung ra kỹ năng mạnh nhất của mình, Thiên Kiếp Chi Nhãn.

Hai luồng sét thô to trực tiếp bắn vào hai mắt Giao Lão.

Ánh điện trắng tím chiếu sáng cả vực sâu âm u đen kịt.

Ngay cả Cổ Sai đang run rẩy chờ Vương Diệp trở về trên mặt biển cũng nhìn thấy bóng hình to như ngọn núi nhỏ bên dưới.

Cùng với tư thế như thiên thần của Vương Diệp.

Sau khi tung ra Thiên Kiếp Chi Nhãn, Vương Diệp lại lập tức thi triển Môi Vận Đương Đầu.

Tiếp đó lại thi triển kỹ năng Trọng lực gấp mười.

Nhưng Vương Diệp lại cảm thấy cơ thể to như núi của Giao Lão dường như không bị ảnh hưởng gì.

Thậm chí tốc độ trồi lên cũng không chậm lại.

Vương Diệp nhíu mày.

Sau đó thi triển Thủy Long Chi Lực và Địa Long Chi Lực.

Rãnh biển này đã gần đến đáy của vỏ trái đất.

Bên dưới chính là lớp manti và dung nham cuồn cuộn.

Rất nhiều núi lửa ngầm đều ở gần rãnh biển.

Vương Diệp bây giờ hy vọng có thể trực tiếp kích hoạt núi lửa dưới đáy biển.

Cùng với việc thi triển kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm.

Dòng bùn đá phun ra từ đáy biển ngày càng mạnh mẽ.

Nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Bắt đầu trở nên nóng bỏng.

Đồng thời một luồng màu đỏ sẫm từ từ bốc lên từ đáy biển.

Tựa như ánh lửa.

Âm thanh ầm ầm trong rãnh biển át cả tiếng kêu quỷ dị đáng sợ của Giao Lão.

Khí chất trên người Giao Lão cũng thay đổi.

Một đôi mắt màu xám tro, vậy mà lại nhanh chóng hiện ra một chút ánh sáng màu bạc phẫn nộ.

Giao Lão đã nhận ra Vương Diệp định làm gì.

Sau đó nó há to cái miệng rộng.

Một luồng uy áp như hủy thiên diệt địa ập tới.

Vương Diệp thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn, nhìn chằm chằm vào miệng Giao Lão.

Mực đen phun ra từ miệng Giao Lão, lập tức bao vây lấy Vương Diệp.

Nước biển xung quanh đều biến thành chất lỏng đen kịt như đá, không thể nhìn xuyên qua.

Nhưng những vệt mực đen này khi cách Vương Diệp khoảng hai ba mét thì không thể tiến thêm được nữa.

Vương Diệp cũng giải phóng sức mạnh cường đại, đẩy lùi thứ mực quái dị này.

Đồng thời một luồng sức mạnh to lớn cố gắng khống chế anh.

Muốn anh bơi vào trong đám mực đen kia.

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Nguồn gốc của lực lượng này tự nhiên là Giao Lão.

Nhưng Giao Lão đã thi triển nó như thế nào?

Không phải dựa vào âm thanh.

Dường như chỉ đơn thuần dựa vào một loại từ trường nào đó.

Vương Diệp lúc này đã không còn sức để thi triển các kỹ năng khác.

Kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm đang xé toạc lớp vỏ đá dưới đáy rãnh biển.

Chương 336

Núi lửa ngầm sắp phun trào.

Thời khắc mấu chốt, thực sự không rảnh tay.

Những thứ như lựu đạn, để đối phó với Giao Lão thì quả thực không đáng nhắc tới.

Có chút quá coi thường Giao Lão.

Sau đó, Vương Diệp lấy ra Lam Vũ Tinh Kim Thiềm từ không gian hệ thống.

Đây là món đồ tốt lấy ra từ bụng con Hoắc thị bất tử trùng ở Trùng Cốc Vân Nam.

Năng lượng mạnh mẽ đến mức có thể thay đổi từ trường của toàn bộ hồ lô động trong Trùng Cốc.

Tạo ra một không gian đặc thù giống như rừng rậm thời tiền sử.

Đồng thời còn khiến cho bầu trời trên Trùng Cốc quanh năm bị sương mù che phủ.

Khiến tất cả máy bay đi qua đó đều mất kiểm soát và rơi xuống.

Vương Diệp chĩa Lam Vũ Tinh Kim Thiềm về phía Giao Lão, dồn hết sức lực còn lại, kích hoạt Lam Vũ Tinh Kim Thiềm.

Một luồng năng lượng tinh túy bắn ra từ Lam Vũ Tinh Kim Thiềm, thẳng hướng Giao Lão.

Phía trước miệng Lam Vũ Tinh Kim Thiềm, tất cả mực đen đặc sệt đều bị năng lượng do Kim Thiềm phóng ra đánh tan.

Tựa như bên trong đã xảy ra biến đổi dữ dội nào đó, lại một lần nữa biến thành nước biển trong suốt.

Cùng lúc đó, màu sắc trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm cũng bắt đầu nhanh chóng nhạt đi.

Màu xanh lam đậm đặc trước đó bắt đầu biến thành màu xanh hồ, thậm chí còn bắt đầu trở nên tối hơn.

Một lát sau, trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm vậy mà lại xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Vương Diệp nhíu mày.

Thực lực của Giao Lão quả nhiên lợi hại.

Năng lượng trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm mạnh mẽ vô cùng.

Vậy mà ở chỗ Giao Lão lại bị tiêu hao hết trong một hơi.

Nhưng mực đen mà Giao Lão phun ra cũng đã bị Lam Vũ Tinh Kim Thiềm quét sạch.

Vùng nước biển đen kịt trước đó lại trở nên trong suốt.

Giao Lão cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Một điểm rất nổi bật là, Giao Lão dường như bị sức mạnh từ trường do Lam Vũ Tinh Kim Thiềm phóng ra làm cho choáng váng.

Đầu óc vậy mà cũng không còn tỉnh táo, đã bắt đầu lảo đảo không tìm được phương hướng của Vương Diệp.

Nếu Giao Lão bây giờ còn tỉnh táo, chắc chắn đã phải nhanh chóng bỏ chạy.

Bởi vì rãnh biển bên dưới Giao Lão, núi lửa ngầm đã phun trào.

Nhưng lúc này trạng thái tinh thần của Giao Lão đã bị Lam Vũ Tinh Kim Thiềm đánh cho sụp đổ.

Vương Diệp thấy kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm đã dẫn dụ được núi lửa dưới đáy biển ra.

Anh biết thời cơ tiêu diệt Giao Lão đã đến.

Ngay lập tức, anh lại nhắm vào Giao Lão đang trên bờ vực sụp đổ, giải phóng toàn bộ năng lượng từ trường cuối cùng trên Lam Vũ Tinh Kim Thiềm ra ngoài.

Giây tiếp theo, Giao Lão cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ.

Đôi mắt màu xám tro vốn u ám và mang theo tử khí, không còn một tia sáng nào.

Chỉ còn lại sự u tối và hỗn loạn vô tận.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Cổ Hoặc.

Đối với người bình thường như Minh Thúc, kỹ năng này có thể thay đổi suy nghĩ của một người ở tầng sâu nhất của tiềm thức mà không để lại dấu vết.

Để làm được điều này, còn khó hơn nhiều so với việc trực tiếp khống chế hành động của một người.

Thậm chí còn mạnh hơn cả thôi miên sâu.

Đối với một dị thú mạnh mẽ như Giao Lão, dù đang trên bờ vực sụp đổ, kỹ năng Cổ Hoặc cũng không thể khống chế tiềm thức được.

Nhưng khống chế hành động của Giao Lão trong thời gian ngắn thì lại có thể.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được sự kết nối tinh thần được thiết lập với Giao Lão phía trước.

Anh không do dự khống chế Giao Lão bơi về phía biển dung nham ở miệng núi lửa bên dưới.

Núi lửa vẫn không ngừng phun trào.

Vương Diệp cảm thấy mình như đã gây ra họa lớn.

Rãnh biển này vốn dĩ là nơi hải khí sung mãn, âm hỏa dưới đáy biển không ngừng cháy, hoạt động của vỏ trái đất đặc biệt sôi nổi.

Rất có thể đây là nơi giao nhau của hai mảng kiến tạo.

Theo thuật Thanh Ô Phong Thủy, đây là đoạn long trát.

Bản thân nó đã là một thế cục vô cùng hung hiểm.

Bị kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm của Vương Diệp ảnh hưởng.

Sức mạnh vĩ đại ẩn chứa giữa trời đất dưới đáy biển, trực tiếp bị đốt cháy, giải phóng, bùng nổ.

Dung nham ngay cả nước biển lạnh giá cũng không thể dập tắt.

Hơi nước cuồn cuộn xen lẫn lưu huỳnh và khói đặc, xộc thẳng lên mặt biển.

Thân hình khổng lồ như ngọn núi nhỏ của Giao Lão.

Dưới sự tương phản của biển dung nham, vậy mà cũng có vẻ không còn lớn đến thế nữa.

Còn về phần Vương Diệp, anh đã nhỏ bé đến mức như không tồn tại.

Thân hình Giao Lão không ngừng lặn xuống.

Trong khoảnh khắc tiếp cận biển dung nham, trong mắt Giao Lão bùng lên một tia chấn động và sợ hãi.

Rõ ràng bản năng sinh tồn đã khiến Giao Lão vào giây phút cuối cùng thoát khỏi sự khống chế của kỹ năng Cổ Hoặc của Vương Diệp.

Nhưng đã quá muộn.

Giao Lão cố gắng chịu đựng cơn đau như bị luộc chín, liều mạng quẫy đuôi và thân thể, cố gắng trồi lên khỏi đáy biển.

Vương Diệp lúc này đã kết hợp với thần khí như Lam Vũ Tinh

Kim Thiềm, thi triển một loạt kỹ năng.

Không thể để những nỗ lực trước đó đổ sông đổ bể.

Anh lập tức cố gắng chịu đựng nỗi đau do nhiệt độ nước biển xung quanh tăng lên, ngưng thần tĩnh khí.

Tập trung sức mạnh trong cơ thể vào một phạm vi cực kỳ nhỏ hẹp và chính xác.

Anh thi triển khống chế Trọng lực gấp trăm lần lên Giao Lão.

Tức thì, trong phạm vi không gian của Giao Lão, trọng lực đã trở thành một trăm lần so với trạng thái bình thường.

Sinh vật bình thường, thậm chí một số dị thú mạnh mẽ, trong môi trường trọng lực này, xương cốt đều sẽ bị ép gãy.

Toàn bộ cơ thể sẽ bị ép bẹp.

Biến thành một đống thịt nát như bùn.

Giao Lão quả thực mạnh mẽ, vậy mà lại chống đỡ được áp lực của trọng lực gấp trăm lần.

Nó phun ra một ngụm máu tươi từ miệng.

Vết thương trên người cũng phun ra rất nhiều máu tươi và thịt vụn như vòi phun.

Nhưng toàn bộ cơ thể cuối cùng vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ là Giao Lão muốn bơi lên trên, thoát khỏi biển dung nham là không thể.

Cơ thể Giao Lão như một khối chì nặng trịch, nhanh chóng rơi xuống.

Nó rơi thẳng vào biển dung nham đang cháy rực màu đỏ.

Đôi mày nhíu chặt của Vương Diệp cuối cùng cũng giãn ra.

Lần này chắc không thể xảy ra bất ngờ gì nữa chứ?

Biển dung nham bắt đầu sủi bọt, bắn ra những tia lửa.

Liên tục có những mảng dung nham lớn, bị cơ thể đen sẫm của Giao Lão quẫy văng vào nước biển.

Chương 337

Nước biển xung quanh đã sớm bắt đầu sôi sục.

Bọt khí hơi nước đã dày đặc.

Vương Diệp cũng không chịu nổi nhiệt độ hiện tại, bắt đầu bơi lên mặt biển.

Chỉ là âm thanh thông báo của hệ thống vẫn chưa vang lên.

Lòng Vương Diệp vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Chẳng lẽ Giao Lão vẫn chưa chết?

Quá đáng rồi.

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ, từ trong biển dung nham đột ngột vọt lên.

Là Giao Lão!

Lúc này Giao Lão đã giãy giụa trong biển dung nham được một lúc.

Vảy và da thịt trên người đã sớm bắt đầu bốc cháy.

Từng mảng lớn bong tróc.

Chỉ là bản thân Giao Lão thực lực quá mạnh, dù gần như chỉ còn lại một bộ xương, nhưng vẫn giãy giụa nhảy lên khỏi biển dung nham.

Một đôi mắt to lớn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Vương Diệp đang bơi lên trên.

Toàn bộ cái đầu lâu của con ngư yêu độc ác méo mó, đột nhiên tách khỏi cơ thể.

Cơ thể đã hóa thành xương trắng, dính dung nham chưa nguội hẳn, cuối cùng lại rơi xuống biển dung nham.

Nhưng cái đầu của Giao Lão, lại mượn lực đẩy của cơ thể, đuổi theo Vương Diệp.

Cái đầu của Giao Lão cũng cực kỳ khổng lồ.

Thậm chí chỉ riêng một cái đầu, đã có thể sánh ngang với tàu Bạch Long Vương.

Hơn nữa, Giao Lão bị Vương Diệp gài bẫy, oán khí đặc biệt nặng.

Chết vô cùng không an lành.

Cú liều mạng cuối cùng trước khi chết, chính là muốn kéo Vương Diệp đi cùng.

Tốc độ của cái đầu Giao Lão cực nhanh.

Vương Diệp vốn đang chờ tiếng thông báo của hệ thống.

Thỉnh thoảng anh lại nhìn qua lớp bong bóng xuống đáy biển.

Kết quả là thấy một vật đen thui to lớn, giống như đầu tàu hỏa bắn về phía mình.

Tốc độ nhanh gần bằng đạn pháo.

Mượn hơi nóng và bong bóng bốc lên từ đáy biển, thứ này có tốc độ nhanh đến mức không giống như đang ở trong nước.

Vương Diệp vung ngược Toái Tinh Kiếm chém mạnh xuống.

Vô số ánh sao từ Toái Tinh Kiếm phóng ra.

Vật đen thui lập tức bị Vương Diệp chém làm đôi từ giữa.

Nhưng Vương Diệp cũng bị đầu Giao Lão cắn trúng hai chân.

Mỗi chiếc răng của Giao Lão đều to gần bằng Vương Diệp.

Hai hàm răng khép lại.

Cảm giác như một cái cổng kiếm khổng lồ đóng sập.

Dù ném một người đá vào, cũng sẽ bị cú cắn liều mạng trước khi chết của Giao Lão chặt đứt ngang lưng.

Long Thần Khải trên người Vương Diệp hiện ra.

Tất cả lực phòng ngự lập tức được kéo lên tối đa.

Một cơn đau dữ dội vẫn truyền đến từ hai chân.

Vương Diệp cúi đầu nhìn, hai chân bị răng Giao Lão cắn trúng, trực tiếp biến dạng.

Máu thịt một mảng mơ hồ.

Vương Diệp cố nén đau đớn.

Bây giờ không phải là lúc cảm nhận nỗi đau.

Biển dung nham bên dưới vẫn đang nhanh chóng dâng lên.

Lát nữa nếu bị biển dung nham nuốt chửng.

Dù Vương Diệp hiện tại gần như có thân bất tử, e rằng cũng chẳng được lợi lộc gì.

Kỹ năng Bất tử và Tái sinh đã bắt đầu được thi triển.

Mặc dù vết thương trông rất đáng sợ.

Nhưng thực tế đã được Long Thần Khải chặn một lớp.

Đồng thời Long Vương Chi Thể của Vương Diệp cũng khiến vết thương không đáng sợ như vẻ ngoài.

Bị thương hoàn toàn là do đòn phản công trước khi chết của một dị thú cấp BOSS, gần như ngang với tà thần như Giao Lão, thực sự quá hung mãnh.

Nhưng vết thương vẫn bắt đầu nhanh chóng lành lại.

Cái đầu Giao Lão bị chém mất một nửa nhỏ.

Nửa còn lại vẫn còn con mắt.

Vốn thấy đã cắn trúng Vương Diệp, trong mắt còn lộ ra một tia vui mừng.

Có lẽ nó nghĩ rằng mình tuy đã chết, nhưng cũng đã kéo theo kẻ thù.

Có thù báo ngay tại trận.

Kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ vặn vẹo vài cái, đã thoát khỏi hàm răng sắc nhọn của Giao Lão.

Vừa bơi lên trên, vết thương trên người còn đang nhanh chóng lành lại.

Đợi đến khi Vương Diệp bơi ra xa mấy trượng, vết thương đã từ máu thịt mơ hồ biến thành vết thương ngoài da.

Trong con mắt duy nhất còn lại của Giao Lão, tràn đầy vẻ không cam lòng và kinh ngạc.

Nó từ từ chìm xuống biển dung nham đỏ rực.

Vương Diệp nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Lúc đi qua chiếc đỉnh đồng khổng lồ, anh phát hiện xích khóa và cơ quan của thứ này đã hoàn toàn khởi động.

Khi lên đến mặt nước, anh phát hiện Cổ Sai đã lên bờ.

Dù sao thì nhiệt độ trong nước đã có thể luộc chín trứng gà.

Khoảnh khắc nhìn thấy Vương Diệp trồi lên từ mặt nước, tất cả mọi người trên bờ đều reo hò vui mừng.

Dây thừng lập tức được ném tới.

Nếu là bình thường, Vương Diệp thật sự không cần đến sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Nhưng tình hình hôm nay thật sự đặc biệt.

Một mặt là thực lực của Giao Lão vượt xa tưởng tượng của Vương Diệp.

Lại có thể khiến Vương Diệp bị thương.

Mặt khác cũng là do Vương Diệp tự chơi lớn.

Núi lửa dưới nước, thanh thế có chút quá đà.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng trong khoảnh khắc Vương Diệp trồi lên, đã nhìn thấy vết thương trên chân anh.

Mặc dù lúc này vết thương trên chân Vương Diệp đã rất nông.

Nhưng trong mắt ba người vẫn không kìm được sự chấn động.

Vương Diệp vậy mà lại bị thương?

Thật là khó tin.

“Đi mau!

Vào trong tòa cổ mộ đầu rồng kia đi.” Vương Diệp nghiến răng nói.

Chương 338

Động san hô dưới đáy Kiến Mộc lúc này đã bắt đầu sôi sục.

Xung quanh đâu đâu cũng là hơi nước.

Mấy người nghe thấy lời Vương Diệp, lập tức mang theo đồ đạc bên mình chạy về hướng Âm Thành Long Cốt lúc nãy.

Vương Diệp trong lòng có chút không chắc chắn.

Bên trong Âm Thành Long Cốt, còn có một số Minh Thuyền do tộc nhân Hận Thiên thị để lại khi chôn cất năm xưa.

Minh Thuyền không phải là thuyền thật.

Hơi giống với một số phương thức mai táng đặc thù ở một số nơi, dùng thuyền gỗ úp lên thi thể để chôn cất.

Minh Thuyền không phải để người sống ngồi, mà là để linh hồn người chết ngồi.

Ngồi Minh Thuyền thuận theo Kiến Mộc lên cung trăng.

Vì là để cho linh hồn người chết ngồi, nên phương diện đi lại tự nhiên là làm cho có lệ.

Phương diện trang trí thì cực kỳ xa hoa.

Phương diện vật liệu cũng rất tinh xảo.

Cộng thêm hiệu quả chống mục của Âm Thành Long Cốt.

Mấy ngàn năm trôi qua, vẫn giữ được kết cấu của Minh Thuyền.

Chỉ có điều khả năng đi lại thì tương đối kém.

Chỉ cần có chút sóng gió, rất có thể sẽ hỏng hoàn toàn.

Nhưng bây giờ mọi người cũng không có lựa chọn nào khác.

Mực nước trong động san hô đã bắt đầu dâng lên nhanh chóng.

Mấy người Vương Diệp xông vào Âm Thành Long Cốt, cẩn thận kéo chiếc Minh Thuyền vẫn đậu bên cạnh ra.

Lúc kéo ra, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Minh Thúc nhìn nhau.

Chiếc Minh Thuyền này còn nhỏ hơn cả chiếc thuyền cứu sinh bằng cao su lúc trước.

Mấy người ngồi vào cũng rất chật vật.

Quan trọng hơn là, thứ này có thể chống đỡ cho đến khi mọi người thoát ra khỏi Kiến Mộc không?

Vương Diệp cười cười.

“Lên đi, chúng ta sẽ ngồi Minh Thuyền, lên cung trăng.” Nói xong, anh kéo mấy người lên thuyền.

Rất nhanh nước biển đã tràn đến mạn thuyền, mực nước dâng lên ngày càng nhanh.

Sóng biển và xoáy nước xung quanh cũng ngày càng rõ rệt.

Nhiệt độ nước biển cũng trở nên nóng bỏng.

Nếu rơi xuống thì cơ bản là chín.

Hơn nữa, thảm hơn là, một số chỗ dưới đáy thuyền còn bắt đầu rò rỉ nước.

Vương Diệp cũng bị dồn vào đường cùng.

Anh bắt đầu liên tục lấy đồ từ không gian hệ thống ra.

Vương Diệp không để thuyền cứu sinh trong không gian hệ thống.

Nhưng anh lại để không ít vật liệu.

Vải chống nước, keo nhiệt, đinh gỗ các loại công cụ sửa chữa thuyền bè vẫn có.

May mà trên thuyền có mấy vị, Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh chính là ngư dân.

Minh Thúc cũng là một lão thuyền trưởng chạy thuyền mấy chục năm.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng lớn lên ở ven biển, rất quen thuộc với thuyền bè.

Mọi người thấy Vương Diệp lấy vật liệu ra, không chút do dự, lập tức bắt tay vào sửa chữa thuyền tại chỗ.

Vật liệu dùng cho Minh Thuyền cũng khá tốt.

Đặc biệt là khung thuyền ở nhiều nơi dùng xương rồng thật.

Chỉ có điều ngoài khung ra, thân thuyền và lớp vỏ bọc, tuổi đời thực sự quá lâu.

Hiệu quả chống mục của Âm Thành Long Cốt cũng không ngăn được vật liệu lão hóa.

Không bị mục nát đã là tốt lắm rồi.

Mấy người cũng tay chân luống cuống, dùng gần nửa tiếng đồng hồ, gần như thay mới toàn bộ vật liệu bên trong và bên ngoài Minh Thuyền.

Cùng với mực nước biển dâng lên, nhiệt độ nước biển cuối cùng cũng ổn định lại.

Tuy nóng, nhưng không đến mức là nước sôi.

Minh Thuyền cũng cuối cùng không còn sụp đổ, miễn cưỡng có thể ổn định.

Chỉ là trong lòng mọi người vẫn rất bất an.

Lỗ hổng trên đỉnh Kiến Mộc, nhìn ra ngoài có thể thấy một bầu trời tròn như mặt trăng.

Nhưng lúc này đang là buổi tối, nên nhìn thấy cũng là bầu trời đêm.

Sau khi ra khỏi Kiến Mộc, khoảng cách đến mặt biển thật sự vẫn còn khá cao.

Nếu không thể thuận lợi tiến vào mặt biển thật sự, mà bị nước từ đỉnh Kiến Mộc cuốn ra ngoài.

Rồi lại rơi vào hải nhãn cao hàng trăm mét.

Minh Thuyền dù là thuyền làm bằng thép mới toanh, e rằng cũng bị đập nát.

Mấy người không bị chết đuối thì cũng bị ngã chết.

Vương Diệp lại không hề lo lắng.

Khi những người khác đang liều mạng sửa thuyền, Vương Diệp nằm ở đáy thuyền.

Vừa nhìn vết thương trên chân mình hồi phục, vừa tận hưởng cảm giác thu hoạch.

Âm thanh thông báo hệ thống mà anh mong đợi từ lâu cuối cùng cũng vang lên.

Giao Lão cuối cùng cũng đã chết!

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Giao Tổ, nhận được 300,000 điểm kinh nghiệm, 600,000 điểm năng lượng.” Tên có chút khác với trong dòng thời gian gốc.

Hóa ra thứ này là Giao Tổ.

Cũng đúng, là tổ tiên của tất cả giao nhân mà.

Điểm năng lượng nhận được, trực tiếp ngang hàng với Nam Hải

Chân Long.

Tuyệt đối là dị thú mạnh nhất.

Đáng tiếc là Giao Lão cuối cùng bị biển dung nham nuốt chửng.

Nói một cách nghiêm túc, ngoài một cái đầu to lớn ra, rất nhiều thứ khác đã bị thiêu hủy.

Cho nên vật phẩm nhận được sau khi tiêu diệt Giao Lão không nhiều.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Giao Tổ, nhận được Giao Tổ Lợi Xỉ.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nam Hải Giao Tổ, nhận được Tinh hoa Nhãn cầu Giao Tổ.” Giao Tổ Lợi Xỉ Vương Diệp đã được lĩnh giáo.

Lực phòng ngự trên người Vương Diệp đã được kéo lên tối đa.

Chỉ riêng Long Thần Khải, dù vũ khí nóng đến cũng không thể phá phòng ngự.

Đặt trên chiến trường, trừ phi dùng đến bom hạng nặng, nếu không Vương Diệp chính là thân bất tử.

Giao Tổ Lợi Xỉ trong cú đánh liều mạng trước khi chết của Giao Lão, vậy mà có thể cắn Vương Diệp đến máu thịt mơ hồ.

Dù Vương Diệp rất nhanh đã dùng kỹ năng Tái sinh và Bất tử để hồi phục bình thường, cũng là chuyện vô cùng kinh hãi.

Đương nhiên.

Có thể khiến Vương Diệp bị phá phòng ngự, nguyên nhân chủ yếu vẫn là cú đánh toàn lực của một bá chủ đã sống mấy nghìn năm như Giao Tổ.

Tu vi và sức mạnh chiếm phần lớn.

Giao Tổ Lợi Xỉ cũng công không thể bỏ.

Thứ này tuyệt đối là vật liệu tuyệt vời, có thể chế tạo vũ khí.

Khuyết điểm duy nhất chính là.

Chương 339

Vấn đề kích thước.

Một chiếc răng của Giao Lão đã cao gần bằng Vương Diệp.

Đại bảo kiếm to như tấm cửa cũng chỉ có thể xem trong truyện tranh thôi.

Thật sự mà dùng, hoàn cảnh sử dụng thật sự rất hạn chế.

Hiện tại đã là thế giới văn minh hiện đại.

Tình huống trên chiến trường đối mặt với hàng ngàn hàng vạn kẻ địch cầm vũ khí lạnh để mở chế độ vô song là cực kỳ hiếm thấy.

Hàng ngày đi ra ngoài vác theo một thanh cự kiếm to bằng tấm cửa, thật là vô lý.

Nhưng mà thật trùng hợp.

Chân hỏa của Vương Diệp có hiệu quả luyện khí.

Hoàn toàn có thể luyện hóa Giao Tổ Lợi Xỉ đến kích thước phù hợp.

Nam Hải Giao Tổ Lợi Xỉ tổng cộng cho bảy chiếc.

Vương Diệp dự định có thời gian sẽ luyện hóa một phen.

Sức mạnh mà Giao Tổ Lợi Xỉ có thể chịu đựng được rất mạnh.

Đồng thời trọng lượng của thứ này cũng không giống kim loại.

Nhẹ nhàng và linh hoạt hơn.

Dựa vào độ bền của Giao Tổ Lợi Xỉ mà nói, gần như có thể sử dụng vô hạn.

Thứ hai còn mạnh hơn.

Đôi mắt to màu xám tro gây ấn tượng sâu sắc của Nam Hải Giao Tổ, đã giữ lại được một con.

Đồng thời hóa thành Tinh hoa Nhãn cầu, trở thành phần thưởng hệ thống của Vương Diệp.

Thứ này quá tà tính.

Nếu không phải bản thân Vương Diệp đặc biệt tinh thông các kỹ năng loại tinh thần, ý chí đặc biệt kiên định và mạnh mẽ.

E rằng chỉ cần bị đôi mắt màu xám tro đó nhìn một cái, đã phải quỳ xuống bái phục.

Nếu không bị dọa chết tại chỗ, thì chỉ có thể trở thành nô bộc của đối phương.

Nam Hải Giao Tổ có thể trở thành tà thần, xưng bá trong hải nhãn Quy Khư mấy nghìn năm, hẳn là nhờ vào đôi mắt to như đèn pha này.

“Ting, chúc mừng ký chủ thăng cấp lên Tông Sư trung kỳ, Long Vương huyết mạch thăng lên cấp 9, nhận được Long Thần Chi Nhãn.” “Thông báo, Long Thần Chi Nhãn, Nhãn cầu Giao Tổ và Thông Thiên Nhãn dung hợp, nhận được kỳ kỹ Đại La Động Quan, có dung hợp không?” Nghe vậy, Vương Diệp quả quyết dung hợp.

“Ting, nhận được kỳ kỹ Đại La Động Quan.” Ngay sau đó, giao diện thuộc tính mở ra. 【Ký chủ】: Vương Diệp 【Thân phận truyền thừa】: Võ Đang Vương Dã 【Không gian hệ thống】: 150 mét khối 【Cảnh giới】: Tông Sư trung kỳ (cần 10 triệu điểm kinh nghiệm để thăng cấp, tiến độ 630.000/10.000.000) 【Kỳ kỹ】: Phong Hậu Kỳ Môn, Khí Thể Nguyên Lưu, Đại La Động Quan 【Vũ khí】: Thương Long Toái Tinh Kiếm, Tiểu Thần Phong, Thao Thiết Mục Ti Ngự Thú Địch, Hỗn Hải Phá Lãng Cung. 【Linh sủng】: Đạt Phổ Quỷ Trùng, Nguyệt Ảnh Ô Đồng 【Kỹ năng】: Thái Cực Quyền Pháp, Thái Cực

Kiếm Pháp, Khôi Tinh Thích Đấu, Ngũ Lôi Chính Pháp: Âm Ngũ Lôi, Thi Nga Cổ, Đô Công Phù Ấn, Thái Tuế (cấp bốn), Kim Quang Chú, Thính Lôi Định Huyệt, Tuyết Băng, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa (loại trưởng thành, tất cả thuộc tính băng hỏa), Đại Đô Công Trấn Hồn Ca, Nam Đẩu Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, Thấu Thủy Long Vương Trận, Ác Sát Chú. 【Nguyên khí】: Âm Dương 【Huyết mạch】: Long Vương huyết mạch (cấp 9, kỹ năng huyết mạch: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Long Tiên, Long Ngâm, Long Vương Nguyên Thần, Long Khải (đã tiến giai thành Long Thần Khải), Long Đằng, Địa Long Chi Lực, Thủy Long Chi Lực, Long Thần Chi Nhãn.

Hấp thụ 8 triệu điểm năng lượng có thể thăng cấp, đạt đến cấp mười có thể tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tiến độ: 1.250.000/20.000.000.) 【Thiên phú kỹ năng】: Thông Thiên Nhãn (Gây nhiễu, Làm mù, Mê hoặc, Suy diễn, Chấn nhiếp, Không gian hư số, Gương hư số.

Thông báo, tiến độ kỳ kỹ Đại La Động Quan là 60%), Bất tử chi lực. 【Quốc vận trị】: 52000 【Vật phẩm】: Chu Sa Hồ Lô, Tinh Thần Lệ, Linh nhân Hoắc thị bất tử trùng, Lam Vũ Tinh Thiềm Thừ, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, Kim Lũ Ngọc Y, Bảo thạch Tiên Nữ Chi Lệ, Luân Hồi Hồng Liên, Hắc Cương Tiên Nhân Y, Tinh Mang Bạch Ngọc Tàng Tuyết Liên, Thượng cổ xích giáp toàn quy xác, Huyết nhị nhân sâm quả mẫu chu, Long mạch khí vận, Minh Hành Thảo, Long Mạch Ngọc Tủy, Phượng Hoàng Đảm, Xà thần di cốt linh bãi, Kim văn ngũ khô lâu bất tịnh quan, Lỗ khắc thanh đồng nhật nguyệt xuân phân tinh bàn, Chiêm Bà Bạch Long Vương ngạc ngư trượng, Địa hỏa văn long cốt, Bạch Long Vương Hào, Hắc diệu thứ thiên mâu, Hắc diệu thiên tinh thạch, Âm khí tinh hoa, Công thức và bản vẽ đèn lồng râu rồng dầu cá voi ma, Nam Hải bách niên nguyệt minh châu, Long

Thần Chi Lân, Vương miện Thánh Sử Đế Phân Đại, Mảnh vỡ Long Thần Chi Nhãn, Thất bảo bách khảm phỉ thúy phật y, Long Hỏa Chi Tâm, Long Hỏa Du, Tinh Nguyệt Ti, Nam tinh ban thủy tinh, Giao châu biển sâu, Âm dương thiết san hô. 【Linh khí】: Bách Thú Ấn, Chấp Kim Ngô Hổ Phù, Quật Tử Phàn Sơn Giáp, Kim Ly Côn Luân Ngọc Thiên Quan Ấn. 【Nhiệm vụ chính tuyến】: Cùng Hồ Bát Nhất và những người khác thám hiểm Quy Khư Nam Hải, và nhận được dây thần cổ, thám hiểm thành công, có thể nhận được một lần rút thưởng.

Sau khi đóng giao diện, Vương Diệp chỉ cảm thấy thực lực của mình lại tăng vọt.

Đặc biệt là kỳ kỹ Đại La Động Quan này, khiến anh cảm thấy mọi thứ trên thế giới đều là hư ảo.

Kỳ kỹ này thật sự quá thần kỳ!

Giả sử lại chiến đấu với Giao Tổ, mình có thể dựa vào Đại La Động Quan, trực tiếp tìm ra điểm yếu của nó, sau đó một chiêu kết liễu.

Vương Diệp chỉ có thể hít một hơi thật sâu, trở về hiện thực.

Đúng lúc này, Minh Thuyền cũng đã bị mực nước trong Kiến Mộc đẩy lên đến đỉnh.

Mọi người trên thuyền đều nắm chặt lấy thân thuyền.

Quá căng thẳng.

Sau khi ra ngoài, là thoát khỏi sinh tử, hay là rơi vào vực sâu, chỉ có thể nghe theo ý trời.

Vương Diệp đứng dậy, đi về phía mũi thuyền.

Anh từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra.

Quay đầu nhìn mọi người trên thuyền.

“Biểu đệ, có chú ở đây chúng ta chắc chắn ra ngoài được.” Vương Bàn Tử nhìn thấy nụ cười thuần khiết chân thành của Vương Diệp, tức thì cảm nhận được điều gì đó, hét lên một tiếng.

Những người khác nghe thấy lời Vương Bàn Tử, cũng đều nhớ ra điều gì đó.

Vẻ mặt của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trở nên kiên nghị, đồng thời cũng tràn đầy hy vọng.

Minh Thúc và Cổ Sai cũng vô cùng khâm phục Vương Diệp, nên cũng thả lỏng hơn.

Chỉ có Nguyễn Hắc và Đa Linh vẫn còn vẻ mặt lo lắng.

Vương Diệp rất nhanh đã nghe thấy âm thanh kinh thiên động địa truyền đến từ bên ngoài Kiến Mộc.

Bản thân Kiến Mộc cũng không ngừng rung chuyển, như bị thứ gì đó va chạm.

“Hải nhãn Quy Khư, sụp đổ rồi!” Vương Diệp lẩm bẩm.

Không chỉ là âm thanh, kỹ năng dò xét năng lượng cũng có thể cảm nhận được khí tức xung quanh đang xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

“Ngồi vững, vịn chắc vào.” Vương Diệp vừa nói vừa bảo mấy người dùng dây thừng cố định mình vào Minh Thuyền.

Minh Thuyền quả thực không chắc chắn lắm.

Nhưng dù sao cũng còn có hình dáng của một con thuyền.

Thế giới bên ngoài lúc này, nếu không có thuyền mà trực tiếp đi ra, dù kỹ năng bơi lội tốt đến mức của Cổ Sai, cũng không thể trụ được.

Đúng lúc này, miệng giếng tròn như mặt trăng trên đỉnh Kiến Mộc phát ra một tiếng nổ lớn.

Tiếp đó có thứ gì đó từ trên sụp xuống.

Vương Diệp nhìn kỹ, là những viên đá nhọn trên đỉnh Kiến Mộc.

Những thứ này mọc ở bên ngoài Kiến Mộc như vảy cá.

Nhìn từ xa có vẻ không lớn lắm.

Nhưng khi rơi từ trên cao xuống, sẽ phát hiện.

Thứ này có kích thước gần bằng Minh Thuyền.

Nếu thật sự đập trúng Minh Thuyền, cả thuyền người sẽ bị nghiền nát tại chỗ.

Vương Diệp đứng ở đầu thuyền, nhìn tảng đá nhọn khổng lồ đang lao xuống từ trên trời.

Mũi đá nhọn hướng thẳng xuống chiếc thuyền ma.

Lúc này, chiếc thuyền ma gần như đã mất kiểm soát, muốn né tránh là hoàn toàn không thể.

Vương Diệp ngưng thần tĩnh khí, thanh trường kiếm trong tay chém một nhát vào hư không.

Tức thì, vạn điểm sao lấp lánh từ kiếm Toái Tinh tuôn ra.

Ánh sao mang theo kiếm khí, chém thẳng vào tảng đá nhọn.

Ngay sau đó, tảng đá khổng lồ bị chẻ làm đôi ngay chính giữa một cách gọn gàng.

Hai mảnh đá vừa vặn rơi xuống hai bên trái phải của thuyền ma.

Minh Thúc, Nguyễn Hắc, Đa Linh hét lên thất thanh.

Sóng biển bên cạnh bị hất tung lên cao đến mấy mét.

Cuối cùng, nó vẫn không rơi trúng thuyền ma.

Chiếc thuyền ma chao đảo lên xuống trong sóng lớn.

Mỗi lần tưởng chừng như sắp lật, nó lại kiên cường trụ vững.

Vương Diệp đứng ở đầu thuyền, thỉnh thoảng lại thi triển kỹ năng Phá Lãng, ổn định lại thân thuyền.

Chương 340

Cuối cùng, thuyền ma cũng đã dâng lên đến lối ra trên đỉnh cây Kiến Mộc.

Bầu trời trước đó chỉ nhỏ như mặt trăng tròn, giờ đây đã biến thành một cái lỗ tròn khổng lồ phía trên cao hàng chục mét. "Chúng ta coi như là thăng thiên rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử luôn miệng nói những lời may mắn. "Phỉ phỉ phỉ, tên béo chết tiệt, thăng thiên cái gì?

Chúng ta sắp ra khỏi cây Kiến Mộc rồi." Minh Thúc khinh bỉ nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Nhưng bản thân Minh Thúc cũng chẳng khá hơn là bao, cả khuôn mặt đã trắng bệch như tuyết.

Đôi tay gầy guộc như cành khô nắm chặt lấy mạn thuyền.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên ào ạt đổ nước vào như thác đổ.

Nước biển ập đến dữ dội, đập vào bên trong Kiến Mộc, làm tung lên một màn sương nước.

Mực nước bên trong Kiến Mộc lập tức dâng lên còn nhanh hơn nữa.

Nhìn thấy dòng nước biển như thác đổ này, Minh Thúc, người vừa rồi còn mặt xám như tro, định nhắm mắt chờ chết, đột nhiên lớn tiếng reo lên. "Tốt quá rồi!" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh bị tiếng hét của Minh Thúc làm cho giật nảy mình. "Lão nông Hồng Kông nhà ông, bản chất phản động lộ ra rồi phải không?

Chúng ta gặp phải khó khăn lớn như vậy, mà ông còn ở đây reo hò?

Xem tôi có ném ông ra ngoài không!" Minh Thúc vốn có chút sợ Vương Bàn Tử, nghe vậy vội vàng dịu giọng. "Ý tôi là, chúng ta có cơ hội ra ngoài rồi." Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu. "Không sai, ít nhất trước mắt thì cái mạng nhỏ của chúng ta đã giữ được rồi." Hồ Bát Nhất vội vàng an ủi Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vẫn còn hơi ngơ ngác, không hiểu tại sao nước tuôn vào nhiều như vậy mà lại an toàn. "Bàn Tử à, cậu nghĩ xem, có nước tuôn vào, có phải chứng tỏ mực nước bên ngoài đã vượt qua đỉnh của Kiến Mộc rồi không?" Vương Bàn Tử ngơ ngác gật đầu.

Sau đó như chợt nhớ ra điều gì, hắn vỗ đùi một cái thật mạnh.

Hắn đưa tay ôm lấy Hồ Bát Nhất, "Lão Hồ!

Tôi biết rồi, chúng ta không cần phải rơi xuống chết nữa!" Nói xong liền ôm chặt lấy Hồ Bát Nhất.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Đúng là hết nói nổi.

Thôi, cứ mặc kệ họ vậy.

Mực nước quả thật đã dâng lên đến đỉnh Kiến Mộc.

Lúc này, thuyền ma đã đến lối ra trên cùng.

Có thể nói là bị mực nước bên trong Kiến Mộc đẩy sống ra ngoài.

Vì nước bên trong dâng lên quá nhanh, khi thuyền ma ra ngoài, nó còn bị đẩy cao hơn đỉnh Kiến Mộc hai ba mét, sau đó mới rơi xuống lại.

Mọi người trên thuyền ma nhìn lại xung quanh.

Trước đó, đỉnh Kiến Mộc còn cách đỉnh tường biển bốn năm mươi mét.

Bây giờ khoảng cách này cũng đã được rút ngắn.

Những bức tường biển xung quanh đang sụp đổ.

Dòng nước không ngừng cuộn trào vào Hải Nhãn Quy Khư.

Bên trong Hải Nhãn Quy Khư vẫn còn một số xoáy nước lớn nhỏ.

Dường như vẫn còn không ít nước biển đang đổ vào vực sâu dưới đáy biển.

Nhưng tốc độ nước biển tràn vào cuối cùng vẫn lớn hơn tốc độ nước biển chảy đi.

Sự cân bằng của khí biển đã bị phá vỡ.

Âm hỏa trên đỉnh đã tiêu tan.

Việc thoát ra khỏi Hải Nhãn Quy Khư chỉ còn là vấn đề thời gian.

Điều kiện duy nhất là mọi người và chiếc thuyền ma dưới thân có thể chống chọi được trong dòng chảy hỗn loạn này.

Chống cự cho đến khi Hải Nhãn Quy Khư hoàn toàn khôi phục lại sự cân bằng.

Đây không phải là một việc dễ dàng.

Trong phạm vi Hải Nhãn Quy Khư bây giờ đâu đâu cũng là dòng chảy hỗn loạn và sóng lớn.

Xoáy nước và dòng ngầm giăng kín.

Chỉ một chút sơ sẩy, dù là thuyền đánh cá hiện đại cũng sẽ bị xé nát.

Vương Diệp dứt khoát nhắm mắt lại.

Sau khi có được Đại La Động Quan, cảm ứng của anh đối với biển cả đã nhạy bén hơn trước rất nhiều.

Cộng thêm kỹ năng thăm dò năng lượng vốn có của mình.

Khi nhắm mắt lại, gần như toàn bộ dòng chảy và khí biển trong phạm vi mấy chục cây số xung quanh đều hiện lên trong đầu anh.

Nước biển ở nơi nào vận động ra sao, Vương Diệp đều rõ như lòng bàn tay.

Đồng thời, Vương Diệp còn có thể điều khiển nước biển bên dưới và xung quanh thuyền ma, không ngừng điều chỉnh hướng đi của thuyền.

Lúc này, Vương Diệp đã tiến vào một trạng thái cực kỳ tập trung, gần như thần minh.

Dưới sự điều khiển của anh, chiếc thuyền ma linh hoạt như một con bướm đang vui đùa trong bụi hoa.

Xung quanh đâu đâu cũng là lá cỏ cánh hoa, nhưng không một chiếc lá nào dính vào thân.

Sóng lớn cuồn cuộn, nhưng mấy người trên thuyền ma ngay cả quần áo cũng không bị ướt.

Lúc mới bắt đầu, Vương Diệp còn có chút bỡ ngỡ.

Việc điều khiển thuyền ma thỉnh thoảng vẫn không theo kịp chuyển động của sóng và dòng chảy.

Càng về sau, anh càng thành thạo.

Một chiếc thuyền ma rách nát có thể tan rã bất cứ lúc nào, vậy mà lại được Vương Diệp điều khiển đến mức xuất thần nhập hóa.

Khoảng nửa giờ sau.

Phạm vi bên trong Hải Nhãn Quy Khư gần như đã ngang bằng với mặt biển xung quanh.

Những xoáy nước vốn rải rác trong Hải Nhãn Quy Khư đều hội tụ về vị trí trung tâm.

Đồng thời, ở trung tâm Hải Nhãn Quy Khư, một xoáy nước khổng lồ vô tận lại xuất hiện.

Đường kính ít nhất cũng phải hai ba mươi dặm.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ, đây là ánh sáng cuối cùng của Hải Nhãn Quy Khư.

Bắt đầu từ xoáy nước lớn, kết thúc cũng bằng xoáy nước lớn.

Có thể thoát ra được hay không, tất cả đều trông vào nước cờ cuối cùng này.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên.

Hướng âm thanh truyền đến chính là vực sâu trống rỗng ở chính giữa xoáy nước.

Ngay sau đó, một luồng sáng màu vàng đỏ chói lòa vô tận bắn ra từ chính giữa xoáy nước.

Theo sau luồng sáng chói mắt là một cột lửa khổng lồ có đường kính ít nhất phải trên trăm mét.

Cột lửa phóng thẳng lên trời.

Mãi đến khi bắn cao gần một cây số, nó mới từ từ yếu đi.

Khí biển và mây mù xung quanh cũng bị cột lửa ngút trời cuốn lên không trung.

Trong chốc lát, cảnh tượng giống như một cây đại thụ lấy cột lửa làm thân, lấy mây mù làm tán, mọc lên từ mặt biển.

Cả bầu trời đêm đều bị cột lửa chiếu rọi thành một màu vàng đỏ.

Mây mù giăng đầy trời cũng chiếu rọi mặt biển vốn đen kịt vô tận thành một màu ấm áp.

Giữa trời đất là một vùng sáng rực.

Nhưng trong lòng Vương Diệp lại thầm kêu không ổn.

Trước đó, nếu thuyền ma bị xoáy nước lớn cuốn vào giữa, tệ nhất cũng chỉ là rơi vào vực sâu trống rỗng.

Chương 341

Nói không chừng vẫn còn cơ hội thoát ra.

Bây giờ với tình thế này.

Nếu bị xoáy nước lớn cuốn vào.

Sẽ đi thẳng vào trong cột lửa ở giữa.

Đây là tiết tấu bị hỏa táng tại chỗ rồi.

Vương Diệp bắt đầu liều mạng điều khiển thuyền ma.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Cổ Sai, Minh Thúc mấy người cũng không ngồi yên.

Họ bắt đầu dùng những thứ còn có thể sử dụng trên thuyền ma làm mái chèo, liều mạng chèo ra ngoài xoáy nước lớn.

Không có đồ thì dùng tay.

Chiếc thuyền ma vốn đang từ từ trôi về trung tâm xoáy nước, cuối cùng lại bắt đầu vùng vẫy ra ngoài.

Trong nước biển rõ ràng có hai luồng sức mạnh đang giằng xé nhau.

Sức mạnh điều khiển của Vương Diệp và sức mạnh của xoáy nước lớn đang va chạm và đối kháng kịch liệt.

Trước đó đã đạt được một sự cân bằng nào đó.

Bây giờ sự tham gia của Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác đã phá vỡ sự cân bằng này.

Khiến cho thuyền ma có hy vọng thoát ra.

Chỉ có điều, thân thuyền dưới sự giằng xé và đối kháng của sức mạnh khổng lồ, bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt.

Thân thuyền ma rõ ràng đã bắt đầu không chịu nổi.

Vương Diệp mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào cột lửa ở chính giữa xoáy nước lớn.

Lúc này, lòng anh trong suốt như gương.

Tư duy thông suốt, sáng tỏ.

Cuộc đối kháng sức mạnh giữa mình và xoáy nước lớn ở Quy Khư Nam Hải sẽ là thử thách cuối cùng và cũng là lớn nhất trong chuyến đi Nam Hải của anh.

Nếu có thể vượt qua, sức mạnh của Vương Diệp chắc chắn sẽ tiến thêm một bước.

Thậm chí sở hữu sức mạnh để đối kháng với uy lực của trời đất.

Vương Diệp không hề giữ lại chút nào, giải phóng toàn bộ sức mạnh của mình.

Thiên Lôi Kiếp!

Đồng thời, anh từ từ đưa tay phải ra, nắm vào hư không.

Phía trên mây mù do cột lửa hình thành, mây mù bắt đầu không còn ổn định, không ngừng cuộn trào va chạm.

Từng luồng điện quang xuyên qua tầng mây.

Những luồng điện quang này ngày càng dày đặc.

Ánh sáng màu trắng tím đã thêm một sắc thái khác vào màu vàng đỏ của bầu trời.

Ngay sau đó, như thể đột nhiên có người nhấn công tắc.

Ít nhất mấy chục tia sét từ tầng mây giáng xuống.

Tất cả các tia sét đều như giao long.

Những tia sét này cuối cùng hội tụ lại với nhau, tạo thành một tia sét khổng lồ vô tận.

Từ trên trời giáng xuống.

Gần như là đánh dọc theo cột lửa.

Tia sét đánh trúng cột lửa.

Cả cột lửa cũng bắt đầu lóe lên những tia điện chói lòa.

Điện quang bùng nổ.

Sức mạnh của cột lửa cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Giống như một ngọn đèn dầu sắp cạn trong gió.

Ánh sáng dần dần mờ đi.

Hướng đi của thuyền ma ngày càng vững vàng.

Sức mạnh của xoáy nước lớn dần dần đã không còn ảnh hưởng đến thuyền ma.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác sớm đã bị cảnh tượng kỳ vĩ trước mắt làm cho sững sờ, mắt tròn miệng dẹt.

Lúc này mới hoàn hồn, bắt đầu liều mạng chèo thuyền ma ra khỏi xoáy nước lớn.

Vương Diệp hít sâu vài hơi không khí mang theo vị mặn của gió biển, từ từ ngồi xuống đáy thuyền ma.

Thắng rồi, thắng hiểm trong gang tấc!

Ánh sao lóe lên trong mắt Vương Diệp.

Nhưng anh cũng đã kiệt sức.

Đối kháng với xoáy nước lớn không phải là một việc nhẹ nhàng.

Lúc này, trên người Vương Diệp gần như không còn một chút nguyên khí nào.

Chuyện còn lại chỉ có thể giao cho Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác.

Vương Diệp trong lòng không hề hối hận.

Nếu chỉ có một mình, có lẽ anh có thể dùng chút sức lực là thoát ra được.

Bảo toàn tính mạng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng như vậy, Vương Diệp cũng sẽ vĩnh viễn không có được kinh nghiệm trực diện với tai ương, đối kháng với uy lực trời đất như trước mắt.

Cũng không có cách nào đột phá sức mạnh của bản thân, khiến sức mạnh của mình lên một tầm cao mới.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Diệp dường như đã giác ngộ ra điều gì đó.

Lúc này, xoáy nước lớn trên Quy Khư Nam Hải đã bắt đầu giảm tốc độ.

Dòng biển bắt đầu trở nên hiền hòa.

Thậm chí cái hố vực thẳm ở giữa xoáy nước lớn cũng đã bị nước biển nhấn chìm, không còn nhìn thấy nữa.

Cột lửa trước đó đã tắt hẳn.

Trong làn nước biển đen kịt không còn thấy một tia sáng nào.

Cơn mộng tỉnh lại.

Tất cả mọi thứ lại trở về cảnh tượng bình thường mà người ta có thể hiểu được.

Nếu không phải Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác hiện tại vẫn đang ngồi trên chiếc thuyền ma rách nát.

Gần như tất cả mọi người đều không dám tin những gì họ vừa trải qua là thật.

Vương Bàn Tử như đột nhiên nhớ ra điều gì, nhanh chóng lấy chiếc ba lô mà anh đã cõng chặt trên lưng suốt chặng đường xuống.

Mở ba lô ra, bị những viên Minh châu Nam Hải bên trong làm cho chói mắt, anh vội vàng đóng ba lô lại.

Sau khi thở phào một hơi thật dài, anh nói với Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, không phải mơ đâu, chúng ta sống rồi, còn phát tài nữa." Hồ Bát Nhất nhìn chiếc thuyền ma vẫn đang rò rỉ nước không ngừng, khắp nơi đều phát ra tiếng kẽo kẹt, chỉ biết cười khổ. "Bàn Tử, cậu vui mừng hơi sớm rồi đấy." "Chúng ta đang ở sâu trong Vòng xoắn San hô." "Lúc chúng ta đến đây, tàu Bạch Long Vương nhanh như vậy cũng phải đi mất mấy ngày." "Từ đây đến tuyến đường biển gần nhất có tàu bè qua lại cũng phải mấy trăm cây số." "Cách hòn đảo gần nhất, e là cả ngàn dặm." "Nếu có được một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, chúng ta còn có khả năng thoát chết." "Bây giờ ư?

Chỉ có chiếc thuyền ma sắp tan rã này, làm sao mà về?

Bơi về à?" Vương Bàn Tử cười hắc hắc. "Lão Hồ, cậu quá cẩn thận, quá bi quan rồi, tôi nói cho cậu biết, cái thuyền ma này không tan rã được đâu, cậu không thấy vừa rồi sóng to gió lớn như vậy mà thuyền của chúng ta vẫn không hỏng sao, chắc chắn lắm đấy." Vương Bàn Tử nói xong liền vỗ vỗ vào mạn thuyền.

Theo tiếng vỗ của Vương Bàn Tử rơi xuống thân thuyền.

Thuyền ma phát ra một tiếng "rắc" lớn.

Sắc mặt của tất cả mọi người trên thuyền lập tức biến đổi.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống chân, nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, tham mưu Dương, có phải tôi đã vỗ nát thuyền rồi không?" Lão Hồ hít một hơi khí lạnh. "Không sai, sống thuyền gãy rồi, lần này thật sự sắp tan rã rồi." Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, cả chiếc thuyền ma bắt đầu tan ra thành từng mảnh.

Chương 342

Trước đó, dựa vào sống thuyền và thân thuyền còn tương đối nguyên vẹn, cộng thêm các loại dược liệu sửa chữa, vải bạt, vải chống thấm, vải nhựa mà Vương Diệp mang theo.

Thuyền ma miễn cưỡng vẫn có thể nổi được.

Bây giờ thì hay rồi, sống thuyền gãy.

Kết cấu chống đỡ thân thuyền lập tức hỏng và vỡ nát.

Có vá víu, sửa chữa thế nào cũng vô dụng.

Chiếc thuyền lập tức biến thành những mảnh vỡ.

Mọi người trên thuyền đều rơi hết xuống biển.

Hồ Bát Nhất tức đến mức chửi thẳng. "Bàn Tử!

Cái miệng của cậu!

Lúc đến đây có phải đã chuyên môn đến chùa Pháp Nguyên khai quang rồi không?" Vương Bàn Tử cũng dở khóc dở mếu, chỉ có thể ôm chặt chiếc ba lô chứa đầy minh châu của mình. "Biểu đệ đâu?

Biểu đệ đi đâu rồi?

Chẳng lẽ rơi xuống biển bị cá lớn nào ăn mất rồi à?" Vương Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề, nhiệt tình quan tâm đến Vương Diệp. "Kỳ lạ, Vương Diệp đâu?" Tuyết Lỵ Dương cũng có chút kỳ quái.

Vương Diệp trí dũng song toàn, thủ đoạn thông thiên.

Không thể nào rơi xuống biển bị cá ăn được.

Anh không ăn cá đã là may rồi.

Chỉ có điều, người đâu? "Yên tâm, Vương Diệp sẽ không sao đâu.

Mọi người mau bám lấy mấy mảnh gỗ của thuyền ma đi." Hồ Bát Nhất lập tức tổ chức mọi người lại.

Mỗi người đều kiếm được một mảnh vỡ của thuyền ma.

Trong đó còn có hai mảnh có diện tích tương đối lớn.

Mọi người đặt một số vật tư lên những tấm ván gỗ lớn.

Tạm thời thì đã an toàn.

Kỹ năng bơi lội của mấy người đều thuộc hàng đầu.

Cộng thêm còn có gỗ nổi.

Chết đuối là không thể.

Nhưng chuyện mà Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vừa phân tích lại hiện lên trong đầu mọi người.

Làm sao để trở về?

Vòng xoắn San hô nơi có Hải Nhãn Quy Khư, từ trước đến nay luôn là vùng biển mà tàu bè qua lại đều tránh như tránh tà.

Cách đây tuyến hàng hải gần nhất cũng phải hai ba trăm cây số.

Hơn nữa, thỉnh thoảng mới có một vài con tàu liều lĩnh đi qua để tiết kiệm thời gian.

Có gặp được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Bơi qua đó?

Dù thể lực của mấy người đều vượt xa người thường.

Trên biển cả mà không có tàu thuyền, bơi hai ba trăm cây số cũng là chuyện thần thoại.

Không chỉ là vấn đề thể lực.

Còn có nguy cơ thiếu nước ngọt, mất nhiệt...

Hiện tại, mọi người vừa thoát khỏi một hiểm cảnh, lại rơi vào một tuyệt cảnh khác.

Tuyệt cảnh trước mắt thậm chí còn đáng sợ hơn.

Hoàn toàn là cảm giác có sức mà không có chỗ dùng.

Vương Diệp tạm thời không có ở đây.

Mọi người chỉ có thể dưới sự dẫn dắt của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, xác định phương hướng.

Xem xem có thể tìm được một dòng hải lưu nào không.

Hải lưu trên biển, tương đương với đường cao tốc trên biển.

Có thể rất dễ dàng di chuyển hàng trăm cây số mỗi ngày theo dòng hải lưu.

Vấn đề là, hải lưu không dễ tìm.

Đồng thời, dù tìm được hải lưu, cũng không biết nó sẽ đưa mọi người đến đâu.

Nếu may mắn, có thể là dòng hải lưu dẫn đến ngư trường truyền thống.

Hai ba ngày sau là có thể gặp được tàu cá.

Nếu không may.

Có thể bị cuốn thẳng đến Bắc Thái Bình Dương hoặc Ấn Độ Dương, nơi mà trong vòng ngàn dặm toàn là biển cả.

Như vậy, chỉ có một con đường chết.

Không có một chút cơ hội sống sót nào.

Mọi người tranh thủ lúc còn sức, bơi về phía rạn san hô ngầm ở rìa Vòng xoắn San hô trước đó.

Những rạn san hô ngầm đó tuy có những chỗ cao hơn mặt nước mười mấy mét.

Nhưng còn có một hòn đảo ma, khi thủy triều xuống có thể lộ ra khỏi mặt nước.

Nếu có thể tìm thấy, cũng có thể lên đó nghỉ ngơi trước.

Mấy người bơi trong nước biển khoảng một giờ.

Càng lúc càng tuyệt vọng.

Bơi trong biển cả tiêu hao thể lực nhanh hơn nhiều so với trong hồ bơi.

Không gió cũng có sóng ba thước.

Nước biển lại có nhiệt độ khá thấp.

Rất nhanh, Đa Linh là người đầu tiên không chịu nổi.

Mọi người chỉ có thể tìm cách đặt Đa Linh lên tấm ván nổi lớn nhất.

Một lúc sau, Nguyễn Hắc cũng hết thể lực.

Minh Thúc cũng không ngừng rên rỉ trong nước biển, liên tục la lối đòi chết cho xong.

Đúng lúc này, một cái bóng khổng lồ nhanh chóng tiến lại gần mọi người.

Tốc độ của cái bóng rất nhanh.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, cái bóng đen đã đến cách họ khoảng mấy chục mét.

Khi nhìn thấy cái bóng đen khổng lồ này trong khoảnh khắc.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kích động la hét ầm ĩ.

Minh Thúc thì nước mắt lưng tròng.

Trên khuôn mặt Tuyết Lỵ Dương lộ ra nụ cười vui mừng.

Đến là một con tàu.

Thân tàu được sơn màu đen.

Đầu tàu có một bức tượng Bạch Long Vương bằng sắt khổng lồ.

Chính là tàu cao tốc Bạch Long Vương Hào.

Lúc này trên tàu Bạch Long Vương, buồm đã căng gió.

Gió biển thổi căng buồm.

Chương 343

Động cơ chân vịt phía sau tàu gầm vang.

Tốc độ tàu đã gần bằng ca nô.

Trên đầu tàu có một bóng người đang đứng.

Không phải Vương Diệp thì là ai?

Vương Diệp nở một nụ cười thuần khiết chân thành, nhìn những người đang bị giày vò đến chết đi sống lại dưới mặt nước. "Các vị, có muốn đi nhờ xe không?" Vương Bàn Tử vốc một vốc nước, hất về phía Vương Diệp. "Biểu đệ, cuối cùng cậu cũng đến rồi!" Vương Diệp cười và thả thang dây xuống.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều được kéo lên tàu Bạch Long Vương.

Sau khi mọi người tiến vào Vòng xoắn San hô, Vương Diệp đã để tàu Bạch Long Vương tự trôi ra ngoài.

Tàu Bạch Long Vương đã có linh tính.

Mặc dù bên trong Vòng xoắn San hô có gió to sóng lớn, xoáy nước khổng lồ, cuối cùng ngay cả âm hỏa trong biển cũng dâng lên.

Nhưng tàu Bạch Long Vương vẫn ngoan ngoãn trốn ở bên ngoài Vòng xoắn San hô.

Thậm chí nó còn không ngừng điều chỉnh hướng tàu, nâng hạ buồm.

Khiến cho tàu Bạch Long Vương luôn lượn lờ gần Vòng xoắn San hô, không đi xa.

Đợi đến khi Vương Diệp dẫn mọi người thoát ra khỏi Hải Nhãn

Quy Khư, anh lập tức cảm ứng được sự tồn tại của tàu Bạch Long Vương.

Chỉ có điều lúc này tàu Bạch Long Vương ở khá xa.

Vương Diệp đi qua đi lại một chuyến cũng mất chút thời gian.

Sau khi lên tàu Bạch Long Vương, tất cả mọi người đều nằm trên boong tàu thở hổn hển.

Vương Diệp nhanh chóng lấy nước sạch và rượu mía mua ở đảo San Hô Miếu từ không gian hệ thống ra.

Còn có một ít thức ăn giàu năng lượng để bổ sung thể lực.

Nước ngọt thậm chí đủ cho mấy người tắm rửa qua loa.

Anh đưa chăn cho Nguyễn Hắc, Đa Linh, Minh Thúc đang yếu sức, bảo họ xuống dưới boong tàu nghỉ ngơi ngủ trước.

Mấy người còn lại thì ở bên cạnh buồng lái trên boong, dùng bếp than nhỏ pha trà bọt biển, nấu một nồi mì trứng.

Thức ăn và trà nóng vào bụng.

Cơn đói và mệt mỏi toàn thân đều bị quét sạch.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương mới cảm thấy hồn đã quay về với xác.

Tàu Bạch Long Vương căn bản không cần người điều khiển, tự nó đã căng buồm, khởi động động cơ, nhanh chóng hướng về phía xa. "Lão Hồ, lần này chúng ta có tiền rồi, làm gì cho ngon nhỉ?" Vương Bàn Tử lúc nào cũng đặt chiếc ba lô chứa minh châu bên cạnh mình.

Ngay cả lúc ăn mì cũng không quên liếc nhìn bảo bối của mình. "Đừng đắc ý vội, đổi số châu báu này ra tiền không dễ đâu.

Bán rẻ thì cậu tiếc, bán đắt thì khó bán.

Phiền phức lắm đấy." Hồ Bát Nhất vừa ăn vừa nói xen vào một câu.

Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu. "Giá trị của trân châu trên thị trường quốc tế cũng biến động khá lớn.

Nếu các anh về Kinh thành, muốn bán ra nhiều trân châu như vậy không dễ đâu." Vương Diệp cũng gật đầu. "Tôi có một đề nghị, số trân châu này, mỗi người chia mười mấy viên về để phòng thân.

Số còn lại toàn bộ ném cho Lôi Hiển Minh, để hắn ta thao tác ở Hồng Kông." "Số trân châu này cần phải khuếch trương, phải kể chuyện, phải có đại gia nâng đỡ, thậm chí có thể tìm quan hệ mời một số đại gia đi đầu dùng giá cao mua những viên trân châu này.

Giá của những viên còn lại tự nhiên sẽ được đẩy lên." "Đấu giá, hội thẩm định cao cấp đều có thể tổ chức." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe mà mắt tròn miệng dẹt.

Hai người họ xuống mộ đổ đấu là tay nghề cao.

Nhưng làm ăn kinh doanh thì quả thực kém một chút.

Nếu không cũng không đến nỗi ôm lấy con phố đồ cổ ở Kinh thành, lăn lộn mấy năm vẫn chỉ là bán hàng rong, ngay cả một cửa hàng cũng không có nổi.

Tuyết Lỵ Dương cũng có chút kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Những thứ này đều là mánh khóe trên thương trường.

Một số thủ đoạn mà Vương Diệp nói, ngay cả Tuyết Lỵ Dương nghe cũng thấy mới mẻ. "Hay, cách này hay đó." Một giọng nói vang lên từ bên cạnh.

Hóa ra là Minh Thúc.

Minh Thúc vốn cũng đang nghỉ ngơi dưới boong tàu.

Nhưng dù sao ông ta cũng được Vương Diệp cường hóa một phen, thể lực vẫn mạnh hơn những người bình thường như Nguyễn Hắc, Đa Linh.

Lúc này đã hồi phục.

Ngửi thấy mùi mì thơm, ông ta tự mình đi lên.

Nghe thấy mọi người đang bàn cách xử lý trân châu, ông càng không muốn đi. "Cách này hay đó, nước chảy nhỏ giọt mà dài lâu, hơn nữa có thể tối đa hóa lợi ích của các cậu, nếu các cậu một lần bán ra nhiều trân châu như vậy, đồ nhiều sẽ không còn giá trị nữa." Minh Thúc không hề khách sáo mà vớt mì, vừa ăn vừa nói.

Mặc dù Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không giỏi kinh doanh, nhưng cũng không phải là không biết gì.

Dù sao cũng đã bán hàng rong một thời gian dài.

Họ biết rằng vật hiếm thì quý.

Nếu trên phố đồ cổ đồng thời xuất hiện một lượng lớn tiền cổ, thì rất nhanh giá tiền sẽ giảm xuống.

Bán từng cái một, tuy thu tiền chậm hơn một chút, nhưng không gây sốc thị trường, ngược lại tổng giá trị còn cao hơn. "Nhưng mà biểu đệ, cậu vừa nói cái vụ mời các đại gia Hồng Kông đi đầu mua trân châu giá cao, tôi nghĩ, các đại gia Hồng Kông cũng không phải là kẻ ngốc." "Cậu xem Minh Thúc đây, gian như quỷ, sao có thể dễ dàng bị thuyết phục như vậy?" Vương Diệp mỉm cười. "Chỉ là làm màu thôi." "Đến lúc đó, trân châu của đại gia là tặng không, không thu một xu." "Tiền bán trân châu của những người khác, chia một phần hoa hồng cho các đại gia là được." Cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ngừng ăn mì, mắt tròn miệng dẹt nhìn Vương Diệp. "Tiền của đại gia trả lại đủ, tiền của người mua chia hai tám, tuyệt diệu!" Minh

Thúc nghe mà mắt sáng lên, suýt nữa bị mì làm cho nghẹn.

Vương Diệp mỉm cười, cũng không nói nhiều.

Dù sao chiêu này tuyệt đối hiệu quả.

Chỉ xem Minh Thúc có thể tìm được đại gia cấp bậc nào để bảo kê, phối hợp làm cái bẫy này.

Nếu có thể tìm được người của gia tộc họ Lý ở Hồng Kông, thì chia ba bảy cũng không phải là không thể cân nhắc.

Người nhà họ Lý có thể không quan tâm đến chút tiền này.

Nhưng trong tay Vương Diệp còn có những thứ tốt khác.

Không nói đâu xa, chỉ cần lấy chút rễ của Thái Tuế ngàn năm, cho người nhà họ Lý biết nó có tác dụng gì.

Thì không lo người nhà họ Lý không toàn lực phối hợp.

Thậm chí không cần chia hoa hồng.

Dù sao cũng không cần người nhà họ Lý thật sự bỏ tiền ra.

Chuyện này, đối với Minh Thúc cũng là một cơ hội.

Trong tay có hàng độc, có thể kết giao với những đại gia hàng đầu thế giới ở Hồng Kông, cộng thêm sự hỗ trợ tài chính từ Vương Diệp.

Ở Hồng Kông tạo ra chút động tĩnh lớn, gây dựng một sản nghiệp lớn cũng không phải là không thể.

Phải biết rằng bây giờ là đầu những năm 80.

Là thời kỳ đỉnh cao của sự phồn vinh ở Hồng Kông.

Phía sau còn có hơn ba mươi năm cơ hội phát triển nhanh chóng.

Những câu chuyện cá mặn hóa đại lão nhiều vô số kể.

Cơ hội này Vương Diệp tự nhiên không thể bỏ qua.

Chút trân châu trong tay Vương Bàn Tử, Vương Diệp căn bản không thèm để mắt đến.

Những viên trân châu lấy từ trong cơ thể con sò mẹ trong không gian hệ thống mới là hàng cực phẩm thực sự.

Những viên trân châu đó, ngoài một số giao cho Minh Quyền.

Chương 344

Vương Diệp dự định giao cho Tuyết Lỵ Dương một phần để xử lý.

Loại hàng đỉnh cấp này, Hồng Kông đã không tiêu thụ nổi.

Phải đến Mỹ, thu hoạch tiền của các tỷ phú hàng đầu thế giới mới có ý nghĩa.

Chắc chắn vẫn đi theo con đường đấu giá, những cuộc chơi cao cấp như vậy.

Tốt nhất là có thể kết giao với một số quý tộc hết thời ở châu Âu cũ nhưng vẫn còn danh tiếng.

Như vậy thu hoạch sẽ thuận tay hơn một chút.

Thậm chí có thể thu hoạch được tiền của người Nhật.

Những năm 80, thực lực của người Nhật cũng đạt đến đỉnh cao, tiền nhiều đến mức đốt không hết.

Thứ họ sùng bái nhất chính là phong cách của châu Âu cũ.

Cắt!

Tiền của những người này, nhất định phải cắt thật mạnh.

Một viên trân châu không thu hoạch được vài trăm ngàn đến cả triệu đô la Mỹ, quyết không bỏ qua.

Vừa hay lúc này cách tình tiết Địa Tiên Thôn tiếp theo còn một khoảng thời gian khá dài.

Theo tình tiết gốc, sau khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác trở về Kinh thành, còn phải đấu trí đấu dũng với giáo sư Tôn một phen, mới có thể hạ quyết tâm đi đến Địa

Tiên Thôn.

Ngoài ra, mặc dù trong tình tiết gốc, mục tiêu bề ngoài của Hồ Bát Nhất và những người khác khi đến Địa Tiên Thôn là tìm thuốc giải cho thuật nguyền rủa.

Nhưng trong lòng Vương Diệp hiểu rất rõ.

Đây chỉ là một cái cớ.

Muốn giải thuật nguyền rủa, không đi Nam Dương, Xiêm La, Cao Miên, lại đi đến Quan Sơn Vu Hạp, đây không phải là chuyện tào lao sao.

Tuyệt đối đừng coi là thật.

Lý do thực sự, vẫn là trái tim của một Mô Kim Hiệu Úy chân chính của Lão Hồ, Bàn Tử và những người khác.

Mọi người không ngừng ăn uống trên thuyền, mơ mộng về việc sau khi phát tài sẽ ăn chơi trác táng như thế nào.

Vương Bàn Tử ợ một cái, "Biểu đệ, cậu có dự định gì?" Vương Bàn Tử được cái tốt ở điểm này, bất kể Vương Diệp mạnh đến mức nào, cũng không ảnh hưởng đến việc Vương Bàn Tử coi Vương Diệp là anh em.

Đừng bao giờ mong Vương Bàn Tử khách sáo với người khác, cũng đừng mong Vương Bàn Tử khúm núm trước người khác. "Tôi?

Tôi không có lý tưởng gì lớn, chỉ định mua một hòn đảo ở Nam Dương." Vương Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi quả trứng trong tay cũng rơi vào bát. "Cái gì?

Mua một hòn đảo nhỏ?

Đảo cũng có thể mua được sao?" Hồ Bát Nhất cũng chấn kinh.

Hai người họ đã được coi là những người có kiến thức rộng trong số những người bình thường.

Nhưng lớn lên dưới lá cờ đỏ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng vẫn khó có thể tưởng tượng được rằng, thứ như hòn đảo lại có thể mua được.

Thứ này không phải nên thuộc về toàn dân sao?

Minh Thúc không nhịn được lộ ra vẻ khinh bỉ trên mặt. "Hai cậu đúng là đồ nhà quê." "Những đại gia ở Hồng Kông, Nam Dương ấy, có một số người sẽ mua một hòn đảo." "Tự mình làm thổ hoàng đế, không biết tự tại đến mức nào." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, tỏ vẻ cái này thật sự chưa từng biết. "Tại sao lại muốn mua đảo ở Nam Dương?

Theo tôi được biết, khu vực Caribe và các hòn đảo ở Nam Thái Bình Dương được ưa chuộng hơn." Tuyết Lỵ Dương thì kiến thức rộng, từng tiếp xúc với các đại gia Mỹ, ít nhiều cũng biết một chút tình hình.

Vương Diệp lắc đầu. "Xa quá, nếu phải mua máy bay riêng, xây dựng sân bay riêng thì không cần thiết." "Gốc của tôi vẫn ở đại lục, vẫn nên ở gần đại lục một chút thì tốt hơn." "Hơn nữa, gần Nam Dương có Sư Thành, Tân Thành, Đại Mã, Sulu, người Hoa cũng tương đối nhiều, giao tiếp cũng thoải mái hơn một chút." Vương Diệp còn một điểm nữa chưa nói chi tiết.

Nói không chừng sau này hòn đảo xây dựng đủ tốt, còn có thể đối đầu với Mỹ một chút.

Mẹ nó, dựng một tàu sân bay không bao giờ chìm ở Nam Dương, chính là hào phóng như vậy.

Đương nhiên, đây đều chỉ là mơ tưởng.

Lý do thực tế hơn.

Đảo nhỏ ở Nam Dương rẻ.

Một số hòn đảo nhỏ ở Nam Dương nằm trên Nam Long dư mạch.

Bố trí phong thủy của Vương Diệp có thể dùng được.

Đảo nhỏ ở biển Caribe.

Có long mạch không?

Dãy núi Andes có vươn tới Caribe không?

Đây đều là những điểm mù kiến thức.

Vẫn là Nam Dương ổn thỏa hơn một chút.

Lúc này, Nguyễn Hắc và Cổ Sai cũng đã tỉnh táo lại, cũng xích đến boong tàu.

Tuyết Lỵ Dương vừa thấy, vội vàng gọi hai người họ cũng qua ăn cùng.

Bếp than lại nấu thêm một nồi nữa.

Dù sao mì, trứng, rau xanh có rất nhiều.

Nghe dự định của Vương Diệp, Nguyễn Hắc lại đưa ra một ý kiến.

Gần đảo San Hô Miếu, có một số hòn đảo nhỏ.

Chỉ có điều, phần lớn diện tích đảo quá nhỏ, lại không có nước ngọt, nên đều là đảo hoang.

Về giá cả, trước đây quả thực có người từng mua.

Khu vực này thuộc địa phận của Malaysia.

Nếu là người ngoài mua, giá cả e là không rẻ, hơn nữa thủ tục có rất nhiều bất tiện.

Nhưng còn có một cách khác, đó là Vương Diệp trước tiên làm một thân phận giả.

Ở địa phương của Malaysia quyên góp một khoản tiền.

Kiếm một cái tước hiệu Datuk.

Sau đó bỏ tiền ra mua những hòn đảo hoang này, sẽ rất rẻ.

Hơn nữa cũng sẽ không gặp phải vấn đề về thủ tục.

Về việc làm thân phận giả như thế nào.

Vẫn là chuyện tiền bạc.

Chỉ cần có tiền, Vương Diệp ngay lập tức có thể biến thành một Hoa kiều đã sống nhiều đời ở Malaysia.

Và điều quan trọng hơn là, Nguyễn Hắc có mối.

Không phải là mối quan hệ gì thông thiên, mà là một mối quan hệ rất thực tế và hiệu quả.

Nguyên nhân cũng đơn giản.

Thân phận của Nguyễn Hắc rất đặc thù.

Vốn là người Chiêm Bà.

Chiêm Bà quanh năm chiến loạn.

Trước đánh người Pháp, sau Nam Bắc tương tàn, lại đánh Cao Miên, lại chiến với Mỹ, bây giờ lại xung đột với một đại quốc phương Bắc.

Nguyễn Hắc là một người gốc Hoa ở Chiêm Bà, lối thoát tốt nhất chính là chạy trốn.

Sau khi Nguyễn Hắc chạy ra ngoài, ngoài việc đánh cá mò sò, cũng làm nghề buôn người.

Dẫn người từ Chiêm Bà đến Malaysia.

Đến nơi, bỏ tiền ra là có thể có được thân phận.

Người quản lý ở đây vô cùng tốt bụng, chỉ cần có tiền là có thể đối xử tốt với người khác không có giới hạn.

Vì vậy, kiếm một cái danh hiệu cũng không phải chuyện gì khó.

Có danh hiệu rồi, những chuyện còn lại đều thuận lý thành chương.

Chương 345

Tuy nhiên, về việc mua hoang đảo ở đâu, Nguyễn Hắc lại không có đề xuất nào phù hợp.

“Tốt nhất là đảo San Hô Miếu, nhưng nơi này căn bản không mua được.” Vương Diệp nghe mà khóe miệng giật giật.

Đảo San Hô Miếu đương nhiên tốt.

Nhưng có quỷ mới bán nó.

Nơi này có cảng khẩu, có làng chài, có nước ngọt.

Dù là kẻ phá gia chi tử cũng không đời nào bán đi.

“Mấy hoang đảo xung quanh có một số cái địa hình và vị trí không tệ, chỉ là không có nước ngọt, rất phiền phức, thật đáng tiếc.” Nguyễn Hắc lắc đầu.

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Chuyện nước ngọt đối với người khác tuyệt đối là vấn đề nan giải.

Nhưng đối với Vương Diệp thì chưa chắc.

Chỉ cần là trên Nam Long dư mạch.

Vương Diệp có bản lĩnh thay đổi phong thủy, tạo ra một dòng suối trong.

Long Đản Linh Dịch mà Vương Diệp lấy được trên Long Đan của Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân, nơi cội nguồn của long mạch thiên hạ.

Công dụng lớn nhất chính là có thể trực tiếp tạo ra long mạch.

Cũng bao gồm cả thủy mạch.

Chỉ cần có thể kết nối với Nam Long dư mạch, muốn gió có gió, muốn nước có nước.

Vương Diệp lập tức hỏi thăm Nguyễn Hắc về những hoang đảo thích hợp gần đảo San Hô Miếu.

Nguyễn Hắc liền dùng đầu đũa, chấm nước mì vẽ lên boong tàu một bản đồ đơn giản cho Vương Diệp.

Đảo San Hô Miếu được xem là một hòn đảo khá đông đúc trong vùng.

Ở phía chính đông của đảo San Hô Miếu, cách khoảng hơn một trăm cây số, còn có một hòn đảo khá lớn, rất phù hợp.

Diện tích chỉ bằng khoảng một nửa đảo San Hô Miếu.

Có vịnh biển có thể chắn sóng gió, xây dựng được bến tàu.

Trên đảo còn có một ít thảm thực vật.

Địa hình cũng cao thấp không đều.

Có nhiều nơi bằng phẳng tiện cho việc xây dựng.

Khuyết điểm duy nhất là không có nước ngọt.

Hơn nữa khoảng cách đến đảo San Hô Miếu hơi xa.

Nếu đi thuyền đánh cá chạy bằng dầu diesel, một chuyến cũng mất sáu bảy tiếng.

Vương Diệp càng nghe mắt càng sáng.

Hòn đảo này... rất không tệ mà.

Khoảng cách đến đảo San Hô Miếu cũng hợp lý, không xa không gần.

Xa quá thì hẻo lánh, gần quá lại không đủ kín đáo.

Thuyền diesel bình thường mất sáu bảy tiếng, Bạch Long Vương Hào ba tiếng là như đi dạo thư giãn.

Cố gắng một chút thì trong vòng hai tiếng cũng không thành vấn đề.

Có vịnh biển nhỏ, có thể xây bến tàu và ụ thuyền.

Địa hình có núi nhỏ nhấp nhô, chứng tỏ đây không phải là rạn san hô đơn thuần, rất có khả năng là Nam Long dư mạch.

Trên đảo còn có thực vật cây cỏ, cho thấy khí hậu cũng không có vấn đề gì.

Nguồn nước thì Vương Diệp tự mình giải quyết được.

Việc còn lại là dẫn phong bố thủy, tạo ra một chốn đào nguyên của riêng mình.

Hơn nữa hòn đảo này hoàn toàn hoang vắng, không có giá trị khai thác, cũng sẽ không rước lấy phiền phức gì.

Vương Diệp càng nghĩ càng ưng ý.

Còn chưa về đến đảo San Hô Miếu, đã chọn xong hòn đảo mình muốn mua.

Chặng đường còn lại chẳng khác gì đi nghỉ mát.

Cả nhóm ăn uống trên Bạch Long Vương Hào.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp có mang theo không ít đồ ngon.

Có rượu có thịt.

Còn có thể thư giãn câu cá.

Nướng BBQ trên boong tàu, thổi gió biển.

Thậm chí còn không cần thuyền trưởng.

Vương Diệp không giấu giếm nữa, trực tiếp để Bạch Long Vương Hào tự động lái.

Bạch Long Vương Hào đã có ý thức của riêng mình.

Nhận biết phương hướng, tìm đường đi còn hiệu quả hơn cả Nguyễn Hắc và Minh thúc.

Cộng thêm gió biển, dòng hải lưu đều thuận buồm xuôi gió.

Có điều hơi buồn bực là, lần rút thưởng này chỉ rút được một lá Nghịch Thiên Cải Mệnh Tạp, phải đợi đến lần hoàn thành nhiệm vụ rút thưởng sau mới dùng được.

Thật đáng tiếc!

Chặng đường vốn cần mấy ngày, chỉ sau hai ngày đã thấy được bóng dáng đảo San Hô Miếu.

Lên bờ, Đại Kim Nha và giáo sư Trần đã chờ đến mòn mỏi con mắt lập tức chạy ra đón.

Mọi người cũng không kể chi tiết quá trình mạo hiểm ở Quy Khư Hải Nhãn.

Chuyện này cứ giao cho Vương Bàn Tử.

Dù sao Vương Bàn Tử bình thường nói chuyện cũng là ba phần thật bảy phần khoa trương.

Những chuyện này do Vương Bàn Tử kể ra, cho dù hoàn toàn kể đúng sự thật, người khác cũng sẽ nghĩ hắn đang chém gió.

Vương Diệp trước tiên bảo Minh thúc lấy mấy viên ngọc trai kém nhất, cùng một số mảnh ngọc cổ vỡ nát lấy được từ phế tích trong Quy Khư Hải Nhãn, đến chợ đen trên đảo San Hô Miếu đổi lấy một ít tiền mặt và vật tư.

Ngay sau đó mọi người chia làm mấy ngả.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Trần và Đại Kim Nha bốn người trực tiếp trở về Kinh thành.

Tình tiết bên Kinh thành vẫn cần Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi thúc đẩy.

Giáo sư Trần và giáo sư Tôn cũng có giao tình.

Manh mối về Địa Tiên Thôn cứ giao cho mấy người này.

Tuyết Lỵ Dương mang theo một lô Nam Hải Nguyệt Minh Châu, qua Cảng Thành để trở về nước M.

Những viên ngọc trai này sẽ được dùng để ném đá dò đường, thử nước trên thị trường quốc tế, đặc biệt là ở mấy nhà đấu giá lớn.

Đổi lấy một phần vốn.

Một phần khác giao cho Lôi Hiển Minh.

Minh thúc mang đồ về Cảng Thành.

Chuyện lừa gạt các đại gia Cảng Thành cứ giao cho con cáo già này.

Trong vòng một hai tháng, chắc chắn sẽ có tin tốt.

Việc đầu tiên Vương Diệp cần làm là bảo Nguyễn Hắc dẫn mình đến hoang đảo mà anh ta đã nói để xem qua.

Nguyễn Hắc tự nhiên đồng ý.

Vị trí hoang đảo ở chính đông đảo San Hô Miếu, tuyến đường đi rất dễ xác định.

Thêm vào đó tốc độ của Bạch Long Vương Hào cực nhanh.

Khoảng hơn ba tiếng đồng hồ đã từ đảo San Hô Miếu đến hoang đảo.

Diện tích của hoang đảo quả thực không nhỏ.

Chương 346

Vương Diệp ước chừng phải có mấy trăm mẫu.

Như vậy không hề nhỏ chút nào.

So với những rạn san hô kia.

Đây mới được coi là một hòn đảo đúng nghĩa.

Phía tây bắc đảo có một ngọn núi nhỏ cao khoảng ba mươi mét.

Nói là núi thì hơi quá, chỉ là một sườn đồi nhỏ.

Phía đông và phía nam ngọn đồi toàn là đất bằng phẳng.

Ven biển là một dải cát trắng như tuyết.

Phía tây nam đảo có một vịnh biển nhỏ.

Nước trong vịnh sâu gần mười mét.

Lại là một bến cảng và bến tàu tránh gió tự nhiên không tồi.

Tàu lớn không đậu được, nhưng thuyền đánh cá như Bạch Long Vương Hào thì đậu không thành vấn đề.

Nếu sửa sang lại một chút, chắc chắn sẽ là một bến cá rất tốt.

Điều khiến Vương Diệp hài lòng hơn nữa là, sau khi lên hòn đảo nhỏ này, cuối cùng anh đã xác định được.

Đây chính là Nam Long dư mạch.

Thậm chí còn cùng một dư mạch với di chỉ cổ quốc Hận Thiên Thị trong Quy Khư Hải Nhãn.

Linh khí sung túc.

Vương Diệp càng xem càng hài lòng.

Lập tức quyết định, mang theo số tiền mặt đổi được ở đảo San Hô Miếu, cùng Nguyễn Hắc và Cổ Sai Đa Linh thẳng tiến đến Tân Thành, Đại Mã.

Hòn đảo này, nhất định phải mua cho bằng được.

Ở Tân Thành có rất nhiều Hoa kiều.

Người có tiếng nói ở địa phương cũng là Hoa kiều.

Vương Diệp mang theo tiền mặt cùng một phần vàng móng ngựa có được trước đó, các loại đá quý và mấy viên Nam Hải Nguyệt Minh Châu trực tiếp gặp mặt người có tiếng nói ở địa phương.

Cuộc gặp mặt diễn ra trong không khí thân thiết hòa bình.

Dưới sự cảm hóa của đô la và hoàng kim, hai bên đã tạo ra được hiệu quả "đồng hương gặp đồng hương, hai mắt rưng rưng".

Thiếu điều chưa kết nghĩa huynh đệ tại chỗ.

Rất nhanh, Vương Diệp dùng đô la và vàng mở đường, cũng kiếm được một danh hiệu ở Tân Thành.

Dù sao thứ này cũng giống như Thái Bình Thân Sĩ ở Cảng Thành.

Quan trọng là phải chi tiền.

Sau đó Vương Diệp mới lộ ra mục đích thật sự.

Muốn mua hoang đảo.

Việc mua hoang đảo cũng không gặp nhiều trắc trở.

Màn dạo đầu đã làm tốt.

Mua quyền sở hữu một hòn đảo nhỏ không có nước ngọt, không có tài nguyên, không nằm trên tuyến đường hàng hải, ngoài tiền ra thì không có trở ngại nào khác.

Chỉ mất khoảng một tháng, Vương Diệp đã lấy được quyền sở hữu hoang đảo.

Hòn đảo nhỏ vốn không có tên, sau khi Vương Diệp mua lại, lập tức đặt tên là đảo Long Vương.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp còn có không ít đồ tốt lấy được từ Nam Hải Quy Khư.

Đặc biệt là long cốt, long nha, long giác các loại.

Hoàn toàn có thể bố trí phong thủy trên đảo.

Khiến cho đảo Long Vương này trở nên danh xứng với thực.

Mua xong hòn đảo nhỏ, Vương Diệp lập tức bắt đầu mua vật liệu xây dựng, thuê tàu hàng, thuê công nhân ở gần đó.

Xây dựng cơ sở hạ tầng trên đảo vẫn là cần thiết.

Chủ yếu là bến tàu, đường sá và nhà ở.

Ngoài ra còn có một số thứ như hạt giống hoa cỏ cây cối, cây non.

Vương Diệp tiêu sạch toàn bộ tiền mặt và phần lớn vàng trong kho của mình.

Thuê hẳn hai tàu hàng, chở khoảng một ngàn tấn vật tư, hướng về đảo Long Vương.

Vương Diệp cũng tự mình mua trước một phần vật tư, chất lên Bạch Long Vương Hào, trong không gian hệ thống cũng nhét không ít đồ, xuất phát trước đến đảo Long Vương.

Vương Diệp phải tranh thủ trước khi công nhân lên đảo, bố trí xong những thứ quan trọng nhất trên đảo.

Dẫn phong bố thủy.

Tụ linh khí của Nam Long dư mạch về đảo.

Đồng thời còn có một bước vô cùng quan trọng.

Dùng Long Đản Linh Dịch, gieo long huyệt trên đảo Long Vương, tạo ra một dòng suối trong vĩnh viễn không cạn.

Lần này Vương Diệp một mình lên đảo, không mang theo ai.

Nguyễn Hắc và Cổ Sai hai người ở lại phía sau áp tải tàu hàng.

Bạch Long Vương Hào chạy cực nhanh.

Từ Tân Thành chỉ mất hơn một ngày đã đến đảo Long Vương.

Đến đảo, Vương Diệp trước tiên leo lên đỉnh núi nhỏ, quan sát toàn bộ hòn đảo.

Gió biển thổi qua.

Nhìn mảnh đất thuộc về mình dưới chân, trong lòng Vương Diệp vô cùng thỏa mãn.

Quan sát một lúc, Vương Diệp nhanh chóng quyết định, gieo long huyệt ở chân sườn đồi nhỏ, vị trí phía đông nam.

Nơi này vốn có một cái hang động nhỏ.

Tuy không sâu lắm, nhưng cũng đủ để che mưa chắn gió.

Vương Diệp dùng công cụ sửa sang và mở rộng hang động, rất nhanh bên trong cửa hang cao hơn một người đã được dọn dẹp ra một không gian rộng bằng phòng khách.

Ở sâu nhất trong không gian, Vương Diệp đào một cái hố tròn đường kính hai thước.

Sâu không quá hai mét.

Bên cạnh hố, Vương Diệp cẩn thận bố trí một vòng Nguyệt Minh Châu mang theo âm hàn chi khí theo Lạc Tinh Điểm Huyệt thuật.

Đồng thời còn có những viên đá quý lấy được từ núi Côn Luân.

Nền hang động được trải một lớp cát trắng mịn vận chuyển từ bờ biển lên.

Sau khi hoàn thành tất cả, Vương Diệp mới trân trọng lấy Long Đản Linh Dịch từ không gian hệ thống ra.

Nhỏ Long Đản Linh Dịch vào trong giếng.

Một lát sau, trong giếng tròn bắt đầu tuôn ra một dòng suối trong.

Nước suối trong vắt.

Vì có những viên minh châu xung quanh, phản chiếu ánh sáng trong suốt, đồng thời đặc biệt mát lạnh, mang theo một luồng hàn khí.

Nước suối chảy ra, được Vương Diệp dẫn vào những con mương đã đào sẵn bên ngoài.

Hòn đảo nhỏ vốn có chút cằn cỗi sau khi xuất hiện suối trong, nhanh chóng trở nên ôn nhuận.

Vương Diệp bận rộn cả buổi, cuối cùng cũng hoàn thành bước quan trọng nhất.

Việc còn lại là bố trí các tiết điểm phong thủy khác.

Dựa theo Lạc Tinh Điểm Huyệt thuật, Vương Diệp trực tiếp bố trí một trận Nam Đẩu Kim Ô trên toàn bộ hòn đảo nhỏ.

Phương nam thuộc Hỏa.

Nam Long dư mạch ở Nam Dương, bản thân đã có hỏa khí vượng thịnh.

Làm thế nào để lợi dụng phần hỏa khí dồi dào này, mới là mấu chốt để đảo Long Vương có thể trở thành thế ngoại đào nguyên hay không.

Chương 347

Nam Đẩu Kim Ô trận có thể hội tụ long hỏa, chuyển hóa thành linh khí cuồn cuộn không dứt.

Toàn bộ phong thủy cách cục trên đảo từ đây đại thành.

Sau khi bố trí xong phong thủy cách cục, Vương Diệp bắt đầu quy hoạch các khu vực trên đảo.

Bao gồm khu vực mình ở.

Khu vực trồng trọt thiên tài địa bảo.

Khu vực vườn hoa và rừng cây, vân vân.

Trong đó, ruộng thiên tài địa bảo được chọn ở gần suối trong long huyệt.

Tiện cho việc tưới tiêu.

Trong vịnh biển, Vương Diệp còn rắc một ít sò khổng lồ non mang từ Nam Hải Quy Khư về.

Tuy nhất thời chưa thể mọc ra trân châu gì, nhưng trang trí một chút cũng rất đẹp.

Vương Diệp còn chôn những con rối bằng đồng xanh lấy từ phế tích của tộc Hận Thiên Thị ở Nam Hải Quy Khư tại mấy vị trí quan trọng trên đảo Long Vương.

Những con rối đồng xanh này vô cùng to lớn.

May mà vị trí Vương Diệp chọn đều là đất cát.

Trực tiếp đào hố chôn con rối đồng xanh xuống.

Còn có một số con rối đồng xanh bị Vương Diệp dìm xuống vùng biển cạn quanh đảo Long Vương.

Gần như đã dìm một vòng quanh đảo.

Số lượng con rối đồng xanh không đủ, Vương Diệp bèn dùng kỹ năng Trái Tim Nham Thạch, tạo ra rất nhiều con rối bằng đá.

Số lượng khoảng mấy trăm con.

Nếu có kẻ địch xâm nhập đảo Long Vương, những con rối đồng xanh và rối đá khổng lồ này sẽ bò ra từ các ngóc ngách trên đảo.

Bất cứ ai đối mặt với cảnh tượng kinh khủng như vậy, cũng không thể bình tĩnh nổi.

Toàn bộ đảo Long Vương bị Vương Diệp tạo ra vững như thành đồng vách sắt.

Nhưng nhìn từ bề ngoài, vẫn là một hòn đảo nhiệt đới phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Đúng năm ngày sau, Vương Diệp mới đón được hai tàu hàng do Nguyễn Hắc và Cổ Sai dẫn đầu.

Vật tư trên tàu được dỡ xuống.

Rất nhanh, đường sá, nhà cửa và bến tàu trên đảo bắt đầu được xây dựng hừng hực khí thế.

Tiến độ xây dựng rất nhanh.

Đương nhiên trong đó Vương Diệp cũng đóng góp không nhỏ.

Kỹ năng khống chế trọng lực có thể âm thầm giúp việc vận chuyển các loại vật liệu xây dựng không còn tốn sức.

Tốc độ xây dựng của công nhân cũng sẽ nhanh hơn.

Đồng thời kỹ năng Trái Tim Nham Thạch của Vương Diệp, đối với việc điều khiển đá, rạn san hô, cát các loại, cũng có tác dụng không nhỏ.

Vương Diệp yêu cầu không nhiều.

Trên đảo có ụ thuyền, bến tàu, có đường sá, có nhà là được rồi.

Đương nhiên nhà có thể sang trọng một chút.

Không bao lâu, công trình kiến trúc trong kế hoạch của Vương Diệp đã mọc lên.

Nơi ở mà anh chọn cho mình là một sườn dốc thoai thoải ở hướng đông nam của ngọn đồi nhỏ.

Vì ở Nam Dương, phong thủy cách cục khác xa Thăng Long.

Một năm thậm chí có những lúc, mặt trời ở phía bắc đường trung tuyến trên bầu trời.

Nhưng vẫn ở phía bắc xích đạo, nên Vương Diệp vẫn chọn nhà tọa bắc hướng nam.

Gần nhà là rừng dừa thưa thớt.

Phía trước không xa là nơi dòng suối trong mà Vương Diệp dẫn từ long huyệt ra đổ vào biển.

Xa hơn một chút là một bãi cát trắng mịn và một cái đầm nhỏ trong vắt thấy đáy.

Phong cảnh tuyệt vời, phong thủy cũng tuyệt vời.

Phong cách trang trí trong phòng, tạm thời chỉ có thể theo kiểu bốn bức tường trống trơn.

Chủ nghĩa tối giản còn có nhiều đồ trang trí hơn nhà của Vương Diệp bây giờ.

May mà phong cảnh bên ngoài là tuyệt sát, trong phòng ánh sáng và thông gió cực tốt, nên cũng không cảm thấy có gì sơ sài.

Nơi mà dù ngủ trên chiếu trải đất cũng thấy thoải mái.

Sau khi công nhân dần dần rút đi, một số công việc cuối cùng, Vương Diệp giao cho Nguyễn Hắc và Cổ Sai Đa Linh.

Ba người hàng ngày làm một số việc vặt trên đảo, sau khi có suối trong, còn phải trồng một ít thực vật.

Cây cỏ vốn có trên đảo nhỏ trông có hơi hoang vu.

Trong hai thuyền vật tư của Vương Diệp, có không ít cây non, hạt giống các loại, bây giờ vừa đúng lúc dùng đến.

Vương Diệp tự mình ở những nơi cần trồng trọt, ra sức thi triển thuật pháp Thúc Sinh.

Chưa đợi anh rời đi, hòn đảo nhỏ đã biến thành một cảnh tượng xanh tươi um tùm.

Rừng dừa xào xạc, gió biển từng cơn, hương hoa ngào ngạt.

Bạch Long Vương Hào tạm thời cũng giao cho Nguyễn Hắc và Cổ Sai sử dụng.

Có chiếc thuyền này, việc đi lại giữa đảo San Hô Miếu và đảo Long Vương tiện lợi hơn nhiều.

Người khác đi mất nửa ngày, ngồi Bạch Long Vương Hào chỉ hai ba tiếng.

Phong thủy cách cục trên đảo tuyệt vời, linh khí dồi dào.

Bất kể làm gì, đều là nơi tốt.

Thứ Vương Diệp coi trọng nhất vẫn là ruộng thuốc thiên tài địa bảo khai phá ra.

Khí hậu vùng Nam Dương nóng nực, may mà ánh nắng đầy đủ.

Vương Diệp cũng có thể tự điều tiết tiểu khí hậu, nên ngoài một số loại dược liệu sinh trưởng ở vùng lạnh giá phương bắc ra, những loại khác đều có thể trồng.

Đặc biệt là những thiên tài địa bảo của Vương Diệp, rất nhiều đều lấy từ Vân Nam Trùng Cốc.

Khí hậu trên đảo cũng thích hợp.

Thứ Vương Diệp để tâm nhất, chính là mấy cây tiên đào Độ Sóc Sơn của mình.

Thứ này có thể nói là thiên tài địa bảo hàng đầu.

Gỗ đào, cành đào là thánh vật trừ tà loại A.

Hoa đào cũng là linh dược.

Bản thân tiên đào thì khỏi phải nói.

So với bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương thì không bằng, nhưng cũng là thánh phẩm nhân gian.

Ở trong tứ hợp viện Kinh thành, cuối cùng vẫn quá phô trương.

Mục tiêu của Vương Diệp là di dời toàn bộ qua đây.

Mang một đống thực vật từ tứ hợp viện qua, không phải là chuyện dễ dàng.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp không thể chứa vật sống.

Những thực vật này bỏ vào đều sẽ tạm thời mất đi hoạt tính.

Tuy lấy ra vẫn có thể trồng lại, nhưng vẫn sẽ gây tổn hại nhất định cho những thiên tài địa bảo này.

May mà bây giờ Vương Diệp có không gian hư số.

Trong không gian hư số do Vương Diệp tự mình khai phá, đã có gió, có ánh sáng, có nước, có đất.

Vương Diệp định đào cả ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo ở Kinh thành lên bỏ vào không gian hư số.

Công trình này đương nhiên không phải người thường có thể làm được.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, vấn đề không lớn.

Vương Diệp nhanh chóng rời khỏi đảo Long Vương.

Chương 348

Còn chưa đến Cảng Thành, tin tốt từ phía Minh thúc đã truyền đến.

Cửa hàng của Minh thúc đã mở.

Đồng thời còn mở một gian hàng trong trung tâm thương mại hot nhất Cảng Thành.

Đợi đến khi Vương Diệp đặt chân đến Cảng Thành, việc làm ăn giữa Minh thúc và các đại gia đã đàm phán gần xong.

Hơn nữa không chỉ có một đại gia.

Còn bao gồm cả mấy diễn viên cấp thiên vương, thiên hậu có vị thế rất cao.

Diễn viên ca sĩ Cảng Thành thời đó, ở toàn bộ Đông Á và Đông Nam Á đều rất có sức ảnh hưởng.

Điều này đã vượt ngoài dự liệu ban đầu của Vương Diệp.

Chỉ có thể nói năng lực và quan hệ của Minh thúc quả thực không tồi.

Dù sao trước kia buôn đồ cổ, cũng đều là giao thiệp với người có tiền, đây gọi là chuyên nghiệp đúng ngành.

Điều kiện cụ thể, mỗi người mỗi khác.

Đại gia hàng đầu không những không lấy một xu cho minh châu, sau này còn phải chia một phần lợi nhuận cho họ.

Những người khác về cơ bản chỉ cần tặng không minh châu là được.

Chủ yếu là đồ trong tay Minh thúc, thực sự quá bắt mắt.

Cảng Thành thời đó cũng là thành phố dẫn đầu xu hướng, vô cùng phát triển.

Danh nhân, đại gia Cảng Thành cũng đều là người từng trải.

Nhưng những viên ngọc trai trong tay Minh thúc, quả thực vượt xa sức tưởng tượng của họ về châu báu trước đây.

Những thứ này nếu đặt ở thời cổ đại, tuyệt đối là vô giá.

Vì thứ này mà gây chiến tranh cũng không hề khoa trương.

Tùy Hầu Châu, hình dạng mà người hiện đại có thể tưởng tượng ra, cũng chỉ đến cấp bậc này thôi.

Vì vậy Minh thúc đàm phán điều kiện với những người này, đặc biệt thuận lợi.

Đầu óc Minh thúc cũng tỉnh táo.

Biết rằng ngọc trai tặng nhiều sẽ mất giá.

Danh sách hợp tác lựa chọn không quá năm người.

Đã đủ để gây ra một trận bão ở Cảng Thành.

Minh thúc mặt mày hồng hào.

Sau khi thấy Vương Diệp, tự tin tràn đầy biểu thị, không bao lâu nữa, sẽ có một lượng lớn vốn đổ vào.

Vương Diệp gật đầu.

Chi tiêu ở Nam Dương trước đó, đã gần như rút cạn gia sản của Vương Diệp.

Quả nhiên làm địa chủ lớn không dễ như vậy.

Nếu không phải Vương Diệp có vàng bạc từ mộ Hiến Vương cũng như mộ băng trong núi Côn Luân của các đời giáo chủ Luân Hồi Tông, thật sự có chút không chống đỡ nổi.

Ở Cảng Thành, Vương Diệp còn liên lạc được với Tuyết Lỵ Dương.

Hiệu suất của Tuyết Lỵ Dương còn cao hơn.

Năm đó Chá Cô Tiếu viễn xứ ra nước ngoài, không phải là đi một cách đáng thương.

Là người đứng đầu một mạch của Phán Sơn Đạo Nhân, trên người Chá Cô Tiếu có không ít đồ tốt.

Bản thân Chá Cô Tiếu cũng không phải loại người không biết biến báo, sau khi ra nước ngoài, cũng không hoàn toàn nằm im.

Vẫn kinh doanh một số việc.

Thậm chí làm còn rất tốt.

Cũng chính vì vậy, thế hệ cha mẹ của Tuyết Lỵ Dương, tuy chủ yếu làm về phương hướng học thuật, nhưng vẫn có địa vị xã hội khá cao ở địa phương.

Vì người ta vừa có tiền vừa có học vấn.

Cho nên tầng lớp mà Tuyết Lỵ Dương tiếp xúc từ nhỏ, cũng đều là xã hội thượng lưu.

Cộng thêm những mối quan hệ mà năm đó Chá Cô Tiếu dựa vào bản lĩnh của mình tích lũy được ở nước ngoài.

Đặc biệt là trong xã hội người Hoa, quan hệ vô cùng phong phú.

Lô Nam Hải Nguyệt Minh Châu đó dưới sự thao tác của Tuyết Lỵ Dương, không những nhanh chóng bán được mấy viên.

Số còn lại còn tìm được một đại gia chuyên làm về trang sức lớn hợp tác, cùng nhau bán lô ngọc trai này.

Tuyết Lỵ Dương tha thiết muốn giải mã bí mật của Tần Vương

Chiếu Cốt Kính.

Sau khi lô vốn đầu tiên về tài khoản, lập tức mang theo một đống đô la Mỹ quay về Kinh thành.

Về mặt thời gian gần như là trước sau với Vương Diệp.

Lần này mọi người thật sự phát tài rồi.

Vương Diệp lấy phần lớn, từ chỗ Minh thúc và Tuyết Lỵ Dương nhận được gần một triệu đô la Mỹ.

Đây mới chỉ là lô đầu tiên, sau này sẽ còn có nguồn vốn cuồn cuộn đổ về.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai kẻ nghèo kiết xác, cũng được chia hơn mười vạn đô la Mỹ.

Khi hai người biết đây mới chỉ là lô vốn đầu tiên, sau này ít nhất còn có hơn mười lô tương tự, hai người tại chỗ ngây người.

“Lão Hồ, chúng ta cũng là triệu phú?” Vương Bàn Tử tham tiền nhất, căn bản không dám tin vào sự thật này.

Vào cái thời đại mà nhà có vạn tệ đã bị cả làng ngưỡng mộ, trong nhà có mười vạn tài sản, địa vị thế nào có thể tưởng tượng được.

Dù là ở Kinh thành, cũng là đại gia tiêu tiền không cần nghĩ.

Mấu chốt còn là mười vạn đô la Mỹ.

Xét theo sức mua của đô la Mỹ năm đó, nói là tỷ phú thì hơi quá, nhưng đợi đến khi toàn bộ vốn về hết, Lão Hồ và Vương Bàn Tử ở nơi tàng long ngọa hổ như Kinh thành, cũng được coi là người có tiền.

Hồ Bát Nhất thì bình tĩnh hơn nhiều.

Trái tim kích động, bàn tay run rẩy, sau khi uống nửa chai Nhị Oa Đầu Hồng Tinh, vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử.

“Đừng nói gì cả, chúng ta đi ăn quán.” Vương Diệp khóe miệng hơi giật.

Vội vàng ngăn hai vị lại.

Vương Diệp cũng không có gì nhiều để nói với hai người.

Đều là người trưởng thành cả rồi.

Có tiền rồi tự mình tiêu xài thế nào, chỉ cần chú ý sức khỏe, đều không sao cả.

Chỉ là Vương Diệp biết khuyết điểm của Lão Hồ và Vương Bàn Tử.

Vấn đề của Lão Hồ là quá trượng nghĩa.

Sau khi từ chiến trường trở về.

Anh cảm thấy mình có trách nhiệm với gia đình những chiến hữu đã hy sinh.

Bao nhiêu năm tích cóp được chút tiền trợ cấp và tiền làm ăn ở phố đồ cổ, toàn bộ đều đổ vào đó.

Cũng may Lão Hồ năm đó chỉ là đại đội trưởng, số người dưới quyền hy sinh bao gồm cả thương tật không quá nhiều.

Chứ nếu Lão Hồ là tiểu đoàn trưởng, giờ này sớm đã nhà không còn gì.

Lão Hồ nhận được tiền, chắc chắn việc đầu tiên là đi gửi tiền cho gia đình chiến hữu.

Vương Diệp không muốn ngăn cản.

Đây là tâm kết của Lão Hồ, cũng là điểm đáng yêu đáng kính của con người anh.

Chỉ là, tiền cũng không thể gửi như vậy.

Ý của Vương Diệp là, khoản tiền này của Lão Hồ, thứ nhất là không thể trực tiếp gửi.

Có thể gửi một phần để ứng phó khẩn cấp.

Nhưng phần lớn nhất định phải dùng vào việc giúp những gia đình này sắp xếp công việc.

Có người ở quê, thì tìm cách bỏ chút tiền giúp người ta làm lương thực phẩm (hộ khẩu thành thị).

Tìm một vị trí nhân viên bán hàng ở hợp tác xã, có văn hóa thì đến trường làm giáo viên dạy thay.

Chương 349

Nửa đời sau đều có chỗ dựa.

Ở gần Kinh thành, không có công việc ổn định, dứt khoát mua một cửa hàng ở gần Vương Phủ Tỉnh, để những gia đình này làm chút buôn bán nhỏ.

Coi như họ có cổ phần, quyền sở hữu cửa hàng, Lão Hồ giữ lại cho mình là được.

Vốn Lão Hồ bỏ ra, tiền thuê Lão Hồ không thu.

Lão Hồ vừa nghe cách này đáng tin, rất nhanh cũng đồng ý.

Chỉ có Vương Diệp biết, Lão Hồ đây là vừa làm việc tốt, vừa để lại cho mình một con đường lui.

Ba mươi năm sau, khi Lão Hồ biết cửa hàng ở khu Vương Phủ Tỉnh này đáng giá bao nhiêu tiền, sẽ cảm ơn anh.

Dù nửa đời sau của Lão Hồ có lận đận đến đâu, có sản nghiệp này trong tay, cùng lắm cũng chỉ sa sút đến mức triệu phú chục triệu.

Còn về Vương Bàn Tử.

Gợi ý mà Vương Diệp đưa ra cũng đặc biệt đơn giản.

Vương Bàn Tử người này đặc biệt mê tiền, tiêu tiền cũng cẩn thận.

Vấn đề là quá cẩn thận.

Vương Diệp dụ Vương Bàn Tử sau khi nhận tiền, bất kể sau này nhận được bao nhiêu, đều dùng một phần ba mua nhà ở Kinh thành, mua nhà ở ven biển đông nam quê nhà.

Hoặc là mua đất.

Mua xong, cất kỹ giấy tờ, trong vòng hai mươi năm không được bán.

Số tiền còn lại, có thể nhờ Đại Kim Nha thu mua chút đồ cũ.

Ngọc khí, đồ sứ, thư họa, đồ lặt vặt các loại đều được.

Mua xong không cần quản, cũng để trong nhà ở Kinh thành của mình.

Số tiền còn lại nữa, tùy tiện tiêu, muốn tiêu thế nào thì tiêu.

Mua sữa đậu nành uống một bát đổ một bát.

Mua lòng luộc ăn một bát thừa một bát cũng không sao.

Chỉ là chơi thôi.

Vương Diệp tin rằng với tính cách keo kiệt của Vương Bàn Tử, dù có thả cửa tiêu, anh ta cũng không tiêu được bao nhiêu tiền.

Bên Minh thúc, Tuyết Lỵ Dương còn có tiền liên tục đổ về nữa mà.

Dù chỉ bằng một phần mười của Vương Diệp, không qua mấy năm, Vương Bàn Tử cũng là triệu phú, còn là triệu phú đô la Mỹ.

Tiền của anh ta tiêu không hết.

Vương Bàn Tử không nói gì khác, đối với Vương Diệp là vạn lần khâm phục.

Vương Diệp nói gì, Vương Bàn Tử đặc biệt tin, tin từ tận đáy lòng.

Chỉ cần anh ta có thể thực hiện theo lời Vương Diệp nói.

Không chừng hai ba mươi năm nữa, Vương Bàn Tử có thể thành đại địa chủ.

Nhưng Vương Diệp còn có một ý nghĩ khác.

Hồ Bát Nhất bao nhiêu tiền cũng không chê nhiều, vì trên vai anh có trách nhiệm.

Tuyết Lỵ Dương không hứng thú với tiền, dù sao cũng có nhiều tiền.

Vương Bàn Tử thì khác.

Vương Bàn Tử dễ dàng tiểu phú tức an.

Thật sự có tiền, chắc chắn sẽ không muốn theo Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đi khắp nơi, xuống mộ đổ đấu.

Vương Diệp phải để Bàn gia đem hết tiền đi đầu tư.

Đổi thành nhà cửa và đồ cổ.

Trong tay không có bao nhiêu tiền, lại muốn ăn thịt uống rượu, sống ngày tháng tốt đẹp, vẫn phải theo Vương Diệp và Hồ Bát Nhất tiếp tục phấn đấu.

Trong quá trình đổ đấu mạo hiểm, thiếu đi Bàn gia, luôn cảm thấy không còn thú vị như vậy.

Sau khi đến Kinh thành.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người tiếp tục đi theo tình tiết.

Đấu trí đấu dũng với giáo sư Tôn.

Vương Diệp thì bắt đầu thu dọn đồ đạc trong tứ hợp viện.

Ruộng thí nghiệm thiên tài địa bảo, vào một đêm trăng mờ gió lớn, bị Vương Diệp dùng kỹ năng khống chế trọng lực và kỹ năng Trái Tim Nham Thạch, trực tiếp đào sâu ba thước, chuyển toàn bộ vào không gian hư số.

Trong không gian hư số, những thiên tài địa bảo này vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng.

Tuy không tốt bằng sinh trưởng trong thế giới thực, nhưng ít nhất sẽ không có vấn đề gì.

Cùng lắm cũng chỉ là tốc độ chậm đi một chút.

Trong quá trình thu dọn Vương Diệp kiểm kê lại, phát hiện đại bộ phận thiên tài địa bảo đều thích hợp chuyển đến đảo Long Vương.

Những thiên tài địa bảo này vốn phần lớn đều lấy từ Vân Nam Trùng Cốc.

Đồ vật từ khí hậu rừng mưa cận nhiệt đới, ở Nam Dương chỉ cần sửa sang một chút, chính là môi trường tốt trời ban.

So với ở trong tứ hợp viện Kinh thành thích hợp hơn nhiều.

Nơi như Kinh thành, chỉ xét về khí hậu, vẫn quá lệch về phía bắc.

Mùa đông quá lạnh.

Sau đó lại tìm Đại Kim Nha, từ mấy vườn rau ở ngoại ô, kéo hai xe đất đến, lấp đầy sân.

Đồng thời còn bố trí xung quanh.

Mảnh đất rau trong sân, vẫn linh khí dồi dào.

Vừa mới lo xong chuyện tứ hợp viện, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã đến tìm Vương Diệp.

Hai người tìm Vương Diệp, là để đi Tân Môn một chuyến.

Theo lời Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai ông anh này đã mua xong cửa hàng ở gần Vương Phủ Tỉnh, Kinh thành.

Số tiền còn lại của Lão Hồ, ngoài việc giữ lại một phần làm chi phí sinh hoạt, phần lớn đều đã tiêu hết.

Hoặc là nhờ người sắp xếp công việc cho thân nhân chiến hữu ở quê, hoặc là mua thêm mặt tiền ở những nơi khác trong Kinh thành, mở tiệm nhỏ giao cho thân nhân chiến hữu ở gần Kinh thành quản lý.

Vương Bàn Tử toàn lực ủng hộ.

Nói dù sao Vương Diệp cũng bảo anh ta mua nhà.

Cũng theo đó mua không ít mặt tiền, đều giao cho chiến hữu của Lão Hồ đi mở tiệm.

Không thu tiền thuê.

Chỉ giữ quyền sở hữu.

Không bao lâu, hai người đã tiêu gần hết mười mấy vạn đô la Mỹ trong tay.

Ngoài ra tiến độ tình tiết cũng đã tiến triển không ít.

Lúc này Lão Hồ và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đã rõ, Tần Vương Chiếu Cốt Kính không phải là thật.

Cũng đã nghe nói về truyền thuyết liên quan đến Quan Sơn Thái Bảo.

Đang định xuất phát đi Tân Môn một chuyến.

Đến xem viện bảo tàng Bắc Cương.

Viện bảo tàng Bắc Cương hiện đang triển lãm một lô văn vật Tương Nam.

Trong đó có một số manh mối về tiên thiên quái tượng, đan lô liên quan đến Quan Vũ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang truy tra.

Tự nhiên muốn đi xem thử.

Vương Diệp nghe đến cái tên viện bảo tàng Bắc Cương, lập tức động lòng.

Vì Vương Diệp nhớ, trong tình tiết gốc, chính là ở viện bảo tàng Bắc Cương, giáo sư Tôn đã giăng một cái bẫy.

Giả vờ làm mất một số thứ quan trọng.

Chương 350

Thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cuối cùng thành công lừa Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đến Vu Hạp Quan Sơn.

Đối với chuyện này, Vương Diệp cũng vui vẻ thấy nó thành công.

Vương Diệp đang muốn đi Vu Hạp Quan Sơn một chuyến.

Quen thuộc tình tiết gốc, là một ưu thế rất lớn của anh.

Nếu không đi theo tình tiết gốc, một mình Vương Diệp tiến vào Vu Hạp Quan Sơn, tự nhiên cũng có thể.

Chỉ là tìm kiếm ở nhiều nơi, sẽ tốn sức hơn nhiều.

Dù sao thế giới này là một thế giới thực.

Trấn Thanh Khê ở đâu, hầm mỏ ở vị trí nào, làm thế nào để vào Vu Hạp Quan Sơn vân vân, đều phải dựa vào Vương Diệp tự mình đi tìm từng chút một, chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Đi theo tình tiết gốc, mang theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thì khác.

Phần lớn thời gian, Vương Diệp chỉ cần nằm im là được.

Dù cho dòng thời gian thay đổi, độ khó tăng lên, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác không giải quyết được.

Vương Diệp ra tay cũng còn kịp.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Địa Tiên Phong Sư Cổ!

Bí thuật Quan Sơn Thái Bảo.

Kho báu Địa Tiên Thôn.

Bí mật ẩn giấu trong hầm mỏ!

Tất cả mọi thứ, đều hấp dẫn Vương Diệp.

Bắt đầu từ trấn Thanh Khê, mọi thứ ở Vu Hạp Quan Sơn, tuyệt đối không đơn giản.

Bí mật ẩn giấu cũng xa xa không chỉ có những gì được tiết lộ trong tình tiết gốc.

Vì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đến tìm mình, hơn nữa chuyện của Vương Diệp ở Kinh thành cũng đã xử lý gần xong nên cậu quyết định bắt đầu từ Bảo tàng Bắc Cương.

Vương Diệp nhanh chóng cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đến Tân Môn.

Sau khi đến nơi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tìm một nhà khách ổn thỏa trước, sau đó cả nhóm đi thẳng đến Bảo tàng Bắc Cương.

Thời gian đến Bảo tàng Bắc Cương vừa đẹp lúc, triển lãm vẫn đang diễn ra.

Mấy người đi thẳng vào chủ đề, hướng về khu triển lãm trên tầng hai.

Vương Diệp không hứng thú lắm với những văn vật liên quan đến kịch bản trên tầng hai, ngược lại cậu lại có chút hứng thú với những thứ khác trong bảo tàng.

Lịch sử của Bảo tàng Bắc Cương khá lâu đời, được coi là một trong những bảo tàng đầu tiên của cả nước.

Các bộ sưu tập bên trong cũng có một số thứ rất thú vị.

Sau khi Vương Diệp bước vào, kỹ năng Dò Xét Năng Lượng đã cảm nhận được không ít những dao động năng lượng kỳ lạ.

Trong đó có một số là Vương Diệp rất quen thuộc, thuộc về những dao động năng lượng đi kèm trên các loại văn vật, đồ cổ, vật cũ.

Còn có một số khác mà Vương Diệp trước đây rất ít tiếp xúc.

Hai thứ kỳ lạ đều ở tầng một.

Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi nói với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, bảo họ lên tầng hai nghiên cứu hoa văn trên lò đan trước, còn mình thì ở lại tầng một xem những thứ khác.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tuy thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đợi ba người họ lên lầu, Vương Diệp lập tức đi về phía nơi có dao động năng lượng đầu tiên.

Đến quầy trưng bày, Vương Diệp sững sờ.

Thứ này là thứ mà cậu không bao giờ có thể tưởng tượng ra được.

Đó là một bộ răng người.

Từ bộ răng này tỏa ra không phải là âm khí tà ác, mà là một loại sức mạnh vô cùng kỳ lạ và hiếm thấy, cương liệt, dũng mãnh, còn mang theo một chút vị thánh khiết.

Loại sức mạnh này Vương Diệp trước đây chưa từng thấy qua.

Theo tưởng tượng của Vương Diệp, có khả năng đó là một món binh khí lạnh, như đao kiếm gì đó, và ít nhiều có thể liên quan đến tôn giáo phương Tây.

Bởi vì chút sức mạnh thánh khiết yếu ớt truyền đến từ trên đó không giống với chính khí quang minh chính đại, hào nhiên chính khí trên các binh khí truyền thống trong nước.

Không ngờ rằng nguồn gốc của sức mạnh lại là một bộ răng người.

Thịt máu trên răng có thể thấy rõ không phải bị phân hủy tự nhiên mà bị một loại vũ khí sắc bén nào đó cạo đi.

Trên xương nướu răng vẫn còn sót lại một vài vết sẹo.

Vương Diệp tò mò tiến lên, đọc mô tả về bộ răng này.

Đọc xong, cậu lập tức kính nể.

Chủ nhân của bộ răng này, Vương Diệp đã từng nghe nói qua.

Đây là một nhân vật từng xuất hiện trong sách lịch sử.

Không biết sách giáo khoa bây giờ còn có hay không, nhưng Vương Diệp thì biết.

Đây là một phần di hài của Lâm Phượng Tường, một trong những tướng lĩnh Bắc phạt của Thái Bình Thiên Quốc.

Năm đó, ông dẫn một đạo cô quân, một mạch tiến lên phía bắc.

Vốn dĩ không ai coi đạo cô quân này ra gì.

Triều đình nhà Thanh cho rằng có thể tiêu diệt giữa đường.

Phía Thiên Kinh cũng coi Lâm Phượng Tường là con tốt thí.

Ai ngờ Lâm Phượng Tường bằng một bầu nhiệt huyết cô độc, dẫn dắt đạo quân sắt đá này, đánh xuyên qua mọi đạo quân Thanh chặn đường, từ Thiên Kinh đánh thẳng đến Trực Lệ.

Triều đình nhà Thanh cuống lên, phái đại quân vây quét.

Cuối cùng điều đến Tăng Cách Lâm Thấm, vị tướng lĩnh thiện chiến cuối cùng của nhà Thanh, dùng binh lực gấp mười lần trở lên mới tiêu diệt được đạo cô quân của Lâm Phượng Tường.

Mà lúc bị tiêu diệt, đạo cô quân do ông dẫn dắt chỉ cách cung đình của hoàng đế già nua kia chưa đầy hai trăm dặm.

Thiên hạ chấn động.

Kết cục của Lâm Phượng Tường cũng rất thảm liệt.

Ông bị lăng trì.

Máu thịt xương cốt trên người đều không còn, chỉ có một bộ răng do tình cờ mà lưu lại được.

Lúc Lâm Phượng Tường hi sinh, khí tiết lẫm liệt, vô cùng anh dũng.

Trăm năm sau, luồng khí dũng mãnh ấy vẫn còn sót lại trên bộ răng.

Vương Diệp xem xong thầm nghĩ thảo nào.

Cậu chắp tay vái về phía bộ răng trong tủ kính, coi như bày tỏ sự kính trọng, rồi rời đi.

Sức mạnh trên bộ răng này khá mạnh mẽ.

Nếu xét từ góc độ ứng dụng thực tế, nó tuyệt đối là một thứ không tồi.

Nhưng Vương Diệp không muốn lấy.

Không phải thứ tốt nào cũng phải lấy đi.

Bộ răng của Lâm Phượng Tường, để lại trong bảo tàng, cho nhiều thế hệ sau thấy được sự tích của vị tướng quân này, biết rằng trên đời vẫn có những con người anh dũng vô úy, sẽ tốt hơn nhiều so với việc Vương Diệp mang nó đi.

Hơn nữa, phong thủy của Bảo tàng Bắc Cương cũng bình thường, các hiện vật trưng bày bên trong lại muôn hình vạn trạng.

Có một thứ như thế này trấn giữ, cũng sẽ không gây ra loạn lạc gì

lớn.

Vương Diệp nhanh chóng đi đến một nơi khác.

Khí tức tỏa ra từ nơi này có chút quỷ dị.

Yêu tà chi khí.

Trong yêu tà chi khí còn mang theo tử khí, đồng thời cũng có thể cảm nhận được một chút sinh khí.

Hỗn loạn vô cùng.

Tóm lại không phải là khí tức gì đứng đắn cả.

Chương 351

Vương Diệp tìm đến xem thì phát hiện đó lại là một con dơi lông trắng khổng lồ.

Dơi, ở nhiều nơi phía bắc Trung Quốc được gọi là Viên Thí Hổ.

Phát âm cụ thể là ba chữ nào cũng không rõ, sách vở không có ghi chép gì nhiều.

Nhưng đã mang một chữ "hổ", chứng tỏ thứ này nguy hiểm hơn nhiều so với vẻ ngoài của nó.

Hơn nữa còn có một truyền thuyết nói rằng Viên Thí Hổ sống qua một giáp thì trên người bắt đầu mọc lông trắng.

Nếu là một con Viên Thí Hổ toàn thân lông trắng, vậy rất có khả năng là một con dơi già đã sống hai ba trăm năm trở lên, cực kỳ có khả năng đã thành tinh.

Vương Diệp đã nghe qua truyền thuyết này, nhưng trước giờ chưa từng tin là thật.

Chỉ đến lần này, khi nhìn thấy tiêu bản con dơi già lông trắng này trong Bảo tàng Bắc Cương, cậu mới biết trên đời thật sự có dơi có thể mọc lông trắng.

Quan trọng hơn là, nó lại có thể lớn đến như vậy.

Những con dơi Vương Diệp từng thấy trước đây chỉ to bằng bàn tay, đen thui, cảm giác còn nhỏ hơn cả con én thường thấy vào mùa hè.

Nhưng vị đang nằm trong tủ kính tiêu bản này, chiều dài ít nhất cũng hơn hai thước, một đôi cánh như ác quỷ dang ra, rộng khoảng bốn thước.

Trông không khác gì một đứa trẻ.

Nhìn từ xa đã thấy rợn người.

Thời gian mấy người đến Bảo tàng Bắc Cương khá sớm, nên trong bảo tàng vẫn chưa có mấy khách tham quan.

Thỉnh thoảng có vài người đi ngang qua chỗ con dơi lớn cũng đều vội vã đi qua.

Rất rõ ràng là nhìn thấy thứ này đều cảm thấy hãi hùng.

Dưới kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, cậu có thể nhìn thấy khí tức âm tà hỗn tạp trên vật này.

Điều có chút quỷ dị là, Vương Diệp còn có thể cảm nhận được một chút sinh khí.

Chẳng lẽ thứ này vẫn chưa chết?

Vương Diệp đi vòng quanh tủ kính trưng bày, quan sát nhiều lần.

Cậu xác định con dơi già lông trắng này chắc chắn không có hô hấp hay nhịp tim.

Lạ thật.

Vương Diệp cũng nhíu mày.

Ngũ quan của Vương Diệp hiện tại nhạy bén đến mức khoa trương.

Chỉ cần tập trung chú ý vào một vật nào đó, bất kỳ âm thanh, mùi vị hay bất kỳ cử động nhỏ nào của vật đó đều sẽ bị Vương Diệp phát hiện.

Con dơi già này quả thực không có một chút dấu hiệu sinh mệnh nào.

Nhưng kỹ năng Dò Xét Năng Lượng của Vương Diệp cũng sẽ không nói dối.

Trên người con dơi già này ngoài các loại tà khí ra, quả thực có một chút sinh cơ yếu ớt.

Chuyện này thú vị rồi đây.

Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười thuần khiết chân thành.

Sau đó cậu gõ gõ vào tấm kính. "Lão già, giả vờ với tôi à?

Để xem ông giả vờ được bao lâu." Đúng vậy, cậu chính là cứng rắn như thế, đơn giản dứt khoát, trực tiếp ngả bài với con dơi già.

Vương Diệp trong lòng biết rõ, con dơi già này tuy đã bị làm thành tiêu bản, nhưng tuyệt đối vẫn chưa chết.

Lời mô tả về con dơi già này trong bảo tàng cũng rất đáng ngờ.

Nghe nói con dơi này được phát hiện ở một ngôi làng miền núi hẻo lánh.

Người dân địa phương có một năm gặp thiên tai.

Sau đó có một lão đạo sĩ râu trắng đến, tiên phong đạo cốt.

Lão còn dùng thuốc chữa khỏi cho một ông lão mù mấy chục năm trong làng.

Dân làng đều coi lão đạo sĩ như thần tiên sống.

Rất nhanh sau đó có dân làng cầu xin lão đạo sĩ, nhờ lão cứu giúp nạn hạn hán trong làng.

Lão đạo sĩ liền đưa ra một ý kiến tồi tệ.

Lão nói chỉ cần đem các loại gia súc như trâu, dê, lợn, chó, gà trong làng thả vào một khe núi gần đó là có thể có mưa.

Dân làng làm theo.

Tối hôm đó, trong ngoài làng quả nhiên có một chút mưa nhỏ.

Tuy nhỏ đến mức mặt đất còn chưa kịp ướt, nhưng dù sao cũng là có mưa.

Người trong làng như phát điên.

Nếu không mưa nữa thì cả làng sẽ gặp tai ương, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người chết đói.

Dân làng lại đi cầu xin lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ bấm tay tính toán nửa ngày, nói rằng mưa nhỏ là vì vật tế của dân làng không đủ tiêu chuẩn.

Muốn có mưa lớn, thì phải đem vài đứa trẻ trong làng thả vào khe núi.

Dân làng ban đầu còn không đồng ý.

Sau đó lại một thời gian không mưa, nếu không có chút mưa nào nữa thì hoa màu sẽ hỏng hết.

Bị ép đến đường cùng, dân làng tập hợp lại, khống chế một gia đình vừa có trẻ sơ sinh, đem con của nhà đó ném vào khe núi.

Buổi tối, người chồng trong gia đình này tìm cách thoát khỏi sự khống chế.

Người chồng vốn là một thợ săn.

Anh ta về nhà lấy súng săn và nĩa săn rồi vào núi.

Đến khe núi, anh ta bắt đầu tìm con mình.

Cuối cùng, ở cửa một hang núi, anh nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ.

Người đàn ông vào trong, rất nhanh đã tìm thấy con mình.

Đồng thời còn nhìn thấy lão đạo sĩ râu trắng kia.

Lão đạo sĩ đang nấu thứ gì đó trong một cái nồi bên cạnh.

Thợ săn đầu óc nhanh nhạy, biết có chuyện không ổn.

Cộng thêm việc con bị cướp đi, chịu chút kích động, anh ta không thèm chào hỏi, trực tiếp nổ một phát súng vào lão đạo sĩ, rồi cầm nĩa săn xông lên.

Lão đạo sĩ biến mất.

Thợ săn chỉ thấy một con dơi khổng lồ, đang muốn bay ra khỏi hang động để tẩu thoát.

Thợ săn trong lòng hận đến điên cuồng, liều mạng đâm nĩa săn tới.

Kết quả lại đâm trúng thật.

Rơi xuống đất xem xét, là một con dơi già lông trắng khổng lồ.

May mà phát súng đầu tiên đã lập công, nếu không chỉ bằng cây nĩa săn cũng không giết được con dơi già.

Thợ săn lại nhìn vào trong hang núi, phát hiện đầy đất là xương cốt.

Rất nhiều là của trâu, dê, lợn, chó, nhưng cũng có một vài bộ xương khô của trẻ nhỏ.

Con của anh ta vẫn còn sống.

Thợ săn mang con, lại lén vào làng trong đêm, mang theo vợ con và của cải, muốn rời khỏi nơi đau lòng này.

Giây phút cuối cùng, không biết thợ săn nghĩ gì, lại quay lại hang núi, mang theo xác của con dơi già lông trắng.

Sau này thợ săn đến Tân Môn.

Cái xác của con dơi già lông trắng này cũng rơi vào tay của một nhà truyền giáo đang truyền đạo ở Tân Môn lúc đó.

Mấy ông cha Tây này chưa từng thấy thứ gì mới lạ như con dơi già lông trắng, đều nói là hóa thân của ma quỷ, còn làm thành tiêu bản.

Đến khi Bảo tàng Bắc Cương được thành lập, tiêu bản này cùng với câu chuyện của nó đã cùng nhau được đưa vào tủ trưng bày.

Vương Diệp vừa xem đã hiểu ra.

Năm đó lão già này chưa chết, chỉ là bị trọng thương, không chạy xa được, muốn giả chết lừa người thợ săn một phen.

Chương 352

Không ngờ người thợ săn bị kích động quá sâu, đầu óc có chút không bình thường, lại quay lại mang con dơi già đi, định bụng đổi lấy tiền.

Con dơi già lúc đó chắc cũng dở khóc dở cười.

Bây giờ thì hay rồi, chỉ có thể nằm trong tủ trưng bày của bảo tàng.

Vương Diệp không chỉ biết trong lòng là xong, cậu còn muốn để con dơi già hiện nguyên hình.

Cậu giả vờ đi ra ngoài vài bước, miệng lẩm bẩm muốn lên tầng hai tìm Lão Hồ và Bàn Tử.

Đi được khoảng vài mét, Vương Diệp cảm giác năng lượng trên tiêu bản con dơi già lông trắng sau lưng có chút thay đổi.

Vương Diệp cũng bung toàn bộ khí thế của mình ra, thi triển uy áp Long Vương.

Trong chốc lát, toàn bộ đèn ở khu triển lãm tầng một Bảo tàng Bắc Cương đều tối sầm lại, rồi bắt đầu nhấp nháy như bị chập điện.

Vương Diệp đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy móng vuốt nhỏ của con dơi già lông trắng hơi co giật một cái.

Mí mắt đã khô quắt lõm vào của nó cũng khẽ động.

Vương Diệp mỉm cười hài lòng.

Cậu lại đi đến bên tủ kính, gõ gõ. "Lộ tẩy rồi nhé, mau nghĩ cách trốn đi, nếu không lát nữa tôi đến xử lý cậu đấy." Con dơi già không hề động đậy.

Vương Diệp cười hắc hắc: "Xem mày còn bình tĩnh được đến bao giờ." Nói xong, cậu chắp tay sau lưng, giống như một ông già đi dạo công viên, ung dung đi lên tầng hai.

Ngay lúc này, một bóng người bước vào Bảo tàng Bắc Cương.

Mí mắt Vương Diệp giật giật.

Người khác không biết, chứ Vương Diệp thì biết, người đàn ông mặc đồ trông thật thà, trên túi áo còn gài bút máy, ra vẻ một trí thức già này chính là giáo sư Tôn.

Mà thân phận đằng sau của ông ta còn kinh người hơn.

Người này chính là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, thực ra là họ Phong.

Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Kịch bản cuối cùng cũng đã đến đây rồi.

Đã đến lúc giáo sư Tôn và nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương gặp lại nhau.

Vương Diệp không muốn làm xáo trộn kịch bản, thong thả tham quan bảo tàng.

Quả nhiên, một lúc sau, một nhóm học sinh vào tham quan Bảo tàng Bắc Cương.

Bóng dáng giáo sư Tôn cũng nương theo sự che chắn của đám học sinh này mà biến mất không tăm tích.

Giáo sư Tôn vừa vào đã lập tức chọn cách rời khỏi bảo tàng, hơn nữa lúc rời đi còn lén lút như vậy, rõ ràng là đã nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất.

Vị hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo này đang tính toán xem làm thế nào để gài bẫy Mô Kim Hiệu Úy và Phán Sơn Đạo Nhân đây.

Vương Diệp biết, một vở kịch hay sắp diễn ra.

Cậu lập tức đi lên tầng hai, tìm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hội hợp.

Trong số các văn vật trên tầng hai, rất nhiều là bảo vật được khai quật từ cổ mộ Bình Sơn.

Toàn là đồ tốt.

Ngay cả Vương Bàn Tử, người không có chút hứng thú nào với những thứ văn hóa, cũng xem say mê như điếu đổ.

Hết cách, cứ nghĩ đến những món đồ tốt này đáng giá bao nhiêu tiền, Bàn gia lại phấn khích không thôi.

Trong lúc ba người đang tham quan, đột nhiên có một người ôm chầm lấy Hồ Bát Nhất.

Mấy người đều giật mình.

Nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người lớn lên dưới lá cờ đỏ, tam quan vẫn còn rất chính trực.

Từ khi làm Mô Kim Hiệu Úy, tuy cũng khá nghiện, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn cảm thấy mình đang làm việc phạm pháp.

Bất kể Vương Bàn Tử tìm lý do gì, nào là của cải của giai cấp địa chủ thời cổ đại nếu để dưới đất thì lãng phí, đào lên cho Bàn gia tiêu, cũng coi như từ quần chúng mà ra, về với quần chúng các loại.

Toàn là lời nói nhảm.

Bình thường có thể tự tê liệt mình một chút.

Đến lúc gay cấn, hai người vẫn rất căng thẳng.

Lần này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều tưởng bị theo dõi, chuẩn bị bị bắt rồi.

Ngay khi Vương Bàn Tử đang do dự có nên dùng bạo lực chống cự hay không, Hồ Bát Nhất xoay người lại, nhìn người đang ôm mình. "Ngải Hồng Quân?

Sao lại là cậu?" Người đàn ông được gọi tên nghe xong, lập tức đứng nghiêm, thẳng lưng, dứt khoát chào một cái theo kiểu nhà binh.

Hồ Bát Nhất cũng nghiêm chỉnh chào lại.

Thôi được, không cần giới thiệu nữa, vừa nhìn đã biết đây là chiến hữu của Hồ Bát Nhất, hơn nữa còn là thuộc cấp cũ.

Hai bên hàn huyên một hồi.

Sau đó mới biết, Ngải Hồng Quân sau khi xuất ngũ, vì quê nhà ở Tân Môn nên đã nhờ vả sắp xếp công việc.

Hiện tại anh ta đang làm ở đồn cảnh sát gần đây.

Mà em gái của Ngải Hồng Quân cũng đang làm việc ở Bảo tàng Bắc Cương, làm quản lý kho.

Đúng lúc gần đây Bảo tàng Bắc Cương đang triển lãm một lô văn vật vô cùng quý giá từ một ngôi mộ lớn ở Tương Tây.

Ngải Hồng Quân liền được điều đến đây phụ trách công tác bảo vệ hàng ngày.

Bảo tàng Bắc Cương ở tầng một có rất nhiều thứ cực kỳ năng lượng cao, cổ quái kỳ lạ, nào là tiêu bản người cá, thai nhi dị dạng, dơi lông trắng các loại, trông có vẻ không đáng tin cậy.

Nhưng thực tế, ở đây vẫn có không ít đồ tốt.

Dù là ở cái thời đại không quá coi trọng văn vật, thì đối với bảo vật, người ta vẫn canh giữ rất nghiêm ngặt.

Đặc biệt là lô văn vật Tương Tây này, mấy ông già bảo vệ trong Bảo tàng Bắc Cương rõ ràng là không đủ dùng, nên mới trực tiếp kéo cảnh sát khu vực từ đồn đến.

Chiến hữu lâu ngày gặp lại, rất nhanh cả nhóm đã đến một quán ăn bên ngoài Bảo tàng Bắc Cương để uống rượu.

Hồ Bát Nhất tâm tư khá nhiều.

Tuy việc chính vẫn chưa xong, nhưng vừa nghe em gái Ngải Hồng Quân làm quản lý kho trong bảo tàng, cộng thêm chính Ngải Hồng Quân cũng đang phụ trách công tác bảo vệ ở đây, anh ta liền nảy ra ý đồ.

Xem lô văn vật Tương Tây ở khu triển lãm tầng hai, dù sao cũng là cách một lớp kính.

Hơn nữa ánh sáng trong bảo tàng cũng chỉ có vậy, tối om nhìn không được rõ.

Có nhân viên ở đó cũng không tiện bật đèn pin soi, quá lộ liễu.

Hồ Bát Nhất muốn đi cửa sau, nhờ quan hệ, xem xem buổi tối, sau khi đóng cửa, có thể đặc biệt đến tầng hai xem kỹ những văn vật này không.

Ngải Hồng Quân nghe xong, tuy không thể tự quyết định, nhưng sau khi ăn cơm xong vẫn tìm đến em gái mình.

Em gái Ngải Hồng Quân vừa nghe, liền cười lên. "Chuyện này có gì khó đâu?

Chỗ chúng em sáu giờ chiều đóng cửa, sau khi đóng cửa nhân viên đều đi nhà ăn ăn cơm.

Các anh đợi qua giờ cơm rồi đến tìm em là được." "Em dẫn các anh lên tầng hai, muốn xem thế nào thì xem.

Em có chìa khóa tủ trưng bày, các anh mở tủ ra xem, động tay vào sờ cũng được, đừng làm hỏng là được." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn

Tử rất vui mừng.

Tuyết Ly Dương nghe xong liền nói làm vậy sao được?

Lỡ làm hỏng những văn vật quý giá này thì sao?

Kết quả em gái Ngải Hồng Quân cười, nói rằng những hiện vật trong tủ trưng bày, rất nhiều đều là bản sao chép 1:1 có độ chính xác cao.

Bảo vật thật đa phần đều ở trong kho.

Người bình thường căn bản không thấy được bản gốc.

Nhưng nếu để nghiên cứu thì những bản sao chép này cũng đủ rồi.

Đều là do chuyên gia, nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, sao chép theo tỷ lệ gốc.

Các chi tiết của bản gốc cũng đều được phục chế lại.

Ngoài chất liệu có chút khác biệt, ngoại hình thì không có gì khác cả.

Nghe vậy, Tuyết Ly Dương liền yên tâm.

Chương 353

Dù sao mọi người đến đây cũng là để nghiên cứu các ký hiệu trên đỉnh lò trong cổ mộ Bình Sơn.

Bản gốc hay không cũng không quan trọng.

Bản sao chép nói ra còn có thể phục chế tốt hơn cả ảnh chụp độ nét cao.

Vương Diệp thì càng không quan tâm.

Những thứ này vốn không phải là trọng điểm.

Giáo sư Tôn, hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, mới là trọng điểm.

Ngoài ra, Vương Diệp cũng muốn nhân lúc buổi tối không có người đi một vòng Bảo tàng Bắc Cương.

Không vì gì khác, chỉ vì con dơi già lông trắng ở tầng một, Vương Diệp định xử lý nó.

Nếu không, để lâu ngày, e rằng thứ này sẽ gây ra chuyện yêu ma quỷ quái gì đó.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, cả nhóm bèn nghỉ ngơi ở nhà khách.

Ăn tối xong, trời đã về khuya, cả nhóm mới đến cửa Bảo tàng Bắc Cương.

Em gái Ngải Hồng Quân đã đợi sẵn ở đó.

Sau đó cô mở cửa, dẫn mọi người lên tầng hai của bảo tàng.

Lên đến tầng hai, em gái Ngải Hồng Quân trực tiếp mở hết khóa các tủ trưng bày, dặn mấy người không được bật đèn, có thể dùng đèn pin, đừng làm hỏng hiện vật bên trong.

Còn lại thì không sao cả, cứ tùy tiện xem.

Xem đủ rồi thì xuống phòng bảo vệ gọi cô, cô lên khóa lại tủ là được.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đương nhiên rất vui.

Có thể quan sát ở cự ly gần các bản sao chép của vật phẩm khai quật từ cổ mộ Bình Sơn cũng là một cơ hội hiếm có, đặc biệt là đối với việc nghiên cứu.

Đợi em gái Ngải Hồng Quân rời đi, Vương Diệp cảm nhận một chút.

Rất nhanh cậu đã cảm nhận được một người đang lén lút đi lại gần đó.

Lúc này Tân Môn còn chưa có hoạt động về đêm gì.

Qua tám chín giờ tối, trên đường đã không còn nhiều người.

Đặc biệt là ở gần Bảo tàng Bắc Cương, vốn đã không có nhiều khu dân cư.

Người này rõ ràng chính là giáo sư Tôn.

Cảm nhận được sự tồn tại của giáo sư Tôn, Vương Diệp liền yên tâm.

Ít nhất kịch bản không bị lệch.

Dòng thời gian vẫn đang diễn ra bình thường.

Vương Diệp nói với Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử một tiếng, rồi nhanh chóng xuống lầu.

Mục tiêu của cậu rất rõ ràng, chính là đến tầng một tìm con dơi già lông trắng.

Tầng một không bật đèn, một mảnh tối đen.

Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn trong bóng tối.

Dù là đêm tối mịt mùng nhất, cậu vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ.

Rất nhanh cậu đã tìm thấy khu vực tủ trưng bày của con dơi lông trắng.

Còn chưa đến gần, Vương Diệp đã cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng kỳ diệu.

Luồng sức mạnh này theo không khí, không ngừng chấn động, trực tiếp truyền đến tai Vương Diệp.

Sóng siêu âm?

Vương Diệp đột nhiên nhận ra.

Đây rất có thể là tuyệt kỹ sở trường của loài dơi, dùng sóng siêu âm để dò xét.

Không chỉ có thể xác định phương vị xung quanh, mà còn có thể xác định vị trí, tốc độ và các thông tin khác của mục tiêu.

Hiệu quả không hề thua kém thị giác.

Hơn nữa sóng siêu âm hoàn toàn là do chính con dơi phát ra, không bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh, không đến mức trời tối không có ánh sáng thì không nhìn thấy.

Coi như là một loại năng lực dò xét chủ động.

Nó không giống với Dò Xét Năng Lượng.

Dò Xét Năng Lượng chỉ có thể dò được những vật phẩm có năng lượng đặc biệt, việc kiểm soát không gian kém xa sóng siêu âm của dơi.

Đối với nhiều vật nhỏ không có năng lượng đặc biệt tồn tại, việc nắm bắt cũng không tinh tế bằng sóng siêu âm.

Nhưng khoảng cách dò xét lại xa hơn sóng siêu âm rất nhiều.

Coi như mỗi cái có một thế mạnh riêng.

Xem ra con dơi già lông trắng này cũng đã có chuẩn bị, biết cậu sẽ đến.

Vương Diệp rất nhanh phát hiện, con dơi già lông trắng đó vẫn còn trong tủ kính trưng bày.

Lại không chạy?

Đây là tâm lý may mắn gì vậy?

Nó nghĩ rằng buổi tối mình sẽ không đến tìm nó sao?

Vậy thì nó tính sai rồi.

Vương Diệp đi đến trước tủ kính, vui vẻ vẫy tay chào.

Sau đó bắt đầu thi triển Song Chỉ Tham Huyệt, chuẩn bị mở khóa tủ trưng bày.

Vương Diệp cũng coi như có chuẩn bị mà đến, mang theo cả dây thép.

Dưới kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt, ổ khóa tồi của bảo tàng quả thực không khác gì không có.

Dù sao những hiện vật kỳ lạ ở tầng một này đa phần cũng không đáng tiền, chẳng qua là để thu hút sự tò mò của người dân và du khách đến tham quan.

Việc bảo quản cũng không đặc biệt cẩn thận.

Ngón tay Vương Diệp khẽ động, rất nhanh ổ khóa tủ trưng bày kêu cạch một tiếng rồi mở ra.

Sau tiếng "cạch", Vương Diệp ngẩng đầu lên.

Con dơi già lông trắng trong tủ trưng bày đã mở mắt.

Hai mắt nó tỏa ra ánh sáng đỏ độc địa.

Sau đó miệng nó mở ra, từ trong miệng phát ra một luồng sóng âm xung kích.

Lúc này Vương Diệp còn chưa mở tủ kính ra.

Sóng âm xung kích trực tiếp làm vỡ tan tủ kính, rồi lao về phía đầu cậu.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Trọng Lực Khống Chế.

Trong phạm vi nhỏ, cậu đã sử dụng kỹ năng này đến mức lô hỏa thuần thanh.

Trong phạm vi khoảng một mét, lập tức tiến vào trạng thái không trọng lực.

Những mảnh kính vỡ bị sóng âm xung kích vỡ ra, được cậu ung dung thu lại từng chút một. "Ngươi xem ngươi kìa, làm vỡ cả kính của người ta rồi.

À phải rồi, cái nồi này có thể để giáo sư Tôn gánh, cứ nói là do kẻ trộm làm vỡ là được." Vương Diệp nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ ra tối nay giáo sư Tôn sẽ đến bảo tàng.

Sau khi xử lý xong các mảnh kính vỡ, cậu mới ngẩng đầu lên, nhìn con dơi già lông trắng trong tủ trưng bày. "Không giả chết nữa à?

Theo lý mà nói, ông trời sớm đã nên thu ngươi đi rồi, sống tạm bợ nhiều năm như vậy đã là lời rồi, chịu chết đi." Nói xong, Vương Diệp trực tiếp đưa tay ra.

Con dơi già lông trắng hiển nhiên không muốn ngồi chờ chết.

Nó lại hét lên một tiếng chói tai.

Sóng siêu âm mà nó phát ra đều là tần số âm thanh mà con người không nghe được, nhưng năng lượng lại cực mạnh.

Nếu không ngăn cản, rất có khả năng sẽ làm vỡ tan toàn bộ tủ kính trưng bày ở tầng một.

Cái nồi đó giáo sư Tôn không gánh nổi đâu.

Vương Diệp đưa tay ra, lập tức ảo hóa ra một tấm khiên gợn sóng nước trước mặt con dơi già lông trắng.

Chương 354

Toàn bộ năng lượng sóng siêu âm đều bị hấp thụ.

Đồng thời ngón tay cậu khẽ động, Nãi Cùng Thần Băng trực tiếp bắn vào người con dơi già lông trắng.

Con dơi già lông trắng giãy giụa, hất tung những chiếc đinh cố định trên cánh, rồi vừa định vỗ cánh bay đi thì trong nháy mắt đã bị đông thành một tảng băng.

Con dơi già vẫn chưa chết, trong mắt vẫn tỏa ra ánh nhìn độc địa.

Đáng tiếc, ngoài đôi mắt ra, nó không thể cử động được chỗ nào khác.

Vương Diệp đi tới nhặt con dơi già lên.

Cầm trên tay khẽ gõ một cái.

Trong khoảnh khắc bị ngón tay gõ trúng, trong ánh mắt của con dơi già lông trắng lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng.

Sau đó toàn thân con dơi già lông trắng bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Soạt một tiếng, nó hóa thành vô số mảnh băng vụn.

Nhiệt độ trong bảo tàng không cao lắm, nhưng không lâu sau cũng tan chảy hết, không còn lại chút cặn nào.

Uy lực của Nãi Cùng Thần Băng quả thực rất bá đạo.

Trong đầu Vương Diệp đã vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Dược Xoa biên bức, nhận được điểm kinh nghiệm +5000, điểm năng lượng +10000." Dược Xoa biên bức?

Cái tên cũng khá đặc biệt.

Vương Diệp biết, Dược Xoa, thực ra chính là Dạ Xoa, một loại ác ma có thể bay trên trời trong truyền thuyết, hình tượng cũng có chút tương tự với dơi.

Con dơi già lông trắng này lừa gạt bá tánh, hại chết người mạng, sớm đã nên bị trời phạt.

Vương Diệp chính là thiên kiếp của nó.

Vốn dĩ ẩn náu trong bảo tàng mấy chục năm, thực lực của con dơi già đã bắt đầu hồi phục.

Không lâu nữa là có thể rời khỏi đây, đi khắp nơi gây hại.

Ngay lúc này, cậu nghe thấy trên mái nhà của Bảo tàng Bắc Cương có tiếng sột soạt.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Kịch bản không bị xáo trộn quá nhiều, vẫn đang đi theo dòng thời gian ban đầu.

Truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, giáo sư Tôn, vẫn đến.

Lần này giáo sư Tôn đến, không phải để hại người.

Đối với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng sẽ không gây ra nguy hiểm gì, chỉ là sẽ giăng một cái bẫy, để lại một vật phẩm quan trọng, sau đó dụ dỗ nhóm Hồ Bát Nhất mắc lừa.

Đương nhiên, cái bẫy này đối với ông ta không có hại gì.

Chỉ có điều, với tính cách không chịu thiệt của Vương Diệp, không thể để giáo sư Tôn dễ dàng giăng bẫy như vậy rồi toàn thân rút lui được.

Như vậy quá hời cho ông ta rồi.

Vương Diệp nghĩ nghĩ.

Bẫy vẫn phải giăng.

Nhưng giăng bẫy xong muốn toàn thân rút lui, thì không dễ dàng như vậy.

Trong nháy mắt, thân hình Vương Diệp đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này, giáo sư Tôn đang mặc một bộ đồ đi đêm màu đen, bò trên nóc Bảo tàng Bắc Cương.

Nhắm chuẩn Hồ Bát Nhất trong phòng triển lãm bên dưới, ông ta ném một thứ xuống.

Sau đó xoay người chuẩn bị rời đi theo con đường đã khảo sát từ trước.

Giáo sư Tôn vừa đáp xuống dưới, đột nhiên cảm giác có người vỗ vào vai mình.

Lập tức lông tóc trên người giáo sư Tôn dựng đứng cả lên.

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Quá kinh khủng.

Con đường này là con đường giáo sư Tôn đã đặc biệt khảo sát kỹ lưỡng vào ban ngày, căn bản không thể có người.

Hơn nữa bảo vệ trong Bảo tàng Bắc Cương, giáo sư Tôn cũng đã điều tra kỹ.

Công tác bảo vệ của bảo tàng thời đó, phần lớn chỉ có thể nói là qua loa, căn bản không nghiêm ngặt.

Tuy lần này triển lãm văn vật khai quật từ cổ mộ Tương Tây được bảo tàng khá coi trọng, còn đặc biệt mời cảnh sát khu vực từ đồn gần đó đến hỗ trợ.

Nhưng những cảnh sát này chung quy cũng chỉ làm các việc như đăng ký hộ khẩu, bắt kẻ móc túi, trấn áp đầu cơ tích trữ.

Làm bảo vệ cho bảo tàng, thực sự không chuyên nghiệp.

Cũng căn bản không ai nghĩ đến sẽ có người bò lên nóc bảo tàng.

Giáo sư Tôn giật bắn mình.

Tuy nói là dạy học trong trường đại học, nhưng Tôn Truyền Vũ dù sao cũng là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, các loại chuyện ma quỷ kỳ dị cũng đã nghe qua không ít.

Trong đầu ông ta lập tức nghĩ đến việc liệu ở Bảo tàng Bắc Cương này có thứ gì không sạch sẽ không.

May mà giáo sư Tôn cũng là người có bản lĩnh.

Lần này đến cũng là có chuẩn bị.

Tuy không định đối đầu trực diện với những người trẻ khỏe như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, nhưng trên người ông ta cũng có mang theo dao găm.

Ông ta lập tức rút dao găm ra, xoay người đâm về phía sau.

Phản ứng của giáo sư Tôn không thể nói là không nhanh.

Người bình thường căn bản không phản ứng kịp, chắc chắn sẽ bị ông già trông có vẻ văn nhã này lừa một vố.

Nhưng khi giáo sư Tôn xoay người lại, lại phát hiện sau lưng không có một ai.

Thực sự là trống không, đừng nói là người, ma cũng không có một con.

Giáo sư Tôn lập tức hoảng sợ, lại không dám động đậy lung tung, cũng không dám la hét.

Dù sao mình đang mặc đồ đen đứng trên nóc bảo tàng, bị người ta phát hiện thì rất khó xử.

Giáo sư Tôn nhìn trái nhìn phải, xác nhận không có gì cả, mới cầm ngược dao găm, cẩn thận đi xuống tiếp.

Kết quả vừa đi được hai bước, liền nghe thấy bên tai mình có một âm thanh rất nhỏ. "Phong Học Vũ, ngươi to gan thật đấy." Lá gan của giáo sư Tôn tại chỗ suýt nữa vỡ tan.

Không chỉ vì câu nói quỷ dị này.

Trên cái mái nhà trống trơn này, căn bản đến một bóng ma cũng không có, làm sao có thể có người nói chuyện được.

Điều càng khiến giáo sư Tôn kinh hãi chính là cái tên Phong Học Vũ.

Giáo sư Tôn tên thật là Phong Học Vũ, là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo.

Chuyện này trời biết đất biết, Phong đoàn trưởng biết, giáo sư Tôn tự mình biết, còn lại chính là những người đã xem Ma Thổi Đèn.

Vương Diệp đương nhiên đã xem qua, không chỉ một lần.

Nhưng giáo sư Tôn không biết điều đó.

Chuyện mà ông định chôn vùi trong bụng cả đời, không bao giờ nhắc đến với ai, đột nhiên lại có người thì thầm bên tai.

Giáo sư Tôn vẫn có thể đứng vững đã được coi là một hán tử.

Cuối cùng ông cũng không nhịn được nữa, vừa quay vòng nhìn xung quanh, vừa thấp giọng quát.

“Ai?

Ai ở đó?” Nhưng giáo sư Tôn quay hết vòng này đến vòng khác mà vẫn không thấy một bóng ma nào.

Ông lẩm bẩm, miễn cưỡng đi xuống theo những bậc thang đã nhìn trước.

Lần này thật sự là tim đập chân run.

Ông chỉ có thể không ngừng tự an ủi trong lòng, chắc chắn là do bình thường mình đã kìm nén quá mức.

Bây giờ lại còn xuất hiện ảo giác.

Mãi mới xuống được lầu dưới mà không bị ngã.

Hai chân vừa chạm đất, ông liền cảm thấy nền bê tông dưới chân đột nhiên biến thành cát.

Đồng thời trọng lượng cơ thể ông chùng xuống.

Chương 355

Cả người bỗng nhiên lún vào trong nền xi măng.

Giáo sư Tôn cũng là một đấng nam nhi, không la hét.

Ông thẳng tay tự tát mình hai cái thật mạnh.

Sau khi xác nhận đây không phải ảo giác, ông mới run rẩy rút chân mình ra khỏi cát.

Ngay sau đó, ông cảm giác có thứ gì đó đang động đậy sau lưng mình.

Giáo sư Tôn mạnh mẽ rút dao găm ra, quay đầu lại nhìn.

Lập tức, ông sững sờ tại chỗ.

Đôi mắt có chút vô thần nhìn vào bức tường đối diện.

Toàn thân toát mồ hôi lạnh, chẳng khác nào mồ hôi trộm.

Chỉ thấy trên bức tường đối diện không biết từ lúc nào đã có người viết mấy hàng chữ.

“Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai ; thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế ; tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền ; điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi ; dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương ; hách hồn đài tiền, âm hà hoành không ; tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm.” Người khác có thể không biết những dòng chữ này viết về cái gì.

Trông có vẻ giống một bài thơ đả du.

Nhưng lại không biết nó miêu tả cụ thể thứ gì.

Đọc thì có vẻ thuận miệng, nhưng lại không hiểu ý tứ.

Nhưng giáo sư Tôn sau khi xem xong thì như bị sét đánh.

Một lúc lâu sau, ông mới như phát điên lao tới, dùng tay áo của mình ra sức lau đi những dòng chữ viết bằng phấn này.

Vì dùng sức quá mạnh, tay áo trên người đều bị tường cọ rách.

Giáo sư Tôn chẳng còn để ý đến điều gì, đợi đến khi tự mình lau những chữ này đến mức mờ mịt, chỉ còn lại một chút màu sắc.

Vẫn không yên tâm, ông bốc một ít cát dưới đất, ra sức lau sạch hoàn toàn những chữ trên tường.

Giáo sư Tôn vừa làm những việc này vừa tim đập thình thịch.

Bài thơ đả du này chính là thứ mà Quan Sơn Thái Bảo đã truyền thừa mấy trăm năm.

Nguyên văn 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú này vô cùng quan trọng.

Nó liên quan đến một bí mật cực kỳ trọng đại tại tổ địa phát tích của Quan Sơn Thái Bảo ở Vu Hạp, Quan Sơn phía tây nam.

Cũng chỉ có các đời Quan Sơn Thái Bảo, truyền nhân của họ Phong mới thuộc lòng.

Những người khác căn bản không thể biết được.

Nước mắt giáo sư Tôn cũng bị dọa cho chảy ra.

Lần này tuyệt đối không thể là ảo giác.

Trên tường viết rõ ràng rành mạch chính là 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Không sai một chữ.

Giáo sư Tôn chỉ có thể cho rằng là tổ tiên hiển linh, ông liền quỳ phịch xuống, dập đầu lia lịa về phía bức tường.

Vừa dập đầu vừa nức nở nói nhỏ.

“Tử tôn bất hiếu, bị thời thế ép buộc, phải ẩn danh giấu họ.” “Bao nhiêu năm nay, con chưa từng quên xuất thân của mình, đã đổi tên từ Diệu Tổ về lại Học Vũ.” “Trời đất chứng giám, con nhất định sẽ khôi phục lại uy danh của dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo.” Nói xong mấy câu, ánh mắt ông càng thêm kiên định.

Ông nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai chú ý đến đây liền nhanh chóng bỏ đi.

Đợi giáo sư Tôn rời đi được vài phút, Vương Diệp mới từ trong bóng tối từ từ hiện ra.

Mấy cái dập đầu của giáo sư Tôn khá là thành tâm.

Trên mặt đất còn lưu lại một chút vết máu.

Cũng coi như cho giáo sư Tôn một bài học nhỏ.

Ban đầu còn lo giáo sư Tôn bị dọa ngốc, cốt truyện không thể tiếp tục.

Xem ra là mình đã nghĩ nhiều rồi.

Loại người như giáo sư Tôn, cả đời có lẽ chỉ sống vì một việc.

Đó chính là để tiến vào Địa Tiên Thôn.

Không thể vì chút chuyện này mà lùi bước.

Không những không lùi bước, mà dường như còn kiên định hơn.

Đúng là nhân tài.

Vương Diệp cảm thán một chút rồi lập tức quay về lầu trên.

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đã nhận được cuốn sổ tay mà giáo sư Tôn cố ý để lại.

Bên trong đã ghi chép đủ mọi thứ về Địa Tiên Thôn ở Vu Hạp Quan Sơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi xem xong, mắt đều sáng rực.

Đối với Mô Kim Hiệu Úy mà nói, Quan Sơn Thái Bảo có thể xem như là kẻ thù.

Thậm chí Phát Khâu Thiên Quan, cùng nguồn gốc với Mô Kim, bảo vật trấn phái là ấn Phát Khâu Thiên Quan cũng bị hủy trong tay Quan Sơn Thái Bảo.

Thậm chí cả dòng dõi Phát Khâu Thiên Quan cũng đã tuyệt tích.

Năm đó khi Quan Sơn Thái Bảo đắc thế, cũng đã ra tay không ít với những đồng nghiệp của mình.

Bây giờ có tin đồn về Địa Tiên Thôn của Quan Sơn Thái Bảo.

Hồ Bát Nhất rất hứng thú với một số chí bảo và thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo bên trong.

Vương Bàn Tử thì hứng thú với tài bảo trong các ngôi mộ lớn ở Địa Tiên Thôn.

Tuyết Lỵ Dương cũng hứng thú với những văn hóa thần kỳ ở Vu Hạp Quan Sơn.

Cô càng hứng thú với những bí thuật có thể tồn tại trong Địa Tiên Thôn.

Tóm lại, kế hoạch của giáo sư Tôn vô cùng hiệu quả.

Vừa hay lại đánh trúng vào những điểm mà cả ba người đều hứng thú.

Vương Diệp biết rằng sau khi trở về kinh thành, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sẽ đi tìm giáo sư Tôn.

Chiêu lạt mềm buộc chặt này của giáo sư Tôn quả thực rất cao tay.

Vương Diệp cứ để Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tự lo liệu.

Sau khi trở về kinh thành, anh lại bắt đầu suốt ngày qua lại với Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương.

Còn có cả Trần Ngọc Lâu, Trần Hạt Tử.

Mục tiêu chính của Vương Diệp là thu thập các loại vật tư từ chỗ Đại Kim Nha.

Bây giờ không gian hệ thống đã mở rộng hơn rất nhiều.

Không gian hư số bên trong lại càng gần như vô tận.

Một mặt, Vương Diệp muốn tích trữ một số vật phẩm tiêu hao như nước ngọt, thực phẩm, dược phẩm.

Mặt khác, anh cũng muốn kiếm một ít xăng dầu, thuốc nổ, kíp nổ, các loại vũ khí đạn dược.

Đi thám hiểm hạ mộ, mang theo mấy bó lựu đạn cùng vài khẩu súng, cũng là hợp tình hợp lý.

Ngoài những thứ này ra, anh còn thu thập các loại hạt giống cây cỏ hoa lá ở kinh thành.

May mà thân phận ban đầu của Vương Diệp là sinh viên nông nghiệp.

Những thứ này anh lại có sẵn tài nguyên.

Anh đã chi tiền ở trường đại học nông nghiệp để lấy được không ít thứ tốt.

Chủ yếu vẫn là các loại hoa cỏ cây cối.

Có một số không thích hợp trồng ở đảo Long Vương thì trồng ở tứ hợp viện.

Phần lớn còn lại đều được trồng trong không gian hư số.

Vương Diệp lên kế hoạch biến không gian hư số thành một thế giới chân thực.

Có rừng cây, có đồng cỏ, có đủ loại thực vật, có động vật.

Thậm chí một ngày nào đó có thể hoàn toàn không cần mang theo vật tư gì.

Chương 356

Có những thứ trong không gian hư số, nào là thực phẩm, dược liệu, nhiên liệu, nước uống, thảo dược, tất cả đều có đủ.

Sống ở đây cả đời cũng được.

Ngoài những vật tư này, Vương Diệp còn nhờ Đại Kim Nha giúp thu thập một số đồ cổ ở phố đồ cổ Lưu Ly Hán.

Cũng không cần bảo vật quý hiếm gì.

Chỉ cần những món đồ sứ, ngọc khí, đồ lặt vặt thời Khang-Ung-Càn mà bây giờ nhiều người không coi trọng.

Cả đồ nội thất đời Minh, Thanh nữa.

Những thứ này vào thời đó thật sự không đáng tiền.

Lương một tháng của công nhân bình thường có thể mua một chiếc ghế thái sư bằng gỗ hoàng hoa lê.

Mấy chục đồng.

Đắt không?

Đúng là đắt, người bình thường không nỡ mua.

Nhưng phải biết rằng ba mươi năm nữa, những thứ này sẽ có giá hàng chục vạn, hàng trăm vạn.

Đồ tinh xảo thậm chí lên đến hàng triệu.

Vương Diệp bây giờ có tiền trong tay.

Tứ hợp viện cũng không có nhiều cơ hội để mua.

Tiền để đó cũng là lãng phí.

Anh đổi hết thành những món đồ cổ mà người đương thời không mấy coi trọng.

Chồng chất trong không gian hệ thống.

Ba mươi năm sau, chỉ riêng những thứ này thôi, Vương Diệp đã có thể trở thành tỷ phú.

Vương Diệp cũng không chỉ chăm chăm vào tiền.

Anh còn một nhiệm vụ quan trọng, đó là moi móc Trần Ngọc Lâu, Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử chính là một kho báu.

Có rất nhiều thứ có thể moi móc.

Trần Ngọc Lâu là thủ lĩnh của phái Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Ngoài những bản lĩnh giang hồ, ông cũng có không ít tài năng về hạ mộ đổ đấu.

Trong đó có một số tuyệt kỹ độc môn mà Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan, Bàn Sơn Đạo Nhân đều không có.

Một trong số đó là trận pháp.

Trận pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ chia làm hai loại.

Một loại là trận pháp bài binh bố trận.

Tá Lĩnh Lực Sĩ vốn xuất thân từ hảo hán Lục Lâm Xích Mi.

Năm đó ngoài việc đào mồ khoét mả, nghề chính của họ vẫn là tạo phản.

Đã là tạo phản thì phải hành quân đánh trận.

Muốn hành quân đánh trận thì phải biết bài binh bố trận.

Loại trận pháp này chính là trận pháp bài binh bố trận của Lục Lâm Xích Mi năm xưa.

Những bản lĩnh này cũng giúp Tá Lĩnh Lực Sĩ có thể thống lĩnh một lượng lớn hảo hán, trở thành nền tảng của một đạo khôi.

Những thứ này Vương Diệp cũng muốn học.

Vương Diệp có các loại Long Hỏa Chi Tâm, có thể chế tạo hàng loạt tượng đá.

Những tượng đá này có sức sát thương cực lớn, số lượng lại rất nhiều.

Mặc dù cứ thế xông lên cũng có uy lực không tồi.

Nhưng nếu có thể hiểu một số trận pháp bài binh bố trận, thì càng có thể phát huy uy lực của những tượng đá này.

Ngoài loại trận pháp hành quân đánh trận này, Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lưu truyền một loại trận pháp khác.

Loại trận pháp này là sử dụng các loại dược liệu, cơ quan để tạo ra.

Lục Lâm Xích Mi tuy chuyên tạo phản, nhưng không phải toàn là dân quê mùa, bên trong cũng có người có văn hóa.

Thậm chí sau này Đại Ma Đạo Sư Quang Vũ Đế Lưu Tú cũng đã mượn sức mạnh của Lục Lâm Xích Mi mới có thể trung hưng nhà Hán.

Trong phái Tá Lĩnh Lực Sĩ đã lưu truyền lại một bộ bí thuật dựng trận pháp như vậy.

Không chỉ có thể bố trận, mà còn có thể phá trận.

Trong các ngôi mộ cổ có trận pháp cơ quan, người giỏi phá giải nhất lại chính là phái Tá Lĩnh Lực Sĩ, những người trông có vẻ chỉ biết dùng sức mạnh.

Các phái khác ngược lại không hiểu nhiều về thuật phá trận.

Đây mới là trọng điểm mà Vương Diệp muốn học.

Đặc biệt là dòng trận pháp này, có rất nhiều công hiệu thần kỳ.

Bất kể là bố trí cạm bẫy, bảo vệ sơn môn, hay dùng để trồng trọt, cung cấp môi trường sinh trưởng tốt cho thiên tài địa bảo.

Đều dùng được.

Trần Ngọc Lâu đương nhiên không dễ dàng giao những thứ gia truyền này cho Vương Diệp.

Lão già này tinh ranh lắm.

Cả đời trải qua sóng to gió lớn, ông hiểu rõ đạo lý dạy hết nghề cho trò thì thầy chết đói.

Vương Diệp nịnh nọt mấy ngày, Trần Ngọc Lâu cũng không hề lay động.

Cuối cùng anh nổi giận, trực tiếp ngày nào cũng gọi người của Đông Lai Thuận đến nhà mình.

Anh làm món thịt cừu nướng ngay trong tứ hợp viện.

Mùi thịt nướng thơm lừng mỗi ngày khiến người bên ngoài tứ hợp viện thỉnh thoảng lại có người thò đầu vào xem náo nhiệt.

Vương Diệp còn nhờ Đại Kim Nha tìm một ít vàng bạc thật, kiếm được cả rượu Mao Đài chính cống.

Rượu Mao Đài thời đó cũng không quý giá như vậy, người bình thường không uống nổi là thật, nhưng ít nhất bỏ tiền ra vẫn mua được.

Không cần phải tranh giành.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, ngày nào anh cũng ngồi trước cửa nhà Trần Hạt Tử, vừa ăn thịt nướng, vừa uống Mao Đài.

Người thời đó trong bụng thiếu dầu mỡ.

Mới được ăn no vài năm, ở nông thôn còn phải ăn độn lương thực thô và tinh.

Đặc biệt là người như Trần Hạt Tử, thời trẻ đã từng hưởng thụ, về già lại nghèo khó túng quẫn.

Đã từng hưởng thụ, tự nhiên biết mùi vị của mỹ thực mỹ tửu.

Chưa đầy hai ngày, Trần Hạt Tử đã đầu hàng.

Ông trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Vương Diệp, tự mình rót rượu.

Vừa uống vừa không quên khoác lác.

“Nhớ năm xưa, lúc ta còn là thủ lĩnh Lục Lâm, rượu nguyên tương của trấn Mao Đài uống đến ngán rồi.” “Rượu của cậu không tệ, chỉ là tuổi rượu hơi kém một chút.” “Có chút hương vị của năm xưa.” “Nào nào, lão phu hôm nay phải say mới thôi.” Trần Hạt Tử uống chưa được mấy chung đã bị Vương Diệp ngăn lại.

Uống rượu thì phải trả giá.

Không nói đâu xa.

Một trận pháp một bình rượu.

Thịt nướng coi như là quà biếu, là Vương Diệp hiếu kính Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử thực sự không nhịn được, đành phải ngậm ngùi đồng ý.

Tửu lượng của Trần Hạt Tử rất tốt, uống rượu rất nhanh.

Vương Diệp học trận pháp cũng nhanh không kém.

Chẳng bao lâu, anh đã học được mấy loại trận pháp bài binh bố trận.

Sau đó Vương Diệp trực tiếp dừng lại.

Dù sao anh cũng không muốn tạo phản.

Chương 357

Loại trận pháp này học vài cái là đủ rồi.

Đủ cho đám tượng đá kia dùng.

Không ngoài các loại như Thiết Bích Trận, Nhạn Hành Trận, Khuyết Nguyệt Trận.

Vấn đề là những trận pháp cơ quan còn lại mới là trọng điểm mà Vương Diệp quan tâm.

Lần này Trần Hạt Tử lại cẩn thận hơn.

Nhất định phải uống đủ mới chịu mở miệng.

Nhưng Vương Diệp cũng không lỗ.

Sau khi hầu hạ Trần Hạt Tử rượu ngon món tốt mấy ngày, cuối cùng Trần Hạt Tử cũng bị cảm động.

Sau khi trở về phòng, ông lấy ra một cuốn sách rách nát.

Ông nói với Vương Diệp đây là bí tịch do tổ sư gia mấy trăm năm trước truyền lại.

Trên đó ghi lại các loại trận pháp mà Tá Lĩnh Lực Sĩ sở trường.

Vương Diệp nhìn một cái, ngây người.

Thứ này tuyệt đối là sách giả đóng gáy chỉ do hậu nhân làm ra.

Lão gia tử đang lừa gạt ai vậy?

Vương Diệp đang định nổi giận, sau khi nhận lấy sách mở ra xem.

Âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ, nhận được truyền thừa trận pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ.” “Chúc mừng ký chủ, nhận được trận pháp Cửu Dương

Ly Hỏa Trận.” “Chúc mừng ký chủ, nhận được trận pháp Tam Tài Tụ Linh Trận.” Vương Diệp kinh ngạc.

Lại là thật?

Thứ mà hệ thống công nhận không thể là giả.

Lời giải thích duy nhất là.

Cuốn sách này tuy đúng là được làm giả theo dạng sách cổ thiện bản trong thời gian gần đây.

Nhưng nội dung bên trong lại là hàng thật giá thật.

Đúng là trận pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Chiêu này.

Chiêu này gọi là thật giả khó phân.

Vương Diệp cũng bị Trần Ngọc Lâu làm cho dở khóc dở cười.

Nhưng lão gia tử cũng có bản lĩnh thật.

Những trận pháp này, đã được hệ thống xác nhận, chứng tỏ chúng là hàng thật giá thật.

Vương Diệp xem qua.

Một số trong đó thích hợp dùng để bảo vệ sơn môn.

Một số thích hợp dùng để dẫn phong tụ khí.

Đối với anh, đảo Long Vương thực sự có thể dùng được.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp không còn tâm trí nào để ngồi tán gẫu uống rượu với Trần Ngọc Lâu nữa.

Cốt truyện của hai anh em Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã gần đến lúc.

Hai người hoàn toàn bị giáo sư Tôn dẫn vào tròng.

Họ đang tưởng rằng đã nắm được thóp của giáo sư Tôn, đã uy hiếp ông cùng đi đến Vu Hạp Quan Sơn, tìm kiếm kho báu của cái gọi là Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp đương nhiên không vạch trần, nhưng cũng bắt đầu chuẩn bị một số vật tư cần thiết cho việc thám hiểm hạ mộ.

Khiến Trần Hạt Tử cứ mắng Vương Diệp là đồ tiểu tử vô lương tâm.

Vương Diệp cũng chỉ có thể dỗ dành Trần Ngọc Lâu, để lại cho ông một khoản tiền.

Đồng thời nhờ A Hương chăm sóc Trần Hạt Tử thật tốt.

A Hương sống khá thoải mái.

Khí hậu ở kinh thành tuy hoàn toàn khác với Hồng Kông nơi A Hương sống.

Nhưng không khí đời thường và những thứ hỗn tạp trên phố đồ cổ của kinh thành lại khiến linh thị của A Hương bắt đầu giảm đi một chút.

Đối với người bình thường, đặc biệt là những người sức khỏe không tốt, linh thị quá cao không phải là điều tốt.

Cứ luôn nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được cũng là chuyện khá phiền phức.

Không tốt cho sức khỏe, mà cũng là một cú sốc lớn đối với tinh thần.

A Hương chính là loại người như vậy.

Bản thân sức khỏe đã không tốt, lại còn đặc biệt nhát gan.

Minh thúc tuy đã nhận A Hương làm con gái nuôi, nhưng mục đích lại không hề đơn giản.

Chính là để A Hương dùng đôi mắt đặc biệt của mình làm việc cho Minh thúc.

Khi ở Hồng Kông, ông cũng cố ý để A Hương sống một cuộc sống cách biệt với thế giới.

Suốt ngày ở trong nhà, mọi việc đều có bảo mẫu lo liệu.

Nhưng khi đến kinh thành, sống cùng Trần Hạt Tử thì hoàn toàn khác.

Trần Hạt Tử là người tàn tật, bản thân còn không tự lo được.

Về cơ bản mọi việc trong nhà đều giao cho A Hương quán xuyến.

A Hương từ nhỏ đến lớn, hoặc là bị các nhà khoa học Mỹ nuôi dưỡng ở nơi cách biệt với thế giới.

Hoặc là bị Minh thúc nhốt trong nhà.

Hầu như chưa bao giờ được hưởng thụ cuộc sống bình thường.

Ngược lại ở kinh thành, bên cạnh Trần Hạt Tử, tuy phải làm nhiều việc vặt hàng ngày, nhưng cô lại sống rất vui vẻ và thoải mái.

Dù sao cũng chỉ là những việc nhà như mua thức ăn, nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh.

Cũng không cần lo lắng những chuyện đau đầu như kiếm tiền nuôi gia đình.

Rảnh rỗi thì nghe Trần Ngọc Lâu xem bói cho người ta trong công viên.

Hoặc là nghe hát, đọc sách, nuôi cá.

Lần này trở về, Vương Diệp phát hiện A Hương đã trắng trẻo và mập mạp hơn.

Thậm chí, Trần Hạt Tử còn bắt đầu dạy A Hương thuật xem bói.

Vốn dĩ linh tính trên người A Hương đã cao hơn người bình thường rất nhiều.

Những thứ quá phức tạp cô không học được, những thứ quá tốn sức cũng không học nổi, ngược lại những thứ như xem bói lại học rất nhanh.

Vương Diệp thấy vậy cũng mừng cho A Hương.

Sống như vậy ở kinh thành cả đời, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc theo Minh thúc vào sinh ra tử ở Hồng Kông.

Vương Diệp trực tiếp để lại chi phí sinh hoạt cho A Hương.

Đương nhiên, thực ra còn nhiều hơn chi phí sinh hoạt rất nhiều.

Số tiền để lại cho A Hương đủ để cô và Trần Ngọc Lâu sống ổn định trong một thời gian dài.

Vương Diệp rất nhanh đã cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử bắt tay vào công việc chuẩn bị nam tiến.

Lần này, những thứ mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị đơn giản hơn một chút.

Vương Diệp sớm đã không còn che giấu, anh nói rằng mình có thể mang theo rất nhiều đồ.

Đặc biệt là các loại vật tư bổ sung như thực phẩm, dược phẩm, nước, thuốc nổ, nhiên liệu, dây thừng...

Những thứ chiếm diện tích, Vương Diệp toàn quyền phụ trách.

Hồ Bát Nhất và những người khác chỉ cần mang theo công cụ tiện tay là được.

Rất nhanh, thời gian nam tiến đã đến.

Cho đến hiện tại, thông tin mà mọi người có thể xác nhận chỉ có quê của Phong đoàn trưởng là huyện Vu Sơn.

Và còn có thị trấn Thanh Khê được nhắc đến trong thư của Phong đoàn trưởng.

Chương 358

Chỉ có điều, nơi gọi là thị trấn Thanh Khê này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đã tìm trên bản đồ rất lâu.

Gần như lật nát cả cuốn bản đồ, còn tìm được rất nhiều bản đồ cũ trong thư viện, nhưng đều không tìm thấy.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp quyết định.

Cứ xuất phát đến huyện Vu Sơn trước rồi tính.

Đến nơi chắc chắn sẽ tìm được manh mối.

Còn hơn là đoán mò ở kinh thành.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là những người không ngồi yên được.

Ở kinh thành lâu như vậy, sớm đã không nhịn được nữa.

Vương Diệp cũng khá vội.

Những việc cần xử lý ở kinh thành cũng đã xử lý gần xong.

Ăn đã ăn, uống đã uống, nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi.

Ở lại nữa chắc mọc rêu mất.

Mấy người nhanh chóng thống nhất, chẳng bao lâu đã lên chuyến tàu nam tiến.

Thời đó đi lại không tiện lợi như bây giờ.

Chuyến tàu hỏa vỏ xanh loảng xoảng chạy suốt ba ngày mới đến một nhà ga gần huyện Vu Sơn.

Sau khi xuống xe, nghỉ ngơi một chút, họ lại chuyển sang xe khách đi huyện Vu Sơn.

Còn phải chuyển xe mấy lần nữa mới đến nơi.

Vị trí của huyện Vu Sơn cũng khá đặc biệt.

Nằm ngay gần Vu Hạp nổi tiếng.

Nơi này đâu đâu cũng là núi non trùng điệp.

Lại nằm ở trung du sông Trường Giang, nơi dòng nước chảy xiết nhất.

Đường đi vô cùng khó khăn.

Thông thường một ngày chỉ đi được khoảng trăm cây số.

Mà đó là đi xe.

Xe khách chạy giữa các huyện thành ở địa phương đều là loại xe buýt cỡ trung kiểu cũ.

Tình trạng xe kém, toàn thân đầy bệnh vặt.

Chạy trên con đường ven vách đá cheo leo, một bên là núi cao, một bên là hẻm núi và sông Trường Giang dưới đáy hẻm núi.

Cảnh tượng đó khiến Vương Bàn Tử chóng mặt.

Dù đã được cường hóa, nhưng chứng sợ độ cao của Vương Bàn Tử vẫn ngoan cố tồn tại.

Năm ngày sau khi xuất phát từ kinh thành, cuối cùng mọi người cũng đến gần huyện Vu Sơn.

Họ lên chiếc xe buýt cỡ trung đi về huyện Vu Sơn.

Bên bờ sông Tam Hạp, sương mù giăng giăng.

Giữa những dãy núi hùng vĩ, một con đường đèo chỉ đủ cho hai chiếc xe nhỏ đi song song, uốn lượn men theo dòng sông cuồn cuộn chảy về phía trước.

Con đường núi hẹp và dốc.

Khi tránh xe, chiếc xe đi ở phía ngoài chỉ muốn nửa bánh xe treo lơ lửng.

May mà xe cộ thưa thớt, số lần tránh xe không nhiều.

Trên xe gần như đã kín chỗ.

Ngoài người ra, còn có đủ loại gà vịt, thậm chí cả mấy con heo con.

Hành khách trên xe dường như đã quen với con đường đèo dốc đứng.

Mọi người đều nói chuyện phiếm bằng giọng địa phương Tứ Xuyên đậm đặc.

Thậm chí có người còn lấy điếu cày ra, thản nhiên hút trên xe.

Phía trên chỗ ngồi của tài xế, còn treo một dải băng đỏ.

Trên đó viết một hàng chữ trắng đến rợn người.

“Cướp xe cướp đường, bắn chết tại trận, giết được thưởng một nghìn tệ!” Trên xe còn có mấy hành khách rõ ràng không phải người địa phương, trông không được thản nhiên như vậy.

Cách ăn mặc của mấy người này, nhìn là biết không phải dân quê.

Tuy không phải vest da, nhưng là áo trung sơn, áo khoác, rõ ràng khác biệt với những người dân núi, dân làng bên cạnh.

Trong đó có một người béo mặt mày tái nhợt, ngồi ở phía sát vách núi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn vách đá cao hơn trăm mét ở phía bên kia.

Dưới vách đá, tiếng nước sông gầm thét như muốn làm điếc tai.

“Bàn Tử, cậu không thể rèn luyện một chút sao?

Chúng ta làm địa chất, leo núi hạ mộ.

Đi dốc là chuyện khó tránh khỏi, không thể khắc phục chứng sợ độ cao một chút à?” Người nói là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, lưng thẳng tắp, chính là Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi.

“Không được, cái bệnh này là nan y, chữa không khỏi đâu.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đấu võ mồm trên xe.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương ngồi cùng nhau, thỉnh thoảng lại nhìn ra những ngọn núi bên ngoài.

“Tam Hạp tuy là tên gọi chung, nhưng cảnh sắc của Cù Đường Hạp, Vu Hạp và Tây Lăng Hạp đều khác nhau, đều có đặc điểm riêng.” “Chúng ta đang ở Vu Hạp, không phải nơi hiểm trở nhất, nhưng cảnh sắc lại u sâu và tú mỹ nhất.” Vương Diệp giới thiệu cảnh sắc bên ngoài cho Tuyết Lỵ Dương như một hướng dẫn viên du lịch.

Vương Bàn Tử rõ ràng có ý kiến khác.

“Thế này mà chưa phải hiểm trở nhất à?

Anh xem vách đá này, xem ngọn núi này, xem con sông này, nếu có thêm chút sương mù nữa thì cơ bản là tuyệt lộ rồi.” Vương Bàn Tử nói được hai câu, như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên im bặt.

Vương Diệp thở dài một hơi.

“Muộn rồi Bàn gia, cái miệng quạ của anh trước giờ toàn nói trúng điềm gở thôi.” Nói xong, anh chỉ về phía trước con đường.

Chỉ thấy theo hướng tay Vương Diệp chỉ, một đám sương mù dày đặc như sữa bò đang từ từ lan tới.

Con đường núi phía xa đã bị sương mù nuốt chửng.

Mấy người kia cũng đã thấy, ánh mắt đều đổ dồn về phía Vương Bàn Tử.

Trên mặt Vương Bàn Tử hiện lên nụ cười gượng gạo mà không mất đi vẻ lịch sự.

“Tôi cũng không cố ý mà, tôi chỉ nói bâng quơ thôi, ai biết sương mù lại đến thật chứ.” Đúng lúc này, chiếc xe buýt cỡ trung dừng lại.

Xe trực tiếp tắt máy.

Trên đường trước đó, lão tài xế lái rất nhanh.

Trên đường cua cũng không hề giảm tốc.

Cảm giác chiếc xe buýt cỡ trung chạy như xe cứu hỏa.

Đến cả một tài xế lão luyện như vậy cũng phải dừng xe, hiển nhiên cũng đã thấy sương mù phía trước.

Lão tài xế thậm chí còn chẳng buồn giải thích, trực tiếp tìm một tảng đá đặt ở phía sau xe không xa.

Sau đó dùng cành cây treo một mảnh vải đỏ, dùng đá đè lên.

Tạo ra một biển báo cảnh báo đơn giản.

Chắc là sợ có xe phía sau đâm vào.

Lão tài xế không thích nói nhiều, nhưng lại rất cẩn thận.

Những hành khách xung quanh cũng đã quen với điều này.

Tuyết Lỵ Dương có chút tò mò, tại sao những người dân núi này lại không hề có ý phàn nàn tài xế?

Hồ Bát Nhất giải thích, ở những nơi như thế này, thân phận và địa vị của tài xế rất cao.

Đều là những nhân vật có máu mặt.

Ở những nơi như Mỹ, nơi gần như ai cũng biết lái xe, nhà nào cũng có ô tô, rất khó tưởng tượng.

Những tài xế này ở địa phương đều là nhân tài kỹ thuật cao.

Chương 359

Không chỉ có một nguồn thu nhập ổn định từ việc lái xe.

Khi lái xe còn có thể thường xuyên mang một ít hàng hóa từ trong núi ra ngoài núi.

Người nào nhanh nhạy thì tự mình mang hàng, người nhà mở một cửa hàng nhỏ.

Có người lười biếng thì giúp người khác mang hàng, những thứ này đều được coi là thu nhập thêm.

Cộng thêm việc các tài xế đi nam về bắc, kiến thức rộng.

Ở trong núi, rất nhiều cô gái đều muốn lấy tài xế xe khách.

Tuyết Lỵ Dương nghe mà lè lưỡi.

Mấy người cũng chỉ có thể đợi bên đường.

Chỉ có Vương Bàn Tử là như trút được gánh nặng, ít nhất không còn nhìn thấy dòng sông dưới vách đá.

Giáo sư Tôn mặt đầy lo lắng, nhìn lên trời.

“Không biết hôm nay có đến được huyện Vu Sơn không.” Lo lắng của giáo sư Tôn không phải không có lý.

Đi xe khách đến huyện Vu Sơn, quãng đường không gần.

Gần như phải ngồi xe cả ngày.

Lão tài xế dù có lái nhanh đến mấy cũng là trên đường đèo, không thể bay lên được.

Trên bản đồ có thể chỉ có hai ba mươi cây số đường chim bay, nhưng đi thực tế thì không có hai trăm cây cũng phải hơn một trăm cây.

Vương Diệp lại không vội.

Bởi vì Vương Diệp biết, tuy đích đến của đoàn người là huyện Vu Sơn, nhưng mục tiêu thực sự chỉ có một.

Thị trấn Thanh Khê!

Vị trí của thị trấn Thanh Khê, Vương Diệp cũng không biết ở đâu.

Nhưng có thể khẳng định là, lão tài xế có thể đưa mọi người đến thị trấn Thanh Khê.

Chỉ là bằng một hình thức khác.

“Phong, giáo sư Tôn, đừng vội, dù không đến được huyện Vu Sơn cũng không phải vấn đề gì lớn.” Vương Diệp nhìn giáo sư Tôn đầy ẩn ý.

Quả nhiên, sau khi giáo sư Tôn nghe xong, sắc mặt có chút tái đi.

Những người khác đều không nhận ra có gì khác thường.

Chỉ có Vương Bàn Tử có chút kỳ quái.

“Phong?

Gió ở đâu?” Vương Diệp lắc đầu.

Dùng gió thổi tan sương mù, Vương Diệp có thể làm được.

Chỉ có điều nếu làm vậy sẽ thay đổi dòng thời gian ban đầu.

Đến lúc đó, lão tài xế thật sự lái xe buýt đưa mọi người đến huyện Vu Sơn, ngược lại còn phiền phức.

Đúng lúc này, từ dưới hẻm núi, một trận gió núi cuộn lên.

Gió không lớn lắm, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Đám sương mù dày đặc trên con đường phía trước không bị thổi tan hoàn toàn.

Chỉ là bị thổi bớt đi một chút.

Con đường đèo quanh co đã có thể lờ mờ nhìn thấy.

Lão tài xế dứt khoát dụi tắt điếu thuốc.

Ông đứng dậy, thu dọn cành cây và mảnh vải đỏ sau xe.

Ngay sau đó liền gọi mọi người lên xe.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Trên đường núi, vẫn còn sương mù dày đặc, xem hành động của tài xế thì không định đợi nữa?

Tiếp tục đi?

Mọi người cũng không có cách nào khác, đành phải cùng các hành khách khác lên xe.

Lão tài xế quả nhiên đủ liều, thật sự lái xe lao vào trong sương mù.

Lái xe trong sương mù, lão tài xế vẫn giảm tốc độ.

Chỉ là Vương Bàn Tử thật sự có chút chịu không nổi.

Cứ vài phút lại lẩm bẩm một lần hay là chúng ta xuống xe đi.

Khiến Hồ Bát Nhất cũng phát bực.

Đúng lúc này Vương Diệp chỉ về phía trước.

Những người khác lúc này mới chú ý, sương mù phía trước lại tan đi một chút.

Lúc này đã là khoảng mười một giờ trưa.

Thông thường, sương mù trong núi đến trưa cũng tan.

Vừa hay phía trước trong một khe núi, bên đường xuất hiện một thị trấn.

Lão tài xế trực tiếp lái xe đến đầu thị trấn.

"Xuống xe, xuống xe, buổi trưa ăn cơm ở đây, đợi sương tan rồi lên đường." Lão tài xế ung dung đi dạo.

Cả đoàn người cũng lần lượt xuống xe.

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Xem ra manh mối đến thị trấn Thanh Khê chính là ở đây.

Trước đây chỉ thấy thị trấn nhỏ này qua miêu tả bằng chữ.

Đợi đến khi Vương Diệp thật sự theo xe buýt đến thị trấn này, anh liền cảm thấy nơi đây quả thực là một thế ngoại đào nguyên.

Nói là thị trấn, thực ra chỉ có một con phố chính.

Con phố không rộng lắm.

Mặt đất đều được lát bằng đá xanh.

Hai bên đều là những ngôi nhà sàn tre hai tầng.

Phía sau con phố toàn là ruộng lúa và rừng tre.

Xa xa là núi cao và hẻm núi.

Con phố cổ của thị trấn dường như lúc nào cũng ẩm ướt, trong kẽ đá toàn là rêu xanh.

Dưới mái hiên của những ngôi nhà sàn tre hai bên, có một hàng hố nhỏ do nước mưa nhỏ xuống tạo thành.

Trên phố thoang thoảng một mùi hương.

Có lẽ vì nơi đây thường có xe khách dừng lại nên khá đông đúc.

Thấy đã đến giờ cơm trưa, các quán ăn nhỏ trên phố cũng bắt đầu mở cửa.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đã đói.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, cả buổi sáng trên đường lo lắng sợ hãi, nghe nói dạ dày cũng bị dọa cho nhỏ lại.

Mọi người không để ý đến lời nói nhảm của Vương Bàn Tử, bắt đầu tìm kiếm trên phố cổ.

Rất nhanh, họ đã theo mùi hương tìm thấy một quán ăn nhỏ.

Trong quán chỉ có một mình ông chủ.

Chưa đến mười hai giờ, đã có mấy bàn khách.

Đồ ăn trong quán vô cùng đơn giản, chỉ có long sao thủ, thêm hai món gỏi, ngoài ra không có gì khác.

Ông chủ là một người mập mạp, mặt mũi trông khá trẻ, nhưng tóc thì lại mọc khá vội vàng.

Sau vài câu trò chuyện, Vương Diệp đã xác định.

Ông chủ này tuyệt đối là một kẻ ngốc.

Đầu óc có chút cứng nhắc.

Chương 360

Nói chuyện cũng có chút không rõ ràng.

May mà tay nghề khá tốt.

Long sao thủ và phu thê phế phiến làm rất đúng vị.

Ngay cả Vương Diệp cũng không nhịn được ăn rất nhiều, những người khác càng không cần phải nói, tất cả đều ăn như hổ đói.

Trong lúc ăn cơm, Hồ Bát Nhất bắt đầu lân la bắt chuyện với ông chủ.

Chủ yếu là muốn hỏi xem ông chủ có từng nghe nói về trấn Thanh Khê không.

Ông chủ vừa bận rộn vừa cố gắng nhớ lại.

Ngay cả Vương Diệp cũng nhìn ra ông chủ đã rất nỗ lực rồi.

Kết quả vẫn là không nhớ ra.

"Trấn Thanh Khê gì cơ, không có ấn tượng gì sất.

Vô Đầu Đại Vương cũng không, nhưng mà bãi đất trống trước trấn có mấy cọc gỗ, trước kia từng chém đầu người, toàn là thổ phỉ trong núi." Ông chủ trả lời lung tung cả lên.

Hồ Bát Nhất bực bội.

Vương Diệp thì bắt đầu quan sát xung quanh.

Tiểu trấn này ước chừng chỉ có một hai nghìn người.

Các công trình kiến trúc chủ yếu tập trung hai bên con phố cổ.

Cả con phố cũng chỉ dài vài trăm mét.

Vương Diệp đảo mắt quét một vòng, rất nhanh đã phát hiện mục tiêu mình cần tìm ở vị trí giữa phố.

Hay lắm, vậy mà lại tìm được thật.

Vương Diệp không nhịn được mà nhếch mép cười.

Hắn đưa tay huých Hồ Bát Nhất, chỉ về phía một tiệm tạp hóa cách đó chừng mấy chục mét.

Tiệm tạp hóa này trông hết sức bình thường.

Cũng là một ngôi nhà tre hai tầng.

Bên ngoài dùng một tấm ván gỗ quét vôi trắng, sau đó dùng chữ đỏ viết lên ba chữ “Tiệm tạp hóa”.

So với những tiệm cắt tóc, quán ăn, cửa hàng đặc sản núi rừng khác trên con phố này thì chẳng có gì khác biệt.

Nhưng Hồ Bát Nhất vừa nhìn đã không thể rời mắt.

Bởi vì trên mái hiên tầng một của tiệm tạp hóa này có một cây sào tre chìa ra.

Ở đầu sào tre treo một vật màu đen.

Là một cỗ quan tài!

Chỉ có điều cỗ quan tài này rất nhỏ, chỉ chừng một bàn tay.

Trên đó còn được trang trí đủ loại hoa văn.

Người thường liếc mắt nhìn qua, căn bản không nhận ra đây là thứ gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại nhận ra.

Quan tài, thứ này nói sao nhỉ, ở thời đại trước khi Vương Diệp xuyên không, người ta vẫn khá kiêng kỵ.

Hơn nữa trong cuộc sống thường ngày, cơ hội tiếp xúc với quan tài cũng ngày càng ít đi.

Ở các thành phố lớn thậm chí rất nhiều khi đã không còn dùng quan tài, mà thay bằng hũ tro cốt.

Chỉ ở một số vùng nông thôn vẫn giữ lại tập tục dùng quan tài khi hạ táng.

Nhưng ở thời đại của Hồ Bát Nhất, hoặc sớm hơn một chút, quan tài không phải là thứ gì quá tà ma.

Hoàn toàn không đáng sợ như trong các truyền thuyết dân gian hay truyện ma đời sau.

Thậm chí rất nhiều người già khi còn sống đã bắt đầu chuẩn bị quan tài cho mình.

Cho nên ở sân nhà nông thôn, thỉnh thoảng trong nhà kho, trên gác cửa, nhìn thấy một cỗ quan tài là chuyện hết sức bình thường.

Nông thôn thậm chí còn có tục lệ người già mừng thọ thì đóng quan tài để lấy hên.

Nhưng đó là nói về những cỗ quan tài bình thường.

Còn loại quan tài nhỏ xíu, giống như đồ thủ công mỹ nghệ thế này, từ xưa đến nay đều có chút đặc biệt.

Chính là cái gọi là “quan tài quan tài, thăng quan phát tài”.

Quan tài một mặt là biểu tượng của cái chết, mặt khác, lại vì đồng âm, mà mang ý nghĩa may mắn.

Cho nên cũng có người sẽ đặt một cỗ quan tài nhỏ trên bàn làm việc làm đồ trang trí.

Chỉ là kiểu treo một cỗ quan tài nhỏ ngoài cửa tiệm tạp hóa làm đồ trang trí thì đúng là chưa ai thấy bao giờ.

Hơn nữa cỗ quan tài nhỏ này cũng rất kỳ lạ.

Tạo hình phức tạp không nói, chỉ riêng lớp sơn đen bên trên, trong ba lớp ngoài ba lớp, đã được sơn đi sơn lại rất nhiều lần.

Không giống với những cỗ quan tài màu đỏ thẫm thường dùng làm đồ trang trí.

Đồng thời vì dãi nắng dầm mưa, các góc cạnh của cỗ quan tài nhỏ khó tránh khỏi có vài chỗ bị bong lớp sơn đen.

Nhưng lớp gỗ lộ ra bên trong lại không phải gỗ thường.

Là gỗ tử đàn.

Gỗ tử đàn không phải là loại gỗ bình thường.

Thứ này không chỉ là vấn đề quý hiếm, quan trọng hơn là chẳng mấy ai dùng gỗ tử đàn để làm quan tài.

Một là không tìm được tấm gỗ lớn như vậy, hai là nếu làm quan tài bằng gỗ tử đàn thì quá nặng, khí tức cũng quá mạnh.

Lúc hạ táng không khiêng nổi đã đành, đối với chủ nhân bên trong quan tài cũng có chút xung khắc.

Cỗ quan tài nhỏ này dùng gỗ tử đàn, càng thêm thú vị.

Ngoài ra, điểm đặc biệt nhất là trên cỗ quan tài nhỏ này có chi chít những lỗ thủng.

Những lỗ thủng này trông có phần giống những lỗ nhỏ trên tổ ong vò vẽ.

Nhìn mà khiến người ta nổi da gà.

Thứ này tuyệt đối không phải là một món đồ trang trí đạt chuẩn.

Treo ở ngoài, đối với khách hàng mà nói, hiệu quả đuổi khách là số một.

Hồ Bát Nhất định đi qua, lại dừng lại một chút, hỏi ông chủ quán ăn một câu.

“Ông chủ, tiệm tạp hóa đằng trước có phải là của nhà nước không?” Ông chủ liếc nhìn hướng Hồ Bát Nhất chỉ, cười khà khà.

“Nhà nước cái gì, người mở tiệm đó còn không phải dân bản xứ, khoác lác nói mình là người Bắc Trực Lệ.” “Đầu óc có vấn đề, cả ngày chẳng thèm đoái hoài đến ai, nếu không phải hồi trẻ đánh vật quả thực lợi hại, cả con phố không ai đánh lại hắn, thì đã sớm bị đuổi đi rồi.” “Các người muốn mua đồ thì đến hợp tác xã ở góc phố kia kìa, đó mới là của nhà nước, đồ đạc cũng đầy đủ.” Hồ Bát Nhất nghe mà khóe miệng giật giật.

Còn nói người ta đầu óc có vấn đề.

Ông chủ này cũng có bệnh không nhẹ.

Vương Diệp nghe vậy lại gật đầu.

Bắc Trực Lệ, đó chính là phủ Bảo Định.

Giỏi đánh vật?

Vậy thì càng đúng rồi.

Thiện Phác Doanh đóng quân ở đó mà, đánh vật là tuyệt kỹ.

“Đi, chúng ta qua xem.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc, cũng không giải thích nhiều, nhanh chóng dẫn những người khác đã ăn no uống đủ cùng đi về phía tiệm tạp hóa.

Đến gần nhìn kỹ, tiệm tạp hóa này không nhìn ra vấn đề gì.

Bên trong đối diện là một quầy hàng.

Làm bằng gỗ, mặt trên là một lớp kính.

Trên mặt quầy đặt một cái cân, một ít bánh điểm tâm, kẹo và hoa quả khô đựng trong hũ.

Còn có một ít giấy xi măng và dây thừng để gói hàng.

Kệ hàng phía sau đều làm bằng tre của địa phương.

Vật phẩm đặt trên đó cũng không ngoài những thứ như gạo, dầu, muối, diêm, xà phòng, khăn mặt, còn có một ít bảng viết và bút chì cho học sinh.

Chương 361

Ngoài ra thì không còn gì khác.

Trong tiệm đặt một chiếc ghế tre.

Một ông lão trông chừng bảy tám mươi tuổi đang nằm trên ghế, vừa nghe radio vừa gà gật.

Sau khi nhóm Hồ Bát Nhất bước vào, một cô bé chừng mười lăm mười sáu tuổi từ trong đi ra.

Đôi mắt sáng long lanh, mang theo ý cười.

Tóc thắt bím hai bên.

Thấy khách vào, cô bé nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng muốt.

“Mấy vị từ nơi khác đến à?

Muốn mua gì?” Vương Diệp nhìn mà không nhịn được cũng mỉm cười.

Xem ra chính là nơi này rồi.

Cô bé trước mắt hẳn là Yêu Muội Nhi.

Vương Diệp cũng không nói gì, để cho Lão Hồ lên tiếng.

Kết quả lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói nhỏ bên tai Vương Diệp một câu.

“Tiệm này có chút vấn đề.” Vương Diệp giật mình.

Hắn vẫn luôn cho rằng Hồ Bát Nhất hiểu rõ hơn về những chuyện giang hồ này.

Không ngờ Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn ra điều bất thường.

“Có vấn đề chỗ nào, trông bình thường mà?” Vương Bàn Tử đứng sau, thể chất được cải tạo nên tai thính hơn nhiều, cũng nghe được lời của Tuyết Lỵ Dương, vẫn có chút không hiểu, bèn mở miệng hỏi.

“Phong Oa Sơn.” Tuyết Lỵ Dương khẽ nói một câu.

Vương Bàn Tử ngẩn người, “Tổ ong gì cơ?

Ở đâu có mật ong à?

Lâu rồi không ăn, cô nhắc làm tôi thấy thèm ghê.” Tuyết Lỵ Dương thực sự hết cách với Vương Bàn Tử, liếc hắn một cái.

Vương Diệp cười cười, chỉ vào cỗ quan tài nhỏ treo ngoài tiệm tạp hóa, “Bàn gia, cỗ quan tài nhỏ đó, trên giang hồ có một cái tên, gọi là Phong Oa Sơn.” Vương Bàn Tử vừa nghe hóa ra cỗ quan tài nhỏ được gọi là Phong Oa Sơn, lập tức chùn bước.

“Thôi thôi, vậy không ăn nữa.” Ba người ở phía sau nói chuyện nhỏ, phía trước Hồ Bát Nhất đã bắt chuyện với Yêu Muội Nhi.

Hồ Bát Nhất khá am hiểu về các loại thần điển và các môn đạo trên giang hồ.

Dù sao tổ tiên cũng là nhân vật giang hồ, coi như là truyền nhân chính thống của Mô Kim Hiệu Úy.

Lại lăn lộn một thời gian ở phố đồ cổ kinh thành, tiếp xúc càng nhiều.

Nhãn lực của Hồ Bát Nhất khá tốt.

Vừa vào cửa đã nhìn ra cô bé ra đón khách không phải người trong giang hồ.

Thậm chí giữa cô bé và ông lão đang nằm trên ghế tre nghe radio gà gật cũng không có quan hệ huyết thống.

Hai người trông không giống nhau.

Ông lão râu tóc đã bạc trắng.

Nhưng nhìn thân hình thì biết là người to con.

Khung xương cũng to hơn người khác một cỡ.

Râu quai nón, mày rậm mắt to.

Hồi trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nam.

Quan trọng hơn là, ông lão tuy đã bảy tám mươi tuổi, nhưng vóc dáng lại cao hơn những người dân bản xứ mà Hồ Bát Nhất gặp trên đường cả một cái đầu.

Từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra, không giống người địa phương.

Trông giống người vùng Yên Triệu.

Sơn Đông Hà Bắc toàn người cao to.

Cộng thêm lúc ông lão gà gật, trong tay còn xoay một đôi đảm sắt lách cách.

Thứ này còn gọi là cầu sắt, coi như là đặc sản của Bắc Trực Lệ.

Bảo Định có tam bảo, cầu sắt, tương miến, xuân bất lão.

Lão gia tử tám phần là người phủ Bảo Định.

Cô bé thì khác.

Mặt tròn, mắt tròn, toát lên vẻ lanh lợi hoạt bát.

Toàn thân mang theo hơi nước pha chút vị cay nồng.

Vừa mềm mại lại vừa đanh đá.

Hẳn là người bản xứ.

Ông lão lim dim mắt, đung đưa ghế.

Hồ Bát Nhất cũng không tiện trực tiếp đến làm phiền.

Chỉ đành bắt chuyện với cô bé trước.

Vừa mua một ít đồ dùng trên đường.

Kẹo cứng, giấy trắng, dây gai các loại.

Cô bé bên này tiếp đón chu đáo không kẽ hở.

Hồ Bát Nhất mãi mà không tìm được cơ hội thích hợp nào để hỏi thăm tin tức chính sự.

Cuối cùng không còn cách nào, Hồ Bát Nhất mua một ít nến.

Thôn Địa Tiên cũng là một ngôi mộ cổ.

Mô Kim Hiệu Úy xuống mộ không có nến là không được.

“Lấy loại tốt, tốt nhất là hàng Thượng Hải, nến là mạng sống của Mô Kim Hiệu Úy, tắt giữa chừng là toi đời.” Hồ Bát Nhất cũng mạo hiểm, trực tiếp nêu danh hiệu Mô Kim Hiệu Úy.

Thực ra rủi ro cũng không lớn.

Nếu không phải người trong giang hồ, căn bản không biết Mô Kim Hiệu Úy là làm nghề gì.

Nhưng lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt, ông lão đang đung đưa trên ghế tre lập tức dừng lại.

Tay trái đưa ra, tắt radio.

Mở mắt ra.

Đôi mắt lão gia sáng ngời, căn bản không giống người bảy tám mươi tuổi.

“Yêu Muội Nhi, mấy vị này là khách quý, phải tiếp đãi cho chu đáo.” Yêu Muội Nhi bĩu môi, còn có chút không vui.

“Cây nến thôi mà, kén cá chọn canh, nến của địa phương không đốt được hay là không sáng à?” “Không được vô lễ!

Mau ra kệ hàng tìm, không tìm thấy thì ra hợp tác xã ở đầu phố mua giúp khách.” Ông lão trừng mắt.

Yêu Muội Nhi bĩu môi, hất bím tóc chạy ra ngoài mua nến.

Lão nhân chắp tay với Hồ Bát Nhất, “Để các vị cao nhân chê cười rồi, cháu gái ta từ nhỏ đã ương bướng, ta cũng lơ là dạy dỗ.” “Dám hỏi vị Mô Kim Hiệu Úy này, đến vùng Xuyên Đông Tương Tây này là vì chuyện gì?” Vương Diệp vừa nghe, đã biết là xong rồi.

Trên mặt Hồ Bát Nhất cũng hiện lên một nụ cười.

Lão gia vừa mở miệng, rõ ràng mang theo giọng Bảo Định.

Mấy người họ đều đã lăn lộn ở kinh thành một thời gian dài, tự nhiên rất quen thuộc với giọng của phủ Bảo Định ở phía nam kinh thành.

“Đồ kinh cao sơn sĩ đầu khán, sơn thượng nhất diện kim tự bài; Kim tự bài hậu ngân tự bài, bài bài đô thị phong tự đầu.” “Chúng tôi chỉ đi ngang qua, thấy biển hiệu bên ngoài, biết có lão tiền bối Phong Oa Sơn ở đây, nên đặc biệt ghé vào, xem có món hàng nào không.” Hồ Bát Nhất lập tức trả lời.

Lão nhân vừa nghe, mắt sáng lên.

Lão đầu lưu lạc đến vùng Xuyên Đông Tương Tây này đã một thời gian dài.

Do duyên phận tình cờ, bao nhiêu năm nay cũng định cư tại tiểu trấn này.

Vốn đã không định tiếp tục làm nghề cũ, không ngờ về già lại có một nhóm người giang hồ đến.

Lại còn nhận ra ký hiệu Phong Oa Sơn.

Lập tức vô cùng kích động.

Phía trước Hồ Bát Nhất đang giao thiệp với lão tiền bối.

Chương 362

Phía sau Vương Diệp đang phổ cập kiến thức giang hồ cho Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn.

Kết quả chưa nói được hai câu, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương đã lơ đãng.

Vương Diệp biết ngay, lần này ra vẻ không thành công.

Ông ngoại của Tuyết Lỵ Dương là Trát Cô Tiếu.

Trát Cô Tiếu không giống với những Mô Kim Hiệu Úy khác, những người ẩn danh, sống kín đáo.

Ông là người khá phô trương.

Hơn nữa thời gian lăn lộn trong giang hồ cũng nhiều hơn.

Trát Cô Tiếu hoàn toàn khác với những cao thủ trộm mộ cầu tài thông thường.

Mục đích của ông là tìm kiếm bí thuật luyện đan trong mộ cổ, tìm cách giải lời nguyền con mắt Mộ Trần Châu.

Cho nên giao tình với người trong giang hồ khá nhiều.

Đối với các loại tiếng lóng, thiết khẩu trên giang hồ cũng khá quen thuộc.

Theo cách nói cũ, những thứ đó được gọi là thần điển.

Vương Diệp đa phần là đọc từ trong sách, đã qua không biết bao nhiêu tay.

Chém gió với những người hoàn toàn không có kinh nghiệm giang hồ như Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn thì không vấn đề gì.

Nhưng ở chỗ Tuyết Lỵ Dương thì có chút không đủ dùng.

Lời nói có sơ hở.

Vương Diệp cũng không khách sáo, trực tiếp kéo Tuyết Lỵ Dương, “Tham mưu Dương, cô nói đi, cô nói đi.” Tuyết Lỵ Dương cười cười, còn tưởng Vương Diệp đang kiểm tra mình, bèn giới thiệu.

Thì ra thời cổ đại, có rất nhiều ngành nghề trên giang hồ thực chất là phạm pháp.

Nói ra đều là những việc làm phi pháp, dễ ngồi tù.

Cho nên khi người trong giang hồ giao tiếp, giao dịch đều không nói thẳng.

Vừa vào đã nói chủ tiệm, cho tôi hai thanh đao bén, ba mươi mũi phi tiêu.

Kiểu này là đồ ngốc.

Toàn là hạng người ăn bữa hôm lo bữa mai.

Trong ngành đều dùng ám ngữ.

Giang hồ có bảy mươi hai môn phái, không thể nào phát minh ra bảy mươi hai loại ám ngữ, đến lúc giao tiếp cũng rất phiền phức.

Cho nên đã xuất hiện một loại đại thiết khẩu mà tất cả các ngành nghề giang hồ đều dùng chung.

Loại thiết khẩu này được gọi là Sơn Kinh.

Sau đó lại dựa theo bảy mươi hai môn phái chia thành bảy mươi hai sơn.

Cỗ quan tài nhỏ ở cửa tiệm tạp hóa này, được gọi là Phong Oa Sơn, là một trong bảy mươi hai sơn.

Người trong Phong Oa Sơn đều là thợ thủ công.

Chuyên chế tạo các loại tiêu khí.

Tiêu khí cũng là ám ngữ, chỉ các loại ám khí và khí giới đặc thù.

Ám khí loại này, từ rất sớm đã bị cấm.

Nỏ tay, phi tiêu, tạc tử nhi, tụ tiễn các loại, nhìn đã không giống làm việc tốt.

Người đàng hoàng ai lại mang ám khí.

Cộng thêm người của môn tiêu khí còn chế tạo các loại câu liêm, dây móc, gậy nhảy, dao cạo các loại, cũng đều là những thứ dùng để làm việc phi pháp loạn kỷ cương.

Cho nên Phong Oa Sơn cũng bị cấm.

Để làm ăn, cũng không thể bày sản phẩm hoàn chỉnh ở cửa tiệm, nên đành làm một cái hộp gỗ đen.

Trên đó toàn là những lỗ thủng như tổ ong.

Nghe nói những lỗ thủng trên đó đều là dùng ám khí bắn ra, cũng không loại trừ là do thợ thủ công trong tiệm tự mình dùi ra.

Tóm lại là có ý như vậy.

Để người trong giang hồ hiểu chuyện biết rằng, trong tiệm này có hàng độc.

Người hiểu chuyện vào sẽ dùng Sơn Kinh thần điển để đối thoại, chủ tiệm bên trong cũng biết là người nhà, tự nhiên sẽ lấy ra đồ tốt.

Người không hiểu vào cũng không mua được gì.

Hồ Bát Nhất đã học không ít thần điển từ ông nội Hồ Quốc Hoa.

Dù chuẩn hay không, cũng là ý đó.

Mà lão gia tử cũng quả thực đã bị kìm nén đến phát hỏng rồi.

Rất nhanh đã trò chuyện sôi nổi.

Quả nhiên, lão gia tử chính là người trong giới tiêu khí.

Trong nguyên tác cũng là một nhân vật lừng lẫy.

Quê lão gia ở phủ Bảo Định, Bắc Trực Lệ.

Vùng Thương Châu, Bảo Định được coi là quê hương của võ thuật, các loại khí giới được sử dụng rất nhiều.

Tiêu Khí Lý là nghề gia truyền, chuyên chế tạo các loại ám khí, binh khí và khí giới đặc thù.

Là một thợ thủ công tài hoa nổi tiếng ở chín tỉnh phía Bắc.

Sau này là vì chiến loạn.

Phủ Bảo Định thất thủ.

Trở thành khu vực bị địch chiếm đóng.

Cơ nghiệp tổ tiên của Tiêu Khí Lý bị hủy, cũng không cách nào sinh tồn, đành phải nam tiến.

Năm đó cả nước cũng chẳng có mấy nơi yên ổn.

Cuối cùng chạy nạn một mạch, dừng chân ở một nơi không xa thành phố Sơn Thành, thủ đô thời chiến.

Vẫn là mở một lò rèn.

Sau này tuổi tác lớn, lò rèn cũng không mở nổi, bèn mở một tiệm tạp hóa.

Sau giải phóng, nghề tiêu khí này càng không có người kế thừa.

Mấu chốt là cũng không có ai mua.

Mặc dù lão gia tử Tiêu Khí Lý không ngừng nghiên cứu phát triển, rất nhiều ám khí năm đó đã được thay thế bằng dược liệu tốt hơn.

Nhưng vẫn không thể chống lại xu thế của thời đại.

Ngày nay, ngay cả bọn cướp đường cũng biết dùng dao găm và súng săn nòng ngắn, chẳng ai dùng ám khí.

Biển hiệu Phong Oa Sơn sở dĩ còn treo ở ngoài, cũng chỉ là một chút hoài niệm của lão gia tử Tiêu Khí Lý.

Coi như là một loại hồi ức về những ngày đã qua, một sự tưởng nhớ về quê hương không thể trở về mà thôi.

Vạn lần không ngờ tới, lại có thể gặp được người nhận ra ký hiệu Phong Oa Sơn, thậm chí tìm đến tận cửa.

Tiêu Khí Lý kể lại, khiến Vương Diệp nghe xong cũng cảm khái không thôi.

Con người cả đời này, cuối cùng cũng chỉ là nổi chìm trong dòng chảy lớn của lịch sử.

Bản lĩnh có lớn đến mấy, không trở thành kẻ cưỡi sóng, cuối cùng cũng sẽ chìm xuống thành bùn cát.

Chuyện đã nói đến nước này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên muốn xem hàng tồn của lão gia tử.

Vương Diệp cũng sáng mắt lên.

Bởi vì hắn biết trong tay lão gia tử Tiêu Khí Lý, quả thực có chút đồ tốt.

Mọi người vì lần hành động này là ở nội địa.

Cũng không phải nơi biên cương hẻo lánh.

Cho nên các loại vật phẩm bị quản chế, đao cụ, súng ống các loại, đều không mang theo.

Ở gần huyện Vu Sơn cũng không có người quen, ở địa phương cũng không kiếm được nhiều vũ khí.

Vừa hay có thể xem thử.

Chương 363

Lão gia tử Tiêu Khí Lý cũng không coi mọi người là người ngoài, trực tiếp dẫn mọi người đi từ sau quầy hàng vào nhà sau.

Nhà sau là một nhà kho.

Dưới sàn nhà kho, có một tấm ván gỗ.

Tấm ván được lật lên, bên dưới là một hầm đất.

Trong hầm đất còn kéo cả dây điện và đèn điện.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý xuống dưới, bật đèn lên, lộ ra một hầm đất có diện tích không nhỏ.

Bên dưới không chỉ có mấy hàng kệ dựa tường, trên đó đủ loại đồ vật kỳ quái.

Mà ở giữa còn có một bàn làm việc, một chiếc bàn gỗ lớn.

Mấy người vừa xuống đã hoa cả mắt.

Các loại ám khí, khí giới, không ít thứ chưa từng thấy bao giờ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, thậm chí cả Tuyết Lỵ Dương cũng không nhịn được mà lựa chọn.

Vương Diệp cũng đi theo xem.

Mặc dù phần lớn đồ vật trong đó Vương Diệp đều không dùng đến, nhưng không ngăn được sự tò mò của hắn.

Có mấy món đồ, Vương Diệp nhìn thấy bắt mắt nhất.

Trong đó có một đôi Nga Mi Thích.

Thứ này còn được gọi là Nga Mi Phân Thủy Thích.

Được làm bằng thép tinh luyện, ngắn nhỏ sắc bén, đâm một phát là một lỗ máu.

Nhưng điều Vương Diệp coi trọng hơn là, trên thứ này lại thực sự có một luồng khí tức đặc biệt nhàn nhạt.

Rất có khả năng thực sự có thể rẽ nước.

Mặc dù hiệu quả rẽ nước rất yếu.

Vương Diệp có thể dùng chân hỏa luyện hóa một chút, đưa cho Tuyết Lỵ Dương dùng.

Ngoài ra, thứ bắt mắt nhất chính là Liên Châu Khoái Nỏ.

Đây cũng được coi là tác phẩm đắc ý của lão gia tử Tiêu Khí Lý.

Hơn nữa còn thay đổi rất nhiều dược liệu hiện đại hơn theo bản vẽ gốc.

Cho nên tầm bắn xa hơn, tốc độ bắn nhanh hơn.

Một hộp có bốn mươi hai mũi Tang Môn Nỏ.

Toàn bộ đều là liên phát.

Bắn hết toàn bộ chưa đến nửa phút.

Điều khoa trương hơn là uy lực cực kỳ mạnh.

Trong vòng tám mươi bước, có thể xuyên thủng áo giáp.

Tức là khoảng cách sát thương hiệu quả khoảng hai mươi lăm mét.

Năm mươi mét vẫn có thể gây thương tích.

Vương Diệp xem xong cũng cảm thấy rất hứng thú.

Nếu mà làm một hộp Chích Dương Toa, khắc thêm minh văn.

Trực tiếp bắn ra bốn mươi hai quả lựu đạn uy lực mạnh, cảnh tượng nhất định sẽ rất hùng vĩ.

Nhưng Vương Diệp rất nhanh đã tìm được thứ mình muốn tìm.

Trong góc hầm đất, lặng lẽ nằm một chiếc ô màu đen.

Vương Diệp mắt sáng lên.

Trong tuyến thế giới ban đầu, chiếc Kim Cương Tán này được Tiêu Khí Lý đặt trong một chiếc hộp gỗ, dùng gấm lụa bọc kỹ mấy lớp, quý như báu vật.

Nhưng trong tuyến thế giới hiện tại, Kim Cương Tán lại cứ thế lặng lẽ đặt trong góc nhà kho dưới hầm đất.

Trông có vẻ thường xuyên được lấy ra, không biết là sử dụng hay bảo dưỡng.

Thực ra rất nhiều thứ mọi người đều có ấn tượng, nếu không dùng, chỉ đơn thuần cất giữ, trừ phi điều kiện cất giữ bảo quản cực kỳ tốt.

Có thể làm được kín gió, nhiệt độ và độ ẩm không đổi, nếu không thì tốc độ hư hỏng càng nhanh.

Còn không bằng thường xuyên sử dụng, định kỳ bảo dưỡng thì thời gian bảo quản được lâu hơn.

Càng là những dụng cụ, công cụ tinh vi, điểm này càng nổi bật.

Kim Cương Tán loại này, bản thân nó đã rất tinh vi.

Cộng thêm tiểu trấn gần huyện Vu Sơn, cũng là nơi rất ẩm ướt.

Không giống với khí hậu khô hanh ở vùng Hoa Bắc.

Kim Cương Tán loại dùng nhiều kim loại này, ở nơi này nếu không dùng mà chỉ cất giữ, càng dễ hư hỏng.

Vương Diệp bước tới, nhẹ nhàng nhấc chiếc ô màu đen lên.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy chiếc ô đen trong tay Vương

Diệp, mắt lập tức sáng lên.

“Kim Cương Tán?!” Tiếng kinh hô của Tuyết Lỵ Dương đã thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Kim Cương Tán, thứ này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều có ấn tượng sâu sắc.

Chiếc Kim Cương Tán trên người Tuyết Lỵ Dương, thực ra là được truyền lại từ mạch Mô Kim Hiệu Úy.

Sớm nhất là nhận được từ Trần trưởng lão chùa Vô Khổ.

Sau đó truyền cho Trát Cô Tiếu.

Trát Cô Tiếu đã mang chiếc Kim Cương Tán này đến Mỹ.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương lại từ Mỹ mang về nước.

Chỉ có điều chiếc Kim Cương Tán trên tay Tuyết Lỵ Dương, trong lúc mấy người xông vào mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, Vân Nam, đã bị mất trong Trùng Cốc.

Còn chiếc Kim Cương Tán này là năm đó khi Tiêu Khí Lý còn ở phủ Bảo Định, có người nghe danh tìm đến, chuyên môn cung cấp cho Tiêu Khí Lý bản vẽ và công thức dược liệu.

Đã bỏ ra số tiền lớn để nhờ lão gia tử Tiêu Khí Lý chế tạo.

Lúc đó tay nghề của lão gia tử Tiêu Khí Lý đã thành thục, lại đang độ tuổi sung sức.

Sau khi xem bản vẽ và công thức, biết được độ khó và uy lực của chiếc ô kỳ quái này đều là đỉnh cao nhất trong số những tiêu khí mình từng chế tạo.

Cho nên cũng đã dốc hết tâm huyết, tốn không ít công phu, chế tạo ra chiếc Kim Cương Tán này.

Kết quả Kim Cương Tán làm xong, người đặt làm lúc đầu lại biến mất, không bao giờ quay lại lấy chiếc ô này nữa.

Sau này khi Tiêu Khí Lý chạy nạn, rất nhiều đồ đạc quý giá trong nhà đều mất hết.

Chỉ có chiếc Kim Cương Tán này là thủy chung không nỡ vứt đi.

Không chỉ có thể che gió chắn mưa, còn có thể phòng thân, lại không gây chú ý.

Trong thời đại binh hoang mã loạn đó, lại được coi là một vật dụng bảo mệnh hữu ích.

Đến tiểu trấn này, lão gia tử Tiêu Khí Lý cũng thường xuyên mang Kim Cương Tán ra sử dụng.

Sửa sửa vá vá, bảo dưỡng quanh năm.

Cho nên chiếc Kim Cương Tán này tuy trông có chút cũ kỹ, nhưng vẫn còn rất hoàn chỉnh.

Thậm chí trông còn có vẻ rất thuận tay.

Những người khác thì không sao, Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy chiếc Kim Cương Tán này, trong mắt đã bắt đầu rưng rưng lệ.

Không vì điều gì khác.

Chiếc Kim Cương Tán do ông ngoại Trát Cô Tiếu truyền lại bị mất ở mộ Hiến Vương Trùng Cốc, trong lòng Tuyết Lỵ Dương vẫn còn rất tiếc nuối.

Bây giờ lại ở một tiểu trấn Xuyên Đông Tương Tây, nhìn thấy một chiếc Kim Cương Tán y hệt, nói không phải là duyên phận đặc biệt, chính Tuyết Lỵ Dương cũng không tin.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý cũng rất hào phóng, thấy mọi người quả thực thật lòng yêu thích những thứ này, đặc biệt là Kim Cương Tán, cũng định bụng nhường lại.

Không ngờ lúc này Yêu Muội Nhi trở về.

Thấy mọi người đều ở trong hầm đất, cũng đi theo xuống.

Thấy ông nội định mở miệng, lập tức ngăn lại.

Chương 364

Yêu Muội Nhi là một con quỷ lanh lợi.

Tính tình của ông nội, cô là người rõ nhất.

Lão gia cả đời chỉ thích sĩ diện.

Người khác tốt với ông, ông sẽ báo đáp gấp bội, người khác không tốt với ông, ông cũng sẽ báo thù gấp bội.

Thấy ông nội trò chuyện với những người khác rất vui vẻ, như trẻ ra cả chục tuổi, Yêu Muội Nhi đã có dự cảm không lành.

Ông nội tám phần lại muốn cho không.

Trước đây khi ông nội còn làm thợ rèn, đã thường xuyên cho không đồ.

Sau này mở tiệm tạp hóa, tật xấu này vẫn chưa sửa được.

Gặp người hợp tính, vẫn là cho thẳng, đưa tiền cũng không lấy.

“Ây da, chiếc ô này quý giá lắm, là thứ ông nội thích nhất, nếu các người muốn, tôi không nỡ đâu.” Vương Diệp nhìn mà chỉ muốn cười.

Yêu Muội Nhi lanh lợi thì tuyệt đối lanh lợi, nhưng vẫn còn quá non.

Chút tâm tư này đều viết hết lên mặt.

Ở đây người duy nhất trông có vẻ thật thà chính là giáo sư Tôn, kết quả ông ta lại là giả vờ, là hậu duệ chính thống của Quan Sơn Thái Bảo, xảo quyệt như hồ ly.

Những người còn lại chẳng có ai thật thà.

Nhưng Vương Diệp cũng có thể hiểu cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi không phải là cháu gái ruột của Tiêu Khí Lý.

Yêu Muội Nhi thực ra là một cô nhi.

Lúc chưa đầy mười tuổi, cha mẹ đều qua đời vì tai nạn.

Trở thành cô nhi, Yêu Muội Nhi được Tiêu Khí Lý nhận nuôi.

Lúc được nhận nuôi, Yêu Muội Nhi đã hiểu chuyện.

Biết mình đã nhận ơn đức lớn lao của Tiêu Khí Lý.

Quyết tâm phụng dưỡng ông nội đến cuối đời, đối với lão nhân cũng là thật lòng hiếu kính.

Tự nhiên không nỡ nhìn ông nội mình chịu thiệt thòi.

Một tấm lòng hiếu thảo đáng khen.

Vương Diệp lập tức ngăn Vương Bàn Tử định nói chuyện.

“Được chứ Yêu Muội Nhi, chúng tôi có nói là không trả tiền đâu.” “Chiếc ô này chúng tôi muốn mua, vì chị gái này thật lòng yêu thích, chiếc ô này đối với chị ấy rất quan trọng.” “Không chỉ muốn mua một chiếc này, nếu ông nội còn làm được, làm bao nhiêu chiếc tôi nguyện ý mua bấy nhiêu chiếc.” “Cả một nghìn tệ đó, Yêu Muội Nhi em nghĩ cho kỹ đi, đây không phải là con số nhỏ, mà còn có thể làm ông nội em vui.” “Nhìn cái hầm đất và bàn làm việc này, chắc hẳn lão gia tử cũng là người không chịu ngồi yên, em thấy sao?” Yêu Muội Nhi bị Vương Diệp nói một tràng làm cho choáng váng.

Nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, càng nghĩ càng thấy có lý.

Cộng thêm Vương Diệp trực tiếp rút ra hai nghìn tệ.

Yêu Muội Nhi dù có lanh lợi đến đâu, bây giờ cũng chỉ là một cô bé lớn lên ở tiểu trấn, ngay cả huyện lỵ cũng chưa đi qua mấy lần, nhìn thấy tiền mặt là hoa mắt.

“Được, nói lời giữ lời, chiếc ô này thuộc về các người.” Yêu Muội Nhi trực tiếp lấy tiền, nhét vào tay ông nội.

Vương Diệp gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy, Yêu Muội Nhi ở lại tiểu trấn này, thật đáng tiếc.

Đây là một nhân tài a.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý cũng rất kích động.

Dù sao lão gia tử tuy tuổi đã cao, nhưng vẫn thích mày mò những thứ kỳ quái này.

Ngồi không là không thể.

Vương Diệp trực tiếp bỏ tiền, nhờ lão gia tử chế tạo Kim Cương Tán.

Hơn nữa còn bổ sung một câu, nhiều loại dược liệu của Kim Cương Tán khó tìm, có thể tùy cơ ứng biến, để lão gia tử tự mình phát huy, dùng dược liệu có sẵn ở địa phương thay thế.

Điểm này càng hợp ý lão gia tử.

Lão gia tử bao nhiêu năm nay, không ít lần nghiên cứu bản vẽ và công thức của Kim Cương Tán.

Trong đó có không ít chỗ có thể cải tiến.

Dược liệu thay đổi rất nhanh, có một số hoàn toàn có thể dùng loại mới hơn, tốt hơn, mà cũng rẻ hơn để thay thế.

Nghe Vương Diệp nói vậy, tự nhiên trong lòng mãn ý.

So với việc mỗi ngày trông coi tiệm tạp hóa, nghe radio, phơi nắng, lão gia tử vẫn thích gõ gõ đập đập trước bàn làm việc hơn.

Đôi bên trò chuyện đều rất vui vẻ.

Yêu Muội Nhi thấy họ thực sự chịu chi tiền, lại làm ông nội rất vui, trên mặt lập tức cũng nở nụ cười.

Thái độ đối với Vương Diệp lập tức trở nên cực tốt, bưng trà rót nước.

Chẳng mấy chốc, đôi bên đã coi như quen thân.

Rất nhanh lại trở về tiệm tạp hóa, vừa phơi nắng ở cửa vừa tán gẫu.

Điều Hồ Bát Nhất quan tâm nhất, tự nhiên vẫn là trấn Thanh Khê, và những manh mối về Vô Đầu Đại Vương được nhắc đến trong cuốn 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 không đầy đủ của giáo sư Tôn.

Trò chuyện được vài câu, liền hỏi thăm lão gia tử Tiêu Khí Lý.

Lão gia tử cũng thật thà, trực tiếp nói với Hồ Bát Nhất, mình là dân ngụ cư.

Mặc dù đã sống ở khu vực này không ít năm, nhưng môi trường xung quanh vẫn không quen thuộc bằng người bản xứ.

Địa hình ở đây không giống như đồng bằng Hoa Bắc nơi Bắc Trực Lệ tọa lạc, thẳng cánh cò bay, mấy trăm dặm đều là đất bằng.

Ở đây khắp nơi đều là khe rãnh, hẻm núi, đỉnh núi, rừng rậm.

Hai ngôi làng cách nhau hai ba mươi cây số đường chim bay, có thể mấy chục năm không có người qua lại.

Địa hình quá phức tạp, ông tuổi cũng đã cao, thực sự không giúp được gì.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất có chút thất vọng, Vương Diệp lại cười.

Lão gia tử chưa nói hết lời.

Quả nhiên, Tiêu Khí Lý thong thả uống một ngụm trà, rồi lại mở miệng.

“Lão phu thấy các vị cũng đều là người có kiến thức, có bản lĩnh, biết hàng.

Hơn nữa tiêu tiền cũng hào phóng, không giống những kẻ tiểu nhân hẹp hòi cầu tài.” “Nhìn sắc mặt mấy vị cũng rất sốt ruột, hẳn là vì chuyện cứu mạng gấp gáp trong giang hồ mà đến.” “Mấy vị đều là người làm việc lớn, cháu gái yêu quý bên cạnh ta đây, Yêu Muội Nhi, từ nhỏ đã lanh lợi, lại là người bản xứ, từ nhỏ leo núi lội suối, đối với địa hình khu vực này còn quen thuộc hơn lão già này nhiều.” “Các người có thể dẫn Yêu Muội Nhi theo làm người dẫn đường.” Hồ Bát Nhất vừa nghe, mặt liền tỏ vẻ khó xử.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý nói nghe hay.

Nhóm Hồ Bát Nhất đến đây quả thực cũng không phải đơn thuần vì cầu tài.

Nhưng mà, tam quan của Lão Hồ vẫn rất chính trực.

Yêu Muội Nhi mới mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ, theo đoàn người vào núi tìm thôn Địa Tiên, vô cùng nguy hiểm.

Lỡ có chuyện gì xảy ra thì thật sự không gánh nổi.

Cả đoàn đúng là cần một người dẫn đường.

Yêu Muội Nhi trông cũng có vẻ là một người dẫn đường thích hợp.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại do dự.

Vương Diệp ra hiệu cho Hồ Bát Nhất đừng nói gì, để lão gia tử Tiêu Khí Lý nói tiếp.

Lão gia tử quả nhiên lên tiếng.

“Trấn Thanh Khê mà các vị vừa nói muốn tìm, tôi thì không quen, nhưng Yêu Muội Nhi chính là người của trấn Thanh Khê.” Nói xong, Tiêu Khí Lý trực tiếp gọi Yêu Muội Nhi lại.

Yêu Muội Nhi vừa nghe là hỏi thăm về trấn Thanh Khê, cũng cố gắng hồi tưởng lại.

“Trấn Thanh Khê?

Mọi người hỏi nơi đó làm gì?

Chỗ đó đã hoang phế tám chín năm rồi, không có một bóng người đâu.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, bao gồm cả giáo sư Tôn đều kinh ngạc.

Mấy người họ đã tìm trấn Thanh Khê đến phát điên.

Trên bản đồ không có.

Hỏi người dân gần đó cũng đều nói không biết.

Hại Hồ Bát Nhất thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải địa danh trấn Thanh Khê này là do Phong đoàn trưởng bịa ra không.

Không ngờ tìm mỏi mắt chẳng thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công, vận may tới cản cũng không nổi.

Chương 365

Yêu Muội Nhi lại là người của trấn Thanh Khê.

Chỉ có điều, tại sao lại nói trấn Thanh Khê đã hoang phế rồi?

Lúc này Yêu Muội Nhi mới ngồi xuống, kể cho mấy người họ nghe chuyện về trấn Thanh Khê.

Yêu Muội Nhi này quả thật là người của trấn Thanh Khê.

Nhưng nơi này, tên gốc không phải là trấn Thanh Khê, mà là Vu Trấn.

Tương truyền đây là nơi có mộ của đại vu Vu Hàm thời thượng cổ.

Người ngoài đều gọi nơi này là Vu Trấn, trên bản đồ và phân chia khu vực hành chính cũng đều ghi là Vu Trấn.

Nhưng người dân bản địa ở Vu Trấn lại không tự gọi mình là người Vu Trấn.

Thì ra, người trong trấn được cho là hậu duệ của những người trông coi mộ Vu Hàm năm đó, nên họ kiêng kỵ chữ “Vu”.

Dân bản địa đều tự xưng là người Thanh Khê.

Đó cũng là lai lịch của cái tên trấn Thanh Khê.

Đây cũng là lý do vì sao nhóm Hồ Bát Nhất tra trên bản đồ, hỏi thăm người địa phương đều không tìm ra được trấn Thanh Khê.

Nếu hỏi Vu Trấn, rất có thể đã tìm thấy rồi.

Nhưng hỏi trấn Thanh Khê, trừ phi là người bản địa Thanh Khê, còn không thì chẳng ai biết.

Đúng lúc thay, trấn Thanh Khê đã hoang phế, người dân gốc của trấn đã di tản khắp nơi từ lâu.

Thì ra trong núi ở khu vực trấn Thanh Khê có mỏ khoáng sản.

Từ xưa đến nay, đây đã là một vùng mỏ quan trọng.

Vào thời xưa, trấn Thanh Khê vô cùng phồn hoa.

Các loại hầm mỏ nhiều không đếm xuể.

Nhưng đến thời cận đại, các mỏ khoáng trong núi dần cạn kiệt.

Dù sao cũng đã trải qua không biết bao nhiêu nghìn năm khai thác.

Đến mười mấy năm trước, dân số của trấn Thanh Khê đã giảm đi một nửa so với thời kỳ thịnh vượng nhất.

Tuy nhiên lúc đó vẫn còn không ít người sống trong trấn.

Đúng vào những năm thực hiện chính sách chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị cho nạn đói, xây dựng Đại Tam Tuyến.

Trong rừng sâu núi thẳm của huyện Vu, người ta tu sửa đường, đào hầm, bắt đầu xây dựng các công trình phòng bị.

Trấn Thanh Khê vốn có rất nhiều hầm mỏ, lập tức được tận dụng.

Nghe nói năm đó có không ít công binh đóng quân tại trấn Thanh Khê để xây dựng hầm trú ẩn.

Thật đáng tiếc, hầm trú ẩn xây mấy năm trời, cuối cùng vẫn bị bỏ dở.

Bởi vì hầm mỏ ở trấn Thanh Khê đã trải qua hàng nghìn năm khai thác, địa hình vô cùng phức tạp.

Hầm lớn lồng hầm nhỏ, các hầm mỏ bị sụt lở, ngấm nước sâu không thấy đáy nhiều vô số kể.

Hầm trú ẩn cũng xây được một đoạn lại sập một đoạn, liên tục xảy ra vấn đề.

Sau khi xây dựng vài năm thì công trình bị đình chỉ.

Vốn dĩ trấn Thanh Khê tuy ít người nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ở được.

Sau mấy năm xây dựng hầm trú ẩn, lòng đất dưới chân trấn Thanh Khê đã bị đào rỗng.

Giống như những khu vực sụt lún do khai thác mỏ ở phương Bắc vậy.

Không ít nơi xuất hiện sụt lún, gây thương vong cho người và gia súc.

Cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải di dời toàn bộ trấn Thanh Khê.

Tất cả mọi người đều chuyển đi khỏi nơi này.

Đương nhiên, đó là cách giải thích công khai.

Còn cụ thể có phải như vậy không, vẫn có rất nhiều tin đồn.

Sau khi trấn Thanh Khê được di dời toàn bộ, con đường lớn dẫn vào trấn đã bị sụt lún.

Khắp nơi đều là hố sâu, người không thể đi lại được.

Nơi này cũng vì thế mà hoàn toàn hoang phế.

Nhưng theo lời của Yêu Muội Nhi, vẫn còn đường nhỏ.

Có hai con đường nhỏ.

Một trong số đó là đường thủy.

Nơi sản xuất khoáng sản năm đó tất nhiên đều không xa đường thủy để tiện cho việc vận chuyển.

Trấn Thanh Khê vốn có bến tàu riêng.

Chỉ có điều con đường này bây giờ không dễ đi.

Hiện tại đang là mùa mưa, nước sông dâng cao.

Lũ quét xảy ra khắp nơi.

Đá ngầm trong lòng sông cũng rất nguy hiểm.

Kể cả có thể miễn cưỡng đi đường thủy đến được bến tàu cũ của trấn Thanh Khê, từ bến tàu đến ngoại vi trấn vẫn còn vài cây số đường bộ.

Đoạn đường này sụt lở cũng rất nghiêm trọng.

Khắp nơi là những hố sâu không thấy đáy.

Đi qua vô cùng nguy hiểm.

Ngoài đường thủy ra, còn có một con đường núi.

Nhắc đến con đường núi này, Yêu Muội Nhi liền hớn hở ra mặt.

Thì ra con đường núi này người thường không hề biết đến.

Chỉ có người dân bản địa ở trấn Thanh Khê mới biết.

Bình thường rất ít người đi con đường này.

Chỉ khi gặp phải tình huống đặc biệt, mới có người mạo hiểm đi.

Con đường núi này được gọi là Ngũ Xích Đạo.

Tương truyền đây là sạn đạo hành quân được xây dựng từ thời nhà Tần.

Bởi vì theo luật pháp nhà Tần, sạn đạo đều rộng năm xích, nên cái tên Ngũ Xích Đạo cứ thế được gọi cho đến tận bây giờ.

Ngũ Xích Đạo là sạn đạo cổ, rất nhiều đoạn được xây dựng trên vách đá cheo leo.

Hơn nữa, thứ này dù sao cũng đã có tuổi đời cả ngàn năm.

Cũng không có nhà khảo cổ học nào đến xác định, không biết có phải được xây từ thời nhà Tần hay không.

Tóm lại, tuyệt đối không phải là chuyện của mấy trăm năm gần đây.

Lịch sử của nó thậm chí còn lâu đời hơn rất nhiều thôn trấn gần đó.

Một số đoạn, sau bao nhiêu năm động đất, sụt lở và các loại thiên tai địa chất khác, đã không còn dễ đi nữa.

Đương nhiên, con sạn đạo này có thể tồn tại được đến nay đã là một kỳ tích.

Yêu Muội Nhi hớn hở kể rằng mình từng đi qua con đường Ngũ Xích Đạo này.

Miệng liên tục khẳng định là có thể đi được.

Thế thì tốt quá.

Trừ Vương Bàn Tử nghe nói lại phải đi trên vách đá cheo leo, hai chân có chút run rẩy ra, những người khác đều tỏ ra phấn chấn.

Chỉ cần tìm được trấn Thanh Khê, còn quản gì đường đi có dễ hay không.

Tuy nhiên, khi đề cập đến việc để Yêu Muội Nhi làm người dẫn đường, nhóm Hồ Bát Nhất đồng ý, lão gia tử Tiêu Khí Lý cũng đồng ý, Vương Diệp càng không thể mong hơn.

Ngược lại, Yêu Muội Nhi lại không muốn.

“Ông ơi, ông đã lớn tuổi thế này rồi, nếu cháu đi thì ai chăm sóc ông?

Bình thường ông ăn cơm uống trà làm sao?

Chương 366

Cháu không đi, cháu muốn ở lại với ông." Tiêu Khí Lý chỉ có thể khuyên nhủ: "Yêu Muội Nhi à, con xem những người này đều là người bên ngoài từng trải việc đời, con làm người dẫn đường cho họ, sau này còn có thể theo họ ra ngoài xông pha thế giới.

Tương lai tốt đẹp như vậy, ở bên cạnh lão già này làm gì?" Yêu Muội Nhi rất có chủ kiến, đâu dễ dàng bị thuyết phục.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý tức quá, đứng dậy mắng Yêu Muội Nhi.

"Con bé ngốc này, sao không nghe khuyên bảo gì hết?

Thế giới này lớn lắm, con cam tâm cả đời ru rú trong cái trấn này sao?

Nơi xa nhất từng đi chỉ là huyện lỵ một lần thôi à?" "Con không muốn đến kinh thành xem sao?

Không muốn ra thế giới bên ngoài xông pha sao?" "Chẳng lẽ con muốn vài năm nữa gả cho tên đầu bếp hói đầu ở đối diện, rồi cả đời bán món Long sao thủ trên phố à?" Nhắc đến mấy điều này, rõ ràng đã dọa Yêu Muội Nhi sợ hãi.

Ở tuổi của Yêu Muội Nhi, đây chính là lúc khao khát thế giới bên ngoài nhất.

Ai ở tuổi mười lăm, mười sáu mà đã nghĩ đến chuyện nằm yên một chỗ, cả đời quanh quẩn ở nhà, làm những việc không bao giờ thay đổi chứ.

Trong lòng ai cũng là biển sao trời rộng.

Yêu Muội Nhi từ nhỏ thân thế đã lận đận, hiểu chuyện sớm, người cũng lanh lợi, theo Tiêu Khí Lý cũng nghe được không ít truyền thuyết về thế giới bên ngoài.

Tiêu Khí Lý vốn là người giang hồ, đi nam xông bắc, đặt chân đến quá nửa đất nước.

Bảo một người hoạt bát như Yêu Muội Nhi cả đời trông coi cửa hàng tạp hóa, bán món Long sao thủ trên phố, cô bé không chịu nổi.

Nhưng Yêu Muội Nhi cuối cùng vẫn không nỡ xa ông.

“Vậy con cũng không đi, con lo lắm.” “Lo cái búa ấy!” Tiêu Khí Lý cũng thật sự sốt ruột.

Lão gia tử lăn lộn giang hồ cả đời, nhìn người rất chuẩn.

Biết nhóm Vương Diệp tuyệt đối không phải người tầm thường.

Đối với Yêu Muội Nhi mà nói, đây là một cơ hội.

Đi ra ngoài, biết đâu lại là biển rộng trời cao.

“Ta còn chưa chết đâu, ta tự mình nấu cơm, pha trà được, ta còn có thể làm đồ gốm kiếm tiền, một năm ta làm hai cái ô cũng được hai ngàn tệ.

Con lo cái quái gì.” “Cũng đâu phải bắt con không quay về.

Đợi sau này con thành công, phát đạt rồi, lại đón ông ra ngoài hưởng phúc cũng được mà.” “Con bé ngoan, đừng ru rú trong núi mà lỡ dở cả đời.” Vương Diệp nghe Tiêu Khí Lý nói rất chân thành, quả thực cũng là vì quan tâm đến đứa cháu gái nuôi này, liền bước lên một bước.

“Ông của cháu nói đúng, tôi đưa cho ông thêm một ngàn tệ nữa.

Coi như là tiền đặt cọc mua ô kim cương của ông, đợi khi nào có thời gian tôi sẽ quay lại lấy.” “Trong năm nay làm xong là được.” “Số tiền này đủ để ông của cháu ăn ngon mặc đẹp, có rượu có thịt cả năm rồi.” “Nếu cháu làm người dẫn đường tốt, sau khi lần này kết thúc, tôi có thể đưa cháu đến kinh thành, còn có thể đến Hương Giang, đến nước M.” Yêu Muội Nhi dù sao cũng là trẻ con, nghe Vương Diệp nói vậy, mắt sáng rực lên.

“Anh Vương Diệp, anh đừng lừa em nhé.” Vương Diệp khẽ nhếch mép, lúc này đã biết gọi anh rồi sao?

“Yên tâm, tiền tôi đã đưa cho ông cháu rồi, còn có thể là kẻ lừa đảo sao?” Yêu Muội Nhi nghĩ cũng phải.

Cuối cùng đã đồng ý.

Tiêu Khí Lý dĩ nhiên vui mừng, cậy mình vai vế cao, tư lịch lâu năm, nhất định muốn theo quy củ giang hồ, bái Vương Diệp làm sư huynh.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, cũng đồng ý.

Đương nhiên, vai vế này khá là hỗn loạn.

Theo vai vế của lão gia tử Tiêu Khí Lý mà nói, còn cao hơn ông nội của Hồ Bát Nhất là Hồ Quốc Hoa một bậc.

Ngang hàng với Liễu Trần trưởng lão.

Vương Diệp bất thình lình lại cao hơn Hồ Bát Nhất một bậc.

Ngay lúc này, ngoài phố vang lên tiếng còi xe ô tô.

Thì ra sau khi mặt trời lên cao, sương mù trên đường núi đã tan đi.

Bây giờ thời tiết quang đãng, rất thích hợp để lái xe.

Bác tài cũng đã ăn no uống đủ, quay lại xe, bắt đầu bấm còi inh ỏi, thúc giục hành khách lên xe.

Bác tài không đợi ai cả, còi vừa vang lên, mười phút sau sẽ khởi hành đúng giờ.

Các hành khách khác đều đang vểnh tai chờ đợi, nghe thấy tiếng động liền lục tục quay lại xe.

Vương Diệp và mọi người cũng từ biệt Tiêu Khí Lý, trở lại xe.

Sau khi lên xe, mấy người ngồi ở hàng ghế sau.

Yêu Muội Nhi cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Buổi sáng còn đang nhóm lửa nấu cơm, trông coi quầy hàng.

Đến quá trưa, lại đi theo một đám người xa lạ làm người dẫn đường.

Mười lăm mười sáu tuổi vẫn còn chút lưu luyến gia đình, cô bé ghé vào cửa sổ xe vẫy tay tạm biệt ông.

Hồ Bát Nhất để phân tán sự chú ý của Yêu Muội Nhi, bắt đầu hỏi thăm xem cô bé có từng nghe qua truyền thuyết nào về Đại vương không đầu, thôn Địa Tiên hay không.

Yêu Muội Nhi suy nghĩ một chút, nói rằng Đại vương không đầu gì đó thì quả thực chưa từng nghe qua.

Nhưng lời đồn về thôn Địa Tiên thì đúng là có nghe qua một chút.

Phần lớn người ở trấn Thanh Khê đều họ Phong.

Tương truyền trong ngôi mộ Phong Vương gần đó, có chôn một vị địa tiên.

Nhưng dân chúng đều cho rằng, người được chôn trong mộ Phong Vương chắc chắn không phải là thần tiên gì, mà là yêu tiên, biết yêu thuật.

Nghe đến đây, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn và những người vốn đang hơi buồn ngủ vì ngồi xe buổi trưa đều tỉnh táo hẳn.

Yêu tiên?

Biết yêu thuật?

Họ lập tức hỏi dồn Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi bĩu môi, một đám người lớn cả rồi mà còn như con nít, thích nghe chuyện ma quỷ.

Nhưng cô bé vẫn kể sơ qua.

Bởi vì khu vực mộ Phong Vương ở địa phương quanh năm sương mù bao phủ.

Thỉnh thoảng có người đi đốn củi, hái thuốc, chăn dê đến gần mộ Phong Vương sẽ bị mất tích.

Không bao giờ quay trở lại.

Ban đầu còn có người dám đi tìm, nhưng sau này ngay cả người đi tìm cũng không dám đi nữa.

Chỉ có thể truyền từ đời này sang đời khác, rằng trong mộ Phong Vương có yêu tiên, biết yêu thuật.

Câu chuyện kể xong rồi.

Vương Bàn Tử trợn tròn đôi mắt bò.

“Thế là hết rồi à?

Cái này mà cũng gọi là chuyện ma sao?” Yêu Muội Nhi nào có chịu thua, lập tức hỏi vặn lại: “Chứ sao, chuyện ma thì dài được bao nhiêu chứ.” Vương Diệp thấy Yêu Muội Nhi vừa rời xa ông nội, tâm trạng có chút sa sút, liền khích Vương Bàn Tử.

“Bàn gia, anh từng trải nhiều, kể cho mọi người một câu chuyện ma đi, để Yêu Muội Nhi nghe thử.

À mà, đừng kể chuyện gần đây nhé, đáng sợ lắm.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền hăng hái.

“Cái tính hiếu thắng chết tiệt của tôi!” “Yêu Muội Nhi, em nghe cho kỹ đây, nghe anh Bàn của em kể cho em nghe thế nào mới là chuyện ma.” Vương Bàn Tử liền bắt đầu kể một câu chuyện ma xảy ra lúc anh ta đi lao động ở nông thôn vùng Đông Bắc.

“Nhớ năm đó, lúc Bàn gia tôi đi lao động ở nông thôn, cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi.” “Đúng rồi, cũng trạc tuổi em đó Yêu Muội Nhi.” “Nơi tôi đi lao động là một cái xó núi ở Đông Bắc.” Năm đó Vương Bàn Tử về nông thôn, ở một ngôi làng tên là Đoàn Sơn Doanh Tử ở Đông Bắc.

Ngôi làng nằm ngay cạnh một khu rừng già sâu thẳm.

Ra khỏi làng không xa là biển rừng mênh mông và dãy Đại Hưng An Lĩnh trập trùng.

Bên trong có rất nhiều mãnh thú và sinh vật kỳ lạ.

Hơn nữa, dân phong ở vùng Đông Bắc này vừa thuần phác, vừa dữ dằn, hoang dã lại có chút nguyên thủy.

Đặc biệt là thế hệ cũ, rất tin vào Saman giáo.

Người địa phương gọi là Xuất Mã Tiên.

Ngoài ra còn có Ngũ Đại Gia Tiên gì đó.

Những thứ thần thần quỷ quỷ rất nhiều.

Ngay cả trong thời đại đặc biệt đó, vẫn có đủ loại tin đồn kỳ quái.

Câu chuyện xảy ra vào cuối tháng bảy âm lịch, vừa qua Rằm tháng bảy không lâu.

Lúc đó đội sản xuất đã khai hoang một mảnh đất trên sườn núi.

Chương 367

Vì là đất mới khai hoang, chỉ có thể trồng ngô sớm, một năm một vụ.

Đến cuối tháng bảy âm lịch, bắp ngô đã sắp chín.

Lúc này cần có người đi canh ruộng.

Bên cạnh rừng núi, đủ loại thú hoang đặc biệt nhiều.

Nhất là vào cuối hạ đầu thu, lợn rừng thường xuống núi hoạt động gần làng.

Chúng thích nhất là phá hoại ruộng ngô.

Thứ này vừa ăn vừa ủi.

Không chỉ gặm bắp ngô, mà còn có thể phá nát cả mảnh ruộng.

Vì vậy nhất định phải có người canh gác ngày đêm.

Ban ngày thì dễ, người canh ruộng trải một tấm chiếu, tìm bóng cây là có thể ngồi cả ngày, cũng không vất vả.

Nhưng ban đêm thì không phải là việc dễ dàng gì.

Bên cạnh khu đất hoang không có nhà cửa gì, chỉ có thể dùng gỗ và chiếu dệt từ lau sậy dựng một cái lều tạm.

Hình tam giác, bên dưới lót ván gỗ làm giường.

Cao hơn mặt đất khoảng hai, ba thước để tránh rắn rết, chuột bọ bò lên.

Xung quanh đốt nhang ngải cứu để xua muỗi.

Nhưng dù chuẩn bị kỹ đến đâu, đây vẫn là một công việc vất vả.

Sương núi, muỗi, kiến núi, thứ nào cũng đáng sợ.

Điều chết người hơn là, ban đêm canh ruộng, ai cũng không biết sẽ gặp phải chuyện kỳ quái gì.

Vì vậy thường thì việc canh ruộng đều do các thanh niên, những người đàn ông khỏe mạnh đảm nhận.

Và thường là hai người đi cùng nhau, để có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hôm đó đến lượt Vương Bàn Tử canh ruộng.

Kết quả là người đi cùng anh ta đột nhiên bị bệnh sốt cao.

Còn khá nghiêm trọng.

Trong thôn tổ chức người đưa anh ta đến một thôn khác tìm thầy lang chân đất chữa bệnh.

Bí thư thôn vốn không yên tâm để Vương Bàn Tử một mình canh ruộng, nhưng Vương Bàn Tử lúc đó còn trẻ, gan lớn.

Lại thêm tướng người cao to vạm vỡ.

Anh ta liền vỗ ngực đảm bảo với bí thư thôn là tuyệt đối không có vấn đề gì.

Điều kiện duy nhất là phải có nửa bình rượu Thiêu Đao, cộng thêm một cây súng săn cũ.

Tài bắn súng của Vương Bàn Tử nổi tiếng là giỏi trong khu tập thể.

Sau khi về nông thôn, anh ta nằm mơ cũng muốn được sờ vào súng.

Thêm nữa, ban đêm canh ruộng, thỉnh thoảng bắn một phát cho thêm can đảm, xua đuổi thú hoang cũng là chuyện bình thường.

Bí thư thôn liền đồng ý.

Vương Bàn Tử một mình xách nửa bình rượu Thiêu Đao, vác một cây súng săn cũ kỹ vào lều.

Ngày hôm đó cũng thật kỳ lạ.

Bình thường mà nói, vào cuối tháng bảy âm lịch ở Đông Bắc, nói có tuyết rơi thì hơi quá.

Nhưng nhiệt độ tuyệt đối không giống như trong nội địa, nhiều nơi mùa hè vẫn chưa qua hết, còn sót lại cái đuôi.

Ban đêm sương xuống rất nặng, có nơi còn bắt đầu có sương giá.

Thế mà đúng hôm Vương Bàn Tử lên núi, thời tiết lại oi bức kinh khủng.

Cả bầu trời mờ mịt, giống như nước sôi chưa tới, tỏa ra một luồng khí ngột ngạt khó chịu.

Lúc Vương Bàn Tử lên núi, việc đầu tiên không phải là ra ruộng ngô.

Mà là đến khu rừng nơi anh ta đặt mấy cái bẫy trước đó.

Thú hoang trên núi Đông Bắc rất nhiều.

Thanh niên trí thức về nông thôn đều là những cậu trai đang tuổi ăn tuổi lớn, sức ăn kinh người, mà cháo cám ăn mãi không no.

Lại không có chút dầu mỡ nào.

Vì vậy, kẻ ham ăn như Vương Bàn Tử đã luyện được một tay nghề đặt bẫy thú hoang.

Học từ những người thợ săn già ở địa phương.

Sau khi vào rừng, anh ta phát hiện vận may không tồi.

Lại thật sự bẫy được một con thỏ rừng.

Vương Bàn Tử xách con thỏ và bình rượu Thiêu Đao, đắc ý đi đến ruộng ngô.

Đến bên cạnh ruộng ngô, anh ta liền bắt đầu xử lý con thỏ, lột da xong, xuống con lạch nhỏ dưới ruộng ngô rửa sạch.

Sau đó kiếm chút củi, đốt lửa ở một khoảng đất trống đầu ruộng ngô, vừa ngân nga mấy câu kinh kịch, vừa bắt đầu nướng thỏ.

Mặc dù không có gia vị gì khác, chỉ có một ít muối hột giấu trong túi giấy.

Nhưng đối với Vương Bàn Tử đã nhiều ngày không thấy mùi thịt thì đây cũng đã là mỹ vị tuyệt đỉnh.

Kết quả, con thỏ được nướng thơm phức.

Vương Bàn Tử một miếng thịt một ngụm rượu, đang ăn ngon lành thì trên trời vang lên mấy tiếng sấm.

Lúc này đã là chạng vạng tối.

Gần như trong nháy mắt, bầu trời đã đen kịt như đáy nồi.

Sấm sét nối tiếp nhau, chiếu sáng cả một vùng ruộng ngô và khu rừng đen kịt.

Gió thổi mang theo mùi tanh của mưa, những hạt mưa to như hạt đậu tương đập xuống mặt đất.

Vương Bàn Tử vội vàng xách con thỏ và bình rượu chạy vào lều trú mưa.

Cơn mưa này xối xả như trút nước.

Ông trời như đang đổ nước tắm xuống dưới.

Lều canh ruộng năm đó cũng không có bạt nhựa, chỉ dùng hai lớp chiếu lau lợp lên.

Phía trên Vương Bàn Tử tự mình phủ thêm một lớp cỏ tranh.

Lúc này cỏ tranh đã sớm bị gió lớn cuốn đi mất.

Lớp chiếu lau cũng chỉ có tác dụng biến thác nước thành vòi hoa sen.

Vài phút sau, trong lều sắp ngập lụt, hoàn toàn không che được mưa.

Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ ra, lúc nãy xuống con lạch dưới kia rửa thỏ, hình như thấy ở hạ lưu không xa có một căn nhà nhỏ.

Chắc là xưởng xay bột đơn sơ mà người địa phương dựng bên sông.

Mặc dù cũng chỉ là một căn nhà nát được xây bằng đá, gỗ và bùn đất.

Nhưng dù sao cũng có mái che, còn hơn là tắm trong lều.

Vương Bàn Tử lúc đó vừa mệt vừa vội vừa lạnh, lại còn xót nửa con thỏ đang ôm trong lòng.

Trong đầu hoàn toàn không kịp suy nghĩ nhiều.

Anh ta trực tiếp xông ra hạ lưu con lạch nhỏ.

Cuối cùng giữa cơn mưa lớn đã tìm thấy căn nhà nhỏ ọp ẹp đó.

Vào trong, tối om như mực, toàn là bụi bặm.

Nhìn cũng không rõ.

May mà Vương Bàn Tử gan lớn, lại thêm tuổi trẻ sức tráng, trực tiếp nốc cạn nửa bình rượu Thiêu Đao còn lại vào bụng.

Nhờ men rượu, anh ta nằm lên một cái hòm gỗ trong xưởng xay bột rồi ngủ thiếp đi.

Ai ngờ giấc ngủ này kéo dài đến tận nửa đêm.

Vương Bàn Tử bị gió lạnh và tiếng sấm đánh thức.

Chương 368

Sét bên ngoài đánh liên hồi, như thể có con quỷ nào đó đang độ kiếp vậy.

Khi sét đánh xuống, xung quanh sáng trắng như tuyết, khi tối đi lại trở thành màn đêm đen kịt, loại mà giơ tay không thấy năm ngón.

Sau khi Vương Bàn Tử tỉnh lại, người lạnh toát, đang định tìm thứ gì đó để đắp.

Đột nhiên mơ màng nghe thấy một trận khóc.

Tiếng khóc lúc có lúc không, đứt quãng.

Nghe đặc biệt thê thảm.

Dường như là một người phụ nữ, tuổi cũng không lớn.

Vương Bàn Tử vốn đã buồn ngủ muốn chết, người lại lạnh.

Nghe một lúc thì thấy phiền.

Anh ta ngồi dậy mắng.

“Khóc cái gì mà khóc!” “Muốn khóc thì cút về nhà mà khóc, đừng khóc ở chỗ Bàn gia này!” Không ngờ bị Vương Bàn Tử mắng mấy câu như vậy.

Tiếng khóc lại biến mất.

Vương Bàn Tử cũng là người vô tư, lại thêm mệt mỏi.

Nghe không còn động tĩnh gì, anh ta lại nằm xuống ngủ tiếp.

Một lúc sau, một giọng nói lạnh lẽo vô cùng vang lên ngay bên tai Vương Bàn Tử.

“Ngươi đang đè lên ta.” “Ngươi đang đè lên ta.” “Ngươi đang đè lên nhà của ta, đè lên giày của ta.” “Nếu ngươi còn đè lên ta, ta sẽ lấy mạng ngươi.” Mấy câu nói này Vương Bàn Tử nghe rất rõ ràng.

Đã mười mấy năm trôi qua.

Bây giờ khi kể lại trên xe buýt, cái ngữ khí oán hận đó, anh ta vẫn bắt chước y như thật.

Vương Bàn Tử lúc đó lập tức tỉnh táo hoàn toàn.

Người cũng không còn buồn ngủ.

Chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Toàn thân toát một lớp mồ hôi lạnh, nổi da gà khắp người.

Lần này Vương Bàn Tử nói gì cũng không thể ngủ tiếp được nữa.

Giả vờ ngủ cũng không xong.

Anh ta bật dậy, vớ lấy cây súng săn cũ đặt bên cạnh.

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp bắn một phát lên nóc nhà xưởng.

Tiếng súng vang như sấm.

Âm thanh kia lập tức biến mất.

Vương Bàn Tử miêu tả cảm giác lúc đó, giống như từ trong đêm tối đột nhiên trời sáng vậy.

Đến khi nhìn ra ngoài, đẩy cánh cửa gỗ khép hờ đêm qua, trời đã sáng bảnh, mặt trời lên cao.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, phát hiện căn bản không có người phụ nữ nào.

Chỉ là tối qua, thứ mà Vương Bàn Tử nằm ngủ căn bản không phải là hòm gỗ.

Mà là một cái quan tài gỗ sơn son đỏ thẫm.

Trên quan tài phủ một lớp bụi.

Chỉ có chỗ Vương Bàn Tử nằm ngủ, là một hình người rõ rệt.

Nhìn lại phía đầu quan tài, quả nhiên có đặt ngay ngắn một đôi giày thêu kiểu cũ của phụ nữ.

Loại giày thêu này không giống với nhiều nơi ở phương Nam, là loại giày bông thường thấy ở Đông Bắc, trên bề mặt thêu hai đóa mẫu đơn đỏ rực.

Kết quả lại bị Vương Bàn Tử coi là gối, gối dưới đầu.

Nếu là người thường, lúc này có lẽ đã sợ đến ngây người.

Vương Bàn Tử không giống người thường.

Càng gặp chuyện kỳ dị kinh hãi lại càng ngang ngược.

Không những không chạy không ngất, ngược lại còn nổi khùng.

Bàn gia nổi giận, lại xông vào trong xưởng, lấy đôi giày bông từ trên nắp quan tài xuống, ném xuống đất, ra sức giẫm đạp.

Bùn đất trên nền nhà nhanh chóng làm bẩn đôi giày thêu đỏ xinh đẹp.

Sau đó đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Anh ta vội vàng xách cây súng săn cũ, còn không quên nửa con thỏ nướng hôm qua, chạy như bay về làng.

Người trong làng còn tưởng Vương Bàn Tử bị chồn vàng mê hoặc, đầu óc hồ đồ.

Kết quả Vương Bàn Tử lắp bắp kể lại trải nghiệm đêm qua.

Sau khi uống cạn nửa bát rượu cao lương của ông bí thư, Vương Bàn Tử mới hoàn hồn.

Ông bí thư nói, căn nhà nhỏ đó là một xưởng xay bột bỏ hoang.

Vào thời kỳ mới giải phóng, quả thực đã xảy ra một bi kịch.

Một cô dâu mới về nhà chồng chưa được bao lâu, vì bị kích động gì đó, nhất thời nghĩ quẩn, đã treo cổ tự vẫn trong xưởng xay bột.

Nghe nói nguyên nhân có liên quan đến đôi giày thêu kia.

Chỉ là không nhớ rõ có phải vì cô dâu muốn có giày, mà chồng không mua cho hay không.

Vì là người trẻ tuổi, chết oan, nên mọi người đều cảm thấy đồ vật cô để lại oán khí rất nặng, rất dễ biến thành tà vật.

Vì vậy cuối cùng người ta đã đem tất cả đồ đạc còn lại của cô dâu, bao gồm cả đôi giày thêu đó, bỏ vào trong quan tài.

Quan tài lúc đầu cũng được đặt ở đó.

Hơn nữa vì nhà mẹ đẻ và nhà chồng đánh nhau, quan tài ở trong xưởng xay bột cũng không có ai quản.

Cứ để như vậy mấy năm trời mới được khiêng đi hạ táng.

Tóm lại trong mấy năm đó, không ai trong làng dám đến gần xưởng xay bột ấy.

Xưởng xay bột xây trong núi dù sao cũng đơn sơ, mấy năm không dùng, cỏ dại đã mọc đầy, khắp nơi đều dột nát.

Cuối cùng người ta bỏ hoang luôn, xây một cái xưởng xay bột mới ở hạ lưu.

Vốn dĩ người trong làng đã nhiều năm không còn để ý đến cái xưởng xay bột này nữa.

Kết quả bây giờ bị Vương Bàn Tử nhắc lại, ai cũng sợ hãi.

Đủ loại ý kiến được đưa ra.

Nào là đôi giày thêu năm đó chắc chắn chưa bị vứt đi.

Sợi dây thừng treo cổ năm đó chắc chắn vẫn còn treo trên xà nhà.

Thậm chí còn có ý nghĩ ngớ ngẩn như có phải nắp quan tài bị rơi ra, chưa được mang đi hết không.

Ông bí thư thấy lòng người hoang mang, sắp có chuyện không hay.

Lập tức quyết đoán, không ai được đoán mò nữa, mang theo súng săn, dao rựa, lên núi.

Đến xưởng xay bột bên con lạch nhỏ xem một cái là biết hết.

Kết quả thì sao?

Câu chuyện kết thúc rồi.

Vương Bàn Tử và ông bí thư cùng khoảng mười mấy người, giữa ban ngày ban mặt đến xưởng xay bột.

Nắp quan tài nào?

Dây thừng treo cổ nào?

Giày thêu nào?

Nữ quỷ nào?

Tất cả đều không có.

Chỉ có một vệt nước trên mặt đất, cho thấy nơi này tối qua từng có người ngủ.

Và cái chai rượu Thiêu Đao ở góc tường, chứng tỏ người ngủ ở đây chính là Vương Bàn Tử.

Chương 369

Ngoài ra không còn gì khác.

Trống rỗng.

Câu chuyện kể xong, Vương Diệp có thể nghe rõ trên xe có mười mấy người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn, còn có những hành khách khác đang vểnh tai nghe lỏm.

Ngay cả chiếc xe cũng chạy giật cục, rõ ràng bác tài cũng bị Vương Bàn Tử dọa cho tâm thần bất ổn, đạo tâm thất thủ.

Giọng kể chuyện pha trộn giữa tiếng phổ thông vùng Đông Bắc và tiếng lóng của Vương Bàn Tử, người địa phương cũng nghe hiểu được.

Câu chuyện tuy logic kỳ quái, không đầu không cuối.

Nhưng ưu điểm là như được trải nghiệm thực tế, cảm giác nhập vai cực mạnh, Vương Bàn Tử kể cũng rất sinh động.

Lại có thể dọa được không ít người.

Yêu Muội Nhi cũng bị dọa đến sắc mặt hơi tái đi.

Vương Diệp thấy cũng kha khá rồi, nếu kể tiếp e là sẽ có chuyện, bèn vội vàng ra mặt giảng hòa.

“Yêu Muội Nhi, em đừng chỉ nghe chuyện ma không chứ, trấn Thanh Khê này đã hoang phế bao nhiêu năm, trước đây lại là khu mỏ, chắc chuyện ma cũng không ít đâu nhỉ, có chuyện gì thú vị kể cho bọn anh nghe không?” Sau đó, hắn lại lấy từ không gian hệ thống ra không ít đồ ngon mà mình mang theo.

Hồi còn ở kinh thành, Vương Diệp đã thu thập không ít các loại đồ ăn vặt.

Đương nhiên, chủ yếu là vì đi thám hiểm bên ngoài, cần các loại thực phẩm giàu năng lượng.

Kẹo hoa quả, sô cô la, thịt bò khô các loại hắn mang theo không thiếu.

Còn có các loại đặc sản đồ ăn vặt mang về từ Tân Thành Nam Dương, kẹo dừa, kẹo sầu riêng cũng không ít.

Những thứ này đối với một cô bé lớn lên ở thị trấn nhỏ, ngay cả huyện lị cũng chưa đi qua mấy lần như Yêu Muội Nhi mà nói, sức hấp dẫn quả thực quá lớn.

Rất nhanh, Yêu Muội Nhi đã ăn không ít, đồng thời coi Vương Diệp như một người tốt.

Có điều, chuyện ma mà Yêu Muội Nhi kể lại chẳng có gì thú vị.

Dù sao cô bé cũng đã rời trấn Thanh Khê nhiều năm, không còn quen thuộc nơi đó nữa.

Tuy nhiên, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử vẫn nghe ra được không ít điều thú vị từ những câu chuyện của cô bé.

Thứ nhất là đặc sản của trấn Thanh Khê.

Trấn Thanh Khê có mỏ là thật.

Chỉ có điều, đa số các hầm mỏ sớm đã bị quan phủ địa phương và các gia tộc lớn chiếm giữ, không liên quan nhiều đến người dân thường.

Thứ mà người dân địa phương yêu thích hơn là một loại khoáng sản gọi là Vu Diêm Khoáng.

Loại khoáng sản này được coi là một loại muối mỏ, hơn nữa còn là khoáng sản cộng sinh của các mỏ kim loại.

Những nhà giàu cửa lớn khai thác mỏ kim loại không thèm để mắt đến Vu Diêm Khoáng, nhưng người dân bản địa lại đặc biệt yêu thích nó.

Trong truyền thuyết địa phương, Vu Diêm Khoáng có thể trừ tà.

Nếu con cái hay con dâu nhà nào bị tà vật trong núi ám, nhập vào người, trúng tà, đều có thể dùng bột Vu Diêm Khoáng để tiến hành nghi thức trừ tà.

Vô cùng hiệu nghiệm.

Thậm chí nghe nói còn có pháp sư, vu bà từ những nơi rất xa tìm đến, chuyên để tìm loại Vu Diêm Khoáng đặc sản của trấn Thanh Khê này.

Vu Diêm Khoáng có thể trừ tà phải là loại khoáng thạch nguyên thủy nhất được đào lên từ trong hầm mỏ dưới lòng đất.

Nếu đã qua gia công thì sẽ không còn sức mạnh đặc biệt, mất đi linh tính, không thể trừ tà trấn hung được nữa.

Sở dĩ Vu Diêm Khoáng bị gia công là vì loại khoáng thạch này sau khi qua xử lý đặc biệt có thể biến thành muối ăn.

Ở thời cổ đại, muối là một loại khoáng sản vô cùng nhạy cảm.

Trải qua các triều đại, hai thứ muối và sắt đều do nhà nước quản lý.

Dân gian kinh doanh muối sắt gọi là tư doanh, kẻ buôn muối lậu bị bắt sẽ bị chém đầu.

Vu Diêm Khoáng ở trấn Thanh Khê rất đặc biệt, bản thân nó không thể ăn trực tiếp được vì có độc.

Người ngoài không biết, thậm chí quan phủ cũng không biết xử lý thế nào, về cơ bản đều coi nó là đá vô dụng.

Nhưng người dân trấn Thanh Khê lại lưu truyền một phương thuốc bí mật, có thể gia công Vu Diêm Khoáng thành muối ăn, thậm chí không thua kém gì muối tỉnh Tây Nam.

Chỉ là cách gia công này khá phức tạp, số người nắm giữ không nhiều nên cũng không gây chú ý quá lớn.

Nhưng việc gia công Vu Diêm Khoáng đối với người dân địa phương lại vô cùng quan trọng.

Trấn Thanh Khê thời cổ đại sở dĩ phồn vinh, một là vì có mỏ, hai là vì có rất nhiều gia đình biết luyện chế Vu Diêm Khoáng, không chỉ tiết kiệm được một khoản chi tiêu lớn mà còn có thể đổi lấy tiền.

Vì vậy, người dân địa phương, đặc biệt là những người họ Phong, cuộc sống đều rất khá giả.

Đương nhiên, những câu chuyện nhỏ về việc dùng Vu Diêm Khoáng trừ ma quỷ ở địa phương cũng khá nhiều.

Chỉ là Yêu Muội Nhi bình thường nói năng hoạt bát, lanh lợi, nhưng kể chuyện ma thì thật sự không phải đối thủ của Vương Bàn Tử.

Nghe mà Vương Bàn Tử chỉ ngáp ngắn ngáp dài.

Tuy nhiên, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đều nghe ra được một vài manh mối.

Vu Diêm Khoáng này e là không tầm thường.

Ngoài ra là những câu chuyện kỳ dị lưu truyền trong các khu mỏ.

Tình tiết của các câu chuyện đều na ná nhau, không ngoài việc lúc đào mỏ đã vô tình đào phải những thứ kỳ quái.

Đặc biệt là khu vực trấn Thanh Khê, còn là nơi tương truyền là mộ địa của đại vu thời cổ đại, tự nhiên những thứ kỳ quái càng nhiều hơn.

Các loại quái vật, xương cốt khổng lồ, một số dụng cụ và tượng người có hình thù kỳ lạ, v.v.

Còn có chuyện một số thợ mỏ bị mắc kẹt dưới lòng đất, xảy ra những chuyện nghe mà rợn tóc gáy.

Thực ra loại chuyện sau này, rất có khả năng không phải là truyền thuyết hay bịa đặt, mà là những câu chuyện có thật.

Ví dụ như bảy thợ mỏ bị mắc kẹt, một tháng sau đào ra, vẫn còn sáu người sống sót.

Người thứ bảy chỉ còn lại xương cốt.

Yêu Muội Nhi vẫn còn là một đứa trẻ, tâm tư dù sao cũng đơn thuần, nhiều chuyện không nghĩ tới nơi tới chốn.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn đều là những người từng trải sóng gió, đã chứng kiến sự hiểm ác của lòng người.

Sau khi nghe những câu chuyện này, họ có thể trực tiếp mường tượng ra một câu chuyện vô cùng thảm liệt và âm u.

Tuy nhiên, thu hoạch lớn nhất của Hồ Bát Nhất vẫn là dựa vào những câu chuyện mà Yêu Muội Nhi kể, xác nhận một phần nội dung trong «Quan Sơn Chỉ Mê Phú».

Đặc biệt là câu “tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo cửu”, gần như không có gì khác biệt với cuộc sống của thợ mỏ ở trấn Thanh Khê mà Yêu Muội Nhi kể.

Vương Diệp ngược lại không hứng thú lắm với những thứ này.

Thứ Vương Diệp hứng thú hơn, một là Vu Diêm Khoáng.

Loại khoáng sản dưới lòng đất này trước đây không được coi trọng, nhưng trong đó chắc chắn chứa đựng linh lực.

Đồng thời trong Vu Diêm Khoáng nói không chừng sẽ có những loại tinh thể khoáng thạch khác.

Thậm chí có thể có một số loại khoáng thạch, bảo thạch vô cùng quý giá, chứa đựng lượng lớn linh lực và năng lực đặc biệt.

Thứ hai là những lời đồn về việc đào được những thứ đặc biệt trong hầm mỏ mà Yêu Muội Nhi vừa kể.

Hầm mỏ trấn Thanh Khê càng đào càng sâu.

Theo truyền thuyết cổ đại, đã đến tận dưới hoàng tuyền.

Xuất hiện thứ gì kỳ quái cũng đều có khả năng.

Đặc biệt là ở gần đây, trong phạm vi mấy trăm dặm, đã xuất hiện rất nhiều lời đồn về quái vật dưới lòng đất.

Ví dụ như Địa Lang, Vô Thương, Bí Dương, Bạch Tiên...

Có một số là truyền thuyết thượng cổ, nhưng cũng có một số thực sự là dị thú tà linh bị chôn sâu dưới lòng đất.

Trong đó có một số đã hoàn toàn có thể được gọi là yêu quái!

Ví dụ như Địa Lang và Vô Thương nổi tiếng nhất. «Thi Tử» đã từng ghi chép về loại dị thú tà linh này.

Trong lòng đất có chó, tên là Địa Lang.

Là một loại quái vật hung hãn vô cùng, mang lại tai ương cho con người.

Nghe nói răng đồng nanh sắt, vô cùng cứng rắn, động tác nhanh nhẹn, sức chiến đấu cực mạnh.

Vô Thương thì còn đáng sợ hơn.

Chương 370

Đây là một loại tà linh hình người, giống như u hồn, sống dưới hoàng tuyền sâu nhất dưới lòng đất.

Ngoài những thứ trên, dưới lòng đất còn có rất nhiều dị thú tà linh không thể gọi tên.

Đối với người khác, có thể là ác mộng kinh hoàng.

Nhưng đối với Vương Diệp, lại là vô số bảo tàng và tài nguyên.

Đặc biệt là sau khi có được Địa Long chi lực và Đại La Động Quan, hắn ở trong hầm mỏ quả thực như cá gặp nước.

Vương Diệp thật sự có thể thu hoạch một mẻ những thứ kỳ dị trong hầm mỏ trấn Thanh Khê.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp càng thêm mong đợi về trấn Thanh Khê.

Mấy người đang nói chuyện, Vương Diệp liền thấy Yêu Muội Nhi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Một chút đồ đạc duy nhất mang theo cũng đã thu dọn lại bên cạnh.

Vương Diệp xích lại gần.

“Có phải sắp xuống xe trước không?” Yêu Muội Nhi trợn to đôi mắt tròn xoe.

“Làm sao anh biết rứa?

Em nói rồi à?” Vương Diệp cười cười, “Anh của em biết xem bói mà, bấm tay một cái là biết Yêu Muội Nhi sắp dẫn bọn anh xuống xe.” Yêu Muội Nhi bĩu môi.

“Nổ banh núi.

Em thấy anh đoán mò thì có.” Vương Diệp nháy mắt, “Vậy anh đoán đúng chưa?” Yêu Muội Nhi gật đầu, có chút không tình nguyện nói, “Coi như anh may mắn, đoán đúng rồi.” Nói xong, cô bé cũng không để ý đến Vương Diệp, đi thẳng lên phía trước, nói với tài xế rằng sẽ xuống ở ngã rẽ phía trước.

Bác tài xế gật đầu.

Xem ra tình huống này thường xuyên xảy ra.

Xe khách chạy trong núi lớn, dù sao cũng không giống xe buýt trong thành phố, phải đến trạm mới dừng.

Đối với hành khách muốn xuống xe, họ vẫn cố gắng tạo điều kiện thuận lợi.

Rất nhiều người đến nơi thì gọi trước, trực tiếp xuống xe bên đường.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng vội vàng thu dọn đồ đạc.

Một lúc sau, con đường núi rẽ qua một khúc cua.

Giữa một vách đá cheo leo và khu rừng rậm, hiện ra một ngã rẽ.

Sau khi tài xế dừng xe, còn dặn dò Yêu Muội Nhi mấy câu.

Yêu Muội Nhi lớn tiếng nói đã biết, sau đó xe mới rời đi.

Vương Diệp nhìn đồng hồ, may mà từ thị trấn của Yêu Muội Nhi đến đây đi chưa đến một giờ.

Bây giờ mới khoảng hai giờ chiều.

Còn hơn bốn tiếng nữa trời mới tối, đủ rồi.

Yêu Muội Nhi lập tức gọi mọi người đi theo con đường nhỏ trong rừng rậm.

Phía trước là một con đường mòn ngoằn ngoèo, men theo xuống dưới thung lũng.

Con đường nhỏ rõ ràng đã rất lâu không có người đi qua.

Mặt đường ẩm ướt, trơn trượt, nhiều chỗ đã bị cỏ dại che phủ.

Vương Diệp bẻ một cành cây thẳng bên đường đưa cho Yêu Muội Nhi để dò đường.

Yêu Muội Nhi nói cảm ơn, đi rất nhanh.

Chẳng bao lâu, mọi người đã đi theo con đường nhỏ xuống dưới thung lũng, gần mặt sông.

Trường Giang ở đây vẫn chưa thể hiện được sự hùng vĩ mênh mông, cuồn cuộn như ở trung và hạ lưu.

Mặt sông chỉ rộng vài trăm mét.

Vì chênh lệch độ cao lớn, mặt sông hẹp, dòng nước chảy đặc biệt xiết.

Cách xa vài trăm mét đã có thể nghe thấy tiếng nước gầm thét.

Đến bờ sông nhìn, phía dưới quả thực là sóng đục cuồn cuộn.

Ngọn sóng trắng xóa cao đến hơn một trượng.

Dòng nước tuy không giống Hoàng Hà mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử từng thấy, nhưng cũng đục hơn các đoạn sông khác của Trường Giang.

Không nhìn rõ tình hình trong nước.

Yêu Muội Nhi lau mồ hôi trên trán, chỉ vào cuối con đường mòn.

“Phía trước là Ngũ Xích Đạo, chúng ta mau đi thôi.” Vương Bàn Tử tò mò hỏi, “Ở đâu cơ?

Phía trước là vách đá cheo leo mà?” Yêu Muội Nhi chỉ vào mép vách đá.

“Anh nhìn kỹ lại đi.” Vương Bàn Tử nhìn một cái, sau đó sắc mặt liền thay đổi, trắng bệch ra.

Toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hóa ra trên vách đá cheo leo như bị dao gọt bên bờ sông, lại có một con đường ván hẹp ẩn mình giữa những tảng đá, cỏ dại và bụi cây thấp.

Con đường ván rộng hơn một mét.

Toàn bộ đều là những lỗ đá được đục trên vách đá, sau đó cắm cọc đá vào.

Trên cọc đá lại lót ván gỗ để dựng thành đường.

Có những nơi cọc đá đã sụp đổ gãy nát.

Ván gỗ cũng phần lớn đã mục nát biến mất, chỉ còn một số nơi còn sót lại.

Đời sau có lẽ đã có người sửa chữa qua.

Ở một số nơi ván gỗ gần như đã rơi hết, người ta lót lên những cây cọc và những tấm ván gỗ khác tương đối mới hơn.

Chỉ là cái mới này cũng chỉ là tương đối.

Bây giờ xem ra, chúng cũng đã mọc nấm, không chịu được bao nhiêu trọng lượng nữa.

“Chúng ta phải đi qua con đường này sao?” Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ không tình nguyện.

Yêu Muội Nhi cười, “Chính là ở đây đó, trước đây em đã đi qua nhiều lần rồi.

Anh đừng giẫm lên mấy tấm ván gỗ, thanh tre, cứ giẫm thẳng lên cọc đá là không rơi xuống được đâu.” “Thế lỡ như rơi xuống thì sao?”

Vương Bàn Tử không yên tâm.

Yêu Muội Nhi suy nghĩ một lát, “Nếu anh thực sự sợ, có thể buộc một thanh gỗ vào người, lỡ rơi xuống thì anh bơi vào bờ, chúng em thả dây thừng kéo anh lên.” Sắc mặt Vương Bàn Tử càng trắng hơn.

“Em không nói thì thôi, nói rồi anh càng sợ.” Vương Diệp cười, “Đi thôi biểu ca, cao có mấy chục mét thôi, anh đeo dây an toàn vào là được, trên đường ván có nhiều khe đá và cây cỏ, lúc nào chân mềm thì móc dây vào mà đi qua.” Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể gật đầu.

Rất nhanh, mấy người dưới sự dẫn dắt của Yêu Muội Nhi, đã bước lên Ngũ Xích Đạo.

Vương Diệp đi sát sau Yêu Muội Nhi.

Hắn không lo cho Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương.

Mấy người này trên người đều có Thấu Thủy Long Vương Trận.

Dù có thật sự rơi xuống nước phía dưới, cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ có Yêu Muội Nhi là không được.

Sau khi bước lên Ngũ Xích Đạo, mọi người mới thực sự cảm nhận được sự lợi hại của nó.

Con đường ván này nhìn sơ qua không có gì nổi bật, rộng chưa đến hai mét.

Còn có một số nơi đã sụt lún.

Nhưng đi một đoạn sẽ phát hiện ra con đường này gần như hoàn toàn được xây dựng trên vách đá cheo leo.

Mọi người đi lại đều vô cùng vất vả.

Có không ít nơi còn phải móc dây an toàn.

Nếu không phải nơi này là đường tắt có thể nhanh chóng đến trấn Thanh Khê, và những con đường khác đã hoàn toàn khác xưa, thì căn bản sẽ không có ai dám đi trên con đường này.

Vậy vấn đề là, những người xây dựng Ngũ Xích Đạo năm đó, rốt cuộc là một đám người lợi hại đến mức nào?

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng được coi là nhà thám hiểm bán chuyên nghiệp.

Thể chất vô cùng tốt, lại còn được Vương Diệp cường hóa qua.

Vậy mà chỉ đi con đường này đã rất vất vả.

Vậy những người xây dựng con đường này năm xưa thì sao?

Chương 371

E rằng chắc chắn đã phải trả giá bằng rất nhiều sinh mạng.

Mọi người gian nan tiến bước giữa dòng sông và vách đá.

Thỉnh thoảng còn có mây mù bay qua, che phủ hoàn toàn Ngũ Xích Đạo trong từng đám hơi nước.

Khiến người ta có cảm giác như đang đi trên tiên cung.

Có điều mây mù qua đi, đá trên Ngũ Xích Đạo lại càng thêm ẩm ướt trơn trượt.

Dọc đường, Vương Diệp có chút lo lắng, chủ yếu là lo cho Yêu Muội Nhi.

Lúc nãy khi Vương Bàn Tử kể chuyện ma, gan của Yêu Muội Nhi không thấy lớn là bao.

Nhưng sau khi đi một đoạn Ngũ Xích Đạo, Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, Yêu Muội Nhi tuyệt đối là người sinh ra để làm nhà thám hiểm.

Vương Diệp phải đảm bảo Yêu Muội Nhi không xảy ra chuyện gì.

Động tác linh hoạt, gan dạ cẩn thận.

Đi dò đường ở phía trước, căn bản không cần móc dây an toàn.

Rất nhiều nơi Vương Diệp nhìn đã thấy vô cùng nguy hiểm, Yêu Muội Nhi luôn nghĩ ra cách đi qua.

Có lúc thì đu dây leo, có lúc thì hai tay bám vào khe đá, có nơi trực tiếp bắc một cây sào tre là có thể qua được.

Khiến Vương Diệp cũng phải trầm trồ thán phục.

Cũng may là bây giờ chưa có các cuộc thi leo núi gì đó.

Nếu có, Yêu Muội Nhi chỉ cần huấn luyện một chút, tuyệt đối là cao thủ.

Đoạn đường gian nan nhất của Ngũ Xích Đạo chính là đoạn men theo vách đá ven sông.

Dài khoảng năm sáu cây số.

Qua được đoạn đó thì dễ đi hơn nhiều, tuy vẫn là men theo ngọn núi lớn bên sông, nhưng so với việc lơ lửng trên không như lúc nãy đã tốt hơn rất nhiều.

Đi qua đoạn đường này, đã là hơn bốn giờ chiều.

Trời sắp tối rồi.

Trong núi trời tối sớm.

Yêu Muội Nhi cũng có chút lo lắng.

Rõ ràng cô bé cũng đã rất lâu không trở về trấn Thanh Khê.

Việc ước lượng thời gian có chút không quen.

“Nhanh lên nhanh lên, trời tối quá thì phiền phức.” Vương Bàn Tử sau khi đi qua con đường ván lơ lửng, tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Cũng có tâm trạng để đùa giỡn.

“Sao thế?

Chẳng lẽ trời tối ở đây còn có khỉ đầu chó lớn hay sao?” Yêu Muội Nhi bĩu môi, “Khỉ đầu chó lớn là cái gì chứ, phía trước đến ngoại ô trấn Thanh Khê, có rất nhiều chỗ trên đường đều là hố sụt.” “Ban ngày đi còn được, buổi tối trời tối rồi, không cẩn thận là rơi vào hố sụt đó.” “Trong đó đen ngòm, cũng không thấy đáy đâu.

Người rơi vào là mất tích luôn." Yêu Muội Nhi mặt đầy lo lắng, xem ra không phải nói bừa, chém gió.

Lại đi về phía trước khoảng nửa giờ nữa, mặt trời bên trời đã treo trên đỉnh núi, trông chừng sắp lặn, Yêu Muội Nhi mới thở phào một hơi.

Cô bé chỉ vào một khu vực màu xám mờ mịt phía trước.

"Bên đó là trấn Thanh Khê." Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều mang theo ống nhòm, lập tức nhìn theo hướng Yêu Muội Nhi chỉ.

Bây giờ trời vẫn còn khá sáng.

Phải nhân lúc này ghi nhớ địa hình phía dưới mới được.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Vương Diệp, hai người đều tinh thông phong thủy.

Chỉ là địa thế của khu vực trấn Thanh Khê này, đối với phong thủy sư mà nói khá là không thân thiện.

Bất kể là Thanh Ô phong thủy hay Tầm long điểm huyệt hay Lạc tinh điểm huyệt, tất cả đều có cảm giác không thể thi triển được.

Ở khu vực này, quả thực giống như trong «Quan Sơn Chỉ Mê Phú» đã nói, quần sơn không mở, trăm bước chín vòng.

Nơi này ngàn khe vạn rãnh, các loại thung lũng, đỉnh núi đan xen ngang dọc.

Căn bản không có chỗ nào bằng phẳng.

Khoảng cách đường chim bay một hai cây số có thể phải đi vòng mấy chục cây số mới đến nơi.

Địa thế phong thủy quá phức tạp.

Lạc tinh điểm huyệt cần thiên tinh thuật phối hợp.

Khu vực này lại thường xuyên mây mù bao phủ, lượng mưa đặc biệt phong phú.

Một năm có đến hơn nửa thời gian là thời tiết âm u.

Con gái ở khu vực này da dẻ phổ biến đều rất trắng, lại rất mịn màng, cũng có quan hệ lớn đến việc ít tiếp xúc với tia tử ngoại.

Nhưng đối với người nắm giữ Lạc tinh điểm huyệt thuật, thiên tinh phong thủy thuật như Vương Diệp mà nói, thì không thân thiện lắm.

Cho nên cách trực tiếp nhất vẫn là có thể ở trên cao nhìn rõ địa thế của trấn Thanh Khê, ghi nhớ trong lòng.

May mà bây giờ trời chưa tối hẳn, vẫn có thể nhìn thấy một số thứ.

Hồ Bát Nhất nhìn khoảng mười mấy phút, liền bắt đầu dụi mắt.

Vương Diệp có Thông Thiên Nhãn, nhìn không chút tốn sức.

Thậm chí ống nhòm cũng chỉ là vật trang trí.

Trấn Thanh Khê đã hoang phế.

Theo lý mà nói, những thị trấn, làng mạc hoang phế như thế này, phía trên hẳn là đã không còn sinh khí.

Khí tức không rõ ràng, không khác biệt lớn so với vùng hoang dã bình thường.

Nhưng phía trên trấn Thanh Khê, lại có một luồng khí tức vô cùng rõ rệt.

Một luồng khí tức mờ mịt không tan.

Luồng khí tức này không ngừng bốc lên từ nhiều nơi trong và ngoài trấn Thanh Khê.

Vương Diệp nhìn một lúc liền hiểu ra.

Tất cả đều là địa khí dưới lòng đất.

Là từ các hầm mỏ ở trấn Thanh Khê tỏa ra.

Địa khí này lại không hoàn toàn giống với địa khí trong phong thủy học.

Nhưng lại có thể xung kích khiến địa khí nguyên bản tan tác, hỗn loạn không chịu nổi.

Di tích trấn Thanh Khê, dù có là đại sư phong thủy đến đây cũng không nhìn ra manh mối.

Không còn cách nào khác, mọi người chỉ có thể nhân lúc còn chút ánh sáng, nhanh chóng đi về phía trấn Thanh Khê.

Dọc đường, Yêu Muội Nhi đi đầu vô cùng cẩn thận, cây gậy dài trong tay thỉnh thoảng lại vạch cỏ dại trên mặt đất.

Cẩn thận nhìn mặt đường.

Vương Diệp lặng lẽ đi sau Yêu Muội Nhi, dùng đèn pin soi đường cho cô bé.

Thực ra cũng là sợ Yêu Muội Nhi rơi vào những cái hố do hầm mỏ sụt lún tạo ra.

Yêu Muội Nhi cũng biết Vương Diệp đi sau mình là sợ mình gặp chuyện, quay đầu lại ngọt ngào nói với Vương Diệp một câu cảm ơn anh Vương.

Con đường đang đi bây giờ, đã là con đường chính mà Yêu Muội Nhi thường đi hồi còn nhỏ.

Có thể thấy được, con đường này vốn rất rộng, ít nhất cũng phải hai ba mét.

Là con đường chính từ trấn Thanh Khê ra bên ngoài.

Chỉ là trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi, thiên nhiên đã thể hiện khả năng phục hồi đáng kinh ngạc.

Cỏ dại hai bên đường mọc um tùm, bụi cây thành từng cụm, đã cao bằng một người.

Giữa những phiến đá xanh trên mặt đất cũng mọc lên cỏ dại cao nửa người.

Vẫn miễn cưỡng có thể nhận ra, nơi đây trước kia là một con đường lớn.

Yêu Muội Nhi vẻ mặt có chút ảm đạm.

Vương Diệp rất hiểu.

Dù sao đây cũng là nơi Yêu Muội Nhi lớn lên.

Chương 372

Là quê hương của cô bé.

Khi cha mẹ cô bé qua đời, sống cùng ông nội, cô bé đã biết chuyện rồi.

Không phải là đứa trẻ một hai tuổi.

Đối với trấn Thanh Khê vẫn rất có tình cảm.

Bây giờ nhìn thấy quê hương cũng giống như cha mẹ đã mất, đã hoang phế mờ nhạt, tâm trạng tự nhiên rất sa sút.

Vương Diệp dọc đường thỉnh thoảng lại nói đùa, hy vọng có thể làm Yêu Muội Nhi vui lên một chút.

Ngay khi sắp đến trấn Thanh Khê, Vương Diệp đột nhiên kéo Yêu Muội Nhi lại.

"Đợi đã!" Những người khác cũng đều dừng lại.

Nhìn về phía Vương Diệp.

Trừ giáo sư Tôn ra, ba người còn lại đối với Vương Diệp là tin tưởng vạn phần.

Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

"Biểu đệ, có chuyện gì thế?

Có động tĩnh gì à?" Vương Diệp cũng một phen kinh hãi.

Đúng là có động tĩnh.

Xung quanh là núi lớn rừng rậm và cỏ hoang, căn bản không nhìn xa được.

Thính giác của Vương Diệp cũng rất lợi hại.

Đặc biệt là sau khi dung hợp với Dạ Xoa Biên Bức, thính giác càng đạt đến trình độ khó tin.

Tiếng gió trong núi, tiếng côn trùng rắn rết kêu trong rừng, tiếng nước chảy, tất cả đều nghe rõ mồn một.

Cũng chính vì vậy, trước đó tâm trí Vương Diệp đều đặt trên người Yêu Muội Nhi, lại không chú ý.

Trong mớ âm thanh này, có một âm thanh nghe giống như của một loại côn trùng nào đó, lại cứ luôn xuất hiện gần mọi người.

Nếu chỉ đơn thuần là một loại côn trùng nào đó, Vương Diệp có thể sẽ không để ý.

Dù sao côn trùng như dế mèn ở đâu cũng có.

Vấn đề là không phải một loại, mà là cùng một con!

Vương Diệp cực kỳ nhạy cảm với âm thanh, âm thanh do các loại côn trùng khác nhau phát ra đều có sự khác biệt nhỏ, Vương Diệp cũng có thể nghe ra được.

Âm thanh của con côn trùng này đã theo mọi người ít nhất một hai cây số rồi.

Điều này thật quá vô lý.

Lại không phải là muỗi, bám theo đám người này làm gì?

Vương Diệp bình tĩnh lại, thi triển kỹ năng dò xét.

Rất nhanh, từng ngọn cỏ cành cây xung quanh đều bị Vương Diệp dò xét rõ ràng.

Sau khi dò xét rõ ràng, Vương Diệp càng tức giận hơn.

Lại bị lừa rồi.

Thứ phát ra âm thanh lúc nãy, lại không phải là côn trùng.

Mà là một con vật rất lớn.

Ít nhất cũng ngang ngửa con người.

Nhưng lại chắc chắn không phải là người.

Âm thanh hô hấp, tim đập các phương diện, vẫn có sự khác biệt nhất định so với người.

Dò xét năng lượng càng có thể cảm nhận được, trên người thứ này có khí tức mạnh mẽ khác với con người.

Vương Diệp mặt trầm xuống, chỉ vào một bên bụi cỏ.

“Bên này có thứ gì đó.

Nhưng chắc là không có ác ý, chỉ tò mò thôi.” Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Vương Diệp nói không có ác ý, vậy thì thực sự là không có ác ý gì rồi.

Nhưng Vương Diệp vẫn không vui lắm.

Tình huống bị người khác theo dõi giám sát này vốn đã khiến người ta khó chịu.

Hơn nữa lại còn có thể lừa được Vương Diệp lâu như vậy.

Theo mọi người đi một hai cây số cơ mà.

Nếu thực sự có ác ý gì, Vương Diệp e là sẽ phải chịu thiệt thòi.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra Liên Châu Nỏ.

Thứ này uy lực mười phần, mà lại không gây tiếng động.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lát, vẫn không ra tay.

Nếu đối phương không có ác ý, trực tiếp giết chết quả thực có hơi quá.

Vương Diệp lại lấy từ không gian hệ thống ra mấy cây Nhị Lôi Tử.

Thứ này là Vương Diệp mua đặc biệt ở kinh thành trước khi xuất phát đến Địa Tiên Thôn lần này.

Nhị Lôi Tử to bằng ngón út, dài hơn hai tấc.

Uy lực không lớn, nhưng tiếng nổ thì cực to.

Thứ này không phải dùng để sát thương mục tiêu, đơn thuần là Vương Diệp định dùng để thi triển Thính Lôi Biện Huyệt.

Logic của Vương Diệp cũng rất đơn giản.

Tiếng sấm không phải lúc nào muốn có là có.

Thi triển Thính Lôi Biện Huyệt cũng có nhiều hạn chế.

Nhưng không có tiếng sấm, chúng ta có thể tạo ra tiếng sấm.

Vương Diệp dùng Thính Lôi Biện Huyệt cũng không cần phải có sấm thật mới thi triển được, loại pháo như Nhị Lôi Tử là đủ rồi.

Một phát Nhị Lôi Tử ném ra, rất nhanh trong bụi cỏ đã truyền đến một tiếng nổ lớn.

Ở ngoại ô di tích trấn Thanh Khê vắng vẻ, nghe càng thêm rõ ràng.

Càng có vẻ hơi đáng sợ.

Yêu Muội Nhi giật mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi mặt đường.

Sau đó mới phản ứng lại đó là pháo.

“Anh Vương Diệp, anh đang làm gì thế?” Vương Diệp đặt ngón tay lên môi, suỵt một tiếng.

Yêu Muội Nhi lập tức không nói nữa.

Sau đó thân hình Vương Diệp loáng một cái, biến mất bên đường.

Yêu Muội Nhi đang định hỏi thì bị Tuyết Lỵ Dương kéo lại, ghé vào tai cô bé nói nhỏ, “Không cần lo, Vương Diệp sẽ không sao đâu, chắc là phát hiện ra thứ gì kỳ lạ.” Sau khi Nhị Lôi Tử nổ, Vương Diệp lập tức phát hiện địa hình trong bụi cỏ xung quanh.

Đồng thời cũng nhận ra thứ vẫn luôn theo dõi mọi người đã bị dọa nhảy dựng lên.

Sau đó liền nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Vương Diệp xông vào bụi cỏ, lập tức dùng một chiêu Túng Vân Thê, nhảy vọt lên cao bảy tám mét.

Sau đó liền thấy một bóng đen đang chạy như điên về hướng trấn Thanh Khê.

Vương Diệp lập tức thi triển Hưng Phong thuật pháp.

Trong bụi cỏ xung quanh, gió núi lướt qua.

Nương theo luồng gió yêu này, thân hình Vương Diệp lại được nâng cao thêm mấy mét.

Lúc này thân hình hắn nhẹ như chim yến, trọng lượng chỉ bằng khoảng một phần năm so với bình thường.

Dưới sự gia trì của mấy thuật pháp, Vương Diệp bay thẳng.

Giống như một con chim ưng, nhanh chóng lướt tới cái bóng đen đang bỏ chạy.

Tốc độ của bóng đen đó đã rất nhanh, vượt qua giới hạn của con người.

Hơn nữa phản ứng cũng đặc biệt nhanh.

Chương 373

Sau khi nghe thấy tiếng nổ của Nhị Lôi Tử, không một giây do dự, lập tức quay người bỏ chạy.

Gần như trong nháy mắt, đã chạy được mấy trăm mét.

Đang nghĩ rằng mình sắp an toàn, đột nhiên cảm thấy trên đầu lướt qua một bóng đen.

Ngẩng đầu lên, cái bóng này nhìn thấy trên trời có một thứ lớn bất thường đang đuổi theo mình.

Chính là Vương Diệp.

Lúc này hắn cũng đã nhìn rõ thứ đang bỏ chạy phía trước là gì.

Thoạt nhìn, quả thực giống hình người.

Thân hình nhỏ hơn người một chút, gần bằng một thiếu niên.

Trên người mọc một lớp lông trắng dày.

Tư thế đi lại, nhảy nhót có chút giống con người, nhưng lại mang đặc điểm của khỉ.

Lại là một con vượn trắng.

Vương Diệp lập tức nghĩ đến, trong tuyến thế giới ban đầu, ở khu vực Địa Tiên Thôn quả thực có một nhân vật vô cùng quan trọng như vậy.

Ba Sơn Viên Dứu.

Thứ này không phải người.

Nhưng lại cực kỳ thông minh, hiểu được tiếng người.

Thậm chí có thể nói là đối tượng mà Phong Học Vũ, tức giáo sư

Tôn, tin tưởng nhất trên thế giới này.

Đối với việc mọi người đi tìm Địa Tiên Thôn, Ba Sơn Viên Dứu cũng đã phát huy tác dụng quan trọng.

Chỉ là, Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, trong tuyến thế giới này, thực lực của Ba Sơn Viên Dứu, không chỉ đơn giản là một con vượn thông minh giống người.

Tốc độ, sức bật, thậm chí sức mạnh của gã này đều vượt xa người thường.

Chỉ riêng tốc độ xuyên qua, nhảy nhót trong bụi cỏ này, đã hoàn toàn không phải là thứ con người có thể làm được.

Chỉ là Vương Diệp còn nhanh hơn.

Vương Diệp xông đến trước mặt Ba Sơn Viên Dứu, đột ngột dừng lại.

Trực tiếp thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, bản thân từ trên không trung rơi xuống.

Mà Ba Sơn Viên Dứu đang chạy như điên thì bị kỹ năng khống chế trọng lực của Vương Diệp can thiệp.

Lập tức mất thăng bằng, ngã lăn ra đất.

Sau khi lăn mấy vòng, Ba Sơn Viên Dứu mới dừng lại.

Vương Diệp đang đứng trước mặt nó.

Sau đó Ba Sơn Viên Dứu nhìn Vương Diệp một cái.

Ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Vương Diệp lại không ra tay.

Với kỹ năng Tha Tâm Thông, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được cảm xúc của một số động vật cấp thấp.

Sự sợ hãi, hưng phấn của rắn, côn trùng, chuột, kiến đều có thể cảm nhận được.

Cảm xúc của dị thú có linh tính, thậm chí cảm giác đã thông hiểu nhân tính như Ba Sơn Viên Dứu, Vương Diệp tự nhiên cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Ba Sơn Viên Dứu không có ác ý.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, vẫn không ra tay, nhưng cũng không thể để Ba Sơn Viên Dứu cứ theo dõi bên cạnh mọi người như vậy.

Hắn không quen cảm giác bị theo dõi, giám sát.

“Đi đi, không có chuyện gì chính đáng thì đừng có lượn lờ bên cạnh bọn ta!” Vương Diệp giọng điệu bình thản.

Ba Sơn Viên Dứu lại như được đại xá, lập tức từ trạng thái cứng đờ sợ hãi tỉnh lại.

Chắp tay vái Vương Diệp một cái, sau đó xông sang một bên.

Trong nháy mắt, lại chui vào một cái hang dưới đất biến mất.

Vương Diệp nhíu mày.

Chà, thứ này cũng khá lễ phép.

Ngoài ra, trấn Thanh Khê quả thực là một nơi tà môn.

Trên mặt đất bằng phẳng lại có thể có hang động?

Vương Diệp chậm rãi đi đến bên cạnh cái hang mà Ba Sơn Viên Dứu vừa biến mất.

Phát hiện cái hang này chính là một cái hố sâu do hầm mỏ sụt lún tạo thành.

Hố sâu không thấy đáy, bên trong quanh co khúc khuỷu, dường như còn có rất nhiều ngã rẽ.

Nhìn xuống dưới nữa dường như còn có thể thấy được nguồn nước.

Đúng là một nơi ẩn náu tốt.

Chỉ là thứ ẩn náu trong hang động này, rõ ràng không chỉ có một mình Ba Sơn Viên Dứu.

Chỉ nhìn thấy các loại rắn, côn trùng, chuột, kiến đã vô số kể.

Vương Diệp nhìn về phía trước, phát hiện địa khí ở một khu vực phía trước càng thêm kỳ quái.

Thậm chí trước đó khi quan sát từ trên cao còn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhưng đến khi mặt trời lặn, ánh sáng ban ngày hoàn toàn biến mất, địa khí lại bắt đầu có sự thay đổi dữ dội.

Trước đó nhìn vẫn còn khá ổn định.

Mặt trời vừa lặn, một khu vực bên ngoài trấn Thanh Khê liền bắt đầu cuồn cuộn bốc lên từng luồng khí đen.

Những luồng khí đen này không phải là địa khí mà Vương Diệp thấy bốc lên từ các hầm mỏ dưới lòng đất trước đó.

Vẫn có sự khác biệt.

Luồng hắc khí phía trước trông giống địa khí ở những nơi như bãi tha ma hơn.

Vương Diệp nhíu mày, đúng lúc này, tiếng gọi của Hồ Bát Nhất và những người khác vọng lại từ con đường phía sau.

Trời đã bắt đầu tối, còn cách rìa trấn Thanh Khê khoảng hai, ba cây số nữa.

Mọi người vẫn phải nhanh chân lên đường.

Nếu không, đến tối hẳn sẽ rất phiền phức.

Vương Diệp nhanh chóng quay lại đường chính từ trong bụi cỏ hoang.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, Yêu Muội Nhi cũng đi chậm lại.

Rõ ràng cô bé đã cẩn thận hơn ban ngày rất nhiều.

Thứ vừa rồi cũng dọa Yêu Muội Nhi giật nảy mình.

Đi khoảng nửa tiếng, Yêu Muội Nhi cuối cùng cũng chỉ về phía trước nói: "Tới rồi, phía trước chính là trấn Thanh Khê, tôi nhận ra cái tháp nước ở đầu trấn." Vương Diệp đi đến bên cạnh Yêu Muội Nhi, nhìn về phía trước.

Giữa một vùng trời chiều mờ mịt, một thị trấn yên tĩnh đến mức kỳ quái ẩn mình trong thung lũng.

Cả thị trấn trông như đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Không có một chút ánh sáng nào.

Trống rỗng không một bóng người.

Vì đã bị bỏ hoang hơn mười năm, nên phần lớn các công trình trong trấn đã bị dây leo bao phủ.

Chỉ có vài tòa nhà cao hơn hai tầng là còn lộ ra.

Một số công trình không mấy kiên cố đã sụp đổ, để lộ ra những căn phòng tối om bên trong.

Trên con đường chính của trấn, cỏ dại chưa che phủ hoàn toàn, vẫn có thể thấy dấu vết của đường lát đá và đường xi măng.

Tuy nhiên, cũng có một số nơi có thể nhìn thẳng xuống những hố đen.

Đó hẳn là những hầm mỏ bị sụt lún sau khi lòng đất của thị trấn bị đào rỗng.

Vài con vật nhỏ kêu sột soạt, bò ra từ những hầm mỏ bị sụt trong đêm tối.

Yêu Muội Nhi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi có chút sợ hãi.

Chương 374

Vương Diệp vỗ vỗ vai Yêu Muội Nhi.

“Đừng lo, chỉ là mấy con rắn rết chuột bọ thôi, chúng ta có mang theo đồ nghề ông nội em làm mà.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ cây nỏ liên châu lên.

Yêu Muội Nhi lúc này mới yên tâm hơn một chút.

Vương Diệp trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra một cây đèn pin Lang Nhãn nhập khẩu, đưa cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước.

Yêu Muội Nhi nhìn thấy những cảnh tượng quen thuộc ngày xưa, cuối cùng cũng bắt đầu phấn khích dần lên.

Nhưng Vương Diệp lại cảm thấy có chút bất an.

Thị trấn này cho người ta một cảm giác đặc biệt quỷ dị.

Đi được vài trăm mét, Vương Diệp cuối cùng cũng biết điều gì kỳ quái rồi.

Thị trấn này thực sự quá yên tĩnh.

Rất nhiều nơi dù bị bỏ hoang cũng sẽ trở thành thiên đường của rắn rết chuột bọ.

Tự nhiên sẽ phát ra đủ loại âm thanh của tự nhiên.

Nhưng ở bên ngoài trấn Thanh Khê còn có thể thấy những con vật nhỏ, nghe thấy tiếng chim hót côn trùng kêu.

Càng đi vào trong, âm thanh càng nhỏ.

Đi vào được vài trăm mét thì đã yên tĩnh đến đáng sợ.

Vương Diệp có thể khẳng định chắc chắn rằng, trong phạm vi vài chục mét, tuyệt đối không có nhiều sinh vật sống hoạt động.

Vương Diệp thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của chuột, rắn hay chim nhỏ.

Ngay cả côn trùng cũng không nhiều.

Trấn Thanh Khê này lại không thể nào giống như Trùng Cốc ở Vân Nam, bố trí Đoạn Trùng Đạo giữa đường được.

Khả năng duy nhất là ở vị trí trung tâm thị trấn, vào thời điểm nó bị bỏ hoang, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó kỳ lạ.

Nếu không, với tư cách là một thị trấn có lịch sử hàng ngàn năm, với hàng nghìn người sinh sống, sau này còn có quân đội đồn trú ở đây xây dựng rất nhiều công trình tam phòng quy mô lớn.

Không thể nói bỏ hoang là bỏ hoang được.

Lượng công trình và chi phí này, nếu là ba bốn mươi năm sau ở hậu thế có lẽ còn chịu được.

Nhưng vào mười năm trước, ở thời đại đó, thật khó tưởng tượng.

Nhất định phải có lý do gì đó đủ thuyết phục để người dân lúc đó đưa ra quyết định từ bỏ quê hương của mình.

Lý do này chắc chắn không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Ở đây chỉ có Yêu Muội Nhi là người bản địa, Vương Diệp chỉ có thể hỏi xem Yêu Muội Nhi có nhớ chuyện gì đã xảy ra ở đây trước khi trấn Thanh Khê di dời không.

Năm đó Yêu Muội Nhi cũng đã năm, sáu tuổi rồi.

Dù là đứa trẻ nhớ chuyện muộn, trong ký ức vẫn còn một mảng mơ hồ.

Yêu Muội Nhi rõ ràng là đứa trẻ nhớ chuyện khá sớm, vẫn còn chút ấn tượng.

Nhưng cô bé chỉ nhớ được một cảnh tượng mông lung mơ hồ.

Chỉ nhớ lúc đó trong trấn giống như có động đất, có tiếng động rất lớn truyền ra.

Còn có khói đen cuồn cuộn như cháy bốc lên từ lòng đất.

Rất nhiều người lớn và trẻ con đều sợ hãi vội vàng chạy ra ngoài trấn.

Rất nhiều người mặc quân phục màu xanh lá cây xông vào trong.

Nhưng sau đó rất nhanh lại rút ra hết.

Có một số người gan rất lớn, lại không nỡ bỏ lại tài sản như heo, dê, gà trong nhà, bạo gan quay lại, nhưng đa số đều không bao giờ trở ra nữa.

Những người mặc quân phục màu xanh lá cây đó, sau này cũng có vào lại.

Chỉ là đều bưng súng, mang theo mấy thứ đồ to lớn mà cô không nhận ra, còn đeo mặt nạ giống như mũi lợn đi vào.

Yêu Muội Nhi còn nhớ đã nghe thấy tiếng nổ lớn long trời lở đất từ trong trấn vọng ra.

Loại tiếng nổ đó không giống với tiếng nổ mìn ở các hầm mỏ bên ngoài trấn, nghe giòn hơn.

Nhưng sự hoảng loạn chỉ kéo dài khoảng một hai ngày.

Ban đầu mọi người còn dựng lều ở ngoài trấn.

Sau đó thì bắt đầu rút ra ngoài.

Càng lúc càng xa thị trấn.

Thường xuyên nghe tin tức tối đến nhà ai đó lại có người mất tích.

Khắp nơi trong trấn đều là tiếng khóc.

Cuối cùng, sau đó có rất nhiều ô tô đến, chở hết tất cả mọi người trong trấn đi.

Vương Diệp nghe xong, khóe miệng giật giật.

Đằng sau việc trấn Thanh Khê bị bỏ hoang năm đó, e rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu ký ức của Yêu Muội Nhi không có sai lệch gì đáng kể, thì việc toàn bộ trấn Thanh Khê di dời năm đó, tuyệt đối không phải vì hầm mỏ dưới lòng đất bị khai thác cạn kiệt.

Hay thảm họa địa chất như sụt lún toàn bộ.

Thảm họa địa chất như sụt lún thường xảy ra nhiều hơn ở các khu vực gần mỏ than, sắt ở Hoa Bắc, Đông Bắc.

Những nơi đó địa hình bằng phẳng, tầng đất dày.

Sau khi lòng đất bị đào rỗng, lại không có thêm nước mưa và nước ngầm bổ sung, khu mỏ đặc biệt dễ sụp lún.

Trấn Thanh Khê này là khu vực núi non Tây Nam.

Khắp nơi đều là núi lớn, tầng đất vốn đã rất mỏng.

Bên dưới là đá, nên xác suất xảy ra sụt lún toàn bộ về mặt địa chất là không lớn.

Thêm vào đó, nơi này đã là khu mỏ hàng ngàn năm, vị trí và hướng của các hầm mỏ không nằm ngay bên dưới trấn Thanh Khê.

Khi người xưa khai thác mỏ và xây dựng thị trấn, họ cũng sẽ tránh khu vực khai thác, giữ một khoảng cách nhất định.

Khu mỏ thực sự cách trấn Thanh Khê còn vài cây số.

Vùng Tây Nam vốn đã có nhiều địa hình Karst.

Chuyện xuất hiện một cái hang động gì đó cũng không phải là chuyện lạ.

Không đến mức có một nơi sụt lún là phải di dời toàn bộ.

Dù có phải di dời, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Việc bỏ hoang chắc chắn là một quá trình kéo dài vài năm, thậm chí cả chục năm.

Tất cả những điều này đều không giống với những gì đã xảy ra ở trấn Thanh Khê.

Trấn Thanh Khê bị bỏ hoang và người dân di tản trong một thời gian rất ngắn.

Địa phương còn có công binh đang thi công.

Vì vậy, khả năng lớn nhất chính là, năm đó ở đây đã xảy ra một tai nạn thảm khốc.

Sự cố khiến toàn bộ trấn Thanh Khê phải di dời trong thời gian ngắn, tuyệt đối là một tai nạn nghiêm trọng.

Và đã mất kiểm soát.

Nếu không di tản, rất có khả năng sẽ gây ra thương vong lớn về người.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ đã gây ra thương vong không nhỏ rồi.

Nhưng tai nạn này, lại không thể là động đất hay sụt lún toàn bộ.

Nếu không, trấn Thanh Khê mà bây giờ nhìn thấy không thể nào còn nguyên vẹn như vậy, sớm đã tường đổ nhà sập khắp nơi rồi.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, khả năng lớn nhất, chính là ở khu vực gần thị trấn, đã xuất hiện một hố sụt kinh hoàng.

Và sau khi sụt lún, có thứ gì đó đã chui ra từ lòng đất.

Thứ chui ra đó mất kiểm soát, điều này mới khiến tất cả mọi người không thể không rút đi.

Còn về thứ gì đã chui ra, Vương Diệp hiện tại vẫn chưa đoán được.

Chương 375

Yêu Muội Nhi năm đó còn quá nhỏ, cũng không có cơ hội đến hiện trường xem, nên cũng không thể nào biết được.

Chỉ có thể đợi sau khi vào trấn Thanh Khê rồi mới điều tra kỹ lưỡng.

Tóm lại, trấn Thanh Khê tuyệt đối không đơn giản chỉ là một thị trấn bị bỏ hoang như vẻ bề ngoài.

Đằng sau nó nhất định ẩn giấu một sự thật vô cùng kinh hoàng.

Thêm vào việc Vương Diệp trước khi vào trấn Thanh Khê, lúc đuổi theo con vượn núi đã nhìn thấy những mảng tử khí bên ngoài thị trấn, càng củng cố thêm suy nghĩ này trong lòng anh.

Vương Diệp rất nhanh đã đi lên phía trước nhất, dưới sự chỉ dẫn của Yêu Muội Nhi, cả nhóm bắt đầu đi vào trung tâm thị trấn.

Ở trung tâm thị trấn, còn có thể nhìn thấy một vài ao nước đã cạn khô, vài con suối chỉ còn lại cỏ dại và đá.

Nước không biết đã đi đâu hết.

Hai bên toàn là những công trình kiến trúc mang đậm dấu ấn thời gian.

Có một số trông đã có tuổi đời hàng trăm năm.

Các công trình bằng đá thì khá kiên cố, không bị sụp đổ trên diện rộng.

Hầu hết các ngôi nhà đều không có cửa.

Khung cửa sổ trên các ô cửa cũng gần như đã bị tháo đi.

Năm đó cửa và khung cửa sổ cũng được xem là tài sản.

Bên trong các căn phòng đa số đều trống rỗng.

Nhưng càng đi vào trong, càng phát hiện ra, những thứ được mang đi bắt đầu ít đi.

Những thứ để lại bắt đầu nhiều hơn.

Đến khi đi tới gần trung tâm thị trấn, sẽ phát hiện ra cửa sổ của các căn phòng xung quanh có không ít thậm chí vẫn còn nguyên vẹn.

Bên trong còn có bàn ghế.

Trên tường còn có những bức tranh áp phích đã phai màu, bên ngoài còn có đủ loại khẩu hiệu được sơn lên.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng chết chóc, không khí oi bức vô cùng.

Ngay cả một sinh vật sống cũng không thấy.

Cả nhóm đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Thêm vào đó, đi suốt một chặng đường, thể lực tiêu hao khá nhiều.

Từ lúc xuống xe vào buổi chiều, đã đi bộ mấy cây số đường Ngũ Xích, cộng thêm mười mấy cây số đường núi.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng đã cảm thấy mệt.

Giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi thì khỏi phải nói.

Cả nhóm không mang theo lều.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen dày đặc như tấm chăn bông đè nặng xuống, kín mít không một kẽ hở.

Trông có vẻ như sắp mưa.

Ngủ ngoài trời vừa không an toàn vừa không thoải mái.

Vương Bàn Tử lia đèn pin sang bên cạnh.

“Chúng ta cứ tìm đại một căn nhà nào đó vào là được chứ gì?

Đây chẳng phải có sẵn hết rồi sao?

Còn tìm lều làm gì?” Vương Diệp và Hồ Bát Nhất lập tức phản đối.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, những căn nhà dân này đã qua bao nhiêu năm, hoàn toàn không có người tu sửa.

Lỡ nó sập thì sao?

Đến lúc đó chạy cũng không thoát.

Quan trọng nhất vẫn là phải tìm một căn nhà tương đối kiên cố.

Hồ Bát Nhất có kinh nghiệm hơn về mặt này.

Anh trực tiếp hỏi Yêu Muội Nhi, năm đó trấn Thanh Khê có bệnh viện, công sở, hợp tác xã cung tiêu gì không.

Ở những thị trấn như thế này, thường thì những nơi làm việc của nhà nước có kiến trúc kiên cố nhất.

Yêu Muội Nhi nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu.

“Trong trấn không có bệnh viện đâu, nhưng có hợp tác xã cung tiêu, nhà khách gì đó, còn có một ngôi trường, nhưng những nơi đó đều mục nát lắm rồi, so với mấy căn nhà này cũng không khác gì.” Suy nghĩ một lúc nữa, Yêu Muội Nhi cuối cùng lại lên tiếng.

Vương Diệp đã đợi nửa ngày rồi.

“Đúng rồi, tôi nhớ trong trấn Thanh Khê có một khu nhà lớn nhất, sang trọng nhất, gọi là Phong gia trạch.” Sau đó Yêu Muội Nhi kể chi tiết.

Hóa ra Phong gia trạch này là một khu nhà sân vườn lớn.

Nghe nói là do tổ tiên nhà họ Phong khi còn làm quan lớn đã cho xây dựng.

Toàn bộ đều được xây bằng đá xanh lớn, vô cùng hoành tráng và kiên cố.

Hơn nữa, ở cổng nhà còn có cổng chào và sư tử đá.

Yêu Muội Nhi nhớ hồi nhỏ còn thường xuyên ra cổng chơi.

Nhưng kỳ lạ là, Phong gia trạch lại chưa từng có ai ở.

Nghe nói rất lâu trước đây có người ở.

Nhưng sau đó đều đồn rằng trong Phong gia trạch có ma, rất hung dữ.

Hơn nữa hình như đã xảy ra chuyện gì đó rất quỷ dị và kinh khủng.

Cho nên sau này không có ai đến ở nữa.

Chỉ là người dân địa phương cũng không phải người giàu có gì.

Phong gia trạch lớn như vậy tuy không có ai ở, nhưng vật liệu xây dựng thì không nỡ lãng phí.

Dần dần có người mang đá, ngói của tường ngoài và rất nhiều ngôi nhà trong Phong gia trạch đi để xây nhà cho mình.

Lúc này cũng chẳng quan tâm nhà ma hay không ma nữa.

Cho nên sau một thời gian, quy mô mấy chục gian nhà liền kề ban đầu của Phong gia trạch đã bị dỡ đi gần hết.

Chỉ còn lại cổng lầu, sư tử đá và mười mấy gian nhà cốt lõi nhất.

Vì địa phương không thiếu vật liệu đá, nên cũng được giữ lại.

Rất nhanh, cả nhóm dưới sự dẫn dắt của Yêu Muội Nhi đã đến

Phong gia trạch.

Đến nơi xem thử, quả nhiên cổng chào bằng đá và sư tử đá trông rất cổ kính vẫn còn đó.

Kiến trúc bên trong cũng mang đậm nét cổ xưa.

Có sự khác biệt rõ rệt so với những ngôi nhà dân bình thường xung quanh.

Trông vẫn khá kiên cố.

“Chỗ này đi.” Đúng lúc này, trời lại đổ mưa lất phất.

Mọi người thấy không còn lựa chọn nào khác, Vương Bàn Tử là người đầu tiên bước vào Phong gia trạch.

Kết quả là vừa mới bước vào Phong gia trạch, bên ngoài liền lóe lên một tia chớp.

Dưới ánh chớp, bên trong căn nhà tối đen như mực của Phong gia trạch hiện ra vô số bóng đen quỷ dị.

Vương Bàn Tử cũng thuộc loại gan to, nhìn thấy cảnh này cũng kêu “Ối” một tiếng.

Ngay sau đó lại lùi ra ngoài.

Thuận tay lấy ra cây nỏ liên châu mua được từ Tiêu Khí.

“Biểu đệ, Lão Hồ, bên trong có thứ gì đó!” Hồ Bát Nhất cũng vô cùng căng thẳng, trực tiếp dùng đèn pin Lang Yên quét vào trong.

Dưới ánh đèn pin, những bóng đen kỳ lạ với hình thù quái dị đang đứng lặng im một cách âm u giữa nhà.

Nhìn qua, ít nhất cũng có mười mấy cái.

Những con thú này hoàn toàn khác với những con dã thú trong nhận thức của người bình thường.

Con nào con nấy hung thần ác sát, mặt mũi nanh ác.

Chương 376

Đồng thời thân hình cũng đều lùn tịt, tròn vo.

“Đừng sợ, không phải thật đâu, mấy thứ này đều là tượng đá điêu khắc thôi.” Vương Diệp thì sớm đã nhìn rõ mồn một, vội vàng trấn an mọi người một câu.

Sau đó Vương Diệp đi đầu, lại bước vào trong phòng của Phong gia trạch.

Những người khác thấy Vương Diệp đi vào, cũng bạo gan bước vào phòng.

“Mấy thứ này là cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử lúc này cũng đã nhìn rõ những thứ trong phòng.

Con nào con nấy khá to lớn, cao bằng nửa người.

Có con thậm chí gần bằng một người.

Tất cả đều bị xếp lộn xộn trong nhà chính.

Trong giếng trời của sân cũng vương vãi không ít.

“Là sư tử đá sao?” Yêu Muội Nhi dường như vẫn còn hơi sợ, nấp sau lưng Vương Diệp.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp gần như đồng thời lắc đầu.

“Không phải sư tử đá, không giống chút nào với con sư tử đá lớn bên ngoài Phong gia trạch, hung ác hơn nhiều.” Vương Diệp nhỏ giọng nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu.

“Đây hẳn là trấn mộ thú, thường được đặt ở cửa mộ đạo, cũng có một số sẽ đặt ở hai bên thần đạo.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều rất quen thuộc với việc xuống mộ, cũng khá hứng thú.

Lúc này đã quan sát kỹ lưỡng trên dưới trái phải của những con trấn mộ thú bằng đá.

“Mấy thứ này chắc chắn không phải sư tử, nhưng tôi cảm thấy, cũng không giống trấn mộ thú lắm, nhìn mấy thứ này xem, lỗ mũi hếch lên trời, mà tai còn to như vậy, sao tôi cứ cảm thấy giống như… lợn?” Vương Bàn Tử gãi đầu, hỏi với vẻ nghi hoặc.

Câu hỏi này khiến Tuyết Lỵ Dương cũng ngẩn người.

Dù sao thì trước đây cũng chưa từng gặp qua việc dùng lợn làm trấn mộ thú.

Mãi một lúc sau, cô mới thoát ra khỏi câu hỏi xoắn não của Vương Bàn Tử.

“Không phải lợn.” “Trấn mộ thú thời cổ đại, vốn dĩ là những mãnh thú, dị thú được tưởng tượng hư cấu ra.” “Cho nên trên thân chắc chắn sẽ pha tạp hình tượng của rất nhiều mãnh thú trong thực tế.” “Những con thú đá này có răng nanh, có con còn có một sừng, có tai lớn, còn có… mũi dài, có bờm, chân là móng vuốt.

Sau lưng có con còn có cánh.” “Tôi thật sự không biết đây là gì.

Hoàn toàn khác với tất cả những trấn mộ thú từng thấy trước đây.” Tuyết Lỵ Dương xem một lúc cũng choáng váng.

Giáo sư Tôn lúc này hai mắt sáng rực đứng ra.

“Đây là Ô dương!” “Ô dương trong câu ‘Dục phóng địa tiên tiên hoa ô dương’!” “Ô dương, ô quỷ các loại, hẳn là dị thú có liên quan đến lợn.” “Trước đây tôi cũng không ngờ, Ô dương lại chính là loại tượng đá trấn mộ thú này, ban đầu còn định đi tìm mấy tay đồ tể gần đây hỏi thăm xem có loại dê núi màu đen đặc biệt nào không.” Vương Bàn Tử nghe thấy ba chữ “tay đồ tể” liền nuốt nước bọt một cách khó hiểu.

“Giáo sư Tôn à, tôi thấy suy nghĩ của ông có chút vấn đề.” “Ông xem mấy con thú đá này, chắc chắn ban đầu không phải ở đây.” “Người nhà họ Phong hẳn không đến mức đặt nhiều trấn mộ thú như vậy trong giếng trời và nhà chính.” “Nếu ông trông mong vào mấy con thú đá này có thể dẫn chúng ta tìm thấy Địa tiên thôn, tôi thấy không đáng tin lắm.” Vương Bàn Tử nói xong, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Hai người đều là tay lão luyện, xuống mộ không ít.

Đối với những thứ như trấn mộ thú và tượng đá cũng có hiểu biết nhất định.

Trên thân những con thú đá trong phòng này rõ ràng còn dính đất bùn.

Hẳn là những thứ được đào lên từ dưới đất.

Tuyệt đối không phải là loại được đặt ở bên ngoài minh lâu, thần đạo, phơi nắng dầm mưa.

Nếu vậy tuyệt đối sẽ bị phong hóa rất nghiêm trọng.

Mấy người nói chuyện về vấn đề này, liền như tìm được tiếng nói chung, bắt đầu thảo luận học thuật.

Vương Diệp lại không tham gia.

Lai lịch của những thứ này, Vương Diệp đại khái biết rõ.

Trong dòng thời gian gốc, chúng không có tác dụng gì nhiều.

Chỉ là manh mối đầu tiên mà mọi người gặp phải khi tìm kiếm Địa tiên thôn.

Là những bức tượng đá trấn mộ thú trong hầm mộ dưới lòng đất của nhà họ Phong năm đó.

Chỉ là thứ lướt qua.

Nhưng trong dòng thời gian hiện tại, Vương Diệp lại cảm thấy những bức tượng đá này, có chút vấn đề lớn.

Âm tà chi khí trên những trấn mộ thú này có hơi nặng.

Tuy nói những thứ này vốn dĩ được đặt trong mộ đạo.

Ít nhiều cũng mang theo chút tà khí.

Nhưng không thể nào nồng đậm như vậy.

Càng không cần phải nói những thứ này đã được các công binh năm đó đào lên từ dưới đất hơn mười năm rồi.

Tình hình bình thường, âm tà chi khí sớm đã nên tan hết.

Bây giờ lại vẫn còn, mà lại còn rất nặng.

Đúng lúc này, Yêu Muội Nhi vẫn luôn nấp sau lưng Vương Diệp chọc chọc anh.

“Anh Vương Diệp, sao em cứ thấy mấy cục đá này hình như biết động vậy?

Hình như còn có mấy con đang nhìn em nữa.” Vương Diệp gật đầu.

Xem ra linh thị của Yêu Muội Nhi cũng khá cao, có thể cảm nhận được khí tức khác thường tỏa ra từ những trấn mộ thú này.

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn không muốn để Yêu Muội Nhi quá lo lắng.

“Chắc là vì Yêu Muội Nhi xinh đẹp quá, đến cả mấy con quái thú đá này cũng động lòng rồi.” Yêu Muội Nhi nghe xong mặt đỏ bừng, bĩu môi.

“Anh Vương Diệp có thể nghiêm túc chút được không.” Bị chen ngang như vậy, Yêu Muội Nhi lập tức không còn sợ hãi như trước nữa.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương mấy người cũng đã bàn bạc xong.

Tuy không có kết luận cuối cùng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức lại đi lên lầu hai.

Phong gia trạch là nhà hai tầng, là một trong số ít những kết cấu nhà cũ ở trấn Thanh Khê.

Trên lầu hai lại còn một số đồ đạc chưa bị dọn đi.

Chỉ là không phải đồ cũ gì, chỉ là sản phẩm của mười mấy, hai mươi năm gần đây.

Mấy cái ghế ống thép, ván ép trên lưng ghế đã bong tróc.

Còn có một số ghế đẩu gỗ.

Giữa đó có một cái bàn.

Trên đó còn bày không ít đồ.

Trên tường cũng treo không ít thứ.

“Đây là… bản đồ?” Hồ Bát Nhất trợn to mắt, nghi hoặc hỏi.

Vương Bàn Tử theo sau Hồ Bát Nhất, cũng ngẩn người.

“Đúng là vậy thật.” Hóa ra trên tường lầu hai, và trên bàn, lại dán một số bản vẽ, bản đồ.

Hồ Bát Nhất trước đây từng làm công binh, rất quen thuộc với những bản vẽ và bản đồ này.

Các loại chú giải và ký hiệu trên đó, quả thực là khắc vào trong xương cốt của Lão Hồ.

Toàn bộ đều là sơ đồ kết cấu của các hầm mỏ, đường hầm trong và ngoài trấn Thanh Khê.

Còn có rất nhiều nơi là sơ đồ tiến độ thi công đường hầm.

Cộng thêm bản đồ đường đồng mức khu vực gần trấn Thanh Khê trải trên mặt bàn.

Hồ Bát Nhất nhìn đến mức mắt cũng trợn thẳng.

“Tốt quá rồi!

Mấy bản đồ này quá hữu dụng.” Tuyết Ly Dương còn hơi kỳ quái, tại sao ở đây lại có bản đồ.

Vương Diệp cười cười.

“Có lẽ Phong gia trạch ban đầu chính là bộ chỉ huy của đội công binh đóng quân tại trấn Thanh Khê.” Hồ Bát Nhất điên cuồng gật đầu.

“Không sai, chắc chắn là như vậy, chỉ có bộ chỉ huy mới có những bản đồ quan trọng này.” “Hơn nữa Phong gia trạch bị người dân địa phương trấn Thanh Khê xem là nhà ma gì đó, trong quân đội không có chuyện này.” “Nhà ma nào cũng dám ở.” “Người lính dương khí nặng nhất, tối ôm súng ngủ, yêu ma quỷ quái nào cũng không dám đến gần.” Vương Diệp gật đầu.

Cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Trừ các công binh ra, ở đây thật sự không có ai dám tùy tiện ở lại.

Đối với công binh mà nói, nơi này vừa rộng rãi vừa kiên cố, lại còn ở vị trí khá trung tâm trong trấn.

Chương 377

Khoảng cách đến khu mỏ cũng không xa.

Từ góc độ nào nhìn cũng là nơi khá tiện lợi, dùng làm sở chỉ huy là thích hợp nhất.

Hồ Bát Nhất vội vàng bắt đầu dọn dẹp những bản đồ và bản vẽ này.

Những thứ này, đối với việc mọi người sau này đi lại trong các hầm mỏ, đường hầm, tìm kiếm Địa tiên thôn tuyệt đối có tác dụng rất quan trọng.

Hơn nữa những bản đồ và bản vẽ này, đã ở trấn Thanh Khê gần mười năm.

Tuy cửa sổ cửa ra vào ở đây vẫn còn tốt, cũng không ngăn được phong hóa và nấm mốc.

Vẫn phải là người từng làm đại đội trưởng như Hồ Bát Nhất ra tay, cẩn thận bảo quản những bản đồ này mới được.

Vương Diệp và Vương Bàn Tử, dẫn theo Yêu Muội Nhi cái đuôi nhỏ này, bắt đầu dọn dẹp vị trí ở lầu một.

Sau đó nhóm lửa.

Bắt đầu đun nước nấu cơm.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp có mang theo giá đốt lửa ngoài trời chuyên nghiệp, nhiên liệu và nồi nấu ăn dã ngoại.

Toàn bộ trang bị chuyên nghiệp đều có.

Chưa kể đến các loại thực phẩm mọi người mang theo.

Một lát sau, mì trong nồi đã chín.

Lại còn có rau xanh, còn có măng và rau khô mua ở thị trấn, cộng thêm trứng ốp la, thịt hộp các loại.

Khiến Yêu Muội Nhi nhìn đến mức mắt cũng trợn thẳng.

Đầu những năm 80, rất nhiều nơi một năm còn có một tháng không có lương thực để ăn, phải ăn độn gạo tẻ gạo nếp mới qua được cả năm.

Tết nhất mới có thịt ăn, trứng gà đều dùng để đổi tiền mua quần áo, sách vở, thuốc men.

Yêu Muội Nhi nhìn Vương Diệp và Vương Bàn Tử như làm ảo thuật, lôi ra một đống đồ ăn không nói, còn ở nơi hoang phế ngay cả bếp lò cũng không có mà làm ra một nồi mì thơm phức, giống như đang mơ.

Sau đó ăn liền ba bát.

Vương Diệp sợ Yêu Muội Nhi ăn no vỡ bụng, vội vàng ngăn lại.

“Muội Nhi à, không phải sư ca không cho em ăn, mấy thứ này cũng không phải đồ tốt gì, chỉ là thứ lấp đầy bụng thôi.” “Đợi sau này em đến kinh thành, sư ca mời em ngày nào cũng ăn xiên thịt cừu, thịt nướng trên thớt sắt, vịt quay, hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây thôi.” Nhìn Yêu Muội Nhi còn thòm thèm, chỉ hận không thể liếm sạch bát, Vương Diệp một trận đau lòng.

“Nào nào, ở đây còn có ít sô cô la, kẹo sữa, thịt bò khô, mứt hoa quả gì đó, trừ kẹo không được ăn nhiều ra, những thứ khác nếu em đói có thể tùy tiện ăn.” Vương Diệp nhét một đống đồ ăn vặt cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi lúc này mới ôm đồ ăn vặt, đặc biệt có cảm giác an toàn đi ngủ.

Chỗ ngủ cũng đơn giản.

Dùng bàn ghế ghép lại một chút, kê lên là thành giường, Vương Diệp còn mang theo túi ngủ, mỗi người một cái.

Trải tấm lót chống ẩm, rồi trải túi ngủ lên, là có thể ngủ rất thoải mái.

Thêm vào đó, vị trí trung tâm trấn Thanh Khê, không biết vì lý do gì, ngay cả rắn rết chuột bọ cũng không thấy bóng dáng, lại đỡ được không ít chuyện.

Một lát sau, trong tiếng mưa lất phất, Yêu Muội Nhi, giáo sư Tôn và những người khác đã ngủ thiếp đi.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều chưa ngủ.

Mấy người trong phòng đốt đèn khẩn cấp và nến, bắt đầu nghiên cứu bản đồ và bản vẽ mà Hồ Bát Nhất phát hiện trên lầu hai.

Sau khi xem bản vẽ một lúc, Hồ Bát Nhất thốt lên một tiếng cảm thán.

Các công binh năm đó ở đây quả thực không dễ dàng.

Thi công ở đây, hẳn cũng không phải là hầm phòng không đơn giản.

Trước hết, quy mô đã không đúng.

Các hầm mỏ bên ngoài trấn Thanh Khê chằng chịt, có rất nhiều hầm mỏ và hang động tự nhiên.

Các công binh năm đó đã tận dụng triệt để điều kiện ở đây.

Trên cơ sở các hầm mỏ, giếng mỏ có sẵn, họ đã đả thông một số hầm mỏ, giếng mỏ.

Xây dựng các đường hầm.

Còn hợp nhất một số hầm mỏ và hang động tự nhiên, rồi tu sửa nhân tạo, biến thành không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Nếu chỉ để tránh không kích, căn bản không cần xây hầm phòng không lớn như vậy.

Chắc chắn là có mục đích khác.

Nhưng đối với công trình khổng lồ như vậy năm đó, rốt cuộc là để làm gì.

Hồ Bát Nhất lại có chút không chắc chắn.

Rất rõ ràng, các công binh ở một số vị trí, dường như đã xây dựng một số hầm mỏ, đường hầm không có giá trị thực dụng lắm.

Trông giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nếu thật sự là đang tìm kiếm thứ gì đó, Hồ Bát Nhất nghĩ đến khả năng này, liền hít mấy hơi khí lạnh.

Là người xuất thân từ công binh, Lão Hồ tự nhiên biết chi phí và cái giá phải trả để xây dựng những đường hầm này trong lòng núi.

Thứ cần tìm, e rằng không phải là thứ bình thường.

Vương Diệp nghe phân tích của Hồ Bát Nhất, cũng có chút kinh ngạc.

Dù sao trong dòng thời gian gốc, các công binh đào đường hầm, chỉ đơn thuần là muốn làm công trình tam phòng.

Mẹ nó, đến đây, lại còn có thứ gì khác nữa?

“Họ hẳn là có kế hoạch đào xuống dưới, phương hướng thi công là sau khi thăm dò sơ bộ, đã được điều chỉnh.” “Chỉ là, hình như đào được một nửa thì gặp vấn đề.” Quá trình thi công rõ ràng là vô cùng gian nan.

Theo như Hồ Bát Nhất giải mã, trên bản đồ đã đánh dấu rất nhiều nơi, toàn bộ đều là những nơi đã xảy ra sự cố sập hầm và rò rỉ nước.

Có nơi thậm chí còn bị nước ngập hoàn toàn.

Tiến độ thi công không mấy thuận lợi.

Hơn nữa trên bản đồ, còn đánh dấu nơi những con trấn mộ thú được khai quật.

Những con trấn mộ thú này, toàn bộ đều do các công binh đào được trong các hầm mỏ, giếng mỏ và hang động tự nhiên.

Rõ ràng, trong thế giới dưới lòng đất như mê cung bên ngoài trấn Thanh Khê, cũng có cổ mộ.

“Tôi nghi ngờ, tai nạn xảy ra trên trấn Thanh Khê, có liên quan đến công trình trong các hầm mỏ, giếng mỏ.” Tuyết Lỵ Dương nghe lời của Hồ Bát Nhất, có chút chấn kinh.

“Chẳng lẽ là vì đào phải thứ gì đó kinh khủng?” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Bây giờ vẫn chưa thể khẳng định.

Nhưng tuyệt đối là đã xảy ra sự cố rất lớn, nếu không, với khối lượng công trình lớn như vậy, xem ra còn có hy sinh, không thể dễ dàng từ bỏ.” Hồ Bát Nhất nói xong, trên mặt mang theo một nét ảm đạm.

Vương Diệp bước lên vỗ vai Lão Hồ.

Lão Hồ làm công binh một thời gian khá dài, hơn nữa còn ở nơi có điều kiện địa chất vô cùng phức tạp và đặc biệt nguy hiểm như núi Côn Luân.

Bên cạnh không ít chiến hữu đã hy sinh.

Nghĩ đến bên trấn Thanh Khê này cũng có một số chiến sĩ yên nghỉ nơi đây, tự nhiên cảm động sâu sắc.

“Có lẽ, khi chúng ta tìm kiếm Địa tiên thôn, có thể tiện thể xem qua.” Vương Diệp chống cằm, cũng nhìn vào bản vẽ.

Thứ có thể tốn công sức lớn như vậy để thi công tìm kiếm, chắc chắn không phải là thứ đơn giản.

Tuyệt đối có giá trị.

Lòng hiếu kỳ của Vương Diệp lập tức bị khơi dậy.

Chỉ là không biết thứ này có quan hệ gì với Địa tiên thôn, với Quan Sơn Thái Bảo hay không.

Rất nhanh mấy người đã quyết định, sáng sớm ngày mai sẽ đến khu mỏ để tìm kiếm trong các hầm mỏ.

Hồ Bát Nhất chỉ vào mấy khoảng trống trên bản đồ.

“Những nơi này, chính là những nơi ban đầu thi công cuối cùng không kịp hoàn thành.” “Năm đó xảy ra vấn đề, chắc chắn là ở những nơi này.” “Thứ gây ra tai nạn ở trấn Thanh Khê, khiến tất cả mọi người buộc phải di tản, chắc chắn cũng ở những khu vực chưa biết này.” Sau khi định xong kế hoạch, mấy người đều đi nghỉ ngơi.

Chỉ có Vương Diệp vẫn không ngủ được.

Điều khiến anh không ngủ được, tự nhiên là những con trấn mộ thú ở lầu một này.

Theo cách nói của giáo sư Tôn, đây chính là thú đá Ô dương, cũng chính là manh mối về Địa tiên thôn trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Vương Diệp lại có cách nhìn khác.

Những con thú đá này, linh lực và tà khí trên thân quá mạnh.

E rằng có một số vẫn còn sống.

Chương 378

Đến nửa đêm, trừ Vương Bàn Tử gác đêm ra, những người khác đều đã ngủ say.

Vương Bàn Tử ban ngày qua đường Ngũ Xích, vừa sợ vừa mệt, cũng đã kiệt sức.

Lúc này hai mí mắt cũng đánh nhau, xem ra sắp không trụ nổi nữa.

Vương Diệp đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

“Biểu ca, anh đi nghỉ một lát đi, tôi gác nửa đêm sau.” Vương Bàn Tử cười cười.

“Vẫn là mấy đứa trẻ các cậu thể lực tốt, nhớ năm đó tôi ở thôn Đoàn Sơn Doanh, công xã Cáp Lạp Tử, cũng là…” “Đúng đúng đúng, Bàn gia cũng là hảo hán, mau đi ngủ đi.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm mấy câu, trực tiếp lăn vào trong túi ngủ.

Chưa đến một phút, tiếng ngáy đã vang lên.

Vương Diệp bỏ thêm một ít củi vào đống lửa.

Ngọn lửa trong lầu lập tức bùng lên dữ dội hơn.

Thú trấn mộ đổ những bóng đen khổng lồ lên vách tường, chập chờn theo ánh lửa, trông như một bầy yêu ma quỷ quái sống lại.

Vương Diệp đi đến trước một con thú trấn mộ.

Hắn cảm nhận được luồng âm tà chi lực trên người con thú này vô cùng đậm đặc.

Sau đó hắn vươn tay, định bụng trực tiếp chấn vỡ nó.

Đối với Vương Diệp, người có kỹ năng khống chế mọi loại nham thạch, những con thú trấn mộ điêu khắc bằng đá này dù lợi hại đến đâu cũng không thể gây ra chút uy hiếp nào.

Lòng bàn tay Vương Diệp đã áp lên vầng trán lạnh lẽo của con thú trấn mộ.

Nhưng hắn lại không ra tay.

Vương Diệp có thể cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng rõ rệt, bạo ngược và cuồng loạn từ pho tượng đá này.

Lại còn khá mạnh nữa chứ.

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Trước kia ở trong Nam Hải Quy Khư, hắn đã thu được rất nhiều khôi lỗi đá và khôi lỗi đồng.

Thậm chí còn có nhiều Long hỏa chi tâm từ trên người khôi lỗi đồng rơi vào tay hắn.

Những Long hỏa chi tâm này có thể dùng để chế tạo đủ loại khôi lỗi.

Vương Diệp trước đây chưa tìm được vật liệu thích hợp.

Thích hợp nhất đương nhiên vẫn là đá.

Tượng đá thú trấn mộ trước mắt này có vẻ không tệ.

Kích thước bản thân cũng vừa phải.

Đồng thời trong cơ thể còn có âm tà chi khí đậm đặc.

Chất liệu cũng là loại đá hoa cương vô cùng cứng rắn ở gần trấn Thanh Khê.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp thu tay lại, lật tay lấy ra một viên Long hỏa chi tâm từ không gian hệ thống.

Đã đến lúc chế tạo một lô khôi lỗi tà thú hung hãn rồi.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa ấn viên Long hỏa chi tâm đang phát ra ánh sáng yếu ớt vào giữa trán con thú trấn mộ.

Dưới ánh lửa tù mù trong lầu, Long hỏa chi tâm trong tay Vương Diệp lóe lên thứ ánh sáng màu lam nhạt quỷ dị.

Theo động tác của Vương Diệp, nó lập tức chui tọt vào trán của pho tượng đá thú trấn mộ.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Vài hơi thở sau, trên pho tượng đá thú trấn mộ vốn đang yên lặng đứng trên mặt đất bỗng phát ra tiếng sột soạt.

Cơ thể nó đang duỗi ra từng chút một.

Đất bùn và đá vụn trên người đều rơi lả tả xuống.

Một đôi mắt bắt đầu từ từ chuyển sang màu đỏ, phát ra tia sáng u uất.

Vị trí nhãn cầu lại biến thành dạng bán trong suốt như lưu ly.

Ánh sáng chiếu ra từ bên trong khiến người ta nhìn thấy mà toàn thân phát lạnh.

Giống như một tà linh bò ra từ địa ngục vậy.

Tượng đá thú trấn mộ đã sống lại.

Nó khẽ cử động thân thể, quan sát xung quanh.

Trên người bao phủ một tầng hắc khí nhàn nhạt.

Hay thật, ngay cả Long hỏa du cũng không cần dùng.

Vương Diệp không khỏi thán phục.

Thứ này tuy về hình thể và sức mạnh có lẽ không khoa trương bằng khôi lỗi đồng khổng lồ ở Nam Hải Quy Khư, nhưng tà khí lại vô cùng đáng sợ.

Trông có vẻ sức chiến đấu không hề tầm thường.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, trực tiếp thu con thú trấn mộ đã được hồi sinh bằng Long hỏa chi tâm này vào trong Hư số không gian của mình.

Sau khi vào Hư số không gian, thú trấn mộ có thể mặc sức tung hoành.

Hư số không gian của Vương Diệp tuy so với thế giới thực vẫn còn hơi đơn điệu.

Các loại địa hình, thực vật, cảnh quan đều không có.

Nhưng được cái không gian lớn, bằng phẳng và rộng rãi.

Thú trấn mộ đến đây cuối cùng cũng được duỗi người.

Lớp đá hoa cương màu xanh trên người nứt ra, biến thành từng phiến một.

Toàn thân như được bao bọc bởi một lớp áo giáp dày.

Bên trong từng phiến đá là dung nham đang cháy đỏ rực.

Hai mắt đỏ ngầu, toàn thân bốc khói đen, cách một khoảng xa đã ngửi thấy mùi lưu huỳnh.

Thật tà ác, thật đáng sợ, thật thích.

Vương Diệp nhìn con thú trấn mộ bằng đá, sau khi được khôi lỗi hóa, chỉ nhìn bề ngoài thôi sức chiến đấu đã tăng vọt.

Đúng là thứ tốt.

Xem ra âm tà chi khí ẩn chứa trong những con thú trấn mộ này, sau khi được Long hỏa chi tâm khôi lỗi hóa, cũng được gia tăng và nâng cấp ở các phương diện khác.

Vương Diệp lập tức thử nghiệm uy lực của con thú trấn mộ này trong Hư số không gian.

Tốc độ của thú trấn mộ khá nhanh.

Gần như có thể sánh ngang với các loài động vật họ mèo cỡ lớn thực sự.

Động tác nhanh nhẹn.

Độ linh hoạt so với mèo lớn thì kém hơn một chút.

Nhưng về sức mạnh lại còn lợi hại hơn cả những mãnh thú như sư tử, hổ.

Càng khoa trương hơn là, thú trấn mộ khôi lỗi hóa mang theo tà khí.

Trong cơ thể còn có dung nham Long hỏa.

Có sát thương thuộc tính âm độc và hỏa diễm.

Điều này đã vượt xa cấp độ của mãnh thú thông thường rồi.

Chưa kể thứ này gần như đao thương bất nhập.

Còn chắc chắn hơn cả đá hoa cương thực sự.

Muốn giết một con thú trấn mộ khôi lỗi hóa còn khó hơn giết một con hổ thật rất nhiều.

Súng săn cũng vô dụng.

Súng trường có lẽ cũng chỉ có thể phá phòng ngự mà thôi.

Muốn trấn áp được thú trấn mộ, phải dùng đến súng máy.

Ngay cả hỏa lực như súng tiểu liên Thompson, cũng chỉ có khả năng gây sát thương trong trường hợp xạ thủ thần sầu liên tục bắn trúng khớp của thú trấn mộ.

Nhưng độ khó này không hề thấp.

Dù là một tay súng thiện xạ như Vương Bàn Tử, cũng chưa chắc có thể gây ra nhiều sát thương cho thú trấn mộ trước khi nó lao đến gần.

Chương 379

Vô địch rồi.

Vương Diệp nhìn đám thú trấn mộ bằng đá trong lầu, có đến mấy chục con.

Đây chắc chắn cũng chỉ là một phần trong vô số thú trấn mộ.

Phía dưới khu mỏ bên ngoài trấn Thanh Khê, chỉ riêng trên bản đồ đánh dấu, nơi khai quật được lượng lớn thú trấn mộ đã có hơn mười chỗ.

Những nơi chưa bị công binh phát hiện thì còn không biết bao nhiêu.

Đám thú trấn mộ trong lầu này chỉ vì vị trí tương đối thuận tiện, lại cản trở thi công đường hầm, nên mới bị đưa ra ngoài.

Còn một lượng lớn thú trấn mộ vẫn chưa bị động đến, vẫn còn nằm dưới lòng đất.

Vương Diệp nhìn một lượt, lựa chọn trong số mấy chục con thú trấn mộ.

Hắn chọn khoảng mười con, cũng thu vào Hư số không gian.

Tất cả đều được khôi lỗi hóa bằng Long hỏa chi tâm.

Tức thì trong Hư số không gian của Vương Diệp xuất hiện một đội quân tà thú do các thú trấn mộ khôi lỗi hóa tạo thành.

Vương Diệp vô cùng hài lòng.

Số lượng thú trấn mộ khôi lỗi hóa này đương nhiên vẫn chưa đủ.

Chỉ là những pho tượng đá thú trấn mộ còn lại hoặc là có chút khiếm khuyết, hoặc là âm tà chi lực vốn có tương đối yếu ớt.

Vương Diệp không lọt mắt.

Vẫn là nên đợi sau khi vào hầm mỏ, gặp được thú trấn mộ thích hợp rồi hãy thu thập sau.

Mặt khác, những người khác cũng đã nhìn thấy đám thú trấn mộ trong lầu.

Đột nhiên thiếu đi nhiều như vậy cũng không dễ giải thích.

Thiếu vài con, ngày hôm sau còn có thể lấy cớ trời tối hoa mắt để lấp liếm.

Quả nhiên, sáng hôm sau, Vương Diệp thấy Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi đã dậy, đang đi vòng quanh đám thú trấn mộ trong lầu.

“Anh nói cho em biết, mấy con thú trấn mộ này tuyệt đối không thiếu con nào.” Vương Bàn Tử thề thốt chắc nịch.

“Không đúng đâu, em nhớ rõ ràng tối qua lúc đến đây còn nhiều hơn bây giờ mà, sao lại không có được?” Yêu Muội Nhi ngơ ngác, nghiêng đầu nghĩ mãi cũng không ra.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không cho Yêu Muội Nhi thời gian suy nghĩ.

Hắn lập tức nhóm lửa, lần này chơi lớn, lấy trứng gà mua ở trấn ra, trực tiếp chiên bánh màn thầu thái lát và trứng gà.

Chỉ mất vài giây, não của Yêu Muội Nhi đã ngừng suy nghĩ, ngoan ngoãn cùng Vương Bàn Tử sà vào bên đống lửa, bắt đầu ăn sáng.

Không còn ai bận tâm đến vấn đề số lượng thú trấn mộ nữa.

Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị sẵn bản đồ và bản vẽ.

Cả nhóm sau khi ăn sáng xong, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bắt đầu tiến về khu mỏ ở ngoại vi trấn Thanh Khê.

Buổi sáng trời vẫn mưa dầm dề.

Do khu vực trấn Thanh Khê vốn là hầm mỏ, bây giờ khắp nơi đều là hố đất, thêm vào đó đường núi lâu năm căn bản không thể đi lại.

Vì vậy, họ đành quyết định đi xuống từ địa đạo ở sân sau để đến hầm phòng không thời chiến ở phía tây.

Vương Bàn Tử đi ở phía sau.

Bỗng nhiên, cả người hắn trượt xuống.

Rõ ràng nơi hắn vừa đứng đã xuất hiện một đoạn dốc trơn.

“Mẹ nó, đây không phải là làm khó Bàn gia tao sao?” Yêu Muội Nhi thấy Vương Bàn Tử cả người như chó ngã cắm đầu xuống đất, không khỏi bật cười ha hả.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Vương Diệp vội quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử lúc này đã đứng dậy, trên người toàn là bùn đất.

Hồ Bát Nhất nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt bất lực.

“Biểu ca đã sớm bảo anh giảm cân rồi, giờ thì hay rồi.” Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc đi đường vẫn hết sức cẩn thận, không dám như lần trước nữa.

Vương Diệp cẩn thận đi về phía trước, miệng lẩm bẩm: “Nghe nói địa đạo này vốn là đường hầm bí mật, sau này vì nhà họ Phương ở đây trước giải phóng đa số là nơi ở của địa chủ khu mỏ, do tình hình xã hội cực kỳ bất ổn, quân phiệt thổ phỉ hoành hành, lại thêm sản vật từ mỏ đa phần là vàng bạc, giàu có kếch xù, tay kẻ nào mà không dính đầy máu tươi của phu mỏ chứ?” “Cộng thêm mê tín phong kiến ngày xưa, nên họ không chỉ nuôi một đám tử sĩ trong nhà để làm chó giữ sân sau, mà còn đặc biệt chừa lại một lối thoát, để phòng khi gặp chuyện bất trắc có thể nhanh chóng tẩu thoát, địa đạo chúng ta đang đi chính là đường hầm bí mật của họ.” Vương Diệp nhìn khu vực xung quanh.

Quy mô cũng không nhỏ.

Đặc biệt là khu vực dưới lòng đất trấn Thanh Khê về cơ bản đều thông với nhau, nhà kho hình vòm đều được xây dựng từ những giếng mỏ cũ.

Hắn quan sát những bức tường xi măng xám trắng xung quanh, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng nghiêm túc và lạnh lùng, nhưng ở những chỗ xi măng bong tróc vẫn có thể thấy được tầng đá của hầm mỏ ban đầu, một số khu vực bị rỉ máu rất nghiêm trọng, mấy người cầm đèn pin mắt sói, soi rọi trong hầm mỏ.

Tuy trong hầm phòng không này cứ cách mười mấy mét lại có một ngọn đèn chiếu sáng.

Nhưng dù sao hai ngày qua đường dây điện đã bị ẩm, thiết bị phát điện đơn giản cũng đã sớm hỏng, không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể cầm đèn pin mắt sói để chiếu sáng.

Hồ Bát Nhất dựa vào bản đồ và la bàn để tiến lên.

Đoạn đường hầm dưới lòng đất này thực ra không khó đi, hơn nữa ở những đoạn giao nhau còn có biển chỉ dẫn rõ ràng.

Mấy người đi theo Hồ Bát Nhất một mạch về phía tây.

Hơi ẩm bên trong hầm phòng không dần trở nên nồng nặc.

Đi được nửa đường thì gặp một đoạn hang động bị sạt lở, không thể đi theo lộ trình đã định.

Hồ Bát Nhất lấy bản đồ ra xem, cũng chỉ có thể rẽ ngang đi vòng qua, quay lại ngã tư đường hầm trước đó.

Nhìn trên bản đồ chú thích, nếu đi xuống đường hầm bên trái sẽ là một hầm mỏ nguyên thủy, xa rời phạm vi của hầm phòng không.

Vương Diệp tiến lên quan sát kỹ lối vào có hàng rào, trên đó treo một tấm biển gỗ.

Hắn cầm đèn pin soi vào, trên tấm biển gỗ dường như có chữ, nhưng đã bị bùn đất che lấp.

Vương Diệp tiến lên dùng tay lau mấy vệt, dòng chữ màu đỏ lập tức hiện ra.

"Phía trước sạt lở — Nguy hiểm." Vương Bàn Tử tiến lên, thấy mấy chữ này liền nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, xem ra hầm mỏ bên này rất có khả năng đã sạt lở, nguy hiểm chắc không dễ đi, chúng ta đi vòng bên phải thì hơn." Hồ Bát Nhất còn chưa kịp nói.

Tuyết Ly Dương đã giơ đèn pin soi vào đường hầm bên phải nói: "Trên tường bên phải cũng có chữ, 'Dám chiến đấu, dũng cảm chiến thắng'.

Đó là ý gì vậy?" Hồ Bát Nhất lấy đèn pin mắt sói soi vào chỗ Tuyết Ly Dương chiếu, sau đó anh ta nở một nụ cười quen thuộc nói với cô: "Cô chắc chắn không hiểu, đây gọi là chỉ thị tối cao.

Trên bản đồ ghi rõ bên phải là một đường hầm dự phòng, tương đối chật hẹp và sơ sài, nhưng đã hoàn toàn hoàn công rồi." Lúc này Vương Diệp cũng đã hiểu, hắn nhìn lên nhìn xuống đường hầm dự phòng bên phải, nói với mọi người: "Vậy chúng ta đến đây cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi vào từ nơi có khẩu hiệu thôi, dù sao hình như chỉ có chỗ đó mới đi qua được." Mọi người gật đầu, Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Được rồi, vậy tôi đi trước một bước đây, mọi người mau theo sau." Nói rồi hắn nghênh ngang bước vào, Vương Diệp theo sát phía sau.

Còn Hồ Bát Nhất thì lo lắng Vương Bàn Tử và Vương Diệp đi quá nhanh, tách khỏi đội, liền vội vàng gọi ba người còn lại theo bước chân của mình tiến lên.

Vừa bước vào đường hầm phía tây, Vương Diệp đã cảm thấy giày của mình bị ngấm nước.

Hắn giẫm chân xuống dưới, không ngờ chỗ này lại ngấm nước nghiêm trọng đến vậy, ngẩng đầu nhìn lên, những khối đất phía trên lại còn đang nhỏ nước xuống.

Xem ra là có liên quan đến cơn mưa cả đêm qua.

Tuy hai bên đường hầm đều có ống thoát nước, nhưng nước đọng trên mặt đất vẫn sâu như vậy, dưới chân tường xi măng cũng đã mọc đầy rêu xanh.

Tiếng chân giẫm trên nước phát ra tiếng bì bõm, Vương Bàn Tử có chút ghét bỏ, hắn cảm thấy vì có nước nên giày của mình đã hoàn toàn dính vào chân, vô cùng nhớp nháp.

Hắn đột nhiên muốn cởi giày ra.

Vương Diệp quan sát kỹ đám rêu xanh bên cạnh, gốc tường màu xanh đen phủ đầy từng lớp ốc sên, trắng lóa rất rõ ràng.

Thế là hắn vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại nói: “Biểu ca, khoan hẵng cởi giày, anh nhìn bên cạnh đi.” Nghe lời Vương Diệp, Vương Bàn Tử vội vàng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một mảng ốc sên trắng lóa, hắn không khỏi có chút buồn nôn.

“Đây là cái gì vậy?

Sao nhiều ốc sên thế?

Ghê tởm quá đi.” Lúc này Hồ Bát Nhất cũng đã theo sau, anh ta nhìn Vương Diệp và Vương Bàn Tử đang quan sát đám trắng lóa kia, lơ đãng nói: “Hai người lúc vào đây không nhìn kỹ à?” Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử gãi đầu, hắn cảm thấy mình chỉ là một kẻ thô kệch, làm sao có thể để ý những thứ đó.

Còn Yêu Muội Nhi dù gan dạ, nhưng lúc này dưới chân đang giẫm lên xác ốc sên lộn xộn, cũng không tránh khỏi cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Trước đây làm gì có nhiều ốc sên như vậy?

Chúng nó từ đâu chui ra vậy?” Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe một tiếng “Ái da” ngã sõng soài trên đất.

Vương Diệp vội quay đầu lại, thì ra là Tôn Cửu Gia bị đám ốc sên đầy đất làm cho trượt ngã chổng vó lên trời, hai tay đều bị vỏ vỡ đâm rách, nhìn thôi cũng thấy đau.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhe răng trợn mắt, nhỏ giọng nói với Vương Diệp: “Cậu xem Tôn Cửu Gia bị đâm rách cả hai tay kìa, nghĩ thôi đã thấy đau rồi.” Vương Diệp không để ý đến hắn, mà đỡ Tôn Cửu Gia dậy.

Hồ Bát Nhất nhìn lên nhìn xuống, may mà không bị gãy xương nên mới yên tâm, trong con đường hầm chật hẹp ẩm ướt này, hoàn toàn không có cách nào nghỉ ngơi.

“Cửu gia, ông cố gắng thêm chút nữa.” Nghe lời Hồ Bát Nhất, Tôn Cửu Gia nghiến răng đứng dậy.

Dù sao ông cũng biết con đường hầm chật hẹp ẩm ướt này không có cách nào nghỉ ngơi, chỉ có thể tạm thời nén cơn đau trên người để tiếp tục đi về phía trước.

Vương Diệp thấy giáo sư Tôn vẫn có thể đi lại được, liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn nhận ra trong đội có cả người già trẻ nhỏ, nếu thật sự bị gãy tay gãy chân thì không phải chuyện đùa, chỉ có thể để Yêu Muội Nhi và Tuyết Lỵ Dương dìu giáo sư Tôn đang đi cà nhắc.

Còn hắn, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người vừa đi về phía trước, vừa dùng xẻng công binh, cào đám ốc sên trên đất phía trước, dọn đường cho họ.

Chương 380

Phải nói rằng, cào một mảng ốc sên lớn như vậy, nghe thật là thư giãn.

Dù Vương Diệp không phải người bị ám ảnh cưỡng chế, hắn cũng cảm thấy nghe tiếng xẻng công binh và tiếng loẹt xoẹt của mảng ốc sên lớn kia, cũng cảm thấy rất thoải mái.

May mà sau khi dọn dẹp xong thì không còn trơn trượt nữa, Yêu Muội Nhi và Tuyết Ly Dương dìu giáo sư Tôn đi phía sau rất ổn định.

Hồ Bát Nhất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy đi một lúc, cuối cùng cũng đi qua con đường hầm đầy ốc sên này.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa sắt.

Cánh cửa sắt đó rõ ràng đã có chút tuổi, bây giờ đã bị rỉ sét do ngấm nước.

Vương Bàn Tử dùng sức đẩy cánh cửa toàn sắt ra, bên trong đột nhiên sáng sủa và rộng rãi.

Trên đỉnh đầu có những tia sáng từ bên ngoài lọt vào, xem ra mưa bên ngoài đã tạnh.

Một luồng không khí trong lành mát mẻ ập đến, mọi người thở phào một hơi dài.

Yêu Muội Nhi và Tuyết Ly Dương vội vàng đặt giáo sư Tôn xuống.

Vương Diệp thấy Tôn Cửu Gia nhe răng trợn mắt, hai tay cũng đẫm máu, vội lấy thuốc cầm máu từ không gian hệ thống rắc lên tay ông.

Bột thuốc màu trắng kết hợp với máu tươi, chỉ thấy bốc lên một làn khói trắng.

Có thể tưởng tượng được là đau đớn đến mức nào, Tôn Cửu Gia lúc này bị cơn đau làm cho hai mắt đỏ ngầu.

Ông cắn chặt răng không cho mình hét lên, rất nhanh những vết máu đó đã cầm lại, và mơ hồ có dấu hiệu bắt đầu kết vảy.

Tôn Cửu Gia trợn to mắt, ông nhìn Vương Diệp với vẻ mặt tò mò: “Gói này của cậu là thuốc gì vậy?

Hiệu quả lại tốt như thế.” Nghe lời đó, Vương Diệp mỉm cười thần bí không nói cho ông biết.

Tôn Cửu Gia cũng biết đây là của Vương Diệp nên không tiện hỏi, cứ dây dưa mãi chỉ có thể tiếc nuối nói: “Nếu biết được phương thuốc báo cáo cho tổ quốc thì tốt rồi.” Nói xong còn liếc mắt nhìn Vương Diệp một cái.

Mà Vương Diệp không khỏi có chút cười khổ, thuốc bột là hắn lấy ra từ không gian hệ thống, chứ không có phương thuốc nào cả.

Tôn Cửu Gia thấy Vương Diệp cứng đầu không nói, liền cũng không nói thêm gì nữa, còn Vương Bàn Tử thấy không khí có chút gượng gạo, vội đứng ra làm người hòa giải.

“Này, Cửu gia, đây là của gia truyền nhà người ta, ông mà muốn cướp cũng vô dụng thôi.” Nghe lời Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó tức giận nói: “Tôi đương nhiên biết tôi có muốn cướp đâu.” Vương Bàn Tử liền không nói nữa, Tôn Cửu Gia đứng dậy đặt ba lô xuống, tìm một chỗ khô ráo ngồi xuống, vẻ mặt cảm thán nói: “Xem ra không chịu già là không được, nếu lùi lại mười mấy năm, ngã một cái thì có là gì.” Hồ Bát Nhất ngồi xuống thấy Tôn Cửu Gia lại bắt đầu kể lể, việc lớn làm không xong, việc nhỏ làm không tốt, đang định trêu chọc ông.

Vương Diệp đột nhiên ngước mắt lên thì thấy sau lưng Tuyết Lỵ Dương có một bóng người.

Chỉ thấy bóng đen đó đang lén lút vươn tay ra véo những con ốc sên sau lưng giáo sư Tôn, véo được một con liền cho vào miệng, ăn xong bóng đen đó, lặng lẽ không một tiếng động, mấy người đều không phát hiện.

Vương Diệp khẽ nheo mắt, hắn không muốn đánh rắn động cỏ, một bước lao lên, trực tiếp chạm vào bóng đen đó.

Nhưng ai ngờ bóng đen đó cực kỳ trơn trượt, trực tiếp tuột khỏi tay hắn, mà Vương Diệp đột nhiên kéo Yêu Muội Nhi ra sau lưng mình.

"Có biến!" Sau đó lập tức nhảy dựng lên, xẻng công binh cũng đã cầm trong tay, mà Vương Bàn Tử cũng phản ứng cực nhanh, giơ tay bắn liên châu khoái nỗ.

Hai mũi tên nỏ bằng thép trong suốt ở đầu, giống như hai con thiêu thân vù một tiếng bay qua giữa giáo sư Tôn và Tuyết Lỵ Dương, lướt qua bóng đen đó cắm vào tường xi măng.

Vương Diệp đứng tại chỗ nhìn chất lỏng sền sệt màu đen trên tay mình, không khỏi cảm thấy có chút ghê tởm.

Nhưng mũi hắn có thể ngửi rõ ràng chất lỏng sền sệt màu đen này là máu.

Giống như máu đã ra khỏi cơ thể rất lâu rồi.

Trong lúc Vương Diệp đang quan sát kỹ máu trên tay, bóng đen đó nhanh như ma trơi, sau khi biến mất sau cái cây liền định bỏ chạy, thân pháp nhanh đến mức khó bắt kịp.

Vương Bàn Tử vội vàng giơ liên châu khoái nỗ lên định bắn, lại nghe giáo sư Tôn đột nhiên đứng dậy hét lớn: “Đừng bắn tên!

Đừng làm hại nó.” Ngay sau đó lại cao giọng hô lên, dường như là nói với bóng đen đó: “Lão Phong, là tôi đây, ông đừng chạy, đã kết thúc rồi.” Tiếng hét của giáo sư Tôn vang vọng trong hầm phòng không rộng lớn trống trải, nhưng đáp lại ông lại không phải là tiếng người, mà là một trận còi báo động không kích hú lên thê lương từ sâu trong hầm phòng không.

Vương Diệp đột nhiên hoàn hồn, đang định đuổi theo bóng đen đó thì nghe thấy tiếng còi báo động không kích thê lương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nghe thấy.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Hầm phòng không im lìm bấy lâu nay, đột nhiên vang lên tiếng còi báo động không kích.

Lẽ nào là do Phong đoàn trưởng đã mất tích nhiều năm làm?

Vương Bàn Tử cũng không quan tâm đến tiếng còi báo động không kích thê lương đó, mà chửi ầm lên: “Phong đoàn trưởng này thuộc họ thỏ à, sao lại chạy nhanh thế.” Vương Diệp ở bên cạnh nhìn máu đen trong tay mình, lẳng lặng nói một câu: “Có thể là họ lươn.” Sau đó liền chìa lòng bàn tay của mình ra, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kinh ngạc: “Cậu vừa chạm vào nó?” Vương Diệp gật đầu, sau đó liền lấy giấy ra định lau đi máu đen trên tay, bỗng nhiên hắn cảm thấy không ổn, liền không định lau trước mặt mọi người.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng lòng bàn tay của mình đang bị ăn mòn, nếu không phải trước đó đã dung hợp Hoắc thị bất tử trùng, e rằng mình đã chết đi sống lại mấy lần rồi.

Đợi đến khi mọi người không còn chú ý đến hắn nữa, Vương

Diệp mới lấy giấy ra, lau sạch máu đen trên tay.

Quả nhiên, chỉ thấy lòng bàn tay hắn một mảng đen kịt, nhưng rất nhanh đã hồi phục như cũ.

Do mọi chuyện xảy ra quá nhanh không kịp phản ứng, bây giờ sau khi đã phản ứng lại, mọi người liền định đi về phía nơi phát ra còi báo động không kích lúc trước.

Kiểm tra một chút, dù sao tiếng còi phòng không đó vang lên, vô cùng kỳ quái.

Trong đường hầm có rất nhiều cửa sổ trời, mệt mỏi, còn có không ít, ánh sáng lọt xuống, tuy không phải nơi nào cũng có thể truyền đơn, ánh sáng và bóng tối mờ ảo, căn bản không nhìn rõ, căn bản không biết bóng đen vừa rồi là người hay vượn.

Nhưng lúc Vương Diệp chạm vào, da của thứ đó lông lá, rõ ràng không phải da người.

Bỗng nhiên giáo sư Tôn như bị kích động gì đó, lập tức nhảy dựng lên chạy thẳng vào sâu trong đường hầm, ông vừa chạy vừa hét tên Phong đoàn trưởng.

Yêu Muội Nhi và Tuyết Lỵ Dương muốn vươn tay giữ ông lại, nhưng đều bắt hụt, Hồ Bát Nhất đột nhiên hoàn hồn hét lên: “Tôn Cửu Gia, ông điên rồi à?” Lúc này cũng không để anh ta suy nghĩ gì nữa liền rảo bước, cũng từ phía sau đuổi theo giáo sư Tôn.

Đồng thời gọi mấy người còn lại mau chóng đuổi kịp, Vương Diệp dẫn đầu chạy sau lưng Tôn Cửu Gia.

Người này cũng không giống người già nha, lại chạy nhanh như vậy.

Mọi người men theo đường hầm chạy mấy chục mét, đến trước một cửa động xi măng hình vòm khổng lồ.

Vương Diệp nhìn cửa động xi măng hình vòm khổng lồ trước mắt cũng quên mất, Tôn Cửu Gia bên cạnh cũng dừng bước, chỉ nghe thấy từng tràng tiếng còi báo động phòng không, đều phát ra từ chân tường có sơn khẩu hiệu ‘Bị chiến bị hoang’.

Nơi đó đều là góc chết ánh sáng không chiếu tới, mà trong góc dường như có thứ gì đó, lắt nhắt không ngừng cử động, trong tay dường như đang quay một bộ máy báo động phòng không quay tay.

Vương Diệp nheo mắt, chăm chú nhìn vào góc đó.

Hồ Bát Nhất lúc này nhân lúc giáo sư Tôn dừng bước, lập tức tóm lấy ông, đồng thời giơ đèn pin mắt sói trong tay chiếu vào góc tối đen đó.

Thứ trong góc dường như cảm nhận được sự thay đổi của ánh sáng liền lập tức ngẩng đầu lên, lại là một khuôn mặt lông lá, giống như sơn quỷ kỳ dị, trong con ngươi màu xanh lam có lẫn một tia màu đỏ máu.

Vương Diệp ánh mắt như đuốc, trân trối nhìn con Vượn Ba Sơn kia.

Chỉ thấy con Vượn Ba Sơn che đi đôi mắt bị đèn pin tạm thời làm bỏng, lẩn vào sau cửa động xi măng.

Trong nháy mắt đã cách xa trăm bước, lúc này dù là liên châu khoái nỗ cũng đã không đuổi kịp nó.

Tôn Cửu Gia thở hổn hển nói: “Lão Phong.

Đó nhất định là Lão Phong.” Yêu Muội Nhi tuy không biết Lão Phong mà giáo sư Tôn nói là ai, nhưng cảnh tượng vừa rồi cũng đã nhìn rất rõ, cô không khỏi kinh ngạc nói: “Sao có thể là Lão Phong được?

Đây là Vượn Ba Sơn thường thấy trong núi, người trong núi ai mà chưa từng thấy?” Nghe lời Yêu Muội Nhi, Hồ Bát Nhất sợ giáo sư Tôn lại phát điên đuổi theo con vượn đó, lúc này đâu dám buông tay, vẫn nắm lấy cánh tay ông hỏi: “Tôn Cửu Gia, ông hoa mắt hay là mất trí rồi, người và Vượn Ba Sơn cũng không phân biệt được?

Vừa rồi chiếu qua ông không nhìn rõ à?

Đâu phải là Phong đoàn trưởng nào?” Giáo sư Tôn không cho là vậy, ông hít một hơi nói: “Cậu tưởng tôi giống lão Trần, không chịu nổi đả kích à, con vừa rồi rõ ràng là do Phong đoàn trưởng nuôi.” Nghe ông nói vậy, mọi người nhìn nhau, Tuyết Lỵ Dương nói với Tôn Cửu Gia: “Lúc đó ngài có chắc chắn không ạ?

Vượn Ba Sơn ở trong núi sâu rừng già đều có, trời đất này đâu phải chỉ có một con do Phong đoàn trưởng nuôi.” Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Tôn thở dài một hơi, sau đó nói: “Tuy tôi già rồi, có chút mắt mờ, nhưng tôi tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Con Vượn Ba Sơn già vừa rồi trên cổ có đeo một tấm kim bài, tôi liếc mắt là nhận ra ngay.

Trước kia lúc Phong đoàn trưởng bị hạ phóng cải cách không được phép mang theo đồ dùng cá nhân, nhưng ông ấy có một miếng yêu bài Quan Sơn Thái Bảo gia truyền là vật ngự ban của Minh Thái Tổ.

Lúc đó bị phát hiện chắc chắn sẽ bị tịch thu, nhưng ông ấy không nỡ, chỉ có thể treo vào cổ con Vượn Ba Sơn.

Lúc trốn về chắc chắn cũng mang con Vượn Ba Sơn đó về.” Nghe lời ông, Vương Bàn Tử nhặt máy báo động phòng không quay tay trên đất lên: “Cái đó chưa chắc, biết đâu thứ đó tự mình quay về.” Nghe lời Vương Bàn Tử, mọi người im lặng, hắn nói cũng không phải không có lý, nhưng giáo sư Tôn lại thở dài một hơi: “Dù thế nào tôi cũng phải đi xem.” Nghe lời ông, Vương Diệp ánh mắt sáng lên, hắn cũng rất muốn đi xem con Vượn Ba Sơn đó.

Dù sao màu đỏ trong mắt con Vượn Ba Sơn đó, hắn nhìn rất rõ, chứng tỏ con Vượn Ba Sơn đó có linh tính.

Nếu có thể thu con Vượn Ba Sơn đó vào không gian hệ thống… Vương Bàn Tử nhét máy báo động phòng không quay tay vào túi nói: "Cũng không phải không cho ngài đi tìm, nếu nó thông hiểu nhân sự, sao chúng ta không lên bắt sống con Vượn Ba Sơn đó ép nó dẫn chúng ta đến Địa Tiên Thôn." Lời này của hắn rõ ràng là hão huyền.

Con Vượn Ba Sơn đó tuy lanh lợi, nhưng dù sao cũng là thú vật, nếu trông mong nó dẫn đường thì hoàn toàn không thể, nhưng có thể theo dấu vết của nó, biết đâu lại tìm được Lão Phong và cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp nói ra lời của mình, sau đó Hồ Bát Nhất gật đầu: "Cứ quyết định vậy đi, biểu ca anh đi trước mở đường cho chúng ta, mau xuất phát." Vương Bàn Tử không hài lòng bĩu môi, sau đó liền dẫn đầu xung phong.

Mọi người lo lắng con Vượn Ba Sơn đó chạy xa không thể truy lùng, lập tức không dám chậm trễ, men theo đường hầm đuổi theo.

Vương Diệp trong lòng cứ nghĩ đến con Vượn Ba Sơn có linh trí đó, trên đường tốc độ cũng tăng lên không ít, rất nhanh đã chạy lên trước Vương Bàn Tử.

Đường hầm này xuyên qua cả dãy núi lớn phía tây trấn Thanh Khê, trên mặt đất đều có đường ray vận chuyển đá.

Mà xung quanh có rất nhiều hầm mỏ đã đào rỗng cả ngọn núi.

Hầm phòng không và đường hầm chính quy cũng chỉ là một phần nhỏ trong đó, địa hình bên trong phức tạp, nhiều ngã rẽ, đi trong đường hầm tối đen mấy cây số cũng không thấy bóng dáng con Vượn

Ba Sơn đó.

Không biết nó đã chạy đi đâu.

Mọi người đành phải dừng lại nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử thở hổn hển.

Tuy thể lực của hắn rất tốt, nhưng cũng không chịu nổi một mạch chạy như vậy.

Chương 381

Tốc độ của con Vượn Ba Sơn đó cũng rất nhanh, họ đều đã cố hết sức đuổi theo, nhưng cũng không thấy bóng dáng nó.

Vương Diệp phát hiện không có tung tích con Vượn Ba Sơn có linh trí đó, trong lòng cũng không vội, hắn biết đi theo Hồ Bát Nhất họ nhất định sẽ tìm được con Vượn Ba Sơn đó.

Đợi mọi người nghỉ ngơi xong, liền tiếp tục đi về phía trước, họ không thể đi lung tung trong đường hầm như mê cung theo con Vượn Ba Sơn được, dù sao thể lực có hạn, chỉ có thể tiếp tục đi về phía cuối đường hầm phòng không để tiếp cận một khe núi đan xen màu đỏ, là nơi mỏ muối vu diêm không thể chạm tới, cũng chính là khu vực họ lên kế hoạch ban đầu để khám phá.

Khi mọi người đã đến cuối đường hầm, chỉ thấy bên hông đường hầm đã sạt lở nhiều lần, lộ ra một hang động rất lớn.

Trong hang động đều là đất vụn kim cương, nhìn màu gạch là đồ cổ, bên trong còn có một con thú đá ô dương bị đào ra một nửa.

Vương Diệp có thể nhìn thấy rõ âm khí của con thú đá ô dương đó.

Xung quanh thú đá ô dương, đầy sát khí, nếu không cẩn thận đến gần, nhẹ thì ốm một trận, nặng thì mất mạng.

Vương Diệp vội ngăn mấy người lại không cho họ đến gần, Hồ Bát Nhất vội dừng lại: “Phát hiện gì à?” Vương Diệp gật đầu: “Phía trước thú đá ô dương có sát khí, đừng đến gần.” Yêu Muội Nhi nghe thấy sát khí mặt ngơ ngác: “Sát khí?

Sát khí là gì?” Nhưng lúc này không ai muốn giải thích cho cô sát khí là gì, Vương Bàn Tử chỉ nói một câu: “Là mấy thứ đen thui xung quanh đó.” Tuy hắn chưa từng thấy sát khí, nhưng hắn cũng có thể đoán được.

Người ta thường dùng màu đen để hình dung những chuyện không tốt, giống như Vương Bàn Tử vậy.

Vương Diệp nhìn thú đá ô dương, vươn tay ra, chỉ thấy một đám đen kịt, trong lòng bàn tay hắn thấp thoáng hiện ra.

Theo lực hút, khí tức màu đen quanh thân thú đá ô dương liền bị hắn hút hết vào lòng bàn tay.

“[Tinh, đã hấp thụ Sát khí, đang chuyển hóa.]” Nghe thấy tiếng của hệ thống, Vương Diệp có chút đắc ý.

Sau đó nói với mọi người: “Được rồi, mọi người có thể hành động rồi.” Nghe lời Vương Diệp, Hồ Bát Nhất vội tiến lên quan sát.

Con thú đá ô dương đó nửa chôn nửa lộ trong tầng đất của hang động, nhìn sơ qua, số lượng cũng không ít.

Bây giờ khí xấu trên người chúng đã sớm bị Vương Diệp hút sạch, Hồ Bát Nhất nói với mọi người: “Đây có thể là do công trình sắp hoàn thành mà sạt lở lộ ra.

Hầm phòng không vốn là sản vật đặc thù của thời đại đặc thù.

Thực ra những ngọn núi đầy hầm mỏ cổ xưa không theo quy tắc như thế này, tình trạng sạt lở thôn làng rất nghiêm trọng, căn bản không thể xây dựng cơ sở vật chất phòng không nào, người không bị chôn sống trong đó đã là may mắn rồi.

Còn mong gì đến tác dụng phòng ngự ba tầng.” Vương Diệp nghe lời Hồ Bát Nhất gật đầu, hắn cũng rất đồng tình với cách nói này của Hồ Bát Nhất.

Mà lúc này, giáo sư Tôn đã cầm đèn pin, chui vào hang động lộ ra từ cơn gió lớn.

Ông thò đầu vào xem rồi nói: “Chỗ này là hố chôn tượng người?

Trông cũng không giống.” Ông xoa cằm suy nghĩ, trong đầu bắt đầu suy đoán hết lần này đến lần khác.

Sau đó ông ngước mắt lên phát hiện một con thú đá ô dương đang khắc dở và một đống đá lớn.

“Chỗ này rất có khả năng là nơi điêu khắc chế tạo thú đá thời xưa.” Vương Diệp trầm giọng nói.

Chỉ thấy bên trong hang động rộng khoảng bảy tám gian nhà dân.

Mà bề mặt tầng đá lộ ra bên ngoài rất bằng phẳng và cứng rắn, mạch đá cũng rất đặc biệt.

Rõ ràng đá dùng để điêu khắc những con thú đá ô dương đó đều được khai thác tại chỗ.

Ngoài ra cũng không có vật gì đặc biệt, nhưng hang đá này không có mỏ muối vu diêm, nếu không phải vì công trình đường hầm kéo dài đến đây, nếu không thì chỗ này tuyệt đối sẽ không bị lộ ra.

Bỗng nhiên Tuyết Lỵ Dương cảm thấy trên mặt đất có gió lạnh thổi qua, dường như có khe hở thông ra bên ngoài.

Chỉ thấy cô dùng xẻng công binh, cào đi lớp đất trên tường, bên trong lộ ra một bức tường gạch không quá kín, tiện tay đẩy nhẹ một cái, bức tường gạch liền đổ sập, bên ngoài có một mảng ánh sáng lớn chiếu vào.

Vương Diệp dẫn đầu thò người vào xem, chỉ thấy cửa động đó mở ra ở lưng chừng núi, trước động có một đoạn đường đá dốc đứng quanh co khúc khuỷu, một mạch thông xuống đáy thung lũng, nhưng từ đây lại không nhìn thấy tình hình dưới đáy thung lũng.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng đứng dậy đi vào, anh ta quan sát xung quanh, phát hiện ở đây không nhìn thấy đáy thung lũng.

Nhưng đối diện là một mảng vách đá dựng đứng xanh biếc cao ngất trời, mây khói lượn lờ, sau đó có mấy chục thác nước hình thành sau mưa, từ trong núi đổ ra.

Vương Bàn Tử lúc này cũng thò người ra, thấy cảnh này không khỏi cảm thán một tiếng: "Quả nhiên vẫn là cảnh tượng trong núi đẹp." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, chỉ thấy trên vách đá hai bên hẻm núi, đều có những con đường chim được đục vào trong núi.

Những con đường chim đó dọc ngang quanh co, nhỏ như mạng nhện, căn bản không biết dẫn đến đâu.

Mà đoạn đường dưới cửa động thú đá ô dương vừa rồi, cũng chỉ thuộc một đoạn không đáng kể trong đó.

Vương Diệp hỏi Yêu Muội Nhi: "Hẻm núi này là nơi nào?" Yêu Muội Nhi quan sát kỹ một lúc, sau đó nói: "Quan Tài Hạp." Nghe lời Yêu Muội Nhi, Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc: "Tại sao lại gọi là Quan Tài Hạp?" Yêu Muội Nhi nói: "Bởi vì ở đây khắp nơi đều là huyền quan, nơi này từ rất lâu trước đây đã có phong tục treo quan tài cầu may, dùng gỗ làm tường, nhưng đó đã là phong tục từ rất nhiều đời trước rồi." Vương Diệp khẽ nheo mắt, phát hiện quả nhiên trong nhiều hẻm núi gần đó đều có huyền quan, những chiếc quan tài đó vừa rồi đều lơ lửng giữa không trung.

Hồ Bát Nhất nhìn ngọn núi xa xa, trong lòng nghĩ rằng truyền thuyết về cổ mộ Địa Tiên Thôn đều không hề nhắc đến việc treo quan tài trên vách đá, mà Quan Sơn Thái Bảo chắc sẽ không chọn nơi gió thổi mưa dầm lộ thiên như thế này làm âm trạch.

Sau đó anh ta lại hỏi Yêu Muội Nhi: “Dưới đáy hẻm núi có gì?

Có ai từng xuống đó chưa?” Yêu Muội Nhi lắc đầu, nhìn xuống dưới nói: “Không rõ, bởi vì người dân địa phương đa số đều biết Quan Tài Hạp, không chỉ là một hẻm núi, mà là mười mấy hẻm núi rất sâu dọc ngang xen kẽ, từ trên cao nhìn xuống, địa hình giống như chữ Vu của thầy phù thủy, nên người ở đây cũng có người gọi nơi này là Tiểu Vu Hạp.” Vương Diệp nhìn qua, phát hiện ở đây thực ra phần lớn vách đá đều có sạn đạo treo lơ lửng do người xưa đục.

Nhưng vì niên đại quá xa xưa, những sạn đạo này sớm đã biến thành mê cung.

Nhiều con đường đi được một nửa thì cụt, bên ngoài cũng không có đường vào, dù là người dân địa phương chắc cũng rất ít người biết đường.

Bởi vì ngoài đường đi hiểm trở, Quan Tài Hạp còn có huyền quan dày đặc, cơ bản đều cất giấu hậu quả của người chết, ai rảnh rỗi không có việc gì làm mà lại đến đây.

Trước đây nghe người già đều nói một câu, Quan Tài Hạp, nhất tuyến thiên, mười người thấy chín người rầu.

Giáo sư Tôn nghe xong cũng nói: “Thế là đúng rồi.

Người dân địa phương bây giờ sớm đã không biết sự khác biệt giữa sạn đạo cổ treo trên núi và đường chim đục vào núi.

Thực ra hẻm núi vừa rồi chính là con đường lún sâu vào trong vách đá, cách một đoạn lại có một mái hiên, giống như chim làm tổ trong hang, câu ‘đường chim dọc ngang trăm bước quanh co’ nhất định là chỉ mảng đường chim dọc ngang xen kẽ này, ‘bách bộ điểu đạo’ thực ra chính là một đoạn trong đó.

Chỉ cần chúng ta tìm cách tìm được đoạn đường này, là đã không còn xa lối vào cổ mộ Địa Tiên rồi.” Vương Diệp nhìn vách đá cao chót vót xa xa, chênh lệch độ cao không dưới mấy nghìn mét, nhưng những con đường chim treo trên vách đá đó lại chằng chịt phức tạp, có thể nói là trăm vòng nghìn khúc.

Hơn nữa môi trường xung quanh sương mù mờ mịt, tối tăm, vô cùng mông lung, xung quanh toàn bộ đều bị mây mù bao phủ.

Căn bản không thể phán đoán được đoạn nào mới là nơi ‘bách bộ cửu hồi’.

“Ông xem xung quanh ngọn núi đó toàn là mây mù, hơn nữa đường chim bên trong toàn bộ đều chằng chịt phức tạp, trăm vòng nghìn khúc, làm sao mới có thể phán đoán được đoạn nào là nơi ‘bách bộ cửu hồi’?” Tuyết Lỵ Dương nhìn xuống một lúc rồi nói.

Mọi người theo ánh mắt của cô nhìn đi, vừa rồi đứa trẻ đó quả thực hành động… chênh lệch độ cao hơn một nghìn mét là khái niệm gì?

Tương đương với việc chồng mấy tòa nhà chọc trời mười tầng lên nhau.

Hơn nữa mỗi hẻm núi khúc khuỷu kỳ lạ, trong núi còn có mây mù cuồn cuộn, dòng nước chảy xiết.

Khung cảnh bên trong Hạp Quan Tài thần bí vô cùng.

Những nơi hiểm trở nhất mà Hồ Bát Nhất từng thấy trong đời cũng không thể sánh bằng nơi này, dù có giấu mười vạn đại quân ở đây cũng tuyệt đối không thể tìm ra.

Nếu cổ mộ Địa Tiên được xây dựng ở đây, người ngoài không biết rõ nội tình và bí mật thì e rằng thần tiên cũng chẳng thể tìm thấy.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất nói với mọi người: “Muốn tìm long mạch, phân kim định huyệt ở đây e là khó hơn lên trời, hay là chúng ta cứ tìm cách đến được con đường chim bay trăm bậc trước đã.” Vương Diệp lúc này cũng bước ra nói: “Xem ra, mấy câu ám hiệu mà Đoàn trưởng Phong để lại đều có những nơi tương ứng.

Hiện tại chúng ta đang ở ngoại vi của Hạp Quan Tài, đợi vào trong xem xét tình hình rồi tính tiếp, cứ tùy cơ ứng biến thôi.” Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó mọi người định thu dọn đồ đạc.

Vương Bàn Tử vừa nghe phải đi trên con đường chim bay cheo leo kia, chỉ mới nhìn thôi đã thấy đầu óc choáng váng, nhìn xuống dưới đã muốn ngất đi.

Đối với hắn, nơi này quá cao, quá nguy hiểm, hắn lập tức nảy ý định rút lui, viện cớ nói: “Các người đừng đùa nữa, Quan Sơn Thái Bảo chắc chắn không ở đây đâu, hay là quay lại dọn dẹp cái hầm phòng không, tìm khỉ dẫn đường mới là thượng sách.” Nghe Vương Bàn Tử muốn rút lui, Vương Diệp vỗ vai hắn, cười trêu chọc: “Sao thế?

Biểu ca sợ rồi à?” Vương Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng “phì” mấy tiếng: “Phì phì phì, Bàn gia ta sao có thể sợ được chứ?

Ta chắc chắn Quan Sơn Thái Bảo không ở trong Hạp Quan Tài này.” Nghe lời của Vương Bàn Tử, Vương Diệp liền dùng phép khích tướng, vỗ vào cái bụng phệ của hắn rồi hỏi: “Gần đây sống an nhàn quá rồi phải không?

Trở nên nhát gan rồi à?

Anh đừng coi thường Hạp Quan Tài này, nơi đây đúng là hiểm địa khiến cho anh hùng cái thế cũng phải kinh hồn bạt vía.

Nếu không phải vì vậy, cổ mộ Địa Tiên cũng không thể bảo tồn đến tận bây giờ mà không bị ai trộm.

Chủ nhân ngôi mộ bên trong chính là lão đại một thời của dòng dõi

Quan Sơn Thái Bảo.

Châu báu vàng ngọc chôn theo nhiều không kể xiết.

Nếu không mau chóng tiếp quản, sớm muộn gì cũng thành của người khác, đến lúc đó anh đừng có mà hối hận.” Nghe Vương Diệp nói, Vương Bàn Tử tuy có chút động lòng, nhưng vẫn nghĩ thầm: “Chỉ sợ có mạng đi không có mạng về.” Hồ Bát Nhất lúc này có chút mất kiên nhẫn, nghiến răng nghiến lợi định cho Vương Bàn Tử một trận, không ngờ Vương Diệp lại cản lại: “Lão Hồ, để tôi khuyên anh ấy.” Nghe Vương Diệp nói, Hồ Bát Nhất liền tránh sang một bên.

Sau đó, cậu đến bên cạnh Vương Bàn Tử: “Biểu ca, nếu lần này anh đi cùng tôi, lúc trở về đồ đạc tôi chia cho anh một nửa.” Nghe câu này, mắt Vương Bàn Tử sáng lên, nhưng vẫn mím môi không nói gì.

Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói: “Anh không tin tôi có thể bảo vệ được anh sao?” Nghe câu này của Vương Diệp, ánh mắt Vương Bàn Tử tức thì lóe sáng, hắn chính là chờ câu này của cậu.

Phải đi cùng Vương Diệp mới được, sự đặc biệt của biểu đệ, hắn đương nhiên thấy rõ.

Cái đùi lớn này nhất định phải ôm cho chặt.

Vương Bàn Tử nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Tuyết Lỵ Dương, liền nghiến răng nghiến lợi hạ quyết tâm, nói một cách cứng rắn: “Lần này sẽ cho các người thấy Bàn gia ta vẫn chưa nghỉ hưu đâu.

Mẹ nó chứ, Bàn gia ta chính là dám đấu tranh, dám chiến thắng.

Nếu không có cái gan vuốt râu hùm, ăn tim gan hùm báo, ta đã chẳng theo cái nghề đổ đấu này.” Thấy Vương Bàn Tử đã quyết tâm, mọi người liền thu dọn đồ đạc gọn gàng.

Nơi này cách đáy hẻm núi tương đối gần, và đoạn đường chim bay cheo leo này chỉ thông lên đỉnh hẻm núi, đành phải đi xuống theo vách đá thẳng đứng.

Đi dọc theo con đường, họ đột nhiên phát hiện trên những bức tường cổ xưa có rất nhiều tranh khắc đá nguyên thủy, có lẽ đã có lịch sử hàng ngàn năm.

Mọi người đi nối đuôi nhau trên con đường chim bay, xem qua vài chỗ, không khỏi nhìn nhau kinh ngạc.

Trong những di tích cổ xưa bị mưa gió bào mòn ấy, tất cả đều khắc họa những cảnh tượng như địa ngục.

Những bức bích họa trên vách đá cổ trông giống như vật tổ, lại giống như những ký ức được truyền lại, ghi lại cảnh tượng đi qua con đường chim bay cheo leo, thẳng một đường đi xuống.

Chương 382

Tuy nhiên, nơi đây khắp sườn núi đều là như vậy, cũng không biết những bức bích họa này được lưu lại từ thời đại nào.

Những cảnh tượng được miêu tả trong đó gần như toàn bộ là các loại tai nạn khủng khiếp.

Có châu chấu che trời lấp đất, hồng thủy tràn lan, cũng có cháy rừng thiêu xác, đất lở đất sụt, người và thú tàn sát lẫn nhau.

Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao lại có nhiều tai nạn hủy thiên diệt địa như vậy, tất cả đều đổ xuống Hạp Quan Tài ở Thanh Khê?

Vương Diệp nhìn Vương Bàn Tử mặt mày trắng bệch, nhắm chặt hai mắt đi phía sau, không khỏi muốn trêu chọc hắn một chút: “Biểu ca, anh không mở mắt ra là sắp rơi xuống rồi đấy.” Nghe tiếng Vương Diệp, Vương Bàn Tử vội vàng mở mắt, nhìn con đường trước mặt, phát hiện mình không hề sắp rơi xuống.

Nhưng khi hắn nhìn xuống dưới, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Biểu đệ, cậu cũng không phúc hậu chút nào.” Vương Bàn Tử có chút tức giận, còn Vương Diệp thì cười hì hì nhìn hắn, có lẽ hắn không biết bộ dạng của mình lúc này thật sự rất khiến người khác muốn bắt nạt.

Và Vương Diệp đã làm thế, chỉ thấy cậu giơ một tay ra định đẩy Vương Bàn Tử, còn Vương Bàn Tử thì vội vàng né tránh.

Không biết đùa giỡn bao lâu, Vương Diệp đột nhiên có chút sợ Vương Bàn Tử thật sự sẽ rơi xuống, liền vội vàng không trêu hắn nữa.

Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp tha cho mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy cơ thể hắn dán chặt vào vách đá, bên dưới là đáy hẻm núi sâu không thấy đáy.

Dù thân hình hắn vạm vỡ, nhưng giữa vách đá này lại trông đặc biệt mong manh.

Trong khi đó, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn ở bên cạnh đều đang chăm chú xem bích họa.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương nói: “Sông ngòi đóng băng, trời hoa rực rỡ, sư tử thành đàn thú dữ hoành hành, ôn dịch lan tràn, mưa đá lửa cháy, da thịt thối rữa, châu chấu từ trời giáng xuống, con trưởng chết thảm, bóng tối bao trùm, đây không phải là mười tai ương được ghi lại trong Kinh Thánh sao?

Tuy văn hóa Trung Tây có sự khác biệt, nhưng tôi thấy nơi này giống như vùng đất bị thần linh ruồng bỏ được nhắc đến trong Kinh Thánh.” Tuy nhiên, giáo sư Tôn lại không đồng ý với quan điểm của họ, ông lập tức chỉ ra: “Đừng lúc nào cũng tin vào thần linh.

Theo kinh nghiệm của tôi, những bức bích họa này còn cổ xưa hơn cả thời Chiến Quốc, có từ trước khi công trình thủy lợi Giang Đô Yển được xây dựng.

Vùng Ba Sơn Thục Thủy này tai nạn xảy ra thường xuyên, hầu như đều có hỏa hoạn và hồng thủy, không phải là truyền thuyết hư cấu.” Hồ Bát Nhất nghe câu này định tranh luận vài câu, nhưng con đường chim bay ngày càng hiểm trở, căn bản không thể phân tâm nói chuyện hay để ý đến những lời bông đùa.

Mọi người gần như đều phải dựa lưng vào tường, di chuyển từng bước một.

Sắc mặt Vương Bàn Tử còn trắng bệch hơn trước, nhắm chặt mắt không dám nhìn xuống, chỉ có thể dựa vào bản năng, dán người vào vách tường di chuyển từng bước.

Vương Diệp thì vẫn mặt không biến sắc, giống như đang đi trên đất bằng, không hề lo lắng mình sẽ rơi xuống.

Còn Bàn Tử thì thật sự lo lắng mình sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống, mở mắt ra lại thấy Vương Diệp bên cạnh thong dong như vậy, trong lòng có chút bất mãn.

"Biểu đệ, cậu gan thật đấy, không sợ chút nào à." Nghe Vương Bàn Tử nói, Vương Diệp cười hắc hắc: "Cùng lắm là chết thôi, có gì mà phải sợ." Nghe đến chữ "chết", Vương Bàn Tử rụt người lại, hắn còn chưa muốn chết, hắn còn chưa hưởng thụ hết sự giàu sang của thế gian.

Nhưng hắn nhìn Vương Diệp thế nào cũng thấy trong lòng bất mãn, thế là không mở mắt nhìn cậu nữa, mà nhắm mắt lại từ từ di chuyển.

Bốn người còn lại dù nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cũng không có tâm trạng nói gì thêm, từng người một đều bắt đầu lo lắng sợ hãi, họ cũng giống như Vương Bàn Tử, ngưỡng mộ sự khoáng đạt của Vương Diệp.

Mọi người đi trên con đường chim bay được tạc vào vách đá, không biết đã di chuyển bao lâu.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn ngay dưới chân, vách đá lạnh lẽo cũng trở nên ẩm ướt, nhiều nơi có thể thấy sương mù, có lẽ đã sắp đến đáy hẻm núi.

Tuy nhiên, Tuyết Lỵ Dương đi đầu đột nhiên dừng bước, hóa ra con đường chim bay đã đến đường cùng.

Nhưng nơi này cách mặt đất chỉ khoảng ba mét.

Vương Diệp thấy độ cao không lớn, liền bám vào vách đá từ từ di chuyển xuống, đến khoảng hai mét thì dứt khoát nhảy xuống.

Hồ Bát Nhất và những người khác đã quen với chuyện này, thấy Vương Diệp đã tiếp đất an toàn, Tuyết Lỵ Dương vội vàng thả Phi Hổ Trảo xuống, để mọi người bám vào dây xích sắt mà xuống đáy cốc.

Vương Diệp đã đứng đợi họ ở dưới.

Dưới đáy hẻm núi là một dòng sông chảy xiết, hai bên có nhiều bãi đá xanh tự nhiên, giữa những tảng đá lởm chởm và dòng nước xiết nguy hiểm, có vô số những con đường bằng ván đá khúc khuỷu có thể đi qua.

Vương Bàn Tử đặt chân lên mặt đất vững chắc mới cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Hắn vỗ vỗ vào lồng ngực đang đập thình thịch, rồi hỏi Hồ Bát Nhất: “Chúng ta đến đâu rồi?

Viện bảo tàng cổ mộ Địa Tiên giấu trong cái hẻm núi này à?” Nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất nhìn quanh, trên đầu là sương mù lờ mờ, dưới đáy hẻm núi là bọt nước tung tóe, hơi nước bốc lên.

Mắt nhìn đâu cũng thấy mờ mịt, những ngọn núi và hẻm núi xa xa chỉ thấy được đường nét lờ mờ, hoàn toàn không biết đã đến nơi nào, cũng không biết nên trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử thế nào.

Ngay lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: “Mọi người nhìn phía sau kìa.” Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, hóa ra dưới chân vách đá phía sau, giữa những đống đá vụn sụp đổ, lộ ra vài dấu vết kiến trúc gần giống cửa đá.

"Yêu Muội Nhi nói đây là rìa Hạp Quan Tài, đường hầm ẩn giấu kỹ như vậy rất có thể là con đường từ bên ngoài hẻm núi vào, chúng ta bây giờ đã đến cổng lớn của Hạp Quan Tài rồi." Nghe lời của Tuyết Lỵ Dương, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tôn Cửu gia đều cảm thấy chắc chắn là như vậy.

Nhưng địa thế Hạp Quan Tài hiểm trở, không biết có mỏ khoáng hay không, xem ra hầm phòng không ở Thanh Khê cũng không kéo dài vào đây.

Bản đồ tìm được trong thị trấn đã hoàn toàn mất tác dụng.

Tuy đã vào đến cửa núi, nhưng đối mặt với hẻm núi sâu thẳm bí ẩn khó lường này, thực sự không biết bước tiếp theo nên đi đâu về đâu.

Cho dù là Vương Diệp biết rõ mạch truyện, cũng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh mà tìm đường.

Vương Bàn Tử nói với mọi người: "Có thể đi đâu được, tìm ở dưới vách đá này xem sao, có khi lại tìm thấy cửa lớn vào cổ mộ, viện bảo tàng cổ mộ đó sớm đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chúng ta rồi." Nghe lời Vương Bàn Tử, mọi người đều lắc đầu, quả nhiên không nên trông mong vào hắn.

"Có lẽ chúng ta có thể thử đi sâu vào trong hẻm núi xem sao." Nghe Vương Diệp nói, mọi người liền quyết định dựa vào vị trí của cửa hẻm mà đi sâu vào trong xem xét.

Vật tư mọi người mang theo đều đầy đủ, hoàn toàn có thể đối phó với nhu cầu trong thời gian ngắn.

Đồ đạc Vương Diệp mang trong không gian hệ thống, dù có cắm trại ở đây một tháng cũng dư dả.

Chỉ là Hạp Quan Tài cách biệt với thế giới bên ngoài, bên trong lại sâu hun hút, e rằng sẽ gặp phải nguy hiểm bất ngờ, trang bị có vẻ hơi đơn bạc.

Chỉ dựa vào nỏ liên châu thì không đủ mạnh.

Yêu Muội Nhi tuy gan lớn, cũng đã quen với việc leo núi vượt đèo, nhưng dù sao cũng thiếu kinh nghiệm, Vương Diệp liền dặn dò Tuyết Lỵ Dương chăm sóc tốt cho Yêu Muội Nhi, đừng để cô bé đi đầu, cũng đừng để tụt lại phía sau.

Tuyết Lỵ Dương tự nhiên hiểu rõ.

Còn Vương Bàn Tử lúc này trong lòng vẫn canh cánh nhớ đến vàng bạc châu báu trong viện bảo tàng cổ mộ và lời hứa chia cho hắn một nửa của Vương Diệp, liền xách nỏ liên châu đi trước mở đường, vừa đi vừa hỏi Tôn Cửu gia: “Cửu gia, ngài tiết lộ cho chúng tôi chút nội tình đi, con lợn vàng đó có phải vàng ròng không?

Ngọc báu đó quý đến mức nào, có thể khiến tôi giàu lên sau một đêm không?” Vương Diệp đứng bên cạnh không nhịn được cười trộm, Vương Bàn Tử này quả nhiên là một kẻ mê tiền.

Nếu không phải hứa cho hắn một nửa và bảo vệ hắn, e rằng Vương Bàn Tử sống chết cũng không chịu đi.

Giáo sư Tôn nghe hắn nói, liền cảm thấy có gì đó không ổn, vội nói: “Tên béo nhà cậu sao lại đổi ý rồi?

Đã nói rõ rồi, các cậu chỉ cần đan đỉnh, bản đồ Long Cốt Quái Đồ thuộc về tôi, những thứ còn lại chúng ta cùng phát hiện, báo cáo lên trên, công lao không nhỏ đâu, sao lại có ý đồ khác rồi?” Nghe lời của giáo sư Tôn, Vương Bàn Tử trong lòng bất mãn nói với ông ta: “Ông nói nhảm, bây giờ là nhân dân làm chủ rồi, điểm yếu của ông nằm trong tay chúng tôi, còn không phải muốn thế nào thì thế đó sao, làm gì có chỗ cho ông mặc cả?

Huống hồ Bàn gia ta mệt sống mệt chết đi tìm cái cổ mộ Địa Tiên gì đó, kết quả chỉ được một cái đan đỉnh, chẳng phải lỗ to sao?

Hơn nữa, ông còn muốn lấy lại cuốn sổ ghi chép công việc đó không?” Nghe Vương Bàn Tử nói, giáo sư Tôn mặt đầy bất lực vội nói: “Được được được, tôi chỉ cần Long Cốt Quái Đồ, còn những thứ khác… tùy các cậu vậy, tôi không quản nổi nữa.” Vương Diệp ở bên cạnh không nghe nổi nữa, cậu không nhịn được cười phá lên.

Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đều không hiểu tại sao cậu lại cười.

“Biểu đệ, cậu cười cái gì vậy?” Vương Diệp vội vàng lắc đầu xua tay, cậu tuyệt đối sẽ không nói cho Vương Bàn Tử biết, cậu đang cười hai người họ cổ mộ Địa Tiên còn chưa tìm thấy, đã bắt đầu thương lượng chuyện phân chia tài sản.

Hơn nữa, kỹ năng diễn xuất của giáo sư Tôn, nếu không biết sự thật, đương nhiên sẽ thấy rất tốt.

Nhưng Vương Diệp biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhìn lại giáo sư Tôn, liền cảm thấy có chút khoa trương.

“Cửu gia, ngài chắc chắn Long Cốt Quái Đồ nhất định ở trong cổ mộ thôn Địa Tiên không?” Nghe Vương Diệp hỏi, ông ta cũng ưỡn ngực vỗ ngực nói với cậu: “Đương nhiên rồi, nếu không chẳng phải tôi đến đây công cốc à.” Nghe giáo sư Tôn nói, Vương Bàn Tử đột nhiên nảy ra ý xấu, kéo Vương Diệp sang một bên nói: “Chúng ta tìm thấy Long Cốt Quái Đồ trước, rồi giấu đi, để Cửu gia sốt ruột một phen, xem ông ta còn nói chuyện giao nộp gì nữa không.” Giáo sư Tôn ở bên cạnh nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, liền vỗ một cái vào vai hắn: “Tên béo nhà cậu, lòng dạ xấu xa thật.” Vương Bàn Tử thấy kế hoạch của mình bị giáo sư Tôn nghe thấy, liền cười hì hì: “Cửu gia, chẳng lẽ hôm nay ông mới biết tôi sao?” Nghe Tôn Cửu gia nói mình lòng dạ xấu xa, Vương Bàn Tử không những không tức giận mà còn lấy làm tự hào.

Lần này Tôn Cửu gia tức đến nỗi không thèm để ý đến hắn nữa.

Thế là Vương Bàn Tử lại không chịu ngồi yên: “Tôn Cửu gia ông cũng đừng ngại, không phải chỉ là mấy miếng mai rùa thôi sao?

Còn nhớ Lỗ Tấn tiên sinh nói thế nào không?

Kẻ đọc sách trộm sách không tính là trộm mà.

Cửu gia ông uống đầy một bụng mực, bây giờ đi trộm mộ lấy thiên thư, có gì mà phải ngượng ngùng chứ?Chi bằng mặt dày một chút, đường hoàng mà làm thôi.” Lời của Bàn Tử tuy mang vẻ trêu chọc, nhưng lại không ngừng xoáy vào nỗi đau của Tôn Cửu gia, khiến mặt ông lúc xanh lúc trắng, rất là ngượng ngùng, lẩm bẩm tự hỏi tự trả lời: “Kẻ đọc sách trộm sách không tính là trộm… Lỗ Tấn tiên sinh thật sự đã nói vậy sao?” Tâm trạng ông đột nhiên có chút uất ức, không khỏi ngửa mặt lên trời than thở.

Đột nhiên như nhìn thấy cái gì đó, ánh mắt đầy kinh ngạc, chỉ lên không trung nói với Vương Diệp và những người khác: “Mau nhìn, mau nhìn, thật sự có quan tài treo!” Nghe Tôn Cửu gia nói, mấy người vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên thấy trên vách đá hai bên treo rất nhiều quan tài, cao thấp lộn xộn, vị trí cũng rất phân tán, cái cao nhất chỉ nhỏ như một chấm đen.

Số lượng quan tài không thể đếm xuể, chỉ ước chừng sơ lược cũng phải hơn vạn cái, quả là một kỳ quan hiếm thấy.

Lúc này, hẻm núi sâu thẳm cũng dần thu hẹp lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, mây và trời trên đầu chỉ còn lại một đường kẻ, dường như vô cùng xa xôi so với nơi Vương Diệp và mọi người đang đứng.

Nếu một viên đá nhỏ từ trên cao rơi xuống trúng đầu, cũng hoàn toàn có thể lấy mạng người.

Cứ thế đứng giữa vách núi cheo leo này, ai nấy đều cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Dù biết địa danh nơi này là Hạp Quan Tài, đoán trước sẽ thấy rất nhiều quan tài treo trên vách đá, nhưng lúc này thấy quan tài treo trên vách đá đối diện dày đặc đến mức chi chít, trong lòng Vương Diệp không khỏi tò mò, đứng lại quan sát hồi lâu.

Còn Vương Bàn Tử thì cứ xúi giục Hồ Bát Nhất leo lên vách đá xem bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì không.

Dù sao nếu hắn không sợ độ cao, có lẽ đã tự mình leo lên rồi.

Vương Diệp lắc đầu nói với hắn: “Quan tài treo không thuộc thổ táng, không có cái gọi là nhập thổ vi an.

Anh xem những cỗ quan tài này đều ở trên cao, trải qua bao nhiêu năm gió thổi mưa dầm, phần lớn đều đã mục nát, hơn nữa công nghệ cũng cực kỳ thô sơ, đều là người dân địa phương chặt cây gỗ trong rừng nguyên sinh gần đó, khoét rỗng thân cây rồi đặt thi cốt người chết vào.

Đều là dùng vỏ cây làm quan quách, không có minh khí quý giá nào chôn cùng.

Từ khi nghề trộm mộ thịnh hành, rất ít người muốn động đến những loại quan tài treo này, không phải vì khó trộm, mà là vì thực sự chẳng có gì đáng giá để lấy.” Nghe Vương Diệp nói, giáo sư Tôn lắc đầu đáp: “Cũng không hoàn toàn như vậy.

Chương 383

Quan tài treo tùy theo hình thức khác nhau, có thể chia làm ba loại: loại trong hang động, loại trên cột đá và loại trong khe đá.

Giống như những ngôi mộ chính quy, cũng có phân chia cao thấp sang hèn.

Nhìn một loạt quan tài treo này đều thuộc loại trên cột đá, hẳn đều là nơi an nghỉ của dân thường.” Đột nhiên, ánh mắt ông ta dán chặt vào những cỗ quan tài treo rồi nói: “Ủa, sao cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Mọi người có thấy kỳ lạ không?

Sao quan tài treo đều tập trung ở một bên, còn bên kia lại hoàn toàn không có?” Nghe Tôn Cửu gia thắc mắc, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên chen vào: “Mọi người hãy nhìn kỹ xem đường nét mà những cỗ quan tài treo đó tạo thành giống cái gì?” Lúc này mọi người đang đi đến bên dưới vách đá có quan tài treo, không hiểu ý của Tuyết Lỵ Dương, liền làm theo lời cô mà nhìn lên.

Vừa hay, sương mù trong núi tan đi.

Từ góc nhìn của Vương Diệp, chỉ thấy những cỗ quan tài treo xếp lộn xộn trên cao đột nhiên trở nên dày đặc, đường nét của nơi tập trung quan tài lờ mờ tạo thành hình ảnh một người khổng lồ cao lớn.

Càng nhìn lâu, đường nét mơ hồ của đám quan tài treo càng trở nên rõ ràng hơn, hình thái ngồi ngay ngắn cũng đặc biệt chân thực, hai vai ngang bằng, hai tay buông thẳng, hai bàn chân khổng lồ đạp lên đáy hẻm núi, trên dòng nước cuồn cuộn.

Nhưng đường nét giống hình người này, tuy vô cùng sống động, lại không có đầu, giống như một vị thiên thần không đầu cao lớn uy vũ.

Nó đứng sừng sững bất động trên vách đá cheo leo.

Sáu người Vương Diệp đứng bên cạnh vị thiên thần quan tài này, nhỏ bé như những con kiến dưới chân nó.

Trong khoảnh khắc, ngay cả Vương Diệp biết rõ diễn biến của thế giới cũng nhìn đến ngẩn người, cho đến khi cảm thấy cổ đau nhức không chịu nổi mới hoàn hồn lại.

Cậu nhìn quanh, thấy mọi người đều đang ngẩng đầu ngây ngốc nhìn lên những cỗ quan tài treo đầy vách đá, há hốc mồm không ngớt lời tán thưởng.

Lúc này, trong đầu mọi người ngoài kinh ngạc ra, có lẽ đều không hẹn mà cùng nghĩ đến câu ám hiệu kia: “Thật là một vị đại vương, có thân không có đầu.” Hình ảnh không đầu được tạo thành từ vô số quan tài treo này, nếu không phải nhìn từ dưới chân lên, thì dù nhìn từ bất kỳ góc độ nào khác cũng sẽ không hiện ra chân thực đến vậy.

Dường như người xưa đã cố ý thiết kế như thế, để những người đến đây có thể thỏa sức chiêm ngưỡng, bái lạy.

Đột nhiên, giáo sư Tôn trở nên vui mừng khôn xiết: “Những cỗ quan tài này tạo thành hình dạng một vị thần, uy vũ trang nghiêm như một vị vua cổ đại.

Hơn nữa, đường nét thiếu mất đầu lâu này chẳng phải cũng ứng với câu ám ngữ “có thân không có đầu” sao?

Bạn cũ của tôi, Đoàn trưởng Phong, quả nhiên không lừa tôi.” Dù đứng dưới chân vị thiên thần không đầu này, biết rằng hàng vạn cỗ quan tài treo bí ẩn này có liên quan lớn đến ám hiệu mà Đoàn trưởng Phong để lại, nhưng Vương Diệp lại không cảm thấy chút kích động

nào.

Ngược lại, cậu cảm thấy bí ẩn của cổ mộ thôn Địa Tiên tuyệt đối không thể dễ dàng giải được như vậy.

Vương Diệp biết rằng bên dưới những cỗ quan tài treo này ẩn chứa một bí ẩn rất sâu, truyền nhân của họ Phong năm đó đã giấu một bí mật kinh thiên động địa ở đây.

Địa Tiên Chân Quân, thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, đã để lại cho hậu nhân của mình một đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chỉ cần theo manh mối này là có thể tùy thời tiến vào cổ mộ thôn Địa Tiên, thoát thai hoán cốt, phi thăng vũ hóa, trở thành một người có đạo hạnh sống cùng trời đất.

Và Đoàn trưởng Phong chính là người nắm giữ bí mật này.

Nhưng một huyền cơ như vậy, làm sao có thể dễ dàng tiết lộ, ông ta muốn giáo sư Tôn tự mình nói ra.

Nội dung trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú cực kỳ có hạn, nhưng lại ẩn chứa huyền cơ.

Chỉ mới vài câu mở đầu, kể từ khi họ tiến vào Thanh Khê, đã liên tiếp thấy những sự vật tương ứng với ám hiệu.

Nơi đây không chỉ có mỏ muối, còn có thú đá Ô Dương, nay lại thấy được một loạt quan tài treo xếp thành hình vua không đầu.

“Hơn nữa, từ khi vào Hạp Quan Tài, mọi chuyện dường như thuận lợi đến mức khó tin.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, những manh mối chúng ta tìm được không có cái nào dùng được cả.” Nghe Tôn Cửu gia nói, Hồ Bát Nhất gật đầu: “Đúng là đã phạm phải sai lầm của chủ nghĩa lạc quan mù quáng.

Trước đây tôi cứ nghĩ Quan Sơn Thái Bảo cũng chỉ là một tên địa chủ, có thể có bao nhiêu mánh khóe chứ, bây giờ xem ra thật sự có bản lĩnh cao cường trong tay.” Vương Diệp gật đầu.

Thôn Địa Tiên tự nhiên không dễ vào như vậy.

Cho dù là Vương Diệp, muốn trực tiếp xông vào thôn Địa Tiên cũng không phải là chuyện dễ.

Hướng đi chung và kịch bản thì cậu rõ, nhưng vị trí cụ thể thì cậu cần sự nỗ lực của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và những người khác.

Đương nhiên, cũng phải xem giáo sư Tôn nữa.

Vương Bàn Tử nghĩ đến vàng bạc trong cổ mộ Địa Tiên, nhìn những cỗ quan tài treo chi chít trước mắt, trong đầu nhất thời có chút hỗn loạn.

Trước mắt, hẻm núi này núi non trùng điệp, hoàn toàn không có manh mối nào để tìm kiếm, không khỏi có chút nóng nảy.

May mà còn có Tuyết Lỵ Dương, một người thông minh, giúp đưa ra ý kiến.

Tuyết Lỵ Dương nhìn vách đá, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tất cả giả thiết và suy đoán đều phải được xây dựng trên cơ sở những ám hiệu mà Đoàn trưởng Phong để lại năm đó là thật.

Tôi nghĩ mỏ muối, thú đá Ô Dương, hình ảnh vua không đầu, tất cả đều là những di tích cổ có thật ở khu vực Thanh Khê.

Như vậy xem ra, hoàn toàn có thể loại trừ khả năng đoạn ám hiệu này là câu đố chữ hay thơ giấu đầu, phần lớn đều liên quan đến một truyền thuyết cổ xưa nào đó của địa phương, và lối vào cổ mộ thôn Địa Tiên được giấu trong truyền thuyết đó.” Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, Tôn Cửu gia bừng tỉnh ngộ: “Vẫn là cô Dương nói có lý, nói thẳng vào vấn đề.

Nhưng rốt cuộc đây là truyền thuyết gì?

Hình ảnh vị vua được tạo thành từ những cỗ quan tài treo trên vách núi, có lẽ chính là ứng với câu đầu tiên của ám hiệu, ‘vua không đầu’.

Nhưng vị vua không đầu này chỉ là di tích vật tổ trấn sơn trấn hẻm núi do người xưa để lại, hay là thời cổ đại thật sự đã từng có một vị vua như vậy?” Những lời Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn vừa nói tuy không có kết quả rõ ràng, nhưng lại khiến Vương Diệp được khai sáng không ít.

Loại trừ khả năng nội dung ám hiệu là câu đố, mà suy nghĩ theo hướng ẩn chứa một truyền thuyết cổ xưa.

Trong những lời nói nửa hiểu nửa không này có lẽ ẩn chứa nội dung của truyền thuyết chứ không phải câu đố.

Vương Diệp suy đi nghĩ lại, đem mấy câu ám hiệu đó lặp lại trong đầu mấy lần: “Thật là một vị đại vương, có thân không có đầu, nương tử không đến, núi non không mở, nhóm củi nổi lửa, nấu chín gan phổi…” Cậu lại ngẩng đầu nhìn kỹ vô số quan tài treo trên vách đá cheo leo, trong lòng lóe lên một ý nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một mắt xích vô cùng quan trọng nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa được chú ý đến.

Lời gợi ý tìm lối vào thành cổ dưới lòng đất này, huyền cơ trong đó có lẽ nằm ở đây.

Ngay lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Hồ Bát Nhất đột nhiên vỗ vào đầu mình, trong lòng thầm mắng mình sao càng ngày càng hồ đồ, chuyện quan trọng như vậy mà lại hoàn toàn bỏ qua, thế là anh vội vàng hỏi mọi người: “Quan Sơn Thái Bảo giỏi nhất chuyện gì?”

Những người còn lại đều cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng Vương Diệp lại biết Hồ Bát Nhất đã nghĩ ra điều gì đó, có lẽ manh mối mà họ nghĩ đến là cùng một thứ.

Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, Yêu Muội Nhi sờ cằm, suy nghĩ vài lần rồi nói: "Người trong mộ yêu tiên tự nhiên sẽ biết yêu pháp, giỏi nhất cũng là yêu pháp." Nghe cô bé nói vậy, Tôn Cửu gia lại không cho là đúng, nói với Hồ Bát Nhất: "Quan Sơn Thái Bảo giỏi nhất đương nhiên là trộm mộ và xây mộ, còn chuyên sưu tầm đồ cổ." Vương Bàn Tử nghe mọi người nói, cười hắc hắc, vỗ ngực nói: "Mặc kệ hắn là ai, hắn giỏi nhất cái gì Bàn gia cũng không rõ, dù sao Bàn gia ta giỏi nhất và muốn làm nhất chính là lấy hết châu báu trong cổ mộ của hắn đi." Vương Diệp có chút bất lực lắc đầu, câu trả lời của họ rõ ràng không giống với những gì Hồ Bát Nhất nghĩ.

Khi cậu đang định mở miệng, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: "Quan Sơn Thái Bảo, Quan Sơn Chỉ Mê." Hồ Bát Nhất nhìn cô một cái, Tuyết Lỵ Dương rõ ràng đã nói ra đáp án hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ trong lòng anh.

Giáo sư Tôn lúc này nghe Tuyết Lỵ Dương nói ra bốn chữ "Quan Sơn Chỉ Mê", lập tức vỗ mạnh vào đầu mình, bừng tỉnh ngộ nói: "Ai da, cái đầu của tôi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ.

Thái Bảo Quan Sơn giỏi nhất chính là Quan Sơn Chỉ Mê, mà Quan Sơn Chỉ Mê hẳn là phong thủy chi thuật.

Lẽ nào ám hiệu tìm cổ mộ thôn Địa Tiên là dùng phong thủy để chỉ đường?" Nghe giáo sư Tôn nói, Vương Diệp cười cười đáp: "Cũng chưa chắc à, mấy câu sau đến giờ vẫn chưa có cách nào phán đoán.

Nhưng 'Thật là một vị đại vương, có thân không có đầu', câu này chắc chắn là một ám hiệu phong thủy, chỉ điểm huyền cơ.

Trước đây, tôi chỉ biết thuật Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim

Hiệu Úy độc bộ thiên hạ, thường bỏ qua việc thế hệ Quan Sơn Thái Bảo cũng là những cao thủ trộm mộ có số má.” Nghe Vương Diệp nói, Hồ Bát Nhất vội vàng gật đầu.

Lời Vương Diệp nói hoàn toàn trùng khớp với ý của anh.

Anh cũng từng cho rằng mình với thuật Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim Hiệu Úy đã là độc bộ thiên hạ, bây giờ nghĩ lại, thế hệ Quan Sơn Thái Bảo cũng là những cao thủ trộm mộ có tiếng, không thể xem thường ai cả.

Giáo sư Tôn nhíu mày, bắt đầu lo lắng: “Quan Sơn Thái Bảo quả thực rất giỏi phong thủy, nhưng học vấn của dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo năm đó, trên đời ngày nay thật giả lẫn lộn.

Nếu lối vào cổ mộ thôn Địa Tiên thật sự ẩn hợp với cổ thuật Thanh Ô, tôi e rằng khó mà đảm đương nổi, căn bản không giải được những bí ẩn này.” Nghe giáo sư Tôn nói, Hồ Bát Nhất vừa ngẩng đầu nhìn kỹ những cỗ quan tài treo chi chít, vừa nói với giáo sư Tôn: “Chuyện này cũng không cần lo lắng.

Tầm Long Quyết của Mô Kim Hiệu Úy bao trùm non sông đất trời, trăm sông vạn suối, Quan Sơn Chỉ Mê chỉ là những môn phái bên lề.

Dù hắn có bản lĩnh gì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Phật Tổ.

Cổ mộ Địa Tiên kia, nếu không liên quan đến phong thủy địa mạch thì thôi, nếu không tuyệt đối không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Mô Kim Hiệu Úy.

Tôi không sợ hắn có nghìn vạn chiêu, chỉ sợ hắn không có chiêu nào.” Vương Diệp thấy Hồ Bát Nhất tự tin, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lão Hồ ra tay, vào thời khắc quan trọng, Vương Diệp lại dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật bổ sung một chút, cho dù cổ mộ thôn Địa Tiên ở thế giới này có khó hơn nữa, cũng không lo không giải được.

Mọi người đứng tại chỗ coi như nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, nhìn họ vừa giải đố vừa nói chuyện.

Yêu Muội Nhi ngồi bên cạnh Vương Bàn Tử, nói với hắn: “Bàn ca, sao anh không cùng họ giải đố?” Lập tức mặt Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Bảo hắn giải đố còn không bằng lấy mạng hắn.

Theo hắn thấy, thà lật tung mấy ngọn núi xung quanh này còn hơn, như vậy cổ mộ thôn Địa Tiên có ở đây hay không, chẳng phải sẽ rõ như ban ngày sao?

Nhưng hắn nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của Yêu Muội Nhi, nhất thời không biết nên nói gì.

Vương Diệp liền đi tới nói với Yêu Muội Nhi: “Yên tâm, nhiệm vụ của Bàn ca không phải là giải đố, sau này sẽ có lúc cần đến anh ấy.” Nghe Vương Diệp đến giải vây, Vương Bàn Tử nhìn Vương Diệp với ánh mắt biết ơn, cuối cùng nói với Yêu Muội Nhi: “Bàn gia ta chẳng phải sợ ta giải hết câu đố rồi, bọn họ không có việc gì làm sao.” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Yêu Muội Nhi bán tín bán nghi ngồi xuống bên cạnh, nhìn gã từ trên xuống dưới.

Vương Diệp có chút bất lực, vì Vương Bàn Tử muốn khoác lác, anh cũng không nỡ vạch trần gã.

Thế là anh im lặng đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Hồ Bát Nhất dường như đã có chút manh mối, anh ngẩng đầu nhìn vách đá cao chót vót, chỉ thấy những chiếc huyền quan được sắp xếp vô cùng dày đặc, nhưng phần lớn đều đã bị phong hóa mục nát do thời gian quá lâu.

Nhìn qua, nếu có ai đó chạm nhẹ, có lẽ chúng sẽ vỡ tan thành bột mịn.

Không ai có thể giải thích được tại sao trong hẻm núi quan tài này lại có nhiều huyền quan đến vậy, và thi thể trong quan tài thuộc về triều đại nào?

Tất cả đều không có cách nào biết được.

Nhưng với nhãn lực của Mô Kim Hiệu Úy, họ có thể nhận ra rằng về cơ bản đó đều là những di vật cổ xưa từ trước thời Tần Hán, chắc chắn không phải là đồ vật thời Minh.

Thực ra, sớm nhất là vào thời Tây Chu, thuyết về thuật âm dương phong thủy đã tồn tại từ lâu, trong «Kinh Thi» từng có một đoạn miêu tả về việc Công Lưu năm xưa chọn địa điểm để xây dựng Chu Nguyên.

Điều này cho thấy rằng từ mấy ngàn năm trước, vương triều Thương Chu đã bắt đầu chú trọng đến môi trường địa lý.

Tuy nhiên, trước thời Tần Hán, lý luận phong thủy chi tiết và chặt chẽ vẫn chưa hình thành, nhưng không thể phủ nhận rằng hình thế, lý khí, long, sa, huyệt, thủy đều được phát triển từ phong thủy cổ đại.

Nói cách khác, vào những thời đại cổ xưa hơn như Chu - Xuân Thu và thời kỳ Tần Hán Đường Tống, tiêu chuẩn lựa chọn âm trạch và dương trạch không có nhiều khác biệt.

Chương 384

Đây chính là thiên nhân hợp nhất trong tạo hóa, nhưng về xu hướng long mạch, có lẽ do sự biến thiên của thời đại nên mới có sự khác biệt.

Ví dụ, các ngôi mộ cổ thời Xuân Thu - Chiến Quốc phần lớn nằm trên những cánh đồng bằng phẳng, trong khi thời Đường Tống về cơ bản đều lấy núi cao làm lăng mộ.

Thậm chí cả những khu vực xung quanh nền văn minh trung tâm và các dân tộc thiểu số dường như cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc từ điều này.

Mặc dù không nhất định có khái niệm phong thủy cụ thể nào, nhưng phần lớn mộ táng đều được đặt ở những nơi sâu thẳm có địa thế núi non hiểm trở.

Hồ Bát Nhất quan sát kỹ lưỡng, trên vách đá cheo leo, vô số huyền quan tạo thành hình dáng một người khổng lồ không đầu, giống như một vị thiên thần trấn giữ cửa hẻm, chân đạp lên dòng nước chảy xiết hung dữ, giống hệt như trong Tầm Long Quyết đã nói: "Sơn thế như môn thủy như long, sơn cao thủy trường dung dịch khứ, trường môn chi nội nhu trấn phục, bất phóng nhất sơn nhất thủy tẩu." (Thế núi như cửa nước như rồng, núi cao nước dài dễ trôi đi, trong cửa dài cần trấn áp, không để một núi một nước nào thoát).

Trong quần thể huyền quan quy mô khổng lồ này, tuy không biết là di tích cổ từ thời nào, nhưng cách bố trí của nó lại ngầm hợp với thuật pháp cổ đại, không phải được xây dựng một cách tùy tiện, mà đã trấn giữ phong thủy khí vận trong hẻm Quan Tài suốt mấy ngàn năm qua.

Hồ Bát Nhất lật đi lật lại trong đầu mọi chi tiết trong «Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật», chỉ muốn tìm ra vị trí khí vận mà huyền quan trấn áp.

Vương Diệp vẫn luôn quan sát sắc mặt của Hồ Bát Nhất.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, trong một hẻm núi chỉ có thể nhìn thấy một vệt trời, đặc biệt là vào ban ngày, không có nhiều tác dụng.

Muốn tìm vị trí mộ huyệt, vẫn phải trông cậy vào Lão Hồ.

Tuy nhiên, Vương Diệp không ngại cho Hồ Bát Nhất một vài gợi ý. "Lão Hồ, anh mau nhìn kia." Vương Diệp chỉ tay vào không trung.

Mọi người đều nhìn theo.

Hồ Bát Nhất đột nhiên phát hiện ra hình bóng người khổng lồ không đầu đang ngồi ngay ngắn, trong đó có vài chỗ dường như bị khuyết, ở tay trái của nó hình như thiếu mất một mảng huyền quan, khiến bàn tay khổng lồ của nó tách ra thành hai ngón, giống như đang bắt một thế "trích tinh chỉ quyết", chỉ thẳng về phía vách đá đối diện.

Chi tiết này rất quan trọng, nếu Lão Hồ cứ quan sát từ dưới đáy hẻm núi, có lẽ cũng sẽ nhìn ra được.

Nhưng có Vương Diệp ở đây, đã tiết kiệm được chút thời gian đó.

Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại, nơi mà quần thể huyền quan này chỉ đến chắc chắn có điều kỳ lạ.

Những người khác cũng quay lại nhìn vách đá sau lưng mình, nhưng vì vách đá này trên rộng dưới hẹp, từ góc độ họ đang đứng, căn bản không thể nhìn thấy gì.

Họ chỉ có thể sang phía bên kia để xem, nhưng vì lũ trong hẻm núi quá hung dữ, không có cách nào tiếp cận được phía vách đá dày đặc huyền quan.

Giữa hai vách đá tuy có dây xích sắt nối liền, nhưng chỉ có vượn dời núi mới có thể đi qua.

Nếu muốn xem trên vách đá đối diện quần thể huyền quan rốt cuộc cất giấu bí mật gì, chỉ có thể đi lên từ con đường chim được đục vào vách đá.

Mọi người nhìn thấy sâu trong hẻm núi phía trước, con đường đã kết thúc, không có cách nào tiếp tục đi vào trong, vì vậy họ định quay đầu tại chỗ để leo lên con đường chim hiểm trở.

Đúng lúc này, Vương Diệp đột nhiên lao ra, chỉ thấy anh leo trèo qua lại trên vách đá mà không cần sự trợ giúp của bất kỳ công cụ nào, cuối cùng anh đã lên được sợi xích sắt giữa hai vách đá, chỉ thấy anh nhảy một cái, đứng thẳng trên đó.

Anh thong dong chạy từ bên này vách đá sang bên kia như đang đi dạo ở sân sau.

Vương Bàn Tử mặt đầy ghen tị: "Chết tiệt, tao thừa nhận nó ra vẻ thành công rồi.

Nếu không phải Bàn gia đây sợ độ cao, Bàn gia đây chỉ cần một cú xoay Thomas là bay thẳng lên đó rồi." Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử khoác lác, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vương Diệp đã đến được phía đối diện, nhưng họ lại không thể đi qua bằng con đường đó, dù sao không phải ai cũng gan dạ như Vương Diệp.

Sau khi Vương Diệp đến được phía đối diện, anh buông thõng hai chân, ngồi phịch xuống con đường chim, đợi mọi người đi lên.

Đoạn đường này của Hồ Bát Nhất và những người khác vô cùng gian nan hiểm trở, họ đi mãi cho đến khi hoàng hôn dần buông xuống, đáy hẻm núi đã tối đen như mực, chỉ có trên đỉnh núi cao vẫn còn chút ánh sáng.

Nhìn sang phía đối diện, họ cuối cùng cũng đã đến được nơi mà ngón tay của người khổng lồ không đầu chỉ đến.

Vách đá ở đây cheo leo, thế núi gần như thẳng đứng, hoàn toàn trái ngược với phía treo đầy huyền quan, không thấy một cỗ quan tài nào, chỉ toàn là gai góc và dây leo đầy núi.

Hồ Bát Nhất nhìn xuống hẻm núi đen kịt dưới chân, trong lòng kêu khổ: "Tuy chưa đến đêm, nhưng hẻm núi đã sớm như đêm khuya, lúc này muốn quay đầu cũng không thể mò mẫm trong bóng tối đi xuống, lẽ nào thật sự phải qua đêm trên vách đá này sao?" Trong lúc mọi người đang lo lắng, đột nhiên họ nhìn thấy bên dưới con đường chim phía trước có một cửa hang trên vách đá.

Cửa hang chỉ có vài lớp cỏ dại và dây leo khô mọc lên một cách kỳ quái, đúng ngay vị trí bí ẩn trong bố cục của quần thể huyền quan.

Ở độ cao mấy trăm mét so với đáy hẻm, dùng ống nhòm cũng không thể dễ dàng tìm thấy.

Mặc dù Hồ Bát Nhất không giỏi các mánh khóe của phái Dời Núi Tả Lĩnh, nhưng cũng thường nghe nói về những bí mật trong đó.

Trên vách đá cheo leo kia làm sao có thể có cỏ dại mọc um tùm được, chuyện này chắc chắn không bình thường.

Hồ Bát Nhất vừa định xuống xem xét thì bị Tuyết Lỵ Dương cản lại, cô định dựa vào thân hình nhẹ nhàng của mình, dùng phi hổ trảo bám vào vách đá, mạo hiểm xuống xem thử.

Nhưng cô lại bị Vương Diệp cản lại.

Chỉ thấy Vương Diệp nhẹ nhàng bám vào vách đá, nhanh chóng trượt thẳng xuống.

Sau khi lộn một vòng, anh phát hiện trong hang có dấu vết đục đẽo của con người.

Nhìn vào bên trong, đó là một cánh cổng đá khổng lồ, bên ngoài cũng đã bị lấp bởi rất nhiều bùn đất.

Chính vì vậy mới khiến cỏ dại mọc um tùm, che kín cổng đá.

Bên cạnh có rất nhiều khối đá và gỗ mục, có lẽ là di tích còn sót lại từ một con đường ván rộng rãi trước đây, nhưng bây giờ đã không còn tồn tại, chỉ để lại một vài dấu vết.

Sau khi Vương Diệp kể lại những gì mình thấy cho mọi người ở trên, Hồ Bát Nhất có vẻ phấn khích, nói với Giáo sư Tôn: "Xem ra hướng chúng ta xác định không sai, quần thể huyền quan đối diện quả nhiên có chút khác thường.

Vậy thì bên trong cánh cổng đá ẩn sau vách đá này, rất có khả năng là con đường bắt buộc phải đi qua để đến ngôi mộ cổ trong thôn Địa Tiên.

Nhân lúc trời chưa tối hẳn, chúng ta vào xem trước đã." Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cùng những người khác lập tức quyết định leo xuống từ con đường chim.

Chỉ thấy họ vừa bước vào cửa hang được đục trên vách đá, ánh sáng từ đèn pin Lang Nha chiếu ra.

Ánh sáng chiếu thẳng lên xà ngang của cổng đá khổng lồ, chỉ thấy trên đó khắc hình những con dị thú bằng đá nhe nanh múa vuốt.

Cổng đá trong hang đã sụp đổ từ lâu, lối đi bên trong rất tối, dùng đèn pin Lang Nha cũng không chiếu đến được cuối đường.

Vương Diệp thu lại toàn bộ phi hổ trảo, bảo mọi người nhanh chóng kiểm tra thiết bị chiếu sáng mang theo bên mình, chuẩn bị đi qua lối đi sau cổng đá.

Khi họ chuẩn bị lên đường, đột nhiên nghe thấy Yêu Muội Nhi kinh ngạc nói: "Ơ?

Kia không phải là con vượn dời núi sao?

Có phải nó vẫn luôn đi theo chúng ta không?" Hồ Bát Nhất nghe Yêu Muội Nhi nói, liền vạch đám cỏ dại lộn xộn trước cổng đá ra, nhìn về hướng Yêu Muội Nhi chỉ.

Chỉ thấy trong chút ánh tà dương còn sót lại trên đỉnh hẻm núi, có một bóng đen đang nhảy nhót qua lại giữa các vách đá có huyền quan, men theo đường núi đi xuống.

Nhìn kỹ, đó chính là con vượn dời núi họ đã gặp trong hầm phòng không ở Thanh Khê.

Nhưng hẻm núi trong Quan Tài Hạp chằng chịt, chắc chắn đây không phải là một cuộc gặp gỡ tình cờ nữa, mà là nó đã âm thầm bám theo họ suốt chặng đường.

Vương Bàn Tử khinh thường nói: "Hừ, nó có thể có ý tốt gì chứ, chắc chắn là kẻ đến không thiện, thiện không đến.

Tiếc là nỏ liên châu của tôi không bắn xa được như vậy, nếu bây giờ có một khẩu súng trường, Bàn gia ở đây chỉ cần một phát là có thể tiễn nó xuống Diêm Vương điện báo danh." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tôn Cửu Gia có chút lo lắng, ông vội vàng khuyên can: "Con vượn này cũng có chút linh tính, nó chưa bao giờ làm hại người.

Không ngờ qua nhiều năm như vậy mà nó vẫn còn sống, chỉ không biết Phong đoàn trưởng rốt cuộc còn sống hay đã chết.

Con vượn này theo chúng ta từ trong hầm phòng không ra, có lẽ là muốn dẫn chúng ta đi tìm chủ nhân của nó, các cậu tuyệt đối đừng ra tay độc ác với nó." Lúc này, mặt trời đã lặn sau núi, cả hẻm Quan Tài hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Vương Diệp và mọi người cũng không còn nhìn thấy tung tích của con vượn dời núi nữa.

Hồ Bát Nhất liền nói với mọi người: "Con vượn dời núi đó chắc chắn không phải vô cớ theo chúng ta vào núi.

Nhưng nó đã bị một phen kinh hãi trong hầm phòng không, tuyệt đối không thể dễ dàng tiếp cận chúng ta nữa.

Lúc này muốn bắt hay giết nó đều không dễ dàng gì.

Nhưng hẻm Quan Tài vốn dĩ không phải là nơi yên bình gì, mọi người làm gì cũng phải cẩn thận." Hồ Bát Nhất dặn dò mọi người phải cẩn thận đề phòng, ngầm chú ý con vượn dời núi kia, nếu thật sự phát hiện nó có ý đồ xấu thì giết không tha.

Vương Diệp đương nhiên biết con vượn dời núi theo sau để làm gì.

Anh không những không muốn ngăn cản mà ngược lại còn muốn cổ vũ cho nó. *Lão ca cẩn thận một chút, đừng để rơi xuống, tình tiết phía sau còn cần đến anh đấy.* Vương Diệp đương nhiên tuyệt đối không thể dễ dàng ra tay làm hại con vượn dời núi đó, thậm chí còn phải đề phòng biểu ca lên cơn.

Thấy trời dần tối, trong hẻm núi và trong hang động không còn khác biệt gì, đều là một mảng tối đen tĩnh mịch.

Chỉ có sâu trong hang động thỉnh thoảng lại vọng ra những tiếng gió rít kỳ quái.

Mọi người đi một đoạn trong đường hầm của hang động.

Rất nhanh sau đó, họ phát hiện nơi này tuyệt đối không tầm thường.

Bên trong đường hầm rất nhẵn nhụi, chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành, ở nhiều nơi có thể thấy dấu vết tu sửa của con người.

Không ít chỗ còn có thể thấy những viên gạch xanh cổ đại lộ ra bên ngoài.

Một số góc tối còn có thể thấy những chiếc đèn đá hình đầu thú được điêu khắc bằng đá xanh.

Đáng tiếc là trong đèn đá đã không còn dầu, có lẽ đã khô cạn từ mấy trăm năm trước.

Mặt đất khá rộng rãi, thậm chí còn rộng hơn nhiều hầm mỏ bên ngoài trấn Thanh Khê, rộng đến hơn chục mét.

Mặt đất cũng đã được tu sửa, nhiều nơi được lát đá xanh và gạch xanh.

Có những nơi còn có thể thấy một ít gỗ mục.

Tình hình rất giống với mộ đạo và thần đạo bên ngoài các ngôi mộ lớn cổ đại.

Chỉ có điều, thần đạo này được ẩn giấu dưới lòng đất mà thôi.

Chương 385

Mấy người thấy tình hình này đều rất kích động.

Nhưng người phấn khích nhất vẫn là Bàn gia.

Lúc này, trong đôi mắt của Vương Bàn Tử đã bắt đầu lấp lánh ánh sáng như đồng tiền vàng.

Giáo sư Tôn thấy Vương Bàn Tử hưng phấn như vậy, trong bụng nổi ý xấu, không nhịn được bắt đầu dội nước lạnh: "Bàn Tử, cậu đừng vội mừng, cả đời này tôi chưa từng thấy mộ đạo nào như thế này.

Tôi thấy cách bố trí này tuyệt đối không phải là mộ đạo, mà là một di tích dưới lòng đất nào đó." Vương Bàn Tử sao có thể phục được. "Lão Tôn, đừng thấy ông mang danh giáo sư nhé, Bàn gia đây xuống mộ còn nhiều hơn những gì ông từng nghe nói.

Tôi nói cho ông biết, nơi này tuyệt đối là một ngôi mộ lớn cổ đại, không tin chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu nữa là có thể tìm thấy mộ thất và quan quách." Nói những lời này, Vương Bàn Tử còn có chút đắc ý, dường như đang khoe khoang kinh nghiệm trộm mộ của mình còn nhiều hơn muối mà giáo sư ăn.

Giáo sư Tôn hiển nhiên vẫn không phục, đang định tranh luận với Vương Bàn Tử thì Tuyết Lỵ Dương nhíu mày. "Các anh xem trên mặt đất ở đây, có xương thú." Thực ra Vương Diệp đã sớm chú ý đến ven đường hầm, trong nhiều góc tối có những đống xương.

Vương Diệp biết, thời cổ đại tuy có tục tuẫn táng, bồi táng, nhưng đa số đều ở trong các hố tuẫn táng chuyên biệt, hoặc bên cạnh mộ thất chính.

Rất hiếm khi có việc giết sinh vật tế tự trong mộ đạo.

Hơn nữa, những đống xương trong đường hầm được xếp rất lộn xộn, không có quy luật.

Ngược lại, trên đó còn mang theo một chút âm khí tà dị.

Sự việc có bất thường ắt có yêu ma.

Vương Diệp lập tức cảnh giác.

Đúng lúc này, nhờ vào chùm sáng của đèn pin Lang Nha, họ thấy đường hầm phía trước đã đến cuối.

Ở hai bên cuối đường là hai vách đá trắng như tuyết.

Trên vách đá, giống như hai con quỷ gác cửa, đều được vẽ hai cái đầu lợn đen máu thịt bầy nhầy.

Tuy nhiên, dưới vách đá có một cái bàn đá hình chữ nhật, trên bàn đá lộn xộn bày biện hàng ngàn chiếc đầu lâu chất thành núi.

Những chiếc đầu lâu đó đã sớm không còn da thịt, giống như bị gọt sạch sẽ.

Nhìn vào răng và hình dạng của những chiếc đầu lâu đó, có vẻ giống với đầu lâu của người, nhưng nhìn kỹ lại không phải là đầu lâu người thật, mà là đầu lâu của loài linh trưởng rất giống vượn.

Bây giờ, khi họ đứng trong đường hầm cổ xưa này, dường như vẫn có thể cảm nhận được mùi máu tanh của cuộc tàn sát hiến tế từ hàng ngàn năm trước.

Hồ Bát Nhất trong lòng chợt nảy ra một ý, lập tức dừng bước, quay lại nói với Tôn Cửu Gia và những người khác: "Mọi người đừng cãi nữa, đây đúng là không phải mộ đạo, chúng ta đã vào xưởng liên hợp thịt rồi." Những người khác đều biết "xưởng liên hợp thịt" là gì, chỉ có Tuyết Lỵ Dương từ Mỹ về đương nhiên chưa từng nghe qua từ này, ngơ ngác hỏi: "Xưởng liên hợp thịt là gì?" Hồ Bát Nhất trả lời: "Xưởng liên hợp thịt đương nhiên là nơi giết lợn rồi, cô xem nơi này có giống lò mổ không?

Tôi thấy đây chính là một lò mổ trong núi sâu." Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đi ngay sau Hồ Bát Nhất, nghe anh nói nơi này là lò mổ trong núi sâu, có chút bất mãn nói: "Lão Hồ à, anh lại nói linh tinh rồi, hẻm Quan Tài này không có người, sao lại có lò mổ được?" Yêu Muội Nhi lúc này cũng từ phía sau đi lên, đèn pin trong tay vừa hay chiếu vào hai chiếc đầu lâu.

Những chiếc đầu lâu trắng hếu khiến Yêu Muội Nhi sợ đến mức suýt ngã.

Yêu Muội Nhi tuy gan dạ và cẩn thận, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ, đột ngột nhìn thấy thứ này, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Vương Diệp im lặng đi đến trước đống đầu lâu vượn dời núi dày đặc, kéo Yêu Muội Nhi ra sau, che chắn trước mặt cô bé.

Sau đó, anh lặng lẽ hút những chiếc đầu lâu vượn dời núi đó vào không gian hệ thống.

Anh làm việc này vừa không lộ liễu vừa không cố ý, tự nhiên không để họ chú ý đến mình, nhưng anh cũng không thể thu thập quá nhiều, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện, anh chỉ thu thập một đống nhỏ.

Những người khác vẫn còn đang đấu khẩu ở đó.

Bỗng nhiên chỉ nghe Yêu Muội Nhi kinh ngạc thốt lên một câu: "Mọi người... có cảm thấy những chiếc đầu lâu vượn dời núi đó hình như ít đi một chút không?" Nghe Yêu Muội Nhi nói, Vương Diệp đang hành động đột nhiên thu tay lại, anh bất giác sờ sờ sống mũi mình, khóe miệng nở một nụ cười khổ.

Mọi người đều nhìn theo lời cô bé nói, quả nhiên thấy đống đầu lâu vốn cao ngất dày đặc, đột nhiên dường như thấp đi một chút.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng kinh ngạc nói: "Ơ, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Vương Diệp, người biết toàn bộ câu trả lời, cũng giả vờ kinh ngạc nhìn đống đầu lâu.

Chỉ cần anh thấy trong không gian hệ thống của mình, những chiếc đầu lâu đó đã bắt đầu có chút huyết khí, trong lòng vui như mở cờ.

Hồ Bát Nhất đi vòng quanh đống đầu lâu một vòng, phát hiện không có cơ quan nào có thể làm cho những chiếc đầu lâu đó thấp đi một chút, không khỏi bắt đầu cảm thấy vừa rồi thực ra là ảo giác.

Đây cũng là do vấn đề góc nhìn, nên mới cảm thấy những chiếc đầu lâu này thấp đi một chút.

Nhưng Yêu Muội Nhi lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Nhưng mọi người cuối cùng đều không tìm ra manh mối, thôi thì cũng không quan tâm nữa.

Vương Diệp còn ở bên cạnh nói chen vào: "Chắc là do vấn đề góc nhìn thôi, nếu không những chiếc đầu lâu này còn có thể tự dưng biến mất sao?" Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh nói: "Những cái đầu lâu này cũng không phải là thứ gì đáng tiền, chúng ta cầm đầu lâu cũng chẳng để làm gì." Nghe Vương Bàn Tử nói, Vương Diệp trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái cho Vương Bàn Tử.

Quả nhiên vẫn là lời của biểu ca hữu dụng hơn.

Mọi người liền không còn quan tâm đến những chiếc đầu lâu đó nữa.

Tuyết Lỵ Dương trầm tư một lúc rồi nói: "Các anh nhìn kỹ đi, trước cửa này có những hình điêu khắc đầu cừu đen bí ẩn, tôi đoán nơi này có thể liên quan đến cừu đen đó.

Muốn vào thôn Địa Tiên, phải tìm cừu đen trước.

Bên trong là một hang động, nhưng có vẻ không gian cũng không nhỏ, sao không vào xem thử rồi nói?" Nghe Tuyết Lỵ Dương nói, mọi người cũng chuyển sự chú ý trở lại.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương giơ chiếc ô kim cương lên hộ thân, gác đèn pin Lang Nha lên ô, đi đầu tiên qua lối đi chật hẹp giữa đống đầu lâu vượn dời núi.

Giữa hai vách đá có một cửa hang, trong đó đá lởm chởm, nhũ đá rũ xuống, nơi này lại là một hang động đá vôi tự nhiên.

Hồ Bát Nhất thấy hang động trong hẻm Quan Tài rất không lành, lo lắng Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đi phía trước có thể gặp chuyện không may, liền ra hiệu, dẫn Vương Diệp, Vương Bàn Tử và Tôn Cửu Gia theo sát phía sau.

Không gian bên trong hang động vượt ngoài dự kiến.

Chùm sáng hữu hạn của đèn pin Lang Nha không thể lập tức nhìn rõ địa hình xung quanh, chỉ có thể thấy phía trước là một khoảng đất trống bằng phẳng, cách nhũ đá trên đỉnh đầu hơn chục mét.

Mọi người không dám lơ là, lập tức tập trung thành một đội, im lặng tiến về phía trước thám hiểm, thỉnh thoảng lại dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Tuy nhiên, ánh sáng dường như bị bóng tối nuốt chửng, không thể nhìn thấy tình hình cách đó vài bước.

Trong hang động dường như cũng không có gì.

Vương Bàn Tử rút ra một cây pháo sáng lạnh, "xẹt" một tiếng, nó sáng lên trong tay gã, ánh sáng màu đỏ lập tức chiếu sáng cả khu vực gần đó.

Chỉ thấy có một khối đá xanh khổng lồ giống như một tấm bia đá lớn nằm ngang phía trước họ khoảng chục mét.

Trên tảng đá có một người ngọc cao lớn vạm vỡ, màu ngọc đỏ sậm như máu, thân mặc mãng bào, đầu đội mũ lớn, ngồi an tường giữa một cái bệ trắng muốt.

Chỉ là khoảng cách hơi xa, không thể nhìn rõ mặt của người đó.

Xung quanh là hàng chục tượng đá nô bộc nam nữ, tất cả đều đang cầm đèn đuốc và một số đồ đựng rượu.

Mọi người thấy có phát hiện, liền đi qua xem xét.

Họ vỗ vào bệ đá và nhìn kỹ.

Hóa ra người ngọc ở giữa đang đội một chiếc mặt nạ đồng giống như cái nồi.

Trên mặt nạ không có đường nét ngũ quan, ngay cả một lỗ để thở hay nhìn cũng không có.

Vương Diệp dùng ngón tay gõ vào chiếc mặt nạ, phát ra tiếng vang giòn tan, đây là đồ cổ bằng đồng thật.

Giáo sư Tôn lúc này kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đây là táng trùm đầu?" Ông vừa nói vừa giơ đèn pin lên chiếu, nhìn không chớp mắt vào chiếc mặt nạ đồng không có khuôn mặt gần nhất.

Vương Bàn Tử đưa tay sờ vào bức tượng người ngọc, cảm thấy không mang về được có chút đáng tiếc, miệng lẩm bẩm muốn mang về, vừa định đưa tay giật chiếc mặt nạ đồng của người ngọc.

Không ngờ, cú giật này của gã lại không hề nhúc nhích.

Giáo sư Tôn thấy sức của gã có gì đó không ổn, vội vàng ngăn cản.

Một tay ông nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, tay kia ấn vào phía bên kia của mặt nạ đồng để ngăn Vương Bàn Tử thực sự giật nó ra.

Ai ngờ hai người giằng co như vậy, lại khiến chiếc mặt nạ đồng xoay một vòng tại chỗ, gáy chuyển ra phía trước.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Giáo sư Tôn thì lo lắng bức tượng ngọc bị hư hại, vội vàng cầm đèn pin xem mặt nạ đồng có bị hỏng không.

Ai ngờ không xem thì thôi, vừa xem liền kinh hãi toát mồ hôi lạnh, suýt nữa ném cả chiếc đèn pin Lang Nha trong tay.

Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi, và Vương Diệp đang ở phía sau ngắm nghía những bức bích họa và tượng điêu khắc ở những nơi khác, chăm chú nghiên cứu.

Đột nhiên thấy Tôn Cửu Gia lùi người lại, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất, liền đưa tay ra đỡ ông.

Vương Diệp miệng hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Sau đó liền ngẩng mắt nhìn về phía người ngọc.

Ai ngờ nhìn một cái cũng kinh ngạc không kém.

Hóa ra trên mặt nạ đồng ở gáy của người ngọc lại xuất hiện ngũ quan.

Mày, mắt, miệng, mũi đều có đủ, biểu cảm cũng trang nghiêm, chỉ có điều đây không phải là mặt người, mà là một khuôn mặt cừu đen.

Lúc này, chiếc mặt nạ đồng bị Vương Bàn Tử và Giáo sư Tôn xoay lại, cộng thêm bản thân bức tượng vốn đã béo mập cao lớn.

Như vậy trông giống như một con yêu quái cừu đen khoác mãng bào.

Chương 386

Thần thông Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp được kích hoạt, trong đôi mắt anh lóe lên ánh sáng vàng nhạt, phát hiện trên đó cũng mang theo âm khí rất nồng đậm.

Đúng là một món đồ tốt.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. "Người ngọc này có phải là Vô Đầu Đại Vương không?

Tại sao lại nói ngài ấy có thân không đầu?

Đây rõ ràng là có một cái đầu lợn, trong hang động kia lại không giống địa cung mộ cổ, tượng ngọc kỳ quái này, rốt cuộc được thiết lập vì lý do gì?" Yêu Muội Nhi gan dạ thật không nhỏ, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ, nhìn thấy chiếc mặt nạ cừu đen quỷ dị như vậy, không khỏi có chút hoảng sợ, liền vội vàng hỏi Giáo sư Tôn: "Ở Thanh Khê chúng ta từ xưa đến nay, không có ai chịu ăn thịt cừu đen, tại sao lại đội một cái đầu đáng sợ như vậy?

Có phải liên quan đến những thứ này không?" Giáo sư Tôn nghe câu này không khỏi sững sờ, hỏi lại Yêu Muội Nhi: "Cô bé nói vậy không phải là nói bừa chứ?

Thời cổ đại có phong tục không ăn thịt cừu đen sao?" Chưa đợi Yêu Muội Nhi trả lời, ông đã tự lẩm bẩm: "Hay cho câu ‘đại vương có thân không đầu, gặp địa tiên trước tìm cừu đen’, lẽ nào vị đại vương không đầu đó chính là Ô Dương Vương?" Bàn Tử vừa rồi không thành công, lại còn xoay một vòng thấy bên trong mặt nạ trống rỗng, không phát hiện ra đầu lâu của người ngọc, trong lòng không khỏi có chút không vui.

Dù sao Bàn Tử cũng biết, những thứ như tượng Phật, đầu Phật là đáng giá nhất.

Bức tượng người ngọc này chắc cũng cùng một đạo lý.

Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, có chút oán giận: "Bàn gia tôi sống ba mươi mấy năm chưa từng nghe nói có nước nào có Ô Dương Vương cả.

Lão Hồ, anh nghe nói qua chưa?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, anh cũng chưa từng nghe qua chuyện Ô Dương Vương.

Tuyết Lỵ Dương cũng phụ họa nói: "Tôi từng xem một bản tin về cuộc khảo cổ chung của Trung Quốc và Nhật Bản tìm kiếm các di chỉ văn hóa nước Ba cổ ở vùng hoang dã, địa điểm chính là ở Vu Sơn này." Tuy nhiên không có kết quả khảo sát nào, nhưng nhiều lần đề cập đến việc người Ba cổ đại sùng bái hổ đồ đằng, chứ không có bất kỳ điều gì liên quan đến cừu đen.

Giáo sư Tôn nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ cừu đen ngẩn người, dường như đã tìm thấy manh mối gì đó, đang vắt óc suy nghĩ.

Vương Diệp nói mọi người đã đi trên con đường chim hiểm trở trên núi cả một ngày, ai cũng đã mệt mỏi, liền bảo mọi người nghỉ ngơi trước.

Vương Diệp nảy ra ý định với người ngọc, nhưng mọi người đều ở đây, mà người ngọc chỉ có một, không giống như những con thú đá và đầu lâu trước đó có nhiều cái.

Nếu anh mà cho người ngọc vào không gian hệ thống, chẳng phải sẽ bị họ phát hiện ngay tại trận sao.

Dù cho họ không biết là anh làm, nhưng cũng sẽ gây ra một sự nghi ngờ không nhỏ cho mọi người.

Vương Diệp nhất thời có chút bối rối, không biết nên đợi khi họ rời khỏi đây rồi lén quay lại lấy, hay là đợi họ ngủ hết rồi mới hành động.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ về việc này, Hồ Bát Nhất nhìn thấy bức tượng ngọc đội mặt nạ đầu cừu đen, ngồi trên một cái bệ màu trắng.

Anh vốn chẳng bao giờ để tâm đến những bức tượng đế vương cổ đại, mặc kệ nó là Ô Dương Vương, là người hay là yêu, liền nói với nó một câu: "Ông lão nhỏ này ngồi đây mấy ngàn năm rồi, mà nhân dân lao động lại phải quỳ mấy ngàn năm, không thấy xấu hổ sao?" Nói rồi liền ngồi xuống cạnh tượng ngọc.

Vương Bàn Tử cũng chen tới, ngồi trên lưng một tượng đá đang quỳ bên cạnh. "Lão Hồ, anh cũng qua đây ngồi đi, ngồi đây thoải mái ghê.

Bàn gia tôi chưa bao giờ được ngồi trên lưng người khác, khó khăn lắm mới được một lần, tuy là người đá.

Nếu Bàn gia tôi sinh sớm mấy ngàn năm, ở thời cổ đại Bàn gia tôi chính là đại vương." Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cười nói: "Vậy thì quốc gia của cậu chắc chỉ tồn tại được một ngày thôi, Bàn Tử cậu trực tiếp phá kỷ lục rồi." Đột nhiên Vương Bàn Tử nhìn quanh một vòng rồi nói với Hồ Bát Nhất: "Này, Lão Hồ, anh nói xem người ngọc này để nguyên cả khối thì đáng tiền hay là đập ra thành từng mảnh thì đáng tiền?" "Nói nhảm, đương nhiên là nguyên cả khối đáng tiền rồi." "Vậy nếu không có đầu ngọc nguyên bản, có phải là thiếu đi giá trị nghệ thuật và sưu tầm không?" Hồ Bát Nhất trầm tư một lúc rồi nói: "Cậu không phải là định mang cả bức tượng ngọc này về đấy chứ?

To như vậy, Tôn Cửu Gia kia không nổi điên với cậu mới lạ." "Tôi chỉ nói vậy thôi, đợi hôm nào chúng ta có thời gian tôi sẽ quay lại mang nó đi." Nghe một câu của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, Vương Diệp ở bên cạnh cười cười, anh muốn xem xem rốt cuộc ai nhanh hơn.

Hai người đang nói chuyện phiếm, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy dưới mông có gì đó không ổn, đang định quay người lại xem thì nghe Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ, tôi thấy sắc mặt anh không âm không dương, có phải vị trí của Hắc Dương Vương này không đủ thoải mái không?

Anh nghĩ vị trí lãnh đạo cao cấp này dễ ngồi lắm sao?

Chắc chắn vừa cứng vừa lạnh, câu nói kia nói thế nào nhỉ, ‘ở trên cao không chịu nổi lạnh’ mà, cẩn thận cảm lạnh đau bụng đấy." Nghe Vương Bàn Tử nói, Vương Diệp vỗ vỗ người ngọc bên cạnh rồi nói với gã: "Cái gì mà ở trên cao không chịu nổi lạnh, còn có câu ‘bên vua như bên hổ’ nữa chứ.

Nhưng mà cậu cũng đừng nói nữa, đúng là kỳ lạ thật, ngồi đây không phải là không thoải mái, mà ngược lại là quá thoải mái, có chút giống ghế sofa, lạnh thì có lạnh một chút, nhưng cũng không cứng." Vương Bàn Tử, Vương Diệp và Yêu Muội Nhi nghe vậy đều cảm thấy kỳ lạ, trong hang động toàn là đá, cho dù ở đây có một cái bệ ngọc có thể là noãn ngọc, nên sẽ không làm người ta cảm thấy lạnh buốt, nhưng làm sao lại giống như ghế sofa được.

Hồ Bát Nhất tự mình cảm thấy càng kỳ quái hơn, vô thức đưa tay xuống sờ, không ngờ bề mặt là một lớp bụi đất, nhưng bên dưới lại trơn nhẵn mềm mại, giống như da lại giống như nỉ, không biết là cái gì.

Lão Hồ nghiêng người sờ một cái, dùng tay bới ra xem, một đống thứ dày đặc ở đây, Hồ Bát Nhất dùng tay bới ra xem. "Sao lại có nhiều tóc thế này." Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương biến đổi, đưa tay kéo Hồ Bát Nhất: "Mau đứng dậy." Thấy sắc mặt của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát

Nhất cũng nhận ra có điều không ổn, thuận theo lực kéo của Tuyết Lỵ Dương đứng thẳng dậy, đồng thời nắm chặt vũ khí trong tay.

Hồ Bát Nhất nhìn theo hướng đèn pin của Tuyết Lỵ Dương, một khuôn mặt phụ nữ lộ ra, không ai nhận ra, khuôn mặt này phảng phất đột nhiên xuất hiện.

Khuôn mặt này không phải là ngọc thạch điêu khắc, mà là một khuôn mặt Tống tử máu chảy bảy khiếu.

Vương Diệp cũng nhìn thấy cảnh này.

Tất cả mọi người đều lùi xa khỏi nơi này.

Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, lông tóc dựng đứng cả lên.

Vương Bàn Tử cũng không hề phòng bị, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt rỉ máu này, cũng không kịp lấy vũ khí, thuận tay vớ lấy máu chó mực, một tay vung xẻng công binh lên định đập xuống.

Tuyết Lỵ Dương chú ý đến hành động của Vương Bàn Tử, vội vàng ngăn gã lại: "Đừng đập, nó không động đậy đâu." Đôi mắt của tử thi mở rất lớn, trong bóng tối trông lại càng quái dị.

Trên mặt thi thể không phải là máu, Vương Diệp phát hiện ra rồi cẩn thận cạo xuống một ít, toàn là thứ bột màu đỏ.

Xem ra người phụ nữ này lúc còn sống không biết đã bị ép uống thứ thuốc gì, cả đầu đều bị nhồi đầy thứ này.

Không chỉ có một thi thể bị giam cầm trên bệ đá này.

Trên bệ đá trắng nơi đặt pho tượng ngọc người mặt đồng, lại có đến sáu thi thể trần truồng.

Những thi thể này quỳ gối ở hai bên, có người thì cúi đầu buông thõng tay, có người lại nghiêng mặt, vẻ mặt kinh hoàng mỗi người mỗi khác.

Nhưng điểm chung duy nhất là, tất cả các thi thể này đều để lộ lưng ra ngoài.

Sáu thi thể này có chiều cao tương đương nhau, mềm mại như một tấm da thuộc trên bệ đá, còn pho tượng ngọc người mặt đồng đầu đội nón Ô Dương chính là ngồi ngay ngắn trên chiếc nệm mềm được tạo thành từ những tử thi này.

Tôn Cửu Gia xem xét kỹ một lúc, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, nói với chúng tôi: “Không cần nghiên cứu nữa, đây chính là ‘nhân đắng’, trong sử sách có ghi chép, không ngờ lại có thể thấy ở đây!

Trong thi thể nữ bị nhồi đầy hồng sa, đều là những loại thuốc có thể khiến huyết nhục người chết không bị cứng lại.” Tôn Cửu Gia dường như không ngờ sẽ gặp phải thứ này ở đây, cả người đều vô cùng kinh ngạc.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghĩ đến việc vừa rồi còn ngồi trên đó, thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái, không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch điên cuồng: “Sao lại có loại đồ đạc như thế này, ghế người?

Chẳng lẽ thật sự giết người sống để làm đồ đạc sao, dân nghèo khổ có thể không tạo phản được à?” Tôn Cửu Gia giải thích: “Tên gọi ‘nhân đắng’ là được đổi sau này, hiện tại đã không thể khảo chứng được tên gọi thật sự là gì.

Trước kia vào thời xã hội nô lệ, đúng là có tồn tại.

Nghe nói vị vua cuối cùng của nhà Hạ là Hạ Kiệt chính là một bạo quân nổi tiếng, xa hoa hưởng lạc tột độ, tự ví mình với mặt trời, tự xưng là thái dương trên trời.

Nô lệ nữ phải nằm rạp trên đất để làm ghế cho hắn, nô lệ nam còn phải làm thành xe người, ngựa người cho hắn cưỡi, những thứ tương tự đều do hắn phát minh ra.

Sau này chế độ này còn kéo dài đến nhiều triều đại, mãi đến thời nhà Nguyên vẫn còn tồn tại.

Từ trước đến nay luôn có phong tục 'sự tử như sự sinh' (coi người chết như người sống), những vật phẩm mà quân vương hưởng thụ lúc sống thì sau khi chết cũng phải chuẩn bị đầy đủ. 'Thi đắng' có lẽ chính là để thay thế 'nhân đắng' tồn tại ở âm thế." Vương Diệp nghe xong vô cùng tức giận, không ngờ lại có chuyện như vậy: "Cái 'thi đắng' này chính là minh khí chôn cùng Ô Dương Vương sao?

Nhưng sao không thấy quan tài và thi thể của Ô Dương Vương?" Tôn Cửu Gia lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, nhưng các cậu chẳng ai nghe cả.

Đây căn bản không phải minh điện của cổ mộ, mà là một nơi tế tự tương tự như hưởng điện.

Trong mộ huyệt của Ô Dương Vương cũng sớm đã không còn quan quách và thi thể của hắn rồi, bởi vì...

Quan Sơn Thái Bảo đã sớm trộm phá cổ mộ Ô Dương Vương, và đã xây dựng Địa Tiên Thôn trong ngôi mộ quy mô cực lớn đó để làm nơi ẩn náu. 'Dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương' (Muốn thả địa tiên, trước hết phải dọn Ô Dương), chẳng phải ứng với chuyện này sao?" Vương Diệp càng cảm thấy chuyện này phức tạp khó lường, chẳng lẽ thời cổ đại thật sự có một vị "Ô Dương Vương" sao?

Câu nói "Đúng là một đại vương, có thân không đầu" lẽ nào chính là nói về Ô Dương Vương?

Nguyên bản không có manh mối nào, vậy Tôn Cửu Gia làm sao đột nhiên biết được điều này?

Tuyết Lỵ Dương thấy vẻ mặt hoang mang của Vương Diệp, bèn nói: “Lúc nãy khi họ ngồi trên ‘nhân đẳng’, Tôn Cửu Gia đã phát hiện trên xà đá lớn dưới đất có đầy những cổ tự hình trùng ngư, còn có rất nhiều cổ phù hình dạng như nhật nguyệt tinh thần.

Truyền thuyết về ‘Quan Tài Hạp’ từ trước đến nay, tuy không biết thật giả, nhưng có thể khẳng định trong hạp ẩn giấu một lăng mộ cổ đại quy mô không tầm thường.” Tôn Cửu Gia gật đầu: “Đúng là như vậy.

Tượng ngọc Ô Dương Vương không bị phá hủy, có thể là do Quan Sơn Thái Bảo cố ý làm vậy.

Vị vua ‘có thân không đầu’ chính là chân thân của pho tượng ngọc này, nhưng không nên gọi là Ô Dương Vương, phong hào thật sự của ông ta phải là ‘Vu Lăng Di Sơn Vương’.

Nhưng các cậu cũng đừng nghĩ Vu Lăng Vương là người, theo truyền thuyết cổ xưa này, Vu Lăng Vương thực chất là một con ô dương (cừu đen/lợn đen) to lớn kinh người.” Tôn Cửu Gia nói hang động này vốn là nơi thờ cúng tế tự Vu Lăng Di Sơn Vương, còn mộ của Vu Lăng Vương hẳn là được giấu ở nơi sâu nhất trong “Quan Tài Hạp”.

Điều càng khiến người ta không thể tin nổi là, vị vua này không phải người, mà là một con “ô dương” toàn thân đen tuyền, nặng đến nghìn cân.

Vương Diệp khó mà hiểu nổi, đang định hỏi thêm, nhưng Tôn Cửu Gia lại cứ mải mê cúi xuống bia đá xem xét không ngừng.

Tôi đành phải nén lại những nghi vấn đầy bụng, dẫn Bàn Tử đi xem xét địa hình xung quanh.

Hang động trong núi sâu và rộng, xa xa gió lùa qua những ngọn núi hiểm trở nghe như quỷ khóc thần gào, có lẽ hang động này xuyên qua núi, hẳn là có lối ra thông đến hẻm núi bên kia.

Mãi mới đợi được Tôn Cửu Gia sao chép lại toàn bộ văn tự ghi chép về sự tích của "Ô Dương Vương", trời đã về khuya.

Chúng tôi đành tìm một góc ổn thỏa, nhóm lửa lên, ngủ lại trong động qua đêm.

Tôn Cửu Gia ngồi trước đống lửa, vừa sắp xếp lại những tài liệu thu thập được hôm nay, vừa kể cho chúng tôi nghe một cách đứt quãng truyền thuyết được ghi trên bia văn.

Trụ đá dưới "nhân đẳng" của Ô Dương Vương là di tích còn lại từ thời trị thủy năm xưa, văn tự điêu khắc cực kỳ tinh vi, văn là "Khinh Trọng Lôi văn", triện là "Oa Thiền Cổ triện", người thường căn bản không thể hiểu được những chữ triện hình con cóc kỳ lạ như thiên thư này.

Nhưng Tôn Cửu Gia đã nghiên cứu lĩnh vực này mấy chục năm, đổ vào vô số tâm huyết, tạo nghệ phi phàm, không phải học giả chuyên gia bình thường có thể sánh kịp, đọc hiểu được bảy tám phần là chuyện trong tầm tay.

Vương Diệp trong lòng có chút may mắn, may mà lần này có Tôn Cửu Gia đi cùng, nếu không chỉ dựa vào mấy người bọn họ, dù có thấy những văn tự cổ bí ẩn này cũng chỉ có thể coi như không thấy, bởi vì chẳng ai trong số họ hiểu biết về phương diện này cả.

Mấy người không nói chuyện nữa, chăm chú lắng nghe Tôn Cửu Gia kể.

Thì ra những văn tự cổ này ghi lại một câu chuyện truyền thuyết đã thất truyền, không thấy trong bất kỳ văn hiến cổ đại nào.

Chương 387

Từ rất nhiều năm trước, do địa hình dãy núi Vu Sơn đặc thù, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh dẫn thủy của âm dương ngư, khu vực núi này lũ lụt hoành hành, thiên tai lũ lụt không dứt, mỗi năm đều có không ít người bị lũ cuốn trôi, mất mạng, trở thành thức ăn cho cá tôm dưới sông.

Ngay lúc mọi người bó tay không có cách nào, một ẩn sĩ trong núi sâu xuất hiện, thân hình khôi ngô, tự xưng là "Vu Lăng Đại Vương", có thuật dời núi, có thể sai khiến âm binh khơi thông sông ngòi.

Vị ẩn sĩ này cũng đưa ra hai điều kiện.

Một là trong quá trình dời núi khai sông phải có người chuyên cung cấp rượu thịt đồ ăn.

Yêu cầu còn khá đặc biệt, đến giờ ăn, phải chất rượu thịt cơm canh ở cửa hang.

Trước hang đặt một cái đỉnh đồng lớn, người dân đưa cơm trước hết phải gõ vào đỉnh ba tiếng, sau đó nhanh chóng rời khỏi núi, không được ở lâu.

Điều kiện thứ hai là xin thiên tử gia quan tiến tước, biểu dương công đức của ông ta.

Hai điều kiện này đối với triều đình lúc đó căn bản không phải là chuyện gì to tát.

Hoàng đế còn chẳng tiếc cơm cho binh lính, làm việc được bao ăn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Hơn nữa nếu thật sự có thể dời núi khai sông, trị được tai họa lũ lụt ở vùng này, thì quả thực đáng để gia quan tiến tước, chẳng qua là đề xuất trước mà thôi.

Huống chi triều đình còn rất coi trọng thủ đoạn thần kỳ của Vu Lăng Đại Vương.

Nếu thật sự có bản lĩnh, vậy là đã có được cao nhân rồi.

Các đời hoàng đế chưa có ai là không đối đãi đặc biệt với cao nhân, dù sao ai cũng mong được trường sinh bất lão.

Điều kiện đương nhiên được chấp thuận ngay lập tức.

“Nghe xong hai yêu cầu này, đối với cái thứ hai là gia quan tiến tước có thể hiểu được, nhưng cách làm của cái thứ nhất lại khiến mọi người có chút không hiểu.

Từ đó về sau trong núi luôn u ám mây đen, liên tục phát ra đủ loại âm thanh kỳ quái khổng lồ.

Sau đó có một người phụ nữ họ Lý ở địa phương, vì cảm kích công đức của Vu Lăng Đại Vương, tự nguyện gả cho ông ta.

Những người khác đều tôn xưng người phụ nữ họ Lý này là phu nhân.

Vị phu nhân này chủ trì việc người dân địa phương đưa rượu thịt cơm canh cho Vu Lăng Đại Vương.

Trị thủy là một công việc vất vả, khó tránh khỏi có lúc công trình tiến triển không thuận lợi.

Có một lần đúng lúc tiến độ trị thủy bị đình trệ, liên tục mấy ngày, rượu thịt cơm canh mà Lý phu nhân đưa vào đều không hề được động đến.

Người dân lúc đó lo lắng, sợ nhỡ đâu Vu Lăng Đại Vương xảy ra chuyện gì, thì phiền toái lớn.

Kết quả người dân địa phương lấy hết dũng khí, dưới sự dẫn dắt của Lý phu nhân đã đến hiện trường khai sơn.

Vừa nhìn một cái, mọi người chỉ thấy trong hẻm núi có một con lợn đen khổng lồ đang ở dưới nước dùng đầu húc núi, phía sau nó là vô số sơn quỷ sơn yêu đang vận chuyển đất đá.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, thì ra vị Vu Lăng Đại Vương này là do thần thú trong núi biến thành, lúc khai sơn không thể dùng hình người, phải hiện nguyên hình mới được, cho nên từ trước đến nay không cho người đưa cơm rượu nhìn thấy.

Vu Lăng Vương thấy nguyên hình bị người ta phát hiện, từ đó trốn trong núi, không chịu khai sông nữa, càng xấu hổ không muốn gặp lại phu nhân.

Phu nhân quỳ trước núi khổ sở cầu xin không có kết quả, đành phải nhảy vực tự vẫn.

Cái chết của Lý phu nhân đã cảm động Vu Lăng Đại Vương, Vu Lăng Đại Vương cảm thấy hổ thẹn với phu nhân, liền dẫn âm binh khơi thông đoạn sông cuối cùng, triệt để trị tận gốc nạn lụt." Từ Lãng nghe đến đây có chút cảm thán: "Không ngờ vị Vu Lăng Vương này lại đối xử tốt với phu nhân của mình như vậy." Vương Bàn Tử nghe xong cười phá lên: "Chẳng lẽ con lợn đen đó chính là nguyên thân của Vu Lăng Vương sao?" Tôn Cửu Gia gật đầu, những người khác cũng có chút kinh ngạc, không ngờ vị Vu Lăng Vương được người người tôn kính lại là một con lợn.

Thấy mọi người không có gì muốn hỏi, Tôn Cửu Gia lại từ từ kể tiếp: "Sau này khi nạn lụt được trị xong, triều đình ban thưởng lớn, lúc đó còn có một đoạn sông bị lụt rất nghiêm trọng, hoàng đế hy vọng Vu Lăng chân quân có thể ra tay trị lý một lần nữa.

Nhưng phu nhân của Vu Lăng Vương đã chết, ông ta cũng không còn ý định tiếp tục trị thủy, lập tức trả lời triều đình muốn ở ẩn, trừ phi phu nhân sống lại, nếu không sẽ vĩnh viễn không khai sơn.

Ngày Vu Lăng Vương rời đi, rất nhiều bá tánh đến tiễn đưa, đối với những bá tánh này, Vu Lăng Vương chính là cứu tinh của họ.

Sau khi rời đi, Vu Lăng Vương say bí tỉ, đi lạc vào Tây Lĩnh Sơn, hiện nguyên hình ngủ say không tỉnh.

Cư dân địa phương không biết chân thân của Vu Lăng Vương, tại chỗ trói ông ta lại, vặt lông chọc tiết một hồi, tin tức về Vu Lăng Vương cứ thế biến mất không tăm tích.

Đợi đến lúc thuộc hạ của ông ta tìm thấy thì lòng mề của Vu Lăng Vương đã được luộc chín rồi." "Không ngờ kết cục cuối cùng của Vu Lăng Vương lại bi thảm như vậy." Tuyết Lỵ Dương nghe xong, không ngờ tung tích của Vu Lăng Vương lại như thế này.

Không chỉ có Tuyết Lỵ Dương, những người khác cũng nghe mà trợn mắt há mồm.

Dù trong lòng Vương Diệp biết kết cục của Vu Lăng Đại Vương, nghe đến đây vẫn không khỏi cảm thán.

Quá thảm.

Tôn Cửu Gia thở dài, tiếp tục kể.

"Sau đó, nơi đó trước là ôn dịch hoành hành, tiếp đến lại là châu chấu che trời lấp đất kéo đến.

Bá tánh đều nói đó là do âm hồn của Vu Lăng Vương không tan, bèn xây một ngôi mộ lớn trong hẻm núi, thu nhặt thi hài còn lại của ông ta để an táng, nhưng chỉ còn lại một bộ da thịt xương cốt, đầu có lẽ đã bị người ta ăn mất, không thể tìm lại được nữa.

Lại xây hưởng điện cúng tế hàng năm không dứt, chế tạo thân ngọc tay đồng để thờ phụng.

Những hẻm núi dọc ngang chằng chịt và những con đường mòn hiểm trở cheo leo khắp vách đá của ‘Quan Tài Hạp’ đều là di tích do Vu Lăng Vương sai khiến âm binh khai sông năm xưa.

Những người Thổ dân chết trong quá trình khai sông trị thủy qua các đời đều được đưa vào huyền quan, theo dòng nước lũ dần rút xuống, từng tầng từng tầng được an táng trên vách đá.

Vốn là vô tình mà làm, không ngờ lại tạo thành hình bóng một pho tượng khổng lồ không đầu, e rằng cũng là điềm báo trước cái chết của Vu Lăng Vương.

Mà trước khi Vu Lăng Vương ra khỏi núi, từng dẫn âm binh vào núi khai thác mỏ muối vu, những mỏ muối và giếng muối trong ‘Quan Tài Hạp’ chính là nơi lăng tẩm của ông ta.

Từ hưởng điện đến vương mộ, phải đi qua một đoạn ‘Bách Bộ Điểu Đạo’ cực kỳ hiểm trở mới đến được lối vào mộ đạo.” Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ sự thật lại là như vậy.

Tuyết Lỵ Dương cũng có chút không hiểu về truyền thuyết này, nghe xong giải thích của Tôn Cửu Gia vẫn còn có vài chỗ chưa rõ: “Truyền thuyết này nghe thế nào cũng không giống thật.

Nếu là như vậy, Vu Lăng Vương hẳn là người có công khai sơn trị thủy, vậy sao ‘thi đắng’ ở đây lại tàn bạo như thế, ngay cả sự tích trên bia văn cũng khác xa.

Nơi này thật sự có cổ mộ của Quảng Đức Vương sao?” Tôn Cửu Gia nghe xong, trả lời: “Minh văn trên chuông đỉnh bia đá, đa số đều là những lời ca ngợi công đức, cũng không thể tin hoàn toàn.

Nhưng di tích ngàn năm vẫn còn đó, không thể không tin Vu Lăng Vương được chôn trong Quan Tài Hạp, nhưng tình hình thực tế chưa chắc đã như vậy.” “Mặc kệ ông ta là Vu Lăng Vương hay là yêu tinh lợn.” Bàn Tử cầm xẻng công binh đập vào chuông đỉnh bia đá, trừng mắt ra vẻ hung hãn: “Bàn gia đây đã đến, tất cả phải hiện nguyên hình!

Đừng kể mấy chuyện dỗ con nít này để lừa Bàn gia ta!” Hồ Bát Nhất cũng nghiến răng, tỏ vẻ đồng tình: “Bàn gia nói đúng!

Bây giờ là chủ nghĩa duy vật, chúng ta không tin có Hắc Trư Vương nào cả.” Có lẽ trong quá trình lịch sử lưu truyền đã xuất hiện một số tình tiết thêm mắm thêm muối.

“Hồ gia và Bàn gia nói quả thực có lý.” Giáo sư Tôn gật đầu.

“Chỉ là trong lịch sử, thật sự có một vị có sự tích khá giống với Vu Lăng Vương này.

Nhưng sự tích của vị đó lại xảy ra ở một nơi rất xa nơi này -- Lũng Xuyên.” Giáo sư Tôn dừng lại một chút, tìm một chỗ ngồi xuống, vừa nghỉ chân vừa từ tốn kể: “Nghe nói, ở Lũng Xuyên có một vị Long Sơn Vương.

Lúc sinh thời ông ta tính tình tàn bạo, xa hoa hưởng lạc tột độ.

Dựa vào việc ép buộc lao công bắt về, khơi thông sông ngòi, trị lý nạn lụt.

Tuy đã khiến không ít người chết, nhưng cũng thực sự làm được một số việc.” “Mặc dù vậy, tội ác mà ông ta gây ra cũng không thể tha thứ, sau khi chết bị người ta ngũ mã phanh thây, đến lúc hạ táng cũng không tìm thấy đầu lâu, ngay cả toàn thây cũng không giữ được.” Giọng điệu cuối cùng của giáo sư Tôn có chút tiếc nuối, nhưng Bàn Tử lại đập vào chuông đỉnh bia đá một cái nữa, phát ra một tiếng “keng”.

“Tôn Cửu Gia, loại người này có gì đáng tiếc?

Ông ta chết rồi còn có hậu nhân xây mộ hạ táng, còn những người bị ông ta hại chết, chết rồi ngay cả một mảnh đất chôn cũng không có!” Bàn Tử không biết từ đâu bộc phát ra cảm giác chính nghĩa, mắng giáo sư Tôn một trận, nói ông không có giác ngộ giai cấp, không hiểu nỗi bi thảm của quần chúng lao khổ.

Một tràng nói thẳng nói thật, cái miệng nhỏ của Bàn Tử như súng máy, trút đủ loại trích dẫn lên người giáo sư Tôn.

Hồ Bát Nhất không biết là bị Bàn Tử ảnh hưởng, hay là muốn giải tỏa áp lực trong ngày, cũng nói chen vào một hai câu.

Họ ở đó quậy phá, nhưng Vương Diệp không hề rảnh rỗi.

Vương Diệp cảm nhận được trên cái chuông đỉnh bia đá đó, vương vấn một tia âm khí nhàn nhạt.

Luồng âm khí này cực kỳ yếu ớt, Vương Diệp phải đặt tay lên bia, cảm nhận được một luồng khí lạnh bất thường mới cẩn thận dò xét ra được.

Điều kỳ lạ là, âm khí này không phải do bản thân chuông đỉnh bia đá tỏa ra, mà là do gần đây thường có yêu tà âm khí nồng đậm quanh quẩn ở đây, mới để lại âm khí yếu ớt như vậy.

Nếu trên chuông đỉnh bia đá có âm khí, vậy thì những nơi khác cũng có thể có.

Chỉ cần đi theo âm khí còn sót lại, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Vương Diệp quay đầu quan sát xung quanh, dò xét luồng âm khí yếu ớt đó.

Tuyết Lỵ Dương thấy vẻ mặt Vương Diệp có chút thay đổi, liền hỏi: “Anh phát hiện ra điều gì rồi sao?” Vương Diệp lắc đầu, anh hiện tại vẫn chưa thể xác định được rốt cuộc là thứ gì đã để lại âm khí.

Còn về việc phát hiện ra điều gì thì vẫn chưa thể nói được.

Hồi thần lại, Vương Diệp thấy Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn đang phê phán sự “nhân từ của phu nhân” của giáo sư Tôn.

“Hai người đừng quậy nữa!” Vương Diệp quát.

Hai người thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, ý thức được anh có thể thật sự có chuyện, liền lập tức im bặt.

Giáo sư Tôn ngược lại không mấy để tâm đến lời nói vừa rồi của hai người, lúc ông ở nông trường, hầu như ngày nào cũng họp phê phán, ông đã rèn luyện được kỹ năng “tai trái vào, tai phải ra”, trong lòng không hề để lại chút gì.

“Giáo sư Tôn, ông kể lại chuyện Vu Lăng Vương đi, tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Có lẽ truyền thuyết này, thật sự không phải là không có lửa làm sao có khói.” Vương Diệp hỏi giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn tức thì sáng mắt lên, tiến lên nắm lấy tay Vương Diệp, ánh mắt đầy hy vọng nhìn anh, nói: “Cậu có phải đã thấy gì rồi không?” “Vẫn chưa chắc chắn.” Vương Diệp do dự một chút, tiếp tục nói: “Ông kể lại câu chuyện sau khi Vu Lăng Vương chết, tôi mới có thể xác định được.” “Được!” Giáo sư Tôn quét sạch vẻ mệt mỏi vì leo núi, thần tình kích động kể lại.

“Nghe nói sau khi Vu Lăng Vương chết, đội âm binh mà ông ta dẫn dắt đột nhiên mất kiểm soát, tàn phá khắp nơi, khiến cho dân chúng nơi đây không thể sống yên.

Trong đó có một tướng lĩnh âm binh, là tổng binh quan của quân đồn trú địa phương, lúc dẫn binh sĩ chống lũ đã bị sóng cuốn đi, sau đó ngay cả thi cốt cũng không tìm thấy.

Nhưng, dân làng ở đây lại vô cùng vui mừng trước cái chết của vị tổng binh quan này.

Chương 388

Lương thảo quân nhu của quân đồn trú đều là bóc lột của dân chúng.

Trong mắt họ, tổng binh quan chết là một chuyện vui lớn.

Những người dân làng này, từng người một treo đèn kết hoa để ăn mừng chuyện này.

Đến sau này, lúc Vu Lăng Vương khơi thông sông ngòi, đã đào được thi thể của vị tổng binh quan, thi thể của ông ta được chôn dưới bùn lầy, trải qua nhiều năm không mục rữa.

Vu Lăng Vương nhìn ra trong cỗ thi thể này, có âm hồn không tan, được chôn sâu dưới đáy sông nhiều năm, tích tụ rất nhiều âm khí, đã là nửa linh vật.

Liền đem thi thể vào trong núi.

Sau này Vu Lăng Vương bị dân làng giết hại, vị tổng binh quan này liền dẫn thuộc hạ âm binh của Vu Lăng Vương ra ngoài báo thù.

Trong một đêm, tất cả những người tham gia giết hại Vu Lăng Vương đều chết, chết một cách thê thảm vô cùng.

Sau đó, ông ta còn không buông tha cho người dân ở đây, lại dẫn âm binh tác loạn, mãi đến khi xây dựng mộ Vu Lăng Vương mới yên ổn trở lại.

Nhưng, sau này cũng có ghi chép, có người đã từng thấy vị tổng binh quan này, địa điểm chính là ngọn núi này!” Giáo sư Tôn vừa dứt lời, Bàn Tử lại hừ hừ lên tiếng.

“Lão cửu thối nhà ông, đúng là không từ bỏ!

Cứ phải lôi mấy thứ yêu quái, âm binh ra!

Kể cả đây là mộ huyệt của Ngọc Hoàng Đại Đế, Bàn gia ta cũng không nhíu mày một cái, vẫn cứ đào ra được vài món bảo bối!” Bàn Tử chống nạnh nói.

“Cửu Gia đúng là kiến thức rộng, nhưng ông nói vị tổng binh quan đó đang ở trong mộ Vu Lăng Vương sao?” Hồ Bát Nhất vuốt cằm, chậm rãi nói.

Vương Diệp nghe xong, rơi vào trầm tư.

Nói như vậy, nguồn gốc của âm khí trên chuông đỉnh bia đá có lẽ đã tìm ra.

Sau khi Vu Lăng Vương chết, vị tổng binh quan đó rất có thể đã dẫn thuộc hạ âm binh của mình, đóng quân tại đây.

Chỉ là, họ đi vào một mạch, gần như không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, lẽ nào những âm binh đó đã đi rồi sao?

Vương Diệp nghĩ một lát, rồi nói với Tuyết Lỵ Dương: “Mọi người ở đây đợi tôi, tôi đi phía trước thăm dò đường.

Nhớ kỹ!

Dù nghe thấy âm thanh gì cũng không được hoảng loạn, đặc biệt là không được chạy lung tung.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Sau đó, Vương Diệp biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Vương Diệp tiến về phía trước trong hang động, hai chân anh đạp lên vách đá, một luồng sức mạnh khổng lồ đột nhiên bộc phát, nhảy xa hàng chục mét.

Anh nhảy qua lại giữa hai vách đá để tiến lên.

Sở dĩ dùng cách này để tiến lên là vì anh muốn tạo ra động tĩnh lớn hơn một chút, xem có thể thu hút những âm binh đó ra không.

Đi được hai ba cây số, Vương Diệp không phát hiện ra gì, mà anh đã đến cuối hang động.

Trước mắt là một cảnh quan tráng lệ.

Nơi đây lại ẩn giấu một chốn tiên cảnh!

Hiện ra trước mắt là một vùng trắng xóa, bốn bề là vách đá dựng đứng, bao quanh một ngọn núi uốn lượn không rõ hình thù.

Giữa thung lũng, trong mây mù lượn lờ ẩn hiện ba con đường núi, quanh co uốn lượn như rồng xanh đâm thẳng vào mây trời.

Ba con đường giao nhau, quấn quýt, uốn lượn trên sườn núi.

“Vương Diệp!” “Vương… Diệp…” “Vương…” Trong hang động truyền ra một tiếng gọi gấp gáp, vang vọng giữa thung lũng.

Vương Diệp tức thì biến sắc, Hồ Bát Nhất và những người khác gặp chuyện rồi!

“Nham Thạch Xuyên Hành!” Vương Diệp kích hoạt Địa Long chi lực.

Cả người chìm vào vách đá, đá xung quanh trở nên như không khí có sinh mệnh, thấy Vương Diệp đều tự động tránh ra.

Anh đã đi qua hang động này một lần, đường đi trong đó đã thuộc nằm lòng.

Theo hướng âm thanh, anh lao nhanh về phía đó.

“Phụt!” Hồ Bát Nhất phun một ngụm máu tươi lên tường, cây Nga Mi thích trên tay anh đã bị bẻ cong chín mươi độ, suýt nữa đâm vào mu bàn tay.

Bàn Tử ôm chặt một cái đùi lớn, không cho nó cử động nửa bước.

Còn lòng bàn tay của Tuyết Lỵ Dương bị một cây Nga Mi thích ghim vào vách đá, không thể động đậy, máu tươi chảy ròng ròng.

Giáo sư Tôn mắt đỏ ngầu, miệng phát ra những tiếng gào thét chói tai.

Bàn Tử ôm chặt đùi ông ta, nhưng vẫn không thể ngăn cản được hành động của ông.

Bỗng nhiên, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy vách đá đột nhiên trở nên có chút mềm mại, một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình.

Ngay sau đó, cánh tay lại truyền đến một cơn đau dữ dội, cây Nga Mi thích vốn xuyên qua lòng bàn tay đã bay ngược ra ngoài.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vách đá rung động như sóng nước, Vương Diệp từ trong đó bước ra.

“Cuối cùng anh cũng đến rồi!” Tuyết Lỵ Dương kêu lên một tiếng, những giọt nước mắt to như hạt đậu lăn dài trên má.

Vương Diệp ánh mắt lạnh lùng nhìn giáo sư Tôn, anh cảm nhận rõ ràng trên người giáo sư Tôn tỏa ra một luồng âm khí cực kỳ nồng đậm.

Xem ra có âm vật nào đó nhập vào người, mê hoặc khống chế giáo sư Tôn.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Diệp đến, tức thì thở phào nhẹ nhõm, thuận tay lấy ra một con dao găm từ ba lô, ném về phía Vương Diệp.

Vương Diệp không thèm nhìn con dao găm, chỉ vung hai tay, con dao găm lập tức đổi hướng đâm về phía “giáo sư Tôn”.

“Giáo sư Tôn” đó lại không né không tránh, mặc cho con dao găm cắm vào cánh tay, máu tươi rỉ ra.

“Ha ha ha.” “Giáo sư Tôn” thấy Vương Diệp, miệng phát ra một tràng cười chói tai, đồng tử màu đỏ hơi phóng đại, dường như trở nên càng hưng phấn hơn.

Bàn Tử cũng lăn một vòng, tránh khỏi giáo sư Tôn.

Sau đó Bàn Tử dựa vào tường, xoa xoa khuôn mặt bầm tím sưng vù của mình, thở hổn hển, mắng: “Biểu đệ!

Cậu phải báo thù cho tôi!

Xử lý cái thứ chó má này!” Vương Diệp cười cười, nói: “Cứ để tôi.” Sau đó, Vương Diệp chuyển ánh mắt sang giáo sư Tôn, lạnh lùng nói: “Không cần biết ngươi là thứ gì, bây giờ mau cút ra ngoài cho ta, không thì ta đập nát đầu ngươi!” “Ha ha ha.” “Giáo sư Tôn” cũng không trả lời anh, vẫn cứ cười thẳng thừng, cười đến rợn người.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, có phải ngươi nghĩ rằng ta không thể làm hại ngươi, đánh vào người ngươi, người bị thương cũng sẽ là người bị ngươi nhập vào.” Vương Diệp tự tin chắp tay sau lưng, dường như đã nhìn thấu tâm tư của “nó”.

“Đáng tiếc, ngươi đã tính sai rồi.” Vương Diệp muốn trừ khử âm linh này dễ như trở bàn tay.

Nhưng, anh muốn từ trên người âm linh đột nhiên xuất hiện này, biết được một số thông tin, đặc biệt là thông tin liên quan đến Vu Lăng Vương.

Anh có dự cảm, bên trong này còn có nguy hiểm to lớn, nguy hiểm đến mức anh cũng không thể đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người.

Vì vậy, anh cần thêm thông tin.

“Bất Động Minh Vương chi nhãn!” Trong đồng tử của Vương Diệp đột nhiên hiện ra một hình người uy nghiêm trang trọng, hình người từ từ mở mắt, nhìn về phía “giáo sư Tôn”.

“Ầm!” “Giáo sư Tôn” chỉ cảm thấy đầu mình như bị búa đập một cái, ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

“Thái Tuế -- Ô Đầu!” Anh lại kích hoạt kỹ năng, hiệu quả che mắt của Ô Đầu tác dụng lên người “giáo sư Tôn”.

“Giáo sư Tôn” cuối cùng cũng nổi giận.

Bỗng nhiên, một luồng âm khí màu đen từ trong cơ thể “giáo sư Tôn” bốc ra.

Luồng âm khí này lan tỏa ra xung quanh, bao bọc “giáo sư Tôn” vào trong, đồng thời, bên trong cũng truyền ra một tràng tiếng lách cách, giống như tiếng xương khớp ma sát.

Vương Diệp dùng thực lực vượt xa người khác của mình, xuyên qua sương mù đen, nhìn thấy sự thay đổi đang diễn ra trên người giáo sư Tôn.

Chỉ trong mười mấy giây, giáo sư Tôn đã có sự biến đổi lớn.

Chiều cao của ông ta tăng vọt, gần ba mét!

Toàn thân cơ bắp nổi lên, xé rách bộ trung sơn trang màu xanh nhạt của giáo sư Tôn thành những dải vải treo trên người.

Hai bên khóe miệng ông ta, nhô ra hai chiếc răng nanh dài nửa thước.

Mũi hếch lên trời, hai bên thái dương mọc ra những sợi lông cứng như kim thép.

Nhìn rõ bộ dạng của giáo sư Tôn, Vương Diệp lập tức giật mình!

Không thể để âm linh này hành hạ giáo sư Tôn nữa, cứ thế này, bộ xương già của giáo sư Tôn có lẽ sẽ tan tành.

Không chết cũng mất nửa cái mạng!

“Thiên Kiếp chi nhãn!” Ánh mắt Vương Diệp bắn ra một tia sét, không trực tiếp đánh vào “giáo sư Tôn”, mà là đánh tan một ít sương mù đen.

Sương mù đen, thực chất chính là sức mạnh mà âm linh này tích lũy hàng trăm hàng ngàn năm.

Bây giờ “nó” tỏa ra toàn bộ sức mạnh này, rồi lại hấp thụ, kích phát chúng.

Mười mấy tia sét không ngừng đánh vào sương mù đen, trong nháy mắt đã tiêu tan hơn một nửa.

“Giáo sư Tôn” thấy tình hình này, vô cùng tức giận.

Chương 389

Tia sét vẫn đang bắn ra, giáo sư Tôn một chưởng đánh vào một tia sét, một trận ánh sáng điện xẹt qua, mùi khét bốc lên từ bàn tay khổng lồ biến dạng.

“Ha ha ha!

Hôm nay nướng Cửu Gia!” Bàn Tử cười ha hả.

Hồ Bát Nhất bây giờ đã băng bó xong vết thương ở lòng bàn tay cho Tuyết Lỵ Dương, hai người họ trốn ở một góc, tránh khỏi phạm vi chiến đấu.

Thấy tia sét đánh thẳng vào người “giáo sư Tôn”, Tuyết Lỵ Dương lập tức kinh hô một tiếng, vội vàng nhắc nhở: “Đừng làm hại giáo sư Tôn!” Vương Diệp nhíu mày, đáp lại: “Mọi người bảo vệ tốt bản thân, hình như không chỉ có một con quỷ như thế này đâu!” “Cái gì?!” Bàn Tử sững sờ, vội vàng rút ô kim cương từ ba lô ra, cảnh giác nhìn xung quanh.

Vương Diệp bây giờ đã kích hoạt tất cả các kỹ năng gia tăng trên người mình, khiến phạm vi dò xét năng lượng của anh mở rộng gấp bội.

Anh đã cảm nhận được vài âm linh có khí tức giống như “giáo sư Tôn” đang nhanh chóng tiếp cận nơi này.

“Giáo sư Tôn” đó dường như cũng cảm nhận được, vẻ hung tợn trên mặt biến mất, thay vào đó là sự chế nhạo.

Nó không còn hấp thụ sức mạnh trong sương mù đen nữa, mà lao thẳng về phía Vương Diệp.

Người khổng lồ cao ba mét, vươn móng vuốt dài nửa mét, cào về phía Vương Diệp.

Vương Diệp hai chân hơi khuỵu xuống, tránh được móng vuốt.

Móng vuốt sắc bén để lại một vết cào sâu trên vách đá, kèm theo âm thanh chói tai, con quái vật lại một cước đá về phía Vương Diệp.

Vương Diệp ở giữa không trung, ôm lấy đùi của con quái vật.

"Cửu Ngưu chi lực!" Anh dùng sức quật mạnh, ném con quái vật lên không trung.

Dưới tác dụng của quán tính, Vương Diệp và con quái vật cùng nhau đâm vào vách đá.

Vương Diệp đồng thời kích hoạt năng lực "Nham Thạch Xuyên Hành", cứng rắn kéo con quái vật vào trong vách đá, trói chặt nó bên trong.

Khống chế giáo sư Tôn đang "trúng tà", đối với Vương Diệp mà nói không phải là chuyện gì đặc biệt khó khăn.

Âm linh trên người giáo sư Tôn sau khi khống chế cơ thể, quả thực sức lực trở nên vô cùng lớn, và dường như trên người còn có độc tố.

Đáng tiếc là, sức lực vẫn không bằng Vương Diệp.

Chỉ là sau khi Vương Diệp khống chế được giáo sư Tôn, lại có chút khó xử.

Con người giáo sư Tôn này vẫn không thể bỏ được.

Quá trình tìm Địa Tiên Thôn sau này, vẫn cần giáo sư Tôn làm người dẫn đường.

Nhiều nơi nếu không có giáo sư Tôn, Vương Diệp cũng có thể đi qua, chỉ là thời gian và công sức bỏ ra sẽ nhiều hơn rất nhiều so với có người dẫn đường.

Thời gian của Vương Diệp cũng rất quý giá, trong tình huống có lao động miễn phí tự nhiên sẵn lòng lợi dụng một chút.

Lúc này giáo sư Tôn vẫn nhe răng trợn mắt, mặt mũi hung tợn.

Vương Diệp nhíu mày, trực tiếp một nhát dao tay chém vào động mạch cảnh của giáo sư Tôn.

Sau đó anh thi triển kỹ năng Cổ Hoặc lên giáo sư Tôn.

Kỹ năng Cổ Hoặc nhắm vào linh trí.

Nếu yêu tà có thể khống chế giáo sư Tôn, thì Vương Diệp cũng có thể.

Trong chốc lát, cơ thể giáo sư Tôn hoàn toàn mất kiểm soát, mềm nhũn ra.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều vây lại.

“Vương Diệp, vị giáo sư già này không có nguy hiểm gì chứ?” Bề ngoài của giáo sư Tôn đã bắt đầu từ từ khôi phục lại trạng thái bình thường, chỉ có một số mạch máu trên cổ vẫn còn mang màu tím xanh.

Mấy người đều quan tâm nhìn qua.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tuy biết giáo sư Tôn tuyệt đối không phải người tốt, nhưng dù sao cũng đã hành động cùng nhau lâu như vậy, không muốn giáo sư Tôn xảy ra chuyện.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì đơn thuần là thiện lương.

Vương Diệp lắc đầu.

“Tình hình không mấy lạc quan, âm khí ở đây rất nặng.

Vừa rồi chắc là có âm tà xâm nhập vào giáo sư Tôn.” Vương Bàn Tử vỗ trán: “Tiêu rồi, đây là bị vị đại tiên nào nhập vào rồi, phải tìm người nhảy đồng xử lý mới được.” Hồ Bát Nhất mặt đen như mực: “Bàn Tử đừng nói bậy, chúng ta đều là người theo chủ nghĩa duy vật, là chiến sĩ duy vật kiên định, sao có thể làm mấy thứ phong kiến mê tín này?

Theo tôi nói, cõng giáo sư Tôn ra ngoài đưa đến bệnh viện đi.” Hồ Bát Nhất tuy cũng rất muốn nhanh chóng tìm được Địa Tiên Thôn, nhưng dù sao cũng là mạng người.

Giáo sư Tôn trông có vẻ hấp hối, nếu không nhanh chóng cứu chữa, e là không được.

Tuyết Lỵ Dương lại lắc đầu: “Chúng ta hiện đang ở trong núi lớn, đưa đi bệnh viện không tiện.

Từ đây đến trấn Thanh Khê phải đi một đoạn, từ trấn Thanh Khê đến nơi có trạm y tế bên ngoài cũng phải mất một ngày.

Nếu đi bệnh viện lớn, một ngày cũng không đến được.” Những lời Tuyết Lỵ Dương nói là thật.

Từ đây đến trấn Thanh Khê, mọi người đã đi một quãng đường rất dài, hơn nữa toàn là đường hầm và đường núi, muốn quay về sẽ tốn không ít thời gian.

Rời khỏi trấn Thanh Khê lại càng không dễ dàng.

Dạo gần đây trời liên tục đổ mưa, nước trong núi dâng lên rất nhanh.

Con đường Ngũ Xích vừa trơn vừa ướt, đường thủy bên dưới cũng chảy xiết vô cùng, muốn ra ngoài trong thời gian ngắn là không thực tế.

“Cháu hiểu rồi, giáo sư Tôn đây là bị chàng khách, e là phải mời Sơn Thần gia gia xem qua.” Yêu Muội Nhi đột nhiên nói một câu.

“Chàng khách?

Có ý gì?” Vương Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

Yêu Muội Nhi cười đáp: “Cũng gần giống như bị đại tiên nhập vào người mà cháu từng kể với anh đó, ông nội cháu có kể cho cháu nghe chuyện về gia tiên phương Bắc, nhưng người bản địa chúng cháu bên này hay gọi là chàng khách hơn, tức là trúng tà.” Vương Diệp gật đầu, Yêu Muội Nhi quả thật đã nhìn ra.

“Nhưng Sơn Thần gia gia là ai?” Vương Diệp cũng không nhịn được tò mò hỏi Yêu Muội Nhi một câu.

“Sơn Thần gia gia là một ông lão mà chúng cháu thờ cúng, rất nhiều trấn làng, bên bờ ruộng đều có miếu Sơn Thần gia gia.” “Bên ngoài trấn Thanh Khê còn có Dược Xoa Động, cũng là động của Sơn Thần gia gia, biết đâu cho giáo sư Tôn xem qua là khỏi ngay.” Nhưng nói đến đây, Yêu Muội Nhi rõ ràng có chút ngại ngùng, lại bổ sung một câu: “Cháu cũng chỉ nói vậy thôi, cái Dược Xoa Động đó rốt cuộc ở chỗ nào, cháu cũng không nhớ nữa rồi.

Chỉ là hồi nhỏ có nghe người nhà nhắc qua một lần.” Vương Bàn Tử bĩu môi.

Yêu Muội Nhi trông thấy lại càng thêm ngượng.

Vương Diệp lại cười: “Không sao đâu.

Dù có biết Dược Xoa Động ở đâu, nhất thời chúng ta cũng khó mà qua đó được.” “Giáo sư Tôn mà không cứu chữa, e là không cầm cự được bao lâu nữa.” “Vẫn là để tôi nghĩ cách vậy.” Vương Diệp nói xong, đứng trước mặt giáo sư Tôn trầm tư.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tin tưởng Vương Diệp tuyệt đối.

Vương Diệp nói có thể giải quyết được, thì nhất định sẽ giải quyết được.

Tuyết Lỵ Dương bước tới, muốn giúp Vương Diệp một tay.

Vương Diệp nhờ tham mưu trưởng Dương sơ cứu cơ bản cho giáo sư Tôn trước.

Nới lỏng cúc áo cổ, giữ cho hô hấp thông thoáng, cho uống chút nước muối.

Vương Diệp nhìn vào không gian hệ thống của mình.

Huyền Vũ Tịch Tà Đan chắc chắn có tác dụng.

Thứ này chuyên trị những trường hợp ngoại tà xâm nhập, yêu tà phụ thể như giáo sư Tôn.

Vấn đề là Vương Diệp không nỡ dùng.

Vương Diệp trước nay chưa bao giờ là người hào phóng.

Đối với người của mình thì ra tay rộng rãi.

Đáng tiếc là trong mắt Vương Diệp, giáo sư Tôn vẫn chưa được coi là người của mình, bảo một kẻ keo kiệt như Vương Diệp lấy ra đan dược cấp bậc như Huyền Vũ Tịch Tà Đan để cứu ông ta là chuyện không thể nào.

Huyền Vũ Tịch Tà Đan thì Vương Diệp không nỡ, nhưng anh vẫn còn những cách khác.

Dịch nước Thiên Niên Nhục Thái tuế thì anh vẫn nỡ.

Thứ này cũng vô cùng quý giá, chỉ là trong tay Vương Diệp có quá nhiều.

Hơn nữa, Thiên Niên Nhục Thái tuế trong dược điền ở không gian hư số của Vương Diệp sinh trưởng rất tốt, còn không ngừng mọc ra cành mới.

Vương Diệp không chút do dự lấy xuống một đoạn nhỏ, trực tiếp nghiền nát rồi đổ vào bụng giáo sư Tôn.

Sắc mặt giáo sư Tôn lập tức từ màu xám tro sắp chết chuyển thành màu sắc của người bình thường.

Tuy vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng đã không còn đáng ngại.

Mọi người đều không sao, chỉ có Yêu Muội Nhi là nhìn đến ngây người.

“Anh Vương Diệp, không ngờ anh còn là đại phu nữa, thuốc đến bệnh trừ luôn sao?” Vương Diệp cười ha ha, đưa tay xoa đầu Yêu Muội Nhi.

“Thuốc đến bệnh trừ cái con khỉ, yêu tà trong người giáo sư Tôn vẫn còn kia kìa.” Không phải Vương Diệp khiêm tốn, mà là nói thật.

Vương Diệp chỉ trấn áp yêu tà đó lại, đồng thời dùng linh dược ổn định cơ thể giáo sư Tôn, khiến ông không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng yêu tà này vẫn ẩn náu trong cơ thể giáo sư Tôn, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Chương 390

Vẫn phải nghĩ cách trừ tận gốc yêu tà này mới được.

Chỉ là yêu tà này bám vào cơ thể giáo sư Tôn, quả thực có chút phiền phức.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, vẫn có hai cách có thể giúp giáo sư Tôn trừ tà.

Một là dùng Âm Binh Hổ Phù.

Kẻ bám vào người giáo sư Tôn, tám phần là một âm tà nào đó, cũng chính là oán linh thời cổ đại.

Trong Âm Binh Hổ Phù của Vương Diệp cũng có âm tà cổ đại mà.

Hơn nữa nếu tính về vai vế, e là còn cao hơn nhiều so với âm linh ở Vu Hạp Quan Sơn này.

Âm linh của Đại tế ti nước Điền thời thượng cổ.

Hơn nữa còn không chỉ có một.

Ban đầu, Vương Diệp đã thu thập được mười tám âm linh Đại tế ti trong Minh Lâu Tiên Cung ở mộ Hiến Vương tại Trùng Cốc, Vân Nam.

Vốn dĩ chúng được đặt ở tứ hợp viện tại kinh thành để canh giữ dược điền.

Sau này, những thứ trong dược điền bắt đầu được chuyển vào không gian hư số, mà kinh thành lại là nơi quan trọng, vốn không có nhiều tà linh yêu ma tác quái.

Vương Diệp chỉ để lại sáu âm linh tế ti yếu hơn một chút để tiếp tục canh giữ.

Mười hai âm linh Đại tế ti còn lại đều nằm trong Âm Binh Hổ Phù.

Ngoài ra còn có âm linh của vệ sĩ nước Điền, võ sĩ giao nhân, chỉ là thực lực đều không mạnh bằng âm linh Đại tế ti nước Điền.

Giáo sư Tôn bị âm tà nhập thể, vậy thì tìm một âm tà khác đến đuổi vị đang nhập thể bên trong đi là được.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười thuần khiết chân thành.

Nếu lúc này giáo sư Tôn còn tỉnh táo và biết được suy nghĩ của Vương Diệp, chắc chắn sẽ nhảy dựng lên đánh người.

Chuyện này chẳng khác nào sau khi bị rắn độc cắn, để chữa trị lại cho một con độc trùng khác cắn thêm một miếng.

Giáo sư Tôn đã ngất lịm, tự nhiên không có cách nào phản đối.

Những người khác thì tin tưởng Vương Diệp tuyệt đối, căn bản không thèm hỏi anh định làm thế nào.

Vương Diệp lập tức lấy Âm Binh Hổ Phù ra, nhắm mắt lại.

Anh phải chọn cho giáo sư Tôn một âm linh có thực lực mạnh một chút, nếu không đánh không lại con quỷ trong người giáo sư Tôn thì sẽ rất khó xử.

Trước đây Vương Diệp dùng Âm Binh Hổ Phù ra lệnh, chỉ cần một ý niệm là được.

Nhưng lần này thì khác, nhiệm vụ lần này tương đối phức tạp.

Không chỉ phải đuổi âm linh trong người giáo sư Tôn ra ngoài, mà còn không được để giáo sư Tôn bị thương.

Vương Diệp dùng ý niệm giao tiếp với âm linh Đại tế ti bên trong Âm Binh Hổ Phù.

Những âm linh Đại tế ti này thực lực mạnh mẽ, lúc còn sống cũng thuộc loại thông minh.

Rất nhanh chúng đã hiểu được ý đồ của Vương Diệp.

Một âm linh nữ mặc áo đỏ, đội mặt nạ sừng hươu bước lên.

Vương Diệp gật đầu.

Giây tiếp theo, một luồng âm phong từ trong Âm Binh Hổ Phù bay ra.

Giáo sư Tôn đang nằm im trên đất bỗng giật nảy người.

Ông ta loạng choạng đứng dậy.

Sau khi đứng dậy, ông ta vô thức đưa tay vuốt tóc, động tác quyến rũ, tràn đầy nét nữ tính đặc trưng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương vốn đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt đều giật nảy mình.

Mấy người gần như đồng thời lùi về phía sau.

“Lão Tôn bị sao vậy?

Sao lại trở nên ẻo lả thế?” Vương Bàn Tử khá nhạy bén ở phương diện này, lập tức nhận ra sự khác biệt của giáo sư Tôn.

Vương Diệp cười cười: “Giáo sư Tôn lại bị một âm linh khác nhập vào rồi.” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt: “Thảm vậy sao?

Vị này là nữ à?” Mấy người đang nói chuyện phiếm, miệng giáo sư Tôn đột nhiên hét lên một tiếng.

Giọng nói nghe như tiếng phụ nữ.

Ngay sau đó, cả cơ thể bắt đầu vặn vẹo một cách không tự nhiên.

Ngũ quan trên mặt nhăn rúm lại.

Các khớp xương tứ chi đều bị bẻ ngược ra sau, mặt hướng lên trời bắt đầu bò trên mặt đất như nhện hoặc cua, thỉnh thoảng lại hét lớn một tiếng.

Vương Diệp vội kéo Yêu Muội Nhi ra, đứng trước mặt mọi người.

Sau đó, anh thi triển trọng lực gấp đôi lên giáo sư Tôn đang mất kiểm soát, va chạm lung tung khắp nơi.

Rất rõ ràng, lúc này trong cơ thể giáo sư Tôn, hai âm linh đang giao chiến, tranh đoạt quyền kiểm soát cơ thể.

Trong quá trình này, cơ thể giáo sư Tôn chắc chắn sẽ có những hành động vô cùng kỳ quái.

Không cẩn thận sẽ đập đầu vào đá, gây ra thương tích.

Vương Diệp thi triển trọng lực gấp đôi cũng là muốn làm chậm tốc độ của giáo sư Tôn lại, cố gắng giảm thiểu tổn thương.

Trọng lực gấp đôi của Vương Diệp rõ ràng đã có tác dụng, động tác của giáo sư Tôn lập tức chậm lại.

Đồng thời trong mắt Vương Diệp lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Dưới Thông Thiên Nhãn, có thể thấy hai luồng khí đen trên người giáo sư Tôn đang không ngừng quấn lấy nhau.

Rất nhanh, một luồng khí đã chiếm thế thượng phong.

Hơi thở này Vương Diệp khá quen thuộc, hẳn là tế ti nước Điền trong Âm Binh Hổ Phù.

Luồng khí còn lại có vẻ hung bạo hơn, chắc chắn là oán linh của Vu Hạp Quan Sơn.

Một lát sau, âm linh bên phía Vu Hạp Quan Sơn rõ ràng không cầm cự nổi nữa.

Hai mắt giáo sư Tôn đột nhiên mở to, trở nên đen kịt, không còn một chút lòng trắng nào.

Nhìn từ xa, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều sợ đến mức lùi lại liên tục.

Giáo sư Tôn há miệng, một luồng khí đen từ trong miệng phun ra.

Vương Diệp đã đứng đợi sẵn từ lâu.

Anh chính là đợi âm linh của Vu Hạp Quan Sơn không chịu nổi mà tự chui ra.

Thanh Thương Long Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp đã chờ sẵn.

Khoảnh khắc âm linh chui ra, thanh Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp chém thẳng tới.

Âm linh vừa chui ra từ miệng giáo sư Tôn lập tức bị Toái Tinh Kiếm chém nát.

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

“Chém giết oán linh Ô Dương, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” Vương Diệp gọi Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại, nhờ ba người dìu giáo sư Tôn đến một tảng đá khô ráo hơn.

“Tôi đề nghị chúng ta khoan hãy đi tiếp, để giáo sư Tôn hồi phục một chút.” Giáo sư Tôn vẫn còn hôn mê, quả thực không tiện di chuyển.

Vương Diệp nhanh chóng lấy nhiên liệu, nồi treo cùng nước sạch và thức ăn từ không gian hệ thống ra.

“Cứ hạ trại tại chỗ nghỉ ngơi đi.” Có đồ ăn, có thể nhóm lửa, Vương Bàn Tử là người đầu tiên tán thành.

Yêu Muội Nhi trước đó cũng bị dọa sợ, tự nhiên không có ý kiến.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương thông minh lanh lợi, đều nhận ra Vương Diệp chắc chắn có việc khác, nhưng cả hai đều không nói ra.

Giáo sư Tôn không đi được, hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ quả thực là lựa chọn thích hợp.

Sau khi sắp xếp cho những người khác, Vương Diệp lập tức nói với Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử rằng mình có chút việc, đi ra phía trước thăm dò đường trước.

Tuyết Lỵ Dương mỉm cười đầy thấu hiểu.

Hiển nhiên cô đã đoán trước được điều này.

Vương Diệp nhanh chóng đi một mình về phía trước một đoạn.

Gió âm thổi từng cơn, Vương Diệp đứng lại.

Trong mắt anh lóe lên từng đợt kim quang.

Dưới Thông Thiên Nhãn, trong những cơn gió âm xung quanh, quả nhiên có không ít bóng đen thấp thoáng.

Chương 391

Rất rõ ràng, tất cả đều là oán linh ở gần đây.

Số lượng oán linh chết ở gần Vu Hạp Quan Sơn năm xưa thực sự quá nhiều.

Tất cả đều tụ tập về đây.

Chỉ có điều những oán linh này rõ ràng không mạnh bằng oán linh có thể giao đấu với Đại tế ti nước Điền lúc trước.

Vương Diệp không kén chọn.

Chất lượng tuy không quá cao, nhưng cũng tạm được, quan trọng là số lượng đủ nhiều.

Vương Diệp từ từ lấy Âm Binh Hổ Phù ra.

Trong nháy mắt, mười hai vị Đại tế ti nước Điền, sáu võ sĩ giao nhân, hai trăm âm linh cấm vệ nước Điền trong Âm Binh Hổ Phù toàn bộ xuất hiện.

“Đi đi, thu hoạch bọn chúng.” Vương Diệp chỉ tay về phía những oán linh trong cơn gió âm phía trước.

Lời Vương Diệp vừa dứt, các âm linh từ Âm Binh Hổ Phù lao ra phía trước.

Số lượng oán linh trong gió âm tuy nhiều, nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của các Đại tế ti và cấm vệ nước Điền.

Dưới sự tàn sát có tổ chức của âm binh, trong ý thức của Vương Diệp liên tục vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt oán linh Ô Dương, nhận được...” “Chúc mừng túc chủ tiêu diệt oán linh Ô Dương, nhận được...” Điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng của Vương Diệp bắt đầu tăng nhanh chóng.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện ra một cảnh tượng có chút bất thường.

Vô số oán linh trong gió âm lúc đầu còn như một đám cát rời rạc.

Âm linh trong Âm Binh Hổ Phù về cơ bản là nghiền ép một chiều.

Sau một thời gian, có thể cảm nhận rõ ràng rằng các oán linh trong gió âm cũng bắt đầu tổ chức lại.

Ban đầu là vài con, chục con tụ thành một nhóm.

Tuy vẫn bị nghiền ép, nhưng cũng gây ra một chút phiền phức cho âm binh trong Âm Binh Hổ Phù.

Về sau, những oán linh Ô Dương này thậm chí bắt đầu tụ lại thành nhóm mấy chục, cả trăm con.

Cấm vệ nước Điền trong Âm Binh Hổ Phù đã phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đột phá.

Thậm chí các Đại tế ti phải toàn lực ra tay mới có thể giải quyết.

Vương Diệp quan sát từ xa, rất nhanh phát hiện ra, phàm là những oán linh có thể tụ lại với nhau, đều sắp xếp theo một phương hướng và vị trí nhất định.

Những oán linh này vậy mà đang bày trận!

Vương Diệp lập tức ý thức được, trong đám oán linh này, chắc chắn có một sự tồn tại đặc biệt.

Nếu không có người chỉ huy, những oán linh đã sớm tan biến linh trí này không thể nào tự phát sắp xếp thành trận hình nghênh địch.

Oán linh đặc biệt đó ở đâu?

Kim quang trong mắt Vương Diệp không ngừng biến đổi.

Cuối cùng sau lớp sương mù dày đặc, anh phát hiện ra một sơn động nhỏ.

Cửa sơn động tràn ngập yêu tà chi khí nồng đậm.

Chính là nơi đó.

Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên, mỉm cười.

Lần này câu được cá lớn rồi.

Vương Diệp lập tức phát động Bôn Tập.

Gần như trong nháy mắt, Vương Diệp đã lao đến cửa động tỏa ra âm tà khí tức mà anh vừa nhìn thấy.

Đến cửa động, Vương Diệp phát hiện sơn động chỉ cao hơn một người này rõ ràng đã được điêu khắc trang trí.

Cửa động không chỉ tròn trịa, mà bên ngoài còn có một vòng hoa văn phù điêu.

Chỉ là những hoa văn này vô cùng kỳ dị, đủ loại dây leo quấn quýt, những loài chim lạ chưa từng thấy.

Bên trong sơn động, sâu khoảng hơn một trượng, có một bóng đen cao hơn ba thước.

Thấy Vương Diệp đột nhiên xuất hiện ở cửa động, nó rõ ràng giật nảy mình, liều mạng lùi vào trong.

Vương Diệp mỉm cười, thầm nghĩ đã đuổi tới nơi rồi, sao có thể để ngươi chạy thoát.

Anh lại dùng kỹ năng Bôn Tập một lần nữa, trực tiếp lao vào trong sơn động.

Tốc độ của Vương Diệp và bóng đen đều nhanh đến kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn là Vương Diệp nhanh hơn một bậc.

Gần như trong nháy mắt, Vương Diệp đã lao đến gần.

Đến gần rồi, Vương Diệp mới nhìn rõ bóng đen này là thứ gì.

Lại là một con Ba Sơn Viên Dứu cỡ nhỏ.

Thứ này trông gần như giống hệt con Ba Sơn Viên Dứu mà Vương Diệp đã thấy bên ngoài trấn Thanh Khê.

Con đó Vương Diệp đương nhiên biết, là do Phong đoàn trưởng nuôi rất nhiều năm.

Trong cốt truyện gốc cũng có nó.

Nhưng con Ba Sơn Viên Dứu cao hơn ba thước, trông như một đứa trẻ này, tuyệt đối không thể nào chưa từng xuất hiện trong cốt truyện gốc.

Lông trên người con Ba Sơn Viên Dứu này đã hoàn toàn trắng xóa, trông có vẻ già nua.

Nhưng thân thủ lại đặc biệt nhanh nhẹn, động tác vô cùng lanh lẹ.

Hai mắt nó sáng rực.

Khoảnh khắc nhìn thấy Vương Diệp, trong mắt nó tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau đó nó liều mạng chạy vào trong sơn động, vừa chạy vừa cầm một thứ giống như cây chùy vung về phía Vương Diệp.

Ban đầu Vương Diệp không để tâm.

Cây chùy đó dài chưa đến hai thước, đầu chùy to bằng quả dưa.

Thứ này Vương Diệp một hơi có thể đập nát mấy trăm cái.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Vương Diệp lập tức giật mình.

Bởi vì từ cây chùy này tỏa ra từng luồng âm tà chi khí.

Khoảng năm sáu luồng khí đen lao thẳng về phía Vương Diệp.

Mỗi luồng khí đen đều hóa thành một khuôn mặt người dữ tợn, vặn vẹo, tà ác.

Vương Diệp trừng mắt, hai đạo tinh quang bắn ra.

Kỹ năng Bất Động Minh Vương Chi Nhãn được kích hoạt.

Đối với âm tà cấp độ này, Vương Diệp hoàn toàn không cần dùng đến Thiên Kiếp Chi Nhãn.

Cảm giác như dùng đại bác bắn ruồi.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn đã có thể dễ dàng trấn áp.

Quả nhiên, mấy luồng khí đen bị Bất Động Minh Vương Chi Nhãn chiếu vào, lập tức cứng đờ, không thể động đậy.

Thương Long Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp theo sát, nhẹ nhàng lướt một vòng.

Một chuỗi âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt oán linh Ô Dương, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” “Chúc mừng túc chủ tiêu diệt oán linh Ô Dương, nhận được điểm kinh nghiệm +1000, điểm năng lượng +2000.” Hay thật, cây chùy của con Ba Sơn Viên Dứu này lại là một pháp khí?

Có thể phóng ra oán linh Ô Dương?

Hiếm thấy đấy.

Vương Diệp lập tức nhớ lại, trước đó Yêu Muội Nhi từng nhắc đến Sơn Thần gia gia.

Ở khu vực trấn Thanh Khê này dường như lưu truyền truyền thuyết về Sơn Thần gia gia và Dược Xoa Động.

Hình tượng cụ thể là một ông lão người lùn.

Chỉ là thân hình nhỏ hơn người thường rất nhiều, liệu có phải là kẻ có hình dáng tương tự con Ba Sơn Viên Dứu vừa rồi không?

Vương Diệp vừa quan sát động huyệt xung quanh vừa tiếp tục đuổi theo.

Ngay trong lúc Vương Diệp truy đuổi, không gian hệ thống của anh đột nhiên xuất hiện một trận dao động.

Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng không gian hệ thống có thể hoàn toàn cách biệt với thế giới hiện thực.

Chương 392

Bất kể là về không gian hay thời gian, đó đều là một không gian kỳ diệu hoàn toàn độc lập với không gian thực tế.

Thậm chí còn có điểm tương đồng với không gian hư số mà Vương Diệp tự mình mở ra, chỉ là nhỏ hơn, khép kín hơn mà thôi.

Rất có thể là do một sự tồn tại trên cả Cổ Thần tạo ra.

Nói cách khác, về cơ bản sẽ không có bất kỳ sức mạnh nào trong thực tế có thể ảnh hưởng đến những thứ bên trong không gian hệ thống.

Nhưng rõ ràng dao động truyền đến từ không gian hệ thống lúc này, chắc chắn là do tình hình hiện tại gây ra.

Vương Diệp kinh ngạc.

Đây quả là chuyện lạ.

Anh lập tức dừng bước.

Anh tiện tay thi triển kỹ năng trọng lực gấp mười lên con Ba Sơn Viên Dứu đang chạy trốn phía trước.

Đồng thời lại thi triển kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm, cuối sơn động lập tức dựng lên một bức tường đá, cắt ngang sơn động.

Con Ba Sơn Viên Dứu đang chạy trốn lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng trong ánh mắt.

Cơ thể nó cũng vì áp lực khổng lồ mà nằm bẹp trên đất.

Mặc dù đang dùng hết sức chống cự, nhưng dưới trọng lực gấp mười, nó vẫn bắt đầu chảy máu miệng mũi.

Lúc này Vương Diệp chỉ cần đi tới dùng Toái Tinh Kiếm đâm nhẹ một cái là có thể thu hoạch điểm năng lượng.

Nhưng anh lại không động đậy.

Bởi vì anh đã phát hiện ra, thứ vừa dao động trong không gian hệ thống của mình, nói không chừng còn có chút quan hệ gì đó với con Ba Sơn Viên Dứu trước mắt này.

Vương Diệp từ từ lấy thứ đó ra khỏi không gian hệ thống.

Đó là một cái hũ gốm.

Chiếc hũ gốm thô sơ vừa nhìn đã biết là sản vật từ mấy ngàn năm trước, trình độ chế tác không cao.

Trên đó có không ít phù hiệu trang trí kỳ dị mang nét hoang dã.

So với hoa văn phù điêu ở cửa động, cũng có vài phần tương tự.

Bên trong là một bộ hài cốt, trông chỉ bằng đứa trẻ.

Hài cốt còn đang không ngừng run rẩy, phát ra tiếng lách cách.

Thứ này lại chính là bộ hài cốt của Sơn Thần Gia mà Vương Diệp trước đây tìm thấy trong bụng con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ ở Hồ Lô Động, Trùng Cốc, Vân Nam.

Bây giờ bộ hài cốt này lại đang cộng hưởng với một loại sức mạnh nào đó!

Chẳng lẽ Sơn Thần Gia mà bộ tộc nguyên thủy nhất ở Trùng Cốc, Vân Nam sùng bái, chính là Ba Sơn Viên Dứu?

Đầu óc Vương Diệp quay cuồng.

Khả năng này không phải là hoàn toàn không có.

Vu Hạp và Trùng Cốc, Vân Nam tuy đường sá xa xôi, nhưng đều thuộc khu vực Tây Nam, khí hậu, môi trường các phương diện vẫn có sự tương đồng nhất định.

Động vật như Ba Sơn Viên Dứu chắc chắn là loài động vật cổ xưa sống trong rừng sâu núi thẳm, rất có linh tính, được cư dân hai nơi đều tôn làm Sơn Thần Gia cũng không phải là không có khả năng.

Đương nhiên, hiện tại quan trọng nhất là, bộ hài cốt Sơn Thần Gia bên Trùng Cốc, Vân Nam vẫn đang run rẩy.

Chuyển động này khiến con Ba Sơn Viên Dứu vốn đang chạy trốn cũng phải dừng lại.

Vương Diệp nhìn kỹ, hay thật, thứ giống như cây chùy trong tay con Ba Sơn Viên Dứu cũng đang run lên không ngừng.

Trên đỉnh cây chùy là một hộp sọ của động vật linh trưởng to bằng quả dưa.

Trông nhỏ hơn người, gần bằng con khỉ.

Rất có khả năng là sọ của đồng loại Ba Sơn Viên Dứu.

Lúc này nó cũng đang run rẩy một cách dữ dội.

Sau đó, chỉ thấy cây chùy trong tay con Ba Sơn Viên Dứu bắt đầu tỏa ra từng luồng khí đen.

Oán linh bên trong đều tan biến.

Con Ba Sơn Viên Dứu nổi giận, biết mình không thể trốn thoát, lại cầm chùy hung hăng lao về phía Vương Diệp.

Xem ra nó định đánh giáp lá cà với Vương Diệp.

Vương Diệp tức đến bật cười.

Chỉ bằng thứ này?

Đánh nhau mà chạm được đến đầu gối Vương Diệp đã coi như Vương Diệp thua.

Chẳng cần đến trọng lực gấp mười, trọng lực gấp đôi là đủ khiến nó chạy không nổi rồi.

Vương Diệp rất hào phóng chỉ thi triển trọng lực gấp đôi, đợi đến khi con Ba Sơn Viên Dứu lao đến trước mặt, anh dùng chuôi kiếm của thanh Toái Tinh Kiếm, hung hăng đập vào đầu con Ba Sơn Viên Dứu.

Vương Diệp vốn định nương tay.

Dù sao thì thứ này trông cũng không giống có thể gây ra uy hiếp chí mạng cho Vương Diệp.

Kết quả, Vương Diệp lập tức nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ tiêu diệt trưởng lão Ba Sơn Viên Dứu, nhận được điểm kinh nghiệm +10000, điểm năng lượng +20000.” Chết rồi?

Vương Diệp hơi có chút ngại ngùng.

Hóa ra trước đó con Ba Sơn Viên Dứu đã dùng pháp khí trong tay, điều động oán linh gần đó tấn công Vương Diệp và mọi người, vốn đã hao tổn rất nhiều tinh lực.

Sau khi bị Vương Diệp truy đuổi, không chỉ kinh hồn bạt vía, còn bị trọng lực gấp mười áp chế đến thổ huyết.

Lúc này khó khăn lắm mới lao đến trước mặt Vương Diệp, bị một chuôi kiếm đập vào đầu, dầu cạn đèn tắt, chết thẳng cẳng.

Không lâu sau, Vương Diệp rời khỏi động huyệt quay về bên cạnh những người khác.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một ngày, ngày thứ hai trời vừa tờ mờ sáng, giáo sư Tôn đã từ từ tỉnh lại.

Cả người hồi phục cũng khá tốt.

Vương Bàn Tử lúc đầu còn rất nghi ngờ, nói rằng giáo sư Tôn có khả năng là kẻ hai mặt, là phần tử xấu trà trộn vào đội ngũ.

Nghe đến mức sắc mặt giáo sư Tôn cũng thay đổi.

Chỉ có Vương Diệp biết, trong lòng giáo sư Tôn thật sự có quỷ, chứ không phải vì mấy câu la lối của Vương Bàn Tử.

Tuyết Lỵ Dương thấy sắc mặt giáo sư Tôn không tốt, vội ngăn Vương Bàn Tử lại, bảo hắn đừng nói năng bậy bạ nữa.

Vương Diệp lại không có ý định ngăn cản.

Cái miệng lắm điều của Bàn gia, trong nhiều trường hợp vẫn rất cần thiết.

Thỉnh thoảng dọa dẫm, gõ đầu giáo sư Tôn một chút, để ông ta thành thật hơn.

Mọi người ăn sáng xong, thấy trạng thái của giáo sư Tôn không tệ, quyết định tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường tiếp theo vì đã bị Vương Diệp dọn dẹp một lần, các loại âm linh đều được quét sạch sẽ, nên đi rất thuận lợi.

Chỉ là quãng đường dài hơn Vương Diệp dự liệu rất nhiều.

Đến giữa trưa, mọi người mới nhìn thấy lối ra phía trước.

Lối ra là một hẻm núi khổng lồ.

Sau khi cả nhóm bước ra khỏi lối ra, nhìn thấy cảnh tượng phía trước đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên dưới lối ra là một vách đá cao khoảng trăm trượng, cộng thêm hơi nước dày đặc, sương mù mờ mịt, căn bản không thể nhìn rõ cảnh tượng dưới đáy cốc.

Vách đá cheo leo toàn là đá núi trơ trụi, trên đó có mọc một ít dây leo và cây cỏ.

Nhưng không có cây nào cao lớn.

Khác với những vách đá cheo leo đã thấy trước đây.

Nơi này không có con đường nhỏ quanh co dẫn xuống đáy cốc.

Cũng không có sàn đạo bằng đá.

Căn bản không có đường đi.

Phía trước là một hẻm núi rộng chừng trăm mét.

Đối diện hẻm núi cũng là một vách đá dựng đứng như dao chém rìu đục.

Cao chọc trời.

Chỉ có điều phía đối diện còn có một hẻm núi chạy dọc.

Chương 393

Đáy của hẻm núi dọc rõ ràng cao hơn nhiều so với hẻm núi ngang.

Tại lối ra của hẻm núi dọc có một cổng rồng khổng lồ.

Cổng rồng này giống như một cổng núi, cao tới mười trượng.

Nhìn từ xa vô cùng tráng lệ.

Hơn nữa ở hai bên cổng đá còn có những hoa văn điêu khắc cổ xưa, mạnh mẽ.

Hai bên cổng núi, xếp ngay ngắn có tới cả trăm con thú đá Ô Dương.

Hình dạng giống hệt những con thú đá Ô Dương mà mọi người đã thấy trước đây.

Hiển nhiên là do cùng một nhóm người chế tạo.

Chỉ là những con thú đá Ô Dương được đặt ở đây có kích thước lớn hơn nhiều.

Số lượng cũng là nhiều và tập trung nhất mà họ từng thấy trên đường đi.

Hầu hết những con thú đá Ô Dương này đều được bảo tồn tốt, chỉ có một vài con bị đá rơi làm đổ.

Trông chúng vẫn giữ nguyên hình dạng khi được đặt ở đây ban đầu.

Hồ Bát Nhất khá am hiểu về thanh ô phong thủy, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại không có suy nghĩ gì đặc biệt.

Vương Diệp chỉ nhìn một cái đã sững sờ.

Trình độ phong thủy học của anh, giỏi lắm cũng chỉ ngang ngửa Hồ Bát Nhất.

Hai người chỉ là mỗi người có sở trường riêng.

Vương Diệp giỏi hơn về Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Chỉ có điều Vương Diệp còn có một phương diện kiến thức mạnh hơn Hồ Bát Nhất rất nhiều.

Đó chính là trận pháp.

Về trận pháp, trong các lưu phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mô Kim, chỉ có phái Tả Lĩnh xuất thân từ lục lâm là giỏi nhất.

Nói cho cùng, nghề gốc của phái Tả Lĩnh lực sĩ ban đầu không phải là trộm mộ, mà là tạo phản.

Cũng là hành quân đánh trận, bày trận nghênh địch.

Kiến thức về các phương diện tổ chức nhân lực và bày binh bố trận, vượt xa các phái khác.

Vương Diệp đối xử với Trần Ngọc Lâu, Trần Hạt Tử khá tốt.

Anh sắp xếp ăn ở tại tứ hợp viện ở kinh thành, còn sắp xếp A Hương, người có thiên sinh linh thị, ở bên cạnh chăm sóc ông lão.

Đây đã là đãi ngộ của đệ tử đối với sư phụ rồi.

Trần Hạt Tử cũng thông minh lanh lợi, là một lão cáo già đặc biệt hiểu chuyện đời.

Tự nhiên biết Vương Diệp đối tốt với mình.

Hơn nữa Trần Hạt Tử cũng rất rõ Vương Diệp không phải người thường, bản lĩnh thông thiên, nên ông lão khi đối mặt với Vương Diệp luôn đặc biệt khiêm tốn.

Căn bản không bao giờ coi mình là sư phụ của Vương Diệp.

Hai người gần như là ngang vai phải vế.

Duy chỉ có một điểm, Trần Hạt Tử đã đem toàn bộ kiến thức về trận pháp của mình, không giữ lại chút nào mà truyền hết cho Vương Diệp.

Điều này đối với Vương Diệp quá quý giá.

Bởi vì kiến thức về trận pháp, ở nơi khác thật sự không có chỗ nào để học.

Vương Diệp có hệ thống, thực lực bản thân tự nhiên nghịch thiên.

Nhiều lúc có thể dùng sức mạnh tạo ra kỳ tích, trực tiếp xông qua là được.

Nhưng cũng có một số chỗ vô cùng tinh xảo, chỉ dựa vào sức mạnh không thể giải quyết.

Các loại bí thuật giang hồ lúc này liền phát huy tác dụng.

Ví dụ như hiện tại, Vương Diệp chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra hơn trăm tượng đá Ô Dương hai bên cổng núi đối diện, lại mơ hồ sắp xếp thành một trận thế.

Trong trận thế này tỏa ra đủ loại khí tức hung sát quỷ dị.

Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Độ khó của tuyến thế giới này, rõ ràng đã tăng lên rất nhiều so với tuyến thế giới ban đầu.

Quãng đường mọi người đi tới đã dài hơn.

Có thể hiểu đơn giản là bản đồ đã lớn hơn.

Đồng thời độ sâu và độ rộng của hẻm núi này cũng lớn đến mức khoa trương.

Trong tuyến thế giới ban đầu, nơi này chỉ là một hẻm núi rộng hơn mười trượng.

Tuy trong hẻm núi có loạn lưu âm phong, nhưng Vương Diệp không cho rằng điều đó có thể làm khó được mình.

Chỉ ba bốn mươi mét, nhảy qua được.

Nhưng bây giờ thì phiền phức hơn nhiều, hẻm núi này rộng tới cả trăm mét.

Vương Diệp tạm thời còn chưa biết bay.

Cộng thêm nguy hiểm trong hẻm núi chắc chắn sẽ tàn nhẫn và vô tình hơn tuyến thế giới ban đầu, Vương Diệp thật sự phải nghĩ cách mới được.

Điều chí mạng không chỉ có hẻm núi này.

Qua được hẻm núi, tất nhiên phải lên bệ đá hai bên cổng đá đối diện.

Trận thế do tượng đá Ô Dương sắp xếp lại nằm ngay trên bệ đá này.

Không có một chút vùng đệm nào, vừa lên đến nơi là phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất và những người bên cạnh lại rất phấn khích.

“Địa cung!

Đây là đến cửa địa cung rồi!” “Đúng vậy, mọi người xem độ cao độ rộng của cổng núi này, còn có số lượng dê đá ở cửa, chứng tỏ quy mô lăng mộ ở đây chắc chắn rất lớn.” “Còn phải nói sao?

Trong địa cung chắc chắn có rất nhiều bảo bối.” Cuối cùng, tham mưu trưởng Dương nghĩ đến vấn đề thực tế nhất.

“Làm sao qua được đây?

Chẳng lẽ dùng dây thừng leo xuống đáy cốc, rồi nghĩ cách leo vách đá lên?” Một câu nói khiến sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, ngậm miệng lại.

Lúc này giáo sư Tôn chỉ vào hai chữ triện khổng lồ trên cổng núi đối diện.

“Hách Hồn?

Đây không phải là Hách Hồn Đài trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú sao?” Trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, có một đoạn ghi chép “Trước Hách Hồn Đài, sông âm vắt ngang trời”.

Nếu phía trên cổng núi phía trước xuất hiện hai chữ Hách Hồn, vậy nơi đó tự nhiên chính là Hách Hồn Đài không còn nghi ngờ gì nữa.

Rất nhanh mấy người bắt đầu nghiên cứu.

Bởi vì độ rộng của hẻm núi quả thực có chút khoa trương, những cách như nhảy qua căn bản không cần nghĩ đến.

Nếu từ vách đá cheo leo đi xuống, rồi sang phía đối diện leo lên.

Thực ra là một cách khả thi.

Nhưng những yếu tố không chắc chắn phải đối mặt cũng rất nhiều.

Đầu tiên là độ sâu của hẻm núi rốt cuộc sâu bao nhiêu hiện tại không nhìn rõ.

Bên dưới mây mù bao phủ.

Dựa theo phán đoán lúc mọi người vào, độ cao này e là ít nhất cũng phải ba năm trăm mét.

Cụ thể sâu bao nhiêu, bên dưới có nguy hiểm gì, đều không rõ lắm.

Cho dù mọi việc thuận lợi, men theo dây thừng từ đây đi xuống, ít nhất cũng phải mất nửa ngày.

Sau đó xuyên qua hẻm núi, rồi leo lên phía đối diện.

Không có một ngày thì rất khó hoàn thành.

Các loại rủi ro trong quá trình đó cũng rất khó lường.

Dù sao tình hình dưới đáy hẻm núi hiện tại vẫn chưa biết.

Nếu là hẻm núi có sông chảy xiết, việc qua sông cũng là một vấn đề lớn.

Chương 394

Tình huống tệ nhất, từ vách đá xuống thẳng dòng sông chảy xiết, căn bản không có cả bờ sông để làm vùng đệm.

Ngoài ra còn có một cách an toàn khác, đó là đi đường vòng.

Tìm một nơi thấp hơn trong hẻm núi, sau khi vòng qua, sẽ đi từ trên xuống để vào cửa đá ở phía đối diện.

Phương pháp này không khả thi là vì địa hình rừng rậm hẻm núi ở khu vực Quan Sơn này thực sự quá phức tạp.

Không quen đường đã đành, cũng chẳng ai có thể phán đoán được đi đường vòng sẽ mất bao lâu.

Vận may tốt thì có thể mất mười ngày tám ngày.

Vận may không tốt thì đi nửa tháng cũng có khả năng.

Thêm nữa gần đây lại là mùa mưa, đường núi khó đi, thời gian có thể bị trì hoãn còn lâu hơn.

Phương án thích hợp nhất vẫn là trực tiếp bắc cầu dây thép qua.

Kỹ thuật bắc cầu dây thép này, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng coi như là quen tay hay việc.

Đơn giản nhất là dùng đá buộc vào dây rồi ném qua.

Nhưng Vương Diệp đã mang theo Phi Hổ Trảo được chế tạo sẵn, chỉ cần ném qua được, móc vào đá hoặc cây cối là có hy vọng rất lớn.

Điều khiến Vương Diệp vô cùng đau đầu là, dòng thời gian của thế giới này dường như đang tăng độ khó.

Với chiều rộng một trăm mét, Phi Hổ Trảo cộng thêm trọng lượng của dây leo núi không hề nhẹ, muốn ném qua đó độ khó cực cao.

Vương Diệp tự tin mình vẫn có thể làm được.

Dù sao Vương Diệp cũng không phải người bình thường, sức mạnh lớn đến kinh người.

Vấn đề nằm ở trong hẻm núi này.

Rõ ràng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đã nghĩ đến cách này.

Hai người nhanh chóng bắt đầu thử nghiệm.

Mỗi người tìm một tảng đá.

“Lão Hồ, không phải tôi nói chứ, thành tích ném lựu đạn của anh chưa bao giờ thắng được tôi đâu, đừng tự rước lấy nhục làm gì.” Nói xong liền dùng hết sức ném về phía đối diện.

Vương Bàn Tử cũng đã được Vương Diệp cường hóa, trên lưng bây giờ vẫn còn huyết văn và giáp văn.

Sức mạnh mười phần.

Hòn đá bay đi với tốc độ cực nhanh, xem ra thực sự có hy vọng ném tới bờ bên kia.

Nhưng ngay khi hòn đá bay qua phía trên hẻm núi, nó đột nhiên đổi hướng, mạnh mẽ bay dạt sang một bên.

Hơn nữa nó còn không rơi xuống, giống như bị ai đó từ dưới hất lên một cái, bắt đầu nảy lên loạn xạ không theo quy luật nào, cuối cùng lại văng schéo lên trên.

Bay được bảy tám mét, nó lại như bị thứ gì đó đập mạnh một cái.

Ngay lập tức, nó rơi xuống hẻm núi với tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cũng may là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương mấy người thị lực tốt, lại được Vương Diệp cường hóa, mới có thể theo kịp bóng hòn đá.

Giáo sư Tôn thì sớm đã không biết hòn đá bay đi đâu rồi.

Ngay cả Yêu muội nhi, tuy nhỏ tuổi nhưng mắt rất tinh, nhìn đến đoạn sau cũng không tìm thấy hòn đá đâu nữa.

Mấy người rơi vào im lặng ít nhất nửa phút.

Sau đó Vương Bàn Tử mới lên tiếng.

“Đây là gặp quỷ à?” Tuyết Ly Dương lắc đầu.

“Không phải, là luồng không khí.

Ở một số hẻm núi lớn thường xuất hiện những luồng khí hỗn loạn, hòn đá vừa rồi hẳn là đã va phải luồng khí trong hẻm núi.” Hồ Bát Nhất trừng to mắt.

“Cho dù là luồng khí, cũng không thể lớn đến thế chứ?

Hòn đá vừa rồi, cảm giác như không có trọng lượng, bay loạn xạ trên hẻm núi.

Nếu là một người sống, e rằng đã sớm bị cuốn vào trong hẻm núi rồi.” Sắc mặt Tuyết Ly Dương cũng trắng bệch.

“Đúng vậy, tôi cũng chưa từng thấy luồng khí hỗn loạn nào lớn như vậy.” Vương Diệp nhếch miệng.

“Âm hà hoành không.

Đây chính là cái gọi là âm hà, cũng có chút thú vị.” Vương Diệp cười cười, trong tay lấy ra Phi Hổ Trảo.

Mặc dù Vương Diệp biết, cuối cùng mọi người muốn qua được hẻm núi này, phải dựa vào một thủ đoạn cực kỳ khó tin.

Nhưng bây giờ dòng thời gian của thế giới này khác biệt với dòng thời gian ban đầu quá lớn.

Ai biết được còn phải đối mặt với những rủi ro gì.

Nếu cứ đơn thuần đi theo tình tiết ban đầu.

Vương Diệp phán đoán, với hẻm núi có chiều rộng tăng thêm mấy lần, luồng khí hỗn loạn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, rất có khả năng sẽ cuốn tất cả mọi người xuống đáy hẻm núi, ngã tan xương nát thịt.

Vương Diệp phải thêm một lớp bảo hiểm mới được.

Sau đó Vương Diệp từ trên người lấy ra Phi Hổ Trảo.

Phía sau Phi Hổ Trảo buộc chặt dây thừng.

Sau khi nhắm chuẩn con thú đá màu đen bên ngoài cửa đá đối diện, Vương Diệp dồn hết sức, quăng mạnh Phi Hổ Trảo trong tay về phía bên kia.

Phi Hổ Trảo có chút trọng lượng, sức của Vương Diệp lại lớn đến đáng sợ, nhất thời mơ hồ có tiếng xé gió truyền đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dán chặt vào Phi Hổ Trảo của Vương Diệp.

Chỉ thấy Phi Hổ Trảo kéo theo sợi dây dài, hóa thành một vệt sao băng.

Khi bay đến ngay trên hẻm núi, sao băng cũng bị cuốn lệch khỏi phương hướng.

Vương Diệp từ xa nhíu mày, bắt đầu điều khiển trọng lực của Phi Hổ Trảo một cách chính xác.

Sau khi Phi Hổ Trảo bị cuốn lệch hướng giữa không trung, nó lại đột ngột rơi xuống.

Nhưng Vương Diệp lập tức điều khiển trọng lực về không.

Sau đó mượn lực từ sợi dây leo núi trong tay, quất mạnh một cái.

Phi Hổ Trảo nảy lên giữa không trung, cuối cùng lại bay lên trên.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử mấy người đã quen với các loại thao tác khó tin của Vương Diệp, cũng bị kinh ngạc.

Yêu muội nhi và giáo sư Tôn càng bị chấn động đến mắt chữ A mồm chữ O.

Chuyện này đã gần giống như ma thuật rồi.

Vương Diệp nhếch mép cười.

Ngay khi Phi Hổ Trảo sắp bay đến bức tượng đá màu đen bên ngoài cửa núi đối diện, một luồng gió âm từ trong trận thế tượng đá màu đen đó cuộn lên.

Chính là loại gió sừng dê mà người ta thường nói ở nông thôn.

Gió sừng dê cuộn theo đá vụn và bụi đất, tạo thành một con rồng gió, trực tiếp cuốn về phía Phi Hổ Trảo đang bay đến trên đài Hách Hồn.

Phi Hổ Trảo lập tức bị gió sừng dê cuốn lùi lại liên tục, lại trực tiếp rơi xuống hẻm núi.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật.

Cái này quá đáng rồi đấy!

Thật sự coi lão tử hết cách rồi sao?

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng.

Không phải chỉ là ăn gian thôi sao?

Làm như ai không biết vậy.

Sau đó Vương Diệp thong thả thu lại Phi Hổ Trảo và dây leo núi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Yêu muội nhi đều nghĩ rằng Vương Diệp sẽ thử lại lần nữa.

Vương Bàn Tử còn ghé lại hét một tiếng cổ vũ.

Kết quả là Vương Diệp hoàn toàn không ném Phi Hổ Trảo ra, mà sử dụng huyết mạch Long ảnh.

Tức thì, mọi khó khăn đều được giải quyết.

Đúng lúc này, một trận âm thanh quái dị truyền đến.

Chương 395

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu muội nhi đang đứng bên vách đá cũng nghe thấy âm thanh từ trong hẻm núi truyền ra.

Âm thanh này hoàn toàn khác với tiếng gió thổi từ dưới hẻm núi lên trước đó, thực sự có phần giống tiếng quỷ khóc sói tru.

Gió âm gào thét.

Đồng thời sương mù bên dưới cũng theo luồng khí bắt đầu xông lên.

Trong chốc lát, khoảng không giữa đài bằng ở lối ra nơi mọi người đang đứng và đài Hách Hồn đối diện đã tràn ngập sương mù dày đặc.

Phía đối diện cách mười mấy mét đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Kim quang trong mắt Vương Diệp lóe lên, cũng không thể xuyên thấu qua sương mù dày đặc, không nhìn thấy Long ảnh ở phía đối diện.

Nhưng Vương Diệp rất rõ, Long ảnh chắc chắn không có chuyện gì.

Xem ra sát khí trong trận thế tượng đá màu đen nhất thời sẽ không kết thúc.

Vương Diệp nhanh chóng tập trung sự chú ý vào phía trước hẻm núi.

“Tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm.” “Lạc nhai xá thân, nhất bộ đăng thiên.” Vương Diệp lẩm bẩm đọc nội dung phía sau phần “Âm hà hoành không” trước đài Hách Hồn trong «Quan sơn chỉ mê phú».

Vương Bàn Tử nghe mà ngây người.

“Biểu đệ, cầu tiên mà cậu nói, ở đâu có cầu tiên chứ?

Không phải chỉ có một sợi dây leo núi trong tay cậu thôi sao?” “Chỉ dựa vào sợi dây này, bảo tôi bò qua, tôi cũng không ngại nói thật với cậu, tôi thật sự có chút sợ.” Vương Diệp mỉm cười.

Thầm nghĩ Bàn gia anh không nói thật tôi cũng biết anh sợ.

“Lẽ nào cái «Quan sơn chỉ mê phú» này là để lừa người?

Chuyên dẫn chúng ta nhảy xuống?” Đầu óc Hồ Bát Nhất quả nhiên nhanh nhạy hơn, rất nhanh đã cảm thấy có điều không ổn.

Lạc nhai xá thân, nhất bộ đăng thiên.

Đây không phải là từ ngữ tốt lành gì.

Trong rất nhiều ngọn núi sâu hiểm trở, đều có truyền thuyết về vách xá thân.

Những nơi nổi tiếng như Hoa Sơn và Nga Mi Sơn thì không cần phải nói.

Trong nhiều ngọn núi lớn không có danh tiếng lớn như vậy, thường cũng có một hai vách xá thân.

Trước đây, những người nông dân nghèo khổ, thợ săn, sống không nổi nữa, thường có người lên vách xá thân.

Hơn nữa, gần một số chùa chiền cổ tự cũng có vách xá thân.

Một số tín đồ cũng sẽ đến để kết liễu cuộc đời, tái nhập luân hồi.

Tóm lại đó là một nơi khá quỷ dị và tà tính.

“Lạc nhai xá thân” bản thân nó đã mang theo sự dẫn dắt và ám chỉ rõ ràng, còn “nhất bộ đăng thiên” phía sau, trong mắt Hồ Bát Nhất, người kiên trì chủ nghĩa duy vật, lại càng là chuyện nhảm nhí.

“Nếu thật sự một bước lên trời được, còn cần phải khổ sở tìm tiên cầu trường sinh như vậy sao?” Giáo sư Tôn nghe xong, lập tức chìm vào suy tư.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

“Lão Hồ, tôi cảm thấy hai câu này có thể có ý chỉ khác, không nhất định là ý bảo chúng ta trực tiếp rơi xuống vách xá thân.” Trong số những người này, người hiểu rõ nhất chuyện gì đang xảy ra đương nhiên là Vương Diệp.

Nhưng điều Vương Diệp biết cũng chỉ là chuyện gì đã xảy ra ở dòng thời gian ban đầu.

Bây giờ ở dòng thời gian này, rất nhiều nơi đã thay đổi, sự biến đổi của môi trường và bản đồ là khá lớn.

Nguy hiểm cũng tăng lên gấp bội.

Thứ chui ra từ dưới hẻm núi này rốt cuộc là gì, Vương Diệp bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng Vương Diệp có thể phán đoán được, thứ chui ra từ bên dưới tuyệt đối là vật sống.

Hơn nữa số lượng khá lớn.

Âm thanh vô cùng ồn ào.

“Tôi nhớ ra rồi, cầu tiên ở đây, rất có khả năng là âm binh bắc cầu tiên.” Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, đột nhiên kinh hãi hét lên.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều ngây người.

Ngay cả Vương Diệp cũng không hiểu được mạch não của Vương Bàn Tử.

“Âm binh bắc cầu tiên?

Sao lại nói vậy?” Vương Bàn Tử lắc đầu đắc ý nói: “Bộ xương mà chúng ta thấy trước đó, chắc chắn cũng là đồng nghiệp, tuyệt đối là đến mộ lớn của Hiến Vương để tìm đồ tốt.” “Nhưng tại sao lại không vào được?” “Còn có đoàn trưởng Phong mà giáo sư Tôn nói, nghe nói con khỉ già đó chính là do đoàn trưởng Phong nuôi lớn, chưa bao giờ rời nửa bước, vậy tại sao chúng ta gặp được con khỉ già đó, mà lại không thấy đoàn trưởng Phong?” Con khỉ già trong miệng Vương Bàn Tử, chính là con vượn di dời núi.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử có ý định dừng lại, liền bổ sung một câu: “Nói nhanh lên, đừng có úp mở nữa.” Vương Bàn Tử gật đầu.

“Theo tôi thấy, trong mấy người này, chắc chắn chỉ có đoàn trưởng Phong từng là chiến sĩ, ý chí kiên định, không tin tà ma, cho nên không sợ âm binh, một mình qua được cây cầu tiên này.” “Cái xác chết ngã bên bia đá, còn có con khỉ già đó đều bị âm binh dọa sợ, không dám tiến lên, chỉ có thể ở lại bên này.” Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Logic này của Vương Bàn Tử quả thực rất cảm động.

Nhưng không thể không nói, có một số chỗ nói ra lại thật sự giống như vậy, không khác xa sự thật là mấy.

Bàn gia cũng coi như là đại trí giả ngu.

“Bàn Tử, chúng ta cũng không cần đoán mò nữa, nghe động tĩnh này, âm binh mà cậu vừa nói chắc là sắp lên rồi, xem là biết ngay thôi.” Shirley Dương hiển nhiên cũng không tin lời nói nhảm của Vương Bàn Tử.

Lúc này mọi người đã nghe rất rõ.

Động tĩnh dưới hẻm núi ngày càng lớn.

Vương Diệp cũng nhìn chằm chằm vào hẻm núi trong mây mù.

Khoảnh khắc “âm binh” xuất hiện, Vương Diệp cũng hơi sững sờ.

Mặc dù Vương Diệp biết thứ xông ra từ trong hẻm núi là Kim ti vũ yến, nhưng cái này cũng quá lớn rồi?

Chỉ thấy từ dưới hẻm núi xông lên một luồng khói đen khổng lồ như cột khói.

Sau khi luồng khói đen xông lên đỉnh hẻm núi, nó lập tức phân tán ra.

Từ trong luồng khói đen tản ra là vô số con chim bay khổng lồ.

Mỗi con đều dài hơn hai thước.

Mỏ nhọn lông đen, đuôi kéo bụng trắng.

Hai mắt đỏ như máu.

Đây là Kim ti vũ yến sao?

Vương Diệp cũng hít một hơi khí lạnh.

Không phải vì những thứ xông ra này mạnh mẽ đến mức nào, mà là vì số lượng của chúng thực sự quá nhiều.

Với thực lực hiện tại của Vương Diệp, cho dù là yêu thú tà linh cấp truyền thuyết, cũng không hề sợ hãi.

Nhưng câu nói kiến nhiều cắn chết voi thì vẫn từng nghe qua.

Vương Diệp đang định thi triển kỹ năng, tiêu diệt hết những thứ quỷ quái này thì đột nhiên dừng lại.

Giết hết sao?

Hoàn toàn không cần thiết.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người đã che chở cho Yêu muội nhi và giáo sư Tôn lùi về phía sau.

Thứ xuất hiện trước mắt thực sự quá khủng bố.

Hơn nữa những con yến khổng lồ xông ra, sau khi bay lên độ cao mấy trăm mét, lại lao xuống về phía đài bằng nơi Vương Diệp và mọi người đang đứng.

Tiếng soàn soạt, giống như đậu nành rang bỏ vào nước nóng, không ngừng nổ tung.

Những con yến điên cuồng quỷ dị lao xuống, ít nhất cũng có mấy vạn con.

Hơn nữa từ trong hẻm núi vẫn còn không ngừng có những con yến vũ quỷ dị khác đang tuôn ra.

Cảnh tượng này còn đáng sợ hơn cả việc chọc vào tổ ong vò vẽ.

Những con yến màu đen tuôn ra từ trong sương mù dày đặc này, trông giống như những con dơi bay ra từ địa ngục.

“Nhanh!

Nhanh rút vào trong sơn động!” Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét.

Tuyết Lỵ Dương bung ô kim cương, chặn ở phía sau cùng.

“Vương Diệp!

Anh có muốn rút lui không?” Vương Diệp nhếch miệng, lộ ra nụ cười.

“Không cần đâu, chúng ta muốn đi qua đây, còn cần những con yến này.

Chương 396

Âm binh bắc cầu tiên đúng là không phải, phải là yến ma bắc cầu tiên mới đúng.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Yêu muội nhi và giáo sư Tôn đều không hiểu Vương Diệp định làm gì.

Chỉ là mấy người đều rất tin tưởng Vương Diệp, cũng mặc kệ Vương Diệp muốn làm gì thì làm.

Vương Diệp chậm rãi lấy ra Linh viên phục ma trượng đã nhận được trước đó từ không gian hệ thống.

Những con yến vũ mắt đỏ tỏa ra khí tức quỷ dị trước mắt này, trông giống như ma vật.

Nếu đã như vậy, vừa hay để thử xem Linh viên phục ma trượng rốt cuộc có tác dụng hay không.

Trên Linh viên phục ma trượng của Vương Diệp có một kỹ năng hàng phục ma vật.

Nhìn những con yến vũ quỷ dị lao xuống, khoảng cách ngày càng gần Vương Diệp, Yêu muội nhi đã vào trong sơn động có chút lo lắng.

Tuyết Lỵ Dương đưa tay xoa đầu Yêu muội nhi.

“Không cần lo lắng, Vương Diệp sẽ không sao đâu, những thứ này hoàn toàn không phải là đối thủ của Vương Diệp.” Yêu muội nhi gật đầu, nhưng lòng bàn tay vẫn đổ mồ hôi, toàn thân căng cứng.

Kim quang trong mắt Vương Diệp lóe lên.

Kỹ năng Chấn Nhiếp được kích hoạt.

Bất Động Minh Vương chi nhãn đối với những con yến vũ quỷ dị này, hiệu quả mạnh mẽ đến mức có chút quá đáng.

Mấy chục con yến vũ bay đầu tiên lập tức mất thăng bằng, bắt đầu lộn nhào giữa không trung.

Những con yến vũ phía sau không kịp né tránh, lần lượt đâm vào những con yến vũ phía trước.

Đội hình vô số con yến vũ trước đó còn giống như một mũi tên sắc bén, lập tức bị đánh tan tác.

Đặc biệt là hàng ngàn con yến vũ phía trước hỗn loạn không chịu nổi, tốc độ cũng chậm lại.

Vương Diệp biết thời cơ đã đến, lập tức thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Dưới trọng lực gấp đôi, cho dù là yến ma vật mang theo sức mạnh quỷ dị cũng không chịu nổi.

Hầu hết các động tác của yến vũ đều bị biến dạng.

Linh viên phục ma trượng trong tay Vương Diệp vung về phía những con yến vũ cách mình chưa đầy ba mét giữa không trung.

Từ trên Linh viên phục ma trượng tỏa ra từng đợt kim quang.

Mấy trăm con yến vũ quỷ dị đầu tiên lập tức lóe lên những vầng kim quang.

Trong đầu Vương Diệp cũng liên tục vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện Linh viên phục ma trượng hàng phục 1 Huyết ma vũ yến, nhận được điểm kinh nghiệm +100, điểm năng lượng +200” “Hệ thống phát hiện Linh viên phục ma trượng hàng phục 1 Huyết ma vũ yến, nhận được điểm kinh nghiệm +100, điểm năng lượng +200.” Huyết ma vũ yến.

Tên nghe cũng khá oách.

Điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ hơn là, dùng Linh viên phục ma trượng hàng phục Huyết ma vũ yến lại còn có điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng?

Lại có chuyện tốt như vậy sao?

Vương Diệp hiện đang đau đầu vì điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Nếu trấn áp những con Huyết ma vũ yến này, chắc chắn có thể nhận được điểm năng lượng.

Chỉ là Vương Diệp tạm thời không muốn trấn áp những ma vật này.

Dù sao có thể hàng phục chuyển hóa thành thuộc hạ của mình, vẫn tốt hơn nhiều so với việc trấn áp một cách đơn giản thô bạo.

Mặc dù mỗi lần hàng phục một con Huyết ma vũ yến chỉ được một hai trăm, nhưng không chịu nổi số lượng Huyết ma vũ yến trước mắt quá nhiều.

Chỉ riêng những gì Vương Diệp có thể nhìn thấy, ít nhất cũng có hơn một vạn con.

Đây là... phát tài rồi?

Vương Diệp lập tức ý thức được, những con Huyết ma vũ yến trước mắt này, hoàn toàn là một kho báu khổng lồ.

Nếu là người bình thường, cho dù sở hữu pháp khí mạnh mẽ như Linh viên phục ma trượng, hàng phục mười mấy con Huyết ma vũ yến đã vô cùng khó khăn.

Những người tu hành có thực lực nhất định, hàng phục được hàng trăm con cũng đã rất hiếm có.

Đương nhiên rồi, cho dù là mười mấy con, hàng trăm con, cũng rất đáng giá.

Kích thước mỗi con Huyết ma vũ yến đều to gần bằng một con chim ưng thông thường.

Hơn nữa khả năng bay lượn của yến vũ, vô cùng khoa trương.

Loại sinh linh sống bằng cách bắt côn trùng trên không, bay lượn tấn công trong bão tố, có thể nói là một trong những loài chim có kỹ năng bay lượn mạnh mẽ nhất.

Quan trọng hơn là, Huyết ma vũ yến không chỉ có thân hình lớn, kỹ năng bay lượn siêu việt, khả năng tấn công cũng tương đối hung hãn.

Trên người tỏa ra từng đợt tà khí, cái mỏ nhọn hoắt, móng vuốt như móc câu sắt, kết hợp với tốc độ cực cao, một con duy nhất đã có thể gây ra uy hiếp đối với mãnh thú.

Hàng trăm con Huyết ma vũ yến đối phó với bất kỳ mãnh thú nào cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu là hàng ngàn hàng vạn con thì sao?

Thực lực của Vương Diệp lúc này cực kỳ mạnh mẽ, linh lực trên người cuồn cuộn không ngừng.

Đặc biệt là khi đứng trên núi lớn.

Địa long chi lực, có thể cung cấp cho Vương Diệp sức mạnh không ngừng.

Hàng phục hàng vạn con Huyết ma vũ yến không thành vấn đề chút nào.

Mười vạn con, cũng không phải là không thể.

Ít nhất Vương Diệp cảm thấy mình có thể thử một chút.

Vương Diệp nhanh chóng di chuyển những con Huyết ma vũ yến đã được hàng phục đến tảng đá ở xa hơn một chút, sau đó giơ Linh viên phục ma trượng cắn răng tiếp tục hàng phục Huyết ma vũ yến.

Trong ý thức, tiếng thông báo của hệ thống không ngừng truyền đến.

Một ngàn, hai ngàn.

Một vạn, hai vạn.

Cuối cùng, Vương Diệp nhìn vào điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng của mình.

Trong thời gian ngắn ngủi mười mấy phút, cả hai chỉ số của Vương Diệp đã vượt quá mười vạn.

Vương Diệp nhìn những con Huyết ma vũ yến đen kịt trên không trung, hít một hơi thật sâu.

Cơ hội hiếm có.

Thứ như Huyết ma vũ yến này, một khi số lượng hình thành ưu thế, uy lực vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Đặt nhiều ma vật như vậy vào trong Âm binh hổ phù, vẫn rất có cảm giác an toàn.

Cuối cùng, sau khi điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng tăng vọt một đợt, anh đã dừng tay.

Không phải nói Vương Diệp hết thể lực, hay đột nhiên đại phát từ bi.

Mà là Huyết ma vũ yến đã bị hàng phục gần hết rồi.

Còn lại khoảng mấy ngàn con Huyết ma vũ yến, cuối cùng cũng phản ứng lại, bắt đầu bay lên trời.

Vương Diệp mặc dù dùng kỹ năng khống chế trọng lực kéo xuống được mấy trăm con, nhưng đối mặt với mấy ngàn con Huyết ma vũ yến phân tán bỏ chạy, khả năng bay lượn cực mạnh, vẫn để thoát một số.

Nhưng Vương Diệp cũng nhờ đó mà biết, giết một con Huyết ma vũ yến có thể nhận được mười điểm năng lượng.

Vương Diệp nghe mà hít một hơi khí lạnh.

Nhìn riêng thì điểm năng lượng đúng là không nhiều.

Cũng chỉ ngang với yêu thú bình thường nhất.

Nhưng đây là ma vật có số lượng trên vạn con.

Nếu tất cả đều bị Vương Diệp giết chết, e rằng có thể nhận được cả trăm vạn điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Một mẻ béo bở.

Đương nhiên rồi, đây chỉ là tưởng tượng của Vương Diệp.

Thực tế sở dĩ đại bộ phận Huyết ma vũ yến đều không phản ứng lại, không bỏ chạy, là vì những con Huyết ma vũ yến phía trước không chết đi.

Mà là ngoan ngoãn bay đến những tảng đá gần đó.

Nếu Vương Diệp đại khai sát giới, giết cả vạn con Huyết ma vũ yến, những con Huyết ma vũ yến khác sẽ biết có chuyện không ổn, nhanh chóng bỏ chạy.

Đến lúc đó điểm năng lượng mà Vương Diệp có thể nhận được tuyệt đối cũng không khác bây giờ là mấy.

Vương Diệp nhìn vào trong hẻm núi.

Sương mù đã bắt đầu tan dần.

Chương 397

Luồng khí hỗn loạn từ đáy hẻm núi vẫn còn.

Nhân lúc này, có thể qua được hẻm núi này.

Vương Diệp đang định gọi những người khác trong sơn động nhanh chóng ra ngoài thì kỹ năng dò tìm năng lượng đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại dâng lên từ đáy hẻm núi.

Luồng sức mạnh này rất giống với sức mạnh của Huyết ma vũ yến trước đó, nhưng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Quan trọng hơn là tốc độ cực nhanh.

Khi Vương Diệp vừa mới nhận ra, luồng sức mạnh này đã xông lên đỉnh hẻm núi.

Vương Diệp thậm chí còn mơ hồ nghe thấy tiếng sấm gió.

Tốc độ của thứ này, e rằng đã gần bằng tốc độ âm thanh rồi?

Vương Diệp gần như theo bản năng trực tiếp thi triển một đợt kỹ năng khống chế trọng lực, hơn nữa vừa ra tay đã là khống chế trọng lực gấp mười đỉnh cấp.

Cùng lúc đó lông tơ trên người Vương Diệp đều dựng đứng cả lên.

Da gà cũng nổi lên.

Không phải vì cảm thấy sợ hãi, mà là hưng phấn.

Bất kể luồng sức mạnh này là của thứ gì, Vương Diệp nhất định phải có được nó!

Quá nhanh rồi, tốc độ này tuyệt đối đỉnh cao.

Dưới trọng lực gấp mười, một bóng đen như tia chớp màu đen từ trong hẻm núi trực tiếp xông ra.

Sau khi bay lên độ cao mấy trăm mét, nó nhanh chóng lượn một vòng, chính xác lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp lúc này cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thứ này.

Đây là một con Huyết ma vũ yến trông có vẻ đặc biệt.

Màu sắc đen nhánh, ngay cả lông ở bụng cũng màu đen.

Nhưng trong lớp ánh sáng bên ngoài, lại mơ hồ biến ảo ánh lửa màu vàng đỏ.

Trông có vài phần giống với màu sắc của Thái dương chân hỏa của Vương Diệp.

Hai mắt giống như hai viên hồng ngọc.

Móng vuốt như móc câu bằng thép huyền thiết màu đen.

Tốc độ bay cực nhanh.

Vương Diệp đột nhiên tiếp tục điều chỉnh kỹ năng khống chế trọng lực.

Trọng lực gấp mười trực tiếp điều chỉnh thành phản trọng lực.

Thứ này khi lao xuống, lại còn biết mượn lực từ khả năng khống chế trọng lực của Vương Diệp.

Sau khi kỹ năng khống chế trọng lực của Vương Diệp lập tức loại bỏ trọng lực, tốc độ của con Huyết ma vũ yến đặc biệt này lập tức chậm lại một chút.

Nhưng vẫn nhanh hơn rất nhiều so với tất cả các con Huyết ma vũ yến trước đó.

Vương Diệp lập tức thi triển Xích luyện phần linh yên, bố trí một phòng tuyến tử vong trên đường bay của con yến.

Huyết vụ trong Xích luyện phần linh yên không chỉ có kịch độc, mà còn mang theo ngọn lửa có sức mạnh thiêu đốt linh hồn, vô cùng độc địa.

Một mảng huyết vụ màu đỏ xuất hiện phía trên Vương Diệp.

Xuyên qua huyết vụ, Vương Diệp phát hiện con yến đó lại vào khoảnh khắc sắp lao vào huyết vụ, phát ra một tiếng kêu lanh lảnh.

Sau đó một cú chuyển hướng, né khỏi phạm vi của huyết vụ.

Vương Diệp xem mà chết lặng.

Khả năng bay lượn này, lại có thể chuyển hướng ở tốc độ cao như vậy giữa không trung, quả là lợi hại.

Khát khao trong mắt Vương Diệp càng lúc càng mãnh liệt.

Nhìn thấy con yến đó sau khi chuyển hướng vẫn lao về phía mình từ xa, Vương Diệp lập tức thi triển Khởi tung vân thê.

Đồng thời chồng gần như tất cả các trạng thái trên người mình lên mức tối đa.

Ngay sau đó Linh viên phục ma trượng trong tay vung về phía con yến nhanh như tia chớp.

Kỹ năng lại đánh trượt.

Kỹ năng hàng phục lại không chuyển hóa thành công con yến này.

Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Nhưng lập tức thu lại Linh viên phục ma trượng.

Vương Diệp hoàn toàn không bận tâm.

Không hàng phục được thì giết là được.

Kỹ năng trên người con yến này, Vương Diệp nhất định phải có được.

Vương Diệp ngay cả kỹ năng khống chế trọng lực gấp mười cũng không thi triển.

Mà là chậm rãi giơ thanh kiếm trong tay lên.

Anh muốn đối đầu trực diện với con Huyết ma vũ yến này.

Con yến phát ra một tiếng kêu vang, lông vũ trên người bắt đầu tỏa ra từng tia khói đen, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

Sau đó hai móng vuốt hung hăng cào về phía mắt Vương Diệp.

Vương Diệp hoàn toàn không có ý định né tránh.

Phản thủ chính là một kiếm.

Huyết ma vũ yến đối mặt với lối đánh lưỡng bại câu thương này của Vương Diệp rõ ràng có chút không thích ứng.

Cái đuôi như kéo phía sau hơi điều chỉnh, định né đi.

Vương Diệp phản ứng nhanh hơn, ngay khoảnh khắc Huyết ma vũ yến sắp né đi, kỹ năng Bất Động Minh Vương chi nhãn trong mắt phóng ra.

Huyết ma vũ yến lập tức bị chấn nhiếp đến không thể động đậy.

Mặc dù rất nhanh đã khôi phục lại hành động, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Toái tinh kiếm đã chém trúng Huyết ma vũ yến.

Tia điện từ trong mắt Vương Diệp bắn ra.

Cột điện màu tím trắng như giao long, lập tức quấn lấy Huyết ma vũ yến.

Gần như trong nháy mắt, con Huyết ma vũ yến sát khí ngút trời đã bị Vương Diệp giết chết.

Tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ giết chết Huyết ma yến vương, nhận được điểm kinh nghiệm +10w, điểm năng lượng +20w.” Khá lắm, đúng là con cừu béo mập!

Tiếp đó, anh nhìn thấy Vương Bàn Tử đang lén lút ở phía sau.

Vương Diệp vẫy tay với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Rất nhanh mấy người đã từ trong sơn động đi ra.

Đúng lúc này, Yêu muội nhi và giáo sư Tôn bên cạnh gần như đồng thời kinh hô lên.

“Chim lớn quá!” “Mau chạy!” Nguyên lai là mấy người khác từ trong sơn động đi ra, vốn tưởng rằng bên ngoài đã gió yên sóng lặng không có chuyện gì.

Kết quả vừa quay đầu lại, nhìn thấy trên tảng đá phía sau, dày đặc đứng gần mười vạn con yến khổng lồ.

Những con yến này che kín cả nửa ngọn núi, hoàn toàn không nhìn rõ được thảm thực vật và đá bên trên nữa.

Mấy người lúc vào sơn động, đã thấy sự hung hãn của loài yến này.

Bây giờ lại nhìn thấy những con yến dày đặc, tự nhiên sợ chết khiếp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng giật mình, lập tức rút xẻng công binh ra, chuẩn bị xông lên.

Vương Diệp vội vàng ngăn lại.

“Bình tĩnh!” “Mọi người xem những con yến này, đáng yêu biết bao.” Vương Bàn Tử nghe mà cơ mặt co giật.

“Biểu đệ, cậu bị điên rồi à?

Không nhớ vừa rồi những con yến này muốn ăn thịt cậu sao?” Vương Diệp mỉm cười, xua tay.

“Không không không, những con yến vũ này là bạn tốt của chúng ta, lát nữa chúng ta muốn qua hẻm núi này, còn phải nhờ chúng rất nhiều.” Mắt Vương Bàn Tử trợn to như mắt bò, hoàn toàn không hiểu Vương Diệp đang nói gì.

Vương Diệp cũng không giải thích nhiều, trực tiếp vung Linh viên phục ma trượng trong tay.

Chương 398

Rất nhanh những con yến đậu trên núi đã bay lên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Yêu muội nhi và giáo sư Tôn đều né đi.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương tò mò nhìn đàn yến che kín cả bầu trời bay lên.

Đàn yến lớn tụ tập lại với nhau, giống như một đám mây đen nặng trĩu sắp đè xuống mặt đất.

Dưới sự chỉ huy của Linh viên phục ma trượng của Vương Diệp, những con yến này đều bay về phía trên không hẻm núi.

Sau đó men theo hẻm núi từ từ hạ xuống.

Luồng không khí phun lên trong hẻm núi vô cùng hung dữ.

Những con yến khổng lồ này cũng thỉnh thoảng bị luồng khí cuốn mất thăng bằng.

Nhưng rất nhanh chúng sẽ điều chỉnh lại tư thế, quay trở lại đội ngũ.

Rất nhanh gần mười vạn con yến đã từ từ hạ xuống dưới hẻm núi.

Những con yến này tụ thành một khối.

Những con yến ở trên cùng gần như lơ lửng bất động.

Những con yến khổng lồ đứng sát nhau, che kín gần như toàn bộ khoảng trống của hẻm núi.

Xuyên qua khe hở giữa các cánh, có thể thấy phía dưới còn có vài lớp yến nữa.

Những con yến này đều là cao thủ lượn và bay.

Lúc này lại dùng thân thể tạo thành một cây cầu phao lơ lửng quỷ dị.

Từ đài bằng nơi Vương Diệp và mọi người đang đứng, trực tiếp thông đến cửa núi đối diện.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nhìn ngây người.

Shirley Dương cũng không ngừng thốt lên “Oh my god”, luôn miệng nói đây là kỳ tích.

Còn Yêu muội nhi và giáo sư Tôn, đã hoàn toàn ngây dại, một câu cũng không nói nên lời.

“Được rồi, tranh thủ thời gian, luồng khí trong hẻm núi không biết lúc nào sẽ thay đổi, những con yến này cũng không thể lơ lửng mãi được, chúng cũng tiêu hao thể lực, chúng ta tranh thủ thời gian, nhanh chóng đi qua.” Vương Diệp vừa nói, vừa liếc nhìn Vương Bàn Tử.

Trong mấy người này, người có khả năng kéo chân sau nhất chính là Vương Bàn Tử.

Tuyết Lỵ Dương vốn là một nhà thám hiểm thân thủ giỏi giang, dũng khí mười phần.

Hồ Bát Nhất xuất thân sĩ quan, gan lớn, hơn nữa từng làm lính công binh nhiều năm, không có điểm yếu như chứng sợ độ cao.

Yêu muội nhi tuổi không lớn, nhưng đi suốt chặng đường, trèo đèo lội suối chui hang động, không hề kém cạnh, là một nhân vật.

Giáo sư Tôn tuy không chắc có gan dạ đến mức nào, nhưng Vương Diệp biết, trong mấy người này, nếu có một người dám đi qua, người đó tuyệt đối là giáo sư Tôn.

Không còn cách nào khác, giáo sư Tôn quá muốn đi qua.

Không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản ông ta tiến vào thôn Địa Tiên.

Quả nhiên, Vương Diệp vừa nói xong, những người khác tuy trên mặt cũng có vẻ kinh ngạc, nhưng đều bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Cố định chắc chắn những vật tư cần mang theo trên người.

Chỉ có chân của Vương Bàn Tử bắt đầu run.

Anh ta liên tục xua tay với Vương Diệp.

"Không phải tôi sợ đâu, nhưng cái cầu nổi này trông không đáng tin chút nào, giẫm một bước lên là người mất hút đấy." Vương Diệp mỉm cười, cũng không nói nhiều, trực tiếp nhấc bổng Vương Bàn Tử lên, ném về phía cầu nổi.

Đương nhiên lúc ném, cũng móc một khóa an toàn vào dây leo núi.

Trước đó những con yến đã mang một sợi dây leo núi qua.

Lúc này đã cố định xong.

Vương Diệp liền dùng sợi dây này làm dây an toàn.

Cho dù có thực sự rơi xuống, cũng có một phần đảm bảo.

Vương Bàn Tử liều mạng la hét, nhưng sau khi la hét được vài giây, mới phát hiện mình vẫn còn ở trên hẻm núi.

Cúi đầu xuống, phát hiện dưới người mình lại là mấy trăm con yến khổng lồ, đang vững vàng đỡ lấy mình.

Chỉ có điều Vương Bàn Tử quá nặng, đám chim yến và luồng khí không thể chịu nổi, vẫn đang từ từ hạ xuống.

Liên tục có những con yến mất thăng bằng phải điều chỉnh tư thế, nhưng cũng liên tục có những con khác bổ sung vào, chống đỡ dưới thân Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tuy sợ độ cao nhưng đầu óc vẫn rất lanh lợi.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn lập tức biết mình không thể dừng lại.

Càng ở lâu, đám chim yến này càng không trụ nổi.

Hơn nữa vì chim yến có nhiều tầng, che khuất hẻm núi sâu không thấy đáy bên dưới.

Vương Bàn Tử nhìn xuống cũng chỉ thấy chi chít chim yến.

Mắt không thấy thì lòng không phiền, chứng sợ độ cao cũng đỡ đi nhiều.

Hắn chỉ có thể giật mạnh dây an toàn, cắn răng đứng dậy, hai chân bắt đầu đạp lên lưng chim yến, liều mạng chạy sang bờ bên kia.

Mỗi lần đặt chân xuống, đám chim yến dưới chân lại lún xuống một đoạn.

May mà sau khi quen rồi, hắn cũng có thể giữ thăng bằng.

Chỉ mất vài giây, Vương Bàn Tử đã nắm được kỹ xảo, tốc độ cũng nhanh hơn.

Lúc này, đám chim yến bên vách đá cũng đã lấy lại được thăng bằng.

Tuyết Ly Dương cũng đeo ba lô, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Sau vài nhịp đã lấy lại được thăng bằng, giống như một chú hươu nhỏ nhẹ nhàng, lướt trên lưng đàn yến giữa hẻm núi, nhanh chóng đi sang bờ đối diện.

Vương Diệp để Yêu Muội Nhi, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn thay phiên nhau đi.

Như vậy lỡ có vấn đề gì cũng dễ ứng phó.

Vương Diệp thì đi sau cùng.

Trong mấy người này, ngoài Tuyết Lỵ Dương, người qua cây cầu yến nổi nhanh nhất là Yêu Muội Nhi.

Cô bé vốn mảnh mai, lại đặc biệt linh hoạt, như một con khỉ con.

Nhảy nhảy vài bước là đã đạp lên cầu yến đuổi kịp Tuyết Lỵ Dương.

Giáo sư Tôn cắn răng, mặt tái mét, nhưng cũng liều mạng chạy sang bờ đối diện.

Hồ Bát Nhất thân thủ phi phàm, nhưng sau lưng lại đeo một cái ba lô to sụ, bên trong còn không ít hành lý.

Không biết có phải vì lòng tự tôn của đàn ông không mà mãi không để Vương Diệp cầm giúp.

Thành ra đi lại vô cùng khó khăn.

Chủ yếu là trọng lượng thực sự quá nặng, chim vũ yến cộng thêm luồng khí trong hẻm núi, muốn nâng đỡ người và vật tư nặng khoảng hai trăm cân cũng khá là vất vả.

Có mấy lần cầu yến suýt nữa bị Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đạp hụt.

May mà số lượng yến đủ nhiều.

Bên kia Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đã leo lên Hách Hồn Đài.

Cho nên liên tục có yến mới bay đến bổ sung bên dưới hai người.

Thấy hai người họ sắp đi qua hơn nửa hẻm núi, Vương Diệp cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp đang định thử đi trên cây cầu do chim yến tạo thành này, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạ.

Sau đó liền thấy trước sơn môn đối diện, trên Hách Hồn Đài, một trận gió âm nổi lên.

Long Ảnh đã biến mất không còn tăm hơi.

Vị trí của những con thú đá Ô Dương kia lại bắt đầu di chuyển.

Giữa hàng trăm con thú đá Ô Dương, một luồng khí đen đâm thẳng xuống đáy hẻm núi.

Ngay sau đó, dưới đáy hẻm núi bắt đầu vang lên những tiếng gào thét như quỷ khóc sói tru.

Âm thanh này không phải là tiếng chim vũ yến bay ra mà Vương Diệp nghe thấy trước đó.

Mười vạn con yến đều đã ở trên hẻm núi, số yến sót lại nhiều nhất cũng chỉ vài ngàn con.

Muốn phục hồi bầy đàn, không có vài chục năm là chuyện không thể.

Lúc này, âm thanh đó chỉ đơn thuần là tiếng gió.

Chương 399

Chỉ có điều tiếng gió này có gì đó không ổn.

Trước đó, luồng khí trong hẻm núi là từ dưới thổi lên.

Tuy rất phức tạp và hỗn loạn, nhưng phương hướng tổng thể đều là hướng lên.

Thậm chí ném cành cây, hòn đá nhỏ xuống, đều sẽ bị luồng gió mạnh cuốn đi không thể rơi xuống được.

Chỉ bị luồng khí cuốn đập vào vách đá tan xương nát thịt mà thôi.

Nhưng bây giờ, phương hướng của luồng khí đã thay đổi.

Vương Diệp lập tức hét lớn về phía Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi còn chưa đi tới Hách Hồn Đài đối diện.

"Mau lên, mau sang bờ đối diện!

Nguy hiểm!" Yêu Muội Nhi phản ứng cực kỳ nhanh nhạy.

Trải qua bao nhiêu chuyện trên đường, cô bé đã có một sự tin tưởng tự nhiên vào Vương Diệp.

Nghe thấy tiếng của Vương Diệp, Yêu Muội Nhi vốn đã rất lanh lợi liền tăng tốc, nhảy vài bước, linh hoạt như một con thỏ, trực tiếp leo lên phía Hách Hồn Đài.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lập tức đón lấy Yêu Muội Nhi.

Giáo sư Tôn cũng muốn tăng tốc, nhưng khổ nỗi tuổi đã cao, thể lực không theo kịp, độ linh hoạt và khả năng giữ thăng bằng càng thua xa người trẻ.

Gần như là dùng những bước chân loạng choạng, vẫn không nhanh hơn được bao nhiêu.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, biến trọng lực ở vị trí của giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất thành trạng thái gần như không trọng lực.

Nhưng đúng lúc này, đám chim vũ yến đen dưới chân hai người gần như đồng thời rơi thẳng xuống như những hòn đá.

Hóa ra gần như trong nháy mắt, hướng gió trong hẻm núi đã đảo ngược một trăm tám mươi độ.

Từ thổi lên, biến thành thổi từ trên xuống.

Thậm chí dưới đáy hẻm núi còn hình thành một lực hút kỳ quái.

Mặc dù trọng lực đã bị Vương Diệp điều chỉnh đến gần trạng thái không trọng lực, bình thường sẽ không rơi nhanh.

Nhưng dưới tác dụng của luồng khí và lực hút, vô số chim vũ yến cùng giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất vẫn rơi thẳng xuống.

May mà Vương Diệp đã căng chặt sợi dây an toàn trong tay.

Giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất rơi xuống vài mét thì cuối cùng cũng bị sợi dây giữ lại.

Nhưng luồng khí quá mạnh.

Phía dưới như có một xoáy nước, không ngừng hút mọi thứ xuống.

Sợi dây bị kéo căng như dây cung.

Tuyết Lỵ Dương nhanh tay lẹ mắt, đã quăng ra phi hổ trảo, móc vào người giáo sư Tôn đang ở gần Hách Hồn Đài hơn.

Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi ở phía sau ra sức kéo, cố sống cố chết kéo giáo sư Tôn về phía vách đá.

Cuối cùng, sau vài lần kéo, giáo sư Tôn đã áp sát vào vách đá.

Giáo sư Tôn cũng liều mạng trèo lên đỉnh vách đá.

Cùng với sự giúp đỡ của mấy người trên đó, ông nhanh chóng leo lên theo dây an toàn.

Chỉ có Hồ Bát Nhất mang theo quá nhiều trang bị, trọng lượng quá nặng.

Thời gian duy trì trạng thái không trọng lực của Vương Diệp không dài.

Kỹ năng này dù sao cũng là đi ngược lại tự nhiên.

Tăng gấp đôi trọng lực ngược lại còn đơn giản hơn trạng thái không trọng lực.

Hơn nữa điều khiến Vương Diệp bực mình nhất là lực hút dưới đáy hẻm núi.

Có chút thái quá.

Dường như muốn hút cạn không khí phía trên hẻm núi.

Vốn dĩ trạng thái không trọng lực có thể chống đỡ một chút, để Hồ Bát Nhất theo dây an toàn leo lên vách đá.

Chính vì luồng lực hút này, khiến Hồ Bát Nhất bị kéo giật xuống liên tục.

Sợi dây an toàn sắp đứt đến nơi.

Vương Diệp cố định sợi dây an toàn ở bên này, rồi cả người nhảy xuống hẻm núi.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ở Hách Hồn Đài đối diện gào lên.

“Vương Diệp!” “Lão Hồ!” Bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trong làn bụi bị gió cuồng phong cuốn tới.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử chỉ có thể đứng nhìn bên vách đá, vừa không ngừng tự an ủi rằng hai người sẽ không sao.

Vừa tìm dây leo núi trong trang bị, bắt đầu thả xuống vách đá.

Chưa đến thời khắc cuối cùng, hai người không thể từ bỏ hy vọng.

Vương Diệp từ trên vách đá nhảy xuống, sau đó lập tức thi triển Vũ Không Thuật.

Vũ Không Thuật kết hợp với vi điều khiển trọng lực, khiến tốc độ hạ xuống của Vương Diệp cực nhanh.

Trong nháy mắt đã đuổi kịp Hồ Bát Nhất đang cầm nửa sợi dây an toàn rơi xuống.

“Lão Hồ!” Vương Diệp gọi một tiếng, rồi quăng phi hổ trảo từ trên người ra.

Phi hổ trảo của hắn là loại được chế tạo đặc biệt, nhẹ và chắc chắn hơn loại của Tuyết Lỵ Dương và mọi người chuẩn bị.

Phi hổ trảo lập tức quấn quanh eo Hồ Bát Nhất.

Vương Diệp dùng sức kéo lên.

Đồng thời thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Hai người lại một lần nữa tiến vào trạng thái không trọng lực.

Sau khi tiến vào trạng thái không trọng lực, lực hút từ đáy hẻm núi truyền đến càng rõ rệt hơn.

Lúc này, hai người đã rơi xuống gần một nửa hẻm núi.

Vương Diệp phát hiện độ sâu của hẻm núi này còn lớn hơn nhiều so với độ cao so với mực nước biển của nó.

Tức là nơi sâu nhất của hẻm núi, rất có khả năng đã ở dưới mực nước biển.

Nơi quái quỷ này tuyệt đối là một nơi kinh khủng vô cùng.

Trên hai vách đá, có vô số hang động chi chít.

Lỗ lớn rộng chừng một hai mét, lỗ nhỏ cũng rộng hơn một thước.

Nhìn rất kinh người.

Vương Diệp lại nhìn xuống đáy hẻm núi, cách chừng ngàn mét, cuối cùng cũng nhìn rõ, dưới đáy hẻm núi lại có một cái hố khổng lồ hình loa kèn.

Cái hố này hướng thẳng lên trời.

Lúc này vô số luồng gió đang từ xung quanh đổ vào miệng hố hình loa.

Đồng thời Vương Diệp cũng cảm nhận được trong sâu thẳm miệng hố có một luồng âm tà khí cực kỳ mạnh mẽ và quỷ dị.

Mẹ kiếp, bên dưới lại có sinh vật sống?

Vương Diệp cũng bị phát hiện của mình làm chấn động sâu sắc.

Sinh vật sống có hình thể và cấp bậc gì mới có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Cái hang động hình loa kèn này, Vương Diệp sơ bộ phán đoán, đường kính bên ngoài phải đến cả trăm mét.

Đường kính của hố sâu phía dưới chắc cũng chỉ khoảng một trượng.

Luồng khí hỗn loạn thổi từ dưới hẻm núi lên trước đó, chắc cũng là từ cái hố hình loa này thổi ra.

Chỉ có điều bây giờ đã đổi thành hút khí.

Vương Diệp kéo Hồ Bát Nhất.

Nhanh chóng đặt Hồ Bát Nhất lên vách đá ở một bên Hách Hồn Đài.

Vũ Không Thuật ở đây rất tốn sức.

Luồng khí bên dưới thực sự quá mạnh.

Nhưng Vương Diệp vẫn còn Linh Viên Phàn Sơn Thuật.

Dựa vào vách đá, kỹ thuật leo trèo của Vương Diệp căn bản không bị cơn gió cuồng bên dưới ảnh hưởng.

Chương 400

Vương Diệp kéo Hồ Bát Nhất, men theo vách đá nhanh chóng leo lên.

Một lúc sau, đã nhìn thấy mấy gương mặt đang ngó xuống từ mép Hách Hồn Đài phía trên.

Trên đỉnh vang lên một trận reo hò.

Sợi dây đã được thả xuống dọc theo vách đá.

Vương Diệp ném ba lô của Lão Hồ lên trên.

Vừa hay bị Vương Bàn Tử bắt được.

Không còn gánh nặng, Lão Hồ móc khóa an toàn vào dây rồi nhanh chóng leo lên.

Nhưng Vương Diệp lại không leo lên theo.

Ngược lại còn men theo vách đá đi xuống.

Tuyết Lỵ Dương ở trên mặt đầy lo lắng.

“Vương Diệp, bên dưới nguy hiểm, anh còn đi làm gì?” Vương Diệp khẽ cười, “Mọi người ở trên nghỉ ngơi một lát, đừng vào sơn môn, tôi sẽ lên ngay.” Sau đó tiếp tục đi xuống dọc theo vách đá.

Hắn không định đi xuống đáy hẻm núi.

Cái hố hình loa kèn dưới đáy hẻm núi, hắn tạm thời không muốn động đến.

Hắn có thể cảm nhận được.

Trong cái hố đó chắc chắn có một loại yêu thú hoặc tà linh mạnh mẽ nào đó.

Nhưng khoảng cách có thể không gần.

Hơn nữa môi trường dưới lòng đất rất phức tạp.

Muốn xử lý nó, chắc chắn không phải là chuyện có thể hoàn thành trong chốc lát.

Kế hoạch của Vương Diệp vẫn là đi cùng mọi người qua hết Địa Tiên Thôn trước.

Vượt qua bản đồ Địa Tiên Thôn, thu thập hết những gì cần thu thập rồi mới xuống khu mỏ dưới lòng đất một chuyến.

Dưới khu mỏ này ngoài trấn Thanh Khê, tuyệt đối có cá lớn.

Vương Diệp thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở của cổ thần.

Tuy không phân biệt được là loại cổ thần nào, nhưng tuyệt đối không phải là dị thú tà linh thông thường.

Sự tồn tại như vậy, Vương Diệp phải tỏ ra tôn trọng.

Không thể nào trong lúc Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và mọi người đang đợi mình, nghỉ ngơi trên Hách Hồn Đài, lại tiện tay đi thu thập một tà linh yêu thú cấp cổ thần.

Thứ Vương Diệp nhắm đến là những thứ khác.

Trước đó lúc xuống cứu Hồ Bát Nhất, Vương Diệp phát hiện trên vách đá có vô số hang động như tổ ong.

Hơn nữa trong những hang động này, hắn còn cảm nhận được một chút linh lực yếu ớt.

Sau đó Vương Diệp nhận ra, những hang động này đều là tổ của Huyết Ma Vũ Yến mà hắn đã thấy trước đó.

Vũ yến, tổ yến.

Trong những hang động này toàn là yến sào.

Trong tuyến thế giới gốc, những con yến là loại kim ti vũ yến cỡ nhỏ, là nhà sản xuất yến sào cao cấp.

Còn trong tuyến thế giới mà Vương Diệp đang ở, sống trong những hang động này là Huyết Ma Vũ Yến cỡ lớn.

Vương Diệp tùy tiện liếc nhìn vào một hang động, chi chít toàn là huyết yến cực phẩm mang theo linh lực!

Huyết yến thông thường đã rất quý giá.

Huyết yến cực phẩm mang linh lực do Huyết Ma Vũ Yến tạo ra, đã không thể coi là đồ tẩm bổ thông thường, đây đã thuộc về thiên tài địa bảo cấp nhập môn.

Điều khiến Vương Diệp không chịu nổi hơn là, những thứ này cực kỳ nhiều.

Mười vạn con huyết yến, tuy không đến mức có mười vạn tổ huyết yến, nhưng vài vạn cái thì chắc chắn có.

Phát tài rồi!

Vương Diệp cũng không nghĩ đến việc mình sẽ vào những hang động này để hái tổ yến.

Dù sao thì hang động chi chít, hàng ngàn hàng vạn cái, nếu thật sự mò từng cái một, cho dù những tổ yến này có giá trị, là thiên tài địa bảo sơ cấp, Vương Diệp cũng không có thời gian rảnh đó.

Quan trọng hơn là, Vương Diệp có cách của mình.

Trước đó không có cách nào hay, nhưng bây giờ Vương Diệp có gần mười vạn con Huyết Ma Vũ Yến.

Dù sao thì đám Huyết Ma Vũ Yến này đã là thuộc hạ của Vương Diệp.

Sau này sẽ thường trú trong Âm Binh Hổ Phù.

Nếu đã như vậy, những tổ yến này cũng không dùng đến nữa.

Để đám Huyết Ma Vũ Yến này đi dỡ nhà của mình bỏ vào không gian hệ thống, cũng là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý.

Vương Diệp đứng trên vách đá, lấy ra Linh Viên Phục Ma Trượng, vung mấy cái.

Vô số Huyết Ma Vũ Yến như mây đen bay ra.

Chúng bận rộn bay ra bay vào trên vách đá của hẻm núi.

Rất nhanh, từng chiếc tổ yến màu đỏ như máu to bằng cái bát hải sản đã được những con yến khổng lồ này tha từ trong hang động ra.

Chỉ mất hơn mười phút, huyết yến tuôn ra không ngớt đã chất đầy không gian hệ thống của Vương Diệp.

Vương Diệp đã rất lâu không nâng cấp không gian hệ thống.

Không còn cách nào khác, đành phải mở cửa không gian hư số, để đám Huyết Ma Vũ Yến này đưa phần lớn tổ linh huyết yến vào không gian hư số.

Chỉ có một số tổ có phẩm chất cực tốt, linh lực nồng đậm được Vương Diệp giữ lại trong không gian hệ thống.

Môi trường tổng thể của không gian hư số vẫn rất gần với không gian thực tế, chỉ là linh khí dồi dào hơn.

Để bảo quản những thứ như thiên tài địa bảo, vẫn là để trong không gian hệ thống thích hợp hơn.

Đống tổ linh huyết yến này, khoảng hơn ba vạn cái, Vương Diệp vẫn phải tìm cơ hội xử lý chúng.

Khu vực Đông Nam Á và Hồng Kông rất ưa chuộng huyết yến.

Lượng tiêu thụ hàng năm rất lớn.

Đống tổ linh huyết yến trong tay Vương Diệp đều là hàng thật giá thật mang theo linh khí, tuyệt đối không phải tổ yến thông thường có thể so sánh.

Ước tính dè dặt, kiếm vài chục triệu đô la Hồng Kông là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên đây là nói về những tổ linh huyết yến thông thường.

Những tổ yến cực phẩm được Vương Diệp chọn ra, có khoảng hơn ba trăm cái.

Hơn ba trăm cái này cũng là hàng tuyển chọn một trong trăm từ trong số các tổ linh huyết yến, linh khí dồi dào.

Vương Diệp không định bán.

Những thứ này, mỗi cái đều là vật báu khó tìm, là cực phẩm tẩm bổ.

Rất nhiều người giàu có có nhu cầu mãnh liệt với thứ này.

Muốn có ư?

Đã không còn chỉ là chuyện tiền bạc.

Có những tổ yến cực phẩm này mở đường, Vương Diệp cảm thấy việc kinh doanh của Lôi Hiển Minh ở Hồng Kông và Đông Nam Á tuyệt đối có thể làm lớn hơn nữa.

Vương Diệp lòng đầy thỏa mãn, men theo vách đá leo lên Hách Hồn Đài.

Ngay khoảnh khắc vừa leo lên Hách Hồn Đài, liền thấy Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương mấy người đang mặt đầy cảnh giác nhìn về phía thú đá Ô Dương ở phía bên kia Hách Hồn Đài.

“Biểu đệ!

Cậu mau xem mấy cái tượng đá này, có phải bị điên rồi không?” Vương Bàn Tử tay cầm cao xẻng công binh, mặt đầy căng thẳng.

Thấy Vương Diệp lên rồi, lập tức hỏi.

Vương Diệp cũng lập tức chú ý tới, trước cửa đá của Hách Hồn Đài, những bức tượng đá Ô Dương xếp ngay ngắn lại một lần nữa thay đổi vị trí.

Trong trận thế của những bức tượng đá Ô Dương còn tỏa ra âm tà khí.

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Long Ảnh đâu?

Vương Diệp và Long Ảnh tâm ý tương thông, lập tức giao tiếp trong ý thức.

Chương 401

Nhưng lại không nhận được hồi âm.

Lạ thật.

Vương Diệp vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Long Ảnh.

Chỉ có điều nó bây giờ tuyệt đối không có trên Hách Hồn Đài.

Rất có khả năng đã tiến vào sau cửa đá.

Nó đi làm gì?

Vương Diệp trong lòng nghi hoặc.

Đột ngột tiến vào trong cửa đá, tuyệt đối là đã cảm nhận được bên trong có thứ gì tốt.

Vương Diệp nhất thời cũng không tiếp tục triệu hồi Long Ảnh.

Mà tập trung sự chú ý vào đám thú đá Ô Dương.

Lần này Vương Diệp cuối cùng cũng nhìn rõ, những bức tượng đá trông hoàn toàn không có sức sống này, vậy mà rất nhiều khớp xương đều có thể di chuyển.

Trong nháy mắt, Vương Diệp liền nhớ tới con rối bằng đồng và con rối bằng đá từng gặp ở Quy Khư Nam Hải.

Độ tinh xảo của những bức tượng đá Ô Dương này vượt xa những con rối bằng đá mà Vương Diệp từng thấy.

Rất nhiều khớp xương khi di chuyển đã rất gần với một con dê núi thật sự.

Hẳn là có sự tiến bộ về công nghệ.

Mặc dù công nghệ điêu khắc và chất liệu đá vượt xa những con rối bằng đá từng thấy ở Quy Khư Nam Hải, nhưng trên thứ này lại không có Long Hỏa Chi Tâm như trên con rối đá ở Quy Khư Nam Hải.

Thứ thúc đẩy tượng đá Ô Dương di chuyển, hoàn toàn là cơ quan bên trong tượng đá.

Cùng với một chút âm tà khí còn sót lại.

Cho nên mỗi lần tượng đá Ô Dương chỉ có thể di chuyển một khoảng cách khá ngắn.

Hơn nữa trông có vẻ không thể di chuyển liên tục.

Về mặt này thì thua xa những con rối đá do tộc người Hận Thiên ở Quy Khư Nam Hải chế tạo.

Nhưng cũng có điểm đặc biệt.

Đó là trận pháp.

Những bức tượng đá Ô Dương này rõ ràng được xếp thành một trận pháp đặc biệt.

Vương Diệp nhận được truyền thừa về trận pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ từ Trần Ngọc Lâu, học được rất nhiều loại trận pháp.

Nhưng trận pháp trước mắt này lại không nhận ra.

Đây hẳn là trận pháp do Quan Sơn Thái Bảo năm đó để lại.

Quan Sơn Thái Bảo ngoài đạo mộ và phong thủy thuật ra, điểm đặc biệt nhất chính là đã tìm được rất nhiều thiên thư dị thuật trong huyền quan nhai táng.

Trong những thiên thư dị thuật này ghi lại rất nhiều thuật luyện đan, phương pháp chế tạo thảo dược, đan dược, độc dược, các loại bí thuật bố trí khói, xua đuổi côn trùng, điều khiển thú và chim.

Ngoài ra còn có một số thuật con rối và trận pháp quỷ dị.

Về thuật con rối, Vương Diệp đã thấy rồi.

Về trận pháp, bây giờ vẫn chưa nhìn ra trận pháp này rốt cuộc có tác dụng gì.

Vương Diệp cũng không vội, trong hai mắt lóe lên ánh kim quang nhàn nhạt.

Trước đó Trần Ngọc Lâu từng tỉ mỉ dạy Vương Diệp về các thuật phá giải trận pháp.

Phá trận không nhất định phải quen thuộc và hiểu rõ một loại trận pháp.

Đúng như câu nói vạn biến bất ly kỳ tông.

Chỉ cần nắm vững nguyên tắc cơ bản của việc bố trí trận pháp, muốn phá trận không phải là không làm được.

Đương nhiên, phá giải một trận pháp không quen thuộc, tất nhiên phải đối mặt với rủi ro rất lớn.

Chỉ là rủi ro này đối với Vương Diệp hoàn toàn nằm trong trạng thái có thể chấp nhận và khống chế.

Ánh kim quang trong mắt Vương Diệp nhàn nhạt lóe qua.

Đối với Vương Diệp, việc tìm trận nhãn của trận pháp ngoài bí thuật trận pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ do Trần Ngọc Lâu truyền lại, còn có một kỹ năng tương đương với công cụ gian lận.

Đại La Động Quan.

Hai mắt của Vương Diệp có thể nhìn rõ sự lưu chuyển của các luồng khí đặc biệt.

Sau khi thi triển, hơi thở trên hơn một trăm bức tượng đá Ô Dương hiện ra rõ mồn một.

Rất nhanh Vương Diệp liền phát hiện trên thân những bức tượng đá Ô Dương này, đều có những sợi linh lực mỏng như tơ nối liền.

Rất rõ ràng trận nhãn chính là điểm kết nối của những sợi tơ này.

Vương Diệp cẩn thận tìm kiếm, rất nhanh khẽ nhíu mày.

Những sợi tơ linh lực nối liền tất cả các bức tượng đá Ô Dương, vậy mà đều hướng về một phương hướng khác.

Không có trên Hách Hồn Đài.

Mà men theo cánh cửa trước Hách Hồn Đài, kéo dài vào bên trong cửa.

Muốn phá trận, phải vào cửa trước?

Vương Diệp đang định tiến vào trong cửa đá, đột nhiên trong ý thức truyền đến một tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ô Dương Thạch Tinh, nhận được điểm kinh nghiệm +10000, điểm năng lượng +20000." Vương Diệp nghe mà ngơ ngác, Ô Dương Thạch Tinh?

Cái quái gì vậy?

Lại còn có kinh nghiệm?

Vấn đề là sao Vương Diệp không nhớ mình đã giết cái thứ quỷ Ô Dương Thạch Tinh này từ lúc nào?

Mình còn chưa từng thấy nó, cũng không biết Ô Dương Thạch Tinh rốt cuộc có thần thông gì, làm sao mà quyết định được?

Đúng lúc này, Vương Diệp thấy một bóng người xuất hiện từ trong cửa đá của Hách Hồn Đài.

Chính là huyết mạch Long Ảnh.

Hóa ra là Long Ảnh làm.

Nếu đã không cần mình ra tay, vậy thì nằm hưởng thôi.

Sau đó hắn bắt đầu thu thập những bức tượng đá Ô Dương trên Hách Hồn Đài.

Bên kia Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn thì đang nghỉ ngơi trên Hách Hồn Đài.

Những người khác thì không nói, giáo sư Tôn đã đến Hách Hồn Đài, đối mặt với cánh cửa đá phía trước, phía sau là thần đạo, thậm chí có thể có minh điện và mộ thất.

Giáo sư Tôn sớm đã có chút không kìm được.

Những người khác đều đang nghỉ ngơi sắp xếp đồ đạc, chỉ có một mình giáo sư Tôn đi đến sau cửa đá.

Rất nhanh trong miệng giáo sư Tôn liền vang lên một tiếng kinh hô.

Sau đó giáo sư Tôn liên tục lùi lại.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người nghe thấy tiếng động, lập tức đi tới.

Sau khi hai người đến gần giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất đỡ lấy giáo sư Tôn đang mặt mày tái mét, rõ ràng là bị dọa sợ.

Vương Bàn Tử thì bạo gan cũng nhìn vào sau cửa đá một cái.Cái nhìn này không sao, Vương Bàn Tử cũng bị dọa cho một phen.Liên tục nhảy lùi lại mấy bước.Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và Hồ Bát Nhất vội vàng tò mò hỏi Vương Bàn Tử sau cửa đá rốt cuộc là cái gì.

Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực mình.

“Dọa chết Bàn gia rồi, sau cửa đá lại có rất nhiều người!

Hơn nữa đều là đạo gia mặc đạo bào!” Nghe Vương Bàn Tử nói, Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều không tin.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng.

“Không tin thì mấy người đi mà xem, mắt của tôi vẫn tốt lắm, tuyệt đối không nhìn nhầm!” Vương Diệp nghe xong, cũng ghé sát vào cửa đá, nhìn vào bên trong một cái.

Nhìn qua một cái, Vương Bàn Tử thật sự không nói dối.

Sau cửa đá, thật sự có rất nhiều người mặc đạo bào, ăn mặc trông giống như đạo sĩ.

Hơn nữa số lượng rất nhiều, đứng im lìm trên hai vách đá, không nhúc nhích, trông cực kỳ rợn người.

Hai bên hẻm núi sau cửa đá thẳng tắp như bị đao chém rìu bổ.

Hai bên có rất nhiều cửa hang lớn nhỏ khác nhau.

Chương 402

Những cửa hang này không giống với hang yến mà Vương Diệp thấy trước đó, nhỏ hơn không ít.

Lớn cũng chỉ hơn một thước, nhỏ thì bằng miệng bát.

Nhưng số lượng lại nhiều hơn.

Bên ngoài cửa hang, có rất nhiều hốc đá nông.

Trong hốc đá toàn là những người mặc đạo bào, đội đạo quan to bằng người thật.

Vương Diệp nhìn kỹ, lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Những người này vậy mà đều được làm bằng cỏ tranh.

Vương Diệp nhíu mày.

Mấy thứ này thật sự quá quỷ dị.

Không chỉ mặc trang phục đạo sĩ, trên đầu còn đội một cái mũ trùm đầu bằng vải.

Sau đó trên mũ trùm đầu dùng các loại màu vẽ lên ngũ quan và má hồng quỷ dị.

Nhìn từ xa, cảm giác không khác gì những hình nhân giấy cúng tế người chết.

Gió âm từng trận, quỷ dị vô cùng.

Mấu chốt là những cái đầu bằng vải đó không biết đã trải qua bao lâu gió thổi nắng chiếu, đã bắt đầu rách nát.

Lộ ra cỏ tranh bên trong.

Nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy rợn người, toàn thân phát lạnh.

Ánh kim quang nhàn nhạt lóe lên trong mắt Vương Diệp.

Rất nhanh liền phát hiện trong phạm vi vài cây số hai bên vách đá, có hàng ngàn hàng vạn hình nhân cỏ tranh tương tự.

Hơn nữa trên người tất cả các hình nhân cỏ tranh, đều mang theo tà khí rất rõ rệt.

“Đây là cái gì?” Vương Diệp cũng nhíu mày.

Sau đó nhớ tới một thứ kinh khủng quỷ dị trong tuyến thế giới gốc.

Kim Giáp Mao Tiên?

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương đã kêu lên một tiếng “A”.

“Thứ này rất có khả năng là Mao Thảo Tiên, là thần tượng mà người xưa sùng bái.” “Là Hoàng Trùng Thần.” Vương Diệp lúc này đã vô cùng chắc chắn.

“Hoàng Trùng Thần?” Rất rõ ràng, trong mấy người có Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Yêu Muội Nhi đều chưa từng nghe qua từ này.

Nhưng giáo sư Tôn và Tuyết Lỵ Dương thì rõ ràng đã từng nghe qua.

“Tôi thấy Vương Diệp nói rất có khả năng.

Ở nước ta thời cổ đại quả thực có rất nhiều nơi thờ cúng Hoàng Trùng Thần.” Giáo sư Tôn gật đầu nói.

Vương Bàn Tử không phục.

“Châu chấu không phải là côn trùng có hại sao?

Thời xưa còn thường xuyên có nạn châu chấu, sao lại có người coi châu chấu là thần tiên để thờ cúng?” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính nói.

“Cậu đây là chỉ biết một mà không biết hai.

Thời cổ đại quả thực thường xuyên có nạn châu chấu, châu chấu gây ra tai họa to lớn cho người dân ở nhiều nơi.” “Nhưng nạn châu chấu rất khác với các tai họa khác.

Rất khó dự đoán, cũng rất khó kiểm soát.

Sau khi nạn châu chấu xảy ra, cũng không có cách nào đặc biệt hiệu quả.” “Người dân thời cổ đại không có cách nào đối phó với châu chấu, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào những vị thần hư vô mờ mịt.” “Cho nên ở không ít nơi, đều có những ngôi miếu chuyên thờ cúng Hoàng Trùng Thần.

Nghe nói trong đó có một loại là dùng cỏ tranh bện thành thần tượng.” Vương Bàn Tử nghe giáo sư Tôn giải thích xong, tuy vẫn không phục, nhưng cũng không nói được gì, chỉ có thể hừ hừ hai tiếng rồi hỏi Yêu Muội Nhi.

“Yêu Muội Nhi, chỗ các cô trước đây có loại thần tượng này không?

Có ai cúng bái thứ này không?” Yêu Muội Nhi mặt mày mờ mịt.

“Không có, trước đây tôi chưa từng nghe nói về Mao Thảo Tiên, cũng chưa từng nghe nói về Hoàng Trùng Thần.” Vương Bàn Tử nghe vậy lại đắc ý.

“Tôi đã nói rồi mà, Mao Thảo Tiên, Hoàng Trùng Thần gì đó chắc chắn không đáng tin.” “Hơn nữa nơi xảy ra nạn châu chấu, nên là vùng Thăng Long, đặc biệt là khu vực Hoàng Phếm.” Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi cũng nói một câu.

“Trước đây khi thi hành nhiệm vụ, tôi từng đến một số nơi ở

Thăng Long, thấy một vài ngôi miếu thờ châu chấu.” “Bên trong quả thực là dùng cỏ tranh làm thần tượng, nhưng so với những thứ trông giống người chết trước mặt cũng có chút khác biệt, trên người vẫn mang một số đặc trưng của côn trùng.” “Đương nhiên, những ngôi miếu thờ châu chấu tôi thấy đều đã bị phá hủy.

Bây giờ đã không còn ai tín ngưỡng Hoàng Trùng Thần nữa.” Hồ Bát Nhất kiến thức rộng, vấn đề đưa ra quả thực rất có lý.

Trong lịch sử, những nơi xảy ra nạn châu chấu, đa số vẫn là ở phương Bắc.

Đặc biệt là lưu vực Hoàng Hà, vùng Hoàng Phếm trung và hạ du, khu vực Sơn Thiểm Tây Bắc, vân vân.

Phương Nam, đặc biệt là khu vực Vu Hạp, số năm xảy ra nạn châu chấu rất ít.

Nơi này cũng không có điều kiện cho châu chấu sinh sôi nảy nở quy mô lớn.

Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Vương Diệp đã hoàn toàn nhớ lại một số chi tiết trong tuyến thế giới gốc.

Nơi này quả thực là nơi thờ cúng Hoàng Trùng Thần.

Hơn nữa còn là một loại châu chấu vô cùng đặc biệt.

“Mọi người còn nhớ những bức bích họa phù điêu mà chúng ta thấy ở Bách Bộ Điểu Đạo không?” Vương Diệp đột nhiên xen vào một câu.

Trong đội, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều là những người thông minh lanh lợi, giáo sư Tôn cũng là người từng trải.

Vương Diệp vừa nói xong câu này, ba người gần như đồng thời gật đầu, phát ra một tiếng “a”.

Bởi vì ba người đều nhớ lại hình ảnh đã thấy trên vách đá bên Bách Bộ Điểu Đạo trước đó.

Trước khi Ô Dương Vương trị thủy, những tai họa mà khu vực Vu Hạp này phải gánh chịu, ngoài thủy tai, hỏa tai, động đất, còn có cả nạn châu chấu.

“Hưởng Đạo Hoàng Trùng, nạn châu chấu ở khu vực Vu Hạp này là một loại có tên là Hưởng Đạo Hoàng Trùng, chúng thích nhất là sinh sôi nảy nở trong những hang động âm u ẩm ướt.” Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ vào những hang động chi chít trên hai vách đá của thần đạo phía trước.

Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Tuyết Ly Dương liền thay đổi.

Trong mấy người này đều không mấy ai nghe nói về Hưởng Đạo Hoàng Trùng.

Nhưng Tuyết Ly Dương kiến thức phong phú, lại từng nghe nói về loại châu chấu này.

Hưởng Đạo Hoàng Trùng không giống với những loại châu chấu châu Á, châu Phi, Đông Á thường gây ra nạn châu chấu.

Loại châu chấu này có hình thể lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa lớp giáp trên người rất cứng, mang màu vàng kim.

Khả năng bay đường dài thường tương đương với châu chấu bay thông thường.

Độ cao bay thấp hơn một chút.

Tốc độ bay nhanh hơn châu chấu bay thông thường.

Đôi cánh trên người khi bay có tần suất chấn động đặc biệt, sẽ phát ra một loại âm thanh quỷ dị nhiếp hồn người.

Trong lịch sử, những trận nạn châu chấu quy mô lớn, ở phía trước bầy châu chấu bay thường xuất hiện loại châu chấu khổng lồ màu vàng kim mang theo âm thanh quỷ dị, tốc độ bay nhanh hơn một chút này.

Cho nên cũng được gọi là Hưởng Đạo Hoàng Trùng.

Tần suất xuất hiện của loại châu chấu này không nhiều.

Bởi vì tập tính sinh hoạt của loại châu chấu này có chút khác với châu chấu gây nạn.

Thứ này sinh sôi nảy nở nhiều lúc không phải ở bãi sông hay trên đồng ruộng, mà là trong hang động, đặc biệt là một số hang động ẩm ướt.

Khu vực Thăng Long loại hang động này tương đối ít, cho nên tần suất xuất hiện của Hưởng Đạo Hoàng Trùng cũng không cao.

Nhưng loại châu chấu này còn có một đặc tính, khiến người ta nghe mà biến sắc.

Hưởng Đạo Hoàng Trùng hình thể lớn, lớp giáp trên người cũng rất cứng.

Ở mép thân và trên đùi, còn có những răng cưa sắc bén.

Thứ này va vào người gia súc, tùy tiện va một cái là một vết rách máu.

Mấu chốt là Hưởng Đạo Hoàng Trùng còn không chỉ ăn cỏ.

Bị dồn vào đường cùng, chúng còn ăn cả máu thịt người và gia súc.

Sở dĩ có một số người dân coi Hưởng Đạo hoàng trùng như thần tiên trong nạn châu chấu là vì chúng được phong quan.

Vô cùng hung hãn.

Trong lịch sử không có ghi nhận về việc chúng gây hại trên quy mô lớn, ăn thịt người và gia súc, chủ yếu là vì số lượng của loài này tương đối ít, không thể che trời lấp đất như châu chấu Đông Á.

Chương 403

Nếu thật sự xuất hiện nhiều Hưởng Đạo hoàng trùng như vậy thì không chỉ đơn giản là chuyện ăn sạch mùa màng ruộng đồng nữa.

Lũ châu chấu này có thể ăn thịt người trực tiếp.

Nơi nào chúng đi qua, xương trắng chất đống.

May mà ở khu vực Thăng Long không dễ để Hưởng Đạo hoàng trùng sinh sôi, nhưng ở vùng núi Hạp Quan này lại tương đối dễ dàng.

Ở đây, thảm thực vật rậm rạp, khí hậu ẩm ướt, và có rất nhiều hang động thích hợp cho Hưởng Đạo hoàng trùng đẻ trứng và sinh sản.

Nhưng điều đáng sợ nhất, cũng là điều khiến Tuyết Lỵ Dương kinh hãi thất sắc, chính là những hang động chi chít trên vách đá cheo leo trước mắt, cùng với những bức bích họa đã thấy trước đó.

Lúc ở trên Bách Bộ Điểu Đạo, phần lớn những bức bích họa đều do Tuyết Lỵ Dương nghiên cứu.

Những người khác thực sự không có khả năng đó.

Trong đó, không ít hình vẽ có sự xuất hiện của châu chấu.

Thậm chí còn có cả cảnh châu chấu ăn thịt người và gia súc, mặt đất la liệt xương trắng.

Nhưng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương không hề nghĩ đến Hưởng Đạo hoàng trùng.

Dù sao thì chuyện châu chấu ăn thịt người cũng quá đỗi kỳ lạ.

Người bình thường rất khó tưởng tượng ra chuyện như vậy.

Lúc đó cô chỉ nghĩ rằng người xưa khi vẽ vời đã dùng một chút ý nghĩa tượng trưng.

Cảm giác như sau nạn châu chấu, xương trắng phơi ngoài đồng.

Nhưng vạn lần không ngờ tới.

Những bức bích họa mà người xưa để lại hoàn toàn không phải là tượng trưng.

Họ vẽ tả thực.

Châu chấu ở đây thật sự ăn thịt người.

“Không ổn rồi, mọi người cẩn thận những cái hang kia.” Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở nhưng đã quá muộn.

Giọng của Tham mưu trưởng Dương còn chưa dứt, đã nghe thấy những âm thanh quỷ dị vang lên.

Giống như tiếng kim loại ma sát với thủy tinh, chói tai nhức óc, khiến người ta ruột gan cồn cào.

Vương Diệp dùng Thông Thiên Nhãn nhìn vào trong, phát hiện những hình nộm người rơm mặc đồ đạo sĩ như sống lại.

Chúng không ngừng lắc lư trên vách đá.

Chiếc mũ trùm đầu được tô màu sắc trên đầu chúng trông vô cùng gớm ghiếc và kỳ quái trong gió.

Ngay sau đó, từ những hang động trên vách đá cheo leo, vài đường chỉ vàng bay ra.

Nhìn kỹ lại, toàn bộ đều là những con châu chấu to bằng lòng bàn tay.

Mỗi con châu chấu đều mang một lớp giáp vàng, cánh đập phần phật, bay cực nhanh.

Vương Diệp mắt tinh, thậm chí có thể nhìn thấy những chiếc răng cưa sắc bén trên đùi của chúng.

Sau lưng Vương Diệp, một loạt tiếng hít khí lạnh đồng loạt vang lên.

Vừa rồi Tham mưu trưởng Dương có nhắc đến, loại Hưởng Đạo hoàng trùng này có kích thước tương đối lớn, và không chỉ ăn thực vật mà còn ăn cả máu thịt của người và gia súc.

Nhưng không ai ngờ rằng Hưởng Đạo hoàng trùng ở đây lại to đến thế.

Một con dài gần nửa thước, rộng một tấc.

Trông đã không còn giống châu chấu, mà giống một loài chim nhỏ nào đó, thậm chí còn to hơn cả một vài con chim sẻ cỡ nhỏ.

Điều chết người hơn là số lượng của chúng cực kỳ nhiều.

Hang động trên vách đá hai bên chi chít hàng ngàn hàng vạn cái.

Từ mỗi hang động, hàng ngàn hàng vạn con châu chấu giáp vàng khổng lồ cũng túa ra.

Trong chốc lát, cả bầu trời phía trên thần đạo trong thung lũng bị che kín, toàn bộ đều là châu chấu dày đặc.

Lũ châu chấu này như bị một sức mạnh nào đó thu hút, bắt đầu tụ tập lại với nhau.

Sau đó bay về phía ngoài thung lũng.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy mặt mày tái mét, vội vàng hét lớn: “Mọi người mau trốn đi!” Sau đó tất cả mọi người đều chạy về phía Hách Hồn Đài.

Nhưng diện tích của Hách Hồn Đài không lớn.

Hơn nữa cũng không có chỗ nào thích hợp để ẩn nấp.

Mấy con thú đá đen sì kia chỉ cao hai mét, hoàn toàn không thể cản được lũ châu chấu này.

Vẻ mặt của mấy người đều lộ ra sự tuyệt vọng.

Vương Diệp lại mỉm cười.

Trong mắt Vương Diệp, những con yêu trùng giáp vàng che trời lấp đất này chính là điểm kinh nghiệm đang bay lượn đầy trời.

“Mau lên, trên vách đá dưới Hách Hồn Đài có hang vũ yến, một số hang có thể cho người trốn.” Vương Diệp hét lên một tiếng.

Sau đó lập tức nhận ra.

Lũ vũ yến, Vô Ảnh Tiên Kiều, Kim Giáp Mao Tiên ở đây chắc chắn là cơ quan mà Quan Sơn Thái Bảo đã bố trí ở Địa Tiên Thôn năm xưa.

Hay lắm, đúng là một nước cờ lớn.

Lũ châu chấu khổng lồ này bị những con tiên rơm ở cửa hang khống chế, bình thường sẽ không ra ngoài.

Hoặc sẽ không ra ngoài nhiều như vậy.

Cứ đến một thời điểm nhất định, chúng mới thả một phần châu chấu từ trong hang ra.

Lũ vũ yến ở Hách Hồn Đài bên ngoài vốn sống xa biển, ở đây vốn không có nhiều thức ăn, không thể hình thành một đàn lớn như vậy.

Chính vì sự tồn tại của lũ châu chấu này mà những con vũ yến này mới định cư dưới Hách Hồn Đài.

Có lũ châu chấu này làm nguồn thức ăn bổ sung, hơn mười vạn con vũ yến cũng có thể tụ tập lại một chỗ mà không lo thiếu thức ăn.

Đồng thời châu chấu cũng sẽ không ngừng sinh sôi, không vì số lượng bùng nổ mà di cư đi nơi khác.

Nếu có kẻ trộm mộ đi qua Vô Ảnh Tiên Kiều đến Hách Hồn Đài, liều lĩnh tiến vào thần đạo.

Sẽ kích hoạt một loại cơ quan tinh xảo nào đó, khiến những con tiên rơm kia hành động, thu hút toàn bộ châu chấu trong hang ra ngoài.

Lũ Hưởng Đạo hoàng trùng này sẽ ồ ạt xông ra.

Kẻ trộm mộ trong thần đạo sẽ bị ăn sạch không còn một mẩu xương.

Cho dù là kẻ trộm mộ có thủ đoạn thông thiên, thậm chí bao gồm cả những đại năng của các lưu phái như Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tá Lĩnh Lực Sĩ, khi đối mặt với đàn Hưởng Đạo hoàng trùng ngợp trời cũng không có biện pháp đặc biệt nào.

Trừ phi biết trước ở đây có bố trí cơ quan tương tự, mang theo một lượng lớn thuốc trừ sâu, độc dược.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, liền biết rằng dù có như vậy, e rằng cũng không thoát khỏi sự tấn công của đàn Hưởng Đạo hoàng trùng.

Đàn Hưởng Đạo hoàng trùng ở dòng thời gian này rõ ràng đã được cường hóa.

Chúng đã biến thành những con quái vật dài nửa thước, rộng một tấc, trên người mang theo tà khí.

Điểm thần kỳ nhất trong cách bố trí cơ quan này không phải là uy lực của nó.

Thực tế, trong những ngôi mộ cổ, có rất nhiều cơ quan cạm bẫy có sức sát thương cực mạnh.

Một số trong đó có uy lực tuyệt đối không thua kém đàn Hưởng

Đạo hoàng trùng.

Nhưng những cơ quan cạm bẫy này đều có một khuyết điểm lớn.

Đó là chúng sẽ lão hóa.

Sẽ không chống lại được sự bào mòn của thời gian.

Cơ quan cạm bẫy dù kiên cố đến đâu, sau mấy ngàn năm cũng sẽ mục nát, gỉ sét, độ bền sẽ giảm xuống.

Phần lớn trong số chúng sẽ mất hiệu lực.

Trừ khi là những ngôi mộ như lăng mộ Tần Thủy Hoàng, trực tiếp tạo ra một ngọn núi đất, dùng sức mạnh phá kỹ xảo, dựa vào quy mô công trình để áp đảo.

Nhưng cơ quan cạm bẫy ở Hách Hồn Đài của Địa Tiên Thôn này, sự cao siêu nằm ở tính bền vững.

Châu chấu không ngừng sinh sôi trong hang động.

Chỉ cần số lượng nhiều lên, chúng sẽ ra ngoài, trở thành thức ăn của vũ yến.

Lũ yến đó sẽ khống chế châu chấu, khiến chúng không thể thoát ra ngoài, chỉ có thể sống trong thung lũng thần đạo này.

Thậm chí hình thành một hệ sinh thái.

Chương 404

Chỉ cần khí hậu không xảy ra biến đổi kinh thiên động địa, cơ quan cạm bẫy này thậm chí có thể duy trì hiệu lực mãi mãi, mấy ngàn năm, hàng vạn năm cũng không thay đổi.

Bởi vì cơ quan cạm bẫy này là một thực thể sống!

Thật khiến người ta phải trầm trồ thán phục, lại có thể lợi dụng tự nhiên, lợi dụng sự tương sinh tương khắc giữa các loài động vật, để tạo ra một hệ sinh thái ổn định, chuyên dùng để phòng trộm.

Loại cơ quan này đúng là vạn năm cơ quan danh xứng với thực.

Xem ra Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mô Kim, Phát Khâu, Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân, mỗi phái đều có sở trường riêng, không thể xem thường.

Điều này cũng khiến Vương Diệp càng thêm kỳ vọng vào chuyến đi đến Địa Tiên Thôn lần này.

Biết đâu ở đây còn có nhiều thứ giá trị hơn.

Hang vũ yến dưới vách đá hẳn là an toàn.

Một số hang sâu đến mười mấy mét.

Hơn nữa vì có lượng lớn vũ yến từng sinh sống, khắp nơi đều là khí tức của thiên địch của Hưởng Đạo hoàng trùng.

Lũ Hưởng Đạo hoàng trùng này bị vũ yến áp chế mấy trăm, mấy ngàn năm, việc tránh xa những nơi có nhiều vũ yến đã trở thành bản năng khắc sâu trong DNA.

Chắc chắn chúng sẽ không dễ dàng xông vào hang vũ yến để truy sát.

Đương nhiên, trong mắt người khác, đàn Hưởng Đạo hoàng trùng giống như một trận thiên tai, nhưng trong mắt Vương Diệp, chúng chính là kinh nghiệm biết bay.

Sau khi Vương Diệp có được Long Vương huyết mạch, kỹ năng đầu tiên nhận được chính là Long uy.

Về sau, cùng với sự tiến hóa của huyết mạch, hắn có khả năng áp chế và khống chế đối với tất cả các loài sinh vật.

Đàn Hưởng Đạo hoàng trùng từ trong thung lũng túa ra trước mắt có đến hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu con, nhưng đối với Vương Diệp sở hữu Long Vương huyết mạch, đây không phải là vấn đề.

Vương Diệp đứng trên Hách Hồn Đài, đối mặt với đàn Hưởng Đạo hoàng trùng đen kịt như mây đen vần vũ, lập tức thi triển Long uy.

Đàn Hưởng Đạo hoàng trùng đang ập tới lập tức bị chia làm hai, như sóng biển đập vào đá ngầm.

Lũ châu chấu xung quanh lập tức bị Vương Diệp điều khiển, bắt đầu quay đầu tấn công những con châu chấu ở xa, thậm chí là những con đang định bỏ chạy.

Đồng thời Vương Diệp chỉ tay về một hướng khác.

Phần Linh Yên xuất hiện.

Trong làn khói màu đỏ máu lóe lên ánh lửa.

Bất cứ con châu chấu giáp vàng nào lao vào trong làn khói đều bị Phần Linh Yên hút thành xác khô.

Chúng rơi lả tả từ trên trời xuống như mưa.

Sau đó, trong đầu Vương Diệp bắt đầu vang lên không ngớt tiếng thông báo của hệ thống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vương Diệp.

Lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng này có điểm kinh nghiệm.

“Giết 10.000 Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng, nhận được 1 điểm kinh nghiệm, 1 điểm năng lượng.” Mặc dù một vạn con mới được một điểm, nhưng lũ châu chấu này ít nhất cũng có đến hàng trăm triệu con!

Tính ra như vậy, hắn có thể thu hoạch được mấy trăm ngàn điểm kinh nghiệm và điểm năng lượng.

Chậc chậc, hời to rồi!!

Vương Diệp vừa vui vẻ săn giết vô số Hưởng Đạo hoàng trùng, vừa chú ý đến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tham mưu trưởng Dương và những người khác.

Mấy người có Phi Hổ Trảo.

Món đồ này tuy không tiện dụng bằng Phàn Sơn Quật Tử Giáp, nhưng để đối phó với việc leo trèo thông thường thì đã hoàn toàn đủ.

Móng vuốt ở đầu Phi Hổ Trảo được chế tạo cực kỳ phức tạp, hoàn toàn mô phỏng xương bàn tay của con người.

Các khớp nối còn có thể hoạt động.

Chỉ cần có khe hở hay chỗ lồi lõm, Phi Hổ Trảo đều có thể bám vào để mượn lực.

Tham mưu trưởng Dương vốn là cao thủ leo núi, Hồ Bát Nhất xuất thân từ lính công binh, leo núi lội biển không thành vấn đề.

Chỉ có một mình Vương Bàn Tử bị chứng sợ độ cao, sợ đến mức chân mềm nhũn.

May mà Bàn Tử đi suốt chặng đường, từ Ngũ Xích Đạo, Bách Bộ Điểu Đạo, cho đến Vô Ảnh Tiên Kiều kích thích nhất, cũng coi như đã được rèn luyện liên tục.

Chứng sợ độ cao đã đỡ hơn trước rất nhiều.

Lúc này lại là thời khắc sinh tử, Vương Bàn Tử rất sĩ diện, thà chết chứ không chịu liên lụy người khác.

Hắn cứng rắn đi theo Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương men theo Phi Hổ Trảo leo xuống dưới Hách Hồn Đài.

Ở vị trí cách Hách Hồn Đài khoảng mười mấy mét, có một hang vũ yến lớn cao hơn một người.

Rất nhanh, Tham mưu trưởng Dương đã dẫn mấy người cùng vào trong hang.

Vương Diệp ở trên Hách Hồn Đài xa xa thấy mọi người an toàn, cũng buông tay buông chân.

Không còn cách nào khác, số lượng Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng thực sự quá nhiều.

Long uy của Vương Diệp đã điều động châu chấu đánh châu chấu, cũng chỉ vây khốn được phần lớn châu chấu tại chỗ, sau đó liên tục bị giết và rơi xuống.

Phần Linh Yên có thể khống chế được khu vực chính, vô số Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng đều chết trong Phần Linh Yên.

Nhưng vẫn có không ít con lọt lưới.

Vương Diệp nhìn mà đau lòng.

Đó đều là điểm kinh nghiệm cả.

Tùy tiện để lọt ra ngoài cũng là mấy ngàn, mấy vạn điểm.

Vương Diệp cũng sốt ruột, không ngừng phóng ra cổ độc.

Cuối cùng, Long uy khống chế Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng không còn đối kháng với những con châu chấu khác nữa, mà chỉ ép chúng xuống độ cao thấp hơn.

Tiếp đó, Vương Diệp từ trong Âm Binh Hổ Phù thả ra Huyết Ma vũ yến.

Lũ Huyết Ma vũ yến này vốn là thiên địch của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng.

Số lượng lại nhiều đến mức đáng sợ, gần mười vạn con vũ yến.

Cuối cùng, chúng cũng dồn ép được Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng vào một khu vực rất nhỏ.

Huyết Ma vũ yến vừa xuất hiện, áp lực của Vương Diệp lập tức giảm đi rất nhiều.

Thỉnh thoảng có con lọt lưới, Vương Diệp vung vài con cổ độc qua, trên trời liền lách tách rơi xuống châu chấu.

Tiếng thông báo của hệ thống trong đầu càng chưa từng dừng lại.

Đã quá, thật sự quá đã.

Bình thường phải tính toán từng li từng tí, quý như vàng như ngọc, giờ đây điểm năng lượng lại tăng lên không ngừng như thể không cần tiền.

Vương Diệp không kìm được nụ cười trên mặt.

Lần này, nhất định phải tận diệt hết lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng này!

Để cho thứ này tuyệt chủng luôn thì tốt.

Món đồ này tuyệt đối là một tai họa.

Huyết Ma vũ yến đã bị Vương Diệp thu phục toàn bộ.

Đã thu vào trong Âm Binh Hổ Phù.

Sau này ở trước Hách Hồn Đài sẽ không còn thứ gì có thể khắc chế và phong tỏa sự sinh sôi và di cư của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng nữa.

Nếu không dọn dẹp sạch sẽ lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng này, đến lúc đó rất có khả năng sẽ gây ra nguy hại to lớn cho khu rừng núi trong thung lũng này, thậm chí cả các thôn làng, thị trấn lân cận.

Dù sao thì thứ này còn ăn thịt người.

Vương Diệp với thái độ nghiêm túc và có trách nhiệm, ra sức dồn ép không gian của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng, tốc độ giết chóc của Huyết Ma vũ yến đã không còn đáp ứng được Vương Diệp nữa.

Vương Diệp bắt đầu chỉ huy một phần Huyết Ma vũ yến gom Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng thành những đám đông dày đặc hơn.

Sau đó tung ra vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Bản thân Vương Diệp cũng bắt đầu phóng chân hỏa vào nơi tập trung đông nhất của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng.

Còn lấy xăng từ không gian hệ thống ra, mấy thùng mấy thùng đổ xuống vị trí chật hẹp ở cổng Hách Hồn Đài.

Châm một ngọn lửa lớn.

Lửa mượn sức gió, cháy ngày càng lớn.

Vương Diệp không ngừng lùa lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng này vào trong biển lửa.

Chương 405

Hiệu suất giết Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng càng cao hơn.

Vương Diệp đã giết đến điên cuồng.

Đúng lúc này, trên vách đá hai bên thần đạo truyền đến những âm thanh quỷ dị.

Khá giống với tiếng của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng trước đó.

Nhưng âm thanh lớn hơn, và cũng trầm hơn.

Cả bầu trời như có một đội trực thăng bay đến, bắt đầu xuất hiện những tiếng ông ông.

Mặt đất cũng tung lên bụi mù mịt.

Lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng vốn đã bị Vương Diệp giết đến hoảng loạn, chạy tán loạn khắp nơi, dường như nghe thấy một lời hiệu triệu và chỉ huy nào đó, lại mơ hồ không còn bị khống chế.

Chúng bắt đầu không lao vào đống lửa nữa, mà bắt đầu tập kết lại, lao về phía Huyết Ma vũ yến.

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Có gì đó không ổn.

Huyết Ma vũ yến là thiên địch của Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng.

Việc chúng sợ Huyết Ma vũ yến là bản năng.

Bây giờ lại bắt đầu tập kết lại để tấn công thiên địch của mình?

Nếu là loài động vật có vú cao cấp hơn một chút, Vương Diệp còn có thể miễn cưỡng hiểu được.

Nhưng đây là châu chấu, một đám côn trùng hoàn toàn không có trí tuệ, hoàn toàn hành động theo bản năng.

Lời giải thích duy nhất chính là, đằng sau làn khói cuồn cuộn, trong thung lũng phía sau Hách Hồn Đài, có thứ gì đó còn đáng sợ hơn cả Huyết Ma vũ yến, thứ khiến Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng cảm thấy sợ hãi đang đến gần.

Sau đó, Vương Diệp cảm nhận được một luồng gió lạnh từ trong thung lũng thổi ra.

Vài bóng hình khổng lồ từ trong thung lũng xông ra.

Ngay khoảnh khắc những bóng hình đó xông ra khỏi thung lũng, Vương Diệp lập tức miệng phun hoa sen, nói ra một câu tao nhã— Mẹ nó!

Mặc dù Vương Diệp sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng mà, cái này cũng quá lớn rồi.

Ở độ cao khoảng năm sáu mét giữa không trung, hơn một trăm con Kim Giáp hoàng trùng khổng lồ lướt qua.

Những con châu chấu này, con nhỏ nhất cũng to bằng một con chó.

Trên người gai góc dữ tợn, áo giáp vàng óng, còn có đủ loại gai ngược.

Răng cưa trên đùi chúng, trông chẳng khác nào lưỡi cưa sắt dùng để cưa gỗ.

Trên cái đầu khổng lồ là một đôi mắt trông cực kỳ đáng sợ.

Bên dưới là bộ hàm khổng lồ khiến người ta nổi da gà.

Hàm răng sắc bén vô cùng, phía trước như một cặp kìm khổng lồ.

Hàm của loài châu chấu vốn đã rất phát triển.

Dù sao cũng phải dùng hàm để xé, cắn các loại thực vật.

Hàm của Hưởng Đạo hoàng trùng còn tiến bộ hơn.

Cái hàm này có thể cắn rách cả da thịt của sinh vật sống.

Dòng thời gian này lại rất không thân thiện, Hưởng Đạo hoàng trùng lại lần nữa biến dị tăng cường, trở thành Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng khổng lồ.

Uy lực càng tiến thêm một bước.

Mà lũ Kim Giáp ma hoàng to hơn cả chó này thì càng khoa trương hơn.

Cặp hàm phía trước trông như một đôi đao cong, như kìm cắt sắt.

Nhìn bộ dạng này, có lẽ còn lợi hại hơn cả bầy sói.

Dù sao thì bầy sói không biết bay lên trời, trên người cũng không mọc lớp giáp dày kiên cố.

Bầy sói chắc chắn cũng không có sức bật kinh khủng như châu chấu.

Nhìn đôi chân dài có răng cưa kia, một cú nhảy ít nhất cũng phải cao hơn mười trượng.

Thật là vô lý.

Đây vẫn chưa phải là điều khoa trương nhất.

Đằng sau khoảng một trăm con Kim Giáp ma trùng to bằng con chó, còn có một con to hơn nữa.

Vương Diệp cũng là người từng trải.

Đặc biệt là ở Quy Khư Nam Hải, chứng sợ vật thể khổng lồ giai đoạn cuối của hắn cũng gần như đã được chữa khỏi.

Tổ trai có thể to bằng một ngọn núi nhỏ.

Những dị thú khác cũng không phải dạng vừa, con nào con nấy đều khoa trương.

Nhưng khi nhìn thấy con châu chấu này, Vương Diệp vẫn thoáng sững sờ.

Mẹ nó, nếu không phải nó có cánh, đang bay trên trời, trên người còn có lớp giáp vàng óng, Vương Diệp thật sự không nhận ra đây là châu chấu.

Thân hình của con vật này dài ít nhất mười mét.

Chiều rộng cũng hơn hai mét.

Nó bay không cao.

Không biết có phải vì quá nặng không.

Một đôi đùi còn rộng hơn vai Vương Diệp không ít.

Răng cưa trên đó đã không còn giống răng cưa nữa, thứ đó chính là hai hàng quan đao.

Phía trước hàm trên là một cặp răng khổng lồ, có thể cắn đứt đôi một con bò.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Chỉ trong một lần giao tranh, đã có khoảng mấy trăm con Huyết Ma vũ yến bị lũ châu chấu phía trước đâm bay, cắn chết.

Một số con khác thì bị răng cưa và gai ngược trên người Kim Giáp ma trùng móc trúng.

Chẳng trách Huyết Ma vũ yến bao nhiêu năm qua đều không xông vào thần đạo phía sau cổng Hách Hồn Đài, để tận diệt toàn bộ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng.

Hóa ra bên trong còn có nhiều tổ tông côn trùng như vậy.

Đây cũng là một dạng tương sinh tương khắc sao?

Quan Sơn Thái Bảo năm đó rốt cuộc đã làm thế nào để bồi dưỡng ra loại côn trùng quỷ dị và mạnh mẽ này?

Vương Diệp lắc đầu, sau đó từ từ rút ra Thương Long Toái Tinh Kiếm.

Đối với một con tổ tông côn trùng lớn như vậy, Vương Diệp cũng có chút hứng thú muốn tự mình ra tay.

Rất nhanh, Vương Diệp đã cộng dồn đủ các trạng thái lên người mình.

Long Thần Khải trên người mờ ảo hiện ra, tỏa ra khí thế kinh người, khiến cho lũ Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng đang tấn công Huyết Ma vũ yến lập tức không thể tập hợp lại được nữa.

Trong nháy mắt lại bị Huyết Ma vũ yến đánh tan.

Vương Diệp thi triển Vũ Không Thuật, cơ thể từ từ bay lên.

Thanh trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào Kim Giáp ma hoàng phía trước, hung hăng chém tới.

Cùng lúc đó, kỹ năng khống chế trọng lực gấp mười cũng đã được thi triển.

Hơn một trăm con Kim Giáp ma hoàng đều nằm trong phạm vi trọng lực gấp mười.

Lũ Kim Giáp ma hoàng vừa rồi còn hành động nhanh như chớp, lập tức trở nên khó khăn.

Một số con Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng khác không cẩn thận lao vào phạm vi trọng lực gấp mười, trực tiếp bị trọng lực gấp mười đè nát đến mức ruột gan lòi ra.

Xương ngoài vỡ nát, nội tạng chảy lênh láng trên đất.

Trường kiếm trong tay Vương Diệp chém thẳng vào con Kim Giáp ma hoàng đang dẫn đầu.

Con Kim Giáp ma hoàng xông lên phía trước nhất bị Toái Tinh Kiếm chém vỡ lớp giáp.

Lớp xương ngoài dù cứng rắn đến đâu cũng không thể chống lại nhát chém chính diện của Vương Diệp bằng Toái Tinh Kiếm.

Rất nhanh, tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

"Chúc mừng túc chủ lần đầu tiên giết chết Kim Giáp ma hoàng, nhận được điểm kinh nghiệm +100.000, điểm năng lượng +200.000." Rất nhanh, Vương Diệp chuyển sự chú ý của mình sang những con Kim Giáp ma hoàng khác ở phía trước.

Chương 406

Kim Giáp ma hoàng có khoảng một trăm con.

Vương Diệp bắt đầu đại khai sát giới.

Nếu không có trọng lực gấp mười, lũ Kim Giáp ma hoàng này còn có thể so tài với Vương Diệp một chút.

Dù sao thì khả năng nhảy và bay của chúng thực sự rất bá đạo.

Trên người đầy gai ngược và răng cưa, sức sát thương cũng vô cùng khủng bố.

Đáng tiếc là dưới tác động của trọng lực gấp mười, sự di chuyển của lũ Kim Giáp ma hoàng này bị hạn chế rất lớn.

Nhảy không cao, bay cũng không xa.

Khả năng bay của Kim Giáp ma hoàng vốn đã bị hạn chế do thân hình khổng lồ.

Bây giờ càng chỉ có thể bay được mười mấy mét là rơi xuống đất.

Hành động của Vương Diệp lại nhanh nhẹn và linh hoạt như quỷ mị.

Đặc biệt là sau khi Linh Viên Phục Ma Trượng tăng gấp đôi sự nhanh nhẹn và tốc độ của Vương Diệp, hắn càng không hề kiêng dè.

Tay cầm Toái Tinh Kiếm qua lại xuyên qua đội hình của Kim Giáp ma hoàng, trường kiếm trong tay không ngừng chém xuống.

Trong nháy mắt, hắn đã xuyên thủng đội hình của Kim Giáp ma hoàng, giết chết mấy chục con.

Đồng thời áp sát con Kim Giáp hoàng tổ khổng lồ kia.

Con Kim Giáp hoàng tổ to lớn đó cũng cảm nhận được sự uy hiếp từ Vương Diệp.

Con cháu đồng tộc bị thương vong nặng nề, Kim Giáp hoàng tổ không cảm thấy phẫn nộ, mà lại cảm thấy sợ hãi, nó lại muốn lùi vào trong thung lũng.

Đã đến lúc này rồi, Vương Diệp sao có thể để Kim Giáp hoàng tổ rút lui.

Hắn vung tay, một đóa sen đỏ nở rộ.

Địa Ngục Hồng Liên Hỏa được ném thẳng vào lối vào thung lũng.

Rất nhanh, ngọn lửa đỏ rực bùng lên cao mấy chục mét.

Hơn nữa, trong ngọn lửa còn có Vô Lượng Nghiệp Hỏa Đạt Phổ Quỷ Trùng đang bơi lội.

Bất cứ con Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng nào xông qua muốn trốn về thung lũng đều bị thiêu thành tro.

Kim Giáp hoàng tổ lập tức nhận ra, lúc này muốn rút về thung lũng đã là điều không thể.

Nếu chỉ là một bức tường lửa mỏng, Kim Giáp hoàng tổ còn có thể liều một phen.

Dựa vào lớp giáp vàng dày vô cùng trên người, chống lại ngọn lửa để trở về thung lũng.

Đáng tiếc là Hồng Liên Nghiệp Hỏa cộng với xăng, sự kết hợp giữa kỹ năng và công nghệ hiện đại, khiến cho ngọn lửa ở cửa thung lũng cháy vô cùng khủng khiếp.

Cộng thêm khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ Đạt Phổ Quỷ Trùng, khiến Kim Giáp hoàng tổ không còn đường lui.

Không còn đường lui, nhưng người đàn ông trước mắt này cũng mạnh đến mức vô lý.

Kim Giáp hoàng tổ dường như đã hạ quyết tâm, một đôi chân sau to khỏe, đột nhiên đạp mạnh.

Sức bật khổng lồ vô song của chân châu chấu được thể hiện một cách triệt để trên người Kim Giáp hoàng tổ.

Nó khiến cho con côn trùng khổng lồ nặng ít nhất một hai tấn này, trong nháy mắt đạt đến một tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Trực tiếp lao về phía Vương Diệp.

Cặp càng lớn phía trước nhất, bộ hàm như một cây kéo, lóe lên ánh sáng lạnh.

Vương Diệp thấy vậy lại cười.

Cái thứ này, chỉ sợ nó không dám đối đầu trực diện, còn phải phiền Vương Diệp đuổi theo nó qua lại.

Tốn thời gian, tốn sức lực.

Đã trực diện lao tới, Vương Diệp tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội một đòn tất sát này.

Toái Tinh Kiếm trong tay chém thẳng vào giữa hàm của Kim Giáp ma hoàng.

Thái Cực Kiếm Pháp được thi triển đến cực hạn.

Đối với một người như Vương Diệp, tốc độ, sức mạnh và nhãn lực đã đạt đến cực hạn, chỉ cần chém nhiều, nắm vững cảm giác về khoảng cách và thời cơ, thì kiếm pháp đã đại thành.

Đối mặt với Kim Giáp ma hoàng cũng vậy.

Một kiếm chém tới, Kim Giáp ma hoàng cũng trực tiếp nhảy tới.

Vương Diệp căn bản không hề né tránh.

Long Thần Khải trên người lập tức hiện ra.

Cây kéo khổng lồ trên hàm của Kim Giáp ma hoàng lập tức kẹp vào người Vương Diệp.

Vương Diệp lập tức cảm nhận được áp lực trên người.

Trên Long Thần Khải cũng xuất hiện từng trận gợn sóng.

Tuy nhiên, cây kéo của Kim Giáp ma hoàng cuối cùng vẫn không thể kẹp vào thêm nửa tấc.

Đôi mắt kép khổng lồ của Kim Giáp ma hoàng, vốn dĩ không thể nhìn ra chút tình cảm nào, nhưng vào lúc này, Vương Diệp lại thấy rõ trong đó một vẻ kinh ngạc.

Vẻ kinh ngạc trong mắt nó thoáng qua.

Sau đó, Kim Giáp ma hoàng phun ra một ngụm dịch thể màu đen nâu từ miệng, tỏa ra mùi thuốc kỳ dị.

Thủ đoạn của con Kim Giáp hoàng tổ này, hiển nhiên vẫn chủ yếu dựa vào thân thể của chính nó.

Lớp giáp dày, sức bật và khả năng bay nghịch thiên, toàn thân gai ngược và răng cưa, cùng cặp răng khổng lồ bản thân đã đủ để Kim Giáp hoàng tổ đi ngang.

Nhưng nếu chỉ có vậy, Kim Giáp hoàng tổ không xứng với danh hiệu yêu thú, tà linh.

Suy cho cùng vẫn là một con châu chấu siêu lớn.

Nhưng Kim Giáp hoàng tổ rõ ràng còn có những thủ đoạn khác.

Ngụm dịch thể màu đen nâu này phun ra, rõ ràng mang theo khí tức kịch độc và ăn mòn.

Vương Diệp có Long Vương huyết mạch bách độc bất xâm.

Tự nhiên cũng không sợ.

Hắn cứng rắn đối mặt với Kim Giáp hoàng tổ, không lùi một bước.

Đồng thời lòng bàn tay trái trực tiếp xuất ra Thái Dương Chân Hỏa.

Ánh lửa màu vàng kim rực rỡ lóe lên.

Lập tức một mùi protein nướng cực kỳ nồng nặc tỏa ra, làm loãng đi mùi nước độc mà Kim Giáp hoàng tổ phun ra.

Ánh sáng trong mắt Kim Giáp hoàng tổ nhanh chóng tan biến.

Vương Diệp hung hăng rút Toái Tinh Kiếm ra.

Đùi và các chân khác của Kim Giáp hoàng tổ ra sức giãy giụa, nhảy lên rồi đập mạnh vào tảng đá bên cạnh.

Tảng đá khổng lồ bị đập vỡ thành vô số mảnh vụn, bụi mù mịt bay lên.

Đồng thời, một ít dịch thể mà Kim Giáp hoàng tổ phun ra cũng bắn lên tảng đá, lập tức bốc lên từng làn khói trắng.

Bề mặt tảng đá lại bị ăn mòn thành vô số lỗ chỗ.

Vương Diệp nhìn lại người mình, phát hiện quần áo cũng có nhiều chỗ bị ăn mòn rách nát.

Thậm chí cả Long Thần Khải cũng không hoàn toàn chặn được tính ăn mòn của dịch độc.

Mạnh thật!

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ giết chết Kim Giáp hoàng tổ, nhận được điểm kinh nghiệm +200.000, điểm năng lượng +400.000.” Lúc này, Vương Diệp bắt đầu thu lại lũ Huyết Ma vũ yến đã triệu hồi trước đó vào trong Âm Binh Hổ Phù.

Ừm, mười vạn con Huyết Ma vũ yến này có thể gây ra tai nạn, e rằng cũng không nhỏ.

Vương Diệp nhìn lớp xác châu chấu dày đặc trên Hách Hồn Đài, lấy xăng từ không gian hệ thống ra, lại bắt đầu phóng hỏa.

Ở đây toàn là đá trơ trụi, trong ngoài thung lũng đều không có nhiều thảm thực vật, lại rất ẩm ướt, nên không cần lo sẽ gây ra cháy rừng.

Chủ yếu là nếu không xử lý những xác Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng này, lỡ như bên trong còn có trứng côn trùng sống sót, đến lúc đó những thứ quỷ dị này lại sẽ trỗi dậy.

Nếu không có thiên địch khống chế, tuyệt đối sẽ gây ra tai nạn lớn cho khu vực lân cận thị trấn Thanh Khê.

Vương Diệp phóng lửa lớn, thiêu đốt Hách Hồn Đài thành một vùng lửa ngút trời.

Khói đen cuồn cuộn.

Chương 407

Vương Diệp không thể không dùng kỹ năng của mình để gọi gió cuốn khói đi.

Tiện thể cũng có thể hun khói lũ côn trùng vo ve gần đó.

Đúng lúc Vương Diệp đang chơi đùa vui vẻ trên Hách Hồn Đài, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét kinh hãi từ bên dưới, tức là trong hang vũ yến nơi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đang trốn tránh Kim Giáp Hưởng Đạo hoàng trùng.

Tim Vương Diệp thót một cái.

Chơi vui quá, quên mất mình còn có mấy người bạn đang trốn ở dưới.

Vương Diệp vội vàng gom ngọn lửa lại, để lửa cháy âm ỉ.

Bản thân thì chạy đến mép Hách Hồn Đài, trực tiếp nhảy xuống.

Vương Diệp lơ lửng giữa không trung.

Vừa đáp xuống cách hang vũ yến chỉ vài mét, đột nhiên thấy một làn khói đen tuôn ra từ hang vũ yến bên dưới.

Đồng thời, vài bóng người đang vô cùng chật vật bò ra từ hang vũ yến.

Làn khói đen phía sau như có sinh mệnh, muốn cuốn lấy mấy người họ.

Lúc đầu Vương Diệp còn tưởng là do mình vừa phóng hỏa trên Hách Hồn Đài.

Khi đốt xác châu chấu, khói đen đã len qua các kẽ hở và chui ra từ bên dưới.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì không đúng.

Khói thường bốc lên trên.

Trừ khi có luồng khí đặc biệt nào đó cuốn khói xuống.

Nếu không, dù hang vũ yến bên dưới có thông với Hách Hồn Đài qua các kẽ hở, thì cũng là không khí từ dưới đi lên.

Giống như hun khói thịt vậy.

Hơn nữa, lúc Vương Diệp phóng hỏa, hắn còn rất có tâm, đã dùng gió để xua tan khói, hoặc cuốn nó về phía trong thung lũng thần đạo.

Không có lý do gì lại lọt qua kẽ hở và bốc ra từ bên dưới.

Huống chi ngọn lửa trên đó đã bị Vương Diệp khống chế, hiện tại đang ở trạng thái cháy âm ỉ, khói không quá dày đặc.

Trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên một tia sáng vàng.

Dưới Thông Thiên Nhãn, làn khói đen bốc ra từ hang vũ yến bên dưới rõ ràng mang theo một luồng khí tức âm tà.

Nhìn kỹ lại, làn khói đen này quả nhiên là vật sống.

Bên trong lại là vô số con mông trùng nhỏ li ti.

Tim Vương Diệp chùng xuống.

Trong núi sâu rừng rậm, một trong những thứ đáng sợ nhất chính là loại mông trùng nhỏ bé này.

Mông trùng nếu xét riêng lẻ, một cái tát có thể đập chết mấy chục con.

Nhưng số lượng của chúng cực kỳ nhiều, lại có thể hút máu, trên người còn mang theo đủ loại virus, vi khuẩn.

Nếu bị lũ mông trùng này đốt, rất có thể sẽ bị hút cạn máu, chết một cách thê thảm.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương trên người cũng có mang theo khói chống côn trùng.

Yêu Muội Nhi trong tay thậm chí còn có cả hộp pháo Thủ Tâm Lôi lấy từ chỗ Tiêu Khí Lý.

Tất cả đều có thể xua đuổi côn trùng.

Nhưng lũ mông trùng đen túa ra từ hang vũ yến này thực sự quá đông và quá hung dữ.

Mấy người rõ ràng là không chống đỡ nổi, chỉ có thể chui ra khỏi hang, muốn tìm nơi khác để lánh nạn.

Vương Diệp lập tức bắt đầu thi triển Long uy.

Đám mông trùng màu đen này lập tức bị Vương Diệp khống chế.

Sau đó, Vương Diệp lại dùng kỹ năng Cổ độc và kỹ năng Phần Linh Yên để điều khiển phương hướng của mông trùng.

Từng cột mông trùng màu đen lập tức bị Vương Diệp điều khiển, lao lên Hách Hồn Đài phía trên.

Đám hoàng trùng trên Hách Hồn Đài đang bốc cháy.

Nhiệt lượng tỏa ra tức thì thiêu chết toàn bộ đám mông trùng đông đúc.

Vương Diệp đang định xuống hội hợp với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác thì đột nhiên trong vách núi truyền đến một tiếng động quỷ dị.

Lần này trực tiếp là một cơn chấn động tựa như động đất.

Mấy người vốn đang bám trên vách đá, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng, lập tức chao đảo.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử còn có thể chống đỡ, Tuyết Lỵ

Dương vốn là cao thủ leo núi, ảnh hưởng không lớn.

Nhưng giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi lại không trụ nổi.

Nhất là sau cơn chấn động, từ trên Hách Hồn Đài rơi xuống không ít đá vụn, nện về phía mọi người.

Để né tránh những mảnh đá vụn này, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi liên tiếp mất thăng bằng, rơi xuống vực sâu.

Tim Vương Diệp hẫng một nhịp.

Thật lòng mà nói, dù giáo sư Tôn có rơi xuống chết, Vương Diệp cũng không đau lòng bao nhiêu.

Nếu không phải vì muốn đi theo cốt truyện, tiết kiệm chút sức lực để giáo sư Tôn dò đường, thuận lợi tìm được vị trí Địa Tiên Thôn, Vương Diệp cũng chẳng thèm để ý đến ông ta.

Nhưng Yêu Muội Nhi thì không được.

Đã gọi một tiếng sư huynh, vậy thì Yêu Muội Nhi chính là sư muội của Vương Diệp.

Cô bé tính tình hoạt bát, tay chân lanh lẹ, làm việc gọn gàng, thông minh lanh lợi, tâm địa thiện lương, thật sự rất đáng yêu.

Thời gian ở cùng mọi người tuy không dài nhưng đã xây dựng được tình cảm.

Nếu Yêu Muội Nhi xảy ra chuyện gì, Vương Diệp thật sự khó mà chấp nhận.

Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất ba người thấy Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn rơi xuống đều kinh hô một tiếng, nhanh chóng dùng phi hổ trảo móc vào vách đá, chuẩn bị xuống cứu người.

Vương Diệp phản ứng còn nhanh hơn.

Gần như ngay khoảnh khắc hai người rơi xuống, cậu đã dùng Vũ Không Thuật bay thẳng xuống dưới.

Yêu Muội Nhi rất lanh lợi, tuy rơi xuống vực nhưng thỉnh thoảng vẫn dùng tay níu lấy dây leo trên vách đá.

Cộng thêm bản thân Yêu Muội Nhi cân nặng rất nhẹ, vậy mà cô bé đã kịp thời giữ được thân hình.

Tốc độ lao xuống của Vương Diệp rất nhanh, vài giây sau đã đến bên dưới Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi thấy bóng dáng Vương Diệp, tức thì thở phào một hơi, gọi một tiếng: “Anh Vương Diệp.” Vương Diệp vội dùng phi hổ trảo móc vào tảng đá bên cạnh, cài khóa an toàn cho Yêu Muội Nhi.

Sau khi xác nhận cô bé không còn nguy hiểm đến tính mạng, cậu lại thi triển Vũ Không Thuật bay thẳng xuống vách đá để xem giáo sư Tôn.

Nếu Yêu Muội Nhi đã không sao, giáo sư Tôn có thể cứu được thì vẫn nên cứu.

Vương Diệp nhanh chóng lao xuống vực.

Không bao lâu sau, cậu đã thấy bóng dáng giáo sư Tôn.

Nhìn thấy giáo sư Tôn trong khoảnh khắc, Vương Diệp tức thì hít một hơi khí lạnh.

Lúc này giáo sư Tôn đang nằm trên một dầm đá màu đen khổng lồ.

Dầm đá đen bắc ngang giữa Hách Hồn Đài và vách đá đối diện.

Bởi vì vách đá không hoàn toàn thẳng đứng, càng xuống dưới khe hở càng hẹp.

Đến đây đã xuống được hơn một trăm mét.

Cho nên chiều rộng của dầm đá đen cũng chỉ khoảng bảy tám mươi mét.

Bề rộng chỉ hơn một trượng.

Giáo sư Tôn không lệch đi đâu được, vừa hay rơi trúng lên dầm đá đen này.

Điều khiến Vương Diệp kinh ngạc là, trên dầm đá đen còn có rất nhiều di tích kiến trúc đổ nát.

Trông có vẻ có tường, ngói, phù điêu v.v...

Chỉ là đã bị hư hại vô cùng nghiêm trọng, không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Giáo sư Tôn đang nằm giữa một đống ngói vỡ.

Trên những viên ngói này mọc lên những bụi cây cao khoảng hơn một mét.

Ngói vụn bên dưới lại rất lỏng lẻo.

Chương 408

Giáo sư Tôn rơi xuống trước tiên đè lên bụi cây, sau đó lại làm vỡ không ít ngói.

Nhưng cũng nhờ vậy mà được giảm xóc.

Vậy mà không chết.

Giáo sư Tôn lúc này đang nằm giữa bụi cây và đống ngói vụn rên hừ hừ.

Vương Diệp lại đi đến bên cạnh giáo sư Tôn với vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là?

Dầm đá đen trong mạch truyện gốc?

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Xem ra mấy người trong cốt truyện gốc, ít nhất mạng sống vẫn phải giữ lại.

Ai mà ngờ được dầm đá đen, một trong những cảnh quan trọng nhất trong cốt truyện gốc, lại là nơi giáo sư Tôn rơi xuống sau khi ngã từ vách đá chứ?

Nếu Vương Diệp bỏ mặc giáo sư Tôn cũng như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác để hành động một mình, muốn tìm được những cảnh quan trọng này, thật sự phải tốn không ít tâm tư.

Những nơi này chứa đầy sự trùng hợp, có lẽ chỉ có nhân vật trong cốt truyện gốc mới có thể dễ dàng kích hoạt.

Vương Diệp đứng bên cạnh giáo sư Tôn cảm khái hồi lâu.

Giáo sư Tôn thực sự không chịu nổi nữa, vừa rên rỉ vừa hỏi Vương Diệp có mang theo thuốc trị ngoại thương không.

Vương Diệp gật đầu, từ trong không gian hệ thống lấy ra thuốc Vân Nam Bạch Dược cấp cứu, nước sát trùng và một ít băng gạc.

Cậu tốt bụng đỡ giáo sư Tôn dậy, dựa vào một bức tường thấp.

Đặt thuốc lên người giáo sư Tôn.

“Giáo sư Tôn, ông tự băng bó cho mình trước đi, tôi phải đi xem Yêu Muội Nhi.” Nói xong Vương Diệp lại men theo vách đá trèo lên.

Rất nhanh cậu đã tìm thấy vị trí của Yêu Muội Nhi.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người cũng đã từ trên men theo dây thừng trèo xuống.

Yêu Muội Nhi không bị thương gì.

Chỉ là tay vì phải kéo dây leo nên bị xước nhiều chỗ.

Vương Diệp vừa thấy thế thì sao mà được?

Cậu vội bảo Yêu Muội Nhi đứng vững, lấy ra các loại nước sát trùng rửa sạch, sau đó cẩn thận bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.

Cuối cùng còn ép Yêu Muội Nhi nuốt một đoạn nhỏ cành Thiên Niên Nhục Quế.

Yêu Muội Nhi sống chết nói mình đã hoàn toàn ổn, vết thương trên tay cũng bắt đầu lành lại, Vương Diệp lúc này mới thôi.

Sau đó Vương Bàn Tử la hét đòi trèo lên vách đá.

Treo lơ lửng giữa không trung thật sự khiến anh ta bủn rủn chân tay.

Hồ Bát Nhất hỏi một câu: “Giáo sư Tôn đâu?” Vương Diệp cười cười, chỉ xuống dưới.

“Giáo sư Tôn ở dưới đó, còn sống, hơn nữa còn phát hiện ra di tích mộ cổ.

Vừa hay lửa lớn trên kia vẫn đang cháy, chúng ta cùng xuống xem một chút.” Mấy người lập tức bắt đầu cố định dây an toàn, sau đó bắt đầu trèo xuống vách đá.

Sau hơn mười phút, tất cả mọi người đều đã đến được dầm đá đen.

Giáo sư Tôn lúc này đã tự lực cánh sinh, băng bó sơ qua vết thương của mình.

Thấy mấy người từ trên xuống, một khuôn mặt già nua vì kích động và hưng phấn đến nỗi méo mó, nước mắt cũng chảy ra.

“Tốt quá rồi, cuối cùng các cậu cũng đến, tôi còn tưởng các cậu bỏ mặc tôi rồi.” Vương Bàn Tử bĩu môi.

“Chúng ta là những chiến sĩ cách mạng kiên định, sao có thể bỏ rơi đồng đội của mình chứ?” Vương Diệp cười hắc hắc, chỉ vào đống phế tích kiến trúc bên cạnh giáo sư Tôn.

“Tham mưu Dương, cô đến xem giúp mọi người, những di tích cổ đại này có thể nhìn ra được gì không?” Tuyết Lỵ Dương nghe xong, lập tức nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ.

Trên dầm đá đen, những tàn tích kiến trúc được bảo tồn không nhiều.

Những thứ có thể nhận ra niên đại chỉ có phù điêu và ngói.

Tuyết Lỵ Dương xem xét một lúc, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên vách đá.

“Những tàn tích kiến trúc này, rất có thể là một phần của kiến trúc bên ngoài mộ đạo ban đầu ở trên kia.

Chỉ là… tại sao lại được xây trên dầm đá đen?

Và tại sao lại rơi xuống vực?” Tham mưu Dương hiển nhiên cũng không phải là người biết tuốt, trên mặt lập tức hiện đầy vẻ nghi hoặc.

Vương Diệp nhận ra thời cơ vẫn chưa đến.

Chắc chắn cần một số tác nhân kích thích khác, những người như Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương mới có thể phân tích và phán đoán ra bí mật của Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp biết lối vào thực sự của Địa Tiên Thôn chắc chắn không nằm sau cánh cửa đá trên Hách Hồn Đài.

Nơi đó chỉ là một cái bẫy.

Hơn nữa hình như lối vào nên ở dưới vách đá?

Vương Diệp cũng không dám chắc chắn.

Dù sao thì trong thế giới này có quá nhiều thay đổi.

Rất nhiều nơi đã được tăng thêm độ khó.

Hướng đi của cốt truyện chính cũng có một số thay đổi.

Lúc này vẫn cần phải tạo thêm tác nhân kích thích mới cho Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn và những người khác.

Nhưng, tác nhân kích thích đến từ đâu?

Vương Diệp đang nghĩ, đột nhiên lại có một âm thanh quỷ dị truyền đến.

Ầm ầm như tiếng sấm.

Cùng với âm thanh là những trận rung lắc.

Đất rung núi chuyển, dường như cả hẻm núi sắp sụp đổ.

Giáo sư Tôn sợ đến mặt trắng bệch.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người cũng sợ đến xanh mặt.

Chỉ có Vương Diệp mắt sáng lên.

Bởi vì cậu thấy hai đầu của dầm đá đen cắm vào vách đá đang lỏng ra.

Dường như trận động đất này chính là nhắm vào nó.

Từ trên vách đá không ngừng có đá vụn rơi xuống.

Vương Diệp hét lớn một tiếng, bảo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người khác trốn sau một bức tường thấp.

Phía trên vẫn còn một đoạn mái hiên của kiến trúc, miễn cưỡng có thể che chắn một chút.

Tuyết Lỵ Dương cũng bung Kim Cương Tán ra.

Còn về phần Vương Diệp, cậu rút Toái Tinh Kiếm ra, đi đến một bên của dầm đá đen.

Nhìn dầm đá đen đã lỏng ra, phát ra những tiếng ken két chói tai với vách đá, cậu giơ thanh kiếm trong tay lên.

Giáo sư Tôn ở xa thấy vậy, sợ đến hồn bay phách lạc.

“Vương Diệp, cậu định làm gì?

Chúng ta sẽ mất mạng đó!” “Mọi người mau ngăn cậu ta lại, Vương Diệp điên rồi, mọi người thấy chưa?” Giáo sư Tôn bị hành động của Vương Diệp dọa cho la hét liên tục.

Kết quả phát hiện mấy người bên cạnh đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn mình.

“Lão Tôn, ông nghĩ nếu không có Vương Diệp, chúng ta có thể sống đến bây giờ không?” “Còn bảo Vương Diệp điên rồi, tôi thấy ông mới điên đó." "Bất kể Vương Diệp làm gì, nhất định đều có lý do của cậu ấy." Giáo sư Tôn tuyệt vọng, cảm thấy mình bị một đám người điên bao vây.

Ngay cả Yêu Muội Nhi mới gia nhập đội không lâu cũng hoàn toàn tin tưởng Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn giáo sư Tôn, trên mặt lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành.

"Mọi người bám chắc vào nhé, chuyến hành trình tiếp theo sẽ hơi kích thích một chút xíu thôi, nếu không nhịn được thì cứ hét lớn lên." Nói xong, thanh trường kiếm trong tay Vương Diệp hạ xuống, chém mạnh vào nơi giao nhau giữa dầm đá đen và vách đá.

Chỗ giao nhau giữa dầm đá đen và vách đá vốn đã bị động đất làm cho rất lỏng lẻo.

Dầm đá đen đang không ngừng trượt xuống.

Lúc này bị Vương Diệp dùng trường kiếm chém mạnh, nó càng không chịu nổi lực, bắt đầu trượt xuống.

Giáo sư Tôn cảm thấy một trận mất trọng lượng, nhìn xuống vực sâu ít nhất mấy trăm mét, không thấy đáy, mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Chương 409

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng sợ đến xanh mặt.

Tin tưởng Vương Diệp là một chuyện, nhưng ngồi trên dầm đá đen rơi xuống từ độ cao này, đối với Vương Bàn Tử, tuyệt đối là chuyện còn kinh khủng hơn cả cái chết.

Bảo Vương Bàn Tử ra chiến trường đối mặt với hỏa lực của kẻ thù, vào cổ mộ đối mặt với tống tử đáng sợ, có lẽ anh ta sẽ không nhíu mày.

Nhưng bảo Vương Bàn Tử rơi tự do từ độ cao mấy trăm mét, tuyệt đối là cách chết thảm nhất mà anh ta có thể tưởng tượng được.

Vương Bàn Tử không nhịn được kêu rên: “Tao đã tạo nghiệt gì thế này.” Hồ Bát Nhất vẫn còn bình tĩnh, nắm chặt lấy Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đã ngất.

Tuyết Lỵ Dương ánh mắt kiên định, vừa giữ thăng bằng cơ thể, vừa nhìn Yêu Muội Nhi.

Ngược lại là Yêu Muội Nhi nhỏ tuổi nhất, mặt đầy hưng phấn, không có chút gì là sợ hãi.

Dầm đá đen khổng lồ bắt đầu trượt nhanh xuống theo vách đá.

Các tàn tích kiến trúc trên dầm đá đen cũng lần lượt sụp đổ hoàn toàn, gạch vỡ ngói vụn không ngừng rơi xuống vực sâu.

Đồng thời, dầm đá đen không ngừng ma sát với vách đá hai bên.

Dưới sự va chạm của vách đá, không ngừng có đá vụn bay ngang.

Chiều dài của dầm đá đen cũng không ngừng bị bào mòn.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Nếu cứ theo đà này, e rằng chưa đợi dầm đá đen đưa mọi người đến được cảnh mới, thứ này đã vỡ tan rồi.

Đến lúc đó không tránh khỏi vận mệnh toàn quân bị diệt.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, lập tức thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Cậu biến trọng lực của dầm đá đen thành một nửa so với ban đầu.

Dầm đá đen nặng vô cùng, dài ít nhất cũng phải bảy tám mươi mét.

Sau khi trọng lực giảm đi một nửa, tốc độ vẫn không giảm đi bao nhiêu.

Chỉ là lực va chạm rõ ràng đã nhỏ đi một chút.

Tốc độ dầm đá đen bị bào mòn và vỡ vụn cũng chậm lại.

Cuối cùng, sau vài phút kinh tâm động phách, cùng với một tiếng nổ lớn, bụi bay mù mịt khắp nơi, dầm đá đen cuối cùng cũng kẹt lại giữa hai bên vách đá.

Vách đá đến đây chỉ còn rộng khoảng năm mươi mét.

Các kiến trúc trên dầm đá đen đã bị phá hủy gần hết.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Yêu Muội Nhi đều bị bụi làm cho ho sặc sụa.

Giáo sư Tôn cũng bị va chạm mạnh làm cho nảy lên khỏi mặt đất, sau đó rên rỉ vài tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Vương Diệp hai mắt sáng rực.

Sau khi dầm đá đen rơi xuống, vị trí nó kẹt lại vô cùng chính xác.

Hai bên xuất hiện rất nhiều khe đá.

Trên vách đá, có không ít những cây Tùng Lân Cổ Mộc thấp thoáng ẩn hiện.

Những cây Tùng Lân Cổ Mộc rõ ràng đều là nắp quan tài, quan tài bằng gỗ tùng bên dưới đều đang mở ra.

Huyền quan!

Vương Diệp liếc mắt nhìn qua, ít nhất có mấy chục đến cả trăm cái huyền quan.

Điều khiến Vương Diệp kích động hơn là, những huyền quan này trông có vẻ khác với những cái mà mọi người thấy lúc mới vào hẻm núi.

Những huyền quan tạo thành pho tượng người khổng lồ, hàng ngàn hàng vạn huyền quan của Vô Đầu Đại Vương Thành, đều rất đơn sơ.

Gỗ dùng cũng là loại gỗ rất bình thường.

Mấy người đã phân tích, những huyền quan tạo thành hình tượng Ô Đầu Đại Vương, hẳn là quan quách của dân thường tầng lớp thấp, thậm chí là nô lệ.

Khả năng lớn nhất chính là quan tài của những công tượng, binh lính và nô lệ đã theo Vu Lăng Di Sơn Vương, tức Ô Dương Vương, trị thủy ở khu vực Vu Hạp năm đó.

Trong những huyền quan đó ngoài một số công cụ, quần áo đơn giản và hũ sành thô, gần như không có đồ tùy táng nào có giá trị.

Nhưng những quan quách Tùng Lân Cổ Mộc này thì khác.

Chất liệu đều là loại Tùng Lân Cổ Mộc ít nhất trên trăm năm tuổi.

Loại gỗ này giàu nhựa, ở miền Nam có độ ẩm cao, đặc biệt là trong hẻm núi vách đá như thế này, có khả năng chống mục rất mạnh.

Hơn nữa quan tài tuy được đục từ một khúc gỗ lớn nguyên khối, nhưng trên đó vẫn có một số hoa văn trang trí cổ xưa.

Trông có cảm giác rất có phẩm vị.

Rõ ràng là quan quách của người có văn hóa.

Điều khiến Vương Diệp phấn chấn hơn là, trong một khe đá gần dầm đá đen nhất, có thể thấy một quan quách Tùng Lân đang mở.

Trong quan quách có một thi thể của một lão già mặc áo bào rộng.

Thi thể lão già này đang ngồi trong quan quách mở.

Trang phục trên người trông giống như một tu tiên giả.

Tóc bạc da hồng, sắc mặt như người sống.

Hơn nữa Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể cảm nhận được, khí tức tỏa ra từ bên trong quan tài Tùng Lân Cổ Mộc này, cũng là một loại tiên khí thanh tao thoát tục, xa rời thế tục.

Mấy người khác vẫn đang hồi sức, chưa chú ý đến bên này.

Vương Diệp lại không kìm được mà bước tới.

Tu tiên giả!

Sau khi Vương Diệp đến thế giới này, cảm nhận lớn nhất chính là, nếu đã có sức mạnh Cổ thần, tại sao lại không có tu chân giả?

Nếu không có tu chân giả, làm sao để đối kháng với sức mạnh Cổ thần xâm nhập vào thế giới này?

Chỉ dựa vào sức mạnh của các đạo mộ giả thuộc các phái Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, rất khó để gây ra bất kỳ mối đe dọa nào đối với Cổ thần.

Theo mạch truyện gốc, phái Quan Sơn Thái Bảo về trình độ đạo mộ có thể không phải là mạnh nhất trong các môn phái.

Phái Quan Sơn Thái Bảo được coi là phái có lịch sử ngắn nhất trong các môn phái.

Hơn nữa nguồn gốc ban đầu chỉ tập trung ở khu vực Vu Hạp Quan Sơn.

Nhưng môn phái này rất đặc biệt.

Là môn phái có quan hệ gần gũi nhất với tu tiên trong tất cả các môn phái.

Nguyên nhân nói ra cũng rất đặc biệt.

Bởi vì Quan Sơn Đạo Cốt, ban đầu những ngôi mộ bị đào toàn là huyền quan ở khu vực Vu Hạp.

Mà ở khu vực Vu Hạp này, trong số các huyền quan, có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ đã theo Vu Lăng Di Sơn Vương cùng nhau trị thủy.

Những kỳ nhân dị sĩ này sở hữu các loại bí thuật.

Bao gồm cơ quan thuật, phong thủy thuật, quan tinh thuật v.v...

Trong đó cũng bao gồm các loại thuật tu tiên và luyện đan.

Quan Sơn Thái Bảo ban đầu được gọi là Quan Sơn Thái Bảo, chính là dựa vào việc đạo mộ ở khu vực Quan Sơn mà phát triển.

Từ trong những huyền quan này phát hiện ra lượng lớn đan thư, mai rùa, thẻ tre, trên đó ghi chép các bí thuật và thuật tu tiên luyện đan, phong phú hơn nhiều so với các môn phái khác.

Không chỉ nhắm vào thuật đạo mộ và phong thủy.

Đối với Vương Diệp mà nói, hiện tại cậu càng khao khát những thứ loại này.

Đặc biệt là sau khi Vương Diệp có được Linh Viên Phục Ma Trượng, có thể rút lấy kỹ năng thần thông trên vật phẩm và trấn áp yêu thú tà linh.

Chỉ cần Vương Diệp có thể tìm thấy đồ tốt trong huyền quan, nhất định có thể chuyển hóa thành sức chiến đấu.

Vương Diệp từ từ bước lên.

Thi thể của lão già được dựng ngồi dậy.

Và nắp quan quách Tùng Lân cũng được mở ra.

Điều này cho thấy quan quách này chắc chắn đã bị truyền nhân của phái Quan Sơn Thái Bảo mở qua.

Năm đó Lưu Bá Ôn vì muốn mời phái Quan Sơn Thái Bảo xuất sơn, giúp Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương xây dựng lăng tẩm, đã đặc biệt vẽ một bức Quan Sơn Đạo Cốt Đồ.

Trên Quan Sơn Đạo Cốt Đồ đã miêu tả sinh động thủ pháp đạo mộ của phái Quan Sơn Thái Bảo.

Dùng dây thừng đu người vào vách đá.

Chương 410

Trong động huyền quan, mở nắp quan tài, sau đó dùng dây trói thi đặc chế để trói thi thể trong quan quách, kéo ngồi dậy.

Hơn nữa trong quá trình này, Quan Sơn Thái Bảo sẽ đối mặt với thi thể trong quan quách.

Làm vậy là để phòng khi thi cốt trong quan quách xảy ra biến hóa, Quan Sơn Thái Bảo không kịp thời phát giác.

Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ đều ở trên vách đá cheo leo, không gian xoay xở vô cùng chật hẹp.

Một khi phát giác chậm, thi thể xảy ra dị biến, kết cục thường là vô cùng thê thảm.

Thi thể ngồi dậy trước mắt này, chắc chắn là kiệt tác của Quan Sơn Thái Bảo.

Vương Diệp đối với vàng bạc châu báu khao khát không mãnh liệt lắm.

Trong huyền quan ở hẻm núi này, vàng bạc châu báu vốn cũng rất ít.

Đồ tùy táng chủ yếu nhất, vẫn là các loại vật dụng tu tiên.

Vương Diệp từ xa đã nhìn thấy tiên khí vẫn còn bốc lên từ trong quan tài Tùng Lân Cổ Mộc sau mấy nghìn năm.

Lại gần xem, bên cạnh thi thể lão nhân, có mấy món đồ.

Một cuộn thẻ tre.

Dây thừng trên thẻ tre đã có phần mục nát, nhưng thẻ tre vẫn còn được bảo quản tốt.

Chữ viết trên đó vẫn rõ ràng.

Vương Diệp xem lướt qua, dường như là một loại công pháp tu hành về đả tọa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Chỉ là rất rõ ràng là không đầy đủ.

Thứ này được bảo quản bên trong huyền quan một thời gian khá dài.

Trong hẻm núi sinh khí dồi dào, thi thể lão nhân không bị phân hủy.

Thẻ tre vậy mà cũng được bảo quản tốt, đã là một kỳ tích.

Nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được thời gian.

Nếu cứ để tiếp, chữ viết trên thẻ tre sẽ từ từ biến mất.

Bản thân thẻ tre cũng sẽ mục nát.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đặt cuộn công pháp tàn quyển này vào không gian hệ thống.

Không có nơi nào thích hợp hơn không gian hệ thống để bảo quản loại cổ vật này.

Trong không gian hệ thống, thời gian ngừng trôi.

Ngay khi Vương Diệp cầm lấy những tàn quyển này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc với tàn quyển Huyền Thiên Công, nhận được một trăm điểm Quốc vận trị.” Tàn quyển Huyền Thiên Công!

Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Thứ này nhận được một trăm điểm Quốc vận trị, đối với Vương Diệp mà nói không tính là có giá trị bao nhiêu.

Nhưng chỉ riêng ba chữ Huyền Thiên Công, đã đại diện cho rất nhiều thứ.

Rất rõ ràng, đây là một loại công pháp tu hành được cả hệ thống thừa nhận.

Hoàng thiên không phụ người có lòng.

Xem ra trên thế giới này thật sự có người tu tiên, cũng có pháp tu tiên.

Trước đây Vương Diệp ở Vân Nam Trùng Cốc tuy cũng tiếp xúc qua một chút.

Nhưng Hiến Vương lão già khốn nạn tuy cũng theo đuổi trường sinh, nhưng lại không đi chính đạo.

Giỏi nhất là tạo dựng phong thủy và đằng thuật quỷ dị đáng sợ.

Dùng những thứ này để tu hành, cuối cùng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, không có cách nào đạt được sức mạnh thật sự.

Sau đó ở Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân, tiếp xúc chủ yếu vẫn là một phần nội dung tu hành của Tạng địa.

Chỉ là hoàn toàn không có hệ thống.

Người duy nhất có thể thông thạo công pháp tu hành của Mật tông Tạng địa là Thiết Bổng Lạt Ma, lại bị trọng thương, chỉ có thể ở nhà Sơ Nhất nghỉ ngơi.

Hơn nữa bản thân lão gia tử nói tiếng Hán cũng không tốt lắm, truyền thụ pháp tu hành Mật tông cho người Hán, quá khó khăn.

Chuyến đi Nam Hải Quy Khư sau này, tuy người tộc Hận Thiên cũng có theo đuổi trường sinh.

Nhưng rõ ràng là càng đi lệch hướng.

Cái kiểu Minh Thuyền Bôn Nguyệt, nghe đã không đáng tin.

Vương Diệp nghĩ tới nghĩ lui, nơi có khả năng tiếp xúc với công pháp tu hành chính thống nhất, thật sự chỉ có ở trong ngoài cổ mộ Địa Tiên Thôn, Vu Hạp Quan Sơn.

Bởi vì nơi này một là có mộ táng huyền quan của các kỳ nhân dị sĩ, các nhân sĩ tu hành mà Vu Lăng Di Sơn Vương đã chiêu mộ năm đó.

Những người này đều thân mang tuyệt kỹ.

Trong đó không ít người càng tinh thông đạo tu hành chính thống.

Ngoài ra nơi này mấy trăm năm nay, cũng hội tụ rất nhiều mộ táng huyền quan của các nhân sĩ tu hành ẩn cư trong núi.

Những nhân sĩ tu hành này tuy trong quan quách vàng bạc rất ít, nhưng những thứ như mai rùa, thẻ tre, thiên thư dị thuật tuyệt đối không thiếu.

Vương Diệp biết phán đoán của mình không sai.

Trong quan quách của người tu hành đầu tiên, đã phát hiện ra tàn quyển Huyền Thiên Công, tuyệt đối là thu hoạch lớn.

Vương Diệp cẩn thận cất thẻ tre tàn quyển Huyền Thiên Công vào không gian hệ thống, sau đó lại kiểm tra các vật phẩm trong quan quách Tùng Lân của lão già.

Bên cạnh lão già, đặt một thanh trường kiếm.

Vỏ kiếm được bảo quản vẫn còn rất tốt.

Nhìn hình dáng, có chút giống Đường đao.

Vương Diệp cẩn thận nhấc thanh trường kiếm từ trong quan quách Tùng Lân ra, nắm lấy chuôi kiếm, từ từ rút bảo kiếm ra.

Một luồng hàn quang lóe lên.

Vương Diệp cảm thấy một luồng khí lạnh buốt ập vào mặt.

Một thanh Tùng Văn Cổ Kiếm như nước mùa thu, hàn quang tứ phía.

Kiếm tốt!

Vương Diệp sau đó nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu mình.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc với Tùng Văn Thu Thủy Kiếm, nhận được 500 điểm Quốc vận trị.” Năm trăm điểm Quốc vận trị.

Đồ tốt à.

Vương Diệp xem xét kỹ, phát hiện Tùng Văn Thu Thủy Kiếm còn đi kèm một số thuộc tính đặc biệt.

Chấn nhiếp âm linh.

Đối với các loại tồn tại linh thể có tác dụng khắc chế đặc biệt.

Kiếm đái phong lôi.

Khi thi triển Tùng Văn Thu Thủy Kiếm có thể dẫn động sự biến hóa của khí tức giữa trời đất, nổi gió mạnh, phóng thiên lôi.

Thứ này hoàn toàn là một pháp khí.

Vương Diệp cầm Tùng Văn Thu Thủy Kiếm trong tay.

Thứ này không thể đem đi bán lấy tiền.

Bao nhiêu tiền cũng không đổi.

Nếu chỉ đơn thuần giao cho Tuyết Lỵ Dương và những người khác sử dụng cũng không thích hợp lắm.

Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác nói cho cùng vẫn là người bình thường.

Tuy đã được Vương Diệp dùng các kỹ năng như Thấu Hải Long Vương Trận Giáp Văn, Huyết Văn cường hóa, nhưng cuối cùng vẫn không thể khống chế được thanh bảo kiếm này.

Cho nên cậu quyết định tạm thời giữ lại.

Sau đó Vương Diệp lại cẩn thận tìm kiếm trong quan quách Tùng Lân của lão già.

Ánh sáng trong hẻm núi mờ tối, cộng thêm quan quách Tùng Lân cũng che khuất một phần ánh sáng, khiến bên trong quan tài một mảng tối tăm.

May mà kỹ năng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp vốn có thể nhìn trong đêm, còn có thể cảm nhận chính xác dao động linh lực, rất nhanh lại có phát hiện mới.

Bên cạnh vị trí thẻ tre vừa phát hiện, có một mảnh mai rùa.

Chương 411

Mai rùa đã nằm trong quan quách ít nhất cả ngàn năm.

Có lẽ là do duyên số trùng hợp bị một ít lá cây và bụi bẩn che phủ.

Trông giống như một mảnh gỗ mục nát.

Năm đó Quan Sơn Thái Bảo cũng không phát hiện ra mảnh mai rùa này trong góc.

Trên mai rùa khắc không ít hoa văn kỳ quái.

Vương Diệp thậm chí còn không cho rằng đó là một loại văn tự, hoàn toàn xem không hiểu.

Nhưng trên đó còn có một số lỗ khoan.

Vương Diệp, người quen thuộc với thiên tinh phong thủy học, nhìn thấy ngay lập tức hiểu ra, những lỗ khoan này khắc họa các vì sao trên trời.

Hơn nữa khắc là Nam phương Chu Tước thất tú trong Nhị Thập Bát Tinh Tú: Tỉnh tú, Quỷ tú, Liễu tú, Tinh tú, Trương tú, Dực tú, Chẩn tú.

Thứ này tuyệt đối có ích.

Vương Diệp không nói hai lời, trực tiếp cẩn thận nhặt mảnh mai rùa này từ trong quan tài lên, thổi đi lớp bụi bám trên đó.

Một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ tiếp xúc với Chu Tước Tinh Bàn, nhận được một nghìn điểm Quốc vận trị.” Chu Tước Tinh Bàn.

Quả nhiên không khác mấy so với những gì Vương Diệp tưởng tượng, đây là một vật phẩm có liên quan mật thiết đến thiên tinh phong thủy.

Nhưng điểm Quốc vận trị này… Một nghìn điểm?

Hơi quá rồi.

Cái Chu Tước Tinh Bàn này trông không có gì nổi bật, nhưng điểm Quốc vận trị lại cao đến đáng sợ.

Vương Diệp lập tức nghiên cứu kỹ thuộc tính cụ thể của Chu Tước Tinh Bàn.

Rất nhanh, Vương Diệp thở ra một hơi dài.

Đồ tốt, khó trách thứ này có thể có một nghìn điểm Quốc vận trị.

Tuyệt đối là đồ tốt.

Chu Tước Tinh Bàn, đã là tinh bàn thì có tác dụng cơ bản nhất của tinh bàn, trong thiên tinh phong thủy học là lạc tinh điểm huyệt.

Chu Tước Tinh Bàn có tác dụng gia tăng đối với thiên tinh phong thủy thuật ở khu vực Dương châu, Kinh châu, Giao châu, Ích châu trong Cửu châu thượng cổ.

Nói đơn giản là thứ này ở khu vực phía Nam xem thiên tinh phong thủy sẽ chính xác hơn, dễ dàng tìm kiếm huyệt vị phong thủy hơn.

Ngoài lạc tinh điểm huyệt, còn có tác dụng thông qua thiên tinh phong thủy học để phân biệt phương hướng, phân biệt cách cục phong thủy, dự đoán thiên tượng, thời tiết thậm chí là biến đổi khí hậu của năm đó v.v...

Vương Diệp xem mà hít khí lạnh.

Thứ này trông không nổi bật, không nói gì khác, chỉ riêng điểm này đặt ở thời cổ đại không phải người bình thường có thể sở hữu.

Tuyệt đối phải do quan phủ bảo quản.

Rơi vào tay tư nhân không biết sẽ dùng nó làm gì.

Chưa hết, tác dụng trong thuật lạc tinh điểm huyệt, chỉ là một trong những thuộc tính của Chu Tước Tinh Bàn.

Thuộc tính phía sau mới là thuộc tính khiến Vương Diệp phải kinh ngạc.

Thuộc tính phía sau của Chu Tước Tinh Bàn, vậy mà lại là triệu hoán Nam phương thất tú!

Theo thứ tự là Tỉnh Mộc Ngạn, Quỷ Kim Dương, Liễu Sĩ Chương, Tinh Nhật Mã, Trương Nguyệt Lộc, Dực Hỏa Xà, Chẩn Thủy Dẫn.

Quá khoa trương rồi.

Nhị Thập Bát Tinh Tú là thần linh trên trời.

Những vị này nói một cách nghiêm khắc đã không phải là loại yêu quái tinh linh như ngũ đại gia tiên được thờ cúng trên mặt đất.

Là thần tiên chính hiệu.

Thế mà cũng có thể triệu hoán?

Vương Diệp xem kỹ, phát hiện triệu hoán này hẳn không phải là bản tôn của Nhị Thập Bát Tinh Tú, hai mươi tám thần quân thật sự.

Nếu như vậy thì quá đáng quá rồi.

Mà là ảnh thú phân thân của Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Triệu hoán ra là loại thú.

Người bình thường đều quen thuộc với các tinh quân như Khuê Mộc Lang, Mão Nhật Tinh Quan và Kháng Kim Long trong “Tây Du Ký”.

Mấy vị này xuất hiện đều là hình người.

Nhưng Chu Tước Tinh Bàn triệu hoán ra lại không phải hình người, mà là ảnh thú tương ứng với Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Ví dụ triệu hoán Khuê Mộc Lang, chính là triệu hoán ra một con sói.

Triệu hoán Mão Nhật Tinh Quan chính là triệu hoán ra một con gà.

Nam phương Chu Tước thất tú lần lượt tương ứng với Ngạn (lửng), Dương (dê), Chương (hoẵng), Mã (ngựa), Lộc (hươu), Xà (rắn), Dẫn (giun đất).

Điều kiện triệu hoán cũng không quá khắt khe.

Rất đơn giản, chính là dùng Quốc vận trị để triệu hoán.

Một lần kéo dài nhất một canh giờ, tiêu hao một trăm điểm Quốc vận trị.

Yêu cầu về Quốc vận trị thực ra không thấp.

Bởi vì Quốc vận trị không giống như năng lượng trị, kênh nhận được không đặc biệt nhiều.

Chỉ có thể thông qua việc không ngừng tiếp xúc với các loại cổ vật, pháp khí, trân bảo, tiến vào một nơi nào đó rất có linh khí mới có thể nhận được.

Một trăm điểm Quốc vận trị triệu hoán một trong thất tú trong một canh giờ, trông có vẻ khá hời, nhưng thực tế theo Vương Diệp thấy, vẫn khá xa xỉ.

Nhưng Vương Diệp rất nhanh đã thông suốt.

Quốc vận trị?

Mấy chục đến cả trăm cái quan quách Tùng Lân trước mắt này, chính là nguồn Quốc vận trị tốt nhất.

Đây mới là vừa xuống mở một cái quan tài, đã mò được hơn một nghìn điểm Quốc vận trị.

Hiệu suất khá cao.

Vương Diệp lập tức lại kiểm tra kỹ càng trên người lão già.

Người tu tiên vốn không có nhiều vật dục, cho nên đồ tùy táng rất ít.

Những thứ đáng tiền như vàng ngọc cũng rất ít.

Nhưng vẫn bị Vương Diệp tìm thấy một miếng ngọc bội nhỏ.

Trên miếng ngọc bội này tuy cũng mang theo linh khí nhàn nhạt, nhưng cũng chỉ là một món cổ ngọc bình thường có thể giúp người ta ngưng thần tĩnh khí mà thôi.

Chất lượng rất tốt, trong tay Đại Kim Nha chắc chắn có thể bán được giá cao.

Nhưng lại không có kỹ năng thần thông nào có thể rút lấy.

Vương Diệp đặt ngọc bội vào không gian hệ thống.

Lúc này Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đã nghỉ ngơi xong.

Tất cả mọi người trên dầm đá đen đều đã hoàn hồn.

Nhìn rõ tình hình xung quanh, cũng thấy được số lượng lớn huyền quan Tùng Lân trên vách đá bên cạnh.

Những người khác thì không sao, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai Mô Kim Hiệu Úy, thấy huyền quan mà không đi sờ mấy cái, thật sự là tay ngứa khó chịu.

Vì lo lắng Yêu Muội Nhi sợ hãi, hai người liền lừa Yêu Muội Nhi chăm sóc giáo sư Tôn vừa mới tỉnh, lẻn đến bên Vương Diệp, muốn cùng đi thăng quan phát tài.

Vương Diệp đương nhiên không từ chối.

Số lượng huyền quan ở đây rất nhiều, chỉ dựa vào một mình Vương Diệp tìm kiếm, tốc độ khá chậm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đều là tay lão luyện, bản lĩnh thăng quan phát tài của Mô Kim Hiệu Úy vẫn khá tốt.

Dù sao hai người cũng là người sòng phẳng, sau khi tìm được đồ tốt, Vương Diệp cũng không cần gì khác, chỉ cần sờ một cái, hấp thu Quốc vận trị trên đó.

Nếu có kỹ năng thần thông, rút lấy một chút là được rồi.

Về phần những thẻ tre, mai rùa các loại, Vương Diệp đã nói trước với hai người, những thứ này cậu đều lấy hết.

Đối với yêu cầu này của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không hề có chút ý kiến nào.

Hồ Bát Nhất còn đỡ hơn một chút.

Chương 412

Mục đích làm Mô Kim Hiệu Úy của Vương Bàn Tử đặc biệt đơn thuần, chính là để phát tài.

Mấy thứ như quy giáp, thẻ tre, trong mắt Bàn gia đây chỉ là đồ đốt.

Sự tôn trọng lớn nhất dành cho chúng là coi như không thấy.

Bảo Vương Bàn Tử cầm mấy thứ này, hắn còn chê mệt.

Nhưng những thứ này đối với Vương Diệp mà nói lại hoàn toàn khác.

Nếu có thể tìm được những thứ khác tương tự như tàn quyển Huyền Thiên Công, không chỉ có thể hấp thu lượng lớn Quốc Vận Trị, mà còn có thể nhận được công pháp tu hành chân chính.

Tuyệt đối là trân bảo.

Ngược lại, những thứ như vàng bạc, đối với Vương Diệp, người đã sở hữu vô số Nam Hải Nguyệt Minh Châu và đã bố trí sản nghiệp ở khu vực Hương Giang, Nam Dương, lại không có sức hấp dẫn lớn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một nhóm, Vương Diệp một mình một nhóm, nhanh chóng phân chia khu vực, bắt đầu công cuộc thu hoạch các huyền quan trong khu vực này.

Số lượng huyền quan không ít, nhưng phần lớn đã bị Quan Sơn Thái Bảo ghé thăm.

Những huyền quan bị Quan Sơn Thái Bảo ghé qua về cơ bản đều bị mở nắp, thi thể bên trong ở tư thế ngồi.

Vương Diệp dựa vào ưu thế của Thông Thiên Nhãn, có thể thấy rõ vị trí các huyền quan xung quanh, hơn nữa còn có thể nhìn thấy mức độ linh khí dồi dào trong các huyền quan Chu quốc.

Trong đó có một vài nơi linh khí đặc biệt sung túc, bất kể đã bị mở hay chưa, Vương Diệp đều phải đi xem một lượt.

Bên trong chắc chắn có đồ tốt.

Vương Diệp nhanh chóng mở liền ba huyền quan chưa bị Quan Sơn Thái Bảo động đến.

Trong ba huyền quan, hai cái đầu tiên đều là của người tu tiên.

Trông họ đều không còn trẻ, tóc râu đều đã bạc trắng.

Một trong số đó, da dẻ trắng đến đáng sợ, trông như nước.

Không biết là do lúc tu hành công pháp nào đó đã xảy ra sai sót, hay là do tu hành có thành tựu.

Trong huyền quan của hai người tu tiên, cũng có những thứ như thẻ tre công pháp tu hành và mai rùa.

Âm báo của hệ thống bên tai Vương Diệp không ngừng vang lên.

Trong mộ huyệt của người tu tiên có thi thể như nước, Vương Diệp tìm thấy năm phiến đá bạch ngọc, trên đó khắc mấy bức tranh trông như tranh sơn thủy.

Sau khi cầm lên tay, hệ thống thông báo Vương Diệp nhận được Ngọc Ba Công.

Hơn nữa không phải tàn quyển, mà là một bộ công pháp tu hành hoàn chỉnh.

Vương Diệp đoán không sai, Ngọc Ba Công quả thật là một loại công pháp tu hành trong nước.

Hơn nữa tốt nhất là tu luyện ở những nơi nước tự nhiên như sông lớn, thác nước, đầm sâu.

Có thể hấp thu tinh hoa linh khí trong nước.

Hiệu quả khá tốt.

Không nói đến những thứ khác, công năng làm đẹp dưỡng nhan tuyệt đối là số một.

Vị tu tiên giả tu luyện Ngọc Ba Công kia đã chết cả ngàn năm mà vẫn trông như còn sống.

Đương nhiên, Ngọc Ba Công chủ yếu vẫn là để tu hành hấp thu linh khí.

Ứng dụng cụ thể là có thể điều khiển dòng nước ở một mức độ nhất định.

Vương Diệp có truyền thừa của Vương Dã.

Kỹ năng điều khiển sóng nước đã được nâng tối đa.

Mấy kỹ xảo nhỏ điều khiển dòng nước của Ngọc Ba Công không hấp dẫn Vương Diệp lắm.

Nhưng kỹ xảo hấp thu linh khí trong nước lại rất hữu dụng với cậu.

Ứng dụng của Ngọc Ba Công có một vài hạn chế.

Chỉ có thể sử dụng trong nước.

Huyền Thiên Công tương đối mà nói hiệu quả tốt hơn nhiều.

Đáng tiếc chỉ là tàn quyển.

Vương Diệp hơi nhíu mày.

Rất nhanh lại quay về hướng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

“Lão Hồ, Bàn Tử, hai người nếu thấy thẻ tre, mai rùa gì đó thì nhớ gọi tôi.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang hì hục kéo thi thể trong quan tài tùng lân ra.

Nghe thấy lời Vương Diệp, vội vàng đáp lời.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đi đến bên cạnh Vương Diệp, cùng cậu dọn dẹp đồ vật trong quan tài.

Quan tài của người tu tiên, cho dù chưa bị trộm, đồ tùy táng bên trong vẫn rất ít.

Ngoài Ngọc Ba Công ra, Vương Diệp còn phát hiện một thanh chủy thủ trong quan tài của người tu tiên có thi thể như nước.

Chủy thủ có lưỡi bằng đồng thanh, chuôi bằng ngọc xanh, hình dáng như lá liễu, mang đường cong mềm mại.

Ở giữa còn có rãnh máu, vừa nhìn đã biết không phải đồ trang trí, mà là một vũ khí có sức sát thương rất mạnh.

Cùng lúc Vương Diệp chạm vào thanh chủy thủ này, cậu nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với Thanh Ngọc Phi Yến Đao, nhận được hai trăm điểm Quốc Vận Trị.” Chính Vương Diệp cũng không ngờ, mới kiểm tra quan tài thứ hai đã lại có đồ tốt.

Hai trăm điểm Quốc Vận Trị đã quyết định thứ này chắc chắn không phải vật phàm.

Sau đó Vương Diệp lại xem thuộc tính của Thanh Ngọc Phi Yến Đao.

Thanh Ngọc Phi Yến Đao không có thần thông đặc biệt.

Nhưng nó có hai thuộc tính đặc biệt, một là có thể tăng mạnh độ nhanh nhẹn và tốc độ cho người sở hữu.

Một cái khác là có thể tăng mạnh khả năng hoạt động dưới nước cho người sở hữu.

Vương Diệp đoán Thanh Ngọc Phi Yến Đao này là pháp khí phòng thân của chủ nhân Ngọc Ba Công khi tu hành dưới nước.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, mức độ tăng thuộc tính của món đồ này đối với cậu không lớn lắm.

Chút thuộc tính này đối với Vương Diệp mà nói, có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nhưng đối với Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, nó lại hữu dụng hơn nhiều.

"Con dao này là một món đồ không tồi, cô có thể dùng để phòng thân." Vương Diệp vừa nói vừa đưa Thanh Ngọc Phi Yến Đao cho Tuyết Lỵ Dương.

Sau khi cầm thanh chủy thủ trên tay, trong mắt Tuyết Lỵ Dương lộ vẻ vui mừng.

Con dao này chỉ dài khoảng một thước ba tấc.

Thân dao có hình dáng vô cùng tao nhã, chế tác tinh xảo.

Vẻ ngoài cực kỳ đẹp.

Đặc biệt hiếm có là trên thân dao còn có những hoa văn được khắc bằng một công nghệ nào đó không rõ.

Đặt trong quan tài ít nhất đã nghìn năm mà không hề có chút rỉ sét.

Tham mưu Dương suy nghĩ một chút rồi cũng nhận lấy.

Dù sao thì khi đổ đấu Mô Kim ở các vùng rừng sâu núi thẳm, sa mạc hoang vu, việc phải đối mặt với thú dữ và các loại nguy hiểm là rất thường xuyên.

Súng không phải lúc nào cũng mang theo được, còn những thứ như xẻng công binh thì Tuyết Lỵ Dương dùng không thuận tay.

Loại chủy thủ dài hơn một thước này vừa có thể làm công cụ, vừa có thể làm vũ khí phòng thân, vô cùng thích hợp.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương hai người tiếp tục tìm kiếm trong các quan tài khác.

Trong quan tài của người tu tiên thứ hai cũng xuất hiện một thứ khiến Vương Diệp vô cùng phấn khích.

Đan thư!

Cũng được ghi lại dưới dạng thẻ tre, trên đó toàn là thuật luyện đan của các tu hành giả thời thượng cổ.

Những người tu tiên trong các huyền quan ở đây, ngoài việc nắm giữ các loại dị thuật và công pháp tu hành, cũng có một số người tinh thông thuật luyện đan.

Rõ ràng chủ nhân của quan tài này là một cao thủ luyện đan, còn để lại đan thư của mình trong đồ tùy táng.

"Hệ thống kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với 《Vu Diêm Đan Thư》, nhận được hai trăm điểm Quốc Vận Trị." Vương Diệp cẩn thận cất hết thẻ tre vào không gian hệ thống của mình.

Quyển Vu Diêm Đan Thư này ghi lại toàn bộ các đan thư luyện chế đan dược đặc biệt bằng các loại khoáng thạch vu diêm trong mỏ vu diêm gần trấn Thanh Khê.

Điều này vô cùng hiếm có.

Càng hiếm có hơn là, bên cạnh thi thể, còn có một vài hũ gốm.

Chương 413

Trong hũ đựng các loại khoáng thạch vu diêm.

Đen, trắng, vàng, đỏ, xanh đủ cả năm màu, có loại trong suốt như pha lê, có loại đen kịt như than đá, có loại đỏ rực như lửa, có loại xanh biếc như nước, có loại vàng óng như vàng.

Bản thân những khoáng thạch vu diêm này không phải thứ quá quý giá.

Nhưng Vương Diệp lập tức phát hiện ra tác dụng của chúng.

Trong các đơn thuốc và phương pháp luyện đan được ghi lại trong 《Vu Diêm Đan Thư》, rất nhiều dược liệu dùng để luyện đan đều là những thứ Vương Diệp biết hoặc từng nghe qua.

Nhưng có năm loại vu diêm thì Vương Diệp hoàn toàn chưa từng thấy.

Năm loại vu diêm này vừa hay tương ứng với năm loại khoáng thạch vu diêm trong quan tài.

Đây được coi là năm phần mẫu.

Giúp Vương Diệp nhanh chóng biết được các loại khoáng thạch vu diêm được nhắc đến trong đan thư rốt cuộc trông như thế nào.

Số khoáng thạch vu diêm trong hũ đã đủ để Vương Diệp luyện chế không ít đan dược.

Nếu có cơ hội, Vương Diệp cũng có thể đến hang mỏ bên ngoài trấn Thanh Khê để tìm các loại khoáng thạch vu diêm khác.

Các đơn thuốc được ghi lại trong 《Vu Diêm Đan Thư》 còn có một đặc điểm.

Cảm giác chúng không phải dùng để cầu trường sinh.

Ngược lại giống như dùng để tăng cường các loại trạng thái cho người.

Tên của các loại đan dược cũng khác với các loại đan dược truyền thống như Cửu Chuyển Đan, Thái Ất Tiểu Hoàn Đan, Càn Khôn Nhất Tất Đan.

Toàn là những cái tên như Cửu Ngưu Phú Lực Đan, Thanh Bức Thăng Nguyệt Đan, Kim Thân Đan, vân vân.

Hiệu quả của những loại đan dược này cũng rất thú vị.

Nhìn thoáng qua, dường như không có quan hệ gì với tu hành.

Cửu Ngưu Phú Lực Đan là loại đan dược có thể tăng cường sức mạnh và sức bền của con người trong một khoảng thời gian nhất định.

Thanh Bức Thăng Nguyệt Đan là loại đan dược có thể tăng tốc độ và sự linh hoạt của con người trong một khoảng thời gian nhất định.

Kim Thân Đan là loại đan dược có thể tăng khả năng phòng ngự, khả năng chống chịu đòn đánh của con người trong một khoảng thời gian nhất định.

Cảm giác của Vương Diệp là, những loại đan dược này giống như các loại thuốc BUFF tăng trạng thái trong game vậy.

Rất… rất thực dụng.

Nếu có thể luyện chế ra, sau này trước khi đi thám hiểm gì đó, cứ uống vài viên đan dược trước đã.

Kéo trạng thái lên, tuyệt đối là một lựa chọn rất thực tế.

Hơn nữa, lợi ích của đan dược là không chỉ có thể buff cho mình mà còn có thể buff cho đồng đội.

Bất kể ai cùng Vương Diệp đi mạo hiểm, đều có thể kéo trạng thái lên mức vượt xa người thường.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng không lạ gì những thứ này.

Trong hệ thống của Mô Kim Hiệu Úy và Bàn Sơn Đạo Nhân cũng có những loại đan dược tương tự.

Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn chính là một ví dụ điển hình, được truyền thừa rất lâu trong phái Mô Kim Hiệu Úy.

Bàn Sơn Đạo Nhân cũng có rất nhiều bí dược đan hoàn với đủ loại hiệu quả.

Vương Diệp nhanh chóng hiểu ra, vị trong quan tài này có lẽ là một thuộc hạ đắc lực của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Năm đó khi Vu Lăng Di Sơn Vương trị thủy ở khu vực Vu Hạp, chắc chắn có một đội ngũ chuyên dùng để luyện đan, cung cấp đan dược cho thuộc hạ.

Cũng chẳng trách Vu Lăng Di Sơn Vương có thể có công lao khai sơn.

Chắc hẳn cũng có quan hệ nhất định với những loại đan dược này.

Vương Diệp càng nghĩ, càng cảm thấy vị Vu Lăng Di Sơn Vương này tương đối lợi hại.

Không chỉ bản thân lợi hại, mà trong số các thuộc hạ tụ họp lại, cũng có rất nhiều cao nhân.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương dọn dẹp triệt để quan tài của vị cao thủ luyện đan này.

Bên trong ngoài đan thư và năm hũ gốm đựng khoáng thạch vu diêm ra, còn có một lò luyện đan nhỏ tinh xảo.

Lúc nhìn thấy lò luyện đan này, cậu còn tưởng đó là một cái hũ gốm khác dùng để đựng khoáng thạch vu diêm.

Đường kính chỉ hơn một thước.

Trông giống như lư hương trong đạo quan miếu vũ.

Mà còn là loại nhỏ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc với thứ này, khi Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, cậu đã nhận ra giá trị của nó.

Vương Diệp cũng đã từng thấy lò luyện đan trong mộ Hiến Vương ở Vân Nam Trùng Cốc.

Hơn nữa lò luyện đan lúc đó còn lớn hơn, đủ cho hai ba người đứng vào để tránh dịch ăn mòn của Thi Động Thái Tuế.

Chỉ có điều lão già Hiến Vương đặt lò luyện đan trong mộ huyệt của mình lại chẳng phải là pháp khí đặc biệt gì, chỉ là một cái lò luyện đan bình thường nhất.

Ngược lại, cái lò luyện đan loại nhỏ được phát hiện trong huyền quan này lại là một lò luyện đan rất đặc biệt.

Âm báo của hệ thống vang lên.

"Kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với Ô Kim Nhất Khí Bàn Long Lô, nhận được ba trăm điểm Quốc Vận Trị." Ôi trời, quả nhiên là vật phẩm đặc biệt.

Vương Diệp liếc nhìn thuộc tính của Ô Kim Nhất Khí Bàn Long Lô, phát hiện thứ này quả thật không thích hợp để dùng Linh Viên Phục Ma Trượng rút lấy kỹ năng thần thông.

Các kỹ năng thần thông đi kèm với lò luyện đan này đều phát huy tác dụng khi luyện đan.

Tăng tỷ lệ luyện thành đan dược.

Tăng tỷ lệ luyện ra đan dược cực phẩm.

Đồng thời sẽ tăng thêm một hiệu quả nhất định cho tất cả đan dược luyện ra.

Ừm, có thể nói là một lò luyện đan cực phẩm.

Mặc dù Vương Diệp chưa từng tiếp xúc với các lò luyện đan khác, nhưng mỗi một thuộc tính trên Ô Kim Nhất Khí Bàn Long Lô đều vô cùng quan trọng đối với việc luyện đan.

Vương Diệp cẩn thận cất lò luyện đan vào không gian hệ thống.

Rất nhanh, ánh mắt cậu đã rơi vào chiếc quan tài thứ ba chưa bị trộm cướp.

Ánh mắt Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương lập tức không thể rời đi.

Bởi vì chiếc quan tài này thực sự quá đặc biệt.

Chiếc huyền quan thứ ba chưa bị trộm, về chất liệu đã khác với các huyền quan khác của Chu quốc.

Các huyền quan khác đều làm bằng gỗ tùng lân cổ.

Nhưng chiếc huyền quan này lại là một cỗ quan tài bằng kim thạch quỷ dị.

Phần chính được làm từ một loại khoáng thạch bán trong suốt màu đen tuyền có chấm vàng, giống như đá than tinh.

Nhìn qua độ dày chỉ khoảng hơn một tấc.

Trên đó còn có rất nhiều hoa văn tinh xảo phức tạp.

Khắc họa một số mãnh thú và đồ án tinh tú.

Xuyên qua tấm ván quan tài bằng khoáng thạch màu đen dày hơn một tấc, vậy mà có thể lờ mờ nhìn thấy thi thể bên trong.

Điều này đã đủ quỷ dị.

Càng quỷ dị hơn là, bên ngoài lớp quan tài khoáng thạch này, còn dùng kim loại làm khóa.

Lớp khóa kim loại này khóa chặt quan tài, tổng cộng có chín đạo.

Chất liệu kim loại rất đặc biệt, không phải vàng, không phải đồng, không phải sắt, trông giống một loại hợp kim nào đó.

Trên đó cũng có hoa văn rất phức tạp và tinh xảo.

Phía trên cùng của chín đạo khóa, cũng là cạnh nắp quan tài, là chín cái khóa.

Trên khóa không có lỗ khóa.

Thứ này không có chìa khóa, trông giống một loại cơ quan nào đó.

Vương Diệp đang định rút Toái Tinh Kiếm ra chém một nhát thì bị Tham mưu Dương ngăn lại.

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày, nhìn chín dải kim loại đang khóa chặt quan tài.

“Vương Diệp, đừng dùng sức mạnh, đây có lẽ là một loại cơ quan, nếu dùng sức mạnh, rất có thể sẽ kích hoạt cơ quan, phá hủy toàn bộ quan tài.” Vương Diệp nhíu mày.

“Phá hủy quan tài?

Chương 414

Phá hủy quan tài thì chẳng phải có thể dễ dàng lấy được đồ bên trong sao?

Đây không phải là tạo điều kiện cho đạo mộ tặc à?” Tuyết Lỵ Dương bị Vương Diệp hỏi đến ngẩn người, suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Cũng có khả năng là sẽ phá hủy vật phẩm bên trong quan tài.” Vương Diệp lại hỏi ngược lại, “Trong quan tài không phải là thi thể của mộ chủ sao?

Ông ta tốn công làm ra một cái cơ quan như vậy chỉ để hủy đi thi thể của mình?

Để rồi nhận lấy kết cục tan xương nát thịt?” Tuyết Lỵ Dương trừng lớn mắt, nửa ngày không nói nên lời, hiển nhiên bị Vương Diệp làm cho lúng túng.

Vương Diệp nhìn Tuyết Lỵ Dương đang có chút mơ màng, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

“Yên tâm đi, tôi thấy trên cái khóa này có mấy chỗ khí tức lưu động không giống những chỗ khác, chắc chắn đó là mấu chốt của cơ quan.

Cái này cũng giống nguyên lý phá trận thôi, để tôi thử một chút, nếu không được thì coi như là một bài học.” Vương Diệp lại rút Toái Tinh Kiếm ra, nhẹ nhàng gõ vào mấy chỗ trên chín đạo khóa kim loại.

Mấy cú gõ này không phải là gõ bừa.

Kỹ xảo phát lực của Vương Diệp vô cùng cao siêu, cộng thêm bản thân Toái Tinh Kiếm cũng có khả năng chém vàng chặt ngọc.

Rất nhanh chín đạo khóa kim loại bên ngoài quan tài đều rơi

xuống.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương đợi vài giây, thấy tấm ván quan tài bằng khoáng thạch màu đen không có gì thay đổi, thi thể trong quan tài cũng không thay đổi.

Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi dài.

Vương Diệp thì dùng Toái Tinh Kiếm lách một vòng dưới nắp quan tài bằng khoáng thạch màu đen.

Vương Diệp không dùng Hắc Chiết Tử, mà trực tiếp dùng Toái Tinh Kiếm thay thế.

Rất nhanh, nắp quan tài bằng khoáng thạch đã bị Vương Diệp làm cho lỏng ra.

Tuyết Lỵ Dương định lên giúp thì bị Vương Diệp ngăn lại.

“Tuyết Lỵ, cô cứ đứng bên cạnh xem đi, đừng vội động tay, bên ngoài quan tài có cơ quan, không chừng bên trong cũng có, cẩn thận một chút vẫn hơn.” Tuyết Lỵ Dương cũng không cố chấp, biết Vương Diệp cẩn thận, gật đầu rồi lùi lại mấy bước.

Vương Diệp cẩn thận đẩy tấm ván quan tài bằng khoáng thạch ra.

Sau đó liền thấy trong quan tài bốc lên mấy luồng khói đen.

Vương Diệp nhíu mày.

Vừa rồi trước khi mở quan tài, Vương Diệp đã dùng kỹ năng Thông Thiên Nhãn, cẩn thận kiểm tra khí tức bên trong.

Mặc dù linh lực vô cùng dồi dào, nhưng lại không có quá nhiều âm tà khí, ngược lại là một loại khí tức cương mãnh bạo liệt chiếm đa số.

Sau khi khói đen bốc lên, Vương Diệp cũng bất giác lùi lại hai bước.

Khói đen tiếp tục bốc lên, không hề có dấu hiệu tan đi.

Trực tiếp xông lên đám thực vật dây leo trên vách đá.

Đám thực vật dây leo màu xanh lục trong nháy mắt bị khói đen ăn mòn đến biến vàng khô héo.

Độc tính thật mạnh.

Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, độc tính trong khói đen của cỗ quan tài này không giống với bất kỳ loại độc tính nào cậu từng gặp trước đây.

Thứ này nếu dùng thuật ngữ hóa học để nói, là độc tố vô cơ.

Vô cùng chí mạng.

Không biết có phải là hợp chất xyanua không.

Vương Diệp giật mình.

Kháng độc tố mà Vương Diệp nhận được trước đây về cơ bản đều nhắm vào độc tố hữu cơ trên sinh vật.

Nếu thật sự bị khói đen này dính vào, tuy không đến mức trúng độc, nhưng e rằng cũng không phải là không có cảm giác gì.

Thật quỷ dị.

Rốt cuộc người trong quan tài này là ai?

Vương Diệp đợi khói đen tan hết, nhìn vào trong quan tài.

Phát hiện bên trong lại là thi thể của một người phụ nữ.

Điều này rất hiếm thấy.

Phải biết rằng phụ nữ thời cổ đại đa số đều ở trong khuê phòng hậu viện.

Phần lớn những người trong các huyền quan ở đây đều là những cao nhân đã giúp Vu Lăng Di Sơn Vương khai sơn phá đá, trị thủy năm đó, cũng như các tu hành sĩ sau này.

Bất kể là loại nào, phụ nữ đều ít lại càng ít.

Trên người thi thể của người phụ nữ này mặc một bộ giáp y hiếm thấy.

Kim lũ ngọc y?

Khoảnh khắc Vương Diệp nhìn thấy bộ giáp y này, cậu đã nghĩ đến bộ trang phục chôn cất mang tính biểu tượng của các vương hầu thời Hán, kim lũ ngọc y.

Chỉ thấy bộ ngọc giáp y trên người người phụ nữ cũng được làm từ những miếng ngọc thạch lớn hơn quân mạt chược một chút.

Chỉ có điều màu sắc của ngọc thạch tương tự như quan tài, cũng là màu đen tuyền có chấm vàng, bán trong suốt.

Được chế tạo rất mỏng, trông chỉ dày hơn vỏ trứng gà một chút.

Giữa các mảnh giáp này cũng được nối bằng chỉ vàng.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy mới lạ là bộ kim lũ ngọc y này không chỉ có màu sắc khác với những bộ ngọc y từng thấy, mà hình dáng cũng có sự khác biệt không nhỏ.

Bộ ngọc y này trông không giống quần áo, mà giống như giáp y dùng trong thực chiến.

Kim lũ ngọc y làm trang phục liệm hoàn toàn không cân nhắc đến việc có tiện cho hành động hay không, nó che phủ hoàn toàn thi thể.

Nhưng bộ ngọc y trên người người phụ nữ này chỉ che phủ phần thân trên.

Gương mặt không được che bằng mảnh ngọc, mà được che bằng một lớp sa mỏng.

Qua lớp sa mỏng có thể lờ mờ nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của người phụ nữ.

Ở một nơi tràn đầy sinh khí như trong hẻm núi này, thi thể người phụ nữ không có chút dấu hiệu mục nát nào, được bảo quản rất tốt.

Trên đỉnh đầu là một chiếc mũ giáp làm bằng ngọc thạch.

Cũng rất mỏng, nhưng không còn là từng mảnh ngọc, mà là nguyên một chiếc mũ giáp.

Đây là một nữ tướng quân?

Vương Diệp có chút kinh ngạc khi thấy hai bên thân thể người phụ nữ, mỗi bên có một cây chùy tám cạnh làm bằng kim loại màu đen.

Đầu chùy chỉ to bằng nắm tay người lớn, chia ra tám cạnh khá mỏng, trên đó còn có gai nhọn.

Thứ này tuy không khoa trương như cây kim chùy to bằng quả dưa hấu trong truyền thuyết, nhưng lại vô cùng sắc bén và hung tợn.

Nhìn một cái là biết tuyệt đối là binh khí thực chiến.

Vương Diệp đưa tay nhấc cả hai cây chùy lên.

Rất nhanh, âm báo của hệ thống truyền đến.

“Kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với Ô Kim Phá Sơn Chùy, nhận được một trăm điểm Quốc Vận Trị.” Ôi trời, đúng là binh khí thực chiến.

Vương Diệp cầm lên xem phần giải thích của hệ thống, lập tức phát hiện hai cây Ô Kim Phá Sơn Chùy này khá lợi hại.

Trên các cạnh của chùy có những gai nhọn, chuyên dùng để phá giáp.

Các thuộc tính đi kèm của hai cây chùy này cũng nhằm vào thực chiến.

Thuộc tính đầu tiên là phá giáp.

Có thể dễ dàng phá vỡ trọng giáp.

Thuộc tính đặc biệt thứ hai là huyễn vựng.

Sau khi đánh trúng mục tiêu, có thể khiến mục tiêu rơi vào trạng thái choáng váng.

Thời gian kéo dài tùy thuộc vào lực của người sử dụng.

Sau khi nhìn thấy hai thuộc tính này, khóe miệng Vương Diệp nhếch lên.

Thuộc tính phá giáp không quan trọng, Thương Long Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp vốn đã sắc bén vô song.

Chém đứt giáp sắt cũng không thành vấn đề, phá giáp không dựa vào trọng lượng mà hoàn toàn dựa vào sự sắc bén.

Nhưng thuộc tính huyễn vựng này, Vương Diệp rất thích.

Thuộc tính này quá thích hợp để rút lấy.

Vương Diệp cũng không kìm nén, lập tức lấy Linh Viên Phục Ma Trượng ra, thi triển kỹ năng rút lấy.

Rất nhanh, âm báo của hệ thống truyền đến.

Chương 415

“Chúc mừng ký chủ rút thuộc tính của Ô Kim Phá Sơn Chùy thành công, nhận được thuộc tính mới Huyễn Vựng.” “Thuộc tính mới có thể thêm vào binh khí khác, tiêu hao 100 điểm Quốc Vận Trị.” Vương Diệp vô cùng hài lòng, không ngờ lần rút đầu tiên đã rút được thuộc tính Huyễn Vựng.

Thuộc tính phá giáp phía sau hoàn toàn có thể bỏ qua.

Vương Diệp không chút do dự, lập tức thêm thuộc tính Huyễn Vựng vào Toái Tinh Kiếm.

Cảm giác cộng dồn thuộc tính thật sự quá đã.

Lúc này, trên Thương Long Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp đã được thêm vào mấy thuộc tính và kỹ năng.

Chỉ riêng gần đây rút rồi thêm vào đã có Kiếm Đái Phong Lôi và Huyễn Vựng.

Trước đó còn có Vạn Vật Thiết, Thiên Lôi Trảm, vân vân.

Vương Diệp thậm chí còn quyết tâm chế tạo một món binh khí cấp thần binh.

Đúng là chỉ cần ta rút đủ thuộc tính, binh khí bình thường cũng có thể biến thành thần binh, huống chi Toái Tinh Kiếm vốn đã là binh khí cấp bán thần binh.

Vương Diệp hài lòng nhìn thanh Toái Tinh Kiếm của mình.

Về phần hai cây chùy, đúng là đồ tốt, Vương Diệp vẫn lấy ra cất vào không gian hệ thống.

Thứ này còn có một thuộc tính đặc biệt, mang theo linh khí, dùng làm binh khí vẫn là cực phẩm hạng nhất.

Đem đi bán lấy tiền thì hơi đáng tiếc.

Đồ cổ loại binh khí rất khó bán được giá cao, trừ khi có câu chuyện đặc biệt, là danh kiếm truyền thế, ví dụ như kiếm của Việt Vương Câu Tiễn, mâu của Ngô Vương Phù Sai, những loại có thể ghép cặp.

Hai cây chùy này, ngược lại tiếp tục dùng làm binh khí thì giá trị cao hơn.

Có lẽ lúc đó đưa cho Vương Bàn Tử là một lựa chọn không tồi, khí chất khá hợp.

Vương Diệp vừa nghĩ đến Vương Bàn Tử, đã nghe thấy tiếng hét kích động của Vương Bàn Tử từ xa.

"Biểu đệ, cậu mau lại đây xem, chúng ta tìm được đồ tốt rồi!" Vương Diệp vừa nghe, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử hai người đang bận rộn bên cạnh một chiếc quan tài tùng lân to lớn.

Chiếc quan tài này cũng đã bị Quan Sơn Thái Bảo ghé thăm.

Có lẽ Vương Bàn Tử và Lão Hồ giữ vững nguyên tắc "to là tốt", nên đã chọn cái gã to xác có kích thước khác hẳn những chiếc quan tài khác này.

Vương Diệp trước đó đã dặn dò Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Những thứ khác thì sao cũng được, nhưng nếu phát hiện ra những thứ như thẻ tre, mai rùa, phiến đá, nhất định phải nhớ để lại cho Vương Diệp.

Mục đích quan trọng nhất của Vương Diệp là thu thập các công pháp tu hành và các loại thiên thư dị thuật trong quan tài của những người tu tiên này.

Vương Diệp đến gần xem, đúng là thẻ tre.

Hơn nữa còn không ít, có mấy cuộn, đều được đặt trong một cái rãnh dưới thi thể.

Vương Diệp đưa tay cầm thẻ tre lên.

Âm báo của hệ thống vang lên.

Huyền Thiên Công!

Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống liền giật nảy mình.

“Kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với tàn quyển Huyền Thiên Công, nhận được ba trăm điểm Quốc Vận Trị.” “Kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với tàn quyển Huyền Thiên Công, nhận được một trăm điểm Quốc Vận Trị.” “Kiểm tra thấy ký chủ tiếp xúc với tàn quyển Huyền Thiên Công, nhận được bốn trăm điểm Quốc Vận Trị.” “Kiểm tra thấy ký chủ đã thu thập đủ tàn quyển Huyền Thiên Công, nhận được Huyền Thiên Công hoàn chỉnh, nhận được một nghìn điểm Quốc Vận Trị.” Khóe miệng Vương Diệp thực sự không nhịn được mà cong lên.

Thế này thì quá tốt rồi.

Tàn quyển Huyền Thiên Công có thể nhận được Quốc Vận Trị, sau khi ghép đủ thành Huyền Thiên Công hoàn chỉnh còn có thể nhận được nhiều Quốc Vận Trị hơn.

Điều này cho thấy Huyền Thiên Công là một môn công pháp tương đối mạnh mẽ.

Ngay cả phần thưởng của hệ thống cũng rất hậu hĩnh.

Vương Diệp nhanh chóng tập trung sự chú ý vào Huyền Thiên

Công.

Xem xét kỹ mới thấy, đây quả thực là một công pháp tu hành vô cùng chính thống.

Theo mô tả của hệ thống, nó thuộc loại trung chính bình hòa, không thể thành công nhanh chóng, nhưng cũng sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, là một công pháp vô cùng vững chắc.

Môn công pháp này cũng được chia làm bảy tầng.

Hiệu quả của mỗi tầng lại có sự khác biệt nhỏ.

Chỉ có điều, trọng điểm mà Vương Diệp quan tâm không phải là các hiệu quả mà Huyền Thiên Công mang lại.

Bảy tầng của Huyền Thiên Công: Xan Phong Tịch Cốc, Nhất Dương Sinh, Thượng Thiên Thê, Tẩy Kinh Phạt Tủy, Nguyên Anh Sơ Phát, Kim Đan Đại Thành, Hóa Thân Ngũ Ngũ.

Có sự khác biệt rất lớn so với cảnh giới trong các tiểu thuyết tu chân mà Vương Diệp đã đọc trước đây.

Tịch Cốc này Vương Diệp thật không dám mạo hiểm.

Đó là có thể hấp thu linh lực giữa trời đất tự nhiên để biến thành động lực của bản thân.

Việc hấp thụ năng lượng từ thức ăn không còn cần thiết nữa.

Theo quan điểm của Vương Diệp, ăn uống là một sự hưởng thụ, Tịch Cốc hay không không thành vấn đề.

Nhất Dương Sinh, chân khí bắt đầu xuất hiện.

Thượng Thiên Thê, thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh.

Hai cảnh giới này đối với Vương Diệp hiện tại mà nói cũng hoàn toàn không cần thiết lắm.

Vương Diệp đã có thể bay rồi.

Tẩy Kinh Phạt Tủy, Vương Diệp đã trải qua rồi.

Ba cảnh giới phía sau mới là thứ Vương Diệp cảm thấy hứng thú: Nguyên Anh Sơ Phát, Kim Đan Đại Thành, Hóa Thân Ngũ Ngũ.

Đối với Vương Diệp, ba cảnh giới này mới là thứ cậu hứng thú nhất trong lòng.

Đây là tiết tấu muốn thành tiên a.

Chỉ có điều muốn đạt được ba cảnh giới này vẫn phải tu luyện xong bốn cảnh giới đầu tiên một cách nghiêm túc.

May mà phương thức tu hành chủ yếu của Huyền Thiên Công thực chất là hấp thu linh khí giữa trời đất, phối hợp với phương thức vận chuyển đặc biệt của kinh mạch trong cơ thể.

Bản thân nó là một công pháp cần tích lũy lâu dài.

Hơn nữa theo ghi chép trên thẻ tre, chủ nhân của thẻ tre Huyền Thiên Công cuối cùng cũng không tu luyện đến tầng thứ bảy.

Dù sao thì đến tầng thứ bảy đã bạch nhật phi thăng rồi.

Cũng sẽ không nằm trong quan tài hòm huyền quan.

Đối với người bình thường, hạn chế lớn nhất không phải là phương thức tu hành của Huyền Thiên Công khó hiểu, mà là linh khí không đủ dồi dào.

Cho dù là nơi có phong thủy tốt, nơi linh khí trời đất hội tụ, nồng độ linh khí thực tế sau khi bị Huyền Thiên Công hấp thu một thời gian cũng sẽ trở nên loãng đi.

Mà người bình thường căn bản không có cách nào đi tìm quá nhiều nơi linh khí hội tụ.

Không có cơ hội đó.

Đồng thời vào thời đại Huyền Thiên Công xuất hiện, lý luận phong thủy tuy đã xuất hiện, nhưng vẫn chưa hoàn thiện.

Người thời đó cũng không có công cụ giao thông tiện lợi như vậy, muốn tìm kiếm các nơi linh khí dồi dào cần phải tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Nhưng những điều này đối với Vương Diệp mà nói lại không phải là chuyện gì đặc biệt khó khăn.

Vương Diệp hiểu biết Thiên Tinh Phong Thủy, cũng học được không ít Thanh Ô Phong Thủy từ Hồ Bát Nhất, thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt đã thuần thục, Tầm Long Điểm Huyệt cũng rất thông thạo.

Việc tìm kiếm nơi có phong thủy tốt không khó.

Hơn nữa các lăng mộ cổ trong danh sơn đại xuyên, bản thân chúng là những nơi có phong thủy tuyệt vời mà các vương công quý tộc, cao nhân phong thủy thời đó khổ công tìm kiếm.

Linh khí tuyệt đối dồi dào hơn những nơi bình thường rất nhiều.

Vương Diệp đã từng trải qua mấy ngôi mộ lớn, bao gồm mộ Hiến Vương ở Vân Nam Trùng Cốc, thần cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân và Quy Khư ở Nam Hải, tuyệt đối đều là một trong những nơi linh khí dồi dào nhất thế gian.

Ngay cả bây giờ, cái hòm quan tài chật hẹp không thấy ánh mặt trời này, mức độ dồi dào linh khí cũng vượt xa các bảo địa phong thủy thông thường.

Thi thể trong mấy chục, mấy trăm huyền quan trong hẻm núi gần như đều không bị mục nát, ngoài việc những thi thể này đều là của các cao nhân tu hành, cũng có liên quan đến phong thủy linh khí dồi dào ở nơi đây.

Huyền Thiên Công dễ bắt đầu tu hành, cần kiên trì, đồng thời lại cần có bảo địa phong thủy phối hợp, thực sự quá thích hợp cho Vương Diệp tu hành.

Hơn nữa còn không cản trở việc Vương Diệp đi khắp thế giới tìm kiếm cổ mộ.

Điểm bất tiện duy nhất là, công pháp 《Huyền Thiên Công》 cần Vương Diệp tự mình học từng tầng một.

Không có cách nào hệ thống "đing" một tiếng là nắm vững được.

Vẫn phải tốn của Vương Diệp một ít thời gian và công sức.

May mà tinh lực của Vương Diệp dồi dào đến đáng sợ, buổi tối đi ngủ cũng chỉ là hình thức.

Chương 416

Sau này sẽ dùng hết để học tập.

Không nghi ngờ gì nữa, 《Huyền Thiên Công》 có thể coi là thu hoạch lớn nhất của Vương Diệp trong chuyến đi đến Quan Sơn ở Vu Hạp lần này, tính đến thời điểm hiện tại.

Sau khi Vương Diệp cất hết thẻ tre 《Huyền Thiên Công》, vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tham mưu Dương mấy người “thăng quan phát tài”.

Lúc này giáo sư Tôn và Yêu muội nhi cũng đã tỉnh táo trở lại.

Hai người nhìn thấy nhiều quan tài như vậy cũng không khỏi tò mò.

Đặc biệt là giáo sư Tôn, nhìn từng món cổ vật, cũng vô cùng phấn khích.

Nhưng điều Vương Diệp tò mò lại không phải là giáo sư Tôn.

Lão già này có phản ứng như vậy là bình thường.

Điều Vương Diệp tò mò là Yêu muội nhi.

Một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, nhìn thấy nhiều quan tài và thi thể như vậy, không hề có chút ý sợ hãi, còn tràn đầy tò mò.

Có bình thường không?

Yêu muội nhi tuy không động tay, nhưng hễ có chỗ nào mở quan tài là lại ghé qua xem.

Nhìn thấy thi thể các loại, cũng không thấy Yêu muội nhi sợ hãi bao nhiêu.

Vương Diệp cũng thấy khá mới mẻ.

Sau này Yêu Muội Nhi chắc chắn cũng là một nữ trung hào kiệt.

Mấy quan tài có linh khí dồi dào nhất đều đã bị Vương Diệp mở ra và vơ vét sạch sẽ.

Những quan tài còn lại, một là phần lớn đã bị Quan Sơn Thái Bảo đào trộm một lượt, hai là những người tu hành này đa số đều tâm không vướng ngoại vật, đồ tùy táng sau khi chết không nhiều.

Vàng bạc châu báu gần như không có.

Sau khi kiểm tra hết mấy chục cỗ quan tài, cũng chỉ tìm được vài miếng ngọc bội.

Phẩm chất cũng cao thấp khác nhau.

Giao cho Đại Kim Nha, ước chừng cũng được vài vạn tệ.

Những thứ khác là một số binh khí, và một ít mai rùa, thẻ ngọc.

Vương Diệp lần lượt cầm qua những thẻ tre, mai rùa và thẻ ngọc này để kiểm tra.

Phần lớn chúng đều không có tác dụng gì lớn.

Nhưng cũng có một hai bộ khinh công, cùng một số công pháp thổ nạp, cường thân kiện thể cơ bản nhất.

Vương Diệp cẩn thận cất chúng vào không gian hệ thống, đợi khi có thời gian sẽ sắp xếp lại.

Không chỉ có thể tự mình tu luyện, mà còn có thể đưa cho Yêu Muội Nhi, Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác luyện tập.

Đây toàn là những công pháp hữu dụng chính thống.

Vương Diệp không khỏi cảm thán.

Chẳng trách đến đầu thời nhà Minh, phe Quan Sơn Thái Bảo lại có thể áp đảo cả bốn phe Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh.

Thậm chí ấn Phát Khâu của phe Phát Khâu Thiên Quan cũng bị Quan Sơn Thái Bảo hủy đi.

Có thể nói gia tộc họ Phong của phe Quan Sơn Thái Bảo đã bén rễ tại Vu Hạp Quan Sơn, chuyên đào mộ huyền quan.

Tích lũy được bao nhiêu của cải chỉ là chuyện thứ yếu.

Quan trọng nhất là những thiên thư dị thuật trong huyền quan.

Những thiên thư dị thuật này bao gồm các loại công pháp, dị thuật về mọi phương diện.

Đủ các loại thuật phong thủy, công pháp tu hành, luyện đan hái thuốc, giăng khói đuổi trùng, tịch tà trấn hung...

So với các phe đào mộ khác chỉ dựa vào một số công pháp bí thuật do tổ tiên truyền lại, thứ họ biết nhiều hơn hẳn.

Thực lực cá nhân cũng mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa Quan Sơn Thái Bảo tồn tại dưới hình thức gia tộc, mối liên kết giữa các thành viên chặt chẽ hơn nhiều so với các phe phái khác.

Nếu không phải sau này bản thân nhà họ Phong xảy ra vấn đề, e rằng phe Quan Sơn Thái Bảo đã có thể thâu tóm tất cả các phe đào mộ khác.

Sau khi dọn dẹp gần như toàn bộ huyền quan xung quanh Hắc Thạch Lương, trời cũng đã tối hẳn.

Mọi người không dám qua đêm trên Hắc Thạch Lương.

Hai bên vách núi cheo leo, cả lên và xuống đều cao hơn ba trăm mét.

Trời đã tối, không thích hợp để leo trèo.

Cuối cùng, họ tìm thấy một khe nứt sâu vào vách đá hơn chục mét ở một bên.

Miễn cưỡng có thể cho mấy người dung thân qua đêm.

Bên trong hẻm núi này, không khí vô cùng không thích hợp cho con người sinh tồn.

Sinh cơ cực kỳ thịnh vượng, không khí ẩm ướt, đủ loại độc trùng.

May mà Vương Diệp có Long Vương huyết mạch, trong vòng mấy trăm mét, sâu bọ không dám lại gần vị trí của cậu.

Nhưng không khí gần như không lưu thông khiến người ta rất khó chịu.

Vương Diệp đành phải nhóm lửa, dùng kỹ năng tạo gió.

Để không khí xung quanh và mặt đất, vách đá trở nên khô ráo hơn một chút mới dễ chịu hơn.

Yêu Muội Nhi ăn xong thì cứ kêu nóng quá khó chịu.

Vương Diệp nghĩ một lát, trực tiếp thả Nãi Cùng Thần Băng Đạt Phổ Quỷ Trùng ra.

Lại lấy ra không ít nước sạch từ không gian hư số, để Nãi Cùng Thần Băng Đạt Phổ Quỷ Trùng biến chúng thành đá.

Một lát sau, nhiệt độ trong khe nứt vách đá cuối cùng cũng giảm xuống.

Yêu Muội Nhi, giáo sư Tôn, Shirley Dương và những người khác cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử định thay phiên gác đêm với Vương Diệp, nhưng bị cậu từ chối.

Vương Diệp căn bản không muốn ngủ.

Vừa mới có được nhiều thẻ tre, bản đá, mai rùa, thẻ ngọc có chứa công pháp như vậy, Vương Diệp làm sao ngủ được.

Nhanh chóng học, tiện thể sắp xếp lại một số công pháp mới là chuyện nghiêm túc.

Rất nhanh, những người khác đều đã nghỉ ngơi, trong khe nứt vang lên từng tràng tiếng ngáy.

Vương Diệp bắt đầu sắp xếp từng loại công pháp.

Khinh công pháp tên là Phi Yến Phản, là một loại khinh công cực kỳ linh hoạt có thể xuyên qua các loại kiến trúc và rừng cây.

Đối với Vương Diệp tác dụng không lớn.

Nhưng lại khá thích hợp cho con gái học.

Vương Diệp bèn sắp xếp lại bộ công pháp này, còn đặc biệt tìm giấy bút trong kho không gian hư số, ra dáng chỉnh lý thành một bản bí tịch.

Dù sao đi nữa, Yêu Muội Nhi và Shirley Dương học cái này không sai được.

Thân hình của Vương Bàn Tử học cái này e là hơi khó, Lão Hồ tay chân già cả cũng hơi gay go.

Cứ xem bản thân họ thế nào đã.

Vương Diệp tiếp tục sắp xếp, lại phát hiện một công pháp phòng ngự tương tự Kim Chung Tráo.

Kim Lân Giáp.

So với các kỹ năng phòng ngự như Long Thần Khải của chính Vương Diệp thì vẫn yếu hơn không ít.

Sau khi luyện thành, có thể khiến người thường có được sức phòng ngự gần như đao thương bất nhập.

Không chống được súng đạn, nỏ mạnh, cũng không chống được thần binh lợi khí, nhưng dùng hàng ngày thì đã đủ.

Hơn nữa thời gian luyện tập không nhiều.

Công pháp bí tịch này khá hợp với Vương Bàn Tử và Lão Hồ.

Luyện được đến trình độ nào thì phải xem tạo hóa của hai người họ.

Phía sau còn có một công pháp tu hành cơ bản nhất.

Tùng Phong Bạch Thạch Kình Cân.

Nghe có vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng thực ra là pháp môn hô hấp thổ nạp nhập môn, có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, đồng thời cũng có thể khiến cơ thể mạnh mẽ hơn, sức mạnh tăng lên.

Chương 417

Công pháp này không có chuyện nhanh thành, quý ở chỗ kiên trì.

Bao gồm cả giáo sư Tôn, tất cả mọi người đều có thể tu luyện.

Đương nhiên, Vương Diệp vẫn định để Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Yêu Muội Nhi tu luyện.

Đợi sau này về Kinh thành, sẽ để Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu cũng luyện một chút, coi như rèn luyện thân thể.

Trên những mai rùa và thẻ tre khác thì không có công pháp hoàn chỉnh.

Về cơ bản đều là một số ghi chép của địa phương.

Rất nhiều là chuyện về thời Vu Lăng Di Sơn Vương trị thủy.

Nhưng Vương Diệp rất nhanh đã phát hiện ra một số nội dung bất thường trên những thẻ tre và mai rùa trông có vẻ vô dụng này.

Trên những thẻ tre này, có hai cái tên rất kỳ lạ được nhắc đi nhắc lại.

Viêm Quỷ và Vu Hàm Huyết.

Viêm Quỷ là một loại yêu linh xuất hiện ở những động đá dưới lòng đất.

Khi Vu Lăng Di Sơn Vương trị thủy, phải mở núi phá đá.

Một số ngọn núi thậm chí còn bị đại quân do Vu Lăng Di Sơn Vương dẫn đầu đào xới toàn bộ.

Trong quá trình đào những ngọn núi này, cũng xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái.

Gặp phải dị thú tà linh khá nhiều.

Nhưng những dị thú tà linh khác đều không đáng sợ bằng Viêm Quỷ này.

Tương truyền năm đó Vu Lăng Di Sơn Vương trong quá trình mở núi trị thủy đã trấn áp vô số dị thú tà linh như Bí Dương, Vô Thương, Địa Lang...

Duy chỉ có yêu linh Viêm Quỷ này, Vu Lăng Di Sơn Vương cũng không có cách nào.

Khi mở núi, một khi có dấu hiệu Viêm Quỷ xuất hiện, chỉ có thể dừng công hoàn toàn.

Sau đó do Vu Lăng Di Sơn Vương dẫn đầu các đại vu tế dưới trướng, dâng tế phẩm cho Viêm Quỷ, xoa dịu cơn giận của nó.

Đợi mấy ngày sau, khi cơn giận của Viêm Quỷ tan đi, Vu Lăng Di Sơn Vương mới cho những người khác tiếp tục mở núi phá đá.

Con Viêm Quỷ này khá là lợi hại.

Lại có thể khiến cao nhân như Vu Lăng Di Sơn Vương cũng phải nhượng bộ.

Còn phải hiến tế nữa.

Ghi chép về loại yêu linh này không nhiều.

Vì trên thực tế trong quá trình mở núi, số lần Vu Lăng Di Sơn Vương gặp phải Viêm Quỷ cũng không nhiều.

Xem ra thứ này sống trong những hang động đá sâu thẳm.

Sẽ không chủ động ra ngoài tấn công con người.

Nhưng dường như thứ này lại có chút quan hệ gì đó với mộ huyệt của đại vu thượng cổ Vu Hàm.

Chỉ là ghi chép trên thẻ tre và mai rùa đều rất sơ sài.

Nhưng loại thứ hai là Vu Hàm Huyết lại được ghi chép khá chi tiết.

Tần suất xuất hiện của loại yêu linh này cũng rất cao.

Thực tế trong quá trình Vu Lăng Di Sơn Vương trị thủy ở vùng này, vẫn luôn bị Vu Hàm Huyết quấy nhiễu.

Vu Hàm Huyết không phải là một loại máu, mà là tên của một loại yêu linh.

Toàn thân đỏ như máu, hình dạng như mây nổi, khi xuất hiện thì che trời lấp đất.

Vu Hàm Huyết xuất hiện sẽ mang đến cuồng phong bão lớn, đồng thời còn mang theo độc tố cực mạnh.

Vu Lăng Di Sơn Vương đến đây để trị thủy.

Sợ nhất chính là cuồng phong mưa rào.

Thứ này quả thực là đối đầu với Vu Lăng Di Sơn Vương.

Vu Lăng Di Sơn Vương cũng đã tổ chức các cao nhân dưới trướng, nhiều lần ra tay đối phó với Vu Hàm Huyết.

Theo ghi chép trên thẻ tre, hai bên cũng có qua có lại.

Vu Lăng Di Sơn Vương từng đánh giết được Vu Hàm Huyết.

Nhưng Vu Hàm Huyết rõ ràng không chỉ có một.

Vu Hàm Huyết cũng đã gây ra thương vong và nỗi sợ hãi to lớn cho Vu Lăng Di Sơn Vương và đại quân trị thủy.

Vương Diệp nhìn thấy những ghi chép này trên thẻ tre và mai rùa, không khỏi trong lòng dấy lên một trận xao động.

Những thứ này trong tuyến thế giới ban đầu không hề có!

Cổ mộ Địa Tiên Thôn đã đủ đáng sợ rồi.

Bây giờ lại xuất hiện hai loại ác linh có liên quan đến đại vu thượng cổ Vu Hàm.

Vu Hàm Huyết tuyệt đối có liên quan trực tiếp đến Vu Hàm.

Viêm Quỷ tuy không có liên quan trực tiếp đến Vu Hàm, nhưng theo phân tích của Vương Diệp, e rằng thứ này còn đáng sợ hơn cả Vu Hàm Huyết.

Thậm chí Vương Diệp còn có một suy đoán táo bạo.

Đại vu thượng cổ Vu Hàm xây dựng lăng mộ của mình ở vùng Vu Hạp này, một mục đích là để trấn áp, hay nói cách khác là phong ấn Viêm Quỷ tồn tại sâu dưới lòng đất.

Vu Lăng Di Sơn Vương và thuộc hạ của ông ta chỉ gọi sự tồn tại đáng sợ này là Viêm Quỷ, là vì thứ này căn bản chưa từng trực tiếp xuất hiện.

Vu Lăng Di Sơn Vương có lẽ cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của Viêm Quỷ.

Vì thứ này rất có khả năng vẫn đang bị cổ mộ Vu Hàm phong ấn.

Mà thực lực và kiến thức của Vu Lăng Di Sơn Vương rất cao, cũng nhìn ra thứ này không tầm thường, không dám trêu chọc, còn cử hành hiến tế để gia cố phong ấn.

Vương Diệp đi suốt chặng đường, đối với thực lực của Vu Lăng Di Sơn Vương đã có chút hiểu biết.

Vị này tuyệt đối là một đại năng thời thượng cổ.

Mở núi trị thủy, đã gần bằng Đại Vũ.

Hơn nữa dưới trướng còn quy tụ nhiều kỳ nhân dị sĩ như vậy, chắc chắn cũng là một nhân vật tuyệt đỉnh ẩn mình trong dòng sông lịch sử.

Vu Hàm thì càng không cần phải nói.

Đại vu thượng cổ, trong truyền thuyết là người trung gian kết nối Thượng Đế và Hạ Đế, giữa thần linh và đế vương nhân gian.

Người phát minh ra thuật chiêm tinh sớm nhất, một trong những thủy tổ của y thuật, đứng đầu các đại vu thượng cổ.

Đã là nhân vật trong thần thoại rồi.

Hạng như Hiến Vương so với Vu Hàm, thật sự đúng là tiểu vu kiến đại vu theo nghĩa đen.

Bây giờ vấn đề đến rồi.

Thứ có thể khiến một nhân vật như Vu Hàm phải dùng lăng tẩm của mình để trấn áp phong ấn, rốt cuộc là cái gì?

Vương Diệp nghĩ đến đây, trên người không khỏi nổi lên một luồng khí lạnh.

Cổ Thần!

Vương Diệp lập tức nghĩ đến hai chữ này.

Vương Diệp đi suốt chặng đường, đã được lĩnh giáo thực lực của Cổ Thần thế giới này.

Bất kể là Tinh Ban Cổ Thần thoáng qua trong thi động ở Trùng Cốc Vân Nam.

Hay là Xà Thần trong thần cung Phượng Hoàng ở núi Côn Luân.

Hay là Long Thần ở Quy Khư Nam Hải.

Tất cả các Cổ Thần đều nắm giữ sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Chỉ có điều Cổ Thần dường như chưa hoàn toàn xâm nhập vào thế giới này.

Tinh Ban Cổ Thần cố gắng thông qua thi động để tiến vào thế giới này, nhưng đã thất bại.

Cuối cùng còn bị Vương Diệp phong ấn thi động trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc Vân Nam.

Xà Thần thì có khả năng đã từng đến thế giới này, nhưng Xà Thần nắm giữ sức mạnh không gian hư số lại không biết vì sao đã biến mất.

Chỉ để lại hài cốt và Mộ Trần Châu.

Long Thần trong Quy Khư Nam Hải, rất có khả năng có mối quan hệ lớn với sự hủy diệt của tộc người Hận Thiên.

Chương 418

Nhưng sau khi tộc người Hận Thiên bị tiêu diệt, Long Thần cũng không xâm nhập vào thế giới này.

Vương Diệp đoán có khả năng là vì lực lượng của Long Thần khi đối mặt với Nam Long Địa Hỏa cũng như sự chống cự của thành trì do người Hận Thiên xây dựng, đã tiêu hao quá nhiều thần lực.

Bây giờ hải khí trong Quy Khư Nam Hải đã tan đi, Nam Long Địa Hỏa đã bị kích phát hoàn toàn, Long Thần muốn tiến vào thế giới này độ khó không hề thấp.

Ngược lại là ở Quan Sơn Vu Hạp này, mộ Vu Hàm trấn áp phong ấn Cổ Thần được gọi là Viêm Quỷ.

Có chút nguy hiểm.

Hầm mỏ dưới trấn Thanh Khê, đã bị con người khai thác ngàn năm.

Rất khó nói có phá hủy một số bố trí của mộ Vu Hàm hay không.

Lỡ như đào phải thứ không nên đào, động chạm đến một số bố trí, thì Viêm Quỷ bị phong ấn trong núi sâu dưới lòng đất, rất có khả năng sẽ đột phá phong ấn.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, hít một hơi khí lạnh.

Xem ra chuyến đi Quan Sơn Vu Hạp lần này, Địa Tiên Thôn chỉ là một trong những nơi cần phải qua cửa.

Ngoài ra, còn có những cuộc phiêu lưu đáng sợ hơn đang chờ ở phía trước.

Hơn nữa đây không phải là chuyện Vương Diệp muốn trốn là có thể trốn được.

E rằng bây giờ mộ Vu Hàm đã bị phá hoại, phong ấn dưới lòng đất nói không chừng đã bị mở ra.

Vương Diệp càng nghĩ càng cảm thấy cấp bách.

Phải nhanh chóng nâng cao thực lực mới được.

Đồng thời đây cũng là một cơ hội.

Trong mộ Vu Hàm chắc chắn có nhiều bảo vật hơn, cũng có những sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Vu Hàm Huyết và Viêm Quỷ, nói không chừng còn có thể dung hợp.

Đúng là phú quý tìm trong hiểm nguy.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi thu hoạch lớn nhất.

Vương Diệp lập tức lại tĩnh tâm, bắt đầu học 《Huyền Thiên Công》.

Công pháp 《Huyền Thiên Công》 không quá khó.

Quan trọng nhất để nhập môn là phải cảm nhận được kinh mạch bên trong cơ thể người.

Cảm nhận được khí tức lưu động trong cơ thể mình.

Sau đó đạt đến trạng thái nội quan.

Sau khi hoàn thành bước này, là có thể dựa theo ghi chép của 《Huyền Thiên Công》, dẫn đạo khí tức trong cơ thể lưu động.

Chỉ cần khí tức trong cơ thể vận chuyển, là có thể tự động hấp thu linh khí trong môi trường xung quanh, không ngừng nghỉ, thậm chí khi ăn cơm ngủ cũng có thể tự động tu hành.

Vương Diệp xem một lúc, lập tức bắt đầu cảm nhận dòng chảy chân khí trong cơ thể.

Bước này đối với Vương Diệp khá đơn giản.

Khi Vương Diệp thi triển nhiều kỹ năng thần thông, đã cảm nhận được sức mạnh bên trong cơ thể mình.

Dòng chảy của những sức mạnh này đều ở trong kinh mạch của cơ thể người.

Sau khi Vương Diệp cảm ứng được dòng chảy khí tức, lập tức theo đó mà nắm rõ kinh mạch trong cơ thể mình.

Theo cách nói của 《Huyền Thiên Công》, kinh mạch trong cơ thể người bình thường đa số đều có tổn thương, một số kinh mạch còn bị tắc nghẽn.

Cần dùng phương pháp đặc biệt, tập trung chân khí trong cơ thể, đả thông những chỗ tắc nghẽn.

Vương Diệp trực tiếp hiểu là đả thông nhị mạch Nhâm Đốc.

Chỉ có điều sau khi Vương Diệp nội quan một chút dòng chảy chân khí và kinh mạch trong cơ thể mình, không chút nghi ngờ phát hiện kinh mạch của mình không hề tổn thương, hoàn mỹ không tì vết.

Hơn nữa cũng không có bất kỳ chỗ nào tắc nghẽn, tất cả đều thông suốt không trở ngại. 《Huyền Thiên Công》 ghi chép người tu hành có căn cốt và ngộ tính đều tốt, khoảng ba tháng là có thể đạt đến cảnh giới nội quan.

Đồng thời trong vòng nửa năm có thể khống chế được dòng chảy của chân khí.

Trong vòng một năm có thể nhập môn, đạt đến chân khí vận chuyển chu thiên, hấp thu tinh hoa linh khí trời đất.

Vương Diệp thử một chút, phát hiện mình bây giờ có thể làm

được.

Chân khí bắt đầu không ngừng tuần hoàn theo kinh mạch của Vương Diệp.

Cùng lúc đó linh khí nồng đậm xung quanh cũng không ngừng được Vương Diệp hấp thu vào cơ thể.

Một đêm trôi qua.

Chân khí trong cơ thể Vương Diệp vận chuyển ngày càng nhanh.

Chân khí xung quanh thậm chí còn bị Vương Diệp hấp thu gần hết.

Sáng sớm thức dậy, mọi người kinh ngạc phát hiện, sinh khí và sự oi bức trong toàn bộ hẻm núi đã dịu đi rất nhiều.

Một đêm Vương Diệp đã hấp thu mấy nghìn điểm năng lượng, đồng thời còn hấp thu hơn trăm điểm khí vận.

Tuy không nhiều, nhưng dù sao cũng là một việc có thể tăng trưởng lâu dài.

Không giống như việc Mô Kim tiếp xúc với đồ cổ là mua bán một lần.

Trong không gian hư số của Vương Diệp, trên đảo Thần Long Nam Dương, Vương Diệp đều có thể không ngừng tu hành.

Sau khi mọi người thức dậy, ăn uống đơn giản một chút.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, thể lực của mọi người đều đã hồi phục gần hết.

Nhưng tiếp theo nên đi đâu, ý kiến của mọi người lại có sự khác biệt.

Giáo sư Tôn định trèo lên vách đá lần nữa, quay lại Hách Hồn Đài, để xem phía sau thần đạo sau Hách Hồn Đài có ngôi mộ lớn nào không.

Shirley Dương cũng khá ủng hộ quan điểm này.

Nhưng Vương Bàn Tử kiên quyết phản đối.

Lý do cũng rất thực tế.

Trên Hắc Thạch Lương, đã thấy nhiều huyền quan như vậy.

Hơn nữa nhìn xuống dưới, còn có thể lờ mờ thấy thêm một ít.

Vương Bàn Tử xưa nay rất thực tế, tin chắc rằng ăn vào miệng mới là của mình.

Thay vì vất vả trèo lên tìm kiếm ngôi mộ lớn hư vô mờ mịt không biết có hay không, chi bằng cứ dọn dẹp sạch sẽ những huyền quan trong hẻm núi này trước.

Thu hết đồ tốt bên trong rồi hãy nói.

Hồ Bát Nhất bây giờ có chút khó xử.

Chỉ có thể nhìn về phía Vương Diệp.

Yêu Muội Nhi cũng tò mò nhìn Vương Diệp.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang đợi Vương Diệp phát biểu ý kiến.

Vương Diệp cũng đau đầu.

Sớm biết vậy lúc trước đã đọc sách kỹ hơn.

Qua lâu như vậy, rốt cuộc tìm thấy lối vào Địa Tiên Thôn như thế nào, Vương Diệp cũng không nhớ rõ lắm.

Hơn nữa chuyện này không phải nên do Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương quyết định sao?

Khoan đã!

Vương Diệp đột nhiên tỉnh ngộ.

Nếu mình không xuyên không đến thế giới này, vậy thì người có thể dẫn dắt tuyến thế giới tiến lên chính là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất dựa vào cái gì để phán đoán?

Thanh Đồng Long Phù và Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Hai thứ này mới là pháp bảo thật sự để tìm kiếm Địa Tiên Thôn.

Trước đó giáo sư Tôn sở dĩ lừa giáo sư Trần, để Shirley Dương và mọi người mạo hiểm tiến vào Quy Khư Nam Hải, chính là để tìm kiếm "Tần Vương Chiếu Cốt Kính".

Đương nhiên tấm gương đồng này không phải là "Tần Vương Chiếu Cốt Kính" thật sự, mà là tấm gương đồng quái dị phối hợp với Thanh Đồng Long Phù để tìm vị trí chính xác của Địa Tiên Thôn.

Chỉ có điều tấm gương đồng này vì ngâm trong nước biển quá lâu, đồng tính đã mất hết.

Phối hợp với Thanh Đồng Long Phù để tìm vị trí Địa Tiên Thôn, chỉ có thể sử dụng một hai lần.

Chương 419

Nhiều hơn nữa thì Thanh Đồng Long Phù và tấm gương đồng quái dị sẽ hỏng hoàn toàn.

Vương Diệp thấy mọi người đều tập trung ánh mắt vào mình, biết rằng mình đã dẫn dắt phương hướng quá nhiều lần trên đường đi.

Bây giờ những người trong đội đã nảy sinh sự ỷ lại nhất định vào Vương Diệp.

Ừm, điều này khá phù hợp với logic sự việc.

Hơn nữa nếu sau này đi đến các ngôi mộ khác, Vương Diệp cũng không ngại mọi người ỷ lại vào mình.

Dù sao trở thành lãnh đạo đội cũng rất sảng khoái.

Nhưng không phải bây giờ.

Tại Quan Sơn Vu Hạp, trong bối cảnh Địa Tiên Thôn này.

Vương Diệp vẫn cần Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn phải ra sức hơn một chút.

Dù sao trí nhớ của Vương Diệp về tình tiết gốc đã có chút mơ hồ rồi.

Đúng là chịu thiệt vì đọc sách không nghiêm túc.

Vương Diệp cười cười, chỉ vào ba lô của Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, đừng quên, trong tay anh vẫn còn một bảo bối đấy, lúc này không dùng thì lúc nào dùng?" Được Vương Diệp nhắc nhở, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đều phản ứng lại.

Hồ Bát Nhất lập tức đặt ba lô xuống, cẩn thận lấy ra tấm gương đồng quái dị và Thanh Đồng Long Phù. "Các vị, gương đồng quái dị và Thanh Đồng Long Phù tuy có thể tìm được vị trí Địa Tiên Thôn, nhưng vì ngâm trong nước quá lâu, tôi đoán nhiều nhất chỉ có thể sử dụng hai lần." "Có nên sử dụng ngay bây giờ hay không, chúng ta vẫn nên bàn bạc một chút rồi quyết định, nếu không sau này gương đồng quái dị bị hỏng thì sẽ rất phiền phức." Mấy người nghe Hồ Bát Nhất nói xong, sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng.

Vẻ mặt giáo sư Tôn là nghiêm trọng nhất.

Vương Diệp trong lòng rõ ràng, trong số tất cả mọi người ở đây, tâm tư của giáo sư Tôn là nặng nề nhất.

Đến bây giờ, e là giáo sư Tôn vẫn cho rằng mọi chuyện đều là sự sắp đặt của mình, mọi thứ đều không vượt ra ngoài kế hoạch của ông ta.

Nhưng trong việc sử dụng gương đồng quái dị, giáo sư Tôn lại vô cùng cẩn thận.

Ông ta đã tốn bao nhiêu công sức lừa gạt giáo sư Trần, để mọi người đến Quy Khư Nam Hải mạo hiểm tìm ra "Tần Vương Chiếu Cốt Kính", tự nhiên càng xem trọng tấm gương đồng quái dị này.

Giáo sư Tôn là người đầu tiên đứng ra phản đối. "Hồ Bát Nhất, không phải tôi không tin cậu, nhưng phương pháp mà cậu nói dùng Thanh Đồng Long Phù và gương đồng quái dị để suy diễn vị trí Địa Tiên Thôn, rốt cuộc có được không?

Đừng có lãng phí đồ tốt vô ích." Hồ Bát Nhất bĩu môi. "Ông nghĩ sao?

Mô Kim Hiệu Úy từ thời Hán Đường đến nay, trong số các thủ đoạn truyền lại có cả thủ đoạn Vấn Thiên Đả Quái." "Mô Kim Hiệu Úy ngoài thuật Tầm Long Điểm Huyệt ra, giỏi nhất vẫn là bốn chiêu Vọng, Văn, Vấn, Thiết." "Trong đó cái gọi là Vấn, chính là Vấn

Thiên." Hồ Bát Nhất nói về thủ đoạn của Mô Kim Hiệu Úy, trên mặt lập tức lấy lại tự tin.

Lại bắt đầu khôi phục lại cái tính ba hoa của một lão lính già.

Vấn Thiên Đả Quái, đối với Mô Kim Hiệu Úy, chủ yếu là hỏi mộ.

Phương pháp hỏi mộ cũng cần dùng đến các dụng cụ bói toán của vu thuật.

Trong đó còn cụ thể chia làm hai trường phái.

Một là Chúc Chiếu Kính Bặc, một là Chúc Chiếu Quy Bặc.

Thuật Chúc Chiếu Quy Bặc, ở chỗ Mô Kim Hiệu Úy đã thất truyền từ rất lâu rồi.

Tuy Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu tự xưng mình biết thuật Chúc Chiếu Quy Bặc, nhưng Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đều biết, lão mù đó chỉ nói bừa.

Thủ đoạn bói toán hàng ngày của Trần Hạt Tử, phần lớn đều không linh, công lao chủ yếu đều là kinh nghiệm giang hồ và tài ăn nói mà Trần Hạt Tử tích lũy được khi còn là khôi thủ Tả Lĩnh, lãnh tụ môn phái giang hồ.

Còn về thủ pháp sờ cốt, đó càng là thủ đoạn lưu manh của lão mù mà thôi.

Nói một cách nghiêm túc, Xà Thần Di Cốt Linh Bãi của Vương Diệp, ngược lại có vài phần tương tự với thuật Chúc Chiếu Quy Bặc.

Nhưng vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Vương Diệp cũng hy vọng lần này trong các huyền quan có thể phát hiện ra mai rùa và thẻ ngọc có liên quan đến Chúc Chiếu Quy Bặc.

Đáng tiếc đến nay vẫn chưa phát hiện.

Thủ đoạn Chúc Chiếu Kính Bặc, vốn dĩ sau thời Đường Tống cũng đã thất truyền.

Nhưng kỹ thuật này ở chỗ Hồ Bát Nhất lại được nối lại.

Chủ yếu là vì Hồ Bát Nhất không chỉ kế thừa 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》, mà còn học được không ít kiến thức về Chu Dịch quái tượng từ Trương Doanh Xuyên.

Vương Diệp cũng giúp Hồ Bát Nhất lừa được một số bản lĩnh bói toán từ Trần Ngọc Lâu.

Hơn nữa Lão Hồ quả thật không hổ là khí vận chi tử của tuyến thế giới ban đầu, bản thân cũng lĩnh ngộ được không ít.

Cộng thêm trong tay có Thanh Đồng Long Phù, Thanh Đồng Ngư Phù, gương đồng quái dị.

Lại tự mình nghiên cứu ra được.

Lão Hồ trước đó trong lòng đã nghĩ rất lâu, lúc này bị giáo sư Tôn vô tình dùng phép khích tướng, đã sắp xếp lại toàn bộ những gì trong đầu mình.

Có một số người chính là có thiên phú, khi đối chất với người khác thì đầu óc đặc biệt tỉnh táo.

Lão Hồ rõ ràng chính là loại người này. "Chính cái gọi là thập lục tự chu thiên cổ quái, bao gồm quái tượng, quái từ và quái số, suy diễn lẫn nhau, tương trợ lẫn nhau." "Trước đây tôi đã học được một số chu thiên quái tượng từ sư huynh Trương Doanh Xuyên, lại ở Nam Hải tìm hiểu về toàn thiên chu thiên quái số từ hậu duệ Long Hộ là Cổ Sai." "Bao nhiêu ngày nay tôi đã suy diễn lặp đi lặp lại, cuối cùng cũng tìm ra phương pháp sử dụng gương đồng quái dị." Nói xong, Hồ Bát Nhất lấy gương đồng quái dị ra, trực tiếp giải thích trên đó cách suy đoán các ký hiệu đặc định đại diện cho cái gì.

Ngư, long, nhân, quỷ, tiểu chu thiên tuần hoàn.

Cuối cùng là cách chuyển đổi những quái tượng, quái số này thành phương vị, không gian...

Vừa nói đến những thứ này, Vương Bàn Tử đã bắt đầu ngáp.

Shirley Dương tuy rất hứng thú, nhưng đáng tiếc kiến thức về văn hóa truyền thống thiếu hụt khá nhiều, cũng chỉ có thể hiểu được một chút.

Chỉ có Vương Diệp và giáo sư Tôn là có thể hiểu được Lão Hồ rốt cuộc đang nói gì.

Vương Diệp sớm đã có chuẩn bị tâm lý, thậm chí còn có thể chỉ điểm Lão Hồ một hai, đưa ra một số ý kiến về các thao tác cụ thể và suy diễn quái số.

Còn giáo sư Tôn thì hoàn toàn kinh ngạc.

Giáo sư Tôn là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, đồng thời lại là giáo sư đại học chuyên nghiên cứu văn hóa cổ đại, từ trong lòng ông ta vốn xem thường kẻ ít học nửa mùa như Hồ Bát Nhất.

Còn về Vương Diệp, tuy giáo sư Tôn sớm đã bị bản lĩnh của Vương Diệp khuất phục, nhưng về phương diện văn hóa cổ điển, vẫn có cảm giác ưu việt rất mạnh.

Nhưng bây giờ nghe Hồ Bát Nhất và Vương Diệp vừa đối thoại vừa suy diễn ra quái tượng, quái số của Thanh Đồng Long Phù, kinh ngạc đến mức mắt trợn tròn.

Quan trọng là giáo sư Tôn lại thật sự nghe hiểu được.

Càng nghe hiểu, càng biết độ khó của việc này.

Khi nhìn lại Vương Diệp và Hồ Bát Nhất, trong mắt giáo sư Tôn đã dần dần đầy vẻ khâm phục.

Hai anh em Vương Diệp và Hồ Bát Nhất một phen ba hoa, đã hoàn toàn lừa cho giáo sư Tôn choáng váng.

Ánh mắt Yêu Muội Nhi nhìn Vương Diệp càng thêm tràn đầy sự sùng bái.

Ngược lại Vương Bàn Tử vẫn còn giữ được lý trí. "Thôi thôi, hai anh em các người học vấn cao, đừng có khoe mẽ trước mặt Bàn gia này nữa, mau lên đi, cần suy diễn thì suy diễn, nếu không chúng ta đều phải kẹt ở đây không biết đi đâu." Vương Diệp gật đầu, cho Hồ Bát Nhất một ánh mắt khẳng định.

Shirley Dương và Yêu Muội Nhi hai người tự nhiên không có ý kiến.

Giáo sư Tôn cuối cùng cũng đồng ý.

Hồ Bát Nhất đặt quái phù lên mặt sau của gương đồng quái dị.

Sau đó lại bảo mọi người vây thành một vòng, che gió.

Bên trong vòng tròn đốt lên một cây nến Giao Ngư.

Đây là thứ lấy được từ Quy Khư Nam Hải.

Sau đó chiếu ánh sáng của nến vào lỗ mắt của phù đồng.

Lại tham chiếu thiên can địa chi, giáp tý thời thần các loại, là có thể suy đoán phương vị của cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Hồ Bát Nhất đang chuẩn bị xoay cổ kính, bắt đầu suy diễn thì đột nhiên trời tối sầm lại.

Một tiếng sét vang trời.

Lần này ngay cả Vương Diệp cũng giật mình.

Hồ Bát Nhất sợ đến mức tay run lên.

Mấy người bây giờ đều đang đứng trên Hắc Thạch Lương.

Cái Hắc Thạch Lương này Vương Diệp sớm đã nhìn ra, căn bản là được hình thành từ một cây cổ thụ cao chót vót thời thượng cổ.

Tương tự như hóa thạch, nhưng cứng hơn hóa thạch.

Chương 420

Nhưng thứ cứng đến mấy, sau khi rơi từ độ cao hàng trăm mét, lại bị sét đánh trúng, e là cũng không chịu nổi.

Bên dưới Hắc Thạch Lương, là vực sâu vách đá hàng trăm mét.

Tất cả mọi người nghe thấy tiếng sét đều đầu óc ong ong. "Không ổn!

Sấm sét này là do Thanh Đồng Long Phù dẫn đến." Vương Diệp lập tức phản ứng lại.

Lúc này trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên kim quang.

Dưới Thông Thiên Nhãn, trên Thanh Đồng Long Phù phát ra ánh sáng xanh lục lấp lánh.

Thứ này còn mang theo khí tức đặc thù, có chút tương tự như âm dương nhị khí giao hòa.

Khí tức trên Thanh Đồng Long Phù chí âm chí hàn, nhưng ở nơi có thể nhìn thấy mặt trời, lại dễ dàng dẫn phát thiên lôi địa hỏa. "Mau chạy đi, vào khe nứt lúc nãy." Vương Diệp nói xong, tất cả mọi người đều men theo Hắc Thạch Lương chạy vào khe nứt mà họ đã cắm trại đêm qua.

Bên ngoài, sấm sét nối tiếp nhau.

Hơn nữa toàn bộ đều nhắm vào hẻm núi chật hẹp.

Rõ ràng là không ổn.

Mọi người đều không dám ở ngoài lâu, chỉ có thể liều mạng chen vào trong khe nứt.

Không ngờ đi vào sâu nhất trong khe nứt đá, Vương Diệp phát hiện lại có một cửa hang chật hẹp mà một người có thể lách vào.

Trước đó vì chỉ cắm trại, nên không kiểm tra kỹ.

Bây giờ trong lúc cấp bách mới phát hiện ra nơi này.

Thấy sấm sét liên tiếp không ngừng, thậm chí có khả năng đánh vào trong khe nứt đá, Vương Diệp lập tức gọi mấy người men theo khe nứt hẹp này chen vào.

Sau khi vào trong, Vương Diệp đang dò đường phía trước, đột nhiên bên ngoài một tia sét đánh vào trong khe nứt.

Tiếng nổ lớn kèm theo ánh sáng chói lòa, chiếu sáng hang động phía trước.

Vương Diệp kinh ngạc phát hiện phía trước không xa có một cái đầu người thò ra.

Đầu người ngũ quan dữ tợn xấu xí, trông vô cùng đáng sợ.

Quan trọng là nó còn sống, mắt còn đảo lia lịa.

Vương Diệp vốn là người gan to bằng trời, nhưng đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vẫn sợ đến dựng tóc gáy.

Sau đó buông lời chửi thề, nói một câu thăm hỏi tao nhã, phản ứng lại rằng khuôn mặt người phía trước là Ba Sơn Viên Dứu!

Cái thứ quỷ này lại còn sống.

Vương Diệp bây giờ cũng có chút hỗn loạn, chỉ có thể hối hận vì lúc trước đọc sách không nghiêm túc.

Ba Sơn Viên Dứu tuyệt đối là manh mối quan trọng để tìm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Chỉ có điều thứ này xuất hiện ở đây, có hợp lý không?

Vương Diệp bây giờ đã không còn quan tâm đến những thứ khác.Vì Ba Sơn Viên Dứu đã xuất hiện, chứng tỏ tuyệt đối có liên quan đến việc tìm kiếm Địa Tiên Thôn.

Cứ đi theo là xong.

Vương Diệp tiến lên, phát hiện Ba Sơn Viên Dứu lại không có ý định bỏ đi.

Chẳng lẽ con này nhận ra giáo sư Tôn?

Vương Diệp còn đang hơi do dự, thì hai anh em Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đi tới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người nhìn thấy Ba Sơn Viên Dứu thì không có tính khí tốt như vậy, giơ xẻng công binh lên định phang một nhát.

Kết quả bị Vương Diệp cản lại. "Khoan đã, thứ này hình như không có ác ý." Vương Diệp nói xong, giáo sư Tôn đã từ phía sau chen lên.

Ba Sơn Viên Dứu nhìn thấy giáo sư Tôn trong nháy mắt, lập tức kích động, vừa nhảy vừa la, trong miệng không ngừng phát ra các loại tiếng kêu.

Giáo sư Tôn cũng vô cùng kích động, như thể gặp lại bạn cũ nhiều năm không gặp.

Vương Bàn Tử nhìn giáo sư Tôn không thuận mắt, thuận tay lại cầm lấy liên châu nỏ.

Giáo sư Tôn vội la lên: “Bàn Tử, cậu đừng động thủ.

Con Ba Sơn Viên Dữu này năm đó đã cứu mạng tôi!” Sau đó, Giáo sư Tôn giải thích một lượt.

Chuyện là năm đó ở mỏ đá, Giáo sư Tôn và Đoàn trưởng Phong hai người đói sắp chết, đến cả rau dại, vỏ cây, rễ cỏ cũng không có mà ăn.

May mà có con Ba Sơn Viên Dữu này, nó thường xuyên chạy đến trấn gần đó trộm không ít đồ ăn về cho hai người.

Thỉnh thoảng thậm chí còn trộm được cả thuốc lá, đường đỏ các loại.

Nhờ có nó mà Giáo sư Tôn và Đoàn trưởng Phong mới không chết đói, sống sót qua được.

Sau khi giải thích xong, mọi người cuối cùng cũng buông bỏ cảnh giác với con Ba Sơn Viên Dữu.

Con vượn cũng cảm nhận được thái độ của mọi người, không còn căng thẳng như trước nữa.

Yêu Muội Nhi đặc biệt dạn dĩ, còn tiến lên đút cho nó mấy viên kẹo.

Vương Diệp lại nheo mắt lại.

“Con Ba Sơn Viên Dữu này vậy mà có thể đến được chỗ huyền quan này, nơi đây cách Hách Hồn Đài phải hai ba trăm mét, muốn xuống đây không dễ dàng như vậy.” “Khả năng lớn nhất là bên trong vách đá này còn có một con đường bí mật.” Trong những ngọn núi lớn gần Quan Sơn, đâu đâu cũng có hang động, hầm mỏ và khe nứt.

Khả năng có một con đường bí mật thực sự không hề nhỏ.

Nếu không cũng chẳng thể giải thích được vì sao con Ba Sơn Viên Dữu lại xuất hiện ở đây.

Vương Diệp tuy có năng lực điều khiển động vật, nhưng con Ba Sơn Viên Dữu này rõ ràng có linh tính, tuy cũng có thể khống chế, nhưng sau khi khống chế thì linh trí sẽ mất đi, muốn nó dẫn đường sẽ rất khó khăn.

Vương Diệp chỉ đành nhẹ nhàng thương lượng với nó.

“Ta có kẹo, còn có thuốc lá, chỉ cần mi dẫn bọn ta đi tìm Lão Phong, tất cả những thứ này đều là của mi.” Ban đầu, con vượn nhìn thấy hai viên kẹo trong tay Vương Diệp thì còn có chút do dự.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp lại liên tục lấy ra đủ loại kẹo và đồ ăn vặt từ không gian hệ thống, thậm chí còn có cả thuốc lá.

Con Ba Sơn Viên Dữu lập tức mất hết sức chống cự.

Nó nhận lấy một điếu thuốc từ tay Vương Diệp rồi ngậm trên miệng.

Hồ Bát Nhất thấy mới lạ, bèn lấy diêm ra châm cho nó.

Ai ngờ con vượn này lại ung dung tự tại, hút thuốc y như người thật.

Hút xong, Vương Diệp chỉ vào hang động phía trước, rồi nói một tiếng “Đoàn trưởng Phong”.

Con Ba Sơn Viên Dữu như thể đã hiểu, nó gật gật đầu, lập tức đi về phía trước.

Mấy người thấy vậy đều vô cùng kích động.

Xem ra thật sự có hy vọng rồi.

Con Ba Sơn Viên Dữu nhanh chóng tìm thấy một con đường trong những khe nứt, hốc đá của hang núi.

Rất nhiều nơi trong số này là các khe đá và hang động tự nhiên.

Sau đó lại được con người tu sửa, nối liền các khe nứt và hang động này ở những vị trí nhất định, cuối cùng tạo thành một con đường ngầm có thể đi lại.

Nhưng vì trong các khe nứt và hang động có rất nhiều ngã rẽ, nếu không phải người quen thuộc thì căn bản không thể tìm thấy lối nối do con người xây dựng, rất dễ bị lạc trong những khe nứt dưới lòng đất chằng chịt như mạng nhện.

Đường đi quanh co khúc khuỷu, thậm chí còn đi qua mấy khe đá có đặt huyền quan.

Có những nơi còn lộ ra bên ngoài vách đá, phải men theo con đường nhỏ rộng chỉ khoảng hai ba thước, bám sát vách đá mà đi.

May mà ven đường có rất nhiều dây leo, có thể dùng làm tay vịn, nếu không thì người khác chưa nói, Vương Bàn Tử có đánh chết cũng không muốn đi con đường này.

Vương Diệp đi lại vô cùng thoải mái.

Bởi vì ven con đường ngầm bí mật này, thỉnh thoảng lại có thể phát hiện một vài huyền quan.

Những huyền quan này cũng là do các cao nhân năm xưa theo Vu Lăng Di Sơn Vương đến đây trị thủy để lại.

Tuy vàng bạc châu báu bên trong rất ít, nhưng vẫn phát hiện được một vài thứ rất có giá trị.

Quan trọng hơn là, những huyền quan trong con đường ngầm này, rất nhiều cái chưa từng bị Quan Sơn Thái Bảo ghé thăm.

Vương Diệp mở quan tài cực kỳ hiệu quả.

Thường là khi những người khác còn đang chật vật leo trèo, Vương Diệp đã cạy nắp quan tài ra, lấy hết đồ tốt bên trong.

Trên đường đi, Vương Diệp đã mở năm chiếc huyền quan.

Vì không gian chật hẹp, năm chiếc huyền quan này đều không lớn, đồ tùy táng bên trong cũng không nhiều.

Chương 421

Nhưng tất cả đều là hàng tinh xảo.

Một chuỗi đai lưng bằng ngọc Dương Chi vô cùng tinh mỹ.

Món đồ này giúp Vương Diệp nhận được một trăm điểm quốc vận.

Vương Diệp qua lại với Đại Kim Nha một thời gian dài, đối với ngọc cổ cũng có chút nghiên cứu.

Một chuỗi đai lưng bằng ngọc Dương Chi có công nghệ chế tác tinh xảo, chất liệu thượng hạng, bảo quản hoàn hảo, niên đại cổ xưa như vậy, ở những nơi như Lưu Ly Hán hay Phan Gia Viên trong nước, đều có thể bán được giá sáu con số.

Nếu ở Hương Giang, món đồ như vậy mà vào nhà đấu giá, giá bảy con số cảng tệ có hơi khó, nhưng mấy trăm nghìn thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Mấy trăm nghìn vào những năm 80 đó.

Mua được hai căn tứ hợp viện ở kinh thành.

Cho dù Vương Diệp đã không thiếu tiền, nhưng vẫn nuốt một ngụm nước bọt.

Một chiếc nỏ bắn đạn làm từ sừng nai mi bằng bạch ngọc.

Thật là kỳ lạ, cũng không biết cao nhân năm xưa vì sao lại muốn dùng một chiếc nỏ bắn đạn làm đồ tùy táng theo mình xuống mồ.

Đương nhiên, nỏ chỉ là cái khung, dây da đã không còn dùng được.

Dây da ban đầu có lẽ cũng là gân của một loài động vật nào đó.

Trải qua ngàn năm, vậy mà vẫn giữ được hình dáng ban đầu.

Vương Diệp cầm lên thử, dây da vẫn còn độ đàn hồi nhất định, nhưng trên đó đã xuất hiện không ít vết nứt.

Hỏng rồi.

Nhưng Vương Diệp rất nhanh đã tìm được vật thay thế trong không gian hệ thống.

Trên đường đi, Vương Diệp đã săn giết không ít dị thú và tà linh.

Trong số đó, những thứ rớt ra gân có gân của Giao khổng lồ có vằn trong Hồ Phong Thực núi Côn Luân, còn có gân của Chân long Nam Hải trong Quy Khư Nam Hải.

Dùng long cân làm nỏ bắn đạn, quả thực có chút xa xỉ.

Gân của Giao khổng lồ có vằn đàn hồi cực tốt, mà lại có mấy sợi.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, vẫn quyết định cắt một đoạn gân Giao khổng lồ có vằn, cẩn thận buộc lên chiếc nỏ sừng nai mi bằng bạch ngọc.

Không ngờ sau khi Vương Diệp tiện tay buộc gân Giao khổng lồ có vằn lên, hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở.

“Chúc mừng ký chủ hợp thành Nỏ Thần Giao Sừng Nai Mi, nhận được năm trăm điểm quốc vận.” Ơ, vậy mà vô tình sửa chữa hợp thành được một món pháp khí.

Từ số điểm quốc vận nhận được mà xem, uy lực còn không hề nhỏ.

Vương Diệp xem qua miêu tả của hệ thống về chiếc nỏ này, phát hiện nó đã có thể được xem là một món pháp khí.

Lực cần để kéo cung nhỏ đi, người bình thường cũng có thể kéo căng hoàn toàn.

Tầm bắn của nỏ tăng lên đáng kể.

Tần suất bắn đạn cũng nhanh hơn.

Hơn nữa, thứ này còn tự động điều chỉnh đường đạn, tỷ lệ trúng đích cũng trở nên cực cao.

Viên đạn bắn ra, dù là viên đạn đất bình thường nhất có uy lực rất thấp, cũng mang theo hiệu ứng tiêu cực giống như làm chậm.

Đây tuyệt đối là đồ tốt.

Nhưng khóe miệng Vương Diệp hơi giật giật.

Khí chất của món đồ này và Vương Diệp thực sự có chút không hợp.

Lần gần nhất Vương Diệp chơi nỏ bắn đạn đã là chuyện từ hồi cấp hai.

Vương Diệp vẫn quen dùng trường kiếm và cung lớn hơn.

Ngay lúc Vương Diệp có chút không biết làm gì với chiếc nỏ, thân hình lanh lợi của Yêu Muội Nhi xuất hiện sau lưng Vương Diệp.

“Anh Vương Diệp, sao anh lại cầm cái nỏ đó thế, lẽ nào anh cũng biết bắn ná à?” Vương Diệp mắt sáng lên: “Sao thế?

Yêu Muội Nhi, nghe ý của em, em biết bắn ná?” Yêu Muội Nhi bĩu môi: “Sao lại gọi là biết bắn ná chứ?

Ná của em bắn giỏi đến mức ông nội còn khen em lợi hại, bắn thỏ bắn chim chỉ cần một viên đá là đủ.

Cá dưới nước em còn bắn trúng được cơ.” Vương Diệp cười hắc hắc: “Yêu Muội Nhi, có phải khoác lác không đấy?” Yêu Muội Nhi trợn mắt to như chuông đồng: “Anh còn không tin em, Yêu Muội Nhi em đây không bao giờ khoác lác.” Vương Diệp đưa Nỏ Thần Giao Sừng Nai Mi cho Yêu Muội Nhi: “Nếu em không khoác lác thì bắn thử mấy phát xem sao, em thấy không?

Bắn bông hoa nở trên cái dây leo đối diện kia kìa." Yêu Muội Nhi nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ, chính là vách đá đối diện.

Khoảng cách ít nhất cũng hơn năm mươi mét.

Yêu Muội Nhi hơi nhíu mày: "Bắn thì được, nhưng không có đá." Vương Diệp nghe vậy thì cười, tìm trong không gian hệ thống.

Lúc trước ở Quy Khư Nam Hải, tộc nhân Hận Thiên Thị ngoài việc luyện đồng đen ra còn chế tạo rất nhiều công cụ và vũ khí bằng đá hắc diệu.

Cũng có một số chỉ đơn thuần là đồ trang sức.

Trong đó, hạt đá hắc diệu có đến mấy trăm, cả ngàn viên.

Những viên đá hắc diệu khác có hình dáng đẹp, lớn nhỏ cũng có mấy trăm khối, đều bị Vương Diệp dọn vào không gian hệ thống.

Mấy hạt này bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

Đá hắc diệu không phải là loại trang sức phổ biến.

Hơn nữa, trên đó còn mang theo khí tức Nam Long Địa Hỏa, bắn ra uy lực mạnh mẽ, thậm chí có thể gây sát thương địa hỏa.

Vương Diệp tiện tay lấy ra mấy viên hạt đá hắc diệu đưa cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi nhận lấy Nỏ Thần Giao Sừng Nai Mi và đạn đá hắc diệu, cầm trong tay, mắt sáng lên rất nhiều.

"Cái nỏ đẹp quá, mấy viên đá này cũng đẹp ghê, bắn đi có hơi uổng." Vương Diệp cười cười: "Em bắn tốt, anh sẽ tặng em cái nỏ này, tiện thể mấy trăm viên đá như thế này cũng cho em luôn." Yêu Muội Nhi nghe vậy, mắt càng sáng hơn.

Cô bé giơ Nỏ Thần Giao Sừng Nai Mi lên, kẹp viên đạn đá hắc diệu, nhắm vào đóa hoa đỏ nở trên dây leo ở vách đá đối diện.

Vừa buông tay, viên đạn đá hắc diệu như sao băng bay vút đi.

Khoảng cách hơn năm mươi mét, thoáng cái đã bay qua.

Viên đạn đá hắc diệu bắn ngay chính giữa đóa hoa đỏ.

Một tiếng “bốp” giòn tan vang lên, viên đạn đá hắc diệu vậy mà vỡ tan, tóe ra một luồng ánh lửa màu đỏ.

Yêu Muội Nhi vui mừng nhảy cẫng lên: “Trúng rồi, em bắn trúng rồi.” Nhưng tiếng reo lập tức dừng lại, vì từ vách đá đối diện truyền đến một tràng âm thanh sột soạt.

Ngay sau đó, từ trên vách đá rơi xuống một con rắn lớn to bằng miệng bát, dài bốn năm mét, trên đỉnh đầu có một mảng vảy đỉnh màu đỏ.

Mảng vảy đỉnh màu đen trên đầu con rắn lớn bị nhầm thành đóa hoa đỏ nở trong đám dây leo.

Kết quả bị viên đạn đá hắc diệu của Yêu Muội Nhi bắn trúng, sau khi đá hắc diệu vỡ ra, sức mạnh địa hỏa bùng phát, cộng thêm uy lực và hiệu ứng làm chậm của bản thân Nỏ Thần Giao Sừng Nai Mi, con rắn lớn vậy mà bị đánh ngất đi.

Yêu Muội Nhi nhìn mà chết lặng.

Vương Diệp cũng ngây người.

Con rắn lớn đó không phải bị ngất, mà là đã chết.

Uy lực của viên đạn đá hắc diệu cực lớn, trực tiếp đập vỡ vảy đỉnh màu đỏ của con rắn, sức mạnh địa hỏa lại thiêu chết nó.

Oan.

Thực sự quá oan.

Con rắn lớn này xưng vương xưng bá trong hẻm núi không biết đã bao lâu, nuốt chửng bao nhiêu sinh linh.

Không ngờ lại bị một phát đạn thử nỏ của Yêu Muội Nhi bắn chết.

Yêu Muội Nhi hoàn hồn lại, lúc này mới có chút do dự hỏi Vương Diệp: “Anh Vương Diệp, cái này có tính là em bắn trúng không?” Vương Diệp gật đầu, lại lấy ra mấy chục viên đạn đá hắc diệu từ không gian hệ thống đưa cho Yêu Muội Nhi: “Không cần tiết kiệm, anh còn rất nhiều, đợi ra khỏi hòm quan tài anh đưa hết cho em, bây giờ đưa cho em sợ em cầm không nổi.” Yêu Muội Nhi nghe vậy vui đến mức nhảy cẫng lên.

Thậm chí cả con Ba Sơn Viên Dữu đang dẫn đường phía trước cũng bị niềm vui của Yêu Muội Nhi lây nhiễm, cũng nhảy tưng tưng theo.

Lúc này, những người khác mới đuổi kịp, thấy chiếc nỏ trong tay Yêu Muội Nhi, ai cũng thấy thú vị.

Cả nhóm tiếp tục lên đường.

Vương Diệp trên đường tiếp tục thu hoạch.

Nhưng những thu hoạch sau này đều tương đối đơn giản.

Ngoài những vật nhỏ như ngọc bội thỉnh thoảng xuất hiện, còn lại đều là những thứ như mai rùa, bản đá, thẻ ngọc, thẻ tre.

Trong đó cũng có một vài công pháp tàn quyển.

Nhưng nhiều hơn cả là những ghi chép về cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

Vương Diệp vừa đi theo con Ba Sơn Viên Dữu, vừa giải mã những văn tự trên mai rùa, thẻ ngọc, bản đá này.

Chương 422

Trọng tâm chú ý của Vương Diệp không phải là Vu Lăng Di Sơn Vương.

Dù sao thì ghi chép về Vu Lăng Di Sơn Vương cũng khá nhiều.

Vương Diệp quan tâm hơn là những tung tích của cổ thần ở sâu trong dãy núi này, khu vực mộ Vu Hàm và Vu Hạp.

Đây mới là những phát hiện độc nhất của Vương Diệp trên dòng thời gian này.

Trong cốt truyện gốc không hề có những thứ này.

Trong đó, cổ thần càng là trọng điểm chú ý của Vương Diệp.

Đáng tiếc, trên đường đi, trên mai rùa thẻ tre chỉ có một vài lời nói rời rạc.

Đa số người đều chưa từng thấy bản tôn của Viêm Quỷ.

Thậm chí nghi thức hiến tế Viêm Quỷ cũng là do chính Vu Lăng Di Sơn Vương chủ trì.

Vương Diệp trong những ghi chép rời rạc này, cũng dần dần tổng kết ra được một vài thông tin.

Cái gọi là Viêm Quỷ, rất có khả năng là một loại cổ thần nắm giữ sức mạnh của lửa và khói.

Chân thân của Viêm Quỷ chưa từng xuất hiện ở thế giới này.

Năm xưa Vu Lăng Di Sơn Vương phát hiện tung tích Viêm Quỷ, là hình chiếu của cổ thần xuất hiện ở thế giới này.

Cũng có nghĩa là, Viêm Quỷ không phải là cổ thần, mà là hình chiếu của cổ thần tại thế giới này.

Nếu đã là hình chiếu của cổ thần, trong lòng Vương Diệp có một ý nghĩ táo bạo.

Giết chết một cổ thần độ khó có hơi cao.

Nhưng giết chết hình chiếu của cổ thần, Vương Diệp cảm thấy vẫn có thể thử một lần.

Trước đây Vương Diệp cũng đã từng giết chết nô bộc của cổ thần, thậm chí phong ấn cả thông đạo của cổ thần.

Hình chiếu của cổ thần, vẫn có thể thử xem sao.

Vương Diệp tiếp tục tiến lên.

Con Ba Sơn Viên Dữu cuối cùng đã đưa mọi người đến một ngôi mộ một nửa lộ ra bên ngoài, một nửa ẩn trong vách đá.

Ngôi mộ này lớn bằng một ngôi nhà.

So với không gian của những huyền quan khác, mộ thất này đã có thể nói là vô cùng xa xỉ, sang trọng.

Ở chính giữa mộ, đặt một quách quan tài Tùng Lân to lớn.

Chiếc quách Tùng Lân này lớn hơn tất cả những chiếc quan tài Vương Diệp gặp trên đường đi.

Dưới quách quan tài Tùng Lân, trên mặt đất bằng đá, còn có những hoa văn điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Rõ ràng còn có một quách đá lớn hơn.

Vương Diệp là người đầu tiên đến đây, lập tức lại gần quan sát kỹ.

Hoa văn trên quách đá điêu khắc vô cùng tinh tế.

Không giống như tác phẩm của thợ thủ công sơn dã bình thường, ngược lại giống như bút pháp của đại sư chính thống.

Trên đó có nhật nguyệt tinh thần, còn có sông núi.

Các loại kỳ hoa dị thảo, còn có tứ thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ và những linh thú thần bí không rõ tên khác.

Ban đầu Vương Diệp tưởng rằng những hình khắc trên quách là bản đồ của một nơi nào đó.

Nhưng sau khi kiểm tra kỹ nửa ngày, lại không khớp với bất kỳ nơi nào.

Ngoài ra, Vương Diệp rất nhanh phát hiện trên thân quách đá này, còn có chín đạo khóa khấu Thanh Đồng Ly Hổ.

Những khóa khấu này không giống với vòng kim loại mà Vương Diệp thấy trên Hắc Tinh Quan trước đây.

Vòng kim loại đó dường như chỉ đơn thuần dùng để phong tỏa quách.

Còn khóa khấu Thanh Đồng Ly Hổ trên quách đá trước mắt này, lại là một loại cơ quan vô cùng tinh vi.

Có chút thú vị.

Trên mặt Vương Diệp lập tức hiện lên một nụ cười.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và Giáo sư Tôn cũng đã đuổi kịp.

Giáo sư Tôn càng đi càng kích động.

Đến khi nhìn thấy quách đá, đã kích động đến mức mặt đỏ tai hồng.

“Ba Sơn Viên Dữu, Lão Phong đâu?

Đoàn trưởng Phong đâu?

Mày có biết Đoàn trưởng Phong ở đâu không?” Con vượn như hiểu được lời của Giáo sư Tôn, kêu lên mấy tiếng rồi lập tức dẫn mấy người đi đến một bên khác của quách đá.

Chỉ thấy ở một bên khác của mộ thất nơi đặt quách, dưới một đám dây leo, hiện ra một bóng người.

Bóng người này là một người đàn ông thân hình vạm vỡ.

Giáo sư Tôn thấy bóng người này, lập tức hét lên một tiếng "Lão Phong!", sau đó xúc động lao tới.

Vương Diệp cũng đi lên phía trước với vẻ mặt nghiêm nghị.

Quả nhiên, là một thi thể nam không đầu.

Quần áo trên người thi thể cho thấy, đây hẳn là người của thời đại này.

Đầu cúi gục xuống, hướng về mặt đất, không nhìn rõ ngũ quan.

Giáo sư Tôn đã bắt đầu khóc lóc thảm thiết trước thi thể của Đoàn trưởng Phong.

Vương Diệp biết, Giáo sư Tôn trên đường đi tuy đã che giấu rất nhiều chuyện, nhưng tình cảm đối với Đoàn trưởng Phong lại không phải là giả.

Nước mắt và sự bi thương lúc này cũng là tình cảm thật sự bộc lộ.

Dù sao, Đoàn trưởng Phong cũng là anh ruột của ông ta.

Vương Diệp không vạch trần ý đồ của Giáo sư Tôn, cũng không làm phiền ông ta.

Dù thế nào đi nữa, Đoàn trưởng Phong cũng là một nhân vật.

Là một người lính già đã chiến đấu từ thời kháng Nhật đến Triều Tiên, cuối cùng mới giải ngũ, rồi trốn thoát khỏi mỏ đá.

Vương Diệp vẫn quyết định dành cho ông sự tôn trọng đầy đủ.

Không phải vì thân phận hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, mà là với tư cách một chiến sĩ đủ tiêu chuẩn.

Còn về thân phận hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, Lão Phong làm không được tốt lắm.

Giáo sư Tôn kiểm tra kỹ thi thể của Đoàn trưởng Phong.

Rất nhanh đã phân tích ra nguyên nhân cái chết của ông.

Đoàn trưởng Phong năm xưa sau khi trốn khỏi mỏ đá, đã trở về quê nhà.

Đồng thời dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Phú do Quan Sơn Thái Bảo truyền lại, đã thực sự tìm thấy di tích cổ mộ của Địa Tiên Thôn.

Thậm chí Đoàn trưởng Phong còn dựa vào ý chí kiên định và lòng dũng cảm phi thường của mình, vượt qua cả Vô Ảnh Tiên Kiều.

Nhưng khi tìm kiếm Địa Tiên Thôn, cuối cùng lại gục ngã trước chiếc quách này.

Giáo sư Tôn vẫn còn đang khóc.

Vương Diệp không đợi nổi Giáo sư Tôn diễn hết kịch bản.

Theo trí nhớ của Vương Diệp và phán đoán về con người của Giáo sư Tôn, lão già này chắc chắn còn phải than khóc một trận nữa, lôi lại những khổ cực từng chịu ở mỏ đá ra kể lể, sau đó oán trách Đoàn trưởng Phong một tràng.

Đợi đến khi gần xong còn phải ra vẻ lo lắng không biết xử lý thi thể của Đoàn trưởng Phong thế nào.

Cả một màn kịch này không có một hai tiếng đồng hồ thì không xong.

Vương Diệp trực tiếp ngắt lời Giáo sư Tôn: “Giáo sư Tôn, ông cũng đừng quá đau buồn, Đoàn trưởng Phong chắc chắn sẽ để lại manh mối gì đó, không tin ông xem.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp ra tay, trong túi áo quân phục rách nát trên thi thể Đoàn trưởng Phong, tìm ra một mảnh giấy.

Nhìn kỹ, đó là một vỏ bao thuốc lá.

Thực ra chính là bao bì thuốc lá thời đó.

Nhãn hiệu là một nhãn hiệu địa phương tên là Triêu Thiên Môn, vẫn là loại không có đầu lọc.

Trên mặt không có in chữ của vỏ bao thuốc lá, dùng bút chì viết rất nhiều chữ.

Vương Diệp trực tiếp đưa vỏ bao thuốc lá cho Giáo sư Tôn.

Bước này ít nhất đã tiết kiệm được hơn một tiếng đồng hồ.

Chương 423

Giáo sư Tôn cũng bị Vương Diệp làm cho ngớ người.

Đang khóc đến cao trào, đột nhiên bị ngắt mạch, ngây ra.

Mấy giây sau mới phản ứng lại, nhận lấy vỏ bao thuốc lá, bắt đầu xem xét kỹ chữ viết trên đó.

Vỏ bao thuốc lá viết đầy chữ.

Giáo sư Tôn có chút ngơ ngác, nhưng vẫn đọc hết những gì ghi trên đó.

Trên đó chủ yếu ghi lại thân thế của Đoàn trưởng Phong.

Việc Đoàn trưởng Phong là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo được viết thẳng ra ở đây.

Đồng thời cũng nhắc đến Giáo sư Tôn.

Trong giờ phút cuối cùng của cuộc đời, Đoàn trưởng Phong vẫn còn bao che cho Giáo sư Tôn, không hề nhắc đến quan hệ giữa mình và ông ta.

Đồng thời giải vây cho những gì Giáo sư Tôn đã trải qua ở mỏ đá, nói rằng chính Đoàn trưởng Phong đã chủ động đánh ngất Giáo sư Tôn rồi tự mình trốn đi.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là những ghi chép về Quan Sơn Thái Bảo và manh mối của Địa Tiên Thôn.

Gia tộc họ Phong khởi nghiệp vào thời Tống - Nguyên.

Lúc đó, người nhà họ Phong chỉ là những đạo tặc đào mộ lẻ tẻ.

Đến cuối Tống đầu Nguyên, thiên hạ đại loạn.

Người nhà họ Phong bén rễ ở khu vực Vu Hạp này.

Dần dần phát triển thành một tông tộc không nhỏ.

Sau khi ổn định, người nhà họ Phong bắt đầu làm lại nghề cũ.

Chỉ có điều hình thức mai táng ở khu vực Vu Hạp này gần như hoàn toàn khác với thổ táng ở các khu vực khác.

Cộng thêm nơi người nhà họ Phong định cư, lại là nơi chôn cất của Vu Lăng Di Sơn Vương và các cao nhân dưới trướng ông ta.

Những ngôi mộ ở đây về cơ bản đều là huyền quan.

Trước đây, người trộm mộ huyền quan rất ít.

Người nhà họ Phong coi như đã phát hiện ra một vùng biển xanh.

Huyền quan ở đây gần như lộ hoàn toàn trên vách đá, nhìn rõ mồn một.

Chỉ cần có bản lĩnh trèo non lội suối, đồ vật bên trong đều là của bạn.

Kết quả tự nhiên là nhà họ Phong từ đó phất lên.

Ngoài một số vàng ngọc bảo vật bên trong, thu hoạch lớn nhất của người nhà họ Phong chính là những gì các kỳ nhân dị sĩ trị thủy năm xưa để lại như tinh tượng âm dương, phong thủy kỳ môn, luyện đan hái thuốc, thậm chí cả công pháp phương thuật, v.v.

Tất cả những thứ này đều là bản lĩnh thực thụ.

Vậy mà đã khiến một gia tộc đạo tặc lẻ tẻ, không có nhiều truyền thừa và nền tảng như nhà họ Phong, thực lực tăng vọt.

Người nhà họ Phong cũng xem như sáng suốt, không phụ lòng kỳ ngộ này.

Không chỉ tiếp tục khai quật bảo vật trong huyền quan, mà còn nghiên cứu học tập các loại thiên thư dị thuật phát hiện được.

Hơn nữa còn nghiêm khắc ràng buộc người trong tộc, không được tiết lộ những gì mình học được, khi đi đào mộ ở những nơi ngoài Vu Hạp cũng đều rất kín đáo, và có chọn lọc, đều chọn những ngôi mộ của kỳ nhân dị sĩ có khả năng tùy táng thiên thư dị thuật.

Lối đi này khác với các phái trộm mộ khác chủ yếu vì tiền tài, có mục tiêu theo đuổi độc đáo của riêng mình.

Có phần giống với hành vi của phái Bàn Sơn Đạo Nhân khổ sở tìm cách giải trừ lời nguyền của bản thân.

Theo Vương Diệp thấy, đây chính là một lộ tuyến phát triển kín đáo và hoàn hảo.

Quả nhiên, sau mấy trăm năm tích lũy và nâng cao, đến đầu thời Minh, nhà họ Phong đã trở thành một đại phái trộm mộ vô cùng hùng mạnh.

Sau đó đến thời điểm này, nhà họ Phong đã đón nhận một sự kiện lớn làm thay đổi vận mệnh tông tộc của mình.

Được Lưu Bá Ôn tiến cử, trở thành Quan Sơn Thái Bảo do Minh Thái Tổ ngự ban, chuyên phụ trách lựa chọn phong thủy bảo địa, xây dựng lăng tẩm cho hoàng thất nhà Minh.

Mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo được ngự ban, đã trở thành vinh quang vĩnh viễn của người nhà họ Phong.

Một phái trộm mộ dân gian lại trở thành phong thủy sư của quan phủ, trong việc đối phó với các phái trộm mộ ban đầu, tự nhiên là như cá gặp nước.

Dưới sự phối hợp của các tuyển thủ chuyên nghiệp như Cẩm Y Vệ, Quan Sơn Thái Bảo đã giáng một đòn chí mạng cho mấy phái trộm mộ khác.

Mạch Phát Khâu Thiên Quan vốn đã ít người nay lại hoàn toàn tuyệt kỹ, ấn Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết cũng bị Quan Sơn Thái Bảo hủy đi.

Nhưng đúng như câu nói cổ, “phúc hề họa chi sở ỷ” (phúc là chỗ dựa của họa).

Trở thành Quan Sơn Thái Bảo, trấn áp các phái trộm mộ trong thiên hạ, đối với người nhà họ Phong chưa chắc đã hoàn toàn là chuyện tốt.

Sau hai ba trăm năm huy hoàng, người nhà họ Phong cũng nhận ra thiên hạ sắp có biến, Quan Sơn Thái Bảo e rằng sắp gặp họa.

Thế là vào cuối thời Minh, nhà họ Phong cả nhà di chuyển đến gần trấn Thanh Khê, xây dựng thôn trấn.

Đồng thời chuyển nghề cốt lõi của Quan Sơn sang khai thác mỏ muối Vu.

Từ đó cũng trở thành một phú hào, đại khoáng chủ một phương.

Vốn dĩ nếu cứ như vậy, nhà họ Phong cũng xem như rất thành công.

Nhưng có lẽ trước đây đã hại người quá nhiều, khí vận bị tổn hại, nhà họ Phong xuất hiện một người tên Phong Sư Cổ.

Trong dòng thời gian gốc, chính Phong Sư Cổ là người gây ra sự chia rẽ và suy yếu của nhà họ Phong.

Trong đầu người này toàn là những ý nghĩ luyện đan cầu trường sinh, trở thành tiên nhân.

Trớ trêu thay, bản lĩnh của người này lại học lệch, ngoài tu hành luyện đan ra, còn nắm giữ rất nhiều kỹ xảo trộm mộ.

Hướng cầu trường sinh cũng biến thành thu thập thiên thư trong các cổ mộ thiên hạ.

Nhất là Chu Thiên Long Cốt Quái Đồ trong mộ Quan Tài Sơn.

Nghe nói là từ đó đã ngộ ra được phương pháp tu thành địa tiên.

Hơn nữa không chỉ tự mình muốn tu thành địa tiên, còn phát động cả tông tộc, xây dựng một Địa Tiên Thôn.

Ngay trong cổ mộ.

Sau đó lại lừa gạt tộc nhân họ Phong, nói rằng thiên hạ sắp đại biến, muốn sống sót thì phải theo ông ta vào Địa Tiên Thôn, tu hành bất hủ, thành tựu địa tiên.

Trong dòng thời gian này, Phong Sư Cổ ngoài những hành động ngớ ngẩn trên ra, còn làm một việc.

Nghe nói trong Địa Tiên Thôn, Phong Sư Cổ đã phát hiện một di tích tiên nhân từ thời thượng cổ.

Chỉ có điều là đã bị phong ấn.

Chỉ cần có thể giải trừ phong ấn này, tiên nhân thượng cổ sẽ độ hóa cho tất cả người nhà họ Phong, trở thành tiên nhân.

Quá tà ác.

Vương Diệp vừa nghe, gần như tự động liên tưởng đến thứ bị phong ấn là gì.

Vương Diệp có hơn tám phần chắc chắn, nơi mà Phong Sư Cổ phát hiện, tuyệt đối là một phần của mộ Vu Hàm.

Vị tiên nhân thượng cổ được phong ấn trong đó, tuyệt đối không phải thần tiên gì.

Mà là hình chiếu của cổ thần - Viêm Quỷ!

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Vương Diệp.

Trong ghi chép của Đoàn trưởng Phong, không phải viết như vậy.

Sự việc phát triển đến đây, nhà họ Phong đã nghênh đón sự suy yếu và chia rẽ.

Một bộ phận người tin vào tà thuyết của Phong Sư Cổ, thực sự đã vào Địa Tiên Thôn.

Nhưng nhà họ Phong mệnh không nên tuyệt, trong tông tộc vẫn có người hiểu chuyện, dẫn dắt đại bộ phận người nhà họ Phong phản đối Phong Sư Cổ.

Vì khi nhà họ Phong mới phất lên, tổ tông đã để lại di huấn, nói rằng cổ mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương tuyệt đối không được khai quật.

Bên trong phong ấn một con quái vật.

Nếu không tuân thủ cấm kỵ này, sẽ mang đến nguy cơ diệt tộc.

Thật đúng là trùng hợp.

Trong lăng mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương, quả thực cũng có một con quái vật bị phong ấn.

Chỉ có điều con quái vật này khác với hình chiếu của cổ thần thời thượng cổ bị phong ấn trong mộ Vu Hàm.

Vật bị phong ấn này vốn tồn tại trong dòng thời gian gốc.

Cũng là động lực lớn nhất của Vương Diệp khi đến Quan Sơn ở Vu Hạp trước đây.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Chương 424

Dù cho tổ huấn của nhà họ Phong, và vật bị phong ấn mà Phong Sư Cổ tự mình phát hiện hoàn toàn không phải là một, nhưng lại trùng hợp ở chính điểm này.

Sự hiểu lầm trùng hợp này đã cứu nhà họ Phong một mạng.

Đại bộ phận người nhà họ Phong đều không theo Phong Sư Cổ vào Địa Tiên Thôn.

Phong Sư Cổ cũng khá cứng rắn, không hề ép buộc người khác phải vào, chỉ nói với những người còn lại rằng thiên hạ sắp đại biến, nếu không vào, sớm muộn gì cũng sẽ phải gánh chịu biến cố núi thây biển máu.

Vương Diệp nghe cái giọng điệu này cảm thấy rất quen tai.

Đây đã phát triển đến bước thế giới sắp tận thế rồi.

Chỉ có người tin Phong Sư Cổ mới được cứu rỗi, trở thành địa tiên bất tử bất diệt.

Hơn nữa Phong Sư Cổ còn để lại đường lui cho hậu nhân, biên soạn manh mối vào Địa Tiên Thôn thành 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Để cho hậu nhân nhà họ Phong, nếu có ai cảm thấy không sống nổi nữa, cũng có thể theo chỉ dẫn của Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà vào Địa Tiên Thôn.

Địa Tiên Thôn vĩnh viễn chào đón người nhà họ Phong.

Sau đó, ghi chép của Đoàn trưởng Phong chủ yếu là về hậu duệ nhà họ Phong, đặc biệt là hướng đi và truyền thừa của chi nhánh Đoàn trưởng Phong.

Phong Sư Cổ tuy điên rồ, nhưng bản lĩnh thì vẫn có.

Đặc biệt là bản lĩnh bói toán, vậy mà còn rất chuẩn.

Không lâu sau khi Phong Sư Cổ vào Địa Tiên Thôn, thiên hạ đại biến.

Thần Châu chìm nổi, sơn hà biến sắc, lưu khấu, thổ phỉ, quan binh tiễu phỉ, quân đội dị tộc, cả khu vực Vu Hạp đã phải chịu thảm kịch lớn nhất trong hàng ngàn năm.

Chiến hỏa liên miên, thương vong vô số.

Rất nhiều hậu duệ nhà họ Phong cũng bị buộc phải rời quê hương đi nơi khác sinh sống.

Tiên nhân của Đoàn trưởng Phong chính là vào thời điểm này đã di dời khỏi đây.

Đến đời Đoàn trưởng Phong, cuộc sống đã không thể tiếp tục, người nhà họ Phong tổng cộng cũng chẳng còn bao nhiêu.

Đoàn trưởng Phong bất đắc dĩ phải làm giặc cỏ.

Sau đó lại được thu biên, một đường chiến đấu.

Chiến công tự nhiên là không ít.

Nhưng con người Đoàn trưởng Phong, Vương Diệp cũng có thể tưởng tượng ra, tuyệt đối là loại người xuất thân rất kém, nhiễm đầy thói giang hồ của xã hội cũ.

Đánh trận thì đầu óc linh hoạt, nhiều thủ đoạn, tự nhiên có thể phát huy tác dụng của mình.

Nhưng đến thời bình, các loại thói hư tật xấu lại lộ ra.

Ăn nhậu chơi bời gái gú cờ bạc hút chích, ngũ độc đủ cả, lại thêm mê tín dị đoan.

Ai mà chịu nổi?

Cũng là nhờ người trong quân đội niệm tình chiến công của Đoàn trưởng Phong, mới chuyển nghiệp về địa phương sắp xếp cho một chức vụ nhàn tản.

Sau này đến thời kỳ đặc biệt, Đoàn trưởng Phong tự nhiên bị ảnh hưởng.

Lại là người trong quân đội bảo toàn tính mạng, sắp xếp đến mỏ đá sâu trong núi, nơi trời cao hoàng đế xa.

Nói là cải tạo, thực chất là đi lánh nạn.

Đoàn trưởng Phong còn mang theo con Ba Sơn Viên Dữu mà mình nuôi lớn.

Cuộc sống thực ra vẫn có thể qua được.

Đợi đến khi thời kỳ đặc biệt qua đi, nói không chừng còn có thể được minh oan, bình an nghỉ hưu hưởng phúc.

Nhưng Đoàn trưởng Phong là người không tin vào số phận.

Ở mỏ đá chịu chút tủi nhục đã không nhịn nổi, nhớ đến 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 do tổ tông để lại, nảy ra ý định trở về Vu Hạp, vào Địa Tiên Thôn.

Lánh đời là không thể, mục tiêu chính của Đoàn trưởng Phong là thành tiên, thứ hai là phát tài.

Kết quả là thật sự bị Đoàn trưởng Phong tìm ra manh mối của Địa Tiên Thôn.

Một đường đi tới, dựa vào lòng dũng cảm cũng đã vượt qua không ít cửa ải.

Đáng tiếc là, bản lĩnh đánh trận của Đoàn trưởng Phong không nhỏ, nhưng bản lĩnh trộm mộ sờ vàng, thủ đoạn âm dương phong thủy, lại không được truyền thừa bao nhiêu.

Chỉ có thể coi là một truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo rất không đủ tiêu chuẩn.

Qua được Vô Ảnh Tiên Kiều, khó khăn lắm mới tìm được Cửu Hổ Tỏa Thạch Quan, cũng chính là quan tài đá có khóa khấu Thanh Đồng Ly Hổ mà mọi người vừa thấy, Đoàn trưởng Phong đã bó tay hết cách.

Trong quan tài đá này, cất giấu chiếc chìa khóa bí mật để vào Địa Tiên Thôn.

Nếu không lấy được chiếc chìa khóa này, thì bước tiếp theo đi thế nào cũng không biết.

Căn bản không có manh mối để vào Địa Tiên Thôn.

Trớ trêu thay, làm thế nào để mở khóa Thanh Đồng Ly Hổ này, Đoàn trưởng Phong không có cách nào cả.

Cộng thêm việc Đoàn trưởng Phong trong quá trình đi vào đã bị thương không nhỏ, hành động bất tiện, cuối cùng một nhân vật kiệt xuất, lại bị kẹt chết bên cạnh quan tài đá trong hẻm núi này.

để lại manh mối trong sự tiếc nuối, mong người đời sau có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi nghe giáo sư Tôn đọc xong di thư của đoàn trưởng Phong, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chiếc quách đá khổng lồ đối diện với thi thể ông.

Vương Diệp nhếch miệng: “Vậy chuyện tiếp theo là cạy khóa mở quan tài, lấy chìa khóa ra à?” Lúc này giáo sư Tôn vẫn còn đang đau buồn.

Theo yêu cầu của ông, mấy người cùng nhau đào một cái hố ngay tại chỗ và chôn cất thi thể của đoàn trưởng Phong.

Thung lũng này sinh khí dồi dào, thi thể để đây dù trải qua mấy trăm, mấy nghìn năm cũng chưa chắc đã mục rữa.

Chỉ là trong quan niệm của người Trung Quốc, cuối cùng vẫn phải nhập thổ vi an.

Giáo sư Tôn kiên quyết không đồng ý để thi thể của đoàn trưởng Phong ở bên ngoài.

Ngay lúc mấy người đặt thi thể của đoàn trưởng Phong vào một chiếc quan tài bằng vỏ thông cổ, chuẩn bị chôn cất thì Vương Diệp nhanh tay lẹ mắt, lại phát hiện trong túi của ông còn một mảnh giấy nhỏ khác.

Mảnh giấy này viết về một chuyện không còn liên quan gì đến ngôi mộ cổ ở làng Địa Tiên nữa.

Thì ra con vượn Ba Sơn kia được đoàn trưởng Phong nuôi dưỡng từ nhỏ.

Vì vậy, lúc lâm chung, ông đã giao lại một số vật phẩm quan trọng trên người cho nó.

Vượn Ba Sơn rất thông minh, nếu có người chôn cất thi thể của đoàn trưởng Phong, hoàn thành di nguyện của ông và mang di thư của ông ra khỏi dãy núi Quan Sơn Vu Hiệp này, nó sẽ giao di vật mà đoàn trưởng Phong để lại cho người đó.

Có điều, di vật của ông cũng không có thứ gì đáng tiền.

Sau khi mọi người chôn cất đoàn trưởng Phong xong, quả nhiên chưa đợi đến mười phút, con vượn Ba Sơn lại mò đến.

Nó cúi đầu lạy mọi người mấy cái, rồi lấy một cái túi vải từ trên cổ xuống.

Cái túi vải đã bẩn thỉu, nhưng chất liệu khá tốt, vậy mà không bị mài rách.

Vương Diệp nhận lấy xem mới biết, thì ra bên trong túi vải này còn có một lớp da lót.

Điều này khá hiếm thấy, thường thì người ta làm túi da lót vải.

Trong túi có một cây bút máy kiểu cũ, mấy tấm kỷ niệm chương, một tấm ảnh, một cái lọ hít thuốc.

Tất cả đều không phải thứ gì đặc biệt giá trị.

Nhưng mấy tấm kỷ niệm chương kia khiến Vương Diệp nhìn mà thèm.

Đoàn trưởng Phong chính là một mãnh tướng thứ thiệt.

Cả người đầy rẫy thói hư tật xấu của xã hội mà vẫn leo lên được chức đoàn trưởng, nguyên nhân duy nhất chính là biết đánh trận, chiến công hiển hách.

Mặc dù mỗi lần lập chiến công không lâu sau lại vì đủ loại lý do mà phạm lỗi bị giáng chức, nhưng những huân chương nhận được trong quá trình đó thì không bị thu hồi.

Mấy tấm huân chương này đều là dùng mạng đổi lấy.

Tuy nhiên, ánh mắt của Vương Bàn Tử và những người khác lại tập trung vào một thứ khác.

Một tấm yêu bài vàng chóe.

Kim bài Quan Sơn Thái Bảo.

Trong truyền thuyết, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương đã ban cho gia tộc họ Phong tổng cộng mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng những tấm được lưu truyền lại cho hậu thế gần như không có.

Ý nghĩa của thứ này tương đương với Ấn Thiên Quan Phát Khâu và Mô Kim Phù.

Hơn nữa vì là đồ ngự ban nên trông lại càng oách hơn.

Vương Bàn Tử, thậm chí cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều vô cùng hứng thú với thứ này.

Vương Diệp vừa cầm lấy, âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên.

Chương 425

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc với kim bài Quan Sơn Thái Bảo thứ mười lăm, nhận được 500 điểm Quốc vận trị.” “Sau khi tập hợp đủ mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo, sẽ nhận được truyền thừa Thiên Thư Dị Thuật.” Vương Diệp ngẩn người.

Anh đã đoán trước việc kim bài Quan Sơn Thái Bảo sẽ mang lại Quốc vận trị, thậm chí còn có những lợi ích khác.

Nhưng anh không ngờ nó lại được thể hiện dưới hình thức này.

Tập hợp đủ mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo sẽ nhận được truyền thừa Thiên Thư Dị Thuật ư?

Tức là các loại bí thuật mà Quan Sơn Thái Bảo thu được từ những ngôi mộ treo trong khu vực núi Quan Sơn Vu Hiệp này ư?

Thứ này tuyệt đối là đồ tốt.

Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo thực ra mạnh hơn các môn phái khác rất nhiều, và còn khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Thực tế đó không phải là truyền thừa đạo mộ, mà là truyền thừa từ những kỳ nhân dị sĩ đã theo Vua Vũ trị thủy, các loại công pháp tu hành v.v...

Ngoài ra còn có một số thứ linh tinh khác lưu truyền ra từ trong mộ Vu Hàm.

Những thứ này mạnh hơn nhiều so với các môn phái đạo mộ đơn thuần.

Chỉ có điều, việc tập hợp đủ mười tám tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo e rằng đã hoàn toàn bất khả thi.

Hậu duệ nhà họ Phong đã tan tác, đến thời điểm hiện tại, về cơ bản chỉ còn lại hai anh em Phong Học Văn và Phong Học Vũ.

Tấm kim bài trong tay hai anh em này đã ở đây rồi, bây giờ chắc chắn do giáo sư Tôn cất giữ.

Dựa vào biểu hiện sau này của giáo sư Tôn, Vương Diệp đến lúc đó thu hồi lại là được.

Nhưng những tấm kim bài khác thì sao?

Năm đó khi Phong Sư Cổ xây dựng làng Địa Tiên, chắc chắn đã mang phần lớn kim bài Quan Sơn Thái Bảo vào trong đó.

Vấn đề là chắc chắn không mang đi hết.

Ví dụ như tấm trong tay hai anh em Phong Học Văn, Phong Học Vũ.

Ngoài ra còn có những tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo mà Phong Sư Cổ mang vào mộ cổ làng Địa Tiên cũng không biết để ở đâu, có để tập trung một chỗ hay không, tất cả đều là vấn đề.

Ngay lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, bên cạnh vang lên tiếng của Vương Bàn Tử: “Cái quan tài đá này trông cũng chắc chắn phết, cái khóa trên đó hình như bằng đồng, dù sao cũng chẳng đáng tiền, Lão Hồ, hai ta tìm cục đá, đập nát cái của nợ này đi.” Vương Bàn Tử vừa dứt lời, đã thấy giáo sư Tôn như mèo bị giẫm đuôi nhảy dựng lên: “Các cậu định làm gì?

Tuyệt đối không được động tay động chân bừa bãi.” Hồ Bát Nhất cũng vạch đen đầy mặt cản Vương Bàn Tử lại: “Đừng manh động, thứ này e là không thể đập bừa được, sẽ có vấn đề đấy.” Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ không phục: “Có vấn đề?

Có vấn đề gì được chứ?

Theo tôi thấy thì mấy người chỉ lo bò trắng răng." Hồ Bát Nhất thấy không khuyên nổi Vương Bàn Tử, đành phải nhìn Vương Diệp cầu cứu.

Vương Diệp dĩ nhiên cũng không thể dung túng cho Vương Bàn Tử: "Bàn gia, cái này e là thật sự không thể dùng sức mạnh được, đây là việc cần kỹ thuật đấy.

Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu lúc ở Kinh thành có nhắc với tôi, trong mộ cổ có một loại khóa chuyên dùng để khóa quan tài gọi là khóa Cửu Cung Ly Hổ.

Loại quan tài này thường có hai lớp, bên trong chứa các loại bí dược đặc biệt như nước tiêu, dầu hỏa.

Mở khóa Cửu Cung Ly Hổ, nếu không theo đúng thứ tự, sẽ kích hoạt cơ quan bên trong, dầu hỏa và nước tiêu sẽ phun ra, đốt cháy quan tài, hủy hoại hết mọi thứ bên trong.

Anh xem đoàn trưởng Phong kia kìa, rõ ràng đã đi đến bước này theo cuốn Quan Sơn Chỉ Mê Phú gia truyền rồi, anh nghĩ một người xuất thân lính tráng như ông ấy lại không nhấc nổi hòn đá, không đập nổi cái khóa Cửu Cung Ly Hổ này sao?

Người ta đến cả xã hội cũ còn đập tan được, chính là vì biết thứ này không thể dùng sức mạnh, mà phương pháp mở khóa Cửu Cung của dòng Quan Sơn Thái Bảo nhà mình lại không được truyền lại, nên chỉ có thể kẹt ở bước này thôi." Lúc đầu Vương Bàn Tử còn có chút không cho là đúng, nhưng vừa nghe thấy việc dùng bạo lực mở quan tài sẽ hủy hoại đồ tùy táng bên trong, anh ta lập tức không còn cứng đầu nữa.

Vương Bàn Tử được cái tốt là, hễ chuyện gì liên quan đến tiền bạc thì đều vô cùng lý trí, biết nghe lời khuyên.

“Thôi được, thôi được, vì các người đã nói vậy, Bàn gia tôi sẽ không ra tay, việc kỹ thuật vẫn nên giao cho mấy người hay dùng đầu óc các người.” Nói xong anh ta nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp trợn mắt: “Hay dùng đầu óc thì sao?

Hay dùng đầu óc không phải ai cũng lòng dạ đen tối đâu!

Nhưng cái khóa Cửu Cung Ly Hổ này tuy tôi cũng mở được, nhưng phải tốn không ít thời gian, vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp đi.” Vương Diệp không hề nói bừa.

Khóa Cửu Cung Ly Hổ không làm khó được anh.

Vương Diệp có bản lĩnh Thính Lôi Tham Mộ và Song Chỉ Tham Huyệt.

Chỉ cần tốn thời gian, gõ gõ đập đập lên quan tài đá và ổ khóa, tự nhiên cũng có thể mò ra quy luật.

Đợi đến khi hiểu rõ cấu tạo bên trong, phán đoán được thứ tự trước sau để mở khóa Cửu Cung Ly Hổ, thì việc mở khóa dĩ nhiên không phải chuyện khó.

Nhưng, rủi ro rất lớn, thời gian tốn ít nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ.

Đây là việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, Vương Diệp cũng phải cẩn thận mới được.Vì trước mắt đã có chuyên gia mở khóa phá cơ quan, Vương Diệp cũng lười tự mình làm, tiết kiệm thời gian thì tốt hơn.

Vương Bàn Tử nghe Vương Diệp nói xong liền nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn sang Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương nhìn giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn ngẩn người, chỉ vào chóp mũi mình: “Tôi ư?

Tôi không được đâu, loại cơ quan cổ đại này vô cùng phức tạp, trước đây lúc khảo cổ ở khu vực Thăng Long tôi từng thấy loại tương tự, nhưng bảo tôi mở thì tôi…” Vương Diệp bĩu môi: “Không phải nói ông, Lão Tôn ông tránh ra một chút.” Nói xong, anh kéo giáo sư Tôn sang một bên, để lộ ra Yêu Muội Nhi ở phía sau.

Chỉ thấy Yêu Muội Nhi đang cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khóa Cửu Cung Ly Hổ, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Ngoài Vương Diệp ra, mấy người còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Yêu Muội Nhi?

Con bé được không?” “Vương Diệp, Yêu Muội Nhi tuy là truyền nhân của Tiêu Khí Lí, nhưng có phải còn trẻ quá không?” Vương Diệp lắc đầu: “Người biết thì không khó, người không biết thì thấy khó, thứ này trong mắt chúng ta là một nút chết, trong mắt Yêu Muội Nhi... cũng là một nút chết, nhưng người ta chuyên gỡ nút chết.” Sau đó Vương Diệp nhìn về phía Yêu Muội Nhi, hỏi một câu: “Thế nào Yêu Muội Nhi?

Vấn đề có lớn không?” Yêu Muội Nhi gật đầu.

“Ông nội dạy cháu thuật Phong Hạp từ nhỏ, cháu cũng biết phương pháp giải khóa Cửu Cung Ly Hổ.

Cứ suy diễn theo số lý Cửu Cung Khiêu Giản là được.” Nhắc đến con số, Vương Bàn Tử đã thấy đầu óc quay cuồng, lập tức rút lui khỏi nhóm, sang một bên đếm kiến.

Tuyết Lỵ Dương không hiểu nhiều về Dịch học và số thuật truyền thống, lúc này cũng chỉ có thể đứng bên cạnh nghe.

Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đều biết một chút, nhưng số lý Cửu Cung Khiêu Giản thì vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Số chín trong văn hóa truyền thống vô cùng quan trọng.

Nó là một con số rất đặc biệt, thường đại biểu cho cực hạn.

Cửu Cung Khiêu Giản cũng là một loại rất phức tạp trong số thuật Cửu Cung, đại biểu cho sự biến hóa đến cực hạn.

Nhưng trong mắt Yêu Muội Nhi lại không phức tạp đến thế.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn định đưa ra ý kiến tham khảo, Yêu Muội Nhi đã nói: “Mấy người nói cái gì vậy trời, làm gì có phức tạp như mấy người nói đâu, Cửu Cung Khiêu Giản chính là cách liên kết các bộ phận lại với nhau thôi.

Cái này giống như...

đúng rồi, giống như khóa mật mã vậy đó.

Cửu Cung liên kết với nhau, phải tìm ra mật mã, dùng thứ tự đặc biệt mới mở được.

Nhưng mật mã không phải là suy luận số thuật gì đó như mấy người nói, mà chính là cái này!” Yêu Muội Nhi nói xong, dùng tay chỉ vào bên ngoài quách đá.

Vừa rồi thứ mà cô bé chăm chú quan sát chính là trên quách đá.

Chỉ thấy trên đó có đủ loại phù điêu non nước.

Lúc này con vượn Ba Sơn dường như cũng biết chuyện quan trọng, nó xích lại gần, không ngừng chỉ vào phù điêu non nước trên quách đá mà kêu lên.

Ánh mắt Yêu Muội Nhi sáng rực, cô bé đắc ý chỉ vào chín đóa mây lành trên phù điêu non nước: “Thấy chưa, đây chính là mật mã để mở khóa Cửu Cung Ly Hổ.” Yêu Muội Nhi nói xong, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đều ghé lại xem.

Tuyết Lỵ Dương cũng tiến lên xem xét.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương chỉ thấy chín đóa mây lành này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, trông có vẻ là phong cách thời Minh, còn lại thì không nhìn ra được gì khác.

Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn bắt đầu nghiên cứu vân mây, nhưng xem một hồi cũng không nhìn ra manh mối gì.

Yêu Muội Nhi càng thêm đắc ý.

“Số Cửu Cung Lăng Sơn?

Phong Sư Cổ bố trí cơ quan này gan cũng không nhỏ, trực tiếp khắc mật mã lên quan tài, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.” Vương Diệp lắc đầu nghêu ngao nói mấy câu.

Yêu Muội Nhi nghe vậy, mắt trợn tròn, miệng há hốc: “Anh Vương Diệp, sao anh biết số Cửu Cung Lăng Sơn vậy?

Anh cũng là truyền nhân của Tiêu Khí Lí à?” Vương Diệp mỉm cười, thầm nghĩ số Cửu Cung Lăng Sơn mình cũng chỉ biết cái tên, chứ bảo mình tính thì mình biết tính thế nào, mấu chốt là trong nguyên tác tác giả cũng đâu có bịa ra.

Nhưng hình tượng cao thâm khó lường vẫn phải duy trì.

“Số Cửu Cung Lăng Sơn là chí lý do Mặc gia truyền lại, cao thâm khó lường, quả thực phi phàm.” Yêu Muội Nhi nào biết nhiều như vậy, nghe Vương Diệp nói có đầu có đuôi, tưởng anh thật sự biết.

Nhất thời cô bé cũng không còn đắc ý như trước, sợ bị hớ trước mặt Vương Diệp, bắt đầu cẩn thận suy diễn. *Nói Cửu Cung, đạo Cửu Cung, tuần hoàn vô tận số vô cùng; Cửu Cung vốn là số vô căn, Lỗ Ban gia gia số phân minh; Không người biết được số Cửu Cung, lại lầm tiên sơn lầm phù vân.* Khi nghiêm túc, Yêu Muội Nhi làm việc rất nhanh gọn.

Cô bé nhanh chóng dựa theo khẩu quyết Cửu Cung Lăng Sơn của Tiêu Khí Lí truyền lại, lần lượt mở từng ổ khóa Cửu Cung Ly Hổ.

Chương 426

Khi ổ khóa cuối cùng được mở ra, toàn bộ quách đá phát ra một tiếng “cạch”.

Sau đó, nắp quách đá tự động hé ra một khe hở.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn đều trố mắt chết lặng.

Vài giây sau, bên trong quách đá không còn tiếng động gì nữa, Vương Diệp mới gọi Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tiến lên.

Ba người vịn vào nắp quách đá, cẩn thận đẩy nắp ra.

Rất nhanh, sau khi quách đá được mở hoàn toàn, mọi người mới phát hiện đây thực ra là một cái quách, bên trong còn có một lớp quan tài.

Chỉ có điều quan tài không có nắp.

Dưới đáy quan tài có một lớp chăn.

Lớp chăn này cũng có lai lịch, gọi là chăn Hải bị, khá thịnh hành vào thời Minh Thanh, chuyên dùng để đắp lên thi thể.

Trên chăn thường vẽ các loại thần thú biển kỳ lạ.

Nhưng trong quan tài này không có thi thể, trên chăn Hải bị là một cái hộp.

Khi mọi người mở quan tài, dùng đèn pin rọi vào bên trong, lập tức có một luồng kim quang chói lọi phản chiếu lại.

Kim quang chính là từ chiếc hộp này phản xạ ra.

Vì đây là một chiếc hộp bằng vàng ròng.

Ánh sáng chiếu vào làm nó vàng óng rực rỡ.

Luồng kim quang này khiến Vương Bàn Tử ngây người tại chỗ.

Ngay cả Hồ Bát Nhất bên cạnh Vương Diệp, một người đã từng trải, nhìn thấy cảnh tượng vàng chói trước mắt cũng tim đập thình thịch.

“Phong Sư Cổ này tuyệt đối là một đại gia, vừa nhìn đã biết là ông chủ mỏ, nếu không người thường làm sao tìm được nhiều vàng như vậy ~” Vương Bàn Tử vừa nói vừa không kìm được mà đưa tay vào trong quan tài.

Cũng không thể hoàn toàn trách Vương Bàn Tử.

Chiếc hộp vàng trong quan tài dài hơn hai thước, cao hơn một thước.

Một chiếc hộp lớn như vậy làm bằng vàng ròng, người thường nhìn thấy đều sẽ hoa mắt.

May mà Hồ Bát Nhất vẫn còn giữ được một phần lý trí.

“Bàn Tử đừng manh động, lỡ như bên trong có cơ quan Tiêu Khí thì phiền phức lắm.” Lúc này Vương Bàn Tử mới đè nén được sự thôi thúc, rụt tay lại.

Đôi mắt Vương Diệp lúc này lóe lên kim quang.

Anh dùng Năng Lượng Thám Trắc và Thông Thiên Nhãn nhìn thấu toàn bộ chiếc hộp vàng.

Trên hộp vàng quả thực có linh khí nhàn nhạt, nhưng không có tà khí.

Hơn nữa trên đó còn có những hoa văn được điêu khắc tinh xảo và dày đặc, không có khóa.

Thêm vào đó, hoa văn có rất nhiều chỗ được chạm rỗng, có thể mơ hồ nhìn thấy đồ vật bên trong.

Vừa nhìn đã biết bên trong không có ám khí gì.

Phong Sư Cổ để lại đủ loại manh mối chính là vì để cho những người đồng tộc sau này cũng muốn thành tiên, có thể thành công tiến vào bên trong làng Địa Tiên.

Vì vậy sẽ không đặt bẫy chết người ở nơi như thế này.

Vương Diệp đưa tay ra, cẩn thận mở nắp hộp vàng.

Trong khoảnh khắc chạm vào hộp vàng, Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc với Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung, nhận được 100 điểm Khí vận trị.” Quả nhiên là đồ tốt.

Vương Diệp có thể cảm nhận được linh khí bao quanh chiếc hộp làm bằng vàng này.

Chính luồng linh khí này khiến cho toàn bộ quan tài mang lại cảm giác sinh khí dồi dào.

Không những không có rắn, côn trùng, chuột, kiến, thậm chí cả hơi ẩm cũng không sinh sôi.

Chăn Hải bị để trong quan tài ít nhất cũng đã mấy trăm năm, bây giờ trông vẫn hoa văn tinh xảo, vân lộ rõ ràng, màu sắc sặc sỡ, không một chút dấu vết mục nát, trông như mới.

Cái hộp này quả là một món đồ tốt.

Nhưng sau khi Vương Diệp mở nắp hộp, ánh mắt vẫn bị thứ bên trong thu hút.

Theo những gì nói trong di thư của đoàn trưởng Phong, trong quan tài này phải là “chìa khóa” để vào làng Địa Tiên.

Vốn dĩ mọi người cũng nghĩ bên trong hộp vàng sẽ là một chiếc chìa khóa bằng kim loại.

Nhưng bây giờ nhìn thấy, tất cả đều ngây người.

Bên trong lại là một cây bút lông.

Cán của cây bút lông này cũng được làm bằng vàng ròng, trên đó cũng điêu khắc một số hoa văn đơn giản, trừu tượng.

Kích thước khá lớn, dài hơn một thước, đầu bút cũng khoảng hai tấc.

Vừa nhìn đã không giống loại bút lông dùng để viết hàng ngày, ngược lại có chút giống loại bút lông mà Vương Diệp thấy ở các công viên đời sau, trong tay những ông lão viết chữ trên mặt đất, chỉ là cán bút ngắn hơn một chút.

Khoảnh khắc nhìn thấy cây bút lông, người kinh ngạc nhất lại là giáo sư Tôn.

“Đây là đố chữ ư?

Hay là chìa khóa có ý nghĩa biểu tượng đặc biệt gì?

Vào thời cổ đại, bút lông tượng trưng cho cái gì?” Giáo sư Tôn càng nói càng loạn, vò đầu, hiển nhiên đã bị chính mình làm cho rối tung.

Vương Diệp nhìn vào vị trí thái dương mà giáo sư Tôn đang xoa, lại hơi sững sờ.

Giáo sư Tôn, e là có chút bệnh nặng rồi đây.

Vương Diệp bây giờ cũng đang cố gắng nhớ lại trong dòng thời gian ban đầu, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Vì lúc đầu đọc truyện không kỹ, nên ký ức của Vương Diệp cũng tương đối mơ hồ.

Anh chỉ nhớ rằng mọi người ở đây sau khi tốn một phen công sức, cuối cùng vẫn thuận lợi tìm được lối vào làng Địa Tiên.

Hơn nữa là mở lối vào bằng một phương thức vô cùng khó tin.

Ngoài ra, Vương Diệp còn có ấn tượng về giáo sư Tôn.

Thân phận thật sự và kết cục cuối cùng của giáo sư Tôn, Vương Diệp vẫn nhớ rất rõ.

Nhưng bây giờ giáo sư Tôn đã bắt đầu biến dị rồi sao?

Hình như sớm hơn so với dòng thời gian ban đầu?

Nhưng Vương Diệp không nói gì.

Giáo sư Tôn vẫn còn hữu dụng.

Sau này vào làng Địa Tiên vẫn còn cần dùng đến ông ta.

Hơn nữa lão già này tuy rằng vô cùng không được lòng người, đủ loại khó chịu, nhưng xét cho cùng cũng không phải kẻ đại gian đại ác, nói ra còn có mấy phần đáng thương.

Chỉ cần giáo sư Tôn không nảy sinh ý đồ xấu hãm hại người khác, Vương Diệp cũng lười quan tâm.

“Theo tôi thấy, cây bút lông này chắc chắn là mấu chốt để mở cổng làng Địa Tiên, mấy thứ ý nghĩa biểu tượng gì đó chúng ta đừng quá lan man suy nghĩ, tập trung chú ý vào cây bút lông này là được.” Vương Diệp sợ giáo sư Tôn kéo lệch tình tiết, vội vàng lên tiếng.

Sau đó anh đưa tay lấy cây bút lông trong hộp vàng ra.

Trong khoảnh khắc cầm lấy cây bút lông, Vương Diệp lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Bút Hoán Tiên, nhận được 50 điểm Quốc vận trị.” Tên nghe có vẻ khá lợi hại, nhưng xét về Quốc vận trị, cây bút lông này e rằng cũng chỉ là một cây bút vàng bình thường chuyên dùng để mở cổng làng Địa Tiên.

Vương Diệp cầm cây bút lông lên, rất nhanh đã thấy một hàng chữ nhỏ trên cán bút: "Thần bút Quan Sơn, họa địa vi môn." Cái này có ý nghĩa đây.

Điều đầu tiên Vương Diệp nghĩ đến lại là câu chuyện Thần bút Mã Lương.

Trong truyền thuyết, cây bút thần của Mã Lương có khả năng họa địa vi môn.

Dĩ nhiên là vẽ gì thành nấy.

Mặc dù đã qua rất nhiều năm, Vương Diệp vẫn nhớ cảm giác chấn động khi xem bộ phim hoạt hình đó, lúc Mã Lương vẽ ra đủ thứ và tất cả đều biến thành thật.

Dĩ nhiên, phần lớn thời gian Vương Diệp đều dành để mơ mộng nếu mình có được cây bút thần này thì rốt cuộc sẽ vẽ những thứ gì.

Hơn nữa về vấn đề này, Vương Diệp đã suy nghĩ rất rất sâu sắc.

Đáng tiếc vì tuổi tác và kiến thức, Vương Diệp năm đó chỉ có thể nghĩ đến việc vẽ một ít sô cô la, súng đồ chơi, giới hạn tưởng tượng cũng chỉ dừng ở xe đạp hoặc bộ sưu tập thẻ Thủy Hử gì đó.

Bây giờ nghĩ lại thật là trẻ con.

Rõ ràng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã xem câu chuyện Thần bút Mã Lương.

Hai người vừa nhìn thấy dòng chữ trên cán bút, hơi thở rõ ràng đều trở nên nặng nề.

Chương 427

Hiển nhiên cũng đã nghĩ đến một số chuyện.

Không biết có phải đang hối hận về lựa chọn của mình năm đó hay không.

Nhưng sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, mấy người bắt đầu nhìn nhau.

“Biểu đệ, Lão Hồ, lẽ nào thứ này thật sự là cây bút của Thần bút Mã Lương kia?

Ba chúng ta cộng lại cũng gần trăm tuổi rồi, còn chơi trò này có phải hơi trẻ con quá không?” Vương Bàn Tử cũng khá tự biết mình.

Hồ Bát Nhất cũng hít một hơi khí lạnh: “Thứ này khó nói lắm, theo nghĩa đen, hình như thật sự phải vẽ ra một cánh cửa.” “Vô lý, vô lý!” Giáo sư Tôn lại kích động lên.

“Thần bút gì chứ, các cậu cũng dám nói à?

Theo tôi thấy, chắc chắn bên trong bút lông có lớp ngăn gì đó, chìa khóa giấu ở bên trong.” Vương Diệp lắc đầu.

Cây bút lông đang ở trong tay anh, bên trong có lớp ngăn hay không không ai rõ hơn anh.

Không cần kiểm tra, cũng không cần tháo ra, Vương Diệp vừa cầm lên, kỹ năng Năng Lượng Thám Trắc đã triển khai, toàn bộ kết cấu của cây bút đã rõ ràng rành mạch.

Thấy Vương Diệp lắc đầu phản đối, giáo sư Tôn như quả bóng xì hơi.

Rất nhanh Vương Diệp lại đặt ánh mắt lên chiếc hộp vàng, tức là

Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung mà hệ thống nói.

Theo thông báo của hệ thống, trừ đi Quốc vận trị, cái hộp này được hơn hai trăm điểm, còn cây bút lông chỉ có năm mươi điểm.

Rõ ràng, Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung này còn quan trọng hơn cả cây bút lông.

Không chỉ vì linh khí bao quanh hộp, mà có lẽ còn liên quan đến những hình vẽ trên đó.

Vương Diệp cũng lấy Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung ra khỏi quan tài.

Rất nhanh, trên những hình vẽ của chiếc hộp vàng, anh đã phát hiện ra một số hình ảnh thú vị.

Xung quanh Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung có những hoa văn chạm rỗng, vẽ cảnh non nước và nhân vật rất truyền thống.

Nhìn tổng thể, đó là một thung lũng và ngọn núi rất cao.

Bên dưới còn có đủ loại rừng cây, suối trong, khe nước.

Trong bức tranh còn có một người tiên khí phiêu phiêu, tay đang cầm một cây bút lông khổng lồ, vẽ vời ở một nơi nào đó.

Vương Diệp nhìn thấy bức tranh này, mắt lập tức sáng lên.

Có rồi.

Manh mối đây rồi.

Bức tranh tiên nhân vẽ này, rõ ràng chính là hướng dẫn sử dụng cây bút lông vàng này.

Vương Diệp lập tức quan sát kỹ vị trí và môi trường mà tiên nhân vẽ.

Vị trí tiên nhân vẽ trong tranh là trên một ngọn núi lớn ở giữa hai vách đá thẳng đứng như bình phong.

Chỉ nhìn bức tranh này, tuy đặc điểm rõ ràng, nhưng vẫn rất khó xác định vị trí.

Vương Diệp cẩn thận quan sát bức tranh trên Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung.

Rất nhanh lại có phát hiện mới.

Phía trên vị trí tiên nhân vẽ, Vương Diệp tìm thấy một cảnh tượng, rất giống với nơi có Hách Hồn Đài.

Có vách đá, thung lũng, còn có bệ đá và tượng đá, thậm chí cả sơn môn phía trên.

Như vậy xem ra, vị trí tiên nhân vẽ này, hẳn là ở một nơi nào đó dưới đáy thung lũng này.

Vương Diệp nói phát hiện của mình cho Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất.

Mọi người bàn bạc một hồi, cuối cùng vẫn cảm thấy những gì Vương Diệp nói không có vấn đề gì.

Nhưng làm thế nào để sử dụng cây bút lông này lại trở thành vấn đề.

Trong lúc mấy người tranh luận, Vương Diệp lại một lần nữa cẩn thận kiểm tra Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung.

Rất nhanh, ở phía dưới vị trí đặt bút lông, anh phát hiện ra một lớp ngăn.

Bên trong lớp ngăn lại là thỏi mực và nghiên mực.

Mấy người nhìn thấy đều ngây người.

Xem ra thật sự phải vẽ vời mới được.

Văn phòng tứ bảo sắp đủ cả rồi.

“Bây giờ xem ra, chỉ cần tìm được nơi tiên nhân vẽ trong chiếc hộp vàng, chúng ta tự mình vẽ một cánh cửa, là có thể mở được lối vào làng Địa Tiên?” Hồ Bát Nhất hỏi, giọng điệu của chính anh cũng đầy vẻ không đáng tin cậy.

Nhưng đến thời điểm hiện tại, cũng chỉ có thể tính toán như vậy.

Trong tay Hồ Bát Nhất vẫn còn gương đồng quái dị, long phù bằng đồng, ngư phù bằng đồng, vẫn có thể bói một quẻ.

Mọi người vẫn còn át chủ bài.

Trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Vương Diệp cẩn thận cất Hộp Vàng Cửu Chuyển Linh Lung vào không gian hệ thống.

Thứ này làm bằng vàng ròng, trên đó lại có linh lực bao quanh, dùng để bảo quản đan dược, thiên tài địa bảo là thích hợp nhất.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Dù sao thì số tiền mọi người kiếm được từ chỗ Vương Diệp đã đủ nhiều.

Chỉ riêng Nam Hải Nguyệt Minh Châu bán ở Hương Cảng, Nam Dương đã đủ cho bao nhiêu người tiêu cả đời.

Sau khi suy luận về cây Thần bút Quan Vũ xong, mọi người lập tức bắt đầu thảo luận về con vượn Ba Sơn.

Sứ mệnh lịch sử của nó đã hoàn thành.

Điểm này không ai rõ hơn Vương Diệp.

Về vấn đề xử lý thế nào, giáo sư Tôn rõ ràng là người quan tâm nhất.

Lão già này lại muốn mang con vượn Ba Sơn về Kinh thành.

Nhưng rất nhanh chính giáo sư Tôn cũng nhận ra, ý tưởng này tính khả thi rất thấp.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp và Hồ Bát Nhất quyết định, để con vượn Ba Sơn ở lại trong Vu Hiệp này.

Dù sao thì nó vốn thuộc về tự nhiên.

Sau khi bị đoàn trưởng Phong đưa đến trấn Thanh Khê, nó lại sống ở đây một thời gian khá dài, rõ ràng đã quen với môi trường ở đây, thích ứng khá tốt.

Đúng như câu nói: “Ba Đông tam hiệp Vu Hiệp trường, viên minh tam thanh lệ triêm thường.” Nơi này từ xưa đến nay chính là quê hương của vượn Ba Sơn.

Rừng sâu núi thẳm mới là nơi nó thực sự thuộc về.

Vương Diệp nói mấy câu, giáo sư Tôn cũng thở dài một tiếng, sau đó một mình ở lại với con vượn Ba Sơn một lúc, ôm nó nói chuyện một hồi.

Sau đó vẫy tay, để nó đi xa.

Con vượn Ba Sơn dường như cũng hiểu lời của giáo sư Tôn, kêu lên hai tiếng lưu luyến không rời, sau đó lập tức biến mất trong rừng rậm trên vách đá.

Sau khi con vượn Ba Sơn rời đi, mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

Vị trí của quách đá đã rất gần với đáy thật sự của thung lũng này.

Hơn nữa từ đây đi xuống còn có con đường nhỏ được khai phá nhân tạo.

Trên vách đá cũng có đường chim bay nối liền.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, không bao lâu đã đến đáy thung lũng.

Đến đáy thung lũng, liền thấy một dòng suối chảy xiết gào thét dưới đáy.

Nước suối trong vắt, chảy xiết, bọt nước tung trắng xóa.

Đứng dưới đáy thung lũng ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy một vết nứt như bị thần tiên dùng rìu lớn bổ ra.

Thung lũng cao hơn một nghìn mét, dốc đứng thẳng tắp, nhìn mà hoa mắt.

Bầu trời chỉ thấy một đường, còn hẹp hơn cả thủy long vựng nơi có mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc Vân Nam.

Giống như tiến vào một không gian khác.

Và điều khiến người ta kinh ngạc là, ở đáy thung lũng, hai bên rộng đến hơn một trăm, gần hai trăm mét, còn rộng hơn cả vị trí của Hách Hồn Đài và Vô Ảnh Tiên Kiều ở đỉnh.

Ngược lại, đoạn giữa của cả thung lũng lại là hẹp nhất, chỉ rộng vài chục mét.

Hai bên bờ suối dưới đáy thung lũng toàn là những tảng đá lớn, bị dòng nước xiết bào mòn trở nên vô cùng tròn trịa, bóng loáng.

Trong các kẽ đá và chân vách đá, còn có rất nhiều loài hoa cỏ kỳ lạ đang ngoan cường sinh trưởng.

Chương 428

Vương Diệp nhìn thấy những loài hoa cỏ kỳ lạ này, mắt đều sáng lên.

Các loại thực vật sinh trưởng ở đây, ngay cả Yêu Muội Nhi lớn lên ở địa phương, thường xuyên lên núi hái thuốc cũng không nhận ra hết.

Tuyết Lỵ Dương uyên bác cũng chỉ nhận ra được một hai loại.

Nhưng chỉ một hai loại đó cũng đều là những loại thảo dược vô cùng quý hiếm.

Đối với Vương Diệp, những loài hoa cỏ kỳ lạ trước mắt lại có ý nghĩa khác.

Dưới Thông Thiên Nhãn, trên những loài hoa cỏ kỳ lạ dưới đáy thung lũng đều bao quanh một lớp linh khí nhàn nhạt.

Tất cả đều là thiên tài địa bảo.

Vương Diệp cũng không nhận ra hết tên, nhưng không sao, hệ thống nhận ra là được.

Vương Diệp chỉ cần thấy cây cỏ nào có linh khí là lập tức cấy vào không gian hư số của mình.

Địa hình địa thế, phong thủy trong không gian hư số hoàn toàn có thể tạo ra theo ý của Vương Diệp.

Anh nhanh chóng tạo ra một thung lũng trong không gian hư số, bên trong cũng có suối, sỏi cuội, môi trường gần như y hệt đáy thung lũng này.

Vương Diệp vừa đi vừa đào thảo dược, tiếng thông báo của không gian hệ thống cũng hoàn toàn không dừng lại.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Linh Chi Thảo, nhận được mười điểm Quốc vận trị.” “Chúc mừng ký chủ nhận được Thạch Tinh Hoa, nhận được mười điểm Quốc vận trị.” Các loại tên hoa cỏ kỳ lạ, Vương Diệp cũng hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Nhưng điều đó không cản trở Vương Diệp thu thập suốt đường đi.

Đi về phía trước khoảng mấy cây số, Vương Diệp đã thu thập được hơn ba mươi loại hoa cỏ kỳ lạ.

Và điều khiến anh vui mừng là, trong số những loài hoa cỏ kỳ lạ thu thập được, có khá nhiều là thảo dược cần thiết cho các đơn thuốc trong 《Vu Diêm Đan Thư》 mà anh đã nhận được trước đó.

Các đơn thuốc trong 《Vu Diêm Đan Thư》 ngoài những loại khoáng thạch kỳ lạ ra thì còn cần nhiều loại thảo dược khác nhau.

Số lượng thảo dược yêu cầu tuy không nhiều, nhưng đều là những loại mà Vương Diệp trước đây chưa từng nghe nói tới.

Ban đầu, Vương Diệp còn hơi lo lắng những thảo dược này sẽ khó tìm.

Nhưng giờ xem ra, những thảo dược xuất hiện trong đơn thuốc này lại đều là thiên tài địa bảo mọc tự nhiên ở vùng này.

Trong một lúc, Vương Diệp đã gần như thu thập đủ.

Đồng thời, số Quốc Vận Trị nhận được cũng không ít.

Những thảo dược này không phải là cứ thu thập được một loại là được thưởng Quốc Vận Trị một lần, mà là thu thập đủ một cây thì sẽ được thưởng.

Vương Diệp đã thu thập được hơn ba mươi loại thiên tài địa bảo, nhưng mỗi loại ít thì được hai ba cây, nhiều thì hai ba mươi cây.

Tính ra cũng nhận được hơn bốn nghìn điểm Quốc Vận Trị.

Trong lúc thu thập thiên tài địa bảo, Vương Diệp cũng không quên việc chính.

Điều quan trọng nhất là tìm được khung cảnh bích họa tiên nhân trên Cửu Chuyển Linh Lung Hoàng Kim Hạp.

Cuối cùng, sau khi đi được vài cây số, Vương Diệp thấy phía trước hẻm núi xuất hiện một ngã rẽ.

Ở vị trí ngã rẽ có thể thấy một dòng suối đã cạn khô.

Trên lòng sông còn rải rác những tảng đá xanh rất lớn.

Vương Diệp dùng Thông thiên nhãn nhìn qua, lập tức nhận ra khí tức bên trong ngã rẽ này không giống với xung quanh.

Nơi này rất có thể là lối vào Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp lập tức đi tới, gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn và những người khác nhanh chóng tiến lên.

Sau khi mọi người đi vào ngã rẽ, họ lại đi ngược lên theo lòng sông đầy những tảng đá xanh to như cái cối xay.

Lần này đi không lâu lắm.

Lòng sông cạn khô chỉ dài khoảng hai ba cây số.

Đi đến cuối con đường, Vương Diệp lập tức khẳng định, đây chắc chắn là lối vào Địa Tiên Thôn trong tuyến thế giới gốc.

Cũng chính là khung cảnh được vẽ trên Cửu Chuyển Linh Lung Hoàng Kim Hạp.

Chỉ thấy ở cuối lòng sông cạn là một thác nước đã khô cạn.

Dòng thác này chảy từ vách đá cheo leo phía trên xuống, chia làm mấy bậc rồi đổ xuống dưới cùng.

Trải qua trăm ngàn năm không ngừng xói mòn, vách đá nơi có thác nước đã bị bào thành một mặt tường đá cực kỳ nhẵn bóng, trông như một tấm gương.

Tường đá sáng bóng và mịn màng, có thể nhìn thấy rõ kết cấu và vân đá nguyên bản, vô cùng đẹp mắt.

Bên cạnh bức tường đá như gương này còn có mấy cây cổ thụ xù xì.

Cây cối mọc um tùm, cành lá sum suê, vươn ra như nanh vuốt.

Cảm giác như đã được cắt tỉa, trông rất có thần khí.

Quan trọng nhất là, khi Vương Diệp nhìn thấy mấy cái cây này, anh lập tức nhận ra mình đã từng thấy hình dáng của chúng ở đâu đó.

Chính là trên những hình chạm khắc rỗng bên ngoài Cửu Chuyển Linh Lung Hoàng Kim Hạp.

Không thể nói là đặc biệt giống, mà phải nói là y hệt.

So sánh thêm với địa hình của thác nước cạn này, anh lập tức chắc chắn.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu muội nhi cũng đã đi vào theo lòng sông cạn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mấy người cũng lập tức nhận ra đây chính là nơi có bích họa tiên nhân.

Nhưng vấn đề tiếp theo đã đến.

Mặc dù mọi dấu hiệu đều cho thấy, để mở lối vào Địa Tiên Thôn, nhất định phải vẽ một cánh cửa lên bức tường đá nhẵn bóng như gương này.

Thế nhưng, hành động này thật sự quá ấu trĩ.

Ấu trĩ đến mức không ai muốn tiến lên.

Hồ Bát Nhất vốn là lão cáo già, liền không muốn đi đầu.

Tuyết Lỵ Dương tìm một cái cớ, nói mình không biết dùng bút lông.

Nhìn dáng vẻ lảng tránh của tham mưu Dương là biết ngay cũng chỉ là viện cớ.

Tuyết Lỵ Dương chẳng qua là không hiểu về văn hóa truyền thống sâu sắc bằng Vương Diệp, Hồ Bát Nhất hay giáo sư Tôn thôi, nhưng là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, truyền nhân của Bàn Sơn Đạo Nhân, sao có thể không biết gì.

Thậm chí đến mức không biết dùng bút lông.

Tuyết Lỵ Dương cũng biết lời mình nói ra không ai tin, nên mới có chút ngượng ngùng.

Còn lý do của giáo sư Tôn thì càng đơn giản hơn, ông nói mình tuổi già sức yếu, để vẽ một cánh cổng núi khổng lồ cho mọi người đi qua thì thể lực không đủ.

Vương Diệp nghe xong chỉ nhíu mày.

Giáo sư Tôn theo mọi người leo trèo trên vách đá cheo leo, trên con đường chim bay rộng trăm bước.

Suốt đường đi cứ luôn miệng kêu mình già rồi leo không nổi.

Nhưng cuối cùng ông vẫn theo kịp, không hề chậm trễ chút nào.

Thân thể còn khỏe hơn khối thanh niên trạch nam suốt ngày ngồi trước máy tính ở đời sau nhiều.

Còn Yêu muội nhi thì lại có vẻ háo hức muốn thử.

Vấn đề là Vương Diệp không dám giao cho Yêu muội nhi.

Lỡ như cây Hoán Tiên Bút này có nguy hiểm gì, một đám người lớn không làm việc chính, lại giao việc này cho Yêu muội nhi, nếu xảy ra chuyện gì thì thật không thể nói nổi.

Cuối cùng, ánh mắt Vương Diệp dừng lại trên người Vương Bàn Tử.

Những người khác cũng nhìn theo Vương Diệp, tất cả đều hướng về Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị nhìn đến phát hoảng.

“Mấy người nhìn tôi làm gì?

Vương Bàn Tử tôi lên núi đả hổ, xuống biển bắt rùa đều không thành vấn đề, dùng đao dùng súng đều là cao thủ, nhưng dùng bút thì không được.” Hồ Bát Nhất cười khà khà: “Bàn Tử cậu đừng khiêm tốn nữa, trong số chúng ta cậu là người có tế bào nghệ thuật nhất đấy, cậu không nhớ hồi nhỏ à?

Mấy đứa trẻ trong khu chúng ta đi tè với nhau, đứa nào cũng tè lênh láng ra đất, chỉ có cậu Vương Bàn Tử là có thể tè ra cả tàu chiến, xe tăng, đúng là cao thủ.” Vương Bàn Tử đỏ mặt.

“Lão Hồ, ông đừng có gài tôi, tôi mà có tế bào nghệ thuật á?

Chuyện mấy đứa con nít tè bậy trộn bùn mà cũng đem ra nói được à?

Nhắc đến chuyện tè trộn bùn là tôi lại điên tiết, hồi nhỏ chúng ta, lần nào mà chẳng phải ông tè tôi trộn bùn?

Lão Hồ ông đúng là đồ xấu xa.” Hồ Bát Nhất bị Vương Bàn Tử nhắc lại chuyện cũ, cũng không khỏi đỏ mặt.

Vương Diệp thấy Lão Hồ thất thế, liền nhếch miệng, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Chương 429

“Bàn gia.” Vương Bàn Tử lập tức cuống lên: “Biểu đệ, không cho phép cậu gọi tôi như thế, cứ gọi tôi là biểu ca là được rồi, cậu gọi thân thiết như vậy tôi cứ có cảm giác sắp bị gài.” “Sao lại nói thế?

Tôi gài biểu ca cậu bao giờ, đúng không?

Lại đây, lại đây, đơn giản lắm, chỉ cần dùng cây bút lông này vẽ một cái cổng lớn là được.” “Chuyện này tuy không thể so với lên núi đao xuống biển lửa, nhưng ai biết sau khi vẽ xong cổng sẽ xảy ra chuyện gì, lỡ có nguy hiểm thì sao?

Chúng ta không thể để đồng chí nữ và người già trẻ nhỏ xông lên được.

Có chuyện gì thì phải để các đồng chí nam chúng ta gánh vác.” “Còn nữa, trình độ nghệ thuật của tôi và Lão Hồ chắc chắn không bằng Bàn gia cậu rồi, việc này vẫn phải nhờ cậu thôi.” “Biểu ca, cậu đừng vội, nghe tôi nói hết câu cuối cùng đã, sau khi cậu hoàn thành nhiệm vụ, cây bút lông này sẽ thuộc về cậu, vàng ròng đấy, cầm khá là nặng tay.” Vương Bàn Tử vốn đang đỏ mặt tía tai muốn phản bác Vương Diệp, lời đã đến bên miệng, nghe câu cuối cùng của Vương Diệp lại cứng rắn nuốt ngược vào cổ họng.

Nhìn cây bút lông trong tay Vương Diệp, nuốt nước bọt mấy cái rồi nói một câu: “Lời này là thật?” Vương Diệp cười gật đầu, đưa cây bút lông qua.

Vương Bàn Tử do dự một lúc, cuối cùng cắn răng dậm chân: “Được rồi, hôm nay để các người xem tài vẽ của Bàn gia ta.” Nói xong, hắn nhận lấy cây bút lông.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng lấy nghiên mực và thỏi mực từ chỗ Vương Diệp, đổ một ít nước vào nghiên rồi mài mực.

Vương Bàn Tử với vẻ mặt như sắp ra pháp trường, đi đến trước mặt Hồ Bát Nhất, dùng bút lông vàng chấm đầy mực, mấy bước đi đến trước bức tường đá nhẵn bóng như gương.

Vương Diệp còn ở phía sau hò hét: “Biểu ca, lát nữa vẽ xong đừng quên đọc thần chú, Vừng ơi mở ra!” Vương Bàn Tử nghe mà sắp nghiến nát cả răng, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Hình tượng cao ngạo lạnh lùng cả đời này của Vương Khải Huyền ta coi như bị hủy rồi, gặp phải các người đúng là xui xẻo tám kiếp, chơi cái trò con nít này.” Nói xong, hắn nhắm mắt làm liều, vẽ một cái cổng lớn trên tường đá.

Cao đến hai mét, rộng cũng gần hai mét.

Vương Bàn Tử người to, vẽ cổng cũng to.

Sau khi Vương Bàn Tử vẽ xong, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Tôn đều lùi lại.

Yêu muội nhi còn tò mò muốn ghé sát vào xem, kết quả bị Vương Diệp kéo lại.

Vương Bàn Tử cũng như bị kim châm, vội vàng lùi lại.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào cánh cổng được vẽ trên tường đá.

Phải công nhận, tài vẽ của Vương Bàn Tử cũng có chút đỉnh.

Không chỉ vẽ ra được khung viền của cánh cổng, mà còn là cổng hai cánh.

Trên hai cánh cửa còn có một tay nắm hình vòng tròn.

Nhìn từ xa cũng ra dáng ra hình phết.

Vương Diệp biết trong tuyến thế giới gốc, cách mở cổng Địa Tiên

Thôn tuy khiến người ta khó tin nhưng dường như không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng quỷ mới biết ở tuyến thế giới này có gây ra trò ma quỷ gì không.

Thế nhưng mọi người đợi gần mấy phút, mực trên tường đá đã khô mà vẫn không có phản ứng gì.

Vừa rồi ai nấy đều sợ có phản ứng gì đó nên vội lùi lại.

Bây giờ thấy không có phản ứng gì, lại bắt đầu sốt ruột.

Vương Bàn Tử thật sự bắt đầu lẩm bẩm “Vừng ơi mở ra”.

Giáo sư Tôn và Tuyết Lỵ Dương cũng đi lên lại, muốn kiểm tra kỹ bức tường đá.

Kết quả vẫn là, không có chuyện gì xảy ra cả.

Điều này khiến người ta rất bực bội.

Rõ ràng đây chắc chắn là nơi có lối vào Địa Tiên Thôn.

Mọi phương diện trông đều rất chắc chắn.

Thậm chí trên Cửu Chuyển Linh Lung Hoàng Kim Hạp còn vẽ ra trực tiếp, như ảnh chụp vậy.

Nhưng lại không tìm được lối vào, thật sự rất khổ sở.

Vương Bàn Tử hỏi giáo sư Tôn xem trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú có câu nào gợi ý không.

Giáo sư Tôn ngẩn người, nghĩ một lúc nhưng vẫn không có kết quả gì.

Vương Diệp cũng nhìn một lúc, khẽ lắc đầu.

Sau đó nói với Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, tôi lên kiểm tra kỹ một chút trước, nếu vẫn không có manh mối thì phải dùng đến Thanh đồng quái kính, Thanh đồng quái kính ít nhất còn dùng được một hai lần nữa, nói không chừng có thể tìm được manh mối.” Hồ Bát Nhất cũng không có cách nào khác, đành gật đầu nghe theo Vương Diệp.

Vương Diệp đi lên.

Bản thân Vương Diệp có kỹ năng Năng lượng tham trắc.

Hơn nữa còn có kỹ năng Thính lôi biện mộ.

Thậm chí trong không gian hệ thống còn chuẩn bị không ít pháo Nhị lôi tử.

Sức nổ của thứ này không lớn, nhưng tiếng nổ thì cực to, đúng là đạo cụ tuyệt vời để tạo ra tiếng sấm nhân tạo.

Vương Diệp bảo mọi người đi xa một chút, bịt tai lại.

Không gian trong hẻm núi chật hẹp, sức công phá từ tiếng nổ của pháo Nhị lôi tử chắc chắn sẽ lớn hơn.

Cẩn thận kẻo bị thương tai.

Vương Diệp đợi mọi người lùi lại hết rồi mới châm pháo Nhị lôi tử.

Theo một tiếng nổ lớn, Vương Diệp lập tức vểnh tai lắng nghe cẩn thận.

Thậm chí còn áp tai vào bức tường đá nhẵn bóng.

Kỳ lạ là, phía sau tường đá không có một chút tiếng vọng nào, điều này có nghĩa là phía sau tường đá là đặc ruột?

Vương Diệp lại lập tức thi triển kỹ năng Năng lượng tham trắc.

Anh xem xét toàn bộ khí tức ở nơi có bích họa tiên nhân một lượt, rồi lại tập trung sự chú ý vào bức tường đá.

Nhưng ngoài mấy cái cây ở cửa có linh khí lượn lờ ra, những nơi khác đều bình thường, không có gì đặc biệt.

Thực vật trong hẻm núi này có linh khí ở nhiều nơi, mấy cái cây ở cửa chắc cũng thuộc cấp thiên tài địa bảo.

Vương Diệp cũng không mấy để tâm.

Chỉ là bức tường đá do thác nước cạn xói mòn tạo thành này, vẫn không có gì đặc biệt.

Vết mực vẽ bằng bút lông vàng thì có một chút khí tức đặc biệt, nhưng rất yếu ớt.

Chắc là do dính mực và bút lông.

Nhưng chút linh khí này căn bản không kích phát ra biến hóa lớn nào.

Vương Diệp cũng có chút kỳ lạ.

Trong trí nhớ, lối vào Địa Tiên Thôn chính là ở đây, không thể có thay đổi gì.

Tuyến thế giới có biến động thì cùng lắm cũng chỉ là độ khó vượt qua tăng lên, tính nguy hiểm tăng lên.

Vương Diệp nghĩ một lúc, vẫn cần Hồ Bát Nhất dùng Thanh đồng quái kính để Vấn mộ.

Dù sao Hồ Bát Nhất cũng đã tốn rất nhiều công sức mới lấy được Thanh đồng quái kính từ Nam Hải Quy Khư ra, tác dụng quan trọng nhất chính là để bói ra manh mối về vị trí của Địa Tiên Thôn.

Hồ Bát Nhất cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh chóng lấy Thanh đồng quái kính, Thanh đồng long phù và Thanh đồng ngư phù từ trong ba lô ra.

Nhưng giáo sư Tôn vừa nhìn thấy, lại bắt đầu do dự.

Vốn dĩ việc xúi giục giáo sư Trần tìm Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đến Nam Hải Quy Khư chính là kế hoạch do giáo sư Tôn sắp đặt.

Mục đích cuối cùng là để lấy được Thanh đồng quái kính, chuẩn bị cho việc tìm kiếm manh mối về Địa Tiên Thôn.

Nhưng đến lúc lâm trận, giáo sư Tôn lại bắt đầu lo được lo mất.

Thanh đồng quái kính vì ngâm trong nước biển quá lâu, lại bị người ta dùng sơn sống phong kín mặt sau nên đã làm hỏng tính đồng.

Bây giờ chỉ có thể thi triển Vấn mộ được một hai lần.

Dùng xong sẽ mất hiệu lực.

Giáo sư Tôn nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ mặt hoài nghi, hỏi anh có chắc chắn không.

Hồ Bát Nhất bị hỏi đến phát hỏa.

“Lão Tôn, đây là ông không tử tế, ban đầu chính ông đã lừa giáo sư Trần, mới khiến chúng tôi phải liều mạng, thập tử nhất sinh tiến vào Nam Hải Quy Khư để tìm chiếc Thanh đồng quái kính này.” “Bất kể nhìn từ góc độ nào, chiếc Thanh đồng quái kính này đều là của chúng tôi, không liên quan một xu nào đến ông, bây giờ dùng nó để tìm lối vào Địa Tiên Thôn đã là hời cho ông rồi.” “Chuyện trước đây ông lừa giáo sư Trần chúng tôi còn chưa tính sổ triệt để với ông đâu, bây giờ tốt nhất ông nên nói ít đi vài câu, để khỏi khiến chúng tôi nhớ lại những chuyện không vui.” Giáo sư Tôn còn muốn nói gì đó, Vương Diệp liền trừng mắt nhìn ông ta.

Giáo sư Tôn lập tức rụt cổ lại.

Đối với người như Tuyết Lỵ Dương hay thậm chí là Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn còn không mấy sợ hãi.

Dù sao hai người họ còn nói lý lẽ.

Nhưng đối với Vương Diệp và Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn thực sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

Vương Bàn Tử là vì hắn đủ côn đồ, tính cách hung hãn, dám ra tay tàn độc, lại còn đủ trơ tráo.

Còn đối với Vương Diệp là vì giáo sư Tôn hoàn toàn không nhìn thấu được anh.

Bề sâu của Vương Diệp quá lớn.

Chương 430

Không chỉ thực lực sâu không lường được, thủ đoạn cao cường, các loại bí thuật tuyệt kỹ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, mà điều đáng sợ hơn là Vương Diệp dường như đã sớm nhìn thấu tất cả.

Đối với mọi sự sắp đặt của giáo sư Tôn, thậm chí cả thân phận của ông ta, Vương Diệp dường như đã sớm biết rõ.

Điều này khiến giáo sư Tôn mỗi lần nhìn thấy Vương Diệp đều đặc biệt cẩn thận.

Lúc này bị Vương Diệp trừng mắt một cái, ông ta không dám nói thêm một lời nào.

Hồ Bát Nhất cũng lười giải thích thêm cho giáo sư Tôn về nguyên lý thi triển Thanh đồng quái kính để Vấn mộ.

Anh trực tiếp cầm lấy Thanh đồng quái kính.

Chuẩn bị bắt đầu Vấn mộ.

Yêu muội nhi đứng bên cạnh xem rất tò mò, không nhịn được hỏi Vương Diệp xem Hồ Bát Nhất rốt cuộc đang làm gì?

Thứ trong tay có phải là la bàn không?

Vương Diệp đối với Yêu muội nhi rất quan tâm, rất cưng chiều cô tiểu sư muội này.

Đã là Yêu muội nhi hỏi, Vương Diệp tự nhiên có hỏi tất đáp.

“Em có thấy mặt sau của chiếc Thanh đồng quái kính trong tay Lão Hồ không, trên đó có rất nhiều phù hiệu.” “Đồng thời ngoài Thanh đồng quái kính ra, còn có một số phù văn bằng đồng có thể khảm vào đó.” “Những phù văn này vốn có mười sáu cái, tùy theo mục đích suy diễn khác nhau mà có thể đại diện cho những ý nghĩa đặc định khác nhau.” “Bây giờ trong tay Lão Hồ đang cầm là Thanh đồng long phù, Thanh đồng ngư phù.

Vốn dĩ những thứ này là một bộ, gồm Ngư, Long, Nhân, Quỷ tổng cộng bốn cái, coi như là một vòng tuần hoàn tiểu chu thiên, chuyên dùng để suy diễn và bói toán phương vị và không gian của cổ mộ, giải thích theo văn hóa truyền thống cổ đại thì, cá không thấy nước, người không thấy gió, quỷ không thấy đất, còn rồng thì không thấy vạn vật.” Nói đến đây, Yêu muội nhi mặt đầy nghi hoặc, nhìn Vương Diệp.

“Anh Vương Diệp, anh đừng lừa em nhé, cá không thấy nước, người không thấy gió em có thể hiểu, nhưng quỷ không thấy đất là sao ạ?

Còn rồng là bị mù à?

Sao lại không thấy vạn vật?” Vương Diệp mỉm cười.

“Quỷ trong văn hóa truyền thống chính là u linh, sống ở dưới hoàng tuyền, quỷ đi lại dưới lòng đất cũng giống như người đi trong gió, cá bơi trong nước, nên mới nói quỷ không thấy đất.” “Còn rồng không thấy vạn vật, không phải nói rồng bị mù không thấy gì cả, mà là trong quan niệm của người xưa, rồng là linh vật của vạn vật, có thể nhìn thấy tất cả sự tồn tại của sinh mệnh và hồn phách, nhưng những thứ khác như phong, thủy, địa, hỏa, sơn, xuyên, rồng đều không thấy.” “Trong rất nhiều sách lạ, khi nhắc đến rồng, đều mặc định là rồng không thấy vạn vật.” “Như vậy, bốn đồng phù Ngư, Long, Nhân, Quỷ đã hình thành một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.” “Ở mặt sau Thanh đồng quái kính, theo tiêu chí cá không thấy nước, người không thấy gió, quỷ không thấy đất, rồng không thấy vạn vật, đặt những đồng phù này vào, rồi đốt nến làm từ mỡ giao nhân Nam Hải, là có thể Vấn mộ, tức là bói toán phương vị của cổ mộ.” Đầu óc Yêu muội nhi lúc này ong ong, nhưng sau khi tiêu hóa một lúc, cô vẫn lắc đầu hỏi một câu.

“Vậy tại sao chỉ có hai đồng phù cũng có thể bói toán Vấn mộ ạ?

Không phải nói một bộ là bốn cái sao?

Ngư, Long, Nhân, Quỷ, bây giờ hình như chỉ có Ngư, Long mà không có Nhân, Quỷ.” Vương Diệp nhếch miệng.

Chuyện này quả thật có chút khó giải thích.

“Trong bốn đồng phù, Long phù là tổng phù, nếu có Long phù thì cộng thêm bất kỳ một đồng phù nào khác cũng có thể suy diễn một phen trong cổ kính.” “Đương nhiên, thiếu hai đồng phù, kết quả suy diễn chắc chắn sẽ không hoàn chỉnh, cũng không đủ chính xác.” “Có một nửa quẻ tượng cũng có thể phán đoán được rất nhiều vấn đề rồi.” “Hơn nữa nói thật, bản lĩnh của Lão Hồ học vẫn chưa tới nơi tới chốn, cho dù có Nhân, Quỷ hai phù, anh ta cũng không biết quẻ từ, không tính ra được tiên thiên nhị quái, ngược lại quẻ tượng hậu thiên của Ngư Long phù thì Lão Hồ có thể giải mã được.” Yêu muội nhi gật đầu nửa hiểu nửa không.

Sau đó lại hỏi Vương Diệp: “Vậy hai đồng phù còn lại đâu ạ?

Nếu có thể gom đủ thì không phải tốt hơn sao, hiểu hay không hiểu cũng sẽ có chút trợ giúp chứ?” Vương Diệp gật đầu: “Lý lẽ là vậy không sai, nhưng hai đồng phù đó chắc chắn không tìm được đâu.” Vương Diệp thực ra biết hai đồng phù còn lại ở đâu.

Trong tình tiết của *Nộ Tình Tương Tây*, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu hợp tác, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tả Lĩnh Lực Sĩ hợp tác, lúc đó ở cổ mộ Bình Sơn, Tương Tây đã tìm thấy hai đồng phù Nhân và Quỷ.

Chỉ là hai đồng phù này sau đó lưu lạc nhiều nơi, cuối cùng được quyên tặng cho bảo tàng Hồ Nam, trở thành văn vật được cất giữ trong bảo tàng.

Những thứ như thế này, Vương Diệp tuy biết ở đâu nhưng cũng sẽ không có ý đồ gì.

Đương nhiên, cho dù có ý đồ cũng không có nhiều cơ hội, vì căn bản không biết hai đồng phù này bây giờ đang được cất ở kho nào.

Trong lúc Vương Diệp và Yêu muội nhi nói chuyện, bên Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị xong.

Thanh đồng quái kính đã đặt xong đồng phù, đồng thời cũng đã đốt nến làm từ mỡ giao nhân Nam Hải.

Sau đó liền thấy ánh nến xuyên qua lỗ hổng ở giữa Thanh đồng quái kính, hình thành một đồ án độc đáo trên mặt đất.

Vương Diệp nhìn rõ quẻ tượng trên Thanh đồng quái kính.

Đó là một quẻ Khôn, và một quẻ Cấn.

Quẻ tượng xuất hiện trong thời gian rất ngắn.

Tính đồng trên Thanh đồng quái kính đã bị hơi biển ăn mòn gần hết.

Hồ Bát Nhất sau khi nhìn rõ quẻ tượng, liền thổi tắt nến, cất Thanh đồng quái kính đi.

“May quá, chắc vẫn có thể thi triển thêm một lần nữa.” Hồ Bát Nhất lau mồ hôi trên trán.

“Thế nào?

Nhìn rõ quẻ tượng vừa rồi chưa?” Yêu muội nhi và Vương Bàn Tử đều sốt ruột, vội vàng tiến lên hỏi.

Vương Diệp thì đã nhìn rõ, hiển nhiên Tuyết Lỵ Dương và giáo sư

Tôn cũng vậy.

Chỉ là quẻ tượng này có vấn đề, mà còn là vấn đề rất lớn.

Trong quẻ Khôn lại là quẻ Cấn?

Trong đất có núi?

Đây là quẻ tượng gì?

Trong phút chốc, mấy người đều nghĩ không ra.

Dù sao quẻ tượng không hoàn chỉnh, chỉ có một nửa.

Quẻ tượng “trong đất có núi” này rốt cuộc đại diện cho cái gì, mọi người cũng chỉ có thể đoán mò.

Kết quả đoán cả buổi cũng không có một lời giải thích chắc chắn nào.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp quyết định, mọi người đã đi cả một ngày, lại toàn là đường núi.

Bây giờ trời đã tối, sắc trời đen kịt, tạm thời cắm trại nghỉ ngơi ở đây.

Đợi đến ngày mai nghiên cứu tiếp.

Vương Diệp vừa nói xong, liền nhận được sự đồng ý của Vương Bàn Tử và Yêu muội nhi.

Mọi người đi suốt một chặng đường, không chỉ mệt mỏi mà còn chưa ăn gì, sớm đã đói meo.

Thấy mọi người đều đồng ý, họ liền bắt đầu chọn địa điểm cắm trại.

May là thác nước này đã cạn từ rất lâu.

Trên mặt đất không có chút hơi nước nào.

Ngược lại còn khô ráo hơn cả bên ngoài hẻm núi.

Lòng sông vốn toàn là những tảng đá xanh lớn.

Mọi người đành tìm một khoảng đất trống bằng phẳng ở rìa lòng sông, sau khi dựng trại xong thì bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp chứa không ít đồ ngon.

Các loại đồ hộp, thịt tươi, nồi niêu xoong chảo cùng gia vị, rau củ quả đều có đủ.

Nhìn Vương Diệp như làm ảo thuật lấy ra một đống đồ ngon, tâm trạng vốn có chút sa sút của mọi người cuối cùng cũng được khơi dậy.

Mỹ thực tuyệt đối có thể xua tan mọi tâm trạng tồi tệ.

Sau khi ăn một bữa no nê, mọi người bắt đầu sắp xếp thứ tự gác đêm, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vương Diệp trong lòng không cam tâm, quyết định gác ca đầu tiên.

Những người khác nhanh chóng chui vào túi ngủ, lều trại bắt đầu ngủ.

Vương Diệp vừa gác đêm vừa nướng lửa, vừa cẩn thận hồi tưởng lại tình tiết của tuyến thế giới gốc.

Kết quả là nghĩ mãi không ra rốt cuộc mọi người đã vào lối vào Địa Tiên Thôn bằng cách nào.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Diệp đột nhiên nghe thấy một tiếng rung động khe khẽ.

Thính giác của Vương Diệp quá nhạy cảm, đối với các loại âm thanh đều có thể nghe rõ mồn một.

Hơn nữa những âm thanh truyền đến này, Vương Diệp lại có vài phần quen thuộc.

Kể từ khi dung hợp Kim Tàm Cổ, nhận được kỹ năng Vạn Trùng Chi Vương, Vương Diệp trở nên cực kỳ nhạy cảm với côn trùng.

Âm thanh xuất hiện trong tai, loại âm thanh rung động khe khẽ đó, chắc chắn là tiếng đập cánh của một loại côn trùng nào đó.

Chẳng lẽ Kim Giáp Ma Hoàng vẫn chưa bị tiêu diệt sạch sẽ?

Lại nhân lúc đêm tối đến gây phiền phức cho mọi người?

Vương Diệp bĩu môi.

Mấy thứ đó, đến bao nhiêu Vương Diệp giết bấy nhiêu.

Nhưng rất nhanh Vương Diệp lại nhận ra, âm thanh này không giống với âm thanh của Kim Giáp Ma Hoàng.

Kích thước chắc chắn nhỏ hơn rất nhiều, và khả năng bay cũng mạnh hơn Kim Giáp Ma Hoàng không ít.

Nghe giống như... một loại ong nào đó.

Chương 431

Trong hẻm núi có đủ loại kỳ hoa dị thảo, có ong sinh tồn cũng là điều hợp lý.

Chỉ là mấy con ong này tối muộn bay đến đây làm gì?

Trong đồ ăn của mọi người cũng không có mật ong gì cả.

Vương Diệp có chút nghi hoặc.

Đồng thời ong trong núi, đặc biệt là một số loại ong bắp cày, ong vò vẽ, độc tính khá mạnh.

Bản thân Vương Diệp thì không sợ, nhưng nếu đốt người khác thì cũng không hay.

Vương Diệp lập tức đứng dậy, nhìn theo hướng tiếng ong đập cánh.

Rất nhanh liền phát hiện, những tiếng vo ve rung động đó lại truyền đến từ phía bức tường đá khổng lồ có bích họa tiên nhân ban ngày.

Vương Diệp nhìn về phía đó không sao, nhưng nhìn xong thì giật mình một cái.

Hẻm núi tối đen, không có một tia sao hay ánh trăng, chỉ có ánh lửa trại màu vàng yếu ớt đang nhảy múa.

Vương Diệp có khả năng nhìn trong đêm, nên việc quan sát không bị cản trở.

Chỉ thấy trên bức tường đá khổng lồ đó, cánh cửa mà Vương Bàn Tử vẽ đã mở ra!

Toàn bộ bức tường đá là nham thạch màu trắng, bây giờ ở chỗ

Vương Bàn Tử vẽ cửa, lại xuất hiện một cái hang núi đen ngòm khổng lồ.

Vương Diệp nhất thời có chút hoài nghi mắt mình.

Sao có thể?

Cái hang núi này xuất hiện từ lúc nào?

Sau đó anh lại trừng lớn mắt, cẩn thận nhìn về phía tường đá.

Rất nhanh liền phát hiện, cái hang núi đen ngòm trên tường đá này dường như còn đang không ngừng co bóp biến hóa.

Điều này lại càng quỷ dị hơn.

Cửa hang sao lại có thể động đậy?

Lúc này trong tai Vương Diệp lại truyền đến không ít tiếng vo ve.

Tiếp đó lại thấy một vài con ong bay đến bên cạnh tường đá, rồi hòa vào cửa hang màu đen.

Vương Diệp lúc này mới phát hiện, cái mảng đen ngòm đó không phải là cửa hang, mà là toàn bộ đều là ong.

Những con ong dại này trông khá lớn, không giống ong mật bình thường.

Hơn nữa thân mình đen kịt, cũng không giống ong mật bình thường có những vằn vàng sáng mắt trên người.

Vì ong dại quá nhiều, đã che phủ toàn bộ chỗ vẽ cửa trên vách đá trắng.

Cho nên dưới ánh sáng mờ ảo, Vương Diệp đã tưởng là cửa hang đã mở.

Thực ra toàn bộ đều là ong dày đặc.

Trong đầu Vương Diệp đột nhiên lóe lên, nhớ lại một số tình tiết trong tuyến thế giới trước đó.

Chìa khóa để mở lối vào Địa Tiên Thôn chính là ở trên những con ong này!

Vương Diệp lập tức gọi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác tỉnh dậy.

Cảnh tượng trước mắt không phải lúc nào cũng có thể thấy được, cũng để cho mọi người mở mang tầm mắt.

Hồ Bát Nhất và những người khác mơ màng bị Vương Diệp gọi dậy.

Rất nhanh tất cả đều nhìn về phía tường đá mà chết lặng.

Như ở trong mơ.

Điều này cũng không trách họ được, chủ yếu là cảnh tượng trước mắt thực sự quá khó tin.

Lúc này Vương Diệp đã nhìn rõ.

Ban ngày Vương Diệp đã phát hiện, trên cửa đá vẽ bằng bút lông vàng có linh khí nhàn nhạt.

Bây giờ phát hiện ra, chính những linh khí này đã thu hút ong dại trong hẻm núi đến.

Những con ong dại này dường như rất hứng thú với mực.

Hơn nữa bên ngoài còn có nhiều ong dại hơn đang không ngừng kéo đến.

Vốn dĩ khu vực Ba Đông này là nơi ong dại rất tập trung, loại địa hình hẻm núi cây cối um tùm này lại càng là môi trường thích hợp cho ong dại sinh tồn.

Ong dại không ngừng bay đến từ trong hẻm núi, đen kịt một mảng, như những đám mây đen thấp bay đến.

Giáo sư Tôn sợ đến mặt trắng bệch, trên mặt Yêu muội nhi cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Yêu muội nhi là người bản địa, tự nhiên biết độc tính của những con ong dại trong núi này khá mạnh, nếu không cẩn thận chọc phải bầy ong thì sẽ bị chúng truy sát.

Không chỉ động vật như trâu bò bị đốt chết, mà ngay cả người cũng có khả năng bị đốt chết.

Yêu muội nhi nhìn thấy bầy ong đầy trời, chỉ có thể nhỏ giọng nói với Vương Diệp.

“Anh Vương Diệp, hay là chúng ta ra ngoài đi, lỡ bầy ong phát hiện ra chúng ta thì thảm rồi.

Ở bên ngoài nếu bị ong dại truy đuổi, còn có thể trốn dưới sông một lúc.” Yêu muội nhi nói quả là một cách khả thi, nhưng Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương chỉ cười cười, không hề hành động.

Vương Diệp đưa tay xoa đầu Yêu muội nhi.

“Yên tâm đi, mấy con ong này không dám qua đây đâu.

Có anh ở đây, cho chúng thêm mấy cái lá gan cũng không dám đến gần.” Yêu muội nhi nửa tin nửa ngờ.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện bầy ong thật sự không dừng lại ở gần vị trí của mấy người, tất cả đều bay về phía tường đá.

Rất nhanh Vương Diệp liền phát hiện những bầy ong đó sau khi hút mực vẽ bằng bút lông vàng trên tường đá, dường như giống như uống say rượu, bắt đầu trở nên say khướt.

Chúng không ngừng bay lên từ tường đá, lảo đảo, có con còn đâm thẳng đầu xuống đất.

Nhưng mực chắc là không có độc, chỉ có một loại hiệu quả gây mê nào đó.

Ong dại rơi xuống đất cũng không chết, chỉ là vô ích đập cánh.

Những con ong dại khác không rơi xuống đất sau khi rời khỏi tường đá, lại không bay xa, dường như còn muốn ở lại gần đó, đợi hiệu lực của mực trong cơ thể tan đi rồi lại đến một đợt nữa.

Những con ong dại này lại bắt đầu làm tổ trên mấy cái cây có linh lực trước tường đá.

Tốc độ làm tổ của những con ong dại này rất nhanh.

Chỉ mất hơn nửa giờ, mấy cái tổ bằng sáp ong khổng lồ đã được kết xong trên cây.

Hơn nữa còn có những bầy ong không ngừng rời khỏi tường đá, cũng bay đến cành cây để làm tổ.

Thời gian trôi qua, những cái tổ ong khổng lồ đó lại nối liền với nhau.

Vương Diệp nhìn đến ngây người.

Yêu muội nhi lại càng kinh ngạc chấn động.

Rõ ràng, tất cả mọi người trong đội đều chưa từng thấy một cái tổ ong siêu cấp lớn như vậy.

Sau một hai giờ làm tổ, tổ ong trên cành cây đã có ít nhất hai ba mét khối.

Vương Diệp nghi ngờ tổ ong lớn như vậy đã có thể xin ghi vào kỷ lục thế giới.

Vì cây cổ thụ này không quá cao, nên phần đáy của tổ ong đã gần như chạm tới mặt đất.

May mắn là cây cổ thụ không phải là loại cây bình thường, thân cây mang theo linh khí, cành cây cũng đặc biệt chắc chắn.

Tổ ong khổng lồ như vậy kết trên cành cây mà lại không hề gãy đổ, cũng coi như lợi hại.

Sự thay đổi không chỉ xảy ra ở phía cây đại thụ.

Nơi vách đá được vẽ cánh cửa lớn dường như cũng có biến đổi rất lớn.

Cánh cửa đá mà Vương Bàn Tử vẽ ra, bị vô số con ong rừng không ngừng ma sát và đậu lại, thế mà lại bắt đầu phát sáng trong màn đêm đen kịt.

Lúc này, Vương Diệp vì lý do an toàn đã dập tắt đống lửa trại dùng để canh gác.

Cả hẻm núi không còn một chút ánh sáng nào, ngay cả ánh sao cũng không chiếu vào được.

Nhưng ở cuối thác Cán Hạc nơi mọi người đang trú ngụ, lại có thể nhìn thấy rất rõ.

Ánh sáng trắng mờ ảo trên vách đá, giống như ngọn lửa ma trơi màu trắng, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Với số lượng ong rừng ngày càng nhiều, ánh sáng trắng trên vách đá cũng ngày càng sáng hơn.

Đồng thời, nó còn không ngừng nhảy múa, dao động.

Cảm giác như ngọn lửa đang bùng cháy, nhảy nhót, bốc lên cao.

Chương 432

Cảnh tượng kỳ lạ trước mắt khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Tôn và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người.

Vương Bàn Tử miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Lần này thì vừng ơi mở cửa thật rồi.” Tuy nhiên, Vương Diệp lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Cánh cửa đá được vẽ ra kia tuy trông như lửa ma đang bốc lên, nhưng thực chất lại không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Tất cả chỉ là sự thay đổi của ánh sáng mà thôi.

Ngược lại, bầy ong rừng xây tổ lại bắt đầu phát ra âm thanh dữ dội.

Hóa ra, những con ong rừng đó cũng nhìn thấy ánh lửa mạnh mẽ phát ra từ cánh cửa đá và bị kinh động.

Vì Vương Diệp sở hữu Long Vương huyết mạch nên cực kỳ nhạy cảm với các loại côn trùng.

Vương Diệp lúc này có thể cảm nhận được rằng, những con ong rừng này đang vô cùng hoảng loạn, thậm chí dần dần bắt đầu tức giận.

Bầy ong rừng sắp nổi giận sao?

Sẽ đến tấn công mọi người sao?

Không đúng.

Vương Diệp nhanh chóng nhận ra rằng, bầy ong rừng không hề vì tức giận mà tấn công người khác.

Nhưng chúng cũng không vì ngọn lửa ma trên vách đá mà sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Hoàn toàn ngược lại, những con ong rừng này bắt đầu làm một việc khiến cả Vương Diệp cũng phải kinh ngạc.

Những con ong rừng này bắt đầu tự cứu mình.

Hầu như tất cả ong rừng đều đã bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn ban đầu, chúng bắt đầu bay lượn có trật tự bên ngoài tổ ong.

Đồng thời, như thể đã xếp hàng ngay ngắn, chúng bắt đầu tập hợp lại, bay lên phía trên tổ ong, sau đó bắt đầu “tiểu tiện”.

Đây là điều Vương Diệp hoàn toàn không ngờ tới.

Ngay khoảnh khắc bầy ong bắt đầu “tiểu tiện”, Vương Diệp liền biết chúng định làm gì.

Dập lửa, đồng thời làm ướt tổ của mình để bảo vệ nó.

Đương nhiên, cái gọi là “tiểu tiện”, thực ra là phong nịch, chứ không phải tiểu tiện thật như con người.

Đó là một loại chất bài tiết do phản ứng căng thẳng của cơ thể ong rừng khi gặp hỏa hoạn.

Mắt Vương Diệp rất tinh, có thể nhìn thấy mỗi con ong rừng có thể tiết ra một giọt chất lỏng trong suốt có kích thước tương đương với giọt nước mắt của người thường.

Một giọt phong nịch này đương nhiên không có tác dụng gì lớn.

Nhưng bầy ong ở đây phải đến hàng chục ngàn con.

Mọi người xếp hàng bay đến phía trên tổ ong và bắt đầu tiết ra phong nịch, chẳng mấy chốc cả tổ ong đã bị làm ướt.

Ngọn lửa ma trên vách đá vẫn đang lập lòe bốc cháy.

Bầy ong rừng sau cơn hoảng loạn ban đầu cũng trở nên hiệu quả và có trật tự hơn.

Phong nịch ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc trên tổ ong đã bắt đầu có chất lỏng phong nịch chảy xuống theo vành ngoài.

Những chất lỏng này tụ lại ở đáy tổ ong, thế mà lại tạo thành một dòng chảy như vòi nước, không ngừng chảy xuống mặt đất.

Bên dưới tổ ong là một phiến đá xanh.

Sau khi phong nịch rơi xuống phiến đá xanh, không bao lâu sau, một cái hố lớn bắt đầu xuất hiện.

Phong nịch này lại có tác dụng ăn mòn đá xanh.

Nhìn thấy cảnh này, một tia sáng lóe lên trong đầu Vương Diệp.

Đúng vậy, chính là ở đây!

Phong nịch ăn mòn phiến đá xanh, cuối cùng mở ra lối vào Địa Tiên Thôn.

Quan Sơn Thái Bảo thật cao tay.

Tất cả mọi thứ đều là một chuỗi mắt xích liên hoàn.

Bắt đầu từ chiếc chìa khóa giấu trong Cửu Cung Ly Hổ Tỏa Thạch Quan, đến cánh cửa đá ở chỗ tiên nhân họa bích, rồi đến việc thu hút ong rừng, ong rừng xây tổ trên cây đại thụ, rồi đến mực trên vách đá bị ong rừng ma sát phát ra ánh lửa, ong rừng bị kích thích bắt đầu tiết ra phong nịch cứu hỏa.

Cuối cùng, phong nịch không ngừng nhỏ giọt từ tổ ong, ăn mòn phiến đá xanh bên dưới, để lộ ra lối vào Địa Tiên Thôn dưới gốc cây đại thụ.

Chỉ cần một mắt xích xảy ra sai sót, không theo kịp, lối vào này sẽ không thể mở ra.

Nhưng chỉ cần có thể phát hiện ra bí mật này, việc mở ra lối vào Địa Tiên Thôn lại là chuyện thuận lý thành chương, căn bản không tốn bao nhiêu công sức.

Vương Diệp lập tức chỉ ra điểm mấu chốt của sự việc cho mấy người kia xem.

Những người khác lúc này mới rời mắt khỏi vách đá đang cháy sáng, nhìn thấy phiến đá xanh dưới tổ ong đã bị ăn mòn thành một cái hố lớn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều trố mắt chết lặng, chấn động không thôi.

Mô Kim Hiệu Úy ai nấy đều thân thủ cao cường, giỏi tầm long điểm huyệt, các loại khí giới bí thuật cũng tầng tầng lớp lớp.

Trong giới đạo mộ tuyệt đối là cao thủ hàng đầu.

Nhưng nếu nói về thủ đoạn kỳ lạ, ý tưởng táo bạo, so với Quan Sơn Thái Bảo vẫn còn có khoảng cách.

Đúng là thuật nghiệp hữu chuyên công, nếu chỉ xét về thủ đoạn đạo mộ, Quan Sơn Thái Bảo có thể không bằng Mô Kim Hiệu Úy.

Nhưng về các loại kỳ môn dị thuật, cơ quan khống trùng, tạo ra chướng ngại vật, Quan Sơn Thái Bảo lại quá chuyên nghiệp.

Mọi người đều dán mắt vào cái hố lớn dưới tổ ong.

Chẳng bao lâu, lớp đá xanh đã bị ăn mòn thành một cái hố lớn.

Lớp bùn đất bên dưới cũng bị ăn mòn sạch.

Sâu hơn nữa là một lớp đá màu trắng bạc.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Diệp liếc nhìn giáo sư Tôn.

Người khác không nhận ra thứ này, nhưng giáo sư Tôn chắc chắn rất quen thuộc với bố cục ở đây.

Quả nhiên, khi Vương Diệp nhìn về phía giáo sư Tôn, ông ta đang vô cùng kích động.

Ông chỉ vào lớp đá màu trắng bạc trong hố lớn và hét lên: “Đúng rồi, đúng rồi, chắc chắn là ở đây.” Mấy người vốn đang toàn thần quán chú nhìn cái hố lớn dưới tổ ong, kết quả bị tiếng hét của giáo sư Tôn dọa cho giật nảy mình.

“Lão Tôn à, ông đừng có nhất kinh nhất sạ thế, lại nhìn ra vấn đề gì rồi?

Sao lại chắc chắn là ở đây?

Ông giải thích một chút đi.” Vương Bàn Tử hỏi với vẻ mặt bất mãn.

Giáo sư Tôn lau mồ hôi trên trán.

“Các cậu xem lớp đá màu trắng kia, trắng lóa, toàn là tử ngân tử, đó là thiết bích ngân bình a.” Sau khi giáo sư Tôn nói xong, ánh mắt của Vương Bàn Tử càng thêm hoang mang.

Không chỉ ông ta, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi cũng đều ngơ ngác.

Vương Diệp thì lại biết.

Nhưng có giáo sư Tôn ở đây phổ cập kiến thức, Vương Diệp có thể không mở miệng thì sẽ không mở miệng.

“Bạc mà còn có sống có chết à?

Lão Tôn tôi thấy ông đang lừa chúng tôi thì có.” Vương Bàn Tử lại chen vào một câu.

Sắc mặt giáo sư Tôn trầm xuống.

“Không có văn hóa.

Tử ngân tử còn gọi là ngân nê, nghe nói là bạc thỏi để lâu ngày sẽ mục nát thành ngân nê.

Những ngân nê này sau một thời gian dài phong hóa, lại trở nên cứng như sắt.” “Tử ngân tử cho dù có dùng thuốc nổ khai sơn và búa tạ cũng không đập nổi, một nhát nhiều nhất cũng chỉ tạo ra một vết lõm nhỏ.” “Thứ này cũng được một số ngôi mộ lớn dùng làm tường chắn, có thể phòng trộm.” “Trước đây khi tôi khảo cổ ở khu vực giáp ranh giữa Dự và Thiểm, tôi đã từng thấy một ngôi mộ lớn dùng tử ngân tử để phòng trộm.” “Không biết bao nhiêu đường hầm đào đến lớp tử ngân tử này, kết quả đều bị kẹt lại, không ai qua được, cuối cùng đám trộm mộ phải đào một đường hầm hình móc câu dưới đáy mộ, chui vào từ mộ nhãn mới vào được bên trong.” Giáo sư Tôn càng nói càng xa.

Nhưng hai mắt Vương Bàn Tử bắt đầu sáng lên.

“Bạc!

Nhiều bạc như vậy!” Vương Diệp khẽ nhếch mép, nhắc nhở Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, thứ này đã không còn là bạc thành phẩm, cho dù có mang về cũng phải dùng phương pháp hóa học mới có thể hoàn nguyên thành bạc, chi phí không hề thấp đâu.” “Hơn nữa, bạc cũng không có giá trị đặc biệt cao, anh vác mấy chục cân bạc về cũng không bán được mấy vạn đồng.” “Cộng lại còn không bằng một cây bút lông vàng.” Lời của Vương Diệp như một gáo nước lạnh, lập tức khiến Vương Bàn Tử bình tĩnh lại.

Vương Diệp bây giờ cũng hiểu ra, tại sao trước đó kỹ năng Thính Lôi Biện Mộ của mình lại không nghe thấy không gian rỗng dưới gốc cây đại thụ.

Lớp tử ngân tử này không chỉ có thể làm thiết bích ngân bình, ngăn chặn đạo mộ tặc, mà còn có thể cách âm, cách không khí, hơi ẩm các thứ.

Hầu như là một lớp cách ly hoàn hảo.

Hơn nữa, Vương Diệp còn biết, thiết bích ngân bình được tạo thành từ tử ngân tử này còn có một ưu điểm vô cùng độc đáo.

Đó là gần chỗ này chắc chắn có Tụ Ngân Nghĩ.

Loại kiến này thường sống ở núi đá, gần các khu mỏ.

Chương 433

Nếu tử ngân tử trên thiết bích ngân bình vì một tai nạn nào đó mà bị hư hại, Tụ Ngân Nghĩ sẽ dùng quặng bạc mà chúng khai thác được để vá lại những chỗ hư hỏng đó.

Vương Diệp trong lòng lập tức ý thức được.

Gần nơi có thiết bích ngân bình, chắc chắn sẽ có tổ Tụ Ngân Nghĩ.

Thứ này, tuyệt đối là báu vật a.

Tụ Ngân Nghĩ có thể khai thác quặng bạc, đương nhiên cũng có thể khai thác quặng vàng.

Sau đó, chúng sẽ tập trung những kim loại quý này lại để xây dựng tổ.

Ở những nơi Tụ Ngân Nghĩ từng sinh sống, thường sẽ để lại rất nhiều bạc và những thứ như vàng chó, vàng ngựa.

Đối với Vương Diệp, tác dụng lớn nhất của Tụ Ngân Nghĩ là có thể tập trung các kim loại quý phân bố rải rác trong quặng đá, mỏ khoáng.

Những sinh vật nhỏ bé này không biết mệt mỏi, có thể không ngừng khai thác và tập trung.

Dùng để tụ bạc thực ra là lãng phí.

Hữu dụng nhất là ở những nơi sản xuất vàng sa, bố trí tổ Tụ Ngân Nghĩ.

Sau đó, cứ cách một khoảng thời gian lại đến tổ kiến thu hoạch vàng sa là được.

Khả thi thì đương nhiên là khả thi, nhưng Tụ Ngân Nghĩ vô cùng hiếm gặp, phương pháp thuần phục Tụ Ngân Nghĩ cũng không có.

Cho dù là Quan Sơn Thái Bảo, cũng chỉ là đặt Tụ Ngân Nghĩ ở gần thiết bích ngân bình.

Coi như là một biện pháp bổ sung mà thôi.

Sau này Tụ Ngân Nghĩ có thể sống sót hay không, làm việc như thế nào, Quan Sơn Thái Bảo thực ra cũng không thể khống chế được.

Dù vậy, thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo cũng đã là phi thường rồi.

Có thể khống chế rắn, côn trùng, chuột, kiến để thực hiện nhiều hiệu quả đặc biệt.

Nếu không thể khống chế Tụ Ngân Nghĩ, mỗi lần thu hoạch vàng sa, chỉ có thể hủy đi cả tổ Tụ Ngân Nghĩ này.

Vì vậy, phương pháp dùng Tụ Ngân Nghĩ thu thập vàng sa cũng chỉ là dùng một lần.

Tụ Ngân Nghĩ vốn đã rất hiếm, nên phương pháp này trước đây chưa từng có ai sử dụng, chi phí quá cao, quá phiền phức.

Nhưng người khác không thể khống chế Tụ Ngân Nghĩ, Vương Diệp thì có thể.

Kỹ năng Long uy của Vương Diệp có thể khống chế tất cả côn trùng trong thiên hạ.

Rốt cuộc, huyết mạch của Vương Diệp chính là Long Vương.

Chỉ cần Vương Diệp có thể tìm được Tụ Ngân Nghĩ, bỏ vào Hư Số Không Gian để nhân giống trước, sau này số lượng nhiều lên, tìm được nơi sản xuất vàng sa, tuyệt đối có thể hình thành quy mô.

Mỗi lần đi thu hoạch vàng sa, Vương Diệp còn có thể khống chế cả tổ Tụ Ngân Nghĩ rồi di chuyển đi nơi khác.

Như vậy tuy sẽ phá hủy tổ của chúng, nhưng bản thân Tụ Ngân Nghĩ lại không bị tổn hại gì.

Những sinh vật nhỏ bé này rất chăm chỉ, đến lúc đó lại đào một cái tổ kiến khác là được, cùng lắm thì Vương Diệp cho thêm chút thức ăn.

Đây là một thủ đoạn làm giàu phát tài tốt a.

Vương Diệp nghĩ thôi cũng thấy kích động.

Những người khác vẫn đang chú ý phong nịch dưới tổ ong không ngừng ăn mòn thiết bích ngân bình, cửa hang dưới đất bắt đầu ngày càng lớn, còn Vương Diệp thì đã chuyển tầm mắt sang những nơi khác.

Tìm kiến.

Trong đôi mắt Vương Diệp lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt, bắt đầu tìm kiếm xung quanh phạm vi thiết bích ngân bình.

Rất nhanh, quả thật đã bị Vương Diệp tìm thấy trong lớp đất đá những chấm nhỏ mang theo khí tức đặc thù.

Nhìn gần hơn, chính là những con kiến dày đặc.

Những con kiến này không giống với kiến bình thường.

Kích thước tương đương với kiến núi thông thường, nhỏ hơn một chút, khoảng nửa centimet.

Toàn thân đen nhánh, nhưng trên eo lại có ba vòng tròn màu bạc.

Một đôi càng lớn cũng không phải màu đen, mà là màu trắng bạc.

Vương Diệp đưa tay muốn bắt một con Tụ Ngân Nghĩ, kết quả vừa mới cầm lên, con Tụ Ngân Nghĩ này đã phun ra một luồng axit từ miệng.

Axit rơi trên da Vương Diệp, kêu xèo một tiếng rồi hóa thành một luồng khói trắng yếu ớt.

Tính ăn mòn thật mạnh.

Vương Diệp trên người có Long Thần Khải, tự nhiên sẽ không bị thương, nhưng cũng cảm nhận được uy lực của axit Tụ Ngân Nghĩ.

Hóa ra Tụ Ngân Nghĩ chính là thông qua việc tiết ra axit đặc thù trong cơ thể, cộng thêm một đôi càng lớn uy lực mạnh mẽ để khai thác, thu thập vàng bạc.

Mà những con Tụ Ngân Nghĩ dày đặc trước mắt này, lại đang cố gắng vận chuyển tử ngân tử để lấp lại cái hố lớn bị phong nịch ăn mòn.

Chỉ là phong nịch thực sự quá nhiều, cái hố bị ăn mòn ra cũng quá lớn.

Tốc độ của Tụ Ngân Nghĩ không nhanh, căn bản không có tác dụng gì lớn.

Hơn nữa, rất nhiều con Tụ Ngân Nghĩ đến quá gần còn bị phong nịch nhỏ trúng, lập tức cũng bị ăn mòn đến giãy giụa mà chết.

Vương Diệp nhìn mà thấy đau lòng, những con Tụ Ngân Nghĩ này đều là báu vật a, sao có thể chết đi một cách dễ dàng như vậy?

Vương Diệp lập tức thi triển Long uy, khống chế tất cả những con Tụ Ngân Nghĩ này, sau đó dụ cả kiến chúa ra, trực tiếp chuyển cả tổ kiến vào trong Hư Số Không Gian.

Tìm đi tìm lại, Vương Diệp lại phát hiện ra một tổ Tụ Ngân Nghĩ khác.

Có lẽ năm đó khi Quan Sơn Thái Bảo bố trí cơ quan thần kỳ này, chắc chắn đã đặt không chỉ một tổ Tụ Ngân Nghĩ.

Nhưng mấy trăm năm qua đi, Tụ Ngân Nghĩ cũng không hề sinh sôi nảy nở.

Những sinh vật nhỏ bé này quá kén chọn, chỉ có hứng thú với vàng bạc.

Sau khi Vương Diệp cho cả hai tổ Tụ Ngân Nghĩ vào Hư Số Không Gian, lập tức nghe thấy cửa hang phía trước bị phong nịch ăn mòn phát ra một tiếng nổ lớn.

Có lẽ bên dưới thiết bích ngân bình còn có cơ quan gì đó, đã bị phong nịch kích hoạt.

Sau một tiếng nổ lớn, từ trong cửa hang phun ra một luồng khói trắng.

Khói trắng hung mãnh, xộc thẳng lên tổ ong khổng lồ phía trên.

Tổ ong vốn đã bị phong nịch làm ướt sũng, lung lay sắp đổ, sắp rơi xuống đến nơi.

Bị khói trắng trong cửa hang xông vào, nó lập tức rơi từ trên cành cây xuống, lăn sang một bên vỡ tan tành.

Luồng khói trắng đó dường như có độc tính cực mạnh.

Vô số con ong rừng trong tổ ong vỡ nát đều giãy giụa vài cái rồi chết hẳn.

Bầy ong đang bay trên không trung, vẫn không ngừng bài tiết phong nịch xuống, cũng bị khói trắng tấn công.

Tức thì, giữa không trung bắt đầu lả tả rơi xuống xác ong rừng, như những hạt mưa.

Những con ong rừng khác thấy tổ đã bị hủy, lập tức tan tác như ong vỡ tổ, tất cả đều bỏ chạy.

Lúc này, ánh lửa do mực tạo thành trên vách đá cũng đã tắt.

Không còn bầy ong rừng nào từ trong hẻm núi bay đến đây nữa.

Mọi thứ đều được tính toán thời gian vừa vặn hoàn hảo.

Vương Diệp nhìn mà tấm tắc khen ngợi.

Phong Sư Cổ đúng là một kẻ điên, nhưng thủ đoạn quả thực cao tay.

Lĩnh vực khống trùng, cơ quan, bí thuật này coi như đã bị ông ta chơi đến thông thạo rồi.

Mọi người vốn đứng khá xa cửa hang, nhưng khói trắng bốc lên khá đột ngột.

Mấy người vội vàng lùi lại, nhưng vẫn không tránh được hoàn toàn.

Khói trắng nồng nặc khiến mấy người ho sặc sụa.

Vương Diệp thì không sợ luồng khói trắng này, nhưng trong lòng cũng một phen hú vía.

Sau khi luồng khói trắng này bốc lên, nếu không kịp thời chuyển Tụ Ngân Nghĩ vào Hư Số Không Gian, những con Tụ Ngân Nghĩ rất hữu dụng này sẽ bị tiêu diệt hết.

Số phận chắc chắn cũng giống như những con ong rừng khác.

Vương Diệp nhân lúc này, nhanh chóng đi đến cái hang lớn bị phong nịch ăn mòn.

Lúc này, khói trắng trong hang đã tan hết.

Bên dưới hang là một động quật đen ngòm.

Vương Diệp gọi mấy người kia lại.

Chương 434

"Lát nữa tôi xuống trước dò đường, nếu bên dưới an toàn thì mọi người hãy cùng xuống.

À đúng rồi, trước khi xuống vẫn nên ăn một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn." Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn đã được Vương Diệp cải tiến dựa trên phương thuốc của Mô Kim Hiệu Úy nhà Hồ Bát Nhất, loại bỏ một số độc tính và tăng cường dược hiệu.

Trong trường hợp không đeo mặt nạ phòng độc, phiên bản cải tiến của Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn thậm chí có thể kháng cự độc khí, thi khí dưới lòng đất trong một khoảng thời gian.

Dùng làm thuốc cấp cứu khi xuống mộ huyệt vẫn rất thực dụng.

Vương Diệp men theo mép hang xuống bên trong.

Rất nhanh, anh phát hiện bên dưới là một động quật khá lớn, cảm giác có diện tích khoảng hai trăm mét vuông.

Đi theo hướng ngang của động quật, vách đá dần dần trở nên chật hẹp, cuối cùng hình thành một lối đi rộng khoảng hai ba mét.

Trên lối đi còn có một số bậc thang đá rõ ràng là do con người tạo ra.

Bậc thang rất thô sơ, nhưng cũng rất dài.

Nó uốn lượn kéo dài xuống nơi tăm tối dưới lòng đất.

Xung quanh động quật còn có một số bức tường đá được xây bằng gạch.

Vương Diệp đưa tay sờ lên những viên gạch mộ này.

Rất nhanh, anh cảm nhận được trong khe đá và khe gạch có những luồng khí lạnh phả ra.

Rất tốt, chứng tỏ bên dưới có không khí trong lành đang lưu thông.

Chẳng trách khói trắng vừa rồi lại tan nhanh như vậy.

Nhưng dù có không khí trong lành, trong động quật lại âm u ẩm ướt, cho người ta cảm giác vô cùng khó chịu.

Sau khi Vương Diệp xuống, cảm nhận một lúc, không phát hiện trên người mình có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Tuy Vương Diệp bách độc bất xâm, có thể kháng cự hầu hết các loại độc tố sinh vật, nhưng nếu không khí dưới này thực sự có độc, Vương Diệp cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Chỉ là sẽ không gây ra tổn thương gì mà thôi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và những người khác nghe thấy tín hiệu của Vương Diệp từ trong động quật, rất nhanh bắt đầu men theo dây thừng leo núi xuống động.

Sau khi xuống dưới, mọi người bật đèn pin, bắt đầu xem xét môi trường xung quanh.

Sau khi xem xét một lúc, bao gồm cả Vương Diệp, mấy người thường xuyên xuống mộ lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Mọi người đều là những người đã xuống không ít ngôi mộ lớn, kể cả giáo sư Tôn cũng đã trải qua không ít lần khai quật khảo cổ, dù thật hay giả, tóm lại cũng đã từng xuống mộ.

Môi trường hiện tại, căn bản không giống như mộ huyệt.

Vấn đề lớn nhất chính là môi trường xung quanh quá ẩm ướt.

Thông thường khi chọn địa điểm xây mộ, người ta sẽ tìm nơi có phong thủy thích hợp.

Tối thiểu nhất, người bình thường cũng biết chọn mộ huyệt không thể chọn nơi quá ẩm ướt, có quá nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến.

Ở nơi âm u ẩm ướt, tốc độ mục nát của quan quách và mộ táng sẽ rất rất nhanh.

Không chỉ vậy, Vương Diệp còn nghe thấy một số âm thanh khác thường.

Bên dưới động quật này, lại còn có tiếng nước chảy.

Bên dưới này lại tồn tại sông ngầm hoặc suối ngầm.

Trong một ngôi mộ lớn mà có sông ngầm bên dưới không phải là chuyện tốt.

Nếu là một ngôi mộ bình thường còn có thể nói là trình độ của thầy âm dương năm đó không đủ, không chọn được nơi tốt.

Nhưng nếu đây thực sự là lối vào của Địa Tiên Thôn, vậy thì có nghĩa là bên dưới là mộ của Vu Lăng - Di Sơn Vương.

Hơn nữa còn có nơi được Phong Sư Cổ cải tạo.

Hai người này đều không phải người bình thường, trình độ đều là hàng đầu.

Không thể phạm phải sai lầm cơ bản nhất trong phong thủy học như vậy.

Trong chốc lát, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn và những người khác có chút hoang mang.

“Nơi này rốt cuộc có phải là lối vào của Địa Tiên Thôn không?” Chỉ có Vương Diệp vẫn rất kiên định.

“Kệ nó đi, chúng ta xuống thám thính một phen là được rồi, có phải Địa Tiên Thôn hay không, vào trong mới biết được.” Vương Diệp sau đó sắp xếp một chút.

Chủ yếu nhất vẫn là Yêu Muội Nhi.

Vốn dĩ Vương Diệp không muốn để Yêu Muội Nhi cùng xuống.

Trong Địa Tiên Thôn cơ quan trùng điệp, hung hiểm vô cùng.

Yêu Muội Nhi dù sao vẫn còn trẻ, trước đây cũng chưa từng làm việc đổ đấu hạ mộ, vẫn khá nguy hiểm.

Nhưng nghĩ lại, để Yêu Muội Nhi ở lại trên cùng cũng không phải là cách.

Ở trên cũng chưa chắc đã an toàn.

Hơn nữa, một cô bé như Yêu Muội Nhi ở lại một mình trên đó, nói không sợ hãi là nói dối.

Vương Diệp chỉ có thể dặn dò Tuyết Lỵ Dương, nhất định phải trông chừng Yêu Muội Nhi cẩn thận.

Tham mưu trưởng Dương tự nhiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, Vương Diệp đi đầu, Vương Bàn Tử đi cuối cùng bọc hậu, cả nhóm men theo những bậc thang đá thô sơ đi xuống dưới.

Càng đi về phía trước, trên vách đá hai bên bắt đầu xuất hiện những đốm sáng huỳnh quang.

Trông giống như những ngọn lửa ma trơi.

Không chỉ có những tia sáng này, trong đường hầm dưới lòng đất còn thỉnh thoảng có những con rắn, côn trùng, chuột, kiến chui ra.

Vương Diệp cũng khẽ nhíu mày.

Nơi chọn làm mộ huyệt, chắc chắn sẽ không xuất hiện nhiều rắn rết côn trùng như vậy.

Đây không phải là nơi tàng phong nạp thủy tốt.

Lời giải thích duy nhất là nơi này tuy là lối vào của Địa Tiên Thôn, nhưng lại không phải là cửa mộ và mộ đạo của ngôi mộ cổ.

Có khả năng là một lối đi do Phong Sư Cổ sau này tự mình mở ra để thông đến mộ huyệt.

Khả năng này khá lớn.

Vốn dĩ khu vực Hạp Quan Tài này đâu đâu cũng là động quật, mỏ khoáng, khe đá.

Trước đây, từ Hắc Thạch Lương ở vách núi treo đi xuống Cửu Cung Ly Hổ Tỏa Thạch Quan, chính là lợi dụng những khe đá và động quật tự nhiên liên kết lại để tạo thành con đường.

Ở đây chắc chắn cũng như vậy.

Nói thật, Vương Diệp ở nơi đâu đâu cũng là đá và động quật này, không hề có cảm giác khó chịu.

Từ khi có Địa Long Chi Lực, nham thạch và mỏ khoáng chính là sân nhà của Vương Diệp.

Tiếp tục đi xuống, chẳng bao lâu đã nghe thấy tiếng nước ngày càng rõ ràng.

Ánh sáng huỳnh quang phía trước cũng ngày càng sáng hơn.

Trong thế giới dưới lòng đất lại có thể nhìn thấy một mặt nước lấp lánh sóng gợn.

Sau khi Vương Diệp đi đến gần, phát hiện ở đáy động huyệt đã tụ lại một lượng lớn nước, thế mà lại tạo thành một cái hồ ngầm.

Giữa mặt nước còn có từng cây thạch nhũ, trông như một khu rừng mọc lên từ đáy nước.

Xung quanh cái hồ này, ở những nơi cao hơn chắc hẳn có không ít suối ngầm, dòng nước tụ lại.

Sau đó còn có một số lỗ hổng, thoát toàn bộ lượng nước dâng cao đi đến những nơi sâu hơn.

Cả mặt hồ duy trì được một sự ổn định nhất định.

Những bậc thang đá mà mọi người đi xuống trước đó, đến đây cũng tiếp tục đi vào trong nước, chìm nghỉm trong làn nước đen kịt không còn nhìn thấy nữa.

Vương Diệp đến bên bờ, nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, ném xuống nước.

Dựa vào âm thanh hòn đá rơi xuống nước, Vương Diệp lập tức biết được độ sâu của nước.

Không cạn, lội qua chắc chắn không được.

Vương Bàn Tử lúc này cũng đã đến nơi, nhìn thấy mặt nước liền bắt đầu xắn ống quần, chuẩn bị xuống nước.

Vương Diệp thấy vậy vội vàng cản lại.

“Đừng manh động, tình hình dưới nước còn chưa rõ, vẫn là đừng vội xuống.” Nghe lời của Vương Diệp, giáo sư Tôn đi phía sau vội vàng tỏ ý tán thành.

“Đúng vậy đúng vậy, tốt nhất là không xuống nước, à đúng rồi.

Tôi không biết bơi.” Vương Diệp khẽ nhếch mép, đây đúng là một chuyện phiền phức.

Chương 435

Sau đó, lại nghe thấy tiếng của Yêu Muội Nhi có chút ngượng ngùng từ phía sau, “Cái đó… Vương Diệp ca, em cũng không biết bơi lắm ạ.” Vương Diệp nghe xong, thôi được rồi, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện bơi qua nữa.

Sớm biết vậy đã chuẩn bị mấy cái áo phao trong không gian hệ thống rồi.

Nhưng áo phao đối với người không biết bơi mà nói, cũng chỉ có tác dụng cứu sinh, để bơi qua thì vẫn không ổn lắm.

Cách tốt nhất vẫn là tìm xem gần đây có thứ gì có thể dùng làm thuyền không.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức hành động, cầm đèn pin bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Không gian bên dưới cũng không quá nhỏ.

Sau khi soi đèn pin một vòng, rất nhanh đã có thể nhìn thấy trên vách đá xung quanh có một số bức bích họa khá mờ.

Những bức bích họa này lập tức thu hút sự hứng thú của Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn.

Mặc dù bích họa bị hư hại khá nặng, nhưng hai người vẫn dựa vào những hình ảnh còn sót lại để phán đoán rằng những bức bích họa này đều miêu tả truyền thuyết về Ô Dương Vương.

Ô Dương Vương, cũng chính là Vu Lăng Di Sơn Vương.

Vị nhân vật thần bí này có rất nhiều truyền thuyết, cũng có rất nhiều danh xưng.

Giáo sư Tôn còn khảo chứng nói rằng, Ô Dương Vương còn được gọi là Long Xuyên Vương.

Nhưng những điều này không còn quan trọng nữa, dù sao cũng chính là vị cao nhân đã trị thủy ở vùng Vu Hạp Quan Sơn, cuối cùng được mai táng ở đây.

Nhưng đề tài của những bức bích họa này lại có chút quỷ dị.

Trừ một vài bức thể hiện công tích của Vu Lăng Di Sơn Vương, phần lớn những bức bích họa có thể nhận ra đều thể hiện đề tài hành hình.

Đơn giản chính là một bộ sưu tập các loại khổ hình.

Chém ngang lưng, phanh thây, chém đầu, ngũ mã phanh thây, vân vân.

Nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Ban đầu chỉ có Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn hứng thú.

Sau khi xem một lúc, Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi cũng bị thu hút.

Đặc biệt là Yêu Muội Nhi, dù là một cô gái gan dạ đến đâu, nhìn thấy những cảnh tượng tàn nhẫn trên bích họa, sắc mặt cũng bị dọa cho trắng bệch.

Yêu Muội Nhi gan khá lớn, cũng bị dọa cho hết hồn, níu chặt vạt áo Vương Diệp không buông.

Khiến Vương Diệp cũng dở khóc dở cười.

“Vương Diệp ca, sao trên mấy bức tranh này toàn là giết người vậy?

Chúng ta có phải sắp đến pháp trường không ạ?” Yêu Muội Nhi hỏi một câu hỏi thẳng vào tâm can.

Vương Diệp lại lắc đầu.

“Không phải đến pháp trường, đây hẳn là một hình thức mai táng đặc biệt của vùng Ba Thục.” Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn cũng cảm thấy hứng thú.

“Hình thức gì?

Hình thức mai táng đặc biệt của vùng Ba Thục này không phải là huyền quan táng sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Vương Diệp lắc đầu: “Không chỉ có huyền quan táng, thực ra còn có một loại tương đối hiếm gặp, là phương thức hạ táng chủ tòng điệt áp.” “Chủ chính là mộ chủ, tòng chính là người tòng táng.” “Tòng táng lại chia làm hai loại, một là bồi táng, một là tuẫn táng.” “Những huyền quan mà chúng ta thấy trước đây, phần lớn đều là bồi táng, là những kỳ nhân dị sĩ đi theo Vu Lăng Di Sơn Vương.” “Những người này bản thân địa vị khá cao, nơi chôn cất ngược lại cách xa mộ chủ thật sự, hình thành thế bao bọc bảo vệ.” “Những người được chôn cất gần mộ chủ, đều là người tuẫn táng.” “Người tuẫn táng không phải là tùy tùng hay thuộc hạ cao cấp gì, thường là nô lệ, thợ thủ công.

Một số còn là tội phạm bị bắt đi lao dịch.” “Hơn nữa, những người tuẫn táng này, đều bị xử tử sau khi mộ chủ được hạ táng, cùng với những súc vật, linh thú tuẫn táng khác, đương nhiên cũng có trường hợp không xử tử.” Yêu Muội Nhi nghe mà kinh hãi, nghe đến đây mới thở phào một hơi.

“Không xử tử?

Vậy là tha cho họ rồi ạ?” Vương Diệp chậm rãi lắc đầu: “Không, là chôn sống.” Yêu Muội Nhi rùng mình một cái, sợ đến không dám hỏi nữa.

“Nơi tuẫn táng như thế này, thường được gọi là loạn táng động, mộ chủ có thân phận địa vị cao, đều có mười tám cái loạn táng động, nên còn được gọi là thập bát loạn táng.” Vương Diệp càng nói ánh mắt càng sáng.

Vương Bàn Tử lúc này chen vào một câu: “Vậy chúng ta tìm được thập bát loạn táng rồi, có phải là có thể xác định được vị trí của chủ mộ thất không?” Vương Diệp gật đầu: “Đúng vậy, thập bát loạn táng đều nằm trên một trục trung tâm, và bị chủ mộ thất đè lên trên.” Tuyết Lỵ Dương nghe xong lập tức hỏi một câu: “Cũng có nghĩa là, chúng ta hiện tại thực ra đang ở một vị trí nào đó bên dưới chủ mộ thất của Vu Lăng Di Sơn Vương?” Vương Diệp nhìn xung quanh: “Phán đoán hiện tại, thập bát loạn táng hẳn là ở gần đây, chỉ cần xác nhận được phương vị của thập bát loạn táng, men theo phương hướng của thập bát loạn táng là có thể mò ra được phương hướng của chủ mộ thất và mộ đạo ở trên.” “Chủ mộ thất chắc chắn linh khí bao quanh, nhưng thập bát loạn táng ở bên dưới, vì bên trong đều là súc vật, linh thú, nô lệ, thợ thủ công tuẫn táng.

Oán khí rất nặng, nên là hung huyệt.

Điều này cũng giải thích tại sao trước đó chúng ta thấy phong thủy ở đây vừa có rắn, côn trùng, chuột, kiến, vừa âm u ẩm ướt, chắc chắn là vì nguyên nhân này.” “Điều này cũng giải thích tại sao mộ huyệt của cao thủ phong thủy như Vu Lăng Di Sơn Vương lại xuất hiện những biểu hiện chỉ có ở hung huyệt.

Chỉ là muốn tiến vào mộ huyệt của Vu Lăng Di Sơn Vương ở trên, chỉ có một con đường duy nhất là đi qua sông ngầm.” Sau khi Vương Diệp nói xong, giáo sư Tôn nhíu mày đề cập, chế độ mai táng này trước đây ông cũng từng nghe qua, nhưng xuất hiện vô cùng hiếm gặp, bản thân giáo sư Tôn làm công tác khảo cổ mấy chục năm, cũng chưa từng thực sự gặp phải hình thức mai táng này.

Sử sách thì có ghi chép.

Nếu có thể thực sự tìm thấy thập bát loạn táng ở gần đây, tức là những hố mộ tuẫn táng, hài cốt, di hài, thì có thể xác nhận được.

Sau khi giáo sư Tôn nói xong, mấy người liền bắt đầu tìm kiếm vị trí của thập bát loạn táng.

Rất nhanh, Vương Diệp đã có phát hiện.

Trong không gian dưới lòng đất này, lại là những động tuẫn táng đầy oán khí, việc tìm kiếm đối với Vương Diệp thực sự không khó.

Chỉ cần thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn, nhìn thấy nơi nào có oán khí đặc biệt bao quanh, là có thể phán đoán ra nơi nào là động tuẫn táng.

Rất nhanh, Vương Diệp đã chỉ ra trong vách đá xung quanh có một số khe nứt hình thành tự nhiên.

Những khe nứt này sau đó rõ ràng đã được con người sửa chữa.

Mấy người nhanh chóng trèo lên xem xét kỹ lưỡng.

Trong những khe nứt này, họ phát hiện không ít hài cốt người vương vãi.

Mức độ mục nát của những hài cốt này đều rất cao.

Vì động loạn táng dưới lòng đất rất ẩm ướt, lại nhiều rắn rết chuột bọ nên ở nhiều nơi, thứ còn lại không thể gọi là hài cốt mà chỉ có thể gọi là vụn xương người.

Thậm chí chỉ có răng và xương sọ là còn có thể nhận ra, những thứ khác đã sớm thành mảnh vụn và bùn nát.

Ngoài những mảnh xương người này ra, còn có thể thấy từng chuỗi xiềng xích.

Điều này lại càng rõ ràng hơn.

Những chiếc xiềng xích này chắc chắn là công cụ để trói buộc nô lệ và thợ thủ công.

Người ta trói những người bị tuẫn táng này thành từng chuỗi, giết chết hoặc chôn sống trong động loạn táng.

Lúc đầu, Vương Bàn Tử còn muốn tìm kiếm đồ tùy táng trong những động này.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra, bên trong chẳng có gì cả.

Một đám nô lệ tuẫn táng, ngoài một bộ xương ra thì chỉ có vài vật nhỏ đơn giản và không đáng tiền như trâm cài bằng đá.

Vương Diệp nhìn quanh, nhanh chóng phát hiện ra khu vực này có ít nhất hơn mười khe nứt tương tự.

Mỗi cái đều khá sâu.

Bên trong có ít nhất vài chục bộ xương.

Tính tổng lại, không ngờ có tới cả trăm bộ hài cốt.

Sau khi xem liên tục mấy cái, Yêu muội nhi bắt đầu sợ hãi.

Thực ra cũng không thể trách con bé.

Dù sao nó cũng chỉ mới mười mấy tuổi.

Mấy ngày trước con bé còn đang trông quầy hàng cho ông nội ở thị trấn, là một nhân viên bán hàng nhỏ.

Chuyện buồn phiền nhất mỗi ngày là lo lắng ông nội sẽ gả mình cho gã đầu bếp to xác bán hoành thánh đối diện.

Kết quả bây giờ lại phải theo Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử xem những thứ đáng sợ này.

Có thể kiên trì đi đến đây đã là kiệt xuất trong đám người thường

rồi.

“Anh Vương Diệp, anh nói xem trên đời này có ma không?” Yêu muội nhi quả nhiên hỏi ra vấn đề nan giải mang tầm thế giới này.

Ở một nơi âm u đáng sợ, khắp nơi đều là hài cốt không toàn vẹn thế này mà hỏi câu đó, cũng có chút hiệu quả.

Vương Diệp khẽ cười.

“Thế giới khác thì tôi không biết, nhưng thế giới này.” Yêu muội nhi dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía Vương Diệp.

“Thế giới này chắc chắn có ma.” Yêu muội nhi lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Lúc này, Yêu muội nhi đã tin tưởng Vương Diệp một vạn phần, nếu Vương Diệp đã nói thế giới này có ma, vậy thì chắc chắn có ma.

Chỉ là Yêu muội nhi còn nhỏ, chưa hiểu rõ ý của Vương Diệp khi nói “thế giới khác, thế giới này” là chuyện gì.

Tuyết Lỵ Dương nghe thấy lời của Vương Diệp, mắt liền trừng lên.

“Vương Diệp, đừng dọa Yêu muội nhi.” Vương Diệp cười hì hì, đưa tay xoa đầu Yêu muội nhi.

“Được rồi, em ra phía sau ở cùng tham mưu trưởng Dương đi, tôi cùng Lão Hồ, Bàn Tử và lão Tôn đi tìm xem có ván quan tài nào thích hợp không, chúng ta kết một cái bè, tìm cách qua Âm hà.” Giáo sư Tôn vội vàng đồng ý.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dĩ nhiên cũng không có ý kiến gì.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hắn còn định tìm chút đồ đáng tiền trong động loạn táng nữa.

Chương 436

Vương Diệp rất cảnh giác với những thi thể trong động loạn táng này.

Mặc dù trong dòng thời gian của thế giới gốc, khu vực ngoại vi của mười tám động loạn táng không xuất hiện thứ gì đáng sợ.

Nhưng ở dòng thời gian này thì không giống vậy.

Vương Diệp đã cảm nhận được âm tà chi khí bên trong động loạn táng.

E rằng nơi này cũng chẳng yên ổn.

Vương Diệp cùng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tìm kiếm trong mười tám động loạn táng.

Nói là tìm ván quan tài, nhưng thực ra Vương Diệp chỉ cần liếc mắt là biết, ván quan tài ở đây căn bản không thể dùng làm bè gỗ được.

Trong động loạn táng toàn là nô lệ và thợ thủ công bị tuẫn táng, làm sao có quách quan nào ra hồn.

Có được một cỗ quan tài mỏng đã là không tồi rồi.

Những cỗ quan tài này cũng giống như phần lớn thi thể ở đây, sớm đã mục nát không chịu nổi.

Chỉ cần chạm vào là cơ bản sẽ tan tành.

Vương Bàn Tử nóng vội nhất, thấy quan tài là xông lên dùng chân đá.

Nhìn tư thế đó là biết, Vương Bàn Tử đâu phải đang tìm ván quan tài làm bè, mà rõ ràng là đang bạo lực mở nắp.

Nếu là trước đây, giáo sư Tôn đã sớm không ưa những hành động này của Vương Bàn Tử.

Chắc chắn sẽ lại dùng giọng điệu học giả cũ kỹ để giáo huấn hắn.

Nhưng lần này, giáo sư Tôn lại né tránh ánh mắt.

Mặc dù thấy Vương Bàn Tử bạo lực mở quan tài, ông không những không khuyên can mà ngược lại còn lẩm bẩm rằng trước đây khi ở hiện trường khảo cổ cũng từng thấy động loạn táng tương tự.

Quan tài đè lên hài cốt, hài cốt lại đè lên quan tài.

Tốt nhất là tìm kỹ hơn, biết đâu trong động loạn táng còn có những cỗ quan tài khác còn nguyên vẹn.

Vương Diệp dĩ nhiên biết giáo sư Tôn có ý đồ gì.

Lão già này bây giờ chỉ mong Vương Bàn Tử đá tung hết các ván quan tài để mau chóng tìm được dược liệu thích hợp vượt qua Âm hà.

Vương Bàn Tử không tìm thấy thứ gì đáng tiền trong những cỗ quan tài vỡ nát, thậm chí một chút bạc vụn cũng không có.

Hắn chỉ đành chửi bới rồi tiếp tục đi vào trong.

Vương Diệp lại phát hiện, những ván quan tài bị Vương Bàn Tử đá tung đều mang theo âm tà chi khí nồng đậm.

Quan sát kỹ hơn, sẽ phát hiện hài cốt bên trong những ván quan tài này thực sự khác với những hài cốt rải rác bên ngoài.

Hài cốt rải rác bên ngoài đều mục nát rất triệt để.

Hơn nữa còn mục nát rất đều.

Phần thân thể và xương sọ mục nát gần như nhau.

Nhưng ở trong quan tài, cơ bản toàn bộ xương ở phần thân thể đã mục nát thành bùn đen.

Hầu như tất cả xương sọ đều không mục nát.

Tất cả đều còn nguyên vẹn.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ quái hơn là, màu sắc của những hộp sọ này đều không phải màu vàng trắng, mà lại mang một màu xanh lục.

Liên tiếp hơn mười cỗ quan tài mỏng đều có cảnh tượng tương tự, người khác còn chưa có phản ứng gì, nhưng Vương Diệp đã cảm thấy không ổn.

Hắn nhanh chóng bước tới, ngón tay khẽ động, kỹ năng khống chế trọng lực được kích hoạt.

Hộp sọ vốn đã có chút mục nát vang lên một tiếng “rắc” rồi phủ đầy vết nứt.

Vương Diệp dùng Toái Tinh Kiếm gõ nhẹ.

Cả hộp sọ lập tức vỡ tan.

Từ bên trong lộ ra một cụm rêu kỳ dị.

Không ngờ nó lại mọc bên trong sọ của những người chết này.

Vương Diệp đưa tay lấy cụm rêu này.

Rất nhanh, thông báo của hệ thống vang lên.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc Hài Cốt Hồn Đài, nhận được 20 điểm Quốc Vận.” Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thứ này mà cũng được tính là thiên tài địa bảo sao?

Sau đó, hắn xem kỹ giới thiệu về Hài Cốt Hồn Đài này trong hệ thống.

Thứ này chỉ sinh trưởng trong những quan tài có oán khí tích tụ, hơn nữa chỉ mọc bên trong sọ người.

Những khu mộ bình thường gần như không có.

Bởi vì oán khí không đủ.

Thông thường chỉ có trên các chiến trường cổ đại, hoặc những nơi tuẫn táng trong đại mộ mới có khả năng xuất hiện.

Nhưng cho dù xuất hiện, việc bảo tồn lâu dài cũng không phải chuyện dễ dàng.

Loại vật này còn liên quan đến khí hậu và thế cục phong thủy.

Ví dụ như chiến trường cổ Trường Bình, nơi tương truyền Bạch Khởi đã chôn sống bốn mươi vạn hàng quân nước Triệu, oán khí chắc chắn ngút trời.

Từ thời nhà Đường đã bắt đầu xây miếu Khô Lâu.

Thậm chí đến những năm 60, 70 còn xảy ra chuyện nông dân địa phương vì muốn bón ruộng đã nghiền xương trong hố hài cốt thành bột để làm phân lân.

Nhưng nơi đó lại không xuất hiện Hài Cốt Hồn Đài.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, khí hậu không phù hợp.

Khí hậu địa phương lạnh lẽo khô hanh, căn bản không thích hợp cho rêu phát triển.

Hơn nữa thế cục phong thủy cũng có chút không đúng.

Nơi chôn sống hàng binh cơ bản đều là bình nguyên, bốn bề không có gì che chắn, oán khí tung hoành tứ phía, không tụ lại một điểm.

Đương nhiên, không có Hài Cốt Hồn Đài không có nghĩa là nơi đó không có những thứ tà dị khác.

Từ xưa đến nay, chiến trường cổ luôn là một trong những nơi sản sinh ra nhiều thứ tà dị nhất.

Công dụng riêng của Hài Cốt Hồn Đài là một loại dược phẩm gây ảo giác cực mạnh.

Là dược liệu để thi triển huyễn thuật.

Đồng thời, thứ này còn có một công dụng vô cùng quỷ dị, đó là có thể chiêu hồn.

Cộng thêm một loại khoáng thạch huyết diêm đặc biệt trong khu mỏ gần Thanh Khê, cùng với bột sừng Thông Thiên Tê, linh xạ xạ hương và các loại dược liệu khác, có thể bào chế thành một vật phẩm vô cùng đặc biệt.

Dẫn Hồn Hương.

Hiệu quả của Dẫn Hồn Hương này cực kỳ mạnh mẽ, có thể thu hút tất cả âm linh hồn phách ở gần đó lại.

Về công dụng, thường chẳng có việc gì đứng đắn.

Có kẻ dùng nó để luyện chế pháp khí, có kẻ lại dùng để hại người.

Vương Diệp đã phát hiện trong 《Vu Diêm Đan Thư》 mà hắn tìm thấy trong huyền quan trước đây có ghi chép về Dẫn Hồn Hương.

Thứ này trừ phi là một số tà tu, nếu không cũng không có tác dụng gì đặc biệt lớn.

Nhưng Vương Diệp lại có việc cần dùng.

Những thứ như âm linh âm hồn, Vương Diệp giết đi có thể thu được điểm kinh nghiệm.

Mặc dù bây giờ điểm năng lượng của Vương Diệp có thừa.

Nhưng càng nhiều càng tốt.

Ngoài ra, Từ Lan Cái có thể thu những âm linh âm hồn này vào Âm Binh Hổ Phù.

Trong Âm Binh Hổ Phù hiện tại có vô số huyết yến, còn có cấm vệ Điền quốc, Thập Bát Di Vu, và âm hồn của võ sĩ giao nhân Nam Hải.

Vương Diệp không ngại tăng thêm chút sức chiến đấu mới cho Âm Binh Hổ Phù của mình.

Về những thứ khác, âm hồn còn có thể luyện hóa ngưng kết thành các loại dược liệu tinh hoa khác.

Mặc dù thao tác này khiến Vương Diệp trông rất giống tà tu.

Nhưng Vương Diệp chẳng thèm quan tâm.

Mạnh là được.

Chương 437

Đặc biệt là trong tình huống phải đối mặt với mối đe dọa từ cổ thần.

Vương Diệp không hề rảnh rỗi, hắn kiểm tra từng cỗ quan tài mà Vương Bàn Tử đã đá tung.

Chỉ cần phát hiện có hộp sọ khô còn nguyên vẹn, hắn sẽ gõ vỡ từng cái, lấy ra Hài Cốt Hồn Đài bên trong.

Rất nhanh, thông báo của hệ thống liên tục truyền đến.

Vương Diệp một hơi thu thập được hơn mười phần Hài Cốt Hồn Đài.

Chỉ là hành động này đã dọa Yêu muội nhi sợ chết khiếp.

Yêu muội nhi dù có gan dạ đến đâu, cũng chưa từng thấy cảnh đá tung ván quan tài, rồi gõ vỡ từng cái đầu lâu, sau đó còn moi ra thứ quỷ quái gì từ bên trong.

Sự phối hợp ăn ý, động tác thuần thục giữa Vương Bàn Tử và Vương Diệp, vừa nhìn đã biết không phải lần đầu làm chuyện tương tự.

Sắc mặt Yêu muội nhi càng thêm trắng bệch.

Đúng lúc này, Vương Diệp thu thập xong Hài Cốt Hồn Đài, đứng thẳng dậy, quay đầu lại nhìn thì thấy Yêu muội nhi đang nhìn mình với vẻ mặt kinh hoàng.

Sau đó, hắn nhếch miệng, để lộ hàm răng trắng bóng, trên mặt nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

Yêu muội nhi cuối cùng không nhịn được, quay người lao vào lòng tham mưu trưởng Dương.

Khiến tham mưu trưởng Dương cũng giật nảy mình.

Vương Diệp ngơ ngác, gãi đầu, nhìn về phía tham mưu trưởng Dương.

“Lần này không phải tôi cố ý dọa con bé đâu, nó tự dọa mình thì không liên quan đến tôi.” Tuyết Lỵ Dương cũng bất lực lắc đầu.

Yêu muội nhi vẫn phải tiếp tục thích nghi thôi.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng gọi của Vương Bàn Tử.

“Biểu đệ, Lão Hồ, hai người mau qua đây xem, đúng là để tôi tìm được đồ tốt rồi.” Theo tiếng gọi của Vương Bàn Tử, mấy người đồng thời lao về phía hắn.

Đến gần xem, Vương Diệp cũng không nhịn được cười.

Đúng là đồ tốt thật.

Có hai cỗ quan tài sơn đỏ cực lớn.

Mặc dù ở trong động loạn táng, phong thủy không tốt, nhưng trải qua không biết bao nhiêu năm, lớp sơn đỏ bên ngoài hai cỗ quan tài này vẫn đỏ như máu, không hề phai màu.

Không chỉ có lớp sơn đỏ thẫm, mà còn có từng vòng xích sắt quấn quanh.

Kinh nghiệm của Vương Diệp là, phàm những cỗ quan tài có xích sắt quấn bên ngoài, chủ nhân của nó chắc chắn không chết được yên lành.

Người chôn cất họ, tuyệt đối sợ những người này sau khi chết sẽ chui ra khỏi quan tài, tìm ai đó để “tâm sự sâu sắc”.

Bất kể thứ chui ra từ khe hở quan tài là người hay linh thể, là sống hay chết hay nửa sống nửa chết, đều không được.

Vì thế mới quấn mấy vòng xích sắt.

Bình thường mà nói, bên trong quan tài còn phải có các biện pháp đi kèm, như Thất Tinh Trấn Hồn Đinh chẳng hạn.

Nếu là thời sau này, khi Mao Sơn, Long Hổ Sơn đã hưng thịnh, rất có thể còn thấy cả những thứ như trấn thi phù bên trong quan tài.

Chỉ không biết có bị mục nát hay chưa.

Trên những cỗ quan tài đỏ thẫm này, còn có những đường viền được vẽ bằng chỉ vàng.

Thậm chí ở một số chỗ còn có những hoa văn tinh xảo được khảm xà cừ.

Cái gọi là xà cừ chính là lớp vỏ óng ánh bên trong vỏ sò được bóc tách ra.

Vì có độ dẻo nhất định nên có thể cắt thành những hình dạng đặc biệt.

Sau đó ghép lại với nhau là có thể tạo thành các loại hoa văn.

Chủ yếu dùng để khảm lên đồ sơn mài, có một loại công nghệ chuyên biệt gọi là công nghệ khảm xà cừ.

Chỉ là chi phí của thứ này rất cao, lại tốn nhiều nhân công, thành phẩm quả thực rất đẹp.

Bất kể là vào thời điểm chế tác, hay trên thị trường đồ cổ sau này, đồ sơn mài khảm xà cừ, chỉ cần tình trạng bảo quản còn tốt, đều là hàng giá trên trời.

Quan tài khảm xà cừ tuy không thể mang ra ngoài, nhưng rõ ràng cũng không phải là quan tài của nô lệ hay thợ thủ công bình thường.

Rất có khả năng là của một số quý tộc trong phủ đệ, hoặc là quan viên vốn có chức vị nhưng phạm lỗi, mới có kết cục như vậy.

Tóm lại là khiến người ta tràn đầy mong đợi.

Đào quan tài lâu như vậy, cũng nên ra chút đồ gì đó rồi.

Ngay khi mọi người đến gần, lại phát hiện ở một mặt khác của quan tài còn có tranh màu.

Họa tiết trên tranh cũng khá là đặc sắc.

Một con đại quỷ hung thần ác sát đang xé xác và nuốt chửng một con tiểu quỷ.

Con tiểu quỷ đã bị đại quỷ xé thành hai nửa, một nửa cầm trên tay, nửa kia đang nhai trong miệng.

Nhìn khung cảnh có vài phần giống như đang ăn gà quay.

Cảnh tượng vô cùng máu me tàn nhẫn.

Cái này thì có hơi quá đáng rồi.

Vương Diệp ngăn Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang định tiến lên mở quan tài.

Bức tranh màu trên cỗ quan tài này rõ ràng cũng dùng để trấn tà.

Đề tài là Chung Quỳ ăn quỷ.

Bây giờ vấn đề đến rồi.

Chung Quỳ là người thời nào?

Chung Quỳ là người thời nhà Đường!

Truyền thuyết và tín ngưỡng về Chung Quỳ, bao gồm cả việc sau này ông trở thành võ phán quan, trở thành biểu tượng bắt quỷ, trở thành vạn ứng thần, đều là chuyện về sau.

Mãi đến thời Nguyên Minh mới trở thành quan niệm ăn sâu bén rễ.

Vu Lăng Di Sơn Vương là người thời nào?

Theo suy đoán trước đó của giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương và Vương Diệp, muộn nhất là đến thời nhà Hán, sớm nhất có thể là thời Thượng Tam Đại!

Cách nhau ít nhất cũng cả ngàn năm.

Quách quan thời Nguyên Minh, lại còn là của quý tộc hoặc nhân vật lớn, sao lại xuất hiện trong mười tám động loạn táng dùng để tuẫn táng của Vu Lăng Di Sơn Vương?

Có vấn đề rồi.

Khả năng duy nhất chính là, những cỗ quan tài này không phải có từ ban đầu.

Mà là do Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ sau này đặt vào đây.

Quan Sơn Thái Bảo không phải người thường.

Khiến cho một người như Phong Sư Cổ cũng phải cẩn thận như vậy, vừa dùng sơn dầu đỏ thẫm, vừa dùng xích sắt quấn chặt, lại còn vẽ cả hình Chung Quỳ bắt quỷ, thứ bên trong quan tài này, e là không mấy hiền lành.

“Phong thủy ở đây chính là Thập Bát Loạn Táng, và vị trí này đã được coi là mộ tỉnh.” “Nhưng mộ tỉnh này không cùng một ý nghĩa với mộ tỉnh trong Kim Tỉnh Ngọc Táng.” Lúc này, giáo sư Tôn cũng cuối cùng bước tới, vừa quan sát mấy cỗ quan tài sơn đỏ vừa thong thả nói.

“Ý nghĩa cụ thể của mộ tỉnh ở đây là không hạ táng mà chôn trực tiếp.” Giáo sư Tôn nói xong, Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

“Ý gì đây?

Chôn sống à?” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính rồi gật đầu.

“Không sai, những người bị tuẫn táng trong mộ tỉnh đều bị chôn sống.” “Điểm này ngược lại được kế thừa từ tục lệ chôn sống người được phục hưng từ thời nhà Nguyên, mãi đến thời nhà Minh vẫn còn một số tàn dư.” “Tương truyền từ thời Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, hoàng đế nhà Minh thậm chí cả các đại quý tộc, quan lớn ở địa phương đều có tục dùng người sống tuẫn táng.” “Mặc dù số lượng ít hơn nhiều so với thời Thượng Tam Đại, đặc biệt là thời nhà Thương, nhưng cuối cùng vẫn có.” “Hình Chung Quỳ ăn quỷ, chính là để trấn quỷ.” “Quan tài ở đây, đều là để tuẫn táng cho Địa Tiên Phong Sư Cổ.” Vương Bàn Tử nghe đến đây lập tức xoa tay.

“Thế còn chờ gì nữa, mau mở nắp thôi?

Thăng quan phát tài mới là chuyện chính.” Giáo sư Tôn nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, đột nhiên hỏi một câu.

“Chúng ta tốn công sức lớn như vậy đến mười tám động loạn táng tìm quan tài là vì cái gì?” Vương Bàn Tử theo bản năng trả lời.

“Mở quan tài phát tài chứ, nghề của Mô Kim Hiệu Úy là làm việc này, còn có thể làm gì nữa?” Nói xong hắn mới nhận ra có gì đó không đúng.

“Ờ, hình như vừa nãy chúng ta không nói thế thì phải?

Chúng ta đến đây tìm ván quan tài làm bè gỗ, rồi vượt Âm hà?” Giọng điệu của Vương Bàn Tử lộ rõ vẻ chột dạ.

Sau đó hắn thấy Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu với mình.

Giáo sư Tôn cũng cười cười.

“Không sai, trong những cỗ quan tài này đều là người bị chôn sống, ngoài xương người chết ra thì chắc cũng không có gì đặc biệt.” “Nhưng vì sợ bị những người này báo thù, nên tất cả các cỗ quan tài đều được niêm phong rất kỹ, vừa hay có thể dùng làm thuyền, vượt qua Âm hà.” Hồ Bát Nhất nghe vậy, cũng gật đầu đồng ý.

“Trước đây khi còn là lính công binh, tôi từng nghe một chiến hữu người Tương Tây nhắc tới.

Chương 438

Nói rằng bè giáo ở khu Tương Tây có cách làm tương tự.” Cách nói này thì chưa ai từng nghe qua.

Hồ Bát Nhất liền kể tỉ mỉ cho mọi người nghe.

Cái gọi là bè giáo chính là những người phu thả bè ở vùng Tương Tây.

Vì phải vận chuyển gỗ từ trong núi sâu ra ngoài, xuôi theo đường thủy đến các thị trấn.

Sự vất vả và nguy hiểm trong đó tự nhiên không cần phải nói.

Ngoài ghềnh thác xiết, mãnh thú độc trùng, còn phải đề phòng sơn tinh dã quái, thủy quỷ oán hồn hại người.

Vì vậy, người trong bè giáo cũng có đủ loại thủ đoạn thần kỳ.

Hơn nữa những thủ đoạn này đều liên quan đến việc vượt sông.

Người trong bè giáo biết một bí thuật dùng quan tài nổi trên mặt nước, còn có một cái tên gọi là “sĩ hưởng kiệu” (kiệu quan tài).

Tương truyền khi chọn quan tài, cũng phải chọn loại được niêm phong kín bằng sơn dầu đỏ thẫm.

Loại quan tài này toàn thân trên dưới đều bị sơn dầu niêm phong kín mít, không chừa một kẽ hở.

Cách nói với bên ngoài đương nhiên là để phòng thi thể bị rắn rết chuột bọ xâm phạm.

Nhưng thực tế rất nhiều khi, người trong loại quan tài này đều chết vì tai nạn.

Dùng sơn dầu đỏ thẫm niêm phong kín quan tài, mục đích lớn nhất là để làm người bên trong chết ngạt.

Sau khi chết ngạt, ngay cả quỷ hồn cũng không thể chui ra khỏi quan tài.

Nếu đã như vậy, bên trong quan tài tự nhiên là tràn đầy oán khí.

Cỗ quan tài như vậy dù ở trong dòng nước xiết nhất cũng không chìm.

Vì vậy cũng có cách nói là “quan tài giấu quỷ có thể vượt Âm hà”.

Điều này có điểm tương đồng với việc khiêng thi thể trên sông Hoàng Hà mà không chìm, đầu lộ trên mặt nước, đều là do oán khí gây ra.

Vương Bàn Tử vẫn rất muốn mở quan tài.

Nhưng vì mọi người đều cảm thấy việc vượt Âm hà quan trọng hơn, hơn nữa nếu những cỗ quan tài đỏ thẫm này được mở ra, oán khí sẽ thoát ra, ngược lại sẽ không thể gặp nước không chìm, nên hắn đành thôi.

Mấy người nhanh chóng dùng dây thừng kéo mấy cỗ quan tài đỏ đến bờ sông.

Trong đội, ngoài giáo sư Tôn ra thì ai cũng được Vương Diệp dùng các loại huyết văn, giáp văn cường hóa.

Sức mạnh đều lớn hơn người thường rất nhiều.

Nhưng dù vậy, vẫn cảm thấy những cỗ quan tài đỏ thẫm này đặc biệt nặng.

Đúng là ứng với câu nói cũ, “nặng như chết”.

Người chết đã bịt kín cửu khiếu, oán khí nặng nề, khiêng lên sẽ tốn sức và nặng hơn người sống rất nhiều.

Oán khí trong quan tài cũng cực kỳ nặng, trọng lượng khi kéo đi cũng tốn sức hơn nhiều so với những cỗ quan tài mục nát trước đó.

Loại quan tài kia Vương Bàn Tử một cước có thể đá bay hai ba mét, loại này thì phải mấy người gắng sức dùng dây thừng kéo, mà đi còn rất chậm.

Mấy người cuối cùng cũng kéo được quan tài đến bờ sông.

Lúc đầu Vương Bàn Tử còn có chút lo lắng.

Nói rằng thứ này nặng như vậy, không khác gì khối sắt, thả xuống nước chẳng phải sẽ chìm ngay lập tức sao.

Kết quả sau khi kéo xuống nước, nó lại không chìm.

Ngược lại vì bản thân khá nặng, nên ở trong nước rất vững chãi.

Cộng thêm cái gọi là Âm hà này không phải là loại sông chảy xiết bên ngoài, gần giống như một cái hồ ngầm, dòng nước và mặt nước đều khá ổn định.

Thứ này không ngờ lại thực sự có thể dùng làm thuyền xung kích.

Vương Diệp đưa Tuyết Lỵ Dương và Yêu muội nhi ngồi lên một cỗ quan tài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn ở trên cỗ quan tài còn lại.

Rất nhanh, họ đã xác định được phương hướng, tiến về phía đối diện của Âm hà.

Quan tài sơn đỏ từ từ trôi trên mặt hồ ngầm.

Vừa trôi ra được khoảng mấy chục mét, Yêu muội nhi ngồi sau lưng Vương Diệp đã run rẩy nói.

“Anh Vương Diệp, sao em cảm giác trong quan tài có thứ gì đang động đậy vậy?” Vương Diệp thực ra đã sớm cảm nhận được.

Thậm chí khi mấy người cùng nhau kéo quan tài, Vương Diệp đã nghe thấy bên trong những cỗ quan tài đỏ thẫm này có tiếng loảng xoảng.

Lúc đầu, Vương Diệp còn tưởng là hài cốt và đồ tùy táng bên trong bị chấn động va vào ván quan tài.

Nhưng rất nhanh Vương Diệp đã biết là không phải.

Bởi vì âm thanh phát ra từ trong quan tài sơn đỏ, ngoài những tiếng va chạm nhỏ, còn có tiếng cào vào ván quan tài.

Dường như có người đang dùng móng tay cào ván quan tài từ bên trong.

Không chỉ trong quan tài, mà lúc này trong hồ nước ngầm cũng bắt đầu xuất hiện những âm thanh quỷ dị.

Cảm giác như có cá lớn đang quẫy sóng dưới nước.

Theo những con sóng dâng lên, từ dưới đáy nước liên tục bốc lên từng đốm ma trơi.

Số lượng ma trơi này không nhiều lắm, lác đác vài cái, ánh sáng xanh lục u ám.

Sau khi bốc lên từ đáy nước, chúng cũng không tiếp tục bay lên cao hơn, mà chỉ trôi nổi ở vị trí hai ba thước trên mặt nước.

Khiến cho phía trên hồ ngầm trông như đang ở trong Minh hà của địa ngục Diêm La.

Ngay cả tham mưu trưởng Dương vốn luôn can đảm cũng không nhịn được mà lên tiếng từ sau lưng Vương Diệp.

“Chúng ta đang ở đâu thế này, đây là Vong Xuyên sao?” Sông Vong Xuyên là một con sông lớn trong truyền thuyết ở Minh giới.

Trên sông Vong Xuyên có cầu Nại Hà, trong bát của Mạnh Bà có canh mê hồn.

Những điển cố này Yêu muội nhi cũng từng nghe qua, nghe xong càng thêm sợ hãi.

Vương Diệp cũng hít một hơi khí lạnh.

Không phải là sợ hãi, mà là quá nhiều âm thanh và hình ảnh quỷ dị cùng lúc xuất hiện.

Rất tà môn.

Hơn nữa, trong hồ ngầm lúc đầu không có chút âm tà khí tức nào.

Nhưng khi quan tài sơn đỏ trôi sâu vào trong.

Âm tà khí tức trong hồ ngầm ngày càng nồng đậm.

Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang nhanh chóng tiến về phía mặt hồ ngầm.

Hơn nữa, mục tiêu của những âm tà chi lực này, rất rõ ràng chính là những cỗ quan tài sơn đỏ mà hắn và Vương Bàn Tử đang ngồi.

Xem ra đã thu hút thứ gì đó dưới đáy hồ ngầm lên rồi.

Vương Diệp cười.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Sau đó, Vương Diệp nói với Tuyết Lỵ Dương, Yêu muội nhi và cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trên cỗ quan tài phía sau.

“Mọi người cứ tiếp tục đi về phía trước, tôi xuống nước trước, dọn dẹp một chút cho mọi người.

Thứ dưới đáy hồ đã bị thu hút lên rồi.” Thay vì đợi những thứ quỷ dị này xông lên, gây nguy hiểm cho hai cỗ quan tài sơn đỏ, chi bằng bây giờ xuống trước dọn dẹp sạch sẽ.

Tiện thể còn có thể thu hoạch một mẻ.

Vương Diệp nói xong, trực tiếp nhảy xuống nước.

Sau chuyến phiêu lưu ở Quy Khư Nam Hải trước đây, Vương Diệp đã có thể hoạt động tự do dưới nước.

Xuống nước cũng giống như về nhà.

Đồng thời, năng lực nhìn trong đêm của Vương Diệp cũng rất mạnh.

Sau khi tiến vào hồ ngầm tối đen như mực, hắn lập tức nhìn thấy khoảng hơn mười cái bóng đen đang lượn vòng, cố gắng tiếp cận hai cỗ quan tài sơn đỏ.

Mỗi cái bóng đen này cao khoảng hơn một người.

Trông gần giống con người.

Nhưng Vương Diệp nhanh chóng phát hiện ra, những thứ này căn bản không phải là người.

Mà là một loại cá lớn nào đó trong hồ ngầm.

Chương 439

Loại cá lớn này sống quanh năm trong hồ nước ngầm, hai mắt sớm đã thoái hóa.

Nhưng khả năng cảm nhận dao động và nhiệt độ lại cực kỳ mạnh.

Sau khi Vương Diệp xuống nước, hơn mười con cá lớn này lập tức ngừng bơi về phía quan tài sơn đỏ, mà lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ lắc đầu.

Vẫn còn ngốc quá.

Lại dám đến chỗ Vương Diệp tìm chết.

Vương Diệp từ từ rút Toái Tinh Kiếm ra, chờ đợi dưới nước.

Đợi đến khi con cá lớn gần nhất bơi tới, Vương Diệp mới nhíu mày.

Con cá lớn trước mắt dài hơn hai mét.

Thân hình dị thường to lớn, trông nặng khoảng hai ba trăm cân.

Vảy cá trên người đều là màu trắng.

Đồng thời trên lớp vảy trắng còn bám đầy những đốm đen vẫn đang không ngừng ngọ nguậy.

Âm tà chi khí mà Vương Diệp cảm nhận được trước đó chính là phát ra từ những đốm đen ngọ nguậy này.

Hai mắt của những con cá lớn này vô hồn.

Mặc dù Vương Diệp biết những con cá lớn này sống quanh năm dưới nước, thị lực đã thoái hóa, nhưng vô hồn đến mức này cũng rất hiếm thấy.

Thậm chí một bên mắt đã biến thành hốc rỗng.

Đây là cá quỷ gì vậy?

Vương Diệp khẽ nhíu mày, thi triển năng lực chấn nhiếp thủy tộc.

Vương Diệp có Long Vương huyết mạch.

Trên người mang theo khí thế của bậc vương giả, phàm là thủy tộc trong nước, trước mặt Vương Diệp đều sẽ bị chấn nhiếp đến không thể động đậy.

Vương Diệp cũng có thể khống chế thủy tộc trong nước.

Nhưng khi Vương Diệp thi triển kỹ năng, một luồng sức mạnh uy nghiêm từ trên người hắn tỏa ra.

Con cá lớn đối diện lại không hề dừng lại!

Gặp quỷ rồi.

Lại có thủy tộc cá loại không sợ năng lực chấn nhiếp của Long tộc?

Không khoa học chút nào.

Vương Diệp dứt khoát để con cá lớn này đến gần.

Tốc độ của con cá ngày càng nhanh, giống như một quả ngư lôi dưới nước, lao mạnh về phía Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp luôn cảm thấy con cá lớn này có chút kỳ quặc.

Nhìn tư thế bơi của nó, luôn cho người ta cảm giác rất cứng nhắc.

Hơn nữa vảy cá và vây cá trên người nó đều cho người ta cảm giác rách nát.

Vương Diệp đợi đến khi con cá lớn lao tới, khẽ nghiêng người, để con cá lướt qua bên cạnh mình.

Chỉ trong khoảnh khắc lướt qua nhau đó, Vương Diệp suýt nữa thì buồn nôn ói ra.

Trên người con cá tỏa ra mùi tanh hôi thối rữa nồng nặc.

Hơn nữa khi lướt qua, vảy cá và thịt thối trên người nó còn không ngừng rơi xuống.

Khi con cá lớn này lao qua bên cạnh Vương Diệp, hắn lập tức nhận ra.

Đây là một con cá chết!

Đúng là một con cá quỷ.

Lần này nhìn càng rõ hơn.

Thịt ở bụng cá đã thối gần hết.

Bên trong thậm chí còn lộ ra nội tạng và xương cá đã vỡ nát.

Hay thật, Vương Diệp cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Nhưng nếu là cá chết, thứ này làm sao mà cử động được?

Vương Diệp nhìn kỹ, phát hiện những đốm đen bám trên thân cá, lại chính là từng con sâu thịt màu đen.

Những con sâu thịt này tỏa ra âm tà chi khí, còn khống chế con cá chết không ngừng uốn éo thân mình, bơi về phía trước.

Mặc dù tốc độ bơi khá nhanh, nhưng tư thế cuối cùng vẫn cứng nhắc.

Vương Diệp sau khi nhìn rõ, không còn do dự nữa, lập tức bơi nhanh qua, thanh đao sắt trong tay chém mạnh hai nhát vào thân con cá chết.

Rất nhanh, con cá chết đã tan thành bốn năm mảnh.

Một luồng nước đen từ trong cơ thể cá tuôn ra.

Sau đó, nước hồ xung quanh cũng đen đi một chút.

Những con sâu thịt bám trên thân cá chết đều rơi ra khỏi lớp thịt thối, lại há cái miệng đầy răng lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp giơ tay thả ra một đám vật nhỏ màu xanh lam.

Nãi Cùng Thần Băng Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Trong khoảnh khắc Nãi Cùng Thần Băng Đạt Phổ Quỷ Trùng xuất hiện, nước hồ trong phạm vi hai ba mét lập tức bắt đầu đóng băng.

Trong nước hồ xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện những mảnh băng vụn màu xanh lam sắc bén vô cùng.

Những mảnh băng vụn này giống như thép, sắc nhọn, đâm thủng tất cả những con sâu đen lao tới.

Nước đen trong cơ thể lũ sâu còn chưa kịp lan ra đã bị Nãi Cùng Thần Băng đóng băng lại.

Chỉ trong một lần giao thủ, khoảng mấy trăm con sâu thịt đã bị giết sạch.

Trong ý thức của Vương Diệp cũng liên tục vang lên thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thi Dăng Phụ Cốt Thư, nhận được điểm kinh nghiệm +10, điểm năng lượng +20.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thi Dăng Phụ Cốt Thư, nhận được điểm kinh nghiệm +10, điểm năng lượng +20.” Đúng là Phụ Cốt Chi Thư.

Lại có thể khống chế thi thể động vật khổng lồ để tấn công mục tiêu.

Đáng tiếc âm tà chi lực trên người vẫn còn tương đối yếu, cộng thêm tuy có độc tố, nhưng lại gặp phải Vương Diệp, một kẻ hoàn toàn miễn dịch với độc tố.

Tuy số lượng khá nhiều nhưng lại bị Vương Diệp diệt sạch trong một đợt.

Vương Diệp mừng thầm trong lòng.

Lũ cá lớn bơi tới không chỉ có một con.

Lúc Vương Diệp xuống nước, anh đã thấy ít nhất mười mấy con cá lớn.

Dựa vào luồng khí âm tà tỏa ra từ chúng, có lẽ tất cả đều là "cá chết", tức là những con cá lớn không rõ tên bị lũ bọ bám xương đó điều khiển.

Chỉ một đợt vừa rồi, Vương Diệp đã thu được mấy trăm điểm năng lượng.

Mười mấy con "cá chết" còn lại, trong mắt Vương Diệp, ít nhất cũng mang về cả vạn điểm năng lượng.

Đương nhiên không thể bỏ qua.

Vương Diệp cũng không đợi lũ cá lớn này xông tới mà chủ động lao lên nghênh chiến từng con một.

Vương Diệp bắt đầu điên cuồng thi triển kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng dưới nước.

Cộng thêm sự giúp sức của Đạt Phổ Quỷ Trùng trong việc thu hoạch, chẳng mấy chốc mười mấy con cá lớn đều biến thành cá chết thật sự, bắt đầu từ từ chìm xuống đáy hồ.

Vương Diệp đợi sau khi xử lý xong tất cả cá lớn mới ngẩng đầu lên, chuẩn bị ngoi lên mặt nước đuổi theo Tuyết Lỵ Dương và những người khác.

Kết quả, anh ngẩng đầu nhìn ra xa một cái, phát hiện hai cỗ quan tài sơn mài đỏ đã trôi đi khoảng ba bốn mươi mét.

Hơn nữa, từ trên quan tài còn tỏa ra từng luồng khí tức quỷ dị.

Lạ thật.

Vương Diệp đã kiểm tra kỹ lưỡng hai cỗ quan tài sơn mài đỏ này.

Bề mặt đúng là được sơn mài đỏ niêm phong kín mít, không có một kẽ hở nào để thứ gì có thể lọt ra ngoài.

Sao lại có thứ gì đó lộ ra được?

Vương Diệp sau đó mới phát hiện, hóa ra lớp sơn mài trên quan tài đang tan chảy từng chút một, tỏa ra mùi đặc biệt trong nước.

Chương 440

Thật là gặp quỷ.

Sơn ta sống thời cổ đại, hay còn gọi là đại tất, được dùng để chống thấm nước.

Công dụng của thứ này chính là để ngăn hơi ẩm xâm nhập.

Sao có thể gặp nước là tan ra được?

Ngay sau đó Vương Diệp nhận ra, thứ tan chảy không phải là sơn ta, mà là một loại dược liệu nào đó bên trong lớp sơn.

Thời cổ đại, sơn ta đều cần phải được nấu và pha chế.

Công dụng khác nhau thì có công thức khác nhau, chứ không phải chỉ đơn thuần dùng sơn ta sống.

Ví dụ như nhiều tượng điêu khắc cốt vải sơn mài, khi chế tác người ta sẽ dùng tro cỏ và máu heo để pha chế sơn ta.

Nhưng lớp sơn mài đỏ trên cỗ quan tài này, e rằng lúc pha chế không phải dùng máu heo, mà là máu người.

Luồng khí tức tỏa ra từ quan tài sơn mài đỏ cũng chính là mùi máu người.

Chẳng trách những sinh vật âm tà sống dưới đáy hồ ngầm này đều bị thu hút.

Chỉ không biết đây là sự sắp đặt của Quan Sơn Thái Bảo năm xưa hay là một sự trùng hợp, đơn giản chỉ là do mấy người họ xui xẻo mà thôi.

Xét theo tính chất của các cơ quan mà Quan Sơn Thái Bảo đã sắp đặt trước đây, bao gồm Vô Ảnh Tiên Kiều trước Hách Hồn Đài, Kim

Giáp Mao Tiên và cả Dã Phong Khai Môn xuất hiện sau đó.

Quan Sơn Thái Bảo cực kỳ giỏi trong việc sử dụng các loại bí thuật để điều khiển một số sinh vật, côn trùng nhằm đạt được mục đích của mình.

Thủ đoạn của ông ta thường khiến người ta phải kinh ngạc.

Đối với Vương Diệp mà nói, không phải thực lực của Quan Sơn Thái Bảo mạnh mẽ đến mức nào, mà là trí tưởng tượng của ông ta thực sự quá lớn, có thể kết hợp các loại thủ đoạn tạo ra hiệu quả bất ngờ, kiểu như một cộng một lớn hơn hai.

Nếu hai cỗ quan tài sơn mài đỏ này là do Quan Sơn Thái Bảo đặt ở đây, vậy nói công thức sơn mài đỏ trên đó không bị ông ta giở trò gì thì Vương Diệp cũng không tin.

Trong công thức sơn mài đỏ pha lẫn máu tươi của người chết oan, chứa đầy oán khí, mùi máu tanh và mùi hôi thối.

Chưa nói đến những thứ khác, hiệu quả dụ dỗ âm tà tuyệt đối vượt trội.

Hai cỗ quan tài sơn mài đỏ ban đầu được đặt trong mười tám huyệt loạn táng, nơi đó tuy có chút ẩm ướt nhưng cũng không đến mức rỉ nước xuống làm cho máu tà trên lớp sơn hòa tan.

Vậy thì vấn đề ở đây là, hai cỗ quan tài sơn mài đỏ này vốn định thu hút thứ gì?

Hay là Quan Sơn Thái Bảo đã tính đến việc sẽ có người dùng những cỗ quan tài này để vượt sông Âm?

Dù sao thì vào thời nhà Minh đã có thủ đoạn Tương Tây Sĩ Hưởng Kiệu.

Hơn nữa, Bài giáo cũng nổi lên vào thời Tống - Nguyên, Quan Sơn

Thái Bảo hẳn cũng đã nghe nói qua về các thủ đoạn của Bài giáo.

Dùng quan tài sơn mài đỏ vượt sông Âm, nếu đây là một cái bẫy thì hợp lý hơn nhiều so với việc đặt mấy chiếc thuyền gỗ trong mười tám huyệt loạn táng.

Nếu thật sự đặt thuyền gỗ ở đó, chỉ cần đầu óc còn minh mẫn thì tuyệt đối không dám dễ dàng lên thuyền.

Dù sao thì trong hang động vốn là nơi chôn người chết, đột nhiên xuất hiện hai chiếc thuyền thì quá đáng ngờ, trông giống hệt như một cái bẫy.

Quan tài thì khác.

Quan tài xuất hiện trong mười tám huyệt loạn táng là điều khá hợp lý.

Trong động loạn táng có quan tài là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không dễ gây nghi ngờ.

Đồng thời, cho dù là người không hiểu rõ về Bài giáo và phong tục Tương Tây Sĩ Hưởng Kiệu, nếu muốn vượt sông Âm thì chắc chắn cũng sẽ tìm ván gỗ, kết bè gỗ.

Vậy thì phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy quan tài sơn mài đỏ chắc chắn cũng là dùng quan tài thay cho thuyền.

Logic trong đây vòng trong vòng ngoài, vô cùng chặt chẽ.

Bất kể là người của Bài giáo ở gần Vu Hạp hay là đạo sĩ riêng lẻ hành nghề Sĩ Hưởng Kiệu, tất cả đều sẽ chọn cách này để vượt sông Âm.

Nếu việc dùng quan tài sơn mài đỏ vượt sông Âm là tất yếu, vậy thì việc Quan Sơn Thái Bảo giở trò trong những điều tất yếu đó cũng là chuyện đương nhiên.

Lớp sơn mài đỏ trên quan tài có pha máu người chết oan, tan trong nước để thu hút tà vật dưới đáy hồ, chính là để đối phó với những người vượt sông Âm.

Nếu đã như vậy, thì mười mấy con cá quỷ lúc trước có vẻ không đáng kể.

Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo rất quỷ quyệt, và đều là những nước cờ lớn.

Vô Ảnh Tiên Kiều phía trước khiến người ta phải kinh ngạc, Kim Giáp Mao Tiên cũng khiến người ta không nơi trốn chạy, che trời lấp đất.

Dã Phong Khai Môn, huy động gió hoang, tiêu diệt một đội thám hiểm trang bị tối tân cũng dễ như trở bàn tay.

Vậy thì dùng quan tài sơn mài đỏ vượt sông Âm, thứ âm tà bị thu hút tới chắc chắn sẽ không chỉ có bấy nhiêu.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa nhìn xuống đáy hồ.

Đáy hồ tối đen vô tận, không nhìn rõ được độ sâu.

Tầng nước trên cùng khá trong, nhưng càng xuống sâu, dường như bị thứ gì đó che khuất.

Lúc này, từ phía đáy hồ bắt đầu nổi lên một tầng ánh sáng.

Vương Diệp lập tức nhớ lại những đốm lân tinh, ma trơi lơ lửng mà mọi người nhìn thấy khi mới xuống nước.

Chỉ là lúc ban đầu, những đốm lân tinh đó rất thưa thớt.

Bây giờ xem ra, dưới đáy hồ chắc chắn có một tầng âm hỏa hình thành từ lân tinh.

Vệt âm hỏa này giống như một dòng sông Âm dưới lòng đất, tỏa ra ánh sáng xanh lam lục.

Phía trên dải ánh sáng xanh lam lục này, Vương Diệp cảm thấy một cảm giác vô cùng ngột ngạt, giống như có vô số người đang thì thầm gào thét đau đớn bên tai mình.

Cảm giác này, Vương Diệp đã từng trải qua khi ở Trùng Cốc, Vân Nam.

Trong động Hồ Lô, thi thể phụ nữ trên cây đằng cũng phát ra ánh sáng mờ ảo.

Lúc đầu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử còn tưởng đó là tử phiêu.

Nhưng cây đằng trong Trùng Cốc ở Vân Nam đó là do Hiến Vương đã giết không biết bao nhiêu người, ít nhất cũng phải hàng vạn người, dùng nỗi đau của họ hóa thành năng lượng khổng lồ để phòng ngự kẻ xâm nhập.

Cho dù là một kẻ tàn nhẫn và tà ác như Hiến Vương, thì chủ yếu ông ta cũng chỉ sát hại người của các bộ tộc nguyên thủy ở vùng Già Long Sơn.

Với tư cách là kẻ xâm lược từ bên ngoài, việc Hiến Vương làm như vậy còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Nhưng Quan Sơn Thái Bảo thì sao?

Nhà họ Phong đời đời sống ở nơi không xa đây.

Nơi này tuy có chút hẻo lánh, nhưng đến thời nhà Minh, đặc biệt là cuối thời Minh, đã không còn là nơi xa xôi hẻo lánh nữa, mà là nơi có châu phủ quản hạt đàng hoàng.

Phong Sư Cổ không thể nào sát hại nhiều người như vậy để thi triển tà thuật được.

Vương Diệp lập tức nhận ra có gì đó không đúng, loại âm thanh này khác với oán khí lạnh lẽo của cây đằng kia.

Thứ này rất có thể là kỹ năng của một loại tà linh dị thú nào đó.

Ngay sau đó, hai mắt Vương Diệp lóe lên ánh kim nhàn nhạt, nhìn xuống dòng sông ánh sáng xanh lam lục bên dưới.

Một vùng ánh sáng mờ ảo khiến người ta lóa mắt, nhưng Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp vẫn nhanh chóng nhìn rõ tình hình bên dưới.

Dưới dòng sông ánh sáng này có một bóng hình khổng lồ đang từ từ chuyển động.

Vương Diệp nhanh chóng nắm bắt được vị trí của cái bóng này.

Xét về kích thước, nó phải dài ít nhất ba trượng năm.

Tốc độ bơi không quá nhanh, không biết rốt cuộc là thứ gì.

Vương Diệp lặn một hơi thật sâu, lao xuống phía dưới dòng sông ánh sáng.

Thứ đó ở dưới dòng sông ánh sáng dường như cũng cảm nhận được sự tồn tại của Vương Diệp, có vẻ muốn trốn thoát theo một hang động nào đó, nhưng đã không kịp.

Tốc độ của Vương Diệp cực nhanh, chưa đợi thứ đó bơi đi được bao xa, anh đã lao xuống dưới dòng sông ánh sáng.

Dòng sông ánh sáng dày khoảng một mét, toàn bộ là những mảnh xương vụn, tỏa ra ánh lân tinh mờ ảo.

Bên dưới, Vương Diệp nhìn thấy một con quái vật to lớn có màu sắc gần giống với nham thạch.

Toàn thân nó tròn vo, nhớp nháp, màu sắc tối sầm.

Đầu tròn, phía sau là một cái đuôi dài.

Nó có bốn chân, trông hơi giống thằn lằn, nhưng bề mặt không có lớp vảy như thằn lằn.

Hơn nữa, thằn lằn sống dưới nước cũng không phổ biến.

Con vật đó nhận ra Vương Diệp đang đến gần, có chút kinh hoàng quay đầu lại.

Một đôi mắt to như bóng đèn nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp trợn mắt nhìn, trong đầu lập tức hiện ra một từ.

Cá oa oa.

Chương 441

Hay còn gọi là đại nghê.

Loài này thường sống trong những dòng suối trong vắt trên núi cao, một số cũng sống trong các con sông ngầm dưới lòng đất.

Chỉ là Vương Diệp nhớ mình từng xem qua tài liệu ghi chép về cá oa oa dài hơn một mét, thậm chí hai mét đúng là có, nhưng vượt quá hai mét đã là cực kỳ hiếm thấy.

Con vật trước mắt này, ít nhất phải dài mười mấy mét!

Trông không khác gì một con khủng long.

Nếu không phải Vương Diệp cũng nhận biết được một số sinh vật quỷ dị, chắc chắn đã bị dọa cho khiếp vía.

Nhưng rõ ràng con cá oa oa khổng lồ này còn hoảng sợ hơn Vương Diệp.

Long uy trên người Vương Diệp, sự uy hiếp đối với thủy tộc rõ ràng cũng có hiệu quả với cá oa oa.

Thực lực của con vật này không thấp, thân hình lại lớn, nhưng vẫn bị long uy áp chế đến mức hành động có phần chậm chạp.

Vương Diệp cầm Toái Tinh Kiếm, đang định tiến lên thì đáy nước xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số con giun mềm màu đen.

Vương Diệp nhìn kỹ, hóa ra toàn bộ đều là những con bọ bám xương đã điều khiển lũ cá quỷ lúc nãy.

Hay lắm!

Vương Diệp lập tức nổi da gà.

Mấy thứ này thực lực mạnh hay không tạm thời chưa nói, nhưng khả năng làm người khác ghê tởm chắc chắn là hạng nhất.

Nhìn lại con cá oa oa dài mười mấy mét kia, trong đôi mắt xấu xí khổng lồ của nó lại lộ ra một tia đắc ý.

Con vật này cố ý làm vậy!

Vương Diệp sững sờ.

Thứ này lại có suy nghĩ?

Mẹ nó, thành tinh rồi à?

Vương Diệp lại nhận ra một vấn đề khác.

Tuy nhiên, anh vẫn mỉm cười.

Con cá oa oa lớn này rõ ràng là thủ phạm đứng sau điều khiển lũ giun trùng dưới nước, khống chế những con cá lớn đã chết.

Con vật này vừa giảo hoạt, bản lĩnh cũng không nhỏ.

Sau khi bị máu tà trên quan tài sơn mài đỏ dụ ra, thật sự không có mấy người có thể thoát khỏi sự truy sát của nó.

Tiếc thay, con cá oa oa lớn này đã gặp phải Vương Diệp.

Vương Diệp lập tức phóng ra ánh sáng xanh lam từ tay.

Kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng dưới nước vẫn khá hữu dụng.

Gần như trong nháy mắt, vùng nước xung quanh Vương Diệp đã tràn ngập những mảnh băng vỡ màu xanh lam sắc bén.

Những mảnh băng này đâm thủng gần như toàn bộ lũ giun trùng.

Thỉnh thoảng có một vài con lọt lưới không bị đâm thủng cũng bị lớp băng đang lan rộng đóng băng lại.

Ánh mắt của con cá oa oa lớn lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Rõ ràng nó không ngờ thực lực của Vương Diệp lại mạnh đến

vậy.

Nó quẫy đuôi, cả cơ thể lập tức quay ngoắt, bơi về phía một hang động đen ngòm dưới đáy hồ.

Vương Diệp sao có thể để con cá oa oa lớn có cơ hội trốn thoát?

Anh nhanh chóng lao về phía nó, đồng thời thi triển kỹ năng kiểm soát trọng lực.

Tiện thể, Vương Diệp còn không ngừng điều khiển những tảng đá dưới đáy hồ, xây thành những bức tường đá cao thấp khác nhau.

Nơi sâu trong núi này đâu đâu cũng là hang động đá, đối với Vương Diệp mà nói thật sự quá thuận tiện.

Khắp nơi đều là nguyên liệu để thi triển kỹ năng kiểm soát trọng lực và kiểm soát nham thạch.

Tốc độ của con cá oa oa lập tức trở nên cực chậm.

Địa hình đáy nước vốn quen thuộc cũng bị Vương Diệp làm cho lộn xộn, vô cùng xa lạ.

Vương Diệp đuổi sát phía sau.

Con cá oa oa lớn cuối cùng lại quay người, há cái miệng đầy răng nhỏ li ti như chậu máu về phía Vương Diệp, từ trong miệng phun ra một ngụm nước đen.

Sau khi đám nước đen này hòa vào nước hồ, lại bắt đầu nhanh chóng phình to.

Từ trong nước đen mọc ra vô số sợi tơ đen như tóc người.

Tất cả các sợi tơ đều mang theo khí tức âm tà.

Vương Diệp nhìn mà da đầu tê dại, nhanh chóng thi triển kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng, dựng lên một bức tường băng trước mặt mình.

Tường băng và vô số mảnh băng vỡ đã đóng băng và nghiền nát đám tơ đen.

Vương Diệp lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ấu Trùng Hang Động, nhận được điểm kinh nghiệm +100, điểm năng lượng +200.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ấu Trùng Hang Động, nhận được điểm kinh nghiệm +100, điểm năng lượng +200.” Lại là một loại trùng nào đó.

Vương Diệp bây giờ cực kỳ chán ghét loại trùng này, chủ yếu là vì trông chúng quá kinh tởm.

Hơn nữa chúng còn đặc biệt giống với loại ký sinh trùng mà Vương Diệp đã từng thấy trước đây.

Cố nén cảm giác buồn nôn, Vương Diệp xuyên qua một vùng đầy xác ấu trùng hang động, nhưng lại phát hiện con cá oa oa khổng lồ đã biến mất không còn tăm hơi.

Trốn rồi sao?

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Dưới đáy hồ đúng là có không ít hang động.

Nhưng một con lớn như vậy, muốn hoàn toàn trốn thoát cũng không dễ dàng như thế.

Trừ khi con cá oa oa này vốn biết ở đây có nhiều hơn một lối thoát, nhưng lại cố tình lao về phía một hang động không quan trọng.

Đợi đến khi Vương Diệp bị đám ký sinh trùng của mình cản đường, nó lập tức chuyển hướng sang hang động đã nhắm sẵn từ trước.

Quá giảo hoạt.

Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn.

Trong hai mắt anh liên tục lóe lên ánh kim.

Rất nhanh, giữa đống đá vụn dưới đáy hồ, Vương Diệp đã nhìn thấy một vệt khí tức âm tà giống như chất nhờn để lại.

Đây rõ ràng là dấu vết của con cá oa oa lớn.

Vương Diệp phát hiện dấu vết này biến mất ở một nơi cách đó chưa đầy mười mét.

Vương Diệp lập tức lao tới.

Sau một tảng đá, Vương Diệp phát hiện một cửa hang.

Cửa hang này vô cùng kín đáo, ẩn mình giữa một đống đá lộn xộn, vừa hay bị che khuất tầm nhìn.

Hơn nữa góc của cửa hang hơi nghiêng xuống dưới, càng khiến người ta khó phát hiện.

Cửa hang đã bị ma sát đến mức rất nhẵn bóng, rõ ràng là thường xuyên có thứ gì đó ra vào.

Đây chắc chắn là một trong những hang ổ của con cá oa oa lớn.

Vương Diệp cười lạnh.

Chỉ thế này mà cũng muốn trốn thoát?

Ngay sau đó, Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng Nham Thạch Xuyên Hành.

Là một tà linh có thể khống chế năng lượng khoáng thạch và trọng lực, sau khi hấp thu Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Vương Diệp đã có được năng lực xuyên qua nham thạch.

Nham thạch dưới đáy hồ cũng là nham thạch.

Vương Diệp lập tức chìm vào trong nham thạch như chìm vào nước.

Mở mắt ra nhìn, nham thạch xung quanh giống như một chất lỏng sền sệt.

Tuy không thể di chuyển nhanh và tự do như trong không khí hay trong nước, nhưng tốc độ vẫn không hề chậm.

Ưu thế lớn hơn là Vương Diệp có thể đi đường thẳng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi hướng đi của hang động.

Cộng thêm Thông Thiên Nhãn giúp anh có thể nhìn thấy khí tức năng lượng ngay cả trong lòng đất, Vương Diệp có thể phán đoán phương hướng của hang động dưới lòng đất một cách cực kỳ chính xác.

Rất nhanh Vương Diệp phát hiện ra bên dưới cửa hang này lại ẩn giấu một mê cung hang động khổng lồ giống như mạng nhện.

Chương 442

Mê cung này còn có vài lối ra.

Không hề khoa trương khi nói rằng, sau khi con cá oa oa lớn này trốn vào hang động, nó có thể đi ra từ các lối ra khác, có thể phản công, hoặc chạy trốn.

Nơi này thật sự quá phức tạp.

Hơn nữa, Vương Diệp phát hiện ở nơi sâu nhất của mê cung này còn có một không gian khá lớn, một hang động ít nhất cũng to bằng mấy gian phòng.

Bên trong còn có một số sức mạnh âm tà khác đang tỏa ra, rất yếu ớt, nhưng số lượng không ít.

Nơi đó rất có thể là sào huyệt của con cá oa oa lớn này.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên.

Muốn trốn thoát à?

Xem tao đánh úp sào huyệt của mày đây.

Sau đó, Vương Diệp trực tiếp đi một đường thẳng, hướng về phía sào huyệt của con cá oa oa lớn.

Sào huyệt của con cá oa oa nằm sâu dưới lòng đất mười mấy mét.

Nếu đi theo cửa hang phía trên vào trong, hang động quanh co khúc khuỷu, liên tục uốn lượn, phải đi một quãng đường gần mấy trăm mét.

Hơn nữa hang động còn giống như mê cung, đâu đâu cũng là ngã rẽ.

Nhưng bây giờ Vương Diệp trực tiếp đi đường thẳng trong nham thạch.

Điều này tương đương với việc gian lận.

Quãng đường chỉ còn khoảng hai mươi mấy, chưa đến ba mươi mét, chỉ là một đường thẳng nghiêng từ đáy hồ xuống lòng đất.

Vương Diệp chỉ mất chưa đầy một phút đã xuyên qua nham thạch, một mạch đi vào trong hang động.

Lại thi triển kỹ năng Thông Thiên Nhãn, rất nhanh liền phát hiện con cá oa oa lớn cũng đang di chuyển về hướng sào huyệt, nhưng tốc độ so với Vương Diệp thì chậm rì rì.

Vương Diệp đã đến sào huyệt của quái vật, trong khi con quái vật vẫn còn đang ở nửa đường.

Sau khi tiến vào sào huyệt, Vương Diệp lập tức quan sát kỹ xung quanh.

Thực đơn của con cá oa oa này rõ ràng rất phong phú.

Trong sào huyệt còn có không ít hài cốt.

Trong đó có một số rõ ràng là hài cốt người, đã mục nát.

Quần áo trên người vài bộ hài cốt rõ ràng là trang phục cổ đại, rất có thể là những thi thể chưa phân hủy hoàn toàn trong động loạn táng gần đó, bị con quái vật coi làm thức ăn.

Nhưng cũng có một bộ hài cốt mà quần áo trên người trông chắc chắn không phải từ thời xa xưa, chất liệu quần áo thậm chí là hàng thật.

Điều này khá đáng sợ, cho thấy thi thể này chắc chắn là của một người dân miền núi ở gần đây, có thể đã đến đây hái thuốc.

Điều đó cũng cho thấy phạm vi hoạt động của con cá oa oa lớn này không hề nhỏ.

Ngoài hồ ngầm ở đây, nó còn thường xuyên ra các con suối, dòng sông bên ngoài, thậm chí đến những nơi không quá hẻo lánh để săn mồi.

Điều này thật quá nguy hiểm.

Ngoài ra còn có không ít xương cá và xương của một số loài ếch lớn bằng cối xay.

Trong góc sào huyệt chất đống rất nhiều xương vụn và thịt vụn.

Ở đây có thể nhìn thấy từng đám vật thể đen như tóc, toàn bộ là ấu trùng hang động màu đen, chỉ là chúng rõ ràng chưa trưởng thành.

Vương Diệp nhìn mà thấy ghê tởm, giơ tay tung ra một đạo Nãi Cùng Thần Băng.

Rất nhanh, những mảnh băng sắc bén đã tiêu diệt toàn bộ những thứ trên đống xương thịt thối rữa này.

Ngoài những loài ký sinh trùng quỷ dị đáng sợ này, thứ khiến Vương Diệp hứng thú nhất là những quả trứng trong một cái hố ở chính giữa sào huyệt.

Mỗi quả trứng to gần bằng nắm tay.

Tất cả các quả trứng đều dính liền với nhau, được bao bọc bởi một lớp màng.

Bên trong trứng còn có thể nhìn thấy những vật thể màu đen đang không ngừng co giật.

Hay lắm, con cá oa oa khổng lồ này lại đã đẻ trứng.

Tất cả các quả trứng đều tỏa ra khí âm tà.

Vương Diệp cũng không khách sáo, không trực tiếp tiêu diệt những quả trứng cá oa oa này mà chuyển toàn bộ chúng vào không gian ảo.

Trong không gian ảo của Vương Diệp cũng có núi đá, có suối và hẻm núi.

Tuy diện tích chưa lớn, cũng không phức tạp và phong phú như suối và hẻm núi thật ngoài đời, nhưng Vương Diệp tin rằng không ngừng cải tiến chắc chắn có thể tạo ra địa hình suối và hẻm núi thực sự chứa đầy linh khí.

Vương Diệp định trồng các loại thiên tài địa bảo, các loại dược liệu mang linh khí trong hẻm núi này vào hẻm núi trong không gian ảo.

Nếu đã vậy, thì cần có một số linh thú để canh giữ nơi này.

Những con đại nghê khổng lồ này cũng không tệ.

Tuy kỹ năng mà mẹ của chúng thi triển đều là những kỹ năng ghê tởm mang theo ký sinh trùng, nhưng Vương Diệp cho rằng điều này chủ yếu liên quan đến môi trường sống.

Trong hồ ngầm này bị Quan Sơn Thái Bảo bố trí các loại côn trùng ghê tởm, tự nhiên những con cá oa oa lớn này cũng chỉ có thể dùng côn trùng làm phương thức tấn công.

Vương Diệp định sau khi ấp nở những con đại nghê này sẽ cho chúng ăn độc tố, biến chúng thành độc vật.

Trong quá trình này chắc chắn sẽ có một số con có thể chất kém hơn bị đào thải.

Như vậy ngược lại còn tốt hơn.

Nhìn những quả trứng trong hố, ít nhất cũng có mấy ngàn quả.

Nếu tất cả đều nở ra, Vương Diệp cũng không cần nhiều như vậy.

Dù sao thì trong suối và hẻm núi của không gian ảo mà bò đầy cá oa oa lớn cũng khá rợn người.

Có vài chục đến một trăm con đã là khá nhiều rồi.

Trong một trăm con mà bồi dưỡng được một con đã là thành công.

Vương Diệp chuyển những quả trứng cá oa oa này cùng với nước xung quanh vào hẻm núi trong không gian ảo.

Chẳng mấy chốc đã chuyển xong.

Đúng lúc Vương Diệp hoàn thành công việc, một bóng hình to lớn từ trong hang động chui vào sào huyệt.

Chính là con cá oa oa bị Vương Diệp truy sát lúc trước.

Sau khi con cá oa oa này tiến vào sào huyệt, một đôi mắt xấu xí khổng lồ của nó lập tức nhìn thấy Vương Diệp, và cả cái hố đựng trứng trống không.

Đôi mắt to lớn của nó tràn đầy sự khó hiểu và nghi hoặc.

Vương Diệp lúc trước rõ ràng đang truy sát nó dưới đáy hồ, sao đột nhiên lại xuất hiện trong sào huyệt?

Hơn nữa dường như còn ăn sạch tất cả trứng của nó?

Trong nháy mắt, con cá oa oa lớn này sụp đổ.

Nó há cái miệng như chậu máu, lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp trực tiếp giơ tay tung ra một đạo Nãi Cùng Thần Băng.

Cơ thể của con cá oa oa lớn lập tức trở nên nặng nề.

Sau đó, Vương Diệp lại thi triển kỹ năng trọng lực gấp mười lần.

Tuy dưới nước kỹ năng trọng lực gấp mười lần vì lực đẩy mà hiệu quả sẽ giảm đi một chút, nhưng con cá oa oa khổng lồ này vẫn bị áp chế đến không thể động đậy.

Vương Diệp giơ cao Toái Tinh Kiếm trong tay.

Con vật trước mắt này đã sống trong hồ ngầm này bao nhiêu năm, không biết đã ăn thịt bao nhiêu người.

Tuổi thọ của đại nghê rất dài.

Đại nghê bình thường sống trong dòng suối lạnh giá cũng có thể sống tám chín mươi năm, thậm chí cả trăm năm.

Loại dị thú tà linh sống dưới đáy hồ ngầm này, toàn thân tràn ngập khí tức âm tà, rất có thể là do chính tay Phong Sư Cổ của Quan Sơn Thái Bảo năm xưa thả ở đây cũng không chừng.

Nếu tính như vậy, ít nhất cũng đã mấy trăm năm.

Vương Diệp tự nhiên không thể để con vật này ở lại đây, rất có thể nó sẽ chạy ra ngoài ăn thịt người.

Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp cực kỳ sắc bén, nhấc kiếm lên chém xuống định chặt đứt con cá oa oa.

Đúng lúc này, con cá oa oa khổng lồ lại một lần nữa há miệng.

Vương Diệp đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Đòn tấn công ký sinh trùng của con vật này đối với Vương Diệp đã không còn tác dụng.

Chương 443

Vương Diệp đã bố trí một vùng sương độc cực độc trước mặt mình.

Độc tố đã lan tỏa trong nước.

Nếu những con trùng kinh khủng đó lao tới cũng sẽ bị độc tố của Vương Diệp giết sạch.

Nhưng điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ là, sau khi con cá oa oa lớn này há miệng, nó không phun ra thứ gì ghê tởm nữa, mà phát ra một tiếng kêu giống như tiếng khóc của trẻ con.

Âm thanh vang lên rất đột ngột, đặc biệt chói tai, có chút giống tiếng khóc, lại có chút giống tiếng cười.

Hay lắm, không hổ là loài được gọi là cá oa oa.

Lại thật sự biết kêu.

Trong tiếng kêu, Vương Diệp lập tức cảm nhận được cảm giác áp bức lạnh lẽo mà anh đã cảm nhận được trong nước trước đó.

Vương Diệp lập tức nhận ra, đây mới là át chủ bài thực sự của con cá oa oa này, là kỹ năng chí mạng nhất.

Trước đó Vương Diệp còn có chút kỳ lạ, áp lực tinh thần giống như do cây đằng trong động Hồ Lô ở Trùng Cốc, Vân Nam tạo ra trong hồ ngầm này rốt cuộc từ đâu mà có.

Bây giờ đã biết.

Kỹ năng áp bức trực tiếp vào linh hồn này chính là đến từ con cá oa oa lớn này.

Thậm chí Vương Diệp đã nhìn thấy trên bề mặt cơ thể của con cá oa oa lớn này đang tiết ra một loại chất nhờn, không ngừng lan tỏa ra nước xung quanh.

Thứ này rõ ràng cũng có tác dụng gây ảo giác, có thể mang lại cảm giác áp bức cực lớn cho con người.

Kết hợp với tiếng khóc của cá oa oa, lại càng kinh khủng hơn.

Nhưng đáng tiếc là, bộ kỹ năng kết hợp này khi đối mặt với người bình thường thì vô cùng chí mạng, cho dù là cao thủ hàng đầu như Hồ Bát Nhất hay Vương Bàn Tử, nếu ở dưới nước cũng có thể bị hạ gục trong một đợt.

Nhưng đối mặt với Vương Diệp, nó hoàn toàn vô dụng.

Kỹ năng Long Uy và kỹ năng Chấn Nhiếp của Vương Diệp mạnh hơn kỹ năng tấn công tinh thần của con cá oa oa này rất nhiều, trực tiếp đẩy ngược lại kỹ năng tấn công tinh thần của nó.

Hơn nữa, ý chí tinh thần của bản thân Vương Diệp cũng cực kỳ ngoan cường, giống như một tảng đá, không thể lay chuyển.

Hoàn toàn không phải là loại huyễn thuật, pháp thuật tấn công tinh thần thông thường có thể có hiệu quả.

Vương Diệp hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, trường kiếm trong tay trực tiếp chém xuống.

Âm thanh như ma khóc thần gào lúc nãy lập tức im bặt.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Trong hang động ngay cả tiếng nước chảy cũng không có.

Máu đen lan ra trong sào huyệt.

Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Động Linh Phệ Hồn Nghê, nhận được điểm kinh nghiệm +50000, điểm năng lượng +100000.” Hay lắm, lại còn là một con dị thú khá lợi hại.

Kinh nghiệm không hề thấp.

Vương Diệp đang nghĩ, tiếng thông báo của hệ thống tiếp tục vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Da Động Linh Phệ Hồn Nghê.” “Chúc mừng ký chủ nhận được Máu Động Linh Phệ Hồn Nghê.” “Chúc mừng ký chủ nhận được Gân Động Linh Phệ Hồn Nghê.” Ồ?

Lại còn có thu hoạch bất ngờ?

Vương Diệp lập tức vui mừng kiểm tra.

Gân Động Linh Phệ Hồn Nghê cũng là một loại gân dị thú vô cùng mạnh mẽ, là lựa chọn hàng đầu để chế tạo các loại vũ khí như cung tên, nỏ.

Chỉ là so với gân giao vằn và gân rồng thật Nam Hải thì kém hơn không ít.

Thứ này vẫn nên để lại cho cô em gái làm nỏ thì hơn, địa vị tương đương như một sợi gân dự phòng.

Máu của Động Linh Phệ Hồn Nghê có độc, nhưng độc tính không quá kịch liệt.

Tác dụng lớn nhất của nó là làm một loại dược liệu luyện đan, có thể luyện chế một số loại đan dược và bí dược tạo ra huyễn thuật, ảo cảnh.

Điều khiến Vương Diệp kinh hỉ nhất là Da Động Linh Phệ Hồn Nghê.

Con Động Linh Phệ Hồn Nghê bị Vương Diệp tiêu diệt này vô cùng khổng lồ.

Chiều dài cơ thể tính cả đuôi là mười lăm mười sáu mét.

Da của nó có thể làm được mấy bộ quần áo.

Dùng loại da này làm quần áo có một tác dụng vô cùng kỳ diệu: Hô hấp qua da!

Tức là dùng thứ này làm quần áo, làm đồ lặn, có thể giúp người mặc có được khả năng hô hấp qua da nhất định.

Tác dụng của khả năng này có thể lớn có thể nhỏ.

Hô hấp qua da dù sao cũng không hiệu quả bằng hô hấp bằng phổi và mang.

Chỉ có thể dùng làm phương pháp hô hấp phụ trợ.

Khi vận động mạnh và chiến đấu, chỉ dựa vào hô hấp qua da vẫn có chút khó khăn.

Nhưng nếu người có khả năng này bản thân có kỹ năng bơi lội rất tốt, khả năng kiểm soát và điều chỉnh hơi thở rất mạnh, giống như những ngư dân như Cổ Tái Đa Linh Nguyễn Hắc, hoặc là những người sở hữu Thấu Thủy Long Vương Trận như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, sau khi có kỹ năng này, gần như có thể hô hấp hoàn toàn dưới nước.

Ở dưới đáy nước một ngày một đêm cũng không thành vấn đề.

Trừ khi là vận động mạnh trong thời gian dài, nếu không thì hoàn toàn không cần ngoi lên mặt nước.

Hơn nữa, da của con vật này khá nhiều.

Vương Diệp nhẩm tính, làm mười bộ đồ lặn cũng không thành vấn đề.

Đây đúng là một thứ tốt, tương đương với việc trực tiếp sở hữu một kỹ năng phụ trợ mạnh mẽ.

Rất nhanh, Vương Diệp lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện da Động Linh Phệ Hồn Nghê có thể hợp thành mười hai bộ đồ lặn Phổi Nước Động Linh, hợp thành tiêu hao 120 điểm Quốc vận, có muốn hợp thành không?” Khóe miệng Vương Diệp lộ ra nụ cười đắc ý.

Hệ thống thật sự quá chu đáo, lại có thể trực tiếp hợp thành.

Thông thường, hiệu quả cuối cùng của vật phẩm do hệ thống hợp thành chắc chắn tốt hơn nhiều so với vật phẩm mà Vương Diệp tự mình mày mò làm ra.

Tuy Vương Diệp cũng có thể tìm thợ may giỏi nhất để làm đồ lặn, nhưng thành phẩm cuối cùng chắc chắn không có hiệu quả tốt bằng việc hợp thành trực tiếp từ hệ thống.

Vương Diệp lập tức chọn hợp thành trong ý thức.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, da Động Linh Phệ Hồn Nghê trong không gian hệ thống biến mất.

Mười hai bộ đồ lặn cùng kiểu dáng xuất hiện trong không gian hệ thống.

Vương Diệp cẩn thận kiểm tra thuộc tính của bộ đồ lặn Phổi Nước Động Linh, không nhịn được mà cười.

Bộ đồ lặn Phổi Nước Động Linh do hệ thống hợp thành còn lợi hại hơn cả những gì Vương Diệp tưởng tượng.

Bộ đồ lặn Phổi Nước Động Linh, thuộc tính đầu tiên là có thể nhận được năng lực phổi nước, hô hấp dưới nước nhờ vào da.

Tuy là phương pháp hô hấp phụ trợ, nhưng vẫn có thể giúp người ta kéo dài đáng kể thời gian hoạt động dưới nước.

Không cần bất kỳ thiết bị hỗ trợ nào, chỉ cần một bộ quần áo này, người bình thường cũng có thể hoạt động dưới nước vài giờ đồng hồ.

Nếu có thiết bị hỗ trợ hô hấp, cho dù là người bình thường cũng có thể trụ lại dưới nước cả một ngày.

Còn đối với những người như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đã được Vương Diệp cường hóa bằng Thấu Thủy Long Vương Trận, Vương Diệp đoán rằng cho dù không dùng thiết bị, họ cũng có thể ở dưới nước rất lâu.

Mấy ngày mấy đêm chắc cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, điều khiến Vương Diệp vui mừng là bộ đồ lặn Động Linh Thủy Phế này ngoài khả năng hô hấp qua da ra còn có các thuộc tính khác.

Một là có thể nâng cao khả năng hoạt động dưới nước, bao gồm sức mạnh, tốc độ, sự nhanh nhẹn, v.v., đều được tăng cường toàn diện.

Khi ở trên bờ, nó thậm chí còn có thể nâng cao một phần thuộc tính, nhưng chỉ tăng sức mạnh.

Điều này thực sự quá lợi hại.

Đối với một bộ đồ lặn, nó đã thuộc hàng cực phẩm.

Nhưng vẫn chưa hết.

Ngoài hai thuộc tính trên, bộ đồ lặn này còn có một kỹ năng bị động.

Đó là khi gặp nguy hiểm, đặc biệt là khi bị sinh vật dưới nước mạnh mẽ tấn công, nó có thể giải phóng một loại độc tố tạo ảo giác.

Độc tố này sẽ mê hoặc đối thủ, đồng thời trong thời gian ngắn khiến sức mạnh, tốc độ của người mặc bộ đồ lặn này lại được tăng lên một lần nữa.

Quả thực là sự kết hợp giữa bom khói của bạch tuộc và adrenaline.

Có thể xem là một kỹ năng thực dụng để bảo mệnh và chạy trốn.

Hơn nữa, kỹ năng này còn là kỹ năng bị động, không cần người mặc phải chủ động thi triển.

Chương 444

Nó sẽ tự động kích hoạt khi gặp nguy hiểm, bị sinh vật dưới nước tấn công.

Đương nhiên, số lần kích hoạt cũng có hạn chế, trong một ngày chỉ có thể dùng một lần.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Có thuộc tính này, bộ đồ lặn Động Linh Thủy Phế đã có thể xem là trang bị cực phẩm để thám hiểm dưới nước, là cực phẩm trong tất cả các trang bị dưới nước chứ không chỉ riêng trong số đồ lặn.

Vương Diệp vô cùng hài lòng.

Thấy trong sào huyệt không còn vật phẩm đặc biệt nào khác, Vương Diệp lập tức quyết định rời đi.

Sau đó, hắn thi triển năng lực Nham Thạch Xuyên Hành, lại từ sào huyệt dưới lòng đất đi ra đáy hồ.

Lên đến đáy hồ, Vương Diệp phát hiện vầng sáng màu xanh lam trên đỉnh đầu đã biến mất.

Xung quanh là một sự tĩnh lặng chết chóc.

Không còn một chút âm thanh nào.

Dường như cũng không có động vật nào tồn tại.

Sinh vật trong hồ ngầm trong động huyệt vốn dĩ không nhiều.

Vương Diệp lập tức bơi về phía mặt nước.

Lúc này, hai chiếc quan tài sơn đỏ đã trôi theo dòng hồ ngầm đi được một đoạn khá xa.

Vương Diệp vội vàng đuổi theo.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp sắp lao ra khỏi mặt nước, không biết ai ở phía trên đã bắn một cây pháo sáng lạnh.

Lập tức, hang động chứa hồ ngầm được ánh sáng của pháo lạnh chiếu rọi.

Vương Diệp "ào" một tiếng lao ra khỏi mặt nước.

Những người khác trên quan tài đều bị Vương Diệp dọa cho giật nảy mình.

Khi nhận ra là Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều vui mừng reo lên.

Ngay sau đó, Vương Diệp từ trong nước nhảy lên, đáp xuống chiếc quan tài sơn đỏ.

Vừa đứng vững trên quan tài, hắn đã nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gọi từ chiếc quan tài còn lại. "Biểu đệ, mau nhìn đằng trước!" Vương Diệp vội nhìn theo hướng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chỉ.

Chỉ thấy ở phía trước không xa, hồ ngầm đã đến điểm cuối.

Điểm cuối là một vách đá cao đến mức không nhìn thấy đỉnh.

Trên vách đá dựng đứng chi chít những lỗ hổng.

Từ trong những lỗ hổng này có các dòng nước lớn nhỏ không ngừng chảy xuống vách đá, trông như những thác nước.

Chẳng trách nước trong hồ ngầm này lúc nào cũng nhiều như vậy.

Ở vị trí trung tâm của vách đá có hai lỗ hổng khổng lồ.

Mỗi lỗ có đường kính hơn hai mét.

Ở miệng lỗ còn có những tác phẩm điêu khắc bằng đá nhân tạo.

Tất cả đều là đầu của Cầu Long, nét chạm khắc mạnh mẽ cổ xưa, toát lên một vẻ cổ kính.

Nhìn từ phong cách thì chắc chắn không phải đồ thời Minh, niên đại chắc chắn còn cổ hơn, mang ít nhiều phong vị của Hán Bát Đao.

Hai dòng thác trắng như dải lụa tuôn ra từ miệng hai con Cầu Long.

Giữa hai đầu rồng còn có một công trình kiến trúc kỳ lạ xây trên vách đá.

Trông giống như lầu đài thành quách thời cổ đại.

Trên đó còn có đủ loại chim quý thú lạ mà người thường không nhận ra.

Phong cách vô cùng mạnh mẽ, bí ẩn, mang đậm màu sắc vu thuật của vùng Tây Nam.

Vùng Vu Hạp này sở dĩ có chữ "Vu" là vì từ thời thượng cổ, nơi đây đã là vùng đất có văn hóa vu thuật vô cùng thịnh hành.

Thậm chí có truyền thuyết rằng mộ Vu Hàm cũng ở khu vực này, có mối quan hệ không nhỏ với sự thịnh hành của vu thuật.

Ngay khi nhìn thấy những thứ này, giáo sư Tôn cảm thấy vô cùng kích động. "Nơi này chắc chắn là lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương!" Nhìn những công trình kiến trúc trước mắt, mấy người trên quan tài nhanh chóng đi đến thống nhất.

Giáo sư Tôn nói đúng.

Nhưng Vương Diệp lại cau mày.

Bởi vì dưới vách đá dựng đứng có không ít cửa đá và hang đá.

Những cửa đá và hang đá này đều do con người xây dựng.

Bên trong rõ ràng còn có những viên gạch mộ khổng lồ.

Cửa đá và hang đá có mấy tầng, tầng thấp nhất đã bị nước hồ nhấn chìm.

Hơn nữa, quan tài sơn đỏ càng đến gần hang đá bên dưới, dòng nước chảy càng xiết.

Đây là một chuyện phiền phức đây.

Làm sao để cập bờ?

Nơi này căn bản không có bờ.

Hơn nữa, nhìn hướng trôi của quan tài sơn đỏ, rất có khả năng sẽ bị dòng nước cuốn vào tầng hang đá đen ngòm thấp nhất.

Dòng nước chảy xiết, xem ra độ sâu dưới hang đá này e là không cạn.

Lòng Vương Diệp chùng xuống.

Trước đó mọi người không chọn cách bơi qua sông mà nhất quyết tìm ván quan tài để đóng bè, cuối cùng mới thành ra cảnh khiêng kiệu quan tài qua sông Âm, chính là vì trong đội có người không biết bơi.

Thật là trùng hợp.

Ngoài tham mưu trưởng Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, những người mới gia nhập là giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi đều không biết bơi.

Yêu Muội Nhi còn có thể vùng vẫy bơi chó được vài cái, còn giáo sư Tôn thì hoàn toàn là một con vịt cạn chính hiệu.

Nếu bây giờ bị cuốn theo hang đá vào trong, e là cả hai người đều gặp nguy hiểm.

Vương Diệp phản ứng cực nhanh, thấy quan tài sơn đỏ sắp lao vào trong hang đá, hắn vội vàng lấy từ không gian hệ thống ra bộ đồ lặn Động Linh Thủy Phế vừa mới hợp thành.

Sau đó lập tức mặc cho Yêu Muội Nhi và Tuyết Lỵ Dương.

Hắn lại ném một bộ cho giáo sư Tôn.

Trong lúc giáo sư Tôn đang luống cuống mặc vào người, chiếc quan tài sơn đỏ đã "ào" một tiếng lao vào trong hang đá ở tầng thấp nhất.

Bên trong hang đá thấp nhất là một con đường mộ dài.

Dòng nước chảy xiết.

Con đường mộ này cho người ta cảm giác như một con mương ngầm dưới lòng đất.

Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều sợ hãi nép sau lưng Vương Diệp, cơ thể áp sát vào quan tài sơn đỏ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn ở phía trước thì không may mắn như vậy.

Chiếc quan tài sơn đỏ liên tục va vào gạch mộ hai bên, lập tức bắt đầu quay tít, xoay vòng đến mức hỗn loạn.

Không chỉ va vào gạch trên tường.

Mà vì con đường mộ này bị dòng nước xói mòn và ngâm trong nước lâu ngày, còn có không ít chỗ đã sụp lở.

Điều chí mạng nhất là bên dưới con đường mộ này còn có một con đường mộ khác.

Chỗ sụp lở trực tiếp biến thành một xoáy nước khổng lồ.

Chiếc quan tài sơn đỏ của Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn và những người khác bị cuốn thẳng vào trong xoáy nước.

Chiếc quan tài sơn đỏ của Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi ở phía sau.

Khi quan tài đến gần xoáy nước, Vương Diệp đã khống chế được nó, lướt qua mép xoáy nước.

Khi muốn quay lại cứu chiếc quan tài kia thì đã không kịp nữa.

Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều sợ đến tái mặt.

Dù trên đường đi đã trải qua muôn vàn khó khăn nguy hiểm, nhưng có Vương Diệp ở phía trước mở đường, bọn họ có chỗ dựa, nên thực tế những hiểm nguy gặp phải không quá nhiều.

Có những cảnh tượng rất kinh hoàng cũng đều bị Vương Diệp một mình xử lý, thậm chí tiêu diệt trong âm thầm.

Chương 445

Nhưng lần này Vương Diệp quả thực không có chuẩn bị.

Ai mà ngờ được chứ.

Vương Diệp cũng vừa mới giết chết Động Linh Phệ Hồn Nghê, chui lên từ đáy hồ.

Mới trèo lên quan tài sơn đỏ chưa được bao lâu thì đã gặp phải tình huống này.

Trong lúc cấp bách còn có thể phản ứng kịp để mặc đồ lặn Động Linh Thủy Phế cho Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn đã là rất tốt rồi.

Yêu Muội Nhi lúc này đã nói giọng mếu máo. "Anh Vương Diệp, giờ làm sao đây?

Cái lỗ đen ngòm phía dưới trông đáng sợ quá, Lão Hồ, Bàn Tử bọn họ sẽ không..." Vương Diệp hít sâu một hơi. "Yên tâm đi, Lão Hồ và Bàn Tử bơi rất giỏi, không thể chết đuối được, giáo sư Tôn mặc đồ lặn cũng sẽ không có vấn đề gì lớn." "Chỉ có điều cái xoáy nước trong động này có chút nguy hiểm." Vương Diệp nhìn những bọt trắng không ngừng cuộn lên từ xoáy nước, cùng với khí âm tà mà hơi nước cũng không át được, lông mày nhíu chặt. "Tham mưu Dương, Yêu Muội Nhi, Lão Hồ bọn họ chắc chắn đã gặp rắc rối rồi, tôi bây giờ phải điều khiển quan tài sơn đỏ đi xuống, hai người bám chắc vào." Muốn cứu Lão Hồ và Vương Bàn Tử thì chắc chắn phải đi xuống từ xoáy nước này.

Nếu người trực tiếp đi xuống, e là sẽ bị dòng nước cuốn cho va đập lung tung vào đường mộ xung quanh, không chết cũng bị thương nặng.

Ngược lại, ngồi trên quan tài sơn đỏ, trọng lượng lớn, không dễ bị cuốn bay, sẽ an toàn hơn nhiều.

Tuyết Lỵ Dương phản ứng rất nhanh, nghe Vương Diệp nói xong, cô lập tức rút Phi Hổ Trảo ra, móc mình và Yêu Muội Nhi vào quan tài sơn đỏ.

Vương Diệp dùng sức hai tay, xoay cả chiếc quan tài lại, rồi lao về phía xoáy nước.

Chiếc quan tài sơn đỏ lại một lần nữa lao vào trong xoáy nước.

Lần này Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều đã có chuẩn bị tâm lý, bám chặt vào quan tài.

Trong nháy mắt, họ đã lao vào sâu trong con đường mộ tối đen vô tận.

Một lúc sau, quan tài sơn đỏ không biết đã va vào thứ gì, phát ra một tiếng "loảng xoảng".

Ngay sau đó, dây xích phía trên kêu "loảng xoảng" một tiếng rồi bung ra.

Ván quan tài cũng lỏng lẻo.

Lúc này, chiếc quan tài sơn đỏ đã dừng lại.

Dòng nước xung quanh tuy vẫn chảy khá xiết, nhưng đã không còn hung dữ như trong xoáy nước lúc nãy.

Ít nhất người ta có thể đứng vững được.

Vương Diệp xuống khỏi quan tài, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi cũng dùng Phi Hổ Trảo móc vào kẽ gạch của đường mộ bên cạnh, cuối cùng cũng ổn định được thân hình.

Vương Diệp đang định tiến lên tìm Vương Bàn Tử và những người khác, đột nhiên cảm thấy Tuyết Lỵ Dương ở phía sau kéo áo mình. "Vương Diệp, tôi cảm thấy trong quan tài sơn đỏ hình như có thứ gì đó đang bò ra ngoài." Yêu Muội Nhi bên cạnh cũng nói nhỏ: "Anh Vương Diệp, em cũng nghe thấy, thật sự có thứ gì đó đang bò ra." Vương Diệp quay đầu lại nhìn, lập tức da đầu tê dại.

Chỉ thấy nắp quan tài sơn đỏ đã hé ra một khe hở, từ bên trong thò ra một cánh tay trắng như tuyết.

Trong quan tài có người!

Vương Diệp lập tức kéo Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi ra sau lưng mình.

Sau đó hắn trực tiếp vươn tay, bật tung nắp quan tài sơn đỏ lên.

Lớp sơn đỏ dày trong khe hở quan tài lúc này đã hoàn toàn không còn.

Việc bật nắp quan tài không tốn nhiều sức của Vương Diệp.

Sau khi bật nắp quan tài, Vương Diệp quả nhiên phát hiện trên nắp có bảy cây đinh Trấn Hồn.

Đây hoàn toàn là dùng để trấn thi.

Chất liệu hoàn toàn là sắt tinh luyện.

Trải qua mấy trăm năm đã sớm hoen gỉ.

Trên đó còn có một số vết chu sa mờ nhạt và vết máu màu đen.

Vết máu đen không cao lắm, chỉ khoảng hai ba tấc.

Điều này cho thấy đinh Trấn Hồn lúc đó không đâm xuyên qua thi thể trong quan tài.

Hơn nữa, trên ván quan tài còn có thể thấy một số dấu tích của bùa giấy năm xưa.

Bùa giấy vẫn chưa mục nát, rõ ràng chất liệu có khác với giấy vàng thông thường.

Vết chu sa trên đó vẫn còn rất rõ ràng.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, những lá bùa giấy này đều tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ánh sáng vàng cho người ta cảm giác nóng rực dương cương.

Những thứ này vậy mà lại có tác dụng.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, đôi mắt sáng rực.

Nếu những thứ như bùa trấn thi này có hiệu quả, chứng tỏ chúng là đồ tốt.

Vương Diệp chắc chắn không muốn bỏ lỡ.

Niềm vui lớn nhất khi mở quan tài chính là ở đây, nếu không mở, sẽ không bao giờ biết được bên trong quan tài rốt cuộc có những thứ tốt gì.

Không nhất định phải là vàng bạc châu báu.

Các loại đồ tốt, vũ khí, công pháp, bùa chú, dược liệu đều được tính là đồ tốt.

Lá bùa giấy này rõ ràng là thứ tốt mà Vương Diệp trước đây chưa từng để ý.

Đương nhiên, ngoài bùa giấy ra, còn có thể thấy trên ván quan tài và bên trong quan tài có rất nhiều dấu tay máu me.

Còn có rất nhiều vết cào.

Tất cả đều là máu.

Rất rõ ràng đều là dấu tích do người bị chôn sống trong quan tài năm đó để lại.

Mà bây giờ, cái "người" đã để lại những vết máu đó đang giãy giụa muốn bò ra khỏi quan tài.

Rõ ràng là một người phụ nữ, toàn thân trắng như tuyết.

Quần áo đang mặc cho thấy cô ta xuất thân từ gia đình giàu có, là lụa là màu trắng tinh.

Vấn đề là bộ quần áo này không phải là liệm phục.

Phụ nữ có thân phận thời cổ đại, đặc biệt là thời Minh, khi nhập liệm mặc liệm phục đều có quy tắc.

Chất liệu gì, màu sắc gì, hoa văn gì, tùy theo thân phận địa vị khác nhau mà có những quy định khác nhau.

Ít nhất thì vạt áo trái hay phải cũng phải phân biệt rõ ràng.

Một cái là cho người sống mặc, một cái là cho người chết mặc, hoàn toàn khác nhau.

Bộ quần áo người phụ nữ này đang mặc rõ ràng là quần áo cho người sống.

Hay nói cách khác, người phụ nữ này bị chôn vào quan tài khi còn sống.

Không nhìn rõ tuổi tác của người phụ nữ, trông có vẻ không còn trẻ lắm.

Ngũ quan méo mó, đã sớm xoắn lại với nhau, mang một màu xanh xám kỳ dị.

Đồng thời da dẻ cũng nhăn nheo, có những chỗ đã mục nát bong tróc.

Môi trên vểnh lên, để lộ một hàm răng trắng ởn và nướu răng đen sì.

Rất rõ ràng người phụ nữ này chết vô cùng không thanh thản.

Tuyết Lỵ Dương cũng bị dọa cho giật mình.

Yêu Muội Nhi cũng bị dọa sợ.

Nhưng thứ này đối với Vương Diệp mà nói, không có bao nhiêu uy hiếp.

Vương Diệp tiến lên một bước, trực tiếp phóng ra Nãi Cùng Thần Băng.

Một luồng ánh sáng xanh lam lóe lên.

Nữ thi đang từ từ bò ra khỏi quan tài lập tức dừng lại, không nhúc nhích.

Cả cơ thể đều bị băng phong.

Vương Diệp dùng chuôi kiếm của Toái Tinh Kiếm gõ nhẹ vào người nữ thi.

Cả nữ thi lập tức vỡ tan thành vô số mảnh băng.

Yêu Muội Nhi vừa nãy còn mặt mày kinh hãi, giờ thì kinh ngạc đến ngây người.

Chương 446

Lần này Yêu Muội Nhi đã nhìn thấy rõ mồn một. "Anh Vương Diệp, anh biết pháp thuật sao?

Sao người phụ nữ này lại vỡ vụn vậy?" Vương Diệp cười hắc hắc: "Chắc là do bản thân cô ta không được chắc chắn lắm?" Sau đó Vương Diệp lại nhìn vào trong quan tài.

Chà, trong quan tài lót một lớp bùa giấy.

Ván quan tài đều được vẽ đủ loại bùa chú bằng chu sa.

Vương Diệp lập tức đưa tay thu hết những lá bùa giấy đó vào không gian hệ thống.

Từng tràng âm thanh thông báo của hệ thống vang lên. "Chúc mừng Túc chủ nhận được Trấn Thi Phù." "Chúc mừng Túc chủ nhận được Tịch Tà Phù." "Chúc mừng Túc chủ nhận được Thất Tinh Trấn Hồn Đinh." Đồ thu được không ít.

Những pháp khí trừ tà tránh hung này đối với Vương Diệp ý nghĩa không lớn.

Nếu thật sự có âm tà, dưới tay Vương Diệp căn bản không qua nổi một chiêu, Vương Diệp còn không cần dùng đến những thứ này.

Điều Vương Diệp quan tâm là sức mạnh đằng sau những bùa chú và pháp khí này.

Những bùa chú này rốt cuộc nhận được sức mạnh trấn thi tịch tà từ đâu?

Có thật sự tồn tại các vị thần Đạo giáo không?

Thái Thượng Lão Quân?

Tử Vi Đại Đế?

Huyền Vũ Đại Đế?

Thiên Bồng?

Làm rõ những chuyện này còn quan trọng hơn nhiều so với vài lá bùa giấy.

Thậm chí còn quan trọng hơn cả việc Vương Diệp tự mình học cách chế tạo những lá bùa này.

Sức mạnh mà Vương Diệp hiện đang đối mặt là Cổ Thần.

Trực tiếp đến từ không gian khác, thực lực căn bản không phải là dị thú tà linh thông thường có thể so sánh.

Là sự tồn tại thực sự có thể sánh ngang với thần minh trong truyền thuyết.

Không có lý gì ở thế giới khác có Cổ Thần tồn tại, còn không ngừng xâm nhập vào thế giới này.

Nhưng thế giới này lại không có chút phản ứng nào?

Ở thế giới này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện thông tin liên quan đến thần linh, cũng không biểu hiện ra sức mạnh thần linh nào.

Như vậy rất thiệt thòi.

Nếu thật sự tồn tại những sức mạnh và thần linh trong truyền thuyết này, Vương Diệp không ngại mượn sức mạnh của họ để đối kháng với Cổ Thần.

Vương Diệp cẩn thận cất những lá bùa và pháp khí này đi.

Trong quan tài sơn đỏ không còn thứ gì có giá trị khác.

Vương Diệp lập tức đẩy thẳng quan tài ra.

Sau đó nghe thấy giọng của Tuyết Lỵ Dương. "Vương Diệp, trong quan tài sơn đỏ chúng ta ngồi có Tống tử, vậy trong quan tài của Vương Bàn Tử, Lão Hồ và giáo sư Tôn có phải cũng sẽ có không?" Vương Diệp gật đầu.

Đây là điều chắc chắn.

Hai cỗ quan tài sơn đỏ này vốn là do Phong Sư Cổ của phái Quan Sơn Thái Bảo chế tạo ra.

Vương Diệp tự nhiên không sợ, nhưng ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn chưa chắc đã giải quyết được Tống tử trong quan tài.

Cũng không biết Hắc Lư Đề Tử trên người Lão Hồ có tác dụng không.

Vương Diệp vội vàng đi về phía trước, muốn nhanh chóng tìm thấy ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn.

Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện hai bên con đường mộ phía trước còn có rất nhiều nhĩ thất.

Chỉ có điều những nhĩ thất và sườn thất này đều đã trống không.

Đồ đạc bên trong đều bị dọn đi rồi.

Thậm chí cả gạch mộ và bích họa cũng đã lộn xộn, rõ ràng đã bị bọn trộm mộ phá hoại.

Hơn nữa, trên đường mộ có rất nhiều chỗ bị sụp lở.

Rất rõ ràng, đây là vấn đề của bản thân kết cấu lăng mộ.

Chẳng trách loại lăng tẩm chủ tòng điệt áp này sau đời Đường rất ít người sử dụng.

Một khi sụp lở, kết cấu mộ thất sẽ bị phá hủy trên quy mô lớn.

Đương nhiên, mộ thất sụp đổ cũng có ảnh hưởng từ việc trộm mộ.

Rất nhiều lỗ thoát nước, xoáy nước rõ ràng đều là hình dạng của đạo động.

Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng ở tầng dưới của đạo động, tìm thấy một mộ thất.

Bên ngoài mộ thất có chiếc quan tài sơn đỏ mà trước đó Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đã ngồi.

Rõ ràng là bị dòng nước xiết cuốn một mạch đến đây mới va vào tường mộ mà dừng lại.

Vấn đề là nắp của chiếc quan tài sơn đỏ này cũng đã mở.

Cách bố trí bên trong gần như giống hệt chiếc quan tài sơn đỏ mà Vương Diệp đã thấy trước đó.

Cũng là Thất Tinh Trấn Hồn Đinh, cộng thêm các loại bùa giấy và bùa chú đầy nắp quan tài.

Ngoài những thứ này ra, trong chiếc quan tài này dường như còn có thêm một chút đồ khác.

Còn có các loại chu sa, lưu huỳnh, thủy ngân.

Có lẽ thi thể trong chiếc quan tài này chết thảm hơn, nên đồ trấn tà đặt vào cũng nhiều hơn một chút.

Vương Diệp đã nghĩ đến, những người năm xưa bị Phong Sư Cổ sắp xếp vào những chiếc quan tài sơn đỏ này, bị chôn sống trực tiếp, biến thành cạm bẫy, e rằng đều là những người của tộc Phong bị Phong Sư Cổ dẫn đi.

Những người này vốn tưởng rằng đi theo Phong Sư Cổ có thể trở thành Địa tiên, nhưng không ngờ cuối cùng Địa tiên không thành, ngược lại bị người ta nhốt trong quan tài cho chết ngạt.

Cuối cùng biến thành ác sát.

Vương Diệp nhanh chóng chạy về phía trước, cuối cùng nghe thấy một tiếng gầm giận dữ ở phía trước.

Nghe giọng thì hẳn là Vương Bàn Tử.

Vương Diệp đi về phía trước vài bước, cuối cùng ở một góc mộ thất nhìn thấy Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Lúc này hai người đang cầm đoản kiếm.

Đều là binh khí của người tu hành mà Vương Diệp tìm thấy từ trong quan quách Tùng Lân bên ngoài.

Trên đoản kiếm mang theo dương cương chính khí rõ rệt.

Trong tay Hồ Bát Nhất còn cầm một cái Hắc Lư Đề Tử, tay kia của Vương Bàn Tử cầm đèn pin.

Trước mặt hai người còn có một bóng người.

Bóng người này không phải là giáo sư Tôn, mà là một người đàn ông cao lớn hơn.

Mặc một bộ đồ bó sát màu đen.

Nửa bên mặt đã mục nát, để lộ xương cốt vàng khè.

Nửa bên mặt còn lại và cơ thể vẫn còn treo lủng lẳng những miếng thịt khô quắt.

Hai tay cầm một cây đinh sắt, miệng phát ra những âm thanh khàn khàn quỷ dị, đang định lao về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Ác sát trong chiếc quan tài sơn đỏ này quả nhiên hung hãn hơn nhiều so với cái mà ba người Vương Diệp, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi ngồi trước đó.

Vương Diệp đang định tiến lên giải quyết, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng "vút".

Sau đó một viên đạn hắc diệu thạch màu đen bay tới.

Viên đạn hắc diệu thạch tỏa ra khí tức nóng rực, bắn thẳng vào gáy của nam thi ác sát.

Hơn nữa bắn rất chuẩn, chính là vào bên đã không còn máu thịt, hoàn toàn biến thành xương cốt vàng ố.

Sức mạnh của viên đạn hắc diệu thạch cực lớn, trực tiếp bắn xuyên qua đầu lâu của nam thi ác sát.

Một quả cầu lửa màu đỏ nổ tung trong đầu nam thi.

Sau đó, nam thi ác sát loạng choạng, rồi ngã xuống đất.

Đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chương 447

Lớp thịt khô còn lại trên người trong thời gian rất ngắn đã mục rữa hoàn toàn, từng mảng rơi xuống.

Phần xương còn lại cũng khô quắt đen sì, phát ra tiếng tí tách, chi chít vết nứt.

Sau đó biến thành một đống bùn đen.

Vương Diệp quay đầu lại, thấy Yêu Muội Nhi đang nhìn mình với vẻ mặt kiên định.

Trong tay cô bé đang cầm chiếc ná mà Vương Diệp đã tặng, trong túi còn có một nắm đạn hắc diệu thạch.

Quả nhiên là Yêu Muội Nhi.

Uy lực của ná Mi Lộc Thần Giao quả là mạnh.

Vương Diệp không nhịn được cũng giơ ngón tay cái về phía Yêu Muội Nhi.

Sau đó hắn lại quay người hỏi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử. "Giáo sư Tôn đâu?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người vẫn còn chưa hoàn hồn.

Hai người rõ ràng không được bình tĩnh như Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi.

Trước đó, chiếc quan tài sơn đỏ bị dòng nước cuốn vào đạo động, lượn lách lòng vòng, va đập liên tục, cuối cùng mới dừng lại ở mộ thất này.

Kết quả là quan tài sơn đỏ lại mở ra.

Bên trong còn chui ra một nam thi khủng khiếp.

May mà hai người làm Mô Kim Hiệu Úy đã lâu, cũng coi như nghệ cao gan lớn, không bị ác sát Tống tử dọa sợ.

Rút đoản kiếm phòng thân, cộng thêm Hắc Lư Đề Tử trừ tà, chuẩn bị liều mạng với Tống tử.

Nhưng cả hai người đều không thấy giáo sư Tôn đi đâu.

Trước đó quan tài va đập quá nhiều, hai người đều phải bám chặt vào ván quan tài mới không bị rơi xuống.

Giáo sư Tôn?

Khả năng lớn nhất là đã bị rơi xuống giữa đường.

Vương Diệp nghe xong cũng thấy đau đầu.

Con đường mộ và lăng mộ dưới lòng đất này vốn là lăng mộ theo kiểu chủ tòng điệt áp mà Vu Lăng Di Sơn Vương sử dụng.

Dưới mộ thất chính có đủ loại đường mộ, mười tám loạn táng, các mộ thất tuẫn táng, tùy táng, bồi táng cũng cực nhiều.

Giống như một mê cung dưới lòng đất.

Nếu giáo sư Tôn thật sự rơi khỏi quan tài sơn đỏ, thì thật sự phải tìm kỹ mới được.

May mà trước khi rơi xuống nước, giáo sư Tôn đã mặc bộ đồ lặn Động Linh Thủy Phế mà Vương Diệp ném cho.

Trong đường mộ đâu đâu cũng là nước, cũng coi như là môi trường dưới nước rồi.

Giáo sư Tôn chắc chắn sẽ không bị chết đuối.

Hơn nữa còn được đồ lặn tăng thêm một chút sức mạnh, nhanh nhẹn, tốc độ, tỷ lệ sống sót lớn hơn rất nhiều.

Vương Diệp lập tức cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Ly

Dương, Yêu Muội Nhi bắt đầu tìm kiếm giáo sư Tôn trong đường mộ dưới lòng đất.

Dòng nước trong đường mộ và mộ thất ở đây đã hiền hòa hơn rất nhiều.

Sâu khoảng nửa người.

Tường mộ xung quanh cũng bị nước ngâm, mang theo dấu vết do mực nước lên xuống để lại.

Chỗ tường gần mặt nước mọc một lớp rêu đen dày, trông như tóc của một con vật nào đó.

Phía trên những đường mộ và mộ thất này còn có không ít bích họa còn sót lại.

Một bức bích họa trên tường của một mộ thất đã thu hút sự chú ý của Vương Diệp.

Trên bức bích họa này là một người phụ nữ thời cổ đại.

Thân hình khá là bắt mắt.

Quần áo trên người cũng là lụa là gấm vóc, vừa nhìn đã biết là người có tiền, địa vị không thấp.

Nhưng biểu cảm trên khuôn mặt người phụ nữ này lại vô cùng lạnh lùng, cứng nhắc.

Trông không giống người sống.

Điều quỷ dị hơn là động tác của người phụ nữ.

Người phụ nữ đứng trên mặt đất, miệng há to.

Thè ra một chiếc lưỡi dài màu đỏ máu.

Hai tay duỗi thẳng, lòng bàn tay hướng lên, như đang nâng một thứ gì đó.

Trên hai tay còn có một vật đen sì.

Kích thước trông bằng nắm tay.

Vương Diệp nhìn kỹ, thứ đó lại là một người.

Một ông lão nhỏ, khô quắt.

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là đã thấy khó chịu khắp người.

Hơn nữa cả bức bích họa còn tỏa ra từng luồng sức mạnh âm tà.

Có thể thấy, khi chế tác bức bích họa này, chắc chắn đã dùng một loại tà thuật nào đó.

Không biết là do phương thức vẽ hay do vấn đề của màu vẽ.

Vương Diệp kiểm tra một lượt, không phát hiện có thứ gì đặc biệt bên trong bức bích họa, liền dẫn những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Ai ngờ đi chưa được bao xa, chỉ khoảng mười mấy mét, ngẩng đầu lên đã thấy trên đỉnh cũng có một bức bích họa y hệt.

Trên bức họa cũng có một người phụ nữ, gần như giống hệt bức họa người phụ nữ mà Vương Diệp và mọi người vừa thấy.

Thậm chí cả ông lão nhỏ teo tóp trên bức bích họa cũng y hệt.

Chỉ có điều lần này vị trí xuất hiện của ông lão lại có phần tà tính hơn, không còn ở trong tay người phụ nữ nữa.

Mà là ở trên lưỡi của người phụ nữ.

Miệng người phụ nữ mở ra, lưỡi vẫn thè ra như trước.

Rồi ông lão gầy khô đó đứng trên lưỡi của người phụ nữ.

Vẻ mặt của người phụ nữ vẫn cứng nhắc, lạnh lùng, trông không giống người sống.

Mà vẻ mặt của ông lão đó lại có chút khác biệt so với trước.

Trong ánh mắt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Lòng Vương Diệp chùng xuống.

Xem ra giáo sư Tôn đã thành công đưa mọi người vào phạm vi của ngôi mộ yêu tà thời Đường.

Chuyện này nói ra thì dài.

Năm đó, người được gọi là Địa tiên, Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, sau khi từ quan ẩn lui khỏi triều đình, có một khoảng thời gian, cậy vào bản lĩnh của mình, dẫn theo đông đảo tộc nhân, đi khắp non sông vạn dặm.

Đã đào bới rất nhiều lăng mộ cổ đại vẫn còn được bảo tồn nguyên vẹn lúc bấy giờ.

Phong Sư Cổ đã không còn là một tên trộm mộ Quan Sơn ẩn mình ở vùng Vu Hạp, mà là người chủ trì xây dựng lăng mộ hoàng đế Đại Minh, một Quan Sơn Thái Bảo.

Kiến thức và sức mạnh có thể điều động tự nhiên phải mạnh hơn tổ tiên.

Hơn nữa suốt triều đại nhà Minh, sự tồn tại của các Tá Lĩnh Lực Sĩ khiến cho bọn giặc cướp lục lâm bị tiêu diệt gần hết.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn của phái Phát Khâu Thiên Quan cũng bị hủy.

Quan Sơn Thái Bảo nói cho cùng cũng là làm nghề trộm mộ, nên nắm rất rõ các lưu phái trộm mộ khác.

Biết cách xử lý từng lưu phái.

Tá Lĩnh Lực Sĩ chủ yếu dựa vào đông người, chỉ cần dẹp cướp là được.

Phát Khâu và Mô Kim vốn cùng một mạch.

Chủ yếu dựa vào sự truyền thừa.

Hủy đi Phát Khâu Ấn và Mô Kim Phù, cắt đứt sự truyền thừa của Phát Khâu và Mô Kim, tự nhiên cũng coi như xử lý xong.

Phải nói, Quan Sơn Thái Bảo mượn sức mạnh của triều đình, thật sự suýt chút nữa đã làm được việc này.

Cả ba lưu phái đều phải chịu đòn giáng cực kỳ nặng nề.

Chương 448

Tá Lĩnh Lực Sĩ suy sụp không gượng dậy nổi, mãi đến thời loạn lạc cuối nhà Minh mới dần dần phục hồi, đến giữa cuối nhà Thanh mới trỗi dậy trở lại.

Phái Phát Khâu bị hủy Phát Khâu Thiên Quan Ấn, trực tiếp tuyệt mạch.

Mô Kim Phù của Mô Kim Hiệu Úy cũng bị hủy phần lớn, chỉ có ba cái Mô Kim Phù không rõ tung tích.

Ba cái Mô Kim Phù này chính là của thế hệ Mô Kim Hiệu Úy sau này, Trương Tam Liên Tử một mình đeo ba phù, là tổ sư gia của Hồ Bát Nhất.

Nếu không phải lúc đó sự truyền thừa của Mô Kim Hiệu Úy chưa bị cắt đứt hoàn toàn, còn sót lại ba cái Mô Kim Phù, e là cũng xong đời rồi.

Chỉ có phái Bàn Sơn Đạo Nhân là không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng bản thân Bàn Sơn Đạo Nhân cũng không có hứng thú đặc biệt với việc trộm mộ.

Chủ yếu là tìm kiếm các loại thuật đan đỉnh, để có thể giải trừ lời nguyền trên người mình.

Trộm mộ chỉ là phương tiện, không phải mục đích.

Vì vậy, hoạt động trộm mộ thời đó lại bị phái Quan Sơn Thái Bảo áp chế hoàn toàn.

Trong suốt hai trăm năm, về cơ bản không có bao nhiêu người đi trộm mộ.

Mãi cho đến khi Phong Sư Cổ từ triều đình ẩn lui, dẫn theo tộc nhân lại bắt đầu đào bới mộ cổ, tự nhiên đã khai quật được rất nhiều ngôi mộ lớn mà trước đó đã có manh mối.

Những vật phẩm tùy táng và các loại kỳ trân dị bảo trong những ngôi mộ lớn này cũng bị Phong Sư Cổ chuyển đến thôn Địa tiên.

Đây cũng là điểm hấp dẫn nhất của thôn Địa tiên đối với Vương Bàn Tử.

Bởi vì ở đây chắc chắn có rất nhiều vàng bạc châu báu.

Trong quá trình Phong Sư Cổ đào bới mộ cổ, tiêu chuẩn chọn mộ của y cũng khác với người thường.

Lúc đó Phong Sư Cổ đã chìm đắm trong hoạt động tu tiên cầu trường sinh.

Cho nên khi đi đào mộ, không phải cứ ai quan lớn, ai có nhiều vật phẩm tùy táng là sẽ đi đào mộ người đó.

Mục đích chính của Phong Sư Cổ khi trộm mộ là tìm kiếm thiên thư dị khí, đan đỉnh long cốt, v.v.

Vì vậy, mục tiêu chủ yếu là những người nổi tiếng trong lịch sử có liên quan đến tu hành.

Cùng với những ngôi mộ lớn vô cùng quỷ dị, hung tà trong truyền thuyết ở các nơi.

Phong Sư Cổ đều có hứng thú.

Một trong những ngôi mộ rất kinh điển, cũng là một lần trộm mộ mà Phong Sư Cổ coi là tác phẩm đắc ý của mình, chính là đào một ngôi mộ tà thời Đường.

Trong ngôi mộ tà này, Phong Sư Cổ đã gặp phải Hồ Cương.

Cũng chính là cương thi Tống tử do thi thể của yêu hồ hóa thành.

Cực kỳ quỷ dị, yêu tà.

Đồng thời, trong mộ táng còn có rất nhiều dị thuật được truyền thừa.

Trong đó, quỷ quyệt nhất chính là các loại huyễn thuật.

Những huyễn thuật này trong dòng thời gian ban đầu, do Tôn giáo thụ học nghệ không tinh, lúc thi triển còn phải phối hợp với bích họa trong yêu mộ đời Đường.

Phải có hài cốt để đốt.

Phải có thời cơ để rắc bột thuốc bí mật.

Đủ các loại điều kiện, vô cùng phiền phức.

Dù vậy, vẫn suýt nữa khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác trúng chiêu.

Thực tế có thể nói là đã thành công.

Nếu Tôn giáo thụ có ác ý, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ở dòng thời gian này, Vương Diệp sớm đã biết Tôn giáo thụ có vấn đề, vì vậy vẫn luôn để mắt đến lão ta.

Theo tình tiết ban đầu, sau khi mọi người tiến vào hẻm núi, xuống khỏi rặng đá đen và phát hiện hài cốt sẽ đốt đi.

Dù trong dòng thời gian gốc không nói rõ, nhưng Vương Diệp cảm thấy đó chắc chắn là lần đầu tiên Tôn giáo thụ thi triển Viên Quang huyễn thuật.

Sau đó qua Âm hà, tiến vào mộ thất, rồi dẫn mọi người đến mộ thất có bích họa yêu mộ đời Đường, cũng là nhờ vào uy lực của lần thi triển Viên Quang thuật đầu tiên.

Vì vậy, ngay từ đầu Vương Diệp đã để mắt đến Tôn giáo thụ.

Chuyện khác không dám nói, nhưng trên đường đi, Tôn giáo thụ tuyệt đối không thể thi triển bất kỳ huyễn thuật nào.

Tuyệt đối không có cơ hội.

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn đến được mộ thất có bích họa yêu mộ đời Đường, còn liên tục nhìn thấy hai bức bích họa.

Thật là tà môn.

Bây giờ thậm chí còn không biết Tôn giáo thụ ở đâu, càng không cần nói đến việc lão ta cố ý dẫn đường.

Đây chính là… sức mạnh của dòng thời gian?

Vương Diệp nghĩ một lát, cũng không cần quá lo lắng.

Dù dòng thời gian không ngừng điều chỉnh, tăng độ khó, đồng thời khiến mọi người như số mệnh đã định mà đi đến nơi trong kịch bản gốc, nhưng chỉ cần có Vương Diệp ở đây, vẫn có thể giải quyết được.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vẫn đang nghiên cứu nội dung trên bích họa, vắt óc suy nghĩ cũng không ra những bức bích họa này rốt cuộc phản ánh đề tài gì, đại diện cho ý nghĩa gì.

Ngoài việc có thể phán đoán phong cách là từ đời Đường ra, thì không thu hoạch được gì khác.

Vốn dĩ đời Đường là một thời đại vừa hào hùng, vừa quỷ quyệt tà dị.

Yêu ma quỷ quái hoành hành.

Các loại kỳ nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp.

Thậm chí các kỳ nhân dị thuật từ những nền văn minh khác trên thế giới cũng đều hội tụ về đế quốc phồn hoa và cởi mở nhất thiên hạ lúc bấy giờ.

Trường An bách quỷ dạ hành, Lạc Dương quần ma loạn vũ.

Đúng lúc này, trong mộ thất vốn đang vô cùng yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng cười kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều giật nảy mình.

Quay đầu hỏi một câu: “Yêu Muội Nhi, cô cười cái gì!?” Yêu Muội Nhi cũng bị hỏi đến ngẩn người: “A?

Cháu cười lúc nào vậy?

Ở đây tối om thế này, cháu không khóc đã là gan to bằng trời rồi, sao mà còn cười nổi chứ!” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngẩn ra, cảm thấy Yêu Muội Nhi nói rất có lý, hoàn toàn không thể phản bác.

“Nhưng vừa rồi đúng là có tiếng cười của phụ nữ từ trong tường vọng ra, tôi nghe rất rõ.” Vương Bàn Tử quả quyết.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

“Có khi nào là Tôn giáo thụ không?

Lão gia tử có lẽ bị dọa sợ quá, giọng cũng thay đổi rồi.” Yêu Muội Nhi nói.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

“Tiếng nói vừa rồi tôi cũng nghe thấy, chắc chắn không phải Tôn giáo thụ, giọng khác biệt quá lớn.

Là một người phụ nữ, và chắc chắn không phải Yêu Muội Nhi, vì đó là tiếng cười của một người phụ nữ trung niên.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ.

Phụ nữ trung niên?

Sau đó hai người lại quay đầu nhìn bích họa trên tường và trên đỉnh mộ thất.

Người phụ nữ trắng trẻo mập mạp trên bức bích họa này trông giống như một người phụ nữ trung niên.

Chẳng lẽ là bà ta?

Sắc mặt hai người lập tức trắng bệch.

Mọi người đều là những người từng trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên sẽ không dễ dàng sợ hãi.

Chỉ là tình hình trước mắt thực sự quá khó tin.

Hai người lại cẩn thận sờ lên tường, phát hiện tường rất dày, cũng không có khe hở.

Vương Diệp đứng bên cạnh cười lạnh một tiếng.

Đúng là tà tính thật.

Vốn dĩ Vương Diệp cho rằng, sau khi mọi người vượt qua Âm hà và cỗ quan tài sơn đỏ bị chính mình phá hủy, sẽ không xảy ra chuyện yêu ma quỷ quái gì nữa.

Không ngờ vẫn còn quan tài khác!

Vương Diệp cảm nhận được ác ý sâu sắc từ dòng thời gian.

Dường như đang chế giễu Vương Diệp, cho dù ngươi biết tình tiết diễn biến thì đã sao?

Chương 449

Muốn dẹp bỏ chướng ngại, giảm bớt phiền phức?

Không thể nào!

Dù có dẹp bỏ những phiền phức có thể xuất hiện, hệ thống cũng sẽ tạo ra phiền phức mới.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp cũng không nói nhiều.

Dù sao có phiền phức mới xuất hiện, cũng có nghĩa là Vương Diệp có thể trấn áp thêm những yêu ma mới, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ.

Phiền phức thì có phiền phức một chút, chỉ cần lợi ích đủ lớn, Vương Diệp cũng không ngại.

Vương Diệp có bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, lại còn nhận được thính giác và năng lực khống chế sóng âm cực mạnh từ con dơi già lông trắng ở bảo tàng biên cương phía bắc.

Tiếng cười của phụ nữ trung niên vọng ra từ trong tường, người khác không nghe ra được nguồn gốc ở đâu, nhưng Vương Diệp lại nghe rõ mồn một.

Anh nhanh chóng xoay người đi ra khỏi mộ thất.

Trong đoạn mộ đạo này có rất nhiều ngã rẽ, hai bên còn có nhiều mộ thất và phòng phụ, những mộ thất và phòng phụ này lại được Quan Sơn Thái Bảo tu sửa cải tạo, có rất nhiều nơi thông với nhau.

Vì vậy âm thanh cũng có thể truyền đi hỗn loạn trong toàn bộ mộ đạo và các mộ thất.

Nhưng Vương Diệp lại lập tức xác định được nơi phát ra âm thanh.

Anh liền dẫn mấy người tìm đến một mộ thất nhỏ hơn.

Ở cửa mộ thất, họ lập tức phát hiện một cỗ quan tài sơn đỏ.

Gần như y hệt cỗ quan tài sơn đỏ mà mọi người đã ngồi để vượt qua Âm hà trước đó.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người.

Lại quay đầu nhìn lại.

Cỗ quan tài sơn đỏ mà hai người ngồi rõ ràng đã bị phá hủy rồi, sao ở đây lại xuất hiện một cỗ nữa?

Mà điều khiến người ta kinh hãi hơn là, khi mọi người phát hiện cỗ quan tài sơn đỏ này, trên đó lại còn có một người đang nằm sấp.

Mấy người đều dùng ánh mắt có phần sợ hãi nhìn cỗ quan tài sơn đỏ xuất hiện từ hư không này, và cả bóng người đang nằm sấp trên đó.

Đột nhiên, bóng người nằm sấp trên cỗ quan tài sơn đỏ khẽ động đậy.

Cái động đậy này khiến mấy người phía sau giật thót.

Chỉ có Vương Diệp là nở một nụ cười nhẹ trên môi.

“Tôn giáo thụ, ông vẫn ổn chứ?

Còn sống không?” Nghe thấy lời của Vương Diệp, mấy người kia lúc này mới phản ứng lại.

“Đây là Tôn giáo thụ sao?” “Sao Tôn giáo thụ lại nằm sấp thế?

Có phải lúc nãy ngã xuống bị thương không?” Sau đó mấy chiếc đèn pin cùng chiếu qua.

Bóng người này cuối cùng cũng tự mình lật lại.

Mọi người nhìn xem, đúng là Tôn giáo thụ thật.

Chỉ là động tác này giống như cương thi sống lại, đột ngột ngồi dậy, khiến mấy người đều sợ hết hồn.

“Không sao, tôi vẫn chưa chết.” Tôn giáo thụ đáp lại Vương Diệp.

Vương Diệp vẫn giữ nụ cười cao thâm khó đoán trên mặt.

Nếu dòng thời gian này luôn kéo mọi người về với kịch bản gốc, Vương Diệp cũng không phí sức nữa.

Cứ đi theo sau Tôn giáo thụ chờ thu hoạch là được.

Tôn giáo thụ liếc nhìn Vương Diệp một cái, trong mắt không có một chút cảm giác chột dạ nào.

Vương Diệp thầm khen trong lòng, diễn xuất giỏi thật.

Lại có thể giữ được bình tĩnh trước một người đầy áp lực như Vương Diệp, nói dối như nói thật, đúng là rất lợi hại.

“Các vị có nghe thấy tiếng động kỳ lạ vừa rồi không?” Tôn giáo thụ ngẩng đầu lên hỏi ngay.

“Sao lại không nghe thấy chứ?

Vừa rồi mấy chúng cháu đều sợ chết khiếp.” Yêu Muội Nhi vẫn thật thà, lập tức trả lời.

Vương Bàn Tử bĩu môi.

“Nghe thì nghe thấy rồi, nhưng tôi nói trước, tôi không có sợ chết khiếp nhé, chúng ta đến đây là để tìm nguồn gốc của âm thanh này.

Nếu thật sự để tôi thấy kẻ nào đang giả thần giả quỷ ở đây, xem tôi có xử lý nó không.

Phải cho nó biết thủ đoạn của Bàn gia đây.” Nói xong Vương Bàn Tử còn không có ý tốt mà đánh giá Tôn giáo thụ từ trên xuống dưới.

Sắc mặt Tôn giáo thụ vẫn vô cùng bình tĩnh.

Nhưng bên trong cỗ quan tài sơn đỏ trước mặt Tôn giáo thụ đột nhiên lại vang lên một trận âm thanh quỷ dị.

Lần này âm thanh phát ra rất rõ ràng, mà khoảng cách với mọi người lại đặc biệt gần, tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh này lập tức giật nảy mình, theo đúng nghĩa đen là nhảy dựng lên.

“Mẹ kiếp!

Đúng là ở đây thật!” Tôn giáo thụ cũng lập tức lùi khỏi cỗ quan tài sơn đỏ.

Vương Diệp nhìn cỗ quan tài sơn đỏ từ trên xuống dưới.

Cỗ quan tài này rất giống với cỗ quan tài sơn đỏ mà hai nhóm người ngồi để vượt qua Âm hà trước đó.

Cũng được làm bằng gỗ thông.

Trên đó sơn một lớp sơn đỏ như máu tươi.

Đồng thời, ở một bên có một hình vẽ cực kỳ đáng sợ, một con quỷ lớn mặt xanh nanh dài đang xé xác và nuốt chửng một con quỷ nhỏ.

Một bức Chung Quỳ cật quỷ đồ rất nguyên bản.

Trông vô cùng tàn bạo và đáng sợ.

Rất có khả năng đây là trạng thái nguyên thủy nhất khi truyền thuyết Chung Quỳ cật quỷ vừa mới xuất hiện và lưu hành không lâu.

Chung Quỳ thần quân của đời sau dù dung mạo vẫn đáng sợ, nhưng xem ra đã được mỹ hóa qua.

Yêu Muội Nhi nhìn thấy liền sợ hãi lùi về sau, bị Vương Diệp kéo lại, kéo ra sau lưng mình.

Tôn giáo thụ cũng liên tục lùi lại.

Bởi vì âm thanh phát ra từ trong quan tài không chỉ là giọng của phụ nữ, mà còn có cả tiếng cào cấu - gần như y hệt cỗ quan tài sơn đỏ trước đó của Vương Diệp.

Một góc của cỗ quan tài sơn đỏ tựa vào tường mộ.

Tường mộ bị va đập làm vỡ mấy viên gạch.

Gạch đã vỡ nát đầy đất.

Tại vị trí cỗ quan tài sơn đỏ va vào tường mộ, cỗ quan tài nứt ra một khe hở.

Từ khe hở đó thò ra một cánh tay.

Trắng muốt, cũng là cánh tay của một người phụ nữ.

Chỉ là cánh tay này khác với trước đây, không chỉ có không ít trang sức vòng ngọc, trên cánh tay còn có hình xăm.

Hình xăm đó Vương Diệp chưa từng thấy qua.

Trông giống như một người già, nhưng lại có khuôn mặt hồ ly.

Xung quanh là quỷ hỏa lượn lờ.

Nhìn bối cảnh thì là ở trong rừng sâu núi thẳm.

Ấy vậy mà trước mặt người già mặt hồ ly này, lại còn bày ấm trà, chén trà các loại, trông không khác gì người.

Bên trong cỗ quan tài sơn đỏ gây ra nhiều động tĩnh như vậy, mấy người đều chiếu đèn pin qua.

Ánh sáng loé lên, châu báu trên cánh tay nữ thi lấp lánh ánh vàng.

Vương Bàn Tử thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Biểu đệ, Lão Hồ, đây là đồ tốt đấy, có bảo bối.” Vương Bàn Tử đang định tiến lên, lại bị Vương Diệp kéo lại.

“Đừng vội, nữ thi này có điều cổ quái, đồ trên người tạm thời đừng động vào.” Vương Diệp lắc đầu.

Đương nhiên không thể động vào.

Nữ thi này còn có công dụng lớn.

Chương 450

Bây giờ nếu Vương Bàn Tử gỡ hết trang sức vàng ngọc trên người cô ta, sau này sẽ rất khó mượn nữ thi này để dụ quái vật đến.

Vương Diệp không nói rõ, chỉ tùy tiện tìm một cái cớ để Vương Bàn Tử không hành động tùy tiện.

May mà Vương Bàn Tử vô cùng tin phục Vương Diệp, lập tức dừng lại.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng nhìn về phía Vương Diệp.

Vốn dĩ ý của Hồ Bát Nhất cũng là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không định đi lấy những thứ đó.

Sau khi nghe lời của Vương Diệp, càng gật đầu.

“Vương Diệp nói đúng, đừng gây thêm chuyện, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi về phía trước thì hơn.

Cỗ quan tài này… theo tôi thì cứ đốt thẳng là tốt nhất.” Vương Diệp lần này không ngăn cản.

Bởi vì anh biết, dù anh không ngăn cản thì chắc chắn cũng sẽ có người đến ngăn cản.

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất tiến lên, đang chuẩn bị châm lửa thì bị Tôn giáo thụ cản lại.

“Đợi đã, đừng đốt vội, lúc nãy tôi kiểm tra cỗ quan tài này, phát hiện trên đó có chữ.” Tôn giáo thụ nói xong, lập tức xin Vương Diệp một chiếc đèn pin.

Vương Diệp lại lấy một chiếc đèn pin từ không gian hệ thống đưa cho Tôn giáo thụ.

Sau khi Tôn giáo thụ bật đèn pin lên, trong phạm vi vòng sáng, trên cỗ quan tài màu đỏ thẫm quả thực xuất hiện một vài chữ viết.

Chữ viết có phần mơ hồ, không biết có phải vì đã ngâm trong nước hay không.

Tuyết Lỵ Dương rất hứng thú với các loại hình vẽ, văn tự, ký hiệu trên những cổ vật này, nghe thấy lời của Tôn giáo thụ, cũng lập tức tiến lên xem xét.

Rất nhanh, chữ viết trên đó đã được Tuyết Lỵ Dương đọc ra.

“Vật nữ bất tường?” Vừa đọc ra bốn chữ, Tôn giáo thụ lập tức tiếp lời bên cạnh.

“Vật nữ bất tường?

Nghe giống như nội dung phía sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》!” Tôn giáo thụ vẻ mặt kích động.

Mấy người đang định tiếp tục nói chuyện thương lượng thì trong quan tài đột nhiên lại vang lên một trận âm thanh.

Âm thanh lần này không chỉ đặc biệt rõ ràng, mà còn ai oán thê lương, nghe như đang khóc, lại như đang cười, khiến người ta lạnh sống lưng.

Mấy người liên tục lùi lại.

Cảnh tượng này thực sự vượt quá nhận thức của người bình thường.

Mấy người đều sợ đến trắng mặt.

“Chẳng lẽ thật sự có oán quỷ đòi mạng?

Nhưng rốt cuộc nó đang nói cái gì vậy?” Vương Bàn Tử ít học nhất lập tức hỏi.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất ít nhiều vẫn giữ được vài phần lý trí.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có khả năng nào trong quan tài này có máy ghi âm không?” Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Tôn giáo thụ và Vương Bàn Tử đều bĩu môi.

“Lão Hồ, anh nói càng lúc càng nhảm rồi đấy, máy ghi âm phát minh lúc nào?

Ít nhất cũng phải đến thời Dân quốc chứ?

Cái thứ này rõ ràng là của đời Đường, dù có bị Quan Sơn Thái Bảo động tay động chân, cũng phải là thời nhà Minh.” “Tôi học không nhiều, nhưng anh đừng hòng lừa được tôi.” Vương Bàn Tử quả quyết nói.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Tôi nói không phải loại máy ghi âm đó.

Trước đây khi tôi còn là lính công binh, ở trong núi sâu đã từng nghe thấy rất nhiều âm thanh quỷ dị.

Có những âm thanh giống như sấm sét, trời quang mây tạnh ban ngày cũng có, còn có những âm thanh giống như tiếng rồng gầm, tóm lại là tiếng gầm của một loài động vật chưa từng nghe thấy.” “Sau này tôi nghe chuyên gia nói là trong tầng đá khoáng vật có một loại gì đó, ôxít sắt gì gì đó, con số cụ thể tôi không nhớ rõ, tóm lại là một loại khoáng chất, bên trong nó có từ trường, có thể ghi lại âm thanh của tự nhiên.” Vương Bàn Tử bị kiến thức hóa học về ôxít sắt gì đó của Hồ Bát Nhất làm cho choáng váng, nghe không hiểu, nhưng vô cùng kinh ngạc.

Mất mấy giây sau mới phản ứng lại.

“Không phải, Lão Hồ, cho dù trên đời này có cái thứ ôxít sắt gì đó mà anh nói, nhưng thứ đó không phải nên xuất hiện trong đường hầm mỏ mà chúng ta gặp trước đó mới hợp lý sao?

Bây giờ chúng ta đang ở trong mộ thất, âm thanh phát ra từ trong quan tài, làm sao có thể có thứ này được?” Hồ Bát Nhất cũng bị hỏi khó, gãi đầu.

“Có lẽ, là cổ nhân dùng loại vật chất này chế tạo thành đồ vật, cũng có hiệu quả ghi âm thanh này.” Vương Diệp cuối cùng không nhịn được nữa: “Tôi cảm thấy, âm thanh này có thể không phải phát ra từ trong quan tài.” Viên Quang huyễn thuật của Tôn giáo thụ vẫn rất mạnh mẽ.

Ở dòng thời gian này rõ ràng đã được tăng cường.

Ảo giác và huyễn thuật ảnh hưởng lớn hơn, xuất hiện ở càng nhiều nơi.

Vương Diệp không thể mặc kệ Tôn giáo thụ, phải vạch trần vào những lúc cần thiết.

Quả nhiên nghe thấy lời của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại bạo gan bước lên, áp tai vào quan tài nghe một lúc.

Kết quả phát hiện âm thanh này không phải phát ra từ trong quan tài.

Mà là dưới quan tài.

Hai người nhanh chóng di chuyển vị trí cỗ quan tài sơn đỏ.

Sau đó càng xác nhận là ở trên gạch mộ dưới quan tài.

Gạch mộ đầy bùn đất, nước vừa mới rút đi.

Bùn đất bên cạnh gạch mộ khá mềm, hai người rất dễ dàng bới ra được không ít chỗ.

Nhưng đào xuống dưới, vẫn không có gì cả.

Tiếp tục đào xuống, toàn là bùn thối đen kịt.

Không tìm thấy âm thanh, hai người còn muốn tìm kiếm tiếp ở gần đó.

Vương Diệp lại lên tiếng.

“Thôi bỏ đi, cái tiếng quỷ này tạm thời đừng quan tâm đến nó.

Rất có khả năng là Phong Sư Cổ của Quan Sơn Thái Bảo bố trí ở đây để che mắt người khác.” “Chúng ta vẫn nên tập trung vào 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, tìm được những câu chữ phía sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, chúng ta mới có thể đi tiếp.” Nghe thấy lời của Vương Diệp, Tôn giáo thụ lập tức đứng ra tỏ vẻ đồng ý.

“Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo đời Minh thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nếu chúng ta cứ nhất quyết phải phá giải thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo, thì sẽ trúng kế của lão ta.” “Vẫn là như Vương Diệp nói, tiếp tục tìm kiếm 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 thì hơn.” Nói xong lại hỏi Tuyết Lỵ Dương những câu chữ phía sau là gì.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, những câu chữ phía sau trên cỗ quan tài sơn đỏ nằm ở đáy quan tài, phải lật quan tài lại mới có thể nhìn thấy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức bắt tay vào làm.

Không tốn bao nhiêu công sức, đã lật cỗ quan tài sơn đỏ lại, để lộ ra đáy quan tài.

Tuyết Lỵ Dương và Tôn giáo thụ lập tức cầm đèn pin, ghé sát vào đáy quan tài.

“Vật nữ bất tường, áp táng nhi tàng.

Nam Đẩu mộ thất, chiếu bích hàng tiên, chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê.” Mấy câu này cùng thể thức với 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 trước đó, rõ ràng là đoạn sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Chỉ là mấy câu này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhất thời không ai đoán ra được.

“Vật nữ bất tường? ‘Vật nữ’ này rốt cuộc là gì?” Bệnh nghề nghiệp khảo cứu của Tuyết Lỵ Dương lại tái phát, bắt đầu tranh cãi với từ “Vật nữ”.

Vương Diệp nhìn Tôn giáo thụ, quả nhiên sau khi Tuyết Lỵ Dương hỏi câu này, trong mắt Tôn giáo thụ lóe lên một tia sáng.

Tôn giáo thụ xem ra đang chờ câu hỏi này.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương hỏi, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tự nhiên đều không thể trả lời.

Dù có bịa chuyện lung tung, cũng phải có cái cớ.

Lão Hồ xưa nay miệng lưỡi lanh lợi, nhưng nghe đến từ “Vật nữ” cũng có chút mơ hồ.

Vương Diệp không vội.

Quả nhiên mấy giây sau, Tôn giáo thụ mới chậm rãi nói, ông ta đã từng nghe qua từ “Vật nữ”.

Tôn giáo thụ trước đây vẫn luôn làm công tác khảo cổ ở khu vực Thăng Long.

Phạm vi hoạt động chủ yếu là ở Hà Nam và các khu vực lân cận như Sơn Đông, Hà Bắc, Hồ Bắc, Sơn Tây.

Ở khu vực này, thời cổ đại được xem là khu vực trung tâm của văn minh trong nước.

Tuy không thịnh hành vu thuật như khu vực tây nam, nhưng lại lưu hành một loại văn hóa khác.

Thỉnh tiên hàng thần, phù loan các loại.

Thỉnh tiên thỉnh thần tiên, cũng là đủ loại hổ lốn.

Chỉ cần có thể làm được việc, người thỉnh tiên thông thường cũng không quá để ý thỉnh được là thần tiên gì.

Ngoài một số thần tiên thật sự, đại đa số đều không phải là thần tiên chính kinh.

Các loại cô hồn dã quỷ, hồ tiên xà tinh tương đối nhiều.

Chương 451

Đương nhiên, trong đó còn xen lẫn một phần lớn là giả thần giả quỷ, cố làm ra vẻ huyền bí, đơn thuần lừa người.

Nhưng người dân cổ đại mà, trình độ khoa học đều không cao lắm, bá tánh bình thường cũng không hiểu biết nhiều, quả thực dễ bị một số thủ đoạn này lừa gạt.

Người tin tưởng thật sự không ít, những người làm những việc này, nguồn gốc ban đầu là các phương sĩ cổ đại.

Sau này dần dần lưu lạc vào dân gian.

Dù đến hiện tại vẫn còn tồn tại.

Điển hình nhất là các bà đồng cốt.

Rất nhiều lúc thủ đoạn làm phép cũng là thỉnh tiên.

Thời cổ đại, những người này cũng như vậy.

Hơn nữa nữ giới rất nhiều.

Nhưng “Vật nữ” lại không chỉ những người này.

“Vật nữ” chỉ thi thể của những người này.

Điều này rất kinh hãi.

“Vật nữ” là thi thể, hơn nữa không phải thi thể người bình thường.

Phải là lúc sống là vu nữ, có thể thông linh, có thể thỉnh tiên nhân.

Những vu nữ này vì lúc sống thường xuyên thỉnh tiên, thường xuyên bị một số tiên thần quỷ mị yêu tinh nhập vào, thể chất hoàn toàn khác với người bình thường.

Coi như là chí âm chi thể, hơn nữa còn thông linh.

Thi thể sau khi chết cũng rất đặc thù, vẫn còn lưu giữ yêu tà âm khí.

Nếu không xử lý tốt, thi thể như vậy rất dễ bị một số yêu tà ác linh thật sự nhập vào, gây hại một phương.

Cho nên câu “Vật nữ bất tường” này, vẫn rất chính xác, nếu xử lý không tốt, quả thực sẽ mang đến tai họa.

Theo Tôn giáo thụ nói, người xưa ở khu vực Thăng Long khi xử lý những thi thể “Vật nữ” này, cũng phải dùng nghi thức rất long trọng.

Đặc biệt là thi thể “Vật nữ”, còn có thể dùng để thỉnh chân thần.

Cũng chính là những thần linh có thần vị trong truyền thuyết.

Nói một cách thẳng thắn dễ hiểu là những chính thần có tên trên Phong Thần Bảng.

Muốn thỉnh những vị này, thi thể “Vật nữ” còn là một loại dược liệu thi pháp cần thiết.

Phải đốt thi thể “Vật nữ”, xem thi thể “Vật nữ” như đèn dẫn tiên.

Chỉ là tập tục này thực sự quá quỷ dị, lại lưu truyền từ rất lâu trước đây, sớm đã thất truyền, Tôn giáo thụ cũng chưa từng tận mắt thấy, chỉ là nghe nói.

Đồng thời Tôn giáo thụ còn giải thích một chút về “quỷ âm”.

Trong đoạn văn này cũng xuất hiện từ “quỷ âm”, còn có “quỷ âm chỉ mê”.

Nhưng Tôn giáo thụ nói “quỷ âm” ở đây không phải là tiếng nói của quỷ thật, mà là một loại xướng khang rất quỷ dị kỳ quái.

Là một loại xướng khang đặc thù xuất hiện vào thời Đường.

Vào lúc đêm khuya vắng vẻ, do nữ tử hát chay, không có nhạc đệm, âm điệu vô cùng quỷ dị, nhẹ nhàng phiêu diêu, ai oán thê lương.

Nguyên nhân xuất hiện của thứ này là mô phỏng tiếng ai oán và khóc lóc của vong hồn oán linh.

Truyền thuyết là tiếng nói của địa phủ.

Chỉ là sau này đã thất truyền.

Thứ này quỷ dị vô cùng, ngoài một số ít người có sở thích đặc biệt, người bình thường thật sự không thể chấp nhận được.

Nhưng ở trong nước tuy đã thất truyền, ở nước ngoài lại vẫn còn một phần nhỏ lưu truyền.

Đúng vậy, chính là ở Nhật Bản.

Nghe nói trong kịch Nō của Nhật Bản, vẫn còn lưu giữ một số xướng khang quỷ âm.

Cái quỷ âm này Tôn giáo thụ thật sự đã từng nghe qua.

Mới hai năm trước, Tôn giáo thụ theo trường đến Nhật Bản giao lưu học thuật, đã từng nghe biểu diễn quỷ âm.

Nghe nói lúc đó không ít người đều sợ hãi, vô cùng kinh ngạc, không hiểu nổi rốt cuộc người thế nào mới thích nghe thứ quỷ quái này.

Không ngờ trong mộ huyệt lại còn nghe được bản gốc quỷ âm thực sự có nguồn gốc từ thời Đường.

Tôn giáo thụ nói đến đây, một số khái niệm và bối cảnh cơ bản trong mấy câu nói đó cũng đã giải thích rõ ràng.

Tuyết Ly Dương nhíu mày bắt đầu phân tích ý nghĩa của mấy câu

này.

Nhìn từ mặt chữ, “chúc thi diệt đăng”, lại còn “vật nữ bất tường”.

Rất có khả năng là bảo mọi người đốt thi thể “vật nữ” này.

Sau đó đốt thi thể là có thể dẫn ra quỷ âm.

Nội dung của quỷ âm có thể chỉ lối.

Logic tổng thể này là thông suốt, mấy người rất nhanh đã đạt được sự đồng thuận.

Vương Diệp cười cười, không nói nhiều.

Đoạn 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 này, đã không còn là bản gốc.

Căn bản là do Tôn giáo thụ bịa ra.

Nhưng, nếu muốn tiếp tục tiến lên, muốn tìm được lối vào thật sự của thôn Địa Tiên, vẫn phải đi theo con đường này.

Hơn nữa Vương Diệp cũng muốn xem thử yêu ma quỷ dị phía sau.

Vương Diệp có một dự cảm.

Yêu ma quỷ dị xuất hiện ở dòng thời gian này, tuyệt đối không thể chỉ là yêu ma đơn giản.

Chắc chắn còn có những thứ khủng bố và mạnh mẽ hơn.

Ví dụ như Vương Diệp vẫn luôn rất mong chờ Hồ Cương xuất hiện!

Thứ này nếu đã bị Phong Sư Cổ đào ra từ yêu mộ đời Đường, không thể nào và cũng không có lý do gì chỉ làm một số bích họa và huyễn thuật ở ngoại vi thôn Địa Tiên.

Thực lực bản thân Hồ Cương vô cùng mạnh mẽ, nếu Vương Diệp là Phong Sư Cổ, nhất định sẽ tìm cách đặt Hồ Cương ở vòng ngoài, đến lúc đó chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp đối với những người tiến vào thôn Địa Tiên.

Tuy không thể so sánh với sự tồn tại khủng bố như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhưng cũng tương đối lợi hại rồi.

Vương Diệp bây giờ định xem thử, đến lúc đó thật sự có thể gây ra động tĩnh gì.

Yêu mộ đời Đường này, thi thể “vật nữ” này, có thể triệu hoán ra được, rốt cuộc là những thứ gì.

“Những cái khác đều dễ nói, nhưng mộ thất Nam Đẩu này ở đâu?

Nghe cái tên này, hẳn là phải phán đoán theo thiên tinh phong thủy thuật.” Tôn giáo thụ nhíu mày nói, “Tôi không hiểu thiên tinh phong thủy thuật, đáng tiếc Hồ Bát Nhất cũng chỉ là Mô Kim Hiệu Úy, giỏi về thanh ô phong thủy, tầm long điểm huyệt, chúng ta đều đã đi đến bước này rồi, đi đâu tìm người giỏi thiên tinh phong thủy?

Trong này không biết có bao nhiêu mộ thất, nếu không thể xác định được mộ thất Nam Đẩu, chẳng lẽ chúng ta đến đây công cốc sao?” Tôn giáo thụ càng nói càng lo lắng.

Người biết thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt thực sự quá ít, trên thế giới cũng không biết còn có hay không.

Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ba người nghe thấy lời của Tôn giáo thụ, gần như cùng một lúc quay mặt, hướng ánh mắt về phía Vương Diệp.

Vương Diệp bị ba người nhìn đến phát ngượng, đành phải cười cười nói: “Tôn giáo thụ, thật là trùng hợp?

Tôi lại giỏi thiên tinh phong thủy học, thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt chính là sở trường của tại hạ, để tôi thử xem.” Nếu đã nói đến nước này rồi, Vương Diệp cũng không từ chối, lập tức lấy ra Lạc Tinh Bàn.

Tuy là ở trong mộ huyệt, nhưng thiên tinh phong thủy thuật vẫn có thể thi triển.

Dù sao thì các vì sao không đổi, mặt trời mặt trăng vẫn như thường.

Việc Vương Diệp cần làm chỉ là xác định phương vị và giờ giấc.

Mấy người đều mang theo đồng hồ, điểm này không khó.

Còn về phương vị, Vương Diệp cũng rất dễ dàng xác định được.

Rất nhanh, Vương Diệp đã thi triển thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt.

Nhưng vừa mới qua mấy giây, Vương Diệp đã khẽ nhíu mày.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương tinh ý đã thấy biểu cảm của Vương Diệp có chút không đúng, lập tức đến gần hỏi.

“Vương Diệp, sao rồi?

Có vấn đề gì sao?” Vương Bàn Tử cũng hỏi: “Biểu đệ, có phải vì ở dưới lòng đất, thiên tinh phong thủy thuật không dùng được không?” Vương Diệp lắc đầu.

“Hoàn toàn không phải, thiên tinh phong thủy thuật ở đây vẫn dùng được.

Chương 452

Lạc tinh điểm huyệt đã hoàn thành, mộ thất ở phương vị Nam Đẩu.” Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là ở đâu?” Vương Diệp bĩu môi, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

“Chính là ở đây.

Mộ thất này chính là mộ thất Nam Đẩu.” Lần này Tôn giáo thụ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ngây người.

“Biểu đệ, cậu tính có đúng không vậy, làm cả buổi trời, lại chính là ở dưới chân chúng ta?

Có phải hơi trẻ con quá không.” Vương Diệp cười cười: “Chắc chắn là ở đây, không cần nói gì thêm nữa, Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta kéo quan tài qua đây, chuẩn bị động thủ đi.” Lời của Vương Diệp, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn rất tin tưởng.

Nghe Vương Diệp chắc chắn như vậy, hai người không nói hai lời lập tức đi kéo cỗ quan tài sơn đỏ kia.

Chỉ có Tôn giáo thụ vẫn nhíu chặt mày, một mặt đầy vẻ lo lắng.

Rõ ràng rất lo lắng thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt của Vương Diệp không hiệu quả.

Vương Diệp đương nhiên biết Tôn giáo thụ đang lo lắng điều gì.

Tôn giáo thụ là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, tuy vì lý do truyền thừa, rất nhiều thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo không học được đầy đủ.

Nhưng Tôn giáo thụ cũng có ưu thế của riêng mình.

Lão già này là sinh viên đại học chính quy, không chỉ học đại học mà còn trở thành chuyên gia nghiên cứu về ký hiệu văn tự cổ đại.

Đặc biệt là giải mã văn tự thời thượng cổ.

Cộng thêm thời gian dài làm việc ở tuyến đầu khảo cổ, nên các loại kiến thức và kinh nghiệm đều rất phong phú.

Tôn giáo thụ tự nhiên biết Hồ Bát Nhất là Mô Kim Hiệu Úy, tinh thông thuật tầm long điểm huyệt.

Nhưng môn học thiên tinh phong thủy này thực tế mấy phái trộm mộ đều không giỏi.

Thứ này là của phái Viên Thiên Cang, Quách Thủ Kính.

Người ta giỏi thiên tinh phong thủy thuật thông thường sẽ không đến nỗi phải đi làm trộm mộ.

Cho nên nhân tài phương diện này trong giới trộm mộ có thể nói là vô cùng hiếm.

Tôn giáo thụ khi nhìn thấy mấy chữ “mộ thất Nam Đẩu”, mặt mày đã ủ rũ.

Đoạn 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 này thật thật giả giả.

Nhưng thiên tinh phong thủy thuật quả thực cần dùng đến.

Sự xuất hiện của Vương Diệp, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của Tôn giáo thụ.

Hơn nữa thủ đoạn và thực lực mà Vương Diệp thể hiện trên đường đi, sớm đã khiến Tôn giáo thụ kiến thức rộng rãi phải kinh hãi.

Tôn giáo thụ thậm chí nghi ngờ Vương Diệp sớm đã nhìn thấu thân phận của mình.

Đằng sau nụ cười thuần khiết chân thành của Vương Diệp, khiến Tôn giáo thụ thỉnh thoảng lại thấy lạnh sống lưng.

Hiện giờ Vương Diệp lại còn giỏi cả Lạc Tinh Điểm Huyệt, lại là truyền nhân của thiên tinh phong thủy thuật, sao có thể khiến Tôn giáo thụ không nghi ngờ?

Nhưng phản ứng tự nhiên của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử trong lúc cấp bách lại là nhìn về phía Vương Diệp, điều đó cho thấy chuyện này thật sự có khả năng đáng tin cậy.

Hiện giờ Tôn giáo thụ cũng mất phương hướng.

May mà chỉ cần cỗ quan tài sơn đỏ còn ở đây, thi thể trong cỗ quan tài sơn đỏ còn ở đây, bích họa yêu mộ đời Đường còn ở đây, Tôn giáo thụ vẫn còn đường lui.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trong lúc này đã kéo cỗ quan tài sơn đỏ đến giữa mộ thất.

Sau đó hai người hợp lực, dùng Tham Âm Trảo bật tung nắp quan tài của cỗ quan tài sơn đỏ.

Khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, tất cả mọi người đều nhìn vào bên trong cỗ quan tài màu đỏ thẫm.

Bên trong cỗ quan tài sơn đỏ này cũng là một cỗ nữ thi.

Chỉ có điều, khác với cái lúc nãy, thi thể nữ trong đây không hề biến thành cương thi tống tử mà chỉ nằm yên trong đó.

Nàng mặc một chiếc áo khoác không tay màu trắng, bên trong là áo thủy điền màu vàng ngỗng, chân đi một đôi hài cung màu hồng sen thêu hoa.

Hài cung thời xưa chính là loại giày dành cho những người phụ nữ bó chân, ngày nay đã vô cùng hiếm thấy.

Hình dáng của loại giày này không giống giày bình thường, nó được làm riêng để vừa vặn với đôi chân đã biến dạng, thậm chí là dị dạng của người phụ nữ bó chân.

Thi thể nữ tuy không bị thối rữa nhưng do ở trong quan tài quá lâu nên cũng đã biến dạng.

Cơ bắp trên mặt nhiều chỗ đã teo lại, đen đi.

Toàn bộ ngũ quan đều méo mó, không nhìn ra dung mạo ban đầu, chỉ thấy tóc trên đầu đã có vài sợi bạc, rõ ràng không phải là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Bên trong quan tài, trên ván gỗ cũng có một vài lá bùa.

Chỉ là những lá bùa đó đều đã bị xé nát, chỉ còn lại một chút mảnh vụn.

Bên cạnh những mảnh bùa còn sót lại, còn có không ít vết máu đã chuyển sang màu đen sẫm.

Rõ ràng, thi thể trong chiếc quan tài sơn son đỏ này cũng bị người ta phong ấn vào trong lúc còn sống.

Sự thê thảm và kinh hoàng tự nhiên không cần phải nói.

Thảm hơn nữa là sau khi chết cũng không được yên.

Theo như dòng chữ dưới đáy quan tài sơn son đỏ, người này lại chính là thứ dùng để làm dầu đèn, giúp người ta thỉnh thần giáng tiên.

Sau khi thi thể lộ ra, trong đôi mắt Vương Diệp loé lên một tia kim quang nhàn nhạt.

Trên người thi thể nữ quả nhiên có đồ vật.

Trong đó có một thứ vô cùng đặc biệt là một tấm yêu bài.

Truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo là mười tám tấm kim bài ngự tứ.

Vương Diệp nhớ rất rõ, trong tuyến thế giới ban đầu, thứ được tìm thấy trên thi thể nữ trong quan tài sơn son đỏ là một tấm đồng bài, hơn nữa cũng không phải Quan Sơn Thái Bảo mà là Quan Sơn Sư Nương.

Nhưng lúc này, Vương Diệp lại phát hiện khí tức âm tà trên tấm yêu bài của thi thể nữ này cực kỳ nồng đậm, hoàn toàn không giống như thứ không quan trọng như Quan Sơn Sư Nương.

Cầm lên xem, cảm giác đầu tiên là cực kỳ nặng tay.

Nhẹ nhàng lau vết bẩn trên đó, tấm yêu bài lập tức trở nên vàng óng.

Lại là kim bài Quan Sơn Thái Bảo thật sự.

Chữ viết trên đó cũng là bốn chữ lớn Quan Sơn Thái Bảo, chứ không phải Quan Sơn Sư Nương.

Cùng lúc đó, trong ý thức của Vương Diệp vang lên một chuỗi âm báo của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ hoạch đắc Quan Sơn Thái Bảo ngự tứ kim bài, kim bài hoạch đắc tiến độ vi 2/18.” Bây giờ Vương Diệp vẫn còn nhớ, nếu có thể thu thập đủ mười tám tấm kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo, hệ thống sẽ có phần thưởng.

Vương Diệp đã từng suy đoán, mười tám tấm kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo chắc chắn đại diện cho thiên thư dị thuật trong truyền thừa của mạch Quan Sơn Thái Bảo.

Kể từ khi bước vào tiến độ Địa Tiên Thôn này, nhìn những thủ đoạn quỷ quyệt mà Vương Diệp gặp phải, thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo quả thực có những điểm bất ngờ, tuyệt đối không thua kém gì Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan hay Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nếu không thì cũng không thể nào chèn ép các phái đạo mộ khác suốt hai trăm năm dưới thời nhà Minh.

Nhiệm vụ này vẫn rất cần thiết phải hoàn thành.

Chỉ là không biết mười mấy tấm kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo còn lại rốt cuộc ở nơi nào.

E rằng phải đến thời khắc cuối cùng mới có thể lấy được.

Vương Diệp cũng không vội.

Cất kỹ kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo, trong nháy mắt tấm kim bài liền biến mất, trực tiếp đi vào không gian hệ thống của Vương Diệp.

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử cũng ghé lại gần.

Mục tiêu vào sinh ra tử của Vương Bàn Tử rất rõ ràng.

Bàn gia không cầu trường sinh, cũng không có tâm trạng cứu người, mục đích chủ yếu nhất chính là phát tài, thuận tiện đi theo Vương Diệp và Lão Hồ.

Thấy trên người Quan Sơn Sư Nương trong quan tài sơn son đỏ đeo không ít trang sức, nhìn qua chất lượng cũng không tồi, có cả vàng ngọc phỉ thúy.

Đang định lên mò một hai món thì bị giáo sư Tôn phát hiện.

Giáo sư Tôn lập tức tiến lên ngăn Vương Bàn Tử lại.

“Không được, đồ trên thi thể này không thể lấy.” “Thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo chắc chắn sẽ sắp đặt gì đó trên thi thể này.

Đã dùng để đốt xác thỉnh thần giáng tiên, nói không chừng sẽ đặt một ít bột thuốc, nến sáp, hương liệu gì đó lên trang sức và vật phẩm tùy thân của thi thể.” “Chắc chắn phải đốt cùng nhau mới có khả năng dẫn dụ quỷ âm đến.” “Nếu bây giờ cậu lấy đi vài món làm kỷ niệm, đến lúc thỉnh thần giáng tiên thất bại thì đúng là mất nhiều hơn được.” Vương Bàn Tử sững sờ, ngẫm lại lời của giáo sư Tôn quả thực có mấy phần đạo lý, bèn hậm hực đặt món trang sức vừa ý về lại chỗ cũ.

Chỉ là miệng Bàn gia thì không chịu thua: "Tôi có định lấy thật đâu, chỉ là thấy nó đẹp nên cầm lên nghiên cứu một chút.

Dù gì tôi cũng là tay chơi có tiếng ở Lưu Ly Hán, bây giờ có cơ hội tận mắt xem trang sức thời Minh, ít nhiều gì cũng phải xem hình dáng hoa văn ra sao, để sau này ra phố đồ cổ không bị người ta lừa." Giáo sư Tôn thấy Vương Bàn Tử đã đặt đồ về lại chỗ cũ, cũng không vạch trần lời của hắn, không nói gì thêm.

Ban đầu, giáo sư Tôn liếc nhìn Vương Diệp, ý là bảo Vương Diệp mau chóng ra tay đốt xác.

Nhưng Vương Diệp lười động tay, trực tiếp nhìn về phía Lão Hồ.

Hồ Bát Nhất cũng không khách khí, lập tức rút mồi lửa ra, thổi một hơi, sau đó châm lửa rồi đặt lên người thi thể nữ.

Chương 453

Quan tài sơn son đỏ tuy dính nước, nhưng độ kín thực ra khá tốt, bên trong vẫn giữ được rất khô ráo.

Đặc biệt là thi thể nữ kia, không biết có phải đã được rút hết nước không, quần áo trên người cũng cực kỳ khô.

Mồi lửa vừa đặt lên, lập tức bắt đầu cháy.

Chỉ mất hơn mười giây, bên trong quan tài bắt đầu phát ra tiếng lách tách.

Vương Diệp biết trên người thi thể nữ này chắc chắn có bí dược đặc thù nào đó.

Để cho chắc ăn, hắn vẫn bảo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi mỗi người ngậm một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, nhưng lại không đưa cho giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn cũng như không nhìn thấy, chẳng hề cảm thấy có gì không ổn.

Vương Diệp khẽ nhếch miệng.

Lộ đuôi rồi nhé.

Giáo sư Tôn hiện tại đã không thể coi là người sống nữa rồi, tuy giả vờ rất giống, nhưng khí tức trên người đã âm tà vô cùng, còn đáng sợ hơn cả thi thể bình thường.

Người khác còn chưa phát hiện, nhưng Vương Diệp đã sớm nhìn ra.

Mấy người ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn xong, lập tức lùi ra mép mộ thất, sợ có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện.

Đặc biệt là Yêu Muội Nhi, dù gan lớn đến đâu, nhìn thấy cảnh đốt xác cổ trước mắt cũng có chút run sợ.

Cô bé trốn sau lưng Vương Diệp, nắm chặt lấy áo hắn không buông.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, từ một đốm lửa nhỏ ban đầu bùng lên cao hai ba thước.

Cả mộ thất đều được ánh lửa từ thi thể nữ đang cháy rọi sáng trưng.

Bất thình lình, thi thể nữ đang cháy trong lửa đột nhiên ngồi dậy, hơn nữa dường như còn đang đau đớn giãy giụa, co giật.

Thi thể không ngừng lúc lắc, co giật trong ngọn lửa trông càng thêm kinh hoàng.

Yêu Muội Nhi sau lưng Vương Diệp sợ đến hét lên.

Mấy người còn lại tuy không hét lên như Yêu Muội Nhi, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch, toàn thân nổi da gà, tóc gáy dựng đứng.

Vương Diệp đưa tay vỗ vỗ lên đầu Yêu Muội Nhi.

“Đừng sợ, đây là hiện tượng bình thường thôi.

Khi thi thể bị đốt cháy, cơ bắp và gân thịt co rút lại, đều có khả năng xuất hiện co giật, vặn vẹo, có trường hợp dữ dội còn ngồi dậy.” “Nếu đã từng làm việc ở nhà tang lễ, thấy nhiều cảnh trong lò hỏa táng rồi thì sẽ biết chuyện này không hiếm gặp.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt mấy người còn lại nhìn hắn đều có chút kỳ lạ, nhất là Yêu Muội Nhi.

Người bình thường ai rảnh rỗi mà chạy đến lò hỏa táng xem người ta thiêu xác chứ?

Vương Diệp cũng không cảm thấy mình nói có gì không đúng, mà chăm chú nhìn xung quanh mộ thất.

Giờ này, thứ cần ra cũng nên ra rồi.

Khi thi thể cháy, không hề có mùi hôi thối hay khói đặc bốc lên.

Nhiệt độ trong mộ thất thậm chí còn không tăng lên bao nhiêu.

Hơn nữa, toàn bộ mộ thất còn thoang thoảng một mùi hương lạnh nồng nặc.

Mùi này rất khó hình dung, có chút giống mùi xạ hương, long diên hương.

Nhưng trong mùi hương lại phảng phất một sự lạnh lẽo, cái lạnh này là thứ mà các loại hương liệu quý giá khác khi đốt sẽ không có.

Chưa đầy một phút sau, tai Vương Diệp nghe thấy tiếng sột soạt.

Vương Diệp khẽ cười.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Để đề phòng có thứ gì quỷ dị đột nhiên xuất hiện làm người khác bị thương, Vương Diệp huých mấy người xung quanh, ngón tay chỉ về hướng phát ra tiếng động.

Rất nhanh, mọi người liền thấy hướng Vương Diệp đang chỉ, trên tường mộ thất lại bắt đầu xuất hiện những chỗ lỏng lẻo.

Từ trong khe hở của những viên gạch mộ, từng bóng đen liên tục chui ra.

Dưới ánh lửa, những thứ này hiện ra rất rõ ràng.

Từng con một thân hình nhỏ gầy, toàn thân một màu xám đậm, hai mắt đỏ rực.

Lại là chuột.

Lăng Lễ Thử!

Vương Diệp sáng mắt lên.

Lại thật sự có loại quái vật quỷ dị này sao?

Vương Diệp không phải là người có thể bị ảo thuật gây nhiễu.

Lũ chuột xám xuất hiện trước mắt không phải ảo giác, mà là những sinh vật tồn tại thật sự.

Trong truyền thuyết, những dị thú được gọi là Lăng Lễ Thử này sống dưới lòng đất, ăn thác thai trùng trong mộ thất.

Thác thai trùng còn có một tên khác là lăng lễ.

Vì vậy loại chuột này mới có một cái tên quái dị như vậy.

Trong Ngũ Đại Gia Tiên vốn có Hồ Hoàng Bạch Liễu Hôi, Hôi tiên chính là chuột.

Chuột rất thông linh, đặc biệt là những con chuột sống lâu năm, trong tín ngưỡng dân gian đã có thể được gọi một tiếng gia tiên.

Loại chuột sống trong mộ huyệt dưới lòng đất này, âm tà chi khí cực nặng, không xứng được gọi là tiên, nhưng gọi một tiếng yêu thú thì tuyệt đối không oan uổng.

Vương Diệp vẫn đang chờ.

Bởi vì kỹ năng dò xét năng lượng của Vương Diệp cảm nhận được, vẫn còn thứ gì đó đang rục rịch.

Hơn nữa, những thứ này dường như không phải vốn tồn tại trong mộ thất này, mà là thông qua một phương thức vô cùng quỷ dị để đến đây, có chút giống như Tinh Ban Cổ Thần thông qua sức mạnh của Thi Động để đến thế giới này vậy.

Vương Diệp phải kiên nhẫn, bình tĩnh chờ đợi.

Lũ Lăng Lễ Thử trước mắt tuy trông khá đáng sợ, số lượng lại ngày càng nhiều, trông cũng phải đến mấy trăm con.

Nhưng chúng còn chưa được tính là món khai vị, chỉ là khúc dạo đầu.

Tiết mục chính vẫn còn ở phía sau.

Vương Diệp có thể kiên nhẫn, nhưng những người khác trong đội đều bị dọa cho khiếp vía.

Trong mộ thất xuất hiện nhiều chuột như vậy đã đủ kinh khủng rồi.

Đôi mắt của lũ Lăng Lễ Thử màu xám đậm này lại đỏ rực, lóe lên hồng quang, hơn nữa những hoa văn lốm đốm trên người trông còn dị thường khủng bố, nhìn không khác gì mặt quỷ.

Hơi thở của mấy người đều trở nên nặng nề, rõ ràng đều bị dọa sợ.

May mà mấy người cũng xem như gan lớn, tuy căng thẳng nhưng không hét lên.

Yêu Muội Nhi, một đứa trẻ mười mấy tuổi, cũng cố nén không la lên.

Vương Diệp gật gật đầu.

Vương Diệp không phải chờ đợi quá lâu, khoảng chừng vài phút sau.

Thi thể vốn đang cháy như đống lửa trại ngoài trời, ngọn lửa trên người dần dần thấp xuống, từ ba bốn thước cao suýt nữa thì liếm tới đỉnh mộ thất, nay chỉ còn ngọn lửa cao một hai thước.

Ánh sáng trong mộ thất hơi tối đi một chút.

Các loại bóng đen bắt đầu mờ ảo trôi nổi trên tường mộ thất.

Ngọn lửa tuy đã nhỏ đi không ít, nhưng mùi hương không những không nhạt đi mà ngược lại càng thêm nồng nặc.

Vương Diệp cũng khẽ hít hít mũi.

Bây giờ mùi hương đã có chút nồng đến khó chịu.

Ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy khó chịu, nhưng mấy trăm con Lăng Lễ Thử trong mộ thất lại chẳng hề có cảm giác gì.

Không những không khó chịu, mà ngược lại còn như say như mê, liều mạng bò đến gần ngọn lửa, dường như đang hấp thu mùi hương tỏa ra từ đó.

Tuy toàn thân trông giống hệt người sống, nhưng vẻ mặt lại không có chút sinh khí nào.

Đã không phải người sống, lại chui ra từ sau cánh cửa bí mật trên tường mộ thất, vậy chắc chắn là tống tử.

Vương Diệp thấy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã chậm rãi lấy hắc lư đề tử từ trong ba lô ra.

Ngay lúc này, từ trong bụng của thi thể cổ thời Đường kia đột nhiên phát ra một chuỗi âm thanh.

Vương Diệp nghe rất rõ, âm thanh này tuyệt đối không phải phát ra từ miệng.

Rất rõ ràng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng cảm nhận được nguồn gốc bất thường của âm thanh này.

Âm thanh này giống hệt tiếng cười mà mấy người họ vẫn luôn tìm kiếm trong quan tài sơn son đỏ lúc nãy.

Chương 454

“Là Đỗ Tiên?” Hồ Bát Nhất nửa tin nửa ngờ nói.

Mấy người khác đều hỏi Lão Hồ rốt cuộc Đỗ Tiên là gì.

Vương Diệp thì lại biết thứ này.

Cái gọi là Đỗ Tiên thực ra cũng là một thủ đoạn giả thần giả quỷ, thậm chí còn chưa tính là giả thần giả quỷ, một số môn phái ngoại bát môn thời xưa như Tiên Hí Môn, tức là những người biểu diễn ảo thuật, cũng biết thủ đoạn này.

Nó chính là phiên bản nâng cấp của phúc ngữ, có thể dùng bụng để phát âm, mô phỏng các loại âm thanh khác nhau, ngoài tiếng người nói còn có tiếng kêu của các loài động vật khác.

Một loại khẩu kỹ vô cùng lợi hại, dùng để lừa người thì cực kỳ sắc bén.

Chỉ có điều, Đỗ Tiên này tuy là Đỗ Tiên, nhưng những lời nói ra lại là thứ mà ngay cả Vương Diệp cũng nghe không hiểu.

Vương Diệp tuy không phải là nhân tài biết bảy tám thứ tiếng, nhưng vẫn biết không ít phương ngữ các nơi, ít nhất cũng có thể phán đoán đại khái khu vực của phương ngữ đó.

Nhưng âm thanh này, Vương Diệp nghe vào tai lại hoàn toàn không hiểu gì cả, dường như còn mang một chút cổ âm.

Không đúng!

Đây đáng lẽ phải là ảo thuật mà giáo sư Tôn dùng để lừa mọi người mới phải.

Nhưng Vương Diệp lại không bị ảnh hưởng bởi ảo thuật.

Âm thanh này...

Chẳng lẽ tuyến thế giới ở đây đã xảy ra thay đổi, không phải là viên quang huyễn thuật của Quan Sơn Thái Bảo, mà thật sự tồn tại Đỗ Tiên?

Hơn nữa đây thật sự là bản chính xác của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》?

Vương Diệp không động đậy.

Trước tiên quan sát một chút, thuận theo tự nhiên.

Quả nhiên, sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thảo luận vài câu, giáo sư Tôn tỏ vẻ kích động.

Lão ta lấy từ trên người ra một cuốn sổ và bút chì, bắt đầu dùng bàn tay run rẩy không ngừng ghi chép gì đó.

Vương Diệp mắt rất tinh, nhanh chóng nhìn rõ chữ viết mà giáo sư Tôn ghi trên sổ.

"Vu Hạp quan sơn, địa tiên ẩn độn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ, Võ Hầu tàng binh, quan lâu mê hồn, sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất." Quả thật là nội dung của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Không chỉ Vương Diệp, mấy người khác cũng thấy được những dòng chữ giáo sư Tôn ghi lại trên sổ.

Vương Bàn Tử mấy lần định mở miệng hỏi, nhưng đều bị Hồ Bát Nhất bên cạnh kéo lại.

Tuyết Lỵ Dương cũng mù mờ, chỉ có thể nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ gật đầu.

Mấy câu 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 này, so với 《Quan Sơn Chỉ

Mê Phú》 trong tuyến thế giới ban đầu không có thay đổi gì lớn.

Nhưng Vương Diệp biết, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 của thế giới này rất có khả năng không phải do giáo sư Tôn bịa ra để lừa người, mà là do Đỗ Tiên trong yêu mộ thời Đường do Địa Tiên Phong Sư Cổ sắp đặt thật sự kể lại nguyên văn, hơn nữa dùng chính là quỷ âm xướng khang thời Đường đã thất truyền.

Chuyện này thật tà môn.

Vương Diệp kiên nhẫn chờ giáo sư Tôn nghe xong quỷ âm.

Những câu 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 này vẫn rất hữu dụng.

Đồng thời hắn cũng chậm rãi rút ra Long Tước Hoàn Thủ Toái Tinh Đao.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Trong quỷ âm xướng khang của Đỗ Tiên, có tà khí!

Hơn nữa là tà khí vô cùng nồng đậm.

Loại tà khí này rõ ràng là nhằm vào việc thao túng, ảnh hưởng tinh thần của người khác.

Người có định lực kém, tâm chí không đủ kiên định, tuyệt đối sẽ bị tà khí này ảnh hưởng.

Thật trùng hợp, tà khí này cũng thông qua âm thanh để tạo ra hiệu quả, có vài phần tương đồng với kỹ năng Linh Hồn Trùng Kích mà Vương Diệp nhận được sau khi từ chối thôn phệ Động Linh Phệ Hồn Nghê trước đó.

Vương Diệp tâm chí kiên định vô cùng, lại có nhiều kỹ năng, gần như miễn dịch hoàn toàn với loại kỹ năng ảo thuật này.

Tuy giọng nói của Đỗ Tiên nghe quỷ dị, khiến người ta trong lòng khó chịu, nhưng vẫn chưa đến mức có phản ứng bất thường nào khác, cũng không xuất hiện ảo giác.

Nhưng theo giọng nói của Đỗ Tiên ngày càng phiêu diêu, xướng khang ngày càng thê lương oán hận, phản ứng của những người xung quanh không còn nhẹ nhàng như Vương Diệp nữa.

Người đầu tiên không chịu nổi là giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi.

Giáo sư Tôn trong lòng có chuyện, vốn đã chột dạ, loại người đa nghi này, tâm phòng không ổn định, dễ bị ảnh hưởng bởi những ảo thuật tấn công tinh thần nhất.

Lúc này, lão ta đã mồ hôi lạnh đầy mặt, hai mắt bắt đầu thất thần, như thể nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nào đó, cuốn sổ và bút chì trong tay cũng rơi xuống đất, hai tay quơ quào lung tung, miệng lẩm bẩm kêu cái gì đó.

Một lát sau, Yêu Muội Nhi cũng không chịu nổi.

Dù sao Yêu Muội Nhi vẫn là một đứa trẻ, dù gan lớn đến đâu, tâm trí có kiên định, tư tưởng có trong sáng, cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi.

Tấn công tinh thần của Đỗ Tiên đối với Yêu Muội Nhi cũng tương đối đau khổ, cô bé lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống đất.

Tâm chí của ba người Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương kiên định hơn rất nhiều.

Tuy trên mặt cũng lộ vẻ đau đớn, mồ hôi lạnh túa ra, nhưng ánh mắt của ba người đều trong trẻo, linh trí vẫn còn.

Đến lúc này, Vương Diệp bất ngờ nhận ra mức độ kiên định tinh thần của ba người.

Người mạnh nhất lại là Tham mưu trưởng Dương.

Mức độ bình tĩnh lý trí, tâm chí kiên định của Tham mưu trưởng

Dương lại còn hơn cả lão binh Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dũng mãnh.

Điều này khiến Vương Diệp có chút nhìn bằng con mắt khác.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, ra hiệu cho Tham mưu trưởng Dương đi chăm sóc Yêu Muội Nhi.

Đây là điều Vương Diệp lo lắng nhất lúc này.

Sau đó, Vương Diệp đối mặt với phu nhân mập mạp kia, trong hai mắt bắn ra kim quang.

Đó là Bất Động Minh Vương Chi Nhãn có thể chiếu phá mọi ảo cảnh hư vọng.

Đồng thời, hắn mở miệng, hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!” Giọng nói của Vương Diệp ẩn chứa long uy.

Một tiếng quát lớn, âm thanh như có thực thể, hung hăng đập vào người phu nhân mập mạp.

Thân thể to béo của phu nhân như bị người ta dùng gậy đập mạnh một phát, bay ngang ra ngoài, từ trên đài sen gạch đang ngồi bị đánh văng xuống đất.

Cùng lúc đó, toàn bộ cái bụng béo của bà ta cũng lõm vào một mảng.

Vương Diệp vừa rồi nhắm vào không phải đầu của phu nhân mập mạp này, mà là bụng của bà ta.

“Đỗ Tiên” thật sự chính là ở trong bụng bà ta.

Một tiếng động trầm đục vang lên.

Thi thể của phu nhân mập mạp ngã xuống đất.

Đồng thời, thi thể bắt đầu co giật, bụng không ngừng co rút.

Ngũ quan trên mặt càng thêm méo mó, lớp phấn son vốn được trát trên mặt bắt đầu rơi xuống lả tả như bụi.

Miệng hơi hé mở, trong cổ họng phát ra tiếng “lộc cộc”.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vừa mới hồi phục một chút sau cú sốc từ quỷ âm của Đỗ Tiên, nhìn thấy cảnh tượng kinh dị trước mắt, sắc mặt lại tái đi mấy phần.

Một lát sau, từ trong miệng của phu nhân mập mạp, đột nhiên chui ra một vật đen thui, lớn bằng một con mèo cầy.

Vật lớn bằng con mèo cầy này tốc độ cực nhanh, sau khi chui ra từ miệng thi thể nữ liền nhanh chóng vọt về phía góc tường mộ thất.

Lũ Lăng Lễ Thử vốn đã tràn ngập khắp sàn mộ thất, đều bị mùi hương lạ tỏa ra từ việc đốt bí dược làm cho thần hồn điên đảo, không ngừng quỳ lạy về phía thi thể nữ.

Lúc này thi thể nữ bị đánh bay, Lăng Lễ Thử thấy vật chui ra từ bụng thi thể nữ, tất cả đều sợ đến hồn bay phách tán, cũng chạy tán loạn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng rút nỏ liên châu ra, bắt đầu bắn vào lũ Lăng Lễ Thử đang chạy trốn.

Tài bắn của hai người đều rất xuất sắc, đặc biệt là Vương Bàn Tử, sau khi quen với đường đạn của nỏ liên châu, gần như là bắn phát nào trúng phát đó.

Nhưng lượng đạn của nỏ liên châu cuối cùng cũng có hạn, vẫn có rất nhiều Lăng Lễ Thử chạy thoát.

Còn về bóng đen giống mèo cầy kia, thì ngay cả một sợi lông cũng không bắn trúng.

Ngay lúc hai người đang tiếc rẻ, Vương Diệp đã ra tay.

Hắn vung tay, kỹ năng trọng lực gấp mười được thi triển.

Bóng đen vốn tốc độ cực nhanh lập tức như đâm phải một bức tường trong suốt, thân thể như bị đổ chì, nặng trịch.

Tốc độ cũng lập tức chậm lại.

Vương Diệp đồng thời vung tay ném ra phi hổ trảo làm bằng thép tinh luyện.

Chương 455

Các móng vuốt của phi hổ trảo đều có thể hoạt động.

Một khi tóm được vật gì nhô ra, nó sẽ siết chặt như ngón tay người, nắm chặt không buông.

Thứ này trông đơn giản nhưng thực tế lại vô cùng tinh xảo, đặc biệt hữu dụng.

Phi hổ trảo tóm gọn lấy nửa thân sau của bóng đen.

Sau đó, mấy móng vuốt siết chặt, giữ chặt bóng đen.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Vương Diệp không để ý, tay giật một cái, phi hổ trảo liền bị dây thép phía sau kéo về, trở lại dưới chân Vương Diệp.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, bóng đen to bằng con mèo cầy này lại cũng là một con chuột, kích thước và hình dạng tương tự như Lăng Lễ Thử xung quanh, nhưng lông trên người lại là màu đen tuyền, đen như than, khác với bộ lông màu xám của những con Lăng Lễ Thử khác.

Thân hình cũng lớn hơn nhiều.

Đuôi rất dài, trên đầu đuôi còn có từng vòng vằn trắng.

Vương Diệp nhìn qua, tổng cộng có bảy vòng.

Mắt con chuột hiện đang nhắm lại, thân thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên cũng bị dọa không nhẹ.

Nhưng trong lòng Vương Diệp hoàn toàn rõ ràng.

Con chuột này tuyệt đối không sợ hãi và nhát gan như vẻ ngoài của nó hiện tại.

Đùa sao, dưới trọng lực gấp mười, động vật bình thường sớm đã bị trọng lượng của chính mình đè gãy xương, bị nội thương rồi.

Chết là bình thường, không chết mà bị trọng thương cũng đã được coi là có sức sống cực kỳ ngoan cường.

Con chuột trước mắt này chỉ run rẩy toàn thân, làm ra vẻ rất sợ hãi, đã là quá mạnh mẽ rồi.

Tuyệt đối là có tu hành trong người, e là ít nhất cũng có công phu mấy trăm năm.

Vương Diệp sau đó đột nhiên tỉnh ngộ.

Những vòng tròn màu trắng trên đầu đuôi của thứ này, rất có khả năng chính là đại diện cho số năm tu hành của nó.

Chỉ là không biết là một trăm năm dài ra một vòng lông trắng, hay là một giáp dài ra một vòng lông trắng.

Từ thời gian mà suy tính, Địa Tiên Phong Sư Cổ là người cuối thời Minh, nhà Minh cách hiện tại khoảng bốn trăm năm.

Cộng thêm con chuột này rơi vào tay Địa Tiên Phong Sư Cổ, chắc chắn cũng đã có chút tuổi đời.

Tính như vậy, con chuột này hẳn là đã tu hành hơn bốn trăm năm, một vòng đại diện cho một giáp.

Cũng đủ lợi hại rồi.

Thứ này chui vào bụng thi thể nữ, biến thành “Đỗ Tiên”, lời hát phát ra lại là phần sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 thật sự, quả thực quỷ dị.

Không biết năm xưa Địa Tiên Phong Sư Cổ đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến một con chuột có tu hành hát ra quỷ âm.

Bình thường mà nói, Hôi tiên như chuột, cũng phải được người ta phong chính, sau đó có thể hóa thành hình người, mới có thể thi triển thành thạo xướng khang và quỷ âm của con người như vậy.

Vương Diệp đang suy nghĩ, đột nhiên con chuột đen dưới chân loạng choạng đứng dậy.

Trên người nó phát ra tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Vương Diệp giật mình.

Nhìn lại, thứ vừa rồi còn là một con chuột lớn, giờ đã biến thành một vật nửa người nửa chuột, mặc một bộ áo bào đen, gầy gò vô cùng.

Tứ chi, ngũ quan đều có, chỉ là trông gian manh, mắt la mày lét, còn có mấy sợi râu dê.

Mắt nó đảo liên tục.

Đồng thời, tai vẫn là tai chuột.

Chân và tay cũng là móng vuốt chuột, không giống tay chân người.

Chiếc đuôi dài có lông trắng ban đầu giờ đã biến mất, chỉ là trong tay có thêm một cây trượng dài một thước.

Trên đỉnh trượng còn có bảy vòng tròn trắng.

Vương Diệp trong mắt loé lên một tia kim quang.

Lại không phải là ảo giác?

Vương Diệp cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Dù thật sự có ảo thuật gì, dưới Bất Động Minh Vương Chi Nhãn của Vương Diệp, cũng đều bị nhìn thấu.

Con chuột này… không đúng, lão già nhỏ bé này lại không phải là ảo thuật, mà thật sự có bộ dạng quỷ quái này!

Vương Diệp lập tức nhớ lại hai bức bích hoạ đã thấy trong mộ thất trước đó.

Trên bích hoạ đều là một người phụ nữ mập mạp và một lão già nhỏ gầy.

Một bức là người phụ nữ mập bế lão già gầy, một bức là lão già đứng trên lưỡi của người phụ nữ.

Bất kể là bức nào, hình tượng người phụ nữ và lão già trên bích hoạ đều gần như giống hệt thi thể nữ trước mắt và con chuột lớn vừa biến thành người.

Hay thật, vốn tưởng là ảo giác, là khoa trương, không ngờ lại là tả thực.

“Đồ điêu dân to gan, lại dám ra tay với bản Thiên Hộ?” Vương Diệp miệng hơi há ra, ngoáy ngoáy tai.

Nghe nhầm không?

Điêu dân?

Thiên Hộ?

Mẹ nó chứ, ta đây còn là Nhân gian võ thánh Tả Thiên Hộ đây này.

Bản lĩnh không lớn, giọng quan không nhỏ.

Vương Diệp cười khẩy, từ trong không gian hệ thống lấy ra kim bài Quan Sơn Thái Bảo.

So quan lớn à?

Một Thiên Hộ quèn.

Hơn nữa, nếu Vương Diệp không đoán sai, năm xưa con chuột này chính là bị Địa Tiên Phong Sư Cổ sắp xếp vào trong mộ thất.

Kim bài Quan Sơn Thái Bảo chính là khắc tinh của nhà Phong.

Quả nhiên, khi Vương Diệp lấy ra kim bài Quan Sơn Thái Bảo, lão già gầy gò kia lập tức sắc mặt biến đổi, thân thể cũng co rúm lại.

“Ti chức bái kiến đại nhân, không biết truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo giá lâm, tội đáng muôn chết.” Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

Thứ nhỏ bé này không nói thật.

Tuy thái độ cung kính, nhưng khi cúi người xuống bái, ánh mắt lại lóe lên.

Chơi trò âm mưu với ta à?

Vương Diệp tự nhiên biết thứ quỷ quái này rốt cuộc có ý đồ gì.

Nhưng hắn vẫn không ra tay.

Chủ yếu là vì Vương Diệp tò mò.

Thứ này cũng được coi là một trong những dị thú tà linh kỳ lạ nhất mà Vương Diệp từng gặp.

Yêu quái phái truyền thống theo đúng nghĩa đen.

Tà dị như thể hồ quỷ sơn tinh bước ra từ trong《Liêu Trai》hay《Tử Bất Ngữ》vậy.

Cũng có chút thú vị.

Lão già kia cúi đầu, thấy Vương Diệp không có phản ứng, còn tưởng Vương Diệp đã mắc lừa.

Sau đó, lão giơ cây trượng trong tay lên.

Từ đầu trượng lập tức bắn ra những cây kim thép màu trắng.

Trên mỗi cây kim thép đều lượn lờ hắc khí.

Vương Diệp không biến sắc chìa ngón tay ra, Long Thần Khải hiện lên trên tay, đỡ gọn bảy cây kim thép.

Kim thép vô cùng sắc bén, nhưng vẫn không thể phá được lớp phòng ngự.

Lực phòng ngự của Vương Diệp bây giờ đã hơi quá đáng rồi.

Kim thép bắn vào người Vương Diệp xong liền cong queo.

Vương Diệp đưa tay nhặt bảy cây kim thép xuống.

Tất cả đều có màu trắng bạc, trông giống như lông của loài động vật nào đó.

Chương 456

Tà khí lượn lờ bên trên vô cùng đậm đặc, chắc chắn không phải thứ tầm thường.

Nhìn lại lão già gầy gò kia, sắc mặt đã sụp đổ.

Thấy bảy cây ngân châm bị Vương Diệp nắm trong tay, tròng mắt lão như muốn lồi ra rớt xuống đất.

“Không thể nào!

Tuyệt đối không thể!

Thất Tinh Bạch Hào của ta sao có thể bị ngươi chặn lại được?

Rốt cuộc ngươi là ai?

Chẳng lẽ thật sự là hậu nhân Quan Sơn Thái Bảo?” Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

“Quan Sơn Thái Bảo?

Không xứng.” Lão già gầy gò lại một lần nữa kinh ngạc.

Quan Sơn Thái Bảo mà cũng không đủ tư cách?

“Vậy ngươi là ai?” Vương Diệp lại cười.

“Ngươi chưa đủ tư cách để biết.

Đây là bản mệnh pháp khí của ngươi nhỉ?

Ta nhận đây.” Vương Diệp làm sao biết ngân châm trong tay là bản mệnh pháp khí của lão già đối diện?

Bởi vì khi Vương Diệp nhặt bảy cây ngân châm lên, âm báo của hệ thống đã vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được pháp khí Thất Tinh Bạch Hào, thu được bảy mươi điểm quốc vận.” Theo Vương Diệp thấy, cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Nhưng món đồ này khá giống một vài loại ám khí trong Phong Oa Sơn.

Đem cho Yêu Muội Nhi dùng cũng không tệ.

Yêu Muội Nhi được chân truyền về tiêu khí của Phong Oa Sơn, không chỉ thông thạo các loại cơ quan, mở khóa mà còn là một cao thủ dùng ám khí.

Đã có ná bắn đạn, giờ cho Yêu Muội Nhi thêm một bộ ngân châm Thất Tinh Bạch Hào để phòng thân cũng khá tốt.

Ừm, chỉ là sau này ai mà chọc vào con bé này, e là phải nếm mùi đau khổ.

Đương nhiên rồi, Yêu Muội Nhi nhà chúng ta tâm địa lương thiện, tuyệt đối không chủ động bắt nạt người hiền lành.

Vương Diệp nói xong, vẫy tay với Yêu Muội Nhi đang đứng sau lưng.

Yêu Muội Nhi có chút ngơ ngác bước tới.

“Thứ này gọi là Thất Tinh Bạch Hào, em có thể dùng nó như phi châm trong tiêu khí, nhưng uy lực lớn hơn phi châm rất nhiều, trên đó có độc.” Vương Diệp sợ Yêu Muội Nhi không hiểu tà khí là gì, nên nói thẳng là có kịch độc cho xong.

Yêu Muội Nhi vừa bị lão già kia dùng Quỷ Âm công kích làm cho đầu óc quay cuồng, mơ màng nhận lấy ngân châm.

Lão già gầy gò đối diện hoàn toàn sụp đổ.

Đó đúng là bản mệnh pháp khí của lão.

Một số yêu tiên yêu vật trong quá trình tu hành sẽ luyện hóa một bộ phận nào đó trên cơ thể, trở thành một món bản mệnh pháp khí tâm ý tương thông với mình, uy lực cực lớn.

Bản mệnh pháp khí của con chuột này chính là bảy sợi lông trắng trên đuôi, được luyện hóa thành ngân châm Thất Tinh Bạch Hào.

Một giáp tu vi mới luyện hóa được một cây pháp khí, uy lực cực lớn, ra tay kín đáo, luôn là bản lĩnh giữ tủ của con chuột lớn này.

Không ngờ đối với Vương Diệp lại chẳng gây ra chút phiền phức nào.

Hơn nữa, Vương Diệp biết rõ đây là bản mệnh pháp khí của mình, lại hoàn toàn không thèm để vào mắt.

Quay tay liền đem bảy cây ngân châm Thất Tinh Bạch Hào cho người khác.

Cho đi rồi!

Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất đối với lão già gầy gò.

Nhưng lão già cũng biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp, ngay cả bản mệnh pháp khí cũng bị lấy đi, căn bản không còn suy nghĩ nào khác, quay người lại định trốn.

Chỉ là lão già quên mất trên người mình vẫn còn bị Phi Hổ Trảo ghì chặt.

Vốn dĩ loại ám khí làm bằng thép tinh này, đối với lão già mà nói căn bản không gây ảnh hưởng lớn.

Lão già dùng cây trượng trong tay gõ lên Phi Hổ Trảo, bên ngoài Phi Hổ Trảo liền bắt đầu lan ra một lớp rỉ sét.

Vương Diệp lại không hề vội vàng, cổ tay khẽ rung.

Một luồng hàn khí men theo dây cáp của Phi Hổ Trảo lan đến tận móng vuốt.

Lớp rỉ sét vừa xuất hiện trên móng vuốt lập tức bị sương trắng bao phủ, chớp mắt đã biến mất.

Đồng thời hàn khí còn thẩm thấu vào người lão già.

Hai mắt lão già lập tức trở nên đỏ như máu, như thể bị bỏng, toàn thân bốc lên một luồng khói trắng.

Lão miễn cưỡng lắm mới chặn được hàn khí mà Vương Diệp dùng Nãi Cùng Thần Băng phóng ra.

Nhưng không đợi lão già thi triển thủ đoạn gì khác, Vương Diệp đã chơi chán rồi.

Lão già này rõ ràng đã không còn bao nhiêu bản lĩnh.

Yêu tiên tu hành bảy giáp, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vương Diệp xòe tay trái, Địa Ngục Hồng Liên Hỏa phóng ra.

Từng hạt Hỏa liên tử nối tiếp nhau bắn vào người lão già.

Mấy hạt đầu tiên lão già còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lão vung cây trượng trong tay, đập vào Hỏa liên tử liền tạo thành một ngọn lửa.

Nhưng rất nhanh đã không đỡ nổi nữa.

Hỏa liên tử trực tiếp bắn vào người lão già.

Lão già hét lên một tiếng thảm thiết.

Sau đó toàn bộ cơ thể biến thành một quả cầu lửa lớn.

Trong ánh lửa, thân thể đang cháy từ một lão già gầy gò cao hơn một thước, biến thành một con chuột lớn toàn thân đen kịt dài hơn một thước, đuôi có mấy vòng lông trắng.

Con chuột bị thiêu đến mức chạy loạn khắp nơi.

Vương Diệp giơ tay lên, lại dùng khống chế trọng lực gấp mười lần.

Trong nháy mắt, giống như bị nhấn nút quay chậm, tốc độ của con chuột lập tức chậm lại.

Đôi mắt trong ngọn lửa tràn đầy tuyệt vọng.

Rất nhanh, nó không còn động đậy.

Toàn bộ mộ thất bắt đầu tràn ngập một mùi hương còn nồng nàn hơn cả lúc nữ thi bị đốt cháy.

Vẫn là loại lãnh hương đó.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Hắn giơ tay thi triển kỹ năng Khống Phong, cố gắng thổi hết mùi hương do con chuột cháy tạo ra vào trong hư số không gian của mình.

Tuy mùi hương này không gây ảnh hưởng gì đến Vương Diệp, nhưng hắn có thể cảm nhận được.

Trong mùi hương này có một loại hiệu quả quỷ dị, ảnh hưởng đến tinh thần của con người.

Rất nhanh, suy đoán của Vương Diệp đã được chứng thực, bởi vì hắn nghe thấy âm báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Triệt Địa Lăng Lễ Thử, nhận được năm trăm điểm quốc vận.” Lại là điểm quốc vận, không có kinh nghiệm.

Thật đáng tiếc.

Ở bên kia, mấy người bên cạnh đều đã thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ mối đe dọa lớn nhất trước mắt đã biến mất, mọi người bắt đầu nghiên cứu nội dung Quỷ Âm mà giáo sư Tôn vừa ghi lại.

“Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên ẩn độn; Quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ, Võ Hầu tàng binh, Quan lâu mê hồn, sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất, rốt cuộc là có ý gì?

Mỗi câu đều kỳ quái, hơn nữa còn không rõ ràng.” Rất nhanh, Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn và Vương Bàn Tử đều gặp khó khăn.

“Hình như là nói ở nơi quần long thổ thủy trong cổ mộ, có giấu một tấm bản đồ mộ cổ Quan Vũ?

Sau đó tìm được sinh môn trong quan tài lầu, là có thể tìm được tấm bản đồ này?” Hồ Bát Nhất cứng rắn bắt đầu giải mã.

Vương Diệp không can thiệp, cũng không gợi ý.

Nội dung phân tích của Hồ Bát Nhất ở đây không có gì sai.

Chương 457

Tuy có chút mơ hồ, nhưng tin rằng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn chắc chắn có thể tìm ra manh mối.

Chỉ là không biết giáo sư Tôn ở đây có phản bội hay không.

Vương Diệp nhìn chằm chằm giáo sư Tôn.

Tử khí trên người giáo sư Tôn ngày càng nặng.

Một vài nơi thậm chí đã lờ mờ hiện ra thi ban.

Vương Diệp biết thời gian không còn nhiều.

Giáo sư Tôn đã gần như hoàn thành quá trình thi hóa.

Vận mệnh cuối cùng vẫn khó mà thay đổi.

Đương nhiên đây cũng là lựa chọn của chính giáo sư Tôn, Vương Diệp cũng không muốn quản.

Nếu giáo sư Tôn phản bội, Vương Diệp cũng không quá lo lắng.

Dù sao chỉ cần không để giáo sư Tôn có được bản đồ thật là được.

Điều Vương Diệp lo lắng bây giờ là ác ý của dòng thời gian này.

Đó là những thay đổi ở một vài chi tiết, và sự tăng cường của một số quái vật.

Phải biết rằng trong dòng thời gian gốc, căn bản không hề có thứ gọi là Triệt Địa Lăng Lễ Thử.

Thứ này vốn dĩ chỉ là ảo giác do giáo sư Tôn tạo ra thông qua viên quang huyễn thuật của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng không ngờ trong dòng thời gian này, lại thật sự xuất hiện yêu tiên.

Hơn nữa tu vi không thấp, tu vi bảy giáp đã gần năm trăm năm.

Chỉ là đây vẫn chưa phải điều Vương Diệp lo lắng nhất.

Vương Diệp lo lắng nhất là phía sau còn có nhân vật lợi hại hơn.

Vương Diệp nhớ rằng, năm đó Địa Tiên Phong Sư cổ đạo quật mộ yêu thời Đường, ngoài việc thu được rất nhiều bích họa yêu tà, các loại thuật viên quang tạo ảo giác, còn gặp phải một Hồ Cương cực kỳ quỷ dị và mạnh mẽ.

Trong dòng thời gian gốc, con Triệt Địa Lăng Lễ Thử không tính là quỷ dị gì mà ở đây lại được cường hóa thành có hơn bốn trăm năm tu hành.

Vậy thì Hồ Cương vốn đã cực kỳ mạnh mẽ trong thế giới gốc thì sao?

Vương Diệp không muốn lơ là, trong khi những người khác đang nghiên cứu《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, Vương Diệp lại đang dùng kỹ năng thăm dò năng lượng để cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Xung quanh mộ thất này, dường như bị một lớp âm tà chi khí dày đặc vô cùng bao phủ.

Phía sau cánh cửa tối nơi nữ thi mập mạp xuất hiện trước đó, có một cái lỗ hổng.

Phía sau lỗ hổng này có một lối đi dài hun hút.

Lối đi chỉ rộng hơn một thước vuông.

Từ bên trong không ngừng thổi ra những luồng gió âm u lạnh lẽo.

Cái hang này khá dài.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp cứ men theo cửa hang dò vào bên trong, nhưng mãi vẫn không tìm thấy điểm cuối.

Ngay lúc Vương Diệp định từ bỏ, đột nhiên kỹ năng thăm dò năng lượng dường như đụng phải một bức tường.

Đối diện có thứ gì đó!

Phải biết rằng kỹ năng thăm dò năng lượng sẽ không bị những thứ như tường vách chặn lại.

Bị chặn lại chỉ có một khả năng, đó là có một thứ gì đó vô cùng mạnh mẽ bên trong động huyệt đã phát hiện ra kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp.

Bản thân điều này đã vô cùng kinh hãi.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp vô hình vô ảnh, vô thanh vô tức, người bình thường căn bản không thể phát hiện.

Chỉ những người bẩm sinh cực kỳ nhạy bén mới có thể cảm ứng được.

Giống như có người đang nhìn chằm chằm từ xa.

Đa số mọi người thực ra đều không cảm nhận được.

Những người có thể cảm ứng được đều là người cực kỳ nhạy bén.

Việc cảm ứng được năng lượng thăm dò của Vương Diệp lại càng hiếm có hơn.

Còn có một khả năng nữa là, thực lực mạnh đến một mức độ nhất định, liền có thể cảm nhận được kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp.

Ví dụ như, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Lâu Phế Thái Tuế trong mộ Hiến Vương, Chân Long Nam Hải, vân vân.

Loại yêu thú tà linh cấp bậc này đã cực kỳ mạnh mẽ, sở hữu sức mạnh gần như thần linh.

Kỹ năng như thăm dò năng lượng ở trước mặt những tồn tại này, về cơ bản giống như ánh đèn pin chiếu tới, vô cùng rõ ràng.

Vương Diệp lập tức cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên, lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

Mẹ nó, thật sự có!

Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được khí tức sức mạnh này cực kỳ tà dị, âm lạnh, quỷ trá đa biến.

Rõ ràng không phải phong cách đối đầu trực diện.

Khí chất hoàn toàn khác với mấy loại dị thú tà linh đỉnh cấp mà Vương Diệp từng gặp trước đây.

Đối phương rõ ràng cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của Vương Diệp.

Dường như có chút kinh ngạc.

Nhưng với tư cách là một yêu tà đã tồn tại trong ngôi mộ yêu thời Đường này ít nhất hơn một nghìn năm, tự nhiên có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Trốn là không thể nào.

Có người xâm nhập, tự nhiên phải đọ sức một phen.

Vương Diệp cảm nhận được sự tồn tại sâu trong động huyệt này đã bắt đầu từ từ di chuyển về phía mộ thất.

Vô cùng cẩn thận.

Khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười nhẹ.

Tới là tốt rồi, chỉ sợ đối phương là một tên nhát gan, sau khi phát hiện sự tồn tại của Vương Diệp liền nhanh chóng bỏ chạy.

Mặc dù Vương Diệp có thể đi xuyên qua nham thạch trong mộ thất, nhưng để truy sát một tồn tại vừa giảo hoạt vừa mạnh mẽ như vậy, chắc chắn vẫn cần không ít thời gian.

Sẽ làm chậm trễ cốt truyện.

Vương Diệp nhìn mấy người kia vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, cũng không làm phiền, chỉ bảo Yêu Muội Nhi và tham mưu trưởng Dương dẫn mấy người còn lại ra mộ đạo bên ngoài mộ thất.

“Không biết mùi trong mộ thất này có độc hay không, tuy chúng ta đều đã ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, nhưng cẩn thận vẫn hơn.” Lý do Vương Diệp đưa ra cũng rất đầy đủ.

Lãnh hương do Triệt Địa Lăng Lễ Thử cháy tạo ra vừa rồi vẫn chưa tan hết.

Thứ này tuy không có độc, nhưng có ảnh hưởng gì đến cơ thể về sau hay không thì chưa chắc.

Để an toàn, vẫn nên ra ngoài thì hơn.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều đã ra khỏi mộ thất, Vương Diệp cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh âm hàn đang chậm rãi thăm dò trong mộ thất.

Thú vị rồi, thứ trong động huyệt kia lại còn đang dò xét tình hình trong mộ thất?

Có lẽ là một loại thần thông tương tự như thăm dò năng lượng của Vương Diệp.

Vương Diệp bèn thu liễm toàn bộ sức mạnh của mình lại.

Luồng sức mạnh thăm dò kia lướt qua người Vương Diệp, dường như do dự một chút, nhưng vẫn tiếp tục dò xét những nơi khác.

Vương Diệp cảm giác như có một cơn gió lạnh mùa đông thổi qua người.

Sau một hai phút, từ trong động huyệt truyền ra tiếng sột soạt.

Vương Diệp né sang một bên, nấp trong bóng tối của đống tro tàn hài cốt của cỗ quan tài sơn đỏ.

Một lúc sau, một bóng trắng mình mặc giáp trụ, đầu đội mũ giáp từ trong động huyệt nhẹ nhàng bước ra.

Rõ ràng trên người mặc quần áo và giáp trụ của người, nhưng thân hình này trông không giống người.

Sau đó Vương Diệp nhìn rõ khuôn mặt của thứ này.

Một khuôn mặt hồ ly.

Vương Diệp khẽ hít một hơi, sau đó bước ra từ trong bóng tối.

Con hồ ly trắng vừa xuất hiện từ trong động huyệt dường như không ngờ Vương Diệp lại gan dạ như vậy, trong ánh mắt thoáng chút kinh ngạc.

Nhưng nó không hề động đậy.

Chương 458

Vương Diệp đi thẳng đến trước mặt con hồ ly trắng mặc giáp trụ.

Lúc này mới nhìn rõ, bộ lông của con hồ ly trắng này không có chút bóng bẩy nào.

Nhiều chỗ trên người đã chuyển sang màu xanh lục, một số chỗ lông đã rụng, để lộ ra phần thịt thối rữa bên trong.

Một vài chỗ dưới giáp trụ rõ ràng không còn cả huyết nhục, có thể nhìn thấy xương cốt bên trong.

Đôi mắt cũng chỉ có một màu đen kịt, và liên tục tỏa ra từng luồng khí tức màu đen từ hốc mắt.

Đây không phải là một con hồ ly.

Mà là một con hồ ly đã chết.

Nói chính xác, là một con Hồ Cương!

“Là ngươi giết Thử Thiên Hộ?” Một giọng nói khàn khàn trầm thấp phát ra từ miệng con hồ ly.

Cảm giác như tiếng xé vải.

Vương Diệp khẽ nhíu mày, giọng nói này ẩn chứa khí tức âm lạnh tà dị.

Đồng thời Vương Diệp có thể thấy phía sau ánh lửa yếu ớt, cái bóng của Hồ Cương chiếu trên vách mộ thất đang không ngừng lan lên đỉnh mộ thất.

Ồ?

Cũng có chút thủ đoạn.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên.

Vương Diệp hoàn toàn không trả lời.

Đều là hồ ly ngàn năm, đối thoại chẳng có ý nghĩa gì.

Ngay cả tác dụng thăm dò cũng không có, chẳng qua chỉ là thủ đoạn kéo dài thời gian, chuyển dời sự chú ý của đối phương mà thôi.

Vương Diệp trực tiếp rút ra Long Tước Hoán Thủ Toái Tinh Đao, chỉa lên phía trên.

Khoảnh khắc tiếp theo, con Hồ Cương trắng đang đứng trước mặt Vương Diệp trực tiếp biến mất.

Mà cái bóng đen đã lan đến đỉnh mộ thất, đột nhiên tách ra khỏi đỉnh mộ, hóa thành một tia chớp đen, lao thẳng về phía Vương Diệp.

Chỉ là Toái Tinh Đao trong tay Vương Diệp vừa vặn chặn ngay hướng tiến của bóng đen.

Bóng đen cứng rắn dừng lại giữa không trung.

Sau đó lại hóa thành bóng tối, ẩn mình vào trong bóng của quách.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn khởi động.

Mọi thứ trong bóng tối của chiếc quách hiện ra rõ mồn một.

Vương Diệp nhìn thấy rõ ràng, trong một mảng bóng tối, còn có một cái bóng hình hồ ly, đậm đặc hơn hẳn, đang vẫy đuôi, rút thanh trực đao trong bộ giáp bóng tối ra.

Sau đó một luồng hàn khí lạnh lẽo trực tiếp bay ra từ trong bóng tối.

Vương Diệp vung ngang Toái Tinh Đao trước người.

Hàn khí bị Toái Tinh Đao chém làm đôi.

Hai luồng hàn khí tiếp tục tiến về phía trước, rơi xuống vách mộ thất sau lưng Vương Diệp, để lại hai vết đao sâu ít nhất nửa thước trên gạch mộ.

Kỹ năng của Hồ Cương lại là ẩn mình trong bóng tối?

Đúng là quỷ dị.

Theo lý mà nói, hồ yêu sống giỏi nhất là biến hóa quỷ quyệt.

Không ngờ sau khi chết hóa thành Hồ Cương, vẫn khó đối phó như vậy.

Vương Diệp đang định dùng Toái Tinh Đao đâm vào bóng tối trên mặt đất.

Đột nhiên hình dạng hồ ly ẩn trong bóng tối tan biến.

Lần này hoàn toàn biến mất.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Ẩn thân?

Không thể nào.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn thấu một vài hư ảo.

Cho dù ẩn thân cũng có thể nhìn thấy.

Hóa thành bóng tối rồi?

Cũng không thể.

Bởi vì cho dù hóa thành bóng tối, kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp cũng có thể tìm ra.

Luôn sẽ để lại dấu vết.

Nhưng hiện tại Vương Diệp không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết tồn tại nào của con Hồ Cương này trong mộ thất.

Thật quá vô lý.

Đây là thật sự biến mất hoàn toàn rồi sao?

Vương Diệp cẩn thận xoay người, bắt đầu quét mắt toàn bộ bên trong mộ thất.

Đúng lúc này, Vương Diệp đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức lạnh lẽo truyền đến từ sau gáy mình.

Luồng khí tức này cách Vương Diệp chỉ còn khoảng chưa đầy ba thước.

Hoàn toàn xuất hiện đột ngột, trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Vương Diệp gần như trong nháy mắt tập trung toàn bộ sức mạnh lên sau gáy.

Long Thần Khải hiện ra.

Đồng thời Vương Diệp lập tức khởi động kỹ năng trọng lực gấp mười lần.

Phạm vi ngay sau lưng hắn.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã lao từ rìa mộ thất đến trung tâm mộ thất.

Tốc độ cực nhanh, đã gần bằng hiệu quả di chuyển tức thời.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Sau gáy Vương Diệp vẫn bị một thanh Đường trực đao dài hơn hai thước chém trúng.

Lưỡi đao vô cùng sắc bén.

Vương Diệp mạnh mẽ lao về phía trước mấy bước, lúc này mới đứng vững lại được.

Sau đó xoay tay, vung Toái Tinh Đao chém qua.

Động tác của Vương Diệp đã nhanh vô cùng.

Cú chém này gần như là phản ứng tức thời của cơ thể.

Nhưng vẫn chém vào không khí.

Vương Diệp quay đầu lại, sau lưng đã không còn bất kỳ khí tức nào.

Giống như vừa rồi, hoàn toàn biến mất.

Không có bóng tối, cũng không có dao động năng lượng.

Vương Diệp sờ sờ sau gáy mình.

Đã lâu không chịu thiệt thòi gì, Vương Diệp lần đầu tiên cảm nhận được mối đe dọa chí mạng.

Con Hồ Cương này, có chút thú vị.

Vương Diệp kế thừa đạo gia thuật pháp, bản thân có tác dụng trấn áp nhất định đối với tống tử.

Đương nhiên, chủ yếu là nhắm vào người biến thành tống tử.

Hồ Cương thì là lần đầu tiên gặp phải.

Hơn nữa con Hồ Cương trong ngôi mộ thời Đường này, rõ ràng tu hành còn ác hơn cả tên Bất Hóa Cốt Tướng Quân trong ảnh mộ của Hiến Vương Mộ.

Có lẽ là do bản thân ngôi mộ yêu thời Đường này đã vô cùng yêu dị.

Cho nên Hồ Cương bên trong cũng sở hữu một số thần thông quỷ dị vô cùng.

Chương 459

Lại có thể hoàn toàn biến mất, đồng thời đột ngột xuất hiện.

Bất Động Minh Vương Chi Nhãn và kỹ năng thăm dò năng lượng đều không thể phát hiện.

Quá quỷ dị rồi.

Đây là một thử thách.

Vương Diệp nhíu chặt mày, suy nghĩ một lát, rồi lấy ra một thứ từ không gian hệ thống.

Thứ này Vương Diệp đã rất lâu không dùng đến.

Hồ Cương có thể đột nhiên biến mất rồi lại đột ngột xuất hiện.

Lại không phải là kỹ năng như ẩn thân.

Vậy thì khả năng lớn nhất, thực chất là kỹ năng loại không gian.

Nói cách khác, con Hồ Cương này rất có khả năng sở hữu năng lực xuyên qua giữa các không gian khác nhau.

Dù chỉ là tạm thời, xuyên qua khoảng cách ngắn, cũng đã đủ để khuếch đại thực lực của con Hồ Cương này.

Lực tấn công của bản thân Hồ Cương thậm chí còn không phá được phòng ngự của Vương Diệp, nhưng năng lực xuyên qua, nhảy giữa các không gian này, thì lại lợi hại rồi.

Nếu là thần thông loại không gian, Vương Diệp cũng không xa lạ gì.

Hư số không gian, bản thân nó chính là một dị không gian.

Cổ thần nắm giữ năng lực không gian, chính là Xà Thần.

Thực lực của Xà Thần, được thể hiện đầy đủ nhất trong thế giới Ma Thổi Đèn.

Từ Tinh Tuyệt Cổ Thành kéo dài đến Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân.

Thậm chí Mộ Trần Châu cũng có mối liên hệ mật thiết với Xà Thần.

Vấn đề là, di cốt Xà Thần đang ở trên người Vương Diệp.

Hơn nữa còn biến thành con lắc linh di cốt Xà Thần.

Thứ này quả thực là trang bị nhân quả luật.

Không cần bất kỳ logic nào, trực tiếp bói toán chính xác trăm phần trăm.

Cộng thêm bản thân di cốt Xà Thần đã mang theo năng lực không gian.

Dùng nó để dự đoán vị trí xuất hiện của Hồ Cương là thích hợp nhất.

Sau khi Vương Diệp lấy con lắc linh di cốt Xà Thần ra, liền đặt nó vào tay trái, buông thõng tự nhiên.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được đầu nhọn của con lắc linh di cốt Xà Thần khẽ lay động.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, tay phải cầm Toái Tinh Đao chợt đâm ra.

Hướng Toái Tinh Đao đâm tới hoàn toàn là hư không, không có bất kỳ thứ gì.

Nhưng điều thần kỳ là, vào khoảnh khắc tốc độ của Toái Tinh Đao đạt đến mức nhanh nhất, trong hư không có một trận dao động.

Một bóng trắng quỷ dị xuất hiện từ hư không.

Hồ Cương!

Con Hồ Cương mặc giáp trụ vừa mới hiện hình, liền nhìn thấy Toái Tinh Đao đang lao tới.

Toái Tinh Đao cách Hồ Cương chỉ khoảng ba tấc.

Muốn né tránh căn bản là không thể.

Vốn dĩ Hồ Cương đang lao về phía Vương Diệp, thanh Đường trực đao trong tay đã giơ lên.

Bây giờ muốn dừng lại là không thể.

Toái Tinh Đao đâm thẳng vào áo giáp trên người Hồ Cương.

Bộ giáp trên người Hồ Cương là một bộ Minh Quang Khải khá tốt.

Phần ngực giáp là một miếng thép hình cung tròn có đường kính hơn nửa thước.

Trên đó còn có một luồng sức mạnh kỳ dị lưu động.

Luồng sức mạnh này rõ ràng khi Toái Tinh Đao của Vương Diệp đâm vào, Vương Diệp có thể cảm nhận được rõ ràng.

Đúng là một thứ tốt, lực phòng ngự khá mạnh.

Đáng tiếc.

Toái Tinh Đao của Vương Diệp vẫn trực tiếp đâm thủng ngực giáp của Minh Quang Khải, xuyên thẳng qua cơ thể Hồ Cương.

Đôi mắt của Hồ Cương rõ ràng sắp lồi cả ra ngoài.

Sau đó Vương Diệp cảm nhận được cơ thể Hồ Cương bắt đầu mờ đi.

Tên này bị Toái Tinh Đao đâm xuyên, lại vẫn có thể thi triển thần thông.

Đây là định hóa thành bóng tối sao?

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên.

Làm sao có thể?

Nếu đã bị Vương Diệp dự đoán được hành động, lại còn bị đâm trúng, tất nhiên phải một phát kết liễu.

Để nó chạy thoát nữa thì không khoa học.

Vương Diệp lập tức thi triển một kỹ năng đã lâu không dùng.

Thiên Thuế: Phong Ấn.

Đây là kỹ năng nhận được từ Lâu Phế Thái Tuế.

Sát thương gần như không có.

Nhưng kỹ năng này có một hiệu quả cực kỳ quỷ dị.

Có thể phong ấn tất cả thần thông và cảm quan của mục tiêu.

Không thể thi triển bất kỳ chiêu số nào.

Đối với một người bình thường sức chiến đấu bằng không, kỹ năng này rất bình thường, thậm chí còn không có sức uy hiếp bằng một thanh kiếm.

Nhưng đối với một dị thú tà linh chiến đấu dựa vào thần thông kỹ năng, kỹ năng này lại có thể lấy mạng.

Đặc biệt là Hồ Cương hiện tại.

Bị Toái Tinh Đao của Vương Diệp một kiếm đâm xuyên, dựa vào thân thể tống tử đặc thù, không chết ngay lập tức, định thi triển thuật hóa ảnh.

Kết quả bị kỹ năng Thiên Thuế: Phong Ấn của Vương Diệp phong bế.

Nó trực tiếp và dứt khoát rơi bịch xuống đất.

Vương Diệp từ từ rút Toái Tinh Đao ra khỏi cơ thể Hồ Cương.

Ánh mắt của Hồ Cương vẫn mang vẻ không thể tin được.

Vương Diệp lại không định cho Hồ Cương thêm cơ hội nữa.

Trong tay hắn phóng ra một ngọn lửa.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa trực tiếp chui vào bên trong Minh Quang Khải.

Hồ Cương bên trong Minh Quang Khải lập tức bùng cháy.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa không chỉ đốt cháy vật chất, mà còn có thể đốt cháy hồn phách linh thể.

Tu vi của Hồ Cương không chống đỡ nổi, đã bị đốt đến mức vặn vẹo điên cuồng, nhưng dù thế nào cũng không thể thoát ra.

Sau khoảng vài phút, bên trong Minh Quang Khải chỉ còn lại một đống tro tàn.

Vương Diệp lập tức nghe thấy âm báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thiên Niên Hồ Cương, nhận được điểm kinh nghiệm +5W, điểm năng lượng +10W.” Vương Diệp tự nhiên vô cùng hài lòng.

Ở cửa mộ thất, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, tham mưu trưởng Dương và Yêu Muội Nhi đang nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ là trên mặt Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn rõ ràng vẫn còn vẻ ngơ ngác.

Mọi chuyện xảy ra trong mộ thất vừa rồi thực sự quá nhanh.

Hơn nữa Hồ Cương xuất hiện rất đột ngột.

Thủ đoạn lại quá mức khó tin.

Chương 460

Hóa thành trạng thái bóng tối không nhìn thấy, lúc dịch chuyển trong dị không gian ngay cả Vương Diệp cũng không cảm nhận được, huống chi mấy người khác.

Trận chiến diễn ra trong mộ thất trong mắt mọi người hoàn toàn không hiểu được.

Chỉ cảm thấy có thứ gì đó dường như xuất hiện.

Sau đó hiện hình hai lần giữa không trung, liền bị Vương Diệp một kiếm đâm ngã.

Sau đó liền kết thúc.

Chỉ có Shirley Dương tư duy nhạy bén, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Bây giờ trận chiến đã kết thúc, Vương Diệp cũng không giải thích nhiều.

Mấy thứ này thật sự không giải thích rõ được.

Vương Diệp bèn gọi mọi người tiếp tục tiến lên.

Cụ thể đi về hướng nào, mọi người trước đó ở cửa mộ thất thực ra vẫn chưa thương lượng ra được một phương hướng xác định.

Ý tưởng của giáo sư Tôn, tự nhiên là dựa theo《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》vừa nhận được từ Quỷ Âm, đi đến nơi “quần long thổ thủy”.

Nếu là nơi quần long thổ thủy, theo phán đoán tất nhiên là ở nơi cao nhất của ngôi mộ cổ này.

Cách thức chôn cất của ngôi mộ cổ Vu Lăng Di Sơn Vương là kiểu mộ chôn chồng chủ tớ.

Chủ thất ở trên cao.

Vốn dĩ mộ đạo và mộ thất ở đây giống như mê cung, rất khó tìm.

Nhưng sau khi Vương Diệp xác định được vị trí của mộ thất Nam Đẩu, phần còn lại liền dễ dàng.

Rất nhanh, mọi người liền dựa theo thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt của Vương Diệp, phân biệt rõ cấu trúc toàn bộ ngôi mộ, sau đó tiến về phía chủ thất.

Sau khoảng hơn một giờ tìm tòi, cuối cùng cũng tìm thấy cửa minh điện ở tầng giữa, nơi đặt quách.

Đây là một minh điện khổng lồ được xây bằng đá lớn.

Hoàn toàn khác với những mộ đạo và nhĩ thất được xây bằng gạch mộ phía trước, trông vô cùng hoành tráng.

Nhìn thấy cửa minh điện cao lớn, hơi thở của Vương Bàn Tử cũng trở nên nặng nề.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là những Mô Kim Hiệu Úy đủ tiêu chuẩn, tự nhiên biết nơi nào có nhiều đồ tốt.

Như minh điện cao lớn xây bằng đá tảng trước mắt này, tuyệt đối không phải người có tiền đơn giản có thể xây dựng nổi.

Ít nhất cũng phải là cấp bậc vương hầu, thân phận vô cùng tôn quý, và có thể điều động nhân lực vật lực khổng lồ mới có thể xây dựng được.

Đồ tùy táng bên trong chắc chắn cũng vô cùng nhiều.

Vương Diệp nhìn đôi mắt sáng rực của Vương Bàn Tử, khẽ cười, đưa tay vỗ vai Vương Bàn Tử.

“Biểu ca, làm người quan trọng nhất là vui vẻ, lát nữa phải kiềm chế cảm xúc của mình, đừng quá kích động.” Vương Bàn Tử ngơ ngác, không hiểu Vương Diệp đang nói gì.

Khoảnh khắc bước vào minh điện, Vương Bàn Tử liền hiểu ra, sắc mặt trắng bệch.

Bên trong minh điện vô cùng rộng rãi, không hề có cảm giác ngột ngạt và bí bách của mộ huyệt dưới lòng đất.

Chỉ là, toàn bộ minh điện đâu đâu cũng là tượng đá dã thú, tượng đá trấn mộ và tượng đá người hầu bị đổ ngã.

Có thể thấy, nơi này trước đây chắc chắn đã bày không ít đồ tốt.

Nhưng bây giờ ngoài bụi bặm và đá vụn ra, chẳng còn lại gì.

Có thể thấy, trên các bức tường xung quanh bên trong mộ thất cũng có không ít nơi còn lưu lại dấu vết của việc đặt vàng ngọc châu báu.

Chỉ là bây giờ cũng chỉ còn lại dấu vết mà thôi, những thứ khác không còn gì cả.

Ở chính giữa minh điện, có một cái quách đá khổng lồ.

Quách đá được chế tác vô cùng tinh xảo, chất liệu đá là một loại đá lớn màu xanh trắng mà mọi người đã thấy trong các hang mỏ gần đó.

Bề mặt đá vô cùng mịn màng, và mang một vẻ óng ánh tựa như ngọc thạch.

Trên đó có những bức phù điêu vô cùng tinh mỹ, điêu khắc sông núi, trông cao chót vót, hiểm trở vô cùng, còn có sông lớn thung sâu, rừng thông rậm rạp.

Phong cảnh quả là tuyệt diệu, tiên khí lượn lờ.

Vấn đề là nắp quách đá cũng mở toang, nghiêng ngả một bên.

Mà bên trong quách đá đã không còn quan tài và thi thể.

Còn những thứ như vàng ngọc minh khí thì trống không, chẳng có gì cả.

Vương Bàn Tử vừa nhìn, liền thấy lạnh thấu tim, toàn thân toát ra hơi thở của sự nghèo túng và thất vọng.

Nhưng Bàn gia vẫn không cam tâm, lại là người đầu tiên xông lên, đứng bên cạnh quách đá, soi đèn pin, không ngừng ngó vào bên trong.

Thần sắc kiên nghị, ánh mắt kiên định, mức độ cẩn thận không thua gì một người đàn ông trung niên đang tìm bằng chứng bắt gian.

Nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Vương Bàn Tử hoàn toàn thất vọng.

“Đám hậu duệ Quan Sơn Thái Bảo này, thủ đoạn trộm mộ thì không nói, tham lam thật.

Mấy người xem, Mô Kim Hiệu Úy chúng ta, lúc nào cũng chừa lại một ít, chỉ chọn thứ đáng tiền nhất để lấy, tuyệt đối không lấy hết.” “Giờ thì hay rồi, đám cháu chắt này một chút cặn bã cũng không chừa lại.” Vương Diệp hiểu sự thất vọng của Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Diệp lại chẳng hề thất vọng chút nào.

Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

“Biểu ca, trước khi chúng ta đến đây đã nghe nói rồi, nơi này là nơi một vị địa tiên Phong Sư Cổ phát hiện ra một ngôi mộ cổ lớn, sau đó lừa gạt tộc nhân của mình vào mộ cổ để trốn tránh chiến loạn, muốn thành tiên.” “Anh nghĩ mà xem, vốn dĩ là nơi để tị nạn, ẩn cư tu tiên rồi, chắc chắn phải dọn dẹp sạch sẽ, những thứ đáng tiền có thể mang đi đều đã mang đi hết.” “Nhưng anh cũng không cần quá thất vọng, tuy địa tiên Phong Sư Cổ đã mang hết minh khí và đồ tốt trong lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương đi, nhưng không mang đi xa, chỉ cần tìm được Địa Tiên Thôn là sẽ tìm lại được tất cả.” “Hơn nữa Phong Sư Cổ còn gom góp tất cả những món đồ tốt mà lão ta đã tìm thấy từ các ngôi mộ lớn trên khắp cả nước trong mấy chục năm đạo mộ vào trong Địa Tiên Thôn, anh thử nghĩ xem, đó phải là bao nhiêu đồ tốt chứ?” Vương Bàn Tử nghe xong lời của Vương Diệp, ánh mắt lập tức sáng trở lại, giống như một bệnh nhân tuyệt vọng nghe bác sĩ nói rằng bệnh nan y của mình vừa có một loại thuốc đặc trị mới.

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất lại nghe ra được một vài manh mối.

“Vương Diệp, ý cậu là, Địa Tiên Thôn không nằm trong lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương?” Đối mặt với câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Vương Diệp cười cười đáp.

“Lão Hồ, chúng ta bây giờ đã đến được gian mộ chính rồi.

Lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương này tuy rất lớn, quy mô được xem là một trong những ngôi mộ lớn nhất chúng ta từng thấy, nhưng năm đó Phong Sư Cổ đã đưa theo nghe nói là cả vạn tộc nhân vào Địa Tiên Thôn.” “Bây giờ xem ra, nơi này có chứa nổi quy mô cả vạn người không?

Dù chỉ chứa vài nghìn người trong khu mộ này, e rằng chẳng bao lâu cũng đều chết đói cả.” Tuyết Lỵ Dương nghe xong cũng gật đầu.

“Tôi thấy Vương Diệp nói có lý, lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương có lẽ chỉ là một chiêu trò che mắt của Địa Tiên Thôn, lối vào Địa Tiên Thôn nhất định ở gần đây.

Nhưng rốt cuộc là ở đâu?” Vương Diệp không trả lời mà nhìn về phía giáo sư Tôn.

Đến lúc này rồi, cần phải có giáo sư Tôn để thúc đẩy tiến độ.

Giáo sư Tôn bị Vương Diệp nhìn đến phát hoảng.

Suy nghĩ một lúc, ông ta nói: “Muốn tìm lối vào Địa Tiên Thôn, chúng ta vẫn phải dựa vào 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Từ những gì chúng ta đã trải qua, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 vẫn tương đối đáng tin cậy, hầu hết các câu chữ đều khớp.” “Từ Vô Ảnh Tiên Kiều, đến Quan Sơn Thần Bút, rồi đến Đỗ Tiên Quỷ Âm trong mộ thất, mỗi một câu đều khó mà tưởng tượng nổi, nhưng sau khi trải qua rồi nhìn lại, mỗi câu đều vô cùng chính xác.” “Cho nên muốn tìm được Địa Tiên Thôn, 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 là mấu chốt, chúng ta phải giải mã được nội dung phía sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mà Quỷ Âm vừa hát mới được.” Vương Bàn Tử trước giờ vẫn không ưa giáo sư Tôn, bĩu môi nói.

“Lão Tôn đầu, ông đừng có lừa chúng tôi.

Cái Đỗ Tiên Quỷ Âm vừa rồi rõ ràng là có ý đồ xấu, những gì nó hát ra đúng là lời ma quỷ, tin được sao?” Giáo sư Tôn nghe vậy, hai tay dang ra: “Không nghe cũng không còn cách nào khác, đây là manh mối duy nhất.

Hơn nữa năm đó sau khi địa tiên Phong Sư Cổ tiến vào Địa Tiên Thôn, từng để lại lời rằng, nếu hậu thế con cháu có người muốn theo ông ta vào đất cầu tiên, chỉ cần làm theo chỉ dẫn của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 là được.” “Người ta vốn dĩ đã để lại một lối thoát rồi.” “Được được, vậy ông nói xem mấy câu sau có ý nghĩa gì?” “Vu Hạp Quan Sơn, địa tiên ẩn độn; quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; Võ Hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất.” Tham mưu Dương có trí nhớ siêu phàm, trước đó đã nghe giáo sư Tôn đọc một lần phần 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mà Quỷ Âm hát, bây giờ lập tức khẽ đọc lại một lần.

Sau khi Tham mưu Dương đọc xong, mọi người đều rơi vào im lặng.

Hai câu đầu dễ hiểu, chính là lời tự thuật của Phong Sư Cổ.

"Quần long thổ thủy" bây giờ cũng đã tìm thấy, có lẽ chính là điểm giao nhau của các mạch nước trong toàn bộ khu lăng mộ "quần long thổ thủy".

Nhưng những câu sau thì sao?

Vương Diệp nhìn Yêu muội nhi đang có chút do dự.

Yêu muội nhi rõ ràng muốn nói gì đó, nhưng vẫn đang suy nghĩ điều gì.

"Yêu muội nhi, em có muốn nói gì không?

Ở đây đều là người nhà, cứ nói thoải mái, nói đúng hay sai cũng là cho mọi người một gợi ý." Vương Diệp nhẹ nhàng nói.

Mọi người nghe lời Vương Diệp, lập tức dồn ánh mắt về phía Yêu muội nhi.

Yêu muội nhi nghe lời Vương Diệp, như trút được gánh nặng.

Vừa rồi Yêu muội nhi quả thực đã nghĩ ra điều gì đó, chỉ là lo mình nói sai sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của người khác, nên mới không dám mở miệng.

"Nín chết em mất, anh Vương Diệp em nghe lời anh, nếu không nói ra sớm muộn gì em cũng nín chết." Nói xong, Yêu muội nhi liền thẳng thắn nói ra một tràng.

Hóa ra mấy câu khác Yêu muội nhi hoàn toàn không hiểu, nhưng bốn chữ "Võ Hầu tàng binh" thì cô lại từng nghe qua.

Ông nội của Yêu muội nhi, Tiêu Khí Lý, là truyền nhân của Phong Oa Sơn, là nghệ nhân trong các nghệ nhân.

Ông nghiên cứu rất kỹ các loại cơ quan, ám khí, bát bảo loa ti chuyển.

Chương 461

Thủ pháp của Phong Oa Sơn có chút tương tự với nghề mộc, cũng có liên quan đến nghề rèn.

Nhưng đồng thời, rất nhiều thứ trong cơ quan ám khí đều không thể tách rời khỏi ngũ hành bát quái, tương sinh tương khắc.

Vì vậy, truyền nhân Phong Oa Sơn ít nhiều cũng hiểu một số lý thuyết về ngũ hành bát quái.

Bộ bản lĩnh này được gọi là Trát Lâu Mặc Sư.

Nói đến đây, phải nhắc đến mấy vị tổ sư gia của Phong Oa Sơn.

Giống như các ngành nghề khác trong ba trăm sáu mươi nghề của xã hội cũ, Phong Oa Sơn cũng có tổ sư gia của riêng mình.

Hơn nữa còn không chỉ một vị.

Một vị tổ sư gia chính là Lỗ Ban gia gia.

Giống như nhiều nghệ nhân trong các ngành nghề kiến trúc cao cấp khác như thợ mộc, thợ nề.

Một vị tổ sư gia khác là Mặc Địch, cũng chính là Mặc Tử.

Mặc Tử cũng là một đại sư về kỹ thuật công trình.

Ông chơi các loại cơ quan thuật cực kỳ điêu luyện.

Nhưng ở chỗ Mặc Tử có một vấn đề, Mặc Tử được xem là tổ sư gia của Mặc gia, Mặc gia có truyền thừa, và mỗi đời truyền thừa đều được gọi là Mặc gia Cự Tử.

Vì vậy Phong Oa Sơn không tiện tranh giành tổ sư gia của Mặc gia, Mặc Tử được coi là tổ sư ngầm.

Phong Oa Sơn còn có một vị tổ sư gia khác, nghe nói cơ quan ngũ hành bát quái đều được truyền thừa từ vị tổ sư gia này.

Đó chính là Gia Cát Lượng, người đã thiết kế ra Mộc ngưu lưu mã, bày ra Bát trận đồ, Võ Hầu.

Trong Phong Oa Sơn còn có một loại bí thuật, nghe nói được truyền thừa trực tiếp từ Gia Cát Lượng.

Tên của nó chính là Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Nghe nói trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ này ghi lại toàn bộ những thứ giống như nỏ liên châu của Gia Cát, đều là ám khí giết người.

Đều là thủ đoạn giết người.

Đồng thời, chúng còn được sắp xếp theo lý thuyết ngũ hành bát quái, sử dụng phương pháp bài binh bố trận trong hành quân đánh trận thời cổ đại.

Rút dây động rừng.

Nếu người không trong nghề, dù nhìn thấy những cơ quan ám khí này cũng không biết làm thế nào để phá giải.

Nếu dùng sức mạnh để phá giải, rất có thể sẽ mất mạng dưới cơ quan.

Hơn nữa, Võ Hầu Tàng Binh Đồ còn có thể dựa vào địa hình địa thế để thiết kế ra các cơ quan kiến trúc khác nhau ở những nơi khác nhau, biến hóa khôn lường, vô cùng thần kỳ.

Chỉ có điều, loại Võ Hầu Tàng Binh Đồ này được xem là bí thuật cao cấp nhất của Phong Oa Sơn, là trấn sơn chi bảo, là bí mật bất truyền.

Các ngành nghề trong xã hội cũ có một điểm không hay là thế, có chút bản lĩnh thực sự thì thường giấu giếm.

Nào là truyền nam không truyền nữ, có quá nhiều quy tắc.

Dần dần về sau liền thất truyền.

Nghe nói thời đại thất truyền còn xa xưa hơn cả thời đại Quan Sơn Thái Bảo xuất sơn, vào cuối thời Tống đầu thời Nguyên đã không còn nữa.

Đến thời nhà Minh, người ta chỉ biết có cái tên này, từng có thứ như vậy, còn cụ thể ra sao thì đã không còn ai biết.

Ông nội của Yêu muội nhi, Tiêu Khí Lý, từ nhỏ lớn lên ở phủ Trực Đãi, kiến thức rộng rãi, có thể coi là đại gia về đồ dùng bằng sành sứ đương đại.

Nhưng ông cũng chỉ biết đến truyền thuyết về Võ Hầu Tàng Binh Đồ, chứ chưa từng thấy Võ Hầu Tàng Binh Đồ thực sự trông như thế nào.

Yêu muội nhi nói xong, mọi người lập tức sáng mắt lên.

Thông tin này của Yêu muội nhi vô cùng có giá trị.

Ít nhất trước đó, những người khác đều không biết câu "Võ Hầu tàng binh" này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Theo suy nghĩ của Vương Bàn Tử, e rằng trong mộ đạo có một người tên là Võ Hầu đã mai phục rất nhiều binh mã để phục kích mọi người.

Bây giờ mới biết, đây là một loại cơ quan thuật cực kỳ lợi hại.

Hơn nữa còn nhắm đến việc giết người.

Vương Diệp cũng ủng hộ Yêu muội nhi: "Yêu muội nhi nói rất đúng, và rất có khả năng là như vậy, cho nên trong những câu sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mới có nói đến sinh môn, đó hẳn là sinh môn trong loại cơ quan thuật Võ Hầu Tàng Binh Đồ này." Yêu muội nhi cũng gật đầu: “Anh Vương Diệp nói đúng ạ, sinh môn này chính là ở trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Trước đây khi ông nội kể cho em nghe về Võ Hầu Tàng Binh Đồ, ông có nhắc đến sinh môn này.” Yêu muội nhi nói xong, những người khác lại sáng mắt lên.

Thế này... có hy vọng rồi.

Yêu muội nhi có tư duy rõ ràng, logic chặt chẽ, tiếp theo cô liền giải thích cặn kẽ cho mọi người về sinh môn của Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Hóa ra trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ này có một cơ quan tổng, tức là quản lý sự vận hành của tất cả các cơ quan.

Theo cách gọi truyền thống trong Phong Oa Sơn, cơ quan tổng này được gọi là Xu Tỉnh.

Muốn phá giải Võ Hầu Tàng Binh Đồ, phải tháo dỡ được cái Xu Tỉnh này.

Nếu không, các cơ quan trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vô tận, tháo dỡ một cái lại có một cái khác, phá hủy một cái phía sau còn có vô số cái.

Dù người có bản lĩnh lớn đến đâu cũng sẽ bị nhốt chết, mệt chết.

Nhưng vị trí của Xu Tỉnh lại vô cùng khó tìm.

Người bố trí Võ Hầu Tàng Binh Đồ cũng không thể tạo ra một thế cục chết, tất nhiên sẽ để lại một sinh môn trong cơ quan thuật này.

Để phòng trường hợp sau này có biến cố.

Nếu không, một khi Võ Hầu Tàng Binh Đồ được bố trí thành công sẽ trở thành một thế cục chết.

Vị trí của sinh môn thường rất kín đáo.

Người không phải là người đã bố trí cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ này thì rất khó tìm thấy.

Yêu muội nhi vừa dứt lời, Tham mưu trưởng Dương, giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất gần như đồng thanh nói.

Có manh mối rồi!

Phía sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 do Đỗ Tiên Quỷ Âm hát có hai câu khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất.

Hai câu này trông giống như con số, nhưng nghĩ kỹ lại không phải.

Trước đó mọi người nghĩ nát óc cũng không ra hai câu này rốt cuộc đại diện cho ý nghĩa gì.

Chỉ có Vương Bàn Tử là quả quyết rằng đây chính là số lượng binh lính mà Võ Hầu đã mai phục.

Hai vạn bốn ngàn một trăm linh bảy người.

Lối suy nghĩ của Vương Bàn Tử khiến Hồ Bát Nhất tức muốn đánh người.

Chỉ ra Vương Bàn Tử mới là người thực sự gây rối, làm nhiễu loạn suy nghĩ của mọi người.

Bây giờ xem ra, ý nghĩa của hai câu này đã khá rõ ràng.

Chắc chắn đó là mật ngữ về vị trí của sinh môn trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ, hẳn là đại diện cho một vị trí nào đó.

Nhưng cụ thể là vị trí nào thì hiện tại mọi người vẫn chưa thể suy đoán, phải tìm được vị trí “quan lâu mê hồn” mới được.

Vương Diệp biết mọi người đã suy luận gần xong rồi, cần phải tiếp tục hành động.

Anh nhanh chóng chỉ về phía trước.

“Minh điện này còn có tầng trên, tôi đã có thể nghe thấy tiếng nước chảy, cũng có thể cảm nhận được hơi ẩm, nói không chừng vị trí ‘quần long thổ thủy’ còn phải tiếp tục đi lên trên.

Chúng ta vừa đi vừa nghĩ vậy.” Nghe đề nghị của Vương Diệp, những người khác tự nhiên đều đồng ý.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu tìm kiếm trong minh điện.

Quả nhiên, một lát sau, họ đã nhìn thấy một cầu thang phía sau một tượng đá, đi thẳng lên trên, rõ ràng là dẫn đến tầng trên của minh điện.

Mấy người nối đuôi nhau đi lên, chưa đi được bao xa thì tất cả đều nghe thấy tiếng nước tí tách.

Xung quanh rõ ràng có rất nhiều dòng chảy ngầm xuyên qua vị trí của ngôi mộ cổ.

Bản thân ngôi mộ này được xây dựng theo thế thủy long chi mạch.

Có nước là chuyện tự nhiên.

Quần long thổ thủy, tự nhiên chính là điểm hội tụ, giao kết của các mạch thủy long.

Trong lúc mọi người đang đi lên theo cầu thang, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên chạm vào tay Vương Diệp.

Vương Diệp quay đầu lại, bị Tuyết Lỵ Dương kéo ra sau cùng.

Chương 462

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương ghé vào tai Vương Diệp nói một câu.

“Vương Diệp, giáo sư Tôn có gì đó không ổn.” Vương Diệp nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vẫn là tham mưu trưởng Dương cẩn thận.

Giáo sư Tôn quả thực không ổn.

Không chỉ không ổn, mà thậm chí còn không phải là người.

Vương Diệp sớm đã nhìn thấy rõ ràng, tử khí trên người giáo sư Tôn nặng nề, sinh khí thì lỏng lẻo.

Giáo sư Tôn bây giờ đã không thể gọi là người được nữa.

Mà là một loại tồn tại vô cùng quỷ dị.

Chỉ có điều, đối với Vương Diệp mà nói, giáo sư Tôn không có chút uy hiếp nào.

Ngược lại, trong tình tiết sau này còn có tác dụng, nên cũng không cần thiết phải vạch trần ông ta.

Bây giờ Tuyết Lỵ Dương lại nhìn ra vấn đề, Vương Diệp tự nhiên phải an ủi một phen.

“Tuyết Lỵ, tôi đã nhìn ra vấn đề của giáo sư Tôn rồi, nếu cô nhìn kỹ, còn có thể thấy được vết bầm tử thi và ruồi xác chết trên người ông ta.” “Nhưng cô yên tâm, giáo sư Tôn hiện tại không có uy hiếp gì với chúng ta, tôi sẽ luôn để mắt đến ông ta.” “Cô bảo vệ tốt cho Yêu muội nhi là được.

Nếu có cơ hội thì nhắc nhở Lão Hồ và Bàn Tử chú ý một chút, nhưng đừng làm gì đặc biệt để gây sự chú ý của giáo sư Tôn.” “Cứ nói là...

đợi ông ta tự lộ mặt.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều lớn lên trong một thời đại đặc biệt, những người của thời đại này, đặc biệt là những người lớn lên trong các khu tập thể của quân đội, còn từng đi lính, đều có sự cảnh giác đặc biệt với kẻ địch.

Tuy bây giờ đã mở cửa, chủ yếu là làm kinh tế, nhưng sợi dây thần kinh được hình thành trong nhiều năm vẫn còn căng chặt.

Môi trường trưởng thành của Tuyết Lỵ Dương khác biệt, tự nhiên không thể hiểu tại sao Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có thể vừa theo dõi giáo sư Tôn mà không gây ra sự chú ý của ông ta.

Nhưng Vương Diệp lại hoàn toàn có thể hiểu được.

Đồng thời Vương Diệp cũng có thể hiểu cho Tuyết Lỵ Dương.

Đương nhiên, những chuyện này đều không đáng kể, trong đội trừ giáo sư Tôn ra, mọi người đều vô cùng tin phục Vương Diệp, chỉ cần là lời Vương Diệp nói, dù tạm thời không hiểu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng sẽ kiên quyết chấp hành.

Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng lần lượt tiếp cận Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, để nhắc nhở hai người chú ý.

Giáo sư Tôn không hề hay biết, vội vã lao lên phía trước.

Sau khi đi qua một con đường mộ dài, cuối cùng mọi người cũng đến được minh điện tầng trên.

Diện tích minh điện tầng trên nhỏ hơn một chút so với quách điện ở dưới.

Bố cục tổng thể theo kiểu trời tròn đất vuông.

Phía trên là một mái vòm hình tròn.

Mặt đất thì vô cùng bằng phẳng.

Trên tường mộ xung quanh vẫn còn lưu giữ những bức bích họa tương đối hoàn hảo.

Có thể thấy đây hẳn là những bức bích họa nguyên thủy nhất của lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, không phải là những bức bích họa kỳ quái mà địa tiên Phong Sư Cổ thu thập từ các ngôi mộ khác sau này.

Nhân vật trên bích họa trông có chút kỳ quái, không đặc biệt tả thực.

Phần eo của tất cả mọi người đều rất thon dài, tỷ lệ hoàn toàn khác với người thường.

Trang phục họ mặc cũng khá đặc biệt, ít nhất là Vương Diệp chưa từng thấy trong các ngôi mộ trước đây, thậm chí cả trong các sách cổ.

Dựa vào tỷ lệ của các vật phẩm và cảnh sắc bên cạnh nhân vật, có thể thấy vóc dáng của những người này đều rất cao lớn.

Trên mặt đất bên trong mộ thất có không ít quan tài bằng gỗ thông.

Các quan tài được đặt rất lộn xộn.

Có thể thấy chúng cũng đã bị xáo trộn rất nhiều.

Hầu hết nắp quan tài đều đã bị mở.

Thi thể bên trong đều lộ ra ngoài.

Hầu hết các thi thể đều đã hóa thành xương trắng, một số thậm chí xương cốt cũng đã mục nát khá nhiều, chỉ còn lại một số mảnh sọ và răng, những bộ phận tương đối cứng.

Nhưng từ quần áo, trang sức còn sót lại và hoa văn trên quan tài, vẫn có thể nhận ra thi thể trong những chiếc quan tài gỗ thông cổ này đều là nữ thi.

Vương Bàn Tử nhìn thấy những chiếc quan tài bị mở tung, trống rỗng, không một chút minh khí hay vàng ngọc nào, mặt đầy thất vọng, nhổ một bãi nước bọt thật mạnh.

"Cái gã Vu Lăng Di Sơn Vương này xem ra cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, vương phi nhiều như vậy!

Trong những chiếc quan tài này tám phần mười đều là vợ bé của hắn.

Một người lấy nhiều vợ bé như vậy, còn cho chôn theo hết, chắc chắn không phải thứ tốt đẹp gì." Mấy người còn lại đều biết Vương Bàn Tử đang tức đầy bụng, tự nhiên cũng không ai nói đỡ cho Vu Lăng Di Sơn Vương.

Huống chi trong nhiều quan tài như vậy đều là thi thể nữ giới, rất khó nói suy đoán của Vương Bàn Tử là sai.

Phong Sư Cổ không phải thứ tốt đẹp, Vu Lăng Di Sơn Vương này chưa chắc đã chỉ là một anh hùng trị thủy, một số hành vi của hắn cũng toát lên vẻ tà tính.

Phía sau minh điện, có một vách đá cao lớn.

Vách đá hòa làm một với các bức tường mộ khác.

Trên vách đá còn có một con mương đá.

Mương đá chỉ rộng khoảng ba thước.

Bên ngoài đều được điêu khắc hoa văn giống như vảy rồng.

Nhiều nơi còn có móng vuốt sắc nhọn và mây lành.

Cộng thêm con mương đá uốn lượn khúc khuỷu, tạo cho người ta cảm giác như mấy con rồng mạnh mẽ đang quấn quanh vách đá.

Đầu cuối của mương nước nối liền với dòng chảy ngầm bên trong vách đá.

Nước từ dòng chảy ngầm đang không ngừng tuôn ra từ con mương.

Tiếng nước mà mọi người nghe thấy lúc nãy chính là phát ra từ đây.

Phía sau vách đá còn có đường hầm.

Đầu cuối của mương đá cũng có một hang động nước chảy.

Rất rõ ràng, nơi được gọi là ‘quần long thổ thủy’ không phải ở đây.

Theo lý thuyết phong thủy, nơi các mạch nước giao nhau của ‘quần long thổ thủy’ hẳn là còn ở phía sau vách đá của mộ thất này.

Đã có đường hầm, điều đó chứng tỏ có đường đi.

Mọi người cũng không do dự, lập tức đi thẳng theo đường hầm.

Đi chưa đầy năm phút, con đường hầm ngắn này đã đến cuối.

Ở cuối đường hầm có một cánh cửa đá, bên ngoài cửa đá là một khe núi.

Cảm giác rất giống với khe núi lớn mà họ đã gặp sau khi ra khỏi Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luôn, lúc chạm trán với Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Chỉ có điều quy mô nhỏ hơn rất nhiều so với khe núi dưới chân núi Côn Luôn.

Vương Diệp nhìn thấy liền cảm thấy khá vui.

Nơi đầy đá tảng như thế này là sân nhà của Vương Diệp.

Chiều rộng của khe núi khoảng hơn mười trượng, mặt đất vẫn rất bằng phẳng.

Thậm chí có cảm giác hơi nhẵn bóng, rõ ràng cũng đã được con người tu sửa.

Hai bên là vách đá cao chót vót.

Trên vách đá là cơn ác mộng của những người mắc hội chứng sợ lỗ.

Chi chít khắp nơi đều là các hang động.

Trong nhiều hang động còn có lân tinh lập lòe.

Cũng không biết là nơi đặt hài cốt, hay là do khoáng chất đang phát sáng.

Tóm lại trông âm u đáng sợ, tà khí ngút trời, không khác gì địa ngục Tu La.

Con đường hầm này rộng rãi hùng vĩ, cộng thêm sau khi mọi người bước ra, cánh cửa đá phía sau cũng vô cùng uy nghiêm.

Vương Diệp lập tức có cảm giác, đây mới là cửa chính của lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương.

Mọi người do nhầm lẫn, đã đi vào từ con đường nhỏ cửa sau do địa tiên Phong Sư Cổ đào ra từ dưới hẻm núi Hách Hồn Đài.

Chỉ có cửa chính của lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương mới có khí thế uy nghiêm, rộng lớn như vậy.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đang định tiến lên thì bị Vương Diệp gọi lại.

Sau đó anh chỉ tay lên trên.

Chương 463

Vương Diệp nhớ rằng trên con đường hầm này vẫn còn không ít cơ quan.

Vẫn phải nhắc nhở Lão Hồ và Vương Bàn Tử một chút.

Trong đó, cơ quan khoa trương nhất chính là Đoạn Long Áp.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy ở độ cao chưa đến hai mươi mét trên vách đá của hẻm núi có một tảng đá lớn dùng để chặn cửa.

Loại cửa chặn này được xây ra chính là để một ngày nào đó hạ xuống khóa cửa.

Trông nó nào chỉ ngàn cân?

E rằng phải nặng đến mấy chục tấn.

Trên cánh cửa đá khổng lồ đó còn có một hoa văn rất bắt mắt.

Ký hiệu trên cánh cửa chặn khổng lồ này được điêu khắc khá thô sơ, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một quẻ tượng.

Không ngờ Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều được coi là tinh thông quẻ tượng, nhưng khi nhìn thấy hoa văn này lại ngây người.

Quẻ tượng này không giống với bất kỳ quẻ tượng nào họ từng thấy trước đây.

Ngược lại, Yêu muội nhi sau khi nhìn thấy lại nói rằng cô đã từng thấy hình vẽ này.

Hóa ra đây cũng là một ký hiệu trong Phong Oa Sơn.

Còn có một cái tên riêng là Không Vong.

Không Vong là một trong tám cửa của Võ Hầu Bát Trận Đồ.

Sau khi tiến vào cửa Không Vong, các cơ quan ám khí của Võ Hầu Tàng Binh có khả năng sẽ bị kích hoạt.

Bất cứ lúc nào cũng có thể phải đối mặt với vô số đợt tấn công của cơ quan ám khí.

Vương Bàn Tử vốn còn định đi thêm vài bước để xem xét tình hình, nghe lời Yêu muội nhi xong, liền rất tự giác lùi lại.

Sau đó anh ta nhìn Yêu muội nhi.

“Yêu muội nhi, em nói có đáng tin không vậy?” Thấy vẻ mặt có chút không tin của Vương Bàn Tử, Yêu muội nhi cũng không khách khí bĩu môi.

“Sao lại không đáng tin chứ?

Em đã học được rất nhiều bản lĩnh của Phong Oa Sơn từ ông nội đó.” Nói xong, Yêu muội nhi lại lấy ra một thứ từ trong ba lô của mình.

Đó là một cái giá gỗ.

Vương Diệp vừa nhìn thấy đã lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Kết cấu của chiếc giá gỗ này vô cùng tinh xảo và phức tạp.

Gần như toàn bộ đều được kết nối bằng kết cấu mộng và lỗ mộng.

Trên đó còn có không ít cơ quan nhỏ tinh xảo.

Đồng thời còn treo một vài tấm thẻ đồng nhỏ.

Trên các tấm thẻ đồng còn có một số ký hiệu.

Vương Diệp thấy ký hiệu trên một trong những tấm thẻ đồng gần như giống hệt ký hiệu trên Đoạn Long Áp.

Và trên tấm thẻ đồng này có ghi hai chữ “Không Vong”.

Trên những tấm thẻ đồng khác còn có các chữ như “Phong Giác”, “Hư Cô” và một số ký hiệu trông rất kỳ lạ.

Yêu muội nhi lấy chiếc giá gỗ này ra, khẽ xoay một chỗ nào đó, chiếc giá gỗ liền bắt đầu chuyển động.

Một số bộ phận còn không ngừng phân giải và biến đổi.

Sau đó ở những chỗ khác lại có thể thuận lợi lắp ráp lại.

Trông nó còn tinh xảo hơn nhiều so với những mô hình đồ chơi robot biến hình mà Vương Diệp từng thấy trước đây.

Hơn nữa nhìn kỹ còn ẩn chứa một số đạo lý tương sinh tương khắc.

Yêu muội nhi mặt đầy đắc ý, chỉ vào tấm thẻ đồng Không Vong cho Vương Bàn Tử xem.

Vương Bàn Tử tỏ vẻ khâm phục.

Yêu muội nhi được dỗ vui, bắt đầu giải thích cho mọi người về nguyên lý vận hành rất sơ lược của mô hình này, cũng như một số bố cục cơ quan trên đó.

Thứ này là do đại gia Phong Oa Sơn, lão gia tử Tiêu Khí Lý, dựa trên các cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ được truyền lại từ xưa, cùng với lý thuyết về nghề chế tạo đồ gốm sứ cả đời của mình, đã tỉ mỉ chế tạo ra.

Có thể nói đó là kết tinh trí tuệ và kỹ nghệ cả đời của lão gia tử Tiêu Khí Lý.

Không chắc có thể so sánh được với Võ Hầu Tàng Binh Đồ thực sự trước đây, nhưng cũng tuyệt đối không tệ.

Điều quan trọng hơn là, lão gia tử Tiêu Khí Lý dựa vào ký ức và suy đoán lý thuyết của mình, đã thử chế tạo ra cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ này, không ngờ lại có nhiều chỗ có thể tương ứng với bố cục vị trí của hẻm núi trước mắt.

Hẻm núi Tàng Binh.

Ngay cả Yêu muội nhi kinh nghiệm không quá phong phú cũng có thể nhìn ra, và còn đối chiếu từng cái một, chỉ điểm giải thích cho mọi người.

Điều này thật quá đáng kinh ngạc.

Vương Diệp nhận ra rằng NPC trong thế giới này cũng đã được tăng cường.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý trong thế giới gốc không hề mạnh mẽ như vậy.

E rằng là một cao nhân ẩn giật?

Vương Diệp thậm chí còn có thể cảm nhận được, trên chiếc giá gỗ đã bị Yêu muội nhi không biết tháo ra lắp vào học tập bao nhiêu lần, đến mức gỗ trên đó đã mài ra bóng loáng, còn tỏa ra một tia linh khí.

Vương Diệp nhân lúc Yêu muội nhi giải thích xong, liền mượn chiếc giá gỗ từ cô.

Vừa cầm lên tay, Vương Diệp đã nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện Túc chủ tiếp xúc với phó bản cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ, nhận được hai trăm điểm Quốc Vận.” Khá lắm, thứ mà lão gia tử Tiêu Khí Lý làm ra này lại thực sự có liên quan đến Võ Hầu Tàng Binh Đồ thật.

Hệ thống cũng đã chứng nhận.

Hơn nữa điểm Quốc Vận cũng không ít, những hai trăm điểm.

Đồng thời âm thanh thông báo của hệ thống vẫn chưa kết thúc.

“Hệ thống phát hiện cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ có thể rút ra Ngũ Hành Cơ Quan Thuật cấp 1, việc rút cần tiêu hao một nghìn điểm Quốc Vận, có rút không?” Khá lắm, lại có thể rút ra kỹ năng?

Hơn nữa rút một kỹ năng lại cần tiêu hao một nghìn điểm Quốc Vận?

Phải biết rằng vào thời kỳ đầu khi Vương Diệp mới vào thế giới này, một nghìn đã là rất nhiều rồi.

Nhưng Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, vừa nghe cái tên này đã nhất định phải rút rồi.

Vương Diệp trước đây ở Quy Khư Nam Hải cũng đã tiếp xúc với một số thuật cơ quan khôi lỗi.

Chỉ có điều đó đều là kỹ thuật mà tộc người Hận Thiên dùng để chế tạo khôi lỗi đồng và khôi lỗi đá.

Dù sao thì tộc người Hận Thiên cũng đã tách khỏi nền văn minh Thăng Long chủ lưu từ mấy nghìn năm trước, đi một mạch về phía nam đến Quy Khư Nam Hải để lưu vong.

Về phương diện thuật cơ quan khôi lỗi, cũng có chút lệch lạc.

Hoàn toàn dựa vào uy lực của Long Hỏa dưới lòng đất và khoáng sản gần như vô tận ở Quy Khư Nam Hải, theo phong cách dồn sức tạo kỳ tích.

Uy lực thì đủ nhưng độ tinh xảo lại không đủ.

Ngũ Hành Cơ Quan Thuật lại hoàn toàn là một con đường khác.

Có thể thấy Võ Hầu Tàng Binh Đồ và Mặc gia cơ quan thuật không cùng một đường.

Chỉ có thể nói là chịu một chút ảnh hưởng.

Gốc rễ vẫn là ở Lỗ Ban thuật.

Vương Diệp còn có một phát hiện khác, đó là Ngũ Hành Cơ Quan Thuật chắc chắn đã được cao nhân đời sau, rất có khả năng là Gia Cát Võ Hầu, lợi dụng nguyên lý ngũ hành bát quái, tương sinh tương khắc để cường hóa.

Vô cùng tinh xảo, thậm chí có thể nói là xảo đoạt thiên công.

Trong không gian hư số của Vương Diệp còn có hàng trăm, hàng nghìn khôi lỗi đá và khôi lỗi đồng.

Ngay cả bản vẽ cũng có.

Nếu có thể nhận được Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, chắc chắn có thể chế tạo ra những cơ quan khôi lỗi mạnh mẽ hơn.

Vương Diệp vẫn có sự tự tin này vào bản thân.

Dù sao thì mình có đủ các loại dược liệu, còn có Thái Dương Chân Hỏa có thể luyện hóa vạn vật, cộng thêm thuật khôi lỗi và thuật cơ quan cực phẩm, không thể nào không tạo ra được thứ gì đó.

Vương Diệp lập tức không chút biểu cảm tiêu hao một nghìn điểm Quốc Vận, lựa chọn rút.

Âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ rút kỹ năng thành công.” “Chúc mừng Túc chủ nhận được kỹ năng cấp 1 Ngũ Hành Cơ Quan Thuật.” “Ngũ Hành Cơ Quan Thuật là kỹ năng có thể nâng cấp, cấp cao nhất là cấp 5.” Mỗi cấp của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật có thuộc tính khác nhau.

Chương 464

“Ngũ Hành Cơ Quan Thuật cấp 1 là Phá Tỏa.” Niềm vui trong lòng Vương Diệp dâng lên từng đợt.

Ngũ Hành Cơ Quan Thuật này, tám phần là một thần kỹ.

Thứ này lại còn có thể nâng cấp.

Hơn nữa Vương Diệp xem qua, thứ cần để nâng cấp lại là điểm kinh nghiệm.

Đối với Vương Diệp mà nói, gần như là không có cái giá nào, có thể trực tiếp lên max cấp.

Điều này thật quá đã.

Đồng thời Vương Diệp xem xét thuộc tính của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật cấp 1.

Phá Tỏa.

Kỹ năng này không chỉ đơn giản là mở khóa.

Nếu không thì cũng chỉ tương đương với kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt mà thôi.

Kỹ năng Phá Tỏa nói trắng ra chính là năng lực phá giải cơ quan.

Đối với cơ quan khôi lỗi, Vương Diệp có thể nhanh chóng tìm ra điểm trung tâm.

Đồng thời có thể nhanh chóng suy ra phương pháp phá giải.

Đương nhiên cụ thể có phá giải được hay không vẫn phải xem bản lĩnh của chính Vương Diệp.

Có một số cơ quan dù biết rõ cách phá cũng không dễ dàng như

vậy.

Nhưng những điều này đối với Vương Diệp đều không thành vấn đề.

Điều Vương Diệp muốn chính là cái này.

Chỉ cần có thể nhìn ra trung tâm của cơ quan khôi lỗi, biết được trọng điểm phá giải ở đâu, những việc còn lại về cơ bản không thể làm khó được Vương Diệp.

Chỉ cần nhìn thuộc tính cấp 1 này, Vương Diệp đã có thể khẳng định, Ngũ Hành Cơ Quan Thuật tuyệt đối là thần kỹ.

Nếu có thể nâng lên max cấp, chắc chắn là một tồn tại cực phẩm.

Vương Diệp lập tức nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật lên cấp 2.

Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống truyền đến.

“Chúc mừng Túc chủ nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật thành công, Ngũ Hành Cơ Quan Thuật được nâng lên cấp 2.” “Chúc mừng Túc chủ nhận được thuộc tính cấp 2 của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, Thác Ấn Cơ Quan Đồ Chỉ.” Lúc đầu Vương Diệp còn không mấy để tâm.

Thác Ấn Cơ Quan Đồ Chỉ, rất có thể là sau khi nhìn thấy cơ quan, có thể trực tiếp nhận được bản vẽ của loại cơ quan đó.

Có mạnh không?

Đương nhiên là rất mạnh.

Vương Diệp đã tiếp xúc không ít cơ quan trong các ngôi mộ lớn.

Chỉ riêng lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương này, còn có bối cảnh Địa Tiên Thôn sau này, sẽ còn gặp vô số cơ quan.

Chỉ có điều trong lòng Vương Diệp, thuộc tính này cuối cùng vẫn có chút gân gà.

Vẫn phải xem có gặp được cơ quan mạnh nào không.

Nếu không có cơ hội gặp được cơ quan khôi lỗi mạnh nào, chẳng phải là có một thân bản lĩnh mà không có đất dụng võ sao?

Đi đâu để thác ấn?

Đến nhà máy nào đó để thác ấn bản vẽ sản phẩm công nghiệp sao?

Có thể làm được, nhưng không cần thiết.

Nhưng Vương Diệp ngay sau đó đã xem được phần giải thích của hệ thống về Thác Ấn Cơ Quan Đồ Chỉ.

Ánh mắt lập tức tỏa ra tia sáng cuồng nhiệt.

Mình vừa mới nghĩ sai rồi.

Xem ra phải xin lỗi Ngũ Hành Cơ Quan Thuật rồi.

Thuộc tính "Thác Ấn Cơ Quan Đồ Chỉ" này không chỉ đơn giản là sao chép lại bản vẽ cơ quan con rối nhìn thấy được!

Thuộc tính này lại có thể tiêu hao điểm kinh nghiệm để in rập ra một số bản vẽ yêu thú tà linh vốn không thuộc về cơ quan con rối.

Quá sức vô lý rồi.

Nói cách khác, nếu lần sau Vương Diệp gặp phải Bọ Bất Tử Hoắc thị, hoặc là Bạng Tổ, Chân Long Nam Hải loại dị thú tà linh này, việc đầu tiên có thể làm chính là in rập ra một bộ bản vẽ cơ quan.

Sau này Vương Diệp có thể chế tạo con rối Bọ Bất Tử Hoắc thị, con rối Chân Long Nam Hải.

Thử nghĩ xem có kích thích không chứ?

Hơn nữa quá trình này chỉ tiêu hao điểm kinh nghiệm.

Yêu thú tà linh khác nhau thì tiêu hao điểm kinh nghiệm cũng khác nhau.

Đương nhiên, nếu Vương Diệp muốn, cũng có thể đến vườn bách thú in rập vài bản vẽ cơ quan mãnh thú.

Đến lúc đó chế tạo vài con rối hổ, rối voi cũng không thành vấn đề.

Chỉ là theo như giải thích của hệ thống, in rập dị thú tà linh khác nhau, thì con rối chế tạo ra theo bản vẽ cũng sẽ có thuộc tính tương ứng.

Mạnh!

Quá mạnh.

Cũng có nghĩa là, nếu Vương Diệp in rập bản vẽ cơ quan con rối Bọ Bất Tử Hoắc thị, con rối Bọ Bất Tử Hoắc thị cuối cùng chế tạo ra cũng có thể sở hữu một phần thuộc tính của Bọ Bất Tử Hoắc thị.

Ví dụ như... bất tử hoặc tái sinh?

Cộng thêm thuộc tính vốn có của con rối là vật thể vô tri.

Đây quả thực đã là hack rồi.

Vương Diệp thực sự không nhịn được, nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh.

Hắn lặng lẽ thi triển kỹ năng Thác Ấn.

Vương Bàn Tử không biết tại sao Vương Diệp nhìn mình, còn mỉm cười.

Trong ý thức của Vương Diệp đã vang lên âm báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện mục tiêu có thể in rập, in rập bản vẽ cơ quan cần tiêu hao một vạn điểm kinh nghiệm, có in rập không?” Ừm.

Hình như khá rẻ...

à không, khá hời đấy chứ.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên, trong ý thức lựa chọn in rập.

Rất nhanh, âm báo của hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Chúc mừng ký chủ in rập bản vẽ cơ quan thành công.” “Chúc mừng ký chủ nhận được bản vẽ cơ quan, Sơ cấp Mô Kim Hiệu Úy.” Vương Diệp hơi sững sờ.

Sơ cấp Mô Kim Hiệu Úy cái quái gì vậy.

Nhìn lại thuộc tính của bản vẽ này.

Lại còn không tệ?

Có thể chế tạo ra một con rối Mô Kim Hiệu Úy có kích thước gần bằng người thật.

Hơn nữa con rối này còn có không ít bản lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy.

Ví dụ như có thể đào đường hầm.

Có thể phân biệt phương vị.

Có thể khắc chế Tống tử, vân vân.

Sức mạnh gấp đôi người thường.

Có sẵn thuộc tính xạ kích, độ chính xác khi bắn súng ống cực kỳ cao.

Có thể nói ngoài việc ngoại hình có phần giống Vương Bàn Tử, nhan sắc không cao ra thì cũng được coi là một bản vẽ con rối khá tốt.

Vương Diệp cười gian, quay sang Tuyết Lỵ Dương.

Rất nhanh, một bản vẽ Sơ cấp Bàn Sơn Đạo Nhân xuất hiện trước mặt Vương Diệp.

Nói chung, bản vẽ này cũng kế thừa một phần đáng kể kỹ năng và thuộc tính của Tuyết Lỵ Dương, hơn nữa còn tăng thêm sự linh hoạt và tốc độ.

Kinh khủng hơn là, con rối này còn có thể đóng vai trò phiên dịch (sơ cấp), bách khoa toàn thư (sơ cấp)...

Chương 465

có thể nói là tương đối thực dụng.

Ngoại hình cũng rất giống Tuyết Lỵ Dương.

Vương Diệp nghĩ ngợi, rồi vẫn hủy hai bản vẽ đi.

Vẫn là quá tà ác.

Nhưng có thể thấy, thuộc tính in rập bản vẽ này quả thực nghịch thiên.

Vương Diệp lập tức tiếp tục nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật.

Âm báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ Ngũ Hành Cơ Quan Thuật thăng lên cấp ba.” “Chúc mừng ký chủ Ngũ Hành Cơ Quan Thuật nhận được thuộc tính cấp ba, Giảm Yêu Cầu.” Kỹ năng này không thể trực tiếp nâng cao sức chiến đấu của Vương Diệp.

Nhưng lại là một kỹ năng cực kỳ hữu dụng.

Chế tạo con rối cơ giới cần không ít vật liệu.

Trong đó có rất nhiều vật liệu gần như có thể được gọi là thiên tài địa bảo.

Các loại gỗ, khoáng thạch, kim loại, đá quý, vân vân.

Trong đó những thứ như gỗ và đá quý, Vương Diệp thật sự không thiếu.

Sau khi đi một chuyến ở Vân Nam Trùng Cốc, các loại giống cây quý hiếm, Vương Diệp cũng đã trồng không ít trong không gian hư số của mình.

Tốc độ sinh trưởng của thực vật trong không gian hư số rất nhanh.

Cộng thêm Vương Diệp còn có kỹ năng Thái Tuế: Thanh Hốt, có thể gia tốc sinh trưởng cho thiên tài địa bảo.

Gỗ quý vốn rất hiếm có, phải mất mấy trăm đến cả nghìn năm mới thành tài, lại bị Vương Diệp biến thành một khu rừng sinh trưởng nhanh.

Ngoại trừ Độ Sóc Sơn Tiên Đào, cái BUG lớn này có tốc độ trưởng thành khá chậm, các loại gỗ khác Vương Diệp đều không thiếu.

Cái không có Vương Diệp cũng có thể nghĩ cách tìm được.

Ngoài ra, trong chuyến đi đến Phượng Hoàng Thần Cung ở Côn Luân Sơn, Vương Diệp đã đào mấy trăm cái mộ băng đấu.

Bên trong những thứ khác không nhiều, nhưng các loại đá quý thì nhiều vô kể.

Mã não, đá khổng tước, thanh kim thạch, hổ phách, mắt mèo, hồng ngọc, lam ngọc cộng với các loại ngọc thạch khác, số lượng cực lớn.

Về phương diện này cũng không thiếu.

Nhưng còn lại, các loại khoáng thạch và kim loại thì thiếu hơn rất nhiều.

Chỉ có một lượng lớn khoáng thạch hắc diệu thạch thu thập được từ chuyến đi Nam Hải Quy Khư, cùng các loại kim loại như xích đồng, phong ma đồng.

Tuy nhiên ở bên ngoài khu mỏ trấn Thanh Khê, và khu vực Địa Tiên Thôn này, lại không thiếu khoáng thạch và các loại kim loại hiếm.

Dù sao thì những khu mỏ chi chít bên ngoài vẫn còn ở đó.

Có cơ hội nhất định phải đi vơ vét một phen.

Nhưng cho dù Vương Diệp có gom đủ tất cả vật liệu, việc chế tạo con rối cơ quan cũng là một thứ cực kỳ tốn kém.

Thuộc tính "Giảm Yêu Cầu" này lại vô cùng thực tế, có thể làm giảm cấp các loại vật liệu trong con rối cơ quan, tìm vật phẩm thay thế.

Dùng những vật liệu phổ biến hơn để chế tạo con rối cơ quan.

Nói cách khác, về cơ bản có thể giảm yêu cầu vật liệu của đại đa số bản vẽ con rối cơ quan xuống mức có thể giải quyết bằng tiền.

Với Vương Diệp mà nói, chuyện có thể giải quyết bằng tiền đều không phải là chuyện.

Chỉ có một số con rối cơ quan rất đặc biệt, vì thực lực mạnh mẽ, uy lực to lớn, vẫn cần một số vật liệu đặc thù.

Nhưng những điều này đối với Vương Diệp độ khó đã tương đối thấp.

Chỉ cần Vương Diệp muốn tìm, vật liệu quý hiếm cũng có thể thu thập được.

Thậm chí có một số vật liệu không mua được bằng tiền, Vương Diệp vẫn có thể kiếm được.

Tóm lại, thuộc tính này là một thuộc tính vô cùng vô cùng hữu dụng.

Nó trực tiếp biến Ngũ Hành Cơ Quan Thuật thành một kỹ năng có tính thực dụng rất cao.

Đối với Vương Diệp thậm chí có thể chế tạo con rối cơ quan mạnh mẽ trên quy mô lớn.

Vương Diệp tiếp tục nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, rất nhanh âm báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ Ngũ Hành Cơ Quan Thuật thăng lên cấp bốn.” “Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng cấp bốn của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật – Ngũ Hành Khôi Lỗi.” Cái tên Ngũ Hành Cơ Quan Thuật này đã mang theo chữ Ngũ Hành.

Nhưng các thuộc tính và kỹ năng trước đó lại không thể hiện nhiều thứ liên quan đến ngũ hành.

Lẽ nào tất cả đều nằm trong thuộc tính cấp bốn này?

Vương Diệp cẩn thận xem xét thuộc tính cấp bốn của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật.

Quả nhiên, Ngũ Hành Khôi Lỗi không phải là một bản vẽ con rối cụ thể nào đó.

Đây là một phương pháp cường hóa con rối.

Cụ thể là thông qua việc ban cho con rối thuộc tính ngũ hành.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, con rối thuộc tính khác nhau khi đối mặt với mục tiêu khác nhau có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Cường hóa dựa trên thuộc tính tương sinh tương khắc của ngũ hành.

Nếu số lượng con rối nhiều, đồng thời ngũ hành của con rối đầy đủ, Vương Diệp quả thực có thể khiến con rối phát huy tác dụng lớn hơn, mạnh hơn.

Kỹ năng này còn có một thu hoạch bất ngờ.

Khi thi triển kỹ năng Ngũ Hành Khôi Lỗi, không chỉ phải ban thuộc tính ngũ hành cho con rối mình chế tạo, mà còn cần phải dựa vào thuộc tính ngũ hành của mục tiêu để xác định nên để con rối nào đối phó.

Phải nhìn ra được thuộc tính ngũ hành của mục tiêu mới được.

Thuộc tính này trực tiếp cho Vương Diệp khả năng xem xét thuộc tính ngũ hành của mục tiêu.

Đây tuyệt đối là một bất ngờ thú vị.

Vương Diệp lập tức bắt đầu thi triển lên mấy người bên cạnh.

Rất nhanh liền phát hiện, mình đã nghĩ đơn giản quá rồi.

Trên người mỗi mục tiêu về cơ bản đều đủ cả ngũ hành.

Cảm giác giống như điểm thuộc tính cơ bản của nhân vật trong game, được phân bổ vào ngũ hành.

Đa số mọi người ngũ hành tương đối cân bằng, có lên có xuống, có cao nhất cũng có thấp nhất, nhưng chênh lệch không lớn lắm.

Những người có thuộc tính ngũ hành biến động cực lớn, sự khác biệt giữa các thuộc tính đặc biệt rõ ràng, đều là nhân tài.

Trong ngũ hành của Tuyết Lỵ Dương, thuộc tính Thủy cao, thuộc tính Mộc cũng tương đối cao.

Trong ngũ hành của Vương Bàn Tử, thuộc tính Thổ cao, thuộc tính Hỏa cũng tương đối cao.

Trong ngũ hành của Hồ Bát Nhất, thuộc tính Kim cao, thuộc tính Hỏa cũng tương đối cao.

Vương Diệp xem xét, thấy cũng có chút đạo lý.

Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy.

Vương Bàn Tử hết lòng phò tá Lão Hồ, Lão Hồ dốc toàn lực giúp đỡ Tuyết Lỵ Dương.

Lại ẩn ẩn trùng khớp với vận mệnh nhân vật.

Lại nhìn Yêu Muội Nhi, thuộc tính Mộc cao nhất, thuộc tính Kim cũng tương đối cao.

Vương Diệp nhìn lại chính mình.

Ừm, thuộc tính Hỏa?

Chắc là do Long Vương huyết mạch.

Ngũ hành của các vật dung hợp khác tương đối cân bằng, ảnh hưởng đến thuộc tính ngũ hành của bản thân Vương Diệp không lớn.

Mộc sinh Hỏa.

Xem ra thuộc tính của Yêu Muội Nhi và Vương Diệp khá hợp nhau.

Vương Diệp liếc nhìn Yêu Muội Nhi, thảo nào càng nhìn Yêu Muội Nhi càng thấy thuận mắt, về phải bồi dưỡng cho tốt.

Bản thân Yêu Muội Nhi là truyền nhân của Phong Oa Sơn, đã được Tiêu Khí Lý chân truyền, cộng thêm sự bồi dưỡng của Vương Diệp, tuyệt đối là nữ trung hào kiệt.

Vương Diệp cuối cùng nhìn về phía giáo sư Tôn.

Sau đó không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Trên người giáo sư Tôn một luồng hắc khí hỗn độn, thuộc tính ngũ hành hỗn tạp không chịu nổi.

Chương 466

Nhưng nặng nhất vẫn là Thủy và Thổ.

Vô cùng âm hàn, không có sinh khí.

Vương Diệp khẽ lắc đầu.

Kỹ năng Ngũ Hành Khôi Lỗi này thật sự khá thú vị.

Nhưng Vương Diệp không dừng lại, lập tức bắt đầu tiếp tục nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật.

Âm báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật lên cấp năm.” “Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng cấp năm của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật – Võ Hầu Cơ Quan Đồ.” A?

Võ Hầu Cơ Quan Đồ?

Đây chẳng phải là cái mô hình đồ chơi trong tay Yêu Muội Nhi sao?

Không đúng, cái đó là Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Vương Diệp lập tức phát hiện, cùng với tiếng thông báo của hệ thống vang lên, trong không gian hệ thống lại có thêm một quyển sách.

Trên bìa sách có năm chữ lớn.

Võ Hầu Cơ Quan Đồ.

Lại là một bản đồ phổ!

Mở ra xem, bên trong toàn là các loại bản vẽ chế tạo cơ quan con rối.

Vương Diệp nhìn đến ngây người.

Đủ loại kỳ lạ không nói, các loại con rối cũng có công dụng thần kỳ.

Hỏa Long Liên Nỗ, Mộc Ngưu Lưu Mã, Bát Quái Mê Thành, Thất Tinh Tục Hồn Đăng, Thế Thân Khôi Lỗi... các loại bản vẽ cơ quan đỉnh cấp lần lượt hiện ra.

Vương Diệp thầm nghĩ, lần này thật sự phát tài rồi.

Thứ mà Vương Diệp để mắt đến đầu tiên chính là Thế Thân Khôi Lỗi.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, có một tình tiết gọi là "Gia Cát chết dọa Trọng Đạt sống".

Đây là một câu ngạn ngữ của người dân địa phương được ghi lại trong sử sách.

Thậm chí chính Tư Mã Tuyên Vương cũng có bình luận về câu nói này.

Cũng có nghĩa là Tư Mã Ý đã nghe qua câu nói này, và không hề phản bác, chỉ nhẹ nhàng đưa ra một lời giải thích.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên việc "Gia Cát chết dọa Trọng Đạt sống" là chuyện có thật, chứ không phải do "Tam Quốc Diễn Nghĩa" bịa đặt.

Đương nhiên, trong khoảnh khắc nhìn thấy bản vẽ Thế Thân Khôi Lỗi, Vương Diệp lập tức nghĩ đến một chuyện.

Khi đó dọa chạy Tư Mã Ý, có lẽ không phải là lá cờ Gia Cát do Khương Duy và Dương Nghi giơ lên, cùng với thi thể của Gia Cát Võ Hầu ngồi trên xe lăn.

Rất có khả năng chính là cái Thế Thân Khôi Lỗi này.

Gia Cát Lượng là thừa tướng của Thục Hán, cho dù chiến sự có căng thẳng đến đâu, Dương Nghi và Khương Duy cũng không dám đặt thi thể của Võ Hầu lên xe lăn để dọa Tư Mã Ý.

Đây là bất kính với Võ Hầu.

Hơn nữa với sự gian xảo và quyết đoán của Tư Mã Ý, một người chết, chưa chắc đã dọa được hắn.

Nhưng Thế Thân Khôi Lỗi thì khác.

Trong "Võ Hầu Cơ Quan Đồ" ghi lại rất rõ ràng, Thế Thân Khôi Lỗi là lợi dụng một số vật dính khí huyết trên người bản thể, như tóc, móng tay, sau khi chế tạo ra con rối, không chỉ giống y như đúc, thậm chí còn có thể nói chuyện, làm những động tác đơn giản.

Cái này hoàn toàn dùng để mê hoặc đối thủ.

Tư Mã Ý thấy một con rối thế thân của Gia Cát Võ Hầu biết nói chuyện, biết quơ quạt, tự nhiên cho rằng mình trúng kế, sợ đến bỏ chạy.

Nhưng giả làm người thật để dọa người không phải là công dụng thực sự của Thế Thân Khôi Lỗi.

Thế Thân Khôi Lỗi có thể lớn có thể nhỏ, loại thông thường ngược lại được chế tạo thành cỡ nhỏ, và được mang trực tiếp trên người.

Tác dụng lớn nhất của thứ này là gánh tai họa, tránh tai ương.

Dùng một thuật ngữ trong game, tác dụng lớn nhất của thứ này là chuyển dời sát thương.

Thế Thân Khôi Lỗi có thể chuyển sát thương hoặc lời nguyền mà bản thể phải chịu sang cho mình.

Cụ thể có thể hấp thu bao nhiêu sát thương, chịu đựng lời nguyền mạnh đến đâu, thì liên quan đến thủ đoạn và tu vi của người chế tạo con rối, cũng liên quan đến vật liệu chế tạo Thế Thân Khôi Lỗi.

Vật liệu càng tốt, tự nhiên hấp thu sát thương càng nhiều.

Nhưng cho dù là Thế Thân Khôi Lỗi được chế tạo bằng vật liệu thông thường nhất, cũng đủ để chống lại sát thương của đao kiếm binh khí lạnh thông thường.

Nói cách khác, có thể đổi được một mạng.

Vương Diệp nhìn bản vẽ này.

Búp bê thế thân có thể dùng gỗ, có thể dùng kim loại, cũng có thể dùng đất sét nung.

Nhưng mỗi loại vật liệu đều có ưu nhược điểm.

Nói chung kim loại chống lại sát thương vật lý từ binh khí lạnh hiệu quả nhất.

Loại bằng gỗ chống lại độc tố sinh học hiệu quả nhất.

Đất sét nung chống lại lửa hiệu quả nhất.

Còn có một loại, là loại hỗn hợp.

Loại Thế Thân Khôi Lỗi này chế tạo cũng không phiền phức lắm, gần giống như các con rối khác.

Nhưng yêu cầu các loại vật liệu đều là vật liệu có thuộc tính đặc biệt, còn phải phối hợp theo ngũ hành.

Cuối cùng dùng các vật liệu như khoáng thạch, kim loại, cây cối để hoàn thành.

Trong đó gỗ tốt nhất là dùng gỗ đào, trừ tà khử độc, có thể hấp thu hiệu quả thậm chí phá giải lời nguyền.

Kim loại đá quý thì không có yêu cầu nhiều, kim loại đặc biệt và đá quý đều được, mỗi loại có hiệu quả riêng.

Đất sét nung cần dùng đất đặc biệt, và yêu cầu đối với lửa nung rất cao.

Đất thường là dùng đất sét trộn với bột xương...

để pha chế.

Vương Diệp cười gian.

Những thứ này đối với người khác có thể còn khó hơn lên trời.

Nhưng đối với Vương Diệp, nói là đo ni đóng giày có chút khoa trương, nhưng cũng không hoàn toàn khoa trương.

Cây Độ Sóc Sơn Tiên Đào của Vương Diệp đã lớn không nhỏ rồi.

Cành đào rất nhiều.

Hơn nữa thứ này sau khi trưởng thành, cao lớn như núi.

Cho nên hiện tại đã cao bằng tòa nhà mười mấy tầng.

Lấy cành đào trên đó xuống chế tạo con rối nhỏ, hoàn toàn đủ.

Về phương diện gỗ, Vương Diệp có loại cực phẩm.

Về phương diện kim loại đá quý, Vương Diệp có rất nhiều.

Phong Ma Đồng, Xích Đồng, chủ yếu là đồng.

Nhưng vàng ròng bạc nát cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Dù sao cũng dùng không nhiều, dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện một chút là xong.

Các loại hắc diệu thạch khác, đá quý khác cũng có cả đống.

Cuối cùng là đất.

Chưa kể đến những kỳ hoa dị thảo đã sao chép vào không gian hư số trước đó, đồng thời cũng mang theo không ít đất đặc biệt vào.

Chỉ riêng Ngũ Sắc Thổ lấy ra từ mộ Hiến Vương đã là quá kinh khủng.

Về bột xương, Long Cốt lấy ra từ Nam Hải Quy Khư còn có những mảnh vụn, cộng thêm vỏ Bạng Tổ, xương Giao Long đốm... những thứ tốt trên người dị thú.

Vương Diệp cũng có vật liệu hảo hạng.

Chương 467

Còn về lửa luyện đất sét.

Đó lại càng là sở trường của Vương Diệp.

Thái Dương Chân Hỏa luyện được vạn vật, huống chi là nung đất sét.

Vương Diệp có thể khẳng định, Thế Thân Khôi Lỗi mà mình chế tạo ra, tuyệt đối là hàng đỉnh cấp thế gian.

Lượng sát thương có thể hấp thu tuyệt đối đủ nhiều.

Mặc dù trên người Vương Diệp đã có rất nhiều kỹ năng thần thông bảo mệnh.

Sức phòng ngự cũng nghịch thiên, rất ít thứ có thể gây ra sát thương thực sự cho Vương Diệp.

Nhưng mà bảo mệnh ấy mà.

Loại kỹ năng này càng nhiều càng tốt, càng mạnh càng tốt.

Nhất là khi Vương Diệp cảm thấy mình sắp phải đối mặt với sức mạnh của các vị cổ thần.

Bất kể là Xà Thần, Tinh Ban Cổ Thần hay là Long Thần, hoặc là sức mạnh cổ thần ẩn hiện ở Địa Tiên Thôn này, không có cái nào dễ chọc.

Nếu không có chút bản lĩnh thật sự, Vương Diệp thật sự rất khó toàn thân trở ra.

Xem ra phải mau chóng làm ra thứ này mới được.

Ngoài Thế Thân Khôi Lỗi, trong "Võ Hầu Cơ Quan Đồ" còn có rất nhiều bản vẽ cơ quan khác.

Trong đó có một số Vương Diệp cảm thấy cũng rất thực dụng.

Chỉ là lúc này không có nhiều thời gian.

Trong lúc Vương Diệp đang nâng cấp Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, những người khác cũng không hề rảnh rỗi.

Dựa theo phân tích Không Vong Cự Môn của Yêu Muội Nhi, vị trí cơ quan trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ, cùng với suy diễn Dịch Kinh số thuật của Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn, đã xác định được vị trí đại khái của cái gọi là hai vạn bốn ngàn, đơn bách hữu thất.

Chỉ cần vào được Tàng Binh Hạp, theo chỉ dẫn của "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", tìm được vị trí sinh môn, lấy được bản đồ Địa Tiên Thôn, là có thể tìm được lối vào Địa Tiên Thôn thật sự.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người chuẩn bị đánh trận đầu, tiến vào trong Tàng Binh Hạp.

Trong Tàng Binh Hạp cơ quan trùng điệp, vốn dĩ là phải đưa Yêu Muội Nhi đi cùng.

Nhưng mọi người đều cảm thấy Yêu Muội Nhi còn quá nhỏ, trong Tàng Binh Hạp quá nguy hiểm.

Hơn nữa nếu thật sự kích hoạt cơ quan, Yêu Muội Nhi cũng không kịp giải quyết.

Cuối cùng vẫn quyết định để Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đi vào.

Trước khi hai người đi vào, đã mang theo Kim Cương Tán, các loại thủ đoạn phòng ngự đều chồng chất lên.

Vương Diệp cũng đưa bộ đồ lặn Động Linh Thủy Phế đã chế tạo trước đó, cộng thêm một bộ giáp Phàn Sơn Quật Tử cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử phải làm lá chắn thịt đi phía trước, tự nhiên phòng ngự phải cao một chút.

Lão Hồ trong tay có Kim Cương Tán, ít nhiều cũng có thể đỡ được một chút.

Theo như dòng thời gian gốc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người sẽ không gặp phải cơ quan quỷ dị nào.

Nhưng xét thấy dòng thời gian mà Vương Diệp đang ở đã xảy ra thay đổi rất lớn, vô số chi tiết nguy hiểm đều bị phóng đại, Vương Diệp cảm thấy có chuẩn bị vẫn hơn.

Kim Cương Tán cộng với giáp Phàn Sơn Quật Tử, đã có thể chặn được đại đa số cơ quan.

Nếu còn có vấn đề khác, Vương Diệp ra tay cũng còn kịp.

Vương Diệp dự định nhân lúc hai người vào Tàng Binh Hạp tìm bản đồ, sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng các bản vẽ cơ quan trong "Võ Hầu Cơ Quan Đồ".

Không nói những thứ khác, ít nhất phải làm ra Thế Thân Khôi Lỗi trước đã.

Điều này tương đương với việc có thêm một mạng.

Vương Diệp không quá lo lắng tình hình trong Tàng Binh Hạp phía trước, bắt đầu đi về phía cuối đội.

Mượn bóng tối của Chu Quốc, bắt đầu chuẩn bị đầy đủ các thứ để chế tạo Thế Thân Khôi Lỗi.

Vật liệu quan trọng nhất chính là gỗ đào của Độ Sóc Sơn Tiên Đào.

Độ Sóc Sơn Tiên Đào trong không gian hư số sinh trưởng rất nhanh, nhưng cái cây này đã tốn rất nhiều tâm huyết của Vương Diệp, cành cây lớn Vương Diệp không nỡ chặt xuống.

Cuối cùng nghiến răng dùng Toái Tinh Kiếm chặt xuống một đoạn ở vị trí rìa.

Vị trí vẫn là hướng đông nam.

Cành đào hướng đông nam dương khí mạnh nhất, hiệu quả trừ tà tốt nhất.

Dùng để chế tạo Thế Thân Khôi Lỗi, khả năng chống lại và hấp thu lời nguyền, các loại sát thương âm tà quỷ dị sẽ mạnh hơn.

Hơn nữa Độ Sóc Sơn Tiên Đào cũng có thể tỉa cành.

Tỉa cành đúng cách sẽ khiến cây đào lớn này sinh trưởng càng thêm tươi tốt, cành lá sum suê, càng ngày càng cao lớn.

Cành đào ở góc đông nam Vương Diệp trước đây cũng đã từng dùng.

Bây giờ nhìn lại không những không ít hơn các hướng khác, sau khi dùng mấy lần, các cành đào khác ở hướng này ngược lại càng mọc rậm rạp và to khỏe hơn.

Lần này Vương Diệp lấy một cành nhỏ.

Đương nhiên đây là so với tổng thể cây Độ Sóc Sơn Tiên Đào đã cao lớn hơn nhiều.

Cành này vẫn to bằng miệng bát, dài hơn một trượng.

Vương Diệp dùng Toái Tinh Kiếm nhanh chóng cắt thành từng đoạn dài hơn một thước.

Tổng cộng cắt ra chín đoạn gỗ có thể dùng được.

Cẩn thận gọt vỏ, chỉnh sửa.

Những cành đào nhỏ, lá đào và hoa đào đã nở, nụ hoa trên đó đều có ích, Vương Diệp trực tiếp bỏ vào không gian hệ thống của mình để giữ tươi.

Thậm chí cả vỏ cây đào gọt ra từ gỗ, cũng được Vương Diệp cẩn thận cất giữ.

Những thứ này cũng là linh dược, đồng thời cũng là một trong những vật liệu quan trọng để chế tạo hương liệu.

Gỗ đã thành hình.

Vương Diệp bắt đầu dùng Toái Tinh Kiếm điêu khắc ra hình dạng thô.

Ban đầu tay nghề của Vương Diệp vẫn còn hơi non.

Loay hoay cả buổi mới làm ra được một hình người, lấy ra cho Tuyết Lỵ Dương xem.

Tuyết Lỵ Dương đang căng thẳng, thấy Vương Diệp lại đang làm mộc điêu, liền liếc mắt nhìn. "Cũng được, con lợn cậu khắc trông giống phết, học qua rồi à?" Nhìn ánh mắt chân thành của Tuyết Lỵ Dương, trong lòng Vương Diệp sóng cuộn biển gầm.

Hắn nghiến răng nhưng cũng không nói cho Tuyết Lỵ Dương biết sự thật rằng mình đang điêu khắc một người, hơn nữa còn là theo hình tượng của chính mình.

Sỉ nhục quá.

Vương Diệp lặng lẽ thu lại tượng gỗ, đang định tiếp tục xuống dao, đột nhiên nghe thấy âm báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện gỗ Độ Sóc Sơn Tiên Đào, có thể gia công chuyển hóa thành tượng gỗ hình người, có thể tùy chỉnh hình tượng, gia công tiêu hao một trăm điểm Quốc Vận, có gia công không?” Vương Diệp trong lòng vui mừng.

Sớm nói chứ, hại mình suýt nữa thì mất mặt.

Vương Diệp còn có thể làm sao?

Chỉ có thể xác nhận ngay lập tức, lựa chọn gia công.

Hơn nữa hình tượng là theo hình tượng của chính mình.

Phải nói hệ thống gia công quả là có trình độ, khoảnh khắc tiếp theo trong không gian hệ thống của Vương Diệp đã xuất hiện một tượng gỗ hình người, rất giống Vương Diệp, sống động như thật.

Tượng gỗ làm xong, còn cần lắp đặt khung xương kim loại.

Việc chế tạo khung xương kim loại phiền phức hơn một chút.

Nhưng lần này Vương Diệp đã có kinh nghiệm.

Thao tác một hồi trong không gian hư số, luyện hóa Xích Đồng, Phong Ma Đồng lấy được từ Nam Hải Quy Khư, qua loa chế tạo mấy cái xương cốt, quả nhiên âm báo của hệ thống vang lên.

Lần này lại tốn một vạn điểm kinh nghiệm để hoàn thành.

Tiếp theo là mắt bằng hắc diệu thạch, tim bằng mã não, khớp nối bằng các loại đá quý, tất cả đều do hệ thống lo liệu.

Cuối cùng chỉ mất mười mấy phút, con rối thế thân đầu tiên đã được chế tạo hoàn thành.

Bước cuối cùng, Vương Diệp dứt khoát giật một sợi tóc trên đầu, cẩn thận đặt vào vị trí trái tim của con rối.

Đại công cáo thành.

Âm báo của hệ thống vang lên.

Chương 468

“Chúc mừng ký chủ nhận được Thế Thân Khôi Lỗi, có thể hấp thu sát thương và lời nguyền.” “Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ thuật chế tạo Thế Thân Khôi Lỗi, sau này chỉ cần tập hợp đủ vật liệu cần thiết, hao phí năm trăm điểm Quốc Vận là có thể trực tiếp chế tạo.” Điều này rất tốt.

Không chỉ có thêm một mạng, chỉ cần sau này còn có thể gom đủ vật liệu, là có thể liên tục chế tạo Thế Thân Khôi Lỗi.

Vương Diệp tự nhiên vô cùng hài lòng.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã tiến vào Tàng Binh Hạp cũng đã đến gần vị trí của bản đồ Địa Tiên Thôn.

Ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn đều tập trung vào trong Tàng Binh Hạp.

Chỉ có một mình Vương Diệp tập trung toàn bộ sự chú ý lên người giáo sư Tôn.

Vương Diệp bây giờ vẫn không thể xác định, giáo sư Tôn trong dòng thời gian này có phản bội hay không.

Bởi vì gã này hiện tại ngay cả người sống cũng không tính là, Vương Diệp thậm chí không dễ phán đoán tâm trạng hiện tại của giáo sư Tôn.

Nếu là một người sống bình thường, trước khi làm chuyện phản bội như vậy, chắc chắn sẽ căng thẳng.

Người ta một khi căng thẳng, sẽ có đủ loại phản ứng sinh lý.

Tim đập nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng, thậm chí còn đổ mồ hôi, một số người có tâm lý kém thậm chí còn có phản ứng run nhẹ.

Nhưng tất cả những điều này trên người giáo sư Tôn đều không có một chút nào.

Vương Diệp thậm chí không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của giáo sư Tôn.

Cũng có nghĩa là người ta căn bản không có phản ứng như huyết áp tăng, hô hấp dồn dập.

Thậm chí cả khí tức cảm xúc trên người Vương Diệp cũng không cảm giác được.

Trong mắt Vương Diệp, giáo sư Tôn lúc này là một vật, chứ không phải người.

Vương Diệp dứt khoát nhìn chằm chằm giáo sư Tôn.

Dù sao cho dù giáo sư Tôn phản bội, trong tình huống có Vương Diệp, ông ta cũng không thể cướp bản đồ chạy đi đâu được.

Vương Diệp không cho phép.

Nhưng rất nhanh Vương Diệp phát hiện, giáo sư Tôn có lẽ thật sự sẽ không phản bội.

Ít nhất sự khao khát trong mắt giáo sư Tôn không thể làm giả được.

Ông ta lại cũng đang chân thành hy vọng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người lấy ra được bản đồ Địa Tiên Thôn thật sự từ trong Tàng Binh Hạp.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Theo như tính nết của dòng thời gian, không có lý nào độ khó lại giảm đi.

Giáo sư Tôn không phản bội, vậy thì độ khó đến từ đâu?

Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong Tàng Binh Hạp đang vẫy đèn pin.

Theo như đã hẹn trước, đây là tín hiệu hai người đã tìm thấy sinh môn trong Tàng Binh Hạp, lấy được bản đồ Địa Tiên Thôn.

Ánh mắt Vương Diệp co lại, hét lớn vào trong Tàng Binh Hạp.

"Lão Hồ!

Biểu ca!

Mau chạy!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trong Tàng Binh Hạp nghe thấy tiếng của Vương Diệp liền sững sờ, nhưng ngay sau đó liền theo bản năng bắt đầu chạy như điên về phía lối ra của Tàng Binh Hạp.

Hai người căn bản không kịp suy nghĩ gì, cũng không nhìn thấy nguy hiểm gì xung quanh.

Hoàn toàn là vì tuyệt đối tin tưởng Vương Diệp mà thôi.

Đã Vương Diệp bảo hai người chạy, cho dù không nhìn thấy gì, cũng cứ cong giò lên chạy là an toàn nhất.

Ngay lúc hai người bắt đầu chạy như điên về phía lối ra của Tàng Binh Hạp, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi gần như ngay lập tức hét lên.

Hóa ra sau lưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, xuất hiện một cái bóng quỷ dị.

Cái bóng này xuất hiện vô cùng đột ngột.

Vừa rồi dường như không có một chút dấu hiệu nào.

Ban đầu cái bóng còn không lớn, chỉ to bằng một con chó nhỏ, dài ba thước, cao hơn một thước.

Nhưng càng đi về phía trước, từ vô số quan tài nhỏ hai bên Tàng Binh Hạp, lại có vô số thứ từ bên trong bật ra.

Những thứ bật ra này không ngừng bám vào cái bóng.

Chỉ trong vài giây, cái bóng trước đó chỉ to bằng con chó nhỏ, đã phình to thành một cái bóng lớn như con sư tử.

Hơn nữa còn giống như thổi bong bóng, tiếp tục phình to.

Tốc độ của cái bóng cũng càng lúc càng nhanh, mắt thấy đã sắp đuổi kịp Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nếu không phải vừa rồi phản ứng đầu tiên trực tiếp nghe theo chỉ huy của Vương Diệp, men theo Tàng Binh Hạp bắt đầu chạy thục mạng, lúc này đã bị cái bóng đen đó quật ngã rồi.

Nhưng cho dù Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dưới sự nhắc nhở của Vương Diệp đã chiếm được một chút tiên cơ, nhưng vẫn khiến người xem kinh hãi.

Bởi vì gã đuổi theo sau lưng hai người càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Trong nháy mắt, đã từ kích thước con sư tử, biến thành một gã còn lớn hơn con tê giác, tốc độ cực nhanh như đầu tàu hỏa.

Mắt thấy sắp đâm sầm vào người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cũng là hạng dũng mãnh khác thường, nghe thấy động tĩnh phía sau, biết căn bản không trốn được, dứt khoát không trốn nữa.

Hai người giỏi nhất không phải là chạy trốn, mà là liều mạng.

Hai người là tình nghĩa sinh tử, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý nhau.

Đến lúc này, sau khi liếc nhau một cái, lập tức đều biết suy nghĩ của đối phương.

Sau đó đồng loạt dừng bước.

Gần như cùng lúc quay người lại.

Lão Hồ ngay lập tức bung Kim Cương Tán, che trước người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử ngay lập tức rút ra nỏ liên châu, bóp cò về phía cái bóng đen khổng lồ sau lưng.

Nỏ liên châu của Vương Bàn Tử đã được Vương Diệp động tay động chân.

Uy lực của mũi tên nỏ lớn hơn nhiều so với nỏ thông thường.

Ở khoảng cách gần, uy lực còn hơn cả súng lục.

Một loạt mười chín mũi tên nỏ thép bắn ra, trên người cái bóng đen đối diện vang lên một tràng tiếng lách cách.

Mỗi khi có tiếng vang lên, trong bóng tối lại lóe lên một chuỗi tia lửa.

Chính là tia lửa do đầu mũi tên nỏ va chạm với kim loại đá mà ra.

Nhưng cái bóng đen đối diện lại không hề chậm lại.

Ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh, trên người còn không ngừng hút lấy những thứ xung quanh Tàng Binh Hạp.

Trên mặt Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hai người đã đi quá sâu vào Tàng Binh Hạp.

Để tìm được bản đồ Địa Tiên Thôn thật sự, hai người đã mò mẫm tìm kiếm trong vô số quan tài nhỏ hai bên.

Không biết không giác đã đi sâu vào hẻm núi mấy trăm mét.

Lúc này muốn chạy về, đã là tương đối khó khăn.

Tuy Vương Diệp thủ đoạn thông thiên, nhưng cách xa trăm mét, muốn qua cứu viện cũng là chuyện không thể.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người và Hẻm Tàng Binh, cũng như khoảng cách với đồng đội của mình chỉ còn chừng trăm mét.

Nhưng đoạn đường trăm mét ngắn ngủi này lại trở thành ranh giới sinh tử.

Phía sau, bóng đen khổng lồ ngày càng gần, tiếng bước chân giẫm trên mặt đất tạo ra những chấn động dữ dội.

Dường như cả hẻm núi đang vang lên những âm thanh như sấm rền.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nhìn thấy thứ đang truy đuổi mình.

Đó là một con dã thú khổng lồ tỏa ra hắc khí nồng nặc giữa núi sâu.

Trong làn hắc khí, còn có thể lờ mờ nhìn thấy đủ loại linh kiện cơ giới, bánh răng, đòn bẩy và các bộ phận kết nối khác.

Trên đầu nó là một đôi mắt đỏ rực như lửa cháy. "Lão Hồ, cái thứ này không phải là ma quỷ mà bọn họ thường nói đấy chứ?

Sao trông có vẻ giống ác ma dưới địa ngục mà Tham mưu trưởng Dương từng nhắc đến thế?

Chương 469

Nếu chúng ta bị thứ này giết chết, có phải cũng sẽ xuống địa ngục không?" Hồ Bát Nhất lườm một cái: "Chúng ta đều là chiến sĩ giai cấp vô sản kiên định, trời sinh đã khắc chế đám ngưu quỷ xà thần này.

Yêu ma quỷ quái trong nước còn bị đập tan nát, chẳng lẽ lại sợ mấy thứ hàng ngoại này?" Hai người nói thì nói vậy, nhưng vẻ tuyệt vọng trong mắt không hề phai đi chút nào, chẳng qua chỉ là tự động viên mình mà thôi.

Ngay khoảnh khắc bóng đen khổng lồ lao tới, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

Là Vương Diệp.

Vương Diệp đã sớm chú ý đến tình hình bên phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Thật ra, anh đã có thể ra tay từ lâu.

Với thực lực hiện tại của Vương Diệp, việc di chuyển tức thời trong phạm vi trăm mét hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng Vương Diệp vẫn đang chờ.

Chờ cho con quái vật đang đuổi theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiếp tục lớn mạnh và phình to ra.

Trong đôi mắt Vương Diệp liên tục lóe lên kim quang.

Con quái vật khổng lồ đó cũng được nhìn thấy rõ mồn một.

Thứ đó lại là một con Cơ quan thú.

Hơn nữa còn là một con Cơ quan thú vô cùng đặc biệt và mạnh mẽ.

Bản thể của nó là gì đã không còn quan trọng nữa, rất có thể là một loại khôi lỗi quái vật tương tự Tam Vĩ Miêu Hựu.

Nhưng điểm đặc biệt nhất của con khôi lỗi này là nó có thể hấp thụ các linh kiện cơ quan của khôi lỗi Chu quốc xung quanh.

Nó còn có thể hấp thu âm tà chi khí trong môi trường.

Sau đó không ngừng lớn mạnh.

Vừa rồi Vương Bàn Tử ra tay, xả một tràng loạn xạ vào con khôi lỗi thú này.

Vương Diệp thấy rất rõ, cây liên châu nỏ được lão tiền bối Tiêu Khí Lý ở Phong Oa Sơn tỉ mỉ chế tạo, cộng thêm mũi tên nỏ được Vương Diệp cường hóa, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Thuật bắn của Vương Bàn Tử lại vừa ổn định vừa chuẩn xác.

Mười chín mũi tên nỏ đều bắn trúng các khớp yếu hại của con Cơ quan khôi lỗi thú.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Cơ quan khôi lỗi thú đã phải chịu một đòn không hề nhẹ trong chốc lát.

Nhưng rồi nó lại hồi phục ngay tức thì.

Các linh kiện cơ quan và âm tà chi khí không ngừng hội tụ từ xung quanh đã giúp những vết thương do Vương Bàn Tử gây ra trên người Cơ quan khôi lỗi thú hồi phục trong nháy mắt.

Vương Diệp nhìn mà chảy cả nước miếng.

Sức chiến đấu của thứ này đối với người ở cấp độ của Vương Diệp có lẽ không đáng kể.

Nhưng khả năng hồi phục và sửa chữa này lại vô cùng đặc biệt.

Dù sao thì Cơ quan khôi lỗi thú không phải là một sinh vật sống, không thể chữa trị vết thương theo kiểu của bác sĩ.

Muốn sửa chữa, bảo trì thì cũng phải đợi sau khi chiến đấu xong, đối với những con còn sót lại chưa hoàn toàn phế bỏ mới tiến hành bảo dưỡng.

Nhưng khả năng vừa chiến đấu vừa lớn mạnh, lại còn tự sửa chữa vết thương như con Cơ quan khôi lỗi thú trước mắt này, chắc chắn có thể nâng cao đáng kể khả năng sinh tồn và sức chiến đấu bền bỉ của Cơ quan thú.

Đối với Vương Diệp, người đã nắm vững Ngũ Hành Cơ Quan Thuật và có thể chế tạo hàng loạt khôi lỗi cơ quan, đây là một năng lực cực kỳ quan trọng.

Sau khi có được nó, thực lực của anh chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đồng thời anh cũng muốn xem giới hạn của con Cơ quan khôi lỗi thú này ở đâu.

Rất nhanh, Vương Diệp đã nhận ra.

Con quái thú đã phình to đến mức lớn hơn cả một con tê giác.

Nếu to hơn nữa, năng lượng trên người nó đã không thể chống đỡ nổi hình thể.

Trong một khoảnh khắc, Vương Diệp thậm chí còn nghĩ rằng, nếu là khôi lỗi do mình chế tạo, khung xương và các phương diện khác đều dùng vật liệu tốt nhất, thì hình thể chắc chắn có thể lớn hơn nữa.

Ít nhất cũng có thể bằng kích thước của voi ma mút cổ đại, thậm chí còn lớn hơn.

Mặc dù trong đầu Vương Diệp đang nghĩ đến những chuyện không liên quan, nhưng hành động của anh vẫn vô cùng nhanh chóng.

Chỉ trong một hơi thở, Vương Diệp đã xuất hiện sau lưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đối mặt với con Cơ quan thú khổng lồ đã lao tới.

Vừa giơ tay lên đã là khống chế trọng lực gấp mười lần.

Vì khả năng hấp thụ của con khôi lỗi cơ quan này đã đạt đến giới hạn, hình thể không còn phình to nữa, điều đó cho thấy khả năng chịu đựng trọng lực và di chuyển của nó cũng đã đến mức cực hạn.

Vậy thì thêm một chút gia vị này vào, hiệu quả chắc chắn sẽ vượt trội.

Vương Diệp đoán không sai.

Dưới tác động của trọng lực gấp mười lần, con Cơ quan khôi lỗi thú khổng lồ trước mặt lập tức phát ra một loạt tiếng ma sát khiến người ta ê cả chân răng.

Tiếng gãy vỡ liên tiếp vang lên.

Dưới trọng lực gấp mười lần của Vương Diệp, tốc độ di chuyển của khôi lỗi cơ giới cũng trở nên vô cùng chậm chạp trong nháy mắt.

Vương Diệp cũng không rảnh rỗi, trong tay anh lóe lên một luồng ánh sáng màu lam, mang theo hàn khí lạnh buốt.

Vương Diệp không hề thi triển kỹ năng hệ hỏa.

Một con Cơ quan khôi lỗi thú lớn như vậy mà bị đốt trụi thì Vương Diệp không cam tâm.

Bên trong còn không ít thứ tốt.

Chỉ riêng những mảnh vỡ cơ quan hấp thụ từ các cỗ quan tài nhỏ của Chu quốc trong Hẻm Tàng Binh đã nhiều vô số kể.

Các loại dược liệu quý hiếm cũng không ít.

Vẫn nên dùng Nãi Cùng Thần Băng để khống chế gã này thì tốt hơn.

Trọng lực gấp mười lần cộng thêm Nãi Cùng Thần Băng, không nói những thứ khác, tác dụng làm ngưng trệ là cực kỳ rõ rệt.

Con Cơ quan thú khổng lồ lao tới như đầu tàu hỏa, đã bị bàn tay phải của Vương Diệp chặn đứng lại.

Cơ thể đen kịt của nó phủ đầy những vết nứt.

Chưa kịp hấp thụ âm tà chi khí và mảnh vỡ cơ quan xung quanh Hẻm Tàng Binh để sửa chữa, nó đã bị Nãi Cùng Thần Băng đóng băng.

Đối diện với Vương Diệp, một đôi mắt đỏ như máu ở độ cao ngang tầm mắt anh vẫn đang lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Bên trong như có ngọn lửa đang cháy.

Trong ngọn lửa đó, Vương Diệp có thể cảm nhận được sự không cam lòng và kinh ngạc.

Nhưng Vương Diệp không cho con Cơ quan khôi lỗi thú trước mắt bất kỳ cơ hội nào, anh trực tiếp rút Toái Tinh Kiếm ra, đâm vào một điểm khớp trên người con quái thú khổng lồ.

Ngũ Hành Cơ Quan Thuật của Vương Diệp có thể tìm ra điểm mấu chốt của các loại cơ quan trận pháp.

Bất kể là mở khóa hay phá giải các loại cơ quan, đều chú trọng vào việc một đòn tất sát.

Gã khổng lồ này tuy trông đáng sợ, nhưng xét về bản chất, nó vẫn chỉ là một cơ quan mà thôi.

Trên người nó cũng có điểm mấu chốt.

Chỉ có điều điểm mấu chốt của gã này hơi nhiều một chút.

Các khôi lỗi cơ quan khác chỉ có một điểm mấu chốt.

Con Cơ quan khôi lỗi thú này nói một cách nghiêm túc thì có ba điểm.

Chỉ là ba điểm mấu chốt này khá tập trung, đều nằm ở trên mông.

Đó chính là ba cái đuôi của nó.

Bản thể của Cơ quan thú không lớn, dưới Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp, có thể thấy nó chỉ bằng một con chó nhỏ.

Chỉ lớn hơn một con mèo nhà bình thường một vòng mà thôi.

Ba cái đuôi phía sau phe phẩy luồng âm tà chi khí nồng đậm.

Sức mạnh hấp thụ truyền đến từ trên người, sức mạnh sửa chữa vết thương của bản thân đều nằm trên đó.

Còn có một cái đuôi, tà khí cũng vô cùng nồng đậm, nhưng công dụng cụ thể là gì, Vương Diệp tạm thời vẫn chưa nhìn ra.

Toái Tinh Kiếm trong tay Vương Diệp chỉ dài ba thước.

Độ dày trên người con Cơ quan khôi lỗi thú khổng lồ này chắc chắn không chỉ có ba thước.

Vốn dĩ lưỡi kiếm của Vương Diệp không thể làm tổn thương đến đuôi của con Cơ quan khôi lỗi thú này.

Chỉ có điều Vương Diệp không phải người bình thường.

Chương 470

Thanh trường kiếm trong tay mang theo sát khí lạnh lẽo, tuy lưỡi kiếm không chạm tới đuôi của Cơ quan thú, nhưng sát khí lại trực tiếp xuyên qua cơ thể.

Một hơi chém rụng hai cái đuôi của con Cơ quan khôi lỗi thú này.

Một cái đuôi tỏa ra sức mạnh hấp thụ các mảnh vỡ linh kiện cơ quan của Chu quốc, cái đuôi còn lại là để phục hồi và sửa chữa cơ thể của Cơ quan thú.

Chỉ còn lại một cái đuôi.

Vương Diệp không vội, anh muốn xem xem, con Cơ quan khôi lỗi thú này còn có thủ đoạn nào khác không.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Lớp vỏ bên ngoài của Cơ quan khôi lỗi thú đột nhiên vỡ tan.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Có chút thú vị.

Con Cơ quan khôi lỗi thú này e rằng không phải là một cơ quan lạnh lẽo, không có sự sống và ý thức đơn thuần.

Rất có khả năng trên người nó có bám một loại tà linh yêu ma nào đó.

Vương Diệp vô cùng thấu hiểu lựa chọn hiện tại của con Cơ quan khôi lỗi thú này.

Vừa rồi lớp vỏ bên ngoài của nó nổ tung, không phải do Vương Diệp ra tay.

Trọng lực gấp mười lần và Nãi Cùng Thần Băng của Vương Diệp đúng là đã gây ra tổn thương cực lớn cho con Cơ quan khôi lỗi thú, khiến các linh kiện cơ quan bên ngoài không còn ổn định.

Nhưng Vương Diệp ra tay có chừng mực, hai kỹ năng vừa rồi của anh chỉ nhằm mục đích khiến gã khổng lồ này dừng lại, chứ không hề có ý định dùng chúng để phá nát nó.

Tình huống hiện tại là do bản thể chỉ lớn hơn con mèo nhà một chút bên trong cơ thể khổng lồ gây ra.

Mục đích cũng rất đơn giản, dựa vào việc lớp vỏ ngoài nổ tung, dùng âm tà khí tức xung kích làm Vương Diệp bị thương, đồng thời tạo điều kiện cho bản thể trốn thoát.

Thao tác phức tạp như vậy, không thể nào là một cơ thể máy móc đơn thuần có thể nghĩ ra được.

Bên trong thứ này chắc chắn có cái gì đó.

Vương Diệp căn bản không có ý định né tránh, Long Thần Khải trên người lóe sáng.

Vô số mảnh vỡ cơ quan bắn về phía Vương Diệp đều bị chặn lại.

Trên người anh không hề có một vết thương nào.

Không chỉ vậy, Vương Diệp còn lao về phía trước vài bước giữa trời mảnh vỡ bay loạn.

Bởi vì anh phát hiện, con Cơ quan thú ở vị trí cốt lõi nhất đã nhân cơ hội này mà hành động.

Tốc độ cực nhanh không nói, hình dạng cơ thể còn không ngừng biến đổi.

Từ một vật nhỏ gần bằng con mèo nhà mà Vương Diệp thấy lúc đầu, nó biến thành một thứ giống như một con đại bàng khổng lồ.

Sau khi mọc ra một đôi cánh, nó lợi dụng lực xung kích của vụ nổ, bay vút lên trời, muốn bay vào sâu trong Hẻm Tàng Binh.

Hay lắm!

Hóa ra thần thông đặc biệt trên cái đuôi cuối cùng là biến hình!

Một khôi lỗi máy móc có thể hấp thụ âm tà chi lực để phình to cơ thể, có thể sửa chữa tổn thương trên người, lại còn có thể biến hình!

Thứ này sắp đuổi kịp Transformer rồi nhỉ?

Nếu thật sự như Vương Diệp dự đoán, trong cơ thể con Cơ quan thú này còn tồn tại một yêu ma, vậy thì thật sự còn mạnh hơn không ít Transformer.

Lòng Vương Diệp khẽ động.

Có lẽ chế tạo một khôi lỗi cơ quan cực kỳ mạnh mẽ cũng là một việc thú vị.

Vương Diệp đương nhiên không thể để con khôi lỗi cơ quan này chạy thoát, anh giơ tay phải lên.

Lần này thi triển vẫn là kỹ năng khống chế trọng lực.

Chỉ có điều không còn là khống chế trọng lực gấp mười lần, mà là khống chế trọng lực gấp trăm lần.

Khống chế trọng lực gấp trăm lần, ngay cả Vương Diệp cũng chỉ có thể khống chế phạm vi trong một không gian hình cầu đường kính mười mét.

Đồng thời cũng không thể duy trì liên tục.

Dù sao thì kỹ năng áp chế mạnh mẽ toàn diện như trọng lực gấp trăm lần, đã không còn đơn giản là làm chậm mục tiêu nữa.

Sinh vật bình thường, dưới loại trọng lực này, sẽ bị cơ thể của chính mình đè nát trong nháy mắt, xương cốt, cơ bắp, mạch máu trên người hoàn toàn không thể chịu đựng được sức mạnh này.

Các cơ thể máy móc thông thường cũng không có cách nào chịu được mức độ áp chế này.

Một chiếc xe hơi gia dụng, dưới trọng lực gấp mười lần sẽ bị hỏng kết cấu cơ khí bên trong.

Dưới trọng lực gấp trăm lần, sẽ bị ép thành một tấm sắt vụn.

Những kẻ có thể chống lại trọng lực gấp trăm lần, đều là những dị thú yêu ma có thực lực mạnh mẽ, sở hữu năng lực đặc biệt.

Nhưng cũng chỉ là có thể chống đỡ không chết mà thôi.

Con Cơ quan khôi lỗi thú này khá mạnh.

Nó lại có thể chống đỡ được trọng lực gấp trăm lần của Vương Diệp.

Không hề bị vỡ nát ngay tại chỗ, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời.

Nhưng nó cũng không thể bay lên được nữa, giống như một tảng đá đặc ruột, rơi nặng nề xuống mặt đất của Hẻm Tàng Binh.

Một tay khác của Vương Diệp duỗi ra, xa xa chỉ một cái.

Một luồng ánh sáng xanh lóe lên.

Nãi Cùng Thần Băng lập tức đóng băng toàn bộ mặt đất trong phạm vi một trượng xung quanh con Cơ quan khôi lỗi thú.

Khôi lỗi cơ quan trên mặt đất không thể cử động được nữa.

Vương Diệp chậm rãi bước từng bước về phía trước.

Đi thẳng đến trước mặt con Cơ quan khôi lỗi thú đang nằm bẹp trên mặt đất.

Anh đưa ngón tay ra búng một cái.

Rất nhanh, trên người con Cơ quan khôi lỗi thú đang khổ sở giãy giụa xuất hiện vô số vết nứt.

Ngay sau đó hóa thành một đống mảnh vụn thật sự.

Trong ý thức của Vương Diệp vang lên âm thanh thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu, nhận được 10.000 điểm kinh nghiệm, nhận được 20.000 điểm năng lượng." Bên này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã chạy tới.

Hai người vẫn chưa hoàn hồn.

Gã khổng lồ truy đuổi phía sau vừa rồi, quả thật đã mang đến cho hai người áp lực tử vong.

Đặc biệt là sau khi được Vương Diệp cường hóa, các giác quan của hai người trở nên nhạy bén hơn rất nhiều, tự nhiên cũng có một sự hiểu biết nhất định về thực lực của con quái vật khổng lồ vừa truy đuổi họ. "Biểu đệ, thế là xong rồi à?

Cái thứ vừa rồi rốt cuộc là cái gì vậy?" Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi hỏi một tiếng.

Vương Diệp cười cười, "Chỉ là một con mèo hoang máy móc thôi." Lời vừa dứt, trên người Vương Diệp đột nhiên nổi một tầng da gà.

Cụm từ "mèo hoang máy móc" đương nhiên không phải Vương Diệp tùy tiện đặt.

Con quái vật vừa rồi là Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu.

Nhưng thứ đó sở dĩ khó đối phó, vô cùng nguy hiểm, ngoài việc cơ thể máy móc mạnh mẽ ra, còn một lý do nữa là trên người nó tuyệt đối có một linh thể yêu ma đang điều khiển.

Khi Vương Diệp chiến đấu với con Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu này, cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh thể tà ma này.

Khôi lỗi máy móc có thể có đôi mắt phát sáng, nhưng ánh mắt đó tuyệt đối chỉ là ánh sáng trống rỗng, không thể xuất hiện những biểu cảm giống như con người.

Mặc dù trong mắt con quái vật vừa rồi toàn là những ánh mắt kinh ngạc, tuyệt vọng, nhưng đó cũng là ánh mắt.

Tuyệt đối không phải là thứ mà một khôi lỗi máy móc có thể sở hữu.

Vấn đề là, thứ đó bây giờ đi đâu rồi?

Trong âm thanh thông báo của hệ thống vừa rồi, không hề có thông báo tiêu diệt linh thể.

Vậy thì chỉ có hai khả năng, một là linh thể yêu ma này đã hoàn toàn dung hợp với khôi lỗi máy móc, là một thể thống nhất.

Trong cơ thể của Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu này đã bao gồm cả linh thể đó.

Vừa rồi đã bị tiêu diệt cùng lúc.

Khả năng này là lớn nhất.

Trong những lần Vương Diệp tiêu diệt dị thú tà linh trước đây thì rất hiếm thấy.

Chương 471

Điều này cho thấy con Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu này rất đặc biệt, rất có thể là một thể phức hợp.

Một khả năng khác là khi Vương Diệp tiêu diệt Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu, anh đã dùng đến kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng.

Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa, hai kỹ năng của Đạt Phổ Quỷ Trùng đều vô cùng nghịch thiên.

Cho đến bây giờ vẫn là hai vũ khí giết người hàng đầu trong tay Vương Diệp.

Nguyên nhân lớn nhất là hai kỹ năng này ngoài việc có thể đốt cháy và đóng băng vật chất, còn có thể gây tổn thương cho linh thể, hồn phách.

Cho dù bên trong Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu thật sự có linh thể yêu ma, cũng chắc chắn sẽ bị Nãi Cùng Thần Băng đóng băng lại.

Trong tình huống bình thường thì khó mà trốn thoát được.

Vương Diệp lập tức nhìn quanh một vòng.

Thông Thiên Nhãn phối hợp với dò xét năng lượng, vẫn không có phát hiện gì đặc biệt.

Khí tức trong Hẻm Tàng Binh hỗn loạn.

Các viên gạch mộ ở hai bên đều là từng cỗ quan tài nhỏ.

Trong mỗi cỗ quan tài nhỏ năm đó đều đặt một số thi thể và nội tạng của nô lệ, chiến phu hiến tế.

Âm tà chi khí bên trong cực kỳ nồng đậm.

Mặc dù đã qua ngàn năm, những mảnh thi thể, nội tạng bên trong sớm đã hóa thành bụi đất thậm chí là biến mất, nhưng khí tức vẫn còn đó.

Cho nên nếu dùng dò xét năng lượng để nhìn toàn bộ Hẻm Tàng Binh, ngoài con đường bằng phẳng ở giữa hẻm núi còn có thể phân biệt được có linh thể hay không, thì mỗi cỗ quan tài nhỏ ở hai bên đều là tà khí.

Dày đặc, vô cùng vô tận.

Đúng là một nơi tốt để yêu tà ẩn náu.

Ngoài ra còn một khả năng nữa, đó là linh thể này thật sự đã trốn thoát.

Mặc dù khả năng này rất thấp, nhưng trong lòng Vương Diệp lại rất bất an.

Luôn có cảm giác chưa giải quyết triệt để, cần phải bồi thêm một nhát dao.

Vấn đề là bồi thêm vào đâu đây?

Vương Diệp xác nhận lại một lần nữa, trong Hẻm Tàng Binh quả thực không có động tĩnh gì.

Sau đó cũng đành phải từ bỏ.

Trong bối cảnh của cổ mộ Thôn Địa Tiên này, các loại thứ quỷ dị vô cùng nhiều.

Phong Sư Cổ đích thực là một đại gia thời đó.

Trong toàn bộ các môn phái đạo mộ, trong số tất cả nhân tài, cũng là người nổi bật nhất trong những người nổi bật.

Thậm chí đại sư Mô Kim Hiệu Úy, một mình đeo ba tấm bùa Trương Tam biện tử, cũng khó lòng sánh kịp.

Ngoài việc thân phận Quan Sơn Thái Bảo của Phong Sư Cổ có thể huy động lượng lớn tài nguyên và nhân lực, quan trọng nhất vẫn là những thứ mà Phong Sư Cổ học được đủ tà, đủ tạp, hơn nữa tư duy lại khá nhảy vọt, không giống người bình thường.

Thủ đoạn quỷ dị mạnh mẽ, ngay cả Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được một chút áp lực.

Ở dòng thời gian này, Vương Diệp có thể khẳng định, nếu anh không đến, chỉ dựa vào bộ ba Thiết Tam Giác cộng thêm giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi, e rằng kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Phong Sư Cổ đã được cường hóa đến mức không ra hình dạng gì rồi!

Vương Diệp âm thầm cẩn thận trong lòng.

Cho dù Phong Sư Cổ có mạnh đến đâu, với thủ đoạn của Vương Diệp, cũng có thể binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Con Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu vừa rồi hẳn là thứ quỷ dị mà Phong Sư Cổ lấy ra từ một ngôi mộ cổ nào đó, mộ của một đại sư cơ quan thuật.

Vẫn phải cẩn thận hơn.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cảm thán một lúc, rất nhanh ba người đã rút khỏi Hẻm Tàng Binh.

Ngoài việc muốn tránh xa nguy hiểm, còn một nguyên nhân quan trọng nữa là họ đã lấy được tấm bản đồ thật.

Trên đường quay về, Vương Diệp đã hỏi hai người, xác nhận rằng thứ họ lấy được chính là tấm bản đồ thật.

Tình tiết giáo sư Tôn phản bội trong dòng thời gian trước, Lão Hồ lấy bản đồ giả để lừa người có lẽ đã không còn.

Nhưng sau khi lấy được bản đồ thật, Vương Diệp vẫn mơ hồ cảm thấy bất an.

Ba người đi ra khỏi Hẻm Tàng Binh, Shirley Dương, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi lập tức chạy đến đón.

Lão Hồ và Vương Bàn Tử cũng lấy ra tấm bản đồ lấy được từ trong hộp quan tài.

Nói là bản đồ, thực ra là hai tấm sứ đặt trong một cỗ quan tài nhỏ.

Sau khi cẩn thận lấy ra từ quan tài nhỏ, hai tấm sứ được ghép lại thành một vật nhỏ giống như một tấm bình phong.

Trên tấm bình phong được ghép lại là một bức tranh hoàn chỉnh.

Nội dung bức tranh giống như một bức tranh sơn thủy cổ đại bình thường.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy bên trên có những điều bí ẩn.

Trên bức tranh là một ngôi làng, giống như một chốn đào nguyên tiên cảnh, xung quanh toàn là núi lớn.

Khắp nơi là những đỉnh núi cao chọc trời và những hẻm núi sâu thẳm.

Ngôi làng ẩn mình trong một thung lũng.

Nhà cửa và sân vườn bên trong đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng ngôi làng này không phải là phần gây chú ý nhất trên bức tranh.

Điều quỷ dị nhất là những thứ ở hai bên trái phải.

Một bên là một cái đầu người với ngũ quan dữ tợn, méo mó.

Chỉ có một cái đầu, rõ ràng là bị người ta chém xuống.

Bên còn lại là một cỗ quan tài.

Nắp của cỗ quan tài này không được đậy lại.

Hơn nữa, góc vẽ của quan tài là một góc nhìn từ trên xuống một bên, có thể nhìn thấy thứ bên trong quan tài.

Trong quan tài là thi thể của một người.

Chỉ có điều thi thể này là một nam thi không đầu.

Góc độ vị trí của quan tài, hướng vết cắt trên cổ của nam thi bên trong, đều hướng thẳng về phía cái đầu người ở bên kia bức tranh.

Rất rõ ràng, đây là hai phần thuộc về cùng một người.

Rất có thể là sau khi bị chém giết, đầu lâu đã bị chặt xuống, phân biệt đặt ở hai bên.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người gần như đồng thanh nghĩ đến câu nói gây ấn tượng sâu sắc nhất trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》. "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ." (Vị đại vương cừ khôi, có thân không đầu.) Lẽ nào cỗ quan tài này và cái đầu người này chính là chỉ vị đại vương không đầu được nói đến trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》?

Lão Hồ, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đều đang trầm mặt suy đoán.

Yêu Muội Nhi thì với vẻ mặt có chút sợ hãi, co rúm lại sau lưng mấy người.

Vương Diệp lại khẽ nhíu mày.

Vương Diệp tự nhiên biết, tấm bản đồ này quả thực là tấm bản đồ thật của Thôn Địa Tiên.

Bởi vì nếu Vương Diệp không nhớ lầm, trên tấm bản đồ giả không có cái đầu người này và cỗ quan tài đối diện.

Thay vào đó hình như là một bài từ.

Trông giống một bức tranh sơn thủy trên tấm sứ bình thường hơn.

Mà trên bản đồ còn ẩn giấu rất nhiều thông tin quan trọng khác.

Điều Vương Diệp lo lắng không phải là thật giả của tấm bản đồ này, mà là sự dao động năng lượng trên nó.

Thứ lấy ra từ trong Hẻm Tàng Binh rất có khả năng mang theo tà khí.

Tình huống này Vương Diệp trong lòng sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng sau khi nhìn thấy tấm sứ này trong quan tài nhỏ, Vương Diệp vẫn không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Tà khí trên tấm bản đồ sứ này thực sự quá linh động.

Cho người ta cảm giác tấm sứ này giống như một vật sống.

Mặc dù ngôi làng trên tấm sứ được vẽ đầy tử khí, nhưng lại cho người ta cảm giác nó thật sự tồn tại.

Vương Diệp thậm chí còn có ảo giác, giây tiếp theo từ trong những ngôi nhà của ngôi làng trên tấm sứ, thậm chí sẽ có một người đi ra.

Chương 472

Đương nhiên từ mức độ nồng đậm của tà khí này mà xem, cho dù có người đi ra từ trong nhà, chắc chắn cũng không phải người sống.

Ngược lại khả năng là Tống tử sẽ lớn hơn một chút.

Hơn nữa thi thể không có đầu trong cỗ quan tài này cũng trông rất tà tính.

Cái đầu người đối diện thì càng không cần phải nói, Thông Thiên Nhãn của Vương Diệp có thể trực tiếp nhìn thấy tà khí nồng đậm tỏa ra từ trên đó.

Tấm bản đồ này có vấn đề.

Vấn đề không nằm ở thật giả, mà là bản thân tấm bản đồ này đã rất tà tính.

Thậm chí dò xét năng lượng của Vương Diệp cũng cảm nhận được, tà khí trên tấm bản đồ này nhiều đến mức hơi quá đáng.

Đúng lúc này, giáo sư Tôn đã bắt đầu giải mã thông tin trên tấm bản đồ này. "Hai bên Hẻm Tàng Binh có hàng ngàn vạn cỗ quan tài nhỏ, gần như trong tất cả các cỗ quan tài nhỏ đều có tấm sứ như thế này, hai tấm sứ có thể ghép thành một đôi, tổ hợp thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh." "Nhưng trong số đó chỉ có một bộ bản đồ là thật, những bộ còn lại đều là giả." Vương Bàn Tử hỏi: "Vậy làm sao để phân biệt thật giả?" Giáo sư Tôn nhìn Hồ Bát Nhất một cái. "Thủ đoạn suy diễn số học của Hồ Bát Nhất vẫn đáng tin cậy, cái này phải dựa vào những con số trong nửa sau của 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mà giọng hát quỷ âm lúc trước đã hát ra để suy diễn vị trí và tấm sứ cụ thể." "Trên các tấm sứ khác nhau, phương diện sơn thủy đại thể là giống nhau." "Chỉ có những bài thơ từ đề trên đó và hình vẽ quan tài là khác nhau." "Tấm bản đồ này chắc chắn là bản đồ Thôn Địa Tiên thật rồi." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều tò mò, thúc giục giáo sư Tôn mau nói ra sự thật.

Giáo sư Tôn đưa ngón tay ra, định chỉ vào tấm bản đồ sứ.

Vương Diệp lúc này đột nhiên hét lên một tiếng "Cẩn thận!", sau đó lấy hai tấm bản đồ sứ qua.

Những người khác đều giật mình.

Vội vàng hỏi Vương Diệp rốt cuộc là chuyện gì.

Vương Diệp đặt tấm bản đồ sứ trước mặt mình, sau đó chỉ vào một góc trên bản đồ. "Mọi người xem đây là cái gì?" Trước khi được Vương Diệp nhắc nhở, mấy người mặc dù đều đã nhìn thấy hình vẽ trên bản đồ sứ, nhưng không quan sát đặc biệt kỹ.

Bây giờ bị Vương Diệp chỉ một cái, lập tức nhìn thấy ở một góc của tấm bản đồ, có một bóng đen quỷ dị.

Trông giống hình dạng một con mèo.

Vốn dĩ, trong một ngôi làng sơn thủy điền viên, xuất hiện một con mèo cũng không phải là chuyện gì không thể lý giải.

Trong hội họa thời xưa, cũng quả thực đã xuất hiện hình ảnh mèo.

Con mèo này nhìn sơ qua không có gì đặc biệt, chỉ là so với những sân vườn, nhà cửa tương đối đơn giản khác, con mèo này được vẽ khá tinh xảo mà thôi.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn nữa, sẽ phát hiện, con mèo này là sinh vật sống duy nhất trong toàn bộ bản đồ.

Xung quanh bản đồ, trong các đỉnh núi, thung lũng cũng có một số hình vẽ tiên thú dị thú, nhưng rõ ràng có thể thấy, đó đều là những hình trang trí tả ý.

Con mèo này thì không, vì nó đang ở trong ngôi làng trên bản đồ.

Điều quỷ dị hơn là, con mèo này lại còn đang động.

Rõ ràng là được vẽ bằng men màu trên tấm sứ, theo lý mà nói, căn bản không thể di chuyển được.

Nhưng con mèo này lại bắt đầu di chuyển trên tấm sứ.

Hơn nữa hướng di chuyển còn là hướng của cỗ quan tài ở bên phải tấm sứ.

Lúc này Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lên một tiếng, "Không ổn rồi, không thể để con mèo đó đến gần quan tài được." Lúc đầu Shirley Dương, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi còn chưa hiểu chuyện gì.

Nhưng Vương Diệp và Vương Bàn Tử lại lập tức tỉnh ngộ.

Mèo không được tiếp cận quan tài!

Tập tục dân gian này, không phải là phong tục của một nơi, một thời.

Từ rất lâu rất lâu trước đây, trên phạm vi cả nước, bất kể đông tây nam bắc, đều có cách nói tương tự.

Rốt cuộc vì sao mèo không được tiếp cận quan tài, nguyên do có nhiều cách giải thích khác nhau.

Có người nói sau khi mèo xuất hiện có thể sẽ khiến thi thể bật dậy.

Có người nói sẽ khiến thi thể biến thành quái vật mặt mèo.

Còn có người nói sẽ khiến người đã chết hoàn hồn, chỉ có điều sẽ hóa thành tà ma.

Đủ loại cách nói, đều là do mèo và thi thể quá gần nhau, sẽ khiến thi thể sản sinh một sự biến đổi nhất định.

Hơn nữa sự biến đổi này còn là chuyển hóa theo hướng không tốt, không may mắn.

Thi biến, là điều tất nhiên sẽ xảy ra.

Trong mắt Vương Diệp, con mèo đen này còn có một điểm khác biệt nữa.

Đuôi của con mèo được vẽ khá mờ, nhưng vẫn có thể thấy sau lưng nó chắc chắn không chỉ có một cái đuôi.

Hẳn là… ba cái!

Tam Vĩ Miêu Hựu!

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật.

Chả trách từ lúc nãy, Vương Diệp đã có một cảm giác bất an, luôn cảm thấy con Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu chưa chết hẳn, còn có cảm giác cần phải bồi thêm một nhát dao.

Hóa ra ác linh tà ma bên trong con Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu đó, lại thật sự đã trốn thoát ra khỏi cơ quan khôi lỗi.

Không biết cái thứ nhỏ bé này rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để trốn ra.

Có thể thấy, trong lúc cấp bách, ác linh Tam Vĩ Miêu Hựu này cũng không có nơi nào để trốn, lại trực tiếp xông vào trong tấm bản đồ sứ.

Còn hóa thành một phần của bức tranh trên bản đồ.

Phải nói rằng đây là một sự hy sinh rất lớn.

Tốc độ di chuyển của con mèo đen này tuy khá nhanh, nhưng chung quy vẫn là ở trên tấm bản đồ sứ.

Từ khoảnh khắc nó tiến vào bên trong tấm bản đồ, nó đã trở thành kẻ nằm trong tay người khác.

Trừ khi không có ai phát hiện ra nó, đợi đến khi mọi người vứt bỏ tấm bản đồ, có lẽ nó có thể ra khỏi đó.

Nhưng tình huống này, ác linh Tam Vĩ Miêu Hựu có lẽ cũng biết là hoàn toàn không thể xảy ra.

Có Vương Diệp ở đây.

Người đàn ông có thể dễ dàng tiêu diệt Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu này, nhạy bén đến mức khiến ác linh tuyệt vọng.

Nó không thể nào không lường trước được rằng Vương Diệp sẽ phát hiện ra nó.

Vương Diệp cũng đoán được.

Vậy thì ác linh Tam Vĩ Miêu Hựu bị Phong Sư Cổ phong ấn trong cơ thể Khôi Lỗi Tam Vĩ Miêu Hựu này, chắc cũng không phải là thú cưng ngoan ngoãn gì.

Gã tà tính này chắc chắn sẽ làm hết sức mình để gây rối, muốn tiêu diệt cả nhóm người này.

Dù cho là đồng quy vu tận.

Vương Diệp đột nhiên nhận ra, trong lời giải mã của giáo sư Tôn.

Cỗ quan tài không đậy nắp này, thực ra là đại diện cho địa thế núi sông của Vu Hạp Quan Sơn, đặc biệt là khu vực Thôn Địa Tiên.

Cái đầu người đó, thực ra chính là vị trí cụ thể của lăng mộ vua Vu Lăng Di Sơn.

Lối vào Thôn Địa Tiên, chính là nằm trên mối quan hệ tương ứng giữa bức tranh và cái đầu người.

Thi thể trong quan tài, đại diện cho cái gì?

Trong dòng thời gian gốc không hề đề cập.

Nhưng Vương Diệp hiện tại có thể đoán ra, nó hẳn là đại diện cho sự tồn tại cổ xưa và khủng bố hơn của tấm bản đồ này, cũng tức là của lăng mộ vua Vu Lăng Di Sơn.

Vu Hàm chi mộ!

Trong mộ Vu Hàm rốt cuộc có cái gì?

Vương Diệp cũng không đoán ra được.

Nhưng anh có thể phán đoán, thứ tồn tại trong mộ huyệt của đại vu thượng cổ Vu Hàm, tuyệt đối có liên quan đến cổ thần.

Con Tam Vĩ Miêu Hựu này xông về phía cỗ quan tài trong bản đồ sứ.

Điều này có nghĩa là nó muốn đi trêu chọc sự tồn tại khủng bố trong mộ Vu Hàm?

Đánh thức thứ có liên quan đến cổ thần này, để hủy diệt tất cả?

Lông tơ trên người Vương Diệp đều dựng đứng lên.

Anh lập tức nhận ra, khả năng này là rất lớn.

Thứ này đã mất đi cơ thể khôi lỗi của mình, do trốn thoát khỏi sự truy sát của Vương Diệp, nên linh thể của nó cũng tổn thất không nhỏ.

Rất rõ ràng là đã không còn cơ hội lật kèo.

Hiện tại tấm bản đồ sứ cũng đã rơi vào tay Vương Diệp, việc bị lôi ra tiêu diệt đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Chương 473

Nhưng trước khi chết, gây ra chút động tĩnh lớn, quậy phá một trận, tuyệt đối là lựa chọn tất yếu.

Vương Diệp thì không đặc biệt lo lắng về cái gọi là cổ thần.

Chỉ là theo dự tính của Vương Diệp, chuyện Vu Hàm Mộ và Cổ Thần phải đợi sau khi chuyện Địa Tiên Thôn kết thúc, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và Thi Tiên Phong Sư Cổ đều được xử lý xong xuôi mới đến giải quyết.

Nếu bây giờ thứ bên dưới Vu Hàm Mộ lại bị con mèo ba đuôi nhỏ này chọc ra, thì kế hoạch của Vương Diệp sẽ bị phá vỡ.

Thi Tiên Phong Sư Cổ xảo trá, cộng thêm Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã được dòng thời gian cường hóa, bản thân đã rất khó đối phó.

Lại thêm tà linh trong Vu Hàm Mộ, rồi Cổ Thần gì đó ở sâu trong khu mỏ, thật sự khiến người ta có chút lo lắng.

Vương Diệp ra tay nhanh như điện, rất nhanh đã chặn được con Tam Vĩ Miêu Hựu quỷ dị kia trên tấm bản đồ sứ.

Ngón tay loé lên một tia sáng đỏ, một lớp Hồng Liên Hỏa mỏng dính trên bản đồ sứ, vừa vặn chặn ngay đường tiến của con mèo đen.

Vương Diệp không dám thi triển Vô Lượng Nghiệp Hỏa, chủ yếu là lo lắng sẽ đốt hỏng tấm bản đồ sứ.

Ngoài ra Vương Diệp còn có một suy tính khác.

Tấm bản đồ này còn ẩn giấu không ít bí mật, Vương Diệp muốn mượn con Tam Vĩ Miêu Hựu này để tìm ra những yêu tà thổ dân trong Địa Tiên Thôn.

Nếu không thì Vương Diệp đã trực tiếp vỗ một chưởng lửa lên người con Tam Vĩ Miêu Hựu rồi.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến khoé miệng Vương Diệp giật giật.

Hắn không nhịn được mà thầm cảm thán rằng mình đã đánh giá thấp con Tam Vĩ Miêu Hựu nhỏ bé này.

Cái thứ này vậy mà trong khoảnh khắc nhìn thấy Hồng Liên Hỏa trên bản đồ sứ, nó đã nhảy vọt qua ngọn lửa.

Quá dũng mãnh!

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn đều bị dọa cho ngây người.

Lần đầu tiên họ thấy một hình vẽ được tô màu trên đồ gốm lại có thể di động.

Điều đó đã đủ gây chấn động rồi, kết quả lại thấy hình vẽ trên tấm bản đồ sứ này còn có thể nhảy lên.

Nó cứ thế nhảy vọt qua vạch lửa trên bản đồ.

Mấy người bất giác cùng lúc dụi mắt.

“Mắt tôi mờ rồi à?

Vừa rồi thấy cái gì vậy?

Cái thứ kia còn nhảy ra được sao?” Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên một tiếng.

Vương Diệp nghiến răng nói: “Biểu ca, anh không nhìn lầm đâu, thứ này thật sự biết nhảy!” Cảm thấy bị thách thức, Vương Diệp không muốn đợi thêm nữa, lập tức đưa ngón tay ra, hai tay kẹp lấy Vô Lượng Nghiệp Hỏa, trực tiếp giữ chặt con Tam Vĩ Miêu Hựu.

Sau đó, hai ngón tay trực tiếp kéo con Tam Vĩ Miêu Hựu ra khỏi tấm bản đồ sứ.

Hình vẽ Tam Vĩ Miêu Hựu hiện ra trên đầu ngón tay Vương Diệp, vẫn còn đang giãy giụa kịch liệt.

Cảm giác như một hình xăm trên ngón tay Vương Diệp đang ngoe nguẩy.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, bóng con mèo liền hóa thành khói xanh, biến mất hoàn toàn.

Lông mày Vương Diệp vẫn chưa giãn ra.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, một trong ba cái đuôi của Tam Vĩ Miêu Hựu đã biến mất.

Nó hóa thành một vệt đen, trượt về phía chiếc quan tài trên bản đồ sứ.

Vệt đen này quá nhỏ bé và kín đáo.

Vốn dĩ hình con mèo trên bản đồ sứ đã cực kỳ nhỏ, cái đuôi này gần như chỉ mảnh như một sợi lông.

Sau khi nhìn thấy, trong mắt Vương Diệp loé lên một tia sáng.

Bởi vì hắn thấy thi thể trong quan tài dường như bị luồng khí đen chui vào cơ thể kia kích thích, khẽ động đậy.

“Đã tỉnh rồi sao?” Vương Diệp lẩm bẩm.

Một chút tà khí nhỏ như vậy, lại còn là trên một tấm bản đồ sứ, lẽ ra không có cách nào kích hoạt được một sự tồn tại vô danh đã ngủ say dưới lòng đất hàng ngàn năm.

Năm đó, đại vu thượng cổ Vu Hàm trấn áp thứ này chắc chắn cũng đã dùng thủ đoạn đặc biệt.

Không phải thứ gì cũng có thể dễ dàng đột phá được.

Một chút tà khí này, đương nhiên không thể thực sự đánh thức sự tồn tại đáng sợ kia.

Trừ khi là, thứ này đã sớm tỉnh lại rồi.

Vương Diệp lại cẩn thận nhìn kỹ chiếc quan tài trên bản đồ sứ.

Thi thể trong quan tài vẫn như cũ, không hề động đậy thêm.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng tiếp tục dụi mắt, nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt không.

Chỉ có Vương Diệp biết, sự yên tĩnh trước mắt chỉ là tạm thời.

Mức độ nguy hiểm của cổ mộ Địa Tiên Thôn, vượt xa dự tính ban đầu.

Đây đã không còn đơn giản là bị dòng thời gian cường hóa nữa.

Bí mật của Vu Hàm Mộ, sức mạnh của Cổ Thần từ sâu trong khu mỏ.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

“Chúng ta tiếp tục thôi, đừng quan tâm đến thứ này nữa.

Lão Hồ, giáo sư Tôn, hai người suy đoán vị trí cụ thể của Địa Tiên Thôn đi.” Lối vào Địa Tiên Thôn ở ngay gần Tàng Binh Hạp.

Trước khi mọi người tiến vào cửa hẻm Tàng Binh, xung quanh đều là các loại cửa hang động tự nhiên, nhân tạo và bán nhân tạo.

Lối vào Địa Tiên Thôn nằm trong một trong những hang động đá đó.

Chỉ là việc tìm kiếm không hề dễ dàng.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp ở đây cũng rất khó tìm được lối vào thực sự.

Bởi vì khí tức tỏa ra từ hầu hết các cửa hang đều giống nhau.

Dòng khí lưu thông với nhau.

Nhưng người bình thường căn bản không thể đi qua được.

Dùng kỹ năng Thính Lôi Tham Huyệt thì có khả năng tìm được lối vào thực sự.

Nhưng dù là Vương Diệp, cũng phải dùng không biết bao nhiêu quả "Nhị Thích Cước" (pháo nổ), tạo ra tiếng sấm nhân tạo, mới có thể nắm rõ được địa hình phức tạp như mê cung mạng nhện bên trong toàn bộ hang động.

Chỉ riêng cửa hang đã có hàng ngàn vạn cái, bên trong quá phức tạp.

Cách làm hiệu quả nhất vẫn là để Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn suy đoán thông tin trên bản đồ.

Tấm bản đồ này giống như một thiết bị định vị, có thể tìm ra lối vào thực sự.

Dù khó khăn đến mấy, chỉ cần tìm được lối vào Địa Tiên Thôn, việc tiến vào sẽ không còn là chuyện quá khó khăn nữa.

Giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất bận rộn suy đoán thông tin trên bản đồ.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đã suy ra được vị trí lối vào Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp cất tấm bản đồ sứ Địa Tiên Thôn vào không gian hệ thống.

Lúc này, thi thể trong quan tài trên bản đồ vẫn không có thay đổi lớn nào.

Các cửa hang và con đường được sắp xếp theo quy luật của Bát

Môn Trận Pháp.

Nếu người không hiểu nhìn vào sẽ chỉ thấy một mớ cửa hang hỗn loạn khiến người mắc chứng sợ lỗ phát bệnh.

Nhưng một khi đã nghiên cứu và hiểu rõ Bát Môn Trận Pháp, cộng thêm chỉ dẫn trong bản đồ sứ, thì có thể tìm ra được cửa vào thực sự ẩn giấu bên trong.

Lúc này, giáo sư Tôn và Hồ Bát Nhất đã đi đến thống nhất, xác nhận được lối vào thực sự.

Cả nhóm thu dọn đồ đạc, tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh, họ dùng phi hổ trảo leo lên vách đá dựng đứng, tìm được đúng cửa hang rồi chui vào.

Sau khi vào trong, họ phát hiện đường hầm bên trong vẫn như một mê hồn trận.

May mắn là tất cả đều nằm trong dự đoán của hai người.

Sau vài lần lựa chọn ở các ngã rẽ, xuyên qua hẻm núi, cuối cùng họ cũng đi đến cuối đường hầm.

Chuyến đi này mất ba bốn tiếng đồng hồ, đường đi khúc khuỷu, có lúc lại vô cùng dốc.

Ngoài Vương Diệp ra, tất cả mọi người đều đã kiệt sức.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không trụ nổi.

Chương 474

Yêu Muội Nhi dù sao vẫn là một đứa trẻ, cũng thở hổn hển.

Giáo sư Tôn lúc này đã không thể coi là người sống, ngược lại sắc mặt lại tự nhiên.

Cảnh tượng này khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trợn mắt há mồm.

"Phía trước có gió, chắc là không còn xa lối ra." Vương Diệp chỉ về phía một cửa hang tối om phía trước nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Ở đó có mấy phiến đá đen hình lưỡi, thứ này gọi là Thạch Thiệt Sát, là một loại sát hình trong phong thủy.

Nhưng cũng có một cách nói khác, Thạch Thiệt Sát tuy là sát hình, nhưng vẫn có thể tàng phong tụ khí, chỉ là thứ khí tụ được không phải là khí tốt mà thôi.

Xem ra Địa Tiên Thôn thật sự đã đến rồi." Mọi người đều đã rất mệt mỏi, việc có nên tiếp tục đi hay không bắt đầu có chút bất đồng.

Giáo sư Tôn kiên quyết yêu cầu tiếp tục đi.

Hồ Bát Nhất và Yêu Muội Nhi thì sao cũng được.

Vương Bàn Tử mệt lả người, lại còn mang vác nhiều trang bị nhất suốt quãng đường, muốn nghỉ ngơi một chút.

Đến lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp mỉm cười, nhận lấy hành lý trên người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, không nói gì.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh, phía sau Thạch Thiệt Sát, giữa đám đá lởm chởm, họ tìm thấy một cửa địa đạo.

Đây chính là cái gọi là động trong động, núi dưới núi.

Mọi người lần lượt tiến vào địa đạo.

Khi đi, Hồ Bát Nhất và giáo sư Tôn đi trước dò đường.

Tuyết Lỵ Dương bảo vệ Yêu Muội Nhi ở giữa.

Vương Bàn Tử ở lại cuối cùng, đi cùng với Vương Diệp.

Mới đi được chưa đến chục mét, Vương Bàn Tử lén kéo áo Vương Diệp.

“Biểu đệ, đợi một chút, anh có chuyện muốn nói với cậu.” Vương Bàn Tử hạ thấp giọng, vẻ mặt lén lút.

Vương Diệp tự nhiên dừng lại, muốn nghe xem Bàn Tử định nói gì.

“Biểu đệ, cậu có cảm thấy giáo sư Tôn có gì đó không ổn không?

Ông ấy tuổi đã sắp về hưu, lại còn cải tạo lao động ở chợ Thái, mà sức khỏe lại tốt hơn cả tôi?” Hơn nữa tôi luôn cảm thấy trên người ông ấy có một mùi gì đó.

“Cậu đừng thấy tôi bình thường không quá để ý vệ sinh cá nhân, nhưng mũi tôi thính lắm đấy, giáo sư Tôn chắc chắn có vấn đề.” Vương Diệp mỉm cười.

Vương Bàn Tử sau khi được cường hóa, không chỉ sức mạnh và thể lực tăng lên đáng kể, mà cả giác quan cũng nhạy bén hơn rất nhiều.

Vậy mà không cần ai nhắc nhở, đã nhìn ra sự bất thường của giáo sư Tôn.

“Không sai, giáo sư Tôn đã không còn là người sống nữa.” Vương Bàn Tử ban đầu còn sợ Vương Diệp không tin lời mình, đang vắt óc nhớ lại những điểm quỷ dị trên người giáo sư Tôn để thuyết phục Vương Diệp.

Kết quả Vương Diệp lại phán một câu như vậy, khiến một bụng lời của anh ta nghẹn lại ở cổ họng, không nói ra được.

“Biểu đệ... chuyện này là sao?

Giáo sư Tôn không phải người sống?

Ái chà, tôi chịu thua rồi.” Vương Bàn Tử có phần nói năng lộn xộn.

Lần này đến lượt Vương Bàn Tử có chút không tin.

Vương Diệp liền cười nói: “Giáo sư Tôn đã chết, nhưng lại chưa chết hoàn toàn.

Cơ thể ông ấy đã là một Tống tử, nhưng đầu óc vẫn là của người sống, ý thức vẫn là của giáo sư Tôn.” Miệng Vương Bàn Tử há hốc, mắt trợn tròn.

“Biểu đệ, lời này cũng chỉ có cậu nói tôi mới tin.

Đổi lại là người khác nói, tôi sẽ không tin, cho dù là Lão Hồ và tham mưu trưởng Dương nói với tôi, tôi cũng không tin.” Khóe miệng Vương Diệp hơi nhếch lên.

“Họ có lẽ đã cảm nhận được, và cũng đoán được một vài điều.

Nhưng mục đích hiện tại của giáo sư Tôn và chúng ta là nhất trí.

Mặc dù chúng ta đến Địa Tiên Thôn là bị giáo sư Tôn lừa, cuốn sổ tay kia của ông ta bây giờ xem ra cũng là giả, nhưng việc tiến vào Địa Tiên Thôn tìm Thi Tiên Phong Sư Cổ lại cùng mục đích với chúng ta.” “Ông ấy là để hủy diệt Thi Tiên Phong Sư Cổ, Lão Hồ là để lấy được đan đỉnh và đan thư, Bàn Tử anh là vì kỳ trân dị bảo ở đây, còn tôi là để gặp gỡ dị thú tà linh nơi này.

Mọi người chúng ta đều có cái mình cần, cũng không có xung đột gì về bản chất, mọi vấn đề đều có thể coi là mâu thuẫn nội bộ nhân dân.

Đội của chúng ta sẽ không tan rã đâu, yên tâm đi.” Vương Bàn Tử nghe Vương Diệp nói ra bí mật của giáo sư Tôn, đã kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Anh ta quả thực cảm nhận được sự quỷ dị của giáo sư Tôn, nhưng không ngờ lại đến mức như Vương Diệp nói.

Vương Diệp không nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Dù sao thì trong đó cũng liên quan đến một số bí mật mà chỉ có giáo sư Tôn mới biết.

Nếu từ miệng Vương Diệp nói ra sẽ có vẻ quá kinh dị và quái đản.

Vẫn nên đợi đến khi vào Địa Tiên Thôn nghỉ ngơi, để giáo sư Tôn tự mình giải thích cho mọi người thì tốt hơn.

Vương Bàn Tử bị lời của Vương Diệp làm cho choáng váng, trên đường đi không ngừng nhìn về phía giáo sư Tôn.

Rất nhanh, mọi người đã đi hết địa đạo.

Bên ngoài địa đạo là một không gian vô cùng rộng lớn.

Ánh sáng mờ tối, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, nơi này không phải là hẻm núi bên ngoài.

Mọi người vẫn đang ở trong lòng một ngọn núi lớn.

Chỉ có điều, hẻm núi không gian khổng lồ này cũng là một hẻm núi bên trong lòng núi mà thôi.

Sau khi vào trong, còn có thể thấy một ít hoa cỏ.

Những người khác nhìn thấy cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ thấy hơi mới lạ mà thôi.

Vương Diệp và Tuyết Lỵ Dương hai người nhìn những bông hoa cỏ này thì bắt đầu thấy kỳ lạ.

Tuyết Lỵ Dương kỳ lạ là vì các loại hoa cỏ ở đây đều là những loại chưa từng thấy trước đây.

Tuyết Lỵ Dương không phải là nhà thực vật học, nhưng bản thân cũng là một nhà thám hiểm, kiến thức về địa chất học, động vật học, thực vật học vô cùng phong phú.

Về điểm này thì có thể trò chuyện với Vương Diệp.

Thân phận ban đầu của Vương Diệp khi gia nhập bộ ba sắt, chính là ở ngoại ô Trùng Cốc Vân Nam, với thân phận em họ đang học chuyên ngành sinh vật học tại Đại học Nông nghiệp của Hồ Bát Nhất để trà trộn vào.

Mặc dù là thân phận giả, nhưng bản thân Vương Diệp cũng đã học không ít kiến thức sinh vật học.

Khi Vương Diệp xây dựng ruộng thuốc ở Kinh thành, còn đặc biệt thỉnh giáo giáo sư đại học, học tập một cách có hệ thống trong một thời gian.

Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc về chủng loại hoa cỏ ở đây.

Còn Vương Diệp lại kinh ngạc về khí tức trên những loài thực vật này.

Sâu trong núi lớn, không thấy ánh mặt trời.

Nhưng những loài thực vật này chắc chắn có nguồn sáng khác.

Chỉ là thời gian xuất hiện của nguồn sáng này chắc chắn rất ngắn.

Ngoài ra, những loài thực vật này còn có thể hấp thụ các năng lượng khác.

Mà năng lượng đậm đặc nhất trong hẻm núi này, lại chính là âm tà chi khí dưới lòng đất.

Một phần âm tà chi khí này là do địa hình phong thủy của nơi đây, một phần khác là do sự bố trí của Thi Tiên Phong Sư Cổ.

Những loài thực vật có thể sinh tồn ở đây, đều có chút bản lĩnh.

Các loại khí tức trên chúng cũng vô cùng đậm đặc.

Có loại là linh khí, có loại là âm khí, có loại là hàn khí.

Mặc dù tính chất khác nhau, nhưng trong mắt Vương Diệp, chúng đều được coi là cấp bậc thiên tài dị bảo.

Vương Diệp không chút khách khí, trên đường đi cứ thấy thực vật nào linh khí dồi dào là đào vào không gian hư số của mình.

Trong không gian hư số cũng có hẻm núi, hang động.

Hơn nữa trước đây để nuôi cấy một số loại nấm thiên tài địa bảo, Vương Diệp cũng đã tạo ra môi trường tương đối tối tăm.

Trong những môi trường tối tăm đó, trồng những thứ này là thích hợp nhất.

Đáng tiếc là trên đảo Long Vương ánh nắng chan hòa, cho dù là mặt tối của vách đá, cũng dương khí đầy đủ, không thích hợp để trồng loại thực vật này.

Chương 475

Vương Diệp tính toán một hồi, vẫn quyết định trồng trực tiếp tất cả vào không gian hư số.

Ưu điểm của không gian hư số là có thể mô phỏng đủ loại môi trường.

Chỉ cần Vương Diệp đã thấy qua, là có thể trực tiếp tạo ra một cái trong không gian hư số.

Nhược điểm là linh khí chung quy không dồi dào bằng trên đảo Long Vương.

Trên đảo Long Vương là thế cục phong thủy do Vương Diệp tỉ mỉ tạo ra.

Không hề khoa trương khi nói, hướng đi cuối cùng của toàn bộ phong thủy Nam Long đều chảy về đảo Long Vương.

Các loại thiên tài địa bảo được trồng trên đảo Long Vương đều phát triển với tốc độ rất nhanh, và phẩm cấp đều là cực phẩm.

Cộng thêm nơi đây nằm lẻ loi ngoài biển, khoảng cách đến hòn đảo có người gần nhất cũng phải đi thuyền hơn một ngày.

Cha con Cổ Sai Nguyễn Hắc quản lý nơi này khá tốt.

Vương Diệp thông qua cánh cửa không gian hư số cũng có thể tự do ra vào nơi này, tương đương với việc mở một cổng dịch chuyển ở đây.

Khi cần dược liệu cũng có thể đến đây hái bất cứ lúc nào.

Hai nơi bổ sung cho nhau, đều là ruộng thuốc của Vương Diệp.

Vương Diệp đi một mạch về phía trước, thu thập được khoảng mười mấy loại thiên tài địa bảo đặc biệt dưới lòng đất, cấy vào không gian hư số.

Đi về phía trước khoảng mười mấy phút, giữa rừng cây và đá lởm chởm tối đen, họ nhìn thấy một ngôi miếu.

Ngôi miếu này xuất hiện rất đột ngột, cứ thế sừng sững hiện ra trước mặt mọi người.

Ngôi miếu không lớn, xem hình dáng thì có lẽ là phong cách kiến trúc thời Minh-Thanh.

Xung quanh không có sân vườn, mà là một đại điện trơ trọi.

Vương Diệp nhìn vào bản đồ sứ, lập tức phát hiện ở rìa ngôi làng được vẽ trên bản đồ, quả thực có một kiến trúc tương tự.

Vương Diệp thậm chí có thể nhìn rõ hai cây cột cờ cao vút trước đại điện trên bản đồ.

Loại cột cờ tương tự, Vương Diệp cũng đã thấy trước cửa phủ Tổng đốc Trực Lệ.

Thứ này ở thời cổ đại có ý nghĩa đại diện cho công danh.

Chỉ là Quan Sơn Thái Bảo còn cần phải thi cử công danh sao?

Vương Diệp cẩn thận hồi tưởng, nhớ lại trong cốt truyện gốc, ngôi miếu này dường như còn có một vài bí ẩn, liền lưu ý.

Mọi người rất nhanh đã đi đến trước ngôi miếu.

Đại điện của ngôi miếu cao chưa đến hai tầng lầu, trông có vẻ khá lộng lẫy, nguy nga.

Trên đỉnh đại điện có đấu củng, mái cong, còn có ngói lưu ly, ba màu đỏ, vàng, xanh lục giao thoa rực rỡ.

Bốn bức tường xung quanh đều là màu đỏ rực, ngói xanh tường đỏ, phối màu khá ấn tượng.

Trên đỉnh đại điện của miếu treo một tấm biển ngạch lớn.

Trên đó đề chữ Võ Thánh Miếu.

Hai bên câu đối viết “Trung Nghĩa Thần Võ, Phục Ma Hiệp Thiên”.

Đây là miếu Quan Vũ, thờ Phục Ma Đại Đế, Võ Thánh Quan Vũ.

Nhưng Vương Diệp lại nhíu mày.

Miếu Quan Công?

Đùa chắc?

Trong miếu Quan Công sao lại có thể xuất hiện tà khí và khí tức hung bạo?

Yêu tà nào dám ở lại trong miếu Quan Công?

Chán sống rồi sao?

E rằng đây là một miếu Quan Công giả.

Câu đối bên trên cũng không đúng lắm.

Câu đối của miếu Quan Công rất đặc sắc.

“Làm gian phạm pháp mặc ngươi thắp hương vô ích, giữ mình đoan chính thấy ta không lạy thì có sao.” Võ Thánh Quan Công chính là một người thẳng thắn như vậy.

Dân gian sùng bái Quan Công cũng không tầm thường, rất hiếm khi xuất hiện loại câu đối sơ sài, qua loa, khắp nơi đều toát lên vẻ làm cho có lệ như thế này.

Nhưng khi nhìn thấy miếu Quan Đế, Hồ Bát Nhất lại nhắc đến một chuyện.

Khi mọi người đến cổ trấn Thanh Khê, Lão Hồ đã quan sát thế cục phong thủy của trấn Thanh Khê.

Vì vậy vẫn còn ấn tượng, ở ngoại ô trấn Thanh Khê, cũng có một miếu Quan Đế tương tự, nhưng cũng đã hoang phế.

Kết hợp thêm với hình vẽ thôn trang trên bản đồ sứ, có thể phán đoán rằng, đây là dựa theo thế cục của khu nhà cũ ở trấn Thanh Khê, mà xây dựng lại toàn bộ một trấn Thanh Khê dưới lòng đất.

Chắc hẳn là giống hệt với thế cục trên mặt đất.

Đương nhiên, trấn Thanh Khê trên mặt đất sau cuối thời Minh đầu thời Thanh, lại trải qua mấy trăm năm phát triển mới bị bỏ hoang, nên quy mô đã mở rộng không ít, thế cục cũng có một vài thay đổi.

Mặc dù vậy, vẫn có thể đại khái suy đoán ra được thế cục ở đây.

Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, Vương Bàn Tử đưa ra một vấn đề mà anh ta quan tâm nhất.

“Biểu đệ, Lão Hồ, không phải lúc trước chúng ta nói Địa Tiên Thôn là một bảo tàng cổ mộ sao?” “Không phải Thi Tiên Phong Sư Cổ kia đã đem hết những cổ mộ mà lão đào được và những thứ đáng tiền chuyển vào Địa Tiên Thôn sao?” “Vậy bây giờ những cổ mộ đó đâu?

Minh khí đâu?

Những thứ đáng tiền đâu?” Câu hỏi của Vương Bàn Tử làm Hồ Bát Nhất cứng họng, ngẩn ra một lúc không trả lời được.

“Còn nữa, không phải nói năm đó Phong Sư Cổ còn mang theo mấy ngàn, vạn tộc nhân đệ tử cũng tiến vào Địa Tiên Thôn, nhưng bây giờ những người này cũng biến mất rồi.

Cả vạn người đó, cho dù chết rồi, cũng sẽ để lại hài cốt.” Vương Diệp mỉm cười, an ủi Vương Bàn Tử.

“Không cần lo lắng, những thứ này đều sẽ tìm được thôi, chúng ta cứ nghỉ ngơi trước đã, đợi dưỡng đủ sức rồi hãy tìm kiếm kỹ càng sau.” Vương Diệp nói xong, những người khác đều tỏ ý đồng ý.

Đi suốt một chặng đường, ai cũng đã mệt lả.

Trước đó ở trong địa đạo đã là cố gắng hết sức rồi.

Nếu tiếp tục đi nữa, lỡ gặp phải tình huống đặc biệt gì, thì căn bản không có thời gian và tinh lực để xử lý.

Mấy người đều tiến vào trong miếu Quan Đế.

Sau khi vào trong, họ phát hiện bụi bặm bên trong không nhiều, thậm chí còn khá sạch sẽ.

Mặc dù đã ít nhất mấy trăm năm không có ai quét dọn, nhưng trong lòng núi vốn dĩ bụi bặm không nhiều, cũng không có gió lớn, mưa thì càng không, ngược lại được bảo tồn rất tốt.

Mọi thứ giống như đang ở trong một ngôi mộ cổ khổng lồ vậy.

Mọi người ổn định chỗ ngồi trước tượng thần trong đại điện.

Tượng thần là Võ Thánh Quan Vũ tay cầm sách 《Xuân Thu》.

Ngoài Quan Đế ra, hai bên còn có tượng thần Quan Bình và Chu Thương.

Trước tượng thần, còn có một cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao sáng loáng.

Vương Diệp nhìn thấy, khóe miệng khẽ giật.

Quá vô lý.

Cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao này lại là thật!

Hơn nữa còn đã được mài sắc, có thể chém người.

Đặt một cây quan đao thật sự có thể giết người trong miếu Quan Đế, có thật sự ổn không?

Đương nhiên đại đao rất nặng, ít nhất cũng bảy tám mươi cân, người thường căn bản không thể sử dụng nổi.

Rất nhiều quan đao thời cổ đại đều không mài sắc, chủ yếu là để luyện tập sức tay và đao pháp, chứ không phải vũ khí thực chiến.

Nhưng cây đại đao này thì lại quá đáng.

Nhìn có vẻ là dùng để thực chiến.

Hơn nữa trên cây đại đao này còn mang theo sát khí lẫm liệt.

Điều này có chút không phù hợp với thân phận của quan đao.

Quan đao mang sát khí nặng là chuyện bình thường, nhưng dù sao cũng là binh khí của Quan Đế, chính khí lẫm liệt.

Mang theo sát khí thì có chút không đúng.

Vương Diệp cẩn thận quan sát miếu Quan Đế này.

Chương 476

Bên trong điêu lương họa đống, vô cùng hoa lệ.

Trên chiếc bàn dài trước tượng thần, bày ngay ngắn bảy ngọn Thất Tinh Lưu Ly Đăng.

Dầu trong đèn đã hết, nhưng bấc đèn vẫn còn.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp lại thật sự có mang theo đèn dầu.

Hắn bèn đổ dầu vào chén lưu ly.

Đang chuẩn bị đốt lên thì đột nhiên trong lòng giật mình.

Hắn lập tức cất bật lửa đi.

Vương Diệp đã nhớ ra miếu Quan Đế này rốt cuộc là nơi nào!

Miếu Quan Đế này là giả.

Thân phận thật sự của nó là một Pháo Thần Miếu!

Nếu miếu Quan Đế này là giả, và thân phận thật sự của nó là Pháo Thần Miếu.

Hơn nữa theo suy đoán, bên dưới Pháo Thần Miếu này còn có rất nhiều thuốc nổ, hỏa dược các loại.

Vậy thì chắc chắn không thể tùy tiện đốt đèn.

Lửa trần thực sự quá nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều không hiểu lắm.

“Biểu đệ, trước đây không phải chúng ta đều tùy tiện đốt đèn sao?

Hơn nữa thắp cho Quan Đế gia gia một nén hương cũng không vi phạm thân phận chiến sĩ duy vật chủ nghĩa của chúng ta.

Dù sao vị này cũng là đại biểu của trung nghĩa mà đúng không?” Vương Bàn Tử còn muốn đốt Thất Tinh Lưu Ly Đăng.

Vương Diệp vẫn ngăn lại, trực tiếp đáp lại bằng một câu đối miếu Quan Đế mà hắn nhớ được.

“Giữ mình chính trực, thấy ta không lạy thì có sao.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn ra.

Ngược lại, giáo sư Tôn lại gật đầu không ngớt.

“Không sai, là ý này.

Quan Thánh Đế Quân cũng không để ý chút hương khói này, chúng ta không đốt đèn cũng không có vấn đề gì lớn.” Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu đồng ý.

Ở nước ngoài, đặc biệt là những nơi tập trung người Hoa, cũng có tín ngưỡng Quan Đế.

Ngay cả một nhà thám hiểm học giả như Tuyết Lỵ Dương cũng rất quen thuộc với tín ngưỡng Quan Đế.

Vương Bàn Tử nghe mọi người đều nói vậy, cũng không kiên trì nữa.

Đặc biệt là khi thấy Vương Diệp lấy pin và đèn pin từ không gian hệ thống ra, lại càng không còn gì để nói.

Trong không gian hệ thống của Vương Diệp còn có một loại đèn pin đặc biệt, ở dưới đáy tay cầm đèn pin có thể lắp bóng đèn tán xạ.

Loại đèn pin này khi dùng có thể lật ngược lại, đặt mặt phát sáng lớn ban đầu ở dưới.

Bóng đèn tán xạ phía trên có thể dùng làm đèn chiếu sáng khẩn cấp.

Thời đó, bất kể là thành thị hay nông thôn, nguồn cung cấp điện đều không ổn định.

Hàng năm vào mùa cao điểm dùng điện, thường xuyên sẽ bị cắt điện luân phiên.

Ở nông thôn thì chủ yếu dùng nến và đèn dầu, thỉnh thoảng có vài thứ như đèn đất đèn.

Trong thành phố cũng chủ yếu là nến, nhưng cũng có nhà dùng loại đèn pin này.

Ánh sáng đèn pin sáng hơn.

Vì công suất không lớn, nên lượng điện tiêu thụ cũng không quá nhiều.

Vương Diệp còn mang theo mấy cái đèn pin loại này.

Còn pin thì mang theo rất nhiều.

Cho dù cứ để đèn sáng mãi cho đến khi ra khỏi Địa Tiên Thôn cũng dùng không hết.

Vương Diệp rất hào phóng lấy ra hai cái đèn pin, bật bóng đèn tán xạ lên, miếu Quan Đế liền sáng bừng lên.

Những người khác bắt đầu nghỉ ngơi.

Vì không thể đốt lửa, mọi người chỉ có thể uống nước lạnh, ăn chút lương khô để bổ sung năng lượng.

May mắn là tất cả mọi người trong đội đều không phải người kiểu cách, đã quen với điều kiện gian khổ bên ngoài, liền bắt đầu ăn uống.

Chỉ có một mình giáo sư Tôn nói không có khẩu vị, ngay cả một ngụm nước cũng không chịu uống.

Đến lúc này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều đã nhìn ra sự quỷ dị của giáo sư Tôn.

Vương Diệp cũng không muốn tiếp tục kéo dài nữa.

“Lão Tôn, đã đến nước này rồi, ông kể cho mọi người nghe đi.

Ông tự nói cũng đỡ để tôi phải hỏi ra thì khó xử đúng không?” Vương Diệp lạnh lùng nhìn về phía giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Vương Diệp, thở dài một hơi.

Lúc này, ánh mắt của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều tập trung vào giáo sư Tôn.

Những con ruồi xác chết đậu trên người giáo sư Tôn, những vết thi ban xuất hiện trên mặt và người ông, cùng với khí tức quỷ dị trên người ông, cơ thể không biết mệt mỏi không phù hợp với tuổi tác.

Vô số điều quỷ dị, tất cả đều ùa về trong tâm trí mấy người.

Không ngờ rằng giáo sư Tôn không mở miệng giải thích trước, mà lại xé toạc quần áo trên người mình.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều rất cảnh giác, thấy hành động của giáo sư Tôn, còn tưởng ông ta định lấy vũ khí gì đó từ trên người ra, hai người lập tức một người rút đoản kiếm, một người rút nỏ liên châu, đều chĩa về phía giáo sư Tôn.

Kết quả cả hai đều ngây người, hít một hơi khí lạnh, lùi lại mấy bước.

Yêu Muội Nhi sợ đến mức hét lên.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng bịt mắt Yêu Muội Nhi lại, cũng lùi về sau lưng Vương Diệp.

Vương Diệp mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng hít một hơi khí lạnh.

Quỷ dị, thực sự quá quỷ dị rồi.

Sau khi quần áo của giáo sư Tôn bị xé ra, thân thể của ông ta lộ ra hoàn toàn.

Nhưng lúc này, thân thể này đã không thể coi là thân thể của người sống.

Làn da bên ngoài đã phủ đầy thi ban, nhiều chỗ đã khô héo thối rữa.

Thậm chí đã có thể nhìn xuyên qua những phần thối rữa, thấy được những cái lỗ sâu hoắm vào trong cơ thể.

Những cái lỗ này có rất nhiều là do ruồi xác chết và giòi xác chết trên người giáo sư Tôn gặm nhấm tạo ra.

Dày đặc, số lượng không ít.

Khiến người ta nhìn thấy mà nổi da gà.

Chỉ là trước khi tiến vào Địa Tiên Thôn, có một số nơi có Đoạn Trùng Đạo, nên ruồi xác chết và giòi xác chết trên người giáo sư Tôn không bị mang theo qua.

Nếu không, cảnh tượng xuất hiện trước mặt mọi người chắc chắn sẽ còn kinh dị hơn.

Đây đã hoàn toàn không thể coi là một thân thể của người sống.

Từ những cái lỗ đó ngay cả máu cũng không chảy ra.

Thậm chí có thể nhìn xuyên qua những cái lỗ đó thấy được những thứ ở sau lưng giáo sư Tôn.

Lạnh thấu tim gan.

Dù nhìn từ góc độ nào, đây cũng là một xác chết đã chết từ lâu.

Điều khiến người ta kinh hãi là, cái xác thối rữa này lại vẫn giữ được ý thức của giáo sư Tôn.

“Tôi cũng không biết mình bắt đầu biến đổi từ khi nào, có lẽ là từ lúc tiến vào trấn Thanh Khê đã bắt đầu rồi.

Càng đi vào trong tôi càng chắc chắn, tôi đã chết.” Giọng điệu của giáo sư Tôn không nghe ra được là tiếc nuối hay bi thương, bình thản đến lạ.

Nhưng trong tai Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nghe lại như sét đánh ngang tai.

Vương Diệp hắng giọng.

“Giáo sư Tôn, mặc áo vào đi, thuận tiện kể xem rốt cuộc là chuyện gì.

Kể từ đầu, đừng bỏ sót gì.” Giáo sư Tôn gật đầu, cài lại áo, sau đó chậm rãi kể lại một câu chuyện quá khứ khiến mọi người nghe mà kinh tâm động phách.

Lần này giáo sư Tôn kể thẳng từ nguồn gốc của Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 477

Phái Quan Sơn Thái Bảo, lúc ban đầu, chỉ là một đám đạo mộ tặc ở vùng Quan Sơn tây nam.

Chỉ là đám đạo mộ tặc này vận khí tốt, gần Vu Hạp Quan Sơn có rất nhiều ngôi mộ.

Hơn nữa hình thức mai táng cũng rất đặc biệt, chủ yếu là huyền quan táng.

Huyền quan táng có một ưu điểm lớn nhất là không cần phải đào đất, các cơ quan phải đối mặt cũng ít hơn nhiều so với những ngôi mộ lớn phức tạp nguy hiểm kia.

Nói đơn giản, chính là độ khó thấp, ngưỡng cửa thấp, không có quá nhiều yêu cầu kỹ thuật, chỉ cần đủ can đảm là gần như được.

Đương nhiên huyền quan táng cũng có nhược điểm của riêng nó.

Phần lớn huyền quan táng vì quy mô mộ táng, về cơ bản chỉ là một hang động trên vách đá, không gian chật hẹp.

Quan quách phổ biến cũng rất nhỏ, chỉ đủ chứa thân.

Dù sao thì làm lớn cũng không dễ treo lên, chi phí đào hang động trên vách đá cũng không hề rẻ.

Cho nên huyền quan không có mộ lớn, mai táng sơ sài tương đối nhiều.

Vàng bạc châu báu ít hơn rất nhiều so với những ngôi mộ lớn được chôn cất dưới đất.

Cho nên vùng tây nam mặc dù nhiều nơi có hình thức huyền quan táng, nhưng những nơi khác lại không hình thành nên lưu phái đạo mộ.

Nguyên nhân rất đơn giản, rủi ro đạo mộ lớn, lợi ích thấp.

Duy nhất khác biệt chính là vùng Quan Sơn.

Huyền quan táng ở vùng này không chỉ nhiều, mà chất lượng cũng rất cao.

Năm đó vua Vu Lăng Di Sơn mang theo lượng lớn kỳ nhân dị sĩ đến trị thủy khai sơn, cuối cùng đều được chôn cất ở vùng này.

Cộng thêm rất nhiều thuộc hạ, bộ tộc, quan viên của chính vua Vu Lăng Di Sơn, huyền quan táng ở vùng này giàu có hơn nhiều so với những nơi khác.

Đặc biệt là những huyền quan táng của các kỳ nhân dị sĩ đó, trong những chiếc quan tài bằng gỗ tùng lân cổ, chôn theo rất nhiều thiên thư dị khí.

Cũng chính là cái gọi là thiên thư giáp cốt, các loại dị thuật, đan đỉnh chi thuật, đan thư dược liệu pháp khí vân vân.

Phái Quan Sơn Thái Bảo đào những thứ này nhiều rồi, liền học được rất nhiều bí thuật quỷ dị.

Sau khi bản lĩnh tăng lên, tự nhiên liền bén rễ nảy mầm ở vùng này, không ngừng lớn mạnh.

Đến cuối triều Nguyên, Phong Vương Lễ đời thứ nhất đã trở thành một gia tộc lớn có thế lực tại địa phương.

Ngoài nghề chính là Quan Sơn Đạo Cốt, họ còn kinh doanh mỏ muối.

Biến số xảy ra vào thời nhà Minh, liên quan đến vị hoàng đế đầu tiên là Chu Nguyên Chương và nhân vật trứ danh Lưu Bá Ôn.

Tương truyền, trong quá trình chinh phạt thiên hạ, Lưu Bá Ôn, người được cho là trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết trước tám trăm năm, đoán sau tám trăm năm, đã từng gieo một quẻ cho Chu Nguyên Chương.

Vì khi đó đại chiến sắp nổ ra, hiện trường cũng không có gì khác ngoài vài cái bánh nướng mà vua tôi đang ăn.

Lưu Bá Ôn, một tài năng thiên bẩm, đã dùng chính những chiếc bánh nướng đó để lập quẻ.

Đây cũng chính là nguồn gốc của 《Thiêu Bính Ca》 lưu truyền hậu thế.

Quẻ này vốn để xem vận khí của Chu Nguyên Chương, liệu có thể đánh đuổi quân Hồ, khôi phục giang sơn hay không.

Lưu Bá Ôn không chỉ tính ra đại thế của Chu Nguyên Chương mà thậm chí còn tính ra được vận số của nhà Đại Minh mà ông sẽ lập nên, cùng với vận khí của mấy trăm năm sau.

Trong đó, có một điểm khá éo le chính là vận số của Đại Minh.

Lưu Bá Ôn tính ra rằng tuy Đại Minh có thể diệt được nhà Nguyên, khôi phục giang sơn, nhưng mệnh số của vương triều lại không được dài lâu, chưa đầy bốn trăm năm.

Hơn nữa, vận khí của người Hồ chưa dứt, đợi đến khi vận số Đại Minh tận, giang sơn này sẽ lại rơi vào tay người Hồ.

Chu Nguyên Chương là một bậc kiêu hùng, tự nhiên biết rằng từ xưa đến nay không có giang sơn vạn tuế, nhà họ Chu của ông ta ngồi được ba trăm năm giang sơn, hoàn thành được tâm nguyện khôi phục đất nước đã là rất mãn nguyện.

Chỉ có một điều Chu Nguyên Chương lo lắng, đó là chuyện hậu sự của mình.

Thời nhà Nguyên, việc bảo vệ lăng tẩm của các hoàng đế nhà Tống có thể nói là cực kỳ tệ hại.

Lăng tẩm các hoàng đế Nam Tống không chỉ hoang phế mà phần lớn đều bị đào trộm, phá hoại.

Chuyện yêu tăng Dương Liễn Chân Già đào lăng mộ Tống Lý Tông, lấy xương sọ của ông làm chén rượu dâng lên hoàng đế nhà Nguyên, Chu Nguyên Chương đã từng nghe qua.

Lão Chu xuất thân chân đất, rất coi trọng chuyện mồ mả của gia đình.

Nghĩ đến sau này giang sơn lại rơi vào tay người Hồ, ông ta tự nhiên lo lắng lăng tẩm nhà họ Chu cũng sẽ gặp xui xẻo như nhà họ Triệu của Nam Tống.

Đến lúc đó lăng tẩm biến thành đất hoang, xương cốt vùi trong bùn đất, quả là thê thảm vạn phần.

Chu Nguyên Chương biết Lưu Bá Ôn có bản lĩnh thông thiên triệt địa, tự nhiên muốn để Lưu Bá Ôn chủ trì việc xây dựng lăng tẩm hoàng gia.

Kết quả là khi đó chiến sự căng thẳng, Lưu Bá Ôn khuyên Chu Nguyên Chương tạm thời đừng nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy, cứ chiếm lấy giang sơn, đuổi người Mông Cổ về lại sa mạc rồi hãy nói.

Sau đó là những năm chinh chiến liên miên, Chu Nguyên Chương cũng dần quên đi chuyện này.

Mãi cho đến sau này lên ngôi hoàng đế, chuẩn bị xây dựng lăng tẩm mới nhớ lại.

Người đầu tiên Chu Nguyên Chương nghĩ đến vẫn là Lưu Bá Ôn.

Nhưng Lưu Bá Ôn là ai chứ, ông ta sớm đã tính ra trong tính cách của lão Chu có cái mầm mống qua cầu rút ván.

Mục tiêu lớn nhất của Lưu Bá Ôn lúc đó là đùn đẩy trách nhiệm.

Nhưng đẩy cái nồi này cho ai thì lại là một bài toán khó đối với Lưu Bá Ôn.

Lưu Bá Ôn là một kỳ nhân, tự nhiên biết rõ các trường phái như Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan, Bàn Sơn Đạo Nhân và Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Nhưng những trường phái này đều có khuyết điểm riêng.

Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Thiên Quan vốn cùng một mạch, phái này rất am hiểu tầm long điểm huyệt, thuật số phong thủy, bản lĩnh cao cường.

Nhưng để những người này xây dựng lăng tẩm hoàng gia thì lại rất không đáng tin.

Xây dựng hoàng lăng, nói cho cùng vẫn chủ yếu là công tác quản lý và kiến trúc.

Một là những người này đã quen thói nhàn vân dã hạc, tuy không đến mức đơn đả độc đấu, nhưng cũng chỉ hành động theo nhóm nhỏ hai ba người.

Họ không có kinh nghiệm quản lý nhân sự quy mô lớn, hơn nữa cũng không giỏi về kiến trúc, cơ quan các loại.

Người giỏi những việc này lại là Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Tá Lĩnh Lực Sĩ tụ tập trong núi rừng, quân số đông đảo.

Hành động một lần là mấy trăm, thậm chí cả ngàn người.

Thủ lĩnh Tá Lĩnh tự nhiên có kinh nghiệm quản lý.

Hơn nữa, phái Tá Lĩnh Lực Sĩ là cao thủ khai sơn phá thạch, cũng là tay lão luyện trong việc bố trí trận pháp cơ quan.

Về thiết kế phòng trộm, họ cũng có thể làm rất tốt.

Chỉ có điều, đám người này nói cho cùng vẫn là một đám thảo khấu, dân giang hồ, không phục vương pháp.

Đào mộ là nghề phụ, là hạng mục kiếm thêm thu nhập của bọn họ.

Tạo phản mới là công việc chính của những kẻ này.

Nếu là vào cuối thời Nguyên, khi quần hùng khắp nơi nổi dậy, Chu Nguyên Chương có lẽ còn có thể liên lạc với đám người này, xem có thể lôi kéo họ nhập bọn hay không.

Nhưng có lẽ trừ khi bất đắc dĩ, ông ta cũng chẳng coi trọng bọn họ.

Đợi đến khi thiên hạ thái bình, bắt đầu xây dựng lăng tẩm hoàng gia, thì Tá Lĩnh Lực Sĩ lại trở thành đối tượng cần phải trấn áp.

Lão Chu vốn đã lo lăng mộ của mình bị đào, lại thêm đám người này còn giỏi tạo phản, nếu không diệt trừ bọn họ thì thật không phải với tính cách của lão Chu.

Còn lại chỉ có Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nhưng những người Bàn Sơn Đạo Nhân này, danh xưng là đạo nhân, thực chất chỉ là mượn thân phận đạo nhân để che mắt.

Bên trong là thế nào Lưu Bá Ôn vẫn rõ.

Ông cũng biết Bàn Sơn Đạo Nhân chí không ở công danh, thậm chí đào mộ cũng không phải vì tiền tài, mà là để tìm kiếm thuật luyện đan bên trong.

Lưu Bá Ôn đối với Bàn Sơn Đạo Nhân lại có vài phần trân trọng, tâm ý tương đồng.

Vì vậy ông cũng không tiến cử Bàn Sơn Đạo Nhân.

Cuối cùng, cái nồi đen này đã bị Lưu Bá Ôn đẩy cho dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo.

Đương nhiên, lúc đó vẫn chưa có danh hiệu Quan Sơn Thái Bảo.

Người mà Lưu Bá Ôn tiến cử, là Phong gia ở vùng Vu Hạp Quan Sơn.

Chu Nguyên Chương đối với chỉ điểm của Lưu Bá Ôn xưa nay đều răm rắp nghe theo, lập tức cho người đến Vu Hạp tìm người của Phong gia.

Kết quả ban đầu người của Phong gia cũng từ chối.

Dù sao trong lòng cũng sợ hãi.

Chương 478

Người sống bằng nghề trộm mộ, gặp quan phủ thế nào cũng thấy lo.

Lỡ như việc trưng triệu chỉ là cái cớ, lôi người Phong gia đến kinh thành rồi từng người một bị chém đầu, cũng không phải là không có khả năng.

Người Phong gia liền viết một bức thư từ chối với lời lẽ khẩn thiết, dâng lên thiên sứ.

Không ngờ Lưu Bá Ôn đã sớm liệu được người Phong gia sẽ thoái thác.

Ông đưa cho Chu Nguyên Chương một bức họa, bảo Chu Nguyên Chương mang người đến Phong gia, cho họ xem bức họa này, người Phong gia tự nhiên sẽ biết nặng nhẹ.

Đợi đến khi người Phong gia nhìn thấy bức họa này, quả nhiên sợ đến tè ra quần, chỉ có thể ngoan ngoãn tiến kinh.

Bức họa đó chính là bức 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 nổi tiếng.

Nội dung trên tranh là một nhóm người đang ở trên vách đá cheo leo, người thì đu dây ngược tiến vào huyệt mộ trên vách núi, mở nắp quan tài cổ bằng gỗ tùng, kéo thi thể bên trong ra, lấy đi đồ tùy táng, đặc biệt là những thứ như thiên thư dị khí giáp cốt.

Đây đều là bí mật của Phong gia, cũng là nền tảng phát gia của họ, vậy mà lại bị Lưu Bá Ôn biết được.

Người Phong gia tự nhiên biết điều, biết Lưu Bá Ôn đã nể mặt họ.

Nếu không, bức họa này đã trực tiếp có tên là 《Quan Sơn Đạo Mộ Đồ》.

Cuối cùng, họ đành phải ngoan ngoãn tiến kinh gánh nồi cho Lưu Bá Ôn.

Người Phong gia có bản lĩnh thật sự.

Trong thiên thư dị khí có ghi chép rất nhiều bí thuật về phong thủy, cơ quan, phòng trộm.

Thêm vào đó, Phong gia đều hành động theo hình thức gia tộc.

Mỗi lần ít thì mười mấy người, nhiều thì mấy trăm người, kinh nghiệm quản lý cũng phong phú.

Vì vậy, công việc xây dựng lăng tẩm hoàng gia lại được hoàn thành vô cùng tốt đẹp.

Chu Nguyên Chương long nhan đại duyệt, thầm nghĩ người mà Lưu Bá Ôn tiến cử quả nhiên hữu dụng.

Vì thế mới phong cho Phong gia làm Quan Sơn Thái Bảo, phụ trách xây dựng lăng tẩm hoàng thất Đại Minh, đồng thời trấn áp những kẻ trộm mộ trong thiên hạ.

Đây chính là người trong nghề quản lý người trong nghề.

Từ đời Quan Sơn Thái Bảo đầu tiên là Phong Vương Lễ, Phong gia đã nắm giữ việc xây dựng hoàng lăng Đại Minh hơn hai trăm năm.

Đồng thời, họ không ngừng đàn áp các trường phái trộm mộ khác.

Tá Lĩnh Lực Sĩ suy yếu, phải ẩn mình trong núi sâu Tương Tây mai danh ẩn tích.

Hành tung của Bàn Sơn Đạo Nhân càng thêm bí ẩn, số lượng càng hiếm hoi.

Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Thiên Quan bị đàn áp nặng nề nhất.

Mô Kim Phù của Mô Kim Hiệu Úy chỉ còn lại ba chiếc, còn Phát Khâu Thiên Quan thì đến cả ấn Phát Khâu Thiên Quan cũng bị hủy, chính là bị hủy trong tay Quan Sơn Thái Bảo.

Quan Sơn Thái Bảo trở thành trường phái trộm mộ quyền thế nhất, chỉ có điều họ đã được tẩy trắng, một bước biến thành triều thần chính danh.

Suốt thời nhà Minh, hoạt động trộm mộ vô cùng trầm lắng.

Rất nhiều ngôi mộ lớn cũng nhờ đó mà được bảo tồn.

Nhưng đến cuối thời Minh, tình hình thiên hạ đã hoàn toàn khác.

Quan Sơn Thái Bảo đương thời chính là Phong Sư Cổ.

Phong Sư Cổ thấy thiên hạ sắp có biến, bèn đưa ra một đề nghị vô cùng táo bạo với hoàng đế.

Dời hoàng lăng, tái tạo long mạch.

Đề nghị không hợp thời này, tự nhiên bị hoàng đế không vui.

Phong Sư Cổ không những không được lợi lộc gì, ngược lại còn bị giáng chức phạt lương.

Từ đó về sau, lòng ông ta nguội lạnh.

Cộng thêm việc Phong Sư Cổ đã học được rất nhiều thiên thư dị thuật trong dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo, biết rằng thiên hạ sắp thay đổi, vận khí xoay chuyển.

Hơn nữa, huyết quang ngút trời.

Vài chục năm nữa, thậm chí ngay trong đời mình, ông ta có thể nhìn thấy Thần Châu chìm đắm, thiên hạ bị tàn sát thảm khốc.

Vì hoàng đế không tin vào phán đoán của mình, Phong Sư Cổ dứt khoát từ quan về quê.

Lúc này, Quan Sơn Thái Bảo Phong gia đã không còn chỉ là rắn đầu đàn ở vùng Vu Hạp Quan Sơn thuở ban đầu, mà đã trở thành một tông tộc có thế lực vô cùng lớn mạnh.

Việc xây dựng hoàng lăng cũng mang lại nhiều bổng lộc, thêm vào đó Phong gia còn xem phong thủy và xây dựng lăng mộ cho các vương hầu đại quan khác, bất kể là quan hệ hay tiền bạc đều ở đỉnh cao.

Hơn nữa, họ còn độc chiếm việc kinh doanh mỏ muối ở vùng Vu Hạp Quan Sơn.

Phong Sư Cổ từ đó chìm đắm vào thuật luyện đan, muốn cầu trường sinh.

Có tiền lại có người, Phong Sư Cổ rất nhanh cảm thấy những thiên thư dị khí về thuật luyện đan lưu truyền từ trước của Quan Sơn Thái Bảo có chút không đủ dùng.

Ông ta bèn để mắt đến những ngôi mộ lớn khác chưa bị khai quật.

Quan Sơn Thái Bảo bao nhiêu năm xây dựng hoàng lăng, đồng thời còn xây lăng mộ cho đại quan quý tộc, đã đi khắp non sông Thần Châu.

Họ rất am hiểu về cục diện phong thủy trong thiên hạ, cũng thu được rất nhiều thông tin về các ngôi mộ lớn thời cổ đại.

Có tiền, có người, có bản lĩnh, lại có thông tin trực tiếp, Phong Sư Cổ bắt đầu dẫn dắt tộc nhân bước vào thời kỳ trộm mộ điên cuồng.

Thêm vào đó, lúc bấy giờ các trường phái trộm mộ khác đều đã suy yếu, thậm chí bị đàn áp đến mức không thể hoạt động.

Dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo của Phong Sư Cổ trước đây chuyên quản lý và phòng chống trộm mộ.

Binh lính quay người biến thành trộm, tự nhiên trộm mộ càng thêm hung hãn.

Hơn nữa, mục tiêu trộm mộ của Phong Sư Cổ rất rõ ràng, chỉ tìm những ngôi mộ lớn, mộ yêu.

Ngoài vàng bạc châu báu trong mộ, thứ ông ta coi trọng nhất chính là kỳ trân, các loại điển tịch, đan thư, pháp môn tu chân.

Những ngôi mộ quỷ dị mà Vương Diệp và những người khác gặp trước đây, chính là do Phong Sư Cổ đào bới từ các nơi rồi thu thập về.

Chỉ có điều, Phong Sư Cổ vẫn không hài lòng.

Mục tiêu của Phong Sư Cổ là thành tiên, một vài phương pháp tu hành và đan dược đơn giản căn bản không thể thỏa mãn ông ta.

Sau này, Phong Sư Cổ nhớ lại một lời di huấn của tổ tiên.

Lời di huấn này nói rằng Phong gia khởi nghiệp từ việc trộm mộ ở Hạp Quan Tài, những ngôi mộ có giá trị trong Hạp Quan Tài về cơ bản đều là của thuộc hạ Vu Lăng Di Sơn Vương năm đó.

Nhưng, Phong gia tuyệt đối không được động đến lăng tẩm của chính Vu Lăng Di Sơn Vương.

Một là vì Phong gia khởi nghiệp đã mượn vận khí của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Hai là tương truyền trong lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương này có đủ loại cơ quan đặc biệt quỷ dị nguy hiểm, ngay cả lão tổ tông của Phong gia cũng không giải quyết được.

Ba là còn có một truyền thuyết, Vu Lăng Di Sơn Vương chưa hề chết.

Ông ta đã tu thành thi tiên trong chính ngôi mộ của mình.

Phong Sư Cổ trước đây chỉ để mắt đến những nơi khác mà lại bỏ qua ngay trước mắt.

Bây giờ nhớ lại lời di huấn của tổ tiên, làm sao còn nhịn được.

Đối với Phong Sư Cổ mà nói, thuyết vận khí hoàn toàn có thể khống chế.

Từ xưa đến nay không có vận khí nào không suy tàn, ngay cả vận khí hoàng gia kéo dài hơn bốn trăm năm cũng cực kỳ hiếm, huống chi là một Vu Lăng Di Sơn Vương cỏn con.

Đồng thời, cái gọi là cơ quan bí thuật, đối với một Quan Sơn Thái Bảo đã đào không biết bao nhiêu ngôi mộ lớn, mộ yêu trong thiên hạ, đồng thời còn xây lăng tẩm cho hoàng gia, thật sự không có gì đáng sợ.

Phong Sư Cổ không tin trên đời này còn có cơ quan bí thuật mà mình không phá được.

Đặc biệt là điểm thứ ba.

Điều này đúng là gãi trúng chỗ ngứa của Phong Sư Cổ.

Thi tiên!

Phong Sư Cổ vất vả nửa đời người, thứ ông ta muốn chính là thành tiên.

Từ xưa đến nay đã có thuyết thi giải thành tiên.

Thi tiên tự nhiên cũng là điều mà Phong Sư Cổ có thể hiểu được.

Nếu ngay trước cửa nhà mình, trong lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương đã có thi tiên, vậy thì còn tốn công chạy khắp cả nước làm gì cho khổ?

Phong Sư Cổ huy động sức mạnh của Phong gia, bắt đầu khai quật lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương ở gần trấn Thanh Khê.

Cuối cùng tự nhiên là thành công.

Nhưng vào thời điểm ban đầu khai quật lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương, rốt cuộc đã đào được những thứ gì, Phong Sư Cổ rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong ngôi mộ cổ, không một ai biết.

Phong Sư Cổ kín như bưng.

Chương 479

Mấy trăm năm qua, Phong gia cũng không có mấy người biết được bí mật này.

Điều duy nhất người ta biết, chính là sau khi Phong Sư Cổ từ trong lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương trở về, đã đóng cửa từ chối tiếp khách, nhốt mình trong nhà.

Giống như một người tu hành bế quan tu luyện, một hơi qua ba tháng mới xuất quan gặp người.

Phong Sư Cổ xuất hiện trở lại tính tình đại biến, còn nói mình đã tu thành chân tiên, đắc được đại đạo.

Ông ta phán rằng đại kiếp nạn của thiên hạ sẽ giáng xuống trong vòng hai mươi năm, đến lúc đó Thần Châu chìm đắm, ngay cả rừng sâu núi thẳm ở vùng Vu Hạp cũng không thể tránh khỏi.

Sinh linh lầm than, xương trắng đầy đất, mười nhà thì chín nhà trống không.

Chỉ có tiến vào Hạp Quan Tài, khai phá một sơn trại thần tiên bên trong lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương, mới có thể biến thành Đào Hoa Nguyên trong truyền thuyết, trốn tránh chiến loạn.

Lời nói này của Phong Sư Cổ không biết là lừa người hay ông ta thật sự nhìn thấu được thiên cơ.

Nhìn từ sự phát triển thực tế sau này, những gì Phong Sư Cổ nói không sai.

Trong vòng hai, ba mươi năm, Tứ Xuyên liên tiếp hứng chịu các cuộc tàn sát, vùng Vu Hạp ở phía đông Tứ Xuyên cũng không thể tránh khỏi, thậm chí vì lý do con cháu của Sấm Vương, nơi đây còn trở thành khu vực giằng co dai dẳng với quân Thanh.

Mười nhà chín trống không không phải là cách nói khoa trương, thậm chí còn là nói giảm nói tránh.

Nếu không có cuộc di dân lấp đầy Tứ Xuyên sau này, khu vực này gần như đã bị Trương Hiến Trung, quân Thanh, loạn phỉ các loại giết sạch.

Phong Sư Cổ lúc đó tự xưng là địa tiên, nói muốn độ hóa tộc nhân của mình và cả bá tánh phàm nhân xung quanh.

Điều kiện là phải theo Phong Sư Cổ tiến vào trong núi sâu, đi xây dựng tiên phủ của địa tiên.

Việc xây dựng này kéo dài mười mấy năm.

Phong gia ở vùng Quan Sơn là một gia tộc lớn, đã tồn tại mấy trăm năm.

Uy tín và của cải tích lũy không thể đếm xuể.

Phong Sư Cổ trước đó lại đi đào mộ lớn, mộ yêu khắp thiên hạ, cũng thu thập được vô số trân bảo.

Tất cả những thứ này đều bị Phong Sư Cổ chuyển vào trong cái gọi là Địa Tiên thôn.

Nhưng phàm việc gì cũng có ngoại lệ.

Mặc dù phần lớn mọi người đều tin vào lời của Phong Sư Cổ.

Nhưng người bình thường vẫn có.

Dù sao thì việc sống trong một huyệt mộ dưới lòng đất, không thấy ánh mặt trời, lại còn tu hành pháp môn thi tiên, nghe đã thấy tà khí, chắc chắn sẽ có người hoài nghi.

Trong số người Phong gia không vào Địa Tiên thôn, người đứng đầu là Phong Sư Kỳ.

Những người này mang theo một bộ phận nhỏ người Phong gia, tiếp tục sinh tồn ở vùng Vu Hạp, kinh doanh mỏ muối.

Phong Sư Cổ cũng khá nghĩa khí, nói rằng cho dù có người Phong gia không tin ông ta cũng không sao.

Nếu sau này thật sự gặp phải chiến loạn gì đó, nghĩ thông rồi muốn vào Địa Tiên thôn, thì có thể dựa vào 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 mà ông ta để lại, cùng với bản lĩnh truyền đời của Quan Sơn Thái Bảo, tiến vào bên trong.

Bên ngoài Địa Tiên thôn bị Phong Sư Cổ bố trí rất nhiều cơ quan bí thuật, người thường căn bản không vào được.

Thậm chí để đối phó với Mô Kim Hiệu Úy chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, Phong Sư Cổ còn đặc biệt thiết lập Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đáng sợ, mười hai năm mới mở một lần.

Phong Sư Kỳ cũng là cao nhân, dám phản đối Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, bản lĩnh cũng không hề nhỏ.

Sau khi dẫn một bộ phận tộc nhân rời đi, cuộc sống cũng khá ổn.

Trước khi lâm chung, Phong Sư Kỳ đã để lại cho hậu nhân một bí mật kinh thiên động địa.

Hóa ra ông ta đã sớm nhìn ra, cục diện phong thủy ở gần trấn Thanh Khê có chút vấn đề lớn.

Ở đây có hai nơi là đất quý phong thủy, một nơi nhỏ hơn, hình dáng giống như đầu người.

Nơi này chính là nơi chôn cất của Vu Lăng Di Sơn Vương, cũng chính là Ô Dương Vương.

Cục diện phong thủy của nơi này thích hợp để chôn cất bạo chúa.

Khí tức phong thủy trong địa mạch tích tụ rất nhiều khí tức hung bạo, sát phạt.

Muốn tiêu trừ những khí tức này, cách đơn giản thô bạo nhất chính là tuẫn táng, chôn theo người sống!

Vì vậy trong Hạp Quan Tài, bên ngoài mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương, số người bị tuẫn táng đặc biệt nhiều.

Xương cốt chồng chất, quan tài san sát.

Thậm chí cả những công tượng, nô lệ bị tuẫn táng trong quan tài treo trên vách đá cũng có thể tạo thành hình dạng của một đại vương không đầu.

Dưới lòng đất càng không cần phải nói, số lượng còn nhiều hơn.

Nói không ngoa, thi khí ở nơi này nặng đến mức mỗi tấc đất, mỗi phiến đá, mỗi viên gạch mộ đều thấm đẫm.

Vương Diệp nghe đến đây, lập tức đoán ra Tôn giáo sư đã biến thành hủ thi vào lúc nào.

E rằng ngay sau khi vừa tiến vào Hạp Quan Tài không lâu, Tôn giáo sư đã bắt đầu chuyển biến.

Ngoài mảnh đất quý hình “đầu người” nơi có lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương, nơi này còn có một mảnh đất quý phong thủy khác.

Đây là điều mà Phong Sư Kỳ đã nhận ra khi theo Phong Sư Cổ khai quật huyệt mộ ở ngoại vi Quan Sơn, sau đó tiến vào trong mộ cổ của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Diện tích của mảnh đất quý phong thủy này còn lớn hơn cả nơi đặt lăng tẩm của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Về hình dáng, nó trông giống như một chiếc quan tài khổng lồ vô tận không có nắp.

Chiều rộng bên trong quan tài có thể đến vài dặm, chiều dài hơn mười dặm.

Mảnh đất quý phong thủy với diện tích như vậy đã không còn thích hợp để xây dựng lăng tẩm nữa, không trấn được.

Trừ phi là cấp bậc như Tần Thủy Hoàng.

Hơn nữa, trên những ngọn núi đá vách quan tài xung quanh còn có đủ loại hoa văn hình rồng phượng, hoa cỏ được hình thành tự nhiên, vô cùng lộng lẫy.

Bên trong quan tài, địa thế nhấp nhô, hình dáng trông giống như một thi thể không đầu.

Ngọn núi quan tài này hoàn toàn do thiên nhiên tạo thành.

Theo phán đoán của Phong Sư Kỳ, e là nó đã có từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Nhưng, ngọn núi quan tài này cũng đã sớm bị người ta phát hiện.

Thậm chí thời gian phát hiện còn sớm hơn cả Vu Lăng Di Sơn Vương.

Vào thời thượng cổ, ở khu vực này đã có việc chôn quan tài gần núi quan tài để trừ hung, làm phép.

Phong Sư Kỳ nghi ngờ rằng, ở nơi núi quan tài này, cũng chôn cất một nhân vật phi thường nào đó.

Chỉ có điều thời gian đã quá xa xưa, có thể truy ngược về thời thượng cổ, nên rốt cuộc là ai thì không thể biết được nữa.

Vì thi khí ở đây còn nặng hơn, nên sau khi Phong Sư Cổ trở về cũng trở nên khác thường.

Trông ông ta chẳng khác nào một Tống tử.

Vương Diệp nghe đến đây, cẩn thận đánh giá Tôn giáo sư một lúc.

Sắc mặt Tôn giáo sư u ám, hiển nhiên cũng đã nghĩ đến bản thân mình.

Phong Sư Kỳ phán đoán, Phong Sư Cổ lúc đó đã bị tà ma xâm nhập, không còn là người sống, cũng không phải là thi tiên gì, mà ngược lại càng giống yêu ma quỷ quái hơn.

Thậm chí những tộc nhân mà Phong Sư Cổ đưa vào Địa Tiên thôn, rất có khả năng đều bị ông ta đưa vào để bồi táng.

Phong Sư Kỳ còn cảm thấy sau này Phong Sư Cổ chắc chắn có khả năng sẽ từ trong mộ cổ bước ra, hóa thành yêu vật, gây hại cho nhân gian.

Phong Sư Kỳ lúc đó không có đủ chứng cứ chứng minh Phong Sư Cổ đã bị yêu hóa, uy tín và bản lĩnh lại không bằng Phong Sư Cổ, một khi trở mặt có thể sẽ bị giết.

Cách duy nhất là khuyên nhủ những người thân cận và những người tin tưởng mình, không đi theo Phong Sư Cổ vào Địa Tiên thôn.

Giữ lại càng nhiều người càng tốt, bảo tồn dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo, đồng thời còn để lại di ngôn, dặn dò hậu nhân Quan Sơn Thái Bảo, nếu có cơ hội, nhất định phải tiêu diệt thi tiên, không để nó gây hại cho nhân gian.

Tiếc thay, suy nghĩ của Phong Sư Kỳ rất tốt, cách làm cũng khá cẩn trọng, không hề đối đầu trực diện.

Nhưng Phong Sư Kỳ không ngờ rằng dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo sau cú sốc này lại suy sụp không gượng dậy nổi.

Nhân khẩu Phong gia ngày càng thưa thớt.

Việc tích lũy của cải cũng bắt đầu chậm lại.

Dưới sự biến động của thiên hạ, rất nhiều sản nghiệp và tài sản cũng đều mất hết.

Thậm chí còn có một bộ phận tộc nhân còn lại sau khi chứng kiến thảm cảnh của thiên tai, lại cho rằng Phong Sư Cổ mới là đúng, quay trở lại để vào Địa Tiên thôn.

Nhưng không một ai thành công.

Vấn đề lớn nhất là sự truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo ngày càng ít đi.

Tuy không trực tiếp đứt đoạn, nhưng nội dung truyền thừa đời sau không bằng đời trước.

Mỗi đời thất truyền một chút, chưa đầy trăm năm, bản lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo đã mất đi bảy tám phần.

Chương 480

Muốn vào Địa Tiên thôn, ngoài 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 ra, còn cần phải có đủ loại thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo mới có khả năng.

Các loại thuật ngũ hành, kỳ môn, phong thủy, bát quái độn giáp v.v.

Độ khó quá cao.

Đến thời Thanh Mạt, nhân khẩu Phong gia của Quan Sơn Thái Bảo thưa thớt, còn lại một vị là Phong Tư Bắc, đã lên núi Thanh Thành xuất gia làm đạo sĩ.

Cả đời học tập đạo thuật, muốn bù đắp những thủ đoạn gia truyền của Quan Sơn Thái Bảo.

Đợi đến khi hai người con trai trưởng thành, ông liền nói với họ rằng, mình sẽ vào Địa Tiên thôn để trừ khử địa tiên, nếu không may chết ở trong đó, hai người đều không cần nhặt xác.

Ông chết cũng phải ở trên con đường dẫn đến Địa Tiên thôn, dõi theo xem có ai đến phá giải cơ quan của Địa Tiên thôn, trừ khử yêu tiên hay không.

Nghe đến đây, ngay cả Vương Diệp trong lòng cũng cảm thấy một trận u ám.

Hóa ra cỗ thi thể mà mọi người nhìn thấy khi tiến vào hẻm núi Quan Sơn, lại chính là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, hơn nữa còn là cha của Tôn giáo sư.

Điểm này là điều mà Vương Diệp trước đó cũng không hề nghĩ tới.

Hai người con trai của Phong Tư Bắc chính là Phong Học Văn và Phong Học Vũ.

Phong Học Văn lớn hơn khoảng năm, sáu tuổi.

Sau khi Phong Tư Bắc qua đời, Phong gia xem như đã triệt để suy vong.

Phong Học Văn lúc đó cũng chỉ là một chàng trai trẻ, nếu đặt ở hiện tại vẫn còn là vị thành niên.

Đang ở tuổi đi học, Phong Học Văn đã làm cái nghề rất có tương lai là thổ phỉ trên núi.

Em trai Phong Học Vũ còn quá nhỏ, chỉ mới mười mấy tuổi, đến làm thổ phỉ cũng không ai nhận.

Không còn cách nào khác, cuối cùng phải cho làm con nuôi của một vị tài chủ không có con cái.

Tài chủ họ Tôn, nên đã đổi tên thành Tôn Học Võ.

Chuyện sau này về cơ bản Vương Diệp cũng khá quen thuộc.

Tôn Học Võ chính là Tôn giáo sư.

Vốn đã biết chữ, lại được một gia đình tài chủ nhận nuôi, nên có may mắn đi theo con đường học vấn.

Hơn nữa vì thời trẻ ít nhiều cũng đã học được một vài bản lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, nhận biết được một số văn tự thiên thư thời thượng cổ, thậm chí cả một phần chữ khoa đẩu, giáp cốt và các loại văn tự hiếm gặp khác.

Dưới cơ duyên xảo hợp, ông trở thành một học giả nghiên cứu, chuyên phụ trách công việc giải mã các ký hiệu, biểu tượng trên văn vật.

Sau này vì xuất thân là con trai địa chủ, bị coi là hắc ngũ loại, bị hạ phóng đến Quả Viên Câu để lao động cải tạo.

Vạn vạn lần không ngờ, ở đây ông lại gặp được anh trai mình là Phong Học Văn.

Lúc này, Phong Học Văn đã sớm không còn là thổ phỉ.

Sau khi làm thổ phỉ, vì cũng biết một chút kỹ thuật trộm mộ do Quan Sơn Thái Bảo truyền lại, sau này ông ta gia nhập Thường Thắng Sơn, lại trở thành một thành viên của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Không ai có thể ngờ chuyện trên đời lại kỳ lạ đến thế.

Hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo lại trở thành một thành viên của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Sau này nữa, thủ lĩnh của Thường Thắng Sơn, đạo khôi Tá Lĩnh mất tích.

Người mất tích này thực ra chính là Trần Ngọc Lâu, cụ thể mất tích thế nào thì anh em Phong Học Văn, Phong Học Vũ không biết, nhưng Vương Diệp lại biết.

Thật trùng hợp, Vương Diệp còn quen biết ông ta.

Dòng dõi Tá Lĩnh tan rã, Phong Học Văn lại cùng hai kẻ trộm mộ lang thang từ Tây Bắc đến trà trộn với nhau.

Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản.

Câu chuyện này lại dính dáng đến câu chuyện về Nê Nhi Hội và mộ Hoàng Bì Tử.

Sau này Phong Học Văn và tên Hán gian Dương Nhị Đản tan rã.

Phong Học Văn tuy không học điều tốt, một đường làm thổ phỉ, nhưng cũng biết phải đối đầu với bọn quỷ Nhật.

Sau này ở Đông Bắc, ông ta dứt khoát đầu quân cho kháng liên.

Ở kháng liên đánh quỷ Nhật không ít năm, nhưng cái tật giang hồ trên người vẫn không sửa được.

Đến khi triều đại kết thúc, trong nước không còn chiến tranh lớn, Phong Học Văn lúc đó đã là đoàn trưởng, nhưng cũng hoàn toàn không còn đất dụng võ.

Con người này toàn thân trên dưới đều là tật xấu, ăn chơi gái gú, cờ bạc, không thiếu thứ gì.

Nếu không phải vì biết đánh trận, công lao không nhỏ, không biết đã bị xử bắn bao nhiêu lần.

Đến thời kỳ vận động, ông ta bị ảnh hưởng, cũng bị đi lao động cải tạo.

Sau khi đến Quả Viên Câu, hai anh em nhận ra nhau, cuối cùng Phong đoàn trưởng quyết định không làm nữa, về quê, tìm đến Địa Tiên thôn trong truyền thuyết của tổ tiên, một là muốn mang thi thể của cha mình về an táng, hai là muốn xem trong Địa Tiên thôn có bảo bối gì không.

Kết cục thì Vương Diệp cũng đã biết.

Cái thi thể gặp trong địa đạo sau khi xuống khỏi đài Hách Hồn chính là của Phong đoàn trưởng.

Tôn giáo sư, tức Phong Học Vũ, sau khi biết anh trai mình đã đến Địa Tiên thôn, trở về cũng bắt đầu nghiên cứu về chuyện này.

Thêm vào đó, Phong Học Văn cũng đã truyền thụ không ít bí thuật của Quan Sơn Thái Bảo.

Những điều này khiến Tôn giáo sư dự định đi tìm anh trai mình, tiện thể thăm dò Địa Tiên thôn.

Nhưng Tôn giáo sư rất biết mình biết người.

Ông biết bản lĩnh Quan Sơn Thái Bảo của mình học còn không bằng anh trai Phong Học Vũ nữa.

Nếu đi, khả năng lớn cũng là đi nộp mạng.

Ông nhớ lại lúc Phong Học Văn rời đi đã từng nói, trên đời này Quan Sơn Thái Bảo đã suy vong.

Tá Lĩnh Lực Sĩ từ sau khi đạo khôi Trần Ngọc Lâu mất tích cũng đã tan rã.

Dòng dõi Bàn Sơn Đạo Nhân thì đã bao nhiêu năm không thấy tung tích.

Phát Khâu Thiên Quan từ thời Đại Minh đã bị Quan Sơn Thái Bảo cắt đứt truyền thừa, đến ấn cũng không còn.

Chỉ có dòng dõi Mô Kim Hiệu Úy là còn lưu truyền.

Không chỉ lưu truyền, mà còn vì năm đó đã để lại ba chiếc Mô Kim Phù, sau này đã tạo nên một truyền kỳ là Trương Tam Liên Tử.

Một người đeo ba phù, trở thành người trung hưng của dòng dõi Mô Kim.

Sau này chắc chắn có truyền thừa.

Nếu có thể tìm được Mô Kim Hiệu Úy, thì khả năng phá giải bí mật của Địa Tiên thôn là rất lớn.

Nói không chừng còn có thể hoàn thành di nguyện của tổ tiên, tiêu diệt yêu tiên trong Địa Tiên thôn.

Tôn giáo sư từ đó về sau liền để ý đến tin tức của Mô Kim Hiệu Úy.

Không ngờ lại thật sự gặp được Hồ Bát Nhất và những người khác ở Cổ Lam huyện, trong bối cảnh Mê quật Long Lĩnh.

Ông biết Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chính là truyền nhân của Mô Kim Hiệu Úy.

Sau đó là một kế hoạch dài hơi.

Ông để cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi suốt chặng đường, tưởng rằng đã nắm được thóp của Tôn giáo sư, lừa ông ta đến đây.

Thực ra tất cả đều là do Tôn giáo sư sắp đặt.

Nghe xong câu chuyện dài này, ngay cả Vương Diệp, người biết phần lớn nội tình, cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn ở những đoạn kinh tâm động phách.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác thì nghe đến ngây người, mắt tròn mắt dẹt.

Nhất thời họ quên mất rằng Tôn giáo sư đã là một hủ thi đầy lỗ thủng.

Tôn giáo sư nói đến cuối cùng, với một vẻ mặt hiên ngang chịu chết, đầy nghĩa khí.

Cứ như thể việc nói dối lừa người là do ông ta bất đắc dĩ vậy.

Khiến Vương Bàn Tử tức đến muốn đánh người.

Vẫn là bị Vương Diệp cản lại.

Vương Diệp đương nhiên không quan tâm, dù sao mục tiêu anh đến đây cũng không phải là kim đỉnh nội đan gì đó.

Anh chỉ đơn thuần đến đây để thu hoạch.

Mục tiêu lớn nhất ngoài những món trân bảo giống như Vương Bàn Tử, còn có những dị thú tà linh như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nhắc đến Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Vương Diệp lập tức hỏi Tôn giáo sư về tình hình cụ thể của thứ này.

Theo kinh nghiệm trước đây của Vương Diệp, đại BOSS trong mỗi một bối cảnh đều được tăng cường sức mạnh.

Mức độ nguy hiểm của dòng thời gian này cao hơn rất nhiều so với kịch bản gốc.

Chương 481

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chắc cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, Tôn giáo sư đã giới thiệu qua về tình hình của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Vương Diệp nghe mà hít một hơi khí lạnh.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nguyên bản là một loại quái vật quỷ dị nằm giữa thực vật và động vật.

Chữ “giáp” trong tên không phải chỉ áo giáp, mà là chỉ những thứ như bùa chú độn thuật.

Nguồn gốc sớm nhất của nó, thật sự có chút liên quan đến các đại vu thời thượng cổ.

Tương truyền thứ này do Vu Hàm phát minh ra.

Thứ này được tạo ra bằng đồ đồng thời thượng cổ, sau đó dùng máu của người chết oan để ủ thành gỉ đồng.

Gỉ đồng được ủ bằng những dược liệu này, hoàn toàn không phải là thứ gỉ đồng được tạo ra bằng máu chó, bùn đất ở những nơi như Lưu Ly Hán hay Phan Gia Viên.

Loại gỉ đồng này có sinh mệnh, là một dạng sống.

Hơn nữa vì oán khí cực nặng, cộng thêm một loại nguyên tố nào đó trong đồ đồng thời Thượng Tam Đại mà bây giờ cũng không rõ, sinh vật được tạo ra cực kỳ đáng sợ.

Cuối cùng, nó từ từ men theo các kẽ hở, lỗ hổng của núi đá mà phát triển thành một loại quái vật khổng lồ có gai, giống như mạng nhện.

Thứ này đáng sợ nhất khi được đặt gần huyệt mộ, vì nó có thể không ngừng hấp thu âm khí tà khí của huyệt mộ.

Sau khi trưởng thành, nó giống như những loại cây ăn thịt như cây bắt ruồi, cực kỳ nhạy cảm với những vật sống xâm nhập vào gần đó.

Chỉ cần có thứ gì đến gần, nó sẽ đâm gai ra, hút máu của người, biến xương cốt thành nước mủ, cuối cùng nuốt chửng toàn bộ.

Những điều này vẫn chỉ là thao tác thông thường.

Trong dòng thời gian nguyên bản, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng có uy lực tương tự.

Nhưng rõ ràng khi đến dòng thời gian này, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã được tăng cường.

Sự nâng cấp rõ ràng nhất là sức sống của nó trở nên ngoan cường hơn.

Thứ này không sợ lửa đốt, không sợ nước ngâm.

Bản thân nó là sản vật của kim loại bị gỉ, nên không sợ nước lửa.

Đốt quá lửa sẽ biến thành kim loại lỏng, ngâm lâu sẽ biến thành nhiều gỉ đồng hơn.

Hơn nữa, ở thế giới này, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn có một cái "căn".

Mệnh căn của nó tương đương với bộ rễ của thực vật.

Nếu không loại bỏ bộ rễ, dù cho Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có bị chém giết, bị tiêu diệt, thì rất nhanh sẽ có một Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mới mọc ra.

Tốc độ mọc lại này cực kỳ nhanh.

Nguyên nhân chính là sự biến đổi thứ hai, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ngoài việc có thể hấp thu âm tà chi khí trong phần mộ, còn có thể hấp thu địa khí của sông núi xung quanh.

Điều này rất đáng sợ.

Một con quái vật có thể hấp thụ cả khí vận phong thủy, sức sống ngoan cường của nó tuyệt đối không chỉ tăng lên một bậc.

Ngoài địa khí của sông núi xung quanh, thứ này còn có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Nghe nói nó đã được Phong Sư Cổ cải tạo, thêm vào một số thuật tu hành đan đỉnh lên trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Thao tác này cực kỳ nguy hiểm, giống như việc khai mở linh trí cho yêu thú vậy.

Yêu thú nhất định phải khai mở linh trí rồi mới có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, thực sự bước lên con đường tu hành.

Trong truyền thuyết có Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi, hay miêu yêu này nọ, đều là những động vật thường thấy.

Mặc dù ít nhiều đều mang chút tà tính, nhưng không phải tất cả đều có thể được gọi là gia tiên.

Chỉ những con đã khai mở linh trí, có tu hành, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, mới được gọi là gia tiên.

Những động vật này chẳng qua là do bản thân linh khí sung túc, nên dễ dàng khai mở linh trí hơn mà thôi.

Vốn dĩ một sinh vật nằm giữa thực vật và động vật như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng không thể tự mình khai mở linh trí, có được ý thức riêng.

Phần lớn thời gian nó đều hành động theo bản năng, thậm chí không thể phân biệt địch ta.

Chỉ có điều, thao tác của Phong Sư Cổ quá mức khoa trương, trực tiếp khai mở linh trí cho Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, khiến nó có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tự mình tu hành.

Điều này lại làm thực lực của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tăng thêm mấy bậc, thậm chí là một sự thăng cấp về bản chất.

Tóm lại, thứ này bây giờ đã biến thành một phiền phức lớn.

Những năng lực tăng cường khác Vương Diệp còn có thể chấp nhận được.

Một là trên người Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mang kịch độc và tính ăn mòn cực mạnh.

Độc tính thì thấy máu là chết.

Đương nhiên Vương Diệp không sợ.

Tính ăn mòn đối với các loại phòng ngự lại rất hiệu quả, hiệu quả phá giáp vượt trội.

Long Thần Khải của Vương Diệp không ngừng được cường hóa, cũng có thể chống đỡ được.

Cộng thêm năng lực tái sinh của bản thân, Vương Diệp cũng không quá lo lắng về vấn đề ăn mòn.

Ngoài ra, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn có một số năng lực quỷ dị khác.

Nhưng ở chỗ giáo sư Tôn lại không có thêm thông tin gì.

Vương Diệp thầm đoán trong lòng, rất có khả năng là hiệu quả kiểu nhiễm thi độc.

Dù sao đây cũng là quái vật được nuôi dưỡng bằng máu của những thi thể đầy oán khí.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể coi là kiệt tác tập thể của các đại vu thời thượng cổ.

Cách phá giải có thể có, nhưng trên thế giới này bây giờ đã không còn ai biết.

Vương Diệp cũng không biết.

Vương Diệp chỉ có thể dùng sức phá khéo, dựa vào thực lực để đối đầu trực diện.

Tuy nhiên, trong lúc nghe giáo sư Tôn giảng giải, Vương Diệp lại phát hiện một vấn đề rất rõ ràng.

Trong dòng thời gian thế giới ban đầu, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vẫn rất dễ nhận thấy.

Khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đi dọc đường, họ đã phát hiện ra những vết ăn mòn màu đồng xanh trong tầng đá gần Địa Tiên Thôn.

Nhưng bây giờ, nhóm người của mình đi qua lại không phát hiện ra vết ăn mòn màu đồng xanh nào, cũng không có dấu vết của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Theo tính ì của dòng thời gian, mức độ nguy hiểm không thể giảm xuống, chỉ có tăng cường và tăng cường rất nhiều mà thôi.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không thể vô duyên vô cớ biến mất.

Khả năng lớn hơn là, ngoại hình của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng đã xảy ra một số thay đổi.

Thậm chí không còn xuất hiện màu đồng xanh, một đặc điểm rất rõ ràng, khiến người ta liếc mắt là thấy, mà đã biến thành một loại có thể thay đổi màu sắc của chính mình, hòa làm một thể với nham thạch xung quanh.

Điều này thật sự khó chịu.

Việc phát hiện ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp càng trở nên khó khăn hơn.

Lời của giáo sư Tôn không chỉ khiến Vương Diệp có chút bất ngờ, mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương càng nghe càng kinh hồn bạt vía.

Cho dù là hình thái ban đầu của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cũng đã đủ mạnh mẽ.

Mọi người chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bỏ mạng tại đây.

Kết quả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn trở nên mạnh mẽ và quỷ dị hơn.

Chuyến đi đến Địa Tiên Thôn lần này, e rằng lành ít dữ nhiều.

Vương Diệp thấy sĩ khí của cả đội có chút sa sút, liền mỉm cười nói: “Chúng ta cũng không cần quá lo lắng, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tuy mạnh, nhưng chúng ta cũng không phải dạng dễ xơi.” “Con bạng tổ ở Nam Hải Quy Khư to hơn cả ngọn núi nhỏ, chẳng phải cũng bị chúng ta giải quyết rồi sao?” “Đến cả chân long dưới đáy biển chúng ta còn giao đấu qua, còn có gì phải sợ?” Lời của Vương Diệp ít nhiều cũng giúp sĩ khí của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tăng lên một chút.

“Biểu đệ cậu nói đúng, chúng ta phải coi trọng kẻ địch về mặt chiến thuật, coi thường kẻ địch về mặt chiến lược, tất cả yêu ma quỷ quái đều là hổ giấy!” Vương Bàn Tử tràn đầy tự tin, lớn tiếng nói.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu đồng tình.

Đúng lúc này, bên ngoài ngôi miếu nhỏ nơi mọi người đang ở đột nhiên vang lên một tràng âm thanh quỷ dị.

Âm thanh truyền đến từ một nơi rất cao và xa.

Có chút giống tiếng sấm rền trước cơn giông bão bên ngoài.

Đồng thời lại càng trầm đục hơn, mang theo chút âm thanh ma sát kim loại khiến người ta ê răng.

Hơn nữa, âm thanh từ nơi rất xa đang ngày một đến gần, lại còn di chuyển với tốc độ cao, mang đến một cảm giác áp bức khiến người ta không thở nổi.

Đây mới chỉ là âm thanh, thứ quỷ dị hơn chính là ánh sáng.

Chương 482

Trong Địa Tiên Thôn nằm trong lòng núi, vốn dĩ tối đen như mực, gần như không có một chút nguồn sáng nào.

Trong nham thạch khoáng thạch có một số ít có thể phát ra chút huỳnh quang.

Nhưng nơi này dù sao cũng không phải mỏ khoáng, cũng không phải đỉnh núi pha lê bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chi phối như ở Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân.

Cho dù so với trời đêm không trăng không sao, nơi này còn tối hơn.

Đưa tay ra không thấy năm ngón là sự thật khách quan, không phải là câu hình dung.

Nhưng cùng với âm thanh cuồn cuộn truyền đến, phía trên Địa Tiên Thôn còn xuất hiện một vầng sáng màu đỏ máu quỷ dị.

Ánh sáng khá mạnh, khiến toàn bộ diện mạo của Địa Tiên Thôn hiện ra trước mắt mọi người.

Mắt Vương Diệp rất tốt, Đại La Động Quan vô địch.

Nương theo ánh sáng đỏ máu này, anh lập tức quan sát toàn bộ Địa Tiên Thôn.

Nhìn lướt qua, điều rõ ràng nhất là một dải đất dài nhô lên ở trung tâm lòng núi.

Trông có chút giống như một thi thể không đầu đang nằm trên mặt đất.

Sau đó, trên dải gò đất giống như thi thể này, từng ngôi nhà nối tiếp nhau được xếp thành hàng.

Vương Diệp thậm chí còn có ảo giác, thi thể này giống như một con quái vật thượng cổ nào đó, còn những ngôi nhà này là vảy hoặc gai ngược mọc trên người con quái vật đó.

Nhìn kỹ lại, những công trình kiến trúc này đều mang phong cách thời Minh.

Ngói xanh tường trắng, tường đầu ngựa đều rất rõ ràng.

Mang phong cách kiến trúc Huy phái Giang Nam, lại pha trộn thêm một số phong cách độc đáo của khu vực Tây Nam.

Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương ban đầu định đô ở Kim Lăng, Quan Sơn Thái Bảo Phong gia từng làm quan ở Kim Lăng nhiều năm, cho dù sau này dời đô đến Yến Kinh, Quan Sơn Thái Bảo cũng được coi là quan viên lễ chế lưu thủ ở Nam Kinh.

Vì vậy, phủ đệ của Phong gia ở Kim Lăng năm đó không nghi ngờ gì là phong cách Huy phái Giang Nam.

Mà kiến trúc của Địa Tiên Thôn được xây dựng sau khi Phong Sư Cổ của Phong gia ẩn lui mấy chục năm, đã có sự kết hợp nhất định với phong cách Tây Nam bản địa.

Mỗi ngôi nhà đều có sân, lớn nhỏ khác nhau.

Cả ngôi làng cách ngôi miếu nơi Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đang ở không xa lắm.

Mắt Vương Diệp rất tốt, thậm chí có thể nhìn rõ một số đồ trang trí trên những ngôi nhà này: song hoa, đầu tường, ngói úp và cả vòng cửa, tranh môn thần trên cửa lớn.

Giữa quần thể kiến trúc này, có một cụm kiến trúc đặc biệt nổi bật.

Mấy cổng vòm cao lớn, và một vài ngôi nhà cao tầng.

Vương Diệp vừa nhìn qua đã cảm thấy những cổng vòm và kiến trúc này rất quen mắt.

Anh lập tức nhận ra, chúng gần như y hệt nhà cũ của Phong gia và cổng vòm bên ngoài mà mọi người thấy khi vừa vào trấn Thanh Khê.

Điểm khác biệt là kiến trúc ở đây được bảo tồn hoàn chỉnh hơn.

Nhà cũ của Phong gia ở trấn Thanh Khê rõ ràng chỉ còn lại một phần.

Cổng vòm cũng không còn nguyên vẹn.

Mà nơi này, hẳn là dáng vẻ nguyên thủy nhất của nhà cũ Phong gia ở trấn Thanh Khê.

Cả ngôi làng vô cùng yên tĩnh.

Dưới ánh sáng đỏ quỷ dị, giữa tiếng ma sát ầm ầm, ngôi làng lại tĩnh lặng đến lạ thường.

Tất cả cửa ra vào, cửa sổ đều đóng chặt, không một ánh đèn, cũng không một bóng người.

Xa hơn nữa, phía dưới gò đất giống như thi thể, là rất nhiều thực vật rậm rạp, tương tự như những loài thực vật mà Vương Diệp đã thu thập vào không gian Hư Số.

Trông chúng vô cùng tươi tốt, nhưng lại không phải màu xanh, mà toàn là màu vàng và trắng.

Dưới ánh sáng đỏ chiếu rọi, chúng trông như những chiếc lá khô bị nhuộm máu tươi, không có chút sức sống nào, toát ra một phong cách quỷ dị.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa, là ở phía xa hơn.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ Địa Tiên Thôn nằm trong lòng núi, vách đá xung quanh hẳn phải giống như những hang động, mỏ khoáng thông thường, do tự nhiên tạo thành.

Bây giờ nhờ ánh sáng đỏ mà nhìn, tự nhiên thì đúng là tự nhiên, nhưng lại không hề bình thường chút nào.

Vách đá của các hang động bên ngoài đều lồi lõm không bằng phẳng, mang những đường vân tự nhiên của đá, có chỗ đứt gãy, vỡ nát.

Nhưng vách đá xung quanh đây lại là những vách núi thẳng đứng.

Trông không giống vách đá núi, mà giống tường đá hơn.

Nhưng giống nhất vẫn là ván quan tài.

Xung quanh Địa Tiên Thôn, giống như một chiếc quan tài khổng lồ vô tận.

Một đầu rộng một đầu hẹp, một đầu cao một đầu thấp, trên ván quan tài còn có những hoa văn điêu khắc rồng phượng hoa cỏ hình thành tự nhiên.

Có một khoảnh khắc, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều hoảng hốt.

Họ còn tưởng mình đã bị thu nhỏ lại, biến thành kích thước của côn trùng, tiến vào một chiếc quan tài đá cổ đại.

Cảnh tượng quỷ dị, cộng thêm âm thanh đầy áp bức cuồn cuộn kéo đến và ánh sáng đỏ máu, khiến Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều sợ chết khiếp.

Tiếng ma sát này có sức xuyên thấu đặc biệt, cảm giác khó chịu mà nó mang lại còn mạnh hơn gấp nhiều lần so với tiếng kim loại cào vào kính.

Cảm giác như có thứ gì đó chui vào đầu óc người ta mà khuấy đảo.

Ánh sáng đỏ lóe lên một lúc rồi biến mất, còn âm thanh thì kéo dài khoảng mười mấy phút.

Đến khi hoàn toàn yên tĩnh trở lại, mấy người trong miếu đã bị những âm thanh này hành hạ đến mức tinh thần sắp sụp đổ.

“Rốt cuộc mấy thứ quỷ quái này là gì?” Bàn Tử hỏi.

“Lão Hồ, anh từng làm công binh, chuyên đào hầm núi, có từng gặp phải tình huống thế này chưa?” Hồ Bát Nhất cau mày, cẩn thận hồi tưởng.

“Cũng có một vài tình huống tương tự, các chuyên gia gọi là địa minh, nhiều lính già chúng tôi thì gọi là địa long.” “Những âm thanh này nói chung đều liên quan đến biến động địa chất dưới lòng đất, như đá vỡ, di chuyển, đôi khi còn là điềm báo của động đất.” “Trước đây tôi cũng từng gặp những âm thanh tương tự, nhưng không giống với âm thanh vừa rồi lắm.” “Tiếng địa minh trầm hơn, thường phát ra từ sâu dưới lòng đất.” “Âm thanh vừa rồi rõ ràng là tiếng ma sát, hơn nữa còn đi qua trên đỉnh đầu, người không biết còn tưởng có tàu hỏa chạy qua trên đầu mình ấy chứ.” Nói đến đây, Hồ Bát Nhất rõ ràng cũng có chút mơ hồ.

Ngược lại, Tuyết Lỵ Dương lại gật đầu.

Cô nói ở các thành phố lớn bên M quốc có tàu điện ngầm.

Âm thanh vừa rồi quả thực có chút giống tiếng tàu điện ngầm chạy ở tầng trên.

Chỉ có điều tiếng ma sát kịch liệt và chói tai hơn nhiều, tốc độ di chuyển dường như còn nhanh hơn cả tàu điện ngầm, có chút phi lý.

Giáo sư Tôn suy nghĩ một lúc rồi nói, trong bố trí ban đầu của Địa Tiên Thôn, hình như có một thứ gọi là đèn vạn năm.

Hơn nữa còn được làm bằng đồ đồng.

Chỉ có điều, trong truyền thuyết đèn vạn năm phải phát ra ánh sáng màu xanh lục, dù sao cũng được làm bằng đồ đồng.

Ánh sáng đỏ là không đúng rồi.

Đồng thời đèn vạn năm chỉ có thể giải thích ánh sáng, hoàn toàn không thể giải thích được âm thanh này.

Nếu Hồ Bát Nhất, người từng làm công binh, cảm thấy đó không phải là địa minh, vậy thì không thể nào là địa minh.

Vương Diệp cau chặt mày.

Không hợp lý mới đúng.

Ngay lúc nãy, Vương Diệp đã cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng đang lan tỏa khắp ngọn núi.

Mức độ mạnh mẽ của luồng sức mạnh này thậm chí còn lớn hơn cả Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Hồi ở trên núi Côn Luân, Vương Diệp có thể đánh bại Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nói thật cũng là nhờ một phần may mắn.

Bây giờ sức mạnh của thứ này còn cao hơn Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ sau khi được Phong Sư Cổ khai mở linh trí, thứ này đã tu hành trong núi được mấy trăm năm.

Mấy yêu thú, tà linh khác tu luyện mấy trăm năm, có thể chỉ mới thành hình.

Giống như Tiểu Thanh trong truyện Bạch Xà, tu hành năm trăm năm, tu vi vẫn kém xa chị gái.

Nhưng...

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không phải là xà yêu.

Cũng không giống với hồ yêu, chồn vàng.

Bản thân Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể coi là thứ được ngưng tụ từ oán khí và âm khí giữa trời đất.

Oán khí trên người nó quá nặng.

Một khi bắt đầu tu hành, tốc độ hấp thu tu vi cũng nhanh hơn, cộng thêm việc thứ này chiếm cứ cả ngọn núi Quan Tài, ai biết được các khe nứt dưới lòng đất còn sâu đến mức nào.

Vừa có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, vừa có thể hấp thu phong thủy địa khí.

Chương 483

Hoàn toàn không phải dị thú bình thường có thể so sánh.

Thứ này có thể sánh ngang với linh thú như chân long ở Nam Hải.

Mấy trăm năm đã đủ để nó biến thành một tồn tại quỷ dị và mạnh mẽ hơn cả tà linh đỉnh cấp.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, Vương Diệp cảm thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp càng phù hợp với danh xưng địa tiên hơn.

Mà còn là đại địa tiên.

Ánh sáng đỏ máu và âm thanh quỷ dị vừa rồi, không nghi ngờ gì chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Thứ này đã cảm nhận được có người xâm nhập, bắt đầu từ từ tỉnh giấc.

Chỉ có điều, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dường như chưa ra tay, có lẽ cũng muốn xem xét xem kẻ xâm nhập rốt cuộc là loại hàng gì.

Vương Diệp đứng ngẩn người ở cửa miếu.

Mấy người còn lại đều đã lùi lại khỏi vị trí cửa sổ.

Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Yêu Muội Nhi và Tuyết Lỵ Dương đang nhỏ giọng bàn bạc gì đó trước tượng thần.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa vài câu, sau đó định đẩy cửa miếu ra ngoài xem xét.

Không ngờ không đẩy thì thôi, vừa đẩy mới phát hiện cửa miếu đã bị khóa chặt.

Vừa rồi bên ngoài có dị tượng, mọi người đều trốn trong miếu Quan Đế.

Hồ Bát Nhất thuận tay đóng cửa miếu lại.

Bây giờ phát hiện cửa không mở được, anh cũng sốt ruột, vội vàng lại gần, loay hoay mãi vẫn không mở được.

“Không ổn rồi, thứ này bên trong có cơ quan ngầm, khoảnh khắc đóng cửa lúc nãy đã khóa chặt rồi.” Yêu Muội Nhi cũng lại gần, kiểm tra một lát rồi phát hiện ra đó là một loại khóa tuyệt hộ, sau khi vào cửa nếu không thiết lập cơ quan tương ứng, chỉ cần tiện tay đóng cửa là sẽ bị khóa chết bên trong.

Muốn mở ra cực kỳ khó, cho dù là Tiêu Khí Lý lão gia tử đích thân đến, muốn mở loại khóa tuyệt hộ cấp độ này cũng phải mất một hai ngày.

Vương Diệp lại rất háo hức muốn thử.

Dù sao từ khi có được Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, một trong những thuộc tính được kích hoạt chính là phá khóa.

Chuyên phá giải các loại khóa cơ quan.

Vừa hay được dịp thử tài.

Vương Diệp đương nhiên biết ngôi miếu đổ nát này không có gì tốt đẹp.

Nhưng chính vì biết đây là nơi nào, đại khái cũng biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, ngược lại không quá lo lắng.

Nơi này nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng có thể thu được không ít lợi ích.

Khóa tuyệt hộ này chính là một trong số đó.

Sau khi có được Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, cũng cần phải không ngừng luyện tập thực hành, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Đồng thời ngôi miếu Quan Đế giả này, thực chất là Pháo Thần

Miếu, âm tà chi khí đặc biệt nồng đậm, bạo liệt chi khí cũng đặc biệt nồng đậm, chắc chắn có âm tà, hẳn là có thể kiếm được chút đồ tốt.

Vương Diệp hét lên một tiếng, bảo mọi người đừng thắp đèn nến, sau đó bật đèn pin đội đầu của mình, đi đến cửa miếu, cẩn thận nghiên cứu.

Vừa mới bắt tay vào, Vương Diệp đã nhận ra lợi ích của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật.

Phối hợp với năng lực nhìn đêm, Vương Diệp gần như trong nháy mắt đã nắm rõ cấu tạo bên trong và nguyên lý đại thể của khóa tuyệt hộ trên cửa miếu.

Đồng thời, để nắm rõ hoàn toàn chi tiết kết cấu bên trong của khóa tuyệt hộ, Vương Diệp bắt đầu phát huy kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt.

Anh dùng mũi kiếm Toái Tinh gõ nhẹ vào cửa miếu ở vị trí gần khóa tuyệt hộ.

Dựa vào đôi tai có thính lực tuyệt vời và năng lực tái tạo không gian, chỉ mất vài phút, toàn bộ kết cấu bên trong của khóa tuyệt hộ đã hiện ra rõ ràng trong đầu Vương Diệp.

Sau khi nắm rõ tất cả chi tiết cấu trúc bên trong của khóa tuyệt hộ, bây giờ Vương Diệp phải đối mặt với một vấn đề giống như một bài toán phức tạp.

Cần phải tìm ra hướng giải quyết.

Đổi lại là người thường, cho dù biết được kết cấu bên trong của khóa tuyệt hộ, biết thứ này rất tinh xảo, cũng không có cách nào giải được trong thời gian ngắn.

Bậc thầy về ổ khóa như Tiêu Khí Lý giải được khóa này cũng không thành vấn đề, nhưng cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Bởi vì tuy Tiêu Khí Lý biết kiến thức cơ bản về giải khóa, nhưng vấn đề cụ thể lại thiên biến vạn hóa.

Cơ quan trên khóa tuyệt hộ này cũng vô cùng tinh xảo.

Vương Diệp thì đơn giản, thuộc tính phá khóa của Ngũ Hành Cơ Quan Thuật, tương đương với bí kíp giải đề.

Kỹ năng làm bài trực tiếp đạt cấp tối đa.

Vương Diệp chỉ mất vài phút đã nghĩ ra phương pháp mở khóa tuyệt hộ này.

Đúng lúc chuẩn bị mở, đột nhiên trong ý thức vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ nhận được thông tin hoàn chỉnh về Khóa Cửu Hoàn Linh Lung, nhận được bản vẽ cơ quan, Khóa Cửu Hoàn Linh Lung, nhận được một trăm điểm Quốc Vận.” Lại còn có thu hoạch bất ngờ?

Vương Diệp trước đây cứ nghĩ chỉ sau khi giết được dị thú, tà linh mới có cơ hội sao chép bản vẽ cơ quan.

Không ngờ sau khi nhận được thông tin cơ quan, cũng có thể nhận được bản vẽ.

Nói cách khác, sau này Vương Diệp có thể sao chép một cái Khóa Cửu Hoàn Linh Lung.

Mặc dù nhất thời Vương Diệp chưa nghĩ ra mình cần dùng loại cơ quan này ở đâu, nhưng có là tốt rồi.

Đồ tốt không chê nhiều.

Đúng lúc này, sau lưng Vương Diệp vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Là giọng của Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi cũng thật thảm.

Suốt đường đi theo Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, cô bé đã kinh hồn bạt vía, tuy có Tuyết Lỵ Dương bảo vệ bên cạnh, nhưng đối với một cô gái mười mấy tuổi, chuyến phiêu lưu này vẫn quá kích thích.

Yêu Muội Nhi vốn định xem Vương Diệp mở khóa tuyệt hộ thế nào, kết quả vì không kìm được sự tò mò và sợ hãi, đã dùng đèn pin soi vào tượng thần trong miếu.

Kết quả không xem thì thôi, vừa xem liền phát hiện tượng thần trong miếu không phải là tượng Quan Đế gia gia mà mọi người thấy lúc mới vào, mà là một pho tượng hung thần ác sát hoàn toàn chưa từng thấy.

Những người khác nghe thấy tiếng hét của Yêu Muội Nhi cũng quay đầu nhìn lại.

Kết quả phát hiện trên bệ thờ quả thực không còn là Quan Nhị Gia nữa.

Mà đã biến thành một nhân vật không cao lắm, vừa lùn vừa gầy, đồng thời mặt mũi hung tợn xấu xí như ác quỷ.

Con ác quỷ này còn có mũi cao mắt sâu, tóc xoăn, ngay cả màu mắt cũng không đúng.

Lại là một phiên quỷ.

Trong tay nó còn ôm một vật hình trụ đen thui như khúc gỗ khô.

Vương Diệp nhếch mép, hít một hơi khí lạnh.

Đây là Pháo Thần sao?

Xấu có hơi quá đáng rồi đấy.

Nhưng đối với việc Pháo Thần là một phiên quỷ, Vương Diệp lại có thể chấp nhận.

Dù sao thứ giống như khúc gỗ đen mà nó ôm trong tay được gọi là Phật Lang Cơ.

Trong truyền thuyết, đây là tên gọi chung cho người Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha.

Các loại hỏa pháo, hỏa thương thời đó, quả thực là do bọn phiên quỷ này truyền vào.

Pháo Thần Miếu thờ một phiên quỷ cũng có thể hiểu được.

Chỉ là hơi xấu một chút.

Nhưng điều khiến Vương Diệp cảm thấy mừng rỡ, thực ra là khẩu Phật Lang Cơ mà pho tượng này cầm trong tay.

Cũng không biết người xây ngôi miếu này năm đó nghĩ thế nào, đặc biệt thích dùng hàng thật.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao trước mặt Quan Nhị Gia là hàng thật đã khai phong, bây giờ khẩu Phật Lang Cơ trong tay tên phiên quỷ Pháo Thần này cũng là hàng thật.

Một khẩu pháo sắt.

Đối với khẩu pháo Phật Lang Cơ thời Minh cách đây mấy trăm năm, Vương Diệp đương nhiên không có hứng thú lớn.

Nhưng thứ này lại mang theo âm tà chi khí nồng đậm, nên khiến Vương Diệp có chút hứng thú.

Vương Diệp còn chẳng thèm mở cửa miếu nữa.

Anh lao thẳng đến chỗ tượng Pháo Thần, đưa tay sờ lên khẩu Phật Lang Cơ của pho tượng.

Một loạt tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Hệ thống kiểm tra được ký chủ tiếp xúc với Pháo Sắt Lạnh Âm

Thần, hấp thu một trăm điểm Quốc Vận.” Ừm, quả nhiên là đồ tốt, Vương Diệp không nói hai lời, trực tiếp bẻ gãy hai cánh tay của tượng phiên quỷ Pháo Thần, sau đó cho khẩu Phật Lang Cơ vào không gian hệ thống của mình.

Chương 484

Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Pháo Sắt Lạnh Âm Thần.” Vương Diệp liếc qua thuộc tính của khẩu pháo sắt này, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Cũng khá thú vị.

Uy lực chưa nói đến, nhưng thuộc tính thì cũng được.

Về mặt uy lực, khẩu pháo này thế nào cũng không bằng hỏa pháo hiện đại.

Nhưng về mặt thuộc tính, Pháo Âm Thần có thể đi kèm rất nhiều hiệu quả quỷ dị.

Đầu tiên là giảm tốc.

Sau khi bị Pháo Âm Thần bắn trúng, bất kể là phương tiện giao thông hay sinh vật, đều sẽ bị giảm tốc nghiêm trọng.

Hiệu quả này rất chí mạng đối với những thứ bay trên trời như máy bay.

Nếu không có tốc độ, sẽ dễ bị thất tốc rơi xuống.

Đối với các phương tiện giao thông khác cũng cực kỳ chí mạng.

Ngoài giảm tốc ra còn có thể làm suy yếu đáng kể phòng ngự của mục tiêu.

Điều này tương đương với một kỹ năng nguyền rủa cực mạnh.

Dùng để gây sát thương thì bình thường, nhưng nếu có thể phối hợp với vũ khí hiện đại hơn, tuyệt đối cực kỳ chí mạng.

Dù sao hiệu ứng chỉ cần trúng là giảm tốc này, thông thường chẳng ai chịu nổi.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, quyết định đặt khẩu Pháo Âm Thần này lên đảo Bạch Long Vương.

Trên đảo Bạch Long Vương có súng máy hạng nặng, còn có một số vũ khí hạng nặng khác có thể kiếm được từ những nơi khác ở Nam Dương.

Sức chiến đấu của hai cha con Nguyễn Hắc và Cổ Sai cũng khá mạnh.

Nguyễn Hắc tuy là ngư dân, nhưng ở một nơi như Nam Dương, lại xuất thân từ Nam Việt, nói chưa từng sờ vào súng là không thể nào.

Chỉ có điều không phải xuất thân từ quân đội chính quy, hẳn là dân du kích.

Nếu không, Hồ Bát Nhất, người từng làm đại đội trưởng, từng ra chiến trường, từng đối đầu trực diện với quân Nam, không thể nào hợp tác với Nguyễn Hắc.

Mặc dù vậy, hai cha con Nguyễn Hắc và Cổ Sai cũng có thể coi là võ đức đầy mình, thông thạo thao tác các loại vũ khí hạng nặng.

Thêm khẩu Pháo Âm Thần này, phối hợp với các loại súng máy hạng nặng, pháo phòng thủ bờ biển, pháo phòng không cỡ nhỏ, có thể biến căn cứ bí mật của Vương Diệp thành một pháo đài mà hải tặc bình thường cũng không dám lại gần.

Đương nhiên, chỉ dựa vào cha con Nguyễn Hắc Cổ Sai cũng không đủ, Vương Diệp còn đặt rất nhiều khôi lỗi máy móc đã được cải tạo trên đảo Bạch Long Vương.

Cộng thêm Ngũ Hành Cơ Quan Thuật vừa có được, đến lúc đó lại bày thêm một số cơ quan trận pháp, cạm bẫy, đảo Bạch Long Vương cho dù là Mã Nhuận có đến, cũng phải chịu thiệt.

Thao tác tay không đoạt Phật Lang Cơ của Vương Diệp khiến giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi nhìn đến ngây người.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thì đã quen không thấy lạ.

Tốc độ của Vương Diệp cực nhanh, mọi người vừa mới nhìn rõ tượng Pháo Thần, khẩu Phật Lang Cơ đã bị đoạt đi.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương mới phản ứng lại, hỏi Vương Diệp đây là thứ gì.

Thực tế mấy người này ngay cả Pháo Thần Miếu cũng không nhận ra, tượng phiên quỷ Pháo Thần tự nhiên cũng không biết.

Nhưng Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn hai người lại đều biết.

Yêu Muội Nhi lúc nhỏ thậm chí còn từng thấy Pháo Thần Miếu.

Trên pho tượng này cũng có cơ quan.

Bên ngoài được bọc một lớp tượng thần bằng vải đay sơn mài.

Một khi cơ quan bị kích hoạt, không chỉ cửa miếu bị khóa tuyệt hộ khóa lại, mà lớp tượng vải đay che đậy ban đầu cũng sẽ bị cơ quan kéo lên.

Tượng phiên quỷ Pháo Thần trong miếu Quan Đế sẽ lộ ra.

Yêu Muội Nhi nói, khu vực trấn Thanh Khê này thời xưa toàn là thợ mỏ, khắp nơi đều là hầm mỏ.

Người thời đó khai thác mỏ đã phổ biến sử dụng thuốc súng để phá núi.

Nhưng người thời đó dùng thuốc súng phá núi đều là thuốc súng tự chế, thao tác cũng không quy củ cho lắm.

Vốn dĩ thợ mỏ đã là nghề nguy hiểm cao, một nghề kiếm ăn treo đầu trên thắt lưng, lúc dùng thuốc súng phá núi thường xuyên xảy ra các loại sự cố.

Thợ mỏ chết dưới thuốc súng cũng không đếm xuể.

Thậm chí nhiều chủ mỏ để giữ sĩ khí cho thợ mỏ, đã chuyên tìm những kẻ liều mạng hoặc nô lệ để chuyên châm ngòi.

Nhưng dù vậy, vẫn không ngăn được nỗi sợ hãi của mọi người đối với thuốc súng.

Khi nỗi sợ hãi tích tụ đến một mức độ nhất định, mọi người bắt đầu sùng bái hỏa pháo thần.

Bởi vì những khẩu Phật Lang Cơ uy lực khổng lồ mà người dân thời đó tiếp xúc được đều truyền từ phương Tây sang, hình tượng người điều khiển hỏa pháo đều là phiên quỷ, nên tượng thần trong Pháo Thần Miếu đều có hình dạng của phiên quỷ.

Thực ra không chỉ dân gian sùng bái Pháo Thần, mà ngay cả quan binh thời đó cũng phổ biến sùng bái Pháo Thần.

Chỉ có điều quan binh sùng bái bản thân hỏa pháo.

Các khẩu đại pháo thời đó đều được đặt những cái tên như Thần Võ, Thần Uy, hơn nữa còn được phong hàm tướng quân.

Chỉ cần tra sử sách, trên đó toàn là những cái tên như pháo Thần Uy Đại Tướng Quân, pháo Thần Võ Đại Tướng Quân.

Đây chính là sự phản ánh của tín ngưỡng Pháo Thần trong dân gian hình thành nên ở quan binh.

Đương nhiên tình huống này đến thời nhà Thanh đã có sự thay đổi không nhỏ.

Thay đổi lớn nhất chính là Nỗ Nhĩ Cáp Xích của nhà Thanh đã bị quân Quan Ninh của Viên Sùng Hoán dùng hỏa pháo bắn trọng thương ngoài thành Ninh Viễn, sau đó không qua khỏi.

Cả triều Thanh lại thực hiện chính sách bế quan tỏa cảng, nên thứ như hỏa pháo vốn đã phạm húy.

Việc tế tự ở Pháo Thần Miếu bị giai cấp thống trị nhà Thanh coi là đại nghịch bất đạo, nếu bị phát hiện chỉ có thể dỡ bỏ.

Nhưng ở một nơi như trấn Thanh Khê, Pháo Thần Miếu có thể coi là nhu cầu cấp thiết.

Thiếu Pháo Thần Miếu, thợ mỏ phá đá khai sơn hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Vì vậy người dân địa phương đã nghĩ ra một cách, ngụy trang Pháo Thần Miếu thành các loại miếu Dược Thần hoặc miếu Thổ Địa.

Treo đầu dê bán thịt chó.

Nhưng dám ngụy trang Pháo Thần Miếu thành miếu Quan Đế thì thật sự chưa có.

Cái ở đây có thể coi là độc nhất vô nhị.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, thợ mỏ tế bái Pháo Thần là để cầu bình an, sợ sau khi đắc tội Pháo Thần sẽ gặp chuyện không may.

Vấn đề là thợ mỏ cũng không muốn đắc tội Quan lão gia.

Phục Ma Đế Quân không dễ nói chuyện, không phải người hiền lành như Thổ Địa gia hay Dược Vương gia, cả đời chính trực cương nghị, trong mắt không dung một hạt cát.

Làm chuyện giả dối này, không đáng để chọc Quan Nhị Gia không vui.

Theo lời của Yêu Muội Nhi, cửa miếu này hẳn là một công tắc.

Nếu khóa tuyệt hộ trên đó bị người ta mở ra, hoặc bị phá hủy bằng bạo lực, pháo nổ dưới đất trong Pháo Thần Miếu sẽ bị kích hoạt.

Đến lúc đó cả Pháo Thần Miếu sẽ bị nổ thành tro bụi.

Không chỉ trong tượng thần, mà còn cả bệ thờ, bàn dài phía trước, mái ngói trên đầu, tất cả đều có pháo nổ.

Ngược lại, phần lớn diện tích trên sàn nhà lại không có.

Dù sao cũng cần phải tiếp đón tín đồ đến tế bái.

Hồ Bát Nhất từng làm công binh, về phương diện phá nổ cũng là một tay cừ khôi, được Yêu Muội Nhi nhắc nhở, anh lập tức bắt đầu kiểm tra mấy địa điểm quan trọng trong Pháo Thần Miếu.

Không lâu sau, sắc mặt lão Hồ bắt đầu trở nên vô cùng, vô cùng khó coi, trắng bệch không còn một giọt máu.

“Vương Diệp, Bàn Tử, lần này thảm rồi, chúng ta coi như trúng mai phục của địch, phạm phải sai lầm do quá chủ quan.

Trong Pháo Thần Miếu này thật sự có thuốc súng.” Vương Bàn Tử ngẩn ra, “Lão Hồ, cho dù nơi này có thuốc nổ, hồi nhỏ chúng ta cũng nghịch thuốc súng không ít, nhiều năm trôi qua như vậy, thuốc súng ở đây có phải đã bị ẩm rồi không?

Còn nổ được không?” Theo lẽ thường, thuốc súng để mấy trăm năm sẽ không nổ được nữa, đều đã bị ẩm và vón cục.

Nhưng sắc mặt Hồ Bát Nhất vẫn không khá hơn.

“Môi trường ở đây rất kín, không có gió, cũng không có mưa, các cậu xem đồ đạc trong miếu này, ngay cả câu đối ở cửa, hay tranh môn thần trên cửa nhà trong làng đối diện, hoàn toàn không bị ẩm hay mục nát.” “Hơn nữa thuốc súng ở đây không giống lắm với thuốc súng trong pháo hoa chúng ta đốt ngày Tết.” “Thuốc súng dùng trên mỏ khoáng, uy lực lớn hơn nhiều so với thuốc súng trong pháo hoa.

Tuy lúc đó trong nước hẳn là chưa có thuốc nổ mạnh, nhưng công thức thuốc súng đã được cải tiến, phương diện chống ẩm cũng có cải thiện.” “Vì vậy, pháo nổ ở đây, rất có khả năng vẫn còn dùng được.” “Tin tốt duy nhất là, bất kể là loại thuốc nổ nào, trải qua mấy trăm năm, đều không thể tránh khỏi quá trình oxy hóa chậm, cho dù có thể nổ, ước tính uy lực cũng đã nhỏ hơn không ít so với lúc mới đặt.” Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vương Diệp không định tha cho Vương Bàn Tử.

“Biểu ca, đừng mừng vội, chỉ là uy lực nhỏ hơn so với lúc mới đặt thôi.

Thuốc nổ lúc đó có thể san bằng cả ngôi miếu này đấy.” Vương Bàn Tử lo lắng hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?” “Bây giờ rất khó để san bằng cái miếu Thần Pháo này, nhưng san bằng chúng ta thì lại dễ.” Vương Bàn Tử trợn trắng mắt, vỗ đét vào đùi.

Chương 485

“Tiêu đời, đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Ý của biểu đệ là bọn mình chết chắc rồi?” “Cũng chưa chắc.” Vương Diệp khẽ lắc đầu.

“Biểu đệ, cậu nói chuyện đừng có ngắt quãng được không?

Trái tim nhỏ bé này của tôi chịu không nổi.” Vương Bàn Tử làm ra vẻ mặt như bị nhồi máu cơ tim.

Vương Diệp thấy dọa Bàn Tử cũng kha khá rồi, bèn không đùa nữa.

“Muốn thoát ra cũng đơn giản thôi, chúng ta không kích nổ thuốc nổ ở đây là được.

Cửa sổ và mái nhà đều không đi được, vậy thì chúng ta đi đường dưới lòng đất.” Vương Diệp chỉ xuống đất.

Sắc mặt Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức dịu lại.

“Ở đâu?

Địa đạo ở đâu?

Chúng ta mau đi thôi.” Vương Diệp lấy từ trong không gian hệ thống ra một quả pháo hai tiếng, lại lấy ra một chiếc bật lửa.

Việc này dọa Vương Bàn Tử sợ đến mức mặt lại trắng bệch.

“Biểu đệ, đừng kích động.” Vương Diệp cười cười: “Yên tâm đi, tôi cầm trong tay, sẽ không có tia lửa nào bắn ra đâu.” Vương Diệp nói xong liền châm ngòi quả pháo, đồng thời dùng ngón tay giữ chặt đuôi pháo.

Thao tác này Vương Diệp hồi nhỏ cũng từng làm, cảm giác rất đã, ngoài việc đau tay ù tai ra thì không có vấn đề gì khác.

Tất nhiên, thính lực của Vương Diệp bây giờ đã vô cùng lợi hại, không sợ bị chấn hỏng tai, đồng thời ngón tay cũng cực kỳ rắn chắc, tay không bóp lựu đạn cũng không thành vấn đề, huống chi chỉ là một quả pháo hai tiếng.

Rất nhanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi, quả pháo trong tay Vương Diệp đã phát nổ.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

May mắn là trong miếu không xảy ra vụ nổ lớn hơn.

Thế nhưng mấy người còn lại đã sợ đến run lẩy bẩy.

Vương Diệp lại vểnh tai, nín thở, cẩn thận lắng nghe âm thanh vang vọng khắp miếu Thần Pháo.

Kỹ năng "Thính lôi biện mộ" của Vương Diệp vô cùng điêu luyện, cộng thêm huyết mạch còn cường hóa đôi tai của cậu, vì vậy rất nhanh đã nghe được rõ ràng kết cấu trong ngoài của toàn bộ miếu Thần Pháo.

Một lát sau, Vương Diệp đi đến một phiến sàn đá, giẫm giẫm lên phiến đá dưới chân.

"Bên dưới này là rỗng, còn có một địa đạo, đào ra là chúng ta có thể thoát được." Lúc đầu Vương Bàn Tử còn không mấy tin tưởng, đột nhiên giáo sư Tôn đang ngẩn người bỗng thốt lên một câu.

"Đúng rồi, tôi biết rồi, đây là âm dương trạch!" "Cái gì?" Nghe giáo sư Tôn nói, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều có chút bất ngờ, vội vàng hỏi.

Giáo sư Tôn vỗ vào đầu mình.

“Hôm nay chúng ta đã trải qua quá nhiều chuyện, đầu óc tôi cũng rối loạn, quên mất việc này.” “Toàn bộ thôn Địa Tiên, tất cả nhà cửa đều là âm dương trạch.” Giáo sư Tôn vừa nói, mấy người kia càng kinh ngạc hơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là Mô Kim Hiệu Úy lão làng, Tuyết Lỵ Dương cũng có hiểu biết nhất định về văn hóa truyền thống.

Người trong nước đều coi trọng âm trạch và dương trạch.

Dương trạch là nơi người sống ở.

Âm trạch là nơi người chết ở, thực chất chính là mộ phần.

Thời xưa quan niệm “sự tử như sự sinh”, cho nên sau khi người ta chết đi, con cháu để tưởng nhớ tổ tiên đều sẽ xây dựng âm trạch cho họ.

Sau này không ngừng phát triển, việc xây dựng, chọn địa điểm, ngày giờ hạ táng của âm trạch đều vô cùng cầu kỳ.

Về phương diện này, Mô Kim Hiệu Úy được xem là chuyên gia trong nghề.

Nhưng âm trạch và dương trạch xung khắc với nhau, chắc chắn không thể đặt cùng một chỗ.

Thực tế, phong thủy dương trạch và phong thủy âm trạch rất khác nhau, chọn cùng một chỗ sẽ không tốt cho cả người sống lẫn người chết.

Cách nói “âm dương trạch” này thật sự là lần đầu tiên nghe thấy, chưa từng nghe qua bao giờ.

Giáo sư Tôn vội vàng giải thích, nhà cửa ở thôn Địa Tiên này đều là âm dương trạch, cũng là có nguyên nhân.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là Phong Sư Cổ.

Năm đó Phong Sư Cổ đã đào vô số ngôi mộ.

Người bình thường trộm mộ chỉ lấy đi đồ tùy táng trong mộ là xong.

Phong Sư Cổ thì khác, ông ta không chỉ lấy vàng bạc châu báu, mà ngay cả quan quách, gạch mộ, bích họa, thậm chí cả thi thể trong mộ cũng mang đi.

Người này giống như có sở thích sưu tầm, hận không thể đào nguyên vẹn tất cả các ngôi mộ lên.

Sau khi lấy ra, ông ta đều mang vào trong thôn Địa Tiên.

Cho nên khi Phong Sư Cổ xây dựng thôn Địa Tiên, ông ta đã đào toàn bộ mặt đất bên dưới các dương trạch thành mộ phần, xây dựng nên âm trạch.

Những mộ thất này tương ứng một-một với các dương trạch, niên đại và phong cách từ các ngôi mộ lớn thời Thượng Tam Đại cho đến các mộ thất vòm cuốn thời nhà Minh, tất cả đều có.

Hơn nữa, giữa các mộ thất này cũng có mộ đạo nối liền, giống như đường phố và cửa nhà trên mặt đất vậy.

Dưới lòng đất của cả thôn Địa Tiên chính là vô số ngôi mộ nối liền với nhau.

Hành vi này vô cùng quỷ dị.

Nhưng tại sao Phong Sư Cổ lại làm vậy, bây giờ đã không còn ai biết nguyên nhân.

Nếu đã như vậy, bên dưới cái gọi là miếu Thần Pháo này, chắc chắn cũng có âm trạch tương tự, tức là mộ cổ.

Hơn nữa, ngôi mộ cổ này chắc chắn có mộ đạo, có thể thông đến các mộ thất âm trạch khác.

Biết đâu có thể men theo mộ đạo dưới lòng đất đi thẳng đến nhà cũ của họ Phong.

Bây giờ xem ra, Địa Tiên Phong Sư Cổ rất có khả năng đang ở trong nhà cũ họ Phong.

Tất nhiên Vương Diệp vẫn giữ ý kiến của mình về cách nói này.

Phong Sư Cổ có ở nhà cũ họ Phong hay không, thật sự chưa chắc.

Nhưng Vương Diệp có thể khẳng định, trong nhà cũ họ Phong chắc chắn có rất nhiều thứ giá trị.

Dựa theo phong cách của dòng thời gian thế giới này, nguy hiểm tăng lên, nhưng vật tư và châu báu cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Những thứ trong nhà cũ họ Phong chỉ có thể còn quý giá hơn, đáng tiền hơn so với trong dòng thời gian gốc.

Nếu đã vậy, Vương Diệp cũng không định khách sáo.

Đã đến rồi, nhất định phải vào nhà cũ họ Phong vơ vét một phen.

Dù sao cũng còn một khoảng thời gian nữa Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mới thực sự xuất hiện.

Vương Diệp vẫn còn thời gian.

Nghe đến đây, Vương Bàn Tử đã tin rằng bên dưới chắc chắn có lối thoát.

Hơn nữa, Vương Bàn Tử có một điểm hoàn toàn nhất trí với Vương Diệp, đó là khao khát châu báu.

Rất chân thực.

Đây cũng là một điểm mà Vương Diệp rất tán thưởng ở Vương Bàn Tử.

Nghe nói trong nhà cũ họ Phong có thể có Địa Tiên Phong Sư Cổ, cũng có thể cất giữ phần lớn châu báu mà Địa Tiên Phong Sư Cổ đã sưu tầm cả đời, Vương Bàn Tử lập tức hăng hái hẳn lên.

Ngay lập tức, hắn làm theo vị trí Vương Diệp chỉ, bắt đầu dùng xẻng công binh ra sức đào bới.

Vì sợ động tác quá lớn sẽ kích hoạt thuốc nổ và pháo hoa ở những nơi khác, nên biên độ động tác của Vương Bàn Tử không lớn.

Nhưng Vương Bàn Tử đã được Vương Diệp cường hóa, sức lực khá đáng kể.

Chỉ một lát, hắn đã đào hết tất cả các phiến đá ở khu vực trước tượng thần trong miếu Thần Pháo mà Vương Diệp đã chỉ.

Không đào thì không sao, vừa đào lên lập tức phát hiện bên dưới những viên gạch này, toàn bộ đều là pháo hoa dày đặc.

Còn có đủ loại ám khí, thuốc nổ không hiểu được.

Nhìn mà Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi toát mồ hôi lạnh.

Chỉ có Vương Bàn Tử và Vương Diệp vẫn giữ được bình tĩnh, giữa một đống thuốc nổ, tìm thấy một khu vực không đặt pháo hoa.

Chính là nơi Vương Diệp vừa dùng “Thính lôi biện mộ” tìm ra.

Khu vực này chỉ rộng khoảng ba thước vuông.

Bên dưới không có thuốc nổ, chỉ là lớp đất bùn màu xám tro.

Vương Bàn Tử đang định giơ xẻng công binh lên đào mạnh xuống, Vương Diệp đã đưa tay ngăn lại.

Vương Bàn Tử có chút kỳ quái, liếc nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp cũng không nói gì, chỉ khẽ gõ lên lớp đất bùn màu xám tro.

Chương 486

Dưới ngón tay Vương Diệp gõ, lớp đất bùn màu xám tro phát ra âm thanh giòn tan, lại có chút giống tiếng kim loại va vào nhau.

Mồ hôi trên mặt Vương Bàn Tử lập tức túa ra.

Lớp đất bùn màu xám tro trông rất bình thường này, độ cứng lại ngang ngửa với bê tông.

Nếu dùng xẻng công binh bằng thép đâm thẳng vào, chắc chắn sẽ tóe lửa loẹt xoẹt.

Biết đâu lại châm phải mấy quả pháo hoa ở bên cạnh không xa.

Cho dù tia lửa không bén tới, chấn động cực lớn cũng có thể kích hoạt cơ quan nào đó.

Vừa rồi Vương Diệp đã mạo hiểm một lần, đốt pháo hai tiếng trong miếu Thần Pháo, đúng là tự tìm đường chết.

Nếu lại tìm chết thêm một lần nữa, thì thật sự nguy to.

Dù sao con người không thể lúc nào cũng may mắn như vậy.

“Đây có lẽ là đất sét vàng trộn với gạo nếp, nước tiểu đồng tử làm thành kim chuyên, độ cứng rất cao.

Hơi khó xử lý.” Hồ Bát Nhất thì lại từng nghe nói về thứ này, nghe xong liền ngây người.

“Thứ này hơi khó nhằn đấy, phải dùng rượu mạnh tưới lên mới có thể làm nó mềm đi một chút.

Nhưng nghe nói cách tốt nhất là trước tiên tưới rượu mạnh, sau đó đóng băng, đợi nó tan ra thì sẽ trở nên rất mềm.” Lời của Hồ Bát Nhất làm Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi nghe mà ngẩn cả người.

“Lão Hồ, theo cách nói của anh thì rốt cuộc phải làm thế nào?

Rượu mạnh đã khó tìm rồi, còn phải đóng băng nữa?

Nơi này không nói là bốn mùa như xuân, nhưng trong núi sâu cũng không thể có băng được.” “Hơn nữa, cho dù có băng, làm sao để nó tan ra?

Ở đây lại không thể nhóm lửa, xung quanh toàn là thuốc nổ, châm một cái là cháy ngay.” Một tràng lời của Vương Bàn Tử khiến Yêu Muội Nhi gật đầu lia lịa, hiển nhiên cuối cùng cũng cảm thấy Vương Bàn Tử thông minh được một lần.

Hồ Bát Nhất cũng hết cách, rượu mạnh vốn dĩ có mang theo một chút, nhưng đó là để dùng sát trùng, lúc quan trọng còn có thể giữ ấm.

Nửa cân rượu mạnh, đối với một khối kim chuyên gạo nếp lớn như vậy căn bản không thấm vào đâu, nhiều nhất chỉ làm ướt được một lớp mỏng bề mặt.

Cạo đi một lớp bề mặt chưa chắc đã được một centimet.

Vương Diệp nghe xong cười cười.

“Có cách là tốt rồi.” Nói xong, cậu loay hoay một lúc trong không gian hệ thống.

Không gian hệ thống của Vương Diệp chính là một cái nhà kho lớn.

Cồn là thứ vừa có thể sát trùng, vừa có thể làm nhiên liệu, lúc quan trọng còn có thể uống, tự nhiên sẽ không mang thiếu.

Một vò lớn gần năm mươi cân cồn nồng độ cao được Vương Diệp lôi ra.

Cẩn thận từng chút một đổ lên kim chuyên.

Rượu mạnh quả nhiên rất nhanh thấm vào trong kim chuyên.

Vương Diệp một hơi đổ hết mười mấy cân cồn.

Sau đó, cậu vươn tay phải, lòng bàn tay lóe lên một tia sáng xanh.

Kỹ năng Nãi Cùng Thần Băng được kích hoạt.

Trong nháy mắt, khối kim chuyên gạo nếp bị cồn làm ướt đã đông cứng lại thành một tảng băng rắn chắc.

Còn về việc làm tan những tảng băng này, Vương Diệp tự nhiên sẽ không nhóm lửa nữa.

Dù sao cồn nồng độ cao cộng với đầy đất thuốc nổ và pháo hoa, lại còn châm lửa thì có hơi quá đáng.

Vương Diệp trực tiếp ở trong không gian, dùng Thái Dương Chân Hỏa đun sôi mấy bình nước lớn trong nháy mắt.

Nhiệt độ đóng băng của cồn rất thấp.

Rượu mạnh đông lại là vì bên trong có chứa lượng lớn nước.

Nhưng dù vậy cũng phải âm ba bốn mươi độ mới có thể đóng băng.

Cồn có độ tinh khiết cao hơn thì gần như không đóng băng.

Trong điều kiện tự nhiên căn bản không đạt tới nhiệt độ đóng băng.

Nhưng Nãi Cùng Thần Băng của Vương Diệp vừa ra tay đã gần đạt đến độ không tuyệt đối.

Trực tiếp đóng băng khối kim chuyên gạo nếp.

Đặt bình nước sôi lên trên.

Trong nháy mắt, khối kim chuyên gạo nếp vốn đã có dấu hiệu tan chảy, lập tức bắt đầu tan ra với tốc độ chóng mặt.

Thậm chí không ít cồn đã bắt đầu bốc hơi tỏa ra.

Mấy phút sau, khối kim chuyên gạo nếp vốn cứng như bê tông đã trở nên nhão nhoét, mềm xốp.

Dùng xẻng sắt nhẹ nhàng là có thể đào ra.

Đào xuống chưa đến hai thước, lớp kim chuyên gạo nếp đã hết.

Bên dưới là một lớp gỗ đen sì.

Điều kỳ lạ là những thanh gỗ này không đặc biệt chắc chắn.

Lớp màu đen bên ngoài cũng không phải được tạo ra bằng cách hun lửa chống mục thông thường, mà hoàn toàn là do để dưới lòng đất quá lâu, đã có chút mục nát.

Đây rõ ràng đều là gỗ vốn được đặt trong mộ huyệt.

Không ngờ lại bị Phong Sư Cổ dời đến đây, để tạo nên âm trạch dưới thôn Địa Tiên.

Lối suy nghĩ này, khiến Vương Diệp cũng có chút trở tay không kịp.

Vì gỗ đã mục nát khá nhiều, Vương Diệp căn bản không tốn bao nhiêu sức lực, đã trực tiếp phá bung lớp gỗ bên dưới.

Bên dưới lộ ra một cái hang đen ngòm.

Sau khi cửa hang được mở ra, một luồng gió lạnh mang theo khí tức âm hàn, mục nát thổi ra từ trong hang.

Vương Diệp kéo những người khác lùi lại.

Bên dưới có gió, chứng tỏ không phải là không gian hoàn toàn kín.

Âm trạch mộ huyệt dưới thôn Địa Tiên quá nhiều, lại còn nối liền với nhau, chắc chắn có không ít nơi thông với bên ngoài.

Nhưng dù có thông thế nào, cũng chắc chắn tụ tập lượng lớn khí tức âm tà, mục nát.

Vương Diệp một mặt bảo mọi người ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, một mặt chờ gió âm từ dưới thổi lên một lúc.

Chừng năm sáu phút trôi qua, Vương Diệp cảm nhận luồng gió thổi ra từ cửa hang, không có mùi gì lạ, lúc này mới gọi mọi người xuống.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi đầu, Vương Diệp ở lại cuối cùng để yểm trợ.

Miếu Thần Pháo quá nguy hiểm, toàn là thuốc nổ, pháo hoa các loại, để người khác ở phía sau Vương Diệp thật sự không yên tâm.

Đợi tất cả mọi người đều vào trong, Vương Diệp mới theo sau xuống hang.

Đúng lúc này, không biết ai ở phía trước va phải thứ gì đó.

Trong miếu Thần Pháo đột nhiên vang lên một trận tiếng loảng xoảng.

Những thanh gỗ mục nát chống đỡ nền gạch đá trước đó bỗng sụp đổ.

Rất nhanh, nhiều nơi xung quanh cũng bắt đầu sụp lún.

Lần này rung chuyển vô cùng dữ dội, ngay cả tượng Thần Pháo trên bệ thờ cũng mất thăng bằng, nghiêng ngả đổ xuống.

Cú nghiêng này không sao, nhưng cả cái đầu tượng thần đều rơi xuống.

Trực tiếp từ bệ thờ lăn xuống đất, lộc cộc lăn một vòng trong miếu.

Trong miếu Thần Pháo vốn đã bố trí đủ loại cơ quan, bẫy rập.

Ngòi nổ, cơ quan nhiều không đếm xuể.

Cái đầu tượng thần tròn vo, Vương Diệp nhìn thấy nó trực tiếp va phải ít nhất bảy tám cái cơ quan.

Chưa kể đến những cơ quan bị kích hoạt do chấn động.

Toàn bộ cơ quan trong miếu Thần Pháo e là đã bị kích hoạt gần hết.

Cho dù mạnh mẽ như Vương Diệp, nhìn thấy đầy đất pháo hoa và các cơ quan đã bị kích hoạt, khắp nơi đều là tiếng ma sát, chuyển động của cơ quan, cũng cảm thấy tê dại trong lòng.

“Mau đi, nơi này sắp nổ rồi!” Vương Diệp hét lớn với mấy người trong mộ đạo bên dưới.

Những người bên dưới đều tăng tốc bước chân.

Vương Bàn Tử đang mở đường phía trước nghe xong hận không thể lao thẳng về phía trước.

Chương 487

Mọi người tăng tốc, Vương Diệp cũng trước khi vào mộ đạo, tìm thấy một tấm thép và mấy thanh gỗ trong không gian hệ thống.

Nhanh chóng tạo một công sự che chắn có trụ chống ở lối vào mộ đạo, ngay tại nơi vừa đào kim chuyên gạo nếp.

Có thể tùy lúc tùy nơi lôi ra tấm thép như thế này, cũng chỉ có Vương Diệp, người sở hữu không gian hệ thống chứa vô số vật tư, mới làm được.

Mọi người chạy về phía trước được khoảng mười mấy mét.

Làn da trên người Vương Diệp cảm nhận được một trận rung động, lại không nhịn được hét lớn một tiếng.

“Mở miệng ra!

Bịt tai lại!” Mấy người phía trước gần như đều theo bản năng làm theo lời Vương Diệp hét.

Sau đó, từ hướng miếu Thần Pháo trên mặt đất, vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cả mộ đạo giống như một con thuyền nhỏ trên sóng dữ, bị chấn động của vụ nổ làm cho rung lắc không ngừng.

Giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi đều mất thăng bằng, trực tiếp ngã xuống đất.

Vương Diệp tiến lên một bước đỡ Yêu Muội Nhi dậy.

Sóng xung kích từ vụ nổ mang đến chấn động khiến mặt đất cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

Kiểu rung lắc này trong thời gian ngắn còn đáng sợ hơn cả động đất lớn.

Người nằm trên mặt đất rất có khả năng sẽ bị chấn thương nội tạng do chấn động.

Thậm chí có khả năng bị chấn chết trực tiếp.

Lúc này bắt buộc phải đứng trên mặt đất, hai tay chống vào vách mộ đạo.

Đồng thời, việc Vương Diệp bảo những người khác mở miệng bịt tai cũng là cùng một đạo lý.

Vụ nổ lớn trong miếu Thần Pháo vì có mộ đạo cách ly, cộng thêm tấm thép của Vương Diệp chống đỡ, bản thân vụ nổ không thể trực tiếp ảnh hưởng đến mọi người trong mộ đạo.

Nhưng sóng xung kích, đặc biệt là sóng âm, vẫn rất có khả năng làm điếc tai những người chỉ cách trung tâm vụ nổ chưa đầy hai mươi mét.

Cho dù Vương Diệp dùng tấm thép chặn cửa hang, cũng không thể hoàn toàn chặn được sóng âm.

Cách duy nhất là mở miệng và bịt tai, cố gắng hết sức duy trì cân bằng áp suất trong ống tai, giảm bớt tổn thương do sóng âm gây ra.

Một tràng âm thanh sột soạt vang lên.

Phía trên mộ đạo, bụi đất rơi xuống lả tả.

Khắp nơi đều là khói bụi.

Tai Vương Diệp cũng bị chấn đến ong ong.

Mấy người còn lại trong thời gian ngắn gần như đều mất đi thính lực.

Vương Diệp hung hăng nhổ mấy ngụm, nhổ ra bụi đất trong miệng, đồng thời cũng phát tiết sự bất mãn đối với dòng thời gian thế giới này.

Cái quái gì đây, đã vượt xa uy lực vụ nổ trong miếu Thần Pháo nguyên bản rồi.

Sắp bằng thuốc nổ mạnh thời sau rồi.

Nếu không phải mọi người chạy nhanh, cộng thêm Vương Diệp tay mắt lanh lẹ dùng tấm thép chặn cửa hang.

Mấy người mình chắc chắn đã bị miếu Thần Pháo cho một mẻ hốt gọn.

Trong làn khói bụi, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương còn miễn cưỡng duy trì được lý trí và bình tĩnh.

Yêu Muội Nhi thì đã sợ ngây người.

Là một cô gái mấy ngày trước còn đang giúp ông bán hàng trên con phố nhỏ, lúc này những gì trải qua đều quá mức gây sốc.

Yêu Muội Nhi còn có thể kiên trì không phát điên, đã được xem là người phi thường.

Nhưng giáo sư Tôn, một tồn tại không biết là cương thi hay hoạt thi, lại bị tiếng nổ kích thích, bắt đầu liều mạng chạy về phía trước.

Trên người giáo sư Tôn vẫn còn không ít bí mật.

Đến lúc ở nhà cũ họ Phong và những nơi khác, vẫn còn cần dùng đến giáo sư Tôn.

Vương Diệp biết trong mộ đạo này cũng đầy rẫy cơ quan, tự nhiên không thể để mặc giáo sư Tôn lao ra ngoài chịu chết.

Vương Diệp hét lên một tiếng: “Cản lão Tôn lại.” Sau đó lại lấy ra một chiếc phi hổ trảo đã được cải tiến, nhắm chuẩn phương hướng của giáo sư Tôn, vung tay bắn ra.

Sức tay của Vương Diệp cực lớn, vung tay một cái, tốc độ sánh ngang với nỏ tiễn.

Phi hổ trảo lập tức khóa chặt hai chân của giáo sư Tôn.

Sau khi quấn mấy vòng trên chân giáo sư Tôn, nó siết chặt lại.

Giáo sư Tôn đang chạy nhanh về phía trước, căn bản không có cơ hội giãy giụa, ngã sấp mặt xuống đất.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử đang mở đường phía trước, bị giáo sư Tôn chen qua chạy lên, trong lòng đã ôm một bụng lửa.

Lúc này liền xông lên, một chân giẫm lên chân giáo sư Tôn.

“Sớm đã thấy ông muốn phản bội rồi, nói, có phải biết thôn Địa Tiên cất giấu bảo bối ở đâu, muốn qua đó lấy không?” Lúc này hai mắt giáo sư Tôn đờ đẫn, chỉ có thể vô ích cào cấu mặt đất.

Vương Diệp xông tới.

Rất nhanh đã phát hiện giáo sư Tôn có chút không ổn.

Âm tà chi khí trên người quá nồng đậm.

Hơn nữa, cơ thể vốn còn có thể miễn cưỡng duy trì, thi ban ngày càng rõ rệt.

Thi động trên người cũng ngày càng lớn.

Xem ra là thi khí trên người giáo sư Tôn phát tác.

Nếu không khống chế lại, giáo sư Tôn e không chỉ đơn giản biến thành một tống tử không có linh trí, mà có thể ngay cả máu thịt trên người cũng sẽ mục rữa rơi ra.

Vương Diệp trong lòng có chút không nỡ.

Suốt chặng đường tuy đối với giáo sư Tôn có nhiều đề phòng, cũng biết rõ giáo sư Tôn chỉ muốn lợi dụng đám Mô Kim Hiệu Úy như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Bản thân người này không thành thật.

Nhưng giáo sư Tôn không phải là kẻ đại gian đại ác.

Bản tâm cũng là muốn trừ khử kẻ dị loại trong gia tộc là Địa Tiên Phong Sư Cổ, ngăn chặn Địa Tiên Phong Sư Cổ từ thôn Địa Tiên ra ngoài gây hại cho thế nhân.

Bây giờ rơi vào kết cục này tuy là do giáo sư Tôn tự chuốc lấy, cũng khiến Vương Diệp có chút thương cảm.

Tất nhiên, quan trọng hơn là, giáo sư Tôn vẫn còn hữu dụng.

Cốt truyện vẫn chưa đi hết!

Phía sau còn không ít nơi cần giáo sư Tôn đi dò mìn.

Lúc này giáo sư Tôn ngã xuống, rất nhiều nguy hiểm phía sau sẽ rất phiền phức để loại bỏ, hơn nữa một số châu báu cũng cần giáo sư Tôn cung cấp thông tin vị trí các loại.

Vương Diệp quyết định ngay lập tức, từ trong không gian hệ thống xé xuống một mẩu rễ nhỏ của Nhục Quế ngàn năm.

Thứ này có thể cải tử hoàn sinh, trong các loại thiên tài địa bảo cũng được xem là cực phẩm.

Cho dù là tồn tại đã hoàn toàn hết thuốc chữa, đã là người sống dở chết dở như giáo sư Tôn, cũng có thể giữ lại cho ông ta một cái toàn thây, không đến mức lập tức mục rữa.

Hơn nữa có thể trấn áp thi khí, giúp giáo sư Tôn hồi phục thần trí.

Quả nhiên mấy giây sau, giáo sư Tôn bị Vương Diệp nhét rễ Nhục Quế ngàn năm vào miệng đã từ từ tỉnh lại.

Giáo sư Tôn căn bản không biết mình vừa rồi đã phát điên, nhìn xung quanh, còn tưởng mình chỉ là ngất đi rồi tỉnh lại.

Vương Diệp cũng không giải thích gì, người còn dùng được là được.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là lần này Hồ Bát Nhất đặc biệt cẩn thận, đi ngay bên cạnh giáo sư Tôn, hận không thể dán sát vào người.

Lão Hồ vốn đã đầy cảnh giác với giáo sư Tôn, bây giờ lại xảy ra chuyện này, càng phải cẩn thận mọi nơi.

Vương Bàn Tử trở thành tiên phong mở đường.

Tham mưu trưởng Dương tiếp tục bảo vệ Yêu Muội Nhi.

Lần này Vương Diệp đi ở giữa đội hình.

Vừa đi về phía trước được mười mấy mét, liền cảm thấy hai bên và phía xa của mộ đạo vốn tối om, bắt đầu sáng lên những ngọn lửa xanh leo lét.

Hai bên đều là mộ đạo được xây bằng gạch xanh, vốn dĩ màu sắc đã lạnh lẽo, bây giờ những ngọn đèn sáng lên rõ ràng là loại đèn vạn năm chỉ cần có ánh sáng là được, hoàn toàn không quan tâm đến màu sắc và độ sáng.

Trông giống như địa phủ âm u, quỷ dị vô cùng.

Vương Diệp nhìn những viên gạch mộ hai bên.

Chương 488

Gạch mộ có chút tương tự với những viên gạch xanh lớn trên Trường Thành Minh mà Vương Diệp từng thấy, kích thước nhỏ hơn một chút.

Điều rất đặc biệt là, tương tự như những viên gạch Trường Thành đó, trên tường gạch trong mộ đạo đều có một số văn tự.

Có lẽ đã được khắc lên từ trước khi nung.

Phần lớn trên đó là một số mã số, còn có một số tên của thợ thủ công.

Có cái còn ghi tên của lò nung gạch.

Nhưng những thứ này không hấp dẫn Vương Diệp lắm.

Điều Vương Diệp cảm thấy hứng thú là trên những viên gạch xanh này, lại ẩn chứa một tia linh lực quỷ dị.

Hơn nữa là sức mạnh mang khí tức của lôi hỏa.

Và những viên gạch mộ mang khí tức lôi hỏa này rõ ràng đều được nung trong cùng một lò gạch.

Thanh Khê diêu.

Thật trùng hợp, nơi lò gạch này tọa lạc, có lẽ chính là ở trấn Thanh Khê.

Vương Diệp biết trấn Thanh Khê là một khu mỏ.

Xung quanh vốn dĩ ít trồng trọt.

Đất đai cũng không nhiều.

Ở khu vực miền núi, lò nung gạch rất ít.

Chủ yếu vẫn là ở những nơi đồng bằng có lớp đất dày, lò gạch mới nhiều hơn.

Nung gạch cũng là một việc đòi hỏi kỹ thuật, nếu không gạch nung ra không chống thấm nước, ngâm một cái là mục nát, chắc chắn không được.

Hơn nữa, đất sét dùng để nung gạch, cũng không phải loại đất nào cũng được.

Loại đất tốt nhất chính là cái gọi là hoàng nê.

Hoàng nê sau khi đào lên, trải qua phơi khô, hoàn toàn khô ráo.

Sau đó dùng gậy gỗ, chùy gỗ cẩn thận đập thành những mảnh nhỏ, loại bỏ sỏi đá trong đó.

Tiếp theo cho vào một cái ao đất đặc biệt, đổ nước ngâm ba ngày ba đêm, sau khi ngấm hoàn toàn, đào ra dùng sức người giẫm đạp, trộn đều, như vậy mới có thể trở thành bùn để nung gạch.

Những thứ này từ xưa đến nay đều là bí truyền giữa những người thợ nung ngói, nung gạch.

Ngay cả đến thời sau mà Vương Diệp từng trải qua, trên internet muốn tìm những tài liệu này cũng không tìm được.

Trong đó, công thức pha chế đất sét nung gạch càng là bí mật không truyền ra ngoài.

Bên trong phải pha trộn các tỷ lệ khác nhau của tro thực vật, vôi, thậm chí là một số bột vỏ sò nghiền, gạch ngói nung ra có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Các loại gốm thô, gốm đen, ngói đỏ, gạch xanh, đều được nung ra như vậy.

Có thể xây dựng lò gạch ở nơi như trấn Thanh Khê, còn nung ra lượng lớn gạch xanh, đất sét cần dùng chắc chắn phải được vận chuyển từ nơi khác đến.

Ít nhất một phần trong đó cần phải vận chuyển đến.

Đất đai ở trấn Thanh Khê này không đủ dùng.

Vậy tại sao phải tốn công như vậy?

Xây dựng lò gạch ở bên ngoài, nung xong rồi vận chuyển bằng đường thủy vào mới là lựa chọn tốt nhất.

Khả năng duy nhất chính là, ở trấn Thanh Khê này có một loại dược liệu đặc biệt mà những nơi khác hoàn toàn không có.

Hơn nữa, loại dược liệu đặc biệt này không thể rời khỏi trấn Thanh Khê để bảo quản lâu dài.

Gạch xanh được nung có thêm loại dược liệu đặc biệt này, có công hiệu đặc biệt.

Vương Diệp nhìn rất rõ, công hiệu lớn nhất chính là mang theo khí lôi hỏa nhàn nhạt trong những viên gạch xanh trước mắt.

Những hỏa khí này sẽ đẩy đi khí ẩm ướt trong mộ đạo, mộ thất.

Giúp bên trong mộ đạo có thể duy trì khô ráo trong thời gian dài.

Vốn dĩ ở khu vực Vu Hạp này, công dụng của loại gạch xanh này có hạn.

Nơi này vốn dĩ đã ẩm ướt, nhiều mưa, những viên gạch xanh này dù hỏa khí có nặng đến đâu, có thể đẩy đi khí ẩm, cũng không thấm vào đâu.

Một trận mưa lớn trút xuống, tất cả đều tan tành.

Nhưng thôn Địa Tiên thì khác.

Thôn Địa Tiên này vốn được xây dựng trong lòng núi lớn, ở đây không có mưa.

Cho dù có mạch nước ngầm, khi xây dựng thôn Địa Tiên, Phong Sư Cổ chắc chắn sẽ dẫn mạch nước ngầm ở đây đi nơi khác.

So với việc sao chép một trấn Thanh Khê trong lòng núi lớn, việc đào kênh dẫn nước cũng không phải là công trình gì to tát.

Độ ẩm ở đây tương đối thấp hơn nhiều so với những nơi khác, cho nên loại gạch xanh hỏa khí nặng này vẫn rất hiệu quả.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Loại dược liệu đặc biệt có thể tăng thêm khí lôi hỏa trong gạch xanh rốt cuộc là gì?

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Đặc sắc lớn nhất ở trấn Thanh Khê này chính là các loại mỏ.

Đào ra được thứ khoáng thạch, dược liệu kỳ quái nào đó trong mỏ muối Vu ở đây, tuyệt đối không phải là chuyện mới mẻ.

Nhưng có thể mang theo hỏa khí nặng như vậy, lại còn không thể rời khỏi trấn Thanh Khê, chỉ có thể khiến Vương Diệp nghĩ đến một hướng.

Viêm Quỷ!

Cũng chính là một loại tồn tại quỷ dị sống sâu dưới lòng đất được lưu truyền trong giới thợ mỏ ở khu vực trấn Thanh Khê này.

Thậm chí trong truyền thuyết, mộ Vu Hàm được xây dựng chính là để trấn áp loại vật quỷ dị này.

Thứ này còn cổ xưa hơn cả thôn Địa Tiên, cổ xưa hơn cả Vu Lăng Di Sơn Vương, thậm chí còn cổ xưa hơn cả sự tồn tại của Vu Hàm.

Vương Diệp nghi ngờ trước khi loài người tồn tại, Viêm Quỷ này đã tồn tại sâu dưới lòng đất ở trấn Thanh Khê.

Chỉ là vì một lý do nào đó mà vẫn luôn không thể từ dưới lòng đất chui ra.

Viêm Quỷ, theo phán đoán của Vương Diệp, rất có khả năng là hình chiếu hoặc hậu duệ của một vị cổ thần nào đó.

Vậy thì trong những viên gạch xanh này, chắc chắn đã thêm vào thứ gì đó liên quan đến Viêm Quỷ.

Có thể là máu của Viêm Quỷ, cũng có thể là bột xương của Viêm Quỷ.

Cụ thể là gì, Vương Diệp hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, chỉ có thể đoán mò.

Vương Diệp ghi nhớ lò gạch có gạch mang linh lực, Thanh Khê diêu.

Tiếc là, không có ghi chép lại vị trí cụ thể.

Vương Diệp lúc này cũng không có thêm manh mối nào, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử đi đầu, tay cầm một tấm ván gỗ làm khiên.

Cũng không biết có phải đã va phải thứ gì không, đột nhiên phía trước vang lên một tràng tiếng bánh răng ăn khớp vào nhau.

Tiếng ma sát kèn kẹt chói tai, cào vào lòng người.

Nhưng sau một hồi động tĩnh, trong mộ đạo lại không có biến hóa kỳ lạ nào.

Vương Bàn Tử thở phào một hơi.

Vương Diệp lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ở phía trước không xa trong mộ đạo, truyền đến một luồng khí tức nguy hiểm.

Vương Diệp lập tức bảo Vương Bàn Tử ném một cây gậy huỳnh quang ra ngoài.

Gậy huỳnh quang độ sáng đủ, lại không phát nhiệt.

Nhược điểm duy nhất là ánh sáng màu xanh lục, trong mộ đạo có chút rợn người.

Nhưng bây giờ cũng không sao cả, dù sao trong mộ đạo khắp nơi đều là ánh sáng xanh lục, đã không khác gì âm phủ địa phủ, cũng không thiếu chút ánh sáng xanh này.

Vương Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, từ trong ba lô lấy ra một cây gậy huỳnh quang, bẻ một cái trong tay.

Gậy huỳnh quang phát ra ánh sáng xanh lục rực rỡ.

Vương Bàn Tử ném cây gậy huỳnh quang về phía trước.

Ném một phát ra xa hai mươi mét.

Thậm chí ném ra khỏi mộ đạo.

Chương 489

Hóa ra ở vị trí cách đó khoảng hơn hai mươi mét, mộ đạo đã đến cuối.

Sau khi ra khỏi mộ đạo, không gian lập tức trở nên rộng rãi, rộng khoảng ba bốn văn.

Chiều cao cũng đủ hai trượng, không biết có phải sắp chạm đến mặt đất không.

Trong không gian ở cuối mộ đạo, còn xuất hiện một cái cổng lầu khổng lồ.

Nói là cổng lầu, hình dáng có chút giống cửa mộ, lại có chút giống thành lầu biên quan thời cổ đại, tức là loại hình như Sơn Hải Quan, Gia Dục Quan.

Giữa là một đôi cửa gỗ lớn.

Trên cửa có rất nhiều đinh đồng, trông rất giống đinh đồng trên cửa của Cố Cung.

Hình dáng gần giống với cửa của người thường, nhưng lớn hơn nhà dân bình thường.

Phía trước cửa đá còn vươn ra một mái hiên dài.

Dưới mái hiên có sáu cái đầu rồng vươn ra.

Đầu rồng được làm bằng gỗ, điêu khắc không được tinh xảo cho lắm.

Trông rất hung hãn.

Điều rất đặc biệt là miệng rồng đen ngòm, lại là một cái lỗ.

Trên thân rồng còn có những vòng sắt quấn quanh.

Lúc này, trong hốc mắt của đầu rồng, lại có ngọn lửa xanh lục đang bùng cháy, nhảy múa.

Trông giống như quỷ long của địa ngục minh phủ.

Vương Diệp nhìn thấy, hít một ngụm khí lạnh.

Vừa rồi Vương Bàn Tử kích hoạt cơ quan, rất có khả năng là có liên quan đến mấy cái đầu rồng gỗ này.

Thứ này được bảo tồn khá tốt, trên đó thậm chí còn không có bao nhiêu bụi bặm, rõ ràng là vừa mới vươn ra.

Hơn nữa ngọn lửa trong hốc mắt, cũng có khả năng là vừa mới được đốt lên không lâu.

Vương Bàn Tử còn đang kỳ quái, không nhịn được hỏi Vương Diệp và những người khác phía sau.

"Biểu đệ, Lão Hồ, Tham mưu trưởng Dương, mấy người xem cái món đồ mới lạ này đi, mắt đầu rồng còn có lửa nữa, không biết có đáng tiền không.

Người ta nói ngày xưa đầu của mấy pho tượng cổ đều rất có giá trị, tôi nói hay là chúng ta tháo mấy cái đầu rồng này xuống mang ra ngoài đi." Vương Bàn Tử lải nhải còn chưa dứt lời, Hồ Bát Nhất đã sốt ruột.

Lúc này Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều đã nhìn ra sáu cái đầu rồng này rốt cuộc là thứ gì.

Thứ này là một loại hỏa khí cổ đại.

Trước khi hỏa pháo, tức là pháo Phật Lang Cơ được truyền vào nội địa, quan binh cũng đã có hỏa khí.

Khi đó chủ yếu là hỏa long và hỏa nha.

Trong đó, hỏa long chính là có hình dạng như thế này.

Bên trong chứa đầy thuốc súng, còn có cả hỏa tiễn.

Sau khi châm lửa, thuốc súng sẽ bốc cháy, đẩy hỏa tiễn bắn ra ngoài.

Vì mỗi lần sẽ nạp mấy chục đến cả trăm mũi hỏa tiễn vào trong, lúc bắn ra cũng là bắn hết một lượt, nên thứ này còn có một cái tên rất hình tượng, gọi là Nhất Oa Phong.

Vài tên quan binh mất hết lương tâm còn tẩm độc, bôi phân lên đầu mũi tên.

Thứ này vốn được dùng trên chiến trường, uy lực cực mạnh.

Nhưng thực tế dùng trên chiến trường thì uy lực có hạn, tính cơ động không cao, chủ yếu vẫn là dùng để thủ thành, chặn cổng thành.

Lỡ như bị địch nhân đột phá, đối mặt với đội tiên phong mặc trọng giáp xông vào, bắn trả một đợt Nhất Oa Phong, phe thủ thành sẽ có thời gian để chặn lại cổng thành.

Thứ này khi đánh trận thì có ít trường hợp để ứng dụng, nhưng dùng trong mộ đạo để phòng đạo mộ tặc thì đúng là xứng với danh xưng "pháo thất đức".

Mộ đạo thẳng tắp, lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Đạo mộ tặc đi mấy chục, cả trăm mét mộ đạo, khó khăn lắm mới đến được cuối đường nhìn thấy cửa chính minh điện, thì đối diện lại thò ra mấy cái Nhất Oa Phong, bắn ra mấy trăm, cả ngàn mũi tên độc.

Ngoài tuyệt vọng ra, chẳng còn cảm nhận nào khác.

Hồ Bát Nhất vừa kịp hét lên một tiếng: “Bàn Tử cẩn thận, phía trước là hỏa tiễn!” Vương Bàn Tử còn đang suy nghĩ hỏa tiễn là cái gì thì đột nhiên một mùi lưu huỳnh xộc tới.

Lửa bùng lên.

Vô số mũi tên sắc nhọn từ sáu cái đầu rồng bắn ra như ong vỡ tổ.

Tiếng xé gió không ngừng vang lên.

Vương Diệp cũng hoảng, lập tức lao lên phía trước, hai tay duỗi ra.

Một bức tường lửa xuất hiện trước mặt Vương Diệp.

Hầu như tất cả mũi tên xuyên qua tường lửa đều bị ngọn lửa thiêu đến biến dạng.

Đồng thời cũng bị ngọn lửa bùng lên trên tác động làm mất đi lực đạo.

Dù vậy, vẫn có không ít đầu tên xuyên qua được tường lửa, lực đạo không hề suy giảm.

Có vài mũi tên bắn thẳng vào tường gạch của mộ đạo, găm sâu vào trong, vô số mảnh vụn đá văng tung tóe khắp nơi.

May mà Tuyết Lỵ Dương phản ứng cũng cực nhanh, giương Kim Cương Tán lên, cộng thêm tấm ván gỗ trong tay Vương Bàn Tử, cùng nhau chặn kín mộ đạo.

Những mũi tên đó mới không làm ai bị thương.

Vương Diệp vừa thở phào một hơi thì lại nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động từ dưới mái hiên nhỏ giọt của lầu cổng phía trước.

Sáu cái đầu rồng vừa rồi đã rụt vào, lại có sáu cái đầu rồng khác thò ra.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ giật giật.

Hay thật, thế này là không có hồi kết à?

Người sắp đặt cơ quan này đúng là lương tâm bị chó gặm rồi.

Một đợt Nhất Oa Phong còn chưa đủ, còn muốn thêm một đợt nữa

sao?

Nói thật, chỉ riêng đợt vừa rồi, nếu không có Vương Diệp, chỉ dựa vào tấm ván gỗ trong tay Vương Bàn Tử và Kim Cương Tán của Tuyết Lỵ Dương, e là rất khó chặn được hoàn toàn.

Nhất Oa Phong này dùng thuốc súng để bắn ra, lại còn bắn thẳng mặt.

Kim Cương Tán có thể chống đỡ được, nhưng Vương Bàn Tử chắc phải bỏ mạng ở đây, ít nhất cũng bị thương.

Chết người hơn là còn có đợt thứ hai.

Vương Diệp cũng có chút tức giận.

Quá đáng rồi đấy.

Thật sự coi ông đây sợ chắc?

Chưa đợi đám đầu rồng đợt hai bắn ra hỏa tiễn, Vương Diệp đã mạnh mẽ dẫm chân, kỹ năng Hồ Thiểm được kích hoạt.

Anh đột nhiên xuất hiện ngay bên dưới mái hiên của lầu cổng.

Thanh Toái Tinh Kiếm trong tay chém mạnh vào sáu cái đầu rồng vừa thò ra.

Một tràng tiếng loảng xoảng vang lên.

Sáu cái đầu rồng đều bị chém đứt.

Ánh lửa bên trong lóe lên, hỏa tiễn của Nhất Oa Phong bị đầu rồng chặn lại, tất cả đều nổ tung ngay miệng rồng, hóa thành sáu quả cầu lửa khổng lồ.

Lại một tràng tiếng bánh răng vang lên.

Sáu cái đầu rồng đang cháy bắt đầu từ từ rụt lại, lại có những cái đầu rồng mới đang thò ra.

Vương Diệp tức đến bật cười.

Vậy mà vẫn còn, đám Hỏa Long Nhất Oa Phong này trông như vô tận vậy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác ở phía sau mộ đạo đang định lùi lại để tạm tránh mũi nhọn.

Đột nhiên, từ trong mộ đạo mà họ vừa đi qua cũng vang lên một âm thanh kỳ quái.

Giống như có một con quái vật khổng lồ nào đó đang gầm thét, tạo ra một tiếng sấm rền dưới lòng đất.

Vương Diệp vừa hung hăng đập nát đám đầu rồng Nhất Oa Phong ở đây, vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

Anh phát hiện ở cuối mộ đạo, có một thứ gì đó đang lao về phía này, dường như còn đang thở hồng hộc.

Vương Diệp nhíu mày.

Lẽ nào là vật sống?

Chương 490

Không thể nào.

Kỹ năng dò xét năng lượng của Vương Diệp rất nhạy cảm với các vật sống chứa năng lượng, chỉ cần tiếp cận đến một khoảng cách nhất định, không cần Vương Diệp chủ động thi triển, anh cũng có thể cảm nhận được.

Điều này gần như đã trở thành một loại bản năng.

Nhưng khi Vương Diệp đi qua mộ đạo lúc nãy, anh lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của bất kỳ sinh vật mạnh mẽ nào.

Vẫn là con rối cơ quan!

Vương Diệp nhìn kỹ lại, thứ lao tới cùng với tiếng ầm ầm vậy mà lại là một con trâu trắng khổng lồ.

Chỉ có điều con trâu này không phải vật sống, mà là một con rối cơ giới được lắp ráp từ gỗ, sắt đen, đồng thau và các vật liệu khác.

Con trâu khổng lồ cao hơn hai mét, bề ngang cũng gần hai mét, vừa vặn chiếm trọn cả mộ đạo, không còn một kẽ hở nào.

Thân trâu cực kỳ vạm vỡ, đầu to, trên đầu có một cặp sừng cong vút sáng lên ánh lạnh.

Sừng trâu sắc bén vô cùng, mặt trước là một lưỡi dao bén.

Phần chóp sừng gần như chạm vào thành mộ đạo, sắc lẹm như lưỡi hái tử thần.

Bất cứ thứ gì trong mộ đạo, chỉ cần bị sừng trâu húc phải, đều có thể bị cắt ngang lưng.

Đồng thời, bên trong thân trâu phát ra những tiếng "cô lỗ cô lỗ".

Rõ ràng là có một loại cơ quan lò xo nào đó đang cung cấp động lực.

Thứ này hiển nhiên không phải sức người bình thường có thể ngăn cản.

Cộng thêm việc con trâu gỗ cơ quan chiếm hết mộ đạo, không có chỗ để né tránh, đối với người bình thường mà nói thì chỉ có nước chết.

Kẻ bố trí cơ quan này tuyệt đối là một kẻ lòng lang dạ sói.

Đây là không cho người ta một con đường sống nào mà, phía trước là hỏa tiễn Nhất Oa Phong liên tục, phía sau là trâu gỗ sừng sắt dao bén không ngừng áp sát, người bước vào con đường mộ này chỉ có một con đường chết.

Vương Diệp đang định thi triển Hồ Thiểm lần nữa để lao qua cứu viện thì thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử giơ thanh bảo kiếm mà anh đã đưa cho họ lên.

Những thanh bảo kiếm đó được chôn cùng với các tu tiên giả trong cổ quan ở Quan Sơn Tùng Lân, thân kiếm nặng và to, quan trọng hơn là, những thanh bảo kiếm này đều không phải đao kiếm bình thường, chúng sắc bén vô cùng, trên thân còn mang theo sát khí lạnh lẽo.

Chúng chỉ kém Toái Tinh Kiếm một chút mà thôi.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, không lập tức quay lại.

Con trâu gỗ cơ quan này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đối phó được.

Quả nhiên, đợi đến khi con trâu gỗ lao đến gần, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ăn ý giơ bảo kiếm lên, chém mạnh vào sừng trâu.

Mỗi người một kiếm, một trái một phải.

Cặp sừng trâu gãy đánh "rắc".

Thứ này dù sao cũng chỉ là cơ quan làm người ta bị thương, sừng trâu tuy làm bằng thép tinh luyện, nhưng cũng không chịu nổi bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Sau khi hai người chém gãy sừng trâu, bảo kiếm đồng thời đâm vào trong thân trâu gỗ.

Sức tiến của trâu gỗ dựa vào sức mạnh của cơ quan.

Muốn chặn đứng con trâu gỗ là cách làm ngu ngốc, sức người bình thường căn bản không thể chống lại.

Cách tốt nhất là phá hủy cơ quan bên trong.

Nhưng bên ngoài con trâu gỗ là một lớp gỗ cứng, bên ngoài lớp gỗ cứng còn có lớp da trâu dày.

Đao kiếm thông thường thậm chí còn không đâm xuyên qua được.

May mà Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm trong tay là bảo kiếm, hai người lại được Vương Diệp dùng Huyết Văn Giáp Văn Thấu Hải Long Vương Trận cường hóa, sức mạnh vượt xa người thường.

Hai thanh bảo kiếm đều đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài của con trâu gỗ.

Một tràng âm thanh lách cách vang lên.

Bên trong con trâu gỗ rõ ràng yếu ớt hơn nhiều.

Không ít linh kiện bị bảo kiếm chém đứt.

Con trâu gỗ lập tức mất đi động lực, không thể tiếp tục tiến lên, cứng đờ dừng lại trước mặt hai người.

Sau khi con trâu gỗ dừng lại, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Vương Diệp cũng đã dùng Toái Tinh Kiếm chém đứt những đầu rồng lửa mới xuất hiện.

Sau khi phá hủy tất cả đầu rồng lửa, Vương Diệp nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ phá giải cơ quan Hỏa Long Nhất Oa Phong, nhận được bản vẽ cơ quan Hỏa Long Nhất Oa Phong.” Ồ?

Đồ tốt đấy?

Vương Diệp thầm cười.

Thứ này thực chất là một phiên bản súng máy hạng nhẹ tự động bắn.

So với súng máy hạng nhẹ thực sự, thứ này được kích hoạt tự động, không cần người điều khiển.

Thời đó vũ khí tự động hóa chưa có, máy tính cũng chưa phổ biến.

Nếu Hỏa Long Nhất Oa Phong này được cải tiến thêm, nó sẽ là một vũ khí phòng thủ lợi hại.

Quan trọng là thứ này chế tạo rất tiện lợi.

Đối với Vương Diệp mà nói thì đơn giản hơn nhiều so với việc đi mua súng máy.

Đặt ở đảo Bạch Long Vương là quá hợp lý.

Vừa hay hai cha con Cổ Sai coi đảo vẫn còn thiếu nhân lực.

Đúng là nhân lực không đủ, hỏa lực bù vào.

Vương Diệp dự định làm một lô Hỏa Long Nhất Oa Phong đặt ở đảo Bạch Long Vương.

Đảo Bạch Long Vương nằm ở Nam Hải.

Tuy có chút khoảng cách với tuyến hàng hải chính, nhưng nơi này lại vô cùng nhạy cảm.

Bây giờ thì còn sớm.

Càng về sau, các thế lực sẽ không ngừng tranh giành ở đây.

Tạm thời tàu của phe ta chưa thể uy hiếp đến đây.

Tàu thuyền có thể đến gần đảo Bạch Long Vương, hoặc là hải tặc trên thủy lộ hoàng kim, hoặc là quan binh của mấy nơi xung quanh, đương nhiên cũng không khác hải tặc là mấy.

Khả năng cuối cùng là tàu thuyền của một cường quốc ngoại vực nào đó.

Nếu là trường hợp cuối cùng, đảo Bạch Long Vương sẽ có chút nguy hiểm.

Vương Diệp không tin người nước M coi mình là khách, sẽ khách sáo ở nơi này.

Nhưng nếu lỡ một ngày nào đó, có tàu chiến nước M đến đây, muốn lên đảo ra oai, Vương Diệp lại có chút mong chờ.

Phải chuẩn bị vài món đồ ra hồn, chiêu đãi đám tạp nham này cho tử tế mới được.

Hỏa Long Nhất Oa Phong có thể tự động kích hoạt tự nhiên là một lựa chọn không tồi.

Vương Diệp đã có được thuật cơ quan, cũng có thể cải tiến bản vẽ cơ quan nhận được.

Hỏa Long Nhất Oa Phong nói cho cùng vẫn là cơ quan cổ đại, uy lực đối phó đạo mộ tặc thì thừa sức, nhưng vẫn còn khoảng cách so với yêu cầu của Vương Diệp.

Vương Diệp dự định sẽ thay đầu rồng bằng gỗ thành kim loại.

Tìm ống thép hàn gia công là được.

Thuốc phóng bên trong chắc chắn cũng cần cải tiến, tăng tầm bắn và tốc độ bắn.

Hơn nữa tốt nhất là làm thành loại bắn liên thanh.

Một đợt mấy trăm mũi tên, sau đó lại nối tiếp mấy trăm mũi tên nữa mới vui.

Dù đối diện là lính thủy đánh bộ, cũng không chịu nổi hỏa lực cấp độ này.

Đương nhiên, ngoài thuốc phóng và nòng pháo hỏa long, Vương Diệp cũng sẽ cải tiến nỏ tiễn bên trong.

Phải trang bị đầu tên phá giáp làm bằng thép tinh luyện.

Tất cả đầu tên đều phải bôi chút gì đó.

Trong không gian hư số của Vương Diệp có vô số thiên tài địa bảo, trong đó có không dưới chục loại kịch độc.

Còn có cả cây Kiến Huyết Phong Hầu mang về từ Trùng Cốc Vân Nam.

Đảo Bạch Long Vương là của Vương Diệp.

Chương 491

Bất kể là ai, chỉ cần dám uy hiếp đến những thứ trên đảo này, Vương Diệp đều không ngại đấu với đối phương đến chết.

Phòng ngự cần có vẫn phải có, hơn nữa phải đủ mạnh, nếu không sẽ bị người ta hiểu lầm thái độ của Vương Diệp có vấn đề, còn tưởng nơi này có thể từ bỏ.

Trong thời đại vũ khí tự động còn chưa nhiều, con rối cơ quan và pháo hỏa long của Vương Diệp đặt trên đảo, vẫn có đủ sức uy hiếp.

Sau khi con trâu gỗ bị phá hủy, Vương Diệp không chọn sao chép bản vẽ cơ quan này.

Thứ này so với pháo hỏa long thì quá cồng kềnh.

Hơn nữa nếu không phải thi triển ở nơi chật hẹp không có không gian xoay xở như mộ đạo, thì rất dễ né tránh.

Uy lực không lớn, không thực dụng lắm.

Ngay khi Vương Diệp chuẩn bị từ bỏ, anh phát hiện thân trâu gỗ bị Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dùng bảo kiếm đâm xuyên, rạch ra.

Bên trong rơi vãi rất nhiều linh kiện, trong đó có một linh kiện thể tích khá lớn.

Trông giống như một cái túi da đặc biệt, còn có cả thứ gì đó như vòi phun.

Vương Diệp nhíu mày, đột nhiên nhớ ra, trong dòng thời gian ban đầu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dường như cũng đã trải qua một mộ đạo tương tự.

Có phải ở đây không thì không nhớ rõ, tóm lại cũng là trong làng

Địa Tiên.

Khi đó có một con trâu gỗ kiếm kích.

Con trâu gỗ đó tuy cuối cùng vẫn bị phá hủy, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử về cơ bản là dựa vào may mắn mới phá được.

Khi đó hai người mang theo cây quan đao đã được khai nhận.

Điều này rất vô lý.

Vốn dĩ đang chạy trốn trong mộ đạo chật hẹp, người bình thường ai lại mang theo một cây quan đao dài ít nhất hai mét, nặng mấy chục cân để chạy trốn chứ?

Nếu không phải có hào quang nhân vật chính, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người ở trong mộ đạo không chết cũng trọng thương.

Hơn nữa, sau khi con trâu gỗ đó bị quan đao bổ một nhát vào đầu, nó còn có chiêu sau, ngay tại chỗ "đánh rắm".

À không, ngay tại chỗ phun ra một lượng lớn khói vàng đậm.

Rõ ràng là có độc.

May mà Hồ Bát Nhất và những người khác mang theo mặt nạ phòng độc, nếu không đã bị ngạt chết trong mộ đạo rồi.

Vương Diệp lúc này đã hiểu cái vòi và cái túi bên trong con trâu gỗ rốt cuộc là gì.

Thứ này chính là cơ quan phun khói độc.

Thứ này thì có chút hữu dụng.

Vương Diệp có rất nhiều thứ có độc trong tay.

Thứ này nếu dùng tốt, không gian để cải tạo nâng cấp là rất lớn.

Chỉ có điều thứ này đã bị rách khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phối hợp dùng bảo kiếm đâm xuyên con trâu gỗ.

Hai người còn sợ không phá hủy được động lực của con trâu gỗ, sau khi đâm bảo kiếm vào còn liều mạng khuấy đảo, nên các linh kiện và cơ quan nhỏ bên trong đều bị phá hủy khá triệt để.

Vương Diệp biết đây cũng là điều tất nhiên, muốn sống thì chỉ có thể ra tay độc ác.

Vấn đề không lớn, vì thứ này tuy đã hỏng không dùng được, nhưng Vương Diệp có thể sao chép bản vẽ cơ quan.

Rất nhanh, hai tay Vương Diệp chạm vào cái túi rách này.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Hệ thống kiểm tra được ký chủ tiếp xúc với cơ quan khói độc, có sao chép không?” Cái tên thật đơn giản, mộc mạc và thẳng thắn.

Cứ gọi là cơ quan khói độc à?

Vương Diệp lập tức chọn sao chép bản vẽ.

Rất nhanh, một bản vẽ xuất hiện trong không gian hệ thống của Vương Diệp.

Vương Diệp xem kỹ một chút, cơ quan này được chia thành mấy bộ phận: một là công thức của khói độc, một là thiết bị tạo lửa sinh khói, một là thiết bị phun.

Sau khi hiểu rõ toàn bộ kết cấu, Vương Diệp lập tức nhận ra thứ này quả thực có thể cải tạo.

Công thức khói độc thì dễ, Vương Diệp có thể làm cho độc tính của khói độc này tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Ngoài ra, thiết bị sinh khói khá quan trọng, Vương Diệp không cải tiến nhiều, dù sao anh cũng không phải nhà hóa học.

Thiết bị phun là nơi Vương Diệp có thể thay đổi nhiều nhất.

Chỗ này Vương Diệp có thể thêm vào một số thiết bị hiện đại, hoàn toàn có thể làm cho tầm phun xa hơn, thời gian kéo dài hơn.

Nếu cần thiết, Vương Diệp có thể bố trí một số lượng nhất định các vòi phun độc long, đặt trên bãi cát, phong tỏa bãi cát.

Hoặc những nơi tương đối khép kín khác, dùng để phong tỏa.

Xem ra đảo Bạch Long Vương không chỉ là đảo phong thủy, khu sản xuất thiên tài địa bảo, mà còn là nơi Vương Diệp thử nghiệm các loại cơ quan bí thuật.

Vương Diệp vừa sao chép xong bản vẽ cơ quan ở đây, liền nghe thấy Hồ Bát Nhất bên cạnh nói.

“Nơi này chắc là mộ của phụ nữ thời Minh, con trâu gỗ vừa rồi nếu là mộ của đàn ông thì sẽ đổi thành tê giác gỗ.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi, nơi này không chừng còn có những cơ quan khác.” Tiếng của Hồ Bát Nhất vừa dứt, Vương Diệp liền nghe thấy từ cuối hướng con trâu gỗ lao tới, lại vang lên một tràng âm thanh ầm ầm như sấm rền.

“Không hay rồi, lại có thứ gì đó tới.” Lần này Vương Diệp nghe rất rõ ràng, hơn nữa có thể khẳng định, thứ đang lao tới lúc này, tuyệt đối là loại cực kỳ nặng.

Ngay sau đó Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng nghe thấy.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất trắng bệch.

“Hỏng rồi, là Toái Cốt Thung!” Thì ra trong các ngôi mộ cổ thời Minh có mộ đạo hẹp dài như thế này, thường sẽ có một loại cơ quan tương tự như đá lăn.

Loại cơ quan này thường đặc biệt nặng, không động thì thôi chứ động là cả ngàn cân, nên còn được gọi là Thiên Cân Trùy.

Nếu cảm ứng được có người vào mộ đạo, Thiên Cân Trùy sẽ rơi xuống bắt đầu lăn, nghiền nát toàn bộ mộ đạo như bánh xe bò.

Loại cơ quan này không có nhiều kỹ xảo hoa mỹ, nhưng đạo mộ tặc thường rất sợ gặp phải loại cơ quan này.

Một sức phá mười xảo, thứ này đơn giản thô bạo, nhưng hiệu quả cực tốt.

Sau khi lăn qua người sống, thường chỉ để lại một bãi xương vụn thịt nát.

Vì vậy trong giới đạo mộ, loại cơ quan này còn được gọi là Toái Cốt Thung.

Vương Diệp nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi.

Loại cơ quan đơn giản, trực tiếp, thô bạo này, thật sự là vô cùng khó chơi.

Dù là Vương Diệp gặp phải, hoặc là dựa vào sức mạnh vượt xa người thường để đối đầu, hoặc là dùng kỹ năng khống chế trọng lực để Toái Cốt Thung đè lên người không quá khó chịu.

Tóm lại là phải chịu chút khổ.

May mà bây giờ có Long Đằng, dù Toái Cốt Thung có đè đến đầu ngón chân cũng có thể thoát thân.

Nhưng những người khác không có bản lĩnh như Vương Diệp.

Thứ này cũng không phải dựa vào sức trâu của Vương Bàn Tử là có thể đối phó được.

Vương Diệp hét lên một tiếng “Mau rút!”, sau đó cả nhóm đều lao về phía lầu cổng.

Vương Diệp cố ý ở lại cuối cùng.

Vừa chạy về phía trước, vừa xem có ai bị tụt lại không.

Ai nấy đều hận mẹ không sinh thêm cho mình hai cái chân, chạy vô cùng chật vật, không ai muốn bị nghiền thành bánh thịt cả.

Thỉnh thoảng có người ngã xuống đất, bị Vương Diệp một tay kéo dậy, tiếp tục chạy về phía trước.

Đồng thời Vương Diệp còn thỉnh thoảng lấy ra một số khúc gỗ, khối đá thậm chí là khối kim loại từ không gian hệ thống đặt lên mộ đạo.

Những thứ này tuy không thể ngăn cản bước tiến của Toái Cốt Thung, nhưng có thể làm chậm tốc độ của nó.

Đồng thời Vương Diệp còn không ngừng thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, làm cho trọng lực của Toái Cốt Thung phía sau nhỏ đi.

Trọng lực ảnh hưởng nhỏ đi, gia tốc cũng nhỏ đi, tốc độ của Toái Cốt Thung không tăng lên được.

Cả nhóm lúc này mới một đường chạy như điên, lao đến dưới lầu cổng mộ.

Trên lầu cổng cao lớn có một đôi cửa khổng lồ.

Trên cửa vậy mà còn treo cả ổ khóa.

Khoảnh khắc nhìn thấy ổ khóa, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác gần như tuyệt vọng.

Nếu không mở được cửa vào trong, chỉ có thể bị đá nghiền chết, đâm chết trên cửa mộ.

Quá thảm.

Chương 492

Chỗ trốn cũng không có.

May mà lúc này Yêu Muội Nhi mò ra một đoạn dây sắt và một con dao nhỏ, không nói hai lời bắt đầu mở khóa.

Vương Diệp sở dĩ yên tâm để mọi người chạy trước, chính là vì tin tưởng vào năng lực của Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi lĩnh hội được chân truyền của Phong Oa Sơn, các loại ám khí, tiêu khí đều là cao thủ, chế tạo và phá giải cơ quan cũng là người trong nghề.

Mở khóa, phá khóa đối với Yêu Muội Nhi căn bản không phải là chuyện gì to tát, có tay là làm được.

Chỉ là Yêu Muội Nhi còn nhỏ tuổi, tâm tư đơn thuần, phong tục ở quê năm đó vẫn còn tương đối chất phác.

Nếu qua vài năm nữa, xã hội cá mè một lứa, hỗn loạn, một thân bản lĩnh của Yêu Muội Nhi tuyệt đối sẽ bị người ta hiểu lầm.

Yêu Muội Nhi chắc chắn cũng không chịu tùy tiện thể hiện nữa.

Đến lúc đó có lẽ sẽ bị chôn vùi giữa núi rừng Tây Nam, sống một đời bình thường như bao người, không chừng còn làm bà chủ quán ăn ở một thị trấn nhỏ nào đó.

May mà Yêu Muội Nhi đã gặp được Vương Diệp.

Lúc này Yêu Muội Nhi điềm tĩnh, lạnh lùng, nghiêm túc đối phó với ổ khóa lớn trước mặt.

Ngược lại Vương Bàn Tử có chút hoảng.

“Em gái à, em có làm được không?

Không được thì để anh đây, hồi ở Kinh thành anh cũng học được vài chiêu từ các cao thủ bẻ khóa bản địa, thật sự không được thì anh dùng đá đập.” Tuyết Lỵ Dương sợ Vương Bàn Tử gây rối cho Yêu Muội Nhi, liền đi lên kéo Vương Bàn Tử sang một bên.

Hồ Bát Nhất cũng ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng nói bậy.

Người bình thường bị Vương Bàn Tử làm cho tâm lý rối loạn như vậy, cộng thêm tảng đá Toái Cốt Thung không ngừng lăn tới phía sau, có lẽ đã sớm sụp đổ.

Nhưng Yêu Muội Nhi thì không, gan dạ, tỉ mỉ, điềm tĩnh, lạnh lùng nói chính là loại người như Yêu Muội Nhi.

Bình thường còn có thể thể hiện tính cách của một cô gái nhỏ, làm nũng các kiểu.

Đến thời khắc quan trọng nhất, sự chuyên chú, lạnh lùng, điềm tĩnh trong xương tủy của Yêu Muội Nhi liền hiện ra.

Mặc cho Vương Bàn Tử nói gì, cũng không để trong lòng, trong mắt, trong tim chỉ có ổ khóa trước mặt.

Đương nhiên miệng vẫn không tha người.

“Đây là Cửu Chuyển Linh Lung Bát Quái Tỏa, mở khóa cần biết thứ tự sắp xếp của Cửu Cung Bát Quái, Bàn Tử anh có hiểu không?

Bát Quái là tám quái nào anh còn không thuộc hết đúng không?

Dù có thuộc hết thì lúc này đá đè chân, anh còn có thể tính toán được không?” “Hơn nữa ổ khóa này nếu anh dùng đá đập, cơ quan lõi khóa bên trong sẽ khóa chết hoàn toàn, không bao giờ mở được nữa, bây giờ anh chắc chắn anh mở được không?” “Quay lại câu hỏi đầu tiên của anh, anh hỏi tôi có được không, đối với người của Phong Oa Sơn mà nói, mở một cái khóa thôi mà, còn không phải là…” “Có tay là được sao?” Tiếng của Yêu Muội Nhi vừa dứt, chỉ nghe một tiếng “cạch”, ổ khóa trên cửa mở ra.

Yêu Muội Nhi lanh mồm lanh miệng thế nào, một tràng lời nói chưa đến một phút đã tuôn ra như súng máy.

Ổ khóa cũng bật mở theo tiếng nói.

Vương Bàn Tử nghe mà ngây người, cũng không biết phải phản bác thế nào.

Anh ta tuy đúng là từng học vài chiêu từ các cao thủ bẻ khóa ở Kinh thành, nhưng mở khóa nhà bình thường còn mất cả chục phút, cái loại Cửu Chuyển Linh Lung Bát Quái Tỏa này, nghe còn chưa từng nghe qua.

Hơn nữa bảo Vương Bàn Tử đọc thuộc Cửu Cung Bát Quái, bây giờ anh ta thật sự không thuộc nổi.

Bình thường lúc uống rượu ăn xiên thịt cừu, tâm tình thoải mái, còn có thể đọc ra được sáu bảy quái.

Giờ phút khẩn cấp này, bảo Vương Bàn Tử xông lên liều mạng thì không vấn đề gì, nổ súng bắn cũng không vấn đề gì, làm bài toán ứng dụng thì thật sự không được.

Vương Diệp trên mặt nở nụ cười, lao đến bên cửa lớn, đẩy Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, thuận tay ôm cả Tuyết Lỵ Dương vào bên trong cửa.

Sau đó mấy người hợp sức đóng cánh cửa sắt nặng nề lại, dùng gỗ cài chặt.

Sau đó mấy người chạy về phía trước vài bước, liền nghe thấy một tiếng va chạm vô cùng nặng nề từ phía sau.

Cả mặt đất cũng rung chuyển theo.

Phía trên cánh cửa lớn vô cùng nặng nề, đá rơi lả tả, rõ ràng khung cửa sắp bị đâm nát.

Bản thân cánh cửa cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

Nhưng cuối cùng Toái Cốt Thung cũng đã dừng lại, không đâm vỡ được cửa lớn.

Mọi người cuối cùng cũng giữ được một mạng.

Vương Bàn Tử nhìn Yêu Muội Nhi với vẻ mặt đầy khâm phục.

“Yêu Muội Nhi, em đúng là em gái ruột của anh.” Yêu Muội Nhi đảo mắt, một tay ôm lấy cánh tay Vương Diệp.

“Phi, ai là em gái ruột của anh, Vương Diệp mới là anh của em.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng mỉm cười hiểu ý.

Vương Diệp đưa tay xoa đầu Yêu Muội Nhi.

“Em gái ngoan, lát nữa ra ngoài anh dẫn em đi ăn hết món ngon ở Kinh thành.” Nói xong, Vương Diệp cảnh giác quan sát gian mộ thất vừa mới bước vào.

Cửa mộ thất trông khá vững chắc, còn có pháo hỏa long Nhất Oa Phong canh giữ, nhưng sau khi vào trong cửa mộ, tổng thể trông không đặc biệt xa hoa.

Chiều cao còn không bằng lầu cổng phía trước.

Diện tích đối với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đã quen thấy những ngôi mộ lớn thì cũng chỉ ở mức của một phú hộ, tài chủ lớn ở địa phương.

So với diện tích nhà ở của người dân bình thường thì vẫn lớn hơn một chút.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là trong mộ thất không có quan quách.

Nhìn một vòng, gian mộ thất không quá lớn này không có đồ tùy táng gì, cũng không có quan quách, trống rỗng.

Chỉ có ở chính giữa mộ thất, nơi vốn dĩ nên đặt quan quách, lại đặt một con trâu!

Khoảnh khắc nhìn thấy con trâu này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử suýt nữa thì bùng nổ.

Vừa rồi trong mộ đạo suýt nữa thì bị trâu gỗ kiếm kích húc chết.

Vẫn là hai anh em họ liều mạng, dùng bảo kiếm Vương Diệp đưa đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài của con trâu gỗ, khuấy nát động lực cơ quan bên trong, mới miễn cưỡng giữ được một mạng.

Dù vậy, hai người cũng đã bị dọa cho khiếp vía.

Nhìn thấy trâu gỗ giống như bị di chứng sau chấn thương, lập tức nhảy dựng lên, đồng loạt rút bảo kiếm ra.

Vương Diệp nhìn mà vạch đen đầy đầu.

Tuyết Lỵ Dương cũng ở bên cạnh hét lên.

“Lão Hồ, Bàn Tử, bình tĩnh!” Lúc này mới giữ được hai người lại.

Vài giây sau, Vương Bàn Tử đã tươi cười hớn hở.

Thì ra con trâu trong mộ thất này, hoàn toàn khác với con trâu hung thần ác sát, trên đầu đội kiếm sắt trong mộ đạo lúc trước.

Đây là một con Ngũ Sắc Kim Ngưu.

Kích thước đã gần bằng một con trâu nước bình thường.

Vương Diệp đương nhiên liếc mắt đã nhìn ra, lớp vàng bên ngoài con trâu này là mạ vàng, không phải cả con trâu đều bằng vàng.

Nhưng một con trâu lớn như vậy, toàn thân mạ vàng, trên thân còn có những đường chỉ bạc khảm vào.

Chỉ riêng những kim loại quý này, chất liệu và công sức chế tác này, đã được coi là một bảo vật vô cùng hiếm có.

Vương Bàn Tử nhìn thấy xong, trên mặt nở nụ cười cũng là chuyện bình thường.

Bàn gia đây ngàn cay vạn đắng xuống mộ đổ đấu không phải vì lý tưởng cứu người trong nước lửa, hoàn thành di nguyện của tổ tiên gì cả.

Bàn gia đây đơn thuần lắm, chỉ vì tiền, đồng thời cũng là vì nghĩa khí với Vương Diệp và Lão Hồ, ngoài ra không còn gì khác.

Nhìn thấy trâu vàng, ý nghĩ đầu tiên là mang ra ngoài bán ở chợ đồ cổ Lưu Ly Hán chắc chắn sẽ trấn được cả nửa con phố.

Khẳng định sẽ bán được giá cao.

Nhưng sau đó Vương Bàn Tử cũng nhận ra, thứ này muốn mang ra ngoài, chi phí e rằng còn nhiều hơn tiền bán được, sau khi biết không mang ra được, nụ cười trên mặt lập tức biến thành đau lòng, xót xa, tiếc nuối.

“Anh nói xem người xưa cũng thật là, làm gì mà làm con trâu này to thế chứ?

Làm nhỏ một chút, dù chỉ ba năm chục cân cũng được, Bàn gia đây vác được.” Vương Bàn Tử vừa than thở vừa nói.

Vương Diệp lại chỉ vào lưng con trâu vàng.

“Đừng vội biểu ca, anh xem trên lưng trâu kìa.” Vương Bàn Tử lúc này mới nhìn thấy, trên lưng trâu còn có một người.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều sợ đến lùi lại một bước.

Sau đó phát hiện trên lưng trâu không phải người sống, mà là một cỗ thi thể.

Từ cách ăn mặc trang điểm mà xem, hẳn là một thi thể nữ.

Theo suy luận, hẳn là do Phong Sư Cổ từ một ngôi mộ nào đó bên ngoài đào ra, đặt ở đây.

Trải qua bao lần giày vò, máu thịt của cổ thi đã thối rữa gần hết, thi hài chỉ còn lại bộ xương khô.

Chương 493

Bề ngoài đã không nhìn ra tuổi tác.

Bộ y phục liệm trên người thì khá lộng lẫy, nhưng bây giờ cũng bẩn thỉu, bị máu thịt thối rữa làm ô uế trông đặc biệt nhếch nhác, rách nát.

Điều làm Vương Bàn Tử sáng mắt lên, là dưới thân nữ thi này còn đè một cái hộp gỗ.

Bề mặt hộp gỗ này được vẽ vàng điêu bạc, còn khảm cả xà cừ bát bảo.

Vừa nhìn đã biết là hộp trang sức của phụ nữ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người lập tức nhớ đến câu chuyện Đỗ Thập Nương Nộ Trầm Bách Bảo Tương.

Vương Bàn Tử lau nước miếng bên khóe miệng, quay mặt sang hỏi Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, anh nói xem thứ này có phải là Bách Bảo Tương không?

Cái thi thể này không lẽ là Đỗ Thập Nương chứ?” Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc.

“Bách Bảo Tương của Đỗ Thập Nương chìm xuống nước rồi, không thể ở đây được.” Vương Bàn Tử gật gật đầu.

“Dù sao đi nữa, thứ này chắc chắn là kết tinh nghệ thuật của nhân dân lao động thời cổ đại, chúng ta không thể phung phí của trời được.

Bất kể thứ này là do giai cấp địa chủ bóc lột mà có, hay là do một kỹ nữ thanh lâu bị áp bức đáng thương tích cóp được, để thứ này dưới lòng đất thật sự là lãng phí.” Vương Bàn Tử nói rất nghiêm túc, nói xong liền định tiến lên lấy cái hộp đó.

Tuyết Ly Dương dù sao cũng lớn lên ở Mỹ, có những thứ thật sự chưa từng nghe qua, câu chuyện Đỗ Thập Nương Nộ Trầm Bách Bảo Tương cũng không hiểu rõ lắm, nhất thời không chen vào được.

Chỉ có Vương Diệp nghe mà khóe miệng giật giật.

Thầm nghĩ biểu ca anh muốn lấy thì cứ lên đi.

Ngôi mộ này chắc chắn cũng là do Phong Sư Cổ di dời cả đến đây, coi như là một phần của bảo tàng mộ cổ, xuất hiện thi hài và đồ tùy táng cũng là bình thường, nhưng vẫn phải cẩn thận, người phụ nữ này không được đặt trong quan quách, mà là đặt trên lưng trâu, e rằng con trâu này cũng là tiêu khí.

Tiếng của Vương Diệp vừa dứt, liền nghe thấy một tràng âm thanh cơ quan vang lên.

Mấy người theo phản xạ có điều kiện lùi lại một bước.

Ngay lúc này, một cảnh tượng khiến người ta chết trân sững sờ đã xảy ra.

Đầu trâu thế mà lại cử động, còn lao mạnh về phía trước.

Thi thể người phụ nữ trên lưng trâu như bị thứ gì đó cố định lại, không hề nhúc nhích.

Vương Diệp khẽ nhíu mày, nghiêng người tránh con kim ngưu đang lao tới.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác cũng không dám cản đường.

Lúc này, giáo sư Tôn lại như nhớ ra điều gì đó, hét lớn một tiếng: “Không xong rồi, thứ này chắc là Phiên Thiên Cái!” Tiếng hét vừa dứt, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất gần như phản ứng lại cùng lúc.

Vương Diệp thì nhớ ra rốt cuộc con kim ngưu này là cái gì.

Hồ Bát Nhất thì nhớ ra trong cuốn《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》của mình có ghi chép liên quan.

Trong Độn Tự Quyển có ghi lại một số cơ quan phòng trộm trong các ngôi mộ cổ.

Trong đó có loại kim ngưu tiêu khí này.

Một khi có người tiến vào trong mộ thất, kim ngưu sẽ như bị đánh thức, biến thành một cỗ quan quách di động, có thể chở chủ mộ và những đồ tùy táng quý giá nhất lao đến một nơi khác.

Còn mộ thất ban đầu sẽ xuất hiện khói độc, lửa hoặc cát lún.

Giết chết những kẻ đột nhập vào mộ thất.

Cơ quan quan trọng nhất trong đó được gọi là Phiên Thiên Cái.

Cái gọi là Phiên Thiên Cái, giống như một cái nắp khóa một chiều.

Chỉ cần kim ngưu lao qua Phiên Thiên Cái, sau khi nó hạ xuống, phía sau sẽ có khóa cơ quan khóa chặt cái nắp này.

Một khi đã bịt kín, cơ quan trong mộ thất ban đầu sẽ khởi động, lúc đó sẽ không còn chỗ nào để trốn.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, con kim ngưu đã chở thi thể người phụ nữ và chiếc hộp gỗ đâm thẳng vào một bên tường mộ.

Yêu Muội Nhi không biết chuyện gì đang xảy ra, tưởng rằng sẽ đâm đến tan xương nát thịt, vội vàng quay mặt đi.

Nhưng lúc này, tiếng cơ quan vang lên, ngay khi sừng trâu sắp đâm vào tường, bức tường lại nhanh chóng lật lại.

Bức tường này lại là một bức tường gạch di động, phía sau còn giấu một mật thất.

Chỉ cần kim ngưu tiến vào mật thất sau tường, bức tường mộ di động đó, cũng chính là Phiên Thiên Cái trong truyền thuyết, sẽ hạ xuống và khóa chặt hoàn toàn.

Toàn bộ hành động diễn ra liền mạch và cực nhanh.

Nếu là những tên trộm mộ bình thường thì đã sớm không phản ứng kịp, chỉ có thể chờ chết trong mộ thất.

Nhưng Vương Diệp và Lão Hồ vừa rồi đã lên tiếng nhắc nhở, tinh thần của mọi người đều căng thẳng, chăm chú nhìn chằm chằm vào con kim ngưu này.

Kim ngưu vừa động, tất cả mọi người đều tập trung.

Vương Diệp đang định thi triển Long Đằng thì đột nhiên phát hiện Vương Bàn Tử hành động còn nhanh hơn.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gỗ trên lưng kim ngưu, miệng vừa chửi mẹ nó, vừa lao mạnh qua đó.

Cây xẻng công binh trong tay anh ta đã kẹt cứng kim ngưu ngay lúc bức tường của Phiên Thiên Cái sắp lật xuống và khóa chặt hoàn toàn.

Cây xẻng công binh trong tay Vương Bàn Tử đều là hàng nhập khẩu do Tham mưu trưởng Dương đặc biệt mang về từ nước M, chất lượng cực tốt.

Cán xẻng cũng được làm bằng thép tinh luyện, độ bền cực cao, tuy lực của kim ngưu lớn, tốc độ cũng khá nhanh, nhưng lại không thể lay chuyển được cây xẻng công binh.

Kim ngưu dừng lại, vừa vặn dừng ở phía dưới tường mộ, thế mà lại kẹt cứng cơ quan của Phiên Thiên Cái, không thể động đậy.

Lúc này Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều đã lao đến bên cạnh bức tường mộ di động.

Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được mà khen ngợi Vương Bàn Tử.

“Không ngờ đấy Bàn Tử, lần này lanh mắt thật, phản ứng cũng nhanh ghê.

Nếu không có mày thì thật sự ăn quả đắng rồi.” Vương Diệp khẽ nhếch mép, nhìn Vương Bàn Tử thuận tay nhét hộp trang sức trên lưng kim ngưu vào ba lô của mình, không nói gì.

Đây là thứ Bàn gia dùng mạng đổi lấy, Vương Diệp tất nhiên sẽ không tranh giành với Vương Bàn Tử.

Bàn Tử được cái tốt tính, sau khi được lợi, sau này sẽ nhớ đến người khác, ai cũng có phần.

Dĩ nhiên người khác có muốn hay không lại là chuyện khác.

Tại sao Vương Bàn Tử lại phản ứng nhanh như vậy?

Tất nhiên là vì tiền.

Đi suốt chặng đường này, từ trấn Thanh Khê đến Địa Tiên Thôn, ngoài một số đồ tốt trong huyền quan của thuộc hạ Di Sơn Vương ở Vu Lăng, Vương Bàn Tử vẫn chưa kiếm được gì.

Hơn nữa, trong tùng lân cổ quan của thuộc hạ Di Sơn Vương ở Vu Lăng, phần lớn là đan thư giáp cốt, lò đỉnh bảo kiếm, những thứ liên quan đến tu hành.

Những thứ này tốt thì tốt thật, nhưng không tiện đổi lấy tiền.

Vẫn là trang sức vàng ngọc của phụ nữ thời xưa là đáng tiền nhất và dễ bán nhất.

Vương Bàn Tử trong trạng thái bị châu báu kích thích, chiến đấu lực bùng nổ.

Trong bộ ba nguyên bản, anh ta tuyệt đối là người đảm nhiệm vai trò vũ lực.

Chứ không phải là nhân vật gây hài trong một số bộ phim truyền hình.

Bàn gia tham thì tham thật, nhưng ngoài chứng sợ độ cao ra thì chẳng sợ trời sợ đất.

Tín ngưỡng kiên định, hành động quyết đoán, dám ôm nữ thi khiêu vũ, dám ngồi uống trà với Tống tử, lên núi đánh được hổ dữ, xuống biển bắt được rùa khổng lồ.

Thường xuyên táy máy gây chuyện, nhưng cũng thường xuyên có những thao tác thần kỳ để giải đố.

Chỉ riêng số lần cứu Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã đếm không xuể.

Vương Bàn Tử dĩ nhiên không giải thích gì, hộp trang sức đã vào tay, mọi chuyện đều dễ nói.

Mấy người chui qua gầm bụng kim ngưu, vào trong mật thất.

Mộ thất trước đó quá nguy hiểm, kim ngưu đã di chuyển, không chừng những cơ quan như lưu hỏa khói độc bên trong không biết lúc nào sẽ bị kích hoạt.

Ở trong mật thất vẫn an toàn hơn một chút.

Sau khi vào mật thất, họ nhanh chóng phát hiện ra bên trong không có thứ gì đáng giá.

Chỉ có cơ quan phía sau Phiên Thiên Cái, tương tự như Đoạn Long Thạch, và một số tấm da thú, rõ ràng là dùng để bịt kín các kẽ hở.

Chỉ cần Phiên Thiên Cái hạ xuống, nó sẽ bịt kín hoàn toàn.

Thật quá độc ác.

Chẳng trách cả mộ thất ngoài những thứ trên người kim ngưu ra, những nơi khác đều không có minh khí.

Loại mộ táng cơ quan này chỉ có những kẻ keo kiệt nhất mới nghĩ ra được.

Tất cả gia sản, đồ vật đáng giá đều mang trên người, phần còn lại đều dùng để tạo cơ quan giết người, chẳng trách quy mô mộ thất không lớn lắm.

Chương 494

Ở một bên mật thất, Vương Diệp nhanh chóng tìm thấy một bậc thang.

Bậc thang hướng lên trên, rõ ràng là dẫn đến dương trạch phía trên âm trạch dưới lòng đất.

Vương Diệp và mọi người đã ở trong âm trạch dưới lòng đất được một lúc rồi.

Khắp nơi đều là cơ quan chết người.

Thêm vào đó không khí ô uế, thi khí âm khí nồng nặc, sớm đã ngột ngạt không chịu nổi.

Nơi này vốn dĩ không phải dành cho người sống ở.

Vương Diệp chỉ tay lên trên, ra hiệu cho mọi người nên lên dương trạch của Địa Tiên Thôn để tìm kiếm thì tốt hơn.

Trong âm trạch nhiều cơ quan mà ít minh khí châu báu.

Dù sao năm đó khi Phong Sư Cổ thu nhỏ lại, chủ yếu là chuyển các cơ quan trong mộ thất đến bảo tàng mộ cổ.

Phần lớn vàng bạc châu báu đều giữ lại bên mình.

Những người khác càng bị các cơ quan dưới lòng đất hành hạ đến muốn ói, bây giờ có cơ hội đi lên liền gật đầu đồng ý.

Vương Diệp đi đầu, nhanh chóng men theo bậc thang đi lên.

Một lát sau đã đi đến đỉnh.

Trên đỉnh có một cái nắp bằng đồng.

Vương Diệp dùng sức hai tay đẩy mạnh lên trên, trực tiếp đẩy bung nắp đồng ra.

Phía trên là một viên gạch đá, trên viên gạch đá là một căn nhà dân bình thường.

Sau khi Vương Diệp chui ra, anh kiểm tra xung quanh trước, xác định không có nguy hiểm gì, rồi mới để mọi người ở dưới chui lên hết.

Đây là một căn nhà dân được bài trí khá tinh tế, đồ đạc bên trong vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí còn được đặt ở vị trí vốn có của nó.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nhanh chóng chui ra khỏi mộ đạo.

Sau khi ra ngoài, Hồ Bát Nhất liền đốt một que diêm.

Thấy không khí xung quanh cũng tạm được, anh mới để những người khác gỡ miếng vải che mặt xuống.

Trước đó ở dưới lòng đất, vì không khí quá ô uế, cho dù có ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, người thường cũng không chịu nổi.

Chỉ có thể dùng vải che mặt làm khẩu trang đơn giản.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể gỡ xuống thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng thuộc dạng một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, sau khi ra ngoài việc đầu tiên là đến cửa phòng xem cửa có mở được không.

Thấy cửa có thể dễ dàng mở ra, sau đó lại kéo một chiếc ghế tựa vào cửa, để cửa không thể đóng chặt.

Làm xong tất cả những việc này, họ mới thả lỏng tâm trạng, bắt đầu kiểm tra dương trạch trên mặt đất này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đều là dân sành sỏi ở Phan Gia Viên, đối với các loại đồ cổ tự nhiên có kiến thức của riêng

mình.

Đồ vật trong dương trạch này, đều là đồ nội thất gỗ cứng thời nhà Minh chính hiệu.

Tuy không phải loại của nhà giàu sang phú quý, nhưng cũng là đồ dùng của gia đình lớn trong vùng, chất liệu và tay nghề đều thuộc hàng nhất lưu.

Lúc đó giá đồ nội thất Minh Thanh chưa cao, nhưng đã có dấu hiệu tăng giá.

Đặc biệt là giới nhà giàu người Hoa ở Hương Cảng và các nơi khác, rất ưa chuộng những món đồ cũ có tay nghề tinh xảo và có tuổi đời này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn cả căn phòng đầy đồ nội thất nhà Minh chính hiệu, nhìn đến chảy nước miếng.

Tiếc thật, những món đồ nội thất này đều là gỗ cứng, không chỉ to lớn mà còn rất nặng, rất khó mang ra ngoài.

Vương Bàn Tử nhìn cái này, sờ cái kia, cuối cùng vẫn phải từ bỏ.

Vương Bàn Tử cũng đã khôn ra.

Sau khi vào mộ cổ, những thứ cồng kềnh, cho dù đáng giá cũng cố gắng không mang theo.

Vẫn là vàng bạc trang sức, đồ ngọc đồ sứ là đáng tiền nhất.

Đặc biệt là những thứ bằng vàng ngọc, không sợ va đập, giá trị lại cao, bất kể ở thời đại nào cũng là những món đồ đáng giá nhất.

Dĩ nhiên, cũng có những thứ khác mà Vương Bàn Tử không hiểu được nguyên nhân.

Nhưng Vương Diệp nghe được lời của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, lại nảy ra ý đồ.

Vương Diệp biết rõ tình hình.

Vào những năm đó tuy giá đồ nội thất Minh Thanh bắt đầu tăng, nhưng thực tế giá cả vẫn đang ở mức thấp.

Lương một tháng của một công nhân bình thường thời đó có thể mua được một chiếc ghế thái sư bằng gỗ hoàng hoa lê.

Đặt vào thời đó được coi là tiêu dùng xa xỉ, nhưng đối với Vương Diệp người đã trải qua thế hệ sau mà nói, quả thực là một khoản đầu tư còn khủng hơn cả bất động sản.

Vương Diệp biết rõ những món đồ nội thất Minh Thanh bằng gỗ cứng, tay nghề tinh xảo này ở thế hệ sau đáng giá đến mức nào.

Giá của những món đồ này trên sàn đấu giá, tuyệt đối không thấp hơn giá những món vàng ngọc mà Vương Bàn Tử để mắt tới.

Vương Diệp không sợ không có chỗ để.

Nếu dùng không gian hư số của Vương Diệp để bảo quản những đồ nội thất Minh Thanh này, không những không chiếm không gian, mà còn có thể điều chỉnh nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng, không khí, đạt đến điều kiện bảo quản tốt nhất.

Để vài chục năm, trăm năm cũng không thành vấn đề.

Hai ba mươi năm sau, chỉ riêng những món đồ nội thất trong dương trạch trên mặt đất của Địa Tiên Thôn, gộp tất cả lại, đều là giá trên trời.

Nếu mang ra sàn đấu giá thao tác một phen, không vội vàng mà từ từ tung ra, thì thật sự là đáng giá vô cùng.

Để những thứ này ở Địa Tiên Thôn thật sự là lãng phí, phung phí của trời.

Địa Tiên Thôn gần như sao chép hoàn toàn cấu trúc của trấn Thanh

Khê bên ngoài.

Những người có thể theo Phong Sư Cổ vào Địa Tiên Thôn năm đó, cũng đều được coi là thành viên cốt cán của nhà họ Phong, đều không phải người nghèo.

Dù sao nhà họ Phong cũng có mỏ.

Chỉ riêng Vương Diệp nhìn thấy đã có khoảng hơn trăm hộ gia đình.

Trong nhiều sân nhà như vậy, các loại kỷ án, giường gỗ, giá, bình phong, tủ, hòm, bàn ghế các loại, số lượng ít nhất cũng phải mấy nghìn món.

Bên kia, giáo sư Tôn và những người khác sau khi ra ngoài, đều bắt đầu ngồi trên đất, trên giường, trên ghế nghỉ ngơi.

Dù sao mọi người đã liên tục chiến đấu.

Khó khăn lắm mới bò vào được miếu Quan Đế, còn chưa kịp nghỉ ngơi chỉnh đốn thì đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài dọa cho khiếp vía, miếu Quan Đế lại biến thành miếu Pháo Thần.

Vất vả đào địa đạo, lăn lê bò toài trong mộ đạo.

Lại phá giải đủ loại cơ quan, mới đến được dương trạch này, mà trong dương trạch lại có giường có bàn ghế, tất cả mọi người đều không cầm cự nổi nữa.

Đều bắt đầu nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn còn ngồi trên ghế thái sư, cố gắng gượng không ngủ, bàn bạc xem tiếp theo phải làm sao.

Mục tiêu dĩ nhiên là nhà cũ của họ Phong, chỉ là bây giờ mọi người đã sức cùng lực kiệt, nỏ mạnh hết đà, không còn chút sức lực

nào.

Vương Diệp tự nhiên đề nghị, mọi người nên nghỉ ngơi một thời gian trong căn dương trạch có vẻ an toàn này.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Vương Diệp bản thân dĩ nhiên không cần nghỉ ngơi.

Sau khi nói với những người khác một tiếng, Vương Diệp một mình đi ra khỏi phòng.

Vị trí nhà cũ của họ Phong, Vương Diệp không định đi bây giờ, chắc chắn phải để lại đi cùng những người khác.

Nhưng những thứ trong các dương trạch khác, Vương Diệp định không bỏ sót một món nào.

Những thứ này đều là đồ cổ, tùy tiện một món mang ra ngoài cũng có thể đáng giá không ít tiền.

Vấn đề duy nhất là những người khác không mang ra ngoài được.

Nhưng với không gian hư số, Vương Diệp hoàn toàn không tồn tại vấn đề này.

Sau khi Vương Diệp ra khỏi phòng, anh bắt đầu từ một đầu Địa Tiên Thôn gần miếu Pháo Thần, lần lượt vào từng sân để vơ vét.

Toàn bộ những ngôi nhà trong cổ trấn, đều là tường hồng vách phấn, ngay ngắn thẳng tắp.

Chỉ là không có một chút sinh khí nào.

Nhìn vào cho người ta cảm giác gần giống như những ngôi nhà giấy được làm cho người chết ở.

Vương Diệp không quản được nhiều như vậy.

Sau khi vào cổng sân, thấy đồ đạc nào ra hồn là chuyển vào không gian hư số.

Chương 495

Vương Diệp đoán không sai, đồ nội thất và đồ cổ trong những dương trạch này khá nhiều.

Ngoài các loại đồ nội thất, còn có không ít thu hoạch bất ngờ.

Thu hoạch lớn nhất là các loại đồ sứ và đồ sơn mài.

Vật phẩm linh tinh cũng không ít, các loại gương đồng, hộp trang điểm, ống bút...

Đồ sứ tuy không phải là đồ quan diêu chính hiệu, nhưng những người này dùng cũng đều là hàng tinh phẩm trong dân diêu.

Nhìn riêng lẻ có thể không đặc biệt đáng giá, nhưng không thể chịu nổi số lượng quá nhiều.

Ngoài đồ sứ, đồ sơn mài, vật phẩm linh tinh, còn có thư họa.

Nhà họ Phong ở Địa Tiên Thôn cũng được coi là gia tộc trăm năm, ở trấn Thanh Khê đã là gia đình lớn mấy trăm năm.

Sớm đã thoát khỏi phạm trù địa chủ nhà quê, trong nhà họ Phong rất nhiều người cũng là người đọc sách.

Tự nhiên cũng có sưu tầm thư họa.

Trong đó thế mà lại có một số tác phẩm tinh phẩm.

Vương Diệp càng thu thập càng cảm thấy quyết định của mình thật quá anh minh.

Nhiều đồ tốt như vậy nếu để ở Địa Tiên Thôn, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thấy ánh mặt trời.

Nơi về tốt nhất vẫn là trong không gian hư số của Vương Diệp.

Vương Diệp định chọn ra một ít, đặt trong phòng của mình trên đảo Bạch Long Vương.

Còn một ít có thể đặt trong tứ hợp viện ở kinh thành.

Phần còn lại vẫn để trong không gian hư số để bảo quản.

Khi nào thị trường sôi động, sẽ giao cho Lôi Hiển Minh, tức Minh thúc, ở cửa hàng và nhà đấu giá tại Hương Cảng thao tác một phen, thanh lý một lô.

Công việc kinh doanh của Minh thúc bây giờ đang rất phát đạt.

Các loại thanh đầu trong biển cùng với Nam Hải Minh Nguyệt Châu, còn có lượng lớn châu báu ngọc thạch lấy được từ mộ băng đấu ở Côn Luân Sơn, đã đủ để Minh thúc nở mày nở mặt.

Thêm vào đây ít nhất là hơn vạn món đồ cổ thời Minh, thì càng ghê gớm hơn nữa.

Hơn nữa chủng loại còn đặc biệt đầy đủ.

Vương Diệp từ đầu thôn quét một mạch đến cuối thôn, từng món từng món đặt vào không gian hư số, di chuyển mấy trăm món đồ nội thất gỗ cứng lớn, cũng không cảm thấy mệt chút nào, trong lòng chỉ cảm thấy tràn đầy vui sướng.

Vương Diệp hành động rất nhanh.

Một căn nhà sân nhiều nhất cũng chỉ mất mười mấy phút để vơ vét.

Những ngôi nhà Vương Diệp đã đi qua cơ bản đều biến thành bốn bức tường trống trơn, không còn sót lại một chút đồ tốt nào.

Hơn một trăm hộ gia đình, Vương Diệp thế mà chỉ dùng sáu bảy tiếng đồng hồ đã vơ vét xong.

Tính thời gian, Hồ Bát Nhất và họ chắc cũng đã nghỉ ngơi chỉnh đốn gần xong.

Mà trong cả Địa Tiên Thôn, cũng chỉ còn lại sân lớn ở vị trí nhà cũ họ Phong ở trung tâm là chưa vơ vét.

Vương Diệp liền quay trở lại căn dương trạch mà mọi người đã chui ra từ mộ đạo lúc trước.

Khi vào, anh phát hiện Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Yêu Muội Nhi và những người khác vừa mới ngủ dậy.

Mọi người chỉnh đốn một chút, rồi lập tức mang theo trang bị, bắt đầu tiến về nhà cũ họ Phong ở trung tâm Địa Tiên Thôn.

Đi được một lúc, họ nhìn thấy một bức tường cao lớn xuất hiện trên con đường phía trước.

Chiều cao của bức tường có chút khác thường, cao tới hơn hai trượng.

Thông thường các gia đình lớn thời xưa, tường cao hơn một trượng đã được coi là tường cao.

Tường cung trong hậu cung của Cố Cung, cũng chỉ cao một hai trượng.

Chiều cao của bức tường này có chút đáng sợ.

Tường không chỉ cao, mà trên đó còn không hề có cửa.

Những sân khác đều có cửa lớn màu đỏ son.

Cái gọi là “chu môn tửu nhục xú”, chính là nói về loại cửa lớn màu đỏ son của các gia đình lớn này.

Hoặc cũng sẽ có cổng chào.

Nhưng ở đây chỉ là một bức tường.

Không cần phải nói, bức tường cao như vậy, chỉ riêng về khí thế, cũng không thể là kiến trúc khác, chỉ có thể là tường sân của nhà cũ họ Phong ở Địa Tiên Thôn.

Vương Bàn Tử thấy khó khăn lắm mới đến được bên tường sân của nhà cũ họ Phong, lại không tìm thấy cửa sau, không khỏi có chút sốt ruột.

Vội vã bắt đầu muốn tìm cửa sau, đi cửa sau vào.

Kết quả bị Hồ Bát Nhất phê bình.

Nói là đi cửa sau thuộc về tà đạo.

Tốt hơn hết là trèo tường.

Vương Bàn Tử nghe mà ngớ người.

Làm gì có chuyện không đi cửa sau mà lại trèo tường?

Hơn nữa trèo tường dù nhìn từ góc độ nào, cũng không cao thượng chính trực hơn đi cửa sau.

Hồ Bát Nhất cũng bị câu hỏi của Vương Bàn Tử làm cho cứng họng, cũng không nói nhảm nữa, nghiêm túc giải thích một chút.

Hóa ra tổ tiên của Lão Hồ, đặc biệt là thế hệ của Hồ Quốc Hoa, rất am hiểu giang hồ.

Trong các gia đình lớn thời xưa, cửa trước, cửa sau cùng các cửa hông, đều có cơ quan đặc biệt gọi là Dạ Long.

Thứ này chuyên dùng để phòng thủ những tên trộm đêm chuyên lén lút vào nhà.

Phong Sư Cổ tự xưng là Địa Tiên, lại là đại lão của mạch Quan Sơn Thái Bảo, các loại thủ đoạn Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mọi người trên đường đi đã được chứng kiến.

Đúng là loại người có suy nghĩ cực kỳ khác người, thủ đoạn cực cao, lòng dạ cực đen, không chừa đường lui, ra tay đặc biệt ác.

Không có lý do gì mà ở cửa sân nhà lớn họ Phong ở Địa Tiên Thôn lại không bố trí gì, cứ thế để trộm mộ vào.

Giáo sư Tôn từng đề cập, năm đó Phong Sư Cổ bố trí cơ quan trong ngoài Địa Tiên Thôn, phần lớn là để đối phó với Mô Kim Hiệu Úy.

Các phái khác như Bàn Sơn Đạo Nhân, Tá Lĩnh Lực Sĩ, Phát Khâu Thiên Quan, vì bị Quan Sơn Thái Bảo đàn áp đến không ngóc đầu lên được, có phái thậm chí còn bị đứt đoạn truyền thừa, trong phán đoán của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ, trên thế giới này ngoài hậu nhân nhà họ Phong, người duy nhất có khả năng tiến vào Địa Tiên Thôn, chỉ có Mô Kim Hiệu Úy.

Nói đến đây, Vương Bàn Tử lập tức không còn tranh cãi về chuyện đi cửa sau tà đạo nữa.

Đặc biệt là Yêu Muội Nhi còn chứng thực những gì Hồ Bát Nhất nói hoàn toàn không có vấn đề.

Còn phổ cập kiến thức cho Vương Bàn Tử về Dạ Long rốt cuộc là gì.

Chính là một loại tiêu khí trong núi tổ ong, tương tự như nỏ tiễn oa nỗ, chuyên giấu ở các cửa, lầu cửa, mái hiên.

Một khi người không biết nội tình kích hoạt, đó cũng là loạn tiễn cùng bắn, lập tức mất mạng.

Vương Bàn Tử nghe xong, tại chỗ quyết định vẫn là trèo tường cao thượng hơn một chút.

Vương Diệp thì sao cũng được.

Dù sao vào bằng cách nào đối với Vương Diệp cũng không phải vấn đề lớn, cứ để Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác tùy thích, dù sao mục đích chính của Vương Diệp vẫn là lấy đồ cổ và châu báu trong nhà cũ họ Phong ở Địa Tiên Thôn.

Đầu tường nhà lớn họ Phong thực sự quá cao, sau khi quyết định trèo, mọi người chỉ có thể dùng phi hổ trảo móc vào đầu tường trước.

Sau đó Vương Diệp đưa Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi hai người nhẹ cân hơn lên đầu tường trước.

Xác định không có vấn đề gì, mới thả dây leo núi xuống, để Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn trèo lên.

Giáo sư Tôn trèo tường rất vất vả, vẫn phải nhờ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử làm thang người, Vương Diệp ở trên dùng dây kéo, mới đưa được giáo sư Tôn lên đầu tường.

Lên đến đầu tường, Vương Diệp nhìn vào trong sân, lập tức lại hít một hơi khí lạnh.

Trời ạ, những đồ nội thất và đồ cổ thu thập được ở các sân khác trong Địa Tiên Thôn trước đó, có lẽ đều không đáng giá bằng những thứ trong sân của Phong Sư Cổ.

Sân sau tường dường như là một khu vườn sau, trong vườn toàn là các loại hoa cỏ cây cối.

Đèn pin chiếu lên, ánh lục lấp lánh.

Toàn bộ đều là lưu ly bảo thạch, bích ngọc phỉ thúy, san hô mã não...

Địa Tiên Thôn hoàn toàn nằm dưới lòng đất, quanh năm không thấy một chút ánh nắng.

Thực vật bình thường không thể sinh trưởng.

Tuy có một số thực vật mang âm tà khí có thể tồn tại, nhưng những thực vật này cũng có vấn đề của chúng.

Chúng không đẹp.

Chương 496

Toàn là những cành cây trơ trụi màu xám trắng, hoàn toàn không có cảm giác xanh mướt, hoa đỏ như lửa của thực vật thật bên ngoài.

Phong Sư Cổ này cũng thật biết hưởng thụ, thế mà lại dùng ngọc thạch, phỉ thúy, mã não, lưu ly tạo ra một khu vườn ở đây.

Trong đó rất nhiều đều là những món đồ tốt thu thập được từ các ngôi mộ cổ khác.

Đã không còn đơn giản là đồ cổ thời Minh, niên đại kéo dài từ thời Thượng Tam Đại cho đến triều Nguyên.

Mọi người trên đầu tường nhìn khu vườn bên dưới cảm thán một hồi, quyết định vẫn là xuống trước rồi tính.

Vừa đặt chân xuống đất, Vương Bàn Tử đã không thể kìm nén mà lao vào trong vườn, nhìn đầy đất châu báu, đau lòng xót ruột.

Những món châu báu ngọc thạch này tốt thì tốt thật, vấn đề là quá tốt, trọng lượng quá lớn, thể tích cũng quá lớn.

Nếu Vương Bàn Tử muốn lấy, vác một cây phỉ thúy trên lưng, thì những thứ khác sẽ không lấy được gì nữa.

Hơn nữa hành động sau này cũng hoàn toàn không tiện.

Biết mình không thể mang đi nhiều bảo bối như vậy, nước mắt của Vương Bàn Tử sắp rơi ra.

Chỉ có thể nhìn chỗ này một chút, nhìn chỗ kia một chút, thỉnh thoảng có một hai bông hoa cỏ nhỏ bằng ngọc thạch san hô, Vương Bàn Tử cảm thấy mình có thể lấy được, liền nhét hai cái vào ba lô của mình.

Nhìn mà Vương Diệp cũng cảm thấy Vương Bàn Tử thật quá đáng thương.

Nhưng nghĩ lại, Vương Bàn Tử bây giờ cũng là người có nhà có sản nghiệp ở kinh thành rồi.

Vương Diệp còn sẽ liên tục chia hoa hồng cho Vương Bàn Tử.

Chỉ riêng khoản Nam Hải Minh Nguyệt Châu, đã đủ cho Vương Bàn Tử ăn mấy đời không hết.

Hình như cũng không có gì đáng thương?

Vương Bàn Tử còn không thiếu tiền bằng Hồ Bát Nhất.

Tiền Lão Hồ nhận được, phần lớn đều tiêu hết.

Cơ bản đều cho gia đình của những chiến hữu hy sinh và bị thương.

Dĩ nhiên Vương Diệp cũng đã sắp xếp cho Lão Hồ nhà ở kinh thành và cổ phần cửa hàng ở Hương Cảng.

Nghèo là không thể nghèo được.

Một đống đồ tốt này, cuối cùng vẫn phải rơi vào tay Vương Diệp.

Vương Bàn Tử không mang đi được bao nhiêu.

Dù có sức lực đến đâu, sức mạnh của một người cũng có hạn.

Ba lô của Vương Bàn Tử có thể chứa được bao nhiêu, lại có thể vác được bao nhiêu?

Đây cũng là nguyên nhân Vương Bàn Tử nhìn đầy sân châu báu mà không vui nổi.

Bàn Tử quen nghèo rồi, không thể thấy đồ đạc bị lãng phí, vừa nghĩ đến nhiều đồ tốt như vậy đều không vận chuyển ra ngoài được, liền đau lòng xót ruột.

Vương Diệp nhìn không nổi nữa, đi đến bên tai Vương Bàn Tử.

“Biểu ca, anh yên tâm, những món đồ tốt này sẽ không bị lãng phí đâu, đến lúc đó em đều có cách mang ra ngoài.” Nói xong, mắt Vương Bàn Tử sáng lên.

“Thế thì tốt quá rồi, không sao, biểu đệ, em có mang ra ngoài được thì đó cũng là bản lĩnh của em, anh không ghen tị chút nào, anh chỉ đơn thuần là không thể nhìn đồ tốt bị chôn vùi thôi.” Vương Diệp nhếch mép lộ ra nụ cười thuần khiết chân thành, “Biểu ca, em hiểu anh, nhưng anh yên tâm, theo em thì anh muốn nghèo cũng không nghèo được.” Nói xong, Vương Diệp liền bắt đầu hành động.

Thể tích không gian tổng thể trong không gian hư số còn lớn hơn cả Địa Tiên Thôn rất nhiều.

Một chút đồ đạc này bỏ vào căn bản không là gì.

Vương Diệp chỉ cần đi qua bên cạnh những món châu báu này, gần như trong nháy mắt, những món châu báu này đã bị Vương Diệp đưa vào không gian hư số.

Những thứ trong nhà cũ họ Phong, không hoàn toàn giống với hơn vạn món đồ cổ bên ngoài.

Hơn vạn món đồ cổ bên ngoài, dễ bán, nhưng đơn giá không đặc biệt cao.

Đặt vào hiện tại cũng là những món đồ vài vạn, mười mấy vạn, có thể lên đến bảy con số cực ít.

Chỉ là số lượng quá nhiều, cộng lại cũng phải mấy trăm triệu.

Đối với việc kinh doanh cửa hàng đồ cổ, nhà đấu giá hàng ngày của Lôi Hiển Minh ở Hương Cảng, tác dụng vẫn không nhỏ.

Dù sao mở cửa hàng kinh doanh, không thể toàn là hàng cực phẩm.

Như vậy thì nguồn khách hàng quá hạn chế, cũng không lợi cho việc mở rộng tầm ảnh hưởng.

Hơn vạn món đồ cổ cổ ngoạn muộn nhất là thời Minh đặt ở đó, là điều mà đại đa số cửa hàng đồ cổ đều không làm được.

Những thứ này của nhà cũ họ Phong lại không giống.

Chỉ riêng những món châu ngọc phỉ thúy, hoa cỏ cây cối trong vườn sau, tùy tiện một món mang ra ngoài đều có giá bảy con số trở lên.

Một số món tinh phẩm trong đó đặt ở nhà đấu giá, thao tác tốt một hai món là có thể bằng mấy nghìn món trước đó.

Vương Diệp thu hoạch một lượt như vậy, ước tính dè dặt, cũng phải trị giá mười mấy tỷ.

Dĩ nhiên, đây là ước tính sơ bộ dựa trên trí nhớ của Vương Diệp ở thế hệ sau.

Theo giá cả thời đó, nếu thao tác ở nhà đấu giá Hương Cảng, mấy trăm triệu cảng tệ không thành vấn đề.

Khoản tiền này Vương Diệp lại đầu tư trở lại trong nước, đầu tư vào công cuộc sản xuất xây dựng đang sôi nổi trong nước, hai ba mươi năm tới, tăng giá trị lên cả trăm lần không thành vấn đề.

Vương Diệp đã bắt đầu vừa vơ vét tài bảo, vừa nghĩ đến sau này làm sao để tiêu khoản tiền này.

Tại khoảnh khắc này, Vương Diệp mới thật sự cảm nhận được, tiền nhiều đến một mức độ nhất định, tiền không còn là tiền nữa.

Vương Diệp hiện tại, tại chỗ nghỉ hưu, không làm gì cả, tài sản trong tay cũng đủ cho anh ta ăn chơi trác táng trên đảo Bạch Long Vương ba bốn trăm năm.

Nhà có lớn đến đâu, ngủ cũng chỉ cần ba thước.

Ăn có ngon đến đâu, cũng chỉ là một ngày ba bữa.

Du thuyền, đảo, tứ hợp viện, máy bay riêng, biệt thự, nhà lầu, đều có rồi thì làm gì?

Vương Diệp bắt đầu có chút suy tư.

Nhưng trước mắt những chuyện này vẫn còn hơi xa.

Những thứ này đúng như Vương Bàn Tử nói, nếu mình không nghĩ cách mang ra ngoài, đến lúc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị phá.

Cả Địa Tiên Thôn chưa chắc còn tồn tại hay không, dù sao những thứ này cũng sẽ bị chôn vùi hoàn toàn dưới lòng đất, trực tiếp lãng phí đi.

Vương Diệp ở sân sau thu thập các loại kỳ trân dị bảo, Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương mấy người lại không có hứng thú lớn với những thứ này.

Mục tiêu của những người này đều xa vời hơn.

Lúc này ánh mắt của mấy người họ đã hoàn toàn bị một cái bóng khổng lồ phía trước sân sau thu hút.

Cái bóng này nhìn từ xa không rõ lắm.

Nhưng ở nơi như vườn sau lại xuất hiện một cái bóng lớn như vậy bản thân đã là một chuyện rất không hợp lý.

Bất kể là đình đài lầu các, hay là hòn non bộ, đều không thể có hình dạng này.

Đình đài lầu các tự nhiên không cần phải nói, hòn non bộ cũng phải chú trọng bốn chữ ‘gầy, lọt, nhăn, thấu’, thứ này đen thui một đống, trông như một cái bánh bao khổng lồ.

Đợi đến khi mấy người đi đến gần, dùng đèn pin quét lên xuống, mới nhìn rõ được.

Hóa ra là một nấm mồ khổng lồ.

Kích thước này đã không thể dùng nấm mồ để hình dung nữa, nói cho đúng thì nên gọi là khâu trủng, hoặc lăng tẩm.

Thậm chí còn có phong thổ, có hộ lâm, có thần đạo.

Thậm chí trên đỉnh ngôi mộ tròn như bánh bao, còn có một minh lâu.

Thao tác này khiến Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều trợn mắt há mồm.

Hồ Bát Nhất và những người khác tự nhiên không thiếu kiến thức về minh lâu.

Ngôi mộ lớn đầu tiên Vương Diệp cùng Hồ Bát Nhất và những người khác xuống, chính là Hiến Vương Mộ.

Thao tác bảo đỉnh minh lâu của Hiến Vương Mộ còn khoa trương hơn.

Xây thẳng trên “trời”, thực tế là trên đỉnh một vách đá, xung quanh có mây mù, thác nước, hơi nước bao quanh, cũng gần giống như cung điện trên trời.

Nhưng minh lâu trước mắt này lại rất quỷ dị.

Minh lâu thông thường đều là kiến trúc dùng cho hậu nhân tế tự cúng bái.

Cho nên nói cho cùng là dành cho người sống dùng, kiến trúc bản thân cũng sẽ tương đối cao lớn.

Cái trước mắt này thì không phải, chỉ cao hơn hai thước, chỉ có tác dụng trang trí, người không vào được, cúi người cũng không vào được, cửa quá hẹp.

Hoặc nói thứ này vốn không phải để cho người sống vào.

Nhưng nếu nói nó đơn sơ thô thiển, cũng không phải.

Chương 497

Minh lâu này được xây bằng ngọc thạch.

Chất liệu bản thân đã là bạch ngọc thượng hạng, hơn nữa điêu khắc còn đặc biệt tinh xảo.

Quỳnh lâu ngọc vũ, phi diêm đấu củng, trông rất ra dáng, toát lên cảm giác của gia đình giàu có.

Nhưng chính cái minh lâu không theo quy tắc này, đã khiến Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn và Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn ngây người.

Chuyện này là sao?

Không hiểu, nhưng chấn động sâu sắc.

Nơi này đã được coi là Địa Tiên Thôn ở Quan Tài Sơn, trong lòng đất có núi, trong núi có nhà, trong nhà có mộ, vậy trong mộ có gì?

Hồ Bát Nhất cũng coi như đã thấy không ít mộ táng, Tuyết Lỵ Dương cũng đã xuống mộ không ít lần.

Giáo sư Tôn càng làm công tác khảo cổ mấy chục năm, tuy không phải là người khai quật trực tiếp, nhưng cũng thường xuyên ở hiện trường nghiên cứu cổ văn tự.

Thiết kế như búp bê Matryoshka của Nga, tầng tầng lớp lớp thế này, thật sự là chưa từng thấy.

Bản lĩnh phân kim định huyệt, tầm long khán triền sơn của Hồ Bát Nhất, ở đây cũng hoàn toàn không thể thi triển được.

Phong thủy ở nơi này vốn đã vô cùng quỷ dị, lại thêm âm dương hỗn tạp điên đảo, dùng lẽ thường đã hoàn toàn không thể phán đoán.

Chẳng trách trước khi mọi người xuất phát từ Kinh thành, Trần

Hạt Tử đã từng nói bóng nói gió rằng, rất nhiều thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo đến thần tiên cũng khó mà đoán được.

Đặc biệt là Quan Sơn Thái Bảo mấy trăm năm nay đều đấu với các lưu phái trộm mộ khác, một bên là quan, mấy bên là tặc.

Vì vậy Quan Sơn Thái Bảo quá rõ thủ đoạn và lối suy nghĩ của Mô Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Toàn bộ bố cục của Địa Tiên Thôn hoàn toàn là nhằm vào các lưu phái trộm mộ khác, đặc biệt là Mô Kim Hiệu Úy.

Hồ Bát Nhất bị nhắm vào như vậy, xem không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Mấy người đi một vòng quanh gò mộ khổng lồ này nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác.

Trên gò mộ không có bia văn khắc đá, cũng không có cửa mộ lộ ra ngoài, về cơ bản là không có bất kỳ manh mối nào, không có chỗ để ra tay.

Tuy nhiên, sau khi đi một vòng, ở phía sau ngôi mộ này, xuất hiện một tòa gác lầu ba tầng.

Tòa gác lầu này lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Gác lầu thông thường đều chú trọng tọa bắc triều nam, cửa lớn hướng ra ngoài.

Nhưng tòa gác lầu này lại vô cùng khác biệt.

Toàn bộ kiến trúc chính là kết cấu gỗ truyền thống, chạm trổ rường cột, ngói xanh cửa đỏ, trông vô cùng xa hoa.

Nhưng cửa của tòa gác lầu này lại ở vị trí ngược.

Cửa ra vào đều mở về phía sau.

Đối diện chính là gò mộ khổng lồ trong sân sau.

Thao tác này càng khiến người ta không hiểu nổi.

Người bình thường dù có lên cơn thần kinh mà dựng một gò mộ trong sân thì cũng sẽ không xây thêm một tòa gác lầu chuyên để đối diện với gò mộ đó.

Nếu không thì dùng để làm gì chứ?

Phòng view nghĩa địa?

Mở cửa thấy mộ?

Cái khẩu vị và sở thích này cũng quá kinh dị rồi.

Sự kinh ngạc trong lòng mấy người ngày càng mãnh liệt, ai nấy đều cho rằng Địa Tiên Phong Sư Cổ khiến người ta không thể đoán nổi, đồng thời cũng nảy sinh nghi ngờ nhất định đối với gu thẩm mỹ cá nhân của Phong Sư Cổ.

Ngay cả giáo sư Tôn cũng liên tục bày tỏ mình xem không hiểu, đồng thời cho biết tổ tiên của mình là Phong Sư Kỳ đã phân rõ ranh giới với Phong Sư Cổ từ đời đó, gu thẩm mỹ không hề di truyền lại.

Vương Diệp nghe mà khóe miệng giật giật.

Ngay cả giáo sư Tôn, một người sắp biến thành Tống tử thối rữa, cũng không chịu nổi cái gu này, đủ thấy Phong Sư Cổ dị hợm đến mức nào.

Trên mái hiên tầng hai của tòa gác lầu này có treo một tấm biển.

Trên tấm biển khổng lồ viết năm chữ lớn.

“Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.” Nhìn thấy mấy chữ này, Vương Diệp không hề biến sắc.

Hay lắm, đã đến màn kịch chính rồi.

Nhưng vẫn phải nhường sân khấu cho giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất và những người khác, những màn dạo đầu cần có vẫn phải diễn.

Hồ Bát Nhất tò mò, hỏi giáo sư Tôn tòa gác lầu này dùng để làm gì.

Giáo sư Tôn suy nghĩ một lúc, mặt cũng tỏ vẻ mờ mịt.

"Ở trấn Thanh Khê, trong nhà cũ của họ Phong không có kiến trúc này." "Chưa từng nghe nói đến Quan Sơn Tàng Cốt Lâu nào cả." "Nhưng tôi lại cảm thấy, Địa Tiên Phong Sư Cổ có khả năng sẽ ở trong tòa lầu này." Sau khi giáo sư Tôn nói xong, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương bàn bạc một chút, vẫn quyết định vào trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu này để tìm hiểu ngọn ngành.

Vương Diệp dĩ nhiên cũng đồng ý.

Trước khi mọi người định đi vào, Hồ Bát Nhất lấy ra chiếc Quy Khư Quái Kính lấy được từ Nam Hải Quy Khư.

Hiện tại, thứ trong tay Hồ Bát Nhất có thể khắc chế Tống tử nhất chính là chiếc Quy Khư Quái Kính này.

Dù sao Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng là nhân vật cấp BOSS lớn.

Lúc còn sống đã là kẻ thù cả đời của Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Thiên Quan, thậm chí còn hại mười hai lá bùa Mô Kim của Mô Kim Hiệu Úy cuối cùng chỉ còn lại ba lá.

Thiên Quan Ấn của Phát Khâu Thiên Quan bị hủy, truyền thừa đứt đoạn.

Sau khi chết lại tự phong là Địa Tiên.

Nếu thật sự ở trong cái Quan Sơn Tàng Cốt Lâu này, tuyệt đối là một đại Tống tử khó đối phó nhất.

Lúc này mà lấy ra móng lừa đen thì có phần không tôn trọng người ta cho lắm.

Kể cả gạo nếp, chu sa, dây mực, kiếm gỗ đào, cũng có chút không đủ cấp.

Vẫn là tấm Quy Khư Quái Kính đã phải trải qua muôn vàn khổ cực mới lấy được từ Nam Hải Quy Khư này đáng tin cậy hơn, khiến người ta có cảm giác an toàn hơn.

Vương Diệp thấy Hồ Bát Nhất lấy ra Quy Khư Quái Kính, lại nhìn mà có chút toát mồ hôi lạnh.

Tấm Quy Khư Quái Kính này đã bị giày vò đến không ra hình dạng.

Để trong Nam Hải Quy Khư một thời gian dài như vậy, đã bị hơi biển ăn mòn.

Đồng thời còn bị người không hiểu chuyện dùng sơn ta phong kín mặt sau của gương, càng làm tăng tốc độ hư hại.

Hiện tại Quy Khư Quái Kính đã không dùng được bao lâu nữa.

Nhưng thứ này, bây giờ thật sự không thể hỏng được.

Mặc dù Vương Diệp đối với từng chi tiết nhỏ trong trận Địa Tiên Thôn này đã nhớ không còn rõ ràng lắm.

Nhưng đối với kết cục cuối cùng của Địa Tiên Phong Sư Cổ thì vẫn còn nhớ.

Có quan hệ rất lớn với tấm Quy Khư Quái Kính này.

Theo phán đoán của chính Vương Diệp, trong số những ngôi mộ lớn mà Hồ Bát Nhất từng xuống, mức độ nguy hiểm của trận Địa Tiên Thôn này tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Trong tuyến thế giới ban đầu, nhóm Hồ Bát Nhất có thể sống sót ra khỏi Địa Tiên Thôn, hoàn toàn là nhờ có hào quang nhân vật chính.

Nếu Hồ Bát Nhất không ra được thì tình tiết truyện không thể tiếp diễn.

Theo phán đoán thông thường, nhóm Hồ Bát Nhất sớm đã chết đi sống lại mấy lần rồi.

Bởi vì sự tồn tại trong Địa Tiên Thôn thực sự quá quỷ dị và mạnh mẽ, đã hoàn toàn không phải là thứ sức người có thể chống lại.

Những quái vật âm tà mà nhóm Hồ Bát Nhất gặp trước đây, đa số vẫn nằm trong phạm vi hiểu biết của người thường.

Những sinh vật trong Nam Hải Quy Khư, bao gồm Bạng mẫu, Giao lão, Nam Hải Chân Long, tuy mạnh vô cùng, nhưng chúng là thổ dân, vốn dĩ đã ở trong Nam Hải Quy Khư.

Nếu không ai đi trêu chọc chúng, chúng cũng không có địch ý gì lớn.

Thậm chí khi nhóm Hồ Bát Nhất trêu chọc chúng, địch ý của những thứ này vẫn không đặc biệt mãnh liệt, không có cái vị đối kháng chính tà.

Càng giống như BOSS giữ ải hơn.

Cá biệt như Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, tuy quỷ dị như tà thần, nhưng thực ra vẫn có hạn chế rất lớn, sức mạnh thi triển chỉ có thể ở trong nham thạch dưới lòng đất của Phượng Hoàng Thần Cung, thủ đoạn tấn công có thể điều khiển cũng chỉ có bấy nhiêu.

Sau khi thoát ra khỏi tế đàn của Phượng Hoàng Thần Cung, cũng coi như thoát khỏi nguy hiểm.

Hơn nữa trong tình tiết gốc, mọi người cuối cùng cũng không giải quyết được Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Chỉ là Vương Diệp đã giết nó.

Lão đại trong Địa Tiên Thôn không chỉ đơn giản như vậy.

Thực lực theo phán đoán của Vương Diệp, còn mạnh hơn Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Chương 498

Quan trọng hơn là, không có hạn chế như của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Người ta vốn dĩ muốn xuất sơn đi phổ độ thế nhân, nói theo lẽ thường, cho dù nhóm Hồ Bát Nhất có thể trốn thoát khỏi Địa Tiên Thôn, cũng sẽ bị lão đại trong Địa Tiên Thôn truy sát.

Lão đại trong Địa Tiên Thôn đại diện cho cái ác thuần túy.

Người ta vừa có thực lực, vừa có ý muốn giết chết bất kỳ kẻ nào xâm nhập Địa Tiên Thôn.

Đặc biệt là Mô Kim Hiệu Úy!

Ừm.

Trong tình huống này mà nhóm Hồ Bát Nhất ở tuyến thế giới gốc có thể an toàn ra ngoài, đúng thật là bật hack.

Thực lực của bản thân Vương Diệp dĩ nhiên đủ mạnh, đến trình độ hiện tại, cũng không phải sợ lão đại trong Địa Tiên Thôn.

Nhưng Vương Diệp cũng có e ngại của riêng mình.

Tuyến thế giới mà mình xuất hiện này đã bị sửa đổi.

Nguy hiểm bên trong không chỉ còn là những lão đại ban đầu.

Trong Địa Tiên Thôn ngoài Phong Sư Cổ và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, còn có những tồn tại khác.

Ví dụ như...

Vu Hàm?

Cổ Thần?

Những đại lão này mới là thứ Vương Diệp thực sự kiêng dè.

Nếu trong lúc Vương Diệp chiến đấu, những lão đại đứng sau này hứng lên, thu hoạch một mạng, Vương Diệp sẽ rơi vào thế bị động.

Cho nên, Vương Diệp bây giờ cũng phải cố gắng hết sức lợi dụng những sức mạnh có thể chống lại cái ác trong tình tiết gốc, nói trắng ra là vẫn phải tận dụng những BUG của tuyến thế giới gốc.

Cầm Quy Khư Quái Kính trong tay, lại có cảm giác hơi luống cuống.

“Lão Hồ à, anh nhất định phải giữ gìn cẩn thận tấm Quy Khư Quái Kính trong tay đấy, đến lúc đó đừng để Tống tử chưa đụng tới mà đã làm hỏng gương đồng, vậy thì mất nhiều hơn được.” “Còn nữa, lá bùa Thanh Đồng Thiên Nhãn trong tay anh, nhất định nhất định phải giữ cho kỹ.” Vương Diệp hóa thân thành bà già, bắt đầu lải nhải.

Hồ Bát Nhất cũng có chút choáng váng.

Vương Diệp suốt chặng đường rất ít khi mở miệng dặn dò điều gì.

Thời gian mở miệng nói chuyện cũng không nhiều.

Thường thì đều đợi đến thời khắc mấu chốt mới nhắc nhở một hai câu.

Một câu nói có sức nặng tương đương, cơ bản không phải chuyện mất mạng thì cũng là cứu mạng.

Bây giờ Hồ Bát Nhất vừa lấy Quy Khư Quái Kính ra, đã khiến Vương Diệp dặn dò như vậy, lại còn dặn đi dặn lại, khiến Hồ Bát Nhất nhất thời không biết phải làm sao.

“À, Vương Diệp cậu yên tâm, thứ này tôi nhất định sẽ cẩn thận bảo quản, không gặp đại Tống tử tôi tuyệt đối không dùng bừa.” Hồ

Bát Nhất nói câu này có chút chột dạ.

Vương Diệp gật đầu, “Ừm, vậy là được.” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, một mùi vị quỷ dị xộc vào mũi mọi người.

Mùi tanh hôi vô cùng, khiến người ta vừa ngửi thấy đầu óc đã ong ong, trước mắt cũng cảm thấy có chút tối sầm.

Mùi này lại không phải là độc khí gì.

Nếu không thì Vương Diệp đã sớm cảm nhận được.

Đơn thuần chỉ là mùi hôi thối tanh tưởi.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều là những người đã xuống không ít mộ cổ, sau khi ngửi thấy mùi này, ánh mắt lập tức tràn đầy kinh ngạc.

Mùi này lại có vài phần quen thuộc.

Bởi vì mùi này là mùi xác thối.

Trong lăng mộ được coi là một trong những mùi thường gặp.

Chỉ có điều mùi mà mọi người ngửi thấy bây giờ, so với mùi hôi thối trong quan tài chứa xác thối lại còn đóng kín không khí không lưu thông, còn nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần.

Đã bắt đầu cay mắt, từ kích thích khứu giác chuyển sang cảm giác đau.

Vương Diệp phản ứng nhanh nhất, rất nhanh đã phát hiện ra là gò mộ lớn trước Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, không biết từ lúc nào đã rỉ máu đen ra từ khe gạch đá.

Cảnh tượng đó thật sự giống như nước suối ngầm phun ra ngoài, chỉ có điều thứ phun ra đều là máu màu đỏ đen.

Lần này tất cả mọi người đều do dự.

Trong Quan Tài Sơn này có thi tiên, chẳng lẽ thi tiên được chôn ngay trong gò mộ này?” Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc hỏi.

Ngay cả máu xác chết cũng chảy ra rồi, trong gò mộ có người chết là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mọi người đi suốt một đường, trong dương trạch trên mặt đất, không hề thấy một người chết nào.

Trong âm trạch dưới lòng đất thì ngược lại có một ít, nhưng những cái đó rõ ràng đều là bị Phong Sư Cổ mang từ những ngôi mộ cổ khác đến, đã là những xác cổ không biết bao nhiêu năm.

E rằng cũng là do Phong Sư Cổ muốn làm cho bối cảnh của bảo tàng mộ cổ thêm phần kịch tính, thêm phần chân thực mà mang đến.

Nhưng ban đầu những người họ Phong theo Phong Sư Cổ vào Địa Tiên Thôn, nghe nói có đến mấy nghìn người.

Những người này đã đi đâu?

Chẳng lẽ đều thành tiên hết rồi?

Vậy thì cõi tiên có phải cũng quá dễ đi rồi không?

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Nói một câu rằng Phong Sư Cổ này một lòng một dạ muốn tu luyện thành thứ gì đó gọi là thi tiên.

Từ thời thượng cổ đã có những người tu hành tin rằng sau khi chết cũng có thể đắc đạo thành tiên.

Ngày xưa các phương sĩ gọi thi thể là 'di thuế'.

Có người chuyên tu luyện một loại dị thuật, sau khi chết khiến cho hình hồn của mình không tan.

Khiến cho hồn phách của mình vẫn lưu lại trong thi thể, tức là trong di thuế.

Dị thuật này nghe đã thấy đặc biệt quỷ dị, tức là một người đã chết, nhưng lại chưa chết hoàn toàn.

Linh hồn vẫn ở cùng với thân thể của mình.

Chỉ có điều thân thể đã là thi thể, ở trạng thái tử vong, không có tim đập hô hấp, thậm chí cũng có khả năng mục rữa.

Linh hồn vẫn là linh hồn của chính mình, nhưng có thể tùy lúc du ly ra khỏi thi thể.

Nghe giống như sau khi chết hồn phách lại nhập vào đoạt xác chính thi thể của mình.

Ừm, thao tác này vô cùng quỷ dị.

Khiến người thường không thể hiểu nổi tại sao không dứt khoát tiếp tục tu tiên lúc còn sống.

Nhưng chuyện tu hành, quả thực khó mà dùng lẽ thường để suy xét.

Nghe nói thật sự có người tu hành thành công, thật sự dùng phương thức này để luyện di thuế của mình, hơn nữa còn thành công độ kiếp, siêu thoát luân hồi.

Cuối cùng trở thành vật bất tử bất hóa, sống cùng trời đất, trở thành thi tiên trong truyền thuyết.

Hồ Bát Nhất cho rằng Phong Sư Cổ có khả năng đã đặt thi thể của mình, tức là di thuế, vào trong ngôi mộ ở cuối sân sau này.

Còn về máu xác chết chảy ra từ bên trong, có thể dùng dị tượng tu hành để giải thích.

Vương Diệp không tỏ thái độ, chuyện này cứ để Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác quyết định là được rồi.

Đối với Vương Diệp mà nói không có khác biệt lớn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy máu chảy ra từ gò mộ, liền muốn đi đào gò mộ này ra xem cho rõ.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn vẫn lý trí hơn.

Theo lời của Tuyết Lỵ Dương, việc gò mộ này chảy máu, trong truyền thống của Bàn Sơn Đạo Nhân, được coi là điềm chẳng lành.

Bàn Sơn Đạo Nhân nếu gặp phải loại mộ và quan quách này, đều sẽ lùi lại ba xá.

Dù sao Bàn Sơn Đạo Nhân và những kẻ trộm mộ thông thường vẫn có sự khác biệt khá lớn.

Những người này chủ yếu là để tìm đan dược.

Đối với máu xác chết, râu xác chết, Bàn Sơn Đạo Nhân vô cùng bài xích.

Thứ này trong mắt Bàn Sơn Đạo Nhân chính là tà thuật, không cứu được lời nguyền của tộc nhân mình, lại còn có khả năng hại chết tất cả tộc nhân.

Quan Sơn Tàng Cốt Lâu đứng gác trông mộ, cứ đột ngột xuất hiện bên cạnh ngôi mộ như vậy, lại xây ngược hướng, tuyệt đối có thâm ý sâu xa.

Trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, rất có khả năng có manh mối quan trọng, hoặc là những bố trí khác.

Một là có thể hiểu thêm nhiều thông tin, suy đoán xem thứ được chôn trong gò mộ này rốt cuộc là gì, hai là cũng có thể xem xem trong tòa gác lầu này có phải là nơi ẩn thân của thi tiên Phong Sư Cổ hay không.

Chương 499

Nếu là vế sau, thì gò mộ không cần quan tâm nữa.

Tuyết Lỵ Dương nói đương nhiên có lý.

Nhưng chuyện điều tra này, Vương Diệp liền để Yêu Muội Nhi và Vương Bàn Tử ở lại bên ngoài.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương bốn người cùng nhau vào gác lầu.

Bên trong gác lầu cũng có thể coi là nhiều lớp cửa.

Hơn nữa còn đang khóa.

Yêu Muội Nhi không theo vào, nhiệm vụ mở khóa đều rơi vào tay Vương Diệp.

Kể từ khi có được Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Vương Diệp rất có hứng thú với việc mở khóa.

Dưới sự hỗ trợ của hiệu quả phá khóa từ cơ quan thuật, Vương Diệp muốn mở những ổ khóa này vô cùng dễ dàng.

Chỉ mất khoảng vài phút, đã mở liền mấy ổ khóa.

Cảm giác này còn tuyệt hơn nhiều so với việc dùng Toái Tinh Kiếm phá cửa một cách bạo lực.

Sau khi vào tòa gác lầu này, Vương Diệp quan sát kỹ lưỡng.

Phát hiện gác lầu được xây dựng khá công phu, tuyệt đối không phải là công trình làm cho có lệ.

Chạm trổ rường cột, các bộ phận kiến trúc ở mọi nơi đều được thiết kế vô cùng tinh xảo.

Kỹ thuật mộng và mòi được sử dụng điêu luyện.

Hơn nữa điều khiến Vương Diệp cảm nhận rõ nhất chính là, vật liệu của tòa gác lầu bằng gỗ này quá đặc biệt.

Toàn bộ đều tỏa ra từng luồng khí âm hàn.

Những loại gỗ này không phải là gỗ mới, tất cả đều là gỗ già có tuổi.

Tức là vào thời điểm Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn, những loại gỗ này đã là gỗ già được cất giữ hàng trăm thậm chí hàng nghìn năm.

Trong đó có một số loại gỗ đã có thể được gọi là Âm Trầm Mộc.

Gỗ này dùng để đóng quan tài gọi là quan tài Âm Trầm Mộc, được coi là cực phẩm trong các loại quan quách.

Chôn dưới đất nghìn năm có thể không mục không rữa.

Quan trọng hơn là không chỉ bản thân nó không mục nát, mà còn có thể bảo quản thi thể trong quan quách, khiến thi thể cũng theo đó mà nghìn năm không mục, thậm chí còn trông gần giống như lúc còn sống.

Gỗ Âm Trầm Mộc vô cùng khó kiếm.

Điều kiện hình thành đặc biệt hà khắc.

Hoặc là ở trong nước, dưới đáy nước hấp thụ khí âm hàn, trải qua trăm nghìn năm, hóa thành một loại chất liệu màu đen nằm giữa hóa thạch và gỗ, ẩm mịn như ngọc, cầm vào tay lạnh buốt.

Hoặc là ở dưới lòng đất, loại gỗ thượng đẳng bình thường ban đầu, dùng trong lăng mộ, trải qua trăm nghìn năm, do cơ duyên xảo hợp, hấp thụ địa khí, cũng có thể hóa thành Âm Trầm Mộc, trăm nghìn năm không mục.

Bất kể là trường hợp nào, đều không phải là chuyện tiền bạc có thể giải quyết được.

Ngay cả nhiều quan lại quyền quý, muốn có một cỗ quan quách bằng Âm Trầm Mộc, cũng không phải muốn là có, bỏ tiền ra là mua được.

Còn phải dựa vào duyên phận.

Phải có tin tức nơi nào đó khai quật được Âm Trầm Mộc, lúc đó tiền và quyền mới có thể dùng được.

Theo truyền thuyết, lúc Từ Hi Thái hậu hạ táng, cũng rất muốn dùng Âm Trầm Mộc làm quách trong.

Bà ta cũng biết Âm Trầm Mộc khó kiếm, quách ngoài đã không tính đến, nhưng chỉ mong có một cỗ quách trong bằng Âm Trầm Mộc, để thi thể của mình không bị mục nát.

Từ Hi Thái hậu có tiền không, có quyền lực không, đến cuối cùng tâm nguyện này cũng không hoàn thành được.

Không có duyên phận a.

Lúc đó trên toàn quốc, tìm mãi không ra Âm Trầm Mộc, căn bản không có tin tức nào về việc khai quật được Âm Trầm Mộc, có tiền có quyền cũng vô dụng, không có chỗ để thi triển.

Thậm chí trong một thời gian dài, Âm Trầm Mộc đã bị coi là một loại truyền thuyết, một thứ căn bản không tồn tại.

Mãi cho đến nhiều năm sau, các nơi lại có tin tức khai quật được Âm Trầm Mộc.

Trong đó đa số đều ở trong nước.

Đặc biệt là trong một số kênh rạch đường sông vận chuyển gỗ thời cổ đại, một số loại gỗ thượng đẳng vì một nguyên nhân nào đó mà chìm xuống đáy, bị bùn cát bao phủ, lâu ngày biến thành Âm Trầm Mộc.

Trong điều kiện thời cổ đại, không có biến đổi khí hậu lớn, căn bản không có cơ hội thấy lại ánh mặt trời.

Nhưng đến đời sau lại vì những chuyện như sông đổi dòng hoặc cạn nước, mà được khai quật trở lại.

Nhưng Phong Sư Cổ xây dựng tòa gác lầu này, lại dùng không ít Âm Trầm Mộc.

Đặc biệt là một số cột trụ chịu lực quan trọng, lại toàn bộ đều được làm bằng Âm Trầm Mộc.

Rất nhiều kiến trúc cổ đại đều là kết cấu gạch gỗ.

Nhưng gạch đá có thể bảo tồn được lâu, còn gỗ lại rất dễ bị mục nát.

Cho nên nhà cũ ở nhiều nơi, qua một hai trăm năm không có vấn đề gì, nhưng những công trình có thời gian lâu hơn, đa số đều là ở những nơi có khí hậu khô hanh như Tây Bắc, Bắc phương mới bảo tồn được nhiều hơn.

Không còn cách nào khác, gỗ rất dễ bị mục.

Một khi gỗ mục, toàn bộ kiến trúc sẽ gặp nạn.

Những kiến trúc hoàn toàn làm bằng đá, ở trong nước vẫn còn tương đối ít.

Kỹ thuật cổ đại trong nước về cơ bản đều hướng tới kiến trúc bằng gỗ.

Cách giải quyết dĩ nhiên cũng có, giống như Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn trong vùng núi lớn Vu Hạp Quan Sơn, vốn là nơi có môi trường khí hậu tương đối ẩm ướt.

Cách giải quyết cũng đơn giản và thô bạo, dùng nhiều Âm Trầm Mộc.

Vương Diệp nhìn mà cũng phải trố mắt kinh ngạc.

Những Âm Trầm Mộc này của Phong Sư Cổ từ đâu mà có, Vương Diệp dĩ nhiên có thể tưởng tượng được.

Phong Sư Cổ sau khi rời khỏi chức quan Quan Sơn Thái Bảo, đã dùng một thời gian rất dài, toàn bộ đều dành cho việc dẫn dắt tộc nhân của mình đi trộm mộ.

Kiến thức chuyên môn của Quan Sơn Thái Bảo khiến Phong Sư Cổ khi trộm mộ đặc biệt kén chọn, những ngôi mộ của những người giàu có bình thường ông ta căn bản không thèm để mắt đến.

Người ta trộm mộ đều là mộ lớn.

Trộm mộ nhiều, khó tránh khỏi sẽ gặp phải đủ loại lăng mộ kỳ lạ.

Ngoài các loại cơ quan và các loại trân bảo ra, cũng tự nhiên có cơ hội gặp được thứ tốt như Âm Trầm Mộc.

Trong số gỗ xây dựng tòa gác lầu này, rất nhiều xà nhà được làm bằng Âm Trầm Mộc có thể nhìn ra được, ban đầu chắc chắn là dùng cho mục đích khác.

Nói trắng ra là rất nhiều đều được tháo dỡ từ quan tài, rồi dùng để xây dựng tòa gác lầu này.

Kiến trúc gác lầu dùng Âm Trầm Mộc, không chỉ có thể giữ được không mục không rữa, mà còn có nhiều công dụng kỳ diệu hơn.

Vì khí âm hàn chứa trong Âm Trầm Mộc, khiến cho rắn, côn trùng, chuột, kiến, những thứ dễ gây tổn hại cho gỗ này cũng không thể đến gần.

Trong tòa gác lầu này, chắc chắn sẽ không có sâu mọt.

Đồng thời bản thân Âm Trầm Mộc còn có thể có tác dụng chống cháy.

Lớp ngoài của Âm Trầm Mộc đã than hóa biến thành chất liệu cứng rắn ẩm mịn giống như hóa thạch, bản thân nó đã chống cháy.

Hơn nữa khí âm hàn của chính Âm Trầm Mộc, còn có thể khiến cho toàn bộ gác lầu duy trì một trạng thái âm hàn, ngọn lửa cũng không dễ bùng cháy lên.

Ngoài ra, chất liệu Âm Trầm Mộc còn có thể chống sét.

Điều này thì rất ít người biết.

Từ xưa đến nay, việc chống sét cho kiến trúc bằng gỗ là một vấn đề nan giải.

Hơn nữa người xưa mê tín, sét đánh không chỉ là một loại thiên tai tự nhiên thông thường, mà còn mang ý vị phán xét của đạo trời.

Nếu không tin thì cứ thử ngẫm lại sự khác biệt giữa việc chết trong biển lửa và bị sét đánh chết.

Đối với vế trước, người ta thường chỉ đơn thuần là đồng cảm.

Đối với vế sau, thái độ của người ta lại rất mập mờ.

Thậm chí kiến trúc bị sét đánh, cũng sẽ liên lụy đến chủ nhân.

Ngay cả cung điện của hoàng đế bị sét đánh, cũng phải viết chiếu tự trách để giải thích với thiên hạ bá tánh.

Lúc này có được một loại vật liệu chống sét là vô cùng quý hiếm.

Âm Trầm Mộc có thể chống sét, khí âm hàn có thể dẫn sét không lại gần.

Nhưng lại cực kỳ ít người dùng Âm Trầm Mộc làm vật liệu xây dựng để chống sét.

Một là thứ này thực sự quá hiếm thấy.

Chương 500

Hai là Âm Trầm Mộc chống cháy, chống sét, chống côn trùng, nhưng lại chiêu âm.

Thứ này ở trên mặt đất làm vật liệu xây dựng, rất dễ vì khí âm hàn quá nồng đậm mà chiêu dụ những vật âm tà.

Gặp ma cũng là chuyện bình thường, không khéo yêu ma quỷ quái kéo đến cả bầy.

Dù là nhà giàu có quyền quý cũng không chịu nổi.

Cũng chỉ có người xuất thân từ gia tộc trộm mộ như Phong Sư Cổ mới không tin vào tà ma như vậy, dám dùng Âm Trầm Mộc làm vật liệu xây dựng.

Vương Diệp thấy đến đây có chút phiền lòng, không phải vì lo lắng Âm Trầm Mộc có vấn đề gì.

Mà là nhìn vào trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu này, nhiều Âm Trầm Mộc quý giá như vậy, có chút khó xử.

Âm Trầm Mộc đều nằm ở các cột trụ bên trong gác lầu.

Nếu dỡ ra, nó sẽ sập ngay lập tức.

Muốn thu thập toàn bộ, ít nhiều vẫn có chút khó khăn.

Dỡ nhà Vương Diệp vẫn làm được, nhưng trong tòa gác lầu này còn có không ít thứ quan trọng, bây giờ bắt đầu dỡ lầu vẫn còn hơi sớm.

Vương Diệp đã quyết định, tự nhiên muốn nhanh chóng tìm thấy những thứ trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Càng sớm tìm thấy những thứ ở đây, càng sớm tiếp tục thúc đẩy tình tiết, Vương Diệp càng có thể sớm dỡ lầu, đem toàn bộ Âm Trầm Mộc bên trong vào không gian Hư Số.

Loại đồ như Âm Trầm Mộc, tạm thời trong vòng mười hai mươi năm, ở đại lục vẫn chưa có thị trường.

Ít nhất phải đợi khoảng ba mươi năm, mới có thể bán được giá trên trời.

Nhưng ở Hồng Kông và các nơi khác trên thế giới có người Hoa thì lại khác.

Những nơi đó bây giờ chính là đỉnh cao của sự phồn thịnh kinh tế, lại tin vào những thứ này, Âm Trầm Mộc rất dễ bán được giá trên trời.

Bất kỳ đại phú hào nào, có thể sắm cho mình hoặc cho trưởng bối trong nhà một cỗ quan tài bằng Âm Trầm Mộc, đó tuyệt đối là tin tức lớn.

Cho dù không phải toàn bộ làm bằng Âm Trầm Mộc, cả cỗ quan tài chỉ có một miếng Âm Trầm Mộc, cũng có thể bán được giá rất cao.

Những thứ này để chú Lôi và Lôi Hiển Minh thao tác là hợp lý nhất.

Vương Diệp nhanh chóng mở hết tất cả các ổ khóa trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, bắt đầu không ngừng thúc giục những người khác lên lầu.

Hầu như tất cả mọi người đều có chút kỳ lạ tại sao Vương Diệp đột nhiên trở nên tích cực như vậy.

Nhưng đã vào gác lầu, mọi người cũng đều muốn xem bên trong rốt cuộc có gì.

Vừa vào trong gác lầu, Vương Diệp đã ngửi thấy một mùi đàn hương cực kỳ nồng đậm.

Ngoài ra, còn có mùi của một số loại thuốc bắc quý giá khác.

Rất rõ ràng những loại thuốc bắc này được dùng để chống mục.

Rất nhanh Vương Diệp đã hiểu ra, tại sao Địa Tiên Phong Sư Cổ lại phải đặt nhiều vật liệu chống mục như vậy trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Vương Diệp phát hiện ra rất nhiều giá gỗ trong gác lầu.

Trên những giá gỗ này đặt vô số xương cốt.

Quả thật là Tàng Cốt Lâu, danh xứng với thực a.

Vương Diệp không khỏi cảm thán.

Nhưng những xương cốt này không phải là xương người, hay nói đúng hơn là đại đa số không phải.

Về cơ bản toàn là mai rùa, xương rồng, xương của các loại động vật.

Trên đó đều có các loại văn tự ghi chép và chữ triện khắc.

“Đây chính là những thiên thư dị thuật xuất hiện trong tất cả các huyền quan mà Quan Sơn Thái Bảo đã khai quật được ở khu vực Vu Hạp Quan Sơn trong suốt mấy trăm nghìn năm qua.” Giáo sư Tôn không khỏi cảm thán một câu.

Vương Diệp cũng nhìn ra rồi.

Năm đó Quan Sơn Thái Bảo phất lên, chính là nhờ những Long Cốt Thiên Thư này.

Trên đó ghi chép đều là các loại nội dung tu hành đan đỉnh phức tạp.

Trong đó cũng bao gồm rất nhiều tài liệu về các bí thuật như thiên tượng, số thuật, phong thủy, chiêm bốc, đan dược, cơ quan mà những kỳ nhân dị sĩ theo Vua Vũ Lăng Nghi Sơn đến để khai sơn trị thủy nắm giữ.

Chỉ có điều trong đội, Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này.

Hồ Bát Nhất cũng hứng thú không lớn.

Tuyết Lỵ Dương tuy có chút hứng thú, nhưng cũng có hạn, chủ yếu là cũng có rất nhiều thứ xem không hiểu.

Giáo sư Tôn hiện tại một lòng một dạ tìm kiếm Địa Tiên Phong Sư Cổ, đối với những Long Cốt Thiên Thư này cũng hứng thú không lớn.

Hiện tại người có hứng thú nhất với những Long Cốt Thiên Thư này, là Vương Diệp.

Trong những Long Cốt Thiên Thư này dĩ nhiên có rất nhiều là đồ bỏ đi.

Rất nhiều thứ không có tác dụng gì.

Hơn nữa vì đều được viết bằng văn tự thời thượng cổ, có một số còn khoa trương hơn khi dùng chữ trùng điểu triện, tinh qua triện để viết.

Người bình thường đều xem không hiểu.

Ngay cả người không bình thường như giáo sư Tôn, chuyên gia về văn tự cổ, muốn giải mã thông tin trong đó, cũng cần phải tốn rất nhiều thời gian, mà chưa chắc đã chính xác.

Nhưng Vương Diệp có hệ thống mà.

Có giá trị hay không, hệ thống có thể phán đoán.

Cảm giác có công cụ gian lận thật là sướng a.

Vương Diệp không ngừng dùng tay chạm vào những Long Cốt Thiên Thư này.

Phàm là những cái có chứa giá trị năng lượng, có thể kích hoạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Vương Diệp đều không hề biến sắc, không chút áy náy mà thu vào không gian hệ thống.

Những cái khác cũng không lãng phí, tuy rằng văn tự trên đó có thể không có tác dụng đặc biệt gì, thậm chí đều là do những kỳ nhân dị sĩ đó bịa bừa, nhưng vẫn có giá trị.

Tặng cho bảo tàng để các chuyên gia nghiên cứu cũng không tệ, có một số quá hoang đường, thì dứt khoát đưa đến nhà đấu giá của Minh thúc ở Hồng Kông.

Minh thúc rất biết cách quảng cáo, những Long Cốt Thiên Thư này, tìm vài tay bút, đăng lên báo vài bài về báu vật văn minh thượng cổ, viên ngọc quý bị thất lạc của văn hóa truyền thống, ghi chép bí quyết tu thân dưỡng tính, kéo dài tuổi thọ.

Vì phúc lợi của đông đảo người dân, Minh thúc cũng có thể đưa ra một số quyết định trái với tổ tông, đem những Long Cốt Thiên Thư này ra bán đấu giá.

Nghĩ đến những đại phú hào ở những nơi như sòng bạc Bồ Kinh ở Hồng Kông, đối với những thứ này vẫn rất có hứng thú.

Hơn nữa trong những Long Cốt Thiên Thư này cũng không thiếu những ghi chép về phòng trung thuật.

Những thứ này Vương Diệp không cần dùng đến, Lãng gia thiên phú dị bẩm, bách chiến bất bại, nhưng rất nhiều người có tiền lại không như vậy, vẫn dùng được.

Vương Diệp cảm giác mình giống như một công nhân phân loại, nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, liền bỏ Long Cốt Thiên

Thư vào không gian hệ thống.

Nghe không thấy, hàng bình thường, thì bỏ vào không gian Hư Số.

Không bao lâu, Vương Diệp đã thu thập gần hết Long Cốt Thiên Thư trên những cái giá này.

Trong đó những cái có thể kích hoạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nói ra cũng không đặc biệt nhiều.

Trong đó có mấy cái, là Vương Diệp vô cùng hứng thú.

Một cái chính là Bố Yên Bí Thuật.

Bí thuật này không có cái tên gì hoành tráng, nhưng phương pháp bên trong lại vô cùng thực dụng.

Trước đây giáo sư Tôn cũng từng thi triển qua bí thuật tương tự.

Đặc điểm lớn nhất của loại bí thuật này, chính là cần lửa.

Dùng các loại dược vật, khoáng vật, vật liệu khác nhau để pha chế ra những công thức khác nhau, đốt trên những ngọn lửa khác nhau, mùi và khói tỏa ra, có thể tạo ra những hiệu quả khác nhau.

Phổ biến nhất chính là tạo ra huyễn thuật, huyễn giác.

Còn có thể thông qua khói để khống chế cảm xúc của con người, ảnh hưởng đến phán đoán và tư duy.

Có một số có thể thông qua khói để chữa trị các bệnh tương ứng.

Trong đó không ít công thức và thủ đoạn, Vương Diệp cảm thấy thậm chí có chút đạo lý khoa học.

Một số chất chứa trong khói và mùi, quả thực có thể gây ảnh hưởng đến con người.

Không nói đâu xa, các vu sư thượng cổ khi tế lễ tạo ra trải nghiệm thông linh, tiến vào trạng thái điên cuồng, ở châu Âu dựa vào rượu nho, ở Nam Mỹ thì dựa vào khói của các loại lá thuốc lá, lá coca.

Hơn nữa liệu pháp hương thơm, ở thời hiện đại cũng là một ngành nghề khá hot.

Vẫn có không ít người nghiên cứu.

Ảnh hưởng của các mùi khác nhau đối với cảm xúc của con người cũng khá rõ ràng.

Chỉ có điều Bố Yên Bí Thuật được ghi chép trên Long Cốt Thiên Thư, hiệu quả mạnh hơn nhiều so với những gì Vương Diệp từng nghe nói trước đây.

Chương 501

Có thể hại người, có thể cứu người, có thể ảnh hưởng đến người.

Còn có thể ảnh hưởng đến động vật.

Trong Bố Yên Bí Thuật có khá nhiều loại khói, có thể điều khiển côn trùng hoặc động vật.

Đối với việc điều khiển côn trùng, Vương Diệp hứng thú không lớn.

Nếu chỉ nói về điều khiển côn trùng, Bố Yên Bí Thuật của Quan Sơn Thái Bảo không lợi hại bằng thuật pháp của chính Vương Diệp.

Có Long Vương huyết mạch trong người, cho dù là tồn tại đáng sợ như Kim Giáp Ma Hoàng, trước mặt Vương Diệp cũng chỉ là một tên đàn em.

Bố Yên Bí Thuật chỉ cần tạo ra đủ khói, thậm chí có thể khống chế hàng nghìn hàng vạn động vật, làm những việc mà người thi triển thuật muốn chúng làm.

Đặc biệt đối với các loài động vật nhỏ trên cạn và các loài chim trên trời, có hiệu quả kỳ diệu.

Rắc rối duy nhất khi thi triển Bố Yên Bí Thuật chính là cần các loại vật liệu, khoáng vật kỳ lạ, trong đó thậm chí có một số là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy.

May mà Vương Diệp có sở thích sưu tầm thiên tài địa bảo.

Trong Hư Số Không Gian, ở ruộng thuốc trên đảo Bạch Long Vương, vô số thiên tài địa bảo có thể đáp ứng phần lớn nhu cầu của bí thuật Bố Y Yên.

Một vài khoáng vật đặc thù cần thiết khác đối với Vương Diệp, người có thể di chuyển trong nham thạch, cũng không phải vấn đề lớn, sớm muộn gì cũng tìm được.

Ngoài bí thuật Bố Y Yên ra, Vương Diệp còn phát hiện trong Long Cốt Thiên Thư một số thứ đột phá sức tưởng tượng của hắn.

Tiễn Chỉ Thuật.

Cắt giấy?

Đây chẳng phải là thứ mà mấy bà lão hay làm để dán hoa cửa sổ vào dịp Tết sao?

Sao nó lại xuất hiện trên Long Cốt Thiên Thư?

Vương Diệp cảm thấy tam quan của mình sắp bị chấn vỡ, cho đến khi hắn xem nội dung của Tiễn Chỉ Thuật.

Nghề này, nói chính xác thì gọi là Âm Dương Tiễn.

Nội dung liên quan bên trong lại vô cùng đồ sộ.

Tổng cộng mười tám khối mai rùa xương rồng đã ghi lại Tiễn Chỉ Âm Dương Lục Đạo.

Nhương, Chúc, Chú, Thủ, Ngự, Ảnh.

Nhương tự thuật, có thể nhương hung hóa cát, tiêu trừ tai ương, trừ tà diệt ác, là thủ đoạn chính để xua đuổi tà linh.

Chúc tự thuật, thành phẩm cắt ra mang ý nghĩa chúc phúc, cầu nguyện, có thể mang lại phúc báo và may mắn cho người khác, hơi giống bùa hộ thân, hoặc một loại BUFF tăng ích.

Chú tự thuật, là thủ đoạn chính để trù yểm, giáng họa, giấy cắt ra có thể mang lại lời nguyền và suy yếu cho mục tiêu, một loại DEBUFF.

Thủ tự thuật, là thủ đoạn phòng hộ, chống cự.

Khác với Nhương, Nhương là chủ động trấn áp tà ác, mang tính tấn công.

Thành phẩm của Thủ tự thuật lại mang tính phòng ngự, bị động.

Một cái là mâu, một cái là thuẫn.

Ngự tự thuật, mang ý nghĩa điều khiển, có thể thao túng các tác phẩm được cắt ra từ Âm Dương Tiễn để bản thân sử dụng.

Ảnh tự thuật, là thủ đoạn điều khiển hình ảnh, có thể thông qua Âm Dương Tiễn cắt ra ảnh hưởng của người khác để thao túng hành động của họ.

Vương Diệp xem đến ngây người.

Cắt giấy mà cũng có thể như thế này sao?

Chưa cần nói đến những cái khác, chỉ riêng Âm Dương Tiễn Chỉ Thuật này nếu lưu truyền ra thế gian, bản thân nó đã là một hệ thống hoàn chỉnh, hơn nữa còn là một ngón tay vàng vô cùng mạnh mẽ.

Ai có được bộ bản lĩnh này, đã được đãi ngộ như nhân vật chính rồi.

Lúc này Vương Diệp mới lờ mờ nhớ lại lời của Trần Ngọc Lâu, Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử là Xá Lĩnh khôi thủ, năm đó cũng là đầu lĩnh lục lâm, chuyện trên giang hồ đều tỏ tường.

Trần Ngọc Lâu từng nói, trong giới đạo mộ tuy phân thành các phái Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Phát Khâu, Mô Kim, Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương v.v... nhưng trên toàn giang hồ, thực chất đều thống nhất quy về Đạo môn.

Đạo môn, từ Lưu môn khiêu tỏa, đến Bái thủ Phật gia, đến giang dương đại đạo, đến đào mồ trộm mộ, tất cả đều có.

Mà Đạo môn lại thuộc về Ngoại Bát Môn.

Ngoại Bát Môn mới là danh xưng bao quát gần như tất cả các ngành nghề, môn phái trên giang hồ.

Ngoài Đạo môn ra, còn có bảy đại lưu phái khác.

Kinh môn, cũng gọi là Ma Y môn.

Phiêu môn, cũng gọi là Lan Hoa môn.

Đoàn môn, cũng gọi là Hoa Tử môn.

Sát môn, cũng gọi là Kinh Hà môn.

Phong môn, cũng gọi là Quỷ Cục môn.

Vu môn, cũng gọi là Ma Trấn môn.

Quải môn, cũng gọi là Tiên Hí môn.

Trong đó có rất nhiều môn đạo, gần như là ba trăm sáu mươi nghề, các loại sinh nhai giang hồ, tất cả đều được bao quát bên trong.

Vương Diệp lúc đó chỉ một lòng xuống mộ đổ đấu, moi lời Trần Hạt Tử, học phương pháp bố trận phá trận của Xá Lĩnh lực sĩ, nên không để tâm nhiều đến những chuyện giang hồ này.

Cũng may là có bản lĩnh nghe qua không quên, nên vẫn nhớ được một ít.

Trong Yểm Trấn môn, tức là Vu môn, quả thực có một lưu phái dựa vào việc cắt giấy để thi triển bí thuật, vu thuật, không biết có phải là lưu truyền từ Âm Dương Tiễn Chỉ này xuống không.

Vương Diệp xem xét, Âm Dương Tiễn Chỉ không chỉ cần kỹ xảo cắt giấy thuần thục, mà còn cần kéo đặc biệt, thành phẩm cắt ra từ các chất liệu khác nhau cũng có tác dụng không giống nhau.

Nói chung là rất phức tạp.

Vương Diệp không có kỹ xảo cắt giấy, đoán chừng muốn học thì phải quay về kinh thành tìm mấy bà lão, nghệ nhân dân gian để học.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quá phiền phức.

Bộ bí thuật Âm Dương Tiễn Chỉ này cũng bị Vương Diệp ném vào không gian hệ thống.

Trong Long Cốt Thiên Thư còn có các loại pháp thuật quỷ dị, nào là nuôi Phệ Thiết Trùng, chế tạo Liên Tâm Tỏa, Đào Sinh Phân Thân Thất Thánh Đao, đủ thứ linh tinh.

Vương Diệp lựa chọn hồi lâu, phát hiện những bí thuật này quá tạp nham.

Trong đó có một số rất hữu dụng, một số khác Vương Diệp còn không biết dùng để làm gì.

Xem ra có thời gian phải sắp xếp lại một phen.

Ngay lúc Vương Diệp đang đau đầu nhìn Long Cốt Thiên Thư, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng "cộp" một cái.

Vương Diệp còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng nhìn về phía trước.

Kết quả phát hiện Tôn giáo thụ lại đang quỳ trên mặt đất.

Vương Diệp ban đầu còn thắc mắc, Tôn giáo thụ đang yên đang lành, sao đột nhiên lại quỳ xuống?

Nhìn ra phía trước nữa, hắn phát hiện trong căn phòng phía sau giá sách của Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, treo đầy một phòng tranh chân dung.

Người trong tranh đều có cùng một tư thế, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Chỉ có điều, trang phục trên người có hình dáng khác nhau, thậm chí cả chiếc ghế dưới thân cũng không giống nhau lắm.

Sớm nhất còn có người ngồi chiếu, ngồi ghế hồ, sau này mới thống nhất ngồi ghế tựa.

Người trong tranh đều là nam giới, đa số ở độ tuổi trung niên trở lên, thần thái và dung mạo khác nhau.

Tuy nhiên, ít nhiều vẫn có thể nhận ra một chút tương đồng.

Vương Diệp lại nhìn Tôn giáo thụ, lập tức hiểu ra tại sao ông ta lại quỳ.

Những bức tranh treo ở đây lại là chân dung của các đời Quan Sơn Thái Bảo.

Nói cách khác, đây đều là tổ tiên của Tôn giáo thụ.

Tôn giáo thụ quỳ trên đất, trông rất thành kính.

Nhưng Vương Diệp nhìn căn phòng đầy tranh này, lại luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Có cảm giác như một sức mạnh nào đó đang bị áp chế, phong ấn.

Nhìn lại đôi mắt của những bức chân dung này, lạnh băng, vô hồn, quá quỷ dị.

Vương Diệp nhíu mày, nhắm mắt lại bắt đầu thi triển kỹ năng dò xét năng lượng.

Chương 502

Rất nhanh, hắn cảm nhận được phía sau những bức tranh này quả thực có thứ gì đó.

Vương Diệp mở mắt ra, chờ Tôn giáo thụ lạy xong ba lạy chín khấu.

Phía sau bức tranh có thứ gì đó là thật, nhưng trước mặt Tôn giáo thụ mà đi giở tranh tổ tiên nhà người ta, lại còn vào lúc người ta đang dập đầu, thì có hơi không phải người.

Đợi ông ta lạy xong rồi đi thì hẵng nói.

Căn phòng này ngoài tranh ra không còn thứ gì khác, Tôn giáo thụ và mọi người nhanh chóng lên lầu hai.

Vương Diệp đợi những người khác đi hết, lập tức đi đến trước những bức tranh này.

Tuy Vương Diệp không thuộc phái Phát Khâu Mô Kim, cũng không có thâm thù đại hận gì với Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng dù sao hắn cũng thân thiết với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Lão Hồ và Bàn Tử là anh em vào sinh ra tử của Vương Diệp.

Hai vị này lại là Mô Kim Hiệu Úy chính hiệu.

Vậy thì với Quan Sơn Thái Bảo phải xem như kẻ thù truyền kiếp.

Vương Diệp tự nhiên cũng không có mấy phần tôn trọng với phái Quan Sơn Thái Bảo.

Những bức chân dung các đời Quan Sơn Thái Bảo này, trong mắt Vương Diệp, chỉ là một đống tranh cổ không dễ bán được giá.

Tuy người Hoa nói chung thích sưu tầm thư họa, giá thư họa cũng luôn cùng với đồ sứ, trở thành những món đồ đỉnh cao nhất.

Nhưng không phải ai cũng sẵn lòng bỏ ra số tiền lớn để mua một đống tổ tiên về thờ.

Những bức chân dung Quan Sơn Thái Bảo này rõ ràng là chân dung của những nhân vật cụ thể, hơn nữa lại không phải là nhân vật nổi tiếng trong lịch sử, ngoài người nhà họ Phong ra, thật sự chẳng có mấy ai muốn bỏ tiền lớn ra mua.

Giống như những bức tranh sơn dầu chân dung tổ tiên treo trong các lâu đài cổ của người nước ngoài vậy.

Để trong lâu đài nhà mình thì đó là truyền thống văn hóa, mang ra ngoài thì chỉ là một bức tranh sơn dầu có niên đại và có chút đặc sắc.

Nếu không phải là nhân vật lịch sử hay tác phẩm của danh họa, về cơ bản là có giá mà không có người mua.

Tuy nhiên, điều khiến Vương Diệp tò mò là, đối với Quan Sơn Thái Bảo mà nói, căn phòng này, những bức tranh này có ý nghĩa phi thường.

Nói căn phòng này là từ đường dưới lòng đất để thờ phụng tổ tiên các đời cũng không quá lời.

Thứ gì sẽ được phong ấn ở một nơi quan trọng như vậy?

Lại còn ở phía sau chân dung tổ tiên?

Dò xét năng lượng của Vương Diệp có thể cảm nhận được, có khoảng mười bức chân dung phía sau có thứ gì đó.

Rất nhanh, Vương Diệp đã giở bức chân dung đầu tiên lên.

Phía sau bức tranh là một ổ khóa cơ quan.

Điều này Vương Diệp đã dự liệu được.

Vương Diệp không vội dùng Toái Tinh Kiếm chém thẳng vào ổ khóa này, mà trước tiên dùng lưỡi kiếm gõ nhẹ lên đó.

Vương Diệp vểnh tai lên, thi triển bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được kết cấu bên trong của ổ khóa cơ quan này.

Ổ khóa này Vương Diệp vẫn có tự tin mở được.

Từ khi có được Cơ Quan Thuật, lại kích hoạt thuộc tính phá khóa, kết hợp với bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, gần như tất cả các loại khóa cơ quan trên đời trong mắt Vương Diệp đều dễ như trở bàn tay.

Điều khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc là thiết bị phía sau ổ khóa này.

Phía sau ổ khóa rõ ràng là một không gian giống như cái hộp.

Trong không gian này, Vương Diệp cảm nhận được mùi của lửa, và một số bố trí cơ quan quỷ dị.

Ừm… Vương Diệp lập tức nhận ra, phía sau ổ khóa cơ quan này lại là một thiết bị tự hủy.

Nếu người ngoài không mở khóa theo cách thông thường, mà dùng bạo lực đập vỡ ổ khóa này, thiết bị tự hủy bên trong sẽ khởi động, phá hủy thứ đặt bên trong.

Hay cho nhà ngươi.

Vương Diệp không nhịn được phải khen Phong Sư Cổ một câu thủ đoạn cao tay.

Ngay cả loại cơ quan thần kinh không thể tưởng tượng nổi như thiết bị tự hủy cũng có thể phát minh ra, thật không biết nên nói lão là kẻ điên hay thiên tài, hoặc là cả hai.

Vương Diệp cảm thán một chút, rồi nhanh chóng thao tác.

Có năng lực phá khóa của Cơ Quan Thuật, Vương Diệp mở một ổ khóa cơ quan đã được kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt dò xét rõ kết cấu không thể nào dễ dàng hơn.

Chỉ mất vài giây, Vương Diệp đã mở được ổ khóa cơ quan, đưa tay kéo ra, cơ quan phía sau bức tranh mở ra.

Bên trong đặt một cái hộp gỗ giống như ngăn kéo.

Khoảnh khắc kéo hộp gỗ ra, một luồng kim quang chiếu vào mặt Vương Diệp.

Vương Diệp cảm thấy tim mình đập thịch một cái, ánh mắt sáng lên.

Hay thật, kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo!

Trong truyền thuyết, kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo có tổng cộng mười hai tấm.

Tấm của Phong đoàn trưởng Tôn giáo thụ trước đó đã bị Vương Diệp lấy được.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một tấm ở đây.

Vương Diệp nhớ rằng kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo nếu thu thập đủ mười hai tấm có thể triệu hồi...

à không, có thể kích hoạt năng lực đặc biệt của Quan Sơn Thái Bảo.

Vương Diệp rất hứng thú với thứ này.

Ngay khoảnh khắc cầm được kim bài ngự tứ của Quan Sơn Thái Bảo, Vương Diệp nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Có hệ thống chứng thực, tấm kim bài Quan Sơn Thái Bảo này tuyệt đối là hàng thật.

Vương Diệp lập tức nhận ra, căn phòng treo đầy chân dung các đời Quan Sơn Thái Bảo này rốt cuộc dùng để làm gì.

Phía sau những bức tranh khác, còn có chín món đồ đặc biệt, tỏa ra năng lượng nhàn nhạt.

Không cần phải nói, tuyệt đối là chín tấm kim bài ngự tứ Quan Sơn Thái Bảo còn lại.

Vương Diệp cũng không lãng phí thời gian, lập tức cất kỹ kim bài ngự tứ Quan Sơn Thái Bảo trên tay vào Hư Số Không Gian, sau đó đi về phía những bức tranh khác.

Vài phút sau, Vương Diệp mặt mày hồng hào, vẻ mặt hưng phấn bước ra khỏi căn phòng treo đầy chân dung Quan Sơn Thái Bảo.

Mười tấm kim bài ngự tứ Quan Sơn Thái Bảo!

Cộng thêm một tấm trước đó, là mười một tấm.

Chỉ còn thiếu tấm kim bài ngự tứ Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng, Vương Diệp sẽ có thể thu thập đủ cả mười hai tấm.

Không phải Vương Diệp có sở thích sưu tầm, nhưng thứ này không gom đủ quả thực trong lòng khó chịu.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, tung tích của tấm kim bài ngự tứ Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng chỉ có một khả năng.

Địa tiên Phong Sư Cổ!

Trên người gã này tuyệt đối có một tấm kim bài.

Xem ra trận này, nhất định phải hạ gục Phong Sư Cổ mới được.

Ngay lúc này, từ trên cầu thang thò xuống một cái đầu.

Yêu Muội Nhi đang nhìn Vương Diệp với ánh mắt tò mò.

“Biểu đệ, anh ở phía sau một mình làm gì thế?

Cười gian quá vậy?” Vương Diệp sờ sờ mũi: “Có sao?

Chắc là do vui thôi.” Nói xong, Vương Diệp cũng đi lên lầu.

Lầu hai là nơi cất giữ kinh điển thư tịch.

Địa tiên Phong Sư Cổ từ sau khi trộm mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, lý tưởng sống đã có sự thay đổi lớn.

Thế giới quan vốn có hoàn toàn sụp đổ, bắt đầu dấn thân vào con đường luyện đan tu tiên không lối về.

Ngoài Long Cốt Thiên Thư của Quan Sơn Thái Bảo, thứ mà Phong Sư Cổ coi trọng nhất chính là các loại cổ tịch đạo tạng.

Trong đó rất nhiều là thuật Hoàng Lão lô hỏa đan đỉnh thổ nạp.

Những thứ này trong mắt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, những người đang trong thời kỳ bài trừ tất cả ngưu quỷ xà thần, hoàn toàn là đồ nhảm nhí.

Tôn giáo thụ thì lòng nguội lạnh, cũng không mấy hứng thú với những thứ này.

Vấn đề lớn nhất của Shirley Dương là không hiểu lắm.

Chương 503

Dương tham mưu trưởng tuy học thức phong phú, cái gì cũng biết một chút, nhưng dù sao cũng lớn lên ở Mỹ, lại là con lai.

Môi trường trưởng thành đã quyết định, Shirley Dương có thể đọc hiểu sách tiếng Trung thông thường không thành vấn đề.

Nhưng đọc hiểu cổ văn thì hơi vất vả.

Đối với những cổ tịch đạo tạng uyên thâm vô cùng, ngay cả chuyên gia học giả muốn giải mã cũng phải tốn không ít tâm sức, Shirley Dương càng không có trình độ đó.

Hai người duy nhất có hứng thú là Vương Diệp và Vương Bàn Tử.

Hơn nữa, điểm quan tâm của hai người lại vô cùng nhất trí.

Thứ này có đáng tiền hay không.

Giá của cổ tịch thiện bản loại này trước giờ không hề thấp.

Đặc biệt là những bản in tinh xảo, bảo quản tốt, ở đời sau có giá vài vạn thậm chí vài chục vạn.

Một số bản duy nhất thậm chí có thể lên tới hàng triệu.

Nhưng cổ tịch thiện bản thường có một đặc điểm, đó là giá trị văn hóa lớn hơn nhiều so với giá trị thương mại.

Giá của đại đa số cổ tịch thiện bản so với đồ sứ, ngọc khí, đồ đồng, thư pháp hội họa vẫn còn thấp hơn.

Vương Bàn Tử vừa nghe giá cả bình thường, lập tức mất đi hứng thú.

Dù sao thì ở sân sau của Phong gia đại trạch có biết bao nhiêu ngọc thạch, san hô, phỉ thúy, mã não mà Vương Bàn Tử còn chê nặng không lấy.

Ai cũng biết, sách vở chiếm diện tích, trọng lượng cũng rất nặng.

Vương Bàn Tử cũng không muốn mang vác.

Điều này lại có lợi cho Vương Diệp.

Chỉ cần đáng tiền, Vương Diệp chẳng hề quan tâm đến những khuyết điểm như chiếm diện tích, trọng lượng nặng.

Sức mình lớn mà.

Cửu ngưu chi lực có được sau khi dung hợp Long Vương huyết mạch là để không à?

Vận chuyển đồ đạc một mình bằng mười người.

Hư Số Không Gian bên trong còn lớn hơn cả toàn bộ trấn Thanh Khê là để không à?

Chuyên dùng để cất giữ các loại vật phẩm quý giá.

Hồ Bát Nhất, Tôn giáo thụ, Shirley Dương, Yêu Muội Nhi, Vương Bàn Tử đều bỏ qua những đạo tạng điển tịch này, đi xem những bức tranh cổ treo bên cạnh lầu.

Vương Diệp thì bắt đầu hành trình thu gom điên cuồng.

Toàn bộ Long Cốt Thiên Thư ở lầu một, Vương Diệp đã dọn đi.

Đạo tạng điển tịch ở lầu hai, Vương Diệp cũng không định bỏ qua.

Cũng may trước đây đồ cổ tịch thiện bản loại này khá ít, coi như mở thêm một mảng kinh doanh cho nhà đấu giá Minh Quyền.

Cổ tịch thiện bản có một đặc điểm, phàm là những bộ hoàn chỉnh, in ấn tinh xảo, bảo quản tốt đều khá đáng tiền.

Đạo tạng ở lầu hai Quan Sơn Tàng Cốt Lâu hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm trên.

Qua tay nhà đấu giá vận hành một phen, cũng có thể bán được không ít tiền.

Một số quyển thực sự quá hiếm, không ai đọc hiểu được, thì vừa hay quyên góp cho các bảo tàng uy tín trong nước.

Có những thứ này làm nền, Vương Diệp ước tính trong thời đại đầy biến động và cơ hội đó, có thể tạo dựng cho mình một thân phận có bối cảnh vững chắc.

Đến lúc đó, lỡ như Vương Diệp trên đảo Bạch Long Vương ở Nam Hải thật sự có xích mích với ai đó, gây ra động tĩnh lớn, cũng không đến nỗi trong ngoài đều không phải người.

Vương Diệp bên này điên cuồng chuyển đồ vào Hư Số Không Gian.

Tôn giáo thụ và Shirley Dương bên kia đã nhìn chằm chằm vào bức tranh cổ bên cửa sổ nửa ngày trời.

“Tôn giáo thụ, đây chính là 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 trong truyền thuyết phải không?” Shirley Dương hỏi một câu.

Tôn giáo thụ đẩy gọng kính, vẻ mặt kích động gật đầu.

Hình ảnh trong bức tranh cổ này vô cùng quỷ dị.

Cảnh tượng được miêu tả là một nhóm trộm mộ, đang ở bên vách núi, men theo dây thừng xuống huyền quan táng, trộm mộ huyền quan.

Vương Bàn Tử thấy Tôn giáo thụ kích động như vậy, không nhịn được hỏi một tiếng: “Lão Tôn, hay là ông mang bức tranh này ra ngoài đi, trông có vẻ đáng tiền đấy.” “Đáng tiền?

Đâu chỉ là đáng tiền!” Tôn giáo thụ rõ ràng có chút bất mãn với đánh giá của Vương Bàn Tử.

“Bức tranh này đã có thể xem là quốc bảo.

Mọi người nhìn bối cảnh núi sông phía sau bức tranh, thực vật hoa cỏ trong tranh, trang phục của các nhân vật, v.v..., tất cả đều ẩn giấu vô số chi tiết.” Một tràng lời của Tôn giáo thụ khiến Vương Bàn Tử ngây ra.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng không ngờ một bức tranh như vậy lại có năng lực lớn đến thế, chẳng lẽ bên trong còn ẩn giấu thông tin khổng lồ?

Tôn giáo thụ tiếp tục nói: “Năm đó Quan Sơn Thái Bảo phụ trách chủ trì xây dựng lăng tẩm hoàng gia các đời nhà Minh, bí mật của các hoàng lăng, rất nhiều bố trí nội bộ, việc chọn địa điểm, v.v..., tất cả đều ẩn giấu trong bức 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 này.” Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nghe xong, lập tức không ngớt lời tán thưởng, đồng thời cẩn thận quan sát nội dung bức tranh.

Vương Bàn Tử nghe vậy càng thêm kích động.

Bên trên có bí mật về lăng tẩm hoàng gia nhà Minh?

Vậy thì còn gì bằng?

Vương Bàn Tử đang định mở miệng, lại bị Vương Diệp xuất hiện từ phía sau ngăn lại.

“Bàn Tử, ý định này anh tốt nhất nên nuốt vào bụng đi.

Việc này không phải Mô Kim Hiệu Úy có thể làm, làm không tốt sẽ thành tội nhân dân tộc, bị bắn là còn nhẹ.” Vương Bàn Tử nghe vậy, nuốt một ngụm nước bọt, suy nghĩ kỹ lời của Vương Diệp, lập tức gật đầu.

Trước đây, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một lòng muốn xuống mộ đổ đấu, ý định ban đầu chẳng qua là nghĩ đến những đại địa chủ, quan lại quyền quý thời xưa, những giai cấp thống trị này đã áp bức bóc lột dân chúng, chết đi còn đem vàng bạc châu báu chôn theo xuống mồ.

Đây là một sự lãng phí cực lớn.

Thà để Mô Kim Hiệu Úy đào những thứ không ai biết này từ dưới lòng đất lên, để những bảo vật này tạo phúc cho dân, đến từ quần chúng, trở về với quần chúng.

Tất nhiên, tiện thể cũng có thể cải thiện tình hình tài chính eo hẹp của Lão Hồ và Vương Bàn Tử, nói đơn giản là vì nghèo.

Thế nhưng, lăng tẩm hoàng gia nhà Minh lại khác.

Những lăng tẩm này đều thuộc cấp quốc bảo.

Hơn nữa, đại đa số đều nằm ở nơi công khai, không phải loại lăng tẩm ở nơi hoang vu hẻo lánh, niên đại xa xôi không thể phát hiện.

Những lăng tẩm này đều được bảo vệ, trong thời gian ngắn cũng không thể tiến hành khai quật khảo cổ.

Đi tìm phiền phức với những hoàng lăng nhà Minh này, đó chính là đi tìm cái chết.

Vương Bàn Tử tuy thích tiền, lại có lúc thích hành động lỗ mãng, nhưng trong lòng lại rất tinh ranh, Bàn gia không dại gì đi chọc vào những thứ không nên chọc.

Trong lòng Vương Diệp còn có tính toán riêng.

Lăng tẩm hoàng gia nhà Minh, những lăng mộ đế vương đó Vương Diệp không hề có chút ý nghĩ nào.

Không đáng.

Nhưng Quan Sơn Thái Bảo đã hoạt động ở Đại Minh hơn hai trăm năm, không chỉ đơn thuần là xây dựng lăng tẩm cho các vị hoàng đế.

Thực tế, rất nhiều phiên vương, những nhân vật lớn trong tông tộc, thậm chí một số huân thần quý tộc, cũng sẽ tìm đến Quan Sơn Thái Bảo để chủ trì xây dựng lăng tẩm.

Người có thế lực lớn, thời gian không trùng với việc xây đế lăng, thì sẽ do chính Quan Sơn Thái Bảo ra tay.

Người có thế lực nhỏ hơn một chút, hoặc đúng lúc công trình đế lăng đang gấp rút, thì sẽ do các cao thủ trong con cháu tông tộc họ Phong ra tay.

Dù sao thì nhà họ Phong cũng đã được hai vị đại lão là Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương và Lưu Bá Ôn đích thân chứng nhận, trình độ ở đó không phải bàn cãi.

Vị trí cụ thể của những lăng tẩm phiên vương và huân thần này ở đâu, bên trong có bố trí gì, thậm chí chôn cất những bảo vật đặc biệt nào, trong bức 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 này đều có ghi lại.

Hơn hai trăm năm nhà Minh, số lăng tẩm được thiết kế và xây dựng qua tay nhà họ Phong Quan Sơn Thái Bảo, trung bình một năm cũng có đến cả chục cái.

Nhà họ Phong tuy có quan chức trong người, nhưng những hoàng thân quốc thích, huân thần quý tộc này cũng không thể đắc tội.

Trong gia tộc có một nhóm người chuyên phụ trách tìm cát huyệt, thiết kế lăng tẩm cho những người này.

Trong số rất nhiều lăng tẩm này, không phải tất cả đều đã được phát hiện.

Trong đó chắc chắn có rất nhiều cái bị che giấu, thậm chí có khả năng đã sắp bị phá hủy.

Ví dụ như bị nước hồ, nước sông đổi dòng nhấn chìm, bị sạt lở, động đất, lũ bùn đá vùi lấp, v.v...

Những ngôi mộ này đã hoàn toàn không có điều kiện để khai quật khảo cổ, cũng không thể được phát hiện, hơn nữa những thứ bên trong có thể bị hủy hoại bất cứ lúc nào, Vương Diệp cảm thấy vẫn có thể cứu vãn một chút.

Hơn nữa, với trình độ kỹ thuật hiện tại, thật sự chỉ có những chuyên gia cực kỳ mạnh mẽ như Vương Diệp mới có năng lực đi cứu vãn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp bỗng cảm thấy mình trở nên cao lớn hơn.

Gánh nặng trên vai nặng trĩu!

Chương 504

Tuyệt đối không phải vì tiền và châu báu bên trong, đơn thuần chỉ là vì muốn bảo tồn thêm một phần kết tinh của người lao động cổ đại trên thế giới này.

Bức 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 này, Tôn giáo thụ đã quyết tâm phải có, nên mọi người cũng không còn hứng thú nữa.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Yêu Muội Nhi vốn dĩ đã không hứng thú với nó.

Bàn Tử thì có hứng thú, nhưng không dám.

Người duy nhất vừa có năng lực vừa có hứng thú, chỉ còn lại Vương Diệp.

Chiến lược của Vương Diệp vẫn là chờ đợi.

Dù sao thì mấy người này vẫn sẽ tiếp tục tiến về phía trước để thăm dò.

Nơi này rõ ràng là không có Địa tiên Phong Sư Cổ.

Chỉ là nơi cất giữ các loại bảo vật của Địa tiên Phong Sư Cổ.

Muốn tìm được gã này, vẫn phải đến những nơi khác.

Nhưng điều khiến Vương Diệp có chút bất ngờ là, Tôn giáo thụ và những người khác không rời đi nhanh như vậy.

Bởi vì phải tìm manh mối liên quan đến Địa tiên Phong Sư Cổ ở đây.

Vương Diệp có chút sốt ruột, bèn cùng những người khác tìm kiếm.

Tuy nhiên, khả năng tìm kiếm manh mối của Vương Diệp lại mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Kỹ năng dò xét năng lượng nhanh chóng quét qua tất cả mọi thứ trong và ngoài lầu hai.

Phàm là nơi có dao động năng lượng đặc biệt, đều bị Vương Diệp phát hiện.

Trong cả căn phòng, dao động năng lượng lớn nhất vẫn là mấy bức tranh treo trên tường.

Ngoài bức đầu tiên 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》 ra, trên một bức tường khác còn có mấy bức tranh nữa.

Nói cụ thể thì đặc biệt nhất, có tổng cộng bốn bức tranh.

Vương Diệp lập tức chiếu đèn pin lên mấy bức tranh, thu hút ánh mắt của những người khác.

Rất nhanh, những chuyên gia giải mã và có hứng thú với thư họa như Tôn giáo thụ và Shirley Dương đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Đây là 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》!” Tôn giáo thụ kích động chỉ vào bức tranh đầu tiên nói.

“Chữ đề trên đây, chắc chắn là bút tích thật do chính tay Phong Sư Cổ viết!” Vương Diệp bĩu môi.

Không có hào quang tổ tiên, bút tích do chính tay Phong Sư Cổ đề có gì đáng xem?

Cũng chẳng phải là nhà thư pháp lớn nào.

Vấn đề là nó có đáng tiền không?

Tất nhiên, vì lịch sự tối thiểu với Tôn giáo thụ, Vương Diệp không trực tiếp phủ nhận thư pháp của tổ tiên đối phương.

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng tò mò, Phong Sư Cổ rốt cuộc sẽ vẽ gì trên bức 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》 này.

Cảnh tượng trong tranh không phức tạp.

Nhìn là biết đó là Quan Tài Sơn.

Hơn nữa, bức tranh còn miêu tả vô cùng sinh động bố cục của Quan Tài Sơn bên trong lòng núi dưới lòng đất.

Xung quanh Quan Tài Sơn toàn là những ván quan tài thẳng đứng, địa hình hẹp dài, trông giống như một cỗ quan tài.

Bên trong Quan Tài Sơn có gò đồi, sườn núi.

Thế nhấp nhô của nó gần như y hệt một cỗ thi thể không đầu nằm trong quan tài.

Trong chốc lát, thật khó chấp nhận đây là do tự nhiên hình thành.

Người đầu tiên nhìn thấy địa hình địa thế của Quan Tài Sơn năm đó, chắc chắn đã vô cùng chấn động.

Trên gò đồi thi thể, là bản đồ kiến trúc của Địa Tiên Thôn.

Từ bức tranh này có thể thấy rõ toàn bộ bố cục của Địa Tiên Thôn.

Rất có quy luật.

Vương Diệp cũng đã học không ít kiến thức về Cửu Cung Bát Quái, cộng thêm trước khi xuyên không đi du lịch cũng từng thấy một số thôn làng cổ được sắp xếp theo Cửu Cung Bát Quái, nên vừa nhìn đã nhận ra, toàn bộ bố cục của Địa Tiên Thôn là theo Cửu Cung Bát Quái.

Chi tiết được miêu tả trong tranh đặc biệt phong phú, cũng không biết năm đó bức tranh này rốt cuộc là do ai vẽ.

Thậm chí có thể nhìn thấy chi tiết của từng ngôi nhà trong Địa

Tiên Thôn.

Vương Diệp thậm chí còn thông qua bức tranh này tìm được lối vào Quan Tài Sơn mà mọi người đã đi, con đường hầm đó vừa hay nằm ở vị trí vai của cả cỗ thi thể không đầu.

Trên đỉnh vai trái chính là Pháo Thần Miếu.

Từ Pháo Thần Miếu đi tiếp, đến Phong gia lão trạch mà mọi người đã đến, vừa hay là vị trí tim của cả thi thể.

Rất rõ ràng, vị trí và sự sắp xếp của những kiến trúc này đều rất có ý đồ.

Vị trí của Phong gia lão trạch là vị trí quan trọng nhất.

Mà điều khiến Vương Diệp chú ý nhất trong tranh, là ở một đầu của gò đồi thi thể này, có một cánh cửa cực lớn, đóng chặt.

Hình dáng của cánh cửa là kiểu đỉnh huyền sơn khá cổ xưa, có thể phán đoán là kiến trúc thời Hán hoặc trước đó.

Có phần tương tự với phong cách kiến trúc của địa cung Vu Lăng Di Sơn Vương mà mấy người đã thấy trước đó.

Hoàn toàn khác với phong cách nhà cổ dân gian thời Minh trong Địa Tiên Thôn.

Quy mô hoành tráng, khí thế hùng vĩ.

Vương Diệp chỉ vào cánh cửa này: “Đây có phải là cánh cửa từ lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương thông đến đây không?” Tôn giáo thụ nhíu mày: “Có phải là lăng tẩm Vu Lăng Di Sơn Vương hay không thì không chắc lắm, nhưng có thể khẳng định năm đó Phong Sư Cổ tuyệt đối là từ đây tiến vào Quan Tài Sơn.” “Đường hầm dưới đất mà chúng ta vào, chắc chắn là ám đạo được đào sau khi Phong Sư Cổ tiến vào Địa Tiên Thôn, trước đây chắc là không có.” Vương Diệp gật đầu, nhóm người mình tương đương với việc đi cửa sau vào Quan Tài Sơn, cửa chính chính là cánh cửa đóng chặt kia.

Rất nhanh, ánh mắt của mọi người lại chuyển sang bức tranh thứ hai.

Nội dung bức tranh thứ hai gần như y hệt bức tranh thứ nhất, bố cục tương đồng, đều là kiến trúc và địa hình trong Quan Tài Sơn.

Nhưng ở vị trí Địa Tiên Thôn, thứ được vẽ ra lại không phải là nhà dân của Địa Tiên Thôn, mà là từng ngôi mộ.

Vị trí của những ngôi mộ này hoàn toàn tương ứng với nhà dân của Địa Tiên Thôn.

Rất rõ ràng đây là bản đồ bố cục mộ táng dưới lòng đất của Địa Tiên Thôn.

Hai bức tranh này có thể gọi là Quan Sơn Âm Dương Nhị Trạch Đồ.

Tuy nhiên, chỉ nhìn thấy vị trí Âm Dương nhị trạch cũng vô dụng, vẫn không thể phán đoán được Phong Sư Cổ rốt cuộc đang ở đâu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn thấy ở vị trí bụng của gò đồi thi thể có một số thứ đặc biệt, lập tức chỉ cho Shirley Dương và Tôn giáo thụ xem.

Shirley Dương và Tôn giáo thụ vội vàng nhìn qua, phát hiện ở vị trí bụng của gò đồi thi thể này, lại có một vết nứt khổng lồ.

Cảm giác mang lại cực kỳ quỷ dị.

Giống như gò đồi thi thể không đầu này, lúc còn sống đã bị người ta đâm một dao vào bụng.

Do đó mà chết, sau khi chết lại bị người ta cắt mất đầu.

Toàn bộ quá trình gây án đều có thể suy diễn ra.

Thật khó tưởng tượng tất cả những điều này đều do tự nhiên hình thành.

Quá chân thực.

Vương Diệp thậm chí không nhịn được nhìn quanh, xem có thể tìm thấy con dao khổng lồ kia không.

Hung khí mà cũng ở gần đây thì thú vị rồi.

Tìm nửa ngày không thấy địa hình tương ứng nào, Vương Diệp đành phải bỏ cuộc.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu quan sát bức tranh thứ ba.

Nội dung trên bức tranh thứ ba hoàn toàn khác, không còn là địa hình địa thế trong Quan Tài Sơn, mà miêu tả một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Trên tranh có một hẻm núi vách đá sâu không thấy đáy, địa thế hiểm trở vô cùng.

Trong các tầng đất và khe đá, lại lộ ra một số đồ đồng rất cổ quái, phong cách kỳ lạ.

Có thể xác định được là những đồ đồng này trông không giống đồ dùng thực tế, mà là lễ khí, tế khí, có khả năng là đồ tùy táng.

Trên vách đá hiểm trở này, còn có một con đường mòn ngoằn ngoèo như ruột dê.

Trên con đường mòn có rất nhiều người đang cầm đèn lồng, đuốc, gian nan tiến bước trên con đường nhỏ nguy hiểm quỷ dị này.

Hướng tiến về phía trước chính là nơi sâu nhất dưới đáy hẻm núi vách đá, hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Lượng người trên con đường nhỏ này rất đông, đội ngũ không thấy đầu cuối, rõ ràng có ít nhất mấy nghìn người.

Bên cạnh bức tranh này, còn đề một dòng chữ: “Bỉnh chúc dạ hành nhập lăng đồ”.

Chương 505

Toàn bộ phong cách, nội dung và dòng chữ đề của bức tranh đều toát lên một vẻ kỳ quái, thần bí, khiến người ta xem mà da đầu tê dại.

Vương Diệp xem xong có chút kỳ lạ.

“Những người này đi đến nơi nào vậy?

Nơi này rõ ràng đã ở Địa Tiên Thôn rồi.” Nghe lời Vương Diệp nói, Shirley Dương, Tôn giáo thụ và Hồ Bát Nhất đều chìm vào suy tư.

Một lúc lâu sau, Shirley Dương mới ngẩng đầu lên.

“Người trong bức tranh này, rất có khả năng là đang đi vào vết nứt ở phần bụng của gò đồi thi thể.” Sau khi Shirley Dương nhắc nhở, Tôn giáo thụ và Hồ Bát Nhất tức thì thông suốt được không ít chuyện.

“Đúng rồi, mọi người xem vết thương hẻm núi trên bụng này, từ góc độ của người tu hành mà phán đoán, có phải chính là vị trí đan điền của con người không?” Tôn giáo thụ cũng gật đầu, hiển nhiên cũng đồng tình với phán đoán này của Hồ Bát Nhất.

Chỉ có điều, tại sao những người này lại đi theo Phong Sư Cổ vào trong vết nứt ở đan điền của gò xác chết?

Mấy người vẫn không nghĩ ra được nguyên do.

“Lại đây, lại đây, mau xem bức tranh cuối cùng đi.” Vương Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa.

Cái công việc giải mã thông tin, phân tích tranh vẽ này, đối với Vương Bàn Tử mà nói chẳng khác nào nghe kinh thiên thư.

Hắn vội vàng thúc giục mọi người xem tiếp.

Mọi người cũng không giải mã thêm được nội dung gì từ bức tranh này, nên tiếp tục xem về phía sau.

Bức tranh cuối cùng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương gần như cùng lúc xác định, cảnh tượng xuất hiện trên bức họa này chính là lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương mà mọi người phát hiện lúc ban đầu.

Chỉ có điều khi mọi người tiến vào lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, ngôi mộ cổ to lớn hoa lệ này đã bị Phong Sư Cổ đào sạch sành sanh.

Bên trong chẳng còn lại một món đồ nào ra hồn.

Thế nhưng trên bức tranh này, lại là hình ảnh trước khi mộ cổ Vu Lăng Di Sơn Vương bị đào trộm.

Hơn nữa còn là cảnh Phong Sư Cổ đích thân tiến vào địa cung, đào mộ mở quan tài.

Ở phía trên cùng của bức tranh có đề một dòng chữ: Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ.

Nhìn thấy mấy chữ này, giáo sư Tôn lập tức kích động.

Đối với người nhà họ Phong của Quan Sơn Thái Bảo mà nói, tại sao năm đó Phong Sư Cổ lại đưa ra một quyết định đi ngược lại với tổ tiên, đào trộm ngôi mộ cổ lớn nhất gần trấn Thanh Khê này, vẫn luôn là một bí ẩn.

Hơn nữa tất cả những việc mà Địa Tiên Phong Sư Cổ làm sau này, đều thay đổi từ sau khi khai quật mộ cổ Vu Lăng Di Sơn Vương.

Trước đó, những việc Phong Sư Cổ làm tuy có hơi bất ngờ, nhưng vẫn nằm trong phạm vi mà người bình thường có thể hiểu được, chỉ là tính cách hơi đặc biệt một chút mà thôi.

Kể từ sau khi ra khỏi lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, Phong Sư Cổ đã thay đổi.

Tính cách trở nên quái gở hơn, bắt đầu điên cuồng theo đuổi trường sinh và đại đạo, đồng thời còn bắt người nhà họ Phong gọi mình là Địa Tiên.

Theo Vương Diệp thấy, sau khi Phong Sư Cổ ra khỏi lăng mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, cả người hắn đều toát ra vẻ trẻ trâu ảo tưởng.

Quan trọng là gã này lại tuyệt nhiên không nhắc đến những gì đã gặp trong mộ cổ Vu Lăng Di Sơn Vương, không ai biết rốt cuộc hắn đã trải qua những gì.

Sau đó Phong Sư Cổ bắt đầu nói lời yêu ngôn mê hoặc người đời, cổ vũ người nhà họ Phong cùng hắn xây dựng Thôn Địa Tiên, còn lừa mọi người nói muốn tu luyện pháp môn thi tiên.

Những chuyện này có lẽ là những nghi vấn đã làm khó giáo sư Tôn gần nửa cuộc đời.

Bây giờ nhìn thấy cái gọi là Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ, lại còn miêu tả cảnh tượng mấu chốt khi Phong Sư Cổ đào mộ Vu Lăng Di Sơn Vương, mở quan tài, tự nhiên vô cùng kích động.

Thế nhưng đợi đến khi giáo sư Tôn thực sự nhìn rõ nội dung trên 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》, lại sợ đến mức hết hồn, lùi lại hai bước, suýt chút nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Cảnh tượng chính của 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》 là ở vị trí minh điện trong mộ cổ Vu Lăng Di Sơn Vương, cũng chính là nơi đặt quan quách.

Phía dưới bức tranh có rất nhiều mộ đạo, đều thông đến minh điện.

Trong những mộ đạo này có không ít người mặc hí phục.

Trang phục trên người những người này cũng vô cùng quỷ dị, đều là những nhân vật trong địa phủ như Hắc Bạch Vô Thường, âm sai tiểu quỷ, thậm chí cả Chung Quỳ, Mạnh Bà.

Giáo sư Tôn giải thích rằng đây là đặc trưng của Quan Sơn Thái Bảo.

Thời kỳ sau, khi Quan Sơn Thái Bảo đào mộ lớn, đã bị Phong Sư Cổ đặt ra rất nhiều quy củ.

Dù sao thì những ngôi mộ lớn mà Quan Sơn Thái Bảo đào sau này không còn giới hạn ở huyền quan khu vực Vu Hạp Quan Sơn, mà là rất nhiều mộ lớn chôn dưới đất chính quy.

Những đệ tử nhà họ Phong ra tay đều phải mặc hí phục của các nhân vật địa phủ.

Hơn nữa còn dựa vào địa vị trong tộc và phân công khi đào mộ mà mặc hí phục khác nhau.

Cấp thấp nhất làm những việc như khuân vác, đào địa đạo thì mặc hí phục quỷ tốt âm sai.

Phụ trách canh gác thì mặc hí phục Hắc Bạch Vô Thường.

Xác nhận mộ đạo, khai quật đạo động thì mặc hí phục Ngưu Đầu Mã Diện.

Sau khi vào minh điện, chính thức mở quan tài mò vàng thì thường là hí phục của Chung Quỳ và các vị phán quan khác.

Thế nhưng trong bức tranh này lại có một người vô cùng đặc biệt, lại mặc hí phục Diêm La.

Người này là một nam tử trung niên, thân hình cao lớn, khí chất lạnh lùng, hai mắt dường như có hàn quang bắn ra.

Trong tay còn cầm một thanh tam xích thanh phong kiếm, cũng không biết có phải là Âm Thiên Tử Kiếm của Diêm La Vương hay không.

Người này rõ ràng chính là Phong Sư Cổ, khí chất và trang phục này thực sự quá nổi bật.

Vương Diệp cảm thấy, khoảng thời gian Phong Sư Cổ bắt đầu trẻ trâu ảo tưởng có lẽ còn sớm hơn cả thời gian đào mộ Vu Lăng Di Sơn Vương.

Rất rõ ràng mà, người có thể làm ra chuyện mặc hí phục đi đào mộ, đầu óc chắc chắn có vấn đề.

Cảnh tượng kinh hãi hơn trên bức tranh là ở bên cạnh quan quách.

Quan quách đã được mở, nắp quan tài đổ sang một bên.

Bên cạnh quan quách ở chính giữa minh điện có mấy tên trộm mộ ngã trên đất.

Mỗi người đều mặc hí phục của âm soái, nào là Quỷ Vương, Nhật Dạ Du Thần, Ngưu Đầu Mã Diện.

Tất cả đều đã chết.

Trên đất đâu đâu cũng là vết máu.

Thi thể cũng như bị xé nát.

Bức tranh miêu tả đặc biệt chân thực, không chỉ nhìn thấy vẻ mặt đau đớn trước khi chết của những người này, mà còn thấy được lệnh bài Quan Sơn Thái Bảo trên người hai trong số đó.

Xem ra chắc là ngân bài hoặc đồng bài.

Vương Diệp nghi ngờ lệnh bài của Quan Sơn Thái Bảo chắc chắn cũng bị Phong Sư Cổ, kẻ trẻ trâu ảo tưởng tột độ, làm ra mấy cấp bậc chất liệu như vàng, bạc, đồng, sắt.

Mười hai kim bài ngự tứ là cố định.

Nhưng đệ tử tông tộc dưới trướng chắc chắn cũng phải có cấp bậc, có cảm giác vinh dự, nên dùng ngân bài, đồng bài, thiết bài để phân biệt.

Trong quan quách có một con tống tử.

Bức tranh miêu tả con tống tử này vô cùng tỉ mỉ chi tiết.

Con tống tử không có đầu, nhưng trên vai lại có một cái đầu bằng vàng.

Thậm chí có thể nhìn thấy vết thương trên cổ thi thể cổ.

Có thể phán đoán cái đầu này chính là làm bằng vàng, không phải là loại đeo mặt nạ vàng.

Đầu vàng mặt mũi hung tợn, tạo hình kỳ lạ, chẳng khác gì quái vật.

Lại xét đến truyền thuyết về Đại vương không đầu vẫn luôn lưu truyền ở gần đây, cộng thêm chủ nhân của ngôi mộ này, rất dễ dàng phán đoán ra, con tống tử đầu vàng này chính là Vu Lăng Di Sơn Vương.

Vấn đề là, Vu Lăng Di Sơn Vương này cao lớn vô cùng, hai tay còn có móng tay dài, hay nói đúng hơn là vuốt.

Trên vuốt máu tươi nhỏ giọt, còn có chút thịt vụn tim gan, rõ ràng mấy kẻ xui xẻo bên cạnh quan quách chính là bị tống tử Vu Lăng Di Sơn Vương giết chết.

Phong Sư Cổ lại không hề sợ hãi, sau khi nhìn thấy con tống tử Vu Lăng Di Sơn Vương quỷ dị mạnh mẽ như vậy cũng không bỏ chạy, mà lựa chọn tiến lên đối đầu trực diện.

Thanh tam xích thanh phong kiếm trong tay trực tiếp đâm xuyên lồng ngực tống tử Vu Lăng Di Sơn Vương.

Đồng thời trong tay Phong Sư Cổ còn có một vài thứ khác.

Thứ mà Vương Diệp nhận ra được là Phược Thi Tỏa, Thiên La Địa Võng.

Dựa vào những thứ này, hắn đã trói chặt toàn bộ con tống tử Vu Lăng Di Sơn Vương lại.

Vương Diệp cũng không thể không thừa nhận, chỉ nhìn từ bức tranh này, Phong Sư Cổ vẫn khá anh dũng.

Khi gặp tống tử không hề lùi bước, cũng không để tộc nhân của mình làm bia đỡ đạn, mà tiến lên đối đầu trực diện với tống tử.

Tất nhiên, bức tranh này rất có khả năng là do chính Phong Sư Cổ vẽ.

Chuyện tự mình tô vẽ bản thân cũng là có khả năng.

Thế nhưng khi nhìn thấy con tống tử trong bức tranh này, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn và Tuyết Ly Dương lập tức thảo luận kịch liệt.

Chương 506

Tống tử không có đầu rồi, còn có thể hoạt động được không?

Điều này liên quan đến nguồn gốc của tống tử.

Vương Diệp biết, đại tống tử trong thế giới đạo mộ hoàn toàn khác với mấy con tống tử ngớ ngẩn trong thế giới tận thế của phim Mỹ.

Ở giai đoạn đầu, tống tử còn có thể giải thích là do điện sinh học trên người người chết chưa tan hết, khi gặp người thì điện sinh học sinh ra phản ứng, vì vậy mới có hiện tượng thi biến và tống tử vồ người.

Nhưng đến giai đoạn sau tống tử biến hóa, trên người mọc lông trắng, giải thích là do nấm mốc đã vô cùng khiên cưỡng.

Dù sao thì nấm mốc không thể mọc ra lông trắng dài cả thước ngay tại chỗ được.

Lại đến sau này là du thi, phi cương, bất hóa cốt, lại càng kinh hãi hơn.

Những thứ này đã hoàn toàn không thể dùng kiến thức khoa học thông thường để giải thích, cũng không giải thích nổi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đầu là tổ của tứ chi trăm mạch, sau khi mất đầu, bất kể là tống tử trong phim kinh dị hay tống tử trong thế giới đạo mộ, đều hoàn toàn chết hẳn, không thể động đậy được nữa.

Cũng có thể trong một số tác phẩm điện ảnh hoặc tiểu thuyết có, nhưng hoàn toàn là do tác giả hoặc biên kịch tạo ra BUG khi thiết lập.

Hồ Bát Nhất thì xuất phát từ kinh nghiệm.

Ông nội của Lão Hồ là Hồ Quốc Hoa, đệ tử của Trương Tam Liên Tử, trong xã hội cũ cũng là người giang hồ, kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú.

Trần Hạt Tử là khôi thủ của Tả Lĩnh, Chá Cô Tiếu là truyền nhân của phái Bàn Sơn.

Cả hai người này bất kể là kể miệng hay trong bút ký, đều chưa từng nhắc đến việc có tống tử không đầu xuất hiện.

Thi thể không đầu thì không hiếm, nhưng tống tử không đầu thì cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa tên của bức tranh này cũng vô cùng quỷ dị.

Mấy bức tranh trước đó bất kể nội dung là gì, nét vẽ ra sao, ít nhất lời đề bên trên vẫn rất tả thực, phù hợp với nội dung bức tranh.

Nhưng bức tranh này lại không đúng.

Rõ ràng là Phong Sư Cổ mở quan tài gặp tống tử không đầu, nhưng lời đề trên tranh lại là Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ.

Thông thường mà nói, phải là 《Quan Sơn Trấn Thi Đồ》 hoặc 《Quan Sơn Khai Quan Đồ》 mới đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui, sau khi loại bỏ mọi khả năng, khả năng duy nhất còn lại chính là Vu Lăng Di Sơn Vương đội một cái đầu vàng trong bức tranh này, chính là Ô Dương Vương không đầu, chứ không phải tống tử.

Giáo sư Tôn mặt mày rối rắm, cuối cùng vẫn nói ra.

“Rất có khả năng, lúc Quan Sơn Thái Bảo mở nắp quan tài trong minh điện, Vu Lăng Di Sơn Vương vẫn còn sống.” Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghe xong đều lắc đầu.

Lời giải thích này thực sự quá hư vô mờ mịt, không ai dám tin.

Nhưng Vương Diệp lại dám tin.

Bởi vì rất đơn giản, trước mặt mọi người đang có một ví dụ sống động.

Chính là giáo sư Tôn.

Quả nhiên, giáo sư Tôn thấy mấy người kia đều không tin, lập tức xé áo khoác của mình ra.

Vừa thấy hành động của giáo sư Tôn, mấy người liền hiểu ra.

Trên người giáo sư Tôn còn mang đầy thi động, thậm chí còn có thư trùng nữa.

Mấy người vội vàng ngăn giáo sư Tôn lại.

“Thôi thôi, chúng tôi hiểu rồi.” “Được rồi, ông nói đúng.” “Không cần thiết, thật sự không cần thiết.” Vương Diệp nhìn mà khóe miệng giật giật, xem ra thi động trên người giáo sư Tôn đã để lại cho Hồ Bát Nhất và những người khác một bóng ma tâm lý lớn ít nhất bằng cả sân bóng đá.

Cái loại mà nắng to cũng không xua đi được.

Giáo sư Tôn chỉnh lại quần áo, nói tiếp, “Các cậu xem trên bức tranh này, Vu Lăng Di Sơn Vương bị trúng kiếm bị thương, máu chảy ra từ vết thương là máu tươi.” Được giáo sư Tôn nhắc nhở, mọi người lại lần nữa quan sát kỹ bức tranh, cuối cùng cũng phát hiện ra chi tiết mà lúc nãy không để ý.

Bởi vì cả bức tranh đều rất tả thực, mấy thuộc hạ của Phong Sư Cổ chết quanh quan quách đều vô cùng thê thảm, bụng rách toác, gan ruột đứt đoạn, máu tươi chảy ròng ròng.

Máu tươi còn được vẽ bằng màu đỏ tươi.

Mà máu chảy ra từ vết thương trên người Vu Lăng Di Sơn Vương cũng là máu màu đỏ tươi.

“Tống tử, đặc biệt là loại tống tử ngàn năm không phân hủy, cho dù có thể di chuyển, trên người cũng sớm đã không còn máu.

Dù có đi nữa, cũng không thể là máu đỏ tươi như người bình thường thế này, phải là máu đen hôi thối mới đúng.” Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng tạm chấp nhận một chút cách nói của giáo sư Tôn, hỏi một câu, “Vậy ý của ông là, Vu Lăng Di Sơn Vương này vẫn còn sống?

Lúc Phong Sư Cổ mở quan tài, đã gặp một người sống?” Giáo sư Tôn gật đầu.

Im lặng, một sự im lặng kéo dài.

Những suy luận trước mắt đã vượt quá phạm vi mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Thi thể cổ ngàn năm không phân hủy, người sống không có đầu, Quan Sơn Thái Bảo trẻ trâu ảo tưởng tột độ.

Quan trọng hơn là, sau khi Phong Sư Cổ giết chết người sống Vu Lăng Di Sơn Vương được “mở hộp” ra từ trong quan tài, hắn lại đã trải qua những gì?

Sao sau khi ra ngoài lại tính tình đại biến, một lòng tu tiên?

Chẳng lẽ trong khoảnh khắc đó, hắn đã nghĩ thông suốt điều gì?

Hoạt động tâm lý cụ thể của Phong Sư Cổ thì mấy người đều đoán không ra.

Vương Diệp cũng lười đoán.

Quỷ mới biết cái gã mắc bệnh trẻ trâu giai đoạn cuối này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sự chú ý của Vương Diệp đã chuyển từ bốn bức tranh sang một tiểu thần kham ở trên lầu hai.

Lúc nãy khi Vương Diệp thi triển năng lượng thăm dò, đã chú ý đến nơi này.

Năng lượng dao động ở đây là mạnh nhất.

Nhân lúc những người khác còn đang nghiên cứu nội dung bức tranh, thảo luận về nhân sinh quan và giá trị quan của Phong Sư Cổ, Vương Diệp đã đi đến bên cạnh tiểu thần kham.

Sau khi đến nơi, khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhẹ.

Đồ tốt đến rồi.

Trên cái tủ giống như thần kham này có đặt một vài thứ, rõ ràng đều là vật dụng tùy thân hàng ngày của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ.

Có mười mấy quyển cổ tịch.

Xem ra đây còn là một người ham đọc sách, ham học hỏi.

Có mấy cái bình sứ, bên trong còn vương mùi thuốc.

Rõ ràng đều là để đựng đan dược mà Phong Sư Cổ luyện chế.

Nhưng Vương Diệp lại hoài nghi về dược hiệu của những viên đan dược này.

Nếu Phong Sư Cổ thật sự có thể luyện ra được đan dược gì ra hồn, cũng chẳng cần phải luyện thi tu làm gì, trực tiếp nuốt kim đan, thành tựu đại đạo, ban ngày phi thăng không sướng hơn sao?

Vương Diệp có ý định vứt hết những viên đan dược này đi, nhưng nghĩ lại, cái bình là vô tội.

Mấy cái bình sứ này toàn bộ đều là quan diêu thượng hạng.

Quan diêu thời Minh tuy không đắt bằng quan diêu thời Tống, Nguyên Thanh Hoa, nhưng quan diêu tinh phẩm đến đời sau cũng đều có giá khởi điểm hàng triệu.

Vài loại đặc biệt như Đấu Thái Kê Hang Bôi, động một tí là bị thổi giá lên đến hàng trăm triệu.

Vương Diệp cũng không định bán đắt như vậy, mấy cái bình quan diêu tinh phẩm này, kiếm vài triệu đến chục triệu, không thành vấn đề.

Đồ sứ có điểm tốt này, cái bình còn đắt hơn đan dược bên trong.

Còn lại vài món đồ, chính là trọng điểm chú ý của Vương Diệp.

Món thứ nhất, Phược Thi Tác, cũng là đạo cụ xuất hiện trong bức tranh lúc nãy.

Sau khi Vương Diệp cầm lên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ nhận được trang bị đặc biệt Định Hồn Phược Thi Tác, nhận được 200 điểm Quốc Vận Trị.” Aiyo?

Không tồi nha?

Lại còn có Quốc Vận Trị để hấp thu?

Vương Diệp lập tức xem thuộc tính của trang bị này.

Định Hồn Phược Thi Tác, có thể trói tống tử, khiến tống tử không thể hành động.

Đối với tống tử dưới cấp Bất Hóa Cốt đều có hiệu quả.

Hơn nữa Phược Thi Tác này còn có một thuộc tính vô cùng quỷ dị, chính là có thể câu hồn.

Nếu trong tống tử có phụ theo cô hồn dã quỷ nào, có thể dùng Định Hồn Phược Thi Tác trực tiếp câu xuất tà linh.

Vương Diệp cảm thấy món đồ này có chút giống xiềng xích câu hồn của Hắc Bạch Vô Thường.

Xem ra Quan Sơn Thái Bảo không chỉ bắt chước trang phục của các vị đại lão trong địa phủ, mà cả đạo cụ trang bị cũng đang nỗ lực học theo.

Chương 507

Món đồ khác cũng là thứ Vương Diệp đã thấy trên bức tranh.

Thiên La Địa Võng.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống mà Vương Diệp nghe được cho thấy thứ này tên là Liệp Yêu Võng.

Vốn dĩ không phải dùng để nhốt tống tử.

Mà là tiểu xảo của những dị thuật cao nhân đi theo Vu Lăng Di Sơn Vương, dùng để nhốt yêu ma, khiến yêu ma không thể hóa hình.

Tất nhiên, nếu thứ bị nhốt trong lưới là tống tử, cũng có thể khiến tống tử không thể tiếp tục thi biến.

Chỉ có điều Vu Lăng Di Sơn Vương có lẽ vạn lần không ngờ tới, mấy món đồ chơi nhỏ của thuộc hạ mình, lại có thể bị người ta dùng lên chính mình sau mấy ngàn năm.

Liệp Yêu Võng đối với Vương Diệp mà nói vẫn có chút tác dụng.

Tác dụng lớn nhất là có thể khiến yêu thú bị lưới trùm không thể hóa hình, chỉ có thể duy trì ở trạng thái nguyên hình.

Hơn nữa thứ này cực kỳ chắc chắn, trong vật liệu có kim ti ngân tuyến, tóc người chết, sợi của âm huyết đằng… toàn những thứ vô cùng quỷ dị.

Dao chém búa bổ không sợ, lửa đốt nước ngâm cũng không sợ.

Dù là yêu thú mạnh mẽ, cũng có thể nhốt được một lúc, không đến nỗi bị xé nát ngay tại chỗ.

Quốc Vận Trị mà Liệp Yêu Võng cung cấp còn cao hơn Phược Thi Tác, đủ 300 điểm.

Nhưng thứ mà Vương Diệp quan tâm nhất vẫn là món đồ cuối cùng.

Cũng chính là thanh bảo kiếm mà Phong Sư Cổ oai phong lẫm liệt cầm trong bức tranh, thanh bảo kiếm đã đâm xuyên qua thi thể đầu vàng của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Sở dĩ Vương Diệp chắc chắn như vậy, một là vì hoa văn trang trí ở các vị trí như đốc kiếm, chuôi kiếm trên bức tranh giống hệt với thanh kiếm mà mình đang cầm.

Hơn nữa Vương Diệp đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng túc chủ nhận được Diêm Ma Trấn Thi Kiếm, nhận được 2000 điểm Quốc Vận Trị.” Chỉ riêng âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã có thể khiến Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Cả đời bản lĩnh của Phong Sư Cổ, nếu không có thanh Diêm Ma Trấn Thi Kiếm này, chỉ sợ cũng không dễ dàng giết được Vu Lăng Di Sơn Vương đầu lâu vàng.

Bất kể Vu Lăng Di Sơn Vương là tống tử ngàn năm, hay là thi tiên không hóa, tóm lại không phải là thứ dễ xơi.

Lại bị Địa Tiên Phong Sư Cổ trấn áp giết chết ngay lúc mở quan tài, đây đã có thể được coi là trận chiến đỉnh cao của dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo.

Chiến tích mạnh nhất trong mấy trăm năm truyền thừa.

Thanh Diêm Ma Trấn Thi Kiếm này tuyệt đối có tác dụng không nhỏ.

Theo giải thích của hệ thống, thanh kiếm này có ba thuộc tính vô cùng mạnh mẽ.

Thứ nhất là Kiếm Khí Phá Giáp.

Kiếm khí của Diêm Ma Trấn Thi Kiếm âm hàn lẫm liệt, có thể phá giáp mười mấy lớp từ xa.

Nói cách khác, thanh kiếm này không cần đâm trúng trực tiếp, dù là người bình thường sử dụng, kiếm khí phóng ra cũng có thể đâm xuyên mười mấy lớp giáp sắt từ xa.

Quá vô lý.

Đây còn là trong trường hợp người bình thường sử dụng, nếu là nhân vật có thực lực siêu việt, có chân khí linh khí trong người sử dụng, vậy thì không đơn giản là mười mấy lớp giáp sắt nữa.

Phong Sư Cổ có thể dùng thanh kiếm này phá giáp tám mươi lớp từ xa.

Độ dày của tám mươi lớp giáp sắt, cũng tương đương tấm sắt dày mười mấy centimet rồi.

Ngang ngửa đạn xuyên giáp.

Nếu là chính Vương Diệp dùng thì sao?

E rằng cũng không kém bao nhiêu.

Thuộc tính đặc biệt thứ hai là Trấn Thi.

Phàm là vật chết mà không hóa, khi bị Diêm Ma Trấn Thi Kiếm đâm trúng, toàn bộ sẽ mất đi sức mạnh, không thể thi biến.

Tống tử hóa thành xương mục.

Điều này tương đương với việc có khả năng miểu sát tất cả tống tử.

Tất nhiên điều này có tiền đề, thứ nhất là phải đâm trúng, thứ hai là chỉ có tác dụng với tống tử dưới cấp Bất Hóa Cốt.

Khi tống tử tu luyện đến cấp độ trên Bất Hóa Cốt, tuy cũng sẽ bị Diêm Ma Trấn Thi Kiếm suy yếu và khắc chế rất nhiều, nhưng không đến mức miểu sát tại chỗ.

Mặc dù vậy, thanh kiếm này cũng đã vô cùng khủng bố.

Chỉ dựa vào một thuộc tính này, đã đủ để trở thành chí bảo trong lòng của tất cả những kẻ đổ đấu mạc kim.

Lúc xuống mộ gặp đại tống tử, một kiếm hạ gục, còn có chuyện gì tuyệt vời hơn thế nữa sao?

Chuyện vẫn chưa hết, thanh kiếm này còn có thuộc tính thứ ba.

Thuộc tính thứ ba tên là Uổng Tử Môn.

Phàm là vong linh oán hồn du đãng ở nhân gian, sau khi bị Diêm Ma Trấn Thi Kiếm đâm trúng, sẽ bị đánh vào minh giới, mở cửa thành Uổng Tử, cuối cùng chuyển vào luân hồi.

Điều này đã có chút vô lý rồi.

Minh giới rốt cuộc có tồn tại hay không, trong dòng thời gian này thực sự không chắc chắn.

Vì vậy thành Uổng Tử, luân hồi gì đó, Vương Diệp cũng không dám khẳng định rốt cuộc có thật hay không.

Nhưng có một điểm Vương Diệp chắc chắn.

Thanh kiếm này đối với oán hồn du đãng ở dương gian, hồn phách của người chết, là một loại vũ khí tồn tại tương tự như luật nhân quả.

Một kích tất sát, hoàn toàn không nói đạo lý.

Bất kể đối phương là ác linh mạnh mẽ đến đâu, dù sao cũng là mở cửa thành Uổng Tử, đưa đến địa ngục.

Có bị tiêu diệt hay không, đó là chuyện của Vô Thường, Phán Quan, Diêm Vương trong địa ngục phải lo, thanh kiếm này chỉ phụ trách đưa ác linh đi.

Nói một cách nghiêm túc thì không thể giết chết ác linh.

Nhưng hiệu quả thực tế cũng không khác gì giết chết.

Hay thật, Vương Diệp cũng không nhịn được mà cảm thán.

Thực sự có một thanh thần binh lợi khí như vậy trong tay, loại mộ cổ nào mà không dám xuống?

Loại đại đấu nào mà không dám đổ?

Chẳng trách Phong Sư Cổ có thể trong vòng hai mươi mấy năm ngắn ngủi, đào sạch các ngôi mộ lớn.

Có đại sát khí như Diêm Ma Trấn Thi Kiếm trong tay, quả thực không nhịn được loại cám dỗ này.

Bây giờ điều khiến Vương Diệp có chút động lòng là, không biết dòng thời gian này định nghĩa cổ thần như thế nào.

Cổ thần có được coi là một loại ác linh theo một ý nghĩa nào đó không?

Có phải là tà ác linh thể vốn không thuộc về thế giới này, nhưng lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện?

Theo nhận thức của Vương Diệp, Long Thần có lẽ không phải linh thể.

Tinh Ban Cổ Thần có khả năng là linh thể.

Còn về Xà Thần, thì năm ăn năm thua.

Vậy còn Viêm Quỷ ở dưới lòng đất gần Vu Hạp Quan Sơn thì sao?

Thứ này có được coi là ác linh không?

Nếu Viêm Quỷ được coi là ác linh, dùng thanh kiếm này đi đâm cổ thần này một nhát, nhất định sẽ là một chuyện vô cùng thú vị.

Vương Diệp kìm nén ý nghĩ táo bạo sâu trong lòng, cất Diêm Ma Trấn Thi Kiếm vào không gian hệ thống.

Thanh kiếm này đương nhiên là tuyệt thế thần binh.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, bây giờ vẫn là Toái Tinh Đao trong tay dễ dùng hơn một chút.

Đợi đến thời điểm đặc biệt, ví dụ như đối phó với tống tử hoặc ác linh, rút thanh kiếm này ra cũng không muộn.

Vương Diệp sau khi thu dọn đồ đạc sạch sẽ, mới phát hiện giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa qua đây.

Mấy người lại tìm thấy một quyển sách trong phòng.

Lại còn là 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 do chính Phong Sư Cổ viết.

Giáo sư Tôn đang vô cùng kích động lật xem nội dung trong sách, liên tục nói rằng quyển sách này vô cùng quan trọng.

Không chỉ do Địa Tiên Phong Sư Cổ đích thân viết, mà còn toàn bộ là ghi chép về sự tích cuộc đời của Phong Sư Cổ.

Bên trong còn có ghi chép lại toàn bộ quá trình Quan Sơn Thái Bảo qua các đời mấy trăm năm vấn đạo đào mộ.

Vị trí của mộ, thân phận chủ mộ, phương thức quá trình đào mộ, minh khí tùy táng phẩm trong mộ, v.v.

Chương 508

Phần này khiến Vương Bàn Tử nhìn đến mức tròng mắt sắp lồi ra.

Nếu không phải Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở hắn, nước miếng của Bàn Tử có thể chảy thẳng ra ngoài.

Ngoài những nội dung kích thích này ra, Phong Sư Cổ còn ghi chép lại toàn bộ lịch sử hưng suy của Quan Sơn Thái Bảo, bắt đầu từ đời Quan Sơn Thái Bảo đầu tiên được sắc phong là Phong Vương Lễ.

Từ việc làm sao vào triều, làm sao được phong, làm sao chủ trì xây dựng hoàng lăng, đến cuối cùng làm sao vì gian thần đương đạo, quân chủ bất minh mà không thể không từ quan về quê.

Bất đắc dĩ bắt đầu đi đào mộ cổ ở các nơi, v.v.

Nghe mà Vương Diệp chỉ muốn khinh bỉ.

Còn chút liêm sỉ nào không?

Tình cảm chỉ là một quyển nhật ký?

Những thứ viết trong nhật ký có thể tin được không?

Người đàng hoàng ai lại đi viết nhật ký!

Nhưng do tò mò, Vương Diệp vẫn ghé vào bên cạnh nghe giáo sư Tôn kể lại cuộc đời của Phong Sư Cổ.

Tất nhiên điểm quan tâm chính là những chuyện sau khi Phong Sư Cổ trở về trấn Thanh Khê.

Sau khi Phong Sư Cổ về quê, ban đầu cũng đóng cửa không ra ngoài, bắt đầu nghiên cứu các loại bí thuật kỳ quái.

Vốn dĩ Phong Sư Cổ đã là một thiên tài hiếm có, đầu óc đặc biệt linh hoạt.

Trước kia ở trên triều đình, tinh lực không đặt vào những thứ này còn không thấy, sau khi về quê càng nghiên cứu càng cảm thấy những thứ tổ tiên để lại thực sự tốt.

Sau khi nghiên cứu nhiều về vu thuật, Phong Sư Cổ còn bắt đầu chiêu mộ môn nhân đệ tử ở quê nhà, cộng thêm người trong tông tộc, nhất thời tập hợp được rất nhiều người.

Trong một thời gian, thế lực của nhà họ Phong ở trấn Thanh Khê lại còn lớn hơn cả khi Phong Sư Cổ làm Quan Sơn Thái Bảo ở kinh thành.

Hơn nữa ở trấn Thanh Khê này trời cao hoàng đế xa, căn bản không có ai dám chọc vào Phong Sư Cổ.

Ngay cả quan phụ mẫu địa phương, cũng có chút sợ hãi Phong Sư Cổ, vị Quan Sơn Thái Bảo được vua đích thân phong tặng này, nên chỉ cần chuyện Phong Sư Cổ làm không quá lố, cũng sẽ không đến quản.

Thế lực nhà họ Phong ngày càng lớn mạnh, mà lại toàn dựa vào các loại dị thuật, phù thủy, huyễn thuật.

Những thứ này quá nhạy cảm.

Trong lịch sử những kẻ tạo phản rất nhiều đều nghiên cứu những thứ này, điển hình nhất là Hoàng Cân Quân, Đại Hiền Lương Sư Trương Giác.

Đời sau cũng có rất nhiều kẻ lợi dụng những thứ này để thu phục lòng người, loạn thế thì tạo phản, không loạn thì cát cứ.

Trong số mấy anh em của Phong Sư Cổ có người dã tâm còn lớn hơn cả hắn, liền muốn lừa Phong Sư Cổ cũng đi con đường này.

Phong Sư Cổ ngược lại không có hứng thú với việc tạo phản.

Phong Sư Cổ thực sự có hứng thú với việc nghiên cứu dị thuật, là loại hứng thú xuất phát từ nội tâm.

Kết quả làm cho mấy người anh em dã tâm bừng bừng kia không biết phải làm sao, vạn lần không ngờ Phong Sư Cổ làm những trò này thực sự không phải để tạo phản, mà đơn thuần chỉ vì nghiên cứu học thuật.

Phong Sư Cổ cũng biết không nên phê bình anh em mình quá gay gắt, liền đưa ra một bộ lý lẽ.

Hắn nói những kẻ trong lịch sử giả thần giả quỷ tạo phản, toàn là phường tà ma ngoại đạo.

Không một ai có kết cục tốt đẹp.

Cũng không một ai có thể đoạt được thiên hạ.

Duy nhất có Ngũ Đấu Mễ Đạo miễn cưỡng được coi là kết thúc tốt đẹp, nhưng Trương Lỗ là lãnh tụ đạo giáo chính thống.

Thiên hạ đại loạn, cát cứ khắp nơi, Trương Lỗ ở Hán Trung cũng không lừa gạt người ta nhiều, chủ yếu vẫn là chữa bệnh, không làm điều ác.

Tào Tháo đánh tới, trực tiếp nhận thua.

Nếu thực sự đi con đường này, chỉ cần triều đình động tay một chút, nhà họ Phong sẽ chết không có chỗ chôn.

Đến lúc đó cả nhà họ Phong đều sẽ bị diệt môn.

Ý định của chính Phong Sư Cổ, chiêu mộ nhiều đệ tử môn nhân như vậy, chính là để đi đào mộ khắp nơi.

Mà mục đích chính của Phong Sư Cổ, không phải là đồ tùy táng, vàng bạc châu báu trong mộ, mà là các loại phương pháp tu hành, đan đỉnh chi thuật.

Điều này hoàn toàn là xuất phát từ sở thích cá nhân và chí hướng.

Kết quả là, sau một thời gian đào mộ, Phong Sư Cổ cảm thấy vẫn chưa đủ, còn xa mới đủ.

Phong Sư Cổ phát hiện thuật tu hành xuất hiện trong các ngôi mộ lớn ở khu vực khác, còn không nhiều bằng những manh mối do tổ tiên để lại.

Lúc này Phong Sư Cổ mới ý thức được, mình đang cầm bát vàng đi ăn xin.

Ngay tại trấn Thanh Khê này đã có thuật tu hành và đan đỉnh chi thuật tập trung nhất.

Nhưng Phong Sư Cổ lại gặp phải một vấn đề.

Đó là huyền quan ở khu vực Vu Hạp Quan Sơn, đã bị các đời Quan Sơn Thái Bảo đào gần hết.

Chỉ có mộ huyệt của Vu Lăng Di Sơn Vương được nhắc đến trong di huấn của tổ tiên, rằng vạn vạn lần không được động đến, là chưa từng được khai quật.

Lúc này, Phong Sư Cổ đã đưa ra một quyết định đi ngược lại với tổ tông.

Nếu ngay cả trong huyền quan của thuộc hạ Vu Lăng Di Sơn Vương, những kỳ nhân dị sĩ giúp ông ta trị thủy khai sơn để lại, đều có lượng lớn đan đỉnh thiên thư.

Vậy thì suy đoán trong mộ táng của Vu Lăng Di Sơn Vương có nhiều thuật tu hành mạnh hơn nữa, cũng là hợp tình hợp lý, phù hợp logic.

Phong Sư Cổ tuy biết tổ tiên của Quan Sơn Thái Bảo có cảnh báo rằng khai quật mộ huyệt của Vu Lăng Di Sơn Vương sẽ máu chảy thành sông, thây chất như núi.

Nhưng vẫn không kìm nén được dục vọng trong lòng, quyết định đào ngôi mộ lớn của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Quá trình đào mộ Vu Lăng Di Sơn Vương lúc đó cũng được Phong Sư Cổ ghi lại.

Dọc đường đi, Quan Sơn Thái Bảo thi triển thủ đoạn, tốn không ít ngày, hao phí lượng lớn nhân lực, thậm chí mất không ít mạng người, mới đào được đến minh điện của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Cảnh tượng mở quan tài trong minh điện, trong Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ có miêu tả.

Nhưng sau khi xem ghi chép của Phong Sư Cổ, mới biết sự nguy hiểm lúc đó còn hơn rất nhiều những gì có thể thể hiện trên bức tranh.

Lúc đó mọi người tiến vào minh điện, mở quan quách.

Kết quả từ trong quan quách trực tiếp thổi ra một luồng âm phong.

Tất cả đuốc, đèn lồng, nến trong minh điện đều tắt ngấm.

Một mảng tối đen.

Đồng thời trong minh điện tiếng la hét thảm thiết liên hồi.

Quỷ dị thê thảm vô cùng.

Phong Sư Cổ đã đến minh điện, tự nhiên sẽ không lùi bước.

Lúc đó Phong Sư Cổ cũng đã chuẩn bị, mang theo dạ minh châu.

Ngay tại chỗ liền lấy dạ minh châu ra, chiếu sáng minh điện.

Lúc nhìn lại, mấy môn nhân đệ tử ở bên cạnh quan tài, đã toàn bộ bị giết, chết vô cùng thê thảm.

Từ trong quan tài, thò ra một cái đầu vàng óng ánh.

Cảnh tượng quá kinh hãi ly kỳ, khiến Phong Sư Cổ cũng có chút trở tay không kịp.

May mà trên người Phong Sư Cổ còn mang theo mấy món bảo bối do các đời Quan Sơn Thái Bảo truyền lại.

Phược Thi Tác, Liệp Yêu Võng, Diêm Ma Trấn Thi Kiếm.

Ba món bảo bối này đều là chí bảo của đổ đấu mạc kim, hơn nữa không phải là công cụ đào động khiêng quan tài thông thường, mà là những thứ gần như pháp khí chuyên dùng để đối phó với tống tử.

Phong Sư Cổ lập tức vung ra Phược Thi Tác và Liệp Yêu Võng.

Hai món bảo bối lập tức khiến Vu Lăng Di Sơn Vương, người đã bị phong ấn ngàn năm, vừa mới thò đầu ra khỏi quan tài, bị bó tay bó chân.

Nhất thời khó mà thoát ra được.

Phong Sư Cổ nhân cơ hội này, trực tiếp dùng Diêm Ma Trấn Thi Kiếm một kiếm xuyên ngực.

Theo lý giải của Phong Sư Cổ, thứ trong quan tài chắc chắn là tống tử.

Dưới lưỡi Diêm Ma Trấn Thi Kiếm, tống tử dưới cấp Bất Hóa Cốt sẽ hóa thành xương mục bùn nát ngay tại chỗ.

Cho dù Vu Lăng Di Sơn Vương này có lợi hại hơn, đã là tống tử cấp trên Bất Hóa Cốt, cũng có thể trọng thương đối thủ.

Ít nhất cũng phải là bị dương hỏa thiêu thủng lồng ngực, lộ ra một cái lỗ lớn.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, Vu Lăng Di Sơn Vương với cái đầu vàng chóe rõ ràng không phải người lại không hề bị tan chảy, cũng không bị bảo kiếm đâm thủng một lỗ lớn.

Ngược lại, giống hệt một người sống bình thường, lồng ngực phun ra máu tươi, mà còn là máu nóng hôi hổi.

Phong Sư Cổ bị máu tươi phun đầy mặt không chỉ ngây người, mà còn ngay tại chỗ nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Chương 509

Thi tiên là có thật.

Con đường này đi được!

Sau đó, Phong Sư Cổ phản ứng lại, không biết vì tâm lý gì, đã dùng bảo kiếm trực tiếp phanh thây Vu Lăng Di Sơn Vương.

Lão ta còn thu thập toàn bộ thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương vào trong một chiếc đỉnh đồng hai tai mặt thú.

Sau đó, Phong Sư Cổ làm như không có chuyện gì xảy ra, lại quay về trấn Thanh Khê.

Nhưng lúc này, nội tâm của Phong Sư Cổ đã hoàn toàn hắc hóa.

Từ đó về sau, lão ta đã mất hết hứng thú với những ngôi mộ khác trên thế gian, bắt đầu chìm đắm vào việc tu tiên không thể thoát ra.

Ban đầu Phong Sư Cổ phán đoán, mấu chốt quan trọng nhất để Vu Lăng Di Sơn Vương có thể tu thành thi tiên chắc chắn nằm ở cái đầu vàng đó.

Dù sao thì cái đầu đó cũng quá nổi bật, sáng choang đến mức không muốn chú ý cũng không được.

Kết quả, Phong Sư Cổ nghiên cứu cái đầu vàng của Vu Lăng Di Sơn Vương, và thật sự đã nghiên cứu ra được một chút manh mối.

Lão ta phát hiện trên cái đầu vàng này, bằng một loại công nghệ vô cùng tinh xảo, có khắc chìm một tấm bản đồ cổ.

Tấm bản đồ này rõ ràng là một bản đồ phong thủy của Hạp Quan Sơn ở hẻm núi Vu Hạp tại trấn Thanh Khê.

Hơn nữa, Phong Sư Cổ còn tỉ mỉ phát hiện, không chỉ trên đầu của

Vu Lăng Di Sơn Vương, mà trên rất nhiều mai rùa, ngọc bích và đồ đồng được phát hiện trong quách và minh điện của hắn, cũng có rất nhiều minh văn mà người thường khó có thể lý giải.

May mà Phong Sư Cổ không phải người thường, sau khi nghiên cứu đã phát hiện ra bản đồ trên đầu vàng, cùng với những minh văn thần bí này, tất cả đều chỉ về một bí mật lớn.

Mảnh đất bảo địa phong thủy bên trong Hạp Quan Tài.

Vu Sơn Quan Tài Hạp, từ thời thượng cổ, thậm chí là thời đại hoang sơ, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều đại năng.

Bởi vì nơi đây có kỳ quan phong thủy trời sinh.

Hơn nữa không chỉ một, mà là hai nơi.

Theo cách nói của đời sau thì gọi là bảo huyệt phong thủy.

Hai nơi tương tự nhau, đều là núi trong lòng đất.

Điểm khác biệt là một nơi núi trong lòng đất trông đặc biệt giống đầu người.

Nơi còn lại núi trong lòng đất còn đáng sợ hơn, trông giống như một cỗ thi thể không đầu đặt trong một chiếc quan tài không có nắp.

Địa thế phong thủy cụ thể và kinh hãi như vậy, không chỉ gây chấn động cho Hồ Bát Nhất và mọi người, mà các đại năng vu thuật, đại sư phong thủy thời thượng cổ cũng bị chấn động không nhẹ.

Hơn nữa bên trong ngọn đồi hình quan tài còn có suối đen, nước suối chảy ra đen kịt hôi thối, đặc biệt giống như máu xác chết.

Vì quá giống nhau, hơn nữa hai bảo huyệt phong thủy lại có liên quan, rất khó để người ta không liên tưởng.

Cho nên vào thời thượng cổ, người ta gọi kỳ quan phong thủy ở đây là “Bàn Cổ Mạch”.

Những kỳ quan phong thủy mang Bàn Cổ Mạch này sau này đều được coi là cấm địa để tế tự tử linh Quỷ Hỏa Vu Thần.

Vương Diệp nghe đến đây, mí mắt giật giật.

Quỷ Hỏa Vu Thần?

Tử linh?

Những miêu tả này dường như có chút liên quan đến truyền thuyết Viêm Quỷ đã lưu truyền không biết bao nhiêu năm ở trấn Thanh Khê.

Vào thời đại vu thuật thượng cổ, Bàn Cổ Mạch đã tồn tại.

Nhưng những người như Vu Lăng Di Sơn Vương và Địa tiên Phong Sư Cổ còn chưa xuất hiện.

Vậy thì những đại vu ở đây chọn nơi này làm cấm địa tế tự Quỷ Hỏa Vu Thần, khả năng lớn nhất chính là nơi này đã từng thể hiện, từng xuất hiện cái gọi là sức mạnh của Quỷ Hỏa Vu Thần.

Cứ suy luận như vậy, thứ mà các đại vu thượng cổ tế tự và cuối cùng trấn áp, rất có khả năng thực sự là một vị cổ thần.

Viêm Quỷ hay Quỷ Hỏa Vu Thần, đều là hình chiếu của vị cổ thần này.

Hơn nữa các đại vu thượng cổ đã gắn cho vị Quỷ Hỏa Vu Thần này tiền tố tử linh, bất kể là chỉ đơn thuần dùng để dọa người, hay là có thật, đều cho thấy vị cổ thần này có khả năng nhất định tồn tại dưới dạng linh thể.

Đầu óc Vương Diệp xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh đã nghĩ đến một vài điểm mấu chốt.

Nhưng nhật ký của Phong Sư Cổ vẫn tiếp tục, Vương Diệp tiếp tục nghe giáo sư Tôn đọc tiếp.

Sau khi Bàn Cổ Mạch này được các đại vu thượng cổ chọn làm cấm địa tế tự, trong rất nhiều khe đá trên các vách núi xung quanh, bắt đầu xuất hiện những chiếc huyền quan.

Nghe nói ban đầu đều là một số vu sư, nhân viên tế tự tự chôn mình trên vách đá ở đây.

Có khả năng đây cũng là một trong những nguồn gốc của tục huyền quan táng ở vùng này.

Dưới lòng đất cũng có rất nhiều đồ đồng và ngọc khí được chôn cất để làm vật hiến tế.

Nhưng điều kỳ dị nhất, vẫn là vô số tiểu thạch quan ở đây.

Những chiếc quan tài đá tinh xảo, chỉ lớn bằng viên gạch xanh này, toàn bộ đều được chế tạo mô phỏng theo hình dạng quan tài không nắp trong Bàn Cổ Mạch.

Thứ đặt bên trong quan tài mới đáng sợ, toàn bộ đều là nội tạng người.

Nội tạng của những người này đều đến từ vật tế phẩm hiến cho thần, đều là nô lệ, tù binh...

Nội tạng của họ được lấy ra bằng một phương pháp đặc biệt.

Quá trình lấy nội tạng, đối với những người đã trải qua Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc, Vân Nam như Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương mà nói, có phần giống với Đằng thuật của Hiến Vương.

Nhưng Đằng thuật của Hiến Vương đến từ cao nguyên Tây Tạng, không liên quan gì đến vùng Vu Hạp, cho nên rất có khả năng là một loại vu thuật được thực hiện theo nguyên lý tương tự.

Chỉ có điều nội tạng của những người này không phải dùng để hại người, mà được đặt trong những chiếc quan tài đá nhỏ, đặt ở nơi cực âm của Bàn Cổ Mạch, để hấp thu âm khí trong sơn xuyên địa khí nơi đây.

Một khi thời gian trôi qua, những tâm can tỳ phế thận này sẽ bị âm khí dưới lòng đất làm cho teo tóp khô héo, một phần trong số đó sẽ bị thạch hóa.

Ngoài ra còn có một phần nhỏ hấp thu âm khí đặc biệt mạnh, thậm chí trên những nội tạng này còn tái hiện ra ngũ quan.

Càng có loại có linh khí nhất, hấp thu âm khí của Bàn Cổ Mạch lại càng sung túc, còn có thể mọc lại tứ chi tay chân, biến thành thứ giống như hình người.

Những thứ biến thành hình người này thì thật phi thường, được gọi là “Hoạt đan”.

Tỷ lệ hình thành Hoạt đan vô cùng hiếm thấy, một vạn cái cũng khó mà sinh ra được một cái.

Những cái mọc ra ngũ quan nhưng không thành hình người thì số lượng nhiều hơn một chút, được gọi là Thi khí.

Vì tỷ lệ hình thành thứ có ích thực sự quá nhỏ, cho nên chỉ có thể lấy số lượng để bù lại.

Trong các khe hở của Bàn Cổ Mạch nhét đầy những chiếc tiểu quan tài từ các niên đại khác nhau.

Đến nỗi nơi này sau đó được gọi là Quan Tài Sơn.

Đến bây giờ, tức là sau khi Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn, Vương Diệp và mọi người trên đường vẫn gặp phải những ngọn núi quan tài được chất đống từ những chiếc tiểu thạch quan đó.

Một số quý tộc và đại vu sư địa phương khi hạ táng sẽ tìm kiếm Thi khí từ Quan Tài Sơn.

Nếu mang theo Thi khí cùng hạ táng, đặt trong miệng người chết, có thể giữ cho thi thể người chết không bị thối rữa.

Thậm chí có thể giống như lúc còn sống.

Thấy đến đây, Vương Diệp đã có một dự cảm không lành.

E rằng hiệu quả của Hoạt đan này chính là phiên bản tăng cường của Thi khí.

Rất giống phiên bản tà ác của quả nhân sâm.

Lúc đó, Vu Lăng Di Sơn Vương mà Phong Sư Cổ nhìn thấy trong quan tài cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa vu thuật thượng cổ, khi chết dù đầu đã rơi, thay bằng một cái đầu vàng, nhưng vẫn được chôn cùng một cái Thi khí.

Chỉ có điều cái Thi khí này không có cách nào ngậm trong miệng, chỉ có thể rạch một đường trên bụng rồi nhét vào trong.

Hơn nữa, Phong Sư Cổ cho rằng sở dĩ Vu Lăng Di Sơn Vương còn có thể sống lại, thậm chí hoạt động như người sống, có thực lực trong nháy mắt giết chết mấy người, chính là vì trong bụng hắn rất có khả năng không phải là Thi khí, mà là Hoạt đan.

Hoạt đan đã hoàn toàn dung hợp, mọc liền vào thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Biến Vu Lăng Di Sơn Vương thành một tiên nhân không phải người sống cũng không phải người chết.

Thậm chí Phong Sư Cổ nói rằng khi mình mở quan tài, còn có thể cảm nhận được tiên khí toát ra từ hộp sọ vàng -- một luồng hỏa quang màu đỏ.

Trong luồng hỏa quang đó, Phong Sư Cổ thậm chí còn lờ mờ nhìn thấy tiên cảnh.

Chỉ có điều Phong Sư Cổ cho rằng dùng văn tự không thể miêu tả được cảnh tiên, nên không ghi chép lại.

Điểm này khiến Vương Diệp vô cùng nghi hoặc.

Vu Lăng Di Sơn Vương cho dù thật sự biến thành thi tiên, làm sao có thể trên cái đầu vàng lại bốc lên hỏa quang màu đỏ?

Trong hỏa quang còn có tiên cảnh?

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ đã xuất hiện ảo giác.

Cẩn thận nghĩ lại thì không thể nào.

Nếu Phong Sư Cổ bị ảo thuật khống chế, thì căn bản không thể trong tình huống khẩn cấp đó, trong nháy mắt đưa ra đối sách chính xác, giết chết Vu Lăng Di Sơn Vương.

Chương 510

Trong lòng Vương Diệp dần dần nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Hỏa quang màu đỏ trên đầu vàng của Vu Lăng Di Sơn Vương, rất có khả năng là sự hiển hiện bản nguyên thực sự của sức mạnh chứa trong Hoạt đan.

Vùng Vu Hạp Quan Sơn này từ gốc rễ rốt cuộc có điểm gì đặc biệt?

Bàn Cổ Mạch, sâu dưới lòng đất có Viêm Quỷ nghi là cổ thần.

Có phải là sức mạnh của cổ thần đã thẩm thấu ra ngoài thông qua Bàn Cổ Mạch.

Mà các đại vu thượng cổ đã phát hiện ra điểm này, lợi dụng nội tạng người trong các tiểu quan tài ở Quan Tài Sơn làm vật tế, để thu hút sức mạnh của cổ thần sâu dưới lòng đất ra ngoài.

Một số vật tế đặc biệt được cổ thần ưu ái, hội tụ nhiều sức mạnh của cổ thần hơn, cuối cùng trở thành Thi khí, thậm chí tiến thêm một bước thành Hoạt đan.

Hình dạng của Hoạt đan có đủ tứ chi, tay chân, ngũ quan, giống người mà không phải người, có phải chính là hình chiếu của hình tượng cổ thần?

Thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương hợp nhất với Hoạt đan, hoàn toàn dung hợp sức mạnh của Hoạt đan, có phải là đã hấp thu một phần sức mạnh của cổ thần, cho nên mới tái sinh phục sinh?

Vu Lăng Di Sơn Vương cho dù lúc sống là một cao nhân dị thuật, nắm giữ đại quyền, nhưng đã chết nhiều năm như vậy mà còn có thể trong nháy mắt giết chết sáu môn nhân Quan Sơn Thái Bảo thân thủ nhanh nhẹn, có thể trở thành thân tín của Phong Sư Cổ, cũng có khả năng là nhờ vào sức mạnh của cổ thần.

Còn về hỏa quang lóe lên trên đầu Vu Lăng Di Sơn Vương, cũng là một loại hình chiếu của sức mạnh cổ thần.

Tiên cảnh không thể miêu tả bằng văn tự hiện ra trong hỏa quang, theo Vương Diệp thấy có khả năng là không gian nơi bản thể cổ thần đang ở.

Dù sao thì các cổ thần trong thế giới này đều không thuộc về nơi đây, đều là từ không gian khác dịch chuyển hoặc thẩm thấu qua.

Phong Sư Cổ đương nhiên không biết chuyện về cổ thần, cũng không nghĩ nhiều như Vương Diệp.

Theo suy nghĩ của Phong Sư Cổ, lão ta cho rằng Vu Lăng Di Sơn Vương đã là thi tiên, thi thể thành tiên.

Bản thân thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương chính là tiên dược.

Ăn một miếng thịt của hắn, tương đương với thịt Đường Tăng.

Không nói là trường sinh bất lão, chắc chắn cũng rất có ích cho việc tu hành.

Kết quả là, Phong Sư Cổ đã luyện hóa thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương trong đỉnh đồng thành tiên đan.

Nhưng sau khi dùng những viên tiên đan này, lại không có hiệu quả đặc biệt gì.

Vương Diệp nghi ngờ lúc đó Phong Sư Cổ dùng không chỉ là tiên đan.

Một người chìm đắm trong tu tiên, đối mặt với thứ mà mình cho là thân thể của thi tiên, là linh dược tuyệt đối trong khái niệm, không thể nào toàn bộ đều dùng để luyện đan.

Rất có khả năng đã không nhịn được cám dỗ mà ăn một chút.

Ăn thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương không có hiệu quả, Phong Sư Cổ chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó.

Lão ta bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Thi khí trong Quan Tài Sơn.

Lão ta cho rằng nếu Vu Lăng Di Sơn Vương có thể thông qua Thi khí, Hoạt đan để trở thành thi tiên thực sự, thì lão ta cũng có thể.

Phong Sư Cổ là đại sư phong thủy, rất nhanh đã tìm được vị trí của Bàn Cổ Mạch ở vùng Vu Hạp Quan Sơn, cũng chính là Thi Mạch mà đời sau gọi.

Sau đó thuận lợi tìm được Quan Tài Sơn.

Nhưng sau khi tìm được Quan Tài Sơn, Phong Sư Cổ phát hiện địa thế địa mạch bên trong đã bị phá hoại.

Các đại năng vu thuật thời thượng cổ, để tìm kiếm và lợi dụng Bàn Cổ Mạch, đã đào không ít hang động ở khu vực này.

Hơn nữa còn có Vu Hàm sau khi chết đã tự chôn mình ở đây.

Vị trí cụ thể của mộ Vu Hàm ngay cả Phong Sư Cổ cũng không tìm thấy.

Nhưng một phần nhỏ di tích của mộ Vu Hàm thì Phong Sư Cổ đã từng thấy.

Với quy mô khai quật lớn như vậy, cộng thêm tội nghiệt do chính Phong Sư Cổ gây ra, lúc đào mộ Vu Lăng Di Sơn Vương cũng đã đào không ít.

Hai kỳ quan của Bàn Cổ Mạch, hang động hình đầu người đặt minh điện và quách của Vu Lăng Di Sơn Vương, và gò đất hình thi thể trong quan tài, đều đã bị phá đi linh khí.

Người bình thường thấy tình huống này nhất định sẽ vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng Phong Sư Cổ thủ đoạn thông thiên, lại không hề bỏ cuộc.

Lão ta nghĩ ra một cách, đó là biến phần quan tài của cổ thi trong Bàn Cổ Mạch thành âm trạch tiên phủ để mình tu hành thành tiên.

Mục đích thực sự không phải là tu tiên ở đây, mà là muốn xây dựng Địa Tiên Thôn ở đây.

Địa Tiên Thôn có hai tầng trên dưới, thôn âm dương, chính là lấy ý nghĩa âm dương điều hòa hỗn nguyên, mục đích cuối cùng vẫn là lợi dụng người sống và người chết, dương trạch và âm trạch của Địa Tiên Thôn, để khôi phục linh khí địa mạch của Bàn Cổ Mạch.

Đồng thời với việc xây dựng Địa Tiên Thôn, Phong Sư Cổ cũng không từ bỏ việc tìm kiếm Hoạt đan.

Thủ đoạn và quyết tâm của Phong Sư Cổ rõ ràng lớn hơn nhiều so với các quý tộc hay tư tế trước đó.

Hắn gần như đã lục soát hết tất cả các tiểu quan tài, không ngờ lại thật sự tìm được một cái Hoạt đan.

Theo ghi chép trong nhật ký của chính Phong Sư Cổ, cái Hoạt đan này gần như là một thi tiên sống, hình người đã vô cùng hoàn chỉnh.

Đến cuối cùng, Phong Sư Cổ càng thêm điên cuồng, bắt các đệ tử môn nhân của Phong gia, phàm là ai đi theo lão ta đều phải vào Địa Tiên Thôn bồi táng.

Trong sân sau của nhà cũ Phong gia ở Địa Tiên Thôn có một ngôi mộ máu, là do Phong Sư Cổ đặc biệt thiết lập.

Tác dụng của ngôi mộ máu này là có thể kiểm tra mức độ và tiến trình phục hồi long mạch của Bàn Cổ Mạch ở khu vực Quan Tài Sơn.

Chỉ cần có máu xác chết rỉ ra, thì chứng tỏ linh khí bắt đầu hồi phục.

Khi đó tất cả các thực thể dưới lòng đất đều có thể phục sinh thành tiên.

Vương Diệp xem đến đây mà hít một hơi lạnh.

Hay thật, lúc nãy đám người mình đi vào từ sân sau nhìn thấy ngôi mộ máu đó, đã bắt đầu rỉ máu ra ngoài rồi.

Lúc đó còn chưa thấy có gì đặc biệt.

Không ngờ ngôi mộ máu này lại là một cái chỉ báo.

Chứng tỏ toàn bộ thôn, thậm chí toàn bộ Bàn Cổ Mạch, đều sắp bắt đầu phục sinh.

Còn về bản thân Phong Sư Cổ, cũng khá là tàn nhẫn với chính mình.

Lão ta trực tiếp ngậm Hoạt đan trong miệng, để cho môn nhân đệ tử của mình phong ấn mình chết trong quan tài đá.

Đương nhiên, cuốn nhật ký này chỉ ghi đến đây.

Chuyện xảy ra tiếp theo như thế nào, Phong Sư Cổ rốt cuộc có bị phong ấn chết trong quan tài đá hay không, đều không có ghi chép.

Sau khi giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương xem xong nhật ký của Phong Sư Cổ, đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp thì không có thù hận gì lớn với Phong Sư Cổ, chỉ là việc lão ta cuối cùng dẫn theo môn nhân đệ tử cùng tuẫn táng vào Địa Tiên Thôn có chút không tử tế.

Những người đó rõ ràng rất khó thành thi tiên, cho dù theo lý luận của chính Phong Sư Cổ, họ cũng chỉ được linh khí của Bàn Cổ Mạch hồi sinh, trở thành một dạng tồn tại giữa người sống và tống tử.

Thà chết thẳng còn hơn.

Nghĩ đến đây Vương Diệp giật nảy mình.

Chuyện này có vẻ to rồi.

Ngôi mộ máu ở sân sau bắt đầu rỉ ra máu, chứng tỏ linh khí của Bàn Cổ Mạch trong toàn bộ Địa Tiên Thôn đã được phục hồi.

Thế chẳng phải những người tuẫn táng đó đều sẽ sống lại sao?

Vương Diệp vội vàng nhìn ra ngoài.

Nếu thật sự toàn là tống tử, thì không vui chút nào.

Vương Diệp nhìn ra ngoài, vẫn trống không, không có tống tử nào xuất hiện.

Nhưng cũng chẳng khá hơn là bao, vì Vương Diệp nhìn thấy bầu trời phía trên toàn bộ Địa Tiên Thôn.

Bản thân Địa Tiên Thôn tồn tại giống như đang ở trong một ngôi mộ khổng lồ.

Ngọn núi đá phía trên chính là phần đất đắp của ngôi mộ.

Địa Tiên Thôn chính là quan tài và thi thể bên trong mộ.

Vốn dĩ không gian phía trên Địa Tiên Thôn khá rộng, giống như cảm giác một đàn côn trùng chui vào trong quan tài của một ngôi mộ cổ rồi ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ.

Một khối núi vô cùng nặng nề.

Nhưng lúc này, trong khối núi đó, lại không ngừng có những luồng sáng màu đỏ máu lóe lên.

Rõ ràng có thứ gì đó ở trên đỉnh Địa Tiên Thôn.

Hơn nữa không ngừng có sương máu màu đỏ từ các khe đá trên đỉnh thẩm thấu ra.

Trong phút chốc, lại có cảm giác như một trận mưa máu gió tanh sắp đến.

Vương Diệp nhìn mà kinh hãi, vội vàng gọi giáo sư Tôn, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đến bên cửa sổ.

Mấy người còn lại sau khi nhìn thấy thì mặt càng thêm kinh hãi.

Chương 511

Cảnh tượng này đã vượt xa phạm vi mà người bình thường có thể chịu đựng.

Quan trọng hơn là, cũng không phải người bình thường có thể can thiệp hay thậm chí ảnh hưởng được.

Trong toàn bộ không gian đã có thể ngửi thấy rõ mùi máu tanh nồng nặc vô cùng.

Vương Diệp nhíu chặt mày, “Mọi người đừng ra ngoài, bên ngoài có chút kỳ quái.” Vừa nói, đỉnh núi đá bên ngoài truyền đến một tiếng sấm trầm đục.

Sau đó lại bắt đầu mưa.

Quá kỳ dị!

Ở trong núi lớn có sấm sét thì thôi đi, làm sao có thể có mưa?

Vương Diệp vẫn từng học kiến thức địa lý, biết mưa tuyết hình thành như thế nào.

Ở đây lấy đâu ra không khí nóng lạnh giao nhau?

Lấy đâu ra hơi nước bốc lên?

Nhưng sau đó anh nhận ra, thứ rơi xuống bây giờ không phải là nước mưa thực sự.

Mùi tanh hôi nồng nặc trong không khí xung quanh đã nói lên tất cả.

Vương Diệp cẩn thận đưa tay ra.

Rất nhanh, 'giọt mưa' rơi vào tay Vương Diệp, trên tay anh hiện ra Long Thần Khải.

Một làn khói trắng nhàn nhạt bốc lên.

Thứ còn lại trên tay Vương Diệp là chất lỏng màu đỏ.

Mưa máu!

Không đúng, chính xác mà nói phải là mưa máu xác chết do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tiết ra.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên nơi lóe ánh sáng đỏ trên đỉnh núi đá.

Cái Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, không nói gì khác, chỉ riêng cái kích thước này đã có chút quá đáng rồi.

May mà mưa máu không kéo dài bao lâu, rất nhanh đã tạnh.

Vương Diệp nhìn ra ngoài.

“Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không biết bị kích thích gì mà đã bắt đầu tăng sinh di chuyển.

Ước chừng không bao lâu nữa sẽ lan đến Địa Tiên Thôn này, đến lúc đó cả nơi này sẽ bị máu xác chết bằng đồng nhấn chìm.” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, lẩm bẩm nói.

“Phải rồi, trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 còn có câu cuối cùng của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.” Giáo sư Tôn đột nhiên lạnh lùng bổ sung một câu.

“Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn.” “Bây giờ xem ra dưới lòng đất đã bắt đầu xuất hiện huyết vụ, chính là ứng với điềm báo nói trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú, rất có khả năng thi tiên đã chuẩn bị xuất sơn.” Vương Diệp nghe vậy sắc mặt cũng thay đổi.

“Lão Tôn nói không sai, trước đó Phong Sư Cổ còn nhắc đến ngôi mộ máu ở sân sau nhà cũ của Phong gia nếu có máu xác chết rỉ ra, chính là lúc linh khí của Bàn Cổ Mạch ở Địa Tiên Thôn được phục hồi.

Vừa rồi chúng ta đi qua sân sau đã thấy rồi, quả thực có máu xác chết rỉ ra.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, chúng ta đến đúng lúc thật, cái gì cũng gặp.” Vương Diệp cũng không nhịn được mà cảm thán một tiếng vận may thật tốt.

Nếu không có nhiều thứ dồn vào một lúc thế này, còn chưa đủ kịch tính.

Vương Diệp rất nhanh phát hiện ra, ngoài bản thân mình đang khí thế ngút trời, trên mặt tất cả những người khác đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thật vậy, ở trong Địa Tiên Thôn sâu trong núi lớn, gặp phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phong tỏa núi đầy tuyệt vọng, lại gặp phải Địa tiên Phong Sư Cổ có khả năng dẫn theo hàng ngàn vạn tống tử sống lại, còn có linh khí Bàn Cổ Mạch hồi phục, đủ loại dị tượng và tai nạn, tâm lý người bình thường sớm đã không chịu nổi.

Vương Diệp nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

“Yên tâm đi, không phải chỉ là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp và Địa tiên Phong Sư Cổ sao?

Giáo sư Tôn là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo, cả đời nghiên cứu cách đối phó với Địa tiên Phong Sư Cổ, cho nên mới nghĩ chuyện này quá nghiêm trọng.” “Chúng ta là đội ngũ gì?

Chúng ta là đội ngũ kiên cường do Mô Kim Hiệu Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân cùng công nông binh trí thức hợp lại, đã lên núi Côn Luân, xuống Nam Dương, giết tà linh, bắt giao long.” “Chỉ là một lão địa chủ phong kiến mê tín thời cổ đại, tôi hỏi anh Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, hai người có sợ không?” Hồ Bát Nhất và Vương Khải

Tuyền đều là con cháu xuất thân gia giáo, lớn lên trong các khu tập thể cán bộ.

Những gì họ được tiếp xúc, học hỏi, trải qua từ nhỏ đã hun đúc cho họ tinh thần trời không sợ đất không sợ, đấu với trời đấu với đất.

Vừa nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức bừng bừng khí thế.

“Sợ cái mả bà nó chứ!

Tưởng súng của ông đây...

À phải rồi, chúng ta không mang súng.” Vương Bàn Tử nói chưa hết câu, đã thấy Vương Diệp với nụ cười ngây thơ thuần khiết, đưa qua một khẩu súng tiểu liên Thompson quen thuộc, kèm theo không ít băng đạn tròn.

“Khẩu này cho Lão Hồ, biểu ca anh đừng có giành.” Vương Bàn Tử lại ngẩn người, đang định nổi cáu thì phát hiện Vương Diệp lại đưa qua một khẩu súng nữa.

Một khẩu súng trường bán tự động, súng trường bán tự động Simonov, cũng chính là súng trường bán tự động SKS lừng danh.

Hỏa lực của khẩu súng này đương nhiên không thể so với uy danh Chicago Typewriter của súng tiểu liên Thompson.

Nhưng bất kể là uy lực đạn, tầm bắn, độ chính xác, hay độ ổn định, đều mạnh hơn súng tiểu liên Thompson không ít.

Súng tiểu liên Thompson thích hợp để áp chế hỏa lực, còn SKS bán tự động thích hợp để bắn tỉa, nếu bị dồn vào đường cùng cũng có thể bắn nhanh bán tự động để áp chế hỏa lực.

Vương Bàn Tử là một xạ thủ thần sầu, tuy Chicago Typewriter hợp với tính cách của Vương Bàn Tử hơn, nhưng SKS bán tự động lại hợp với năng lực của anh ta hơn.

Chỉ có loại súng trường bán tự động ổn định ưu tú như vậy, mới có thể để Vương Bàn Tử phát huy hết ưu thế về tài bắn súng của mình.

Vương Bàn Tử lập tức không còn oán thán gì, miệng sắp cười đến mang tai, nhận lấy khẩu SKS bán tự động, không ngừng mân mê, miệng còn lẩm bẩm, “Súng tốt, đây mới là súng tốt, cỡ nòng 7.62 mới là đàn ông đích thực.” Nghe mà Tuyết Lỵ Dương chỉ biết bĩu môi.

Vương Diệp cũng đưa cho Tuyết Lỵ Dương một khẩu Glock.

Khẩu M1911 đối với Tuyết Lỵ Dương mà nói vẫn hơi nặng.

Vương Diệp đưa cho Tuyết Lỵ Dương là khẩu súng lục Glock kiểu dáng còn khá mới vào thời đó.

Khẩu Glock này thì không cần phải nói, ổn định, cảm giác cầm rất tốt, lại nhẹ nhàng, phụ nữ cũng có thể dễ dàng khống chế.

Hơn nữa, điều quan trọng là khẩu súng này còn có chức năng bắn liên thanh.

Đối với người am hiểu súng ống như Tuyết Lỵ Dương, đây là một lựa chọn rất tốt.

Đương nhiên, khẩu súng này đối mặt với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chủ yếu vẫn là để lấy can đảm.

Đối mặt với quái vật cấp bậc như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nói Glock là súng cạo gió cũng đã hơi quá, phải là súng bắn đạn nước của trẻ con mới đúng.

Nhưng vốn dĩ Vương Diệp phát súng cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cũng không phải để họ đối phó với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Chủ yếu là để đối phó với những tộc nhân họ Phong có khả năng sống lại.

Còn về cây nỏ liên châu ban đầu của Vương Bàn Tử, trực tiếp giao cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi dùng nỏ liên châu ngay cả luyện tập cũng không cần, thứ này cô bé thậm chí còn giỏi chế tác và thử nghiệm, cầm lên dễ như chơi.

“Nếu Địa tiên Phong Sư Cổ sắp xuất thế, chúng ta cũng không thể ngồi yên.

Chúng ta sẽ cho lão một màn mở quan hủy thây, đập nát tất cả ngưu quỷ xà thần, để cho lão địa chủ phong kiến lớn này vĩnh viễn không ngóc đầu lên được!

Cút về địa ngục đi!” Vương Diệp giơ Toái Tinh Kiếm lên, cổ vũ sĩ khí.

Bên này Vương Diệp đang cổ vũ sĩ khí, thì bên kia giáo sư Tôn lại như bị kim châm, hét lên một tiếng, thổi tắt ngọn nến trong tay Vương Bàn Tử và Yêu Muội Nhi.

Đồng thời cũng giật lấy đèn pin trong tay Tuyết Lỵ Dương tắt đi.

Vương Bàn Tử sớm đã ngứa mắt giáo sư Tôn, vừa thấy hành động của lão, lập tức nổi giận.

“Lão Tôn già!

Không phải chỉ có Quan Sơn Thái Bảo các người có quy củ, Mô Kim Hiệu Úy chúng tôi cũng có quy củ!

Mẹ nó ông dám thổi đèn của Bàn gia tôi?

Có phải sống đủ rồi không?

Ông có biết trước đây mấy con tiểu quỷ, tống tử dám thổi đèn của Bàn gia đều chết thế nào không?

À không, là chết lại lần nữa như thế nào không?” Vương Bàn Tử đương nhiên không tin vào tà ma, nhưng rất bất mãn với hành động của giáo sư Tôn, đã là chất vấn thì phải đứng về phía lý, tự nhiên nghĩ đến việc lôi quy củ của Mô Kim Hiệu Úy ra nói chuyện.

Kết quả giáo sư Tôn gần như là vô thức nói một câu, “Cậu mới là sống ngán rồi.” Vương Bàn Tử đâu phải người dễ bị bắt nạt, khẩu súng bán tự động trong tay 'keng' một tiếng đã lên đạn.

Giáo sư Tôn lập tức ý thức được địa vị của mình, bả vai liền co lại.

“Không phải, chuyện này cũng không thể trách các cậu, trước đó cũng là tôi nói ánh sáng yếu cần thắp nến cho tiện.

Nhưng tôi quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, đó là ở trong Địa Tiên Thôn này, không được có ánh đèn nến lửa.” Sau khi giáo sư Tôn nói xong, những người khác đều chưa phản ứng kịp.

Không được có ánh đèn nến lửa?

Đây là dưới lòng đất, không phải bên ngoài, còn miễn cưỡng có ban ngày để hoạt động.

Dưới lòng đất không thắp nến, không đốt lửa, cả đám đều là động vật hoạt động về đêm hết à?

Giáo sư Tôn thấy những người khác không tin, lập tức giải thích.

Chương 512

“Các cậu nghĩ xem, bố cục của Địa Tiên Thôn tuy giống với bố cục của trấn Thanh Khê ở trên, nhưng lúc nãy chúng ta đi dọc đường, có từng thấy nến, đài đèn, đèn dầu trong bất kỳ một dương trạch nào không?

Thậm chí tuy có bếp lò, nhưng căn bản không có củi lửa và tro tàn.” Sau khi giáo sư Tôn nói xong, mấy người cẩn thận hồi tưởng lại, quả thật không hề thấy bất kỳ loại đèn nến nào trong phần dương trạch của Địa Tiên Thôn.

Kể cả nến thắp trong miếu Pháo Thần cũng là do cả nhóm tự mang theo.

Trong miếu không có chỗ để cúng dường hương hỏa, cũng rất kỳ lạ.

“Lão Tôn, ông nói vậy tôi mới nhớ là không có những thứ đó thật, nhưng tôi vẫn không hiểu, Quan Sơn Thái Bảo các ông đều là chuột thành tinh hết rồi à?

Sao còn có mắt nhìn đêm?

Không dùng đèn nến lửa thì làm sao thấy rõ?” Vương Bàn Tử mở miệng hỏi, từ lời nói này có thể cảm nhận được, oán khí của Vương Bàn Tử đối với giáo sư Tôn vẫn chưa tan hết, trong lời nói đều ẩn chứa ý chửi bới.

Giáo sư Tôn cũng không tức giận, “Thực ra, ở khu vực trấn Thanh Khê này, thời cổ đại sản xuất ra một loại khoáng thạch đặc biệt, gọi là Dương Toại.

Người dân địa phương khai thác mỏ, trong nhà không ít người đều có những chiếc đèn lồng, đèn đồng làm từ loại khoáng thạch Dương Toại này.” “Nhưng những chiếc đèn đồng này đều dùng trong hầm mỏ, ừm, nói thế nào nhỉ, đều dùng ở dưới lòng đất, trong môi trường có chút tương tự như âm trạch, ngược lại ở dương trạch, cư dân trấn Thanh Khê từ xưa đến nay đều không dùng loại đèn đồng Dương Toại này.” “Cho nên sau khi mỏ bị bỏ hoang, loại khoáng thạch Dương Toại này cũng không còn, đèn đồng Dương Toại cũng không còn ai sử dụng.” “Những dân làng của Địa Tiên Thôn này, thói quen sử dụng đèn nến lửa lại hoàn toàn trái ngược với cư dân trên mặt đất của trấn Thanh Khê, họ khi ở trong âm trạch, ví dụ như lúc mở quan trộm mộ đều dùng đuốc, nến, đèn lồng, ngược lại ở Địa Tiên Thôn này, không dùng nến mà dùng đèn đồng Dương Toại.” “Nghĩ lại chắc chắn là có nguyên nhân hoặc là có cấm kỵ gì đó.” Nói đến đây, Vương Diệp nghe ra có chút không ổn.

“Vừa rồi trong mấy bức tranh chúng ta xem, có một bức tên là Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ, chữ ‘chúc’ này là nói về nến mà, trong tranh vẽ cũng là nến, vậy những người này lại đang làm gì?” Sau khi Vương Diệp hỏi câu này, không đợi giáo sư Tôn trả lời, Hồ Bát Nhất đã đưa ra một giả thuyết.

Đây có khả năng là minh chúc.

Trong một số giai đoạn thời cổ đại, từng có tục lệ kỳ dị là người tuẫn táng sẽ cầm minh chúc tuẫn táng mà chết.

Nhưng nếu thật sự là tình huống này, những dân làng này đều vào mộ tuẫn táng, vấn đề là họ chết như thế nào?

Ngay cả chó lợn lúc sắp chết còn biết giãy giụa kêu la một tiếng.

Những dân làng này xếp thành một hàng dài không thấy điểm cuối, cầm minh chúc đi tuẫn táng cho Phong Sư Cổ?

Đều không giãy giụa?

Không phản kháng sao?

Mấy người cũng không rời đi, 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 vẫn còn ở trong gác lửng.

Vương Diệp bèn lấy 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 ra, nghiên cứu kỹ lưỡng.

Trên bức tranh, người thực ra được chia làm hai loại, một là những dân làng đi trên con đường nhỏ, men theo bậc thang không ngừng đi xuống, trong tay những người này đều cầm minh chúc, có ánh lửa.

Còn một số người đứng ở vị trí cao hơn, trước cửa mộ.

Những người này hẳn là thân phận đặc biệt, đèn đuốc trong tay họ đều đã tắt.

Bức tranh vẽ rất tả thực, cho nên cũng có thể nhìn rất rõ.

Bây giờ đã xác định được, những dân làng này quả thật có vấn đề, ngọn nến trong tay họ tám phần là minh chúc thật.

Trong Địa Tiên Thôn có cấm kỵ không được dùng lửa nến?

Vương Diệp có chút không tin vào tà ma.

“Giáo sư Tôn, nói nhiều như vậy, nếu tôi cứ thắp nến mỗi ngày thì sao?

Sẽ như thế nào?” Vương Diệp hỏi một câu vô cùng mấu chốt.

Giáo sư Tôn nghe xong, nhíu mày suy nghĩ kỹ.

“Tôi cảm thấy chuyện này vẫn có chút liên quan đến Mô Kim Hiệu Úy.” “Phái Quan Sơn Thái Bảo vì muốn đàn áp các môn phái đạo mộ khác, nên kẻ chịu tổn thất lớn nhất thực ra lại là Phát Khâu Thiên Quan và Mô Kim Hiệu Úy.” “Phát Khâu Thiên Quan bị đánh cho tuyệt đường truyền thừa, còn Mô Kim Hiệu Úy thì không, vẫn còn ba tấm

Mô Kim Phù chính thống lưu truyền trên đời.” “Đây vẫn luôn là cái gai trong lòng phái Quan Sơn Thái Bảo, họ sợ rằng một ngày nào đó trong tương lai, Mô Kim Hiệu Úy sẽ đến báo thù.” “Cho nên chúng ta đi suốt quãng đường này, có thể cảm nhận được rất nhiều cơ quan cạm bẫy được bố trí đều nhằm vào Mô Kim Hiệu Úy.” “Đến nơi quan trọng như Địa Tiên Thôn này thì càng không thể không có ảnh hưởng.” “Quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy, Quan Sơn Thái Bảo đều hiểu rõ, gà gáy đèn tắt không trộm vàng.

Xuống mộ đổ đấu tất phải thắp nến.” “Nhìn lại tổng thể bố cục phong thủy của Địa Tiên Thôn, nó được xây trên một gò xác chết, nhưng các nhà dương trạch trong thôn lại kết hợp với nhau, cao thấp xen kẽ, trông giống như một cái Vô Hỏa Đăng Đài Cục.” Vô Hỏa Đăng Đài Cục?

Cụm từ này vừa thốt ra, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đều ngẩn người.

Cả đội chỉ có hai người rành về phong thủy học.

Hồ Bát Nhất theo phái Thanh Ô phong thủy, bắt nguồn từ sự kết hợp giữa Bát Quái Dịch Kinh thượng cổ và bí thuật Hình Thế Tông của Giang Tây.

Vương Diệp thì giỏi về Thiên Tinh phong thủy, nguồn gốc rất có thể là từ thuật quan sát thiên tượng của các tinh quan thượng cổ và thuật quan tinh đo lường của Mặc gia.

Nhưng cả hai người đều không hiểu rõ về các thế cục phong thủy vu thuật thời thượng cổ.

Trong các thế cục phong thủy thượng cổ có Vô Hỏa Đăng Đài Cục, hai người họ thật sự không rành lắm.

Vì vậy cũng chỉ có thể để giáo sư Tôn nói tiếp.

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn giữ một chút đề phòng trong lòng, không phải thứ gì cũng có thể dễ dàng tin tưởng, đặc biệt là những thứ liên quan đến phong thủy học.

Giáo sư Tôn giảng giải chi tiết về bố cục của Vô Hỏa Đăng Đài Cục.

Phong thủy vu thuật thượng cổ so với phong thủy hậu thế, về mặt lý luận có phần thô sơ hơn.

Nhưng đồng thời nó cũng mang nhiều màu sắc của sự ví von và thông cảm hơn.

Ví dụ như việc thiết lập phong thủy chủ yếu dựa vào hình dạng bên ngoài, thậm chí có thể chủ động đắp nặn, xây dựng các hình dạng đặc thù để thay đổi thế cục.

Vương Diệp cảm thấy loại phong thủy vu thuật này rõ ràng là quá thô sơ rồi.

Chỉ có thể nói nó là một trong những nguồn gốc của phong thủy học, đồng thời giáo sư Tôn còn nói ở Địa Tiên Thôn không thể dùng lửa, ngoài nguyên nhân về thế cục phong thủy ra thì còn có những lý do khác.

Một trong số đó chính là nhắm vào Mô Kim Hiệu Úy.

Vì mối thù truyền kiếp giữa Quan Sơn Thái Bảo với Phát Khâu Thiên Quan và Mô Kim Hiệu Úy, phái Quan Sơn Thái Bảo vẫn luôn đề phòng phái Mô Kim Hiệu Úy chưa bị diệt sạch.

Cho nên Địa Tiên Thôn được thiết lập phù hợp với Cửu Cung Bát Môn, đồng thời cũng có thế cục kỵ hỏa.

Nơi này không thể thắp nến.

Chỉ cần thắp nến, sanh môn trong Cửu Cung Bát Môn cũng sẽ chuyển thành tử môn.

Điểm này chính là nhắm vào những Mô Kim Hiệu Úy vừa tinh thông nguyên lý Cửu Cung Bát Môn, biết cách chọn sanh môn, lại vừa thích thắp nến.

Chỉ có những người như Mô Kim Hiệu Úy mới rơi vào cái bẫy này.

Nghe giáo sư Tôn nói vậy, Vương Diệp và Hồ Bát Nhất đều có chút ngơ ngác.

Đây là loại cạm bẫy quái quỷ gì vậy?

Chẳng phải là có chút quá hẹp hòi sao?

Nếu người đời sau tiến vào Địa Tiên Thôn không phải là Mô Kim Hiệu Úy thì sao?

Nếu họ không có thói quen xuống mộ phải thắp nến thì sao?

Dù sao thì Vương Diệp cảm thấy chuyện này hoàn toàn là do giáo sư Tôn đoán mò, chẳng có cơ sở gì cả.

Nhưng câu cuối cùng trong “Quan Sơn Chỉ Mê Phú” – “Quần tiên xuất sơn” – lại khiến Vương Diệp vô cùng lo lắng.

Kết cục cuối cùng của Phong Sư Cổ và các thôn dân Địa Tiên như thế nào, thực ra Vương Diệp đã có chuẩn bị tâm lý.

Một trong những nguy hiểm lớn nhất của chuyến đi đến Địa Tiên Thôn lần này chính là đến từ đám gọi là “địa tiên” này.

Nếu không phải trên người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương có những thứ đặc biệt, cùng với vòng hào quang nhân vật chính sáng chói mắt, thì họ đã sớm bị diệt cả đoàn rồi.

Sự xuất hiện của Vương Diệp tự nhiên cũng không thể tránh khỏi tình huống này.

Nhưng Vương Diệp có lòng tin, chỉ cần những chuyện phiền phức này không xảy ra cùng lúc, tức là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, địa tiên xuất thế và Viêm Quỷ Cổ Thần không cùng lúc xuất hiện, thì Vương Diệp vẫn có thể đối phó được.

Đúng lúc này, tai Vương Diệp khẽ động.

Từ xa dường như truyền đến một tràng âm thanh quỷ dị.

Khi những người khác còn chưa kịp nghe ra, kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt của Vương Diệp đã nghe rất rõ âm thanh này.

Dày đặc, vô cùng vô tận, giống như một bầy đàn lớn đang hoạt động.

Cuối cùng, Tuyết Lỵ Dương và Yêu muội nhi, hai người có giác quan và thính giác nhạy bén, cũng nghe thấy âm thanh chi chít từ bên ngoài truyền đến.

“Anh Vương Diệp, có phải trong sân có thứ gì đang động không?

Nghe sợ quá!” Gương mặt nhỏ nhắn của Yêu muội nhi trắng bệch, rõ ràng là bị dọa sợ.

Vương Diệp lắc đầu: “Không phải trong sân, mà là ở bên ngoài Địa Tiên Thôn, gần vách đá quan tài.” Nghe Vương Diệp nói vậy, mấy người còn lại đều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ Vương Diệp lại nói thêm một câu.

“Là vật sống, số lượng nhiều không đếm xuể, đang tràn về phía Địa Tiên Thôn, hướng Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.” Nghe câu bổ sung của Vương Diệp, sắc mặt của những người khác lập tức thay đổi.

“Chẳng lẽ là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đến rồi?

Không đúng, không giống tiếng kim loại ma sát.” Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy.

“Hay là đám địa tiên ra rồi, đang đến chỗ chúng ta để báo thù?

Mẹ nó, ông đây là Mô Kim Hiệu Úy, không tìm bọn chúng báo thù là may lắm rồi.” Vương Bàn Tử hùng hổ nói.

“Không đúng, không đúng, không phải địa tiên, cũng không phải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Là trùng quan tài!

Trùng quan tài được nhắc đến trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》!” Trong núi Quan Tài có rất nhiều thứ quỷ dị, bởi vì đây là nơi tụ tập thi khí.

Chương 513

Các mạch phong thủy khác đều là long mạch, tụ tập địa khí.

Còn mạch phong thủy ở đây là thi mạch, tụ tập thi khí.

Nước ngầm trong lòng đất cũng khác những nơi khác, có rất nhiều mạch nước ngầm, nhưng không phải nước trong mà là nước máu màu đỏ tanh hôi.

Vốn dĩ trong huyệt mộ có thế cục phong thủy mạch nước ngầm là phong thủy rất tốt.

Mô Kim Hiệu Úy thường gọi thế cục này là “quan tài dũng”.

Là một loại phong thủy tàng phong tụ khí, tương đối tốt.

Nhưng quan tài dũng ở Địa Tiên Thôn toàn là máu thi, thì lại chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Trong loại quan tài dũng máu thi này sẽ sinh trưởng một loại trùng gọi là trùng quan tài.

Loại trùng này trông cực kỳ xấu xí, gần giống như con mọt sách, nhưng lại có cánh thịt, một đống chân nhỏ, trên miệng còn có cặp càng lớn sắc bén.

Vốn dĩ thứ này sống bằng cách gặm nhấm quan tài mục nát và xương vụn, lớn nhất cũng chỉ dài khoảng ba tấc.

Nhưng nơi như Địa Tiên Thôn này lại quá thích hợp cho trùng quan tài sinh trưởng.

Nơi này đâu đâu cũng là quan tài dũng máu thi, thích hợp cho trùng quan tài sinh sôi nảy nở.

Hơn nữa lại có rất nhiều huyền quan bằng gỗ tùng.

Các loại gỗ mục, thi thể, quan tài mục nát nhiều không đếm xuể.

Vì vậy, số lượng trùng quan tài trong núi Quan Tài cũng nhiều đến mức bất thường.

Hơn nữa, trùng quan tài ở đây có kích thước đặc biệt khổng lồ, nghe nói có con lớn bằng bàn tay người trưởng thành, cá biệt có con dài đến một thước.

Vương Diệp nghe xong, đại khái đã có một vài phán đoán.

Từ miêu tả của giáo sư Tôn, loại trùng quan tài này xét về ngoại hình, có vẻ giống một loại mối trắng nào đó.

Tất nhiên, chắc chắn là mối trắng đã bị biến dị.

Tập tính ăn uống không thay đổi nhiều lắm.

Vẫn thích ăn những thứ như gỗ mục, thịt xương.

Nhưng nếu đã là mối trắng biến dị thì e rằng cũng không dễ đối phó.

Bởi vì Vương Diệp biết, một số loài mối trắng có thể phun ra dung dịch axit.

Chuyên dùng để ăn mòn cây cối, thậm chí có thể ăn mòn cả gạch đá và kim loại.

Còn có một số loài mối trắng có thể phun ra chất dịch nhầy.

Cộng thêm số lượng khổng lồ và kích thước đã được phóng đại không biết bao nhiêu lần, chắc chắn không phải là thứ dễ đối phó.

“Nhưng những con trùng quan tài này thường ở trên vách đá quan tài hai bên núi Quan Tài, sống trong các khe đá.” “Trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 cũng có ghi chép, năm đó Phong Sư Cổ dẫn những người khác tiến vào hẻm núi Quan Tài, xây dựng Địa Tiên Thôn, đã phát hiện ra loại trùng quan tài quỷ dị này.” “Lúc đó Quan Sơn Thái

Bảo cũng đã dùng không ít sức lực để tiêu diệt chúng.” “Phái Quan Sơn Thái Bảo vốn giỏi về thuật xua trùng rải khói, ban đầu tưởng rằng đám trùng quan tài này cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.” “Nhưng không ngờ đến cuối cùng, không những không tiêu diệt sạch sẽ đám trùng này, mà ngược lại còn tổn thất không ít nhân thủ trong quá trình tiêu diệt chúng.” “Đám trùng quan tài này có đủ loại dị năng.

Thứ nhất, những thứ như gỗ, xương đối với chúng có thể dễ dàng gặm nhấm.

Ngay cả gạch ngói cũng không thành vấn đề.

Đồng thời, chúng còn phun ra một loại độc dịch quỷ dị, có thể khiến các sản phẩm kim loại trở nên giòn yếu, sau đó chúng sẽ gặm nhấm những kim loại đã bị làm giòn này.” “Một khi số lượng trùng quan tài tăng lên, nơi nào chúng đi qua, ngay cả một mẩu xương vụn cũng không còn.” “Đồng thời, loại trùng này còn cực kỳ ghét lửa, một khi nơi chúng sống xuất hiện lửa, đuốc, chúng sẽ lao ra, phun độc dịch và chất nhầy vào ngọn lửa cho đến khi dập tắt mới thôi.” Vương Diệp nghe xong, khóe miệng khẽ giật.

Nói vậy là, lúc nãy mọi người đốt nến, cũng có khả năng là nguyên nhân thu hút đám trùng quan tài này đến?

Thậm chí có khả năng việc không dùng lửa trong Địa Tiên Thôn cũng có nguyên nhân từ phương diện này?

Còn lúc này, Hồ Bát Nhất lại nghĩ đến một tình huống khác.

Trùng quan tài mà giáo sư Tôn miêu tả, dù nghe từ phương diện nào cũng rất giống với lần hợp tác đầu tiên của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tham mưu trưởng Dương ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc đó trong quá trình thám hiểm, họ đã đi qua sa mạc.

Trong sa mạc gặp phải kiến hành quân, vậy mà lại có chút giống với trùng quan tài ở đây.

Chỉ là đám kiến hành quân lúc đó tuy cũng lớn đến đáng sợ, thậm chí có con dài đến một tấc, nhưng so với trùng quan tài bây giờ lớn nhất dài một thước, loại thường cũng dài ba tấc, thì vẫn nhỏ hơn không chỉ một chút.

Đồng thời, kiến hành quân vô cùng hung hãn, cặp càng cũng rất sắc bén, nhưng thứ này không phun ra độc dịch hay axit gì cả.

Tuy nhiên, nhận thức chung của mọi người bây giờ là, tốt nhất nên mau chóng đi trốn.

Vương Diệp khẽ nhíu mày.

Bản thân mình tất nhiên không cần phải trốn tránh.

Trùng quan tài là cái thá gì?

Mối trắng biến dị khổng lồ?

Nhưng thì đã sao?

Sở hữu Long Vương huyết mạch, yêu thú tà linh mà Vương Diệp ít sợ nhất có lẽ chính là mấy loại sinh vật cấp thấp như trùng quan tài và kiến hành quân.

Bất kể loại trùng nào xuất hiện, gặp Vương Diệp cũng phải ngoan ngoãn.

Chỉ cần có một con không ra thể thống gì, Long Vương huyết mạch cũng có thể diệt sạch cả bầy.

Nhưng mà, Vương Diệp đã nhịn không nói ra.

Tuy Tuyết Lỵ Dương đầu óc tỉnh táo, còn nhớ rằng Vương Diệp dường như không sợ côn trùng, nhưng cũng không nhớ chắc chắn lắm.

Thêm vào đó, trùng quan tài không giống với những loại côn trùng trước đây, ám ảnh tâm lý về kiến hành quân quá lớn, nên cô cũng không nói gì.

Vương Diệp sở dĩ không lên tiếng nhắc nhở, là vì sau này khi đám Hồ Bát Nhất trốn tránh trùng quan tài, mới bất đắc dĩ tiến vào cổ mộ bên dưới Quan Sơn Tàng Cốt Lâu của Địa Tiên Thôn.

Trong ngôi cổ mộ đó, còn có rất nhiều thứ tốt.

Trên mặt đất, Vương Diệp đã vơ vét sạch sẽ tất cả những thứ có giá trị, có thể bán được tiền trong lão trạch của nhà họ Phong.

Muốn tiếp tục phát tài, tự nhiên phải đến những ngôi cổ mộ âm trạch khác.

Để tìm cách phá giải những ngôi cổ mộ âm trạch này, vẫn cần hai Mô Kim Hiệu Úy là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi tầm long điểm huyệt, đoán cửa xuống mộ.

Vì vậy, Vương Diệp đáng khinh bỉ mà hùa theo ý kiến của đám Hồ Bát Nhất.

Mọi người nói muốn tạm lánh đi trốn, Vương Diệp vội vàng gật đầu: “Đúng đúng, phải phải, nhất định phải trốn đi.” Còn về việc trốn ở đâu, rất nhanh đã có quyết định, tháo dỡ một số ghế băng, đến âm trạch mộ huyệt bên dưới Quan Sơn Tàng Cốt Lâu trốn tạm.

Vì phải đối phó với bầy trùng, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa tháo gỗ, vừa chuẩn bị đốt đuốc.

Giáo sư Tôn nước mắt nước mũi giàn giụa ngăn cản hai người, nói rằng làm vậy không khác gì tự tìm cái chết.

Một khi đuốc được đốt lên ở Địa Tiên Thôn, chắc chắn sẽ xảy ra những biến hóa còn kinh khủng hơn.

Biết đâu còn thu hút cả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đến.

Vương Diệp nghe mà cười lạnh trong lòng.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nếu bị lửa thu hút thì đã đến từ lâu rồi.

Vụ nổ thuốc nổ ở miếu Pháo Thần lúc đó đã đủ để thu hút nó rồi.

Hơn nữa, cho dù Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có đến, cũng không phải bị mấy cây nến, mấy ngọn đuốc quèn thu hút được.

Vấn đề lớn nhất, vẫn nằm ở trên người ba vị Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương.

Theo dòng thời gian ban đầu, tất cả đều là số mệnh.

Mục đích ba người đến Địa Tiên Thôn là để tìm đan đỉnh nội đan, đồng thời để có thể tìm được vị trí của Địa Tiên Thôn, họ còn đặc biệt mang theo Long Phù và Ngư Phù.

Thậm chí giáo sư Tôn còn lừa đám Hồ Bát Nhất đến Nam Hải Quy Khư lấy Nam Hải Quái Kính.

Cả bộ đồ này đều mang theo khí tức Long Hỏa.

Mà quái vật như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại có đặc tính “bão âm xu dương”, tức là nếu nơi nào dương khí quá nặng, Huyết Thực bằng đồng xanh trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ bị luồng dương khí đó hấp dẫn.

Cuối cùng, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ phá tan vách núi, đá tảng, xuất hiện gần nguồn dương khí.

Thật trùng hợp, Long Hỏa chính là một trong những loại dương khí mạnh nhất trên đời.

Long Phù, Ngư Phù bằng đồng xanh và Quái Kính Quy Khư mà đám Hồ Bát Nhất mang theo, tuy Long Hỏa trên đó đã sắp tiêu hao hết.

Nhưng chút Long Hỏa khí còn sót lại đó cũng đủ để thu hút Cửu Tử Kinh Lăng Giáp từ trong đá ra ngoài.

Đám trùng quan tài vốn sống trong các khe đá trên vách núi Quan Tài xung quanh, tự nhiên không chịu nổi sự quấy nhiễu và kích thích của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, liền lũ lượt kéo ra, thẳng tiến đến Địa Tiên Thôn.

Đúng lúc gặp phải có lửa trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Bầy trùng quan tài vốn đã bị đuổi khỏi nhà, một bụng uất ức không nơi giải tỏa, xuất phát từ bản năng dập lửa, tự nhiên phải kéo đến khu vực Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Tiện thể xé xác đám người đã đốt lửa thành từng mảnh vụn.

Những điều này Vương Diệp đều có thể hiểu được.

Nếu mọi người đã quyết định đến âm trạch dưới Quan Sơn Tàng Cốt Lâu để ẩn nấp, tự nhiên không tranh cãi thêm nữa.

Chương 514

Tuy nhiên, việc tìm lối vào âm trạch cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lối vào âm trạch trong miếu Pháo Thần là ở bên cạnh thần tọa của tượng thần.

Ngôi nhà dân mà mọi người chui ra thì lối vào ở bên cạnh bếp lò.

Nhưng giữa chúng chẳng có quy luật gì cả.

Dù sao người bình thường cũng không nhìn ra được.

Rất may trong đội có người không bình thường.

Thuật Tầm Long Điểm Huyệt mà Hồ Bát Nhất tinh thông, trước đó trong hẻm núi, vì địa thế hạn chế nên không phát huy được.

Nhưng việc tìm lối vào âm trạch trên những ngôi nhà dương trạch ở Địa Tiên Thôn này lại không hề khó đối với Hồ Bát Nhất.

Những âm trạch và dương trạch xây dựng cùng nhau thế này, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 còn có một cách gọi riêng, gọi là Hỗn Nguyên Trạch.

Trong Hỗn Nguyên Trạch, vị trí giao thoa âm dương, hỗn nguyên nhị khí, tức là phương vị từ dương trạch thông đến âm trạch, đều được sắp xếp theo thuật Bát Trạch Minh Kính.

Chỉ cần xác định được tứ môn, bát trụ, cửu cung phương vị của ngôi nhà, rất nhanh sẽ có thể xác định được lối vào mộ đạo ở đâu.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra, miệng lẩm nhẩm khấn, rất nhanh đã tìm được vị trí của mộ đạo.

Màu sắc của mấy viên gạch mộ rõ ràng khác với xung quanh.

Vương Diệp và Vương Bàn Tử ngay lúc Hồ Bát Nhất tìm được vị trí, lập tức dùng Hắc Chiết Tử và xẻng công binh, vài nhát đã cạy được mấy viên gạch lên.

Sau khi cạy lên, bên dưới lớp gạch quả nhiên lộ ra một cái hố đen ngòm, rộng chừng hai thước vuông.

Từng luồng âm phong từ trong hố thổi ra ngoài.

Thực sự không còn thời gian để kiểm tra chất lượng không khí bên dưới mộ đạo có thích hợp cho con người hô hấp hay không.

Vương Diệp chỉ có thể bảo mọi người ngậm Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, sau đó cả nhóm lần lượt tiến vào mộ đạo.

Vương Diệp cẩn thận, cố ý vào cuối cùng.

Trước khi Vương Diệp vào, xung quanh đã có vô số bóng đen, đen kịt áp sát Quan Sơn Tàng Cốt Lâu.

Thậm chí đã xông vào, chỉ cách cửa mộ đạo vài mét.

Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp triệu hồi Long Ảnh đã rất lâu không xuất hiện.

Long Ảnh vẻ mặt không tình nguyện, mở mắt ra nhìn, xung quanh toàn là loài trùng mang âm tà khí, lúc này mới hơi phấn khích một chút.

“Được rồi, ăn cho thỏa thích, đừng để đám trùng này làm phiền ta làm việc.” Vương Diệp nghiêm túc nói với Long Ảnh.

Nói xong, Vương Diệp cũng chui vào mộ đạo.

Lúc này mọi người đã đi dọc theo mộ đạo được khoảng mười mấy mét, rất nhanh đã tiến vào trong mộ thất của âm trạch dưới lòng đất.

Đây là một ngôi mộ vô cùng cổ xưa từ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Có thể coi là một trong những bảo vật tinh phẩm trong viện bảo tàng cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý nhất, vẫn là một cỗ “Phục Hổ Thanh Đồng Quách” hoàn chỉnh ở giữa mộ thất.

Những người khác đều đang lo lắng lắng nghe động tĩnh từ phần dương trạch bên trên, sợ rằng đám trùng quan tài sẽ chui xuống từ khe hở nào đó.

Sự chú ý của Vương Diệp hoàn toàn đặt vào ngôi cổ mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc vừa mới bước vào.

Dù sao trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu đã có Long Ảnh trấn giữ, đám trùng quan tài nhiều vô kể như thủy triều kia, chẳng qua chỉ là thức ăn của Long Ảnh mà thôi.

Hơn nữa, điều khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc là, đám trùng quan tài này lại còn có điểm năng lượng.

Trong đầu Vương Diệp liên tục vang lên âm báo của hệ thống, mỗi lần đều là tiêu diệt trùng quan tài, nhận được một ít điểm năng lượng.

Tiếng vang nhiều quá, hệ thống tự động tắt tiếng.

Chỉ có Vương Diệp có thể thấy con số điểm năng lượng trên bảng hệ thống đang không ngừng tăng lên.

Nội tâm Vương Diệp không chút gợn sóng.

Bây giờ có tăng thêm, cũng chẳng qua chỉ là những con số mà thôi.

Quả nhiên, tiền nhiều rồi thì cũng chỉ còn lại những con số.

Vương Diệp nhìn quanh mộ thất, phát hiện bên trong mộ thất này lại được bao bọc bởi một lớp gỗ mun đen nhánh.

Lớp lớp chồng chất, có chút giống với Hoàng Tràng Đề Thấu mà

Vương Diệp từng thấy trước đây, nhưng cả về chất liệu gỗ lẫn cách xếp chồng đều có sự khác biệt.

Xét đến niên đại của ngôi mộ này, Vương Diệp cảm thấy có khả năng những tấm gỗ mun này là khởi nguồn của hình thức mai táng Hoàng Tràng Đề Thấu.

Trên mặt đất, còn có không ít thẻ tre rơi vãi.

Chỉ tiếc là, những thẻ tre này đã bị than hóa rất nghiêm trọng.

Vương Diệp nhìn xong cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ tuy giỏi đạo mộ, nhưng chung quy không phải là khảo cổ học theo nghĩa hiện đại.

Đối với những ngôi mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc xa xôi, độ ẩm, nhiệt độ, hàm lượng oxy bên trong đã đạt đến sự cân bằng và ổn định hàng ngàn năm, các vật hữu cơ như thẻ tre, lụa là bảo tồn trong môi trường như vậy thực ra có thể tồn tại mãi mãi.

Nhưng một khi bị con người mở ra.

Đồ đồng, đồ ngọc, đồ vàng thì không sao, sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng quần áo, vải vóc, các loại thẻ tre và một số di vật thực vật sẽ nhanh chóng bị oxy hóa.

Những thẻ tre này có lẽ khi vừa bị Phong Sư Cổ đào lên, vẫn còn trong trạng thái có thể đọc được.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến thành than củi, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dạng của cuộn thẻ, hoàn toàn không thể đọc được chữ viết trên đó.

Vốn dĩ Vương Diệp còn định thu vào không gian hệ thống, bây giờ xem ra đành phải từ bỏ.

Đã không còn giá trị cứu chữa.

Ngoài thẻ tre, trong mộ thất còn chất đống không ít binh khí bằng đồng.

Kiếm ngắn, trường qua, khiên, phủ việt, v.v.

Tương tự như thẻ tre, những món binh khí bằng đồng này cũng bị gỉ sét khá nặng.

Tuy vẫn còn một chút giá trị cứu chữa, nhưng Vương Diệp nhìn qua, cảm thấy đẳng cấp bình thường, có lẽ chỉ là đồ trong hố tùy táng của ngôi cổ mộ này.

Phong Sư Cổ để tái hiện lại ngôi cổ mộ này, cũng đã dời cả những thứ trong hố bồi táng này qua đây.

Nhìn tới nhìn lui, cũng chỉ có Phục Hổ Thanh Đồng Quách ở trung tâm mộ thất là được bảo tồn hoàn chỉnh nhất.

Hơn nữa, Vương Diệp kinh ngạc phát hiện, bên ngoài quách đồng này còn có một lớp thứ gì đó giống như bùn gốm.

Cho người ta cảm giác giống như mấy cái lò đất ngày xưa ở nông thôn.

Lớp bùn gốm này rõ ràng đã được nung qua lửa.

Hoặc có thể nói, nó vốn là một cái lò, luôn có lửa ở bên dưới.

Dùng để luyện đan?

Vương Diệp nhíu mày.

Nhưng nếu là lò luyện đan, tại sao lại đặt quách đồng vào trong lò?

Đây là định luyện cả chủ mộ luôn sao?

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Bất kể thế nào, tư duy của chủ mộ này cũng tương đối quái dị.

Giữa lò gốm và quách đồng, có một rãnh tròn, bên trong chứa đầy thủy ngân.

Đáy quách đồng đã chìm trong thủy ngân.

Chỉ có hai bên có đầu thú lộ ra ngoài.

Có lẽ là để chống trộm?

Vương Diệp lại một lần nữa phỏng đoán suy nghĩ của chủ mộ.

Muốn mở quách đồng, chỉ có thể phá bỏ cái lò gốm bên ngoài.

Nếu phá bỏ lò gốm, thủy ngân sẽ chảy ra làm bị thương người.

Thủy ngân rất nặng, đè lên người rất nhanh có thể gây tử vong, cộng thêm hơi thủy ngân cũng có độc, đúng là có thể có tác dụng chống trộm nhất định.

Tiếng rung động từ bên trên không ngừng truyền đến, những người khác đều căng thẳng muốn chết.

Bên này Vương Diệp đã nhảy lên trên quách đồng.

Thủy ngân trong lò gốm bên dưới Vương Diệp không định động vào.

Chương 515

Trong mộ thất đâu đâu cũng là hơi thủy ngân, khá phiền phức.

Người khác không phá được thủy ngân thì không thể mở quách, nhưng Vương Diệp lại có cách.

Sau khi nhảy lên quách đồng, Vương Diệp nhanh chóng dùng Toái Tinh Kiếm cạy sạch lớp đồng gỉ xung quanh nắp quan tài đồng.

Sau đó hai tay dùng sức, kéo nắp quách đồng hở ra một khe hở.

Quách đồng mở ra, những thứ bên trong lộ ra.

Một thi thể nam đã mục nát rất nặng nằm ngay giữa quan quách.

Đã nát đến mức không còn hình người.

Xương trên người cũng chỉ còn lại vài cây.

Trong quan tài có không ít trùng mục, mọt sách, bò lổm ngổm khắp nơi.

Nhưng trong quan quách, còn có một vài thứ lấp lánh, khiến Vương Diệp sáng mắt lên.

Trong quan tài, bên cạnh thi thể còn đặt một vài đài đèn bằng đồng.

Những đài đèn này tỏa ra một luồng khí tức đặc biệt nhàn nhạt.

Vương Diệp liếc mắt nhìn, tổng cộng có bảy cái đài đèn bằng đồng.

Cảm giác những đài đèn này có chút đặc biệt.

Bên trong còn chứa gần đầy dầu đèn, bấc đèn cũng còn nguyên.

Những thứ trong quan tài này, bao gồm cả những thứ trong toàn bộ ngôi mộ, thậm chí cả chính chủ mộ, đều đã mục nát đến mức khoa trương.

Tất cả đồ tùy táng đều mục nát, gỉ sét.

Nhưng bảy cái đài đèn này không những không sao, mà ngược lại còn giữ nguyên cả dầu đèn và bấc đèn bên trong.

Điều này quả thực quá khoa trương.

Linh khí trên đó cũng tương đối nồng đậm.

Vương Diệp nhanh chóng lấy toàn bộ bảy đài đèn đồng trong quan quách ra, nhét vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, âm báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng Túc chủ nhận được Thất Tinh Tục Mệnh Đăng, hấp thu bảy trăm điểm Quốc Vận Trị.” Vương Diệp vừa cất xong đài đèn đồng, tay cũng run lên.

Cái quái gì vậy?

Thất Tinh Tục Mệnh Đăng?

Có phải nhầm niên đại rồi không?

Hay là hệ thống nhầm?

Vương Diệp nhớ rõ, thần khí như Thất Tinh Tục Mệnh Đăng là của thời Tam Quốc mà.

Gia Cát Thừa tướng đã dùng ở Ngũ Trượng Nguyên để kéo dài mạng sống cho mình.

Sao trong ngôi mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc này lại có chứ.

Hơn nữa thứ này quá khoa trương, đã là thần khí trong truyền thuyết có thể kéo dài mạng sống rồi.

Hẳn là đối với việc tu hành nhất định sẽ rất có ích.

Dù sao trước khi tu thành đại đạo, kéo dài dương thọ hết mức có thể cũng là thao tác bình thường.

Nhưng Phong Sư Cổ lại để trang bị quan trọng như vậy ở trong âm trạch của Địa Tiên Thôn sao?

Cảm thấy có chút khó tin.

Vương Diệp lập tức xem phần giải thích của hệ thống về Thất Tinh Tục Mệnh Đăng bằng đồng.

Phát hiện bảy ngọn đèn này đúng là dùng để kéo dài mạng sống, nhưng điều vô cùng quỷ dị là, không phải kéo dài mạng cho người sử dụng, mà là người sử dụng kéo dài mạng cho người khác.

Nói là kéo dài mạng cũng không chính xác, tác dụng quan trọng nhất của thứ này là có thể chữa trị cho mục tiêu.

Nhưng cái giá của việc chữa trị lại là tuổi thọ và chân khí của chính người thi thuật.

Yêu cầu đối với người thi thuật cũng vô cùng hà khắc.

Nếu người thi thuật không có trình độ tương ứng, không thể khởi động bảy ngọn đèn đồng này, thì không những không thể chữa trị cho mục tiêu, mà ngược lại còn khiến tuổi thọ và chân khí của cả hai bên đều bị tổn hại.

Chẳng trách cả kết cục của chủ mộ, lẫn thái độ của Phong Sư Cổ đối với bảy ngọn đèn này, đều cho thấy thứ này tuy cực kỳ mạnh mẽ và quỷ dị, nhưng tác dụng lại không lớn.

Muốn tăng tuổi thọ cho bản thân, phải tìm được một người có thực lực, có trình độ, có bản lĩnh, thật tâm thật ý giúp đỡ mình mà không có bất kỳ chút tư tâm nào.

Mà người được giúp đỡ cũng phải thật tâm thật ý, không được có bất kỳ chút nghi ngờ nào.

Mấu chốt là chuyện này quá khó làm.

Người như vậy cũng quá khó tìm.

Nếu người ta đã mạnh như vậy, không thể nào không có chút tư tâm nào của riêng mình.

Lòng người cách một lớp da, Phong Sư Cổ cũng không dám đảm bảo người dùng bảy ngọn đèn này có thật sự tuyệt đối trung thành với mình hay không.

Điều này rất khó xử.

Hẳn là lúc đầu khi Phong Sư Cổ đặt bảy ngọn đèn này vào trong quách đồng, cũng đã vô cùng rối rắm.

Vương Diệp cất xong bảy ngọn đèn, những người khác cuối cùng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bên trên tuy vẫn là một mớ âm thanh hỗn loạn, nhưng đã qua một lúc rồi mà vẫn không có con trùng quan tài nào xông xuống, chứng tỏ trong mộ thất này vẫn tương đối an toàn.

Nhưng Vương Diệp không muốn để mọi người ở đây quá lâu.

Phải tiếp tục tiến lên mới được.

Lúc nãy khi còn ở trên, Hồ Bát Nhất đã thông qua 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》 tìm được hai điểm vị phong thủy đặc thù bên trong toàn bộ Địa Tiên Thôn.

Ở một nơi có kiến trúc Hỗn Nguyên Trạch, âm trạch và dương trạch hỗn tạp như Địa Tiên Thôn, chắc chắn sẽ có một vài điểm vị phong thủy dùng để “đoạn trùng”.

Giống như đoạn trùng đạo ở cửa cốc Vân Nam Trùng Cốc, để bảo vệ các công trình xung quanh không bị côn trùng gặm nhấm.

Đặc biệt là đối với các công trình bằng gỗ, những thứ như mối, kiến vẫn luôn là trọng điểm phòng bị.

Điểm vị phong thủy có thể xua đuổi, tiêu diệt loại côn trùng này chắc chắn có thể chống lại trùng quan tài.

Ít nhất có thể chống lại một thời gian.

Nếu để những người khác đều nghĩ rằng ở trong mộ huyệt tương đối an toàn, e rằng sẽ không đi mạo hiểm tìm kiếm điểm đoạn trùng nữa.

Vương Diệp suy nghĩ, đang định bảo Long Ảnh thả một ít trùng quan tài vào.

Ít nhất đám trùng quan tài này có thể dọa nạt, kích thích những người khác một chút, để mọi người tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tràng âm thanh ầm ầm.

Cả mặt đất cũng rung chuyển theo.

Trong lòng Vương Diệp thắt lại.

Chẳng lẽ là động đất?

Sau đó ý thức được không có khả năng lắm, ngược lại có khả năng là động tĩnh do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gây ra.

Lúc này bên trong toàn bộ núi Quan Tài của Địa Tiên Thôn, đâu đâu thế cục phong thủy cũng đang xảy ra biến động lớn.

Địa khí hỗn tạp.

E rằng không cần Vương Diệp nghĩ cách, đám trùng quan tài này cũng sẽ vào thôi.

Quả nhiên, cơn chấn động vừa rồi khiến Quan Sơn Tàng Cốt Lâu bên trên cũng rung lắc một trận.

Ngay cả sàn nhà nhiều nơi cũng lỏng ra.

Giữa dương trạch trên mặt đất và âm trạch dưới lòng đất xuất hiện rất nhiều khe hở thông với nhau.

Không ít trùng quan tài bắt đầu men theo những khe hở này, chui xuống dưới.

Chẳng bao lâu, trên tường mộ thất và cửa mộ đã xuất hiện bóng dáng của trùng quan tài.

Vương Diệp từ trên Phục Hổ Thanh Đồng Quách nhảy xuống, đốt cây đuốc trong tay.

Những người khác cũng đốt đuốc, bắt đầu dùng lửa xua đuổi côn trùng.

Sau khi lửa bùng lên, toàn bộ mộ thất lập tức bắt đầu lan tỏa hơi thủy ngân nồng nặc.

Nhiệt độ bay hơi của thủy ngân rất thấp, rất dễ khí hóa.

Nhưng điều khiến đám Hồ Bát Nhất kinh ngạc là, đám trùng quan tài chui vào lại sợ cả hơi thủy ngân.

Chương 516

Vì vậy nhất thời toàn bộ đám trùng quan tài đều không dám tiến vào trong mộ thất.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã đeo mặt nạ phòng độc.

Vương Diệp chê mặt nạ phòng độc quá nặng, căn bản không thèm đeo.

Dù sao Quy Tức Thuật cũng có thể đảm bảo Vương Diệp ở dưới lòng đất mấy tiếng đồng hồ không hô hấp cũng không hề ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Rất nhanh, mọi người đã cạy mở cánh cửa đồng đối diện mộ thất.

Các mộ thất và âm trạch dưới lòng đất của thôn Địa Tiên có một đặc điểm lớn nhất, đó là chúng đều được kết nối với nhau bằng các lối đi.

Hồ Bát Nhất đã xác định xong phương hướng, định dẫn mọi người đi về phía mộ Địa Tiên, cũng chính là hướng của điểm triệt trùng trong huyệt vị phong thuỷ.

Kết quả là sau khi vào trong mộ đạo, đi được một đoạn khá lâu mà vẫn chưa thấy bóng dáng của mộ Địa Tiên đâu.

Vương Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc cũng tỏ ra khá bực bội: "Lão Hồ, có phải anh dẫn sai đường rồi không?

Chúng ta cứ chui lung tung dưới lòng đất thế này, coi chừng lại chui vào chỗ kỳ quái nào đó." Nhưng lúc này, người khổ sở nhất lại là Yêu Muội Nhi.

Trong số những người bình thường, đặc biệt là các cô gái ở độ tuổi của cô, Yêu Muội Nhi có thể coi là nữ trung hào kiệt.

Suốt chặng đường, biểu hiện của cô đã khá tốt rồi.

Nhưng nói cho cùng, cô vẫn chỉ là một người bình thường, một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi mà thôi.

Những người còn lại trong đội thì không ai là người bình thường cả.

Vương Diệp thì khỏi phải nói.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương, kể cả trước khi gặp Vương Diệp, cũng đã là những nhà thám hiểm vô cùng xuất sắc.

Cả thể lực lẫn ý chí đều thuộc hàng đầu.

Sau khi gặp Vương Diệp, họ lại càng lợi hại hơn.

Họ liên tục được Vương Diệp dùng đủ mọi cách để cường hóa, bao gồm trang bị, cường hóa kỹ năng trên người, Huyết văn, Giáp văn, trận Thấu Hải Long Vương các loại.

Có thể nói một cách nghiêm túc, ba người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương lúc này đã không còn là người bình thường nữa.

Còn giáo sư Tôn, vốn đã học không ít bản lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, cũng không thể coi là người thường.

Trước kia khi còn là người, tuổi tác đã cao, thể năng có lẽ cũng chỉ ngang ngửa Yêu Muội Nhi, truyền nhân của Phong Oa Sơn.

Nhưng kể từ khi vào thôn Địa Tiên, giáo sư Tôn đã không còn là người nữa.

Mức độ thoát ly khỏi loài người của lão ta còn xa hơn cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Giáo sư Tôn đã hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi, cơ thể cũng không có cảm giác đau đớn.

Sức bền và thể lực được kéo lên mức tối đa.

Sức mạnh thậm chí cũng tăng lên không ít.

Chỉ có sự nhanh nhẹn là không được cải thiện nhiều.

Về mặt tinh thần, giáo sư Tôn, người đã sống nhiều năm và mang trên mình bí mật của dòng dõi Quan Sơn Thái Bảo, chắc chắn cũng mạnh hơn Yêu Muội Nhi rất nhiều.

Những người khác đều không có vấn đề gì lớn, chỉ có Yêu Muội Nhi là thật sự không trụ nổi nữa.

Cô cũng rất hoang mang.

Những người xung quanh đây không biết mệt sao?

Rốt cuộc mình đang đi cùng một đám người như thế nào vậy?

Dù trên đường đi, Yêu Muội Nhi đã nhận ra đám người Vương Diệp không hề tầm thường, nhưng khi thực sự đối mặt với sự so sánh này, cô vẫn có chút không chấp nhận được.

Vương Diệp thấy vậy cũng biết Yêu Muội Nhi quả thực không chịu nổi nữa, liền lấy một mẩu nhỏ dịch nước Nhục Thung Dung ngàn năm từ không gian hệ thống.

Nhân lúc trong mộ đạo không có hơi thủy ngân, anh bảo Yêu Muội Nhi cởi mặt nạ phòng độc ra, vắt dịch nước Nhục Thung Dung cho cô nuốt xuống.

Phần rễ còn lại cũng không vứt đi.

Dù sao cũng rất sạch sẽ, Vương Diệp dùng dao cắt rễ thành từng khúc, đưa cho Yêu Muội Nhi ngậm trong miệng nhai, cũng giống như nhai trầu vậy.

Sau khi nuốt dịch nước Nhục Thung Dung ngàn năm, tinh lực của Yêu Muội Nhi đã hồi phục không ít, lại thêm rễ cây ngậm trong miệng nhai, cả người cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại.

Nhân lúc Yêu Muội Nhi đang ra sức nhai rễ cây, Vương Diệp thi triển Huyết văn và Giáp văn lên người cô.

Hai kỹ năng này là kỹ năng tức thời của Vương Diệp, có thể cường hóa mục tiêu.

Đối với một cô gái trẻ như Yêu Muội Nhi, hai lần cường hóa này đã đủ rồi.

Những thứ như trận Thấu Hải Long Vương thì Yêu Muội Nhi hiện tại không cần xuống biển, nên tác dụng không lớn, Vương Diệp cũng không làm thêm phiền phức.

Sau khi được cường hóa, Yêu Muội Nhi rõ ràng đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Cô bé có lẽ nghĩ rằng mình ăn được đồ tốt của Vương Diệp nên mới khỏe lại, chứ không nghĩ nhiều.

Thế nhưng khi tiếp tục đi về phía trước, Hồ Bát Nhất bắt đầu do dự.

Bởi vì thời gian họ đi lòng vòng trong mộ đạo dưới lòng đất thực sự quá lâu, lâu đến mức có chút bất thường.

Theo tính toán trước đó của Hồ Bát Nhất, họ chỉ cần đi khoảng vài trăm mét là có thể tìm thấy điểm triệt trùng của mộ Địa Tiên.

Kể cả tính đến độ khúc khuỷu của đường hầm dưới lòng đất, đi khoảng mười mấy phút cũng phải thấy được nó.

Hồ Bát Nhất bảo mọi người dừng lại, lấy ra mấy bức tranh từ trong lầu Quan Sơn Tàng Cổ.

Nào là 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》, 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》, vân vân. 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》 thì đám người Hồ

Bát Nhất đã thuộc nằm lòng.

Dù sao họ đều là người giỏi phong thuỷ học, nên rất nhanh đã quen thuộc với vị trí của âm trạch dương trạch.

Nhưng bây giờ nhìn vào vẫn không tìm thấy lối ra.

Chỉ có thể xem lại 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》.

Bức tranh này tuy chỉ mô tả một cảnh tượng cụ thể, đó là dân làng thôn Địa Tiên tiến vào mộ Địa Tiên, tức là vết nứt ở ngực bụng của núi xác chết.

Nhưng thông qua lộ trình và hoàn cảnh xung quanh, có thể phán đoán đại khái vị trí của mộ Địa Tiên.

Kết quả là khi Hồ Bát Nhất lấy 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 ra, lại phát hiện trên tranh đã có thêm không ít thứ so với trước đây.

Bức tranh này vốn vẽ vô số dân làng xếp hàng, giơ minh chúc đi vào một hang động chứa rất nhiều đồ tùy táng, bao gồm ngọc bích, đồ vàng bạc, đồ gốm sứ, đồ đồng...

Nhưng bây giờ hang động đó lại có chút vấn đề.

Trong hang động, ngoài các loại tế phẩm ra, lại xuất hiện rất nhiều bóng đen quỷ dị.

Những bóng đen này giống như từng vong hồn một.

Những du hồn vốn ẩn náu trong cõi u minh, ẩn mình dưới bóng tối, đã chui ra từ địa phủ, lẫn lộn giữa các vật phẩm.

Bức tranh này không chỉ Hồ Bát Nhất từng thấy, mà những người khác cũng đã quan sát kỹ.

Lúc đầu Hồ Bát Nhất còn tưởng mình nhìn nhầm.

Anh đặt bức 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 trước mặt mọi người, giơ đuốc lên ở một đoạn mộ đạo tương đối rộng rãi và sạch sẽ, bảo những người khác cũng lại xem thử.

Kết quả là Shirley Dương, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi đều khẳng định chắc nịch, rằng trước đây họ chưa từng thấy những thứ này.

Vương Diệp cũng thấy hơi kỳ lạ.

Mặc dù bức 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 trông rất quỷ dị, nhưng trước đây Vương Diệp không hề cảm thấy nó là một manh mối quan trọng.

Hơn nữa, Vương Diệp cũng không phát hiện ra sức mạnh đặc biệt quỷ dị nào trên bức tranh này.

Về cơ bản nó không khác gì mấy bức tranh còn lại.

Nhưng bây giờ dưới ánh lửa, bức tranh này quả thực đã xuất hiện rất nhiều quỷ ảnh.

Vương Diệp đưa tay sờ lên bức tranh.

Ngay sau đó, anh phát hiện ngón tay mình dính một chút màu đen rất kỳ lạ.

“Là mực cá mực, người xưa có người chuyên dùng mực cá mực để vẽ tranh.

Những thứ vẽ ra sẽ biến mất sau khi mực khô, nhưng trong điều kiện ánh sáng đặc biệt lại có thể hiện ra lần nữa, ví dụ như dưới ánh đuốc bây giờ.” Người nói là Shirley Dương.

Shirley Dương kiến thức rộng, lý luận phong phú, nên lập tức đoán ra màu sắc trên tay Vương Diệp và những quỷ ảnh trên tranh rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng tại sao Phong Sư Cổ lại phải dùng cách ẩn giấu đặc biệt như vậy để che giấu thông tin này, che giấu những quỷ ảnh đáng sợ này trong tranh?

Những bức tranh này rốt cuộc là để cho ai xem?

Trong lòng Vương Diệp đột nhiên hiện lên một dấu hỏi lớn.

Vốn dĩ những bức tranh này đều được tùy táng trong lầu Quan Sơn Tàng Cổ.

Chương 517

Nơi này toàn là những người tu luyện thi tiên, nói trắng ra cũng đều là người chết rồi.

Những người này chắc chắn sẽ không xem bức tranh này.

Hơn nữa, thôn Địa Tiên kỵ lửa, mà thông tin trên tranh lại phải dùng đuốc soi dưới ánh lửa mới thấy được, điều đó lại càng quỷ dị.

Vương Diệp suy nghĩ một lúc, cuối cùng phải thừa nhận, Phong Sư Cổ quả nhiên là một đại năng có tâm tư tỉ mỉ, lòng dạ độc ác.

Gọi một tiếng đại lão cũng không hề quá đáng.

Tất cả những bố trí này, không phải để cho người trong thôn Địa Tiên xem, mà là để cho những người ngoại lai sau này xem.

Nói cách khác, chính là để cho đám người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương xem.

Nhưng rốt cuộc trong đó ẩn chứa điều gì, Vương Diệp nhất thời cũng không đoán ra được.

Vương Diệp mơ hồ nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Trong dòng thời gian trước đây, chính Hồ Bát Nhất đã dẫn mọi người đi lòng vòng trong mộ đạo, cuối cùng đến được rìa âm trạch của thôn Địa Tiên, từ vết nứt ở bụng núi xác chết mà tiến vào lòng đất.

Họ đã đến một nơi vô cùng quỷ dị.

Từ nơi quỷ dị này, là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo đi xuống.

Nghĩ tới đây, Vương Diệp đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Tình tiết mơ hồ trong ký ức của mình, hình như trong dòng thời gian ban đầu, Hồ Bát Nhất chính là dẫn mọi người tiến vào nơi được mô tả trong 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》.

Trong dòng thời gian ban đầu, kết cục cuối cùng là một happy ending.

Mọi người đều sống sót ra khỏi mộ Địa Tiên.

Nhưng ở dòng thời gian này thì chưa chắc.

Với cái kiểu của dòng thời gian này, con đường đó tuyệt đối đầy rẫy nguy hiểm.

Hơn nữa, bức tranh cũng đã ám chỉ chắc chắn có quỷ ảnh đáng sợ.

Nhưng nếu không tiếp tục tiến lên, thì không thể triệt để tiêu diệt Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Vương Diệp vẫn muốn đối mặt với đại BOSS này.

Suy nghĩ một lúc, Vương Diệp vẫn quyết định giao quyền chủ động cho Hồ Bát Nhất.

Cứ đi theo dòng thời gian ban đầu, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn mà thôi.

Vương Diệp bản lĩnh đầy mình, lại có Long Vương huyết mạch.

Lẽ nào lại sợ một Địa Tiên Phong Sư Cổ quèn?

Hồ Bát Nhất nhận được sự cổ vũ của Vương Diệp, cũng lấy lại tự tin, lập tức dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Đi về phía trước một đoạn, họ đi qua một ngôi mộ cổ thời Tống có quan tài treo bằng xích sắt.

Vương Diệp còn tiện tay thu mấy món đồ sứ trong mộ cổ vào không gian hệ thống của mình.

Đi tiếp về sau, cuối cùng đường hầm dưới lòng đất cũng đến điểm cuối.

Ở cuối mộ đạo, là một cánh cổng đá tàn tạ.

Bản thân cánh cổng được xây dựng rất bài bản, dùng toàn đá xanh thượng hạng.

Nhưng vì chấn động liên tục, nhiều nơi ở đây đã sụp đổ.

Cánh cổng đá cũng bị phá hủy.

Vương Diệp đi đầu, xông đến bên cổng đá, cũng không màng kinh thế hãi tục, trực tiếp tung một cước, đá bay cánh cổng tàn tạ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi đều theo sau Vương Diệp, xông ra khỏi cổng đá.

Bên ngoài cổng đá đã đến rìa của thôn Địa Tiên.

Vương Diệp nhìn ra xa, có thể thấy trên sườn núi bên ngoài thôn Địa Tiên có một tấm bia đá khổng lồ.

Vương Diệp có Ưng Nhãn và năng lực nhìn trong đêm, cộng thêm tấm bia đá rất lớn, nên mấy chữ trên đó được Vương Diệp nhìn thấy rất rõ ràng: “Địa Tiên Thôn Linh Tinh Điện”.

Xung quanh tấm bia đá này còn có khắc các loại hoa văn tinh tú, tinh tọa vô cùng tinh xảo.

Những thứ này Vương Diệp rất quen thuộc.

Thiên Tinh Phong Thuỷ Thuật có thể coi là nghề của Vương Diệp.

Đồng thời ở phía dưới còn có một số linh thú không nhận ra.

Vương Diệp bèn dẫn mọi người chạy như điên về hướng tấm bia Linh Tinh Điện.

Sau khi đến nơi, Vương Diệp gọi Shirley Dương, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, cùng nhau leo lên đỉnh tấm bia.

Đã đến rìa thôn Địa Tiên.

Vị trí này là ở phần ngực bụng của núi xác chết, cũng chính là vị trí được hiển thị trên 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》, gần nơi bụng núi xác chết bị người ta rạch một đường.

Mấy người vẫn định quan sát kỹ địa hình địa thế xung quanh, rồi mới quyết định chạy về hướng nào.

Vương Diệp thì thực ra không quan trọng, nhưng anh cần Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương có được thông tin toàn diện nhất, để ba người họ phán đoán nên đi hướng nào.

Mục tiêu của Vương Diệp chính là đi theo ba người này, thu hoạch, càn quét là được rồi.

Đương nhiên, gặp phải cửa ải thực sự không qua được, Vương Diệp cũng phải ra tay.

Dù sao dòng thời gian này trở nên đáng sợ như vậy, hệ số nguy hiểm còn kinh khủng hơn dòng thời gian ban đầu, Vương Diệp cũng có một phần trách nhiệm.

Sau khi lên đỉnh tấm bia, rất nhanh mấy người đã thấy địa hình địa thế xung quanh có rất nhiều rãnh sâu.

Những rãnh này giống như vết thương và sẹo rách trên bụng núi xác chết.

Hơn nữa, cứ cách khoảng mười mấy mét lại có một tượng người bằng đồng cao lớn.

Những tượng đồng này trông không giống phong cách thời Minh.

Ngược lại, chúng giống phong cách thời đại của Vu Lăng Di Sơn Vương, thậm chí còn cổ xưa hơn.

Cao lớn vạm vỡ, trên người không có quần áo, tướng mạo hung ác dữ tợn, nói là giống người không bằng nói là giống ác quỷ trong địa ngục.

Hai mắt trợn tròn, thậm chí còn lồi ra khỏi hốc mắt.

Miệng cũng há to.

Từ miệng những tượng đồng này lại liên tục phun ra chất lỏng chứa đầy dương toại.

Dương toại, thực ra là một loại khoáng vật dưới lòng đất.

Người xưa dùng dương toại để thắp đèn chiếu sáng.

Có chút giống dầu mỏ, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Chất lỏng dương toại này có màu đỏ, chảy trong các rãnh xung quanh, tỏa ra một mùi vị quỷ dị.

Những con quan tài trùng đuổi theo từ phía sau, cũng như những con quan tài trùng chui ra từ các kẽ đá bên ngoài thôn Địa Tiên, khi gặp những con rãnh chảy đầy dương toại này, lập tức đều dừng bước.

Giống như kiến, mối gặp phải thứ có mùi nồng nặc.

Dưới sự bao vây của mấy con rãnh, một khe nứt khổng lồ sâu hun hút hiện ra trước mặt mọi người.

Dương toại màu đỏ này lại giống như máu tươi chảy ra từ vết nứt.

Bên cạnh rãnh sâu dưới lòng đất, là những vách đá dựng đứng.

Trên vách đá còn có những con đường ván treo được xây dựng nhân tạo, có vài phần giống với Bách Bộ Điểu Đạo mà họ gặp phải trước khi vào thôn Địa Tiên.

Chỉ có điều nó quy củ hơn, rõ ràng đã được tu sửa, và thời gian chắc chắn không phải mấy nghìn năm.

Ở lối vào và hai bên những con đường ván này, còn có một số cổng vòm chạm trổ tinh xảo.

Phong cách của những cổng vòm này lại rất đậm chất thời Minh.

Rất rõ ràng là do Phong Sư Cổ cho người xây.

Nhìn từ xa, liền biết khe nứt này, và con đường ván cheo leo dẫn vào sâu trong khe nứt, chính là cảnh tượng quỷ dị được mô tả trong 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》, nơi có những bóng ma như lối vào địa ngục.

Thế nhưng khi nhìn thấy nơi này, Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương gần như đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, vị trí của mộ Địa Tiên có thể xác định, chắc chắn là ở đây.

Mấy người vội vàng xuống khỏi tấm bia, nhảy qua con rãnh chảy đầy dương toại.

Đám quan tài trùng phun ra từ mộ đạo dưới lòng đất, đến bên bờ sông dương toại, cuối cùng cũng dừng bước truy đuổi, không tiến lên nữa.

Nhưng rất nhanh, bên cạnh rãnh dương toại cũng đã tụ tập hàng ngàn, hàng vạn con quan tài trùng, nhìn không thấy điểm cuối.

Vương Diệp thầm nghĩ, cái tên Long Ảnh kia rốt cuộc đã đi đâu?

Chương 518

Vốn định để nó ra mặt khống chế đám côn trùng này, kết quả Long Ảnh lại biến mất tăm.

Đúng lúc này, Vương Diệp đột nhiên nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống: “Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Biến Dị Quan Tài Trùng Nghĩ Hậu, nhận được điểm kinh nghiệm +20000, điểm năng lượng +40000.” Vương Diệp khóe miệng giật giật.

Không thể nói Long Ảnh không làm việc chính sự được nữa.

Đây, trong nháy mắt, nó đã lập công rồi.

Một bên tối om là vách đá sâu không thấy đáy, trên vách đá chật hẹp, yên tĩnh và đen kịt.

Khiến người ta rất dễ sinh ra cảm giác tự chui đầu vào rọ.

Vốn dĩ trên đường đi, mọi người đã kinh hồn bạt vía.

Vương Diệp dặn Shirley Dương đặc biệt chăm sóc Yêu Muội Nhi.

Những người khác Vương Diệp đều không quan tâm, chỉ có Yêu Muội Nhi là thực sự bị họ lừa đến đây.

Một cô bé chưa từng có kinh nghiệm hạ mộ đổ đấu, chỉ trông coi cửa hàng ở thị trấn nhỏ, bị mọi người lừa đến đây, vào sinh ra tử dưới lòng đất, chịu đủ mọi sợ hãi.

Không đặc biệt chăm sóc một chút thì không được.

Còn những người khác như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn, ai cũng có mục đích riêng, và đều là cáo già ngàn năm rồi, cũng không cần Vương Diệp phải quan tâm đến tâm lý.

Đột nhiên, tầng đá trên đỉnh đầu vang lên một trận “rào rào”.

Giống như tiếng động của thứ gì đó đang sụp đổ, vỡ vụn.

Người nhát gan chắc đã tè ra quần từ lâu.

Yêu Muội Nhi có chút lo lắng nói: “Anh Vương Diệp, chị Shirley, đỉnh núi này sắp sập rồi phải không?” Vương Diệp cười cười, đưa tay xoa đầu Yêu Muội Nhi: “Không đâu, nhất thời núi còn chưa sập được, chắc chỉ là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sắp ra thôi.” Vốn dĩ Vương Diệp không an ủi thì thôi, Yêu Muội Nhi còn ôm chút ảo tưởng.

Nghe xong lời an ủi tận tình của Vương Diệp, cô lập tức lo lắng, rốt cuộc là bị đá đè dưới tầng đá dày vài trăm, cả ngàn mét thảm hơn, hay là bị con quái vật Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gì đó ăn thịt bi thảm hơn?

Vấn đề triết học này không thể nghĩ tới, nghĩ đi nghĩ lại, vành mắt Yêu Muội Nhi đã đỏ hoe, miệng lẩm bẩm ông nội già rồi không ai chăm sóc, sau này không biết ai lo ma chay cho ông.

Vương Diệp biết mình đã đùa quá trớn, vội vàng chữa cháy: “Yên tâm, có anh Vương Diệp của em ở đây, dù trời có sập xuống, anh cũng đào cho em một cái lỗ để chui ra.” Yêu Muội Nhi nghe vậy, ngẩng đôi mắt long lanh nước mắt lên nhìn Vương Diệp: “Anh Vương Diệp, anh nói thật chứ?

Không phải gạt em.” Vương Diệp ưỡn ngực: “Đùa à, anh Vương Diệp của em có phải là người nói mà không giữ lời không, suốt chặng đường này em thấy anh cau mày lần nào chưa?” Yêu Muội Nhi lúc này mới yên tâm một chút, gật đầu, bám chặt sau lưng Vương Diệp, nói gì cũng không chịu rời nửa bước.

Hồ Bát Nhất lúc này đang đi ở phía trước.

Hồ Bát Nhất xuất thân là công binh, đã đào đá mấy năm trời dưới lòng đất sâu trong núi, nhìn thấy tầng đá trên vách đá bên cạnh, liền không nhịn được mà bắt đầu phân tích địa chất.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện trong các tầng tầng lớp lớp đá và khoáng mạch, còn có rất nhiều đất bùn.

Trong đất bùn còn có không ít ngọc thạch vỡ vụn.

Càng đi về phía trước, ngọc thạch vỡ vụn trong đất bùn và đá xung quanh càng nhiều.

Hơn nữa, những ngọc thạch này không phải là khoáng mạch, mà là ngọc khí đã qua gia công.

Hồ Bát Nhất thậm chí còn moi ra được mấy mảnh từ trong lớp đất, ghép lại một chút, lại có thể ghép ra nửa miếng ngọc bích.

Màu ngọc của những viên đá này vô cùng cổ xưa, loang lổ, có rất nhiều vết thấm đất, thấm nước.

Có cái còn màu đỏ, có cái màu xanh đen.

Nhìn từ góc độ nào cũng không giống sản vật thời cận đại.

Thậm chí còn không giống phong cách thời Vu Lăng Di Sơn Vương.

Lần này ngay cả Vương Diệp cũng hứng thú, Vương Bàn Tử thấy đồ tốt thành hình thì tự nhiên cũng đầy hứng khởi.

Rất nhanh hai người đều sáp lại bên cạnh Hồ Bát Nhất.

“Chắc là sản vật thời thượng cổ Vu tà.” Hồ Bát Nhất thuận miệng nói một câu.

Vương Diệp nghe vậy lại hơi nhíu mày.

Trong cổ mộ thôn Địa Tiên này, phong cách thời Minh của Phong Sư Cổ rất nhiều, di tích phong cách Tần Hán của Vu Lăng Di Sơn Vương cũng không ít.

Nhưng Vương Diệp biết, ở đây, sâu trong núi chắc chắn còn có một ngôi mộ thời kỳ cổ xưa hơn nữa.

Khả năng lớn nhất chính là mộ Vu Hàm, đây cũng là nguồn gốc tên gọi của vùng Vu Hạp.

Nơi đây từ xưa đến nay đã có phong tục vu thuật đậm đặc, thậm chí còn được coi là một trong những nơi khởi nguồn của văn hóa vu thuật.

Mộ Vu Hàm ở nơi này, không có gì đáng ngạc nhiên.

Văn hóa vu thuật cũng nghiên cứu phong thủy khá sâu, thậm chí một trong những nguồn gốc quan trọng của phong thủy thuật thượng cổ chính là phong thủy vu thuật.

Nếu đã như vậy, những người này không thể không chú ý đến mạch Bàn Cổ của núi Quan Tài, một nơi phong thủy bảo địa trời tạo đất dựng, cực kỳ hiếm thấy và đặc biệt.

Theo Vương Diệp thấy, nơi đây chắc chắn cũng ẩn giấu bí mật của văn hóa vu thuật thượng cổ.

Đồng thời cũng chắc chắn có những rủi ro quỷ dị to lớn của văn minh vu thuật thượng cổ ở đây.

Vương Diệp nhớ lại lúc trước nhìn 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 dưới ánh lửa.

Dân làng thôn Địa Tiên đi trên con đường này, dưới ánh lửa có thể thấy vách đá xung quanh lại lấp lánh ánh sáng đỏ bán trong suốt, bây giờ xem ra có chút giống như tường ngọc thạch.

Mà những bóng đen quỷ dị, những thứ giống như du hồn, chính là đang lượn lờ xuyên qua giữa lối đi và tường vách.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa nhìn vách đá bên cạnh.

Một trận gió âm lạnh lẽo thổi qua, khắp nơi đều là tiếng đá nứt vỡ không lành.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp lại nhận được sự nhiễu loạn rất lớn.

Vách đá bên cạnh dường như mang một sức mạnh vô cùng quỷ dị, khiến kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp cũng không thể xuyên qua.

Theo Vương Diệp, phía sau bức tường này rốt cuộc có thứ gì, cảm ứng của anh rất mơ hồ.

Kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp trước đây rất ít khi gặp phải tình huống này.

Nhưng Vương Diệp vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được, phía sau vách đá này, quả thực có thứ gì đó tồn tại.

“Đúng rồi!

Ánh lửa!” Vương Diệp đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Nếu những quỷ ảnh trong 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 phải dùng ánh lửa mới soi ra được, vậy thì những thứ ở bên cạnh con đường ván quỷ dị này, cũng có khả năng cần dùng đến ánh lửa mới thấy được.

Ở đây Vương Diệp thực sự không tiện thi triển kỹ năng Thính Nhị Lôi Tử Biện Huyệt, kỹ năng thăm dò năng lượng cũng bị ảnh hưởng bởi bố trí vu thuật, chỉ có thể dựa vào logic và gợi ý của Phong Sư Cổ.

“Trong các tầng đá, tầng đất của mạch Bàn Cổ này, ngoài những ngọc thạch này ra, chắc chắn còn có những thứ đáng sợ khác, chúng ta ít nhất phải biết đó là thứ gì thì mới dễ phòng ngự.” Vương Diệp giải thích.

Hồ Bát Nhất cũng sớm đã nhận ra điều không ổn.

Ngọc khí ở đây cảm giác không bình thường, hơn nữa với tư cách là một cựu công binh, Hồ Bát Nhất cũng rất hiểu về các tầng đá và khoáng mạch.

Sự phân tầng của đá ở đây rất vô lý.

Những ngọc khí này dù có lắng đọng thế nào, cũng rất khó lắng xuống dưới những tầng đá đã hình thành hàng trăm triệu năm.

Khả năng duy nhất là trong tầng đất phong hóa ở đây đã bị người ta cố ý chôn thứ gì đó.

Hơn nữa, trong tầng đất ở đây có thể có những bóng ma được mô tả trong tranh.

Dù thế nào đi nữa, mấy người đều quyết định phải xem xét kỹ lưỡng.

Vương Diệp cũng không muốn quá khoa trương, đả thảo kinh xà.

Nếu thật sự tung ra Thái Dương Chân Hỏa, e rằng nếu có du hồn thật, cũng sẽ bị dọa chạy mất.

Dọa chạy chúng thì chẳng có lợi gì cho Vương Diệp.

Tất cả đều là điểm năng lượng cả.

Vương Diệp lấy ra một thùng đầy xăng từ không gian hệ thống.

Cùng với một ít cành cây và vải, nhúng đầy xăng để làm những cây đuốc đơn giản.

Anh phát cho mỗi người trong đội một cây.

Nhất thời, trên con đường ván lửa sáng rực, chiếu sáng một khoảng mấy chục mét xung quanh.

Lửa vừa soi, những chỗ đặc biệt trên vách đá bên cạnh liền hiện

ra.

Trong tầng đất và tầng đá, từng khối ngọc thạch vỡ vụn lấp lánh dưới ánh lửa.

Hơn nữa, các loại màu sắc do thấm nước dưới ánh lửa lại càng thêm rực rỡ, màu vàng, màu xanh lục, màu đỏ chiếu sáng xung quanh huy hoàng đa sắc.

Những người khác còn chịu được, Vương Bàn Tử nhìn thấy những viên ngọc thạch sặc sỡ trước mắt, lập tức có chút không kiểm soát được tay mình.

Vương Bàn Tử lăn lộn ở Lưu Ly Hán cùng Đại Kim Nha một thời gian không ngắn, hiểu biết nhiều nhất về các loại ngọc khí, đồ sứ.

Nhìn thấy những ngọc khí này liền biết tuyệt đối là ngọc cổ thời Tam Đại, cực kỳ có giá trị.

Dù là đồ vỡ, cũng rất đáng tiền.

Chương 519

Vương Bàn Tử trên đường đi cũng coi như vào sinh ra tử, đủ mọi nguy hiểm đều đã trải qua, khổ cũng đã chịu, tội cũng đã gánh.

Đến bây giờ, vẫn chưa kiếm được mấy món minh khí ra hồn.

Ngoài mấy viên ngọc khí và đá quý ở sân sau nhà cũ của họ Phong, thì chẳng còn gì nữa.

Bây giờ nhìn thấy nhiều ngọc khí như vậy, lập tức đưa tay ra lấy.

Tay không lấy được, dứt khoát dùng xẻng công binh để xúc.

Giáo sư Tôn sợ hãi vội vàng xông lên ngăn cản.

Nhưng giáo sư Tôn làm sao ngăn được Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử một xẻng đã xúc được một miếng ngọc bích từ vách đá xuống.

Vương Bàn Tử cúi đầu nghiên cứu miếng ngọc bích trên tay.

Giáo sư Tôn thì lải nhải bên tai Vương Bàn Tử, giảng đủ mọi đạo lý lớn.

Vương Diệp và Shirley Dương hai người lại cầm đuốc, đến chỗ Vương Bàn Tử vừa xúc ngọc.

Vương Diệp phát hiện trong tầng đá và tầng đất, lại toàn là từng món ngọc khí một.

Có thể nói, trong tầng đá là một bức tường cao được xây bằng ngọc khí.

Vương Diệp và Shirley Dương hai người nhìn nhau, đều thấy được sự chấn động trong mắt đối phương.

Cần bao nhiêu ngọc khí đây?

Người ở đây đã đào được một mỏ ngọc khí sao?

Nhưng điều khiến Shirley Dương chấn động hơn là, trong khe hở giữa những viên ngọc thạch và ngọc khí xếp chồng lên nhau, lại thật sự có bóng người đang lay động.

Hơn nữa tuyệt đối không phải là phản chiếu của người bên ngoài.

Bởi vì tư thế lay động của bóng người bên trong vô cùng quỷ dị, động tác nhanh hơn người bên ngoài rất nhiều.

Đến cuối cùng, bóng người trong ngọc bích lại đột nhiên xông ra ngoài vách đá.

Dọa Shirley Dương lùi lại liên tục, cây đuốc trong tay cũng bị ngọn gió âm thổi ra từ khe hở làm cho suýt tắt ngúm.

Cả người suýt nữa rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

May mà Vương Diệp bên cạnh tay mắt lanh lẹ, sớm đã chờ sẵn, một tay đỡ lấy eo Shirley Dương.

“Đừng sợ!

Tôi đối phó với nó!” Vương Diệp đỡ Shirley Dương đứng vững, sau đó rút Toái Tinh Kiếm ra.

Lúc này, trong khe nứt của vách đá, có một bóng đen kịt, giống như một đám sương đen sền sệt, đang chui từ bên trong ra ngoài.

Hơn nữa, cái bóng đen này còn mang một khuôn mặt người.

Dưới ánh lửa, mọi người đều có thể thấy ngũ quan vặn vẹo, dữ tợn trên khuôn mặt đó.

Mũi, mắt, tai, miệng đều có, nhưng nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Điều quan trọng là thứ này cứ thế đơn giản, trực tiếp, thô bạo xuất hiện trước mặt mọi người.

Vương Diệp sao có thể để quỷ vật ngang ngược như vậy, lập tức rút Toái Tinh Kiếm, chém thẳng một kiếm qua.

Nhưng một giây sau, con quỷ vật màu đen vừa mới xuất hiện trước mặt Vương Diệp, đột nhiên biến mất.

Thật sự là biến mất vào hư không.

Vương Diệp hơi sững người.

Lại có thứ có thể trốn thoát ngay trước mặt mình?

Chuyện này thật không khoa học.

Dù thật sự có quỷ, xuất hiện trước mặt mình, Vương Diệp cũng có tự tin một kiếm chém cho nó hồn bay phách lạc, không vào luân hồi.

Huống chi thứ này còn chưa chắc đã là quỷ.

Hơn nữa, sự biến mất của nó là hoàn toàn triệt để, không phải là tốc độ di chuyển cực nhanh mà Vương Diệp không bắt kịp.

Tình huống đó không thể tồn tại.

Cũng không thể là dùng thuật ẩn thân gì đó.

Những chiêu này đối với Vương Diệp đều vô dụng.

Khả năng duy nhất chính là, thứ này thật sự đã biến mất vào hư không.

Vương Diệp nhíu mày.

Thứ có thể biến mất ngay trước mặt mình, chỉ có thể là một loại năng lực không gian nào đó.

Tạm thời không nói đến năng lực không gian đã thuộc phạm trù năng lực của thần linh.

Thứ này không thể là một con quái vật tùy tiện nào cũng có thể nắm giữ được.

Nhưng năng lực không gian có thuộc phạm trù năng lực của Xà Thần không?

Dưới núi Quan Tài này, mộ Vu Hàm thượng cổ trấn áp một vị cổ thần, hắn không phải là Xà Thần.

Lẽ nào các cổ thần khác cũng sở hữu năng lực không gian?

Chỉ là năng lực không gian không lợi hại bằng Xà Thần?

Vương Diệp nhất thời cũng rơi vào trầm tư.

Con quái vật trong thôn Địa Tiên này, e rằng không đơn giản như mình tưởng tượng trước đây.

Chắc chắn không phải là có thể giải quyết dễ dàng.

Lúc này, những người khác trong đội cũng đã nhìn thấy bức tường ngọc thạch bên trong vách đá này.

Rất rõ ràng, những thứ này đều do con người xếp lên.

Chỉ không biết mục đích ban đầu khi xếp những viên ngọc thạch này là gì.

Trong 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》 tìm được ở lầu Quan Sơn Tàng Cổ trước đây, cũng chỉ mô tả con đường này.

Những quỷ ảnh bên trong đó, tuy Phong Sư Cổ cũng đã dùng cách đặc biệt để mô tả trong tranh.

Nhưng những thứ này rốt cuộc hình thành như thế nào, rốt cuộc là thứ gì, trong tranh đều không có câu trả lời.

Muốn làm rõ, bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên, tiến vào bên trong ngôi mộ thật sự của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Mấy người tiếp tục tiến lên.

Nhưng lần này đều không dám dùng lửa nữa.

Đuốc đều bị dập tắt, đổi sang dùng đèn pin và đèn đội đầu.

Vì có Vương Diệp, các loại vật phẩm tiêu hao như đèn pin, pin, pháo sáng lạnh, pháo hiệu có thể cung cấp gần như không giới hạn.

Dù sao trong không gian hệ thống của anh, những thứ này có cả đống.

Hoàn toàn không cần lo lắng đèn pin hết điện, pháo sáng lạnh dùng hết.

Mọi người vừa rồi đều bị quỷ ảnh trong bức tường bên cạnh dọa sợ, khi đi về phía trước không ai dám tùy tiện chạm vào những thứ này, đều rất cẩn thận.

Không ngờ càng đi về phía trước, lại phát hiện ngọc thạch, ngọc cổ xung quanh càng ngày càng nhiều.

Trong vách đá bên cạnh còn thỉnh thoảng xuất hiện những hang động nhỏ đầy ngọc thạch.

Đèn pin chiếu vào bên trong, vàng ngọc lấp lánh, trong suốt long lanh, cả hang động toàn là ngọc khí nguyên vẹn và vỡ vụn.

Hơn nữa còn có không ít nơi nhét một số quan tài nhỏ làm bằng ngọc thạch.

Chỉ có điều đại đa số những thứ này đều đã rách nát không chịu nổi.

Sương mù ngày càng dày đặc, xung quanh gần như sắp biến thành ngọc thạch cả rồi.

Vương Diệp lúc này mới nhận ra, trong phong thủy học, cả nhóm người của mình đang đi vào vị trí đan điền của một cổ thi.

Ngọc tủy được thai nghén ở vùng bụng?

Theo lý luận tu hành mà nói, nơi này hẳn là nơi cổ thi tu hành hữu thành, tu vi toàn thân ngưng tụ thành kim đan ở đan điền?

Vậy thì những ngọc thạch này đáng lẽ phải là tinh hoa của trời đất chứ.

Nhưng Vương Diệp lại cảm thấy những viên ngọc thạch này không hề có linh khí ấm áp như ngọc khí thông thường, ngược lại còn tỏa ra một mùi tử khí nồng nặc và âm khí tà ma.

Mạch Bàn Cổ, Mạch cổ thi thượng cổ trong phong thủy này quả thực vô cùng quỷ dị.

Dù Vương Diệp biết đại khái hướng đi của dòng thời gian, hắn vẫn cảm thấy nơi này dưới lòng đất thôn Địa Tiên không tầm thường chút nào.

Chương 520

Nghĩ đến đây, Vương Diệp càng không nhịn được mà liếc nhìn Hồ Bát Nhất, thậm chí bắt đầu cân nhắc, để Quy Khư Quái Kính, Thanh Đồng Long Phù và Thanh Đồng Ngư Phù trên người lão Hồ rốt cuộc có an toàn hay không.

Những thứ này liên quan đến việc cả nhóm có thể chiến thắng được đại BOSS của thôn Địa Tiên, sống sót thoát khỏi nơi sâu trong núi lớn, dưới tầng đá dày mấy trăm đến cả ngàn mét này hay không.

Nhưng Vương Diệp nghĩ lại rồi vẫn kiềm chế.

Có một số chuyện vẫn cần dựa vào phản ứng tự nhiên của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương.

Dòng thời gian này đã thay đổi quá nhiều, nếu còn thay đổi những tình tiết chủ chốt quan trọng, toàn bộ hướng đi của dòng thời gian sẽ trở nên không thể kiểm soát.

Cho đến hiện tại, dòng thời gian này chỉ là mức độ nguy hiểm, độ khủng bố của các loại quái vật hoặc cơ quan đã tăng lên gấp nhiều lần mà thôi.

Hướng đi đại thể vẫn chưa bị lệch.

Mà hướng đi của dòng thời gian đã là chỗ dựa lớn nhất của Vương Diệp bây giờ.

Nguy hiểm đã biết, rủi ro đã biết, bao giờ cũng đơn giản hơn một chút so với những rủi ro chưa biết sau khi dòng thời gian thay đổi lớn.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước.

Đi thêm một lúc nữa, cuối cùng họ cũng đến được nơi sâu nhất dưới lòng đất, cũng là điểm cuối của con đường mòn này.

Con đường mòn này vừa hẹp vừa dài, giống như cổ của một cái bình khổng lồ.

Mà cuối con đường lại là một không gian cực lớn, thậm chí không thể nhìn thấy điểm cuối.

Giống như đáy của cái bình này vậy.

Cả hang động tối om, không nhìn rõ được gì cả.

Vương Diệp có Mắt Ưng và kỹ năng Dạ Thị nên mới có thể nhìn thấy một chút, nhưng hắn phát hiện thị lực của mình đến nơi giống như khu mỏ này lại bị ảnh hưởng.

Vấn đề lớn nhất là trong không khí tràn ngập những thứ giống như xỉ khoáng, bột khoáng.

Vì vậy thị lực của mọi người cũng bị cản trở nhất định.

Đèn pin, đèn đội đầu các loại, cho dù là đèn pin Lang Nhãn mà Shirley Dương mang về từ M quốc, chùm sáng mạnh chiếu ra cũng chỉ duy trì được khoảng cách chưa đến mười mét.

Xa hơn một chút đã bị tạp chất trong không khí cản lại gần hết.

Shirley Dương mang theo súng bắn pháo hiệu và cả đạn tín hiệu.

Cô ấy đang định dùng đạn tín hiệu thì bị Vương Diệp cản lại.

“Vừa rồi chúng ta dùng đèn pin các loại tuy có thể chiếu sáng, nhưng rõ ràng ở đây có một số thứ chỉ dựa vào ánh sáng đèn pin thì không tìm ra được.” “Tốt nhất vẫn là dùng lửa thật chiếu một cái mới có thể phát hiện.” Dù lửa thật có thể sẽ dẫn dụ những thứ quỷ dị ẩn nấp trong bóng tối ở nơi này ra.

Nhưng Vương Diệp không sợ những thứ quỷ dị đã lộ diện.

Chỉ sợ những thứ kỳ quái đó cứ trốn mãi trong bóng tối.

Do ảnh hưởng của sức mạnh Cổ Thần, kỹ năng dò tìm năng lượng của Vương Diệp ở đây bị ảnh hưởng rất lớn.

Hắn chỉ có thể dùng kỹ năng Đại La Động Quan Dạ Thị kết hợp với Chân Thực Chi Nhãn để quan sát những thứ quỷ dị xuất hiện.

Nếu có thể nhân lúc chiếu sáng, thuận tiện dẫn dụ mấy thứ quỷ quái này hiện thân thì tốt rồi.

Nhưng cách chiếu sáng tốt nhất là phải cách xa mọi người một chút.

Nếu trực tiếp dùng đuốc dẫn dụ quỷ dị đến, sợ rằng những người khác sẽ không kịp phòng bị.

Vương Diệp nghĩ một lát rồi nhìn về phía Yêu Muội Nhi.

Lúc Yêu Muội Nhi theo mọi người vào núi, trên người cô bé cũng mang theo không ít đồ.

Tiền bối Tiêu Khí Lý ở núi Phong Oa thực sự rất tốt với cháu gái của mình, đã đưa không ít đồ gia bảo cho Yêu Muội Nhi mang theo.

Bây giờ là lúc để Yêu Muội Nhi thể hiện một chút.

Yêu Muội Nhi cũng là một cô bé thông minh lanh lợi, nghe lời Vương Diệp nói liền phản ứng ngay.

“Anh Vương Diệp, anh nói là cần loại lửa thật có thể bắn ra như súng bắn pháo hiệu đúng không?

Em có hai loại!” Vương Diệp nghe xong thì khẽ nhếch mép cười.

Hay lắm, Yêu Muội Nhi quả nhiên có đồ tốt, không chỉ có mà còn có đến hai loại.

Hai loại tiêu khí lửa thật mà Yêu Muội Nhi nói có thể dùng để chiếu sáng, một loại giống như một chiếc đèn Khổng Minh thu nhỏ.

Lục Giác Linh Lung Phong Đăng.

Nó có thể dựa vào nhiệt lượng sinh ra từ việc đốt nến, từ từ bay lên không trung.

Hơn nữa, sự khác biệt lớn nhất giữa chiếc đèn Lục Giác Linh Lung này và đèn Khổng Minh là khả năng chiếu sáng mạnh hơn.

Trên thân đèn có rất nhiều lỗ sáng, còn thông qua phản xạ để chiếu nhiều ánh sáng hơn ra xung quanh và xuống dưới.

Nhiên liệu bên trong cũng cháy được lâu hơn.

Và đặc điểm nổi bật nhất là, chiếc đèn Lục Giác Linh Lung Phong Đăng này không giống như đèn Khổng Minh, cứ bay thẳng lên trời.

Thứ này lại có thể điều chỉnh được độ cao.

Cụ thể bay cao đến vị trí nào, đều có thể điều khiển bằng tay.

Phía dưới còn nối với một sợi tơ mỏng, có thể thu chiếc đèn về.

Chức năng này thì đèn Khổng Minh thông thường hoàn toàn không có.

Thứ này giống như một chiếc đèn lồng treo lơ lửng, phạm vi chiếu sáng rộng hơn.

Vốn dĩ nó chỉ được sử dụng ở một số nơi đặc biệt.

Nhưng bây giờ lại rất phù hợp với yêu cầu của Vương Diệp, vừa có thể ở gần mọi người, vừa có thể dùng lửa thật để chiếu sáng.

Yêu Muội Nhi rất nhanh đã thả chiếc Lục Giác Linh Lung Phong Đăng lên, còn để Vương Bàn Tử cầm sợi tơ.

Chiếc đèn gió to bằng quả dưa hấu, nhanh chóng lơ lửng cách mọi người khoảng hai ba mươi mét, ở độ cao năm sáu mét.

Bên dưới toàn là vực sâu vách đá.

Ánh sáng của thứ này ổn định, chỉ là không đủ sáng.

Yêu Muội Nhi còn có một món bảo bối khác, Hỏa Ban Cưu.

Thứ này cũng là một tiêu khí rất nổi tiếng ở núi Phong Oa.

Hơn nữa nó vốn không dùng để chiếu sáng, mà là ám khí hỏa khí dùng để tấn công, phóng hỏa giết địch.

Yêu Muội Nhi lấy ra ống tre đựng Hỏa Ban Cưu, dùng bật lửa châm ngòi.

Sau đó nghiêng nghiêng giơ ống tre hướng lên không trung.

Vút một tiếng.

Một con Hỏa Ban Cưu to bằng con chim gõ kiến, rộng khoảng hơn hai thước liền bắn ra từ trong ống tre.

Thứ này gây ra động tĩnh cực lớn.

Hơn nữa trong ống tre dường như còn có cơ quan, lúc bắn ra còn có cả thuốc súng.

Tầm bắn xa hơn nhiều so với pháo hoa thông thường.

Tốc độ ban đầu của thứ này cực nhanh.

Đợi đến khi lên không trung, đôi cánh mở ra thì tốc độ mới hơi chậm lại.

Nhưng vẫn nhanh gần bằng chim bay.

Nhìn tốc độ và tình hình rơi xuống, Vương Diệp phán đoán nếu gặp hướng gió phù hợp, Hỏa Ban Cưu ít nhất có thể bay xa hai ba cây số.

Món đồ này mà đặt ở thời cổ đại có thể dùng để công thành.

Tiêu Khí Lý quả thật có không ít bảo bối gia truyền.

Ánh lửa của Hỏa Ban Cưu lập tức chiếu sáng cả môi trường xung quanh.

Nhiên liệu trên đó được Tiêu Khí Lý pha chế đặc biệt, được coi là một trong những bí mật bất truyền của núi Phong Oa.

Không chỉ ánh lửa sáng rực, mà thời gian cháy còn rất lâu.

Hoàn toàn không phải loại pháo hoa thông thường có thể so sánh.

Dựa vào ánh sáng của Hỏa Ban Cưu đang bay lên, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ được tình hình trong không gian dưới đáy chiếc bình khổng lồ này.

Chỉ thấy phía trên không gian là một mảng lớn đá núi lởm chởm.

Những tảng đá này đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Trong các vết nứt đều là màu đỏ sẫm xen lẫn với lớp rỉ sét màu xanh đồng.

Rất rõ ràng đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xâm nhập.

Chương 521

Không ít tảng đá đang phát ra những âm thanh trầm đục.

Rõ ràng là còn có dấu hiệu tiếp tục sụp đổ.

Trong không gian bên dưới, nhiều nơi lộ ra những bức tường ngọc và quan tài đá.

Hơn nữa còn có một số thứ mờ mờ ảo ảo đang di chuyển.

Những “thi tiên” này trông vô cùng đáng sợ và quỷ dị, nhất thời khiến Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và những người khác đều sững sờ kinh ngạc.

Yêu Muội Nhi gan nhỏ hơn một chút thì trực tiếp quay mặt đi.

Đúng lúc này, trên đỉnh vách đá lại vang lên một trận nổ ầm ầm.

Có lẽ là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang nâng tầng đá dốc lên, không ít tảng đá từ trên rơi xuống, đập vào mặt đất, tung lên vô số bụi mù.

Mấy người vội vàng dùng vải che mũi miệng.

Đồng thời sắc mặt ai nấy đều tối sầm lại mấy phần.

Quá nguy hiểm, vừa rồi nếu đá rơi trúng người, về cơ bản là nát thành tương thịt.

Vương Diệp nhân ánh sáng của Hỏa Ban Cưu vừa rồi, vận dụng khả năng Mắt Ưng cộng thêm Dạ Thị của mình, rất nhanh đã nhìn rõ cảnh tượng phía trước cuối con đường mòn.

Bên lề đường lại có mấy con trấn mộ thú cao lớn vô cùng.

Những con trấn mộ thú này có vài phần tương tự với những con mà mọi người nhìn thấy lúc đầu, được đào lên từ nhà cũ của họ Phong ở trấn Thanh Khê.

Nhưng, kích thước lớn hơn không ít.

Tùy tiện một con cũng cao hai ba mét.

Hơn nữa nhìn chất liệu thì toàn bộ đều được đúc bằng sắt rèn.

Trên người còn có vảy, trên đầu đội sừng, không giống trâu, cũng không giống rồng.

Lại có vài phần giống kỳ lân.

Nhưng kỳ lân là sừng hươu, còn thứ này lại là sừng trâu cong cong sắc bén.

Trông vô cùng đáng sợ.

Giáo sư Tôn cũng nhìn thấy mấy con quái vật bằng sắt đen này.

“Đây là Thiết Kỳ Lân.” Vương Diệp khẽ nhíu mày, quả thật là kỳ lân, nhưng mấy con kỳ lân này trông không đứng đắn cho lắm, không có chút dáng vẻ của thú lành, ngược lại trông vô cùng tà tính.

Hóa ra những con Thiết Kỳ Lân này không phải là trấn mộ thú thông thường, mà là một loại thiết bị chiếu sáng trong địa cung hoàng lăng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, người có tiền hoặc quan lại quyền quý bình thường không chơi nổi loại trấn mộ thú bằng sắt lớn như vậy.

Chỉ có hoàng gia mới có thực lực này.

Bên trong thứ này rỗng ruột, chứa đầy nhiên liệu đặc biệt.

Không giống với Vạn Niên Đăng trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, Vân Nam trước đây.

Vạn Niên Đăng dùng mỡ giao nhân Nam Hải, châm lên có thể duy trì rất lâu không tắt.

Cái “rất lâu” này được tính bằng nghìn năm.

Nhưng ánh sáng của loại Vạn Niên Đăng đó rất mờ ảo.

Còn tối hơn cả ánh nến thông thường mấy phần.

Tuy thời gian cháy rất dài, nhưng tác dụng chiếu sáng thực ra lại rất yếu.

Chỉ đủ để trong mộ thất có một chút ánh sáng mà thôi, có thể chiếu sáng chính bản thân Vạn Niên Đăng đã là rất tốt rồi, vô cùng qua loa cho có.

Nhưng loại Thiết Kỳ Lân trong địa cung hoàng lăng này, còn được gọi là Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, lại khác.

Đèn trong đây sau khi được châm lên, là ánh sáng do dầu hỏa cháy tạo thành, đàng hoàng nghiêm chỉnh.

Ánh lửa rất sáng, dùng để nướng thịt cũng đủ.

Thời gian cháy dài hoàn toàn là lấy số lượng để thắng, một chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng có thể chứa cả nghìn cân dầu hỏa.

Hơn nữa khi không cần thiết, thứ này có thể tự mình từ từ tắt.

Nhiệt lượng do ngọn lửa sinh ra sẽ thúc đẩy cơ quan bên trong vận hành, từ từ đóng nguồn cung cấp dầu hỏa, cách ly ngọn lửa.

Mỗi lần đốt đều có giới hạn thời gian cố định, sau đó sẽ tự tắt.

Lần sau muốn châm lửa lại, cần phải hiểu rõ cơ quan này, nếu thao tác đúng thì sẽ giống như bật lửa, có thể dễ dàng châm lên.

Bởi vì địa cung hoàng lăng không giống với các lăng tẩm khác, có đôi khi, thật sự có nhu cầu mở địa cung.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là những người khác bồi táng.

Đặc biệt là tuổi thọ của phụ nữ thời cổ đại dài hơn đàn ông, có đôi khi thái hậu sẽ chết sau tiên hoàng.

Sau bao nhiêu năm thái hậu băng hà, cũng phải hạ táng vào đế lăng, chôn cùng tiên hoàng cho đủ nghi lễ, tự nhiên sẽ phải mở lại địa cung, đưa thái hậu vào táng.

Lúc này những chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng này sẽ phát huy tác dụng.

Nhưng phương thức châm những chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng này đã thất truyền.

Thứ này chỉ có thể dựa vào cơ quan của chính nó để châm lửa.

Nếu dùng sức mạnh, ví dụ như dùng súng bắn vài lỗ trên đó, hoặc phá hỏng vại dầu rồi châm, thì chẳng khác nào phóng hỏa.

Trực tiếp đốt cháy sạch.

Huống hồ vại dầu bên trong Kỳ Lân Tỏa Long Đăng được bảo vệ rất tốt.

Muốn phá vỡ vại dầu, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng đã là cơ quan thì không làm khó được Vương Diệp.

Kể từ khi Vương Diệp có được thuật cơ quan Mặc gia, hắn rất có hứng thú với những cơ quan trong mộ cổ này.

Bây giờ gặp được Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, càng phải luyện tay nghề một phen.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đi đến bên cạnh Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, rút Toái Tinh Kiếm ra.

Hắn dùng sống kiếm gõ mấy cái vào con Thiết Kỳ Lân đen kịt khổng lồ.

Thiết Kỳ Lân phát ra âm thanh trầm đục, rõ ràng bên trong có đồ.

Vương Diệp áp tai vào bên cạnh Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, dựa vào âm thanh gõ, thi triển kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt.

Rất nhanh, kết cấu lập thể ba chiều của toàn bộ cơ quan Kỳ Lân Tỏa Long Đăng đã hiện ra trong đầu Vương Diệp.

Sau đó giống như giải một bài toán, Vương Diệp rất nhanh đã tìm ra điểm mấu chốt của cơ quan.

Hắn đưa tay mò mẫm trên đầu con Thiết Kỳ Lân.

Rất nhanh đã tìm thấy một cái vòng sắt lớn trên mũi kỳ lân.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, còn nói không phải trâu.

Sau đó hắn dùng hai tay gắng sức, kéo cái vòng mũi ra ngoài.

Một tràng âm thanh kim loại ma sát vang lên, cơ quan bắt đầu vận hành.

Bụng của Thiết Kỳ Lân cũng vang lên tiếng “cạch cạch”, rất nhanh trong khe hở giữa các lớp vảy trên người Thiết Kỳ Lân, bắt đầu có những tia lửa lóe lên.

Cảm giác như có một thiết bị đánh lửa nào đó đang được khởi động.

Bốn chân của Kỳ Lân Tỏa Long Đăng đều được chôn sâu dưới đất.

Hơn nữa giữa bốn chân của những con Thiết Kỳ Lân khác nhau đều có những đường ống giống như rãnh nước nối liền với nhau, bên trong thực chất là dầu hỏa.

Ngọn lửa bùng lên từ trong cơ thể con Thiết Kỳ Lân đầu tiên.

Ánh lửa mang theo một luồng khói đen bốc lên.

Ánh lửa lập tức chiếu sáng xung quanh.

Rất nhanh, dầu hỏa trong cơ thể con Thiết Kỳ Lân thứ hai cũng được đốt cháy.

Cứ thế, ngọn lửa lan truyền nối tiếp nhau, kéo dài vào sâu bên trong.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và Yêu Muội Nhi đều nhìn đến ngây người.

Trong không gian khổng lồ này, lại có tới bốn năm mươi chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng khổng lồ.

Những chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng này lại đều còn tốt, trong chốc lát đều bị Vương Diệp thao tác châm lửa.

Ánh lửa chiếu sáng cả hang động vốn tối tăm.

Chỉ là trong dầu hỏa của những chiếc Kỳ Lân Tỏa Long Đăng này, rõ ràng có pha thêm một ít bột lân hoặc các chất liệu khác.

Chương 522

Hẳn là để hạ thấp điểm cháy, làm chậm tốc độ cháy.

Tác dụng phụ đi kèm chính là, ánh lửa có chút ngả sang màu xanh lục.

Tuy trong hang động đã sáng lên, nhưng trông lại vô cùng âm u, mang theo một cảm giác lạnh lẽo, giống như đang ở trong âm phủ địa phủ vậy.

Ở cuối hang động, có một bức tường đá rất cao.

Trên tường đá có một cánh cửa.

Trên đó có khảm vô số những chiếc đinh đồng hình nấm.

Hơi giống những chiếc đinh đồng trên Ngọ Môn ở Tử Cấm Thành.

Chỉ là cổng của Tử Cấm Thành màu đỏ son, còn cổng ở đây lại màu đen.

Những chiếc đinh đồng trên đó, Vương Diệp liếc qua là biết, được sắp xếp theo số lượng các ngôi sao Linh Tinh Diệu Túc của Minh Điện, dọc chín hàng, ngang mười hàng, ứng với các vì sao trên trời.

Chỉ là không phải ứng với sao tốt, mà là các sao Linh Tinh đại diện cho cái chết và sự suy bại.

Trước cửa mộ còn có một số bức tượng làm bằng đá và đất sét.

Nhìn từ xa, giống như hình tượng Hoàng Cân Lực Sĩ, Trị Nhật Công Tào thời cổ đại.

Dáng vẻ không được thiện lương cho lắm, mỗi người đều mặt mày dữ tợn, hung thần ác sát, quả thật giống như đang canh cổng.

Đúng lúc này, Yêu Muội Nhi trong đội mang theo giọng khóc nói: “Anh Vương Diệp, chúng ta khi nào thì vào đây ạ?

Phía sau chúng ta có nhiều cái đuôi bám theo quá, nếu không nhanh vào, không chừng sẽ gặp nạn đó.” Vương Diệp nghe xong, liền nhìn ra sau.

Quả nhiên, dưới ánh sáng của một dãy Kỳ Lân Tỏa Long Đăng, phía sau mọi người thấp thoáng xuất hiện không ít bóng người quỷ dị.

Toàn bộ đều là những “thi tiên” quỷ dị đã thấy trước đó.

Những thứ này như vô hình vô chất, nhìn vào khiến người ta trong lòng phát sợ.

“Nhanh lên, vào cánh cửa lớn phía trước.” Vương Diệp vội nói một câu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đi đầu, nhanh chóng lao về phía cửa mộ, muốn mở cửa ra.

Đi đến trước cửa mộ nhìn, trên đỉnh cánh cửa lớn này quả thật có ba chữ lớn.

Linh Tinh Môn.

Không thể không nói, cái tên xui xẻo này khiến Vương Diệp, người am hiểu thuật phong thủy thiên tinh, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người đưa tay đặt lên Linh Tinh Môn, bắt đầu ra sức đẩy cửa.

Có Vương Diệp ở đây, đẩy mở một cánh cửa vốn dĩ phải là chuyện vô cùng đơn giản.

Kết quả Vương Diệp lại cũng phải dùng hết toàn lực, mới đẩy ra được một khe hở rộng khoảng hai thước.

Cánh cửa này!

Quá nặng rồi.

Cảm giác như hai cánh cửa lớn bằng gang đúc vậy.

Vương Diệp nhìn kỹ lại, thứ này lại được điêu khắc từ hóa thạch cây thiết thụ ngàn năm.

Trọng lượng của thứ này thật sự không nhẹ hơn gang đúc là bao.

Hơn nữa hóa thạch cây thiết thụ không tồn tại tình trạng rỉ sét, thậm chí còn cứng hơn cả gang đúc.

Hay thật, thứ này không phải là món đồ thường thấy.

Bản thân cây thiết thụ ngàn năm đã không thường thấy, lại còn là hóa thạch, càng khó tìm hơn.

Chỉ là một cánh cửa lớn như vậy, không biết có phải là do Phong Sư Cổ từ một ngôi mộ cổ nào khác chuyển đến hay không.

Theo phong cách trước nay của Phong Sư Cổ, khả năng này rất cao.

Sau khi vào bên trong cánh cửa hóa thạch cây thiết thụ, Vương Diệp nhanh chóng quan sát môi trường xung quanh.

Nơi này rõ ràng không phải là phong cách văn hóa vu thuật thượng cổ, cũng không phải phong cách thời Tần Hán, mà là phong cách điển hình thời nhà Minh.

Nơi này chắc chắn là do chính Phong Sư Cổ xây dựng.

Tinh xảo, nhưng không có sự nguyên thủy, hùng vĩ và khí phách đó.

Toàn bộ đều được xây bằng gạch xanh loại tốt thành mái vòm hình cung.

Chiều cao cũng chỉ hơn hai mét.

Người cao một chút đưa tay ra là có thể chạm tới đỉnh mộ đạo.

Hai bên mộ đạo cũng là những bức tường gạch ngay ngắn, trên tường gạch có đèn dầu.

Nhưng đèn dầu đã sớm cạn dầu tắt ngấm, không thể châm được nữa.

Đúng lúc này, Vương Diệp thấy giáo sư Tôn nhào đến trước những ngọn đèn dầu đã khô cạn đó.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã sớm không vừa mắt giáo sư Tôn, vẫn luôn để ý đến lão già này, thấy giáo sư Tôn lại đưa tay ra đào lớp dầu cặn trong đèn dầu, tưởng rằng giáo sư Tôn lại có hành động quỷ dị gì, muốn hại người.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người lập tức xông lên, một trái một phải, giống như hai vị hộ pháp, giữ chặt giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn sợ đến mức chân run bần bật, miệng la lên: “Đừng cản tôi, đừng cản tôi, đám dầu cặn này có tác dụng, có thể ngăn được đám thi tiên bên ngoài!” Vương Diệp nhíu mày.

“Dầu cặn có thể ngăn quỷ vật?

Đây rốt cuộc là loại dầu cặn gì?” Giáo sư Tôn vội vàng nói: “Dầu cặn, mỡ dầu trong những chiếc đèn dầu này là hỗn hợp của mỡ cừu, dầu hỏa, huyết chó mực và thiên quỳ của phụ nữ.” Theo cách nói của người xưa, đây đều là những thứ vô cùng ô uế.

Huyết chó mực, thiên quỳ, đều là những thứ dùng để phá trừ pháp thuật.

Cho dù là thần tiên tu thành chân tiên, bị tạt một thân huyết chó mực hoặc thiên quỳ, cũng sẽ mất đi bản lĩnh bay lượn biến hóa.

Còn những yêu vật khác, sau khi bị những thứ này dính vào, sẽ hoàn toàn bị trấn áp, không thể biến hóa và di chuyển.

Thậm chí có một cách nói, thiên quỳ cộng với huyết chó mực có thể chống lại sấm sét của trời.

Nghe nói ngày xưa những con dơi già thành tinh, chuột lông trắng, chồn vàng các loại, vào thời khắc cuối cùng, phải đối mặt với thiên kiếp lôi kiếp, đều sẽ khổ sở tìm kiếm một thứ.

Gọi là Lôi Kích Kỵ Mã Bố.

Thứ này vô cùng tà tính.

Kỵ Mã Bố chính là băng vệ sinh phiên bản cổ đại.

Phụ nữ thời xưa khi đến kỳ kinh nguyệt, không giống như bây giờ có băng vệ sinh để dùng.

Họ chỉ có thể dùng các loại vải khác nhau để che chắn và thấm hút thiên quỳ.

Chỉ khác nhau về chất liệu mà thôi.

Nhà nghèo dùng vải bông thô thậm chí là vải gai, nhà khá giả hơn một chút dùng vải sa mỏng, vải bông mịn, nhà giàu có hơn nữa thì dùng lụa là gấm vóc các loại.

Những thứ này được gọi là Kỵ Mã Bố.

Trừ phi là nhà quyền quý, nếu không thì Kỵ Mã Bố của phụ nữ nhà bình thường đều không phải là loại dùng một lần.

Mỗi lần dùng xong, đều phải giặt giũ cẩn thận, giặt sạch rồi phơi khô bên ngoài.

Người xưa tuy không biết cách khử trùng diệt khuẩn, nhưng cũng biết rằng sau khi phơi nắng có thể giảm thiểu nguy cơ mắc bệnh nhiễm trùng.

Mùa đông thì không sao, mùa hè khi phơi nắng, có khả năng gặp phải trời mưa dông buổi chiều.

Đôi khi tình cờ, sẽ có sấm sét đánh trúng vào Kỵ Mã Bố.

Nghe nói Lôi Công cũng sợ thứ này.

Kỵ Mã Bố bị sét đánh trúng, ngay cả Lôi Công cũng phải tránh xa, không cẩn thận bị dính vào, hiện nguyên hình, rơi xuống trần gian, bị dân làng không biết chuyện coi là quái vật cũng là chuyện có thể xảy ra.

Loại Kỵ Mã Bố bị sét đánh trúng này, chính là Lôi Kích Kỵ Mã Bố.

Đối với con người, thứ này không có chút tác dụng nào.

Hơn nữa vì bị sét đánh, trên đó có vết cháy xém, cảm giác vô cùng không tốt, người bình thường cũng không muốn dùng nữa.

Phần lớn đều tiện tay vứt đi.

Nhưng đối với những tiên gia đang tu hành, những con chuột, dơi, chồn vàng, nhím các loại, một miếng Lôi Kích Kỵ Mã Bố có thể được coi là vật gia truyền.

Nguyên nhân lớn nhất chính là thứ này có thể chống lại sấm sét của trời.

Đợi đến khi lôi kiếp giáng xuống, tiên gia nào có được Lôi Kích Kỵ Mã Bố sẽ dùng tay cầm miếng vải này, đội lên đầu.

Thiên lôi giáng xuống, sẽ tự động tránh né, đánh thế nào cũng không đánh trúng được Lôi Kích Kỵ Mã Bố.

Tiên gia trốn dưới Lôi Kích Kỵ Mã Bố tự nhiên cũng tránh được lôi kiếp.

Tuy đây là một phương thức độ kiếp gian lận, nhưng tu tiên vốn dĩ là nghịch thiên mà đi.

Chương 523

Đã nghịch thiên rồi, lừa gạt, dùng sức mạnh, dùng mưu mẹo, mỗi người mỗi vẻ, cũng không tính là mất mặt.

Xem ra, mỡ dầu trong đèn dầu này cũng là một loại bảo bối.

Giáo sư Tôn giải thích rằng, thứ này còn có một tên gọi khác, là Thiên Quỳ Dương Toại Cao, chuyên dùng để phá trừ yêu pháp, cũng có thể khiến quỷ vật lui tránh.

Vương Diệp trong lòng khẽ động, cũng không biết giáo sư Tôn rốt cuộc là nói thật hay đang nói đùa.

Nhưng vì ông ta đã nói vậy, cứ để giáo sư Tôn tự mình ra tay, bôi Thiên Quỳ Dương Toại Cao lên khắp Linh Tinh Môn là được.

Không cần Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra tay, cũng không cần lo lắng dính phải xui xẻo.

Giáo sư Tôn cũng rất dứt khoát, không chút kiêng dè, dùng tay đào mấy cục Thiên Quỳ Dương Toại Cao, sau đó lại lao đến Linh Tinh Môn, bắt đầu dùng tay bôi lên cửa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều nhìn mà nhíu mày.

Vương Diệp ngược lại có chút yên tâm hơn.

Vương Diệp không lo lắng về những cái đuôi bám theo sau mọi người.

Dựa vào sự che chở của sức mạnh Cổ Thần ở đây, những con quỷ vật này có chút ý tứ không kiêng nể gì.

Nhưng cũng không dám đến quá gần Vương Diệp.

Nếu thật sự đến quá gần Vương Diệp, Toái Tinh Kiếm của hắn không phải để trưng.

Dù là quỷ vật, cũng chém giết như thường.

Vương Diệp chủ yếu là muốn xem những con quỷ vật này rốt cuộc có ý đồ gì.

Ngoài ra chính là giáo sư Tôn.

Trong dòng thời gian ban đầu, giáo sư Tôn là một bi kịch lớn.

Tuy giai đoạn đầu lừa gạt Thiết Tam Giác, làm những việc cũng có chút không tử tế.

Nhưng chung quy cũng không phải là người xấu, cũng không phải vì tư lợi cá nhân, chỉ là tính cách không được lòng người, làm việc không đàng hoàng mà thôi.

Ở dòng thời gian này, Vương Diệp lại không chắc chắn lắm.

Rất nhiều thứ trong dòng thời gian này đã thay đổi.

Khó có thể đảm bảo lòng người sẽ không thay đổi.

Giáo sư Tôn có thật sự một lòng muốn hoàn thành nguyện vọng của tổ tiên Phong Sư Kỳ, trừ bỏ Địa Tiên Phong Sư Cổ?

Một người coi trọng vinh dự gia tộc như vậy, có thật sự bằng lòng để cho nhánh Quan Sơn Thái Bảo, tất cả hậu duệ họ Phong, đều tan biến mất tích trong nơi sâu thẳm của thôn Địa Tiên này không?

Giáo sư Tôn liệu có chút ý nghĩ nào khác không?

Ví dụ như... cũng muốn trở thành người giống như Phong Sư Cổ?

Thực tế, ở một mức độ nào đó, giáo sư Tôn đã gần giống như Phong Sư Cổ rồi.

Bây giờ giáo sư Tôn chỉ là một người sống không bằng chết mà thôi.

Nhưng nhìn giáo sư Tôn không chút kiêng dè đi đào Thiên Quỳ Dương Toại Cao, Vương Diệp lại có chút yên tâm.

Nếu giáo sư Tôn thật sự là âm tà, bây giờ e rằng đã có phản ứng.

Khí tức quỷ dị tỏa ra từ Thiên Quỳ Dương Toại Cao này khá là nồng đậm.

Thứ này bất kể là đối với âm tà hay tiên gia, đều là thứ vô cùng đáng sợ.

Dính vào nó chẳng khác nào dính phải axit sulfuric.Vì giáo sư Tôn không sao, chứng tỏ cho đến hiện tại, giáo sư Tôn vẫn chưa thể coi là âm tà.

Vương Diệp lắc đầu.

Hắn sở dĩ suy nghĩ những chuyện này, không phải là sợ giáo sư Tôn có thủ đoạn đặc biệt gì, chủ yếu vẫn là thương hại giáo sư Tôn.

Nếu ông ta thật sự vẫn như trong dòng thời gian ban đầu, là một bi kịch từ đầu đến cuối, Vương Diệp sẵn lòng vào lúc cần thiết, cho ông ta một cái chết nhẹ nhàng.

Nếu không phải, vậy thì cũng cho ông ta một cái chết nhẹ nhàng, chỉ là thời điểm chính là bây giờ.

Động tác của giáo sư Tôn khá nhanh, có thể thấy tâm trạng vô cùng gấp gáp.

Sau khi đào mấy lần Thiên Quỳ Dương Toại Cao từ hai bên đèn dầu, ông ta bôi đều lên khe hở của Linh Tinh Môn cao lớn, sau đó mới quay trở lại đội ngũ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người thấy giáo sư Tôn, theo bản năng đều tránh xa một chút.

Giáo sư Tôn cũng không để ý.

Mọi người tiếp tục tiến sâu hơn vào trong Linh Tinh Điện.

Con đường mộ đạo bằng gạch xanh có phần thấp này không dài lắm, đi chưa đến mười phút đã đến cuối.

Ở cuối mộ đạo, là một tòa Nhĩ Môn, toàn thể có hình vòm cung, khá phổ biến trong các ngôi mộ thời nhà Minh.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp cũng đã sắp hết kiên nhẫn.

Mẹ nó, động không đáy ở núi Hãm Không cũng chỉ đến thế này thôi chứ?

Phong Sư Cổ này đang chơi trò địa đạo chiến ở đây à?

Vốn dĩ vào thôn Địa Tiên đã chui không biết bao nhiêu địa đạo, từ thôn Địa Tiên đến Linh Tinh Điện lại chui thêm một đoạn địa đạo rất dài, bây giờ trên đường đi chỉ riêng việc chui địa đạo cũng đủ để chạy một cuộc marathon rồi.

Cũng may Vương Diệp không mắc chứng sợ không gian hẹp, lại còn có thể xuyên qua trong lòng đất.

Nếu không, đổi lại là người bình thường thì sớm đã phát điên rồi.

Yêu Muội Nhi, người bình thường duy nhất trong nhóm, đã có dấu hiệu không chịu nổi.

May mà Vương Diệp trên đường liên tục cường hóa cho Yêu Muội Nhi, hơi có chút không khỏe là trực tiếp nhét Nhục Cối ngàn năm vào miệng.

Bây giờ lại cũng chịu đựng được.

Vương Diệp chửi thầm một câu, nếu phía sau các ngươi còn có địa đạo nữa, ông đây không chơi nữa, xác định phương hướng, trực tiếp xuyên lòng đất.

Một lần không được thì xuyên hai lần, hai lần không được thì xuyên ba lần.

Tuy kỹ năng dò tìm năng lượng bị sức mạnh Cổ Thần can thiệp, nhưng cũng không phải là không cảm ứng được chút dao động năng lượng nào.

Vương Diệp tin rằng chỉ cần thử vài lần, hắn tuyệt đối có thể một hơi xuyên qua lòng đất, tìm đến mộ thất của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Bây giờ nhẫn nhịn tiếp tục đi theo mộ đạo, cũng là vì những bảo vật trên đường đi, và những dị thú tà linh có thể xuất hiện.

Nếu không Vương Diệp đã sớm mất kiên nhẫn rồi.

May mắn thay lần này sau Nhĩ Môn, thật sự không còn mộ đạo nữa.

Xuất hiện phía trước là một hang động được cấu tạo từ ngọc thạch.

Bốn phương tám hướng toàn bộ đều là ngọc thạch.

Nghe có vẻ như rất lấp lánh trong suốt.

Nhưng thực tế cảm giác ở đây lại tràn ngập mùi máu tanh, một cảm giác như đang ở trong một cơ quan nội tạng nào đó của cơ thể người.

Sau cánh cửa xuất hiện một bậc thang dài, trông giống như làm bằng ngọc Hán Bạch.

Nhưng sau khi Vương Diệp bước lên, lập tức cảm nhận được đây không phải là ngọc Hán Bạch, mà là một loại hóa thạch của cây cổ thụ.

Trông hơi giống cây sam, nhưng lại mang cảm giác ấm áp đặc trưng của ngọc thạch.

Trên đó còn có những hoa văn vô cùng tinh xảo và thanh nhã.

Ngay cả Vương Diệp sau khi nhìn thấy, cũng cảm thấy thứ này quả thật rất đẹp.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc thưởng thức bằng mắt cũng chắc chắn có giá trị.

Vương Diệp đã chui qua không biết bao nhiêu hang động mộ đạo, trong bụng đầy một cục tức, nhìn thấy bậc thang bằng hóa thạch gỗ dài hơn năm mươi mét, rộng hơn một mét này, lập tức nảy sinh ý đồ.

Một mặt hắn thúc giục mọi người nhanh chóng đi về phía trước, một mặt tính toán làm thế nào để đưa thứ này vào không gian ảo.

Món đồ này khá lớn, phải dùng dây thừng buộc lại, trong không gian ảo sắp xếp mười mấy con rối bằng đồng kéo dây, đồng thời thi triển kỹ năng kiểm soát trọng lực, giảm trọng lượng của bậc thang hóa thạch gỗ khổng lồ này xuống.

Ừm, được rồi.

Vương Diệp một lòng muốn lấy đi khối hóa thạch gỗ khổng lồ.

Shirley Dương lại bắt đầu nghiên cứu những chữ triện khắc trên khối hóa thạch này.

Hóa ra trên bậc thang, rất nhiều chỗ đều khắc chữ Trùng điểu triện thượng cổ, ghi lại những chuyện của thời đại Vu Lăng Di Sơn Vương.

Bậc thang bằng gỗ hóa thạch khổng lồ này, quả nhiên không phải của Phong Sư Cổ, mà là do gã này lấy ra từ trong mộ Vu Lăng Di Sơn Vương.

Những chữ Trùng điểu triện này ghi lại rất nhiều chuyện của chính Vu Lăng Di Sơn Vương.

Hóa ra thân phận của Vu Lăng Di Sơn Vương này, so với truyền thuyết ở địa phương vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Chương 524

Vu Lăng Di Sơn Vương không phải là nhân tài được triều Thăng Long cử đến đây để khai sơn trị thủy, cũng chẳng phải yêu vương do lợn rừng khổng lồ hóa thành.

Vu Lăng Di Sơn Vương là người kế thừa văn hóa Vu giáo bản địa, là một Vu vương vô cùng quyền thế ở đây.

Địa vị của Vu Lăng Di Sơn Vương trong vùng này tương đương với một kẻ thống trị thực sự, tính độc lập cực kỳ cao.

Toàn bộ quyền lực quân chính và tế tự của vùng này đều tập trung trong tay một mình Vu Lăng Di Sơn Vương.

Cũng chính vì vậy, Vu Lăng Di Sơn Vương mới có thể huy động gần như toàn bộ tài nguyên và nhân lực trong vùng để xây dựng lăng tẩm cho mình.

Mảnh đất phong thủy bảo địa Mạch Bàn Cổ núi Quan Tài nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc không phải do Phong Sư Cổ phát hiện, cũng không phải do Vu Lăng Di Sơn Vương tìm ra, mà là do các đại vu bản địa thời thượng cổ phát hiện.

Vị nổi tiếng nhất trong số các đại vu này chính là Vu Hàm.

Vị Vu Lăng Di Sơn Vương này là hậu nhân, cũng là người kế thừa của Vu Hàm.

Hơn nữa, theo văn tự ghi lại trên bậc thang này, khi Vu Lăng Di Sơn Vương xây dựng lăng mộ của mình, phong thủy Mạch Bàn Cổ đã bị cắt đứt.

Vu Lăng Di Sơn Vương cũng từng thử bỏ ra rất nhiều công sức, muốn khôi phục lại thế cục phong thủy Mạch Bàn Cổ ở đây.

Bao gồm cả các vu thuật huyền quan trên vách núi trong hẻm Vu, cũng là một phần trong cục phong thủy khổng lồ này.

Hình tượng vua không đầu khổng lồ vô tận như núi non do các huyền quan tạo thành, thực chất chính là tương ứng với Mạch Bàn Cổ thi thể nam không đầu trong núi Quan Tài dưới lòng đất.

Tiếc là, Vu Lăng Di Sơn Vương đến cuối cùng cũng không thể thành công.

Nhưng Vu Lăng Di Sơn Vương đã để lại trong mộ của mình một phần suy ngẫm về Mạch Bàn Cổ, cũng như phương thức khôi phục Mạch Bàn Cổ.

Những thứ này chắc chắn cũng đã bị Phong Sư Cổ phát hiện khi đào mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Điều này chắc chắn đã mang lại nguồn cảm hứng rất lớn cho Địa Tiên Phong Sư Cổ, vì vậy Phong Sư Cổ mới nghĩ đến việc khôi phục phong thủy Mạch Bàn Cổ.

Bởi vì văn tự trên bậc thang này thực sự quá nhiều, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn, hai người đam mê khảo cổ, đi một mạch vẫn chưa xem hết.

Muốn giải mã hoàn toàn văn tự trên đó, ít nhất phải mất vài năm mới có khả năng.

Mà đó cũng chỉ là kết quả sơ bộ, rất nhiều chỗ còn cần phải phỏng đoán.

Bậc thang sắp đi đến cuối.

Vương Diệp bèn nói với Tuyết Lỵ Dương: “Thứ này tôi sẽ nghĩ cách mang ra ngoài, nếu cô muốn nghiên cứu thì cứ tìm tôi là được, bây giờ nghiên cứu ở đây thực sự không có thời gian.” Tuyết Lỵ Dương ngẩn ra.

Những người khác cũng đều cho rằng Vương Diệp đang nói đùa.

Chỉ có mình Vương Diệp biết điều mình nói là thật.

Cuối bậc thang không phải là minh điện.

Mấy người nhìn về phía trước, không khỏi có chút thất vọng.

Cuối bậc thang là một không gian giống như cung điện được tạo thành từ vách đá ngọc thạch, bên trong là từng mảng lớn cột đá.

Loại cột đá hình lục giác này rất giống với những cột đá bazan hình lục giác do núi lửa phun trào để lại bên bờ biển.

Điều khác biệt là, mỗi một cột đá ở đây đều đã được đục đẽo.

Bên trong đều có những không gian giống như phòng ở.

Nhìn qua, chúng giống như từng ngôi mộ bia, đen ngòm đứng sừng sững trong cung điện ngọc thạch, vừa quỷ dị vừa bình thường.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều đang nghiên cứu những thứ phía trước.

Vương Diệp bên này thì bắt đầu kế hoạch di dời bậc thang ngọc thạch của mình.

Vương Diệp đã để mắt đến bậc thang ngọc thạch này rồi.

Cảm giác thứ này nếu đặt trong không gian ảo, hoặc đặt trên đảo Bạch Long Vương, rồi dựng một cái cung điện trên đỉnh núi nhỏ trên đảo, đặt bậc thang làm từ gỗ hóa thạch cổ này lên, tuyệt đối đủ ngầu.

Nếu để ở đây, đợi đến khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đột phá, núi lở đất nứt, đến lúc đó mọi thứ đều sẽ bị chôn vùi dưới lòng núi sâu mấy trăm mét, muốn đào cũng không đào ra được.

Nhân lúc những người khác đều đã đi xuống bậc thang hóa thạch, tiến vào trong cung điện ngọc thạch, Vương Diệp bắt đầu lấy dây thừng từ không gian hệ thống ra.

Mười mấy sợi dây thừng dài mấy trăm mét đều được Vương Diệp buộc vào phía dưới bậc thang ngọc thạch.

Để đề phòng bậc thang ngọc thạch bị kéo đứt, Vương Diệp còn đặc biệt chu đáo sử dụng kỹ năng xuyên thấu nham thạch và khống chế nham thạch, cùng với thanh Toái Tinh Kiếm trong tay, tách toàn bộ bậc thang hóa thạch ra khỏi đế ngọc thạch.

Việc này đổi lại người khác thật sự không làm được.

Thậm chí Vương Diệp còn đặt không ít gỗ tròn xuống dưới bậc thang ngọc thạch làm con lăn.

Sau khi buộc xong dây thừng, Vương Diệp sắp xếp mười hai con rối bằng đồng cao lớn trong không gian ảo.

Những con rối bằng đồng này giống như cơ giáp, mỗi con cao hơn ba mét, sức của một con có thể địch lại mấy chục người.

Mười hai con rối bằng đồng cùng lúc phát lực, đến tàu sân bay cũng có thể kéo đi được, dĩ nhiên nhanh hay không lại là chuyện khác.

Sau đó, Vương Diệp điều khiển mười hai con rối bằng đồng phát lực trong không gian ảo, kéo dây thừng đi về phía trước.

Đồng thời, Vương Diệp cũng thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, khiến toàn bộ bậc thang hóa thạch ở trong trạng thái trọng lực giảm một nửa.

Lần này nhẹ nhàng hơn nhiều.

Mười hai con rối bằng đồng lập tức kéo bậc thang gỗ hóa thạch khổng lồ chuyển động.

Tiếng ma sát cực lớn truyền đến.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và cả giáo sư Tôn đều chết lặng.

Họ trơ mắt nhìn bậc thang gỗ hóa thạch khổng lồ vừa rồi còn ở nguyên tại chỗ đang biến mất từng chút một.

Chuyện này đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm trù lý giải của mấy người.

Đừng nói người bình thường, ngay cả Thiết Tam Giác, những người đã chứng kiến vô số cảnh tượng kinh dị quỷ quái, cũng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vương Diệp cũng không giải thích, lười giải thích.

Cứ để mọi người coi như là một bí ẩn chưa có lời giải đi.

Dù sao những người này cũng đã trải qua không ít bí ẩn chưa có lời giải.

Đúng như câu nói, bình thường không chịu học hành, khắp nơi đều là bí ẩn.

Đợi đến khi bậc thang gỗ hóa thạch bị con rối bằng đồng kéo hoàn toàn vào không gian ảo, Vương Diệp mới đóng cánh cửa không gian ảo lại.

Mấy con rối bằng đồng bắt đầu bận rộn, đặt bậc thang gỗ hóa thạch khổng lồ xuống một nơi tương đối bằng phẳng và mềm mại trong không gian ảo.

Vương Diệp bên này thì như không có chuyện gì xảy ra, cũng ghé sát vào bên cạnh cung điện ngọc thạch, chỉ vào một dãy cột đá hình lục giác phía trước: “Mọi người xem, những cột đá này trông như từng ngôi mộ vậy.” Sự chú ý của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và mấy người khác bị Vương Diệp ép quay trở lại bên trong cung điện ngọc thạch.

Phải nói, cách hình dung của Vương Diệp vô cùng xác đáng.

Bên trong mỗi căn phòng được đục ra từ cột đá lục giác trong cung điện ngọc thạch này, đều có một cỗ thi thể.

Tuyệt đại bộ phận đều ngồi xếp bằng.

Cũng có vài tư thế không ổn định, ngã xuống đất.

Đó là những người già và trẻ em có thể lực yếu hơn khi còn sống.

Trong số những thi thể này có đủ cả nam nữ già trẻ.

Tất cả mọi người trong tay đều cầm một ngọn đèn dầu đã tắt.

Nhìn thấy ngọn đèn dầu này, tất cả mọi người đều nhớ đến bức 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》, trong đó những tộc nhân đệ tử nhà Phong tay cầm minh đăng minh chúc, xếp hàng đi về phía trước trên sạn đạo, tiến vào sâu trong lòng đất.

Vương Diệp nhìn thấy cảnh này liền không ngừng lắc đầu.

Phong Sư Cổ làm vậy quả thực quá đáng rồi.

Giáo sư Tôn vẫn đang phân tích ở đó: "Những cái này quả thực giống mộ huyệt, nhưng theo hình thức mai táng thông thường, loại hình trong nham thạch này đáng lẽ phải là huyền quan táng.

Nhưng mọi người xem những người này, căn bản không có quan quách, càng không nói đến huyền quan." "Trong các hình thức mai táng có ngưỡng táng, phủ ngọa thức, quyền chi táng, thụ táng v.v…, nhưng hình thức mai táng ngồi xếp bằng này, thường chỉ thấy ở các tăng lữ Phật gia qua các đời, khi tọa hóa mới dùng hình thức mai táng này." "Ngay cả kim úng táng ở vùng Đông Nam, cũng là sau khi người chết, đặt thi thể vào trong âm thành, đợi toàn bộ hóa thành xương trắng, mới nhặt xương chôn theo tư thế ngồi trong kim úng.

Nhưng đó là cải táng, phải đợi xương trắng hóa rồi mới nhặt xương.” “Những người này quá bất hợp lý, mọi người xem, tất cả bọn họ đều mang theo đèn đuốc, đây rõ ràng là để dẫn đường cho vong linh, là minh đăng minh chúc.

Những người này đều là tuẫn táng ở đây…” Giáo sư Tôn nói, giọng càng lúc càng nhỏ, mắt càng lúc càng mở to.

Mặc dù sau khi biến thành người sống dở chết dở, đầu óc giáo sư Tôn không còn minh mẫn, nhưng nói đến đây ông vẫn phản ứng lại được.

Những người trong căn phòng cột đá lục giác trước mắt, tất cả đều là những tộc nhân đệ tử nhà Phong đã theo Phong Sư Cổ đến Địa Tiên Thôn.

Cho nên mới có đủ cả nam nữ già trẻ, và số lượng đông đảo như vậy.

Nhìn qua, ít nhất cũng có đến hàng trăm.

Giáo sư Tôn mặt xám như tro, trông chẳng khác gì người chết, miệng lẩm bẩm: “Những người này hà cớ gì vô tội, hà cớ gì vô tội.

Chắc là còn đang đợi Địa Tiên đắc đạo phi thăng xong, sẽ đến tiếp dẫn họ, đưa hồn phách họ từ âm phủ địa phủ về, hoàn hồn vào thân thể của mình, thành tựu thi tiên.” Giáo sư Tôn nói được vài câu rồi không nói nổi nữa, ra sức lắc đầu.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của giáo sư Tôn không giống như đang giả vờ, có lẽ ông thật sự đau lòng cho những tộc nhân đệ tử nhà Phong này.

Tuyết Lỵ Dương lúc này chen vào một câu: “Nhiều cột đá như vậy, nhiều mật thất như vậy, nếu Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng giấu thi thể của mình trong một trong những mộ thất cột đá này, chúng ta phải tìm thế nào?

Chương 525

Mấy nghìn vạn mộ thất, không thể nào tìm từng cái một được.” Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Đây quả thực là một vấn đề.

Thời gian không chờ đợi ai.

Theo hai câu cuối cùng trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 đã phát hiện trước đó, huyết vụ nhập địa, địa tiên xuất thế.

Đại nạn sắp xảy ra, không tìm mà trực tiếp từ bỏ là không thể.

Vương Bàn Tử cũng có chút sốt ruột: “Theo tôi nói thì tìm cái gì mà tìm?

Chẳng phải chúng ta vẫn còn xăng sao?

Đốt một mồi lửa thiêu trụi chỗ này là xong.

Phong Sư Cổ có bản lĩnh lớn đến đâu cũng vô dụng.” “Không được, không gian ở đây rất kín, anh xem xung quanh cung điện ngọc thạch này không có khe hở nào, chỉ có một lối vào nhỏ.

Đốt lửa ở đây, lại không có nhiều vật liệu dễ cháy, chỉ dựa vào xăng thì không thể đốt hết được nhiều như vậy, không khí không đủ cũng không cháy được bao lâu.

Chúng ta mang theo là xăng, không phải bom xăng đông đặc đâu biểu ca.” Vương Diệp trực tiếp nói.

Vương Bàn Tử nhất thời cứng họng.

Đúng lúc này, chấn động do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gây ra lại đến.

Cảm giác như cả thế giới đang rung chuyển.

Khắp nơi đều là đá vụn rơi xuống.

Từng trận âm thanh như sấm rền trực tiếp khiến sắc mặt mấy người đều tái nhợt.

Thời gian không chờ ai, e rằng chẳng bao lâu nữa, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ hiện thân.

Vương Diệp nhíu chặt mày, biết rằng bây giờ không phải là lúc mình khiêm tốn.

Đợi đến khi chấn động tạm ngừng một lúc, Vương Diệp lập tức nói: “Sự sắp xếp của những cột đá này, có lẽ là theo quy luật của các vì sao.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật có thể thử một lần, xem có thể suy diễn ra được mộ huyệt của Địa Tiên Phong Sư Cổ ở đâu không.” Vương Diệp nói vậy cũng có phần chắc chắn.

Trong tuyến thế giới gốc tìm thấy thế nào Vương Diệp không nhớ rõ.

Nhưng từ khi học được Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Vương Diệp đối với các vì sao và tinh đồ vô cùng nhạy bén.

Nhiều mộ huyệt cột đá như vậy, Vương Diệp chỉ cần liếc qua một cái, đã cảm thấy rất nhiều chỗ vô cùng quen thuộc.

Rõ ràng là ứng với các vì sao trên trời, phù hợp với vị trí của các chòm sao.

Hiện tại muốn dùng thời gian ngắn nhất tìm được mộ huyệt của Phong Sư Cổ, chỉ có thể dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Ở trong cung điện ngọc thạch dưới lòng đất, thi triển Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, thực ra cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Giống như trong tình huống điều kiện cho trước vô cùng ít ỏi, mà phải tính toán ra một bài toán ứng dụng phức tạp.

Vương Diệp chỉ có thể vận dụng tất cả kiến thức, đồng thời thi triển Dạ Thị và Chân Thực Chi Nhãn, không ngừng quan sát.

Cuối cùng, sau mấy phút, Vương Diệp cảm thấy mắt mình sắp hoa lên, rốt cuộc cũng xác định được phương vị tại một vách núi cheo leo được tạo thành từ những cột đá lục giác.

Vương Diệp chỉ tay về hướng đó, nhanh chóng dẫn những người khác cùng đi về phía vách núi mình đã tìm thấy.

Rất nhanh, mọi người đã đi đến dưới vách núi này.

Chỉ thấy dưới chân vách núi cũng có một bệ đá hình lục giác ngay ngắn.

Trên bệ đá, có bốn gian mộ thất.

Vương Diệp hơi nhíu mày.

Bốn gian mộ thất này trông thực sự bình thường, so với các mộ thất trong những cột đá lục giác khác, cũng không có gì khác biệt.

Địa Tiên Phong Sư Cổ cho dù không câu nệ vật ngoài thân, không muốn xây dựng mộ thất của mình nguy nga lộng lẫy, những điều này Vương Diệp còn có thể hiểu được.

Nhưng Vương Diệp cũng biết, người như Địa Tiên Phong Sư Cổ, sâu trong nội tâm tuyệt đối là cực kỳ kiêu ngạo.

Loại người tài hoa xuất chúng này, cả đời nhìn người khác đều bằng nửa con mắt, cho rằng người trong thiên hạ đều là phàm phu tục tử.

Sau khi bước lên con đường tu tiên không lối về này, Phong Sư Cổ tuyệt đối tự cho rằng mình có sự khác biệt căn bản với những người

khác.

Cho nên mộ huyệt của Địa Tiên Phong Sư Cổ có thể không xa hoa, nhưng cũng tuyệt đối không thể nào tầm thường như vậy, giống hệt mộ huyệt của người khác sao?

Đùa à, không thể nào.

Vương Diệp thậm chí có chút lo lắng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của mình có thể tính toán sai.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, không thể nào.

Vương Diệp cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Mê cục Thiên Tinh Phong Thủy mà Phong Sư Cổ để lại không thể nào làm khó được Vương Diệp.

Mộ huyệt của Phong Sư Cổ, chính là ở trong bốn mộ thất này.

Vương Diệp cũng không tin tà, trực tiếp đi vào, bắt đầu tìm kiếm.

Những người khác không hiểu Thiên Tinh Phong Thủy, tự nhiên càng không thể phán đoán, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng Vương Diệp, cùng Vương Diệp tìm kiếm ở đây.

Dù sao Vương Bàn Tử cũng không dám nói gì.

Hắn biết Vương Diệp con người này trước nay hào phóng, nhưng bụng dạ tuyệt đối không rộng lượng, lúc này mà dám chất vấn y, sau này cứ chờ Vương Diệp tìm lại món nợ đi.

Kết quả là sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng một hồi trong bốn gian mộ thất, Vương Diệp cuối cùng cũng có phát hiện.

Phía sau một thi thể, lại có một khe đá.

Khe đá phía trên nhọn, phía dưới rộng hơn một chút, chỗ rộng nhất cũng chỉ hơn chiều ngang một người một chút xíu.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự khó mà phát hiện.

Dù sao thi thể che trước khe đá này là một tráng hán thân hình to lớn.

Vương Diệp nhìn thấy khe đá này trong nháy mắt, liền biết là ổn rồi.

Phía sau này tuyệt đối có hang động khác.

Vương Diệp lúc này cũng không cần Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi đầu nữa, trực tiếp là người đầu tiên chui vào trong khe đá.

Nghiêng người chui vào khe đá, cũng khá dễ dàng.

Phía sau khe đá là một căn phòng đầy những mảnh đá vụn.

Lớn nhỏ khoảng bốn mươi mét vuông, bằng phẳng.

Trên các vách đá xung quanh, còn có đủ loại tranh vẽ.

Ở chính giữa phòng, là một chiếc quan tài bằng vàng.

Trên quan tài có rất nhiều hoa văn phức tạp tinh xảo, còn có những hoa văn được khảm bằng đá lục tùng, đá khổng tước, đá thanh kim.

Trông mang đậm phong cách dị vực.

Giống như quan quách của dị tộc thời trung cổ ở khu vực Tây Vực.

Vương Diệp hơi nhíu mày, Phong Sư Cổ này lại có tâm tư nhàn hạ như vậy, chuyên môn đào một cái quan tài vàng của người khác về?

Bản thân quan tài tuyệt đối rất có giá trị, nhưng luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, không khớp với tư duy của Phong Sư Cổ.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi đều đã lần lượt chui qua khe đá vào trong.

Mấy người đều cầm đèn pin.

Sau khi vào phòng, ánh đèn pin chiếu lên quan tài.

Quan quách bằng vàng lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Vương Bàn Tử ngay tại chỗ mắt sáng rực lên.

“Phát tài rồi, phát tài rồi, vẫn là Phong Sư Cổ biết hưởng thụ, chết rồi còn sắm cho mình một cỗ quan tài bằng vàng.

Hầy, còn có bảo thạch nữa.

Những thứ này đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân lao động thời cổ đại, chúng ta vẫn nên mang nó ra ngoài thì hơn, đừng lãng phí.” Vương Bàn Tử nói xong, liền chuẩn bị tiến lên mở quan tài.

Vương Diệp vội vàng cản lại: “Khoan đã, chờ một chút, tôi luôn cảm thấy cái quan tài này có chút không đúng.

Vừa hay để Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn nghiên cứu bích họa ở đây, xem có manh mối gì không.” Vương Bàn Tử thấy là Vương Diệp nói, lúc này mới kìm nén ý định mở quan tài của mình lại, chờ Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn.

Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn đã bắt đầu cầm đèn pin, quan sát bích họa trong mộ thất.

Phải nói, bích họa trong mộ thất này lại khá đặc sắc.

Rõ ràng nhất trên tranh, chính là từng mảng lớn rừng đào.

Chương 526

Rừng đào trên bích họa cành lá sum suê, hơn nữa còn đang nở từng đóa hoa đào.

Giữa hoa đào và lá, còn có quả sai trĩu cành.

Vương Diệp nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi rung động.

Lại cảm thấy nhìn rừng đào này, có vài phần quen thuộc.

Nhưng những người khác lại không có cảm giác này.

Quan quách bằng vàng mang phong cách dị vực ở giữa, bích họa xung quanh toàn là rừng đào rậm rạp, cảnh tượng và hình ảnh này, ít nhiều mang theo vẻ quỷ dị.

Không phải là bản thân hình ảnh có bao nhiêu khủng bố âm u.

Ngược lại những rừng đào này vẽ rất đẹp, tiên khí phiêu phiêu, nhìn cũng khiến người ta tâm tình vui vẻ.

Nhưng kết hợp với quan quách và mộ thất, lại trở nên kỳ lạ, không hợp lẽ thường.

Đúng là chuyện lạ tất có yêu, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều không được tự nhiên.

Hơn nữa ở giữa bích họa, còn có cửa đá ẩn.

Phía sau cửa đá chắc là nhĩ thất chôn cùng.

Bố cục tổng thể của mộ thất cũng không phải dạng bình thường.

Khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Vương Bàn Tử vốn không được mở quan tài đã trong lòng ngứa ngáy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, càng không nhịn được nữa.

“Cái lão Hiến Vương này có phải bị bệnh gì không?

Ai lại vẽ nhiều bích họa cây đào trong mộ thất của mình thế này?

Nhà hắn không phải là đạo mộ sao?

Đổi nghề trồng đào à?” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: “Có lẽ không phải là cây đào thật, mọi người xem trong tranh còn có mây lành nước chảy, xa xa còn có đình đài lầu các, có phải là Đào Hoa Nguyên trong truyền thuyết không?

Phong Sư Cổ đưa mọi người xuống lòng đất, có phải là vì nghĩ mình đã tìm được Đào Hoa Nguyên để ẩn thế?” Cách nói này của tham mưu trưởng Dương có vẻ văn hóa hơn nhiều.

Tự nhiên giáo sư Tôn cũng khá đồng tình với cách nói này.

Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu: “Cách bố trí những thứ liên quan đến đào trong mộ thất thế này, chúng ta trước đây đã từng gặp.” Nghe lời Vương Diệp, Hồ Bát Nhất đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại: “Đúng vậy, quả thật đã gặp qua.” Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này cũng đã nhớ lại.

Giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi tự nhiên là mù tịt, vội vàng hỏi bốn người kia rốt cuộc là chuyện gì.

Tại sao Vương Diệp vừa nhìn thấy bích họa rừng đào ở đây đã cảm thấy có chút quen thuộc?

Bởi vì chính Vương Diệp cũng đã trồng một cây đào lớn.

Hiện tại đang đặt trong không gian ảo, đã mọc rất cao lớn, cao bằng mấy tầng lầu rồi.

Cây đào lớn này chính là Độ Sóc sơn tiên đào.

Lai lịch của cây này cũng vô cùng thú vị, hạt đào là lấy được trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc Vân Nam.

Lúc đó bốn người Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương dũng cảm xông vào Trùng Cốc Vân Nam, một đường giết đến mộ Hiến Vương.

Vào thời khắc cuối cùng, tìm thấy thi thể Hiến Vương, nhưng đồng thời cũng bị nhục chi tiên quách của Hiến Vương vây khốn.

Trước khi lấy được Mộc Trần Châu, Vương Diệp cũng đã lục soát kỹ lưỡng trên người Hiến Vương.

Một trong những thu hoạch lớn nhất, chính là hạt đào mà Hiến Vương nắm chặt trong tay.

Hiến Vương cả đời có vô số kỳ trân dị bảo.

Mộc Trần Châu tự nhiên là một trong những thứ quý giá nhất, cho nên được Hiến Vương trực tiếp ngậm trong miệng hạ táng.

Sau mấy nghìn năm, thậm chí còn ngọc hóa đầu của Hiến Vương, hợp làm một thể với đầu của hắn.

Ngoài Mộc Trần Châu Phượng Hoàng Đảm ra, vật tùy táng bên người Hiến Vương, chính là hạt đào này!

Hạt đào này không phải là hạt đào bình thường, mà là hạt Độ Sóc sơn tiên đào.

Truyền thuyết về cây đào tiên khổng lồ đứng sừng sững trên tiên sơn ở Đông Hải.

Nghe nói cao lớn vô cùng, phượng hoàng, loan điểu, kim kê đều đậu trên cây.

Độ Sóc sơn tiên đào kết ra, ăn vào có thể sống cùng trời đất.

Nói đến đây, những người đầu óc thông minh như Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đã nghĩ ra điều gì đó.

Cùng nổi danh với Độ Sóc sơn tiên đào, tự nhiên chính là bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương.

Truyền thuyết cũng là ăn vào sẽ trường sinh bất lão.

Đồng thời, những người tu tiên thời cổ đại, cũng thường tự cho rằng kiếp trước mình từng là tiên nhân, cũng là người trong hội bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương.

Cho nên đào tiên và hội bàn đào, cũng được coi là một nơi mơ ước trong lòng những người tu tiên này.

Địa Tiên Phong Sư Cổ một lòng tu tiên cầu trường sinh, sau khi chết vẽ đầy bích họa đào tiên trong mộ thất của mình, cũng là điều hợp lý.

Nếu đã như vậy, quan quách ở giữa mộ thất này, thật sự có khả năng chính là quan quách của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lại một lần nữa không kìm được.

Lần này Vương Diệp không ngăn cản, dù thế nào cũng phải mở quan tài.

Nếu bên trong thật sự là thi thể của Phong Sư Cổ, sẽ phá hủy ngay tại chỗ.

Trước khi mở quan tài, Hồ Bát Nhất trước tiên lấy ra một cây nến từ trong ba lô.

Sau đó cầm la bàn đi một vòng trong mộ thất, xác định được góc Đông Nam của mộ thất, liền đặt nến ngay ngắn, châm lửa.

Đã muốn mở quan tài, lại là quan tài của Quan Sơn Thái Bảo, kẻ địch của Mô Kim Hiệu Úy, tự nhiên phải có nghi thức.

Hơn nữa lần này mở quan tài cát hung chưa biết, thắp một cây nến, cũng để mọi người có chút an ủi trong lòng.

Sau khi thắp nến, ánh nến lung lay, vô cùng bình thường.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đều đến trước quan quách bằng vàng.

Vương Bàn Tử lấy ra Tham Âm Trảo và Hắc Chiết Tử đã chuẩn bị sẵn, kết quả đi một vòng quanh quan tài, cứng rắn không tìm thấy khe hở quan tài ở đâu.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người lập tức ngẩn ra.

Mô Kim Hiệu Úy mở quan tài không tìm thấy khe hở quan tài, chuyện này nói ra thật có chút khó tin.

Cho dù là quan tài của Quan Sơn Thái Bảo, cũng phải có cách mở chứ.

Lúc này Vương Diệp mới phát hiện, quan quách bằng vàng này quỷ dị đến mức khiến người ta khó hiểu.

Thứ này lại không có nắp quan tài!

Trên đỉnh là một cánh cửa, lại còn là rỗng, hơn nữa còn không khóa, ngay cả một cơ quan ra hồn cũng không có.

Cứ thế đơn giản trực tiếp đặt một cánh cửa có thể mở ra tùy ý trên quan tài.

Đây là tinh thần gì?

Đây quả thực là thần kinh!

Vương Diệp cũng bị làm cho cạn lời, nhưng lập tức cũng trở nên cảnh giác.

Phong Sư Cổ làm việc tuy thần thần bí bí, khá có phong thái của bệnh nhân tâm thần, nhưng chỉ số IQ tuyệt đối không có vấn đề.

Không những không có vấn đề, còn mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Nếu hắn trực tiếp làm một cánh cửa mà trẻ con cũng có thể kéo ra trên quan tài vàng, tự nhiên là có chút đạo lý của nó.

Phản ứng đầu tiên của Vương Diệp là cạm bẫy.

Nhưng loại cạm bẫy sơ cấp này, nếu là do Phong Sư Cổ bố trí, tuyệt đối là một chuyện mất mặt.

Vương Diệp cũng phải cách không chế giễu hắn.

Khả năng lớn nhất, là sự kiêu ngạo của Phong Sư Cổ.

Hắn cho rằng mình tuyệt đối có thể thành tiên.

Nếu đã như vậy, cũng không cần tốn công sức làm một cái nắp quan tài.

Trực tiếp làm một cánh cửa.

Hơn nữa là loại có thể đẩy ra từ bên trong, không cần khóa.

Đạo mộ?

Không tồn tại, đợi đến khi đạo mộ tặc vào trong mộ thất, gia đây đã sớm thành tiên rồi.

Vương Diệp đoán Phong Sư Cổ chính là nghĩ như vậy.

Chương 527

Nếu không thực sự không thể giải thích được hành vi thần kinh này.

Vương Diệp cẩn thận dùng kỹ năng dò xét năng lượng quét qua bên trong quan tài.

Trong phạm vi nhỏ như thế này, kỹ năng dò xét năng lượng vẫn khá hữu dụng, ngay cả lực lượng cổ thần lan tràn ở đây cũng không thể can thiệp.

Rất nhanh Vương Diệp đã cảm nhận được sát khí và âm tà chi khí cực kỳ nồng đậm tỏa ra từ trong quan quách bằng vàng.

Bên trong thật sự có người.

Lúc này đèn pin của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng đã chiếu qua.

Đèn pin mắt sói cực sáng, bên trong quan tài lờ mờ có thể thấy một số phản quang màu xanh lục.

Hơn nữa còn từ trong quan tài truyền ra một mùi hôi thối xộc vào mũi, thậm chí có chút cay mắt.

Mùi hôi thối này là mùi hôi thối điển hình của xác chết.

Hơn nữa còn là loại thi thể thối rữa cao độ, loại mà để trong trời tam phục đến mức không còn hình người.

Nhưng Vương Diệp trong lòng cảnh giác.

Vừa rồi lúc mọi người vào mộ thất, không hề ngửi thấy mùi này.

Không gian trong mộ thất không tính là đặc biệt lớn, cũng chỉ tương đương với phòng khách của một gia đình bình thường.

Hơn nữa do ở sâu trong núi lớn, lại ở trong mộ thất, không khí lưu thông tương đối kém.

Trong tình huống bình thường, nếu có thi thể thối rữa cao độ, mùi đã sớm lan tỏa ra khắp mộ thất rồi.

Mọi người vừa vào đáng lẽ phải ngửi thấy mới đúng.

Huống chi cái quan tài này đặt ở đây đã ít nhất bốn năm trăm năm.

Thời gian dài như vậy, bất kể là thi thể gì cũng không thể thối rữa mãi được.

Luôn có ngày thối rữa hết.

Hóa thành xương trắng rồi, nói thật thì đã không còn mùi gì nhiều.

Không đến gần ngửi thì không dễ ngửi thấy.

Cái quan tài này có vấn đề.

Lúc này không nhìn thấy tình hình bên trong quan tài, giáo sư Tôn, mặt đầy lo lắng hỏi: “Bên trong có thi thể không?

Có phải là thi thể của Phong Sư Cổ không?

Sao tôi lại ngửi thấy mùi hôi thối vậy?

Có phải thi thể đã thối rữa rồi không?” Vương Bàn Tử còn đang cầm đèn pin soi qua cánh cửa vàng rỗng để nhìn vào trong.

“Chắc là thối gần hết rồi, lát nữa chúng ta mở cửa cho bay bớt mùi, là có thể thu dọn đồ đạc.” Vương Bàn Tử tưởng tượng khá tốt đẹp, nhưng đúng lúc này, bên trong quan tài đột nhiên truyền ra một tiếng động.

Tiếng “cộp” một tiếng, như có thứ gì đó đang gõ từ bên trong.

Vương Bàn Tử ghé sát vào khe hở cửa vàng, cầm đèn pin nhìn vào trong.

Đột nhiên một bàn tay máu me đầy thịt thối "bốp" một tiếng vỗ vào cánh cửa vàng.

Cú vỗ này còn kéo theo không ít thịt vụn thối rữa và máu đen.

Vương Bàn Tử sợ đến mức lùi lại mấy bước, trực tiếp lăn từ trên quan quách bằng vàng xuống.

Ngẩng mặt lên, mặt đầy máu đen, hôi thối nồng nặc.

Vương Bàn Tử như phát điên lấy bình nước đổ nước ra lau mặt, chửi mấy câu rồi định xông lên.

Hồ Bát Nhất vội vàng cản lại: "Bàn Tử, đừng vội, thứ này hình như không ra được.

Mau đưa xăng cho tôi, tôi đốt chết cái thứ quỷ này." Hiện tại người hy vọng hủy diệt thi thể của Phong Sư Cổ nhất là giáo sư Tôn, nghe lời Hồ Bát Nhất, vội vàng nhận lấy xăng mà Vương Diệp đưa qua, xông đến trước quan tài vàng, đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trực tiếp đổ xăng vào trong quan tài.

Vương Bàn Tử vừa chửi vừa xót của: "Lão Hồ, anh xem trong quan tài ngoài cái lão bất tử tổng tử thối kia, có đồ gì đáng tiền không, có thì dùng Tham Âm Trảo câu ra trước, nhắm vào mà câu, đừng thò tay vào, cẩn thận nó cào anh đấy." Tuyết Lỵ Dương trợn mắt, ấn Vương Bàn Tử xuống.

Vương Diệp lại vẫn luôn nhíu chặt mày.

Mọi người náo loạn khá ồn ào, Vương Diệp lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Đúng lúc này, cây nến được thắp trước đó đặt ở góc Đông Nam mộ thất, đột nhiên ngọn lửa bùng lên cao hơn một thước.

Sau đó ngọn lửa hoàn toàn biến thành màu xanh lục.

Cả mộ thất đều bị ánh nến đột nhiên xuất hiện chiếu thành màu xanh lục, như địa ngục.

Tất cả mọi người đều quay ánh mắt về phía cây nến.

Sau đó cây nến tỏa ra ánh sáng xanh lục này, liền bắt đầu dưới sự chứng kiến của mọi người, ngọn lửa nhỏ dần, biến thành to bằng hạt đậu nành, mắt thấy sắp tắt.

Quỷ Xuy Đăng!

Vốn dĩ cây nến này là do Mô Kim Hiệu Úy để mở quan tài của Quan Sơn Thái Bảo, cố ý làm cho có nghi thức.

Đầy phong cách làm cho có lệ.

Nhưng dù làm cho có lệ thế nào, cũng là ở góc Đông Nam bên trong mộ thất, thắp nến trước khi mở quan tài.

Bây giờ biến thành thế này, chính là Quỷ Xuy Đăng thật sự.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai Mô Kim Hiệu Úy, sắc mặt là tệ nhất.

Gà gáy đèn tắt không mò vàng.

Là quy củ do lão tổ tông của Mô Kim Hiệu Úy truyền lại.

Mặc dù hai anh em Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bao nhiêu năm nay, cấm kỵ của Mô Kim Hiệu Úy gần như đã phạm hết, sống sót được chủ yếu là nhờ mạng lớn.

Nhưng nhìn thấy dị tượng Quỷ Xuy Đăng chân thực, số lần gặp thật sự không nhiều.

Ở mộ Hiến Vương Trùng Cốc Vân Nam gặp một lần, sau đó chính là lần này.

Không chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người, ngay cả giáo sư Tôn cũng bị dọa đến mức ngồi phịch xuống đất.

Giáo sư Tôn là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo, cả đời nhẫn nhịn, đều nghiên cứu về Quan Sơn Thái Bảo cũng như tử địch của Quan Sơn Thái Bảo là Mô Kim Hiệu Úy.

Từ lúc ông ta tâm cơ tính toán Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử từ khi ở Long Lĩnh Mê Quật, thậm chí lừa hai người đến Nam Hải Quy Khư, đã cho thấy giáo sư Tôn đối với Mô Kim Hiệu Úy quả thực vô cùng hiểu rõ.

Bây giờ gặp phải tình huống Quỷ Xuy Đăng, giáo sư Tôn tự nhiên cũng biết là chuyện gì.

Ngồi trên đất hét lớn: “Lần này tiêu rồi, chắc chắn là Phong Sư Cổ thật sự thành tiên rồi.” Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều bị giáo sư Tôn dọa giật mình.

Sau đó giáo sư Tôn như phát điên từ trên đất bật dậy, trực tiếp nhảy lên quan tài, liều mạng giật lấy thùng xăng và bật lửa.

Miệng la hét: “Tuyệt đối không thể để Địa Tiên Phong Sư Cổ thoát ra ngoài, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn!” Vương Diệp nhíu mày.

Có gì đó không đúng, mộ thất này nhỏ hẹp như vậy.

Không gian kín, không khí không lưu thông.

Thêm vào đó, trong quan tài có mùi hôi thối nồng nặc.

Nếu bây giờ châm lửa, lại còn đổ cả thùng xăng xuống, lửa bùng lên thì trong mộ thất còn có năm người sống sờ sờ và một người nửa sống nửa chết, chẳng phải tất cả đều sẽ chết ngạt sao?

Kể cả có muốn đốt cũng không thể dùng xăng, Thái Dương Chân Hỏa của Vương Diệp chẳng phải tốt hơn sao?

Sau đó, Vương Diệp tát thẳng một cái vào mặt giáo sư Tôn.

Trong nháy mắt, thùng xăng lại được Vương Diệp thu về không gian hệ thống.

“Gặp chuyện đừng hoảng, trước tiên xem rốt cuộc là tình hình thế nào đã.

Suốt ngày chỉ biết giết người phóng hỏa, thế không tốt đâu.” Vương Diệp thong thả nói.

Giáo sư Tôn chỉ vào ngọn nến ở góc đông nam đang lay lắt, có thể tắt bất cứ lúc nào, nói: “Cậu xem, Quỷ xuy đăng, thi biến rồi, không đốt là không kịp đâu.” Vương Diệp không thèm để ý đến giáo sư Tôn.

Hắn nhất định phải tận mắt xem bên trong chiếc quan quách hoàng kim này rốt cuộc là chuyện gì thì mới chịu ra tay.

Sau đó, Vương Diệp đi đến trước quan tài, vươn tay ra, "loảng xoảng" một tiếng, trực tiếp mở tung hai cánh cửa quan tài.

Khoảnh khắc quan tài được mở ra, một tiếng móng tay cào vào kim loại chói tai truyền ra từ bên trong.

Cùng lúc đó, trên vách tường xung quanh mộ thất cũng bắt đầu rỉ ra chất lỏng màu đỏ.

Ngọn lửa nến đặt ở góc đông nam vốn chỉ lớn bằng hạt đậu nành, giờ đây leo lét vài cái rồi tắt ngấm.

Mộ thất không chìm vào bóng tối, vẫn còn ánh sáng từ đèn pin.

Ánh lục trên ngọn nến đã biến mất, toàn bộ vách mộ thất hiện ra màu đỏ như máu.

Trước đó, mọi người đã đọc nhật ký của Phong Sư Cổ trong Quan Sơn Tàng Cổ Lâu, trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 có ghi chép rõ ràng: Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn.

Chương 528

Vì vậy, trong lòng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và giáo sư Tôn đều có một nỗi ám ảnh.

Mỗi khi thấy thứ gì đó đỏ lòm, họ lại liên tưởng ngay đến "Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn".

Giáo sư Tôn lúc này lắp ba lắp bắp nói, "thi tiên" sắp ra rồi.

Vương Diệp nghe mà bực bội, hung hăng nói một câu: “Nếu thi tiên thật sự ra ngoài, tôi sẽ chém thẳng thành hai đoạn.” Nói xong, hắn rút Toái Tinh Kiếm ra, chém mạnh một nhát xuống đất.

Vương Diệp ra tay mang theo oán khí, sát khí của Toái Tinh Kiếm trực tiếp chém tảng đá hoa cương trên mặt đất ra một vết sâu hơn một thước.

Mũi kiếm thậm chí còn chưa chạm đất, hoàn toàn là do kiếm khí.

Thấy cảnh tượng trước mắt, giáo sư Tôn sợ đến ngây người.

Lúc này ông ta mới nhớ lại những điều thần kỳ của Vương Diệp trên đường đi, cũng như nỗi sợ hãi bị Vương Diệp chi phối.

Kể cả trên đời này thật sự có thi tiên, cũng chưa chắc đã là đối thủ của Vương Diệp.

Giáo sư Tôn lấy lại được một chút tỉnh táo, lúc này mới rụt rè giơ tay lên nói.

Những khí huyết này rất có thể là huyết thực do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tỏa ra.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bây giờ đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Từ trong khe đá đã xâm nhập vào Quan Tài Sơn của Địa Tiên

Thôn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể nghiền nát toàn bộ Bàn Cổ Mạch.

Đến lúc đó, dù là Đại La Thần Tiên thật sự cũng khó mà thoát thân.

Vừa rồi Quỷ xuy đăng, rất có thể là hiệu quả do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp gây ra.

Thời gian không còn nhiều, mọi người phải nhanh lên.

Vương Diệp nghe vậy thấy còn giống tiếng người.

Hắn không để ý đến giáo sư Tôn nữa, quay lại nhìn vào trong quan tài.

Sau khi mở hai cánh cửa trên cùng, bên trong còn có một lớp giống như ngăn kéo có thể kéo ra, là một cửa sổ lưới rỗng.

Vương Diệp khẽ nhếch mép, thầm nghĩ làm cũng đủ bộ thật.

Dứt khoát vươn tay, kéo luôn cả cửa sổ lưới bên trong ra.

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp kéo mở cánh cửa sổ hoàng kim, liền thấy bên trong quan tài "vụt" một tiếng, một bóng người cao lớn ngồi bật dậy.

Vương Diệp cũng cảm thấy hoa mắt.

Một luồng thanh quang bốc lên từ trong quan tài hoàng kim.

Kẻ ngồi dậy là một thi thể cao lớn vô cùng.

Vương Diệp nhìn thoáng qua, gã này tính cả đầu thì phải cao hơn hai mét.

E là phải bằng chiều cao của Diêu Lão Bản.

Hơn nữa thể trạng cực kỳ cường tráng, không thua kém gì O'Neal, chỉ nhìn hình thể thôi cũng phải khởi điểm ba trăm cân.

Trên người khoác một bộ kim lũ ngọc y.

Loại y phục này là liệm phục được hoàng gia mặc khi hạ táng vào thời Tần Hán, đặc biệt là thời Hán, còn được gọi là "ngọc hạp".

Thường chỉ những người có tước vị Vương trở lên mới được mặc.

Cấp thấp hơn chỉ có thể dùng ngân lũ ngọc y, đồng lũ ngọc y.

Hai bộ kim lũ ngọc y nổi tiếng nhất trong nước, một bộ được khai quật từ lăng mộ nhà Hán ở Mãn Thành, là của vợ chồng Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, cũng chính là tổ tiên của Lưu Bị.

Hai bộ kim lũ ngọc y này được bảo quản rất hoàn chỉnh, cấp bậc cũng rất cao.

Vì sợi vàng không dễ bị ăn mòn, nên sau mấy nghìn năm, kim lũ ngọc y vẫn có thể được phục chế nguyên vẹn.

Một bộ khác là kim lũ ngọc y được khai quật từ lăng mộ Nam Việt Vương.

Nam Việt Vương này có hơi hướng là một nước chư hầu.

Là hậu duệ của Triệu Đà, lúc đó chỉ thần phục nhà Hán chứ không trực tiếp thiết lập quận huyện, chấp nhận sự thống trị của nhà Hán, vẫn giữ được một mức độ độc lập nhất định.

Kim lũ ngọc y của Nam Việt Vương cũng được bảo tồn khá hoàn chỉnh.

Điều khá mỉa mai là, thi thể bên trong kim lũ ngọc y đã mục nát gần hết, chỉ còn lại vài chiếc răng và một ít xương vụn.

Thi thể trước mắt mặc kim lũ ngọc y, toàn thân được bọc kín mít.

Phản ứng đầu tiên của Vương Diệp là, gã này tuyệt đối không phải Phong Sư Cổ!

Mặc dù trong các bức họa như 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》, Phong Sư Cổ trông có vẻ cao lớn hơn người thường, nhưng đó là do đặc tính của tranh vẽ nhân vật cổ đại, không phải tả thực.

Vương Diệp đã thấy một số vật dụng hàng ngày của Phong Sư Cổ trong Quan Sơn Tàng Cổ Lâu, bao gồm vũ khí bảo kiếm, văn phòng tứ bảo.

Thậm chí còn có cả quan bào của Quan Sơn Thái Bảo.

Từ những thứ này có thể thấy, hình thể của Phong Sư Cổ dù cao lớn cũng chỉ là cao lớn trong phạm vi người thường, tức là kiểu mét tám thường thấy.

Nhưng gã trước mắt cao ít nhất hai mét hai, cao hơn Vương Bàn Tử to con đến hai cái đầu.

Thật là vô lý.

Thứ này vừa ngồi dậy, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ở bên ngoài đều hét lên một tiếng "Cẩn thận".

Sau đó Vương Diệp nghe thấy tiếng nỏ tiễn xé gió.

Không gian mộ thất chật hẹp, Hồ Bát Nhất không tự tin lắm vào tài bắn súng của mình, nên không dùng súng tiểu liên Thompson, mà chọn nỏ liên châu.

Vương Bàn Tử cũng hét lớn một tiếng: “Biểu đệ, lùi lại!”, rồi giơ súng tiểu liên lên, chỉ cần Vương Diệp lùi lại một bước, tiếng gầm của "Chicago Typewriter" sẽ vang dội trong mộ thất.

Nhưng Vương Diệp không lùi.

Hắn giơ Toái Tinh Kiếm trong tay lên, chĩa thẳng vào đầu thi thể đang ngồi dậy.

Khi mũi kiếm và đầu chạm vào nhau, lại phát ra một tiếng "keng".

Đây là âm thanh của kim loại va vào kim loại, tuyệt đối không phải tiếng kiếm chém vào đầu.

Phiến ngọc trên đầu thi thể lập tức bị Toái Tinh Kiếm đập vỡ.

Sau đó, bên trong lộ ra một cái đầu to tướng.

Đèn pin của mấy người cùng chiếu về phía quan tài.

Nhất thời, trên cái đầu to này ánh vàng lấp lánh, phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Lại là một cái đầu làm bằng vàng ròng.

Vương Diệp cúi đầu, phát hiện trên người thi thể này cắm không ít mũi tên nỏ.

Ở khoảng cách gần như vậy, giáp phiến căn bản không thể chống đỡ được nỏ liên châu do Tiêu Khí Lý chế tạo.

Không ít mũi tên đã xuyên qua khe hở của kim lũ ngọc y, cắm vào trong thi thể.

Từ gốc những mũi tên này, giữa các khe hở của kim lũ ngọc y, máu đen đang phụt ra xì xì.

Khá lắm, đầu vàng, thân thối.

Mùi hôi thối ngút trời, đâm một phát còn chảy máu.

Vương Diệp lập tức nhận ra đây là ai.

“Đây là Vu Lăng Di Sơn Vương!

Cũng chính là thi thể của Ô Dương Vương!” Vương Diệp nói một tiếng rồi từ từ lùi lại.

Chỉ thấy sau khi thi thể trong quan tài ngồi dậy, hai tay cũng từ từ giơ lên, lộ ra một đôi tay có móng vuốt đen sì, cứng rắn.

Vương Diệp vung kiếm lên rồi chém xuống, hai bàn tay với những móng vuốt dài hơn một thước lập tức bị Toái Tinh Kiếm chém đứt.

Tiếng "loảng xoảng" vang lên, những móng tay này rơi xuống đất, lại phát ra âm thanh như kim loại va vào đá.

Vương Diệp hơi lùi lại một bước.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đều kinh ngạc đến ngây người.

Mấy người họ đều đã xem 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》, trong đó Phong Sư Cổ đã gặp Vu Lăng Di Sơn Vương, và dùng bảo kiếm phân thây hắn ta.

Hơn nữa, theo nhật ký mà gã này viết sau này, tức là 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》, Phong Sư Cổ đã mang thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương ra ngoài trong một chiếc rương đồng.

Và sau này còn dùng các mảnh thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương để luyện đan.

Đương nhiên, cuối cùng đã thất bại, đan dược luyện ra không giúp Phong Sư Cổ trường sinh bất lão.

Nhưng quá trình chắc chắn là như vậy, mọi người không thể nhớ nhầm.

Chương 529

"Biểu đệ, cậu nhìn rõ chưa?

Thật sự là Vu Lăng Di Sơn Vương sao?

Gã này không phải đã bị Phong Sư Cổ ăn rồi à?" Cách hiểu của Vương Bàn Tử rất đơn giản và thô bạo.

Vương Diệp khẽ nhếch mép.

Thầm nghĩ tôi cũng không quen biết Vu Lăng Di Sơn Vương, nhưng cái đầu vàng này, bộ kim lũ ngọc y này, cái tật xấu mấy nghìn năm không cắt móng tay này, trông giống hệt Vu Lăng Di Sơn Vương.

Lại nhìn bàn tay của Vu Lăng Di Sơn Vương, ở khuỷu tay lại có thể thấy vết tích từng bị gãy, còn có vết khâu bằng chỉ tơ thô.

Vương Diệp nhìn mà tê cả da đầu.

"Thứ này được khâu lại từ thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương." Vương Diệp hét lên một tiếng.

Điều này đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn.

Shirley Dương khá hơn một chút, dù sao cũng được giáo dục chính quy, lại đọc qua không ít tác phẩm nổi tiếng, từng nghe qua "Frankenstein" của Mary Shelley, nên miễn cưỡng có thể hiểu được.

Nhưng khi một con quái vật được khâu lại từ các mảnh thi thể lại có thể cử động, bên trong còn có máu đen, thì quá kinh dị và kỳ lạ rồi.

Ngay cả Vương Diệp cũng có chút kỳ quái.

Nguyên nhân rất đơn giản, các loại dị thú tà linh Vương Diệp cũng đã thấy không ít.

Cũng đã giết không ít.

Thậm chí cả âm hồn linh thể, tức là lệ quỷ theo nghĩa truyền thống, Vương Diệp cũng đã từng chứng kiến, thuận tiện cũng giết không ít.

Nhưng con quái vật được khâu lại từ thi thể trước mắt này, lại có thể cử động, còn có thể chảy máu, thật sự rất kỳ lạ.

Vương Diệp đứng khá gần, có thể nhìn rất rõ, dưới lớp kim lũ ngọc y, khí thối rữa màu đen đang không ngừng bốc ra.

Thi thể bên trong lớn như vậy, rất có thể là vì các mảnh thi thể đã thối rữa phình to lên.

Vương Diệp cũng đã từng nghe nói về "cự nhân quan".

Sau khi chết, thi thể sẽ trải qua giai đoạn này, phình to lên vượt xa hình thể người thường.

Đó là vì máu thịt trong cơ thể thối rữa, sinh ra một lượng lớn khí, thổi phồng cả người lên như một quả bóng bay.

Nếu thối rữa thêm nữa, sẽ nổ ngay tại chỗ, sau khi vỡ ra, khí thối sẽ thoát ra, máu mủ chảy hết, bắt đầu quá trình hóa thành xương trắng.

Nhưng thi thể này vẫn có chút kỳ quái.

Vết khâu trên người dường như quá thô thiển.

Phong Sư Cổ là người thế nào?

Một kẻ có chút điên loạn hoặc mang khí chất của một kẻ tâm thần.

Loại người này thường đặc biệt khó tính, vô cùng kén chọn, phần lớn là người theo chủ nghĩa hoàn hảo.

Một người mà nếu đường kim may vá không ngay ngắn là có thể tháo ra hết để may lại từ đầu.

Sao đến lúc khâu thi thể, lại làm việc thô thiển, tay nghề kém cỏi như vậy?

Chuyện này không đúng, rất không đúng.

Vương Diệp nhất thời cũng không nghĩ ra được lời giải thích nào tốt hơn.

Đối với những thứ khó nghĩ thông, không dễ giải thích, phong cách của Vương Diệp trước nay đều là tạm thời không nghĩ đến, cứ làm là được.

Đối mặt với thi thể thối rữa đang phình to trước mắt, Vương Diệp quyết định cho nó nếm thử uy lực của Thái Dương Chân Hỏa.

“Mọi người ra phía cửa mộ đạo đi, tôi sắp phóng hỏa!” Vương Diệp khá là chu đáo, còn hét lên báo trước một tiếng.

Không còn cách nào khác, mộ thất quá kín.

Nếu Vương Diệp tùy tiện phóng hỏa, lỡ như bên trong còn có vật dễ cháy nào đó, đặc biệt là khí do thi thể thối rữa cao độ sinh ra, cũng là chất dễ cháy.

Nếu thật sự gây ra một vụ nổ bùng, thì đúng là trò đùa lớn rồi.

Đến lúc đó ngạt thở chưa chắc, nhưng ước chừng không ai muốn ở cùng một cái xác thối lúc nào cũng có thể nổ tung thành thịt nát văng khắp nơi.

Đợi đến khi Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và Yêu Muội Nhi đều đã đến vị trí an toàn, Vương Diệp lập tức vươn tay, nhắm vào thi thể thối trong quan quách hoàng kim, phóng ra Thái Dương Chân Hỏa.

Một luồng ánh sáng màu vàng đỏ bốc lên từ trong quan quách.

Máu đen trên người thi thể thối lập tức bị hong khô.

Nhiệt độ ngọn lửa cực cao.

Mặc dù các phiến giáp ngọc trên kim lũ ngọc y vẫn chưa bị đốt hỏng, nhưng những sợi chỉ vàng nối các phiến giáp ngọc lại không chịu nổi sức nóng của Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp tan chảy thành vàng lỏng.

Sau đó, một tiếng "loảng xoảng" vang lên.

Toàn bộ kim lũ ngọc y ngay lập tức rã ra, biến thành những phiến giáp ngọc phủ đầy đáy quan tài.

Thi thể bên trong cũng lộ ra hoàn toàn.

Trên cái đầu vàng to tướng đó ánh vàng lấp lánh.

Gương mặt hung tợn vô cùng cũng bị Thái Dương Chân Hỏa đốt đến biến dạng, còn lộ ra một luồng huyết quang, cũng không biết là bị đốt đỏ, hay là máu trong thi thể bị ép ra.

Đồng thời, các vị trí khâu lại trên toàn bộ thi thể thối, tức là nơi các mảnh thi thể nối liền, bắt đầu phát ra tiếng nứt vỡ lách tách.

Thi thể bắt đầu phình to.

Vương Diệp trong lòng căng thẳng.

Chết tiệt, thứ này sắp nổ.

Vương Diệp thì không sợ, kể cả thi thể Vu Lăng Di Sơn Vương thật sự nổ, cũng không làm hắn bị thương.

Nhưng Vương Diệp thấy ghê tởm, thứ này quá kinh khủng.

Hắn vội vàng dừng Thái Dương Chân Hỏa, lùi lại hai bước.

Nhưng vẫn không kịp.

Bên trong quan quách hoàng kim phát ra một tiếng "bụp" trầm đục.

Thi thể thật sự đã nổ tung.

Nhưng Vương Diệp lập tức nhận ra, cái xác thối đó không nổ thành thịt nát văng khắp nơi, mà là các chỗ khâu lại bị nổ tung ra.

Vương Diệp trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, lập tức lao đến trước quan quách hoàng kim.

Lúc này trong quan quách, thi thể Vu Lăng Di Sơn Vương vốn có đã hoàn toàn tứ phân ngũ liệt, lại biến trở lại thành các mảnh thi thể.

Nhưng bên trong thi thể Vu Lăng Di Sơn Vương lại rỗng tuếch, hoàn toàn không có ngũ tạng lục phủ, tim gan tỳ phế thận, thậm chí cả máu thịt và một số xương cốt bên trong cũng đã bị lấy đi.

Mà thay vào đó, lúc này trong thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương lại xuất hiện một cỗ thi thể khác.

Thi thể này là của một người đàn ông trung niên, trông vẫn gần như lúc còn sống.

Tóc, râu, lông mày đều đã hơi hoa râm, nhưng lại vô cùng gọn gàng, rõ ràng đã được chải chuốt cẩn thận khi hạ táng, đến nỗi lớp thi thể bên ngoài nổ tung mà tóc cũng không hề rối.

Ngũ quan tướng mạo lại có vài phần anh tuấn tiêu sái, chỉ là tuổi tác đã lớn, nhiều nhất cũng chỉ được coi là một ông chú đẹp trai.

Trên đầu còn đội một chiếc ngọc quan búi tóc, trên người mặc một bộ La Thiên Thất Tinh Táo Bào.

Tay cầm một cây phất trần cán ngọc bích đuôi hươu trắng.

Thoáng nhìn qua, lại có vài phần cảm giác tiên khí phiêu diêu.

Tiếc là người nằm trong quan tài, trước đó lại bị bao bọc trong thi thể thối, trên mặt bao phủ một lớp tử khí màu xám tro không thể nào tan đi được.

Tống tử?

Thần tiên?

Phong Sư Cổ!

Vương Diệp thật sự tê cả da đầu.

Gã này lại chôn cất chính mình bên trong thi thể của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Tạo ra một bộ nhục quan!

Mẹ nó, đây là cái kiểu suy nghĩ gì vậy?

Rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Kẻ thần kinh cũng không đoán được suy nghĩ của Phong Sư Cổ.

Đúng lúc này, giáo sư Tôn vẫn chưa lùi ra, đột nhiên run rẩy ngồi bệt xuống đất, chỉ vào người trong quan tài hét lớn.

"Là Phong Sư Cổ, là Phong Sư Cổ, Địa Tiên chưa chết, Địa Tiên đã trở lại!" Vương Diệp đá thẳng một cước qua.

Chương 530

Ồn ào quá, ảnh hưởng đến phán đoán của Vương Diệp.

Nói thật, bây giờ Vương Diệp cũng có chút mông lung.

Thái Dương Chân Hỏa cơ mà.

Chẳng phải là lửa củi tầm thường, cũng không phải lửa do xăng tạo ra.

Thứ này chuyên dùng để luyện chế pháp bảo.

Những thứ như kim loại cũng có thể đốt chảy trực tiếp.

Không chỉ là vấn đề nhiệt độ, mà còn mang theo khí tức chí cương chí dương của thế gian.

Đối phó với âm tà thì trăm phát trăm trúng.

Đừng nói là bị đốt trực tiếp.

Rất nhiều âm tà chỉ cần nhìn thấy ánh sáng của Thái Dương Chân Hỏa, bị Thái Dương Chân Hỏa chiếu vào mắt, cũng có thể lập tức hồn bay phách tán.

Thi thể Vu Lăng Di Sơn Vương đã tồn tại mấy nghìn năm, đến mức "cự nhân quan" mà vẫn chưa hoàn toàn thối rữa.

Điều đó cho thấy thứ này đã thành tinh.

Dưới tác dụng của Thái Dương Chân Hỏa, nó vẫn bị thiêu hủy hoàn toàn, hóa thành một đống thịt thối, đã cháy khét thành tro.

Nhưng Địa Tiên Phong Sư Cổ bên trong nhục quan làm từ thi thể Vu Lăng Di Sơn Vương lại không hề hấn gì?

Kiểu tóc không hề rối?

Mẹ nó, thật là vô lý hết sức!

Trên đời này có thần tiên sao?

Vương Diệp nghĩ đến đây, tâm trí lập tức bình tĩnh trở lại, trí thông minh lại chiếm thế thượng phong.

Thế giới này có thần tiên không?

Cái thế giới tuyến này thật sự có thần tiên.

Cổ Thần, tuy đến từ một không gian khác, nhưng sức mạnh của không chỉ một Cổ Thần đã lan đến thế giới này.

Hơn nữa, ngay tại sâu dưới lòng đất của Bàn Cổ Mạch Quan Tài Sơn này, chính là có sức mạnh của Cổ Thần.

Suốt chặng đường, Vương Diệp đã đề phòng rất lâu.

Đối với Vương Diệp, Địa Tiên Phong Sư Cổ, thậm chí cả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cố nhiên lợi hại.

Nhưng hắn vẫn có thể tự tin chiến thắng, thậm chí là dung hợp.

Nhưng Cổ Thần ở đây thì chưa chắc.

Thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ không sợ Thái Dương Chân Hỏa của Vương Diệp, chắc chắn không phải do Địa Tiên Phong Sư Cổ thật sự tu luyện thành tiên.

Nói cho cùng, kể cả có thành tiên thì Vương Diệp cũng không sợ.

Mà là do Địa Tiên Phong Sư Cổ chắc chắn trước khi chết, lúc hạ táng, đã nhận được và lợi dụng sức mạnh của Cổ Thần nơi đây.

Cũng chính là Viêm Quỷ ở sâu dưới lòng đất của Bàn Cổ Mạch, là Cổ Thần bị mộ Vu Hàm trấn áp.

Vương Diệp nghĩ đến đây, khí tức hung hãn trong lòng lại dâng trào.

Đồ ranh con, mày nghĩ có sức mạnh Cổ Thần là tao không trị được mày à?

Vương Diệp không chút khách khí giơ Toái Tinh Kiếm trong tay lên, định chém thẳng thi thể Địa Tiên Phong Sư Cổ thành tám mảnh.

Lại dùng Nãi Cùng Thần Băng đóng băng, rồi dùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt xong thì dùng Hồng Liên Hỏa đốt, Hồng Liên Hỏa đốt xong thì dùng Thái Dương Chân Hỏa đốt, Thái Dương Chân Hỏa đốt xong thì dùng Nam Hải Long Hỏa đốt, đốt hết tất cả mà vẫn không tan thì tiếp tục dùng Toái Tinh Kiếm chém thành mười vạn tám nghìn mảnh!

Phanh thây vạn đoạn!

Toái Tinh Kiếm của Vương Diệp vừa giơ lên, đang định chém xuống, đột nhiên thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ một giây trước còn giữ dáng vẻ tiên phong đạo cốt, giây tiếp theo đột nhiên mở trừng mắt.

Hai mắt bắn ra một luồng ánh sáng quỷ dị.

Sau đó là một tiếng nổ lớn "ầm ầm".

Toàn bộ cổ mộ, thậm chí cả Linh Tinh Điện và Địa Tiên Thôn, Quan Tài Sơn phía trên, đều rung chuyển dữ dội.

Mặt đất nơi đặt quan quách hoàng kim đột nhiên nứt ra.

Quan quách hoàng kim mang theo thi thể Địa Tiên Phong Sư Cổ, rơi thẳng xuống khe nứt.

Vương Diệp hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt chạy đi đâu!” Hắn định nhảy xuống khe nứt.

Trừ ác phải trừ tận gốc, Địa Tiên Phong Sư Cổ đã hiện thân, Vương Diệp nhất định phải biến thứ này thành tro mới có thể yên tâm.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị nhảy vào khe nứt, Vương Diệp thấy địa hỏa phun ra từ bên dưới.

Đồng thời, trong khe nứt xuất hiện từng bụi, từng bụi gai kim loại sắc bén, cứng rắn, tà ác vô cùng, như bụi gai, như cây san hô.

Hơn nữa, những gai kim loại này còn không ngừng di chuyển, không ngừng mọc dài ra.

Càng ngày càng nhiều, dày đặc, không ngừng nới rộng khe nứt, phảng phất như đang xé nát đại địa, xé toạc tầng nham thạch.

Những gai kim loại này mọc cực nhanh, giống như những xúc tu khổng lồ của một loài động vật nào đó, đột nhiên có thể mọc ra những chiếc gai dài vài thước.

Đá và gạch mộ trên mặt đất không ngừng rơi xuống khe nứt.

Những viên đá và gạch mộ này gần như trong nháy mắt, đã bị vô số gai kim loại đâm nát thành tro bụi.

Nhìn từ xa, thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng bị không ít gai nhọn đâm xuyên, thậm chí có một cây gai đâm thẳng từ sau gáy xuyên qua đầu Phong Sư Cổ, lòi ra từ trán.

Cùng với đôi mắt đang mở trừng trừng của Phong Sư Cổ, trông có vẻ hơi giống chết không nhắm mắt.

Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó, chuyện này là sao?

Lẽ nào thi thể Phong Sư Cổ sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nghiền nát?

Vụ này là sao đây?

Kẻ địch tự tiêu diệt lẫn nhau?

Không đúng.

Dựa theo mức độ nguy hiểm và khốn nạn của thế giới tuyến này mà suy đoán, thực lực của Địa Tiên Phong Sư Cổ chỉ có tăng chứ không giảm.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng vậy.

Hơn nữa, hai thứ này không thể nào tự tiêu diệt lẫn nhau.

Vương Diệp nhíu chặt mày.

Đột nhiên nhớ lại truyền thuyết về Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Tương truyền Cửu Tử Kinh Lăng Giáp được chế tạo từ đồ đồng của thời Hạ, Thương, Chu, tức là thời Tam Đại.

Đồ đồng thời Tam Đại, bây giờ cái nào cũng là quốc bảo.

Vì vậy ở những nơi buôn bán đồ cổ như Phan Gia Viên, Lưu Ly Hán, nhiều người không muốn làm đồ đồng.

Không phải thứ này không đáng tiền, mà là rủi ro quá lớn.

Đôi khi lấy được một cái đỉnh, không chừng lại là văn vật cấp một, những ngày tháng tươi đẹp sau này có lẽ sẽ rất dài.

Những thứ này dù đặt ở thời Minh của Phong Sư Cổ, cũng là bảo vật đỉnh cấp, thuộc loại mà hoàng gia cũng vô cùng yêu thích.

Cạm bẫy và cơ quan lớn nhất mà Phong Sư Cổ chế tạo ở Quan Tài Sơn chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này.

Tương truyền là phải giết chết nô lệ trong đồ đồng, lợi dụng oán linh và sự thống khổ của nô lệ, có chút giống với ý nghĩa của đằng thuật của Hiến Vương.

Dùng thống khổ để chuyển hóa thành những sức mạnh quỷ dị

khác.

Sau đó còn cần một loại rễ cây gọi là "Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo".

Thứ này nghe tên đã biết không phải là đồ thường thấy, toát ra một mùi vị tiên hiệp.

Cửu Tử Hoàn Hồn Thảo được trồng trong đồ đồng, dùng oán hồn, đá vụn, máu thịt, bùn đất và bùn nước từ U Minh Hoàng Tuyền để tưới.

Cuối cùng chôn ở gần lăng tẩm nơi bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Sau một thời gian rất dài, mới có thể hình thành nên loại sinh vật quỷ dị có thể hút máu, hấp thu âm khí dưới lòng đất.

Cũng không biết nên coi là thực vật, động vật hay là nấm.

Tốc độ sinh trưởng của thứ này không chậm, rất nhanh có thể mọc lan ra khắp các ngọn núi lớn xung quanh lăng tẩm.

Chỉ cần có người đào mộ ở đây, đào đất, khoan vào mộ đạo, là chết chắc.

Chương 531

Chữ "Kinh" trong Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chính là nói chỉ cần bị kích thích từ bên ngoài, như các hoạt động trộm mộ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ bị kích hoạt, bắt đầu điên cuồng mọc về phía mộ đạo.

Kẻ trộm mộ lúc đào mộ đạo vào thì không sao, lúc quay về sẽ phát hiện ra không thể ra ngoài được nữa.

Tất cả đường lui đều sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bịt kín, cuối cùng chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng cho Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bị hút cạn máu thịt biến thành xương khô bùn đất.

Nhưng, Vương Diệp đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Phong Sư Cổ thật sự không biết mộ thất của mình cũng có khả năng bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây sao?

Cứ thế để mặc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đâm xuyên thi thể mình hút cạn?

Hay là tất cả những điều này đều do chính Phong Sư Cổ cố ý sắp đặt?

Vương Diệp thấy thi thể của Phong Sư Cổ dưới sự bao vây của những gai máu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, không hề bị hút cạn.

Mặc dù đã có rất nhiều gai máu đâm vào cơ thể Phong Sư Cổ, nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng thi thể.

Rất nhanh, khe nứt dưới lòng đất đã bị vô số gai máu nhấn chìm.

Dày đặc đến mức không thấy được điểm cuối.

Vương Diệp nhớ rất rõ, trong thế giới tuyến ban đầu, thi thể của Phong Sư Cổ đã bị hút cạn.

Hình như còn bò ra một con quỷ đen sì giống như thi tiên bên ngoài.

Nhưng trong thế giới tuyến này, Vương Diệp lại không hề thấy.

Thậm chí Vương Diệp còn có cảm giác, Phong Sư Cổ dường như đang dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!

Mẹ nó, thật là vô lý.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vốn là một loại cơ quan tự động, bất kể là thực vật hay động vật, đều không có ý thức chủ động.

Uy lực vô cùng, nhưng không thông minh lắm.

Nếu Phong Sư Cổ dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, thì quá kinh khủng.

Thứ này sẽ biến thành một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời có ý thức điên loạn như một kẻ thần kinh và trí tuệ của một thiên tài.

Vậy thì thảm rồi.

Vương Diệp chẳng màng đến thứ khác, hét lên một tiếng: “Mọi người mau đi!” Dù thế nào, Vương Diệp cũng phải đưa Yêu Muội Nhi ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cùng Vương Diệp vào sinh ra tử bấy lâu, Vương Diệp vẫn có lòng tin vào ba người họ.

Có thể sẽ chật vật một chút, thậm chí sẽ bị thương, nhưng ba người chắc chắn có thể ra ngoài.

Nhưng giáo sư Tôn và Yêu Muội Nhi thì chưa chắc.

Vương Diệp lập tức lao ra ngoài.

Nhưng trận động đất dữ dội đột nhiên lại dịu đi.

Vương Diệp ra ngoài xem, thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và Yêu Muội Nhi đều an toàn, còn đang đợi mình, lúc này mới yên tâm phần nào.

Trận động đất vừa rồi đã trực tiếp chấn tung các nhĩ thất bồi táng xung quanh mộ thất của Phong Sư Cổ.

Bên trong lóe lên ánh sáng châu báu.

Quả nhiên, những thứ quý giá nhất mà Phong Sư Cổ thu thập, vẫn được ông ta mang theo chôn cất bên cạnh mộ thất của mình.

Con người dù ở thời điểm nào, cũng vẫn có lòng tư, có tham dục, cho dù là người tu tiên.

Vương Diệp liếc nhìn vào bên trong, đủ loại kỳ trân dị bảo, vàng bạc đá quý.

Xen lẫn hình như còn có hài cốt của một số kỳ trân dị thú.

Tầm nhìn của Phong Sư Cổ cực cao, những minh khí có thể được ông ta cất giữ trong nhĩ thất bồi táng, đều là tinh phẩm trong tinh phẩm được ông ta chọn ra sau khi khai quật từ các đại mộ khác.

Cùng là vàng, một thỏi vàng và một chiếc cửu long quan bằng vàng, giá trị hoàn toàn khác nhau.

Cái trước chỉ đáng một số tiền, cái sau gần như là vô giá chi bảo, nếu thật sự bán đi, vào những năm đó cũng phải từ tám con số trở lên, hướng thẳng đến chín con số.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không đi một chuyến tay không.

Kỳ trân dị bảo trong nhĩ thất bồi táng của Phong Sư Cổ, gần như trong nháy mắt, đã bị Vương Diệp chuyển hết vào không gian hệ thống.

Vào không gian hệ thống mới là nơi tốt nhất cho chúng.

Bên cạnh còn có một nhĩ thất bồi táng khác, nhưng không bị trận động đất vừa rồi chấn mở, chỉ lộ ra một khe nứt nhỏ.

Vương Bàn Tử nhìn vào bên trong, nước miếng chảy ròng ròng, nhưng cũng không có cách nào.

Vương Diệp bước lên, vung Toái Tinh Kiếm trong tay chém một nhát.

Sau đó liền thấy khe nứt trên đá lập tức lớn ra.

Vương Diệp tiếp đó đá một cước, vảy của Long Thần Khải trên người cũng mơ hồ hiện ra.

Vương Diệp cũng đã sốt ruột.

Thời gian cấp bách, nếu không lấy những bảo bối này ra, thì thật lãng phí.

Đến lúc sau cũng chẳng còn quan tâm đến kinh thế hãi tục hay không nữa, trực tiếp thi triển kỹ năng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn Nham Thạch Xuyên Hành, đi vào sau cánh cửa đá.

Ánh mắt Vương Bàn Tử trở nên phức tạp.

Mẹ nó, đây là gian lận mà.

Vương Diệp nhanh chóng lục soát một lượt trong nhĩ thất.

Chỉ riêng bảo vật trong hai nhĩ thất, nếu đưa đến công ty đấu giá của Minh thúc Lôi Hiển Minh, ở Hương Cảng thao tác một phen, Vương Diệp trực tiếp trở thành tỷ phú, lại còn là tỷ phú đô la Mỹ của thập niên tám mươi.

Đợi đến khi kho báu trong nhĩ thất bị Vương Diệp vơ vét sạch sẽ, hắn mới chỉ tay về phía sau bức tường mộ đối diện.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương mới phát hiện ra, bức tường mộ đối diện đã sụp đổ trong trận động đất vừa rồi.

Sau khi sụp đổ, phía sau bức tường lại lộ ra một cầu thang đá chật hẹp.

Không nhìn thấy điểm cuối, cũng không biết dẫn đến nơi nào.

Trong Linh Tinh Điện có rất nhiều mộ thất hình lục giác như vậy, khoảng cách giữa chúng rất gần.

Nhiều khi chỉ cách nhau một bức tường đá.

Rối rắm phức tạp, thậm chí còn thông với nhau.

Nhất thời cũng không phán đoán được con đường thang đá này rốt cuộc dẫn đến đâu.

Nhưng bây giờ mọi người đều đang ở nơi sâu nhất trong núi.

Vương Diệp muốn đưa những người khác ra ngoài, chỉ có thể cố gắng đi ra ngoài hết sức có thể.

Bây giờ thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ đã chìm vào khe nứt, những người khác đã không thể xử lý được.

Dù sao cũng đã cố gắng hết sức, phần còn lại chỉ có thể giao cho ý trời.

Mấy người thấy Vương Diệp chỉ lên phía trên cầu thang, lập tức hiểu ra.

Bây giờ cũng coi như là hoảng không chọn đường, bắt đầu liều mạng đi lên theo cầu thang.

Trong bóng tối, cầu thang dốc đứng vô cùng, lại còn thỉnh thoảng rẽ ngoặt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Yêu Muội Nhi gần như là bị Vương Diệp xách đi.

Còn giáo sư Tôn, Vương Diệp hoàn toàn không quan tâm.

Không ngờ giáo sư Tôn lại có thể tự mình kiên trì, không bị tụt lại phía sau.

Đi trên cầu thang chật hẹp này khoảng hơn nửa giờ, cũng không biết đã leo cao bao nhiêu, cuối cùng cũng thấy được điểm cuối của cầu thang ở phía trước.

Đi đến cuối bậc thang, mọi người đều sững sờ.

Nơi này vậy mà đã từng đến rồi.

Chính là ngôi mộ cổ thời Xuân Thu Chiến Quốc bên dưới Quan Sơn Tàng Cổ Lâu.

Trên lối đi bậc thang này còn có một phần hầm tối bên dưới ngôi mộ cổ, tất cả đều được khắc phù chú kinh văn.

Hơn nữa, nhiều nơi còn chôn Đoạn Trùng Dược, tương đương với việc bố trí rất nhiều tầng Đoạn Trùng Đạo.

Vì vậy, bọ quan tài không có cách nào đi thẳng từ mật đạo này xuống Linh Tinh Điện bên dưới.

Mật đạo này rõ ràng là do Phong Sư Cổ đào.

Là để một mình gã có thể đi từ Quan Sơn Tàng Cổ Lâu trong dinh thự nhà họ Phong ở làng Địa Tiên đến mật đạo của Linh Tinh Điện.

Gã xây mật đạo này để làm gì?

Chương 532

Điểm cuối của mật đạo này hẳn là mộ thất của chính gã.

Sở thích này thật sự độc đáo, thỉnh thoảng hứng lên lại vào mộ thất của mình tham quan một chút, trải nghiệm một chút, tưởng tượng một chút sao?

Lối đi bậc thang chật hẹp đó vẫn chưa kết thúc, đến chỗ ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc thì thực ra lại xuất hiện một ngã rẽ.

Ngoài lối đi lên ngôi mộ cổ, còn có một ngã rẽ chật hẹp hơn, thông đến một khu vực sâu thẳm chưa biết.

Vương Diệp nghĩ ngợi, nếu quay lại thì làng Địa Tiên ở trên có lẽ đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây rồi.

Con đường nhỏ này, có lẽ vẫn còn cách để ra ngoài trực tiếp.

Quỷ mới biết Phong Sư Cổ có chừa cho mình một đường lui hay không.

Sau đó, Vương Diệp đi đầu, dẫn theo những người còn lại chui vào ngã rẽ này.

Ngã rẽ này còn hẹp hơn trước, lại còn tối tăm vô cùng.

May mà trong không gian hệ thống của Vương Diệp có đủ pin.

Đèn pin của mấy người đã thay mấy vòng pin, vẫn có thể duy trì độ sáng, dù sao cũng giúp tinh thần mọi người không quá căng thẳng.

Nếu không, chỉ riêng bóng tối vô tận và không gian chật hẹp kéo dài này cũng đủ khiến người ta phát điên.

Đi về phía trước khoảng hơn nửa tiếng, ngay lúc Vương Diệp cũng thấy có chút tuyệt vọng thì đột nhiên phát hiện phía trước có một bóng đen.

Vương Diệp vội vàng lao tới, phát hiện bóng đen trông giống như một cái đầu người, đen thùi lùi một khối lớn.

Mẹ kiếp, nhìn thấy đầu người trong một hành lang tối đen cũng là chuyện khá hợp cảnh.

Nhưng khi đến gần hơn, Dạ thị của Vương Diệp cuối cùng cũng nhìn rõ, thứ đó vậy mà là một cục sắt.

Trên đó còn nối với một sợi xích sắt.

Đầu kia của xích sắt rất nặng, dường như đang buộc thứ gì đó, Vương Diệp đưa tay kéo mạnh, vậy mà không nhúc nhích.

Tuyết Lỵ Dương ở phía sau thấy tình hình này, liền nhắc nhở một câu.

“Vương Diệp, đầu kia của xích sắt và quả cầu sắt này có phải đang trói quái vật gì không?

Tôi nhớ hồi nhỏ nghe bà kể chuyện, nói rằng dưới lòng đất có ác long bị xích sắt và cầu sắt khóa lại.” Vương Diệp không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lần này quả thật không dễ dàng, đến Tuyết Lỵ Dương cũng bị dọa đến mức nhớ lại truyền thuyết bà kể.

Hơn nữa chẳng lẽ thật sự có quái vật?

Nếu thật sự trấn áp quái vật gì đó dưới lòng đất, chẳng lẽ là mộ Vu Hàm trấn áp Cổ Thần?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lập tức rùng mình.

Chuyện kích thích tới rồi đây.

Vương Diệp lại kéo một cái, kết quả phát hiện sợi xích này rất dài, dường như thông đến cuối mật đạo này.

Chỉ là không biết mật đạo sẽ đưa mọi người đến nơi nào.

Vương Diệp vẫn muốn tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lúc này Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi đều không trụ nổi nữa.

Mọi người từ Linh Tinh Điện dưới lòng đất bò lên, đi toàn là những mật đạo bậc thang chật hẹp âm u.

Thứ này cũng giống như leo cầu thang bộ, người bình thường leo mười mấy tầng lầu đã thở hổn hển.

Cả nhóm đã một hơi leo khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Chắc cũng đã leo được bốn năm mươi tầng rồi.

Tiến lên với cường độ cao như vậy, cộng thêm việc mọi người đã đi một đoạn đường dài khi vào Linh Tinh Điện, dù là vận động viên chuyên nghiệp cũng không chịu nổi lúc này.

Vương Diệp đành để mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Sau đó thái Thịt Quế ngàn năm thành lát, trực tiếp ngâm vào nước trong cho mấy người uống.

Hết cách rồi, bây giờ không phải lúc tiếc của, thời khắc mấu chốt vẫn phải "nạp tiền" thôi.

Lúc dừng lại, Vương Bàn Tử có chút lo lắng hỏi, loại quái dị như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã đột phá đến Linh Tinh Điện, vậy có phải nghĩa là cả núi Quan Tài cũng không trụ được bao lâu nữa không?

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc lâu.

Từng là lính công binh, Hồ Bát Nhất là người hiểu rõ nhất về điều kiện địa chất dưới lòng đất.

Trong số tất cả mọi người hiện tại, cũng chỉ có Hồ Bát Nhất có thể đưa ra phán đoán chuyên nghiệp.

Nhưng rõ ràng Lão Hồ vẫn chưa hiểu đủ nhiều về thứ quỷ quái như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

“Toàn bộ núi Quan Tài vốn dĩ đã rỗng ruột, điều kiện địa chất vô cùng không ổn định.

Hơn nữa, trên đường chúng ta đi có phát hiện một vấn đề rất lớn không?” Vương Diệp nghe câu hỏi của Hồ Bát Nhất, trong đầu cũng lóe lên một ý nghĩ.

Lập tức nắm bắt được điều Hồ Bát Nhất muốn nói.

“Ở đây có quá nhiều hầm mỏ.” Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Diệp, gật đầu, ánh mắt đầy lo âu.

“Vương Diệp nói không sai, cả khu vực khe Quan Tài, lòng đất đã bị phá hoại quá nghiêm trọng.” “Chúng ta đi suốt quãng đường, gần như không gặp phải kết cấu núi nguyên thủy hoàn chỉnh nào, đại đa số kết cấu núi bên trong đều có hầm mỏ.” Vương Diệp nghe xong cũng hít một hơi khí lạnh.

“Không sai, Lão Hồ lo lắng là có lý.

Cái nơi quỷ quái này, vào thời thượng cổ, đã có người bắt đầu khai quật hang động ở khu vực này.

Nơi đây vốn là nơi sinh ra của văn hóa Vu Tà, mạch Bàn Cổ núi Quan Tài có lẽ đã được phát hiện từ mấy nghìn năm trước.” “Sau này nhà họ Phong vẫn luôn kinh doanh ở địa phương, trước thời Phong Sư Cổ, tuy không có hành động khai quật quy mô lớn như làng Địa Tiên, nhưng đừng quên nhà họ Phong dựa vào cái gì để sinh sống và làm giàu.” “Nghề chính là khai thác mỏ.

Mỏ Vu Diêm ở đây đã được đào mấy nghìn năm rồi.” “Ở nhiều nơi tại Hoa Bắc, khai thác mỏ than, mỏ sắt chỉ mất vài chục năm là có thể gây ra sụt lún quy mô cả thành phố.” “Nơi này đã đào hầm mỏ mấy nghìn năm, chúng ta cũng đã thấy ở dưới trấn Thanh Khê, hang động dày đặc, nhiều nơi trên mặt đất cứ động một chút là sụt lún, nên người dân địa phương mới dọn đi hết.” “Nơi mạch Bàn Cổ núi Quan Tài, mấy nghìn năm trước đã đào đến mức long mạch đứt đoạn, có thể tưởng tượng hầm mỏ các loại chắc chắn không ít hơn trấn Thanh Khê.” Vương Bàn Tử đến giờ vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Thấy Tham mưu trưởng Dương và Yêu Muội Nhi gật đầu lia lịa, Vương Bàn Tử càng thêm mù tịt.

“Này biểu đệ, Lão Hồ, hai người đừng úp mở nữa được không?

Tôi học ít, hai người đừng lừa tôi, rốt cuộc là chuyện gì, nói thẳng ra đi.” Hồ Bát Nhất nói với vẻ mặt nặng nề, “Theo xu thế hiện tại, e rằng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, cả dãy núi thuộc khu vực mạch Bàn Cổ, làng Địa Tiên, núi Quan Tài sẽ bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nghiền nát.” Vương Bàn Tử nghe xong liền rùng mình.

“Nói cách khác là chúng ta chỉ còn hai tiếng để thoát khỏi dãy núi này?

Đùa chắc?

Chúng ta vào đây mất một hai ngày, hai tiếng thì ra ngoài kiểu gì?

Bay ra à?” Vương Bàn Tử vừa nói vừa vung tay, bắt chước chim bay, nhưng trông lại giống một con gà mái.

Vương Diệp lắc đầu, bồi thêm một nhát dao cho Vương Bàn Tử, “Lão Hồ nói tối đa hai tiếng, tôi thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chưa cần đến hai tiếng là có thể nghiền nát dãy núi này.

Hơn nữa, cho dù chúng ta biết bay cũng không bay ra được, không có lối ra thích hợp.” Vương Bàn Tử lập tức mặt xám như tro, “Biểu đệ, ý của cậu là chúng ta cứ ngồi chờ chết là được rồi?” Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi cũng mặt mày tái nhợt, rõ ràng đều rất tuyệt vọng.

Khóe miệng Vương Diệp khẽ nhếch lên, nở một nụ cười thuần khiết chân thành.

“Biểu ca, Yêu Muội Nhi, hai người có tin tôi không?” Vương Bàn Tử nghe vậy gật đầu, Yêu Muội Nhi càng kiên quyết hơn, “Tin, tôi tin cậu, biểu đệ.” Vương Diệp cũng gật đầu, “Được, nếu hai người tin tôi, thì cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa hai người ra khỏi dãy núi này, đưa ra ngoài an toàn, toàn vẹn không thiếu một cọng tóc.” Vương Diệp hiếm khi nghiêm túc một lần, nói năng vô cùng trịnh trọng.

Trước đây Vương Diệp toàn là cà lơ phất phơ, đó là vì mọi chuyện đều không được Vương Diệp coi là chuyện gì to tát.

Dựa vào bản lĩnh của Vương Diệp, tất cả chẳng qua chỉ là trò chơi.

Thuận tiện thu thập điểm kinh nghiệm năng lượng, vơ vét các loại kỳ trân dị bảo.

Nhưng tình hình ở làng Địa Tiên lần này không giống lắm.

Nơi này thật sự quá tà ma.

Không hổ là chuyến phiêu lưu nguy hiểm nhất trong số tất cả các đại mộ mà tam giác sắt Hồ Bát Nhất từng trải qua.

Đối với Vương Diệp mà nói, còn có một điểm đặc biệt.

Ngoài Địa Tiên Phong Sư Cổ và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nơi này còn liên quan đến Cổ Thần và bí mật của vu tộc thượng cổ.

Những thứ này mới là điều Vương Diệp thực sự kiêng dè.

Có sức mạnh của Cổ Thần xen vào, mọi chuyện sẽ trở nên hơi khó giải quyết.

Mặc dù Vương Diệp đã để Hồ Bát Nhất ôm Quy Khư Quái Kính và Thanh Đồng Long Phù.

Nhưng thứ này rốt cuộc có tác dụng hay không, có thể như trong dòng thời gian ban đầu, vào thời khắc mấu chốt nhất tung một đòn quyết định hay không, đều là ẩn số.

Đầu tiên, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở thế giới này rõ ràng hung hãn ngoan cường hơn nhiều, hoàn toàn không giống như sẽ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng không giống như một con quái vật bị thứ gì đó như thi tiễn Bàn Cổ khống chế, Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ thứ này thật sự đã tu luyện thành cái gì đó.

Nhưng không thể là Thi Tiên, mà rất có khả năng là Thi Yêu.

Điều này rất kinh khủng.

Đúng lúc Vương Diệp nghĩ đến đây, giáo sư Tôn lẩm bẩm hỏi một câu, “Vừa rồi thi thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ, rốt cuộc có bị phá hủy không, hình như huyết gai của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã đâm vào trong cơ thể Địa Tiên Phong Sư Cổ, nhưng mà...” Vương Diệp nói thẳng, “Chưa bị phá hủy, đừng có tâm lý may mắn.

Địa Tiên Phong Sư Cổ cho dù tu thành không phải Thi Tiên, cũng là một thứ gì đó vô cùng khủng bố khác, huyết gai của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vẫn chưa hủy được nó đâu.” “Hơn nữa tôi nghi ngờ bây giờ Địa Tiên Phong Sư Cổ và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã trở thành một phe rồi.” Nghe được suy đoán này của Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và giáo sư Tôn đều kinh ngạc đến ngây người.

Chương 533

Nếu thật sự là như vậy, thì mọi người thật sự không còn một con đường sống nào nữa.

Đến lúc này, mấy người đều đã mất đi chủ kiến, không còn ý tưởng gì.

Làm sao để hủy diệt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?

Làm sao để trừ khử Địa Tiên Phong Sư Cổ?

Làm sao để thoát khỏi lòng đất khiến người ta tuyệt vọng vô cùng này?

Tất cả đều trở thành những câu hỏi không thể trả lời.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương tuy vẫn giữ được bình tĩnh và lý trí, nhưng thật sự đã không nghĩ ra được cách nào.

Đến mức này mà vẫn chưa phát điên, chưa đặc biệt hoảng loạn, đã là rồng phượng trong loài người.

Vương Diệp thấy mọi người cũng đã nghỉ ngơi gần xong, nước Thịt Quế ngàn năm cũng đã uống không ít, liền bảo tất cả mọi người đứng dậy.

Xung quanh vẫn thỉnh thoảng có chấn động, nhắc nhở mọi người nguy hiểm vẫn đang đến gần, chưa hề qua đi.

“Tiếp tục đi, men theo địa đạo này, đi đến cuối cùng, sẽ có manh mối và sinh cơ.” Vương Diệp cũng chỉ có thể dùng chiêu trò lừa bịp này thôi.

Dù sao Xà Thần Di Cốt Linh Bãi trong tay Vương Diệp cũng không phải chưa từng thi triển, mọi người cũng đã thấy bộ dạng lừa bịp của Vương Diệp.

Mấu chốt là mỗi lần phán đoán của Vương Diệp đều vô cùng chính xác, sau này ngẫm lại, chỉ có lựa chọn của Vương Diệp mới là hợp lý nhất.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước theo lối đi ngầm.

Khi đi tiếp, lối đi ngầm bắt đầu có sự thay đổi.

Không còn hoàn toàn chật hẹp dốc đứng như trước.

Một số nơi đã có thể coi là mặt đất bằng phẳng, tương đối thoải, một số nơi thậm chí còn khá rộng rãi, có thể cho bốn năm người đi song song.

Chỉ là xung quanh dường như luôn có một loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng bao bọc.

Ngay cả Vương Diệp cũng cảm nhận được áp lực này.

Áp lực này không phải do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hay Địa Tiên Phong Sư Cổ mang lại.

Mà là sức mạnh của Cổ Thần.

Vương Diệp cảm thấy mình đang ngày càng tiếp cận sức mạnh của Cổ Thần.

Đi về phía trước một đoạn, trên vách tường mật đạo xung quanh bắt đầu xuất hiện những bức phù điêu và phù hiệu vô cùng nguyên thủy, mang theo hơi thở cổ xưa hoang sơ.

Thỉnh thoảng còn có thể thấy những động đá được đào nhân tạo trong vách đá.

Trong động đá thậm chí còn có những tượng thần được điêu khắc bằng đá.

Còn có một số được đúc bằng đồng xanh.

Khi nhìn thấy những bức tượng thần này, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn đều ngẩn người.

Bởi vì niên đại của những bức tượng thần này thực sự quá cổ xưa, hoàn toàn khác với tất cả các vị thần đời sau.

Niên đại gần như đã vượt qua Tam Đại, nói cách khác rất có khả năng là một nền văn hóa nào đó trước thời Hạ Thương Chu.

Những bức tượng thần này có dáng vẻ hung dữ, mang theo hơi thở nguyên thủy hoang dã, tóc tai bù xù, mặt xanh nanh dài, một đôi mắt hận không thể lồi ra ngoài, có chút giống với người đồng Tam Tinh Đôi mà Vương Diệp thấy ở đời sau.

Toàn thân phủ đầy những hoa văn ngọn lửa kỳ dị.

Không ít tượng thần trên tay còn cầm binh khí.

Những binh khí này trông giống như gậy sắt, trên đó có một thứ giống như một cái rìu nhỏ.

Hơn nữa dưới chân rất nhiều thần linh, còn có đủ loại mãnh thú.

Nhiều nhất lại là gấu.

Các loại gấu khổng lồ đều bị những thần linh thượng cổ này giẫm dưới chân, đau đớn giãy giụa, một số con gấu khổng lồ đã bị binh khí kỳ dị trong tay thần linh bổ vỡ đầu, chặt đứt cổ.

Vương Diệp lập tức rùng mình.

Những thần linh này hẳn là có ý nghĩa biểu tượng.

Chắc chắn không phải là tả thực.

Những con mãnh thú gấu khổng lồ này, rất có khả năng đại diện cho bộ lạc nguyên thủy ở khu vực Vu Hạp này.

Các bộ lạc thời thượng cổ rất nhiều đều dùng mãnh thú làm vật tổ của bộ lạc mình.

Điển hình nhất là dùng rồng rắn làm vật tổ và dùng chim phượng làm vật tổ.

Đó cũng là nguồn gốc của tín ngưỡng long phượng thời thượng cổ.

Tổ tiên của người Thương chính là dùng chim huyền điểu làm vật tổ.

Bộ lạc của Hoàng Đế tương truyền dùng gấu làm vật tổ.

Nên cũng được gọi là Hữu Hùng thị.

Xem ra, là bộ lạc tín ngưỡng những hung thần này đã chiến thắng rất nhiều bộ lạc địa phương dùng gấu làm vật tổ.

Trong đó còn có một số kẻ xui xẻo khác, một số vật tổ của các bộ lạc khác cũng được ghi lại.

Nhưng vật tổ mà những hung thần này đại diện rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Vương Diệp cau mày.

Đặc điểm lớn nhất của những thần linh thượng cổ này, chính là hoa văn ngọn lửa trên khắp cơ thể, và binh khí kỳ dị trong tay.

Không biết tại sao, từ đầu tiên hiện lên trong đầu Vương Diệp chính là Viêm Quỷ.

Chẳng lẽ vào thời thượng cổ ở khu vực này, nơi khởi nguồn của văn hóa Vu Tà, đã bắt đầu tín ngưỡng hình ảnh Cổ Thần ở đây, Viêm Quỷ?

Thật sự có khả năng này.

Sức mạnh của Cổ Thần dù là ở hiện tại, cũng vô cùng có sức uy hiếp.

Vào thời thượng cổ chính là hóa thân tuyệt đối của thần linh, chỉ cần để lộ một chút sức mạnh qua kẽ tay, cũng đã đủ để bộ lạc tín ngưỡng Cổ Thần chiến thắng các bộ lạc xung quanh, trở thành bá chủ một phương.

Nhưng tại sao sau này lại không còn thông tin gì về vu tộc cổ đại tín ngưỡng Viêm Quỷ này nữa?

Xem ra dưới lòng dãy núi này, bí mật ẩn giấu không ít.

Không chỉ là chút thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo.

Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền phát hiện, trên những bức tượng thần nhân đó, có không ít nơi có xích sắt thô to.

Rất giống với những sợi xích sắt không biết thông đến đâu mà mọi người đã thấy trước đó.

Những sợi xích sắt này dường như là công cụ thực dụng, không chỉ là một phần của tượng thần.

Rất có khả năng vào thời thượng cổ, chính là dùng để giam cầm một số người.

Mọi người vừa quan sát tượng thần bên cạnh mật đạo, vừa tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, Vương Diệp đi đầu đã nhìn thấy không ít thi thể kỳ dị.

Những thi thể này đều nằm trên mặt đất, tổng thể vẫn còn nguyên vẹn, chưa hoàn toàn mục nát thành tro, vẫn giữ được hình dạng con người.

Mỗi người đều da bọc xương, gầy như bộ xương khô.

Hơn nữa trên người đều bị xiềng xích!

Lại là một số tù nhân.

Nhưng thủ đoạn đối xử với những tù nhân này quả thực tàn nhẫn.

Những tù nhân này rõ ràng là bị xích sắt xiềng ở đây, chết đói.

Thân hình như bộ xương khô này là do bị bỏ đói thành ra như vậy khi còn sống.

Cũng chính vì khi còn sống, nước, mỡ, protein trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, ở nơi tương đối khô ráo dưới lòng đất, trực tiếp biến thành xác khô, không bị mục nát.

Vương Diệp tiến lên, quan sát kỹ những thi thể này.

Trang phục trên người những thi thể này không phải là phong cách nhà Minh.

Hơn nữa trông cũng không giống thời Tần Hán.

Nếu là người do Phong Sư Cổ mang đến, vậy chắc chắn là phong cách nhà Minh.

Nếu là người do Vu Lăng Di Sơn Vương mang đến, vậy chắc chắn là phong cách thời Tần Hán.

Nhưng bây giờ cả hai đều không phải.

Giáo sư Tôn cũng ghé lại, nhìn một lúc lâu mới ngẩng đầu lên.

“Phong cách trang phục trên người những người này, có chút giống với di chỉ tế đàn Thạch Gia Hà ở Thiên Môn Huyền, nhưng mà...” Vương Diệp vừa nghe lập tức biết giáo sư Tôn đoán không sai.

Chương 534

Thiên Môn Huyền, trong ấn tượng của Vương Diệp đã đổi thành thành phố Địa Giai.

“Nhưng mà cái gì?

Ông nói đi chứ!” Vương Bàn Tử trước giờ vẫn không ưa giáo sư Tôn, liền thúc giục.

“Nhưng đó đã thuộc về văn minh tiền sử, thời gian cách đây sơ bộ ước tính khoảng từ bốn nghìn đến năm nghìn năm.” Giáo sư Tôn cũng có chút mơ màng.

Di chỉ tế đàn Thạch Gia Hà lúc đó vừa mới khai quật không lâu, báo cáo khảo cổ còn chưa ra.

Giáo sư Tôn cũng vì thân phận chuyên gia về phù hiệu cổ văn tự mới được tham gia quá trình khai quật.

Phong cách y phục trên người những thi thể này, vậy mà lại giống với phong cách văn minh tiền sử ở đất Sở cách xa mấy trăm cây số.

Thực sự quá khó tin.

Sau khi giáo sư Tôn nói ra kết quả này, những người khác đều kinh ngạc.

Chỉ có Vương Diệp không quá ngạc nhiên, ngược lại có vẻ đăm chiêu.

Phong cách văn hóa nguyên thủy thời thượng cổ, hơn bốn nghìn năm trước.

Niên đại này rất có khả năng chính là thời kỳ đỉnh cao của văn hóa Vu Tà.

Những người này là bộ lạc nguyên thủy của văn hóa Vu Tà?

Nhưng Vương Diệp lập tức ý thức được sự việc không đơn giản như vậy.

Mặc dù nói những người này đều chết đói, cộng thêm môi trường dưới lòng đất tương đối đặc thù, nên biến thành xác khô.

Nhưng nơi này dù sao cũng ở gần Vu Hạp, độ ẩm không khí không thể so với những nơi như Lâu Lan hay công chúa Tiểu Hà trong sa mạc Tây Vực.

Thi thể từ bốn năm nghìn năm trước, dù bảo quản tốt đến đâu, chắc chắn cũng sẽ xuất hiện một mức độ mục rữa nhất định.

Không thể bảo quản tốt như vậy được.

Nói cách khác, thời gian tử vong của những người này cách hiện tại rất có khả năng cũng chỉ mấy trăm năm.

Dù thi thể có thể bị xà phòng hóa, quần áo trên người cũng không thể bảo quản lâu như vậy.

Vương Diệp đưa tay sờ thử, phát hiện quần áo của những người này vậy mà vẫn còn một độ bền nhất định.

Nếu thật sự là bốn năm nghìn năm, e rằng thổi một hơi cũng có thể trực tiếp biến thành tro bụi.

Trang phục trên người có phong cách từ bốn năm nghìn năm trước, nhưng thời gian tử vong chỉ có mấy trăm năm.

Vậy khả năng lớn nhất chính là, di tộc Vu Tà.

Ở nơi như Vu Hạp, khắp nơi đều là núi lớn hẻm sâu, giao thông vô cùng bất tiện, không thể so với vùng đồng bằng.

Việc các khu vực khác nhau bị ngăn cách với nhau là chuyện rất thường thấy.

Mười dặm khác âm, trăm dặm khác tục, ở đây là vô cùng điển hình.

Vậy thì ở nơi sâu trong dãy núi này, vẫn còn sót lại một nhánh di tộc Vu Tà cho đến tận nhà Minh, cũng là chuyện có thể xảy ra.

Vậy những người này chết trong tay ai, đáp án đã rất rõ ràng.

Chắc chắn là do Phong Sư Cổ gây nghiệt.

Mạng người dưới tay Phong Sư Cổ không ít đâu.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, không khỏi rợn tóc gáy.

Đi về phía trước thêm khoảng mấy trăm mét, trên đường đã phát hiện mấy chục bộ thi thể.

Ở cuối đường xuất hiện một hang động rộng rãi.

Trong hang động này, thi thể còn nhiều hơn.

Trên mặt đất gần như đâu đâu cũng là xiềng xích.

Trên xiềng xích đều là những thi thể mặc trang phục tương tự.

Số lượng có đến mấy trăm người.

Hơn nữa có cả nam nữ già trẻ.

Tuyết Ly Dương lập tức che mắt Yêu Muội Nhi lại.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá thê thảm.

Những thi thể này trước khi chết chắc chắn đã trải qua sự phản kháng và giãy giụa.

Không ít người trên người đều có vết thương.

Có người đã tàn chi đoạn thể, thậm chí thân đầu chia lìa.

Ở trung tâm toàn bộ hang động, đặt một con rùa đồng khổng lồ.

Gần như tất cả thi thể đều bị xích vào con rùa đồng khổng lồ này.

Vương Diệp lúc đầu còn có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh liếc nhìn mai con rùa đồng này, lập tức hiểu ra.

Con rùa đồng này, rất có khả năng là thánh vật của nhánh di tộc Vu Tà này.

Bởi vì trên mai rùa không chỉ có những hoa văn đồ án giống như Tiên Thiên Bát Quái, còn có một số lỗ hổng và ký hiệu đặc thù, thậm chí còn khảm cả lục tùng thạch và các loại bảo thạch khác.

Hoa văn đồ án trên đó rất có khả năng là dùng để bói toán suy diễn.

Thượng cổ có truyền thuyết Văn Vương dùng mai rùa để suy diễn Tiên Thiên Bát Quái.

Người xưa vốn cho rằng mai rùa có linh tính, đặc biệt là vào thời thượng cổ khi văn hóa vu thuật thịnh hành, trước khi Truyên Tôn tuyệt địa thiên thông, đại tế ti trong bộ lạc có thể thông qua bói mai rùa, trực tiếp đối thoại với thượng thiên, tiếp nhận thần dụ của thần linh thượng thiên.

Chỉ là sau này Truyên Tôn lũng đoạn quyền lợi của tế ti, tuyệt địa thiên thông, khiến trời người cách biệt, các tế ti bộ lạc bình thường không còn cách nào thông qua vu thuật để tiếp nhận ý chỉ của thượng thiên.

Chỉ có bộ lạc trung ương tức là hình thái sơ khai của vương triều mới có thể làm được những điều này.

Rõ ràng, nhánh di tộc văn hóa Vu Tà này không hề bị ảnh hưởng bởi việc Truyên Tôn tuyệt địa thiên thông.

Ở sâu trong dãy núi, họ vẫn giữ lại thánh vật rùa đồng, có thể thông qua thánh vật rùa đồng để tiến hành suy diễn và bói toán.

Còn về các ký hiệu và bảo thạch khảm trên mai rùa đồng này, Vương Diệp lại càng quen thuộc.

Những thứ này ứng với các vì sao trên trời, hoàn toàn cùng một mạch với Thiên Tinh Phong Thủy.

Vương Diệp thậm chí có thể thông qua vị trí các vì sao trên mai rùa, mối quan hệ tương ứng giữa chúng, đại khái tính ra niên đại đúc của con rùa đồng này, quả thực là vào khoảng bốn nghìn năm trước.

Người bình thường ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, thấy được là một bầu trời sao vĩnh hằng bất biến.

Nhưng đối với người tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy mà nói, tinh đồ trên bầu trời đang thay đổi.

Sao Bắc Cực của một vạn năm trước, với sao Bắc Cực hiện đại, thậm chí không phải là một ngôi sao.

Không chỉ sao Bắc Cực, hình dạng và phương vị của Bắc Đẩu, cũng có một độ lệch nhất định so với hiện đại.

Mặc dù đều là cái gáo, nhưng hình dạng cái gáo có sự thay đổi.

Bắc Đẩu Thất Tinh thời thượng cổ, không thể hoàn toàn tương ứng một một với Bắc Đẩu Thất Tinh hiện đại.

Còn vào thời kỳ xa xưa hơn, Bắc Đẩu thậm chí không phải bảy sao, mà là Bắc Đẩu Cửu Tinh.

Ngoài bảy ngôi sao có thể nhìn thấy hiện tại, còn có hai ẩn tinh là Tả Phụ và Hữu Bật.

Bây giờ gần như khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có thể dùng thiết bị quan sát thiên văn chuyên nghiệp mới có thể thấy được.

Nhưng vào thời thượng cổ xa xôi, người tinh thông thiên tinh thuật đã biết trong Bắc Đẩu còn có hai ẩn tinh, còn đánh dấu chính xác vị trí, đặt tên.

Điều này rất phi lý, vào thời đại không có kính viễn vọng và các thiết bị quan sát khác, gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Lời giải thích duy nhất là, hai ẩn tinh này vào rất lâu trước đây, có thể quan sát được bằng mắt thường, sáng hơn bây giờ.

Người tinh thông thuật Thiên Tinh Phong Thủy, thậm chí có thể thông qua tinh đồ để suy đoán khoảng cách với hiện tại.

Còn có thể suy đoán vĩ độ, vị trí, phương hướng, v.v.

Thông tin trên một tấm tinh đồ, nhiều hơn rất nhiều so với những gì người thường tưởng tượng.

Vương Diệp đưa tay ra, sờ lên con rùa đồng một cái.

Rất nhanh âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến.

“Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc thánh vật của bộ tộc Vu Tà thượng cổ, Tinh Quy, hấp thu một nghìn điểm Quốc Vận Trị.” “Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc thánh vật của bộ tộc Vu Tà thượng cổ, Tinh Quy, thuật Thiên Tinh Phong Thủy được nâng lên cấp cao nhất.” “Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc thánh vật của bộ tộc Vu Tà thượng cổ, Tinh Quy, nhận được thuật Chiêm Tinh dòng Vu Tà.” Trong khoảnh khắc đó, vô số hình ảnh bầu trời sao tràn vào trong đầu Vương Diệp.

Các loại tinh thể vận chuyển nhanh chóng trong đầu Vương Diệp, vẽ ra vô số quỹ đạo ưu mỹ mà lại quỷ dị.

Giao nhau trên bầu trời tạo thành một mạng lưới khổng lồ, tạo thành các loại đồ án tráng lệ huyền ảo.

Lại có thu hoạch bất ngờ?

Đây là điều Vương Diệp hoàn toàn không ngờ tới.

Chương 535

Không chỉ nâng thuật Thiên Tinh Phong Thủy lên cấp cao nhất.

Thiên Tinh Phong Thủy vốn không thua kém gì thuật Thanh Ô Phong Thủy mà Hồ Bát Nhất am hiểu.

Chỉ là một cái xem trời, một cái xem đất.

Nhưng thuật Thiên Tinh Phong Thủy có một khuyết điểm rất lớn, đó là quá phức tạp.

Bởi vì thiên văn liên quan đến quá nhiều phép toán chuyển động, thời thượng cổ, thậm chí đến thời trung cổ, thuật toán học của cổ đại cũng không phải là môn học phổ biến.

Nho gia chủ lưu của người xưa coi những thứ này là kỹ xảo, kiến thức không lọt vào dòng chính, cho rằng sĩ tử đi con đường chính đạo không nên nghiên cứu những thứ này.

Ít nhất cũng nên đi nghiên cứu y thuật hoặc Chu Dịch.

Vì vậy, sự phát triển của Thiên Tinh Phong Thủy học đã bị hạn chế nhất định.

Người bình thường rất khó học được Thiên Tinh Phong Thủy học đến cấp cao nhất.

Đương nhiên ngoài việc tính toán, còn có một điểm nữa là tài liệu và kinh nghiệm quan sát thiên tinh đều bị hoàng gia lũng đoạn.

Vào thời cổ đại, việc quan sát thiên tượng ban đêm là điều cấm kỵ.

Về cơ bản chỉ có người của Khâm Thiên Giám phụ trách những việc này.

Trong dân gian xem âm trạch, xem phong thủy, xem tướng tay, sờ xương rút quẻ giải quẻ các loại, không ai quản.

Nhưng nếu trong dân gian mà quan sát thiên tượng ban đêm, dự đoán đại sự quốc gia, hoặc là rất nhanh sẽ bị bắt chém đầu, hoặc là giống như Lưu Bá Ôn, tìm một lãnh đạo đáng tin cậy, nổi dậy làm phản.

Vì vậy, thuật Thiên Tinh Phong Thủy lên cấp tối đa khiến Vương Diệp vô cùng vui mừng.

Đương nhiên niềm vui lớn nhất vẫn còn ở phía sau.

Thuật chiêm tinh!

Lại còn là thuật Chiêm Tinh dòng Vu Tà.

Thứ này không thường thấy đâu.

Nguồn gốc của thuật chiêm tinh, theo cách nói chủ lưu hiện nay, không phải ở Thăng Long, mà là ở khu vực Thiên Trúc cổ đại.

Hơn nữa nơi phát triển đầy đủ nhất, cũng không phải là khu vực Thăng Long, mà là châu Âu và vùng Cận Đông.

Thuật chiêm tinh không phải là thiên văn học, nếu so về thiên văn học, Thăng Long chẳng sợ ai.

Thuật chiêm tinh là một môn học vấn lợi dụng bầu trời sao để bói toán.

Thứ này cho đến tận bây giờ, vẫn còn rất nhiều người tin tưởng.

Điển hình nhất, bây giờ bất kỳ nhân viên văn phòng nào cũng biết một số danh từ như mười hai cung hoàng đạo, sao Thủy nghịch hành.

Những từ này nói một cách nghiêm túc, đều là danh từ chuyên dụng của thuật chiêm tinh.

Thậm chí niên đại mười hai cung hoàng đạo xuất hiện ở Thăng

Long, cũng xa xưa hơn nhiều so với những gì người thường tưởng tượng.

Thậm chí có khả năng vào mấy nghìn năm trước, một bộ phận cung hoàng đạo đã du nhập vào khu vực Thăng Long rồi.

Chỉ là người ở khu vực Thăng Long, giỏi các phương pháp bói toán khác hơn.

Thuật chiêm tinh không phải là chủ lưu.

Dù nói thế nào, thuật chiêm tinh cũng là một bộ lý luận rất nghiêm túc, hệ thống hoàn chỉnh.

Hơn nhiều so với Linh Bãi được các công nhân mỏ, nhà địa chất và những kẻ lang thang nghĩ ra ban đầu.

Vương Diệp có thuật chiêm tinh, phối hợp với thuật bói Xà Thần Di Cốt Linh Bãi, cộng thêm tỷ lệ chính xác khi bói toán của Vương Diệp cao như gian lận, quả thực là một công cụ rất thực dụng.

Gặp chuyện không quyết được, bói một quẻ.

Vương Diệp từ từ rút tay khỏi thân Tinh Quy.

Trong lúc vui vẻ vì nhận được kỹ năng mới, nhìn lại những thi thể xung quanh, tâm trạng không khỏi nặng trĩu.

Phong Sư Cổ quả thực đáng chết.

Vương Diệp đã đại khái biết tại sao Phong Sư Cổ lại bắt những người này, lại ra sức hành hạ họ.

Chính là vì những người này giỏi thuật chiêm tinh, có thể thông qua thuật Chiêm Tinh dòng Vu Tà để suy diễn dự đoán.

Phong Sư Cổ một lòng cầu tiên, muốn một bước lên trời, liền giam cầm những người này, không ngừng hành hạ.

Bắt họ tính toán cho mình, xem rốt cuộc có thể thành tiên hay không.

Hơn nữa Vương Diệp còn phát hiện trên người một số thi thể, có những văn tự được viết bằng máu tươi, để lại ở mặt trong quần áo của họ.

Rất rõ ràng, những người này cũng đều biết vận mệnh cuối cùng của mình chắc chắn là cái chết, nên trước khi chết, muốn cố gắng hết sức ghi lại lịch sử của bộ tộc mình.

Vương Diệp xem qua một vài cái, trong lòng càng thêm kinh ngạc, bởi vì gã phát hiện thân phận của những người này không hề đơn giản.

Người của những bộ tộc này, là người giữ mộ của Mộ Vu Hàm!

Năm xưa vào thời kỳ văn hóa Vu Tà thịnh vượng nhất, tại khu vực núi Quan Tài Vu Hạp, có lớn nhỏ mười mấy bộ lạc văn hóa Vu Tà.

Những bộ lạc này liên hợp lại với nhau, cùng nhau cung phụng Viêm Thần dưới lòng đất.

Họ còn phát hiện ra địa thế phong thủy bảo địa mạch Bàn Cổ xuất hiện dưới lòng đất.

Chỉ là những người này tin rằng, mạch Bàn Cổ dưới lòng đất là do thi thể của một vị thiên thần khổng lồ bị Viêm Thần mà họ tín ngưỡng chém rơi hóa thành.

Bọn họ đặt cho Viêm Thần của mình một cái tên, gọi là Chúc Dung!

Vương Diệp đọc đến đây, toàn thân đã nổi da gà.

Không biết lịch sử và truyền thuyết của những người này có cùng một nguồn gốc với Hỏa Thần Chúc Dung ở phương nam hay không.

Có lẽ văn hóa Chúc Dung đã ảnh hưởng đến các bộ tộc vu tà này, hoặc cũng có thể truyền thuyết của các bộ tộc vu tà này lưu truyền ra ngoài và ảnh hưởng đến văn hóa Hỏa Thần Chúc Dung.

Nếu là trường hợp sau, chẳng lẽ Hỏa Thần Chúc Dung lại mang trong mình bóng dáng của Cổ Thần?

Vương Diệp không nhịn được mà chửi thầm một câu, truyền thuyết của dòng thời gian thế giới này thật sự quá hoang đường, hoàn toàn phá vỡ tam quan và nhận thức của Vương Diệp.

Nhưng những người đã chết này dùng máu tươi để ghi lại thông tin thì không thể nào là bịa đặt được.

Vương Diệp chỉ có thể tiếp tục xem.

Sau này, Bàn Cổ Mạch đã trở thành thánh địa chung của các bộ tộc vu tà này.

Họ sẽ dùng rất nhiều tiểu quan tài chứa nội tạng của người chết để cúng tế và thờ phụng vị thần mà họ gọi là Viêm Thần Chúc Dung.

Một mặt, những người này tin rằng Viêm Thần Chúc Dung thích những vật cống phẩm như vậy, có thể khiến thần linh vui vẻ, sẽ không ra ngoài gây hại cho nhân gian.

Mặt khác, là vì người của các bộ tộc vu tà này phát hiện ra rằng, giữa vô số tiểu quan tài cống phẩm, dưới cục diện phong thủy cực kỳ quỷ dị của Bàn Cổ Mạch, lại có thể mọc ra một thứ gọi là Thi Đan.

Thứ này có thể khiến người ta sau khi chết vẫn giữ được thân thể không mục nát, giống hệt như lúc còn sống, thậm chí máu tươi trong cơ thể cũng không biến thành máu ứ.

Mấy chục năm, mấy trăm năm sau, vẫn y hệt người sống.

Thậm chí một số người trước đó chưa dùng Thi Đan, đã được chôn dưới đất một thời gian, mục nát không ra hình thù gì, sau khi đặt Thi Đan vào, qua mấy chục năm trăm năm, lại có thể khôi phục, trở nên giống như người sống.

Điều này đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của các bộ tộc vu tà, tất cả mọi người đều cho rằng đó là sức mạnh của thần linh.

Nhưng mà, trong các bộ lạc này cũng có người tài giỏi.

Không phải ai cũng bị thứ quỷ dị như Thi Đan mê hoặc.

Người mạnh nhất trong số đó chính là Vu Hàm.

Vu Hàm phát hiện, những thi thể được ướp Thi Đan này, tuy không mục nát, trông giống hệt người sống, nhưng chung quy không phải là người sống.

Hơn nữa, một khi những thi thể này rời khỏi cục diện phong thủy của Bàn Cổ Mạch, chúng sẽ biến thành ôn dịch kinh hoàng, khiến tất cả người sống đều biến thành thứ giống như Tống tử.

Loại ôn dịch khủng khiếp này một khi lan rộng sẽ khiến tất cả các bộ lạc gần Vu Hạp phải chịu tai họa to lớn.

Cách duy nhất chính là phong ấn Viêm Thần.

Nhưng ý tưởng này quá kinh thế hãi tục.

Người thời đó căn bản không thể nào hiểu được.

Tuy nhiên, để duy trì sự sinh tồn của bộ tộc, Vu Hàm đã không tiếc dùng tính mạng của mình làm phong ấn, xây dựng một ngôi mộ Vu Hàm dưới lòng đất.

Phong ấn Viêm Thần.

Đồng thời còn để lại một nhánh bộ tộc, chuyên làm người giữ mộ Vu Hàm, ngàn trăm năm qua vẫn luôn sống trong núi sâu, không di dời, ở lại nguyên chỗ để bảo vệ mộ Vu Hàm.

Về sau, nhánh bộ tộc này đã trải qua mấy lần kiếp nạn.

Bao gồm cả khi Vu Lăng Di Sơn Vương xây dựng lăng tẩm ở đây, nhánh bộ tộc này cũng chịu ảnh hưởng rất lớn, dân số suy giảm.

Đến thời nhà Minh, đã chỉ còn lại ngàn người, trở thành một sơn thôn bình thường.

Chính vào lúc này, Phong Sư Cổ đã tìm đến Bàn Cổ Mạch, đồng thời còn đào trộm lăng mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Chương 536

Để có thể thành tiên, Phong Sư Cổ bắt đầu liều mạng muốn biết chuyện tương lai.

Trong lúc xây dựng thôn Địa Tiên, Phong Sư Cổ còn ép buộc các di dân vu tà, suy diễn thiên tượng quái số.

Thực ra bản thân Phong Sư Cổ cũng biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Chỉ có điều Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của lão ta đều học từ Long Cốt Thiên Thư đào được trong huyền quan.

Lão không giống như các đại gia số thuật thời Minh như Lưu Bỉnh Trung hay Lưu Bá Ôn, được học hành Thiên Tinh Phong Thủy, suy diễn số thuật một cách bài bản.

Nói trắng ra vẫn là dân tay ngang, không đặc biệt tự tin vào bản lĩnh của mình.

Thêm vào đó tính cách lại cực đoan, nên không ngừng hành hạ những người này, suy diễn hết lần này đến lần khác.

Hễ có sai sót là ngược đãi giết chết.

Vương Diệp rất nhanh đã thấy được thiên khải mà các di tộc vu tà này suy diễn cho Phong Sư Cổ.

Nói rằng trong tương lai có một ngày, Đạo Tinh sẽ nhập sơn.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ phá hủy và nuốt chửng núi Quan Tài.

Quan quách Địa Tiên sẽ trải qua các kiếp nạn như phá quan, biển lửa, núi đao.

Cuối cùng, Địa Tiên Phong Sư Cổ độ kiếp thành công sẽ vào lúc thôn Địa Tiên bị hủy diệt hoàn toàn, dẫn theo những kẻ tùy tùng của mình, cũng chính là hàng vạn đệ tử và môn đồ Phong gia, quần tiên xuất sơn.

Thế gian sẽ hóa thành núi thây biển máu.

Vì Địa Tiên Phong Sư Cổ tu luyện sát kiếp, nên người chết càng nhiều, cơ hội thành tiên của lão càng lớn, tu vi sau khi thành tiên càng cao.

Trong Thiên Tinh Phong Thủy, tinh pháp này được gọi là tinh tượng Phá Sơn Xuất Sát.

Là loại hung hiểm nhất trong tất cả các tinh tượng.

Có thể gọi là tận thế.

Ngoài những ghi chép này, trong những bức huyết thư được viết bằng máu tươi, còn thể hiện đủ loại kỹ năng chửi người của các di dân vu tà cổ đại.

Còn có đủ các loại lời nguyền cực kỳ ác độc, đều dành cho Phong Sư Cổ.

Rõ ràng những người này cũng vô cùng căm hận Phong Sư Cổ.

Hơn nữa, trong ghi chép còn nhắc đến mộ Vu Hàm.

Nghe nói mộ Vu Hàm đã bị Phong Sư Cổ phá hoại, Viêm Thần vốn bị phong ấn cũng đang rục rịch.

Chỉ là phong ấn mà Vu Hàm để lại năm đó quá mạnh mẽ, nên Viêm Thần cũng phải mất mấy trăm năm mới có thể đột phá phong ấn.

Tính toán thời gian, gần như trùng khớp với thời điểm Phong Sư Cổ phá núi mà ra.

Đương nhiên, các di tộc này không hề nói cho Phong Sư Cổ biết thông tin được suy diễn ra này.

Mà để lại trên huyết thư.

Viêm Thần đột phá phong ấn, đối với Phong Sư Cổ là hung hay cát, chưa chắc.

Nhưng đối với phàm nhân thế gian, sức mạnh Cổ Thần đột phá phong ấn, lan tràn ra ngoài, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Lúc Vương Diệp xem huyết thư, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng đang xem cùng.

Đến cuối cùng, sắc mặt mấy người đều trở nên xám xịt.

Lịch sử ghi lại trên những bức huyết thư này quả thực khiến người ta khó tin.

Hoàn cảnh của các di tộc vu tà này quả thật đặc biệt bi thảm, người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Nhưng, mấu chốt nhất vẫn là thiên khải mà di tộc vu tà năm đó suy diễn ra thông qua Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Cho đến hiện tại, mọi thứ mọi người trải qua, tất cả đều ứng nghiệm.

Từng việc từng việc gần như đều nằm trong dự đoán của di tộc vu tà.

Quá chân thực, ngay cả những kiếp nạn như phá quan, biển lửa, núi đao mà quan quách thi thể Phong Sư Cổ gặp phải, cũng đều ứng nghiệm từng cái một.

Mệnh trung chú định?

Hồ Bát Nhất, giáo sư Tôn, Tuyết Lỵ Dương, ba người đều là người thông minh, kiến thức phong phú, thấy được những ghi chép này, đều vô cùng bi quan.

Cảm giác như dù mình có cố gắng thế nào, giãy giụa ra sao, dưới thiên đạo, cũng chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

Vận mệnh đã định, không thể thay đổi.

Trong đó Hồ Bát Nhất còn đỡ hơn một chút, dù sao cũng là một chiến sĩ kiên định, tuy đã học rất nhiều về phong thủy, thủ đoạn của Mô Kim Hiệu Úy, nhưng bản chất vẫn là người cách mạng.

Trong lòng vẫn còn niềm tin kiên định rằng nhân định thắng thiên.

Chỉ là cú sốc quá lớn, lúc này có chút mơ màng.

Tham mưu Dương thì lại quá thông minh, tuy rất lý trí, chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng suy nghĩ quá nhiều, chuyện này không dễ gì nghĩ thông, bây giờ cũng bị kẹt trong ngõ cụt.

Về phần giáo sư Tôn, Vương Diệp vừa nhìn là biết, lão này đã hoàn toàn bị chấn động.

Giáo sư Tôn cả đời nghiên cứu mấy thứ mê tín phong kiến của Quan Sơn Thái Bảo.

Hơn nữa còn có những thứ như 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》.

Bề ngoài nghiên cứu cũng đều là mấy thứ như phù chú văn tự cổ đại.

Nói không có chút ảnh hưởng nào là không thể.

Có thể nói giáo sư Tôn là người tin vào những thứ như số mệnh nhất.

Bản thân ông ta đã gánh vác số mệnh của dòng dõi Phong Sư Kỳ.

Cho nên sau khi thấy kết quả suy diễn tinh tượng của di dân vu tà, lập tức như con cua bị luộc trong nước đá, tắt ngóm.

“Tại kiếp nan đào, mệnh trung chú định a.” Giáo sư Tôn không ngừng nói.

Vừa lẩm bẩm vừa lấy đầu trọc đập vào tường.

Thêm vào đó, giáo sư Tôn bây giờ dường như không có cảm giác đau, đập đến mức đá trên tường cũng rơi lả tả.

“Liệu có phải là cạm bẫy, bẫy rập của Phong Sư Cổ không?

Tất cả chuyện này có thể là giả không?” Giáo sư Tôn đột nhiên lại tỉnh táo một chút, sau đó gầm lên mấy tiếng với thái độ điên cuồng.

Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

Giáo sư Tôn lúc này quả thực đã bị thiên khải do di tộc vu tà suy diễn ra làm cho chấn động.

Nhưng lão già xấu xa này lại chẳng có ý tốt gì.

Tâm tư của giáo sư Tôn thật sự quá âm trầm.

Vương Diệp từ đầu đến cuối đều giữ cảnh giác với giáo sư Tôn, ngay cả khi ông ta mất đi lý trí, sắp rơi vào điên cuồng.

“Ông có phải còn muốn nói, nếu muốn phá giải vận mệnh này, cách tốt nhất là chúng ta đều đi chết?

Sau khi chết, lời tiên tri sẽ không thành sự thật?” Vương Diệp cảm thấy lúc này cần phải gõ đầu giáo sư Tôn một cái, để ông ta không làm ra hành động thiếu lý trí nào đó, ảnh hưởng đến cả đội.

Giáo sư Tôn nghe Vương Diệp nói, lập tức sững sờ, sắc mặt trở nên xám ngoét.

Câu nói vừa rồi của Vương Diệp chính là suy nghĩ trong lòng giáo sư Tôn, ông ta vốn còn định mở miệng khuyên những người khác tự kết liễu.

Chỉ cần Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương những người này đều chết, thì chứng tỏ lời tiên tri của di tộc vu tà không thành sự thật.

Đạo Tinh đã bị dập tắt trong núi Quan Tài.

Phong Sư Cổ sẽ không bao giờ có cách nào ra khỏi núi Quan Tài được nữa.

Nhưng không ngờ lời còn chưa nói ra, đã bị Vương Diệp vạch trần.

Mấy giây sau, giáo sư Tôn lại mở miệng: “Có phải cậu cũng nghĩ vậy không?

Tôi thấy đây là cách duy nhất để phá giải vận mệnh.” Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

“Ông tốt nhất đừng có ý định đó.

Thứ nhất, nếu chúng ta chết đi là có thể thay đổi vận mệnh, vậy thì vận mệnh này cũng không phải là mệnh trung chú định.” “Thứ hai, tôi khuyên ông nên thành thật một chút.

Nếu Phong Sư Cổ lại xuất hiện, tôi sẽ trực tiếp tiêu diệt lão.

Nếu ông có bất kỳ hành động khác thường nào, bất lợi cho những người khác, tôi cũng sẽ không khách khí, sẽ trực tiếp diệt ông.” Giáo sư Tôn bị những lời lạnh như băng của Vương Diệp dọa cho giật nảy mình, nửa ngày không nói được lời nào.

Vương Bàn Tử cũng ngứa mắt giáo sư Tôn, còn nói thêm vào: “Theo tôi thì cứ trói lão già này lại, vứt ở đây cho xong.

Mang theo lão cũng là một yếu tố bất ổn.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền lắc đầu.

Tuy Tuyết Lỵ Dương cũng có nghi ngờ và cảnh giác với giáo sư Tôn, nhưng tham mưu trưởng Dương từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, đã học theo tư tưởng bên đó.

Dù sao thì cũng không thể giết người.

Chương 537

Vương Diệp cũng không muốn ép buộc.

Không giết thì không giết.

Nhưng nếu giáo sư Tôn có hành động khác thường, Vương Diệp cũng sẽ không hề nương tay.

Ngay lúc mấy người đang có chút căng thẳng, Yêu Muội Nhi đột nhiên gọi từ phía sau.

“Mọi người xem, con rùa đồng này hình như có thể động đậy, trên đó có cơ quan.” Vương Diệp hơi sững sờ.

Con rùa đồng này có cơ quan?

Không thể nào.

Việc đầu tiên Vương Diệp làm sau khi vào đây là dùng kỹ năng Chân Thực Chi Nhãn kiểm tra kỹ con rùa đồng khổng lồ này.

Đây là thánh vật của di tộc vu tà thượng cổ, trên đó chắc chắn có đủ loại điều thần kỳ khác thường.

Nhưng có cơ quan là điều Vương Diệp trước đó hoàn toàn không nghĩ tới.

Sau đó Vương Diệp nhận ra, rất nhiều kỹ năng của mình, đặc biệt là loại kỹ năng dò xét năng lượng như Chân Thực Chi Nhãn, ở trong Bàn Cổ Mạch núi Quan Tài đã bị hạn chế rất nhiều.

Rất nhiều điểm đặc biệt của các nơi, phải đến rất gần mới có thể thấy được, hơi xa một chút là hoàn toàn không quan sát được.

Đối với con rùa đồng này, Vương Diệp đã thấy được sức mạnh thần kỳ tỏa ra từ nó, cũng từ con rùa đồng này mà có được thuật chiêm tinh.

Nhưng lại hoàn toàn không phát hiện ra bên dưới con rùa đồng, tức là ở chỗ đuôi, lại có một cơ quan.

Vẫn là Yêu Muội Nhi hiếu kỳ, đi vòng quanh con rùa đồng to lớn này mấy vòng, sau đó dựa vào trực giác và cảm ứng đặc biệt của truyền nhân Phong Oa Sơn đối với cơ quan máy móc, mới phát hiện ra ở đây có vấn đề.

Vương Diệp cũng không thể không cảm thán, trực giác của phụ nữ thật đáng sợ.

Vương Diệp vừa đi đến vị trí Yêu Muội Nhi nói có cơ quan, vừa đã suy nghĩ về việc sắp xếp cho Yêu Muội Nhi.

Trải qua hành động ở Quan Sơn Vu Hạp lần này, Vương Diệp đã hoàn toàn coi Yêu Muội Nhi là người của mình.

Sau này Vương Diệp chắc chắn sẽ còn đi mạo hiểm ở những nơi khác.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử dù có lui về ở ẩn, Vương Diệp cũng có khả năng thông qua manh mối của Minh Thúc và Đại Kim Nha, đi đến những nơi khác xem thử.

Ví dụ như mộ Cáp Mật Vương ở sa mạc Gobi phía tây mà Minh Thúc từng nhắc tới.

Nghe nói bên trong có kinh thư vàng và cây vàng tồn tại, cũng có sức mạnh thần kỳ.

Những nơi khác như Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cũng không phải là không thể.

Nhưng những nơi này hung hiểm, tuyệt đối không kém thôn Địa Tiên bao nhiêu.

Yêu Muội Nhi dù sao tuổi còn nhỏ.

Bây giờ để cô bé trải qua những chuyện này, quả thực có chút quá đáng.

Có lẽ sau này khi trở về kinh thành, ở kinh thành cùng Đại Kim Nha hợp tác mở một cửa hàng, làm ăn đứng đắn cũng không tồi.

Đại Kim Nha tuy xuống mộ đổ đấu không được, nhưng kiến thức về các loại đồ cổ, phong tục dân gian tuyệt đối là cao thủ hàng đầu.

Về mặt đối nhân xử thế cũng đáng tin cậy.

Không giống như Hồ Bát Nhất tính tình cố chấp, cũng không khoa trương như Vương Bàn Tử.

Đến lúc đó có thể để Đại Kim Nha dẫn dắt Yêu Muội Nhi, để cô bé học một chút bản lĩnh trong giới đồ cổ.

Tiện thể cũng có thể để Yêu Muội Nhi ở kinh thành tiếp xúc với các lớp học, thư viện trong trường, học thêm kiến thức chắc chắn không sai.

Hơn nữa trong kinh thành cũng có nhiều thợ thủ công các loại.

Không nói đâu xa, chỉ riêng nghề tiêu khí, ở khu vực kinh thành đã nhiều hơn ở gần Vu Hạp rất nhiều.

Quê của lão gia tử trong Tiêu Khí Lý chính là nơi đặt phủ tổng đốc trực đãi ở cổng nam kinh thành.

Hơn nữa trong kinh thành, những người giang hồ thế hệ cũ như Dạng Thức Lôi vẫn còn sót lại.

Nơi có thể học được bản lĩnh thì rất nhiều.

Dù sao cũng không thể để Yêu Muội Nhi tiếp tục ở lại trong núi sâu, lãng phí một nhân tài như ngọc thô thế này.

Đã gọi Vương Diệp một tiếng sư huynh, một tiếng Vương Diệp ca.

Vậy thì Yêu Muội Nhi chính là sư muội ruột của Vương Diệp.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa đi về phía Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi nhìn ánh mắt quan tâm của Vương Diệp mà cứ lùi về sau.

“Vương Diệp ca, em không lừa anh đâu, thật sự có cơ quan.” Vương Diệp mặt đầy vạch đen, ánh mắt quan tâm ban đầu lập tức trở nên lạnh lùng.

“Được được được, có cơ quan, không lừa tôi.

Nhóc con không có lòng tốt, có cơ hội sẽ xử lý nhóc sau.” Vương Diệp rất nhanh đã đi đến bên cạnh cơ quan mà Yêu Muội Nhi nói.

Ánh mắt của Yêu Muội Nhi, với tư cách là truyền nhân Phong Oa Sơn, quả thực rất sắc bén.

Dưới đuôi con rùa đồng, có một cái đĩa tròn nhỏ.

Trên đĩa tròn có hình Tiên Thiên Bát Quái, nhưng nhìn kỹ vẫn có chút khác biệt, nguyên thủy hơn hình Tiên Thiên Bát Quái, một số chỗ còn không giống lắm.

Lại là một cái khóa cơ quan.

Dưới con rùa đồng có gì?

Những người hoàn tộc Vu Tà này, thà chết đói bên cạnh con rùa đồng, từng người một chết thảm, thê thảm vô cùng, lúc chết bị hành hạ thành bộ xương khô.

Dù vậy, cũng không hề bán đứng nơi này cho Phong Sư Cổ.

Thêm vào đó con rùa đồng là thánh vật của di tộc Vu Tà, vậy thì cơ quan dưới con rùa đồng này, rất có khả năng chính là thứ cực kỳ quan trọng của di tộc Vu Tà.

Miếng đồng khắc hình Tiên Thiên Bát Quái này như mọc trên mặt đất.

Người không biết then chốt, căn bản không thể di chuyển hay lay động thứ này một chút nào.

Đại đa số người sau khi thấy miếng đồng này, đều sẽ coi nó là một thứ bình thường.

Nhưng Vương Diệp lại có thể cảm nhận được một luồng khí chí nhiệt dương cương nhàn nhạt tỏa ra từ miếng đồng này.

Chính luồng khí này, đã khiến cho miếng đồng dù bị chôn sâu dưới lòng đất núi Quan Tài, qua mấy ngàn năm, vẫn không hề rỉ sét.

Trên đó không có một chút hơi nước nào.

Không có hơi nước, tự nhiên cũng không có khả năng bị rỉ sét.

Vương Diệp tiến lên, quan sát kỹ miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái này.

Yêu Muội Nhi còn bổ sung bên cạnh: “Vương Diệp ca, cái này là loại dùng tay xoay đó, bên trong có trục lăn.” Vương Diệp nhướng mày: “Ồ?

Cái này mà em cũng nhìn ra được à?” Yêu Muội Nhi mặt đầy đắc ý: “Đó là đương nhiên, mắt của em ngay cả ông nội cũng khen, nói em là người có mắt độc nhất trong các truyền nhân tiêu khí, miệng cũng độc nhất.” À không phải, chỉ có mắt độc nhất.

Khóe miệng Vương Diệp giật giật, thầm nghĩ cứ diễn đi.

Ông nội em nói quả thực không đúng lắm, miệng em còn độc hơn mắt.

Sau đó Vương Diệp cúi người, áp tai vào miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái.

Vương Diệp biết cơ quan thuật của Mặc gia, chỉ có điều cơ quan thuật trên miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái này, e rằng còn có truyền thừa lâu đời hơn cả cơ quan thuật của Mặc gia.

Thứ này rốt cuộc được thiết kế vào thời nào thật sự khó nói.

Rất có khả năng là hai trong ba triều đại đầu tiên, tức là Hạ hoặc Thương.

Mạch suy nghĩ của người thời thượng cổ và người hiện đại vẫn có sự khác biệt khá lớn.

Một số cơ quan không phải là vấn đề phức tạp hay không, chủ yếu là bạn không nghĩ tới.

Tư duy của mọi người không cùng một tần số.

Cơ quan sau thời Chu thì tốt hơn nhiều, ít nhất có thể giao tiếp trên cùng một tần số.

Từ đó có thể thấy các loại chế độ lễ nhạc và văn hóa thời Chu, không chỉ tạo nên phương thức tư duy cơ bản nhất của cả dân tộc, mà ngay cả phương diện tiểu tiết như thiết kế cơ quan cũng có ảnh hưởng rất lớn.

May mà Vương Diệp không chỉ biết cơ quan thuật của Mặc gia, mà còn có kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt.

Thiên phú về xem kết cấu cơ quan của Vương Diệp có thể không bằng Yêu Muội Nhi.

Mỗi người có một chuyên môn, Vương Diệp cũng không thể ở mọi phương diện đều có thiên phú cao hơn những thiên tài đỉnh cao nhất trong ngành đó, Vương Diệp không phải là thần.

Nhưng không thể cản được việc Vương Diệp biết nhiều thứ.

Thiên phú xem cơ quan không bằng Yêu Muội Nhi, nhưng không cản được các giác quan khác của Vương Diệp mạnh đến mức khoa trương.

Đặc biệt là thính giác.

Chỉ cần dùng cây gậy vàng nhỏ nhẹ nhàng gõ lên miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái, Vương Diệp đã có thể hiểu được gần hết kết cấu cơ quan bên dưới nó.

Chương 538

Sau đó Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Những thứ trong thôn Địa Tiên, thật sự luôn mang đến cho Vương Diệp bất ngờ.

Cơ quan bên dưới miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái này không quá phức tạp, nhưng cực kỳ tinh xảo.

Hai điều này không hề mâu thuẫn.

Đôi khi tư duy càng đơn giản, tao nhã, mới có thể tạo ra những sản phẩm kinh điển nhất.

Cơ quan bên dưới miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái chính là phong cách này, đơn giản, tao nhã, khó nhằn.

Toàn bộ cơ quan đều liên kết với nhau, chỉ cần một chỗ làm không đúng, cơ quan sẽ tự hủy.

Thứ bên dưới sẽ bị đè nát.

Lối đi dưới con rùa đồng sẽ vĩnh viễn không bao giờ mở ra.

Hơn nữa không gian bên dưới này được bọc bằng những tấm kim loại dày, không phải là mật thất đơn thuần hay phòng đá, hang núi.

Nếu là loại hang núi hay mật thất đó, Vương Diệp có thể không theo bài bản, không quan tâm khóa gì cơ quan gì, trực tiếp xuyên qua nham thạch.

Khóa của ngươi có lợi hại đến mấy cũng vô dụng, ta đây biết xuyên tường.

Nhưng cái này thì thật sự không được.

Không gian bên dưới này được cách ly bằng những tấm đồng dày.

Hơn nữa trên tấm đồng chắc chắn có khắc các loại phù chú thượng cổ quỷ dị.

Sức mạnh ẩn chứa trên đó không làm Vương Diệp bị thương, nhưng Vương Diệp muốn xuyên qua cũng không dễ.

Muốn không phá hoại không gian dưới con rùa đồng, đồng thời vào trong tìm kiếm một phen, cách duy nhất là giải cơ quan trên miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái.

Vương Diệp vô cùng tò mò.

Vì di tộc Vu Tà thượng cổ thờ phụng hoặc nói là tín ngưỡng, rõ ràng là sức mạnh Cổ Thần.

Rất có khả năng chính là Viêm Thần Chúc Dung ở sâu dưới lòng đất núi Quan Tài.

Nhưng sau này Vu Hàm lại hy sinh tính mạng, hao hết vu lực để phong ấn Viêm Thần Chúc Dung.

Có thể nói Vu tộc cũng rất cứng cỏi.

Sau này lại thà chết chứ không chịu làm việc cho Phong Sư Cổ, thậm chí đến mức vong tộc diệt chủng.

Đối với một Vu tộc cứng rắn như vậy, Vương Diệp vẫn dành cho sự tôn trọng đầy đủ.

Đã như vậy, Vương Diệp càng không muốn dùng bạo lực để phá hoại cơ quan này.

Vương Diệp bắt đầu liên tục dùng cây gậy vàng nhỏ, gõ ở các góc độ khác nhau.

Mục đích của Vương Diệp là để hiểu rõ ràng nhất có thể cơ quan bên dưới miếng đồng Tiên Thiên Bát Quái.

Vài phút sau, Vương Diệp cuối cùng cũng bắt đầu hành động.

Trước tiên dùng kiếm Toái Tinh dọn sạch đá vụn và bụi đất xung quanh miếng đồng.

Sau đó bắt đầu lấy các loại công cụ từ không gian hệ thống ra.

Vương Diệp không giống Yêu Muội Nhi.

Hai người tuy đều giỏi phá giải cơ quan, nhưng phong cách hoàn toàn khác nhau.

Yêu Muội Nhi chú trọng việc có thể dùng bất cứ thứ gì trong tay để phá cơ quan.

Cách này rất cần thiên phú, và khi gặp cơ quan cực kỳ khó khăn, ví dụ như loại cơ quan thượng cổ mà Yêu Muội Nhi chưa từng thấy như hiện tại, cô bé hoàn toàn bó tay.

Vương Diệp thì chú trọng "công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí", trước tiên phải có một bộ công cụ đỉnh cao nhất đã.

Vương Diệp trước đó đã chuẩn bị một bộ thiết bị mở khóa rất chuyên nghiệp trong không gian hệ thống, cũng chính là công cụ chuyên phá giải các loại cơ quan.

Thêm vào đó còn có được một ít công cụ ở Tiêu Khí Lý.

Vương Diệp còn tận dụng một số phát minh hiện đại để phá giải cơ quan.

Ví dụ như ống nghe, nitơ lỏng các loại.

Vương Diệp lỉnh kỉnh như túi bảo bối của Doraemon, lấy ra một đống thứ từ không gian hệ thống, bắt đầu nằm rạp trên đất thao tác.

Khiến Yêu Muội Nhi nhìn mà mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Những người khác thì không sao, dù sao cũng không hiểu, Vương Diệp giỏi là được rồi.

Mười mấy phút sau, mồ hôi trên trán Vương Diệp sắp nhỏ giọt, Yêu Muội Nhi cũng càng ngày càng ghé sát vào, đôi mắt to chớp chớp.

“Vương Diệp ca, anh làm cái quái gì vậy, chỗ này theo em thì nên xoay ngược chiều kim đồng hồ nửa vòng, hướng của anh có bị ngược không, anh đừng động vội, nghĩ lại đi.” Vương Diệp nghe Yêu Muội Nhi nói chuyện liền muốn nổi điên, nhưng nhìn đôi mắt to trong veo của cô bé, không nỡ ra tay.

Bình tĩnh mấy giây, trong đầu như có luồng điện xẹt qua.

Vì anh phát hiện, Yêu Muội Nhi nói đúng!

Mẹ kiếp!

Vương Diệp trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn Yêu Muội Nhi.

“Không phải em không hiểu sao?

Sao bây giờ lại nhìn ra rồi?” Yêu Muội Nhi có chút ngại ngùng gãi đầu.

“Lúc nãy em không hiểu, phức tạp quá, em lười động não, nhưng ở bên cạnh xem anh mày mò cả buổi, lại hình như đột nhiên hiểu ra, hay là phần còn lại để em?” Yêu Muội Nhi có vẻ háo hức muốn thử.

Vương Diệp lau mồ hôi trên trán.

Đây mẹ nó chính là thiên phú sao?

Chắc hẳn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trong quá trình chung sống hàng ngày với mình, đã sớm quen với việc bị Vương Diệp đè bẹp.

Vương Diệp cũng đã quen với việc dùng thiên phú của mình để đè bẹp người khác.

Nhưng trong việc mở khóa, à không, phá giải cơ quan, riêng một lĩnh vực này, Vương Diệp phải thừa nhận, Yêu Muội Nhi chính là thiên phú dị bẩm, tư chất tuyệt vời, cho dù có là thiên vương lão tử đến, người giỏi mở khóa nhất thiên hạ cũng là Yêu Muội Nhi.

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn không giao toàn bộ cơ quan còn lại cho Yêu Muội Nhi.

Mà để cô bé thao tác một phần.

Đồng thời Vương Diệp ở bên cạnh giám sát.

Không phải Vương Diệp không tin Yêu Muội Nhi.

Mà là cơ quan này đến mấy bước cuối cùng, có chút không phải dành cho người.

Muốn phá giải, cần sức mạnh trên ngón tay cực kỳ lớn.

Yêu Muội Nhi chỉ là một cô bé mười lăm, mười sáu tuổi, đặt ở hiện tại cũng là một cô bé dễ thương vừa lên cấp ba, dù tay chân lanh lẹ, việc gì cũng làm được, nhưng sức mạnh bẩm sinh vẫn không đủ.

Không giống Vương Diệp, Vương Diệp có kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt.

Đến bước cuối cùng, cần dùng hai ngón tay cắm vào, dùng sức kẹp chặt cơ quan bên trong, sau đó nhấc lên.

Yêu Muội Nhi thử một chút, hoàn toàn không được.

Ngón tay tuy đủ mảnh đủ dài, nhưng không dùng được sức.

Khóe miệng Vương Diệp nhếch lên, mỉm cười: “Để tôi.” Cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện một chút trước mặt thợ mở khóa mạnh nhất lịch sử Yêu Muội Nhi, Vương Diệp đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt được kích hoạt.

Vương Diệp rất nhanh đã mò ra điểm mấu chốt trong huyệt động cơ quan, sau đó hai ngón tay dùng sức kẹp chặt.

Cái cơ quan chó má này, căn bản không phải để người mở.

Ngón tay Vương Diệp cứng rắn vô cùng, đã sánh ngang với ngón tay kim loại, cộng thêm kỹ năng Song Chỉ Tham Huyệt, linh hoạt vô cùng, sức lực cũng lớn đến kinh ngạc, mà vẫn phải dùng hết sức bình sinh, mới lay động được cơ quan.

Ngay sau đó Vương Diệp dùng sức nhấc lên.

Một trận tiếng kim loại ma sát, tiếng bánh răng và trục quay ken két không ngừng truyền đến từ mặt đất.

Mặt đất xung quanh đều đang rung nhẹ.

Những sợi xích sắt buộc thi thể trên mặt đất kêu loảng xoảng.

Các thi thể di tộc Vu Tà cũng bắt đầu rung lên không ngừng, xương cốt va vào nhau kêu lách cách.

Xung quanh như có vật gì đó khổng lồ đang từ dưới lòng đất trồi lên.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đều sợ đến mức không dám thở mạnh.

Vương Diệp từ từ đứng dậy, kéo Yêu Muội Nhi ra sau lưng mình.

Ánh mắt lại nhìn về phía con rùa đồng khổng lồ trước mặt.

Chương 539

Con rùa đồng đang động!

Rất nhanh trên lưng con rùa đồng, mấy miếng mai rùa lại bắt đầu di chuyển.

Một miếng mai rùa lún xuống.

Các miếng mai rùa khác như những quân cờ trong trò Hoa Dung Đạo, bắt đầu di chuyển không ngừng trên lưng rùa, trao đổi vị trí.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn mà mắt tròn xoe.

Nhưng hai người dù sao hồi nhỏ cũng từng chơi Hoa Dung Đạo, còn có thể hiểu được thứ trên lưng rùa đang làm gì.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương thì hoàn toàn không hiểu.

Tham mưu Dương từ nhỏ lớn lên ở Mỹ không tiếp xúc với loại văn hóa này.

Chỉ có Yêu Muội Nhi là nhìn mà kích động vô cùng.

Với tư cách là truyền nhân Phong Oa Sơn, những món đồ chơi như Cửu Liên Hoàn, khóa Lỗ Ban, Hoa Dung Đạo, gần như là những món đồ chơi mà Yêu Muội Nhi chơi nhiều nhất hồi nhỏ.

Con nhà người ta đều đi bắt cá mò chim, chỉ có Yêu Muội Nhi là đang vắt óc giải Cửu Liên Hoàn, chơi Hoa Dung Đạo.

"Hoành đao lập mã, cách sơn đả ngưu, hữu để giác binh tả, trương hạ, hoàng hạ, quan hữu, trung tả binh thượng tả, để trung binh thượng nhị." Yêu Muội Nhi miệng không ngừng lẩm bẩm các loại khẩu quyết, nghe mà Vương Diệp cũng thấy đau đầu.

Hóa ra trò Hoa Dung Đạo này, từ thời thượng cổ đã được tiên dân phát minh ra rồi sao?

Một hai phút sau, lưng con rùa đồng cuối cùng cũng ổn định lại.

Nhưng ở chính giữa lưng rùa xuất hiện một cái lỗ vuông vức hai thước.

Một miếng mai rùa đã biến mất.

Lối vào mật thất dưới lòng đất đã mở ra.

Vương Diệp là người đầu tiên nhảy lên lưng con rùa đồng.

Sau đó Yêu Muội Nhi, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Tôn đều trèo lên.

Vương Diệp bĩu môi, đầy vẻ không tin tưởng giáo sư Tôn.

Trực tiếp đá ông ta xuống.

Sau đó còn bảo Vương Bàn Tử dùng xích sắt buộc di tộc Vu Tà, trói giáo sư Tôn lại, vứt xuống dưới chân con rùa đồng.

Lão già này tâm tư quá nặng nề, đủ loại quỷ kế.

Ai biết được lời đe dọa vừa rồi của Vương Diệp có tác dụng với ông ta không.

Lỡ như lão nảy sinh ý xấu, lại giở trò đồng quy vu tận, phá hoại vận mệnh trong mật thất, thì thật sự khó nói.

Vương Diệp không muốn cho ông ta cơ hội này.

Sau đó Vương Diệp nhìn xuống dưới lỗ hổng.

Bên dưới là một không gian không lớn lắm, khoảng một trượng vuông.

Trông giống như một… tế đàn?

Toàn bộ bên dưới đều là chất liệu kim loại.

Một vòng tường và mặt đất.

Chỉ có một thứ ở trung tâm là khá nổi bật, và không phải kim loại.

Vương Diệp có thể cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ thứ đó.

Lúc mở tấm đồng mai rùa trên đỉnh mật thất, Vương Diệp thậm chí suýt nữa đã rút đao.

Vì sức mạnh bên dưới thật sự quá quỷ dị và mạnh mẽ.

Sức mạnh Cổ Thần!

Vương Diệp đối với loại sức mạnh này cũng coi như khá quen thuộc.

Lần đầu tiên gặp phải loại sức mạnh này là trong động xác thịt của nhục chi tiên quách ở mộ Hiến Vương, Vân Nam Trùng Cốc.

Lúc đó chỉ là thông qua hiệu ứng động xác thịt, cảm ứng được sức mạnh Cổ Thần từ một không gian khác đối diện động xác thịt mà thôi.

Sau đó ở thần cung Phượng Hoàng núi Côn Luân là chính diện đối đầu với sức mạnh di cốt của Xà Thần.

Nhưng di cốt Xà Thần, chung quy cũng chỉ là một phần sức mạnh của Xà Thần, không phải bản tôn Xà Thần.

Vương Diệp đã chống đỡ được.

Sau đó nữa ở Quy Khư Nam Hải, lần này gặp phải là Long Thần.

Chỉ riêng một trong những hóa thân của Long Thần là Chân Long Nam Hải đã suýt chút nữa khiến Vương Diệp và mọi người bị tiêu diệt toàn bộ.

Lực lượng của Long Thần chỉ lóe lên một cái, đã khiến Vương Diệp cảm nhận được sự mạnh mẽ của sức mạnh Cổ Thần.

Mà bây giờ, thứ Vương Diệp cảm nhận được trong mật thất này, lại là một sức mạnh Cổ Thần hoàn chỉnh.

Trong một khoảnh khắc, lông tơ trên người Vương Diệp dựng đứng, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Bị lừa rồi?

Đây là phản ứng đầu tiên của Vương Diệp.

Từ lúc tiến vào cổ trấn Thanh Khê, Vương Diệp đã nhận ra BOSS cuối cùng trong bản đồ Thôn Địa Tiên này rất có thể không phải là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hay Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Cũng không phải là thứ Bàn Cổ Thi Tiển gì đó.

Mà là một tồn tại đến từ vu tà nhất tộc thượng cổ, cũng chính là Vu Hàm, một trong những đại vu nổi danh nhất thời thượng cổ, đã dùng sinh mệnh của mình để phong ấn.

Một Cổ Thần.

Cũng chính là truyền thuyết về Viêm Quỷ đã lưu truyền hàng trăm ngàn năm ở nơi đây.

Vương Diệp trước đó không biết danh tính của vị Cổ Thần này.

Sau này mới biết, một trong những tên gọi khả dĩ nhất của vị Cổ Thần này lại là Chúc Dung.

Cho dù dòng thời gian của thế giới này có biến động thế nào đi nữa, cái tên Chúc Dung đối với Vương Diệp, cũng như đối với mỗi một người dân trong nước, đều mang một ý nghĩa đặc biệt.

Đây là một trong những thần linh thượng cổ chính thống.

Tuyệt đối không phải là thứ có thể so sánh với đám tinh ban cổ thần trong động xác chết, hay xà thần trong không gian hư số của động quỷ.

Có chăng chỉ có Long Thần ở Nam Hải Quy Khư mới miễn cưỡng có thể so bì một chút.

Đối mặt với một tồn tại mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn rất có khả năng không hề thân thiện, Vương Diệp không thể không lo lắng mình sẽ bị gài bẫy.

Tuy nhiên, Vương Diệp rất nhanh đã phản ứng lại.

Lực lượng Cổ Thần trong mật thất bên dưới này tuy vô cùng thuần túy, nhưng lại yếu ớt đến bất ngờ.

Điều này có chút kỳ lạ.

Trong ấn tượng của Vương Diệp, mấy vị Cổ Thần mà hắn từng gặp trước đây, dù chỉ là một phần sức mạnh chiếu rọi vào không gian này, cũng đã mạnh đến kinh người, là thứ mà tất cả dị thú tà linh đều không thể sánh bằng.

Tại sao sức mạnh của Cổ Thần Chúc Dung này, trong tình trạng thuần túy như vậy mà lại yếu ớt đến thế?

Đương nhiên, cái gọi là yếu ớt mà Vương Diệp nói, là so sánh sức mạnh của Cổ Thần Chúc Dung với lực lượng của các Cổ Thần khác.

Sức mạnh này vẫn cường đại không gì sánh nổi.

Vô hình vô chất, nhưng sau khi được giải phóng, đủ loại khí ẩm, khí mục nát trong không gian xung quanh gần như đều bị đẩy lùi.

Vương Diệp không hề nghi ngờ, cho dù là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng không thể tiếp cận khu vực này.

Nơi đây đã trở thành một dị số trong toàn bộ phong thủy cách cục của Bàn Cổ Mạch trên núi Quan Tài.

Mạch khí phong thủy xung quanh dù mạnh mẽ đến đâu, dòng chảy khí tức, dao động năng lượng, đều không thể ảnh hưởng đến nơi này.

Vương Diệp cũng cảm nhận được lý do tại sao Chân Thực Chi Nhãn và kỹ năng dò xét năng lượng của mình ở khu vực núi Quan Tài lại luôn có hiệu quả không như ý.

Sức mạnh này gây nhiễu loạn năng lượng cực kỳ mạnh.

Nó khiến tất cả năng lượng xung quanh mang một khí tức vô cùng nóng bỏng.

Điều này khiến Vương Diệp rất khó nhận ra sự khác biệt và chuyển dịch giữa các năng lượng có khí tức khác nhau.

Thật phiền phức.

Đến nơi này, Vương Diệp cũng chỉ có thể cầm đèn pin mắt sói mà nhìn vào trong mật thất.

Càng nhìn, Vương Diệp càng cảm thấy không thể tin nổi.

Các bức tường xung quanh chi chít toàn những phù chú thượng cổ.

Hơn nữa, bên trong những phù chú này đều chứa đầy một loại chất liệu màu đỏ như máu, như lửa, tương tự như bột chu sa.

Chương 540

Khí tức tỏa ra đã hoàn toàn cách ly bên trong và bên ngoài mật thất kim loại.

Ở chính giữa không gian mật thất là một cái bệ được xây bằng đá màu đỏ son.

Trên bệ điêu khắc những hoa văn hình ngọn lửa.

Bên cạnh cái bệ này là một lão già mặc trường bào bảy sao màu xanh, trên áo vẽ những đồ án long hổ vô cùng nguyên thủy và cổ xưa.

Lão nhân đã chết từ lâu.

Nhưng không hề hóa thành xương khô, da thịt trên người đã khô quắt vàng úa, biến thành một loại chất liệu giống như da thuộc mang theo chút ánh bóng.

Vương Diệp thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ thi thể của lão nhân này, chứ không phải mùi hôi thối.

Lão nhân ngoài bộ vu bào, trên đầu còn đội một chiếc mặt nạ vuông, nhưng mặt nạ đã được lật lên trên đỉnh đầu.

Hai bên thân thể đặt một chiếc trống đồng không biết làm bằng da của loài động vật nào, và một cây gậy phép làm bằng gỗ đào.

Cây gậy dài khoảng gần năm thước, cao ngang mày, một đầu là một cục bướu gỗ to sụ.

So với việc nói đây là một pháp trượng, chi bằng nói là một cây tề mi côn.

Dùng thứ này trực tiếp đập nát đầu chó của đối phương, e rằng còn tiện lợi hơn nhiều so với việc thi triển pháp thuật.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy có chút kỳ lạ là, trên mặt thi thể của lão giả này lại nở một nụ cười.

Nụ cười này không phải là nụ cười lạnh lùng giả tạo.

Mà là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Vương Diệp có Đại La Động Quan, nhìn thấu lòng người vô cùng triệt để.

Biểu cảm trên mặt có phải là biểu đạt cảm xúc nội tâm hay không, Vương Diệp vẫn có thể phán đoán được.

Nếu không phải xuất phát từ nội tâm, sẽ không thể có nụ cười như vậy.

Đây là một loại ánh mắt mà ông bà nội nhìn cháu trai nhỏ.

Hiền từ, cưng chiều, yêu thương vô điều kiện, vô nguyên tắc, không giới hạn, thậm chí còn mang theo vài phần nuông chiều.

Chứ không phải là thứ tình yêu mang theo sự uy nghiêm và quy tắc của thầy cô, cha mẹ.

Mặc dù vị lão nhân này đã qua đời từ lâu, nhưng dù là tư thế dang rộng hai tay bảo vệ bệ chu sa, hay nụ cười hiền từ không chút giữ lại trên mặt, đều không khiến Vương Diệp cảm thấy một chút sợ hãi nào của cái chết.

Vương Diệp tin rằng, vị lão nhân này yêu thương sâu sắc một ai đó trên bệ chu sa trước mặt ông.

Vương Diệp đứng hình.

Bởi vì hắn phát hiện, trong toàn bộ không gian, trên tế đàn chu sa là một chiếc mai rùa trắng muốt.

Ở trung tâm mai rùa là một cái nôi giống như tổ chim được làm bằng lông của một loài động vật nào đó.

Bên trong lót một lớp lụa trắng.

Trên lớp lụa là một ngọn lửa nhỏ tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Ở khoảng cách gần như vậy, Chân Thực Chi Nhãn của Vương Diệp có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bên trong ngọn lửa kỳ dị đó là một đứa trẻ sơ sinh.

Một bé gái.

Vương Diệp từ trên lỗ hổng của mai rùa đi xuống, đến trước tế đàn chu sa, mắt chữ A mồm chữ O.

Trong khoảnh khắc, Vương Diệp đột nhiên hiểu ra.

Lão gia râu bạc mặc vu bào này, trông có vẻ sức chiến đấu cực mạnh, tám phần là một nhân vật kiểu pháp sư cận chiến, chính là Vu Hàm.

Vị đại vu mà tên tuổi vẫn được lưu truyền ngàn năm sau, ngay cả khi lịch sử thời thượng cổ đã mơ hồ như sương mù không cách nào khôi phục, cái tên này vẫn được người đời ghi nhớ.

Một trong những người mạnh nhất trong lịch sử của tiền nhân.

Vu Hàm.

Vu Hàm trước khi chết đã hao hết vu lực và sinh mệnh, phong ấn Viêm Thần Chúc Dung, chính là bé gái trong ngọn lửa trước mắt.

Đúng vậy, Chúc Dung là nữ.

Vương Diệp cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn đã tiếp xúc phải một chuyện không tầm thường rồi.

Hơn nữa, truyền thuyết dường như có chút sai lệch.

Mối quan hệ giữa Vu Hàm và Chúc Dung, nhìn thế nào cũng không giống như quan hệ phong ấn và bị phong ấn.

Cho dù là phong ấn, ý đồ của Vu Hàm khi làm vậy cũng là để bảo vệ chứ không phải giam cầm.

Vương Diệp từ từ đưa tay ra, nhưng thứ hắn chạm vào đầu tiên lại là Vu Hàm.

Trong một thoáng, vô số hình ảnh ùa vào ý thức của Vương Diệp.

Biển ý thức của Vương Diệp vốn rộng lớn và mênh mông hơn người thường rất nhiều.

Nhưng đối mặt với lượng thông tin khổng lồ như vậy, Vương Diệp vẫn cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Trán hắn bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Vài giây sau, cảm giác choáng váng trong đầu Vương Diệp mới từ từ tan biến.

Cùng lúc đó, vẻ chấn động trong mắt Vương Diệp càng thêm rõ rệt.

Vu Hàm đã chết.

Nhưng lại chưa chết hẳn.

Ký ức của Vu Hàm, vô số hình ảnh ký ức lại được Vu Hàm dùng một phương thức cực kỳ quỷ dị để lưu giữ lại.

Hình ảnh mà Vương Diệp vừa thấy trong ý thức, chính là đến từ ký ức cuộc đời của Vu Hàm.

Tuy không hoàn chỉnh, rõ ràng có nhiều phần bị thiếu sót, đã được Vu Hàm cắt ghép chỉnh sửa, nhưng cũng đủ khiến người ta chấn động.

Bởi vì những hình ảnh ý thức này, không phải do hệ thống mang đến cho Vương Diệp.

Mà là do chính Vu Hàm, dựa vào vu lực của mình để thực hiện.

Trong khoảnh khắc, Vương Diệp đã hiểu rõ ngọn ngành việc Vu Hàm phong ấn Chúc Dung.

Không biết từ lúc nào, Vương Diệp đã nước mắt lưng tròng.

Đoạn ý thức này chứa đựng quá nhiều bí mật.

Đầy rẫy sự đối kháng, bảo vệ, phản bội, quyết tuyệt và hy sinh.

Quả thực giống như một bộ phim hoạt hình nhiệt huyết dài tập thời thượng cổ.

Sau khi tiếp nhận được nhiều ý thức như vậy, Vương Diệp nhìn lại đứa trẻ linh thể trong mai rùa trắng trên bệ chu sa, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Chúc Dung không phải là ác thần.

Hơn nữa, trong khu vực này, tồn tại không phải một Cổ Thần, mà là hai.

Còn có một Cổ Thần khác, tên là Bàn Hồ.

Đây cũng là một Cổ Thần trong truyền thuyết.

Tương truyền đó là một con thần khuyển ngũ sắc khổng lồ.

Bộ tộc thờ phụng thần khuyển và bộ tộc thờ phụng Viêm Thần Chúc Dung đã không ngừng chinh chiến ở khu vực lân cận này.

Cuối cùng từ cuộc chiến giữa người phàm đã leo thang lên đến thần minh.

Hai vị Cổ Thần Bàn Hồ và Chúc Dung đã ra tay.

Thần minh ra tay, tự nhiên kinh thiên động địa.

Rất nhiều hẻm núi giữa những ngọn núi lớn ở khu vực này chính là vết tích để lại từ cuộc chiến giữa các thần minh.

Sự hỗn loạn và tai họa của chiến trường, thậm chí sau ngàn năm vẫn chưa kết thúc.

Còn không ngừng gây ra lũ lụt, thiên tai cho người dân xung quanh, vì vậy mới có chuyện Vu Lăng Di Sơn Vương đối xử tàn khốc với bá tánh, mở núi trị thủy sau này.

Cuộc chiến giữa hai vị thần minh năm đó, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Thần khuyển chiến tử vẫn lạc.

Cái gọi là Bàn Cổ Mạch, thực ra chính là thi thể của thần khuyển hóa thành sau khi vẫn lạc.

Mà các loại sức mạnh quỷ dị trong Bàn Cổ Mạch, cũng là do thần lực mà Bàn Hồ khuyển thần để lại gây ra.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ, cái gọi là thi đan, Bàn Cổ Thi Tiển, cũng là thần lực do Bàn Hồ khuyển thần để lại.

Chương 541

Âm đọc của Bàn Hồ và Bàn Cổ rất giống nhau.

Rất có khả năng người dân thượng cổ đã nhầm lẫn Bàn Hồ khuyển thần và Bàn Cổ.

Dù sao thì Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, thi thể Bàn Cổ không thể nào tồn tại trong thâm sơn cùng cốc của vu hạp Tây Nam được.

Xuất hiện ở đây hẳn là Bàn Hồ khuyển thần, tổ tiên mà tín ngưỡng vẫn còn sót lại ở không ít dân tộc Tây Nam.

Mà Chúc Dung cũng là Cổ Thần tổ tiên được tín ngưỡng bởi không ít dân tộc khu vực phía nam.

Đây hẳn là hậu duệ của tín đồ hai vị Cổ Thần.

Trong cuộc xung đột của các thần linh thượng cổ, Cổ Thần Chúc Dung cũng bị trọng thương, tuy không vẫn lạc ngay tại chỗ, nhưng cũng không khác là bao.

Để cứu vãn Cổ Thần Chúc Dung, cường giả đỉnh cấp trong loài người, đại vu thượng cổ Vu Hàm đã đứng ra.

Đúng sai trong cuộc tranh đấu giữa thần linh và bộ tộc thời thượng cổ đã rất khó nói rõ.

Nói cho cùng chẳng qua là lập trường khác nhau, góc nhìn khác nhau, thân phận anh hùng và kẻ địch cũng sẽ không giống nhau.

Trong mắt Vu Hàm, Chúc Dung là anh hùng.

Là chính thần đã hy sinh để bảo vệ tộc nhân.

Vu Hàm nguyện dùng vu lực và sinh mệnh của mình, để đổi lấy cơ hội cho Chúc Dung không bị vẫn lạc.

Nhưng Vu Hàm dù sao cũng là người.

Sức người có hạn.

Điều Vu Hàm có thể làm không phải là để Chúc Dung khôi phục thần lực ban đầu, mà là biến Chúc Dung sắp vẫn lạc thành một linh thể thuần túy.

Sau đó bảo vệ trong mật thất tế đàn bên dưới thánh vật Đồng Quy của bộ tộc.

Truyền thuyết bên ngoài thì lại là Vu Hàm đã phong ấn Viêm Thần Chúc Dung.

Đây cũng là một cách bảo vệ Chúc Dung, không để bộ tộc và hậu nhân của Bàn Hồ khuyển thần đến báo thù.

Tóm lại, sau một trận đại chiến, mặt đất tan hoang, khe rãnh dọc ngang trên núi, hẻm núi vực sâu khắp nơi.

Bàn Hồ khuyển thần vẫn lạc, hóa thành Bàn Cổ Thi Mạch, sau nhiều năm bị Vu Lăng Di Sơn Vương phát hiện.

Mà hậu nhân của Vu Hàm nhất tộc, vẫn bảo vệ Viêm Thần Chúc Dung và di hài của Vu Hàm.

Đương nhiên, đại đa số những người này, thậm chí còn không biết thứ mình đang bảo vệ rốt cuộc là gì.

Vương Diệp cảm khái, là vì trong ký ức của Vu Hàm, hắn đã nhìn thấy cảnh tượng nữ thần Chúc Dung từ bỏ thần cách, hy sinh bản thân để bảo vệ Vu tộc.

Đối mặt với con cự khuyển ngũ sắc to như núi, đối mặt với móng vuốt sắc bén như đỉnh núi, Chúc Dung không hề lùi bước, tử chiến đến cùng.

Cuối cùng suýt nữa hình thần câu diệt.

Vu Hàm ở xa đã chứng kiến toàn bộ quá trình thần chiến, những cảnh tượng này cũng thông qua ký ức của Vu Hàm mà chiếu rọi vào ý thức của Vương Diệp.

Những ký ức này có nhiệt độ, mang theo cảm xúc.

Vương Diệp cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, vì vậy khi Vương Diệp nhìn lại bé gái nhỏ trong ngọn lửa, trong lòng tràn ngập những cảm xúc phức tạp.

Cảm kích, tiếc nuối, đau lòng, bi thống...

Vu Hàm tuy đã bảo vệ được một luồng thần thức của Viêm Thần Chúc Dung, nhưng chung quy Chúc Dung đã bị thương quá nặng trong trận thần chiến.

Bàn Hồ không phải là tiểu thần, tà thần bình thường, mà là đại thần chính thống, hậu duệ trải khắp đất Tây Nam, thần lực thông thiên.

Vận mệnh ban đầu của Chúc Dung là giống như Bàn Hồ, vẫn lạc ngay tại chỗ.

Vu Hàm nghịch thiên hành sự mới giữ lại được một tia thần thức.

Nhưng đối với việc nên xử lý tia thần thức này như thế nào, Vu Hàm cũng không biết.

Vương Diệp cũng không biết.

Vương Diệp nghi ngờ nếu mình đưa tay chạm vào ngọn lửa, hệ thống sẽ hiện lên âm báo, nói rằng có thể dung hợp thần thức của Viêm Thần Chúc Dung.

Bảo tồn thần thức Cổ Thần?

Ai mà biết làm cái trò này?

Cũng không có sách hướng dẫn sử dụng gì cả.

Không biết nơi nào có thể bảo tồn thần thức Cổ Thần.

Dù sao thì Vương Diệp cũng biết rất rõ, phong thủy địa mạch của toàn bộ khu vực núi Quan Tài Bàn Cổ Mạch sắp xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thánh vật Đồng Quy của di tộc Vu Hàm cũng không giữ được nữa.

Chẳng bao lâu nữa sẽ bị chôn vùi dưới chân núi.

Chết người là linh khí trong mật thất bên dưới Đồng Quy cũng đang tiêu tán.

Di hài của Vu Hàm cách hiện tại ít nhất cũng đã bốn năm ngàn năm.

Vu lực có thể duy trì lâu như vậy, chứng tỏ thực lực của lão giả này đã gần đến thần linh.

Hoặc có thể nói đã là một trong số các thần linh rồi.

Nhưng, thần lực dù mạnh đến đâu, cuối cùng cũng có ngày tan biến.

Lúc này, thánh vật Đồng Quy, di hài của Vu Hàm, và cả cái nôi lửa, chiếc mai rùa trắng kia đã hoàn toàn không thể che chở cho thần thức của Chúc Dung.

Ngọn lửa sắp tắt.

Thần thức của Chúc Dung cũng sẽ tiêu tán giữa đất trời.

Vương Diệp đang định nghĩ cách, xem có thể thu thần thức của Chúc Dung vào Âm Binh Hổ Phù hay không.

Tuy Vương Diệp biết đây là một ý tưởng tồi, nhưng tạm thời dường như cũng chỉ có cách này.

Nhưng đúng lúc này, phía sau Vương Diệp truyền đến một giọng nói.

“Vương Diệp ca, sao trong ngọn lửa này lại có một đứa trẻ?

Sợ chết người, sẽ không bị thiêu hỏng chứ?” Là Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi vẫn luôn như cái đuôi bám theo sau Vương Diệp, lúc này cũng đã từ lối vào phía trên tiến vào mật thất dưới thánh vật Đồng Quy.

Khoan đã!

Vương Diệp trừng lớn mắt.

Vương Diệp có Chân Thực Chi Nhãn, hắn tự nhiên có thể nhìn rõ, trong ngọn lửa trên chiếc nôi kia, có thần thức của Viêm Thần Chúc Dung.

Vấn đề là, Yêu Muội Nhi không có Chân Thực Chi Nhãn.

Người bình thường không thể nhìn thấy linh thể.

Càng không cần phải nói đến linh thể tồn tại trong ngọn lửa như thần thức của Chúc Dung.

Yêu Muội Nhi là sao vậy?

Vương Diệp quay đầu lại, thấy Yêu Muội Nhi càng đi càng gần, còn đưa tay ra.

“Vương Diệp ca, Vương Diệp ca, anh xem nó còn cười với em kìa, đây là con nhà ai vậy, chúng ta bế đi đi.” Nói xong, Yêu Muội Nhi liền đưa tay ra định bế ngọn lửa đó.

Vẻ mặt Vương Diệp lập tức trở nên dữ tợn, ngũ quan đều vặn vẹo.

“Yêu Muội Nhi!

Đừng!” Nhưng đã quá muộn.

Vương Diệp nhìn thấy thần thức của Viêm Thần Chúc Dung trong ngọn lửa, trên khuôn mặt bé gái lộ ra nụ cười, ngay cả đôi mắt cũng cười cong thành vầng trăng khuyết.

Ngay sau đó, ngọn lửa cùng với đứa trẻ bên trong đều biến mất.

“Ủa?

Sao không thấy đâu nữa rồi?

Vương Diệp ca, anh có thấy không?” Yêu Muội Nhi vừa hỏi xong một câu, cơ thể liền mềm nhũn, ngã thẳng xuống.

Vương Diệp đưa tay đỡ lấy Yêu Muội Nhi, nhanh chóng đưa tay xuống dưới mũi Yêu Muội Nhi kiểm tra, vẫn còn thở.

Nhưng toàn thân Yêu Muội Nhi nóng ran, mặt cũng đỏ bừng như con tôm luộc chín.

Mắt Vương Diệp gần như trợn nứt ra.

“Chúc Dung!

Nếu ngươi hại chết Yêu Muội Nhi, ta nhất định sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt!

Vĩnh thế bất đắc siêu sinh!” Vương Diệp vừa nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa, vừa từ không gian hệ thống lôi ra Thiên Niên Nhục Quế.

Chương 542

Thiên Niên Nhục Quế như thể không cần mạng, từng khúc lớn bị Vương Diệp vắt ra nước, nhỏ vào miệng Yêu Muội Nhi.

Sau đó Vương Diệp cõng Yêu Muội Nhi lên lưng.

Vừa định đi ra khỏi mật thất, hắn nhìn lại rồi vẫn nhét chiếc mai rùa trắng trước đó chứa thần thức của Chúc Dung vào không gian hệ thống.

Sau đó lại thu cả cây gậy gỗ đào và trống đồng bên cạnh Vu Hàm vào không gian hệ thống.

Giây tiếp theo, di hài của Vu Hàm trông vẫn như người sống lúc trước, đột nhiên hóa thành bụi đất, rơi xuống mặt đất, gần như không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vương Diệp nghiến răng, nói với nơi di hài của Vu Hàm vừa biến mất: "Hay, thủ đoạn hay, tâm cơ hay, đã tính toán từ bốn ngàn năm trước rồi đúng không?

Mưu tính người khác phải không?

Vu tộc đã hoàn toàn biến mất, tính tới tính lui thì có ích gì?" Vương Diệp vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, không biết từ đâu truyền đến một giọng nói cực kỳ phiêu hốt.

"Vu tộc chưa hề biến mất, Yêu Muội Nhi, và rất nhiều người dân miền núi gần đây, đều là hậu nhân của Vu tộc, nhân khẩu đông đúc.

Chàng trai trẻ, chăm sóc tốt cho Chúc Dung, tự lo liệu cho tốt đi." Nói xong, lại có một luồng sóng tinh thần cực kỳ quỷ dị trực tiếp tấn công vào ý thức của Vương Diệp.

Không phải sức mạnh hệ thống, mà là vu lực còn sót lại của Vu

Hàm.

Sức mạnh này trung chính bình hòa, đồng thời còn chứa đựng rất nhiều thông tin.

Một lát sau, hệ thống truyền đến âm báo.

“Hệ thống phát hiện túc chủ nhận được Vu thuật truyền thừa thượng cổ.” “Tư liệu Vu thuật thượng cổ không có trong hệ thống, cần túc chủ tự mình tìm tòi, luyện tập và sử dụng.” “Hệ thống thân ái nhắc nhở, Vu thuật có rủi ro, thi triển cần cẩn thận.” Khóe miệng Vương Diệp co giật.

Cái gì đây?

Hối lộ Vương Diệp sao?

Giao phó thần thức của Chúc Dung cho Vương Diệp, dùng Vu thuật truyền thừa thượng cổ làm cái giá?

Mẹ nó, ai thèm?

Vương Diệp vừa chửi, vừa liếc qua một cái.

Không thể không thừa nhận, Vu thuật thượng cổ, quả thực rất mạnh.

Nội dung bên trong vô cùng phong phú.

Hơn nữa không phải loại vu cổ thuật kỳ quái, mà là truyền thừa vu thuật vô cùng chính thống.

Toàn là những thuật trừ tai họa, trấn nhiếp yêu tà, cầu phúc giáng thần.

Tuy mang chữ “vu”, nhưng lại vô cùng đoan chính.

Đúng là đồ tốt.

Nhưng Vương Diệp quan tâm đến tính mạng của Yêu Muội Nhi

hơn.

Sau khi giọng nói kia dứt lời, Vương Diệp không còn cảm nhận được bất kỳ năng lượng nào nữa.

Vương Diệp hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Lo liệu cái mẹ mày!

Mày muốn cứu Chúc Dung thì đừng có hại Yêu Muội Nhi của tao chứ!

Yêu Muội Nhi mà có mệnh hệ gì, Chúc Dung cũng đừng hòng sống yên!” Nói xong, Vương Diệp bế Yêu Muội Nhi chui thẳng ra khỏi Đồng Quy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang canh giữ bên ngoài đều giật mình.

“Yêu Muội Nhi sao vậy?” Đối với mấy người họ, sau khi trải qua một phen hiểm nguy ở Thôn Địa Tiên, Yêu Muội Nhi tuy không phải người thân, nhưng còn hơn cả người thân.

Cùng mọi người vào sinh ra tử không nói, còn giúp mọi người giải quyết không ít vấn đề nan giải.

Suốt đường đi phá giải cơ quan, thi triển bí thuật núi Phong Oa, đã bỏ ra không ít công sức.

Quan trọng nhất là Yêu Muội Nhi bị mọi người lừa đến đây dưới danh nghĩa tìm người dẫn đường.

Yêu Muội Nhi suốt đường đi cũng chưa bao giờ đưa ra bất kỳ yêu cầu nào.

Điều này khiến trong lòng mọi người đều cảm thấy áy náy với Yêu Muội Nhi.

Ai nấy đều định sau khi sống sót ra khỏi Thôn Địa Tiên, sẽ tìm cách báo đáp Yêu Muội Nhi.

Kết quả bây giờ nhìn thấy Yêu Muội Nhi lại bất tỉnh, tình trạng còn không ổn lắm.

Lập tức mấy người đều hoảng hốt.

Vương Diệp mặt đen như đít nồi, biểu cảm như thể cả thế giới đều nợ hắn mấy trăm vạn.

“Đều bình tĩnh, Yêu Muội Nhi không chết, tôi sẽ không để em ấy chết.” “Bây giờ chúng ta xông ra ngoài, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, ai cản đường tôi, tôi giết kẻ đó!

Bất kể là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, hay Địa Tiên Phong Sư Cổ, hay bất kỳ ai khác!” Lời nói của Vương Diệp lạnh lẽo vô cùng.

Sau đó hắn giao Yêu Muội Nhi cho Vương Bàn Tử.

Bản thân Vương Diệp thì rút Toái Tinh Kiếm ra.

“Đi, tôi đây muốn xem cái gì có thể cản được chúng ta.” Vương Diệp chỉ về phía Thôn Địa Tiên.

Tuyết Lỵ Dương có chút lo lắng nói: “Thôn Địa Tiên bây giờ toàn là quan tài trùng, e là có chút nguy hiểm.” Vương Diệp lạnh mặt nói: “Không sợ, có bao nhiêu quan tài trùng thì giết bấy nhiêu.” Mấy người thấy Vương Diệp đã hoàn toàn nổi giận, cũng không nói nhiều nữa, lập tức đi theo hắn.

Vương Diệp phát cho mỗi người một cây đuốc.

Ngọn lửa có thể chiếu sáng, có thể xua đuổi côn trùng, cũng có thể khiến những “thi tiên” ký sinh trong các khe đá ngọc và trên người chết hiện thân.

Lối đi thông đến Thôn Địa Tiên nằm ở phía sau hang động giam giữ di tộc của Vu Hàm.

Trong đó có mấy cánh cửa đá, trên cửa đều có ổ khóa khổng lồ.

Vương Diệp nhìn cũng không thèm nhìn, cũng không có tâm trạng dùng cơ quan thuật để mở khóa, trực tiếp dùng Toái Tinh Kiếm chém một nhát, chặt đứt ổ khóa, dứt khoát kéo toang cửa đá.

Men theo mật đạo tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng mười mấy phút thì đến cuối đường.

Trên đỉnh cuối đường có một cái nắp đồng bị khóa lại.

Lần này Vương Diệp lười cả mở khóa, đi lên đá một cước thẳng vào vị trí ổ khóa, khiến cả cái nắp đồng và ổ khóa bay văng ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương phía sau Vương Diệp nhìn mà toát mồ hôi hột.

Giáo sư Tôn càng sợ đến mức rụt cổ lại, không dám nói nửa câu thừa thãi.

Sau khi mọi người ra khỏi địa đạo, Vương Diệp quét mắt một vòng, phát hiện quả thực đã ở phía sau cổng làng của Thôn Địa Tiên.

Thôn Địa Tiên lúc này đã không còn giống như lúc Vương Diệp và mọi người nhìn thấy trước đây.

Rung động dữ dội khiến không ít ngôi nhà trong thôn đã xiêu vẹo, một số nơi còn xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

May mà vẫn chưa có sụp đổ quy mô lớn.

Trên mặt đất khắp nơi đều là quan tài trùng, bò qua bò lại.

Lũ quan tài trùng khổng lồ khiến mọi người lập tức căng thẳng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức giơ súng tiểu liên Thompson lên.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy một luồng sáng đỏ, từ vách núi Quan Tài ở xa, bay tới như một ngôi sao băng.

Sau khi đến gần Thôn Địa Tiên, liền thấy lũ quan tài trùng trên mặt đất như chuột thấy mèo, tản ra như thủy triều, chui vào các khe hở của những ngôi nhà bên cạnh.

Trong nháy mắt, hơn nửa số quan tài trùng ở Thôn Địa Tiên đã biến mất không dấu vết.

Như thể chưa từng xuất hiện.

Long Ảnh đã ra tay!

Vương Diệp lập tức dẫn mọi người đi về phía cổng làng bên kia của Thôn Địa Tiên.

Rất nhiều chuyện trong dòng thời gian này, Vương Diệp cũng không đoán chắc được.

Không biết cả ngọn núi Quan Tài có xảy ra biến động lớn nghiêng trời lệch đất như ở một dòng thời gian khác hay không.

Nếu giống như dòng thời gian khác thì còn dễ nói, chỉ cần trụ vững là được.

Nhưng nếu không giống, cách duy nhất để ra khỏi đây là nhanh chóng rời khỏi núi Quan Tài.

Men theo con đường cũ, ra khỏi mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương, đi qua Hạp Quan Tài, Vô Ảnh Tiên Kiều, Bách Bộ Điểu Đạo rồi mới về lại trấn Thanh Khê.

Quãng đường này khá xa, trên đường đi nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Vương Diệp dẫn mọi người nhanh chóng đi đến vị trí cổng làng của Thôn Địa Tiên.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử vẫn đang cõng Yêu Muội Nhi đột nhiên hét lên một tiếng.

“Vương Diệp, Lão Hồ, Tham mưu trưởng Dương, Yêu Muội Nhi e là không xong rồi.

Mọi người mau đến xem.” Giọng của Vương Bàn Tử đã mang theo tiếng khóc.

Chương 543

Nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, tất cả mọi người đều dừng bước.

Vương Diệp vừa nghe, lập tức xông đến cửa một ngôi nhà dân, đá một cước bay cả cánh cửa.

Ngôi nhà này trông vẫn còn khá chắc chắn.

Rất nhanh tất cả mọi người đều tiến vào trong nhà.

Vương Diệp lúc này cũng không quan tâm đến chuyện kinh thế hãi tục gì nữa, trực tiếp điều khiển những tảng đá xung quanh, rất nhanh đã chất lên một bức tường đá cao hơn một trượng trong sân nhà.

Vương Bàn Tử lúc này đã đặt Yêu Muội Nhi lên chiếc giường gỗ trong phòng.

Tuyết Ly Dương vừa cho Yêu Muội Nhi uống nước, vừa sờ trán cô bé, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Yêu Muội Nhi có lẽ thật sự không qua khỏi rồi.

Thân nhiệt của em ấy bây giờ sợ là đã quá bốn mươi độ, người sắp bị sốt hỏng rồi.” Vương Diệp đi đến trước mặt Yêu Muội Nhi, đưa tay sờ lên trán cô bé.

Nóng bỏng.

Bốn mươi độ là nói giảm rồi.

Vương Diệp ước tính ít nhất cũng phải bốn mươi lăm độ.

Vương Diệp hít một hơi khí lạnh, sau đó lại lấy ra một ít Thiên Niên Nhục Quế để Tuyết Ly Dương dùng nước ép Thiên Niên Nhục Quế giữ lại một hơi thở cho Yêu Muội Nhi trước.

Ngay sau đó Vương Diệp bắt đầu trầm tư.

Các loại yêu thú tà linh mà Vương Diệp dung hợp trước đây, kỹ năng nhận được, về cơ bản đều dùng để đánh người.

Uy lực mười phần.

Nhưng dùng để cứu người thì lại không có bao nhiêu.

Bây giờ biện pháp có thể cứu Yêu Muội Nhi, ngoài Thiên Niên Nhục Quế ra, miễn cưỡng còn có Phỉ Thúy Phật Y lấy được từ Nam Hải Quy Khư trước đây.

Cũng chính là thứ trong dòng thời gian gốc được dùng để mặc cho Đa Linh, khống chế hàng đầu thuật.

Phỉ Thúy Phật Y có thể trấn tà khu hung, đồng thời còn có thể làm mát.

Bây giờ có thể dùng để cứu cấp.

Vương Diệp nhanh chóng lấy Phỉ Thúy Phật Y từ trong không gian hệ thống ra.

Loại chí bảo này, Vương Diệp sẽ không bán.

Hơn nữa thứ này một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ gây ra một số hỗn loạn không cần thiết.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ có một số thế lực vô cùng khổng lồ, khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng đến tìm Vương Diệp thương lượng.

Vương Diệp cũng lười giao thiệp với những người này.

Vì vậy thứ này vẫn luôn được giữ lại trong không gian hệ thống của Vương Diệp.

Sau khi mặc Phỉ Thúy Phật Y cho Yêu Muội Nhi, toàn thân mát lạnh, ít nhất tình hình quái dị sốt cao hơn bốn mươi độ cũng đã thuyên giảm.

Bây giờ vẫn còn sốt cao, nhưng ít nhất đã là nhiệt độ mà người thường có thể hiểu được.

Ước chừng nhiệt độ cũng chưa đến bốn mươi độ.

Sau đó Vương Diệp lại tìm ra Long Châu.

Viên Long Châu này được coi là thứ quý giá nhất mà Vương Diệp có được ở Nam Hải Quy Khư.

Hạo hãn hải khí tỏa ra từ Long Châu có thể trung hòa phần nào Viêm Thần thần lực còn sót lại của thần thức Chúc Dung.

Yêu Muội Nhi chỉ là thân thể người phàm, nhất thời không thể chịu đựng được loại thần lực này.

Vương Diệp lại tìm kiếm trong không gian hệ thống của mình.

Cuối cùng lại tìm ra thêm một chút đồ.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch tìm thấy ở Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân, nơi khởi nguồn của long mạch thiên hạ.

Thứ này vốn dùng để điểm hóa phong thủy.

Nhưng một chút long dịch này cũng có thể bồi bổ củng cố căn nguyên.

Đương nhiên, hiệu quả mạnh hơn một chút, nói là tẩy kinh phạt tủy cũng không quá lời.

Thứ này đối với Vương Diệp không có hiệu quả gì, Vương Diệp đã sớm qua giai đoạn tẩy kinh phạt tủy.

Nhưng đối với thân thể người phàm như Yêu Muội Nhi, lại có thể có hiệu quả rất mạnh.

Thể chất của Yêu Muội Nhi mạnh lên, tự nhiên có thể chịu đựng được thần lực còn sót lại của thần thức Chúc Dung.

Vương Diệp bây giờ cũng không quan tâm ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp nhỏ long dịch vào miệng Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi lúc này, đầu đội Long Châu, mình khoác Phỉ Thúy Phật Y, nuốt nước ép Thiên Niên Nhục Quế và linh dịch từ khởi nguồn long mạch thiên hạ.

Nếu thế này mà vẫn không chịu nổi, thì Vương Diệp thật sự chỉ muốn hủy đi cả ngọn núi Quan Tài.

May mà một loạt thao tác này của Vương Diệp, tuy không có bài bản, lung tung lộn xộn.

Nhưng, không thể phủ nhận là hắn thực sự chịu chi.

Bất kỳ thứ nào lấy ra, đều là cực phẩm có thể cải tử hoàn sinh, tất cả đều chất lên người Yêu Muội Nhi, cũng coi như là dùng sức mạnh tạo nên kỳ tích.

Sắc mặt đỏ rực đáng sợ của Yêu Muội Nhi cuối cùng cũng đã hồi phục lại một chút.

Cơn sốt cao cũng dần dần lui.

Nhưng tất cả các lỗ chân lông trên người lại bắt đầu tiết ra một số chất màu đen.

Ngửi lại còn mang theo mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Yêu Muội Nhi đang ở độ tuổi yêu cái đẹp, lại là một cô gái nhanh nhẹn sạch sẽ, trong tất cả mọi người được coi là người chỉn chu nhất, hễ có nước là phải tắm rửa sạch sẽ.

Hoàn toàn không giống với những gã đàn ông thô kệch quanh năm người hôi hám như Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Diệp lập tức biết, đây chính là hiệu quả của tẩy kinh phạt tủy.

Vương Diệp cũng đã từng trải qua tình huống tương tự.

Chính là ăn quá nhiều linh dịch.

Cơ thể bắt đầu sản sinh ra một số biến hóa.

Toàn bộ cơ thể sẽ triệt để bài trừ độc tố và chất bẩn trong cơ thể, tất cả các bệnh tật tiềm ẩn, vết thương cũ đều được chữa lành.

Thậm chí một số chỗ không hoàn hảo trong cơ thể cũng sẽ được bổ sung.

Cả người nói là thoát thai hoán cốt cũng không quá.

Lợi ích là sau khi quá trình tẩy kinh phạt tủy kết thúc, cơ thể của Yêu Muội Nhi sẽ trở nên khỏe mạnh lạ thường, da dẻ như trứng gà mới bóc vỏ, cả người cũng sẽ trở nên xinh đẹp hơn.

Vẻ đẹp từ trong ra ngoài, trong trẻo như ngọc.

Sau này bất kể là học tập kiến thức văn hóa, hay luyện tập võ thuật, tóm lại là học gì cũng nhanh.

Trí não và cơ thể đều sẽ đạt đến trạng thái đỉnh cao của người thường.

Nhưng cũng có nhược điểm, chính là quá trình bài độc, chữa trị và bổ sung có hơi bẩn một chút.

Vương Diệp vội vàng kéo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Tôn ra ngoài phòng.

Sau đó từ không gian hệ thống lấy ra mấy vại nước sạch lớn, trực tiếp dùng Thái Dương Chân Hỏa đun sôi.

Bảo Tuyết Lỵ Dương giúp Yêu Muội Nhi lau rửa.

Tiện thể còn có thể hạ nhiệt vật lý.

Tuyết Ly Dương thương Yêu Muội Nhi vô cùng, lập tức đồng ý, cũng không ngại bẩn giúp Yêu Muội Nhi lau rửa.

Vương Diệp cũng né ra ngoài phòng.

Vô số loài vật nhỏ, bao gồm quan tài trùng, cùng các loại chuột đất, rùa đất, rết độc, rắn lạ, tê tê...

đủ thứ hỗn tạp, tất cả đều như thủy triều chui ra khỏi các kẽ hở, dường như muốn chạy trốn.

“Nơi này sắp toi rồi.” Hồ Bát Nhất rít một hơi thuốc thật mạnh.

Vương Bàn Tử cũng hung hăng nói: “Cái chốn quỷ quái này, phá hủy đi cho rồi.” Chỉ có giáo sư Tôn ngơ ngác không biết đang suy nghĩ điều gì.

Yêu Muội Nhi sống chết chưa rõ, tuy cả khu vực phía trên Địa Tiên Thôn trông như sắp sụp đổ, nhưng không ai có tâm tư bỏ chạy.

Vương Diệp cũng xin Hồ Bát Nhất một điếu thuốc, châm lửa, một tay chống thanh Toái Tinh Kiếm, ngẩng đầu nhìn hồng quang lập lòe trên vách núi Quan Tài Sơn.

Vô số gai máu phủ đầy rỉ đồng bắt đầu chui ra từ những kẽ nứt trên vách núi.

Những gai máu này ngày càng nhiều, giống như virus lan rộng, không ngừng tiến đến Địa Tiên Thôn.

Chương 544

Chẳng mấy chốc, toàn bộ Địa Tiên Thôn đã bị bao vây.

Ngôi nhà mà nhóm Vương Diệp đang ở cũng nằm trong vòng vây.

“Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đến rồi, có chút thú vị.

Mọi người sợ không?” Vương Diệp hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Sợ cái quái gì, chết thì chim chổng lên trời, không chết thì sống vạn năm, cứ thế mà làm thôi.” Hồ Bát Nhất cũng lôi khẩu súng tiểu liên Thompson ra, rút kiếm lính dù.

“Tôi đã sống thêm nhiều năm như vậy, cũng coi như không phụ lòng các chiến hữu, đã đến lúc đi tập hợp rồi.” Vương Diệp cũng không nói nhiều, trực tiếp nhét vào tay hai người một đống lựu đạn và lựu đạn kiểu Mỹ lấy từ máy bay vận tải ở Trùng Cốc Vân Nam.

Vương Diệp đã thu thập rất nhiều thứ này.

Đặc biệt là lựu đạn cán gỗ, ít nhất cũng vài nghìn quả.

Tất cả đều bị Vương Diệp buộc bảy quả thành một bó, làm thành lựu đạn chùm.

Đủ cho mấy người ném một trận.

Vương Diệp sử dụng kỹ năng điều khiển nham thạch, bao bọc toàn bộ ngôi nhà bằng một lớp đá hoa cương cứng rắn.

Không chỉ trên mặt đất, mà cả phần âm trạch dưới lòng đất cũng được lấp đầy và bịt kín bằng đá.

Ngôi nhà mà mọi người đang trú ẩn giờ đây đã biến thành một quả trứng đá gần như không có kẽ hở.

Chỉ có sân và ngôi nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Cho dù là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, muốn lan tới cũng không dễ dàng như vậy.

Vương Diệp thấy những gai máu không ngừng cuộn trào lan tới, dài đến hai ba thước, trực tiếp đâm thủng lớp đất bùn trên bề mặt, đã bao vây toàn bộ sân nhỏ.

Mà phóng tầm mắt ra bốn phía, đâu đâu cũng là gai máu.

Cả Địa Tiên Thôn gần như đã biến thành một biển gai máu.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp của dòng thời gian này mạnh đến mức hơi quá đáng rồi.

Vương Diệp đưa một đống lớn lựu đạn và gần trăm băng đạn trống của súng tiểu liên Thompson cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Sau đó, y lại triệu hồi mấy chục con rối đá và hơn mười con rối đồng cao hơn một trượng từ không gian hệ thống.

Những con rối khổng lồ này xuất hiện xong liền lao vào biển gai máu bên ngoài Địa Tiên Thôn.

Mục tiêu của tất cả các con rối đều là một hướng trên vách đá của Quan Tài Sơn.

Vương Diệp nói với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một tiếng, bảo hai người giữ vững sân nhỏ.

Sau đó gọi Long Ảnh quay lại, để nó hỗ trợ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phòng thủ.

Xong xuôi, Vương Diệp trực tiếp nhảy ra khỏi sân.

Bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thật sự quá khổng lồ.

Chỉ nghiền nát những gai máu này thành bột cũng không có tác dụng gì lớn.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ lại mọc ra.

Muốn tiêu diệt hoàn toàn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, phải tìm ra gốc rễ của nó.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là do Địa Tiên Phong Sư Cổ bố trí.

Mà trước đó Vương Diệp đã thấy, Địa Tiên Phong Sư Cổ đã dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Cho nên bây giờ thứ Vương Diệp cần tìm chính là phần Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã dung hợp với Địa Tiên Phong Sư Cổ, và ba món đồ đồng thời Thượng đại mà Địa Tiên Phong Sư Cổ đã đặt khi bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Tìm được những thứ này, phá hủy tất cả chúng, là có thể triệt để giết chết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tựa biển máu này.

Vương Diệp đi tới đâu, Toái Tinh Kiếm trong tay không ngừng chém ra sát khí.

Những gai máu cao bằng nửa người xung quanh đều bị sát khí chém đứt như cỏ dại.

Rối đá cũng được Vương Diệp bố trí xung quanh sân.

Cái sân này vẫn phải giữ cho bằng được.

Nhưng tất cả rối đồng đều bị Vương Diệp kéo ra, mở đường phía trước, thẳng tiến đến vách đá cạnh Quan Tài Sơn.

Vương Diệp vừa dùng Chân Thực Chi Nhãn thấy được, một vị trí trên vách đá đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đột phá, tạo thành một hang động khổng lồ.

Và trong hang động này, xuất hiện một bóng dáng mà Vương Diệp có phần quen thuộc.

Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Lúc này, Địa Tiên Phong Sư Cổ đã vô cùng mờ ảo, nếu không phải Vương Diệp có kỹ năng Chân Thực Chi Nhãn, căn bản không thể nào nhìn thấy vị trí đặc biệt đó giữa vô số gai máu.

Rối đồng cao hơn một trượng, tay chân gần như đều là những trụ đồng đặc ruột.

Vừa nhổ lên đã kéo bật gốc mấy chục gai máu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Hai chân giẫm một cái, đã đạp một mảng gai máu xuống đất.

Đồng thời, trên người rối đồng cũng bị gai máu không ngừng rạch ra vô số vết xước.

Bản thân những gai máu này mang theo rỉ đồng, cũng dị thường cứng rắn, thậm chí bề mặt kim loại cũng bị đâm ra vết tích.

Nhưng Vương Diệp không sợ.

Dù có gai máu từ mặt đất đâm về phía Vương Diệp, lớp Long Lân Tiên Giáp hiện lên trên người y cũng chặn đứng tất cả, hoàn toàn không thể làm y bị thương chút nào.

Đồng thời, Vương Diệp cuối cùng cũng nắm bắt được điểm nút khí tức đặc biệt trên vách đá Quan Tài Sơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là nơi Địa Tiên Phong Sư Cổ dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp phóng ra tia sét từ hai mắt.

Kỹ năng Lôi Đình Chi Nhãn được kích hoạt.

Hai luồng sét màu trắng tím có đường kính ít nhất ba thước trở lên, như giao long mãng xà, đột nhiên lao về phía vách đá Quan Tài Sơn.

Lúc này cả ngọn Quan Tài Sơn đã lung lay sắp sụp, Vương Diệp cũng chẳng quan tâm nữa.

Trong lòng Vương Diệp lúc này chỉ có ý nghĩ giết chóc.

Đã nén một bụng lửa giận.

Địa Tiên Phong Sư Cổ và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tìm đến gây phiền phức cho Vương Diệp vào lúc này, thật sự là chọn sai thời điểm rồi.

Hai tia sét để lại vô số tia điện lách tách và mùi lưu huỳnh nồng nặc trong không khí Địa Tiên Thôn.

Nơi tia sét đi qua, những gai máu rỉ đồng trên mặt đất đều như cây cỏ khô héo, trong nháy mắt hóa thành cặn rỉ đồng màu xanh lam.

Hai tiếng nổ lớn truyền đến từ vách đá Quan Tài Sơn.

Tia sét do Lôi Đình Chi Nhãn phóng ra đã đánh trúng vách đá.

Sau một trận nổ dữ dội, hang động khổng lồ trên Quan Tài Sơn bị gai máu lấp đầy đã lộ ra.

Đây là một hang động khổng lồ rộng khoảng ba bốn chục mét.

Vốn dĩ bên trong hang động toàn là những gai máu khổng lồ như cột trụ, dài khoảng một trượng, gốc có đường kính ít nhất cũng hơn một thước.

Lúc này, những gai máu dày đặc trong hang động đã bị hai tia sét hóa thành cặn bã, rơi vãi đầy đất.

Ở sâu trong hang động lộ ra một hình người.

Trên người hình người này cũng mọc đầy gai máu, trông như một con nhím khổng lồ, cao đến cả chục mét.

Nhưng lúc này, những gai máu trên người đã bị tia sét phá hủy hoàn toàn.

Hình người bị gai máu bao bọc lộ ra.

Chính là Phong Sư Cổ.

Lúc này, thân hình của Địa Tiên Phong Sư Cổ đã phình to ra, biến thành một gã khổng lồ cao hai trượng.

Tuy vẫn giữ dáng vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng từ trong ra ngoài cơ thể hắn đang không ngừng mọc ra gai máu.

Trên người còn khoác một lớp huyết giáp được đan bằng rỉ đồng và gai máu.

Nhưng lớp huyết giáp trông vô cùng đáng sợ và dày cộm này đã bị tia sét trực tiếp đánh xuyên.

Trên người Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng bị tia sét đánh ra một vết thương kinh người.

Vương Diệp có thể cảm nhận được ánh mắt của Địa Tiên Phong Sư Cổ, rõ ràng lúc này hắn ta cũng đã phát hiện ra Vương Diệp và đang nhìn về phía y.

Ánh mắt lấp lánh vẻ chấn động và oán độc.

Chương 545

Sau đó, những gai máu xung quanh lại bắt đầu tụ tập lại, bao bọc lấy thân hình khổng lồ của Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Cùng lúc đó, mặt đất trước mặt Vương Diệp rung chuyển, một bộ rễ khổng lồ đầy gai máu đột nhiên chui lên từ lòng đất.

Thứ này có đường kính đến một trượng, dài khoảng năm sáu chục mét.

Phần lộ ra trông như một con huyết long dưới lòng đất, toàn thân mọc đầy gai máu, hung hăng quất về phía Vương Diệp.

Trên đường đi, hai con rối đồng mà Vương Diệp dùng để dọn dẹp gai máu đã bị hất bay.

Vương Diệp nhíu mày, tay trái đưa ra, trực tiếp thi triển kỹ năng điều khiển trọng lực.

Dưới trọng lực gấp mười lần, con huyết long khổng lồ vừa rồi còn ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế ngút trời, trong nháy mắt đã đập mạnh xuống đất.

Gai máu trên người nó gãy nát tan tành.

Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp dùng một chiêu Đại Tuyết Băng đâm về phía con huyết long đang nằm trên đất.

Mang theo khí thế bàng bạc của tuyết lở trên núi tuyết, một nhát đã làm nổ tung con huyết long dài năm sáu chục mét.

Sau đó, Vương Diệp kéo thanh trường kiếm, từng bước đi về phía hang động trên vách đá Quan Tài Sơn.

Đến dưới cửa động, Vương Diệp trực tiếp thi triển Tung Vân

Thê, lơ lửng bay lên.

Trường kiếm trong tay từ xa chỉ thẳng vào trong hang động.

Trong khoảnh khắc, từ trong hang động liên tục bay ra hơn mười cây gai máu khổng lồ dài hơn một trượng.

Địa Tiên Phong Sư Cổ vậy mà vẫn còn phản kích.

Chỉ có điều, không một gai máu nào có thể đâm trúng Vương Diệp, tất cả khi bay đến trước mặt y đều bị kỹ năng điều khiển trọng lực làm cho vẽ ra một đường cong, cắm thẳng xuống đất.

Vương Diệp cũng không hề yếu thế, Long Ngâm Trùng Kích được phóng ra.

Long Ngâm Trùng Kích vừa xuất hiện, một con cự long vô hình thô to ít nhất ba trượng, mang theo sức mạnh cường hãn vô cùng, trực tiếp lao vào hang động trên vách đá.

Trong nháy mắt, tất cả gai máu trong hang động đều tan thành bột mịn, thậm chí cả hang động cũng bị bào đi một lớp đá, hóa thành bụi.

Địa Tiên Phong Sư Cổ ở trung tâm hang động, tất cả gai máu và huyết giáp trên người đều bị xung kích quét sạch.

Trên cơ thể khổng lồ xuất hiện không ít vết nứt.

Trong những vết nứt đó, vẫn còn những gai máu đang ngọ nguậy, dường như muốn khâu lại cơ thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ một lần nữa.

Nhưng lần nào cũng thất bại.

Vết thương do Long Ngâm Trùng Kích gây ra quá nghiêm trọng, cho dù Địa Tiên Phong Sư Cổ đã luyện qua cơ thể của mình, đã gần đạt đến trình độ Địa Tiên, vẫn bị xé rách.

Vương Diệp đương nhiên không cho Địa Tiên Phong Sư Cổ thêm bất kỳ cơ hội nào, cầm Toái Tinh Kiếm trực tiếp lao vào hang động.

Xung quanh không còn gai máu nào mọc ra nữa.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp liên tục bị Vương Diệp tấn công, rõ ràng cũng đã nguyên khí đại thương.

Nhất thời rất khó tổ chức lại một cuộc phản công hiệu quả.

Thậm chí ở phía ngôi nhà còn sót lại của Địa Tiên Thôn, tiếng súng và tiếng lựu đạn của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã nhỏ đi không ít.

Có thể thấy cuộc tấn công của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở đó cũng đã yếu đi.

Trường thương trong tay Vương Diệp lại tung ra chiêu Đại Tuyết Băng, đồng thời Toái Tinh Kiếm cũng chém về phía Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Sau những đòn tấn công liên tiếp, cơ thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ cuối cùng cũng không chịu nổi, bắt đầu tan thành bốn năm mảnh.

Huyết nhục bên trong cũng bắt đầu sụp đổ, thối rữa.

Nhưng Vương Diệp hơi nhíu mày, phát hiện từ trong cơ thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ, có vô số thứ đen sì lông lá, tạo thành một hình dạng quỷ dị giống như một loài động vật nào đó, đang bò ra từ bên trong như một con nhện.

Đây là linh thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ?

Hay là thi tiển Bàn Cổ?

Hoặc là, thi tiển Bàn Cổ bị thần thức của Địa Tiên Phong Sư Cổ điều khiển, tên này vậy mà định dùng một chiêu Kim Thiền Thoát Xác.

Nhưng Vương Diệp lại không vội ra tay.

Vì Vương Diệp biết, bây giờ giết Địa Tiên Phong Sư Cổ không khó, nhưng sau đó muốn giết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ khá phiền phức.

Muốn tìm được gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, thì phải tìm được ba món đồ đồng thời Thượng đại mà Địa Tiên Phong Sư Cổ đã dùng để bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp năm xưa.

Nếu không, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ không thể giết sạch được.

Diệt đi một phần, rất nhanh sẽ có phần mới mọc ra.

Liên tục không ngừng, cực kỳ khó đối phó.

Hiện tại, thứ quỷ dị bò ra từ cơ thể Địa Tiên Phong Sư Cổ này, muốn chạy trốn, muốn nhanh chóng khôi phục quyền kiểm soát Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cách nhanh nhất chính là đi tìm gốc rễ của nó.

Đến lúc đó, Địa Tiên Phong Sư Cổ vẫn còn một chút cơ hội lật kèo.

Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp cứ để cho tên thi tiên quỷ dị này đi tìm gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là được.

Dù sao bây giờ Vương Diệp cũng phải tìm, cứ coi như đây là một con chó săn đồ là được rồi.

Vương Diệp nhanh chóng thu liễm khí tức của mình, lặng lẽ đi theo sau con thi tiên màu đen.

Cục màu đen này không ngừng thay đổi hình dạng, lúc thì biến thành hình người, lúc thì biến thành hình một loài động vật nào đó, hoàn toàn không cố định.

Nó nhanh chóng bò về phía đầu kia của Bàn Cổ Mạch trong Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp đi theo suốt chặng đường.

Lúc này giữa vách đá, trong lớp đá phía trên Địa Tiên Thôn, vẫn còn ẩn hiện hồng quang và tiếng sấm rền.

Rõ ràng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng đang từ từ hồi phục.

Cả ngọn núi đều đang cung cấp năng lượng cho nó.

Tốc độ của con thi tiên quỷ dị màu đen cực nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua đỉnh núi đá ngay trên Địa Tiên Thôn, hướng về phía đầu kia.

Vương Diệp theo sau, đột nhiên nhận ra gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rốt cuộc ở đâu.

Cũng chính là nơi mà con thi tiên màu đen đang hướng tới.

Bàn Cổ Mạch của Địa Tiên Thôn thực ra được chia làm hai phần.

Một phần là Quan Tài Sơn.

Bao gồm toàn bộ không gian bên trong ngọn núi lớn giống như cỗ quan tài, thi thể nam không đầu trong quan tài chính là ngọn núi trong núi Khâu Lăng, và Địa Tiên Thôn được xây trên ngọn núi trong núi này.

Ngoài ra, Bàn Cổ Mạch còn có một phần khác.

Đó chính là đầu lâu của Bàn Cổ.

Đương nhiên bây giờ Vương Diệp đã biết, cái gọi là Bàn Cổ Mạch không thực sự là thi thể và đầu lâu của Bàn Cổ.

Mà là trong trận chiến của các vị thần xảy ra ở đây từ rất lâu trước đây, là cái đầu của thần Bàn Hồ, vị thần chó năm màu, bị Viêm Thần Chúc Dung đánh chết.

Sự ngụy trang cụ thể nằm ở lăng mộ của Vương núi Vu Lăng Di.

Vương núi Vu Lăng Di năm đó cũng đã tìm thấy cái gọi là Bàn Cổ Mạch, và đã xây dựng lăng mộ của mình ở vị trí đầu lâu của Bàn Cổ Mạch sâu trong núi.

Thủ đoạn của Vương núi Vu Lăng Di thông thiên, nhân lực vật lực dưới trướng có thể điều động cũng cực kỳ nhiều, nhưng về mặt dã tâm, lại không cao bằng Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Hơn nữa, cái chết của Vương núi Vu Lăng Di cũng rất có vấn đề.

Đầu cũng không còn, tuy sau đó được gắn thêm một cái đầu vàng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy Vương núi Vu Lăng Di chết không được yên lành.

Cho nên quy mô lăng tẩm mà Vương núi Vu Lăng Di xây dựng năm đó không khoa trương bằng Địa Tiên Thôn và Địa Tiên Mộ mà Địa Tiên Phong Sư Cổ làm ra.

Mặc dù vậy, lăng mộ của Vương núi Vu Lăng Di cũng là lăng mộ lớn nhất, phức tạp và nguy hiểm nhất trong số hàng trăm ngôi mộ cổ quỷ dị trong bảo tàng mộ cổ mà Địa Tiên Phong Sư Cổ tạo ra ở Địa Tiên Thôn.

Đương nhiên, phần mà Vương Diệp, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác có thể thấy bây giờ đã là một ngôi mộ trống bị Địa Tiên Phong Sư Cổ đào sạch sẽ.

Những cái bẫy chôn trong lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di đều đã bị Phong Sư Cổ dọn sạch.

Lúc đó, khi Vương Diệp cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đi qua ngôi mộ cổ này, tuy Vương Diệp cảm giác được có sự quỷ dị dường như là sức mạnh của cổ thần, nhưng không để ý lắm.

Cứ ngỡ nó sẽ ở trong Địa Tiên Thôn do Địa Tiên Phong Sư Cổ xây dựng phía sau.

Bây giờ xem ra, gần Địa Tiên Thôn có lực lượng cổ thần.

Trong lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di cũng có lực lượng cổ thần.

Cái nơi quái quỷ Quan Tài Sơn, Địa Tiên Thôn này có quá nhiều lực lượng cổ thần, gần như sắp tràn ra ngoài.

Năm đó Viêm Thần Chúc Dung và Khuyển Thần Bàn Hồ quyết đấu sinh tử ở đây, sống sờ sờ tạo ra một Bàn Cổ Mạch.

Lực lượng cổ thần vương vãi khắp nơi.

Chương 546

Ba món đồ đồng thời Thượng đại được dùng làm gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, rất có khả năng chính là lễ khí mà tộc Bàn Hồ năm xưa dùng để tế tự Khuyển Thần Bàn Hồ.

Bị Địa Tiên Phong Sư Cổ lấy làm hạt giống cho Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Có thể tưởng tượng được, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chắc chắn mang theo sức mạnh của cổ thần Bàn Hồ.

Dù ít hay nhiều, đều dính một chút khí tức cổ thần.

Nơi có khí tức cổ thần nồng đậm nhất, chắc chắn là gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, cũng là nơi Địa Tiên Phong Sư Cổ dùng lễ khí Bàn Hồ để tạo ra nó.

Nơi này chính là bên dưới lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Sau khi Vương Diệp nghĩ thông suốt điều này, y nhanh chóng bay về phía lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Vương Diệp bây giờ đã hoàn toàn không quan tâm đến những thứ khác, trực tiếp chơi lớn, bay lượn trên không.

Chỉ có điều, bầu trời phía trên Địa Tiên Thôn lúc này sớm đã bụi bặm mịt mù, hồng quang loạn xạ, sấm rền cuồn cuộn.

Vương Diệp bay cao, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thực sự không nhìn thấy.

Ngược lại, lão già Tôn giáo sư, lại như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trời, cứ nhìn chằm chằm vào quỹ đạo bay của Vương Diệp.

Giáo sư Tôn trước đó mặt đã xám như tro, sau khi thấy quỹ đạo bay của Vương Diệp, trong mắt lại lóe lên một tia sáng.

Vương Diệp cũng nhìn thấy mấy người trên mặt đất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang tử thủ cứ điểm cuối cùng của ngôi nhà.

May mà quan tài trùng xung quanh cơ bản cũng đã chết gần hết, áp lực không lớn.

Tuyết Lỵ Dương đang chăm sóc Yêu Muội Nhi đang hôn mê.

Vương Diệp cắn răng, thời gian không chờ đợi ai.

Phải nhanh chóng đưa Yêu Muội Nhi ra ngoài.

Khí tức ở Địa Tiên Thôn hỗn loạn, cho dù Vương Diệp muốn cứu Yêu Muội Nhi, hoàn cảnh cũng không cho phép.

Vương Diệp như một tia chớp, trực tiếp bay về phía lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Quái vật do Địa Tiên Phong Sư Cổ và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dung hợp thành dường như cũng nhận ra ý đồ của Vương Diệp, bắt đầu nhanh chóng men theo các kẽ đá, hóa thành vô số gai máu, cũng đuổi theo về phía lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Cùng lúc đó, Vương Diệp còn cảm nhận được một luồng sức mạnh khác.

Cũng từ sâu dưới lòng đất, đang áp sát về phía lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Còn đặc biệt náo nhiệt.

Vương Diệp cũng có chút mơ hồ.

Cái chốn quỷ quái này lẽ nào còn tồn tại sức mạnh khác?

Có quá đáng không vậy?

Đã có hai cổ thần, một bạo quân Tần Hán cộng thêm một tên điên cuối Minh rồi.

Còn tới nữa?

Vương Diệp nhanh chóng đáp xuống lối vào của một thông đạo đá.

Nơi này chính là cổng chính của lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Toàn bộ bên ngoài mộ đạo khí thế hùng vĩ, có các loại tượng đá điêu khắc tinh xảo.

Cửa còn có trấn mộ thú cao lớn uy nghiêm.

Chỉ có điều trấn mộ thú ở đây khá đặc biệt, giống như một con sơn dương đen cao lớn.

Đột nhiên, Vương Diệp nhận ra luồng sức mạnh thấm ra từ lòng đất kia, lại trực tiếp xông vào thân trấn mộ thú.

Ngay sau đó, trấn mộ thú hình sơn dương đen cao lớn ở cổng chính lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di, đột nhiên động đậy.

Vương Diệp cảm giác mắt của thứ này đều sáng lên, toàn thân bắt đầu mọc ra lông dê màu đen thật sự, giống như được giải trừ khỏi phong ấn đá, hơn nữa sức mạnh trên đó quen thuộc một cách khó hiểu.

Thi tiển Bàn Cổ?

Không đúng, là Vương núi Vu Lăng Di!

Cũng chính là bản thể của Vương Ô Dương.

Sau khi Địa Tiên Phong Sư Cổ bị vạn tiễn xuyên tâm, cũng có thứ quỷ dị màu đen, tức là cái gọi là thi tiên, bò ra từ trong cơ thể.

Là tiền bối của Địa Tiên Phong Sư Cổ, Vương Ô Dương sao có thể dễ dàng bị Địa Tiên Phong Sư Cổ trấn áp và giết chết như vậy?

“Thi tiên” trong cơ thể Vương Ô Dương cũng đã sớm bò ra từ thi thể đầu vàng của hắn.

Trước đó vẫn luôn ẩn mình sâu dưới lòng đất.

Bây giờ không biết ăn nhầm thuốc gì, lại cũng chui ra khỏi lòng đất.

Vương Diệp trong lòng kinh ngạc.

Vì trước đó Vương Diệp đã tận mắt chứng kiến trong mộ huyệt của Địa Tiên Phong Sư Cổ, thi thể của Vương núi Vu Lăng Di đã bị Địa Tiên Phong Sư Cổ làm thành quan tài bằng thịt.

Thi thể của Phong Sư Cổ lại giấu bên trong thi thể khổng lồ của Vương núi Vu Lăng Di.

Cách làm điên rồ khó tin này, thực sự khiến Vương Diệp ấn tượng sâu sắc.

Nhưng điều không ngờ tới là, tuy thi thể của Vương núi Vu Lăng Di bị Phong Sư Cổ làm thành quan tài thịt, nhưng “thi tiên” trong cơ thể lại đã sớm trốn thoát vào lúc Địa Tiên Phong Sư Cổ mở quan tài năm xưa.

Chỉ có điều thủ đoạn và thực lực của Địa Tiên Phong Sư Cổ, xác thực cao hơn Vương núi Vu Lăng Di.

Vương núi Vu Lăng Di vốn đã mất đầu, thực lực bị tổn hại.

Sau khi hóa thành thi tiên, cũng không dám tìm Địa Tiên Phong Sư Cổ báo thù.

Vẫn luôn ẩn náu sâu trong các kẽ nứt dưới lòng đất Quan Tài Sơn.

Thứ duy nhất có thể khống chế chính là các loại thi tiên quỷ dị màu đen biến dị trong các kẽ đá ngọc.

Những thứ đó đều do thuộc hạ của Vương núi Vu Lăng Di năm xưa hóa thành.

Bây giờ, những “thi tiên” màu đen này đang không ngừng từ lòng đất tràn lên, tụ tập vào trấn mộ thú ở cửa lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Con ô dương trấn mộ thú khổng lồ đó đã sống lại.

Hai mắt lấp lánh ánh lửa đỏ, không ngừng phun ra hắc khí.

Toàn thân phủ đầy lông đen dài mấy thước, giống như lông dê nguyên bản của ô dương.

Nhưng Vương Diệp lại thấy rất rõ, những sợi lông dê màu đen này đều là thi tiên trào lên từ lòng đất.

Thi tiên tụ tập lại một chỗ, khiến ô dương sống lại.

Cả con ô dương không ngừng phình to, ngày càng lớn, cho đến khi cao đến cả chục trượng.

Con thú khổng lồ trước mắt khiến Vương Diệp chợt nhớ lại truyền thuyết về Vương Ô Dương mà y đã nghe được khi mới đến trấn Thanh Khê.

Tương truyền thứ này có thể khai sơn trị thủy, húc vỡ núi đá, dẫn dòng nước chảy.

Ở một mức độ nào đó, đã đạt đến tầng lớp thần linh.

Những việc làm được đã là những việc chỉ thần linh mới làm được.

Có lẽ, những điều này không phải là thần thoại truyền thuyết?

Mà là đã thực sự xảy ra?

Con thú ô dương khổng lồ trước mắt này, chính là vị thần linh đã khai sơn dẫn thủy ở vùng Vu Hạp năm xưa?

Vương Diệp lúc này cũng chỉ có thể đoán mò.

Nhưng Vương Diệp lại không ra tay.

Vì rất rõ ràng, mục tiêu của con ô dương khổng lồ này không phải là Vương Diệp.

Mà là Địa Tiên Phong Sư Cổ đã dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Vương Ô Dương năm xưa bị Phong Sư Cổ áp chế trấn áp, nhẫn nhịn mấy trăm năm, cuối cùng cũng có được cơ hội.

Xem ra Vương Ô Dương muốn báo thù.

Vương Diệp đương nhiên không muốn can dự.

Đều không phải người tốt, Vương Diệp chỉ cần ngồi hưởng lợi ngư ông là được.

Hai hổ tranh đấu ắt có một bị thương, ai thua ai thắng đối với Vương Diệp cũng không thành vấn đề.

Dù sao cuối cùng người thắng vẫn là Vương Diệp.

Chỉ có điều Vương Diệp không cho rằng Vương Ô Dương có thể thắng.

Chương 547

Địa Tiên Phong Sư Cổ đã vô cùng quỷ dị khó đối phó, bây giờ tên Phong Sư Cổ này lại hợp thể với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, hiển nhiên càng khó nhằn hơn.

Vừa hay Vương núi Vu Lăng Di hiện thân, có thể đấu một trận với Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Vương Diệp nhân cơ hội này đi tìm lợi khí đồ đồng mà năm xưa dùng để tế tự Khuyển Thần Bàn Hồ là được rồi.

Vương Diệp hoàn toàn không có ý định dừng lại, trực tiếp đi về phía lối vào lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Con ô dương khổng lồ đã cao đến bốn mươi mét ở lối vào, hơi cúi đầu, dùng đôi mắt phun ra hắc khí và lửa đỏ nhìn Vương Diệp một cái.

Ánh mắt phức tạp.

Rõ ràng Vương núi Vu Lăng Di cũng không có ấn tượng tốt gì với Vương Diệp.

Nếu là bình thường, chắc chắn sẽ không thiếu một trận đấu với Vương Diệp.

Chỉ có điều bây giờ đại địch trước mắt, Vương Diệp cứ thế ngang nhiên đi vào lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di, ô dương cũng chỉ có thể nhịn.

Bởi vì Vương Ô Dương biết, bây giờ là cơ hội duy nhất.

Cơ hội duy nhất để báo thù Phong Sư Cổ.

Vào lúc này, Vương Diệp và Vương núi Vu Lăng Di đang đứng chung một phe.

Ít nhất mục đích của hai bên đều là giết chết Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Còn chuyện sau khi giết Địa Tiên Phong Sư Cổ, thì để sau hãy nói.

Sau đó, Vương Ô Dương lùi lại, nhẹ nhàng giẫm một chân xuống đất.

Vương Diệp cảm giác toàn bộ mặt đất đá của lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di đều nảy lên một cái.

Chấn động ít nhất cũng cao một hai thước.

Sau đó liền thấy nơi con ô dương khổng lồ dùng chân sau giẫm lên, xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt này lúc đầu trông không rộng lắm, chỉ khoảng một gang tay.

Nhưng sau đó không ngừng mở rộng ra.

Hơn nữa độ sâu cực lớn, giống như một vực sâu không thấy đáy.

Vương Diệp mắt sáng lên.

Vương Ô Dương này, không hổ là thần thú khai sơn a.

Vương Ô Dương một chân giẫm lên mặt đất tạo ra một khe nứt như vực sâu.

Sau đó, con Vương Ô Dương khổng lồ lại nhảy vọt lên.

Cặp sừng dê khổng lồ trên đầu húc về phía khe nứt đá phía trên đang lập lòe hồng quang và tiếng sấm rền.

Sơn dương vốn là một loài động vật cực kỳ nhanh nhẹn, có thể đi lại như bay trên núi đá, thậm chí là vách đá cheo leo.

Các nhiếp ảnh gia chụp ảnh động vật hoang dã cũng thường chụp được những cảnh sơn dương nhảy lên nhảy xuống trên các vách đá.

Những vách đá đó gần như thẳng đứng, chỉ có một chút kẽ hở để đặt chân, nhưng sơn dương vẫn đi lại như trên đất bằng.

Các vận động viên leo núi hàng đầu thế giới nhìn thấy cũng phải kinh ngạc thán phục.

Điều quan trọng nhất là những con sơn dương này chỉ là sơn dương bình thường, có con thậm chí chỉ là dê con, không hề qua bất kỳ khóa huấn luyện chuyên nghiệp nào.

Là bẩm sinh.

Vương Ô Dương tự nhiên cũng vậy.

Vách đá thẳng đứng hai bên Quan Tài Sơn phía trên Địa Tiên Thôn, trong mắt con ô dương khổng lồ đã cao đến bốn năm mươi mét, không có gì khó leo.

Trên đó còn có không ít nơi điêu khắc những hoa văn phức tạp tinh xảo.

Những hoa văn này theo kích thước của người thường thì cực kỳ to lớn.

Nhưng trong mắt Vương Ô Dương lúc này lại là những điểm đặt chân thích hợp.

Chỉ thấy con ô dương khổng lồ liên tục nhảy mấy lần, đã lao đến độ cao gần đỉnh núi đá phía trên quan tài.

Vương Diệp biết trận quyết chiến giữa Vương Ô Dương và Địa Tiên Phong Sư Cổ sắp bắt đầu.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian không quay trở lại.

Lúc này chính là thời khắc tốt nhất để đi tìm gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Khe nứt như vực sâu mà Vương Ô Dương vừa giẫm ra, bây giờ đã rộng hơn ba thước.

Người đã có thể dễ dàng đi xuống.

Trong khe nứt này, không ngừng có khói màu xanh đen bốc lên, mang theo khí đồng quỷ dị và nồng nặc.

Vương Diệp lập tức nhận ra, lễ khí Bàn Hồ chính là ở trong khe nứt này.

Khe nứt này thông thẳng đến lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di.

Xem ra Vương núi Vu Lăng Di cũng đã sớm biết gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở vị trí nào.

Chỉ có điều trước đó vẫn luôn không có cơ hội xuất sơn báo thù mà thôi.

Bây giờ có cơ hội, tự nhiên đã giúp Vương Diệp một tay.

Vương Diệp không chút do dự, trực tiếp nhảy vào trong khe nứt.

Kỹ năng của Vương Diệp có thể đi xuyên trong đá.

Nhưng Vương Ô Dương vẫn đã giúp Vương Diệp rất nhiều.

Vấn đề lớn nhất là khả năng dò tìm năng lượng của Vương Diệp hiện tại bị sức mạnh cổ thần can nhiễu, khoảng cách hiệu quả trở nên rất ngắn.

Muốn tìm được gốc rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, tức là lễ khí tế tự Bàn Hồ, bên dưới lăng mộ Vương núi Vu Lăng Di, tuy có thể xác nhận phương hướng chung, nhưng dù sao cũng cần tốn không ít thời gian.

Bây giờ Vương Ô Dương một cú đá, trực tiếp đạp nứt mặt đất.

Sau khi Vương Diệp nhảy xuống, lập tức cảm nhận được ở đáy khe nứt, trong vực sâu chính là nơi đặt lễ khí Bàn Hồ.

Cảm giác này vô cùng rõ ràng.

Vương Diệp men theo khe nứt xuống khoảng mười trượng, lại bắt đầu men theo khe nứt đi tiếp.

Cuối cùng, ở vị trí khoảng trăm mét phía trước, y nhìn thấy một không gian đá giống như một tế đàn.

Có phần giống với tế đàn Chúc Dung mà Vương Diệp đã thấy dưới con rùa đồng thánh vật của tộc Vu Hàm Di trước đây.

Nói cho cùng, Bàn Hồ và Chúc Dung đều là cổ thần sinh ra ở vùng này.

Các bộ tộc khác nhau tuy tín ngưỡng các cổ thần khác nhau, nhưng phong cách chung, trong mắt người ngoài và hậu thế, không có nhiều khác biệt.

Bức tường của căn phòng đá này cũng bị cú đá của Vương Ô Dương làm nứt ra một khe.

Chỉ có điều tế đàn rõ ràng cứng hơn nhiều so với đá bên cạnh, cho nên khe nứt chỉ rộng hơn một thước.

Vương Diệp vẫn dễ dàng lách vào.

Sau khi vào trong, y lập tức nhìn thấy mấy thứ giống như mạch máu khổng lồ có đường kính ít nhất ba thước, quấn quanh trên tế đàn.

Một luồng sức mạnh quỷ dị vô cùng, đang không ngừng được truyền đi đến những nơi khác theo những đường ống rễ khổng lồ này.

Phía dưới những ống rễ là ba cái đỉnh đồng.

Đỉnh đồng có chút khác biệt với đỉnh tròn thời Chu, gần giống với đỉnh vuông thời Ân Thương hơn.

Kích thước cao đến hơn bốn thước, mỗi cái đều nặng hơn ngàn cân.

Trên mỗi cái đỉnh đồng đều có những hoa văn cực kỳ cổ xưa và mạnh mẽ.

So với phong cách uy nghiêm, thần bí và có phần đáng sợ của thời Ân Thương còn cổ xưa hơn.

Trong đó, cái đỉnh đồng ở giữa có kích thước lớn hơn một chút, khí tức thần bí viễn cổ tỏa ra cũng nồng đậm hơn.

Hai cái bên cạnh niên đại hẳn là tương đương với cái đỉnh đồng lớn hơn một cỡ ở giữa.

Rõ ràng là bản sao của cái đỉnh đồng này, hình dạng hoa văn đều y hệt, chỉ có kích thước nhỏ hơn một cỡ.

Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ, đây có phải là một trong Cửu đỉnh của Đại Vũ hay không.

Chỉ có điều, tính đồng trên ba cái đỉnh đồng này đã gần như tan biến hoàn toàn.

Bên trong đỉnh đồng, Vương Diệp có thể nhìn thấy rất nhiều thịt máu màu đỏ.

Thứ này rõ ràng đã được Phong Sư Cổ bố trí từ mấy trăm năm trước, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa khô héo?

Những khối thịt máu này như đang sôi sục, không ngừng xâm thực thân đỉnh đồng, hóa thành luồng khí tức quỷ dị truyền vào bên trong những chiếc rễ cây khổng lồ.

Những chiếc rễ này đều có màu đỏ như máu, trên đó còn có những gai máu cứng chắc, trông như có sinh mệnh, vẫn không ngừng ngọ nguậy.

Chương 548

Thấy tình hình trước mắt, Vương Diệp sao còn không hiểu, ba cái đỉnh đồng này chính là nền tảng mà Phong Sư Cổ năm xưa bố trí để tạo ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Vương Diệp rút kiếm Toái Tinh, trực tiếp vung kiếm chém tới.

Rễ cây khổng lồ màu đỏ lập tức bị kiếm Toái Tinh của Vương Diệp chặt đứt.

Sau đó, Vương Diệp trực tiếp tung ra quỷ trùng Đạt Phổ.

Một con màu đỏ, một con màu xanh.

Một con là Vô Lượng Nghiệp Hỏa Quỷ Trùng, một con là Cùng Thần Băng Quỷ Trùng.

Vương Diệp điều khiển hai con quỷ trùng, lần lượt chui vào bên trong hai rễ cây mọc ra từ hai chiếc đỉnh đồng nhỏ nhất.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Giết chết Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Chặt đứt phần rễ của nó, cắt đi nguồn sức mạnh không có nghĩa là có thể giết chết nó ngay lập tức.

Cách trực tiếp nhất vẫn là để băng hỏa quỷ trùng lần lượt hủy đi hai rễ chính.

Còn cái rễ chính to hơn ở giữa, Vương Diệp trực tiếp triệu hồi Long Ảnh.

"Vào đi." Vốn dĩ Vương Diệp còn định thu cả ba cái đỉnh đồng vào không gian hệ thống.

Ai ngờ sau khi Vương Diệp chặt đứt rễ cây trên ba đỉnh đồng, thịt máu bên trong bỗng nhiên thối rữa, biến thành nước đen hôi thối.

Đồng thời, ba cái đỉnh đồng cũng bắt đầu sụp đổ tan rã.

Hóa ra trong mấy trăm năm qua, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không ngừng hấp thụ năng lượng khí tức bên trong đỉnh đồng, đã sớm ăn mòn ba cái đỉnh đồng thành như bã đậu.

Nếu không có Vương Diệp xuất hiện chặt đứt rễ cây, ba cái đỉnh đồng vẫn sẽ duy trì hình dạng dưới sự gia trì của tà thuật của Phong Sư Cổ, ít nhất có thể bảo tồn thêm vài trăm năm.

Đến lúc đó, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có thể sẽ rời khỏi ba cái đỉnh đồng, đến khu mỏ ngoài trấn Thanh Khê để tìm kiếm chất dinh dưỡng.

Nhưng Vương Diệp ra tay đã đẩy nhanh quá trình này.

Gần như chỉ trong nháy mắt, ba cái đỉnh đồng đã hoàn toàn biến mất, hóa thành một đống bột đá vụn trên mặt đất.

Vương Diệp lắc đầu, đã vậy thì thôi.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ba rễ chính của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, một trong số đó bùng lên ngọn lửa, không ngừng hóa thành tro bụi.

Một rễ khác bề mặt phủ đầy băng sương, rõ ràng đã bị đông thành đá, chỉ cần va chạm nhẹ với nham thạch là vỡ tan như đồ thủy tinh.

Rễ chính ở giữa, to nhất, thì như bị kịch độc ăn mòn, những thứ giống như thịt máu trên đó nhanh chóng khô héo.

Vương Diệp nghĩ lại thì phát hiện thứ này trông giống như bị sâu hại bám vào, không ngừng hút nhựa cây.

Sau đó, Vương Diệp nghe thấy một tiếng nổ cực lớn vang lên từ phía Quan Tài Sơn bên ngoài.

Ngay sau đó, toàn bộ không gian nham thạch đều rung chuyển dữ dội.

Lần rung chuyển này còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Nơi Vương Diệp đang đứng trong vực sâu cũng không ngừng có đá vụn rơi xuống.

Thấy cả nơi này còn đang tiếp tục mở rộng, ngày càng rộng hơn.

Vương Diệp trong lòng kinh hãi, lẽ nào trận chiến giữa Ô Dương Vương và Địa Tiên Phong Sư Cổ trên kia đã phân thắng bại rồi?

Hồn hóng hớt của Vương Diệp bùng cháy, tự nhiên muốn biết rốt cuộc ai thua ai thắng.

Dù miệng nói không sao cả, ai thua ai thắng cũng không ảnh hưởng đến chiến thắng của mình, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn rất muốn biết.

Vương Diệp nhanh chóng lao ra khỏi khe nứt dưới lòng đất, xông đến khe hở trên đỉnh nhìn thử.

Hắn lập tức chết lặng.

Ai thắng chưa nói, ngọn núi này e là sắp sập rồi.

Toàn bộ khu vực Quan Tài Sơn đã bị Ô Dương Vương nổ tung thành mấy cái hố khổng lồ.

Không ít nơi đã biến thành hẻm núi sâu hoắm.

Lúc này, có không ít nước ngầm đang chảy ra từ trong hẻm núi.

Lòng Vương Diệp hơi chùng xuống, lập tức nhìn về hướng Quan Tài Sơn của Địa Tiên Thôn.

Sau khi thấy rõ, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Địa Tiên Thôn bên trong Quan Tài Sơn, tức là ngọn đồi hình nam thi không đầu, vẫn còn nguyên vẹn.

Căn nhà dân mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đang cố thủ vẫn vô cùng kiên cố.

Tạm thời sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng phiền phức cũng không nhỏ.

Lúc này, toàn bộ thế giới dưới lòng đất đều đang không ngừng sụp đổ.

Quan Tài Sơn thuộc Bàn Cổ Mạch vốn được tạo ra sau trận chiến của hai cổ thần, giờ đây lại đang sụp đổ sau trận chiến của hai thi tiên.

Cách chiến đấu của Ô Dương Vương vô cùng đơn giản và thô bạo.

Dường như mở núi dẫn nước là kỹ năng lớn nhất của hắn.

Vì vậy, khi chiến đấu với Địa Tiên Phong Sư Cổ, hắn không ngừng va vào những khe đá nơi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tồn tại.

Vốn dĩ nham thạch và lòng đất bên trong và ngoài Quan Tài Sơn đã đầy những hang động.

Từ lúc bộ tộc Vu Hàm phát hiện ra sự đặc biệt của nơi này, kéo dài đến thời Tần Hán của Vu Lăng Di Sơn Vương, rồi đến Quan Sơn Thái Bảo Phong gia thời nhà Minh.

Thậm chí sau khi Phong gia bị diệt tộc, việc khai thác mỏ muối Vu ở trong và ngoài trấn Thanh Khê cũng chưa từng dừng lại.

Cả vùng núi này gần như đã bị đào rỗng.

Lòng đất như một tổ kiến, đâu đâu cũng là những lối đi chằng chịt.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sau khi hồi sinh đã hấp thụ năng lượng trong nham thạch, đồng thời nó không ngừng di chuyển giữa các khe đá, cũng phá hoại kết cấu của ngọn núi một cách nghiêm trọng.

Một loạt thao tác của Ô Dương Vương lại càng trực tiếp phá hủy địa hình Quan Tài Sơn này.

Lòng đất bắt đầu sụp đổ hoàn toàn, nước ngầm tuôn ra.

Lúc này, Ô Dương Vương cao lớn vô cùng đã biến mất.

Chỉ còn lại con thú trấn mộ Ô Dương, toàn thân đầy vết thương, ngã xuống trước lăng mộ của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Thi tiên màu đen bám trên người thú trấn mộ Ô Dương trước đó đã bị tiêu hao hết trong cuộc chiến với Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Chỉ còn một luồng tàn dư của thi tiên màu đen, hấp hối bám trên đầu con thú đá Ô Dương.

Một mắt của con thú đá Ô Dương vẫn còn nguyên vẹn, nhìn về phía Vương Diệp.

Ánh mắt tràn đầy vẻ thanh thản.

Vương Diệp lập tức hiểu ra.

Vu Lăng Di Sơn Vương tu luyện thành thi tiên, đã ẩn mình mấy trăm năm, sớm đã sống đủ rồi.

Hôm nay có thể cùng Địa Tiên Phong Sư Cổ chiến đấu một trận thống khoái, cũng coi như là được toại nguyện, chết không hối tiếc.

Sau đó, luồng khí tức màu đen cuối cùng trên thú trấn mộ Ô Dương hoàn toàn biến mất.

Toàn thân con thú trấn mộ Ô Dương bắt đầu phát ra tiếng “tí tách”.

Vô số vết nứt như mạng nhện bao phủ khắp cơ thể con thú trấn mộ Ô Dương, trong khoảnh khắc, con thú trấn mộ Ô Dương cao lớn đã hóa thành vô số đá vụn.

Vu Lăng Di Sơn Vương, lần này đã chết thật rồi, hình thần câu diệt, chết không hối tiếc.

Vương Diệp ngẩng đầu lên.

Địa Tiên Phong Sư Cổ vẫn còn sống.

Trong trận chiến vừa rồi, Địa Tiên Phong Sư Cổ lại một lần nữa chiếm thế thượng phong.

Chỉ có điều, lần này số phận của Địa Tiên Phong Sư Cổ e là sẽ không giống như lần đầu tiên gặp Vu Lăng Di Sơn Vương.

Bởi vì đã xuất hiện biến số, chính là Vương Diệp.

Trong ý thức của Vương Diệp vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhận được 500.000 điểm kinh nghiệm, 1.000.000 điểm năng lượng.” Mẹ kiếp, nhiều thế!

Vương Diệp cảm thán.

Nhưng, hắn lập tức ngẩng đầu lên.

Chương 549

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã chết.

Nhưng Địa Tiên Phong Sư Cổ đã quấn lấy nó trước đó vẫn chưa chết hẳn.

Địa Tiên Phong Sư Cổ thủ đoạn cực nhiều, tâm tư kín đáo, lòng dạ độc ác.

Là đại lão cuối cùng của phái Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ không chỉ nắm giữ rất nhiều bí thuật của phái mình, mà còn học được vô số bí thuật khác đã thất truyền từ quá trình khai quật cổ mộ khắp cả nước.

Việc dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước đó chính là một trong những thủ đoạn của hắn.

Quỷ trùng Đạt Phổ băng hỏa của Vương Diệp đã tiêu diệt toàn bộ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sau khi phần rễ của nó bị chặt đứt.

Vào thời khắc quan trọng nhất, Địa Tiên Phong Sư Cổ lại hóa thành một đám lông đen xù xì rồi trốn mất.

Sau khi dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Vương Diệp không chỉ tăng thực lực mà còn hiểu rõ hơn về địa hình địa thế của cả khu vực Quan Tài Sơn Bàn Cổ Mạch.

Kéo theo đó, phạm vi thi triển kỹ năng dò tìm năng lượng cũng được mở rộng đáng kể.

Vương Diệp đã có thể cảm nhận được khí tức của Địa Tiên Phong Sư Cổ đang di chuyển nhanh chóng bên trong Quan Tài Sơn.

Chỉ có điều hiện tại Vương Diệp tạm thời không có thời gian xử lý hắn.

Bởi vì phiền phức lớn hơn đã đến.

Trận đại chiến trước đó giữa Ô Dương Vương và Địa Tiên Phong Sư Cổ đã làm núi lở đất nứt, gần như đánh nát Quan Tài Sơn.

Vấn đề là lòng đất ở khu vực Quan Tài Sơn Bàn Cổ Mạch này vốn đã tan hoang.

Khắp nơi đều là hang động, mộ thất, những lối đi ngầm kỳ quái.

Bị giày vò như vậy, cả Quan Tài Sơn trực tiếp sụp đổ.

Nước ngầm đã phun trào ra ngoài.

Chuyện đó chưa là gì, vì Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bị Vương Diệp tiêu diệt hoàn toàn.

Trước khi bị Vương Diệp tiêu diệt, con quái vật khổng lồ này đã lan ra khắp không gian ngầm của Quan Tài Sơn.

Hơn nữa, nó đã hấp thụ khí tức kim loại trong nham thạch của Bàn Cổ Mạch, khiến nhiều khe hở bị mở rộng, độ vững chắc giảm đi đáng kể.

Vốn dĩ nhờ vào cơ thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, không gian dưới lòng Quan Tài Sơn vẫn có thể duy trì được độ vững chắc của núi đá.

Thân thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giống như cốt thép trong bê tông, có tác dụng chống đỡ.

Mặc dù “bê tông” ở đây đã rất mục nát, cường độ rất thấp, bóp một cái là thành vụn, nhưng miễn cưỡng vẫn chống đỡ được.

Bây giờ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã chết.

Vô số xác Cửu Tử Kinh Lăng Giáp giống như rễ cây trong núi đang không ngừng mục rữa, sụp đổ, hóa thành vô số bột phấn.

Cùng với sự sụp đổ của những xác chết này, thân núi Quan Tài Sơn cũng sắp sụp đổ.

Chuyện này thật quá đáng.

Nếu mọi người không chạy nhanh, e là sẽ bị chôn vùi hoàn toàn dưới lớp đá dày hàng trăm, hàng nghìn mét.

Ngay cả người có thực lực như Vương Diệp cũng sẽ bị dập cho tơi tả.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi mấy người càng không thể chống đỡ nổi.

Vương Diệp nhìn Địa Tiên Thôn giờ đây phần đáy đã sụp đổ hoàn toàn, trực tiếp rơi vào mạch nước ngầm, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc chính là ngọn đồi nhỏ hình nam thi.

Kích thước tổng thể tương đương với một ngôi làng không lớn không nhỏ.

Bây giờ rơi xuống mạch nước ngầm mà không hề tan rã.

Có lẽ là vì ngọn đồi nhỏ này rất có thể là hài cốt của Thượng cổ Khuyển thần Bàn Hồ năm xưa, độ cứng chắc không phải dạng vừa.

Nếu đã như vậy, có thể xem toàn bộ Địa Tiên Thôn là một con thuyền không?

Trôi nổi trong mạch nước ngầm, có lẽ có thể xông ra khỏi núi lớn, ra hẻm núi bên ngoài.

Xông ra từ trong lòng ngọn núi nơi Quan Tài Sơn tọa lạc, cũng giống như thi thể trôi ra từ nhà xác vậy.

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và những người khác có thể trốn vào phần âm trạch kiên cố dưới lòng đất của lão trạch Phong gia.

Dù bên ngoài trời sập đất lở cũng có thể chống đỡ được một thời gian.

Vương Diệp càng nghĩ càng thấy cách này khả thi.

Vấn đề duy nhất bây giờ là sâu trong ngọn núi nơi Quan Tài Sơn tọa lạc không có một cánh cửa hay cửa sổ nào thông ra bên ngoài như nhà xác.

Vương Diệp nhìn những tảng đá khổng lồ đang sụp đổ khắp nơi, những vết nứt đáng sợ trên thân núi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nếu không có cửa, vậy thì mở một cái!

Bây giờ "ngọn núi thân chó thần" nơi Địa Tiên Thôn tọa lạc đã bắt đầu trôi dạt, xem ra đã nổi trên mạch nước ngầm rồi.

Nơi này vốn đã bị đào rỗng rất nhiều, dưới lòng đất còn có không ít âm trạch, vậy mà bị dòng nước ngầm tác động khiến cả khối bắt đầu trôi đi, thật sự như một con thuyền.

Đương nhiên, con thuyền này dù sao cũng là một con thuyền đá thủng lỗ chỗ.

Thời gian có thể trôi nổi có hạn.

Nếu không thể kịp thời xông ra khỏi bụng núi, sớm muộn gì cũng sẽ chìm xuống mạch nước ngầm, bị lũ lụt nhấn chìm.

Sau đó núi lở đất nứt, bị chôn vùi hoàn toàn.

Vương Diệp bảo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác dẫn Yêu Muội Nhi nhanh chóng trốn vào âm trạch dưới lòng đất.

Vương Diệp định mở một cánh cửa cho không gian núi lớn bên ngoài Quan Tài Sơn.

Người ta là kiếm khai thiên môn, còn Vương Diệp là kiếm phá sơn môn.

Lúc này thân núi lớn bên ngoài Quan Tài Sơn đã tan hoang, khắp nơi đều là lỗ hổng.

Nếu đứng từ góc độ của một lão binh công binh như Hồ Bát Nhất, chỉ cần có đủ thuốc nổ, quả thực có thể trong thời gian rất ngắn mở ra một cửa núi khổng lồ.

Nhưng cái gọi là thời gian cực ngắn này là tương đối so với khối lượng công trình.

Trên thực tế, các công việc cần thiết như khảo sát, tính toán, chuẩn bị, khoan lỗ phá nổ, để thực sự phá mở một cửa núi, ít nhất cũng phải mất hơn một tháng.

Đương nhiên, phần lớn thời gian được dành cho việc khảo sát và tính toán.

Dù vậy, so với một công trình như phá núi, đó đã là thời gian rất ngắn.

Còn những cách khác, đứng từ góc độ của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, thì căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Đây đã không còn là phạm trù mà sức người có thể đạt tới.

Nhưng Vương Diệp lúc này lại có lòng tin.

Vương Diệp đã lấy ra một số sản phẩm bằng vàng từ không gian hệ thống.

Trong những thứ hắn thu thập được trên đường đi, vàng tuy không đặc biệt nhiều, nhưng cũng có hơn chục cân.

Vương Diệp muốn mở một cửa núi khổng lồ trên cả ngọn núi, thật sự không phải kỹ năng nào cũng làm được.

Vấn đề lớn nhất là thân núi tuy yếu, nhưng thể tích lại quá lớn.

Vương Diệp muốn mở cửa núi, cách tốt nhất là dùng kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm, cảm nhận những điểm chống đỡ thực sự yếu ớt của cả thân núi.

Sau đó dùng Nham Thạch Chi Tâm, kỹ năng khống chế trọng lực và khống chế kim loại, trực tiếp đánh sập những bộ phận chống đỡ yếu nhất trong thân núi.

Hiệu quả của kỹ năng phía trước tương đương với công tác khảo sát và đo lường ban đầu của lính công binh và kỹ sư.

Kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm của Vương Diệp đã đơn giản hóa kỹ năng này trong nháy mắt.

Những người khác đều không biết Vương Diệp đang làm gì, chỉ thấy một mình hắn lơ lửng trên không trung Quan Tài Sơn.

Phía trên Quan Tài Sơn, trong khoảng không của ngọn núi, Vương Diệp nhắm chặt hai mắt, mày nhíu lại, dùng tâm cảm nhận toàn bộ ngọn núi, đối mặt với sườn núi phía hẻm núi.

Xung quanh đâu đâu cũng là những mảnh đá vụn không ngừng rơi xuống.

Rất nhanh, phần dương trạch trên mặt đất của Địa Tiên Thôn đã bị đá rơi từ trên cao đập cho sụp đổ, tan hoang.

May mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Yêu Muội Nhi và những người khác đã trốn vào phần âm trạch dưới lòng đất, tạm thời vẫn tương đối an toàn.

Vương Diệp không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật nảy mình.

Kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm của Vương Diệp rất nhanh đã dò xét rõ ràng toàn bộ thân núi.

Trong thân núi có vô số nơi đã chỉ còn những cột đá rất hẹp nối liền.

Vương Diệp nhanh chóng xác nhận một số cột đá trong đó mới là những vị trí thực sự chống đỡ thân núi.

Những cột đá này tương đối to lớn, vậy mà trong môi trường sụp đổ khắp nơi vẫn có thể chống đỡ được thân núi.

Chỉ có điều, Vương Diệp tin rằng những cột đá này cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Chương 550

Vì Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bị Vương Diệp tiêu diệt.

Xác của nó trước đó cũng đang sụp đổ phân hủy.

Những bộ phận này trước đó còn có thể chống đỡ thân núi một chút, bây giờ sau khi vỡ vụn hết, bên trong thân núi xuất hiện lượng lớn khe hở.

Những cột đá này ước tính vài ngày nữa có thể sẽ lần lượt sụp đổ.

Nhưng Vương Diệp bây giờ căn bản không thể đợi được vài ngày.

Vương Diệp muốn mở cửa núi ngay bây giờ.

Sau khi nhắm chuẩn những vị trí chịu lực này, Vương Diệp lập tức thi triển kỹ năng khống chế trọng lực, khiến trọng lực gần các cột đá tăng lên gấp mười.

Đồng thời thi triển kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm, khiến những cột đá này chuyển hóa thành nham thạch nóng chảy mềm mại.

Chất liệu của những cột đá này dường như cũng không giống với đá bình thường, rõ ràng cứng rắn hơn nhiều.

Kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm của Vương Diệp tác động lên đá bình thường, rất nhanh có thể hóa thành nham thạch nóng chảy.

Nhưng khi tác động lên những cột đá này, tốc độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Nhưng cộng thêm ảnh hưởng của các kỹ năng khác của Vương Diệp, mấy cột đá này vẫn nhanh chóng bắt đầu sụp đổ.

Toàn bộ thân núi truyền đến tiếng nổ vang khổng lồ hoàn toàn khác trước.

Tiếng sấm cũng hoàn toàn không thể hình dung.

Ngay cả đầu Vương Diệp cũng bị chấn đến ong ong.

Toàn bộ mặt đất Quan Tài Sơn đều bắt đầu sụp đổ.

Mặt đất xung quanh “thi thể” đã biến mất không thấy đâu.

Chỉ còn lại phần “thi thể”, chống đỡ Địa Tiên Thôn tan hoang, vẫn trôi nổi trên mặt nước.

Đồng thời, từ thân núi truyền đến một tiếng nổ lớn như núi lở đất nứt.

Một tia sáng chói mắt chiếu vào.

Cửa núi, mở rồi!

Vô số tảng đá khổng lồ đang sụp đổ từ trên cao.

Toàn bộ bên trong thân núi đều tràn ngập khói bụi che trời lấp đất.

Thỉnh thoảng trong các khe đá lại lóe lên ánh sáng đỏ.

Khắp nơi là một cảnh tượng tận thế.

Những tảng đá sụp đổ dường như muốn chôn vùi cả Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp vẫn lơ lửng giữa không trung, không hề né tránh.

Khối vàng trong lòng bàn tay đang tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy, thể tích đang nhỏ dần.

Cơ bắp trên người Vương Diệp căng cứng, năng lượng vô hình đang liên tục tỏa ra từ trong cơ thể ra xa.

Vương Diệp đang theo dõi tình hình sụp đổ của toàn bộ thân núi.

Một khi có chỗ nào không ổn, hắn chỉ có thể bại lộ bí mật lớn nhất của mình là Hư Số Không Gian Chi Môn, cứu viện Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác vào không gian hư số.

Tình huống này Vương Diệp vẫn không muốn xảy ra.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đã biết quá nhiều bí mật của Vương Diệp.

Vương Diệp không muốn để mấy người này dính líu sâu hơn.

Thực tế, đợi sau khi chuyện Địa Tiên Thôn qua đi, Vương Diệp đã định để Hồ Bát Nhất và những người khác nghỉ hưu.

Lão Hồ và Bàn Tử mở một cửa hàng ở Lưu Ly Hán hoặc Phan Gia Viên, bày một số đồ cổ hợp quy, trong nhà kho lại để một số bảo bối trấn áp có thể dọa người.

Về cơ bản, với bản lĩnh của hai người này, kiếm tiền lớn là không thể, chủ yếu là tìm chút việc làm, để cuộc sống có chút ý nghĩa.

Về mặt tiền bạc, Vương Diệp sẽ không bạc đãi hai vị này.

Bao nhiêu lần trước đây, số tiền mà Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đáng lẽ được chia cũng không phải là con số nhỏ.

Đặc biệt là bên chỗ Minh thúc vẫn còn tiền lục tục gửi về.

Người bình thường mấy đời cũng không tiêu hết.

Đến lúc đó, Vương Diệp lại dụ hai người có tiền nhàn rỗi thì bắt đầu mua nhà mua đất là được.

Tóm lại, hai người hoàn toàn có thể sống cuộc sống về hưu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Còn Tuyết Lỵ Dương, Vương Diệp tự nhiên ủng hộ cô ấy trở về Mỹ.

Sau này Vương Diệp muốn thám hiểm ở các quốc gia và bí cảnh khác trên thế giới, tìm kiếm kho báu và cổ thần tà linh, những việc này đều cần Tuyết Lỵ Dương giúp đỡ.

Mức độ hiểu biết của Tuyết Lỵ Dương về những thứ này nhiều hơn Vương Diệp rất nhiều.

Hơn nữa bản thân Tuyết Lỵ Dương lại tin vào Chúa, biết khá nhiều truyền thuyết kho báu ở Trung Đông, Cận Đông và châu Âu.

Vương Diệp đã sớm muốn mở rộng sự nghiệp ra toàn thế giới rồi.

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng, vừa khống chế sự sụp đổ của các cột đá và thân núi.

Rất nhanh, số vàng trong tay đã tiêu hao gần một nửa.

Quả nhiên, phá hoại đơn thuần vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Nhưng nếu phá hoại có mục đích, vi thao tác như phẫu thuật, thì vô cùng hao tổn tinh lực và năng lượng.

Mất gần nửa giờ, sự sụp đổ của thân núi mới từ từ dừng lại.

Lúc này, sâu trong núi lớn đã tràn ngập ánh sáng.

Địa Tiên Thôn tồn tại trong lòng núi dưới lòng đất, từ ngày được xây dựng, mấy trăm năm chưa từng thấy ánh mặt trời.

Bây giờ cũng coi như đã thấy.

Thậm chí ánh nắng bên ngoài núi đã chiếu lên rất nhiều công trình kiến trúc của Địa Tiên Thôn chưa sụp đổ hoàn toàn.

Từng cơn gió thổi vào, khói bụi trên bầu trời Địa Tiên Thôn cuối cùng cũng dần tan đi.

Sau khi bụi tan hết, trên núi lớn xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ rộng nghìn mét, cao hai ba trăm mét.

Giống như một cửa núi khổng lồ.

Nhưng âm thanh trong núi lớn vẫn chưa dừng lại.

Tiếng ma sát, tiếng đứt gãy khổng lồ vẫn vang lên.

Vào lúc này, toàn bộ Địa Tiên Thôn và ngọn đồi phần "nam thi" bên dưới vậy mà di chuyển.

Giống như một con thuyền đá khổng lồ, men theo dòng nước trong núi từ từ xông ra khỏi núi lớn.

Vương Diệp dốc toàn lực thi triển kỹ năng khống chế trọng lực.

Giảm trọng lực của toàn bộ Địa Tiên Thôn và ngọn đồi nhỏ "nam thi", thậm chí chỉ còn một nửa so với ban đầu.

Đây đã là giới hạn của Vương Diệp.

Một ngôi làng đá khổng lồ có thể tích lớn như vậy, dài hai ba nghìn mét, rộng cũng bốn năm trăm mét, muốn làm cho trọng lực biến mất hoàn toàn là không thể.

Đến lúc đó cả ngọn núi sẽ lơ lửng lên.

Nhưng dù chỉ giảm đi một nửa cũng đã rất hiệu quả rồi.

Lúc này dưới núi toàn là nước ngầm.

Thuyền đá khổng lồ trôi nổi.

Men theo cửa núi khổng lồ xông ra ngoài.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Yêu Muội Nhi cũng đều từ âm trạch dưới lòng đất bò ra.

Vương Diệp vội hỏi: "Sao các anh lại ra đây?

Đá vẫn đang rơi, mọi người phải cẩn thận." Tuyết Lỵ Dương ôm Yêu Muội Nhi, rõ ràng cô bé vẫn chưa tỉnh hẳn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gân cổ hét lên với Vương Diệp.

"Cái âm trạch chết tiệt ở dưới ngập hết cả rồi, không ra nữa thì chết đuối mất." "Giáo sư Tôn, lão già khốn kiếp đó không biết chui vào đâu rồi, chắc là thấy sắp chết nên chạy mất.” Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Giáo sư Tôn trong lòng có quỷ là điều chắc chắn.

Lão già này từ mấy năm trước, ngay từ lúc lần đầu nghe chuyện về hai Mô Kim Hiệu Úy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đã không có ý tốt.

Chỉ có điều lần này tiến vào Địa Tiên Thôn, thủ đoạn của giáo sư Tôn đã dùng hết, vẫn tính sót một điểm.

Chương 551

Đó chính là vận khí.

Sự xuất hiện của Vương Diệp là một biến số, cũng là khởi đầu cho sự xui xẻo của giáo sư Tôn.

Sau khi vào Địa Tiên Thôn, vận may càng không đứng về phía ông ta.

Bí thuật mà giáo sư Tôn tự cho là hay lại hại chính mình thành kẻ nửa sống nửa chết, không biết lúc nào sẽ mất mạng.

Còn bây giờ, chạy thì cũng chạy rồi.

Vương Diệp biết rõ, giáo sư Tôn sẽ không chết.

Vương Diệp thậm chí nghi ngờ, sau này giáo sư Tôn cũng sẽ không chết, dù không có cách nào có được sự vĩnh sinh, nhưng chắc chắn cũng có thể sống rất lâu.

Ngoài ra, giáo sư Tôn còn có con vượn Ba Sơn trung thành.

Con dị thú này, Vương Diệp không ra tay giết.

Vẫn là để lại cho giáo sư Tôn thì hơn.

Vương Diệp lập tức an ủi ba người Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử ở dưới, bảo ba người bảo vệ tốt cho Yêu Muội Nhi.

Vương Diệp lúc này không có tâm tư nào khác, chỉ có thể cố gắng hết sức khống chế con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn này.

Mặc dù nước ngầm trong núi dâng cao, có thể nâng cả Địa Tiên Thôn lên, nhưng chỉ cần lệch một chút, cả Địa Tiên Thôn sẽ đâm vào vách đá của Quan Tài Sơn.

Đến lúc đó tan thành bốn năm mảnh, hóa thành đá vụn, vẫn là chết.

Hơn nữa còn có khả năng bịt kín cửa núi, nước không chảy ra được, đến lúc đó tạo thành một hồ chắn trong núi, vô cùng phiền phức, giống như một quả bom hẹn giờ.

Vương Diệp dùng kỹ năng khống chế trọng lực cộng thêm kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm, miễn cưỡng điều khiển Địa Tiên Thôn, không ngừng điều chỉnh phương hướng.

Rất nhanh, cả Địa Tiên Thôn đã xông đến cửa núi.

Cửa núi rộng hơn Địa Tiên Thôn một chút, nhưng dòng nước chảy xiết, tình hình dưới lòng đất vô cùng phức tạp, trong quá trình trôi dạt, Địa Tiên Thôn còn hơi lệch đi một chút.

Điều này khiến Vương Diệp vô cùng đau đầu.

Ở góc của Địa Tiên Thôn, vẫn có một số chỗ va vào rìa cửa núi.

Lập tức một mảng đồi đá lớn tách ra khỏi khối Địa Tiên Thôn.

Trong nháy mắt, nó đã bị thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn và nham thạch ở cửa núi nghiền nát.

Vương Diệp cũng toát mồ hôi hột.

Sức mạnh vĩ đại của đất trời, dù là nhân vật mạnh mẽ cấp bậc như Vương Diệp, vẫn phải kính sợ.

Cuối cùng, trong một tiếng ma sát cực kỳ khủng khiếp, con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn cuối cùng cũng bảo toàn được sự nguyên vẹn, xông ra khỏi núi lớn.

Bên ngoài không xa chính là hẻm núi.

Trong hẻm núi, dòng nước cuồn cuộn.

Men theo dòng nước của hẻm núi đi xuống, thậm chí có thể thông ra đến Trường Giang.

Lúc này con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn vì va chạm ma sát trên đường, đã vỡ ra không ít khối đá nhỏ, hình thể chỉ còn bằng một nửa so với ban đầu.

May mà vị trí của Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vẫn còn nguyên vẹn.

Đợi con thuyền khổng lồ này xông vào hẻm núi, nó sẽ bị kẹt lại trong đó.

Dòng nước của hẻm núi không thể nào cuốn trôi được một khối núi lớn như vậy.

Vương Diệp cũng không muốn tiếp tục duy trì kỹ năng khống chế trọng lực.

Đến lúc đó bỏ Địa Tiên Thôn ở trong hẻm núi là được rồi.

Dòng nước trong hẻm núi sẽ chảy qua từ hai hướng trên và dưới của Địa Tiên Thôn.

Di chứng duy nhất là mực nước trong hẻm núi thực sự có khả năng dâng cao, tạo thành một hồ chắn nhỏ.

May mà hạ lưu không xa chính là Trường Giang cuồn cuộn.

Loại hồ chắn quy mô nhỏ này, Trường Giang vẫn chịu được.

Đến lúc đó, Vương Diệp có thể lợi dụng kỹ năng khống chế trọng lực và kỹ năng Nham Thạch Chi Tâm, tìm cách làm vỡ con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn.

Để dòng nước trong hẻm núi từ từ cuốn trôi khối núi lớn như vậy xuống hạ lưu.

Điều duy nhất đáng tiếc là trong âm trạch dưới lòng đất của Địa Tiên Thôn hẳn là còn không ít đồ tốt, e là đều sẽ bị cuốn ra Trường

Giang, bị bùn cát chôn vùi, không biết bao nhiêu năm sau mới có cơ hội thấy lại ánh mặt trời.

Ngay khi Vương Diệp vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên mắt hắn trợn tròn.

Chỉ thấy trong những con sóng cuồn cuộn xung quanh con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn, vậy mà xuất hiện rất nhiều thứ đen ngòm.

Nhìn kỹ thì ra là những xác chết chi chít.

Những xác chết này đều mặc trang phục thời nhà Minh.

Trên người còn có những sợi lông đen dài chi chít.

Những sợi lông dài này vẫn không ngừng cuộn lại.

Rõ ràng những sợi lông đen này có khả năng chống nước, trong trận lũ lụt mà vẫn giữ cho những xác chết này nổi lên không chìm xuống.

Mỗi khi có tảng đá bị lũ cuốn qua, những sợi lông đen này cũng có thể chống đỡ, tạo một lớp đệm cho xác chết.

Nếu là người sống bình thường rơi xuống, trong trận lũ quét khủng khiếp này, chắc chắn sẽ bị bùn cát và đá núi bên trong đánh cho tan xương nát thịt.

Những xác chết mọc lông đen này ngược lại không có vấn đề gì.

Vương Diệp lập tức nhận ra, đây toàn bộ là những đệ tử tộc nhân của Phong gia thuộc Quan Sơn Thái Bảo mà Địa Tiên Phong Sư Cổ đã đưa vào Địa Tiên Thôn để tuẫn táng cho hắn.

Trên mặt nước chi chít, trông có đến mấy nghìn, cả vạn xác chết.

Xung quanh trong nháy mắt đã biến thành một quỷ vực vô cùng thảm khốc.

Điều đáng sợ hơn là những cái gọi là “thi tiên” này dường như không sợ ánh nắng mặt trời.

Ở bên ngoài bị ánh nắng chiếu vào cũng không hề hấn gì.

Trong nước thậm chí có không ít xác chết đang theo sóng nước nhào về phía phần còn lại của con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn.

Vương Diệp nhíu mày, trong vô số xác chết, hắn nhìn thấy một sự tồn tại kinh khủng.

Chỉ thấy một xác chết khổng lồ, cơ thể đầy những lỗ hổng, thân hình cũng cao lớn hơn người thường ít nhất một lần, giữa sự vây quanh của vô số xác chết, cũng từ từ nổi lên từ trong dòng lũ.

Địa Tiên Phong Sư Cổ!

Cái thứ này vậy mà còn chưa chết!

Hơn nữa còn theo con thuyền đá khổng lồ Địa Tiên Thôn cùng nhau ra khỏi Quan Tài Sơn.

Vương Diệp cũng giật nảy mình.

Phong Sư Cổ trước đó không phải đã dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rồi sao?

Vương Diệp đã tiêu diệt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Kết quả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chết rồi, mà Phong Sư Cổ treo trên người nó, bị đâm cho như cái sàng, vậy mà không chết?

Xem ra không những không chết, mà còn nhờ vào năng lượng trong cơ thể và thứ quỷ dị như Bàn Cổ Thi Tiển, một lần nữa khống chế hàng vạn thôn dân và môn nhân đệ tử mà hắn đã đưa vào Địa Tiên Thôn tuẫn táng, mượn dòng lũ xông ra khỏi Quan Tài Sơn.

Hai câu cuối trong 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 có ý là “núi non mở, thi tiên ra”.

Hơn nữa những cái gọi là “thi tiên” này xông ra từ Quan Tài Sơn, chắc chắn sẽ mang theo virus quỷ dị và Bàn Cổ Thi Tiển.

Thứ này có thể khống chế xác chết, biến thành một loại quái vật nửa sống nửa chết.

Bây giờ trong dòng lũ bên ngoài Địa Tiên Thôn, toàn bộ đều là những “thi tiên” bị Bàn Cổ Thi Tiển khống chế.

Nếu để những “thi tiên” quỷ dị này thoát ra khỏi hẻm núi, thứ chờ đợi thế giới bên ngoài chắc chắn cũng sẽ là núi thây biển máu, là tận thế.

Lúc đó Vương Diệp đã xem qua rất nhiều bộ phim tận thế, tình hình trước mắt e là sắp thành hiện thực rồi.

Hơn nữa tận thế này còn là phiên bản thây ma do Bàn Cổ thi tiển gây ra, so với tận thế thông thường còn kinh khủng hơn nhiều.

Tỉ lệ thắng của người bình thường vô hạn tiếp cận với con số không.

Tâm trí Vương Diệp trầm xuống.

Tuy rằng hắn không hề có ý định hay nguyện vọng trở thành anh hùng hay đấng cứu thế, nhưng hắn cũng không muốn để thế giới này bị hủy diệt như vậy.

Thế giới mà sụp đổ, tất cả mọi người đều chết hết, dù Vương Diệp có sống sót cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cái thế giới này, vẫn là phải cứu một chút thôi.

Vương Diệp một mặt điều khiển cự chu của Địa Tiên Thôn tiếp tục trôi theo dòng hồng thủy ra ngoài, một mặt suy tính cách xử lý đám "Thi tiên" này.

Vương Diệp đương nhiên có một số phương pháp để tiêu diệt nhiều Thi tiên như vậy, thậm chí có thể nói thủ đoạn của hắn khá đa dạng.

Chương 552

Trong đó, các kỹ năng hỏa diễm chắc chắn có thể hủy diệt đám "Thi tiên" này.

Thái Dương Chân Hỏa hoặc Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể trực tiếp thiêu tụi nó thành tro bụi, dù Thi tiên có đầy mình Bàn Cổ thi tiển đi nữa thì cũng không còn khả năng lây nhiễm.

Còn Nãi Cùng Thần Băng thì có lẽ không ổn.

Tuy có thể giết được Thi tiên, nhưng Vương Diệp không chắc Bàn Cổ thi tiển trên người chúng có bị nhiệt độ thấp tiêu diệt hay không.

Dù sao có rất nhiều sinh vật dù ở trạng thái nhiệt độ thấp vẫn không chết, chỉ là đi vào trạng thái ngủ đông.

Một khi nhiệt độ khôi phục bình thường, chúng chắc chắn sẽ phục sinh.

Đến lúc đó vẫn rất phiền phức.

Các loại hỏa khí hay lãnh binh khí khác tuy giết "Tiên" không khó, nhưng muốn nhổ cỏ tận gốc thì hơi vất vả.

Quan trọng nhất vẫn là lũ cổ thi tiển kia.

Ngay lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đã bò ra khỏi âm trạch dưới lòng đất của Địa Tiên Thôn, leo lên tới đỉnh phế tích dương trạch phía trên mặt đất.

Phía dưới cự chu đã bắt đầu rò rỉ nước, nếu không nhờ kỹ năng trọng lực của Vương Diệp chống đỡ thì nó đã chìm nghỉm từ lâu.

Nhưng nếu mấy người không tiếp tục leo lên, dù cự chu không chìm thì cũng sẽ bị nước dâng ngập chết.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy đám Thi tiên dày đặc xung quanh.

Cảnh tượng trước mắt chẳng khác gì ngày tận thế.

Núi thây biển máu, khắp nơi là phế tích và người chết.

Sắc mặt mấy người đều biến đổi.

Khi Vương Diệp nhìn thấy Hồ Bát Nhất, hắn chợt nhớ ra trong tuyến thế giới nguyên bản, cách tấn công mà đám "Thi tiên" mang theo Bàn Cổ thi tiển quỷ dị này sợ nhất chính là lôi điện!

Trong nguyên tác, chính Hồ Bát Nhất đã dùng miếng Thanh Đồng Long Phù còn sót lại dẫn thiên lôi tới, mới đánh chết được đám Thi tiên xông ra từ Quan Tài Sơn.

Những con Bàn Cổ thi tiển bám trên xác chết dường như cực kỳ sợ hãi sức mạnh sấm sét, chỉ cần gần đó có dòng điện cường đại, chúng sẽ nhanh chóng tử vong.

Những Thi tiên bị chúng bám vào cũng sẽ nhanh chóng mất đi sức mạnh, biến thành những xác chết bình thường và bắt đầu phân hủy.

Vương Diệp biết cái nết của tuyến thế giới này.

Độ khó sẽ tăng lên, nguy hiểm sẽ tăng lên, nhưng phương hướng đại thể sẽ không có thay đổi căn bản.

Đám Bàn Cổ thi tiển này chắc chắn cũng sợ lôi điện tấn công.

Địa Tiên Phong Sư Cổ, đã hào xưng là Địa Tiên, tự nhiên cũng sợ lôi kiếp nhất.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Vương Diệp lộ ra một nụ cười kín đáo.

Lôi kiếp?

Tia chớp?

Nếu bàn về những thứ này thì Vương Diệp không còn gì để lo nữa.

Bất kể là Thiên Kiếp Chi Nhãn hay Phong Lôi Chi Chi, từ kỹ năng dung hợp đến trang bị, hắn chưa bao giờ thiếu các loại tấn công hệ lôi điện.

Số lượng "Thi tiên" trước mắt tuy nhiều, nhưng đều tụ tập trong dòng nước lũ quanh Quan Tài Sơn, vô cùng tập trung, chính là thời cơ tốt nhất để phát huy lôi pháp.

Vương Diệp gọi lớn một tiếng: "Anh Hồ!", bảo Hồ Bát Nhất lấy Quy Khư Quái Kính và Thanh Đồng Long Phù ra.

Đã đến lúc phát huy tác dụng thực sự của những vật phẩm này rồi.

Trước đây Hồ Bát Nhất luôn muốn dùng Quy Khư Quái Kính để thôi diễn vị trí Địa Tiên Thôn, thực ra là lãng phí.

Công dụng cao cấp của thứ này chính là chiêu dẫn lôi điện!

Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Diệp xong cũng nhận ra điều gì đó, nhanh chóng móc Quy Khư Quái Kính và Thanh Đồng Long Phù từ trên người ra.

Khóe miệng Vương Diệp nở nụ cười chân thành, từ không gian hệ thống lấy ra Phong Lôi Chi Trượng, đôi mắt bắt đầu phát ra ánh kim quang nhàn nhạt.

Ta chính là lôi kiếp đây!

Gần như ngay khoảnh khắc Hồ Bát Nhất lấy Quy Khư Quái Kính và Thanh Đồng Long Phù ra, trên bầu trời Địa Tiên Thôn và cả hẻm núi bắt đầu tụ tập những đám mây đen kịt.

Mây đen từ góc tây bắc ùn ùn kéo đến như núi đổ.

Phía đông nam trời vẫn sáng rực, nắng gắt chói chang, nhưng phía bên này đã như đêm tối, địa ngục giáng trần.

Đường phân giới đen trắng giữa mây đen và trời xanh đã ép từ phía tây bắc hẻm núi đến ngay trên đỉnh Địa Tiên Thôn.

Chỉ mất chưa đầy mười phút, toàn bộ phía trên Địa Tiên Thôn đã bị mây đen che phủ, chỉ còn sót lại một góc nhỏ ở phía đông nam là còn ánh sáng.

Trong không trung ẩn hiện tiếng sấm rền rĩ.

Không khí bắt đầu tràn ngập mùi tinh điện và mùi lưu huỳnh.

Cuối cùng, một đạo chớp xé toạc bầu trời u ám.

Như tiếng vải rách, một tiếng "oàng" vang lên, cả thung lũng chấn động.

Tia sét rơi thẳng xuống xung quanh cự chu của Địa Tiên Thôn.

Vị trí rơi xuống đúng lúc có hàng trăm Thi tiên đang tụ tập định bò lên bờ.

Kết quả bị lôi điện đánh trúng, những Thi tiên ở trung tâm trực tiếp bị khí hóa.

Trong phạm vi khoảng mười trượng xung quanh, toàn bộ Thi tiên đều biến thành đen kịt, cơ thể nhanh chóng khô héo, Bàn Cổ thi tiển trên người như lớp da thối rữa kết thành từng mảng rụng xuống đất.

Vương Diệp cũng không chịu thua kém, hắn huyền phù trên không trung Địa Tiên Thôn, từ đôi mắt phóng ra hai luồng điện quang như tử bạch giao long.

Thiên Kiếp Chi Nhãn!

Có điều lôi điện do Hồ Bát Nhất dùng Quy Khư Quái Kính và Thanh Đồng Long Phù triệu hoán có phạm vi rất lớn, liên tiếp rơi xuống gần Địa Tiên Thôn.

Còn Thiên Kiếp Chi Nhãn của Vương Diệp thì nhắm thẳng vào Địa Tiên Phong Sư Cổ mà đánh.

Tuy không thấy ánh mắt của Địa Tiên Phong Sư Cổ có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng Vương Diệp vẫn cảm nhận được lão đã sợ hãi.

Xung quanh Địa Tiên Phong Sư Cổ bao quanh bởi một vòng Thi tiên đầy Bàn Cổ thi tiển, khi sấm sét xuất hiện, chúng điên cuồng tụ lại trên người lão.

Địa Tiên Phong Sư Cổ biến thành một quả cầu khổng lồ kết từ vô số xác chết.

Bên ngoài còn bao phủ bởi lớp Bàn Cổ thi tiển đen ngòm như tóc người chết, dày đặc đến mức nước chảy không lọt, gió thổi không xuyên.

Đồng thời, quả cầu xác chết khổng lồ này bắt đầu từ từ lăn về phía thượng nguồn hồng thủy, tức là vị trí ban đầu của Địa Tiên Thôn.

Cái gã này cư nhiên muốn chạy trốn về lại trong bụng núi.

Phải nói rằng Địa Tiên Phong Sư Cổ cũng rất quyết đoán và tàn nhẫn.

Ngay khi thấy sấm sét rơi xuống, lão đã chọn không ra khỏi núi nữa mà rúc ngược vào trong.

Phải biết rằng trước đó Địa Tiên Phong Sư Cổ dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, tuy không chết nhưng cũng bị Vương Diệp làm cho tổn thất thực lực nặng nề.

Thêm vào đó bên trong bụng núi đã trống rỗng, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, một khi đỉnh núi sụp xuống, Địa Tiên Phong Sư Cổ sẽ bị chôn vùi dưới lớp đá dày hàng trăm mét.

Muốn thấy lại ánh mặt trời, dù có cơ hội thì chắc chắn cũng là chuyện của mấy ngàn thậm chí vạn năm sau.

Người có thể đưa ra quyết định này tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Điều đó chứng tỏ Địa Tiên Phong Sư Cổ vừa thấy sấm sét đã hiểu ngay mình hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp, nếu còn cố chấp ra khỏi núi thì rất có khả năng sẽ hình thần câu diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nhưng Vương Diệp làm sao có thể để Phong Sư Cổ thoát được?

Luồng điện từ Thiên Kiếp Chi Nhãn đánh thẳng vào quả cầu xác chết khổng lồ.

Trong nháy mắt, một mùi cháy khét quỷ dị lan tỏa khắp sơn cốc, hôi thối nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa.

Quả cầu xác chết tan rã ngay lập tức.

Hàng trăm cái xác rơi lả tả xuống dòng nước lũ.

Tất cả những xác chết rơi xuống đều bị thiêu cháy, cơ thể vặn vẹo khô quắt, không còn ra hình người.

Lớp Bàn Cổ thi tiển trên người rụng xuống từng lớp.

Xác chết rơi vào nước xong như những tảng đá chìm nghỉm ngay lập tức, trong chớp mắt đã bị bùn cát và đá vụn vùi lấp.

Ở phần lõi của quả cầu xác chết lộ ra hai cái lỗ thủng bị tia sét đánh xuyên qua và cháy khét.

Bên trong đó, cơ thể của Địa Tiên Phong Sư Cổ đã lộ ra.

Hai tay Phong Sư Cổ còn cầm hai thứ, nhìn qua là di vật thượng cổ.

Một cái là mảnh mai rùa, có khả năng là thánh vật của tộc Vu Hàm Di.

Cái còn lại là một tấm khiên vẽ phù hiệu quạ đen (Ô Dương), nhìn là biết chí bảo trong tay Vu Lăng Di Sơn Vương.

Nhưng hai thứ này giờ chỉ còn thấy được hình dạng đại khái, linh khí trên đó đã tiêu tan hoàn toàn, đều bị hai luồng sét của Thiên Kiếp Chi Nhãn đánh cho tan nát.

Chương 553

Một cơn gió thổi qua, hai món chí bảo hộ thân trong tay Địa Tiên Phong Sư Cổ đều hóa thành tro bụi.

Ngay cả hai bàn tay đang cầm pháp bảo của lão cũng bị Thiên Kiếp Chi Nhãn đánh thành than đen, biến thành hai cục đen thui, năm ngón tay dính chặt vào nhau không phân biệt nổi.

Vương Diệp khẽ nhếch môi, Phong Lôi Chi Trượng trong tay bắt đầu liên tục phóng ra tia chớp.

Uy lực tia chớp từ Phong Lôi Chi Chi tuy không khoa trương như Thiên Kiếp Chi Nhãn, nhưng thắng ở số lượng nhiều, tần suất cực nhanh.

Những tia chớp màu xanh lam to như bắp đùi đổ xuống như không tốn tiền, hết đạo này đến đạo khác đánh về phía Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Địa Tiên Phong Sư Cổ lúc đầu còn chống đỡ định né tránh một chút, nhưng sau khi bị sét đánh trúng hai lần, cơ thể đã đen thui, không ít chỗ biến thành than, thương tật đầy mình, cuối cùng không thể né tránh được nữa.

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Diệp dùng Phong Lôi Chi Trượng phóng điện sướng tay như vậy.

Một mặt là vì số vàng lấy ra trước đó đang liên tục tiêu hao, cung cấp năng lượng không ngừng cho hắn.

Trước đây khi sử dụng Phong Lôi Chi Trượng, ít nhiều hắn cũng phải e dè năng lượng của bản thân, nếu không phóng liên tục sẽ dễ bị hư thoát, cơ thể chịu không nổi.

Nhưng hiện tại có kỹ năng Hấp Thu Kim Loại, Vương Diệp hoàn toàn có thể biến vàng thành năng lượng khổng lồ đến mức khủng khiếp, gần như vô tận.

Vấn đề bây giờ chỉ là công suất đầu ra của chính hắn mà thôi, căn bản không tồn tại chuyện hư thoát.

Tia chớp từ Phong Lôi Chi Trượng của Vương Diệp đã nối thành một dải.

Đồng thời kim quang trong mắt hắn cũng lóe lên từng đợt, Thiên Kiếp Chi Nhãn đã qua thời gian hồi chiêu, rất nhanh có thể thi triển lần nữa.

Địa Tiên Phong Sư Cổ hiển nhiên cũng cảm nhận được giá trị năng lượng khổng lồ đáng sợ đang tụ tập xung quanh, tỏa ra khí tức sợ hãi.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Pháp bảo hộ thân mà Phong Sư Cổ vất vả lắm mới có được, trước kỹ năng Thiên Kiếp Chi Nhãn đã hoàn toàn biến thành đồ dùng một lần.

Sau khi kháng cự được đợt Thiên Kiếp Chi Nhãn đầu tiên, nó lập tức hóa thành tro bụi.

Những đạo lôi đình từ Phong Lôi Chi Trượng phóng ra sau đó, lão chỉ có thể dựa vào cơ thể tu luyện của mình để gánh chịu.

Vốn dĩ lôi điện đã khắc chế Bàn Cổ thi tiển, cũng khắc chế hạng thi tu mang khí tức âm tà như Địa Tiên Phong Sư Cổ.

Hết lần này đến lần khác lôi đình giáng xuống cuối cùng cũng khiến Địa Tiên Phong Sư Cổ phá phòng, mà còn phá rất triệt để.

Còn chưa đợi Thiên Kiếp Chi Nhãn của Vương Diệp phóng ra, lão đã trực tiếp bị lôi đình trên Phong Lôi Chi Trượng đánh cho tan xác, đến tro cũng không còn.

Kim quang trong mắt Vương Diệp lóe lên, Thiên Kiếp Chi Nhãn vẫn được phóng ra.

Không khí đã lên tới mức này rồi, chiêu cuối đã vận xong mà đột nhiên mất mục tiêu là một chuyện rất khó chịu.

Bảo Vương Diệp nhịn lại là không thể nào, chỉ có thể phóng ra thôi.

Có điều không còn một sự tồn tại mạnh mẽ như Địa Tiên Phong Sư Cổ, Thiên Kiếp Chi Nhãn đối với đám "Thi tiên" còn lại thì có hơi quá tàn nhẫn.

Hai luồng sét tử bạch dài mấy trăm mét rơi trúng chỗ Thi tiên tập trung đông nhất.

Trong thoáng chốc, hàng trăm Thi tiên bị tia sét từ Thiên Kiếp Chi Nhãn biến thành tro bụi, ngay cả than cũng không sót lại.

Cộng thêm lúc này trên trời lôi đình vẫn không ngừng giáng xuống, nhất thời đám Thi tiên xung quanh cự chu của Địa Tiên Thôn đã bị quét sạch gần hết.

Vương Diệp vẫn liên tục dùng Phong Lôi Chi Trượng phóng điện.

Thấy chỗ nào có Thi tiên ngoi đầu lên là trực tiếp bồi thêm một đạo chớp.

Bây giờ mọi người đã xông ra khỏi nội bộ Quan Tài Sơn, không còn sức mạnh Cổ Thần ảnh hưởng đến phán đoán của Vương Diệp nữa.

Đám "Thi tiên" kia căn bản không có chỗ trốn, kỹ năng thăm dò năng lượng của Vương Diệp có thể tra ra vị trí của chúng rõ mười mươi.

Sau khi liên tục phóng ít nhất hàng trăm đạo chớp, Vương Diệp cuối cùng cũng không thấy chỗ nào còn "Tiên" tồn tại nữa.

Nhưng hắn vẫn không yên tâm.

Trên người đám Thi tiên này tồn tại một thứ khủng bố là Bàn Cổ thi tiển.

Đối với Vương Diệp, thứ này gần như không có ảnh hưởng gì, tiện tay là diệt được.

Nhưng đối với người bình thường, Bàn Cổ thi tiển lại là thứ cực kỳ đáng sợ.

Loại vật này có thể tự sinh sôi lan rộng, lại có thể bám vào xác chết để phục sinh người chết, tạo ra nhiều xác chết hơn khiến Bàn Cổ thi tiển lan rộng ra nhiều nơi khác.

Thứ này nếu thật sự lưu truyền ra ngoài, nhẹ nhất cũng khiến một thôn bản hẻo lánh nào đó bị diệt vong, nghiêm trọng hơn có khả năng lan đến những nơi đông dân cư, gây ra tai nạn khổng lồ.

Nếu đen đủi, thế giới tận thế cũng không chừng.

Kỹ năng Thăm Dò Năng Lượng và Chân Thực Chi Nhãn của Vương Diệp đã soi xét trong ngoài Địa Tiên Thôn cũng như trong dòng nước lũ một lượt, không còn tìm thấy Thi tiên nữa.

Vương Diệp vẫn chưa yên tâm, trực tiếp phóng điện vào trong dòng nước lũ.

May mà toàn là nước ngầm, bên trong không có sinh vật gì.

Nếu có thì chắc cũng bị nấu chín luôn rồi.

Trong nước lũ chỗ nào cũng lóe lên điện quang.

Một khi có vật sống vào nước là sẽ bị điện giật chết ngay.

Dù có Thi tiên nào trốn vào góc kẹt cũng không chịu nổi kiểu tấn công "điện cá" toàn diện không góc chết này của Vương Diệp.

Cuối cùng, Vương Diệp cũng ngừng phóng điện, cự chu của Địa Tiên Thôn cũng lao ra khỏi hẻm núi, đâm sầm vào vách núi đối diện.

Nước ngầm cuồn cuộn đổ xuống theo lòng sông trong thung lũng.

Vô số xác chết cùng các vật phẩm trong kiến trúc và cổ mộ dưới lòng đất của Địa Tiên Thôn đều bị nước lũ cuốn đi.

Vương Diệp vội vàng xuống cự chu.

Lúc này con tàu khổng lồ của Địa Tiên Thôn vẫn còn miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng nhiều chỗ đã xuất hiện vết nứt.

Vương Diệp không quá lo lắng những chuyện khác, chỉ là thấy không yên tâm về Yêu Muội Nhi.

Kể từ khi bị thần thức Chúc Dung xâm nhập cơ thể, Yêu Muội Nhi vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Cơn sốt đã giảm, nhưng ý thức vẫn chưa tỉnh lại.

Vương Diệp lo lắng để lâu sẽ nảy sinh vấn đề.

Sau khi kiểm tra, thấy Yêu Muội Nhi hô hấp bình ổn, tổng thể vẫn coi là bình thường, trái tim đang treo lơ lửng của hắn mới hơi hạ xuống.

Sau đó, hắn bắt đầu kiểm kê thu hoạch từ việc đánh chết Địa Tiên Phong Sư Cổ vừa rồi.

Tiếng thông báo của hệ thống thực ra đã vang lên từ sớm, chỉ là Vương Diệp luôn dốc hết sức chiến đấu, điều khiển cự chu hành động này nọ, nhất thời không có thời gian và tinh lực để kiểm tra.

Bây giờ cuối cùng cũng rảnh tay.

Tiếng thông báo hệ thống vừa nghe thấy, một loại là đánh chết Thi tiên của Địa Tiên Thôn.

Thi tiên chính là hàng ngàn hàng vạn dân làng và môn đệ bị Phong Sư Cổ đưa vào trong Địa Tiên Thôn để làm người tuẫn táng.

Mỗi khi giết được một Thi tiên này, hắn nhận được tới hai trăm điểm năng lượng.

Điều đó chứng tỏ thực lực của đám Thi tiên này không hề thấp, đã không còn là yêu dị tà linh thông thường, ít nhất không phải người bình thường có thể đối phó.

Chỉ riêng loại Thi tiên này, Vương Diệp đã dùng lôi điện giết gần ba ngàn con.

Điểm năng lượng của Vương Diệp trong phút chốc đã tích lũy được khoảng hơn bảy triệu điểm.

Cộng với số điểm tích trữ trước đó, tổng lượng đã đạt đến một con số vô cùng khủng khiếp, khoảng mười triệu điểm.

Đồng thời, trên người đám Thi tiên này còn rơi ra một thứ gọi là Bào tử Bàn Cổ thi tiển, một khối đen thui.

Thứ này vô cùng tà dị, có thể dùng để khống chế xác người hoặc động vật đã chết, giúp mục tiêu đạt được sức mạnh gần bằng hoặc thậm chí mạnh hơn lúc sinh tiền.

Hơn nữa sau khi dùng xong xác chết, xác phân hủy sẽ để lại nhiều bào tử Bàn Cổ thi tiển hơn.

Vương Diệp lập tức nhận ra thứ này là một loại vật phẩm khủng bố tương đương với thảm họa vong linh.

Nếu có kẻ có tâm thông qua việc khêu gợi chiến tranh tạo ra lượng lớn xác chết, đồng thời dùng loại bào tử này để phục sinh xác chết thành vong linh, sự phát triển sau đó Vương Diệp không thể lường trước được.

Thứ này bất kể có dùng hay không, hắn cũng phải kiểm soát chặt chẽ trong tay mới được.

Số điểm năng lượng khổng lồ và bào tử Bàn Cổ thi tiển đương nhiên rất kích thích, nhưng điều khiến Vương Diệp hưng phấn hơn cả là thông báo sau khi đánh chết đại Boss cuối cùng của chuyến đi Địa Tiên Thôn - Địa Tiên Phong Sư Cổ. **"Chúc mừng ký chủ đánh chết Địa Tiên Phong Sư Cổ, nhận được 3.000.000 điểm kinh nghiệm và 3.000.000 điểm năng lượng."** **"Chúc mừng ký chủ đánh chết Địa Tiên Phong Sư Cổ, nhận được Địa Tiên Nội Đan."** Thông báo đánh chết chỉ có hai dòng.

Thực lực của Địa Tiên Phong Sư Cổ quả nhiên cao cường, đã đạt tới trình độ của một số yêu thú cực kỳ khủng bố trong Nam Hải Quy Khư.

Hơn nữa vật phẩm rơi ra là Địa Tiên Nội Đan cũng khiến Vương Diệp ngẩn người.

Loại vật phẩm như nội đan trước đây rất hiếm khi xuất hiện.

Yêu thú tà linh thông thường rất khó tu luyện ra nội đan.

Chỉ có cấp bậc như Nam Hải Bạng Tổ và Nam Hải Chân Long mới có thể tu luyện ra nội đan kiểu Nam Hải Nguyệt Minh Châu và Long Châu.

Địa Tiên Phong Sư Cổ đã đạt tới trình độ này rồi sao?

Chương 554

Vương Diệp nhanh chóng nhận ra, không hẳn là do thực lực lão mạnh đến thế, mà đơn thuần là vì con người - linh trưởng của vạn vật - khi tu hành sẽ có lợi thế lớn hơn.

Trạng thái của Địa Tiên Phong Sư Cổ khi bị giết không còn là người mà là thi tu.

Theo phán đoán của hệ thống thì đã thuộc loại tà linh.

Cho nên mới có thông báo đánh chết, có phần thưởng kinh nghiệm, năng lượng và rơi vật phẩm.

Nhưng Phong Sư Cổ dù sao cũng khác với các dị thú tà linh khác.

So với yêu thú, lão có hàng chục năm kinh nghiệm làm người.

Với tư cách là truyền nhân tập đại thành cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo, Phong Sư Cổ biết rất nhiều pháp môn tu hành.

Các kỹ năng tu hành ngay cả trong giới tu hành cũng vô cùng uyên bác.

Hơn nữa lúc bắt đầu, chắc chắn Phong Sư Cổ đã đi theo Kim Đan đại đạo chính thống nhất.

Cốt lõi của tu hành là hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, kết Nguyên Anh, hóa Kim Đan.

Chỉ có điều lão chưa đợi đến lúc tu hành đại thành thì đã phát hiện con đường này không thông, đồng thời phát hiện ra một đường tắt, chính là con đường Thi tiên trong mộ huyệt của Vu Lăng Di Sơn Vương.

Lúc đó Phong Sư Cổ còn chưa biết sự tồn tại của Bàn Cổ thi tiển, nên cho rằng vị Vu Lăng Di Sơn Vương ngàn năm không thối rữa trước mắt mới là tiền bối đã tu thành Thi tiên thực sự.

Thế là Phong Sư Cổ mới bước vào tà lộ thi tu.

Sau khi trở thành vật yêu không phải người cũng chẳng phải ma, lão tuy không còn là người nhưng vẫn giữ được rất nhiều ký ức lúc sinh thời, trong đó bao gồm cả pháp môn tu hành Kim Đan đại đạo.

Điều này thật thú vị.

Một kẻ đã thành thi tu tà sùng lại biết pháp môn tu hành Kim Đan chính thống, cuối cùng có thể tạo ra kết quả gì?

Thực tế chứng minh, tu vi của Địa Tiên Phong Sư Cổ thực sự cao hơn Vu Lăng Di Sơn Vương rất nhiều.

Vu Lăng Di Sơn Vương dù có nhiều hơn cả ngàn năm tu hành vẫn bị lão trấn áp hết lần này đến lần khác, bị khống chế chặt chẽ.

Việc Địa Tiên Phong Sư Cổ có thể kết ra Địa Tiên Nội Đan cũng là điều hợp tình hợp lý.

Công dụng của Địa Tiên Nội Đan vô cùng mạnh mẽ, có thể trực tiếp tăng cường thực lực.

Tuy nhiên vì bên trên mang theo thi khí nồng đậm nên người ăn vào sẽ không thích hợp.

Người bình thường rất khó áp chế được âm hàn chi khí trên đó.

Cho yêu thú ăn thì được, nhưng phải là loại yêu thú chí dương chí cương, dương khí cực nặng mới được.

Xem ra cứ để đó sau này dùng.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: **"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Địa Tiên Thôn, hệ thống sẽ tiến hành cập nhật trong thời gian ngắn tới, thời gian cần thiết có thể hơi lâu, xin ký chủ chuẩn bị tâm lý."** Nghe vậy, chính Vương Diệp cũng ngẩn người.

Hệ thống sắp cập nhật sao?

Mà thời gian còn rất lâu, không lẽ phải đợi đến khi cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký xuất hiện chứ, tính như vậy thì ít nhất cũng phải mấy chục năm nữa.

Tuy sở hữu huyết mạch Long Vương giúp hắn bây giờ có thể sống ít nhất vài trăm năm, nhưng mấy chục năm quả thực có hơi dài.

Hắn trầm tâm xuống, để bản thân thả lỏng.

Một mặt đi theo bọn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử từng bước leo lên con đường sạn đạo treo leo, một mặt tâm niệm hồi ức để chỉnh lý suy nghĩ của mình.

Suốt dọc đường, ngay cả người thô kệch như Vương Bàn Tử cũng nhận ra Vương Diệp đang nặng trĩu tâm sự, nói ít hơn hẳn ngày thường.

Ngoại trừ lúc Yêu Muội Nhi trong cơn hôn mê rên hừ hừ vài tiếng, Vương Diệp mới lại gần kiểm tra, còn những lúc khác, dù gặp phải chỗ vô cùng hiểm trở, hắn cũng không nói một lời mà lẳng lặng theo sau Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Con đường này không hề dễ đi.

Lúc mấy người từ trấn Thanh Khê đi tới đã được coi là trải qua muôn vàn gian khổ, thậm chí phải đi qua Vô Ảnh Tiên Kiều mới miễn cưỡng tới nơi.

Hiện tại mấy người quay về, đúng lúc cự chu của Địa Tiên Thôn trong Quan Tài Sơn đâm vào bờ đối diện của Vô Ảnh Tiên Kiều.

Trên vách đá có sạn đạo treo đơn sơ, không cần phải đi qua Vô Ảnh Tiên Kiều nữa.

Nhưng tương ứng, nó cũng khó đi hơn.

Đừng nói đến Vương Bàn Tử vốn bị chứng sợ độ cao, ngay cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương khi leo lên dọc theo sạn đạo cũng vô cùng tốn sức, lại còn phải chăm sóc Yêu Muội Nhi đang hôn mê.

Chủ yếu là vì sạn đạo ở đây không thể so với Bách Bộ Điểu Đạo phía sau được.

Bách Bộ Điểu Đạo chỉ là khó đi, dù sao vẫn được coi là đường mòn nhỏ hẹp, chỉ thỉnh thoảng có vài chỗ địa thế quá hiểm trở mới bất đắc dĩ dùng sạn đạo để nối liền.

Còn ở đây là sạn đạo thực thụ, lại còn hư nát không chịu nổi.

Suốt quãng đường leo lên, độ khó chẳng khác gì leo núi tuyết trên cao nguyên tuyết vực.

Vương Bàn Tử biết Vương Diệp đầy mình bản lĩnh, nếu là trước đây, hắn đã sớm thi triển thân pháp, nhún vài cái là lên tới bình đài cao nhất rồi.

Nhưng hôm nay Vương Diệp không làm vậy, thậm chí còn ở lại phía sau cùng bọc hậu, từng bước một đi theo, không giống phong cách trước đây chút nào.

Vất vả lắm mới leo lên tới bình đài trên đỉnh Vô Ảnh Tiên Kiều, Vương Bàn Tử vừa thở hổ hển vừa muốn tìm Vương Diệp hỏi chuyện, kết quả bị Tuyết Lỵ Dương giữ lại. "Vương Diệp cậu ấy có tâm sự, chắc là gặp phải chuyện gì đó rất khó nghĩ thông, cứ để cậu ấy tự mình nghĩ cho thông đi.

Chuyện này chúng ta cũng chẳng giúp được gì, đừng làm phiền cậu ấy là tốt rồi." Tuyết Lỵ Dương rất thông minh, tự nhiên biết cảnh giới và thực lực hiện tại của Vương Diệp đã vượt xa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và cả chính mình.

Giống như người bình thường rất khó để chỉ điểm cho tỷ phú cách đầu tư hay quản lý công ty vậy, phàm nhân muốn đưa ra lời khuyên đáng tin cậy cho Vương Diệp cũng là chuyện không tưởng.

Điều duy nhất có thể làm là cho hắn thêm sự thanh tĩnh, không làm phiền đã là giúp đỡ rồi.

Vương Bàn Tử tuy vẫn chưa hiểu lắm, nhưng đối với lời của Dương tham mưu trưởng thì vô cùng tin phục, cuối cùng cũng nhịn được tính hiếu kỳ, không đi hỏi han lung tung nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lát trên bình đài, mấy người lập tức theo đường cũ quay về.

Suốt dọc đường mưa lôi đan xen, sấm chớp rền vang.

Hiển nhiên ảnh hưởng từ việc Địa Tiên Phong Sư Cổ ra khỏi núi vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Mãi đến khi trời tối hẳn, mấy người mới trở lại trấn Thanh Khê.

Nhìn thấy kiến trúc trấn Thanh Khê, đặc biệt là mấy gian nhà và bài phường còn sót lại của lão trạch họ Phong ở giữa trấn, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thán.

Địa Tiên Thôn mà Phong Sư Cổ phục chế trong Quan Tài Sơn có bố cục gần như y hệt trấn Thanh Khê, những kiến trúc của lão trạch họ Phong cũng hoàn toàn giống nhau.

Lần này tại lão trạch họ Phong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không dám ở lại qua đêm nữa vì nhìn thấy ghê ghê.

Hiển nhiên những trải nghiệm trong Địa Tiên Thôn đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc cho hai người.

Vương Diệp đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Hiện tại trời đã tối mịt, trong núi lại đang mưa lớn.

Từ trấn Thanh Khê hoang phế quay lại con đường gần nhất, rồi đi đến những nơi khác, hoặc là đi đường Ngũ Xích, hoặc là đi đường thủy.

Cả hai tuyến đường này trong đêm mưa tối đen đều không phải là những tuyến đường an toàn.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thực sự không có cách nào đưa Yêu Muội Nhi ra ngoài trong tình trạng này.

Cách tốt nhất là nghỉ lại một đêm ở trấn Thanh Khê, đợi sáng mai mưa tạnh, đường xá dễ đi hơn một chút rồi mới xuất phát về lại những thị trấn có người ở.

May mà trấn Thanh Khê hoang phế thời gian chưa quá lâu.

Mười mấy năm tuy khiến gần như mọi ngôi nhà đều bị dây leo phủ kín, nhưng vẫn có một số căn nhà có thể ở được, chỉ là thiếu cửa sổ, ban đêm hơi lạnh, ngoài ra không phòng được muỗi đốt mà thôi.

Nhưng hai tình huống này đối với bọn Hồ Bát Nhất cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Có Vương Diệp ở đây, tuy bây giờ hắn đang nặng lòng không mấy thi triển kỹ năng, nhưng khí tức trên người cùng sự áp chế đối với mọi loài thú mà Long Vương mang lại khiến quanh hắn căn bản không có loại muỗi, rận, rết hay nhện đáng ghét nào dám bén mảng tới.

Căn phòng trong đêm mưa tuy hơi lạnh nhưng mọi người đều có túi ngủ, lại có thể đốt lửa nên hoàn toàn không thành vấn đề.

Mấy người chọn một căn phòng trông có vẻ chắc chắn, còn nguyên vẹn để dừng chân qua đêm.

Trong phòng đốt lên một đống lửa.

Vương Diệp cũng lấy ra từ không gian hệ thống không ít đồ ăn ngon: trứng gà tươi, thịt, thậm chí cả rau xanh, mì sợi cùng các loại đồ ăn vặt giàu năng lượng.

Cả nhóm từ Địa Tiên Thôn trở về, ai nấy đều vừa mệt vừa đói, thấy đống đồ này thì trợn tròn mắt.

Đặc biệt là khi Vương Diệp móc từ không gian ra một chai Mao Đài, họ lại càng ngẩn người.

Năm đó danh tiếng Mao Đài chưa khoa trương như đời sau, ở nơi cách Tuân Nghĩa không xa này vẫn có thể mua được.

Vương Diệp cũng là sau khi đến huyện Vu mới đặc biệt mua Mao Đài.

Hiện tại mấy người ăn no, uống chút rượu nhỏ, sưởi lửa, rất nhanh đều chìm vào giấc mộng.

Chỉ có mình Vương Diệp trong đêm mưa là không có chút ý định ngủ nghê nào.

Đại não hắn đang vận hành với tốc độ phi mã.

Trấn Thanh Khê hoang vắng không bóng người, đêm mưa tịch tĩnh vô cùng, ngoài tiếng mưa rơi tí tách và tiếng lửa nhảy nhót thì không còn âm thanh nào khác, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Nội tâm Vương Diệp cũng vô cùng bình tĩnh, một cảm giác vô cùng kỳ diệu từ đáy lòng hắn chậm rãi hiện lên.

Chương 555

Một tâm trạng cực kỳ ninh tĩnh, tịch liêu.

Cảm giác không một vật gì.

Qua rất lâu sau, trời đã bắt đầu mờ sáng, tiếng mưa ngừng hẳn, ánh tinh tú lộ ra từ sau tầng mây, Vương Diệp mới từ từ mở mắt.

Đôi mắt bình tĩnh vô cùng, không một gợn sóng, như mặt hồ sâu thẳm.

Khí chất trên người Vương Diệp cũng phát sinh biến hóa, hòa quang đồng trần, phản phác quy chân.

Nội tâm hắn cũng đã hiểu rõ trạng thái hiện tại của mình cần giải quyết thế nào.

Đêm mưa núi hoang, Vương Diệp khai ngộ.

Thứ mà Vương Diệp hiện tại phải vượt qua chính là Chân Không Kiếp.

Đương nhiên Chân Không Kiếp thuộc về một ngưỡng cửa rất lớn trong tu hành, một kiếp nạn đặc thù.

Vương Diệp không phải người tu hành nên ít nhiều có chút khác biệt.

Chỉ có điều tình huống hắn đối mặt hiện tại rất giống với tình hình của Chân Không thiên kiếp.

Vương Diệp muốn độ kiếp mà ra cũng phải tham khảo tình huống của Chân Không thiên kiếp.

Trong quá trình trải nghiệm tại Địa Tiên Thôn lần này, Vương Diệp thu hoạch được không ít tâm pháp và tâm đắc về phương diện tu hành.

Năm xưa, rất nhiều thủ hạ đắc lực của Vu Lăng Di Sơn Vương đều là người tu hành.

Những người tu hành này để lại trong huyền quan những Long Cốt Thiên Thư, Thiên Thư Dị Khí, toàn là những thứ liên quan đến tu chân.

Quan Sơn Thái Bảo chính là khởi nghiệp từ đó.

Nói không ngoa, những bản lĩnh mà Quan Sơn Thái Bảo dùng để khởi nghiệp chẳng qua chỉ là những tiểu kỹ mọn trong giới tu hành, chỉ là những thứ râu ria.

Đại đạo thực sự thì Quan Sơn Thái Bảo trong một thời gian rất dài cũng không hề nắm bắt hay lĩnh ngộ được.

Mãi đến đời đại quan sơn thái bảo Phong Sư Cổ, vị thiên tài xuất chúng này mới chỉnh lý toàn bộ kiến thức về tu hành của mạch Quan Sơn Thái Bảo, đồng thời thông qua thủ đoạn trộm mộ để thu thập thêm các pháp môn công pháp tu hành khác.

Chỉ là cuối cùng Phong Sư Cổ đã đi chệch đường mà thôi.

Những kiến thức mà Phong Sư Cổ tổng kết và các pháp môn tu hành thu thập được hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tất cả những thứ này đều được Vương Diệp chuyển từ Quan Sơn Tàng Cổ Lâu vào không gian hệ thống.

Cộng thêm việc Vương Diệp kế thừa vu lực của đại vu Thượng cổ Vu Hàm cùng rất nhiều truyền thừa vu thuật, hắn thực sự đã có những lĩnh ngộ nhất định đối với con đường tu hành.

Trong các kiếp nạn mà tu chân giả gặp phải, nổi danh và hung hiểm nhất đương nhiên là Thiên Lôi Kiếp.

Thiên lôi cuồn cuộn giáng xuống, vượt qua được thì có thể bạch nhật phi thăng, chứng đắc kim thân; thất bại thì hồn phi phách tán, hình thần câu diệt.

Nó đơn giản, thuần túy là cuộc đọ sức về thực lực cứng.

Ngoài ra, khó vượt qua nhất chính là Vọng Tâm Thiên Kiếp.

Trong thiên kiếp này, con người thực sự được làm theo ý mình, trở thành thần trong ảo cảnh của chính mình.

Không phải tiên, mà là thần, một vị thần không gì không thể.

Không có bất kỳ hạn chế hay trói buộc nào, muốn làm gì thì làm, và mọi trải nghiệm đều chân thực tuyệt đối.

Vọng Tâm Thiên Kiếp sẽ phóng đại dục vọng trong lòng con người đến mức tối đa, đồng thời kích phát mặt tối tăm nhất của nhân tính.

Có rất nhiều người tu hành dù biết Vọng Tâm Thiên Kiếp khó vượt qua, biết rằng nếu không vượt qua được thì thần trí sẽ mãi mãi kẹt trong thế giới hư ảo không thể thoát ra, nhưng họ vẫn không thể vượt qua nổi.

Tu hành quá khổ cực, vốn là hành động nghịch thiên, phần lớn thời gian phải khắc chế thiên tính và dục vọng, từ bỏ mọi ràng buộc và hưởng thụ trong hồng trần thế tục, chỉ để cầu lấy sự trường sinh hư vô phiêu miểu.

Rất nhiều người dừng bước trước ngưỡng cửa Vọng Tâm Thiên Kiếp, đạo tâm bất ổn, nảy sinh nghi ngờ với sự theo đuổi của chính mình.

Thôi thì cứ như vậy đi, có gì không được chứ?

Dẫu sao trong ảo cảnh, mãi mãi làm một vị thần cũng là một lựa chọn không tồi.

Họ đâu biết rằng trong kiếp nạn này, nếu cứ đọa lạc và trầm luân, kết quả cuối cùng sẽ là khó có thể siêu thoát, lún sâu vào bùn lầy, cuối cùng bị bóng tối thôn phệ, biến thành một con ma không còn linh trí.

Tuy nhiên, Vọng Tâm Thiên Kiếp dù khó nhưng cũng tùy người.

Có những người đạo tâm cực kỳ kiên định, ý chí sắt đá, biết rõ mình muốn gì, hơn nữa họ lại không có dục vọng về phương diện đó, nên việc vượt qua Vọng Tâm Thiên Kiếp lại dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, kiếp nạn thực sự công bằng với tất cả, khảo nghiệm tâm tính và ý chí của con người nhất chính là Chân Không Thiên Kiếp.

Kiếp nạn này còn kỳ quái hơn.

Người tu hành sẽ vào một thời khắc bình thường nào đó, đột nhiên mất đi toàn bộ thần thông và tu vi một cách không hiểu nổi.

Không ai biết khi nào tu vi sẽ khôi phục, có khôi phục được hay không, và nếu không khôi phục được thì sẽ ra sao.

Tóm lại là từ một người tu hành lập tức trở về con số không.

Tất cả tu vi, thần thông, kỹ năng đạt được trước đó đều biến mất, pháp khí trang bị cũng không thể sử dụng.

Hoàn toàn trở lại làm một phàm nhân.

Đợi đến khi trời sáng hẳn, ánh hào quang rạng rỡ bao phủ trấn Thanh Khê hoang vắng, ý niệm của Vương Diệp đã thông suốt, tâm tư trong vắt, không còn một chút do dự hay vướng bận nào nữa.

Sau khi trời sáng, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương và những người khác lần lượt thức dậy.

Trạng thái của Yêu Muội Nhi cũng tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng đã có thể tỉnh lại một lúc.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy an lòng nhất là khi Yêu Muội Nhi tỉnh dậy, cô bé rõ ràng vẫn giữ được ký ức và linh hồn của chính mình.

Đây là điều Vương Diệp lo lắng nhất, nếu Yêu Muội Nhi bị nguyên thần của Chúc Dung đoạt xá thì sẽ rất rắc rối, hắn thực sự không có nhiều kinh nghiệm đối phó với loại chuyện này.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đi qua Ngũ Xích Đạo, trở lại đại lộ.

Sau đó, họ bắt một chuyến xe khách đi ngang qua để trở về huyện lỵ Vu Sơn.

Ngay khi tới nơi, họ lập tức đưa Yêu Muội Nhi vào bệnh viện nhân dân huyện.

Bác sĩ tự nhiên cũng không kiểm tra ra vấn đề gì lớn, chỉ đề nghị ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày.

Vương Diệp dứt khoát ở lại bệnh viện chăm sóc cô bé.

Hồ Bát Nhất và những người khác mấy ngày nay sức khỏe cũng không tốt.

Trong Địa Tiên Thôn, họ bị thi khí xung kích, hơn nữa Bàn Cổ Thi Tiển cũng ảnh hưởng ít nhiều.

May mà Vương Diệp có nước cốt của Thiên Niên Nhục Chủng, kéo họ trở lại từ bờ vực lâm bệnh.

Hai ngày sau, Yêu Muội Nhi không còn hôn mê nữa, chỉ là cơ thể vẫn còn hơi suy nhược.

Bác sĩ đề nghị về nhà tĩnh dưỡng một thời gian là được.

Vương Diệp đương nhiên không yên tâm, vốn muốn để Yêu Muội Nhi ở lại bệnh viện thêm nhưng cô bé nhất định đòi xuất viện để về trấn thăm ông nội.

Vương Diệp, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử biết rằng họ thực sự cần phải về trấn một chuyến để bàn bạc kỹ với lão gia tử Tiêu Khí Lý về tương lai của Yêu Muội Nhi.

Sau chuyến phiêu lưu ở Địa Tiên Thôn, bất kể là Vương Diệp hay nhóm Hồ Bát Nhất đều không yên tâm để cô bé lại trong núi sâu.

Một mặt, tương lai của cô bé ở đây không hẳn là tăm tối nhưng sẽ thiếu đi nhiều cơ hội, khả năng cao là sau khi dưỡng lão cho ông nội xong, cô sẽ kế thừa cửa hàng tạp hóa rồi gả cho một tiểu chủ tiệm nào đó trên trấn, cuộc sống tuy ổn định nhưng khô khan.

Huống hồ lần này cô bé bị thương hôn mê, không biết sau này có tái phát hay không.

Trình độ y tế trên trấn hay thậm chí là ở huyện Vu Sơn thời đó chỉ đủ để xem mấy bệnh lặt vặt, hơi nghiêm trọng một chút là phải lên thành phố hoặc tỉnh thành.

Tốt nhất vẫn là đưa Yêu Muội Nhi đi, đến kinh thành là thích hợp nhất.

Yêu Muội Nhi đang ở tuổi mười mấy, cái tuổi tinh lực dồi dào và hiếu kỳ nhất, vừa nghe nói được đi kinh thành là mắt sáng rực lên.

Nhưng lúc đầu cô bé vẫn quyết định ở lại, nguyên nhân chủ yếu là vì Tiêu Khí Lý đã cao tuổi, hiện tại sức khỏe tuy còn cứng cáp nhưng vạn nhất vài năm nữa yếu đi mà không có người chăm sóc, cô bé không yên lòng.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý nghe xong đương nhiên kiên quyết phản đối.

Ông nói cũng có lý, hiện tại xương cốt ông còn chắc, lại sống ở phố này bao nhiêu năm, hàng xóm láng giềng đều đã quen mặt, có vấn đề gì cũng không ai bỏ mặc.

Yêu Muội Nhi ở lại đây mãi thì không có ngày ngóc đầu lên được.

Tiêu Khí Lý không phải là lão già miền núi bình thường, ông là người trong giang hồ chính gốc, đã từng thấy qua sự đời, tự nhiên biết thế giới bên ngoài ra sao.

Ông không muốn cháu gái cả đời ru rú trong núi, có cơ hội thì nên ra ngoài xem đây đó.

Cứ bươn chải đi, kiến thức thế giới đại thiên, trải qua sóng gió, nếu sau này vẫn thấy trong núi tốt thì quay về cũng chưa muộn.

Vạn nhất Yêu Muội Nhi làm nên chuyện, biết đâu còn có thể đón lão gia tử Tiêu Khí Lý đi hưởng phúc.

Mắt Vương Diệp sáng lên, bảo hay là bây giờ đi hưởng phúc luôn đi.

Dẫu sao hắn cũng có tứ hợp viện ở kinh thành, phòng ốc không thiếu, nếu ở không hết thì cùng lắm mua thêm bộ nữa.

Hiện tại tiền mặt trong tay hắn đã có tới bảy con số.

Phía sự nghiệp của Minh Quyền ở Hương Cảng mới bắt đầu, cần dùng nhiều tiền, nhưng mỗi tháng gửi về cho Vương Diệp cũng có tới sáu con số đô la Hồng Kông.

Chương 556

Vào thời đó, thu nhập hai tháng của Vương Diệp đủ mua một căn tứ hợp viện, thật sự là quá kinh khủng, khi mà lương tháng của người bình thường chỉ có mấy chục đồng.

Hơn nữa đối với Tiêu Khí Lý, vùng Vu Sơn này cũng không hẳn là nơi quê cha đất tổ khó rời.

Quê cũ của ông ở gần dinh Tổng đốc Trực Lệ, nay là phủ Bảo Định.

Ngay cả trong thời đại chưa có đường sắt cao tốc, từ kinh thành đến cửa ngõ phía nam này cũng chỉ mất nửa ngày.

Sáng xuất phát, trưa vẫn kịp ăn bánh nướng thịt lừa.

Muốn về quê thì về, muốn ở kinh thành đi dạo thì có "Vua bói toán công viên" Trần Hạt Tử dẫn đi, ngày tháng chẳng kém gì Vu Sơn.

Về môi trường thì Vu Sơn không khí tốt hơn, nhưng về y tế và khí hậu thì kinh thành và vùng Bảo Định thoải mái hơn.

Đặc biệt với một người gốc Yên Triệu như Tiêu Khí Lý, Vu Sơn cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá ẩm ướt, nhất là mùa đông lạnh buốt, chỉ có thể sưởi lò, phía trước ấm còn phía sau thì lạnh.

Cộng thêm ở kinh thành có Yêu Muội Nhi và nhóm Vương Diệp chăm sóc, tay nghề của Tiêu Khí Lý thời đó vẫn còn đất dụng võ.

Đến giữa và cuối thập niên 90, khi thời đại thay đổi không còn dùng đến nhiều nữa thì lão gia tử cũng đã ngoài 80 hướng tới 90, có thể nghỉ hưu được rồi.

Vương Diệp lập tức đem ý tưởng của mình nói với Tiêu Khí Lý.

Lúc đầu, hai ông cháu có thể ở trong tứ hợp viện, tạm thời Yêu Muội Nhi sẽ làm phụ tá cho Đại Kim Nha, sẵn tiện làm học đồ.

Đại Kim Nha xuống mộ đổ đấu thì rất tệ, không có bản lĩnh gì, nhưng về khoản làm ăn trên phố đồ cổ, giám định đồ cũ, đối nhân xử thế và giao dịch kinh doanh thì ông ta là cấp bậc chuyên gia.

Yêu Muội Nhi có thể học được rất nhiều thứ từ ông ta.

Hơn nữa trước đây cô bé cũng trông tiệm trên trấn nên sẽ sớm quen việc, không quá bỡ ngỡ.

Tiêu Khí Lý ở kinh thành thì nhóm Vương Diệp cũng yên tâm hơn.

Tiêu Khí Lý rõ ràng đã động lòng.

Lúc đầu ông không muốn làm lụy cháu gái, cũng không muốn làm phiền Vương Diệp và nhóm Hồ Bát Nhất.

Nhưng Vương Diệp chỉ nói một chuyện đã khiến lão gia tử "phá phòng".

Vương Diệp hỏi Tiêu Khí Lý rằng, liệu trong đời này ông có muốn quay lại Từ Các, Liên Hoa Trì hay dinh Tổng đốc Trực Lệ không, có muốn ăn lại miếng bánh nướng thịt lừa, viên thịt băm, hay muốn ra mộ tổ thắp một nén nhang vàng, tưới một chén rượu trắng không?

Con người ta lúc trẻ xông pha bốn phương, về già lại mong lá rụng về cội.

Những chuyện khác Tiêu Khí Lý còn bỏ qua được, nhưng khi bị Vương Diệp khơi gợi ký ức về cố hương, cả người ông không ngồi yên nổi nữa, cứ ngọ nguậy trên ghế.

Vương Diệp khẽ nhếch môi, biết chuyện này đã thành.

Lão gia tử Tiêu Khí Lý tuổi không còn nhỏ, đã ở tuổi thất thập cổ lai hy, không biết còn sống được bao lâu.

Trước đây, việc được về quê nhìn một lần trước khi nhắm mắt đã là điều xa xỉ, giờ đột nhiên có cơ hội đi kinh thành, về quê cũ, sự cám dỗ này bình thường khó ai cưỡng lại được.

Tiêu Khí Lý đấu tranh một hồi rồi cuối cùng cũng từ bỏ sự cố chấp.

Ông lập tức bắt đầu thu xếp dọn dẹp cửa hàng.

Những thứ bên trong cái gì nhượng lại được thì nhượng, nhà cửa thì giữ lại, vạn nhất sau này Yêu Muội Nhi muốn quay về thì vẫn là của cô bé.

Những thứ khác đều bỏ lại hết.

Nhóm Vương Diệp vì vậy nán lại huyện Vu Sơn thêm hai ngày, cũng để Yêu Muội Nhi tĩnh dưỡng thêm một chút trước khi ngồi tàu hỏa đường dài.

Tàu hỏa thời đó không bì được bây giờ, từ Vu Sơn về kinh thành đi một ngày một đêm cũng chưa tới nơi.

Mọi sự chuẩn bị đã xong, mọi người cuối cùng cũng lên đường.

Đường xá vất vả không cần bàn đến, sau khi về tới kinh thành, Vương Diệp lập tức bắt đầu bận rộn.

Quá nhiều việc cần sắp xếp.

Việc đầu tiên hắn làm là đưa Yêu Muội Nhi đến bệnh viện lớn ở kinh thành kiểm tra kỹ lưỡng.

Bản thân Vương Diệp vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Chuyện nguyên thần Chúc Dung không tiện nói chi tiết với bác sĩ, nhưng việc kiểm tra cơ thể toàn diện là cần thiết, có vấn đề gì cũng sớm phát hiện.

Đại Kim Nha ở kinh thành cũng có chút quan hệ, cộng thêm Shirley

Dương liên hệ với Giáo sư Trần nhờ vả, Yêu Muội Nhi nhanh chóng được kiểm tra tại bệnh viện tốt nhất kinh thành.

Kết quả kiểm tra có chút buồn cười.

Yêu Muội Nhi không có bất kỳ bệnh tật gì, chẳng những vậy, tố chất cơ thể và các chỉ số đều vượt xa mức trung bình của người khỏe mạnh.

Thậm chí bác sĩ còn đề nghị Yêu Muội Nhi nên tham gia đội tuyển vận động viên để làm rạng danh đất nước, cụ thể là gợi ý đi chơi bóng chuyền nữ.

Vương Diệp bảo Yêu Muội Nhi cao hơn một mét sáu một chút, dù không thấp so với người thường nhưng đi đánh bóng chuyền có quá đáng không?

Bác sĩ bảo hoàn toàn không, bên Nhật Bản còn có cả Junko tiểu lộc cơ mà.

Vương Diệp không dám nói nhiều, sợ kiểm tra tiếp bác sĩ lại giữ cô bé lại để nghiên cứu.

Ra ngoài, Vương Diệp tự mình kiểm tra lại cho cô bé bằng năng lượng thăm dò và Chân Thực Chi Nhãn, kết quả cũng không thấy vấn đề gì.

Nguyên thần Chúc Dung giống như đã biến mất.

Yêu Muội Nhi bản thân hỏa khí đã vượng, lại là cô gái vùng giáp ranh Xuyên - Tương - Ngạc, tính tình thông minh tinh quái, nóng nảy trực diện, chắc chắn không dính dáng gì đến hai chữ "dịu dàng như nước".

Vương Diệp hơi yên tâm một chút, nhưng vẫn để lại cho cô bé một ít nhánh của Thiên Niên Nhục Chủng đã sấy khô thái lát, bảo cô thường xuyên pha nước uống để hạ hỏa.

Sau đó, hắn giao Yêu Muội Nhi cho Đại Kim Nha.

Yêu Muội Nhi vốn tính hoạt bát hiếu động, suốt ngày đòi theo Lão Hồ đi đổ đấu.

Cuối cùng vẫn bị Vương Diệp khuyên can, bảo cô bé trước tiên cứ theo Đại Kim Nha học bản lĩnh giám định, mài giũa nhãn quang và tính tình, sẵn tiện học thêm thuật Tiêu Khí từ ông nội.

Ngoài ra, trong Địa Tiên Thôn, mọi người còn có một thu hoạch đặc biệt.

Ban đầu trong ngôi mộ cổ âm trạch ở Địa Tiên Thôn, có một phụ nữ trên lưng bò kim ngưu chứa năng lượng cực cao, còn mang theo một cái rương bách bảo.

Thứ này đã được Vương Bàn Tử mang ra.

Lúc đầu Bàn Tử hy vọng dựa vào nó để phát tài, bảo là giống như rương bách bảo của Đỗ Thập Nương, bên trong toàn là trân bảo.

Kết quả mở ra xem, vàng bạc trang sức chẳng có mấy, nhưng lại có một bộ bí thuật cơ quan cổ đại truyền lại, chính là "Võ Hầu Tàng Binh Đồ" được ghi chép và chú giải chi tiết.

Tiêu Khí Lý vốn đã biết một ít nội dung này, nhưng Võ Hầu Tàng Binh Đồ quá phức tạp, ông không biết hết.

Chỉ biết thứ này là truyền thừa từ một nhánh của đại gia số thuật đời Minh - Lưu Bỉnh Trung, một phần trong đó mượn danh Gia Cát Võ Hầu nhưng thực chất là bút tích của Lưu Bỉnh Trung.

Xem ra người phụ nữ trên kim ngưu đó có thể là hậu nhân của Lưu Bỉnh Trung.

Nghĩ đến việc Địa Tiên Phong Sư Cổ và Lưu Bỉnh Trung vốn không ưa nhau, mà trong âm trạch của Phong Sư Cổ lại xuất hiện thi thể hậu nhân của Lưu Bỉnh Trung, chuyện này không thể nghĩ kỹ, càng nghĩ càng thấy hình tượng của Phong Sư Cổ càng giống kẻ khốn kiếp.

Tuy nhiên, đống tài liệu này cũng tạo việc cho Tiêu Khí Lý làm.

Ban ngày ông ở tứ hợp viện nghiên cứu tài liệu, Yêu Muội Nhi đi làm ở chỗ Đại Kim Nha.

Bốn giờ chiều cô bé tan làm, về nhà hai ông cháu cùng nhau học tập Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Trần Ngọc Lâu dạo này cũng ít ra công viên xem bói, cũng đâm ra nghiện bộ tàng binh đồ này.

Nhánh Tá Lĩnh vốn giỏi về cơ quan trận pháp, ông lại có nghiên cứu sâu nên cũng đem hết hiểu biết truyền dạy cho Yêu Muội Nhi.

Ngoài ra trong viện còn có một người nữa, là con gái nuôi của Minh Thúc - A Hương.

Sau chuyến phiêu lưu ở Thần Cung Phượng Hoàng trên núi Côn Luân, A Hương được Vương Diệp cải biến vận mệnh, giữ được đôi mắt, cũng không sang Mỹ mà ở lại kinh thành.

Một mặt tĩnh dưỡng học hành, một mặt chăm sóc sinh hoạt cho Trần Hạt Tử, ngày tháng trôi qua nhàn hạ tự tại.

Chỉ có điều Trần Hạt Tử dù sao cũng là một lão già, cả ngày ngoài bốc phét xem bói ra thì cũng buồn chán.

Giờ có Yêu Muội Nhi tới, A Hương vui mừng khôn xiết.

Cô vừa phụ trách chăm sóc sinh hoạt cho ông cháu Tiêu Khí Lý, vừa có thời gian giảng giải bản lĩnh của mình cho Yêu Muội Nhi.

A Hương cũng không phải người thường, ngoài đôi mắt âm dương ra, từ nhỏ cô đã được người của giáo phái KX ở Mỹ dạy dỗ nên biết không ít về thần bí học phương Tây, tất cả đều dạy lại cho Yêu Muội Nhi.

Vương Diệp đương nhiên mừng khi thấy vậy.

Dẫu sao Yêu Muội Nhi cũng đã được đoắc chỉ số IQ, cao nhất trong số những người Vương Diệp biết, không có đối thủ, còn cao hơn cả Shirley Dương.

Học cái gì cũng chỉ một lần là biết, lại còn là phái hành động, khéo tay hay làm, làm việc gì cũng dứt khoát.

Để mấy người sinh hoạt thuận tiện, Vương Diệp còn mua luôn căn nhà bên cạnh.

Lão Hồ và Bàn Tử hằng ngày ở đó để tiện chăm sóc cả viện già trẻ lớn bé.

Đương nhiên Lão Hồ và Bàn Tử phần lớn thời gian vẫn chạy đôn chạy đáo bên ngoài, Mô Kim Hiệu Úy rốt cuộc vẫn không bỏ được cái tâm hạ mộ.

Tuy nhiên, vào một ngày nọ, Vương Diệp đột nhiên dẫn Yêu Muội Nhi rời đi, nói là đi làm một việc kinh thiên động địa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cứ ngỡ chỉ đi một hai ngày, không ngờ chuyến đi này kéo dài tới mười lăm năm.

Bởi vì Vương Diệp cần tìm một nơi để cập nhật hệ thống và tiềm tu, hắn không muốn nhóm Hồ Bát Nhất phải lo lắng.

Chương 557

Cứ như vậy, một chương mới được mở ra.

Thời gian thấm thoát trôi, chớp mắt đã là thời đại mới.

Ngày hôm đó, tại miếu Qua Tử ở Lâm Nghi.

Ngô Tà nhìn đội ngũ phía trước, tò mò hỏi: "Tiểu Ca, anh định dẫn chúng tôi đi đâu vậy?" Ngô Tam Thúc cũng nhíu mày, ông phát hiện con đường này không đúng với lộ trình trên bản đồ Chiến quốc lụa thư, cũng nghi hoặc nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đeo thanh Hắc Kim Cổ Đao, lẳng lặng bước đi, không nói một lời.

Ngô Tà và Phan Tử liếc nhìn nhau, cậu đang định hỏi tiếp thì Ngô Tam Thúc nói: "Thiên Chân, đừng hỏi nhiều, Tiểu Ca sẽ không hại chúng ta đâu, cứ đi theo là được." Ngô Tà đành ngậm miệng.

Cứ thế đi khoảng mười phút, họ thấy từ xa một ngôi nhà cổ.

Giữa rừng sâu núi thẳm thế này mà lại có nhà?

Thật là chuyện lạ.

Đến gần mới thấy ngôi nhà đóng kín cửa, trên có đề hai chữ "Trương Trạch".

Chẳng lẽ đây là quê của Muộn Du Bình?

Ngô Tà thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Ngô Tà thấy Trương Khởi Linh vốn lạnh lùng, gương mặt chưa từng biểu lộ cảm xúc giờ lại hiện lên vẻ cung kính: "Trương Khởi Linh cầu kiến tiên sinh!" Tiên sinh?

Là ai cơ?

Mọi người đều ngơ ngác, trong lòng đầy rẫy nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai mà có thể khiến Trương Khởi Linh khách khí đến vậy?

Ngô Tam Thúc và Phan Tử nhìn nhau, đều thấy sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Hai người họ đều biết bản lĩnh của Trương Khởi Linh, trong giới đổ đấu tuyệt đối là cao thủ hàng đầu, thân phận lại bí ẩn, rất nhiều người phải nể trọng.

Vậy mà giờ đây anh ta lại khách sáo với chủ nhân ngôi nhà này như vậy, còn tôn xưng là tiên sinh!

Chuyện này họ chưa từng nghe qua bao giờ. "Vào đi." Một giọng nam tử vang lên, nghe giọng rõ ràng còn rất trẻ.

Đại môn mở ra, Trương Khởi Linh trực tiếp bước vào.

Ngô Tam Thúc, Ngô Tà và những người khác nhìn nhau. "Tam gia, làm sao giờ?" Phan Tử hỏi. "Đi thôi, đã đến tận đây rồi." Ngô Tam Thúc bám theo Trương Khởi Linh.

Mọi người bước vào tiền viện, đập vào mắt đầu tiên là một loài động vật giống như tê tê, nhẹ nhàng băng qua một hòn giả sơn rồi đứng trên đó, tò mò nhìn họ. "Chủ nhân ở đây lại nuôi một con tê tê, trông cũng khá đáng yêu đấy chứ." Ngô Tà kinh ngạc nói.

Tuy nhiên, Ngô Tam Thúc lại đầy vẻ nghiêm trọng, ông nói: "Đại điệt tử, đó không phải tê tê bình thường đâu, đó là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp!

Là biểu tượng quan trọng nhất của phái Bàn Sơn đấy!" "Truyền thuyết kể rằng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp có thể đào xuyên qua những tầng đá cứng nhất thế gian, đào hầm cực nhanh!" "Không ngờ vị tiên sinh này lại là người của phái Bàn Sơn!" "Lát nữa vào trong nhớ phải khách sáo một chút." Nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, Phan Tử cũng trở nên tôn kính hơn nhiều, còn Ngô Tà vẫn thắc mắc, cậu chưa bao giờ nghe về phái Bàn Sơn.

Mọi người băng qua tiền viện tới trung đình, lại thấy một con rết khổng lồ nằm trên một tảng đá, khiến nhóm Ngô Tam Thúc giật nảy mình.

Con rết này to lớn dị thường, lại còn có sáu cái cánh, trông cực kỳ hung dữ.

Nhìn thấy thứ này, Ngô Tam Thúc và Ngô Tà không dám nhúc nhích. "Cái... cái gì thế này?" Ngô Tà kinh hãi hỏi.

Ngô Tam Thúc lắc đầu, ra hiệu mình cũng không biết. "Lục Dực Ngô Công, sinh vật của Bình Sơn." "Bất kỳ quái vật nào ở đây cũng đều là thú cưng của tiên sinh, không cần sợ." Trương Khởi Linh thản nhiên nói rồi tiếp tục bước đi.

Con Lục Dực Ngô Công đó tuy nhìn hung ác nhưng thực sự không tấn công họ, lúc này Ngô Tam Thúc và Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng họ càng thêm hiếu kỳ về vị tiên sinh bí ẩn kia.

Rốt cuộc là hạng người thế nào mới có phách lực biến loại quái vật này thành thú cưng?

Họ theo Trương Khởi Linh đi sâu vào trong, trong ngôi nhà cổ này còn thấy không ít sinh vật kỳ dị, toàn là những thứ hung thần ác sát, nhưng đều là thú cưng của vị tiên sinh kia!

Cuối cùng, khi đến hậu đình, họ thấy một thanh niên trông chỉ tầm tuổi Ngô Tà!

Chỉ là thanh niên kia có đôi mắt nho nhã, trầm tĩnh như nước hồ thu, cổ tỉnh bất ba, không biết đã chôn giấu bao nhiêu năm tháng.

Hắn mặc một bộ đường trang, thân hình cao ráo như ngọn Thái Sơn hùng vĩ, rõ ràng chỉ cao một mét tám nhưng lại khiến người ta có cảm giác phải ngước nhìn!

Ngoài ra, bên cạnh thanh niên còn có một con gà trống, kích thước to lớn, thần thái rạng ngời, nhìn qua đã biết không phải gà thường!

Ngô Tam Thúc chấn động trong lòng!

Đây tuyệt đối là thanh niên có ngoại hình xuất chúng nhất ông từng thấy từ trước đến nay!

Ngay cả Tiểu Ca cũng có phần kém cạnh! "Tiên sinh." Trương Khởi Linh thấy thanh niên liền vội vàng gọi một tiếng cung kính.

Mọi người kinh hãi, nhận ra đây chính là người Trương Khởi Linh muốn tìm!

Rốt cuộc hắn là ai!

Tuổi còn trẻ mà đã khiến Trương Khởi Linh cung kính như vậy, lại còn nuôi bao nhiêu thứ lợi hại làm thú cưng, thật quá kinh khủng!

Ngô Tam Thúc và những người khác cũng vội vàng khách khí chào hỏi.

Thanh niên khẽ gật đầu, vẫy tay một cái, con gà trống liền bay đi. "Tôi là Vương Diệp, ẩn cư ở đây đã nhiều năm, không ngờ vẫn có người nhớ tới mình.

Không biết mọi người đến đây có việc gì?" Vương Diệp đạm nhiên nói.

Khi Ngô Tam Thúc nghe thấy Vương Diệp tự báo danh tính, trong lòng dậy lên sóng gió kinh hồn!

Vương Diệp!

Hóa ra là Vương Diệp!

Vậy là Trương Khởi Linh đưa họ đến gặp hắn?

Còn những người còn lại...

Vương Diệp liếc mắt nhìn qua: một trung niên, hai người đàn ông tầm ba mươi và một thanh niên ngoài hai mươi.

Bốn người!

Chắc chắn là Ngô Tam Thúc, Ngô Tà, Phan Tử và Đại Khuê!

Xem ra họ chuẩn bị đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Vương Diệp là một người xuyên không, đối với cốt truyện đạo mộ đã thuộc làu hằng ngày.

Giờ đây, Đạo Bút đã bắt đầu, cuối cùng cũng chờ được tới ngày này! "Mạn phép hỏi, tiên sinh có phải là Kiếm Tiên Vương Diệp?" Lúc này, Ngô Tam Thúc lên tiếng.

Vương Diệp nói: "Kiếm Tiên?

Tôi chưa từng nghe danh, nhưng nếu nói Vương Diệp thì đúng là tôi." Ngô Tam Thúc chắp tay: "Tiên sinh có phải hơn mười năm trước đã nhận được truyền thừa của Trương Tam Gia?" Trương Tam Gia tức là Trương Tam Liên Tử.

Vì trên người đeo ba chiếc Mạc Kim Phù, lại không ai biết tên thật nên được đặt ngoại hiệu là Trương Tam Liên Tử. "Ừ, coi là vậy đi, vô ý có được." Vương Diệp thản nhiên đáp.

Ngô Tam Thúc hít một hơi khí lạnh, còn Ngô Tà và Phan Tử thì đầy vẻ kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Họ biết Trương Tam Liên Tử là ai!

Đó là nhân vật kiệt xuất nhất của phái Mô Kim thời cận đại, Mạc Kim Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chính là do ông sáng tạo ra!

Đó gần như là một nhân vật đã được thần thoại hóa.

Không ngờ vị thanh niên trước mắt này lại nắm giữ truyền thừa của ông ấy.

Nói cách khác, thanh niên tên Vương Diệp này có bản lĩnh ngang ngửa với Trương Tam Gia!

Chuyện này nói ra ai mà tin nổi?

Ngô Tà vô cùng hiếu kỳ, tại sao trăm năm đã trôi qua mà vị này vẫn trẻ trung như vậy?

Chẳng lẽ đúng như ngoại hiệu của hắn, hắn là một vị tiên nhân?

Ngô Tà tràn đầy sự tò mò với Vương Diệp.

Chương 558

"Tiên sinh, chúng tôi đến lần này là muốn mời người xuất sơn." Lúc này, Trương Khởi Linh lên tiếng, ngữ khí vẫn cung kính như cũ.

Vương Diệp nói: "Là đi mộ Chiến quốc sao?" Câu này vừa thốt ra, nhóm Ngô Tam Thúc đều biến sắc!

Vị này quả không hổ danh là thần thoại trong giới đổ đấu, ngay cả nơi họ định đi cũng biết rõ, thật quá lợi hại!

Cái này còn kinh khủng hơn cả Kỳ Môn Bát Toán của Tề Bát Gia!

Ngược lại, Trương Khởi Linh thấy chuyện này cũng bình thường, anh nói: "Đúng!

Chuyến đi này hung hiểm dị thường, chỉ có tiên sinh ra tay tương trợ mới có thể bình an!" [Ting!

Cốt truyện Đạo Bút đã mở ra, mời lựa chọn!] [Lựa chọn 1: Tiếp tục ở lại miếu Qua Tử điểm danh, mỗi lần điểm danh nhận phần thưởng cố định!] [Lựa chọn 2: Đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung điểm danh, phần thưởng là Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm và Kỳ Lân Tinh Huyết!] Lúc này, trong đầu Vương Diệp vang lên âm thanh điện tử lạnh lẽo.

Đây chính là hệ thống sau khi cập nhật, một hệ thống điểm danh đơn giản!

Mỗi ngày điểm danh sẽ có quà.

Trước đó Vương Diệp ở miếu Qua Tử hơn mười năm đã nhận được vô số phần thưởng, gần như mọi kỹ năng trong thế giới đạo mộ hắn đều đã có đủ.

Nào là Song Chỉ Tham Huyệt của Trương Khởi Linh, Kỳ Môn Bát

Toán của Tề Bát Gia, Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương gia, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mô Kim, thuật Bàn Sơn Điền Hải, thuật Thính Lôi Định Huyệt của Tá Lĩnh...

Có thể nói hiện tại hắn là tồn tại vô địch trong thế giới này.

Đương nhiên, hắn vẫn có sự theo đuổi của riêng mình.

Vô địch không có nghĩa là bất tử, thứ hắn truy cầu hiện giờ là vĩnh sinh!

Vương Diệp hỏi hệ thống: "Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm và Kỳ Lân Tinh Huyết có tác dụng gì?" Ngay lập tức, một bảng thông tin hiện ra: [Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm: Chứa lượng lớn linh lực thiên địa, dùng để đột phá thể chất hiện tại!] [Kỳ Lân Tinh Huyết: Có thể cường hóa huyết mạch bản thân!] Đột phá thể chất và cường hóa huyết mạch!

Vương Diệp rất hài lòng, đây đều là những thứ không dễ gì có được!

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh: "Anh chắc cũng biết, tôi đã lâu không rời khỏi đây, sẽ không dễ dàng đi đâu đâu." Dù Vương Diệp chắc chắn sẽ đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung một chuyến, nhưng với tính cách của mình, hắn sẽ không đồng ý quá nhanh mà phải lấy thêm chút lợi lộc.

Trương Khởi Linh dường như hiểu tính Vương Diệp, liền lấy ra một vật đưa cho hắn.

Vương Diệp cầm lấy miếng vật chất đen thui đó, lập tức nhận được thông báo từ hệ thống: [Nhận được một miếng Kỳ Lân Nhục!] [Kỳ Lân Nhục: Sau khi sử dụng có thể nhận được lượng lớn thuộc tính!] Hóa ra là một miếng thịt Kỳ Lân?

Cũng không tệ.

Thế là Vương Diệp không khách khí thu lại, thản nhiên nói:

"Được rồi, mọi người đợi ở đây một lát, tôi đi thu xếp đồ đạc rồi sẽ xuất phát cùng mọi người." Vương Diệp xoay người rời đi.

Cho đến khi Vương Diệp đi khỏi, Ngô Tà mới hỏi Ngô Tam Thúc: "Tam thúc, vị Vương tiên sinh này rốt cuộc là ai vậy, nghe có vẻ rất lợi hại?" Ngô Tam Thúc mặt đầy nghiêm trọng: "Hắn đâu chỉ lợi hại, hắn chính là thần thoại đương đại!" "Chiến tích của hắn, tùy tiện lấy ra một việc cũng đủ chấn động cả giới." "Nếu cháu làm được một trong số đó, đừng nói là xuống mộ, dù cháu muốn lên trời chú cũng không cản!" "Trời ạ, lợi hại đến thế sao?" Ngô Tà kinh ngạc.

Ngô Tam Thúc nói: "Chuyện Trương Tam Liên Tử chú không nhắc lại nữa, cháu biết rồi!

Để chú kể về phái Tá Lĩnh, Bàn Sơn và Cửu Môn chúng ta." "Năm đó truyền nhân cuối cùng của phái Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu, từng vì muốn gặp Kiếm Tiên một lần mà đứng đợi ngoài cửa suốt một tháng trời mới được diện kiến!" "Thủ lĩnh Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu cũng đích thân đến mời hắn xuống mộ, nói hết lời hay ý đẹp cũng không mời nổi." "Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn chúng ta, vì chuyện Cổ Đồng Kinh mà đích thân đến bái phỏng, kết quả bị từ chối ngay ngoài cửa." "Nhị Nguyệt Hồng vì muốn có Lộc Hoạt Thảo mà quỳ trước phủ Kiếm Tiên ba ngày ba đêm!" "Tề Bát Gia thi thố bói toán với hắn, kết quả chưa vào đến cổng đã bị tính kế chết đứng, người chưa thấy mặt đã phải cam bái hạ phong." "Có thể nói, Cửu Môn Tứ Phái đối với vị Kiếm Tiên Vương tiên sinh này đều vô cùng kiêng dè.

Cháu bảo hắn lợi hại đến mức nào?" Ngô Tà và Phan Tử nghe xong không khỏi hít một hơi lạnh.

Ngô Tà nói: "Nhưng đó đều là chuyện của mấy chục năm trước rồi mà?

Tại sao vị Vương tiên sinh này đến giờ vẫn trẻ như vậy?

Chuyện này quá quỷ dị rồi!" Ngô Tam Thúc vô thức liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, rồi nói: "Chú nghe nói vì hắn từng tìm được tiên dược trong một ngôi mộ cổ thời trẻ, hiện tại đã trường sinh bất lão." Ngô Tà kinh ngạc: "Trên đời này thực sự có người trường sinh bất lão sao?" Nói về Vương Diệp, sau khi anh trở về phòng ở hậu viện, liền tùy tiện thu dọn đồ đạc, sau đó mở bảng hệ thống ra.

Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 102 (Người bình thường là 10, Long Vương huyết mạch cộng thêm 30).

Thể lực: 154 (Người bình thường là 10, Long Vương huyết mạch cộng thêm 35).

Tốc độ: 92 (Người bình thường là 10, Long Vương huyết mạch cộng thêm 28).

Huyết mạch: Long Vương huyết mạch.

Thể chất: Bất lão thể (Khi chưa tiến hóa thành sinh thể trưởng thành, giới hạn thuộc tính là 200).

Tuổi thọ: 10 năm (Tiến hóa thành sinh thể trưởng thành có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ).

Kỹ năng: Bát Kỳ Kỹ, Song chỉ tham huyệt, Kỳ môn bát toán, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Khôi tinh thích đấu, Bàn sơn điền hải, Thi ngữ, Xuyên sơn huyệt lăng giáp, Thính lôi định huyệt.

Đây chính là tình trạng hiện tại của Vương Diệp.

Về phương diện kỹ năng, hầu như tất cả các kỹ năng mạnh mẽ trong thế giới đạo mộ anh đều đã nắm vững.

Cho dù là tuyệt kỹ của Cửu Môn Tứ Phái hay những thủ đoạn kỳ quái lưu lạc trong dân gian, Vương Diệp đều đã nắm được.

Điểm yếu duy nhất của Vương Diệp hiện tại là thể chất chưa đủ mạnh!

Thể chất của anh bây giờ mới chỉ là Bất lão thể, nói đơn giản là sẽ không già đi.

Nhưng tuổi thọ vẫn có hạn.

Hiện nay anh chỉ còn lại 10 năm tuổi thọ.

Muốn tăng thêm tuổi thọ thì chỉ có cách tiến hóa thể chất, biến Bất lão thể thành Trường sinh thể!

Như vậy anh có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ!

Và Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm chính là chìa khóa để anh tiến hóa thể chất.

Vì vậy, Thất Tinh Lỗ Vương Cung là nơi Vương Diệp bắt buộc phải đi.

Tuy nhiên trước đó, vẫn cần nâng cao thực lực của bản thân một chút.

Vương Diệp lấy thịt Kỳ Lân ra, trực tiếp sử dụng.

Thịt Kỳ Lân giống như một đạo cụ, có thể dùng ngay.

Rất nhanh, dưới sự phân giải của hệ thống, thịt Kỳ Lân hóa thành những điểm sáng đen tràn vào cơ thể Vương Diệp, các thuộc tính tam duy của anh đều có sự thay đổi.

“Sử dụng thịt Kỳ Lân!

Nhận được 10 điểm sức mạnh, 12 điểm thể lực, 8 điểm tốc độ!” Tiếp đó, Vương Diệp cảm nhận rõ ràng sức mạnh của mình được tăng cường!

“Còn phải tiếp tục thu thập thuộc tính tam duy, chỉ có như vậy mới thuận lợi tiến hóa thành sinh thể trưởng thành!" Vương Diệp lẩm bẩm.

Bất lão thể tiến hóa thành sinh thể trưởng thành cần hai điều kiện.

Thứ nhất, thuộc tính tam duy đạt đến giới hạn của Bất lão thể, tức là mỗi loại đạt 200 điểm!

Thứ hai, cần một số thiên tài địa bảo, ví dụ như Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm!

Hiện tại thuộc tính của Vương Diệp chỉ mới hơn 100 một chút.

Hệ thống mới này đã xóa sạch các cảnh giới trước đó của anh, thay thế bằng thứ gọi là thuộc tính.

"Chắc hẳn trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có không ít đồ tốt, có thể giúp mình tăng thêm kha khá thuộc tính." Vương Diệp lẩm bẩm rồi rời khỏi phòng.

Anh đến Qua Tử Miếu đã hơn mười năm.

Trong mười năm này anh rất ít khi ra ngoài, chỉ ở đây âm thầm đánh dấu, tuy nhận được lượng lớn phần thưởng nhưng chưa từng xuất hiện.

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài hoạt động một chút.

Khi gặp lại nhóm Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Thúc rõ ràng đã cung kính với Vương Diệp hơn hẳn.

Vương Diệp đi tới trước mặt Lục dực ngô công (Rết sáu cánh), vỗ vỗ đầu nó: "Ta phải đi xa một chuyến, ngươi canh giữ tiền viện cho tốt, đừng có xung đột với Anh Gà, cẩn thận nó ăn thịt ngươi đấy, biết chưa?" Lục dực ngô công vội vã gật đầu, ra vẻ ngoan ngoãn.

Nhóm Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì thầm kinh ngạc không thôi.

Vương tiên sinh đúng là Vương tiên sinh.

Con rết sáu cánh này khiến bọn họ nhìn thấy mà da đầu tê dại, vậy mà Vương Diệp lại vỗ nó như vỗ gà con!

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Vương Diệp dẫn đầu rời khỏi lão trạch.

Vương Diệp mang theo Tê Tê cùng mọi người rời lão trạch, trở lại Qua Tử Miếu.

“Vương tiên sinh, hay là nghỉ ngơi thêm một thời gian, mai hãy lên đường?” Đến Qua Tử Miếu, Ngô Tam Thúc khách khí hỏi.

Cảnh này mà để người trong Cửu Môn nhìn thấy chắc chắn sẽ rớt hàm.

Ngô Tam Gia lừng lẫy vậy mà lại khách sáo với một người trẻ tuổi như vậy!

Vương Diệp đáp: “Không cần, đi luôn cũng được, đến nơi nghỉ ngơi cũng thế thôi.” “Được!” Ngô Tam Thúc không nói nhảm, đáp một tiếng rồi cả nhóm hướng về điểm cuối trên lộ trình của Chiến Quốc Bạch Thư mà đi.

Cuối cùng, sau khi sử dụng đủ loại phương tiện giao thông, năm tiếng sau bọn họ đã vào sâu trong đại sơn, gần khu vực tích thi địa.

Lão hán dẫn đường chỉ vào ngọn núi nói: “Lát nữa chúng ta vào từ cái hang này, xuyên qua hang mới đến được phía bên kia để tìm cái làng mà các chú nói.” Nhìn cái hang núi đen ngòm, mọi người đều nhíu mày.

Hạo Thiên Chân lo lắng: “Vào từ hang này sao?

Liệu có chuyện gì không?” Lão đầu cười đáp: “Cậu yên tâm, lát nữa tôi gọi ông lái đò tới, có ông ấy thì chúng ta sẽ qua sông dễ dàng, không vấn đề gì đâu.” Ngưng một chút, lão đầu lại chỉ một con đường xa xa: “Đằng kia cũng có đường sơn đạo, nhưng đi đường đó thì phải mất thêm khoảng hai ngày nữa.” Nghe phải đi thêm hai ngày, nhóm Hạo Thiên Chân lập tức từ bỏ con đường đó.

Hạo Thiên Chân nhìn Ngô Tam Thúc, cậu không quyết định được, cũng không có tư cách quyết định.

Mà Ngô Tam Thúc lại nhìn Vương Diệp: “Vương tiên sinh, ngài thấy sao?” Vương Diệp quá hiểu lão già dẫn đường này, đương nhiên biết lão đang tính toán gì.

Chẳng qua là muốn dẫn bọn họ vào hang tích thi này để làm trò giết người đoạt bảo.

Chương 559

Vương Diệp anh tự nhiên không sợ.

Vương Diệp nói: “Đừng lãng phí thời gian, cứ đi từ dưới này qua đi.” Lão đầu nghe Vương Diệp nói vậy thì thầm mừng rỡ.

Đi đường mấy tiếng qua lão cũng thấy được, trong đám người này, người thanh niên được gọi là “Vương tiên sinh” này dẫn đầu, có quyền quyết định tuyệt đối.

“Được, nghe theo Vương tiên sinh.” Ngô Tam Thúc gật đầu.

Quả nhiên, không ai có ý kiến gì khác.

Lão đầu huýt sáo một tiếng, rất nhanh từ trong hang nước tối om có động tĩnh, mọi người nhìn kỹ thì thấy một con chó vàng rất lớn.

Con chó nhảy lên, vẫy đuôi với lão đầu.

“Mọi người yên tâm, con chó này là của ông lái đò, nó tới rồi thì ông ấy cũng sắp tới thôi, đợi một lát.” Lão đầu cười hì hì nói.

Nhưng lúc này sắc mặt Ngô Tam Thúc bỗng biến đổi, ông lại gần ngửi con chó rồi sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân quan sát thấy biểu cảm của Tam thúc, liền hỏi: “Tam thúc, sao vậy ạ?” Ngô Tam Thúc không trả lời, mà gọi Phan Tử lại ngửi mùi trên người con chó.

Phan Tử không muốn ngửi, bị Ngô Tam Thúc mắng cho một trận mới ngoan ngoãn lại gần.

Một lát sau, anh ta tái mặt nói: “Tam gia, trên người con chó này có mùi tử khí rất nặng, hình như nó lớn lên nhờ ăn xác chết!” Ngô Tam Thúc gật đầu: “Không sai, hang nước này e là một khu tích thi địa!”

“Không thể nào!” Hạo Thiên Chân trắng bệch mặt mày, tuy không biết tích thi địa đáng sợ thế nào nhưng nghe đến xác chết là đã thấy sợ rồi.

Ngay cả Trương Khởi Linh nghe vậy cũng đổi sắc mặt.

Đại Khuê cũng lộ vẻ khó coi.

Duy chỉ có Vương Diệp là biểu cảm không đổi.

Phan Tử nói: “Tiểu Tam gia, Phan Tử tôi nói năng chưa bao giờ mập mờ, chỗ này thực sự có khả năng là một cái thi động (hang xác).” Đại Khuê hỏi thi động là gì.

Tam thúc giải thích: “Năm đó tôi từng gặp một cái thi động, dùng bè trúc gắn camera vào thám thính, nhưng camera chỉ quay được nửa khuôn mặt quỷ dị.

Loại thi động này người sống vào là không ra được, chỉ có người chết đi cùng người sống mới có khả năng ra ngoài, hoặc là loại sinh vật từ nhỏ ăn xác chết mà lớn mới ra được, giống như con chó này vậy.” Tiếp đó, Ngô Tam Thúc hỏi lão đầu về lai lịch ông lái đò, lão đầu bảo không biết.

Hơn nữa biểu cảm của lão không đổi, rõ ràng chẳng sợ thi động là gì.

Ngô Tam Thúc rít một hơi thuốc, nháy mắt với Phan Tử.

Phan Tử nói nhỏ vài câu bằng tiếng Hàng Châu với Hạo Thiên Chân.

Lúc này một người lái đò trung niên chèo thuyền gỗ đã xuất hiện.

“Các vị, lên thuyền đi.” Lão đầu nhảy lên thuyền trước, sau đó gọi những người khác.

Phan Tử và Hạo Thiên Chân đã biết lão đầu và ông lái đò có vấn đề, đang do dự không biết có nên lên không.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là Vương Diệp đã nhảy lên thuyền gỗ, như thể hoàn toàn không nhận ra hai người kia có vấn đề.

Điều này khiến nhóm Ngô Tam Thúc sững sờ.

Tiếp đó, Trương Khởi Linh cũng không do dự mà nhảy lên thuyền.

“Tam thúc, làm sao bây giờ?” “Tam gia, chúng ta có lên không?” Hạo Thiên Chân và Phan Tử lúng túng.

Ngô Tam Thúc nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, thấy hai người vẫn trấn định tự nhiên, ông nghĩ đoạn ném tàn thuốc xuống nước rồi bảo: “Phan Tử, Đại Khuê, mẹ nó chứ, tỉnh táo lại đi, lên thuyền!” Tất cả mọi người cùng lên thuyền, sau khi thỏa thuận giá cả, ông lái đò chèo thuyền đưa mọi người vào hang nước.

“Ông lái đò này dễ nói chuyện quá, tất cả cẩn thận một chút.” Ngô Tam Thúc nói bằng tiếng Hàng Châu.

Lời này ông lái đò và lão đầu đều không hiểu.

Phan Tử và Đại Khuê gật đầu, còn Hạo Thiên Chân thì có vẻ rất căng thẳng.

Ngô Tam Thúc liếc nhìn Vương Diệp, thấy anh vẫn giữ vẻ thản nhiên, trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm lạ thường.

Theo ông thấy, chỉ cần Vương Diệp ở đây thì mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thuyền gỗ từ từ tiến vào trong hang, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống.

Vương Diệp đứng giữa thuyền, nhờ ánh đèn pin của nhóm Ngô Tam Thúc quan sát xung quanh, cũng không thấy gì bất thường.

Mọi chuyện sắp xảy ra trong thi động này anh đều nắm rõ như lòng bàn tay, nên chẳng có chút sợ hãi nào.

Chẳng mấy chốc đã vào được năm sáu phút, dòng nước trở nên xiết hơn, tốc độ thuyền cũng nhanh lên.

“Các vị, lát nữa phải chuyển hướng qua một hang nước khác, khi ở trong đó mọi người tuyệt đối đừng nói chuyện, cũng đừng nhìn xuống nước, đặc biệt là đừng nói xấu Sơn Thần gia, nếu không chúng ta không ra được đâu.” Lúc này, ông lái đò trầm giọng dặn dò.

Hạo Thiên Chân nghe vậy thì căng thẳng, không dám nói gì.

Phan Tử hỏi bằng tiếng Hàng Châu: “Tam gia, có nghe lời gã này không?” Ngô Tam Thúc lại nhìn Vương Diệp, thấy anh vẫn bất động thanh sắc, ông cũng không chắc lái đò là tốt hay xấu, bèn đáp: “Chỗ này quá phức tạp, chúng ta cứ nghe gã một lần, tùy cơ ứng biến.” Phan Tử không nói nhảm, tay đặt lên chuôi dao găm, chỉ cần lái đò hay lão đầu có động tĩnh gì, anh ta chắc chắn sẽ ra tay.

Rất nhanh thuyền đi qua đoạn chuyển hướng, vào một hang nước khác, địa thế trở nên rất thấp, vách đá phía trên ép xuống, mọi người đều phải cúi người.

Đại Khuê to béo nên lầm bầm chửi rủa, Phan Tử cũng nói lần này coi như làm kiếp chuột chui hang.

Nhưng đoạn đường này rất ngắn, cộng thêm tốc độ thuyền nhanh nên chỉ hai phút là qua.

“Cuối cùng cũng qua rồi.” Phan Tử nói.

“Đừng nói chuyện!” Nhưng Vương Diệp đột nhiên lên tiếng, đây gần như là lần đầu tiên anh chủ động nói sau khi gia nhập đội ngũ.

Mọi người giật mình, toàn bộ ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Có tiếng động!” Vương Diệp lại nói.

Tiếp đó, nhóm Hạo Thiên Chân nghe thấy từ sâu trong hang nước truyền đến những tiếng sột soạt, giống như có người đang hát, lại giống tiếng dòng nước chảy.

Âm thanh vô cùng không linh (vắng lặng quỷ dị).

Mọi người không hiểu là tiếng gì nhưng tóm lại nghe cực kỳ quỷ dị.

“Lái đò, đó là tiếng gì vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Nhưng không ai trả lời.

Cậu hỏi thêm vài câu, lái đò vẫn im lặng.

Hạo Thiên Chân quay đầu lại nhìn thì phát hiện trên thuyền làm gì còn bóng dáng lái đò và lão đầu nữa?

“Mẹ kiếp!” “Lái đò với lão già kia đâu rồi?” Hạo Thiên Chân hét lên.

Ngô Tam Thúc và những người khác vội quay lại, phía sau trống rỗng, hai người kia thật sự đã biến mất không dấu vết!

“Mẹ nó chứ!” “Hai gã đó đi đâu rồi?

Không lẽ định ám toán chúng ta?” Phan Tử chửi ầm lên.

Ngô Tam Thúc sắc mặt cũng khó coi: “Có ai thấy họ đi đâu không?” Phan Tử lắc đầu: “Không chú ý, vừa nãy mải nghe tiếng động kia, cũng không nghe thấy tiếng rơi xuống nước.” Vương Diệp nói: “Đừng nghĩ nữa, mọi người không thấy chỗ địa thế thấp lúc nãy có rất nhiều đạo động (lỗ trộm) sao?

Bọn họ đã bò vào trong đó rồi.” Mọi người nhớ lại, đúng là lúc nãy vách đá rất gần đầu, chỉ cần dùng lực một chút là có thể bò vào đạo động, họ chui vào đó thì quả thực không ai phát hiện ra.

Đại Khuê bảo: “Anh thấy họ chạy sao không nhắc sớm?” Ngô Tam Thúc biến sắc định mắng Đại Khuê, nhưng Vương Diệp thản nhiên nói: “Có gì mà phải nhắc, có họ hay không cũng thế thôi, dù sao ông lái đò kia cũng là người chết rồi.

Tiếp theo mọi người cứ ngoan ngoãn nghe tôi thì sẽ không có chuyện gì.” Đại Khuê còn muốn nói thêm nhưng bị Ngô Tam Thúc quát im lặng.

“Vương tiên sinh nói đúng.” Ngô Tam Thúc cười xòa nói.

“Ào ào~” Đúng lúc này, mặt nước bỗng nổi sóng lớn, con thuyền gỗ vốn đang bình ổn bỗng lắc lư dữ dội.

“Có thứ gì đó dưới nước đang đâm vào thuyền!” Phan Tử hô lên.

“Đừng nhìn xuống dưới!” Vương Diệp quát.

Nhưng vẫn muộn, Hạo Thiên Chân và Đại Khuê đã thò đầu ra nhìn.

Kết quả thấy một bóng đen khổng lồ lướt qua phía dưới, ngay sau đó một thứ gì đó vọt lên mặt nước, lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân sợ đến ngây người.

Vương Diệp nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp vươn hai ngón tay kẹp chặt thứ vừa bay ra, hai ngón tay dùng lực, thứ đó lập tức nổ tung!

Trương Khởi Linh thấy cảnh này đồng tử khẽ co lại!

Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ!

Không ngờ Vương Diệp cũng biết chiêu này!

Hơn nữa dường như còn lợi hại hơn cả anh!

Hạo Thiên Chân sợ đến tim đập chân run, còn Ngô Tam Thúc thì trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quá lợi hại!

Đây chính là Kiếm Tiên trong truyền thuyết sao?

“Đao!” Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh tự nhiên hiểu ý, ném Hắc Kim Cổ Đao cho Vương Diệp.

Vương Diệp bắt lấy đao, trực tiếp nhảy xuống nước, mạnh mẽ đâm xuống.

Chương 560

“Phập~” Sau đó Vương Diệp dùng hai ngón tay móc xuống, thoáng chốc đã nhảy lại lên thuyền.

Mọi người nhìn thấy trong tay Vương Diệp có một viên châu màu đen to bằng quả vải, không biết là thứ gì.

“Nhận được ngũ bách niên Thi châu (Hạt châu xác chết 500 năm), sử dụng có thể tăng thêm 30 điểm sức mạnh, 21 điểm thể lực, 23 điểm tốc độ!” Vương Diệp thầm mừng, thu Thi châu lại.

Ngô Tam Thúc vội hỏi: “Vương tiên sinh, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?” Vương Diệp đáp: “Một con Tống tử năm trăm năm.” Mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh, đặc biệt là Đại Khuê, suýt nữa thì ngất xỉu vì sợ.

Đại Khuê sợ đến mức suýt ngã xuống nước, may mà Phan Tử giữ lại kịp, nếu không gã này chắc chắn đã rơi xuống đó rồi.

“Đại Khuê!

Mẹ nó chứ, ngươi cũng là người cùng ta vào sinh ra tử, thế này mà đã sợ rồi sao?

Đúng là làm mất mặt ta!” Ngô Tam Thúc mắng xối xả khiến Đại Khuê hổ thẹn không thôi.

Dù sao ngay cả Hạo Thiên Chân cũng chỉ hơi tái mặt mà thôi.

Ngô Tam Thúc nhìn Vương Diệp: “Vương tiên sinh, con Tống tử năm trăm năm đó giờ thế nào rồi?” Vương Diệp đáp: “Đã bị tôi diệt rồi.” Nghe anh nói vậy, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệt rồi thì tốt!

Họ cũng không khỏi cảm thán, Vương Diệp không hổ danh là Tiên, danh tiếng không phải hư truyền, Tống tử năm trăm năm mà bọn họ còn chưa thấy bóng dáng đã bị anh trảm rồi.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp lại nói: “Nhưng chuyện chưa kết thúc nhanh vậy đâu.” Mọi người sững lại, lập tức cảnh giác cao độ.

Rõ ràng ý Vương Diệp là trong này còn những nguy hiểm khác.

“Vương tiên sinh, trong này còn nguy hiểm gì nữa sao?” Ngô Tam Thúc run giọng hỏi.

Vương Diệp chỉ vào một thứ trên thuyền, chính là thứ vừa bị anh kẹp chết.

Thứ đó định tấn công Hạo Thiên Chân nhưng bị anh ra tay chặn đứng.

Nhóm Ngô Tam Thúc nhìn lại, đó là một con bọ màu xanh kỳ quái đã bị nát bấy.

“Đây là bọ gì?

Sao to vậy!” Phan Tử kinh hãi.

“Đây là Long Sắt (Cà cuống) sao?” Hạo Thiên Chân đã bình tĩnh lại nhìn kỹ rồi nghi hoặc hỏi: “Con cà cuống này to quá, không biết ăn cái gì mà lớn thế này.” Đại Khuê bước tới giẫm nát bấy thứ đó, vừa giẫm vừa chửi rủa nói nó định hại mình.

Tuy nhiên Ngô Tam Thúc lại đi tới, nhặt một cái chân bị đứt lên nhìn kỹ, sắc mặt đại biến: “Đây không phải Long Sắt, đây là Thi miết!” Hạo Thiên Chân và Đại Khuê vừa nghe thấy chữ “Thi” là trong lòng lại lạnh toát.

Bây giờ họ cứ nghe thấy chữ này là thấy hãi.

“Thi miết là gì ạ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Ngô Tam Thúc đáp: “Thi miết là loại bọ chuyên ăn thịt người chết, ăn càng nhiều càng to, đây là lần đầu tôi thấy con Thi miết to thế này!” Đại Khuê run rẩy hỏi: “Cái này có ăn thịt người sống không?” Ngô Tam Thúc bảo: “Không thấy lúc nãy nó tấn công Thiên Chân sao?

Nếu không phải có Vương tiên sinh thì cháu ta e là bỏ mạng ở đây rồi.” Nghe vậy, tim Đại Khuê lại lạnh thêm một nửa.

Ngô Tam Thúc nhìn Vương Diệp: “Vương tiên sinh, tôi nói có đúng không?” Vương Diệp biết ông đang hỏi về Thi miết nên gật đầu: “Đúng vậy, đây thực sự là Thi miết.

Chỗ này chắc chắn là một khu tích thi địa, lát nữa chúng ta vào sâu hơn e rằng sẽ có nhiều Thi miết hơn.

Lúc đó mọi người cẩn thận, đừng hoảng loạn, nếu rơi xuống nước thì e là thần tiên cũng không cứu nổi.” Nghe Vương Diệp nói, nhóm Hạo Thiên Chân thực sự như đi trên băng mỏng, căng thẳng nhìn quanh.

Rất nhanh thuyền vào một khu vực nước lặng, dòng sông ngầm cũng trở nên rộng hơn.

“Nhìn kìa!

Phía trước có nhiều xác chết quá!” Hạo Thiên Chân bỗng hét lên.

Ánh đèn pin chiếu lên bờ sông phía trước, quả nhiên thấy dưới vách đá nằm không biết bao nhiêu xác chết thối rữa.

Những xác chết này mức độ thối rữa khác nhau, rõ ràng có cái mới chết, có cái đã chết từ lâu.

Vô số Thi miết lớn nhỏ bò lổm ngổm trong những xác chết đó, nhìn mà da đầu tê dại.

Đại Khuê sợ đến mức ngồi bệt xuống thuyền, suýt thì ngất.

“Tam gia, chúng ta mau quay về đi, nhân lúc chưa vào hẳn tích thi địa!” Phan Tử vội đề nghị.

Hiện tại còn cách một đoạn nên anh ta muốn rút lui.

“Không kịp nữa rồi, bây giờ rời đi mới là tìm chết.” Vương Diệp thản nhiên nói.

Phan Tử mặt trắng bệch nhìn Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc nghiến răng: “Phan Tử, chống sào đi, chúng ta mau vượt qua!” “Được!” Phan Tử vớ lấy cây sào trúc, Ngô Tam Thúc cầm xẻng công binh, nhanh chóng chèo thuyền muốn tăng tốc qua khu tích thi địa, tránh bị lũ Thi miết đông đảo kia ùa tới lấy mạng.

Tuy nhiên thuyền vừa tăng tốc thì phía trên bỗng rơi xuống một vật.

“Oành” một tiếng va vào mặt nước, cũng may thuyền không nhanh lắm, nếu không đã bị đè nát rồi.

Mọi người biến sắc nhìn lên, thấy trên vách hang có lượng lớn Thi miết đang bám trụ.

“Nhìn mặt nước kìa!” Hạo Thiên Chân kinh hô: “Là ông lái đò!” Nhóm Ngô Tam Thúc quay lại thấy trên mặt nước nổi nửa cái xác, chỉ còn phần thân trên, khuôn mặt máu thịt nhầy nhụa, phần thân dưới đã bị Thi miết rỉa sạch, trong đám ruột còn có con Thi miết khổng lồ đang ngọ nguậy!

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên Chân suýt nôn tại chỗ!

Sau đó con Thi miết khổng lồ trong xác lái đò phát hiện ra nhóm Vương Diệp, liền nhảy vọt tới!

Con Thi miết này còn to hơn con lúc nãy tấn công Hạo Thiên Chân nhiều!

To như một quả bóng rổ khiến nhóm Ngô Tam Thúc tâm như tro tàn.

Ngay cả Vương Diệp cũng hơi ngạc nhiên, theo lý mà nói trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký không có con Thi miết to thế này chứ?

Kể cả Thi Miết Vương cũng không to vậy.

Lẽ nào là chủng loại biến dị?

Vương Diệp muốn tìm hiểu ngọn ngành nên không nói nhảm, vươn hai ngón tay tấn công, tay phải như tia chớp đâm xuyên cơ thể con Thi miết!

Cảnh này làm mọi người đờ đẫn!

Đây... có còn là người không?

Con Thi miết giật nảy một cái trong tay Vương Diệp rồi tắt thở hoàn toàn.

“Hử?” Vương Diệp thầm động tâm, rút tay lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối như ngọc thạch màu xanh.

“Đánh chết Thi miết biến dị, nhận được Thi nhân!” Thi nhân: Tinh hoa ngưng tụ trong cơ thể Thi miết biến dị, sử dụng có thể nhận được 5 điểm sức mạnh, 5 điểm thể lực, 5 điểm tốc độ!

Vương Diệp khá kinh ngạc.

Không ngờ lại nhận được đồ tốt thế này!

Đừng thấy một khối Thi nhân chỉ tăng 5 điểm thuộc tính, nhưng ở đây có biết bao nhiêu Thi miết, trong Lỗ Vương Cung cũng có vô số!

Vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều con biến dị!

Nếu thu thập được lượng lớn Thi nhân thì thuộc tính của anh chắc chắn sẽ tăng vùn vụt!

Vương Diệp có một ý tưởng táo bạo!

Nếu có thể giải quyết toàn bộ Thi miết biến dị thì đối với con đường trường sinh của anh chắc chắn là sự trợ giúp cực lớn!

Vương Diệp ném xác con bọ đi, rửa tay dưới sông rồi bảo nhóm Ngô Tam Thúc chèo chậm lại.

Ngô Tam Thúc và Phan Tử ngẩn người.

Phan Tử bảo: “Vương tiên sinh, chúng ta phải mau rời khỏi đây chứ, trên đầu với bên bờ nhiều Thi miết thế kia, vạn nhất chúng nhắm vào mình thì chết chắc.” Vương Diệp nói: “Không sao, có tôi ở đây, lũ Thi miết này không làm gì được mọi người đâu.” “...” Phan Tử cạn lời nhìn Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc suy nghĩ một chút rồi nghiến răng: “Phan Tử, làm theo lời Vương tiên sinh đi.” “Cái...

được thôi!” Phan Tử chỉ đành gật đầu đồng ý, cho thuyền đi chậm lại.

Tốc độ thuyền chậm hẳn, nhóm Phan Tử run cầm cập nhìn quanh, sợ lũ Thi miết ùa tới.

Nhiều Thi miết thế này họ nghĩ Vương Diệp chưa chắc đã bảo vệ nổi.

May mà lũ trên đầu không rơi xuống, làm Phan Tử thở phào, thầm cầu nguyện lũ ở bờ cát đừng tìm tới.

Thuyền ngày càng gần khu tích thi địa.

Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Thúc nín thở, đứng im không dám động đậy, ngay cả Trương Khởi Linh cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Trên bờ cát quá nhiều xác thối, họ thậm chí nghi ngờ đống bùn kia chính là do thịt thối rữa tích tụ thành!

Không biết bao nhiêu Thi miết chui rúc trong đống xác và bùn thịt đó, Hạo Thiên Chân buồn nôn kinh khủng nhưng phải cố nhịn.

Nếu nôn ra chắc chắn sẽ kinh động lũ bọ.

“Thi miết to quá!” Phan Tử bỗng thốt lên nhỏ.

Mọi người sợ đến nổi da gà.

Chương 561

Chỉ thấy trên bờ cát chui ra một con Thi miết còn to hơn con vừa nãy, trông như một con chó Ngao Tây Tạng nhỏ!

Con Thi miết to thế này làm Trương Khởi Linh cũng phải thở gấp.

Anh cũng thuộc dạng kiến thức rộng rãi nhưng chưa bao giờ thấy con Thi miết nào to như vậy.

Nhóm Ngô Tam Thúc sợ đến vã mồ hôi lạnh, Đại Khuê ngồi bệt xuống đất như bún thiu.

“Ào~” Nhưng đúng lúc mọi người đang cầu nguyện thuyền mau đi qua thì Vương Diệp bất ngờ nhảy xuống sông, tiến về phía tích thi địa!

Hành động của Vương Diệp làm nhóm Ngô Tam Thúc hồn xiêu phách lạc!

Anh định làm gì vậy!

Tìm chết sao?

Đây chẳng phải tự nộp mạng vào hang cọp sao!

Nhiều Thi miết thế kia, lại có con to như chó Ngao, qua đó rõ ràng là nộp mạng!

Nhóm Ngô Tam Thúc ngây dại.

Vương Diệp vừa xuống nước lập tức kinh động lũ Thi miết, toàn bộ chúng lao xuống nước ùa về phía anh.

Nhìn cảnh đó ai nấy đều tê dại da đầu.

Thi miết nhiều đến mức như đàn cá vượt sông, dày đặc không đếm xuể.

“Vương tiên sinh mau lên đi!” Hạo Thiên Chân sợ hãi kêu lên.

Trương Khởi Linh bảo: “Đừng hét!

Cẩn thận dẫn dụ lũ khác tới!

Lũ Thi miết đó không làm gì được anh ta đâu!” Mọi người nghi hoặc, không biết Trương Khởi Linh lấy đâu ra niềm tin vào Vương Diệp như vậy?

Chẳng lẽ Vương Diệp thực sự là thần tiên?

Nếu không phải thần tiên, dù giỏi đến đâu bị lũ Thi miết này vây khốn cũng không thể thoát thân được!

Giữa lúc không ai tin nổi thì Vương Diệp bỗng từ túi lấy ra thứ gì đó như cát, rải xuống nước.

Nhóm Hạo Thiên Chân ngẩn người.

Thế này là ý gì?

Chẳng lẽ cát đó khắc chế được Thi miết?

Nên anh mới gan dạ thế?

Trên đời đúng là có nhiều bí phương khắc chế độc trùng, dân đổ đấu cũng nắm giữ vài thứ.

Nhưng ngay sau đó họ phát hiện không đúng.

Cát rơi xuống nước, dòng sông lập tức cuộn sóng dữ dội như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang khuấy đảo phía dưới!

Tất cả Thi miết bị cuốn xoay mòng mòng, không thể lại gần Vương Diệp, còn anh thì lại không bị ảnh hưởng bởi dòng nước đang cuộn xoáy đó!

“Chuyện... chuyện gì thế này?” Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Cảnh này vượt xa nhận thức của cậu!

Chẳng lẽ Vương Diệp là thần tiên thật?

Phan Tử và Đại Khuê cũng đờ người.

Cảnh tượng này quá thần kỳ!

Duy chỉ có Trương Khởi Linh và Ngô Tam Thúc lộ vẻ kinh ngạc, dường như họ biết thủ đoạn này.

Ngô Tam Thúc kinh hãi: “Đây là Bàn Sơn Điền Hải thuật của phái Bàn Sơn!” “Không ngờ Vương tiên sinh còn biết cả tuyệt học trấn phái của phái Bàn Sơn, quá lợi hại!

Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra sớm hơn mới đúng!” Trương Khởi Linh cũng lộ vẻ trịnh trọng.

Hạo Thiên Chân tò mò: “Tam thúc, Bàn Sơn Điền Hải thuật là gì ạ?

Có thật là dời núi lấp biển được không?” Ngô Tam Thúc lắc đầu: “Không phải thật sự dời núi lấp biển, đó chỉ là cách ví von thôi!

Đạo nhân Bàn Sơn giỏi các loại phương thuật, thực lực cường hãn, trong đó Bàn Sơn Điền Hải là chiêu tà môn nhất của họ.

Họ lợi dụng các điều kiện khác nhau để điều động sức mạnh tự nhiên, làm những việc người thường không làm được.

Ví dụ như cảnh khuấy đảo dòng nước này chắc chắn là do loại cát Vương tiên sinh rải xuống có hiệu quả đặc biệt, gặp nước sẽ thay đổi hướng chảy của dòng sông.

Cụ thể nguyên nhân thế nào tôi cũng không rõ lắm.” Nghe vậy, nhóm Hạo Thiên Chân cảm thấy thủ đoạn này quá thần kỳ!

Vương tiên sinh đúng là “Cuồng Tiên Nhân”!

Quả nhiên thủ đoạn lợi hại, không phải người thường có thể so bì!

Nói về Vương Diệp, sau khi thi triển Bàn Sơn Điền Hải thuật dẫn động dòng nước, anh tiến thẳng lên bờ cát.

Con Thi miết khổng lồ phát ra tiếng kêu quái dị, nhảy vọt tới vồ Vương Diệp.

Vương Diệp hừ một tiếng, cũng nhảy vọt lên, chân phải như quả pháo đạn đá thẳng vào đầu con Thi miết!

"Phập!" Con Thi miết không chút sức kháng cự, đầu bị đá nổ tung, cơ thể đập mạnh vào vách núi!

Khôi tinh thích đấu!

Trực tiếp bộc phát sức mạnh cơ thể gấp 2,5 lần!

Năm đó Chá Cô Tiếu dùng chiêu này đá bay Lục dực ngô công, đủ thấy sức mạnh đáng sợ thế nào!

Mà Vương Diệp hiện có hơn 100 điểm sức mạnh, bộc phát 2,5 lần thì đạt tới thực lực của Trường sinh thể!

Con Thi miết biến dị này tự nhiên không thể cản nổi!

Vương Diệp một cước đá nổ con Thi miết khổng lồ, vững vàng đáp xuống đống xác chết, làm nhóm Hạo Thiên Chân nhìn mà ngây người!

Đây chính là Kiếm Tiên Vương Diệp sao?

Ngầu quá đi mất!

Họ nhìn thấy lũ bọ kia đã bủn rủn tay chân, vậy mà Vương Diệp không chút sợ hãi, còn dễ dàng diệt được con bọ to thế kia như thiên thần hạ phàm.

Họ không khỏi nhớ lại lời Vương Diệp nói, dù không có lái đò thì đã sao?

Cái thi động này đối với Vương Diệp chẳng đáng là gì.

Rõ ràng anh có lòng tin tuyệt đối. "Khôi Tinh Thích Đấu!

Xem ra những truyền thuyết kia quả nhiên là thật!

Năm đó có đạo nhân Bàn Sơn đã đợi ròng rã một tháng mới thấy được nó, quả nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ!

Vương tiên sinh đã nắm giữ toàn bộ thủ đoạn của đạo nhân Bàn Sơn, cho dù là Chá Cô Tiếu đứng trước mặt cậu ta cũng phải cung kính thôi!" Ngô Tam Thúc lẩm bẩm nói.

Vương Diệp thể hiện quá mạnh mẽ khiến Ngô Tam Thúc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ông cũng hiểu tại sao Trương Khởi Linh lại bình thản đến vậy!

Bởi vì Trương Khởi Linh biết rõ thực lực của Vương Diệp. "Vương tiên sinh cẩn thận, lại có rất nhiều thi miết xuất hiện!" Lúc này, Hạo Thiên Chân lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy trong đống xác chết lại xuất hiện dày đặc một lượng lớn thi miết, nhiều không đếm xuể, còn đông hơn cả lúc nãy!

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn lũ thi miết kia, thấy không có con biến dị nào nên trên người bỗng nhiên bộc phát ra một luồng khí thế. "Cút!" Vương Diệp quát khẽ một tiếng, uy áp Long Vương huyết mạch mạnh mẽ bùng nổ.

Long Vương huyết mạch, trấn áp mọi độc trùng mãnh thú!

Lũ thi miết này dù có lợi hại đến đâu, khi cảm nhận được uy áp từ Long Vương huyết mạch thì cũng không dám lại gần, tất cả rút lui như thủy triều, chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Rõ ràng, lũ thi miết kia rất sợ Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong khoảnh khắc đó, anh ta cũng cảm thấy tim mình run rẩy!

Đó là một loại áp chế về huyết mạch!

Những năm gần đây, Kỳ Lân huyết mạch của Trương Khởi Linh là thuần chính nhất, nhưng bây giờ huyết mạch của Vương Diệp còn mạnh hơn cả anh ta!

Trương Khởi Linh thầm kinh ngạc.

Còn nhóm Hạo Thiên Chân thì không biết gì về Long Vương huyết mạch.

Chương 562

Thấy lũ thi miết bị Vương Diệp quát lui một câu mà không dám lại gần, họ đều nghĩ lũ thi miết bị Vương Diệp dọa chạy, trong lòng càng thêm chấn động.

Đặc biệt là Phan Tử và Đại Khuê, họ nảy sinh một sự cung kính từ tận đáy lòng!

Vương Diệp không nghĩ nhiều, anh đi đến trước con thi miết khổng lồ vừa bị đá văng, tìm được thi nhân của nó. "Thu được biến dị thi nhân!

Sử dụng có thể tăng thêm 8 điểm sức mạnh, 8 điểm thể lực, 8 điểm tốc độ!" Sau khi kiểm tra viên thi nhân này, Vương Diệp thấy nó cộng nhiều thuộc tính hơn viên trước, chắc là do con thi miết này to hơn.

Có được hai viên thi nhân, anh có thể tăng thêm 13 điểm cho mỗi thuộc tính tam duy.

Cộng thêm viên thi châu năm trăm năm trước đó, anh có thể tăng lần lượt 30 điểm sức mạnh, 21 điểm thể lực, 23 điểm tốc độ.

Thuộc tính tam duy trước đó của Vương Diệp là sức mạnh 112, thể lực 166, tốc độ 100.

Nếu sử dụng hết những thứ này, thể lực sẽ đạt giá trị đỉnh phong là 200!

Sức mạnh đạt 155, tốc độ đạt 136!

Đối với Vương Diệp, đây là một sự thăng tiến khổng lồ!

Thể lực tốt hơn, sức mạnh khỏe hơn, tốc độ nhanh hơn!

Chỉ cần có được trái tim Cửu Đầu Xà Bách là có thể thử tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

Cuối cùng cũng không cần lo lắng về tuổi thọ nữa.

Vương Diệp quay lại thuyền.

Phan Tử nói: "Vương tiên sinh, anh đúng là thiên thần hạ phàm, thủ đoạn này quá lợi hại, lũ thi miết kia bị anh dọa cho chạy mất mật, ha ha!

Quá mạnh!" Đại Khuê cũng nói: "Đúng vậy Vương tiên sinh, Đại Khuê tôi cả đời này chưa phục mấy người, anh tuyệt đối là một trong số đó!" Hạo Thiên Chân thì nói: "Vương tiên sinh, cảm ơn anh đã cứu tôi." Vương Diệp xua tay: "Tiện tay mà thôi." "Phan tử, chống sào mau rời khỏi đây, chỗ này quái dị quá, không biết còn thứ quỷ quái gì nữa không." Ngô Tam Thúc dặn dò một tiếng. "Rõ!" Phan Tử cầm sào tre, định ra đuôi thuyền chống lái.

Nhưng anh ta vừa quay người đã kêu lên "Mẹ kiếp", sợ tới mức ngã nhào xuống sàn. "Chuyện gì vậy." Ngô Tam Thúc nhíu mày, quay đầu lại nhìn thì thấy ở đuôi thuyền bỗng nhiên đứng đó một người phụ nữ mặc đồ trắng, tóc tai rũ rượi!

Người phụ nữ đó đứng ở đuôi thuyền, đôi mắt xanh biếc cứ thế nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Ngô Tam Thúc da đầu tê dại, sợ đến mức suýt rơi xuống nước.

Hạo Thiên Chân và Đại Khuê cũng sợ đến mặt không còn giọt máu, hai chân nhũn ra như sợi bún, toàn thân bủn rủn.

Cảnh tượng này chỉ có thể dùng từ kinh dị để mô tả!

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng mặt mày nghiêm trọng, anh ta sải bước đến đuôi thuyền, không chút do dự vung Hắc Kim Cổ Đao chém xuống.

Tuy nhiên, người phụ nữ kia nở một nụ cười quái dị, lùi lại một cái rồi rơi xuống sông, biến mất không tăm hơi.

Nhưng tiếng cười quái đản của ả cứ vang vọng khắp động xác, khiến tâm trí nhóm Hạo Thiên Chân rối bời. "Đó...

đó là nữ quỷ sao?" Phan Tử nuốt nước bọt hỏi.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng: "Tống tử nghìn năm, giả thần giả quỷ." Nói đoạn, anh nhìn lên vách hang, nơi có hai cỗ quan tài treo.

Đó là quan tài thủy tinh, một chiếc có xác chết rõ ràng, chiếc còn lại thì trống không, thi thể đã không cánh mà bay! "Tất cả ngồi yên, đừng quay đầu lại, Trương Khởi Linh chống thuyền, mọi người ra ngoài trước đi." Vương Diệp bình thản dặn dò, sau đó trực tiếp nhảy lên bờ, cơ thể linh hoạt như vượn, chớp mắt đã đến trước hai cỗ quan tài kia!

Tống tử nghìn năm, Vương Diệp sẽ không bỏ qua!

Tống tử năm trăm năm đã cung cấp nhiều thuộc tính như vậy, thi châu trong hai con tống tử nghìn năm này chắc chắn sẽ cho nhiều thuộc tính hơn nữa!

Vì vậy, Vương Diệp không thể bỏ qua.

Thấy Vương Diệp linh hoạt như vậy, nhóm Hạo Thiên Chân lại một lần nữa ngây người.

Chuyện gì thế này?

Để bọn họ rời đi trước sao? "Tam gia!

Chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào lại bỏ mặc Vương tiên sinh?" Phan Tử hỏi Ngô Tam Thúc.

Ngô Tam Thúc cũng do dự không quyết.

Ở lại thì trái lệnh Vương Diệp.

Đi thì bỏ mặc Vương Diệp như vậy chẳng phải quá thiếu nghĩa khí sao?

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì người trong giới sẽ nhìn mình thế nào? "Đi." Lúc này Trương Khởi Linh bỗng nói.

Mọi người sững sờ, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Anh ta lại nói: "Yên tâm, cậu ấy an toàn hơn chúng ta." Vẫn tin tưởng Vương Diệp như mọi khi.

Trương Khởi Linh cầm sào tre, nhanh chóng chống thuyền rời khỏi đó. "Đừng quay đầu lại!" Hạo Thiên Chân định quay đầu nhìn Vương Diệp thì bị Trương Khởi Linh quát lạnh một tiếng.

Cậu ta chỉ đành ngoan ngoãn dừng lại.

Ngô Tam Thúc nói: "Cháu trai, cứ yên tâm đi, Tiểu Ca đã nói Vương tiên sinh không sao thì nhất định sẽ không sao, với bản lĩnh của Vương tiên sinh, e rằng tống tử nghìn năm cũng chẳng làm gì được cậu ấy đâu." Hạo Thiên Chân đành gật đầu.

Lại nói về Vương Diệp, sau khi thấy nhóm Hạo Thiên Chân đi khuất, anh trực tiếp mở cỗ quan tài trống kia ra.

Nhưng ngay lúc đó, một bóng trắng lao tới cực nhanh, những móng tay dài như những chiếc răng cưa sắc nhọn, định đâm thủng người Vương Diệp. "Hừ!" Thân thủ của Vương Diệp còn lợi hại hơn cả Chá Cô Tiếu, dăm ba con tống tử nghìn năm làm sao làm khó được anh!

Anh bám vào một tảng đá né đòn tấn công của bóng trắng, lăng không tung một cước đá trúng người con tống tử. "Á!" Con tống tử thét thảm một tiếng, văng mạnh vào đống xác chết, bộ đồ trắng dính đầy bùn đất. "Chắc hẳn ngươi ở đây cũng hại không ít người, hôm nay ta sẽ siêu độ cho ngươi!" Vương Diệp nói một câu rồi nhảy xuống.

Con tống tử bóng trắng vùng lên phản kháng, nhưng nó hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp, trực tiếp bị nghiền ép một phía.

Sức mạnh bộc phát trong từng chiêu thức của Vương Diệp cực kỳ mạnh mẽ, sau vài hiệp, con tống tử bị đánh cho thi khí tan rã, cuối cùng một cú đá vào đầu, 'phanh' một tiếng, đầu con tống tử nổ tung!

Vương Diệp rút ra một con dao găm, chính là con dao Hạt Tử tặng.

Tổng bả đầu của Tả Lĩnh mới có được Tiểu Thần Phong, cực kỳ sắc bén, có thể nói là biểu tượng của người đứng đầu Tả Lĩnh.

Vương Diệp rạch ngực con tống tử bóng trắng, lấy ra thi châu bên trong. "Thu được thi châu của tống tử nghìn năm, sử dụng có thể nhận được năng lực đặc biệt: Không sợ bất kỳ loại thi độc nào!" Vương Diệp tâm niệm khẽ động, không ngờ lần này thi châu không tăng thuộc tính tam duy mà lại có năng lực miễn dịch thi độc, đây quả là một năng lực rất tốt!

Trong cổ mộ thường xuyên gặp đủ loại tống tử cương thi, trên người chúng thường có thi độc, giống như huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung vậy!

Một khi chạm phải độc của huyết thi đó, sẽ nhanh chóng biến thành một cái xác máu.

Tuy Vương Diệp có Long Vương huyết mạch không sợ độc trùng mãnh thú, nhưng thứ này cũng được coi là một điểm cộng.

Vương Diệp trực tiếp sử dụng thi châu, anh cảm nhận được cơ thể có sự thay đổi nhất định.

Sau đó Vương Diệp nhìn về phía quan tài thủy tinh treo trên vách đá, nhanh chóng leo lên.

Trong quan tài trống không có gì cả, anh đi tới cỗ quan tài còn lại.

Trong quan tài nằm một cái xác, đây chỉ là một cái xác đã thối rữa, không phải tống tử, nên không cần lo lắng.

Vương Diệp nhìn kỹ, thấy bên cạnh cái xác có đặt một thanh đao có bao đao!

Chỉ nhìn một cái, Vương Diệp đã bị thanh đao này thu hút sâu sắc.

Anh cầm thanh đao lên, nặng trịch, phải đến mấy chục cân!

Nhưng Vương Diệp vẫn có thể cầm lên dễ dàng.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí ập đến. [Thu được Hàn Nguyệt Nhận!] Hàn Nguyệt Nhận: Thần đao do Từ phu nhân đúc vào thời Chiến Quốc, là đao trung chi hoàng, chính là con dao Kinh Kha dùng để ám sát Tần Vương, sở hữu tà lực vô thượng, bất kỳ ai bị Hàn Nguyệt đâm trúng, máu toàn thân đông cứng, gân cốt đứt đoạn mà chết!

Sau khi cầm thanh đao này, Vương Diệp có được toàn bộ thông tin về nó, không khỏi kinh hãi!

Hóa ra là Hàn Nguyệt!

Thanh đao này thực sự là một bảo đao tuyệt thế!

Không ngờ ở nơi này lại tìm được một thanh đao như vậy!

Chương 563

Cũng không biết người nằm đây là ai mà lại được chôn cùng Hàn Nguyệt, thật lợi hại.

Vương Diệp rút Hàn Nguyệt ra, một luồng hàn khí ập vào mặt.

Thanh đao này toàn thân trơn nhẵn tinh khiết, hình dáng như trăng lạnh, hàn khí bức người!

Vương Diệp giơ tay vung một phát vào cỗ quan tài thủy tinh bên cạnh. 'Rắc!' Cỗ quan tài thủy tinh trực tiếp bị chém làm đôi!

Giống như cắt đậu hũ vậy, không hề tốn sức!

Đây chính là Hàn Nguyệt Nhận!

Vô kiên bất tồi, sắc bén vô cùng!

Lần này vận khí đúng là tốt thật.

Toái Tinh Kiếm đã dùng mười mấy năm, cũng đến lúc đổi vũ khí rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là anh sợ dùng kiếm sẽ bị quá nhiều người nhận ra.

Dù sao trong mười mấy năm qua, anh đã làm quá nhiều việc kinh thiên động địa.

Nếu lần này tái xuất mà lộ diện, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn.

Để tránh phiền phức, tốt nhất nên khiêm tốn một chút.

Sau đó, Vương Diệp hài lòng thu Hàn Nguyệt Nhận vào kho hệ thống, rồi nhảy xuống vách đá, tìm kiếm xung quanh thêm một lúc, không thấy vật gì hữu dụng khác mới đi dọc theo bãi sông ra ngoài.

Nhưng những thứ tốt tìm được trong động xác lần này đã khiến Vương Diệp rất hài lòng rồi!

Không chỉ có được một số bảo vật tăng thuộc tính mà còn có được năng lực miễn dịch thi độc.

Ngoài ra còn có một thanh Hàn Nguyệt!

Đó mới là trọng điểm!

Nhóm Hạo Thiên Chân cẩn thận chèo thuyền trong động xác thêm khoảng mười phút nữa, cuối cùng cũng rời khỏi động xác u ám quái dị, thấy lại ánh mặt trời.

Vừa ra khỏi động, họ liền vội vàng tấp vào bờ.

Khoảnh khắc đặt chân lên bờ, họ mới thở phào nhẹ nhõm, lòng cũng thấy vững chãi hơn.

Nhớ lại từng cảnh tượng trong động xác, đến giờ vẫn thấy kinh hồn bạt vía, lạnh sống lưng.

Qua vài phút, mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn, Hạo Thiên Chân mới hỏi: "Muộn Du Bình, sao Vương tiên sinh vẫn chưa ra?

Anh ấy sẽ không sao chứ?" Trương Khởi Linh nói: "Tôi đã bảo rồi, cậu ấy sẽ không sao." Giọng nói tuy bình thản nhưng đầy vẻ không thể nghi ngờ, tràn đầy tự tin.

Nghe giọng điệu kiên định của Trương Khởi Linh, nhóm Hạo Thiên Chân cũng thở phào.

Phan Tử lấy mấy điếu thuốc đưa cho Ngô Tam Thúc, Hạo Thiên Chân và Đại Khuê, bốn người rít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Phan Tử nói: "Tam gia, ông nói vị Vương tiên sinh đó rốt cuộc là nhân vật phương nào mà lợi hại thế, còn thần kỳ hơn cả Tiểu Ca, chỉ cần quát một tiếng là dọa lui được thi miết!" "Hơn nữa nhìn bộ dạng đó, ngay cả tống tử nghìn năm anh ấy cũng không sợ." "Mẹ nó tôi suýt nữa thì quỳ xuống lạy anh ấy rồi!" Đại Khuê cũng gật đầu: "Thực sự lợi hại, tuyệt đối là người lợi hại nhất tôi từng gặp." Hạo Thiên Chân nói: "Tôi luôn cảm thấy anh ấy khác biệt với chúng ta, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng có thể bình tĩnh, thái sơn sụp đổ trước mắt mà mặt không đổi sắc, có lẽ là nhờ thực lực mạnh mẽ của anh ấy chăng." "Tôi chưa bao giờ nghĩ trên đời này lại có người kinh tài tuyệt diễm đến thế." Ngô Tam Thúc rít một hơi thuốc, nhìn Trương Khởi Linh rồi nói: "Tiểu Ca, tôi thấy hai ngón tay bên tay phải của Vương tiên sinh cũng dài lạ thường, giống hệt của cậu, chắc đều là Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ nhỉ?" Trương Khởi Linh gật đầu: "Cậu ấy lợi hại hơn tôi." Nghe chính miệng Trương Khởi Linh nói ra câu này, bọn Hạo Thiên Chân cũng vô cùng công nhận.

Hai ngón tay đó như kềm sắt, ngay cả con thi miết lớn như vậy cũng bị kẹp nát, đúng là lợi hại.

Phan Tử kỳ lạ hỏi: "Vị Vương tiên sinh đó thật kỳ lạ, Tam gia ông chẳng phải nói anh ấy dùng thủ đoạn của phái Bàn Sơn sao?

Sao lại có cả Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ!" Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ là tuyệt kỹ trấn phái của Phát Khâu, Phan Tử đương nhiên thấy lạ.

Ngô Tam Thúc lắc đầu, tỏ ý chính mình cũng không hiểu.

Còn Trương Khởi Linh thì nói: "Cậu ấy tinh thông bách gia." Tinh thông bách gia!

Tâm trạng nhóm Hạo Thiên Chân chấn động mãnh liệt!

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh nhìn về phía cửa động: "Cậu ấy ra rồi." Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vương Diệp đi dọc bờ sông, từng bước đi ra khỏi mặt nước, toàn thân bình an vô sự, không thấy một vết thương nào!

Quả nhiên!

Một mình đối mặt với tống tử nghìn năm mà vẫn có thể rút lui an toàn, trên người không thấy chút chật vật nào!

Đó chính là Vương Diệp! "Vương tiên sinh, anh không sao chứ?" Hạo Thiên Chân chạy tới kéo Vương Diệp lên bờ, lo lắng hỏi.

Vương Diệp đạo: "Không sao, chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân hỏi: "Anh không nghỉ ngơi một lát sao?" Vương Diệp lắc đầu: "Không cần." Thế là mọi người tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng đến đích trước khi trời tối, đó là một ngôi làng nhỏ.

Họ tìm được một nhà nghỉ trong làng để ở lại, mọi người cuối cùng cũng được tắm nước nóng, những kinh hãi ban ngày đều được gột rửa sạch sẽ.

Sau khi ăn tối, Vương Diệp trở về phòng mình. (...) Nhưng anh vẫn rất nghe lời, dùng xẻng Lạc Dương cắm xuống đất một nhát, chiếc xẻng dài cắm vào lòng đất tơi xốp, nhanh chóng được rút lên, chỉ thấy trên xẻng Lạc Dương có dính lớp đất đỏ như máu!

Ngô Tam Thúc và Phan Tử thấy cảnh này thì mừng rỡ khôn xiết!

Đất có máu, tất có đại mộ!

Vị Vương tiên sinh này thật là thần kỳ! "Vương tiên sinh, đây chính là Phân Kim Định Huyệt trong truyền thuyết sao?" Ngô Tam Thúc khách khí hỏi.

Vương Diệp gật đầu, đồng thời tháo chiếc lồng sau lưng xuống.

Phan Tử trợn tròn mắt: "Vãi thật!

Đây chính là Phân Kim Định Huyệt sao, trước đây tôi chỉ mới nghe nói qua thôi, nghe bảo thủ đoạn này thần kỳ lắm, có thể dựa vào thế núi và các bố cục phong thủy khác để dễ dàng tìm thấy cổ mộ!"

"Không ngờ lại thần kỳ đến thế, hôm nay chúng ta đúng là được mở mang tầm mắt." Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ hiếu kỳ, cậu ta vốn dĩ bẩm sinh đã tò mò với những chuyện thần kỳ này.

Vương Diệp nói: "Cũng không có gì to tát, người biết Phân Kim Định Huyệt rất nhiều." Trương Khởi Linh đột ngột bồi thêm một câu: "Nhưng không ai tìm thấy mộ huyệt nhanh như cậu." Những người khác đều đồng tình gật đầu.

Ngô Tam Thúc nói: "Phan Tử, Đại Khuê, mau đào lỗ động." Hai người vâng lệnh, định ra tay thì Vương Diệp đã thả Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp ra. "Không cần đâu, để nó đào." Vương Diệp nói.

Theo lệnh của Vương Diệp, hai con 'tê tê' chui tọt xuống đất, bắt đầu điên cuồng đào lỗ động, tốc độ nhanh đến mức những tên thổ phu tử bình thường không thể nào so bì được.

Phan Tử và Đại Khuê nhìn mà vô cùng phấn khích, cuối cùng cũng được thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp trong truyền thuyết một lần!

Tốc độ đào hầm này đúng là cực nhanh, chẳng khác gì một cái máy đào hầm cả! "Truyền thuyết kể rằng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp có thể đào xuyên qua cả những tầng đá cứng nhất thế gian, hôm nay tận mắt chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền." Ngô Tam Thúc cảm thán.

Rất nhanh sau đó, lỗ động đã được đào xong, hai con tê tê dừng lại trước một bức tường mộ. "Đi thôi, chúng ta vào trong." Vương Diệp nói.

Tuy nhiên, lão già kia lại sợ hãi bảo: "Tôi không vào đâu!" Phan Tử còn định ép lão vào thì Vương Diệp lại bảo: "Để ông ta đi đi, ông ta không còn tác dụng gì nữa rồi." Những chuyện gặp phải trong cổ mộ tiếp theo đều khá nguy hiểm, lão già này đi theo không giúp ích được gì mà còn trở thành gánh nặng.

Phan Tử cũng nghe lời mà thả lão đi.

Lão già nghe vậy thì vô cùng biết ơn Vương Diệp, suýt nữa thì quỳ xuống: "Đa tạ vị đại gia này khoan hồng đại lượng!

Mọi người yên tâm, chuyện mọi người đến đây, tiểu lão nhi tuyệt đối không hé răng nửa lời!" Nói xong, lão già chạy biến mất tăm.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, họ đến cuối lỗ động và bị một bức tường mộ chặn lại.

Vương Diệp bảo Phan Tử và Đại Khuê đào lỗ động rộng ra một chút để có chỗ đứng.

Sau khi mở rộng, họ gạt lớp bùn đất trên tường mộ ra, Đại Khuê cầm xà beng định bẩy tường mộ nhưng bị Trương Khởi Linh ngăn lại.

Mọi người đều tò mò không hiểu tại sao Trương Khởi Linh lại ngăn Đại Khuê bẩy tường mộ.

Ngô Tam Thúc hỏi: "Tiểu Ca, chẳng lẽ trong tường mộ này còn có nguy hiểm gì sao?" Trương Khởi Linh không nói gì mà đi tới trước tường mộ, tìm kiếm kỹ lưỡng một hồi, sau đó dùng hai ngón tay chọc một cái, kẹp lấy một viên gạch mộ theo khe hở dài hẹp.

Ngô Tam Thúc và những người khác nhìn nhau, không biết Trương Khởi Linh có ý gì?

Vương Diệp nói: "Lùi lại hết đi, anh ta định xả axit phèn trong tường mộ ra, thứ này dùng để luyện đan, thuộc loại axit hữu cơ cực mạnh." "Mà loại tường mộ này đều có lớp ngăn phòng trộm, bên trong lớp ngăn đó toàn là axit phèn này, một khi bị phá vỡ, axit phèn sẽ bắn ra ngay lập tức, chỉ cần dính một chút thôi là cháy đến mức không còn miếng da." "Muốn xả axit phèn ra thì chỉ có cách đẩy gạch mộ từ bên trong ra, chúng ta không ở bên trong nên chỉ có thể dùng ngón tay kẹp viên gạch đó ra." Ngô Tam Thúc và những người khác nghe mà thầm kinh hãi, Đại Khuê lại càng sợ đến mặt trắng bệch.

Lúc nãy nếu Trương Khởi Linh không ngăn lại, cú bẩy đó của anh ta chắc chắn sẽ khiến axit phèn dội xuống đầu, đến lúc đó có là thần tiên cũng không cứu nổi.

Rất nhanh, Trương Khởi Linh đã kẹp được một viên gạch mộ ra, sau đó dùng ống tiêm và ống dẫn xả hết axit phèn ra ngoài, lúc này mới ra hiệu cho Phan Tử và Đại Khuê có thể phá mộ.

Sau khi chuẩn bị xong, Phan Tử và Đại Khuê hành động rất nhanh, mười phút sau đã bẩy ra một cái lỗ đủ cho một người chui vào.

Vương Diệp không chút do dự dẫn đầu đi vào.

Đây là một gian mộ thất, giữa mộ đặt một chiếc đỉnh đồng lớn, phía sau là một cỗ quan tài đá, và ở tận cùng sau quan tài đá còn có một đường hầm.

Vương Diệp nhìn cảnh này là biết ngay trong quan tài đá đó chôn Chu Mục Vương, cái xác huyết thi khiến ngay cả Tiểu Ca cũng phải sợ đến mức quỳ xuống.

Đương nhiên, Vương Diệp không hề sợ hãi.

Dăm ba con huyết thi đối với anh chẳng là gì, anh có thừa thủ đoạn để đối phó, ký danh trăm năm đâu phải chuyện đùa. "Tam gia, bên trong này có nhiều bảo vật quá!" Lúc này, Phan Tử đã leo lên đỉnh đồng lớn, phấn khích hét lên.

Hạo Thiên Chân và Đại Khuê cũng vội vàng leo lên xem.

Họ thấy bên trong có không ít xác khô không đầu, trên người đeo rất nhiều trang sức quý giá.

Chương 564

Đại Khuê, Phan Tử và những người khác mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng Ngô Tam Thúc lại nói: "Chiếc đỉnh lớn này chắc là dùng để hiến tế tù binh, nô lệ thì không thể đeo trang sức được.

Phan Tử, mẹ kiếp cậu làm gì vậy, mau ra ngay!" "Chiếc đỉnh này để đựng vật tế, cậu cũng muốn làm vật tế sao!" Ngô Tam Thúc mắng xối xả.

Tuy nhiên Phan Tử không mấy quan tâm, cười nói: "Tam gia, chuyện từ mấy nghìn năm trước rồi, làm gì có chuyện tà môn như thế, ông dọa Đại Khuê thì được chứ dọa tôi làm gì?" Ngô Tam Thúc có chút cạn lời, đang định nói thì Trương Khởi Linh bỗng quát: "Ra mau!" Gần như ngay khi anh ta vừa dứt lời, cỗ quan tài đá bỗng vang lên một tiếng 'rầm' lớn, dường như thứ bên trong sắp hất tung nắp quan tài ra!

Tiếp đó, những âm thanh quái dị phát ra từ trong quan tài đá, răng của Trương Khởi Linh cũng phát ra tiếng 'lạc lạc', trông vô cùng quái dị!

Đại Khuê và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì sợ đến mức nhũn người, ngồi bệt xuống đất.

Phan Tử thì ngồi luôn trong chiếc đỉnh lớn.

Ngô Tam Thúc cũng mặt cắt không còn giọt máu, người run cầm cập, kinh hãi nhìn cỗ quan tài đá kia!

Chỉ duy nhất Vương Diệp vẫn thản nhiên đứng nhìn, mặt không chút biểu cảm.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của anh. "Nói nhảm gì thế, mau ra ngay!" Ngô Tam Thúc mắng lớn một tiếng.

Phan Tử cũng sợ khiếp vía, cứ ngỡ do mình chui vào chiếc đỉnh mới khiến thứ trong quan tài đá trỗi dậy, vội vàng nhảy ra khỏi đỉnh. 'Phộp' một tiếng ngã sấp mặt, suýt thì gãy cả răng. "Vị gia gia này, tôi xin lỗi, tôi thực sự không cố ý!" Phan Tử sợ đến mức vội vàng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

Tuy nhiên cỗ quan tài đá vẫn phát ra những âm thanh kỳ quái, nắp quan tài kêu 'đùng đùng đùng', khiến đám Phan Tử càng thêm sợ hãi. (...) "Gừ gừ gừ ~" Lúc này, Trương Khởi Linh cũng quỳ xuống theo, miệng phát ra những âm thanh kỳ quái, nghe mà rợn tóc gáy.

Âm thanh đó giống như phát ra từ địa ngục, khó nghe muốn chết. "Anh... anh ta đang làm gì thế?" Đại Khuê hỏi.

Không ai trả lời anh ta, Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Thúc cũng không biết. "Mau quỳ xuống!" Ngô Tam Thúc không dám chậm trễ, cũng quỳ xuống theo Trương Khởi Linh.

Chỉ duy nhất Vương Diệp đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích. "Rầm ~" Quan tài đá lại vang lên một tiếng, khiến tim nhóm Ngô Tam Thúc thắt lại. "Lạc lạc lạc ~" Trương Khởi Linh lại đổi âm thanh, lần này giống như tiếng nghiến răng, càng thêm khó nghe, càng thêm kinh dị, cứ như thầy pháp đang niệm chú vậy, vô cùng đáng sợ.

Hạo Thiên Chân đứng gần nhất thấy cả người nhũn ra vì quá sợ hãi. "Vương tiên sinh, Tiểu Ca rốt cuộc đang làm gì vậy?" Ngô Tam Thúc thấy Vương Diệp đứng yên không phản ứng, như vớ được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng hỏi.

Vương Diệp nói: "Đang giao tiếp với thứ bên trong." "Giao tiếp?" Ngô Tam Thúc ngẩn ra, sau đó hỏi: "Ý anh là, anh ta đang nói chuyện với tống tử?" Vương Diệp gật đầu.

Phen này, Ngô Tam Thúc, Phan Tử và Hạo Thiên Chân càng sợ hơn nữa.

Phan Tử thậm chí còn nói: "Anh... anh ta rốt cuộc là người hay quỷ vậy?" Vương Diệp nói: "Yên tâm đi, đây chỉ là một loại thi ngữ mà thôi, anh ta không nắm chắc phần thắng với thứ trong quan tài nên chỉ có thể giao tiếp, thương lượng để chúng ta đi qua." Sau khi hệ thống cập nhật, Vương Diệp có thêm không biết bao nhiêu thứ tốt, kỹ năng thi ngữ này đương nhiên anh cũng nắm rõ.

Lúc này đây, chỉ có anh mới hiểu được Trương Khởi Linh và con huyết thi bên trong đang nói gì.

Nhóm Ngô Tam Thúc nghe Vương Diệp nói vậy thì cuối cùng cũng thở phào.

Rất nhanh, quan tài đá trở lại yên tĩnh, con huyết thi bên trong cuối cùng cũng im lặng.

Trương Khởi Linh dập đầu mấy cái với con huyết thi, lúc này mới đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nói với nhóm Ngô Tam Thúc: "Trước khi trời sáng nhất định phải rời khỏi đây." Anh ta không nói hậu quả là gì, nhưng giọng điệu trầm trọng đó khiến lòng nhóm Ngô Tam Thúc như bị đá đè.

Ngô Tam Thúc lau mồ hôi lạnh: "Tiểu Ca, thứ bên trong tạm thời tha cho chúng ta rồi sao?" Trương Khởi Linh bảo Ngô Tam Thúc đừng hỏi thêm, rồi nói tiếp: "Sau này đừng chạm vào bất cứ thứ gì trong này, chủ nhân nơi này cực kỳ lợi hại, nếu để sổng ra thì có là thần tiên cũng không chạy thoát được!" Tuy nhiên có chút cường điệu nhưng cũng đủ làm nhóm Hạo Thiên Chân kinh hồn bạt vía.

Tiếp đó, Trương Khởi Linh dẫn đầu đi về phía đường hầm sau quan tài.

Ngô Tam Thúc và Hạo Thiên Chân không dám ở lại lâu hơn, dìu dắt nhau, nép sát vách tường tránh xa quan tài để đi theo Trương Khởi Linh.

Vương Diệp thản nhiên đứng nhìn tất cả, lững thững đi theo sau.

Đối với anh, con huyết thi này tuy lợi hại nhưng cũng không là gì.

Anh tạm thời chưa có ý định đụng đến nó mà quyết định đi tới chỗ Thất Tinh Nghi Quan trước.

Dù sao con huyết thi này sớm muộn gì cũng chui ra, lúc đó giải quyết sau cũng được.

Mà Thất Tinh Nghi Quan mới là địa điểm ký danh của anh.

Chỉ có đến đó Vương Diệp mới nhận được phần thưởng.

Hiện giờ sắp đến Thất Tinh Nghi Quan rồi, Vương Diệp cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Cứ đợi lấy được trái tim Cửu Đầu Xà Bách và tinh huyết Kỳ Lân rồi tính sau.

Vì thế, Vương Diệp cũng không chọc giận con huyết thi mà đi theo sau.

Chỉ là không biết vì sao, khi Vương Diệp đi sau cùng, con 'tê tê' trong lồng trên lưng anh bỗng kêu lên một tiếng!

Tiếng kêu có phần kinh hãi và sắc nhọn.

Tiếng kêu vừa phát ra, cỗ quan tài đá vốn đã yên tĩnh lại bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Không xong rồi!" Trương Khởi Linh biến sắc, đột ngột nhìn về phía quan tài đá.

Rõ ràng quan tài đá bị ảnh hưởng bởi tiếng kêu của tê tê, con huyết thi bên trong lại nổi điên!

Sắc mặt những người khác cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Họ biết Vương Diệp thân thủ khá, thực lực mạnh, thậm chí còn lợi hại hơn cả Tiểu Ca!

Nhưng chẳng phải Tiểu Ca đã nói thứ bên trong đến cả thần tiên cũng không làm gì được sao!

Vì thế cho dù có Vương Diệp ở đó, họ cũng không dám chọc vào cỗ quan tài kia. "Ầm!" Không đợi Trương Khởi Linh có bất kỳ hành động nào, cỗ quan tài đá trực tiếp bị đẩy văng, một bóng người khổng lồ đứng dậy từ trong quan tài.

Mấy tia đèn pin chiếu vào quan tài đá.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái càng khiến hồn bay phách lạc! "Mẹ ơi!" Đại Khuê ngã lăn ra đất, mặc cho Phan Tử kéo thế nào cũng không dậy nổi, đúng là nhũn như một đống bùn.

Thực ra bản thân Phan Tử cũng chẳng khá hơn là bao, nhìn con huyết thi vừa nhảy ra, nhuệ khí đã tiêu tan quá nửa, còn đâu sức lực gì nữa? "Chạy!" Ngô Tam Thúc là người bình tĩnh nhất, thấy con huyết thi mặt mày biến dạng, tỏa ra âm khí khủng khiếp, đâu còn dám ở lại, hét lớn một tiếng định bỏ chạy. "Tam gia!

Không chạy nổi!" Phan Tử gào lên.

Mặc cho anh ta cố sức thế nào, hai chân như bị đổ chì.

Hạo Thiên Chân và Đại Khuê cũng vậy.

Ngô Tam Thúc thầm nghĩ: Phen này xong đời rồi!

Thấy con huyết thi đã bước ra khỏi quan tài, tiến thẳng về phía họ.

Ngô Tam Thúc nghiến răng, kéo Hạo Thiên Chân định rời đi.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh đã cầm Hắc Kim Cổ Đao xông ra, giao chiến với huyết thi.

Trương Khởi Linh thực lực không tồi, thân thủ nhanh nhẹn, dễ dàng né được đòn của huyết thi.

Nhưng thân thể huyết thi cứng như sắt, dù Hắc Kim Cổ Đao cực kỳ sắc bén chém vào người nó cũng chỉ để lại những vệt trắng, hoàn toàn không thể làm nó bị thương!

Rõ ràng con huyết thi này mạnh hơn hẳn tống tử nghìn năm trong động xác!

Vương Diệp dùng hệ thống quét qua thuộc tính tam duy của Trương Khởi Linh.

Rất nhanh, trong đầu hiện lên các thông tin về anh ta.

Họ tên: Trương Khởi Linh.

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch.

Sức mạnh: 65, Thể lực: 100, Tốc độ: 96.

Kỹ năng: Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Thi ngữ, Súc cốt công, Dịch dung thuật.

Thế mạnh của Trương Khởi Linh là tốc độ và thể lực, sức mạnh hơi yếu một chút.

Đương nhiên, đạt đến mức sức mạnh này đã vượt xa người thường rồi.

Dù sao người thường cũng chỉ có 10 điểm sức mạnh, như Phan Tử là lính già giải ngũ cũng chỉ có 12 điểm, Đại Khuê 16 điểm, còn Hạo Thiên Chân ít hơn, chỉ có 8 điểm.

Chương 565

Có thể thấy Trương Khởi Linh đạt mức sức mạnh này đã là hiếm có.

Tuy nhiên, chỉ bấy nhiêu thì Trương Khởi Linh vẫn không thể đánh bại huyết thi.

Vương Diệp nhớ trong nguyên tác, Trương Khởi Linh phải dốc toàn lực, thậm chí xuất hiện hình xăm Kỳ Lân mới miễn cưỡng giết được huyết thi, còn bản thân cũng bị thương.

Hình xăm Kỳ Lân đó chính là kích hoạt Kỳ Lân Tí.

Bản thân Vương Diệp cũng có, đó là một loại kỹ năng tăng tạm thời toàn bộ thuộc tính, rất hữu dụng.

Hiện giờ Trương Khởi Linh chưa dùng Kỳ Lân Tí, hoàn toàn không phải đối thủ của huyết thi, chỉ có thể cầm cự.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Trương Khởi Linh sơ hở, bị huyết thi tát một nhát vào vai.

Trương Khởi Linh lập tức văng ngược lại, trượt một đoạn dài trên đất mới dừng lại được. "Mọi người đi trước đi!" Trương Khởi Linh hừ một tiếng, định dẫn dụ huyết thi đi chỗ khác để nhóm Hạo Thiên Chân có cơ hội chạy thoát.

Thế nhưng, anh ta vừa định xông ra lần nữa thì một bàn tay đã ấn lên vai anh ta, lực đạo mạnh mẽ khiến anh ta không thể nhúc nhích. "Để tôi." Giọng nói của Vương Diệp vang lên, khiến Trương Khởi Linh vững tâm hẳn lại.

Dứt lời, Vương Diệp đã bước ra, trên tay anh từ lúc nào đã xuất hiện một thanh đao, chính là Hàn Nguyệt Nhận! "Thanh đao trên tay cậu ta xuất hiện từ bao giờ vậy?" Phan Tử kinh ngạc hỏi: "Tam gia, chú có thấy không?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Không chú ý." Trong lúc họ nói chuyện, Vương Diệp đã đến trước mặt Huyết Thi.

Huyết Thi nhìn thấy Vương Diệp thì càng giận dữ khôn cùng, đặc biệt là tiếng rít gào sau lưng Vương Diệp. "Hô~" Huyết Thi lao lên, mang theo mùi máu tanh nồng nặc và mùi thi thối, bàn tay khổng lồ thậm chí còn cuốn theo một luồng gió tanh.

Vương Diệp né người, tránh được đòn tấn công của Huyết Thi, áp sát xuống dưới bụng nó rồi tung một cú đá.

Huyết Thi bị đá bay ngược ra ngoài.

Trương Khởi Linh với 65 điểm sức mạnh không thể gây thương tổn cho Huyết Thi, nhưng Vương Diệp có 155 điểm sức mạnh, cộng thêm chiêu thức Khôi Tinh Thích Đấu bộc phát gấp 2.5 lần, tương đương với 387 điểm sức mạnh!

Gấp sáu lần sức mạnh của Trương Khởi Linh!

Cho dù là Huyết Thi cũng khó lòng chống đỡ cú đá này của Vương Diệp! "Oanh long!" Huyết Thi đập mạnh vào mộ thất, phát ra tiếng động kịch liệt. "Mạnh quá!" Nhóm Ngô Tam Thúc nhìn thấy cảnh này không khỏi chấn kinh.

Trương Khởi Linh dùng đao còn không làm gì được con Huyết Thi đó, kết quả Vương Diệp vừa ra tay đã đá bay nó, trực tiếp nghiền ép hoàn toàn!

Thế này cũng quá kinh khủng rồi!

Anh ta còn là người không?

Hạo Thiên Chân nói: "Muộn Du Bình, không phải anh nói đến thần tiên cũng không thoát ra được sao?" "..." Khóe mắt Trương Khởi Linh giật giật, không nói một lời.

Còn Phan Tử thì thốt lên: "Tôi thấy Vương tiên sinh chính là thần tiên thật sự!" Đại Khuê hét lớn: "Không xong rồi, con Huyết Tống Tử kia lại bò dậy rồi!" Mọi người nhìn lại, quả nhiên thấy Huyết Thi đang lồm cồm bò dậy như không hề hấn gì!

Hiển nhiên, tuy Vương Diệp nghiền ép nó về sức mạnh nhưng vẫn chưa thể thực sự gây ra tổn thương chí mạng.

Vương Diệp cũng biết điều này, anh không hề ngạc nhiên, vừa hay có thể thử nghiệm thanh Hàn Nguyệt Nhận mới nhận được!

Xem xem Hàn Nguyệt có thực sự sắc bén khôn cùng, chém sắt như chém bùn giống như truyền thuyết hay không! "Nếu mày đã nôn nóng muốn nộp Thi Châu cho tao, vậy tao thành toàn cho mày." Vương Diệp lẩm bẩm, một tiếng "Xoảng" vang lên, Hàn Nguyệt đã được rút ra khỏi vỏ. "Thanh đao này thật đáng sợ, tôi chỉ nhìn một cái đã thấy lạnh sống lưng!" Hạo Thiên Chân kinh hãi nói.

Ngô Tam Thúc và những người khác cũng gật đầu, ánh đèn pin chiếu lên thân đao, tỏa ra hàn quang lấp lánh.

Trương Khởi Linh nheo mắt lại, thấp giọng nói: "Đó là Hàn Nguyệt Nhận!" Hàn Nguyệt Nhận?

Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Thúc và Phan Tử đều chấn động tâm can!

Dù họ không dùng đao chuyên nghiệp nhưng danh tiếng lẫy lừng của thần đao Hàn Nguyệt Nhận thì họ đã từng nghe qua!

Nghe nói sau khi Lưu Bang xưng đế, thanh đao này đã biệt tăm biệt tích.

Không ngờ nó lại rơi vào tay Vương Diệp!

Thần đao phối với cao nhân!

Thật là tuyệt phối!

Huyết Thi không biết cái gì là Hàn Nguyệt, tốc độ của nó không hề chậm, chớp mắt đã đến trước mặt Vương Diệp, không ngần ngại vồ tới.

Vương Diệp ánh mắt lãnh đạm, một lần nữa né tránh đòn tấn công, sau đó nhanh chóng vòng ra sau lưng Huyết Thi, dứt khoát vung đao chém xuống! "Phập!" Hàn Nguyệt không hổ danh là một trong mười thanh danh đao hàng đầu, dù đã trải qua hơn hai ngàn năm vẫn sắc bén vô cùng!

Hắc Kim Cổ Đao chém lên Huyết Thi chỉ để lại vết trắng, còn Hàn Nguyệt lại trực tiếp chặt đứt một cánh tay của nó, dễ dàng như cắt đậu phụ!

Thật sự là chém sắt như chém bùn! "Sắc bén quá!" Ngô Tam Thúc kinh hãi thốt lên.

Trương Khởi Linh cũng đầy mặt vẻ ngưng trọng!

Hàn Nguyệt quả nhiên danh bất hư truyền, biến mất hai ngàn năm mà vẫn sắc bén như thế, vừa xuất hiện đã dập tắt khí thế của Huyết Thi, chém nó như chém dưa thái rau!

Trương Khởi Linh hiểu rõ, lần này mình hạ mình đi mời Vương Diệp xuất sơn tuyệt đối là quyết định đúng đắn nhất.

Nếu không, cả nhóm này vào cổ mộ e là phải hy sinh vài mạng người. "Vốn định tha cho mày một mạng, kết quả mày lại tự chạy ra tìm chết, vậy thì đừng trách tôi." Vương Diệp cầm Hàn Nguyệt, thản nhiên nói.

Huyết Thi phát ra tiếng gầm phẫn nộ, trong ý thức đơn giản của nó, việc bị Vương Diệp chặt đứt một tay đã hoàn toàn kích nộ nó, nó muốn liều chết với anh!

Huyết Thi bất chấp thương tích, một lần nữa lao lên.

Vương Diệp nở nụ cười khinh bỉ.

Anh đã biết độ sắc bén của Hàn Nguyệt, đối phó với con Huyết Thi này hoàn toàn nằm trong tầm tay. "Phập!" Huyết Thi mạnh ở sức mạnh khổng lồ và phòng ngự biến thái.

Khi khả năng phòng ngự không còn tác dụng, nó chẳng còn ưu thế gì nữa.

Vương Diệp né đòn, một đao chém bay đầu Huyết Thi. "Bịch~" Huyết Thi ngã xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

Tống tử nói cho cùng cũng có sự sống, sau khi bị chặt đầu thì dù lợi hại đến đâu cũng không thể bò dậy được.

Thấy Huyết Tống Tử đã chết, bọn Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đôi chân bủn rủn như bún của họ cũng đã cứng cáp trở lại.

Vương Diệp dắt Hàn Nguyệt ra sau lưng thu cất, đồng thời rút Tiểu Thần Phong ra, mổ bụng Huyết Thi thì phát hiện máu bên trong nó đã đóng băng.

Hiển nhiên đây là công lao của Hàn Nguyệt.

Cho dù lúc nãy Vương Diệp không giết nó, con Huyết Tống Tử này cũng chẳng sống được bao lâu. "Vương tiên sinh cẩn thận!

Tôi nghe nói trên người Huyết Tống Tử toàn là thi độc, chạm vào là trúng độc, cũng sẽ biến thành Huyết Tống Tử đấy!

Tà môn lắm!" Ngô Tam Thúc vội vàng nhắc nhở.

Nhưng Vương Diệp chẳng mấy quan tâm, anh thản nhiên nói: "Chút huyết độc này không thành vấn đề." Nói xong, anh đã lấy ra một viên hạt châu màu đỏ máu từ trong xác Huyết Thi! [Nhận được Huyết

Đan!] Huyết Đan: Do Huyết Thi hấp thụ tinh hoa trời đất ngưng tụ thành, sau khi sử dụng có thể nhận được 42 điểm sức mạnh, 30 điểm thể lực, 25 điểm tốc độ.

Nhìn giới thiệu về Huyết Đan, Vương Diệp rất hài lòng.

Viên Huyết Đan này tăng một lượng lớn sức mạnh và thể lực, duy chỉ có tốc độ là hơi ít.

Chắc là vì bản thân Huyết Thi tốc độ và độ linh hoạt không cao nên tốc độ cung cấp cũng là thấp nhất.

Vương Diệp phát hiện những bảo vật tăng thuộc tính tìm được nãy giờ đều có tốc độ thiên thấp.

Như vậy, anh bắt đầu xuất hiện hiện tượng "lệch môn".

Thể lực dẫn đầu, sức mạnh bám đuổi sát nút, còn tốc độ lại thấp nhất.

Vương Diệp sử dụng Huyết Đan ngay tại chỗ, hấp thụ tinh hoa trời đất bên trong để tăng thuộc tính bản thân.

Tiếp đó, anh mở giao diện thuộc tính lên xem.

Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 195 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 30, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Thể lực: 230 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 35, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Chương 566

Tốc độ: 150 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 28, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch, Long Vương huyết mạch.

Thể chất: Trường Sinh Thể (Ngụy) - Trước khi tiến hóa thành Trường Sinh Thể hoàn chỉnh, giới hạn thuộc tính là 500!

Tuổi thọ: 20 năm (Tiến hóa thành Trường Sinh Thể có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ).

Kỹ năng: Long Vương Chi Lực, Bát Kỳ Kỹ, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Có thể thấy, khoảng cách giữa thể lực và tốc độ là rất lớn, gần như gấp đôi!

Sức mạnh cũng sắp đạt điều kiện tiến hóa Trường Sinh Thể là 200, hiện tại là 195!

Duy chỉ có tốc độ mới chỉ có 150!

Xem ra phải nhanh chóng tìm bảo vật tăng tốc độ thôi.

Như vậy mới có thể sớm nâng cao tốc độ, chuẩn bị cho việc tiến hóa Trường Sinh Thể sau này!

Một khi đạt đến Trường Sinh Thể, thực lực của Vương Diệp sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Vương Diệp lau tay rồi thu Tiểu Thần Phong lại.

Ngô Tam Thúc thấy Vương Diệp không hề sợ độc của Huyết Thi, trong lòng càng thêm phần cung kính.

Trương Khởi Linh thì nhìn chằm chằm vào thanh Tiểu Thần Phong của Vương Diệp rất lâu, mãi đến khi anh thu đao mới dời mắt đi. "Được rồi, đi thôi." Vương Diệp đứng dậy đi về phía hành lang.

Phía bên kia hành lang chính là nơi đặt Thất Tinh Nghi Quan.

Chỉ cần đến đó là có thể dùng hệ thống đánh dấu!

Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm và Kỳ Lân Tinh Huyết sẽ về tay!

Thấy Vương Diệp đã rời đi, nhóm Hạo Thiên Chân không dám chần chừ, vội vàng đi theo.

Lần này Trương Khởi Linh và Ngô Tam Thúc lại đi cuối cùng.

Ngô Tam Thúc hỏi: "Tiểu ca, thực lực của Vương tiên sinh này thật mạnh đến đáng sợ, cậu ta rốt cuộc là ai vậy?" Dù trong giới đổ đấu có rất nhiều truyền thuyết về Vương Diệp, nhưng rất ít người biết thân phận thật sự của anh, anh giống như từ trên trời rơi xuống vậy!

Không ai biết gốc gác của anh.

Mọi người biết đến anh là vì có người tình cờ gặp anh ở Qua Tử Miếu, sau khi trò chuyện thì phát hiện anh học thức uyên bác.

Đặc biệt là về phong thủy tướng thuật, cơ quan cổ mộ thì cực kỳ xuất chúng, ngay cả Hồ Bát Nhất - một Mô Kim Hiệu Úy chính phái cũng không thể sánh bằng.

Sau này một số cao thủ trộm mộ đều gọi Vương Diệp là thiên hạ đệ nhất thần nhân, có thể giải đáp mọi thắc mắc.

Danh tiếng từ đó vang xa.

Người tìm đến anh tự nhiên cũng ngày một nhiều.

Trong đó không ít kẻ vì Vương Diệp không thèm đếm xỉa mà muốn tìm rắc rối, kết quả đều không có kết cục tốt đẹp.

Thế là danh tiếng của Vương Diệp lại càng lớn hơn.

Sau những sự việc liên quan đến Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn, danh tiếng của Vương Diệp trong giới đổ đấu gần như không ai không biết!

Chỉ là, về việc Vương Diệp xuất thân từ đâu, thuộc môn phái nào thì không một ai hay biết.

Nhưng nhìn từ sự hiểu biết của Trương Khởi Linh về Vương Diệp, dường như anh biết bối cảnh của anh ta.

Trương Khởi Linh nói: "Tuy anh ta họ Vương, nhưng với thực lực như vậy, tôi nghi ngờ anh ta là người nhà họ Trương đang ẩn mình." "Tê~" Người nhà họ Trương!

Lại là người nhà họ Trương!

Ngô Tam Thúc hít một hơi lạnh!

Thảo nào lại có năng lực biến thái như vậy, nếu là người nhà họ Trương thì cũng bình thường thôi! "Nhưng nếu anh ta là người nhà họ Trương, với năng lực đó thì đáng lẽ phải đảm nhận vị trí tộc trưởng nhà họ Trương chứ?" Ngô Tam Thúc tò mò hỏi.

Trương Khởi Linh đáp: "Nếu anh ta muốn, lúc nào cũng có thể." Được rồi.

Ngô Tam Thúc cũng coi như nhận ra, Vương Diệp chỉ là một người thích tự do tự tại, ước chừng căn bản sẽ không quản chuyện của nhà họ Trương.

Cho nên mới chạy đến nơi như Qua Tử Miếu để ẩn cư.

Ngô Tam Thúc lại hỏi: "Vậy anh ta là người nhà họ Trương, tại sao lại biết cả phân kim định huyệt của Mô Kim, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của Bàn Sơn?

Tôi thấy con dao găm anh ta vừa lấy ra hình như là Tiểu Thần Phong của thủ lĩnh Tả Lĩnh mà?" Trương Khởi Linh: "..." Anh chỉ đành lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không biết.

Bản thân anh là một người mất trí nhớ, ngoại trừ nhớ được Vương Diệp là người nhà họ Trương ra thì những chuyện khác đều mù tịt.

Việc Vương Diệp biết những thứ này chính anh cũng rất kinh ngạc, sao có thể trả lời câu hỏi của Ngô Tam Thúc được?

Ngô Tam Thúc thấy Trương Khởi Linh như vậy thì biết cậu ta cũng không rõ, bèn từ bỏ ý định hỏi tiếp, chỉ là những nghi vấn này đã khắc sâu vào tâm trí ông. "Vương tiên sinh, thanh đao đó của anh thực sự là Hàn Nguyệt trong truyền thuyết sao?" "Thật là quá lợi hại, con Huyết Tống Tử mạnh như thế mà bị anh chém chết trong một đao!" "Năm đó cụ nội tôi và những người khác đều chết dưới tay con Huyết Tống Tử này đấy." Hạo Thiên Chân đi bên cạnh Vương Diệp, giống như một cậu bé tò mò, không ngừng hỏi đông hỏi tây, đồng thời cũng bày tỏ sự kính trọng đối với anh.

Vương Diệp nói: "Lúc nãy lấy được trong hang xác thôi." Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt: "Thật hay giả vậy?" Vương Diệp: "Thật." Hạo Thiên Chân: "Tôi không tin." Vương Diệp nhún vai: "Không tin thì thôi." Hạo Thiên Chân có chút cạn lời.

Trong lúc nói chuyện, mọi người dọc theo hành lang đi khoảng trăm mét thì thấy một đạo động rất đơn sơ. "Tam gia, ở đây có một đạo động, không lẽ đã bị ai nẫng tay trên rồi chứ?" Phan Tử oang oang gọi.

Vương Diệp không nói gì, anh biết rõ cổ mộ này sớm đã có người vào rồi, nhưng đa số đều đã chết.

Ngô Tam Thúc nhanh chóng bước tới, xem xét kỹ đạo động, thấp giọng nói: "Nhìn hình dáng đạo động thì thấy đào rất vội vàng, không mấy quy củ, không giống đạo động đào từ ngoài vào mà giống đạo động đào thoát ra ngoài hơn." "Xem ra chúng ta có khả năng về tay không rồi." Phan Tử vội vàng an ủi: "Tam gia đừng nản lòng, bọn họ chắc chắn gặp biến cố nên mới chọn đào đạo động thoát ra, nếu không đã quay lại đường cũ rồi.

Điều này chứng tỏ họ chưa lấy được đồ tốt gì đâu, chúng ta vẫn còn cơ hội." Ngô Tam Thúc nhìn về phía Vương Diệp, hỏi ý kiến anh: "Vương tiên sinh thấy thế nào?" Vương Diệp nói: "Chắc chắn là có người vào rồi, nhưng ngôi mộ này không dễ trộm vậy đâu, bọn họ không lấy được đồ tốt đâu." Nghe Vương Diệp nói thế, mọi người đều thở phào.

Bây giờ họ tin tưởng Vương Diệp vô điều kiện, anh đã trở thành trụ cột của cả nhóm.

Thế là cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Đi thêm mười phút nữa, cuối cùng cũng đến một hành lang trang trí khá cầu kỳ, trong hành lang còn có một cánh cửa ngọc đã mở sẵn.

Thấy cảnh này, Vương Diệp biết ngay Thất Tinh Nghi Quan đã tới!

Chính là ở phía sau cánh cửa ngọc kia!

Chỉ cần bước vào là có thể tiến hành đánh dấu! "Trời ạ, chỗ này trông bề thế hơn hẳn mấy mộ thất trước chúng ta thấy." Phan Tử kích động nói.

Ngô Tam Thúc cũng gật đầu.

Dù thấy cửa ngọc đã mở, nhưng Vương Diệp đã nói nhóm người vào trước không lấy được đồ tốt, vậy thì không có gì phải lo lắng.

Cửa ngọc mở cũng chẳng sao.

Mọi người đến trước cửa ngọc.

Hai bên cửa ngọc có hai bức tượng ác quỷ, mỗi bức tượng cầm một thứ, một cái là vuốt quỷ, một cái là ngọc tỷ, tất cả đều đen kịt. "Cánh cửa ngọc này chắc chắn đáng giá lắm!" Đại Khuê nhìn chằm chằm cánh cửa, mắt sáng rỡ nói.

Phan Tử cười đáp: "Đại Khuê, nếu chú có bản lĩnh bê được cánh cửa này ra ngoài thì tuyệt đối đủ cho chú ăn tám đời không hết." Đại Khuê trợn mắt: "Thật hay giả vậy?

Hay là anh giúp tôi một tay, hai ta khiêng cánh cửa này ra?" Nói đoạn định kéo Phan Tử trèo lên cửa ngọc.

Hạo Thiên Chân bị hai người họ chọc cười không nhịn được.

Còn Ngô Tam Thúc thì giáng một bạt tai vào đầu Đại Khuê, mắng: "Đầu óc nhà chú chứa phân à?

Phan Tử nói gì chú cũng tin?

Đừng có ở đây làm mất mặt tôi nữa." Đại Khuê bị đánh thì im re, mặt đầy vẻ ấm ức.

Vương Diệp lắc đầu, đi đầu bước vào trong cửa ngọc.

Vừa vào cửa, mấy ánh đèn pin chiếu vào đã thấy rõ tình hình bên trong. "Trời ơi!

Sao lại có nhiều quan tài thế này?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc thốt lên.

Mọi người nhìn qua, phát hiện mộ thất này trang trí xa hoa hơn trước rất nhiều, nhưng đếm kỹ lại thì có tận bảy chiếc quan tài bằng đồng!

Điều này khiến ai nấy đều ngơ ngác!

Bảy chiếc quan tài, lẽ nào đây không phải mộ thất chính?

Còn Vương Diệp khi nhìn thấy bảy chiếc quan tài này thì đã có thể khẳng định, đây chính là Thất Tinh Nghi Quan! [Đã đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, có tiến hành đánh dấu không?] [Phần thưởng đánh dấu: Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm, Kỳ Lân Tinh Huyết!] Cuối cùng cũng đến rồi!

Vương Diệp mỉm cười, không chút do dự chọn đánh dấu.

Chương 567

"Đánh dấu!" Vương Diệp đáp lại hệ thống. [Đinh!

Đánh dấu thành công!

Nhận được Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm và Kỳ Lân Tinh Huyết, đã cho vào kho hệ thống, mời ký chủ kiểm tra!] Rất nhanh, Vương Diệp phát hiện trong kho hệ thống có thêm hai thứ.

Một thứ trông giống như quả tim, nhưng lại làm bằng gỗ.

Thứ còn lại là một giọt máu tiên màu vàng, chắc chắn là Kỳ Lân Tinh Huyết!

Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm: Lõi gỗ của cây thần cổ đại Cửu Đầu Xà Bách, chứa đựng tinh hoa trời đất nồng hậu và mạnh mẽ, là vật quan trọng nhất để tiến hóa Trường Sinh Thể!

Kỳ Lân Tinh Huyết: Tinh huyết của Thánh Kỳ Lân thượng cổ, sở hữu sức mạnh đoạt thiên địa tạo hóa, có thể tiến hóa Kỳ Lân huyết mạch, đạt được năng lực vô thượng! [Đinh!

Thể lực đã đạt điều kiện tiến hóa Trường Sinh Thể, mời sớm nâng cấp sức mạnh và tốc độ lên mức chỉ định để bắt đầu con đường tiến hóa Trường Sinh Thể!] Vương Diệp liên tục nhận được vài lời nhắc nhở.

Theo ý của hệ thống, tiến hóa thành Trường Sinh Thể có vẻ không đơn giản như vậy!

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp trực tiếp sử dụng Kỳ Lân Tinh Huyết! [Sử dụng Kỳ Lân Tinh Huyết thành công, nhận được Kỳ Lân huyết mạch thành công, số lần cường hóa hiện tại +1, số chín là cực hạn, cường hóa đến +9 có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân huyết mạch!] [Cường hóa Kỳ Lân huyết mạch thành công, sức mạnh tăng 50, thể lực tăng 50, tốc độ tăng 25!] [Cường hóa Kỳ Lân huyết mạch thành công, nhận được kỹ năng Kỳ Lân Thánh Uy!] [Kỳ Lân Thánh Uy: Có thể uy hiếp tất cả các loài trùng tộc và thú tộc trong thiên hạ, khiến chúng phải phục tùng!] Chẳng mấy chốc Vương Diệp lại nhận được thông báo từ hệ thống!

Kỳ Lân Tinh Huyết này đúng là biến thái!

Trực tiếp khiến Kỳ Lân huyết mạch được cường hóa một lần, hơn nữa còn nhận được 50 điểm cho hai thuộc tính sức mạnh, thể lực, chỉ có tốc độ là hơi ít, chỉ được 25 điểm!

Như vậy, tốc độ của Vương Diệp cũng trực tiếp đạt tới 175 điểm, chỉ còn thiếu 25 điểm nữa là có thể đạt điều kiện tiến hóa Trường Sinh Thể!

Hơn nữa còn nhận được một kỹ năng mới là Kỳ Lân Thánh Uy.

Mà đây mới chỉ là lần cường hóa thứ nhất của Kỳ Lân huyết mạch, phía sau còn tận tám lần nữa!

Mỗi lần cường hóa tiếp theo, lợi ích nhận được chắc chắn sẽ càng nhiều hơn!

Phải biết rằng, sau khi Long Vương huyết mạch đạt cấp tối đa đã mang lại cho anh sự nâng tầm chưa từng có.

Vương Diệp mở giao diện thuộc tính của mình ra xem.

Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 245 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 80, Long Vương huyết mạch 100).

Thể lực: 280 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 85, Long Vương huyết mạch 100).

Tốc độ: 175 (Người thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 78, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch +1, Long Vương huyết mạch +10.

Thể chất: Trường Sinh Thể (Ngụy) - Trước khi tiến hóa thành Trường Sinh Thể hoàn chỉnh, giới hạn thuộc tính là 500!

Tuổi thọ: 20 năm (Tiến hóa thành Trường Sinh Thể có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ).

Kỹ năng: Bát Kỳ Kỹ, Long Vương Chi Lực, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tý, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Thuộc tính kiểu này đã có thể coi là vô cùng biến thái, bỏ xa con người ở thế giới này lại phía sau.

Vương Diệp hài lòng thu lại giao diện thuộc tính. "Mọi người mau lại đây xem, ở đây có một cái quan tài đã mở ra rồi!" Lúc này Phan Tử hét lớn một tiếng, mọi người vội vàng chạy tới.

Lúc nãy họ đã tìm hiểu trên quan tài và biết bảy chiếc quan tài này là Thất Tinh Nghi Quan, là mộ của Lỗ Thương Vương thời Chiến quốc.

Mà hiện tại có một cái quan tài đã mở, lòng ai nấy đều thắt lại.

Lẽ nào quan tài ở đây đã bị khoét sạch rồi?

Phan Tử đẩy nắp quan tài ra, thấy bên trong nằm một người nước ngoài, ai nấy đều kinh ngạc. "Sao lại là một người nước ngoài?" Phan Tử kinh ngạc hỏi.

Ngô Tam Thúc nói: "Chắc là nhóm người trước đó có người nước ngoài vào, không cẩn thận chết ở đây." Phan Tử và những người khác nghĩ lại cũng thấy có khả năng đó.

Thế là Phan Tử định kéo xác người nước ngoài đó ra để xem trong quan tài có đồ tốt gì không.

Tuy nhiên Trương Khởi Linh đã ấn vai Phan Tử lại.

Phan Tử đau đến nhe răng trợn mắt, hiển nhiên Trương Khởi Linh đã dùng lực rất mạnh khiến anh ta khó mà chịu được.

Trương Khởi Linh nói: "Đừng động, chính chủ ở bên dưới hắn!" Nghe thấy vậy, Phan Tử sợ hãi vội vàng rụt tay lại, những người khác cũng lùi lại vài bước, không dám lại gần chiếc quan tài đó nữa.

Trương Khởi Linh nói tiếp: "Thứ này tên là Thất Tinh Nghi Quan, bảy chiếc quan tài chỉ có một cái là thật, mở sai tất chết!" "Người này chắc là mở nhầm quan tài nên bị thứ bên trong lấy mạng." "Ai dám động vào, người đó chết." Phan Tử sợ đến mức nổi hết da gà, lại lùi thêm vài bước.

Mọi người nhìn về phía Vương Diệp. "Vương tiên sinh, anh xem nên làm thế nào?" Ngô Tam Thúc hỏi.

Lúc này Vương Diệp không nghi ngờ gì nữa đã trở thành trụ cột của họ.

Tuy nhiên, tâm trí Vương Diệp hiện tại không đặt vào Thất Tinh Nghi Quan này.

Thất Tinh Nghi Quan tuy kỳ quái và đáng sợ, nhưng bên trong chẳng có đồ gì tốt, Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian và sức lực vào đây.

Thứ anh đang nghĩ tới là chỗ Cửu Đầu Xà Bách.

Ở đó không chỉ có một con Huyết Thi, mà còn có Thanh Nhãn Hồ

Thi, trên người Thanh Nhãn Hồ Thi có một khối Kỳ Lân Kiệt.

Kỳ Lân Kiệt đó là bảo bối tốt, kiểu gì cũng tăng thêm được chút thuộc tính tốc độ.

Cộng thêm Huyết Đan trong người Huyết Thi, 25 điểm tốc độ kiểu gì cũng đủ.

Chỉ cần gom đủ 25 điểm tốc độ, tốc độ của Vương Diệp sẽ đạt đến điểm tới hạn 200, cộng với Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm đang có trong tay, là có thể trực tiếp thử tiến hóa Trường Sinh Thể.

Đây mới là sức hút lớn nhất đối với Vương Diệp.

Cho nên Thất Tinh Nghi Quan trước mắt này, Vương Diệp không muốn đi phá giải. "Có ma!" Tuy nhiên đúng lúc này, Hạo Thiên Chân kinh hoàng hét lên một tiếng, run rẩy chỉ vào một bóng đen trên tường!

Mọi người đều giật nảy mình, đặc biệt là Đại Khuê.

Họ nhìn theo hướng cái bóng trên tường.

Hạo Thiên Chân mếu máo nói: "Mọi người xem, chúng ta chỉ có sáu người, sao... sao lại có bảy cái bóng?" Phan Tử và những người khác đếm kỹ lại, đúng là có bảy cái bóng thật!

Lúc này Ngô Tam Thúc cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Thật sự chưa từng thấy chuyện quái dị thế này!

Chỉ có Vương Diệp sắc mặt không đổi, thản nhiên nhìn tất cả.

Anh biết đây chẳng phải ma quỷ gì cả, mà là tên Vương Bàn Tử kia đang giở trò! "Phải... phải làm sao đây?" "Vương tiên sinh!" Hạo Thiên Chân sợ đến phát khóc.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng: "Giả thần giả quỷ mà thôi." Nói rồi anh cầm đèn pin chiếu ra phía sau, mọi người cũng nhìn theo!

Chỉ thấy phía sau có một gã mập mạp, đội một cái vò gốm trên đầu, trên vò gốm có hai cái lỗ, một đôi mắt nhỏ đang nhàn nhã nhìn họ.

Nhìn rõ cảnh này, Hạo Thiên Chân nổi giận đùng đùng, mắng: "Chết tiệt!

Mày là thằng nào!

Dám ở đây giả thần giả quỷ!" Phan Tử tính tình nóng nảy nhất, rút súng ra bắn luôn một phát: "Tao thấy mày đúng là sống chán rồi!

Để lão tử tiễn mày lên đường luôn!" Dứt lời, một phát súng bắn nát cái vò gốm của Bàn Tử.

Bàn Tử kêu oai oái, quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét: "Mày muốn chết à!

Sau này ông đây sẽ tính sổ với mày!" Nói xong chân như bôi dầu, chớp mắt đã mất hút.

Vương Bàn Tử vừa chạy, Trương Khởi Linh không biết đang nghĩ gì cũng không ngần ngại đuổi theo. "Tiểu ca, anh đi đâu đấy!" Ngô Tam Thúc gọi một tiếng.

Tuy nhiên, Trương Khởi Linh đã biến mất.

Phan Tử muốn lên giúp một tay nhưng bị Ngô Tam Thúc ngăn lại: "Đừng quản bọn họ, các cậu mau sang hầm mộ phụ bên cạnh xem sao." Thế là Phan Tử và Hạo Thiên Chân chia nhau đi sang các hầm mộ phụ khác.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt không khỏi lóe lên.

Anh nhớ Trương Khởi Linh không chỉ tới Thất Tinh Lỗ Vương Cung một lần, lần này tới chính là để lấy Quỷ Tỷ.

Lần này đuổi theo Vương Bàn Tử, nhìn thì có vẻ là truy đuổi gã béo đó, nhưng thực chất là định đến chỗ Cửu Đầu Xà Bách!

Chương 568

Trong nguyên tác cũng vậy, lúc bọn Hạo Thiên Chân đến chỗ Cửu Đầu Xà Bách thì Trương Khởi Linh và Ngô Tam Thúc đã tới đó rồi, thậm chí còn mở cả cỗ quan quách cuối cùng kia.

Hai người này ở đây đều có tính toán riêng.

Vương Diệp thầm nghĩ không thể để họ nẫng tay trên.

Không nói đến Quỷ Tỷ hay gì khác, nhưng Kỳ Lân Kiệt tuyệt đối không thể để họ lấy mất.

Vì vậy Vương Diệp không nói một lời, cũng trực tiếp đuổi theo.

Hành động này khiến Ngô Tam Thúc và mọi người ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Vương Diệp chẳng quan tâm tâm trạng họ ra sao, hiện tại phải vượt lên trước Trương Khởi Linh để tìm thấy Cửu Đầu Xà Bách, lấy được Kỳ Lân Kiệt trên xác Thanh Nhãn Hồ Thi, thứ đó đối với anh mới là quan trọng nhất.

Thế là Vương Diệp đuổi theo, một lần nữa tiến vào một đoạn hành lang.

Đi được một lúc, bỗng nhiên lòng anh khẽ động khi nghe thấy tiếng cứu mạng.

Nghe kỹ lại thì là giọng của một người phụ nữ!

Lẽ nào là A Ninh?

Vương Diệp thực ra không mấy thiện cảm với A Ninh, nhưng cũng không hẳn là ghét.

Dù sao người phụ nữ này cũng là một kẻ đáng thương.

Trong nguyên tác Đạo Mộ, giai đoạn đầu cô ta rất hay đối đầu với Thiên Chân, nhưng sau khi bí mật được hé lộ mới biết cô ta cũng chỉ bị Cừu Đức Khảo khống chế mà thôi.

Sau này ở Xà Chiểu Quỷ Thành, cô ta cũng coi như có chăm sóc Thiên Chân, chỉ tiếc không có kết cục tốt, bị rắn độc cắn chết.

Đương nhiên Vương Diệp cũng sẽ không vì thế mà đi cứu cô ta, dù sao A Ninh ở đây cũng không chết được, muốn chết thì cũng phải đợi đến khi đi Tây Vương Mẫu Quốc đã.

Anh trực tiếp phớt lờ tiếng kêu cứu của A Ninh để tìm Cửu Đầu Xà Bách.

Hiện tại trong mắt Vương Diệp, Kỳ Lân Kiệt mới là thứ quan trọng nhất.

Tuy nhiên anh sớm phát hiện ra tiếng kêu cứu của A Ninh lại phát ra từ chính hướng anh định đi.

Vương Diệp nhướng mày, anh có thể chắc chắn hướng này là đi tới chỗ Cửu Đầu Xà Bách.

Vương Diệp chỉ có thể nói một câu: người phụ nữ này vận may tốt đấy.

Đi thêm hai phút, Vương Diệp tới một hang động, nhìn thấy A Ninh đang bị vô số Thi Miết vây khốn!

Ở cách đó không xa còn có vài cái xác bị Thi Miết bò đầy, chắc là đồng bọn của A Ninh.

A Ninh cầm đuốc xua đuổi lũ Thi Miết, nhờ có ngọn đuốc nên đám Thi Miết tạm thời chưa làm gì được cô.

Chỉ là ngọn đuốc ngày một nhỏ dần, việc nó tắt lịm chỉ là chuyện sớm muộn. "Cứu tôi với!" A Ninh nhanh chóng phát hiện ra Vương

Diệp, dù không quen biết anh nhưng có thể tới được nơi này thì chắc chắn là người có bản lĩnh, nên cô vội vàng kêu cứu.

Vương Diệp dừng lại, đánh giá A Ninh một chút.

Phải nói A Ninh này trông rất xinh đẹp, mặc quần da bó sát, dáng người cực chuẩn, khuôn mặt lại ưa nhìn, nói là gương mặt đại diện nhan sắc trong cả bộ Đạo Mộ cũng chẳng quá lời.

Tuy nhiên Vương Diệp cũng không ra tay.

Đẹp thì đã sao, chưa đủ để anh ra tay cứu giúp.

Thấy Vương Diệp không có phản ứng gì, A Ninh vội vàng nói tiếp: "Người anh em này, nếu anh có thể cứu tôi, tôi có thể trả cho anh rất nhiều tiền, chắc chắn nhiều hơn việc anh đi trộm mộ nhiều!" Người anh em?

Vương Diệp sững lại một chút, đã rất lâu rồi không có ai gọi anh như vậy.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Cứu cô cũng không phải là không thể, xem cô có thứ gì lấy ra làm tôi động lòng không.

Tôi không cần tiền, tôi thích mấy thứ kỳ lạ cơ." A Ninh ngẩn người, sau đó nghiến răng lấy một thứ từ thắt lưng ném cho Vương Diệp: "Đây là một miếng Noãn Ngọc tôi tìm thấy trong cổ mộ!" Miếng Noãn Ngọc màu đỏ rơi vào tay Vương Diệp.

Chạm vào thấy ấm áp mềm mại, còn phảng phất một chút hương thơm cơ thể phụ nữ. [Nhận được Hỏa Dương Ngọc, sau khi đeo có thể tự động hấp thụ tinh hoa trời đất, mỗi ngày tăng 2 điểm sức mạnh, 1 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 1 điểm tốc độ, không có giới hạn!] Ngay khi cầm lấy Noãn Ngọc, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Vương Diệp thầm chấn động.

Hỏa Dương Ngọc!

Mỗi ngày tăng 2 điểm sức mạnh và 1 điểm thể lực, cách ngày tăng 1 điểm tốc độ!

Nhìn thì có vẻ tăng ít, nhưng nó có một công năng vô cùng nghịch thiên là cộng dồn không giới hạn!

Phải biết rằng Vương Diệp đến thế giới Đạo Mộ đã hơn trăm năm, vậy mà sau khi đánh dấu hơn trăm năm, lúc rời Qua Tử Miếu thì ba thuộc tính chính cũng chỉ tầm 100 điểm!

Nếu anh có được Hỏa Dương Ngọc này từ hơn 100 năm trước thì giờ anh đã vô địch thiên hạ rồi!

Tính theo 100 năm, một năm 365 ngày, thì cũng đã có 73.000 điểm sức mạnh, hơn 36.000 điểm thể lực và hơn 18.000 điểm tốc độ rồi!

Thế chẳng phải là tương đương với vô địch sao?

Nhưng bây giờ có được cũng chưa muộn!

Anh sắp tiến hóa Trường Sinh Thể rồi, chỉ cần tiến hóa thành công là sẽ có 1000 năm tuổi thọ!

Anh chỉ cần sống ẩn dật thêm vài trăm năm là có thể trở thành sự tồn tại vô địch!

Cho nên Hỏa Dương Ngọc này đối với anh tuyệt đối là chí bảo vô thượng!

Mỗi ngày đều có thể nhận được thuộc tính, mỗi sáng thức dậy đều thấy thực lực tăng lên, thứ tốt như thế tìm đâu ra được?

Không ngờ A Ninh lại mang đến cho mình thứ tốt như vậy.

Vương Diệp trực tiếp thu Hỏa Dương Ngọc lại: "Lần này coi như cô may mắn gặp được tôi." Dứt lời, khí thế của Vương Diệp thay đổi, một luồng hơi thở thánh giả lạnh lùng bộc phát ra. "Cút!" Một tiếng quát vang lên, lũ Thi Miết kia giống như chuột gặp mèo, trong khoảnh khắc rút lui như thủy triều. "Tao đã cho phép mấy đứa bay đi chưa?" Vương Diệp lại lạnh lùng lên tiếng.

Một vài con Thi Miết khổng lồ bỗng khựng lại, căn bản không dám nhúc nhích!

Mấy con Thi Miết này hiển nhiên là Thi Miết biến dị, Thi Nhân bên trong cơ thể chúng Vương Diệp vẫn muốn lấy, biết đâu lấy được mấy cái Thi Nhân này là có thể trực tiếp nâng tốc độ lên.

Chính vì vậy Vương Diệp mới bắt mấy con Thi Miết biến dị kia dừng lại.

Còn A Ninh thì không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt!

Cô ngây người nhìn Vương Diệp, trong lòng tràn đầy chấn động!

Anh ta rốt cuộc là ai!

Những con Thi Miết khủng khiếp này vừa mới giết chết đồng bọn của cô trong nháy mắt, trong mắt cô chúng chẳng khác nào tử thần.

Thế mà Vương Diệp chỉ một câu nói đã dọa lui toàn bộ đám Thi Miết!

Không đúng!

Không nên nói là dọa lui, mà là ra lệnh cho đám Thi Miết đó!

Cứ như thể Vương Diệp chính là vua của chúng vậy!

Mấy con Thi Miết khổng lồ kia dưới mệnh lệnh của Vương Diệp thậm chí không dám cử động, A Ninh còn cảm nhận được sự sợ hãi từ trên người chúng!

Thật đáng sợ!

Trên đời này lại có nhân vật như thế này sao!

Vương Diệp tiến đến trước mấy con Thi miết khổng lồ đó, rút ra Hàn Nguyệt, nhẹ nhàng giải quyết chúng, đồng thời lấy Thi đan từ xác chúng ra.

Tổng cộng có bốn viên Thi đan.

Vương Diệp nghĩ thầm, có được bốn viên này thì kiểu gì cũng gom đủ 25 điểm tốc độ chứ nhỉ? 【Chúc mừng nhận được Thi đan, sử dụng có thể tăng thêm 5 điểm thuộc tính tam duy!】【Chúc mừng nhận được Thi đan, sử dụng có thể tăng thêm 5 điểm thuộc tính tam duy!】【Chúc mừng nhận được Thi đan, sử dụng có thể nhận được 6 điểm thuộc tính tam duy!】【Chúc mừng nhận được Thi đan, sử dụng có thể nhận được 7 điểm thuộc tính tam duy!】5+5+6+7=23!

Mặt Vương Diệp đầy dấu chấm hỏi.

Cái quái gì vậy?

Mẹ nó chứ, đây là đang trêu đùa mình chắc! 23 điểm thuộc tính!

Chỉ thiếu đúng 2 điểm tốc độ nữa là có thể đạt tới 200 điểm, như vậy là có thể thử tiến hóa Trường Sinh Thể rồi!

Kết quả, nó lại cho đúng 23 điểm!

Đúng là không còn gì để nói!

Tuy nhiên, có vẫn còn hơn không.

Dẫu sao cũng là 23 điểm thuộc tính tam duy mà!

Chương 569

Sức mạnh, thể lực và tốc độ mỗi loại tăng thêm 23 điểm, cũng khá tốt rồi!

Vương Diệp không chút do dự sử dụng bốn viên Thi đan, thuộc tính tam duy trực tiếp tăng thêm 23 điểm.

Vương Diệp nhìn lại giao diện thuộc tính.

Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 268 (Người bình thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 80, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Thể lực: 303 (Người bình thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 85, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Tốc độ: 198 (Người bình thường 10, Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm 78, Long Vương huyết mạch cộng thêm 100).

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch +1, Long Vương huyết mạch.

Thể chất: Trường Sinh Thể (Ngụy) (Trước khi tiến hóa thành Trường Sinh Thể, giới hạn thuộc tính là 500!).

Tuổi thọ: 20 năm (Tiến hóa thành Trường Sinh Thể có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ).

Kỹ năng: Long Vương Chi Lực, Bát Kỳ Kỹ, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc (Mỗi ngày tăng 2 điểm sức mạnh, 1 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 1 điểm tốc độ!).

Thể lực đã đột phá ngưỡng 300 điểm!

Mà tốc độ cũng đã đạt tới 198, còn thiếu 2 điểm nữa là đủ điều kiện tiến hóa Trường Sinh Thể!

Nhưng nhìn tổng thể, tốc độ vẫn quá chậm, kém thể lực tận 100 điểm!

Sau này vẫn phải bù đắp sự thiếu hụt của tốc độ.

Tất nhiên, tốc độ này so với người bình thường thì chẳng khác gì tên lửa, người thường căn bản không có cửa so sánh.

Ngoài ra, trong cột thuộc tính còn xuất hiện thêm một đạo cụ.

Đạo cụ này hiển thị chính là viên Hỏa Dương Ngọc vừa nhận được.

Xem ra trong thế giới Đạo Mộ này còn có thể nhận được các đạo cụ khác, không biết chúng sẽ mang lại lợi ích gì.

Thế giới Đạo Mộ này quả thực rất đặc sắc!

Vương Diệp thu lại cảm xúc, đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ mà thôi, chỉ cần lấy được Kỳ Lân kiệt, không những có thể cường hóa Kỳ Lân huyết mạch mà còn có thể tiến hóa Trường Sinh Thể.

Vì vậy, Kỳ Lân kiệt mới là mục tiêu tối thượng của Vương Diệp trong chuyến đi này!

Vương Diệp tắt giao diện thuộc tính, không thèm nhìn A Ninh nữa mà trực tiếp đi về phía Cửu Đầu Xà Bách.

A Ninh cũng đi theo Vương Diệp, có điều gương mặt cô lúc này vẫn lạnh lùng, lẳng lặng đi theo không nói lời nào.

Vương Diệp có chút khó chịu: “Đừng đi theo tôi nữa, nên làm gì thì đi làm đi.” A Ninh do dự một chút mới nói: “Đa tạ tiên sinh đã cứu mạng, xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh là gì?” Lần này cách xưng hô của A Ninh đã thay đổi.

Trước đó còn gọi là tiểu huynh đệ, giờ đã đổi thành tiên sinh.

Vương Diệp đáp: “Vương Diệp.” Chân mày A Ninh nhíu lại.

Những nhân vật lớn trong Cửu Môn Tứ Phái cô hầu như đều nghe qua, nhưng chưa từng nghe thấy cái tên Vương Diệp này, đặc biệt là khi Vương Diệp lại lợi hại như vậy, trình độ vượt xa những người thuộc Cửu Môn Tứ Phái mà cô biết.

Thực ra A Ninh từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, luôn đi theo Cừu Đức Khảo.

Những hiểu biết về Cửu Môn Tứ Phái trong nước đều là từ tư liệu thu thập được, mà Vương Diệp tuy có danh tiếng rất cao nhưng lại không được tính là người của Cửu Môn Tứ Phái, nên khi thu thập tư liệu A Ninh đương nhiên đã bỏ sót.

A Ninh hỏi: “Tiên sinh là người của Cửu Môn Tứ Phái sao?” Vương Diệp lắc đầu: “Không phải, chỉ là một kẻ thôn phu sơn dã, vô danh tiểu tốt mà thôi.” A Ninh không tin, cô không tin một nhân vật lợi hại như vậy lại là kẻ vô danh.

“Tiên sinh đến Lỗ Vương Cung này để làm gì?

Tôi vừa hay có thu thập được một số tư liệu, có lẽ sẽ giúp ích được cho anh.” A Ninh thử thăm dò.

Thực ra, cô còn có ý đồ khác.

Cô luôn nghĩ cho Cừu Đức Khảo, nói những lời này chỉ là muốn dò xét mục đích thực sự của Vương Diệp, xem liệu có xung đột với mục đích của mình hay không.

Vương Diệp lại nói: “Giúp tôi?

Cô đang đùa tôi đấy à?

Cừu Đức Khảo bảo cô đến đây chắc chắn không phải để giúp tôi đâu.

Nếu mục đích của tôi và cô giống nhau, e là cô sẽ không ngần ngại mà ra tay với tôi ngay.” “Thu lại mấy cái tâm tư nhỏ mọn đó đi, đừng có múa rìu qua mắt thợ trước mặt tôi.

Cẩn thận thông minh quá lại bị thông minh hại đấy.” Sắc mặt A Ninh biến đổi, lập tức cảnh giác nhìn Vương Diệp, trong lòng tràn đầy chấn kinh!

Hắn thậm chí biết cả thân phận của cô!

Còn biết cả Cừu Đức Khảo!

A Ninh càng thêm kiêng dè Vương Diệp!

Sau khi nói xong, Vương Diệp không thèm để ý đến cô nữa, tiếp tục đi tìm Cửu Đầu Xà Bách.

A Ninh nhìn bóng lưng Vương Diệp, do dự một chút rồi vẫn nghiến răng nhanh chóng đi theo.

Vương Diệp đương nhiên cảm nhận được A Ninh đang theo sau mình, nhưng cậu không quan tâm, muốn theo thì cứ theo.

Vương Diệp cũng chẳng để ý.

Dù sao sau này nếu cô ta gặp nguy hiểm gì, cậu cũng sẽ không ra tay cứu giúp.

Còn nếu người phụ nữ này muốn tranh đoạt đồ của cậu, cậu cũng sẽ không khách khí.

Những chuyện khác Vương Diệp không quản, cô ta muốn thế nào cũng được.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung vô cùng rộng lớn, các lối đi bên trong chằng chịt, Vương Diệp phải mất một thời gian dài mới tìm thấy cây

Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ bên dưới một vách đá.

Nhìn cái cây khổng lồ phía dưới, Vương Diệp biết mình cuối cùng đã tìm đúng mục tiêu!

Trên thân cây Cửu Đầu Xà Bách có một chỗ đặt một chiếc giường ngọc, trên giường ngọc là hai xác chết, một nữ thi và một Thanh Nhãn Hồ Thi, mà Kỳ Lân kiệt chính là ở trên người con Thanh Nhãn Hồ Thi đó.

Vương Diệp đứng ở cửa động, nhìn xuống phía dưới gốc cây cổ thụ, không khỏi nhíu mày.

Cậu thấy trên cây đã có ba người!

Ba người này không phải Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Phan Tử thì còn là ai nữa?

Phan Tử trông có vẻ đã bị thương.

Không ngờ ba người bọn họ lại nhanh chân như vậy, đã đến đây rồi.

Bọn họ đang loay hoay trên cây, lũ Cửu Đầu Xà Bách đã bị kinh động, cả ba đều bị dây leo của cây quấn chặt, treo lơ lửng trên không trung, e là chẳng mấy chốc sẽ rơi xuống giường ngọc kia.

Theo diễn biến tiếp theo, Ngô Tà sẽ vô tình nuốt phải Kỳ Lân kiệt.

Hiện tại Kỳ Lân kiệt đã sắp đến tay, Vương Diệp đương nhiên không thể để Ngô Tà ăn mất.

Thế là, Vương Diệp không chút do dự nhảy xuống từ cửa động, nhảy thẳng lên cây cổ thụ.

“Anh điên rồi sao!” A Ninh thấy Vương Diệp nhảy xuống từ vách đá thì kinh hãi kêu lên một tiếng.

Cô vội vàng chạy tới, nhưng lại thấy Vương Diệp đã đáp xuống một cành cây một cách vững vàng, sau đó một tay nắm lấy cành cây khác, cả người đã đáp xuống thân cây chính.

“Tê ~” Chứng kiến cảnh này, A Ninh hít một hơi khí lạnh!

Đây chẳng lẽ chính là khinh công trong truyền thuyết?

Cũng quá ngầu rồi!

Nhưng rất nhanh, sắc mặt A Ninh trở nên khó coi.

Vương Diệp nhảy lên được cây, nhưng cô thì không, nếu nhảy xuống kiểu này chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Hơn nữa, những cành cây kia cứ như lũ rắn, lúc này đang múa may điên cuồng, cứ như có một kẻ điều khiển rắn đang thổi sáo khiến chúng nhảy nhót.

A Ninh nhìn mà da đầu tê rại, làm sao dám nhảy xuống?

Cô nghiến răng, chỉ còn cách quay lại đường cũ để tìm lối khác dẫn đến cây Cửu Đầu Xà Bách.

Lại nói về phía Vương Diệp.

Sau khi đáp xuống thân cây, cậu phát hiện nhóm Ngô Tà đã nửa tỉnh nửa mê, đang lảo đảo trên cành cây.

Vương Diệp cũng không phí lời, trực tiếp đi tới trước mặt Thanh Nhãn Hồ Thi, chẳng thèm nhìn xác nữ thi còn nguyên vẹn bên cạnh mà giật phăng thắt lưng của con hồ thi mắt xanh ra.

Trên thắt lưng có đính một miếng vảy màu đen, trên đó khắc mấy chữ “Âm Tây Bảo Đế”.

Thứ này chính là Kỳ Lân kiệt!【Nhận được Kỳ Lân kiệt!】【Kỳ Lân kiệt: Bảo vật ngưng tụ từ thánh huyết Kỳ Lân, nuốt vào có thể tăng lượng lớn thuộc tính, đồng thời có thể cường hóa Kỳ Lân huyết mạch một lần, cũng là vật phẩm cần thiết để tiến hóa Trường Sinh

Thể!】 Vương Diệp không khỏi đại hỷ!

Quả nhiên là Kỳ Lân kiệt!

Cuối cùng cũng lấy được thứ này!

Chương 570

Kỳ Lân kiệt quả nhiên mạnh mẽ!

Không chỉ tăng lượng lớn thuộc tính mà còn có thể cường hóa Kỳ Lân huyết mạch, thậm chí còn là vật phẩm thiết yếu để tiến hóa thể chất.

Điều này đồng nghĩa với việc nếu nuốt Kỳ Lân kiệt ngay bây giờ, cậu sẽ nhận được vô số thuộc tính, kết hợp với Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm thì thậm chí có thể tiến hóa Trường Sinh Thể ngay tức khắc.

Tuy nhiên, Vương Diệp không chọn tiến hóa lúc này.

Dù sao tiến hóa Trường Sinh Thể thì không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, vạn nhất thời gian tiến hóa quá dài, cần đến vài ngày thì tiến hóa ở nơi này rõ ràng là không thích hợp.

Vì vậy Vương Diệp dự định rời khỏi đây rồi mới tiến hóa.

Dù sao đồ cũng đã vào tay, lo gì chuyện sớm muộn?

Chỉ là chậm một hai ngày mà thôi, Vương Diệp không bận tâm.

Thế là, Vương Diệp thu Kỳ Lân kiệt vào kho hệ thống, nhìn lên nhóm Ngô Tà vẫn đang lủng lẳng trên đầu, rồi dùng Tiểu Thần Phong cắt đứt dây leo.

Ba người đồng thời rơi xuống thân cây.

“Ái chà ~” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, phản ứng lại đầu tiên, vội vàng bò dậy.

Ngô Tà cũng tỉnh lại, cậu ta mắng lớn: “Cái lão Béo này!

Đúng là không đáng tin chút nào!

Vừa rồi nếu không phải mày đi chọc vào mấy cái cành cây đó thì chúng ta sao lại rơi vào tình cảnh này.

Ngọa tào!

Xác nữ này vẫn còn sống!" Ngô Tà sau khi bò dậy mắng Bàn Tử một trận, rồi bỗng nhiên nhìn thấy xác nữ đeo mặt nạ đang trợn mắt nhìn mình, cậu ta sợ tới mức kêu lên kinh hãi, suýt nữa ngã khỏi cây.

Vương Diệp túm lấy cánh tay cậu ta, cơ thể Ngô Tà mới đứng vững được.

"Vương tiên sinh?" "Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng tìm thấy anh!" Ngô Tà thấy là Vương Diệp thì lòng thầm yên vị.

Vương Diệp lúc này chính là viên thuốc an thần của cậu ta!

Phan Tử cũng thấy Vương Diệp, khách khí nói: "Vương gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi!" Vương Diệp gật đầu với hai người bọn họ, rồi nói: "Đừng có nhìn cái xác nam đó, nó có chút cổ quái." Thanh Nhãn Hồ Thi có khả năng tạo ảo thuật, một khi trúng ảo thuật, với định lực của Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì căn bản không chịu nổi, lúc đó sẽ dẫn đến tự tàn sát lẫn nhau.

Vì thế Vương Diệp mới lên tiếng cảnh báo.

Sau đó, Vương Diệp nhìn xuống tảng đá dưới giường ngọc.

Cậu nhớ sau tảng đá bên trong thân cây có giấu một cỗ quan quách, đó mới là cỗ quan tài thực sự của ngôi mộ này!

Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương đều ở bên trong, có điều Lỗ Thương Vương đã biến thành Huyết tống tử, còn Thiết Diện Sinh nhờ có Ngọc dũng nên đến giờ vẫn còn sống.

Bên trong còn có Quỷ tỳ mà đám Trương Khởi Linh coi trọng nhất!

Có thể nói, tất cả mọi người đều nhắm đến Quỷ tỳ mà tới.

Truyền thuyết kể rằng Quỷ tỳ có thể dẫn ra âm binh, Vương Diệp cũng muốn xem thử thứ này có thực sự triệu hồi được âm binh hay không!

Vương Diệp không thèm quan tâm đến con Thanh Nhãn Hồ Thi kia, chuẩn bị xuống dưới tìm cơ quan để mở cỗ quan tài cuối cùng.

Nhưng lúc này, Ngô Tà bỗng hét lên: “Béo, mày làm cái quái gì thế, Vương tiên sinh chẳng phải đã nói rồi sao, đừng có động vào xác nam!” Vương Diệp quay đầu lại nhìn, thấy Vương Bàn Tử đã cầm lấy chiếc Bát Trọng Bảo Hàm trên người xác nữ!

Gã này rõ ràng là tham lam bảo vật bên trong đó!

Vương Bàn Tử lại chẳng thèm để ý: “Cậu ấy chỉ bảo tôi đừng nhìn xác nam chứ có bảo đừng động vào xác nữ đâu, cái hộp này nhìn qua đã biết là bảo vật, bên trong chắc chắn có đồ tốt!” “Chúng ta phí bao công sức đến đây, kiểu gì cũng phải kiếm chút lợi lộc chứ?” “Nếu không, chuyến sinh tử này chẳng phải uổng phí sao.” Nói đoạn, gã bắt đầu nghiên cứu cái hộp.

Rất nhanh gã nói: “Cái hộp này cần chìa khóa, Thiên Chân, xem trong miệng xác nữ có chìa khóa không, tôi nghe nói người xưa hay ngậm chìa khóa trong miệng lắm.” Ngô Tà nói: “Muốn xem thì tự mà xem, tốt nhất là lát nữa có cơ quan bắn chết mày đi.” Vương Bàn Tử hừ một tiếng: “Không xem thì thôi, Bàn gia tôi tự xem, lát nữa lấy được đồ tốt, tôi sẽ không chia cho mấy người đâu.” Nói xong, Vương Bàn Tử tháo mặt nạ của nữ thi, cạy miệng ra.

Quả nhiên thấy trong miệng có một chiếc chìa khóa đồng.

Trên chiếc chìa khóa đó còn khảm một viên bảo ngọc, nhìn qua đã thấy giá trị không nhỏ.

Vương Bàn Tử đại hỉ, thầm nghĩ quả nhiên đã tìm được bảo bối tốt.

Thế là gã chuẩn bị lấy chiếc chìa khóa ra.

Nhưng đúng lúc này, xác nữ đột ngột cử động, hai tay bỗng quàng lên phía trước, ôm chặt lấy cổ Vương Bàn Tử, khiến gã sợ đến mức lảo đảo, suýt nữa lăn khỏi giường ngọc.

“Mẹ ơi!” Mặt Vương Bàn Tử xám như tro, sợ đến mức suýt chút nữa là tiểu ra quần.

Đặc biệt là xác nữ đó còn trợn đôi mắt xanh lè nhìn gã, gã càng sợ đến hồn xiêu phách lạc, chỉ biết gào thét thảm thiết, đâu còn dám đụng vào chiếc chìa khóa nữa?

Ngô Tà và Phan Tử cũng sợ chết khiếp, đứng đực ra đó không dám nhúc nhích.

Cảnh tượng này quá quỷ dị!

Xác nữ này đột nhiên vùng dậy ôm lấy Bàn Tử, họ cứ ngỡ là Tống tử đã sống lại nên vô cùng sợ hãi.

Vương Diệp thì chẳng thấy ngạc nhiên chút nào, vì trong nguyên tác, xác nữ này cũng từng vùng dậy một lần, có điều người bị ôm là Thiên Chân.

Lần này đổi thành Vương Bàn Tử, gã đúng là bị một phen hú vía.

Vương Diệp tiến đến bên cạnh xác nữ, tùy ý điểm vài cái trên người nó để tán đi thi khí, xác nữ lập tức buông Vương Bàn Tử ra rồi nằm xuống lần nữa.

Thấy xác nữ cuối cùng cũng trở lại bình thường, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Mẹ kiếp, cái tình huống gì thế này, dọa chết Bàn gia tôi rồi!” Vương Diệp không nói gì, bóp miệng xác nữ rồi lấy chìa khóa ra.

Phía sau chìa khóa còn nối với một sợi dây, sợi dây bị kéo ra lập tức có mấy mũi tên bạc nhỏ bắn ra, “pặp pặp pặp” găm thẳng vào thân cây, ngập sâu đến một nửa!

Cái này mà bắn vào người thì chắc chắn sẽ để lại mấy cái lỗ máu!

Vương Bàn Tử thấy cảnh này thì hít một hơi lạnh, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Vừa rồi nếu xác nữ không ôm lấy gã, gã mà tự tay lấy chìa khóa thì mấy mũi tên kia chắc chắn đã tiễn gã về chầu ông bà rồi!

Ngô Tà và Phan Tử cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Béo!

Đã bảo mày đừng có làm bừa mà, vừa rồi nếu không có Vương tiên sinh thì cái mạng nhỏ của mày mất rồi!” Ngô Tà mắng mỏ.

Vương Bàn Tử cũng biết mình vừa nhặt lại được cái mạng, vội vàng cảm ơn: “Vương gia, vừa rồi là tôi có mắt không tròng, lần này đa tạ ơn cứu mạng của anh, sau này Vương Bán Nguyệt tôi nợ anh một mạng.” Vương Diệp: “Tôi lấy mạng anh làm gì?

Cứ ngoan ngoãn một chút là được.” Nói xong, cậu ném thẳng chiếc chìa khóa cho Vương Bàn Tử.

Bên trong chiếc Bát Trọng Bảo Hàm đó cũng chẳng có gì quá giá trị, Vương Diệp không thèm nhìn tới.

Sau đó, Vương Diệp liếc nhìn Thanh Nhãn Hồ Thi, trực tiếp giơ tay tung một chưởng, đánh tan thi khí của nó.

Như vậy con hồ thi mắt xanh này cũng không thể thi triển ảo thuật được nữa.

Sau đó Vương Diệp mới nhảy xuống tảng đá khổng lồ bên dưới thân cây, đây mới là trọng điểm.

Vương Bàn Tử nhìn thân thủ nhanh nhẹn của Vương Diệp, không khỏi hỏi: "Thiên Chân, vị Vương gia này rốt cuộc là thần thánh phương nào thế?

Tôi cảm giác anh ấy còn lợi hại hơn cả Tiểu Ca nữa!" Ngô Tà đáp: "Mày hỏi đúng người rồi đấy, Vương tiên sinh chính là người mà Muộn Du Bình đích thân mời tới, ngay cả Muộn Du Bình cũng phải cung kính, khách sáo với anh ấy, mày bảo có lợi hại không?" "Tê ~" Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Trương Khởi Linh mạnh thế nào gã biết rõ, ngay cả Thi miết cũng giải quyết dễ dàng, Huyết thi càng không phải đối thủ, không ngờ Vương Diệp còn lợi hại hơn cả Trương Khởi Linh!

Thế thì quá khủng khiếp rồi.

Ngô Tà nói: "Sau này cứ nghe lời Vương tiên sinh là chuẩn không sai đâu, chúng ta cũng xuống dưới thôi." Thế là, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Phan Tử cùng nhau đi xuống chỗ Vương Diệp.

Gần như ngay khi bọn họ vừa xuống tới nơi, cả cây cổ thụ bỗng rung chuyển dữ dội, sau đó thân cây rung động, một cỗ quan quách khổng lồ từ bên trong thân cây dịch chuyển ra ngoài, phía trên còn quấn đầy những sợi xích sắt lớn!

"Cái này..." Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều há hốc mồm!

Không ngờ bên dưới này lại còn một cỗ quan quách lớn như vậy?

Vương Bàn Tử nói: "Vương gia, không ngờ nơi này lại có quan quách to thế này, chắc chắn là quan quách của Lỗ Thương Vương rồi chứ gì?" Vương Diệp "ừ" một tiếng: "Cỗ quan quách này đúng là của Lỗ Thương Vương." Vương Bàn Tử cười lớn: "Ha ha, cái lão Lỗ Thương Vương này đúng là kẻ chiếm tổ chim khách, chiếm mộ của

Chu Mục Vương, thật chẳng ra gì, hôm nay Bàn gia tôi phải cho lão một bài học mới được.” Ngô Tà vội vàng nói: “Béo, mày đừng có làm bừa!

Chúng ta vẫn phải nghe lời Vương tiên sinh, có chuyện gì phải hỏi ý kiến anh ấy trước!” Vương Bàn Tử đáp: “Không cần cậu nhắc tôi cũng biết, sau này Bàn gia tôi sẽ theo Vương gia mà lăn lộn!” Vương Diệp không trả lời Bàn Tử mà chăm chú quan sát cỗ quan quách này.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

“Cháu trai!” “Vương tiên sinh!” “Cuối cùng cũng tìm thấy mọi người rồi!” Ngô Tam Thúc và Đại Khuê nhanh chóng chạy tới, kích động nói.

Ngô Tà thấy Ngô Tam Thúc lần nữa, kích động đến suýt khóc, cậu nói: “Tam thúc, mọi người... mọi người vừa rồi đi đâu thế, cháu quay lại nhìn một cái là không thấy ai đâu nữa!” Ngô Tam Thúc tát một cái vào đầu Đại Khuê, mắng: “Tao đã bảo cái thằng này cả trăm lần rồi, bảo nó đừng có động loạn!” “Kết quả thằng đần Đại Khuê này vẫn đụng vào một cái cơ quan!” “Tao còn chưa kịp phản ứng đã bị cơ quan đưa đi mất, suýt nữa thì bỏ mạng trong ngôi mộ này rồi.” Đại Khuê bị đánh nhưng không dám hó hé một lời.

Tiếp đó, Ngô Tam Thúc kể lại việc họ gặp không ít xác chết trên đường đi, còn nhặt được mấy khẩu súng, đều là đồ tốt.

Có mấy thứ này, lòng họ cũng tự tin hơn đôi chút.

“Vương tiên sinh, quan quách này chắc là của Lỗ Thương Vương rồi nhỉ?” Ngô Tam Thúc nhìn Vương Diệp hỏi.

Vương Diệp “ừ” một tiếng: “Mộ của Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh.” Vương Diệp nhớ rằng bên trong quan quách này thực chất táng hai người.

Một là Thiết Diện Sinh, một là Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương bị Thiết Diện Sinh hại, biến thành một xác Huyết thi ngay trên bề mặt quan quách.

Trước khi nhóm Ngô Tà đến đây, Trương Khởi Linh đã từng tới một lần và thả Lỗ Thương Vương ra.

Chương 571

Đó là lý do tại sao trong Lỗ Vương Cung này lại có hai xác Huyết thi.

Một xác là Chu Mục Vương hóa thành, chính là cái xác mà Trương Khởi Linh đã quỳ lạy.

Một xác khác chính là do Lỗ Thương Vương hóa thành.

Con Huyết thi truy đuổi nhóm Ngô Tà sau này chính là Lỗ Thương Vương.

Không biết hiện tại Lỗ Thương Vương đã bị Trương Khởi Linh thả ra chưa.

“Tốt quá, cuối cùng cũng tìm được chỗ này rồi!” Ngô Tam Thúc nghe xong thì mừng rỡ quá đỗi.

Thế là mọi người hợp lực mở quan quách ra.

Quan quách vừa mở, lớp đầu tiên là một cỗ quan tài gỗ, nhưng phía trên lại bọc từng lớp ngọc.

Thấy đống ngọc này, mắt ai nấy đều sáng rực lên!

Đại Khuê nói: “Mẹ kiếp!

Nhiều ngọc thế này, nếu chúng ta mang về được thì tuyệt đối phát tài rồi!” Phan Tử cũng cười đến híp cả mắt, thậm chí còn động tới vết thương trên bụng, nhưng anh ta vẫn nói: “Tam gia, chuyến này chúng ta không đi uổng công rồi!” Theo họ thấy, ở đây có nhiều ngọc bao bọc quanh quan tài như vậy, nếu gỡ hết đống ngọc này ra mang đi thì chắc chắn cực kỳ đáng tiền!

Nói rồi, Phan Tử và Đại Khuê chuẩn bị gỡ từng miếng ngọc

xuống.

Kết quả Ngô Tam Thúc gạt tay họ ra, mắng: “Đừng có làm bậy, loại ngọc này lẻ tẻ thì không đáng tiền, phải lấy cả bộ vỏ quan tài này đi thì mới đáng giá vài chục vạn.” Nghe Tam Thúc nói vậy, Đại Khuê và Phan Tử đều có chút ngượng ngùng.

Sau đó họ hợp lực nhấc quan tài gỗ ra, mất hai mươi phút mới tháo được lớp vỏ ngọc ra bỏ vào ba lô.

Tiếp đó họ mở quan tài gỗ, phát hiện bên trong trống rỗng, không có bất cứ thứ gì!

Ánh mắt Vương Diệp nheo lại, xem ra Lỗ Thương Vương đã bị thả ra rồi, và Quỷ tỳ chắc cũng đã rơi vào tay Trương Khởi Linh.

Vương Diệp hỏi: “Thiên Chân, trước đó có phải mọi người bị một xác Huyết thi truy sát không?” Ngô Tà ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: “Vương tiên sinh sao anh biết?

May mà có Muộn Du Bình giúp chúng tôi giải vây, nếu không có anh ấy, e là chúng tôi đã bị con Huyết tống tử kia ăn thịt rồi!” Vương Diệp gật đầu, quả nhiên là vậy.

Đã vậy, Vương Diệp không còn hứng thú với cái xác bên trong nữa, để họ tự mình thao tác.

Sau khi họ dời quan tài gỗ ra, quả nhiên thấy bên dưới còn một chiếc quan tài đồng, họ lại định cạy quan tài ra, kết quả bị Vương Bàn Tử mắng cho một trận.

“Mấy người Nam phái các người chỉ biết dùng sức trâu, không thể học hỏi phái Mô Kim chúng tôi dùng chút kỹ thuật sao?

Khai quan kiểu này có ngày Bàn gia tôi bị các người hại chết!” (Vương Bàn Tử ở đây chính là nhân vật trong Đạo Mộ Bút Ký, không phải biểu ca của Vương Diệp).

Ngô Tam Thúc nói: “Mày giỏi thì mày làm đi.” Vương Bàn Tử nói: “Mọi người tránh ra.” Nói rồi gã tiến lại gần chuẩn bị khai quan, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, sợ đến mức lảo đảo ngã ngồi xuống đất: “Có... còn có tiếng thở!

Bên trong còn có người sống!” Ngô Tam Thúc không tin: “Mày không biết mở thì đừng có nói nhảm, ở đó mà giả thần giả quỷ dọa ai chứ.” Kết quả, lời ông vừa dứt, chiếc quan tài đồng bỗng “đùng” một tiếng rung chuyển, cứ như bên trong có vật gì đó còn sống thật vậy!

Ngay lập tức, không gian trở nên im phăng phắc.

Mọi người đều kinh hoàng nhìn chiếc quan tài đồng!

Chẳng lẽ, bên trong này thực sự có người?

Ngô Tà và Ngô Tam Thúc nhìn nhau, mặt cắt không còn giọt máu.

Vương Bàn Tử mắng: “Lão tử đã bảo rồi, bên trong có người sống mà mấy người không tin, giờ thì tin chưa!” Sắc mặt Ngô Tam Thúc có chút khó coi, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, ông nói: “Tuyệt đối không thể nào!

Quan tài đồng này được niêm phong kỹ như vậy, bên trong dù có người sống cũng không thể sống lâu tới ba ngàn năm được!” “Chúng ta vất vả lắm mới tới được đây, không thể chỉ nhìn cái quan tài gỗ rồi bỏ đi.” “Phan Tử, Đại Khuê, khai quan!” Phan Tử và Đại Khuê nhìn nhau, nghiến răng tiến lên chuẩn bị mở quan.

“Được rồi, để tôi.” Vương Bàn Tử tiến lại, sờ soạng một hồi dưới các khe hở của quan tài đồng, tiếp đó quan tài kêu “rắc” một tiếng, bề mặt quan tài đồng từ từ mở ra như một đóa sen.

“Phù ~” Khi quan tài đồng hoàn toàn mở ra, bỗng nhiên một người từ trong đó ngồi dậy.

Cảnh tượng này lại khiến nhóm Ngô Tà sợ khiếp vía.

Quả nhiên có người sống!

Nhưng Ngô Tam Thúc gan dạ và tỉ mỉ, rất nhanh đã phát hiện phía sau “người sống” kia chỉ có một chiếc gậy gỗ chống đỡ, là một cơ quan đơn giản chứ không phải người đó thực sự còn sống.

Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chứ nếu thực sự có người sống bên trong, chắc họ đã sợ đến mức tè ra quần rồi.

Ngô Tam Thúc quan sát kỹ bộ giáp trên người cái xác, bỗng sắc mặt biến đổi, đại hỷ nói: “Đây chẳng lẽ là Ngọc dũng?” Vương Bàn Tử tiến lại nhìn kỹ rồi cũng vui mừng khôn xiết: “Đúng là Ngọc dũng thật rồi, thứ kỳ bảo mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng không tìm thấy lại để chúng ta tìm được, lần này phát tài rồi!” Ngô Tà hỏi: “Ngọc dũng là cái gì?” Vương Bàn Tử giải thích: “Ngọc dũng là một loại kỳ vật có thể giúp cải lão hoàn đồng.

Cậu nghĩ xem Lỗ Thương Vương lúc chết ít nhất cũng năm sáu mươi tuổi rồi chứ gì, giờ cậu nhìn xem lão ta bao nhiêu tuổi?” Ngô Tà nhìn kỹ, kinh ngạc nói: “Cái này tuyệt đối chỉ mười mấy tuổi thôi, nhìn như một thanh niên vậy, hơn nữa da dẻ mịn màng, thật lợi hại!” Vương Bàn Tử nói: “Đó chính là tác dụng của Ngọc dũng đấy.” Ngô Tà không khỏi chép miệng khen ngợi.

Còn Vương Diệp đứng một bên lạnh lùng quan sát, hoàn toàn không có ý định lên tiếng.

Ngọc dũng hay gì đó, cậu chẳng hề có hứng thú.

Thứ này tuy tốt, là kỳ vật, nhưng muốn mặc nó vào thì phải nuốt một viên đan dược luyện từ Thi miết vương.

Sống thì đúng là sống mãi, nhưng chỉ có thể sống trong bộ Ngọc dũng này, một khi tháo ra, Ngọc dũng không còn áp chế được Thi miết vương nữa thì người bên trong sẽ lập tức biến thành Huyết thi.

Vì vậy đối với Vương Diệp, cái bộ Ngọc dũng này chẳng khác gì đống rác.

Cậu đương nhiên không mảy may suy nghĩ.

Sau khi nhóm Bàn Tử nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng họ thấy một đầu dây trên bộ Ngọc dũng, tranh luận một hồi rồi Bàn Tử định tháo cái đầu dây đó ra.

“Dừng tay!” Nhưng vào thời khắc quan trọng, một tiếng quát lạnh lùng vang lên, tiếp đó một bóng đen lướt qua “vút” một tiếng ngay trên đầu Bàn Tử!

“Keng” một tiếng, Thanh Đen Cổ Đao cắm phập vào thân cây cổ thụ.

Nếu Vương Bàn Tử không phản ứng nhanh, kịp thời lùi lại một bước thì cái đầu của gã đã nát bét rồi!

Vương Bàn Tử sợ chết khiếp, lòng lạnh toát, giận dữ quát: “Mày làm cái quái gì thế!” “Giết mày!” Trương Khởi Linh đầy sát khí nói: “Nếu mày tháo bộ Ngọc dũng đó ra, tất cả mọi người ở đây đều phải chôn thây theo mày!” Bị Trương Khởi Linh nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức bình tĩnh lại, không dám ho he gì thêm.

Vương Diệp vẫn lạnh lùng quan sát tất cả.

Rất nhanh Trương Khởi Linh tiến lại gần, lúc này mọi người mới thấy tay anh đang xách một cái đầu người, chính là đầu của con Huyết thi kia!

Bản thân Trương Khởi Linh lúc này đã hiện lên hình xăm Kỳ Lân màu xanh, đồng thời sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, rõ ràng cũng đã bị thương.

Nhóm Ngô Tà không khỏi hãi hùng, Trương Khởi Linh vậy mà thực sự đã giết chết con Huyết thi đó!

Tuy nhiên, so với việc Vương Diệp dễ dàng tiêu diệt đối thủ, Trương Khởi Linh tuy giết được Huyết thi nhưng lại vô cùng chật vật, khoảng cách giữa hai người là rất rõ ràng.

Trương Khởi Linh đi tới và nói: "Một khi tháo Ngọc dũng ra, cái xác này sẽ ngay lập tức thi biến thành Huyết thi, hơn nữa là Huyết thi ba ngàn năm tuổi, lúc đó tất cả đều phải chết ở đây!" Nghe lời này, nhóm Ngô Tà đều rùng mình ớn lạnh.

Huyết thi đáng sợ thế nào họ đã biết, nếu là loại ba ngàn năm tuổi thì ngay cả Vương Diệp chưa chắc đã giết nổi chứ?

Tiếp đó Trương Khởi Linh nhìn về phía Vương Diệp, giọng nói có chút khó hiểu: "Anh thừa biết nếu tháo Ngọc dũng ra, kẻ này chắc chắn sẽ thành Huyết thi ba ngàn năm, tại sao anh không cảnh báo họ?" Mọi người ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp hóa ra đã biết?

Đúng rồi!

Vương Diệp thần thông quảng đại, tiên tri mọi việc, sao có thể không biết chuyện này?

Chỉ là, tại sao Vương Diệp lại không nhắc nhở họ?

Nhưng Vương Diệp lại thản nhiên đáp: "Tại sao tôi phải nhắc nhở?

Chỉ là một con Huyết thi mà thôi, nó chui ra thì giết là xong." Ngừng một chút, Vương Diệp nở một nụ cười ẩn ý hỏi ngược lại: "Ngược lại là anh đấy, cái xác Huyết thi thứ hai chính là Lỗ Thương Vương, vậy thứ trên tay hắn đã đi đâu rồi?

Tôi khá có hứng thú với thứ đó.” Thứ mà Vương Diệp nhắc tới đương nhiên là Quỷ tỳ.

Lời vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh bỗng biến đổi, tâm trí vốn tĩnh lặng như nước của anh bắt đầu dấy lên sự bất an!

Anh đã che giấu rất kỹ vậy mà vẫn bị Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhận ra!

Thật quá đáng sợ!

Còn nhóm Ngô Tà thì ngơ ngác không hiểu gì.

Chuyện gì vậy?

Cái xác Huyết thi truy sát họ hóa ra là Lỗ Thương Vương?

Vậy cái xác sống mặc Ngọc dũng trước mắt này là ai?

Còn nữa, trên tay Lỗ Thương Vương có thứ gì?

Mọi người đều tò mò, chỉ có Vương Bàn Tử nghĩ tới Quỷ tỳ.

Nhưng gã biết lúc này không đến lượt mình lên tiếng nên không xen vào.

Trương Khởi Linh im lặng một hồi rồi nói: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, đợi khi rời khỏi đây tôi sẽ tìm anh, ngoài thứ đó ra còn có một số thứ cần đưa cho anh.” “Dù sao, xét về mặt nghiêm túc, anh mới chính là gia chủ hiện tại của Trương gia.” Lời này của Trương Khởi Linh khiến tất cả mọi người kinh ngạc tột độ.

Chuyện Vương Diệp là người Trương gia chỉ có Ngô Tam Thúc biết, lúc đó Trương Khởi Linh cũng chỉ nói với một mình ông, còn bọn Ngô Tà thì hoàn toàn không hay biết.

Giờ nghe thấy Vương Diệp là gia chủ Trương gia, ai nấy đều vô cùng chấn động.

Ngay cả Ngô Tam Thúc cũng thấy kỳ quái, vì trước đó Trương Khởi Linh từng nói với ông rằng Vương Diệp đã từ bỏ thân phận gia chủ, vậy mà giờ lại bảo anh là gia chủ Trương gia.

Vương Diệp thì nhíu mày, trong hơn mười năm qua cậu cũng có chút mơ hồ về thân thế của mình.

Chương 572

Bởi vì mười năm trước quả thực có một kẻ tự xưng là người Trương gia tìm đến cậu, nói cậu là người Trương gia bị bỏ rơi.

Hiện tại muốn cậu quay về đổi họ để làm gia chủ.

Nhưng Vương Diệp chẳng thèm để ý.

Người Trương gia gì chứ, cậu chẳng thèm ham hố.

Vương Diệp giơ tay nói: “Thôi đi, đống rắc rối của nhà họ Trương tôi chẳng muốn dọn dẹp hộ đâu.

Sau khi ra ngoài anh đưa đồ cho tôi, tôi chơi vài ngày rồi trả lại cho anh là được.” Trương Khởi Linh im lặng không nói gì nữa, xoay người đi tới trước mặt Thiết Diện Sinh, bóp cổ lão, lạnh lùng nói: “Ngươi cũng sống đủ lâu rồi, nên lên đường thôi.” Nói xong, Trương Khởi Linh dùng sức mạnh, Thiết Diện Sinh phát ra tiếng thét thê lương cực độ, làm nhóm Hạo Thiên Chân da đầu tê dại.

Chẳng mấy chốc, Thiết Diện Sinh đã bị Trương Khởi Linh bóp chết, triệt để tắt thở.

Vị quân sư tốn bao tâm tư muốn trường sinh bất lão này cứ thế mà chết ở đây.

Đến đây, mọi chuyện coi như ngã ngũ, mọi người cũng đến lúc phải rời đi.

Ngay lúc đó, đột nhiên đầu lâu của huyết thi cử động một cái.

“Mau nhìn kìa, cái đầu huyết thi vừa động đậy, hình như nó sống lại rồi!” Vương Bàn Tử la oai oái gọi.

Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử, anh đừng có mẹ nó hù người ta, chỉ còn mỗi cái đầu thì sao mà sống lại được!” Vương Bàn Tử nói: “Thật mà!

Lại động kìa!

Mọi người nhìn đi, lại động rồi!” Mọi người nhìn lại, cái đầu lâu đó đúng là đang động đậy thật!

Từ bên trong cái đầu máu me be bét, một con thi miết màu đỏ chỉ bằng ngón tay cái bò ra, khiến mọi người ngơ ngác.

Con thi miết đỏ đó lảo đảo bay lên.

Đại Khuê vừa nhìn thấy, nhớ lại cảnh tượng lúc trước bị thi miết đuổi cắn, lại thấy con thi miết nhỏ thế này bay còn chẳng vững, tưởng là loại thi miết mới nở, thế là ác gan nổi lên, cầm xẻng công binh định đập chết nó.

“Đại Khuê!” “Mẹ nó, đây là Thi Miết Vương!

Mày muốn chết à!” “Mau chạy mau!” Ngô Tam Thúc kiến đa thức quảng, thấy con thi miết đỏ này thì sắc mặt biến hẳn, hét lên một tiếng rồi vội vã bôi một lớp bụi đá trên đất lên người, đồng thời hét lớn: “Bụi đá này khắc chế dây leo trên cây, mau bôi một ít rồi theo tôi chạy thoát thân!” Đại Khuê bị quát một tiếng cũng sợ hết hồn, vội vàng chạy giữ mạng.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, Thi Miết Vương đấy, chẳng phải chuyện đùa đâu.

Ai nấy vội vàng học theo Ngô Tam Thúc, bôi tro đá rồi bỏ chạy.

Nhưng con Thi Miết Vương dường như đã tỉnh hẳn, phát hiện ra bọn họ.

Đại Khuê ở gần nhất, nó trực tiếp lao về phía anh ta.

Đại Khuê sững người, chẳng biết thần kinh thế nào lại trực tiếp đưa tay ra chộp lấy con Thi Miết Vương!

“Đừng chạm vào!

Có độc đấy!” Trương Khởi Linh hô lớn một tiếng.

Tuy nhiên, đã muộn.

“A!” Trong chốc lát, Đại Khuê phát ra tiếng thảm thiết.

Sau đó, bàn tay kia của anh ta nhanh chóng biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa còn lan nhanh lên cánh tay!

Vương Bàn Tử hô lớn: “Anh ta trúng độc rồi, mau chặt tay đi!” Nói đoạn định cướp đao của Trương Khởi Linh, kết quả vừa chạm tay vào, “Keng” một tiếng, cổ đao rơi xuống đất, Vương Bàn Tử vậy mà cầm không nổi.

“Ngọa tào!

Sao nặng thế này!” Ngay lúc mọi người đang lo sốt vó, Vương Diệp đột nhiên xuất hiện trước mặt Đại Khuê, thanh Tiểu Thần Phong lướt qua, trực tiếp chặt đứt cánh tay của Đại Khuê, anh ta hét thảm một tiếng.

Sau đó Vương Diệp ấn vào vai Đại Khuê, tạm thời cầm máu, rồi đẩy anh ta về phía nhóm Hạo Thiên Chân.

“Mau đưa anh ta đi, rời khỏi đây!” Vương Diệp dặn dò một tiếng.

“Đa tạ Vương tiên sinh ra tay cứu giúp!” Ngô Tam Thúc cung kính cảm ơn một tiếng, rồi kéo Đại Khuê rời đi.

Vương Diệp nhìn về phía con Thi Miết Vương vừa bay ra một lần nữa, một kế hoạch điên rồ hiện lên trong đầu!

Giết Thi Miết Vương chẳng phải sẽ khiến tất cả thi miết tràn ra và phát điên sao?

Nghĩa là, toàn bộ thi miết trong cổ mộ này sẽ xuất hiện!

Thế thì có bao nhiêu thi miết biến dị cơ chứ?

Vương Diệp đang sầu vì không tìm thấy đám thi miết biến dị đó, hiện tại đúng là cơ hội tốt!

Chỉ cần giết Thi Miết Vương là có thể dẫn dụ tất cả thi miết biến dị ra, lúc đó sẽ thu được bao nhiêu Thi Nhân đây!

Đây đúng là cơ hội trời cho!

Vương Diệp đương nhiên không bỏ qua.

Trương Khởi Linh dường như biết Vương Diệp muốn làm gì, sắc mặt biến đổi, hét lớn: “Đừng!” Tuy nhiên, đã muộn.

Cổ tay Vương Diệp khẽ động, Tiểu Thần Phong trực tiếp bay ra, găm chặt con Thi Miết Vương vừa định bay lên xuống đất!

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Vương Diệp định làm gì thế?

Tim Ngô Tam Thúc “thịch” một cái, thầm nghĩ thôi xong rồi!

Ngô Tam Thúc vội hét lớn: “Mau mau mau!

Mau leo ra ngoài!

Lát nữa không biết có bao nhiêu thi miết đâu!” Ngô Tam Thúc thực sự không hiểu Vương Diệp định làm gì, tại sao lại giết chết Thi Miết Vương, đây chẳng phải là đùa giỡn tính mạng mọi người sao!

Lời lão vừa dứt, vô số thi miết từ những cái lỗ dưới gốc cây bò ra!

Mười con, trăm con, nghìn con, vạn con!

Trong chớp mắt đã dày đặc không đếm xuể, còn nhiều hơn cả trong hang xác chết!

Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn mà da đầu tê dại, liều mạng leo lên cây.

Đồng thời Hạo Thiên Chân hét lớn: “Vương tiên sinh, mau chạy đi, nhiều thi miết quá!” Cậu biết Vương Diệp khắc chế và răn đe được đám thi miết đó, nhưng vấn đề là ở đây có quá nhiều, Vương Diệp còn có thể dọa được bọn chúng sao?

Gần như là không thể!

“Đi thôi.” Trương Khởi Linh nói.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại lắc đầu: “Chút thi miết mà thôi, đối với tôi chẳng là gì, các anh đi trước đi.” Trong lúc nói chuyện, đã có không ít thi miết ùa lên, nhe răng muốn cắn Vương Diệp.

Sắc mặt Trương Khởi Linh biến đổi.

Anh biết rõ sau khi Thi Miết Vương chết, đám thi miết này sẽ phát điên, cho dù là máu Kỳ Lân cũng không khắc chế nổi chúng, anh cũng không thể sống sót trong bầy thi miết này.

Trương Khởi Linh tưởng Vương Diệp không biết điều đó, vẫn muốn dùng máu Kỳ Lân răn đe, thế là vội hét: “Thi Miết Vương chết rồi, tất cả thi miết đều mất lý trí!” Vương Diệp vẫn bất động.

“Cút!” Một tiếng quát lạnh, trên người Vương Diệp bùng phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Luồng khí đó chính là kỹ năng mà Vương Diệp nhận được sau khi cường hóa huyết mạch Kỳ Lân: Kỳ Lân Thánh Uy!

Cộng thêm Long Vương huyết mạch, có thể khống chế tất cả trùng tộc và thú tộc!

Loại uy áp này in hằn trực tiếp vào linh hồn bọn chúng, đánh thẳng vào sâu thẳm tâm linh, dù đám thi miết này mất lý trí thì đã sao?

Thánh uy của Vương Diệp có thể trực tiếp làm bọn chúng tỉnh táo lại!

Tất cả thi miết trong khoảnh khắc này khựng lại hoàn toàn!

Tất cả đều không dám lại gần Vương Diệp!

Trương Khởi Linh cũng ngây người một lúc!

Đám thi miết mất lý trí này vậy mà vẫn bị Vương Diệp răn đe!

Sao có thể chứ?

Huyết mạch Kỳ Lân của anh dù lợi hại đến đâu cũng không thể răn đe được đám thi miết điên cuồng này!

Chẳng lẽ đây là thủ đoạn khác của Vương Diệp?

Lần này, Trương Khởi Linh hoàn toàn bị Vương Diệp khuất phục!

Nhóm Hạo Thiên Chân thấy cảnh này cũng đầy mặt kinh ngạc.

Vương Bàn Tử nói: “Vãi thật!

Vương gia này là Thi Miết Vương chuyển thế à?

Đám thi miết này vậy mà sợ cậu ấy đến thế!

Quá đỉnh!” Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử, chúng ta mau chạy thôi, đám thi miết đó không làm gì được Vương tiên sinh nhưng chúng ta thì không đỡ nổi đâu, không đi nhanh là mông bị cắn nát đấy!” Thi miết biết bay, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã bị cắn mấy miếng rồi.

Nếu còn ở lại đây, chắc chắn sẽ thành món ăn trên đĩa của chúng.

Chương 573

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng gật đầu lia lịa, vội vàng leo lên.

“Đại Khuê, Phan Tử, mau đi thôi!” Ngô Tam Thúc gọi một tiếng, rồi nhanh chóng leo lên.

Trương Khởi Linh sau khi nhìn sâu Vương Diệp một cái cũng không dừng lại nữa, trực tiếp nhảy lên cổ thụ thoát thân.

Trương Khởi Linh biết mình vẫn còn xem nhẹ Vương Diệp.

Dù anh đã đặt vị trí của Vương Diệp rất cao, nhưng đi chuyến này anh mới phát hiện vị trí của Vương Diệp rõ ràng ở cảnh giới cao hơn, anh hoàn toàn dự đoán sai.

Với thân thủ của Vương Diệp, hiển nhiên thiên hạ này chẳng còn mấy nơi có thể giữ chân được cậu ấy.

Cho nên Trương Khởi Linh hiện tại cũng rất yên tâm về Vương Diệp.

Anh biết dù tất cả bọn họ có chết ở đây thì Vương Diệp vẫn sẽ bình an vô sự.

Nhờ có Vương Diệp, phần lớn thi miết đã bị răn đe, chỉ có một lượng nhỏ truy đuổi nhóm Hạo Thiên Chân.

Thế nên bọn họ cũng tạm gọi là an toàn, cộng thêm tâm lý liều mạng chạy trốn, tốc độ cực nhanh, chỉ mười phút sau họ đã bò ra khỏi cổ mộ.

Đợi bọn họ đi rồi, Vương Diệp mới nhìn về phía đám thi miết đang bị răn đe.

Tất cả thi miết đều không dám nhúc nhích.

“Thi miết biến dị ở lại, còn lại cút xuống hết đi.” Vương Diệp dặn dò một tiếng, tất cả những con thi miết to lớn đều ở lại!

Thi miết biến dị cực kỳ hiếm có, thường thì vạn con mới sinh ra được một con, hiện tại có mười mấy con đã là rất tốt rồi.

Vương Diệp lần lượt giết chết đám thi miết biến dị này, sau đó lấy ra Thi Nhân từ bên trong.

Những viên Thi Nhân này có to có nhỏ, thấp nhất có thể tăng 4 điểm thuộc tính tam duy, cao nhất lên tới 11 điểm, có thể nói là rất biến thái!

Tất cả thi miết biến dị đều bị Vương Diệp xử lý xong, tổng cộng có 15 viên Thi Nhân!

Trong đó loại 4 điểm có 3 viên, 5 điểm có 2 viên, 7 điểm có 3 viên, 8 điểm có 3 viên, 10 điểm có 3 viên, và loại 11 điểm chỉ có 1 viên duy nhất!

Nhưng Vương Diệp đã mãn nguyện rồi!

Tổng cộng thuộc tính tam duy từ đống Thi Nhân này lên tới 98 điểm!

Đối với Vương Diệp mà nói, đây là một sự thăng tiến khổng lồ!

Phải biết rằng Vương Diệp trước đây điểm danh trăm năm, thuộc tính tam duy nhận được cũng chỉ tầm đó điểm, vậy mà trong thời gian ngắn ngủi này đã có được 98 điểm!

Vương Diệp đương nhiên hài lòng!

Đây là lần Vương Diệp nhận được nhiều thuộc tính tam duy nhất, hơn nữa cả ba loại thuộc tính đều tăng đều nhau, không giống như những bảo vật trước đây, mỗi loại tốc độ cộng thêm cực kỳ ít.

Lần này đúng là lãi lớn.

Vương Diệp lập tức sử dụng tất cả Thi Nhân. 【Sử dụng Thi Nhân, nhận được 4 điểm thuộc tính tam duy! 】【Sử dụng Thi Nhân, nhận được 5 điểm thuộc tính tam duy! 】...

Trong nháy mắt, 15 viên Thi Nhân đều được sử dụng, thực lực của anh đã thăng tiến vượt bậc! 【Đinh!

Thuộc tính tam duy đã đạt điều kiện tiến hóa Trường Sinh Thể, đồng thời đã có đủ Cửu Đầu Xà Bách Chi Tâm và Kỳ Lân Kiệt, có tiến hóa không? 】【Có/Không! 】Cuối cùng cũng đi đến bước này!

"Tiến hóa!" Vương Diệp không chút do dự chọn tiến hóa.

Giờ đây ở đây không còn ai, cũng chẳng có nguy hiểm gì, Vương Diệp đương nhiên không trì hoãn thêm, dứt khoát chọn tiến hóa Trường Sinh Thể! 【Đinh!

Lựa chọn thành công, đang trong quá trình tiến hóa! 】【Thể chất đang được cải thiện, hành động này là nghịch thiên, thời gian cần thiết hơi dài, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi! 】【Quá trình tiến hóa không ảnh hưởng đến bất kỳ hành động nào của ký chủ! 】【Tiến độ hiện tại: 0.01%!

Dự kiến cần thêm 78 giờ nữa! 】Một loạt thông báo hệ thống bắt đầu, Vương Diệp cũng thấy được tiến độ tiến hóa của mình.

Không hổ là tiến hóa thành Trường Sinh Thể, thời gian cần thiết quả nhiên không ngắn! 78 giờ, tức là ba ngày lẻ sáu tiếng!

Tốc độ này đúng là rất chậm, nhưng dù sao cũng đã bắt đầu tiến hóa rồi.

Chỉ cần tiến hóa thành công, sẽ có sự thay đổi long trời lở đất, không chỉ có 1000 năm tuổi thọ mà các phương diện thực lực khác chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn.

Quan trọng nhất là Kỳ Lân Kiệt còn có thể cường hóa huyết mạch

Kỳ Lân thêm một lần nữa.

Lần đầu cường hóa đã mang lại cho Vương Diệp 50 điểm thuộc tính tam duy, cùng với cánh tay Kỳ Lân bản tăng cường và kỹ năng Kỳ Lân Thánh Uy.

Theo quy luật, lần cường hóa thứ hai chắc chắn sẽ mang lại nhiều thứ hơn.

Thuộc tính nhất định nhiều hơn, kỹ năng được ban cho có lẽ cũng sẽ mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, những thứ đó đều phải đợi sau khi Trường Sinh Thể tiến hóa thành công.

Vương Diệp mở giao diện thuộc tính của mình ra.

Ký chủ: Vương Diệp Sức mạnh: 366 (Người thường 10, huyết mạch Kỳ Lân cộng thêm 80, huyết mạch Long Vương cộng thêm 100) Thể lực: 401 (Người thường 10, huyết mạch Kỳ Lân cộng thêm 85, huyết mạch Long Vương cộng thêm 100) Tốc độ: 296 (Người thường 10, huyết mạch Kỳ Lân cộng thêm 78, huyết mạch Long Vương cộng thêm 100) Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân +1 (Đang cường hóa), Huyết mạch Long Vương cấp tối đa.

Thể chất: Trường Sinh Thể Ngụy (Đang tiến hóa) Tuổi thọ: 20 năm (Tiến hóa thành Trường Sinh Thể có thể nhận được 1000 năm tuổi thọ) Kỹ năng: Long Vương Chi Lực, Bát Kỳ Kỹ, Kỳ Lân Thánh Uy, Cánh Tay Kỳ Lân, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc (Mỗi ngày tăng 2 điểm sức mạnh, 1 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 1 điểm tốc độ!) Hiện tại sức mạnh đã đạt tới 366, thể lực thậm chí đột phá ngưỡng 400, có thể nói là vô cùng đáng sợ.

Thể lực mới là chìa khóa của cơ thể, bao hàm tinh khí thần, thể lực càng mạnh chứng tỏ bản thân càng cường hãn!

Nói đơn giản, thể lực chính là cái gốc của con người!

Hiện tại thể lực cường hãn thế này, Vương Diệp dù có ba ngày ba đêm không ngủ vẫn sẽ tràn trề năng lượng.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên cổ thụ: “Cũng đến lúc rời khỏi nơi này rồi.” Nói xong, anh nhảy lên cổ thụ, nhanh chóng phi thân lên trên.

Chỉ mất năm phút, Vương Diệp đã nhảy ra khỏi cái hố khổng lồ, rời khỏi cổ mộ.

Nhóm Hạo Thiên Chân vẫn luôn đợi ở bên ngoài, thấy Vương Diệp cuối cùng cũng ra tới, nhất thời mừng rỡ quá đỗi.

“Vương tiên sinh, tôi biết ngay đám thi miết đó không làm gì được anh mà!” Hạo Thiên Chân chạy tới, kích động nói.

Vương Bàn Tử cũng hưng phấn chạy lại: “Vương gia, anh oai thật đấy, đám thi miết đó vậy mà bị anh dọa cho không dám động đậy, quá gắt!” Vương Diệp liếc mắt nhìn quanh, phát hiện Trương Khởi Linh đã rời đi, cũng không nói nhảm nữa: “Chúng ta về nhà nghỉ trong thôn trước đã.” Ngô Tam Thúc gật đầu: “Phan Tử hiện tại đang sốt nặng, Đại Khuê cũng phải nhanh chóng đưa tới bệnh viện cứu chữa.” Thế là cả nhóm chọn rời khỏi đây.

Đi rất lâu, trời sắp tối thì cuối cùng cũng về tới ngôi làng nhỏ lúc trước.

Mọi người lập tức cảm thấy ngôi làng nhỏ này tràn đầy cảm giác thân thuộc.

Tiếp đó, nhóm Hạo Thiên Chân bắt đầu bận rộn, tìm tới trạm y tế xã, tiêm thuốc tiêu viêm cho Phan Tử trước, sau đó cầm máu cho Đại Khuê, gọi điện cho bệnh viện tuyến trên phái người tới đón Đại Khuê và Phan Tử đi.

Sau đó mới đến lượt Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Thúc và Vương Bàn Tử tiến hành khử trùng.

Dù sao ba người bọn họ cũng bị thi miết cắn khắp người, chắc chắn sẽ bị nhiễm khuẩn, tiêm thuốc khử trùng là tốt nhất.

Sau khi lo liệu xong xuôi đã là rạng sáng, một lần nữa trở về nhà nghỉ, mấy người bọn họ đều có cảm giác như vừa trải qua một kiếp khác.

Còn Vương Diệp thì không thấy có gì đặc biệt, dù sao cái mộ này đối với anh chẳng tồn tại nguy hiểm nào.

Ngày hôm sau, Vương Diệp cáo từ rời đi, quay về theo đường cũ, trở về nhà cũ của mình.

Một lần nữa trở lại nhà cũ, anh thả Tê Tê ra, Nộ Tình Kê nhảy tới, Rết Sáu Cánh cũng xuất hiện theo.

Vương Diệp nhìn thấy chúng cũng cảm thấy thêm một tia thân thiết.

“Cuối cùng cũng về rồi.” Vương Diệp cười một tiếng, vỗ vỗ đầu con rết lớn, bảo nó đi chơi một bên.

Còn chính Vương Diệp thì chuẩn bị về tắm rửa một cái, sau đó phơi nắng thật thoải mái, tận hưởng thời gian rảnh rỗi.

Đi vào hậu viện, anh chợt phát hiện hậu viện đã được quét dọn rất sạch sẽ, chăn màn cũng được đem ra ngoài phơi, mọi thứ đều ngăn nắp gọn gàng.

Vương Diệp không hề ngạc nhiên, trái lại còn nở nụ cười: “Nha đầu, em về rồi à.” Sau đó, cửa phòng được đẩy ra, một cô nương xinh đẹp mặc đạo bào vải thô vui vẻ bước ra.

Cô nương này trông rất thanh tú, đi đứng như gió, tóc búi cao, gương mặt tròn trịa dễ nhìn, đặc biệt là đôi mắt to đầy linh khí, khiến người ta nhìn một lần là không quên được.

“Sư phụ, anh cuối cùng cũng về rồi!” “Bộp~” Cô ấy trực tiếp nhào vào lòng Vương Diệp, ôm chặt lấy eo anh.

Vương Diệp cũng nuông chiều xoa xoa đầu cô ấy, cười hà hà nói: “Tiểu Yêu, lần này sao về sớm thế?” Cô nương trước mắt này chính là Yêu Muội năm xưa!

Anh đã đưa cô ấy đến chùa Quan Tử, nhận làm đồ đệ, truyền thụ cho không ít tuyệt kỹ Võ Đang.

Hơn nữa, hiện tại tên của cô ấy là Lâm Tiểu Yêu.

Lâm Tiểu Yêu buông Vương Diệp ra, chun mũi nói: “Tất nhiên là em nhớ sư phụ rồi, thế nên mới về sớm vậy chứ.” Vương Diệp cười híp mắt nhìn Lâm Tiểu Yêu: “Thật không?” Lâm Tiểu Yêu nói: “Sư phụ anh thông minh quá, chẳng lừa được anh!” Tiếp đó, Lâm Tiểu Yêu lại nói: “Sư phụ, anh đoán xem lần này em ra ngoài đã gặp ai?” Vương Diệp suy nghĩ một chút, nhìn bộ dạng của Lâm Tiểu Yêu, không khỏi nói: “Chắc không phải là Tuyết Lỵ Dương đấy chứ?” Lâm Tiểu Yêu trợn to mắt, không thể tin nổi nói: “Sư phụ, anh, sao anh lại biết?” Vương Diệp ha ha cười một tiếng, cũng không giải thích, xoay người đi vào phòng chuẩn bị tắm rửa.

Lâm Tiểu Yêu nghĩ bụng, sư phụ là ai chứ, thần thông quảng đại, có bản lĩnh tiên tri, biết mình gặp Tuyết Lỵ Dương cũng là chuyện bình thường thôi.

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua, tiến hóa Trường Sinh Thể cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối cùng!

Vương Diệp ngồi trong phòng, đợi nốt 0.01% cuối cùng nhảy xong! 【Tiến độ hiện tại: 100%!】 Cuối cùng, thanh tiến độ đã hoàn thành. 【Tiến hóa Trường Sinh Thể hoàn tất!】 【Thể chất tiến hóa thành Trường Sinh Thể, nhận được 1000 năm tuổi thọ!】 【Thể chất tiến hóa thành Trường Sinh Thể, tăng thêm 100 điểm thuộc tính cơ bản!】 【Lưu ý: Trường Sinh Thể hiện tại chưa được kích hoạt, không thể sử dụng kỹ năng ẩn, hãy sớm tiến hành kích hoạt!】 【Đinh, hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên, thưởng Thần kiếm Kinh Trập】 Vương Diệp nghe một loạt thông báo, trong lòng cuối cùng cũng trút được gánh nặng.

Chương 574

Cuối cùng đã có được 1000 năm tuổi thọ!

Từ nay về sau không cần phải lo lắng về tuổi thọ nữa, ít nhất là trong thời gian ngắn sẽ không còn phiền não này!

Đương nhiên, hiện tại chút tuổi thọ này anh vẫn chưa thỏa mãn.

Dù sao ở thế giới này, có hệ thống là có vô hạn khả năng, thể chất của anh còn có thể tiếp tục thăng cấp!

Sau Trường Sinh Thể còn có Vĩnh Sinh Thể!

Chỉ có tiến hóa đến Vĩnh Sinh Thể mới thực sự là vĩnh sinh!

Thực sự không cần lo về tuổi thọ!

Nhưng việc cấp bách bây giờ là kích hoạt Trường Sinh Thể đã!

Điều này anh cũng hiểu, Trường Sinh Thể tiến hóa xong anh đúng là có thể chất của Trường Sinh Thể, có thể sống ngàn năm, nhưng lại chưa có năng lực của Trường Sinh Thể!

Chỉ có kích hoạt nó, anh mới nhận được một số năng lực đặc thù.

Vương Diệp lập tức kiểm tra những thứ cần thiết để kích hoạt Trường Sinh Thể, nhưng hiển thị là một mảnh trống không.

Sau đó, anh nhìn sang phần thưởng Thần kiếm Kinh Trập.

Đúng là một thanh thần kiếm!

Chưa kịp để Vương Diệp xem kỹ, anh đã cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Lúc này, cửa đại trạch bị gõ vang.

Trương Khởi Linh đeo hắc kim cổ đao bước vào.

Lâm Tiểu Yêu đang phơi thảo dược, phát hiện ra Trương Khởi Linh, cảnh giác nhìn anh: “Anh tìm ai?” Trương Khởi Linh nói: “Tìm Vương Diệp, đến đưa đồ cho cậu ấy.” Lâm Tiểu Yêu nói: “Anh đợi chút, tôi đi báo cho sư phụ.” Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, Lâm Tiểu Yêu chạy vào hậu viện gọi Vương Diệp.

Vương Diệp vừa nghe Trương Khởi Linh tới, thầm nghĩ gã này đúng là giữ chữ tín, nói ra ngoài sẽ đưa đồ là nhất định sẽ tới, mới có mấy ngày anh ta đã đến rồi.

Vương Diệp ra tiền viện, nói: “Đưa đồ ra đây đi.” Trương Khởi Linh cũng không nói nhảm, trực tiếp ném một cái bọc cho Vương Diệp: “Cậu xem xem, có phải thứ cậu muốn không.” Vương Diệp cũng chẳng khách khí, trực tiếp mở bọc ra, bên trong quả nhiên có một miếng ngọc tỷ màu xanh đậm, tỏa ra khí tức âm lãnh thoang thoảng, người thường chỉ nhìn một cái là thấy rợn người!

Vương Diệp cầm Quỷ Tỷ lên, giọng hệ thống lập tức vang lên. 【Nhận được Quỷ Tỷ!】【Quỷ Tỷ: Một miếng ngọc tỷ thần kỳ có thể điều động âm binh, cũng là vật phẩm quan trọng để mở cánh cổng đồng đen!】Quả nhiên là Quỷ Tỷ!

Thứ này đúng là có thể triệu hoán âm binh thật!

Vương Diệp nghĩ bụng, không trực tiếp sử dụng Quỷ Tỷ mà cất nó đi, rồi nói với Trương Khởi Linh: “Anh chẳng phải nói còn thứ khác muốn giao cho tôi sao?” Trương Khởi Linh lắc đầu: “Tôi quên thứ đó ở đâu rồi.” Vương Diệp: “...” Vương Diệp có chút cạn lời, nhưng cũng không truy cứu thêm.

Gã này vốn dĩ có chứng mất trí nhớ, quên cũng bình thường thôi, chắc cũng là đồ của nhà họ Trương, mà đối với nhà họ Trương thì Vương Diệp chẳng có hứng thú gì.

Gia tộc này gánh vác sứ mệnh quá lớn, Vương Diệp không muốn bị những xiềng xích sứ mệnh đó hạn chế.

Anh còn phải theo đuổi đạo vĩnh sinh của riêng mình.

Cho nên chuyện của nhà họ Trương, anh gần như không bao giờ muốn quản.

Hơn nữa, nhà họ Trương có một Trương Khởi Linh là đủ rồi.

Nếu anh cũng trở lại nhà họ Trương, trở thành một Khởi Linh thế hệ mới thì nhà họ Trương đáng sợ quá, nhà họ Uông chắc chẳng còn cửa mà chơi.

Vương Diệp không muốn phá hỏng sự cân bằng này, cứ giữ mảnh đất nhỏ của mình cho thoải mái.

Vương Diệp lại hỏi: "Trên người anh có Xà Mi Đồng Ngư không?" Trương Khởi Linh nhíu mày: "Không có." Ngừng một chút, anh lại nói: "Chắc là ở chỗ Thiên Chân." Vương Diệp gật đầu, ra hiệu đã biết.

Ngoài một miếng trong tay Hạo Thiên Chân, ở khách điếm Tân Nguyệt chắc cũng có một miếng.

Nhưng Vương Diệp cũng lười phí sức, dù sao chỉ cần một miếng là được, lúc nào cần trực tiếp hỏi xin Hạo Thiên Chân là xong.

Trương Khởi Linh sau khi giao Quỷ Tỷ cho Vương Diệp thì rời đi, không dừng lại lâu.

Vương Diệp cũng không có ý định giữ anh ta lại.

"Sư phụ, anh ta là ai vậy ạ?" Lâm Tiểu Yêu vừa bày biện thảo dược vừa tò mò hỏi.

Con bé này mỗi lần ra ngoài đều mang về rất nhiều thảo dược, khi nào đi tiếp lại mang theo hết.

Vương Diệp nói: "Trương Khởi Linh, đương nhiệm Khởi Linh của nhà họ Trương.” Lâm Tiểu Yêu: “Ồ.” Cô cũng chẳng ngạc nhiên mấy.

Bởi vì những năm qua đi theo Vương Diệp, cô đã chứng kiến không ít đại nhân vật của Cửu Môn Tứ Phái đối xử với Vương Diệp rất khách khí, cung kính.

Bất cứ ai đến cô cũng chẳng thấy lạ nữa.

Thế là Lâm Tiểu Yêu tiếp tục thu dọn thảo dược của mình.

Vương Diệp ngẫm nghĩ: “Tiểu Yêu, một thời gian nữa anh phải đi Phan Gia Viên một chuyến, em ở nhà trông coi nhé.” Yêu Muội gật đầu, đáp nhẹ: “Vâng ạ.” Hai mươi ngày sau, tại Phan Gia Viên.

Đại Kim Nha nói: “Vương gia khách khí quá, ngài ưng thứ gì cứ lấy đi, còn nói tiền nong làm gì.

Với lại mấy món đồ này cũng chẳng đáng bao nhiêu.” Vương Diệp cũng không khách sáo, chỉ tay vào năm món đồ, Đại Kim Nha lập tức bảo người làm đóng gói lại đưa cho Vương Diệp.

Vương Diệp ngồi chơi ở chỗ Đại Kim Nha một lúc, trời đã tối nên cáo từ trở về trạch tử của mình.

Về đến nhà, anh tắm rửa qua sự phục vụ của Kim Tỏa rồi về phòng.

Vương Diệp lấy năm món đồ đó ra, sau khi hấp thụ hết thuộc tính bên trong thì lấy ra Thiên Niên Âm Tủy Chi.

Thứ này mới là trọng tâm của mọi chuyện.

“Nuốt Thiên Niên Âm Tủy Chi!” Vương Diệp không chút do dự ăn từng miếng Thiên Niên Âm Tủy Chi, tinh hoa đất trời đậm đặc tràn vào tứ chi bách mạch.

Vốn dĩ loại vật phẩm này người thường căn bản không dám ăn, tuy nó chứa tinh hoa đất trời mạnh mẽ nhưng đồng thời cũng mang thi khí và âm khí khủng khiếp, thậm chí sau khi chết còn biến thành tống tử.

Nhưng Vương Diệp thì không.

Anh có huyết mạch thần thú hộ thể, lại còn là huyết mạch Long Vương đã cường hóa cấp tối đa, thi khí và âm khí căn bản không làm gì được anh, vừa vào cơ thể đã bị huyết mạch Long Vương thanh lọc.

Cuối cùng chỉ còn lại tinh hoa đất trời nồng đậm. 【Nuốt Thiên Niên Âm Tủy Chi, nhận được 200 điểm sức mạnh, 600 điểm thể lực, 180 điểm tốc độ!】 Rất nhanh, Vương Diệp đã nhận được thông báo hệ thống.

Điều này cũng có nghĩa là anh đã hấp thụ hoàn toàn tinh hoa của Thiên Niên Âm Tủy Chi.

Thứ này đúng là biến thái, tăng trực tiếp 600 điểm thể lực!

Đây tuyệt đối là món bảo vật tăng thể lực nhiều nhất mà Vương Diệp nhận được từ trước đến nay.

Chỉ có sức mạnh và tốc độ là tăng tương đối ít hơn.

Đương nhiên Vương Diệp cũng không để tâm.

Từ sau khi trải qua những chuyện mười mấy năm qua, anh cũng chẳng màng thuộc tính có cân bằng hay không nữa, thể lực tăng bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thể lực càng cao, anh càng thi triển được nhiều thủ đoạn.

Càng về sau Vương Diệp càng nhận ra, rất nhiều việc cần dùng thể lực để hoàn thành, mọi phương diện đều tiêu hao thể lực, nên thể lực đương nhiên càng cao càng tốt.

Vậy nên mọi thứ vẫn lấy thể lực bản thân làm trọng yếu nhất.

Vương Diệp mở xem thuộc tính tam duy của mình.

Ký chủ: Vương Diệp Sức mạnh: 3227 Thể lực: 3575 Tốc độ: 3110 Lần này cũng tăng thêm không ít thuộc tính, đặc biệt là thể lực đã đạt gần ngưỡng 3600, một lần nữa vượt qua sức mạnh.

E là không bao lâu nữa sẽ đạt yêu cầu tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

Ngày mai đi dạo Phan Gia Viên, gom hết mấy món bảo vật tăng thuộc tính về để bồi bổ thêm.

Cả cái khu Phan Gia Viên này chắc chắn có thể giúp tăng thêm kha khá thuộc tính.

Ngày hôm sau, Vương Diệp ngủ dậy thì Kim Tỏa đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Ăn xong anh đi Phan Gia Viên dạo quanh.

Hễ thấy cửa hàng đồ cổ nào là vào lượn một vòng, quả nhiên có không ít món đồ tăng được thuộc tính.

Suốt một buổi sáng lượn lờ mười mấy cửa hàng, anh vơ vét được hơn hai mươi món.

Tổng cộng tăng thêm 231 điểm sức mạnh, 213 điểm thể lực, 260 điểm tốc độ, coi như cũng khá ổn.

Buổi chiều lại đi dạo các khu khác ở Phan Gia Viên, lần này Vương Diệp ngay cả các sạp hàng vỉa hè cũng không bỏ qua, thu hoạch được nhiều bảo vật hơn, tăng thêm 362 điểm sức mạnh, 410 điểm thể lực cùng 310 điểm tốc độ!

Như vậy, cả một ngày tổng cộng tăng được 593 điểm sức mạnh, 623 điểm thể lực và 570 điểm tốc độ!

Thể lực cuối cùng cũng đột phá ngưỡng 4000, khoảng cách tới giới hạn 5000 của Trường Sinh Thể cũng đã rất gần rồi.

Vương Diệp mãn nguyện trở về nhà.

Vừa vào cửa, Kim Tỏa đã vội vàng chạy tới nói với Vương Diệp: “Vương gia, sáng nay sau khi ngài đi không lâu thì có một thanh niên tới, ngồi đợi ngài ở nhà cả ngày trời, hình như có chuyện gì quan trọng lắm muốn tìm ngài.” Thanh niên đợi cả ngày?

Chẳng lẽ là gã Trương Khởi Linh đó?

Anh ta tìm mình có việc gì?

Vương Diệp nói: “Dẫn tôi đi xem sao.” Kim Tỏa vâng một tiếng rồi dẫn Vương Diệp ra vườn hoa phía sau trạch tử.

Chương 575

Rất nhanh, ở vườn hoa Vương Diệp đã thấy người đang đợi mình, hóa ra lại là gã Hạo Thiên Chân.

Gã này tìm mình làm gì nhỉ?

“Vương gia, ngài cuối cùng cũng về rồi!” Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp về thì kích động chạy tới, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Vương Diệp không ngờ lại là Hạo Thiên Chân tới tìm mình, nghĩ kỹ lại thì, lẽ nào cậu ta định đi mộ thuyền đắm dưới đáy biển Nam Hải?

Thời điểm này cũng vừa khéo.

Dù sao từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung về cũng đã mấy chục ngày rồi.

Vương Diệp nói: “Kim Tỏa, cô lui xuống trước đi.” Tiếp đó anh nhìn Hạo Thiên Chân: “Tìm tôi có việc gì?

Nếu là đi tìm chú ba của cậu thì tôi thấy không cần thiết đâu, chú ba cậu sẽ không sao đâu.” Sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi, kinh ngạc nói: “Vương gia, sao ngài lại biết tôi đến tìm ngài vì chuyện của chú ba?” Vương Diệp nói: “Khiến cậu hốt hoảng thế này thì giai đoạn hiện tại chỉ có chuyện của chú ba cậu thôi.” Hạo Thiên Chân không khỏi khâm phục nói: “Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, xin Vương gia giúp tôi với, chú ba tôi có lẽ gặp nguy hiểm thật rồi!” Vương Diệp là người không có lợi thì không làm, nếu là chuyện không có ích cho bản thân anh sẽ không tham gia.

Thế là anh nói: “Thứ nhất, tôi nghĩ cậu nên biết quy tắc của tôi.

Thứ hai, tôi vẫn khuyên cậu một câu, chú ba cậu sẽ không sao đâu.

Tôi bất kể cậu nhận được thư hay là nằm mơ thấy ác mộng, tôi có thể khẳng định là chú ba cậu sẽ không có việc gì." Hạo Thiên Chân nghe xong, sắc mặt lại thay đổi lần nữa.

Những gì Vương Diệp nói đều đúng y chang những chuyện xảy ra với cậu gần đây!

Ban đầu cậu nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy chú ba đánh ngất cậu trong một cái mộ, rồi cậu sợ tỉnh giấc, sau đó lại gặp chú ba, phát hiện chú ấy biến thành một con ác quỷ!

Tiếp đó lại sợ tỉnh lần nữa.

Nghĩa là cậu đã gặp một cơn ác mộng liên hoàn!

Sau khi ác mộng kết thúc, cậu nhận được một bức thư nói rằng nếu muốn cứu chú ba thì hãy đi Nam Hải.

Một mình Hạo Thiên Chân đi thì không đủ tự tin, nhưng lại chẳng tìm được ai giúp.

Thế là cậu nghĩ đến Vương Diệp.

Cậu cảm thấy Vương Diệp nhất định có thể giúp được mình!

Vậy là Hạo Thiên Chân lại đến chùa Quan Tử tìm Vương Diệp, kết quả bị một cô bé báo rằng Vương Diệp đã đi Bắc Bình mấy ngày chưa về.

Chẳng còn cách nào, Hạo Thiên Chân đành phải lặn lội tới Bắc Bình.

Nhưng Bắc Bình rộng lớn thế này, cậu cũng chẳng biết tìm Vương Diệp ở đâu.

Thế là cậu đi tìm Giải Vũ Thần nhờ giúp đỡ, quan hệ giữa cậu và Giải Vũ Thần rất tốt, cả hai là bạn nối khố.

Kết quả Giải Vũ Thần vừa nghe thấy tên Vương Diệp thì sững người một lát, rồi cho biết hôm qua vừa mới gặp Vương Diệp, sau đó đưa địa chỉ cho Hạo Thiên Chân, bảo cậu đến Phan Gia Viên tìm.

Thế là cậu tìm được đến đây và đợi suốt cả ngày.

Lúc này, Hạo Thiên Chân vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp vừa mở miệng đã nói trúng mục đích cậu ta đến đây, lại còn kể ra hết những gì cậu ta từng trải qua, chuyện này thật quá thần kỳ!

Hạo Thiên Chân nói: "Vương gia, tôi biết quy tắc của anh, đây là món đồ tôi mang tới, xin Vương gia nhận cho." Nói đoạn, Hạo Thiên Chân lấy ra một thanh gỗ đen kịt. "Đây là một thanh Lôi Kích Mộc mà tam thúc tôi trân tàng, nghe nói rất quý giá.

Tôi nghe danh anh thích những thứ kỳ quái, nghĩ bụng món này có lẽ anh sẽ hứng thú nên mang tới cho anh xem thử." Lôi Kích Mộc sao?

Tâm niệm Vương Diệp khẽ động, cầm lấy thanh gỗ đó.

Tuy gọi là gỗ nhưng nó cực kỳ cứng, hơn nữa ngay khi chạm vào, anh còn cảm nhận được một luồng tê dại nhẹ, như thể có điện chạy qua. [Nhận được Lôi Kích Mộc!] [Lôi Kích Mộc: Một đoạn gỗ còn sót lại sau khi cây bị sét đánh cháy vào giữa mùa hè, bên trong ẩn chứa sức mạnh lôi đình!] [Phát hiện sức mạnh lôi đình, có sử dụng Kinh Trập để hấp thụ không?] [Có / Không!] Vương Diệp vừa cầm lấy thanh gỗ, tiếng thông báo của hệ thống lập tức vang lên.

Thứ này quả thực chứa sức mạnh lôi đình!

Lại còn có thể cho Kinh Trập hấp thụ, đúng là bất ngờ.

Tuy nhiên, Vương Diệp không vội để Kinh Trập hấp thụ ngay, dù sao việc này cũng cần lấy kiếm ra, lúc này làm vậy quá lộ liễu.

Vì vậy anh chọn "Không".

Ngay sau đó, âm thanh hệ thống lại vang lên. [Kích hoạt nhiệm vụ lựa chọn, mời ký chủ chọn!] [Lựa chọn một: Tiến tới mộ thuyền đắm Nam Hải, tiến hành điểm danh tại nghi chủng của Uông Tàng Hải, phần thưởng: Vảy Hắc Long và Sừng Kỳ Lân!] [Lựa chọn hai: Ở lại Phan Gia Viên điểm danh, nhận được một viên Thi Châu, tăng 50 điểm thuộc tính tam duy!] [Lựa chọn ba: Quay lại Qua Tử Miếu điểm danh, nhận được một mảnh vỡ kỹ năng.] Tâm trí Vương Diệp lay động, không ngờ lại kích hoạt nhiệm vụ điểm danh!

Anh không chút do dự chọn đi tới mộ thuyền đắm Nam Hải.

Vảy Hắc Long và Sừng Kỳ Lân nghe qua đã biết không phải vật phàm.

Vảy Hắc Long thì chưa rõ tác dụng, nhưng Sừng Kỳ Lân chắc chắn là bảo vật có thể cường hóa huyết mạch Kỳ Lân, anh đương nhiên không bỏ qua.

Hơn nữa, còn có Lôi Kích Mộc do Hạo Thiên Chân tặng, cũng có thể cho Kinh Trập hấp thụ.

Anh muốn xem thử sau khi hấp thụ sức mạnh lôi đình, Kinh Trập sẽ biến hóa thế nào. "Tôi chọn cái thứ nhất." Vương Diệp trả lời trong lòng. [Lựa chọn thành công, mời tiến tới mộ thuyền đắm Nam Hải để điểm danh!] [Gợi ý: Vảy Hắc Long có thể cường hóa Kinh Trập, Sừng Kỳ Lân có thể cường hóa huyết mạch Kỳ Lân một lần!] Nghe xong gợi ý, Vương Diệp cũng khá bất ngờ.

Anh đã đoán được Sừng Kỳ Lân dùng để cường hóa huyết mạch, nhưng không ngờ Vảy Hắc Long lại có thể cường hóa Kinh Trập!

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Vương Diệp nhìn về phía Hạo Thiên Chân: "Cậu xác định muốn đi Nam Hải?" Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói: "Chắc chắn!

Có một số chuyện, tôi nhất định phải làm sáng tỏ!" Thực tế, những chân tướng mà Hạo Thiên Chân muốn biết, Vương Diệp đều nắm rõ.

Nhưng anh sẽ không nói, cũng không cần thiết phải nói.

Thế là Vương Diệp gật đầu: "Được, nhưng trước đó tôi phải về Qua Tử Miếu một chuyến, sau đó chúng ta mới cùng đi Nam Hải." Hạo Thiên Chân không chút do dự gật đầu: "Vâng!" Vương Diệp để Hạo Thiên Chân nghỉ lại một đêm.

Sau đó anh về phòng, lấy đoạn Lôi Kích Mộc và kiếm Kinh Trập ra.

Anh muốn xem xem sau khi thôn phệ sức mạnh lôi đình, Kinh Trập sẽ có thay đổi gì! "Hấp thụ lôi điện chi lực!" Vương Diệp đặt Kinh Trập lên thanh gỗ, lập tức thanh kiếm run lên nhè nhẹ, từng đạo lam quang hiện ra.

Đó chính là hào quang của Kinh Trập trong trí nhớ của anh.

Những luồng sáng xanh bao phủ lấy đoạn gỗ, Vương Diệp phát hiện trên Lôi Kích Mộc phát ra những tia điện nhỏ li ti, y hệt như trên phim ảnh.

Tuy tia điện rất nhỏ nhưng sức phá hoại đáng sợ tỏa ra khiến Vương Diệp thấy da đầu tê dại.

Ngay cả khi không chạm vào, anh cũng cảm nhận được sự khủng khiếp của chúng.

Nhưng rất nhanh, toàn bộ tia điện đều bị Kinh Trập hấp thụ hết. [Hấp thụ thành công lôi điện chi lực trong Lôi Kích Mộc, mở khóa Khống Lôi Thuật cho Kinh Trập!] [Khống Lôi Thuật: Sau khi sử dụng Kinh Trập, có thể phát ra một đòn tấn công bằng sấm sét, sức phá hoại vô cùng, đặc biệt gây sát thương cao đối với tà vật bất tử, hoặc có thể điều khiển sấm sét trên trời.

Mỗi lần sử dụng tiêu hao 200 điểm thể lực!] Khống Lôi Thuật sao?

Mẹ kiếp!

Đây là giết người từ xa à!

Vương Diệp nóng lòng muốn thử thủ đoạn này.

Anh cầm Kinh Trập, trực tiếp thi triển Khống Lôi Thuật. "Oanh~" Trong thoáng chốc, anh tiêu hao mất 200 điểm thể lực, một luồng lôi điện bùng phát, oanh kích dữ dội vào một chiếc ghế ở đằng xa. "Rầm!" Một tiếng nổ lớn, chiếc ghế nổ tung, hóa thành tro bụi!

Vương Diệp kinh hãi nhìn Kinh Trập trong tay, không ngờ sau khi hấp thụ lôi điện, lực sát thương lại khủng khiếp đến thế.

Hơn nữa chiêu này đúng là ngầu bá cháy!

Đúng là thần khí để làm màu mà!

Thần kiếm Kinh Trập quả không hổ danh hai chữ "thần kiếm"!

Vương Diệp nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, Kinh Trập như có linh tính, từng tia điện hiện lên trên bề mặt, nhưng chúng không hề làm hại anh.

Anh thầm cảm thán, mới hấp thụ một chút lôi điện đã mở khóa được Khống Lôi Thuật, nếu hấp thụ nhiều hơn không biết sẽ còn biến hóa ra sao.

Hay là tìm hôm trời mưa, chạy lên đỉnh núi để sét đánh thử?

Vương Diệp nghĩ đoạn lại lắc đầu.

Thôi, chuyện này quá mạo hiểm, sét chưa đánh trúng kiếm mà đánh trúng mình thì tiêu đời.

Tốt nhất đừng nên trêu chọc sấm sét tự nhiên.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Kim Tỏa vào hầu hạ Vương Diệp rửa mặt thay đồ.

Thấy chiếc ghế nát vụn trên sàn, cô không khỏi kinh ngạc: "Vương gia, chuyện này... là sao ạ?" Vương Diệp nói: "Không sao, thay cái mới là được." Kim Tỏa vâng một tiếng rồi bắt đầu giúp anh thay quần áo và vệ sinh cá nhân.

Chương 576

Vương Diệp dặn dò cô rằng mình phải đi xa một chuyến, khoảng chừng nửa tháng, bảo cô trông coi nhà cửa cho tốt.

Kim Tỏa tự nhiên là đồng ý ngay.

Sau đó anh gọi Hạo Thiên Chân tới ăn sáng rồi cả hai xuất phát đi Qua Tử Miếu.

Mất hai ngày cuối cùng cũng tới nơi, quay về chỗ ở cũ của Vương Diệp. "Sư phụ!

Người cuối cùng cũng về rồi!" Vừa thấy Vương Diệp, Lâm Tiểu Yêu đã kích động chạy tới.

Cũng đã một tháng không gặp.

Phải biết cô và Vương Diệp làm bạn mấy chục năm, có thể nói là cực kỳ ỷ lại vào nhau, Lâm Tiểu Yêu thậm chí còn không thân với ông nội mình bằng anh.

Nhưng rất nhanh cô đã nhìn thấy Hạo Thiên Chân, kinh ngạc nói: "Không ngờ lại bị anh tìm được sư phụ tôi đấy." Hạo Thiên Chân cười cười: "Do may mắn thôi." Sau đó, Vương Diệp đưa Lâm Tiểu Yêu vào phòng giải thích tình hình.

Lâm Tiểu Yêu khẳng định bất kể Vương Diệp đi đâu, cô cũng sẽ đi theo mãi mãi.

Vương Diệp véo mũi cô: "Lần này đi Nam Hải, em đi cùng tôi đi." Lâm Tiểu Yêu hớn hở đồng ý: "Vâng ạ." Ngày hôm sau, Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu thu dọn mọi thứ, cô đeo một chiếc túi hành lý, trấn an nhóm Lục Sí Ngô Công xong thì cùng Vương Diệp và Hạo Thiên Chân rời đi.

Chuyển hướng tới đảo Quỳnh Châu, khi tới nơi cũng đã là chuyện của một tuần sau.

Theo như bức thư Hạo Thiên Chân nhận được, bọn họ tới một nhà nghỉ dân dã.

Thời đại này đảo Quỳnh Châu còn lâu mới trở thành địa điểm du lịch như kiếp trước của Vương Diệp, giờ đây chỉ là một hòn đảo chưa khai phá, mặc dù nó rất lớn. "Có ai không?" Hạo Thiên Chân gọi một tiếng.

Rất nhanh, một cái đầu ló ra từ một căn phòng: "Thiên Chân?" Hóa ra là Vương Bàn Tử đang ở đây.

Thấy Hạo Thiên Chân, gã vội vàng chạy tới, sau đó nhìn thấy Vương Diệp, vẻ mặt lập tức trở nên cung kính hơn hẳn: "Vương gia?

Ngài tới rồi, tốt quá!" Vương Diệp gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này, một người phụ nữ từ trên lầu đi xuống, chính là A Ninh trong bộ đồ leo núi màu đen! "A Ninh!

Lại là cô!" Hạo Thiên Chân thấy A Ninh thì nhíu mày, cậu ta thắc mắc không biết ai là người gọi mình tới.

Có cả A Ninh và Vương Bàn Tử ở đây!

A Ninh thấy Hạo Thiên Chân còn lộ ra chút nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Vương Diệp, sắc mặt cô ta lập tức biến đổi, nảy sinh dự cảm không lành: "Là anh!" Lần trước ở Lỗ Vương Cung, thủ đoạn của Vương Diệp đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho A Ninh!

Chuyến đi mộ thuyền đắm dưới đáy biển này, cô ta không muốn Vương Diệp đi theo chút nào.

Cô ta biết thực lực Vương Diệp cường hãn, nhưng chính vì vậy cô ta không thể kiểm soát được anh, đến lúc đó rất có thể mọi kế hoạch đều bị anh phá hỏng.

Sự thay đổi sắc mặt của A Ninh khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rất ngạc nhiên.

Bàn Tử nói: "Tôi nói này cô A Ninh, cô cũng quen biết Vương gia sao?" Kết quả là A Ninh chẳng thèm để ý tới gã, đi thẳng từ trên lầu xuống, tiến nhanh về phía Vương Diệp nói: "Tôi không có mời anh tới!" Tuy nhiên cô ta còn chưa kịp lại gần, Lâm Tiểu Yêu đã chắn trước mặt Vương Diệp, lạnh lùng nhìn A Ninh: "Cô muốn làm gì?" A Ninh dừng lại, nhíu mày nhìn Lâm Tiểu Yêu: "Cô là ai?" Lâm Tiểu Yêu hừ lạnh: "Cô quản tôi là ai làm gì.

Chúng tôi tới đây hôm nay không phải do cô mời, mà là do Hạo Thiên Chân mời tới, có liên quan gì đến cô?

Đừng có tự tác đa tình." Sắc mặt A Ninh sa sầm, câu "tự tác đa tình" khiến cô ta rất bẽ mặt, đây dù sao cũng là địa bàn của cô ta mà.

Cô ta không ngờ cô gái nhỏ đi theo Vương Diệp lại ăn nói sắc sảo đến vậy.

Thế là A Ninh lạnh lùng nói: "Con bé này ăn nói khó nghe thật đấy, xem ra phải dạy dỗ cô một chút rồi." Nói xong, A Ninh đưa tay định bắt lấy Lâm Tiểu Yêu.

Ánh mắt Lâm Tiểu Yêu ngưng lại, dễ dàng tránh được tay A Ninh, đồng thời phản thủ chộp lấy cánh tay cô ta, cổ tay dùng lực đẩy một cái.

A Ninh lập tức loạng choạng lao về phía trước mấy bước, suýt chút nữa thì tông vào tường.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì trợn tròn mắt.

Uầy!

Cô bé này linh hoạt thật, lợi hại quá!

Bọn họ biết thân thủ A Ninh không tệ, vậy mà lại chẳng chạm được vào người Lâm Tiểu Yêu!

Không ngờ Lâm Tiểu Yêu nhìn yếu đuối mong manh mà ra tay lại đáng nể như vậy.

Nhưng hai người nghĩ lại cũng đúng thôi, Lâm Tiểu Yêu dù sao cũng là đồ đệ của Vương Diệp, sư phụ mạnh thế kia thì đồ đệ sao kém được.

Sau khi đứng vững, A Ninh nghiến răng nhìn Lâm Tiểu Yêu: "Đừng ép tôi!" Nói đoạn, cô ta rút súng chỉ vào Lâm Tiểu Yêu.

Vương Diệp thấy vậy ánh mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt đó không chút do dự ra tay, tay phải nhanh như chớp dùng hai ngón tay kẹp lấy khẩu súng.

Trước khi A Ninh kịp phản ứng, khẩu súng đã bị bóp biến dạng!

Vương Diệp lạnh nhạt nói: "Cút.

Trang bị và thuyền của công ty cô tôi dùng, còn dám xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, tôi giết cô." Nói xong, sát cơ trong mắt lộ rõ.

A Ninh rùng mình, kinh hoàng nhìn Vương Diệp.

Giây phút này, cô ta có cảm giác Vương Diệp sẽ giết mình thật!

Ánh mắt đó chắc chắn là ánh mắt đáng sợ nhất mà cô ta từng thấy trong đời!

A Ninh bỗng thấy hối hận, tại sao mình lại đi trêu vào Vương Diệp chứ?

Vốn dĩ cô ta chỉ hơi bực vì lần trước bị Vương Diệp bỏ rơi, cộng thêm sợ anh gia nhập đội sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch nên mới nói vậy.

Kết quả không ngờ, thực lực của Vương Diệp vượt xa dự liệu của cô ta, dù có súng cô ta cũng chẳng làm gì được anh! "Còn không cút?" Vương Diệp lạnh lùng quát.

A Ninh lúc này mới nghiến răng rời khỏi nhà nghỉ.

Bàn Tử đứng bên cạnh lạnh nhạt đứng nhìn, dù sao gã cũng chẳng ưa gì A Ninh.

Hạo Thiên Chân thì hơi không nỡ: "Vương gia, làm vậy có quá đáng quá không?" Vương Diệp không nói gì, đi sang một bên ngồi xuống, tự ró cố chén trà uống.

Bàn Tử bèn nói: "Thiên Chân, cậu đừng có ngây thơ quá.

Vương gia không giết cô ta đã là khoan dung lắm rồi.

Người đàn bà này gọi tất cả chúng ta đến đây, chắc chắn là có âm mưu gì đó, cô ta đi rồi trái lại còn là chuyện tốt." Hạo Thiên Chân chua chát: "Nhưng tới giờ tôi vẫn chưa biết chúng ta qua đây để làm gì mà." Bàn Tử nói: "Nghe bảo ở phía Quần đảo Tây Sa có một ngôi mộ thuyền đắm dưới đáy biển, cần tới xem thử.

Chỗ đó còn liên quan tới tam thúc của cậu nữa.

Giờ chúng ta có thuyền rồi, không cần con mụ đó cũng được, chúng ta tự mình xuống mộ." Vương Diệp nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai xuất hải." "Vâng!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe theo Vương Diệp răm rắp, cả hai lên lầu nghỉ ngơi.

Lâm Tiểu Yêu thì nói: "Sư phụ, người thật lợi hại!" Vương Diệp đáp: "Em cũng giỏi lắm mà." Nói rồi cả hai cũng lên lầu.

Trên lầu gặp chủ nhà nghỉ, chào hỏi một tiếng rồi cũng nghỉ lại đó.

Buổi tối lúc ăn cơm, bọn họ gặp một người khác mà A Ninh gọi tới, chính là Trương Khởi Linh đang hóa thân thành Trương Tú Tử.

Hiện tại Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều không biết gã Trương Tú Tử đang ngồi ăn cơm cùng mình chính là Trương Khởi Linh. "Tú Tử, anh muốn đi cùng con mụ A Ninh kia hay là đi với bọn tôi?" Bàn Tử hỏi.

Trương Khởi Linh nhàn nhạt đáp: "Đi cùng đại đội." Bàn Tử cười ha hả: "Coi như anh biết điều." Thế là mọi người ăn cơm xong ai nấy về phòng ngủ, nhưng chẳng bao lâu sau cửa phòng Vương Diệp bị gõ.

Vương Diệp mở cửa xem, là Trương Khởi Linh tới tìm anh.

Lúc này gã vẫn trong bộ dạng Trương Tú Tử, trên mặt nở nụ cười, nhưng nụ cười này rất giả, Vương Diệp liếc mắt là nhận ra ngay. "Vào đi." Vương Diệp nói rồi để Trương Khởi Linh vào phòng.

Trương Khởi Linh nói: "Cẩn thận A Ninh, phía sau cô ta là một thế lực rất lớn, hôm nay anh đuổi cô ta đi, có thể cô ta sẽ trả thù." Vương Diệp chẳng mảy may để tâm: "Cậu nghĩ, chỉ riêng A Ninh và Cừu Đức Khảo có thể gây ảnh hưởng gì tới tôi sao?" Vương Diệp đi con đường của mình, cái anh muốn là tăng cường thực lực, bất kể ai chắn đường, anh đều sẽ không khách khí.

Nói thật, anh chẳng thèm để A Ninh và Cừu Đức Khảo vào mắt.

Hay có thể nói, anh chưa bao giờ đặt bất kỳ ai vào mắt mình.

Trương Khởi Linh ngẩn người, gã cảm thấy lời của Vương Diệp có ẩn ý.

Vương Diệp lại nói: "Mà này, cậu đeo cái mặt nạ da người này không thấy mệt sao?

Còn phải giả vờ cười nữa, trước đây cậu có bao giờ cười đâu." Trương Khởi Linh sững lại, sau đó hiểu ra.

Vương Diệp đã nhìn thấu thân phận của gã.

Quả nhiên, thuật dịch dung của gã trước mặt Vương Diệp chẳng đáng một xu, anh có thể dễ dàng nhìn thấu.

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn không tháo lớp ngụy trang, gã nói: "Tôi đi đây." Thế là Trương Khởi Linh xoay người rời khỏi phòng.

Vương Diệp lắc đầu, tên này vẫn lầm lì như thế.

Chớp mắt đã tới ngày hôm sau, nhóm Vương Diệp ngồi thuyền ra khơi.

Lần này có con thuyền chuẩn bị sẵn của A Ninh, thậm chí trên thuyền còn có cả vũ khí các loại, điều này khiến Bàn Tử vô cùng phấn khích.

Cuối cùng cũng ra khơi.

Chương 577

Chỉ cần tìm được mộ thuyền đắm là có thể điểm danh.

Phần thưởng lần này đúng là không thể phong phú hơn.

Vảy Hắc Long và Sừng Kỳ Lân!

Một cái có thể cường hóa Kinh Trập, một cái có thể cường hóa huyết mạch Kỳ Lân.

Đối với Vương Diệp mà nói, tất cả đều giúp tăng cường thực lực.

Hơn nữa, mộ thuyền đắm chính là nghi chủng của Uông Tàng Hải, dự kiến bên trong cũng có thể nhận được thứ gì đó tăng thuộc tính.

Giờ anh đã phát hiện ra, chỉ cần là cổ mộ thì hầu như đều có đồ tăng thuộc tính.

Những ngày này thời tiết khá đẹp, từ khi ra khơi mặt trời luôn tỏa nắng rực rỡ.

Bốn năm ngày đầu sóng yên biển lặng, nhóm Bàn Tử cũng đã làm quen nhiều với thuyền trưởng.

Đến ngày thứ sáu, thời tiết bỗng trở nên ác liệt, trời đất tối sầm, mây đen giăng kín, cuồng phong nổi lên, dường như bão tố sắp ập đến bất cứ lúc nào.

Thuyền trưởng biết tình hình không ổn, vội vàng hạ buồm xuống.

Rất nhanh, mặt biển nổi sóng lớn, con thuyền chao đảo dữ dội giữa biển khơi thịnh nộ.

Vương Diệp đứng vững như bàn thạch trên boong tàu nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ lát nữa có sấm sét không nhỉ? "Sư phụ, sắp mưa rồi, mau vào khoang thuyền đi." Lâm Tiểu Yêu chạy tới định kéo

Vương Diệp vào trong.

Đúng lúc này, Bàn Tử tinh mắt hô lên: "Thuyền gia, thuyền gia, mau chuyển hướng, phía trước có thuyền tới, chúng ta mà đâm phải là tiêu đời đấy!" Thuyền trưởng cũng nhìn thấy con tàu lớn phía trước, thầm chửi rủa không thôi.

Thuyền của lão đã dừng lại không nhúc nhích giữa biển rồi mà còn bị thuyền khác đâm trúng thì đúng là xui xẻo tám đời.

Tuy nhiên lão không dám lơ là, vội vàng bẻ lái tránh con tàu lớn kia. "Có gì đó không ổn." Trương Khởi Linh đứng cạnh Vương Diệp nhíu mày nói.

Bàn Tử nói: "Tú Tử, anh bảo cái gì không ổn hả, mau vào trong đi, sắp mưa to rồi." Vương Diệp lên tiếng: "Con tàu lớn đó là thuyền ma." Bàn Tử nghe vậy sắc mặt lập tức đại biến: "Mẹ kiếp!

Vương gia anh đừng có dọa tôi nha!" Hạo Thiên Chân cũng nói: "Vương gia, thật sự là thuyền ma sao?" Vương Diệp gật đầu.

Anh có thể cảm nhận được âm khí khủng khiếp từ con tàu đó, tuyệt đối không phải con tàu bình thường.

Vương Diệp bất giác nhớ lại trong nguyên tác, bọn Hạo Thiên Chân đúng là có gặp một con tàu ma, đương nhiên trên đó ngoài Nhân Diện Liêm và Hải Hầu Tử ra thì cũng không có gì đáng sợ khác.

Nhưng hiện tại Vương Diệp lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Âm khí quá nặng, bên trong chắc chắn có tà vật. "Tất cả cẩn thận, bên trong có lẽ có tà vật." Vương Diệp vừa dứt lời, con tàu ma kia đã nhanh chóng áp sát, sau khi tiếp cận thuyền của bọn họ thì bỗng dừng lại.

Lúc này, bọn họ cũng nhìn rõ hình dáng con tàu ma đó.

Màu trắng xám, khắp nơi là vết mục nát, dưới bầu trời u ám trông cực kỳ âm u.

Bên trên không một bóng người. "Uầy, đúng là không có người thật!" Bàn Tử thốt lên khe khẽ, không dám thở mạnh.

Không có người mà thuyền vẫn chạy, lại còn dừng ngay cạnh bọn họ, chuyện này kiểu gì cũng thấy đáng sợ.

Bàn Tử đương nhiên là sợ rồi.

Hạo Thiên Chân cũng trợn tròn mắt, cơ thể hơi phát run.

Lâm Tiểu Yêu hỏi: "Sư phụ, bên trong có ma ạ?" Vương Diệp gật đầu: "Chắc là có." Dứt lời, từ trong con tàu nát bấy bỗng có một người bước ra!

Người đó tỏa ra ánh sáng xanh mờ ảo, khuôn mặt đờ đẫn không chút biểu cảm, trông cực kỳ kinh dị. "Mẹ kiếp!

Đúng là ma thật!" Bàn Tử sợ hãi lùi lại hai bước. "Đừng nhìn nó." Vương Diệp dặn một tiếng, giơ tay lấy Quỷ Tỳ ra chuẩn bị thu phục thứ này.

Tuy nhiên, Vương Diệp phát hiện Quỷ Tỳ lại không có tác dụng, không thể thu phục được nó.

Anh hiểu ngay, đây không phải âm binh nên Quỷ Tỳ không thể thu phục.

Quỷ Tỳ chỉ có tác dụng với âm binh, còn âm hồn lệ quỷ thì e là không được.

Sau khi lệ quỷ kia xuất hiện, khuôn mặt nó lập tức trở nên vặn vẹo, nhìn về phía bọn Vương Diệp rồi trực tiếp nhảy bổ sang. "Mẹ ơi!" Thuyền trưởng thấy cảnh này thì sợ đến mức ngất xỉu luôn.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì "bộp" một cái ngồi bệt xuống sàn, sợ đến mức bủn rủn chân tay.

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, sau khi âm hồn kia hiện thân, càng nhiều âm hồn khác từ dưới khoang thuyền chui ra, dày đặc không biết bao nhiêu mà kể. "Trời đất ơi, sao mà nhiều thế!" Bàn Tử nhìn mà tim gan run rẩy, cả người nhũn ra, gã chỉ ước gì mình ngất quệ đi cho xong.

Nhưng ngặt nỗi gã lại chẳng ngất được.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng co rút đồng tử, hít một hơi khí lạnh.

Nhiều quá!

Ít nhất cũng phải mấy trăm con oan hồn!

Đánh thế nào đây?

Hạo Thiên Chân thì khỏi phải nói, muốn khóc không ra nước mắt.

Duy chỉ có Lâm Tiểu Yêu là người bình tĩnh nhất trong số họ, dù khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy vẻ trịnh trọng. "Sư phụ, phải làm sao bây giờ!" Lâm Tiểu Yêu hỏi.

Vương Diệp nói: "Mấy con âm hồn này mà cũng đòi làm gì được ta sao." Nói xong, tâm niệm Vương Diệp khẽ động, trên thuyền và cả giữa không trung lập tức xuất hiện dày đặc âm binh. "Cái quái gì thế!" Bàn Tử trợn tròn mắt, thấy bỗng nhiên xuất hiện nhiều âm binh như vậy gã suýt chút nữa thì nhảy xuống biển, may mà giờ người gã nhũn như chi bún, chẳng còn tí sức lực nào.

Nếu không gã chắc chắn đã nhảy xuống biển rồi.

Trương Khởi Linh kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Gã nhận ra những âm binh này đều do Vương Diệp triệu hoán, đông nghịt không đếm xuể, kiểu gì cũng phải trên năm trăm tên!

Trương Khởi Linh vốn biết Quỷ Tỳ chỉ có thể triệu hoán bảy tám mươi âm binh, vậy mà giờ Vương Diệp một hơi triệu hoán ra bảy tám trăm tên, điều này khiến gã vô cùng bất ngờ.

Tất cả âm binh đều quỳ xuống trước mặt Vương Diệp, bộ dạng như thể bái kiến quân vương của mình. "Chuyện này..." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ngây người, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Những âm binh vừa xuất hiện lại đồng loạt quỳ lạy Vương Diệp?

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ Vương Diệp cũng là âm hồn lệ quỷ biến thành sao?

Không thể nào!

Lâm Tiểu Yêu thì nhìn Vương Diệp với ánh mắt sùng bái. "Giết không tha." Vương Diệp lạnh lùng ra lệnh.

Nhận lệnh, đám âm binh lập tức xông ra, chớp mắt đã bao vây lũ âm hồn lệ quỷ.

Hơn tám trăm âm binh lao đi với khí thế như núi lở biển dâng.

Âm khí ngút trời cuồn cuộn tỏa ra, bầu trời lập tức càng thêm u ám. "Ầm" một tiếng nổ lớn, mưa xối xả trút xuống!

Những âm hồn trên tàu ma thấy âm binh thì sợ đến mức bỏ chạy tán loạn.

Âm hồn lệ quỷ đối với người thường thì đáng sợ thật, nhưng âm binh lại chính là khắc tinh tự nhiên của chúng, thấy âm binh thì chúng chỉ có đường chạy trối chết!

Đặc biệt là khi số lượng âm binh lại đông đến thế này! "Hát~" Âm tướng trầm giọng hô một tiếng, trường đao trong tay vung lên, vô số âm binh lao tới, khí thế bàng bạc trong nháy mắt đã đánh tan đám âm hồn lệ quỷ, sau đó là một màn tàn sát một chiều!

Vô số âm hồn lệ quỷ thét gào thảm thiết, hiện trường lập tức biến thành mười tám tầng địa ngục.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này mà nuốt nước miếng: "Lợi hại quá!" Bàn Tử cũng ngớ người, không dám tin vào mắt mình. "Vương gia đây là thủ đoạn thần tiên gì vậy, mạnh quá đi mất, mấy cái đứa quỳ lạy ngài ấy lúc nãy đều là âm binh đúng không?

Vương gia rốt cuộc là ai mà có thể khiến âm binh quỳ lạy thế kia!" Bàn Tử trợn mắt nói.

Rất nhanh, gã nhìn thấy Quỷ Tỳ trong tay Vương Diệp, kinh hãi: "Uầy!

Hóa ra Quỷ Tỳ nằm trong tay Vương gia, bảo sao mà mạnh thế!" Bàn Tử vốn biết về Quỷ Tỳ, vừa nhìn thấy ấn ngọc màu xanh đậm trong tay Vương Diệp là gã biết ngay đó chắc chắn là Quỷ Tỳ!

Chương 578

Cũng chỉ có Quỷ Tỳ mới có thể triệu hoán được âm binh.

Quỷ Tỳ trong truyền thuyết quả nhiên lợi hại!

Chỉ có Trương Khởi Linh mới biết, ban đầu Quỷ Tỳ căn bản không thể mạnh đến mức này, cùng lắm cũng chỉ triệu hoán được vài chục âm binh là cùng, đâu có khí thế bàng bạc như hiện tại.

Đó là do Vương Diệp tự mình thu phục thêm rất nhiều âm binh.

Vương Diệp tĩnh lặng quan sát, âm binh tàn sát lũ cô hồn dã quỷ như cỏ rác, đám quỷ từ tàu ma chui ra căn bản không thể chống lại được âm binh.

Đây cũng là lần đầu Vương Diệp cảm nhận được sự lợi hại của đám âm binh này.

Đây còn chưa dùng tới trận pháp, nếu dùng trận pháp thì sẽ còn lợi hại hơn nhiều.

Tình huống hiện tại chưa cần dùng đến trận pháp.

Chớp mắt mười phút trôi qua, toàn bộ âm hồn lệ quỷ đã bị âm binh quét sạch sành sanh, không còn một mống.

Tất cả âm binh quay trở lại, quỳ lạy trước mặt Vương Diệp với thái độ cung kính như bái kiến quân vương. "Làm tốt lắm, lui xuống hết đi." Vương Diệp phẩy tay, tâm niệm khẽ động thu hồi toàn bộ âm binh. [Tiêu diệt 536 âm hồn, nhận được 536 điểm âm khí, có thể dùng để nâng cấp tiến hóa Quỷ Tỳ!] [Hiện tại nâng cấp Quỷ Tỳ cần 1000 điểm âm khí, sau khi nâng cấp tiến hóa có thể nhận được năng lực mạnh mẽ hơn, nhận được năng lực Trọng Tổ!

Đồng thời tăng thuộc tính nhất định cho ký chủ!] [Âm Binh Trọng

Tổ: Có thể dung hợp nhiều âm binh lại với nhau, tăng cường thực lực âm binh!] [Gợi ý: Trước khi nâng cấp, Quỷ Tỳ chỉ có thể chứa 1000 âm binh, 1 âm tướng!

Sau khi nâng cấp có thể mở rộng lên 1 vạn âm binh, 10 âm tướng, 1 quỷ vương!

Mời ký chủ mau chóng nâng cấp Quỷ Tỳ!] Lúc này Vương Diệp nhận được thông báo từ hệ thống.

Điều này khiến anh không khỏi ngẩn ngơ.

Không ngờ Quỷ Tỳ cũng có thể nâng cấp!

Hơn nữa việc nâng cấp Quỷ Tỳ rõ ràng đơn giản hơn nhiều, chỉ cần để âm binh giết âm hồn lệ quỷ là được, giết một con được 1 điểm âm khí, gom đủ 1000 điểm là có thể lên cấp.

Đơn giản hơn những thứ khác nhiều.

Sau khi lên cấp không chỉ có thể trọng tổ âm binh mà còn nhận được một lượng điểm thuộc tính.

Điểm thuộc tính mới là thứ Vương Diệp mong muốn.

Đương nhiên, còn có cả việc thu phục Quỷ Vương!

Đây đúng là điều Vương Diệp không ngờ tới.

Quỷ Vương rõ ràng là cực kỳ lợi hại.

Vương Diệp cất Quỷ Tỳ đi.

Hiện tại anh có tổng cộng bốn thứ có thể cường hóa nâng cấp, lần lượt là huyết mạch Kỳ Lân, Kinh Trập và Quỷ Tỳ.

Huyết mạch Kỳ Lân đã +3!!

Còn Kinh Trập và Quỷ Tỳ vẫn chưa được cường hóa lần nào.

Hiện tại đã biết là trừ Kinh Trập ra, ba loại kia sau khi cường hóa đều có thể nhận được điểm thuộc tính, thuộc tính là thông số quan trọng để Vương Diệp nâng cao bản thân.

Còn Kinh Trập nâng cấp có tăng thuộc tính hay không, cứ tới mộ thuyền đắm là biết ngay.

Sau khi cất Quỷ Tỳ, Vương Diệp nhìn về phía con tàu ma vẫn đang lênh đênh, không chút do dự nhảy sang.

Tuy đám u hồn lệ quỷ đều đã bị tiêu diệt nhưng anh cảm nhận rõ rệt bên trong vẫn còn thứ khác, còn có thi khí nồng nặc.

Cơn mưa xối xả vẫn trút xuống không ngừng, Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp nhảy sang bèn bảo nhóm Hạo Thiên Chân: "Mọi người cứ ở lại thuyền, đừng qua đây." Nói xong, Trương Khởi Linh cũng nhảy theo.

Gã cảm thấy trong tàu ma vẫn còn thứ gì đó lợi hại nên không yên tâm về Vương Diệp, bèn bám theo.

Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng hồi phục đôi chút, cậu ta bám vào lan can leo dậy: "Cô Lâm Tiểu Yêu, họ sẽ không sao chứ?" Lâm Tiểu Yêu nói: "Yên tâm đi, có sư phụ tôi ở đó, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết ổn thỏa." Hạo Thiên Chân "ồ" một tiếng, sau đó thắc mắc: "Sao tôi cứ thấy bóng lưng của gã Trương Tú Tử kia quen thế nhỉ, như thể đã gặp ở đâu rồi." Bàn Tử cũng lóp ngóp bò dậy, gã nói: "Đúng thật, tôi cũng có cảm giác như vậy." Vương Diệp cũng cảm nhận được Trương Khởi Linh xuất hiện, anh chỉ liếc nhìn gã một cái rồi không nói gì thêm.

Vương Diệp đi vào khoang thuyền.

Con tàu ma này quanh năm lênh đênh trên biển, dầm mưa dãi nắng nên cơ bản đã mục nát, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi xuống phía dưới khoang thuyền, thấy một chỗ bị xích sắt khóa chặt, bên trong dường như có thứ gì đó rất ghê gớm, không khí trở nên vô cùng áp bách. "Bên trong có vật lạ!" Trương Khởi Linh nghiêm trọng nói.

Vương Diệp hỏi: "Chắc là Hải Hầu Tử?" Trương Khởi Linh nhíu mày: "Hải Hầu Tử sao?" Gã thấy có vẻ không đúng lắm.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, nhặt một thanh sắt bên cạnh lên, đập mạnh vào sợi xích sắt. "Choang!" Sợi xích lập tức bị đập đứt.

Vương Diệp thầm kinh ngạc, thực lực tên này thăng tiến nhanh thật đấy.

Mới hơn một tháng không gặp mà đã tiến bộ rất nhiều, tuyệt đối đã đạt tới trình độ Trường Sinh Thể!

Đương nhiên so với Vương Diệp thì vẫn chưa thấm tháp vào đâu.

Ngay khi xích sắt bị đứt, bên trong lập tức vang lên một tiếng gầm rống, ngay sau đó một nắm đấm khổng lồ oanh kích ra ngoài.

Nắm đấm đó to như chân voi, rất thô kệch, lại còn mọc đầy lông lá.

Trương Khởi Linh nhíu mày, dùng thanh sắt đập mạnh vào nắm đấm đó, thanh sắt lập tức gãy làm đôi.

Tuy nhiên nắm đấm kia chẳng hề hấn gì.

Tiếp đó, toàn bộ khoang thuyền sụp đổ, một vật thể khổng lồ nhảy vọt ra, thi khí khủng khiếp lập tức bùng nổ, khiến cả con tàu ma chao đảo như sắp tan tành. "Gào." Vật thể khổng lồ kia phát ra tiếng gầm rống, hẳn là một loại Tống tử.

“Đây là cái con hải hầu tử mà cậu nói đấy à?” Trương Khởi Linh lùi lại một bước, sắc mặt có chút khó coi.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh thì không khỏi buồn cười.

Cậu chỉ tay về phía sau con tống tử khổng lồ kia: “Nhìn kìa, hải hầu tử ở đằng đó.” Trương Khởi Linh nhìn ra sau, quả nhiên thấy một sinh vật có thể hình to tương đương người thường, chỉ là trên thân nó đầy vảy, khuôn mặt to hơn người thường gấp ba bốn vòng.

Đó đúng thực là một con hải hầu tử.

Vương Diệp lấy thanh Kinh Trập ra ném cho Trương Khởi Linh: “Con tống tử này giao cho anh, hải hầu tử để tôi lo.” Nói xong, thân hình Vương Diệp loé lên, né tránh con tống tử, lao thẳng về phía hải hầu tử.

Trương Khởi Linh cau mày, nhìn thanh Kinh Trập trong tay, tuy không biết đây là loại kiếm gì nhưng anh có thể cảm nhận được sức phá hoại khủng khiếp của nó!

Đúng là một thanh hảo kiếm!

Trương Khởi Linh không hề do dự, cầm Kinh Trập lao lên.

Con tống tử khổng lồ kia cao ít nhất phải ba mét, thân hình cường tráng, đứng đó như một ngọn núi nhỏ.

Trương Khởi Linh cũng không ngờ trên một con quỷ thuyền lại tồn tại thứ này.

Nó lợi hại hơn huyết thi nhiều.

Nhưng Trương Khởi Linh không hề sợ hãi.

Nếu là anh trước đây, có lẽ còn phải kiêng dè đôi chút, vì khi đó thực lực của anh chưa quá mạnh.

Nhưng lần trước trở về Trương Gia Cổ Lâu, anh đã nhận được một số bảo vật cường hóa Kỳ Lân huyết mạch, thực lực tăng vọt, so với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều.

Thế nên Trương Khởi Linh cũng chẳng để con tống tử khổng lồ kia vào mắt.

Thân hình Trương Khởi Linh nhanh như điện, chớp mắt đã tới trước mặt đại tống tử.

Trên người nó phun ra thi khí nồng nặc, nắm đấm khổng lồ oanh kích xuống, quét sạch mọi thứ.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng né tránh, Kinh Trập đâm thẳng vào bụng con tống tử.

Một tiếng “phập” vang lên, thân thể con tống tử cứng như sắt thép cũng không thể ngăn cản được Kinh Trập, lớp phòng ngự bị phá tan dễ dàng.

Ngay sau đó, một luồng lôi điện bùng phát, con tống tử gầm lên đau đớn, vội vàng thối lui.

Kinh Trập vốn thiên sinh khắc chế những thứ tà vật bất tử, có sát thương cực lớn đối với loại tống tử này, cộng thêm thực lực của Trương Khởi Linh vốn đã cường hãn, con tống tử này trước mặt anh hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Trương Khởi Linh lách người né tránh từng đợt tấn công, từng kiếm từng kiếm đâm vào thân thể nó.

Cuối cùng, con tống tử không chịu nổi nữa, ngã gục trong khoang thuyền.

Trương Khởi Linh đáp xuống đất, thở hắt ra một hơi.

Vương Diệp lên tiếng: “Không ngờ thực lực của anh giờ đã mạnh đến thế này.” Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp một cái, trả lại Kinh Trập cho cậu.

Vương Diệp cũng chẳng khách khí, thu kiếm lại rồi đi đến bên xác con tống tử, rút Tiểu Thần Phong ra mổ bụng nó, tìm thấy một viên thi đan.【Nhận được thi đan, sử dụng tăng 88 điểm sức mạnh, 102 điểm thể lực, 74 điểm tốc độ!】 Vận khí khá tốt, viên thi đan này tăng không ít thuộc tính tam duy.

Vương Diệp không chần chừ mà sử dụng ngay.

Khoảng cách đến Vĩnh Sinh Thể ngày càng gần rồi.

Vương Diệp tranh thủ kiểm tra thuộc tính tam duy của mình: Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 3954.

Chương 579

Thể lực: 4330.

Tốc độ: 3774.

Huyết mạch: Long Vương huyết mạch, Kỳ Lân huyết mạch +3.

Thể chất: Trường sinh thể (Năng lực: Đoạn chi trọng sinh).

Tuổi thọ: 1040 năm.

Kỹ năng: Bát Kỳ Kỹ, Long Vương chi lực, Luân Hồi Nhãn (Cường hóa +5), Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (Mỗi ngày tăng 5 điểm sức mạnh, 3 điểm thể lực; mỗi hai ngày tăng 2 điểm tốc độ!).

Thần khí: Quỷ Tỳ, Kinh Trập.

Nguyên thần: Long Vương nguyên thần, Thánh Kỳ Lân nguyên thần (Chiến lực tăng gấp 3 lần!).

Thể lực vẫn dẫn đầu xa, đã đạt tới 4330 điểm!

Chỉ còn thiếu 670 điểm nữa là đạt đến cực hạn Trường Sinh Thể!

Nghĩa là chỉ cần kiếm thêm 670 điểm thể lực nữa, cậu có thể tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể (ngụy), lúc đó sức mạnh sẽ được nâng tầm cực lớn.

Còn hai thuộc tính kia, sức mạnh thiếu 1046 điểm, tốc độ thiếu 1226 điểm, thực ra đối với Vương Diệp cũng không phải là nhiều, chẳng mấy chốc sẽ đạt được.

Có thể nói, chỉ cần đi tới hải để trầm thuyền mộ thực hiện đánh dấu, lấy được Hắc Long Lân và Kỳ Lân Giác để cường hóa Kinh Trập cùng Kỳ Lân huyết mạch, các thuộc tính tam duy chắc chắn sẽ đạt chỉ tiêu.

Vương Diệp ném viên thi đan đã mất hết tinh hoa đi.

Trương Khởi Linh nhìn vào bên trong, con hải hầu tử cũng đã chết.

Đối với Vương Diệp, con hải hầu tử kia chẳng có chút sức phản kháng nào.

Vương Diệp nói: “Anh đi theo tôi.” Trương Khởi Linh im lặng đi cùng Vương Diệp vào nơi giam giữ đại tống tử, mùi vị bên trong vô cùng khó ngửi.

Vương Diệp chỉ lên bức tường trong không gian này.

Trương Khởi Linh nhờ ánh sáng yếu ớt nhìn rõ thứ trên tường, hóa ra là những phù văn kỳ lạ toả ra hơi thở thần bí, nhìn qua là biết không phải do vẽ bậy.

Vương Diệp nói: “Tôi đã thắc mắc làm sao một con thuyền mục nát thế này lại nhốt được đại tống tử và hải hầu tử, hóa ra nơi này bị người ta dùng đạo gia trận pháp để vây khốn chúng.” Trương Khởi Linh “ừm” một tiếng, bỗng ánh mắt ngưng lại, nhanh chóng ngồi thụp xuống, hai ngón tay chụm lại, không chút do dự đâm mạnh xuống sàn tàu!

Sàn tàu trực tiếp vỡ nát, bên dưới vang lên một âm thanh âm u.

Ngay sau đó một luồng hắc quang lao ra, vồ về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhanh mắt nhanh tay, rút đoản đao từ sau lưng rạch một đường vào lòng bàn tay, rồi vung tay lên, máu tươi hắt thẳng vào bóng đen kia.

“A!” Bóng đen phát ra tiếng thét thảm thiết, lùi lại rồi quay người định bỏ chạy.

Muốn chạy?

Muộn rồi.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, Kinh Trập xuất hiện trên tay, cậu chỉ một ngón tay, một luồng lôi điện bay ra đánh trúng bóng đen.

Một tiếng nổ lớn vang lên, bóng đen lần này còn chẳng kịp kêu thảm đã bị sét đánh tan thành mây khói, biến mất không dấu vết. 【Giết chết một Quỷ Tướng, nhận được 100 điểm âm khí!】 Vương Diệp thầm kinh ngạc, không ngờ bóng đen vừa rồi lại là một Quỷ Tướng, lợi hại hơn lệ quỷ thông thường nhiều.

Chỉ là, dù có lợi hại đến đâu cũng không chống lại được Khống Lôi Thuật.

Trương Khởi Linh thấy cảnh này không khỏi nheo mắt lại.

Thật mạnh!

Lại có thể phát động tấn công bằng lôi điện!

Đây là lần đầu tiên anh thấy chiêu thức tê liệt thế này, giống hệt như Chưởng Tâm Lôi của đạo gia, quả thực rất hung mãnh.

Sau khi giết được Quỷ Tướng, Vương Diệp chậm rãi đi sâu vào bên trong, thấy nơi sâu nhất của khoang thuyền có một tế đàn, trên mặt đất có rất nhiều phù văn kết nối với nó.

Rõ ràng, để vây khốn được đại tống tử và hải hầu tử ở đây, tế đàn này có công lớn nhất!

Và phía sau tế đàn là một cỗ quan tài!

Cỗ quan tài này mới chính là trọng điểm của khoang thuyền!

Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi tới trước quan tài.

Đây là một cỗ thạch quan, bên trên mọc đầy rêu xanh, bên trong không có thi khí.

Thạch quan này không phải là quan tài của con đại tống tử lúc nãy, vì con đó to như vậy không thể nằm vừa.

Vương Diệp mở quan tài ra, bên trong chỉ có một bộ xương khô và một bộ đạo bào đã mục nát.

Đây là quan tài của một đạo sĩ.

Vương Diệp nhìn quanh, đạo sĩ này cũng thật nghèo nàn, không có bồi táng phẩm gì quý giá, ngược lại có không ít bình gốm hũ sứ, chắc đều là đan dược do đạo sĩ luyện chế.

Vương Diệp đang chuẩn bị lấy những bình sứ đó ra xem, bỗng nhiên một cái bình nổ tung!

Một luồng âm khí ngút trời bốc lên!

Bầu trời vang lên tiếng sấm nổ vang, một thân ảnh âm sâm lao ra từ cái bình sứ bị vỡ!

“Quỷ Vương!” Vương Diệp hơi kinh ngạc, không ngờ ở đây lại có một con Quỷ Vương!

Trương Khởi Linh nhìn thấy Quỷ Vương cũng cau mày lùi lại, nhìn nó với vẻ trang trọng.

Âm khí nồng nặc bao trùm cả khoang thuyền.

“Lũ các ngươi to gan thật, dám xông vào lãnh địa của bản vương, xem ra là chán sống rồi.” Giọng nói lạnh lẽo của Quỷ Vương vang lên, sát na đó âm phong nổi lên bốn phía, cuồng bạo ập về phía hai người.

Nếu người thường bị luồng âm phong này thổi trúng, nhẹ thì cảm mạo phát sốt, trọng bệnh một trận, nặng thì sinh cơ bị tổn hại, mất mạng tại chỗ, hồn về địa phủ!

Trong âm phong còn vang lên những tiếng quỷ khóc sói gào.

“Ai cho mày ở đây gào khóc hả.” Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, Kinh Trập trong tay rung lên, một luồng lôi điện bộc phát với tốc độ cực nhanh, ngay lập tức đánh trúng Quỷ Vương.

Một tiếng nổ lớn vang dội, lôi điện trực tiếp nổ tung trên người Quỷ Vương, nó hét lên thảm thiết, thân thể trở nên trong suốt đi nhiều, hồn thể tan rã mất hơn nửa.

Hiển nhiên uy lực của lôi điện gây thương hại cực lớn cho nó.

“Lôi điện chi lực!

Ngươi là ai!” Quỷ Vương kinh hoàng nhìn Vương Diệp, giọng nói không còn kiêu ngạo như lúc nãy mà bắt đầu có ý định bỏ chạy.

Dù sao Vương Diệp có thể phóng ra lôi điện, vốn là thiên địch khắc chế nó, nếu còn ở lại đây, e rằng nó sẽ thực sự bị đánh cho hồn phi phách tán!

Thế nên Quỷ Vương nghĩ việc cấp bách nhất là giữ mạng.

Tuy nhiên, nó nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường, xung quanh toàn bộ là phù văn đạo gia, nó căn bản không chạy được.

Muốn thoát thì chỉ có thể đi qua cánh cửa phía sau lưng Vương Diệp.

Quỷ Vương mơ hồ nhớ ra, hình như đống phù văn đó là do chính nó bố trí!

Quỷ Vương không khỏi thầm kêu khổ.

Đây chẳng phải là gậy ông đập lưng ông sao!

Lúc này Vương Diệp lên tiếng: “Nói ra mày cũng không biết đâu.

Những phù văn này chắc là do chính tay mày vẽ ra đúng không?” Vương Diệp chỉ vào đống phù văn xung quanh.

Cậu cũng nhìn ra được, con Quỷ Vương này chính là do đạo sĩ trong quan tài biến thành.

Mà những phù văn đạo gia này rõ ràng là do chính hắn vẽ ra.

Không ngờ cuối cùng lại thành xiềng xích trói buộc chính mình.

Quỷ Vương giật giật khóe mắt: “Thì đã sao, ngươi tưởng bản vương thực sự sợ ngươi chắc?

Bản vương đã dám trốn ở đây tìm kiếm đạo vĩnh sinh thì có tự tin không sợ bất kỳ kẻ nào!” Nói xong, Quỷ Vương vung tay, tất cả bình sứ trong quan tài đồng loạt nổ tung!

Những luồng âm khí nồng đậm tràn ra.

Mười thân ảnh lao ra, vậy mà lại là mười âm hồn cấp bậc Quỷ Tướng.

Vương Diệp bật cười.

Không ngờ còn có thêm mười con Quỷ Tướng, đây chẳng phải là đến để tặng âm khí cho cậu sao?

Con Quỷ Vương này đúng là một “đứa trẻ đưa kinh nghiệm” mà.

Vương Diệp không chần chừ, dùng Kinh Trập phóng ra mười luồng sét, giết sạch mười con Quỷ Tướng kia. 【Giết chết một Quỷ Tướng, nhận được 100 điểm âm khí!】...

Chớp mắt, âm khí từ mười con Quỷ Tướng đã vào túi, tổng cộng là 1000 điểm, cộng với hơn 700 điểm trước đó, âm khí hiện tại đã đạt hơn 1700 điểm, hoàn toàn đủ để nâng cấp Quỷ Tỳ.

Chương 580

【Tích lũy 1736 điểm âm khí, đạt yêu cầu nâng cấp Quỷ Tỳ, có nâng cấp không?】 “Nâng cấp.” Vương Diệp chọn không do dự.【Nâng cấp thành công, đẳng cấp hiện tại: Cấp 1!】【Quỷ Tỳ nâng cấp thành công, số lượng âm binh thu nạp tăng lên 1 vạn, 10 Quỷ Tướng, 1 Quỷ Vương!】【Quỷ Tỳ nâng cấp thành công, nhận được 150 điểm sức mạnh, 150 điểm thể lực, 150 điểm tốc độ!】【Quỷ Tỳ nâng cấp thành công, có thể tiến hành trọng tổ âm binh!】 Cuối cùng, Quỷ Tỳ cũng nâng cấp thành công lần đầu!

Nhận được 150 điểm thuộc tính tam duy.

Quan trọng nhất là có thể thu phục Quỷ Vương!

Vương Diệp nhìn về phía con Quỷ Vương kia.

Chẳng phải có sẵn một con ở đây sao?

Hồi trước thu phục Âm Tương đầu tiên, Vương Diệp còn nhớ là đã kích hoạt một trận pháp tăng thực lực cho toàn bộ âm binh.

Lần này nếu thu phục được Quỷ Vương, không biết sẽ kích hoạt thêm cái gì?

Thực lực con Quỷ Vương này cũng khá, chỉ tiếc là gặp phải Vương Diệp, lại là một Vương Diệp có Kinh Trập.

Đối với nó, đúng là xuất sư bất lợi!

Vương Diệp nhìn Quỷ Vương, sắc mặt nó vô cùng khó coi.

Quỷ Vương thầm mắng thầm trong lòng, năm đó vì để có được vĩnh sinh, nó đã hao tâm tổn trí, sau đó tìm được một bí pháp nói là có thể thành Quỷ Tiên.

Đã không thể thành Nhân Tiên thì thành Quỷ Tiên cũng được.

Thế là Quỷ Vương làm theo bí pháp, tìm một con đại tống tử về, đồng thời bắt rất nhiều người lên thuyền, cuối cùng bố trí trận pháp, dùng bí pháp giết sạch tất cả bọn họ.

Vì có trận pháp, những người đó sau khi chết linh hồn chỉ có thể bị nhốt trên thuyền, vĩnh viễn không thể rời đi, trừ khi tìm được người thế mạng.

Còn Quỷ Vương dùng bí pháp tách hồn phách của mình ra, chui vào bình sứ, bắt đầu điên cuồng hấp thu âm khí và oán khí xung quanh.

Suốt nghìn năm dài đằng đẵng, nó mới tiến hóa thành Quỷ Vương.

Cũng coi như đạt tới cái gọi là vĩnh sinh.

Đương nhiên, loại vĩnh sinh này là đi đường tắt, giờ nó còn chẳng phải là người, dù có sống mãi thì sao có thể gọi là vĩnh sinh chân chính?

Nhưng bây giờ, nó rất hối hận.

Bởi vì trận pháp nó bố trí lại trở thành rắc rối cho chính mình!

Hiện giờ nó chỉ là một tà vật bất tử, trận pháp đó cũng khắc chế nó cực mạnh.

Đây là điều nó không ngờ tới.

Thực ra chuyện này Vương Diệp đã đoán được từ lâu.

Cậu đánh dấu trăm năm, nhận được vô số kỹ năng và bí pháp, trong đó có cả bí pháp này.

Cộng thêm bao nhiêu oan hồn trên thuyền, Vương Diệp đã sớm đoán ra.

Rõ ràng Quỷ Vương vì muốn trường sinh mà giết hại bao nhiêu người vô tội.

Vì tư dục mà hại người, Vương Diệp tự nhiên sẽ không tha cho gã.

Vương Diệp dùng Kinh Trập chỉ thẳng, lôi điện lại xuất hiện, oanh kích dữ dội lên người Quỷ Vương.

Nó hét thảm một tiếng, khí thế suy yếu hẳn, âm khí cũng giảm xuống cực thấp!

Vương Diệp thấy vậy biết thời cơ đã tới, sử dụng Linh Nhân để hồi đầy thể lực.【Trạng thái Quỷ Vương đã giảm xuống mức thấp nhất, tiêu hao 2000 điểm thể lực để thu phục bằng Quỷ Tỳ?】“Thu phục!” Vương Diệp lấy Quỷ Tỳ ra, một luồng ánh xám xuất hiện bao trùm lấy Quỷ Vương!

Nó gầm rống kinh hoàng nhưng cuối cùng không chống lại được sức hút khủng khiếp, bị thu vào trong Quỷ Tỳ.

Một khi đã vào đó, thần trí sẽ bị xóa sạch, biến thành một du hồn đơn thuần nhất.

Đương nhiên, thực lực cấp Quỷ Vương vẫn còn đó.【Thu phục Quỷ Vương, nhận được 500 điểm sức mạnh, 500 điểm thể lực, 500 điểm tốc độ!】【Hiện tại Quỷ Tỳ sở hữu Quỷ Vương đầu tiên, khai mở Vạn Quỷ Thiên!】【Vạn Quỷ Thiên: Có thể sử dụng sau khi số lượng âm binh đạt 1 vạn, hiệu quả chưa rõ.】Sau khi thu phục, thông báo hệ thống vang lên.

Hồi trước thu phục Âm Tương mang lại 100 điểm thuộc tính, lần này thu phục Quỷ Vương cho 500 điểm cũng là hợp lý.

Nhưng cái Vạn Quỷ Thiên kia thì hơi ảo.

Chẳng biết có tác dụng gì, lại đòi 1 vạn âm binh mới dùng được, xem ra ngắn hạn chưa dùng tới.

Nhưng đối với Vương Diệp, thu hoạch trên quỷ thuyền này đã đủ rồi.

Có thi đan tăng thuộc tính, Quỷ Tỳ nâng cấp cũng thêm điểm, giờ thu phục Quỷ Vương lại được thêm 500 điểm thuộc tính tam duy nữa!

Cộng thêm 500 điểm này, thể lực của Vương Diệp đã đạt 4980 điểm!

Nghĩa là chỉ còn thiếu 20 điểm nữa là đạt cực hạn Trường Sinh Thể 5000 điểm!

Một khi đạt chỉ số này, cậu có thể đi đầu tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể (ngụy).

Chỉ thiếu 20 điểm!

Ngoài ra, sức mạnh hiện tại cũng đã đạt 4604 điểm, chỉ thiếu 396 điểm là chạm mốc 5000!

Tốc độ tuy chậm hơn một chút nhưng cũng đạt 3424, thiếu 576 điểm nữa là hoàn toàn tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể!

Không ngờ tiến hóa Vĩnh Sinh Thể lại có vẻ nhanh hơn Trường Sinh Thể một chút.

Sắp rồi.

Vương Diệp thu Quỷ Tỳ lại, tìm thêm một lúc nhưng không thấy gì hữu dụng, bình sứ trong quan tài đều vỡ sạch.

Hoá ra chúng dùng để chứa oan hồn chứ chẳng có đan dược gì.

Vương Diệp muốn tìm thứ gì tăng thuộc tính nhưng không thấy.

Xem ra phải tới chỗ trầm thuyền mộ mới có cơ hội đổ đầy thể

lực.

Đương nhiên, dù không đi thì một tuần nữa cũng tự đầy.

Vì cậu có Hỏa Dương Ngọc và Đan Dương Ngọc, mỗi ngày tự tăng 3 điểm thể lực, 7 ngày là được 21 điểm, đủ yêu cầu 5000 điểm.

“Đi thôi.” Vương Diệp nói.

Nơi này không còn giá trị khám phá, không cần ở lại lâu.

Trương Khởi Linh đi sau Vương Diệp, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

Anh không ngờ Quỷ Tỳ lại có bản lĩnh thu phục cả Quỷ Vương thành của mình.

Quả nhiên lợi hại!

Hèn gì Vương Diệp muốn lấy được nó!

Trước đây anh cứ ngỡ Quỷ Tỳ chỉ dùng để mở Thanh Đồng Cự Môn thôi chứ.

Hai người trước sau rời khỏi khoang thuyền.

Lúc này con thuyền đã bắt đầu rò rỉ nước.

“Vương gia, tên ngốc kia, mau trở lại đi, quỷ thuyền sắp chìm rồi!” Vương Bàn Tử trên boong tàu hét lớn.

Mưa bão vẫn điên cuồng trút xuống, Vương Diệp và Trương Khởi Linh không nán lại nữa, cùng nhau trở về thuyền của mình.

“Sư phụ, thầy không sao chứ?” Lâm Tiểu Yêu quan tâm hỏi.

Vương Diệp lắc đầu, ra hiệu mình ổn.

Còn Vương Bàn Tử thì nói: “Tú tử, không ngờ đấy, thân thủ cậu cũng khá phết, sắp đuổi kịp Bàn gia tôi rồi.” Hạo Thiên Chân cười nhạo: “Bàn tử anh thôi đi, anh mà đòi so với Trương Tú tử à, lúc nãy đám âm hồn xuất hiện, anh suýt nữa thì đái ra quần còn gì.” Vương

Bàn Tử nghe vậy nổi giận: “Xạo chó!

Bàn gia ta lúc đó là... là chẳng thèm chấp đám âm hồn đó thôi!” Ngừng một chút, Bàn Tử nói: “Thiên Chân, cậu cũng thế thôi, sợ đến mức nhũn cả chân ra, còn dám nói tôi?” Hạo Thiên Chân đỏ mặt, cũng hơi ngượng ngùng.

Vương Diệp bảo: “Được rồi, chúng ta vào khoang thuyền trước đã.” Trở lại khoang, Vương Diệp bảo Lâm Tiểu Yêu cứu tỉnh lão đại thuyền, rồi mới đi thay quần áo.

Lâm Tiểu Yêu vừa giúp Vương Diệp thay đồ vừa hỏi: “Sư phụ, bên dưới có gì thế ạ, con nghe thấy trong quỷ thuyền cứ có tiếng nổ liên tục?” Vương Diệp đáp: “Một lão đạo sĩ muốn vĩnh sinh nên giết rất nhiều người, bản thân biến thành Quỷ Vương, thầy vừa giải quyết xong hắn.” Lâm Tiểu Yêu trợn mắt: “Sư phụ, chẳng lẽ những âm hồn thầy giết trước đó đều do lão đạo sĩ kia hại chết?” Vương Diệp “ừm” một tiếng.

Lâm Tiểu Yêu nói: “Lão đạo sĩ đó đúng là không phải con người, vì bản thân mà hại chết bao nhiêu người vô tội, thật đáng ghét!

Sư phụ giết là đúng lắm!” Vương Diệp mỉm cười, không nói gì thêm.

Dù sao Quỷ Vương giờ đã mất sạch thần trí, chẳng khác gì hồn phi phách tán.

Chẳng mấy chốc trời quang mây tạnh.

Thuyền tiếp tục hành trình, Vương Diệp ra boong tàu quan sát, lúc này Hạo Thiên Chân nói: “Vương gia, chúng ta sắp tới chỗ trầm thuyền mộ chưa?” Vương Bàn Tử chêm vào: “Chà, Tiểu Thiên Chân mà cũng biết tính cái này à?” Hạo Thiên Chân đáp: “Lần trước Vương gia dạy em chút bản lĩnh phân kim định huyệt, em mới nắm được chút da lông thôi, không tính chính xác được, chỉ đoán đại khái thôi.” Mắt Bàn Tử sáng lên: “Vãi, có chuyện tốt thế này à?” Nói rồi Bàn Tử nhìn Vương Diệp: “Vương gia này, ngài xem tư chất tôi thế nào, có thể học được chút đỉnh từ ngài không?” Vương Bàn Tử tuy tự xưng là phái Mô Kim, nhưng thực ra cái bản lĩnh phân kim định huyệt này thì hắn mù tịt!

Thứ hắn biết chỉ là mấy kỹ năng hạ đấu như đào hầm, mở quan quách, cái này thì hắn còn giỏi hơn cả Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng món phân kim định huyệt nổi danh nhất của Mô Kim thì hắn lại chẳng biết tí gì.

Thế nên giờ hắn cũng muốn học từ Vương Diệp.

Chương 581

Vương Diệp nói: “Phân kim định huyệt không dễ học đâu, anh thì bỏ đi.” Ngừng một lát, cậu tiếp: “Thiên Chân nói đúng, chúng ta sắp tới hải để trầm thuyền mộ rồi, mọi người chuẩn bị đi, đến nơi là xuống mộ ngay.” Nghe thấy sắp tới mộ, Bàn Tử cũng không hỏi thêm nữa, về khoang chuẩn bị trang bị.

Vương Diệp nhìn mặt biển.

Cuối cùng cũng sắp tới.

Chỉ cần tìm được trầm thuyền mộ, lần đánh dấu thứ tư có thể tiến hành thuận lợi.

Lúc đó sẽ lấy được Hắc Long Lân và Kỳ Lân Giác!

Con thuyền lớn tiếp tục đi, thỉnh thoảng Vương Diệp lại chỉ điểm cho lão đại thuyền sửa hướng.

Cuối cùng, một tiếng sau đã tới đích.

Vương Diệp nói: “Chắc là ở đây rồi, bác tài dừng thuyền đi, chúng ta xuống biển từ đây.” Thuyền chậm lại rồi dừng hẳn, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đã mặc sẵn đồ lặn.

Vương Diệp chỉ tay về phía hòn đảo nhỏ xa xa: “Bác tài, chúng cháu xuống dưới chắc mất khoảng ba năm tiếng, bác cứ ở trên đảo chờ, chúng cháu sẽ lên sớm thôi.” “Được!” Lão đại thuyền gật đầu.

Sau đó Vương Diệp dẫn đầu nhảy xuống.

Những người khác nhanh chóng bám theo.

Vừa vào trong nước, Vương Diệp như một con cá kình, lao nhanh xuống dưới, những người khác vội vàng đuổi theo.

Năm người nhanh chóng lặn xuống đáy biển.

Nơi này cũng không quá sâu.

Vương Diệp thị lực phi phàm, nhanh chóng nhìn thấy một con thuyền quái dị khổng lồ phía xa, đó chắc chắn là trầm thuyền mộ.

Chỉ cần vào trong là có thể đánh dấu.

Vương Diệp vẫy tay ra hiệu mọi người đi theo.

Cậu nhanh chóng tiếp cận con thuyền.

Khi tới gần, Vương Diệp thấy trên mặt đất có cắm một cái vỏ kiếm, cậu biết đây là thứ Ngô Tam Thúc để lại, hoặc là Giải Liên Hoàn để lại.

Vương Diệp nhặt vỏ kiếm lên, biết lối vào ở ngay gần đây.

Cậu dẫn mọi người tiếp tục bơi vào trong.

Khoảng năm phút sau, băng qua một khe biển dài, qua ánh đèn pin yếu ớt, Vương Diệp thấy xung quanh bắt đầu xuất hiện mộ tường, trên tường điêu khắc từng pho tượng đá.

Vương Diệp nhìn kỹ thì thấy đôi mắt của những pho tượng đó đang từ từ mở ra, vô cùng quỷ dị!

Điều này Hạo Thiên Chân cũng phát hiện ra.

Anh kéo Bàn Tử, chỉ vào mắt pho tượng, nhưng Bàn Tử cứ lắc đầu nguầy nguậy, đang mải cạy một viên gạch mộ, rồi như thấy thứ gì đó, anh thò tay xuống xem.

Hoá ra là một đám tóc.

Bàn Tử tò mò chạm vào đám tóc đó.

Đám tóc “vèo” một cái rụt vào khe gạch, biến mất không dấu vết.

Vương Diệp vỗ vai Hạo Thiên Chân, ra hiệu đi tiếp.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, lướt qua trước mặt Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử biến đổi, vội nhìn quanh.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cảm thấy có bàn tay đặt lên vai mình, anh tưởng là Vương Diệp nên không để ý.

Kết quả ngay sau đó, anh cảm thấy cổ lạnh toát, hô hấp trở nên khó khăn.

Cúi đầu nhìn xuống, anh kinh hoàng thấy vô số sợi tóc dài quấn chặt lấy cổ mình.

Hạo Thiên Chân sợ đến hồn xiêu phách lạc, người run lên, quay lại vung đấm.

Tiếc là dưới nước lực cản quá lớn, tay anh chậm rì như sên, chẳng chạm được vào thứ gì phía sau.

Hạo Thiên Chân cuống cuồng bơi về phía trước.

Nhưng anh nhận ra cơ thể không cử động nổi, đám tóc ngày càng thắt chặt, anh bắt đầu nghẹt thở.

Lúc này, những người khác cũng phát hiện ra tình trạng của Hạo Thiên Chân, họ thấy trên lưng anh đang bám một người phụ nữ mặc đồ trắng, tóc cực dài, khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng ngoác ra tận mang tai!

Vương Bàn Tử thấy cảnh này thì sợ đến run bẩy người, đồng tử giãn ra.

Vương Diệp ở gần nhất lập tức ra tay.

“Đúng là chán sống!” Vương Diệp hừ lạnh.

Cậu đã biết ở đây sẽ có Cấm Bà.

Nếu nó không xuất hiện thì thôi, cậu cũng chẳng muốn tìm phiền phức.

Đã dám ló mặt ra thì cậu sẽ không tha.

Con Cấm Bà này là do người ăn phải thuốc trường sinh bất lão luyện từ thi miết vương mà hóa thành, vô cùng quỷ dị, cũng có thể coi là một loại tà vật bất tử.

Vương Diệp rút Kinh Trập đâm thẳng vào người nó.

Một tiếng thét thê lương vang lên, Cấm Bà lập tức buông Hạo Thiên Chân ra định chạy trốn.

Vương Diệp hừ một tiếng, trực tiếp sử dụng Xà Thần Hàng Lâm, tốc độ tăng vọt gấp tám lần, cộng thêm đặc tính của Xà Thần giúp cậu linh hoạt vô cùng dưới nước, Vương Diệp lao đi như tên bắn, chặn đứng trước mặt Cấm Bà.

Cậu xoay cổ tay, Kinh Trập lướt qua cổ nó, thân thể Cấm Bà run rẩy rồi chết hẳn!

Ngay cả con thi miết vương trong người nó cũng không sống nổi.

Giết xong Cấm Bà, bỗng nhiên có một luồng lực hút bàng bạc bùng phát.

Vương Diệp nhướng mày, ban đầu cậu định chống lại nhưng chợt nhớ ra lực hút này chính là chìa khóa để vào hải để mộ, chỉ cần để vòng xoáy hút vào thì mới xuất hiện bên trong mộ được.

Nghĩ thông suốt, Vương Diệp thả lỏng cơ thể, cùng Hạo Thiên Chân và mọi người bị cuốn vào vòng xoáy.

Sau một hồi trời xoay đất chuyển, đám người Vương Diệp xuất hiện trong một mộ thất tối tăm.

“Phù!” Năm người cùng ngoi đầu lên, Vương Bàn Tử mở van thở, mắng lớn: “Này tên ngốc kia, tôi nói tay cậu sao táy máy thế hả, ấn lung tung cái gì, tim gan tỳ phổi của Bàn gia sắp bị cậu làm văng ra ngoài rồi đấy, tin tôi nôn vào mặt cậu không!” Trương Khởi Linh đóng vai Trương ngốc tử nói: “Tình thế cấp bách, tôi mà không ấn cơ quan đó thì cậu đã bị đống tóc kia ăn thịt rồi.” Bàn Tử bực bội: “Không cần cậu quản.” Hạo Thiên Chân nói: “Bàn tử đừng cãi nhau nữa, mau xem chúng ta có phải vào trong mộ rồi không.” Họ dùng đèn pin soi chiếu, quả nhiên thấy đây là một mộ thất, bên trong đầy bích họa và phù điêu vô cùng xa hoa.

Dưới tường còn có không ít bình gốm.

Cả nhóm bò lên bờ, Vương Bàn Tử mới thở phào một hơi, nhớ lại con Cấm Bà lúc nãy, chân vẫn còn hơi run, không nhịn được nói: “Thứ vừa rồi rốt cuộc là cái gì thế, không lẽ nơi này có nữ quỷ thật?” Hạo Thiên Chân cũng bảo: “Đúng thế, lúc nãy may mà có Vương gia, không thì em bị con nữ quỷ đó xơi tái rồi.” Nhắc lại anh vẫn còn thấy hoảng.

Vương Diệp giải thích: “Đó gọi là Cấm Bà, một loại sinh vật tương tự tống tử nhưng là hoạt thi, giống như loại huyết thi chúng ta gặp ở Lỗ Vương Cung nhưng không có ngọc dũng bao bọc nên biến thành hoạt thi.” Mọi người nghe vậy mới vỡ lẽ.

Nhưng may mà thứ đó đã bị Vương Diệp giết, họ cũng trút được gánh nặng.

Vương Diệp lên bờ rồi nhìn quanh một lượt.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên. 【Đã đến hải để trầm thuyền mộ, có tiến hành đánh dấu không?】 Vương Diệp thầm mừng, cuối cùng cũng tới nơi này để đánh dấu!

“Tiến hành đánh dấu!” Vương Diệp chọn không chút do dự.

Đã tới đây rồi còn chần chừ làm gì?【Đánh dấu thành công, nhận được Hắc Long Lân và Kỳ Lân Giác!】【Hắc Long Lân: Vảy hắc long dưới Tỏa Long Tỉnh, chứa lượng lớn long nguyên, có thể dùng cường hóa Kinh Trập!】【Kỳ Lân Giác: Một chiếc sừng của Thánh Kỳ Lân, tràn đầy thánh nguyên Kỳ Lân, có thể dùng cường hóa Kỳ Lân huyết mạch một lần!】Rất nhanh, Vương Diệp thấy trong kho báu hệ thống có thêm hai thứ.

Một cái vảy đen như mực và một chiếc sừng thú trông giống sừng hươu.

Chính là Hắc Long Lân và Kỳ Lân Giác!

Vương Diệp thầm vui sướng, cuối cùng cũng lấy được hai thứ này!

Lần cường hóa Kỳ Lân huyết mạch này chắc chắn mất nhiều thời gian, Vương Diệp hiểu rõ điều đó, nên cường hóa càng sớm càng tốt.

“Cường hóa!” Vương Diệp trực tiếp lựa chọn cường hóa.【Sử dụng Kỳ Lân Giác, cường hóa Kỳ Lân huyết mạch!】【Do Kỳ Lân huyết mạch cường hóa cần thời gian quá dài, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi, quá trình chờ đợi sẽ không ảnh hưởng đến việc sử dụng Kỳ Lân huyết mạch!】【Thời gian cần thiết hiện tại: 720 giờ!】【Tiến độ hiện tại: 0.01%!】Quả nhiên, Vương Diệp đã đoán được sẽ cần thời gian dài như vậy. 720 giờ!

Tức là 30 ngày!

Một tháng thời gian cũng tạm ổn, dù sao hiện tại tuổi thọ của tôi đang sung túc, hơn nữa sắp tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể rồi, đến lúc đó tuổi thọ vô hạn, cũng không thèm để ý chút thời gian này.

Hơn nữa Kỳ Lân huyết mạch cũng không lo cường hóa thất bại, không có gì phải sợ.【Hiện đang sở hữu Hắc Long Lân, có muốn sử dụng Hắc Long Lân để cường hóa thần kiếm Kinh Trập không?】【Có / Không!】Đến rồi đến rồi!

Cuối cùng cũng có thể cường hóa Kinh Trập!

Không biết sau khi cường hóa Kinh Trập sẽ mang lại cho mình bất ngờ gì đây?

Vương Diệp trực tiếp chọn cường hóa.【Sử dụng Hắc Long Lân thành công, đang cường hóa Kinh Trập!】【Cường hóa thành công, Kinh Trập +1!】【Kinh Trập cường hóa thành công, nhận được thuộc tính Phá Giáp!】【Thuộc tính Phá Giáp: Khi sử dụng Kinh Trập có tỷ lệ nhất định phá giải lực phòng ngự của đối phương!

Chương 582

Hiệu quả hiện tại: 20% tỷ lệ phá giải 50% phòng ngự của đối phương!】【Kinh Trập cường hóa thành công, nhận được hiệu quả phụ thêm: Khi sử dụng có thể tăng thêm 1000 điểm sức mạnh!】 Những thứ được ban cho sau khi Kinh Trập cường hóa khiến Vương Diệp sững sờ một chút.

Hiệu quả Phá Giáp?

Tăng thêm sức mạnh?

Cái này... có chút ngoài ý muốn nha!

Hơn nữa còn khá lợi hại!

Điều này không nghi ngờ gì nữa là càng tăng cường thêm công kích cho Kinh Trập!

Trước đó Kinh Trập vốn dĩ đã nổi danh nhờ sức phá hoại, một đạo lôi điện hạ xuống, sức phá hoại giản trực là khủng khiếp.

Nhưng cho dù sức mạnh của lôi điện có mạnh đến đâu, cuối cùng cũng không thể đạt tới mức thực sự vô địch.

Cứ lấy chuyện trên quỷ thuyền trước đó mà nói.

Quỷ tướng thì có thể làm được việc miểu sát, nhưng quỷ vương thì không thể, chỉ có thể khiến nó trọng thương.

Đó là bởi vì quỷ vương có năng lực phòng ngự.

Nhưng nếu kích hoạt được hiệu quả Phá Giáp, giảm đi 50% phòng ngự của quỷ vương, thì thực sự có khả năng nhất kích tất sát, tạo ra hiệu quả miểu sát chấn động lòng người.

Ngoài cái đó ra, hiệu quả Phá Giáp này còn có thể dùng ở những nơi khác.

Dù sao thế giới này lớn như vậy, ai biết được trong ngôi cổ mộ nào đó có tồn tại loại sinh vật nghịch thiên gì.

Vương Diệp thậm chí còn hoài nghi trên đời này ngay cả rồng cũng có thể tồn tại.

Đừng nói đến những thứ khác, nếu gặp phải loại tồn tại như vậy, hiệu quả Phá Giáp của Kinh Trập sẽ phi thường rõ rệt.

Ngoài ra, việc tăng thêm 1000 điểm sức mạnh khi sử dụng Kinh Trập cũng mang lại hiệu quả rất tốt, bỗng nhiên có thêm 1000 điểm sức mạnh cơ mà!

Quan trọng nhất là Vương Diệp hiểu rằng, Kinh Trập này mới chỉ cường hóa có một lần, nếu có thể cường hóa thêm vài lần nữa, hiệu quả Phá Giáp nhất định sẽ càng biến thái hơn, sức mạnh tăng thêm khi sử dụng đương nhiên cũng nhiều hơn.

Nếu hiệu quả Phá Giáp có thể tăng lên đến 100%, vậy thì thực sự vô địch rồi!

Lần này cường hóa Kinh Trập tuy không nhận được thuộc tính cộng thêm cho bản thân, nhưng sự thay đổi của Kinh Trập lại khiến Vương Diệp vô cùng mãn ý.

“Ơ, đây là cái gì?” Lúc này Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vương Diệp cũng thu lại hệ thống, nhìn sang.

Chỉ thấy ánh đèn pin mờ ảo đang soi vào mấy dấu chân nhỏ.

“Dấu chân này, không lẽ là của Tam thúc cậu để lại chứ?” Vương Bàn Tử nói với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nói: “Đừng có nói nhảm, chân Tam thúc tôi làm gì mà nhỏ như vậy, anh nhìn dấu chân này xem, chỉ to bằng chân đứa trẻ, chắc chắn là của một đứa bé.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân chạm vào dấu chân đó, ngửi một chút rồi nói: “Là một lớp thi chá (sáp xác chết).” Vương Bàn Tử nói: “Mẹ nó chứ, tiểu tống tử à.” Mọi người không nói gì, nhìn theo hướng dấu chân biến mất, ở đó có không ít vò gốm lớn, dấu chân chính là biến mất tại đó.

Tuy nhiên đúng lúc này, một cái vò gốm rất cao phát ra tiếng “loảng xoảng”, rõ ràng giống như có thứ gì đó ở bên trong.

Ngay lập tức, biểu cảm của mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Mấy người chậm rãi đi tới, dùng đèn pin soi vào trong vò gốm, phát hiện bên trong trống không, chẳng có gì cả.

Ai nấy đều không khỏi thở phào một cái.

“Ở đây có một cái quan tài nhỏ.” Hạo Thiên Chân nói.

Phía sau đống vò gốm đặt một cái quan tài nhỏ xíu, đã bị mở ra, thi thể bên trong đã không cánh mà bay.

Hạo Thiên Chân nói: “Nhỏ như vậy đã bị táng ở đây, không biết là người thân của mộ chủ hay là người bồi táng nữa.” Vương Bàn Tử nói: “Chắc là đồ bồi táng thôi, nếu không thì thế nào cũng phải được đặt ở chủ mộ thất chứ, đặt ở cái xó xỉnh này thì ra cái thể thống gì?

Để tôi xem bên trong có bảo vật gì không.” Lâm Tiểu Yêu thì nói: “Tàn nhẫn quá, đứa trẻ nhỏ như vậy cũng phải bồi táng.” Vương Diệp nói: “Xã hội phong kiến cổ đại chuyện gì cũng có thể xảy ra, quên chuyện trên quỷ thuyền rồi sao?” Lâm Tiểu Yêu nghe vậy, sắc mặt có chút buồn bã.

Vương Diệp nói: “Bàn Tử đừng nhìn nữa, bên trong không có gì đâu, cái thứ nhỏ mọn kia đang giả thần giả quỷ đấy.” Câu nói này vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đều cảm thấy lạnh toát cả

người.

Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, ý anh là thực sự có thứ đó sao?” Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, đá một cước vào một cái vò gốm, cái vò đó lập tức vỡ vụn, tiếp đó một bóng nhỏ màu trắng từ bên trong nhảy ra, trực tiếp lao về phía Vương Diệp.

“Tìm chết.” Vương Diệp hừ lạnh, tùy ý vung một chưởng vỗ lên thân hình kia, thứ đó lập tức bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào tường mộ rồi rơi xuống, chết tươi!

Một con tiểu tống tử mà thôi, dám ra tay với tôi, đây không phải tìm chết thì là gì?

Một cái vung tay tùy ý của Vương Diệp cũng không phải thứ nó có thể chịu đựng được.

Tiếp đó, Vương Diệp không chút do dự tiến về phía tiểu tống tử.

Thứ này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, nếu tôi không ở đây, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ bị nó hại chết.

Tiểu tống tử tuy nhỏ, nhưng dù sao cũng là tống tử hơn ngàn năm, trong cơ thể chắc chắn có thi châu, chỉ cần lấy được thi châu, Vương Diệp có thể nâng thể lực lên, đạt tới 5000 điểm.

Vương Diệp đến trước mặt tiểu tống tử, thứ này cho đến tận bây giờ trong cơ thể vẫn tràn đầy sát khí và oán khí, nếu cho nó cơ hội, nó sẽ không ngần ngại mà giết người.

Vương Diệp rút ra Tiểu Thần Phong, rạch lấy thi châu trong người nó.【Nhận được Thi Châu, sau khi sử dụng có thể nhận được 80 điểm sức mạnh, 60 điểm thể lực, 70 điểm tốc độ!】【Có sử dụng không?】【Có / Không!】Trong lòng Vương Diệp có chút kinh ngạc, một con tống tử nhỏ như vậy mà thi châu của nó lại có thể cung cấp nhiều thuộc tính tam duy đến thế?

Đừng nhìn 80 điểm sức mạnh, 60 điểm thể lực, 70 điểm tốc độ đối với Vương Diệp hiện tại không đáng là bao, nhưng phải biết rằng, lúc trước Vương Diệp giết chết Huyết thi, lấy ra Huyết thi thi châu cũng chỉ được 42 điểm sức mạnh, 30 điểm thể lực, 25 điểm tốc độ mà thôi.

Huyết thi vốn là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, lúc đầu Trương Khởi Linh đối phó cũng khá chật vật.

Mà thi châu của tiểu tống tử này cung cấp thuộc tính tam duy gần như gấp đôi Huyết thi!

Điều này gián tiếp nói lên rằng tiểu tống tử này thực tế còn lợi hại hơn Huyết thi một chút.

Xem ra, oán khí trong cơ thể con tiểu tống tử này thực sự kinh người vô cùng.

Thuộc tính tam duy mà thi châu cung cấp nhiều hay ít có liên quan đến thực lực của bản thân tống tử, cũng liên quan đến thi khí và oán khí trong cơ thể nó.

Cái thứ nhỏ mọn này ước chừng cũng đã hại không ít người.

Vương Diệp không chút do dự sử dụng thi châu. 【Sử dụng thành công, nhận được 80 điểm sức mạnh, 60 điểm thể lực, 70 điểm tốc độ!】【Hiện tại thể lực đã đạt tới cực hạn của Trường Sinh Thể, có lựa chọn tiến hóa Vĩnh Sinh Thể (Ngụy) không?】【Sau khi tiến hóa thành Ngụy Vĩnh Sinh Thể có thể giải trừ hạn chế thuộc tính của Trường Sinh Thể, đồng thời nhận được một lượng thuộc tính cộng thêm nhất định!】【Có / Không!】Quả nhiên đến rồi!

Đã đến bước này, Vương Diệp đương nhiên không chút do dự mà chọn tiến hóa.

“Tiến hóa!” Vương Diệp trực tiếp chọn tiến hóa thành Vĩnh Sinh

Thể (Ngụy)! 【Lựa chọn thành công, đang tiến hóa!】【Tiến hóa thành công, giải trừ giới hạn thuộc tính Trường Sinh Thể, nhận được 100 điểm sức mạnh, 100 điểm thể lực, 100 điểm tốc độ!】【Hiện tại thể lực đã đạt điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, sức mạnh là 4784, tốc độ là 4594, để tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể cần có Thiên Niên San Hô và Hạn Bạt Thi Đan!】Tốc độ tiến hóa Ngụy Vĩnh Sinh Thể rất nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã tiến hóa thành công.

Đồng thời còn nhận được thêm 100 điểm thuộc tính tam duy.

Tuy không nhiều nhưng cũng đã rất tốt rồi, dù sao lúc trước khi tiến hóa thành Ngụy Trường Sinh Thể cũng chẳng được tặng cái gì.

Hiện tại có 100 điểm mỗi thuộc tính đã được coi là rất tốt rồi.

Ngoài ra, muốn tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể hoàn chỉnh còn cần hai món bảo vật, chia ra là Thiên Niên San Hô và Hạn Bạt Thi Đan!

Điều này cũng nằm trong dự tính của Vương Diệp.

Dù sao lúc trước tiến hóa thành Trường Sinh Thể cũng cần bảo vật.

Thiên Niên San Hô thì Vương Diệp không biết ở đâu có, nhưng đây là Tây Sa, đến lúc đó có thể tìm quanh đây xem có không.

Còn Hạn Bạt Thi Đan thì trong hải để mộ này chắc chắn là có.

Vương Diệp nhớ mang máng, trong hải để mộ này có một nhĩ thất táng một quái nhân có rất nhiều tay chân và đầu, trong thi thể quái nhân đó có một con Bạch Mao Hạn Bạt, có thể lấy được thi đan từ chỗ đó.

Trương Khởi Linh nói: “Con tiểu tống tử này oán khí nặng quá.” Vương Bàn Tử nói: “Đúng thế, có đôi khi tiểu tống tử còn lợi hại hơn mấy con tống tử lớn nhiều.” Vương Diệp đã dùng xong thi châu liền vứt nó đi, sau đó đứng dậy nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Ở đây không có gì tốt, Vương Diệp cũng không muốn tiếp tục nán lại.

Những người khác không có ý kiến gì, đi theo Vương Diệp vào trong mộ đạo.

Đoạn mộ đạo này rất rộng rãi, bên cạnh còn có hai cái rãnh tối rất rộng, đủ cho hai ba người ngồi bên trong.

Hai bên tường vách toàn bộ đều là các loại phù điêu và tượng đá.

Hạo Thiên Chân nói: “Loại mộ đạo này thông thường đều có cơ quan, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Vương Diệp đi phía trước, đến một chỗ nọ thì đứng im không động đậy.

“Vương gia, sao không đi tiếp?” Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Diệp nói: “Các người lùi lại sau trước đi.” Những người khác nghe vậy đều ngoan ngoãn lùi lại.

Vương Diệp đạp một cước lên một viên gạch mộ, tiếng “ầm ầm” vang lên khe khẽ, tiếp đó những bức tượng phía trước đồng loạt há miệng, từng mũi tên sắc bén bắn ra vù vù.

Thân hình Vương Diệp nhẹ nhàng lùi lại một bước, tránh được toàn bộ mũi tên.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử kinh hãi nhìn cảnh này, không khỏi thầm nghĩ, nếu không có Vương Diệp thì bọn họ có lẽ đã bị loạn tên bắn chết rồi.

Thật là nguy hiểm.

“Vương gia, ngài vẫn là lợi hại nhất, thế này mà cũng biết có cơ quan!” Vương Bàn Tử chân thành nói.

Vương Diệp đáp: “Đi thôi.” Thế là nhóm người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã thấy một cánh cửa bên cạnh mộ đạo, từ đây cũng có thể nhìn thấy bên trong cửa có một cỗ quan quách.

Tất cả mọi người dừng lại, nhìn vào cỗ quan quách bên trong.

Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi soi, hỏi: “Vương gia, quan quách này làm bằng gỗ Kim Ti Nam đúng không?” Vương Diệp gật đầu.

Chương 583

Vương Bàn Tử nói: “Một cái nhĩ thất bồi táng mà cũng dùng đến gỗ Kim Ti Nam, mộ chủ nhân này giàu đến mức nào chứ!

Vương gia, chúng ta vào xem thử?” Vương Diệp gật đầu: “Ừ, được.” Thế là cả nhóm đi vào.

Trong nhĩ thất ngoài cỗ quan quách này ra thì không có bất kỳ đồ bồi táng nào khác, rất sạch sẽ.

Vương Diệp và mọi người đi quanh quan quách một vòng, Vương Bàn Tử nói: “Chậc chậc chậc, loại gỗ Kim Ti Nam này còn quý hơn cả vàng, chúng ta đừng nói gì khác, chỉ cần khiêng cái quan quách này về cũng đủ ăn cả đời rồi.” Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử, chúng ta là đang tìm Tam thúc của tôi, không phải đến để trộm minh khí.” Vương Bàn Tử giơ tay: “Đừng!

Đó là việc của cậu, tôi với Tam thúc cậu cũng chẳng có giao tình gì, có tìm được ông ấy hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm trong này có bảo bối gì không thôi.” “Anh!” Hạo Thiên Chân thực sự bị Vương Bàn Tử làm cho tức nghẹn.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh rút ra một con dao găm, cắm vào khe hở quan quách, chuẩn bị mở nắp.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền cuống lên: “Ấy ấy ấy, tên ngốc kia anh làm gì thế, có biết quy tắc không hả, chúng ta phải thắp nến ở góc đông nam mới được mở quan tài, quy tắc của tổ tông không được quên, uổng cho anh còn là hậu nhân Phát Khâu.” Nói xong, Vương Bàn Tử lấy ra một cây nến, chạy tới góc đông nam châm lửa, lúc này Trương Khởi Linh mới dùng dao găm rạch một vòng quanh khe hở quan quách, sau đó giơ tay kéo một cái, nắp quan quách bay ra ngoài, rơi xuống đất.

Một mùi hôi thối nồng nặc truyền ra, tất cả mọi người đều nhíu mày không thôi, Vương Bàn Tử thậm chí còn lấy một miếng vải bịt miệng lại.

“Mẹ kiếp, cái này là làm cái trò gì mà thối thế không biết!” Vương Bàn Tử oang oang kêu lên.

Vương Diệp nhìn vào trong quan quách, toàn bộ bên trong đều là thi thủy (nước xác chết), bên dưới là một cái xác quái dị có rất nhiều tay chân.

Chính là trong thi thể này đang ẩn giấu Hạn Bạt!

“Trời ạ, bẩn thỉu thế này, toàn là mỡ người, tôi chẳng nỡ xuống tay nữa.” Quan quách vừa mở ra, mọi người nhìn vào, Vương Bàn Tử nhăn mặt, muốn lấy mấy chuỗi vòng cổ trong đó nhưng tay vừa đưa tới gần quan quách lại rụt về.

Những người khác thấy cảnh này cũng nhíu mày không thôi.

Hạo Thiên Chân nói: “Nhiều cánh tay dính vào nhau như vậy, phương thức hợp táng này cũng quá tàn nhẫn rồi phải không?” Vương Bàn Tử vừa nhìn vừa nói: “Cái này gọi là 'Dưỡng khí tàng thi', táng nhiều người chung một chỗ, bỏ thuốc cho chết ở bên trong.” Hạo Thiên Chân mặt đầy hiếu kỳ: “'Dưỡng khí tàng thi' là cái gì?” Vương Bàn Tử giải thích: “Thông thường mà nói, trong một mảnh phong thủy cực tốt sẽ có hai vị trí quan tài (quan vị) rất đẹp, nếu không đặt quan tài vào cả hai vị trí đó, thì vị trí trống sẽ ngưng tụ long mạch chi khí, dẫn dụ những thứ không sạch sẽ tới.” “Cho nên mộ chủ nhân sẽ thiết lập một cái 'dưỡng thi quan' ở vị trí quan tài còn lại, cái 'tứ linh' dưỡng thi quan này dù là dược liệu hay phương vị đặt cũng phải giống y hệt như quan quách của mộ chủ nhân, đồng thời người được táng bên trong phải có quan hệ huyết thống với mộ chủ nhân.” “Cái đó gọi là dưỡng khí, học được chưa?” Nói xong, Vương Bàn Tử quay sang nhìn Vương Diệp: “Vương gia, anh xem tôi nói có đúng không?” Vương Diệp gật đầu: “Ừ, đây đúng là dưỡng thi quan.” Hạo Thiên Chân cau mày nói: “Người cổ đại cũng quá tàn nhẫn đi, vì cái gọi là phong thủy tốt mà ngay cả thân thích của mình cũng không tha, còn độc chết bao nhiêu người sống sờ sờ trong quan quách này!” Lâm Tiểu Yêu cũng tái mặt, không dám nhìn nữa.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại nói: “Ở đây chỉ có một người.” Câu này khiến những người khác đều sững sờ.

Một người?

Đùa gì thế?

Ở đây có mười hai cánh tay, anh bảo tôi chỉ có một người?

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử căn bản không tin.

Thế nhưng Trương Khởi Linh lại nói: “Đúng là chỉ có một người, các người nhìn kỹ cái đầu của nó xem.” Hạo Thiên Chân nhìn kỹ lại, không khỏi thốt lên: “Đúng thật!

Người này chỉ có một cái đầu có đủ ngũ quan, bốn cái đầu còn lại đều không có mặt, mười hai cánh tay đều mọc chung một chỗ!” Vương Bàn Tử nghe vậy liền nói: “Mẹ nó, đây đúng là một con sâu thịt khổng lồ mà!” Hạo Thiên Chân thì nhận định: “Một người bẩm sinh dị dạng như vậy làm sao lớn lên được đến nhường này?

Ở thời cổ đại nếu có loại người này, tuyệt đối sẽ bị coi là quái vật, có khi vừa sinh ra đã chết rồi!

Để nó lớn được thế này, chắc chắn là có người cố ý làm vậy!” Vương Bàn Tử nói: “Nói nhiều thế làm gì, chúng ta mau tìm cái gì đó múc đống nước này ra đi.” Thế là, Vương Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân sang nhĩ thất bên cạnh tìm vò gốm.

Rất nhanh hai người đã mang về mấy cái vò, bắt đầu múc thi thủy ra, Vương Diệp cũng không ngăn cản, cứ để họ múc.

Một lát sau, thi thủy đã được múc sạch, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh hợp lực khiêng thi thể trong quan quách ra ngoài.

Vương Bàn Tử nói: “Trời đất ơi, thi thể này lại còn là nữ, càng nhìn càng thấy đáng sợ, loại quái vật gì thế này không biết!” Trương Khởi Linh nói: “Dưới đáy còn có một khối đá ép quan (áp quan thạch), xem bên dưới có gì không.” Nhưng Vương Diệp bỗng nhiên lên tiếng: “Khoan đã, trong bụng thi thể này vẫn còn thứ gì đó.” Nghe thấy có đồ, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử liền căng thẳng hẳn lên.

Vương Bàn Tử nói: “Nữ thi này không lẽ vẫn còn mang thai chứ?

Đứa bé bên trong biến thành tống tử rồi sao?” “Phụt~” Lời anh ta vừa dứt, một bàn tay trắng muốt đầy lông tơ đột phá lớp da bụng chui ra!

Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh lùi lại sau, căng thẳng nhìn thứ đó.

Vương Bàn Tử nói: “Thật sự là thai nhi biến thành tống tử à?

Không lẽ tà môn thế, hôm nay chúng ta toàn gặp loại tiểu tống tử này sao?” Nhưng Vương Bàn Tử vừa dứt lời, thứ màu trắng kia đã từ trong bụng chui tót ra, lao thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử căn bản không phản ứng kịp!

May mà vào thời khắc mấu chốt, Trương Khởi Linh dùng dao găm đâm thứ quái vật màu trắng kia một cái, nó bay ngược ra ngoài rơi xuống đất nhưng lại không hề hấn gì!

Mọi người định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện đó là một con quái vật lông trắng nhìn gần giống khỉ.

Chỉ có điều thứ này đáng sợ hơn khỉ nhiều, đôi mắt đỏ ngầu của nó khiến Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thấy da đầu tê dại.

“Hạn Bạt!” Giọng Trương Khởi Linh có chút nghiêm trọng.

Hạo Thiên Chân nói: “Lẽ nào chính là loại 'Xích địa thiên lý' Hạn Bạt trong truyền thuyết?” Trương Khởi Linh đáp: “Chắc là không đáng sợ như trong truyền thuyết đâu, nhưng cũng tuyệt đối không yếu, không ngờ trong bụng nữ thi này lại nuôi dưỡng ra một con Hạn Bạt, mau tìm cơ hội rời khỏi đây.” Hiển nhiên, sự lợi hại của Hạn Bạt ngay cả Trương Khởi Linh cũng có phần kiêng dè.

Vương Bàn Tử nói: “Thế không được, vẫn còn bao nhiêu đồ tốt ở đây cơ mà!” Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc Vương Bàn Tử một cái, Vương Bàn Tử rùng mình một cái, bỗng nhiên nhận ra điều gì đó: “Ngọa tào, anh không phải tên ngốc đó! (Trương Ngốc Tử)” Hạo Thiên Chân cũng ngẩn người, nhìn kỹ Trương Khởi Linh, phát hiện trên mặt anh ta có không ít nếp nhăn kỳ lạ, trông không giống lớp da trước đó.

Trương Khởi Linh thấy không thể giả vờ được nữa, liền gỡ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống.

“Mẹ nó!

Ách Ba Trương!

Hóa ra là anh!

Cái tên này không dưng ở đây giả thần giả quỷ làm gì!” Vương Bàn Tử vừa thấy liền nổi trận lôi đình.

Còn Hạo Thiên Chân thì mừng rỡ nói: “Muộn Du Bình!

Không ngờ là anh!

Hèn gì tôi thấy bóng lưng anh quen thế!” Trương Khởi Linh không nói gì, lúc này con Hạn Bạt kia lại một lần nữa lao lên.

Tốc độ của Hạn Bạt cực nhanh, giống như một cái bóng, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hạo Thiên Chân.

Trương Khởi Linh hừ lạnh một tiếng, nháy mắt xuất hiện trước mặt Hạo Thiên Chân, một lần nữa dùng dao găm chém lên người con Hạn Bạt.

Kết quả thân thể Hạn Bạt cứng như sắt đá, dao găm khảm trên người nó phát ra tiếng “keng” một cái, Hạn Bạt không hề hấn gì, còn dao của Trương Khởi Linh thì mẻ một miếng lớn.

Lần này để che giấu thân phận, Trương Khởi Linh không mang theo Hắc Kim Cổ Đao, dao găm thông thường căn bản không đối phó được với con Hạn Bạt đồng tường thiết bích này.

“Này, cái này cho anh.” Lúc này Vương Diệp bỗng hô lên một tiếng, ném Hàn Nguyệt Nhận cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh bắt lấy Hàn Nguyệt, một lần nữa lao vào đấu với Hạn Bạt.

Hạo Thiên Chân nói: “Vương gia, anh đã sớm biết Trương Ngốc Tử chính là Muộn Du Bình rồi đúng không?” Vương Diệp gật đầu: “Biết chứ.” Hạo Thiên Chân mặt đầy bất lực: “Thế sao anh không nói sớm cho chúng tôi biết.” Vương Diệp đáp: “Cậu có hỏi tôi đâu.” Hạo Thiên Chân: “...” Trương Khởi Linh thực lực vẫn còn đó, sau khi có Hàn Nguyệt Nhận liền như biến thành người khác, con Hạn Bạt kia căn bản không phải đối thủ của anh ta, chớp mắt đã bị chém mấy nhát, vết thương đầy mình.

Hạn Bạt rõ ràng nhận thấy mình không đấu lại Trương Khởi Linh, không dám đánh tiếp nữa, thân hình lóe lên hóa thành một đạo bạch ảnh muốn chạy trốn.

Trương Khởi Linh tuy thực lực mạnh hơn Hạn Bạt nhưng tốc độ lại căn bản không đuổi kịp nó.

Tốc độ của cái thứ Hạn Bạt này thực sự quá nhanh.

"Muốn chạy?

Nằm mơ đi." Vương Diệp làm sao có thể để Hạn Bạt chạy thoát, hy vọng tiến hóa Vĩnh Sinh Thể còn nằm ở đây cơ mà.

Thấy thứ đó sắp thoát khỏi nhĩ thất, Vương Diệp bước ra một bước, nháy mắt đã đến trước mặt Hạn Bạt, giơ tay túm lấy cổ nó!

"Trời ạ, Vương gia tới đó từ lúc nào thế?" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Hạo Thiên Chân thì trợn tròn mắt, có chút không thể tin nổi.

Cậu ta cũng không nhìn thấy Vương Diệp xuất hiện ở cửa như thế nào.

Nhìn bộ dạng Vương Diệp tóm cổ Hạn Bạt, giống như anh ta đã chờ sẵn ở đó từ lâu, chỉ đợi nó sa lưới vậy.

Nhưng bọn họ rõ ràng nhớ rằng, vừa rồi Vương Diệp vẫn còn đứng bên cạnh Hạo Thiên Chân cơ mà.

Trương Khởi Linh nhìn thấy vậy cũng khẽ nheo mắt, trong lòng có chút kinh hãi.

Anh ta không ngờ thực lực của Vương Diệp lại cường hãn đến mức độ này!

Ban đầu anh ta cứ ngỡ mình có được chút cơ duyên trong Trương Gia Cổ Lâu, thực lực thăng tiến vượt bậc, thậm chí thể chất đã tiến hóa thành cái gọi là Trường Sinh Thể thì chắc cũng ngang ngửa Vương Diệp rồi.

Cho dù có khoảng cách cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng hiện tại nhìn lại, khoảng cách trái lại ngày càng xa vời!

Trước đó trên quỷ thuyền, Vương Diệp đều dựa vào quỷ tỳ và Kinh Trập để trị đám u hồn lệ quỷ và quỷ vương ngoan ngoãn, thực lực bản thân chưa bộc lộ ra bao nhiêu.

Cho nên Trương Khởi Linh đối với thực lực hiện hữu của Vương Diệp chưa có nhận thức quá rõ ràng.

Hiện tại Vương Diệp vừa ra tay, Trương Khởi Linh lập tức cảm nhận được thực lực chân chính của đối phương!

Vừa rồi anh ta chỉ nhìn thấy một đạo tàn ảnh, Vương Diệp đã xuất hiện ở cửa và tóm gọn con Hạn Bạt.

Hơn nữa Trương Khởi Linh nhìn ra được, con Hạn Bạt kia trong tay Vương Diệp chẳng khác gì con gà con, đến một chút sức phản kháng cũng không có.

Thực lực của Vương Diệp thăng tiến quá nhanh!

Trương Khởi Linh không khỏi thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là nhân vật xuất sắc nhất lịch sử mà Trương gia từng công nhận.

Trương Khởi Linh đối với chuyện này cũng tâm phục khẩu phục.

Duy chỉ có Lâm Tiểu Yêu là không thấy bất ngờ gì cả, vì trong mắt cô bé, mọi thứ sư phụ làm đều rất bình thường.

“Gào~” Hạn Bạt gầm lên một tiếng, tiếp đó há miệng phun ra một luồng độc khí về phía Vương Diệp.

“Cẩn thận!

Chương 584

Đó là thi độc!” Trương Khởi Linh lên tiếng nhắc nhở.

Tuy nhiên Vương Diệp không hề nhúc nhích, mặc cho độc khí phun lên người mình.

Cơ thể anh ta từ lâu đã miễn dịch với thi độc.

Thứ thi độc của Hạn Bạt này cho dù có lợi hại đến đâu đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì với anh ta.

“Chán sống rồi!” Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, cổ tay dùng lực bẻ gãy cổ Hạn Bạt, sức sống của Hạn Bạt dù có ngoan cường đến đâu thì lúc này cũng đã chết không thể chết thêm được nữa.

Lúc này Vương Diệp mới rút Tiểu Thần Phong ra, rạch lấy thi đan trên người nó. 【Nhận được Hạn Bạt Thi Đan!】【Hạn Bạt Thi Đan: Là tinh hoa cả đời của Hạn Bạt, hấp thu tinh hoa thiên địa bên trong có thể giúp tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!】Vương Diệp nhận được thông tin về Hạn Bạt, không khỏi mỉm cười.

Không ngờ lấy được Hạn Bạt Thi Đan lại dễ dàng như vậy, có thể nói là chẳng tốn chút sức lực nào.

Vậy thì chỉ cần tìm được Thiên Niên San Hô nữa là có thể tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể rồi.

Đương nhiên, tiền đề là phải nâng sức mạnh và tốc độ lên.

Thực ra hai thuộc tính này đều đã gần đạt mức 5000 điểm rồi.

Vương Diệp thu lại thi đan, Trương Khởi Linh có chút kinh ngạc nhìn anh: “Thi độc không có tác dụng với anh sao?” Vương Diệp lắc đầu: “Chút thi độc mọn thôi mà, đối với tôi không gây ra được ảnh hưởng gì.” Vương Bàn Tử nói: “Anh tưởng ai cũng như tên Ách Ba

Trương anh chắc, Vương gia nhà chúng tôi cái gì cũng không sợ, làm việc quang minh lỗi lạc, đâu như anh, xuống mộ còn đi phẫu thuật thẩm mỹ, anh đang đùa tôi đấy à." Trương Khởi Linh liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi không nói gì.

Lâm Tiểu Yêu đi tới: "Sư phụ, người không sao chứ?" Vương Diệp cười đáp: "Yên tâm, không sao." Vương Bàn Tử nói: "Tiểu Yêu muội tử em cứ yên tâm đi, cho dù chúng ta có thăng thiên hết thì sư phụ em cũng chẳng hề gì đâu, anh ấy là thần tiên cơ mà!" Vương Diệp nói: "Được rồi, khiêng phiến đá ép quan lên đi." "Rõ thưa ngài!" Vương Bàn Tử đi tới bên cạnh quan quách.

Còn Trương Khởi Linh thì đưa Hàn Nguyệt Nhận trả lại cho Vương Diệp: "Trả anh." Vương Diệp lắc đầu: "Con Hàn Nguyệt này đối với tôi đã không còn tác dụng gì nữa rồi, anh cứ giữ lấy đi, Hắc Kim Cổ Đao tuy cũng là đao tốt nhưng rốt cuộc vẫn không bằng Hàn Nguyệt." Trương Khởi Linh im lặng hồi lâu mới gật đầu: "Cảm ơn." Tiếp đó, mọi người hợp lực khiêng phiến đá ép quan kia lên, thấy bên dưới thế mà lại có một cái lỗ.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt: "Mẹ nó, sao ở đây lại có cái lỗ to thế này!" Vương Diệp nói: "Là đạo động (lỗ trộm mộ)." Vương Bàn Tử mặt đầy ngạc nhiên: "Đạo động?

Đứa nào mà trâu bò thế, đào đạo động tới tận dưới đáy quan tài người ta luôn.

Mà khoan đã ngọa tào!

Đạo động đào tới đây không phải là phá hỏng phong thủy ở đây, phá hỏng dưỡng thi địa này sao?" Vương Diệp "ừ" một tiếng: "Nếu không thì cậu tưởng Hạn Bạt xuất hiện thế nào?" Vương Bàn Tử nói: "Đứa nào làm cái chuyện thất đức này, đúng là không phải con người mà." Tiếp đó lại nhìn sang Vương Diệp: "Vương gia, giờ chúng ta đi đường nào?” Vương Diệp chỉ tay vào đạo động: “Cứ xuống từ đây.” Hạo Thiên Chân nói: “Đây đã là đạo động rồi, chúng ta xuống thế này chẳng phải là đi thẳng ra ngoài luôn sao?” Vương Diệp nói: “Không đâu, xuống dưới rồi sẽ biết.” Nói rồi, Vương Diệp dẫn Lâm Tiểu Yêu nhảy thẳng vào trong đạo động.

Bên dưới đạo động toàn bộ đều là nước, Vương Diệp dẫn Lâm Tiểu Yêu bơi về phía trước, dọc theo đạo động bơi khoảng hai ba phút cuối cùng cũng ra khỏi đạo động, sau đó nhanh chóng bơi lên trên.

Rất nhanh đã lên đến trên, nhìn quanh bốn phía, đây lại là một mộ thất khác, nhưng mộ thất này chỗ nào cũng toàn là nước.

Bàn Tử và những người khác cũng nhanh chóng ngoi lên, há miệng thở dốc.

“Đây là cái xó xỉnh nào vậy.” Mọi người lên bờ, Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi qua soi lại, thấy trên mặt nước có rất nhiều dây xích sắt đang treo lơ lửng một cỗ quan quách!

Hạo Thiên Chân nói: “Thế mà lại là quan quách hình dạng bồn tắm, kỳ lạ quá.” Vương Diệp nói: “Thời Chiến Quốc thường thích dùng loại quan quách này, lên đó xem là biết ngay.” Nói xong, Vương Diệp nhảy lên dây xích, sau đó nhanh chóng tiến tới trên quan quách hình bồn tắm đó.

Trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân và mọi người không hề động vào cái quan quách bồn tắm này, cũng không biết người táng bên trong là ai, càng không biết bên trong có đồ bồi táng gì.

Mà Vương Diệp đã tới đây đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cái quan tài nào, dù sao thuộc tính tam duy của anh cũng chỉ còn thiếu một chút nữa là đạt cực hạn Trường Sinh Thể, có thể lên kế hoạch thăng cấp thành Vĩnh Sinh Thể rồi.

Vương Bàn Tử bám vào xích sắt cũng muốn lên xem thử, nhưng thử một hồi thấy không được, chỉ đành nhìn với vẻ hâm mộ: “Tôi mà có được thân thủ như Vương gia thì tốt biết mấy, bay tường bám vách, không gì không thể.” Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử anh dẹp cái ý nghĩ đó đi, cái thân hình kia của anh mà đòi so với Vương gia, anh có bay lên nổi không hả.” Vương Bàn Tử giận dữ: “Đồng chí nhỏ, cậu nói thế là sai rồi, cậu chưa đọc tiểu thuyết kiếm hiệp à, béo cũng có thể học khinh công đấy nhé!” “Suỵt!” “Bên trong đó hình như có thứ gì lớn lắm!” Lúc này Trương Khởi Linh bỗng giơ ngón tay giữa lên, thấp giọng nói.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức vội vàng tụt xuống, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cái quan quách bồn tắm lớn đó.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử mới phản ứng lại: “Tôi nói này Ách Ba Trương, động tác 'suỵt' là dùng ngón trỏ, không phải ngón giữa, anh có biết làm không hả!

Anh làm thế này làm Bàn gia cảm giác như đang bị khinh bỉ vậy!” Da mặt Hạo Thiên Chân giật giật, cho dù tính tình cậu ta có tốt đến đâu thì lúc này cũng không nhịn được mà muốn chửi thề.

Mẹ nó chứ, bây giờ là lúc để nói chuyện đó sao?

Không phải nên quan tâm xem trong quan quách kia có thứ gì à?

Hạo Thiên Chân phát hiện cái mạch não của tên Vương Bàn Tử này quá mức kỳ lạ.

Trương Khởi Linh cũng cạn lời nhìn Bàn Tử một cái, dù vốn dĩ luôn điềm tĩnh như mặt hồ không gợn sóng thì lúc này cũng bị Vương Bàn Tử làm cho thấy hơi ngượng ngùng.

Lâm Tiểu Yêu thì nghiêng đầu nói: “Hình như chú Béo nói cũng có lý.” Vương Bàn Tử đắc ý: “Vẫn là Tiểu Yêu muội tử hiểu tôi, ha ha.” Hạo Thiên Chân đầy vẻ cạn lời, lý cái con khỉ!

Nhưng cậu ta cũng không đáp lại, để mặc Vương Bàn Tử tự diễn tự vui một mình.

Hạo Thiên Chân hỏi Trương Khởi Linh: “Muộn Du Bình, bên trong rốt cuộc là thứ gì vậy?

Tống tử à?” Trương Khởi Linh lắc đầu: “Không biết, tóm lại cục diện 'Dưỡng khí tàng thi' ở đây đã bị phá, đó chắc chắn là hung huyệt, bất cứ thứ gì trong này cũng có thể biến thành quái vật.” “Anh ấy chắc là đã phát giác ra thứ bên trong nên mới tới kiểm tra.” Vương Bàn Tử nói: “Vương gia đúng là Vương gia, lúc nào cũng nắm bắt được tiên cơ.” Lâm Tiểu Yêu kiêu ngạo nói: “Đó là chuyện đương nhiên, sư phụ em chính là Ngọa Long đương thế, tuy người ở trong Qua Tử Miếu nhưng chuyện thiên hạ không gì là không biết.” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử không khỏi gật đầu, câu này quả không sai.

Sau khi Vương Diệp đáp xuống quan quách hình bồn tắm, nhìn chằm chằm vào cái quan tài bên dưới một hồi, phát hiện trong bồn tắm có một cái quan tài bằng đồng xanh, hơn nữa đã rỉ sét loang lổ.

“Quả nhiên đã biến thành một hung huyệt.” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, rút ra Kinh Trập, gõ gõ lên cái bồn tắm, cạy nắp bồn tắm ra, quan tài đồng xanh liền lộ ra trước mặt anh. "Vương gia, anh cẩn thận chút đi, đừng làm hỏng bảo bối bên trong." Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Vương Diệp không thèm để ý tới anh ta, đưa ngón tay thon dài khẽ vuốt lên quan tài, cảm nhận được sát khí khủng khiếp bên trong.

Chỗ này quả nhiên không bình thường.

Sát khí trong quan tài này thật kinh người, thứ bên trong e rằng đã thành tinh rồi.

Tống tử thành tinh, xác phơi nghìn dặm.

Tuy có phần khoa trương, nhưng cũng đủ thấy Tống tử thành tinh đáng sợ thế nào. "Tống tử thành tinh, xác phơi nghìn dặm." Lúc này Trương Khởi Linh bỗng nhiên lên tiếng. "Cái gì cơ?" Vương Bàn Tử nhíu mày: "Trương câm, anh nói chuyện có thể minh bạch một chút được không, cứ lấp lửng thế này chẳng sướng chút nào." Trương Khởi Linh không trả lời.

Lâm Tiểu Yêu thì nói: "Tôi nghe sư phụ bảo, Tống tử thành tinh vô cùng lợi hại, một khi xuất hiện là xác phơi nghìn dặm, không biết phải chết bao nhiêu người.

Tôi thấy sát khí trong quan tài hình bồn tắm kia rất nặng, e là Tống tử đã thành tinh rồi." Vương Bàn Tử kinh ngạc: "Vãi thật, có đúng không đấy?" Lâm Tiểu Yêu đáp: "Sư phụ tôi nói, Tống tử và Cương thi thông thường sẽ không có thứ gọi là sát khí, trừ khi là Cương thi giết người quá nhiều hoặc Tống tử đã thành tinh mới có khả năng đó." Hạo Thiên Chân nói: "Tống tử sao có thể thành tinh được nhỉ?

Chúng ta thường nói thành tinh là mấy con rắn hay gấu gì đó, Tống tử vốn dĩ đã biết cử động, bản thân nó chẳng phải là thành tinh rồi sao?" Vương Bàn Tử cũng liên tục gật đầu: "Đúng đó Tiểu Yêu muội tử, em nói xem nguyên lý Tống tử thành tinh này rốt cuộc là thế nào?" Lâm Tiểu Yêu suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Tôi quên rồi, hình như sư phụ có nói một số người muốn thành tiên, dùng bí pháp để giữ cho thi thân không mục nát, linh hồn không diệt, kết quả là xảy ra sai sót.

Thi thân giữ được, linh hồn cũng còn đó, chỉ có điều thi thân biến thành Tống tử, hồn phách bị sát khí ảnh hưởng, trong lòng chỉ có giết chóc, gặp người là giết.

Hình như là tình huống như vậy." Vương Bàn Tử cạn lời: "Tiểu Yêu muội tử, nếu em có được một nửa bản lĩnh của sư phụ em thì đã không đến mức biết đầu không biết đuôi thế này, làm anh ngứa ngáy quá, lòng cầu tri của anh vừa bị khơi dậy thì em lại bảo chỉ biết một nửa." Trương Khởi Linh nói: "Là vì phong thủy huyệt dưỡng thi ở đây bị phá hoại, nên phong thủy huyệt biến thành hung huyệt, dẫn đến Tống tử trong quan quách hóa sát." Vương Bàn Tử nghe vậy, biết ngay lại là do đám trộm mộ khác gây ra, không khỏi chửi đổng: "Mẹ kiếp, lại là kẻ thất đức nào làm!

Trương câm, giờ chúng ta tính sao?

Vương gia có xử được con Tống tử thành tinh đó không?" Trương Khởi Linh không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Bản thân anh cũng không biết liệu Vương Diệp có giải quyết được Tống tử thành tinh hay không.

Vương Bàn Tử nói: "Vãi, đến Vương gia mà cũng không xử được sao?

Thế thì chúng ta mau chuồn thôi." Tuy nhiên Lâm Tiểu Yêu lại nói: "Sư phụ tôi nhất định đối phó được con Tống tử đó." Giọng điệu cô đầy kiên định và tự tin.

Hạo Thiên Chân cũng nói: "Tôi cũng tin tưởng Vương gia." Vương Bàn Tử cạn lời. "Rầm!" Đúng lúc này, chiếc quan tài đột nhiên rung chuyển mạnh, tất cả xích sắt đều kêu "loảng xoảng".

Hiển nhiên, Tống tử tinh bên trong đã tỉnh giấc.

Nhóm Hạo Thiên Chân lập tức căng thẳng, dán mắt vào quan tài và Vương Diệp. "Không ổn rồi!" Vương Bàn Tử bỗng hét lên: "Mực nước ở đây đang hạ thấp!" Vừa dứt lời, mọi người đều kinh hãi, mấy ánh đèn pin chiếu xuống mặt nước, quả nhiên thấy mực nước đang rút xuống rất nhanh!

Hơn nữa bên cạnh còn xuất hiện một cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Chẳng mấy chốc, nước đã biến mất, một tầng sương mù bốc lên, bên dưới giống như một vực sâu không đáy, khiến Vương Bàn Tử phải lùi lại mấy bước. "Vãi thật, phen này Vương gia gặp rắc rối rồi, lỡ tay ngã xuống thì có mà tan xương nát thịt." Vương Bàn Tử thuận miệng nói. "Béo, anh không nói không ai bảo anh câm đâu." Hạo Thiên Chân mắng.

Vương Bàn Tử cũng nhận ra mình lỡ lời, vội che miệng lại. "Loảng xoảng~" Xích sắt rung lắc càng dữ dội hơn. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn.

Chiếc quan tài đồng xanh trực tiếp nổ tung, sát khí khủng khiếp tràn ra, nhiệt độ cả mộ thất giảm xuống đáng kể, Trương Khởi Linh cũng biến sắc.

Khí thế của Tống tử tinh này quả nhiên lợi hại!

Vương Diệp lùi lại một bước, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm con Tống tử đen kịt đang từ từ đứng dậy, không khỏi lẩm bẩm: "Tống tử lợi hại thế này, thi đan chắc chắn sẽ cho rất nhiều thuộc tính đây." Vương Diệp đứng trên xích sắt, mặc cho xích sắt rung lắc thế nào, anh vẫn bất động như núi, lạnh lùng nhìn con Tống tử tinh.

Với Vương Diệp, con Tống tử này tuy đã thành tinh, nhưng trong mắt anh, nó chẳng qua chỉ là "bé yêu kinh nghiệm" mà thôi.

Dùng để tăng thuộc tính bản thân thì không còn gì bằng.

Vì vậy, lúc này Vương Diệp lại tỏ ra nhàn nhã dạo bước. "Gào~" Con Tống tử tinh sau khi xuất hiện thấy Vương Diệp, trực tiếp nhảy tới, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta há hốc mồm!

Đây tuyệt đối là con Tống tử nhanh nhất mà Vương Diệp từng thấy!

Không hổ là Tống tử tinh, gặp người là giết, chẳng có chút dạo đầu nào. "Vãi!

Tốc độ con hàng này nhanh quá!" Vương Bàn Tử kinh hô, hét lên đầy khó tin.

Hạo Thiên Chân cũng hít một hơi khí lạnh.

Chương 585

Hai người họ cảm thấy con Huyết thi từng gặp trước đây so với con này đúng là không đáng nhắc tới!

Huyết thi trước đó tuy lợi hại nhưng tốc độ không nhanh, rất khó đuổi kịp họ.

Còn con Tống tử này, tốc độ nhanh đến mức không tưởng, họ chỉ nhìn thấy một cái bóng.

Trương Khởi Linh cũng nheo mắt lại, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Anh chỉ từng nghe nói Tống tử tinh rất lợi hại, thời cổ đại hễ xuất hiện là đồ sát cả một phương, phải có các thuật sĩ thiên hạ ra tay mới vây giết được.

Nay anh cuối cùng cũng gặp một lần, chỉ riêng tốc độ này đã cực kỳ khủng khiếp, tuyệt đối là con Tống tử mạnh nhất anh từng thấy, không có ngoại lệ!

Huyết thi trước đây sao so được với con này?

Đúng là không đáng nhắc tới!

Trương Khởi Linh thậm chí còn nghĩ, nếu mình bộc phát toàn lực, liệu có thể chiến đấu với con Tống tử tinh này không?

Có lẽ được, nhưng cũng có thể không. "Bịch~" Con Tống tử tinh lao ra như thép nguội, muốn bóp nát cổ Vương Diệp, kết quả bị anh giơ tay lên chặn lại, cứ thế nhẹ nhàng hóa giải.

Sau đó, Vương Diệp tung một cước vào bụng Tống tử tinh, "Ầm" một tiếng, một sức mạnh vô tận bùng nổ, Tống tử tinh bay thẳng ra ngoài như đạn pháo, đập mạnh vào vách núi!

Trên vách núi xuất hiện một hố sâu hình người. "Vãi chưởng!" "Cái này cũng quá mạnh rồi!" "Trương câm, không phải anh bảo Tống tử tinh lợi hại lắm sao, sao con hàng này ở trong tay Vương gia lại giống như con gà con vậy!" Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt kỳ quái.

Dù tâm thái Trương Khởi Linh có tốt đến đâu, khóe mắt cũng không khỏi giật giật.

Chuyện này đúng là có chút khác biệt so với anh nghĩ.

Anh vốn tưởng rằng, cho dù Vương Diệp có mạnh hơn Tống tử tinh thì cùng lắm cũng chỉ là cục diện sáu-bốn, Vương Diệp chiến thắng chắc chắn sẽ rất gian nan.

Thế nhưng nhìn hiện tại, rõ ràng là một màn áp đảo toàn diện!

Con Tống tử tinh đó ở trong tay Vương Diệp lại không có chút sức phản kháng nào!

Không chỉ là việc Tống tử tinh bị Vương Diệp đá bay, mà là sau khi nó ra tay, đòn tấn công khủng bố bộc phát ra lại bị Vương Diệp dùng tay nhẹ nhàng chặn đứng.

Không tốn chút sức lực nào!

Cái này có chút biến thái rồi!

Nếu không phải áp đảo hoàn toàn thì tuyệt đối không thể làm đến mức này.

Trong lòng Trương Khởi Linh đầy rẫy chấn kinh.

Thực lực của Vương Diệp thay đổi quá lớn, vượt xa dự đoán của anh.

Trương Khởi Linh hiện tại đã hoàn toàn không biết thực lực thật sự của Vương Diệp cường hãn đến mức nào.

Lúc này Lâm Tiểu Yêu nói: "Không phải Tống tử tinh không lợi hại, mà là sư phụ tôi quá mạnh.

Nếu không có sư phụ, các anh chắc chắn đã toàn quân bị diệt dưới tay con Tống tử tinh này rồi." Vương Bàn Tử nói: "Tiểu Yêu muội tử, không thể nói thế được, Bàn gia anh đây vẫn có chút thực lực mà." Trương Khởi Linh nói: "Cân nặng của anh đối với Tống tử tinh thì đúng là có chút trọng lượng đấy." Vương Bàn Tử trợn mắt: "Gớm, Trương câm mà cũng học được cách nói mát mẻ thế à?" Đúng lúc này, con Tống tử tinh lại lao ra.

Hiển nhiên con hàng này tuy bị Vương Diệp đá bay nhưng không bị thương nặng, ngược lại càng thêm giận dữ, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng: "Ở trước mặt tôi, ngươi không lật nổi sóng gió gì đâu." Nói xong, Vương Diệp dẫm lên xích sắt, trong nháy mắt áp sát Tống tử tinh, trong tay xuất hiện Kinh Trập, tia điện màu xanh khẽ chớp lóe, sau đó anh đâm một kiếm vào người nó. "Gào~" Tống tử tinh đau đớn gào lên, xương thịt lập tức tách rời, chịu tổn thương cực lớn, cơ thể bay ngược ra sau, nếu không kịp bám vào xích sắt thì đã rơi xuống vực sâu.

Kinh Trập quả không hổ là khắc tinh tự nhiên của tà vật bất tử, đặc biệt là trong tay Vương Diệp, nó càng thể hiện sức phá hoại thực sự khủng khiếp!

Vương Diệp nói: "Để ngươi xem thế nào mới là tốc độ thực sự." Nói xong, Long Vương trực tiếp hàng lâm.

Nguyên thần Long Vương bao phủ lên người Vương Diệp, tốc độ của anh lập tức tăng vọt gấp 8 lần!

Gần như là dịch chuyển tức thời, anh xuất hiện trước mặt Tống tử tinh, Kinh Trập giống như lưỡi hái tử thần cứa qua cổ nó, một vệt máu hiện ra, Tống tử tinh đau đớn kêu thảm.

Nhưng nó vẫn chưa chết ngay.

Vương Diệp biết Tống tử tinh này do sát khí vô tận ngưng tụ thành, muốn giết nó không phải chuyện một đao một kiếm là xong.

Tất nhiên, trúng một kiếm này của Vương Diệp, nửa cái đầu của nó suýt thì rơi ra, cổ bị chém đứt một nửa. "Kiếm sắc thật!" Trương Khởi Linh nheo mắt.

Trước đây anh cũng từng dùng Kinh Trập, biết nó rất sắc bén, nhưng hiện tại Kinh Trập trong tay Vương Diệp rõ ràng mang lại cảm giác hoàn toàn khác.

Sự sắc bén lộ rõ đó khiến ngay cả Trương Khởi Linh cũng cảm thấy rợn người. "Được rồi, đến lúc lấy mạng ngươi." Vương Diệp không định lãng phí thời gian thêm nữa.

Con Tống tử tinh này không còn cần thiết phải tồn tại trên đời.

Vương Diệp lại một lần nữa áp sát, Tống tử tinh vẫn muốn chống đỡ, nhưng Vương Diệp sao có thể để nó toại nguyện, lần này trực tiếp chém đứt đầu nó.

Đầu vừa rơi, Tống tử tinh dù lợi hại đến đâu, sức sống có ngoan cường thế nào cũng không thể sống nổi.

Vương Diệp chuẩn xác tóm lấy đầu và thân thể Tống tử tinh, nhảy lại chỗ quan tài hình bồn tắm, ném cái xác bị chia làm đôi vào bên trong.

Trong người con Tống tử tinh này toàn là đồ tốt, mạnh mẽ như vậy mà vứt đi thì thiệt hại lớn lắm.

Còn Vương Bàn Tử và những người khác thì đờ đẫn nhìn cảnh này, cả người đều thấy không ổn.

Họ hoàn toàn không hiểu nổi.

Truyền thuyết bảo Tống tử thành tinh, xác phơi nghìn dặm đâu?

Chỉ thế này thôi sao?

Cứ thế bị Vương Diệp ngược sát nhẹ nhàng?

Nhóm Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cảm giác như mình gặp phải một con Tống tử tinh giả!

Ai cũng có cảm giác đó!

Quá nhẹ nhàng!

Ban đầu họ còn thấy hơi sợ, tâm lý rất căng thẳng.

Thế nhưng sau màn bộc phát này của Vương Diệp, trực tiếp giết sạch cái gọi là Tống tử tinh, con hàng kia đến nửa điểm phản kháng cũng không có, họ liền thấy... hơi điêu.

Đúng là hơi điêu thật.

Đừng nói là Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, ngay cả Trương Khởi Linh cũng thấy mọi chuyện có chút mộng ảo, anh cảm thấy hiểu biết trước đây của mình về Tống tử tinh đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Chỉ có Lâm Tiểu Yêu là không thấy có gì bất ổn.

Ngược lại trong mắt cô, mọi chuyện đều bình thường không thể bình thường hơn.

Vương Diệp vốn dĩ phải ngược sát loại Tống tử tinh này.

Tống tử tinh có lợi hại đến đâu cũng không thể so với sư phụ cô!

Đó là niềm tin của Lâm Tiểu Yêu dành cho Vương Diệp suốt mấy chục năm qua. "Trương câm, đây... thực sự là Tống tử thành tinh sao?" Một lúc sau, Vương Bàn Tử mới hỏi.

Trương Khởi Linh im lặng không nói gì.

Hạo Thiên Chân bảo: "Béo, chẳng lẽ anh còn không nhìn ra sao, không phải Tống tử tinh quá yếu mà là Vương gia quá mạnh.

Tôi đã nói rồi, Vương Diệp có thể xử lý được con Tống tử tinh đó mà!" Vương Bàn Tử nói: "Ai mà biết được Vương gia thần thánh thế chứ, ngay cả thứ trong truyền thuyết cũng bị anh ấy đập nhừ tử." Vương Diệp đương nhiên cũng nghe thấy họ bàn tán, lúc này anh hoàn toàn không để ý tới họ, mà dùng Kinh Trập để mổ bụng Tống tử tinh.

Con Tống tử tinh này khi còn sống có linh khí bảo vệ, nhục thân cứng như kim cương, dù dùng thuốc nổ cũng không làm bị thương được nó.

Nhưng một khi chết đi, sát khí tán hết, cơ thể nó cũng không còn cứng đến thế, cùng lắm chỉ cứng hơn Tống tử thông thường một chút.

Dưới lưỡi kiếm Kinh Trập, nó chẳng đáng nhắc tới.

Rất nhanh, Vương Diệp đã tìm thấy một thứ.

Một viên châu màu đỏ to bằng ngón tay cái. [Nhận được Sát Khí Châu!] [Sát Khí Châu: Một loại châu kỳ lạ, có thể hấp thu thi khí và sát khí để chuyển hóa thành tinh hoa thiên địa, quy đổi thành thuộc tính!] [Gợi ý: Ký chủ có thể lợi dụng Sát Khí Châu hấp thu thi khí và sát khí chuyển hóa thành thuộc tính cần thiết, lượng thuộc tính cung cấp tùy thuộc vào độ mạnh yếu của thi khí và sát khí!] Vãi!

Thứ này nghịch thiên vậy sao?

Ngay cả Vương Diệp sau khi xem giới thiệu về Sát Khí Châu cũng có chút kích động.

Thứ này đúng là biến thái!

Có thể hấp thu sát khí và thi khí chuyển hóa thành thuộc tính, vậy chẳng phải chỉ cần đến những nơi có cổ mộ, gặp Tống tử hoặc Cương thi là cứ dùng Sát Khí Châu mà hút thôi sao?

Như vậy có thể nhận được thuộc tính tam duy vô tận?

Chương 586

Năng lực này không phải biến thái thì là gì?

Vương Diệp nhìn về phía xác Tống tử tinh, tuy đã chết, lượng lớn sát khí và thi khí đã tiêu tán, nhưng vẫn còn tàn dư không ít, chắc chắn cung cấp được khá nhiều thuộc tính!

Thế là Vương Diệp không ngần ngại dùng Sát Khí Châu bắt đầu hút. [Đang hấp thu thi khí và sát khí, vui lòng đợi giây lát!] Vài phút sau. [Hấp thu sát khí và thi khí hoàn tất, chuyển hóa thành 336 điểm thuộc tính tam duy, có hấp thu không?] [Có / Không!] Trong lòng Vương Diệp thầm kích động.

Vãi thật!

Không hổ là Tống tử tinh, dù đã chết vẫn có thể cung cấp nhiều thuộc tính tam duy thế này, quá mạnh!

Hay phải nói là Sát Khí Châu này quá đỉnh!

Vương Diệp không ngần ngại chọn hấp thu. [Nhận được 336 điểm Sức mạnh, 336 điểm Thể lực, 336 điểm Tốc độ!] [Sức mạnh đã đạt 5120 điểm, đủ điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!] [Tốc độ đã đạt 4930 điểm, còn thiếu 70 điểm để đủ điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!] [Hiện tại đã có Hạn Bạt Thi Đan, tiến hóa Vĩnh Sinh Thể còn thiếu Thiên Niên San Hô!] Sau khi hấp thu thuộc tính từ Sát Khí Châu, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

Hiện tại chỉ còn thiếu Thiên Niên San Hô và 70 điểm tốc độ nữa là có thể tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể.

Đối với Vương Diệp mà nói, đây đương nhiên là một tin tức phấn chấn.

Vương Diệp cất Sát Khí Châu đi, kiểm tra lại quan tài một lần nữa, phát hiện bên trong ngoài xác Tống tử tinh ra thì không còn thứ gì khác.

Hiển nhiên người này không có đồ tùy táng gì.

Vương Diệp định tìm thêm bảo bối để bù vào khoảng cách tốc độ còn thiếu chút xíu kia cũng đành thôi.

Vương Diệp bước trên xích sắt, nhanh chóng trở lại bên cạnh.

Vương Bàn Tử nói: "Vương gia, đùi anh có thiếu chỗ bám không?" Vương Diệp đáp: "Anh nặng quá, bám không nổi đâu." Vương Bàn Tử bảo: "Đừng vậy chứ, cùng lắm thì tôi giảm béo là được." Hạo Thiên Chân cười: "Haha, Béo, anh bỏ ý định đó đi, tôi đã bảo anh giảm béo từ lâu rồi." Lâm Tiểu Yêu nói: "Sư phụ, anh quá lợi hại." Vương Diệp âu yếm xoa đầu Lâm Tiểu Yêu, rồi đi xuống phía dưới: "Được rồi, ở đây không còn gì luyến tiếc nữa, chúng ta đi tiếp thôi." Tống tử tinh ở đây đã bị Vương Diệp giết, lại lấy được bảo vật nghịch thiên như Sát Khí Châu, Vương Diệp đã mãn nguyện.

Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tìm đến chủ mộ thất, chính là nơi Uông Tàng Hải đặt mô hình Vân Thiên Cung.

Ở đó có một cái xác khô, trong nguyên tác và phim ảnh thì hình như không lợi hại lắm.

Nhưng hiện tại xem ra, phong thủy ở đây đã bị phá hoại, e là cái xác đó cũng chẳng vừa đâu.

Cái xác đó chắc chắn thi khí rất nặng, Vương Diệp vừa hay có thể dùng Sát Khí Châu hút cạn thi khí của nó, ước chừng cũng tăng được không ít thuộc tính tam duy.

Cứ đẩy tốc độ lên 5000 điểm trước đã, rồi mới tập trung tìm Thiên Niên San Hô.

Chỉ cần tìm được san hô, chuyện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể sẽ dễ dàng thôi.

Cả nhóm men theo bậc thang đá đi xuống, vì có Vương Diệp dẫn đầu, cộng thêm việc anh không muốn lãng phí thời gian trên đường nên hầu như không dừng lại.

Còn những manh mối rắc rối hay ký ức của Trương Khởi Linh được nhắc đến trong nguyên tác, Vương Diệp cũng không để chúng diễn ra.

Chẳng mấy chốc họ đã xuống đến đáy, nhìn thấy tấm gương giống như một cái cột.

Tuy nhiên sau khi đến đây, họ phát hiện có mấy người đang nằm đó, nhìn kỹ thì toàn là người nước ngoài.

Vương Bàn Tử nói: "Sao ở đây lại có nhiều người Tây thế nhỉ?

Chẳng lẽ bọn A Ninh đã vào rồi?" Trương Khởi Linh kiểm tra thi thể: "Ai vào không quan trọng, chủ yếu là họ chết thế nào." Vương Bàn Tử hỏi: "Ý anh là sao?" Vương Diệp thản nhiên nói: "Tướng chết của những người này rất lạ, tinh khí bị hút cạn, e là không phải do con người làm, sợ là trong mộ này còn có quái vật khác." Nói xong, Vương Diệp đi tới trước mặt tấm gương.

Điểm mấu chốt để mở cơ quan ở đây chính là tấm gương này, sau khi mở cơ quan sẽ tìm được nơi Uông Tàng Hải đặt mô hình Vân Thiên Cung. "Vương gia, anh còn rảnh rỗi soi gương ở đây à, mấy thằng Tây này bị thứ bẩn thỉu nào đó hại chết, phong thủy ở đây bị phá rồi, thứ đó chắc chắn rất lợi hại, chúng ta không nên tìm nó trước sao?" Vương Bàn Tử có chút bất lực nói.

Hạo Thiên Chân và mọi người cũng nghi hoặc nhìn Vương Diệp, không hiểu sao anh lại đứng đó nhìn gương?

Vương Diệp không để ý đến họ, điều chỉnh góc độ, chăm chú nhìn cơ quan đang xoay chậm chạp trong gương.

Trương Khởi Linh nói: "Anh ấy đang tìm cơ quan, ở đây có một trận pháp, Bát Môn Độn Giáp, nếu không tìm thấy Sinh môn thì chắc chắn sẽ chết." Vương Bàn Tử căng thẳng nhìn xung quanh: "Vãi thật, không đùa chứ, ở đây còn có cả Bát Môn Độn Giáp sao?" Kiến thức của Vương Bàn Tử cũng không tệ, đương nhiên biết Bát Môn Độn Giáp, nghe nói Khổng Minh Gia Cát Lượng chỉ dùng mấy hòn đá đã bày ra được trận này, vây khốn mười vạn đại quân của Lục Tốn, cực kỳ huyền hoặc.

Không ngờ giờ họ lại gặp phải bát quái trận này.

Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tiểu Yêu muội tử, Vương gia có biết về bát quái không?" Tiểu Yêu đáp: "Không biết, sư phụ chưa từng nói với tôi." Vương Bàn Tử than: "Thế thì xong rồi, người không biết bát quái trận thì dù thực lực có mạnh đến đâu cũng không thoát ra được, phen này chúng ta tiêu đời rồi." Kết quả là anh vừa dứt lời, Vương Diệp đã nói: "Mọi người đi theo tôi." Nói xong, anh bước về một hướng.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, giải quyết xong rồi sao?

Mọi người đều đi theo Vương Diệp, chỉ có Vương Bàn Tử đứng ngây ra tại chỗ một lúc.

Hạo Thiên Chân gọi: "Đi thôi Béo." Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo rồi hỏi: "Vương gia, đường này có đúng không vậy, đừng có lỡ tay đưa chúng ta vào Tử môn thì chết cả lũ đấy." Vương Diệp đáp: "Anh có thể tự chọn một con đường khác." Lần này Vương Bàn Tử không dám nói gì nữa.

Để anh tự chọn đường?

Trong tám con đường, anh chẳng có tự tin tìm được Sinh môn thật sự.

Giờ dù đây có là Tử môn đi nữa, ít ra cũng có nhiều người chết cùng, chẳng phải sao?

Vì thế Vương Bàn Tử không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, mọi người theo Vương Diệp đi qua đoạn đường hầm dài hẹp, cuối cùng đến được mộ thất đặt mô hình Vân Thiên Cung. "Trời đất, ở đây xa hoa quá!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn xung quanh.

Mộ thất này quả thực xa hoa hơn bất kỳ mộ thất nào trước đó, trên trần nhà khảm đầy những viên dạ minh châu, chỉ riêng đống dạ minh châu này đã đáng giá nghìn vàng. "Những viên châu này đều là dạ minh châu sao?" Hạo Thiên Chân nhìn dạ minh châu trên trần, không khỏi tắc lưỡi khen ngợi.

Những viên dạ minh châu lớn thế này, trước đây anh chưa từng nghe nói tới.

Vương Bàn Tử bảo: "Cậy một viên xuống là chúng ta phát tài rồi!" Vương Diệp không quan tâm đến anh ta, mà đi về phía mô hình Vân Thiên Cung.

Ở đó có một xác khô, anh muốn xem nó có biến hóa gì không. "Sư phụ, đây chắc là chủ mộ thất rồi nhỉ?" Tiểu Yêu đi bên cạnh Vương Diệp, tò mò hỏi.

Vương Diệp lắc đầu: "Không phải, ở đây không có quan tài, không phải chủ mộ thất.

Như ta đã nói, ở đây có hai vị trí phong thủy cực tốt, một cái là nơi nuôi dưỡng Hạn Bạt, cái còn lại phải có quan quách và mộ thất giống hệt như cái trước mới đúng, mà ở đây lại không có quan tài.

Cho nên, mộ thất tuyệt đối không nằm ở đây." Tiểu Yêu hiểu ra, trước đó đúng là có nhắc tới điểm này.

Vương Diệp bước lên mô hình Vân Thiên Cung, nhìn quanh một lượt nhưng không thấy cái xác khô được nhắc đến trong nguyên tác.

Cái xác đó trong mô hình Vân Thiên Cung đã biến mất không dấu vết!

Quả nhiên!

Cảnh tượng này cho thấy cái xác đó chắc chắn đã vùng dậy.

Vương Diệp ngược lại thấy có chút hưng phấn, càng như vậy chứng tỏ thi khí trong cái xác đó càng nhiều. "Vãi!

Đây là cung điện kiểu gì vậy, trông choáng ngợp quá, cứ như tiên cảnh vậy." Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy mô hình Vân Thiên Cung, không khỏi kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử bảo: "Ai rảnh rỗi thế không biết, xây cái mô hình này ở đây đúng là thừa tiền." Ngừng một lát, Vương Bàn Tử bắt đầu đi quanh mô hình: "Chẳng lẽ chủ mộ không muốn nằm trong quan tài nên tự tạo cho mình một cung điện, chết rồi muốn làm hoàng đế chơi chút chăng?

Nhưng mà cũng chẳng thấy quan quách đâu cả?" Trương Khởi Linh cũng nhảy lên mô hình Vân Thiên Cung, nhìn về phía cung điện chính, nhíu mày như đang suy tính điều gì đó.

Vương Diệp liếc nhìn anh một cái, biết con hàng này chắc là đã khôi phục một chút ký ức, đang nghĩ xem cái xác khô kia đã đi đâu.

Vương Diệp không làm phiền anh, bước xuống khỏi mô hình, nhìn quanh một hồi, phát hiện phía trước không xa có một lối đi, đó chắc là nơi nhóm Trương Khởi Linh bị hôn mê trong lần đầu tiên tới đây mấy chục năm trước.

Vương Diệp suy nghĩ, phía sau đường hầm đó có một mật thất, A Ninh đã xuất hiện ở đó.

Theo suy đoán của Vương Diệp, nơi này chắc chắn còn một chủ mộ thất chưa được phát hiện.

Trong chủ mộ thất đó có một vị trí đặt quan tài khác, người nằm trong đó mới chính là chủ nhân thực sự của nơi này.

Thứ bẩn thỉu hút cạn tinh khí của mấy người Tây kia tám chín phần mười chính là chủ mộ.

Đến Tống tử trong quan tài hình bồn tắm còn biến thành Tống tử tinh, thì chủ nhân ngôi mộ này e rằng biến hóa còn đáng sợ hơn. "Á!" Đúng lúc này, từ trong đường hầm bỗng vang lên một tiếng hét thảm.

Bên trong có người!

Tiếng hét này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai nấy đều nhìn về phía lối đi đó.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, hoặc là chủ mộ xuất hiện, hoặc là cái xác khô ở Vân Thiên Cung lộ diện!

Dù là cái nào thì với Vương Diệp đều rất ổn, chắc chắn nhận được không ít thuộc tính.

Vương Diệp nhanh chóng bước vào đường hầm, những người khác cũng vội vã đi theo.

Rất nhanh, Vương Diệp thấy một người phụ nữ đang co rúm trong góc tường run rẩy, chính là A Ninh.

Vương Diệp không quan tâm đến A Ninh, nhanh chóng đi lướt qua cô, rồi đến trước cửa một mộ thất, nhìn thấy tình hình bên trong.

Mộ thất này chưa từng xuất hiện trong nguyên tác hay phim ảnh, chắc là ẩn giấu sau cơ quan, giờ mới lộ ra.

Vừa bước vào, Vương Diệp thấy một chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc, giống hệt chỗ của Hạn Bạt trước đó!

Ngoài ra, trước quan tài còn có một cái xác khô đang quỳ!

Chương 587

Vương Diệp vừa xuất hiện, cái xác đó liền bị động, quay người nhìn anh rồi không chút do dự lao tới, muốn giết chết Vương Diệp! "Chán sống rồi!" Ánh mắt Vương Diệp lạnh xuống.

Một con xác khô mà cũng dám ra tay với anh, đúng là không biết sống chết.

Vương Diệp không ngần ngại tung một cước vào người nó, cái xác còn chưa kịp phản ứng thì lồng ngực đã lõm xuống, rồi bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách đá. "Ầm" một tiếng nổ lớn, vách đá nứt toác từng lớp, xuất hiện một cái hố lớn!

Cái xác rơi từ vách đá xuống, gượng dậy vô cùng khó khăn.

Cái xác khô này Vương Diệp nhận ra, chính là cái xác lẽ ra phải ở trong mô hình Vân Thiên Cung, vì phong thủy bị phá nên nó đã phát sinh biến hóa, trực tiếp vùng dậy, hơn nữa thực lực cũng không hề yếu.

Rõ ràng, đám người Tây ở bát quái trận trước đó đều chết dưới tay con xác này, bị nó hút sạch sành sanh. "Con hàng này đã biến thành Cương thi rồi." Vương Diệp lẩm bẩm.

Tống tử tuy đáng sợ nhưng chỉ biết cắn người, không biết hút tinh khí.

Nói đơn giản, Tống tử có thể coi là robot, không có ý thức, chúng xuất hiện chỉ để giết mọi vật sống nhìn thấy.

Còn Cương thi thì khác, chúng có ý thức, thường chọn những người khỏe mạnh để hút tinh khí.

Có lẽ đó là lý do A Ninh bị bỏ qua.

Mấy gã người Tây đi theo A Ninh gã nào cũng to cao lực lưỡng, tinh khí dồi dào.

Đối với Cương thi mà nói, hút những kẻ đó đương nhiên là sướng nhất.

Vương Diệp trực tiếp lấy Sát Khí Châu ra, bước vào mộ thất, trong nháy mắt đã áp sát con Cương thi.

Con Cương thi dường như biết mình đánh không lại Vương Diệp nên định bỏ chạy.

Nhưng Vương Diệp sao có thể để nó thoát, anh một chân đạp lên xác nó, dùng đầu gối đè chặt lồng ngực, con xác khô vùng vẫy điên cuồng cũng vô dụng.

Vương Diệp giống như một ngọn núi lớn đè lên, nó hoàn toàn không có sức phản kháng. "Để ngươi nếm thử cảm giác cơ thể bị hút cạn." Vương Diệp trực tiếp dùng Sát Khí Châu bắt đầu hút thi khí của nó.

Con Cương thi này trông không có vẻ gì là ghê gớm, nhưng trước đó đã hút rất nhiều tinh khí, thi khí trong người khá dồi dào, Vương Diệp hút mất ròng rã mười phút.

Mười phút sau, con Cương thi mới hoàn toàn im bặt, nằm bất động trên đất, không còn chút hơi hướm nào.

Hiển nhiên thi khí trong người nó đã bị hút cạn sạch.

Sau khi thi khí bị hút hết, Vương Diệp kiểm tra thuộc tính tích lũy trong Sát Khí Châu: 213 điểm!

Cũng không phải là ít!

Ít nhất cũng đủ để tốc độ của Vương Diệp cán mốc 5000 điểm!

Vương Diệp trực tiếp chuyển hóa thuộc tính trong Sát Khí Châu thành thuộc tính của mình. [Hấp thu thuộc tính từ Sát Khí Châu, nhận được 213 điểm Sức mạnh, 213 điểm Thể lực, 213 điểm Tốc độ!] [Sức mạnh hiện tại đạt 5333!] [Thể lực hiện tại đạt 5649!] [Tốc độ hiện tại đạt 5143!] [Mọi thuộc tính hiện tại đã đủ điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, còn thiếu Thiên Niên San Hô, vui lòng thu thập sớm!] Vương Diệp thở phào một hơi.

Cuối cùng thuộc tính tam duy cũng đã đủ điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!

Giờ chỉ còn thiếu Thiên Niên San Hô.

Bây giờ có thể toàn tâm toàn ý tìm san hô rồi.

Tất nhiên, nếu có thể tiếp tục tăng thuộc tính tam duy, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Dù sao ai mà chẳng muốn thực lực mình mạnh hơn nữa?

Vương Diệp nhìn về phía chiếc quan tài duy nhất.

Đó chính là quan tài của chủ mộ.

Hiện giờ phong thủy đã bị phá, thi thể chủ mộ chắc chắn cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Quan tài này còn chưa mở mà Vương Diệp đã cảm nhận được một sự áp bách.

Chủ mộ sau khi biến hóa chắc chắn còn lợi hại hơn con Tống tử tinh kia. "Ơ?

Sao họ vẫn chưa tới?" Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh đang đứng ở cửa hồi lâu, nhíu mày hỏi.

Trương Khởi Linh đáp: "Chắc là đã chạm phải cơ quan nào đó nên bị lạc mất rồi." Vương Diệp vỡ lẽ.

Anh cũng không lo lắng, vì bản lĩnh của Tiểu Yêu cũng không kém, anh đã truyền thụ Bàn Sơn chi thuật cho cô, giờ đây cô e là còn lợi hại hơn cả Chá Cô Tiếu thời đỉnh cao, cái mộ dưới đáy biển này không làm khó được cô.

Thế nên Vương Diệp chỉ hỏi một câu rồi không nghĩ nhiều nữa.

Vương Diệp tiến đến trước quan quách.

Lúc này Trương Khởi Linh lên tiếng: "Cái quan quách này một khi đã mở ra, e rằng sẽ không có đường lui." Vương Diệp đáp: "Tại sao tôi phải đi đường lui?" Nói xong, Kinh Trập cắm vào khe hở của quan quách, bị Vương Diệp dùng lực nậy một cái, quan quách liền bật mở.

Một cỗ thi khí khủng khiếp từ bên trong cuồng cuộn tuôn ra. "Oanh long ~" Nắp quan tài bị Vương Diệp hất văng, thi khí nồng nặc hình thành nên từng đạo sương mù màu xám trùng kích ra ngoài.

Vương Diệp cũng không khỏi lùi lại một bước, sắc mặt hơi ngưng trọng nhìn chằm chằm quan quách.

Trương Khởi Linh trấn định tinh thần, tử tế quan sát.

Anh có thể cảm giác rõ ràng thi thể bên trong còn lợi hại hơn cả Tống tử tinh!

Đây chính là mộ chủ nhân sao?

Tuy nhiên Trương Khởi Linh cũng không lo lắng, vì anh biết một khi Vương Diệp dám mở quan quách, chứng tỏ cậu ta chắc chắn có năng lực xử lý thi thể bên trong.

Về điểm này, Trương Khởi Linh vô cùng tin tưởng Vương Diệp.

Trương Khởi Linh tuy thường xuyên mất trí nhớ, nhưng mỗi lần sau đó, anh đều thấy những ghi chép về Vương Diệp tại Trương Gia Cổ Lâu.

Trong tộc phổ ghi lại thông tin tộc nhân, Trương gia đánh giá

Vương Diệp là thiên tài kiệt xuất nhất của Trương gia trong suốt vô số năm qua.

Anh biết rõ trên đời này không có gì làm khó được Vương Diệp.

Một lát sau, thi khí cuối cùng cũng tán đi, Vương Diệp và Trương Khởi Linh lại gần nhìn vào.

Trong quan quách nằm một người đàn ông trung niên mặc Phi Ngư phục màu đỏ.

Người này mặt như bạch ngọc, thi thể không hề thối rữa, nằm trong quan quách mà như thể đang ngủ say.

Vương Diệp nhìn thấy người này, sắc mặt hơi biến đổi!

Uông Tàng Hải!

Khoảnh khắc này, người đầu tiên Vương Diệp nghĩ tới chính là Uông Tàng Hải!

Người đàn ông này tuy mặt như bạch ngọc, nhưng giữa lông mày lại lộ ra một vẻ thông thái và phong trần, cực kỳ giống với nhân vật thần bí nhất trong Đạo Mộ Bút Ký.

Chẳng lẽ người này thực sự là Uông Tàng Hải?

Trong nguyên tác, Uông Tàng Hải luôn là nhân vật huyền thoại, không ai biết mộ ông ta ở đâu, cũng không ai biết ông ta có kế hoạch to lớn đến nhường nào.

Tóm lại, nhân vật này gần như đã được thần thánh hóa, thậm chí có khả năng ông ta vẫn còn sống đến tận bây giờ.

Ngay lúc đó, người đàn ông mặc Phi Ngư phục đột nhiên mở mắt!

Thấy thi thể trong quan tài mở mắt, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đồng thời nheo mắt lại.

Nhưng rất nhanh Vương Diệp phát hiện ra, thi thể này tuy mở mắt nhưng bên trong không có lấy một tia sinh cơ hay thần thái nào!

Đây chính là đôi mắt của người chết! "Giả thần giả quỷ!" Vương Diệp lạnh hừ một tiếng, không do dự đâm một kiếm xuống.

Tốc độ của Vương Diệp cực nhanh, nhưng thi thể kia trong chớp mắt đã né tránh, nhanh chóng rời khỏi quan quách, đứng bên ngoài nhìn chằm chằm bọn họ với gương mặt không chút biểu cảm.

Quả nhiên đã tiến hóa thành Tống tử!

Thi thể trước mặt đã hoàn toàn cương hóa, biến thành một con Tống tử cực mạnh!

Hơn nữa, vì nó chiếm giữ vị trí trọng yếu của cả phong thủy long mạch, toàn bộ linh khí địa mạch đều ngưng tụ trên người nó, được linh khí tưới nhuần vô tận.

Nhưng một khi dưỡng khí huyệt xảy ra biến hóa, nó sẽ biến thành con Tống tử hung dữ nhất trong cổ mộ, đẳng cấp chắc chắn đã vượt xa Tống tử tinh.

Vương Diệp rung nhẹ Kinh Trập kiếm trong tay: "Thú vị đấy, cuối cùng cũng gặp được một đối thủ mạnh mẽ, nếu không tôi cũng thấy cô độc quá." Trước thực lực của con Tống tử này, Vương Diệp cũng cảm nhận được một chút áp lực.

Chỉ xét riêng về thuộc tính, thực lực của nó có lẽ không kém Vương Diệp là bao, từ tốc độ đến sức mạnh đều vô cùng cường hãn.

Vương Diệp nói: "Tiểu Trương à, cậu lùi lại một chút, để tôi hội ngộ với con Tống tử này." Khóe mắt Trương Khởi Linh giật giật.

Tiểu Trương?

Đây là lần đầu tiên có người gọi anh như vậy.

Chương 588

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn ngoan ngoãn lùi lại.

Anh biết nếu là Tống tử tinh trước đó, anh còn có thể bộc phát toàn lực để liều mạng một phen, nhưng con Tống tử này vừa xuất hiện đã mang lại cảm giác áp bách, dù dốc hết toàn lực cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Trương Khởi Linh rất biết tự lượng sức mình.

Vương Diệp nhìn về phía con Tống tử, không nhịn được nở một nụ cười, trong nháy mắt đã áp sát nó.

Con Tống tử cũng dùng ánh mắt sâm lăng nhìn chằm chằm Vương Diệp, coi cậu là con mồi.

Tống tử thích nhất là những sinh vật có tinh khí mạnh mẽ, mà tinh khí của Vương Diệp hiện tại mạnh đến mức chưa từng thấy, khiến con Tống tử vô cùng hưng phấn.

Nó né đòn tấn công của Vương Diệp, lập tức xuất hiện sau lưng cậu, định đâm thủng lưng Vương Diệp.

Vương Diệp phản ứng cực nhanh, tránh né rồi tung một cú đấm.

Cả hai đối oanh một chiêu, đồng thời lùi lại.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, con Tống tử này quả thực có chút bản lĩnh!

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là giết được nó sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn.

Sát Khí Châu chắc chắn có thể hấp thu một lượng lớn thi khí để chuyển hóa thành thuộc tính, đây sẽ là một đợt thăng tiến lớn cho

Vương Diệp.

Vương Diệp lại lao lên kịch chiến.

Tống tử là sinh vật không biết mệt mỏi, mà thể lực của Vương Diệp hiện giờ vô cùng bền bỉ, căn bản không lo thiếu hụt. "Vĩnh Sinh Thể!" Vương Diệp cảm nhận được thể chất của nó.

Đây chắc chắn là Vĩnh Sinh Thể, còn mạnh hơn thể chất của Vương Diệp một bậc.

Thể chất hiện tại của cậu mới chỉ là Ngụy Vĩnh Sinh Thể, muốn tiến hóa thực sự thì còn thiếu Thiên Niên San Hô.

Tuy nhiên, thuộc tính tam duy của Vương Diệp vẫn ngang ngửa với con Tống tử này.

Vương Diệp lầm bầm: "Được rồi, không rảnh chơi với mày nữa." Cậu đã biết thực lực của mình đang ở giai đoạn nào, cũng biết thế giới này cậu chưa phải là vô địch tuyệt đối.

Trong những cổ mộ này chắc chắn tồn tại những sinh vật cực kỳ mạnh mẽ, có thể là Tống tử, có thể là sinh vật viễn cổ.

Vì vậy, thực lực hiện tại chưa phải là điểm dừng, cậu phải tiếp tục tích lũy thuộc tính để đạt đến vĩnh hằng bất diệt!

Hiện giờ đã có hệ thống, mục tiêu của cậu không chỉ đơn giản là sống sót, mà là vĩnh sinh theo đúng nghĩa!

Để dù đối thủ có mạnh đến đâu cũng không thể làm tổn thương được cậu! "Kết thúc thôi!" Sau khi thông suốt, Vương Diệp không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp sử dụng Long Vương Nguyên Thần hàng lâm!

Sức mạnh và tốc độ bạo tăng gấp ba lần!

Ngay cả Trương Khởi Linh nhìn thấy cảnh này cũng rùng mình, một loại áp lực từ huyết mạch giáng xuống khiến máu trong người anh chảy nhanh hơn, tim đập loạn nhịp. "Đây là thủ đoạn gì vậy?" Trương Khởi Linh kinh ngạc.

Anh cảm nhận được thực lực của Vương Diệp tăng vọt trong tích tắc, tuyệt đối không phải kiểu tăng cường như Kỳ Lân Tí.

Kỳ Lân Tí chỉ tăng sức mạnh gấp đôi, còn cảm giác này là sự tăng phúc toàn diện cả sức mạnh lẫn tốc độ!

Thật đáng sợ!

Ngay cả con Tống tử cũng cảm nhận được áp lực đó, không tự chủ được mà lùi lại một bước. "Đến lúc kết thúc rồi!" Vương Diệp cười nhẹ, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở ngay trước mặt con Tống tử.

Nó vội vàng thối lui.

Con Tống tử này không phải loại đầu óc ngu si, nó có chút trí tuệ, biết tránh né phong mang khi thấy không địch lại. "Muốn chạy?

Không dễ thế đâu." Vương Diệp hừ lạnh, Kinh Trập vang lên một tiếng "Oanh!", một đạo lôi điện giáng xuống người con Tống tử.

Lôi điện vốn khắc chế tà vật, khiến cơ thể nó trở nên chậm chạp.

Vương Diệp đuổi kịp, một quyền đánh ngã nó, rồi vung Kinh Trập đâm thẳng vào giữa mày!

Kinh Trập sắc bén vô cùng, xuyên thấu đầu con Tống tử rồi cắm sâu xuống đất, đinh chặt nó lại.

Từng đạo phù văn từ Kinh Trập tỏa ra trấn áp.

Kinh Trập là thần khí Quỳ Đạo, một nhánh của Đạo gia, bản thân nó đã có khả năng trấn tà.

Giờ đây khi đâm xuyên đầu Tống tử, năng lực trấn áp bộc phát, con quái vật có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng. "Đừng vùng vẫy nữa, mày không thoát được đâu." Vương Diệp thản nhiên nói, một chân dẫm lên ngực nó khiến nó không thể động đậy.

Sau đó cậu lấy Sát Khí Châu ra, tâm niệm vừa động, sức hút khủng khiếp từ viên châu điên cuồng rút sạch thi khí trong người Tống tử.

Đôi mắt con Tống tử lộ ra vẻ kinh hoàng.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cũng kinh hãi khi thấy Vương Diệp đang trực tiếp rút lấy thi khí!

Ở một phía khác, Ngô Thiên Chân, Vương Bàn Tử và Lâm Tiểu Yêu đang đi trong mộ đạo.

Vương Bàn Tử mặt mày hậm hực: "Tôi nói này Thiên Chân, cái loại đàn bà như cô ta thế nào cậu còn không biết sao?

Vậy mà cũng cứu, tôi chịu cậu luôn đấy." Ngô Thiên Chân đang cõng A Ninh đã hôn mê, đáp: "Bàn tử, dù sao đây cũng là một mạng người, hơn nữa A Ninh chuẩn bị kỹ lưỡng mới xuống cái hải để mộ này, tôi nghĩ cô ta chắc chắn biết lối ra.

Chúng ta đang bị kẹt ở đây, chỉ có thể trông chờ vào cô ta thôi." Vương Bàn Tử bĩu môi: "Tôi không tin Vương gia không tìm thấy lối ra." Ngô Thiên Chân bất lực: "Giờ chúng ta còn chẳng biết Vương gia ở đâu, cũng không biết cậu ấy và Muộn Du Bình thế nào rồi." Lâm Tiểu Yêu trấn an: "Mọi người yên tâm, sư phụ tôi sẽ không sao đâu." Vương Bàn Tử than thở: "Đời thật bất công, Vương gia và gã câm họ Trương - hai người chiến lực cao nhất lại đi cùng nhau, còn mấy con tôm tép chúng ta lại lủi thủi, đừng nói gặp Tống tử tinh, gặp phải Cấm bà thôi cũng đủ tiễn cả lũ lên đường rồi." Ngô Thiên Chân nói: "Béo à, cậu bớt càm ràm đi, nhanh chân lên." Đúng lúc đó, một luồng âm phong thổi qua, trong mộ đạo vang lên những tiếng rợn người.

Ngô Thiên Chân lạnh sống lưng, người run bần bật, lời nói nghẹn lại.

Khoảnh khắc ấy, cậu cảm giác chân mình bị thứ gì đó quấn chặt, giống hệt cảm giác bị tóc của Cấm bà quấn lấy lúc ở ngoài mộ.

Ngô Thiên Chân cúi đầu nhìn, quả nhiên cổ chân có một búi tóc đen xì. "Mẹ nó chứ!" Ngô Thiên Chân kêu lên, quay đầu lại thấy một người phụ nữ nằm bò trên đất, mặc đồ trắng, tóc dài hơn cả rong biển quấn chặt chân cậu.

Chẳng phải là Cấm bà sao!

Mẹ nó, chẳng phải Cấm bà chết rồi sao?

Sao lại xuất hiện nữa?

Ngô Thiên Chân mắng lớn: "Bàn tử, cái mồm quạ đen của cậu!

Ngọa tào!" Cậu muốn nôn luôn rồi, tại sao con Cấm bà này cứ nhắm vào cậu mà ám thế không biết!

Vương Bàn Tử thấy Cấm bà cũng tê cả da đầu, nhưng vẫn mắng: "Thiên Chân cái đồ nhà cậu, chắc chắn trên người cậu có thứ gì đó thu hút nó, nếu không sao nó cứ tìm cậu mãi thế, hay là cậu theo nó luôn đi!" Ngô Thiên Chân tức gần chết.

Lúc này Cấm bà ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch dọa Ngô Thiên Chân hồn siêu phách lạc. "Phịch" một tiếng, tóc Cấm bà đột ngột dùng lực khiến Ngô Thiên Chân và A Ninh ngã nhào, rồi bị kéo phăng về phía nó. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử nổi giận, cầm súng xả đạn điên cuồng vào Cấm bà.

Súng này lấy từ xác mấy tên người nước ngoài.

Kết quả là toàn bộ đạn đều bị tóc của nó chặn lại! "Ngọa tào!

Tóc gì mà như áo chống đạn vậy!" Vương Bàn Tử hét lên, thấy tóc nó quấn tới, ông béo vội rút dao găm ra chém loạn xạ.

Nhưng đám tóc vô cùng linh hoạt, né được nhát dao rồi quấn lấy cổ Bàn Tử lôi đi.

Thôi xong rồi!

Vương Bàn Tử thầm than, cả cậu và Ngô Thiên Chân đều bị khống chế, chẳng lẽ phải bỏ mạng ở đây?

Không lẽ lại trông chờ vào một cô bé cứu mạng?

Nhưng ngay khi ý nghĩ đó vừa dứt, một bóng người đã xuất hiện trước mặt.

Chính là Lâm Tiểu Yêu.

Cô ra tay cực nhanh, vung đao dứt khoát chặt đứt tóc Cấm bà, cứu thoát Bàn Tử, rồi lập tức lướt tới bên Ngô Thiên Chân làm điều tương tự.

Con Cấm bà gầm lên giận dữ, khuôn mặt trắng bệch nứt toác ra, một lượng lớn tóc cuồng cuộn đổ dồn về phía Lâm Tiểu Yêu. "Tiểu Yêu muội tử, cẩn thận!" Bàn Tử hét lên.

Lâm Tiểu Yêu không mảy may để ý, gương mặt không chút biểu cảm, thân hình uyển chuyển né tránh đám tóc, lao thẳng tới trước mặt Cấm bà, rút ra một cây Kim Cương Tán.

Bên trong tán có giấu một thanh kiếm, khi đóng tán lại, cô sử dụng nó như một thanh kiếm thực thụ.

Nhấn cơ quan, mũi kiếm lộ ra, Lâm Tiểu Yêu đâm một nhát vào mặt Cấm bà, tạo ra một lỗ thủng máu me. "Ngao ~" Cấm bà đau đớn gào thét, càng thêm bạo nộ, tóc trên người mọc ra chiếm gần hết mộ đạo.

Lâm Tiểu Yêu hừ lạnh, mở tung Kim Cương Tán, trên mặt tán xuất hiện những lưỡi đao sắc lẹm.

Chương 589

Cô xoay tròn cây tán điên cuồng, toàn bộ tóc bị nghiền nát như tơ liễu mùa thu rơi lả tả.

Trong chớp mắt, mọi búi tóc đều bị quét sạch, Lâm Tiểu Yêu thu tán lại thành kiếm, lướt tới cứa ngang cổ Cấm bà, chém đứt đầu nó!

Cấm bà ngã gục, không còn động tĩnh.

Lâm Tiểu Yêu thản nhiên thu cất Kim Cương Tán như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử đứng hình.

Quá ngầu!

Chỉ bằng một cây dù mà giết sạch Cấm bà!

Cả hai nhìn nhau kinh ngạc.

Đây chính là đồ đệ của Vương gia sao?

Lợi hại quá!

Nhất là Vương Bàn Tử, ông béo cảm thấy vô cùng xấu hổ vì lại được một cô bé cứu mạng.

Vương Diệp không biết tình hình bên ngoài, cậu đang toàn tâm toàn ý dùng Sát Khí Châu hấp thu thi khí.

Con Tống tử này thực sự lợi hại, thi khí trong người nó vô cùng khủng khiếp, Vương Diệp phải mất tới 15 phút mới rút gần hết.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh quan sát, sự chấn kinh trong lòng đã nguôi bớt nhưng vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Từ xưa đến nay chỉ có Tống tử hút tinh khí người, chưa từng nghe chuyện người hút thi khí Tống tử!

Dù là dùng một viên châu kỳ quái đi nữa, điều này vẫn quá sức tưởng tượng.

Cuối cùng, sau 5 phút nữa, con Tống tử hoàn toàn bất động, thi khí bị hút sạch sành sanh.

Vương Diệp hài lòng buông tay, kiểm tra thuộc tính nhận được.

Ngay lập tức, hệ thống báo về: 1032 điểm!

Đây là lần đầu tiên Vương Diệp nhận được nhiều điểm thuộc tính đến thế trong một lần!

Cậu từng nghĩ nó sẽ cho nhiều điểm, nhưng không ngờ lại nhiều đến mức biến thái thế này! 1032 điểm tam duy, thực sự quá khủng khiếp.

Vương Diệp không khỏi phấn khích, lập tức chọn hấp thu. 【Nhận được 1032 điểm Sức mạnh, 1032 điểm Thể lực, 1032 điểm Tốc độ!】 Nhờ vậy, thuộc tính tam duy của cậu đồng loạt phá mốc 6000 điểm.

Thực tế, con Tống tử này cung cấp nhiều điểm như vậy cũng dễ hiểu, vì bản thân nó đã rất mạnh, sức mạnh và tốc độ ngang ngửa Vương Diệp, lại là Vĩnh Sinh Thể với thuộc tính cơ bản trên 5000 điểm.

Hút cạn nó mà được ngần ấy điểm là điều bình thường.

Vương Diệp nhìn thi thể rồi nói: "Đi thôi, cũng đến lúc rời khỏi đây rồi." Cậu cùng Trương Khởi Linh rời khỏi mộ thất, quan sát xung quanh thấy mộ đạo có dấu vết di chuyển.

Cậu biết cái hải để mộ này các phòng sẽ liên tục dịch chuyển, trong nguyên tác Ngô Thiên Chân đã bị nó quay cho chóng mặt.

Nhưng điều này không làm khó được Vương Diệp.

Với kiến thức về cơ quan tích lũy suốt trăm năm, hiện nay không ai có thể so bì với cậu. "Đi hướng nào?" Trương Khởi Linh hỏi.

Vương Diệp đáp: "Đi theo tôi, tôi có thể tìm thấy bọn họ." Vương Diệp đi trước dẫn đường, Trương Khởi Linh im lặng đi theo.

Vương Diệp di chuyển trong mộ thất như thể đã quá quen thuộc, khiến Trương Khởi Linh nhíu mày.

Anh cảm giác Vương Diệp như từng đến đây rồi, mỗi khi đến ngã rẽ đều không cần suy nghĩ mà chọn ngay lối đi chính xác.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã tìm thấy một mộ thất khác.

Vương Diệp dẫn Trương Khởi Linh bước vào, thấy ba người Lâm Tiểu Yêu, Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang đứng cạnh một cây san hô khổng lồ.

Họ đang mải mê nghiên cứu những chiếc linh tiêu (chuông đồng) trên cây mà không phát hiện ra hai người đã đến, một phần vì quá tập trung, phần vì bước chân của Vương Diệp và Trương Khởi Linh quá nhẹ nhàng.

Vương Bàn Tử định chạm vào linh tiêu, Trương Khởi Linh đột nhiên vỗ vai: "Đừng động!" "Mẹ ơi!" Bàn Tử giật bắn người, quay lại thấy Trương Khởi Linh liền nổi trận lôi đình: "Gã câm kia!

Mẹ kiếp cậu không thể xuất hiện bình thường chút được à, làm Bàn gia suýt rớt tim ra ngoài rồi!" Lâm Tiểu Yêu và Ngô Thiên Chân cũng phản ứng lại. "Sư phụ!" Lâm Tiểu Yêu mừng rỡ chạy tới.

Ngô Thiên Chân nói: "Vương gia, các anh chạy nhanh quá, bọn tôi đuổi không kịp, lại còn gặp phải Cấm bà, may mà có cô bé Tiểu Yêu này, không thì tôi với Bàn tử tiêu đời rồi." Vương Diệp giải thích: "Chúng tôi tìm được chủ mộ thất, vô tình chạm vào cơ quan khiến mộ đạo thay đổi vị trí." Ngô Thiên Chân hiểu ra: "Hóa ra là vậy, hèn gì tôi đuổi theo mà không thấy hai người đâu." Mắt Vương Bàn Tử sáng lên: "Vương gia, anh nói tìm thấy chủ mộ thất rồi?

Có lấy được bảo bối gì không?

Trong đó chắc chắn nhiều đồ xịn lắm!" Ngô Thiên Chân can ngăn: "Béo à, lúc này còn nghĩ đến bảo bối?" Bàn Tử cãi: "Tôi xuống mộ không vì bảo bối thì vì cái gì?" Vương Diệp không thèm để ý đến Bàn Tử, cậu tiến lại quan sát cây san hô.

Nó rất lớn, không biết đã được nghìn năm chưa?

Nếu đúng là Thiên Niên San Hô thì có thể dùng để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!

Đáng tiếc, sau khi xem xét kỹ, Vương Diệp thất vọng nhận ra nó chưa đạt mức đó.

Xem ra phải tìm cách khác.

Trương Khởi Linh thấy vẻ thất vọng của Vương Diệp, hỏi: "Ở đây không có thứ cậu muốn sao?" Ngô Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhìn sang.

Vương Diệp lắc đầu: "Tôi cần Thiên Niên San Hô, nhưng ở đây không có." Vương Bàn Tử nghe vậy liền lẩm bẩm: "Hình như tôi nghe nói về Thiên Niên San Hô ở đâu đó rồi." Vương Diệp lập tức hỏi: "Bàn tử, cậu nghe thấy ở đâu?

Nghĩ kỹ lại xem!" Đây là thứ cực kỳ quan trọng với cậu.

Bàn Tử vắt óc suy nghĩ rồi reo lên: "Nhớ ra rồi!

Là ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Lần trước tôi ở Bắc Bình nghe nói họ sắp tổ chức một buổi đấu giá cực lớn, trong đó có một cành Thiên Niên San Hô, thu hút rất nhiều người chú ý!" Vương Diệp mừng rỡ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có Thiên Niên San Hô!

Xem ra chuyến này về phải ghé qua đó một chuyến.

Cậu nhớ hiện tại nơi đó do Doãn Nam Phong quản lý, có quan hệ mật thiết với Cửu Môn, mà Cửu Môn chắc chắn phải nể mặt cậu.

Việc lấy được san hô chắc sẽ không quá khó khăn. "Tân Nguyệt Phạn Điếm à?

Khó đấy!" Ngô Thiên Chân ái ngại: "Chỗ đó bối cảnh bí ẩn, thực lực hùng hậu, muốn lấy đồ từ tay họ không dễ đâu, chưa kể Thiên Niên San Hô là cực phẩm hiếm có, muốn đấu giá thắng cũng trầy da tróc vẩy." Vương Diệp thản nhiên: "Thứ Vương Diệp tôi muốn, chưa có gì là không lấy được." Cậu nói tiếp: "Được rồi, rời khỏi đây thôi, xuống đây cũng mấy tiếng rồi, những thứ cần lấy cũng đã lấy xong." Nói rồi, Vương Diệp dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Bàn Tử vẫn còn tiếc nuối, nhìn cây san hô rồi nói: "Thiên Chân, hay là mình khiêng cây này về đi, chắc cũng được khối tiền." Ngô Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử: "Béo à, loại san hô này bán theo cân có mười đồng thôi, cậu thích thì cứ khiêng, to thế này chắc bán được một hai ngàn đồng đấy." Bàn Tử trợn mắt: "Ngọa tào, mười đồng một cân?

Cậu đùa tôi à?" Ngô Thiên Chân: "Không tin thì cứ vác về." Bàn Tử lại nhìn mấy cái linh tiêu: "Mấy cái chuông đồng này trông cổ kính thế, chắc đáng giá chứ?

Không vác cây thì lấy vài cái chuông đi bán!" Ngô Thiên Chân bỏ đi, vừa đi vừa nói: "Béo à, cậu có chút kiến thức thường thức đi được không, linh tiêu trong mộ là thứ không đáng giá nhất, nhất là loại chuông đồng này, mang ra ngoài mười đồng một cái chưa chắc có người mua.

Cậu không đi nhanh, tí nữa cơ quan kích hoạt, phòng nó chuyển đi là lạc mất bọn tôi đấy." Nghe vậy, Bàn Tử dù không cam lòng cũng phải lủi thủi đi theo.

Nếu lại lạc một mình, lão béo chắc chắn không tìm được đường về.

Cả nhóm theo chân Vương Diệp trở lại chỗ mô hình Vân Thiên Cung. "Ơ, A Ninh đâu?" Ngô Thiên Chân tìm quanh không thấy.

Sau khi cứu cô ta và bị Cấm bà truy đuổi, Lâm Tiểu Yêu đã giết Cấm bà và bọn họ để A Ninh ở đây để đi tìm mộ thất san hô, không ngờ giờ quay lại cô ta đã biến mất.

Vương Bàn Tử nói: "Kệ cô ta đi đâu thì đi, loại đàn bà đó có hay không chẳng quan trọng, quan trọng là mình phải thoát ra ngoài nhanh." Vương Diệp nhìn lên vòm trần.

Theo nguyên tác, Ngô Thiên Chân sẽ dùng thuốc nổ đánh sập trần để nước tràn vào rồi thoát ra, nhưng giờ tình hình đã khác, họ có thể quay về lối cũ.

Vương Diệp không đánh sập trần mà dẫn họ trở lại nhĩ thất lấy bình dưỡng khí rồi lặn xuống biển, rút lui theo đường cũ.

Khi trở lại mặt biển thì trời đã hoàng hôn, thuyền đại ca ở ngay gần đó.

Nghe tiếng gọi của Bàn Tử, nhà thuyền vội lái tới kéo mọi người lên.

Thay quần áo sạch sẽ xong, ai nấy đều thấy nhẹ người.

Vương Bàn Tử ăn tối xong ngồi thở dài thườn thượt: "Làm lụng cả buổi, ngay cả cái hũ sành cũng không mang ra được, thật thất bại quá mà." Ngô Thiên Chân đưa chai nước cho Bàn Tử: "Béo à, tiền không bao giờ kiếm hết được, sau này còn nhiều cơ hội mà." Bàn Tử hừ một tiếng: "Tiểu đồng chí, sau này Bàn gia không thèm đi chung với cậu nữa đâu." Ngô Thiên Chân cười: "Cậu mà còn dám chê tôi à?" Cả hai bắt đầu chí choé nhau, còn Vương Diệp thì lặng lẽ kiểm kê thu hoạch.

Chuyến đi này thực sự bội thu.

Ngay từ trước khi vào mộ cậu đã thu phục được Quỷ Vương, nâng cấp Quỷ Tỳ và mở khóa chức năng Vạn Quỷ Thiên.

Ngoài ra Kinh Trập và huyết mạch Kỳ Lân cũng được cường hóa.

Vào đến mộ, cậu có được Hạn Bạt Thi Đan - thứ cần thiết để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

Tiếp đó là giết Tống tử tinh lấy được Sát Khí Châu.

Đây chính là bảo vật quý giá nhất!

Nó có thể hấp thu thi khí từ Tống tử để chuyển hóa thành thuộc tính, giúp Vương Diệp thăng tiến không giới hạn.

Chương 590

Chỉ cần xuống mộ gặp Tống tử là cậu có thể nâng cao thuộc tính tam duy một cách điên cuồng.

Các chỉ số của cậu giờ đây đã có sự thay đổi trời vực. **Giao diện thuộc tính:** - **Ký chủ:** Vương Diệp - **Sức mạnh:** 6365 - **Thể lực:** 6681 - **Tốc độ:** 6175 - **Huyết mạch:** Long Vương, Kỳ Lân +3 (Đang cường hóa) - **Thể chất:** Trường Sinh Thể (Năng lực: Đoạn chi trọng sinh) - **Tuổi thọ:** 1040 năm - **Kỹ năng:** Bát Kỳ Kỹ, Long Vương chi lực, Luân Hồi Nhãn (+5), Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt. - **Đạo cụ:** Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (Tăng chỉ số mỗi ngày), Sát Khí Châu. - **Thần khí:** Quỷ Tỳ +1, Kinh Trập +1. - **Nguyên thần:** Long Vương, Thánh Kỳ Lân (Chiến lực x3), Xà Thần (Tốc độ x8).

Nhìn thấy thuộc tính tam duy tăng gần gấp đôi so với trước khi vào mộ (vốn chỉ quanh mức 3000-4000), Vương Diệp vô cùng thỏa mãn.

Cậu biết rằng sau khi huyết mạch Kỳ Lân cường hóa xong trong 30 ngày tới và tìm được Thiên Niên San Hô để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, các chỉ số sẽ còn bùng nổ hơn nữa.

Năm ngày sau, nhóm Vương Diệp cập bến an toàn tại đảo Quỳnh Châu.

Sau một ngày nghỉ ngơi, họ rời đảo, mất hai ngày đến Dương

Thành rồi mua vé máy bay ngày hôm sau để bay thẳng về Bắc Bình.

Dương Thành là thành phố cấp tỉnh của tỉnh Quảng Đông, đường bay đến Bắc Bình đã sớm thông suốt, cho nên Vương Diệp và những người khác đi máy bay về Bắc Bình tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đối với trang bị trên người, họ trực tiếp nhờ một người bạn của Vương Bàn Tử chuyển về giúp.

Dù sao kiểm tra an ninh sân bay rất nghiêm ngặt, đống trang bị đó căn bản không thể qua cửa, sơ ý một chút là sẽ bị mời đi uống trà ngay.

Tất nhiên, Vương Diệp có kinh trập thì cũng chẳng sao, bỏ vào trong không gian hệ thống thì kiểm tra an ninh dù có lợi hại đến đâu cũng không thể tra ra được.

Còn Trương Khởi Linh sau khi đến Dương Thành liền mất tích, không biết đã đi đâu.

Đối với việc này, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng không hề ngạc nhiên, họ đã quen với việc Trương Khởi Linh đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện.

Ngày thứ hai họ lên máy bay, Vương Bàn Tử vẫn còn chút hưng phấn: “Bàn gia tôi đây là lần đầu tiên ngồi máy bay, trông cũng khá vui đấy chứ.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi cũng là lần đầu tiên.” Hai giờ sau, họ thuận lợi hạ cánh xuống sân bay thủ đô Bắc Bình.

Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, Thiên Chân, bây giờ hai người định đi đâu?

Hay là đến Phan Gia Viên đi, để tôi làm chủ chiêu đãi.

Chỗ tôi tuy không lớn nhưng vẫn đủ chỗ cho vài người ở.” Hạo Thiên Chân lại nói: “Bàn Tử, Vương gia ở Phan Gia Viên có một căn đại trạch đấy, anh ấy cần gì phải ở chỗ anh.

Căn trạch đó đừng nói là ở vài người, dù ở vài chục người cũng chẳng thành vấn đề.” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp: “Mẹ kiếp, thật hay giả vậy?” Vương Diệp đáp: “Ừ, bạn tặng.” Vương Bàn Tử mặt đầy ngưỡng mộ: “Bạn nào mà giàu dữ vậy, người đó còn thiếu bạn không, tôi cũng muốn làm bạn với người đó!” Vương Diệp nói: “Giải Vũ Thần đấy.” Da mặt Vương Bàn Tử giật giật: “Coi như tôi chưa nói gì.” Giải Vũ Thần thì anh ta đương nhiên biết là ai, đó là đương gia của Giải gia trong Cửu Môn, đối với những kẻ trộm mộ tự do như Vương Bàn Tử thì đó đúng là nhân vật cao cao tại thượng.

Vương Diệp lại nói: “Tôi dự định đến Tân Nguyệt Phạn Điếm xem thử trước, lấy được San Hô Ngàn Năm rồi tính tiếp.” Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, San Hô Ngàn Năm này không dễ lấy đâu, buổi đấu giá còn vài ngày nữa mới bắt đầu, chúng ta vẫn còn thời gian.

Gom góp ít tiền đi, không được thì cậu có thể bảo Giải Vũ Thần cho mượn một ít, đến lúc đó chúng ta đấu giá bằng được nó!” Hạo Thiên Chân cũng gật đầu: “Đúng vậy Vương gia, mấy năm nay tôi mở cửa tiệm cũng kiếm được chút ít, nếu cậu cần tôi sẽ rút ra đưa cậu.” Vương Bàn Tử cũng nói: “Đúng đấy, tôi cũng có chút tiền tiết kiệm, tuy không nhiều nhưng tôi có một căn nhà ở Bắc Bình, bình thường cũng không ở, bán đi chắc cũng gom được một khoản.

Tôi không tin là không lấy được khối san hô đó!” Nghe lời của hai người, nói thật lòng, Vương Diệp có chút cảm động.

Hai người họ rõ ràng cảm thấy thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất lớn, Vương Diệp dù lợi hại nhưng tốt nhất vẫn không nên đối đầu với họ.

Vì vậy cả hai đều sẵn sàng đem toàn bộ gia sản ra giúp Vương

Diệp đấu giá San Hô Ngàn Năm.

Hai người này thực sự rất trọng nghĩa khí.

Vương Diệp nói: “Yên tâm, tôi hiện tại chỉ qua đó thăm dò tình hình thôi, nếu không được thì sẽ tính kế lâu dài.” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp đã quyết tâm đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng chỉ biết bày tỏ sẽ đi cùng anh.

Thế là bốn người thẳng tiến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao đồ đạc quan trọng đều đã nhờ người vận chuyển, trên người họ cũng chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách sạn đặc sắc nhất Bắc Bình.

Gọi là khách sạn nhưng thực ra người ta đến đây chẳng phải để ăn cơm, mà là để đấu giá cổ vật.

Khách sạn này cực kỳ bí ẩn, bối cảnh vô cùng mạnh mẽ, không ai dám làm loạn ở đây.

Hơn nữa nghe nói hiệp hội Cửu Môn cũng có liên hệ với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vương Diệp dẫn theo Hạo Thiên Chân và những người khác đến cửa khách sạn, liền phát hiện nơi này có chút kỳ quái.

Trước cửa đặt rất nhiều lẵng hoa, còn trải thảm đỏ, rất nhiều người đang đứng chờ.

“Cái quái gì thế này?

Chẳng lẽ có đại nhân vật nào sắp đến Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Không biết hôm nay là vận khí tốt hay xấu mà vừa đến đã gặp tình cảnh này, lại có đại nhân vật sắp đến sao?

Hạo Thiên Chân nói: “Xem ra đúng là có đại nhân vật nào đó tới rồi.” Vương Bàn Tử bảo: “Để tôi xem thử là đại nhân vật nào mà gây chấn động lớn thế này, đến thảm đỏ cũng trải ra rồi.

Tôi nhớ Tân Nguyệt Phạn Điếm hình như chưa bao giờ có quy cách đón tiếp thế này phải không?” Hạo Thiên Chân gật đầu: “Tôi cũng chưa từng nghe nói qua.” Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, cậu biết nhân vật nào đến thì họ sẽ trải thảm đỏ không?” Vương Diệp lắc đầu, cho biết mình cũng chưa từng nghe qua.

Những người đứng xem xung quanh cũng vô cùng tò mò.

Những ai đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đều biết bối cảnh của nơi này lớn đến mức nào, dù là Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn ngày trước đến đây cũng không thể có phô trương như thế.

Thậm chí dù là người có vai vế lớn nhất Cửu Môn hiện nay như Hoắc Tiên Cô đến, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không đời nào trải thảm đỏ, bày lẵng hoa.

Có người suy đoán, liệu có phải là người đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm đến hay không.

Những ai hiểu rõ về nơi này đều biết, lý do nó có thể đứng vững ở Bắc Bình mà không ai dám đụng vào là vì phía sau có người của quan phương chống lưng.

Cho nên họ đoán rằng chắc hẳn người đứng sau xuất hiện nên mới khiến Doãn Nam Phong coi trọng đến vậy.

Đúng lúc này, từ đại môn khách sạn có một nhóm người bước ra, dẫn đầu là một người đàn ông mặc vest, dáng người cao ráo, gương mặt cương nghị và đẹp trai!

Những ai nhận ra người này đều không khỏi rùng mình, vội vàng khách khí chắp tay: “Bái kiến Trương hội trưởng!” Trương Nhật Tam, đương kim hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, từng là tâm phúc của Trương Đại Phật Gia – người có địa vị cao nhất Cửu Môn.

Hiện tại ông là người có địa vị tối cao trong hiệp hội.

Hiệp hội Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm có mối quan hệ khăng khít, Trương Nhật Tam xuất hiện thì ai cũng biết ông gần như đại diện cho cả Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chưa kể, họ còn thấy bên cạnh Trương Nhật Tam là một người phụ nữ diễm lệ!

Cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, để tóc mái thưa, trông rất gọn gàng và đầy khí chất, giống như một vị nữ vương vậy!

Cô chính là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong!

Hội trưởng hiệp hội Cửu Môn Trương Nhật Tam và người nắm quyền cao nhất Tân Nguyệt Phạn Điếm Doãn Nam Phong cùng lúc xuất hiện!

Rốt cuộc là để đón tiếp hạng người nào?

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, không thể tin nổi: “Mẹ kiếp, hội trưởng Cửu Môn và ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm cùng xuất hiện, đại nhân vật nào sắp đến vậy, quá đỉnh rồi!” Hạo Thiên Chân cũng kinh thán: “Trước đây tôi chỉ nghe Tam thúc kể về hội trưởng Cửu Môn, biết có người này nhưng chưa từng gặp mặt, không ngờ lại trẻ trung thế này.

Cả ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng trẻ như vậy.

Rốt cuộc là ai sắp đến mà khiến hai vị này phải ra tận cửa nghênh tiếp?

Bàn Tử, không phải tin tức của anh linh thông lắm sao, sao không nghe nói gì à?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền nổi cáu: "Cậu nhóc này, cậu bị mất trí nhớ à?

Bàn gia tôi hơn nửa tháng nay đều ở cùng các người, tôi đi nghe ngóng tin tức ở đâu ra?" Hạo Thiên Chân cười gượng: "Hình như đúng là vậy." Lúc này, Lâm Tiểu Yêu nói: "Sư phụ, người kia chúng ta từng gặp rồi mà." Nói rồi, cô chỉ tay về phía Trương Nhật Tam.

Vương Diệp gật đầu.

Năm đó khi Trương Khởi Sơn đến làng Qua Tử hỏi về bí mật Cổ Đồng Kinh cũng có dắt theo vị phó quan này, họ đương nhiên đã gặp qua.

Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc: "Vương gia, cậu còn quen cả hội trưởng Cửu Môn sao?

À cũng đúng, ngay cả Giải Vũ Thần còn là bạn của cậu, Tam gia cũng khách khí với cậu, người của Cửu Môn chắc cậu quen không ít." Hạo Thiên Chân ngẫm nghĩ, không nhịn được hỏi: "Bàn Tử, anh nói xem liệu có phải Trương hội trưởng ra nghênh tiếp Vương gia không?" Vương Bàn Tử ngẩn người, sau đó vỗ vai Hạo Thiên Chân, nói một cách thấm thía: "Tôi nói này cậu nhóc, không phải cậu bị ảo tưởng sức mạnh đấy chứ?

Tôi biết cậu muốn vẻ vang một phen, nhưng cũng không cần nghĩ thế!

Chúng ta lùi lại một vạn bước mà nói, dù Vương gia có năng lực đó, nhưng chúng ta vừa mới về tới Bắc Bình, chưa liên lạc với ai cả, làm sao Trương hội trưởng biết Vương gia về mà ra đón?" Hạo Thiên Chân nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì thấy cũng đúng lý hợp lẽ.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong dẫn theo một đám người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi bước ra ngoài, lại đi thẳng về phía nhóm Vương Diệp!

Vương Diệp vẫn thản nhiên.

Còn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thì ngây người.

Chuyện gì thế này?

Không lẽ thực sự là đến nghênh tiếp Vương Diệp?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi!

Những người đứng xem xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt vào nhóm Vương Diệp, khi thấy đó chỉ là vài người trẻ tuổi, ai nấy đều sững sờ.

Cái quái gì vậy?

Hội trưởng Cửu Môn lẫy lừng Trương Nhật Tam và nữ thần trong mộng của bao người – Doãn Nam Phong, lại đích thân ra nghênh đón mấy thanh niên này?

Thế giới này điên rồi sao?

"Vương gia, hoan nghênh ngài đến với Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Vương gia có thể hạ cố đến đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi thật sự là bồng tất sinh huy!" Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong đi đến trước mặt, đều khách khí hành lễ với Vương Diệp, khiến tất cả mọi người được một phen rớt hàm.

Rất rõ ràng, Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong thực sự đến để đón tiếp bốn người trẻ tuổi này!

Không, chính xác mà nói, hai nhân vật mà chỉ cần dậm chân một cái cũng khiến thị trường cổ vật Bắc Bình rung chuyển này, là đến để đón tiếp chàng thanh niên trẻ măng trước mắt!

Chương 591

Mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, bắt đầu đoán già đoán non Vương Diệp rốt cuộc là ai, có thân phận bối cảnh gì mà khiến hai vị này đích thân ra đón với phô trương lớn như vậy!

Chỉ tiếc là hiện trường không một ai nhận ra Vương Diệp là ai!

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử chết lặng tại chỗ!

Thực sự là đến đón Vương Diệp!

Cái này... ngọa tào!

Mặt mũi này cũng quá lớn rồi?

Sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, Vương Bàn Tử trở nên hớn hở, cả người rung lên, lưng đứng thẳng tắp, cảm giác tự hào khi đứng cạnh Vương Diệp trỗi dậy mạnh mẽ!

Đến cả hai đại nhân vật truyền kỳ này cũng đích thân ra đón, đãi ngộ này trong giới trộm mộ có mấy ai được hưởng?

Ít nhất theo kiến thức của Vương Bàn Tử thì chưa thấy ai cả.

Thật quá có mặt mũi!

Sau này ra ngoài chắc chắn có cái để nổ rồi.

Còn Hạo Thiên Chân thì kinh hãi nhìn Vương Diệp, không khỏi nhớ lại những gì Tam thúc đã từng kể.

Vương Diệp chính là người trong truyền thuyết đó!

Chỉ là thời gian qua đi cùng nhau xuống mộ, Vương Diệp cho người ta cảm giác rất dễ gần nên Hạo Thiên Chân đã quên mất thân phận thực sự của anh.

Bây giờ Hạo Thiên Chân mới chợt tỉnh ngộ.

Vương gia vẫn là người trong truyền thuyết đó!

Ngay cả Trương Đại Phật Gia năm xưa còn cung kính với Vương gia, huống chi là Trương hội trưởng.

Về phần Vương Diệp, anh vẫn giữ vẻ điềm nhiên.

Việc Trương Nhật Tam biết mình đến, anh không hề thấy lạ.

Dù sao lúc anh vừa từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, khi ở ga tàu Giải Vũ Thần đã phái người đến đón rồi.

Ngay cả Giải Vũ Thần còn biết trước, huống hồ là Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong có địa vị cao hơn.

Cho nên Vương Diệp hoàn toàn không bất ngờ, chỉ là anh không ngờ Trương Nhật Tam lại bày ra trận thế lớn như vậy.

Vương Diệp nói: “Vào trong trước rồi nói sau.” “Vâng!” Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong trong lòng cực kỳ kích động, vội vàng đưa tay mời Vương Diệp vào trong, bộ dạng cung kính hết mức.

Những người đứng xem chưa bao giờ nghĩ tới việc hội trưởng Cửu Môn và ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có ngày khúm núm trước một thanh niên như vậy!

Đám nhân viên của khách sạn thấy cảnh này cũng hoàn toàn ngây dại.

Trong lòng họ, Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong là những tồn tại cao không thể chạm tới, ai nấy đều kính sợ.

Không ngờ những người như thần linh trong mắt họ lại khách khí với một thanh niên đến thế.

Vương Diệp chẳng thèm để tâm đến những tiếng bàn tán xung quanh, thản nhiên dẫn đầu đi vào bên trong.

“Thiên Chân, đi thôi.” Vương Bàn Tử kéo kéo Hạo Thiên Chân còn đang đờ người, thế là cả nhóm bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới ánh mắt ngưỡng mộ của vô số người.

Bên trong khách sạn vẫn sang trọng như cũ, Vương Bàn Tử vào trong cứ như Lưu lão bà vào đại quan viên, nhìn đông ngó tây.

“Bàn Tử, nghiêm túc chút đi, đừng làm mất mặt Vương gia.” Hạo Thiên Chân kéo tay áo Vương Bàn Tử, anh ta khẽ ho một tiếng, ra vẻ đoan trang ngay lập tức.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Nhật Tam, cả nhóm đến phòng khách quý.

Theo yêu cầu của Trương Nhật Tam, Vương Diệp ngồi vào ghế chủ tọa, còn Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong thì ngoan ngoãn ngồi ở ghế dưới.

“Vương gia hôm nay có thể đến đây thật là phúc phận của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.” Sau khi dâng trà ngon, Doãn Nam Phong kích động nói.

Danh tiếng của Vương Diệp cô đã nghe như sấm bên tai, lần này cô cũng bị bất ngờ, khi Vương Diệp ở rất gần khách sạn cô mới nhận được tin từ Trương Nhật Tam nên mới vội vàng trải thảm đỏ.

Nhưng cô biết, tất cả những gì mình làm đều xứng đáng.

Địa vị của Vương Diệp trong giới trộm mộ tuyệt đối là số một!

Năm xưa Trương Đại Phật Gia vì muốn lấy thông tin mình cần, đã dẫn theo Doãn Tinh Nguyệt đợi ngoài làng Qua Tử rất lâu mới được diện kiến Vương Diệp.

Trở về sau đó, Trương Đại Phật Gia tôn sùng Vương Diệp hết mực, suýt chút nữa đã coi anh như tổ sư gia để thờ phụng.

Còn Doãn Tinh Nguyệt sau khi về cũng nói với người ở khách sạn rằng, Vương Diệp tuyệt đối là người đàn ông hoàn mỹ nhất mà bà từng gặp, dù là Trương Đại Phật Gia so với anh cũng còn kém xa.

Trong cả Cửu Môn không một ai có thể sánh được với Vương Diệp.

Sau đó, những câu chuyện về Vương Diệp được truyền tụng khắp Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong dĩ nhiên cũng đã nghe qua.

Còn về việc tại sao qua bao lâu rồi mà Vương Diệp vẫn trẻ trung như vậy, có người nói do anh ăn tiên dược trường sinh bất tử, có người lại nói anh thực chất là người có địa vị cao nhất Trương gia, sở hữu huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết nhất nên mới giữ được nét thanh xuân.

Trương Nhật Tam được gọi là "Bách Tuế Sơn" cũng vì ông là người Trương gia, có huyết mạch Kỳ Lân, chỉ là huyết mạch không được thuần chính mà thôi.

Giờ đây đối diện với Vương Diệp, Doãn Nam Phong nhận thấy chỉ riêng về khí chất và ngoại hình, anh hoàn toàn xứng đáng với những lời khen ngợi năm xưa của Doãn Tinh Nguyệt.

Trương Nhật Tam cũng vô cùng kích động.

Năm đó khi ông còn là phó quan của Trương Đại Phật Gia đã từng theo ông ấy đi bái kiến Vương Diệp.

Nay được gặp lại, đương nhiên ông rất vui mừng.

Phải biết rằng trước đây dù ai đi mời thì Vương Diệp cũng chẳng bao giờ rời khỏi làng Qua Tử, vậy mà giờ đây anh cuối cùng đã rời khỏi đó để đến Bắc Bình!

Trương Nhật Tam khi biết Vương Diệp xuất hiện có lẽ là người kích động nhất.

Hơn nữa, người khác không biết nhưng Trương Nhật Tam hiểu rõ, Vương Diệp là người Trương gia, và là người có huyết mạch thuần chính nhất qua các đời, cũng là vì anh không muốn làm Khởi Linh đương đại, nếu không thì vị trí Trương Khởi Linh bây giờ phải là của anh!

Bản thân Trương Nhật Tam cũng là người Trương gia, mỗi lần gặp Vương Diệp đều có cảm giác kính sợ trước bậc trưởng bối.

“Trương Nhật Tam bái kiến Vương gia!” Sau khi ngồi xuống, Trương Nhật Tam đi đến trước mặt Vương Diệp, cung kính quỳ xuống, vô cùng chân thành.

Hành động này càng khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả Doãn Nam Phong cũng có chút bất ngờ.

Nhưng rất nhanh cô đã hiểu ra.

Xem ra Vương Diệp đúng là người Trương gia, nếu không Trương Nhật Tam sao có thể hành lễ của hậu bối trong gia tộc như vậy?

Vương Diệp phất tay: “Không cần khách khí như thế, tôi hiện tại đã không còn quan hệ gì với Trương gia nữa, ông đứng lên đi.” Trương Nhật Tam cung kính đứng dậy, đáp một tiếng vâng.

Ông cũng hiểu cho Vương Diệp.

Bây giờ Trương gia đã lụi bại, còn ai là người Trương gia nữa?

Vương Diệp không phải, ông cũng không phải.

Duy chỉ có Trương Khởi Linh vì thân phận mà gánh vác sứ mệnh Trương gia, phải chịu đựng những thứ đó thôi.

Vương Diệp nói: “Mục đích tôi đến đây cũng rất đơn giản, nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có một khối San Hô Ngàn Năm, đi lấy ra đây cho tôi.” Nghe Vương Diệp cần khối san hô đó, Trương Nhật Tam lập tức chắp tay: “Vâng, Vương gia đợi một lát, tôi đi lấy ngay cho ngài!” Trương Nhật Tam không nói nhảm lời nào, quay người đi ngay, để Doãn Nam Phong ở lại tiếp chuyện nhóm Vương Diệp.

Rất nhanh sau đó, Trương Nhật Tam hai tay bưng một chiếc hộp ngọc đi tới, cung kính dâng lên cho Vương Diệp.

“Vương gia, đây là San Hô Ngàn Năm, mời ngài xem qua.” Trương Nhật Tam khách khí nói.

Vương Diệp mở hộp ngọc ra, thấy bên trong đặt một khối san hô đỏ rực như máu, vừa mở ra đã có một luồng tinh khí thiên địa nồng đậm phả vào mặt, tuyệt đối là san hô trên ngàn năm!

Hơn nữa còn là loại san hô đã sinh ra linh khí!

Thực sự là bảo vật hiếm có!

Vương Diệp gật đầu: “Được, vật này tôi nhận, sau này Tân Nguyệt Phạn Điếm coi như có một ân tình của tôi.” Doãn Nam Phong vội vàng nói: “Vương gia khách khí quá, ngài có thể dùng đồ của khách sạn chúng tôi là phúc khí của chúng tôi rồi, còn nói gì đến ân tình?” Trương Nhật Tam cũng nói: “Đúng vậy Vương gia, cả Cửu Môn đều có thể lấy ngài làm chuẩn, một khối san hô nhỏ nhoi không đáng nhắc tới.” Vương Diệp cũng không khách sáo với họ, đường hoàng thu nhận.

Đây là thứ cuối cùng anh cần để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, anh dĩ nhiên sẽ không từ chối.

Lấy được San Hô Ngàn Năm, anh có thể lựa chọn tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể bất cứ lúc nào!【Đã nhận được San Hô Ngàn Năm, có lựa chọn tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể không?】【Có / Không!】Âm thanh hệ thống cũng vang lên theo.

Vương Diệp không vội vàng lựa chọn tiến hóa ngay, vì quá trình này cần một khoảng thời gian nhất định, hơn nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì, ở đây đông người quá, cứ đợi về nhà rồi mới tiến hóa.

Dù sao đã đợi lâu như vậy rồi, cũng không quan tâm thêm chút thời gian này.

Thấy Vương Diệp thu nhận khối san hô, Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong đều lộ ra nụ cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử chứng kiến cảnh này thì thầm kinh hãi.

Lúc trước còn nói gom tiền để giúp Vương Diệp đấu giá, kết quả Vương Diệp vừa đến, Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong đã ngoan ngoãn dâng đồ bằng hai tay.

Việc này diễn ra quá dễ dàng!

Cả hai đều cười khổ không thôi.

“Vị này chắc hẳn là ái tôn của Ngũ gia rồi.” Lúc này Trương Nhật Tam nhìn về phía Hạo Thiên Chân, cười hà hà hỏi.

Ngũ gia chính là ông nội của Hạo Thiên Chân – Ngô Lão Cẩu.

Chương 592

Những người thuộc thế hệ cũ của Cửu Môn đều kính trọng gọi ông như vậy.

Hạo Thiên Chân vội vàng đứng dậy: “Trương hội trưởng cũng quen biết ông nội tôi sao?” Trương Nhật Tam cười đáp: “Cửu Môn cùng một gốc, danh tiếng của Ngũ gia trong Cửu Môn rất lẫy lừng, tôi đương nhiên là biết.” Hạo Thiên Chân hơi chút kích động.

Trương Nhật Tam chuyển lời: “Vương gia, Lâm Tiểu Yêu cô nương, Ngô tiểu gia và cả vị Bàn gia đây, tôi đã đặt yến tiệc tại Tân Nguyệt Phạn Điếm để tẩy trần cho bốn vị, mong bốn vị nể mặt.” Hạo Thiên Chân không nói gì mà nhìn về phía Vương Diệp.

Cậu biết, tuy Trương Nhật Tam gọi mình là “Ngô tiểu gia” nhưng đó là nể mặt Vương Diệp, nếu không thì dù cậu có là cháu đích tôn của Ngô Ngũ gia thì đã sao?

Vương Bàn Tử thì không nghĩ nhiều như vậy, nghe Trương Nhật Tam gọi mình là “Bàn gia”, cả người như bay lên mây, lại còn đích thân đặt tiệc tẩy trần!

Chuyện này mà kể ở Phan Gia Viên thì đúng là cực kỳ có oai.

Thế là Vương Bàn Tử không chút do dự nói: “Được được, tốt quá!” Hạo Thiên Chân lườm Vương Bàn Tử một cái, vừa định nói gì đó thì Vương Diệp đã bảo: “Vậy thì đa tạ sự chiêu đãi của Trương hội trưởng.” Bốn người Vương Diệp dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Trương Nhật Tam và Doãn Nam Phong đã ăn một bữa cơm trưa.

Khi rời đi, Doãn Nam Phong còn tặng mấy chiếc thẻ khách quý của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau này bất cứ buổi đấu giá nào của khách sạn cũng có thể dùng thẻ này để vào trực tiếp và hưởng dịch vụ tốt nhất.

Phải biết rằng nhiều buổi đấu giá ở đây phải có thư mời mới vào được, chỉ những buổi quy mô nhỏ mới không hạn chế.

Có chiếc thẻ này, muốn đến buổi nào cũng được, lại còn được ngồi trong phòng bao khách quý, đó là một vinh dự đối với bất kỳ ai.

Vương Diệp thì thấy bình thường, còn Vương Bàn Tử thì cười sắp ngốc luôn rồi.

Trước đây anh ta thậm chí không có tư cách bước chân vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, nay đi theo Vương Diệp không chỉ được hưởng đãi ngộ khách quý cao cấp nhất, được đích thân hội trưởng Cửu Môn và ông chủ khách sạn tiếp đón, mà còn có được chiếc thẻ vạn năng này.

Vương Bàn Tử thừa hiểu tất cả đều nhờ có Vương Diệp.

Xem ra sau này lại có cái để nổ tung trời rồi!

Rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Vương Diệp không dừng lại ở nơi khác mà chọn quay về đại trạch ở Phan Gia Viên.

Vương Bàn Tử lần đầu đến đây, thấy căn trạch đẹp như hoa viên thì mặt đầy ngưỡng mộ: “Nếu Bàn gia tôi mà được ở trong căn trạch thế này thì đời này mãn nguyện rồi!” Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử, đi theo Vương gia lăn lộn, biết đâu lúc nào đó anh cũng mua được căn nhà như vầy.” Vương Bàn Tử rất tán đồng: “Cậu nhóc, lời này cậu nói đúng lắm, tôi rất tán thưởng cậu.” Kim Tỏa thấy Vương Diệp về liền vội vàng chạy ra: “Vương gia, ngài đã về.” Vương Diệp gật đầu, nhìn về phía Lâm Tiểu Yêu: “Kim Tỏa, sau này cô ấy sẽ là nữ chủ nhân ở đây, lời của cô ấy cũng là lời của tôi, có chuyện gì cô cứ nói với cô ấy là được.” Kim Tỏa nhìn Lâm Tiểu Yêu, vội vàng gật đầu:

“Vâng ạ, kiến diện Lâm tiểu thư!” Lâm Tiểu Yêu gật đầu chào Kim Tỏa.

Vương Diệp nói: “Thiên Chân, Bàn Tử, tôi còn có việc, hai người cứ tự nhiên, nếu muốn ở lại đây thì bảo Kim Tỏa sắp xếp phòng.” Nói xong, Vương Diệp quay về phòng mình.

Hiện tại anh đã có đủ mọi thứ trong tay, từ thuộc tính bản thân đến Hạn Bạt Thi Đan và San Hô Ngàn Năm, đã có thể chính thức tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!

Cho nên vừa về tới nơi anh đã bắt tay vào việc này ngay.

Còn về Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, họ muốn làm gì thì tùy.

“Tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!” Vương Diệp trực tiếp hạ lệnh, huy động tinh hoa thiên địa trong cơ thể bắt đầu quá trình tiến hóa!【Sức mạnh hiện tại đạt 6400 điểm, đã đạt yêu cầu tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!】【Thể lực hiện tại đạt 6702 điểm, đã đạt yêu cầu tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!】【Tốc độ hiện tại đạt 6189 điểm, đã đạt yêu cầu tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!】【Tiêu hao Hạn Bạt Thi Đan!】【Tiêu hao San Hô Ngàn Năm!】【Bắt đầu tiến hóa Vĩnh Sinh Thể!】【Đang trong quá trình tiến hóa, thời gian cần thiết khoảng 10 ngày!】【Tiến độ hiện tại: 0.01%!】Tiếp sau đó là một chuỗi âm thanh thông báo vang lên.

Vương Diệp hít sâu một hơi, Vĩnh Sinh Thể cuối cùng cũng bắt đầu tiến hóa rồi!

Anh đã chờ đợi ngày này từ rất lâu.

Chỉ cần tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, chỉ cần không tự tìm cái chết thì về cơ bản là bất tử, đó là tuổi thọ vô tận!

Còn về việc cần 10 ngày, điều đó cũng nằm trong dự liệu của

Vương Diệp.

Dù sao lần trước tiến hóa Trường Sinh Thể cũng mất 3 ngày 6 tiếng, Vĩnh Sinh Thể đẳng cấp cao hơn nên cần 10 ngày là điều dễ hiểu.

Chỉ cần đang tiến hóa là tốt rồi.

Một lát sau, sau khi xác định mọi thứ đã ổn định, Vương Diệp mới rời khỏi phòng.

Ra đến hậu viện, thấy Lâm Tiểu Yêu đang cho cá ăn, anh liền hỏi: “Thiên Chân và Bàn Tử đâu rồi?” Lâm Tiểu Yêu đáp: “Hai người họ đi rồi, Thiên Chân bảo phải về lo liệu tiệm của mình, sẵn tiện xem chỗ Tam thúc có manh mối gì không, còn Bàn Tử thì không nói đi đâu.” Vương Diệp “ồ” một tiếng, rồi véo mũi Lâm Tiểu Yêu: “Có phải cảm thấy ở đây buồn chán không?

Hay tối nay chúng ta quay lại làng Qua Tử, mang mấy con rết kia về đây nhé?” Lâm Tiểu Yêu nghe vậy liền kích động: “Hay quá, chúng ta mau xuất phát thôi!” Vương Diệp có chút bất lực, nhưng vẫn dẫn Lâm Tiểu Yêu rời Bắc Bình quay lại làng Qua Tử.

Dù sao Vĩnh Sinh Thể vẫn chưa tiến hóa xong, thời gian này rảnh rỗi chi bằng nhân cơ hội này đưa Lục Sí Ngô Công, Nộ Tình Kê và Tê Tê về đây.

Thế là hai người đi suốt đêm về làng Qua Tử.

Sau khi nghỉ ngơi cả ngày ở đó, đêm xuống họ mới bắt đầu xuất phát, dẫn theo đám thú cưng rời đi, tranh thủ bóng đêm quay về Bắc Bình.

Khi về tới đại trạch, Kim Tỏa vừa nhìn thấy con rết khổng lồ đã sợ đến tái mét mặt mày, cuối cùng dưới sự giải thích của Vương Diệp và được anh cho trải nghiệm tận mắt rằng con rết này không hại người, cô mới yên tâm.

Nhưng cũng chính vì thế mà Kim Tỏa càng thêm cung kính Vương Diệp.

Ngay cả con rết lớn như vậy còn thuần phục được, thật là quá lợi hại.

Trong mắt Kim Tỏa, Vương Diệp dần trở nên giống như một vị thần.

Sau khi đưa đám thú cưng về, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi lấy tổ Kiến Hành Quân Sa Mạc ra, đặt vào một nơi ở hậu viện và ra lệnh cho chúng không được rời khỏi đó.

Kiến Hành Quân Sa Mạc vẫn có tác dụng nhất định, không nói đến việc khác, chỉ dùng để trông nhà hộ viện cũng cực tốt, anh sẽ lệnh cho chúng không được làm hại Kim Tỏa và những người bạn thường xuyên tới chơi.

Còn kẻ nào khác dám đột nhập, Kiến Hành Quân xuất chiêu thì tuyệt đối uy phong, không ai dám làm loạn.

Hơn nữa theo quan sát của Vương Diệp, ước chừng không bao lâu nữa kiến chúa mới sẽ ra đời!

Thoắt cái đã hai ngày trôi qua.

Vương Diệp mấy ngày nay chẳng làm gì, chỉ âm thầm đợi Vĩnh Sinh Thể tiến hóa hoàn thành, còn một tuần nữa là xong!

Và vào ngày hôm đó, cửa lớn bỗng nhiên bị gõ, Kim Tỏa ra mở cửa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử bước vào.

Vương Bàn Tử mặt đầy hớn hở: “Vương gia, chúng tôi mang tiền đến cho cậu đây, ha ha!” Ngô Tà, Vương Bàn Tử cùng với Đại Kim Nha cùng đi vào.

Đại Kim Nha cầm một chiếc hộp đưa cho Vương Diệp: “Vương gia, đây là trà mới tôi nhờ một người bạn gửi tới, tôi thấy vị rất tuyệt nên mang qua mời ngài nếm thử.” Vương Diệp cười nói: “Vậy đa tạ nhé.” Đại Kim Nha bảo: “Vương gia có thể giao nhiều bảo bối như vậy cho tôi xử lý, Đại Kim Nha tôi vô cùng cảm động, tôi còn phải cảm ơn ngài mới đúng.” Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, cậu đoán xem lần này đống bảo bối chúng ta lấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành bán được bao nhiêu tiền?” Vương Diệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc cũng khoảng hai ba mươi triệu chứ gì.” Vương Bàn Tử nghe xong lập tức giơ ngón tay cái: “Vương gia đúng là liệu sự như thần, nếu chuyện này không phải do tôi và Kim gia đích thân lo liệu, tôi chắc chắn sẽ tưởng cậu tự mình làm đấy.” Rõ ràng là Vương Diệp đoán trúng phóc.

Vương Bàn Tử lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm đưa cho Vương Diệp: “Vương gia, đây là 13 triệu, nhờ phúc của cậu mà đời này tôi mới thấy được nhiều tiền thế này, sướng quá!” Ngô Tà nói thêm: “Vương gia, theo yêu cầu của anh, 13 triệu này là một nửa số tiền lần này.” 13 triệu ở thời đại này đối với người bình thường tuyệt đối là con số thiên văn, giá trị không thấp hơn cả tỷ bạc ở kiếp trước của Vương Diệp.

Đống đồ đó bán được 26 triệu thì thực sự rất lợi hại.

Trước đó đã thỏa thuận Vương Diệp hưởng 5 thành, 5 thành còn lại chia đều cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tuy chỉ được chia 6,5 triệu nhưng cũng đã cười không khép được miệng.

Mấy ngày nay anh ta nằm mơ cũng cười tỉnh, hiện tại đang tính toán đi mua một căn trạch lớn một chút, không phải sống cảnh thuê nhà mỗi ngày nữa.

Vương Diệp chẳng thèm nhìn cuốn sổ, trực tiếp thu lại: “Vất vả cho hai người rồi.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp không thèm kiểm tra thì trong lòng càng vui hơn.

Điều này chứng tỏ anh coi họ là người nhà, vô cùng tin tưởng nên mới không xem.

Ngô Tà tự nhận bản thân mình cũng khó mà đạt được tâm thái như vậy.

“Vương gia, tối nay rảnh không?

Tụ Hiền Lâu thẳng tiến nhé, hôm nay tôi bao!” Vương Bàn Tử vỗ bàn một cái, vô cùng hào phóng nói.

Đại Kim Nha nói: “Chà, không nhìn ra nha Bàn gia, anh thế mà cũng có lúc hào phóng như vậy?” Vương Bàn Tử giận dữ: “Đại Kim Nha, cái thằng này coi thường ai đấy?

Bàn gia tôi xưa nay chưa bao giờ là hạng người keo kiệt có được không?” Vương Diệp mỉm cười, đang định lên tiếng thì cửa lớn của trạch tử lại một lần nữa bị gõ vang.

Vương Diệp nhướng mày, bảo Kim Tỏa đi mở cửa.

Cửa mở ra, là một bà lão ăn mặc sang trọng, phú quý.

Tuy đã lộ rõ vẻ già nua, nhưng dù là quần áo hay trang sức đều rất lộng lẫy, khí chất lại cực tốt, chắc chắn là một nhân vật lớn.

“Bà là...?” Kim Tỏa rất khách sáo hỏi một câu, đồng thời theo bản năng nhìn những người phía sau bà lão.

Phía sau bà lão có rất nhiều người, chắc đều là hạ nhân, chỉ có bên cạnh bà là một thiếu nữ thanh thuần tinh tế, trông có vẻ rất thân cận với bà lão.

Bà lão rất lịch sự nói: “Phiền cô vào bẩm báo với Vương gia một tiếng, cứ nói Hoắc bà tử của Cửu Môn tới bái kiến!” Nghe thấy lời này, sắc mặt Kim Tỏa lập tức biến đổi.

Cô đương nhiên biết Hoắc bà tử là ai!

Đó chính là Hoắc Tiên Cô đại danh đỉnh đỉnh!

Tuy bà tự xưng là Hoắc bà tử, nhưng cơ bản chẳng ai dám gọi bà như vậy, nếu không chính là tìm chết!

Kim Tỏa vội vàng nói: “Hóa ra là Hoắc đương gia, mời vào trong nhanh cho!” Địa vị hiện tại của Hoắc Tiên Cô trong Cửu Môn tuyệt đối thuộc nhóm cao nhất, nếu chỉ xét về vai vế thì chắc chắn là độc nhất vô nhị, ngay cả Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn cũng không so được với bà!

Cho nên Kim Tỏa phải hết sức cẩn thận, định mời Hoắc Tiên Cô vào trước rồi tính.

Kết quả Hoắc Tiên Cô vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy, bà nói: “Cô nương vẫn nên vào bẩm báo với Vương gia trước đã, không có lời của Vương gia, tôi không dám vào.” Trong lòng Kim Tỏa như có sấm sét nổ vang!

Cô thầm kinh hãi, vị Vương gia nhà mình rốt cuộc là nhân vật phương nào?

Có lai lịch gì?

Đến cả Hoắc Tiên Cô mà cũng cung kính như thế?

Không có lời của Vương gia thậm chí không dám bước vào cửa!

Kim Tỏa chỉ biết Giải Vũ Thần rất khách sáo với Vương Diệp, lúc trước dặn dò cô cũng bảo phải dốc sức hầu hạ Vương Diệp cho tốt.

Ban đầu Kim Tỏa nghĩ Vương Diệp chỉ là người có thực lực mạnh nên mới khiến Giải Vũ Thần cung kính.

Không ngờ giờ đây ngay cả Hoắc Tiên Cô cũng khách khí đến mức này.

“Cô nương?” Hoắc Tiên Cô thấy Kim Tỏa ngây người, bèn thử gọi thêm một tiếng.

Kim Tỏa sực tỉnh, vội nói: “Xin Hoắc đương gia đợi một lát, tôi đi thông báo cho Vương gia ngay!” Hoắc Tiên Cô cười nói: “Làm phiền rồi.” Thế là Kim Tỏa vội vàng chạy vào thỉnh thị Vương Diệp.

Chương 593

Hoắc Tú Tú đang khoác tay Hoắc Tiên Cô thì tò mò hỏi: “Bà nội, vị Vương gia này thật sự lợi hại đến thế sao?

Bà đích thân tới tận nơi mà còn phải đợi người ta cho phép mới được vào?” Cô biết bà nội mình có bản lĩnh thế nào.

Nói kiêu ngạo một chút, ngay cả Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn là Trương Nhật Tam mà bà nội cô cũng chẳng để vào mắt!

Trong cả Cửu Môn, bà là người có ngạo khí nhất.

Không ngờ giờ lại cung kính với một vị Vương gia nào đó như vậy!

Hoắc Tiên Cô hạ thấp giọng: “Tú Tú, lát nữa vào trong đừng có nói bậy, nói ít làm nhiều, đừng làm vị kia không vui, biết chưa?

Chúng ta nhất định phải tranh thủ tạo quan hệ tốt với Vương gia!” Hoắc Tú Tú rùng mình, vội gật đầu: “Con biết rồi bà nội.” Không lâu sau, Kim Tỏa quay lại.

“Hoắc đương gia, Vương gia mời vào.” Kim Tỏa khách sáo nói.

Hoắc Tiên Cô chắp tay: “Làm phiền dẫn đường!” Thấy Hoắc Tiên Cô khách sáo như vậy, Kim Tỏa không khỏi giật mình.

Đường đường là đương gia nhà họ Hoắc mà lại chắp tay chào mình!

Đây là chuyện trước kia cô có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Cô biết, tất cả điều này đều là nhờ có Vương Diệp!

Đúng là một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên!

“Mời!” Kim Tỏa ưỡn thẳng lưng thêm vài phần, đưa tay dẫn

Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Tú vào cửa.

Hoắc Tiên Cô quay lại dặn: “Các người cứ đợi ở ngoài này.” Nói xong liền dẫn Tú Tú theo Kim Tỏa đi vào trong.

Rất nhanh, bà đã gặp Vương Diệp tại một lương đình ở tiền viện.

Khi nhìn thấy Vương Diệp, Hoắc Tiên Cô thầm nghĩ, quả nhiên giống như lời đồn, trẻ tuổi, ung dung, khí chất bất phàm!

Còn Hoắc Tú Tú khi nhìn thấy Vương Diệp cũng sững sờ một chút.

Quá trẻ!

Trẻ đến mức quá đáng!

Một người trẻ như vậy mà lại khiến bà nội cô cung kính hết mức, thậm chí không dám nói sai một câu?

Trong lòng Hoắc Tú Tú đầy rẫy nghi hoặc.

Còn về phía Vương Diệp, Đại Kim Nha vừa thấy Hoắc Tiên Cô đã run bắn cả người!

Ông ta đương nhiên nhận ra vị nhân vật được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới đổ đấu này!

Đương gia nhà họ Hoắc trong Cửu Môn!

Nữ đương gia duy nhất của Cửu Môn, hào kiệt không thua kém đấng mày râu, có thể coi là nhân vật huyền thoại, hiện giờ danh tiếng ở kinh thành cực lớn, ngay cả việc kinh doanh của nhà họ Giải cũng cần nhà họ Hoắc chiếu cố đôi chút.

Đủ thấy địa vị và thực lực của vị Hoắc đương gia này đáng sợ đến mức nào.

Vậy mà giờ đây, bà lại đích thân tới bái phỏng Vương Diệp, còn cung kính như vậy!

Đại Kim Nha không khỏi cảm thán, Vương Diệp đúng là nhân vật như thần tiên, hễ xuất hiện là dù nhân vật lợi hại đến đâu cũng phải cúi đầu.

Có thể giao thiệp với hạng người này, Đại Kim Nha cảm thấy đúng là phúc đức ba đời.

Sau khi Hoắc Tiên Cô bước tới, bà cúi người hành lễ với Vương Diệp: “Hoắc bà tử bái kiến Vương gia!” Vương Diệp tỉ mỉ quan sát Hoắc Tiên Cô trước mặt.

Người phụ nữ huyền thoại trong Cửu Môn!

Quả nhiên danh bất hư truyền, phong thái ung dung, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Vương Diệp nói: “Hóa ra là Hoắc đương gia, ngồi đi.” Sau khi cảm ơn Vương Diệp, Hoắc Tiên Cô bảo Hoắc Tú Tú chào hỏi Vương Diệp rồi mới ngồi xuống một bên, còn Hoắc Tú Tú thì đứng thẳng phía sau bà.

“Ba vị này là...?” Hoắc Tiên Cô nhìn về phía Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Vương Diệp đáp: “Ba người bạn của tôi.” Nghe là bạn của Vương Diệp, Hoắc Tiên Cô cũng khách khí với đám Ngô Tà hơn hẳn.

Đại Kim Nha đứng dậy: “Đã ngưỡng mộ danh tiếng Hoắc đương gia từ lâu, nghe danh bà là nữ trung hào kiệt, tại hạ là Đại Kim Nha, làm chút việc kinh doanh đồ cổ ở Phan Gia Viên, mong Hoắc đương gia sau này chiếu cố nhiều hơn!” Hoắc Tiên Cô nói: “Nếu Kim tiên sinh là bạn của Vương gia thì cũng là bạn của nhà họ Hoắc, sau này có việc kinh doanh gì cứ trực tiếp tới tìm tôi!” Đại Kim Nha đại hỉ, ông ta làm nghề này đương nhiên khao khát trèo lên cành cao như vậy, lập tức chắp tay khách sáo.

Tiếp đó, Vương Diệp giới thiệu Ngô Tà và Vương Bàn Tử cho Hoắc Tiên Cô.

“Hai vị này là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.” “Ngô Tà thì bà biết rồi đấy.” “Hóa ra là con trai của Ngô Lão Cẩu, xem ra cậu đã tìm được một cộng sự tốt rồi.” Hoắc Tiên Cô cười nói, liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Ngô Tà cười hiền lành, không có gì kinh ngạc.

Nhưng Vương Bàn Tử thì trong lòng vô cùng kích động, thời gian qua anh luôn ở cùng Đại Kim Nha, nghe kể không ít chuyện về Cửu Môn, đương nhiên biết rõ nhà họ Hoắc.

Anh không ngờ có một ngày mình lại có thể kết giao với nhân vật cỡ này.

Bàn Tử nói: “Hoắc đương gia khách khí quá, tôi cũng chỉ múa rìu qua mắt thợ với mấy món đồ gia bảo tổ tiên truyền lại thôi, không dám so với tiền bối.” Họ khách sáo với nhau một hồi, sau đó Hoắc Tiên Cô mới nêu rõ mục đích đến đây.

“Vương gia, nghe tin ngài tới Bắc Bình mà lão bà tử tôi không tới bái phỏng ngay được, thật lấy làm áy náy.

Lần này tới đây chỉ để tạ lỗi, xin Vương gia nhận cho.” Nói đoạn, Hoắc Tiên Cô liếc nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú cũng rất hiểu ý, lấy ra một chiếc hộp nhỏ nhắn, tiến tới trước mặt Vương Diệp và đưa cho anh.

Tuy nhiên Vương Diệp không nhận ngay.

Đối với anh, anh không phải hạng người tùy tiện nhận đồ của kẻ khác, anh không muốn mắc nợ nhân tình một cách vô cớ.

Trừ phi đó là thứ anh thực sự cần.

Ví dụ như san hô nghìn năm là thứ Vương Diệp bắt buộc phải có, nên anh mới tới khách sạn Tân Nguyệt để yêu cầu.

Vương Diệp nói: “Hoắc đương gia có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Hoắc Tiên Cô đáp: “Vương gia, lão bà tử tôi thật sự không có ý gì khác, chủ yếu là muốn kết giao với ngài.” Vương Diệp mỉm cười, rồi nhìn sang Hoắc Tú Tú.

Thấy cảnh này, Hoắc Tiên Cô không khỏi rùng mình, lòng đầy kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc đó, bà có cảm giác như mọi tâm tư trong lòng mình đều bị Vương Diệp thấu thị triệt để!

Bí mật của bà trước mặt Vương Diệp không còn tồn tại!

Cảm giác đó khiến Hoắc Tiên Cô vô cùng kinh hãi.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là Tiên sao?

Quá khủng khiếp!

Hoắc Tiên Cô hít sâu một hơi, lộ vẻ kính phục: “Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, những ý nghĩ này của lão bà tử quả nhiên không qua mắt được hỏa nhãn kim tinh của ngài!” Giờ đây bà rõ ràng còn cung kính hơn trước.

Vương Diệp nói: “Tôi không thu đệ tử nữa.” Hoắc Tiên Cô run rẩy.

Quả nhiên!

Vương Diệp đã nhìn thấu suy nghĩ và mọi toan tính của bà!

Hoắc Tiên Cô đành cứng đầu nói tiếp: “Vương gia, ngài thần thông quảng đại, nhà họ Hoắc chúng tôi tự biết không dám trèo cao.

Tú Tú từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, là một đứa trẻ thông tuệ, nếu ngài không muốn thu đồ nữa thì thôi, đây cũng là tấm lòng của nhà họ Hoắc, chỉ muốn kết bạn với Vương gia thôi!" Vương Diệp im lặng, trực tiếp mở chiếc hộp ra, bên trong nằm một viên ngọc thạch màu đỏ chỉ to bằng đầu ngón tay.

Hoắc Tiên Cô nói: "Vật này là tiền bối nhà họ Hoắc lấy được ở vùng Xuyên Du thuở sớm, nghe nói là vật sót lại của Phượng Hoàng, lão bà tử tôi không nhìn ra là thứ gì." Vương Diệp cầm thứ đó lên xem, trong đầu liền vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 【Nhận được Tinh phách Chu Tước!】【Tinh phách Chu Tước: Là tinh hoa ngưng tụ từ hồn phách sau khi thần thú Chu Tước ngã xuống, chứa đựng hơn nửa thần lực của Chu Tước, sau khi sử dụng có thể nhận được huyết mạch Chu Tước và Nguyên thần Chu Tước!】 Vương Diệp thầm mừng rỡ.

Đây đâu phải vật sót lại của Phượng Hoàng, rõ ràng là Tinh phách Chu Tước – một trong tứ đại thần thú!

Thứ này cao hơn Phượng Hoàng một đẳng cấp!

Vương Diệp biết người nhà họ Uông sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng cực kỳ thần bí.

Nhưng giờ đây, sau khi sử dụng Tinh phách Chu Tước này, anh có thể trực tiếp sở hữu huyết mạch Chu Tước!

Huyết mạch Phượng Hoàng trong mắt anh thì có là gì?

Không đáng nhắc tới!

Không ngờ lần này Hoắc Tiên Cô lại mang tới món đồ tốt thế này!

Thật ngoài dự liệu của Vương Diệp!

Đúng là tràn đầy thành ý!

Huyết mạch Chu Tước với tư cách là một trong những thượng cổ thần thú, chưa nói đến việc có so được với huyết mạch Kỳ Lân hay không, nhưng ít nhất có thể chắc chắn thứ này tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn có thể tăng không ít thuộc tính.

Đặc biệt là còn có thể đạt được hiệu ứng Nguyên thần giáng lâm.

Khả năng Nguyên thần giáng lâm vốn dĩ cực kỳ bá đạo, Nguyên thần Long Vương và Kỳ Lân đã trực tiếp mang lại cho Vương Diệp sự tăng phúc sức mạnh siêu cường!

Nguyên thần Xà Thần thì cường hóa tốc độ của anh lên mức kinh hoàng là 8 lần!

Không biết Nguyên thần Chu Tước sẽ như thế nào?

Thú thật, Vương Diệp đã động lòng.

Anh nhìn sang Hoắc Tú Tú, chẳng lẽ phải nhận cô làm đồ đệ?

Chương 594

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp nói: "Nếu tôi đã nhận đồ của nhà họ Hoắc thì đương nhiên không thể không làm gì.

Thế này đi, tôi thấy Hoắc Tú Tú cũng lanh lợi ngoan ngoãn, tuy tôi không thu đệ tử nữa nhưng có thể phá lệ nhận một ký danh đệ tử." "Nếu các người đồng ý, sau này Hoắc Tú Tú sẽ là ký danh đệ tử của tôi." "Tôi sẽ liệt kê ra một số bản lĩnh cho con bé tự chọn, nó có thể chọn lấy hai loại bản lĩnh, tôi sẽ truyền thụ cho nó, có gì không hiểu cũng có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào." Vương Diệp trực tiếp đưa ra điều kiện truyền dạy hai loại bản lĩnh.

Anh vốn không phải người thích chiếm tiện nghi của người khác, nếu đã nhận lợi ích lớn thế này của nhà họ Hoắc thì sẽ cố gắng bù đắp cho họ.

Hai loại bản lĩnh của Vương Diệp cũng đủ cho Tú Tú dùng rồi.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy thì vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên bà là người đã trải qua nhiều sóng gió nên bề ngoài chỉ lộ ra một chút kích động, bà nói: "Đa tạ Vương gia, Tú Tú có thể trở thành ký danh đệ tử của ngài đúng là phúc phận của nó!" Nói xong bà nhìn Tú Tú: "Tú Tú, còn không mau bái kiến sư phụ?" Hoắc Tú Tú có chút ngơ ngác.

Bởi vì trước đó cô hoàn toàn không biết bà nội muốn mình bái Vương Diệp làm thầy!

Giờ xảy ra chuyện này, cô nhất thời chưa phản ứng kịp.

"Tú Tú, con còn ngây ra đó làm gì, mau bái sư đi!" Hoắc Tiên Cô có chút nóng ruột giục một tiếng.

Hoắc Tú Tú do dự một chút, nhưng nghĩ lại Vương Diệp đúng là người có bản lĩnh, đến việc cô sắp bái sư mà cô còn không biết (bị bà nội giấu), vậy mà Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhìn thấu, bản lĩnh này thực sự lợi hại.

Thêm vào đó Tú Tú vốn luôn nghe lời bà nội, nên chỉ một lát sau, cô đã cầm chén trà trên bàn đá, quỳ xuống dâng cho Vương Diệp.

“Đệ tử Hoắc Tú Tú, bái kiến sư phụ!” “Mời sư phụ dùng trà!” Chén trà này là do Kim Tỏa vừa bưng lên, chưa có ai uống, vừa hay dùng để dâng, coi như mượn hoa dâng Phật hoàn thành lễ bái sư!

Vương Diệp gật đầu.

Hoắc Tú Tú này đúng là thông tuệ, nhìn từ việc dâng trà này là thấy được.

Vương Diệp nói: “Đứng lên đi.” Vương Diệp nhận trà, Tú Tú mới hân hoan đứng dậy.

Hoắc Tiên Cô cũng vui mừng lắm, lúc đầu bà chỉ mong tạo được chút quan hệ với Vương Diệp là tốt rồi, bái sư được là mỹ mãn nhất.

Giờ dù chỉ là ký danh đệ tử nhưng cũng rất tốt rồi.

Có tầng quan hệ này giữa Vương Diệp và Tú Tú, dù Vương Diệp chẳng dạy gì cho con bé thì nhà họ Hoắc cũng tuyệt đối không chịu thiệt.

Vương Diệp đương nhiên hiểu rõ điểm này, nhưng anh không bận tâm.

Theo anh, Tinh phách Chu Tước trong tay quan trọng hơn nhà họ Hoắc gấp trăm lần!

Nhận Tú Tú cũng chẳng sao.

Bây giờ đã nhận làm đồ đệ, đương nhiên không thể dạy ngay lúc này vì đám Ngô Tà còn ở đây, nên Vương Diệp dặn: “Ngày mai tới đây, ta sẽ liệt kê một số bản lĩnh, con có thể chọn lấy hai loại.” “Vâng, tạ ơn sư phụ!” Hoắc Tú Tú nói.

Vương Diệp gật đầu.

Sau đó Hoắc Tiên Cô dẫn Tú Tú mãn nguyện rời đi.

Đại Kim Nha nói: “Chúc mừng Vương gia nhận được đồ đệ giỏi!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng vội vàng chúc mừng một phen.

Vương Diệp mỉm cười gật đầu.

Tiếp đó Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, chúng ta giờ đi Tụ Hiền Lâu luôn hay thế nào?” Vương Diệp xem giờ, cũng đã gần chiều tối, đúng là có thể đi ăn tối được rồi.

Nhưng anh đang gấp rút muốn kiểm tra Tinh phách Chu Tước nên bảo: “Các anh cứ qua đó trước, gọi món sẵn đi, tôi tới ngay.” “Được luôn!” Vương Bàn Tử đáp lời, thế là ba người cùng rời trạch tử hướng về Tụ Hiền Lâu.

Vương Diệp quay về phòng mình, lấy Tinh phách Chu Tước ra.【Có sử dụng Tinh phách Chu Tước không?】【Có / Không!】“Sử dụng!” Vương Diệp không chút do dự chọn sử dụng.【Sử dụng thành công, nhận được huyết mạch Chu Tước!】【Sử dụng thành công, nhận được Nguyên thần Chu Tước!】【Huyết mạch Chu Tước đang trong quá trình dung hợp.】【Phát hiện ký chủ đã sở hữu huyết mạch Long Vương và Kỳ Lân, ba loại có sự xung đột nhất định, có tiêu hao 5000 điểm thể lực để phân hóa kinh mạch, giúp ba loại huyết mạch có thể cộng tồn không?】【Có / Không!】Vương Diệp cau mày, không ngờ việc có nhiều loại huyết mạch lại xảy ra xung đột.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, huyết mạch là thứ rất khó dung hợp với nhau.

May mà hệ thống có thể giúp anh phân hóa kinh mạch để cộng tồn.

Vương Diệp đương nhiên chọn tiêu hao 5000 điểm thể lực.

Dù sao thể lực cũng có thể hồi phục được. 【Chọn thành công, đang phân hóa kinh mạch, cần vài phút, xin hãy đợi lát nữa!】 Tiếp đó, Vương Diệp cảm thấy thể lực của mình sụt giảm nhanh chóng, kinh mạch trong cơ thể bắt đầu biến đổi, kèm theo một chút cảm giác đau nhức âm ỉ.

May mắn là cảm giác này không kéo dài lâu, chỉ sau khoảng ba phút, kinh mạch đã phân hóa thành công. 【Phân hóa kinh mạch thành công!】 【Huyết mạch Chu Tước đang dung hợp vào cơ thể, quá trình kéo dài mười phút!】 【Tiến độ hiện tại: 0.15%!】 Vương Diệp đành kiên nhẫn chờ đợi.

Mười phút trôi qua trong nháy mắt.

Cuối cùng, Vương Diệp cũng đợi được khoảnh khắc huyết mạch Chu Tước dung hợp thành công! 【Dung hợp huyết mạch Chu Tước thành công!】 【Kích hoạt huyết mạch Chu Tước, nhận được 600 điểm sức mạnh, 600 điểm thể lực, 1000 điểm tốc độ!】 【Kích hoạt huyết mạch Chu Tước, nhận được kỹ năng thiên phú: Niết Bàn!】 【Niết Bàn: Mỗi ngày có một cơ hội khôi phục thể lực, có thể khôi phục toàn bộ thể lực về trạng thái đỉnh phong trong nháy mắt!】 【Kích hoạt huyết mạch Chu Tước, nhận được kỹ năng: Bất Tử Thần Hoàng!】 【Bất Tử Thần Hoàng: Có thể chống đỡ một lần sát thương chí mạng!

Tổng cộng có thể sử dụng mười lần!】 Cuối cùng, mọi thông tin về huyết mạch Chu Tước đã hiện rõ trong não bộ Vương Diệp.

Tăng 600 sức mạnh, 600 thể lực và 1000 tốc độ cũng khá ổn, nhưng không đến mức quá kinh khủng.

Vương Diệp đoán huyết mạch Chu Tước này vẫn có thể tiếp tục cường hóa, nghĩa là nó chưa phải dạng hoàn chỉnh, vẫn còn khả năng thăng tiến.

Nếu không thì chỉ riêng thuộc tính thôi, so với con cương thi ở mộ dưới đáy biển kia còn không bằng, thế thì yếu quá!

Tuy nhiên, điều làm Vương Diệp hưng phấn chính là hai kỹ năng kia!

Và cả hiệu ứng Nguyên thần giáng lâm!

Đầu tiên là hai kỹ năng thiên phú.

Một là Niết Bàn!

Mỗi ngày có thể hồi phục thể lực một lần về trạng thái đỉnh phong!

Đừng thấy giờ Vương Diệp có linh nhân Bá Vương Kỳ Nhông mà nghĩ thứ này vô dụng, thực tế không phải vậy.

Linh nhân dù sao cũng là vật tiêu hao, không thể bổ sung thiên địa tinh hoa mãi được, dùng nhiều thì tinh hoa sẽ cạn kiệt.

Còn Niết Bàn thì rất tuyệt, có thể dùng mãi mãi, mỗi ngày một lần.

Hơn nữa thể lực Vương Diệp càng cao thì hiệu quả dùng càng tốt, tính kinh tế càng cao.

Giả sử thể lực anh đạt một vạn thì một lần khôi phục là được một vạn điểm đấy.

Bên cạnh Niết Bàn, kỹ năng Bất Tử Thần Hoàng mới là trọng điểm!

Có thể chống đỡ một lần sát thương chí mạng!

Nghe thì có vẻ giống Long Khải có khả năng bảo vệ cực mạnh, chống được một đòn bất kỳ.

Nhưng phải phân biệt rõ!

Chống một đòn bất kỳ và chống một đòn chí mạng là khác nhau.

Chống một đòn bất kỳ thì tốt thật, nhưng có những thứ không thể chống được.

Ví dụ như độc tố!

Hoặc khi bị thứ gì đó trấn áp làm khiếp sợ, lúc đó cũng không thể dùng Kỳ Lân Tí Hữu!

Còn Bất Tử Thần Hoàng thì khác, trực tiếp chống sát thương chí mạng.

Chỉ cần thứ gì đe dọa đến tính mạng Vương Diệp, nó sẽ tự động chống đỡ, không cần anh phải điều khiển.

Hơn nữa còn dùng được mười lần!

Tương đương với việc Vương Diệp có mười cái mạng!

Mèo chín mạng cũng chẳng nhiều mạng bằng anh!

Có thể thấy hai kỹ năng Chu Tước huyết mạch tặng kèm bá đạo đến mức nào!

Ngoài ra còn có Chu Tước Nguyên thần giáng lâm!

Hiệu quả của nó càng khiến Vương Diệp phấn khích hơn.

Anh kiểm tra thông tin: 【Nguyên thần Chu Tước: Nguyên thần còn sót lại của thượng cổ thần thú Chu Tước, sau khi giáng lâm sẽ đốt cháy thể lực để tăng sức mạnh và tốc độ không giới hạn.

Mỗi giây đốt 100 điểm thể lực, nhận được 500 điểm sức mạnh và 500 điểm tốc độ!

Sau khi đốt đến giới hạn có thể duy trì trạng thái trong một phút, sau đó nhanh chóng suy nhược!

Mỗi lần đốt xong cơ thể sẽ rơi vào thời kỳ suy nhược, cần ba mươi ngày mới có thể tiếp tục sử dụng! 】 Khả năng biến thái thật!

Đốt càng nhiều thể lực, sức mạnh và tốc độ nhận được càng kinh khủng!

Tính đơn giản, đốt 5000 điểm thể lực là có thể nhận được 2,5 vạn sức mạnh và tốc độ!

Thể lực càng nhiều, lợi ích cuối cùng càng cao!

Đúng là quá mức vô lý!

Tuy nhiên Nguyên thần Chu Tước cũng có khuyết điểm.

Tổng cộng có hai điểm: thứ nhất là tiêu hao thể lực quá nhanh, một giây mất 100 điểm!

Chương 595

Hiện tại Vương Diệp có hơn bảy nghìn thể lực, chỉ duy trì được hơn 70 giây!

Chỉ trong một phút là thể lực cạn kiệt!

Sau đó trạng thái sẽ suy nhược cực nhanh, nếu không có nguồn bổ sung thể lực khác thì sẽ rất yếu!

Lúc này, hiệu ứng Niết Bàn phát huy tác dụng.

Có thể trực tiếp hồi đầy thể lực cho anh!

Tuy không thể dùng tiếp Nguyên thần Chu Tước ngay nhưng vẫn giữ được thực lực.

Hai thứ này bổ trợ cho nhau rất tốt.

Khuyết điểm thứ hai là thời gian hồi chiêu một tháng, nghĩa là một tháng chỉ dùng được một lần.

Tổng quan lại, việc có được Tinh phách Chu Tước mang lại sự thăng tiến khổng lồ!

Dù sao Nguyên thần Chu Tước chỉ là quân bài tẩy bảo mệnh, trong tình huống bất khả kháng mới dùng đến chứ không phải dùng thường xuyên.

Nên khuyết điểm của nó không ảnh hưởng quá lớn tới Vương Diệp.

Sự xuất hiện của Tinh phách Chu Tước giúp anh thêm tự tin, có thể càng thêm không sợ hãi điều gì!

Sau khi hiểu rõ công dụng của nó, Vương Diệp thu hệ thống lại.

Hiện tại, thực lực của anh đang thăng tiến ổn định.

Giờ ngoài việc bất ngờ có được huyết mạch Chu Tước, huyết mạch Kỳ Lân cũng đang được cường hóa, còn hai mươi ngày nữa là thành công, lúc đó sẽ còn mạnh hơn.

Vĩnh sinh thể cũng đang tiến hóa, còn một tuần nữa là xong.

Một khi Vĩnh sinh thể tiến hóa thành công, đó mới là sự thăng hoa về chất!

Đầu tiên là không còn nỗi lo về tuổi thọ, có thể thực sự trường sinh bất tử!

Thứ hai là lợi ích từ Vĩnh sinh thể.

Khi anh tiến hóa thành Trường sinh thể đã có khả năng tái sinh chi đứt, nếu thành Vĩnh sinh thể, năng lực chắc chắn còn biến thái hơn.

Đến lúc đó mà có được Kim cương bất hoại thì quá tuyệt.

Tin rằng ngày đó sẽ sớm tới.

Vương Diệp rời phòng, tìm Lâm Tiểu Yêu đang chơi đùa với Tê Tê, cả hai cùng ra ngoài tới Tụ Hiền Lâu tìm đám Ngô Tà ăn cơm.

Trên đường đi.

Lâm Tiểu Yêu hỏi: “Sư phụ, nghe nói người lại nhận thêm đồ đệ ạ?” Vương Diệp đáp: “Ừ, hậu nhân của Cửu Môn, chỉ là ký danh đệ tử thôi.” Lâm Tiểu Yêu phấn khích: “Tốt quá!

Cuối cùng em cũng có sư muội rồi, sau này không sợ buồn nữa!” Vương Diệp cảm thấy hơi kỳ lạ, vốn nghĩ con bé này sẽ ghen, hóa ra là anh nghĩ nhiều rồi?

Cũng đúng, Lâm Tiểu Yêu ở bên cạnh anh lâu như vậy, ngoài việc đi khám bệnh thì hầu như chẳng có ai để trò chuyện, cũng chẳng có ai để tâm sự chuyện chị em.

Hoắc Tú Tú tới có lẽ là chuyện tốt.

Vương Diệp nói: “Ngày mai chắc con sẽ gặp được con bé.” Lâm Tiểu Yêu đáp: “Vâng ạ!” Hai người tới Tụ Hiền Lâu ăn lẩu thịt dê, sau đó trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Tú Tú đã mang đồ ăn sáng tới, con bé này khá là siêng năng.

Tối qua Vương Diệp đã viết sẵn một số năng lực lên giấy, trừ những kỹ năng yêu cầu huyết mạch mới học được, còn lại anh viết hết lên cho Tú Tú tự chọn.

Nhìn danh sách bản lĩnh hoa cả mắt trên giấy, Hoắc Tú Tú kinh hãi: “Sư phụ... những thứ này người đều biết hết sao?” Vương Diệp gật đầu: “Ừ, đều biết.” Lâm Tiểu Yêu ghé sát vào: “Tiểu sư muội, em cứ tin sư phụ đi, những thứ này người đều thành thạo đến mức lô hỏa thuần thanh rồi, em chỉ cần học được một môn thôi là có ích vô cùng đấy.” Hoắc Tú Tú hít một hơi lạnh.

Quá lợi hại!

Cô lướt qua sơ sơ, chắc cũng phải cả trăm loại?

Những thứ này đều biết hết sao?

Cô cảm thấy thật khó tin!

Vương Diệp nói: “Cho con thời gian chọn, chọn xong thì tìm ta, ta đi câu cá một lát.” Nói xong Vương Diệp ra hậu viện lấy cần và mồi, ngồi câu ở ao cá sau nhà.

Đây là thú vui mới anh nghĩ ra, chứ cứ đợi Vĩnh sinh thể tiến hóa cũng chán, chi bằng câu cá giết thời gian.

Hoắc Tú Tú cầm xấp giấy dày cộm mà ngơ ngác.

Nhiều quá, cô chẳng biết chọn cái nào cho tốt.

Tú Tú chỉ đành nhìn Lâm Tiểu Yêu: “Sư tỷ, em... chị có gợi ý gì cho em không?

Em chẳng biết chọn thế nào cả.” Lâm Tiểu Yêu cười nói: “Thực ra đơn giản lắm, xem em muốn phát triển theo hướng nào.

Vì em xuất thân từ thế gia đạo mộ, chị khuyên em nên bắt đầu từ hai loại bản lĩnh: xem phong thủy và giám định cổ vật.” Được gợi ý, suy nghĩ của Hoắc Tú Tú cũng rõ ràng hơn.

Theo lời Lâm Tiểu Yêu, cô đúng là cần bắt đầu từ những phương diện đó.

Dù nhà họ Hoắc giờ cơ bản đã tẩy trắng làm kinh doanh, nhưng thuật phong thủy kham dư vốn là thứ hợp nhất với họ, là người Cửu Môn mà không biết xem phong thủy thì sẽ bị chê cười.

Còn năng lực giám bảo thì không cần bàn cãi.

Đã làm kinh doanh thì bắt buộc phải biết giám định.

Tú Tú gật đầu: “Vâng, em nghe sư tỷ.” Thế là cô bắt đầu lật xem các tờ giấy.

Lâm Tiểu Yêu nói: “Về phong thủy thì có hai loại năng lực chính đề cử cho em, một là 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của phái Mô Kim, trong đó bao gồm Tầm Long Quyết, Phân Kim Định Huyệt, Thiên Tinh phong thủy cùng đủ loại kiến thức phong thủy linh tinh khác.” “Ngoài ra thì Tứ tự quyết 'Vọng, Văn, Vấn, Thiết' của phái Tá Lĩnh cũng là bản lĩnh phong thủy cực tốt, Thính lôi định huyệt, Thính phong tầm huyệt, Văn sơn biện long...

đều là tinh túy của nó, học được một thứ cũng có thể thành cao thủ tuyệt đỉnh.” “Bên cạnh đó còn có Kỳ Môn Bát Toán của Cửu Môn các em cũng rất lợi hại, bao quát cả phong thủy và tướng thuật, nếu em muốn học cũng được.” Nghe Lâm Tiểu Yêu giới thiệu, tâm thần Hoắc Tú Tú chấn động.

Đây toàn là những tuyệt kỹ trấn phái cả!

Mỗi một thứ đưa ra ngoài đều đủ để vang danh giới đổ đấu.

Vậy mà Vương Diệp đều biết hết!

Quá lợi hại!

Chẳng trách bà nội nói sư phụ là một kỳ nhân!

Hoắc Tú Tú càng thêm kiên định quyết tâm bái sư!

Đồng thời cũng thấy may mắn vì đã nghe lời bà nội bái vào môn hạ của Vương Diệp.

Hoắc Tú Tú nói: “Tầm Long Quyết của phái Mô Kim nổi tiếng nhất, lại bao hàm rất rộng, em chọn học 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》!” Lâm Tiểu Yêu gật đầu, không hề ngạc nhiên với lựa chọn này.

Dù sao bộ bí thuật đó đúng là rất bá đạo.

Lâm Tiểu Yêu dặn thêm: “Được, nhưng sư phụ chỉ có thể truyền thụ phần Phong Thủy Bí Thuật cho em thôi, còn phần Âm Dương Bí Thuật vì chạm đến thiên luân, với năng lực của em e là sẽ bị thiên khiển (trời phạt).” Ngừng một chút, cô an ủi: “Em cũng đừng nghĩ nhiều, cái Âm Dương Bí Thuật đó chị cũng chưa học được, ngay cả truyền nhân Mô Kim là Ngô Tà hôm qua tới đây cũng chỉ biết Phong Thủy Bí Thuật thôi, sư phụ làm vậy là tốt cho chúng ta.” Hoắc Tú Tú vội gật đầu: “Sư tỷ yên tâm, em hiểu ý sư phụ, chỉ riêng phần Phong Thủy Bí Thuật thôi cũng đã đủ dùng rồi!” Lâm Tiểu Yêu gật đầu, rồi tiếp tục giới thiệu cho Tú Tú các bản lĩnh về giám định cổ vật.

Cuối cùng, Tú Tú chọn một loại bản lĩnh tên là Tố Đỉnh Lục.

Sau khi chọn xong, Tú Tú được Lâm Tiểu Yêu dẫn ra hậu viện.

Vương Diệp nghe xong những gì Tú Tú chọn thì liếc nhìn Lâm

Tiểu Yêu một cái, biết ngay là do con bé này tư vấn.

Dù là 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 hay 《Tố Đỉnh Lục》 thì đều là những thứ đỉnh cao nhất trong lĩnh vực của chúng, giống như lỗi (BUG) của hệ thống vậy, tuyệt đối là thượng thừa.

Chọn được hai thứ này, một là phải cực kỳ am hiểu, hai là bản thân đã từng học qua.

Rõ ràng, Tú Tú có thể đã nghe danh bộ phong thủy bí thuật kia nhưng tuyệt đối không thể biết đến Tố Đỉnh Lục.

Nhưng Vương Diệp cũng không quan tâm, đã hứa với Tú Tú thì cô muốn học gì anh dạy đó.

Thế là Vương Diệp không lãng phí thời gian, bắt đầu dạy luôn hai môn bản lĩnh này.

Giai đoạn đầu chủ yếu để Tú Tú hiểu rõ bản chất và cách thức rèn luyện.

Hoắc Tú Tú cũng thông minh lanh lợi, học rất nhanh, chỉ trong một ngày đã gần như nắm bắt được toàn bộ những gì Vương Diệp truyền đạt.

Càng về sau, Hoắc Tú Tú càng cảm thấy những gì Vương Diệp dạy bảo thật thâm ảo tinh diệu, thái độ đối với anh cũng ngày càng cung kính hơn.

Buổi tối, khi Hoắc Tú Tú trở về Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô vì rất quan tâm đến tình hình học tập của cô nên đã nóng lòng gặng hỏi ngay khi cô vừa về đến nhà.

“Tú Tú, hôm nay Vương gia đã dạy cháu những gì?” Hoắc Tiên Cô hỏi.

Hoắc Tú Tú thành thật trả lời: “Sư phụ đã dạy cháu Mạc Kim Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cùng một loại năng lực giám bảo gọi là Tố Đỉnh Lục.

Cháu cảm thấy Tố Đỉnh Lục này rất mạnh, tuyệt đối không hề thua kém Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đâu ạ!” Nghe thấy hai bản lĩnh này, Hoắc Tiên Cô run bắn người, kích động nói: “Tốt quá rồi!

Vương gia đúng là người trọng tình nghĩa, nói dạy cháu hai bản lĩnh là tuyệt đối không mập mờ, đều là những tuyệt kỹ đỉnh cao nhất trong lĩnh vực đó!” Hoắc Tú Tú đầy vẻ nghi hoặc: “Bà nội, Tố Đỉnh Lục này lợi hại đến thế sao?” Hoắc Tiên Cô hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Tố Đỉnh Lục từ trước đến nay luôn là loại tuyệt học giám bảo thượng thừa và đỉnh cao nhất trong giới giám định đồ cổ!

Truyền thuyết kể rằng, đây vốn là một cuốn sách ghi chép các thủ đoạn giám bảo siêu đẳng, gồm có mười hai hạng tuyệt kỹ.

Có câu nói rất hay: 'Đắc Tố Đỉnh Lục, tắc kim thạch vô ưu!' (Có được Tố Đỉnh Lục thì không còn phải lo lắng về vàng đá đồ quý).

Bà vốn cứ ngỡ Tố Đỉnh Lục chỉ là truyền thuyết, không ngờ nó lại thực sự tồn tại, mà Vương gia còn nắm giữ nó nữa, quả thực là một thần nhân!

Chương 596

Tú Tú, cháu nhất định phải theo Vương gia học tập cho tốt, không được có nửa điểm lơ là!” Hoắc Tú Tú trong lòng cũng vô cùng chấn động, không ngờ Tố Đỉnh Lục lại lợi hại đến thế, lập tức cam đoan: “Bà nội yên tâm, cháu nhất định sẽ nỗ lực học tập!” Cứ thế, Hoắc Tú Tú bắt đầu đi theo Vương Diệp để học tập hai loại bản lĩnh này.

Vương Diệp cũng rất hài lòng về cô.

Hoắc Tú Tú ngoan ngoãn nghe lời, lại thông minh lanh lợi, dạy một biết mười, ai mà không thích một đồ đệ như vậy chứ?

Quan trọng là, cô nàng còn rất xinh đẹp nữa.

Thoắt cái, bảy ngày đã trôi qua.

Ngày hôm đó, sau khi dạy xong cho Hoắc Tú Tú, Vương Diệp trở về phòng mình.

Bởi vì, Vĩnh Sinh Thể cuối cùng cũng sắp tiến hóa thành công!

Chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng đến lúc! 【Tiến độ hiện tại: 100%!】【Thể chất tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể!】【Tiến hóa thành công, nhận được 1000 điểm Sức mạnh, 1000 điểm Thể lực, 1000 điểm Tốc độ!】【Thể chất tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, nhận được tuổi thọ vô hạn!】【Thể chất tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, kích hoạt Vĩnh Sinh Chi Huyết!】【Vĩnh Sinh Chi Huyết: Có thể kích phát máu của Vĩnh Sinh Thể toàn thân để tăng cường chiến lực, mức tăng hiện tại là 1.5 lần!

Sau khi kích hoạt hoàn toàn Vĩnh Sinh Thể, có thể tăng lên 2 lần!

Có thể sử dụng đồng thời với Nguyên Thần Hàng Lâm!】【Thể chất tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, đạt được năng lực vĩnh sinh, chỉ cần không chịu thương hại chí mạng thì có thể tồn tại mãi mãi!】 Vương Diệp thở phào một hơi.

Vĩnh Sinh Thể cuối cùng cũng tiến hóa thành công!

Hơn nữa còn nhận được nhiều lợi ích như vậy!

Đầu tiên là 1000 điểm thuộc tính tam duy, điều này không cần bàn cãi, thuộc tính đối với Vương Diệp đương nhiên càng nhiều càng tốt, anh còn mong nó đột phá hàng triệu điểm cơ.

Nhưng 1000 điểm đã là rất nhiều rồi, Vương Diệp cảm thấy khá hài lòng.

Ngoài ra còn có tuổi thọ vô hạn, chỉ cần không bị vết thương chí mạng là sẽ không chết!

Anh cuối cùng cũng đã bước lên con đường vĩnh sinh thực thụ!

Cuối cùng là kỹ năng Vĩnh Sinh Chi Huyết, có thể tăng không ít chiến lực.

Đặc biệt là sau khi kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, tăng gấp đôi sức mạnh và tốc độ mà lại không tiêu hao thể lực.

Hơn nữa còn chồng cộng được với Nguyên Thần Hàng Lâm!

Nếu kết hợp với Long Vương và Kỳ Lân nguyên thần, chiến lực có thể tăng gấp 5 lần!

Kết hợp với Xà Thần nguyên thần thì tốc độ tăng gấp 10 lần!

Biến thái nhất là dùng chung với Chu Tước nguyên thần!

Nếu trong vòng một phút sau khi dùng Chu Tước nguyên thần mà dùng thêm Vĩnh Sinh Chi Huyết, thuộc tính lại tăng gấp đôi thì... thật không dám tưởng tượng!

Vương Diệp chỉ nghĩ thôi đã thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Đó mới là chân đàn ông chứ! 【Hiện tại Vĩnh Sinh Thể chưa kích hoạt hoàn toàn, sau khi kích hoạt có thể nhận được kỹ năng ẩn!】【Điều kiện cần để kích hoạt Vĩnh Sinh Thể: Thần thú huyết mạch, Chúc Cửu Âm Thần Mục, Bất Ngôn Kỵ Chủ Tướng Tinh Phách, Long Cốt Thiên Thư, Thiên Ngoại Thần Thạch!】【Hiện có: Long Cốt Thiên Thư, Thần thú huyết mạch!】【Còn thiếu: Chúc Cửu Âm Thần Mục, Bất Ngôn Kỵ Chủ Tướng Tinh Phách, Thiên Ngoại Thần Thạch!】 Vương Diệp nhướng mày, điều kiện kích hoạt Vĩnh Sinh Thể cuối cùng cũng lộ diện.

Sau khi kích hoạt, không chỉ Vĩnh Sinh Chi Huyết đạt hiệu quả gấp đôi mà còn có thêm kỹ năng ẩn.

Quan trọng nhất là có thể bước vào một con đường bất tử khác: Thể chất tiếp theo sau Vĩnh Sinh Thể chính là Bất Tử Thể!

Tiến hóa thành Bất Tử Thể mới thực sự là bất tử bất diệt!

Hiện tại anh đã có huyết mạch thần thú, chỉ còn thiếu mắt của Chúc Cửu Âm, tinh phách của chủ tướng Bất Ngôn Kỵ và thạch thần ngoài hành tinh.

Trong đó, Chúc Cửu Âm và Bất Ngôn Kỵ anh biết là ở sâu trong Tần Lĩnh.

Còn Thiên Ngoại Thạch Thần thì chưa từng nghe qua, nhưng xe đến trước núi ắt có đường, món đồ này sớm muộn gì cũng lấy được.

Lần này thu hoạch được không ít đồ tốt, Vương Diệp không nhịn được mà kiểm tra giao diện thuộc tính của mình: Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 8050.

Thể lực: 8332.

Tốc độ: 8209.

Huyết mạch: Long Vương huyết mạch, Kỳ Lân huyết mạch +3 (đang cường hóa), Chu Tước huyết mạch.

Thể chất: Vĩnh Sinh Thể (Chưa kích hoạt).

Tuổi thọ: Vô hạn.

Kỹ năng: Luân Hồi Nhãn (+5), Vĩnh Sinh Chi Huyết, Niết Bàn, Bất Tử Thần Hoàng, Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc, Sát Khí Châu.

Thần khí: Quỷ Tỳ +1, Kinh Trập +1.

Nguyên thần: Long Vương (x10), Thánh Kỳ Lân (x3), Xà Thần (x8 tốc độ), Chu Tước.

Vương Diệp đã lâu không quan sát thuộc tính, lần này nhìn lại, tất cả đều đã đột phá ngưỡng 8000 điểm!

Có thể nói là vô cùng dũng mãnh!

Hơn nữa tốc độ lần đầu tiên vượt qua sức mạnh, gần tiệm cận với thể lực!

Hiện nay nếu bộc phát toàn lực, tốc độ của anh đã vượt qua vận tốc âm thanh, nếu dùng thêm Xà Thần nguyên thần thì e là còn biến thái hơn nữa, gần như đạt tới trình độ dịch chuyển tức thời!

Vương Diệp thở phào, nghỉ ngơi thế là đủ rồi, đã đến lúc vào mộ dạo chơi tìm chút niềm vui, dù sao thì cũng phải kích hoạt Vĩnh Sinh Thể.

Vương Diệp rời khỏi phòng, thấy Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú vẫn đang thảo luận về phong thủy bí thuật.

Thấy anh đến, hai cô gái vội vàng chào hỏi, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô cực kỳ cung kính.

Những thủ đoạn của Vương Diệp đã hoàn toàn chinh phục được cô.

Vương Diệp nói: “Tú Tú, em về thu xếp đi, ngày mai chúng ta đi xa một chuyến.” Hoắc Tú Tú ngẩn người, sau đó kích động hỏi: “Sư phụ, chúng ta sắp xuống mộ sao?” Vương Diệp đáp: “Ừ, đưa em đi mở mang tầm mắt, xem một tuần nay em học hành thế nào.” Hoắc Tú Tú suýt nữa thì nhảy cẫng lên: “Tuyệt quá!

Con về dọn đồ ngay đây!” Vương Diệp gật đầu để cô về.

Tuy chỉ mới học bảy ngày nhưng Hoắc Tú Tú rất thông tuệ, lại có nền tảng kiến thức phong thủy từ trước nên tiếp thu rất nhanh.

Dù chưa hoàn toàn nắm vững Tầm Long Quyết nhưng tìm một huyệt mộ chắc không thành vấn đề.

Sẵn dịp đi tìm nguyên liệu kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, anh đưa cô đi thực hành luôn.

Ngày hôm sau, Hoắc Tú Tú đến từ rất sớm, cùng Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu rời khỏi Bắc Bình.

Lần này họ đi tàu hỏa đến Tần Lĩnh trước, sau đó mới chuyển sang đường mòn vào sâu trong rừng.

Trên đường đi, Hoắc Tú Tú luôn nghĩ về lời dặn của Hoắc Tiên Cô.

“Bà nội bảo mình phải hầu hạ sư phụ cho tốt, mình nên làm thế nào đây?” Nhìn Vương Diệp ngồi đối diện, tim cô không khỏi đập nhanh.

Cô cảm thấy lời của bà nội có ẩn ý, như đang nhắc nhở điều gì đó.

Bà còn nói lần này Vương Diệp chịu đưa cô đi theo là một cơ hội, bảo cô hãy cởi mở một chút, đừng quá giữ kẽ!

Nếu Vương Diệp có yêu cầu gì thì cô cũng phải đáp ứng...

Những lời này khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy rất không ổn, có chút... xấu hổ.

Thực ra cô đang rất bối rối.

Tuy ở cạnh Vương Diệp một tuần và đã coi anh là người quan trọng, nhưng cô từ nhỏ ít tiếp xúc với đàn ông, giờ bị bà nội nói vậy nên trong lòng rất thỏ thẻ.

Vương Diệp phát hiện cô bé này cứ chằm chằm nhìn mình, không khỏi thắc mắc: “Tú Tú, em cứ nhìn tôi làm gì thế?” “Hả?” Hoắc Tú Tú giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, lúng túng nói: “Dạ... con, con không có nhìn thầy.” Vương Diệp cười: “Còn định lừa sư phụ sao?” Hoắc Tú Tú lo lắng, đâu dám thừa nhận mình lừa anh, lỡ để lại ấn tượng xấu thì hỏng bét!

Thế là cô vội vàng nói: “Sư phụ không có, con... con chỉ đang nghĩ, thầy có yêu cầu gì với con không ạ?” Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu đều ngẩn ra, nhìn cô đầy cổ quái.

Cái đầu nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy?

Yêu cầu gì?

Cái quái gì thế?

Hoắc Tú Tú thấy hai người nghệt mặt ra, tưởng mình nói chưa rõ nên vội bổ sung: “Ý con là, bất cứ yêu cầu quá đáng nào thầy cũng có thể đề ra, chỉ cần con có thể thỏa mãn... con đều làm được!” Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu đồng loạt câm nín.

Cô nàng này nói năng bạo dữ vậy sao?

Hay là quá trực tiếp rồi?

Những hành khách xung quanh nghe thấy câu này cũng nhìn ba người bằng ánh mắt kỳ quặc.

Chương 597

Người qua đường A: “Thời buổi này đạo đức suy đồi quá, ngay cả sư phụ cũng không tha.” Người qua đường B: “Ông ghen tị à?

Người ta gọi là sư phụ nhưng tuổi tác xấp xỉ nhau thôi, chắc là cố tình gọi thế cho kích thích, tôi nghe nói bên nước ngoài người ta thích chơi kiểu đóng vai này lắm.” Người qua đường C: “Tôi cũng nghe nói rồi, hình như là trò nhập vai gì đó.” Vương Diệp: “...” Ngọa tào!

Người thời này đã biết đến 'roleplay' (nhập vai) rồi sao?

Cái quái gì vậy?

Vương Diệp cũng nhìn Tú Tú với vẻ mặt dở khóc dở cười, xem ra cô nàng này vì quá căng thẳng nên diễn đạt sai ý, khiến bao nhiêu người hiểu lầm.

Hoắc Tú Tú giờ mặt đỏ như gấc, cô cũng nhận ra mình lỡ lời, xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ nào chui xuống, vội vàng bỏ chạy chứ không dám ở lại đó nữa.

Vương Diệp nói: “Lâm Tiểu Yêu, đi theo con bé đi, trên tàu lộn xộn lắm, chăm sóc nó cho tốt.” “Vâng thưa sư phụ!” Lâm Tiểu Yêu vội đuổi theo.

Hai cô gái đi rồi nhưng vẫn còn nhiều người nhìn Vương Diệp với ánh mắt ghen tị.

Có người nói: “Thật ngưỡng mộ cậu thanh niên này, một mình mang theo hai cô bé xinh đẹp như vậy, hồi trẻ tôi mà được thế này thì tốt biết mấy.” Bạn đi cùng nói: “Ông nhìn lại cái đức hạnh của mình đi, rồi nhìn người ta xem đẹp trai thế nào, muốn dắt theo hai cô gái đẹp thì kiếp sau đầu thai cho tốt vào.” Người kia giận dữ: “Mẹ kiếp, làm như ông đẹp trai lắm không bằng.” Nghe tiếng ồn ào trên tàu, Vương Diệp không có phản ứng gì, tâm trạng chẳng chút dao động, nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy nhiên anh nghĩ sau này đi tàu dù xa hay gần cũng nên bao trọn phòng nằm mềm cho khỏe, lần này vì đi gấp quá nên hơi hối hận.

May là Tần Lĩnh cũng không xa, đi khoảng mười tiếng là tới, không như đi Nam Cương mất tận mấy ngày.

Khi đến một huyện nhỏ gần Tần Lĩnh thì trời đã tối, Vương Diệp thuê phòng ở lại một đêm, hôm sau tiếp tục lên đường.

Dưới sự khuyên giải của Lâm Tiểu Yêu, Hoắc Tú Tú đã bình thường trở lại, qua tiếp xúc cô cũng biết Vương Diệp là người khá phóng khoáng, không chấp nhặt chuyện nhỏ nên cũng thoải mái hơn.

Đi thêm một ngày nữa, họ cuối cùng cũng vào đến sâu trong Tần Lĩnh.

Nơi đây núi rừng u lạnh, vắng bóng người, may là vẫn còn một con đường mòn nên họ cứ thế đi sâu vào, thi thoảng mới gặp người qua đường.

Trời lại sẩm tối, họ nhìn thấy một thị trấn nhỏ ánh đèn le lói, trông có vẻ có quán ăn.【Kích hoạt điểm danh lần thứ năm!】【Mời ký chủ lựa chọn!】【Lựa chọn 1: Tiến vào sâu trong Tần Lĩnh, điểm danh dưới Thần Thụ, phần thưởng: Cổ Cách Ngân Nhãn, Thiên Ngoại Thần Thạch!】【Lựa chọn 2: Trở lại Qua Tử Miếu điểm danh, phần thưởng: Mảnh vỡ kỹ năng x1!】【Lựa chọn 3: Đến Phan Gia Viên điểm danh, phần thưởng: Năng lực giám bảo Hoàng Kim Đồng!】 Vương Diệp ngẩn người, không ngờ lúc này lại kích hoạt điểm danh!

Điều khiến anh ngạc nhiên nhất là phần thưởng ở Thần Thụ: Cổ Cách Ngân Nhãn và Thiên Ngoại Thần Thạch!

Nên biết rằng để kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, anh đang rất cần Thiên Ngoại Thần Thạch, vốn chẳng biết tìm ở đâu thì nó lại tự dâng đến tận cửa!

Còn có Cổ Cách Ngân Nhãn nữa!

Hiện tại Luân Hồi Nhãn của anh đã cường hóa đến cấp 5, còn thiếu 4 lần nữa mới tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng, nhưng bấy lâu nay anh không tìm được vật liệu cường hóa.

Một con Cổ Cách Ngân Nhãn là đủ để anh cường hóa Luân Hồi Nhãn thêm một bậc!

Đằng nào cũng phải đến Thần Thụ tìm Chúc Cửu Âm nên đương nhiên anh chọn phương án này.

Còn năng lực Hoàng Kim Đồng?

Nói thật, khả năng giám bảo của Vương Diệp hiện giờ đã là vô địch thiên hạ, mấy cái nhãn thuật cấp thấp đó anh không thèm để mắt tới.

Vương Diệp không chần chừ chọn điểm danh tại Thần Thụ Tần Lĩnh.

“Sư phụ, phía trước có thị trấn, chúng ta vào đó nghỉ tạm một đêm nhé?” Lâm Tiểu Yêu nói.

Vương Diệp gật đầu: “Được!” Ba người vào trấn, hỏi thăm dân làng thì tìm được một nhà khách.

Họ cất đồ đạc rồi xuống lầu định ăn chút gì đó.

Vừa gọi món xong thì thấy một nhóm người bước vào, dẫn đầu là hai lão già, một người mặt mày hiền từ, một người âm trầm, phía sau là mấy thanh niên dữ tợn.

Nhóm người này liếc nhìn bọn Vương Diệp một cái rồi đi tìm ông chủ.

Vương Diệp đã đoán ra họ là ai nhưng không mấy bận tâm.

Đang chuẩn bị ăn thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Thiên Chân, tôi vừa thấy hai lão già kia vào đây, mình lại đụng độ họ rồi, tôi thấy bọn đó chắc chẳng phải hạng tốt lành gì.” Tiếp đó, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đeo ba lô bước vào.

Ngô Tà vừa đi vừa nói: “Bàn Tử, nói ít thôi, tôi thấy họ không phải dạng vừa đâu, đừng có chọc vào.

Ơ!

Vương gia, sao anh lại ở đây?” “Mẹ kiếp!

Đúng là Vương gia!

Tôi còn tưởng mình hoa mắt chứ!” Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp thì kích động chạy lại: “Vương gia, không ngờ lại gặp anh ở đây!

Đúng là duyên phận tuyệt vời!” Sau đó, Bàn Tử nhìn sang Lâm Tiểu Yêu: “Chào Tiểu Yêu muội tử, lại gặp nhau rồi.” Lâm Tiểu Yêu mỉm cười gật đầu.

Bàn Tử nhìn sang Hoắc Tú Tú thì sững lại: “Vương gia, mỹ nữ này là ai thế?” “Tú Tú?” Đúng lúc này, Ngô Tà kinh hô một tiếng, không thể tin nổi: “Tú Tú, sao em cũng ở đây?” Ngô Tà và Hoắc Tú Tú là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau nên đương nhiên nhận ra ngay.

Thấy cô ở chốn thâm sơn cùng cốc này, anh vô cùng ngạc nhiên, đáng lẽ cô phải ở Bắc Bình quán xuyến việc nhà mới đúng chứ.

“Thiên Chân, sao anh cũng ở đây?” Hoắc Tú Tú cũng ngạc nhiên: “Em đi theo sư phụ!” “Sư phụ?” Ngô Tà nhìn Vương Diệp đầy kinh ngạc: “Em bái Vương gia làm sư phụ rồi sao?” Hoắc Tú Tú gật đầu:

“Vâng ạ.” Ngô Tà đầy vẻ ngưỡng mộ: “Em bái được Vương gia làm thầy đúng là phúc khí quá lớn, ghen tị thật đấy!” Hoắc Tú Tú cảm thấy vô cùng hạnh phúc và tự hào.

Nghe nói bao năm qua Vương Diệp chỉ nhận mỗi Lâm Tiểu Yêu, cô là người thứ hai!

“Chậc chậc, chua quá, tôi sắp chịu không nổi rồi.” Vương Bàn Tử lắc đầu, chỉ vào đĩa khoai tây sợi trên bàn: “Này Thiên Chân, đĩa khoai này không cần cho giấm cũng ngửi thấy mùi chua loét rồi đấy.” “Phụt!” Hoắc Tú Tú bật cười, rồi tò mò hỏi: “Thiên Chân, sao anh quen biết sư phụ vậy?” Ngô Tà đáp: “Trước đây có dịp cùng Vương gia xuống mộ, anh ấy đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.” Hoắc Tú Tú nghe vậy càng thêm ngưỡng mộ: “Thật sao?

Thích thế!

Đây là lần đầu của em đấy!” Vương Diệp nghe họ tán gẫu cũng thấy hơi cạn lời, lẳng lặng ăn cơm rồi bảo: “Hai người muốn ăn thì đi lấy bát đũa, gọi thêm món đi chứ thế này không đủ đâu.” “Có ngay!” Vương Bàn Tử hớn hở đi lấy bát.

Còn Ngô Tà thì gọi thêm mấy món.

Ngồi xuống, Ngô Tà tò mò hỏi: “Vương gia, các anh đến đây làm gì?

Chẳng lẽ ở đây có mộ lớn?” Vương Diệp đáp: “Tần Xuyên từ xưa đã là vùng đất phong thủy bảo địa, không biết bao nhiêu đế vương tướng quân chôn cất ở đây, mộ lớn nhiều vô số kể, đương nhiên là có rồi.” Ngô Tà và Bàn Tử liếc nhau.

Bàn Tử hỏi: “Vương gia, vậy anh nhắm đến ngôi mộ nào?” Vương Diệp nói: “Mộ hợp táng của Bất Ngôn Kỵ.” Vương Diệp định đi dạo một vòng bên ngoài trước.

Năm xưa Bất Ngôn Kỵ biến mất gần Thần Thụ Tần Lĩnh, chủ tướng của họ cũng là một cao thủ trộm mộ, chắc chắn đã chôn cất cả quân đội ở gần đây.

Để kích hoạt Trường Sinh Thể, anh bắt buộc phải có tinh phách của chủ tướng Bất Ngôn Kỵ, mà thứ đó mười phần chắc chín nằm trong mộ hợp táng.

Bàn Tử hỏi: "Vương gia, cái Bất Ngôn Kỵ này là cái thứ gì thế?" Vương Diệp thấy hai người này xuất hiện mà Ngô Tà không đi cùng Lão Dương thì biết cốt truyện đang đi theo hướng phim truyền hình chứ không phải nguyên tác.

Ngô Tà và Bàn Tử đến đây chủ yếu tìm di tích Xà Quốc, còn về Bất Ngôn Kỵ họ chưa nghe qua.

Vương Diệp giải thích: "Bất Ngôn Kỵ là một đội quân chuyên trộm mộ thời cổ đại, vì cả đội đều là người câm nên gọi là Bất Ngôn Kỵ (Kỵ binh không nói), nơi cuối cùng họ xuất hiện chính là sâu trong Tần Lĩnh này." Bàn Tử kinh ngạc: "Ý anh là bọn họ cũng là Mô Kim Hiệu Úy sao?" Vương Diệp gật đầu: "Cũng gần như vậy." Mắt Bàn Tử sáng rực: "Thiên Chân, chúng ta cũng bám theo xem thử đi, mở mang kiến thức chút." Ngô Tà biết tỏng Bàn Tử đang nghĩ gì, nhưng chính anh cũng muốn đi xem, bèn nhìn Vương Diệp: "Vương gia, cho chúng tôi đi theo với, có việc nặng nhọc gì chúng tôi giúp một tay." Vương Diệp đáp: "Tùy các anh." Đằng nào anh cũng phải đến chỗ Thanh Đồng Cổ Thụ, kiểu gì cũng sẽ đụng độ nhóm Ngô Tà nên đi chung cũng chẳng sao.

Nếu là trước đây anh sẽ không thèm để ý đến hai người này, nhưng sau vụ san hô nghìn năm, anh đã coi họ là bạn.

Dù sao Ngô Tà và Bàn Tử cũng từng định dốc hết vốn liếng, thậm chí Bàn Tử còn định bán nhà để giúp anh mua san hô, điều đó khiến

Vương Diệp khá cảm động.

Lúc này, hai lão già lúc nãy cùng đám đàn em cũng xuống ăn cơm.

Bàn Tử hỏi nhỏ: “Vương gia, anh biết lai lịch hai lão kia không?” Vương Diệp nói: “Họ đến vì ngôi mộ ở đây.

Truyền thuyết kể rằng Bất Ngôn Kỵ có một cuốn 'Hà Mộc Tập' ghi chép vị trí hầu hết các ngôi mộ cổ ở Tần Xuyên, cuốn sách đó chắc đang ở trên người họ.” Đám người này chắc chắn là Tần sư gia và Thái thúc.

Vương Diệp chẳng muốn dính dáng gì đến họ, vì trừ Tần sư gia ra, sớm muộn gì đám kia cũng chết hết.

“Trời ạ, vậy chẳng phải họ sắp phát tài sao?” Bàn Tử trợn mắt, lén liếc nhìn Tần sư gia.

Nhưng Ngô Tà lại tò mò vì sao Vương Diệp biết rõ vậy: “Vương gia, sao anh biết cuốn Hà Mộc Tập đó nằm trên người họ?” Bàn Tử nói: “Thiên Chân ông ngốc à?

Vương gia là người thế nào?

Anh ấy còn tính được hôm nay ông mặc quần lót màu gì nữa là, mấy cái lai lịch này nhằm nhò gì.” Ngô Tà đỏ mặt mắng: “Cái lão Béo này, ông đừng có nói bừa!” Vương Diệp ngắt lời: “Thôi, đừng nhảm nhí nữa, ăn nhanh rồi nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi bộ cả ngày đấy.” Anh không rảnh tán dóc, ăn xong liền lên sân thượng ngắm sao.

Với Vương Diệp, anh có thể dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quan sát tinh tú để xác định vị trí mộ hợp táng Bất Ngôn Kỵ, tránh đi lạc.

Tinh phách chủ tướng rất quan trọng, không được phép sai sót.

Mộ hợp táng khác với mộ thường, cần địa thế phong thủy 'hải nạp bách xuyên' (biển thu nạp trăm sông) để dung hòa mệnh cách của hàng ngàn người.

Nếu không, với số lượng người lớn như vậy chôn cùng một chỗ, mệnh cách xung khắc sẽ dẫn đến biến đổi phong thủy, khiến cả đám biến thành Tống tử hết.

Chủ tướng Bất Ngôn Kỵ năm xưa cũng là bậc thầy phong thủy, chắc chắn hiểu điều này.

Vương Diệp chỉ cần tìm vị trí phù hợp là sẽ ra.

Sau một hồi tìm kiếm, anh dễ dàng phát hiện ra một mạch rồng duy nhất quanh khu vực Thanh Đồng Cổ Thụ phù hợp để hợp táng.

Cùng lúc đó, dưới lầu, Bàn Tử và Ngô Tà đang hóng gió cũng thấy Vương Diệp trên sân thượng.

Bàn Tử thắc mắc: “Vương gia làm gì thế nhỉ?

Rảnh rỗi đếm sao à?” Ngô Tà hỏi: “Bàn Tử, nói thật đi, ông có phải phái Mô Kim không đấy?” Bàn Tử tự ái: “Bàn gia tôi không phải Mô Kim thì ai vào đây?” Ngô Tà khinh bỉ: “Vương gia rõ ràng đang dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật để tìm huyệt mộ, đó là ngón nghề tủ của Mô Kim mà ông là người trong nghề lại không biết?” Bàn Tử đỏ mặt: “Bàn gia tôi mà lại không biết sao?

Tôi chỉ đang thử thách ông thôi!” Ngô Tà cười thầm.

Ở một phía khác, Tần sư gia và Thái thúc cũng thấy Vương Diệp xem tinh tượng.

Thái thúc trầm giọng: “Hắn đang làm gì thế?” Tần sư gia sắc mặt khó coi: “Hình như...

đang xem phong thủy?” “Xem phong thủy?” Thái thúc cau mày, mắt lộ hung quang: “Chẳng lẽ mấy đứa trẻ này cũng là dân đổ đấu?

Liệu có làm hỏng việc của chúng ta không?” Tần sư gia nói: “Không rõ, nhưng tôi nhớ phái Mô Kim có bản lĩnh nhìn sao định huyệt, hắn đứng đó lâu vậy chắc là dân trong nghề thật.

Chương 598

Thái thúc hừ lạnh: “Tốt nhất đừng có ngáng đường, nếu không thì...” Lão làm động tác cứa cổ.

Tần sư gia khuyên: “Cứ quan sát đã, mấy đứa nhóc thì làm nên trò trống gì.” Sáng hôm sau khi nhóm Vương Diệp thức dậy, đám Tần sư gia đã rời đi từ sớm.

Họ ăn sáng xong rồi tiến sâu vào rừng.

Đi hơn nửa ngày, đến gần chiều, Vương Diệp dừng lại trước một vách núi, chỉ xuống dãy núi nhấp nhô phía dưới hỏi Hoắc Tú Tú: “Tú Tú, em nghĩ mộ hợp táng Bất Ngôn Kỵ nằm ở đâu?” Hoắc Tú Tú giật mình, sau đó kích động vì biết cơ hội thể hiện đã đến!

Vương Diệp đang tạo điều kiện cho cô thực hành.

Cô bắt đầu vận dụng kiến thức đã học để bình phẩm phong thủy xung quanh, Vương Diệp gật đầu khích lệ.

Nhưng khi tìm vị trí chính xác, cô lại gặp khó khăn.

Tìm mãi, nghĩ mãi vẫn không khớp được.

Thấy thời gian trôi qua sắp tối, cô bắt đầu sốt ruột.

Vương Diệp gợi ý: “Thử dùng Súc Tự Quyết xem.” Hoắc Tú Tú sực tỉnh, nhớ lại cách dùng Súc Tự Quyết.

Cô mới học nên chưa thể vận dụng nhuần nhuyễn từng chữ trong Thập Lục Tự.

Vương Diệp nói tiếp: “Mộ hợp táng dùng huyệt hải nạp bách xuyên, em xem nơi nào hợp nhất?” Lần này cô hoàn toàn tỉnh ngộ, chỉ tay về phía một ngọn núi kỳ quái ở đằng xa: “Sư phụ, ngọn núi đó nhìn xa như một con rùa, xung quanh địa thế bằng phẳng, cây cối xanh rì nhấp nhô như sóng biển!

Nhìn từ xa giống hệt một con hải quy đang bơi giữa đại dương!

Đó chính là thế Hải Nạp Bách Xuyên!

Vậy nên mộ hợp táng chắc chắn nằm trong ngọn núi đó!" Vương Diệp mỉm cười: "Không tệ." Thấy nụ cười tán thưởng của sư phụ, Hoắc Tú Tú phấn khích nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy cổ anh: "Cảm ơn sư phụ!

Con hiểu rồi ạ!" Nhưng rồi cô đỏ mặt buông tay, thấy Ngô Tà và Bàn Tử đang nhìn thì ngượng ngùng muốn chết.

Tuy nhiên, sự hưng phấn khi tìm thấy cổ mộ đã sớm lấn át nỗi xấu hổ.

Với cô, tìm được mộ Bất Ngôn Kỵ là điều đáng tự hào nhất.

Ôm sư phụ một cái thì đã sao?

Vương Diệp gãi mũi: "Được rồi, giờ chúng ta đi tìm lối vào, cố gắng đến đó trước khi trời tối." Cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

May là nơi đó không quá xa, họ đã kịp đến chân núi trước khi màn đêm buông xuống.

Sau khi đến nơi, Vương Diệp lên tiếng: "Tú Tú, em đã nắm vững Tầm Long Quyết chưa?" Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật dùng để phân biệt núi non, còn Tầm Long Quyết dùng để tìm long mạch, phân kim định huyệt!

Nói đơn giản, một cái dùng để xác định vị trí, một cái dùng để tìm lối vào cổ mộ.

Hoắc Tú Tú đầy tự tin đáp: "Sư phụ, con có thể thử một chút." Vương Diệp đưa cho cô một cái la bàn, Hoắc Tú Tú bắt đầu hành động ngay lập tức.

Vương Diệp quan sát xung quanh, anh đã xác định được mộ hợp táng Bất Ngôn Kỵ nằm ngay khu vực này, chỉ cần tìm thấy lối vào là có thể tiến vào trong tìm kiếm tinh phách của chủ tướng Bất Ngôn Kỵ!

Cả nhóm đi theo Hoắc Tú Tú một vòng nhưng vẫn chưa tìm thấy gì, điều này khiến cô bắt đầu mất tự tin.

Ngay khi cô định cầu cứu sự giúp đỡ, Vương Diệp bỗng quát khẽ: "Đừng nói chuyện, tất cả đứng im!" Câu nói này khiến mọi người rùng mình, không ai dám cử động hay thốt ra lời nào.

Sau đó, dưới bóng đêm mờ ảo, họ nhìn thấy từ vách núi không xa, một đội quân cưỡi đại mã từ từ bước ra!

Đội quân này mặc khôi giáp cổ đại, tất cả đều được che chắn cực kỳ kín kẽ.

Rõ ràng, bọn chúng đều là âm binh!

Hay đúng hơn, bọn chúng là Bất Ngôn Kỵ!

Cảnh tượng này khiến Hoắc Tú Tú run rẩy, mặt đầy kinh hoàng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng hít ngược một hơi khí lạnh, đứng chôn chân tại chỗ.

Đúng lúc này, trong đầu Vương Diệp vang lên âm thanh hệ thống. 【Phát hiện Bất Ngôn Kỵ, có sử dụng Quỷ Tỷ để thu phục không?】【Có / Không!】 Ánh mắt Vương Diệp ngưng lại.

Không ngờ Quỷ Tỷ còn có thể thu phục được cả Bất Ngôn Kỵ!

Đây quả là một tin tức đầy bất ngờ.

Đã có thể thu phục được đám Bất Ngôn Kỵ này thì Vương Diệp đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Phải biết rằng Quỷ Tỷ của anh đang cần âm binh để lấp đầy, âm binh càng nhiều thì uy lực càng lớn.

Mà Bất Ngôn Kỵ xem ra lợi hại hơn nhiều so với đám âm binh thông thường, nếu có thể thu hết bọn chúng thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

“Cái gì thế kia?” Vương Bàn Tử thì thầm.

Ngô Tà đáp: “Béo thối, chẳng phải bảo anh đừng nói chuyện sao!” Tuy nhiên, chính vì Ngô Tà lên tiếng mà đám Bất Ngôn Kỵ vốn định rời đi bỗng khựng lại.

Sau đó, hàng chục tên Bất Ngôn Kỵ đồng loạt quay đầu nhìn về phía họ.

Dù bọn chúng đều đội mũ giáp nhưng ánh mắt xám tử khí bên trong khiến đám Ngô Tà da đầu tê dại!

Đây rõ ràng không phải là người sống!

Vương Bàn Tử sợ tới mức run cầm cập, lúc này đã quên mất cả sự hiện diện của Vương Diệp.

Ngô Tà thì bình tĩnh hơn một chút vì cậu biết Vương Diệp đang ở cạnh bên, chỉ cần có anh thì mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì lớn!

Dù sao lần trước ở dưới đáy biển Nam Hải, một mình Vương Diệp đã xử lý được bao nhiêu u hồn lệ quỷ, sợ gì mấy tên âm binh này?

Hoắc Tú Tú không biết nhiều như vậy, mặt cô trắng bệch nhưng vẫn nghe lời Vương Diệp, đứng im không nhúc nhích.

Chỉ có Lâm Tiểu Yêu là tỏ ra bình thường, đứng yên không chút sợ hãi vì cô hoàn toàn tin tưởng vào sư phụ mình.

Đám Bất Ngôn Kỵ sau khi quay người lại, phát hiện ra nhóm

Vương Diệp liền không chút do dự tiến tới.

Một lát sau, cơ thể Vương Bàn Tử run lên, anh ta mất kiểm soát mà lảo đảo bước về phía đám Bất Ngôn Kỵ.

Rõ ràng, anh ta đã bị chúng khống chế!

Đây chính là bản lĩnh của âm binh, có thể trực tiếp khống chế hồn phách khiến con người không thể điều khiển được thân thể của mình.

Đây cũng là lý do vì sao người ta lại sợ hãi âm binh và lệ quỷ đến thế.

Nếu là người thường thì căn bản không cách nào chống lại được năng lực này.

“Muốn chết!” Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp lấy Quỷ Tỷ ra, chọn thu phục đám Bất Ngôn Kỵ này.

“Thu!” Vương Diệp quát khẽ, Quỷ Tỷ phát ra ánh sáng xám bao trùm lấy đám Bất Ngôn Kỵ.

Tuy nhiên, anh chợt nhận ra bọn chúng không hề bị Quỷ Tỷ khống chế ngay lập tức! 【Đẳng cấp của Bất Ngôn Kỵ quá cao, không thể trực tiếp thu phục, vui lòng đánh bại trước khi thu phục!】 Tiếng hệ thống lại vang lên.

Té ra là vậy!

Thế thì đơn giản thôi!

Vương Diệp tâm niệm động một cái, hàng trăm âm binh xuất hiện vây quanh anh.

Thấy nhiều âm binh xuất hiện như vậy, Hoắc Tú Tú càng thêm sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, cô há hốc mồm kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đám âm binh đó sau khi xuất hiện đều quỳ một gối xuống, đồng thanh bái lạy Vương Diệp!

Giống như đang quỳ lạy quân vương của chính mình vậy!

Cảnh tượng này tuy không một tiếng động nhưng cực kỳ chấn động!

Gần một ngàn âm binh đồng loạt quỳ xuống!

Hoắc Tú Tú tức khắc đánh mất khả năng suy nghĩ!

Ngô Tà và Lâm Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh này thì tâm triều dâng trào.

Dù không phải lần đầu thấy Vương Diệp triệu hồi nhiều âm binh như vậy nhưng Ngô Tà vẫn cảm thấy cảnh này vô cùng bá khí!

Vương Bàn Tử lúc này cũng bừng tỉnh, thấy cảnh trước mắt thì sợ tới mức lùi lại hai bước.

Anh thở phào nhẹ nhõm khi biết Vương Diệp đã ra tay.

“Đi!” Vương Diệp ra lệnh.

Gần một ngàn âm binh đồng loạt đứng dậy, trong nháy mắt bao vây mấy chục tên Bất Ngôn Kỵ chặt như nêm cối!

Cùng lúc đó, một luồng âm khí khủng khiếp tràn ra.

Quỷ Vương trực tiếp xuất hiện!

Đám Bất Ngôn Kỵ khi đối mặt với Quỷ Vương thì gần như không có sức kháng cự, chúng trực tiếp từ bỏ việc chống trả, run rẩy phục tùng trước mặt Vương Diệp.

Đây chính là uy áp của Quỷ Vương!

Hoắc Tú Tú ngẩn ngơ nhìn.

Chương 599

Giây phút này, hình tượng Vương Diệp trong lòng cô trở nên cao lớn vô hạn!

Cô tự hỏi, Vương Diệp rốt cuộc là ai?

Lại có năng lực như vậy!

Tự dưng triệu hồi ra bao nhiêu âm binh!

Đây đâu còn là thủ đoạn của người thường, đây rõ ràng là thần tiên rồi! 【Có thu phục Bất Ngôn Kỵ không?】 Vương Diệp đương nhiên không chút do dự mà chọn có.

Lần này, đám Bất Ngôn Kỵ không còn phản kháng, tất cả đều bị thu phục. 【Thu phục 65 Bất Ngôn Kỵ, nhận được 650 điểm âm khí, âm khí hiện tại: 1386 điểm!】 【Cấp độ tiếp theo của Quỷ Tỷ cần 1 vạn điểm âm khí!】 【Thu phục 65 Bất Ngôn Kỵ, mỗi tên tăng 10 điểm sức mạnh, 10 điểm thể lực, 10 điểm tốc độ, tổng cộng nhận được 650 điểm sức mạnh, 650 điểm thể lực, 650 điểm tốc độ!】 Vương Diệp thầm kinh ngạc.

Không ngờ Bất Ngôn Kỵ lại cao hơn âm binh thông thường một cấp bậc.

Một âm binh thường chỉ tăng 1 điểm thuộc tính tam duy, mà một tên Bất Ngôn Kỵ này lại tăng tới 10 điểm, gấp mười lần!

Như vậy, 65 tên Bất Ngôn Kỵ đã tăng trực tiếp cho anh 650 điểm thuộc tính!

Hơn nữa mỗi tên còn tăng 10 điểm âm khí!

Phải biết rằng bình thường chỉ có đánh giết âm hồn lệ quỷ mới tăng âm khí, đằng này thu phục Bất Ngôn Kỵ cũng tăng, quả là một niềm vui bất ngờ.

Và Vương Diệp vừa quan sát, ở đây không hề có chủ tướng Bất Ngôn Kỵ!

Nghĩa là đây tuyệt đối không phải toàn bộ quân đoàn!

Có lẽ sau khi vào mộ hợp táng sẽ gặp nhiều hơn, lúc đó thu hết vào Quỷ Tỷ sẽ thu hoạch được một lượng lớn thuộc tính và âm khí.

Uy lực của Quỷ Tỷ cũng sẽ tăng mạnh.

Đám âm binh quay lại trước mặt Vương Diệp, cung kính quỳ xuống cúi đầu.

Vương Diệp phất tay, thu hồi tất cả vào trong.

“Đi thôi.” Vương Diệp nói.

Anh đã tìm thấy lối vào mộ hợp táng, không cần lãng phí thời gian nữa.

Hiện tại anh chỉ muốn nhanh chóng vào trong để tìm tinh phách của chủ tướng!

“Sư phụ, thầy tìm thấy lối vào rồi sao?” Hoắc Tú Tú phản ứng lại, có chút thất lạc hỏi.

Vương Diệp đáp: “Là em tìm thấy đấy, ở ngay kia kìa.” Anh chỉ tay về phía vách núi nơi đám Bất Ngôn Kỵ vừa xuất hiện, ở đó có một cửa hang động, đó chính là lối vào.

Hoắc Tú Tú nghe vậy thì kích động: “Thật sao?” Vương Diệp gật đầu, dẫn đầu đi tới.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhanh chóng theo sau.

Lâm Tiểu Yêu nói: “Sư muội đi thôi, em bây giờ đã rất giỏi rồi!” Hoắc Tú Tú nắm chặt nắm tay, khẽ vâng một tiếng rồi hai người dắt tay nhau đi phía sau.

Cô hỏi: “Sư tỷ, vừa nãy sư phụ dùng chiêu gì thế, sao đột nhiên xuất hiện nhiều âm binh vậy?

Nhìn ngầu quá đi!

Lúc họ quỳ lạy sư phụ trông cứ như quân vương vậy, uy phong thật đấy!” Lâm Tiểu Yêu giải thích: “Đó đúng là âm binh, sư phụ dùng Quỷ Tỷ để triệu hồi.” Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt: “Quỷ Tỷ?

Sư phụ có Quỷ Tỷ sao?

Tương truyền thứ đó thời cổ đại đánh đâu thắng đó, là bảo vật thần kỳ nhất!” Là người thừa kế nhà họ Hoắc, cô đương nhiên đã nghe danh Quỷ Tỷ.

Thứ này nổi danh trong giới đổ đấu, là lợi khí mò vàng của một vị vương công quý tộc thời xưa, tương truyền có âm binh dẫn đường thì không ngôi mộ nào là không xuống được.

Lâm Tiểu Yêu gật đầu: “Đúng vậy, Quỷ Tỷ còn có thể thu phục âm binh khác, đám Bất Ngôn Kỵ vừa rồi đã bị sư phụ thu đi rồi!” Hoắc Tú Tú thán phục: “Lợi hại quá!

Sư phụ đúng là sư phụ, cái gì cũng có!” Trong lúc trò chuyện, Vương Diệp đã dẫn họ vào sâu trong hang động.

Bên trong tối đen như mực, Ngô Tà và Vương Bàn Tử bật đèn pin soi xung quanh.

“Mẹ nó!” Vừa bật đèn, cả hai đã giật thót mình.

Trong hang đặt không ít quan tài đá, nằm ngổn ngang, giữa đám quan tài còn có vài bộ xương khô, khiến hai người có chút sởn gai ốc.

Nhưng Bàn Tử nhanh chóng lấy lại tinh thần, hỏi: “Vương gia, ở đây nhiều quan tài thế này chắc chắn có không ít đồ minh khí chứ?”

Ngô Tà nói: “Béo à, đừng lúc nào cũng nghĩ đến bảo vật, tôi thấy đám quan tài đá này không ổn, vị trí kê đặt hình như không đúng.” Vương Diệp tiếp lời: “Thiên Chân nói không sai, những quan tài này được xếp thành một trận pháp.

Mọi người nhìn những thi cốt ở giữa đi, chắc là những người vô tình lọt vào đây rồi bị nhốt chết.” Vương Bàn Tử trợn mắt: “Vãi thật, lại còn có cả trận pháp.” Vương Diệp nói: “Trước đây nghe nói chủ tướng Bất Ngôn Kỵ là một cao thủ trộm mộ, giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền.” Bàn Tử lại hỏi: “Vậy Vương gia, giờ chúng ta làm sao?” Vương Diệp lộ vẻ khinh thường: “Trận pháp này đối phó người thường thì được, chứ muốn chặn tôi?

Đúng là si tâm vọng tưởng.” Nói đoạn, Vương Diệp bước những bước chân huyền ảo đi vào giữa trận pháp.

Đám Ngô Tà chỉ thấy bóng dáng anh di chuyển kỳ quái giữa các quan tài, sau đó anh đạp đổ vài cái, rồi đứng yên nhìn họ: “Xong rồi, qua đây đi, trận pháp đã được giải.” Ngô Tà và Bàn Tử ngơ ngác.

Nhanh vậy sao?

Nếu không biết Vương Diệp không bao giờ đùa cợt kiểu này, họ đã nghĩ anh đang lừa mình.

Tuy nhiên, họ mới đi được hai bước, từ các quan tài đá bỗng nhiên bật dậy từng đạo nhân ảnh!

“Mẹ kiếp!

Sao vẫn còn âm binh!” Vương Bàn Tử kêu lên kinh hãi.

Anh ta đã bị đám âm binh này dọa cho sợ khiếp vía rồi!

Vừa rồi bị nhiếp hồn đến giờ vẫn còn thấy lạnh người.

Anh không muốn trải qua cảm giác đó lần nữa, nên vừa thấy Bất

Ngôn Kỵ xuất hiện là liền lùi lại.

“Đến đúng lúc lắm.” Vương Diệp mỉm cười, lại lấy Quỷ Tỷ ra, lần này chỉ triệu hồi một Quỷ Vương.

Quỷ Vương trực tiếp trấn áp đám Bất Ngôn Kỵ, Vương Diệp thừa thế thu sạch bọn chúng vào Quỷ Tỷ. 【Thu phục 18 Bất Ngôn Kỵ!

Nhận được 180 sức mạnh, 180 thể lực, 180 tốc độ!】 【Thu phục 18 Bất Ngôn Kỵ!

Nhận được 180 điểm âm khí, âm khí hiện tại: 1566!】 Vương Diệp thu hồi Quỷ Tỷ, tiếp tục tiến về phía trước.

Mộ hợp táng Bất Ngôn Kỵ rất lớn nhưng vô cùng đơn sơ.

Sau khi xuyên qua một đoạn hang động gập ghềnh, họ thấy một hang động khổng lồ, cảm giác như cả ngọn núi hình rùa này đã bị đục rỗng.

Bên trong bày dày đặc ít nhất cũng khoảng ba trăm cỗ quan tài đá!

“Trời ạ!

Sao nhiều quan tài thế này?” Vương Bàn Tử lia đèn pin kinh hô.

Ngô Tà nói: “Đây là mộ hợp táng của cả quân đoàn Bất Ngôn Kỵ mà, nhiều quan tài là chuyện thường.” Vương Diệp không nói gì, anh sử dụng Luân Hồi Nhãn và năng lực nhìn đêm, nhìn thấy một cánh cửa đá sâu trong hang động!

Cánh cửa đóng chặt, trước cửa có đặt một cỗ quan tài đá.

Cỗ quan tài đó rõ ràng khác biệt với số còn lại, nó đặt ngay trước cửa đá giống như một vệ sĩ canh giữ, đồng thời toát ra khí thế thống lĩnh tam quân!

Vương Diệp nhìn đến đây là hiểu ngay.

Tất cả quan tài ở đây là của binh lính Bất Ngôn Kỵ, còn cỗ quan tài trước cửa đá chính là của chủ tướng!

Tinh phách chủ tướng chắc chắn nằm ở trong đó!

Còn phía sau cánh cửa đá kia, hẳn là nơi an nghỉ của vị Tiểu vương gia mà bọn họ luôn đi theo!

Có thể nói, cả quân đoàn Bất Ngôn Kỵ vì bảo vệ Tiểu vương gia mà phải nhận lấy kết cục này.

Vương Diệp nhẩm tính sơ qua.

Nơi này hiện còn khoảng hơn hai trăm âm binh Bất Ngôn Kỵ.

Vì tổng cộng có hơn ba trăm quan tài, lúc nãy đã thu mất 65 tên tuần tra, giờ còn lại khoảng hơn hai trăm.

Hai trăm tên Bất Ngôn Kỵ này tương đương với hơn 2000 âm binh thông thường!

Đây cũng là một thử thách không nhỏ đối với Vương Diệp.

Đương nhiên anh không hề sợ hãi.

Hiện tại anh có trận pháp Âm Nguyệt Hữu Tinh tăng 2.9 lần thực lực âm binh, cộng thêm Quỷ Động Thánh Thể tăng 6 lần nữa!

Tổng cộng thực lực âm binh được tăng lên 8.9 lần!

Mà Vương Diệp đang có 964 âm binh, cộng thêm một Âm Tướng và một Quỷ Vương, thực lực này tuyệt đối có thể nghiền nát hơn hai trăm tên Bất Ngôn Kỵ kia!

Vì vậy, đối với Vương Diệp, bọn chúng chỉ là những túi kinh nghiệm mang lại thuộc tính mà thôi!

"Tinh phách chủ tướng Bất Ngôn Kỵ." Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, anh trực tiếp bước vào hang động.

Thấy Vương Diệp đi vào, Bàn Tử và Ngô Tà cũng định đuổi theo.

Nhưng Lâm Tiểu Yêu đã ngăn lại: “Các anh muốn đi nộp mạng à?

Chương 600

Bên trong chắc chắn còn rất nhiều âm binh, các anh cứ thế đi xuống, lát nữa chúng xuất hiện, chỉ riêng âm khí thôi cũng đủ hút cạn sinh mạng các anh rồi!” Nghe đáng sợ vậy, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức đứng im.

Hoắc Tú Tú lo lắng: “Sư tỷ, sư phụ sẽ không sao chứ?” Lâm Tiểu Yêu đầy tự tin: “Yên tâm, thể chất sư phụ đặc biệt, đám âm khí này không làm gì được thầy đâu, lại có Quỷ Tỷ trong tay, âm binh cũng chẳng làm gì nổi thầy.” Nghe vậy mọi người mới thở phào.

Vương Diệp vừa bước vào, âm khí lập tức cuộn trào, cả hang động trở nên u ám rùng rợn, đám Bất Ngôn Kỵ dày đặc chui ra từ các quan tài đá.

Mỗi tên đều mặc giáp trụ bá đạo, mũ giáp che kín mặt, hình dáng mũ giáp như một con ác quỷ có sừng rồng vươn lên.

Tất cả đều tỏa ra một chấp niệm mạnh mẽ.

Đó là chấp niệm bảo vệ Tiểu vương gia!

Chính vì chấp niệm này mà hồn phách của họ không tan, trở thành âm binh ở đây, cả đời thủ hộ Tiểu vương gia dù người đó đã mất từ lâu!

Vương Diệp ở kiếp trước khi xem phim cũng rất khâm phục đám Bất Ngôn Kỵ này.

Vốn dĩ họ thuộc đội quân Mò Vàng của Đại Tư Mã Bắc Ngụy, hoàn toàn có thể đi theo vị Đại Tư Mã uy quyền để hưởng vinh hoa phú quý.

Thế nhưng họ lại trọng tình trọng nghĩa, chọn đi theo phò tá vị

Tiểu vương gia thất thế, cuối cùng cùng táng thân tại nơi này.

Có thể nói là cực kỳ trung nghĩa!

Giờ gặp được bọn họ, Vương Diệp càng muốn thu phục họ về dưới trướng.

Đương nhiên anh biết Bất Ngôn Kỵ hiện tại hoàn toàn dựa vào chấp niệm mà thành, họ không có tư duy riêng, giống như những cỗ máy vậy, nhiệm vụ cuối cùng là canh giữ ở đây, không cho bất kỳ ai tiếp cận Tiểu vương gia!

Vương Diệp không nói lời nào, phất tay một cái, vô số âm binh xuất hiện bao vây lấy toàn bộ Bất Ngôn Kỵ.

"Âm Nguyệt Hữu Tinh!" "Quỷ Động Thánh Thể!" Vương Diệp trực tiếp sử dụng trận pháp trong Quỷ Tỷ và năng lực Quỷ Động Thánh Thể có được từ việc điểm danh.

Thực lực toàn bộ âm binh được cường hóa gấp 9 lần.

Mỗi một âm binh giờ đây gần như đã có thể sánh ngang với một tên Bất Ngôn Kỵ!

Trong đó còn có 84 tên Bất Ngôn Kỵ (đã thu phục trước đó), sau khi được cường hóa thêm 9 lần, thực lực hoàn toàn nghiền nát đám Bất Ngôn Kỵ thông thường, không cùng đẳng cấp.

Chưa kể Vương Diệp còn có Âm Tướng và Quỷ Vương!

Ngay lập tức, hai bên va chạm.

Đám Bất Ngôn Kỵ ở đây hoàn toàn thất bại, không có lấy một chút sức phản kháng!

Vương Diệp đứng ở giữa, không hề bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến, anh nhìn về phía quan tài đá trước cửa mộ, đó mới là thứ quan trọng nhất.

Đến giờ anh vẫn chưa thấy chủ tướng Bất Ngôn Kỵ xuất hiện.

Anh đoán có lẽ vị chủ tướng này sẽ không hiện thân dưới dạng âm binh mà tồn tại dưới dạng tinh phách.

Vương Diệp tiếp tục bước đi giữa cuộc chiến của vô số âm binh.

Nhờ có đám âm binh hộ vệ, Bất Ngôn Kỵ không thể tiếp cận anh.

Rất nhanh, anh đã đến trước cỗ quan tài chủ tướng, mở nắp quan tài ra và thấy thi thể bên trong.

Thi thể chủ tướng chưa hề thối rữa nhưng cũng không hề có dấu hiệu thi biến, trong người không có thi khí.

Vương Diệp kiểm tra đồ đạc trên thi thể và tìm thấy một miếng lệnh bài.

Trên đó viết hai chữ “Bất Ngôn”, rõ ràng là quân lệnh của Bất Ngôn Kỵ! 【Nhận được quân lệnh Bất Ngôn Kỵ, bên trong chứa đựng tinh phách của chủ tướng, là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, xin ký chủ bảo quản cẩn thận!】 Quả nhiên là ở đây!

Nghe tiếng hệ thống, lòng Vương Diệp khẽ lay động.

Tinh phách chủ tướng ẩn chứa trong quân lệnh này, anh có thể cảm nhận được sức mạnh sinh mệnh nồng đậm bên trong, hèn chi nó có tác dụng thúc đẩy kích hoạt Vĩnh Sinh Thể.

Cuối cùng cũng lấy được tinh phách chủ tướng.

Giờ chỉ còn thiếu Chúc Cửu Âm Thần Mục, còn Thiên Ngoại Thần Thạch thì điểm danh sẽ được tặng, coi như đã có.

Tiếp theo chỉ cần đến chỗ Thanh Đồng Thần Thụ để điểm danh rồi tìm Chúc Cửu Âm.

Vương Diệp nhìn về phía cửa đá, sau đó là mộ thất của Tiểu vương gia, chắc cũng có không ít đồ tốt.

Anh quyết định vào xem thử.【Tất cả Bất Ngôn Kỵ đã bị khống chế, có sử dụng Quỷ Tỷ thu phục không?】 Vương Diệp nhướng mày nhìn khắp hang động, toàn bộ Bất Ngôn Kỵ đã bị đánh bại.

Bọn chúng chỉ có hơn hai trăm tên, đối đầu với số lượng âm binh áp đảo lại thêm Âm Tướng và Quỷ Vương thì căn bản không thể chống đỡ.

“Thu phục.” Vương Diệp lấy Quỷ Tỷ ra, thu hết toàn bộ vào trong.【Thu phục 243 Bất Ngôn Kỵ, nhận được 2430 sức mạnh, 2430 thể lực, 2430 tốc độ!】【Thu phục 243 Bất Ngôn Kỵ, nhận được 2430 điểm âm khí, âm khí hiện tại: 3996!】 Vương Diệp thầm phấn khích.

Lại có thêm 2430 điểm thuộc tính tam duy!

Đây là lần đầu tiên anh nhận được nhiều thuộc tính một lúc như thế này!

Trước đây dù là tiến hóa Vĩnh Sinh Thể hay nhận huyết mạch Chu Tước cũng chưa từng có được nhiều thuộc tính như vậy.

Vương Diệp kiểm tra thuộc tính cá nhân: Sức mạnh: 11315 Thể lực: 11595 Tốc độ: 11471 Nhìn những con số này, Vương Diệp nắm chặt tay, tiếng xương khớp kêu răng rắc.

Thuộc tính tam duy đều đã vượt mốc 1.1 vạn, cực kỳ khủng khiếp.

Anh thậm chí muốn thử xem nếu mình bùng phát toàn lực thì sẽ đạt đến mức độ nào.

Nhưng rồi anh nghĩ lại, cứ vào mộ thất xem có gì hay không đã.

Vương Diệp đẩy cửa đá bước vào.

Nhóm Ngô Tà thấy âm binh đã bị thu hồi và Vương Diệp đã vào trong nên Ngô Tà hỏi: “Lâm Tiểu Yêu, giờ chúng ta vào được chưa?”

Lâm Tiểu Yêu đáp: “Âm binh đã bị thu sạch, âm khí cũng tan biến, đương nhiên là vào được rồi.” Nghe thế, Vương Bàn Tử là người chạy vào đầu tiên.

Bước vào mộ thất, Vương Diệp quan sát thấy nơi này có dấu vết tu sửa chỉnh chu hơn bên ngoài một chút.

Bên ngoài như một hang động tự nhiên đơn sơ, còn bên trong thì vuông vức hơn, nhưng sang trọng thì tuyệt đối không.

Đồ bồi táng cũng chẳng thấy đâu.

So với những cổ mộ anh từng thấy trước đây thì nơi này quá nghèo nàn, thật không xứng với thân phận một Vương gia.

Cỗ quan tài đá ở giữa cũng chỉ lớn hơn bên ngoài một chút.

Lúc này Bàn Tử chạy vào, dùng đèn pin soi mói khắp nơi rồi thất vọng: “Mẹ nó, mộ của ai mà hèn mọn thế này, đến đồ bồi táng cũng chẳng có?” Vương Diệp giải thích: “Đây là mộ của Tiểu vương gia được Bất Ngôn Kỵ hộ tống, họ vốn là chạy nạn đến đây, xây được cái mộ thế này là tốt lắm rồi.” Bàn Tử vỡ lẽ: “Hóa ra là một vị Vương gia đen đủi.” Vương Diệp mở nắp quan tài, bên trong là một bộ xương đã mục nát.

Rõ ràng đây là Tiểu vương gia.

Anh tìm kiếm trên thi thể và thấy một tấm bản đồ làm bằng da cừu.

Nhìn tấm bản đồ này, Vương Diệp sững lại.

Nó giống như một tấm địa đồ với các đường nét địa hình và những loại văn tự kỳ quái.

“Cái gì đây?” Vương Bàn Tử tò mò: “Không phải bản đồ kho báu chứ?

Đám Bất Ngôn Kỵ này chẳng phải là Mô Kim Hiệu Úy sao, bảo vật họ trộm được không mang đi hết nên giấu ở đâu đó?” Bàn Tử bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

Ngô Tà bước tới nói: “Béo à, anh tưởng tượng phong phú quá.

Nhìn tấm bản đồ này xem, các điểm đánh dấu không chỉ có một chỗ, họ đang chạy loạn thì làm sao giấu bảo vật ở nhiều nơi khác nhau được?” Bàn Tử gật đầu thấy có lý, rồi cụt hứng.

Không phải bản đồ kho báu thì anh chẳng còn hứng thú.

Ngô Tà nhìn những văn tự kỳ quái trên đó, cả mặt sau cũng dày đặc, liền thắc mắc: “Đây là chữ gì thế này, chưa từng thấy bao giờ, lạ quá.” Lâm Tiểu Yêu lên tiếng: “Sư phụ, đây là Ách văn phải không?” Vương Diệp gật đầu: “Phải, đây chính là Ách văn, một loại ngôn ngữ dùng để truyền tin của Bất Ngôn Kỵ, được sáng tạo ra cho người câm điếc sử dụng, giờ người hiểu được loại chữ này không quá năm đầu ngón tay.” Bàn Tử thốt lên: “Vãi, ít thế à?

Vậy làm sao tìm được người biết chữ này?” Vương Diệp cười: “Tìm đâu xa, ở đây có hai người này.” Bàn Tử ngây ra.

Ngô Tà cười bảo: “Béo à, anh vẫn chưa hiểu ý Vương gia sao?

Thế gian này người biết Ách văn không quá năm người, thì hai người trong đó chính là Vương gia và Tiểu Yêu cô nương rồi.” Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, không nhịn được thốt lên: “Vương gia, sao cái gì anh cũng biết thế!” Vương Diệp không đáp mà chăm chú đọc các văn tự trên tấm bản đồ.

Ngô Tà hiểu ý cầm đèn pin soi hộ.

Vương Diệp đã điểm danh mấy chục năm, Ách văn này là một loại ngôn ngữ hiếm thấy trong giới đạo mộ, anh đương nhiên đã nhận được kiến thức về nó và cũng từng dạy cho Lâm Tiểu Yêu.

Ách văn không chứa lượng thông tin quá lớn, chỉ có một số ý nghĩa nhất định, học cũng không quá khó nên Lâm Tiểu Yêu cũng miễn cưỡng nắm được.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đọc xong toàn bộ.

Anh nói: “Thì ra tấm da cừu này mới chính là Hà Mộc Tập thật sự, còn cuốn mà Tần sư gia và đám kia có được chỉ là đồ giả, ai cầm người đó chết.” Bàn Tử từng nghe Vương Diệp nhắc về Hà Mộc Tập nên biết nó ghi chép vị trí tất cả các cổ mộ mà Bất Ngôn Kỵ từng thăm dò.

Nghe thấy đây là Hà Mộc Tập, anh ta phấn khởi: “Vương gia, vậy là chúng ta nắm giữ vị trí của hàng loạt cổ mộ sao?” Vương Diệp gật đầu: “Đúng thế.” Bàn Tử vô cùng phấn khích.

Những cổ mộ lọt vào mắt xanh của Bất Ngôn Kỵ thì chắc chắn phải có vô số tài bảo!

Chỉ cần tìm được vài cái là phát tài to rồi.

Ngô Tà nhắc nhở: “Béo, mục đích chúng ta đến đây là tìm Xà quốc, chứ không phải đi tìm cổ mộ, anh phải nhớ rõ.” Bàn Tử khẳng khái đáp: “Đồng chí nhỏ cứ yên tâm, cổ mộ trong Hà Mộc Tập này chúng ta để sau này tìm cũng được mà.” Vương Diệp cất Hà Mộc Tập đi rồi nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây.” Đối với Vương Diệp, Hà Mộc Tập đúng là một bảo vật.

Giờ anh có Sát Khí Châu trong tay, nếu có Hà Mộc Tập anh có thể điên cuồng săn lùng các cổ mộ trong đó.

Anh không cần tài bảo, chỉ cần tìm đám Tống tử trong mộ để Sát Khí Châu thôn phệ thi khí chuyển hóa thành thuộc tính là đủ.

Chương 601

Tuy nhiên, hiện tại điều quan trọng nhất là kích hoạt Vĩnh Sinh Thể đã.

Sau khi hoàn thành việc đó, anh mới có tâm trí đi tìm những cổ mộ kia.

Dù sao Hà Mộc Tập đã ở trong tay anh, các cổ mộ đó cũng chẳng chạy đi đâu được.

"Tiểu vương gia, hôm nay mượn Hà Mộc Tập của ngài dùng chút, đợi Bàn gia tôi phát tài rồi nhất định không quên đến tế bái ngài, lúc đó rượu ngon thịt tốt hầu hạ, bảo đảm ngài ở dưới kia cũng sẽ thoải mái." Bàn Tử lẩm bẩm khấn vái trước quan tài Tiểu vương gia rồi giúp đậy nắp quan tài lại.

Cả nhóm rời khỏi mộ hợp táng.

Sau đó, họ dựng trại ở gần đó, đốt lửa rắc thuốc đuổi côn trùng rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Mọi người đã ngủ say, Vương Diệp lặng lẽ kiểm kê thu hoạch lần này.

Thời gian ở trong mộ Bất Ngôn Kỵ tuy ngắn nhưng thứ nhận được không hề ít.

Đầu tiên và quan trọng nhất là tinh phách chủ tướng đã lấy được, tiếp theo là thu phục hơn ba trăm tên Bất Ngôn Kỵ, tăng cường mạnh mẽ thực lực bản thân.

Cuối cùng là hơn 3000 điểm thuộc tính!

Đây là lần đầu anh nhận được nhiều điểm thuộc tính một lúc như thế.

Với thực lực hiện tại, nếu gặp lại loại cương thi đẳng cấp như ở mộ dưới đáy biển, anh có thể trực tiếp tiêu diệt trong nháy mắt mà không cần dùng đến các kỹ năng tăng phúc hay Nguyên Thần Giáng Lâm.

Đó chính là thực lực hiện tại của Vương Diệp.

Với con Chúc Cửu Âm sắp gặp tới đây, anh cũng đầy tự tin có thể xử lý nó!

Sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường.

Ngô Tà hỏi: “Vương gia, anh định đi cùng chúng tôi cho vui à?” Rõ ràng Ngô Tà không ngờ Vương Diệp lại cùng họ đi tìm di chỉ tộc Xà.

Vương Diệp đáp: “Tôi đến di chỉ tộc Xà có chút việc, cần tìm một thứ.” Ngô Tà hỏi: “Thứ gì vậy, xem chúng tôi có giúp được gì không?” Vương Diệp thản nhiên: “Tôi tìm Chúc Cửu Âm.” Ngô Tà sững sờ.

Một lát sau cậu ngượng nghịu cười: “Vương gia, anh thật khéo đùa, Chúc Cửu Âm tuyệt chủng từ lâu rồi, trên đời này làm gì còn nữa.” Vương Bàn Tử thì xen vào: “Là con Chúc Cửu Âm trong Sơn Hải Kinh hả?

Cái con mà mở mắt là trời sáng, nhắm mắt là trời tối ấy ư?” Hạo Thiên Chân nói: “Không phải, đó chỉ là truyền thuyết thần thoại thôi, trên thế giới không thể có sinh vật thần kỳ như vậy được, chúng ta phải tin tưởng khoa học anh biết không.

Loại Chúc Cửu Âm mà Vương gia nói là một loại sinh vật dưới lòng đất, thân hình khổng lồ, mỡ của nó rất dễ bị đốt cháy, cho nên thời nguyên thủy loại rắn này bị rất nhiều bộ tộc săn bắt, sau khi giết chết thì dùng để làm đèn dầu.” Vương Bàn Tử tặc lưỡi: “Vãi thật, còn có cả loại rắn này sao.” Vương Diệp điềm tĩnh nói: “Nếu di chỉ Xá tộc không có Chúc Cửu Âm, tôi lãng phí thời gian đến đây làm gì?” Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn nhau, họ nghĩ lại thì đúng là như vậy thật.

Vương Diệp chưa bao giờ làm những việc vô nghĩa, nếu ở đây không có thứ Vương Diệp muốn, anh chắc chắn sẽ không tới, thà ở nhà câu cá còn thư thái hơn.

Hạo Thiên Chân có chút sợ hãi, cậu biết Chúc Cửu Âm vô cùng lợi hại, trong truyền thuyết đó là tồn tại có thể câu hồn đoạt mệnh!

Còn Vương Bàn Tử thì lại đầy vẻ hứng thú.

Anh béo hiển nhiên rất muốn xem cái thứ gọi là Chúc Cửu Âm đó rốt cuộc lớn cỡ nào, mỡ của nó có thực sự đốt cháy được không.

Cả nhóm đi được vài giờ, cuối cùng cũng tìm thấy đích đến.

“Mấy cái thứ quỷ quái này là gì vậy, trên nhân dũng lại gắn đầu lâu người?” Đang đi, thấy trong đống nham thạch phía trước xuất hiện không ít thạch dũng kỳ quái, Vương Bàn Tử tiến tới, kỳ quái nói.

Những nhân dũng đó ngoại trừ cái đầu ra thì toàn bộ đều được làm bằng đá, chỉ có phần đầu là một cái đầu lâu thật sự gắn lên trên.

Cho nên trông vô cùng cổ quái.

Vương Diệp giải thích: “Đây là một cách ghi chép quân công của người Xá tộc.

Hành quân đánh trận trong núi sâu thế này không tiện, quân công đều tính theo đầu người, ai mang về nhiều đầu người hơn thì quân công càng cao.

Sau khi mang đầu kẻ địch về, họ làm thành những nhân đầu dũng như thế này để phô trương chiến công của mình.” Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, Hạo Thiên Chân nói: “Nói như vậy thì chúng ta cách địa bàn người Xá tộc không còn xa nữa rồi." Vương Diệp gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến một nơi đầy rẫy nhân đầu dũng, nơi này phủ kín dây leo.

Vương Diệp quan sát xung quanh rồi bảo Vương Bàn Tử chặt bỏ đám dây leo đó.

Quả nhiên, một hang động xuất hiện trước mặt họ.

"Đậu mợ, ở đây có một cái hang!" Vương Bàn Tử kích động nói: "Vương gia, ngài đúng là thần cơ diệu toán, chỗ thế này mà cũng tìm ra được." Nếu không biết Vương Diệp thực sự có bản lĩnh chưa đi đã biết này, Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ nghĩ Vương Diệp từng đến đây rồi.

Vương Diệp cũng không nói gì thêm, cả nhóm đi vào trong.

Bên trong hang động này còn có nhiều nhân đầu dũng hơn, đập vào mắt gần như toàn là đầu lâu, ở tận cùng là một con sông ngầm, trong sông ngầm có một lối thông dẫn sâu vào bên trong.

Vương Diệp nhớ lại, trong phim thì Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử chính là đi vào từ đây, tại đây họ đã gặp phải loại quái ngư đó, dẫn đến việc hai người lạc mất nhau.

Vương Diệp nói: "Lối vào ở đằng kia, chúng ta đi vào từ đó thôi." Nói xong, Vương Diệp trực tiếp xuống nước, bơi về phía cửa động.

Những người khác cũng không hề do dự, lần lượt đi theo Vương Diệp.

Vương Diệp cũng biết trong dòng nước này có loại Triết La Khuê thể hình cực lớn, người bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Tuy nhiên đối với loại cá này, Vương Diệp không có chút sợ hãi nào, dám đến là chết.

Theo bước chân Vương Diệp bơi qua cửa động đó, chất nước rõ ràng trở nên đục ngầu.

Vương Bàn Tử bỗng kêu to một tiếng: “Ngọa tào, cái gì đang đẩy tôi thế này!” Lời anh vừa dứt, cả người đột nhiên bay vọt lên, phá nước mà ra, phía dưới anh là một con cá khổng lồ vô cùng!

Con cá này to như cá mập, thậm chí còn lớn hơn cả voi, khiến Hạo Thiên Chân và những người khác da đầu tê dại!

Họ không thể ngờ rằng ở nơi này lại có con cá lớn đến thế!

Vương Diệp thấy con cá đó cũng khẽ nhíu mày.

Anh cảm giác con cá này có chút khác với Triết La Khuê thông thường!

Khí tức trên người chúng rất giống với khí tức của tộc Quỷ Động!

Rất kỳ lạ!

Nhưng lúc này Vương Diệp không có nhiều thời gian để suy nghĩ, thấy Vương Bàn Tử sắp bị nuốt chửng, Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, từ dưới nước nhảy vọt lên, túm lấy đuôi con đại ngư đó, quật mạnh lên bờ.

“Oanh long!” Một tiếng nổ lớn, con cá khổng lồ trực tiếp bị đập nát bét!

“Tùm ~” Vương Bàn Tử lúc này mới rơi xuống, còn Vương Diệp thì nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước, không hề gây ra một gợn sóng lớn nào.

“Ngọa tào!

Vừa rồi là cái gì thế?” Vương Bàn Tử vật lộn nổi lên, kinh hãi hét

lớn.

Hạo Thiên Chân nói: “Bàn Tử, đừng nói chuyện đó nữa, chúng ta mau lên bờ trước đã.” Thế là cả nhóm nhanh chóng lên bờ, nhưng khi thấy con cá khổng lồ bị Vương Diệp đập nát bấy, ai nấy đều cảm thấy buồn nôn.

“Mau nhìn kìa!” Nhưng ngay sau đó, Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, đèn pin đột ngột chiếu lên mặt nước.

Chỉ thấy trên mặt nước nổi lên vô số đầu cá giống hệt vừa rồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nhóm Hạo Thiên Chân, không dưới hai mươi cái đầu cá như thế!

Vương Bàn Tử và mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi da đầu tê dại.

May mà họ đã lên bờ kịp, nếu không chắc chắn sẽ biến thành bữa ăn cho đám quái ngư này!

Hạo Thiên Chân nói: “Ở đây sao lại có nhiều quái ngư thế này!” Vương Diệp chăm chú nhìn những con quái ngư đó, càng cảm thấy chúng rất giống với người tộc Quỷ Động.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, trực tiếp mở Luân Hồi Nhãn.

Dưới sự áp chế của Luân Hồi Nhãn, ánh mắt của những con quái ngư đó rõ ràng đã thay đổi.

Trước đó là ánh mắt lạnh lùng, bây giờ lại trở thành ánh mắt kinh hoàng, trong sự kinh hoàng đó còn mang theo một tia cung kính!

“Không đúng, sao tôi cảm giác ánh mắt của chúng đã thay đổi vậy!” Hạo Thiên Chân bỗng lên tiếng, cậu cầm đèn pin soi qua lại giữa các con quái ngư, phát hiện ánh mắt của mỗi con đều đã biến hóa.

Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra điểm này, anh nói: "Cái này không đúng nha, lũ quái ngư này đang sợ cái gì vậy?" Lúc này Hoắc Tú Tú nói: "Ánh mắt của chúng dường như đang chú ý đến sư phụ?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử sững sờ, quan sát kỹ một chút thì phát hiện ánh mắt của đám quái ngư này đúng là đang tập trung vào Vương Diệp!

Rõ ràng đám quái ngư này đang sợ Vương Diệp!

Chúng cảm thấy sợ hãi, thậm chí là kính sợ đối với anh!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, chuyện này là sao?

Họ biết thực lực Vương Diệp cường hãn, có thể nói là vô cùng lợi hại, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng ngay cả loại quái ngư này cũng sợ Vương Diệp?

"Bàn Tử, nhìn mắt Vương gia kìa!

Thật đáng sợ!" Ngô Tà trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, cũng thấy được đôi mắt của Vương Diệp, trong bóng tối sâu thẳm dường như có một lực hút vô tận, có thể hút cả linh hồn ra ngoài.

Trong phút chốc, tận sâu trong lòng Vương Bàn Tử cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, một nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân dâng lên, cả người anh run bắn lên một cái, định thần lại: "Vãi thật!

Đó là đôi mắt gì vậy!" Vương Bàn Tử có chút hoang mang.

"Cút." Ngay lúc này, Vương Diệp dùng giọng điệu đạm mạc thốt ra một chữ.

"Ào ào ~" Tất cả quái ngư trong khoảnh khắc này đều cúi đầu về phía Vương Diệp, cảm giác đó giống như diện kiến quân vương của chính mình vậy.

Sau khi cúi đầu, chúng mới lặn xuống đáy nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú kinh ngạc.

Những con quái ngư này thực sự sợ hãi Vương Diệp, hơn nữa còn răm rắp nghe theo mệnh lệnh của anh!

Điều này quá đỗi khó tin!

Chương 602

Nếu nói triệu hoán ra đám âm binh đó, âm binh nghe lệnh Vương Diệp thì họ còn có thể hiểu được, dù sao Vương Diệp chỉ là lợi dụng Quỷ Tỳ để khống chế chúng.

Sở hữu Quỷ Tỳ chính là đế vương của âm binh!

Nói cách khác, Vương Bàn Tử nghĩ rằng nếu anh có Quỷ Tỳ, anh cũng có thể trở thành đại ca của đám âm binh đó.

Nhưng hiện tại chỉ một ánh mắt, một câu nói đã khiến đám quái ngư này run rẩy, không dám có chút phản kháng, đây không phải chuyện đùa đâu!

Bản lĩnh này không phải cứ nói là làm được!

Ngô Tà nghĩ thầm, chắc chắn là do đôi mắt đó!

Ngay cả họ còn cảm thấy sợ hãi, huống chi là lũ cá kia!

“Đi thôi.” Lúc này, Vương Diệp khôi phục lại bình thường, tiếp tục đi về phía trước.

Hoắc Tú Tú vội vàng đi theo.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, anh nói xem Vương gia đây là bản lĩnh gì vậy, quá cổ quái rồi?” Vương Bàn Tử hoảng hốt: “Ngọa tào Thiên Chân!

Vương gia không phải là cá tinh đầu thai đấy chứ?

Mấy con quái ngư kia là tiểu lâu la của anh ấy, nên chúng mới sợ anh ấy như gặp đại vương vậy!” “Như vậy cũng giải thích được tại sao Vương gia lại lợi hại thế, chuyện gì cũng biết, thực lực lại mạnh kinh người!” “Yêu tinh mới có bản lĩnh này chứ!” “Tôi xem Tây Du

Ký thấy mấy con yêu tinh đều thần thông quảng đại, Vương gia chắc chắn là cá tinh rồi!" "Chát!" Tuy nhiên, Vương Bàn Tử vừa dứt lời thì đầu đã bị vỗ mạnh một cái.

Lâm Tiểu Yêu giận dữ: "Anh mới là cá tinh, cả nhà anh đều là cá tinh!" Nói xong, cô hừ một tiếng, không thèm quan tâm đến Vương Bàn Tử và Ngô Tà nữa, chạy theo Vương Diệp.

Vương Bàn Tử ôm đầu hít một ngụm khí lạnh: "Ngọa tào, con bé này sức mạnh sao lớn thế, y hệt sư phụ nó, Bàn gia tôi suýt nữa bị nó đánh cho chấn thương sọ não rồi!" Ngô Tà cười mắng: "Bàn Tử, đáng đời cái miệng của anh, không lẽ anh không biết trong mắt Lâm Tiểu Yêu, Vương gia là thần thánh không thể xâm phạm sao?

Anh dám nói Vương gia như vậy, Lâm Tiểu Yêu không vặn đầu anh xuống là may rồi." "Mau đi thôi." Nói xong, Ngô Tà cũng đi theo.

Vương Bàn Tử nghe vậy, không khỏi nhớ lại lúc ở mộ dưới đáy biển, Lâm Tiểu Yêu một mình chống lại Cấm Bà, ra tay cực kỳ dứt khoát, ngay cả Cấm Bà cũng không phải đối thủ của cô, đầu bị chặt phăng xuống.

Nếu cô thực sự muốn lấy đầu anh, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử rụt cổ lại, chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, vội vàng đuổi theo nhóm Vương Diệp.

Còn Vương Diệp không nghe thấy lời Ngô Tà và Vương Bàn Tử nói, không phải anh không nghe được, mà là anh đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Tại sao những con Triết La Khuê đó lại giống với sinh vật Quỷ Động?

Luân Hồi Nhãn hiện tại có một khả năng là khống chế và ra lệnh cho sinh vật Quỷ Động.

Mà loại Triết La Khuê này rõ ràng là loại biến dị, nhưng lại tương đồng với sinh vật Quỷ Động.

Chẳng lẽ Triết La Khuê cũng là sinh vật Quỷ Động?

Vương Diệp không khỏi nhớ lại nguồn gốc của toàn bộ cây thanh đồng.

Có một thuyết pháp cho rằng, cây cổ thụ thanh đồng được xây dựng, một là để người Xá tộc tế tự và an táng, hai là để dẫn dụ sinh vật dưới lòng đất, trong đó có Chúc Cửu Âm!

Sau khi dẫn dụ được Chúc Cửu Âm ra, họ sẽ săn giết chúng, sau đó tinh luyện lấy mỡ rắn để làm lửa, nhằm duy trì hỏa chủng.

Mà sinh vật Quỷ Động cũng đến từ lòng đất.

Quỷ Động và cây thanh đồng đều chỉ là những lối thông nối liền với nơi đó sao?

Có lẽ thực sự là như vậy.

Nếu không thì không thể giải thích được tình huống này.

Nếu quả thực như vậy thì cũng có thể giải thích tại sao khi điểm danh ở nơi này lại được tặng một con Cổ Cách Ngân Nhãn!

Bởi vì Cổ Cách Ngân Nhãn vốn dĩ đến từ lòng đất, đến từ Quỷ Động.

Xem ra chuyến đi này sẽ thuận lợi hơn tưởng tượng.

Nơi này đã liên quan đến thế giới lòng đất, mà Chúc Cửu Âm cũng đến từ đó, muốn có được Chúc Cửu Âm Thần Mục lại càng đơn giản hơn.

Điều này đối với Vương Diệp đương nhiên là một tin tốt.

Vương Diệp thậm chí không cần tự mình ra tay, trực tiếp ra lệnh cho Chúc Cửu Âm giao Thần Mục ra là được.

Sau khi thông suốt những điều này, Vương Diệp cũng cảm thấy nhẹ nhõm, dẫn Ngô Tà và mọi người đi quanh hang động một lúc, cuối cùng cũng nhìn thấy một cây cổ thụ thanh đồng khổng lồ vô cùng!

Nhìn thấy cây cổ thụ thanh đồng này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều hít một ngụm khí lạnh.

Ngô Tà thốt lên: “Không ngờ trên đời lại có cây thanh đồng lớn thế này, đúng là thần tích!” Vương Diệp không nói gì.

Bởi vì lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đã vang lên. 【Đã đến cây cổ thụ thanh đồng, có thể tiến hành điểm danh!】【Có tiến hành điểm danh không?】【Có / Không!】Vương Diệp thở hắt ra một hơi.

Cuối cùng cũng có thể điểm danh.

Vương Diệp đương nhiên không hề do dự mà chọn điểm danh. 【Điểm danh lần thứ năm thành công!

Nhận được Cổ Cách Ngân Nhãn và Thiên Ngoại Thần Thạch!】【Cổ Cách Ngân Nhãn: Sức mạnh cao quý nhất của vương quốc ma tuyết vực, tín ngưỡng tối thượng của Luân Hồi tông thuộc vương triều Cổ Cách, sau khi sử dụng có thể nhận được kỹ năng Luân Hồi Nhãn hoặc cường hóa Luân Hồi Nhãn một lần!

Đồng thời nhận được 60 điểm sức mạnh, 50 điểm thể lực, 80 điểm tốc độ!】【Thiên Ngoại Thần Thạch: Thần thạch trong ba khối thiên thạch rơi từ trên trời xuống, sở hữu sức mạnh thần kỳ, có thể khiến người ta trường sinh bất lão, vạn thế bất hủ, là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Vĩnh Sinh Thể!】Cổ Cách Ngân Nhãn!

Cuối cùng cũng có thể cường hóa Luân Hồi Nhãn thêm một lần nữa!

Hiện tại Luân Hồi Nhãn của Vương Diệp đã cường hóa 5 lần, chỉ cần cường hóa thêm 4 lần nữa là có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Đến mức Vô Giới Yêu Đồng mới thực sự là khủng bố.

Một khi nắm giữ Vô Giới Yêu Đồng, có thể mượn sức mạnh Quỷ Động vô hạn, khi đó mới thực sự là vô địch!

Cho nên, Vương Diệp hiện tại đã liệt Vô Giới Yêu Đồng vào mục tiêu thăng cấp hàng đầu!

Khi nhận được Cổ Cách Ngân Nhãn, Vương Diệp không ngần ngại mà sử dụng ngay. 【Sử dụng Cổ Cách Ngân Nhãn, nhận được 60 điểm sức mạnh, 50 điểm thể lực, 80 điểm tốc độ! 】【Sử dụng Cổ Cách Ngân Nhãn thành công, Luân Hồi Nhãn đang được cường hóa! 】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, nhận được 120 điểm sức mạnh, 105 điểm thể lực, 130 điểm tốc độ! 】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, nhận được hiệu quả mới: Sử dụng Luân Hồi Nhãn có thể triệu hoán sinh vật Quỷ Động cao cấp! 】【Số lần cường hóa Luân Hồi Nhãn hiện tại: 6! 】Rất nhanh, thông tin về việc cường hóa Luân Hồi Nhãn đã vang lên.

Có lẽ vì Luân Hồi Nhãn chỉ là một đôi mắt nên tốc độ cường hóa khá nhanh, không cần phải chờ đợi, cường hóa thành công trong nháy mắt, và các thuộc tính tăng thêm cũng không nhiều, chỉ hơn một trăm điểm, coi như là thêu hoa trên gấm.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, quan trọng nhất vẫn là khả năng triệu hoán sinh vật Quỷ Động cao cấp và việc Luân Hồi Nhãn đã cường hóa đến lần thứ 6, chỉ còn ba lần nữa là có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng.

Ngoài ra, chính là triệu hoán sinh vật Quỷ Động cao cấp.

Sinh vật Quỷ Động cao cấp chính là loại tương tự như Quỷ Mẫu, và thông tin Vương Diệp vừa nhận được, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng thuộc về sinh vật Quỷ Động cao cấp!

Quả nhiên không nằm ngoài dự tính của Vương Diệp!

Chúc Cửu Âm đó chính là từ Quỷ Động mà ra!

Hơn nữa còn là sinh vật Quỷ Động cao cấp!

Nhận được những tin tức này, Vương Diệp cũng yên tâm.

Tiếp theo, Vương Diệp kiểm tra một loại bảo vật khác từ lần điểm danh này, Thiên Ngoại Thần Thạch!

Thiên Ngoại Thần Thạch nằm trong kho hệ thống, là một hòn đá màu đen trông có vẻ bình thường.

Thứ này lại là một hòn đá nằm trong thiên thạch rơi từ ngoài không gian, có thể khiến người ta trường sinh bất lão, vạn thế bất hủ, vô cùng thần kỳ!

Nhưng cuối cùng cũng lấy được thứ này, hiện tại chỉ còn thiếu Chúc Cửu Âm Thần Mục!

Việc quan trọng nhất lúc này là tìm thấy Chúc Cửu Âm, lấy Thần Mục trên người nó xuống.

Như vậy là có thể kích hoạt Vĩnh Sinh Thể rồi.

Tốc độ cũng khá nhanh.

“Vương gia, chúng ta bây giờ đi đâu?” Lúc này, Ngô Tà hỏi.

Mọi người đều nhìn về phía Vương Diệp.

Chương 603

Lúc này Vương Diệp tự nhiên muốn nhanh chóng tìm thấy Chúc Cửu Âm, sau đó lấy Thần Mục từ nó rồi rời đi.

Nhưng hiện tại Chúc Cửu Âm đang ở chỗ nào Vương Diệp cũng không rõ, muốn tìm thấy trong thời gian ngắn có lẽ cũng không dễ dàng như vậy, thế là anh suy nghĩ một chút rồi quyết định lên cây xem thử.

Vương Diệp nói: “Chúng ta lên cây xem trước, đều đeo bao tay vào, đừng chạm vào cành cây thanh đồng này, nó sẽ gây ra ảo giác đấy.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vội vàng đeo bao tay, Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu cũng không ngần ngại mà đeo vào, duy chỉ có Vương Diệp là không đeo.

Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, sao ngài không đeo?” Vương Diệp đáp: “Mấy cái ảo giác này không có tác dụng với tôi.” Nói xong, Vương Diệp nhảy lên một cành cây, nhẹ nhàng dẫm chân lên cành, nhanh chóng leo lên cao vài mét, Lâm Tiểu Yêu cũng theo sát phía sau, thân thể cũng nhẹ nhàng như đang dạo chơi trong sân nhà.

Còn Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thì có chút vụng về, chỉ có thể từ từ bò lên.

Vương Diệp nói: “Lâm Tiểu Yêu, em đi theo Tú Tú đi, thầy lên trước xem sao.” Những người này chậm quá, Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian ở đây, cho nên định lên trước xem tình hình.

Dù sao có Lâm Tiểu Yêu ở đó, họ cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

“Vâng thưa sư phụ!” Lâm Tiểu Yêu mặc dù rất muốn đi theo Vương Diệp, nhưng vẫn nghe lời anh, gật gật đầu.

Vương Diệp giao Quỷ Tỳ cho Lâm Tiểu Yêu: “Thứ này cho em phòng thân.” Lâm Tiểu Yêu kích động nhận lấy Quỷ Tỳ: “Cảm ơn sư phụ!” Vương Diệp gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng lao lên trên để tìm kiếm Chúc Cửu Âm.

Rất nhanh, Vương Diệp đã tìm thấy một tế đàn nhô ra.

Đây là tế đàn của trưởng lão Xá tộc.

Vương Diệp nhớ trong phim, Trương Khởi Linh, Bàn Tử và A Ninh đều đã từng đến đây, thậm chí còn kích hoạt thanh đồng linh tiêu, khiến Vương Bàn Tử và A Ninh rơi vào ảo giác, suýt nữa thì tự sát.

Ở đây không biết có món đồ gì tốt không.

Vương Diệp nhảy lên tế đàn, phát hiện trên đó lại có một người đang đứng nhìn cái xác khô của trưởng lão Xá tộc trên tế đàn đó.

Sự xuất hiện của Vương Diệp rõ ràng khiến người đó vô cùng cảnh giác, anh ta không ngần ngại rút đao sau lưng, nhanh chóng áp sát Vương Diệp, chém xuống một đao.

Vương Diệp lộ ra một nụ cười, không lùi không tránh, trực tiếp dùng nắm đấm đánh vào thanh đao đó.

“Đương” một tiếng, người đó không thể chịu nổi lực lượng khổng lồ này, loạng choạng lùi lại vài bước, gương mặt vốn dĩ bình thản lộ ra một tia kinh hãi.

Tuy nhiên, khi nhìn rõ đó là Vương Diệp, anh ta không còn thấy bất ngờ nữa.

“Cậu đến rồi.” Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói.

Đúng vậy, người đứng trên tế đàn chính là Trương Khởi Linh.

Quả nhiên cốt truyện vẫn phát triển theo hướng đó, Trương Khởi Linh đã xuất hiện ở nơi này, nhưng vì có Vương Diệp nên Trương

Khởi Linh xuất hiện một mình.

Vương Diệp bước tới vỗ vai Trương Khởi Linh: “Có phát hiện gì không?” Trương Khởi Linh âm thầm thu lại Hàn Nguyệt, đồng thời liếc nhìn tay Vương Diệp, thấy tay anh ngay cả một vết xước cũng không có, trong lòng có chút kinh ngạc nhưng bề ngoài không biểu hiện ra, anh nói: “Nơi này, chắc là nơi tế tự của người Xá tộc.” Vương Diệp gật đầu, sau đó đi tới trước xác khô của trưởng lão Xá tộc.

Trưởng lão Xá tộc đang ôm một cái hộp bảo vật trong tay.

Còn Trương Khởi Linh thì đang nhìn chằm chằm vào những cái chuông treo trên thi thể, Vương Diệp cũng không hiểu gã này tò mò cái chuông đó làm gì, chẳng phải chỉ là mấy cái chuông gây ảo giác thôi sao?

Dù sao Vương Diệp cũng không hứng thú với những việc không liên quan đến mình.

Cái chuông này không mang lại lợi ích gì cho anh, anh sẽ không lãng phí thời gian để nghiên cứu nó.

Vương Diệp cầm hộp bảo vật lên, anh nhớ trong phim, trong hộp này chẳng có gì cả, sau khi Vương Bàn Tử mở ra còn thổi lên một luồng yêu phong, làm rung động đám linh tiêu xung quanh, khiến tất cả mọi người ngoại trừ Trương Khởi Linh đều rơi vào ảo giác.

Vương Diệp thì không sợ thứ này, dù sao anh cũng có Kỳ Lân huyết mạch, lại còn có Xà Thần giáng lâm và hiệu quả phá chướng của Luân Hồi Nhãn, chút ảo giác hèn mọn này không làm gì được anh.

Vương Diệp muốn xem thử, trong hộp này có thực sự là không có gì không!

“Đinh linh linh ~” Hộp vừa mở ra, xung quanh lập tức nổi lên một trận âm phong, trận âm phong này vô cùng quỷ dị, không biết từ đâu tới, cứ thế xuất hiện trên tế đàn này, rồi tất cả chuông xung quanh đều reo vang.

Ngay cả những xác khô treo xung quanh cũng bắt đầu đung đưa.

Trương Khởi Linh nhìn quanh, vẻ mặt nghiêm trọng, không khỏi rút Hàn Nguyệt Nhận ra.

Còn Vương Diệp vẫn thản nhiên, cúi đầu nhìn thứ bên trong hộp, nhưng rồi anh cũng sững người, bên trong chẳng có gì cả, y hệt như cốt truyện gốc.

Vương Diệp có chút thất vọng, chẳng lẽ đồ bên trong thực sự đã bị ai đó lấy mất rồi?

Không đúng!

Bên trong có một loại khí tức vô cùng quỷ dị!

Tuyệt đối chưa bị lấy đi!

Vương Diệp nghĩ đoạn, mở Luân Hồi Nhãn.

Nhìn kỹ vào, phát hiện trong hộp đúng là có một tầng sương đen bao phủ, loại sương mù này có chút giống với khí tức của tộc Quỷ Động, rất giống với con Triết La Khuê gặp lúc trước!

Chẳng lẽ...

Vương Diệp nghĩ thầm, hai ngón tay chụm lại, chọc mạnh vào trong hộp, hộp gỗ lập tức vỡ tan, lộ ra một ngăn bí mật!

Một cái linh tiêu bằng thanh đồng nhỏ nhắn tinh xảo xuất hiện trong tay Vương Diệp!

Cái chuông này trông khá giống với đám linh tiêu treo xung quanh, nhưng rõ ràng nhỏ hơn một vòng, tổng thể trông tròn trịa hơn một chút, tỏa ra một loại khí tức thần bí. 【Nhận được thánh vật Xá tộc:

Quỷ Đồng Linh Đang! 】【 Quỷ Đồng Linh Đang: Thánh vật Xá tộc, tương truyền có thể thông với địa ngục, là vật thao túng âm binh, thực chất là vật để điều khiển âm binh Xá tộc, đồng thời cũng là tượng trưng cho thủ lĩnh Xá tộc, nắm giữ Quỷ Đồng Linh Đang có thể khống chế Xá tộc! 】【 Gợi ý: Khả năng gây ảo giác của cây thanh đồng cổ thụ đều đến từ Quỷ Đồng Linh Tiêu, sau khi tiếp xúc với cây thanh đồng rồi chết đi, hồn phách không tan, ngưng tụ thành âm binh! 】 Vương Diệp kinh ngạc nhìn cái chuông trong tay, không ngờ thứ này lại là thánh vật Xá tộc!

Chuyện này bắt đầu thú vị rồi đây!

Hơn nữa theo gợi ý phía sau, những người tiếp xúc với cây cổ thụ thanh đồng sau khi chết đều biến thành âm binh.

Chẳng trách Bất Ngôn Kỵ đều trở thành âm binh, chắc chắn là vì tất cả đã tiếp xúc với cây thanh đồng này, rồi mới biến thành âm binh.

Xem ra, trong toàn bộ cây thanh đồng này e rằng có vô số âm binh!

Toàn bộ người Xá tộc, ước chừng đều đã chạm qua cây thanh đồng này, sau khi chết chắc hẳn toàn bộ đều biến thành âm binh.

Hơn nữa theo mô tả về Quỷ Đồng Linh Đang, nói cái chuông này có thể khống chế âm binh Xá tộc, nghĩa là thực chất tộc này vốn dĩ đã có âm binh, hơn nữa không chỉ có một hai cái!

Vậy thì hay rồi.

Toàn bộ tộc nhân Xá tộc từ xưa đến nay không có mấy chục vạn thì cũng phải có mấy vạn người chứ?

Trong Xá tộc này âm binh chắc chắn không ít, đến lúc đó có thể khống chế toàn bộ họ, rồi dùng Quỷ Tỳ thu hết lại, nếu đạt đến một vạn cái thì có thể kích hoạt Vạn Quỷ Thiên!

Đến giờ Vương Diệp vẫn chưa rõ Vạn Quỷ Thiên là gì, nhưng nghe cái tên thôi cũng biết tuyệt đối không đơn giản.

Nếu có thể kích hoạt Vạn Quỷ Thiên thì tốt quá.

Cho dù không nói đến Vạn Quỷ Thiên, một vạn âm binh cùng lúc xuất hiện, cảnh tượng đó tuyệt đối đủ chấn động, đúng nghĩa là một quân đoàn luôn!

Quan trọng hơn là, một âm binh có thể tăng 1 điểm thuộc tính tam duy, một vạn âm binh này chính là 1 vạn điểm!

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi!

Xem ra, trong cây thanh đồng Xá tộc này còn không ít lợi lộc có thể vơ vét.

“Đây là cái gì?” Trương Khởi Linh bước tới nghi hoặc hỏi.

Vương Diệp đáp: “Quỷ Đồng Linh Tiêu, thánh vật Xá tộc.” Vương Diệp cũng không che giấu, nói thật luôn.

Trương Khởi Linh vốn vô dục vô cầu, chỉ gật đầu một cái, ngoài ra không nói thêm lời nào.

Vương Diệp thu lại thanh đồng linh đang, chuẩn bị rời khỏi đây để đi dạo quanh các nơi khác trên cây thanh đồng.

Tuy nhiên ngay lúc này, anh cảm nhận được một luồng thi khí dao động, quay đầu nhìn lại, phát hiện lão trưởng lão Xá tộc lúc này lại mở mắt ra!

Đám linh tiêu xung quanh càng kêu loạn xạ, nghe mà lòng người phiền muộn.

Đồng thời, những cái xác khô đó cũng rung động không ngừng, dường như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

“Thật là phiền phức.” Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, nhấc bổng cái đỉnh thanh đồng dùng để tế tự dưới đất lên, toàn bộ mặt đất “oanh long” chấn động, Vương Diệp hung hăng ném cái đỉnh thanh đồng về phía lão trưởng lão Xá tộc.

Trưởng lão Xá tộc đứng dậy, chộp lấy chân đỉnh thanh đồng, loạng choạng lùi lại vài bước, suýt chút nữa thì ngã khỏi tế đàn, rơi xuống vực sâu không đáy!

Trương Khởi Linh thấy vậy cũng nhảy vọt lên, trong nháy mắt chặt đứt tất cả dây thừng, toàn bộ linh tiêu và xác khô rơi xuống đất, tiếng chuông cuối cùng cũng ngừng hẳn.

Nhưng những xác khô đó cũng đã bò dậy, rõ ràng là đã phục sinh.

Vương Diệp nói: “Giết bọn chúng, nhưng đừng đánh rơi xuống vực, tôi còn có việc cần dùng.” Những thiên thi này dù sao cũng là tống tử, ít nhiều cũng cung cấp được một chút thi khí, nếu Vương Diệp lợi dụng Sát Khí Châu hấp thu toàn bộ thì chắc chắn có thể cung cấp không ít thuộc tính.

Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng lại làm theo lời Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn về phía trưởng lão Xá tộc.

Trưởng lão Xá tộc hất tay quẳng cái đỉnh thanh đồng đi, rồi gầm thét lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp trong nháy mắt xuất hiện trước mặt lão, giơ tay vỗ một chưởng lên đầu lão, trưởng lão Xá tộc toàn thân run lên, ngã quỵ xuống đất.

Một chưởng, trực tiếp đánh chết trưởng lão Xá tộc.

Đó chính là sức mạnh hiện tại của Vương Diệp.

Một bàn tay tùy tiện vung ra cũng có vạn cân lực, thậm chí còn vượt xa con số đó.

Chương 604

Một chưởng này giáng xuống, đừng nói là trưởng lão Xá tộc này, ngay cả Chúc Cửu Âm có chịu nhiệt nổi hay không còn là một câu hỏi lớn.

Vương Diệp lấy Sát Khí Châu ra, hấp thu thi khí trong người trưởng lão Xá tộc.

Động tác của anh rất thành thục, lát sau đã nhận được thông báo của hệ thống, trưởng lão Xá tộc này chỉ cung cấp hơn 200 điểm thuộc tính tam duy.

Đối với Vương Diệp hiện tại thì không tính là nhiều.

Nhưng anh cũng không chê, chuyện này đều là tích tiểu thành đại, không phải lúc nào cũng gặp được vụ hời mấy nghìn điểm thuộc tính.

Hơn nữa, chỉ cần tìm được toàn bộ âm binh ở nơi này, thì còn lo gì không đủ thuộc tính tam duy nữa.

Vài nghìn điểm thuộc tính là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đã giải quyết xong đám xác khô đó.

Vương Diệp lại dùng Sát Khí Châu hấp thu hết thi khí trong người chúng, nhận thêm hơn một trăm điểm thuộc tính nữa.

“Xong xuôi.” Vương Diệp thu Sát Khí Châu lại, chuẩn bị đi tìm Chúc Cửu Âm, sẵn tiện xem có gặp được đám âm binh kia không.

Mặc dù hiện tại Vương Diệp không cầm Quỷ Tỳ trong tay, nhưng ít nhất anh có Quỷ Đồng Linh Tiêu, có thể điều khiển đám âm binh đó, bảo chúng đi theo mình là được.

Đợi gặp được Lâm Tiểu Yêu thì dùng Quỷ Tỳ thu chúng vào sau.

“Hửm?” Tuy nhiên, ngay khi Vương Diệp định rời đi, bỗng nhiên anh cau mày nhìn xuống vực sâu dưới tế đàn, không ngần ngại mở Luân Hồi Nhãn.

“Chúc Cửu Âm!” Trong lòng Vương Diệp thầm vui, cuối cùng cũng phát hiện ra Chúc Cửu Âm!

Cuối cùng cũng tìm thấy thứ này!

Mục đích anh đến đây chẳng phải là để tìm Chúc Cửu Âm, lấy Thần Mục của nó sao?

Hiện giờ cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Ban đầu Vương Diệp còn thấy khó tìm, nhưng hiện tại Luân Hồi Nhãn của anh đã được cường hóa thêm một lần, đạt đến cấp độ +6, sau khi thi triển Luân Hồi Nhãn, anh đã có thể cảm nhận được khí tức bạo ngược của Chúc Cửu Âm.

Thứ khí tức đặc hữu của tộc Quỷ Động đó đã vượt xa khí tức của tất cả sinh vật Quỷ Động ở nơi này!

Tự nhiên Vương Diệp có thể dễ dàng cảm ứng được.

Chúc Cửu Âm đang ở phía dưới, hơn nữa dường như đã phát cuồng, có vẻ như đang chiến đấu với ai đó.

Ước chừng tám chín phần mười là đụng độ đám người Lương sư gia.

Vương Diệp nói: “Đi theo tôi.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhảy xuống từ tế đàn.

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, cũng không ngần ngại mà nhảy theo Vương Diệp.

Thế là hai người từ trên không trung lao xuống vun vút.

May mà nơi này vẫn nằm trên cây thanh đồng cổ thụ, đâu đâu cũng có cành cây, Vương Diệp và Trương Khởi Linh có thể mượn lực cành cây để giảm bớt sức nặng, đồng thời vẫn có thể rơi xuống nhanh chóng.

Tốc độ của hai người cực nhanh, vô cùng phiêu dật, chẳng mấy chốc đã tới phía dưới cây cổ thụ thanh đồng.

“Quả nhiên ở đây!” Vương Diệp nhìn thấy một con đại xà to lớn vô cùng ở dưới gốc cây!

Con đại xà này lớn cỡ nào?

Nó vượt xa mức độ trong phim ảnh, quấn quanh thân cây thanh đồng như một con cự long, trên đầu còn có hai cái sừng, nhìn mà da đầu tê dại!

Một vật khổng lồ như thế này, con người đứng trước nó chẳng khác gì kiến cỏ!

Chỉ riêng một cái con ngươi thôi đã lớn hơn cả người rồi!

Vương Diệp biết, mình đã coi thường con Chúc Cửu Âm này rồi!

Ban đầu cứ nghĩ nó giống như trong phim, tuy lớn nhưng không đến mức đáng sợ thế này.

Không ngờ lại kinh khủng đến vậy!

Chả trách Vương Diệp có thể dễ dàng cảm ứng được khí tức của nó.

“Đây là cái gì?” Trương Khởi Linh nhìn thấy con Chúc Cửu Âm đó, sắc mặt cũng khẽ biến, lộ vẻ nghiêm trọng.

Con Chúc Cửu Âm này quá lớn, ngay cả Trương Khởi Linh nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Vương Diệp nói: “Chúc Cửu Âm.” Trương Khởi Linh hỏi: “Sơn

Hải Kinh?” Vương Diệp đáp: “Cũng có chút liên quan, nhưng chắc không phải Chúc Cửu Âm trong Sơn Hải Kinh, mà là Chúc Cửu Âm của thế giới lòng đất, bản chất không phải rồng, vẫn chỉ là một con rắn mà thôi.” Chúc Cửu Âm trong Sơn Hải Kinh là Chúc Long, rồng thực thụ!

Cả hai vẫn có một khoảng cách nhất định.

“A!” Ngay lúc này, một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Vương Diệp tập trung nhìn kỹ, thấy một người bị Chúc Cửu Âm cắn một nhát vào đùi, sau đó hất mạnh lên.

Người nọ bay lên không trung, rồi Chúc Cửu Âm há to cái miệng đỏ ngòm như chậu máu, cứ thế nuốt sống hoàn toàn người đó vào bụng!

Vương Diệp nhận ra người nọ, đó là một thanh niên đi theo nhóm Lương sư gia và Thái thúc, giờ lại bỏ mạng thảm khốc trong miệng Chúc Cửu Âm.

Quả nhiên, những kẻ đụng độ Chúc Cửu Âm là bọn Lương sư gia.

Vương Diệp nheo mắt nhìn xuống phía dưới cây cổ thụ bằng đồng, thấy Lương sư gia đang hốt hoảng chạy trốn, cách đó không xa là thi thể của Thái thúc, đầu đã biến mất, chẳng rõ bị thứ gì giết chết.

Ngoài ra, những thanh niên khác đi theo Lương sư gia cũng chẳng thấy đâu, có lẽ đều đã chết sạch rồi.

Ở một hướng khác chính là Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

Bọn họ hiển nhiên cũng nhìn thấy con Chúc Cửu Âm khổng lồ kia, sợ đến mức sắc mặt biến đổi thất thường.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, gã chẳng còn chút mong đợi nào nữa, thầm rủa xả bản thân sao mà ngứa nghề, lúc trước còn ôm hy vọng muốn xem Chúc Cửu Âm trông thế nào, giờ thấy rồi thì đúng là muốn chết quách cho xong.

Nó quá mức khổng lồ!

“Thiên...

Thiên Chân, tôi thấy Vương gia nói bậy rồi, mẹ nó đây mà là Chúc Cửu Âm gì, đây là một con rồng mới đúng!” Vương Bàn Tử muốn khóc mà không ra nước mắt.

Hạo Thiên Chân cũng sợ đến tái mét, hét lớn: “Mau chạy đi!” Bàn Tử khóc lóc: “Kéo tôi một cái với, ngọa tào, chân tôi nhũn ra rồi, đi không nổi nữa!” Té ra là tên này sợ đến mức bủn rủn chân tay, không bước nổi bước nào.

Hạo Thiên Chân mắng Bàn Tử vô dụng nhưng vẫn chuẩn bị kéo gã chạy trốn, Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu cũng vội vàng túm lấy Bàn Tử.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm đã phát hiện ra bọn họ, cái đầu rắn khổng lồ đột ngột nện xuống, vô số cành cây đồng sụp đổ.

Bọn họ né đông tránh tây mới may mắn không bị cành cây vùi lấp.

“Xong đời rồi!” Bàn Tử lẩm bẩm.

Trong tình huống này, bọn họ gần như xác định không còn đường lui.

Nhìn thấy bọn họ vừa tránh được cành cây đổ mà không thể tránh nổi đầu rắn, ai nấy đều tâm tro ý lạnh.

Đúng lúc đó, một người đột ngột xuất hiện trước mặt họ.

Nhóm Hạo Thiên Chân thậm chí còn không thấy người này xuất hiện từ lúc nào!

“Sư phụ!” “Vương gia!” Bốn người đồng thời mừng rỡ reo lên, trong lòng dâng lên hy vọng vô bờ bối, cảm giác như từ cõi chết trở về!

Sự xuất hiện kịp thời của Vương Diệp không nghi ngờ gì đã mang lại hy vọng cho họ!

“Cút!” Vương Diệp quát lạnh một tiếng, Luân Hồi Nhãn thi triển, đối thị với con ngươi của Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm khựng lại, đôi đồng tử dựng đứng hiện lên vẻ nghi hoặc và thoáng chút kinh sợ.

Nó dừng lại, cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Nhóm Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì âm thầm thán phục, không ngờ Vương Diệp ngay cả Chúc Cửu Âm cũng trấn áp được, quá mạnh mẽ!

Đây còn là con người nữa không?

“Rắc ~” Đúng lúc này, một cành cây đồng khổng lồ phía trên đầu nhóm Hạo Thiên Chân đột nhiên gãy lìa, rơi thẳng xuống.

“Uỳnh!” Ngay khi cành cây sắp đè chết bọn họ, Trương Khởi Linh đột nhiên xuất hiện, tung một đao chém mạnh vào cành cây.

“Choang!” Cành cây đồng bị chém bay đi, nhóm Hạo Thiên Chân lại một lần nữa thoát hiểm.

“Muộn Du Bình, anh cũng tới rồi!” “Ngọa tào!

Ách Ba Trương, anh với Vương gia sao toàn thần xuất quỷ nhập thế, lần nào cũng đến kịp lúc!” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đồng thời hét lên.

Trương Khởi Linh không nói gì, nghiêm trọng nhìn Chúc Cửu Âm.

Dù hiện tại nó chưa có ý định tấn công nhưng anh vẫn cảm thấy sinh vật này cực kỳ nguy hiểm.

Vương Diệp đột nhiên lên tiếng: "Các người mau rời khỏi đây, con Chúc Cửu Âm này... có điểm không đúng!" Vương Diệp vốn tưởng Chúc Cửu Âm cũng là sinh vật Quỷ Động, theo lý có thể khống chế được, nhưng giờ xem ra e rằng không đơn giản như vậy!

Tuy tạm thời trấn giữ được nó, nhưng đôi đồng tử của Chúc Cửu Âm lại đáng sợ như địa ngục!

Theo truyền thuyết, trong một con mắt của Chúc Cửu Âm còn ẩn chứa một con mắt khác, nghĩa là nó có tổng cộng bốn mắt!

Đôi mắt thường thấy chỉ là bản nhãn, còn con mắt kia ẩn giấu phía trên, gọi là Âm Nhãn!

Chương 605

Tương truyền, Chúc Cửu Âm tu luyện trên ngàn năm thì Âm Nhãn sẽ kết nối với địa ngục, ai bị nó nhìn trúng sẽ bị ác quỷ quấn thân, biến thành quái vật đầu người mình rắn.

Vì thế, đôi mắt của nó cực kỳ đáng sợ.

Điểm này lại rất giống với Xà Thần - thần minh của Quỷ Động.

Việc bị Chúc Cửu Âm nhìn rồi biến thành quái vật đầu người mình rắn cũng giống hệt với Xà Mẫu ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Đây chính là lý do Vương Diệp nghi ngờ Chúc Cửu Âm có liên quan đến Quỷ Động.

Hiện tại có thể xác định, Chúc Cửu Âm chui ra từ Quỷ Động, hoặc từ thế giới lòng đất mà Quỷ Động kết nối tới, nó cùng loại với Xà Thần!

Thậm chí có khả năng nó và Xà Thần có liên hệ về huyết mạch, nếu không Luân Hồi Nhãn của Vương Diệp sao có thể vô hiệu với nó?

Nhóm Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp, nhận ra Chúc Cửu Âm không dễ bị dọa dẫm nên vội vàng tháo chạy.

Lúc này, Chúc Cửu Âm lại cử động.

Nó dường như không định ăn thịt Vương Diệp mà dùng cái đầu rắn khổng lồ nện mạnh xuống, muốn nghiền nát anh thành bã thịt.

Vương Diệp thấy Luân Hồi Nhãn mất hiệu lực thì không chút do dự từ bỏ, anh nắm chặt nắm đấm, sức mạnh toàn thân bộc phát, đấm thẳng vào đầu rắn.

"Uỳnh!" Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, cả cây đồng rung chuyển.

Chúc Cửu Âm thể hình khổng lồ, sức mạnh vô song nhưng vẫn bị cú đấm này làm chệch đầu, nện mạnh xuống đất.

Thân hình Vương Diệp chấn động, lùi lại một bước, anh chịu đựng được sức mạnh to lớn của Chúc Cửu Âm nhưng y phục trên người thì không, "phựt" một tiếng, quần áo nửa thân trên bị chấn tan nát thành từng mảnh vụn.

Vương Diệp đứng hiên ngang dưới đất, để lộ một thân hình hoàn mỹ.

Anh cầm kiếm Kinh Trập, lạnh lùng nhìn Chúc Cửu Âm.

"Trời đất ơi!

Hình xăm của Vương gia ngầu quá đi mất!" Bàn Tử thốt lên kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân cũng ngây người nhìn.

Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu đương nhiên cũng đờ người ra!

Chỉ thấy Vương Diệp cầm kiếm đứng đó, một bên cánh tay tràn đầy hình xăm Kỳ Lân, con Kỳ Lân đó như thực thể sống, chực chờ bước ra khỏi người anh!

Bên kia lại là hình xăm Chu Tước đỏ rực, sống động như thật, dường như sắp tung cánh bay cao, cực kỳ kích thích thị giác.

Tuy nhiên còn một loại nữa mà họ không phát hiện ra, đó là Long Vương, vì huyết mạch Long Vương cấp tối đa đã có thể ẩn giấu hình xăm.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào hai loại hình xăm trên người Vương Diệp, lòng đầy chấn động.

Hạo Thiên Chân nói: “Sao trên người Vương gia lại có hai loại hình xăm?

Tôi nhớ Muộn Du Bình chỉ có một.

Một cái là Kỳ Lân giống Muộn Du Bình, cái kia là gì?

Màu đỏ rực!” Bàn Tử đoán: “Một con chim, không lẽ là Phượng Hoàng?” Trương Khởi Linh đáp: “Đó là Chu Tước.” Anh không thể bình tĩnh nổi.

Chỉ có anh mới biết những hình xăm này đại diện cho điều gì.

Hình xăm Kỳ Lân đại diện cho huyết mạch Kỳ Lân, hình xăm Chu Tước đại diện cho huyết mạch Chu Tước!

Nhưng Trương Khởi Linh chưa từng nghe nói ai sở hữu huyết mạch Chu Tước, huống chi là cả hai loại huyết mạch cùng xuất hiện trên một người, đó là chuyện không tưởng.

Thế nhưng hiện tại Vương Diệp đã chứng minh đó là sự thật!

Là một trong Tứ Thánh Thú, Chu Tước sở hữu huyết thống cao quý vô ngần.

“Hống ~” Đúng lúc đó, trên người Vương Diệp vang lên một tiếng gầm trầm hùng như vọng về từ thời viễn cổ, trấn nhiếp lòng người.

Tiếp đó, nhóm Hạo Thiên Chân thấy hình xăm Kỳ Lân tỏa ra ánh sáng u lam, thực sự như sống lại.

Một luồng khí thế đáng sợ tỏa ra từ người Vương Diệp.

“Rắc!” Vương Diệp đứng yên không động đậy mà mặt đất dưới chân lại sụp đổ, nứt vỡ từng lớp!

Khí thế!

Đây chính là khí thế!

Cùng lúc đó, Chúc Cửu Âm cũng đã nổi giận lôi đình.

Trong mắt nó, một kẻ thấp bé như kiến cỏ lại có thể gây rắc rối cho nó là điều không thể chấp nhận.

Cái đuôi rắn khổng lồ quất mạnh, đập nát không biết bao nhiêu cành đồng, sau đó nện thẳng về phía Vương Diệp với uy thế che trời lấp đất.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, né tránh cái đuôi, nhanh chóng áp sát đầu rắn, máu Vĩnh Sinh và nguyên thần Kỳ Lân đồng thời bộc phát.

Sức mạnh tăng phúc 3.5 lần!

Cộng thêm Khôi Tinh Thích Đấu tăng phúc 2.5 lần!

Vương Diệp tung một cước đá thẳng vào đầu Chúc Cửu Âm!

“Phập!” Sức mạnh bộc phát gấp 6 lần!

Hơn bảy vạn điểm sức mạnh tức thì nổ ra!

Dù khả năng phòng ngự của Chúc Cửu Âm có biến thái đến đâu thì lúc này cũng bị Vương Diệp đá thủng một lỗ, xương sọ bị vỡ một mảng.

Nó nện mạnh vào cây đồng khiến cả cây rung chuyển dữ dội như sắp sụp đổ!

“Gào ~” Chúc Cửu Âm phát ra tiếng gào thê lương, thân thể vặn vẹo điên cuồng, phía dưới cây đồng lâm vào hỗn loạn, cành đồng vỡ vụn, đá tảng hóa thành tro bụi!

Lương sư gia là thảm nhất, lão vốn định đứng xa quan sát đợi Vương Diệp giải quyết xong con rắn thì chạy theo, ai ngờ tránh không kịp, bị Chúc Cửu Âm nện trúng chết tươi, biến thành bãi thịt bét nhè!

May mà nhóm Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp chạy xa nên không bị vạ lây.

Dù vậy, họ vẫn xem đến tâm kinh đảm chiến, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp đang bình thản đứng đó.

Vương Diệp đứng trên một cành cây đồng, hình xăm Kỳ Lân vẫn tỏa sáng nhàn nhạt, dù chỉ là bóng lưng nhưng khí thế lại vô song.

“Vương gia... quá mạnh mẽ!” Bàn Tử không tự chủ được mà thốt lên.

Trương Khởi Linh thì nhìn chằm chằm bóng lưng ấy.

“Hống ~” Cuối cùng, Chúc Cửu Âm cũng gượng dậy được, cơn giận của nó đã đạt đến đỉnh điểm.

Vương Diệp thấy con ngươi của nó biến đổi, từ đồng tử đứng chuyển sang đồng tử nằm ngang!

Anh hiểu ngay, đó là Âm Nhãn của Chúc Cửu Âm đã xuất hiện!

Âm Nhãn chắc chắn là chiêu sát thủ của nó.

Theo truyền thuyết, ai bị Âm Nhãn nhìn trúng sẽ bị ác quỷ ám, biến thành quái vật.

Giờ đây nó cuối cùng cũng mở Âm Nhãn!

Vương Diệp bình tĩnh quan sát sự biến hóa.

Nhưng lạ là sau khi Âm Nhãn xuất hiện, Chúc Cửu Âm lại từ từ nhắm mắt lại.

Chuyện gì thế này?

Vương Diệp cũng thoáng ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh, anh phát hiện xung quanh bắt đầu trở nên tối đen như mực, như thể mọi ánh sáng trên thế gian đều bị tước đoạt, dù anh có năng lực nhìn trong bóng tối hay dùng Luân Hồi Nhãn cũng vô dụng!

Cả thế giới chìm vào bóng tối.

Bởi vì nhìn trong đêm vẫn cần một chút ánh sáng, nếu hoàn toàn không có nguồn sáng thì cũng chẳng thấy gì.

Vương Diệp nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử: “Ngọa tào!

Sao trời tối thế này?

Mau bật đèn pin lên!” Bàn Tử hoảng loạn bật đèn pin, nhưng ánh sáng vừa lóe lên đã lập tức biến mất!

Hạo Thiên Chân nói: “Không đúng!

Hình như có thứ gì đó hấp thụ ánh sáng xung quanh nên mới tối như vậy.” Bàn Tử hoang mang: “Chuyện này là sao?” Hạo Thiên Chân đáp: “Chẳng lẽ do Chúc Cửu Âm?

Trong Sơn Hải Kinh, Chúc Cửu Âm nhắm mắt có thể khiến thế giới chìm vào bóng tối, chẳng lẽ con này đúng là Chúc Long truyền thuyết?” Bàn Tử kêu lên “Ngọa tào”, lộ rõ vẻ hoảng loạn.

Lâm Tiểu Yêu trấn an: “Đừng lo, sư phụ sẽ có cách!” Vương Diệp lúc này cũng nhíu mày.

Anh không ngờ Chúc Cửu Âm lại có năng lực này.

Rõ ràng nó khác với sinh vật lòng đất bình thường, Âm Nhãn của nó giống với Chúc Cửu Âm trong Sơn Hải Kinh hơn, có thể tạo ra bóng tối tuyệt đối bằng cách hấp thụ mọi nguồn sáng.

Trong tình cảnh này, Chúc Cửu Âm chiếm ưu thế tuyệt đối.

Chương 606

“Vút ~” Đúng lúc đó, một luồng kình phong mãnh liệt thổi sát bên người.

Vương Diệp biết Chúc Cửu Âm đang tấn công mình.

Anh lạnh lùng đứng yên tại chỗ, mặc kệ đòn tấn công.

“Kỳ Lân Tí Hữu!” Vương Diệp khẽ quát, một hình ảnh Kỳ Lân hư ảo hiện ra bao phủ lấy anh, tỏa ánh sáng xanh nhạt!

Loại ánh sáng này Chúc Cửu Âm không thể hấp thụ được!

Rõ ràng năng lực hấp thụ ánh sáng của nó chưa đạt đến mức vô đối.

“Kỳ Lân Tí Hữu” của Vương Diệp là Thánh Kỳ Lân che chở, Chúc Cửu Âm không thể chống lại.

“Uỳnh!” Chúc Cửu Âm ngoạm mạnh vào hình bóng Kỳ Lân nhưng hoàn toàn không thể làm lay chuyển, bị chặn đứng hoàn toàn!

Đây là năng lực mỗi ngày chỉ dùng được một lần nhưng có thể chặn mọi đòn tấn công trên thế gian!

Chúc Cửu Âm có kinh khủng đến đâu cũng không phá được!

Đây là lần đầu Vương Diệp sử dụng, không ngờ lại hiệu quả đến thế.

Anh đứng yên, ánh mắt bình thản như nắm chắc mọi thứ trong tay.

Nhóm Hạo Thiên Chân nhờ ánh sáng xanh mà nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh!

“Trời ạ!

Vương gia dùng chiêu gì vậy?

Con Chúc Cửu Âm đó hoàn toàn không làm gì được anh ấy!” Bàn Tử kinh hô.

Hạo Thiên Chân cũng bị chấn động: “Đây...

đây là tiên thuật sao?” Chỉ có Trương Khởi Linh nhìn đăm đăm vào bóng Kỳ Lân, anh biết đó là thứ gì!

Đó là chân chính Kỳ Lân!

Dù chỉ là hư ảo nhưng nó đã bảo vệ Vương Diệp tuyệt đối.

Hoắc Tú Tú thốt lên: “Thật lợi hại!” “Oanh long!” Vương Diệp đấm một quyền ép lui Chúc Cửu Âm, sau đó dùng ngay Xà Thần Hàng Lâm!

Chiêu này không chỉ tăng tốc độ gấp 8 lần mà còn có khả năng “Phá Chướng”, phá tan mọi chướng ngại!

“Phá!” Vương Diệp quát khẽ, Luân Hồi Nhãn xoay chuyển, sức mạnh quỷ dị xung quanh tan biến, bóng tối lui đi, ánh sáng dần trở lại.

Cuối cùng, ánh sáng lại xuất hiện dưới gốc cây cổ thụ.

Vương Diệp hủy bỏ Xà Thần Hàng Lâm, chuyển sang Nguyên Thần Hàng Lâm.

“Mau nhìn, hình xăm Chu Tước trên người Vương gia sáng lên kìa!” Hạo Thiên Chân hét lớn.

Mọi người nhìn lại, thấy hình xăm Chu Tước như đang bùng cháy, sống dậy và muốn bay ra khỏi người Vương Diệp.

Trương Khởi Linh càng thêm kinh hãi!

Vương Diệp dùng Chu Tước Nguyên Thần, đốt cháy thể lực để tăng mạnh sức mạnh và tốc độ!

Mỗi giây đốt 100 điểm thể lực, tăng 500 điểm thuộc tính.

Vương Diệp vốn không muốn dùng, nhưng anh nhận ra dù dùng hết sức với Khôi Tinh Thích Đấu vẫn không giết chết được con quái này vì sinh mệnh lực nó quá dai dẳng.

Thế nên anh quyết định chơi lớn, kết hợp thêm máu Vĩnh Sinh để xem nó có chết không!

Chúc Cửu Âm dường như cảm thấy sợ hãi, nó quất đuôi tấn công.

Vương Diệp nhẹ nhàng né tránh, rồi thoắt cái xuất hiện trước mặt nó với vẻ mặt lãnh đạm.

Chúc Cửu Âm gầm rú tấn công liên tiếp nhưng ngay cả vạt áo Vương Diệp cũng không chạm tới được!

Sau hai phút, thể lực của Vương Diệp đã cháy sạch.

Lúc này sức mạnh và tốc độ của anh đã đạt tới giới hạn đỉnh phong!

Thể lực của anh vốn là 1.2 vạn, đốt hết mất 120 giây để đạt trạng thái mạnh nhất: tăng thêm 6 vạn sức mạnh và 6 vạn tốc độ!

Cộng với chỉ số cơ bản, tổng cộng là 7.2 vạn, cộng thêm tăng phúc 1.5 lần từ lực lượng Vĩnh Sinh!

Vương Diệp đã đạt tới cảnh giới khủng bố.

Chúc Cửu Âm lại tấn công, lần này Vương Diệp không né nữa.

Anh đấm thẳng vào cái đuôi - nơi mạnh nhất của con rắn.

“Uỳnh!” Một tiếng nổ vang dội, cái đuôi Chúc Cửu Âm bị đánh nát bấy, máu thịt văng tứ tung như mưa máu!

Nó bị đánh bay đi, gào thét thảm thiết.

Mọi người đờ đẫn nhìn, thầm nghĩ: Đây... có còn là người không?

Lâm Tiểu Yêu cũng nhìn đến ngẩn ngơ.

Quá mạnh!

Một con vật khổng lồ như thế lại bị một quyền đánh thành thế kia!

Vương Diệp không chần chừ, thuấn di tới vị trí “thất thốn” (yếu huyệt) của nó.

“Vốn chỉ muốn ngươi hiến tế Thần Mục là đủ, nhưng ngươi lại ngoan cố chống trả, không chịu khuất phục, vậy thì không còn cách nào khác.” Ánh mắt Vương Diệp lạnh lẽo.

“Phập!” Một cú đá sấm sét vào đúng yếu điểm!

Tiếng thảm thiết của Chúc Cửu Âm im bặt, thân thể nó bị đá văng, va mạnh vào cây đồng khiến thân cây gãy gập!

Con rắn đổ gục xuống đất, vặn vẹo vài cái rồi tắt thở.

Vương Diệp đáp xuống thi thể con rắn.

Anh vẫn còn duy trì được trạng thái đỉnh phong trong một phút nữa trước khi suy yếu.

“Nó... chết rồi sao?” Bàn Tử trợn mắt, người đã tê liệt vì kinh ngạc.

Gã không tin nổi sức mạnh con người có thể đạt đến mức này.

Hạo Thiên Chân thở dốc, tim đập loạn nhịp.

Chuyện hôm nay đã đảo lộn hoàn toàn thế giới quan của gã.

“Vương gia... thực sự là thần tiên sao?” Gã nhớ lại lời chú Ba từng nói, Vương gia là vị tiên vô sở bất năng.

Hoắc Tú Tú hỏi: “Sư tỷ, sư phụ có phải thần tiên không?” Lâm Tiểu Yêu trịnh trọng đáp: “Chị không biết sư phụ có phải thần tiên không, nhưng chị biết sư phụ chắc chắn là người lợi hại nhất thế gian này!” Giọng nói tràn đầy tự hào.

Lúc này trạng thái của Vương Diệp bắt đầu tụt dốc.

Khi hết trạng thái tăng cường, anh sẽ rất yếu do cạn kiệt thể lực.

Đây là tác dụng phụ của Chu Tước Nguyên Thần.

“Niết Bàn!” Vương Diệp sử dụng kỹ năng thiên phú của Chu Tước.

Một luồng tinh lực vô tận tràn ra từ huyết mạch Chu Tước, ngay lập tức lấp đầy tứ chi bách hài.

Thể lực khôi phục hoàn toàn!

Sự mệt mỏi biến mất không còn dấu vết!

Đây chính là cái hay của Niết Bàn, mỗi ngày dùng được một lần, kết hợp hoàn hảo với Chu Tước Nguyên Thần.

Vương Diệp nhảy lên đầu rắn, dùng Luân Hồi Nhãn tìm kiếm Thần Mục.

Rất nhanh, anh tìm thấy nó ẩn sâu trong xương sọ ở giữa trán con rắn.

Anh dùng kiếm Kinh Trập rạch mở và lấy ra một nhãn cầu cỡ mắt người thường, màu đen tuyền, tròn trịa như ngọc.【Nhận được Thần Mục Chúc Cửu Âm!】【Thần Mục Chúc Cửu Âm: Một con mắt của dị thú thượng cổ Chúc Long sau khi hóa hình, chứa đựng một nửa sức mạnh của Chúc Long, vô cùng thần kỳ!】Vương Diệp hiểu ra, đây không phải mắt của con rắn này mà là mắt của Chúc Long thật sự trong truyền thuyết.

Hóa ra con “Chúc Cửu Âm” này có được con mắt của Chúc Long thật sự, hèn gì nó mạnh thế và kháng được Luân Hồi Nhãn.

Mọi chuyện đã xong, Vương Diệp cất Thần Mục đi rồi quay lại chỗ nhóm Bàn Tử.

“Vương gia, con rắn...

à không, Chúc Cửu Âm chết rồi sao?” Bàn Tử hỏi trước.

Vương Diệp gật đầu: “Hay là anh định tới cấp cứu cho nó?” Bàn Tử cười gượng: “Thôi, tôi thấy không cần đâu.” Lâm Tiểu Yêu nhanh chóng lấy áo từ ba lô mặc cho Vương Diệp.

Chương 607

Anh hỏi mọi người: “Các người định đi tiếp hay quay về?” Hạo Thiên Chân dù sợ hãi nhưng vẫn kiên định: “Vương gia, chúng tôi vẫn chưa tìm thấy di chỉ tộc Xá, nên chưa thể đi được.” Vương Diệp gật đầu, tính cách Hạo Thiên Chân vốn là vậy, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bản thân anh cũng chưa muốn đi vì ở đây có nhiều Âm binh, anh muốn thu thập chúng để kích hoạt Vạn Quỷ Thiên.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu cứu vang lên từ bên trong cây đồng cổ thụ.

“Cứu mạng với!” Đi kèm với tiếng kêu là một luồng âm khí nồng nặc.

“Giọng nói này nghe quen quá!” Hạo Thiên Chân thốt lên.

Bàn Tử châm chọc: “Thiên Chân à, đây là giọng đàn ông, anh thấy quen cái gì?” Hạo Thiên Chân nghiêm túc: “Bàn Tử, tôi nói thật đấy, giọng này nghe rất quen!” “Cứu mạng!” Tiếng kêu lại vang lên.

“Là Lão Dương!

Bạn nối khố của tôi!” Bàn Tử trợn mắt: “Cái gì?

Anh nói thật à?

Ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này mà anh gặp được bạn nối khố?

Anh tưởng ai cũng như Ách Ba Trương thần xuất quỷ nhập thế chắc?” Hạo Thiên Chân bực mình: “Tôi lừa anh làm gì!” Vương Diệp nói: “Tới xem là biết ngay.” Anh đi về hướng đó, nơi âm khí ngày càng đậm.

Đột nhiên, từ trong cây đồng bước ra vô số Âm binh mặc giáp trụ kỳ lạ, tay cầm quái đao, tỏa ra tứ phía.

Có lẽ cuộc chiến vừa rồi làm sụp đổ nơi giam giữ chúng nên chúng mới thoát ra.

Nhóm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sợ hãi tái mặt, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nheo mắt đầy nghiêm trọng.

Đang lúc đó, một chuỗi tiếng chuông đột ngột vang lên.

Ngô Thiên Chân và mọi người đột nhiên nhìn về phía Vương Diệp.

Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy chiếc linh tiêu kia, biết rằng đó là Quỷ Đồng Linh Tiêu, dùng để khống chế đám âm binh này.

Quả nhiên, tiếng chuông vừa vang lên, tất cả âm binh đều chấn động, đồng loạt đi về phía nhóm Vương Diệp!

“Cái đệch!

Đám âm binh kia sao lại đi về phía chúng ta thế này!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Ngô Thiên Chân cũng phát hiện ra, nhưng cậu quan sát kỹ hơn Bàn Tử, lên tiếng: “Bàn Tử anh đừng gào lên nữa, đám âm binh này dường như không có địch ý, nhìn vẻ cung kính trên mặt chúng kìa, chắc là bị tiếng chuông của Vương gia thu hút.” Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, lại “mẹ nó” một tiếng: “Vương gia lại có thể khống chế được cả âm binh hoang dã này sao?” Trước đó đám âm binh kia là do Vương Diệp triệu hoán ra nên khống chế được là chuyện bình thường, bọn họ có thể hiểu.

Nhưng hiện tại, Vương Diệp lại có thể khống chế âm binh có sẵn trong mộ, điều này thật thần kỳ!

Vương Bàn Tử không nhịn được nhìn vào chiếc linh tiêu trong tay Vương Diệp, chẳng lẽ là nhờ thứ này?

Đây lại là món đồ thần tiên gì đây?

Ngày càng có nhiều âm binh xuất hiện, chỉ là sau khi nghe thấy tiếng chuông, chúng đều ngoan ngoãn đi tới, đứng cung kính trước mặt Vương Diệp.

Chớp mắt đã có hàng trăm âm binh, và số lượng vẫn đang tiếp tục tăng lên.

Vương Diệp nói: “Các anh không phải muốn đi cứu người sao?

Đi ngay bây giờ đi, ở đây cứ giao cho tôi.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Ngô Thiên Chân mới sực nhớ ra, người anh em nối khố Lão Dương còn đang đợi cậu đến cứu!

Thế là Ngô Thiên Chân lên tiếng chào rồi vội vàng cùng Vương Bàn Tử chạy về phía cây Thanh Đồng.

Vương Diệp nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Anh cũng đi cùng đi.” Trương Khởi Linh gật đầu, anh biết trên cây Thanh Đồng này còn nhiều nguy hiểm, nếu chỉ có hai người Ngô Thiên Chân thì e rằng khó mà quay về được, thế là Trương Khởi Linh cũng đuổi theo.

Thấy âm binh ngày càng nhiều, Vương Diệp giao linh tiêu cho Lâm Tiểu Yêu: “Tiểu Yêu, con hãy khống chế đám âm binh này, đưa Quỷ Tỳ cho sư phụ, ta sẽ thu phục hết bọn chúng.” Lâm Tiểu Yêu cầm lấy linh đang bắt đầu lắc, âm binh tụ tập càng lúc càng đông, chớp mắt đã lên đến hàng ngàn!

Đây cũng là lần đầu tiên Vương Diệp gặp nhiều âm binh đến thế!

Vương Diệp tâm niệm khẽ động, không chút do dự bắt đầu thu phục âm binh.

Những âm binh này không có quá nhiều khác biệt so với âm binh thông thường, nếu nói có điểm khác thì chính là chúng không có chấp niệm, giống như những âm hồn, một khi rời khỏi nơi giam cầm sẽ nhanh chóng tiêu tán mà không có mục đích.

Không giống như đám âm binh bên ngoài Tinh Tuyệt cổ thành hay âm binh dưới sông ngầm Tư Độc, càng không thể so với đội quân Bất Ngôn Kỵ đời đời kiếp kiếp thủ hộ Tiểu Vương gia!

Nhưng dù sao đi nữa, đám âm binh này không lợi hại như Bất Ngôn Kỵ, cũng không có gì đặc thù, nên Quỷ Tỳ có thể dễ dàng thu chúng vào trong. 【Thu phục một âm binh, tăng 1 điểm sức mạnh, 1 điểm thể lực, 1 điểm tốc độ, 1 điểm âm khí!】 Những tiếng thông báo liên tục vang lên trong đầu Vương Diệp.

Tuy đám âm binh này trông có vẻ bình thường, không mạnh bằng Bất Ngôn Kỵ, nhưng chúng lại có một điểm rất giống với Bất Ngôn Kỵ và khác với âm binh ở Tinh Tuyệt cổ thành, đó chính là có thể tăng âm khí cho Quỷ Tỳ!

Cần biết rằng, âm khí của Quỷ Tỳ cần phải đánh sát âm hồn lệ quỷ mới có thể tăng lên, âm binh bình thường vốn không làm được điều đó, trừ phi là loại như Bất Ngôn Kỵ.

Tuy nhiên, đám âm binh trước mặt này lại có thể, có lẽ vì trạng thái hiện tại của chúng gần giống như du hồn nên mới tăng được âm khí.

Dù sao thì đây cũng là chuyện tốt với Vương Diệp.

Quỷ Tỳ cần thăng cấp, mà lần thăng cấp thứ hai cần tới 1 vạn điểm âm khí, giết một du hồn bình thường chỉ được 1 điểm, mà Quỷ Vương, Quỷ Tướng thì lại rất khó gặp.

Nếu chỉ dựa vào giết âm hồn để tích lũy thì không biết đến bao giờ mới đủ.

Giờ đây có thể thu hoạch lượng lớn âm khí, đương nhiên là việc nên làm.

Thế là Lâm Tiểu Yêu đứng bên cạnh lắc chuông thu hút âm binh tới, còn Vương Diệp dùng Quỷ Tỳ điên cuồng hấp thu, số lượng âm binh, âm khí Quỷ Tỳ và thuộc tính của Vương Diệp đang tăng trưởng với tốc độ không tưởng.

Về phần Hoắc Tú Tú, ban đầu cô rất sợ hãi, dù sao đây cũng là âm binh, những sinh thể không bình thường.

Con người vốn dĩ có nỗi sợ bản năng với âm hồn lệ quỷ, nhưng theo thời gian, Hoắc Tú Tú lại dần bớt sợ.

Nửa giờ trôi qua.

Âm binh từ trong cây Thanh Đồng đi ra thưa dần, rồi cuối cùng không còn tên nào nữa.

Vương Diệp thu nốt tên cuối cùng, bốn phía im ắng trở lại, âm khí cũng nhanh chóng tan đi.

Tiếng chuông biến mất, dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nhưng Vương Diệp có thể cảm nhận được thuộc tính trong cơ thể mình đang bùng nổ!

Lần này, anh đã thu phục tổng cộng 4362 âm binh!

Nghĩa là chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, thuộc tính của Vương Diệp đã tăng vọt 4362 điểm!

Bất kể là sức mạnh, thể lực hay tốc độ đều đã chạm ngưỡng 1.6 vạn!

Có thể nói là cực kỳ điên rồ!

Đây là lần đầu tiên Vương Diệp nhận được nhiều thuộc tính đến vậy.

Thật sự là lần sau còn biến thái hơn lần trước!

Ngoài ra, số lượng âm binh cũng đã đạt hơn năm ngàn, nếu triệu hoán ra thì đúng là hùng hậu như một đại quân đoàn, dù là sơn hà cũng có thể san bằng!

Còn về âm khí, nó đã đạt tới 8358!

Nghĩa là chỉ cần thêm 1642 điểm nữa là Quỷ Tỳ có thể thăng cấp lần nữa!

Sau khi thăng cấp tiếp theo không biết sẽ nhận được gì, Vương Diệp bắt đầu thấy mong chờ.

“Sư phụ, không còn âm binh nữa ạ.” Lâm Tiểu Yêu nói rồi đưa Quỷ Đồng Linh Đang cho Vương Diệp.

Vương Diệp cất linh đang và Quỷ Tỳ đi, sau đó nói: “Nếu không còn âm binh nữa thì chúng ta lên trên xem sao, tìm nhóm Thiên Chân.” Vương Diệp cảm thấy chuyện ở đây vẫn chưa kết thúc nhanh như vậy.

Anh cũng muốn xem rốt cuộc thứ gì đã giam giữ đám âm binh đó khiến chúng không thể rời đi.

Thế là ba người đi lên cây Thanh Đồng.

Lại nửa giờ nữa trôi qua, ba người Vương Diệp tới một nền đá thanh đồng rất lớn, trên đó đặt một chiếc quan tài, nền đá được kết nối với bên này bằng một cây cầu treo.

“Sư phụ, bên kia có một cái quan tài!

Nhưng hình như nó đã bị mở ra rồi!” Lâm Tiểu Yêu nói.

Vương Diệp đáp: “Đó không phải bị mở ra, mà là một lối vào, hoặc có thể nói là lối thông xuống bên dưới, chúng ta qua đó xem.” Nơi này Vương Diệp rất quen thuộc, nếu theo đúng cốt truyện cũ, Ngô Thiên Chân và Lão Dương sẽ gặp một thi kiển khổng lồ ở đây, và Lão Dương muốn dựa vào thi kiển đó để hồi sinh mẹ mình.

Chỉ tiếc là sau đó gặp phải con Chúc Cửu Âm, hai người tháo chạy thục mạng, cuối cùng Lão Dương vẫn chết ở nơi này.

Ba người đi tới trước quan tài, phát hiện bên dưới quả nhiên là khoảng không, có mấy sợi xích sắt kéo dài xuống dưới, lờ mờ thấy được từng luồng ánh sáng trắng, chắc là ánh sáng phát ra từ thi kiển.

Vương Diệp nói: “Xuống dưới xem, tôi xuống trước, các cô cứ thong thả.” Dứt lời, Vương Diệp nhảy thẳng vào trong quan tài, cơ thể nhanh chóng rơi xuống.

Còn Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú thì bám vào xích sắt tụt xuống.

Vương Diệp nhanh chóng chạm đất, nhìn thấy một thi kiển khổng lồ.

“Vương gia, cuối cùng anh cũng tới rồi!

Mau cứu Lão Dương với!” Nhóm Ngô Thiên Chân ba người đều ở dưới này, Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang đỡ một thanh niên bị cành cây Thanh Đồng đâm trúng chân, thanh niên này trông khá lôi thôi, tóc dài, hiện tại vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt trắng bệch.

Hiển nhiên người bị thương chính là Lão Dương.

Còn Trương Khởi Linh thì đang quan sát thi kiển kia, vẻ mặt khá trầm tư.

Ngô Thiên Chân thấy Vương Diệp xuất hiện thì vội vàng nhờ cứu Lão Dương.

Vương Diệp nhìn Lão Dương, ánh mắt lóe lên, không khỏi cau mày: “Hắn không phải Lão Dương!” Ngô Thiên Chân sửng sốt, sau đó kích động nói: “Vương gia, anh nói gì thế, anh ấy chắc chắn là Lão Dương bạn thân của tôi mà, anh nhất định phải cứu anh ấy!” Vương Diệp không để ý đến Ngô Thiên Chân mà hừ lạnh một tiếng: “Lão Dương thật đã chết từ lâu rồi, dám ở trước mặt tôi giả thần giả quỷ, đúng là chán sống, hiện nguyên hình cho tôi!” Nói xong, mắt Vương Diệp hóa đen, trực tiếp khởi động Đại La Động Quan gia Luân Hồi Nhãn!

Chương 608

Ngô Thiên Chân sững sờ, ý gì đây?

Chẳng lẽ người trước mặt thật sự không phải Lão Dương?

Ngô Thiên Chân vẫn rất tin tưởng Vương Diệp, có thể nói là tin tưởng mù quáng, hơn nữa cậu biết Vương Diệp không phải người nói năng bừa bãi, mỗi quyết định đều chính xác.

Vì vậy, Ngô Thiên Chân bắt đầu nghi ngờ Lão Dương.

Cậu thấy trên mặt "Lão Dương" lộ ra nụ cười lạnh âm hiểm, đặc biệt là đôi mắt trở nên cực kỳ quỷ dị, như thể đôi mắt của ác quỷ đến từ địa ngục.

Ngô Thiên Chân sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, lùi lại phía sau.

Vương Bàn Tử cũng biến sắc, vội vàng lùi lại hai bước, chỉ vào chân "Lão Dương": "Mau nhìn chân hắn kìa!" Ngô Thiên Chân nhìn lại, quả nhiên thấy đôi chân của "Lão Dương" đã biến thành một cái đuôi rắn khổng lồ!

Nó quẫy một cái, cành cây Thanh Đồng trực tiếp bị hất văng, hoàn toàn không đè ép nổi cái đuôi đó!

Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử da đầu tê dại!

Đây hóa ra là một con quái vật đầu người thân rắn!

Thật quá khủng khiếp!

Hai người không khỏi nhớ lại cảnh tượng mình vừa mới dìu "Lão Dương", nếu lúc đó nó hiện nguyên hình thì chẳng phải bọn họ sẽ bị dọa chết sao.

Nghĩ đến đây, cả hai đều cảm thấy buồn nôn.

May mà Vương Diệp đến kịp, nếu không bọn họ e là gặp họa lớn rồi.

Lúc này Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú cũng đã xuống tới nơi.

“Đã xuống hết cả rồi thì cũng đỡ công ta phải đi tìm từng người một.” Nụ cười âm hiểm trên mặt “Lão Dương” khiến người ta lạnh sống lưng.

Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú đều giật mình, không ngờ bên dưới này lại có thứ này.

“Nói nhảm nhiều quá.” Vương Diệp hừ lạnh: “Một tên giữ cửa nhỏ nhoi mà cũng dám ngông cuồng, thật không biết sống chết.” Sắc mặt “Lão Dương” biến đổi, nó không ngờ Vương Diệp lại nhìn ra thân phận của mình, định lên tiếng thì Kinh Trập đã xuất hiện, trong nháy mắt đâm xuyên cổ họng hắn.

“Lão Dương” trợn tròn mắt, chết ngay tại chỗ.

Bị miểu sát!

Đến cơ hội phản kháng cũng không có.

Vương Bàn Tử trợn mắt: “Tôi cứ tưởng thằng này lợi hại lắm, hóa ra lại phế vật thế này.” Ngô Thiên Chân cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, đây...

đây rốt cuộc là thứ gì vậy, sao lại biến thành hình dáng của Lão Dương?

Thật đáng sợ.” Nói đoạn cậu lại nhìn con quái vật đầu người thân rắn kia, khuôn mặt đó giờ vẫn là mặt của “Lão Dương”, khiến lòng Ngô Thiên Chân vô cùng khó chịu.

Vương Diệp nói: “Đây là một loại quái vật dưới lòng đất, theo Chúc Cửu Âm từ dưới đó đến đây, nhiệm vụ của nó chắc là canh giữ thứ trước mặt này.” Nói xong, Vương Diệp nhìn về phía thi kiển khổng lồ.

Vương Diệp tiếp tục: “Cây Thanh Đồng cổ này có một sức mạnh rất thần kỳ, có thể khiến người ta biến thành hình dáng mà mình mong muốn.

Trước kia Lão Dương từng đến đây và bị sinh vật dưới lòng đất này nhìn thấy, nên nó thông qua cây Thanh Đồng để biến thành hình dáng của Lão Dương.” Nghe vậy, Ngô Thiên Chân không khỏi nhớ lại lời Vương Diệp nói lúc đầu, anh nói Lão Dương đã chết rồi!

Ngô Thiên Chân run giọng hỏi: “Vương gia, anh vừa nói...

Lão Dương đã... chết rồi sao?” Vương Diệp gật đầu: “Ừm, anh ta thực sự đã chết trong một hang động nào đó bên trong cây Thanh Đồng này.” Ngô Thiên Chân toàn thân run rẩy, suýt chút nữa ngã quỵ, may mà có Vương Bàn Tử đỡ lấy.

Vương Diệp khẽ lắc đầu, nhìn về phía thi kiển khổng lồ.

Thi kiển phát ra ánh sáng trắng nhạt, Trương Khởi Linh vẫn đang nhìn chằm chằm vào nó.

“Đám âm binh kia chắc là từ đây mà ra.” Vương Diệp nói.

Trương Khởi Linh gật đầu.

Vương Diệp rút Kinh Trập ra, đi tới trước thi kiển, nhìn một lượt rồi cắm Kinh Trập vào, thi kiển khổng lồ trực tiếp bị rạch một đường, cứ thế bị Vương Diệp xé toạc ra.

Trương Khởi Linh cau mày, ban đầu định ngăn cản nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Thi kiển bị cắt mở, bên trong nằm một sinh vật vô cùng cổ quái.

Khi nhìn thấy sinh vật này, Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên:

“Cái thứ này sao giống con 'Nhân trùng' chúng ta gặp trong huyệt dưỡng khí ở mộ dưới đáy biển thế!

Có điều con này to hơn nhiều!” Đúng vậy, sinh vật trong thi kiển này mọc ra hơn mười cái tay chân, năm sáu cái đầu, gần như đúc cùng một khuôn với cái xác sinh ra Thi Miết kia, chỉ có điều cái xác này to hơn cái kia tới hai ba vòng!

Vương Diệp nhướng mày, anh cũng không ngờ bên trong lại là thứ này.

Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, anh nói đám âm binh đi ra từ đây, nhưng nhiều âm binh như vậy sao có thể giấu trong một không gian nhỏ thế này được?

Không thể nào.” Vương Diệp đáp: “Âm binh chẳng qua chỉ là một loại sức mạnh tinh thần hư ảo, không chiếm diện tích không gian, dù hàng chục hàng trăm tên chồng lên nhau cũng không có vấn đề gì.

Cái xác trước mắt này chắc là một thủ lĩnh của sinh vật dưới lòng đất, cũng là chỗ dựa sau lưng tộc Xà, toàn bộ cổ mộ Thanh Đồng khổng lồ này thực chất là để kết nối với thế giới dưới lòng đất.” Mọi người nghe xong không khỏi vỡ lẽ.

Sau đó Vương Bàn Tử lại nói: “Vậy chẳng lẽ mộ dưới đáy biển cũng là do một loại sinh vật dưới lòng đất nào đó?

Rốt cuộc bọn họ là ai vậy!” Vương Diệp nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Quốc vương nước Đông Hạ, Vạn Nô Vương.” Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia phức tạp.

Nước Đông Hạ thực chất chính là quốc gia đã xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, truyền thuyết kể rằng Vạn Nô Vương đi ra từ Thanh Đồng Môn, mà sứ mệnh của Trương Khởi Linh chính là bước vào Thanh Đồng Môn để trấn thủ mười năm.

Có thể nói, Trương Khởi Linh thực sự có mối liên hệ nào đó với Vạn Nô Vương.

Đúng lúc này, xung quanh vang lên những tiếng sột soạt.

Mọi người đều giật mình, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện một lượng lớn quái vật đầu người thân rắn, bao vây nhóm Vương Diệp vào giữa, đông nghịt không đếm xuể.

Đúng là vòng trong vòng ngoài lớp lớp bao quanh.

Nhìn thấy nhiều quái vật như vậy, Ngô Thiên Chân và những người khác đều tê dại da đầu.

“Sư phụ, nhiều quái vật quá!” Lâm Tiểu Yêu nghiêm giọng nói.

Vương Diệp liếc nhìn đám quái vật, rõ ràng chúng xuất hiện để bảo vệ Vạn Nô Vương.

Hiện tại thi kiển bị phá, bọn chúng đều đồng loạt lộ diện.

Ánh mắt Vương Diệp đảo qua, nhìn thấy một con mắt ở giữa trán Vạn Nô Vương, con mắt đó trông khá giống với Cổ Cách Ngân Nhãn, chắc hẳn là một loại bảo vật.

Rõ ràng thứ đó có thể giúp Vương Diệp cường hóa Luân Hồi Nhãn thêm một lần nữa!

Vương Diệp nhìn đám người rắn, lạnh lùng nói: “Ta có cho phép các ngươi xuất hiện không?

Cút!” Nói xong, anh khai mở Luân Hồi Nhãn!

Tất cả người rắn đều biến sắc, kinh hoàng nhìn Vương Diệp!

“Cút!” Một chữ thốt ra, dọa đám sinh vật dưới lòng đất lui lại một bước, không một con quái vật nào dám tiến thêm.

Cảnh tượng này lại một lần nữa làm nhóm Ngô Thiên Chân kinh

hãi.

Đám quái vật này dường như cũng sợ Vương Diệp, chỉ vì một câu nói mà không dám lại gần!

“Mau nhìn xem, lại xuất hiện thêm nhiều người rắn nữa kìa!” Vương Bàn Tử khẽ hô, dùng đèn pin soi xung quanh, giọng nói đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy trên cây Thanh Đồng khổng lồ và trên các vách đá xung quanh, đâu đâu cũng là loại quái vật đầu người thân rắn này, chúng đứng kín đặc, ước chừng phải đến hàng vạn con.

Có thể nói là vô cùng khủng khiếp!

Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn mà da đầu tê dại, tim đập thình thịch.

Vừa rồi bọn họ cũng thấy đám quái vật này rất sợ Vương Diệp, nhưng ở đây có nhiều thế này, ai biết được chúng có vì cậy đông mà không còn sợ Vương Diệp nữa hay không?

Nếu đám người rắn này không sợ Vương Diệp thì chờ đợi bọn họ chỉ có con đường chết.

Nhiều người rắn như vậy, bọn họ không thể tưởng tượng nổi nếu bị bao vây thì sẽ thế nào.

Loại người rắn này, chỉ một con thôi đã đủ sợ rồi, huống chi là nhiều thế này.

Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú sắc mặt cũng rất khó coi, đặc biệt là Hoắc Tú Tú, sợ đến mức mặt trắng bệch, không ngừng nép sát vào người Vương Diệp.

Vương Diệp cảm nhận được thân hình mảnh mai của Hoắc Tú Tú đang run rẩy, liền đặt tay lên vai cô: “Đừng sợ.” Bàn tay ấy ấm áp như ánh mặt trời, khiến trái tim hoảng loạn của Hoắc Tú Tú lập tức bình ổn lại, nhất là khi nhìn vào đôi mắt của Vương Diệp, cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Tiếp đó, Vương Diệp nhìn về phía tộc người rắn, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, Luân Hồi Nhãn khai mở triệt để, con ngươi đen kịt thậm chí còn tỏa ra một chút hơi thở của Vô Giới Yêu Đồng.

“Ta đã bảo các ngươi cút!

Không nghe thấy sao?” Vương Diệp ánh mắt âm trầm, lạnh lùng quát một tiếng.

Tất cả người rắn cảm nhận được uy thế của Vương Diệp, sợ đến mức đồng loạt cúi đầu.

Chúng lần lượt cúi mình bái lạy Vương Diệp, thái độ vô cùng cung kính và thành khẩn, như thể gặp được vị vua của mình vậy.

Rõ ràng, sự xuất hiện của tất cả người rắn không phải để dọa nạt hay làm hại nhóm Vương Diệp, mà vì chúng cảm ứng được vị vua của mình, cảm ứng được quân vương của thế giới lòng đất đã trở về!

Vì vậy chúng mới đồng loạt xuất hiện để bày tỏ sự kính trọng với Vương Diệp.

Tất cả người rắn đều quỳ lạy Vương Diệp, gương mặt đầy vẻ thành khẩn, không ít con còn run rẩy vì kinh sợ.

Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì hít một hơi lạnh!

Chương 609

Hàng vạn người rắn đồng loạt quỳ lạy Vương Diệp, sau khi hành lễ xong, tất cả đều quay người rời đi, trong phút chốc biến mất không dấu vết!

Xung quanh không còn một bóng người rắn nào!

Chứng kiến cảnh tượng này, Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử cảm thấy thật không thể tin nổi!

Chẳng lẽ Vương Diệp lại là quân vương của tộc người rắn này sao?

Hay Vương Diệp còn có thân phận thần bí nào khác?

Những nghi vấn đó cứ quanh quẩn trong đầu hai người, họ cảm thấy Vương Diệp ngày càng trở nên bí ẩn!

Về phần Lâm Tiểu Yêu, cô bé không thấy có gì bất ổn, trong mắt cô thì đây mới chính là Vương Diệp!

Còn Hoắc Tú Tú thì ngây người nhìn Vương Diệp, cô không có ý nghĩ gì khác, chỉ cảm thấy sư phụ vừa rồi quá oai phong, một câu nói dọa lui tất cả người rắn.

Đây chính là sư phụ của cô!

Vị sư phụ vô sở bất năng!

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, giờ đây anh càng ngày càng không nhìn thấu nổi Vương Diệp nữa.

Anh biết Vương Diệp rất mạnh, nhưng trước đây chỉ là thực lực cá nhân mạnh mẽ, còn những gì Vương Diệp thể hiện hiện tại không chỉ dừng lại ở đó, mà còn là một thân phận thần bí.

Điều này hoàn toàn khác với một Vương Diệp mà Trương Khởi Linh từng biết!

Vương Diệp một câu gọi ra hàng vạn người rắn, một câu dọa lui tất cả, nhưng biểu cảm vẫn không có nhiều thay đổi.

Anh thu lại Luân Hồi Nhãn rồi nhìn vào cái xác bên trong thi kiển.

Sau đó, Vương Diệp đi tới, dùng Kinh Trập khoét con mắt thứ ba trên trán cái xác ra.

Con ngươi này giống như một viên bảo thạch hoàn mỹ không tì vết, tựa như đá mắt mèo. 【Nhận được con mắt của Vạn Nô Vương!】【Mắt Vạn Nô Vương: Đến từ Vạn Nô Vương dưới lòng đất, toàn bộ sức mạnh đều đến từ con mắt trên trán, chúng sở hữu sức mạnh trường sinh luân hồi, mỗi đời Vạn Nô Vương đều là chuyển thế của đời trước, sau khi chết sẽ dựa vào con mắt này để luân hồi chuyển thế, cố nhiên viên ngọc này ẩn chứa sức mạnh luân hồi mạnh mẽ, có thể cường hóa Luân Hồi Nhãn một lần!】【Có sử dụng không?】【Có / Không!】Vương Diệp tâm niệm khẽ động.

Anh đã biết từ trước rằng mỗi đời Vạn Nô Vương đều là chuyển thế, chỉ không ngờ chúng lại dựa vào con mắt này.

Nhưng Vương Diệp không quan tâm những chuyện khác, nếu con mắt này có sức mạnh luân hồi và dùng được để cường hóa thì anh vô cùng sẵn lòng.

Thế là Vương Diệp không chút do dự sử dụng nó, lập tức một luồng sức mạnh luân hồi tràn vào cơ thể anh.【Sử dụng thành công, Luân Hồi Nhãn đang trong quá trình cường hóa!】【Cường hóa thành công, số lần cường hóa hiện tại: 7!】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, thăng cấp thành Luân Hồi Nhãn Cao Cấp, nhận được 180 điểm sức mạnh, 152 điểm thể lực, 200 điểm tốc độ!】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, nhận được hiệu ứng mới: Có thể tạm thời sử dụng năng lực của Vô Giới Yêu Đồng, mượn một lượng nhỏ sức mạnh Quỷ Động, sau khi sử dụng sẽ được tăng gấp đôi chiến lực, mỗi giây tiêu hao 20 điểm thể lực!】 Tốc độ cường hóa vẫn rất nhanh, chỉ là thuộc tính tam duy nhận được vẫn không nhiều, chỉ có tốc độ đột phá 200 điểm, còn sức mạnh và thể lực chỉ được hơn một trăm điểm.

Tuy nhiên, Luân Hồi Nhãn cường hóa đến lần thứ 7, khoảng cách để tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng chỉ còn lại hai lần nữa!

Sắp đạt được rồi!

Ngoài ra, việc thăng cấp lên Luân Hồi Nhãn Cao Cấp còn mang lại hiệu ứng mới, có thể tạm thời sử dụng năng lực Vô Giới Yêu Đồng, tăng gấp đôi chiến lực!

Đây đối với Vương Diệp cũng là một sự thăng tiến vượt bậc.

Tổng kết lại, lần này tìm được thi kiển, lấy được mắt Vạn Nô Vương để cường hóa Luân Hồi Nhãn coi như vận khí rất tốt.

Hay có thể nói, chuyến đi sâu vào vùng Tần Lĩnh này thu hoạch vô cùng lớn.

Không kể việc cường hóa Luân Hồi Nhãn hai lần, còn kiếm được hàng ngàn điểm thuộc tính, Quỷ Tỳ cũng có thêm hàng ngàn điểm âm khí và thu phục được hơn bốn ngàn âm binh.

Quan trọng nhất là đã thu thập đủ ba món bảo vật để kích hoạt Vĩnh Sinh Thể!

Tinh phách chủ tướng Bất Ngôn Kỵ!

Thần mục Chúc Cửu Âm!

Thiên ngoại thần thạch!

Long Cốt Thiên Thư cũng đã có!

Quay về là có thể kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, nhận được kỹ năng ẩn và hiệu ứng hoàn chỉnh của Vĩnh Sinh Chi Huyết.

Nghĩa là Vương Diệp chỉ còn cách Vĩnh Sinh Thể thực sự một bước cuối cùng, bước qua bước này, anh sẽ có được cơ thể vĩnh sinh hoàn chỉnh, đồng thời bước lên con đường bất tử!

Chỉ khi thực sự bước vào tầng thứ sinh mệnh bất tử mới có thể coi là tồn tại bất di bất diệt.

Đây cũng là con đường Vương Diệp cần đi.

Vương Diệp nhìn cái xác trong thi kiển, vì mắt đã bị lấy đi nên cái xác này cũng chẳng còn tác dụng gì với anh nữa.

Thế là Vương Diệp nói: “Xong rồi, chúng ta nên rời đi thôi.” Ngô Thiên Chân do dự giây lát rồi gật đầu.

Rõ ràng cậu đã từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm di chỉ tộc Xá.

Cậu thậm chí còn nghi ngờ liệu mình có tìm nhầm chỗ không, nơi này căn bản không phải tộc Xá gì cả mà là tộc người rắn!

Cộng thêm việc biết bạn thân Lão Dương đã chết, Ngô Thiên Chân càng thêm nản lòng, không còn ý định tìm kiếm tiếp, chọn đi theo sau Vương Diệp.

Còn Vương Bàn Tử, ngay từ đầu anh ta chỉ muốn đến kiếm chút bảo vật, chưa từng nghĩ đến việc tìm tộc Xá nào cả.

Giờ thấy trong thi kiển có không ít đồ tốt, anh ta vội vàng vơ vét đồ tùy táng rồi hớn hở đi theo nhóm Vương Diệp.

Với Bàn Tử, có được những thứ này đã là mãn nguyện lắm rồi.

Còn Lâm Tiểu Yêu, Hoắc Tú Tú và Trương Khởi Linh thì khỏi phải nói, đều coi Vương Diệp là người dẫn đầu, cứ thế đi theo anh không chút đắn đo.

Nhóm Vương Diệp rời khỏi cây Thanh Đồng, khi đi ngang qua xác con Chúc Cửu Âm, Ngô Thiên Chân và Vương Bàn Tử vẫn không khỏi kinh hồn bạt vía, chỉ riêng việc nhìn thấy con rắn khổng lồ thế này đã đủ thấy đáng sợ rồi.

Vương Bàn Tử hỏi: "Thực ra tôi có một thắc mắc, con Chúc Cửu Âm này to xác thế, trông như rồng vậy, ngay cả xe lửa cũng không to bằng nó, nó trốn ở đâu nhỉ?" Ngô Thiên Chân lắc đầu tỏ ý không biết.

Vương Diệp nói: "Bên trong thân cây Thanh Đồng này có một lối thông xuống thế giới lòng đất, con Chúc Cửu Âm này đi ra từ lối đó, và nó chắc hẳn đã ở đây từ rất lâu rồi." Vương Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ.

Mọi người rời khỏi cây Thanh Đồng, mất thêm ba ngày nữa để ra khỏi vùng Tần Xuyên, trở về Bắc Bình. 【Hiện tại đã có đầy đủ: Huyết mạch Thần thú, Thần mục Chúc Cửu Âm, Tinh phách chủ tướng Bất Ngôn Kỵ, Long Cốt Thiên Thư, Thiên ngoại thần thạch!】【Đã đủ điều kiện kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, có kích hoạt không?】【Có / Không!】Cuối cùng cũng đến lúc kích hoạt Vĩnh Sinh Thể!

Vương Diệp đi đến nơi này chính là vì khoảnh khắc này.

"Kích hoạt!" Vương Diệp không chút do dự chọn kích hoạt Vĩnh Sinh Thể!【Đang trong quá trình kích hoạt, Vĩnh Sinh Thể đã vượt xa thể chất phàm nhân, việc kích hoạt cần lượng lớn tinh hoa thiên địa, cần một khoảng thời gian nhất định!】【Đang hấp thu tinh hoa thiên địa từ Thần mục Chúc Cửu Âm...】Tiếng của hệ thống vang lên.

Vương Diệp nhướng mày.

Việc kích hoạt Vĩnh Sinh Thể cũng không đơn giản như vậy, dù sao cũng có nhiều đồ tốt như thế, phải hấp thu hết tinh hoa ẩn chứa trong chúng mới có thể kích hoạt thành công.

Mà mỗi món đồ đều có tinh hoa thiên địa cực kỳ đậm đặc, muốn hấp thu hết cũng cần một thời gian.

Đúng là chuyện tốt thì thường gian nan.

Vương Diệp cũng không vội vàng gì một hai ngày này, dù sao đồ đã cầm chắc trong tay, anh cũng thả lỏng tinh thần, hiện tại đã chắc chắn kích hoạt được thì còn gì phải sợ.

Lại qua hai ngày, Vương Diệp mở mắt trong phòng mình. 【Thần mục Chúc Cửu Âm, Tinh phách chủ tướng Bất Ngôn Kỵ, Long Cốt Thiên Thư, Thiên ngoại thần thạch đã hấp thu hoàn tất, Vĩnh Sinh Thể kích hoạt thành công!】【Kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, nhận được 800 điểm sức mạnh, 800 điểm thể lực, 800 điểm tốc độ!】【Kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, Vĩnh Sinh Chi Huyết được cường hóa, hiện tại có thể tăng cường chiến lực lên 2.0 lần!】【Kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, nhận được kỹ năng Tuyệt Đối Phòng Ngự!】【Tuyệt Đối Phòng Ngự: Có thể tiêu hao một lượng thể lực nhất định để khai mở Tuyệt Đối Phòng Ngự, trong thời gian kỹ năng duy trì, sát thương ký chủ phải nhận sẽ giảm 50%, sau này có thể thăng cấp thêm!

Hiện tại mỗi giây tiêu hao: 100 điểm thể lực!】【Mở ra con đường bất tử: Ký chủ cần nâng cấp thuộc tính tam duy lên 5 vạn điểm, từ đó có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể, trở thành sinh mệnh bất tử!】Cùng với việc kích hoạt Vĩnh Sinh Thể, một loạt thông báo của hệ thống vang lên. 800 điểm thuộc tính tam duy cũng tạm được, dù với Vương Diệp hiện tại nó không phải là sự thăng tiến quá lớn.

Quan trọng là Vĩnh Sinh Chi Huyết đã được cường hóa, giờ đây khi kích phát có thể trực tiếp tăng gấp đôi chiến lực, sức mạnh và tốc độ đều bùng nổ!

Điều này đối với Vương Diệp là một sự nâng tầm cực kỳ lớn.

Ngoài ra còn có kỹ năng “Tuyệt Đối Phòng Ngự”!

Tuy mỗi giây tiêu hao 100 điểm thể lực nhưng Vương Diệp hiện tại có gần 1.8 vạn thể lực, nghĩa là anh có thể duy trì được 180 giây, tương đương ba phút đồng hồ!

Giảm 50% sát thương là một kỹ năng cực kỳ nghịch thiên.

Vốn là đòn chí mạng nhưng dưới sự bảo hộ của Tuyệt Đối Phòng Ngự, nó có thể trở thành không chí mạng, từ đó Vương Diệp có thể dựa vào khả năng phục hồi của Vĩnh Sinh Thể để vượt qua kiếp nạn.

Cần biết rằng, Tuyệt Đối Phòng Ngự nói là giảm 50% sát thương chứ không phải 50% tấn công, nghĩa là ngay cả độc tố, tấn công linh hồn hay bất cứ thứ gì gây hại cho anh đều được giảm bớt!

Đây là một kỹ năng vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn là một trong những kỹ năng biến thái nhất mà Vương Diệp từng nhận được.

Kích hoạt Vĩnh Sinh Thể mà có được kỹ năng này thôi đã quá hời rồi!

Đương nhiên, Vương Diệp cũng đã mở ra con đường bất tử.

Bước vào Bất Tử Thể, trở thành sinh vật bất tử, đó mới thực sự là bất tử bất diệt!

Con đường này, cuối cùng cũng đã mở ra.

Vương Diệp thầm cảm thấy kích động.

Dĩ nhiên, mốc 5 vạn điểm thuộc tính tam duy đối với anh vẫn còn một khoảng cách.

Hiện tại, ngay cả thể lực của anh cũng chưa tới 1,8 vạn, còn tốc độ và sức mạnh thì thấp hơn nhiều.

Muốn đạt tới mốc 5 vạn không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nhưng Vương Diệp không hề nản lòng, bởi dù sao hiện tại anh đã có tuổi thọ vô hạn, cho dù không làm gì, chỉ ngồi nhà chờ thuộc tính tăng dần thì cũng có ngày đạt tới đích.

Chương 610

Huống hồ anh còn định đi tìm thêm những thứ có thể tăng cường thuộc tính.

Vì thế Vương Diệp không hề vội vàng.

Anh mở giao diện thuộc tính lên xem xét: Chủ nhân: Vương Diệp.

Sức mạnh: 17.577.

Thể lực: 17.921.

Tốc độ: 17.753.

Huyết mạch: Long Vương huyết mạch, Kỳ Lân huyết mạch +3 (đang trong quá trình cường hóa), Chu Tước huyết mạch.

Thể chất: Vĩnh Sinh Thể.

Tuổi thọ: Vô hạn.

Kỹ năng: Long Vương Chi Lực, Bát Kỳ Kỹ, Luân Hồi Nhãn (cường hóa +8), Tuyệt Đối Phòng Ngự, Vĩnh Sinh Chi Huyết, Niết Bàn, Bất Tử Thần Hoàng, Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (mỗi ngày tăng 5 điểm sức mạnh, 3 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 2 điểm tốc độ!), Sát Khí Châu (có thể hấp thụ thi khí chuyển hóa thành thuộc tính).

Thần khí: Quỷ Tỳ +2, Kinh Trập +2.

Nguyên thần: Long Vương nguyên thần (tăng phúc toàn thân), Thánh Kỳ Lân nguyên thần (tăng 3 lần chiến lực!), Xà Thần nguyên thần (phá chướng, tăng 8 lần tốc độ), Chu Tước nguyên thần (đốt cháy thể lực tăng thực lực).

Vĩnh Sinh Thể cuối cùng đã kích hoạt thành công!

Thuộc tính cũng có chút tăng trưởng.

Hiện tại Vương Diệp nhận ra một vấn đề, đó là khi thực lực tăng lên, kỹ năng ngày càng nhiều, anh càng thấy thể lực quan trọng.

Trước kia, thể lực chỉ là biểu hiện của sự dẻo dai, nhưng giờ đây nó là nền tảng quyết định thời gian duy trì các kỹ năng mạnh mẽ như Nguyên thần giáng lâm, Kỳ Lân Thánh Uy, Luân Hồi Nhãn hay Tuyệt Đối Phòng Ngự.

Nếu không đủ thể lực, thật sự không thể tận dụng chúng lâu dài.

Có vẻ việc ưu tiên nâng cao thể lực là cấp thiết nhất, dù các thuộc tính khác cũng cần tăng nhanh để đạt tới Bất Tử Thể.

Vương Diệp xác định con đường phía trước là dốc toàn lực nâng thuộc tính tam duy lên 5 vạn điểm.

Con số này trông có vẻ biến thái, nhưng với một tồn tại bất tử bất diệt thì lại rất bình thường.

Mạnh hơn người thường 4000 lần thì đã sao?

Một người bất tử có mạnh hơn vạn lần, triệu lần cũng là hợp lý.

Cùng lúc đó, Hoắc Tú Tú đã về đến Hoắc gia và vào gặp Hoắc Tiên Cô. "Tú Tú, cháu đã về rồi, chuyến đi này cảm thấy thế nào?" Hoắc Tiên Cô cười hỏi.

Hoắc Tú Tú đáp: "Bà nội, lần này đi rèn luyện cùng sư phụ thật sự quá tuyệt vời!

Cháu học được rất nhiều, và cũng hiểu thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!" Hoắc Tiên Cô ngạc nhiên: "Ồ?

Sao lại nói vậy?" Tú Tú tiếp lời: "Bà ơi, cuối cùng cháu cũng biết vì sao bà bảo cháu bái anh ấy làm thầy rồi.

Cảm giác đi theo sư phụ rất đặc biệt, chỉ cần đứng sau lưng anh ấy là thấy vô cùng an toàn, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh ấy!

Sư phụ không chỉ giỏi phong thủy dịch học, tầm long điểm huyệt hay Kỳ Môn Bát Toán, mà bản lĩnh còn cực kỳ cường đại.

Ở sâu trong Tần Lĩnh, bọn cháu gặp phải Chúc Cửu Âm từ thế giới dưới lòng đất.

Bà không biết nó lớn thế nào đâu, còn to hơn cả đoàn tàu hỏa!

Thế mà trước mặt sư phụ, nó chỉ như con rắn nhỏ, bị anh ấy giết chết trong nháy mắt!" Hoắc Tú Tú hớn hở kể lại những chuyện thú vị, chủ yếu là cách Vương Diệp giải quyết những khó khăn kinh khủng: từ việc thu phục Bất Ngôn Kỵ khiến vạn quân âm binh quỳ lạy, đến dọa lui đám quái ngư và đá chết Chúc Cửu Âm.

Ngay cả người từng trải và có địa vị cao như Hoắc Tiên Cô cũng phải sững sờ kinh ngạc.

Bà biết Vương Diệp mạnh vì anh là người Trương gia và có danh xưng "Tiên", khiến Cửu Môn Tứ Phái đều nể trọng, nhưng không ngờ anh lại đạt đến trình độ thần thánh như vậy.

Hoắc Tiên Cô cảm thán: "Cho cháu bái Vương gia làm sư phụ là quyết định đúng đắn nhất của ta!" Hai ngày sau, tại phủ đệ của Vương Diệp.

Anh đang ngồi trong phòng chờ tiến độ cường hóa Kỳ Lân huyết mạch hoàn tất. [Tiến độ cường hóa Kỳ Lân huyết mạch: 100%!] [Cường hóa thành công, cấp độ hiện tại: +4!] [Nhận thêm 2000 điểm sức mạnh, 2000 điểm thể lực, 2000 điểm tốc độ!] [Nhận được Kỳ Lân Thánh Huyết!] [Kỳ Lân Thánh Huyết: Sau khi dung nhập sẽ khiến huyết mạch biến dị, mỗi ngày tự động tăng 100 điểm cho mỗi loại thuộc tính sức mạnh, thể lực, tốc độ!

Tối đa tích lũy được 10 vạn điểm mỗi loại!] Cường hóa lần thứ tư cuối cùng cũng thành công!

Sự chờ đợi bấy lâu của Vương Diệp đã được đền đáp xứng đáng.

Ngoài 2000 điểm thuộc tính cộng ngay lập tức, khả năng tăng 100 điểm mỗi ngày thật sự quá bá đạo, vượt xa tác dụng của Hỏa Dương Ngọc và Đan Dương Ngọc.

Chỉ cần chưa tới một năm nữa, anh sẽ đạt mốc 5 vạn điểm để tiến hóa Bất Tử Thể mà không cần làm gì cả.

Đúng là năng lực nghịch thiên!

Kỳ Lân huyết mạch vốn là nền tảng mạnh nhất của tộc nhân Trương gia, qua từng lần cường hóa đã lộ rõ sự kinh khủng của nó.

Tuy nhiên, vật phẩm để cường hóa tiếp theo rất khó tìm, phải tùy vào vận may.

Lúc này, các thuộc tính của Vương Diệp đã áp sát mốc 2 vạn, thể lực chỉ còn thiếu 79 điểm nữa là đạt mốc. [Kích hoạt lựa chọn ký danh!] [Lựa chọn 1: Trở lại Qua Tử Miếu ký danh, phần thưởng kỹ năng Liệt Thú!] [Lựa chọn 2: Đến căn nhà ở Bắc Tân Kiều ký danh, phần thưởng Răng Rồng bị vỡ!] [Lựa chọn 3: Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ký danh, phần thưởng Vạn Năm Tuyết Liên!] Hệ thống lại đưa ra lựa chọn.

Vương Diệp thầm tính toán.

Lựa chọn một quá tầm thường, anh không cần kỹ năng săn thú.

Lựa chọn hai tại căn nhà mà Giải Vũ Thần tặng, Răng Rồng dù quý nhưng anh đã có Kinh Trập và Toái Tinh Kiếm, không mặn mà với vũ khí mới.

Lựa chọn ba là Vạn Năm Tuyết Liên, một loại linh dược chắc chắn sẽ tăng mạnh thuộc tính tam duy, đúng thứ anh đang cần.

Vương Diệp lập tức chọn Tân Nguyệt Phạn Điếm. [Lựa chọn thành công, vui lòng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ký danh!] Vương Diệp đứng dậy xem giờ, vẫn chưa đến giờ cơm trưa nên khách sạn chắc đã mở cửa.

Anh gọi Lâm Tiểu Yêu cùng đi.

Vừa ra khỏi cửa, họ chạm mặt nhóm Ngô Tà. "Vương gia, anh định đi đâu thế?" Đại Kim Nha tò mò hỏi.

Vương Diệp đáp: "Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến." Ngô Tà kinh ngạc: "Vương gia cũng biết chuyện nơi đó tổ chức đấu giá sao?

Nghe nói có một củ Hà Thủ Ô mấy ngàn năm, thu hút rất nhiều người.

Chúng tôi đang định sang mời anh đi cùng, không ngờ anh đã nắm được tin tức rồi!" Vương Diệp hơi sững lại, không ngờ họ cũng định đến đó, lại còn có cả Hà Thủ Ô ngàn năm.

Đây là món hời không thể bỏ qua, có thể giúp anh tăng thêm vài ngàn điểm thuộc tính. "Vậy chúng ta cùng đi." Cả nhóm lên đường.

Ngô Tà, Bàn Tử và Đại Kim Nha đi sau Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Không biết mấy món đồ của mình bán được bao nhiêu tiền nhỉ?

Nghe danh Tân Nguyệt Phạn Điếm đã lâu, hôm nay mới có đồ đem đấu giá ở đó." Họ đã chọn ra khá nhiều món đồ quý từ chuyến đi trước để gửi đấu giá.

Đại Kim Nha chép miệng: "Chỗ đó tốt thì tốt thật, nhưng thu phí tận 10% làm tôi thấy hơi xót." Ngô Tà an ủi: "Kim gia, chịu thôi, dù bị trừ 10% thì giá bán ở đó vẫn cao hơn nhiều so với mình tự bán." Lâm Tiểu Yêu lên tiếng: "Sao các anh không báo tên sư phụ tôi ra?

Đảm bảo họ chẳng dám thu phí thủ tục của các anh đâu." Cô đã chứng kiến ông chủ ở đó và Trương Nhật Tam nể sợ Vương Diệp thế nào.

Nhóm Ngô Tà ngẩn ra, thấy cũng có lý.

Đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám đông đang vây kín.

Lối vào đã đóng lại để chuẩn bị đấu giá.

Nhiều người bất bình: "Tân Nguyệt Phạn Điếm trước giờ làm gì có cái quy tắc này!" "Đúng thế, quá coi thường người ta rồi!

Chúng tôi đến để đấu giá, mở cửa mau!" Đứng chặn cửa là một thanh niên ngạo mạn, đang ngậm kẹo mút, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám đông, thốt ra một chữ: "Cút!" Vương Diệp nhận ra người này qua ký ức: La Tước.

Đây là trợ lý đắc lực và tay đấm mạnh nhất của Doãn Lam Phong.

Anh ta ngông cuồng đến mức không coi Trương Nhật Tam ra gì cho đến khi bị khuất phục.

Đại Kim Nha chen lên, đưa giấy tờ ra: "Tiểu ca, chúng tôi đến gửi đồ đấu giá, đây là đơn đặt hàng trước, cậu xem giúp." Theo lý thường, với tư cách khách hàng lớn mang đồ giá trị đến (chỉ sau củ Hà Thủ Ô ngàn năm), họ phải được vào.

Nhưng La Tước chẳng thèm liếc mắt, hất hàm: "Lại là các người?

Tôi đã nói quá giờ là không được vào, bất kể là ai!" Cơn giận của Vương Bàn Tử bốc lên đầu, anh vớ lấy cái ghế bên cạnh chửi đổng: "Mẹ nó, Tân Nguyệt Phạn Điếm thì ngon lắm chắc?

Mày kiêu căng cái gì, ông đây là khách hàng lớn của bọn mày, mày chỉ là thằng làm thuê mà dám láo à!" La Tước lạnh mặt, lao tới tấn công Bàn Tử.

Bản lĩnh của anh ta rất khá, Bàn Tử không phải đối thủ.

Trong lúc Bàn Tử định dùng ghế chống đỡ thì Lâm Tiểu Yêu, sau khi được Vương Diệp gật đầu đồng ý, đã vọt tới chặn tay La Tước lại, rồi tung một cú đá vào bụng anh ta. "Hự!" La Tước văng ra xa, hộc máu ngay trước bậc thềm khách sạn.

Đám đông sững sờ.

Chương 611

Một cô gái trông yếu đuối lại có thể hạ gục tay đấm số một của khách sạn dễ dàng như vậy.

La Tước cũng bàng hoàng nhìn Lâm Tiểu Yêu. "Ha ha, xem mày còn hống hách được nữa không!" Bàn Tử hả hê.

Trong đám đông, nhiều người bắt đầu nhận ra hai thầy trò. "Là họ!

Hai thầy trò đó đến rồi!" "Phen này hay rồi, xem Tân Nguyệt Phạn Điếm xử lý thế nào!

Bị hai vị này đánh cho mất mặt thì cũng đáng lắm!" Những người từng chứng kiến lễ đón tiếp cao cấp nhất dành cho Vương Diệp lần trước đều háo hức chờ đợi.

Họ vốn đã bất bình với cách làm việc của khách sạn hôm nay.

La Tước mặt mày tái mét, ra hiệu cho đám đàn em xông ra vây quanh nhóm Vương Diệp: "Ganh gan làm loạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, các người chán sống rồi!" Anh ta định gọi thêm người thì cửa lớn mở ra, một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Dừng tay!

Tất cả lui xuống!" Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam vội vã dẫn người bước ra.

Người vừa quát La Tước chính là Doãn Lam Phong.

Sự xuất hiện của hai nhân vật quyền lực nhất khiến hiện trường xôn xao.

Đại Kim Nha lo lắng: "Chết rồi, kinh động đến cả Hội trưởng và bà chủ khách sạn, phen này khó giải quyết đây!" La Tước vừa gọi "Bà chủ" thì bị ngó lơ.

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam đi thẳng tới trước mặt Vương Diệp, cung kính chắp tay: "Vương gia, không ngờ ngài lại hạ cố tới đây, chúng tôi đón tiếp chậm trễ, mong ngài lượng thứ!" Trương Nhật Tam cũng cúi đầu: "Vương gia, đây là sự sơ suất của tôi!" Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người muốn rớt cằm.

Đám tay sai run rẩy sợ hãi.

Ở Bắc Bình này, ngay cả lão thái thái nhà họ Hoắc cũng chưa chắc nhận được sự cung kính đến mức này từ hai người họ.

La Tước sững sờ, không thể tin nổi thanh niên trạc tuổi mình lại có địa vị cao đến vậy.

Anh ta bắt đầu hối hận vì sự ngạo mạn có thể gây họa cho bà chủ.

Đám đông đứng ngoài thì hả dạ, thầm đoán xem vị "Vương gia" này thực chất là thần thánh phương nào.

Nhóm Ngô Tà dù biết Vương Diệp có địa vị cao trong Cửu Môn, nhưng không ngờ ngay cả ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mà danh tiếng của anh vẫn lẫy lừng như vậy.

Bàn Tử thì thầm: "Trời ạ, danh tiếng của Vương gia thật đáng sợ, hèn gì Tiểu Yêu bảo cứ báo tên anh ấy ra là xong, mình sơ suất quá!" Vương Diệp thản nhiên gật đầu: "Chúng ta vào thôi." Thấy anh không nổi giận, Doãn Lam Phong thở phào nhẹ nhõm, vội vã dẫn cả nhóm vào phòng bao VIP cao cấp nhất, nơi có tầm nhìn bao quát toàn bộ sảnh đấu giá, vượt xa phòng của các gia tộc lớn như họ Hoắc hay họ Giải.

Trong khi đó, bên ngoài vẫn chưa ai được phép vào, nhưng những lời bàn tán về Vương Diệp và lễ đón tiếp long trọng lần trước vẫn xôn xao không ngớt.

Bỗng nhiên, một đám người hung tợn chen lấn đi vào.

Một ông lão mù được một thanh niên dìu bước vào trong, ngay cả La Tước cũng không dám ngăn cản.

Đám đông lại xôn xao: "Nhìn ông lão đó kìa, tuy già yếu và hỏng mắt nhưng khí chất đầy tàn nhẫn và lạnh lùng...

Làm tôi nhớ đến một người!" "Ai thế?" "Trần Tứ Gia của Cửu Môn - Trần Bì!" Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Trần Tứ Gia nổi tiếng tàn ác, ai nghe tên cũng phải khiếp vía.

Buổi đấu giá hôm nay thật sự quá đặc sắc khi tụ hội toàn nhân vật tầm cỡ: từ thanh niên bí ẩn được đón tiếp như thần tiên đến lão quái vật Trần Bì.

Trong phòng bao, Vương Diệp có thể quan sát mọi thứ bên dưới mà người dưới không nhìn thấy được, tạo cảm giác như đang nắm giữ toàn cục.

Ngô Tà và Bàn Tử vô cùng hưng phấn vì nhờ có Vương Diệp mà được ngồi ở vị trí thượng đẳng này.

Doãn Lam Phong tươi cười: "Vương gia tới chơi thật khiến nơi này thêm rạng rỡ.

Mấy vị bạn của ngài có bảo vật muốn đấu giá, do nhân viên của chúng tôi sơ suất nên phục vụ chưa chu đáo, xin ngài bỏ qua.

Đây là mấy chiếc thẻ VIP, mong các vị nhận cho.

Từ nay các vị tới đây sẽ được hưởng đãi ngộ cao nhất và chúng tôi sẽ đấu giá miễn phí, không thu bất kỳ khoản phí nào." Nhóm Ngô Tà mừng rỡ vì tiết kiệm được 10% phí thủ tục, nhưng họ vẫn nhìn Vương Diệp chờ ý kiến.

Vương Diệp gật đầu: "Cứ nhận đi." Bàn Tử nhanh tay thu lấy thẻ, ngắm nghía không thôi, còn Ngô Tà và Đại Kim Nha thì khách sáo cảm ơn Doãn Lam Phong.

Sau khi Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam cáo từ, để lại hai nữ nhân viên xinh đẹp phục vụ, Bàn Tử cảm thán: "Vương gia, đi theo anh đúng là oai thật!" Vương Diệp cười: "Được rồi, đấu giá sắp bắt đầu, các anh xem qua danh sách vật phẩm đi." Trong khi họ xem tài liệu, Vương Diệp bắt đầu ký danh. [Đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiến hành ký danh?] [Có / Không!] [Ký danh thành công, nhận được Vạn Năm Tuyết Liên!] [Vạn Năm Tuyết Liên: Linh dược vạn năm từ Thiên Sơn, có tác dụng cải thiện thể chất, cải tử hoàn sinh, chứa tinh hoa trời đất vô tận.

Sau khi sử dụng tăng 4500 điểm sức mạnh, 7000 điểm thể lực, 4500 điểm tốc độ!] Vương Diệp đại hỉ.

Đây đúng là chí bảo giúp tăng thuộc tính mạnh nhất từ trước đến nay, đặc biệt là 7000 điểm thể lực - thứ anh đang cần nhất.

Anh lập tức chọn sử dụng. [Sử dụng Vạn Năm Tuyết Liên thành công!] Một luồng năng lượng khổng lồ tràn ngập cơ thể, thực lực của Vương Diệp tăng vọt.

Thuộc tính hiện tại của anh: Sức mạnh: 24.102.

Thể lực: 26.936.

Tốc độ: 24.265.

Khoảng cách đến mốc 5 vạn đã rút ngắn đáng kể, không còn là điều xa vời nữa.

Thêm vào đó, lần này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm không chỉ có vạn năm Tuyết Liên, mà còn có một củ Hà Thủ Ô mấy ngàn năm!

Thứ đó chắc chắn có thể tăng không ít thuộc tính Tam Duy cho tôi!

Vương Diệp nhất định phải có được nó!

Chí tại tất đắc!

Vương Diệp hít sâu một hơi, thu hồi giao diện thuộc tính của mình.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói cung kính: "Vương gia, hậu bối Giải Vũ Thần cầu kiến, không biết Vương gia có thời gian không?" Vương Diệp nhướng mày, Giải Vũ Thần cư nhiên lại tới?

Nghĩ lại cũng đúng, buổi đấu giá hôm nay có lẽ là buổi đấu giá lớn nhất gần đây của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải Vũ Thần đến tham gia cũng là chuyện bình thường.

Vương Diệp nói: "Vào đi." Nữ phục vụ ra mở cửa bao sương, chỉ thấy Giải Vũ Thần ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên ngoài.

Hắn không dẫn theo bất kỳ ai mà chỉ đi một mình để thể hiện sự cung kính với Vương Diệp.

Dù sao đây không phải là Giải gia, chỉ là Tân Nguyệt Phạn Điếm thôi, mang theo nhiều người ngược lại sẽ là bất kính với Vương Diệp.

Nếu ở Giải gia, Giải Vũ Thần nhất định sẽ gọi toàn bộ người trên dưới Giải gia ra để nghênh đón Vương Diệp, nhằm phô diễn sự tôn kính tuyệt đối. "Vương gia." Giải Vũ Thần bước vào bao sương, khách khách khí khí chắp tay bái một cái.

Vương Diệp nói: "Tiểu Giải ngồi đi, sau này không cần khách khí như vậy." Vương Diệp vẫn khá có thiện cảm với tên Giải Vũ Thần này, hắn có thể coi là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của Cửu Môn, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng xa xa không thể so bì.

Giải Vũ Thần không chỉ đẹp trai rạng ngời mà làm người cũng rất khiêm tốn, bình thường luôn ôn hòa lễ độ, đặc biệt là với tiền bối cực kỳ cung kính, gần như không thể bới ra lỗi lầm gì.

Giải Vũ Thần nghe lời ngồi xuống, sau đó bảo phục vụ châm thêm trà cho Vương Diệp rồi mới nói: "Vương gia, ngài lần này tới Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc là vì củ Hà Thủ Ô kia nhỉ?" Vương Diệp cũng không che giấu, không chút do dự gật đầu.

Giải Vũ Thần nói: "Nếu đã như vậy, Giải gia của tôi sẽ rút lui khỏi cuộc cạnh tranh.

Nếu Vương gia cần hỗ trợ, Giải gia nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ.

Không nói gì khác, về phương diện tài lực thì Giải gia chưa bao giờ sợ ai." Giải Vũ Thần quả thực có bản lĩnh nói câu này!

Trong Cửu Môn, Giải gia và Hoắc gia đều đã chuyển sang kinh doanh, nhưng Giải gia thuần túy hơn, hoàn toàn là một gia tộc thương nghiệp.

Còn Hoắc gia ít nhiều vẫn dính líu đến các thế lực hỗn tạp khác, bên trong còn có bóng dáng của chính quyền.

Hoắc gia chủ yếu phát triển thế lực ở các phương diện, nên về mặt tài sản, so với Giải gia vẫn có chút thua kém.

Do đó Giải Vũ Thần mới có đủ tự tin để nói vậy.

Vương Diệp bảo: "Được, khi nào cần giúp đỡ tôi nhất định sẽ không khách sáo." Hà Thủ Ô đối với Vương Diệp vô cùng quan trọng, là bảo vật tăng thuộc tính Tam Duy, nếu có thể dùng thủ đoạn chính quy để đạt được thì Vương Diệp cũng không muốn động thủ.

Vì vậy hắn cũng không do dự mà nhận lấy hảo ý của Giải Vũ Thần.

Sau đó hai người trò chuyện thêm một lát, Giải Vũ Thần mới cáo từ rời đi.

Nhưng không lâu sau, Hoắc Tiên Cô dẫn theo Hoắc Tú Tú cũng tới. "Sư phụ!

Sư tỷ!" Hoắc Tú Tú thấy Vương Diệp liền mừng rỡ lao tới, nếu không phải có Hoắc Tiên Cô ở đây, con bé chắc chắn đã nhào lên ôm lấy Vương Diệp rồi.

Thời gian qua tiếp xúc, quan hệ giữa cô và Vương Diệp đã có bước tiến nhảy vọt.

Hiện tại cô bắt chước Lâm Tiểu Yêu, đối với Vương Diệp cũng không còn chút câu nệ nào.

Sau đó, Hoắc Tú Tú chạy đến chỗ Lâm Tiểu Yêu, nắm tay cô ấy thì thầm to nhỏ.

Còn Hoắc Tiên Cô bước tới hành lễ với Vương Diệp, rồi chào hỏi Ngô Tà bọn họ một tiếng mới ngồi xuống đàm đạo.

Thấy Vương Diệp được nhiều nhân vật lớn vây quanh như vậy, Ngô Tà bọn họ cũng không khỏi cảm thán trong lòng.

Vương gia đúng là Vương gia mà!

Hoắc Tiên Cô nói: "Vương gia, đa tạ ngài thời gian qua đã chiếu cố và dạy bảo Tú Tú, khiến con bé có tiến bộ rất lớn, thực sự cảm ơn ngài!" Từ sau khi nghe Hoắc Tú Tú kể Vương Diệp lợi hại thế nào, Hoắc Tiên Cô càng thêm cung kính với hắn.

Vương Diệp đáp: "Tôi là sư phụ của Tú Tú, dạy bảo và chăm sóc con bé là chuyện đương nhiên, Hoắc đương gia không cần đa lễ." Hoắc Tiên Cô mỉm cười, rồi lại hỏi: "Vương gia tới đây là vì củ Hà Thủ Ô kia phải không?" Vương Diệp gật đầu, cũng không hề che giấu.

Chương 612

Hoắc Tiên Cô nói: "Chắc hẳn Vũ Thần cũng đã tìm ngài, Giải gia chắc cũng đã rút lui.

Nếu vậy, Hoắc gia của tôi cũng rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, toàn lực giúp Vương gia đoạt được củ Hà Thủ Ô đó." Vương Diệp đáp: "Vậy đa tạ Hoắc đương gia." Kế đó hai người bắt đầu hàn huyên.

Tuy nhiên đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng ồn ào. "Trần Tứ gia, thật xin lỗi, bao sương này đã có người ngồi rồi.

Ông chủ đã sắp xếp cho ngài một bao sương thượng hạng khác, mời Tứ gia đi theo tôi." Một nữ phục vụ khách khách khí khí nói. "Câm miệng!" Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, rõ ràng là của một người trung niên, hắn lạnh giọng: "Sư phụ ta là người có thâm niên cao nhất Cửu Môn, bao sương quy cách cao nhất này của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngoài sư phụ ta ra thì ai có tư cách ngồi?

Mau chóng đuổi bọn họ ra ngoài, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Nữ phục vụ nói: "Thật sự xin lỗi, tôi biết địa vị của Tứ gia trong Cửu Môn không ai bì kịp, nhưng ông chủ và Hội trưởng đã dặn, chúng tôi không được phép làm phiền vị gia ở trong phòng này, mong Tứ gia bao dung cho!" "Cút!" Tiếp đó là một tiếng "Chát" giòn giã, nữ phục vụ bị tát một cái đau điếng nhưng không dám lên tiếng.

Gã trung niên kia lại nói tiếp: "Cũng may là bây giờ, chứ nếu là lúc sư phụ ta còn trẻ thì ngươi đã mất mạng rồi.

Mau cút đi, đừng cản đường sư phụ ta, nếu không dù ông chủ ngươi có đến cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu!" Nghe đến đây, mọi người trong bao sương đều nhíu mày.

Ngô Tà nói: "Ai mà ngang ngược thế nhỉ?" Vương Bàn Tử thì bảo: "Dám ở trước mặt Vương gia mà hống hách, đúng là vô lý hết sức!" Duy chỉ có Đại Kim Nha là sắc mặt hơi biến đổi, ông ta nói: "Chẳng lẽ vị Tứ gia này chính là Trần Tứ gia trong truyền thuyết, người vì hạ mộ mà giết sạch cả một ngôi làng?" Có lẽ Vương Bàn Tử không biết danh tiếng của Trần Tứ gia, nhưng Đại Kim Nha lăn lộn trong giới đồ cổ Bắc Kinh bấy lâu, sớm đã nghe danh Trần Tứ gia tâm xà khẩu Phật, ra tay tàn độc nhất Cửu Môn.

Trần Tứ gia thực sự là một nhân vật huyền thoại, ông ta vốn là đệ tử của Nhị gia Cửu Môn, nhưng lại yêu sâu đậm sư nương mình.

Sau khi sư nương qua đời, ông ta vì giết người mà bị Nhị gia trục xuất khỏi sư môn.

Sau đó Trần Tứ gia tự lập môn hộ, trở thành người đứng đầu Bình Tam Môn, là kẻ tàn độc nhất trong cả Cửu Môn!

Cả đời không biết đã giết bao nhiêu người, hễ ai biết đến ông ta, nghe tên thôi cũng đủ rùng mình!

Và Đại Kim Nha đương nhiên biết Trần Tứ gia.

Vừa nghe nữ phục vụ gọi "Tứ gia", ông ta liền nghĩ ngay đến ông ta!

Đặc biệt là đám đồ đệ của Tứ gia cực kỳ hống hách, điều này khiến Đại Kim Nha càng thêm chắc chắn.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe xong đều biến sắc.

Vì hạ mộ mà giết sạch cả một thôn?

Thế thì quá tàn nhẫn rồi!

Vương Bàn Tử nói: "Ngọa tào!

Kẻ này là ai mà mất nhân tính vậy!" Đại Kim Nha kinh hãi: "Bàn gia, không được nói vị gia này như vậy đâu!" Vương Bàn Tử bảo:

"Tôi nói này Lão Kim, ông sợ chết thế làm gì, chúng ta đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi không tin cái lão Trần Tứ gia này có thể làm gì được chúng ta!

Hơn nữa, chúng ta còn có Vương gia chống lưng, lão ta dám động vào chúng ta chắc?" Đại Kim Nha ngẩn ra, bỗng nhớ lại những truyền thuyết về Vương Diệp, dường như hồi đó ngay cả Trần Tứ gia trước mặt Vương gia cũng phải khách khách khí khí, lão lão thực thực phục tùng.

Hình như có Vương gia ở đây, Trần Tứ gia quả thực không dám làm gì bọn họ!

Nghĩ đến đó, Đại Kim Nha mới thở phào nhẹ nhõm.

Có Vương gia ở đây, dường như có thể tùy ý làm xằng làm bậy được nhỉ.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Hai nữ phục vụ bị dọa cho sợ khiếp vía.

Tiếp đó, mấy gã hung thần ác sát vây quanh một lão già bước vào.

Lão già có vẻ mặt bình thản, nhưng ẩn chứa trong đó là sự tàn nhẫn đáng sợ.

Lão già này bị mù, nhưng Đại Kim Nha chỉ nhìn qua một cái đã cảm thấy trên người lão như mọc đầy gai nhọn, vô cùng khó chịu. "Hóa ra là một lão già mù?" Vương Bàn Tử ngẩn người, vô thức thốt lên.

Lập tức, người bên phía Trần Tứ gia đều nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, ánh mắt như dao găm, hận không thể giết chết hắn ngay lập tức.

Bàn Tử bị những ánh mắt đó làm cho giật mình, trong lòng phát lạnh.

Một gã trông như hòa thượng ra tay cực nhanh, không chút do dự chộp về phía Vương Bàn Tử.

Đó chính là một đệ tử của Trần Tứ gia, Hoa Hòa Thượng! "Trọc đầu A Tứ, bản lĩnh của ngươi chẳng thấy tăng lên bao nhiêu mà tính khí lại càng ngày càng lớn rồi đấy." Đúng lúc này, Hoắc Tiên Cô bỗng thản nhiên lên tiếng.

Câu nói này khiến Hoa Hòa Thượng dừng tay, nhíu mày nhìn về phía bà.

Còn Trần Tứ gia nghe thấy giọng Hoắc Tiên Cô thì cau mày, sau đó cẩn thận nhớ lại rồi cười khẩy: "Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Hoắc Tiên Cô!

Nhiều năm không gặp, không ngờ Hoắc đương gia hiện tại nhãn quang cũng độc đáo thật, lại dạy ra một thứ không biết lớn nhỏ như thế này." Thực ra Trần Tứ gia cũng đang thắc mắc, rất tò mò tại sao Hoắc Tiên Cô lại có tư cách ngồi ở đây?

Tuy thâm niên của bà lớn, nhưng theo lý mà nói, vẫn chưa đủ tầm để khiến Trương Nhật Tam và Doãn Lam Phong cùng ra mặt mời ngồi vào đây.

Tuy nhiên, Trần Tứ gia không nói gì thêm.

Hoắc Tiên Cô tạm thời không nói chuyện mà nhìn Vương Diệp một cái, thấy hắn đang thong thả uống trà, sắc mặt không đổi chút nào, bà mới cười lạnh: "Dù sao cũng tốt hơn cái lão già mù nhà ngươi, dạy ra đám đồ đệ chẳng ra ngô chẳng ra khoai." "Bà nói cái gì!" Hoa Hòa Thượng và đám đồ đệ nghe vậy liền nổi đóa.

Sắc mặt Trần Tứ gia cũng trầm xuống, nhưng ông ta không kích động mà quát lạnh một tiếng: "Yên lặng chút đi." Đám đồ đệ mới im lặng, nhưng ánh mắt nhìn Vương Diệp và mọi người vẫn đầy phẫn nộ!

Trần Tứ gia nói: "Hoắc đương gia, thế hệ chúng ta người già thì già, kẻ chết thì chết, giờ chỉ còn lại bà, tôi và Tề Thiết Chủy ba người.

Tôi là người đứng đầu Bình Tam Môn, không cần phải tranh cãi trước mặt lũ tiểu bối để rồi mất đi thân phận.

Cho tôi chút mặt mũi, nhường phòng này cho tôi đi." Nhưng Hoắc Tiên Cô lại nói: "Tôi có thể nhường phòng cho ông, chỉ sợ ông không dám, cũng chẳng có tư cách mà ngồi vào cái phòng này đâu!" "Hừ!

Sư phụ ta hiện là người có thâm niên cao nhất Cửu Môn, người không có tư cách ngồi đây thì chẳng lẽ gã kia có tư cách chắc?" Không đợi Trần Tứ gia lên tiếng, Hoa Hòa Thượng đã nhảy vào mồm, rồi chỉ thẳng vào Vương Diệp đang ngồi nhàn nhã uống trà kia.

Rõ ràng, hắn thấy Vương Diệp trẻ nhất ở đây, chắc là hồng mềm dễ nắn, đồng thời cũng là kẻ ít tư cách ngồi đây nhất.

Câu này vừa thốt ra, Ngô Tà và mọi người đều ngẩn ngơ, sau đó nhìn Hoa Hòa Thượng với vẻ mặt kỳ quái.

Hoắc Tiên Cô cũng sửng sốt, liếc nhìn Vương gia một cái, thấy biểu cảm của hắn vẫn không mảy may thay đổi mới bật cười: "Trọc đầu A Tứ, ngươi nhận được một thằng đồ đệ tốt đấy." Trần Tứ gia nhíu mày, lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn.

Đang định nói thì Hoắc Tiên Cô lại lên tiếng: "Vương gia, mấy người này xử lý thế nào ạ?" Vương Diệp thản nhiên nói: "Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, những người không liên quan biến ra ngoài đi.

Ngoài ra, cái kẻ vừa lên tiếng kia, sau này tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa, nếu không hậu quả tự chịu." Giọng điệu bình thản như thể đang nói một chuyện chẳng liên quan đến mình.

Hoa Hòa Thượng nghe vậy đại nộ: "Mày tính là cái thứ gì..." "Bốp!" "Câm miệng!" Tuy nhiên, Hoa Hòa Thượng chưa kịp nói hết câu đã bị Trần Tứ gia tát một cái nảy lửa.

Hắn bị đánh tới mức hộc máu mồm, má sưng vù, cả người ngây dại!

Những đồ đệ khác của Trần Tứ gia cũng kinh ngạc nhìn ông ta, không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Sắc mặt Trần Tứ gia vô cùng khó coi.

Tiếng "Vương gia" kia cùng giọng nói của Vương Diệp đã khiến ông ta nhớ tới một người!

Toàn thân Trần Tứ gia bắt đầu run rẩy!

Nếu thực sự là người đó thì quả thực có tư cách ngồi đây, quả thực có tư cách khiến Trương Nhật Tam và Doãn Lam Phong đích thân ra mặt mời ngồi!

Nhưng chẳng phải người đó vẫn luôn ở trong Qua Tử Miếu không ra ngoài sao, sao giờ lại xuất sơn rồi?

Nghĩ đến đây, lòng Trần Tứ gia tràn đầy sợ hãi.

Trần Bì A Tứ ông ta cả đời chưa sợ ai, ngay cả với sư phụ cũng chỉ là tôn kính, Trương Đại Phật Gia ông ta cũng chẳng sợ, nhưng duy chỉ có một người khiến ông ta sợ hãi từ tận xương tủy!

Trận giao thủ năm đó vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt!

Trần Tứ gia run giọng hỏi: "Ngồi ở đây... có phải là vị Vương gia đó không?" Căn phòng bỗng chốc im phăng phắc.

Ngay cả đám đồ đệ của Trần Tứ gia cũng không dám hó hé lời nào.

Bọn họ đều nhận thấy sự thay đổi trong giọng nói của sư phụ mình, hiện tại ngay cả cơ thể cũng đang run rẩy.

Rõ ràng kẻ mà Hoa Hòa Thượng vừa sỉ nhục là một người khiến sư phụ bọn họ sợ hãi đến cực độ!

Hoa Hòa Thượng và những kẻ khác mặt cắt không còn giọt máu, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy sư phụ mình lại sợ một người đến thế!

Những kẻ này đều là bọn liều mạng, bái Trần Tứ gia làm thầy thì đương nhiên biết ông ta là loại người nào, là kẻ tâm xà khẩu Phật thực thụ, ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng không sợ, người duy nhất tôn kính là sư phụ mình!

Thế mà hiện tại, bọn họ lại cảm nhận được sư phụ mình đang biểu lộ một nỗi sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng!

Trên đời này thực sự còn một người như vậy sao?

Mọi người đều dồn mắt nhìn Vương Diệp, nhịp thở trở nên dồn dập. "Vương gia, thật xin lỗi!" Đúng lúc này, Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam vội vã chạy tới, người chưa đến nơi đã lớn tiếng xin lỗi.

Cô xông vào phòng rồi nói: "Vương gia thật xin lỗi, đã để người khác làm phiền đến ngài!" Sau đó, cô quay sang nhìn Trần Tứ gia: "Tứ gia, phiền ngài rời khỏi bao sương này ngay lập tức!" Lời nói tuy khách khí nhưng giọng điệu đã mang theo sự giận dữ.

Rõ ràng cô rất bất mãn với việc Trần Tứ gia tự ý xông vào phòng này!

Trương Nhật Tam cũng nói: "Tứ gia, tôi với tư cách là Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, mời ngài rời khỏi đây, đừng làm phiền Vương gia nghỉ ngơi!" Thấy Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam hoàn toàn không nể mặt Trần Tứ gia, đám đồ đệ của ông ta làm sao không hiểu được, lần này bọn họ thực sự đã chọc vào một người mà ngay cả sư phụ cũng không gánh nổi!

Đặc biệt là Hoa Hòa Thượng, nhớ lại câu Vương Diệp nói "sau này không muốn nhìn thấy hắn nữa", cả người hắn run bần bật, khí lạnh xộc thẳng lên đầu.

Hắn bắt đầu hối hận, tại sao mình lại hống hách như vậy chứ!

Chương 613

Còn Trần Tứ gia, nghe lời của Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam, dù Vương Diệp vẫn chưa nói gì, cũng chưa thừa nhận mình là "Vương gia" kia, nhưng Trần Tứ gia đã sợ tới mức mặt mày tái mét.

Ông ta vội vàng "phịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu lia lịa với Vương Diệp: "Vương gia!

Là tôi mắt mù mạo phạm ngài!

Là tôi vong ân phụ nghĩa đắc tội ngài!

Xin ngài giáng tội!" Trong lời nói đó không chỉ có sự sợ hãi mà còn có chút hối lỗi và cung kính.

Thực tế Trần Tứ gia rất kính trọng Vương Diệp!

Năm đó sư nương ông ta bệnh nặng, chính Vương Diệp đã chỉ điểm cho sư phụ ông ta rằng cần phải có Lộc Hoạt Thảo mới cứu sống được bà!

Nếu không có Lộc Hoạt Thảo, e rằng sư nương ông ta đã mất sớm hơn rồi.

Vì thế, Trần Tứ gia vẫn luôn ghi nhớ chuyện này và tràn đầy lòng biết ơn với Vương Diệp.

Ông ta không hề có ý mạo phạm, chỉ vì giờ mắt đã mù nên không biết Vương Diệp ngồi đây, nếu không dù chết ông ta cũng không dám xông vào.

Trần Tứ gia thấy Vương Diệp không nói gì, vội tiếp tục: "Vương gia, tôi thực sự không biết ngài đã xuất sơn, nếu không tôi tuyệt đối không dám mạo muội như vậy." Đoạn, ông ta quát đám đồ đệ: "Lũ bay còn đờ ra đó làm gì!

Mau dập đầu xin lỗi Vương gia đi!" Đám đồ đệ sợ tới mức vội vàng quỳ xuống dập đầu liên tục, cảnh tượng chẳng khác nào một buổi nhận người thân quy mô lớn.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, trong lòng đầy vẻ kỳ quái.

Vương Diệp thực sự đáng sợ đến thế sao?

Còn Hoắc Tiên Cô thì trong lòng vô cùng sảng khoái.

Dù sao với bà, thấy Trần Tứ gia ăn quả đắng là chuyện cực kỳ vui vẻ.

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam cũng không có động thái gì thêm, đứng ở cửa im lặng quan sát.

Hồi lâu sau, Vương Diệp cuối cùng cũng lên tiếng: "Lui xuống đi, nhớ kỹ lời tôi vừa nói." Trần Tứ gia nghe vậy như được đại xá, kích động nói: "Vương gia yên tâm, tên này sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa!" Câu nói này đối với Trần Tứ gia chẳng khác nào ân huệ trời ban.

Thế là ông ta vội vàng đứng dậy, dẫn đám đồ đệ rời khỏi bao sương.

Những đồ đệ khác đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có gã Hoa Hòa Thượng là mặt xám như tro, sợ tới mức nhũn người, bị thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm kéo ra ngoài.

Doãn Lam Phong hít sâu một hơi, ánh mắt lấp lánh nhìn Vương Diệp rồi khách khách khí khí chắp tay: "Vậy chúng tôi không làm phiền Vương gia nữa." Thế là cô và Trương Nhật Tam cùng rời đi.

Bọn họ vừa đi, Hoắc Tiên Cô cũng không ở lại lâu, bà chắp tay với Vương Diệp: "Vương gia, tôi cũng không làm phiền nữa." Vương Diệp gật đầu: "Hoắc đương gia đi thong thả." Hoắc Tiên Cô nhìn

Hoắc Tú Tú nhưng cũng không bảo cô đi theo mà một mình rời phòng.

Ở một diễn biến khác, Trần Tứ gia cùng đám đồ đệ được Doãn Lam Phong dẫn tới một bao sương khác.

Đến đây, Doãn Lam Phong đối với Trần Tứ gia vẫn khá khách khí.

Chuyện lúc nãy ở chỗ Vương Diệp chẳng qua là vì nể mặt Vương gia, cô bắt buộc phải bày tỏ thái độ, nếu không một khi Vương Diệp nổi giận thì cô sẽ thê thảm. "Tứ gia, lần này là Vương gia đại nhân đại lượng, nếu không ngài thảm rồi." Doãn Lam Phong nói.

Trần Tứ gia thở dài: "Doãn lão bản, Vương gia trước giờ chưa từng ra khỏi núi, sao lần này lại xuất sơn nhỉ?

May mà ngài ấy khoan hồng độ lượng, nếu không lần này tôi thực sự gục ở đây rồi." Doãn Lam Phong lắc đầu: "Tôi cũng không biết tại sao ngài ấy lại xuất sơn, nhưng một khi ngài ấy đã xuất hiện thì chúng ta đừng có dại mà chọc vào." Trần Tứ gia gật đầu lia lịa tán thành.

Sau đó Doãn Lam Phong quay người đi.

Trần Tứ gia vào bao sương, đóng cửa lại rồi ngồi bệt xuống sofa, vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Lúc này ông ta mới nhận ra áo sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đệ tử khác của ông ta là Lang Phong hỏi: "A công, vị Vương gia này rốt cuộc là lai lịch thế nào mà khiến Doãn lão bản và Trương hội trưởng đều khách khí như vậy ạ?" Gương mặt Trần Tứ gia lộ vẻ sợ hãi, ông ta đáp: "Vị Vương gia này là một bậc thần tiên, đừng nhìn ngài ấy hiện tại ôn hòa mà lầm, thực lực của ngài ấy thâm sâu khôn lường.

Năm đó ngay cả sư phụ ta đối với ngài ấy cũng phải cung kính, huống hồ là Trương Đại Phật Gia, trước mặt ngài ấy cũng phải cẩn trọng hết mức!" Lang Phong trợn tròn mắt, không thể tin nổi: "Trên đời này lại có nhân vật như vậy sao, ngay cả sư công và Trương Đại Phật Gia đều kính trọng ngài ấy?

Nhưng sư công và Trương Đại Phật Gia đều đã qua đời, sao Vương gia này lại trẻ như vậy?" Trần Tứ gia thở dài: "Đó chính là lý do tại sao nói ngài ấy là thần tiên!

Ngài ấy cũng giống Trương hội trưởng, đều là người Trương gia, mang trong mình huyết mạch Trương gia nên tuổi thọ dài hơn người thường.

Bởi vậy dù đã qua mấy chục năm, ngài ấy vẫn trẻ trung như thế." Lang Phong không kìm được thốt lên: "Thật kỳ diệu!

Con vốn tưởng A công đã là nhân vật lợi hại nhất thế gian rồi, không ngờ lại có người khiến sư công và Trương Đại Phật Gia phải kính cẩn đến thế!" Trần Tứ gia bảo: "Hà chí như vậy!

Những tích về Vương gia còn xa mới chỉ có bấy nhiêu!" Đám người Lang Phong nhìn nhau, Lang Phong hỏi: "A công, ngài có thể kể cho tụi con nghe không?" Trần Tứ gia lắc đầu rồi nói: "Sau này về rồi nói, ở đây không tiện." Lang Phong thấy hơi tiếc nhưng vẫn hỏi tiếp: "Vậy A công, trước đây ngài đã từng tiếp xúc với ngài ấy chưa?" Trần Tứ gia trầm mặc.

Nhìn thấy cảnh này, bọn Lang Phong lộ vẻ cổ quái.

Nhưng rất nhanh sau đó, Trần Tứ gia lên tiếng: "Năm đó ta còn trẻ, không biết trời cao đất dày, đã từng đi tìm Vương gia một lần, nhưng... ngay cả vạt áo của ngài ấy ta cũng không chạm tới được." Nghe xong, bọn Lang Phong lại cảm thấy bình thường.

Bởi lẽ trong miệng Trần Tứ gia, Vương gia đã được thần thánh hóa như vậy thì có năng lực đó cũng là chuyện hợp lẽ thôi.

Trần Tứ gia căn dặn: "Tóm lại sau này lũ bay phải nhớ kỹ mấy người ngồi cùng Vương gia lúc nãy, tuyệt đối đừng chọc vào bọn họ.

Những người có thể ngồi cùng Vương gia chắc chắn là bạn của ngài ấy, chúng ta chọc không nổi đâu." Lang Phong và những kẻ khác gật đầu lia lịa.

Cùng lúc đó, buổi đấu giá cuối cùng cũng bắt đầu.

Người chủ trì lần này chính là Doãn Lam Phong.

Rõ ràng việc đích thân cô ra mặt cho thấy cô coi trọng buổi đấu giá này thế nào.

Những vị khách tham gia đấu giá thấy bà chủ xinh đẹp đích thân làm đấu giá sư đều vô cùng ngạc nhiên.

Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Hôm nay là lần đầu tiên.

Đại Kim Nha cũng bảo: "Không ngờ hôm nay Doãn lão bản lại đích thân chủ trì buổi đấu giá, thật là lạ lùng." Vương Bàn Tử cười ha hả: "Tôi đoán Doãn lão bản thấy Vương gia chúng ta tới nên mới đích thân ra tay đấy, ngài thấy đúng không Vương gia?" Vương Diệp không thèm để ý đến Bàn Tử, ngược lại Lâm Tiểu Yêu lại hùa theo: "Đương nhiên rồi, không nhìn xem mị lực của sư phụ tôi lớn thế nào à?" Mọi người nói cười rôm rả thì buổi đấu giá cũng đã bắt đầu.

Để tạo bầu không khí, Doãn Lam Phong vừa lên sàn đã mang ra ngay một món minh khí mà nhóm Vương Diệp mang về từ Cổ Lam huyện, một miếng ngọc bội có kỹ nghệ chế tác vô cùng hoàn mỹ! "Mau nhìn xem, đó là đồ của chúng ta, giá khởi điểm tận 1 triệu tệ!

Ngọa tào!" Vương Bàn Tử kích động nói.

Một miếng ngọc bội giá khởi điểm 1 triệu tệ, ở thời đại này có thể nói là một sự tồn tại vô cùng nghịch thiên!

Có thể thấy, miếng ngọc này thực sự xứng danh thần phẩm, cả nước chắc cũng chẳng có mấy miếng.

Cuối cùng, miếng ngọc được giao dịch với giá 2,3 triệu tệ, một con số khiến ai nấy đều phải kinh ngạc!

Vương Bàn Tử là người kích động nhất, nhưng Ngô Tà và Đại Kim Nha cũng khó lòng kìm nén được cảm xúc.

Dù sao đây cũng là bảo vật bọn họ cùng nhau đào từ cổ mộ ra, tuy cuối cùng chia hoa hồng chẳng được bao nhiêu nhưng dù gì cũng là thành quả lao động, không uổng công một chuyến sinh tử kinh hoàng.

Còn Vương Diệp thì không mấy hứng thú với những thứ này, hắn chỉ mong củ Hà Thủ Ô mau chóng được mang ra đấu giá.

Thoáng chốc đã một giờ trôi qua, những bảo vật Ngô Tà và Bàn Tử mang tới đã bán được ba món, tổng cộng thu về 5,7 triệu tệ.

Đối với bọn họ, đây quả là chuyện vui động trời.

Nhưng Vương Diệp vẫn không mấy bận tâm. "Tương tin rằng có không ít quý khách đến buổi đấu giá này là vì một thứ duy nhất.

Vậy hôm nay tôi cũng không để mọi người phải đợi lâu nữa, vốn dĩ đây là món đồ trấn sàn, giờ xin được mang ra luôn." Sau khi bán xong một chiếc đỉnh đồng nhỏ, Doãn Lam Phong mỉm cười tuyên bố.

Câu nói của cô lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả Vương Diệp!

Tiếp đó, một nữ phục vụ bê một chiếc hộp lên đài triển lãm!

Doãn Lam Phong không úp mở, trực tiếp kéo tấm vải đỏ trên hộp ra rồi đích thân mở hộp gỗ.

Hộp vừa mở, một mùi hương dược liệu nồng đậm lập tức lan tỏa.

Người bình thường chỉ cần ngửi thấy mùi hương này đã cảm thấy toàn thân sảng khoái, đầu óc minh mẫn hẳn lên.

Phần lớn mọi người đều đoán được đó là gì!

Hà Thủ Ô mấy ngàn năm!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, hắn đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào củ Hà Thủ Ô trong hộp!

Mùi hương nồng đậm, tinh hoa thiên địa khủng khiếp!

Ít nhất cũng là Hà Thủ Ô trên 6.000 năm!

Vương Diệp hít sâu một hơi!

Nếu có được củ Hà Thủ Ô này, chắc chắn có thể tăng cho hắn khoảng 3.000 điểm thuộc tính Tam Duy!

Đối với Vương Diệp mà nói, đây là một sự thăng tiến không hề nhỏ!

Trong mắt Vương Diệp lóe lên tia tinh quang!

Củ Hà Thủ Ô này, hắn chí tại tất đắc! "Củ Hà Thủ Ô mấy ngàn năm này chính là linh dược trấn sàn mà chúng tôi đã quyết định.

Chương 614

Bây giờ bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là 5 triệu tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 100 ngàn tệ!" Doãn Lam Phong thản nhiên nói sau khi trưng bày xong.

Lời cô vừa dứt, toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm lập tức ồ lên kinh ngạc, vô số người lộ vẻ phấn khích, vô số kẻ phát cuồng vì nó!

Đa số mọi người đến đây đều vì củ Hà Thủ Ô ngàn năm này!

Giờ nó cuối cùng đã xuất hiện!

Tương truyền loại Hà Thủ Ô này có thể kéo dài tuổi thọ, ngay cả người sắp chết cũng có thể cứu sống được!

Đó là lý do khiến nhiều người điên cuồng đến vậy.

Bọn họ đã đợi quá lâu để thấy nó.

Làm sao có thể không kích động?

Chỉ là cái giá 5 triệu tệ kia đã đủ để hù dọa những kẻ không có tiềm lực tài chính hùng hậu.

Phải biết rằng vào thời đại này, 5 triệu tệ không phải là con số ai cũng có thể lấy ra được.

Ở những nơi hẻo lánh của Bắc Bình, 10 ngàn tệ đã mua được một căn tứ hợp viện rồi.

Mà 5 triệu tệ này tương đương với 500 căn nhà, trong số những người ngồi đây, kẻ có thể tùy ý bỏ ra số tiền đó không có bao nhiêu. "5,2 triệu!" Lập tức có người lên tiếng báo giá. "5,5 triệu!" Người khác cũng không ngần ngại tăng giá theo.

Rất nhanh, số người tham gia đấu giá ngày một nhiều, chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi, cái giá đã vọt lên 8 triệu tệ!

Hơn nữa còn không có dấu hiệu dừng lại.

Rõ ràng, con số này sẽ còn tăng mạnh trong một thời gian nữa.

Doãn Lam Phong thản nhiên quan sát cảnh này, cô không đưa ra ý kiến gì, thậm chí còn không giới thiệu quá nhiều về giá trị của củ Hà Thủ Ô, có vẻ như đang cố ý dìm giá nó xuống.

Bởi vì cô biết rõ, dù những kẻ này có tranh giành thế nào, cuối cùng món đồ này cũng sẽ thuộc về Vương Diệp, điều này không gì có thể thay đổi.

Thời gian trôi qua, mười phút sau, giá đã leo lên đến 10 triệu tệ!

Ngay cả Doãn Lam Phong cũng thầm tặc lưỡi.

Đây tuyệt đối là món đồ có giá cao nhất mà cô từng thấy kể từ khi nắm quyền tại Tân Nguyệt Phạn Điếm! 10 triệu tệ!

Quả thực là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy bao giờ.

Lúc này số người tăng giá đã giảm đi đáng kể, chỉ còn vài người đang đấu giá, và tất cả đều là người ngồi ở đại sảnh bên dưới.

Rất nhanh, đám người xem náo nhiệt cũng phát hiện ra điểm bất thường. "Lạ thật, sao những bao sương trên lầu không có ai báo giá thế?" Có người thắc mắc.

Theo lý mà nói, những nhân vật lớn ngồi trong bao sương trên lầu mới là nhân tố quan trọng nhất, họ mới là chủ lực của cuộc đấu giá này, còn những người ở đại sảnh bên dưới cơ bản chỉ là đến cho đủ tụ.

Thế mà cho đến giờ, những người ngồi trên lầu vẫn chưa có ai ra giá cả!

Điều này khiến mọi người cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Câu nói đó khiến những người khác cũng nhận ra sự bất thường, ai nấy đều tự hỏi liệu có uẩn khúc gì ở đây không?

Xung quanh bắt đầu xôn xao bàn tán, thậm chí có người còn nghi ngờ liệu củ Hà Thủ Ô kia có vấn đề gì không?

Doãn Lam Phong đương nhiên nghe thấy những lời bàn tán đó, nhưng cô không hề có phản ứng gì.

Bởi vì, chuyện này vốn dĩ là do cô sắp xếp.

Lần này số người tham gia đấu giá không hề ít, trong đó có rất nhiều phú thương ngoài giới, họ không biết Vương Diệp nên sẽ chẳng nể mặt hắn.

Nhưng nể mặt Doãn Lam Phong thì họ bắt buộc phải làm.

Thế là Doãn Lam Phong đã đi tìm những người đó, nói rõ rằng đừng tham gia vào cuộc đấu giá Hà Thủ Ô lần này, đồng thời ám chỉ rằng bao sương cấp cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã mở cửa, vị ngồi bên trong cần món đồ này.

Lời vừa nói ra, những phú thương kia quả nhiên sợ hãi rụt vòi, tất cả đều cam đoan sẽ không tham gia đấu giá.

Họ đều hiểu rằng người có thể ngồi trong bao sương cao cấp nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm nếu không giàu thì cũng cực kỳ quyền lực, tuyệt đối không phải là đối tượng mà họ có thể đắc tội được.

Vì vậy, bọn họ đều rất biết điều.

Những phú thương đô thị này đều là những người rất thông minh, nói một hiểu mười, nếu không làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như thế?

So với một củ Hà Thủ Ô, họ càng quan tâm đến sự an toàn của bản thân và gia sản hơn.

Cộng thêm việc người của Hoắc gia, Giải gia và Trần Tứ gia đều đã rút lui, cuộc cạnh tranh Hà Thủ Ô lần này không còn sự tham gia của các bao sương tầng hai nữa.

"Điểm thiên đăng đi." Trong bao sương, Vương Diệp thản nhiên nói.

Câu nói này vừa thốt ra đã làm Đại Kim Nha giật bắn mình.

Đại Kim Nha nói: "Vương gia, anh đừng dọa tôi, cái đèn trời này không thể thắp lung tung được đâu!" Ông ta thừa hiểu việc 'điểm thiên đăng' ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đại diện cho điều gì, sơ sẩy một chút là khuynh gia bại sản như chơi!

Trong khi đó, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vẫn chưa biết 'điểm thiên đăng' nghĩa là gì.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Vương gia, cái điểm thiên đăng này rốt cuộc là có ý gì vậy?" Ngô Tà cũng đầy vẻ hiếu kỳ.

Đại Kim Nha giải thích: "Điểm thiên đăng này thực ra rất dễ hiểu, đó là một quy định của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi điểm thiên đăng, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, anh đều phải trả cao hơn đối phương một chút.

Thậm chí nếu đối phương ra giá một tỷ, anh cũng bắt buộc phải trả cao hơn giá đó để đấu thầu bằng được món đồ này!" Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe xong, sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Vương gia, chuyện này không ổn đâu, vạn nhất có kẻ chơi xấu thì chúng ta thảm rồi!" Ngô Tà cũng nói: "Đúng đó Vương gia, chúng ta nên thận trọng một chút, cứ đấu giá bình thường thôi.

Với thực lực của chúng ta, chắc chắn có thể mua được củ Hà Thủ Ô này!" Nói đoạn, cậu nhìn sang Vương Bàn Tử: "Béo, mau lấy sổ tiết kiệm của ông ra đây.

Chỗ chúng ta chắc gom được khoảng mười triệu, đưa hết cho Vương gia, chắc chắn anh ấy sẽ mua được Hà Thủ Ô." Vương Bàn Tử không hề do dự, trực tiếp lấy sổ tiết kiệm của mình ra.

Lần trước trở về, họ thu được không ít bảo vật, tất cả đều thông qua kênh của Đại Kim Nha để bán đi, tổng cộng được hơn hai mươi triệu.

Chia cho Vương Diệp một nửa, mỗi nhà họ vẫn còn hơn mười triệu.

Bây giờ, họ chẳng cần suy nghĩ mà lấy hết ra.

Vương Diệp thấy hai người không chút do dự lấy toàn bộ gia sản ra thì trong lòng cũng khá cảm động.

Có điều, anh không muốn phiền phức như vậy, liền nói: "Không sao, tôi không muốn lãng phí thời gian nữa.

Điểm thiên đăng chỉ để răn đe người khác thôi, một khi thiên đăng thắp lên, sẽ không ai dám thêm giá nữa." Nghe Vương Diệp nói vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử mới bắt đầu do dự.

Vương Diệp nhìn về phía một nữ phục vụ: "Giúp tôi điểm thiên đăng đi." Nữ phục vụ gật đầu, đi tới vị trí cửa sổ và châm sáng một ngọn thiên đăng!

Ngọn đèn từ từ bay lên, khoảnh khắc này, cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đều chìm vào im lặng!

Lại có người điểm thiên đăng!

Chuyện này đã bao lâu rồi không xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Thậm chí họ còn sắp quên mất quy tắc này của nhà hàng!

Phàm là những người hiểu rõ Tân Nguyệt Phạn Điếm đều biết, chỉ cần thiên đăng thắp lên, điều đó đại diện cho việc có người nhất quyết phải lấy được món đồ kia, bất kể bạn ra giá bao nhiêu, người đó cũng sẽ tăng giá!

Tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả mấy người đang tranh giành Hà Thủ Ô cũng quên cả lên tiếng.

Ngọn thiên đăng này thắp lên quả thực đã trấn áp họ không ít, khiến họ căn bản không dám thêm giá nữa!

Hơn nữa, họ thấy rằng đây là vị khách quý trong bao sương cao cấp nhất trên tầng ba điểm thiên đăng!

Họ lại càng không dám tranh.

Loại người đó căn bản không phải là đối tượng mà họ có thể đắc tội được.

Một lát sau, trong đại sảnh cuối cùng cũng vang lên tiếng xôn xao.

“Lại có người điểm thiên đăng, trời ạ, điên cuồng quá!” “Ai điểm thế, ngông cuồng vậy sao?” “Là đại nhân vật ở tầng ba.

Tôi nghe nói tầng ba là bao sương cao cấp nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có những siêu cấp đại nhân vật mới có tư cách ngồi đó, ngay cả Hoắc gia và Giải gia cũng không đủ tư cách!” “Tôi cũng nghe nói rồi, đại nhân vật lần này là một thanh niên.

Thanh niên đó từng khiến Doãn lão bản và Trương hội trưởng đích thân ra nghênh đón, nghe nói thân phận bối cảnh vô cùng khủng khiếp!” “Vậy thì đúng rồi!

Không ngờ vị này cũng vì Hà Thủ Ô mà đến, anh ta đã ra tay thì ai còn dám thêm giá chứ!” “Hèn gì mấy đại nhân vật ở tầng hai đều không ra giá cạnh tranh Hà Thủ Ô, hóa ra là tầng ba có đại nhân vật lợi hại hơn.

Chắc họ đều biết vị này quyết tâm có được Hà Thủ Ô nên mới không dám ra giá?” Mọi người đều gật đầu tán thành.

Trong khi đó, ở các bao sương tầng hai, những phú thương đã bị Doãn Lam Phong cảnh cáo đều thở phào nhẹ nhõm, thầm may mắn vì mình đã không tăng giá.

Nếu không, chẳng những không lấy được Hà Thủ Ô mà còn đắc tội với vị đại nhân vật kia!

Dẫu sao người ta đã điểm thiên đăng là đã nắm chắc trong tay rồi, nếu họ chen vào chẳng khác nào tự tìm rắc rối.

Giải Vũ Thần lộ ra một nụ cười, anh biết là Vương Diệp đã ra tay.

Chương 615

Hoắc Tiên Cô cũng mỉm cười nói: “Vương gia đã ra tay, còn ai dám thêm giá nữa?” Trần Tứ Gia nhíu mày hỏi: “Lang Phong, tình hình hiện tại thế nào?” Lang Phong đầy vẻ chấn kinh: “A công, Vương gia điểm thiên đăng rồi!” Trần Tứ Gia hít một hơi khí lạnh, lẩm bẩm: “Không hổ là Vương gia, khí phách này quả thực hiếm ai bì kịp!” Đứng trước đài đấu giá, Doãn Lam Phong ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên lầu, lộ ra nụ cười: “Khách nhân ở phòng Thiên Hiện đã điểm thiên đăng.

Theo quy định, bất kể giá đấu cuối cùng của các vị khách khác là bao nhiêu, vị khách quý này đều phải mua Hà Thủ Ô với giá cao hơn giá cuối cùng đó!

Và ít nhất phải cao hơn giá cao nhất mười vạn tệ!” Mười vạn chính là mức tăng giá tối thiểu mỗi lần.

Theo lời của Doãn Lam Phong, việc Vương Diệp điểm thiên đăng đã chính thức được công bố!

“Hiện tại giá cao nhất là 11,5 triệu, còn ai thêm giá không?” Doãn Lam Phong dõng dạc nói.

Tuy nhiên không ai lên tiếng.

Đã đến nước này, họ đều biết đây là ngọn đèn của bao sương Thiên Hiện, ai dại gì mà đi rước họa vào thân.

Sau ba mươi giây chờ đợi, vẫn không có người thêm giá.

Doãn Lam Phong chính thức tuyên bố: “Nếu đã không có ai thêm giá, vậy thì vị khách quý phòng Thiên Hiện sẽ mua củ Hà Thủ Ô này với giá 11,6 triệu tệ!

Chúng ta hãy chúc mừng vị khách phòng Thiên Hiện!” Nói đoạn, Doãn Lam Phong chính thức hạ búa, đại sảnh vang lên một tràng pháo tay.

Tiếp theo, một nữ phục vụ mang chiếc hộp đựng Hà Thủ Ô đến phòng của Vương Diệp.

Vương Diệp nói: “Đưa Hà Thủ Ô cho tôi trước, lát nữa tôi sẽ thanh toán với Tân Nguyệt Phạn Điếm sau.” Nữ phục vụ gật đầu: “Vâng, thưa Vương tiên sinh, vậy tôi xin phép lui xuống.” Vương Bàn Tử nhìn củ Hà Thủ Ô, kích động nói: “Vãi thật, củ Hà Thủ Ô này sắp biến thành hình người rồi, không biết là bao nhiêu năm nữa!” Vương Diệp đáp: “Niên đại sáu ngàn năm, ước chừng trên đời chỉ có một củ này thôi.” Đại Kim Nha nói: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia đã có được linh dược nghịch thiên như vậy!” Vương Diệp tâm trạng cũng không tệ, anh cầm củ Hà Thủ Ô lên. [Nhận được Hà Thủ Ô niên đại 6000 năm, sau khi sử dụng có thể nhận được 3200 điểm Sức mạnh, 3300 điểm Thể lực, 3300 điểm Tốc độ!] Hệ thống thông báo vang lên.

Quả nhiên, Hà Thủ Ô 6000 năm này mang lại hơn 3000 điểm cho mỗi thuộc tính!

Chỉ là lần này thể lực nhận được không biến thái như Vạn Năm Tuyết Liên lần trước (vốn tăng trực tiếp 7000 điểm thể lực).

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn rất hài lòng.

Với hơn 3000 điểm thuộc tính này, thực lực của anh lại tăng lên một bậc, khoảng cách tới yêu cầu tiến hóa thành Bất Tử Thể lại gần thêm một bước!

Đặc biệt là Thể lực đã trực tiếp đột phá mốc 30.000 điểm, chỉ còn thiếu chưa đầy 20.000 điểm nữa là đạt yêu cầu.

Chuyến đi Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này thu hoạch thật lớn.

Tất nhiên, vì đây là linh dược thu được từ thế giới bên ngoài chứ không phải hệ thống tặng, nên không thể sử dụng trực tiếp mà phải nuốt vào.

Vương Diệp không thể nuốt nó ngay trước mặt Ngô Tà và những người khác, nên anh quyết định để khi về rồi tính.

Dù sao đồ đã vào tay, sợ gì nó bay mất.

Sau khi đấu giá Hà Thủ Ô xong, nhiều người đã mất hứng thú và muốn ra về.

Tuy nhiên, Doãn Lam Phong đã lường trước điều này, cô tiếp tục công bố một tin cực kỳ chấn động.

“Các vị, vốn dĩ củ Hà Thủ Ô ngàn năm này là vật báu cuối cùng (áp trục), nhưng vì sự xuất hiện của một vật khác, Hà Thủ Ô đã được đưa lên đấu giá sớm hơn.

Bây giờ tôi xin công bố vật phẩm áp trục thực sự của ngày hôm nay!” Lời nói này ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vẫn còn vật báu cuối cùng sao?

Họ muốn xem món đồ cuối cùng này lợi hại đến mức nào mà còn trân quý hơn cả Hà Thủ Ô 6000 năm.

Doãn Lam Phong mỉm cười: “Truyền thuyết kể rằng thời viễn cổ có thánh thú Kỳ Lân, che chở chúng sinh, là thụy thú trong thiên hạ.

Nếu người đời có được phúc trạch của nó thì sẽ gặp may mắn cả đời, phúc trạch vô hạn!

Vật phẩm đấu giá cuối cùng này là một viên ngọc thạch!” “Viên ngọc này được truyền tụng là do nhãn cầu của Kỳ Lân hình thành, vô cùng đẹp đẽ.

Tương truyền bên trong có hồn phách Kỳ Lân, một khi sở hữu sẽ được Kỳ Lân phù hộ, cả đời không tai không họa, thậm chí còn có thể kéo dài tuổi thọ!

Đó chính là Kỳ Lân Ngọc Nhãn!” Đại sảnh lại một lần nữa sôi sục.

Ngọc thạch hóa từ mắt Kỳ Lân?

Đùa gì thế?

Kỳ Lân chỉ là truyền thuyết thôi, làm sao có thật được.

Đa số mọi người đều là người bình thường nên không tin, cảm thấy chuyện này hơi viển vông.

Tuy nhiên, phần lớn vẫn chọn ở lại để xem viên ngọc đó trông như thế nào và giá cả ra sao.

Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng: “Kỳ Lân thánh thú cái gì chứ, tưởng thật chắc!” Nhưng Ngô Tà lại nói: “Béo, không thể nói vậy được.

Ông quên những thứ chúng ta từng gặp trước đây rồi sao?

Chúc Cửu Âm vốn cũng là tồn tại trong truyền thuyết, chẳng khác gì thần thú, nhưng chúng ta vẫn gặp đấy thôi.

Không chừng hàng vạn năm trước thần thú hay thánh thú là có thật.” Đại Kim Nha cũng gật đầu: “Tôi thấy Ngô Tà nói đúng, thế gian rộng lớn, biết đâu được chỗ nào đó đang ẩn giấu thứ gì?” Vương Bàn Tử nhún vai: “Mọi người nói sao thì là vậy đi.” Trong khi đó, lòng Vương Diệp đã nổi sóng cuồn cuộn!

Nhãn cầu Kỳ Lân biến thành ngọc thạch!

Phong ấn hồn phách Kỳ Lân!

Nếu là thật, anh nhất định phải lấy được nó.

Một khi có được món đồ này, huyết mạch Kỳ Lân của Vương Diệp chắc chắn sẽ được cường hóa thêm lần nữa!

Tiếc là Doãn Lam Phong chưa mang ngọc thạch ra ngay, nếu không Vương Diệp chỉ cần nhìn qua là biết thật giả.

Một giờ nữa trôi qua, những bảo vật mà nhóm Vương Bàn Tử mang tới đều đã bán sạch, buổi đấu giá dần đi đến hồi kết.

“Vãi!

Tôi vừa tính xong, số minh khí lần này bán được tới 26,3 triệu!

Cộng thêm 6 triệu từ chỗ lão Kim lần trước là 32,3 triệu rồi!

Mẹ nó!

Phát tài rồi!” Vương Bàn Tử kích động nói.

Hiện tại họ không cần trả phí thủ tục cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, món hời này thực sự quá lớn.

Ngô Tà và Đại Kim Nha cũng hớn hở.

Duy chỉ có Vương Diệp là vẫn bình thản.

Đối với anh, tiền bạc không quan trọng bằng việc nâng cao thực lực bản thân.

“Các vị, giờ đã đến thời khắc cuối cùng của buổi đấu giá, vật phẩm áp trục: Kỳ Lân Ngọc Nhãn!” Doãn Lam Phong cười nói.

Sau đó, Trương Nhật Tam đích thân mang một hộp ngọc bước lên đài.

Mọi người thấy đích thân Trương Nhật Tam mang đồ lên thì không khỏi kinh ngạc.

Điều này chứng tỏ món đồ này cực kỳ được Tân Nguyệt Phạn Điếm coi trọng, không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

Trương Nhật Tam đứng cạnh Doãn Lam Phong, mở hộp ngọc ra, một viên nhãn cầu màu tím to bằng nắm tay xuất hiện trước mặt mọi người!

Nhãn cầu này vô cùng chân thực, nếu không nhìn kỹ thì đúng là tưởng nhầm mắt thật.

Nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy đó thực sự là một khối ngọc thạch.

Bên trong khối ngọc, những người có thị lực tốt thậm chí có thể thấy thứ gì đó đang chuyển động, giống như một sinh vật sống!

Doãn Lam Phong giới thiệu: "Các vị, hẳn mọi người đã thấy, bên trong Kỳ Lân Ngọc Nhãn này có một thứ trong suốt đang bơi lội, đó chính là hồn phách Kỳ Lân!

Những gì tôi nói đều là thật, đây tuyệt đối là Kỳ Lân Ngọc Nhãn, giúp trường thọ, xua đuổi tai ương!

Giá khởi điểm là: 10 triệu tệ!" Tiếng nói vừa dứt, cả hội trường hít một hơi khí lạnh. 10 triệu!

Giá khởi điểm gần bằng giá giao dịch cuối cùng của Hà Thủ Ô vừa nãy!

Quá khủng khiếp!

Tạm thời không ai ra giá, vì 10 triệu không phải con số nhỏ, hơn nữa chẳng ai dám chắc thật giả.

Chỉ có Vương Diệp, khi nhìn thấy Kỳ Lân Ngọc Nhãn, đôi mắt anh hơi nheo lại, không thể rời mắt.

Bất kể đây có phải mắt Kỳ Lân thật hay không, chỉ riêng tinh hoa thiên địa tỏa ra từ nó đã vượt xa bất kỳ bảo vật nào anh từng có trước đây, kể cả Thiên Ngoại Thần Thạch cũng không sánh bằng.

Nếu lấy được, dù không tiến hóa huyết mạch thì cũng tăng không ít thuộc tính.

Vương Diệp mở Luân Hồi Nhãn nhìn kỹ, thấy sinh vật nhỏ bơi lội bên trong đúng là một loại hồn phách, điều này không thể làm giả được.

Hình dạng của nó quả thực rất giống Kỳ Lân.

Xem ra, món đồ này tám chín phần mười là thật.

Khi thấy không ai ra giá, sắc mặt Doãn Lam Phong bắt đầu hơi khó coi thì Vương Diệp cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người đều nhìn về phía bao sương của anh.

“Lại là cái người điểm thiên đăng hồi nãy!” “Nhiều tiền thật, món đồ không biết thật giả thế này mà cũng bỏ 10 triệu ra mua, thú vị đấy!” Ngay cả Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam cũng ngạc nhiên.

Chương 616

Nhưng Trương Nhật Tam nhanh chóng bình tâm lại, ông thấp giọng nói: “Vương gia là người có độ thuần khiết huyết mạch Trương gia cao nhất, huyết mạch của anh ấy là chính tông Kỳ Lân huyết mạch, có lẽ viên ngọc này thực sự có liên quan đến thánh thú Kỳ Lân!” Thực ra Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam cũng không chắc chắn lắm, họ mang ra bán chủ yếu là muốn thử vận may xem có ai nhận ra giá trị của nó không.

Bây giờ thấy Vương Diệp ra giá, họ biết món đồ này khả năng cao là hàng thật, vì nhãn lực của Vương Diệp hơn xa họ.

“Vương gia, anh điên rồi à! 10 triệu đấy!

Anh bỏ 10 triệu mua cục đá này?

Nhìn là biết đồ giả rồi!” Vương Bàn Tử kêu lên.

Ngô Tà và Đại Kim Nha cũng bàng hoàng nhìn Vương Diệp.

Họ không ngờ anh lại bỏ tiền ra mua một thứ trông giống như đồ mỹ nghệ thế này.

Lâm Tiểu Yêu lên tiếng: “Béo thối, anh thì biết cái gì!

Sư phụ tôi đã ra giá thì chứng tỏ món đồ này chắc chắn không tầm thường.

Anh nghĩ nhãn quang của anh tốt hơn hay của sư phụ tôi tốt hơn?” Vương Bàn Tử ngẩn người, hơi ngượng ngùng.

Đại Kim Nha cũng sực tỉnh, năng lực giám bảo của Vương Diệp còn giỏi hơn ông ta, anh không đời nào bỏ tiền oan mua đồ chơi.

Có lẽ cái Kỳ Lân Ngọc Nhãn này là thật!

“Các vị xin giữ trật tự!

Hiện tại vị khách phòng Thiên Hiện ra giá 10 triệu, có ai thêm giá không?” Doãn Lam Phong nhìn quanh.

Mọi người đều lắc đầu.

Thậm chí có người còn nghĩ Vương Diệp là 'cò mồi' do Doãn Lam Phong sắp xếp.

Chỉ có Hoắc Tiên Cô, Giải Vũ Thần và Trần Tứ Gia là tin rằng viên ngọc đó là thật.

Với nhãn lực của Vương Diệp, không thể nhìn nhầm được.

“10 triệu lần thứ nhất!” “10 triệu lần thứ hai!” “10 triệu lần thứ ba!

Thành giao!” Tiếng búa gõ xuống chốt hạ giao dịch, Kỳ Lân Ngọc Nhãn đã thuộc về Vương Diệp.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi.

Hai món đồ áp trục đều được Vương Diệp lấy hạ với giá khoảng 10 triệu mỗi món, không gặp bất kỳ sự cản trở nào.

Điều này khiến mọi người càng thêm tò mò về thân phận của anh.

Buổi đấu giá kết thúc, Vương Diệp là người thắng lớn nhất.

Đa số mọi người ở lại để dự tiệc trưa do Tân Nguyệt Phạn Điếm chuẩn bị.

Đồ ăn ở đây cũng là một cực phẩm.

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam mang hộp ngọc trực tiếp đến phòng của Vương Diệp.

“Vương gia, đây là Kỳ Lân Ngọc Nhãn ngài đã đấu giá được!” Doãn Lam Phong nói.

Vương Diệp cầm lấy viên ngọc. [Nhận được Kỳ Lân Ngọc Nhãn!] [Kỳ Lân Ngọc Nhãn: Do một con mắt của thánh thú Kỳ Lân ngưng kết thành, bên trong phong ấn một luồng tinh hồn Kỳ Lân, chứa lượng lớn tinh hoa thiên địa.

Sau khi sử dụng có thể cường hóa huyết mạch Kỳ Lân hai lần, đồng thời nhận được 2200 điểm Sức mạnh, 2200 điểm Thể lực, 2200 điểm Tốc độ!] Thông tin về vật phẩm hiện lên trong đầu Vương Diệp.

Anh hoàn toàn nắm rõ giá trị của nó.

Hóa ra luồng sáng nhỏ bên trong chính là tinh phách Kỳ Lân, có thể cường hóa huyết mạch hai lần!

Tuy 2200 điểm thuộc tính không phải là quá biến thái đối với Vương Diệp hiện tại, nhưng hai lần cường hóa huyết mạch thì lại là chuyện khác.

Huyết mạch Kỳ Lân của anh hiện mới cường hóa 4 lần mà đã có những năng lực nghịch thiên như Kỳ Lân Chi Huyết (tăng 100 điểm mỗi ngày).

Nếu cường hóa thêm 2 lần nữa, năng lực nhận được chắc chắn sẽ còn khủng khiếp hơn.

Chuyến đi này quả thực quá hời, món đồ này chẳng khác nào được tặng không.

Vương Diệp nói: “Doãn lão bản, tiền đấu giá cứ trừ trực tiếp vào số bảo vật chúng tôi gửi bán, số còn lại đưa cho Ngô Tà bọn họ.” “Được!” Doãn Lam Phong gật đầu.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không có ý kiến gì.

Tính ra, sau khi trừ đi 21 triệu tiền mua đồ của Vương Diệp, họ vẫn còn lại hơn 11 triệu để chia nhau, như vậy là họ còn hời hơn dự tính ban đầu.

Sau bữa ăn, Vương Diệp hỏi Doãn Lam Phong: “Doãn lão bản, tôi muốn hỏi một chuyện, Tân Nguyệt Phạn Điếm có phải đang giữ một miếng Quỷ Tỷ không?” Vương Diệp nhớ trên đời có hai miếng Quỷ Tỷ, một miếng lấy được ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, miếng còn lại ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau này Trương Khởi Linh sẽ dùng chúng để mở cánh cổng đồng.

Doãn Lam Phong gật đầu: “Đúng vậy, Tân Nguyệt Phạn Điếm quả thực có một khối Quỷ Tỷ, chỉ có điều nó rất quỷ dị, cả nhà hàng và người trong Cửu Môn đều không biết dùng.

Nếu Vương gia hứng thú thì cứ lấy đi, dù sao để ở đây cũng vô dụng.” Vương Diệp không khách khí nhận lấy.

Anh biết chẳng bao lâu nữa Trương Khởi Linh sẽ tìm mình để lấy Quỷ Tỷ đi Vân Đỉnh Thiên Cung.

Rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm về đến nhà, Vương Diệp lấy Hà Thủ Ô và Kỳ Lân Ngọc Nhãn ra để hấp thụ.

Đầu tiên là Hà Thủ Ô.

Dược lực nồng nặc tràn ngập tứ chi bách hài, Vương Diệp cảm thấy toàn thân nóng bừng, cơ thể nhanh chóng hấp thụ dược lực, các thuộc tính tăng vọt.

Vì sở hữu Vĩnh Sinh Thể nên tốc độ hấp thụ của anh cực nhanh.

Chỉ sau nửa giờ, toàn bộ dược lực đã được hấp thụ sạch sẽ. [Hấp thụ hoàn tất Hà Thủ Ô 6000 năm, nhận được 3200 điểm Sức mạnh, 3300 điểm Thể lực, 3300 điểm Tốc độ!] Cuối cùng là món anh mong chờ nhất: Kỳ Lân Ngọc Nhãn.

“Sử dụng Kỳ Lân Ngọc Nhãn!” [Sử dụng Kỳ Lân Ngọc Nhãn thành công, nhận được 2200 điểm Sức mạnh, 2200 điểm Thể lực, 2200 điểm Tốc độ!] [Sử dụng Kỳ Lân Ngọc Nhãn thành công, nhận được Kỳ Lân Tinh Phách, huyết mạch Kỳ Lân bắt đầu tiến hành cường hóa!] [Lần cường hóa này là cường hóa kép (2 lần), thời gian cần thiết sẽ khá dài, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi.

Việc chờ đợi không ảnh hưởng đến việc sử dụng huyết mạch Kỳ Lân hiện tại!] [Tiến độ hiện tại: 0.01%!] [Thời gian chờ còn lại: 960 giờ!] Cường hóa một lúc hai lần Kỳ Lân huyết mạch!

Tăng thêm 2200 điểm thuộc tính tam duy!

Lần này có được Kỳ Lân Ngọc Nhãn, tuyệt đối là vô cùng xứng đáng!

Chỉ là, lần cường hóa này rõ ràng tốn thời gian lâu hơn lần trước.

Lần trước là 720 giờ, tức là vừa đúng 30 ngày.

Còn lần này, cần tới 960 giờ, tổng cộng là 40 ngày!

Tuy nhiên tính ra thời gian cho mỗi lần cường hóa thì lại ngắn hơn trước.

Bởi vì 960 giờ là thời gian của hai lần cường hóa, nghĩa là trung bình mỗi lần chỉ mất 480 giờ, tương đương 20 ngày!

Hơn nữa đây còn là lần cường hóa thứ năm và thứ sáu.

Vương Diệp hoàn toàn có thể chấp nhận khoảng thời gian này.

Chỉ cần ngồi chờ thời gian trôi qua, cường hóa thành công là được.

Có thể nói, chuyến đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này thật sự là thu hoạch lớn.

Chưa nói đến hai lần cường hóa Kỳ Lân huyết mạch, chỉ riêng thuộc tính tam duy nhận được đã khiến Vương Diệp vô cùng phấn chấn!

Số điểm thuộc tính lần này vượt xa những gì anh từng nhận được trước đây.

Vạn năm Tuyết Liên mang lại 4500 điểm sức mạnh, 7000 điểm thể lực và 4500 điểm tốc độ!

Hà thủ ô 6000 năm mang lại 3200 điểm sức mạnh, 3300 điểm thể lực và 3300 điểm tốc độ!

Thêm vào đó là Kỳ Lân Ngọc Nhãn với 2200 điểm thuộc tính tam duy!

Tổng cộng là 9900 điểm sức mạnh, 12500 điểm thể lực và 1 vạn điểm tốc độ!

Đây tuyệt đối là lần nhận được thuộc tính nhiều nhất từ trước đến nay của Vương Diệp!

Trực tiếp nâng tầm sức mạnh lên một đoạn dài!

Vương Diệp kiểm tra lại bảng thuộc tính của mình: Sức mạnh: 29502, Thể lực: 32436, Tốc độ: 29765.

Cả ba loại thuộc tính đều tăng vọt, trong đó thể lực đã đột phá ngưỡng 3 vạn, tốc độ và sức mạnh cũng cực kỳ tiếp cận, cách mức tiến hóa Bất Tử Thể chỉ còn khoảng 2 vạn điểm nữa!

Tin rằng không bao lâu nữa có thể đạt đến tầng thứ đó!

Khi đó có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể, thực sự đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt!

Chỉ là không biết để tiến hóa lên Bất Tử Thể có cần thêm bảo vật gì khác không.

Bởi vì trước đây dù là tiến hóa Trường Sinh Thể hay Vĩnh Sinh Thể đều cần bảo vật hỗ trợ, hiện giờ Bất Tử Thể mười phần thì đến tám chín phần là cũng cần.

Nhưng Vương Diệp cũng không để tâm lắm, cần cái gì thì đi tìm cái đó, có thực lực như vậy còn sợ không tìm thấy sao?

Vương Diệp lắc đầu, thu lại giao diện thuộc tính.

Chương 617

Ăn xong bữa tối, Vương Diệp nghỉ ngơi ở trong sân, Hoắc Tú Tú giúp anh bóp vai. 【Kích hoạt đánh dấu, mời ký chủ lựa chọn!】【Lựa chọn một: Lập tức đánh dấu, phần thưởng kỹ năng Bắn súng chuẩn xác!】【Lựa chọn hai: Đi tới Qua Tử Miếu đánh dấu, phần thưởng Vương Giả Chi Khí!】【Lựa chọn ba: Đi tới Vân Thiên Cung tiến hành đánh dấu, phần thưởng Cổ Cách Ngân Nhãn, Thanh Long Tâm Lân!】【Lựa chọn bốn: Đi tới Tỏa Long Tỉnh tiến hành đánh dấu, phần thưởng Tuyệt kỹ phá trận Quỳ Đạo!】Lần này cư nhiên xuất hiện trực tiếp bốn lựa chọn!

Điều này khiến Vương Diệp sửng sốt một chút.

Trước đây chưa từng xuất hiện như vậy.

Nhưng hai lựa chọn đầu tiên bị anh phớt lờ ngay lập tức, cái gì mà bắn súng với chả khí phách vương giả, nghe sến súa quá.

Vẫn là phần thưởng của lựa chọn thứ ba và thứ tư tốt hơn.

Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi bỏ qua lựa chọn thứ tư.

Tỏa Long Tỉnh tuy ở ngay gần Bắc Tân Kiều tại Bắc Bình, thủ đoạn phá trận cũng rất tốt, nhưng đối với anh thì sức hấp dẫn vẫn chưa đủ.

Còn lựa chọn thứ ba, đi tới Vân Thiên Cung đánh dấu, phần thưởng là Cổ Cách Ngân Nhãn và Thanh Long Tâm Lân!

Thanh Long Tâm Lân thì anh chưa biết dùng làm gì, nhưng chỉ riêng Cổ Cách Ngân Nhãn đã đủ để lay động anh rồi!

Hiện nay Luân Hồi Nhãn của Vương Diệp đã cường hóa được 8 lần, cách lần tiến hóa cuối cùng thành Vô Giới Yêu Đồng chỉ còn một lần nữa!

Chỉ cần cường hóa đến cấp 9, đôi mắt của anh sẽ tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Mượn được sức mạnh của Quỷ Động!

Thực sự đạt tới đẳng cấp vô địch!

Và giờ, một cái Cổ Cách Ngân Nhãn bày ra trước mặt, chỉ cần có được nó là có thể cường hóa thêm một lần nữa, đạt tới lần thứ chín!

Từ đó tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Vương Diệp đương nhiên không chút do dự: "Tôi chọn phương án ba." 【Lựa chọn thành công, mời tới Vân Thiên Cung tiến hành đánh dấu!】 Tiếng hệ thống vang lên.

Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh không lộ chút cảm xúc. "Cộc cộc cộc..." Ngay lúc này, cửa lớn của trạch tử bị gõ vang.

Hoắc Tú Tú tò mò: "Muộn thế này rồi ai còn chạy tới đây nhỉ?" Vương Diệp nói: "Đi mở cửa đi." Không cần nghĩ nhiều anh cũng đoán được chắc là Trương Khởi Linh tới.

Hoắc Tú Tú ngoan ngoãn chạy ra mở cửa.

Quả nhiên cửa vừa mở, đã thấy Trương Khởi Linh đứng ở đó. "Là anh!" Hoắc Tú Tú kinh ngạc nói.

Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó đi thẳng vào trong, đến trước mặt Vương Diệp khẽ chắp tay để tỏ lòng kính trọng.

Vương Diệp nói: "Tú Tú, vào phòng tôi lấy cái hộp ngọc kia ra đây." "Dạ!" Hoắc Tú Tú gật đầu, vội vàng vào phòng lấy hộp ngọc ra.

Trương Khởi Linh nhướng mày: "Cậu biết tôi tìm cậu có việc gì sao?" Trong lòng anh thấy rất lạ, anh vừa mới tới, Vương Diệp chưa hỏi câu nào đã bảo Hoắc Tú Tú đi lấy đồ.

Rõ ràng là Vương Diệp đã biết anh đến để làm gì.

Điều này khiến Trương Khởi Linh cảm thấy rất kỳ quái.

Vương Diệp cầm hộp ngọc đưa cho Trương Khởi Linh: "Mở ra xem thì biết." Trương Khởi Linh mở hộp ngọc ra, bên trong là một khối ngọc tỷ màu xanh sẫm, tỏa ra khí tức âm quỷ, không phải Quỷ Tỷ thì còn là cái gì?

Trương Khởi Linh thốt lên: "Quỷ Tỷ!" Vương Diệp gật đầu: "Anh đến chỗ tôi chẳng phải vì cái này sao?

Cầm lấy đi." Lúc trước Vương Diệp bảo Trương Khởi Linh đưa Quỷ Tỷ cho mình đã nói là chỉ mượn chơi vài ngày, khi nào anh cần sẽ trả.

Sau này Vương Diệp thấy Quỷ Tỷ quá hữu dụng, nhưng đã hứa với Trương Khởi Linh thì không thể nuốt lời.

May mà anh nhớ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có một cái Quỷ Tỷ, thế là tiện tay lấy về đưa cho Trương Khởi Linh, hoàn thành lời hứa năm xưa.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp với ánh mắt phức tạp, trong lòng tràn đầy chấn kinh nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Vương Diệp tính toán chuẩn xác đến mức ngay cả tâm tư của anh cũng thấu hiểu.

Trương Khởi Linh nói: "Quỷ Tỷ tôi xin cầm trước, dùng xong sẽ trả lại cho cậu." Vương Diệp bảo: "Không cần, anh cứ giữ lấy đi, thứ này với tôi không còn tác dụng gì nữa." Thật ra vì bản thân anh đã có một cái Quỷ Tỷ rồi, cầm thêm cái nữa cũng chẳng để làm gì, nên coi như trả lại cho Trương Khởi Linh để giữ lời hứa.

Ngừng một lát, Vương Diệp hỏi thêm: "Khi nào anh đi Vân Thiên Cung?" Lần này Trương Khởi Linh không còn kinh ngạc nữa, vì

Vương Diệp cũng là người nhà họ Trương, hơn nữa bối phận còn rất cao, thậm chí có thể cao hơn cả anh, lại hiểu rõ sứ mệnh của người họ Trương.

Chuyện biết về Vân Thiên Cung và Thanh Đồng Môn cũng là lẽ dĩ nhiên.

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Vài ngày nữa chắc sẽ xuất phát, Ngô Tam Tỉnh vừa hay mời tôi đi một chuyến, tôi sẽ thuận đường qua đó xem sao." Vương Diệp gật đầu nói: "Được, đúng lúc tôi cũng muốn đến Thiên Cung xem thử, đi cùng anh nhé." Trương Khởi Linh sững sờ một chút rồi gật đầu: "Được, khi nào đi tôi sẽ đến tìm cậu." "Ừ." Vương Diệp đáp một tiếng, rồi bảo Hoắc Tú Tú tiễn Trương Khởi Linh.

Những ngày tiếp theo Vương Diệp ở nhà chờ đợi, Kỳ Lân chi huyết lại tăng thêm 300 điểm thuộc tính tam duy.

Sau đó Trương Khởi Linh lại đến chỗ Vương Diệp. "Đi thôi." Vương Diệp thản nhiên nói.

Sau đó một nhóm bốn người rời khỏi tiểu viện, giao lại nơi này cho Kim Tỏa trông coi.

Họ đi thẳng ra ga tàu, lên chuyến tàu hướng về Trường Bạch Sơn.

Đường đến Trường Bạch Sơn còn một khoảng cách, Vương Diệp nằm trong toa giường nằm mềm, tận hưởng cảm giác Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú bóp vai đấm lưng cho mình, thật là tiêu dao khoái lạc.

Nửa ngày sau, tàu dừng lại ở một ga xép, trong toa có thêm một số hành khách, không khí trở nên náo nhiệt hơn hẳn. "Tôi nói này Thiên Chân, cái lão già lúc nãy trông chẳng phải hạng tử tế gì, lại còn hống hách như vậy, tam thúc của cậu sắp xếp chúng ta đi cùng họ có nhầm không đấy?

Lại còn là một lão già mù lòa, chân tay thì chậm chạp, thế này chẳng phải làm vướng chân vướng tay chúng ta sao?" Ở hành lang ngoài toa, Vương Bàn Tử nhìn về phía Trần Tứ Gia ở phía sau, nhíu mày nói.

Ngô Tà đáp: "Bàn Tử, tam thúc đã để vị lão gia tử này đi cùng chúng ta thì chắc chắn có lý do của ông ấy, chúng ta cứ theo chỉ dẫn của tam thúc mà đi Trường Bạch Sơn là được, tôi tin tam thúc!" Vương Bàn Tử bĩu môi: "Được rồi, dù sao tam thúc của cậu cũng như ông trời con vậy, nói gì cậu cũng tin, có ngày ông ấy bán cậu đi chắc cậu còn giúp ông ấy đếm tiền đấy." Ngô Tà nói: "Bàn Tử, đừng có nói bậy, tam thúc đối với tôi rất tốt, ông ấy tuyệt đối không hại tôi đâu." Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng rồi bảo: "Thôi được rồi, chúng ta tìm toa nằm đã, ừ... chắc là cái này nhỉ." Nói đoạn, béo ta đẩy cửa toa ra.

Ngô Tà: "Bàn Tử, bình thường mắt cậu tinh lắm mà, rõ ràng đây không phải toa của mình!" Tuy nhiên Vương Bàn Tử đã đẩy cửa bước vào. "Xin lỗi..." Ngô Tà vừa định xin lỗi người bên trong thì bỗng nhiên Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng "Ngọa tào!".

Ngô Tà định mắng Bàn Tử đừng có la lối om sòm, nhưng vừa nhìn vào, người nằm trong toa cư nhiên lại là người quen không thể quen hơn!

Bên cạnh còn có hai cô nương xinh như hoa như ngọc đang bóp vai đấm lưng cho người nọ! "Vương gia!" Ngô Tà kinh ngạc reo lên.

Vương Bàn Tử cũng nói: "Vương gia, không ngờ người mà Tam gia sắp xếp lại là anh, bất ngờ quá!

Ha ha, có Vương gia ở đây, chuyến này chúng ta không cần phải sợ gì nữa rồi!" Ngô Tà cũng gật đầu lia lịa, coi như bị cái bất ngờ này của tam thúc làm cho choáng ngợp.

Nhưng họ không biết rằng, Vương Diệp chẳng phải do Ngô Tam Tỉnh mời tới, anh chỉ muốn đến Vân Thiên Cung mà thôi.

Vương Diệp nở một nụ cười nhạt: "Trùng hợp thôi." Hai người cũng chẳng quản nhiều, chen vào trong toa ngồi đối diện Vương Diệp.

Vương Bàn Tử nói: "Vẫn là Vương gia tiêu dao nhất, có hai mỹ nữ đi cùng không nói, lại còn được đãi ngộ thế này, thật khiến người ta ghen tị quá đi." Ngô Tà trêu: "Anh hùng đi với mỹ nhân, Bàn Tử cậu có ghen tị cũng chẳng được đâu, tôi nói có đúng không Tú Tú?" Hoắc Tú Tú gật đầu, rồi nghi ngờ hỏi: "Thiên Chân, sao các anh cũng ở trên tàu này vậy, cũng đi tìm Vân Thiên Cung sao?" Ngô Tà "ừ" một tiếng, vẻ mặt hơi nghiêm trọng: "Tam thúc của tôi hình như gặp rắc rối, ông ấy chắc đã đến Vân Thiên Cung rồi, tôi phải đến đó tìm ông ấy." Hoắc Tú Tú "ồ" một tiếng, không nói gì thêm.

Lúc này, bên ngoài có một người bước vào, thản nhiên liếc nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử một cái. "Ách Ba Trương, anh cũng tới à." "Muộn Du Bình!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà đồng thanh kêu lên.

Nhưng Trương Khởi Linh chỉ nhìn họ một cái, miệng cũng chẳng buồn mở ra.

May mà Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã quá quen với tính cách của anh nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân lộn xộn, rõ ràng có thêm nhiều người đang đi tới.

Vương Bàn Tử vừa nghe tiếng bước chân đã hừ một tiếng: "Lại là bọn họ." Nhìn thấy đám người Trần Tứ Gia, trong lòng béo ta rất khó chịu.

Trước đó trên đường, nhóm Trần Tứ Gia đối với Ngô Tà và Bàn Tử chẳng mấy tử tế, lại còn vô cùng kiêu ngạo.

Tiếng bước chân đến gần, Trần Tứ Gia đứng ở cửa toa, thân mình khẽ khom xuống, chắp tay nói: "Không ngờ Vương gia cũng tới, thật là vinh hạnh cho chúng tôi!" Câu nói này của Trần Tứ Gia khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử sướng rơn trong lòng.

Trước đó họ vốn đã bất mãn với lão già này, đặc biệt là Bàn Tử, vì lão quá kiêu ngạo, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Thậm chí đám đàn em của lão cũng hống hách cực kỳ.

Giờ thấy lão già mù này lại khách khí với Vương Diệp như vậy, sau giây phút ngạc nhiên ngắn ngủi, trong lòng họ tràn đầy đắc ý!

Kiêu ngạo cái gì chứ!

Thấy Vương gia mà chẳng khác gì chuột thấy mèo!

Tuy trước đó Bàn Tử và Ngô Tà thấy lão không thuận mắt, nhưng đối phương đông người lại hung thần ác sát, nói thật là hai người cũng có chút sợ hãi.

Nếu xuống mộ mà xảy ra tranh chấp, chắc chắn họ sẽ chịu thiệt.

Nhưng giờ thấy Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng đi cùng, họ như tìm được chỗ dựa vững chắc, lòng dạ yên tâm hơn nhiều.

Ít nhất sau này không cần sợ nhóm Trần Tứ Gia nữa!

Thấy Trần Tứ Gia cung kính với Vương Diệp như vậy, Bàn Tử càng thêm đắc ý: "Chà, lão già, ông cũng quen biết Vương gia nhà chúng tôi à?" Trần Tứ Gia thính lực rất tốt, cộng thêm tàu đang dừng ở ga nên không có tiếng ồn, lão đã nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện trước đó, biết Bàn Tử và Ngô Tà có quan hệ sâu nặng với Vương Diệp nên không dám nói gì.

Lão không sợ Bàn Tử, nhưng với Vương Diệp thì lão buộc phải cung kính.

Trần Tứ Gia nói: "Năm xưa từng được chiêm ngưỡng phong thái của Vương gia, quả thực phi phàm trác tuyệt, khiến lão hủ bội phục, đến nay vẫn khó lòng quên được, trong lòng luôn dành cho Vương gia một phần kính trọng." Đến cả Trương Khởi Linh cũng lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Trước đây Trương Khởi Linh từng đi theo Trần Tứ Gia, có thể coi là một đàn em, anh quá hiểu lão là hạng người tâm ngoan thủ lạt, chẳng sợ trời chẳng sợ đất.

Chương 618

Không ngờ giờ trước mặt Vương Diệp lại cẩn trọng như vậy, ngay cả với bạn của Vương Diệp cũng không dám nặng lời.

Có thể thấy Trần Tứ Gia kính sợ Vương Diệp đến mức nào.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Tôi đúng lúc muốn đến Vân Thiên Cung tìm chút đồ, nên đi cùng Tiểu Linh qua đó xem thử." Mọi người nghe thấy hai chữ "Tiểu Linh" đều không khỏi giật nảy mình.

Tiểu Linh?

Ngọa tào!

Cái tên thần tiên gì thế này?

Trương Khởi Linh vốn luôn bình thản cũng bị Vương Diệp làm cho cơ mặt co giật, nhất thời không biết nói gì.

Anh thậm chí cảm thấy... hơi xấu hổ?

Trần Tứ Gia khẽ ho một tiếng rồi nói: "Thằng nhóc Ngô Tam kia cũng thật là, đã có Vương gia đi cùng thì cái thân già này của tôi đi theo chỉ làm vướng chân Vương gia thôi." Vương Diệp lại bảo: "Tôi không phải do Ngô Tam mời tới, các người có việc của các người, tôi sẽ không tham gia vào, tôi đến đây chỉ để tìm thứ mình cần, còn những chuyện khác tôi không quản nhiều." Trần Tứ Gia ngẩn người, chỉ đành nói: "Dù sao đi nữa, có Vương gia gia nhập đội ngũ, chuyến này của chúng ta coi như vạn vô nhất thất rồi!" Ngừng một lát, lão lại chắp tay: "Vậy lão hủ không làm phiền Vương gia nghỉ ngơi nữa." Vương Diệp "ừ" một tiếng, Trần Tứ Gia mới dẫn đám đồ đệ rời đi sang toa khác.

Lão vừa đi, Vương Bàn Tử đã hừ giọng: "Bày đặt làm màu, cứ tưởng mình lợi hại lắm, gặp Vương gia cũng như chuột gặp mèo thôi." Ngô Tà nhắc: "Bàn Tử, nói ít thôi, lão sợ Vương gia chứ có sợ cậu đâu." Vương Bàn Tử vẫn đầy mặt bất mãn, rồi lại bồi thêm: "Nhưng mà lão có giỏi đến đâu thì sao chứ, chẳng phải vẫn bị Vương gia trị cho ngoan ngoãn đó sao, làm như lão dám nói lời to tát trước mặt Vương gia không bằng?" Ngô Tà cạn lời.

Tuy anh thấy Bàn Tử có chút dựa hơi người khác, nhưng cũng phải thừa nhận béo ta nói đúng.

Trần Tứ Gia thật sự không dám làm càn trước mặt Vương Diệp.

Sau đó mọi người tán gẫu thêm một lát, Ngô Tà và Bàn Tử mới về toa bên cạnh cất đồ.

Không lâu sau, đoàn tàu lại khởi hành hướng về phía đông bắc.

Hai ngày sau, nhóm Vương Diệp xuất hiện tại một ngôi làng dưới chân núi Trường Bạch, tìm được một người dẫn đường rồi mới bắt đầu tiến vào núi.

Trường Bạch Sơn quanh năm tuyết phủ, cộng thêm mùa này sắp sang đông, ở miền Nam có lẽ vẫn ấm áp nhưng tại đây, ngay cả dưới chân núi nhiệt độ cũng đã xuống dưới âm độ.

Mọi người đều quấn áo bông dày cộm, chỉ có Vương Diệp chỉ khoác một chiếc đại y chắn gió.

Đoàn người rầm rộ tiến lên núi.

Giữa núi tuyết mênh mông, họ đã đi được ba ngày.

Gió rít ngày càng mạnh, về sau bắt đầu có tuyết rơi, thời tiết ngày càng khắc nghiệt, nhưng mọi người vẫn đỉnh phong tuyết mà tiến bước.

Đi thêm nửa ngày, phía trước đã không còn nhìn rõ đường, mỗi bước chân đều lún sâu nửa chân vào tuyết, bão tuyết ngày càng lớn như muốn nhấn chìm cả thế giới.

Người dẫn đường hét lớn: "Các vị đại gia, chúng ta không thể đi tiếp được nữa, nếu không sẽ bị tuyết chôn mất, bão tuyết đang tràn qua, chúng ta phải rời khỏi đây ngay, nếu không sẽ không ra ngoài được đâu!" Nhưng những người ở đây ai cũng là hạng tàn nhẫn, làm sao có thể lùi bước vì chút khó khăn này?

Vương Bàn Tử trực tiếp nói: "Này lão ca, có phải tiền chưa đủ không?

Thấy chưa, cứ hỏi vị lão đại gia kia kìa, nếu anh có bản lĩnh, lão ấy có thể trả thêm gấp đôi tiền cho anh đấy!" Nói đoạn, béo ta chỉ tay về phía Trần Tứ Gia đi phía sau.

Người dẫn đường gào lên: "Người anh em, đây không phải chuyện tiền bạc, chúng ta thật sự phải xuống núi thôi, nếu không Sơn Thần gia nổi giận, tất cả sẽ bị chôn trong tuyết này mất, mau đi thôi!" Ngô Tà khuyên: "Lão ca, trên đời này làm gì có sơn thần, giờ chúng ta mau tìm chỗ tránh gió, đợi trận bão này qua rồi hãy bàn chuyện đi tiếp hay quay về!

Chứ tình hình này muốn về cũng không về nổi đâu!" Người dẫn đường nghĩ lại cũng thấy đúng, bèn hô lớn: "Mọi người đi theo tôi, gần đây có một trạm gác cũ, trước đây bộ đội biên phòng ở nhưng sau đó chuyển đi rồi, chúng ta có thể tới đó tránh gió!" Nói xong, anh ta dẫn đường sang hướng khác, mọi người vội vã đi theo.

Bão tuyết ngày một dữ dội.

May mắn là một giờ sau họ đã tìm thấy trạm gác đứng vững ở phía khuất gió! "A công, tìm thấy chỗ tránh gió rồi, chúng ta mau qua đó thôi." Lang Phong vực Trần Tứ Gia, kích động nói.

Trần Tứ Gia dù sao cũng đã cao tuổi, dù trước đây có lợi hại đến đâu thì giờ cũng là lá vàng trước gió, thể lực không thể so với thanh niên.

Sau một hồi vật lộn, lão đã mệt lử, không còn dáng vẻ oai phong như trước.

Nhưng cuối cùng cũng tìm được chỗ trú.

Mọi người vội vàng vào trong sân, thấy có nhiều phòng định tùy tiện chọn một căn chui vào.

Tuy nhiên, Vương Diệp đột nhiên quát: "Khoan đã!

Đừng vào vội!" Câu nói khiến mọi người khựng lại, không dám khinh suất.

Đặc biệt là Ngô Tà và Bàn Tử, họ gần như tin tưởng Vương Diệp vô điều kiện, anh đã nói đừng vào thì bên trong chắc chắn có vấn đề! "Vương gia, có chuyện gì vậy?" Ngô Tà hỏi.

Lang Phong cũng nói: "Đúng thế Vương gia, sao không vào được ạ?

A công sức khỏe không tốt, chúng ta nên vào sớm thì hơn." Nhưng Trần Tứ Gia lại bảo: "Lang Phong, nghe lời Vương gia." Lang Phong đành im lặng lùi lại.

Vương Diệp liếc nhìn Lâm Tiểu Yêu, cô hiểu ý, tiến tới mở một cánh cửa phòng, ngay sau đó một bóng đen từ bên trong lao ra.

Tốc độ của Lâm Tiểu Yêu cực nhanh, xoay người né tránh bóng đen, sau đó rút đoản đao từ thắt lưng, đâm mạnh một nhát vào lưng nó. "Gào!" Thứ đó phát ra một tiếng gào thê lương rồi ngã gục.

Mọi người nhìn lại, đó là một kẻ toàn thân phủ đầy vụn băng!

Kẻ này trông rất quỷ dị, như thể trên người kết một tầng băng dày, hoặc giống như một bức tượng băng.

Nhưng tượng băng sao có thể cử động?

Hơn nữa động tác lúc nãy vô cùng hung hãn! "Hù..." Tiếp theo, nhiều "tượng băng" khác lao ra từ các căn phòng, có tới hơn mười con nhắm vào nhóm Vương Diệp mà vồ tới. "Ngọa tào!

Cái quái gì thế này!" Vương Bàn Tử kêu lên, rút súng định nã đạn.

Lang Phong và những người khác cũng vội vàng rút vũ khí định kết liễu đám tượng băng này.

Nhưng Vương Diệp lại quát: "Không được dùng súng, coi chừng lở tuyết!" Nghe vậy, không ai dám nổ súng nữa.

Lâm Tiểu Yêu với thân thủ nhanh nhẹn, cầm đoản đao thoắt ẩn thoắt hiện sau lưng đám tượng băng, đâm vào cổ chúng khiến chúng chết ngay tại chỗ.

Đám tượng băng còn lại dường như biết cô là kẻ thù chính nên toàn bộ lao vào tấn công Lâm Tiểu Yêu.

Với thân thủ của mình, cô khiến chúng không tài nào chạm tới được, chỉ trong một phút đã giải quyết sạch sẽ, tất cả đều bị đâm vào cổ và ngã xuống.

Hóa ra điểm yếu của đám tượng băng này nằm ở sau cổ.

Thấy đám quái vật đã gục, mọi người đều thở phào.

Đám đồ đệ của Trần Tứ Gia nhìn cô gái nhỏ nhắn như Lâm Tiểu Yêu mà thân thủ lại đáng sợ như vậy thì không khỏi kinh ngạc.

Họ thầm nghĩ, không ngờ một cô gái bên cạnh Vương Diệp cũng lợi hại thế này, hèn chi A công lại khách khí với Vương gia như vậy!

Khi tượng băng đã đổ hết, những người khác mới tiến lại quan sát.

Vương Bàn Tử thấy chúng rất lạ, đa số đều nằm úp mặt xuống đất nên định lật một con lên xem mặt mũi nó ra sao. "Đừng chạm vào!" Vương Diệp hét lên, Bàn Tử giật mình rụt tay lại.

Nhưng một đồ đệ của Trần Tứ Gia không kịp rút tay, anh ta đã chạm vào một tượng băng!

Trong nháy mắt, một luồng hàn khí từ trong tượng băng tràn ra, qua ngón tay truyền vào cơ thể anh ta!

Chỉ chớp mắt, cơ thể anh ta biến đổi kinh khủng, mặt phủ đầy sương giá, cả người bắt đầu đóng băng! "Cứu tôi!" Người đó cứng đờ đứng dậy, đưa tay về phía mọi người, ánh mắt tràn đầy khao khát sống sót.

Nhưng chứng kiến cảnh tượng đó và nghĩ đến luồng hàn khí lúc nãy, không một đồ đệ nào của Trần Tứ Gia dám tiến tới cứu!

Ngược lại Ngô Tà định xông ra cứu người thì bị Vương Diệp giữ chặt: "Không cứu được đâu, đó là tà khí Côn Luân Thai, một khi nhập thể là vô phương cứu chữa!" Một lát sau, người đó cũng biến thành một tượng băng như đám quái vật lúc nãy, gầm rú lao vào tấn công những người xung quanh.

Hàn quang trong tay Trương Khởi Linh lóe lên, Hàn Nguyệt Nhận trực tiếp lấy mạng kẻ đó.

Nhìn đồng bạn ngã xuống, đám Lang Phong cảm thấy lạnh sống lưng.

Thật là nguy hiểm!

Nếu họ nhanh chân một bước thì người chết đã là họ rồi!

Còn Vương Diệp thì nhìn chằm chằm vào đám tượng băng, vẻ mặt có chút cổ quái. "Vương gia, đám này là cái thứ gì vậy, chết rồi mà còn đáng sợ thế, thâm độc quá!" Bàn Tử vẫn còn chưa hoàn hồn

nói.

Lúc nãy nếu không có Vương Diệp nhắc nhở thì người chết chắc chắn là béo ta rồi!

Thật đáng sợ!

Những người khác cũng nhìn Vương Diệp.

Chưa tìm thấy Vân Thiên Cung mà đã mất một mạng người, quả là khởi đầu không thuận lợi!

Vương Diệp nói: "Mọi người vào phòng tránh bão trước đi." Nhưng họ vẫn còn do dự nhìn những căn phòng, Ngô Tà lo lắng: "Vương gia, bên trong không còn thứ đó nữa chứ?" Vương Diệp bảo: "Không đâu, tất cả Thai Thi đều ở đây rồi, bên trong rất an toàn." Nghe vậy, mọi người mới thở phào.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Trần Tứ Gia là nhíu mày, họ không quan tâm bên trong có an toàn hay không mà chú ý đến hai chữ "Thai Thi"!

Trương Khởi Linh nhìn những xác tượng băng, không nói gì.

Chương 619

"A công, bão to quá, chúng ta vào nhóm lửa sưởi ấm trước đã!" Lang Phong vực Trần Tứ Gia nói.

Lão gật đầu.

Thế là trừ Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu, những người còn lại đều vào căn phòng lớn nhất.

Lâm Tiểu Yêu hỏi: "Sư phụ, sao ở đây lại có Thai Thi?" Vương Diệp suy nghĩ rồi đáp: "Ta nhớ ở đây quả thực có một cái Côn Luân Thai, nhưng không ngờ nó lại đáng sợ đến mức này." Lâm Tiểu Yêu biến sắc, lo lắng nói: "Sư phụ, ở đây có Côn Luân Thai sao?

Vậy lần này chúng ta phải cẩn thận hơn rồi!" Nhưng Vương Diệp lại bất ngờ mỉm cười, lộ vẻ thư thái: "Có Côn Luân Thai mới tốt, vả lại nhìn hơn mười cái Thai Thi này, cứ chạm vào là thi biến, cái Côn Luân Thai này chắc chắn đã thành tinh rồi, xác chết bên trong chắc đều biến thành Tống tử hết, đúng ý ta quá còn gì." Nói xong, trong tay Vương Diệp xuất hiện một viên châu, chính là Sát Khí Châu.

Anh bắt đầu hấp thụ thi khí trong đám tượng băng, chỉ trong chốc lát, hơn mười cái xác đã bị hút sạch thi khí. 【Nhận được 800 điểm sức mạnh, 800 điểm thể lực, 800 điểm tốc độ!】 Sau khi hút hết thi khí, Vương Diệp nhận được tổng cộng 800 điểm thuộc tính tam duy.

Trung bình mỗi cái Thai Thi cung cấp cho anh hơn 60 điểm!

Tuy số điểm này không nhiều, nhưng nếu có số lượng lớn loại Thai Thi này thì thuộc tính tam duy của anh sẽ tăng trưởng bùng nổ!

Tốc độ chắc chắn sẽ cực kỳ kinh khủng! "Đi, vào trong thôi." Vương Diệp nói rồi dẫn Lâm Tiểu Yêu vào phòng.

Trong phòng đã đốt đống lửa, những bức tường bê tông kiên cố chắn bão tuyết bên ngoài khiến không khí khá ấm áp. "Vương gia, mau lại đây ngồi, chúng tôi đang nấu canh, lát nữa canh sôi mọi người cùng uống cho ấm người!" Ngô Tà kéo Vương Diệp ngồi xuống, khách khí nói.

Hoắc Tú Tú tò mò hỏi: "Sư phụ, lúc nãy mấy cái tượng băng đó là gì vậy ạ?

Nghe thầy nói đó là Thai Thi, vậy Thai Thi là gì thế?" Mọi người đều nhìn Vương Diệp đầy tò mò.

Trần Tứ Gia lên tiếng: "Vương gia, ngài nói những Thai Thi đó mang tà khí Côn Luân Thai, chẳng lẽ...

ở đây có một cái Côn Luân Thai?" Nghe đến Côn Luân Thai, đám đồ đệ của lão đều biến sắc.

Còn Ngô Tà và Bàn Tử thì chẳng biết đó là gì, Ngô Tà hỏi: "Côn Luân Thai là cái gì vậy?" Trần Tứ Gia giải thích: "Côn Luân Thai là một hiện tượng tự nhiên thần kỳ, thường sinh ra ở đầu nguồn long mạch, hội tụ linh khí trời đất, đa số nằm trong băng xuyên hoặc đá núi, nhìn vào có thể thấy một cái bóng như hài nhi, như bào thai vậy, rất thần kỳ.

Nổi tiếng nhất chắc là Tôn Ngộ Không, truyền thuyết kể rằng ông ấy sinh ra từ Côn Luân Thai." "Ban đầu nó còn gọi là Địa Sinh Thai, sau này trong băng xuyên ở núi Côn Luân phát hiện một khối băng hình thai nhi khổng lồ, thậm chí có cả ngũ quan, là một bé gái, người ta đã xây một ngôi miếu ở đó.

Từ đó Địa Sinh Thai cũng được gọi là Côn Luân Thai." "Loại huyệt bảo phong thủy này cực kỳ hiếm có, trên đời chỉ những bậc bản lĩnh thông thiên, có mệnh cách vô thượng mới đủ tư cách táng tại đây.

Truyền thuyết kể rằng xưa nay chỉ có Hiên Viên Hoàng Đế là táng trong Côn Luân Thai." Ngừng một lát, lão nhìn Vương Diệp: "Vương gia, ngài xem lão hủ nói có đúng không?" Vương Diệp gật đầu xác nhận lão nói đúng.

Ngô Tà, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Bàn Tử mắt sáng rỡ: "Vậy nghĩa là trên núi Trường Bạch này cũng có một cái Côn Luân Thai?

Người táng ở đây không lẽ là Hiên Viên Hoàng Đế sao?" Mọi người nghe vậy đều không nhịn được mà giật giật khóe mắt.

“Cậu có dùng mông để nghĩ cũng chẳng thể là Hiên Viên Hoàng Đế được đâu!” Ngô Tà nói: “Bàn Tử, anh đừng nghĩ nhiều quá, mộ Hiên Viên Hoàng Đế chưa đến lượt anh tới tìm đâu, sớm đã được bảo vệ kỹ lưỡng rồi.” Vương Bàn Tử có chút thất vọng, tuy nhiên anh vẫn nói: “Nếu nơi này đã có Côn Luân Thai, vậy Vân Thiên Cung tám chín phần mười nằm ở bên trong, chúng ta chỉ cần tìm được cái Côn Luân Thai này là có thể tìm thấy Vân Thiên Cung!

Một nơi tốt lành, dùng cái huyệt tốt như thế này, bên trong khẳng định có rất nhiều bảo bối!” Tuy nhiên lúc này người dẫn đường lại nói: “Không được đi tìm đâu!

Đó là cung điện của Sơn Thần, ai đi tìm sẽ phải chịu sự trừng phạt của Sơn Thần!

Mấy người ngoài kia chính là vì muốn tìm kiếm cung điện của Sơn Thần, chịu sự trừng phạt nên mới biến thành bộ dạng như vậy!” Mọi người nghe lời người dẫn đường nói thì không khỏi nhìn nhau một cái.

Còn Vương Bàn Tử thì trực tiếp nói: “Tôi nói này lão đầu, bây giờ là thời đại nào rồi mà ông còn giở trò này ra?

Đừng nói trên đời này không có Sơn Thần, cho dù có thật đi chăng nữa, chúng ta có hai vị đại gia này ở đây, đến Ngọc Hoàng Đại Đế cũng bị đánh cho chạy mất dép!" Vừa nói anh vừa nhìn về phía Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh trái lại thản nhiên nói: "Ông ấy nói không sai, những pho tượng băng lúc nãy đúng là vì Côn Luân Thai mà biến thành như vậy." Ngừng một chút, anh tiếp tục: "Trần bì nói chỉ là Côn Luân Thai thượng vị thành tinh, còn cái Côn Luân Thai ở núi Trường Bạch này, e là đã thành tinh rồi.

Hơn nữa người táng trong Côn Luân Thai này không có mệnh cách tốt như vậy, dẫn đến thai khí bị tiết lộ, đồ vật bên trong đều đã thi biến, chỉ cần bị Tống tử chạm vào sẽ bị nhiễm tà khí, biến thành loại thai thi như lúc nãy!" Trần Tứ Gia nói: "Vương gia, ý của ngài là cái Côn Luân Thai này đã thành tinh, tất cả thi thể bên trong đều đã thi biến?" Vương Diệp gật đầu một cách lấp lửng, biểu cảm không có quá nhiều thay đổi.

Bởi vì đối với tôi, Côn Luân Thai thành tinh trái lại là chuyện tốt, thai thi bên trong càng nhiều thì Vương Diệp tôi càng vui vẻ.

Dẫu sao loại thai thi này đối với tôi bây giờ chính là những bao kinh nghiệm di động!

Một con thai thi bình thường nhất cũng có thể cung cấp hơn 60 điểm thuộc tính tam duy, nếu có nhiều thai thi hơn, tôi tuyệt đối có thể thu được nhiều thuộc tính hơn nữa!

Tôi hiện tại đang gấp rút nâng cao thuộc tính tam duy của mình, đương nhiên là gặp được loại thai thi này càng nhiều càng tốt.

Côn Luân Thai thành tinh đối với tôi tuyệt đối là có lợi vô hại.

Nhưng chuyện này đối với những người khác, đối với Ngô Tà, Vương Bàn Tử hay thậm chí là Trần Tứ Gia, đều không phải là chuyện tốt!

Dù sao bọn họ cũng chỉ là những Thổ phu tử bình thường, lúc xuống mộ sợ nhất là gặp phải thi biến, một khi thi biến, bọn họ rất khó đánh lại Tống tử.

Mà hiện tại bọn họ còn chưa tìm thấy Vân Thiên Cung đã biết chắc bên trong sẽ có lượng lớn Tống tử, đối với bọn họ đây chẳng phải là một tin dữ sao?

Điều này khiến không ít người nảy sinh tâm lý chùn bước.

Dù sao Tống tử không phải chuyện đùa.

Đặc biệt là đám đồ đệ của Trần Tứ Gia, lúc nãy bọn họ đã tận mắt chứng kiến một người bạn đồng hành chỉ mới chạm nhẹ vào "tượng băng" kia đã trực tiếp biến thành "tượng băng", trở thành thứ thai thi quái quỷ đó!

Nên biết rằng, đây mới chỉ là "người bị nhiễm" mà thôi, đã có khả năng lây truyền lợi hại như vậy, nếu bọn họ gặp phải thai thi thật sự trong Côn Luân Thai, chẳng phải là trực tiếp xong đời sao.

Thế nên bọn họ đều có chút muốn rút lui.

Đám đồ đệ này của Trần Tứ Gia đúng là những kẻ liều mạng, nhưng không có nghĩa là bọn họ đến để nộp mạng, thấy có nguy hiểm và biết chắc là cái chết, cho dù gan bọn họ có lớn đến đâu cũng không dám tiếp tục đi tới Vân Thiên Cung nữa.

Trần Tứ Gia dường như biết được tâm tư của Lang Phong và những người khác, lão hừ lạnh một tiếng: "Hoảng cái gì, chẳng qua là mấy con Tống tử thôi mà, chưa thấy sự đời bao giờ sao?" Lời nói tuy vậy nhưng trong lòng Trần Tứ Gia cũng có chút hoảng.

Tống tử cái thứ này lão lăn lộn bao nhiêu năm cũng đã gặp không ít lần, nhưng về cơ bản đều chịu thiệt thòi nên biết Tống tử lợi hại thế nào.

Có điều gan dạ của lão cũng nằm ở đó, không thể vì có Tống tử mà sợ hãi.

Nếu nói về kẻ liều mạng, ở đây không ai bì kịp lão.

Cho nên Trần Tứ Gia không sợ.

Lão nghiêng người về phía Vương Diệp, khẽ chắp tay nói: "Chút thai thi cỏn con chắc hẳn Vương gia cũng chẳng để vào mắt, hơn nữa thai thi này nhất định có nhược điểm, nếu có thể tìm đúng nhược điểm thì chắc chắn sẽ dễ đối phó." Trần Tứ Gia này không hổ là Tứ Gia của Cửu Môn, bất kể là đảm lược hay kiến thức đều phi thường, Vương Diệp nói: "Ông nói không sai, chút thai thi này tôi chẳng để vào mắt, cho dù là các người, nếu nắm được nhược điểm chí mạng của chúng cũng có thể giải quyết dễ dàng." Lang Phong và những người khác lúc này mới nhớ ra, trước đó Lâm Tiểu Yêu mỗi một đao đều đâm vào cổ của đám thai thi đó, sau đó chúng liền chết một cách dễ dàng.

Lang Phong nói: "Vương gia, chẳng lẽ nhược điểm của đám thai thi đó đều ở cổ sao?" Vương Diệp gật đầu: "Chính xác mà nói là huyệt Bách Lao, nếu có thể đâm trúng huyệt Bách Lao, thai khí của thai thi ắt sẽ tán." Nghe xong lời này, sắc mặt những người khác đều có chút gượng gạo.

Cái huyệt Bách Lao quái quỷ gì chứ, bọn họ chưa bao giờ nghe nói tới.

Lang Phong nói: "Cái đó...

Vương gia à, chúng tôi cũng không biết huyệt Bách Lao nằm ở chỗ nào." Vương Diệp đáp: "Vậy các người cứ thử vận may đi, vận khí tốt có thể một đòn chết ngay, vận khí không tốt chỉ cần đâm trúng cổ cũng có thể khiến hành động của chúng bị trì trệ.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Lang Phong và những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao cũng đã biết được nhược điểm của đám thai thi đó, giúp bọn họ tăng thêm không ít tự tin.

Chớp mắt mười mấy tiếng đồng hồ trôi qua, mọi người cũng hầu như đã ngủ được một giấc, gió tuyết bên ngoài cuối cùng cũng yếu đi nhiều, không còn dữ dội như trước, có lẽ có thể tiếp tục tiến lên.

Dù sao bọn họ cũng đã ở đây mười mấy tiếng đồng hồ, một đêm đã trôi qua, không thể cứ chờ ở đây mãi được.

Chỉ là người dẫn đường nhất quyết không chịu đi tiếp.

Ông ta nói: “Các vị đại gia, thật sự không thể tiến thêm nữa đâu, chúng ta đi tiếp nữa là vào địa bàn của Sơn Thần rồi, Ngài sẽ nổi giận đấy, lúc đó không ai trong chúng ta thoát được đâu!” Vương Bàn Tử đại nộ: “Lão đầu, ông lải nhải cái gì thế, ông đây không đưa tiền cho ông hay sao?

Còn lải nhải nữa là tôi cho ông thi hành luật pháp tại chỗ bây giờ, ông tin không!” Người dẫn đường bị dọa cho khiếp vía, liên tục xin Vương Bàn Tử tha mạng.

Còn Vương Diệp thì hỏi: “Ông vừa nói phía trước không xa chính là địa bàn của Sơn Thần?” Người dẫn đường vội vàng nói: “Đúng vậy!

Sơn Thần thật sự đặc biệt lợi hại, lúc tôi còn trẻ đã từng nhìn thấy một lần, những đống tuyết đó đổ xuống như sóng biển vậy, chỉ trong chớp mắt là những người đó đều biến mất sạch!

Đợi đến khi mọi thứ bình lặng lại, những người đó đều biến thành Tống tử băng, thấy người là cắn, không biết đã chết bao nhiêu người rồi!

Chúng ta mau chạy đi thôi.” Nghe thấy lời này, ánh mắt Vương Diệp lóe lên, xem ra phía trước không xa chính là Côn Luân Thai.

Tìm thấy Côn Luân Thai thì Vân Thiên Cung cũng không còn xa nữa.

Vương Diệp nói: “Được rồi, vậy ông một mình quay về đi, không cần ông dẫn đường nữa.” Nói xong, Vương Diệp đi thẳng lên núi.

Những người khác thấy tình hình này, biết Vương Diệp đã có tính toán nên vội vàng đi theo, không ai thèm để ý đến người dẫn đường nữa.

Người dẫn đường cũng thật sự sợ chết, ông ta nói: “Không phải tôi hại các người đâu đấy nhé, tôi đã cảnh báo rồi, các người không nghe thì đừng trách tôi!” Nói xong, người dẫn đường quay lưng chạy mất, vội vàng xuống núi.

Vương Diệp không quan tâm đến người dẫn đường đó, hiện giờ Côn Luân Thai đã ở ngay trước mắt, sau khi tìm được Vân Thiên Cung là tôi có thể tiến hành đánh dấu, nhận được Cổ Cách Ngân Nhãn và Thanh Long Tâm Lân.

Luân Hồi Nhãn cường hóa lần thứ chín cũng sẽ hoàn thành!

Chớp mắt lại qua bốn tiếng đồng hồ, Vương Diệp và mọi người cuối cùng cũng tới một dòng sông băng.

Vương Diệp gạt lớp tuyết tích tụ, cúi đầu nhìn thử, phát hiện trong sông băng quả nhiên ẩn hiện một bóng đen giống như hình hài thai nhi!

Cuối cùng cũng tìm thấy Côn Luân Thai rồi!

“Trời đất!

Dưới này thật sự có một bào thai này!

To quá!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người khác đều ngồi xổm trên mặt băng nhìn xuống dưới, quả nhiên đều thấy trong sông băng có một bóng đen khổng lồ, bóng đen đó nhìn kỹ thì đúng là không khác gì một thai nhi.

Ngô Tà nói: “Tôi nghe nói dãy Trường Bạch này mấy chục vạn năm, mấy trăm triệu năm trước là một vùng biển lớn, sau đó do sự vận động của vỏ trái đất mới xuất hiện dãy núi này, liệu bên trong có phải đóng băng một sinh vật biển khổng lồ không?” Vương Diệp đáp: “Sông băng không phải xuất hiện ngay sau khi dãy núi này hình thành mà có một khoảng thời gian đệm nhất định, nếu là sinh vật biển khổng lồ thì đã sớm biến thành hóa thạch rồi.” Ngô Tà ngẩn người, sau đó cảm thấy phân tích của Vương Diệp rất có lý.

Ngô Tà nói: “Vương gia đúng là Vương gia, câu nào cũng chí lý!” Lang Phong nói: “Vân Thiên Cung chắc là nằm trong cái Côn Luân Thai này rồi nhỉ?

Chương 620

Chúng ta đập tan lớp băng này là có thể tìm thấy Vân Thiên Cung!” Trần Tứ Gia nói: “Có thể dùng não chút không?

Sông băng dày như thế này, cậu có đập mười năm tám năm cũng chưa chắc đã xuyên qua được.” “Ờ...” Lang Phong một trận gượng gạo, thử dùng xẻng sắt cạy một cái, phát hiện bề mặt lớp băng chỉ hiện ra vài vệt trắng mà thôi, thứ này cứng như sắt vậy, căn bản không thể cạy ra được.

Kiên cố như thế này quả thật rất khó đập tan.

Vương Diệp bỗng nhiên nhướng mày, không khỏi nhìn về phía một ngọn núi tuyết nào đó.

Lớp tuyết dưới mặt băng bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó vang lên những tiếng sột soạt.

“Cái gì thế?” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, rồi cầm súng nhìn chằm chằm vào đống tuyết đó.

Rất nhanh, những thứ dưới lớp tuyết đều bò lên mặt băng, đó là những con sâu có thể hình khổng lồ, đang nhìn bọn họ một cách hung tợn.

“Sao lại có con rết to như thế này!” Ngô Tà nhìn thấy những thứ đó thì không khỏi kinh hô.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, Vương Bàn Tử liền nói: “Tiểu đồng chí, cậu nhìn cho kỹ vào, đây là cái giống rết gì chứ?

Nhìn cái đầu của chúng kìa, còn có cả sừng nhọn nữa!” Ngô Tà lúc này mới phát hiện, những con sâu to ngang ngửa mãng xà này căn bản không phải rết, mà là một loại sinh vật có rất nhiều xúc tu, cái đầu thì giống hệt đầu rồng trong đền An Lạc Cổ!

Những thứ này trông rất hung hãn, khiến Ngô Tà cảm thấy tê cả da đầu.

“Đây là thứ gì vậy!” Ngô Tà kinh hoàng nói.

Trần Tứ Gia nghiêng đầu hỏi: “Thứ này có phải giống rết, có rất nhiều chân nhưng đầu lại giống rồng không?” “Đúng vậy!” Ngô Tà không chút do dự gật đầu.

Trần Tứ Gia nói: “Vậy thì không sai rồi, những thứ này chắc là thánh thú cao quý nhất của nước Đông Hạ, vật tổ tín ngưỡng của bọn họ, Bách Túc Long!” Nhìn thấy đám Bách Túc Long đang tiến lại gần, Vương Bàn Tử nói: “Mấy thứ này thật sự là rồng sao?

Nhưng nhìn trông thảm hại quá đi!” Lang Phong nói: “Anh quản nó thảm hay không làm gì, chúng ta mà bị mấy thứ này quấn lấy là biến thành thức ăn cho chúng ngay, mau ra tay đi!” Nói xong, Lang Phong không chút do dự nổ súng.

“Đoàng!” Một phát súng vang lên, một con Bách Túc Long trực tiếp bị nổ đầu!

Nhưng Bách Túc Long đó không dễ chết như vậy, cho dù bị bắn trúng đầu cũng không vì thế mà tử vong, ngược lại còn kích động cơn thịnh nộ của nó, khiến nó giận dữ bò tới.

Vương Diệp nói: “Lâm Tiểu Yêu, ở đây đã có Bách Túc Long thì có thể tìm thấy lối vào Vân Thiên Cung, đám Bách Túc Long này đều từ trong Vân Thiên Cung chui ra cả, cô đi xung quanh tìm lối vào đi.” Lâm Tiểu Yêu gật đầu: “Vâng!” Nói xong, Lâm Tiểu Yêu không chút do dự rời khỏi đây để tìm kiếm lối vào ở gần đó.

Có vài con Bách Túc Long muốn tấn công Lâm Tiểu Yêu nhưng đều bị cô dễ dàng tránh được, ngược lại còn bị cô làm bị thương.

Nhưng những người khác không có thân thủ tốt như Lâm Tiểu Yêu, đối mặt với sự tấn công của đám Bách Túc Long thì có chút lúng túng, may mà đều có súng nên tạm thời chưa bị thương.

Vương Diệp thấy cảnh này không khỏi cau mày.

Cứ tiếp tục nổ súng thế này nhất định sẽ gây ra lở tuyết, mà một khi lở tuyết thì muốn tìm lối vào sẽ không đơn giản như vậy, thế là Vương Diệp không chút do dự sử dụng Kỳ Lân và Long Vương thánh uy.

"Ầm ầm~" Một luồng uy áp khủng khiếp bộc phát ra, thánh uy của Kỳ Lân và Long Vương ngay lập tức trấn áp đám Bách Túc Long đó!

Tất cả Bách Túc Long đều ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Vương Diệp, trong đôi mắt vốn dĩ rất hung lệ giờ đây tràn đầy sự sợ hãi đối với Vương Diệp!

Chúng vội vàng cúi đầu, phủ phục trước mặt Vương Diệp.

Cho dù có đạn bắn vào người, chúng cũng không dám cử động!

Đây chính là song trọng thánh uy của Kỳ Lân và Long Vương!

Vương Diệp đã rất lâu rồi không sử dụng Kỳ Lân thánh uy, bây giờ dùng ra thấy cũng rất hiệu quả, đám Bách Túc Long này căn bản không thể chống lại thánh uy của Vương Diệp.

"Dừng tay." Vương Diệp thản nhiên lên tiếng.

Vương Bàn Tử và mọi người đều ngừng nổ súng, vì bọn họ phát hiện đám Bách Túc Long hiện giờ căn bản không dám động đậy, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi và sợ hãi!

Chúng lại đang sợ hãi sao?

Mọi người đều ngẩn ra một lúc, rồi tất cả cùng nhìn về phía Vương Diệp!

Bọn họ có thể thấy rõ, đám Bách Túc Long này đều đang sợ Vương Diệp, đầu của chúng đều cúi thấp hướng về phía anh, chúng đang phủ phục trước anh!

Rõ ràng là tất cả Bách Túc Long đều sợ Vương Diệp!

Cảm giác này giống như đám Bách Túc Long này đã gặp được vị quân vương của chúng vậy!

“Chuyện này...” Đám người Lang Phong đều ngây người ra.

“Sao vậy?” Trần Tứ Gia nghi hoặc hỏi.

Lão bỗng nhiên phát hiện xung quanh đều yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng gió lạnh rít gào.

Lang Phong nói: “A Công, cái này, đám Bách Túc Long này dường như rất sợ Vương gia, Vương gia chỉ cần một ánh mắt là chúng đều không dám động đậy nữa!” Sắc mặt Trần Tứ Gia biến đổi, trên đời này lại có loại năng lực biến thái như vậy sao?

Trần Tứ Gia nói: “Vương gia đúng là Vương gia, thủ đoạn cỡ này chúng tôi không ai bì kịp!” Lão hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt, trước đây lão chưa từng nghe nói ai có bản lĩnh này.

“Cút đi.” Vương Diệp bỗng nhiên lên tiếng.

Đám Bách Túc Long như được đại xá, vội vàng xám xịt rời khỏi nơi này, căn bản không dám lại gần nữa.

Nhìn thấy đám Bách Túc Long lại nghe lời Vương Diệp như vậy, giống như nhận được thánh chỉ, bọn người Lang Phong càng thêm chấn động khôn cùng.

Ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy rằng lúc ở Tần Lĩnh bọn họ đã thấy những sinh vật đáng sợ đó nghe lời Vương Diệp, nhưng hiện giờ thấy đám Bách Túc Long này cũng sợ Vương Diệp như vậy, bọn họ một lần nữa chấn kinh!

Sao cái loại quái vật nào cũng nghe lời Vương gia thế nhỉ?

Nhưng đúng lúc này, phía không xa vang lên tiếng của Lâm Tiểu Yêu: “Sư phụ, con tìm thấy lối vào rồi!” Câu nói này của Lâm Tiểu Yêu khiến tất cả mọi người đều mừng rỡ, vội vàng nhìn về phía cô: “Tiểu Yêu muội tử, cô thật sự tìm thấy lối vào rồi sao?” Lâm Tiểu Yêu chỉ vào một cái hang đá bên cạnh: “Ân, mọi người lại đây xem này, chỗ này chắc là lối vào, bên trên còn có dấu vết Bách Túc Long bò qua.” Mọi người đi tới xem, thấy đây chỉ là một cái hang nhỏ chỉ bằng kích thước người bình thường, cái hang này quanh co uốn lượn, khắp nơi đều là những mỏm đá nhô ra.

Tuy có kích thước bằng người thường nhưng người muốn chui vào là điều không thể, trừ khi có súc cốt công thì còn tạm được.

Vương Bàn Tử và mọi người có chút cụt hứng, cứ tưởng là lối vào Vân Thiên Cung, kết quả lại là cái hang nhỏ thế này, người thường sao vào được.

Vương Bàn Tử trực tiếp nói: “Tôi nói này Tiểu Yêu muội tử, cái hang nhỏ như thế này chúng ta vào kiểu gì?” Lâm Tiểu Yêu không nói gì mà nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu: “Đúng là thông tới Côn Luân Thai, có thể đào đạo động.” Những người khác nghe vậy thì mặt mũi đầy vẻ kỳ quái.

Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, chúng ta đừng nói giỡn nữa, chuyện này không vui chút nào đâu, nơi này toàn là đá, muốn đào ra một cái đạo động thì trừ khi dùng thuốc nổ mở đường, nếu không căn bản là không thể nào!” Lang Phong cũng nói: “Đúng vậy Vương gia, hơn nữa hang này rất hiểm trở, không ai biết bên dưới tình hình thế nào, nếu chúng ta dùng thuốc nổ, vạn nhất làm sụp cả ngọn núi thì có khi cả Vân Thiên Cung cũng bị hủy hoại, lợi bất cập hại!” Trần Tứ Gia đi tới trước hang nhỏ, nheo mắt nhìn kỹ một hồi rồi nói: “Để tôi xem thử.” Trần Tứ Gia tuy là lão già mù nhưng thật ra trong nguyên tác có nói, mắt lão từng bị làm mù nhưng sau đó đã khôi phục được một chút, có thể nhìn thấy một ít ánh sáng yếu ớt.

Đương nhiên chỉ là một chút ánh sáng, tình hình cụ thể thì mù tịt.

Lão đưa tay sờ sờ cửa hang, chạm vào rất nhiều đá cứng, Trần Tứ Gia nói: “Vương gia, chỗ này làm sao đào đạo động được, nơi này cũng giống như lớp băng lúc nãy thôi.” Vương Diệp không nói gì mà nhìn Lâm Tiểu Yêu một cái.

Lâm Tiểu Yêu gật đầu, cởi thú lung sau lưng ra, hai con tê tê bò ra ngoài.

Cặp Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này là do Vương Diệp bảo Lâm Tiểu Yêu luôn mang theo bên mình, dù sao đây cũng là biểu tượng của phái Bàn Sơn, hiện giờ Lâm Tiểu Yêu coi như là người cuối cùng của phái Bàn Sơn, cô phải kế thừa truyền thừa này mãi mãi.

Nếu không cô sẽ thấy có lỗi với môn phái.

“Đây là thứ gì vậy?” Lang Phong rất tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử cũng cau mày nhìn đôi tê tê đó.

Còn Ngô Tà thì nhớ tới con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp mà chú ba đã kể cho anh nghe!

Lúc bọn họ lần đầu tới bái phỏng Vương Diệp đã thấy hai con tê tê này, lúc đó chú ba đã nói với anh rằng trên đời này có phái Bàn Sơn tồn tại, mà phái này có một tuyệt chiêu, chính là con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này.

Tương truyền Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp có thể đào xuyên qua những tầng đá cứng nhất thế gian, là bậc thầy trong việc khai sơn phá huyệt, bất kể là Cửu Môn hay ba môn phái còn lại đều không thể sánh bằng.

Lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, anh đã chứng kiến sự lợi hại của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, tốc độ đào đạo động nhanh đến kinh người, Thổ phu tử căn bản không thể so bì được.

Có điều lúc đó đào đạo động là ở vùng đất mềm, còn bây giờ thì khác, đây là tầng đá cực kỳ kiên cứng, không biết liệu nó có thật sự lợi hại như lời đồn không.

Trần Tứ Gia hỏi: “Lang Phong, thứ gì vậy?” Lang Phong đáp: “A Công, Vương gia dường như lấy ra hai con tê tê, không biết để làm gì.” “Tê tê?” Trần Tứ Gia trong lòng kinh hãi, lờ mờ đã có suy đoán.

Tuy nhiên chưa đợi lão lên tiếng, Lang Phong bỗng nhiên kinh hô: “Ngọa tào!

Con tê tê này đào đá nhanh quá, cứ như máy ủi vậy!” Vương Bàn Tử thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, không khỏi nói: “Đây chẳng lẽ là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp trong truyền thuyết sao?” Ngô Tà gật đầu: “Đúng thế, đây chính là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, lúc trước nhà họ Lâm từng dùng qua, không ngờ thứ này đào tầng đá cũng nhanh như vậy, thật lợi hại.” Còn Trần Tứ Gia khi nghe thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, cả người lão run lên một cái, lão nói: “Không ngờ lại là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp!

Phen này chúng ta có thể tìm thấy Vân Thiên Cung rồi!” Với tư cách là Tứ Gia của Cửu Môn, Trần Tứ Gia tự nhiên biết sự lợi hại của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, đó là thứ nổi danh nhất, cũng là thứ đào đạo động nhanh nhất trong giới đổ đấu.

Không ngờ Vương Diệp lại sở hữu nó.

Vậy thì chuyến xuống Vân Thiên Cung lần này đơn giản hơn nhiều rồi.

Hai con tê tê tốc độ cực nhanh, chớp mắt một cái đạo động phẳng phiu đã hiện ra trước mặt bọn họ.

Năm phút sau, cặp tê tê quay lại, Lâm Tiểu Yêu lấy ít đồ cho hai nhóc ăn, ăn xong chúng hớn hở nhảy nhót rồi lại ngoan ngoãn chui vào thú lung.

Vương Diệp nói: “Được rồi, đạo động đã xong, các vị có muốn vào không thì tùy ý.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp chui vào đạo động, nhanh chóng đi xuống.

Lâm Tiểu Yêu cũng không do dự đi theo Vương Diệp.

Tiếp sau đó là Trương Khởi Linh.

Vì đạo động này dốc đứng đi xuống nên đám người Ngô Tà chỉ là người bình thường, không thể trực tiếp nhảy xuống như Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu, chỉ có thể buộc dây thừng rồi mới từ từ bò xuống.

May mà đạo động này sau khi được tê tê “tu sửa” đã trở nên rất rộng rãi.

Hơn mười phút sau, đám người Ngô Tà cuối cùng cũng tiếp đất.

Khi xuống tới nơi, bọn họ phát hiện trên mặt đất đã đổ gục không ít băng thi, sợ tới mức vội vàng co cụm vào giữa, không dám lại gần những cái xác đó.

Dù sao sự lợi hại của đám băng thi đó bọn họ đã thấy rồi, chạm vào là chết, giờ làm sao dám lại gần, chỉ mong được cách xa chúng càng tốt.

Ngô Tà thấy Vương Diệp cầm một viên châu đi lại quanh đám băng thi, không khỏi tò mò: “Vương gia, ngài đang làm gì thế?” Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc: “Vương gia, tà khí trên người đám băng thi này không làm gì được ngài sao?” Trương Khởi Linh thong thả nói: “Cái gì có thể làm gì được anh ấy?” Vương Bàn Tử cứng họng.

Chương 621

Câu này, chuẩn không cần chỉnh!

Còn Vương Diệp không thèm để ý tới bọn họ, đang toàn tâm toàn ý hấp thụ thi khí xung quanh.

Những con thai thi này đối với tôi mà nói chính là những bao kinh nghiệm, là thứ tốt để tăng cường bản thân!

Tôi đương nhiên sẽ không khách khí.

Rất nhanh, lại có thêm mười mấy con thai thi bị Vương Diệp dùng Sát Khí Châu hấp thu sạch sẽ.

Thuộc tính tăng thêm 1000 điểm!

Hiển nhiên không phải con thai thi nào cũng cung cấp thuộc tính như nhau, có con cung cấp thi khí rõ ràng là nhiều hơn hẳn.

Tôi liếc nhìn xung quanh, nơi này là Côn Luân Thai, còn chưa biết có bao nhiêu thai thi nữa!

Xem ra có thể tranh thủ cày một đợt kinh nghiệm, tăng cường thuộc tính của bản thân!

“Đi thôi.” Vương Diệp thản nhiên nói, rồi tìm một hướng đi về phía trước.

Đi không được mấy mét, mọi người đã thấy trước mắt là một cung điện khổng lồ, xung quanh cung điện treo không ít đồ đồng, còn có một số tượng đá lộn xộn, nhìn có vẻ bừa bộn nhưng những thứ đó không hề hư hỏng, đều rất hoàn chỉnh.

Hơn nữa phần lớn đồ vật đã bị đóng băng, ngay cả cung điện cũng ở trong trạng thái đóng băng, bên trên toàn là lớp băng, cả cung điện nhìn giống như một cung điện bằng ngọc vậy.

Vương Bàn Tử nói: “Đây không phải là Vân Thiên Cung, lăng tẩm của lão già Vạn Nô Vương đó chứ?” Những người khác cũng đầy nghi hoặc, thầm nghĩ nếu đây là Vân Thiên Cung thì tốt quá.

Vương Diệp nói: “Không phải, Vân Thiên Cung làm sao dễ tìm như vậy.” Nghe xong câu này, mọi người đều có chút cụt hứng.

Nhưng dù sao cũng đã tìm thấy linh điện, nơi này ít ra cũng có bảo bối khác, chỉ cần vớ được vài món là chắc chắn có lời.

Lang Phong nói: “Mọi người xem, bên ngoài có nhiều đồ thanh đồng như vậy, nếu chúng ta vớt được ít mang về thì chắc chắn cũng kiếm được khối tiền!” Vương Bàn Tử trực tiếp nói: “Nhìn cái đám Nam phái các người đúng là chẳng có chút trình độ kỹ thuật nào, có thể có chút kiến thức thường thức không, mấy thứ này vứt lung tung bên ngoài như rác rưởi thế này thì đáng bao nhiêu tiền?

Các người thấy có vị hoàng đế nào vứt đồ tốt ở ngoài linh điện chưa?” Lang Phong nổi giận: “Sao anh biết ở đây không có đồ tốt?

Biết đâu lão Vạn Nô Vương đó không biết nhìn hàng thì sao?

Hơn nữa mấy thứ này để ở đây lâu như vậy, cho dù là đồ thanh đồng bình thường nhất thì cũng thành đồ cổ rồi, chúng ta mang ra ngoài chắc chắn kiếm được tiền!” Vương Bàn Tử cười khẩy: “Vậy thì mẹ nó anh đi mà lấy đi.” Lang Phong nhất thời cứng họng, mặt đỏ như gan lợn.

Vương Diệp không thèm để ý tới hai người bọn họ, đi thẳng tới lối vào linh điện, ở đây có một cánh cửa ngọc, cửa ngọc cũng đã bị đóng thành khối băng, cho dù có cơ quan thì chắc cũng bị đóng băng cứng ngắc rồi.

Vương Bàn Tử đi tới thử kéo cái vòng cửa, phát hiện cái vòng đó bị đóng băng kiên cố vô cùng, không tài nào lay chuyển được.

"Trời ạ!

Cái này như bị dán keo vạn năng vậy, mẹ nó cứng thật." Vương Bàn Tử chửi thề.

Ngô Tà nói: "Linh điện này hoàn toàn bị đóng băng, độ kiên cố e là không thua gì sông băng bên ngoài, muốn mở ra sợ là viển vông, chúng ta hay là dùng thuốc nổ cho nổ tung đi." Vương Bàn Tử nói: "Tiểu đồng chí, uổng cho cậu học kiến trúc, cậu nhìn xem linh điện này kết cấu thế nào, toàn là băng với đá, cậu mà nổ một cái là sập hết sạch cho xem." Ngô Tà có chút cạn lời: "Vậy anh bảo phải làm sao?" Vương Bàn Tử cũng chịu chết.

"Rắc rắc!" Tuy nhiên đúng lúc này, vòng cửa ngọc bỗng vang lên một tiếng, lớp băng bề mặt nứt vỡ, từng mảnh rơi rụng.

Ánh mắt Vương Diệp ngưng lại, sau đó toàn thân phát lực, "Ầm ầm" một tiếng nổ lớn, cánh cửa ngọc đó ngay trước mắt mọi người đã bị Vương Diệp dùng sức mạnh cơ bắp kéo sập xuống!

Cửa ngọc đổ sập, lối vào linh điện hiện ra trước mặt mọi người!

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều trợn mắt há mồm, đờ đẫn như phỗng!

Đây mẹ nó là quái vật phương nào vậy?

Trực tiếp dùng man lực kéo sập cánh cửa ngọc bị đóng băng!

Sức mạnh này cũng quá lớn rồi đi?

Tuy nhiên sau một hồi chấn kinh ngắn ngủi, Vương Bàn Tử và mọi người cũng đã bình tĩnh lại.

Dù sao bọn họ cũng từng thấy Vương Diệp trực tiếp một cước đá chết cả Chúc Cửu Âm, đó không phải chuyện đùa, giờ kéo sập cánh cửa ngọc đóng băng tự nhiên là chuyện nhẹ nhàng như lông hồng.

Còn Lang Phong và những người khác thì trực tiếp ngây người.

Sức mạnh của Vương Diệp lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao Trần Tứ Gia lại khách khí với Vương Diệp như vậy, đây chính là nguyên nhân lớn nhất.

Vương Diệp không quan tâm đến sự chấn kinh của bọn họ, trực tiếp bước vào trong.

Những người khác cũng không lề mề, vội vàng đi theo Vương Diệp vào trong linh điện.

Mấy luồng ánh sáng đèn pin chiếu rọi bên trong.

Trong linh điện này có rất nhiều cột tượng đồng đủ loại, bên trên điêu khắc những sinh vật kỳ quái.

Xung quanh còn có không ít đăng nô, Vương Bàn Tử muốn đi châm lửa đám đăng nô đó, Vương Diệp nói: “Đừng châm.” Vương Bàn Tử nghi hoặc: “Tại sao hả?” Ngô Tà trả lời: “Bàn Tử, ở đây có nhiều đăng nô như vậy, nếu anh châm lửa, nhiệt độ linh điện sẽ tăng cao, lúc đó băng tan ra thì linh điện này có khi sụp đổ trực tiếp, chôn sống tất cả chúng ta ở đây đấy.” Ngừng một chút, Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, tôi nói có đúng không?” “Ân.” Vương Diệp đáp một tiếng.

Vương Bàn Tử nghe vậy thì vội vàng ngoan ngoãn dừng tay, không dám chạm vào đám đăng nô đó nữa.

Mọi người tiếp tục đi tới, rất nhanh đã đến giữa linh điện, phát hiện bên trong ngoài các loại điêu tượng ra thì chẳng còn gì khác.

Hơn nữa những điêu tượng ở giữa linh điện khác hẳn với những nơi khác, tượng ở chỗ khác nhìn như những thứ có rất nhiều xúc tu quấn quýt lấy nhau giống như đỉa, còn tượng ở giữa này, phía trên là một con quái điểu mặt người rất lớn.

Con quái điểu mặt người này rõ ràng là tín ngưỡng cao nhất của nước Đông Hạ.

“Mọi người mau nhìn xem, đây là cái giống gì thế này?” Lúc này từ phía không xa truyền đến tiếng của Vương Bàn Tử.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy ở đó có năm cái đồng tôn hình quái điểu mặt người đang vây quanh, cái đồng tôn quái điểu đó đang há miệng, bên trong dường như ngậm thứ gì đó.

Còn Vương Bàn Tử thì đang ghé sát vào cái đồng tôn đó, lấy thứ bên trong ra.

Sắc mặt Ngô Tà biến đổi, anh biết Vương Bàn Tử là cái tên hay gây họa, vội hét lên: “Bàn Tử, anh mẹ nó đừng có làm bậy, cẩn thận cơ quan!” Vương Bàn Tử nói: “Tiểu đồng chí cậu yên tâm, Bàn gia tôi dù gì cũng là Mô Kim Hiệu Úy, sao có thể làm bậy được, các người mau lại đây xem đây là thứ gì.” Thế là mọi người đi tới, thấy trong tay anh đang cầm một con khỉ đồng dát vàng mặt xanh răng vẩu, bên trên còn khắc rất nhiều hoa văn, nhìn giống như một con tiểu quỷ.

“Mọi người mau xem, trong bốn cái đồng tôn kia cũng có thứ này.” Lang Phong lúc này cũng đã lục lọi cả bốn cái đồng tôn, lấy ra bốn con khỉ đồng dát vàng khác.

Mọi người cau mày nhìn về phía Vương Diệp.

Ngô Tà nói: “Vương gia, đây là thứ gì vậy?” Vương Diệp nhìn qua, kỹ thuật chế tác này cực kỳ hoàn mỹ, hơn nữa ít nhất cũng là đồ vật từ hai ngàn năm trước, nói cách khác, đây thật ra không phải là đồ của Vạn Nô Vương.

Dù sao từ lúc nước Đông Hạ diệt vong đến nay cũng chỉ mới mấy trăm năm.

Nước Đông Hạ thuộc về quốc gia thời kỳ nhà Minh.

Vương Diệp nhận lấy con khỉ đồng từ tay Vương Bàn Tử.

“Vương gia, ngài xem thứ này rốt cuộc có đáng tiền không?” Vương Bàn Tử hỏi. [Nhận được Quỷ Diện Đồng Hầu!] [Quỷ Diện Đồng Hầu: Bảo vật đến từ phía sau cánh cửa thanh đồng, có thể dùng để mở Vẫn Ngọc, hấp thụ tinh hoa thiên địa bên trong, nhận được thuộc tính vô thượng!] Quỷ Diện Đồng Hầu?

Chìa khóa mở Vẫn Ngọc?

Vẫn Ngọc thì đương nhiên Vương Diệp biết là cái gì rồi.

Trong thế giới đạo mộ, từng có ba khối thiên ngoại vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, một khối rơi ở gần Tiêu Tử Lĩnh ngoại vi Sa Thành, một khối rơi ở Tây Vương Mẫu mẫu quốc, còn một khối nữa chính là rơi ở nơi này, trong núi Trường Bạch.

Mà ba khối vẫn thạch này thật ra chính là một loại Vẫn Ngọc sở hữu sức mạnh thần kỳ!

Loại sức mạnh thần kỳ bên trong Vẫn Ngọc này có thể khiến con người trường sinh bất lão, thậm chí là phản lão hoàn đồng.

Mà Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc vẫn luôn khao khát bí phương trường sinh, trong đó việc kết hợp với Bách Túc Long chính là một phương pháp trường sinh bất lão, nhưng bắt buộc phải sử dụng đến Vẫn Ngọc mới có thể thành công.

Nghe nói Đông Hạ quốc chính là vì biết được năng lực thần kỳ của Vẫn Ngọc nên mới dời đô cả nước đến nơi này.

Lại có truyền thuyết kể rằng, cánh cửa đồng khổng lồ bên dưới

Vân Thiên Cung thực chất là do Vạn Nô Vương xây dựng nên nhằm mục đích che đậy sự tồn tại của Vẫn Ngọc.

Theo lời đồn, chỉ cần sở hữu tất cả Vẫn Ngọc là có thể đạt được khả năng trường sinh bất lão.

Trước đó nhóm Vương Diệp đã tìm thấy Ngọc Dũng trong Lỗ Vương Cung, thực chất nó cũng được chế tác từ Vẫn Ngọc, chỉ cần được bao bọc bên trong Ngọc Dũng là có thể đạt được trường sinh.

Tuy nhiên tiền đề là phải nuốt vào một viên Thi Miết Đan mới được.

Không thể phủ nhận rằng, bên trong Vẫn Ngọc nhất định chứa đựng tinh hoa thiên địa phong phú, nếu có thể hóa những tinh hoa này thành của mình thì ba thuộc tính cơ bản của Vương Diệp chắc chắn sẽ tăng vọt.

Cho dù là đạt tới cực hạn năm vạn điểm cũng không phải là không có khả năng.

Mà hiện tại, con Quỷ Diện Đồng Hầu này lại chính là chìa khóa mở ra Vẫn Ngọc!

Xem ra vận khí của mình cũng không tệ lắm!

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Thế là Vương Diệp lên tiếng: "Thứ này gọi là Quỷ Diện Đồng Hầu, dùng để mở ra một khối vẫn thạch dưới đáy Vân Thiên Cung, ngoài ra thì không còn tác dụng gì khác." Nghe đến đây, ánh mắt Trương Khởi Linh khẽ lóe lên, nhìn chằm chằm vào Vương Diệp.

Anh ta rõ ràng rất coi trọng những thứ liên quan đến vẫn thạch. "Vẫn thạch?" Vương Bàn Tử ngẩn người: "Cái quái gì thế, vẫn thạch này có tác dụng gì?" Vương Diệp đáp: "Truyền văn kể rằng vẫn thạch này có thể giúp con người trường sinh bất lão." "Tê~" Một câu trường sinh bất lão khiến không ít người hít một hơi khí lạnh, mắt sáng rực lên, đặc biệt là Trần Bì A Tứ, lão cũng không tự chủ được mà nhìn về phía Vương Diệp, mặc dù trong mắt lão chỉ là một mảnh đen kịt.

Tuy nhiên Vương Bàn Tử lại tỏ vẻ không mấy hứng thú, anh béo bĩu môi: "Xì, hóa ra là cái trò trường sinh bất lão chó chết gì đó, con người ta sống sướng một đời là được rồi, sống lâu như vậy làm gì cho mệt?" Vương Diệp biết tính cách của Vương Bàn Tử rất tiêu sái, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện trường sinh, anh béo chỉ muốn vớ được vài món bảo bối tốt rồi bán lấy tiền để kịp thời hành lạc mà thôi.

Vương Diệp nhìn về phía Lang Phong.

Lang Phong ngẩn ra, rất nhanh đã hiểu ý, không chút do dự giao nốt bốn con Quỷ Diện Đồng Hầu còn lại cho Vương Diệp. "Vương gia, thứ này quý giá như vậy, vẫn là để ngài giữ thì hợp lý hơn." Lang Phong cười ha hả nói.

Tuy rằng trường sinh bất lão có sức cám dỗ rất lớn, nhưng anh ta cũng biết nếu không có Vương Diệp thì bọn họ căn bản không tìm thấy khối vẫn thạch đó, thậm chí còn có thể bỏ mạng ở nơi này.

Chương 622

Vì vậy Lang Phong rất thông minh, trực tiếp giao toàn bộ đồng hầu cho Vương Diệp.

Vương Diệp hài lòng gật đầu, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh bỗng nhiên nổi lên từng trận âm phong quỷ dị!

Cơn gió lạnh vừa thổi qua, ngoại trừ Vương Diệp, tất cả mọi người đều rùng mình, cảm nhận được từng trận hàn ý thấu xương.

Hiển nhiên trận âm phong này có gì đó không đúng.

Vương Bàn Tử nói: "Sao tôi cứ cảm giác bên trên có cái gì đó đang nhìn mình thế nhỉ!" Ngô Tà đáp: "Bàn Tử, anh đừng có nghi thần nghi quỷ." Vừa nói xong, hai người đồng thời dùng đèn pin soi lên trên.

Dưới ánh đèn, Ngô Tà sợ đến mức nói không nên lời, đèn pin trong tay run rẩy rơi xuống đất, lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn!

Vương Bàn Tử cũng run bắn người, sợ tới mức ngồi bệt xuống đất.

Những người khác không hiểu chuyện gì cũng nhìn theo lên trên.

Hoắc Tú Tú cũng run giọng: "Sư phụ, sư phụ, trên trần cung điện sao lại có nhiều mắt như vậy!" Vương Diệp cũng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trên cung điện xuất hiện từng đôi mắt đang mở trừng trừng, hơn nữa toàn bộ đều là mắt người, đang chớp chớp nhìn chằm chằm bọn họ!

Cảnh tượng này có thể nói là cực kỳ kinh dị, khiến người ta da đầu tê dại!

Quá mức khủng khiếp!

Thử tưởng tượng trong một gian phòng tối om, bỗng nhiên cảm thấy bên trên có thứ gì đó, ngẩng đầu nhìn lại thấy vô số đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm!

Cảm giác đó chẳng trách khiến Ngô Tà đánh rơi đèn pin, còn Vương Bàn Tử thì ngồi bệt xuống đất. "Cái... cái quái gì mà lắm mắt thế này!" Lang Phong kinh hãi nói.

Vương Diệp nhíu mày, lạnh lùng hừ một tiếng: "Giả thần giả quỷ!" Nói xong, anh lấy ra một cái hỏa chiết tử, đốt cháy một cái đèn dầu rồi ném mạnh lên trên.

Ngọn đèn bùng cháy trên không trung, tình hình trên linh điện ngay lập tức hiện ra trước mắt mọi người!

Chỉ thấy phía trên linh điện xuất hiện từng khuôn mặt người!

Những khuôn mặt đó đều vô biểu cảm, đôi mắt cũng không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm bọn họ.

Nếu không hiện ra mặt người thì còn đỡ, vừa thấy những khuôn mặt này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử càng sợ hãi hơn, Lang Phong và những người khác cũng "phịch" một tiếng ngồi bệt xuống đất. "Sư phụ!" Hoắc Tú Tú vội vàng túm lấy tay áo Vương Diệp, nấp sau lưng anh, không dám nhìn những khuôn mặt đó.

Lâm Tiểu Yêu cũng không khá hơn là bao, sắc mặt cô trắng bệch.

Dù đã theo Vương Diệp lâu ngày, kiến thức không tầm thường, nhưng lúc này nhìn thấy vô số khuôn mặt người dày đặc như vậy, cô cũng sợ đến hoa dung thất sắc.

Tại hiện trường, ngoại trừ Vương Diệp và Trương Khởi Linh không có nhiều biến đổi sắc mặt, cũng chỉ còn Trần Tứ Gia do không nhìn thấy gì nên vẫn giữ được bình tĩnh.

Lúc này Trần Tứ Gia hỏi: "Lang Phong, có chuyện gì thế?" Giọng Lang Phong run rẩy: "A...

A công!

Trên linh điện toàn là mặt người!

Ít nhất cũng phải mấy trăm khuôn mặt!

Hơn nữa chúng dường như vẫn còn sống!

Đáng sợ quá!" Trần Tứ Gia nghe vậy sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Có nhiều khuôn mặt quỷ dị như vậy sao, mà lại còn sống?

Chuyện này sao có thể?

Đáng tiếc là trong môi trường tối tăm này, Trần Tứ Gia căn bản không nhìn rõ được. "Chi~" Đúng lúc này, một tiếng rít quỷ dị vang lên!

Âm thanh này lập tức khiến nhóm Ngô Tà da đầu tê dại! "Tiếng... tiếng gì vậy!" Vương Bàn Tử run giọng hỏi.

Những người khác cũng cảm thấy lạnh sống lưng, lại dùng đèn pin soi lên những khuôn mặt đó, càng nhìn càng thấy khủng khiếp, lòng dạ hoang mang.

Nếu không vì có Vương Diệp ở đây, bọn họ chắc đã quay đầu chạy từ lâu.

Tất nhiên, cũng có người như Vương Bàn Tử, chân tay bủn rủn, căn bản không chạy nổi.

Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng: "Chỉ là mấy con súc sinh lông lá giả thần giả quỷ mà thôi." Nói xong, Vương Diệp nhặt một hòn đá dưới đất, không chút do dự ném thẳng lên những khuôn mặt trên linh điện. "Ầm!" Sức mạnh của Vương Diệp khủng bố đến nhường nào?

Hòn đá đập lên trên trực tiếp nổ tung, cả linh điện rung chuyển dữ dội, một lỗ hổng lớn xuất hiện, vô số băng vụn và đá vụn rơi xuống.

Ngoài ra, cũng có từng bóng đen rơi xuống theo.

Những bóng đen đó rõ ràng chính là những khuôn mặt người lúc trước.

Những người khác kinh hãi, vội dùng đèn pin soi tới, phát hiện đó lại là những sinh vật giống như đại bàng đen!

Hiển nhiên, những con quái điểu này chính là những khuôn mặt người kia!

Ngô Tà bỗng nhớ tới bức tượng đồng quái điểu mặt người!

Chẳng lẽ những khuôn mặt đó không phải mặt người thật, mà là những con quái điểu mặt người đang bám ở trên đó? "Giảo~" "Chi~" Ngay sau đó, vô số tiếng chim kêu quỷ dị vang lên, nhóm Ngô Tà lại dùng đèn pin soi lên, thấy vô số quái điểu mặt người đang bay loạn xạ bên trên. "Mẹ nó chứ!

Hóa ra là lũ khốn kiếp này, làm ông đây sợ muốn chết!" "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử thấy những khuôn mặt người vừa rồi chỉ là đám quái điểu này thì nổi trận lôi đình, trực tiếp cầm vũ khí lên nã đạn liên tục vào không trung!

Nhóm Lang Phong cũng vô cùng tức giận!

Bị mấy con chim quái dị dọa cho ra bã như thế này!

Lang Phong đương nhiên cũng rất bực bội, nổ súng điên cuồng lên phía trên.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện ra, dù hỏa lực toàn khai nhưng không có con quái điểu nào rơi xuống!

Chuyện này có chút quỷ dị! "Mẹ nó, chuyện gì thế này, mấy con chim chết tiệt này bắn không chết sao!" Vương Bàn Tử mắng to.

Vừa dứt lời, đám quái điểu dường như bị chọc giận, lập tức có một con lao xuống, móng vuốt sắc nhọn vồ về phía Vương Bàn Tử.

Bàn Tử bắn trả kịch liệt!

Tuy nhiên anh sớm phát hiện ra lông vũ trên người con quái điểu này cứng như sắt, đạn căn bản không thể xuyên qua, tự nhiên cũng không làm nó bị thương được.

May mà lực đẩy của đạn cũng khiến con chim không thể áp sát được anh.

Vương Bàn Tử sắc mặt khó coi, hét lớn: "Mẹ kiếp, thứ này người cứng như sắt, đạn bắn không thủng!

Chạy mau thôi!" Nhóm Lang Phong cũng nhận ra điều đó, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đám quái điểu này không biết làm bằng gì mà bắn mãi không chết! "Phựt~" Đúng lúc này, Trần Tứ Gia bỗng vung tay, một viên bi sắt bay vút đi!

Viên bi sắt găm chính xác vào mặt một con quái điểu, khuôn mặt đó lập tức nát bét, xuất hiện một lỗ máu.

Con quái điểu kêu thét lên một tiếng rồi rơi xuống đất giãy giụa, tuy chưa chết ngay nhưng cũng không xong rồi. "Bắn vào mặt chúng!" Lang Phong hét lên một tiếng, thế là anh ta cùng Vương Bàn Tử bắt đầu nhắm vào mặt đám quái điểu mà bắn.

Kết quả là đám chim này cũng cực kỳ thông minh, chúng trực tiếp dùng cánh che mặt lại, khiến đạn đều bắn vào lông vũ trên cánh, nhờ vậy mà chúng vẫn bình an vô sự! "Ngọa tào!" "Lũ quái điểu này thông minh quá mức rồi, còn biết che đạn nữa, chạy mau thôi!" Vương Bàn Tử bắt đầu hoảng loạn, ngày càng nhiều quái điểu lao tới, chúng đều che kín mặt khiến đạn dược vô dụng!

Nhất thời đội ngũ trở nên hỗn loạn, nhóm Lang Phong đưa theo Trần Tứ Gia quay đầu bỏ chạy.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng định rời đi, nhưng Vương Diệp lại phát hiện ra điều bất thường.

Hai người bọn họ giống như đã quên mất những người xung quanh vậy!

Điều này khiến Vương Diệp nghi ngờ!

Chẳng lẽ bọn họ đã trúng phải loại huyễn thuật nào đó?

Vương Diệp mở Luân Hồi Nhãn nhìn thử, quả nhiên thấy trên người đám quái điểu tỏa ra một loại sức mạnh quỷ dị có thể ảnh hưởng đến tinh thần con người.

Vương Diệp nhíu mày, đây là sức mạnh từ thế giới dưới lòng đất!

Anh sực nhớ tới truyền thuyết về Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc, lão là một con quái vật bước ra từ thế giới dưới lòng đất, có nhiều tay chân và đầu, trông giống như sự kết hợp giữa người và côn trùng.

Mà Bách Túc Long cùng quái điểu mặt người này đều là đồ đằng tín ngưỡng của Đông Hạ quốc, cũng là thứ từ dưới lòng đất chui lên, chúng sở hữu sức mạnh này cũng là chuyện bình thường.

Chương 623

Hiển nhiên, những thứ ở đây có liên hệ nhất định với Quỷ Động tộc. "Cút đi!" Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp sử dụng Luân Hồi Nhãn.

Luân Hồi Nhãn vừa xuất hiện, toàn bộ sức mạnh quỷ dị đều bị cắt đứt, Vương Bàn Tử và Ngô Tà ngay lập tức khôi phục ý thức, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Đến giờ bọn họ vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. "Ngọa tào!

Đám quái điểu này sao vẫn còn ở đây!" Lúc này Vương Bàn Tử phản ứng lại, định giơ súng lên bắn nhưng Vương Diệp đột nhiên nói: "Dừng tay." Bàn Tử ngẩn người, sau đó thắc mắc: "Vương gia, đám quái điểu mặt người này nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì, chúng ta mau tiêu diệt chúng đi!" Vương Diệp đáp: "Không cần thiết." Nói xong anh nhìn về phía đám quái điểu, nhàn nhạt nói: "Tất cả lùi xuống hết đi." Ngay sau đó, đám quái điểu mặt người trên linh điện vỗ cánh, quay người bay đi mất.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử tròn mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chuyện gì vậy chứ!

Đám quái điểu mặt người này cũng nghe lời Vương Diệp sao?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi!

Bọn họ biết năng lực của Vương Diệp không tầm thường, có thể khống chế nhiều loại quái vật, nhưng chẳng lẽ quái vật nào trong thiên hạ anh cũng khống chế được sao?

Thế thì thật là quá đáng sợ!

Đây hoàn toàn là cấp độ phi nhân loại rồi!

Vương Bàn Tử cơ mặt giật giật, không kìm được mà hỏi: "Vương gia, ngài đừng nói ngài chính là lão Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc đấy nhé?" Cũng không trách anh béo có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì đám Bách Túc Long nghe lời Vương Diệp, giờ đến lũ quái điểu này cũng nghe lời anh, cộng thêm việc Vương Diệp quá am hiểu về Vân Thiên Cung này!

Ai cũng sẽ nghĩ anh có mối liên hệ nào đó với Đông Hạ quốc!

Lâm Tiểu Yêu mắng thẳng: "Anh mới là Vạn Nô Vương ấy!

Cả nhà anh đều là Vạn Nô Vương!" Vương Bàn Tử: "..." Còn Ngô Tà thì lên tiếng: "Nhóm Trần Tứ Gia dường như biến mất rồi?" Vương Diệp nhạt giọng: "Biến mất thì thôi, chúng ta đi tiếp, tìm thấy Vân Thiên Cung rồi tính." Đối với Vương Diệp, điều quan trọng nhất là tìm thấy cánh cửa đồng khổng lồ, sau đó tiến vào bên trong để tìm Vẫn Ngọc!

Như vậy mới có thể nhanh chóng thăng cấp ba thuộc tính của bản thân!

Vương Bàn Tử nghe vậy liền gật đầu: "Vương gia nói có lý, lão già đó kiêu ngạo lắm, không thấy cũng tốt, dù sao bọn họ cũng chẳng hợp với chúng ta, chúng ta tự đi tìm Vân Thiên Cung còn hơn." Với anh béo, chỉ cần có Vương Diệp ở đây thì việc tìm thấy Vân Thiên Cung là điều dễ như trở bàn tay.

Còn về nhóm Trần Tứ Gia, anh béo vốn đã thấy ngứa mắt rồi, lúc trước cứ ra vẻ bề trên, kiêu căng ngạo mạn như sắp lên trời đến nơi.

Bây giờ bọn họ bỏ đi, anh béo trái lại còn thấy rất vui.

Nhưng Ngô Tà lại nói: "Nhưng mà Vương gia, Trần Tứ Gia dù sao cũng đã cao tuổi, để bọn họ ở đây e là có nguy hiểm, chúng ta hay là đi tìm họ xem sao?" Không đợi Vương Diệp trả lời, Vương Bàn Tử đã chặn họng: "Tôi nói này Thiên Chân, cậu có nhầm không đấy, lão già đó là hạng người gì cậu còn không rõ sao?

Mẹ kiếp, lúc Vương gia chưa xuất hiện, lão cứ làm như mình lão là nhất thiên hạ không bằng, nếu không phải cậu cản thì Bàn gia tôi đã sớm cho lão một trận rồi!" Ngừng một chút, Bàn Tử lại nói: "Thiên Chân, chuyện này cậu đừng quản, chúng ta cứ nghe theo Vương gia, Vương gia bảo sao thì làm vậy.

Cũng không phải chúng ta đuổi lão già đó đi, là lão tự mình bỏ đi, trách được ai chứ?" Bị Vương Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà cũng chỉ đành im lặng.

Mà Vương Diệp đã bắt đầu bước về phía trước.

Lần này không gặp phải chuyện gì quỷ dị nữa, bọn họ đi đến cuối đại điện.

Vương Bàn Tử than thở: "Lão Vạn Nô Vương này đúng là nghèo thật, cung điện to thế này mà chẳng có món bảo bối nào, chúng ta phen này xôi hỏng bỏng không rồi!" Ngô Tà đáp: "Bàn Tử, anh vội cái gì, Vương gia chẳng phải đã nói rồi sao, đây không phải Vân Thiên Cung thật, chỉ cần chúng ta tìm thấy Vân Thiên Cung thật sự thì còn sợ không có bảo bối chắc?" Vương Bàn Tử gật gù: "Tiểu đồng chí nói cũng có lý, vậy chúng ta tìm tiếp, mặc kệ lão Vạn Nô Vương giấu ổ của lão sâu đến đâu, chúng ta chỉ cần quán triệt tinh thần không bỏ cuộc là chắc chắn sẽ tìm thấy!" Ngô Tà cười: "Bàn Tử, anh cũng biết bày đặt tinh thần này nọ cơ à." Lúc này bọn họ đã đi tới cuối cung điện, thấy ở cửa có một phiến Ngọc Môn.

Phiến cửa ngọc này mở hé một nửa, được khảm từ những tấm đá hán bạch ngọc, trên trục cửa quấn quanh một con Bách Túc Long làm bằng lưu ly, trên trán cửa là bức phù điêu Bách Nhạc Đồ.

Vương Bàn Tử nhìn thấy thứ này liền kích động: "Tôi từng thấy thứ này trong một buổi đấu giá, gọi là Bàn Long Trục Lưu Ly Xuyên, phiến cửa đó đấu giá được tận hai trăm triệu, hồi đó tôi thèm nhỏ dãi luôn.

Không ngờ hôm nay Bàn gia tôi lại được tận mắt thấy nó, thứ này cũng không nặng lắm, hay là chúng ta mang nó về đi, đảm bảo nửa đời sau ăn sung mặc sướng, chỉ lo mỗi việc tiêu tiền thôi!" Tuy nhiên Ngô Tà lại dội gáo nước lạnh: "Anh thôi đi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Chuyện đó rõ ràng là chiêu trò thổi giá, hiện tại cổ vật có bán được hai mươi triệu đã là kịch trần rồi.

Tôi thấy thứ này cùng lắm là bốn trăm nghìn, không thể hơn được nữa!" Vương Bàn Tử lập tức nghi ngờ nhân sinh, nhưng anh không tin Ngô Tà mà quay sang hỏi Vương Diệp: "Vương gia, Thiên Chân nói đúng không?" Vương Diệp đáp: "Không đúng." Vương Bàn Tử mừng rỡ, liếc Ngô Tà: "Ha ha, Thiên Chân, sau này bớt khoe khoang kiến thức đi nhé, thấy chưa, đến Vương gia còn bảo cậu nói nhảm kìa!" Tuy nhiên, anh vừa dứt lời thì Vương Diệp đã bồi thêm một câu: "Phiến cửa này chắc khoảng bốn trăm mười nghìn." Cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều ngớ người, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhìn Vương Diệp bằng ánh mắt kỳ quặc.

Vương Bàn Tử gượng cười: "Vương gia, ngài học cách đùa từ khi nào vậy?" Lâm Tiểu Yêu nói: "Sư phụ tôi không đùa đâu, vật liệu làm thứ này không cao cấp lắm, giá bốn trăm mười nghìn là do kỹ thuật chế tác phức tạp, có giá trị nghiên cứu nhất định, nếu không thì phiến cửa này còn chẳng đáng ngần ấy tiền đâu." Lần này thì thế giới quan của Vương Bàn Tử hoàn toàn sụp đổ.

Thử tưởng tượng ban đầu cứ ngỡ thứ này trị giá hai trăm triệu, nếu bán được thì đủ ăn tám đời.

Giờ phát hiện ra chỉ đáng bốn trăm mười nghìn, mức trượt giá này quá khủng khiếp, khiến anh nhất thời không phản ứng kịp.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh: "Cậy phiến cửa này ra đi." Ngọc Môn được đúc bằng dược liệu đặc biệt nên không thể đẩy ra, chỉ có thể cậy.

Trương Khởi Linh gật đầu, bước tới trước Ngọc Môn, rút Hàn Nguyệt Nhận đâm vào khe cửa rồi dùng lực bẩy mạnh, một nửa phiến cửa rơi xuống, sau đó anh nắm lấy nửa còn lại kéo ra, toàn bộ Ngọc Môn đã bị tháo dỡ.

Ngô Tà dùng đèn pin soi vào trong, thấy phía sau là một hành lang, chắc là lối dẫn ra hậu điện.

Vương Diệp trực tiếp bước vào.

Lối vào địa cung nằm ngay trong hậu điện, Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian, định trực tiếp tìm đến địa cung đó, rồi từ địa cung tìm tới Vân Thiên Cung.

Đối với Vương Diệp, chuyến đi này chỉ khi tìm thấy Vân Thiên Cung mới là mục đích cuối cùng.

Dù sao thì việc điểm danh lần thứ tám hay tìm cánh cửa đồng đều phải ở Vân Thiên Cung mới thực hiện được.

Cả nhóm đi dọc hành lang đến hậu điện.

Khắp nơi trong hậu điện đều là bích họa, trên tường vẽ vô số hình Bách Túc Long, rõ ràng sự sùng bái của Đông Hạ quốc đối với sinh vật này đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Khi đi tới cuối hậu điện, bọn họ thấy có ba chiếc giường đá, trên giường đặt ba chiếc quan tài, phía sau quan tài là một tấm phiến đá khổng lồ bị phong kín, trên đó khắc hai con quái điểu mặt người xoay quanh nhau theo hình thái cực. "Trời ạ!

Cuối cùng cũng thấy quan tài rồi!" Vương Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết, nhanh chóng lao tới trước quan tài xem có cơ quan gì không để mở ra tìm đồ tùy táng.

Trong khi đó Vương Diệp lại đi thẳng tới tấm phiến đá phong kín phía sau.

Nếu không đoán sai, tấm phiến đá này chính là đá phong mộ, lối vào địa cung chắc chắn nằm ngay bên dưới.

Đây mới là điều Vương Diệp quan tâm nhất. "Đây chắc là lối vào địa cung." Trương Khởi Linh bước tới nói.

Vương Diệp gật đầu. "Ầm~" Đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên mở tung một chiếc quan tài.

Ngay lập tức, một luồng thi khí khủng khiếp bốc lên ngùn ngụt!

Vương Bàn Tử kinh hô: "Mẹ kiếp, sao lại là một con Bách Túc Long thế này!" Vương Diệp nhíu mày, trong quan tài lại táng một con Bách Túc Long?

Sao có thể như vậy được!

Chẳng lẽ cung điện này là mộ thần của Bách Túc Long?

Cảm nhận được luồng thi khí khủng bố đó, Vương Diệp không hề sợ hãi mà còn có chút hưng phấn.

Thi khí này cực kỳ mạnh mẽ, lợi hại hơn đám Thai Thi lúc trước rất nhiều, nếu có thể hấp thụ được thì thuộc tính chắc chắn sẽ tăng vọt!

Nghĩ tới đây, Vương Diệp tạm thời bỏ qua tấm đá phong mộ mà bước về phía quan tài.

Anh nhanh chóng tới gần và thấy bên trong quả nhiên nằm một con Bách Túc Long.

Con rết này rõ ràng khác hẳn với loài rết bọn họ thấy trên băng xuyên, nó to hơn một vòng, cuộn tròn trong quan tài, và quan trọng nhất là cái đầu của nó lại là đầu người!

Cảnh tượng này trông thật buồn nôn.

Vương Bàn Tử chép miệng: "Con Bách Túc Long này trông hãm tài quá, mấy thứ trong này tôi chẳng dám động tay vào đâu." Trong quan tài có không ít đồ tùy táng, nhưng nhìn vẻ ngoài của con rết, Bàn Tử thấy lợm giọng, chần chừ một lúc lâu vẫn không đủ can đảm để lấy đồ.

Ngô Tà nói: "Trên đời sao có thể có thứ quỷ dị thế này chứ!

Cả cái Vân Thiên Cung này là cung điện quái vật à?" Vương Diệp đáp: "Đợi khi cậu thấy Vạn Nô Vương, cậu mới biết thế nào là quái vật thực sự." Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều tò mò không biết kẻ thống trị nơi này là loại quái vật gì?

Ngô Tà hỏi: "Truyền thuyết nói Vạn Nô Vương là quái vật từ dưới lòng đất chui lên, không biết có thật không?" Vương Diệp đáp: "Có phải từ lòng đất lên hay không thì chưa rõ, nhưng chắc chắn lão ta là một con quái vật." Hoắc Tú Tú hỏi: "Sư phụ, vậy Vạn Nô Vương đó rốt cuộc trông như thế nào ạ?" Vương Diệp ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: "Vạn Nô Vương có hơn mười cánh tay và năm sáu cái đầu." "Hả?

Thế thì còn là người nữa không?" Hoắc Tú Tú tròn mắt hỏi.

Lâm Tiểu Yêu đáp: "Sư muội ngốc quá, sư phụ đã bảo là quái vật rồi thì đương nhiên không phải người nữa." Hoắc Tú Tú gật đầu như hiểu như không: "À, cũng đúng nhỉ!" Còn Vương Bàn Tử thì thắc mắc: "Vương gia, ngài nói thế tôi cứ thấy thứ này quen quen sao ấy?" Ngô Tà kinh ngạc: "Bàn Tử, lúc ở mộ dưới đáy biển chẳng phải chúng ta đã thấy một xác nữ như vậy sao?

Trong người cái xác đó còn có một con Hạn Bạt, bị Vương gia chém chết trong một đao ấy!" Sau đó cậu nhìn Trương Khởi Linh: "Muộn Du Bình, anh còn nhớ không?" Trương Khởi Linh im lặng gật đầu.

Vương Bàn Tử cũng chợt nhớ ra, trợn tròn mắt: "Trời ạ!

Vương gia, ý ngài là trong mộ thuyền của Uông Tạng Hải thực chất táng một Vạn Nô Vương sao?" Vương Diệp lắc đầu: "Không phải Vạn Nô Vương, mà là một loại thí nghiệm trường sinh.

Vạn Nô Vương cũng gần như vậy, họ phát hiện ra một phương pháp trường sinh là lợi dụng những thứ trên vẫn thạch từ trên trời rơi xuống để chế thành đan dược, sau đó kết hợp với Bách Túc Long để đạt được mục đích sống mãi." "Đúng rồi, cái Ngọc Dũng chúng ta tìm thấy ở Lỗ Vương Cung cũng được chế tác từ dược liệu trên vẫn thạch, Thi Miết Đan cũng có nguyên lý gần giống với Vạn Nô Vương, lợi dụng Thi Miết Vương để luyện đan, nuốt vào rồi mặc Ngọc Dũng, từ đó đạt được trường sinh bất lão." Cả hai phương pháp nhìn thì khác nhau nhưng nguyên lý đều là muốn hình thành quan hệ cộng sinh với côn trùng hoặc động vật để kéo dài tuổi thọ.

Nhóm Ngô Tà nghe xong đều nhìn nhau không nói nên lời.

Những người này điên rồ quá rồi!

Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Bọn họ muốn trường sinh, sao không cộng sinh với rùa đen ba ba ấy, chẳng phải rùa sống rất thọ sao?" Mọi người câm nín.

Nhưng phải thừa nhận là lời Bàn Tử nói cũng có lý!

Hoắc Tú Tú nói: "Những người này vì trường sinh mà có thể làm ra chuyện buồn nôn như vậy, dù có sống lâu thì có ý nghĩa gì chứ, biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ." Vương Diệp lại nói: "Trước sự cám dỗ của trường sinh, ai có thể cưỡng lại được?

Chỉ có những người thực sự đối mặt với cái chết mới hiểu được sự cố chấp đó, đối với họ, được sống quan trọng hơn bất cứ thứ gì." Cái chết, Vương Diệp đã từng trải qua một lần.

Anh biết cảm giác trước khi chết như thế nào, nên anh có thể hiểu được cảm nhận của Vạn Nô Vương hay Uông Tạng Hải.

Chương 624

Tất nhiên, nếu bắt Vương Diệp phải hủy hoại cơ thể mình để được trường sinh, anh tuyệt đối không bao giờ làm.

Giọng nói của Vương Diệp mang theo một chút thương cảm khiến nhóm Ngô Tà cảm động sâu sắc, tất cả đều trầm mặc.

Vương Diệp không nói thêm gì nữa, bước tới trước quan tài, chuẩn bị dùng Sát Khí Châu để hút sạch thi khí trong xác con rết này.

Nhưng đột nhiên, đôi mắt của con Bách Túc Long mở trừng trừng! "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử hét lên, vội giơ súng nhắm vào nó.

Anh không ngờ con rết này lại tỉnh lại vào lúc này, làm anh sợ thót tim.

Ngô Tà cũng trợn mắt, sợ hãi lùi lại.

Con Bách Túc Long vừa tỉnh dậy liền quẫn quại lao ra, ngay lập tức dựng đứng lên như một con rắn hổ mang, cơ thể to lớn tỏa ra thi khí ngùn ngụt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn họ.

Khi nó bò ra khỏi quan tài, mọi người mới thấy nó khổng lồ đến mức nào.

Tuy không kinh khủng như Chúc Cửu Âm nhưng chiều dài cũng phải hơn mười mét, nhìn mà da đầu tê dại. "Tê~" Con rết phát ra tiếng rít như rắn, trực tiếp lao về phía Vương Diệp.

Cùng lúc đó, nắp hai chiếc quan tài còn lại cũng nổ tung, hai con rết tương tự cũng bò ra, đều tỏa ra thi khí khủng khiếp.

Ba con Bách Túc Long đồng thời tấn công Vương Diệp!

Vương Bàn Tử hỏi: "Sao mấy con rết này không sợ Vương gia thế?" Lúc đầu anh cứ ngỡ ba con này sẽ giống như con gặp trên băng xuyên, rất sợ hãi Vương Diệp.

Nhưng giờ xem ra chúng không những không sợ mà còn cực kỳ hung hãn!

Trương Khởi Linh nói: "Chúng đã chết rồi." Vương Bàn Tử bấy giờ mới phản ứng lại.

Đúng vậy, ba con rết này đã chết, giờ chúng là Tống Tử Long (rồng thây ma), không có ý thức, sao có thể biết sợ? "Cút đi." Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, rút Kinh Trập ra.

Ban đầu anh định dùng Tử Tiêu Thần Lôi đánh chết chúng, nhưng nghĩ lại nếu làm vậy sẽ tổn thất không ít thi khí, thật là lãng phí.

Thế là Vương Diệp né tránh đòn tấn công của ba con rết rồi ra tay dứt khoát hạ gục cả ba con Tống Tử này.

Ba con rết này trước mặt Vương Diệp hoàn toàn không có sức kháng cự.

Vương Diệp lấy Sát Khí Châu ra, nhanh chóng hấp thụ thi khí của chúng. [Hấp thụ thi khí Bách Túc Long, nhận được 1023 điểm sức mạnh, 1023 điểm thể lực, 1023 điểm tốc độ!] [Hấp thụ thi khí Bách Túc Long, nhận được 985 điểm sức mạnh, 985 điểm thể lực, 985 điểm tốc độ!] [Hấp thụ thi khí Bách Túc Long, nhận được 1196 điểm sức mạnh, 1196 điểm thể lực, 1196 điểm tốc độ!] Rất nhanh, thi khí của Bách Túc Long đã bị hút sạch sành sanh, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

Vương Diệp cảm nhận rõ ràng thuộc tính của mình đã tăng lên không ít.

Ba con Bách Túc Long thi biến này đã cung cấp cho anh tổng cộng 3204 điểm cho mỗi thuộc tính!

Đây không phải là con số nhỏ!

Nên biết rằng, củ Hà Thủ Ô sáu nghìn năm tuổi trước đó cũng chỉ tăng khoảng 3200 điểm sức mạnh và 3300 điểm thể lực, tốc độ mà thôi!

Mà ba con rết này lại có thể sánh ngang với linh dược sáu nghìn năm tuổi!

Có thể nói là cực kỳ biến thái.

Xem ra năm xưa Vạn Nô Vương vì nghiên cứu trường sinh đã đổ không ít công sức lên ba con rết này, dùng rất nhiều bảo vật để bồi bổ thể chất cho chúng.

Đồng thời sau khi chết lại được xử lý đặc biệt, dẫn đến việc trong mấy trăm năm qua chúng đã phát sinh biến hóa lớn như vậy, thi khí nồng nặc đến mức khủng khiếp!

Vì vậy Vương Diệp mới có được nhiều thuộc tính đến thế.

Xem ra Vân Thiên Cung này đúng là một kho báu, có thể kiếm được bao nhiêu là thuộc tính.

Cả Thai Thi và xác rết này đều chứa thi khí rất đáng sợ!

Cứ với tốc độ này, e rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ đạt mốc 5 vạn điểm thuộc tính để tiến hóa thể chất thành Bất Tử Thể!

Vương Diệp không kìm được mà liếc nhìn giao diện thuộc tính của mình: Ký chủ: Vương Diệp.

Sức mạnh: 35506.

Thể lực: 38440.

Tốc độ: 35769.

Huyết mạch: Long Vương Huyết Mạch (max cấp), Kỳ Lân Huyết

Mạch +4 (Năng lực Kỳ Lân Thánh Huyết), Chu Tước Huyết Mạch.

Thể chất: Vĩnh Sinh Thể.

Tuổi thọ: Vô hạn.

Kỹ năng: Bát Kỳ Kỹ, Long Vương Chi Lực, Luân Hồi Nhãn (cường hóa +8), Tuyệt Đối Phòng Ngự, Vĩnh Sinh Chi Huyết, Niết Bàn, Bất Tử Thần Hoàng, Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (mỗi ngày tăng 5 điểm sức mạnh, 3 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 2 điểm tốc độ!), Sát Khí Châu (có thể hấp thụ thi khí chuyển hóa thành thuộc tính).

Thần khí: Quỷ Tỳ +2, Kinh Trập +2.

Nguyên thần: Long Vương Nguyên Thần, Thánh Kỳ Lân Nguyên Thần (tăng 3 lần chiến lực!), Xà Thần Nguyên Thần (phá chướng, tăng 8 lần tốc độ), Chu Tước Nguyên Thần (đốt cháy thể lực để tăng thực lực).

Vương Diệp liếc nhìn thuộc tính tam duy của mình, thể lực cao nhất đã sắp tiếp cận con số 4 vạn!

Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng không bao lâu nữa sẽ đạt đến mức 5 vạn!

Cậu ước tính sau khi tìm được thiên ngoại vẫn thạch, chắc chắn sẽ nhận được lượng lớn thuộc tính tam duy, lúc đó chúng sẽ tăng vọt!

Ngay cả khi trong Vân Thiên Cung này không thể kiếm thêm thuộc tính, thì với khả năng khủng bố của Kỳ Lân Thánh Huyết giúp nhận 100 điểm mỗi ngày, chỉ sau hơn 110 ngày nữa cậu cũng có thể nâng thể lực lên 5 vạn điểm.

Sau hơn 140 ngày, tất cả thuộc tính tam duy đều sẽ đạt 5 vạn, từ đó tiến hóa thành Bất Tử Thể.

Chuyến này đi không lỗ!

Vương Diệp thầm nghĩ.

“Vương gia, chúng ta có nên mở phiến phong mộ thạch này ra không?” Lúc này, Vương Bàn Tử đã lấy hết đồ tùy táng trong quan quách ra và đi tới bên cạnh phiến đá phong mộ.

Vương Diệp thu hồi giao diện thuộc tính, đáp: “Dưới phong mộ thạch tất có lối vào địa cung, cứ trực tiếp mở ra là được.” “Được rồi!” Vương Bàn Tử mừng rỡ, cầm xà beng định bẩy phiến đá lên.

Tuy nhiên, phí sức nửa ngày trời mà Bàn Tử vẫn không làm phiến đá suy suyển chút nào.

“Rầm” một tiếng, hắn quăng xà beng xuống đất, nhìn về phía Ngô Tà và Trương Khởi Linh: “Này!

Tôi nói hai người các cậu đứng đó xem kịch đấy à?

Bàn gia tôi một mình bẩy thì đến bao giờ?

Có chút nhãn lực nào không thế?” Ngô Tà vốn đang quan sát bích họa xung quanh, bị Bàn Tử nói vậy thì hơi ngượng ngùng, vội vàng đi tới cùng hắn bẩy đá.

Trương Khởi Linh cũng không do dự, tiến lại giúp một tay.

Có thêm Tiểu Ca gia nhập, bọn họ nhanh chóng bẩy được phiến đá lên.

Trong khi đó, Vương Diệp vẫn đang quan sát những bức bích họa quanh đó.

"Có gì đó không đúng!" Sau khi bẩy phiến đá ra, bọn họ phát hiện bên dưới là những khối đá được lát bằng phẳng, căn bản không có lối vào nào cả.

Phiến phong mộ thạch này chẳng khác gì một viên gạch lát nền cỡ lớn.

Vương Bàn Tử nói: "Vương gia, có phải ngài nhầm rồi không?

Đây áp căn chẳng phải phong mộ thạch gì cả?" Vương Diệp nhìn lướt qua lớp đá bằng phẳng bên dưới nhưng không hề kinh ngạc.

Cậu đi tới trước ba chiếc quan quách đã mở, tung chân đá vào chiếc đầu tiên.

Chiếc quan quách lập tức xoay nửa vòng, đổi hướng.

Mọi người đều nhìn ra được chiếc quan quách này và giường đá ở giữa được cố định với nhau, chỉ là có thể xoay chuyển.

Vì vậy, tuy quan quách xoay nhưng vị trí trung tâm vẫn không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử và mọi người lập tức hiểu ra.

Hóa ra đây là một cơ quan.

Vương Diệp tiếp tục đi tới hai chiếc quan quách còn lại, mỗi cái bồi thêm một cước, khiến chúng cũng xoay đúng nửa vòng.

"Ầm ầm ầm~" Âm thanh cơ quan truyền đến từ dưới đất, ngay tại vị trí phiến phong mộ thạch ban nãy, khối đá từ từ nhô lên, hiện ra trước mặt bọn họ là một chiếc quan tài bằng đá!

"Cái này... bên dưới lại còn một cái quan tài nữa?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Vương Diệp quát: "Lùi lại!" Dứt lời, Trương Khởi Linh túm lấy Ngô Tà lùi gấp, còn Vương Bàn Tử thì nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Oành!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Chiếc quan tài đá trực tiếp nổ tung!

Vương Bàn Tử bị hất văng ra ngoài, ngã rầm xuống đất.

Chương 625

Tuy không bị thương nhưng trông hắn vô cùng chật vật, mặt mũi lấm lem bùn đất như vừa đi đào than về.

Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú ở xa nên không bị ảnh hưởng.

Vương Bàn Tử bị nổ đến váng đầu hoa mắt, lảo đảo đứng dậy nhìn quanh rồi mắng lớn: “Mẹ nó!

Trương câm, anh thật không phải con người, thế mà không thèm giúp tôi một tay!” Trương Khởi Linh vẫn bất động thanh sắc, không nói lời nào.

Ngô Tà thấy bộ dạng của Bàn Tử thì vừa buồn cười vừa lo lắng: “Bàn Tử, anh không sao chứ?” Vương Bàn Tử đáp: “Chuyện lớn rồi đây!” Vương Diệp lắc đầu, cậu biết Bàn Tử không sao, chỉ là hơi thảm hại thôi, nếu không cậu đã ra tay rồi.

Vương Diệp nhìn về nơi quan tài phát nổ, trong mắt lộ ra một tia phấn khích!

Hiển nhiên, vụ nổ là do con Bách Túc Long Thần bên trong gây ra!

Vương Diệp cũng không ngờ linh điện này lại chính là mộ của Bách Túc Long Thần!

Bây giờ nó xuất hiện, chắc chắn sẽ thu được nhiều thuộc tính tam duy hơn!

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này, sao lại còn nổ nữa!” Vương Bàn Tử mắng một tiếng, cầm đèn pin soi tới.

Chỉ thấy ở nơi vừa phát nổ xuất hiện một sinh vật khổng lồ đang ngóc đầu dậy!

Sinh vật đó chính là phiên bản phóng đại của rết trăm chân, tuy không khủng bố bằng Chúc Cửu Âm nhưng vô số cái chân thô tráng, lực lưỡng đang ngọ nguậy trên không trung cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu.

Trên miệng nó là hai chiếc nanh độc khổng lồ, trên đầu có đôi gạc hươu, vảy trên mình lấp lánh ánh quang.

Đôi mắt nó nhìn chằm chằm nhóm Bàn Tử, không có chút cảm xúc, như thể nhìn vào đám thức ăn.

“Ông nội nó!” Vương Bàn Tử nhìn thấy thứ này thì mắng một tiếng, vội lùi lại mấy bước.

Tuy con Bách Túc Long Thần này không có đầu người nhưng kích thước to lớn như vậy đã trực tiếp dọa Bàn Tử sợ khiếp vía.

Vừa dứt lời, hai sợi râu dài của Bách Túc Long Thần bỗng chuyển động như hai sợi dây thừng có định vị, nhanh chóng lao tới quấn chặt lấy Bàn Tử rồi kéo mạnh.

Bàn Tử hoàn toàn không có sức kháng cự, bị nó kéo tuột đi.

Đồng thời, Bách Túc Long Thần há to miệng, hiển nhiên muốn nuốt chửng hắn!

“Mẹ nó!

Chỉ biết bắt nạt Bàn gia nhà ngươi!

Chết tiệt!

Vương gia cứu tôi với!” Vương Bàn Tử sợ đến mức suýt tè ra quần.

Hai sợi râu của con quái vật cứng như dây thép, dù Bàn Tử rút dao găm ra chém điên cuồng cũng không đứt được!

“Bàn Tử!” Ngô Tà hô lên một tiếng, muốn cứu nhưng căn bản không kịp.

Tốc độ của cậu sao nhanh bằng con quái vật kia được!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên!

Không ngờ con Bách Túc Long Thần này thực sự đã long hóa!

Những con rết trăm chân nhỏ trước đây chỉ là biến dị từ loài du diên (rết nhà), tuy to nhưng chẳng liên quan gì đến chữ “Long”.

Thế nhưng con Bách Túc Long Thần trước mắt này đã có được long vận!

Đặc biệt là cái đầu, gần như không khác gì rồng, ngay cả gạc cũng đã mọc ra!

Vảy trên người nó cũng giống hệt long lân!

Những cái chân không còn như loài du diên thông thường hay những xúc tu, mà giống như móng ưng phóng đại, thậm chí có cả hình dạng cánh tay, rõ ràng đã biến thành những chiếc long trảo!

Không biết vì nguyên nhân gì, con Bách Túc Long Thần này thực sự đã long hóa!

Vương Bàn Tử bị râu rồng quấn chặt, không cách nào chống cự.

Vương Diệp biết Bàn Tử đang gặp nguy hiểm, không nói nhảm nữa, lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, túm lấy cánh tay Bàn Tử rồi vung kiếm Kinh Trập chém đứt sợi râu rồng.

Sợi râu đang quấn quanh người Bàn Tử tự động rụng ra, Bàn Tử rơi xuống đất, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vương Bàn Tử hổn hển nói: “Vương gia!

Ngài đúng là ông nội của tôi, nếu không có ngài, tôi đã thành bữa tối cho con rùa đen này rồi!” Vương Diệp nói: “Giờ thì biết tại sao

Vạn Nô Vương lại muốn dung hợp với loại bách túc long này chưa?” Vương Bàn Tử đáp: “Cái thứ này to xác thế này, ít nhất cũng sống mấy ngàn năm rồi, mẹ nó còn sống thọ hơn cả rùa, Vạn Nô Vương đúng là biết chọn loài để nhập xác!” Gã này suýt bị ăn thịt mà cái miệng vẫn còn độc địa như vậy.

Nhưng Vương Diệp cũng quen rồi, vẫy tay ra hiệu cho hắn rời đi.

Vương Bàn Tử không dám lơ là, vội vàng tránh xa.

Hắn đã nếm mùi lợi hại của con quái vật kia, không có lấy một chút cơ hội phản kháng nào.

“Bàn Tử, anh không sao chứ?” Ngô Tà lo lắng hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “May có Vương gia, không thì tôi bị con rùa già kia xơi tái rồi!” Ngô Tà đáp: “Bàn Tử, sau này cái miệng bớt độc lại đi, nếu không quái vật nó không ăn ai lại cứ nhè anh mà đớp đấy!” Vương Bàn Tử dù không vui nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Bách Túc Long Thần thấy Vương Diệp cứu mất Bàn Tử thì nổi trận lôi đình.

Nó gầm lên một tiếng, quất mạnh đuôi về phía Vương Diệp, đồng thời vô số móng vuốt cũng lao tới vồ lấy cậu.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, thanh Kinh Trập trong tay rung lên, tia tử quang lóe qua, một kiếm chém rụng hơn mười cái móng vuốt, sau đó nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công của nó.

“Hống!” Bách Túc Long Thần rống lên điên cuồng vì đau đớn, nó lao thẳng tới, há miệng định cắn Vương Diệp.

Hai chiếc nanh độc khổng lồ cực kỳ sắc bén muốn nghiền nát cậu!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, quan sát kỹ con quái vật.

Tuy con Bách Túc Long Thần này không phải là tổng tử như ba con trước, trên người cũng không có thi khí, nhưng Vương Diệp lại rất tò mò làm sao nó biến thành hình dạng này.

Vương Diệp chắc chắn loài rết trăm chân tuyệt đối không phải rồng, chúng không hề có huyết mạch của rồng, chỉ là một loài côn trùng sống nơi ẩm thấp tối tăm, địa vị ngang hàng với gián mà thôi.

“Bách Túc Long” chẳng qua là cách gọi của người Đông Hạ.

Nhưng con rết này hiện tại đã biến thành rồng thật sự!

Hay nói đúng hơn là có xu hướng tiến hóa thành rồng!

Điều này chắc chắn có nguyên nhân!

Vương Diệp rất muốn biết rốt cuộc thứ này tiến hóa như thế nào.

Dù nó tự tiến hóa thì trong người chắc chắn phải có nội đan, nếu lấy được nội đan cũng sẽ tăng lượng lớn thuộc tính.

Đây là tồn tại đã sắp tiến hóa thành rồng rồi cơ mà!

Vương Diệp né đòn, nhún người một cái đã xuất hiện trên cổ Bách Túc Long Thần.

Cậu vung kiếm Kinh Trập sắc bén vô cùng, dù vảy của con quái vật có cứng đến đâu cũng không thể cản nổi.

“Phập!” Kinh Trập rạch từ trên xuống dưới, trực tiếp xẻ đôi thân thể con quái vật!

Cái đầu khổng lồ rơi rụng xuống đất.

“Oành!” Một tiếng động lớn, đầu và thân lìa nhau ngã xuống đất, tạo ra dư chấn mạnh.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy cảnh này thì lại một lần nữa quên cả thở.

Tuy biết Vương Diệp thực lực mạnh mẽ, đối phó con quái vật này không thành vấn đề, nhưng thấy cậu hạ nó dễ dàng như vậy, bọn họ vẫn cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Mỗi lần Vương Diệp giết quái vật, đối với bọn họ đều là một bữa tiệc thị giác và vô cùng giải tỏa áp lực!

Dù không phải tự tay làm, nhưng nhìn Vương Diệp ra tay cũng thấy sảng khoái tột độ!

“Vương gia cẩn thận!” Đúng lúc này, sắc mặt Ngô Tà đột nhiên biến đổi, hét lớn một tiếng.

Không chỉ Ngô Tà, cả Bàn Tử, Lâm Tiểu Yêu và những người khác cũng biến sắc, kinh hãi nhìn phía sau Vương Diệp!

Phía sau cậu, cái thân thể mất đầu của Bách Túc Long Thần sau một thoáng tĩnh lặng lại đột ngột dựng lên, lao thẳng về phía Vương Diệp!

Vô số móng vuốt sắc nhọn như dao găm muốn xé nát cậu!

Sự việc xảy ra quá nhanh, không ai ngờ con quái vật vẫn chưa chết và còn đủ sức phản kích, khiến nhóm Ngô Tà nín thở vì căng thẳng.

Ngô Tà lớn tiếng cảnh báo, nhưng Vương Diệp thậm chí còn không thèm ngoái đầu lại.

Cậu chỉ vung tay ra sau, thanh Kinh Trập bay ra hóa thành một luồng tử quang, cắm phập vào thân thể con quái vật.

Lực xung kích khủng khiếp đẩy lùi nó ra xa mấy mét.

Tiếp đó, Thần lôi Tử Tiêu bùng nổ, nổ tung thân xác con quái vật thành nhiều đoạn văng tung tóe.

Lần này, dù sức sống của nó có mãnh liệt đến đâu cũng vô dụng!

Cảnh tượng này khiến nhóm Ngô Tà và Bàn Tử ngây người!

Đặc biệt là khoảnh khắc Vương Diệp không quay đầu lại mà chỉ vung kiếm, quả thực quá ngầu!

“Vãi thật!” “Tuyệt đỉnh!” Bàn Tử lẩm bẩm.

Chương 626

Ngô Tà kinh hãi nói: “Vương gia quá lợi hại!” Bọn họ nhớ lại vụ nổ Thần lôi Tử Tiêu ban nãy, đó mới thực sự là tiệc thị giác!

So ra thì cảnh giết quái vật lúc trước hơi đơn điệu.

“Sư phụ ngầu quá đi!” Hoắc Tú Tú kích động nói.

Lâm Tiểu Yêu cũng thở phào, mỉm cười: “Đó là đương nhiên rồi!” Vương Diệp bước vào đống xác nát của Bách Túc Long Thần, nhặt thanh Kinh Trập lên.

Dù sấm sét đã xé xác con quái vật nhưng trên kiếm không dính một giọt máu nào.

Sau đó, cậu đi tới phần đầu con quái vật, dùng kiếm đâm vỡ nó và tìm thấy một mẩu xương kỳ quái!

Mẩu xương chỉ to bằng ngón tay cái nhưng tinh hoa thiên địa tỏa ra khiến người ta chấn động.

Hơn nữa, dù lấy ra từ trong đầu quái vật nhưng nó không hề dính máu, ngược lại còn tinh khiết trong suốt như pha lê, vô cùng đẹp mắt. 【Nhận được Thanh Long Thần Cốt!】【Thanh Long Thần Cốt: Di cốt của thần thú Thanh Long thượng cổ, chứa đựng tinh hoa thiên địa khổng lồ trong cơ thể Thanh Long.

Sau khi sử dụng có thể đạt được năng lực hóa long, tùy vào mức độ dung hợp mà nhận được các năng lực khác nhau!】【Có sử dụng Thanh Long Thần Cốt không?】【Có / Không!】Vương Diệp nheo mắt lại.

Quả nhiên có uẩn khúc!

Hóa ra là xương của thần thú Thanh Long, hèn gì có năng lực mạnh mẽ khiến một con rết trăm chân sắp tiến hóa thành rồng thật sự.

Giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ.

Xem ra con Bách Túc Long Thần này không có nội đan gì cả, bởi nó chỉ dựa vào khúc xương thần này để biến hóa chứ không phải tự mình tu luyện.

Đối mặt với Thanh Long Thần Cốt, Vương Diệp không chút do dự chọn sử dụng.【Sử dụng thành công, bắt đầu dung hợp Thanh Long Thần Cốt, độ dung hợp hiện tại: 10%!】【Dung hợp 10% Thanh Long Thần Cốt, nhận được 1200 điểm sức mạnh, 1200 điểm thể lực, 1200 điểm tốc độ!】【Dung hợp 10% Thanh Long Thần Cốt, nhận được năng lực hóa long giai đoạn 1: Long Thần Tý!】【Long Thần Tý: Sau khi sử dụng, hai cánh tay bao phủ long lân, sức mạnh cánh tay tăng gấp 5 lần!

Phòng ngự vô địch, không thể bị phá hủy!】【Tiếp tục dung hợp Thanh Long Thần Cốt, đạt đến 20% sẽ nhận được năng lực giai đoạn 2!】【Để đạt 20% cần 10 vạn ngày!】【Phát hiện ký chủ sở hữu huyết mạch Long Vương, tốc độ dung hợp tăng nhanh 1000 lần, sau 100 ngày có thể đạt tới 20%!】Tiếp đó là một loạt âm thanh thông báo của hệ thống vang lên! 1200 điểm thuộc tính tam duy chỉ là phụ, thứ khiến Vương Diệp thực sự quan tâm là năng lực Long Thần Tý!

Tăng 5 lần sức mạnh cánh tay!

Quá nghịch thiên!

Chưa nói đến việc triệu hoán Nguyên Thần, chỉ riêng sức mạnh hiện tại khi kết hợp với Long Thần Tý, bộc phát toàn lực cũng có thể đạt tới 18 vạn!

Với con số khủng khiếp này, e rằng dưới bầu trời này không gì có thể ngăn cản nổi.

Chưa kể Vương Diệp còn có thể sử dụng Kỳ Lân Nguyên Thần hay át chủ bài cuối cùng là Chu Tước Nguyên Thần, lúc đó mới thật sự đáng sợ!

Vương Diệp thầm nghĩ, một đấm tung ra chắc cả dãy Trường Bạch Sơn cũng phải rung chuyển!

Hơn nữa, khi dùng Long Thần Tý, đôi tay ở trạng thái vô địch, đây chính là thần khí phòng ngự, sau này mọi đòn tấn công đều có thể dùng tay đỡ được.

Ngoài năng lực và thuộc tính, Vương Diệp cũng quan tâm đến tốc độ dung hợp.

Dung hợp 10% mà cần tới 10 vạn ngày, tức là khoảng 274 năm!

Thời gian quả thực rất dài, hèn gì con Bách Túc Long Thần sống lâu như vậy vẫn chưa dung hợp hoàn toàn.

Nhưng nhờ thể chất và huyết mạch của Vương Diệp vượt xa con quái vật kia, nên tốc độ dung hợp của cậu nhanh hơn ngàn lần, chỉ cần 100 ngày là đạt tới mức tiếp theo.

"Vương gia, ban nãy tôi thấy trên tay ngài có vật gì đó màu trắng, sao chớp mắt một cái đã biến mất rồi?" Lúc này, Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Vương Diệp sực tỉnh, vừa rồi trên tay cậu là Thanh Long Thần Cốt, giờ đã được hệ thống cấy vào trong cơ thể nên biến mất là phải.

Cậu đáp: "Anh hoa mắt rồi." Vương Bàn Tử hơi ngượng.

Ngô Tà lúc này bỗng kêu lên: "Mọi người nhìn kìa, xác con rết này sao lại biến đổi rồi!" Mọi người nhìn lại, thấy xác con Bách Túc Long Thần đã thay đổi rõ rệt!

Trước đó nó giống rồng đến tám chín phần, nhưng giờ lại biến thành hình dạng phiên bản lớn của loài rết lúc nãy.

Ngay cả cái đầu cũng biến về đầu rết thông thường, vảy rồng trên người cũng biến mất sạch sẽ!

Vương Diệp biết đó là do Thanh Long Thần Cốt đã bị lấy đi, nó không còn khả năng hóa long nên hiện nguyên hình.

Vương Diệp nói: “Được rồi, chúng ta đi vào địa cung thôi.” Nói xong, cậu nhìn về nơi con quái vật vừa chui ra, quả nhiên ở đó có một lối vào!

“Vãi, ở đây thực sự có lối vào!” Vương Bàn Tử nhanh chóng chạy tới, phấn khích nói.

Vương Diệp dẫn đầu đi vào.

Mọi người thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, khẩn trương đi theo.

Lối vào là một cầu thang khá đơn sơ, đi thẳng xuống dưới chẳng mấy chốc đã tới cuối đường.

Cuối đường lại là một vách đá, nơi bọn họ đứng được xây dựng theo kiểu ruộng bậc thang, từng tầng một đi xuống, trên đó ngồi đầy những xác chết dày đặc!

Những xác chết này khoác trên mình những bộ quần áo rách rưới, bị đóng băng thành tượng, giống hệt những thai thi trước đó!

Đây đúng là một tàng thi các (gác chứa xác)!

“Mẹ ơi!

Sao ở đây nhiều thai thi thế này!” Vương Bàn Tử kêu khẽ, sắc mặt biến đổi nhưng không dám nói quá to vì sợ đánh thức đám xác đóng băng kia.

Bọn họ đã nếm mùi lợi hại của băng thi, chỉ cần một chút tà khí tỏa ra cũng đủ đóng băng người khác.

Thấy nhiều băng thi như vậy, theo bản năng bọn họ nghĩ đó là đám thai thi đáng sợ đã gặp, ai nấy đều nín thở không dám thở mạnh.

Nhiều thế này mà chúng sống dậy thì chỉ cần mỗi đứa nhổ một bãi nước bọt cũng đủ làm bọn họ khốn đốn.

Hèn gì Vương Diệp nói nơi này rất nguy hiểm.

Ngô Tà dùng đèn pin soi qua, trên vách đá ruộng bậc thang đầy rẫy băng thi, đếm không xuể!

Cậu tái mặt, thì thầm hỏi: “Vương gia, chúng ta phải làm sao?” Vương Diệp thản nhiên đáp: “Đừng sợ, đây không phải thai thi, chỉ là những xác chết tùy táng thông thường thôi.

Xác của bọn họ bị đóng băng đến mức rất giòn, chạm nhẹ là vỡ.” Nói đoạn, cậu dùng kiếm Kinh Trập chạm nhẹ vào cái xác gần nhất, cái xác lập tức “răng rắc” một tiếng rồi vỡ vụn thành trăm mảnh rơi xuống đất.

Thấy chúng dễ dàng bị phá hủy và không có nguy hiểm, Ngô Tà và Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, hóa ra chỉ là hổ giấy!

Làm Bàn gia sợ hú vía!

Mẹ nó, dám dọa ông đây à!” Nói xong, hắn cầm báng súng đập mạnh vào một cái xác, khiến nó vỡ tan tành.

Chưa dừng lại, gã còn tiếp tục đập phá những cái xác khác.

Ngô Tà can ngăn: “Bàn Tử, anh đừng làm loạn, lỡ lại gây ra chuyện gì thì sao!” Ngô Tà vốn không yên tâm về Bàn Tử, gã này đúng là thánh gây chuyện, đi đâu cũng có thể rước họa vào thân.

Vương Bàn Tử đập thêm hai cái nữa mới dừng tay: “Tiểu đồng chí, Vương gia đã bảo không sao rồi, cậu cuống cái gì.” Ngô Tà đáp: “Vương gia nói chúng không nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là anh không gây ra chuyện.” Vương Diệp không quan tâm hai người tranh cãi, trực tiếp đi xuống theo các tầng ruộng.

Trương Khởi Linh, Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú nhanh chóng theo sau.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng không dám cãi nhau nữa, vội vàng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, Vương Diệp đã tới cuối tầng ruộng.

Sâu phía dưới là một vực thẳm không thấy đáy, người mà rơi xuống chắc chắn tan xương nát thịt.

Ngô Tà hỏi: “Vương gia, chúng ta đến đây làm gì?

Chẳng lẽ Vân Thiên Cung ở dưới kia?” Vương Diệp lắc đầu.

Vân Thiên Cung không ở dưới đó, nhưng Thanh Đồng Môn thì có.

Đằng sau Thanh Đồng Môn là Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, thứ mà Vương Diệp nhất định phải tìm thấy.

Nhưng không phải lúc này, cậu cần phải tìm được Vân Thiên Cung để điểm danh nhận thưởng, lấy được Cổ Cách Ngân Nhãn và Thanh Long Tâm Lân rồi mới tiến về phía cánh cổng Thanh Đồng khổng lồ.

Vương Diệp nói: “Vân Thiên Cung không ở dưới đó.” Ngô Tà ngẩn ra, định hỏi tiếp thì đúng lúc đó, Trương Khởi Linh bất thình lình quay phắt đầu lại, làm Ngô Tà giật bắn mình.

“Sao thế?” Ngô Tà vội hỏi.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh nhìn về một góc khuất.

Ở góc đó, Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào đã lẻn tới, đang ngồi xổm bất động, vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Ngô Tà nhíu mày, có chút bực bội: “Bàn Tử, anh lại giở quế gì thế?” Tuy nhiên, Bàn Tử không đáp lại.

Điều này khiến Ngô Tà sững sờ, linh cảm có chuyện chẳng lành.

Cậu vội gọi thêm tiếng nữa, Bàn Tử vẫn im lìm.

Ngô Tà nhìn Vương Diệp, Vương Diệp nói: “Cậu nhìn kỹ vai anh ta kìa.” Ngô Tà soi đèn pin vào vai Bàn Tử, phát hiện trên đó đang bám một kẻ quái dị, mặt mày trắng bệch, giữa mặt lõm vào trông như mặt cú mèo.

Đồng thời, cậu cũng nhìn rõ tình trạng của Bàn Tử, mặt gã đã biến thành màu xanh tím, như thể bị đóng băng, ngồi im phăng phắc như một bức tượng đá!

Ngô Tà thấy thứ đó thì kinh hãi: “Cái... cái gì thế kia!

Bàn Tử sẽ không...” Vương Diệp lắc đầu: “Bàn Tử không sao, chỉ cần không bị nó cắn là được.” Thế nhưng, lời Vương Diệp vừa dứt, kẻ quái dị kia đã há miệng định cắn vào cổ Bàn Tử.

Chương 627

“Tìm chết!” Vương Diệp hừ lạnh, tốc độ bộc phát, trong chớp mắt đã đến trước mặt Bàn Tử, giơ tay chặn ngay trước cổ gã.

Ngay lập tức, trên cổ tay Vương Diệp xuất hiện một lớp vảy.

“Rắc!” Hàm răng sắc nhọn của kẻ quái dị cắn vào cổ tay Vương Diệp thì trực tiếp vỡ vụn!

Tiếp đó, tay kia của Vương Diệp bóp chặt cổ nó, hừ lạnh một tiếng rồi bóp chết tươi!

Vương Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, cả người run rẩy, nhìn cái xác quái vật với vẻ kinh hoàng rồi run giọng nói: “Vương gia, ngài đúng là ông nội của tôi!” Nhóm Ngô Tà chạy tới, Ngô Tà hỏi: “Bàn Tử, không sao chứ?” Vương Bàn Tử đáp: “Không sao, phúc lớn mạng lớn nhờ Vương gia!

Mẹ nó đây rốt cuộc là thứ gì vậy, ban nãy tôi cảm thấy mình hoàn toàn không cử động được, vẫn thấy và nghe các cậu nói nhưng chịu chết không nhúc nhích nổi, đáng sợ quá!” Vương Diệp giải thích: “Đây là Côn Luân Thai Tử Thể (vật thể thai nhi Côn Luân), cứ cách một thời gian nó cần hút tinh khí người.

Nó có thể tỏa ra một loại hàn khí làm người ta bất động để hút tinh khí.” “Mẹ kiếp, Bàn gia tôi thật đen đủi, cái quái gì cũng nhắm vào tôi mà tới!” Vương Bàn Tử hét lên, bực bội bồi thêm một cước vào xác con quái vật.

Vương Diệp không để ý đến hắn, dùng kiếm Kinh Trập rạch một đường trên đầu nó, lấy ra một vật.

“Cái... cái gì đây?” Vương Bàn Tử thấy vật trên tay Vương Diệp thì kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Vương Diệp là một luồng khí u ám, nhìn như một lớp mây, vô cùng kỳ lạ.

Một luồng linh khí lại có thể ngưng tụ trên tay Vương Diệp?

Ánh mắt Trương Khởi Linh ngưng lại, trầm giọng: “Đây chắc là Côn Luân Thai Khí!” Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều không hiểu đó là gì.

Bàn Tử hỏi: “Côn Luân Thai Khí là cái gì, chẳng lẽ cái thai Côn Luân gì đó biến thành một đứa bé thật à?” Vương Diệp đáp: “Côn Luân Thai Khí thực chất là một loại khí ngưng tụ tinh hoa thiên địa, sinh ra giữa tử thể và mẫu thể của Côn Luân Thai, có thể coi là nguồn sống của chúng.

Một khi mất đi thứ này, chúng cũng sẽ chết.” Ngô Tà nói: “Cái thai Côn Luân này đúng là thần kỳ, không biết mẫu thể của nó trông thế nào nhỉ.” Vương Diệp đáp: “Chắc chắn không phải là người.” Vương Bàn Tử thì quan tâm đến tác dụng của nó hơn: “Tôi nói này Vương gia, thứ này có tác dụng gì không, có đáng tiền không?” Vương Diệp trêu: “Có thể trường sinh bất lão, anh có muốn ăn không?” Vương Bàn Tử nhớ lại cảm giác lúc nãy và đám thai thi đáng sợ kia, vội xua tay cười gượng: “Trường sinh thì tôi không có phúc đó đâu, bỏ đi.” Hắn nghĩ Vương Diệp đang đùa.

Thứ này lấy ra từ trong quái vật, người thường chạm vào chắc thành băng thi luôn mất.

Ngô Tà cũng nghĩ Vương Diệp đùa, chỉ có Trương Khởi Linh là nhìn chằm chằm vào luồng khí đó với ánh mắt lấp lánh.

Vì anh biết Côn Luân Thai Khí phi phàm thoát tục, người thường nuốt vào không những không nguy hiểm mà còn có thể kéo dài tuổi thọ, miễn dịch với tà khí của Côn Luân Thai.

Đây chắc chắn là một linh vật thiên địa.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhận được thông báo hệ thống. 【Nhận được Côn Luân Thai Khí!】【Côn Luân Thai Khí: Một loại linh khí thiên địa sinh ra từ Côn Luân Thai, ngưng tụ linh khí của long mạch, giúp kéo dài tuổi thọ, vạn tà bất xâm, đồng thời là vật phẩm cần thiết để tiến hóa Bất Tử Thể!】Vương Diệp nghe xong thì ngẩn người.

Những giới thiệu trước cậu đều biết, nhưng phần sau làm cậu khá bất ngờ.

Không ngờ thứ này lại là vật phẩm cần thiết để tiến hóa Bất Tử Thể!

Đúng là niềm vui ngoài ý muốn!

Ban đầu cậu tưởng nó chỉ tăng thuộc tính tam duy, không ngờ lại quý giá hơn nhiều.

Vương Diệp nắm tay lại, luồng khí biến mất, thực tế là đã được thu vào kho hệ thống.

Trong mắt Bàn Tử, hắn cứ ngỡ Vương Diệp đã bóp tan luồng khí đó.

Vương Bàn Tử lộ vẻ mặt “quả nhiên như vậy”, thầm nghĩ may mà mình cơ trí không đòi ăn, nếu không thì mất mặt to.

Chỉ có Trương Khởi Linh nhíu mày đầy nghi hoặc.

Anh biết luồng khí đó không hề biến mất mà dường như đã được Vương Diệp thu lại, chỉ là không biết cậu giấu nó ở đâu.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Vương Diệp thản nhiên nói sau khi thu cất vật phẩm.

Ngô Tà hỏi: “Vương gia, chúng ta đi đâu bây giờ, ở đây làm gì còn đường nào nữa?” Vương Diệp chỉ tay về phía góc Bàn Tử ngồi lúc nãy: “Chẳng phải ở kia có một đường ống thoát nước (bài đạo) sao?

Chúng ta đi xuống từ đó là có thể tìm thấy Vân Thiên Cung.” Vương Bàn Tử nói: “Tôi vừa mới nhìn thấy ở đây có một lối vào nên mới tới xem thử, không ngờ lại gặp phải cái thứ quái quỷ kia, suýt nữa làm tôi sợ chết khiếp.” Dừng một chút, Vương Bàn Tử lại nói: “Nhìn xem Tiểu Thiên Chân, nếu không phải Bàn gia tôi dùng tính mạng để tìm đường cho các người, thì không biết chừng hiện giờ các người phải nhảy xuống vực mà xem rồi.” Ngô Tà đáp: “Bàn Tử, anh thật biết dát vàng lên mặt mình đấy, anh thực sự nghĩ Vương gia không tìm thấy lối vào này sao?” Vương Bàn Tử nói: “Xì, dù sao đi nữa, lối vào này chẳng phải vẫn là do tôi tìm thấy đó sao?” Trong lúc nói chuyện, Vương Diệp đã nhảy xuống dưới.

Ngô Tà vốn dĩ cũng muốn nhảy theo, nhưng lại bị Vương Bàn Tử kéo lại.

“Cậu muốn tự sát hay sao?

Dưới này trời mới biết cao bao nhiêu, cậu thật sự coi mình là Vương gia chắc, thân thủ cực tốt, nhảy thẳng xuống cũng không sao?” Vương Bàn Tử mắng xối xả: “Không có bản lĩnh đó thì đừng học Vương gia ra oai, cứ thành thật buộc dây thừng mà xuống không tốt sao?” Ngô Tà bị mắng đến đỏ mặt tía tai, nhưng cũng không nói được lời phản bác nào, dù sao Vương Bàn Tử nói cũng đúng, hơn nữa còn là đang giúp mình.

Nếu lúc nãy anh thật sự học theo Vương Diệp nhảy xuống, mười phần chết chín là tan xương nát thịt.

Hoắc Tú Tú cười khúc khích: “Thiên Chân, đừng có học sư phụ tôi nha!” Ngô Tà có chút lúng túng.

Tiếp đó, bọn họ thành thật đeo dây leo núi vào.

Hơn mười phút sau, cuối cùng bọn họ cũng theo lối này xuống tới đáy.

Phía dưới quả thực có một đường hầm đã được tu sửa sơ sài.

Hơn nữa khi đến đây, nhiệt độ đã tăng lên không ít.

Ngô Tà và mọi người thấy Vương Diệp đang đứng đợi ở một bên, Ngô Tà trong lòng vẫn có chút ngượng ngùng.

Lúc nãy nếu anh thực sự nhảy xuống cùng Vương Diệp, chắc chắn sẽ bị rơi thành thịt băm.

Đợi một lát, Vương Bàn Tử nói: “Tên Trương câm này sao chậm chạp thế nhỉ, chúng ta đều xuống rồi mà anh ta còn ở trên đó táo bón à?” Vương Diệp nói: “Không cần đợi anh ta, anh ta có lẽ sẽ không xuống nữa đâu.” Vương Bàn Tử và Ngô Tà ngơ ngác nhìn nhau.

Không xuống nữa?

Tình huống quái quỷ gì vậy?

Nhưng Vương Diệp đã xoay người rời đi.

“Thiên Chân đi thôi, Trương câm chắc là không theo kịp đâu.” Vương Bàn Tử nói một tiếng, sau đó nhanh chóng đuổi theo Vương Diệp.

Ngô Tà nhìn về phía lối đi ban nãy, không thấy ai xuống, anh chỉ đành đi theo bọn Vương Diệp.

Hoắc Tú Tú đi sát sau Vương Diệp hỏi: “Sư phụ, Tiểu Ca đi đâu rồi ạ?” Vương Diệp nói: “Anh ta có sứ mệnh của riêng mình, không nhất thiết phải luôn đi theo chúng ta.” Mục đích Trương Khởi Linh tới đây chính là đi theo đoàn âm binh kia tiến vào trong Thanh Đồng Cự Môn, Vương Diệp cũng biết rõ điểm này, cho nên hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

Tiến vào Thanh Đồng Môn là túc mệnh của Trương Khởi Linh.

Vì Vương Diệp đã nói vậy nên Ngô Tà và những người khác cũng không tiện hỏi thêm.

Rất nhanh, mấy người đi theo Vương Diệp về phía trước, dần dần phát hiện nhiệt độ ngày càng cao, trên đường còn bắt gặp rất nhiều suối nước nóng.

Vương Bàn Tử thốt lên: “Ôi chao, ở đây lại có nhiều suối nước nóng thế này, đây đúng là suối nước nóng tự nhiên thuần khiết đấy, tắm một cái chắc chắn là sướng lắm.

Đã lâu rồi không tắm rửa, Thiên Chân, có hứng thú ngâm một chút không?” Ngô Tà đáp thẳng: “Bàn Tử, tôi không muốn chết ở đây đâu, nếu anh chê mạng mình dài thì có thể đi thử xem.” Sắc mặt Vương Bàn Tử cứng đờ, sau đó mắng: “Thiên Chân, cậu nói thế thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Bàn gia tôi thành tâm thành ý mời cậu tắm rửa, sao cậu suốt ngày trù tôi chết thế?” Ngô Tà dùng đèn pin soi vào cạnh mấy cái suối nước nóng đó rồi nói: “Anh nhìn xem mấy thứ bên cạnh kia là cái gì.” Lúc nãy ánh sáng quá tối, Vương Bàn Tử cũng không chú ý tới những thứ bên cạnh suối nước nóng, lúc này nhìn lại thì phát hiện ra từng con Bách Túc Long to bằng cánh tay, bò đầy bên trong, khiến Vương Bàn Tử da đầu tê dại.

“Ngọa tào!

Sao lại có nhiều Bách Túc Long thế này!” Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại hai bước, căn bản không dám đến gần.

May mà những con Bách Túc Long này hiện đang trong trạng thái ngủ đông, thường không dễ tỉnh lại, cộng thêm động tác của họ không lớn nên cũng không đánh động chúng.

Ngô Tà nói: “Ở đây chắc là có một miệng núi lửa, suối nước nóng tồn tại là nhờ miệng núi lửa đó, mà đám Bách Túc Long này cũng thích ở nơi ấm áp, chỗ này ấm như vậy, đương nhiên là chúng thích rồi.

Rất nhiều loại côn trùng đều thích môi trường ấm áp, cuộc sống bình thường của chúng ta cũng vậy thôi, thời tiết càng nóng thì càng nhiều sâu bọ, cùng một nguyên lý cả.

Trong mấy cái suối nước nóng này nói không chừng toàn là đỉa, một cái hồ có khi chứa hàng ngàn hàng vạn con cũng nên.” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử chỉ thấy khắp người nổi da gà da vịt, không kìm được mà não bổ ra một khung cảnh: Anh nhảy xuống một hồ nước nóng, sau đó làm bắn lên vô số con đỉa, chúng theo làn nước nóng bay lên rồi bám đầy khắp người anh!

Cái cảnh tượng đó...

Vương Bàn Tử cảm thấy hội chứng sợ lỗ (trypophobia) của mình sắp phát tác rồi.

“Đi mau đi mau!” Vương Bàn Tử rùng mình một cái, còn cảm thấy chỗ này ấm áp gì nữa, chỗ này rõ ràng còn lạnh hơn cả vùng băng thiên tuyết địa bên ngoài!

Vương Diệp khẽ lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Đám Bách Túc Long này đều đang ngủ say, Vương Diệp cũng không muốn làm phiền giấc ngủ của chúng.

Tuy anh có thể dùng Kỳ Lân Thánh Uy để khống chế đám Bách Túc Long này nhưng không cần thiết, đã có thể đi qua yên ổn thì Vương Diệp không muốn lãng phí tinh lực đó.

Anh không phải là người thích lo chuyện bao đồng.

Còn Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì bám sát sau lưng Vương Diệp, nơm nớp lo sợ nhìn đám Bách Túc Long kia.

Bởi vì càng đi vào sâu, Bách Túc Long càng nhiều, đến cuối cùng hầu như đâu đâu cũng có, nếu họ không cẩn thận mà giẫm phải chúng thì rắc rối to.

Mặc dù họ biết Vương Diệp có thể khống chế chúng, nhưng loại Bách Túc Long này chỉ cần nằm đó không làm gì cũng đủ khiến người ta run rẩy.

Cái thứ này vốn dĩ đã rất đáng sợ.

May mắn là đoạn đường này coi như hữu kinh vô hiểm, họ thuận lợi xuyên qua khu vực Bách Túc Long, cuối cùng đã đến bên ngoài tường thành của Vân Thiên Cung.

Đến đây thì không còn là một mảnh tối đen nữa.

Chỗ này có thể coi là một miệng núi lửa, họ đứng ở miệng núi lửa nhìn xuống Vân Thiên Cung phía dưới, bên cạnh Thiên Cung là một vực sâu không thấy đáy.

Cái vực sâu này chính là vực sâu ở chỗ ruộng bậc thang trước đó.

“Ôi chao, đây chính là Vân Thiên Cung sao?

Quả nhiên đủ hoành tráng!” Vương Bàn Tử vẻ mặt kích động nói: “Không biết bên trong có bao nhiêu vàng bạc châu báu nữa!” Vương Diệp nói: “Vân Thiên Cung chỉ là một cung điện do Đông Hạ quốc xây dựng nên thôi, Đông Hạ quốc khi đó chỉ là một tiểu quốc biên thùy, bản thân không hề phát đạt, quốc lực không mạnh, e là không có đồ tùy táng gì giá trị đâu.” Ngô Tà cũng gật đầu: “Đúng vậy, Vương gia nói rất phải.” Điều này làm Vương Bàn Tử lộ rõ vẻ thất vọng.

Tên này tới đây vốn dĩ là để mạc kim (trộm mộ lấy vàng), nếu chỗ này không có bảo bối tốt thì anh ta chẳng khóc chết sao.

Ngô Tà nói: “Tôi nói này Bàn Tử, trước đó ở trong mộ thất Bách Túc Long chẳng phải anh đã thu hoạch được không ít đồ tốt sao, những thứ đó cũng đáng giá lắm rồi.” Vương Bàn Tử thở dài một tiếng: “Chỉ đành tự an ủi mình như vậy thôi.” Nhưng Vương Diệp đã đi về phía Vân Thiên Cung.

Chương 628

Đối với Vương Diệp mà nói, hiện giờ điều quan trọng nhất là đến được Vân Thiên Cung, sau đó tiến hành đánh dấu để nhận được Thanh Long Tâm Lân và Cổ Cách Ngân Nhãn.

Chỉ khi có được Cổ Cách Ngân Nhãn, Vương Diệp mới có thể tiến hành sự tiến hóa cuối cùng của Luân Hồi Nhãn!

Đạt được Vô Giới Yêu Đồng!

“Vương gia, đợi tôi với!” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, cùng Ngô Tà đuổi theo Vương Diệp.

Rất nhanh bọn họ đã tới trước hào hộ thành của Vân Thiên Cung, Ngô Tà dùng đèn pin soi vào trong hào, phát hiện hào hộ thành đã sớm khô cạn, mà bên trong lại có một lượng lớn thi thể!

Hiển nhiên, hào hộ thành này thực chất là một hố tuẫn táng.

Những tù binh và nô lệ sau khi bị giết đều bị ném tập thể vào trong hào tuẫn táng này.

Vương Diệp nhảy xuống hào, sau đó đi về một hướng nhất định.

Hoắc Tú Tú hỏi: “Sao ở đây lại có nhiều thi thể thế này ạ?” Lâm Tiểu Yêu nói: “Những thi thể này chắc đều là tù binh và nô lệ, dùng để tế tự hoặc tuẫn táng, vào thời cổ đại, đặc biệt là ở những nước nhỏ này, mạng người căn bản không đáng tiền.” Hoắc Tú Tú mặt hơi tái đi, chỉ đành nhanh chóng đi theo Vương Diệp.

Rất nhanh, họ theo Vương Diệp đến trước Huyền Cung của Vân Thiên Cung.

Tới đây hầu như đã được tính là vào đến Vân Thiên Cung.

Nhìn Huyền Cung khổng lồ, Vương Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi thật không tin, một cung điện hoành tráng thế này lại không có thứ gì đáng giá, nếu thực sự không có, lão tử sẽ cạy vài viên gạch lát nền mang về!” Vương Diệp nhìn vào lối vào Huyền Cung, chuẩn bị trực tiếp đi vào.

Tuy nhiên đúng lúc này, Vương Diệp bỗng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. 【Đã đến Vân Thiên Cung, có tiến hành đánh dấu không?】 【Có / Không!】 Trong lòng Vương Diệp khẽ vui mừng, không ngờ tới đây đã được tính là đạt tới Vân Thiên Cung.

Đã như vậy, Vương Diệp đương nhiên không chút do dự chọn đánh dấu.

Anh tới đây vốn dĩ là vì đánh dấu mà đến!

Hiện giờ đã đến nơi, còn gì phải do dự nữa?

“Đánh dấu!” Vương Diệp lựa chọn tiến hành đánh dấu. 【Đánh dấu thành công!

Nhận được Cổ Cách Ngân Nhãn, Thanh Long Tâm Lân!】 【Cổ Cách Ngân Nhãn: Sức mạnh cao quý nhất của Tuyết Vực Ma Quốc, tín ngưỡng tối thượng của Luân Hồi Tông thuộc vương triều Cổ Cách, sau khi sử dụng có thể nhận được kỹ năng Luân Hồi Nhãn hoặc cường hóa Luân Hồi Nhãn một lần!

Đồng thời nhận được 60 điểm sức mạnh, 50 điểm thể lực, 80 điểm tốc độ!】 【Thanh Long Tâm Lân: Vảy ở vị trí trái tim của thần thú Thanh Long, là chiếc vảy quý giá nhất của Thanh Long sau nghịch lân, sau khi sử dụng có thể nâng cao độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt!】 Rất nhanh, tiếng thông báo đánh dấu thành công vang lên.

Những thông tin chi tiết về Cổ Cách Ngân Nhãn và Thanh Long Tâm Lân cũng đều được Vương Diệp nắm rõ.

Cổ Cách Ngân Nhãn!

Cường hóa Luân Hồi Nhãn một lần!

Hiện tại Luân Hồi Nhãn của Vương Diệp đã đạt tới cường hóa lần thứ tám!

Mà theo mô tả của Luân Hồi Nhãn, chỉ cần cường hóa đến lần thứ chín là có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Vô Giới Yêu Đồng mạnh mẽ thế nào, trước đó Vương Diệp đã từng cảm nhận được.

Bây giờ cuối cùng cũng sắp sở hữu năng lực đẳng cấp này!

Ngoài ra còn có một chiếc Thanh Long Tâm Lân, lại có thể nâng cao độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt!

Đây đúng là một niềm vui bất ngờ!

Vốn dĩ việc dung hợp Thanh Long Thần Cốt còn cần một khoảng thời gian nhất định, để dung hợp đến 20% vẫn cần thêm 100 ngày nữa, nhưng hiện giờ đã có Thanh Long Tâm Lân, nói không chừng có thể hoàn thành sớm hơn!

Đây đối với Vương Diệp mà nói đương nhiên là một bảo vật cực kỳ tốt.

“Sử dụng Cổ Cách Ngân Nhãn!” Vương Diệp không chút do dự lựa chọn ưu tiên sử dụng Cổ Cách Ngân Nhãn.

Dù sao Vương Diệp cũng đã mong đợi Vô Giới Yêu Đồng từ rất lâu, hiện tại đương nhiên phải tiến hóa Luân Hồi Nhãn trước, biến Luân Hồi Nhãn thành Vô Giới Yêu Đồng mới là việc đại sự hàng đầu!

Còn việc dung hợp Thanh Long Thần Cốt có thể để sau một chút.

【Sử dụng Cổ Cách Ngân Nhãn thành công, nhận được 60 điểm sức mạnh, 50 điểm thể lực, 80 điểm tốc độ, Luân Hồi Nhãn bắt đầu cường hóa!】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, hiện tại cường hóa +9!】【Luân Hồi Nhãn cường hóa thành công, nhận được 300 điểm sức mạnh, 260 điểm thể lực, 420 điểm tốc độ!】【Số lần cường hóa Luân Hồi Nhãn đã đạt đến hình thái tối thượng, có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng, có tiến hóa không?】【Có / Không!】Cuối cùng cũng có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Đối với Vương Diệp mà nói, những thuộc tính tam duy nhận được sau khi cường hóa Luân Hồi Nhãn chỉ là phụ, cộng lại cũng chỉ có mấy trăm điểm mà thôi, nhưng quan trọng nhất là cuối cùng cũng có thể tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!

Vương Diệp đương nhiên hào bất do dự lựa chọn tiến hóa!

“Tiến hóa!” Vương Diệp đưa ra lựa chọn.【Lựa chọn thành công, Luân Hồi Nhãn bắt đầu tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng!】【Vô Giới Yêu Đồng thuộc về năng lực nghịch thiên, thời gian cần thiết để tiến hóa hơi dài, vui lòng kiên nhẫn chờ đợi!

Trong thời gian chờ đợi không ảnh hưởng đến việc sử dụng Luân Hồi Nhãn!】【Tiến độ tiến hóa Vô Giới Yêu Đồng hiện tại: 0.01%!】【Thời gian cần thiết để tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng: 100 giờ!】Vương Diệp hít sâu một hơi, Vô Giới Yêu Đồng cuối cùng cũng bắt đầu tiến hóa rồi!

Hơn nữa thời gian cần thiết cũng không biến thái như Kỳ Lân huyết mạch, hở ra là cả tháng trời.

Việc tiến hóa Vô Giới Yêu Đồng này chỉ cần 100 giờ! 100 giờ, tức là chỉ hơn bốn ngày một chút.

Rời khỏi Trường Bạch Sơn này, khi còn chưa kịp quay về Bắc Bình thì đã tiến hóa thành công rồi.

Khoảng thời gian này đối với Vương Diệp mà nói vẫn có thể chờ

được.

Xem ra Vô Giới Yêu Đồng này dù sao cũng chỉ là một đôi mắt, không giống như Kỳ Lân huyết mạch làm thay đổi toàn bộ huyết mạch cơ thể, loại thay đổi từ trên xuống dưới đó.

Cho nên, thời gian cần thiết đương nhiên cũng dài hơn nhiều.

Vương Diệp cũng có thể thấu hiểu được.

Sau khi sử dụng xong Cổ Cách Ngân Nhãn, Vương Diệp nhìn vào Thanh Long Tâm Lân trong kho hệ thống.

Sau đó, trong tâm trí Vương Diệp hiện lên một mảnh vảy màu xanh biếc như ngọc phỉ thúy.

Mảnh vảy này chính là Thanh Long Tâm Lân.

Thanh Long Tâm Lân tỏa ra tinh hoa thiên địa mạnh mẽ, nhìn qua đã biết là chí bảo thiên địa! 【Phát hiện ký chủ đang dung hợp Thanh Long Thần Cốt, có sử dụng Thanh Long Tâm Lân để nâng cao tiến độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt không?】【Có / Không!】Vương Diệp đương nhiên lựa chọn sử dụng. 【Sử dụng Thanh Long Tâm Lân thành công, độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt đang được nâng cao!】【25%!】【Nâng cao hoàn tất, tổng cộng nâng cao 15% tiến độ!】【Độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt nâng lên 20%, nhận được năng lực Long Hóa giai đoạn thứ hai, hiện tại có thể lợi dụng sức mạnh của Thanh Long Thần Cốt để ngưng tụ ra đuôi rồng hư ảo, thi triển Thần Long Bãi Vĩ!】【Thần Long Bãi Vĩ: Có hiệu quả phá toái, sau khi thi triển có thể phá vỡ mọi phòng ngự, khiến một vị trí nào đó của đối phương bị vỡ nát thành thương tổn, đạt được hiệu quả đả kích cực hạn!】【Sau khi Thanh Long Thần Cốt dung hợp được 30%, có thể nhận được năng lực giai đoạn tiếp theo!

Do ảnh hưởng từ huyết mạch thần thú của ký chủ, sau 50 ngày nữa có thể dung hợp thành công!】 Rất nhanh, Vương Diệp chỉ đợi một lát, độ dung hợp Thanh Long Thần Cốt đã trực tiếp tăng vọt 15%, đạt đến mức 25%, nhận được năng lực hóa rồng giai đoạn thứ hai!

Hơn nữa, khoảng cách đến năng lực hóa rồng giai đoạn thứ ba cũng chỉ còn 5%!

Quan trọng nhất là năng lực hóa rồng giai đoạn thứ hai lại là ngưng tụ ra đuôi rồng hư ảo, sau đó thi triển Thần Long Bãi Vĩ, có thể tạo ra hiệu quả phá toái, phá vỡ mọi phòng ngự.

Tuy rằng lực tấn công không được nhắc tới, nhưng lực phá hoại chắc chắn là mạnh nhất trong tất cả các đòn tấn công của Vương Diệp!

Trực tiếp phá vỡ mọi phòng ngự, đây đúng là thần kỹ!

Lần đánh dấu này thực sự là hời lớn rồi.

Không chỉ Luân Hồi Nhãn bắt đầu tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng, Thanh Long Thần Cốt cũng đã dung hợp đến giai đoạn thứ hai, nhận được tuyệt kỹ Thần Long Bãi Vĩ, thực sự là một thu hoạch khổng lồ!

“Vương gia, anh đứng đây làm gì thế?” Lúc này, Vương Bàn Tử gọi một tiếng.

Vốn dĩ Vương Bàn Tử tưởng Vương Diệp đứng ở cửa Huyền Cung chỉ để quan sát cái Huyền Cung này thôi, nên cũng không thúc giục, kết quả đợi mãi mà thấy Vương Diệp vẫn không có dự định tiếp theo.

Thế là Vương Bàn Tử bèn gọi một tiếng.

Vương Diệp sực tỉnh, anh lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Huyền Cung, lại quay đầu nhìn về phía vách đá đằng xa.

Hiện giờ anh đã đánh dấu thành công, lấy được Cổ Cách Ngân Nhãn và Thanh Long Tâm Lân, vậy thì Vương Diệp hiện tại hoàn toàn không cần thiết phải tiến vào trong Vân Thiên Cung nữa.

Dù sao cái Vân Thiên Cung này đối với Vương Diệp mà nói cũng không có bất kỳ thứ gì dùng được.

Hiện tại anh đã lấy được Cổ Cách Ngân Nhãn, Thanh Long Tâm Lân và Côn Luân Thai Khí, vậy thì giá trị duy nhất dưới chân núi Trường Bạch này đối với Vương Diệp chính là thiên ngoại vẫn thạch phía sau Thanh Đồng Môn.

Mà Thanh Đồng Môn lại ở dưới vách đá kia!

Cho nên, nơi Vương Diệp muốn đi bây giờ là phía dưới vách đá, chứ không phải Vân Thiên Cung!

Vương Diệp không thèm nhìn Huyền Cung thêm nữa, đối với anh, Huyền Cung của Vân Thiên Cung này đã không còn sức hấp dẫn, bên trong cũng chẳng có đồ gì tốt.

Cho nên Vương Diệp không cần thiết phải tiếp tục đi vào trong.

Rất nhanh, Vương Diệp đi tới trước vách đá, nhìn xuống phía dưới.

Một mảnh đen kịt, ngay cả khi dùng Luân Hồi Nhãn cũng không nhìn rõ tình hình bên dưới, càng không biết chỗ này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

“Vương gia, chúng ta tới đây làm gì?

Vân Thiên Cung ở đằng kia mà.” Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Vương Diệp nói: “Vân Thiên Cung không cần phải đi nữa, quan quách của Vạn Nô Vương ở dưới vách đá này.” Vương Bàn Tử và

Ngô Tà nhìn nhau, Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, chuyện này là thật sao?” Vương Diệp đáp: “Ừ.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền có chút động lòng, dù sao nếu nói nơi nào trong núi Trường Bạch này có nhiều đồ tùy táng nhất và tốt nhất, thì chắc chắn đó là quan quách của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương dù sao cũng là quốc vương của Đông Hạ quốc, tang lễ được hưởng tự nhiên là theo quy cách cao nhất, đồ tùy táng chắc chắn cũng là loại tốt nhất.

Vì vậy Vương Bàn Tử có chút xao xuyến.

Tuy nhiên Ngô Tà lại hỏi: “Vương gia, anh có biết chú Ba của tôi ở chỗ nào không?” Vương Diệp đưa tay chỉ về phía Huyền Cung của Vân Thiên Cung: “Chú Ba của cậu ở ngay bên trong.” Ngô Tà trợn tròn mắt, vội vàng nhìn về phía Vân Thiên Cung, kích động nói: “Vương gia, lời này có thật không?” Vương Diệp gật đầu: “Đương nhiên là thật rồi, nhưng ông ấy không có nguy hiểm tính mạng, hơn nữa không lâu nữa cũng sẽ đi xuống dưới vách đá này thôi.” Nghe thấy vậy, Ngô Tà có chút do dự.

Chương 629

Anh tới nơi này chính là để tìm chú Ba, xác nhận xem chú Ba có gặp nguy hiểm hay không.

Nếu đúng như những gì Vương Diệp nói, chú Ba không có nguy hiểm tính mạng thì anh cũng yên tâm phần nào!

Hơn nữa, nếu giống như Vương Diệp nói, cuối cùng chú Ba vẫn sẽ xuống dưới thì anh cũng có thể xuống dưới đợi chú Ba.

Suy nghĩ một chút, Ngô Tà nói: “Vương gia, vậy chúng ta cùng xuống đi.” Vương Diệp gật đầu, sau đó lấy dây leo núi ra, cố định trên đỉnh vách đá rồi nhìn về phía Hoắc Tú Tú.

“Tú Tú, để sư phụ đưa em xuống.” Vương Diệp nói.

Hoắc Tú Tú dù sao cũng là con gái, cũng không có thân thủ nhanh nhẹn như Lâm Tiểu Yêu, cộng thêm vách đá này có chút dốc đứng, nên muốn xuống dưới cũng không đơn giản như vậy.

Vương Diệp với tư cách là sư phụ, đương nhiên cũng phải làm tròn trách nhiệm của mình.

“Dạ vâng!” Hoắc Tú Tú mặt hơi đỏ lên.

Vương Diệp ôm lấy eo thon của Hoắc Tú Tú, sau đó nắm lấy dây leo núi, cũng không thấy anh buộc dây vào eo hay gì cả, liếc nhìn Ngô Tà và những người khác một cái: “Tôi đợi các người ở bên dưới.” Nói xong, Vương Diệp nắm lấy sợi dây rồi trực tiếp nhảy xuống.

Hoắc Tú Tú chỉ cảm nhận được gió lạnh rít gào xung quanh, cô cùng Vương Diệp nhanh chóng hạ thấp xuống.

Vương Diệp một tay nắm dây, một tay ôm eo cô, hạ xuống một đoạn lại khẽ đạp vào vách đá để triệt tiêu lực xung kích khi hạ xuống, rồi tiếp tục đi xuống.

Thân hình Vương Diệp nhẹ nhàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, sau khi điểm vài cái trên vách đá thì đã vững vàng đáp xuống đất.

Ngay sau đó không lâu, Lâm Tiểu Yêu cũng nhảy xuống theo.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người chậm hơn một chút, mất năm sáu phút mới xuống tới nơi.

Phía dưới này vô cùng hỗn loạn, cấu trúc tổng thể là nền đất đá núi lửa, xung quanh lồi lõm không bằng phẳng, khắp nơi đều là các loại hài cốt mục nát, có cả của con người và những loài dã thú không tên.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi xung quanh, phát hiện đây là một khe núi rất lớn, mà đối diện với vách đá họ vừa đi xuống cũng là một vách đá khác.

Trên vách đá đó có một cánh cổng đồng khổng lồ chạm đất!

Cánh cổng đồng khổng lồ đó hé mở một nửa, to lớn vô cùng, hai bên cộng lại ít nhất phải khoảng 60 mét, chiều cao cũng gần 40 mét!

Cánh cổng đồng khổng lồ đóng chặt, Ngô Tà và Vương Bàn Tử dù đã đứng rất xa nhưng khi nhìn thấy cánh cổng này vẫn có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Cánh cổng đồng này quá lớn!

“Ôi mẹ ơi!

Lại có cánh cổng đồng lớn thế này sao!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngô Tà cũng nói: “Khả năng tạo tác của tiền nhân cổ đại thực sự quá mạnh mẽ!

Trước đây chúng ta thấy cây đồng khổng lồ ở Tần Lĩnh, giờ lại thấy cánh cổng đồng lớn thế này, không biết họ đúc bằng cách nào nữa!” Vương Bàn Tử nói: “Quan tâm họ đúc thế nào làm gì, các người nhìn kìa, trên cánh cổng đồng đó dường như còn có một lớp thứ gì đó màu vàng, không biết là cái gì, trông hơi giống màng bọc thực phẩm nhỉ.” Vương Diệp nói: “Đó là da người.” “Oẹ ~” Vương Bàn Tử nghe xong, suýt nữa nôn ngay tại chỗ.

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao!

Sắc mặt Hoắc Tú Tú xanh mét, cũng cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu.

Ngô Tà mắng lớn: “Tên Béo chết tiệt kia, lần sau anh dùng từ ngữ miêu tả cho tốt một chút có được không!

Ngọa tào!

Ghê chết đi được!” Nếu chỉ đơn giản là da người thì còn đỡ, đằng này tên này lại bảo giống màng bọc thực phẩm!

Màng bọc thực phẩm dùng để làm gì?

Đó là để bảo quản thức ăn!

Bây giờ Vương Bàn Tử dùng màng bọc thực phẩm để hình dung da người, họ chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ghê tởm, sau này chắc nhìn thấy thức ăn bọc màng bảo quản cũng không dám ăn nữa.

Vương Bàn Tử nói: “Ngọa tào!

Tôi cũng đâu có biết cái thứ đó là da người, nếu không tôi làm sao có thể bảo đó là màng bọc thực phẩm chứ!” “Ngọa tào!” “Anh còn nói nữa à!” Ngô Tà nộ mắng một tiếng, kết quả vừa mắng xong đã chạy sang một bên nôn thốc nôn tháo.

Vương Diệp lắc đầu, không để ý tới họ, trực tiếp đi về phía Thanh

Đồng Cự Môn kia.

Rất nhanh, khi đến trước Thanh Đồng Cự Môn, cảm giác nhỏ bé đó càng thêm mãnh liệt.

Vương Diệp dừng lại, nhìn chằm chằm vào cánh cổng đồng khổng lồ đó!

Chính là cái thứ này, phía sau nó phong ấn thiên ngoại vẫn thạch, chỉ cần mở cánh cổng đồng này ra là có thể tìm thấy thiên ngoại vẫn thạch, tăng vọt các thuộc tính tam duy!

Nói không chừng khi đó, còn có thể trực tiếp đưa các thuộc tính tam duy đạt đến trình độ tiến hóa thành bất tử thể!

Tuy nhiên Vương Diệp không hề vội vàng, anh biết thời điểm Thanh Đồng Cự Môn mở ra vẫn chưa tới, qua một thời gian nữa Trương Khởi Linh tự nhiên sẽ tới mở nó.

Vương Diệp nhìn về phía một chiếc quan quách trước Thanh Đồng Cự Môn.

Chiếc quan quách này được đặt trên một bục đá khổng lồ, xung quanh bục đá là từng bức tượng điêu khắc Bách Túc Long, như đang hộ vệ cho chiếc quan quách đó!

Quan quách còn to hơn cả một chiếc xe hơi, được khóa bởi chín sợi xích sắt.

Lúc này Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng đã bình tĩnh lại, đi tới theo.

“Ôi chao!

Ở đây lại có một cái quan quách lớn thế này, chắc hẳn đây chính là quan quách của tên Vạn Nô Vương kia rồi?” Vương Bàn Tử kích động nói.

Vương Diệp gật đầu.

Còn Ngô Tà thì nói: “Đây chắc hẳn là truyền thuyết Cửu Long khiêng quan tài nhỉ?

Xung quanh quan quách này có chín con Bách Túc Long hộ vệ, để thể hiện thân phận Cửu Ngũ Chí Tôn của Vạn Nô Vương, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được.” Vương Bàn Tử nói: “Tôi nói này Thiên Chân, đây chẳng qua chỉ là chín bức tượng đá thôi mà, cậu nhìn kiểu gì thế, cậu thực sự bị mấy con rết kia làm cho sợ mất mật rồi à?” Nói đoạn, Vương Bàn Tử liền đi về phía quan quách của Vạn Nô Vương.

Ngô Tà trực tiếp túm lấy cánh tay Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, anh nên đi khám mắt đi!

Anh nhìn kỹ xem trên bức tượng điêu khắc Bách Túc Long đó rốt cuộc có thứ gì!” Nói rồi, Ngô Tà dùng đèn pin soi vào bức tượng.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, phát hiện trên bức tượng đá đó lại có một con Bách Túc Long khổng lồ vô cùng!

Con Bách Túc Long đó còn lớn hơn cả những con Bách Túc Long họ từng thấy trước đây, mỗi con Bách Túc Long đều to ngang một con trâu nước, vì những con Bách Túc Long này có màu sắc gần giống với tượng đá, cộng thêm trong môi trường u tối này nên rất dễ nhìn sót.

Nếu không nhìn kỹ thì đúng là không thấy được những con Bách Túc Long đang sống sờ sờ kia.

“Ngọa tào!

Sao ở đây vẫn còn nhiều Bách Túc Long thế này!” Vương Bàn Tử kêu khẽ một tiếng, có chút sợ hãi.

Lúc nãy nếu anh ta không phát hiện ra những con Bách Túc Long này mà cứ thế đi qua, một khi chúng tỉnh dậy, chỉ cần một con thôi cũng có thể dễ dàng cắn đứt cổ anh ta!

Vương Bàn Tử sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngô Tà nói: “Nếu anh có gan thì cứ qua đó đi.” Vương Bàn Tử lộ ra một tia ngượng ngùng, suy nghĩ một chút rồi nhìn vào những sợi xích sắt đang treo quan quách, không kìm được nói: “Hay là chúng ta leo qua từ mấy sợi xích sắt này?

Mấy con Bách Túc Long này hiện đang trong trạng thái ngủ say, chắc là nếu không có động đất hay tuyết lở gì đó thì chúng sẽ không tỉnh đâu, chúng ta leo qua xích sắt, mở quan quách, lấy bảo bối bên trong rồi chuồn!” Nói đoạn, Vương Bàn Tử có chút nóng lòng muốn thử.

Ngô Tà cạn lời, nhất thời không biết nói gì.

Tuy nhiên Vương Diệp lại nói: “Không cần rắc rối như vậy.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhảy một cái lên chiếc quan quách, giẫm mạnh một chân lên đó.

“Oanh long” một tiếng, quan quách phát ra âm thanh chấn động màng nhĩ, những sợi xích sắt cũng vang lên tiếng “loảng xoảng” dữ dội!

“Ngọa tào!

Cái này cũng quá hung mãnh rồi!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Ngô Tà cũng biến sắc, lo lắng nhìn những con Bách Túc Long trên cột đá.

Quả nhiên, động tĩnh lớn như vậy, đám Bách Túc Long cũng hoàn toàn bị đánh thức!

Chín con Bách Túc Long đồng thời mở mắt.

Chúng chưa hóa rồng, nhưng thể hình cũng vô cùng đồ sộ, thấy có kẻ không mời mà tới giẫm lên quan quách của Vạn Nô Vương, đám Bách Túc Long đó lập tức gầm lên một tiếng!

Sau đó chín con rồng đồng thời lao về phía Vương Diệp, muốn xé xác anh thành từng mảnh.

Hiển nhiên, nhiệm vụ của đám Bách Túc Long này là thủ hộ quan quách, xé nát tất cả những kẻ muốn tới trộm mộ.

Mỗi con Bách Túc Long đều há to cái miệng rộng, răng nanh như những lưỡi dao găm sắc bén, lóe lên hàn quang.

Vương Diệp nhìn đám Bách Túc Long này, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp sử dụng Thần Long Bãi Vĩ.

Sau lưng Vương Diệp xuất hiện một cái đuôi rồng hư ảo khổng lồ, uy áp khủng khiếp lập tức bộc phát, đám Bách Túc Long sau khi cảm nhận được uy áp thuộc về thần thú thì sợ tới mức khựng lại, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Tiếp đó, Vương Diệp xoay người một vòng tại chỗ.

“Hống ~” Một tiếng gào thét bộc phát ra từ đuôi rồng sau lưng Vương Diệp.

Đó là tiếng rồng ngâm!

“Oanh long!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đuôi rồng quật trúng chín con Bách Túc Long, chín con Bách Túc Long đó căn bản không thể chống đỡ nổi chiêu Thần Long Bãi Vĩ của Vương Diệp!

“Oanh oanh oanh ~” Cơ thể chín con Bách Túc Long lần lượt nổ tung, toàn bộ đều vỡ nát dưới Thần Long Bãi Vĩ của Vương Diệp, rơi xuống đất, tất cả đều tử vong!

Không có con Bách Túc Long nào có thể chịu đựng được đòn tấn công của Vương Diệp!

Chương 630

Có thể thấy Thần Long Bãi Vĩ này rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Ngay cả Vương Diệp cũng lộ ra một tia ngạc nhiên.

Thần Long Bãi Vĩ này quả thực có thể bộc phát ra lực phá hoại cực mạnh, ngay cả Khôi Tinh Thích Đấu cũng không so bì được!

Hơn nữa, thứ này còn có thể tấn công diện rộng.

Vương Diệp xoay một vòng rồi dừng lại, một lần nữa đứng vững trên quan quách.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy cảnh này đều trợn tròn mắt.

“Bàn Tử, lúc nãy... anh có nhìn thấy chuyện gì vừa xảy ra không?” Ngô Tà có chút khó khăn nói.

Vương Bàn Tử đáp: “Hình như... sau lưng Vương gia xuất hiện một cái đuôi!

Cái đuôi đó... tôi nhìn sao mà thấy giống đuôi rồng thế nhỉ!

Cái đuôi rồng đó quét qua đám Bách Túc Long, thế là tất cả chúng đều nổ tung hết!” Ngô Tà gật đầu: “Đúng vậy, đó chắc hẳn là một cái đuôi rồng, giờ nhìn lại thì không thấy nữa!” Vương Bàn Tử đột nhiên trợn to mắt, không thể tin nổi nói: “Chẳng lẽ, Vương gia là rồng?

Là một con chân long?” “Thiên Chân, cậu có nghe nói qua chưa, rồng chính là vạn vật chi linh đấy, là hoàng của vạn thú, bất kỳ dã thú động vật nào trong thiên hạ đều phải nghe lệnh rồng!” “Hồi chúng ta ở Tần Lĩnh cũng vậy, rất nhiều thứ đều sợ anh ấy!” “Bây giờ ở Trường Bạch Sơn cũng thế, không chỉ Bách Túc Long sợ anh ấy, mà ngay cả đám quái điểu mặt người kia cũng nghe theo mệnh lệnh của

Vương gia!” “Vương gia chắc chắn là do một con chân long biến thành!” Nghe lời của Vương Bàn Tử, Ngô Tà cũng vô cùng tán đồng.

Vương Diệp thực sự rất có khả năng chính là chân long nha!

Nếu quả thực như vậy thì cũng giải thích được tại sao Vương Diệp lại lợi hại đến thế!

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, sau đó hít một hơi khí lạnh.

Vương Diệp quay đầu nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Lần này những lời hai người nói, Vương Diệp đều nghe thấy cả.

“Nói nhảm nhiều thế làm gì, có còn mở quan tài nữa không?” Vương Diệp thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng nói: “Mở mở mở, đương nhiên là mở chứ!” Thứ anh ta quan tâm nhất chính là cái quan quách này, giờ cuối cùng cũng tìm thấy quan quách của Vạn Nô Vương, lại không còn đám Bách Túc Long cản đường, Vương Bàn Tử đương nhiên là kích động rồi.

Thế là, Vương Bàn Tử vội vàng chạy qua.

Còn Ngô Tà cũng có chút bất lực, cùng Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu đi tới trước quan quách.

Vương Bàn Tử nhìn quan quách, đi quanh mấy vòng rồi nói: “Quan quách này chắc là không có cơ quan đâu, cứ giao cho Bàn gia tôi đi!” Nói xong, Vương Bàn Tử liền lấy xà beng ra, bắt đầu cạy quan quách.

“Đoàng!” Tuy nhiên đúng lúc này, đột nhiên một tiếng súng vang lên! "Keeng!" một tiếng, viên đạn vừa vặn bắn trúng thanh xà beng của Vương Bàn Tử, lực xung kích cực lớn trực tiếp hất văng thanh xà beng đi! "Ngọa tào, tiên sư nhà mày!" Tay Vương Bàn Tử bị chấn đến tê dại, anh nổi trận lôi đình, vớ lấy súng rồi gào lên: "Thằng khốn thiên đao vạn quả nào!

Muốn lấy mạng Bàn gia mày à?

Lão tử bây giờ tiễn mày lên Tây Thiên luôn!" Nói đoạn, anh cùng Ngô Tà đồng loạt quay đầu nhìn về một hướng.

Chỉ thấy phía xa có không ít người đang đứng, dẫn đầu là một người phụ nữ tóc ngắn hiên ngang, không phải A Ninh thì còn có thể là ai?

Kẻ vừa nổ súng là một tên ngoại quốc trong đội ngũ của A Ninh.

Nhóm người A Ninh được trang bị tận răng, nhưng rõ ràng đều bị thương ở các mức độ khác nhau, không ít người còn phải để mấy tên ngoại quốc cõng, có thể thấy bọn họ đã phải chịu tổn thất lớn thế nào.

Vương Bàn Tử thấy kẻ nổ súng là nhóm A Ninh thì lập tức đại nộ: "Hóa ra lại là con nhỏ nước ngoài này!

Mẹ kiếp, cô muốn mưu sát Bàn gia tôi đấy à?" Vương Bàn Tử cũng không kích động, đối phương có rất nhiều súng, anh không dám khinh suất động thủ.

Tuy nhiên anh cũng chẳng sợ, dù sao bên này cũng có Vương Diệp.

Hơn nữa A Ninh cũng chẳng phải lần một lần hai ăn quả đắng trong tay Vương Diệp.

A Ninh lên tiếng: "Vương tiên sinh, chúng tôi không hề có ác ý với anh, mà là cái quan quách này không thể tùy tiện mở ra.

Một khi mở, Vạn Nô Vương phục sinh, địa ngục chi môn mở ra, vô lượng nghiệp hỏa tuôn trào, lúc đó tất cả chúng ta đều không sống nổi!" Nói xong, A Ninh liếc nhìn tên ngoại quốc vừa nổ súng, hắn liền hạ súng xuống.

Vương Bàn Tử vẫn khó chịu: "Thế thì cô không biết gọi tôi một tiếng à, cứ phải nổ súng?

Nếu không phải Bàn gia tôi gan lớn thì đã bị các người hù chết rồi!" A Ninh đáp: "Xin lỗi." Thấy A Ninh một lần nữa xin lỗi, Vương Bàn Tử cũng không tiện phát tác tiếp mà quay sang nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp không nói gì.

Lần này A Ninh dường như đã biết điều hơn, không còn ngang ngược như trước.

Nếu vẫn như lần trước, Vương Diệp không ngại phải dạy dỗ cô ta một trận ra trò. "Vương tiên sinh." A Ninh cũng nhìn thấy Vương Diệp, cô ta tiến lại gần, chào hỏi một cách khách khí.

Lần này thái độ cung kính hơn lần trước rất nhiều, không biết là vì nguyên nhân gì.

Vương Diệp gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Vương Diệp, trong lòng A Ninh cũng có chút sợ hãi.

Cô biết, vừa rồi nếu cô giải thích không đủ rõ ràng thì e là lần này lại thảm rồi.

Kể từ sau khi từ Hải Đế mộ trở về, Cừu Đức Khảo đã dặn dò cô phải khách khí với Vương Diệp, tuyệt đối đừng đi chọc giận anh.

Sau đó, ông ta đã tiết lộ toàn bộ tư liệu về Vương Diệp cho A Ninh.

Khi biết được bối cảnh và thân phận của Vương Diệp, A Ninh đã sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Cô không ngờ bối cảnh của Vương Diệp lại khủng khiếp đến thế, ngay cả cả Cửu Môn cũng không dám đắc tội anh, ngay cả Hội trưởng

Hiệp hội Cửu Môn là Trương Nhật Tam cũng phải khách khách khí khí, khép nép lễ phép.

Nghĩ lại lúc đầu mình dám uy hiếp Vương Diệp, anh không giết cô đã là quá nhân từ rồi.

Thế nên lần này gặp lại, cô vô cùng khách sáo, không dám lơ là một chút nào. "Tiểu tam gia!" Đúng lúc này, trong đội ngũ của A Ninh vang lên một tiếng gọi.

Tiếp đó, một gã to con cõng một người vội vàng chạy ra, nhìn thấy Ngô Tà và Vương Diệp. "Vương gia!" Hắn lại gọi thêm một tiếng.

Vương Diệp và Ngô Tà nhìn kỹ, chẳng phải là Phan Tử sao? "Phan Tử?" Ngô Tà ngẩn người, sau đó vội vàng chạy tới hỏi: "Phan Tử, sao lại là anh?

Tam thúc của tôi đâu?" Phan Tử hếch đầu ra phía sau: "Tam gia ở đây này." Sắc mặt Ngô Tà biến đổi, anh vội lấy cái mũ đang che trên mặt Ngô Tam Thúc ra, thấy Tam thúc đã hôn mê bất tỉnh, sắc mặt vô cùng khó coi, anh lo lắng hỏi: "Phan Tử, Tam thúc của tôi bị sao vậy?" Phan Tử trấn an: "Tiểu tam gia cứ yên tâm, Tam gia không sao, chỉ là bị loại Bách túc long kia cắn bị thương, trúng độc hôn mê thôi.

Nhưng bác sĩ của cô A Ninh đã giúp Tam gia xử lý vết thương và tiêm kháng sinh rồi, sẽ không có chuyện gì đâu." Nghe Phan Tử nói vậy, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang nhìn A Ninh: "Đa tạ cô, cô A Ninh!" A Ninh đáp: "Chuyện nhỏ thôi." Tiếp đó, A Ninh nhìn về phía quan quách, lại phát hiện ra những xác Bách túc long nằm chết la liệt bên cạnh, không khỏi cau mày kinh ngạc: "Những con Bách túc long này..." Vương Bàn Tử tiếp lời: "Dĩ nhiên là do Vương gia giết rồi." A Ninh lộ vẻ kinh hãi.

Nhìn vào những mảnh thi thể vụn nát của Bách túc long, cô có thể đoán được chúng lớn hơn nhiều so với những con họ gặp phải, chắc chắn là cực kỳ lợi hại.

Vậy mà, tất cả đều chết dưới tay Vương Diệp.

Trong khi đó, trên người Vương Diệp không hề có chút chật vật nào, thậm chí quần áo còn chẳng hề rối loạn!

Chỉ điểm này thôi cũng đủ thấy Vương Diệp giết những con Bách túc long khổng lồ kia dễ dàng đến mức nào.

A Ninh nói: "Vương tiên sinh đúng là Vương tiên sinh, thân thủ quả nhiên bất phàm." Vừa nói, Vương Diệp đã tiến đến trước quan quách.

Lúc này, Lâm Tiểu Yêu trực tiếp đứng ra, lạnh lùng nhìn A Ninh: "Cô định làm gì?" Cô vẫn còn nhớ hành vi lần trước của A Ninh nên không hề có chút thiện cảm nào.

A Ninh sững người, sau đó nói: "Lâm Tiểu Yêu cô nương, tôi không có ác ý, chỉ muốn hợp tác với các người thôi!" Vương Diệp đạm mạc đáp: "Không cần hợp tác." Nói xong, Vương Diệp xoay người, tung một chưởng đánh vào nắp quan quách. "Oanh long" một tiếng, nắp quan quách vang lên dữ dội rồi trực tiếp bị đánh văng ra.

Sắc mặt A Ninh biến đổi, không ngờ Vương Diệp lại quyết đoán như vậy, không chút do dự mà mở tung quan quách.

Cô ta nhận được tin tức rằng quan quách này không thể tùy tiện mở, nếu không Vạn Nô Vương bên trong ra ngoài, mở ra Thanh đồng đại môn thì sẽ có vô tận địa ngục nghiệp hỏa tràn ra, lúc đó tất cả bọn họ đều khó thoát cái chết.

Nhưng Vương Diệp lại hành động bất ngờ, trực tiếp mở quan quách!

Tim A Ninh lập tức treo ngược lên cổ.

Còn Vương Bàn Tử thì sướng rơn, anh chỉ mong thấy cảnh này, vội vàng nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong quan quách nằm một quái nhân!

Quái nhân này có mười hai cánh tay, năm cái đầu, đội một chiếc vương miện, trông vô cùng kỳ quái. "Ngọa tào!

Quả thực y hệt cái xác ở Hải Đế mộ!" Vương Bàn Tử kinh hô.

A Ninh cũng nhìn thấy thi thể Vạn Nô Vương.

Thấy thi thể đáng sợ như vậy, sắc mặt A Ninh biến đổi, trong lòng đầy rẫy sự kinh ngạc!

Đây là lần đầu tiên cô gặp loại thi thể này!

Chương 631

Đúng lúc đó, Vạn Nô Vương bỗng nhiên mở mắt!

Cái mở mắt này làm Vương Bàn Tử và A Ninh giật nảy mình.

Đây là sắp thi biến (trá thi) sao!

Tiếp đó, một luồng thi khí ngập trời cuồn cuộn bốc lên!

Vạn Nô Vương sau khi mở mắt bỗng nhiên nhảy dựng lên, rồi nhanh như chớp lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sắc mặt đại biến, chửi lớn: "Cái đệch nhà mày!

Lão tử là bố mày chắc, cái gì cũng nhắm vào Bàn gia tôi là sao, ngọa tào!" Vương Bàn Tử cảm thấy vô cùng uất ức.

Từ đầu đến giờ, hễ có quái vật xuất hiện là y như rằng nhìn chằm chằm vào anh, người bị thương luôn luôn là anh!

Bàn Tử chửi thì chửi nhưng động tác không hề chậm chạp.

Anh trực tiếp giơ súng nã vài phát về phía Vạn Nô Vương.

Tuy nhiên "đoàng đoàng" mấy tiếng, đạn bắn trúng thân thể Vạn Nô Vương, da thịt hắn chỉ hơi co giật một chút, viên đạn liền lún sâu vào bên trong.

Vạn Nô Vương không hề hấn gì, thân thể vẫn nguyên vẹn!

Giống như bắn vào nước, ngay cả một chút sóng gợn cũng không có.

Hiển nhiên, sau bao nhiêu năm, thân thể Vạn Nô Vương tuy không cứng như thép giống các loại Tống tử khác, nhưng da thịt hắn đã phát sinh biến hóa, có thể dễ dàng hóa giải mọi viên đạn.

Súng đạn căn bản không thể làm tổn thương hắn!

Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, đạn của mình vô dụng với Vạn Nô Vương, liền vội vàng bỏ chạy thục mạng.

Anh lộn một vòng trên đất rồi chạy biến, không dám va chạm với tên Vạn Nô Vương kia.

Dù sao đây cũng là một con Tống tử, lại còn là Vạn Nô Vương, Vương Bàn Tử dù có trương cuồng đến mấy cũng không dám đấu tay đôi với Tống tử, đó chẳng khác nào tìm cái chết.

Bây giờ đến súng cũng vô dụng rồi, nên Bàn Tử có thể chạy là chạy ngay.

Nhưng khi Bàn Tử bỏ chạy, Vạn Nô Vương lại không hề đuổi theo anh mà tiếp tục lao về phía trước, mục tiêu dường như là Thanh đồng môn!

A Ninh thấy cảnh này không khỏi biến sắc, vội vàng hét lên: "Hắn muốn mở Thanh đồng đại môn!

Truyền thuyết kể rằng sau cánh cửa đồng xanh đầy rẫy địa ngục nghiệp hỏa, nếu Vạn Nô Vương chưa tiến hành thay thế thế hệ mà đã mở cửa thì những ngọn lửa nghiệp hỏa đó chắc chắn sẽ rò rỉ ra ngoài, lúc đó chúng ta đều phải chết ở đây!" "Mau ngăn hắn lại!" Nói xong, đám thuộc hạ của A Ninh cũng vội vàng nổ súng, điên cuồng bắn vào Vạn Nô Vương.

Tuy nhiên, thân thể Vạn Nô Vương giống như một hố đen, bao nhiêu đạn dược hắn cũng có thể nuốt chửng!

Những viên đạn đó đối với hắn căn bản vô dụng!

Vạn Nô Vương vẫn tiếp tục tiến về phía Thanh đồng đại môn!

Sắc mặt A Ninh ngày càng khó coi, cô vô cùng tin tưởng vào thuyết địa ngục nghiệp hỏa. "Vương tiên sinh, xin anh ra tay ngăn cản Vạn Nô Vương!" A Ninh gấp gáp cầu xin Vương Diệp.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, anh không tin vào chuyện địa ngục nghiệp hỏa.

Trong nguyên tác, ngay cả khi Trương Khởi Linh dùng quỷ tỷ triệu hoán âm binh mở Thanh đồng đại môn cũng chẳng thấy nghiệp hỏa nào cả.

Những thứ đó chỉ là lời đồn thổi nhảm nhí.

Tuy nhiên, dù vậy Vương Diệp cũng không định tha cho Vạn Nô Vương.

Hiện giờ Vạn Nô Vương đã thi biến, thi khí trong cơ thể hắn vô cùng bàng bạc, so với ba con Bách túc long cộng lại cũng chỉ có hơn chứ không kém!

Đây là con đường quan trọng để Vương Diệp nâng cao thuộc tính tam duy (ba chỉ số), dĩ nhiên anh sẽ không bỏ qua món hời này.

Thế là khoảnh khắc tiếp theo, Vương Diệp ra tay.

Đám ngoại quốc thấy Vương Diệp ra tay liền lập tức dừng súng.

Bọn họ muốn xem người mà đội trưởng của họ phải khách khí hết mực này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Vương Diệp trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Vạn Nô Vương, trực tiếp tóm lấy một cánh tay của hắn, rồi mạnh bạo quật xuống đất! "Oanh long!" một tiếng nổ lớn.

Vạn Nô Vương bị đập mạnh xuống đất, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố lớn, vô số vết nứt lan rộng ra.

Vạn Nô Vương bị cú đập này làm cho thoi thóp ngay lập tức!

Đám ngoại quốc hít vào một ngụm khí lạnh!

Đối với bọn họ, cảnh tượng này quá đỗi bạo lực!

Khủng bố đến mức này sao!

Sức mạnh tầm cỡ này, e là ngay cả Hulk cũng chẳng bì kịp!

A Ninh cũng lộ vẻ kinh hãi.

Hai lần trước cô chỉ biết Vương Diệp thân thủ khá, nhưng chưa bao giờ nghĩ sức mạnh của anh lại lớn đến vậy, trực tiếp đập Vạn Nô Vương đến suýt tan xác.

Nếu không phải bản thân Vạn Nô Vương cũng rất mạnh mẽ thì có lẽ sau cú đập này của Vương Diệp, hắn đã biến thành đống thịt nát rồi.

Đôi mắt vốn không mấy cảm xúc của Vạn Nô Vương lúc này cũng không tự chủ được mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Vương Bàn Tử có chút đắc ý nhìn A Ninh và đám ngoại quốc, hừ một tiếng.

Đối với anh, Vương Diệp càng lợi hại anh càng đắc ý, cứ như thể sức mạnh của Vương Diệp cũng chính là sự lợi hại của anh vậy!

Vương Diệp giẫm một chân lên người Vạn Nô Vương, sau đó dùng Sát khí châu bắt đầu điên cuồng hấp thụ thi khí của hắn.

A Ninh thấy cảnh này, không nhịn được tò mò hỏi: "Vương tiên sinh đang làm gì vậy?" Vương Bàn Tử nói: "Cái này thì cô không biết rồi.

Ở chỗ chúng tôi, Tống tử đều biết hấp thụ tinh khí của người cũng như tinh hoa thiên địa để tu luyện, Vương gia đây là đang rút lấy tinh hoa thiên địa từ con đại Tống tử này đấy." A Ninh ngẩn người, lộ vẻ suy tư.

Còn Ngô Tà thì nói: "Bàn Tử, đừng có nói nhảm nữa." Vương Bàn

Tử không vui: "Sao tôi lại nói nhảm, vốn dĩ là thế mà.

Cậu không tin thì cứ đi hỏi Vương gia xem!" Ngô Tà dĩ nhiên không tin lời nói nhảm của anh.

Rất nhanh, Vương Diệp thu lại Sát khí châu.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng nhận được thông báo từ hệ thống. 【Hấp thụ thi khí, nhận được 3652 điểm sức mạnh, 3652 điểm thể lực, 3652 điểm tốc độ!】 Cảm nhận được thuộc tính của bản thân tăng lên, Vương Diệp không khỏi nở một nụ cười.

Quả nhiên, thi khí trong cơ thể Vạn Nô Vương còn hùng hậu bàng bạc hơn ba con Bách túc long cộng lại, trực tiếp tăng thêm 3652 điểm thuộc tính tam duy!

Đối với Vương Diệp, đây tuyệt đối là một thu hoạch không tồi.

Như vậy, thuộc tính tam duy của Vương Diệp đều đã vượt mức 4 vạn!

Trong đó sức mạnh đạt 40.718 điểm!

Thể lực đạt 43.602 điểm!

Tốc độ cũng đạt 41.121 điểm!

Khoảng cách tới điều kiện 5 vạn để tiến hóa thành Bất tử thể đã không còn xa!

Chỉ cần tìm thấy vẫn ngọc (ngọc thiên thạch), chắc chắn sẽ nhận được thêm nhiều thuộc tính tam duy nữa, lúc đó nhất định đạt tới điều kiện 5 vạn!

Vương Diệp nhìn Vạn Nô Vương đã nằm bất động dưới chân, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Thanh đồng môn.

Vẫn ngọc nằm ngay bên trong Thanh đồng môn.

Chỉ cần mở cửa là có thể tìm thấy!

Hơn nữa, Vương Diệp hiện giờ đã sở hữu năm con Quỷ diện đồng hầu, vừa khéo có thể mở được vẫn ngọc để tiến vào bên trong.

Vương Diệp hơi do dự.

Trương Khởi Linh đến giờ vẫn chưa tới, Vương Diệp đang nghĩ xem có nên lấy quỷ tỷ của mình ra để mở cánh cửa đồng xanh này không?

Anh không muốn lãng phí thời gian đứng đây chờ đợi.

Hiện giờ anh đang đứng trước Thanh đồng môn, và không còn kiên nhẫn nữa. "Oanh long!" Nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn bỗng nhiên vang lên!

Mọi người đều kinh động, đồng loạt nhìn về phía cánh cửa đồng xanh khổng lồ!

Chỉ thấy lớp da người bao phủ trên cửa đều đã nổ tung và bong tróc ra!

Tiếp đó, dưới ánh mắt của mọi người, cánh cửa đồng xanh khổng lồ đang từ từ mở ra!

Hai cánh cửa khổng lồ chậm rãi mở, nhưng chỉ xuất hiện một kẽ hở nhỏ!

Sau đó cánh cửa dừng lại, trông như chỉ vừa xê dịch một chút sang bên cạnh, lộ ra một khe hẹp đen ngòm vô tận.

Nhưng vì cánh cửa này quá lớn, nên dù chỉ là một khe hở nhỏ cũng đủ cho một chiếc xe tải dễ dàng đi qua!

Chương 632

Cánh cửa đồng xanh khổng lồ đột ngột mở ra khiến tất cả đều ngây người, rồi nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Cánh cửa lớn như vậy, ít nhất cũng nặng hàng vạn thậm chí hàng chục vạn tấn, dù có hàng ngàn người cùng đẩy cũng chưa chắc mở nổi!

Vậy mà bây giờ nó lại tự động mở ra?

Rốt cuộc là ai đẩy mở?

Là yêu quái hay quỷ quái gì?

Hơn nữa, chẳng phải A Ninh nói khi cửa mở sẽ có địa ngục nghiệp hỏa xuất hiện sao, sao bây giờ chẳng thấy gì?

Mọi người đều bất an, lòng dạ bồn chồn, không biết có nên chạy không, mà muốn chạy cũng chẳng biết chạy đi đâu!

Cả hẻm núi chìm trong sự im lặng tuyệt đối.

Vương Diệp là người đứng gần Thanh đồng môn nhất, ánh mắt anh lóe sáng, nhìn chằm chằm vào khe cửa.

Khe hở này xuất hiện cũng đồng nghĩa với việc âm binh sắp lộ diện, và Trương Khởi Linh cũng sắp xuất hiện!

Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: "Vương gia, chuyện này là sao?

Chúng ta có nên vào xem không?" Nói rồi, anh tiến lên hai bước, dùng đèn pin soi vào bên trong.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào khe cửa đó giống như bị nuốt chửng, bên trong vẫn là một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ tình huống gì. "Đừng có vào!" Lúc này A Ninh hét lên một tiếng, cô vội vàng chạy tới, nghiêm trọng nói: "Truyền thuyết nói cánh cửa đồng xanh này là lối đi của một tà thần qua lại giữa địa ngục và hiện thực, bên trong ẩn chứa tà ác vạn cổ, còn có cả địa ngục nghiệp hỏa, đi vào chắc chắn sẽ chết!" Thấy A Ninh nói thần bí như vậy, những người khác đều nửa tin nửa ngờ.

Nhưng Vương Bàn Tử lại bảo: "Tôi nói này cô A Ninh, cô dẹp đi cho tôi nhờ.

Lúc trước cô bảo mở cửa này ra sẽ có vô lượng địa ngục nghiệp hỏa tuôn ra, mà tôi đợi mãi có thấy ngọn lửa nào đâu!" "Thế giới này làm gì có địa ngục." "Vả lại, còn có câu gì ấy nhỉ, tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Cứ cho bên trong là địa ngục thì đã sao, nó thật sự ăn thịt được chúng ta chắc?" "Theo tôi thấy, chỗ này bị nước Đông Hạ phong bế chết chóc như vậy, đến Vạn Nô Vương chết cũng muốn vào, chắc chắn cất giấu lượng lớn vàng bạc châu báu, chúng ta chỉ cần lấy được thì đời này không lo ăn mặc nữa!" A Ninh phản bác: "Nước Đông Hạ vốn là nước nhỏ, sao có thể có nhiều vàng bạc châu báu thế được." Hai người có vẻ sắp cãi nhau to, lúc này Ngô Tà lên tiếng: "Hai người đừng cãi nữa, chúng ta hỏi ý kiến Vương gia trước đã!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử và A Ninh đều dừng lại, không nhịn được nhìn về phía Vương Diệp.

Nhưng đúng lúc đó, Vương Bàn Tử bỗng thấy bên trong Thanh đồng môn thắp lên vài ngọn đèn, hơn nữa những ngọn đèn đó còn đang di chuyển, giống như có người cầm đèn đi lại bên trong. "Mọi người nhìn kìa, bên trong cửa có người!" Vương Bàn Tử kinh hô, vội chỉ tay về phía cửa: "Tôi đã bảo mà, bên trong chắc chắn không phải địa ngục gì đâu!" Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy bên trong có ánh đèn!

Đúng lúc này, Phan Tử cũng hét lên: "Tiểu tam gia!

Vương gia!

Mọi người nhìn kìa, xung quanh sao lại có nhiều sương mù màu xanh lam thế này!" Mọi người nhìn quanh, thấy từ những khe đá tứ phía đang bốc lên từng lớp sương mỏng màu xanh nhạt!

Làn sương xanh đó giống như những dải mây, nhanh chóng bốc cao!

Trong nháy mắt, tất cả các kẽ đá đều tỏa ra sương mù xanh, tốc độ nhanh đến kinh người, chẳng mấy chốc sương mù đã bao phủ khắp nơi, đến cả ánh đèn pin cũng vô tác dụng. "Cái gì đây?" Có người hỏi.

Vương Bàn Tử kinh hãi: "Không xong rồi, là khí độc, mọi người mau bịt miệng lại!" Nghe Vương Bàn Tử hét vậy, tất cả đều giật mình, vội vàng bịt mũi miệng, thậm chí có người còn cuống cuồng lấy mặt nạ phòng độc ra.

Khóe mắt Vương Diệp giật giật.

Cái gã Vương Bàn Tử này toàn nói nhảm!

Đây mẹ nó đâu phải khí độc, rõ ràng là âm khí.

Tuy có ảnh hưởng nhất định đến cơ thể người, nhưng bịt miệng mũi hay đeo mặt nạ phòng độc chẳng có tác dụng gì.

Tuy nhiên Vương Diệp không nói ra, anh biết âm khí xuất hiện nghĩa là âm binh sắp tới!

Đúng lúc này, từ một hướng khác của hẻm núi vang lên một chuỗi tiếng tù và bằng gạc nai, âm thanh vang vọng u uẩn trong hẻm núi, vô cùng rõ rệt.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng tù và trầm buồn đó.

Họ nhìn về hướng ấy, thấy trong làn sương mù xanh mênh mông bỗng xuất hiện một đội bóng người!

Ngô Tà kinh hãi: "Sao vẫn còn người nữa?

Cô A Ninh, các người còn ai khác ở đây không?" A Ninh lắc đầu: "Không có, ngoài những người đã hy sinh thì tất cả đều ở đây rồi!" Vương Bàn Tử nói: "Thiên Chân, liệu có phải là mấy người của Trần lão đầu không?" Ngô Tà ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: "Không thể nào, nhóm Trần Tứ Gia chỉ có bảy người, các anh nhìn xem, ở kia ít nhất cũng phải mười mấy hai mươi người, thậm chí còn nhiều hơn!" Quả thực, mọi người nhìn kỹ thấy những bóng người đó xếp thành bốn đội trong sương mù, mỗi đội có gần mười người, số lượng rất đông!

Hơn nữa quan trọng nhất là họ đi đứng vô cùng chỉnh tề, giống như một đội quân được huấn luyện nghiêm ngặt.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này liền cảm thấy hơi lạnh thấu xương, anh thì thào: "Đây là âm binh mượn đường!

Mau trốn đi!" Ngô Tà nghe thấy là âm binh cũng vội vàng nấp sau một tảng đá.

A Ninh nhíu mày, do dự một chút rồi cũng trốn theo. "Sư phụ, phải làm sao bây giờ?" Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp bảo: "Hai đứa cứ trốn cùng bọn họ đi." Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu đành nghe lời đi trốn.

Phan Tử cùng mấy tên ngoại quốc khác cũng vội vã nấp kỹ.

Tuy nhiên có hai tên ngoại quốc dường như không biết âm binh là gì, hoặc giả là không coi âm binh ra gì, vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ trố mắt nhìn đoàn âm binh đó.

Theo thời gian, những bóng người đó lững thững tiến lại gần.

Họ nhìn thấy bóng người đi đầu cầm những lá cờ lệnh, từng bước tiến tới.

Đội ngũ ngày càng lại gần, họ thấy đội ngũ này đi đứng cực kỳ ngay ngắn, chậm rãi tiến đến trước mặt mọi người, rồi đi ngang qua!

Rất nhanh, những bóng người đó đã tới trước mặt.

Qua làn sương xanh, họ nhìn rõ diện mạo của những bóng người này!

Họ mặc những bộ giáp rách nát từ thời Ân Thương, mấy người dẫn đầu cầm cờ lệnh, những người phía sau đeo tù và, tiếng tù và vang lên u dương suốt quãng đường.

Trông họ như đang mang vác những vật nặng nề nhưng bước đi lại cực kỳ nhẹ nhàng, như thể đang bay, như thể làm bằng giấy vậy!

Hơn nữa, họ đi đứng không hề phát ra một tiếng động nào.

Đồng thời, Ngô Tà và những người khác cũng nhìn rõ khuôn mặt của họ!

Đó là những khuôn mặt dài ngoẳng một cách kỳ dị, dùng từ "mặt ngựa" để hình dung cũng không đủ!

Giống như bị ai đó kéo dài ra gấp đôi vậy!

Tất cả đều không có biểu cảm, sắc mặt trắng bệch, không một giọt máu.

Cả đoàn người không ai phát hiện ra đám Ngô Tà, cứ như những linh hồn u minh lướt về phía Thanh đồng đại môn.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử bỗng trợn tròn mắt, đột ngột chỉ tay vào một vị trí phía cuối đội ngũ.

Ngô Tà nhìn theo, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên!

Chỉ thấy người đang đi theo đó không phải ai khác, chính là Trương Khởi Linh đang đeo Hàn Nguyệt Nhận trên lưng!

Ngô Tà trợn mắt, không hiểu tại sao Trương Khởi Linh lại đi theo sau đội ngũ âm binh này?

Chẳng lẽ Trương Khởi Linh đã bị đám âm binh này câu hồn rồi?

Nhưng khuôn mặt của Trương Khởi Linh và khuôn mặt của đám âm binh có sự khác biệt rõ rệt, hiển nhiên anh không hề bị câu hồn!

Đúng lúc đó, Trương Khởi Linh liếc nhìn nhóm Ngô Tà một cái.

Qua ánh mắt đó, Ngô Tà biết chắc chắn anh không bị câu hồn!

Mà là gã này tự nguyện trà trộn vào đội ngũ âm binh!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đầy vẻ nghi hoặc, không biết gã này định làm gì?

Họ không nhịn được nhìn về phía Vương Diệp.

Họ cảm thấy Vương Diệp chắc chắn biết gì đó.

Bởi vì lúc Trương Khởi Linh mất tích, Vương Diệp cũng từng nói anh ta có sứ mệnh của riêng mình!

Chẳng lẽ sứ mệnh của Trương Khởi Linh là đi theo đám âm binh này tiến vào Thanh đồng môn?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hận không thể lao ra tóm lấy Trương Khởi Linh hỏi cho ra lẽ.

Nhưng thấy Vương Diệp không hề có biểu cảm gì, họ biết Vương Diệp chắc chắn đã dự liệu được cảnh này và đã có suy tính riêng, nên Ngô Tà và Vương Bàn Tử chỉ đành nén chặt sự kích động.

Nhưng đúng lúc đó, tất cả âm binh bỗng nhiên dừng khựng lại!

Sự dừng lại đột ngột này làm ai nấy đều thót tim.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thì còn đỡ, vì họ chỉ bị hình ảnh âm binh dọa sợ thôi chứ thực chất không quá sợ hãi đám này, vì họ biết Vương Diệp có quỷ tỷ, có thể thu phục đám âm binh.

Nhưng A Ninh, Phan Tử và đám ngoại quốc thì khác.

Họ chứng kiến âm binh, dù âm binh chưa làm gì họ, nhưng sâu trong lòng vẫn sợ hãi những thứ này, có một cảm giác hoảng loạn khó tả!

Thế nên khi đám âm binh dừng lại, tất cả đều nín thở.

Khảnh khắc tiếp theo, toàn bộ âm binh đều nhìn về phía hai tên ngoại quốc không đi trốn kia!

Hai tên ngoại quốc bị âm binh liếc nhìn, trong lòng tức khắc rét run, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu, sợ đến mức run cầm cập, trong lòng hối hận vô cùng.

Chương 633

Nhưng khi họ muốn trốn thì đã không còn kịp nữa.

Hai tên ngoại quốc rùng mình một cái, rồi đôi mắt trở nên đờ đẫn, cứ thế lững thững đi theo sau đám âm binh, như những xác sống không hồn.

Sắc mặt A Ninh biến đổi, định lao ra cứu hai người đó nhưng bị Phan Tử đè chặt vai. "Cô muốn hại chết tất cả chúng ta à!" Phan Tử gằn giọng.

A Ninh run rẩy, chỉ đành nghiến răng nhìn hai thuộc hạ của mình đi theo sau âm binh.

Sau đó, đoàn âm binh lại tiếp tục tiến bước về phía Thanh đồng đại môn.

Thấy âm binh cuối cùng cũng đi khuất, đám Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm. "Thiên Chân!

Cậu điên rồi à!

Vừa nãy cậu định làm gì thế!" Chờ đến khi đám âm binh đã đi vào Thanh đồng đại môn quá nửa, Vương Bàn Tử mới buông Ngô Tà ra, thấp giọng mắng.

Sắc mặt Ngô Tà có chút khó coi, anh nói: "Dù sao đó cũng là hai mạng người!" Hóa ra lúc nãy Ngô Tà định ra cứu hai tên ngoại quốc kia, nhưng bị Vương Bàn Tử đè nghiến lại.

Vương Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp nếu cậu mà ra đó thì tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây hết!" Ngô Tà chỉ biết cười khổ.

Cuối cùng, tất cả âm binh, bao gồm cả hai tên ngoại quốc và Trương Khởi Linh, đều bước vào bên trong cửa.

Nhóm Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp, muốn hỏi xem Trương Khởi Linh trà trộn vào đó làm gì.

Kết quả là vừa nhìn sang, đã thấy Vương Diệp tiến lên một bước, trong nháy mắt bám sát theo đám âm binh, rồi cũng bước vào Thanh đồng đại môn! "Sư phụ!" Lâm Tiểu Yêu kinh hô, vội vàng lao tới.

Tuy nhiên, cánh cửa đồng xanh đã đóng sập lại.

Lâm Tiểu Yêu đến trước cửa, nhưng dù làm cách nào cũng không mở được, muốn vào trong chỉ là mơ hão.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng giật mình, không ngờ Vương Diệp lại theo vào bên trong cửa vào phút cuối cùng!

Anh định làm gì vậy chứ! "Sư tỷ!" Hoắc Tú Tú vội vàng chạy tới nắm lấy tay Lâm Tiểu Yêu: "Sư tỷ đừng lo lắng, sư phụ chắc chắn sẽ không sao đâu!" Ngô Tà cũng tiếp lời: "Tôi cũng tin Vương gia sẽ không sao.

Vương gia làm việc luôn cẩn trọng, có nắm chắc mười phần mới làm, tôi chưa bao giờ thấy Vương gia thất thủ cả." Vương Bàn Tử nói: "Đúng vậy, thay vì lo cho Vương gia, chi bằng nghĩ xem chúng ta phải làm gì đi.

Vương gia không thể có chuyện được, ngược lại là chúng ta khi mất đi Vương gia thì phải tính sao đây!" Ngô Tà nghĩ ngợi: "Tôi quyết định sẽ ở đây chờ Vương gia ra ngoài." Nói về Vương Diệp, anh đi theo đám âm binh vào bên trong cửa, nhìn thấy đoàn âm binh đó.

Đối với Vương Diệp, cánh cửa đồng xanh này là nơi anh bắt buộc phải vào.

Anh cần tìm thấy vẫn ngọc, chỉ có sau khi tìm thấy nó, anh mới có thể nhanh chóng nâng cao thuộc tính tam duy để đạt tới điều kiện tiến hóa thành Bất tử thể!

Mà vẫn ngọc lại nằm sau cánh cửa này, nên anh phải nhanh chóng tiến vào.

Sau khi vào bên trong, Vương Diệp lại phát hiện nơi này không hề đen kịt như nhìn từ bên ngoài, ngược lại có ánh sáng, mọi thứ xung quanh đều hiện rõ mồn một.

Chỉ có điều, tổng thể là một trạng thái xám xịt mờ mịt.

Phía xa có một khối thiên thạch khổng lồ rơi trên mặt đất.

Nơi Vương Diệp đứng có một con đường dẫn đến khối thiên thạch đó, và trên thiên thạch rõ ràng có một lối vào.

Xem ra đó chính là lối vào để tìm kiếm vẫn ngọc bên trong thiên thạch!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi!

Tuy nhiên Vương Diệp không vội vã đi tới lối vào đó.

Bởi vì sau Thanh đồng môn không chỉ có thiên thạch, mà còn có một lượng lớn âm binh quỷ dị!

Đám âm binh này đều từ thời Ân Thương, họ đờ đẫn lảng vảng trong không gian này, đi lại không mục đích, cảnh tượng sau cánh cửa thực sự giống như địa ngục.

Ngoài ra, cách khối thiên thạch không xa còn có một miệng núi lửa.

Bên trong vẫn đang tỏa ra từng lớp nham thạch!

Có lẽ chính vì sự tồn tại của núi lửa nên mới có thuyết địa ngục nghiệp hỏa. "Sao anh cũng vào đây?" Trương Khởi Linh xuất hiện bên cạnh Vương Diệp, cau mày hỏi: "Chẳng phải anh không muốn xen vào chuyện của Trương gia sao?" Rõ ràng Trương Khởi Linh tưởng Vương Diệp định quản chuyện của Trương gia.

Sứ mệnh của Trương gia chính là thủ hộ cánh cửa đồng xanh khổng lồ này.

Sự xuất hiện của Vương Diệp khiến Trương Khởi Linh cảm thấy rất bất ngờ.

Vương Diệp thản nhiên đáp: "Chuyện của Trương gia tôi không hứng thú, tôi đến vì thứ kia." Nói rồi, Vương Diệp chỉ tay về phía khối thiên thạch khổng lồ phía xa.

Ánh mắt Trương Khởi Linh phức tạp, anh nói: "Anh quả nhiên vẫn thế, có gì cần tôi giúp thì cứ nói." Vương Diệp bảo: "Tôi muốn vào bên trong khối thiên thạch đó." Dừng một chút, Vương Diệp nhìn về phía đám âm binh, ánh mắt sắc lạnh: "Nhưng đám âm binh này là một trở ngại." Vương Diệp với tư cách là người của Trương gia, dĩ nhiên biết sứ mệnh của Trương gia nằm ở đâu, và cũng biết đám âm binh này dùng để làm gì.

Tất cả âm binh đều tồn tại để thủ hộ thiên thạch, kẻ nào dám bén mảng tới đó chắc chắn sẽ bị tấn công.

Thế nên muốn vào trong thiên thạch, trước tiên phải giải quyết đám âm binh này.

Ánh mắt Vương Diệp lóe sáng, anh giơ tay vẫy một cái về phía đám âm binh. 【Phát hiện lượng lớn âm binh, có thu phục hay không?】【Có / Không!】Tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Vương Diệp đương nhiên sẽ không khách khí!

Những âm binh này đối với Vương Diệp mà nói chính là lượng lớn quái vật kinh nghiệm!

Ở đây ít nhất cũng phải có hàng ngàn âm binh, nếu thu phục hết thảy, cũng có thể thu được hơn một nghìn điểm thuộc tính tam duy.

Hiện tại Vương Diệp cảm thấy thuộc tính tam duy càng nhiều càng tốt.

Chỉ cần có thể tăng thêm thuộc tính, hắn đều sẽ không từ chối!

“Thu!” Vương Diệp khẽ quát một tiếng, tất cả âm binh gần đó đều hóa thành những đạo xám quang, bay vào trong cơ thể Vương Diệp, thực chất là bị Quỷ Tỳ hấp thu.

Từ sau khi Quỷ Tỳ thăng cấp lần thứ hai, hắn đã có được bản lĩnh tâm niệm tương thông với Quỷ Tỳ, có thể nhất niệm triệu hoán âm binh, nhất niệm thu phục âm binh!

Vì vậy, những âm binh này hầu như không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, đã bị Vương Diệp thu phục một cách nhẹ nhàng thoải mái.

Trương Khởi Linh chỉ thấy những âm binh kia hóa thành từng đạo xám quang, toàn bộ biến mất trong cơ thể Vương Diệp.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ âm binh phía sau Thanh Đồng Môn đã bị Vương Diệp thu sạch! 【Thu phục 1765 âm binh!

Thu được 1765 điểm sức mạnh, 1765 điểm thể lực, 1765 điểm tốc độ!】【Số lượng âm binh hiện tại đã đạt tới 10.326 cái, đủ điều kiện mở ra Vạn Quỷ Thiên, có muốn mở hay không?】【Có/Không!】Điều này khiến Vương Diệp sững sờ, đúng là một niềm vui ngoài ý muốn!

Không ngờ rằng lại đạt được điều kiện để mở Vạn Quỷ Thiên!

Vương Diệp suýt chút nữa đã quên mất mình còn có năng lực này.

Bây giờ bất ngờ đạt được điều kiện, Vương Diệp đương nhiên sẽ không nói nhảm, trực tiếp lựa chọn mở ra.

“Mở ra!” Vương Diệp nói. 【Đang mở Vạn Quỷ Thiên!】【Mở Vạn Quỷ Thiên thành công, nhận được năng lực Vạn Quỷ Thiên!】

【Vạn Quỷ Thiên: Khi thi triển, vạn quỷ đều xuất hiện, hóa thành một kết giới, có thể phá diệt hết thảy huyễn thuật.

Nếu không có sự cho phép của người thi thuật, bất kỳ ai cũng không thể rời khỏi Vạn Quỷ Thiên!

Ngoài ra, trong Vạn Quỷ Thiên, còn có thể nhận được cộng thêm thuộc tính, thuộc tính cộng thêm dựa trên số lượng âm binh làm cơ sở, hiện tại có thể cộng thêm 10.326 điểm thuộc tính tam duy!】 Rất nhanh, mọi tư liệu về Vạn Quỷ Thiên đều được Vương Diệp nắm rõ trong lòng.

Vạn Quỷ Thiên này có chút lợi hại nha!

Chỉ cần giơ tay lên là có thể bố trí ra một kết giới.

Trong kết giới, phá diệt hết thảy huyễn thuật, còn có thể vây khốn người, quan trọng nhất chính là có thể tăng cường thuộc tính cộng thêm!

Một âm binh có thể tăng thêm 1 điểm thuộc tính! 10.326 âm binh thì có thể tăng thêm 10.326 điểm thuộc tính!

Hiện tại Quỷ Tỳ của Vương Diệp có thể chứa được 10 vạn âm binh!

Nếu có thể lấp đầy Quỷ Tỳ, vậy thì có thể tăng thêm 10 vạn điểm thuộc tính tam duy!

Đây quả thực là một sự tăng trưởng khổng lồ.

Vạn Quỷ Thiên này đúng là một món đồ tốt!

Tuy nhiên, việc quan trọng nhất lúc này vẫn là tiến về phía vẫn thạch, tìm được Vẫn Ngọc, sau đó nâng cao thuộc tính tam duy của bản thân!

Vương Diệp liếc nhìn không gian này một lượt, phát hiện nơi này thực sự không còn âm binh nào nữa, mới cùng Trương Khởi Linh đi về phía vẫn thạch.

Rất nhanh, Vương Diệp và Trương Khởi Linh men theo con đường đó tiến đến trước mặt khối vẫn thạch.

Nhìn khối vẫn thạch khổng lồ này, ngay cả Vương Diệp cũng có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Vương Diệp nói: “Năm đó tiên tổ Trương gia tìm được khối vẫn thạch này, tu kiến Thanh Đồng Cự Môn, xây dựng nên một thứ như thế này, dùng người để làm thí nghiệm trong vẫn thạch, nghiên cứu thuật trường sinh, nhưng cuối cùng lại tạo ra loại quái vật như Vạn Nô Vương.” “Thế nhân đều tưởng Trương gia là người thủ hộ Thanh Đồng Môn, là người thủ hộ được Vạn Nô Vương chỉ định, nhưng họ đâu biết rằng, Vạn Nô Vương ngược lại là nô lệ của Trương gia, chỉ là một sản phẩm thí nghiệm thất bại do Trương gia chế tạo ra mà thôi.” “Sau đó, qua nhiều lần thí nghiệm, Trương gia cuối cùng cũng tìm thấy Kỳ Lân di trạch, sau đó lợi dụng sức mạnh của Vẫn Ngọc bên trong vẫn thạch, thành công dung hợp Kỳ Lân di trạch, nhận được Kỳ Lân huyết mạch, đạt được thuật trường sinh.” “Chỉ là kiểu trường sinh này vẫn có khiếm khuyết, vì thế bao năm qua, Trương gia luôn không ngừng tìm kiếm biện pháp bù đắp khiếm khuyết, chỉ là vẫn chưa tìm thấy.” Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh không lên tiếng, nhưng vẻ mặt có chút phức tạp.

Đúng như Vương Diệp nói, Trương gia thực sự là như vậy.

Chương 634

Thực chất Trương gia mới là kẻ nắm quyền kiểm soát tất cả chuyện này.

Mà Trương Khởi Linh với tư cách là người xuất sắc nhất sở hữu thiên phú huyết mạch của Trương gia, đương nhiên cũng biết những điều này.

Chỉ có điều, phía sau Thanh Đồng Cự Môn là căn cứ bí mật của Trương gia, đây cũng là lần đầu tiên cậu đến đây.

Đương nhiên, Vương Diệp đối với mọi nghiên cứu hay kế hoạch của Trương gia đều không có hứng thú, thứ hắn quan tâm chỉ là Vẫn Ngọc bên trong vẫn thạch mà thôi.

Hiện nay hắn đã giải quyết được khiếm khuyết về huyết mạch, không muốn trở thành con rối của Trương gia.

Hắn đi đến trước khối vẫn thạch, lấy ra năm con Quỷ Diện Đồng Hầu.

Thứ này chính là chìa khóa để mở vẫn thạch.

Cuối cùng cũng sắp lấy được Vẫn Ngọc!

Năm con Quỷ Diện Đồng Hầu được đặt vào năm vị trí trên phiến thạch môn, ứng với ngũ hành.

Khi Quỷ Diện Đồng Hầu khớp vào chỗ lõm của thạch môn, toàn bộ thạch môn rung lên ầm ầm, sau đó lún xuống, lùi về phía sau, thạch môn thu vào bên trong.

Một lối vào xuất hiện trước mắt Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Vương Diệp liếc nhìn một cái rồi nói: “Vào đi.” Trương Khởi Linh gật đầu, cùng Vương Diệp bước vào trong vẫn thạch.

Vừa tiến vào bên trong vẫn thạch, Vương Diệp đã cảm nhận được một luồng thiên địa tinh hoa nồng đậm cùng một loại sức mạnh quỷ dị, loại sức mạnh này khiến toàn thân Vương Diệp run lên, có một cảm giác vô cùng áp bách.

Hắn đã rất lâu rồi không cảm nhận được sự áp bách như vậy.

Đường hầm bên trong vẫn thạch rất hẹp và thấp, Vương Diệp biết điều này là do mật độ vẫn thạch cực cao, cường độ cũng vô cùng khủng khiếp, rất khó để khai phá, có thể tạo ra một lối đi như thế này đã là rất khá rồi.

Trương Khởi Linh dẫn đường phía trước, Vương Diệp đi phía sau, hắn thử dùng Kinh Trập đâm vào vách vẫn thạch.

Một tiếng “keng” vang lên, vách đá vẫn nguyên vẹn, chỉ để lại một vết trắng nhạt.

Đến cả Kinh Trập cũng không thể phá hủy khối vẫn thạch này, có thể thấy nó cứng đến mức nào.

Không biết ban đầu người Trương gia đã dùng thứ gì để khai phá khối vẫn thạch này, thật là lợi hại.

Trương Khởi Linh nói: “Kinh Trập tuy rằng rất sắc bén, nhưng vẫn chưa thể phá hủy khối vẫn thạch này.

Tôi nghe nói không gian bên trong vẫn thạch được khai thác sau khi dùng một loại chất lỏng đặc biệt để làm mềm vẫn thạch.” Vương Diệp gật đầu, điều này cũng có khả năng.

Vẫn thạch này tuy cứng, nhưng các nguyên tố bên trong cũng có thể bị khắc chế, dùng một số dược liệu đặc biệt thực sự có thể làm mềm nó.

Vương Diệp cũng không xoắn xuýt điểm này, dù sao hắn cũng không muốn lấy vẫn thạch này, thứ hắn muốn tìm là Vẫn Ngọc!

Thế là, Vương Diệp đi theo Trương Khởi Linh rẽ trái rẽ phải bên trong vẫn thạch, nhìn thấy mấy căn phòng thô sơ, những căn phòng này có chút giống phòng giam, bên trong giam giữ đều là những sản phẩm thí nghiệm cũ của Trương gia.

Chỉ là đến nay, những sản phẩm thí nghiệm đó đều đã chết.

Rất nhanh, hai người đi tới một mật thất.

Trương Khởi Linh thắp sáng những ngọn trường minh đăng xung quanh, mật thất cũng sáng rực lên.

Mật thất này rất lớn, có thể nói là không gian rộng rãi nhất trong cả khối vẫn thạch, bên trong bày biện rất nhiều nghi khí bằng đồng xanh, còn có một cỗ quan tài đồng xanh.

Trên một thiết bị, Vương Diệp nhìn thấy Vẫn Ngọc được bao bọc bởi đồng xanh!

Đó là một khối ngọc cực kỳ đẹp mắt, to cỡ đầu người, tinh khiết trong suốt, có thể hấp thu ánh sáng.

Sau khi ánh sáng của trường minh đăng bị khối ngọc hấp thu, khối ngọc cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đây chính là Vẫn Ngọc!

Vương Diệp có chút kích động, cuối cùng cũng tìm thấy Vẫn Ngọc này!

Nghĩ đến đây, hắn không ngần ngại bước tới phía Vẫn Ngọc.

Tuy nhiên ngay lúc này, bỗng nhiên một tiếng “rầm” vang lên, nắp quan tài đồng xanh kia tự động bật ra, rơi xuống đất.

Ánh mắt Vương Diệp nheo lại, không khỏi nhìn về phía quan tài.

Tiếp đó, một cái xác khô từ từ đứng dậy.

Xác khô đó da dẻ nhăn nheo, ánh mắt đục ngầu, nhưng toàn thân tỏa ra một luồng khí tức sắc bén bức người.

Trương Khởi Linh sắc mặt hơi biến đổi: “Đây là Trương Khởi Linh đời thứ nhất!

Nghe nói đã hấp thu thiên địa tinh hoa trong vẫn thạch này hàng nghìn năm, đời đời thủ hộ Vẫn Ngọc, sở hữu một loại chấp niệm, ngay cả tôi cũng không thể mang Vẫn Ngọc này ra khỏi vẫn thạch!” Trương Khởi Linh đời thứ nhất của Trương gia?

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, không ngờ ở đây còn có một sự tồn tại như thế này.

Nhưng Vương Diệp cũng không sợ, hắn ngược lại rất muốn xem thử cổ thi Trương gia này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Có lẽ là vì Trương Khởi Linh đang ở đây, hơn nữa huyết mạch của Vương Diệp cũng là huyết mạch Trương gia, cho nên Trương Khởi Linh đời thứ nhất kia vẫn chưa ra tay, dù sao hiện tại hắn đã không còn là người sống, chỉ là một cái xác khô mà thôi, chấp niệm duy nhất là thủ hộ Vẫn Ngọc.

Chỉ cần không động vào Vẫn Ngọc, cơ bản là cổ thi này sẽ không ra tay.

Vương Diệp trong nháy mắt áp sát Vẫn Ngọc, Kinh Trập trực tiếp cắm vào khe hở của thiết bị đồng xanh, sau đó dùng sức, thiết bị đồng xanh “rắc” một tiếng nứt ra, Vẫn Ngọc rơi xuống.

Vương Diệp đỡ lấy Vẫn Ngọc.

“Hù ~” Hầu như ngay khoảnh khắc Vương Diệp đón lấy Vẫn Ngọc, xác khô Trương gia đã xuất hiện trước mặt hắn, móng tay khô cứng vồ về phía cổ Vương Diệp, vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc!

Ánh mắt Vương Diệp nheo lại.

Cổ thi Trương gia này không hổ là Trương Khởi Linh đời thứ nhất, hơn nữa còn hấp thu hàng nghìn năm thiên địa tinh hoa, thực lực đã đạt tới một cảnh giới khủng khiếp, hèn chi ngay cả Trương Khởi Linh cũng cực kỳ kiêng kỵ!

Tuy nhiên, Vương Diệp không hề sợ hãi.

Thân hình hắn lóe lên, trong tích tắc tránh được đòn tấn công của cổ thi.

Nhưng cổ thi Trương gia không chịu buông tha, tiếp tục truy đuổi Vương Diệp, lần nữa ra tay, vẫn nhằm thẳng vào tử huyệt của hắn, rõ ràng là muốn trực tiếp giết chết Vương Diệp.

Đối với cổ thi Trương gia này mà nói, bất kỳ ai muốn lấy đi Vẫn Ngọc, hắn đều sẽ không tha cho.

Vương Diệp trực tiếp dùng kho hệ thống thu hồi Vẫn Ngọc, sau đó giơ tay đối chưởng với cổ thi một cái.

Thân hình cổ thi chao đảo, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Ngược lại Vương Diệp bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào vách vẫn thạch, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào!

Sức mạnh thật cường hãn!

Ánh mắt Vương Diệp khẽ nheo lại!

Cổ thi Trương gia này tuyệt đối là kẻ lợi hại nhất mà Vương Diệp từng gặp từ trước đến nay!

Phải biết rằng, hiện tại hắn đã có hơn 4 vạn điểm thuộc tính sức mạnh, sắp sửa tiến hóa thành Bất Tử Thể, vậy mà trong cuộc đọ sức về sức mạnh, lại bị cổ thi này nghiền ép!

Có thể thấy cổ thi Trương gia này khủng bố đến mức nào.

Nếu là người khác đến đây, tuyệt đối sẽ bị cổ thi này xé xác trực tiếp!

Khởi Linh đời thứ nhất quả nhiên không phải nói chơi.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng hơi biến đổi, thấy cổ thi Trương gia lại tấn công Vương Diệp, cậu sợ hắn nhất thời không chống đỡ được, liền lập tức xuất hiện trước mặt cổ thi, trên người hiện ra một lượng lớn hình xăm Kỳ Lân!

“Lui!” Trương Khởi Linh gầm lên một tiếng, giơ tay đối chưởng với cổ thi.

“Phụt!” Trương Khởi Linh trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau, cũng đập vào vách vẫn thạch.

Tuy nhiên cậu không bị thương quá nặng.

Cậu rút Hàn Nguyệt Nhận ra, trong chớp mắt áp sát cổ thi, chém một đao lên người nó.

“Keng!” Một tiếng!

Da của cổ thi Trương gia thậm chí không hề bị tổn thương một chút nào!

Hiển nhiên, Hàn Nguyệt Nhận dù sắc bén đến đâu cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của xác khô này.

Cổ thi Trương gia dường như đã bị Trương Khởi Linh chọc giận, quay sang tấn công cậu với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, cậu không thể so bì về sức mạnh với cổ thi này, nhưng tốc độ phản ứng thì không hề chậm, thân hình nghiêng qua tránh đòn, lại chém một đao vào cổ đối phương.

Vẫn vô dụng!

Vương Diệp nhìn thấy cảnh này, hắn biết thực lực của Trương

Khởi Linh đã có tiến bộ vượt bậc, tuy vẫn chưa thể so sánh với hắn nhưng cũng đã đạt tới trình độ Vĩnh Sinh Thể.

Cộng với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên cậu cũng có thể quần thảo với cổ thi.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, biết rằng cổ thi trước mắt không phải dạng vừa, xem ra phải dùng đến một chút thủ đoạn.

Hắn muốn xem thử, Trương Khởi Linh đời thứ nhất này rốt cuộc cường hãn đến mức nào, có thể chịu được bao nhiêu chiêu thức của mình!

Nghĩ đến đây, hắn phất tay một cái, trực tiếp thi triển Vạn Quỷ Thiên!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian trở nên âm khí sâm sâm.

Vô số âm binh xuất hiện trong không gian này, phiêu đãng xung quanh, âm khí khủng bố bùng lên dữ dội!

Chương 635

Vương Diệp có thể cảm nhận rõ ràng thuộc tính tam duy của mình đang tăng vọt điên cuồng!

Lần tăng vọt này không chỉ là tốc độ và sức mạnh, mà ngay cả thể lực cũng tăng lên! 10.326 điểm thuộc tính tam duy!

Khiến cho thuộc tính tam duy của Vương Diệp đồng loạt đột phá 5 vạn điểm, đạt tới trình độ Bất Tử Thể.

Đương nhiên, vì đây chỉ là tác dụng tăng phúc của Vạn Quỷ Thiên, nên Vương Diệp cũng không thể dựa vào thuộc tính này để tiến hóa Bất Tử Thể!

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Trương Khởi Linh nhìn quanh, cũng đã phát hiện ra sự thay đổi xung quanh.

Cảnh tượng này thực sự khiến cậu có chút kinh ngạc.

Nhưng cậu không dám lơ là, xoay người một cái tránh đòn của cổ thi, sau đó tung một cước đá văng đối phương lùi lại mấy bước.

Nhưng cổ thi Trương gia vẫn không chịu bất kỳ tổn thương thực chất nào.

Trương Khởi Linh nhân cơ hội này đi tới bên cạnh Vương Diệp, khẽ nói: “Xác khô này đã bị vẫn thạch hóa, cơ thể vô hạn tiếp cận với vẫn thạch, đòn tấn công thông thường căn bản không thể làm nó bị thương, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, chỉ cần rời khỏi Thanh Đồng Môn là sẽ không sao nữa.” Vương Diệp đáp: “Vậy còn sứ mệnh của cậu thì sao?” Sứ mệnh của Trương Khởi Linh chính là thủ hộ ở đây.

Lần này cậu đến đây chủ yếu là để tiếp nhận sứ mệnh đó, sau một thời gian nữa sẽ phải thủ hộ trong bí địa Trương gia này, hoàn thành nhiệm vụ thuộc về một Khởi Linh.

Mặc dù việc cậu canh giữ ở đây đã không còn tác dụng gì nữa, nhưng với tư cách là Khởi Linh, cậu vẫn phải thực hiện.

Trương Khởi Linh im lặng hồi lâu rồi nói: "Trương gia đã không còn tồn tại, những kế hoạch viển vông trước đây của Trương gia cũng không thể hoàn thành được nữa!" Ngừng một chút, Trương Khởi Linh lại nói tiếp: "Hơn nữa, huyết mạch Trương gia đã đạt tới sự thanh lọc cực hạn trên người anh, huyết mạch của anh không có bất kỳ khiếm khuyết nào, có thể coi là đã hoàn thành di nguyện của tiền bối, vì vậy tôi không cần phải canh giữ ở đây nữa." Phải thừa nhận rằng, những lời Trương Khởi Linh nói là chính xác.

Có lẽ đây cũng là lý do Trương Khởi Linh sẵn sàng giúp Vương Diệp lấy Vẫn Ngọc.

Nếu không, với tư cách là Khởi Linh cuối cùng của Trương gia, về tình về lý cậu cũng không thể để thánh vật Vẫn Ngọc của Trương gia bị Vương Diệp mang đi.

Vương Diệp cười ha hả, sau đó nhìn về phía cổ thi Trương gia: "Yên tâm đi, vị tiền bối cổ thi này tuy cường hãn, nhưng đối với tôi mà nói vẫn chưa có gì nguy hiểm." Nói xong, Vương Diệp trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt cổ thi.

Tiếp đó, Trương Khởi Linh kinh hãi phát hiện trên hai cánh tay của Vương Diệp xuất hiện những lớp vảy màu xanh dày đặc!

Những lớp vảy xanh này rất lớn, toát lên vẻ uy nghiêm dị thường!

Những lớp vảy đó ngưng tụ trên đôi tay Vương Diệp, cơ bắp cuồn cuộn, chúng giống như một bộ giáp trang bị cho cánh tay của hắn, ngay cả trên nắm đấm cũng được bao phủ bởi lớp vảy!

Ánh mắt Trương Khởi Linh nheo lại.

Cậu nhận ra những lớp vảy đó chính là long lân!

Rõ ràng, những lớp vảy rồng này đều mọc ra từ trên người Vương Diệp.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp cường hãn bùng nổ dữ dội!

Đó là một loại uy áp tương tự như Kỳ Lân bản tôn, nhưng mạnh hơn nhiều so với Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia!

Đó là uy áp của Chân Long thực thụ!

Trương Khởi Linh nín thở!

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn.

Trương Khởi Linh thấy phía sau Vương Diệp bỗng nhiên xuất hiện một cái đuôi hư ảo!

Cái đuôi đó vô cùng to lớn, cũng được bao phủ bởi lượng lớn vảy rồng, tựa như từ trên trời rơi xuống!

Long vĩ!

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Vương Diệp, chẳng lẽ hắn sắp hóa thân thành chân long sao?

Trong ánh mắt kinh hãi của Trương Khởi Linh, cái đuôi rồng phía sau Vương Diệp quét mạnh một cái, quật dữ dội lên người cổ thi Trương gia!

"Phụt!" Cái xác khô Trương gia vốn luôn cứng như bàn thạch, không, cứng như kim cương, vậy mà dưới cú quật của đuôi rồng này, cơ thể rung lên dữ dội, sau đó trên người xuất hiện vô số vết rạn nứt!

Trương Khởi Linh trợn tròn mắt!

Đến cả loại cơ thể gần như đã vẫn thạch hóa này cũng bị thần long chi vĩ của Vương Diệp quật cho tan nát phòng ngự!

Sức phá hoại này cũng quá khủng khiếp rồi!

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn, xác khô đập mạnh vào vách vẫn thạch, cả khối vẫn thạch đều phát ra tiếng rung chuyển đáng sợ.

Chỉ có điều, vách vẫn thạch vẫn không hề bị hư hại chút nào.

Hiệu quả phá vỡ của Thần Long Bãi Vĩ chỉ có tác dụng đối với vật thể bị tấn công, còn vách vẫn thạch bị cổ thi va vào đương nhiên sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Một khi Thần Long Bãi Vĩ xuất hiện, cơ thể cổ thi Trương gia dù có vẫn thạch hóa đi chăng nữa cũng không thể chống đỡ được cái đuôi rồng của Vương Diệp!

Đó là kỹ năng vô địch phá vỡ mọi phòng ngự, cổ thi Trương gia dù có mạnh đến đâu cũng không thể cản nổi!

Vương Diệp trong nháy mắt áp sát cổ thi, tóm lấy nó, rồi tung một cú đấm cực mạnh vào ngực.

"Oanh!" Lại một tiếng nổ lớn, cổ thi Trương gia bị đánh gục xuống đất, cả khối vẫn thạch một lần nữa rung chuyển kịch liệt.

Tuy nhiên vẫn thạch vẫn không hề hấn gì.

Còn cổ thi Trương gia thì đã hoàn toàn im hơi lặng tiếng.

Long Thần Tí của Vương Diệp có thể bộc phát sự tăng phúc sức mạnh gấp 5 lần!

Dưới cú đấm này, trị số sức mạnh đã vượt quá 25 vạn!

Hơn nữa phòng ngự nghịch thiên của cổ thi đã bị phá giải, nên căn bản không thể chống lại đòn tấn công của Vương Diệp.

Đến đây, cổ thi Trương gia chính thức tử vong!

Trương Khởi Linh vẫn còn đang trong cơn chấn kinh.

Thực lực của Vương Diệp quá đỗi khủng khiếp!

Cảnh tượng hóa rồng vừa rồi đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của cậu!

Cổ thi Trương gia gần như vẫn thạch hóa mà không chịu nổi một cú quật đuôi, chỉ một kích là phòng ngự tan rã, cổ thi hoàn toàn không có khả năng phản kháng!

Đây tuyệt đối là thủ đoạn bá đạo nhất mà Trương Khởi Linh từng thấy!

Cậu nhìn về phía Vương Diệp đã khôi phục lại bình thường, biết rằng Vương Diệp hiện tại không còn là kẻ mà Trương gia có thể so bì được nữa.

Đến cả Trương Khởi Linh đời thứ nhất đã hấp thu hàng nghìn năm thiên địa tinh hoa cũng không phải đối thủ của Vương Diệp, vậy thế gian này còn ai là đối thủ của hắn nữa?

Hiện tại Vương Diệp giống như một con quái vật vậy!

Còn Vương Diệp không quan tâm đến sự kinh ngạc của Trương Khởi Linh, hắn lấy Kinh Trập ra, rạch trên người cổ thi.

Cổ thi Trương gia này đã tu luyện đến mức thi khí không hề rò rỉ, thu vào trong cơ thể.

Ngay cả khi phòng ngự bị Thần Long Bãi Vĩ đánh tan, thi khí cũng không hề thoát ra một chút nào!

Rõ ràng, toàn bộ thi khí của cổ thi này đã ngưng tụ thành một viên nội đan!

Nội đan ở trình độ này nếu có được, nhất định sẽ thu được thuộc tính tam duy cực kỳ kinh người!

Biết đâu chừng có thể trực tiếp đạt tới trình độ tiến hóa thành Bất Tử Thể!

Rất nhanh, Vương Diệp đã tìm thấy viên thi đan ở vị trí đan điền của cổ thi.

Kinh Trập rạch bụng xác khô, một viên ngọc màu đen từ bên trong lăn ra.

Vương Diệp nhặt viên ngọc đó lên, một luồng thiên địa tinh hoa nồng đậm từ bên trong tỏa ra. 【Nhận được Thi đan của cổ thi Trương gia!】【Thi đan cổ thi Trương gia: Do Trương Khởi Linh đời thứ nhất sau khi chết mượn nhờ vẫn thạch hấp thu hàng nghìn năm thiên địa tinh hoa ngưng tụ mà thành, sở hữu năng lực đoạt thiên địa tạo hóa.

Người bình thường mang theo bên mình có thể trường sinh, nếu uống vào có thể chịu đựng được lượng thi khí khổng lồ, thu được thuộc tính vô thượng.】【Gợi ý: Thể chất hiện tại của ký chủ không thể chịu đựng được lượng thi khí khổng lồ, chỉ có thể hấp thu một lượng nhỏ thuộc tính tam duy, có hấp thu không?】【Có/Không!】 Vương Diệp ngẩn người, thi đan này lợi hại thật, chỉ cần mang bên mình là có thể trường sinh bất lão!

Không biết nuốt vào sẽ nhận được bao nhiêu thuộc tính đây?

Đương nhiên, Vương Diệp cũng sẽ không lỗ mãng.

Chuyện này vẫn phải tiến hành từng bước một.

Thế là Vương Diệp lựa chọn hấp thu thuộc tính tam duy bên trong thi đan!【Hấp thu thành công, nhận được 5000 điểm sức mạnh, 5000 điểm thể lực, 5000 điểm tốc độ!】【Gợi ý: Sau khi tiến hóa hoàn toàn thành Bất Tử Thể, có thể chịu đựng được thi khí trong thi đan, hấp thu toàn bộ thuộc tính tam duy của thi đan!】 Một lần nữa nhận được 5000 điểm thuộc tính tam duy!

Điều này khiến thuộc tính tam duy đã vô cùng cận kề 5 vạn điểm!

Trong đó sức mạnh đạt 47.483 điểm!

Thể lực đạt 50.000 điểm!

Tốc độ cũng đạt 47.886 điểm! 【Kiểm tra thấy thể lực đã đột phá 5 vạn điểm, thể chất có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể (Ngụy)!】【Có tiến hóa không?】【Có/Không!】Điều này nằm ngoài dự tính của Vương Diệp.

Không ngờ thể lực đã đạt tới 5 vạn điểm, đạt yêu cầu tiến hóa Bất Tử Thể, bây giờ có thể tiến hóa thành Ngụy Bất Tử Thể rồi, đây là một tin tốt đối với Vương Diệp.

Ngụy Bất Tử Thể đã đến, vậy Bất Tử Thể thực sự còn xa sao?

Chương 636

Nó gần ngay trước mắt rồi.

Thế là Vương Diệp không ngần ngại chọn tiến hóa.【Đang tiến hóa Bất Tử Thể (Ngụy)!】【Tiến hóa thành công, thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể (Ngụy)!

Nhận được Bất Tử Chi Huyết, chỉ cần trái tim còn nguyên vẹn là có thể bất tử!】【Giải trừ hạn chế thuộc tính, hiện tại ký chủ có thể tiếp tục nâng cao thuộc tính tam duy!】【Để tiến hóa thành Bất Tử Thể thực thụ, cần nâng cao sức mạnh và tốc độ lên 5 vạn điểm, đồng thời cần Côn Luân Thai Khí và Mộc Trần Châu!】【Hiện đã nhận được Côn Luân Thai Khí, không gian hệ thống chưa kiểm tra thấy Mộc Trần Châu, vui lòng sớm tìm thấy!】Tốc độ tiến hóa Ngụy Bất Tử Thể rất nhanh, hầu như chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành!

Sau khi tiến hóa thành Ngụy Bất Tử Thể, trực tiếp nhận được Bất Tử Chi Huyết, chỉ cần trái tim không bị tổn thương thì có thể trở thành sự tồn tại bất tử!

Điểm yếu duy nhất hiện tại của Vương Diệp chính là trái tim!

Đợi đến khi tiến hóa thành Bất Tử Thể thực thụ, ước chừng ngay cả khi trái tim tan nát cũng không chết được!

Tuy nhiên lúc này muốn tiến hóa thành Bất Tử Thể vẫn cần một khoảng thời gian nhất định.

Không phải là thuộc tính tam duy không đủ.

Hiện tại sức mạnh và tốc độ của Vương Diệp chỉ còn thiếu hơn hai nghìn điểm nữa là đạt yêu cầu, chỉ là muốn tiến hóa thành Bất Tử Thể thì còn cần hai thứ nữa.

Một là Côn Luân Thai Khí.

Thứ này là linh lực thiên địa của long mạch ngưng tụ mà thành, sở hữu năng lực đoạt thiên địa tạo hóa, là thứ bắt buộc để tiến hóa thành Bất Tử Thể, Vương Diệp cũng không mấy ngạc nhiên.

Dù sao hiện tại hắn cũng đã cầm được trong tay.

Còn thứ kia chính là Mộc Trần Châu.

Hắn cũng có, nhưng đang để ở nhà để trấn trạch.

Dù sao cũng không vội, về nhà rồi tính sau.

Vương Diệp nhìn quanh, phất tay một cái thu hồi Vạn Quỷ Thiên.

Trương Khởi Linh bước tới, vẻ mặt có chút phức tạp.

Vương Diệp nói: "Đi thôi." Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng không vội rời đi mà đặt cổ thi Trương gia trở lại quan tài đồng xanh, đậy nắp quan tài lại, ánh mắt phức tạp nhìn cỗ quan tài đó.

Mãi năm phút sau, cậu mới quay người đi theo Vương Diệp rời khỏi khối vẫn thạch này.

Vương Diệp cũng biết, sau chuyện này, kế hoạch của Trương gia đã hoàn toàn tan vỡ, Trương Khởi Linh sau này không cần phải canh giữ Thanh Đồng Môn này nữa, cũng không cần phải bước vào đây thêm lần nào.

Phía sau Thanh Đồng Môn này đã không còn gì đáng để lưu luyến nữa.

Thậm chí có thể nói, Trương gia cũng đã biến mất trong dòng lịch sử.

Hai người rời khỏi vẫn thạch, quay trở lại phía sau Thanh Đồng Môn.

Nhìn Thanh Đồng Cự Môn khổng lồ, Trương Khởi Linh lấy Quỷ Tỳ ra định mở cửa.

Nhưng nửa ngày sau cậu phát hiện Thanh Đồng Cự Môn không hề có phản ứng.

Trương Khởi Linh cau mày: “Âm binh bị anh thu hết rồi, tôi không triệu hoán được âm binh.” Da mặt Vương Diệp giật giật, bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng.

Ước chừng trước đây những âm binh dẫn đường đó đều do Trương Khởi Linh triệu hoán ra để mở Thanh Đồng Cự Môn, kết quả sau khi vào đây, những âm binh đó đã bị hắn thu đi mất rồi.

Kết cục dẫn đến hiện tại Trương Khởi Linh có Quỷ Tỳ trong tay nhưng lại không thể triệu hoán, trong Quỷ Tỳ đến một con âm binh cũng không có.

Vương Diệp nhẹ giọng ho một tiếng, phất tay một cái, hơn một trăm âm binh xuất hiện trước mặt họ.

“Số âm binh này tặng cho cậu đấy.” Vương Diệp điềm nhiên nói.

Trương Khởi Linh gật đầu, cũng không nói gì, dùng Quỷ Tỳ thu hơn một trăm âm binh đó vào, rồi lại triệu hoán ra, để âm binh đi mở Thanh Đồng Cự Môn.

Việc mở Thanh Đồng Cự Môn này vốn dĩ cần âm binh mới làm được, tác dụng thực sự của Quỷ Tỳ chỉ là triệu hoán âm binh mà thôi.

Thanh Đồng Cự Môn lại được mở ra một chút, một luồng ánh sáng từ bên ngoài tràn vào.

Sau khi cửa mở, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cùng nhau bước ra ngoài.

Trương Khởi Linh thu hồi toàn bộ âm binh, đại môn đồng xanh lại đóng kín.

Tuy nhiên, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều nhíu mày, khó hiểu nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là tiếng súng và tiếng chim kêu, Ngô Tà và những người khác đang chiến đấu với loại Nhân Diện Quái Điểu kia.

Rõ ràng là sau khi Vương Diệp và Trương Khởi Linh vào trong Thanh Đồng Cự Môn, lũ quái điểu này lại xuất hiện lần nữa và tấn công bọn họ.

Ngô Tà cùng mọi người đang đối phó với lũ Nhân Diện Quái Điểu.

Nhưng số lượng lũ quái điểu này rất nhiều, hơn nữa con nào con nấy đều dị thường khủng bố, lực tấn công cường hãn, đến cả đạn cũng không bắn xuyên được bộ lông vũ của chúng, Ngô Tà và mấy người khác đã bị thương nghiêm trọng ở vài chỗ.

Nếu không có Lâm Tiểu Yêu ở đó, e là đã phải bỏ mạng tại đây.

Thậm chí đám người nước ngoài kia đã chết không ít.

Dù sao đối với Lâm Tiểu Yêu mà nói, cô có thể cứu Ngô Tà và Vương Bàn Tử, nhưng lại không có nghĩa vụ phải cứu đám người nước ngoài đó, chưa kể cô vốn dĩ đã có thành kiến rất lớn với A Ninh, không mấy thiện cảm, càng không thể ra tay cứu người.

“Sư phụ!” Hoắc Tú Tú thấy Vương Diệp và Trương Khởi Linh bước ra, lập tức mừng rỡ quá chừng, vội vàng chạy tới.

Tiếng gọi này cũng khiến Lâm Tiểu Yêu và những người khác phản ứng lại, nhìn về phía đại môn đồng xanh, thấy Vương Diệp và Trương Khởi Linh quả nhiên đang đứng ở cửa, không khỏi đồng loạt mừng rỡ.

“Vương gia, anh cuối cùng cũng ra rồi!” Ngô Tà kinh hỉ reo lên.

Sự xuất hiện của Vương Diệp không khiến lũ quái điểu dừng lại, chúng vẫn đang điên cuồng tấn công.

Ánh mắt Trương Khởi Linh lạnh lùng, rút Hàn Nguyệt Nhận ra, mạnh mẽ vung một cái, Hàn Nguyệt Nhận xé gió lao đi, trong nháy mắt chém trúng một con Nhân Diện Quái Điểu.

Con quái điểu khép cánh lại muốn chống đỡ Hàn Nguyệt Nhận của Trương Khởi Linh, kết quả cơ thể trực tiếp bị chém làm đôi, không có lấy một chút sức phản kháng.

Sau đó, Trương Khởi Linh trong chớp mắt biến mất, xuất hiện ở đằng xa, cậu chộp lấy Hàn Nguyệt Nhận, rồi vung thêm vài đao, mấy con quái điểu rơi rụng xuống, đều bị chém thành hai đoạn.

Đám người nước ngoài thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Phòng ngự của lũ quái điểu này cực kỳ biến thái, ngay cả đạn của họ cũng không bắn thủng được lớp lông vũ như thép đó.

Vậy mà Trương Khởi Linh vừa xuất hiện đã dễ dàng chém chết mấy con!

Điều này đối với đám người nước ngoài mà nói, thực sự là một cú sốc lớn!

Họ cũng coi như đã thực sự được mở mang tầm mắt về võ lực phương Đông cường hãn!

“Mẹ nó!

Ách Ba Trương ngày càng lợi hại!” Vương Bàn Tử thấy cảnh này không khỏi kinh ngạc nói.

Ngô Tà cũng nói: “Phải đó, lũ Nhân Diện Quái Điểu này căn bản không phải đối thủ của Muộn Du Bình.” Lúc này Lâm Tiểu Yêu và mọi người đi tới, Lâm Tiểu Yêu kích động nói: “Sư phụ, anh không sao chứ?” Vương Diệp đáp: “Không sao.” Ngô Tà thì hỏi: “Vương gia, phía sau Thanh Đồng Môn đó rốt cuộc có thứ gì vậy?” A Ninh cùng những người khác cũng từ từ tiến lại gần phía Vương Diệp.

Vương Diệp nói: “Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, bên trong phong ấn một khối vẫn thạch từ ngoài hành tinh, khối vẫn thạch đó có công hiệu trường sinh bất lão.” “À.” Ngô Tà trước đây cứ ngỡ Vương Diệp chỉ nói đùa cho vui.

Không ngờ lại là thật.

Điều này khiến Ngô Tà có chút ngượng ngùng.

Vương Bàn Tử thì quan tâm đến minh khí hơn, anh ta nói: “Vương gia, chẳng lẽ không có kho báu nào sao?” Vương Diệp lắc đầu: “Không có.” Điều này khiến Bàn Tử rất thất vọng.

Rất nhanh, Trương Khởi Linh đã giết chết không biết bao nhiêu là quái điểu, lũ quái điểu dường như đã bị cậu giết cho sợ hãi, tất cả đều bay đi mất, không còn dám dừng lại ở đây.

Thực ra Vương Diệp hoàn toàn có khả năng trực tiếp hù dọa cho lũ quái điểu đó rút lui.

Nhưng hắn đã không làm vậy.

Lũ quái điểu này đúng là rất phiền phức, Vương Diệp trước đó đã cảnh cáo rồi, vậy mà chúng vẫn cứ tới quấy nhiễu, Vương Diệp không có tính kiên nhẫn như vậy.

Để Trương Khởi Linh giết vài con cho chúng biết mặt cũng tốt.

Sau khi lũ quái điểu chạy sạch, Trương Khởi Linh mới thu hồi Hàn Nguyệt Nhận, đi tới bên cạnh Vương Diệp, im lặng đứng đó.

Đám người nước ngoài cũng không tự chủ được mà nhìn về phía

Vương Diệp.

Rất hiển nhiên, họ cũng nhận ra rằng chàng thanh niên vừa đại phát thần uy kia thực chất là đi theo Vương Diệp.

Vương Diệp nói: “Được rồi, mọi chuyện cũng đã xong xuôi, chú Ba của cậu cũng tìm thấy rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đi.” Mục đích Vương Diệp đến đây đã đạt được, lần điểm danh thứ tám đã hoàn thành, Vô Giới Yêu Đồng đang trong quá trình tiến hóa, Thanh Long Thần Cốt cũng đang dung hợp.

Thuộc tính tam duy cũng sắp đạt 5 vạn điểm, trong đó thể lực đã đạt 5 vạn, thể chất tiến hóa thành Ngụy Bất Tử Thể, thậm chí còn nhận được Bất Tử Chi Huyết!

Ngoài ra còn lấy được thi đan của cổ thi Trương gia, cùng với Vẫn Ngọc có thể cung cấp lượng lớn thuộc tính tam duy!

Đối với Vương Diệp mà nói, như vậy là đã đủ rồi.

Chuyến đi Vân Thiên Cung này coi như thu hoạch mỹ mãn.

Lúc này nên về Bắc Bình để tính chuyện Bất Tử Thể thôi.

Cho nên cũng không cần thiết phải ở lại đây thêm nữa.

Nghe Vương Diệp nói vậy, những người khác cũng không hề phản bác.

Đặc biệt là đối với đám người nước ngoài kia, chuyến đi này của bọn họ đến đây quả thực là vừa kinh hãi vừa nguy hiểm, không biết đã mất bao nhiêu đồng đội, khiến bọn họ sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Hiện tại bọn họ chẳng mong muốn gì cả, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, giữ được mạng sống mới là chuyện quan trọng nhất.

Chương 637

“Vương gia, giờ chúng ta đi ra từ lối nào?” Ngô Tà hỏi.

Vương Diệp chỉ về một hướng: “Đi xuyên qua hẻm núi bên này, chắc chắn có thể rời khỏi đây.” Thế là đội y tế của A Ninh giúp Ngô Tà, Vương Bàn Tử băng bó lại vết thương, sau đó cả đoàn đi theo hướng Vương Diệp chỉ mà tiến tới.

Đi được khoảng nửa giờ, hẻm núi vẫn chưa đi hết nhưng bọn họ lại gặp được một người.

Người đó đang ngồi xổm phía sau một tảng đá, toàn thân đầy thương tích, run lẩy bẩy, miệng vừa khóc vừa cười, trông chẳng khác gì kẻ điên.

Ban đầu không ai nhìn thấy lão, Vương Bàn Tử còn bị lão làm cho giật bắn mình.

Đến khi nhìn rõ rồi, Vương Bàn Tử lại bật cười: “Hóa ra là lão già họ Trần kia, cũng không biết lão gặp phải thứ gì mà bị dọa thành ra thế này.” Ngô Tà nói: “Bàn Tử, đừng có nói mấy lời mát mẻ đó nữa, mau xem ông ấy có làm sao không.” Thế là Ngô Tà chuẩn bị đi tới đỡ Trần Tứ Gia dậy.

Kết quả là Trần Tứ Gia hét lớn: “Chết rồi!

Chết hết rồi!

Tất cả đều chết hết!

Các người cũng sắp chết rồi!” “Ngọa tào!” “Lão già này thật không biết điều, chúng ta hảo tâm muốn cứu lão, lão lại dám nguyền rủa chúng ta chết!” “Để tôi nói cho mà nghe, Thiên Chân, cậu chính là quá lương thiện.

Lão già này chắc chắn chẳng có ý tốt gì đâu, chúng ta mau đi thôi, kệ xác lão!” Vương Bàn Tử sau khi bị Trần Tứ Gia làm cho giật mình thì nổi trận lôi đình, trực tiếp mắng xối xả, cảm thấy Trần Tứ Gia đang trù ẻo cả bọn.

Tuy nhiên Ngô Tà lại cau mày, cậu cảm thấy Trần Tứ Gia không giống như đang hù dọa họ, mà có vẻ như đã phát điên thật rồi.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, Trần Tứ Gia dường như thần trí không được tỉnh táo, chắc là đã chịu phải kích động gì đó.” Đúng lúc này, Trần Tứ Gia lại đột nhiên gào lên: “Văn Cẩm, Văn Cẩm!

Sao em lại bỏ mặc tôi mà đi hả!” Câu này khiến Ngô Tà và Phan Tử đều sững sờ.

Bởi vì cả hai đều biết “Văn Cẩm” trong miệng Trần Tứ Gia là ai, đó chính là người tình cũ của Ngô Tam Tỉnh – Trần Văn Cẩm!

Ngô Tam Thúc trước đây thường kể cho Ngô Tà nghe về chuyện của Trần Văn Cẩm, nên Ngô Tà đương nhiên biết cô ấy là ai.

Chỉ tiếc là sau sự kiện khảo cổ tàu đắm dưới đáy biển năm đó, Trần Văn Cẩm đã mất tích, không bao giờ xuất hiện nữa.

Ngô Tam Thúc bao nhiêu năm qua vẫn luôn tìm kiếm cô.

Ngô Tà không ngờ được hiện giờ lại nghe thấy cái tên Trần Văn Cẩm từ miệng Trần Tứ Gia, điều này khiến cậu vô cùng thắc mắc.

“Trần Tứ Gia, ông có quen biết Trần Văn Cẩm sao?” Ngô Tà túm lấy vai Trần Tứ Gia, lớn tiếng hỏi.

“Trần Văn Cẩm?

Trần Văn Cẩm?

Văn Cẩm chết rồi!

Cô ấy thật sự chết rồi!” Trần Tứ Gia điên cuồng gào thét.

Ngô Tà nhíu mày, cảm thấy Trần Tứ Gia đang nói nhảm.

Phan Tử cũng đã bước lại gần.

Phan Tử vốn luôn đi theo Ngô Tam Tỉnh, biết rõ Trần Văn Cẩm quan trọng thế nào với Tam Thúc, giờ nghe thấy thông tin về cô từ chỗ Trần Tứ Gia, dĩ nhiên phải hết sức chú ý.

Ngô Tà nói: “Lão gia tử, ông bình tĩnh lại chút đi, vì sao ông lại nói Trần Văn Cẩm chết rồi?” Trần Tứ Gia im lặng một lát, sau đó khuôn mặt đầy bi lương nói: “Tôi đã thấy thi thể của cô ấy trong Vân Thiên Cung, cô ấy chết rồi, cô ấy đã chết từ mấy chục năm trước rồi.” “Cô ấy chưa chết.” Ngay khi Trần Tứ Gia vừa dứt lời, giọng nói nhàn nhạt của Vương Diệp vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vương Diệp, bao gồm cả Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia vốn đang điên loạn, nhưng khi nghe thấy lời Vương Diệp nói và nhìn vào đôi mắt hắn, thần trí lại đột nhiên thanh tỉnh được vài phần.

“Vương...

Vương gia.” Trần Tứ Gia đồng tử hơi giãn ra.

Tuy lão nhìn không rõ lắm nhưng trong trạng thái mơ hồ vẫn nhận ra Vương Diệp.

Đó là nhờ Vương Diệp đã sử dụng Luân Hồi Nhãn để giúp lão khôi phục lại chút lý trí.

Vương Diệp biết rõ, Trần Tứ Gia thực chất chính là cha của Trần Văn Cẩm, lão đến Vân Thiên Cung mười phần thì có đến tám chín là để tìm tung tích con gái mình.

Nếu không, một ông già gần đất xa trời như lão lặn lội đến tận

Trường Bạch Sơn làm gì?

Chắc chắn là vì có điều gì đó không buông bỏ được.

Mà cả đời này của Trần Tứ Gia, có lẽ chỉ có duy nhất một Trần Văn Cẩm là lão không buông nổi.

Cho nên lão mới muốn đến Vân Thiên Cung để xem con gái mình rốt cuộc đã đi đâu, có gặp nguy hiểm gì không.

Sau đó, chắc là Trần Tứ Gia đã tìm được đến Vân Thiên Cung và thấy thi thể của đội khảo cổ năm xưa trong mật thất tuần hoàn, nên lầm tưởng Trần Văn Cẩm cũng đã chết.

Vì thế lão mới chịu kích động lớn mà trở nên như hiện tại.

Luân Hồi Nhãn có tác dụng xua tan chướng ngại, mà thần trí không tỉnh táo suy cho cùng cũng là một loại chướng ngại tâm lý, nên Luân Hồi Nhãn có thể cứu trị được Trần Tứ Gia.

Lão dần dần khôi phục lại thần trí.

“Vương gia, ngài đã tới!” Trần Tứ Gia khôi phục lại, khách sáo nói.

Vương Diệp gật đầu: “Tỉnh lại là tốt rồi.” Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Trần Tứ Gia vốn đã điên điên khùng khùng, vậy mà chỉ vì một câu nói của Vương Diệp đã tỉnh táo lại?

Ngọa tào!

Thật là quá lợi hại!

Trần Tứ Gia kích động hỏi: “Vương gia, ngài vừa nói...

Văn Cẩm chưa chết?” Vương Diệp gật đầu: “Ừ, Trần Văn Cẩm thực sự chưa chết.

Những thi thể ông thấy trong mật thất tuần hoàn kia không có Trần Văn Cẩm đâu, cứ yên tâm đi.” Trần Tứ Gia vô cùng tin tưởng lời Vương Diệp, nếu hắn đã nói chưa chết thì nhất định là chưa chết.

Lão thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, thắc mắc hỏi: “Vương gia, sao ngài lại biết về mật thất tuần hoàn?

Chẳng lẽ ngài cũng đã đến đó rồi?” Vương Diệp lắc đầu rồi nói: “Mấy chuyện này ông không cần hỏi.” “Được rồi.” Trần Tứ Gia gật đầu, sau đó lại mang theo chút mong chờ hỏi: “Vương gia, vậy ngài có thể cho tôi biết Văn Cẩm hiện đang ở đâu không?” Vương Diệp đáp: “Xà Chiểu Quỷ Thành.” “Xà Chiểu Quỷ Thành?” Trần Tứ Gia ngẩn ra, cố gắng tìm kiếm trong ký ức xem có nơi này không, nhưng nghĩ mãi vẫn không có thông tin gì.

Vương Diệp bảo: “Chuyện này tạm thời đừng nói đến, chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Trần Tứ Gia tuy lòng như lửa đốt, rất muốn hỏi rõ xem Xà Chiểu Quỷ Thành rốt cuộc ở đâu, nhưng Vương Diệp đã nói thế, lão cũng chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu, không dám làm trái ý.

Thế là cả nhóm tiếp tục lên đường, mất hơn ba giờ nữa mới thoát ra khỏi hẻm núi.

Tối đó, họ tới doanh trại Cương Tiếu nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục hành trình.

Trên đường đi, Ngô Tà đi sau Vương Diệp, thắc mắc hỏi: “Vương gia, Trần Tứ Gia là gì của Trần Văn Cẩm vậy?

Sao ông ấy lại phải đi tìm cô ấy?” Vương Diệp nói: “Chắc hẳn cậu cũng đã đoán ra rồi, Trần Văn Cẩm là con gái của Trần Bì A Tứ, cũng là người trong Cửu Môn.” Ngô Tà tuy đã sớm đoán được đáp án nhưng khi nghe chính miệng Vương Diệp xác nhận, cậu vẫn có chút bất ngờ.

Trần Tứ Gia hóa ra lại là cha của Trần Văn Cẩm!

“Trần Văn Cẩm thực sự chưa chết sao?” Lúc này, Trương Khởi Linh vốn ít nói bỗng nhiên mở miệng.

Anh cũng quen biết Trần Văn Cẩm, thậm chí quan hệ giữa hai người còn khá tốt, năm xưa anh cũng là một thành viên trong đội khảo cổ đó.

Vương Diệp gật đầu: “Trần Văn Cẩm hiện đang ở Xà Chiểu Quỷ Thành, cậu chắc hẳn biết nơi đó ở đâu chứ?” Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó im lặng không nói gì thêm.

Ngô Tà lại truy hỏi: “Vương gia, Xà Chiểu Quỷ Thành rốt cuộc là ở chỗ nào vậy?” Vương Diệp đáp: “Mẫu quốc của Tây Vương Mẫu, ở hướng Tây Bắc.” “À, ra vậy!” Ngô Tà gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Còn Trần Tứ Gia thì thầm ghi nhớ địa danh và phương vị này.

Trương Khởi Linh nghe xong lời này thì ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Cả nhóm tiếp tục hành quân.

Cuối cùng, hai ngày sau, họ đã quay về ngôi làng ban đầu và bắt đầu nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Vết thương của Ngô Tam Thúc sau khi được Lâm Tiểu Yêu cứu trị cũng đã dần hồi phục, chí ít là đã tỉnh lại.

Tam Thúc vô cùng cảm kích Vương Diệp.

Sau bữa tối tại làng, Ngô Tam Thúc nói với Vương Diệp: “Vương gia, lần này nếu không có ngài, e là tất cả chúng tôi đều không thể sống sót rời khỏi Trường Bạch Sơn.

Tôi ở Sa Thành có một ít bảo bối, không biết ngài có hứng thú xem qua không?” Vương Diệp nhướn mày.

Ngô Tam Thúc lăn lộn trong nghề đồ cổ lâu như vậy, ở Sa Thành lại có không ít sạp hàng, có thể nói Sa Thành chính là địa bàn của lão, có đồ tốt gì hầu như đều rơi vào tay lão.

Cho nên Vương Diệp cũng không thấy lạ nếu lão có bảo vật.

Dù hiện tại thuộc tính tam duy của Vương Diệp đã đạt đến mức độ kinh người, gần chạm mốc 50.000, nếu chỉ là bảo vật thông thường thì hắn thực sự không thèm nhìn tới.

Nhưng nếu thực sự có thể tăng thêm thuộc tính nhờ chúng thì cũng không tệ.

Thế là Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được, vậy tôi sẽ đi Sa Thành một chuyến, đúng lúc trước đây tôi cũng chưa từng tới đó." Thực chất, Vương Diệp đang nghĩ xem có thể đến Tiêu Tử Lĩnh ở Sa Thành để tìm một khối vẫn thạch khác không.

Nếu tìm được khối vẫn thạch đó, biết đâu lại có thêm một khối Vẫn Ngọc thứ hai!

Cho nên hắn cũng không khách sáo với Ngô Tam Thúc.

Nghe Vương Diệp đồng ý đi cùng về Sa Thành, Ngô Tam Thúc mừng rỡ quá đỗi, kích động nói: "Đa tạ Vương gia đã nể mặt, tôi nhất định sẽ tiếp đãi ngài thật chu đáo!" Địa vị của Vương Diệp trong Cửu Môn là không ai sánh kịp, ngay cả Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn cũng phải cung kính trước mặt hắn.

Có thể nói về địa vị, vai vế hay thâm niên, Vương Diệp đều là đệ nhất nhân.

Kết giao được với Vương Diệp sẽ giúp ích rất nhiều cho vị thế của Tam Thúc trong Cửu Môn.

Chương 638

Hơn nữa, Vương Diệp vốn đã cứu mạng bọn họ, lão cũng thực lòng cảm kích.

Vương Diệp chọn trở về phòng của mình.

Tại đó, hắn lấy khối Vẫn Ngọc ra ngắm nghía kỹ lưỡng.

Vẫn Ngọc quả thực rất đẹp, ẩn chứa tinh hoa thiên địa vô cùng dồi dào.

Nhưng Vương Diệp vẫn chưa nhận được bất kỳ thông báo nào từ hệ thống.

Rõ ràng, muốn hấp thu tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc để sử dụng không hề đơn giản như vậy.

Vương Diệp đặt tay lên Vẫn Ngọc, thử hấp thu tinh hoa bên trong, nhưng dù hắn cố gắng thế nào, tinh hoa vẫn bất động, căn bản không thể hấp thu.

Điều này khiến hắn hơi mất hứng.【Gợi ý: Vẫn Ngọc có lớp bảo vệ tự nhiên, các phương thức thông thường không thể hấp thu.

Ký chủ cần phương thức đặc thù mới có thể hấp thu tinh hoa thiên địa, đó là sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, hoặc thu thập đủ ba khối Vẫn Ngọc để dung hợp làm một, giải trừ lớp bảo vệ!】Đúng lúc này, thông báo của hệ thống vang lên, làm Vương Diệp ngẩn người.

Hóa ra Vẫn Ngọc có lớp bảo vệ tự nhiên!

Muốn hấp thu như các bảo vật khác là điều không thể, phải dùng biện pháp đặc biệt!

Nhưng chỉ cần tìm đủ ba khối Vẫn Ngọc là có thể hấp thu, nhận được vô lượng thuộc tính bên trong!

Hoặc là sử dụng Vô Giới Yêu Đồng cũng có thể hấp thu được.

Xem ra, chỉ đành đợi Vô Giới Yêu Đồng tiến hóa thành công mới lấy được thuộc tính tam duy từ khối Vẫn Ngọc này.

Tiến độ nâng cấp Vô Giới Yêu Đồng của Vương Diệp đã vượt quá một nửa, chỉ còn hơn một ngày nữa là tiến hóa thành công.

Điểm này Vương Diệp cũng không vội, dù sao cũng chỉ còn hơn một ngày nữa thôi.

Thực ra Vương Diệp cũng hiểu tại sao thuộc tính của Vẫn Ngọc lại khó hấp thu đến vậy.

Dù sao đây cũng là Vẫn Ngọc, Trương gia phải tốn hàng ngàn năm mới tìm ra cách lợi dụng một phần sức mạnh của nó.

Nếu Vẫn Ngọc không có lớp bảo vệ tự nhiên thì tinh hoa bên trong e đã bị người ta hút cạn từ lâu rồi, đâu còn đến lượt hắn?

Thế là Vương Diệp cất Vẫn Ngọc đi, bắt đầu kiểm kê lại những gì thu hoạch được trong chuyến đi Vân Thiên Cung lần này!

Đầu tiên là thứ trực quan nhất: thuộc tính tam duy!

Vương Diệp nhớ trước khi đến Trường Bạch Sơn, các thuộc tính của hắn đều ở khoảng 30.000, thể lực là 32.000, còn sức mạnh và tốc độ là 29.000.

Vậy mà hiện tại, thể lực của hắn đã vượt mức 50.000!

Sức mạnh và tốc độ cũng sắp chạm mốc 50.000!

Mỗi thuộc tính đều tăng thêm gần 20.000 điểm!

Đây là một sự thăng tiến vô cùng mạnh mẽ!

Ngoài ra, hắn còn có được Thanh Long Thần Cốt và đã dung hợp được 20%, nhận được năng lực hóa long giai đoạn một và hai, cùng hai chiêu thức tấn công cực hạn là Long Thần Tý và Thần Long Bãi Vĩ!

Sức mạnh của hai chiêu này đáng gọi là nghịch thiên, độ khủng bố ra sao Vương Diệp đã thử qua, ngay cả Trương Khởi Linh đời thứ nhất của Trương gia cũng không thể chống đỡ nổi!

Tiếp đến là Luân Hồi Nhãn đạt đến đỉnh điểm tiến hóa, cường hóa lần thứ chín, cuối cùng sắp biến thành Vô Giới Yêu Đồng!

Rồi đến Vạn Quỷ Thiên Khai Khải, có được kết giới đầu tiên!

Sau đó là Côn Luân Thai Khí – thứ không thể thiếu để tiến hóa thành Bất Tử Thể, Vương Diệp cũng đã nắm trong tay.

Giờ chỉ còn thiếu Điện Trần Châu nữa là hoàn thiện Bất Tử Thể!

Cuối cùng là Thi Đan cổ của Trương gia cùng khối Vẫn Ngọc mà Trương gia luôn khao khát!

Hai thứ cuối này chính là những thứ sẽ giúp Vương Diệp có được thuộc tính tam duy vô tận trong tương lai, đều là những chí bảo vô thượng!

Có thể nói, chuyến đi này Vương Diệp thắng lớn, thu hoạch vượt xa tất cả những ngôi mộ cổ hắn từng đi trước đây.

Nhờ có Vân Thiên Cung mà Vương Diệp coi như đã thoát thai hoán cốt.

Vương Diệp thở ra một hơi: “Không biết khối vẫn thạch ở Sa Thành còn đó không, nếu còn mà lấy được Vẫn Ngọc bên trong thì tốt quá.” Từ rất lâu trước đây, có ba khối thiên ngoại vẫn thạch rơi xuống, một khối ở Trường Bạch Sơn bị người Trương gia phát hiện rồi dùng Thanh Đồng Môn phong ấn lại.

Khối thứ hai rơi xuống Mẫu quốc của Tây Vương Mẫu, tức Xà Chiểu Quỷ Thành.

Khối thứ ba, cũng là khối nhỏ nhất, chính là rơi xuống Tiêu Tử Lĩnh ở Sa Thành!

Cho nên hắn dự định sẽ đi xem thử Tiêu Tử Lĩnh một chuyến, không vì gì khác, chỉ vì khối Vẫn Ngọc kia thôi.

Một khối Vẫn Ngọc đã tăng lượng lớn thuộc tính, thì khối kia dù nhỏ cũng sẽ tăng không ít.

Tất nhiên, việc nó còn ở đó hay không lại là chuyện khác.

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Họ chỉ nghỉ ngơi ở làng một ngày rồi khởi hành ra thành phố bắt tàu hỏa đi Sa Thành.

Quan hệ của Ngô Tam Tỉnh khá rộng, mọi việc ở tỉnh lỵ đều diễn ra thuận lợi từ mua vé đến vào ga.

Còn A Ninh và đội của cô ta đã rời đi sau khi xuống núi, không đồng hành cùng nhóm Vương Diệp.

Ngoài ra, Trương Khởi Linh cũng chọn cách lặng lẽ rời đi mà không một tiếng động.

Sự biến mất của anh không khiến ai ngạc nhiên, vì tính cách anh vốn vậy, mọi người đã quen rồi.

Ngày thứ hai trên tàu, Vương Diệp nằm trong toa giường nằm mềm, tâm trí tập trung vào hệ thống.

Vô Giới Yêu Đồng đã đạt đến giới hạn tiến hóa, thanh tiến độ sắp đầy, chỉ còn một phút nữa là hoàn tất.

Vương Diệp có thể cảm nhận rõ sự thay đổi trong đôi mắt mình.

Thị lực tốt hơn, và trong mơ hồ, hắn cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ quái mà mình có thể mượn dùng.

Đó chắc chắn chính là sức mạnh của Quỷ Động.

Thời gian trôi qua, cảm ứng của hắn với loại sức mạnh đó ngày càng khăng khít.

Cuối cùng, khi tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Vương Diệp cảm thấy mình đã hoàn toàn làm chủ được nó, có thể sử dụng bất cứ lúc nào! 【Luân Hồi Nhãn đã tiến hóa thành công thành Vô Giới Yêu Đồng!】 【Tiến hóa thành công, nhận được 1.000 điểm Sức mạnh, 1.000 điểm Thể lực, 1.000 điểm Tốc độ!】 【Vô Giới Yêu Đồng: Còn gọi là Ma Nhãn, là năng lực tối cao của Tuyết Vực Ma Quốc.

Đây là năng lực do tộc Quỷ Động mượn Long Vương chi khí trên đỉnh Long Vương phối hợp với Mộc Trần Châu để cưỡng ép đoạt lấy sức mạnh Quỷ Động mà ngưng tụ thành.

Có thể khống chế yêu thú, làm chủ không gian hư số, cưỡng đoạt sức mạnh Quỷ Động.

Một khi làm chủ được Vô Giới Yêu Đồng, sẽ sở hữu sức mạnh Quỷ Động vô tận!】 Nhanh chóng, mọi thông tin về Vô Giới Yêu Đồng đều được Vương Diệp nắm rõ.

Giờ đây hắn đã hoàn toàn khống chế được Quỷ Động, chỉ cần một ý niệm là có thể điều khiển hoặc triệu hồi bất kỳ sinh vật nào từ Quỷ Động, thậm chí là Xà Thần!

Đồng thời, hắn cũng có thể mượn dùng sức mạnh của Quỷ Động.

Vương Diệp giơ tay lên, một luồng khí đen kịt ngưng tụ trong lòng bàn tay, khiến hắn có cảm giác tự tin có thể phá hủy mọi thứ!

Đây chính là sức mạnh Quỷ Động!

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng cảm thấy thể lực trong cơ thể đang biến mất nhanh chóng!

Sức mạnh này tuy dùng được nhưng tiêu hao thể lực vô cùng khủng khiếp.

Chỉ mới bao phủ một bàn tay mà trong vài giây ngắn ngủi đã tiêu tốn mấy trăm điểm thể lực!

Thật khó tưởng tượng nếu bao phủ toàn thân thì sẽ tiêu hao bao nhiêu trong một giây!

Xem ra, chiêu này chỉ có thể dùng làm quân bài tẩy, bình thường sẽ không động tới.

Nhưng đối với Vương Diệp, điều đó không ảnh hưởng gì nhiều.

Hiện tại, tác dụng lớn nhất của Vô Giới Yêu Đồng đối với hắn là hấp thu tinh hoa thiên địa trong Vẫn Ngọc để lấy thuộc tính tam duy!

Vương Diệp hít sâu một hơi, lấy khối Vẫn Ngọc ra.

Luồng tinh hoa cuồn cuộn bên trong khiến hắn vô cùng rạo rực.

“Hấp thu tinh hoa thiên địa!” Vương Diệp không ngần ngại sử dụng Vô Giới Yêu Đồng.【Đang hấp thu tinh hoa thiên địa từ Vẫn Ngọc!】【+100... +150... +200...】Thuộc tính tam duy bắt đầu tăng vọt, khiến Vương Diệp kích động.

Cuối cùng cũng dùng được Vẫn Ngọc rồi!

Nửa giờ trôi qua!【Sức mạnh đã tăng lên 50.000 điểm!

Tốc độ đã tăng lên 50.000 điểm!】【Không thể tiếp tục tăng thêm, vui lòng nhanh chóng tiến hóa thể chất.

Chương 639

Sau khi đạt tới Bất Tử Thể có thể chịu đựng toàn bộ tinh hoa thiên địa, triệt để cải biến thể chất!】【Do sự khác biệt về thuộc tính, thể chất hiện tại không thể chịu đựng thêm sức mạnh và tốc độ quá lớn, chỉ có thể tăng cường thể lực.

Có tiếp tục hấp thu cho thể lực không?】【Có / Không!】Vương Diệp cau mày, không ngờ thể chất hiện tại của mình lại không chịu nổi thêm sức mạnh và tốc độ.

Thực ra điều này cũng dễ hiểu.

Cơ thể con người giống như một cái bình chứa, còn sức mạnh và tốc độ là nước bên trong.

Khi dung tích bình không đủ lớn, nước chỉ chứa được bấy nhiêu, nếu thêm nữa sẽ tràn ra hoặc làm nổ bình.

Hiện tại các chỉ số đó đã đạt giới hạn, phải nâng cấp “bình chứa” – tức thể chất – thì mới tăng tiếp được.

Nhưng thể lực thì khác, nó gắn liền với thể chất.

Thể lực càng nhiều thì thể chất càng bền bỉ.

Có thể coi thể lực là độ dày của thành bình, càng nhiều thể lực thì bình càng chắc chắn.

Tuy không tăng dung tích nhưng lại tăng chất lượng vật liệu, vì thế thể lực có thể tăng liên tục.

Thể lực đối với Vương Diệp là cực kỳ quan trọng.

Dù là dùng Thánh Uy của Long Vương Kỳ Lân, Nguyên Thần Giáng Lâm hay Vô Giới Yêu Đồng đều cần lượng lớn thể lực để duy trì.

Vương Diệp chỉ mong thể lực của mình đột phá hàng vạn, hàng triệu!

Thế nên hắn dứt khoát chọn tiếp tục hấp thu.【Thể lực đang liên tục tăng lên!】Vương Diệp cảm nhận rõ rệt thể lực đang tăng trưởng với tốc độ rất nhanh.

Hắn bất giác nở nụ cười hài lòng.

Một tuần sau, khi thời tiết bắt đầu chuyển ấm, họ đã đặt chân tới Sa Thành.

“Sư phụ, cuối cùng chúng ta cũng tới Sa Thành rồi, ở đây có vẻ khá ấm áp.” Hoắc Tú Tú phấn khởi nói.

Vương Diệp bảo: “Đợi con ở đây vài ngày sẽ biết nó tàn nhẫn thế nào.

Không có lò sưởi, không có biện pháp giữ ấm, lúc đó Sa Thành còn lạnh hơn cả Đông Bắc đấy.” Ngô Tam Tỉnh cười lớn: “Ha ha, Vương gia chắc hẳn đã từng tới Sa Thành rồi nên mới hiểu rõ nơi này như vậy.” Vương Diệp chỉ cười không nói.

Cả nhóm rời ga tàu, lại thấy bên ngoài ga có rất nhiều người đứng đợi.

Thấy bọn họ ra, đám người đó vội vàng ùa tới.

Ngô Tam Tỉnh cau mày thắc mắc, đám người này không phải thuộc hạ của lão, vậy ai đến đón đây?

Cho đến khi thấy một lão già bước ra từ đám đông, lão mới vỡ lẽ!

“Bát gia!” Ngô Tam Tỉnh thấy lão giả đó thì thần sắc nghiêm lại, vội vàng chắp tay khách khí chào.

Người đến không phải ai khác, chính là nhân vật có địa vị cực cao trong Cửu Môn – Tề Thiết Chủy, hay còn gọi là Tề Bát Gia!

Tề Bát Gia nổi danh thiên hạ với thuật Kỳ Môn Bát Toán, là một trong số ít những bậc tiền bối của Lão Cửu Môn còn sống, thâm niên và vai vế cực cao.

Trong Cửu Môn, ngoại trừ vài người, hầu như không ai sánh được với lão.

Thêm vào đó, Tề Bát Gia nhân duyên rất tốt, làm người nghĩa khí, khá giống Ngô Ngũ Gia, nên đa số mọi người đều nể mặt lão, vô cùng khách sáo.

Bản thân lão cũng có bản lĩnh thực sự, Kỳ Môn Bát Toán của lão được xưng tụng là đệ nhất quẻ Sa Thành, danh bất hư truyền.

Lời đồn rằng đời này Tề Bát Gia chỉ cung kính với hai người.

Người thứ nhất là Trương Đại Phật Gia năm xưa, hai người quan hệ như hình với bóng.

Người thứ hai thì bí ẩn hơn, nghe nói người đó đã cứu mạng Tề Bát Gia nên lão kính trọng người đó còn hơn cả Phật Gia.

Bởi với Phật Gia là quan hệ anh em, dù kính trọng cũng có chừng mực, còn người kia là ân nhân cứu mạng.

Thậm chí theo lời lão, người đó chính là thần tượng của lão.

Lão từng nói nếu không có người đó, lão đã đột tử tại nhà từ lâu rồi.

Dù sao thì Ngô Tam Thúc vẫn luôn rất cung kính với Tề Bát Gia.

Những năm qua lão làm ăn ở Sa Thành cũng nhận được không ít sự giúp đỡ của lão tiền bối này.

Vì thế, Tam Thúc là người đầu tiên chào hỏi.

Tuy nhiên Tề Bát Gia chỉ gật đầu với Tam Thúc một cái, rồi dẫn theo đám thuộc hạ nhanh chóng bước tới trước mặt Vương Diệp, tay cầm quạt, cung kính chắp tay bái: "Vương gia, lão hủ đã ở đây chờ đợi từ lâu!" Mọi người đều sững sờ, kinh ngạc nhìn Tề Bát Gia và Vương Diệp.

Tề Bát Gia hóa ra là đến vì Vương gia?

Rất nhanh sau đó, Ngô Tam Thúc cũng phản ứng kịp.

Có lời đồn rằng năm xưa Tề Bát Gia từng đi tìm Vương Diệp để đọ thuật bói toán, nhưng kết quả là chưa kịp gặp mặt đã tự động nhận thua, tâm phục khẩu phục.

Trước đây Tam Thúc chưa nghĩ ra, giờ tận mắt chứng kiến mới sực nhớ lại.

Thậm chí lão còn thầm nghĩ, chẳng lẽ người bí ẩn mà Tề Bát Gia hết lòng cung kính chính là Vương Diệp?

Có lẽ chỉ có Vương Diệp mới đủ sức làm được điều đó.

Đám thuộc hạ của Tề Bát Gia thì từng người một kinh ngạc nhìn Vương Diệp, không ngừng dò xét.

Địa vị của Tề Bát Gia trong lòng họ là không thể thay thế, chẳng khác gì cha mẹ sinh thành, họ vô cùng tôn kính lão.

Hôm nay nghe lão nói đi đón một nhân vật quan trọng, ai nấy đều hưng phấn đi theo.

Cứ ngỡ là đón một vị trưởng bối vai vế ngang hàng với lão, kết quả lại là một thanh niên trẻ măng bằng tuổi họ!

Điều này khiến họ vô cùng tò mò, không biết thanh niên trẻ tuổi này là ai mà lại khiến Bát gia phải cung kính đón rước linh đình như vậy!

Vương Diệp nhìn Tề Bát Gia trước mặt.

Hắn và lão đã lâu không gặp, lần trước gặp lão vẫn còn là một trung niên, chớp mắt mấy chục năm qua đi, lão đã già rồi.

Vương Diệp mỉm cười: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tề Bát Gia vô cùng kích động, lão vui vẻ nói: “Đúng vậy Vương gia, tôi đã thành một lão già lụ khụ, còn ngài vẫn phong thái như xưa, thật khiến người ta ngưỡng mộ.” Vương Diệp đáp: “Không có gì đáng ngưỡng mộ cả.” Tề Bát Gia cười cười, nói tiếp: “Cũng đúng, tôi sống đến giờ cũng là nhờ phúc của Vương gia.

Nếu không có ngài, năm đó tôi đã chết bất đắc kỳ tử rồi, thời gian sống hiện tại đều là do trời ban thêm.” Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Hắn khá có thiện cảm với Tề Bát Gia.

Năm đó khi lão đến tìm hắn thách đấu, lão còn chưa thấy mặt đã nhận thua, thái độ rất khẳng khái.

Sau đó hắn có gặp lão một lần, lão đã thỉnh giáo rất nhiều về thuật toán số.

Vương Diệp cũng không hẹp hòi, đem những gì mình biết chỉ dạy cho lão.

Thậm chí năm đó hắn bói ra lão có một đại kiếp, vì không nỡ thấy lão chết nên đã đưa ra một lời cảnh báo, bảo lão hãy bớt qua lại với Ngô Lão Cẩu.

Tề Bát Gia đã nghe theo, về nhà tuyệt giao với Ngô gia một thời gian.

Sau khi kiếp nạn đó qua đi, lão tự bấm quẻ thấy hung hiểm mà toát mồ hôi hột.

Từ đó về sau, lão coi Vương Diệp như thần minh.

Tề Bát Gia nói: “Vương gia mới đến, hay là mời ngài về chỗ tôi ngồi một lát, lát nữa tôi xin được tận tình tiếp đãi?

Ngài thấy sao?” Vương Diệp gật đầu: “Vậy tôi không khách sáo nữa.” Thế là dưới sự dẫn dắt của Tề Bát Gia, cả nhóm rời khỏi ga tàu.

Ngay sau đó, nhóm Ngô Tam Thúc cũng chào tạm biệt Vương Diệp và Tề Bát Gia.

Trước mặt Bát gia, lão chỉ là phận con cháu, giờ Bát gia đã ra mặt, lão không dám nói gì thêm.

Ngô Tam Thúc bảo: “Vương gia, Bát gia, sạp hàng bên kia của tôi còn chút việc chưa xử lý xong, tôi phải về giải quyết đã, xin cáo từ trước, hôm khác sẽ sang bái phỏng.” Vương Diệp gật đầu.

Tề Bát Gia thì chỉ buông một câu: “Đi đi.” Nói xong, lão nhìn sâu vào Ngô Tà một cái với ánh mắt đầy ẩn ý, khiến Ngô Tà cảm thấy rất kỳ quái.

Những người khác cũng nhận ra điểm này, thầm thắc mắc tại sao Tề Bát Gia lại nhìn Ngô Tà như vậy?

Chỉ có Ngô Tam Thúc dường như không thấy gì, dắt theo Ngô Tà và Phan Tử rời đi.

Còn Vương Bàn Tử thì đã xuống xe từ lúc ở Bắc Bình để tới Phan Gia Viên bán mấy món minh khí.

“Vương gia, mời.” Tề Bát Gia lại khách khí mời Vương Diệp.

Vương Diệp cũng không phí lời, dẫn Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú theo Tề Bát Gia về tổng hành dinh của lão.

Tề Bát Gia vô cùng chu đáo, sắp xếp cho Vương Diệp căn phòng tốt nhất, đồng thời thông báo cho toàn bộ thuộc hạ rằng Vương Diệp ở đây cũng giống như lão ở đây, tất cả phải đối đãi với hắn bằng sự tôn kính tuyệt đối.

Điều này càng làm đám thuộc hạ bàn tán xôn xao, không ngừng đoán già đoán non về thân thế của chàng trai trẻ này.

Buổi tối, trong phòng Vương Diệp, Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú đẩy cửa bước vào.

Hai cô nàng phối hợp rất nhịp nhàng, người bóp vai, người xoa chân, phục vụ Vương Diệp vô cùng thoải mái.

Có hai nha đầu này đi theo, mọi việc sinh hoạt Vương Diệp chẳng cần bận tâm, họ lo liệu hết cả.

Thêm vào đó là những lời ngọt ngào, khiến không khí vô cùng ấm cúng.

Hoắc Tú Tú hỏi: “Sư phụ, con thấy ánh mắt Tề Bát Gia nhìn Thiên Chân có vẻ kỳ lạ, ngài có biết tại sao không?” Vương Diệp cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Đó là vì Thiên Chân có ngoại hình rất giống con trai của Tề Bát Gia là Tề Vũ, cho nên ánh mắt lão mới cổ quái như vậy.” Hoắc Tú Tú kinh ngạc: “Thiên Chân lại giống Tề Vũ đến thế sao?

Chương 640

Nhưng... họ đâu có quan hệ huyết thống gì, con nghe nói Tề Vũ là con nuôi của Bát gia mà.” Vương Diệp gật gật đầu: “Đúng là có nuôi dưỡng, nhưng cái này là thăng long nhân thôi.

Nguyên nhân từ các phương diện đều có, nói cho các cô cũng không rõ ràng được.” Ngô Tà sở dĩ lớn lên giống hệt Tề Vũ, chủ yếu vẫn là vì nguyên nhân của Ngô Lão Cẩu và Ngô Tam Thúc, hai người họ cố ý bồi dưỡng Ngô Tà như vậy, dẫn đến việc Ngô Tà bất kể là ngoại mạo hay phong cách hành sự trong bút ký, đều rất giống Tề Vũ.

Mục đích chính là để mê hoặc cái “Hắn” kia.

Tất nhiên, những thứ này đối với Vương Diệp cũng không là gì, anh cũng không muốn quản chuyện đấu tranh giữa Cửu Môn và “Hắn”, hay cuộc chiến giữa Uông gia và Trương gia.

Những thứ đó với Vương Diệp mà nói đều không liên quan.

Điều anh muốn làm là sống tốt cuộc đời mình, dốc sức nâng cao thực lực, sau đó bảo vệ tốt những người bên cạnh mình, như vậy là đủ rồi.

Đây cũng là điều mà Vương Diệp luôn muốn thực hiện kể từ khi đến thế giới này.

Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu nghe xong lời Vương Diệp thì không hỏi thêm nữa.

Các cô đều biết Vương Diệp không muốn nói sâu về chuyện này, nên cũng thức thời không tiếp tục truy vấn.

Lại qua một lát, Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú mới trở về phòng mình.

Đến gần trưa ngày hôm sau, Tề Bát Gia mới sang bái phỏng Vương Diệp.

“Vương gia, đêm qua ngủ có ngon không?” Tề Bát Gia khách khí hỏi.

Vương Diệp gật đầu: “Cũng tốt.” Tề Bát Gia cười nói: “Trước đó sợ quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nên không dám mạo muội tới làm phiền, mong Vương gia thứ lỗi.” Vương Diệp đáp: “Không sao.” Ngừng một chút, Tề Bát Gia nói ông đã chuẩn bị xong bữa trưa.

Thế là Vương Diệp gọi Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú tới, bốn người cùng ăn cơm trưa.

Sau đó Tề Bát Gia nói: “Vương gia, những năm nay tôi cũng có chút tích cóp, ơn cứu mạng năm xưa không có cơ hội báo đáp, hôm nay xin tặng anh vài món bảo vật, anh nhìn trúng cái gì thì cứ việc lấy đi.” Vương Diệp lần này đến Sa Thành vốn là để tìm kiếm bảo vật tăng cường thực lực, nên anh cũng không khách sáo, gật đầu: “Vậy tôi không khách khí nữa.” Tề Bát Gia cười: “Vương gia nói đùa rồi, cái thân già này của tôi không biết còn sống được bao nhiêu năm, giờ lại không thịnh tục bồi táng, những thứ này không thể theo tôi xuống mồ được.

Giao vào tay anh cũng là vinh hạnh của chúng.” Thế là bốn người đi tới phòng sưu tầm của Tề Bát Gia.

“Oa, nhiều bảo vật quá!” Hoắc Tú Tú vừa vào đã kinh thán.

Tề Bát Gia cười hì hì: “Phòng sưu tầm của bà nội cháu còn nhiều hơn của ta.” Tề Bát Gia và Hoắc Tiên Cô vốn là người quen cũ, quan hệ khá tốt nên ông cũng nhận ra Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú nói: “Cháu còn chưa bao giờ được vào phòng sưu tầm của bà nội nữa.” Tề Bát Gia biết Hoắc Tú Tú là đồ đệ của Vương

Diệp, liền cười bảo: “Cháu thích cái gì, thấy vừa mắt thì cứ lấy, dù sao ta giữ những thứ này cũng chẳng để làm gì.” Dừng lại một chút, ông nhìn sang Lâm Tiểu Yêu: “Lâm Tiểu Yêu cô nương cũng vậy, thích gì cứ lấy thoải mái.” Lâm Tiểu Yêu lại lắc đầu: “Đa tạ hảo ý của Bát Gia, tôi không cần dùng đến thứ gì cả.” Trong thế giới của cô chỉ có sư phụ, chỉ cần Vương Diệp sống tốt, chỉ cần anh cần thì cô mới cần, bản thân cô không có nhu cầu với những thứ khác.

Đó chính là Lâm Tiểu Yêu lúc này.

Hoắc Tú Tú cũng nói: “Cảm ơn Bát Gia, cháu cũng không dùng tới.” Tề Bát Gia có chút lúng túng.

Vương Diệp thì nói: “Hai đứa nó đều hay ngại, không cần quản chúng, để tôi xem là được.” Thế là Vương Diệp đi lại trong phòng sưu tầm.

“Chậc chậc, đồ sưu tầm của ông cũng phong phú đấy chứ.” “Ngọc bội hình rồng Hồng Sơn, thứ này mà mang ra ngoài, ít nhất cũng mua được nửa con phố cổ vật nhỉ?” “Bình gốm Thanh Hoa lưu ly Tống Diêu, tôi nhớ lần trước giá đấu giá hình như là sáu triệu đúng không?” “Một đôi Lưu Ly Ngọc Tôn.” Vương Diệp xem qua từng món, món nào cũng nói rõ mồn một khiến Tề Bát Gia kinh hãi, không khỏi càng thêm kính phục.

Tề Bát Gia nói: “Vương gia đúng là Vương gia, nhãn lực này đúng là tuyệt đỉnh, cứ như có hỏa nhãn kim tinh vậy, lão hủ thực sự bái phục!” Vương Diệp mỉm cười, rồi đặt tầm mắt vào một tờ bản thảo.

“Lão Tề, thứ này ông lấy từ đâu ra?” Vương Diệp đi đến giá sách, lấy tờ bản thảo đang đặt ở đó xuống.

Trên đó viết mấy hàng chữ lớn đầy oai phong, nhưng những chữ này không phải là Hán tự mà là một loại chữ cổ cực kỳ hiếm thấy.

Tề Bát Gia nhìn qua, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tờ bản thảo này hình như là của một lão ăn mày không có cơm ăn, tôi thấy ông ta đáng thương nên cho vài chục đồng và một bát cơm.

Lão ăn mày đó cảm kích tôi nên đưa tờ bản thảo này, nói là tổ tiên truyền lại, ông ta từng định đem cầm đồ nhưng ai cũng bảo là hàng giả.

Tôi thấy món đồ cũng có niên đại, chữ viết trên đó nếu không có công lực thâm hậu thì không viết ra được, nên đã thu nhận.

Chỉ là bao nhiêu năm nay vẫn không nghiên cứu ra đây là thiếp chữ gì, tra cứu nhiều tư liệu cũng không rõ ý nghĩa của những chữ trên đó.

Vương gia có biết không?” Vương Diệp cười nói: “Ông đã nghe qua Quan Sơn Thái Bảo chưa?” Tề Bát Gia ngẩn ra, sắc mặt khẽ biến, kinh hãi hỏi: “Vương gia nói đến gia tộc trộm mộ ẩn thế Quan Sơn Thái Bảo sao?” Vương Diệp gật đầu: “Đúng thế, chính là Quan Sơn Thái Bảo trỗi dậy từ thời nhà Minh.” Tề Bát Gia nói: “Truyền văn Quan Sơn Thái Bảo là gia tộc trộm mộ được hoàng quyền đặc cách, hủy Phát Khâu Ấn, diệt đồ chúng Tá Lĩnh, đốt Mô Kim Phù, suýt chút nữa đã đoạn tuyệt huyết mạch của tứ đại gia tộc trộm mộ.

Sau này họ cũng bặt vô âm tín, giờ không còn chút tung tích nào.” Ngừng lại một chút, ông nhìn tờ bản thảo trong tay Vương Diệp: “Vương gia, lẽ nào chữ này có liên quan đến Quan Sơn Thái Bảo?” Vương Diệp gật đầu: “Không sai, vật này chính là đồ vật di lưu của Quan Sơn Thái Bảo.” Tề Bát Gia nghe xong không khỏi kích động.

Ông không ngờ tờ bản thảo mình tùy tiện có được lại liên quan đến Quan Sơn Thái Bảo!

Điều này thật không thể tin nổi.

Thực ra Vương Diệp cũng rất bất ngờ.

Anh không ngờ mình lại tìm thấy một món đồ của Quan Sơn Thái Bảo ở chỗ Tề Bát Gia!

Thứ này gọi là Quan Sơn Thái Bảo Lệnh, nhìn như một tờ bản thảo cũ, nhưng trên đó dùng văn tự đặc thù của họ để ghi chép lại tất cả các Kỳ môn dị thuật.

Nào là Quan Sơn Thức Hải thuật, Quan Sơn Thủ Long thuật, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Trát chỉ nhân (thuật cắt giấy), v.v., món nào cũng là thủ đoạn phi thường lợi hại.

Những thủ đoạn này ngay cả Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hay Bàn Sơn Điền Hải cũng khó lòng sánh kịp, tuyệt đối là kỹ năng thượng thừa nhất trong thế giới trộm mộ.

Lần trước anh chưa thu hoạch được bao nhiêu, không ngờ ở đây lại ẩn giấu.

Vương Diệp không ngờ mình lại có được Quan Sơn Thái Bảo Lệnh ở chốn này!

Hơn nữa, những thứ này dù anh có đánh dấu bao nhiêu năm cũng chưa từng nhận được.

Trong nguyên tác Quỷ Thổi Đèn, Quan Sơn Thái Bảo luôn là gia tộc thần bí nhất, thủ đoạn họ nắm giữ hầu như không người ngoài nào biết.

Có thể được Chu Nguyên Chương tin dùng, đặc cách hoàng quyền, tiêu diệt các phái khác, đó không phải chuyện đùa.

Nếu không có bản lĩnh thực sự, sao Chu Nguyên Chương có thể coi trọng họ?

Huống hồ, trong nguyên tác, chiến lực của Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ mạnh thế nào anh đã từng thấy qua!

Có thể thấy kỳ môn dị thuật của họ lợi hại đến mức nào.

Hiện tại Quan Sơn Thái Bảo Lệnh ghi lại toàn bộ bí thuật, nếu học được chắc chắn thực lực sẽ tăng vọt.

Thu hoạch chuyến này không tệ chút nào.

Tề Bát Gia nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: "Vương gia, thứ này tôi nhìn không hiểu, giữ lại cũng vô dụng, anh cứ lấy đi, xem có nghiên cứu ra được gì không." Với chuyện này Vương Diệp sẽ không khách sáo, anh gật đầu: "Được, coi như tôi nợ ông một nhân tình, thứ này quả thực có ích với tôi." Tề Bát Gia đáp: "Vương gia nói quá rồi, mạng tôi là do anh cứu, những thứ này đều là vật ngoài thân, đưa hết cho anh thì đã sao?

Vẫn câu nói cũ, mạng của Tề Thiết Chủy tôi là của anh, sau này có gì cần cứ việc sai bảo." Vương Diệp mỉm cười gật đầu.

Tiếp đó anh xem qua một lượt, ở đây cũng có không ít món tốt, chỉ tiếc giờ anh đã không còn coi trọng chúng nữa nên không lấy thêm.

Xem xong tàng bảo thất, Vương Diệp trở về phòng mình.

Anh muốn nghiên cứu kỹ Quan Sơn Thái Bảo Lệnh để xem cách học tập kỳ môn dị thuật bên trong. 【Nhận được Quan Sơn Thái Bảo Lệnh, có tiến hành học tập nội dung bên trong không?】【Có / Không!】Lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên.

Vương Diệp mừng rỡ.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Vương Diệp không do dự chọn học tập. 【Do trữ lượng kỳ môn dị thuật bên trong Quan Sơn Thái Bảo Lệnh quá khổng lồ, thời gian học tập sẽ hơi dài, ký chủ có thể chọn một số thuật quan trọng để học trước.】Vương Diệp suy nghĩ một chút, liền chọn Quan Sơn Thủ Long thuật và Trát chỉ nhân để học.

Quan Sơn Thủ Long thuật là cách để Quan Sơn Thái Bảo nâng cao thực lực.

Họ có thể quan sát mạch núi để tìm long mạch, sau đó dùng phương pháp đặc thù để trích xuất khí của long mạch nhằm thăng cấp bản thân.

Nói đơn giản là dùng thuật này để hút linh khí long mạch, tăng thuộc tính cá nhân.

Vương Diệp đương nhiên phải học chiêu này.

Còn chiêu Trát chỉ nhân lại càng tà môn hơn.

Quan Sơn Thái Bảo có thể cắt ra từng hình nhân giấy, điều khiển chúng tấn công hoặc thực hiện những việc khó khăn khi xuống mộ, thậm chí có thể dùng người giấy thay thế đôi mắt của mình, vô cùng thần kỳ.

Thứ này chính là thần khí khi đổ đấu, Vương Diệp thấy rất thú vị nên muốn học trước. 【Đang học tập...】 Khoảng nửa giờ sau, Vương Diệp đã nắm vững kỹ năng Trát chỉ nhân.

Kiến thức về thuật này tràn vào não bộ, anh cảm thấy rất kỳ lạ, như thể bản năng bẩm sinh, như thể anh vốn đã biết từ lâu.

Vương Diệp tìm mấy tờ giấy, nhanh chóng cắt ra một hình nhân có hình dáng sơ bộ của con người.

“Đi!” Vương Diệp vung tay, người giấy liền nhảy xuống bàn, rồi lảo đảo đi ra ngoài, tốc độ rất nhanh.

Mắt Vương Diệp lộ vẻ hứng thú.

Ngay lúc đó, anh phát hiện cảnh tượng trước mắt thay đổi, biến thành góc nhìn của người giấy.

“Thú vị đấy.” Vương Diệp mỉm cười, ý niệm khẽ động, người giấy tiếp tục đi tới, ý niệm của anh có thể điều khiển nó hành động.

Người giấy đi đến đại môn, chui qua khe cửa ra ngoài.

“Vương Diệp” nhìn quanh, thấy cảnh vật xung quanh cũng khá hay ho.

“Để xem hai nha đầu kia đang làm gì.” Vương Diệp thầm nhủ.

Anh muốn thử xem người giấy này có thể đi cách xa mình bao nhiêu.

Phòng của Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú cách phòng anh không xa, tầm chưa đến hai mươi mét, chắc là tới được.

Nếu không đi nổi khoảng cách này thì chiêu này chẳng khác gì đồ bỏ đi, nên anh phải thử.

Cùng lúc đó, trong phòng Lâm Tiểu Yêu.

Chương 641

Tề Bát Gia vừa sai người giúp việc mang đến cho Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú rất nhiều quần áo.

Đó đều là những bộ đồ rất đẹp, đang thịnh hành vào thời đại này.

Tề Bát Gia nghĩ nếu hai cô không lấy cổ vật thì tặng quần áo đẹp chắc chắn không sai.

Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu đều là con gái, đương nhiên thích diện đồ đẹp.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô lãng mạn hơn Lâm Tiểu Yêu nhiều, thấy nhiều váy áo đẹp thì vui đến phát điên, lập tức kéo Lâm Tiểu Yêu cùng thử đồ xem bộ nào đẹp nhất.

“Sư tỷ, sư tỷ, bộ váy này tuyệt đối hợp với chị, chị mau thử đi!” Hoắc Tú Tú cầm một chiếc váy ren trắng dài, kích động nói.

Lâm Tiểu Yêu lắc đầu cười: “Thật là bó tay với em.” Thế là Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú mải mê thử đủ loại quần áo trong phòng.

Đúng lúc này, các cô không phát hiện ra một mảnh giấy trắng đã lướt qua khe cửa bò vào, đứng ở cửa, cái đầu nhỏ xoay tới xoay lui rồi dừng lại ở hướng của hai người.

“Mẹ kiếp!” “Hai nha đầu này đang làm cái gì vậy!” “Có cần phải kích thích thế này không!” Vương Diệp trong lòng gào thét, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nói công bằng, anh vốn không muốn thế này, nhưng vạn lần không ngờ ban ngày ban mặt mà hai cô lại làm chuyện này?

Có nhầm không vậy!

Giờ anh phải làm sao?

Vương Diệp định điều khiển người giấy quay người rời đi.

Tuy nhiên đúng lúc này, Lâm Tiểu Yêu thay một bộ váy ra, ném sang một bên, đi đến cửa lấy một bộ sườn xám phong cách dân quốc màu xanh định thay vào.

“Sư muội, em xem chị mặc bộ này đẹp không?” Vừa dứt lời, Lâm Tiểu Yêu liền thấy người giấy đứng ở cửa, không khỏi ngẩn ra: “Sư muội mau lại xem, ở đây có cái người giấy nhỏ đáng yêu quá, không biết ai làm nhỉ.” Nói xong, Lâm Tiểu Yêu liền bế người giấy lên.

Vương Diệp tức thì chột dạ, nằm im trong lòng bàn tay cô không dám động đậy.

Cái quái gì thế này.

Anh không dám cử động nữa, nếu bị phát hiện thì to chuyện.

Phải giải thích sao đây?

Sư phụ nhìn trộm đồ đệ à?

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì Vương Diệp anh còn mặt mũi nào nữa?

Thế nên anh nằm bất động, mắt nhỏ cũng không dám chớp, cứ thế nhìn chằm chằm Lâm Tiểu Yêu.

Lúc này Hoắc Tú Tú cũng chạy tới.

“Cái gì, cái gì?

Oa, người giấy nhỏ này đáng yêu thật đấy, chị tìm thấy ở đâu vậy?” Hoắc Tú Tú kích động nói.

Sau đó, cô vừa cầm một chiếc váy khác vừa thử đồ.

Vương Diệp cạn lời.

Này nhé, kích động thì kích động, đừng có làm loạn trước mặt tôi được không, sư phụ cũng là người, cũng có lúc không nhịn được đấy nhé!

Lâm Tiểu Yêu nói: “Ở ngay cửa ấy, chắc là người làm của Tề Bát Gia cắt ra thôi, trông cũng đẹp, về bảo sư phụ cũng làm cho chúng ta vài cái.” Hoắc Tú Tú ngạc nhiên: “Sư phụ còn biết làm người giấy sao?” Lâm Tiểu Yêu đắc ý: “Đương nhiên rồi, sư phụ cái gì mà chẳng biết!” Hoắc Tú Tú “ồ” một tiếng, rồi nói: “Vậy cái người giấy này có khi nào là do sư phụ làm không?” Vương Diệp nghe vậy, tim đánh thót một cái, nha đầu này không lẽ nhận ra gì rồi chứ?

Mẹ ơi!

Nếu bị nó biết thì hay ho lắm đây!

Dù Vương Diệp đã sống hơn trăm tuổi cũng thấy già mặt đỏ lên, cảm giác xấu hổ không biết giấu vào đâu.

Nhìn trộm đồ đệ mình?

Chuyện này mà lộ ra thì không làm người nổi nữa!

Lúc này Lâm Tiểu Yêu lại nói: “Không thể nào, sư phụ đâu có rảnh rỗi như vậy, loại người giấy này tuy đáng yêu nhưng với sư phụ thì chẳng có tác dụng gì, anh ấy sẽ không làm đâu, trừ khi chúng ta cầu xin thì may ra.” “Ồ ồ!” Hoắc Tú Tú bừng tỉnh đại ngộ.

Vương Diệp nghe xong thì dở khóc dở cười.

Nha đầu, cái người giấy này chính là sư phụ em làm đấy!

Sau đó Lâm Tiểu Yêu đặt người giấy lên bàn: “Cứ để nó ở đây đã, chúng ta thử đồ xong rồi đi tìm sư phụ, bảo anh ấy làm cho mấy cái thế này, cũng thú vị.” “Vâng!” Hoắc Tú Tú gật đầu.

Thế là Vương Diệp cứ thế đường hoàng nằm trên bàn, nhìn hai nha đầu thử hết bộ váy này đến bộ váy khác.

“Làm sư phụ như mình, chắc là thiên cổ đệ nhất nhân rồi nhỉ?” Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thầm thì.

Thật là quá vô lý.

Ngặt một nỗi, khi người giấy vượt quá một khoảng cách nhất định, anh không thể thu hồi ý niệm ngay được, trừ khi có người xé nó đi hoặc nó quay về bên cạnh anh.

Thế nên anh đành “giương mắt” mà nhìn.

Chớp mắt đã trôi qua gần một giờ.

Hai cô cuối cùng cũng thử xong tất cả quần áo, rồi hớn hở mang theo “Vương Diệp” đi tìm Vương Diệp!

“Sư phụ!

Anh xem quần áo mới của tụi em thế nào?” Lâm Tiểu Yêu không xông vào ngay mà gõ cửa trước.

Người giấy đã về đến đây nên Vương Diệp có thể thu hồi ý niệm, thế là anh rút về, người giấy lại biến thành một mảnh giấy bình thường.

Vương Diệp định nói chuyện thì đúng lúc Tề Bát Gia cũng tới.

“Chà, hai vị cô nương mặc bộ này trông xinh đẹp quá!” Tề Bát Gia cười hì hì nói.

Hoắc Tú Tú bảo: “Bát Gia, đa tạ quần áo ông tặng!

Còn nữa, cái người giấy này cũng rất đáng yêu, là người làm nào của ông cắt vậy, có thể bảo họ dạy cháu không?” “Người giấy?” Tề Bát Gia ngẩn ra, cầm mảnh giấy từ tay Hoắc Tú Tú xem rồi lắc đầu: “Người làm của tôi toàn là lũ thô kệch, làm gì có ai biết trò này, chắc các cháu nhầm rồi.” Hoắc Tú Tú và Lâm Tiểu Yêu ngẩn người.

Không ai biết?

Vậy người giấy này từ đâu ra?

Cả hai đều mặt đầy vẻ nghi hoặc.

“Vương gia, Ngô Tiểu Tam tới rồi.” Sau khi trả lại mảnh giấy cho Hoắc Tú Tú, Tề Bát Gia chắp tay nói vào bên trong.

Vương Diệp thở phào một cái, thầm nghĩ Ngô Tam Thúc đến đúng lúc lắm!

Anh liền nói: “Được, đưa tôi đi gặp ông ấy.” Vương Diệp đẩy cửa bước ra, còn đống giấy vụn bên trong đã sớm được anh dọn sạch.

“Sư phụ!” Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú đồng thanh gọi.

Vương Diệp thản nhiên gật đầu, không dám nhìn hai cô, nếu không trong đầu chắc chắn sẽ hiện lên những cảnh tượng vừa rồi, tâm trí không tài nào yên được.

Thế là Tề Bát Gia dẫn Vương Diệp cùng Lâm Tiểu Yêu, Hoắc Tú Tú ra tiền viện.

Rất nhanh, Vương Diệp gặp Ngô Tam Thúc và Ngô Tà ở sảnh trước.

Ngô Tam Thúc vừa thấy Vương Diệp đã kích động gọi: “Vương gia.” Vương Diệp gật đầu, rồi mời ngồi.

Vương Diệp vào thẳng vấn đề: “Ông đến đúng lúc lắm, tôi cũng có chuyện muốn hỏi.” Ngô Tam Thúc nghiêm sắc mặt, khách khí nói: “Vương gia cứ hỏi, chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ nói.” Vương Diệp không vòng vo: “Ngô gia các người có uyên nguyên sâu nặng với Huyết thi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, năm xưa cũng có không ít người bỏ mạng trong đó.

Lần này tôi muốn hỏi về vẫn thạch trong Huyết thi mộ, năm đó

Ngô gia có thấy vẫn thạch ở Tiêu Tử Lĩnh không?” “Vẫn thạch?” Ngô Tam Thúc cau mày, rõ ràng không ngờ Vương Diệp lại hỏi chuyện này.

Suy nghĩ một lát, ông lắc đầu: “Tiêu Tử Lĩnh chỉ lớn chừng đó, nếu có vẫn thạch thì chắc chắn rất nổi bật, tôi đã đến đó không chỉ một lần nhưng chưa từng thấy khối vẫn thạch nào như anh nói.” Sau sự kiện Huyết thi mộ, Ngô Tam Thúc cũng nghe cha mình kể lại, ông đã nhiều lần tới đó nhưng không hề thấy vẫn thạch.

Ở nơi như Sa Thành, nếu có vẫn thạch thì chắc chắn dễ dàng bị phát hiện và tin tức sẽ lan truyền khắp nơi.

Nhưng ngay cả người thạo tin như Ngô Tam Thúc còn không biết, thì chỉ có khả năng là ở đó thực sự không có.

Vương Diệp chau mày, không có sao?

Đúng lúc này, Tề Bát Gia lại lên tiếng: “Vương gia, anh tìm khối vẫn thạch đó làm gì?” Vương Diệp nhìn Tề Bát Gia, nghe ý tứ này chắc là ông biết?

Anh liền nói: “Tôi muốn lấy Vẫn Ngọc bên trong.

Lão Tề, ông biết khối vẫn thạch đó ở đâu sao?” Ngô Tam Thúc cũng hỏi: “Bát Gia, ở Sa Thành này tôi chưa bao giờ nghe nói có vẫn thạch nào cả!” Tề Bát Gia ngẫm nghĩ rồi nói: “Ngô Tiểu Tam, ở Tiêu Tử Lĩnh ngoại ô Sa Thành thực sự từng có một khối vẫn thạch, nhưng nó không lớn, lại rơi xuống từ hơn ba ngàn năm trước nên rất ít người biết.” Ngô Tam Thúc thầm kinh ngạc, hỏi: “Vậy giờ nó ở đâu?

Vẫn còn trong Huyết thi mộ sao?” Tề Bát Gia đáp: “Không, mất từ lâu rồi.

Trước đây tôi nghe Phật Gia nói có người của Quan Sơn Thái Bảo từng đến đây và mang khối vẫn thạch đó đi rồi.” Vương Diệp nhướng mày: “Quan Sơn Thái Bảo từng đến đây?” Chẳng lẽ cái Quan Sơn Thái Bảo Lệnh đó chính là lúc ấy lưu lại Sa Thành, rồi rơi vào tay tổ tiên lão ăn mày, trở thành bảo vật gia truyền, sau đó được Tề Bát Gia có được?

Xem ra trong u minh đã có định số!

Tề Bát Gia gật đầu: “Đúng vậy, năm đó Phật Gia từng nói với tôi, trong Huyết thi mộ vốn có một khối thiên ngoại vẫn thạch, nhưng sau đó bị Quan Sơn Thái Bảo mang đi, từ đó trong mộ cũng chẳng còn món gì tốt nữa.” Vương Diệp gật đầu, vậy là đã rõ Vẫn Ngọc đi đâu.

Ngô Tam Thúc lại thắc mắc: “Bát Gia, vẫn thạch từ trời rơi xuống ít nhất cũng phải nặng vài tấn, thậm chí như một ngọn núi nhỏ, Quan Sơn Thái Bảo dù giỏi đến đâu cũng không thể bê một thứ nặng như vậy đi chứ?” Tề Bát Gia giải thích: “Nghe nói khối vẫn thạch đó không lớn, chỉ tầm cỡ hai cái chum nước, bỏ công sức ra thì đương nhiên mang đi được.” Ngô Tam Thúc bừng tỉnh.

Vương Diệp đã biết tung tích Vẫn Ngọc là đủ.

Sau đó anh cũng đồng ý với Ngô Tam Thúc đi xem qua mấy sạp hàng của ông ta.

Đồ tốt thì cũng tìm được vài thứ, chỉ tiếc không có tác dụng lớn với Vương Diệp.

Anh lấy đại hai món cho có lệ rồi rời khỏi địa bàn của Ngô Tam Thúc, quay về tiểu viện của Tề Bát Gia.

Chương 642

Tuy lần này không tìm thấy Vẫn Ngọc, cũng không lấy được gì từ Ngô Tam Thúc, nhưng với Vương Diệp thế là đã đủ, dù sao anh cũng đã có được Quan Sơn Thái Bảo Lệnh.

Những kỳ môn dị thuật trong đó sẽ giúp ích cực lớn cho con đường sau này của anh.

Có được thứ này anh đã rất mãn nguyện.

Nhưng có một điểm khiến Vương Diệp thấy lúng túng.

Đó là thuật Trát chỉ nhân.

Thủ đoạn này sau này nếu không bất khả kháng thì chắc không dám dùng, đặc biệt là trước mặt Lâm Tiểu Yêu và Hoắc Tú Tú.

Nếu không, chỉ cần dùng ra, hai cô chắc chắn sẽ nhớ lại chuyện hôm nay.

Nên biết, hôm nay hai cô đã bị Vương Diệp...

Vương Diệp thấy ngại ngùng vô cùng, nên chiêu này chắc sau này sẽ hạn chế dùng.

Sau khi về phòng không lâu, cửa phòng vang lên tiếng gõ.

“Sư phụ.” Lâm Tiểu Yêu gọi từ bên ngoài.

Vương Diệp nhướng mày, Lâm Tiểu Yêu giờ này tìm mình làm gì?

Anh đáp: “Vào đi.” Lâm Tiểu Yêu đẩy cửa bước vào, trên mặt thoáng hiện nụ cười, đi thẳng về phía Vương Diệp.

Vương Diệp thấy nụ cười của cô, trong lòng có linh cảm không lành.

Nha đầu này vốn quỷ quyệt, không biết lại định giở trò gì đây?

Anh hỏi: “Có chuyện gì không?” Lâm Tiểu Yêu đi tới, nheo mắt nhìn anh: “Sư phụ, lần trước em hỏi anh, em và sư muội ai đẹp hơn?” Vương Diệp ngẩn ra, rồi thản nhiên: “Vi sư đã trả lời rồi.” Lâm Tiểu Yêu nói: “Vậy sao, vậy sau khi xem xong lần này, anh thấy ai đẹp hơn?” Vương Diệp nghe vậy, tim đập thình thịch.

Nha đầu này có ẩn ý!

Anh đáp: “Tôi không biết em đang nói gì.” Lâm Tiểu Yêu trực tiếp ngồi lên đùi Vương Diệp, khiến anh nhướng mày, nha đầu này gan càng ngày càng lớn.

Cô cười hi hi: “Sư phụ, anh càng ngày càng không trung thực.

Em nhớ anh từng kể với em, Quan Sơn Thái Bảo có một thủ đoạn rất lợi hại gọi là Trát chỉ nhân, họ có thể điều khiển người giấy hành động, và ý niệm có thể đặt lên người giấy để quan sát xung quanh, vô cùng thần kỳ, em nói không sai chứ?” Cơ mặt Vương Diệp giật giật.

Xem ra bị con bé này biết thật rồi.

Anh gật đầu: “Không sai.” Lâm Tiểu Yêu lại nói: “Em cũng nhớ hôm nay sư phụ có được Quan Sơn Thái Bảo Lệnh, trên đó chắc chắn ghi chép bí thuật này.

Sư phụ thiên phú dị bẩm, chắc hẳn đã học được không ít rồi nhỉ.

Vậy nên, rốt cuộc em và sư muội ai đẹp hơn?” Vương Diệp nhìn chằm chằm Lâm Tiểu Yêu: “Nên em đã sớm biết cái người giấy đó là tôi?” Lâm Tiểu Yêu cười lém lỉnh: “Đương nhiên, anh tưởng ai cũng ngốc nghếch như Tú Tú chắc!” Vương Diệp nhún vai: “Nếu tôi nói tôi không cố ý, chắc chắn em không tin.

Đã vậy thì tôi thừa nhận, đúng, đó là tôi, là vi sư làm đấy!

Em muốn thế nào?” Ánh mắt Lâm Tiểu Yêu bỗng thay đổi, trở nên dịu dàng như nước, cô nói: “Sư phụ, em có thể làm gì anh chứ?

Lâm Tiểu Yêu sớm đã là người của anh, dù anh có làm bất cứ chuyện gì với em, em cũng không thấy quá đáng.” Cuối cùng, Vương Diệp vẫn bước lên con đường đó.

Ra tay với chính đồ đệ của mình.

Nhưng Vương Diệp cũng thấy thanh thản.

Dù sao tư tưởng của anh rất cởi mở, cũng không quan tâm cái nhìn của người đời, nếu Lâm Tiểu Yêu đã không thành vấn đề, đã nói ra những lời như vậy, thì anh cứ mạnh dạn mà làm.

Trên đời này không có chuyện gì khiến Vương Diệp phải chùn bước.

Lâm Tiểu Yêu đã nói vậy thì anh là đàn ông, đương nhiên không thể nói không!

Đàn ông có thể không làm, nhưng tuyệt đối không thể nói mình không làm được!

Thế là Vương Diệp nhìn Lâm Tiểu Yêu, không nói lời nào.

Tim Lâm Tiểu Yêu đập loạn nhịp, lờ mờ đoán được chuyện sắp xảy ra.

Không biết ai đã từng nói: Nhân sinh tại thế, kịp thời hành lạc.

Vương Diệp thấy câu này rất có lý, như tình cảnh của anh lúc này.

Sau khi chấp nhận Lâm Tiểu Yêu, anh cảm thấy một xiềng xích nào đó trong tâm trí đã được mở ra, như thể thay đổi một cách sống khác.

Có lẽ tính cách anh không đổi, nhưng tâm thái đối mặt với mọi chuyện đã trở nên cởi mở hơn.

Tất cả đều là công lao của Lâm Tiểu Yêu.

Trời dần tối, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

“Cộc cộc cộc ~” Hoắc Tú Tú gõ cửa: “Sư phụ, Bát Gia mời chúng ta qua ăn cơm.” Vương Diệp đáp: “Được, em qua trước đi.” “Vâng!” Hoắc Tú Tú đáp, nhưng rõ ràng có chút do dự, cô hỏi thêm: “Sư phụ, anh có thấy sư tỷ đâu không, cả buổi chiều em không thấy chị ấy.” Vương Diệp nhìn Lâm Tiểu Yêu bên cạnh, cô nàng rõ ràng đang có chút hốt hoảng.

Nhưng Vương Diệp lại mỉm cười, chẳng chút cố kỵ, anh nói: “Sư tỷ em vừa rồi đang thỉnh giáo ta vài chuyện, lát nữa sẽ qua cùng ta, em cứ đi trước đi.” “Vâng thưa sư phụ!” Hoắc Tú Tú không nghĩ nhiều, quay người đi.

Vương Diệp đứng dậy chỉnh đốn mọi thứ, thấy Lâm Tiểu Yêu đi lại có chút gượng gạo, anh không nhịn được cười: “Có nghiêm trọng thế không?” Lâm Tiểu Yêu trợn mắt: “Sư phụ xấu xa, hay là anh thử xem?” Vương Diệp bảo: “Được thôi, tôi thử thế nào?” Lâm Tiểu Yêu cạn lời, hừ một tiếng rồi ngồi lì trên ghế: “Thôi, em không đi ăn đâu, mọi người đi đi, cứ bảo em thấy không khỏe, muốn nghỉ ngơi một lát.” Vương Diệp cười lắc đầu đi ra ngoài.

Lâm Tiểu Yêu nhìn theo bóng lưng anh, mặt đỏ bừng.

Không biết tại sao, cô rất muốn xảy ra chuyện đó với Vương Diệp, nhưng sau khi xảy ra lại thấy rất xấu hổ, cảm giác... cứ như đi ăn trộm vậy!

Cô thấy chột dạ vô cùng.

Ngày hôm sau, Lâm Tiểu Yêu đã bình thường trở lại, nhóm Vương Diệp cũng cáo từ rời khỏi Sa Thành.

Vì Vẫn Ngọc không có ở đây, mà Vương Diệp đã lấy được tất cả bí thuật của Quan Sơn Thái Bảo nên không cần thiết phải ở lại.

Hiện tại thuộc tính tam duy của Vương Diệp đều đã đột phá mốc 5 vạn, có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể bất cứ lúc nào.

Vì vậy, việc quan trọng nhất lúc này là về bế quan để tiến hóa.

“Sư tỷ, sao em cảm thấy tư thế đi đường của chị có chút kỳ quái thế?” Tại khu chờ tàu hỏa, Hoắc Tú Tú đột nhiên hỏi.

“Hả?” Lâm Tiểu Yêu đỏ bừng mặt, có chút hoảng loạn nói: “Không, không có mà, em nhìn nhầm rồi.” Hoắc Tú Tú nghi ngờ: “Sư tỷ, sao mặt chị đỏ thế, có phải hôm qua cảm mạo phát sốt, hiện tại vẫn chưa khỏi hẳn nên đi lại mới gượng gạo vậy không?” Lâm Tiểu Yêu tâm niệm khẽ động, thuận thế nói: “Chị đúng là có chút cảm mạo, nhưng uống thuốc xong cũng không có việc gì lớn rồi.” “Ồ!” Hoắc Tú Tú cũng không nghĩ nhiều.

Vương Diệp nhìn hai người họ trò chuyện cũng thấy thú vị, đặc biệt là nhìn bộ dạng quẫn bách của Lâm Tiểu Yêu, hắn thấy rất buồn cười.

Rất nhanh họ đã lên tàu hỏa.

Không lâu sau, Lâm Tiểu Yêu lại tìm tới Vương Diệp, hứ hắn một tiếng: “Sư phụ, trông người có vẻ rất đắc ý nhỉ.” Vương Diệp vẻ mặt vô tội: “Không có mà, tôi đắc ý chỗ nào?

Hơn nữa, hôm qua chẳng phải là cô muốn... khụ khụ... sao, đắc ý không phải nên là cô đắc ý à?” Lâm Tiểu Yêu đỏ mặt, rồi lộ ra một tia giảo quyệt: “Sư phụ, khi nào người định thu phục luôn cả sư muội vậy?” Vương Diệp giả vờ không biết: “Chẳng phải giờ tôi đã thu cô ấy làm đồ đệ rồi sao?” Lâm Tiểu Yêu nói: “Sư phụ, người đừng có chơi đố chữ với con, người biết rõ con đang nói ý gì mà.” Vương Diệp nói: “Hay là bây giờ cô gọi cô ấy qua đây đi.” Lâm Tiểu Yêu trợn to mắt: “Sư phụ, người có cần cầm thú thế không!

Có một mình con còn chưa đủ sao, người thế mà thật sự muốn đánh chủ ý lên sư muội!” Vương Diệp: “Tôi chỉ bảo cô gọi cô ấy qua đây để tôi thu làm đệ tử thân truyền mà, trước đó chẳng phải là đệ tử ký danh sao, giờ chuyển thành chính thức không được à?

Cái đầu của cô ngày ngày toàn nghĩ đi đâu thế.” Lâm Tiểu Yêu bị Vương Diệp làm cho cạn lời, phát hiện mình dù thế nào cũng không đấu lại được Vương Diệp, chỉ đành ngoan ngoãn đi gọi Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú vừa nghe Vương Diệp bằng lòng thu mình làm đệ tử thân truyền, kích động đến mức nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới trước mặt Vương Diệp thực hiện lễ bái sư.

Lâm Tiểu Yêu dặn dò: “Tú Tú, em phải nhớ kỹ một điều, nếu đã thành đệ tử thân truyền của sư phụ thì em chính là người của sư phụ, sau này dù làm gì cũng phải nghe lời sư phụ!” Hoắc Tú Tú vốn đã sớm muốn thành đệ tử chân chính của Vương Diệp, cô không chút do dự nói: “Sư phụ và sư tỷ cứ yên tâm, từ nay về sau em chính là người của sư phụ, bất kể sư phụ bảo em làm gì, em đều sẽ vô điều kiện tuân theo!” Vương Diệp gật đầu, coi như chính thức thu Hoắc Tú Tú làm đồ đệ.

Hoắc Tú Tú cực kỳ khai tâm, ở bên cạnh Vương Diệp bấy lâu nay, cuối cùng cũng được chính thức thu nhận!

Về nhà nếu bà nội biết chuyện này, chắc chắn cũng sẽ rất kích động!

Cô cảm thấy mình thật may mắn khi có thể bái Vương Diệp làm thầy, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền!

Chớp mắt ba ngày trôi qua, nhóm Vương Diệp đã trở về Bắc Bình.

Về tới Bắc Bình, họ trực tiếp đi về tiểu viện của mình.

Đồng thời, Hoắc Tú Tú chào Lâm Tiểu Yêu một tiếng rồi một mình trở về Hoắc gia.

“Bà nội, con về rồi đây!” Hoắc Tú Tú ôm cổ Hoắc Tiên Cô, vui vẻ reo lên.

Hoắc Tiên Cô cười hỏi: “Chuyện gì khiến con vui thế?” Hoắc Tú Tú nói: “Bà nội, bà đoán xem lần này con mang tin tốt gì về?” Hoắc Tiên Cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải Vương gia lại dạy con bản lĩnh gì mới không?” Hoắc Tú Tú lắc đầu: “Không đúng!” Hoắc Tiên Cô lại đoán thêm vài khả năng nữa nhưng đều không đúng.

Cuối cùng Hoắc Tú Tú nói: “Bà nội, sao bà ngốc thế!

Là sư phụ đã chính thức thu con làm đồ đệ rồi!

Hiện tại con đã là đệ tử thân truyền, giống như sư tỷ vậy đó!” “Thật sao!” Hoắc Tiên Cô kích động đứng bật dậy, bà hưng phấn nhìn Hoắc Tú Tú: “Vương gia thật sự thu con làm đệ tử thân truyền rồi?” Hoắc Tú Tú khẳng định: “Đương nhiên!

Chuyện này làm sao giả được, lần này con đi Trường Bạch Sơn với sư phụ đã tận tâm tận lực hầu hạ sư phụ mà, người đã thu con ngay trên tàu hỏa rồi!” “Tốt quá!

Tốt quá!” Hoắc Tiên Cô kích động nói: “Đây là hỷ sự trời ban!

Có thể được Vương gia thu làm đệ tử thân truyền, con chính là niềm tự hào của Hoắc gia chúng ta, từ nay về sau, không ai dám động vào Hoắc gia nữa!” “Ha ha!

Tú Tú, con làm vẻ vang cho bà quá!” Hoắc Tú Tú nói tiếp: “Sư phụ rất tốt, vốn con cứ tưởng sư phụ nghiêm khắc lắm, thu con chỉ là để lấy lệ, không ngờ sư phụ lại quan tâm chu đáo, rất để ý đến cảm nhận của con!” Hoắc Tiên Cô gật đầu: “Đó là đương nhiên, Vương gia lòng dạ rộng mở, há phải hạng tầm thường có thể so bì?” Cùng lúc đó, Vương Diệp đã ăn xong thịt cừu, xách theo một tảng đùi cừu nướng về nhà.

“Hắt xì~” Vương Diệp hắt hơi một cái, dụi mũi lẩm bẩm: “Một là nhớ, hai là chửi, ba là cảm mạo, là ai đang nhắc mình thế nhỉ?” Hắn lẩm bẩm rồi mang đùi cừu vào trong.

Lâm Tiểu Yêu nhanh chóng chạy ra, kích động ôm lấy cánh tay Vương Diệp: “Sư phụ!

Chương 643

Kiến hành quân sa mạc đã nở hết rồi!

Hơn nữa, dường như chúng còn phát sinh biến dị!" Kiến hành quân sa mạc mà cũng biến dị được sao?

Điều này làm Vương Diệp sững người một lát.

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Không biết chúng biến dị theo kiểu gì.

Vương Diệp đưa đùi cừu nướng cho Lâm Tiểu Yêu: "Ăn lúc còn nóng đi, chúng ta ra xem lũ kiến hành quân kia thế nào." Kể từ khi mang chúng từ sa mạc về, hắn không quản lý mấy, giờ cuối cùng cũng nở rồi, nói không chừng sau này sẽ đắc dụng.

Lâm Tiểu Yêu nhận lấy đùi cừu, vừa đi ra hậu viện cùng Vương Diệp vừa gặm ngon lành.

"Ừm, đùi cừu này ngon quá!" Cô vừa ăn vừa nói.

Vương Diệp dặn: "Đừng để nghẹn, ăn từ từ thôi, không ai tranh của cô đâu." Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới hậu viện.

Nộ Tình Kê nhảy tới, kêu cục tác hai tiếng trước mặt Vương Diệp.

Con rết lớn ở đằng xa vốn cũng muốn lại gần, nhưng nghe thấy tiếng Nộ Tình Kê thì lập tức từ bỏ ý định, trốn ở đằng xa.

Hai con Tê Tê cũng nhanh chóng bò qua, quấn quýt quanh chân Vương Diệp.

Hắn vỗ đầu chúng, bảo chúng sang một bên chơi.

Sau đó, Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu đến nơi nuôi kiến hành quân.

Trong một khu quây đơn giản có mấy tổ kiến, thỉnh thoảng thấy kiến hành quân bò ra bò vào.

Lũ kiến này kích thước rất lớn, thế mà con nào cũng to bằng nắm tay.

Vương Diệp nhướng mày.

Hắn nhớ lúc ở sa mạc, kiến hành quân bình thường chỉ to bằng ngón tay cái, không ngờ hiện tại lũ kiến mới sinh này lại to bằng nắm tay?

Cứ đà này mà lớn tiếp, không lẽ mỗi con đều to bằng kiến chúa sao?

Nên biết, kiến chúa cũng đã to bằng một con cừu non rồi!

Ngoài ra, Vương Diệp còn phát hiện màu sắc của chúng đã thay đổi.

Nguyên bản kiến hành quân có thân đen tuyền, đuôi đỏ như máu, nhưng vùng màu đỏ chỉ giới hạn ở đuôi.

Vậy mà hiện tại, ngoại trừ cái đầu màu đen đen, toàn bộ phần còn lại của chúng đều là màu đỏ máu, trông cực kỳ dữ tợn và đáng sợ!

Đây chính là kiến hành quân sau khi biến dị?

Nhìn thôi cũng thấy rất khủng bố!

Vương Diệp nói: “Không biết khả năng gặm nhấm của lũ này thế nào.” Gần như ngay khi hắn vừa dứt lời, Lâm Tiểu Yêu đã ném cái đùi cừu trong tay ra, mà cái đùi cừu này hiện giờ chỉ còn lại mỗi xương.

Khóe mắt Vương Diệp giật giật: “Trời ạ, cô gặm có cần nhanh thế không?” Lâm Tiểu Yêu cười hì hì: “Thì ngon mà!” Vương Diệp quay đầu lại thấy mặt cô đầy dầu mỡ, bèn lấy ra một chiếc khăn gấm lau sạch cho cô.

Sau đó, hắn nhìn lại khúc xương kia, phát hiện khúc xương thế mà đã bị gặm sạch bách không còn một tí gì!

Chỉ trong chớp mắt mà đã sạch trơn rồi?

Trời đất!

Lũ kiến này cũng quá mạnh đi?

Vương Diệp có chút cạn lời.

Chính mình còn chưa kịp nhìn xem chúng gặm cái xương đó thế nào mà!

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp dẫn Lâm Tiểu Yêu ra ngoài, đến lò mổ mua một con lợn đã mổ sẵn, bảo đồ tể dùng xe đẩy chở về.

Dưới ánh mắt kinh hãi của đồ tể, Vương Diệp một tay nhấc bổng con lợn nặng mấy trăm cân vào nhà.

“Mẹ nó!

Đây còn là người không?

Một tay nhấc cả con lợn mấy trăm cân?” Nếu con lợn này không phải do chính tay ông mổ, ông chắc chắn sẽ nghĩ đây là đạo cụ làm trò xiếc!

Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu trở lại hậu viện, sau đó hắn ném cả con lợn vào giữa đàn kiến hành quân.

Lũ kiến lập tức bị thu hút, đồng loạt ùa lên.

Dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Vương Diệp, chúng lao vào gặm nhấm, thịt lợn biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Ngay cả xương cũng không còn sót lại!

Trước sau chưa đầy mười giây!

Tốc độ này, ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy kinh thế hãi tục.

Đây chính là kiến hành quân biến dị sao?

Quả nhiên đáng sợ!

“Sư phụ, lũ kiến này lợi hại quá đi!” Lâm Tiểu Yêu kinh ngạc nói.

Vương Diệp gật đầu, thực ra trong lòng cũng rất thắc mắc, sao lũ kiến này nói biến dị là biến dị ngay được?

Tuy nhiên, đối với hắn thì đây là chuyện tốt.

Chúng càng mạnh thì trợ giúp cho hắn càng lớn.

Nhưng giờ Vương Diệp lại có một nỗi lo.

Trước đây kiến hành quân nhỏ, hắn có thể làm lồng để mang theo, nhưng giờ chúng to thế này, lại có hàng ngàn con, thì chứa vào đâu được?

Đặc biệt là khi chúng lớn thêm chút nữa, e rằng dùng xe tải cũng chẳng chứa hết!

Nếu vậy thì chúng có biến hóa cỡ nào cũng vô dụng vì không mang ra ngoài được.

Vương Diệp có chút não nề, chẳng lẽ mừng hụt một phen sao?【Kỳ Lân huyết mạch cường hóa lần thứ 5 thành công!】Đúng lúc này, Vương Diệp bỗng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống!

Thế mà Kỳ Lân huyết mạch đã cường hóa lần thứ 5 thành công?

Chuyện này là sao?

Vương Diệp có chút kỳ lạ.

Lần trước sau khi nhận được Kỳ Lân Ngọc Nhãn, huyết mạch có thể cường hóa hai lần, nhưng thời gian cần thiết tận 40 ngày!

Nhưng từ lúc bắt đầu tới giờ còn chưa tới 40 ngày, nhiều nhất mới chỉ qua một nửa thời gian, sao đã thành công rồi?

Vương Diệp vội vàng kiểm tra hệ thống.

Rất nhanh hắn đã hiểu ra.

Hóa ra thời gian đúng là mới qua 20 ngày, nhưng lần này Kỳ Lân huyết mạch cường hóa hai giai đoạn.

Sau 20 ngày đầu, lần thứ nhất đã thành công!

Nghĩa là hiện tại hắn đã cường hóa thành công lần thứ 5, còn lần thứ 6 vẫn đang tiếp tục, phải đợi 20 ngày nữa mới hoàn thành.

Không ngờ cường hóa Kỳ Lân huyết mạch cũng chia theo đợt.

Không biết lần này thành công đã mang lại thứ gì?

Bất kể thế nào, lần cường hóa thứ 5 thành công tự nhiên là có ích cho Vương Diệp. 【Kỳ Lân huyết mạch cường hóa lần thứ 5 thành công, nhận được 2300 điểm Sức mạnh, 2300 điểm Thể lực, 2300 điểm Tốc độ!】【Kỳ Lân huyết mạch cường hóa lần thứ 5 thành công, nhận được kỹ năng: Kỳ Lân Chi Tù!】【Kỳ Lân Chi Tù: Lợi dụng Kỳ Lân huyết mạch tạo ra một không gian lồng giam trong thế giới tinh thần.

Ký chủ có thể dùng nó để thu nhận mọi loại trùng thú trong thiên hạ, giam giữ tại đây.

Cấp độ cao nhất có thể giam giữ được một con Kỳ Lân!

Sinh vật bị giam trong Kỳ Lân Chi Tù sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, không cần tiêu hao bất kỳ năng lượng nào!】【Số lần cường hóa Kỳ Lân huyết mạch hiện tại: 5!】【Lần cường hóa thứ 6 đang tiến hành, thời gian cần thiết còn lại: 480 giờ!】Quả nhiên, lần cường hóa thứ 6 đã bắt đầu, và thời gian cần thiết chính là 20 ngày.

Đúng như Vương Diệp dự đoán.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là năng lực nhận được lần này lại là một không gian lồng giam tồn tại trong tinh thần giới!

Kỳ Lân Chi Tù!

Nguyên lý này khá giống với kho chứa đồ của hệ thống.

Theo hiệu quả của Kỳ Lân Chi Tù, hắn có thể giam giữ mọi loại trùng thú, thậm chí cả Kỳ Lân!

Hơn nữa, sau khi thu sinh vật vào còn không tốn năng lượng, nghĩa là không cần cho ăn!

Thủ đoạn này thật tuyệt vời!

Đối với Vương Diệp lúc này, đây đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Chương 644

Như vậy, hắn có thể đem đám kiến hành quân biến dị kia bỏ vào Kỳ Lân Chi Tù, tùy thân mang theo số lượng lớn kiến hành quân.

Đến lúc đó, hắn chỉ cần phất tay một cái, hàng hà sa số kiến hành quân xuất hiện xé nát mọi thứ, đó mới gọi là chấn động.

Lũ kiến này chắc chắn sẽ là một đại sát khí của hắn!

Vương Diệp nhìn về phía đám kiến, trực tiếp dùng ý niệm khống chế Kỳ Lân Chi Tù, lập tức có vài con kiến biến mất không dấu vết.

Vương Diệp có thể cảm nhận được chúng đang ở trong không gian tinh thần của mình.

“Ơ?

Sư phụ!

Hình như thiếu mất vài con kiến rồi!” Đúng lúc này, Lâm Tiểu Yêu bỗng kêu lên.

Vương Diệp vẻ mặt cổ quái, nha đầu này sao mà nhạy cảm thế, vậy mà cũng phát hiện ra thiếu vài con?

Vương Diệp nói: “Làm gì có, chắc là cô nhìn nhầm rồi.” Lâm Tiểu Yêu chỉ vào một góc: “Sư phụ, thật mà!

Ngay chỗ đó, lúc nãy con thấy có mấy con kiến, tự nhiên biến mất tiêu, như gặp ma vậy.” Khóe mắt Vương Diệp giật giật.

Chỗ cô chỉ chính là nơi hắn vừa thu kiến vào.

Vương Diệp khẽ ho một tiếng: “Cô nhìn tôi này.” Lâm Tiểu Yêu sửng sốt, vô thức nhìn về phía Vương Diệp.

Hắn lại nói: “Cô nhìn lại chỗ đó xem.” Lâm Tiểu Yêu quay đầu lại, không khỏi trợn to mắt.

Bởi vì cô thấy mấy con kiến đó thế mà lại xuất hiện rồi!

“Sư phụ... chuyện này...” Lâm Tiểu Yêu có chút không dám tin.

Vương Diệp nói: “Thực ra chúng nó vẫn luôn ở đó, chỉ là cô bị hoa mắt thôi.” “Hả?

Là vậy sao?” Lâm Tiểu Yêu bán tín bán nghi.

Vương Diệp bồi thêm: “Sao thế, ngay cả lời sư phụ mà cô cũng không tin?” Lâm Tiểu Yêu vội vàng nói: “Không có, không có, con luôn tin tưởng sư phụ nhất mà.” Vương Diệp gật đầu: “Thế là được rồi.” Dừng một chút, hắn nói: “Được rồi, đi vào thôi.” Vương Diệp đang có tâm trạng khá tốt.

Kiến hành quân đã nở, lại còn biến dị, kích thước to lớn và còn tiềm năng phát triển, đây chắc chắn là một sự tăng cường sức mạnh cực đại cho hắn.

Trở về phòng, Vương Diệp tĩnh tâm lại để kiểm kê thu hoạch lần này.

Những thu hoạch chính yếu hắn đã kiểm kê vài lần nên không cần xem lại, giờ chỉ muốn xem qua thuộc tính tam duy.

Sức mạnh và Tốc độ không thay đổi quá nhiều, dù sao ở giai đoạn hiện tại, thể chất của hắn vẫn chưa hoàn toàn tiến hóa thành công, nên mức tăng phúc không lớn.

Chỉ có Thể lực, vì không có quá nhiều hạn chế, nên hiện tại chỉ số Thể lực của Vương Diệp đã bỏ xa hai chỉ số còn lại!

Chỉ riêng lần hấp thu tinh hoa thiên địa từ Vẫn Ngọc vừa rồi đã tăng thêm hơn một vạn Thể lực, đó là do cường độ thể chất của hắn chưa đủ để tiếp tục hấp thu thêm, nếu không thì con số thu được sẽ còn khả quan hơn nữa.

Ngoài ra còn có phần thưởng từ lần cường hóa Kỳ Lân huyết mạch thứ 5 và thuộc tính tăng thêm hàng ngày từ Kỳ Lân Thánh Huyết.

Hiện tại, Thể lực của Vương Diệp đã đạt tới 72.300 điểm!

Mặc dù Sức mạnh và Tốc độ không tăng nhiều, vẫn ở mức hơn 50.000, nhưng Thể lực đạt tới hơn 7 vạn đã là một sự thăng tiến khổng lồ đối với hắn!

Rất nhiều năng lượng tăng cường chiến lực của Vương Diệp đều cần lượng Thể lực lớn để duy trì.

Thể lực càng nhiều, thời gian duy trì càng lâu, thậm chí chiến lực tăng thêm càng khủng khiếp.

Ví dụ như Chu Tước Nguyên Thần giáng lâm và Long Vương Nguyên Thần!

Đó là những chiêu thức trực tiếp đốt cháy Thể lực để tăng cường sức mạnh.

Thể lực càng nhiều, chiến lực bộc phát càng kinh người!

Đốt cháy đến cuối cùng mới là lúc bùng nổ thực sự!

Đốt cháy 100 điểm Thể lực có thể nhận được 500 điểm Sức mạnh và Tốc độ, nói đơn giản là tăng gấp 5 lần Thể lực!

Với 7 vạn Thể lực, nếu đốt cháy hết, chỉ số có thể đạt tới 35 vạn!

Cộng thêm 5 vạn cơ bản, tổng cộng là 40 vạn!

Đây là trình độ gì?

Ngay cả Vương Diệp cũng thấy nó thật biến thái và đáng sợ.

Còn nữa, kỹ năng Vô Giới Yêu Đồng mới nhận được cũng tiêu tốn rất nhiều Thể lực.

Vì vậy, theo một nghĩa nào đó, Thể lực càng cao thì thực lực của Vương Diệp càng mạnh.

Thu hoạch lần này quá lớn, Vương Diệp chuẩn bị trầm ổn lại một chút, viên Mộc Trần Châu kia hắn cũng chưa vội dùng ngay.

Vài ngày sau, tiểu viện của Vương Diệp đón hai vị khách.

“Vương gia, Doãn Lam Phong tới cầu kiến!” “Vương gia, Trương Nhật Tam tới cầu kiến!” Bên ngoài tiểu viện vang lên tiếng của Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam.

Vương Diệp nhướng mày, không ngờ hai người này lại tìm tới tận cửa!

Xem ra đúng là vô sự bất đăng tam bảo điện rồi.

Vương Diệp cũng không bài xích họ, hơn nữa hai người này đối với hắn rất cung kính.

Vương Diệp bảo: “Kim Tỏa, đi mở cửa.” “Dạ, Vương gia.” Kim Tỏa đang cắt tỉa hoa trong sân liền đáp một tiếng, đặt kéo xuống rồi vội vàng đi mở cửa.

Nhìn thấy người đi vào thật sự là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm - Doãn Lam Phong và Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn - Trương Nhật Tam, Kim Tỏa thực sự kinh ngạc.

Là người được Giải Vũ Thần tuyển chọn, cô tự nhiên có nhãn lực nhất định.

Thấy hai nhân vật tầm cỡ này đích thân đến bái phỏng Vương Diệp, lại còn dùng từ “cầu kiến”, cô biết địa vị của Vương gia nhà mình đối với họ là vô cùng tôn kính!

Kim Tỏa càng thêm kính trọng Vương Diệp.

Thực tế, làm quản gia cho Vương Diệp bấy lâu, cô vẫn không biết thân phận thực sự của hắn, chỉ biết địa vị của hắn cực cao, ngay cả thiếu gia Giải Vũ Thần nhà cô cũng khách khí, đến cả Hoắc Tiên Cô đương gia của Hoắc gia cũng cung kính, tình nguyện gửi cháu gái cưng đến làm đệ tử.

Nay ngay cả Hội trưởng Trương và Doãn lão bản cũng đích thân tới, đúng là quá nể mặt rồi!

“Trương hội trưởng!

Doãn lão bản!” Kim Tỏa không dám chậm trễ, khách khí chào hai người.

Trương Nhật Tam và Doãn Lam Phong mỉm cười với Kim Tỏa, thái độ rất hòa nhã.

Điều này làm Kim Tỏa thụ sủng nhược kinh, càng cảm thấy chủ tử nhà mình là nhân vật phi thường.

Nếu không, những người cao cao tại thượng như họ sao lại niềm nở với một người hầu như cô?

Rất nhanh, Trương Nhật Tam và Doãn Lam Phong đã tới trước mặt Vương Diệp, cung kính gọi một tiếng “Vương gia”!

Vương Diệp nói: “Mời hai vị ngồi.” Kim Tỏa hiểu chuyện dâng lên ba tách trà thơm.

Vương Diệp vào thẳng vấn đề: “Hai vị tìm tôi có việc gì, cứ nói thẳng đi.” Trương Nhật Tam và Doãn Lam Phong nhìn nhau, không thấy bất ngờ, họ sớm đoán được Vương Diệp biết họ đến là có việc.

Doãn Lam Phong cũng không khách sáo, bà biết Vương Diệp không thích vòng vo.

Bà nói: “Vương gia, chúng tôi đến đây chủ yếu có hai việc.

Thứ nhất là muốn mời người trở thành Điếm trưởng danh dự của Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Vương Diệp nhướng mày, chuyện này làm hắn hơi ngạc nhiên.

Điếm trưởng danh dự?

Lại còn có trò này sao?

Doãn Lam Phong tiếp tục: “Vương gia, chức danh này không yêu cầu người phải làm gì cả, chỉ cần người treo danh tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, người sẽ nhận được hai thành lợi nhuận của khách sạn, chia hoa hồng theo từng quý!” “Hơn nữa, nếu người có nhu cầu gì, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tận lực đáp ứng, chi phí sẽ khấu trừ vào hoa hồng hàng quý.

Nếu người muốn, danh sách đấu giá mỗi lần cũng sẽ được gửi tới tận tay người!” Vương Diệp nghe xong cũng hiểu ý đồ của Doãn Lam Phong.

Rõ ràng bà muốn mượn danh tiếng của hắn để khuếch trương uy thế cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói đơn giản, đây là mối quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Ba thành.” Doãn Lam Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, nếu Vương gia đã mở lời, vậy thì là ba thành!” Đứng một bên, Kim Tỏa không hiểu hết ngọn ngành, nhưng nghe thấy Vương Diệp chỉ tùy tiện mở miệng đã lấy đi ba thành lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô tức thì há hốc mồm.

Ba thành lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó!

Đối với cô, đó là con số thiên văn, cô còn chẳng hình dung nổi nó nhiều đến mức nào.

Vương gia kiếm tiền nhanh quá mức rồi!

Vương Diệp nói tiếp: “Được, vậy nói chuyện thứ hai đi.” Doãn Lam Phong hít sâu một hơi, nhìn Trương Nhật Tam.

Trương Nhật Tam lên tiếng: “Chuyện thứ hai này, để tôi nói vậy.” Nhìn biểu cảm của hai người, Vương Diệp biết chuyện này chắc hẳn rất quan trọng, ít nhất là đối với họ.

Trương Nhật Tam nhìn sang Kim Tỏa.

Vương Diệp hiểu ý, có những chuyện không nên để Kim Tỏa biết.

Hắn phẩy tay: “Kim Tỏa, cô lui xuống trước đi.” “Dạ, Vương gia.” Kim Tỏa rất biết điều, hiểu rằng có những thứ biết nhiều không có lợi cho mình, nên cô ngoan ngoãn rời đi.

Chương 645

Đợi Kim Tỏa đi khỏi, Trương Nhật Tam mới hỏi: “Vương gia, người có biết tại sao Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đứng vững ở Bắc Bình, không ai dám đụng vào, không ai dám gây sự không?” Vương Diệp nhướng mày, không ngờ việc đầu tiên Trương Nhật Tam nói không phải là nhờ vả mà lại là hỏi chuyện này.

Nói thật, hắn cũng không rõ lắm.

Theo hắn nghĩ, thế lực đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm hẳn phải rất khủng khiếp, thậm chí có liên hệ với chính quyền nên mới có thể đứng vững qua thời chiến.

Nhưng hắn không hứng thú nên không tìm hiểu sâu.

Nay Trương Nhật Tam chủ động đề cập, khiến hắn có chút tò mò.

Vương Diệp không nói gì, ngồi chờ Trương Nhật Tam nói tiếp.

Trương Nhật Tam giải thích: “Thế gian đều tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm có chỗ dựa lớn, có thế lực chính quyền đứng sau nên không ai dám động, thực ra hoàn toàn không phải!” Câu này làm Vương Diệp kinh ngạc.

Không phải dựa vào chính quyền?

Vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy gì để kiêu ngạo và đứng vững ở Bắc Bình lâu như vậy?

Trương Nhật Tam thấy Vương Diệp nhíu mày, bèn nói tiếp: “Chắc hẳn Vương gia cũng tò mò, nếu không có thế lực chống lưng, tại sao ngay cả Cửu Môn cũng không dám làm càn ở đây?

Đó là vì dưới lòng đất của Tân Nguyệt Phạn Điếm có một long mạch, trong đó có một tòa cổ lâu do tổ tiên để lại.

Có một truyền thuyết rằng bất cứ ai dám gây rối ở đây đều không có kết cục tốt đẹp, chính là vì tòa lâu dưới lòng đất đó.” Vương Diệp thắc mắc chuyện này thì liên quan gì đến tòa cổ lâu?

Trương Nhật Tam hạ thấp giọng: “Trong tòa cổ lâu đó, trấn áp một xác khô (cán thi), và chính cái xác đó là lý do khách sạn đứng vững!

Người xưa đồn rằng gây sự ở đây sẽ bị xác khô đó nguyền rủa, thực tế không phải vậy, mà là vì những kẻ gây sự đều đã bị ‘thứ’ canh giữ xác khô kia xử lý sạch rồi.” Vương Diệp tâm niệm khẽ động, xác khô đó rốt cuộc là thứ gì?

Hắn hỏi: “Chẳng lẽ sự tồn tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm là để trấn áp cái xác khô đó sao?” Trương Nhật Tam rùng mình, nhìn Doãn Lam Phong, cả hai đều thấy sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Trương Nhật Tam cảm thán: “Vương gia đúng là Vương gia, quả nhiên hỏa nhãn kim tinh, liệu sự như thần!

Đúng vậy, Tân Nguyệt Phạn Điếm tồn tại là để trấn áp cái xác đó!” Vương Diệp thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Điều này lại càng khiến hắn hiếu kỳ về lai lịch cái xác.

Trương Nhật Tam kể tiếp: “Tân Nguyệt Phạn Điếm được tạo ra từ thời Tống.

Khi đó ở Bắc Bình đã có khách sạn này, người khởi xướng là bốn đại môn phái trộm mộ và bốn đại gia tộc!

Bốn đại môn phái lấy Phát Khâu làm đầu, dẫn dắt Mô Kim, Ban Sơn và Tả Lĩnh tụ họp tại Bắc Bình!

Còn bốn đại gia tộc gồm có Âm Dương Đoan Công đứng đầu, cùng với Cửu U Tướng Quân, Quan Sơn Thái Bảo và Câu Thi Pháp Vương!

Họ cùng tạo ra Tân Nguyệt Phạn Điếm, tộc trưởng Âm Dương Đoan Công là Doãn Thiên Hùng làm chưởng quầy, mục đích là để trấn áp cổ thi dưới lòng đất.” Vương Diệp nhìn Doãn Lam Phong: “Nghĩa là Doãn lão bản là hậu duệ của Âm Dương Đoan Công?” Về Âm Dương Đoan Công, Vương Diệp đương nhiên biết, đó là một gia tộc còn lợi hại hơn cả Quan Sơn Thái Bảo, bắt nguồn từ thời Bắc Tống.

Nghe đồn quân đội của họ có thể lên trời xuống đất, xây dựng bát quái thôn bảo, có thể diệt cả tiên thần.

Hắn vốn tưởng truyền nhân cuối cùng ở thôn Phi Tiên tại Thông Thiên Lĩnh, không ngờ Doãn Lam Phong cũng là hậu duệ.

Doãn Lam Phong lắc đầu cười khổ: “Tiếc là những thứ tổ tông truyền lại đã thất truyền hoàn toàn rồi.” Vương Diệp hỏi: “Hôm nay hai vị đến đây chỉ để nói những chuyện này thôi sao?” Thực sự lai lịch của khách sạn không làm hắn hứng thú bằng cái xác cổ kia!

Trương Nhật Tam nghiêm trọng nói: “Vương gia, chúng tôi đến đây chủ yếu là vì gần đây quan sát thấy cái xác cổ dưới lâu có dấu hiệu thức tỉnh.

Trận pháp do bốn phái bốn tộc để lại đã lung lay, e rằng không lâu nữa nó sẽ phá trận mà ra!

Hiện tại Phát Khâu và Mô Kim đã mai một, Ban Sơn và Tả Lĩnh cũng mất tích!

Âm Dương Đoan Công danh tồn thực vong, truyền nhân Cửu U Tướng Quân không tìm thấy, Quan Sơn Thái Bảo đã bị diệt từ mấy chục năm trước, chỉ còn Câu Thi Pháp Vương là còn tồn tại nhưng họ chẳng quan tâm, thủ đoạn cũng không còn phong thái tiền bối nữa.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thế gian này chỉ có Vương gia mới đối phó được cái xác đó!

Khẩn cầu Vương gia ra tay giúp đỡ, nếu không một khi nó thoát ra, chắc chắn sẽ là đại họa cho thế gian!” Trương Nhật Tam nói rất hùng hồn và đầy cảm xúc.

Vương Diệp nghe cũng có chút ý động.

Nhưng hắn không nhận lời ngay mà hỏi: “Trận pháp chẳng phải vẫn chưa phá sao, ông vội cái gì.” “Ờ...” Trương Nhật Tam hơi đơ ra.

Nhưng phải thừa nhận Vương Diệp nói đúng, trận pháp mới chỉ lung lay, cái xác chưa ra ngay được.

Trương Nhật Tam hỏi: “Vậy ý của Vương gia là?” Vương Diệp đáp: “Tôi muốn biết cái xác đó rốt cuộc là thứ gì?

Mà có thể khiến bốn đại môn phái và bốn đại gia tộc phải liên thủ trấn áp như vậy.” Hắn rất để tâm đến chuyện này.

Không nói đến việc khác, chỉ riêng việc khiến những thế lực sừng sỏ đó phải hợp sức trấn áp đã chứng minh cái xác đó không hề tầm thường!

Chỉ riêng thi khí trong đó, Vương Diệp đoán cũng đủ cung cấp cho hắn một lượng thuộc tính tam duy khổng lồ!

Hơn nữa biết đâu còn có bảo vật khác!

Nên hắn phải làm rõ điểm này.

Trương Nhật Tam im lặng hồi lâu rồi mới trầm giọng hỏi: “Vương gia, người đã bao giờ nghe nói về Tứ Đại Thi Tổ chưa?” Tứ Đại Thi Tổ?

Ánh mắt Vương Diệp khẽ nheo lại.

Cái xác đó thế mà lại là một trong Tứ Đại Thi Tổ sao?

Chuyện này thật sự nằm ngoài dự tính của hắn.

Nếu đúng là một trong Tứ Đại Thi Tổ thì rất đáng để đi xem một chuyến, sự tò mò của hắn đã bị khơi dậy.

Thi khí trong cơ thể Thi Tổ chắc hẳn phải là vô tận nhỉ!

Vương Diệp nói: “Tứ Đại Thi Tổ tôi tự nhiên là đã nghe nói qua, chẳng lẽ trong cổ lâu đó trấn áp một trong các Thi Tổ sao?” Trương Nhật Sơn gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Không sai, chính là một trong Tứ Đại Thi Tổ – Tướng Thần!” Quả nhiên là Tướng Thần!

Trong Tứ Đại Thi Tổ: Hậu Khanh, Doanh Câu, Hạn Bạt và Tướng Thần, thì danh tiếng của Tướng Thần gần như là lớn nhất.

Nhắc đến vua của Tống Tử, hầu hết mọi người đều sẽ theo bản năng nghĩ đến Tướng Thần.

Không ngờ, trong cổ lâu này trấn áp lại là Thi Vương Tướng Thần trong truyền thuyết!

Vương Diệp lại càng bất ngờ hơn.

Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ thời thượng cổ đều do Khổng, một trong Tứ Đại Cổ Thần thời thượng cổ tạo ra.

Trong truyền thuyết, Khổng là một trong các thiên thần nhưng lại gây họa cho nhân gian.

Phục Hy và Nữ Oa liên thủ, muốn chế phục Khổng, nhưng Khổng lại có thể chất cường hãn nhất.

Bất đắc dĩ, Phục Hy dùng Bát Quái Trận nhốt Khổng, cùng Nữ Oa phong ấn linh hồn Khổng thành ba phần.

Nhưng ba phần linh hồn của Khổng cũng vô cùng cường hãn, đều phá vỡ phong ấn, phụ vào người khác, từ đó sinh ra ba Tống Tử cường đại, lần lượt là Hạn Bạt, Doanh Câu và Hậu Khanh.

Trong đó, thi thể của Khổng dung hợp với một cây thần thụ của

Hạo Thiên, biến thành Tướng Thần!

Cũng có thể nói, Tướng Thần chính là do Khổng chuyển hóa mà thành.

Khổng là một trong Tứ Đại Cổ Thần, cho dù là Nữ Oa, Phục Hy và Hạo Thiên, những người đồng là Tứ Đại Cổ Thần, cũng cực kỳ kiêng kỵ Khổng.

Ngay cả khi liên thủ cũng không thể giết chết hắn, nhục thể càng không thể hủy diệt.

Mà Tướng Thần lại là thi thân của Khổng dung hợp với thần mộc trong tay Hạo Thiên mà biến thành.

Có thể nói về mức độ cường hãn của nhục thân, e rằng còn hơn cả Khổng chứ không hề kém.

Một tồn tại khủng bố như vậy, lại bị trấn áp trong cổ lâu của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đương nhiên, những điều này về Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc có thật hay không, thế gian này có Tứ Đại Cổ Thần hay không cũng chưa ai biết, tất cả chỉ là thần thoại mà thôi.

Vương Diệp nói: “Nghe nói Tướng Thần trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ thực lực cũng là mạnh nhất, làm sao có thể bị Tứ Đại Môn Phái và Tứ Đại Gia Tộc liên hợp trấn áp?” Vương Diệp cảm thấy có chút vô lý.

Cho dù truyền thuyết về Tướng Thần là giả, không lợi hại như vậy, nhưng ít nhất cũng là một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ, có thể nói là Tống Tử vương trong các Tống Tử vương.

Tứ Đại Môn Phái và Tứ Đại Gia Tộc tuy có chút bản lĩnh đạo mộ, mỗi bên có kỳ môn dị thuật riêng, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là đám phu tử, làm sao lợi hại đến thế.

Trương Nhật Sơn nói: “Rốt cuộc là nguyên nhân gì tôi cũng không biết, nhưng nói tóm lại, trong cổ lâu đó trấn áp đích xác là Tướng Thần, xin Vương gia ra tay trấn áp!” Vương Diệp sờ cằm: “Được, cứ đi xem đã rồi nói.” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong nghe xong đại hỷ quá vọng, vô cùng kích động.

Vương Diệp có thể đồng ý với bọn họ, trong lòng họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Thế là, Vương Diệp liền theo Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong hai người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sự xuất hiện của Vương Diệp, lại một lần nữa gây chấn động ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Lam Phong trước mặt mọi người, tuyên bố Vương Diệp trở thành Vinh dự Điếm trưởng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có thể thực hiện mọi chức quyền của Điếm trưởng, quyền lực ngang với ông chủ như cô ta.

Lần này, lại dấy lên sóng gió lớn.

Vinh dự Điếm trưởng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa quyền lực ngang với Doãn Lam Phong, điều này không phải đùa đâu!

Chuyện này, nháy mắt đã truyền khắp nơi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thêm một Vinh dự Điếm trưởng, hơn nữa địa vị ngang với Doãn Lam Phong!

Thậm chí rất nhiều người nhìn ra, Doãn Lam Phong đối với Vương Diệp khách khí cung kính, như vậy, địa vị của Vương Diệp còn cao hơn cả Doãn Lam Phong.

Gần như có thể nói là người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không quá lời.

Chuyện này, lập tức trở thành tiêu điểm của giới cổ ngoạn, được tuyên truyền khắp nơi.

Ban đầu Doãn Lam Phong còn muốn triệu tập một buổi họp báo, để tuyên bố ra bên ngoài truyền thông, nhưng đã bị Vương Diệp từ chối.

Chương 646

Cứ tuyên bố như vậy là được rồi, nếu còn tổ chức họp báo, bị truyền thông đưa tin, vậy thì quá phô trương, không phù hợp với tính cách của Vương Diệp.

Vương Diệp không muốn cao điệu như vậy, nên không chút do dự từ chối Doãn Lam Phong.

Doãn Lam Phong cũng không dám có bất kỳ ý kiến nào, chỉ đành gật đầu.

Sau khi Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyên bố Vương Diệp là Vinh dự Điếm trưởng, Vương Diệp và Doãn Lam Phong cùng những người khác đến phía sau Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nơi đây cấm tất cả người ngoài ra vào, ngay cả người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm nếu không được cho phép cũng không thể vào, nếu không sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Ngay cả La Tước sau khi đưa Vương Diệp và mọi người đến đây cũng không dám tiến lên nữa.

Cuối cùng chỉ còn lại ba người Vương Diệp tiếp tục đi vào trong.

Chẳng mấy chốc, họ đến một căn phòng, Doãn Lam Phong mở một cơ quan, một cầu thang xuất hiện trước mặt Vương Diệp và mọi người.

“Vương gia, xin mời!” Doãn Lam Phong cung kính làm động tác mời.

Vương Diệp cũng không khách khí, đi thẳng xuống dưới.

Đây là một mật đạo, Vương Diệp và mọi người đi trong mật đạo khoảng hai phút, rẽ vài khúc cua, Doãn Lam Phong lại mở thêm mấy cơ quan, cuối cùng mới đến cuối đường.

Vương Diệp nhìn cổ lâu đổ nát trước mắt, trong lòng cũng dấy lên một nỗi bi thương.

Đây là một cổ lâu cao bảy tầng, trông vô cùng hùng vĩ, nhưng toàn bộ cổ lâu đã biến thành màu xám trắng, trông rất đổ nát.

Phía dưới cổ lâu, vô số phù văn từ trung tâm cổ lâu lan ra, tạo thành một Bát Quái Trận khổng lồ.

Ngoài ra, từng sợi xích sắt lớn gần bằng người trói chặt cổ lâu, dày đặc không biết có bao nhiêu, trên những sợi xích sắt đó dán từng tờ hoàng phù, trông vô cùng thần bí.

“Quan Sơn Phong Cốt Trận!” “Âm Dương Lưỡng Nghi Trận!” “Cửu U Đoạt Phách Trận!” “Câu Thi Tỏa Hồn Trận!” “Trấn Long Quyết!” “Điền Hải Phù!” “Phát Khâu Văn!” “Tả Lĩnh Bảo Ngọc!” Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, từng trận pháp, từng bảo vật, đều được Vương Diệp lần lượt nói ra.

Những thứ này, không cái nào không phải là bí truyền của Tứ Đại Môn Phái hoặc Tứ Đại Gia Tộc!

Mỗi cái đều là những thứ gia truyền, không ngờ lại được dùng hết ở đây, ngưng tụ thành một trận pháp trấn áp vô cùng khủng bố.

Trương Nhật Sơn kinh ngạc nói: “Vương gia không hổ là Vương gia, những thứ đã thất truyền từ lâu này, không ngờ Vương gia lại biết hết!” Doãn Lam Phong nghe Vương Diệp nói ra tất cả những tuyệt học của các gia các phái một cách dễ dàng, trong lòng cũng kinh hãi, nhưng đồng thời cũng tràn đầy kinh hỉ.

Vương Diệp càng như vậy, càng chứng tỏ kiến thức bất phàm, thực lực cường hãn.

Cần biết, những thứ này đều đã thất truyền nhiều năm trong các gia các phái, ngay cả hậu nhân của họ cũng chưa chắc đã biết, nhưng Vương Diệp lại nói ra hết, có thể thấy kiến thức của anh rộng lớn đến mức nào.

Vương Diệp quét mắt một lượt, sau đó nói: "Trận pháp quả thật có chút lung lay, thi khí bên trong cũng vô cùng khủng bố, xem ra Tướng Thần này hẳn là đã thức tỉnh, hơn nữa không chỉ một lần giãy giụa." Dừng một chút, Vương Diệp nhìn về phía Doãn Lam Phong: "Ông chủ Doãn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có cảm thấy ban đêm nhiệt độ đột ngột giảm, dù là mùa hè cũng vô cùng lạnh lẽo không?" Doãn Lam Phong trong lòng kinh hãi, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, đúng như Vương gia nói, bình thường không cảm thấy gì, nhưng đến tối nhiệt độ sẽ đột ngột giảm xuống, dù là mùa hè cũng như bước vào đông giá rét vậy!" Vương Diệp nói: "Vậy thì đúng rồi, chính là Tướng Thần này vào ban đêm, âm khí thịnh vượng nhất, rất có lợi cho hắn hấp thu dương khí.

Dương khí của Tân Nguyệt Phạn Điếm gần như đều bị hắn hấp thụ hết rồi, tự nhiên sẽ lạnh lẽo." Doãn Lam Phong nói: "Vậy… bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Diệp trầm ngâm không nói gì.

Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong nhìn nhau, sau đó nói: "Vương gia, vì ngài nhận ra những trận pháp này, vậy ngài có thể gia cố chúng không?

Chỉ cần có thể phong ấn Tướng Thần này một lần nữa là được!" Vương Diệp nói: "Không có cách nào tu phục những trận pháp này, chúng đều được duy trì bằng cái giá là bảo vật của Tứ Đại Môn Phái.

Ví dụ như Quan Sơn Phong Cốt Trận, nếu không có Trấn Long Quyết của phái Mô Kim làm phụ trợ, căn bản không thể trấn áp Tướng Thần này!" "Tuy nhiên hiện tại Trấn Long Quyết đã xuất hiện vết nứt, trên đời này chỉ có một khối Trấn Long Quyết, làm sao tu phục Quan Sơn Phong Cốt Trận?” “Không phải Quan Sơn Phong Cốt Trận bị hư hại, mà là Trấn Long Quyết, linh nhãn của trận pháp này, đã có vấn đề, hạch tâm đã vỡ, dù có tu phục thế nào cũng vô ích.” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong trong lòng thót một cái, chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?

Trương Nhật Sơn sắc mặt cũng có chút khó coi, ông ta nói: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Vương Diệp nói: “Sao lại không có cách, tôi vào cổ lâu giết Tướng Thần đó, chẳng phải là xong rồi sao.” “Cái này…” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Giết Tướng Thần ư?

Đùa gì vậy!

Đó là Tống Tử Thủy Tổ đó!

Vua của các Tống Tử, há lại dễ dàng bị giết đến thế sao?

Trương Nhật Sơn nói: “Vương gia, thực lực của Tướng Thần rất khủng bố, tôi nghe nói năm xưa đã có không ít người chết, nếu mạo hiểm tiến vào e rằng không ổn, chúng ta vẫn nên nghĩ cách khác đi?” Doãn Lam Phong cũng nói: “Đúng vậy Vương gia, trên đời này kỳ trân dị bảo vô cùng nhiều, với năng lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhất định có thể tìm được nhiều kỳ trân dị bảo hơn để thay thế Trấn Long Quyết này, Vương gia không cần lấy thân mạo hiểm!” Vương Diệp lại nở nụ cười tự tin: “Các người làm vậy quá phiền phức, Tướng Thần nhỏ bé thôi, còn không làm gì được tôi.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp đi về phía cổ lâu.

Tướng Thần quả thật cường hãn, nhưng Vương Diệp cũng không sợ hãi.

Cho dù Tướng Thần thật sự có năng lực nghịch thiên, là thần tiên nhân vật gì đó, Vương Diệp cũng không hề e ngại.

Dù sao năng lực của bản thân Vương Diệp cũng đã cường hãn đến mức không tưởng, Tướng Thần chưa chắc đã là đối thủ của Vương Diệp.

Hơn nữa, Vương Diệp còn có đủ các loại năng lực bảo mệnh, bây giờ đã có Huyết bất tử, chỉ cần tim không bị phá hủy, sẽ không chết!

Hơn nữa, anh còn có Kỳ Lân Tí Hữu, và cả Bất tử thần hoàng!

Kỳ Lân Tí Hữu có thể chống đỡ bất kỳ công kích nào một lần!

Mà Bất tử thần hoàng lại càng biến thái hơn, trực tiếp có thể hóa giải một lần công kích trí mạng, có thể dùng mười lần!

Điều đó cũng có nghĩa là, Tướng Thần chỉ cần không đập nát trái tim của Vương Diệp, Vương Diệp sẽ không chết.

Ngay cả khi trái tim bị đập nát, Vương Diệp cũng có Bất tử thần hoàng để hóa giải một lần công kích.

Vậy thì, Vương Diệp dù thế nào cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Cho nên Vương Diệp có đủ tự tin để đối phó với Tướng Thần.

“Cái này…” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong hai người nhìn nhau, họ không ngờ Vương Diệp lại tự tin đến vậy!

Mặc dù họ biết Vương Diệp có biệt hiệu là “Tiên”.

Nhưng Vương Diệp dù sao cũng chỉ là một người thôi, không phải thần tiên gì cả, cũng không có năng lực thần thoại như Phục Hy hay Nữ Oa, vậy mà lại dám trực tiếp đi đối phó Tướng Thần sao?

Cái gan này cũng quá lớn rồi!

Nhưng điều khiến họ băn khoăn là họ có thể cảm nhận được sự tự tin tuyệt đối từ Vương Diệp!

Họ biết Vương Diệp, Vương Diệp cũng không phải loại người nói suông.

Chẳng lẽ, Vương Diệp thật sự có khả năng đối phó Tướng Thần?

Hai người bắt đầu có chút mong đợi.

Họ cũng không dám theo chân vào cổ lâu, thi khí trong cổ lâu vô cùng khủng bố, nếu hai người họ đi vào, cho dù Tướng Thần không công kích họ, họ cũng chắc chắn phải chết.

Vương Diệp đến gần cổ lâu, càng đến gần, anh càng cảm nhận được một luồng áp lực.

Mặc dù có trận pháp áp chế, bên trong cổ lâu vẫn tỏa ra thi khí nồng đậm.

Thi khí đó ở xa không cảm nhận được, nhưng khi đến gần, lại cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy kinh hãi.

Đây chính là Tướng Thần sao?

Quả nhiên danh bất hư truyền!

Đây tuyệt đối không phải những con cá bé tép riu mà anh từng gặp trước đây có thể sánh bằng.

Ngay cả bản thể còn chưa thấy, Vương Diệp đã cảm nhận được uy nghiêm của Tống Tử vương rồi!

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn không hề sợ hãi, đi đến trước cổ lâu, nhìn thấy ổ khóa đồng cũ kỹ trên cửa cổ lâu, không chút do dự chém một kiếm đứt lìa, cửa cổ xưa tự động mở ra.

Bên trong một mảnh tối đen.

Vương Diệp mở Vô Giới Yêu Đồng, nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Cổ lâu rất lớn, ở trung tâm là một quan quách.

Trong tầng một trống rỗng, chỉ có một quan quách, không có bất kỳ đồ bồi táng nào khác.

Tuy nhiên, trên mặt đất vốn khắc rất nhiều phù văn, những phù văn này đều là Phát Khâu Văn và Điền Hải Phù, chỉ tiếc, bây giờ đã hoàn toàn vỡ nát.

Rõ ràng, đây là cửa ải đầu tiên trấn áp Tướng Thần.

Chỉ tiếc những thứ này đối với Tướng Thần mà nói không có bất kỳ tác dụng nào.

Vương Diệp trực tiếp đi vào.

"Khuông Đương!" Cánh cửa cổ xưa tự động đóng lại, bốn phía một mảnh tối đen.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, bóng tối này đã vô dụng, anh vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Vô Giới Yêu Đồng nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, vậy còn nói gì đến tín ngưỡng tối cao của ma quốc?

Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng: "Giả thần giả quỷ!" Nói xong, nhấc chân đạp một cái, một tảng đá to bằng nắm tay bay lên, Vương Diệp tóm lấy tảng đá đó, trực tiếp ném về phía quan quách.

"Oanh long!" Một tiếng động lớn, quan quách nổ tung!

Tiếng nổ kinh hãi đột ngột vang lên, chiếc quan quách bằng đồng đó giống như một bó pháo hoa gỗ, trực tiếp nổ tung trước mặt Vương Diệp, hóa thành vô số mảnh vụn, vương vãi khắp cổ lâu.

Một thi thể nằm trên mặt đất, trên ngực có một tảng đá, một nửa tảng đá đã cắm vào huyết nhục của thi thể đó.

Rõ ràng, thi thể này đã bị tảng đá của Vương Diệp đập trúng, chưa kịp ra khỏi quan đã triệt để chết rồi!

Thi thể này hẳn là một cổ thi, hơn nữa thực lực không tồi, thi khí tỏa ra vô cùng khủng bố.

Đáng tiếc, nó trong tay Vương Diệp căn bản không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị một tảng đá đập chết, có thể nói là khá thê thảm, ngay cả cách chết cũng không có chút khí thế nào.

Ở bên ngoài cổ lâu, Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong tuy không nhìn rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng nổ long trời lở đất này họ vẫn có thể nghe thấy.

Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong nhìn nhau.

Chương 647

Doãn Lam Phong hít một hơi khí lạnh: “Vương gia bá đạo quá!

Ngay cả Tướng Thần cũng không để vào mắt!” Trương Nhật Sơn sâu sắc gật đầu: “Đúng vậy, tầng một cổ lâu này trấn áp hẳn là một trong Tứ Đại Thi Vương dưới trướng Tướng Thần, nghe nói năm xưa đã khiến Tứ Đại Gia Tộc tổn thất nặng nề, ngay cả Câu Thi Pháp Vương cũng tổn thất không ít người.” Doãn Lam Phong gật đầu.

Câu Thi Pháp Vương họ đương nhiên biết rõ, có thể nói trong việc trấn áp Tướng Thần, họ là những người đóng góp nhiều sức lực nhất, vì bản lĩnh của Câu Thi Pháp Vương họ chính là chuyên đối phó Tống Tử.

Trong các thủ đoạn đối phó Tống Tử, Câu Thi Pháp Vương đứng đầu trong Tứ Đại Gia Tộc Tứ Đại Môn Phái.

Nhưng khi trấn áp Tướng Thần, ngay cả tộc Câu Thi Pháp Vương cũng thương vong không ít.

Thêm vào đó, tộc Câu Thi Pháp Vương cơ bản đều là những người ích kỷ, sau lần tổn thất nặng nề đó, cho dù hiện tại vẫn còn Câu Thi Pháp Vương tồn tại, cũng gần như không ai sẽ đến quản chuyện này nữa.

Doãn Lam Phong nói: “Bên trong sao lại không có động tĩnh nữa?” Trương Nhật Sơn nhíu mày, có chút bất an nói: “Chẳng lẽ… Vương gia gặp chuyện?” Gần như ngay khi ông ta vừa dứt lời, đột nhiên lại có một tiếng “Oanh long” cực lớn vang lên, toàn bộ cổ lâu đều đang rung chuyển.

Và tiếng nổ lớn lần này, là từ tầng hai truyền đến.

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn kinh hãi nhìn nhau.

Tiếng nổ lần này xuất hiện ở tầng hai, chẳng phải nói Vương Diệp đã xử lý xong cổ thi ở tầng một, sau đó lên tầng hai sao?

Nhanh… vậy sao?

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn hai người chỉ cảm thấy hô hấp có chút dồn dập.

Những Thi Vương dưới tầng đó đối với họ mà nói, tuy không bằng Tướng Thần, nhưng cũng là những tồn tại vô cùng khủng bố, họ thậm chí không dám đến gần Thi Vương.

Bởi vì một khi đến gần, cho dù Thi Vương không ra tay, ngay cả thi khí tỏa ra từ Thi Vương cũng đủ để giết chết họ.

Nhưng, bây giờ Vương Diệp lại nhanh chóng giết chết Thi Vương ở tầng một, trực tiếp đến tầng hai!

Tầng một chỉ xảy ra một tiếng nổ, sau đó không còn động tĩnh gì nữa, điều đó có nghĩa là Thi Vương đó hẳn đã bị Vương Diệp diệt sát trong tích tắc, không có chút sức phản kháng nào đã bị giết.

Có thể thấy thực lực chân chính của Vương Diệp khủng bố đến mức nào!

Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn trong lòng kinh hãi đồng thời, cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Có thể dễ dàng diệt sát Thi Vương như vậy, Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn đều biết, Vương Diệp quả thật có năng lực khoa trương đó, quả thật có tư cách đó để trực tiếp tìm Tướng Thần.

Trong lòng hai người họ thậm chí ẩn ẩn mong đợi, rằng Tống Tử Thủy Tổ Tướng Thần, thứ mà họ Tân Nguyệt Phạn Điếm đã cẩn thận bảo vệ gần ngàn năm, liệu có thật sự có khả năng bị Vương Diệp loại bỏ!

Nếu thật sự là như vậy, thì thật là đại hỷ, từ nay về sau không cần phải thấp thỏm lo âu nữa!

“Oanh!” Nhưng ngay lúc này, tiếng nổ lớn từ tầng ba cũng vang lên, lượng lớn khói mù từ cửa sổ tầng ba bốc ra, thật sự giống như có thuốc nổ bên trong phát nổ vậy.

Hai người lại một lần nữa bị chấn động.

Doãn Lam Phong nói: “Không biết thực lực của Vương gia cường hãn đến mức nào, những Thi Vương này ngay cả một chiêu cũng không chịu nổi, có lẽ… ngài ấy thật sự có thể đối kháng Tướng Thần!” Trương Nhật Sơn gật đầu: “Đúng vậy, nhiệm vụ trấn thủ ngàn năm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, e rằng sắp hoàn thành!” Nói đến đây, trong mắt Doãn Lam Phong lộ ra vẻ hưng phấn.

Cô là người cuối cùng của Doãn gia ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có thể nói đã gánh vác tất cả hy vọng của toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm, tất cả hy vọng của tổ tiên Doãn gia!

Ban đầu cô cũng có niềm tin sẽ tiếp tục trấn thủ, và kinh doanh tốt toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, không lâu trước đây, cô đột nhiên phát hiện các trận pháp trấn áp cổ lâu này lại xuất hiện sự lung lay không rõ nguyên nhân!

Hơn nữa, trong cổ lâu thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười âm lãnh.

Doãn Lam Phong biết, e rằng Tướng Thần đang bị trấn áp đã thức tỉnh, thậm chí không ít trận pháp đều đã bị hắn đánh cho xuất hiện vết nứt, e rằng Tướng Thần sẽ không mất bao lâu nữa sẽ đột phá trận pháp, xuất hiện trở lại!

Vậy thì, nhiệm vụ trấn thủ ngàn năm của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ kết thúc bằng thất bại!

Ngàn năm nỗ lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ hóa thành bong bóng, mọi thứ đều sẽ tan biến.

Doãn Lam Phong với tư cách là người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm thế hệ này, đương nhiên không thể để chuyện này xảy ra.

Cho nên khi cô phát hiện trận pháp lung lay, trong lòng rất hoảng sợ, ngay lập tức nghĩ đến Vương Diệp.

Tuy nhiên, điều cô nghĩ đến chỉ là cần Vương Diệp giúp cô tu phục trận pháp, chỉ cần trấn áp Tướng Thần một lần nữa là được, chưa bao giờ nghĩ đến có thể tiêu diệt những Thi Vương và Tướng Thần đó.

Nhưng bây giờ Vương Diệp đã vượt xa dự đoán của cô.

Hai tầng Thi Vương phía trước, vậy mà trong nháy mắt đã bị Vương Diệp giết chết!

Bây giờ xem ra, Thi Vương ở tầng ba cũng khó thoát khỏi cái chết!

Cứ như vậy, trong lòng Doãn Lam Phong dấy lên một tia hy vọng!

Có Vương Diệp ở đây, có lẽ lần này thật sự có thể giải quyết được Tống Tử Thủy Tổ Tướng Thần đó?

Nếu thật sự có thể giải quyết Tướng Thần, vậy thì cô sẽ trở thành người đứng đầu thành công nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô cũng coi như đã thật sự hoàn thành sứ mệnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Cứ như vậy, trong lòng Doãn Lam Phong tự nhiên vô cùng tự hào.

“Oanh long!” Lại một tiếng nổ lớn, tiếng nổ của tầng bốn cũng vang lên.

Điều này biểu thị Thi Vương ở tầng ba cũng đã chết, Vương Diệp đã đi đến tầng bốn, và đã phát động công kích vào Thi Vương ở tầng bốn.

Chỉ là… sau tiếng nổ lần này, rất lâu sau không có tiếng nổ nào vang lên ở tầng năm.

Điều này khiến Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn nhíu mày, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ… lần này thật sự có chuyện?

Lúc này, Vương Diệp đã bước lên tầng năm.

Bốn tầng Thi Vương phía trước, đều đã bị anh dễ dàng giết chết, và dùng Sát Khí Châu hấp thu toàn bộ thi khí trong cơ thể chúng.

Bốn Thi Vương đã mang lại cho Vương Diệp đến 2.1 vạn thể lực!

Về sức mạnh và tốc độ, vì thể chất chưa tiến hóa nên yếu đi rất nhiều, chỉ thu được 2000 điểm sức mạnh và tốc độ!

Hiện tại anh không phải là không thể tăng sức mạnh và tốc độ, chỉ là vì thể chất chưa tiến hóa thành Bất Tử Thể, nên việc tăng lên hơi chậm một chút.

Tuy nhiên Vương Diệp cũng không để ý, ít nhất việc tăng thể lực không hề chậm lại.

Hiện giờ thể lực của anh đã đạt đến hơn 9 vạn, vượt qua sức mạnh và tốc độ gần 4 vạn.

Dù sao, đối với Vương Diệp hiện tại mà nói, thể lực càng cao, thực lực của bản thân càng mạnh, sức mạnh và tốc độ ngược lại là thứ yếu, chỉ cần thỏa mãn điều kiện tiến hóa thể chất là được.

Tuy nhiên Vương Diệp lại cảm thấy, sau này nếu hấp thu thi khí, vẫn nên tạm thời lưu trữ trong Sát Khí Châu, đợi sau khi thể chất hoàn toàn tiến hóa thành Bất Tử Thể, rồi mới từ Sát Khí Châu trích xuất thuộc tính ra.

Như vậy cũng tránh lãng phí những sức mạnh và tốc độ đó.

Đây cũng là một ưu thế của Sát Khí Châu, có thể trữ tồn thi khí.

Bước lên tầng năm, Vương Diệp lại phát hiện tầng năm này cực kỳ yên tĩnh, toàn bộ tầng năm không có bất kỳ động tĩnh nào.

Và trong tầng năm này, ở giữa đặt hai cỗ quan tài.

Ngoài ra, còn có lượng lớn phù văn khắc trên mặt đất, vô số sợi xích sắt khổng lồ khóa chặt hai cỗ quan tài này, trên xích sắt cũng dán đầy hoàng phù.

Rõ ràng, tầng này không giống với bốn tầng dưới.

Bốn tầng dưới các trận pháp đều bị phá hủy, nếu không phải vì bên ngoài cổ lâu có trận pháp, bốn Thi Vương đó có lẽ đã chạy thoát rồi.

Còn bây giờ tầng năm này thì khác.

Tầng năm này không chỉ có hai cỗ quan tài, mà những phù văn trận pháp đó đều không bị vỡ nát, xích sắt cũng nguyên vẹn không hư hại.

Rõ ràng, cổ thi ở tầng này không phá vỡ được trận pháp.

Không phải vì cổ thi ở tầng này không đủ lợi hại, mà là trận pháp ở tầng năm quá lợi hại, khiến cổ thi này không thể phá vỡ trận pháp.

Vương Diệp đi đến trước hai cỗ quan tài.

Hai cỗ quan tài này mỗi cỗ có một sợi xích sắt dường như hòa cùng với quan tài đồng, treo thẳng lên, xuyên qua các tầng, biến mất ở tầng này.

Vương Diệp nhìn cấu tạo này, không khỏi nhíu mày.

“Âm Dương Tứ Linh Trận!” Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi hai mắt lóe lên.

Xem ra, tầng năm tầng sáu này không phải là cổ thi gì cả, mà là người sống sờ sờ!

Vương Diệp nhìn kỹ phù điêu trên quan tài đồng.

Phù điêu này một cái là Chu Tước, một cái là Thanh Long.

“Quả nhiên là Âm Dương Tứ Linh Trận.” Vương Diệp lộ vẻ mặt kỳ quái.

Âm Dương Tứ Linh Trận này là một loại trận pháp lấy người sống làm cơ sở, dùng đồng tạo ra bốn cỗ quan tài đặc biệt, trên đó khắc phù điêu Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ và Bạch Hổ.

Sau đó dùng xích sắt liên kết lại, nối bốn cỗ quan tài lại với nhau, cuối cùng liên kết với quan chính, đóng vai trò trấn áp!

Và trong Âm Dương Tứ Linh Trận này, cần bốn người sống để hoàn thành tế hiến.

Hai nam hai nữ!

Hơn nữa, nhất định phải là đồng nam đồng nữ, mới có thể phát huy uy lực của trận pháp đến tối đa!

Không ngờ, trong cổ lâu này lại còn có Âm Dương Tứ Linh Trận!

Chẳng trách Tướng Thần tạm thời chưa thoát ra, điều này không phải không có nguyên nhân.

Có Âm Dương Tứ Linh Trận ở đó, Tướng Thần muốn tạm thời thoát ra, cũng không đơn giản như vậy.

Chương 648

“Trận pháp này có tổn thương thiên luân.” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, trong tay xuất hiện Kinh Trập, sau đó cắm vào quan tài có phù điêu Chu Tước, rồi dùng sức mạnh, quan tài “Rắc” một tiếng, trực tiếp bị mở ra.

“Hoa lạp lạp!” Xích sắt rung chuyển, nắp quan tài bị lật tung.

“Nha ~” Bốn phía thổi lên một trận âm phong, đèn trường minh xung quanh lay động không ngừng.

Vương Diệp nhìn người trong quan tài, quả nhiên là một phụ nữ!

Người phụ nữ này mặc áo khoác lông trắng kiểu cận đại, đội trâm cài ngọc, khuôn mặt tròn trịa tinh nghịch, làn da trắng nõn, là một người tuyệt sắc!

“Doãn Tân Nguyệt!” Vừa nhìn thấy cô gái này, Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Vương Diệp không ngờ, người nằm trong quan tài của Âm Dương Tứ Linh Trận này lại là Doãn Tân Nguyệt?

Theo diễn biến cốt truyện phim truyền hình, cuối cùng Doãn Tân Nguyệt sau khi trở về Bắc Bình thì mất tích, không ai biết cô ấy đi đâu.

Tuy nhiên, bây giờ lại xuất hiện ở đây!

Chẳng lẽ, sau khi cô ấy trở về Bắc Bình, đã bị đưa vào đây, trở thành một trong Tứ Linh của Âm Dương Tứ Linh Trận?

“Cái này…” Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Ngay lúc này, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên mở mắt, một đôi mắt to linh động lộ ra một tia mê mang, nhưng rất nhanh cô ấy đã phản ứng lại, nhìn thấy Vương Diệp, không khỏi trợn tròn mắt!

“Anh là… Vương gia!” Doãn Tân Nguyệt cứ thế nhìn Vương Diệp, đầy kinh ngạc và không thể tin nổi.

Năm xưa khi Doãn Tân Nguyệt còn trung niên cũng từng theo Trương Khải Sơn đi gặp Vương Diệp, đương nhiên là nhận ra Vương Diệp.

Thậm chí sau này Doãn Tân Nguyệt trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm, từng có lúc thần hóa Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu: “…Là tôi.” Doãn Tân Nguyệt vội vàng bò dậy, sau đó nói: “Vương gia, anh, anh cũng chết rồi sao, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở âm phủ địa phủ, thật là duyên phận a!” Vương Diệp có chút cạn lời, cô gái này sao không chọn lời hay mà nói chứ?

Vương Diệp nói: “Tôi không chết, cô cũng không chết, cô xem đây là đâu đi.” Doãn Tân Nguyệt phản ứng lại, nhìn xung quanh, rất nhanh đã phát hiện đây lại là cổ lâu của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

“Vương gia, cái này… sao tôi lại ra ngoài rồi!” Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nói.

Vương Diệp chỉ vào nắp quan tài bên cạnh: “Rất rõ ràng, tôi đã thả cô ra.” “A!” Doãn Tân Nguyệt kêu lên một tiếng, có chút hoảng loạn nói: “Vương gia, lần này chúng ta gây họa rồi, tôi không thể ra ngoài được, tôi bây giờ là một trong Tứ Linh của Âm Dương Tứ Linh Trận, nếu tôi ra ngoài, Tướng Thần cũng sẽ ra ngoài đó!

Anh mau đưa tôi trở lại.” Nhìn Doãn Tân Nguyệt tay chân luống cuống, Vương Diệp có chút dở khóc dở cười.

Vương Diệp nói: “Cô có biết không, nếu cô còn nằm trong đó, đợi

Tướng Thần phá vỡ Âm Dương Tứ Linh Trận, cô sẽ chết chắc không?” Doãn Tân Nguyệt nói: “Tôi biết chứ.” Vương Diệp nói: “Vậy cô còn nằm vào đó?” Doãn Tân Nguyệt bất lực nói: “Tôi cũng đâu có cách nào khác, nếu tôi không nằm vào đó thì ai đi trấn áp Tướng Thần chứ?

Vương gia, Tướng Thần anh chắc biết chứ, đó là Tống Tử Vương vô cùng lợi hại, nếu hắn ra ngoài, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta sẽ xong đời!” Vương Diệp nói: “Tôi đến giết hắn đi.” Doãn Tân Nguyệt ngớ người.

Giết Tướng Thần ư?

Đùa gì vậy!

Đó là Tống Tử Thủy Tổ Tướng Thần đó, Tống Tử hút máu đầu tiên trên đời, đó là Tống Tử do thi thân của Khổng hóa thành, cho dù bị suy yếu bao nhiêu năm, cũng không thể nào là người có thể đánh thắng được!

Doãn Tân Nguyệt với tư cách là một trong những người bị Âm Dương Tứ Linh Trận tế hiến, cô đã nghe cha cô nói về một số bí mật liên quan đến Tướng Thần từ rất lâu trước đây, đó là những chuyện ngay cả Doãn Lam Phong cũng không biết.

Doãn Lam Phong tuy là người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại, nhưng một số bí mật phải đợi cô trưởng thành đến một mức độ nhất định, mới có thể nhận được từ một số cơ quan đặc biệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Năm xưa cha của Doãn Tân Nguyệt cũng là như vậy.

Ví dụ như, trong cổ lâu này có Âm Dương Tứ Linh Trận, một trận pháp dùng người sống để tế tự trấn áp tà ác, Doãn Lam Phong không hề hay biết, cô ấy càng không biết, một trong những vật tế trong Âm

Dương Tứ Linh Trận này chính là Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt nói: “Vương gia, tôi biết anh rất lợi hại, nhưng Tướng Thần đó là một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ đó, truyền thuyết còn nói là kẻ lợi hại nhất, năm xưa Tứ Đại Gia Tộc và Tứ Đại Môn Phái cũng đã hao tâm tốn sức, chết thảm trọng mới trấn áp Tướng Thần và bốn Thi Vương của hắn ở đây!” “Tốt nhất vẫn là đừng nên cố gắng quá, anh mau đưa tôi trở lại, một lần nữa khởi động Âm Dương Tứ Linh Trận, trấn áp hắn!” Vương Diệp lắc đầu, sau đó trực tiếp một kiếm chém mở cỗ quan tài khác khắc Thanh Long, một nam tử tuấn tú mặc quân phục nằm bên trong.

Quả nhiên là Trương Khải Sơn!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên.

Âm Dương Tứ Linh Trận này, mỗi tầng đều cần một nam một nữ, hơn nữa đều phải là đồng nam đồng nữ, đặc biệt là nam giới yêu cầu rất cao, không những phải có thể chất bất phàm, mà còn phải tràn đầy dương cương chi khí.

Nếu không, căn bản khó mà chịu đựng được phản phệ của âm khí Âm Dương Tứ Linh Trận.

Mà Trương Khải Sơn không chỉ thực lực bất phàm, trong cơ thể dương khí sung túc, hơn nữa còn sở hữu Huyết mạch Cùng Kỳ, vào thời điểm đó mà nói, quả thật là lựa chọn phù hợp nhất để trở thành Thanh Long Trận Linh của Âm Dương Tứ Linh Trận.

Doãn Tân Nguyệt thấy Vương Diệp lại mở quan tài của Trương Khải Sơn, sắc mặt lập tức thay đổi, cô vội vàng nói: “Vương gia, đừng mà!” Ngay lúc này, Trương Khải Sơn mở mắt.

Anh nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi nhìn thấy khuôn mặt Vương Diệp.

“Vương gia?” Trương Khải Sơn bò dậy, có chút nghi hoặc nhìn Vương Diệp: “Anh sao lại ở đây?” Rõ ràng, anh ta không mơ màng như Doãn Tân Nguyệt.

Anh ta biết mình hiện tại đang ở trong cổ lâu của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, Vương Diệp đã mở quan tài, thả họ ra.

Còn nữa, lần cuối cùng gặp Vương gia hình như là thập niên bảy mươi rồi, sao anh ấy vẫn còn trẻ như vậy.

Dù vậy, nàng vẫn thấy lạ là tại sao Vương Diệp lại ở đây?

Hơn nữa, chẳng phải Vương Diệp trước nay không bao giờ rời núi sao, giờ đây thế mà lại xuất sơn?

Thật khiến người ta kinh ngạc!

“Khải Sơn, là Vương gia mở quan tài cứu chúng ta ra, anh mau khuyên cậu ấy đặt chúng ta trở lại đi, nếu không lát nữa Tướng Thần sẽ thức tỉnh mất!” Doãn Tân Nguyệt sốt sắng nói.

Trương Khải Sơn nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, với kiến thức của ngài, chắc hẳn ngài biết chúng ta hiện đang mang trọng trách trên vai.

Nếu vì tư tâm của chúng ta mà giải khai Âm Dương Tứ Linh trận, e rằng sẽ khiến sinh linh lầm than, mong Vương gia hãy khởi động lại trận pháp một lần nữa.” Vương Diệp đáp: “Cái Âm Dương Tứ Linh trận này không biết đã hại chết bao nhiêu người rồi, nó không còn cần thiết phải tồn tại nữa.” Trương Khải Sơn cuống lên, đứng bật dậy nói: “Vương gia, chuyện này vô cùng hệ trọng.

Trận pháp này cứ trăm năm lại hoán đổi nhị linh, năm đó chúng ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần hy sinh nên mới thay thế cho nhị linh trước đó, hy vọng ngài thấu hiểu.” Vương Diệp thản nhiên nói: “Không cần nói nhiều nữa, các người muốn nằm vào thì cứ việc, nhưng tên Tướng Thần này không cần dùng trận pháp đó để trấn áp nữa đâu.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp đi thẳng lên lầu, không buồn để ý đến họ, chớp mắt đã biến mất.

Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: “Khải Sơn, giờ tính sao?” Trương Khải Sơn nghiến răng: “Vương gia xưa nay luôn tự tin, cậu ấy là người thần bí và mạnh mẽ nhất tôi từng gặp trong đời.

Với kiến thức của cậu ấy, không đời nào lại không biết sự đáng sợ của Tướng Thần.

Cậu ấy đã chọn tới đây thì chắc chắn có niềm tin đối phó được.

Chúng ta đi theo xem sao, nếu thực sự không ổn thì chỉ còn cách liều mạng với Tướng Thần thôi!” Thế là Trương Khải Sơn bước ra khỏi quan tài, đi lên lầu.

Doãn Tân Nguyệt không chút do dự cũng vội vàng theo sát.

Chẳng mấy chốc, hai người đã theo chân Vương Diệp lên đến tầng thứ sáu.

Tình hình tầng sáu cũng giống hệt tầng năm, cũng có hai cỗ quan tài đồng xanh, chỉ có điều phù điêu trên quan tài là Huyền Vũ và Bạch Hổ!

Vương Diệp liếc nhìn hai cỗ quan tài đó một cái rồi đi thẳng lên lầu tiếp.

Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Trương Khải Sơn hỏi: “Vương gia, không cứu những người bên trong đó ra sao?” Vương Diệp nhàn nhạt đáp: “Họ đã tiến vào trận pháp này trước các người một trăm năm.

Ngay khoảnh khắc các người nằm vào quan tài, họ đã hoàn toàn chết đi để hiến tế cho trận pháp rồi, cứu hay không còn khác biệt gì sao?” Trương Khải Sơn ngẩn người, chỉ biết cười khổ, anh không hiểu rõ về Âm Dương Tứ Linh trận nên không biết những điều này.

Nhưng anh cũng tin Vương Diệp sẽ không lừa mình, vì điều đó cũng chẳng cần thiết.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: “Vương gia, cậu thực sự giải quyết được Tướng Thần sao?” Vương Diệp đáp: “Ừ.” Doãn Tân Nguyệt định hỏi thêm nhưng Trương Khải Sơn lắc đầu ra hiệu nàng đừng hỏi nữa.

Theo anh, một khi đã chọn tin tưởng Vương Diệp và cùng đi lên tầng thứ bảy này để đối diện với Tướng Thần, thì nên tin tưởng vô điều kiện chứ không phải nghi thần nghi quỷ như bây giờ.

Doãn Tân Nguyệt thấy ánh mắt của Trương Khải Sơn cũng không hỏi thêm gì nữa.

Không lâu sau, họ đã đến tầng thứ bảy!

Ở tầng này chỉ có duy nhất một cỗ quan quách đặt ở giữa, vô số sợi xích sắt to bằng cánh tay quấn chặt lấy nó, phong tỏa từ trên xuống dưới không chừa kẽ hở nào.

Lượng lớn hoàng phù dán kín trên xích sắt và quan quách, ngay cả trên tường của tầng bảy cũng chằng chịt các ký tự phù văn!

Dù Tướng Thần chưa xuất hiện, Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt đã cảm nhận được một luồng áp lực mãnh liệt, trong lòng vô cùng khó chịu, có cảm giác như hít thở không thông.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người lên tới đây, nhìn thấy thiên la địa võng xích sắt và phù văn, lòng họ nặng trĩu.

Càng nhiều xích sắt và phù văn càng cho thấy năm đó tứ đại môn phái và tứ đại gia tộc coi trọng tên Tướng Thần này đến mức nào!

“Đây... chính là Tướng Thần sao?” Trương Khải Sơn thở dốc, nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách.

Cảnh tượng trước mắt quá đỗi chấn động, dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý Tướng Thần cực kỳ khó đối phó, nhưng giờ ngay cả khi chưa thấy mặt, anh đã cảm thấy nghẹt thở.

Doãn Tân Nguyệt còn tệ hơn, Trương Khải Sơn dù sao cũng có huyết mạch Cùng Kỳ, thực lực bất phàm, còn nàng chỉ là người bình thường.

Đối mặt với khí thế này, nàng thấy nặng nề đến mức khó chịu hơn cả say xe.

Duy chỉ có Vương Diệp là không có chút cảm giác nào.

Vương Diệp rùng mình một cái, một luồng uy áp tỏa ra bao phủ lấy Doãn Tân Nguyệt và Trương Khải Sơn, khiến sự khó chịu của hai người biến mất không dấu vết trong nháy mắt.

Đây chính là thánh uy của Vương Diệp, dùng để đối kháng với khí thế tỏa ra xung quanh.

Trương Khải Sơn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, không khỏi nhìn về phía Vương Diệp.

Anh có thể cảm nhận được luồng thánh uy từ linh thú tỏa ra trên người Vương Diệp, đó là thứ thánh uy chỉ thuộc về huyết mạch tối cao, là trình độ mà bất kỳ ai ở Trương gia cũng không thể đạt tới!

Chỉ bằng thánh uy đã tiêu trừ được tất cả ảnh hưởng tiêu cực, Trương Khải Sơn thầm kinh hãi trong lòng.

Chương 649

Doãn Tân Nguyệt cũng thấy toàn thân nhẹ nhõm, nàng ngạc nhiên nói: “Chuyện gì thế này, vừa nãy tôi thấy khó chịu lắm, sao tự nhiên lại hết rồi?” Nàng chỉ là người thường nên không cảm nhận được sự hiện diện của thánh uy, trừ khi Vương Diệp cố tình nhắm vào nàng.

Trương Khải Sơn giải thích: “Là uy áp huyết mạch của Vương gia đã giúp chúng ta hóa giải khí thế xung quanh.” Doãn Tân Nguyệt nghe vậy liền nhìn Vương Diệp với ánh mắt kinh kỳ, nàng càng lúc càng thấy thủ pháp của Vương Diệp thật thần bí, vô thanh vô tức đã giúp nàng chống đỡ được luồng khí thế khó chịu kia.

“Rầm!” Đúng lúc này, một tiếng động nhẹ đột ngột vang lên.

Sắc mặt Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt biến đổi, họ nhìn về phía một sợi xích sắt đang quấn quanh quan quách.

Vô số phù văn trên sợi xích đó bị nứt vỡ, từng tờ hoàng phù rơi rụng!

Tiếp đó, sợi xích sắt vỡ vụn từng khúc ngay trước mặt mọi người!

Một sợi xích đứt kéo theo phản ứng dây chuyền!

Tất cả những sợi xích còn lại đồng loạt rung lên “loảng xoảng”, bên trong cỗ quan tài đồng xanh vang lên tiếng gầm rống trầm đục như xuyên thấu vào linh hồn.

Dù có thánh uy bảo vệ, Doãn Tân Nguyệt và Trương Khải Sơn vẫn thấy lạnh sống lưng, toàn thân run rẩy!

Họ biết chắc chắn Tướng Thần sắp thức tỉnh rồi!

Âm Dương Tứ Linh trận vừa phá, tầng thúc bách thứ nhất của

Tướng Thần đã biến mất, hắn tự nhiên có thể tỉnh lại và phá tan các trận pháp, phù văn xung quanh.

Thứ quan trọng nhất để giam giữ Tướng Thần trong quan quách này chính là Âm Dương Tứ Linh trận, những trận pháp phù văn chung quanh chỉ là phụ trợ thêm mà thôi.

Vương Diệp ánh mắt bình thản, điềm nhiên quan sát cảnh tượng trước mắt.

Điều này đã nằm trong dự đoán của anh.

“Rầm rầm rầm!” Xích sắt đứt đoạn từng sợi một, vỡ vụn hoàn toàn.

Những mảnh xích sắt vỡ rơi tung tóe như những viên đạn, va đập xuống sàn nhà khiến cả mặt đất rung chuyển.

Trong thoáng chốc, toàn bộ xích sắt đều đứt, tất cả trận pháp phù văn đều sụp đổ!

Cỗ quan tài đồng xanh bỗng chốc im lặng trở lại.

Tuy nhiên, Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt lại nín thở.

Bởi vì họ biết, dù quan tài đã yên tĩnh nhưng chuyện tuyệt đối chưa kết thúc, đây chẳng qua chỉ là sự bình lặng trước cơn bão mà thôi.

Tim cả hai như treo lên tận cổ.

Dù rất tin tưởng Vương Diệp, cho rằng anh đã dám đến đây thì nhất định có nắm chắc phần thắng, nhưng nghĩ đến việc một vị vương từ ngàn xưa sắp tỉnh lại trước mắt, sắp phải đối diện với thủy tổ Tướng Thần danh tiếng lẫy lừng, họ không khỏi kinh tâm động phách!

May mà Trương Khải Sơn không phải người thường, kinh nghiệm của anh vô cùng phong phú, anh chính là Trương Đại Phật Gia!

Vì thế sau giây lát hãi hùng, anh dần khôi phục bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào quan quách với ánh mắt nghiêm trọng.

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Cỗ quan tài đồng xanh trực tiếp nổ tung, cả cổ lâu rung chuyển dữ dội, một luồng sóng xung kích cuồng bạo quét ra!

Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt bị hất văng đi xa bốn năm mét.

Còn Vương Diệp vẫn đứng bất động tại chỗ, cuồng phong thổi làm quần áo anh tung bay phần phật, nhưng sắc mặt anh không hề biến đổi!

Một bóng người xuất hiện tại nơi quan tài vừa nổ tung.

Thi khí ngút trời bùng phát, cả tầng thứ bảy tràn ngập luồng thi khí khủng khiếp.

Đây chính là thi khí của thủy tổ Tướng Thần!

Người thường chỉ cần chạm phải một chút, nếu không chết thì cũng sẽ biến thành cương thi, tuyệt đối không có con đường thứ ba.

May là Vương Diệp luôn duy trì thánh uy nên có thể ngăn chặn luồng thi khí này, không để Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt chạm phải.

Nếu không, Trương Khải Sơn còn đỡ nhờ có huyết mạch Cùng Kỳ hộ thể, chứ Doãn Tân Nguyệt thì phiền phức to, có lẽ sẽ ngay lập tức biến thành cương thi.

“Nghìn năm đằng đẵng...” Một giọng nói âm lãnh, khô khốc vang lên.

Vương Diệp nhìn về phía Tướng Thần.

Chỉ thấy Tướng Thần là một xác khô gầy guộc, cực kỳ đáng sợ!

Thứ duy nhất trên cơ thể hắn không hề héo hon chính là đôi mắt.

Đôi mắt ấy sâu thẳm như hố đen.

Giọng nói vừa rồi rõ ràng là của hắn.

Ánh mắt sâu thẳm của Tướng Thần quét qua nhóm Vương Diệp, dừng lại trên người Vương Diệp một lát rồi nhìn sang Doãn Tân Nguyệt và Trương Khải Sơn!

“Bản vương nhớ ra rồi, chính là hai kẻ các ngươi trốn trong cái trận pháp chết tiệt kia để trấn áp bản vương.

Đã như vậy, bản vương sẽ tiễn hai ngươi lên đường trước!” Nói xong, sát cơ trong mắt Tướng Thần lóe lên.

Ngay khoảnh khắc sau, Tướng Thần biến mất không dấu vết tại chỗ cũ!

Sắc mặt Trương Khải Sơn đại biến.

Anh thậm chí còn không nhìn rõ Tướng Thần biến mất như thế nào!

Ngay lập tức, Trương Khải Sơn ngửi thấy một mùi tử thi nồng nặc, Tướng Thần đã xuất hiện ngay trước mặt anh!

Một bàn tay đen kịt như mực chộp về phía Trương Khải Sơn.

Anh muốn né tránh nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến mức anh không kịp phản ứng, nói gì đến việc né tránh đòn tấn công của Tướng Thần!

Trong chớp mắt, năm móng tay của Tướng Thần dài ra, trở nên vô cùng sắc bén như năm lưỡi đao!

Nếu bị trúng đòn này, chắc chắn sẽ phải chết!

Nhưng đúng lúc đó, một người xuất hiện trước mặt Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt, tóm chặt lấy tay của Tướng Thần.

“Tôi đã không cho phép ông cử động, ông có tư cách gì mà động đậy?” Một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Vương Diệp đã xuất hiện trước mặt hai người họ.

Sự xuất hiện của Vương Diệp khiến ngay cả Tướng Thần cũng phải nheo mắt lại!

Không chỉ vì Vương Diệp xuất hiện quá nhanh, mà còn bởi anh có thể hóa giải đòn tấn công của hắn một cách dễ dàng, khiến đòn đánh trở nên vô hiệu, thậm chí tay hắn không thể tiến thêm một bước nào!

Tướng Thần nhận ra, người trước mặt này còn mạnh hơn hắn tưởng tượng!

“Cút!” Vương Diệp quát khẽ một tiếng, vung nắm đấm đánh bay Tướng Thần.

Ngay cả khi tiếp đất, hắn cũng phải lùi liên tiếp hơn mười bước rồi mới va mạnh vào tường của cổ lâu.

Đại lượng phù văn sáng rực lên, trên người Tướng Thần phát ra tiếng “xèo xèo” và bốc lên từng luồng khói trắng.

Hiển nhiên những phù văn này vẫn gây sát thương cho hắn.

Ngoài ra, cả cổ lâu cũng rung chuyển mạnh một cái, trở nên lung lay sắp đổ như thể có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài cổ lâu, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong cũng chứng kiến cảnh này.

“Cái này...” Doãn Nam Phong trợn tròn mắt, nghi hoặc nói: “Tại sao tầng năm và tầng sáu không có động tĩnh gì, mà tầng bảy lại chấn động lớn như vậy!” Trương Nhật Sơn cũng đầy vẻ hoang mang, anh cũng không hiểu nổi tại sao.

Bởi vì cả hai đều không biết tầng năm và tầng sáu thực chất là Âm Dương Tứ Linh trận.

“Chắc là Tướng Thần đã thức tỉnh rồi!” Trương Nhật Sơn nói, lòng anh cũng đã thắt lại.

Có vẻ tình hình hiện tại không mấy lạc quan.

Cả tòa cổ lâu đang rung chuyển như sắp đổ, nếu không có những sợi xích khổng lồ kia thì e rằng nó đã sụp đổ hoàn toàn rồi!

Thật đáng sợ!

Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đều nơm nớp lo sợ.

Việc Tướng Thần tỉnh lại khiến họ vô cùng bất an.

Một khi Vương Diệp không đánh bại được Tướng Thần, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn.

Họ không có khả năng thu dọn tàn cuộc, chỉ có thể đứng nhìn Tướng Thần rời khỏi đây, cả thế gian này đều sẽ lâm vào nguy cơ.

Và bao nhiêu nỗ lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm bao năm qua cũng sẽ đổ sông đổ biển.

Đó là điều họ không muốn thấy.

Tuy nhiên, ít nhất hiện tại có thể khẳng định Vương Diệp vẫn còn sống.

Trước đó tầng năm, tầng sáu im hơi lặng tiếng, họ thậm chí từng tưởng Vương Diệp đã xảy ra chuyện.

Giờ xem ra Vương Diệp chắc là vẫn ổn, nếu không tầng bảy làm sao có động tĩnh lớn thế này.

Dù Tướng Thần có tỉnh lại thì cũng đâu thể gây ra náo động lớn như vậy?

Sau một thời gian dài im ắng, tại sao lúc này lại chấn động?

Đáng tiếc, lúc này Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong cũng lực bất tòng tâm.

Chương 650

Họ không dám vào trong cổ lâu, chỉ biết thầm cầu nguyện Vương Diệp không gặp chuyện gì, mong anh có thể giải quyết được Tướng Thần, như vậy họ mới có thể yên tâm.

Nhiệm vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm khi đó mới thực sự hoàn thành.

Cùng lúc đó, tại tầng thứ bảy.

Tướng Thần trực tiếp phớt lờ những sát thương từ phù văn gây ra.

Hắn dù sao cũng là thủy tổ, những phù văn đó dù lợi hại, có thể đối phó với những kẻ tầm thường hay đám Thi vương dưới lầu, nhưng đối với Tướng Thần thì chẳng khác nào gãi ngứa.

Tướng Thần bước xuống từ vách tường, ánh mắt có chút bất ngờ nhìn Vương Diệp: “Không ngờ trên thế gian hôm nay lại có người lợi hại thế này, thật khiến bản vương kinh ngạc.” Tốc độ và sức mạnh của Vương Diệp quả thực khiến hắn bất ngờ.

Còn Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt vừa bừng tỉnh sau cơn kinh hoàng, thấy Vương Diệp đứng trước mặt bình an vô sự, họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất từ tình hình hiện tại, Tướng Thần thực sự không làm gì được Vương Diệp.

Vương Diệp cũng có đủ thực lực để đối phó hắn.

Vừa rồi Tướng Thần đột ngột xuất hiện trước mặt làm cả hai một phen hú vía.

Dù Trương Khải Sơn có kinh nghiệm phong phú, ung dung tự tại đến đâu thì khi đối mặt với cái chết bất ngờ, não bộ cũng sẽ bị đình trệ trong thoáng chốc.

May mà Vương Diệp đã chặn đứng được Tướng Thần.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Ngàn năm trước không ai là đối thủ của ông, đó là vì tôi chưa ra đời.

Giờ tôi đã ở đây rồi, ông lấy tư cách gì mà xưng vương ở đây?” Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt cổ quái, Vương Diệp thế này cũng quá ngang tàng, quá ngông cuồng rồi!

Hèn gì người ta đặt cho cậu ấy ngoại hiệu là Tiên!

Quả nhiên danh bất hư truyền!

“Hừ!

Cuồng vọng!” Tướng Thần lạnh lùng hừ một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo hắn lại biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã ở ngay sát người Vương Diệp.

Luồng thi khí khủng khiếp bùng nổ, hắn đấm thẳng về phía Vương Diệp, cảm giác như cả không gian đang rung chuyển.

Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt đứng sau lưng Vương Diệp cũng cảm nhận được từng luồng kình phong sắc lẹm, rát cả da mặt!

Đây chính là thực lực của Tướng Thần sao!

Đây chính là thực lực của hai người họ sao!

Nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi, anh rùng mình một cái, một luồng khí thế bàng bạc tỏa ra.

Trên tay anh xuất hiện từng lớp vảy rồng, hai cánh tay trực tiếp biến thành long tí!

Long Thần Tí!

Vương Diệp không chút do dự triển khai Long Thần Tí!

“Oanh long!” Tướng Thần bị đánh bay ngược ra ngoài, lồng ngực thậm chí còn bị lõm xuống.

Hắn va mạnh vào vách tường, tòa cổ lâu vốn đã lung lay giờ đây hoàn toàn không thể chịu nổi lực xung kích này nữa, trực tiếp vỡ vụn và đổ sập xuống!

Vương Diệp quay người ôm lấy eo thon của Doãn Tân Nguyệt, rồi trực tiếp nhảy thẳng xuống dưới lầu.

“Chết tiệt!” Dù Trương Khải Sơn có điềm tĩnh đến mấy cũng không nhịn được mà mắng một câu.

Vương Diệp thế mà dám ôm Doãn Tân Nguyệt ngay trước mặt anh?

Chuyện này làm sao anh chịu nổi?

Dù anh và Doãn Tân Nguyệt chưa xác định quan hệ gì, nhưng anh vẫn có cảm tình với nàng!

Nhưng lúc này anh cũng không kịp nghĩ gì khác, cổ lâu sắp sập rồi, không theo xuống thì chắc chắn bị chôn sống bên trong.

Dù anh có chút thực lực nhưng e là cũng khó sống sót.

Thế nên anh chẳng quản được nhiều nữa, nhảy xuống cùng Vương Diệp.

May là thân thủ của Trương Khải Sơn cũng không tệ, có thể nương theo đà sụp đổ của cổ lâu mà nhảy xuống an toàn.

“Ầm ầm ầm...” Cổ lâu phát ra những tiếng nổ lớn, sụp đổ hoàn toàn!

Một cú đấm của Vương Diệp mà đánh sập được cả tòa cổ lâu, có thể thấy sức mạnh của anh khủng khiếp đến mức nào!

Rất nhanh sau đó, ba người đáp xuống đất an toàn.

Lúc này, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong cũng phát hiện ra nhóm Vương Diệp.

Họ còn ở khá xa, chỉ thấy có ba người xuất hiện nên thấy rất lạ.

Vương Diệp vào có một mình, sao lúc ra lại đông thế này?

Tiếng đổ nát của cổ lâu vẫn tiếp tục.

Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong vội chạy về phía Vương Diệp.

Khi lại gần, họ nhìn thấy hai người đứng cạnh Vương Diệp.

“Cô cô!” “Phật gia!” Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn đồng thời kêu lên kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình!

Họ không bao giờ ngờ được hai người xuất hiện trước mặt lại là Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt đã mất tích bấy lâu!

Chính là Phật gia của Trương Nhật Sơn và cô cô của Doãn Nam Phong!

Thật quá đỗi phi lý!

Ngay cả hai vị này cũng xuất hiện sao?

Chuyện này là thế nào?

Lòng Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đầy rẫy nghi hoặc, mọi chuyện cảm giác như hư ảo.

Họ thậm chí còn tưởng mình đang mơ!

“Nhật Sơn.” Trương Khải Sơn nhìn thấy Trương Nhật Sơn liền gật đầu chào.

Trương Nhật Sơn nghe thấy giọng nói quen thuộc, toàn thân run bắn lên.

Anh biết chắc chắn đó là giọng của Trương Khải Sơn!

Là Phật gia mà anh hằng mong mỏi, tìm kiếm bấy lâu nay!

Phật gia chưa chết!

Đã được Vương gia đưa ra ngoài!

Chuyện này rốt cuộc là sao!

Còn Doãn Tân Nguyệt vừa thoát khỏi tay Vương Diệp, nàng nhìn thấy Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong, đặc biệt là khi Doãn Nam Phong gọi nàng là cô cô, nàng thấy rất lạ.

Nàng hỏi: "Cô là ai?" Doãn Nam Phong vội đáp: "Cô cô, cháu là Doãn Nam Phong, là con gái của Doãn Tinh Hà!" Doãn Tân Nguyệt nghe vậy liền hiểu ra.

Hóa ra là con gái của em trai nàng, hèn gì gọi nàng là cô cô!

Nàng đã hiểu rõ vấn đề.

Trương Nhật Sơn hỏi: "Phật gia, chuyện này rốt cuộc là thế nào, mọi người..." Nói đoạn, anh lại nhìn Doãn Tân Nguyệt với ý tứ rõ ràng: Tại sao mọi người vẫn còn sống?

Trương Khải Sơn nói: "Chuyện này kể ra thì dài, chúng ta hãy đợi qua được kiếp nạn này rồi nói sau." Trương Nhật Sơn nghe vậy thì giật mình, vội hỏi: "Phật gia ý của anh là Tướng Thần vẫn chưa chết?" Vương Diệp xen vào: "Anh tưởng Tướng Thần là hạng tôm cá tép riu sao mà dễ chết thế?" Trương Nhật Sơn hơi ngượng ngùng, đúng là như vậy thật.

Chỉ là biểu hiện trước đó của Vương Diệp quá đỗi bá đạo, bốn tên Thi vương trước đó đều bị anh giết dễ dàng, có thể nói là không trụ nổi quá một giây, và cũng đều gây ra vụ nổ lớn.

Mà giờ ngay cả cổ lâu cũng sập luôn rồi, nên Trương Nhật Sơn theo bản năng cứ ngỡ Tướng Thần cũng đã bỏ mạng dưới tay Vương Diệp.

Nhưng giờ nghĩ lại, làm gì có chuyện đơn giản thế.

Tướng Thần dù sao cũng là Thi vương thượng cổ, là thủy tổ cương thi, làm sao có thể dễ chết như vậy!

“Oanh!” Trong đống đổ nát, một bóng người vọt ra đứng trên đống phế tích, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vương Diệp.

“Long Thần Tí!

Không ngờ ngươi lại nắm giữ được năng lực hóa rồng!” Ánh mắt Tướng Thần u uất, chằm chằm nhìn vào hai cánh tay của Vương Diệp.

Lúc này Trương Khải Sơn và những người khác mới phát hiện ra hai cánh tay Vương Diệp có sự biến đổi kỳ quái, cơ bắp cuồn cuộn, những lớp vảy rồng oai phong lẫm liệt, đầy sức chiến đấu mọc trên cánh tay anh, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ!

Đây rõ ràng là một đôi cánh tay chân long!

Đây là... hóa rồng sao?

Nhóm Trương Khải Sơn kinh hãi.

Chẳng lẽ Vương Diệp thực sự là chân long, có thể sở hữu năng lực hóa rồng?

Nếu không, đôi tay kia sao có thể biến thành tay rồng được?

Chương 651

Vương Diệp thản nhiên: “Ông cũng biết nhiều đấy.” Tướng Thần cười lạnh: “Chỉ là hóa rồng giai đoạn một thôi sao?

Nếu ngươi nắm giữ được giai đoạn hai, có lẽ bản vương còn phải kiêng dè đôi chút, nhưng mới chỉ giai đoạn một, dù bản vương không phải đối thủ của ngươi thì ngươi cũng chẳng giết nổi bản vương đâu.” Ngưng một chút, hắn lại nói: “Vả lại, ngươi cũng chẳng phải đối thủ của bản vương!” Nói xong, đôi mắt Tướng Thần đột ngột biến đổi kỳ quái, từ đen kịt như mực chuyển sang màu đỏ rực!

Một đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện.

Một luồng khí thế còn khủng khiếp hơn bùng phát từ người Tướng Thần.

Vương Diệp nheo mắt, đây là hắn trực tiếp sử dụng trạng thái mạnh nhất sao?

Không nghi ngờ gì nữa, Tướng Thần mắt đỏ chính là trạng thái mạnh nhất của hắn!

“Hưu~” Tướng Thần đột ngột biến mất.

Khoảnh khắc sau đã xuất hiện trước mặt Vương Diệp!

“Oanh!” Một luồng sóng xung kích khủng khiếp bùng nổ, chỉ riêng luồng kình phong thôi đã khiến nhóm Trương Khải Sơn bị đánh văng tứ tung.

Có thể thấy thực lực của Tướng Thần đáng sợ đến nhường nào.

Nếu không có Vương Diệp ở đây, e rằng đám người Trương Khải Sơn đã biến thành xác chết chỉ trong tích tắc!

Tướng Thần xuất hiện trước mặt Vương Diệp, cánh tay phải vốn gầy khô bỗng trở nên đầy đặn, cơ bắp nổi rõ, tràn đầy sức mạnh!

“Oanh long!” Đòn tấn công còn chưa tung ra, đất đá xung quanh đã vỡ vụn!

Tướng Thần không chút do dự tung ra một cú đấm.

Vương Diệp ánh mắt lóe lên, Tướng Thần không hổ là thủy tổ của đám tống tử, thực lực của hắn đã đạt đến đỉnh cao của bất tử thể.

Hèn gì lúc hắn xuất hiện, tứ đại gia tộc và tứ đại môn phái phải dốc toàn lực, thương vong vô số mới trấn áp được!

Thực lực này quả thực là vô địch thiên hạ!

Chỉ tiếc, hắn lại đụng phải Vương Diệp.

Vương Diệp không chút do dự sử dụng Kỳ Lân Nguyên Thần Hàng Lâm!

Một tiếng gầm vang lên từ người Vương Diệp, như một con Kỳ Lân từ trên trời rơi xuống nhập vào người anh.

Thực lực Vương Diệp tăng vọt gấp ba lần!

Sức mạnh và tốc độ đều tăng gấp ba!

Chưa hết, phía sau Vương Diệp còn xuất hiện một cái đuôi hư ảo!

Cái đuôi đó to lớn vô cùng, từng lớp vảy hiện rõ mồn một, dữ tợn đáng sợ như thể đến từ một thế giới khác.

“Long vĩ!” Thấy cảnh này, nhóm Trương Khải Sơn vừa mới đứng vững lại nheo mắt, đầy vẻ kinh hãi!

Thực sự là đuôi rồng!

Sau lưng Vương Diệp thế mà mọc ra một cái đuôi rồng!

Thật quá đáng sợ!

Chẳng lẽ anh ấy thực sự là một con chân long sao!

“Oanh!” Vương Diệp quất mạnh thân mình, cái đuôi rồng khổng lồ giáng xuống.

“Hóa rồng giai đoạn hai!” Tướng Thần sắc mặt đại biến, vội vàng đưa tay chống đỡ.

Tuy nhiên, cái đuôi rồng mang theo sức mạnh vô cùng khủng khiếp, căn bản không phải thứ Tướng Thần có thể ngăn cản!

Cần biết rằng hiệu quả của đòn Thần Long Bãi Vĩ là đập tan mọi phòng ngự, dù sức mạnh nhục thể của Tướng Thần có đáng sợ đến đâu cũng khó lòng chống lại cú quất của đuôi rồng.

“Oanh!” Tướng Thần bị đánh bay mạnh ra ngoài, dù nhục thể của hắn cực kỳ cứng rắn thì lúc này cũng xuất hiện những vết nứt vỡ ở các mức độ khác nhau!

Tướng Thần hoàn toàn không phải đối thủ của đuôi rồng của Vương Diệp.

“Oanh long!” Tướng Thần đập mạnh vào bức tường đồng vách sắt xung quanh, những bức tường đồng vách sắt treo xích sắt khổng lồ kia cũng bị nứt vỡ tan tành!

Nếu không phải năm đó khi trấn áp Tướng Thần, toàn bộ thế giới ngầm này đã được đúc bằng đồng xanh tạo thành một pháo đài cực kỳ kiên cố, thì e rằng cả vùng địa hạ này đã sụp đổ.

Lúc đó cả tòa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sẽ không còn tồn tại!

Nhóm Trương Khải Sơn ngây người nhìn cảnh tượng đó.

Vương Diệp thế này cũng quá bạo lực rồi!

Ngay cả một Tướng Thần lẫy lừng cũng bị anh hành cho ra bã như vậy!

Đây còn là người sao?

Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong thầm cười khổ trong lòng vì sự thiếu hiểu biết trước đó của mình.

Họ từng lo sợ Vương Diệp không đánh lại Tướng Thần, vô tình phá trận thả hắn ra.

Giờ mới thấy đó đúng là một trò cười thiên hạ!

Tướng Thần mạnh mẽ vô cùng, có khả năng dễ dàng giết sạch họ, nhưng thực lực của Vương Diệp rõ ràng còn đáng sợ hơn cả Tướng Thần, khiến hắn không thể chiếm được chút lợi lộc nào!

Đây chính là Vương gia!

Một Vương gia vô tiền khoáng hậu!

Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt cũng bị một phen chấn động mạnh.

Trương Khải Sơn quen Vương Diệp từ nhiều năm trước, nhưng anh không hiểu rõ thực lực của Vương Diệp, chỉ biết anh mạnh hơn Trần Bì, bản thân anh cũng không có niềm tin chiến thắng được Vương Diệp.

Nhưng giờ xem ra, đâu chỉ là mạnh!

Đâu chỉ là không chiến thắng nổi!

Mà căn bản là không có cửa để so sánh!

Người ta chỉ cần một ngón tay cũng đủ nghiền chết anh!

Thật sự không hề khoa trương chút nào!

Doãn Tân Nguyệt nhìn Vương Diệp đang từ từ thu lại đuôi rồng, thốt lên: “Anh ấy... giỏi quá!” Trương Khải Sơn sâu sắc gật đầu tán đồng.

Thực lực của Vương Diệp đã lật đổ mọi nhận thức và quan niệm của họ.

Họ chưa bao giờ nghĩ một con người lại có thể mạnh đến mức này.

Cùng lúc đó, ở phía trên mặt đất, cả tòa nhà Tân Nguyệt Phạn Điếm rung chuyển một cái!

Tất cả những người đang đi lại trong và gần Tân Nguyệt Phạn Điếm đều giật mình sợ hãi.

Họ cảm nhận rõ rệt mặt đất rung chuyển và tòa nhà rung rinh.

“Chuyện gì thế?

Động đất à?” “Vãi!

Không lẽ nào, Bắc Bình mà có động đất?

Trước giờ chưa từng nghe thấy!” “Mau chạy đi, đừng ở trong quán nữa!” Mọi người sau khi cảm nhận được chấn động lớn liền sợ hãi tháo chạy, không dám ở lại trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, lỡ tòa nhà sập thì họ bị chôn sống mất.

Khi đó thì thảm họa thực sự.

Toàn bộ nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng hoảng loạn chạy ra ngoài.

“Anh La, chuyện gì vậy, sao quán chúng ta lại rung chuyển thế này!” Một nhân viên phục vụ hỏi La Tước.

La Tước nhíu mày lắc đầu, ra hiệu anh cũng không biết.

Nhân viên kia nói: “Anh La, chúng ta mau ra ngoài thôi, lỡ tòa nhà này sập thì chết chắc!” Tuy nhiên La Tước vẫn đứng im tại lối vào khu cấm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ nhìn chăm chằm vào khu vực đó.

Đối với anh, khi Doãn Nam Phong và những người khác chưa ra, anh không thể rời đi.

Nhân viên kia thấy La Tước không nghe khuyên bảo cũng đành một mình chạy thoát thân.

Dưới lòng đất Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Khụ~” Lúc này, Tướng Thần lóp ngóp bò ra từ đống đồng xanh đổ nát, trên người hắn đã vỡ nát nhiều chỗ, ngay cả xương cốt cũng đã nát bấy.

Có thể thấy đòn Thần Long Bãi Vĩ vừa rồi của Vương Diệp khủng khiếp cỡ nào.

Tuy nhiên, thấy Tướng Thần như vậy mà vẫn chưa chết, mọi người cũng kinh hãi trong lòng.

Tướng Thần phải chịu một đòn chí mạng như thế, tường đồng vách sắt dưới hầm gần như hỏng hết, vậy mà hắn vẫn còn sống!

Tướng Thần có chút kiêng dè nhìn Vương Diệp, thế mà không dám đánh tiếp, quay người bỏ chạy.

Vương Diệp đã có thể hóa rồng giai đoạn hai, hắn hoàn toàn không đánh lại được.

Chạy giữ mạng là trên hết!

Chương 652

Tuy nhiên, Vương Diệp làm sao có thể để hắn chạy thoát?

“Vạn Quỷ Thiên!” Vương Diệp một lần nữa sử dụng Vạn Quỷ Thiên.

Trong nháy mắt, cả thế giới dưới lòng đất trở nên âm khí sâm sâm, vô số âm binh xuất hiện.

Một khi Vạn Quỷ Thiên đã triển khai, chỉ cần Vương Diệp không muốn thì không ai có thể rời khỏi đó!

Đây chính là một kết giới!

Vạn Quỷ Thiên xuất hiện lập tức khiến Tướng Thần mất phương hướng, dù cố gắng thế nào hắn cũng không thể thoát khỏi phạm vi của nó.

“Kết giới!” “Ngươi vậy mà biết dùng cả kết giới!” Tướng Thần dừng lại, kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Những thủ đoạn mà Vương Diệp thể hiện hết lần này đến lần khác khiến Tướng Thần kinh ngạc, phá vỡ mọi nhận thức của hắn!

Kết giới vừa ra, Tướng Thần bắt đầu thấy hoảng loạn.

Nhóm Trương Khải Sơn thấy cảnh này cũng vô cùng hoang mang.

Họ không biết kết giới là gì, chỉ thấy xung quanh xuất hiện từng toán binh sĩ cổ đại màu xanh lam u ám, những binh sĩ đó âm khí ngùn ngụt, đầu dài kỳ dị, nhìn mà thấy da đầu tê dại!

“Cái... cái gì thế này?” Doãn Nam Phong run rẩy hỏi.

Trương Nhật Sơn sắc mặt khó coi: “Chắc là âm binh!” “Cái gì!” Doãn Nam Phong dĩ nhiên biết về âm binh, truyền thuyết kể rằng Quỷ

Tỷ có thể triệu hồi âm binh.

Nhưng cô cũng từng nắm giữ Quỷ Tỷ một thời gian mà chưa bao giờ triệu hồi được âm binh nào, vậy mà giờ đây trước mắt cô lại là hàng hà sa số âm binh!

Trương Khải Sơn cũng gật đầu: “Không sai, đúng là âm binh!” Ngay lúc này, tất cả Âm binh đều quay mặt về phía Vương Diệp!

Bất kể là trên những bức tường đồng vách sắt đã vỡ nát, hay trên phế tích cổ lầu, hoặc những chỗ bằng phẳng khác, chỉ cần có khoảng trống là đều chật kín Âm binh.

Những Âm binh đó đồng loạt quay về phía Vương Diệp, sau đó dưới ánh mắt không thể tin nổi của Trương Khải Sơn và những người khác, chúng lần lượt quỳ lạy Vương Diệp, cứ như thể đang quỳ lạy quân vương của chúng vậy.

Tất cả Âm binh đều quỳ xuống, quỳ lạy Vương Diệp!

Cảnh tượng này trực tiếp khiến Trương Khải Sơn và mọi người chết lặng!

Họ ngây ngốc nhìn những Âm binh trước mặt đang bái lạy Vương Diệp!

Âm binh ở đây ít nhất cũng phải vài ngàn, thậm chí là gần vạn!

Trông dày đặc, khắp nơi đều là Âm binh!

Cảnh tượng này không chỉ hùng vĩ, mà đơn giản là quá chấn động!

Trương Khải Sơn trước đây cũng là tướng quân, từng cầm quân đánh trận, trấn thủ Sa Thành, tham gia chiến tranh, dưới trướng có binh sĩ thậm chí còn hơn vạn người.

Nhưng hiện tại, những Âm binh cổ đại này xuất hiện lại mang đến cho ông một cảm giác rằng một vạn Âm binh này, thậm chí còn khí thế hoành tráng hơn cả mấy vạn, mấy chục vạn binh lính của ông!

Mặc dù những Âm binh đó không hề nói chuyện, nhưng khí thế khi quỳ lạy đủ để chấn động sơn hà, khiến người ta trong lòng không khỏi kích động!

Đây chính là Vương gia sao?

Lại có thể triệu hoán được Âm binh!

Doãn Lam Phong biết Vương Diệp sở hữu Quỷ Tỳ, nhưng cô cũng không ngờ, Quỷ Tỳ lại có thể triệu hoán ra nhiều Âm binh như vậy.

Trong mắt cô, một Quỷ Tỳ có thể triệu hoán ra vài trăm Âm binh đã là rất lợi hại rồi.

Cô từng nghe người ta nói, một Quỷ Tỳ cũng chỉ khoảng trăm Âm binh mà thôi.

Thế nhưng bây giờ Vương Diệp lại có thể trực tiếp triệu hoán ra nhiều Âm binh như vậy.

Hơn nữa còn hình thành một cái kết giới gì đó!

Mặc dù cô không biết kết giới là gì, nhưng nhìn sắc mặt thay đổi của Tướng Thần thì biết, kết giới này chắc chắn là một thứ cực kỳ lợi hại, nếu không thì Tướng Thần sao có thể sợ hãi đến thế?

“Giữ chặt kết giới, bất cứ ai cũng không được phép rời đi.” Vương Diệp thản nhiên phân phó một tiếng.

Giọng nói của anh tuy nhàn nhạt, nhưng lại mang đến một cảm giác không thể nghi ngờ, thậm chí còn toát ra một cỗ vương giả chi khí!

Trương Khải Sơn và những người khác cảm thấy tâm linh chấn động!

Tiếp đó, tất cả Âm binh nhận lệnh, nhanh chóng tản ra, canh giữ toàn bộ kết giới, khiến kết giới càng trở nên kiên cố.

Ngay cả Tướng Thần là tồn tại khủng bố ở tầng thứ đỉnh phong Bất Tử Thể, cũng không thể thoát khỏi kết giới!

Tướng Thần chết chằm chằm nhìn Vương Diệp: "Chúng ta hòa giải, thế nào?" Rõ ràng, thực lực hiện tại của Vương Diệp đã khiến Tướng Thần cảm thấy sợ hãi.

Bởi vậy, y bắt đầu xuống nước.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Đến nước này rồi, ngươi nghĩ còn có khả năng hòa giải sao?" Sắc mặt Tướng Thần khó coi, y nghiến răng nói: "Vậy thì cá chết lưới rách?" Vương Diệp không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn Tướng Thần.

Đối với Vương Diệp, người hiện tại đã nắm rõ thực lực của Tướng Thần, thì Tướng Thần đối với anh mà nói, đúng là miếng thịt trên thớt, anh có thể xẻ thịt y bất cứ lúc nào!

Đây chính là một BOSS có thể tăng vô tận kinh nghiệm!

Hoặc có thể nói, trực tiếp là bể kinh nghiệm của Vương Diệp!

Bởi vậy đối với chuyện "cá chết lưới rách" mà Tướng Thần nói, Vương Diệp chẳng mảy may kiêng dè.

"Hô!" Tướng Thần đột nhiên biến mất, giây tiếp theo xuất hiện thì đã ở khu vực rìa của Vạn Quỷ Thiên.

"Oanh!" Tướng Thần phát ra hồng quang từ khắp người, tay phải lại khôi phục trạng thái sung mãn, một quyền đánh mạnh vào kết giới Vạn Quỷ Thiên.

Vương Diệp rõ ràng cảm nhận được, sức mạnh của cú đấm này của Tướng Thần còn mạnh hơn trước!

"Oanh long!" Một tiếng nổ lớn, toàn bộ kết giới đều rung chuyển.

Trương Khải Sơn và những người khác cảm thấy toàn bộ mặt đất rung chuyển, tiếp đó đại địa xuất hiện từng vết nứt, nơi Tướng Thần tấn công càng trực tiếp vỡ nát, những bức tường đồng vách sắt đó hoàn toàn vỡ vụn!

Đây là khi có kết giới làm chỗ dựa, mà Tướng Thần vẫn đánh nát những bức tường đồng vách sắt đó, thậm chí còn khiến lòng đất xuất hiện những vết nứt vỡ ở các mức độ khác nhau!

May mà lòng đất này cách mặt đất đủ xa, nếu không thì khu vực lân cận này sẽ biến thành phế tích.

Thế nhưng, gần Tân Nguyệt Phạm Điếm vẫn xuất hiện những chấn động khủng khiếp.

Thậm chí có những nơi còn xuất hiện vết nứt!

Không ít người lại bị chấn động này dọa sợ, vội vã rời khỏi khu vực gần Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Ở một quán trà lầu xa xa, Vương Bàn Tử dùng ống nhòm quan sát tình hình gần Tân Nguyệt Phạm Điếm, thấy lại xuất hiện chấn động, thậm chí mặt đất còn xuất hiện vết nứt, không khỏi nói: “Mẹ kiếp!

Thiên chân cậu còn nói đây không phải động đất!

Kiểu chấn động đó lại xuất hiện, hơn nữa mặt đất còn nứt ra!” Ngô Tà cầm ống nhòm qua, nhìn quanh Tân Nguyệt Phạm Điếm, thấy trên mặt đất quả nhiên xuất hiện từng đường nứt nhỏ, những đường nứt đó rất mảnh, giống như mạng nhện.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, chỉ có ở gần Tân Nguyệt Phạm Điếm, còn những con phố khác thì không có kiểu vết nứt này.

Ngô Tà nói: “Đây tuyệt đối không phải động đất!” Vương Bàn Tử không phục nói: “Này Thiên chân, cậu nói thế là không đúng rồi, tuy cậu có kiến thức nhưng cũng không thể nói bừa được chứ, mặt đất nứt toác ra thế này mà không phải động đất à?” Ngô Tà nói: “Này Bàn Tử, cậu có chút thường thức được không, động đất nhà cậu chỉ rung chuyển có một chỗ thôi à?

Động đất nhà cậu mà mặt đất nứt ra có hình mạng nhện như thế này sao?” “Ờ.” Vương Bàn Tử có chút ngượng nghịu.

Đại Kim Nha thì nói: “Ngô Tà nói không sai, tôi ngược lại cảm thấy, giống như dưới lòng đất có quái vật gì đó đang tấn công đại địa, ảnh hưởng đến mặt đất, mới dẫn đến tình huống này.” Vương Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, đừng nói là dưới lòng đất của Tân Nguyệt Phạm Điếm có quái vật nhé?” Ngô Tà nói: “Tân Nguyệt Phạm Điếm có lai lịch thần bí, tôi nghe nói quán cơm này đã tồn tại từ thời Tống triều, trải qua đủ loại thay đổi triều đại và chiến tranh, cũng vẫn luôn sừng sững ở Bắc Bình không đổ, dưới lầu có thứ gì thì ai cũng không nói rõ được.” Đại Kim Nha nói: “Người của Cửu Môn Hiệp Hội đến rồi, Hoắc gia, Giải gia, Lý gia và Tề gia đều có người đến.” Ngô Tà vội vàng cầm ống nhòm qua xem, quả nhiên thấy ở cửa Tân Nguyệt Phạm Điếm xuất hiện không ít người, những người này chia thành bốn tốp, trong đó hai tốp dẫn đầu chính là Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần mà họ đã từng gặp.

Còn hai tốp kia, một người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, một người là phụ nữ khoảng ba mươi tuổi.

Quan hệ của hai tốp này rõ ràng là thân cận.

Ngô Tà rất hiểu Cửu Môn Hiệp Hội, biết người đàn ông trung niên kia là đương gia của Lý gia trong Cửu Môn, Hậu nhân Bán Tiệt Lý.

Còn người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi kia, thì là phân nhánh của Tề Bát Gia ở Bắc Bình, có thể coi là đương gia hiện tại của Tề gia!

Bốn tốp người này, có thể nói là những nhân vật tinh nhuệ nhất của Cửu Môn tại Bắc Bình.

Sự xuất hiện của họ, đã gây ra một sự chấn động lớn.

“Sao, chúng tôi đến rồi mà đương gia của các người còn chưa ra đón tiếp à?” Lý đương gia đi đến trước cửa Tân Nguyệt Phạm Điếm, nhìn những vết nứt trên mặt đất, nhíu mày, có chút bất mãn nói với nhân viên của Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Tề đương gia cũng nói với giọng âm dương quái khí: “Không ngờ cái Tân Nguyệt Phạm Điếm này và Trương Nhật Sơn lại càng ngày càng ra vẻ, chúng ta liên minh mà đến, vậy mà lại không coi trọng bốn gia tộc chúng ta, thật là nực cười!” Riêng Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần không nói một lời, mà trực tiếp đi vào bên trong Tân Nguyệt Phạm Điếm, trông có vẻ không quan tâm Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn có ra đón họ hay không.

Lý đương gia và Tề đương gia thấy Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần đã đi vào, cũng không tiện làm khó những nhân viên đó nữa, lầm bầm vài tiếng rồi cũng theo vào bên trong Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Bước vào bên trong, thấy Tân Nguyệt Phạm Điếm trống rỗng, không có một bóng người, như một ngôi nhà ma vậy.

Theo sự phân phó của Hoắc Tiên Cô, những người bình thường khác của bốn gia tộc đều rời khỏi Tân Nguyệt Phạm Điếm, lập tức Tân Nguyệt Phạm Điếm chỉ còn lại bốn vị đương gia là Hoắc Tiên Cô và những người kia.

Sắc mặt Hoắc Tiên Cô có chút ngưng trọng: “Ba vị, chắc hẳn các vị cũng rõ dưới lầu Tân Nguyệt Phạm Điếm trấn áp thứ gì, bây giờ xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, Doãn lão bản và Trương hội trưởng đều không xuất hiện, phỏng chừng là thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi.” Nghe lời này, sắc mặt Lý đương gia và Tề đương gia lập tức biến đổi.

Họ là đương gia của một môn phái, đương nhiên biết dưới Tân

Nguyệt Phạm Điếm trấn áp thứ gì!

Mặc dù họ chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng biết đó chính là Tống tử thủy tổ, Tướng Thần!

Nếu y thật sự thoát ra, ai có thể giải quyết được Tướng Thần?

Lý đương gia nói: “Trên đời này thật sự có thứ đó sao?” Tề đương gia nhìn Hoắc Tiên Cô: “Hoắc đương gia, ngài ở đây là người có vai vế lớn nhất trong chúng ta, thuộc thế hệ của cha tôi, kiến thức của ngài rộng hơn chúng tôi, ngài rõ nhất tình hình bên dưới này, thật sự là Tướng Thần sao?” Hoắc Tiên Cô trầm mặc một lát, sau đó nói: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng năm đó tôi có may mắn từng nhìn thấy ở bên ngoài, cái trận thế đó...

Dù không phải Tướng Thần trong truyền thuyết, thì phỏng chừng cũng không phải là cổ thi đơn giản gì.” Sắc mặt Lý đương gia biến đổi: “Hay là chúng ta cứ đi đi!” Hoắc Tiên Cô liếc Lý đương gia một cái không nói gì, quay người đi lên lầu.

Chương 653

Còn Giải Vũ Thần khinh thường cười một tiếng: “Hai vị, nếu các vị sợ thì cứ đi đi, chỉ là sau này việc kinh doanh ở Bắc Bình, nếu các vị dám đụng vào, đừng trách Cửu Môn không khách khí.” Nói xong, Giải Vũ Thần cũng lên lầu.

Bị Giải Vũ Thần nói như vậy, Lý đương gia và Tề đương gia lập tức nổi giận.

Lý đương gia nói: “Nhóc con, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì?

Chẳng qua chỉ là thế hệ thứ ba của Cửu Môn, lão tử đây lại là thế hệ thứ hai của Cửu Môn, ngươi dám nói chuyện với ta như thế sao!” Giải Vũ Thần thản nhiên nói: “Tôi là đệ tử của Nhị Gia, xét theo vai vế, thì cao hơn ông.” “Ngươi!” Sắc mặt Lý đương gia khó coi.

Lời Giải Vũ Thần nói không sai.

Y là đệ tử cuối cùng của Nhị Gia, theo nghĩa nghiêm ngặt cũng là thế hệ thứ hai của Cửu Môn, hơn nữa vì là đệ tử của Nhị Gia, mà cha của Lý đương gia trong Cửu Môn cũng chỉ xếp thứ ba mà thôi.

Theo vai vế, Giải Vũ Thần lại xếp trên ông ta!

“Lý đương gia, chúng ta vẫn nên lên xem sao, trấn áp nhiều năm như vậy rồi, thứ đó nếu muốn xông ra thì đã xông ra từ lâu rồi, chúng ta chắc không đến nỗi xui xẻo vậy đâu.” Tề đương gia do dự một chút rồi nói.

Hết cách, Lý đương gia cũng chỉ có thể theo Tề đương gia đi lên lầu của Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Rất nhanh, bốn người đã đến lầu trên của Tân Nguyệt Phạm Điếm, đến khu cấm của Tân Nguyệt Phạm Điếm, nhìn thấy La Tước.

Bốn người muốn tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại bị La Tước chặn lại.

La Tước nói: “Đây là trọng địa trung tâm của Tân Nguyệt Phạm Điếm, không có lời mời của lão bản, bất cứ ai cũng không được vào!” Lý đương gia lập tức nổi giận: “Ngươi là cái thá gì, dám nói chuyện với chúng ta như vậy, bây giờ chúng ta nhất định phải vào, ngươi làm gì được ta!” Nói rồi, liền muốn đi vào bên trong.

La Tước không nhúc nhích, mặc cho Lý đương gia đi vào.

Nhưng khi ông ta đi được vài mét, La Tước đột nhiên hành động, từ sau lưng rút ra một cây cần câu thu gọn, hắn lắc cần câu, một lưỡi câu bay ra.

Sau đó lưỡi câu móc chính xác vào cổ áo Lý đương gia, La Tước mạnh mẽ kéo một cái, dây câu căng thẳng, tiếp đó một cỗ đại lực tuôn ra, Lý đương gia lảo đảo liên tục lùi lại, cuối cùng loạng choạng chạy ngược trở về, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Thật đáng xấu hổ.

“Không có lời mời của lão bản, ai cũng không được vào.” La Tước lạnh lùng nói.

Lý đương gia lập tức nổi giận, nói: “Ngươi có biết chúng ta đến đây có chuyện gì không?

Nếu làm lỡ việc quan trọng của Cửu Môn, ngươi sẽ không ăn nổi mà đi đâu!

Ngươi có biết trận chấn động vừa rồi là vì sao không?

Chúng ta chính là vì nguyên nhân của trận chấn động đó mà đến, nếu vì sự cản trở của ngươi mà khiến Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạm Điếm tổn thất gì, ngươi sẽ không gánh nổi đâu!” Thế nhưng La Tước không thèm để ý đến Lý đương gia, như thể không nghe thấy lời ông ta nói vậy.

Điều này khiến sắc mặt Lý đương gia khó coi, lập tức quát lớn một tiếng: “Người đâu!” Những người Lý gia đang canh gác bên ngoài Tân Nguyệt Phạm Điếm liền chạy ùa vào.

Còn Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần thì lạnh lùng đứng nhìn tất cả, không có ý ngăn cản hay tham gia.

Cùng lúc đó.

Dưới lòng đất Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Vương Diệp thản nhiên nhìn Tướng Thần.

Còn Trương Khải Sơn và những người khác thì hít một ngụm khí lạnh!

Quá đáng sợ!

Sức mạnh của Tướng Thần lại có thể đạt đến trình độ này!

May mà có Vương Diệp ở đây, nếu không thì một khi Tướng Thần thức tỉnh, Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạm Điếm của họ sẽ thảm rồi!

Vương Diệp nhìn xung quanh, thế giới lòng đất này sắp sụp đổ rồi, nếu để Tướng Thần tiếp tục tấn công, e rằng lòng đất sẽ thật sự bị hủy diệt, đến lúc đó thì sẽ có chút phiền phức.

Cũng nên kết thúc rồi.

Vương Diệp thầm thì trong lòng một tiếng, một bước bước ra, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tướng Thần, sau đó trực tiếp một quyền đánh mạnh vào người Tướng Thần!

Tướng Thần còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vương Diệp một quyền tàn nhẫn đánh trúng lồng ngực!

“Phụt!” Tướng Thần tại chỗ phun ra một ngụm máu đen!

Thân thể y suýt chút nữa thì tan rã ngay tại chỗ!

Đây chính là một đòn gần như toàn lực của Vương Diệp sau khi sử dụng Kỳ Lân Nguyên Thần giáng lâm!

Cú đấm này đáng sợ đến mức nào?

Long Vương Nguyên Thần toàn thân tăng phúc.

Vĩnh Sinh Chi Huyết tăng phúc gấp 2 lần!

Kỳ Lân Nguyên Thần giáng lâm tăng phúc gấp 3 lần!

Long Thần Tí tăng phúc sức mạnh gấp 5 lần!

Tổng cộng là 10 lần sức mạnh tăng phúc!

Vương Diệp hiện tại có hơn 5 vạn sức mạnh!

Cũng có nghĩa là, Vương Diệp có thể trực tiếp bùng nổ sức mạnh khủng khiếp vượt quá 50 vạn!

Ngay cả khi anh hiện tại còn chưa tiến hóa thành Bất Tử Thể chân chính, thì Tướng Thần, một tồn tại khủng bố ở tầng thứ đỉnh phong Bất Tử Thể, cũng khó lòng chống đỡ đòn tấn công của Vương Diệp!

Đây chính là thực lực hiện tại của Vương Diệp!

Tướng Thần thì sao chứ?

Đừng nói Tướng Thần, ngay cả khi tứ đại Tống tử thủy tổ toàn bộ đến, cũng chưa chắc là đối thủ của Vương Diệp.

Dù sao thì, Vương Diệp hiện tại còn có thủ đoạn chưa thật sự thể hiện ra.

Ví dụ như Chu Tước Nguyên Thần giáng lâm!

Lại ví dụ như, Bát Đại Kỳ Kỹ!

Bởi vậy, Vương Diệp có sự tự tin này.

Đây cũng là lý do Vương Diệp dám đến tìm Tướng Thần khi chưa rõ thực lực của y.

Vương Diệp lập tức xuất hiện trước người Tướng Thần, ngồi xổm xuống nhìn y, thản nhiên nói: "Ngươi còn điều gì muốn nói không?" Tướng Thần nhìn Vương Diệp gần trong gang tấc, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, y chết sững nhìn Vương Diệp, nhất thời không nói được lời nào.

Vương Diệp lắc đầu: "Nếu đã không có gì để nói, vậy tôi tiễn ngươi lên đường thôi." Nói xong, Vương Diệp liền muốn ra tay.

"Khoan đã!" Tướng Thần vội vàng hét lên một tiếng.

Nếu có thể sống, ai lại muốn chết.

Đặc biệt là loại như Tướng Thần, bản thân đã sống mấy ngàn năm, sau đó lại bị trấn áp ngàn năm, giờ mới vừa thoát khốn, y sao có thể muốn chết chứ.

Đây căn bản là chuyện không thể nào.

Ngay cả Tướng Thần lòng đầy kiêu ngạo, giờ đây cũng cầu xin tha mạng.

Vương Diệp ngừng tay một chút, thản nhiên nói: "Sao?" Tướng Thần nghiến răng nói: "Tha cho bản vương một lần, bản vương sẽ nói cho ngươi một bí mật!" Vương Diệp nhướng mày, không ngờ Tướng Thần này cũng có lúc mềm yếu.

Chỉ là ngữ khí này lại không giống như đang xuống nước.

Vương Diệp cười cười: "Ngươi nói xem, bí mật này rốt cuộc là gì, nếu tôi thật sự cảm thấy hứng thú, tôi cũng có thể tha cho ngươi một mạng." Tướng Thần nói: "Được!

Ngươi nhất định sẽ hứng thú với bí mật này!” Nói xong, Tướng Thần liền muốn lại gần Vương Diệp.

Vương Diệp lộ ra vẻ hứng thú.

Thế nhưng, ngay lúc này, Tướng Thần đột nhiên biến mất!

Khi Tướng Thần xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Trương Khải Sơn và những người khác!

Tướng Thần cười lạnh một tiếng: “Ngu xuẩn!” Nói xong, liền giơ tay chộp lấy Trương Khải Sơn.

Y dù có chết, cũng phải kéo theo một người!

Đây chính là sự kiêu ngạo của một Tống tử vương!

Tướng Thần, với tư cách là Tống tử thủy tổ, tuyệt đối là một người đầy kiêu ngạo, mang khí chất vương giả, không thể nào phục tùng bất cứ ai, dù cho Vương Diệp có thực lực mạnh hơn y, y cũng không thể phục tùng.

Bởi vì y là Tướng Thần!

Chỉ hai chữ đó thôi, đã đủ rồi!

Tướng Thần cầu xin tha mạng chỉ là giả vờ, kỳ thực là để giết thêm một người nữa!

Tướng Thần chính là người có thù tất báo như vậy!

Sắc mặt Trương Khải Sơn kịch biến, trong cơ thể truyền ra một tiếng gầm rống kinh thiên, tiếp đó y phục của ông tự động vỡ nát, từng hình xăm xuất hiện trên người ông!

Những hình xăm đó trông hung mãnh bá khí.

“Phanh!” Trương Khải Sơn và Tướng Thần va chạm một cái.

Thế nhưng Trương Khải Sơn so với Tướng Thần, lại ngay cả sức chống cự cũng không có, lập tức cả người bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào kết giới, một ngụm máu tươi lớn phun ra, sắc mặt cũng trở nên tiều tụy.

“Khải Sơn!” “Phật gia!” Doãn Tân Nguyệt và mấy người khác kinh hô một tiếng.

Chương 654

“Sao có thể!” Tướng Thần cũng không khỏi kinh hô, có chút không thể tin nổi nói: “Bản vương lại ngay cả hắn cũng không giết được!” Tướng Thần thừa nhận thực lực của Trương Khải Sơn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng tuyệt đối không thể chống đỡ đòn tấn công của y mới phải!

Thế nhưng, sự thật bây giờ lại là, y căn bản không giết được Trương Khải Sơn!

Bởi vì y cảm thấy thực lực của mình lại xuất hiện sự sụt giảm!

Lúc này, giọng Vương Diệp vang lên sau lưng Tướng Thần: “Trong kết giới của tôi, ngươi nghĩ ngươi có thể giết được ai?” Tướng Thần quay đầu lại, nhìn thấy Vương Diệp với vẻ mặt thản nhiên.

Rõ ràng, tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của Vương Diệp.

Đối với Vương Diệp mà nói, bất kể Tướng Thần giở trò gì, anh cũng không sợ.

Đây là trong kết giới của anh, trong Vạn Quỷ Thiên của anh, muốn giết người trong Vạn Quỷ Thiên ư?

Chỉ cần Vương Diệp không muốn, đừng nói Tướng Thần, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng vô dụng.

Đây chính là Vạn Quỷ Thiên!

Ngay cả thực lực của Tướng Thần cũng bị Vạn Quỷ Thiên ảnh hưởng!

Sắc mặt Tướng Thần khó coi, mưu tính cuối cùng của y đều đổ sông đổ bể, bây giờ chỉ còn cách liều chết mà thôi!

Thế là, Tướng Thần lại một lần nữa kích phát trạng thái tốt nhất, hai mắt đỏ ngầu, khắp người bốc lên từng trận sương mù đỏ, bùng nổ ra trạng thái mạnh nhất, chiến đấu với Vương Diệp.

Chỉ là, Tướng Thần sao có thể là đối thủ của Vương Diệp.

Kinh nghiệm chiến đấu của Vương Diệp không hề kém Tướng Thần, sức mạnh bùng nổ ra cũng vượt xa Tướng Thần, chỉ vài hiệp sau, Tướng Thần đã bị Vương Diệp đánh cho không thể động đậy.

Vương Diệp lấy ra Sát Khí Châu, trực tiếp thôn phệ hấp thu thi khí và sát khí trong cơ thể Tướng Thần.

Tướng Thần này chính là Tống tử thủy tổ, thi khí và sát khí trong cơ thể y không biết hùng hậu đến mức nào, có thể nói là tồn tại vô cùng vô tận!

Tốc độ hấp thu của Sát Khí Châu tuy rất nhanh, nhưng cũng cần một khoảng thời gian không ngắn.

“Sát Khí Châu!” Tướng Thần nhìn thấy Vương Diệp lấy ra Sát Khí Châu, lập tức trợn tròn mắt, muốn giãy giụa, nhưng hiện tại y, thân thể bị tổn thương, bị Vương Diệp ghìm chặt, căn bản không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn thi khí và sát khí của mình từ từ cạn kiệt.

Nửa giờ trôi qua.

Thi khí và sát khí của Tướng Thần cuối cùng cũng bị Vương Diệp dùng Sát Khí Châu hấp thu sạch sẽ, còn Tướng Thần cũng không còn động tĩnh.

Nhưng Vương Diệp biết, Tướng Thần không vì thế mà chết.

Dù sao thì thân thể Tướng Thần cũng là Khổng Thị Thể, hơn nữa còn là thân thể dung hợp Thần Thụ, lại là tồn tại khủng bố ở tầng thứ đỉnh phong Bất Tử Thể.

Với thể chất Ngụy Bất Tử Thể hiện tại của Vương Diệp, muốn giết chết Tướng Thần là vô cùng phiền phức.

Mặc dù có thể giết chết, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Đây chính là Bất Tử Thể!

Vương Diệp nhìn thân thể Tướng Thần, trong lòng cũng tràn đầy kỳ vọng!

Đây chính là Bất Tử Thể!

Bất Tử Thể cường hãn!

Ngay cả khi bị anh đánh cho thân thể gần như tan rã, nhưng đến bây giờ vẫn chưa chết!

Còn anh, sắp sửa cũng sẽ là như vậy.

Đến lúc đó chỉ cần tiến hóa thành Bất Tử Thể, cho dù không bằng thân thể Tướng Thần này, thì chắc chắn cũng sẽ không kém đi đâu.

Ai muốn giết anh, cũng là điều không thể.

“Vương gia, Tướng Thần đã chết rồi sao?” Lúc này, Trương Khải Sơn được Trương Nhật Sơn đỡ đến đây, Trương Khải Sơn yếu ớt hỏi.

Vương Diệp nói: “Tướng Thần dù sao cũng là Tống tử thủy tổ, sao có thể dễ dàng chết như vậy, y hiện tại chỉ là lâm vào kỳ suy yếu, lại lần nữa chìm vào giấc ngủ mà thôi.” “A?

Ngay cả Vương gia cũng không giết được, vậy… chúng ta phải làm sao đây!” Doãn Tân Nguyệt trợn tròn mắt nói.

Vương Diệp nói: “Ai nói tôi không giết được y, chỉ là y đối với tôi mà nói, vẫn còn hữu dụng.” “Ồ ồ!” Doãn Tân Nguyệt chỉ đành chớp chớp mắt.

Còn Doãn Lam Phong thì kêu lên: “Các người mau nhìn, thân thể Tướng Thần hình như đang hồi phục, tôi nhớ lồng ngực y bị Vương gia đánh sụp đổ, thậm chí còn xuất hiện một lỗ lớn, sao bây giờ lại khôi phục rồi?” Trương Khải Sơn và những người khác cũng trong lòng kinh hãi, họ cũng phát hiện ra điểm này.

Chẳng lẽ Tướng Thần lại phục sinh rồi sao?

Hay là, lại thức tỉnh rồi sao?

Vương Diệp lại nói: “Không cần phải làm ầm ĩ lên, nhục thân của Tướng Thần là thi thể của một trong tứ đại cổ thần Khổng Thị Thể, dung hợp với Thần Thụ mà thành, có khả năng tự lành vết thương thì không có gì kỳ lạ.

Phải biết rằng trong thần thoại truyền thuyết, ngay cả Nữ Oa và Phục Hy hai đại cổ thần liên thủ cũng không thể tiêu diệt được Khổng Thị Thể, chỉ có thể trấn áp y, tách ly tam hồn!” “Có thể thấy Khổng Thị Thể này đáng sợ đến mức nào, có thể tự lành là chuyện rất bình thường.” Nghe Vương Diệp nói vậy, họ mới chợt hiểu ra.

Hóa ra là như vậy.

Còn Doãn Lam Phong vẫn rất lo lắng, cô nói: “Vậy Vương gia, chúng ta bây giờ phải xử lý Tướng Thần này thế nào đây?

Bây giờ cổ lầu đã sụp đổ, đủ loại trận pháp và bảo vật đều bị hủy hết, tường đồng vách sắt cũng đã vỡ nát, đã không còn nơi nào để trấn áp Tướng Thần nữa!” Trương Khải Sơn và những người khác cũng nhìn Vương Diệp.

Đối với họ mà nói, đây là vấn đề họ lo lắng nhất hiện tại.

Thực lực của Vương Diệp quả thật áp đảo Tướng Thần, nhưng không giết chết Tướng Thần, họ vẫn không yên tâm.

Dù sao Tướng Thần sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh lại.

Hơn nữa trận pháp và các loại bảo vật của họ đều không thể sử dụng được, lại không cách nào trấn áp Tướng Thần, điều này lại càng khó xử lý.

Thế nhưng Vương Diệp lại nói: “Điểm này các vị không cần lo lắng, tôi sẽ mang Tướng Thần đi, y đối với tôi mà nói có tác dụng rất lớn.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khải Sơn và những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ khi Vương Diệp muốn mang Tướng Thần đi, thì đã giải trừ mối lo ngại về sau của họ.

Nếu có Vương Diệp ở đây, cho dù Tướng Thần có thức tỉnh lại thế nào, có phục sinh thế nào, cũng không thể gây ra sóng gió gì được.

Dù sao, đó là Vương Diệp mà.

Hiện tại có thể áp đảo Tướng Thần, tương lai cũng vẫn có thể áp đảo!

Trương Khải Sơn và mọi người xem như đã yên tâm.

“Vậy thì đành nhờ Vương gia!” Trương Khải Sơn chắp tay với Vương Diệp.

Trương Nhật Sơn và những người khác cũng vội vàng chắp tay, đối với Vương Diệp vô cùng khách khí.

Vương Diệp gật đầu, sau đó giơ tay vung lên, thu tất cả Âm binh lại, Vạn Quỷ Thiên cũng theo đó tiêu tán.

Vương Diệp nói: “Các vị cứ lên trước đi, tôi xử lý thân thể Tướng Thần một chút.” “Được!” Trương Khải Sơn không chút do dự, cung kính đáp một tiếng rồi cùng Trương Nhật Sơn, Doãn Tân Nguyệt và những người khác rời khỏi thế giới dưới lòng đất này, đi về phía Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Còn Vương Diệp thì ngồi xuống nhìn thi thể Tướng Thần.

Tướng Thần quả thật đã mang lại cho Vương Diệp thu hoạch cực lớn!

Thi khí và sát khí của y vô cùng sung túc, chuyển hóa vào Sát Khí Châu, đã tăng thêm tận 1.2 vạn thuộc tính tam duy!

Đương nhiên, Vương Diệp không trực tiếp hấp thu 1.2 vạn thuộc tính tam duy này.

Dù sao thể chất Vương Diệp hiện tại chưa tiến hóa, ngoài thể lực có thể trực tiếp nhận được, thì sức mạnh và tốc độ sau khi nhận được đều sẽ có mức độ suy giảm nhất định. 1.2 vạn giá trị, phỏng chừng cuối cùng thuộc tính nhận được cũng chưa đến 2000.

Vương Diệp không muốn lãng phí những giá trị này.

Bởi vậy anh lựa chọn trữ chúng trong Sát Khí Châu.

Dù sao Sát Khí Châu có thể trữ vô hạn, thì sao chứ?

Đợi sau khi thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể, là có thể lập tức nhận toàn bộ Sát Khí Châu, lấy được thuộc tính tam duy bên trong.

Vương Diệp nhìn Tướng Thần.

Anh sở dĩ giữ lại nhục thân Tướng Thần, chủ yếu là vì Vương Diệp có một phương pháp tế luyện luyện thi, tên là Thất Nhật Luyện Thi Thuật!

Cũng gọi là Thất Nhật Trọng Sinh!

Chính là có thể luyện hóa Tống tử, sau đó khống chế, khiến Tống tử trở thành con rối của mình, giúp Tống tử đạt được trọng sinh!

Đây chính là nguyên mẫu của Tương Tây Cản Thi Thuật!

Chuyện này đối với Vương Diệp mà nói, vô cùng quan trọng.

Anh có một loại cảm giác, nhục thân Tướng Thần này tuyệt đối không đơn giản như vậy, thực lực của Tướng Thần cũng tuyệt đối không yếu như vậy!

Sở dĩ Tướng Thần có thực lực ở trình độ này, Vương Diệp đoán là có liên quan đến việc y bị trấn áp lâu như vậy.

Nếu Tướng Thần một khi hồi phục trở lại, e rằng sẽ càng khủng khiếp hơn!

Đây cũng là lý do Vương Diệp muốn có nhục thân Tướng Thần.

Một khi Tướng Thần thật sự khôi phục thực lực ban đầu, đồng thời lại bị Vương Diệp khống chế, thì đối với Vương Diệp mà nói, tuyệt đối có tác dụng rất lớn!

Phải biết rằng, đây chính là nhục thân của một trong tứ đại cổ thần Khổng Thị Thể, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Hơn nữa Vương Diệp cảm thấy, nhục thân Tướng Thần này sẽ có rất nhiều huyền bí đang chờ anh đi khai quật!

Chương 655

Vương Diệp lấy ra một cây bút.

Cây bút này là vật được tặng kèm khi anh đánh dấu nhận được Thất Nhật Trọng Sinh, là một đạo cụ quan trọng nhất để thi triển Thất Nhật Trọng Sinh, phải mượn cây bút này, dùng tiên huyết của thi thuật giả, vẽ lượng lớn phù văn lên Tống tử, mới có thể dùng Thất Nhật Trọng Sinh để tế luyện.

Vương Diệp hiện tại đương nhiên không thể đi tế luyện Tướng Thần, điều anh cần làm bây giờ chỉ là đơn giản khống chế Tống tử, sau đó mang Tướng Thần về.

Nếu không, chẳng lẽ Vương Diệp lại vác y về sao?

Thật là không nhã nhặn chút nào.

Vương Diệp dùng dao rạch lòng bàn tay, sau đó dùng bút lông chấm tiên huyết, rồi bắt đầu vẽ phù văn lên người Tướng Thần.

Mười mấy phút trôi qua, Vương Diệp cuối cùng cũng thu tay, sau đó thản nhiên nói: “Đi theo tôi.” Tiếp đó, Tướng Thần liền đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Vương Diệp.

Vương Diệp đi lên phía trên.

Cảnh tượng này nếu bị Trương Khải Sơn và những người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt quai hàm.

Cùng lúc đó.

Trong Tân Nguyệt Phạm Điếm, ở lối vào khu cấm của Tân Nguyệt Phạm Điếm, sắc mặt La Tước có chút tái nhợt, trên đất nằm la liệt không ít người, toàn bộ đều là người của Lý gia.

Đây là do Lý đương gia kia nhìn La Tước không vừa mắt, muốn xông vào, thế là điều tất cả người của mình đến, không ngờ lại toàn bộ bị La Tước đánh gục.

Đương nhiên, bản thân La Tước cũng đang thở hổn hển.

Sắc mặt Lý đương gia khó coi, ông ta nghiến răng nói: "Ngươi còn không mau tránh ra, làm lỡ chuyện của Cửu Môn chúng ta, ta sẽ khiến ngươi không ăn nổi mà đi đâu!

Ngươi có biết trận chấn động vừa rồi là vì sao không?

Chúng ta chính là vì nguyên nhân của trận chấn động đó mà đến, nếu vì sự cản trở của ngươi mà khiến Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạm Điếm tổn thất gì, ngươi sẽ không gánh nổi đâu!" Thế nhưng La Tước lại làm ngơ, vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhìn thấy bộ dạng dầu muối không ăn của La Tước, Lý đương gia suýt chút nữa thì nổi trận lôi đình.

Hoắc Tiên Cô nhíu mày, nàng nói: "Ngươi chính là La Tước đúng không?

Chúng ta đến Tân Nguyệt Phạm Điếm có chuyện rất quan trọng, bây giờ ngươi đi thông báo cho Doãn Lam Phong, nói rằng chúng ta đến Tân Nguyệt Phạm Điếm vì sứ mệnh của Tân Nguyệt Phạm Điếm." La Tước nhìn Hoắc Tiên Cô, hắn nói: "Không có mệnh lệnh của lão bản, tôi cũng không thể vào." "Ngươi!" Hoắc Tiên Cô cũng bị La Tước làm cho tức không nhẹ.

Mấu chốt là chuyện Tướng Thần bây giờ vô cùng quan trọng, họ nhất định phải vào!

Lý lão bản cười lạnh một tiếng: "Tôi thấy Tân Nguyệt Phạm Điếm thật sự sẽ bị hủy trong tay thằng nhóc này, nếu Tướng Thần thật sự chạy ra, tôi lại muốn xem Tân Nguyệt Phạm Điếm lấy gì ra để đối phó!” Ông ta tức đến nỗi trực tiếp nói ra chuyện Tướng Thần.

Thế nhưng, ngay lúc này, một giọng nói thản nhiên vang lên: “Tướng Thần có thể chạy ra hay không, không phải Lý đương gia nói là được, Tân Nguyệt Phạm Điếm có thể ứng phó được hay không, cũng không liên quan gì đến Lý đương gia.

Ngược lại, Lý lão bản, ông thấy dù ông có vào, đối mặt với Tướng Thần, ông có thể làm được gì?” Lời vừa dứt, chỉ thấy từ trong bóng tối khu cấm bước ra hai người.

Chính là hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội Trương Nhật Sơn và tân đương gia Tân Nguyệt Phạm Điếm Doãn Lam Phong!

Còn Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt, họ không lộ diện.

Một là Trương Khải Sơn hiện tại đang bị trọng thương, không thích hợp xuất hiện.

Hai là họ dù sao cũng đã rất lâu không xuất hiện trong Cửu Môn, hiện tại cũng không rõ tình hình Cửu Môn, bởi vậy cũng không chuẩn bị xuất hiện.

Còn người vừa nói chuyện, chính là Trương Nhật Sơn.

Nhìn thấy Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong xuất hiện, biểu cảm của những người khác không có quá nhiều thay đổi, còn Lý đương gia kia thì hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Lý gia của tôi có hữu dụng hay không tôi không biết, nhưng chuyện này có liên quan đến an nguy của Cửu Môn chúng ta, tôi đã là người của Cửu Môn, đương nhiên có nghĩa vụ quan tâm chuyện này.” Mặc dù Trương Nhật Sơn là hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội, nhưng kỳ thực chỉ là một hội trưởng tạm quyền.

Người của Cửu Môn Hiệp Hội không mấy ai tôn trọng ông, thậm chí đôi khi còn gây khó dễ cho Trương Nhật Sơn!

Kể từ khi Trương Khải Sơn mất tích, người trong Cửu Môn càng ngày càng phóng túng.

Mấy chục năm qua của Trương Nhật Sơn, có thể nói là một quang can tư lệnh (chỉ huy cô độc/không có quân), một mình ông ta cưỡng ép chống đỡ Cửu Môn Hiệp Hội, chống đỡ thể diện của Trương gia Cửu Môn.

Mặc dù ông ta có Tân Nguyệt Phạm Điếm chống lưng, nhưng Tân Nguyệt Phạm Điếm dù sao cũng không thuộc về Cửu Môn.

Trương Nhật Sơn nghe lời Lý đương gia nói, cũng không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào, những năm qua ông đã quen rồi.

Trương Nhật Sơn thản nhiên nói: “Vậy ra, nếu Tướng Thần xuất hiện, Lý gia muốn xung phong đi đầu, đối phó với Tướng Thần?” Lý đương gia vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức hơi biến đổi, ông ta sao dám nói loại lời này!

Trận động tĩnh khủng khiếp vừa rồi xảy ra, biết đâu Tướng Thần thật sự đã ra ngoài rồi, vậy nếu Lý gia bọn họ xung phong đi đầu, đó chẳng phải là hành vi tìm chết sao?

Lão Lý tất nhiên không dám nói câu này nữa.

Lúc này Hoắc Tiên Cô lên tiếng: “Trương phó quan, chúng tôi nghe thấy động tĩnh ở khách sạn Tân Nguyệt, lo lắng sẽ xảy ra chuyện nên mới tới xem thử, tôi thấy tốt nhất là không nên tranh cãi nữa.” Trương Nhật Sơn trước đây là phó quan của Trương Khải Sơn, người thuộc thế hệ cũ của Cửu Môn đều quen gọi hắn là Trương phó quan.

Trương Nhật Sơn nghe vậy, nhìn Doãn Lam Phong một cái.

Doãn Lam Phong nói: “La Tước, cậu lui xuống đi.” La Tước gật đầu, rời khỏi đó.

Còn lão Lý cũng hừ lạnh một tiếng: “Một lũ vô dụng, lui xuống hết đi.” Đám người nhà họ Lý chỉ có thể lủi thủi rời khỏi nơi này.

Khi những kẻ không liên quan đã đi hết, Giải Vũ Thần mới hỏi: “Trương hội trưởng, động tĩnh vừa rồi có phải do Tướng Thần gây ra không?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Nhật Sơn.

Đây là vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

Nếu Tướng Thần thực sự thức tỉnh, bọn họ phải khẩn trương chuẩn bị sách lược!

Là trốn khỏi nơi này hay tìm cách trấn áp Tướng Thần một lần nữa, đều phải tính toán trước!

Trương Nhật Sơn nhàn nhạt nói: “Ừ, đúng là do Tướng Thần gây ra.” “Cái gì!” Lần này bọn họ thực sự nổ tung, lão Lý và lão Tề biến sắc, kinh hô thành tiếng.

Lão Lý trực tiếp nói: “Trương Nhật Sơn, các người làm ăn kiểu gì vậy, chuyện quan trọng thế này mà không thông báo trước cho chúng tôi!

Bây giờ Tướng Thần thế nào rồi?

Có thoát khốn không?” Trương Nhật Sơn thản nhiên: “Tại sao phải thông báo cho các người?

Các người có ích gì sao?” Sắc mặt lão Lý cực kỳ khó coi, ý của lão đương nhiên là thông báo trước để lão còn chuẩn bị đường chạy trốn.

Nhưng bây giờ lão chắc chắn không thể nói thế, chỉ có thể lạnh lùng đáp: “Trương Nhật Sơn, anh làm vậy là muốn đẩy cả Cửu Môn vào cảnh nguy nan!

Anh căn bản không xứng làm hội trưởng Cửu Môn!

Nếu Tướng Thần ra ngoài, anh phải chịu trách nhiệm chính!”

Hoắc Tiên Cô lại hỏi: “Trương phó quan, vậy Tướng Thần rốt cuộc có ra ngoài hay không?” Trương Nhật Sơn đang định lên tiếng thì một giọng nói điềm nhiên vang lên: “Tướng Thần mà các người nói, là hắn sao?” Giọng nói này vừa vang lên, Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong đều vui mừng khôn xiết.

Còn Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần thì sững sờ.

Bọn họ không ngờ Vương Diệp cũng có mặt ở đây?

Tiếp đó, bọn họ thấy Vương Diệp từ trong bóng tối bước ra, phía sau dường như còn có một người đi theo.

“Vương gia!” “Vương gia!” Hoắc Tiên Cô và Giải Vũ Thần đồng thời khách khí chào Vương Diệp một tiếng.

Còn lão Lý và lão Tề nghe thấy hai chữ “Vương gia” thì giật mình, không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ đây chính là “Vương gia” trong truyền thuyết sao?

Người có danh tiếng cực lớn trong Cửu Môn, ngay cả Phật Gia năm đó cũng phải khách khí với ngài ấy?

Quả nhiên trẻ tuổi như vậy!

Lão Lý và lão Tề tất nhiên không dám bất kính với Vương Diệp, vừa định lên tiếng thì nhìn thấy Tướng Thần đang đi sau lưng Vương Diệp, lập tức biến sắc, sợ hãi lùi lại, kinh hãi nhìn Tướng Thần.

“Đây...

đây là thứ gì vậy!” Lão Lý kinh hoàng kêu lên.

Hoắc Tiên Cô, Giải Vũ Thần và lão Tề cũng bị Tướng Thần dọa cho nhảy dựng!

Bọn họ không thể ngờ được phía sau Vương Diệp lại dẫn theo một Tống tử!

Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong lúc này cũng đã nhìn rõ Tướng Thần.

Hai người họ vốn nhận ra Tướng Thần, thấy Tướng Thần đứng sau lưng Vương Diệp, theo bản năng cứ ngỡ Tướng Thần đã sống lại, lập tức mặt cắt không còn giọt máu, lùi lại hai bước.

Trương Nhật Sơn kinh hãi: "Vương gia, Tướng Thần kìa!" Lời thốt ra của Trương Nhật Sơn khiến Giải Vũ Thần và những người khác lại biến sắc, kinh hãi nhìn Tướng Thần, lùi thêm vài bước, đồng tử co rút mạnh mẽ!

Tướng Thần thực sự đã sống lại?

Hơn nữa còn ra ngoài rồi!

Việc này phải làm sao đây?

Lão Lý và lão Tề thậm chí bắt đầu hối hận vì đã tới khách sạn Tân Nguyệt!

Vương Diệp nói: "Các người chẳng phải đang tìm Tướng Thần sao, giờ Tướng Thần đến rồi, các người sợ cái gì." Mọi người nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười.

Bọn họ chỉ muốn nghe ngóng xem Tướng Thần đã tỉnh lại chưa thôi!

Chứ có ai muốn tìm Tướng Thần đâu!

Bọn họ chỉ mong Tướng Thần cách xa mình càng tốt!

Vì vậy, trước lời của Vương Diệp, họ chẳng biết phải nói gì.

Chỉ có Trương Nhật Sơn phát hiện ra điểm bất thường.

Lần trước khi nhìn thấy Tướng Thần, hắn biết con quái vật này cực kỳ hung bạo, hễ động một chút là giết người, căn bản không thể yên tĩnh như hiện tại.

Nhưng bây giờ nó lại đứng bất động sau lưng Vương Diệp, im lặng đến kỳ lạ.

Thấy bọn họ mà cũng không hề có ý định tấn công!

Chương 656

Chuyện này quá quỷ dị!

Có vấn đề!

Chắc chắn có vấn đề!

Trương Nhật Sơn không khỏi nhớ lại cảnh tượng Tướng Thần xuất hiện lúc nãy, nó đi theo sau Vương Diệp, từng bước tiến lại gần.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Trương Nhật Sơn nảy ra một suy nghĩ táo bạo!

Và cũng cực kỳ điên rồ!

Chẳng lẽ...

Vương gia đang điều chế con Tướng Thần này?

Trương Nhật Sơn cảm thấy khô rát cổ họng!

Sau khi ý nghĩ này hiện lên, hắn thấy thật không thể tin nổi!

Làm sao có thể chứ?

Tướng Thần bị Vương Diệp khống chế?

Trở thành con rối của Vương Diệp?

Đó là thủy tổ Tống tử Tướng Thần đấy!

Một thủy tổ Tống tử đã sống mấy ngàn năm, mà bốn đại gia tộc, bốn đại môn phái phải dốc toàn lực, thương vong vô số mới trấn áp được vua Tống tử Tướng Thần!

Vậy mà cứ thế bị Vương Diệp khống chế sao?

Đầu óc Trương Nhật Sơn trống rỗng, không kịp phản ứng.

Việc Vương Diệp có thể nghiền ép Tướng Thần về thực lực đã nằm ngoài dự tính của Trương Nhật Sơn, hắn vốn coi Vương Diệp là một kẻ biến thái!

Nhưng bây giờ, Vương Diệp lại trực tiếp khống chế Tướng Thần?

Trương Nhật Sơn cảm thấy cảnh tượng trước mắt quá đỗi hư ảo!

Tuy nhiên, Trương Nhật Sơn nhanh chóng nhớ lại những lời Vương Diệp nói trước đó, anh ấy bảo nhục thân của Tướng Thần có ích với mình, chẳng lẽ cái "có ích" đó chính là khống chế Tướng Thần để sai khiến?

Nếu thật sự là vậy thì thủ đoạn của Vương Diệp quá đáng sợ rồi!

Chẳng khác nào nghịch thiên!

Trương Nhật Sơn nhìn kỹ Tướng Thần một lần nữa.

Hắn phát hiện trên người Tướng Thần có từng đạo phù văn màu đỏ, chúng như được vẽ bằng máu tươi, vô cùng quỷ dị và thần bí.

Xem ra chính những phù văn đó đã phát huy tác dụng.

Trương Nhật Sơn hít sâu một hơi hỏi: "Vương gia, ngài hiện giờ là...

đã khống chế được Tướng Thần rồi sao?" Câu hỏi này khiến tất cả mọi người sững sờ, rồi theo bản năng cùng nhìn về phía Tướng Thần.

Sau đó, bọn họ cũng nhận ra!

Vừa rồi Tướng Thần đúng là đi ra cùng Vương Diệp!

Hơn nữa Tướng Thần đứng sau lưng Vương Diệp lâu như vậy mà hoàn toàn không có hành động gì, căn bản không giống một Tống tử, thậm chí còn không tấn công người!

Chuyện này có bình thường không?

Rõ ràng là không bình thường chút nào!

Chẳng lẽ Tướng Thần thực sự bị Vương Diệp khống chế?

Ngay lập tức, họ hít vào một hơi khí lạnh!

Vương Diệp nhàn nhạt đáp: "Ừ, coi như là khống chế được rồi." Nói xong, Vương Diệp phất tay, Tướng Thần lùi lại mấy bước, ẩn mình vào bóng tối khiến họ không nhìn thấy nữa.

Một lát sau, nó lại bước ra, ngoan ngoãn đứng sau lưng Vương Diệp.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng này!

Khống chế Tướng Thần?

Bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Đó là thủy tổ Tống tử cơ mà!

Đừng nói là khống chế, bọn họ chỉ cần gặp phải thôi cũng chỉ có nước bị giết sạch, làm sao có thể khống chế được Tướng Thần?

Thật là chuyện đùa quốc tế!

Trương Nhật Sơn nhận được câu trả lời của Vương Diệp, tâm thần chấn động.

Hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai rằng khống chế được Tướng Thần là thủ đoạn nghịch thiên đến nhường nào!

Trong mắt Trương Nhật Sơn, địa vị của Trương Khải Sơn là không thể thay thế, đó là vì thực lực của Trương Khải Sơn vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là khi sử dụng huyết mạch Cùng Kỳ, hình xăm Cùng Kỳ hiện lên thì một mình địch vạn người cũng không quá lời.

Tuy nhiên, Trương Khải Sơn ở trong tay Tướng Thần thậm chí không đỡ nổi một chiêu, trực tiếp bại trận thảm hại!

Có thể thấy thực lực của Tướng Thần khủng bố đến mức nào!

Vậy mà kết quả, Tướng Thần lại bị Vương Diệp khống chế?

Thật không thể tin nổi!

Thật quá không thể tin nổi!

Vương Diệp nói: "Trương hội trưởng, giúp tôi tìm một bộ quần áo rộng rãi và một chiếc nón lá có màng che màu đen để che đi nhục thân của Tướng Thần." "Được!" Trương Nhật Sơn gật đầu, vội vàng đi hành động, tìm quần áo và nón lá cho Tướng Thần.

Sau đó Vương Diệp nhìn về phía đám người Hoắc Tiên Cô: "Các vị, chuyện của Tướng Thần hôm nay tôi không muốn có người thứ tám biết được." Hoắc Tiên Cô, Giải Vũ Thần, lão Lý và lão Tề, cộng thêm Doãn Lam Phong, Trương Nhật Sơn và Vương Diệp, tổng cộng ở đây có bảy người!

Ý của câu không muốn người thứ tám biết chính là cảnh cáo bọn họ đừng để chuyện này lọt ra ngoài.

Nếu không, Vương Diệp này sẽ không khách sáo đâu.

Đám người Giải Vũ Thần vô cùng cung kính với Vương Diệp nên tất nhiên đáp ứng ngay lập tức, không có ý kiến gì.

Dù Vương Diệp không nói thì họ cũng chẳng dám hé môi.

Chuyện về Tướng Thần quá trọng đại, không thể để quá nhiều người biết.

Lão Lý nói: "Vương gia, chuyện này ngài cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không nói ra ngoài đâu, kẻ nào dám nói ra chính là đối đầu với nhà họ Lý tôi!" Lão Tề cũng vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, tôi tán thành lời của Lý đương gia." Vương Diệp nhàn nhạt gật đầu với lão

Lý và lão Tề.

Thái độ của anh đối với lão Tề còn tốt một chút, dù sao lão cũng là hậu nhân của Tề Bát Gia, Vương Diệp và Tề Bát Gia quan hệ khá ổn nên thái độ với lão Tề cũng ôn hòa hơn nhiều.

Nhưng với lão Lý, Vương Diệp chẳng có biểu cảm gì.

Rất nhanh sau đó, Trương Nhật Sơn đã tìm được quần áo và nón lá, hắn đích thân mặc đồ cho Tướng Thần, đội nón lên, màng che màu đen rủ xuống, nhìn từ bên ngoài không ai nhận ra đây là một xác chết khô.

Như vậy, Vương Diệp có thể công khai mang theo Tướng Thần rời đi.

Vương Diệp nhìn sang Doãn Lam Phong: "Doãn lão bản, giờ tôi đã là điếm trưởng danh dự của khách sạn, đừng quên gửi phần chia lợi nhuận mỗi quý cho tôi, nếu có bảo vật thần kỳ nào cũng đừng quên cho tôi xem qua trước." "Nếu không còn việc gì khác, tôi đi trước đây." Nói xong, anh xoay người đi xuống lầu, Tướng Thần ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Anh nói vậy không phải vì tham lam phần chia hay bảo vật, mà là để "rung cây nhát khỉ".

Vương Diệp biết hiện giờ Tướng Thần đã đi mất, e rằng những kẻ có tâm địa xấu sẽ nhăm nhe khách sạn Tân Nguyệt, đặc biệt là lão Lý kia.

Vương Diệp tuy không quản chuyện Cửu Môn, nhưng dù là Trương Nhật Sơn hay Doãn Lam Phong đều rất cung kính với anh, lại còn cho anh không ít lợi lộc.

Vương Diệp thấy cũng cần thiết phải giúp bọn họ một tay, răn đe những kẻ muốn dòm ngó khách sạn Tân Nguyệt.

Một khi Tướng Thần đi rồi, Vương Diệp sẽ trở thành chỗ dựa mới của khách sạn Tân Nguyệt.

Những người có mặt ở đây đều hiểu rõ điều đó, lão Lý và những người khác nghe xong đều rùng mình.

Bọn họ đều là những lão cáo già trên thương trường, tự nhiên biết lời này của Vương Diệp là nói cho họ nghe!

Hay đúng hơn là nói cho lão Lý và lão Tề nghe!

Doãn Lam Phong phản ứng lại, vội cười nói: “Vương gia, để tôi tiễn anh.” Lão Lý cũng vội vàng bồi thêm: “Phải đó Vương gia, để chúng tôi tiễn ngài.” Thế là cả nhóm người đi theo Vương Diệp, tiễn anh rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt.

Vương Diệp đã ra đến cửa khách sạn.

Xung quanh đông nghịt người, họ đều là dân hóng chuyện vây quanh khách sạn Tân Nguyệt.

Vương Diệp nói: “Được rồi, các vị không cần tiễn nữa, tôi đi đây.” Nói đoạn, anh dẫn theo Tướng Thần rời đi.

Trương Nhật Sơn và những người khác nhìn theo bóng lưng Vương Diệp, đặc biệt là bóng dáng cao lớn của Tướng Thần, họ không khỏi cảm thán khôn nguôi.

Thế gian lại có nhân vật như vậy!

Đến cả hung thi thượng cổ như Tướng Thần cũng có thể khống chế!

Thật sự quá thần kỳ!

Chương 657

Hôm nay người của Cửu Môn đã được mở mang tầm mắt thế nào mới là cao nhân thực thụ!

Những hiểu biết trước đây của họ đúng là yếu kém vô cùng.

Đợi Vương Diệp đi khuất, lão Lý cười hì hì nói với Doãn Lam Phong: “Không ngờ Vương gia đã là điếm trưởng danh dự của khách sạn Tân Nguyệt, thật là đáng chúc mừng, hy vọng Doãn lão bản sau này chiếu cố nhiều hơn đến việc kinh doanh của nhà họ Lý chúng tôi!” Lão Tề cũng nói: “Đúng vậy, Doãn lão bản giờ có Vương gia chống lưng, làm ăn chắc chắn ngày càng lớn mạnh, sau này phải quan tâm chúng tôi nhiều hơn nhé!” Giải Vũ Thần và Hoắc Tiên Cô tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Doãn Lam Phong cũng trở nên nhiệt tình hơn hẳn.

Doãn Lam Phong mỉm cười: “Dễ nói, dễ nói.” Trong lòng cô đã thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây lão Lý và lão Tề đâu có khách sáo với cô như vậy.

Hai người này luôn tỏ vẻ cao ngạo, thậm chí còn không coi trọng cô, bề ngoài tuy khách khí nhưng lời nói luôn đầy ẩn ý châm chọc.

Khổ nỗi Doãn Lam Phong lại không làm gì được bọn họ.

Những năm qua, cô cũng sống khá vất vả.

Đáng lẽ một khi chuyện Tướng Thần được giải quyết thì cuộc sống của cô chắc chắn sẽ khó khăn hơn, khách sạn Tân Nguyệt không còn Tướng Thần trấn áp để Cửu Môn phải kiêng dè thì khó lòng trụ vững.

May mắn thay lúc này Vương Diệp xuất hiện!

Nhờ Vương Diệp trở thành điếm trưởng danh dự nên Cửu Môn căn bản không dám động vào khách sạn Tân Nguyệt nữa!

Bởi vì pho tượng lớn Vương Diệp đặt ở đây, kẻ nào dám động vào khách sạn chính là đối đầu với Vương Diệp, chẳng khác nào tìm chết.

Doãn Lam Phong biết sự thay đổi thái độ của lão Lý và lão Tề đều là nhờ Vương Diệp!

Đặc biệt là những lời Vương Diệp cố ý nói trước khi đi, nhìn thì giống như đòi lợi nhuận nhưng thực tế là đang răn đe Cửu Môn.

Tiếp đó, lão Lý nhìn về phía La Tước đang đứng sau lưng Doãn Lam Phong, chắp tay: "Vị tiểu huynh đệ này, lúc nãy là tôi không đúng, tôi xin lỗi cậu ở đây, mong cậu đừng chấp nhất chuyện đó." Doãn Lam Phong hơi kinh ngạc nhìn La Tước.

Tuy nhiên, La Tước đứng bất động sau lưng cô, ngay cả hứng thú trả lời lão Lý cũng không có.

Điều này khiến lão Lý vô cùng xấu hổ nhưng không dám phát tác.

Bởi vì khách sạn Tân Nguyệt bây giờ không phải là nơi lão có thể đắc tội.

Lão Lý nói: "Doãn lão bản, vị tiểu huynh đệ này nhà cô đúng là thực lực siêu quần, vừa rồi chúng tôi vì việc kia mà định xông vào, kết quả vị tiểu huynh đệ này một mình đánh lui tất cả người nhà họ Lý tôi, thật là hổ thẹn." Doãn Lam Phong nghe vậy không khỏi vui mừng, trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng cô không biểu hiện ra mà khách khí nói: "Hạ nhân không biết nặng nhẹ, là do tôi chưa dạy bảo tốt, mong Lý đương gia lượng thứ." "Đâu có, đâu có." Lão Lý khách sáo cười cười, trong lòng uất ức vô cùng, cũng không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa, chỉ đành chắp tay: "Nhà họ Lý tôi còn chút việc, xin cáo từ trước.” Nói rồi lão xoay người bỏ đi.

Giải Vũ Thần, Hoắc Tiên Cô và lão Tề cũng không ở lại lâu, đều chọn rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt.

Sau khi Doãn Lam Phong và mọi người trở vào trong, đám người xung quanh mới bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Tôi nghe nói trước đây lão Lý nhà họ Lý chẳng bao giờ nể mặt Doãn lão bản, sao hôm nay lại như biến thành người khác thế nhỉ?” “Đúng vậy, nghe bảo nhà họ Lý trong làm ăn luôn nhắm vào khách sạn Tân Nguyệt, mà Doãn lão bản cũng chẳng làm gì được, hôm nay lại khách sáo đến thế, rõ ràng là phải chịu thiệt thòi mà không dám nói gì.” “Các ông vẫn chưa nhận ra sao, rõ ràng là vì vị Vương gia kia kìa!” “Vị Vương gia đó giờ là điếm trưởng danh dự của khách sạn Tân Nguyệt, có ngài ấy gia nhập thì trong Cửu Môn không ai dám đắc tội khách sạn Tân Nguyệt nữa.

Xem ra Doãn lão bản trước giờ coi trọng Vương gia như vậy là đặt cược đúng chỗ rồi!” “Mà nói đi cũng phải nói lại, Vương gia đó rốt cuộc là lai lịch thế nào, chẳng lẽ là người của Trương gia trong Cửu Môn sao, mà lại lợi hại đến vậy!” “Tám chín phần mười không phải người Trương gia, vì ngay cả Trương Đại Phật Gia năm đó cũng không thể có uy thế như vậy!” Không lâu sau, Vương Diệp về đến nhà.

Anh đưa Tướng Thần vào một căn phòng riêng, vẽ thêm rất nhiều phù văn lên người nó để trấn áp triệt để, sau đó còn bố trí thêm nhiều tầng trận pháp trong phòng để kiềm chế Tướng Thần.

Trong lúc đó, Lâm Tiểu Yêu cũng biết việc Tướng Thần bị Vương Diệp khống chế.

Lâm Tiểu Yêu khác với những người khác, trong mắt cô, Vương Diệp làm ra chuyện gì cũng không lạ.

Tướng Thần dù lợi hại đến đâu, Vương Diệp khống chế được cũng là chuyện bình thường.

Thậm chí nếu Vương Diệp có khống chế cả Ngọc Hoàng Đại Đế đi chăng nữa thì Lâm Tiểu Yêu vẫn thấy hợp lý.

Vì thế cô chỉ ghi nhận sự việc chứ không hề kinh ngạc.

Sau khi trấn áp Tướng Thần, Vương Diệp dặn dò Kim Tỏa không được lại gần căn phòng đó để tránh bị thi khí ảnh hưởng.

Dù Tướng Thần đã bị trấn áp hoàn toàn, thi khí không thể thoát ra ngoài nhưng vẫn cần phòng hờ.

Vương Diệp hiện giờ cũng chưa có thời gian tế luyện Tướng Thần.

Vẫn phải đợi đến khi thực sự tiến hóa thành Bất Tử Thể mới có thể bắt đầu.

Hơn nữa khi đó thể chất của anh đã là Bất Tử Thể, việc tế luyện Tướng Thần sẽ đơn giản hơn nhiều.

Chớp mắt đã đến buổi tối.

Doãn Tân Nguyệt lại tìm tới.

Vương Diệp nhướn mày, không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại tìm mình vào lúc này?

Chuyện này khiến Vương Diệp hơi bất ngờ.

Hơn nữa, Doãn Tân Nguyệt còn đi một mình.

“Vương gia, tôi nghe Lam Phong nói Tướng Thần đã bị anh khống chế rồi?” Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Vương Diệp gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, cô nói: “Tôi muốn hỏi anh có biết về Thi miết đan không!” Vương Diệp nhướn mày, quan sát kỹ sắc mặt Doãn Tân Nguyệt, nhìn chằm chằm vào mắt cô một lúc rồi kinh ngạc hỏi: “Cô đã ăn Thi miết đan?” Doãn Tân Nguyệt khẽ “ừ” một tiếng: “Đúng vậy!

Năm đó khi tôi bước vào Âm Dương Tứ Linh Trận, cha tôi đã cho tôi ăn Thi miết đan, nếu không tôi đã không thể sống lâu như vậy!” Vương Diệp bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là vậy, hèn chi Doãn Tân Nguyệt đến giờ trông vẫn như thiếu nữ đôi mươi, hóa ra là nhờ ăn Thi miết đan.

Doãn Tân Nguyệt lại nói: “Vương gia, tôi biết anh không dễ dàng ra tay, nhưng nếu anh có thể cứu tôi, vật này xin tặng anh!” Nói đoạn, cô lấy ra một chiếc vảy đen kịt!

Vương Diệp nhìn chiếc vảy đen đó, cổ họng không khỏi chuyển động, anh có thể cảm nhận được chiếc vảy đen này tuyệt đối không tầm thường, là một thứ vô cùng quý giá.

Vương Diệp hỏi: “Đây là vật gì?” Doãn Tân Nguyệt đáp: “Đây là vật cha tôi để lại, nghe nói thời Minh có một con yêu long làm loạn ở Bắc Bình, chiếc vảy này chính là từ trên người con yêu long đó, là bảo vật mà tổ tiên nhà họ Doãn có được!” Yêu long thời Minh sao?

Vương Diệp nhướn mày, một chuyện mà anh suýt quên bỗng hiện về trong ký lức.

Thanh kiếm Kinh Trập trong tay anh vốn là thần khí chí bảo của nam chính Thần Trà trong phim hoạt hình, mà trong đó, muốn nâng cấp Kinh Trập thì bắt buộc phải có vảy Hắc Long.

Sau đó Thần Trà đã lấy được một chiếc vảy từ giếng Tỏa Long ở Bắc Bình để cường hóa Kinh Trập.

Mà trước đó Vương Diệp cũng nhận được gợi ý từ hệ thống, trong lần điểm danh thứ chín này, một trong những lựa chọn là đến giếng Tỏa Long để điểm danh.

Lúc đó Vương Diệp chưa để ý lắm.

Bây giờ xem ra, giếng Tỏa Long này chính là cái giếng trong phim hoạt hình kia.

Bên trong thực sự khóa một con yêu long.

Chỉ là không biết thế giới này có những nhân vật như Thần Trà hay An Dương không.

Đương nhiên những chuyện đó không quan trọng, quan trọng là Kinh Trập của Vương Diệp cần được nâng cấp.

Hiện tại Kinh Trập mới chỉ cường hóa được 2 lần nhưng hiệu quả đã rất nghịch thiên.

Ngoài việc phá giáp, khi sử dụng nó còn tăng thêm 2000 điểm sức mạnh và có xác suất nhất định tiêu diệt ngay lập tức các tà vật bất tử!

Đặc biệt là khả năng tiêu diệt ngay lập tức tà vật bất tử, quả thực là năng lực nghịch thiên.

Nếu có thể cường hóa thêm lần nữa, chắc chắn sẽ nhận được năng lực còn kinh khủng hơn.

Vương Diệp nói: “Đưa vảy rồng cho tôi xem.” Doãn Tân Nguyệt đưa vảy rồng cho Vương Diệp, đồng thời nói: “Trước đây thấy Vương gia có thể hóa rồng nên tôi nghĩ vảy rồng này chắc chắn có ích với anh.” Vương Diệp cầm lấy vảy rồng, lập tức nhận được thông báo từ hệ thống. 【Nhận được vảy Hắc Long!】【Vảy Hắc Long: Là vảy của Hắc Long - yêu long thượng cổ, ngưng tụ yêu lực của Hắc Long, có thể cường hóa Kinh Trập một lần, chỉ có thể sử dụng vảy Hắc Long để cường hóa Kinh Trập duy nhất một lần!】【Có sử dụng vảy Hắc Long để cường hóa Kinh Trập không?】【Có /

Không!】 Vương Diệp nhướn mày, ý là vảy Hắc Long chỉ có thể cường hóa Kinh Trập được một lần thôi, không giống như Luân Hồi Nhãn có thể dùng Cổ Cách Ngân Nhãn cường hóa vô hạn lần cho đến lần thứ chín!

Kinh Trập chỉ có thể dùng vảy Hắc Long cường hóa một lần, kế hoạch đến giếng Tỏa Long nhổ thêm vảy của Hắc Long coi như đổ bể.

Dù vậy, cường hóa được một lần cũng là tốt lắm rồi.

Vương Diệp không chọn sử dụng ngay, anh là người có nguyên tắc.

Vì anh vẫn chưa giúp Doãn Tân Nguyệt giải quyết vấn đề Thi miết đan nên chiếc vảy này tạm thời chưa thuộc về anh, do đó anh chưa muốn dùng nó.

Vương Diệp nói: "Được, vảy Hắc Long này quả thực có ích với tôi, tôi có thể thử giúp cô giải quyết vụ Thi miết đan này." Doãn Tân Nguyệt nghe vậy vui mừng khôn xiết, kích động nói: "Cảm ơn Vương gia!" Vương Diệp cất vảy Hắc Long đi rồi nói: "Thi miết đan là loại đan dược đặc thù được luyện chế từ Thi Miết Vương, Tây Vương Mẫu chuyên dùng để trường sinh, uống vào có thể trường sinh bất lão, giữ mãi dung nhan trẻ trung, nhưng nó cũng có một nhược điểm cực lớn!" "Nếu không uống bột mài từ Vẫn Ngọc hoặc có Vẫn Ngọc ở bên cạnh thường xuyên, thi khí của Thi Miết Vương sẽ dần lan tỏa ra khắp cơ thể người uống, khiến họ dần bị thi hóa theo thời gian và cuối cùng biến thành một Cấm Bà." "Hoặc có thể nói là một loại hoạt thi." Doãn Tân Nguyệt nghe Vương Diệp nói thì gật đầu liên tục: "Vương gia đúng là Vương gia, anh nói không sai chút nào, đây đúng là Thi miết đan!" "Những năm qua tôi luôn ở trong Âm Dương Tứ Linh Trận, trận pháp đó đã áp chế Thi miết đan trong cơ thể nên không xảy ra hiện tượng thi hóa.” “Nhưng bây giờ tôi vừa rời khỏi trận pháp liền cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của cơ thể!” “Hơn nữa vì tôi đã uống Thi miết đan mấy chục năm rồi, giờ nó bộc phát nên tốc độ thi hóa còn nhanh hơn nữa, tôi đoán không bao lâu nữa mình sẽ hoàn toàn thi hóa!” “Vì vậy, mong Vương gia giúp tôi!” Vương Diệp nghe lời Doãn Tân Nguyệt nói, anh quả thực ngửi thấy một mùi hương lạ tỏa ra từ cơ thể cô.

Loại hương này được gọi là Cốt Hương, là dấu hiệu quan trọng nhất của việc thi hóa!

Một khi xuất hiện mùi hương này có nghĩa là cơ thể người uống đan đã thi hóa đến một mức độ nhất định rồi!

Nếu không có biện pháp cứu vãn thì chẳng mấy chốc sẽ biến thành Cấm Bà.

Nhìn khuôn mặt của Doãn Tân Nguyệt, Vương Diệp thầm nghĩ, một người đẹp thế này mà biến thành Cấm Bà thì quả thật đáng tiếc, hơn nữa mình còn nhận vảy rồng của cô ấy, thôi thì cứu cô ấy vậy.

Thế là Vương Diệp nói: “Hiện giờ tôi có hai cách để cứu cô.

Cách thứ nhất là trực tiếp lấy Thi Miết Vương ra khỏi cơ thể cô.” Doãn Tân Nguyệt kinh hãi: “Nhưng cha tôi nói hiện giờ tôi và Thi Miết Vương đã hòa làm một, một khi nó ra ngoài thì tôi cũng chắc chắn sẽ chết!” Vương Diệp bảo: “Đó là cách lấy Thi Miết Vương của người thường, tôi đã nói giúp được cô thì sẽ không để cô phải chết.” “Người thường lấy Thi Miết Vương là lấy trực tiếp, con sâu đó khi rời khỏi cơ thể sẽ phá hủy thần kinh não của vật chủ, đồng thời giải phóng huyết độc khiến vật chủ biến thành Huyết Thi.” “Còn tôi sẽ phong ấn Thi Miết Vương, bắt nó ngủ say, như vậy có thể lấy nó ra một cách bình an vô sự.” “Tuy nhiên cách này có một nhược điểm.” Doãn Tân Nguyệt nghe những lời đầy tự tin của Vương Diệp ban đầu còn vui mừng, nhưng nghe đến hai chữ “tuy nhiên” thì trái tim lại treo ngược lên tận cổ.

Cô hỏi: “Nhược điểm gì ạ?” Vương Diệp đáp: “Sở dĩ uống Thi miết đan có thể trường sinh bất lão là vì con người và Thi Miết Vương tồn tại quan hệ cộng sinh, con người mượn sức mạnh của nó để trường sinh.

Một khi Thi Miết Vương rời khỏi cơ thể thì con người không còn khả năng trường sinh bất lão nữa, e là sẽ già đi nhanh chóng, thậm chí có thể... chết già ngay lập tức!” “A!” Doãn Tân Nguyệt há hốc mồm, thực sự không ngờ kết quả lại như vậy.

Đây rõ ràng không phải điều cô mong muốn.

Doãn Tân Nguyệt vội hỏi: “Vậy Vương gia, cách thứ hai là gì?” Vương Diệp nói: “Cách thứ hai thì tương đối đơn giản, sau này cô cứ đi theo tôi là được.” “Hả?” Doãn Tân Nguyệt sững sờ, khó hiểu hỏi: “Vương gia, anh...

ý anh là sao?” Cô nhất thời không hiểu ý Vương Diệp.

Đi theo anh?

Là đi theo kiểu gì?

Vương Diệp nói: “Cô có thấy sau khi đến chỗ tôi, tốc độ thi hóa đã chậm lại, thậm chí là dừng hẳn không?

Chương 658

Lúc đang thi hóa chắc hẳn cô cảm thấy rất khó chịu, giờ còn cảm giác đó không?" Doãn Tân Nguyệt nghe vậy liền cảm nhận kỹ lại, rồi mừng rỡ nói: "Quả thực là không còn nữa!

Chuyện này là sao vậy, tại sao sau khi đến chỗ anh tôi lại không thấy khó chịu nữa?" Vương Diệp bảo: "Đó chính là ý của tôi, chỉ cần cô ở bên cạnh tôi, tốc độ thi hóa tự nhiên sẽ dừng lại, sau này chỉ cần giúp cô thay đổi huyết mạch hoặc kéo dài tuổi thọ là có thể lấy Thi Miết Vương ra được." Thực ra Doãn Tân Nguyệt đi theo Vương Diệp mà giảm bớt thi hóa là có nguyên nhân.

Khắc tinh của Thi miết đan chính là Vẫn Ngọc.

Càng gần Vẫn Ngọc thì tốc độ thi hóa càng chậm, nếu ở sát bên cạnh Vẫn Ngọc thì thi hóa thậm chí sẽ dừng lại, sống như người bình thường, không có bất kỳ khác biệt nào.

Hơn nữa còn có thể dựa vào sức mạnh của Thi Miết Vương để đạt được trường sinh.

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm sau khi uống Thi miết đan, để ngăn chặn bản thân thi hóa đã luôn ở trong cung điện Tây Vương Mẫu vì nơi đó nằm sát Vẫn Ngọc.

Suốt mấy chục năm trời Trần Văn Cẩm vẫn không bị thi hóa thành Cấm Bà, trong khi Hoắc Linh uống cùng loại đan dược đó thì đã biến thành Cấm Bà.

Đó chính là tác dụng của Vẫn Ngọc.

Mà Vương Diệp lại đang nắm giữ Vẫn Ngọc trong tay.

Có Vẫn Ngọc tồn tại, Doãn Tân Nguyệt tự nhiên sẽ không bị thi hóa tiếp nữa.

Doãn Tân Nguyệt nghe Vương Diệp nói xong thì mừng rỡ khôn xiết.

Biết bao nhiêu người muốn được ở bên cạnh Vương Diệp mà không được, cô không ngờ chỉ vì uống Thi miết đan mà mình lại có thể ở lại bên cạnh anh!

Đây đối với cô mà nói chính là tạo hóa vô cùng to lớn!

Vì vậy, Doãn Tân Nguyệt không hề do dự, gật đầu ngay lập tức: "Vâng!

Đa tạ Vương gia thu lưu!" Thời đại này đã không còn thuộc về cô nữa, được ở bên cạnh Vương Diệp mới là bến đỗ tốt nhất.

Vương Diệp gật đầu, nhìn đồng hồ rồi nói: "Bây giờ muộn rồi, chắc Kim Tỏa và Lâm Tiểu Yêu đã ngủ, không thể giúp cô dọn phòng được, thế này đi, cô cứ ngủ ở phòng tôi." "Hả?

Việc này... không tiện lắm đâu." Doãn Tân Nguyệt trợn tròn mắt, mặt đỏ ửng.

Vương Diệp hỏi: "Thế cô định quay về à?" Doãn Tân Nguyệt: "Được rồi, vậy tôi ngủ phòng anh." Ngập ngừng một chút, cô lại hỏi: "Thế còn Vương gia, anh ngủ ở đâu?" Vương Diệp chỉ chiếc ghế bên cạnh: "Tôi nằm trên ghế một đêm là được." Doãn Tân Nguyệt do dự: "Hay là... anh ngủ trên giường đi, tôi nằm ghế một lúc cũng được." Vương Diệp xua tay, nằm xuống chiếc ghế: "Không sao đâu, với tôi một đêm không ngủ cũng chẳng ảnh hưởng gì." Doãn Tân Nguyệt vẫn thấy không ổn: "Thế này đi, giường của Vương gia cũng đủ lớn, hay là hai chúng ta nằm tạm vậy, chắc là đủ chỗ." Ánh mắt Vương Diệp lộ vẻ quái dị, cô nàng này quả thực cũng cởi mở đấy chứ.

Vương Diệp nói: "Được thôi, cô ngủ trước đi, tôi còn chút việc."

“Vâng!

Vậy được ạ.” Doãn Tân Nguyệt chỉ đành ngoan ngoãn nằm trên giường, rồi hơi lo lắng nhìn Vương Diệp một cái, sau đó mới đắp chăn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Dù Doãn Tân Nguyệt luôn nằm trong cỗ quan tài đồng kia nhưng ý thức của cô vẫn luôn tồn tại, cô phải dùng Âm Dương Tứ Linh Trận để chống lại thi khí của Tướng Thần, có thể nói là vô cùng vất vả.

Giờ đây cuối cùng cũng được nằm trên giường khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Hơn nữa không hiểu sao từ tận đáy lòng cô rất tin tưởng Vương Diệp, cảm giác an toàn mà anh mang lại là điều mà chưa ai từng cho cô thấy!

Kể từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Vương Diệp năm đó, cảm giác an toàn đó đã luôn hiện hữu.

Đúng là như vậy, trong tâm trí Doãn Tân Nguyệt, Vương Diệp giống như vị thần tiên cao cao tại thượng, tất cả mọi người trong Cửu Môn đều kính trọng hắn như thần linh.

Cha của Doãn Tân Nguyệt năm đó cũng đã từng nói với cô như vậy, bảo cô phải cung kính Vương Diệp một chút.

Doãn Tân Nguyệt tuy bình thường điêu ngoa, tùy hứng, nhưng bản thân lại là một người rất hiểu lễ nghĩa, nhìn rõ cục diện, biết rõ Vương Diệp không phải là người mà Tân Nguyệt khách sạn bọn họ có thể chọc vào, bởi vậy vẫn luôn rất cung kính với Vương Diệp.

Cứ như vậy, Doãn Tân Nguyệt cũng cảm thấy mình và Vương Diệp có một khoảng cách rất lớn.

Bây giờ cô lần đầu tiên nằm trên giường Vương Diệp, luôn có một cảm giác an tâm khó tả.

Nhưng thật trớ trêu, cô lại cảm thấy mọi chuyện đều quá đỗi hư ảo.

Vốn tưởng mình đã bước lên con đường chết, từ nay về sau sẽ ở trong quan tài đồng lạnh lẽo kia, cho đến trăm năm sau hiến tế, từ đó biến mất khỏi thế gian.

Thế nhưng cô không ngờ tới, Vương Diệp lại đột nhiên xuất hiện, mở quan tài của cô ra, cứu cô thoát khỏi đó.

Điều này khiến Doãn Tân Nguyệt cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ.

Từ đó về sau, Vương Diệp cũng trở thành giấc mộng sâu đậm nhất của cô, vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí cô!

Doãn Tân Nguyệt không lâu sau đã ngủ say.

Vương Diệp đứng cạnh giường nhìn Doãn Tân Nguyệt, khẽ thở dài một tiếng, sau đó trở lại ghế, lấy ra Hắc Long Lân.

“Sử dụng Hắc Long Lân, cường hóa Kinh Trập!” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, trực tiếp sử dụng Hắc Long Lân. [Sử dụng thành công, Kinh Trập đang tiến hành cường hóa lần thứ ba!] [Kinh Trập cường hóa cần 20 phút, xin chờ đợi!] Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, lần cường hóa thứ ba của Kinh Trập này, lại cần hai mươi phút.

Bất quá Vương Diệp cũng cảm thấy không sao.

Càng cần thời gian, càng chứng tỏ thứ này càng lợi hại!

Hai mươi phút Vương Diệp vẫn có thể chờ đợi được.

Đối với Vương Diệp mà nói, hai mươi phút chỉ là thời gian chớp mắt.

Rất nhanh, hai mươi phút đã trôi qua. [Kinh Trập lần thứ ba cường hóa thành công!] [Kinh Trập cường hóa thành công, tăng cường thuộc tính Phá Giáp, tăng cường sức mạnh khi sử dụng, tăng thêm hiệu quả mới!] [Cường hóa thành công, thuộc tính Phá Giáp tăng lên thành: 40% khả năng có thể phá hủy 65% phòng ngự của đối phương!] [Tăng cường sức mạnh khi sử dụng: Hiện tại khi sử dụng Kinh Trập có thể tăng thêm 3000 điểm sức mạnh!] [Cường hóa thành công, đạt được hiệu quả mới: Phụ Linh!] [Phụ Linh: Có thể phụ gia một Khí Linh, để tăng cường sức mạnh của Kinh Trập, thậm chí có thể khiến Kinh Trập hóa hình, trở thành Long Chi Đại Khí thực sự!] [Trạng thái Phụ Linh hiện tại: Không!] Âm thanh hệ thống vang lên, Kinh Trập lại một lần nữa cường hóa!

Lại còn mở ra hệ thống Phụ Linh!

Cũng có nghĩa là, có thể tăng thêm Khí Linh!

Điều này thật sự rất mới lạ!

Không biết sau khi tăng Khí Linh sẽ đạt được hiệu quả như thế nào?

Vương Diệp có chút mong đợi, muốn nhanh chóng tìm một Khí Linh đặt vào trong Kinh Trập.

Hiện tại Kinh Trập là vũ khí chính của Vương Diệp, cũng là vũ khí được Vương Diệp sử dụng nhiều nhất, Vương Diệp đương nhiên muốn nó ngày càng lợi hại hơn!

Nếu tăng thêm Khí Linh, không chỉ đẳng cấp tăng lên, uy lực cũng chắc chắn không thể sánh bằng trước kia!

Kinh Trập cũng coi như đã đạt đến một trình độ nhất định.

Hơn nữa Vương Diệp cũng cảm thấy, đây mới là năng lực thật sự của Kinh Trập, đây mới là uy lực mà Thần Khí nên có!

Khí Linh, chẳng phải Thần Khí nên có sao?

Vương Diệp lấy Kinh Trập ra xem xét kỹ lưỡng, tuy Kinh Trập cường hóa không mang lại cho Vương Diệp sự tăng phúc về thuộc tính, nhưng hiệu quả Phụ Linh được mở ra, nghiễm nhiên đã mang lại cho Kinh Trập nhiều khả năng hơn.

Cũng coi như là gián tiếp tăng cường thực lực của Vương Diệp đi.

Vương Diệp khẽ vuốt ve thân kiếm cong vút của Kinh Trập, cảm nhận được sự mát lạnh tỏa ra từ thân kiếm, Vương Diệp càng cảm thấy Kinh Trập mạnh mẽ hơn.

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng Vương Diệp đã bị đẩy ra.

“Sư phụ, đến giờ dậy rồi.” Lâm Tiểu Yêu như mọi ngày dậy sớm hầu hạ Vương Diệp thức dậy.

Thế nhưng chỉ lát sau.

“A!” Lâm Tiểu Yêu hét lên một tiếng chói tai, chậu rửa mặt trong tay “loảng xoảng” một tiếng rơi xuống đất.

Chỉ thấy trên giường Vương Diệp đang nằm một người phụ nữ, Vương Diệp cũng đang nằm cùng với cô ấy!

Hơn nữa, người phụ nữ đó Lâm Tiểu Yêu còn có ấn tượng!

Cô ấy đã từng gặp, là con gái của ông chủ Tân Nguyệt khách sạn ngày trước, Doãn Tân Nguyệt!

Chuyện này… là sao đây!

Sư phụ yêu Doãn Tân Nguyệt từ khi nào?

Tiếng hét này của Lâm Tiểu Yêu đã đánh thức cả Vương Diệp và Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt lồm cồm bò dậy, phát hiện mình và Vương Diệp ngủ cùng một giường đã bị Lâm Tiểu Yêu nhìn thấy, nhất thời mặt cô đỏ bừng.

Doãn Tân Nguyệt cũng biết Lâm Tiểu Yêu, vội vàng giải thích: “Tiểu Yêu, em nghe chị giải thích.” Ngược lại, Vương Diệp lại không hề hoảng sợ.

Thế nhưng, Lâm Tiểu Yêu lại nói: “Doãn tiểu thư, không cần nói gì cả, em đều hiểu!” Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy biểu cảm của Lâm Tiểu Yêu, biết Lâm Tiểu Yêu chắc chắn là hiểu lầm, cô còn muốn giải thích, thế nhưng Vương Diệp đã xuống giường, cười nói với Lâm Tiểu Yêu: “Nhanh đi lấy một chậu nước mới, sau đó bảo Kim Tỏa dọn dẹp một căn phòng ra, cho cô ấy ở.” “Vâng ạ!” Lâm Tiểu Yêu nhặt chậu nước lên, kích động chạy ra ngoài.

Mặc dù hiện giờ cô đã trở thành người của Vương Diệp, nhưng cô thấy Vương Diệp và Doãn Tân Nguyệt ngủ cùng một giường, lại không hề cảm thấy có gì không ổn.

Dù sao trong mắt cô, cô chỉ là đệ tử của Vương Diệp, là người hầu hạ Vương Diệp, loại nhân vật như Vương Diệp cũng xứng đáng có nhiều phụ nữ hơn.

Mà Doãn Tân Nguyệt trong mắt Lâm Tiểu Yêu, cũng là một người phụ nữ rất ưu tú, không chỉ xinh đẹp mà gia thế cũng rất tốt.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Lâm Tiểu Yêu rời đi, nhất thời cảm thấy ngượng ngùng, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, nhưng lại là Vương Diệp bảo Lâm Tiểu Yêu rời đi, cô không dám nói thêm gì.

Chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này.

Đương nhiên, Doãn Tân Nguyệt cũng không phản đối sự hiểu lầm này.

Rất nhanh, Kim Tỏa biết trong nhà lại có thêm một người ở, giúp

Doãn Tân Nguyệt dọn dẹp một căn phòng, Doãn Tân Nguyệt cũng coi như chính thức ở lại chỗ Vương Diệp.

Cùng lúc đó, Giải gia.

Nơi này đã đón một vị khách đặc biệt.

Chương 659

Một người đàn ông trung niên mặc đường trang màu đen.

Người đàn ông trung niên này đeo một chiếc nhẫn lớn, râu quai nón rậm rạp, toát ra khí chất bá đạo, vừa nhìn đã biết là loại người hung ác, nhưng lại luôn mang theo một nụ cười, trong mắt đầy sự tinh ranh.

“Thì ra là Tứ gia đến, có thất lễ không đón từ xa.” Giải Vũ Thần nhìn thấy người đàn ông trung niên này, trong lòng không khỏi giật mình, nhưng vẫn cười đón tiếp.

Vị này chính là Trần gia đương gia hiện nay của Cửu Môn, Trần Kim Thủy!

Kể từ khi Trần Bì A Tứ rút lui vào hậu trường, Trần gia trong Cửu Môn đều do vị này làm đương gia chủ sự, cũng được gọi là Tứ gia.

Những năm gần đây, Trần Kim Thủy hoạt động ở biên giới, đã trộm được rất nhiều đại mộ nổi tiếng, cũng coi như đã tạo dựng được danh tiếng lừng lẫy, trong Cửu Môn có thể nói là danh tiếng hiển hách.

Trần Kim Thủy trước nay không vào Bắc Bình, cũng không mấy khi tham gia vào chuyện của Cửu Môn, không ngờ hôm nay lại đến Bắc Bình, còn tìm đến Giải Vũ Thần anh ta!

Điều này khiến Giải Vũ Thần có chút kinh ngạc.

“Ha ha, Giải lão điệt vẫn phong hoa tuyệt đại như vậy, có chút dáng vẻ của sư công năm đó.” Trần Kim Thủy cười lớn nói, dường như gặp lại bạn cũ.

Sư công, tức là sư phụ của Trần Bì A Tứ, Nhị gia của Lão Cửu Môn!

Giải Vũ Thần cười nói: “Đâu có, không bằng một phần vạn của sư phụ, Tứ gia mau ngồi.” Trần Kim Thủy ngồi xuống, cùng Giải Vũ Thần hàn huyên thêm vài chuyện gia đình, sau đó liền nói rõ ý đồ.

“Giải lão điệt à, những năm gần đây ta hoạt động ở biên giới, trộm được không ít đại mộ, gần đây gặp phải một cổ mộ cực kỳ khó nhằn, nếu chỉ một mình ta e rằng không thể vào được, cho nên muốn tìm người hợp tác, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có cậu là thích hợp nhất.” Trần Kim Thủy trịnh trọng nói.

Giải Vũ Thần nhướng mày, không khỏi nói: “Tứ gia nói đùa rồi, trước mặt ngài tôi chỉ là vãn bối, nếu luận về bản lĩnh Đảo Đấu, tôi không bằng một phần trăm của ngài, hơn nữa trong Cửu Môn này, có rất nhiều người lợi hại hơn tôi, Tứ gia tại sao lại tìm tôi?” Trần Kim Thủy nói: “Đúng như câu nói nước béo không chảy ruộng ngoài, ngươi và ta đều là môn đồ của Nhị gia, coi như là cùng một dòng, đều là người nhà rồi, những người khác trong Cửu Môn ta không tin tưởng.” Dừng một chút, Trần Kim Thủy lại nói: “Hơn nữa, theo ta được biết, hiện nay trong Cửu Môn ở Bắc Bình, ba môn còn lại đều đã rửa tay gác kiếm, không làm những chuyện này nữa, ngược lại là Giải lão điệt cậu, dường như vẫn chưa quên những bản lĩnh tổ tông chúng ta để lại.” Giải Vũ Thần trong lòng giật mình, không ngờ Trần Kim Thủy lại biết nhiều như vậy.

“Vậy xin hỏi là mộ gì?” “Tây Vương Mẫu Mẫu.” Trần Kim Thủy chậm rãi nói, mắt Giải Vũ Thần khẽ nheo lại, mọi chuyện không cần nói cũng tự hiểu.

Một bên khác, Vương Diệp lại đang bế quan tại một nơi bí mật.

Cuối cùng cũng bắt đầu tiến hóa Bất Tử Thể rồi!

Tiến hóa Bất Tử Thể cần nâng cấp thuộc tính Tam Duy lên 5 vạn điểm, điều kiện này Vương Diệp đã sớm đạt được rồi.

Ngoài ra, còn cần hai bảo vật.

Lần lượt là Côn Luân Thai Khí và Mộ Trần Châu.

Ban đầu Vương Diệp khi ở Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch đã có được Côn Luân Thai Khí, mà bây giờ lại có Mộ Trần Châu, tất cả điều kiện đều đã đạt được, có thể chính thức bắt đầu tiến hóa Bất Tử Thể!

Đây là điều Vương Diệp vẫn luôn theo đuổi, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể rồi!

Vương Diệp đương nhiên sẽ không do dự nữa, nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, không chút do dự lựa chọn bắt đầu tiến hóa Bất Tử Thể!

“Tiến hóa!” Vương Diệp nói. [Lựa chọn thành công, Bất Tử Thể bắt đầu tiến hóa!] [Tiêu hao Côn Luân Thai Khí!] [Đang hấp thu tinh hoa thiên địa trong Mộ Trần Châu!] [Bất Tử Thể đang tiến hóa, cần 20 ngày mới có thể tiến hóa thành công!] [Tiến độ hiện tại: 0.01%!] Rất nhanh, tinh hoa thiên địa trong Mộ Trần Châu đã bị hấp thu cạn kiệt, mà Côn Luân Thai Khí cũng đã tiêu hao hoàn tất, Bất Tử Thể chính thức bắt đầu tiến hóa.

Bất quá, vì Bất Tử Thể đã vượt quá giới hạn thể chất của con người, cần phải tăng cường thể chất con người một cách đáng kể, toàn thân từ trên xuống dưới đều cần được cường hóa, cho nên thời gian tiến hóa cần cũng tương đối dài.

Cần 20 ngày!

Vương Diệp cũng cảm thấy bình thường.

Dù sao Vương Diệp khi tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể ban đầu, cũng đã mất 10 ngày!

Bây giờ tiến hóa thành Bất Tử Thể cấp cao hơn, mất 20 ngày để tiến hóa, cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao đi nữa, hiện tại Bất Tử Thể đã bắt đầu tiến hóa, mục đích Vương Diệp đến đây cũng đã đạt được.

Chỉ cần Bất Tử Thể bắt đầu tiến hóa rồi, vậy thì tiến hóa thành công cũng là chuyện chắc chắn, không lâu nữa, Vương Diệp sẽ có được Bất Tử Thể!

Trở thành sinh mệnh bất tử thực sự!

Trở thành sinh mệnh bất tử, không chỉ có thể vĩnh sinh bất tử, mà thực lực của bản thân cũng có thể được nâng cao hơn nữa, thuộc tính Tam Duy cũng có thể tiếp tục tăng lên.

Vương Diệp không khỏi nhìn giao diện thuộc tính của mình.

Chủ nhân: Vương Diệp Sức mạnh: 60420 Thể lực: 104650 Tốc độ: 60960 Huyết mạch: Long Vương Huyết Mạch (Đầy cấp), Kỳ Lân Huyết Mạch +5 (đang cường hóa), Chu Tước Huyết Mạch Thể chất: Bất Tử Thể (đang tiến hóa) Tuổi thọ: Vô hạn Kỹ năng: Long Vương Chi Lực, Bát Đại Kỳ Kỹ, Vô Giới Yêu Đồng, Thanh Long Thần Trảo, Thanh Long Hồn, Tuyệt Đối Phòng Ngự, Vĩnh Sinh Chi Huyết, Niết Bàn, Bất Tử Thần Hoàng, Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Bích Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Bích, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (mỗi ngày tăng 5 điểm sức mạnh, 3 điểm thể lực, mỗi hai ngày tăng 2 điểm tốc độ!), Sát Khí Châu (có thể hấp thu Thi Khí chuyển hóa thành thuộc tính, trữ tồn 2 vạn điểm thuộc tính) Thần khí: Quỷ Tỳ +5 (nhấp để xem chi tiết), Kinh Trập +3 (mở Khí Linh: nhấp để xem chi tiết) Nguyên Thần: Long Vương Nguyên Thần, Thánh Kỳ Lân Nguyên Thần (Chiến lực tăng phúc 3 lần!), Xà Thần Nguyên Thần (Phá Chướng, tốc độ tăng phúc 8 lần!), Chu Tước Nguyên Thần (Đốt cháy thể lực tăng cường thực lực) Trong thuộc tính Tam Duy, sức mạnh và tốc độ đã đạt 6 vạn điểm, thể lực trực tiếp vượt quá 10 vạn!

Hơn nữa Vương Diệp hiện tại còn có Sát Khí Châu, bên trong trữ tồn 2 vạn điểm thuộc tính, chỉ cần Vương Diệp có thể tiến hóa thành Bất Tử Thể, là có thể lập tức bạo tăng 2 vạn điểm thuộc tính!

Ngoài ra, còn có thể hấp thu thuộc tính Tam Duy trong Uẩn Ngọc.

Trước đây vì thể chất của Vương Diệp, không thể hấp thu quá nhiều thuộc tính trong Uẩn Ngọc, chỉ có thể chuyển hóa những thuộc tính Tam Duy đó thành thể lực.

Nhưng một khi Vương Diệp tiến hóa thể chất thành Bất Tử Thể, thì có thể nhận được thuộc tính trong Uẩn Ngọc rồi.

Cho nên nói, chỉ cần Vương Diệp có thể tiến hóa thành sinh mệnh bất tử, vậy thì thuộc tính Tam Duy của hắn sẽ trong khoảnh khắc đó bạo tăng!

Thuộc tính Tam Duy cũng đại diện cho thực lực của Vương Diệp, cũng có nghĩa là thực lực của Vương Diệp cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Vương Diệp hít sâu một hơi, cất đi hệ thống.

Hiện tại Bất Tử Thể đã bắt đầu tiến hóa, vậy thì Hiến Vương Mộ đối với hắn mà nói đã không còn gì đáng để lưu luyến nữa.

Vương Diệp nhìn Mộ Trần Châu trong tay.

Bề ngoài Mộ Trần Châu không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng tinh hoa thiên địa bên trong đã bị hắn hấp thu hoàn tất, thứ này đối với hắn mà nói cũng không còn giá trị, phỏng chừng cũng chỉ bán được chút tiền mà thôi.

Không lâu sau đó.

Vương Diệp tạm thời bế quan xong, sau khi trò chuyện với Lâm Tiểu Yêu một lát, Vương Diệp cũng nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt nghe tin mà đến.

Doãn Tân Nguyệt trông trạng thái tốt hơn nhiều so với trước, cả người rạng rỡ, thậm chí trông còn xinh đẹp hơn rất nhiều so với trước, giống như một đóa hoa xinh đẹp được tưới nhuận vậy.

Vương Diệp cũng biết, đây là công lao của Uẩn Ngọc.

“Vương gia, ngài bế quan trở về!” Doãn Tân Nguyệt kích động nói.

Vương Diệp gật đầu.

Tiếp đó lại trò chuyện với Doãn Tân Nguyệt một lát, Vương Diệp liền một mình trở về phòng.

Hắn không trực tiếp về phòng mình, mà đi thẳng đến căn phòng giam Tướng Thần.

“Vương gia!” Vừa vào sân nhỏ đã thấy Kim Tỏa đang bận rộn.

Vương Diệp gật đầu: “Không có ai đến gần căn phòng đó chứ?” Vương Diệp nhìn về phía phòng Tướng Thần hỏi.

Kim Tỏa nói: “Vương gia ngài cứ yên tâm, không có bất kỳ ai đến gần, bao gồm cả Tiểu Yêu tiểu thư và Doãn cô nương.” Vương Diệp gật đầu: “Được, khoảng thời gian này nếu có ai tìm ta, cô cứ ở đây gọi ta một tiếng, đừng đến gần phòng, biết chưa?” Kim Tỏa vội vàng đáp: “Vâng!” Thế là Vương Diệp liền bước vào trong phòng.

Tuy Thi Khí trong cơ thể Tướng Thần đã bị Vương Diệp hấp thu cạn kiệt một lần, nhưng Cổ Thi cấp bậc như Tướng Thần có thể tự động hồi phục Thi Khí, những ngày này trôi qua, Thi Khí của Tướng Thần lại hồi phục không ít.

Cả căn phòng tràn ngập Thi Khí, vừa bước vào đã có thể cảm nhận được Thi Khí nồng đậm, nhiệt độ trong phòng và nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn khác biệt, dường như bước vào một kho băng vậy.

May mắn là ở đây có trận pháp của Vương Diệp trấn áp, những Thi Khí đó không thể thoát ra ngoài, nếu không thì chỉ cần Kim Tỏa chạm vào Thi Khí này, e rằng sẽ lập tức Thi Biến!

Vương Diệp đi đến bên cạnh Tướng Thần, nhìn Tướng Thần đang bị phong ấn.

Hắn biết, trong thời gian ngắn mình sẽ không rời khỏi Bắc Bình, cho nên cũng có thể Tế Luyện Tướng Thần!

Thất Nhật Luyện Thi Thuật, nhất định phải Tế Luyện bảy ngày!

Sau bảy ngày, Tướng Thần này dù có lợi hại đến đâu, cũng phải nghe theo lệnh của Vương Diệp, nếu không Vương Diệp có thể dễ dàng xóa bỏ ý thức của nó.

Kiểm tra xong trạng thái của Tướng Thần, xác định Tướng Thần không có việc gì Vương Diệp liền rời khỏi phòng.

Sau đó Vương Diệp tìm Lâm Tiểu Yêu, lấy ra một viên thanh đan, giao viên thanh đan cho Lâm Tiểu Yêu, bảo Lâm Tiểu Yêu ngày mai mang thanh đan đến Tân Nguyệt khách sạn, nhờ Doãn Lam Phong hoặc Trương Nhật Tam giúp tìm đủ tất cả dược liệu trên thanh đan.

Những thứ đó đều là dược liệu cần thiết để Tế Luyện Tướng Thần, đều là những dược liệu tương đối hiếm, nếu chỉ dựa vào Vương Diệp một mình tìm kiếm, có thể cần một khoảng thời gian khá dài mới có thể tìm đủ.

Mà Tân Nguyệt khách sạn thế lực hùng mạnh, nếu Doãn Lam Phong đi giúp tìm thì chắc chắn rất nhanh sẽ tìm đủ.

Vương Diệp hiện tại dù sao cũng là danh dự điếm trưởng của Tân Nguyệt khách sạn, tự nhiên có quyền lợi này.

Dặn dò xong Lâm Tiểu Yêu mọi việc, Vương Diệp trở về phòng mình.

Hiện tại những việc hắn cần làm tiếp theo rất đơn giản.

Ngoài Tế Luyện Tướng Thần ra, những việc còn lại gần như chỉ cần ngồi đợi là được.

Còn ba ngày nữa, Kỳ Lân Huyết Mạch lần thứ sáu cường hóa thành công!

Còn 16 ngày nữa, Bất Tử Thể tiến hóa thành công!

Cơ bản, Vương Diệp chỉ cần chờ đợi các loại tiến hóa thành công là được.

Chớp mắt đến ngày thứ hai, Lâm Tiểu Yêu sáng sớm đã ra ngoài đến Tân Nguyệt khách sạn tìm Doãn Lam Phong và Trương Nhật Tam, còn Vương Diệp thì rảnh rỗi, bắt đầu câu cá ở hậu viện, Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh Vương Diệp.

Gần đến trưa, Kim Tỏa đi tới nói: “Vương gia, Trần Tứ gia của Cửu Môn nói muốn đến bái phỏng.” Vương Diệp nhướng mày, không ngờ người của Trần gia lại đến.

Vương Diệp nói: “Dẫn bọn họ đến hậu viện.” Kim Tỏa nói: “Vâng!” Thế là, Kim Tỏa đi dẫn Trần Tứ gia và những người khác đến, cùng với Trần Tứ gia còn có Trần Kim Thủy và những người khác của Trần gia, đông đảo vô cùng.

Bất quá, phần lớn người Trần gia đều được sắp xếp ở tiền viện chờ đợi, chỉ có Trần Tứ gia, Trần Kim Thủy và Trần Phong ba người đi theo Kim Tỏa vào hậu viện.

Trong lòng Kim Tỏa hiện tại vô cùng chấn động!

Mặc dù cô biết Vương Diệp có địa vị cực cao trong Cửu Môn, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới, Trần Tứ gia trong Cửu Môn lại dốc toàn lực gia tộc, mang tất cả người của Trần gia đến bái phỏng Vương Diệp!

Chương 660

Điều này quả thật quá chấn động!

Cần biết rằng, cho dù là đương gia Giải và đương gia Hoắc năm đó, cũng chỉ một mình đến, không thể nào mang theo cả gia đình đến bái phỏng!

Mà Trần Tứ gia lại làm như vậy.

Có thể thấy Trần Tứ gia cung kính Vương gia đến mức nào!

Kim Tỏa là người của Giải gia, tự nhiên cũng hiểu tình hình Cửu Môn.

Cô đã từng nghe nói vị Trần Tứ gia này là người tâm ngoan thủ lạt, trong cả Cửu Môn thì Tứ gia là người hung ác nhất, hơn nữa không coi bất kỳ ai ra gì, cả đời chỉ kính trọng sư phụ của mình, tức là Nhị gia trong Cửu Môn!

Ngay cả Trương Đại Phật gia, ông ta cũng không để vào mắt.

Mà hiện tại, vị Tứ gia này lại khách khí với Vương Diệp đến thế, đến gặp Vương Diệp, lại còn phải dẫn theo cả gia đình già trẻ cùng đến!

Trong lòng Kim Tỏa, tự nhiên là vô cùng kinh ngạc.

“Cô nương, đây là một món đồ nhỏ ta tìm được trong cổ mộ trước đây, cứ tặng cho cô làm quà gặp mặt vậy.” Lúc này, Trần Tứ gia cười hì hì nói, mò ra một miếng ngọc bội tinh xảo, vô cùng đẹp mắt, rất được các cô gái yêu thích.

Hiển nhiên, đây là thứ Trần Tứ gia đã đặc biệt chuẩn bị.

Trong lòng Kim Tỏa giật mình, đây là thứ mà Cửu Môn Tứ gia tặng, nếu để trước đây, cô làm gì có tư cách nhận quà của Tứ gia?

Đối với cô mà nói, Tứ gia là một nhân vật cao cao tại thượng, cô không thể nào trèo cao được.

Mà hiện tại Tứ gia lại tặng quà cho cô?

Kim Tỏa trong lòng có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng cô không dám nhận, cô cũng là người thông minh lanh lợi, biết Tứ gia đến bái phỏng Vương Diệp, nhất định có việc quan trọng cần nhờ, cô đương nhiên không dám nhận quà của Tứ gia rồi, mặc dù cô rất thích miếng ngọc bội đó.

Cho nên, Kim Tỏa vội vàng nói: "Thiện ý của Tứ gia Kim Tỏa xin ghi nhận, nhưng lễ vật này quá quý giá, Kim Tỏa không dám nhận!" Dừng một chút, Kim Tỏa nói: "Vương gia ở bên trong, ngài mời vào." Kim Tỏa đã nói như vậy, Trần Tứ gia cũng không tiện kiên trì nữa, đành phải cất ngọc bội đi, sau đó đi theo Kim Tỏa vào trong.

Rất nhanh bọn họ đến hậu viện, nhìn thấy Vương Diệp đang câu cá, đồng thời còn nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt.

"Vương gia!" "Vương gia!" "Vương gia!" Trần Tứ gia, Trần Kim Thủy và Trần Phong ba người đồng thời khách khí kêu lên một tiếng, sau đó chắp tay cúi chào, đối với Vương Diệp có thể nói là cực kỳ khách khí!

Vương Diệp gật đầu, sau đó bảo Kim Tỏa đi khiêng mấy cái ghế đẩu đến.

Còn Trần Tứ gia thì có chút nghi hoặc nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt bên cạnh Vương Diệp.

Chỉ là, thị lực của ông ta hiện tại rất kém, cho dù là ban ngày, cũng không nhìn rõ được, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy là một người phụ nữ, chắp tay nói: "Tiểu Yêu cô nương!" Thế nhưng, Doãn Tân Nguyệt lại hừ một tiếng: “Tôi không phải Tiểu Yêu.” Không phải Lâm Tiểu Yêu?

Trần Tứ gia nghe giọng nói, xác thực không phải Lâm Tiểu Yêu, nhất thời có chút ngượng ngùng, thậm chí trong lòng có chút hoảng sợ, nếu đắc tội người bên cạnh Vương Diệp, thì phải làm sao đây?

Ông ta vội vàng lục lọi ký ức trong đầu, muốn biết người này rốt cuộc là ai?

Nhưng bất kể ông ta nghĩ thế nào, cũng không thể nghĩ ra người này rốt cuộc là ai!

Chỉ là, ông ta nghe giọng nói đó lại có chút quen thuộc, dường như đã từng nghe từ rất lâu trước đây.

Nhưng ông ta căn bản không thể nghĩ ra rốt cuộc là ai!

Thực ra cũng không thể trách Trần Tứ gia.

Khi còn trẻ ông ta từng gặp Doãn Tân Nguyệt, thậm chí còn thường xuyên gặp mặt, nhưng hiện tại đã qua một thời gian dài như vậy, đối với giọng nói của Doãn Tân Nguyệt cũng rất xa lạ.

Hơn nữa Doãn Tân Nguyệt đã biến mất mấy chục năm, tất cả mọi người đều đã cho rằng Doãn Tân Nguyệt và Trương Khởi Sơn đã chết, cho nên Trần Tứ gia sau khi nghe thấy giọng Doãn Tân Nguyệt, căn bản không hề nghĩ đến phương diện đó.

Lúc này Vương Diệp nói: “Thôi được, nói ý đồ của các ngươi đi.” Vương Diệp thực ra đã nhìn ra sự ngượng ngùng và hoảng sợ của Trần Tứ gia, nhưng hắn cũng không hề có ý trách móc Trần Tứ gia, dù sao đối với Trần Tứ gia mà nói, Doãn Tân Nguyệt đã là người của mấy chục năm trước rồi.

Hơn nữa bản thân Trần Tứ gia thị lực đã không tốt.

Vương Diệp một câu nói đã hóa giải sự ngượng ngùng của Trần

Tứ gia, đồng thời Trần Tứ gia cũng biết Vương Diệp không hề có ý trách móc mình, nhất thời trong lòng dâng lên một tia cảm kích.

Trần Kim Thủy chắp tay nói: “Vương gia, trước đây ngài đã nói sau khi đến Bắc Bình thì đến tìm ngài.” Nghe lời Trần Kim Thủy nói, Vương Diệp đương nhiên biết bọn họ đến đây tìm mình để chữa mắt cho Trần Tứ gia, nhưng Vương Diệp làm sao có thể dễ dàng ra tay?

Trần Kim Thủy thấy Vương Diệp không động lòng, lập tức hiểu Vương Diệp có ý gì, thế là nhìn Trần Phong một cái, gật đầu với Trần Phong.

Trần Phong lập tức hiểu ra, từ trong ba lô lấy ra một cái hộp, vội vàng đưa đến trước mặt Vương Diệp: “Vương gia, đây là chút lòng thành của Tứ gia, mong ngài vui lòng nhận cho.” Nói rồi, Trần Phong đi tới, đưa cái hộp cho Vương Diệp.

“Vương gia, vật này là thứ mà năm đó ta tìm được khi thám hiểm một hải mộ dưới Đông Hải, nghe nói cái mộ đó có liên quan đến Từ Phúc, ta cũng không biết thật giả!” Trần Tứ gia khách khí nói: “Khi ta có được vật này, cảm thấy nó chắc chắn không đơn giản, sau này đi khắp nơi tìm hiểu, biết được vật này là một cái Long Nha!

Long Nha là vật kinh thế, đối với phàm phu tục tử như ta thì vô dụng, cũng chỉ có nhân vật như Vương gia mới có tư cách sở hữu!” Vương Diệp không nói gì, mà là mở hộp ra, chỉ thấy bên trong nằm một chiếc răng màu đen.

Chiếc răng này rất lớn, giống như răng voi, nhưng không dài như răng voi.

Vương Diệp cầm chiếc răng đó lên, lập tức nhận được nhắc nhở của hệ thống. [Nhận được Hắc Long Nha!] [Hắc Long Nha: Răng của Thượng Cổ Yêu Long Hắc Long, sở hữu tinh hoa thiên địa nhất định, sau khi sử dụng có tỷ lệ nhất định cường hóa Kinh Trập một lần, đồng thời khiến nó Biến Dị!] [Có sử dụng không?] [Có / Không!] Trong lòng Vương Diệp khẽ động, quả nhiên lại là Hắc Long Nha!

Bất quá Hắc Long Nha này tuy cũng rất quý giá, nhưng ước chừng là do Kinh Trập đã cường hóa 3 lần rồi, cho nên một chiếc Hắc Long Nha không thể cường hóa thành công 100%, cũng có khả năng cường hóa thất bại.

Ngoài ra, còn có khả năng Biến Dị!

Điều này khiến Vương Diệp khá bất ngờ.

Nếu Kinh Trập có thể Biến Dị, thì không biết sẽ biến thành dạng gì?

Vương Diệp ngược lại có chút tò mò.

Vương Diệp thu lại tâm thần, không lựa chọn tiến hóa ngay, mà đặt Hắc Long Nha trở lại, sau đó nói: "Vật này đối với ta quả thật có ích, trước đây ta cũng đã đồng ý với Trần đương gia rồi, giúp Trần Tứ gia trị mắt, đã như vậy, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời, các ngươi cứ ở đây chờ một lát, ta đi rồi sẽ quay lại ngay." Nói xong, Vương Diệp một mình trở về phòng.

Hắn lấy một bát nước trong, sau đó dùng Kinh Trập cắt đứt ngón tay, nhỏ một giọt tiên huyết vào trong nước.

Tiên huyết của Vương Diệp hiện giờ đã là Bất Tử Chi Huyết, ngay từ khi là Vĩnh Sinh Thể đã sở hữu hiệu quả trị liệu cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là đối với việc phục hồi các cơ quan như thế này, có tác dụng kỳ diệu.

Cho nên mắt của Trần Tứ gia căn bản không cần dùng bất kỳ loại thuốc nào khác để trị liệu, trực tiếp uống một giọt Bất Tử Chi Huyết, tuyệt đối có thể chữa khỏi.

Rất nhanh, Vương Diệp bưng một bát nước trong trở lại hậu viện.

Mọi người nhìn thấy Vương Diệp bưng ra một bát nước trong, đều sững sờ.

Trần Kim Thủy nói: “Vương gia… đây là cái gì?” Ông ta vốn muốn hỏi đây có phải là một bát máu không, nhưng vừa hỏi lại cảm thấy không ổn.

Vương Diệp nói: “Thứ để trị bệnh mắt của cha ngươi, uống thứ nước này, bệnh mắt chắc chắn sẽ khỏi!” Nghe Vương Diệp nói chắc như đinh đóng cột như vậy, Trần Kim Thủy trong lòng vui mừng khôn xiết, ông ta đối với Vương Diệp vô cùng tin tưởng, cho nên cũng không hề do dự, bưng bát nước đó đi đến trước mặt Trần Tứ gia.

“Phụ thân, có thánh dược của Vương gia, người cuối cùng cũng có thể khôi phục thị lực!” Trần Kim Thủy kích động nói.

Trần Tứ gia cũng có chút kích động.

Đôi mắt này của ông ta đã mờ từ rất lâu rồi, mấy chục năm rồi!

Bây giờ cuối cùng cũng có thể khôi phục, ông ta đương nhiên kích động!

Đối với Vương Diệp, ông ta không hề có chút nghi ngờ nào, thế là trực tiếp bưng bát nước đó lên, uống hết.

Sau khi uống xong, Trần Tứ gia nhíu mày.

Ông ta cảm thấy đây chỉ là một bát nước trong, bên trong còn có một chút mùi máu nhàn nhạt, e rằng là một giọt tiên huyết rơi vào trong một bát nước trong mà thôi!

Trần Tứ gia cả đời không biết đã giết bao nhiêu người, khi còn trẻ một trăm văn giết một người, sau này làm Tứ gia của Cửu Môn, càng giết người như ngóe.

Đối với mùi máu tanh, ông ta cực kỳ mẫn cảm.

Ông ta có thể xác định, mình uống chính là một bát nước trong cộng thêm một giọt tiên huyết!

Chẳng lẽ, là Vương gia đang lừa mình?

Trần Tứ gia không khỏi nghĩ.

Chỉ là ông ta cảm thấy không thể nào, Vương Diệp làm sao có thể lừa ông ta?

Trần Tứ gia đang do dự, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy hai mắt hơi nóng lên, sau đó như được một dòng nước trong rửa sạch, trở nên vô cùng thoải mái!

Cảm giác đó vô cùng kỳ diệu!

Trần Tứ gia cảm thấy như thể, đôi mắt của ông ta vốn bị bụi bẩn che phủ, cản trở tầm nhìn, khiến ông ta nhìn mọi thứ đều mơ hồ, một khi đến những nơi ánh sáng hơi tối, lại càng không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Mà hiện tại, dòng nước trong đó xuất hiện, giống như thánh thủy tẩy rửa tâm hồn, cuốn trôi tất cả bụi bẩn che phủ đôi mắt ông ta, đôi mắt không chỉ trở nên sáng ngời trong suốt, mà còn có một cảm giác sảng khoái!

Cảm giác đó, khiến Trần Tứ gia khó lòng thoát ra được!

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rồi!

Cảnh tượng trong mắt Trần Tứ gia từ mờ mịt trở nên rõ ràng, ông ta có chút bàng hoàng nhìn xung quanh.

Đầu tiên nhìn thấy Vương Diệp.

Ông ta rất quen thuộc với khuôn mặt của Vương Diệp, dù sao cũng từng gặp qua, trước đây khi đi Trường Bạch Sơn, cũng mơ hồ nhìn thấy, cho nên ấn tượng rất sâu sắc.

Tiếp đó, ông ta liền nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang đứng bên cạnh Vương Diệp.

Nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt trong khoảnh khắc đó, Trần Tứ gia toàn thân run lên, ông ta bỗng nhiên nhớ ra Doãn Tân Nguyệt là ai!

Trong khoảnh khắc đó, ông ta có cảm giác xuyên không gian trở về quá khứ!

"Phụ thân!

Người sao rồi?" Lúc này, tiếng Trần Kim Thủy ngắt lời Trần Tứ gia.

Trần Tứ gia bàng hoàng tỉnh lại, nhìn về phía Trần Kim Thủy.

Chương 661

“Kim Thủy!

Mắt ta khỏi rồi!

Thật sự đã hồi phục rồi!” Trần Tứ gia hơi kích động nói.

Trần Kim Thủy vừa nghe, kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên, ông ta vội vàng đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt Trần Tứ gia: “Thật sự có thể nhìn thấy sao?” Trần Tứ gia cười gật đầu.

“Tốt quá rồi!” Trần Kim Thủy nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia!

Ngài thật là Hoa Đà tái thế!

Bệnh mắt của phụ thân con đã làm ông ấy khổ sở mấy chục năm, không ngờ lại bị ngài dễ dàng chữa khỏi, thật sự quá thần kỳ!” Ban đầu Trần Kim Thủy còn tưởng đó chỉ là một bát nước trong bình thường, Vương Diệp chỉ muốn lừa bọn họ mà thôi.

Không ngờ, lại thật sự là thánh dược hiệu quả tức thì!

Trực tiếp chữa khỏi đôi mắt đã hỏng mấy chục năm của phụ thân ông ta!

Ngay cả Hoa Đà thần y cũng chưa chắc làm được điều này đi?

Trần Kim Thủy hôm nay coi như đã mở rộng tầm mắt rồi.

Trần Phong một bên cũng không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mắt của Trần Tứ gia đã hỏng mấy chục năm, đây là chuyện cả Cửu Môn đều biết, vốn tưởng không thể nào tốt lại được, không ngờ lại được Vương Diệp chữa khỏi chỉ với một bát nước!

Nhìn đôi mắt sáng ngời của Trần Tứ gia, đâu còn chút vẻ đục ngầu như trước?

Trần Phong ngây ngốc nhìn Vương Diệp, trong lòng rối như tơ vò.

Kim Tỏa cũng kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Kim Tỏa biết Vương Diệp rất lợi hại, nhưng không ngờ y thuật của cậu ấy lại đạt đến trình độ cao như vậy, ngay cả Trần Tứ Gia với đôi mắt đã hỏng từ lâu mà Vương Diệp cũng có thể dễ dàng chữa khỏi!

Như vậy, Kim Tỏa càng thêm kính sợ Vương Diệp.

Doãn Tân Nguyệt thầm thì một tiếng: “Vương gia quả nhiên không hổ là Vương gia, y thuật cũng tinh xảo đến vậy!” “Đa tạ Vương gia ban thuốc!

Trần Bì cảm kích vô cùng!” Trần Tứ Gia nhìn về phía Vương Diệp, cung kính nói.

Vương Diệp nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí, tôi cũng đã nhận đồ của ông, chúng ta xem như huề nhau.” Trần Tứ Gia lại nói: “Long Nha kia chẳng qua là vật ngoài thân, sao có thể sánh bằng ân tái tạo của Vương gia đối với tôi?

Huống hồ, Vương gia trước đó cũng đã nói cho tôi biết tung tích Văn Cẩm!

Từ nay về sau, Trần gia tôi nhất định sẽ lấy Vương gia làm chủ!” Trần Kim Thủy cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, sau này Trần gia nhất định sẽ lấy Vương gia làm chủ!” Vương Diệp cũng không nói thêm gì, họ muốn làm vậy thì cứ làm, Vương Diệp cũng cảm thấy không sao cả.

Nếu họ biết Vương Diệp chữa khỏi mắt cho Trần Kim Thủy căn bản không phải dùng y thuật gì, mà chỉ là một giọt máu tươi thì không biết sẽ nghĩ gì?

Kế đó, Trần Tứ Gia nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt, giọng điệu mang theo một chút nghi hoặc: "Vị này… Chẳng lẽ là Doãn Tân Nguyệt tiểu thư?" Doãn Tân Nguyệt cười khẽ: "Sao vậy, Trần Tứ Gia đã không nhận ra tôi rồi sao?" Doãn Tân Nguyệt đương nhiên nhận ra Trần Tứ Gia, dù sao năm đó cũng có nhiều lần tiếp xúc, chỉ là bây giờ mấy chục năm trôi qua, dung nhan của cô không hề thay đổi, còn Trần Tứ Gia thì đã già nua.

Bởi vậy Doãn Tân Nguyệt ngược lại cảm thấy có chút vị "thương hải tang điền".

Trần Kim Thủy nghe lời Doãn Tân Nguyệt nói, không khỏi run rẩy cả người, kinh hãi nhìn cô!

Thật sự là Doãn Tân Nguyệt!

Doãn Tân Nguyệt của mấy chục năm trước!

Cứ như vậy sống sờ sờ đứng trước mặt ông!

Ông cũng cuối cùng đã hiểu, vì sao vừa nãy nghe giọng Doãn Tân Nguyệt lại thấy quen thuộc, hóa ra lại là Doãn Tân Nguyệt!

"Cô… cô sao lại…" Trần Tứ Gia nhìn Doãn Tân Nguyệt trước mắt, có chút nói năng lộn xộn.

Lão Cửu Môn năm đó đến nay, đã kẻ già người chết, thoắt cái chỉ còn lại ba người!

Ông, Hoắc Tiên Cô và Tề Bát Gia ẩn mình ở Sa Thành!

Mà bây giờ, ông lại nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, dung nhan Doãn Tân Nguyệt lại không hề thay đổi chút nào, trông vẫn trẻ trung như trước đây!

Điều này… sao có thể chứ?

Tuy nhiên, Trần Tứ Gia lại nhìn Vương Diệp, rồi lại nghĩ đến Lâm Tiểu Yêu!

Hai người này chẳng phải cũng đã sống mấy chục năm mà vẫn không hề thay đổi sao?

Chẳng lẽ, nhiều năm qua Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh Vương Diệp, nên mới vẫn trẻ trung như vậy?

Hiện tại Trần Tứ Gia hoàn toàn gán công lao giữ gìn sự trẻ trung của Doãn Tân Nguyệt lên người Vương Diệp.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Vì một số nguyên nhân, dung mạo của tôi vẫn luôn không thay đổi, tôi có thể đứng ở đây, còn phải đa tạ Vương gia ra tay, nếu không thì tôi đã sớm rời khỏi nhân thế rồi." Nghe Doãn Tân Nguyệt nói vậy, Trần Tứ Gia càng thêm kiên định tin rằng, sở dĩ Doãn Tân Nguyệt giữ được vẻ trẻ trung như vậy là vì Vương Diệp!

Ông ta thầm nghĩ, Vương gia quả nhiên không hổ là Vương gia, thủ đoạn thông thiên, ngay cả thuật trường sinh này cũng nghiên cứu thấu triệt!

Tuy nhiên, Doãn Tân Nguyệt thực ra chỉ muốn bày tỏ rằng cô có thể không chết là vì Vương Diệp đã giúp cô, chứ không phải nói việc giữ được trẻ trung cũng là nhờ Vương Diệp!

Dù sao Doãn Tân Nguyệt nói vậy cũng không sai, nếu không có Vương Diệp cưu mang cô, cô chắc đã thi hóa thành cấm bà rồi.

Sau đó, Trần Tứ Gia và những người khác lại ở chỗ Vương Diệp một lúc, muốn mời Vương Diệp ăn cơm, nhưng Vương Diệp từ chối, họ đành cáo từ ra về.

Đợi bọn họ vừa rời đi, Vương Diệp mới cầm Hắc Long Nha lên.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể cường hóa Kinh Trập!

Lần cường hóa thứ ba của Kinh Trập đã giúp nó có được Khí Linh.

Không biết lần này sẽ là gì.

Đương nhiên!

Lần cường hóa này chỉ có một xác suất thành công nhất định, chỉ sau khi cường hóa thành công, Kinh Trập mới phát sinh biến dị!

Nhưng dù sao đi nữa, việc cần làm, Vương Diệp vẫn phải làm.

Dù có một phần trăm xác suất, Vương Diệp cũng sẽ thử một lần.

Vương Diệp nắm Hắc Long Nha, không chút do dự chọn sử dụng.

“Sử dụng Hắc Long Nha!” Vương Diệp thầm thì một tiếng, Kinh Trập xuất hiện trong tay.

Kinh Trập lập tức bắt đầu hấp thu tinh hoa thiên địa bên trong Hắc Long Nha.

Doãn Tân Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi đầy vẻ kinh ngạc.

Cô còn không nhận ra kiếm Kinh Trập xuất hiện bằng cách nào.

Tuy nhiên, cô không quá chú ý đến Vương Diệp, mà tiếp tục ngồi một bên câu cá, đồng thời quan sát tình hình xung quanh, để tránh có ai đó đến quấy rầy Vương Diệp.

Rõ ràng cô biết Vương Diệp lúc này không thể bị quấy rầy.

Thoáng cái mấy phút trôi qua.

Tinh hoa thiên địa trong Hắc Long Nha hoàn toàn bị Kinh Trập hấp thu cạn sạch, âm thanh hệ thống cũng vang lên theo.【Hắc Long Nha hấp thu hoàn tất, Kinh Trập cường hóa thành công! 】【Kinh Trập lần thứ tư cường hóa thành công! 】【Kinh Trập cường hóa thành công, tăng cường thuộc tính Phá Giáp, tăng cường sức mạnh khi sử dụng, tăng thêm hiệu quả mới! 】【Cường hóa thành công, thuộc tính Phá Giáp thăng cấp thành: 50% xác suất có thể phá bỏ 70% phòng ngự của đối phương! 】【Tăng cường sức mạnh khi sử dụng: Hiện tại khi sử dụng Kinh Trập có thể tăng thêm 4000 điểm sức mạnh! 】【Cường hóa thành công, đạt được hiệu quả mới: Kỹ năng! 】【Kỹ năng: Kinh Trập mở khóa chức năng kỹ năng, từ nay về sau mỗi lần thăng cấp có thể nhận được một kỹ năng! 】【Đạt được kỹ năng đầu tiên: Linh Năng Thiểm Thước! 】【Linh Năng Thiểm Thước: Kích hoạt Linh Năng của Đệ Nhất Đại Thần Trà lưu lại trong thân kiếm Kinh Trập, đạt được năng lực Linh Năng Thiểm Thước, có thể nhờ kiếm Kinh Trập mà dịch chuyển tức thời đến một địa điểm nào đó, trong tình trạng đầy Linh Năng có thể sử dụng 10 lần, mỗi lần Linh Năng hồi phục cần 10 giờ! 】 Vương Diệp nghe âm thanh hệ thống xong không khỏi hơi vui mừng, quả nhiên cường hóa thành công rồi!

Hơn nữa còn đạt được hiệu quả mới, kích hoạt kỹ năng bên trong thân kiếm Kinh Trập!

Kỹ năng đầu tiên chính là Linh Năng Thiểm Thước!

Kiếm Kinh Trập này vốn là bội kiếm của Quỳ Đạo Thần Trà, bao nhiêu năm qua vẫn luôn đi theo các đời Thần Trà, bên trong nó ẩn chứa Linh Năng của các Thần Trà vĩ đại!

Nay kích hoạt kỹ năng đầu tiên lại là năng lực biến thái như vậy!

Trong tình huống cầm Kinh Trập, có thể trực tiếp tiến hành dịch chuyển tức thời!

Đây là một trong những kỹ năng hào nhoáng nhất của Thần Trà trong Dũng Mãnh, kích hoạt Linh Năng có thể dịch chuyển tức thời, vô cùng biến thái!

Không ngờ, kỹ năng đầu tiên lại là Linh Năng Thiểm Thước!

Nếu những kỹ năng về sau đạt được, chẳng phải sẽ càng biến thái hơn sao?

Chương 662

Mặc dù Linh Năng Thiểm Thước có giới hạn số lần, mỗi lần chỉ có thể sử dụng 10 lần, nhưng hoàn toàn đủ rồi mà.

Hơn nữa còn một điểm nữa, đó là thời gian hồi phục Linh Năng chỉ cần 10 giờ!

Từ không có gì, hồi phục đến đỉnh phong, chỉ cần 10 giờ!

Cái này thật sự không quá nhanh sao chứ.

Cũng có nghĩa là, một giờ có thể hồi phục một lần cơ hội sử dụng.

Thực sự rất hữu dụng!

Đến bây giờ, Vương Diệp cuối cùng cũng dần dần phát triển được công dụng của kiếm Kinh Trập rồi.

Cùng với việc Kinh Trập kiếm được cường hóa, món đồ này cũng càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng hung mãnh.

Lúc đầu thì vẫn ổn, chỉ là phóng ra một ít lôi điện mà thôi.

Mà bây giờ, có thể trực tiếp triệu hoán Khí Linh và sử dụng Linh Năng Thiểm Thước!

Kiếm Kinh Trập này rõ ràng càng ngày càng toàn năng.

Về sau chỉ sẽ càng thêm cường hãn! 【Kinh Trập bắt đầu biến dị! 】【Bị Hắc Long Nha ảnh hưởng, Kinh Trập phát sinh biến dị, tiến hóa thành Ma Linh Kinh Trập! 】【Ma Linh Kinh Trập: Bị ảnh hưởng bởi Ma khí của Hắc Long, tính chất chuyển biến, đạt được năng lực Lược Hồn, có thể rút hồn phách của bất kỳ sinh linh nào sau khi giết chết! 】Mà đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Quả nhiên Kinh Trập đã phát sinh biến dị!

Hơn nữa còn biến dị thành Ma Linh Kinh Trập!

Kinh Trập sau khi trở thành Ma Linh Kinh Trập, sở hữu năng lực Lược Hồn, có thể rút hồn phách của bất kỳ sinh linh nào!

Điều này kết hợp hoàn hảo với năng lực Quỷ Tỳ!

Sau khi rút hồn phách ra có thể trực tiếp chuyển hóa thành Âm Binh!

Thật sự là trời sinh một cặp!

Hơn nữa, năng lực này cũng thực sự đủ ngầu.

Vương Diệp cúi đầu nhìn Kinh Trập trong tay.

Kinh Trập vốn có màu đỏ sẫm, nay tiến hóa thành Ma Linh Kinh Trập, toàn bộ biến thành màu đen kịt, trông càng thêm trầm ổn nội liễm, đồng thời cũng có một luồng bá khí mạnh mẽ như có như không tỏa ra.

Ngoại hình Kinh Trập trông cũng càng thêm uy lực!

Vương Diệp nắm Kinh Trập, ý niệm vừa động, Linh Năng của Thần Trà bên trong thân kiếm Kinh Trập được điều động, một luồng ánh sáng màu lam xuất hiện trên người Vương Diệp, giống như nước trong nháy mắt bao phủ lấy Vương Diệp.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Diệp biến mất.

Mà Doãn Tân Nguyệt dường như có cảm ứng, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện nơi Vương Diệp vốn ngồi, người đã biến mất.

“Ể?

Vương gia đi đâu rồi?” Doãn Tân Nguyệt ngây người một chút, đầy mặt khó hiểu.

Cô ta lại không hề nghe thấy một chút tiếng bước chân nào?

Ngay cả Vương Diệp rời đi lúc nào cũng không biết?

Doãn Tân Nguyệt thầm thì trong lòng, càng ngày càng cảm thấy Vương Diệp thần bí.

Trong tiền viện, Vương Diệp nhìn Ma Linh Kinh Trập trong tay, thật sự càng ngày càng yêu thích thanh kiếm này!

Quá lợi hại rồi!

Linh Năng Thiểm Thước này thực sự đủ biến thái!

Nếu dùng trong thực chiến, thật sự vô cùng sảng khoái.

Vương Diệp thở ra một hơi, thu Kinh Trập lại.

Lần này có thể cường hóa Kinh Trập một lần nữa, hoàn toàn là một niềm vui bất ngờ, Vương Diệp cũng không ngờ Trần Kim Thủy và bọn họ sẽ gửi đến một món đồ tốt như vậy, khiến Kinh Trập của cậu không chỉ tiến hành cường hóa lần thứ tư, mà còn biến dị thành Ma Linh Kinh Trập!

Vương Diệp cất Ma Linh Kinh Trập đi, không lâu sau Lâm Tiểu Yêu cũng quay về, cô nói với Vương Diệp rằng Doãn Lam Phong và bọn họ sẽ gửi tất cả dược liệu đến vào tối nay.

Quả nhiên, đến tối, không lâu sau khi Vương Diệp và mọi người vừa ăn cơm xong, Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn liền cùng lúc đến, mang theo một thùng đồ lớn.

Vương Diệp kiểm tra đồ bên trong thùng xong, biết đích thực là những thứ mình cần.

Nhiều đồ như vậy mà họ tập hợp đủ trong mười tiếng, chứng tỏ đã thực sự tốn công sức, Vương Diệp cũng khá cảm kích.

“Đa tạ hai vị.” Vương Diệp chân thành nói.

Doãn Lam Phong nói: “Vương gia nói đùa rồi, nếu không có ngài, Tân Nguyệt Quán thậm chí có thể không còn tồn tại!

Chuyện ngài phân phó, chúng tôi tự nhiên phải dốc toàn lực để hoàn thành!” Trương Nhật Sơn cũng nói: “Phật gia cũng đã phân phó, mọi nhu cầu của Vương gia, chúng tôi phải thỏa mãn một trăm phần trăm!” Sau đó, hai người cũng không ở lại đây lâu, rất nhanh đã chọn rời đi.

Và Vương Diệp cuối cùng cũng có thể bắt tay vào Tế luyện Tướng Thần!

Tế luyện Tướng Thần là một việc khá phiền phức, phải chọn thời gian cụ thể, sau đó Tế luyện bảy ngày bảy đêm, hơn nữa không thể bị người khác quấy rầy, nếu không sẽ rất dễ thất bại.

Đầu tiên, thời gian được chọn phải là thời điểm âm khí sung túc nhất trong một ngày, tức là đúng mười hai giờ đêm!

Lúc này âm khí là thịnh vượng nhất, đồng thời cũng là khởi đầu của một ngày!

Bắt đầu Tế luyện vào thời gian này, đương nhiên là tốt nhất.

Vương Diệp mấy tiếng trước đã lợi dụng số dược liệu đó, bày ra trận pháp, sau đó khắc họa phù văn lên người Tướng Thần, chỉ cần đợi đến lúc, là có thể bắt đầu Tế luyện.

Vương Diệp ngồi trước Tướng Thần, nhắm mắt, đợi mười hai giờ đến.

Vừa đến mười hai giờ, Vương Diệp cảm ứng được âm khí xung quanh đã đạt đến đỉnh phong, liền không chút do dự mở mắt, bắt đầu Tế luyện Tướng Thần.

Vương Diệp lấy bút lông ra, sau đó dùng Kinh Trập rạch cổ tay, nhanh chóng chấm một ít máu tươi, rồi vẽ một phù văn lên giữa trán

Tướng Thần.

Thân thể Tướng Thần bắt đầu run rẩy, âm khí xung quanh điên cuồng dũng nhập vào trong thân thể Tướng Thần.

Tế luyện, chính thức bắt đầu!

“Gào!” Ngay lúc này, Tướng Thần mở mắt, đôi mắt đỏ như máu tràn đầy bạo lệ!

Tướng Thần thân là sinh mệnh bất tử, sở hữu thể chất cấp bậc Bất Tử Thể đỉnh phong, đương nhiên không dễ dàng tử vong, ban đầu Vương Diệp cũng chỉ hấp thu sạch thi khí toàn thân hắn mà thôi, chứ không thật sự giết chết hắn, cũng không thể giết chết hắn.

Mà bây giờ, cùng với âm khí dũng nhập vào thể nội Tướng Thần, thi khí của Tướng Thần sống lại, một lần nữa thức tỉnh!

“Gào—” Tướng Thần phát ra tiếng gào thét chói tai, trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, hắn nhìn xung quanh, sắc mặt khó coi, lạnh lùng nói: “Ngươi lại muốn dùng Thất Nhật Luyện Thi Thuật để tế luyện bản vương.” Vương Diệp nói: “Không ngờ ngươi kiến thức cũng không tệ, ngay cả Thất Nhật Luyện Thi Thuật cũng biết.” Tướng Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Thân xác bản vương chính là Khổng thân xác, chỉ bằng ngươi một sinh mệnh còn chưa tiến hóa thành Bất Tử Thể mà cũng muốn tế luyện bản vương?

Thật nực cười!” Vương Diệp nói: “Khổng thân xác thì sao chứ?

Nhiều năm qua đi, ngươi còn thật sự cho rằng thân xác mình có thể đạt đến cường độ của Khổng ban đầu sao?

Nếu thật sự như vậy, há lẽ nào chỉ là Bất Tử Thể đỉnh phong?

E là đã sớm siêu việt Bất Tử Thể rồi chứ.” Ánh mắt Tướng Thần biến đổi, hắn không ngờ Vương Diệp lại nhìn ra cả điểm này.

Nhưng dù bị nhìn ra điểm này, Tướng Thần vẫn không hề sợ hãi, hắn nói: “Nói cho cùng, thân xác bản vương vẫn là Bất Tử Thể đỉnh phong, chỉ bằng ngươi!

Còn chưa có tư cách luyện hóa!” Vương Diệp cười khẽ: “Là vậy sao?” Nói xong, cậu lại lần nữa lấy Sát Khí Châu ra, đặt lên người Tướng Thần, rồi điên cuồng hấp thu thi khí trên người Tướng Thần!

Thoáng cái, thi khí trên người Tướng Thần đã đạt đến mức thấp nhất, Vương Diệp lúc này mới buông ra.

Sát Khí Châu bên trong lại có thêm 5000 điểm thuộc tính Tam Duy.

Thi khí bị hấp thu xong, trạng thái Tướng Thần rơi xuống cực điểm, nhưng hắn vẫn chưa bất tỉnh.

“Sát Khí Châu chẳng qua chỉ có thể hấp thu thi khí của bản vương mà thôi, không cách nào làm giảm thể chất bản vương, ngươi dù có hấp thu nữa thì sao, chỉ cần không cách nào luyện hóa bản vương, thi khí của bản vương sớm muộn gì cũng sẽ hồi phục!” Tướng Thần khinh thường nói.

Vương Diệp không để ý đến hắn, mà lấy kiếm Kinh Trập ra, sau đó không chút do dự sử dụng Tiêu Đồ Phụ Linh!

“Gào ~” Một tiếng gào thét chói tai vang lên, sau đó bề mặt thân kiếm Kinh Trập phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

“Khí tức Thần Thú!” Sắc mặt Tướng Thần biến đổi!

“Trấn!” Vương Diệp không chút do dự vung tay, Kinh Trập rơi xuống người Tướng Thần, trực tiếp trấn áp Tướng Thần!

Sắc mặt Tướng Thần đại biến, mắt lộ vẻ kinh hoàng!

Hắn có thể cảm nhận được lực trấn áp khủng khiếp trên người mình, lực trấn áp đó, ngay cả khi hắn ở thời kỳ toàn thịnh, e rằng cũng rất khó chống đỡ!

Lực trấn áp này có thể làm giảm thể chất của hắn đến cực điểm!

Kiểu giảm thiểu này không phải là trực tiếp làm giảm thể chất của hắn, mà là khiến cho Bất Tử Thể của hắn không thể phát huy tác dụng tương ứng!

Như vậy, tỷ lệ thành công khi Vương Diệp dùng Thất Nhật Luyện Thi Thuật sẽ cao hơn một chút.

Chương 663

Trong lòng Tướng Thần nảy sinh một tia sợ hãi!

Hắn bây giờ mơ hồ có một cảm giác, Vương Diệp thật sự có thể tế luyện hắn, thật sự có thể khống chế hắn!

Hắn đường đường là một đời Tống Tử Thủy Tổ, thân xác là Khổng thân xác, có thể nói là thân xác đệ nhất từ xưa đến nay!

Hắn có sự kiêu ngạo của riêng mình, tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai!

Nhưng nếu thực sự bị Thất Nhật Luyện Thi Thuật tế luyện thành công, vậy thì mọi chuyện sẽ không do hắn quyết định nữa!

Hắn dù có muốn chết, chỉ cần không có mệnh lệnh của Vương Diệp, cũng không thể chết được!

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Vương Diệp!

Vương Diệp muốn làm gì, hắn đều phải làm cái đó!

Không phải nói hắn không muốn phản kháng, mà là không thể phản kháng!

Điều này giống như Vương Diệp đã cấy vào thân thể hắn một loại chương trình điều khiển, Tướng Thần cứ như biến thành robot, một robot có ý thức của riêng mình, Vương Diệp muốn hắn làm gì, một mệnh lệnh chính là một chương trình, Tướng Thần không thể khống chế thân thể của mình!

Vương Diệp muốn làm gì, hắn đều phải làm cái đó!

Điều này đối với Tướng Thần mà nói, tuyệt đối là một sự thật khó có thể chấp nhận!

Nhưng, hiện tại hắn cảm thấy bất lực!

Nếu như trước đây hắn còn muốn dựa vào thân xác cấp độ Bất Tử Thể đỉnh phong của mình để đối kháng Vương Diệp, mặc cho Vương Diệp trêu chọc hắn thế nào, hắn cũng không sợ, dù sao cũng không chết được.

Nhưng bây giờ, hắn thật sự cảm nhận được sự bất lực!

Người đàn ông trước mắt này, con người này, khiến hắn có cảm giác muốn sụp đổ!

Quá lợi hại rồi!

Thủ đoạn này một lần mạnh hơn một lần, một lần lợi hại hơn một lần.

Tướng Thần thân là Tổng Tử Chi Vương, trong đời lần đầu tiên lại nảy sinh cảm giác bất lực này!

Ngay cả khi ban đầu bị Tứ Đại Gia Tộc Tứ Đại Môn Phái cùng vây tiễu trấn áp, hắn cũng không có cảm giác này, bởi vì hắn biết, những người đó nhiều nhất cũng chỉ có thể trấn áp hắn, không thể làm gì được hắn.

Thậm chí, ngay cả Khổng ban đầu, khi đối mặt với Cổ Thần Phục Hy và Nữ Oa, cũng không hề sợ hãi.

Dù có bị trấn áp thì sao chứ?

Phục Hy và Nữ Oa cũng không làm gì được Khổng, cuối cùng Khổng vẫn sẽ sống theo một phương thức khác, rồi sau đó mới có Tứ Đại Tổng Tử Thủy Tổ.

Tuy nhiên, bây giờ gặp phải Vương Diệp, Tướng Thần thật sự cảm nhận được sự bất lực!

Đặc biệt là đôi mắt tràn đầy tự tin, tràn đầy sự coi thường tất cả của Vương Diệp, Tướng Thần cảm thấy thật đáng sợ!

Tế luyện bắt đầu rồi!

Tướng Thần trơ mắt nhìn thân thể mình, từng chút một bị tế luyện!

Lượng lớn phù văn thần bí dũng nhập vào trong thân thể hắn, thay đổi toàn bộ từ trên xuống dưới!

Càng như vậy, nỗi sợ hãi của Tướng Thần càng sâu!

Nhưng bất kể Tướng Thần có sợ hãi đến đâu, hắn cũng không thể thay đổi hiện trạng này, thậm chí hắn còn không thể chìm vào giấc ngủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị thay đổi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Diệp cứ cách một khoảng thời gian, dùng phù bút chấm một ít máu tươi của chính mình, khắc họa lên trán hắn, để tăng cường khống chế đối với hắn.

Thời gian như vậy, kéo dài một đoạn rất dài.

Thoáng cái, Vương Diệp đã vẽ 7 phù văn lên trán hắn!

Trong khoảng thời gian này, Vương Diệp cũng đã ra ngoài rất nhiều lần.

Tướng Thần dần dần cảm thấy thân thể mình đã không còn giống thân thể của hắn, mà là thân thể của người khác, hồn phách của hắn giống như bị cưỡng ép gắn vào cái thân thể này vậy!

Vẽ 7 phù văn, cũng chính là đã trôi qua 49 giờ!

Thất Nhật Luyện Thi Thuật này, cứ cách 7 tiếng là phải dùng máu tươi của mình, vẽ một phù văn lên trán thi thể luyện, để tăng cường khống chế đối với thi thể luyện.

Tổng cộng phải kéo dài 7 ngày!

Tổng cộng 24 phù văn!

Vương Diệp hiện tại đã vẽ 7 phù văn, cũng chính là đã trôi qua hơn hai ngày một giờ!

Và ngày này, Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp lần thứ sáu cường hóa, cũng cuối cùng đã hoàn thành! 【Kỳ Lân Huyết Mạch lần thứ sáu cường hóa thành công, đạt được 3500 điểm sức mạnh, 3500 điểm thể lực, 3500 điểm tốc độ! 】【Kỳ Lân Huyết Mạch lần thứ sáu cường hóa thành công, đạt được Kỳ Lân Chi Hỏa, Hỏa Kỳ Lân Chi Hồn! 】【Kỳ Lân Chi Hỏa: Trong Kỳ Lân Chi Tù đốt lên Thánh Hỏa, lấy Kỳ Lân Chi Hồn làm hạt giống, sau khi đốt Thánh Hỏa, có thể cường hóa mọi lúc mọi nơi!! 】【Hỏa Kỳ Lân Chi Hồn: Có thể tiến hóa thành thực thể, hiện tại năng lượng không đủ nên đang ngủ say. 】【Số lần Kỳ Lân Huyết Mạch cường hóa hiện tại: 6!】【Gợi ý: Sau khi cường hóa đạt 9 lần có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch! 】Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Đã cường hóa đến lần thứ sáu!

Năng lực đạt được lần này trông cũng không quá nổi bật, là đốt lên Kỳ Lân Chi Hỏa, trong Kỳ Lân Chi Tù đốt lên Thánh Hỏa, sau đó dùng sức mạnh của Thánh Hỏa cường hóa sinh mệnh bên trong Kỳ Lân Chi Tù.

Trông cũng không có gì đặc biệt, không biết thực tế có thể lợi hại đến mức nào.

Ngoài ra, Vương Diệp cũng coi như đã chính thức hiểu rõ, sau khi cường hóa đến lần thứ 9, là có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch!

Hiện tại Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp đã là sự tồn tại vô cùng biến thái, nếu có thể thăng cấp thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, e rằng sẽ càng đáng sợ, Vương Diệp cũng khá mong đợi.

“Trước tiên cứ xem Kỳ Lân Chi Hỏa đã.” Vương Diệp thầm thì một tiếng, tâm thần chìm vào bên trong Kỳ Lân Chi Tù.

Cậu nhìn thấy trong Kỳ Lân Chi Tù bùng lên một ngọn lửa màu trắng, chiếu sáng toàn bộ bên trong Kỳ Lân Chi Tù, chiếu lên người Hỏa Kỳ Lân, có một con Hỏa Kỳ Lân trên người tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, đang nhanh chóng hấp thu Kỳ Lân Chi Hỏa đó.

Ngoài ra, còn có những Sa Mạc Hành Quân Nghĩ kia cũng đang hấp thu Kỳ Lân Chi Hỏa.

Vương Diệp rõ ràng cảm nhận được, những Sa Mạc Hành Quân Nghĩ kia cũng đang xảy ra một số biến hóa vi diệu, những biến hóa này không quá rõ ràng, Vương Diệp cũng là thông qua Kỳ Lân Chi Tù mới phát hiện những biến hóa này của Sa Mạc Hành Quân Nghĩ.

Cũng không biết những Hành Quân Nghĩ và Hỏa Kỳ Lân này sẽ phát sinh biến hóa gì do sự xuất hiện của Kỳ Lân Chi Hỏa.

Nếu thực lực toàn bộ đều có thể phát sinh một lần biến hóa cực lớn, vậy đương nhiên là điều tốt nhất rồi.

Xem ra, về sau không cần thả Hành Quân Nghĩ ra ngoài nữa, cứ để chúng luôn ở bên trong này, thì có thể không ngừng mạnh lên.

Tổ kiến mà hai ngày nay gọi thợ xây dựng coi như phí công rồi.

Xem ra, Kỳ Lân Chi Hỏa này vẫn có chút tác dụng.

Chỉ là rốt cuộc có tác dụng lớn đến mức nào, còn phải xem hiệu quả phát huy về sau.

Dù sao Vương Diệp cũng cảm thấy, món này đã là năng lực đạt được sau lần cường hóa thứ sáu của Kỳ Lân Huyết Mạch, vậy nhất định sẽ không tệ mới phải.

Bởi vì năm lần cường hóa năng lực trước đó của Vương Diệp, lần nào cũng biến thái hơn lần trước, không có lý nào năng lực sau lần cường hóa thứ sáu lại phế vật cả.

Hiện tại Kỳ Lân Chi Hỏa vừa mới được đốt lên, rốt cuộc có thể cường hóa Hỏa Kỳ Lân và Sa Mạc Hành Quân Nghĩ đến mức nào, Vương Diệp cũng không quá rõ.

Vì vậy tất cả những điều này còn phải để thời gian kiểm chứng!

Nhưng dù thế nào đi nữa, Kỳ Lân Huyết Mạch cường hóa đến lần thứ sáu, đây đều là chuyện tốt đối với Vương Diệp, chưa nói đến chuyện Kỳ Lân Chi Hỏa, riêng việc cường hóa đến +6, cách tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch +9 chỉ còn ba lần, đây đều là sự thăng cấp cực lớn.

Vương Diệp hít sâu một hơi, tạm thời gác lại chuyện Kỳ Lân Huyết Mạch, sau đó nhìn về phía Tướng Thần.

Tướng Thần lần thứ tám vẽ phù, cũng đã đến lúc phải bắt đầu.

Vương Diệp lấy phù bút ra, chấm máu tươi của mình, vẽ phù văn thứ tám lên trán Tướng Thần.

Thoáng cái lại ba ngày trôi qua.

Tế luyện Tướng Thần đã đến thời khắc vô cùng then chốt, còn hai ngày nữa, là có thể hoàn toàn tế luyện thành công.

Và Tướng Thần cũng đã cảm thấy thân thể hoàn toàn không phải của mình nữa, hắn giống như một hồn phách ký sinh trên chính thân thể này vậy!

Nỗi sợ hãi của Tướng Thần đã biến mất, thay vào đó là sự chua xót.

Ngày này, Vương Diệp lại một lần nữa vẽ phù văn.

“Còn 5 lần nữa, là có thể hoàn toàn Tế luyện xong.” Vương Diệp thầm thì một tiếng, cất phù bút đi, nghĩ một lát rồi đi kiểm tra Sa Mạc Hành Quân Nghĩ và Hỏa Kỳ Lân.

Trong khoảng thời gian này cậu đều không nghĩ đến việc kiểm tra Hành Quân Nghĩ và Hỏa Kỳ Lân.

Bây giờ cậu muốn xem, Hành Quân Nghĩ và Hỏa Kỳ Lân rốt cuộc có biến hóa gì.

Sau khi Vương Diệp kiểm tra một lượt, Hỏa Kỳ Lân vẫn đang ngủ say, nhưng Vương Diệp lại cảm nhận được, có lẽ trước khi nó tiến hóa thành Bất Tử Thể, Hỏa Kỳ Lân hẳn sẽ thức tỉnh, hoàn toàn tiến hóa xong.

Còn về Hành Quân Nghĩ, toàn bộ đều biến thành màu đỏ rực!

Chương 664

Kích thước lại lớn hơn một vòng!

“Mẹ nó!

Biến hóa lớn đến vậy sao?” Vương Diệp không khỏi có chút kinh ngạc!

Mới ba ngày thời gian, chỉ dùng Kỳ Lân Chi Hỏa cường hóa ba ngày, kích thước của Hành Quân Nghĩ đã lớn hơn một vòng, trước kia chỉ to bằng quả dưa Kỳ Lân, bây giờ đã to gần bằng một quả bóng chuyền rồi!

Điều này có chút nghịch thiên a!

Nếu chúng đều xuất hiện, e rằng một con Kỳ Lân cũng sẽ bị đám Hành Quân Nghĩ này gặm sạch trong nháy mắt!

Kỳ Lân Chi Hỏa này quả nhiên không hổ là kỹ năng cấp độ cường hóa thứ sáu của Kỳ Lân Huyết Mạch, quả thực đủ mạnh mẽ, Kỳ Lân Chi Hỏa nhìn tựa như không có tác dụng gì quá lớn, không ngờ lại gia tăng đáng sợ đến vậy!

Hơn nữa, mới chỉ ba ngày thôi đó!

Nếu thời gian dài hơn, đám Hành Quân Nghĩ này chẳng phải sẽ lớn đến cỡ đầu bò sao?

Khi đó, mới thật sự đáng sợ!

Vương Diệp lộ ra nụ cười mãn ý, đang chuẩn bị đi rửa mặt, lúc này bên ngoài sân vang lên tiếng của Kim Tỏa: “Vương gia, Trương hội trưởng và Doãn lão bản cầu kiến!” Vương Diệp nhướng mày.

Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong lúc này tìm đến có ý gì?

Điều này khiến Vương Diệp có chút tò mò.

Nói chung, nếu không phải chuyện gì quan trọng, hai vị này sẽ không đến làm phiền Vương Diệp, bây giờ đã tìm đến cửa thì chỉ có thể nói là có chuyện quan trọng.

Vương Diệp đưa tay bấm đốt ngón tay tính toán, dùng Kỳ Môn Bát Toán sơ lược tính toán một chút, có chút kinh ngạc nhìn về phía Tướng Thần.

Không ngờ, lần này Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong tìm cậu, lại vẫn là vì Tướng Thần này!

Vương Diệp cũng không tính toán nhiều, biết chuyện này là đủ rồi, liền mở cửa đi ra ngoài, đến sân, nhìn thấy Kim Tỏa đang đứng cung kính: "Ngươi đi bảo họ chờ một lát, tôi đi rửa mặt rồi ra ngay." "Vâng, Vương gia!" Kim Tỏa gật đầu, sau đó cung kính quay người rời đi.

Mặc dù cô rất tò mò Vương Diệp trong căn phòng đó rốt cuộc đang làm gì, nhưng cô rất tự giác, thậm chí không hề liếc nhìn căn phòng đó, liền ngoan ngoãn rời đi.

Vương Diệp quay về phòng mình, sau khi rửa mặt đơn giản thì đến tiền viện, gặp Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong đang khách khí chờ đợi.

"Vương gia!" "Vương gia!" Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn nhìn thấy Vương Diệp đi ra, vội vàng đứng dậy khách khí hô một tiếng.

Vương Diệp gật đầu: "Mọi người ngồi đi." Thế là, Vương Diệp ngồi xuống, Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn lúc này mới theo đó ngồi xuống.

Mà lúc này Kim Tỏa bưng lên một ít bữa sáng, Vương Diệp vừa ăn vừa nói: “Hai vị ăn rồi chưa, ăn cùng một chút đi.” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong có chút ngượng nghịu, liên tục xua tay nói: “Vương gia, chúng tôi không đói.” Thực ra hai người cũng không có chút tâm trí nào để ăn uống.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ của hai người liền biết họ chắc chắn có chuyện rất quan trọng, nếu không thì sao có thể đến sớm như vậy?

Hơn nữa, trong ánh mắt còn tràn đầy vẻ sốt ruột.

Vương Diệp vẫy tay ra hiệu Kim Tỏa lui xuống, sau đó nói: “Lại là vì chuyện Tướng Thần mà đến phải không.” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong nghe lời này, tức thì toàn thân run lên, không khỏi đều lộ vẻ chấn động.

Vương gia không hổ là Vương gia, vị tiên tri bói toán này quả nhiên không tầm thường!

Trương Nhật Sơn nói: “Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, chúng tôi đích thực là vì chuyện Tướng Thần mà đến.” Vương Diệp nói: “Nói đi.” Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong hai người nhìn nhau, sau đó Doãn Lam Phong nói: “Vương gia, không biết ngài còn nhớ Tứ Đại Gia Tộc tôi từng nói trước đây, Âm Dương Đoan Công, Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân và Câu Thi Pháp Vương không?” Vương Diệp vừa ăn đồ vừa không động thanh sắc gật đầu.

Cậu đương nhiên biết Tứ Đại Gia Tộc này.

Hậu duệ của Tứ Đại Gia Tộc còn tồn tại đến bây giờ, Vương Diệp cũng đều biết là những ai.

Doãn Lam Phong nói: “Vương gia, Tứ Đại Gia Tộc này là một phần quan trọng trong việc trấn áp Tướng Thần năm đó, những năm qua tôi từng nhiều lần cầu cứu bọn họ, nhưng họ lại lấy đủ loại lý do để từ chối cung cấp giúp đỡ cho chúng tôi!” “Thế nhưng không lâu trước đây, truyền nhân của Cửu U Tướng Quân đột nhiên xuất hiện, lại biết được chuyện Tướng Thần rời khỏi Tân Nguyệt Quán, muốn Tân Nguyệt Quán chúng tôi phải đưa ra lời giải thích, hơn nữa còn làm bị thương không ít người của Tân Nguyệt Quán." "Và bây giờ, người đó lại xuất hiện!" Nghe Doãn Lam Phong nói vậy, Vương Diệp không khỏi nhướng mày.

Truyền nhân của Cửu U Tướng Quân xuất hiện?

Hơn nữa còn làm bị thương không ít người của Tân Nguyệt Quán?

Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Trong nguyên tác, Mã Lão Oa Tử, truyền nhân của Cửu U Tướng Quân, là một lão già vô cùng lợi hại, một tay đao pháp xuất thần nhập hóa, tốc độ cực nhanh.

Tại Tần Vương Mộ ở Quan Trung và Tây Hạ Yêu Nữ Mộ, Mã Lão Oa Tử một mình gần như đã miểu sát những người khác, có thể nói là chiến lực bạo biểu.

Hơn nữa người này tâm ngoan thủ lạt, vì Minh Khí tài bảo, ai cũng dám giết, ngay cả con nuôi của mình cũng chết trong tay ông ta, có thể nói là cực kỳ tàn bạo.

Không ngờ, gã này lại xuất hiện vì Tướng Thần.

Doãn Lam Phong lại nói: "Vương gia, tôi thấy chắc chắn có người trong Cửu Môn đã để lộ tin tức, khiến truyền nhân của Cửu U Tướng Quân biết được, nếu không thì sao hắn có thể biết rõ ràng như vậy?" Vương Diệp xua tay: "Chưa chắc, Cửu U Tướng Quân không đơn giản như vậy, hắn đã có thể kế thừa y bát của Cửu U Tướng Quân, chắc hẳn có thủ đoạn biết được trạng thái của Tướng Thần, loại thủ đoạn này không tính là khó." Trận pháp trấn áp Tướng Thần ban đầu vô cùng phức tạp, Cửu U Tướng Quân chỉ cần bố trí một trận pháp tương tự ở một nơi nào đó, chỉ cần trận pháp bên dưới Tân Nguyệt Quán bị phá hủy, hậu nhân của Cửu U Tướng Quân liền có thể dễ dàng biết được.

Bởi vậy, Vương Diệp không cho rằng đây là do người của Cửu Môn để lộ tin tức.

Dù sao, trong Cửu Môn không có mấy người biết truyền nhân Cửu U Tướng Quân ở đâu.

Doãn Lam Phong vừa nghe lời này, không khỏi nói: “Vậy Vương gia, ý của ngài là…” Vương Diệp nói: “Không cần hoảng sợ, chỉ là một lão bất tử mà thôi, nếu hắn còn dám đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cứ trực tiếp đến tìm tôi, tôi diệt hắn là được.” Vương Diệp không có chút hảo cảm nào với Mã Lão Oa Tử.

Tên đó bản tính tàn bạo, vì tài bảo không từ thủ đoạn, ai cũng có thể giết.

Lúc trước khi Doãn Lam Phong và bọn họ tìm hắn, hắn chẳng có nửa điểm ý muốn giúp đỡ.

Bây giờ Tướng Thần phá phong mà ra, đoán chừng tên đó cũng đã cảm nhận được Tướng Thần đang ở trạng thái vô cùng suy yếu.

Cho nên mới muốn đến chia một chén canh, muốn lấy một ít lợi ích từ Tướng Thần.

Đối với chuyện này, Vương Diệp sẽ không có chút ý tứ khách khí nào.

Doãn Lam Phong giật mình: “Vương gia, sao ngài lại biết đó là một lão già?” Vương Diệp nói: “Truyền nhân Tứ Đại Gia Tộc hiện nay còn tồn tại là những ai tôi đều biết.

Truyền nhân Cửu U Tướng Quân là Mã Lão Oa Tử, truyền nhân Câu Thi Pháp Vương là Ngọc Diện Hồ Ly, còn truyền nhân Âm

Dương Đoan Công thì trấn thủ ở Phi Tiên Thôn, cả đời không rời đi.” Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Vương gia không hổ là Vương gia, thật sự chuyện gì cũng biết!

Doãn Lam Phong nói: “Vậy hậu nhân Quan Sơn Thái Bảo thì sao?” Vương Diệp nói: “Nói ra các anh cũng không biết đâu.” Doãn Lam Phong và Trương Nhật Sơn hơi lúng túng.

Chuyện này đúng là thật.

Bọn họ đã tra bốn gia tộc này rất lâu rồi, ba gia tộc truyền nhân kia đều tìm được một ít manh mối, chỉ có Quan Sơn Thái Bảo là bọn họ không có chút manh mối nào.

Trong tin tức mà họ điều tra được, Quan Sơn Thái Bảo đã sớm diệt vong, tất cả đều chết ở Địa Tiên Thôn, không có một ai sống sót.

Nhưng từ ý tứ trong lời nói của Vương Diệp mà xem, hiển nhiên Quan Sơn Thái Bảo vẫn còn truyền nhân.

Mà ngay lúc này, đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên: “Lão già này cứ nghĩ Tướng Thần chạy đi đâu rồi, hóa ra là trốn ở đây!” Ngay khi âm thanh này vang lên, tiếp đó cửa lớn sân của Vương Diệp trực tiếp bị một cước đá văng, sau đó hai người bước vào, một già một trẻ.

Người già cõng một thanh đao, mắt lộ hung quang, ánh mắt độc địa, lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Vương Diệp và những người khác.

Còn người thanh niên kia thì có vẻ hơi ngốc nghếch, trông giống như một người trung thực, lẽo đẽo theo sau lưng người già.

“Ngươi làm sao tìm được đến đây!” Doãn Lam Phong thấy hai người này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trương Nhật Sơn cũng nhíu mày, sắc mặt âm trầm nhìn hai người.

Hai người này, chính là những kẻ trước đó đã gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của bọn họ, đánh cho người của Tân Nguyệt Phạn Điếm một trận tơi bời, không ít người trực tiếp trở thành tàn phế!

Ra tay cực kỳ độc ác!

Bọn họ, chính là Mã Lão Oa Tử và Mã Xuyên!

Mã Lão Oa Tử là truyền nhân Cửu U Tướng Quân, còn Mã Xuyên là đứa trẻ do Mã Lão Oa Tử nhặt được, nuôi từ nhỏ đến lớn, là con nuôi của Mã Lão Oa Tử.

Sau này ở trong cổ mộ Yêu Nữ Tây Hạ, Mã Lão Oa Tử vì muốn đoạt toàn bộ tài bảo, trực tiếp một đao giết chết Mã Xuyên, căn bản không chút mảy may nghĩ đến tình thân.

“Quả nhiên là hai phế vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm, các ngươi đúng là biết tung tích của Tướng Thần, chỉ là không muốn nói cho lão già này biết, xem ra hôm nay lão già này phải tiễn các ngươi lên đường rồi.” Mã Lão Oa Tử lạnh lùng nói, trong mắt sát cơ lộ rõ, từng bước đi về phía ba người Vương Diệp.

Vương Diệp không khỏi khẽ lắc đầu, Mã Lão Oa Tử này quả thực quá kiêu ngạo.

Nhưng, hắn lại đi nhầm chỗ rồi.

Dám ở đây làm càn, đơn giản là tìm chết.

Vương Diệp vỗ một cái vào bàn đá, một miếng bánh bao bay lên, sau đó anh ta tóm lấy miếng bánh bao đó, tiện tay ném một cái, bánh bao bay về phía Mã Lão Oa Tử.

Mã Lão Oa Tử sắc mặt thay đổi, tốc độ phản ứng của hắn cũng rất nhanh, thân thể né tránh, liền tránh được miếng bánh bao.

“Ầm!” Bánh bao đập vào một hòn non bộ, hòn non bộ trực tiếp nứt ra!

Mã Lão Oa Tử và Mã Xuyên đều sắc mặt thay đổi, kinh hãi nhìn hòn non bộ kia.

Còn Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong thấy Vương Diệp ra tay, lập tức hơi mừng rỡ!

Chỉ cần Vương Diệp ra tay, Mã Lão Oa Tử này cho dù lợi hại đến đâu, cũng chắc chắn không phải đối thủ của Vương Diệp!

Truyền nhân Cửu U Tướng Quân thì sao chứ?

Cho dù là Tướng Quân Cửu U chân chính từng đích thân đến, cũng phải ngoan ngoãn dưới tay Vương Diệp!

“Ngươi chính là người giúp đỡ của Tân Nguyệt Phạn Điếm à, cũng có chút bản lĩnh đó.” Mã Lão Oa Tử nhìn Vương Diệp, mắt lộ hung quang.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Mọi thứ ở chỗ tôi đều cần tiền, hơn nữa tôi cũng là danh dự điếm trưởng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngươi gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là đánh vào mặt tôi.

Ngươi có hai lựa chọn, một là dùng mạng ngươi đổi, hai là lấy ra thứ khiến tôi hài lòng, nếu không, hôm nay hai ngươi đừng hòng rời đi.” “Gan thật lớn!

Chưa từng có ai dám nói chuyện với ta như vậy!” Mã Lão Oa Tử hừ lạnh một tiếng, vung đao xông tới.

Tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, đao pháp cũng cực nhanh, ngay cả Trương Nhật Sơn cũng không phải đối thủ của Mã Lão Oa Tử.

Chương 665

“Vương gia cẩn thận!

Đao của hắn rất nhanh, rất nhiều người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bỏ mạng dưới tay hắn!” Trương Nhật Sơn sắc mặt ngưng trọng nói.

Tuy nhiên, Vương Diệp căn bản không để tâm.

Đao pháp của Mã Lão Oa Tử này có nhanh đến đâu, trong mắt Vương Diệp cũng chẳng qua chỉ là phàm phu tục tử mà thôi, Vương Diệp hoàn toàn không để vào mắt.

“Keng!” Nhìn thấy đao của Mã Lão Oa Tử sắp chém trúng Vương Diệp, Vương Diệp chỉ đưa ra hai ngón tay.

Ngón tay thon dài kẹp lấy đại đao của Mã Lão Oa Tử, bất kể Mã Lão Oa Tử có dùng sức thế nào, thanh đao đó cũng không thể tiến thêm một li!

Vương Diệp ngồi tại chỗ bất động, thanh đao kia cũng bất động, cứ như bị thời không đóng băng vậy, bất kể Mã Lão Oa Tử dùng sức thế nào, cũng không thể nhúc nhích!

Mã Lão Oa Tử trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Sao có thể như vậy!

Trên đời này vậy mà có người cường hãn đến thế, lại chỉ bằng một đôi ngón tay đã kẹp chặt đao của hắn!

Điều này khiến Mã Lão Oa Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc!

“Phát Khâu Chỉ!” Mã Lão Oa Tử nhìn rõ ngón tay Vương Diệp, không khỏi kinh hô một tiếng, sắc mặt âm trầm khó coi.

Hắn ta là truyền nhân Cửu U Tướng Quân, đương nhiên biết Phát Khâu Chỉ mà Phát Khâu Thiên Quan nắm giữ.

Thủ đoạn đáng sợ trong truyền thuyết có thể bổ gạch cắt đá.

Hắn đã rất lâu không nghe nói về truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan rồi, không ngờ mình lại đụng phải!

Điều này khiến Mã Lão Oa Tử có chút kiêng kỵ.

Nói thật, Mã Lão Oa Tử rất khinh thường người trong Cửu Môn.

Trong mắt hắn, người trong Cửu Môn chẳng qua chỉ là những kẻ hậu bối, bất kể là về bản lĩnh đạo mộ hay võ công, đều không có một hệ thống bài bản nào.

Tóm lại là học rất lộn xộn, cũng không có quy củ gì đáng nói, căn bản không tính là nhân vật chân chính của giới Đảo Đấu của bọn họ.

Chỉ có hậu nhân Tứ Đại Gia Tộc và Tứ Đại Môn Phái mới được hắn ta xem trọng.

Bây giờ thấy Vương Diệp dùng Phát Khâu Chỉ, lập tức có chút kinh hãi.

Ánh mắt Vương Diệp không đổi, hai ngón tay dùng lực một cái, “Phanh” một tiếng, đao của Mã Lão Oa Tử trực tiếp bị anh ta kẹp gãy!

Điều này khiến đồng tử của tất cả mọi người đều co rụt lại!

Cái kẹp này, đơn giản là kinh thiên động địa.

Đôi ngón tay này, thật sự có lực Thôi Kim Đoạn Thạch, quá khủng khiếp rồi.

Sau đó, Vương Diệp giơ tay vỗ một chưởng, đánh vào vai Mã Lão Oa Tử.

Mã Lão Oa Tử lập tức phun ra một ngụm máu, ngã bay ra ngoài.

“Lão cha!” Mã Xuyên kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ Mã Lão Oa Tử dậy.

Còn Mã Lão Oa Tử bị Vương Diệp một chưởng đánh trúng như vậy, đã hấp hối.

Hắn trợn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp: “Thôi, Thôi Kim Chưởng!

Sao có thể như vậy!” Thôi Kim Chưởng!

Chính là bí thuật độc môn của Cửu U Tướng Quân bọn họ, cực kỳ cường hãn, truyền thuyết tu luyện đến cực hạn có thể Thôi Kim Đoạn Thạch, trong cổ mộ thậm chí không có cơ quan nào có thể ngăn cản chiêu này!

Hắn sao cũng không ngờ tới, người trẻ tuổi trước mặt này, không những biết Phát Khâu Chỉ, hơn nữa còn biết Thôi Kim Chưởng của Cửu U Tướng Quân bọn họ!

Điều này quá không thể tin nổi!

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai!” Mã Lão Oa Tử lại phun ra một ngụm máu, kinh khủng nhìn Vương Diệp.

Hắn tự biết mình đã trúng Thôi Kim Chưởng, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể đều chịu tổn hại lớn, thêm vào tuổi tác của hắn cũng không nhỏ, e rằng khó có thể sống sót.

Điều duy nhất hắn muốn biết bây giờ là Vương Diệp rốt cuộc là ai!

Nếu không, hắn sẽ chết không nhắm mắt!

Mã Xuyên cũng chăm chú nhìn Vương Diệp.

Một chưởng vừa rồi, hắn cũng từng thấy Mã Lão Oa Tử sử dụng qua, nhưng tuyệt đối không lợi hại đến mức này!

Một chưởng, lại đánh Mã Lão Oa Tử suýt chết ngay tại chỗ!

Đây còn là đánh vào vai, nếu đánh vào ngực, e rằng đã không còn cứu được rồi!

Lúc này, Doãn Lam Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi có biết hắn là ai không?

Lại dám ở đây làm càn, thật sự là sống đến phát ngán rồi!” Mã Lão Oa Tử nhìn Vương Diệp, thấy Vương Diệp từ đầu đến cuối ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, hắn biết mình bước này đã đi sai rồi!

Vương Diệp tuyệt đối không phải người hắn có thể trêu chọc nổi!

Mã Lão Oa Tử nghiến răng nói: “Ngươi rốt cuộc là ai!

Vì sao lại biết Thôi Kim Chưởng của Cửu U Tướng Quân!” Thôi Kim Chưởng?

Lời này của Mã Lão Oa Tử vừa nói ra, Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong đều ngớ người ra.

Chưởng mà Vương Diệp vừa đánh Mã Lão Oa Tử, là Thôi Kim Chưởng mà Cửu U Tướng Quân mới biết sao?

Chuyện này… sao có thể!

Vương Diệp lại còn biết thủ đoạn của Cửu U Tướng Quân sao?

Lẽ nào, Vương Diệp lại cũng là truyền nhân Cửu U Tướng Quân sao?

Cho nên, Vương Diệp mới biết nhiều chuyện về Tứ Đại Gia Tộc như Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân, v.v. sao?

Điều này cũng quá khiến người ta kinh ngạc rồi!

Trương Nhật Sơn và Doãn Lam Phong nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hèn chi lúc trước Vương Diệp khi biết Tướng Thần bị trấn áp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lại không mấy kinh ngạc, đoán chừng đã sớm biết chuyện này rồi.

Trương Nhật Sơn nói: “Ngươi nghe rõ đây, hắn là Vương gia!

Là Vương gia khiến cả Cửu Môn, thậm chí Tứ Đại Môn Phái Tứ Đại Gia Tộc đều phải run sợ!” Dừng một chút, Trương Nhật Sơn lại nói: “Ngươi có biết ai là người đã một tay đánh bại Tướng Thần mà ngươi vẫn luôn muốn tìm không?

Chính là Vương gia trước mặt ngươi!

Tướng Thần là do Tứ Đại Gia Tộc Tứ Đại Môn Phái các ngươi liên thủ, dưới tình huống thương vong vô số mới trấn áp được!

Nhưng Vương gia một mình, đã đủ sức nghiền ép Tướng Thần, ngươi nghĩ ngươi trước mặt Vương gia, là cái thứ gì?” Mã Lão Oa Tử nghe một phen lời của Trương Nhật Sơn, lập tức mắt trợn tròn, lưỡi cứng lại, ngây ngốc nhìn Vương Diệp.

Nghĩ đến người mình trêu chọc lại khủng bố đến vậy, Mã Lão Oa Tử trong lòng một trận cay đắng.

Mình đây đơn giản là đang tìm chết!

Mã Lão Oa Tử đã bắt đầu hối hận rồi.

Nhưng, bây giờ hối hận đã muộn rồi!

Hắn đã trúng một Thôi Kim Chưởng của Vương Diệp, mặc dù Vương Diệp chỉ dùng một chút khí lực, nhưng vẫn không phải Mã Lão Oa Tử có thể chịu đựng nổi, bây giờ đã như đèn cạn dầu, ánh mắt mê ly.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Xử lý tốt hậu sự đi.” “Được, Vương gia.” Trương Nhật Sơn gật đầu.

Với tư cách là hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội, Trương Nhật Sơn làm chuyện này đã rất quen thuộc, căn bản không cần sợ xuất hiện sơ hở gì.

Mà không lâu sau khi Vương Diệp nói xong lời đó, Mã Lão Oa Tử đã tắt thở rồi.

Hắn trước đó vốn đã miễn cưỡng chống đỡ, sau khi biết thân phận của Vương Diệp, hắn đã không còn sức để chống đỡ nữa, trực tiếp tắt thở, ngã xuống đất.

Mã Xuyên ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt tràn đầy khủng hoảng.

Ngay cả lão cha của hắn cũng không chịu nổi một chưởng của Vương Diệp, hắn sợ đến chết khiếp.

Trương Nhật Sơn đi tới, Mã Xuyên đột nhiên phát điên, muốn bỏ trốn.

Nhưng tốc độ của Trương Nhật Sơn cũng không chậm, sau khi đuổi kịp Mã Xuyên, chỉ vài chiêu đã chế phục Mã Xuyên.

Tiếp đó, Trương Nhật Sơn dẫn Mã Xuyên rời khỏi đây, đồng thời gọi người đến xử lý thi thể Mã Lão Oa Tử.

Doãn Lam Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thầm tặc lưỡi.

Vương gia quả nhiên không hổ là Vương gia, đối mặt với loại người này cũng không hề nương tay.

Vương Diệp nhìn về phía Doãn Lam Phong: “Còn có chuyện gì sao?” Doãn Lam Phong giật mình, sau đó vội vàng nói: “Hiện nay truyền nhân Cửu U Tướng Quân đã xuất hiện, tôi đoán truyền nhân Câu Thi Pháp Vương cũng sắp xuất hiện rồi, chúng ta có cần đề phòng trước một chút không?” Vương Diệp nói: “Ngọc Diện Hồ Ly chẳng qua chỉ là một người bình thường, chủ yếu là hắn dựa vào Quật Tử Quân dưới trướng, không có gì đáng sợ cả.

Bọn họ đoán chừng cũng là vì Tướng Thần mà đến, nếu dám đến, thì đều đừng hòng trở về nữa.” Doãn Lam Phong gật đầu, nghe lời của Vương Diệp xong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đối với anh ta mà nói, sau khi đã chứng kiến sự lợi hại của Mã Lão Oa Tử, truyền nhân Cửu U Tướng Quân này, anh ta đối với hậu nhân Câu Thi Pháp Vương cũng có chút sợ hãi.

Chương 666

Mà bây giờ nghe lời của Vương Diệp, anh ta cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Thế là Doãn Lam Phong quay người cũng rời đi.

Mà đối với Vương Diệp mà nói, bất kể là Mã Lão Oa Tử xuất hiện, hay là Ngọc Diện Hồ Ly sắp đến, đều chỉ là một tiểu khúc dạo đầu mà thôi.

Bọn họ cũng sẽ không gây ra phiền phức gì cho Vương Diệp, thậm chí còn không ảnh hưởng đến việc Vương Diệp tế luyện Tướng Thần.

Cho nên Vương Diệp cơ bản đều không để trong lòng.

Sau khi Doãn Lam Phong đi, Trương Nhật Sơn rất nhanh lại lần nữa đưa người trở lại đây, xử lý thi thể Mã Lão Oa Tử kia.

Đợi sau khi bọn họ đều đi, Vương Diệp mới trở về căn phòng tế luyện Tướng Thần của mình.

Chỉ cần dùng tiên huyết vẽ thêm 5 lần, là có thể tế luyện thành công.

Cách tế luyện thành công, còn hơn ba mươi tiếng, hơn một ngày!

Vương Diệp ngồi trước Tướng Thần, nhìn Tướng Thần với vẻ mặt dữ tợn.

Còn hơn một ngày nữa, Tướng Thần sẽ bị anh ta tế luyện thành công, triệt để trở thành khôi lỗi của anh ta!

Vương Diệp muốn Tướng Thần làm gì, Tướng Thần nhất định phải làm theo.

Mà Tướng Thần lúc này, cũng có ý thức, hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, đã không còn cảm giác bất lực như trước, chỉ còn lại sự cay đắng và bất lực toàn thân toàn tâm.

Hắn biết, vận mệnh của mình đã định sẵn.

Bất kể hắn có chấp nhận hay không, đều vĩnh viễn trở thành luyện thi của Vương Diệp!

Đây chính là số mệnh của hắn, hắn không thể kháng cự.

Hơn năm nghìn năm, trong sinh mệnh dài đằng đẵng của Tướng Thần, cơ bản có thể xem như chớp mắt một cái.

Tuy nhiên, hiện tại trong hơn năm nghìn năm này, thay đổi quá nhiều quá nhiều!

Tướng Thần cảm thấy tâm khí của mình đã hoàn toàn bị mài mòn đến biến mất.

Những kiêu ngạo, ngạo mạn từng có, đối với Tướng Thần bây giờ mà nói, đều đã là chuyện quá khứ, đều đã bị nghiền nát trong tay Vương Diệp!

Chớp mắt một cái, lại hơn một ngày trôi qua.

Vương Diệp lại lần nữa dùng bút vẽ phù nhúng vào tiên huyết của mình.

Đây đã là lần thứ hai mươi tư anh ta vẽ loại phù văn này.

Cách tế luyện kết thúc, còn hơn một phút.

Phù văn này vẽ xong, liền đại diện cho việc tế luyện hoàn toàn kết thúc, Tướng Thần sẽ trở thành luyện thi của Vương Diệp, từ nay về sau thật sự nghe lời Vương Diệp, bất kể Vương Diệp bảo hắn làm gì, hắn đều sẽ không từ chối.

Vương Diệp không chút do dự hạ bút, bắt đầu lặp lại phù văn mà anh ta đã vẽ 23 lần kia.

Tướng Thần ngay khi Vương Diệp hạ bút này, lòng như tro nguội.

Tất cả đã không thể thay đổi.

Điều Tướng Thần có thể làm, chỉ có chấp nhận hiện thực.

Cuối cùng, tế luyện kết thúc.

Cuối cùng, bảy ngày đêm không ngừng tế luyện, liên tục dùng tiên huyết vẽ phù, không ngừng tăng cường khống chế đối với Tướng Thần!

Bảy ngày trôi qua, 24 đạo phù văn màu máu được vẽ ra, vào giây cuối cùng của ngày thứ bảy, tế luyện cuối cùng đã hoàn thành!

Trên người Tướng Thần hiện ra dày đặc phù văn, những phù văn đó phân bố khắp nơi trên người Tướng Thần, dày đặc, khiến Tướng Thần trông vô cùng hùng vĩ đồng thời lại tăng thêm không ít khí tức thần bí.

“Được rồi, có thể giải trừ trấn áp của ngươi rồi.” Trong mắt Vương Diệp tinh quang rạng rỡ, giơ tay vung lên, thu Kinh Trập Kiếm lại, giải trừ trấn áp Tướng Thần.

Trận pháp xung quanh ánh sáng đen lóe lên, cuối cùng trở về bình tĩnh.

Sứ mệnh của chúng cũng đã hoàn thành, sau này đều không còn tác dụng gì nữa.

Vương Diệp nhìn Tướng Thần, Tướng Thần cũng nhìn Vương Diệp.

Tướng Thần không hề nhúc nhích, trước khi không có lệnh của Vương Diệp, Tướng Thần sẽ không có bất kỳ động tác nào.

Đây chính là Tướng Thần hiện tại.

“Tấn công tôi.” Vương Diệp đột nhiên nói.

“Oanh!” Gần như ngay lập tức sau khi lời Vương Diệp vừa dứt, Tướng Thần liền động.

Một quyền đánh tới trước mặt Vương Diệp, tốc độ cực nhanh khiến ánh mắt Vương Diệp co rụt lại, không khỏi kinh hãi vô cùng.

Đây chính là Tướng Thần hiện tại!

Cảm giác còn khủng bố hơn trước rất nhiều!

Tướng Thần sau bảy ngày tế luyện, được Vương Diệp dùng Long Vương Kỳ Lân Huyết tế luyện, bây giờ thực lực Tướng Thần hiển nhiên lại có sự đề cao.

Sau khi toàn lực bùng nổ, bất kể là tốc độ hay sức mạnh, đều không phải trước kia có thể sánh bằng.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, bùng nổ toàn bộ sức mạnh, và Tướng Thần đối chọi một quyền.

“Ầm ầm!” Một tiếng vang lớn, Vương Diệp lùi về sau một bước, còn Tướng Thần thì lùi hơn mười bước, suýt nữa đã đâm vào tường, làm tường bị đâm nát.

Mà Tướng Thần lại lần nữa xông lên.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, nói: “Dừng tay!” Tướng Thần lập tức khựng lại, ngoan ngoãn dừng lại.

Vương Diệp không muốn đánh ở đây.

Nếu cả hai người đều thật sự toàn bộ bung sức, thì cả cái sân này đều sẽ bị hủy hoại, Vương Diệp không muốn thấy điều này.

Nhưng, anh ta vẫn muốn đi thử xem Tướng Thần hiện tại rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!

Tướng Thần đã dung hợp Long Vương Kỳ Lân Huyết, hẳn là đã đạt đến một trình độ khủng bố.

Đúng lúc này lại là rạng sáng, Vương Diệp trực tiếp dẫn Tướng Thần rời khỏi phòng, nhanh chóng đến một ngọn núi nhỏ ở ngoại ô Bắc Bình.

Ở đây, là có thể thoải mái ra tay rồi.

"Lại đây, tấn công tôi, dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhất của ngươi!" Vương Diệp trực tiếp nói.

Hai mắt Tướng Thần lập tức biến thành màu đỏ máu, phù văn màu máu trên người cũng bắt đầu lóe sáng, thân thể trong chớp mắt phồng lên, tràn đầy cảm giác sức mạnh.

Hơn nữa, dung mạo của Tướng Thần cũng đã khôi phục lại.

Là một người đàn ông trung niên đầy khí phách.

Trên khuôn mặt đó tràn đầy sự tang thương đồng thời lại vì những phù văn kia mà trở nên vô cùng thần bí.

Thực lực Tướng Thần đã đạt đến đỉnh phong!

"Oanh!" Mấy khối đá bên cạnh đột nhiên vỡ vụn.

Tiếp đó, Tướng Thần trong nháy mắt biến mất, xuất hiện trước mặt Vương Diệp!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, lộ ra một tia ngưng trọng.

Từ khi Vương Diệp xuất sơn đến nay, chưa từng gặp phải đối thủ cường hãn đến vậy, cũng chưa từng có ai có thể cho anh ta cảm giác uy hiếp như vậy!

Mà Tướng Thần hiện tại, đã cho anh ta cảm giác này!

Đương nhiên, Vương Diệp cũng không hề sợ hãi, không chút do dự ra tay, giao đấu với Tướng Thần.

Vương Diệp bây giờ toàn bộ sức mạnh bùng nổ, trực tiếp sử dụng Kỳ Lân Nguyên Thần Hàng Lâm, đồng thời còn có Bất Tử Chi Huyết tăng phúc, chỉ là không dùng Hóa Long Chi Lực.

Nếu không một khi Hóa Long Chi Lực sử dụng ra, e rằng Tướng Thần này vẫn không thể chống cự.

Nhưng cho dù như vậy, sức mạnh và tốc độ tăng phúc của Vương Diệp cũng đã đạt đến hơn 5 lần!

Hiện tại sức mạnh và tốc độ của Vương Diệp đã đạt đến hơn 6 vạn, tăng phúc 5 lần thì đó là 30 vạn sức mạnh và tốc độ khủng bố!

Tuy nhiên, cho dù như vậy, Tướng Thần lại còn đấu ngang sức với Vương Diệp!

Thậm chí, Tướng Thần còn hơi chiếm ưu thế!

Có thể thấy Tướng Thần hiện tại khủng bố đến mức nào!

Vương Diệp càng đánh càng kinh ngạc và vui mừng, không ngờ Tướng Thần sau bảy ngày luyện thi thuật lại cường hãn đến mức này!

Điều này thì Vương Diệp không ngờ tới.

Tướng Thần càng mạnh, đối với Vương Diệp mà nói tự nhiên cũng càng có lợi!

Sau khi đánh vài phút, Vương Diệp phát hiện nếu không sử dụng Hóa Long hoặc Chu Tước Nguyên Thần Hàng Lâm, thì thật sự không làm gì được Tướng Thần này.

Mà hiện tại hai người chỉ là tỷ thí mà thôi, hoàn toàn không cần thiết động đến những chiêu bài đó, thế là Vương Diệp cũng ra lệnh cho Tướng Thần dừng lại.

Vương Diệp nhìn Tướng Thần trước mắt, trong lòng vô cùng hài lòng.

Chương 667

Mà Tướng Thần lúc này cũng chấn kinh vô cùng!

Hắn có thể cảm nhận được lực lượng cực hạn bùng nổ ra của mình, đã mạnh đến một trình độ khủng bố, tuy nhiên vẫn còn xa mới bằng được Khổng năm xưa, nhưng đã vượt qua cực hạn của chính hắn!

Điều này… Tướng Thần biết, đây không chỉ là công lao của thất nhật luyện thi thuật, mà còn có Kỳ Lân Bảo Huyết của Vương Diệp, khiến cơ thể hắn xảy ra biến hóa!

Sau khi hắn sử dụng phù văn màu máu, thực lực liền có thể tăng cường một cách rõ rệt bằng mắt thường!

Tướng Thần hiện tại tâm tư có chút phức tạp.

Trước kia hắn cũng từng thử nhiều cách để đột phá bình cảnh thực lực hiện có, thậm chí không tiếc dùng một số thủ đoạn, xuất sơn hại người, dùng tinh huyết của người để tu luyện, đây mới có tình huống Tứ Đại Môn Phái và Tứ Đại Gia Tộc liên hợp vây quét sau này.

Nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn khó mà đột phá bình cảnh.

Tuy nhiên bây giờ Vương Diệp chỉ dùng thất nhật luyện thi thuật để tế luyện hắn, chỉ vỏn vẹn bảy ngày, đã đột phá bình cảnh thực lực vốn có.

Tuy nhiên không đột phá giới hạn thể chất, vẫn là bất tử thể, nhưng đột phá thực lực đã cực kỳ khó được rồi.

Điều này khiến Tướng Thần nảy sinh một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Có lẽ, bị Vương Diệp tế luyện, chưa chắc đã là chuyện xấu?

Nhưng, loại tâm tư này vừa mới nảy sinh đã bị hắn dập tắt!

Mặc dù hắn hiện tại đã bị Vương Diệp tế luyện, không thể không chấp nhận sự thật này, nhưng với tư cách là Tống Tử Chi Vương từng một thời, hắn không cho phép mình xuất hiện loại suy nghĩ này.

Cho nên, hắn không chút do dự gạt bỏ ý nghĩ trong lòng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn xung quanh, không khỏi nhíu mày.

Trận chiến của hai người đã gây ra động tĩnh cực lớn, ngọn núi nhỏ ở đây đều trực tiếp sụp đổ, khu vực lân cận gần như bị san bằng, có thể nói là vô cùng khủng bố.

Vương Diệp hít sâu một hơi, cảm thấy nơi này không nên ở lâu, nếu bị người thường phát hiện, thật sự tưởng ở đây có thần tiên gì đó, thì sẽ rất phiền phức.

Thế là, Vương Diệp vội vàng dẫn Tướng Thần rời khỏi đây.

Mà không lâu sau khi Vương Diệp và Tướng Thần rời đi, nơi đây nhanh chóng xuất hiện hai người.

Hai người này, chính là Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy!

“Phụ thân, đây…” Trần Kim Thủy trợn tròn mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cảnh hoang tàn trước mắt.

Nhà họ Trần không thích an gia xây nhà trong thành phố, bọn họ thích hơn là thiết lập các cứ điểm ở ngoại ô hoặc trong các trấn nhỏ, ví dụ như cứ điểm ở trấn nhỏ Điền Nam.

Mà cứ điểm ở Bắc Bình, cũng ở ngoại ô.

Đúng lúc cứ điểm của bọn họ ở gần đây.

Sau khi rời khỏi chỗ Vương Diệp, những người nhà họ Trần này liền ở tại cứ điểm Bắc Bình này, bàn bạc chuyện đi Tháp Mục Đà, tìm Trần Văn Cẩm.

Tuy nhiên lại đột nhiên bị đánh thức trong giấc ngủ.

Thế là, Trần Kim Thủy và Trần Tứ Gia vội vàng bò dậy, vội vã chạy đến.

Vừa đến nơi đã thấy một vùng hoang tàn ở đây, hai người lập tức ngây người ra.

Trần Kim Thủy lại nói: “Phụ thân, con nhớ trước đây ở đây, có một ngọn núi nhỏ, bây giờ sao… ngọn núi nhỏ đâu mất rồi?” Hiện trường một vùng hoang tàn, ngọn núi nhỏ đã bị san bằng, khắp nơi đều là những tảng đá lớn, nằm ngổn ngang xung quanh, trên mặt đất cũng có những vết nứt khổng lồ.

Người không biết còn tưởng là bị nổ tung!

Trần Tứ Gia nói: “Không có mùi thuốc súng, chắc không phải bom.” Trần Kim Thủy nói: “Chắc chắn không phải bom, trên đời này có loại bom nào có thể trong thời gian ngắn như vậy san bằng một ngọn núi?

Bom nguyên tử thì còn tạm được!” Trần Tứ Gia ngưng trọng gật đầu.

Anh ta đi vào bên trong phế tích, nhìn quanh bốn phía, tìm thấy một mảnh vải vụn trên đất, nhặt lên xem thử, chắc là mảnh vải ở vạt áo nào đó.

Mảnh vải này hiển nhiên là vải hiện tại.

“Ở đây có thi khí rất mạnh, mà mảnh vải này lại là quần áo chúng ta thường mặc, không chừng là trong ngọn núi nhỏ này ẩn giấu một Tống Tử lợi hại nào đó, sau đó có cao nhân đến thu phục Tống Tử đó, hai bên phát sinh chiến đấu, mới biến thành bộ dạng này.” Trần Tứ Gia phân tích, ngữ khí dị thường ngưng trọng.

Anh ta thường xuyên hoạt động trong cổ mộ, đối với thi khí vô cùng mẫn cảm, vừa đến nơi đã cảm nhận được luồng thi khí mạnh mẽ đó!

Trần Kim Thủy vừa nghe lại có Tống Tử cường đại, không khỏi sắc mặt thay đổi, sau đó lại cảm thấy không thể tin nổi, anh ta nói: “Sao có thể như vậy!

Tống Tử nào có thể có sức mạnh cường đại đến vậy, san bằng cả một ngọn núi?” “Cho dù có, trên đời này ai có thể là đối thủ của loại Tống Tử này?” Trần Tứ Gia nghĩ nghĩ: “Chưa chắc đã không có, Vương gia có thể làm được.” Trần Kim Thủy ngớ người ra một lát, sau đó nói: “Hình như cũng đúng, Vương gia quả thực có thể làm được điều này!” Trần Kim Thủy nghĩ nghĩ, không khỏi nói: “Vậy có phải là Vương gia không?” Trần Tứ Gia nghĩ nghĩ rồi lắc đầu nói: “Chắc không phải Vương gia!

Từ động tĩnh vừa rồi mà xem, trận chiến này diễn ra rất lâu, nếu là Vương gia, tuyệt đối không thể dây dưa kéo dài như vậy.” Trần Kim Thủy nghĩ nghĩ cũng thấy đúng.

Bọn họ thông qua nhiều lần tiếp xúc với Vương Diệp như vậy, biết con người Vương Diệp, Vương Diệp là người rất không muốn lãng phí thời gian, có thể giải quyết nhanh chóng thì nhất định phải giải quyết nhanh chóng.

Mà trận chiến vừa rồi, kéo dài lâu như vậy, tuyệt đối không giống phong cách của Vương Diệp.

Cho nên bọn họ trực tiếp phủ định Vương Diệp.

Trần Kim Thủy đột nhiên nói: “Phụ thân!

Gần đây con nghe nói truyền nhân Cửu U Tướng Quân và hậu nhân Câu Thi Pháp Vương đều xuất hiện ở Bắc Bình, có phải là do bọn họ gây ra không?” “Con nghe nói truyền nhân Cửu U Tướng Quân kia rất lợi hại!” Trần Tứ Gia nghĩ kỹ lại, cảm thấy có khả năng này, thế là Trần Tứ Gia nói: “Đúng là có khả năng này!” Dừng một chút, Trần Tứ Gia lại nói: “Bất kể thế nào, người xuất hiện ở đây tuyệt đối vô cùng lợi hại, chuyện này không thể trì hoãn, chúng ta sáng sớm ngày mai sẽ vào thành báo cáo chuyện này cho Vương gia, xem Vương gia có đối sách gì.

Hy vọng chuyện này sẽ không gây ra chấn động quá lớn.” Thế là, Trần Tứ Gia cầm mảnh vải ở vạt áo kia cùng Trần Kim Thủy trở về.

Hai người khoảng thời gian này vẫn luôn nghiên cứu chuyện làm thế nào để vào Tháp Mục Đà, cho nên cũng không quá chú ý đến chuyện ở Bắc Bình.

Cho nên chuyện Mã Lão Oa Tử đã bị Vương Diệp giết, bọn họ cũng không biết.

Cùng lúc đó.

Vương Diệp và Tướng Thần cũng đã về đến nhà.

Vương Diệp nói: “Bây giờ ngươi cũng nên hiểu rõ rồi, sau khi bị tôi tế luyện thành công, ngươi đã giống như khôi lỗi của tôi.

Bình thường tôi cũng không hạn chế tự do của ngươi, nhưng chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng ngươi nên rõ, có một số chuyện tốt nhất là đừng tự chuốc lấy khổ sở.” Kỳ thực Vương Diệp đã hạ một số chỉ lệnh trong đầu Tướng Thần, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, đều có quy định rõ ràng.

Cũng chính là nói, có một số chuyện, Tướng Thần căn bản không thể làm được.

Tướng Thần hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Bây giờ hắn đã khôi phục quyền khống chế cơ thể, Vương Diệp cũng không thể khống chế tư tưởng của hắn, chỉ có thể khống chế cơ thể hắn, cho nên Tướng Thần hiện tại vô cùng khó chịu.

May mà, tên Tướng Thần này đã chấp nhận thân phận hiện tại, cho nên trong lòng tuy không thoải mái, đối với Vương Diệp vẫn không có sắc mặt tốt, nhưng cũng sẽ không còn nghĩ đến việc khôi phục tự do gì đó nữa.

Vương Diệp giơ tay vung lên, bảo Tướng Thần đi xuống, trở về căn phòng mà trước đó tế luyện hắn.

Hiện tại điều duy nhất khiến Vương Diệp hơi đau đầu là khuôn mặt của Tướng Thần kia.

Bình thường khi Tướng Thần không dùng toàn bộ sức mạnh, khuôn mặt không thể khôi phục dung mạo người bình thường, là dáng vẻ thây khô, chắc chắn không thể gặp người.

Nghĩ nghĩ, Vương Diệp liền không sao cả.

Dù sao Tướng Thần bình thường cũng không đi ra ngoài cùng anh ta, nhiều nhất là khi xuống mộ thì đi theo Vương Diệp, lúc đó Vương Diệp dùng một cái đấu lạp giúp hắn che mặt là được rồi.

Cho nên cũng không có gì đáng bận tâm nhiều.

Vương Diệp trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Vương Diệp thức dậy vệ sinh cá nhân xong, khi đang ăn sáng, Kim Tỏa đi tới nói: “Vương gia, Trần Tứ Gia và Trần đương gia đã đến rồi.” Vương Diệp ngớ người ra một lát, hai tên này lại chạy đến làm gì?

Lẽ nào là vì chuyện Trần Văn Cẩm sao?

Hay là muốn hỏi chuyện Tháp Mục Đà?

Nhưng hiện tại Vương Diệp đang ăn sáng, cũng không có tâm tư dùng Kỳ Môn Bát Toán để tính xem bọn họ đến làm gì, thế là liền nói:

“Ngươi bảo bọn họ vào đi.” “Được, Vương gia!” Kim Tỏa cung kính đáp một tiếng, sau đó đi ra tiền viện, dẫn Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đến gặp Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn hai cha con trước mắt, vừa ăn vừa thản nhiên hỏi: “Sao vậy, các anh đến tìm tôi có chuyện gì sao?” Vương Diệp nhìn ra được, hai người hình như có chút vội vã.

Nếu không, cũng không thể sáng sớm tinh mơ đã hấp tấp chạy đến tìm mình.

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy hai người nhìn nhau, sau đó Trần Tứ Gia nói: “Vương gia, có một chuyện tôi nhất định phải bẩm báo ngài!” Vương Diệp nhíu mày, nhìn bộ dạng ngưng trọng của hai người, ngược lại có chút tò mò Trần Tứ Gia này rốt cuộc muốn tìm mình nói gì?

Phải biết rằng, Trần Tứ Gia dù sao cũng là một kiêu hùng, đã giết vô số người, tay nhuốm đầy máu tươi.

Ngay cả cái chết, e rằng ông ta cũng không hề sợ hãi.

Huống chi là lộ ra biểu cảm ngưng trọng như vậy.

Nhưng hiện tại, Trần Tứ Gia lại có vẻ mặt ngưng trọng.

Điều này khiến Vương Diệp cũng có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì.

Trần Tứ Gia nói: “Vương gia, tối hôm qua…” “Vương gia!” Tuy nhiên, đúng lúc này, Kim Tỏa lại gọi thêm một tiếng, cắt ngang lời Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia thấy Kim Tỏa nói chuyện, cũng không tiện tức giận, đành tạm thời nén lời vào.

Vương Diệp hỏi: “Có chuyện gì?” Kim Tỏa nói: “Vương gia, bên ngoài có một người nói muốn tìm ngài, nói ngài đã lấy đi đồ của cô ta, cô ta muốn đến lấy lại đồ của mình.” Có một người?

Vương Diệp nói: “Dẫn cô ta vào, tôi muốn xem xem tôi nợ ai đồ gì.” “Vâng, Vương gia!” Kim Tỏa gật đầu, sau đó đi ra cổng trước dẫn người vào.

Còn Vương Diệp nhìn về phía Trần Tứ Gia: “Bây giờ có thể nói rồi.” Trần Tứ Gia nhíu mày, do dự một lát rồi nói: “Vương gia, chuyện này vô cùng trọng đại, không nên có người ngoài ở đây, hay là đợi người đến thăm ngài đi rồi tôi sẽ nói.” Vương Diệp không khỏi lẩm bẩm một tiếng, xem ra quả thật là chuyện lớn gì đó.

Thế là Vương Diệp đành gật đầu: “Cũng được.” Vương Diệp và những người khác đợi một lát, chỉ thấy Kim Tỏa dẫn hai nữ tử đi vào.

Người đứng đầu trong hai nữ tử này là một cô gái vô cùng xinh đẹp, khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, có thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung, tuyệt đối là vẻ đẹp chim sa cá lặn!

Chương 668

Nói thật, sau khi Vương Diệp đến thế giới này, đây là lần đầu tiên anh gặp được một người phụ nữ xinh đẹp đến vậy.

Còn đi bên cạnh cô ta là một nữ tử đội mũ, che kín phần lớn khuôn mặt.

Nữ tử kia lưng đeo một thanh kiếm, thân thể nhẹ nhàng, đi lại không hề có tiếng động.

Hai người này vừa xuất hiện, Trần Tứ Gia không khỏi mang theo một tia ngưng trọng nhìn chằm chằm nữ nhân đeo kiếm kia, ông ta lẩm bẩm: “Cao thủ!” Rõ ràng, Trần Tứ Gia đã nhìn ra, nữ nhân phía sau là một cao thủ, chuyên môn đến để bảo vệ cô gái xinh đẹp phía trước này.

Nhìn tổ hợp trước mắt, Vương Diệp đã biết hai người này rốt cuộc là ai.

Ngọc Diện Hồ Ly và Ca Nô!

Trong nguyên tác, Ngọc Diện Hồ Ly xinh đẹp vô cùng, nói là đệ nhất mỹ nữ của Quỷ Đăng cũng không quá lời, thân phận thì là hậu duệ hoàng thất Câu Thi Cổ Quốc, sở hữu thứ gọi là Hồng Mông Bảo Huyết, có thể hóa thân thành Huyết Ma, vô cùng lợi hại.

Hôm nay vừa nhìn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Còn nữ nhân đi theo sau Ngọc Diện Hồ Ly chính là tay sai của Ngọc Diện Hồ Ly, từ nhỏ đã đi theo Ngọc Diện Hồ Ly.

“Thưa cô, đây là chủ nhân của tôi.” Kim Tỏa nhìn về phía Vương Diệp, giới thiệu.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn Vương Diệp, lộ ra một nụ cười quyến rũ, nụ cười này khiến Trần Kim Thủy ngây người.

Còn Vương Diệp và Trần Tứ Gia định lực đều rất tốt, không bị Ngọc Diện Hồ Ly ảnh hưởng.

Ngọc Diện Hồ Ly nói: “Thì ra anh chính là người tôi cần tìm à, chỗ của anh… có thứ tôi muốn.” Vương Diệp lạnh nhạt nói: “Vậy sao?

Cô muốn thứ gì, cứ tự mình đi tìm đi.” Dừng một chút, Vương Diệp nói: “Nhưng mà… cho dù cô tìm được, cũng chưa chắc có thể mang đi, đến lúc đó đừng để mình cũng phải bỏ mạng, vậy thì không đáng.” Ngọc Diện Hồ Ly cười nói: “Thứ tôi muốn, vẫn chưa có thứ gì mà tôi không đạt được, chỉ sợ anh không chịu đưa thôi.” Vương Diệp nói: “Người có thể lấy được đồ từ tay Vương Diệp tôi, hiện tại vẫn chưa xuất hiện.” “Vậy sao?

Thú vị đấy.” Ngọc Diện Hồ Ly cũng không giận, ngược lại cười rạng rỡ, nhìn về phía Ca Nô phía sau: “Ngươi đi tìm thứ đó, mang về đây cho ta.” “Vâng!” Ca Nô gật đầu, sau đó lấy ra một lệnh bài bằng đồng lớn bằng bàn tay.

Sau khi lệnh bài đó xuất hiện, phát ra những rung động nhẹ.

Tiếp đó, Ca Nô liền đi về một hướng.

Hướng đó, chính là hướng căn phòng của Tướng Thần.

Rất rõ ràng, lệnh bài đó chính là thứ bọn họ dùng để tìm Tướng Thần, cảm ứng vị trí của Tướng Thần.

Chính nhờ có lệnh bài này, Ngọc Diện Hồ Ly mới có thể biết Tướng Thần đã thoát khốn, hơn nữa cơ thể lại trở nên rất suy yếu!

Cũng chính vì lệnh bài này, nên Ngọc Diện Hồ Ly bọn họ mới có thể tìm đến đây.

“Vương gia!” Kim Tỏa vừa thấy, lập tức có chút lo lắng, kêu lên một tiếng.

Mặc dù cô không biết bên trong có thứ gì, nhưng cô lại nhớ rõ lời dặn của Vương Diệp, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai đến gần căn phòng đó!

Thế mà hiện tại Ca Nô lại muốn đến gần, Kim Tỏa lập tức lo lắng.

Vương Diệp nói: “Không cần vội.” Kim Tỏa thấy Vương Diệp một vẻ mặt thờ ơ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật Vương Diệp hiện tại có ý nghĩ của riêng mình.

Cũng đã đến lúc để Tướng Thần xuất hiện, cho bọn họ biết, Tướng Thần hiện tại đang trong tay anh, hơn nữa đã bị anh khống chế, ai muốn đến tìm Tướng Thần, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần chịu chết đi.

Vương Diệp hiện tại cũng không hạ bất kỳ mệnh lệnh nào cho Tướng Thần, hoàn toàn xem Tướng Thần tự mình làm thế nào.

Trên mặt Ngọc Diện Hồ Ly lộ ra nụ cười, cô ta luôn vô cùng tự tin vào thủ hạ của mình, thêm vào đó bản thân cô ta tài lực hùng hậu, những năm qua cũng thuận buồm xuôi gió, không coi ai ra gì.

Hiện tại đối mặt với Vương Diệp cũng là như vậy.

Kỳ thật Ngọc Diện Hồ Ly những năm qua, cô ta không hề chú ý đến chuyện giới Đạo mộ và giới cổ ngoạn, hơn nữa vẫn luôn phát triển tập đoàn của mình ở nước ngoài, nên biết rất ít về chuyện trong nước.

Nếu không thì, chỉ cần cô ta chú ý một chút, cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy, dám tìm đến chỗ Vương Diệp.

Hiện tại cô ta chỉ muốn có được thi thể Tướng Thần!

Còn Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy thì im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đều đang suy đoán, nữ tử trước mắt này rốt cuộc là ai, cô ta đến đây muốn làm gì, muốn tìm thứ gì?

Mắt thấy Ca Nô từng bước từng bước đi đến trước cửa phòng Tướng Thần, mở cánh cửa căn phòng đó ra.

"Thi khí nặng quá!" Trần Tứ Gia đồng tử co rút lại, có chút kinh hãi nói một tiếng.

Còn Ngọc Diện Hồ Ly thì mừng rỡ quá đỗi.

Quả nhiên ở đây.

"Ca Nô!

Tướng Thần ở ngay đây, mau vào đưa Tướng Thần ra ngoài!

Lệnh bài cho thấy Tướng Thần hiện đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu, chỉ cần có thể mang Tướng Thần đi, chúng ta thậm chí có thể đạt được thuật trường sinh!" Ngọc Diện Hồ Ly kích động nói.

Quả nhiên, Ngọc Diện Hồ Ly bất chấp tất cả muốn có được Tướng Thần, chính là muốn từ trên người Tướng Thần đạt được thứ gì đó.

Rõ ràng, có liên quan đến trường sinh!

"Tướng Thần?" Trần Kim Thủy và Trần Tứ Gia nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương!

Tướng Thần là ai bọn họ đương nhiên biết!

Là người trong Cửu Môn, chuyện Tướng Thần là thủy tổ cương thi, bọn họ vô cùng rõ ràng.

Trong truyền thuyết, Tướng Thần chính là Vua Cương Thi, do

Khổng Nhục Thân biến hóa mà thành, vô cùng đáng sợ, đó là sự tồn tại khiến ai nghe danh cũng phải biến sắc!

Không ngờ, Tướng Thần lại ở chỗ Vương Diệp?

Trần Kim Thủy do dự nói: “Phụ thân, lẽ nào cương thi tối qua, lại chính là Tướng Thần?” Theo anh ta thấy, cũng chỉ có Tướng Thần mới có sức mạnh đáng sợ đến vậy, khai sơn phá đá, san bằng một ngọn núi nhỏ!

Nếu là như vậy, thì có thể xác định, người giao đấu ngoài thành tối qua chính là Vương Diệp và Tướng Thần.

Mà hiện tại, Vương Diệp đã thu phục Tướng Thần!

Tuy nhiên, Trần Tứ Gia lại chậm rãi lắc đầu: “Không thể nào!

Theo lý mà nói Tướng Thần không thể xuất hiện ở nơi đó, nó hẳn phải ở dưới Tân Nguyệt Khách Sạn mới đúng!

Cho dù Tướng Thần đã thoát khốn từ Tân Nguyệt Khách Sạn, một chuyện lớn như vậy, chúng ta làm sao có thể không biết?” “Cho nên, tối qua khả năng lớn không phải là Tướng Thần.” Kỳ thật điều này cũng không trách Trần Tứ Gia.

Chuyện Tướng Thần bị Vương Diệp mang đi, ngoài những người có mặt lúc đó, Lý đương gia, Tề đương gia, Hoắc tiên cô và Giải Vũ Thần ra, thì chỉ có Trương Nhật Sơn, Doãn Lam Phong và La Tước của Tân Nguyệt Khách Sạn biết.

Vương Diệp cũng đã hạ lệnh, chuyện Tướng Thần không được phép truyền ra ngoài.

Vì vậy, những người đó không một ai dám nói, tất cả đều giữ kín trong lòng.

Điều này cũng dẫn đến việc hiện tại trên dưới nhà họ Trần, không một ai biết chuyện này.

Do đó, Trần Tứ Gia cũng có ý nghĩ như vậy.

Trần Tứ Gia vừa nói như thế, Trần Kim Thủy cũng cảm thấy hình như đúng là đạo lý này.

Thế là gật đầu.

Vương Diệp quay đầu nhìn Trần Tứ Gia: “Hai người đang nói gì vậy?” Trần Tứ Gia cười gượng một tiếng: “Vương gia, không có gì.” Tiếp đó, ông ta chỉ vào trong phòng, hỏi: “Vương gia, bên trong kia thật sự là Tướng Thần sao?” Vương Diệp nói: “Thật chứ còn giả được sao?” Trần Tứ Gia có chút toát mồ hôi, ông ta nói: “Vậy Tướng Thần này làm sao lại bị đưa đến đây?” Vương Diệp nói: “Tôi đánh cho nó một trận rồi mang về đây.” Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đều giật giật khóe miệng.

Nghe Vương Diệp nói một cách thản nhiên như vậy, nhìn qua thì không có gì, nhưng bọn họ lại cảm thấy, sao mà giống đang khoác lác thế không biết?

Còn Ngọc Diện Hồ Ly cũng nghe thấy lời Vương Diệp, không khỏi cười khẩy một tiếng: “Anh cứ khoác lác đi, còn nói là anh đánh cho Tướng Thần một trận, sao anh không nói Tướng Thần đã bị anh khống chế rồi luôn đi?” Vương Diệp nói: “Cô quả nhiên đoán đúng rồi.” Ngọc Diện Hồ Ly sửng sốt, sau đó một vẻ mặt khinh thường: “Mặt anh đúng là dày.” “Phụt!” Tuy nhiên, lời Ngọc Diện Hồ Ly vừa dứt, liền nghe thấy trong phòng “phụt” một tiếng, tiếp đó là một tiếng “Ầm” vang trời, một thi thể trực tiếp bay ra ngoài, rơi xuống đất, đã không còn hơi thở!

Thi thể đó, chính là Ca Nô!

Trên cổ Ca Nô có hai vết răng nanh, máu tươi đang rỉ ra!

“A!” Kim Tỏa nhìn thấy cảnh này không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vô cùng, vội vàng lùi lại mấy bước.

Mặc dù cô vẫn luôn đi theo Vương Diệp, nhưng chưa bao giờ thấy người chết.

Bây giờ nhìn thấy một người chết trước mặt mình, hơn nữa ánh mắt kia còn đầy tuyệt vọng, Kim Tỏa liền một trận kinh hoàng.

Trần Kim Thủy và Trần Tứ Gia cũng đồng tử co rút, kinh hãi nhìn Ca Nô.

Bọn họ đều nhìn ra, Ca Nô là một cao thủ.

Nhưng sau khi đi vào chưa đầy mười giây, bay ra ngoài đã là một thi thể!

Hơn nữa máu tươi trên người đều đã bị hút khô!

Quá đáng sợ!

Thật sự là Tướng Thần sao!

Tướng Thần được mệnh danh là thủy tổ của loài cương thi hút máu, cũng là cương thi hút máu duy nhất trong Tứ đại thủy tổ cương thi.

Có thể nói, phàm là cương thi hút máu, không ai không phải là hậu duệ của Tướng Thần.

“Ca Nô!” Ngọc Diện Hồ Ly kinh hô một tiếng, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cô ta sao cũng không ngờ, Ca Nô lại không phải là đối thủ của Tướng Thần chỉ trong một hiệp!

Cho dù là Tướng Thần đã suy yếu đến cực điểm, vậy mà vẫn có thể dễ dàng giết chết một trong những tay sai lợi hại nhất của cô ta!

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly trắng bệch, thân thể run rẩy.

Chương 669

Vương Diệp lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói rồi, không ai có thể lấy đồ từ tay tôi đi, ngay cả cô, cũng không được.” Ngọc Diện Hồ Ly mặt mày thảm thiết.

Ca Nô không chỉ là tay sai mà cô ta coi trọng nhất, đồng thời tình cảm với cô ta cũng vô cùng tốt!

Không ngờ lại trực tiếp chết ở đây!

Ngọc Diện Hồ Ly nghiến răng nhìn Vương Diệp: “Anh rốt cuộc là ai!

Có quan hệ gì với Tướng Thần!

Tại sao Tướng Thần không tấn công anh!” Vương Diệp lười biếng đáp lời cô ta, lạnh nhạt nói: “Bây giờ cô có hai lựa chọn, thứ nhất, cô đã mạo phạm tôi, hãy đưa ra thứ bồi thường khiến tôi hứng thú, tôi có thể tha cho cô.

Thứ hai, giống như hắn ta.” Vương Diệp chỉ vào Ca Nô trên mặt đất.

Khuôn mặt Ngọc Diện Hồ Ly lại biến sắc.

Cô ta cảm nhận được sát khí trong mắt Vương Diệp!

Cô ta biết, Vương Diệp thật sự đã động sát cơ với cô ta!

Không hề vì cô ta xinh đẹp mà Vương Diệp sẽ mềm lòng!

Trong lòng Ngọc Diện Hồ Ly có chút bất lực, cũng bắt đầu sợ hãi.

Cô ta tuy là hậu duệ của Câu Thi Pháp Vương, hay nói đúng hơn, là hậu nhân của Câu Thi Cổ Quốc, sở hữu huyết mạch Kỳ Lân gì đó, có thể hóa thân thành Huyết Ma, nhưng hiện tại cô ta vẫn chưa đạt được Thượng Thanh Châu, căn bản không thể biến thành Huyết Ma.

Vì vậy, hiện tại cô ta chẳng qua chỉ là một người bình thường!

Một người phụ nữ bình thường mà ngay cả một người đàn ông bình thường cũng không đánh lại được!

Muốn sống sót ở đây, căn bản là không thể.

Cô ta nhìn ra được, Vương Diệp chính là một người có ý chí kiên định, nói muốn giết cô ta, nhất định sẽ giết cô ta!

Vì vậy, nếu muốn sống sót, cô ta chỉ có thể nhanh chóng nghĩ ra một cách khiến Vương Diệp từ bỏ ý định giết mình!

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn Vương Diệp: “Anh có biết tôi là ai không?

Có biết tôi là hậu duệ của ai không?

Thân phận của tôi vô cùng tôn quý!

Nếu anh tha cho tôi đi, tôi có thể cho anh tài phú không thể tưởng tượng được!” Ngọc Diện Hồ Ly cảm thấy, thân phận hậu duệ Câu Thi Pháp Vương của mình, chính là lá bùa hộ mệnh lớn nhất của mình!

Nếu Vương Diệp biết thân phận của cô ta, chắc chắn sẽ không dám động đến cô ta!

“Cô là ai?” Vương Diệp lộ ra một nụ cười hơi trêu tức, lạnh nhạt nói: “Từ xưa có Phát Khâu, Mô Kim, Bàn Sơn và Tả Lĩnh bốn đại môn phái đạo mộ, thủ đoạn đạo mộ của họ tầng tầng lớp lớp, mỗi nhà mỗi vẻ.

Thế nhân lại không biết, về sau còn xuất hiện Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân, Quan Sơn Thái Bảo và Câu Thi Pháp Vương bốn đại gia tộc đạo mộ này.” “Bốn gia tộc này đều làm việc cho hoàng gia, hưởng bổng lộc triều đình, đồng thời mỗi người một chức vụ.” “Âm Dương Đoan Công thống lĩnh Quật Tử Quân, Quan Sơn Thái Bảo đốc tạo Hoàng Lăng, Cửu U Tướng Quân trấn giữ Long Mạch, duy chỉ có Câu Thi Pháp Vương mượn cớ trừ hán thi hoảng tử, nhân cơ hội đào trộm rất nhiều cổ mộ, có thể nói là gia tộc đầu tiên trong bốn gia tộc lớn bước chân vào con đường đạo mộ.” “Câu Thi Pháp Vương này truyền thuyết là hậu duệ của Câu Thi Cổ Quốc.” “Còn cô, Ngọc Diện Hồ Ly, thì là hậu duệ hoàng thất Câu Thi Cổ Quốc, có chút quan hệ với Câu Thi Pháp Vương, đồng thời cũng sở hữu Hồng Mông Bảo Huyết.” “Cô muốn có được Tướng Thần, không ngoài mục đích là muốn lợi dụng Hồng Mông Bảo Huyết, tự mình biến thành Tướng Thần, sở hữu thân thể bất tử mà thôi.” Trong nguyên tác, Ngọc Diện Hồ Ly sở hữu Hồng Mông Bảo Huyết, sau đó lợi dụng Thượng Thanh Châu biến thành Huyết Ma, sở hữu sức mạnh của Huyết Ma.

Còn Vương Diệp sau khi nói ra một đoạn lời đó, Ngọc Diện Hồ Ly mặt mày đại biến, không thể tin được nhìn Vương Diệp: “Anh, anh làm sao biết được nhiều như vậy!” Nếu chỉ là biết chuyện bốn đại gia tộc, cô ta cũng không thấy kinh ngạc.

Dù sao người biết chuyện bốn đại gia tộc cũng không ít.

Đại đa số người trong Cửu Môn đều biết.

Nhưng chuyện cô ta Ngọc Diện Hồ Ly là hậu duệ hoàng thất Câu Thi Cổ Quốc và sở hữu Hồng Mông Bảo Huyết thì toàn thiên hạ không có người thứ hai biết!

Chỉ có một mình cô ta!

Đó là bí mật thuộc về riêng cô ta!

Thân phận mà cô ta công bố ra bên ngoài, hay nói đúng hơn, là thân phận mà cô ta công bố với người trong Cửu Môn là truyền nhân Câu Thi Pháp Vương, chưa từng nói cô ta là hậu nhân của Câu Thi Cổ

Quốc!

Tuy nhiên, Vương Diệp lại trực tiếp nói ra.

Điều này khiến Ngọc Diện Hồ Ly lập tức trong lòng đại loạn, trở nên hoảng loạn.

Đối với Ngọc Diện Hồ Ly mà nói, điều này đơn giản chính là một mũi tên xuyên tim!

Ngọc Diện Hồ Ly ngây ngốc nhìn Vương Diệp, trong lòng vạn mã bôn đằng, như sấm sét vậy, trong đầu chỉ có một vấn đề, đó chính là Vương Diệp rốt cuộc là ai!

Tại sao lại biết những điều này?

Hơn nữa, còn có thể khiến Tướng Thần nghe lời anh ta!

Điều này cũng quá biến thái rồi chứ?

Ngoài Ngọc Diện Hồ Ly ra, Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy cũng đều mặt đầy kinh ngạc, không thể tin được nhìn Ngọc Diện Hồ Ly.

Người phụ nữ xinh đẹp không tưởng trước mắt này, lại chính là truyền nhân Câu Thi Pháp Vương, Ngọc Diện Hồ Ly?

Cái này… Bọn họ vốn dĩ là đến để nhắc nhở Vương Diệp, không ngờ còn chưa kịp nhắc nhở, Ngọc Diện Hồ Ly đã tự mình tìm đến tận cửa rồi!

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, Vương Diệp lại hoàn toàn đoán trước được những điều này!

Hoàn toàn đoán trước được người phụ nữ này chính là Ngọc Diện Hồ Ly, thậm chí còn nói ra thân phận thật sự của cô ta!

Cứ như thể, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Vương Diệp.

Vương Diệp lạnh nhạt nói: “Xem ra, thân phận của cô đối với tôi mà nói, cũng chẳng có tác dụng gì lớn.” Ngọc Diện Hồ Ly mặt đỏ bừng, nghiến răng nhìn Vương Diệp.

Ban đầu cô ta còn tưởng rằng thân phận của mình đối với Vương Diệp hẳn là một sự chấn nhiếp, nhưng Vương Diệp đã sớm nắm rõ thân phận của cô ta, nhưng vẫn không hề sợ hãi, thậm chí trực tiếp để Tướng Thần giết chết tay sai của cô ta.

Thật uổng cho cô ta còn tự cho mình là lợi hại biết bao!

Lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly có một cảm giác, cứ như thể mọi hành động của mình, cứ như thể toàn bộ con người mình đều đã bị Vương Diệp nắm chặt trong lòng bàn tay, muốn thoát cũng không thoát được.

Ngọc Diện Hồ Ly biết, Ca Nô xem như đã chết uổng.

Cô ta không khỏi nhớ lại lời Vương Diệp đã nói trước đó.

Chưa từng có ai lấy được đồ từ tay anh ta!

Nếu bước vào căn phòng đó, vậy thì phải chuẩn bị tinh thần đón cái chết!

Bây giờ nghĩ lại, Ngọc Diện Hồ Ly đã có chút hối hận rồi!

Bởi vì sự kiêu ngạo tự đại của cô ta, đã khiến tay sai lợi hại nhất của cô ta bỏ mạng, có thể nói là cô ta đã hại chết Ca Nô!

Ngọc Diện Hồ Ly nghiến răng nói: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Vương Diệp nói: “Tôi đã nói rất rõ ràng, hai lựa chọn, tôi không muốn lặp lại, nếu cô không lựa chọn, vậy thì tôi sẽ giúp cô lựa chọn.” Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly biến sắc, vội vàng nói: “Tôi chọn bồi thường!” Ngọc Diện Hồ Ly đương nhiên muốn sống.

Cô ta đến đây, chính là vì muốn có được Tướng Thần, sau đó lợi dụng Hồng Mông Bảo Huyết của mình để có được năng lực của Tướng Thần, từ đó đạt được mục đích trường sinh bất lão.

Đã như vậy, cô ta làm sao có thể cam tâm chết đi!

Vương Diệp nói: “Rất tốt, vậy cô đưa thứ khiến tôi hứng thú ra đây đi.” Ngọc Diện Hồ Ly sắc mặt khó coi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Trước đó, tôi có thể hỏi anh một câu không, tôi muốn biết rốt cuộc anh là ai.” Tuy nhiên, cô ta còn chưa nói dứt lời, một bóng người xuất hiện trước mặt cô ta, trực tiếp vươn bàn tay khô héo ra, bóp chặt lấy cổ trắng ngần của Ngọc Diện Hồ Ly.

Sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly lập tức thay đổi.

“Tôi đưa!

Gia truyền bảo bối!” Ngọc Diện Hồ Ly kinh hô một tiếng, vội vàng lớn tiếng kêu lên.

“Dừng tay.” Vương Diệp lạnh nhạt nói.

Tướng Thần vốn dĩ đã muốn cắn chết Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng Vương Diệp vừa nói một câu, nó lập tức dừng lại.

Tim Ngọc Diện Hồ Ly đập như muốn ngừng!

Bây giờ cô ta hoàn toàn không thể thở được!

Cô ta ngây ngốc nhìn hàm răng già nua của Tướng Thần gần như trong gang tấc, sợ hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch như giấy!

Cô ta biết, nếu vừa nãy chậm một giây thôi, cô ta đã bị Tướng Thần một ngụm cắn chết!

Cho dù không chết, cũng nhất định sẽ trúng thi độc, biến thành cương thi!

Quá đáng sợ!

Cô ta nhìn Tướng Thần khô héo!

Rõ ràng là thứ cô ta vô cùng hy vọng có được, nhưng hiện tại trên người cô ta chỉ có đầy rẫy nỗi sợ hãi, không còn nửa điểm ý nghĩ muốn nhúng tay vào Tướng Thần nữa.

Bây giờ cô ta chỉ nghĩ đến chuyện sống sót!

Cô ta cũng coi như đã thật sự tin rồi, Vương Diệp quả thực có thể đánh bại Tướng Thần, cũng quả thực có thể khống chế Tướng Thần, nếu không Tướng Thần làm sao có thể nghe lời Vương Diệp như vậy?

Ngọc Diện Hồ Ly biết, cho dù mình có được năng lực của Tướng Thần thì có thể làm gì?

Ngay cả Tướng Thần còn không đánh lại Vương Diệp, huống chi là cô ta.

Vì vậy, Ngọc Diện Hồ Ly hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn giữ mạng trước đã, muốn chống lại Vương Diệp, căn bản là không thể.

Đồng thời cô ta cũng coi như đã hiểu ra, Vương Diệp tuyệt đối là loại người nói một không hai.

Dám nói điều kiện với anh ta, thì phải trả cái giá thảm khốc.

Còn Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy hai người nhìn Tướng Thần đang quay mặt về phía bọn họ, hơi thở cũng trở nên gấp gáp không ít, kinh hãi nhìn Tướng Thần!

Một bộ xác khô!

Chương 670

Thật sự là một Tống tử!

Tống tử này vậy mà còn nghe lời Vương Diệp, Vương Diệp bảo nó ra tay thì ra tay, bảo nó dừng tay thì dừng tay, căn bản không chút chậm trễ!

Hơn nữa, tốc độ và thực lực của Tống tử này, đơn giản là đáng sợ đến kinh người!

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy hai người đều coi như là cao thủ rồi, trong Cửu Môn gần như rất ít người là đối thủ của hai cha con bọn họ.

Tuy nhiên, hiện tại hai người bọn họ căn bản không hề phát hiện Tướng Thần đã xuất hiện như thế nào.

Chỉ thoáng cái, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người!

Tốc độ này, tuyệt đối không phải Tống tử bình thường có thể đạt được.

Lẽ nào, thật sự là Tướng Thần trong truyền thuyết?

Ngay cả Tướng Thần cũng có thể khống chế!

Vương Diệp này cũng quá biến thái rồi chứ?

Hai người bọn họ đều biết Tướng Thần là loại tồn tại cấp bậc nào.

Nó đã thuộc về sự tồn tại trong thần thoại truyền thuyết rồi, hoàn toàn là một loại Tống tử được thần hóa, thủy tổ của mọi Tống tử, đồng thời lại là do Khổng Nhục Thân của cổ thần biến hóa mà thành.

Tuy nhiên hiện tại, vậy mà lại bị Vương Diệp khống chế, nghe lệnh Vương Diệp?

Nói thật, nếu không phải bọn họ tận mắt chứng kiến, cho dù biết Vương Diệp là nhân vật thần tiên gì đó, bọn họ cũng không muốn tin chuyện này.

Mà sự thật chứng minh, chuyện này quả thật đã xảy ra!

Tướng Thần thật sự đã bị Vương Diệp khống chế, đối với mệnh lệnh của Vương Diệp, chưa từng chống lại.

Còn về Kim Tỏa, sớm đã sợ hãi đến ngây người rồi.

Vậy mà có một Tống tử!

Hình như, chính là từ trong căn phòng kia xông ra!

Vương gia vậy mà lại nuôi Tống tử trong nhà!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi chứ?

Vương Diệp không nhìn sự kinh ngạc của những người xung quanh, mà chậm rãi đi đến trước mặt Ngọc Diện Hồ Ly, nhìn chằm chằm Ngọc Diện Hồ Ly nói: “Bảo bối gia truyền của cô là gì, nếu tôi không hài lòng, vậy thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn.” Nói xong, Vương Diệp để Tướng Thần buông Ngọc Diện Hồ Ly ra.

Ngọc Diện Hồ Ly ngã ngồi xuống đất, không ngừng ho khan, trên cổ trắng như tuyết đã có những vết hằn ngón tay rất rõ ràng.

Tướng Thần ngoan ngoãn đứng phía sau Vương Diệp, không còn nhúc nhích.

Nó lạnh lùng nhìn Ngọc Diện Hồ Ly, trong lòng đầy khinh thường.

Chỉ loại hàng này mà cũng dám động ý đồ với nó?

Thật là buồn cười!

Trong mắt Tướng Thần, không có cao thấp béo gầy, không có xấu xí hay xinh đẹp, nó chỉ nhìn vào thực lực mạnh yếu mà thôi.

Trong mắt Tướng Thần, Ngọc Diện Hồ Ly chẳng qua chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Ngọc Diện Hồ Ly hổn hển thở dốc, phải mất đến hai phút, mới cuối cùng hoàn hồn lại.

Tiếp đó, Ngọc Diện Hồ Ly từ trên cổ xé xuống một mặt dây chuyền, tiếp đó lại từ mắt cá chân trắng nõn lấy xuống hai khối vòng ngọc ở chân!

Hai khối vòng chân này trông rất kỳ lạ, vậy mà có thể hợp lại với nhau, sau đó tạo thành một khối ngọc có hình dạng kỳ quái.

Tiếp đó, cô ta lại dán khối ngọc trên mặt dây chuyền vào khối ngọc được ghép từ hai vòng chân.

Một chuyện đáng kinh ngạc đã xảy ra.

Ba khối ngọc vốn dĩ hoàn toàn không theo quy tắc nào, vậy mà lại có thể khớp nối hoàn hảo với nhau, tạo thành một vật giống như một con hổ con.

Đây là một con thú nhỏ, con thú nhỏ trông kỳ lạ, nửa thân dưới là thân hổ, nửa thân trên là thân người, còn đầu lại là đầu hổ!

“Bạch Hổ?” Nhìn thấy thứ này, Vương Diệp lộ ra một tia kinh ngạc.

Không sai, khối ngọc hình người thú trước mắt này quả thật chính là một con Bạch Hổ!

Bạch Hổ trong Tứ đại thần thú!

Điều này khiến Vương Diệp có chút ngoài ý muốn.

Ngọc Diện Hồ Ly nói: “Không sai, đây quả thật chính là Bạch Hổ, cũng là bảo vật gia truyền của hoàng thất Câu Thi Cổ Quốc, tôi chính là dựa vào thứ này mà có được Hồng Mông Bảo Huyết!” Trong lòng Vương Diệp khẽ động.

Ngọc Diện Hồ Ly vậy mà lại dựa vào thứ này mà có được Hồng Mông Bảo Huyết!

Điều này khiến Vương Diệp có chút ngoài ý muốn.

Trong nguyên tác, dường như Hồng Mông Bảo Huyết có thể kích hoạt một loại sức mạnh đặc biệt nào đó, nhưng Vương Diệp hiện tại thấy, tác dụng của Hồng Mông Bảo Huyết này hẳn là sao chép hoặc trộm lấy năng lực của người khác gì đó.

Nhưng Hồng Mông Bảo Huyết lại dựa vào một cổ ngọc Bạch Hổ để có được?

Vương Diệp cảm thấy có chút hoang đường.

Vương Diệp cầm Bạch Hổ Ngọc Thạch lên, âm thanh của hệ thống cũng theo đó vang lên. 【Nhận được Bạch Hổ Huyết Ngọc!】【Bạch Hổ Huyết Ngọc: Là một viên huyết ngọc được ngưng tụ từ huyết mạch cả đời của thần thú Bạch Hổ, có thể chia thành ba phần, nếu chỉ có một phần trong đó thì không thể đạt được huyết mạch, nếu có đủ ba phần thì có thể đạt được huyết mạch Bạch Hổ!】【Hiện tại đã có đủ ba phần Bạch Hổ Huyết Ngọc, có muốn sử dụng Bạch Hổ Huyết Ngọc để đạt được huyết mạch Bạch Hổ không?】【Có/Không!】Vương Diệp nhíu mày.

Quả nhiên, huyết mạch của Ngọc Diện Hồ Ly căn bản không thể gọi là Hồng Mông Bảo Huyết gì cả!

Hai chữ Hồng Mông, đó là những thứ vô cùng lợi hại, thuộc về những thứ trong thần thoại, Ngọc Diện Hồ Ly chẳng qua chỉ là một người bình thường, cho dù có là hậu duệ hoàng thất Câu Thi Cổ Quốc đến mấy, cũng không thể sở hữu Hồng Mông Huyết Mạch!

Hơn nữa, Hồng Mông Huyết Mạch cũng không thể nào yếu như vậy, chỉ vỏn vẹn có thể chiếm đoạt một số năng lực mà thôi.

Ít nhất thì, sau khi đạt được Hồng Mông Huyết Mạch, cũng phải có thể tăng cường thuộc tính cơ bản của bản thân mới đúng.

Mà hiện tại rất đơn giản, đây căn bản không phải Hồng Mông Huyết Mạch gì cả.

Mà là huyết mạch Bạch Hổ trong Tứ đại thần thú!

“Nếu anh muốn có được Hồng Mông Bảo Huyết, tôi có thể dạy anh phương pháp, giúp anh có được Hồng Mông Bảo Huyết!

Một khi anh có được Hồng Mông Bảo Huyết, sau này anh muốn năng lực gì cũng có thể chiếm đoạt!” Ngọc Diện Hồ Ly vội vàng nói.

Cô ta sợ Vương Diệp cho rằng mình đang lừa gạt, nên vội vàng nói ra, tránh cho Vương Diệp giết cô ta.

Vương Diệp lại lạnh nhạt nói: “Thứ nhất, tôi phải đính chính một điểm, huyết mạch của cô không phải Hồng Mông Bảo Huyết, mà là huyết mạch Bạch Hổ.

Thứ hai, huyết mạch cô có được trong Bạch Hổ Huyết Ngọc này, chỉ có thể cung cấp cho cô một lần chiếm đoạt năng lực của người khác đúng không?” Ngọc Diện Hồ Ly sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Anh, anh làm sao biết được?” Vương Diệp nói: “Nếu cô có thể nhiều lần chiếm đoạt năng lực của người khác, sao cô có thể đến bây giờ vẫn chỉ là một người bình thường?” Ngọc Diện Hồ Ly ngẩn người.

Vương Diệp nói không sai.

Vương Diệp cười khẩy một tiếng: “Phương pháp của cô là sai lầm, cũng có thể nói là tàn khuyết, tôi không cần thiết phải sử dụng phương pháp của cô.” Nói rồi, Vương Diệp trực tiếp lựa chọn sử dụng Bạch Hổ Huyết Ngọc!

Anh muốn xem xem, Bạch Hổ Huyết Ngọc này rốt cuộc có năng lực gì!

Có thật sự như Ngọc Diện Hồ Ly nói, có thể chiếm đoạt năng lực của người khác không!

“Sử dụng Bạch Hổ Huyết Ngọc.” Vương Diệp nắm Bạch Hổ Huyết Ngọc, bình tĩnh nhìn.【Sử dụng thành công, đang hấp thu sức mạnh huyết mạch trong Bạch Hổ Huyết Ngọc, xin chờ đợi!】【Do tính đặc thù của Bạch Hổ huyết mạch, có thể hoàn mỹ tương dung với ba loại huyết mạch khác, không cần phải khai thông thêm kinh mạch khác!】【Hấp thu thành công, nhận được Bạch Hổ Huyết Mạch!】【Nhận được Bạch Hổ Huyết Mạch, do tính đặc thù của Bạch Hổ huyết mạch, nên không thể nhận được thuộc tính ba chiều!】【Dung hợp Bạch Hổ Huyết Mạch thành công, nhận được kỹ năng huyết mạch Kỳ Nhân Chi Đạo!】【Kỳ Nhân Chi Đạo: Có thể thông qua tiếp xúc mà chiếm đoạt một loại năng lực của đối thủ, và vĩnh cửu sở hữu, tổng cộng có thể sử dụng chín lần!

Số lần hiện tại là 9!】Rất nhanh, âm thanh của hệ thống vang lên.

Rất rõ ràng, tính tương dung của Bạch Hổ huyết mạch cực kỳ cao, nên căn bản không cần phải dùng thể lực để phân hóa ra một kinh mạch khác, có thể trực tiếp dung hợp Bạch Hổ huyết mạch.

Còn Bạch Hổ huyết mạch quả thật tương đối đặc thù, trước hết không cấp thuộc tính ba chiều, hơn nữa sau khi đạt được huyết mạch chỉ nhận được một kỹ năng, Kỳ Nhân Chi Đạo!

Kỳ Nhân Chi Đạo này đúng như Vương Diệp đã đoán trước đó, chính là một kỹ năng chiếm đoạt năng lực của đối phương.

Tổng cộng có thể sử dụng chín lần!

Cũng có nghĩa là, Vương Diệp có thể chiếm đoạt chín kỹ năng của người khác!

Đây quả là một lợi ích quá lớn!

Còn huyết mạch Bạch Hổ của Ngọc Diện Hồ Ly rõ ràng là một phiên bản tàn khuyết, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi.

Có được Bạch Hổ huyết mạch, điều này đối với Vương Diệp mà nói, quả thật là một chuyện vô cùng tốt.

Mặc dù Bạch Hổ huyết mạch này hiện tại nhìn có vẻ không có gia tăng gì, nhưng sau này có thể mang lại sự trợ giúp cực lớn cho Vương Diệp, nếu gặp phải năng lực lợi hại nào, có thể trực tiếp chiếm đoạt lấy!

Hơn nữa loại chiếm đoạt này không phải là đơn giản bắt chước, mà là trực tiếp sao chép năng lực của đối phương, hoàn toàn chiếm đoạt lấy.

Có thể trực tiếp nắm giữ tinh túy.

Có thể nói “Kỳ Nhân Chi Đạo” này vô cùng lợi hại.

Ngọc Diện Hồ Ly này xem như đã tặng cho Vương Diệp một món đồ tốt.

Vương Diệp nhìn về phía Ngọc Diện Hồ Ly: “Ừm, Bạch Hổ Huyết Ngọc này coi như không tệ, cô có thể đi rồi.” Nghe lời này, Ngọc Diện Hồ Ly lập tức như được đại xá, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế là Ngọc Diện Hồ Ly vội vàng nói: “Đa tạ!” Nói xong, Ngọc Diện Hồ Ly vội vã rời đi.

Chương 671

Kỳ thật Ngọc Diện Hồ Ly đối với Vương Diệp mà nói không hề có nửa điểm uy hiếp, Vương Diệp giết hay không giết cô ta cũng không sao, đã vậy người phụ nữ này còn mang đến lợi ích cho anh, vậy thì Vương Diệp cũng không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt.

Dù sao, Vương Diệp cũng không coi trọng phụ nữ.

Ngọc Diện Hồ Ly vừa đi, Vương Diệp mới nhìn về phía Kim Tỏa: “Cô đi gọi Trương hội trưởng đến xử lý chuyện này.” Nói rồi, anh chỉ vào thi thể trên mặt đất.

Kim Tỏa phản ứng lại, mặc dù hiện tại cô vẫn còn hơi run rẩy, nhưng Vương Diệp đã dặn dò cô rồi, cô cũng không dám không nghe lời Vương Diệp, chỉ có thể cố nén sự khó chịu, vội vàng quay người rời đi.

Vương Diệp biết Kim Tỏa đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người chết trước mặt mình, hơn nữa lại chết thảm như vậy, cô lại là một cô gái, nhất thời cũng khó mà chấp nhận chuyện này.

Nhưng đã đi theo Vương Diệp, chuyện này sớm muộn gì cũng phải thích nghi.

Nếu không thích nghi được, thì cũng chỉ có thể rời đi.

Vì vậy Vương Diệp đây cũng coi như là đang khảo nghiệm cô.

“Ngươi cũng về đi.” Vương Diệp nhìn Tướng Thần.

Tướng Thần không nói một lời rời đi, trở về phòng, sau đó không quên đóng cửa lại.

Chớp mắt, trong sân chỉ còn lại Vương Diệp và hai cha con Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nhìn nhau, Trần Tứ Gia nhìn Vương Diệp: “Vương gia, vừa rồi cái xác khô kia... thật sự là Tướng Thần sao?” Vương Diệp gật đầu: “Đúng vậy, không phải Tướng Thần thì còn có thể là ai?” Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy hít sâu một hơi khí lạnh.

Mặc dù trước đó đã nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói, đây chính là Tướng Thần, nhưng hiện tại từ miệng Vương Diệp nói ra, hai người vẫn không khỏi chấn động.

Thật sự đã khống chế được Tướng Thần!

Dù Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy không hiểu biết nhiều về Tướng Thần, nhưng cũng biết, năm xưa Tướng Thần gây họa nhân gian, Tứ đại đạo mộ môn phái Phát Khâu, Bàn Sơn, Mạc Kim, Tả Lĩnh, cùng với Tứ đại đạo mộ gia tộc Âm Dương Đoan Công, Quan Sơn Thái Bảo, Cửu U Tướng Quân và Câu Thi Pháp Vương, đã phải dốc hết toàn lực mới trấn áp được Tướng Thần dưới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà Vương Diệp bây giờ lại trực tiếp khống chế và thu phục Tướng Thần?

Tức là, một mình Vương Diệp đã làm được việc mà Tứ đại môn phái và Tứ đại gia tộc liên thủ cũng không làm được!

Chuyện này thật quá khó tin!

Trần Tứ Gia do dự một chút, thăm dò nói: “Vương gia, Tướng Thần này không phải bị trấn áp dưới Tân Nguyệt Phạn Điếm sao, sao lại...” Vương Diệp nói: “Sớm một tháng trước, tôi đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm mang Tướng Thần này ra ngoài rồi.” Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nghe xong, không khỏi bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là vậy!

Vậy thì trận chiến tối qua quả thực không liên quan gì đến Vương Diệp, phỏng đoán trước đó của họ là đúng rồi.

Trần Tứ Gia nói: “Vương gia quả không hổ danh Vương gia, thủ đoạn thông thiên, ngay cả Tông tử thủy tổ như Tướng Thần cũng có thể thu phục, e rằng trên đời này đã không còn nhân vật nào có thể sánh kịp ngài nữa!” Trần Kim Thủy cũng nói: “Đúng vậy Vương gia, ngài chính là đệ nhất đương thế!” Hai cha con nhìn nhau, vẫn đang suy nghĩ xem chuyện tối qua nên nói với Vương Diệp thế nào.

Hơn nữa, họ lại đang phỏng đoán, kẻ tối qua đến gần cứ điểm của họ để thu Tông tử rốt cuộc là ai?

Vương Diệp nhìn hai cha con, cũng chẳng nói gì về việc họ nịnh bợ, dù sao anh cũng đã quen với sự tâng bốc của người khác, chuyện như vậy đã thành thường.

Giờ đây Vương Diệp đã có được Bạch Hổ Huyết Mạch, tâm trạng cũng rất tốt, cũng bằng lòng buôn chuyện với Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy.

Nếu hai người này cũng đến hỏi chuyện Trần Văn Cẩm, Vương Diệp cũng vui vẻ nói thêm về chuyện của Trần Văn Cẩm.

Vương Diệp hỏi: “Mà nói, rốt cuộc hai người đến đây tìm tôi có chuyện gì?

Giờ Ngọc Diện Hồ Ly đã đi rồi, ở đây cũng không có người ngoài, có chuyện gì thì cứ nói.” Trần Tứ Gia chuẩn bị lời lẽ một chút, ông nói: “Vương gia, trong Bắc Bình này, e rằng không chỉ có mỗi Tướng Thần là một Tông tử mạnh mẽ, mà còn có những nhân vật lợi hại khác đang tiềm phục trong thành Bắc Bình!” Vương Diệp sững người.

Lại còn có những Tông tử lợi hại khác sao?

Lại còn có những nhân vật lợi hại khác?

Trần Tứ Gia nói: “Ngay tối qua, một Tông tử vô cùng mạnh mẽ xuất hiện, sau đó bị một cao nhân thu phục, Tông tử đó cũng bị đưa đi rồi!” Đối với những gì Trần Tứ Gia nói, trong lòng Vương Diệp cũng dâng lên một tia hiếu kỳ.

Vương Diệp nói: “Thật vậy sao?

Thành Bắc Bình này, lại còn có Tông tử lợi hại khác?

Hơn nữa, lại còn có ẩn thế cao nhân?

Không biết vị ẩn thế cao nhân này rốt cuộc là ai?” Vương Diệp lại rất muốn gặp vị ẩn thế cao nhân này, xem thử vị ẩn thế cao nhân này lợi hại đến mức nào.

Trần Tứ Gia nói: “Đúng vậy!

Chúng tôi cũng mới phát hiện ngày hôm qua, ngay gần cứ điểm Trần gia chúng tôi, có một ngọn núi nhỏ, vào khoảng một giờ sáng nay, gần ngọn núi nhỏ đó đã xảy ra một trận chiến kịch liệt.

Đợi đến khi tôi và Kim Thủy vội vã đến nơi, phát hiện ngọn núi nhỏ đó đã bị san bằng thành bình địa, hiện trường chỉ còn sót lại một ít thi khí, cùng với một mảnh vạt áo của vị ẩn thế cao nhân kia.” Trần Tứ Gia vừa nói, vừa lấy ra mảnh vạt áo tối qua, đưa cho Vương Diệp.

Vương Diệp vô thức nhận lấy mảnh vạt áo, nhìn mảnh vạt áo đó, vẻ mặt lộ ra vẻ quái dị.

Mảnh vạt áo này, chẳng phải là của mình sao?

Vương Diệp khẽ ho một tiếng, không động thanh sắc cất mảnh vạt áo đi, rồi nói: “À, vậy hai người có biết vị ẩn thế cao nhân kia đã đi đâu không?” Trần Tứ Gia tưởng Vương Diệp muốn tìm vị ẩn thế cao nhân đó, bèn lắc đầu: “Khi tôi và Kim Thủy tìm đến nơi, vị ẩn thế cao nhân kia đã đi rồi, thực lực của chúng tôi có hạn, không thể phán đoán được vị cao nhân đó đã đi hướng nào.” Trần Kim Thủy cũng nói: “Đúng vậy Vương gia, thực lực của người đó chắc chắn khủng bố, e rằng cũng ngang tài ngang sức với ngài, một ngọn núi nhỏ vậy mà lại bị san bằng thành bình địa!

Thật quá đáng sợ!” Dừng một chút, Trần Kim Thủy lại nói: “Vương gia, chúng tôi đến đây chủ yếu là để nói cho ngài chuyện này, nếu kẻ đó biết Tướng Thần đang ở chỗ ngài, e rằng sẽ đến gây phiền phức cho ngài.” Vương Diệp cười khan.

Anh giờ đã có thể xác định, vị ẩn thế cao nhân mà Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nói chính là anh.

Nhưng Vương Diệp cũng không định nói cho họ biết, bèn nói: “Không sao, cho dù vị ẩn thế cao nhân gì đó đến tìm tôi, tôi cũng không sợ.” Dừng một chút, Vương Diệp nói: “Hai người không phải muốn đi Tháp Mộc Đà sao, mau về chuẩn bị đi, chuyện ở đây của tôi không cần lo.” Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nghĩ cũng phải.

Vương Diệp đó là người ngay cả Tướng Thần còn khống chế được!

Trên đời này, cũng không có Tông tử nào có thể sánh bằng Tướng Thần.

Vị ẩn thế cao nhân kia dù có đến gây phiền phức cho Vương Diệp, cũng không thể chiếm được lợi lộc gì, Vương gia rốt cuộc vẫn là Vương gia, sao có thể sợ hãi một cao nhân nho nhỏ nào đó chứ?

Trần Tứ Gia chắp tay: “Vương gia thực lực cao cường, đúng là chúng tôi đã lo lắng thái quá rồi, vậy chúng tôi xin cáo từ.” Họ quả thực sắp sửa đi Tháp Mộc Đà, nhưng về tài liệu liên quan đến Tháp Mộc Đà, họ lại không hiểu rõ, vì vậy phải tra rõ mọi thông tin về Tháp

Mộc Đà mới được.

Vì vậy thời gian của họ cũng khá cấp bách.

Vương Diệp nói: “Ừm, thứ nguy hiểm nhất bên trong Tháp Mộc Đà cũng là một loại sinh vật phổ biến nhất, gọi là Dã Kê Bột Tử.

Thứ này chỉ cần cắn một cái, huyết thanh cũng khó cứu được, hai người phải chú ý loài rắn này!

Chúng dựa vào năng lượng nhiệt trên người để nhận biết, nếu hai người có thể nghĩ ra cách cách biệt năng lượng nhiệt trên cơ thể, chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đều hơi mừng rỡ, rồi chắp tay nói: “Đa tạ Vương gia chỉ điểm!” Thế là, hai người cáo từ rời đi.

Ở tiền viện, họ gặp Lâm Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu cô nương!” Trần Tứ Gia khách khí chắp tay.

Trần Kim Thủy cũng tương tự rất khách khí.

Lâm Tiểu Yêu gật đầu với họ, rồi bưng một cái chậu đi về phía hậu viện.

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy không nán lại lâu.

Còn Lâm Tiểu Yêu bưng cái chậu, vừa đi vừa cân nhắc những bộ quần áo bên trong, từ dưới cùng lật ra một bộ, lẩm bẩm nói: “Sư phụ hôm qua đi đâu mà làm gì thế không biết, quần áo bẩn thế này thì đành rồi, lại còn rách nát nữa chứ?

Đây là bộ quần áo người thích nhất mà!” Nếu Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nhìn thấy bộ quần áo này, chắc chắn sẽ trợn tròn mắt.

Màu sắc và chất liệu của bộ quần áo này, rõ ràng là giống hệt mảnh vạt áo họ tìm thấy tối qua mà!

Lâm Tiểu Yêu cầm chậu đến hậu viện, giặt sạch quần áo rồi phơi lên, sau đó định vá lại.

Đây là bộ đồ Sư phụ thích nhất, cô biết Sư phụ không nỡ vứt đi, đến lúc đó vá lại Sư phụ vẫn có thể mặc được.

Hơn nữa, chỗ rách cũng chỉ là vạt áo, ẩn sâu bên trong, vá lại một chút sẽ không ai nhìn ra.

Không lâu sau, Trương Nhật Sơn đến.

“Vương gia, đây là...” Trương Nhật Sơn nhìn cái xác trên đất, không khỏi nhíu mày, sau đó ông nhanh chóng thấy hai lỗ máu trên cổ Ga Nô, không khỏi biến sắc: “Hắn bị Tông tử cắn sao?” Vương Diệp nói: “Đừng căng thẳng, người này là thủ hạ của Ngọc Diện Hồ Ly, truyền nhân của Câu Thi Pháp Vương.” “Cái gì!” Trương Nhật Sơn sắc mặt trầm xuống: “Vương gia, Ngọc Diện Hồ Ly đã tìm đến đây rồi sao?” Vương Diệp nói: “Ừm, đúng như ông thấy, tay sai lợi hại nhất của Ngọc Diện Hồ Ly đã bị Tướng Thần cắn chết rồi, hãy xử lý cái xác này cho tốt, tránh để nó Thi Biến.” “Vâng!

Vương gia!” Trương Nhật Sơn gật đầu, rồi gọi những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi theo ông ta, mang theo cái xác rời đi.

Xác của Ga Nô bị đưa đi, vậy thì chuyện này về cơ bản cũng coi như kết thúc.

Còn truyền nhân Âm Dương Đoan Công, cả đời phải trấn thủ ở Phi Tiên Thôn, không được rời khỏi Phi Tiên Thôn.

Vì vậy dù truyền nhân Âm Dương Đoan Công đã biết chuyện Tướng Thần xuất thế, cũng không thể ra ngoài.

Giờ đây Mã Lão Oa Tử đã chết, Ngọc Diện Hồ Ly bị dọa chạy, có lẽ đời này cũng không dám đến gây phiền phức cho Vương Diệp nữa.

Vì vậy chuyện Tướng Thần, về cơ bản đã kết thúc.

Tướng Thần cũng chính thức trở thành khôi lỗi của Vương Diệp.

Thế là, chớp mắt lại mười mấy ngày trôi qua.

Vương Diệp ngồi trong phòng, trong lòng khó che giấu được sự kích động.

Cố gắng bấy lâu, chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng sắp tiến hóa thành Bất Tử Thể rồi!

Hai mươi ngày thời gian, cuối cùng cũng đã qua!

Vương Diệp trực tiếp dặn dò Kim Tỏa, hôm nay bất kể là ai cũng không được làm phiền anh.

Vương Diệp cảm nhận được cơ thể từng chút một biến hóa.

Bất Tử Thể đã ngày càng gần!

Còn mười phút nữa!

Chương 672

Là có thể chính thức tiến hóa thành Bất Tử Thể!

Sau khi trở thành Bất Tử Thể, là có thể đạt được Vĩnh Sinh Bất Tử chân chính, trở thành Sinh Mệnh Bất Tử chân chính trong truyền thuyết!

Giờ đây, cuối cùng cũng sắp đến rồi!

Mười phút trôi qua chậm rãi.

Nếu là bình thường, mười phút đối với Vương Diệp chỉ là chớp mắt, thoáng cái đã qua.

Nhưng hôm nay mười phút này lại đặc biệt dài.

Cuối cùng, mười phút cũng trôi qua.

Tiến độ tiến hóa Bất Tử Thể cuối cùng 0.01% cũng cuối cùng hoàn thành.

Bất Tử Thể, tiến hóa thành công! 【Tiến độ tiến hóa hiện tại: 10-0%!】【Thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể!

Chủ thể trở thành Sinh Mệnh Bất Tử! 】【Bất Tử Thể tiến hóa thành công, nhận được 9000 điểm Sức Mạnh, 9000 điểm Thể Lực, 9000 điểm Tốc Độ! 】【Thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể, nhận được Vô Tận Sinh Mệnh! 】【Thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể, kích hoạt hoàn chỉnh Bất Tử Chi Huyết! 】【Thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể, giới hạn thuộc tính triệt để được giải trừ! 】【Bất Tử Chi Huyết: Có thể kích phát toàn thân tiên huyết Bất Tử Thể, để đạt được hiệu quả nâng cao chiến lực, hiện tại tăng phúc 2.5 lần!

Sau khi kích hoạt Bất Tử Thể, có thể tăng lên 3 lần!

Có thể sử dụng cùng với Nguyên Thần Hàng Lâm! 】【Thể chất tiến hóa thành Bất Tử Thể, nhận được năng lực bất tử, chỉ cần Chủ thể còn một giọt Bất Tử Chi Huyết, là có thể Vĩnh Sinh Bất Tử! 】 Bất Tử Thể cuối cùng cũng tiến hóa thành công!

Cũng coi như đã giải trừ giới hạn Sức Mạnh và Tốc Độ, không đến mức sau khi nhận được thuộc tính Tam Duy lại chỉ có thể nhận được khoảng một phần mười Sức Mạnh và Tốc Độ.

Giờ đây cuối cùng cũng có thể nhận được toàn bộ Sức Mạnh và Tốc Độ.

Ngoài ra, Vương Diệp cuối cùng cũng thật sự trở thành Sinh Mệnh Bất Tử.

Chỉ cần còn một giọt Bất Tử Chi Huyết, là có thể Vĩnh Sinh Bất Tử, cũng không cần sợ hãi bất kỳ thương tổn chí mạng nào nữa.

Hiện tại cách duy nhất có thể giết anh, chính là trực tiếp nghiền nát anh thành tro bụi, không còn gì sót lại.

Như vậy, Vương Diệp cũng sẽ chết.

Bằng không, Vương Diệp căn bản sẽ không thể chết.

Đây mới là kết quả mà Vương Diệp muốn đạt được nhất!

Trở thành Sinh Mệnh Bất Tử! 【Hiện tại Bất Tử Thể chưa được kích hoạt, xin Chủ thể thu thập đủ Bất Hủ Kim Đan, Thái Tuế Tinh Huỳnh, Bất Tử Thủy Tinh Ma Nhãn, Cổ Dao Thần Dược và hai loại Thánh Thú Huyết Mạch, để mở ra Vĩnh Hằng Chi Lộ! 】【Hiện tại đã sở hữu Thái Tuế Tinh Huỳnh, Bất Tử Thủy Tinh Ma Nhãn! 】 Rất nhanh, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

Kích hoạt Bất Tử Thể hơi phiền phức một chút.

Lần này không chỉ cần bốn loại Thiên Tài Địa Bảo, mà còn cần bản thân sở hữu hai loại Thánh Thú Huyết Mạch, như vậy mới có thể kích hoạt Bất Tử Thể!

Hiện nay Vương Diệp đã sở hữu Thái Tuế Tinh Huỳnh, Bất Tử Thủy Tinh Ma Nhãn hai thứ, còn Cổ Dao Thần Dược thì có lẽ nằm trong Cổ Lâu Trương Gia.

Về phần Bất Hủ Kim Đan, Vương Diệp lại không rõ nó ở đâu.

Có lẽ là ở một thánh địa Đạo giáo nào đó, hoặc là...

ở Tây Vương Mẫu mẫu địa cung?

Vương Diệp biết Tây Vương Mẫu mẫu vì trường sinh mà luyện chế rất nhiều đan dược.

Nói không chừng, trong số đan dược Tây Vương Mẫu mẫu luyện chế lại có một loại là Bất Hủ Kim Đan thì sao?

Ngoài ra, còn có hai loại Thánh Thú Huyết Mạch.

Điều này thì cũng không khó.

Long Vương Huyết Mạch đã có rồi.

Còn Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp đã cường hóa đến lần thứ 6, chỉ cần cường hóa thêm 3 lần nữa, là có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, đến lúc đó tự nhiên cũng sẽ có Thánh Thú Huyết Mạch thứ hai.

Vương Diệp hít sâu một hơi, xem ra con đường phía trước vẫn còn hơi dài đây.

Kích hoạt Bất Tử Thể, đặt chân lên Vĩnh Hằng Chi Lộ!

Vĩnh Hằng Chi Lộ này, chắc chắn là một loại sinh mệnh khác sau Sinh Mệnh Bất Tử.

Chỉ nghe tên đã thấy nó cao cấp hơn Sinh Mệnh Bất Tử một chút

rồi.

Vương Diệp bây giờ cũng coi như đã biết tiếp theo phải làm gì.

Vương Diệp hít sâu một hơi.

Giờ đây anh đã thành công tiến hóa thành Sinh Mệnh Bất Tử, tự nhiên cũng phải xem giao diện thuộc tính của mình.

Chủ Thể: Vương Diệp, Sức Mạnh: 70623, Thể Lực: 115620, Tốc Độ: 70965.

Huyết Mạch: Long Vương Huyết Mạch (Max cấp), Kỳ Lân Huyết Mạch +6, Chu Tước Huyết Mạch, Thanh Long Huyết Mạch, Bạch Hổ Huyết Mạch.

Thể Chất: Bất Tử Thể (chưa kích hoạt).

Tuổi Thọ: Vô Hạn.

Kỹ Năng: Bát Đại Kỳ Kỹ, Long Vương Chi Lực, Vô Giới Yêu Đồng, Hóa Long (Giai đoạn thứ ba), Thanh Long Thần Trảo, Thanh Long Hồn, Tuyệt Đối Phòng Ngự, Vĩnh Sinh Chi Huyết, Niết Bàn, Bất Tử Thần Hoàng, Khống Lôi Thuật, Kỳ Lân Tí Hữu, Quỷ Động Thánh Thể, Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Tí, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khôi Tinh Thích Đấu, Bàn Sơn Điền Hải, Thi Ngữ, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Thính Lôi Định Huyệt.

Đạo Cụ: Hỏa Dương Ngọc + Đan Dương Ngọc (Mỗi ngày tăng thêm 5 điểm Sức Mạnh, 3 điểm Thể Lực; Cứ hai ngày tăng thêm 2 điểm Tốc Độ!), Sát Khí Châu (Có thể hấp thu thi khí chuyển hóa thành thuộc tính, trữ tồn 2.5 vạn điểm thuộc tính).

Thần Khí: Quỷ Tỳ +5 (nhấn để xem chi tiết), Kinh Trập +3 (kích hoạt Khí Linh: nhấn để xem chi tiết).

Nguyên Thần: Long Vương Nguyên Thần, Thánh Kỳ Lân Nguyên Thần (Chiến lực tăng phúc 3 lần!), Xà Thần Nguyên Thần (phá chướng, tốc độ tăng phúc 8 lần), Chu Tước Nguyên Thần (đốt cháy Thể Lực tăng cường thực lực).

Cuối cùng cũng tiến hóa thành Sinh Mệnh Bất Tử!

Thuộc tính Tam Duy cũng có sự gia tăng đáng kể!

Trong đó Thể Lực đã đạt đến 11 vạn!

Tốc Độ và Sức Mạnh cũng đã đột phá con số 7 vạn!

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, trong Sát Khí Châu của Vương Diệp, còn có 2.5 vạn thuộc tính Tam Duy được trữ tồn!

Nếu hấp thu toàn bộ, cộng thêm thuộc tính bên trong Vẫn Ngọc, e rằng thuộc tính Tam Duy của Vương Diệp sẽ đều vượt qua 10 vạn!

Đó sẽ là thuộc tính khủng bố đến mức nào?

Gấp mười ngàn lần thuộc tính của người bình thường!

Có thể nói là thực sự vô cùng biến thái rồi!

Nói Vương Diệp là người mạnh nhất thế giới này, điều đó tuyệt đối không hề quá lời.

Trước đó việc san bằng một ngọn núi nhỏ chỉ là chuyện vặt thôi!

Vương Diệp lấy Sát Khí Châu ra.

Giờ đây đã tiến hóa thành Sinh Mệnh Bất Tử.

Cái Sát Khí Châu này, anh đương nhiên sẽ không để nó tiếp tục trữ thuộc tính nữa.

Thế là Vương Diệp không chút do dự lựa chọn sử dụng Sát Khí Châu.【Sử dụng Sát Khí Châu, đang hấp thu thuộc tính Tam Duy!】Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, toàn bộ thuộc tính Tam Duy trong Sát Khí Châu đã được hấp thu sạch sẽ! 【Sử dụng hoàn tất, tổng cộng nhận được 2.5 vạn Sức Mạnh, 2.5 vạn Thể Lực, 2.5 vạn Tốc Độ! 】【Thuộc tính Sát Khí Châu quy về không! 】 Cuối cùng âm thanh của hệ thống lại vang lên, Vương Diệp nhận được 2.5 vạn thuộc tính Tam Duy, Vương Diệp rõ ràng cảm nhận được tố chất cơ thể mình đã biến đổi, lại một lần nữa tăng cường không ít!

Vương Diệp không chút do dự lấy ra Vẫn Ngọc, lại hấp thu thuộc tính Tam Duy bên trong Vẫn Ngọc.

Chương 673

Một giờ sau.

Vương Diệp thở ra một hơi, nhìn thuộc tính Tam Duy của mình.

Sức Mạnh: 110623, Thể Lực: 155620, Tốc Độ: 110965.

Thuộc tính Tam Duy, toàn bộ đạt đến cấp độ năm chữ số!

Trong đó Sức Mạnh và Tốc Độ, gần như đã tăng gấp đôi!

Phải biết, trước khi chưa tiến hóa thành Bất Tử Thể, Sức Mạnh và Tốc Độ của Vương Diệp chỉ hơn sáu vạn một chút!

Hiện tại, trực tiếp là hơn 11 vạn, thật sự là đã tăng gấp đôi!

Cực kỳ khoa trương!

Vương Diệp hớn hở ra mặt.

Đây mới là thể chất tiến hóa chân chính chứ!

Chỉ có tiến hóa như vậy, mới có thể xứng đáng với từ "tiến hóa"!

Cảm giác cường đại đó, khiến Vương Diệp hưng phấn!

"Đến lúc thử xem mình bây giờ rốt cuộc lợi hại đến mức nào rồi!" Vương Diệp rời khỏi phòng, đi về phía phòng Tướng Thần.

Vừa đúng lúc đó là buổi tối.

Vương Diệp đi vào phòng Tướng Thần.

Tướng Thần vốn đang ngủ, chợt nhận thấy sự xuất hiện của Vương Diệp, lập tức ngồi dậy, cảnh giác nhìn Vương Diệp.

Mặc dù hiện tại nó bị Vương Diệp khống chế, nhưng bình thường Vương Diệp không có việc gì cũng sẽ không khống chế cảm xúc và biểu cảm của nó.

Vì vậy trong phần lớn thời gian, Tướng Thần vẫn là Tướng Thần đó.

Chỉ là, hành động của nó bị Vương Diệp ràng buộc mà thôi.

Vương Diệp nói: “Đi, đấu với tôi một trận.” Tướng Thần giật giật khóe miệng, vẻ mặt quái lạ nhìn Vương Diệp.

Nhưng nó cũng không sợ hãi.

Mặc dù hiện tại nó không thể giết Vương Diệp, nhưng nó đã được Kỳ Lân Huyết cường hóa, thực lực vô cùng khủng bố, lợi hại hơn nhiều so với trước.

Ban đầu sau khi cường hóa xong, nó cũng đã giao thủ với Vương Diệp, tuy không thể thật sự đánh bại Vương Diệp, nhưng về mặt Sức Mạnh, Tướng Thần vẫn áp đảo Vương Diệp, Tướng Thần cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tướng Thần biết, nó không thể giết Vương Diệp, cũng không thể đánh bại Vương Diệp, nhưng có thể áp chế Vương Diệp một phen, có thể áp đảo Vương Diệp mà đánh, nó cũng vô cùng hưng phấn!

Cũng coi như có thể giải tỏa chút uất ức và khó chịu trong lòng.

Thế là, Tướng Thần không chút do dự đi theo Vương Diệp rời khỏi trạch viện, đi về phía ngoại thành.

Vương Diệp không ngờ lần trước giao thủ với Tướng Thần ở ngoại thành lại thu hút hai cha con Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đến.

Lần này để tránh những phiền phức không cần thiết, Vương Diệp chọn một khoảng cách xa hơn, đưa Tướng Thần một mạch chạy như bay, chớp mắt đã đến một nơi cách đó mấy chục dặm, đi vào một ngọn núi lớn mênh mông.

Ở đây chắc không thể lại gặp Trần Tứ Gia và bọn họ nữa chứ.

Đến đây rồi, rõ ràng cảm nhận được Âm Khí cũng dồi dào hơn rất nhiều, điều này đối với Tướng Thần mà nói, lại vô cùng có lợi.

Nơi nào Âm Khí càng dồi dào, thực lực Tướng Thần cũng càng phát huy mạnh mẽ.

Vương Diệp thản nhiên nhìn Tướng Thần, anh muốn xem, hiện tại mình rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Trong tình huống không sử dụng Nguyên Thần Hàng Lâm và các con át chủ bài khác, so với Tướng Thần thì sao.

Đồng thời, ở một sườn núi khác trong dãy núi này.

Hai cha con Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đang dẫn theo không ít người Trần gia mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối.

“Cha, chỗ này thật sự có loại dây leo đó sao?” Trần Kim Thủy có chút bất đắc dĩ hỏi.

Trước đó họ từ chỗ Vương Diệp biết được bên trong Tháp Mộc Đà có một loại rắn tên là Dã Kê Bột Tử, cực độc vô cùng, hoạt động dựa trên thân nhiệt của con người.

Để tìm ra phương pháp cách nhiệt, hai cha con Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đã tìm kiếm không biết bao lâu.

Cuối cùng hai ngày trước, họ biết được có một loại dây leo có thể cách biệt thân nhiệt của con người.

Nếu có thể dùng vỏ hoặc rễ loại dây leo này chế thành áo gai và mặt nạ, mặc trên người và đeo trên mặt, thì có thể cách biệt thân nhiệt!

Như vậy, họ đi Tháp Mộc Đà cũng có thể ngăn chặn loại Dã Kê Bột Tử đó cắn họ.

Cũng sẽ an toàn hơn không ít.

Sau nhiều lần hỏi thăm và tìm kiếm thông tin, Trần Tứ Gia cuối cùng xác định, ngay gần khu vực dãy núi này, có loại dây leo đó.

Thế là họ sáng sớm đã đến tìm kiếm.

Chỉ là tìm đến bây giờ vẫn không thấy, giờ trời cũng đã tối rồi.

Tìm kiếm lâu như vậy, Trần Kim Thủy cũng không còn nhiều kiên nhẫn nữa.

Trần Tứ Gia lại nói: "Trước đây ta từng nghe nói về Dạ Quỷ Đằng, chúng quả thực thường xuất hiện trong môi trường như thế này, chúng ta tìm thêm chút nữa, chắc chắn sẽ tìm được." Trần Kim Thủy có chút bất đắc dĩ, chỉ đành gật đầu đi theo Trần Tứ Gia.

Trần Kim Thủy nói: "Con nghĩ, Vương gia có lẽ biết loại Dạ Quỷ Đằng này, chúng ta nên trực tiếp đi tìm Vương gia." Tuy nhiên Trần Tứ Gia lại nói: "Hồ đồ!

Vương gia đã giúp chúng ta đủ nhiều rồi, không thể chuyện gì cũng đi tìm Vương gia, chuyện này chúng ta đã có thông tin rồi, cần gì phải đi làm phiền Vương gia?" Bị Trần Tứ Gia quát mắng như vậy, Trần Kim Thủy cũng không còn lời nào để nói.

Quả thực đúng như Trần Tứ Gia nói, Vương Diệp đã giúp họ đủ nhiều rồi, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà đi tìm Vương Diệp, nói không chừng sẽ khiến Vương Diệp khó chịu.

"Ầm!" Tuy nhiên, ngay lúc đó, một tiếng động lớn truyền đến từ một hướng nào đó.

Tiếp đó mặt đất cũng xuất hiện sự rung chuyển nhẹ.

"Chuyện gì vậy?" Trần Kim Thủy biến sắc, nhìn về phía nơi phát ra tiếng động lớn, không khỏi nói: "Chẳng lẽ chỗ đó có người đang khai sơn à?” Thực ra, “khai sơn” này có nghĩa là đục đá, khai thác mỏ.

Tuy nhiên Trần Tứ Gia lại lắc đầu nói: “Không giống!

Ta nhớ chỗ này không có mỏ, hơn nữa đây rõ ràng không phải tiếng nổ!” Trần Kim Thủy nói: “Cha, sao con nghe tiếng động lớn này, lại hơi giống tiếng chúng ta nghe thấy gần cứ điểm hôm nọ vậy?

Không lẽ lại có người đang đánh nhau sao?” Lúc này Trần Phong nói: “Đương gia, chuyện này không thể nào chứ, ai đánh nhau lại có tiếng động lớn như vậy?” Trần Kim Thủy cười hắc hắc: “Ông quên Vương gia rồi sao?” Trần Phong sững người, không khỏi nhớ đến lúc trước, Vương Diệp đó quả thật thần dũng vô cùng, dường như Vương Diệp quả thật có thể làm được!

Trần Phong không khỏi hỏi: “Đương gia, ý của cậu là, người gây ra động tĩnh là Vương gia sao?” Trần Kim Thủy nhìn Trần Tứ Gia: “Cha, cha thấy sao?” Trần Tứ Gia nói: “Không rõ lắm, nhưng ta nghĩ có thể là vị ẩn thế cao nhân mà chúng ta đã nói trước đó!” Trần Kim Thủy gật đầu: “Vậy cha, chúng ta có nên đi xem không?” Trần Tứ Gia nói: “Có gì mà không được?

Chúng ta bây giờ đi xem thử.” Trần Tứ Gia bản thân vốn là người không sợ trời không sợ đất, lúc trước ngay cả động tĩnh lớn như vậy xảy ra gần cứ điểm ông cũng dám đi, huống chi là bây giờ.

Thế là, ông không chút do dự dẫn theo đông đảo người Trần gia đi về hướng đó.

“Ngươi có thể ra tay rồi.” Vương Diệp thản nhiên nói.

Hầu như ngay khi lời Vương Diệp vừa dứt, Tướng Thần đã ra tay.

Nó thoáng cái xuất hiện trước mặt Vương Diệp, không chút do dự đấm một quyền về phía Vương Diệp.

Rõ ràng, Tướng Thần này căn bản không hề nghĩ đến việc lưu tình, vừa ra tay đã là lực lượng khủng bố nhất!

Trên người nó phù văn màu máu lóe sáng, mắt đầy hồng quang như máu, trong nháy mắt đạt đến trạng thái đỉnh phong nhất, ngay cả cơ thể cũng khôi phục thành dáng vẻ của người bình thường!

Vương Diệp không khỏi cười: "Xem ra, ngươi thật sự đã oán giận tôi bấy lâu, muốn nhân cơ hội này dạy dỗ tôi một chút, cho dù không thể dạy dỗ, thì áp đảo tôi đánh một trận cũng là lựa chọn không tồi." "Đáng tiếc, ngươi nghĩ quá đơn giản rồi!" Vương Diệp nói xong, Sức Mạnh trên người cũng toàn bộ bộc phát ra!

Quyền đầu to lớn của Tướng Thần đánh tới.

Vương Diệp đứng tại chỗ bất động, giơ tay bắt lấy nắm đấm của Tướng Thần.

"Ầm!" Một tiếng động lớn.

Một luồng khí kình cường đại bùng nổ, xung quanh vô số cây cối đổ rạp xuống, không thể chịu nổi va chạm giữa Vương Diệp và Tướng Thần.

Có thể thấy công kích của hai người hiện giờ có thể đạt đến mức độ nào.

Chỗ Vương Diệp đứng, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, như mạng nhện.

Mà bản thân Vương Diệp, đứng tại chỗ không hề suy suyển.

Tướng Thần cũng không thể tiến thêm một bước!

Tay nó bị Vương Diệp nắm chặt, không thể động đậy.

Tướng Thần vốn tự tin tràn đầy, lập tức trợn tròn mắt, khó tin nhìn Vương Diệp.

Nó làm sao cũng không ngờ, Vương Diệp lại có thể dễ dàng chặn đứng công kích của nó!

Hơn nữa, còn hoàn toàn không sử dụng năng lực Hóa Long!

Sao có thể!

Phải biết, lần trước nó còn có thể áp đảo Vương Diệp, nếu Vương Diệp không sử dụng năng lực Hóa Long, dù có dốc hết toàn lực, cũng chỉ hòa với nó mà thôi!

Mà hiện tại, trong tình huống không Hóa Long, lại dễ dàng chặn đứng công kích của nó!

Điều này đối với Tướng Thần mà nói, căn bản là không thể tin được!

Chương 674

Mới có bao lâu chứ?

Trước sau cũng chỉ hơn mười ngày thôi, thực lực của Vương Diệp vậy mà lại thăng tiến lớn đến vậy!

Quá nhanh rồi!

“Bất Tử Thể!” Tướng Thần khó khăn thốt ra ba chữ.

Rõ ràng, nó đã nhận ra, thể chất của Vương Diệp đã tiến hóa thành Bất Tử Thể rồi!

Vương Diệp trước đây, chỉ là Sinh Mệnh cấp bậc Vĩnh Sinh Thể đỉnh phong, mà hiện tại đã đạt đến Bất Tử Thể!

Nó cảm giác được, Vương Diệp đạt đến Bất Tử Thể, toàn bộ thực lực trực tiếp đã tăng gấp đôi!

Cho dù nó là Sinh Mệnh cấp bậc Bất Tử Thể đỉnh phong, lúc này đối mặt với Vương Diệp, cũng có một cảm giác bất lực mạnh mẽ!

Vương Diệp cười toét miệng, cánh tay phải đột nhiên dùng sức, chấn Tướng Thần ra, rồi thoáng cái xuất hiện trước mặt Tướng Thần, giơ tay đấm một quyền, trước khi Tướng Thần kịp phản ứng, trực tiếp một quyền đánh mạnh vào ngực Tướng Thần.

“Rắc!” Cơ thể Tướng Thần chấn động dữ dội, lồng ngực trực tiếp sụp đổ, không biết đã gãy bao nhiêu xương sườn!

Tiếp đó, cơ thể Tướng Thần như một viên đạn pháo, thẳng tắp bay ngược ra ngoài, đâm mạnh vào một ngọn núi nhỏ.

“Ầm ầm” một tiếng động lớn, ngọn núi nhỏ đó trực tiếp bị nổ tung, biến thành một đống phế tích, chôn vùi Tướng Thần bên trong.

Tiếng “ầm ầm ầm” kéo dài một lúc lâu, ngay cả mặt đất cũng xuất hiện sự rung chuyển nhẹ.

Có thể thấy quyền này của Vương Diệp khủng bố đến mức nào!

Thực lực Tướng Thần tuy cường hãn, hơn nữa cũng đã là Sinh Mệnh Bất Tử đỉnh phong.

Nhưng Vương Diệp trong tình huống toàn thân Sức Mạnh bộc phát ra, có Bất Tử Chi Huyết gia thành 2.5 lần, Kỳ Lân Tí gia thành 2 lần, cùng với Long Vương Kỳ Lân Nguyên Thần Hàng Lâm gia thành 3 lần, vậy thì trực tiếp là 7.5 lần!

Toàn bộ Sức Mạnh bộc phát ra, trực tiếp đột phá con số 80 vạn!

Tướng Thần dù là Sinh Mệnh cấp bậc Bất Tử Thể đỉnh phong, cũng không thể chống lại!

Dù sao, thuộc tính Tam Duy cao nhất của Bất Tử Thể cũng chỉ tối đa 50 vạn mà thôi!

Sao có thể so sánh với lực lượng đỉnh phong 80 vạn của Vương Diệp?

Trực tiếp bị Vương Diệp một quyền đánh bại.

Và tiếng nổ vang này, cũng chính là âm thanh kinh động Trần Tứ Gia và bọn họ.

Vương Diệp đứng tại chỗ, rất hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sở dĩ anh đưa Tướng Thần đến đây, chủ yếu vẫn là muốn thử xem uy lực một quyền của mình rốt cuộc khủng bố đến mức nào mà thôi.

Giờ đây cũng coi như đã thử nghiệm xong rồi.

Có thể dễ dàng nghiền ép Tướng Thần!

Tướng Thần đã được coi là trần nhà chiến lực trong số Tông tử, giờ đây lại bị Vương Diệp một quyền đánh cho tan tác, xương sườn trên người cũng không biết đã gãy bao nhiêu cái.

Có thể thấy Sức Mạnh của Vương Diệp khủng bố đến mức nào!

Phải biết, hiện tại Vương Diệp còn chưa sử dụng thủ đoạn Hóa Long mà!

Bất kể là Long Thần Tí hay Thần Long Bãi Vĩ Vương Diệp đều chưa sử dụng, mà đã có thể làm được đến mức này rồi!

Nếu sử dụng Long Thần Tí và Thần Long Bãi Vĩ, e rằng Tướng Thần được xưng là bất tử, cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng!

Dù sao, Bất Tử Thể này nói là bất tử, chỉ là nói trong tình huống không chịu phải thương tổn cực hạn thì bất tử.

Nếu ngay cả Bất Tử Chi Huyết cũng bị Sức Mạnh tuyệt đối nghiền thành hư vô, thì cũng chắc chắn phải chết.

Vương Diệp cũng không lo lắng an toàn của Tướng Thần, Tướng Thần nhiều nhất cũng chỉ gãy mấy cái xương sườn mà thôi, không có nguy hiểm gì, rất nhanh sẽ hồi phục lại.

Và không lâu sau, Tướng Thần từ trong đống phế tích bước ra, trên người tuy có chút chật vật, nhưng cũng không có nguy hiểm tính mạng gì.

Chỉ là, Tướng Thần kinh hãi nhìn Vương Diệp, sự chấn kinh trong lòng khó có thể dùng ngôn ngữ diễn tả!

Quá đáng sợ rồi!

Thật khó tưởng tượng, Sức Mạnh của một nhân loại lại có thể đạt đến trình độ này!

Điều này đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn của Sinh Mệnh Bất Tử, e rằng ngay cả Sinh Mệnh Vĩnh Hằng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Tướng Thần lần này không ra tay nữa.

Nó biết, ý định muốn áp chế Vương Diệp của mình đã hoàn toàn thất bại.

Bây giờ nếu nó ra tay, đó chính là đơn phương tự tìm ngược đãi!

Vương Diệp không dặn dò nó ra tay, nó cũng không dám ra tay nữa.

Vương Diệp nói: “Được rồi, chúng ta về thôi.” Mục đích lần này ra ngoài cũng đã đạt được rồi, cũng không cần thiết tiếp tục ở lại đây.

Lời này khiến Tướng Thần có chút cạn lời.

Hóa ra mình đi theo ra ngoài cứ thế ăn một quyền, bị gãy mấy cái xương sườn, rồi sau đó là về sao?

Có nhầm lẫn gì không vậy!

Tướng Thần cảm thấy Vương Diệp chính là đang trêu chọc mình.

Nhưng mà, biết làm sao bây giờ?

Ai bảo hiện tại nó không thể không nghe lời Vương Diệp chứ.

Thế là, Vương Diệp và Tướng Thần rời khỏi đây.

Tốc độ hai người cực nhanh, như một đạo ảo ảnh, nhanh chóng rời khỏi đây.

“Hả?” Đến một nơi nào đó, Vương Diệp nhướng mày, lại gặp phải Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy?

Hai người này đến chỗ này làm gì?

Vương Diệp cũng có chút cạn lời.

Anh không ngờ mình đã chạy đến chỗ này rồi, vậy mà vẫn có thể gặp được hai cha con Trần Tứ Gia.

Đúng là có duyên mà.

Tuy nhiên, vì tốc độ của Vương Diệp và Tướng Thần cực kỳ nhanh, lại thêm lúc đó là buổi tối, bọn họ chỉ lướt qua trong một phần nghìn giây nên Trần Tứ gia và những người khác căn bản không hề phát hiện có người đi ngang qua.

“Ừm?

Phụ thân, sao con lại có cảm giác vừa nãy như có người đi ngang qua chúng ta vậy?” Trần Kim Thủy nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

Trần Tứ gia cũng nhíu mày.

Đừng nói Trần Kim Thủy, ngay cả ông cũng có cảm giác này.

Bọn họ dừng lại nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Trần Tứ gia lắc đầu nói: “Chắc là một cơn gió, có thể là do chúng ta ảo giác thôi, chúng ta mau đến chỗ vừa nãy xem sao đã.” Thế là, đoàn người nhà họ Trần tiếp tục lên đường.

Rất nhanh, Trần Tứ gia và những người nhà họ Trần đã đến địa điểm Vương Diệp và Tướng Thần chiến đấu.

Nhìn bãi phế tích trước mắt, rất nhiều người nhà họ Trần đều nhìn nhau.

Chuyện này cũng quá kinh khủng đi?

Đây là tình huống gì vậy, có thật là có người dùng bom nguyên tử nổ tung một lần ở đây sao?

Trần Kim Thủy trợn tròn mắt, một lát sau nhìn về phía Trần Tứ gia: “Phụ thân, cái này hình như giống với những gì chúng ta thấy đêm hôm đó phải không?” Trần Tứ gia gật đầu: “Không sai, quả thực là giống nhau, ở đây cũng có thi khí chưa tan hết, hẳn là giống với lần trước.” Trần Kim Thủy có chút không muốn tin, ông ta nói: “Nhìn mức độ phá hoại ở đây, thực lực đối phương rất mạnh, con cương thi kia cũng nhất định không phải là cương thi bình thường, nếu không sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Thành phố Bắc Bình này bị làm sao vậy, sao gần đây lại xuất hiện những con cương thi lợi hại như thế?” Trần Tứ gia cũng bách tư bất đắc kỳ giải.

Lúc này Trần Phong hỏi: “Tứ gia, đương gia, người nào có thể làm được đến mức độ này?

Chúng ta đi đường này, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn duy nhất, chứng tỏ cao nhân và cương thi kia vừa mới giao thủ, một bên đã thất bại, sau đó ngọn núi nhỏ này cũng trực tiếp sụp đổ rồi!” Trần Phong chưa từng thấy người nào lợi hại như vậy, ngay cả Vương Diệp, anh ta cũng chỉ biết Vương Diệp sức mạnh rất lớn, nhưng chưa từng thấy Vương Diệp trực tiếp một quyền đánh nát cả một ngọn núi.

Cho nên Trần Phong rất lấy làm lạ.

Được Trần Phong nói như vậy, Trần Tứ gia và Trần Kim Thủy đều phản ứng lại.

Trần Kim Thủy nói: “Đúng vậy phụ thân!

Ban đầu người ở gần cứ điểm của chúng ta, ít nhất cũng phải chiến đấu với con cương thi kia một hai chục phút mới san bằng được ngọn núi kia, còn bây giờ… chỉ một đòn thôi, chỉ một lần thôi, người này còn lợi hại hơn người trước rất nhiều!” Bọn họ căn bản không hề nghĩ rằng ngọn núi nhỏ này là do cương thi đánh nát, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ đến vị ẩn thế cao nhân kia.

Trần Tứ gia gật đầu: “Chẳng lẽ đây không phải cùng một người.

Hửm?” Trần Tứ gia đột nhiên đi đến một bãi phế tích, tìm thấy một thứ, vẫn là một mảnh vạt áo!

“Là vạt áo của người lần trước sao?” Trần Kim Thủy hỏi.

Trần Tứ gia lắc đầu: “Không phải!

Vạt áo này rõ ràng là dược liệu thời cổ, có lẽ là của con cương thi kia, xem ra vị ẩn thế cao nhân xuất hiện lần này quả thực lợi hại hơn vị cao nhân trước một chút.” Dừng một chút, Trần Tứ gia đầy nghi hoặc: “Thành phố Bắc Bình này, từ khi nào lại có nhiều nhân vật lợi hại như vậy?” Trần Kim Thủy cũng gật đầu: “Đúng vậy, Vương gia là một người, vị ở gần cứ điểm của chúng ta trước đó, còn có vị hiện tại, một lúc đã xuất hiện ba vị, hơn nữa ba vị này e rằng đều là những tồn tại có thể khai sơn liệt thạch chứ?” Trần Tứ gia gật đầu: “Thôi bỏ đi, chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta vẫn là mau chóng tìm Dạ Quỷ Đằng đi, tìm được Dạ Quỷ Đằng xong chúng ta là có thể đến Tháp Mộc Đà.” Nói xong, Trần Tứ gia dẫn đầu rời khỏi đây.

Chương 675

Thoáng cái lại mấy ngày trôi qua.

Ngày hôm đó Vương Diệp vốn đang câu cá, đột nhiên cảm ứng được Hỏa Kỳ Lân đã tỉnh lại!

Vương Diệp trong lòng khẽ động, vội vàng chìm tâm thần vào Kỳ Lân Chi Tù, nhìn thấy Hỏa Kỳ Lân đã tỉnh lại.

Sau ngần ấy thời gian, Hỏa Kỳ Lân cuối cùng cũng đã tiến hóa hoàn thành!

Vương Diệp rất muốn biết, sau khi Hỏa Kỳ Lân tiến hóa xong, rốt cuộc nó có những năng lực gì. 【Hỏa Kỳ Lân tiến hóa thành công, có thể tự do biến hóa kích thước, đồng thời sở hữu năng lực phi hành! 】【Hỏa Kỳ Lân tiến hóa thành công, thăng cấp lên Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh! 】 Lúc này, tiếng của hệ thống vang lên.

Hỏa Kỳ Lân quả nhiên đã tiến hóa thành công!

Hơn nữa còn thăng cấp năng lực của Hỏa Kỳ Lân!

Một là thể chất của Hỏa Kỳ Lân trực tiếp thăng cấp lên Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh, chỉ còn cách Vĩnh Hằng Sinh Mệnh một chút mà thôi.

Còn một cái khác là năng lực của bản thân nó.

Có thể biến lớn biến nhỏ, cũng có thể bay lượn!

Như vậy, sau này Vương Diệp ngồi trên lưng nó, cũng có thể bay rồi!

Điều này thật sự quá ngầu!

Vương Diệp trực tiếp triệu hồi Hỏa Kỳ Lân ra.

Khi Hỏa Kỳ Lân xuất hiện, nó lớn như một con chiến mã bên cạnh Vương Diệp, vô cùng uy mãnh, toàn thân bốc ra từng đợt lửa, ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng lên.

"Biến nhỏ lại một chút." Vương Diệp phân phó một tiếng.

Hỏa Kỳ Lân rất nghe lời, lập tức biến nhỏ lại, cuối cùng vậy mà chỉ biến thành kích thước bằng lòng bàn tay.

Vương Diệp khóe môi giật giật, không khỏi có chút kỳ quái.

Ngươi sao không biến thành kích thước của một con kiến luôn đi?

Vương Diệp có chút cạn lời, cảm thấy con Hỏa Kỳ Lân này hơi ngốc.

"Biến thành kích thước một con ngựa bình thường." Vương Diệp nói.

Hỏa Kỳ Lân lại biến lớn, rất nhanh biến thành kích thước một con ngựa bình thường, nhưng rõ ràng, nó cường tráng hơn rất nhiều so với những con ngựa bình thường.

Vương Diệp không chút do dự nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân, ngồi trên lưng nó.

Lập tức một cỗ khí thế ngút trời tự nhiên mà sinh!

Đây là lần đầu tiên Vương Diệp ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, loại khí thế đó khiến Vương Diệp cũng có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ Vương Diệp còn muốn kiểm tra năng lực bay của Hỏa Kỳ Lân, ai ngờ lúc này trong đầu Vương Diệp vang lên tiếng của hệ thống.【Kích hoạt điểm danh lần thứ mười, xin túc chủ tiến hành lựa chọn!】【Lựa chọn một: Đến Lỗ Vương Cung tiến hành điểm danh, ban thưởng một khối Kỳ Lân Kiệt!】【Lựa chọn hai: Đến Tây

Vương Mẫu Mẫu Địa Cung tiến hành điểm danh, ban thưởng Bất Hủ Kim Đan và một khối Kỳ Lân Huyết Ngọc! 】【Lựa chọn ba: Đến Tỏa Long Tỉnh tiến hành điểm danh, ban thưởng một khối Hắc Long Lân! 】【Lựa chọn bốn: Đến Qua Tử Miếu tiến hành điểm danh, ban thưởng Trận Pháp Đại Toàn một bản! 】【Lựa chọn năm: Lập tức tiến hành điểm danh, ban thưởng Cơ Quan Đại Toàn một bản! 】 Vương Diệp sững sờ.

Vậy mà là lần điểm danh thứ mười đã bắt đầu rồi!

Hơn nữa, lần điểm danh thứ mười này vậy mà lại có năm lựa chọn!

Điều này thì hơi lợi hại rồi!

Xem ra quả nhiên là như vậy, số lần điểm danh càng nhiều, sự lựa chọn càng nhiều.

Vương Diệp xem xét kỹ lưỡng, lựa chọn thứ tư và thứ năm trực tiếp không cần phải cân nhắc.

Trận Pháp Đại Toàn và Cơ Quan Đại Toàn anh vốn đã có.

Còn lựa chọn thứ nhất đến Lỗ Vương Cung điểm danh, lại ban thưởng một khối Kỳ Lân Kiệt?

Kỳ Lân Kiệt này khẳng định là có thể cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch một lần, đây cũng chính là thứ Vương Diệp hiện tại cần.

Dù sao muốn kích hoạt Bất Tử Thể, còn phải sở hữu hai loại huyết mạch thần thú, mà Vương Diệp hiện tại Kỳ Lân Huyết Mạch đã cường hóa 6 lần, chỉ còn thiếu Kỳ Lân Kiệt loại đồ vật này để cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch.

Tuy nhiên, lựa chọn thứ hai cũng lại liên quan đến việc kích hoạt Bất Tử Thể!

Đầu tiên chính là nhận được Bất Hủ Kim Đan!

Đó là vật quan trọng nhất để kích hoạt Bất Tử Thể!

Có thể nhận được thông qua điểm danh, Vương Diệp đương nhiên phải lấy!

Ngoài ra, còn có một khối Kỳ Lân Huyết Ngọc!

Tham khảo tác dụng của Bạch Hổ Huyết Ngọc, nếu không có gì ngoài ý muốn, Kỳ Lân Huyết Ngọc này cũng có thể cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch!

Nếu Kỳ Lân Huyết Ngọc cũng dùng để cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch, vậy thì lựa chọn thứ hai này không chỉ có thể nhận được một bảo vật có thể kích hoạt Bất Tử Thể, mà còn có thể nhận được một lần cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch!

Nếu đúng là như vậy, thì lựa chọn thứ hai này, đơn giản là lời to!

Còn về lựa chọn thứ ba, lại là đến Tỏa Long Tỉnh tiến hành điểm danh.

Ban thưởng một khối Hắc Long Lân!

Hắc Long Lân rõ ràng là dùng để cường hóa Kinh Trập.

Hiện nay Kinh Trập đã cường hóa đến lần thứ tư, một mảnh Hắc Long Lân chưa chắc đã cường hóa thành công.

Hơn nữa mức độ quan trọng của việc cường hóa Kinh Trập rõ ràng không bằng việc kích hoạt Bất Tử Thể.

Cho nên Vương Diệp tự nhiên là không chút do dự lựa chọn lựa chọn thứ hai!

“Lựa chọn thứ hai.” Vương Diệp trực tiếp đưa ra lựa chọn. 【Lựa chọn thành công, xin túc chủ nhanh chóng đến Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung tiến hành điểm danh! 】 Tiếng của hệ thống cũng theo đó vang lên.

Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, chính là ở Tháp Mộc Đà, trong Xà Chiểu Quỷ Thành!

Xem ra, có cần thiết phải đi Xà Chiểu Quỷ Thành một chuyến rồi.

Nơi đó có thể coi là một địa điểm rất quan trọng trong Đạo Mộ, bên trong ẩn chứa rất nhiều bí mật, là nơi khởi nguồn cuối cùng của Ngọc Dũng và Thi Miết Đan, bên trong còn có một khối Vẫn Ngọc khổng lồ!

Nếu có thể nhận được khối Vẫn Ngọc đó, Vương Diệp cũng có thể nhận được lượng lớn thuộc tính ba chiều.

Mà thuộc tính ba chiều, chính là cơ sở để bước vào Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

Vương Diệp đương nhiên cũng sẽ không từ bỏ.

Cho nên, Tháp Mộc Đà này, Vương Diệp nhất định phải đi.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, vài ngày nữa sẽ xuất phát vậy, có lẽ lúc này Trần Kim Thủy và bọn họ cũng đang trên đường đến Tháp Mộc Đà, đến lúc đó nói không chừng có thể gặp mặt bọn họ ở trong đó.

Cũng không quá cô đơn.

Lần này Vương Diệp không hề nghĩ đến việc đưa Lâm Tiểu Yêu và bọn họ đi cùng.

Tháp Mộc Đà quá nguy hiểm, nếu Lâm Tiểu Yêu đi theo, sơ ý một chút bị cổ gà rừng cắn thì thảm rồi.

Cho nên, Vương Diệp chỉ cần đưa Tướng Thần đi là được.

Sau khi quyết định xong, Vương Diệp nhảy xuống từ lưng Hỏa Kỳ Lân, đang chuẩn bị thu Hỏa Kỳ Lân lại thì bên ngoài vang lên tiếng của Kim Tỏa: “Vương gia, Tiểu Tam Gia đến tìm ngài.” Vương Diệp nhíu mày.

Tiểu Tam Gia?

Vậy là Ngô Tà đó sao?

Tên này đến tìm mình làm gì?

Chẳng lẽ, tên này muốn mình đi Tháp Mộc Đà?

Điều này thật thú vị.

Không ngờ đúng lúc là thời gian bắt đầu chung cực.

Vương Diệp nói: “Được, cô dẫn cậu ta đến hậu viện.” Nói xong, Vương Diệp thu Hỏa Kỳ Lân lại, sau đó rời khỏi phòng, đi về phía hậu viện.

Chương 676

Rất nhanh, Vương Diệp ở hậu viện đã gặp Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người.

“Vương gia!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn thấy Vương Diệp, vội vàng gọi một tiếng.

Vương Diệp gật đầu, ra hiệu cho hai người họ ngồi xuống.

Vương Diệp nói: “Tìm tôi có chuyện gì?” Ngô Tà nói: “Vương gia, có một chuyện muốn nhờ ngài tham mưu!” Vương Diệp nói: “Nói đi.” Thế là Ngô Tà lấy ra hai hộp băng video, sau đó nhìn Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử vội vàng lấy ra một máy phát băng video, đặt trước mặt Vương Diệp.

“Vương gia, cách đây không lâu tôi nhận được hai hộp băng video, băng video này là Muộn Du Bình gửi cho tôi, nội dung bên trong có chút quỷ dị!

Ngài thần thông quảng đại, tôi muốn nhờ ngài giúp tôi xem!” Ngô Tà nói, sau đó để Vương Bàn Tử phát hai hộp băng video.

Nội dung của hai hộp băng video Vương Diệp thực ra đã sớm biết, trong đó một hộp là rỗng, hộp còn lại thì là Hoắc Linh đang chải tóc.

Rất nhanh, một hộp băng video đã xem xong, hộp băng video kia cũng bắt đầu phát, hình ảnh nhảy lên một cái, một người phụ nữ quỷ dị liền bắt đầu chải tóc.

Sau khi Vương Diệp bình thản xem xong, Ngô Tà hỏi: “Vương gia, ngài có cảm tưởng gì không?” Vương Diệp nói: “Không có cảm tưởng gì cả.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, có chút lúng túng.

Rồi Vương Diệp lại nói: “Hai người sao không tháo băng video ra xem thử?

Nói không chừng có bất ngờ ngoài ý muốn.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử sững sờ, sau đó chợt tỉnh ngộ.

Đúng vậy!

Nói không chừng người gửi băng video cho họ thực ra không phải muốn nói cho họ biết nội dung bên trong băng video có gì, mà là muốn mang theo thứ gì khác cho họ?

“Đúng vậy!

Vương gia ngài thật là thông minh quá!” Ngô Tà nghe vậy, mừng rỡ quá đỗi, vội vàng nói: “Bàn Tử, mau tìm tua vít, tháo băng video này ra!” Vương Bàn Tử nói: “Tôi đi đâu mà tìm tua vít bây giờ!” Vương Diệp nói với Kim Tỏa: “Đi tìm một cái tua vít cho bọn họ.” “Được thôi Vương gia.” Kim Tỏa gật đầu, sau đó vội vàng đi tìm tua vít.

“Vương gia, thật sự cảm ơn ngài rất nhiều.” Ngô Tà nói.

Rất nhanh, Kim Tỏa mang tua vít đến giao cho Ngô Tà.

Ngô Tà vội vàng tháo từng con ốc vít của băng video ra, mở băng video.

Một cái chìa khóa rơi ra.

Ngô Tà nhặt chìa khóa lên xem, bên trên viết một dãy số, rõ ràng là số phòng của chìa khóa!

“Đây là ý gì?” Ngô Tà sững sờ, có chút nghi hoặc nói.

Vương Bàn Tử cầm chìa khóa qua xem: “306” Hai người đồng thời nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nói: “Cái này không phải còn một cái băng video sao?” Hai người phản ứng lại.

Ngô Tà vội vàng mở hộp băng video kia ra, bên trong vậy mà lại là một tờ giấy!

“Cách Nhĩ Mộc, Côn Lôn Lộ Đức Nhi Tham Hạng số 349-5!” “Là một địa chỉ?

Đây là nơi nào?” Ngô Tà tò mò hỏi: “Chẳng lẽ, cái chìa khóa này chính là để mở một căn phòng nào đó ở nơi này sao?” Vương Bàn Tử nói: “Cái này nhìn có vẻ là có người muốn mời cậu qua đó, tham gia cái gì đó tên là Bát Thể.” Ngô Tà mắng: “Mẹ nó, Bàn Tử chết tiệt, đừng có nói bậy!” Thế là cậu ta nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nói: “Đây là một viện điều dưỡng, thực ra cũng không có gì tốt đẹp bên trong, chẳng qua chỉ là một ít ghi chép của Trần Văn Cẩm mà thôi.” “Ghi chép của Trần Văn Cẩm?” Ngô Tà sững sờ, sau đó nói: “Vậy tôi phải đi xem thử rồi!” Nhưng Vương Bàn Tử lại nói: “Thiên chân, bên này tôi còn có việc, không đi cùng cậu đâu.” Ngô Tà mắng: “Khốn kiếp, Bàn Tử chết tiệt cậu thật là không trượng nghĩa, lúc này vậy mà lại đánh trống lảng!” Vương Bàn Tử nói: “Thiên chân, mày làm việc phải có lương tâm một chút chứ, Bàn gia tao thật sự có việc, chỉ là một viện điều dưỡng thôi, cũng không thể ăn thịt mày được, mày tự đi không được sao?” Lúc này Vương Diệp nói: “Tôi đi cùng cậu đi.” Ngô Tà sững sờ, sau đó mừng rỡ, khinh bỉ nhìn Vương Bàn Tử: “Bàn Tử chết tiệt, có Vương gia đi cùng, tiểu gia đây không thèm có cậu!” Thực ra trong lòng cậu ta vẫn có chút thất vọng, dù sao hiện tại cậu ta đã coi Vương Bàn Tử là bạn tốt nhất, nếu Vương Bàn Tử không đi cùng thì cậu ta quả thực có chút thất vọng.

May mà Vương Diệp nói sẽ đi cùng cậu ta, điều này lại khiến cậu ta có chút kích động.

Vương Bàn Tử lầm bầm một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Thế là, Vương Bàn Tử lựa chọn rời khỏi chỗ Vương Diệp, đi xử lý chuyện của mình.

Còn Ngô Tà thì thuận lý thành chương ở lại chỗ Vương Diệp.

“Vương gia, khi nào chúng ta xuất phát?” Ngô Tà hỏi.

Cậu ta nóng lòng muốn làm rõ một số chuyện, cho nên Ngô Tà hận không thể lập tức đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Vương Diệp nói: “Tôi kêu người đi đặt vé tàu, chúng ta ngày mai sẽ xuất phát.” Bây giờ vẫn là thập niên tám mươi, đi Thanh Hải thì không có chuyến bay nào, chỉ có thể đi tàu hỏa, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể mua vé tàu hỏa.

Thực ra bọn họ cũng có thể tự lái xe qua, dù sao với năng lực của Vương Diệp bây giờ, mua một chiếc xe jeep việt dã cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng cái thứ này thì căn bản không cần thiết, cho nên Vương Diệp vẫn lựa chọn đi tàu hỏa.

Vương Diệp gọi Kim Tỏa đến, bảo Kim Tỏa đi mua ba vé tàu hỏa.

Ngày thứ hai.

Vương Diệp, Ngô Tà và Tướng Thần ba người đã lên tàu hỏa, đến trong khoang mềm.

Ngô Tà kỳ lạ nhìn Tướng Thần ăn mặc kín mít, trong lòng tràn đầy tò mò.

Cậu ta trên đường không chỉ một lần tìm Tướng Thần trò chuyện, nhưng Tướng Thần đều không thèm để ý đến cậu ta.

Ngô Tà thực sự không nhịn được nữa, nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, vị bằng hữu này rốt cuộc là ai vậy, sao lại có chút… hướng nội vậy?” Vương Diệp liếc nhìn Tướng Thần, cười nói: “Cậu ta là một người câm, không biết nói chuyện.” “À?” Ngô Tà có chút lúng túng, vội vàng xin lỗi Tướng Thần: “Vị bằng hữu này, xin lỗi nha, tôi không cố ý đâu, tôi thật sự không có ý khinh thường cậu đâu!” Nói xong, phát hiện Tướng Thần vẫn bất động, Ngô Tà càng bất đắc dĩ.

Vương Diệp lắc đầu.

Vốn dĩ, cách ăn mặc của Tướng Thần rất khó để lọt vào ga tàu hỏa.

Mặc dù ga tàu hỏa bây giờ kiểm tra không quá nghiêm ngặt, nhưng ít nhất cũng có rất nhiều nhân viên kiểm tra, loại người bị bao bọc kín mít từ đầu đến chân như vậy, lại thêm vóc dáng cao lớn, không thể nào qua được kiểm tra.

Cho nên Vương Diệp trực tiếp để Tướng Thần từ một hướng khác, vượt qua ga tàu hỏa, đi vào trong khoang.

Đối với Tướng Thần mà nói thì điều này dễ như trở bàn tay.

Dù sao Tướng Thần cũng có vé tàu, đến lúc đó nằm trên giường, cũng không ai sẽ nghi ngờ.

Thế là, tàu hỏa khởi động, Vương Diệp và bọn họ đi về phía Thanh Hải.

Cuối cùng ba ngày sau, Vương Diệp và bọn họ đã đến Cách Nhĩ Mộc.

Đối với Vương Diệp mà nói, Cách Nhĩ Mộc điều duy nhất khiến anh có chút hứng thú chính là Hoắc Linh biến thành Cấm Bà.

“Viện điều dưỡng này vậy mà lại bị bỏ hoang sao?” Ngô Tà nhìn viện điều dưỡng trước mắt, có chút cạn lời nói.

Vương Diệp nói: “Không bị bỏ hoang thì cậu lại thật sự nghĩ có người mời cậu đến tham gia Bát Thể sao?!" "Ặc." Ngô Tà cười gượng.

Tiếp đó bọn họ đi vào trong viện điều dưỡng, Ngô Tà phát hiện bên trong càng thêm âm u đáng sợ, lại thêm lúc này trời đã rất tối.

Rất nhanh, Ngô Tà còn tìm được phòng 306.

"Vương gia, hẳn là ở đây rồi." Ngô Tà nói.

Vương Diệp gật đầu: "Mở ra đi." "Được!" Ngô Tà đáp một tiếng, sau đó dùng chìa khóa mở cửa, ba người cùng nhau đi vào.

Bên trong phòng 306 vẫn âm u quỷ dị như vậy, ngay cả Ngô Tà có Vương Diệp và Tướng Thần đi cùng, cậu ta cũng có chút sợ hãi nhìn xung quanh.

Ngô Tà nói: "Vương gia, đây rốt cuộc là nơi nào vậy, sao nhìn lại quỷ dị như thế." Vương Diệp nói: "Cậu tự tìm xem không phải sẽ biết sao." Ngô Tà lấy đèn pin ra tìm kiếm xung quanh một lúc, sau đó đến trước một bàn trang điểm, cảm thấy bàn trang điểm này có chút quen thuộc, suy nghĩ một chút rồi nói: "Chỗ này hình như là nơi Hoắc Linh trang điểm!" Vừa nói, Ngô Tà liền muốn ngồi xuống ghế, bắt chước dáng vẻ Hoắc Linh trang điểm.

Vương Diệp một tay túm lấy cậu ta: "Đừng ngồi." Vương Diệp sức lực cực lớn, Ngô Tà căn bản không có sức phản kháng, trực tiếp bị Vương Diệp kéo sang một bên.

Ngô Tà khó hiểu hỏi: "Vương gia, tại sao vậy?" Vương Diệp nói: "Có huyễn thuật, nếu cậu trúng oán niệm của Hoắc Linh, vậy thì phiền phức rồi." Ngô Tà sững sờ, nghi hoặc hỏi: "Vương gia, ý ngài là, ở đây có oán niệm của Hoắc Linh sao?" Vương Diệp nói: "Không chỉ có oán niệm của Hoắc Linh, chính Hoắc Linh cũng ở bên trong này, cậu đi theo tôi." Nói xong, Vương Diệp đi đến trước một tủ quần áo.

Ngô Tà cũng đi theo, cậu ta nhìn kỹ tủ quần áo, nghi hoặc nói: “Ối, hình như có người từng đến đây, ngài xem trên tay nắm tủ quần áo này còn có dấu vân tay, xung quanh đều là bụi bặm, chỉ chỗ này là không có bụi.” Vương Diệp nói: “Ừm, quả thực có người từng đến, vào xem sẽ biết.” Người đến tự nhiên là Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử hai người rồi.

Vương Diệp kéo tủ quần áo ra, bên trong xuất hiện một lối vào, lối vào đó có một cầu thang xoắn ốc, thông xuống dưới.

“Đây… vậy mà lại có một tầng hầm?” Ngô Tà kinh ngạc nói.

Vương Diệp gật đầu: “Đi, vào xem.” Thế là, Vương Diệp dẫn đầu đi vào, Ngô Tà khẩn trương theo sau, Tướng Thần đi ở phía cuối cùng.

Bước vào trong tủ quần áo, dọc theo cầu thang xoắn ốc đi xuống, bọn họ ở trong tầng hầm nhìn thấy một cỗ quan tài.

“Cái này… vậy mà lại có một cỗ quan tài?” Ngô Tà mặt đầy kinh ngạc, đi vòng quanh cỗ quan tài một vòng, lại phát hiện quan tài có vết bị cạy.

Ngô Tà nói: “Cỗ quan tài này ít nhất cũng đã mấy trăm năm rồi, hẳn là ai đó đã chuyển đến đây, bên trong rốt cuộc là thứ gì?” Vương Diệp liếc nhìn cỗ quan tài, anh biết, bên dưới cỗ quan tài đó thực ra còn có một tầng hầm sâu hơn nữa, bên trong đó giấu một từ điệp để đến Tháp Mộc Đà, trên từ điệp đó có bản đồ đến Tháp Mộc Đà.

Còn hiện tại, Hắc Hạt Tử đã đi vào rồi.

Muốn tìm được Tháp Mộc Đà, thì nhất định phải có được từ điệp đó.

Nhưng Vương Diệp cũng không tự mình đi xuống, mà lựa chọn chờ ở phía trên, Hắc Hạt Tử sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài.

Còn về Ngô Tà, cậu ta nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh còn có một căn phòng, thế là nói với Vương Diệp: “Vương gia, tôi đi vào căn phòng kia xem thử.” Vương Diệp nói: “Cẩn thận một chút, nếu cậu ngửi thấy một mùi hương lạ, thì kịp thời gọi tôi.” Ngô Tà nhíu mày, không biết lời của Vương Diệp là có ý gì.

Ngửi thấy một mùi hương lạ?

Nhưng Ngô Tà rất tin tưởng Vương Diệp, thế là cũng gật đầu, một mình đi vào căn phòng kia.

Trong căn phòng đó thứ duy nhất hữu ích chính là ghi chép của Trần Văn Cẩm, nhưng Vương Diệp không hề hứng thú với những thứ này, anh chỉ muốn có được bản đồ đến Tháp Mộc Đà là được rồi.

Sau khi Ngô Tà bước vào phòng, cỗ quan tài rung động, tiếp đó nắp quan tài bị mở ra, một người nhảy ra từ bên trong.

“Cuối cùng cũng lấy được.” Người đó mặc áo đen quần đen, còn đeo một cặp kính râm màu đen, trang phục rất kỳ quái.

Chỉ là, khi hắn nhìn thấy Vương Diệp, rõ ràng sững sờ một chút.

“Mẹ nó!

Ngươi là ai?

Trương câm đâu?” Hắc Hạt Tử phản ứng lại, không khỏi hỏi một tiếng.

Chương 677

Rõ ràng, hắn ta tưởng Tướng Thần cũng là đồng bọn với mình.

Vương Diệp nhìn hộp gỗ trong tay Hắc Hạt Tử, nhàn nhạt nói: “Đưa đồ cho tôi đi, tôi sẽ không làm khó ngươi.” Hắc Hạt Tử lại sững sờ một chút, sau đó hiểu ra: “Được rồi, hóa ra ngươi là đến cướp đồ, vậy thì ngươi cướp nhầm người rồi.

Ừm… tôi thấy ngươi cũng không giống loại người cướp đồ, nếu không thì thế này đi, ngươi đưa tiền cho tôi, tôi bán cái thứ này cho ngươi thế nào?” Vương Diệp không nói gì, liếc nhìn Tướng Thần một cái.

Ngay sau đó, Tướng Thần biến mất.

Hắc Hạt Tử thì cảm thấy tay mình trống rỗng, hộp gỗ kia vậy mà lại biến mất!

Hắn ta nhìn về phía Vương Diệp, phát hiện hộp gỗ đã bị gã to lớn mặc đồ kín mít bên cạnh Vương Diệp lấy đi rồi!

Hắc Hạt Tử không khỏi kinh hãi trong lòng!

Tốc độ thật nhanh!

Hắn ta căn bản không kịp phản ứng, hộp gỗ vậy mà đã bị người khác lấy đi rồi!

Thực lực này, tuyệt đối là phi thường biến thái rồi!

“Các ngươi rốt cuộc là ai?” Hắc Hạt Tử cũng không khỏi kinh hãi.

“Ầm!” Ngay lúc này, một tiếng động nhẹ vang lên từ một hướng khác.

Hắc Hạt Tử và Vương Diệp đồng thời nhìn sang, chỉ thấy Trương

Khởi Linh vác Hàn Nguyệt Nhận xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Trương câm!

Ngươi đến đúng lúc!

Đồ của chúng ta bị hai gã này cướp đi rồi, đó là tiền công của chúng ta đó!” Hắc Hạt Tử chỉ vào Vương Diệp, rất tức giận nói.

Hắc Hạt Tử là loại người ai có tiền thì giúp người đó làm việc, hắn ta đến đây lấy từ điệp này, là vì A Ninh đã đưa tiền cho hắn ta, cho nên hắn ta mới đến.

Bây giờ từ điệp bị cướp đi, thì tương đương với tiền công của hắn ta cũng bị cướp đi, Hắc Hạt Tử đương nhiên sẽ không vui rồi.

Tuy nhiên, Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng hắn ta không nói gì, ngược lại nói: “Cậu cũng đến rồi.” Lần này đến lượt Hắc Hạt Tử ngây người.

Vậy mà thật sự là cùng một phe sao?

Rất nhanh, Hắc Hạt Tử cười hì hì: “Hóa ra thật sự là đồng bọn của chúng ta, cậu nói sớm đi chứ.” Thực ra trong lòng hắn ta đã thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta đã từng chứng kiến thực lực của gã to lớn bên cạnh Vương Diệp, không nói những cái khác, chỉ riêng tốc độ đó thôi, đơn giản là kinh người, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không thể so sánh với gã to lớn đó!

“Vị huynh đệ này, chúng ta thật sự là nước lớn tràn chùa Long Vương, thật ngại quá, thật ngại quá.” Hắc Hạt Tử cười ha ha nói, đồng thời có chút kiêng dè nhìn Tướng Thần bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, cũng không nói gì, nhưng hộp gỗ kia anh lại không động tiếng sắc thu lại.

Còn Trương Khởi Linh thì nhìn Tướng Thần bên cạnh Vương Diệp, trong mắt lóe lên một tia dị thường, hắn cảm nhận được trên người Tướng Thần có một cỗ thi khí mơ hồ, nhưng thi khí đó lại không quá nồng.

Dường như, người này rất lợi hại.

Trương Khởi Linh cũng không quá để tâm.

Dù sao những người như bọn họ thường xuyên ra vào các loại cổ mộ, trên người có thi khí cũng là chuyện rất bình thường, cho nên Trương Khởi Linh chỉ nghĩ Tướng Thần là một đồng nghiệp bên cạnh Vương Diệp mà thôi.

Dù sao người như Vương Diệp, đồng nghiệp bên cạnh có rất nhiều.

“Đi thôi.” Trương Khởi Linh nói một tiếng, liền chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại nói: “Đừng vội, Cấm Bà này không có gì đáng sợ cả, giúp tôi chế phục cô ta.” Vương Diệp vừa dứt lời, Tướng Thần đã lao ra ngoài.

Tướng Thần bất kể là tốc độ hay sức mạnh, hay kinh nghiệm chiến đấu bản thân, đều vượt xa Cấm Bà.

Chỉ trong chớp mắt, Cấm Bà đã bị Tướng Thần đè chặt, căn bản không thể động đậy.

Ba người Trương Khởi Linh trố mắt nghệt mặt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cái này cũng quá mạnh rồi!

Cấm Bà này tuy không bằng Trương Khởi Linh, nhưng ít nhất cũng có thể giao thủ vài chiêu với Trương Khởi Linh.

Tuy nhiên bây giờ, lại cứ như vậy bị gã to lớn bên cạnh Vương

Diệp nhẹ nhàng giải quyết sao?

Gã này, rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Ngô Tà cũng trợn tròn mắt.

Ngô Tà và Tướng Thần đã ở cùng nhau lâu như vậy, vẫn luôn không thấy Tướng Thần ra tay, không ngờ lần này ra tay, vậy mà lại lợi hại đến vậy sao?

Điều này thật là không thể tin được.

Cái gì mà nữ quỷ, vậy mà trong tay hắn ta, nhẹ nhàng liền bị chế phục, không động đậy được!

Vương Diệp không quan tâm đến sự kinh ngạc của Ngô Tà và bọn họ, trực tiếp đi đến trước mặt Cấm Bà, tỉ mỉ quan sát một hồi Cấm Bà.

Mặc dù Cấm Bà nhe răng trợn mắt với Vương Diệp, hơn nữa vẻ mặt vô cùng hung dữ, nhưng nhìn từ đường nét khuôn mặt của Cấm Bà, trông quả thực rất xinh đẹp.

Chỉ tiếc là, bị Thi Miết Đan làm hại, biến thành dáng vẻ không ra người không ra quỷ như bây giờ.

Ngô Tà lúc này cũng lấy hết can đảm đi lên.

Cậu ta nhìn kỹ Cấm Bà, đột nhiên sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói: "Cô ta, cô ta là Hoắc Linh!" Vương Diệp gật đầu: "Ừm." Đầu óc Ngô Tà lập tức trống rỗng!

Vậy mà là Hoắc Linh!

Hoắc Linh, một trong những thành viên đội khảo cổ bị mất tích năm đó, vậy mà lại biến thành dáng vẻ này!

Vậy… những người khác đâu?

Vương Diệp lắc đầu: “Đáng tiếc rồi, đã hoàn toàn thi hóa, không thể cứu vãn được nữa.” Nếu vẫn chưa hoàn toàn thi hóa, nói không chừng Vương Diệp còn có thể cứu cô ta một mạng, giúp cô ta khôi phục lại.

Nhưng bây giờ Hoắc Linh đã hoàn toàn thi hóa, dù có thể giúp cô ta khôi phục bình thường, cô ta cũng không thể sống sót nữa.

Tuy nhiên, Vương Diệp không hề từ bỏ như vậy, anh lấy ra Kinh Trập, cắt ngón tay, sau đó véo miệng Hoắc Linh, nhỏ một giọt máu vào miệng Hoắc Linh.

Tiếp đó, Vương Diệp giơ tay chỉ vào mi tâm Hoắc Linh, kích thích Thiên Linh Huyệt của cô ta.

“Nghí!” Hoắc Linh phát ra âm thanh kinh khủng, tròng mắt mở to.

Tiếp đó, một con côn trùng đỏ như máu bay ra từ miệng Hoắc Linh.

“Thi miết vương!” Nhìn thấy con côn trùng đó, bất kể là Ngô Tà hay Trương Khởi Linh, ánh mắt đều co rút lại, sợ hãi lùi về sau hai bước.

Đây chính là Thi miết vương!

Ngay cả huyết mạch Kỳ Lân của Trương Khởi Linh cũng không thể khống chế được Thi miết vương này!

Bất kể là ai, chỉ cần chạm vào Thi miết vương này, lập tức sẽ biến thành Huyết thi!

Trong cơ thể Hoắc Linh lại có Thi miết vương!

Ngô Tà nhất thời chưa hiểu ra.

“Đừng chạm vào nó, nó sẽ biến người thành Huyết thi!” Thế nhưng, ngay lúc này, Ngô Tà thấy Tướng Thần lại giơ tay ra bắt con

Thi miết vương kia, liền vội vàng kinh hô một tiếng.

Thế nhưng, Tướng Thần đã nắm chặt con Thi miết vương đó, và nhìn Ngô Tà một cái.

Tiếp đó, một cảnh tượng càng khiến Ngô Tà không thể tin nổi xuất hiện!

Chỉ thấy Tướng Thần há miệng trực tiếp nuốt sống con Thi miết vương kia!

Dưới ánh mắt không thể tin được của ba người, Tướng Thần trực tiếp nuốt sống con Thi miết vương xuống!

Hơn nữa, toàn thân anh ta không hề có chút biến đổi nào, dường như Thi miết vương đối với anh ta không có chút ảnh hưởng nào!

Cái này… Không chỉ Ngô Tà và Hắc Hạt Tử, ngay cả Trương Khởi Linh cũng ngây người.

Nuốt sống Thi miết vương?

Đây là loại thao tác thần tiên gì vậy?

Người này, rốt cuộc là ai!

Hắc Hạt Tử nói: “Vị huynh đệ này đúng là chân nam nhân!

Lại còn suất chân hơn cả tôi, Thi miết vương lớn như vậy mà dám ăn luôn, lợi hại lợi hại!

Tôi phục ông đấy!” Ngô Tà “ực” một tiếng nuốt nước bọt: “Vương gia, anh ta như vậy… ăn Thi miết vương thật sự… không có vấn đề gì sao?” Vương Diệp thản nhiên nhìn Tướng Thần một cái: “Yên tâm, gã này chỉ thích khẩu vị này thôi, anh ta bách độc bất xâm, Thi miết vương cỏn con, không làm gì được anh ta đâu.” Đùa kiểu gì vậy!

Tướng Thần đó chính là Thi vương, Thi miết vương cỏn con đối với anh ta mà nói, không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Bất quá ngay cả Vương Diệp cũng không ngờ, Tướng Thần lại nuốt luôn Thi miết vương.

Thật sự có chút thú vị.

Còn Ngô Tà và những người khác thì vô ngữ.

Trương Khởi Linh nhíu mày nhìn Tướng Thần, anh ta chợt cảm thấy Tướng Thần có chút dị thường, không giống một người bình thường.

Chỉ là, Tướng Thần toàn thân bao bọc rất kín, anh ta cũng không nhìn rõ Tướng Thần rốt cuộc là tình huống gì.

Chương 678

Thêm vào đó Vương Diệp cũng không có ý định giới thiệu Tướng Thần, vì thế Trương Khởi Linh cũng không truy hỏi.

Vương Diệp nhìn về phía Hoắc Linh.

Hoắc Linh sở dĩ biến thành bộ dạng hiện tại, chính là do nuốt phải Thi miết đan.

Thi miết đan là loại đan dược luyện chế từ Thi miết vương, là một loại đan trường sinh bất lão thất bại.

Sau khi nuốt xuống, có thể có được năng lực trường sinh bất lão của Thi miết vương.

Nhưng bản thân cũng sẽ có một khuyết điểm, đó là cơ thể dần dần bị Thi khí của Thi miết vương thi hóa, sau đó dần dần biến thành Cấm bà.

Muốn giải quyết khuyết điểm này, có hai cách.

Một là luôn ở bên cạnh Vẫn ngọc, dùng sức mạnh Vẫn ngọc áp chế phong ấn Thi miết vương bên trong Thi miết đan, để làm chậm hoặc thậm chí tạm dừng quá trình thi hóa.

Ví dụ như Doãn Tinh Nguyệt hiện tại, chọn ở lại bên cạnh Vương Diệp chính là vì lý do này.

Vương Diệp có Vẫn ngọc, có thể làm chậm tốc độ thi hóa.

Còn một cách khác, là dùng Vẫn ngọc chế tác thành ngọc dũng.

Giống như Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương Thiết Diện Sinh vậy, nằm trong ngọc dũng, như vậy không chỉ có thể bất tử, mà còn có thể đạt được tác dụng phản lão hoàn đồng.

Cứ vài trăm năm lột da một lần.

Đạt đến một số lần nhất định sau đó, sẽ có thể tỉnh lại, thoát khỏi ngọc dũng, sau khi rời khỏi ngọc dũng là có thể thật sự có được năng lực trường sinh.

Bất kể là Chu Mục Vương hay Lỗ Thương Vương hoặc Thiết Diện Sinh, đều có ý định này.

Chỉ tiếc, cách này cũng có một khuyết điểm chí mạng!

Đó là một khi có người từ bên ngoài mở ngọc dũng, thì Thi miết vương bên trong Thi miết đan sẽ tỉnh lại ngay lập tức, thậm chí có thể bỏ qua quá trình thi hóa, trực tiếp biến thành một cỗ Huyết thi!

Chu Mục Vương bị Lỗ Thương Vương mở ngọc dũng, biến thành một cỗ Huyết thi.

Còn Lỗ Thương Vương thì bị Thiết Diện Sinh tính kế, cũng biến thành một cỗ Huyết thi.

Về phần Thiết Diện Sinh chính mình, tuy rằng sống đến hiện tại, nhưng gặp phải Vương Diệp Ngô Tà bọn họ, cũng không thể sống sót bằng thủ đoạn này.

Có thể nói, những người sống sót bằng phương thức này, không có một ai.

Còn như Hoắc Linh loại này đã hoàn toàn thi hóa, thì không có cách nào cứu vãn, cho dù có ép Thi miết vương ra ngoài, nhưng cơ thể đã hoàn toàn thi hóa, biến thành thi thể, không thể nghịch chuyển.

Bất quá, giúp Hoắc Linh khôi phục tạm thời thần trí, Vương Diệp vẫn làm được.

Thi miết vương bị ép ra ngoài, cộng thêm có máu của Vương Diệp giúp Hoắc Linh tạm thời áp chế Thi khí, vì thế mặt Hoắc Linh dần

dần khôi phục, biến thành một khuôn mặt gầy gò tú khí.

Dáng vẻ tiều tụy đó nhìn mà đau lòng.

“Thật sự là Hoắc Linh!” Ngô Tà nói.

Ánh mắt Hoắc Linh có chút mơ hồ, sau đó, dần dần khôi phục thanh minh.

“Đây là…” Hoắc Linh mơ màng nhìn xung quanh.

Tiếp đó, cô ấy nhìn thấy Vương Diệp đầu tiên.

“Anh là?” Hoắc Linh nghi hoặc hỏi.

Vương Diệp nói: “Không cần nhìn nữa, cô không còn nhiều thời gian, tôi chỉ tạm thời giúp cô áp chế Thi khí trong cơ thể, hơn nữa Thi miết vương đã bị tôi ép ra ngoài, cô không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn tử vong.” Hoắc Linh toàn thân run lên, cô ấy kinh hãi nhìn người trước mắt.

Cô ấy không ngờ lại có người làm được điều này!

Có thể áp chế Thi thể của cô ấy, ép Thi miết vương ra khỏi cơ thể cô ấy!

Cô ấy từng không chỉ một lần muốn ép Thi miết vương ra khỏi cơ thể, thậm chí muốn dùng cái chết làm cái giá.

Nhưng cô ấy phát hiện, mình không làm được.

Nếu thật sự có thể dùng cái chết làm cái giá, ép Thi miết vương ra khỏi cơ thể, cô ấy tuyệt đối sẽ đồng ý, ít nhất… không phải làm hành thi tẩu nhục!

Mà bây giờ, thật sự có người giúp cô ấy làm được.

“Cảm ơn anh!” Hoắc Linh thật lòng cảm kích Vương Diệp.

Đối với cô ấy mà nói, đây đã là số mệnh tốt nhất của cô ấy!

Tiếp đó, Hoắc Linh nhìn những người khác, rõ ràng ngây người một chút, sau đó kinh ngạc nói: “Trương Khởi Linh!

Tề Vũ!” Lần này, Ngô Tà ngây người.

Hoắc Linh nhận ra Trương Khởi Linh anh ta không cảm thấy kỳ lạ, vì anh ta cũng biết, ban đầu Trương Khởi Linh chính là một thành viên trong đội khảo cổ của Hoắc Linh.

Thế nhưng, Ngô Tà rất kỳ lạ, tại sao Hoắc Linh lại gọi mình là Tề Vũ?

Mình đâu phải Tề Vũ!

Ngô Tà nghi hoặc hỏi: “Cô là Hoắc Linh phải không?

Tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải Tề Vũ, tôi tên là Ngô Tà, là người của Ngô gia.” “Ngô Tà?” Hoắc Linh ngây người một chút, sau đó đột nhiên lắc đầu: “Không thể nào!

Anh rõ ràng là Tề Vũ, làm sao có thể là người của Ngô gia!

Anh và Tề Vũ giống hệt nhau, bất kể là dung mạo hay ngữ khí nói chuyện!” Ngô Tà nhíu mày, không khỏi nhìn về phía Vương Diệp.

Anh ta bây giờ không hiểu nổi nữa rồi.

Tại sao Hoắc Linh lại nhận định anh ta chính là Tề Vũ?

Chẳng lẽ, Hoắc Linh vì biến thành Cấm bà sau đó, thần trí có chút không rõ ràng?

Còn Vương Diệp nói: “Thôi được rồi, sự việc không như cô nghĩ, thời gian của cô cũng không còn nhiều, cô còn điều gì muốn nói, hoặc nói cách khác, là muốn chúng tôi mang về cho Hoắc gia, tôi có thể giúp cô chuyển lời.” Hoắc Linh thần sắc nghiêm lại, biết thời gian của mình không còn nhiều, nên không còn bận tâm đến việc Ngô Tà là Tề Vũ hay người của Ngô gia nữa.

Cô ấy cười khổ một tiếng: "Người duy nhất tôi cảm thấy có lỗi là mẹ tôi, nếu lúc trước tôi nghe lời khuyên của bà ấy, không đi chạm vào những chuyện đó, cũng sẽ không biến thành bộ dạng hiện tại!

Viên ngọc bội này anh giúp tôi giao cho bà ấy, nói với bà ấy là tôi sai!" Nói rồi, Hoắc Linh từ trên cổ kéo xuống một khối ngọc bội, đưa cho Vương Diệp.

Vương Diệp trực tiếp nhận lấy: "Được, tôi sẽ giúp cô chuyển lời." Hoắc Tiên Cô đối với Vương Diệp cũng rất khách khí, hơn nữa còn cho Vương Diệp không ít lợi ích, đối với loại chuyện này, Vương Diệp đương nhiên sẽ không từ chối.

Sau khi nhận lấy ngọc bội, Hoắc Linh lại lấy ra một vật khác: "Cảm ơn anh đã giúp tôi khôi phục tạm thời ý thức, thứ này là vật tôi có được khi khảo cổ năm đó, mẹ tôi nói là một vật rất quý giá, dù sao sau này tôi cũng không dùng đến nữa, vật này tặng cho anh, coi như quà cảm ơn." Hoắc Linh không biết từ đâu lấy ra một khối ngọc thạch màu trắng, trừng mắt nhìn Vương Diệp, linh động trong mắt dần dần tiêu tán, cuối cùng đầu nghiêng sang một bên, ngã xuống đất.

Hoắc Linh sau khi khôi phục tạm thời ý thức, cũng chỉ có thể vội vàng gặp mặt Vương Diệp và nói chuyện với họ một lần, cuối cùng vẫn chỉ có thể chết như vậy.

Chỉ là, đối với Hoắc Linh mà nói, đây đã là số mệnh tốt nhất của cô ấy.

Cũng coi như một loại giải thoát đi.

Dù sao, biến thành bộ dạng hiện tại này không phải là điều cô ấy muốn thấy.

Cô ấy cũng không muốn mãi mãi sống trong môi trường âm u đen tối này, giống như hành thi tẩu nhục, cả ngày không thấy ánh mặt trời.

Đây không phải là cuộc sống cô ấy muốn có được.

Vì vậy, sự xuất hiện của Vương Diệp, tuy rằng khiến cô ấy hoàn toàn rời khỏi thế giới này, nhưng đối với cô ấy mà nói, ngược lại là một loại hy vọng.

Ánh mắt Vương Diệp hơi phức tạp, từ trong tay Hoắc Linh cầm lấy khối ngọc thạch màu trắng kia.

Ngọc thạch vừa vào tay, âm thanh của hệ thống liền vang lên. 【Nhận được Thần cốt! 】【Thần cốt: Xương cốt của cổ thần viễn cổ, sau khi sử dụng có thể nhận được lượng lớn thuộc tính, sức mạnh tăng 15000 điểm!

Tốc độ tăng 15000 điểm!

Thể lực tăng 15000 điểm!】【Có sử dụng không? 】【Có/ Không! 】 Nghe được âm báo của hệ thống, Vương Diệp ngây người.

Thần cốt?

Mẹ nó!

Không ngờ khối ngọc thạch màu trắng này không phải ngọc thạch gì, mà là xương cốt của cổ thần?

Cái này hơi bị lợi hại đấy!

Trên đời này thật sự có cổ thần sao?

Lại có thể trực tiếp tăng thêm 15000 điểm ba chiều thuộc tính?

Cái này cũng quá biến thái đi!

Những bảo vật Vương Diệp từng có được trước đây, chưa bao giờ trực tiếp nhận được nhiều thuộc tính ba chiều như vậy!

Không ngờ giúp Hoắc Linh một lần, còn có thể nhận được một món đồ tốt như vậy.

Bất quá Vương Diệp cũng không vội vàng sử dụng Thần cốt này, mà là cất nó đi, nhìn thi thể Hoắc Linh, không khỏi nói: “Chúng ta ra ngoài tìm một chỗ chôn cất cô ấy đi.” Thực ra Hoắc Linh cũng thật đáng thương.

Chương 679

Sau khi ăn Thi miết đan gần như tinh thần thất thường chưa kể, còn phải chịu đựng sự đau đớn do thi hóa mang lại, lại còn phải một mình ở trong môi trường âm u đen tối này.

Là người nào cũng không chịu nổi.

Bây giờ rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.

Ngô Tà đối với đề nghị của Vương Diệp cũng rất tán đồng.

Anh ta vốn là một người có lòng thiện, bây giờ Vương Diệp nói như vậy, anh ta tự nhiên cảm thấy hợp lý, liền gật đầu: “Vương gia nói đúng, sân viện của dưỡng đường này rất thích hợp, chúng ta bây giờ hãy khiêng cô ấy ra ngoài đi.” Vương Diệp gật đầu, sau đó bế thi thể Hoắc Linh, nhìn Tướng Thần một cái, rồi lại nhìn về phía chiếc quan tài.

Tướng Thần cũng hiểu ý Vương Diệp, trực tiếp đi đến chiếc quan tài, trực tiếp nhấc quan tài lên, cứ thế đi theo sau Vương Diệp và bọn họ.

“Trời ạ!

Hay thật!” Hắc Hạt Tử lẩm bẩm một tiếng.

Ban đầu Hắc Hạt Tử còn muốn nói thời gian không còn nhiều, nhưng nhìn thấy tình huống này, cũng không tiện nói thêm gì, dù sao từ điệp đã có trong tay, đi sớm hay đi muộn cũng không có gì khác biệt.

Đến lúc đó A Ninh mà khó chịu, thì cứ nói là do Vương Diệp yêu cầu là được.

Thế là, một đoàn người rời khỏi căn phòng dưới đất này, đi đến bên ngoài dưỡng đường.

Vương Diệp nhìn về phía Hắc Hạt Tử: “Lấy xẻng ra.” Hắc Hạt Tử ngây người, sau đó chợt hiểu ra nói: “Sao anh biết tôi có xẻng?” Vương Diệp nói: “Ra ngoài làm ăn, ai mà chẳng mang theo một hai cái xẻng?” Hắc Hạt Tử vừa lấy hai cái xẻng công binh từ trong ba lô ra vừa nói: “Vậy sao các anh không mang theo?” Vương Diệp nhận lấy xẻng không nói gì, liền bắt đầu đào.

Dù sao Vương Diệp chính mình đã nhận được lợi ích của Hoắc Linh, vậy thì việc mai táng Hoắc Linh, Vương Diệp tự nhiên cũng phải tham gia vào đó.

Đây chính là mối quan hệ ân oán, Vương Diệp cũng rất coi trọng những điều này.

Ngô Tà cầm lấy một cái xẻng công binh khác, cùng Vương Diệp bắt đầu đào.

Đất ở dưỡng đường này rất tơi xốp, hai người Vương Diệp dùng nửa tiếng đã đào được một cái hố lớn.

“Điều kiện có hạn, đành làm khó cô.” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, đặt thi thể Hoắc Linh vào trong, sau đó bảo Tướng Thần đặt quan tài vào trong cái hố lớn, rồi cùng Ngô Tà lấp hố lại, tạo thành một nấm mồ không lớn không nhỏ.

Sau đó Vương Diệp tìm thấy một tấm ván gỗ gần đó, rồi dùng Kinh Trập gọt tấm ván thành hình bia mộ, trên đó viết “Mộ của Hoắc Linh”, rồi cắm vào đất.

Thế là, mộ của Hoắc Linh cũng đã được làm xong.

Hắc Hạt Tử nói: “Cả đời tôi đi trộm mộ, đây là lần đầu tiên xây mộ cho người khác, chuyện này cũng khá là mới mẻ.” Thế nhưng, Ngô Tà lại nói: “Chuyện xây mộ này anh có tham gia vào đâu?” Hắc

Hạt Tử lại không cảm thấy ngượng ngùng, anh ta chỉ vào cái xẻng công binh trên mặt đất: “Ai nói không có, tôi tuy không ra sức, nhưng tôi cung cấp công cụ mà, không có thứ đồ chơi này của tôi các anh có xây được không?” Ngô Tà có chút vô ngữ.

Anh ta coi như đã được lĩnh giáo da mặt Hắc Hạt Tử dày đến mức nào.

Vương Diệp nói: “Được rồi, có thể đi được rồi.” Nói xong, Vương Diệp cầm Kinh Trập liền rời khỏi đây.

Trương Khởi Linh và Tướng Thần đều không nói một lời, theo sau Vương Diệp.

Còn Ngô Tà thì nhìn Hắc Hạt Tử một cái, sau đó cũng vội vàng đuổi kịp.

“Các anh đừng đi nhanh thế chứ, đợi tôi với.” Hắc Hạt Tử cầm lấy xẻng công binh, vội vàng đuổi kịp Vương Diệp và bọn họ.

Rất nhanh bọn họ rời khỏi dưỡng đường, đi ra đường bên ngoài dưỡng đường, nhìn thấy trên đường có một chiếc xe buýt cỡ lớn đang đỗ.

Vương Diệp nhìn chiếc xe buýt này, không chút do dự nhảy lên.

“Đúng là A Ninh mời đến thật.” Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh này lộ ra một nụ cười.

Ngay sau đó cũng leo lên.

Còn Trương Khởi Linh thì có chút ngạc nhiên.

Anh ta cũng không ngờ A Ninh lại có thể mời được Vương Diệp?

Tất cả mọi người đều lên xe, may mà chiếc xe buýt này đủ lớn, bọn họ vừa vặn có thể ngồi được.

“Sao lại thêm nhiều người thế này?” “Ông chủ Ngô?” “Vương…

Vương tiên sinh?” A Ninh ngồi ở hàng ghế trước quay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rõ ràng, cô ấy cũng không ngờ Vương Diệp và Ngô Tà lại xuất hiện ở đây, đặc biệt là Vương Diệp!

A Ninh đối với Vương Diệp có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Chưa từng nghĩ tới Vương Diệp lại xuất hiện ở đây.

Điều này thực sự là một bất ngờ lớn đối với cô ấy.

Vương Diệp gật đầu với A Ninh, nhưng không nói một lời nào.

Còn Hắc Hạt Tử thì mơ hồ.

Anh ta rất khó hiểu nói: “Tôi nói bà chủ Ninh, vị Vương gia này không phải cô mời đến sao?” A Ninh lắc đầu nói: “Làm sao tôi có thể mời được anh ấy?” Lần này Hắc Hạt Tử càng vô ngữ, anh ta kỳ quái nhìn Vương Diệp.

Không phải A Ninh mời đến, mà lại trực tiếp như vậy leo lên xe buýt?

Thật sự còn tưởng là cùng một nhóm chứ!

Hóa ra không phải à!

Hóa ra anh căn bản không phải A Ninh mời đến!

Hắc Hạt Tử rất muốn cằn nhằn một câu.

Đã không phải A Ninh mời đến, anh làm cái quái gì mà tự nhiên tự tiện thế?

Bất quá Hắc Hạt Tử thấy A Ninh đối với Vương Diệp khách khí như vậy, hơn nữa còn nói chính mình không mời nổi Vương Diệp, thêm vào thực lực đáng sợ của Tướng Thần, Hắc Hạt Tử cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt lời vào bụng.

Anh ta không dám nói thêm gì.

Trong lòng Hắc Hạt Tử cứ suy đoán, vị Vương gia này rốt cuộc là ai, lại lợi hại như vậy!

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng đối với anh ta lời lẽ nghe theo không nói, ngay cả người phụ nữ kiêu ngạo như A Ninh, cũng nói ra những lời như vậy, điều này khiến Hắc Hạt Tử vô cùng tò mò.

A Ninh nói: “Lão Cao, lái xe đến doanh trại trước.” “Được thôi.” Lão già ngoại quốc lái xe kia gật đầu, sau đó một cước đạp ga, lập tức chiếc xe buýt liền phóng vút đi.

Còn A Ninh lúc này mới nhìn về phía Vương Diệp: “Vương tiên sinh, sao anh lại ở đây?” Kể từ khi bị Vương Diệp dạy dỗ hai lần, và sau khi chứng kiến thực lực thật sự của Vương Diệp tại Vân Thiên Cung, A Ninh đã rất khách khí với Vương Diệp, bất kể là ngữ khí hay hành vi, đều vô cùng cung kính.

Đúng như người ta nói, thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân (không ra tay đánh người đang tươi cười), A Ninh này cũng chỉ mới bắt đầu có chút địch ý với Vương Diệp, sau này đã thay đổi rất nhiều, Vương Diệp đối với cô ấy cũng không có quá nhiều phản cảm.

Thế là liền nói: “Tôi muốn đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung.” “Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung?” A Ninh ngây người một chút, sau đó lại vừa kinh vừa mừng.

Mừng là nếu có thể đi cùng Vương Diệp đến Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, thì cơ bản là toàn bộ hành trình không phải lo lắng, trên đường gặp bất kỳ nguy hiểm nào cũng sẽ không sợ hãi, Vương Diệp tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng kinh hãi lại là Vương Diệp đi cũng lại là Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, cô ấy sợ Vương Diệp và mục tiêu của cô ấy là nhất trí, nếu là như vậy, thì cho dù cô ấy tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung cũng không có tác dụng gì.

Dù sao nếu hai người mục tiêu nhất trí, cô ấy không thể nào tranh giành lại Vương Diệp.

A Ninh nghĩ nghĩ, liền hỏi: "Vương tiên sinh, anh đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung tìm gì vậy?" Vương Diệp nói: "Không có ý định tìm gì cả, chỉ là muốn đi du lịch, đi dạo một chút, xem xem ở đó có gì hay ho không." A Ninh và những người khác nghe xong có chút vô ngữ.

Đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung du lịch, đi dạo phố?

Điên rồi sao?

Đó có phải là nơi để du lịch dạo phố không?

Nơi đó chính là quỷ thành trong truyền thuyết!

Chứ không phải là thắng cảnh du lịch gì.

Mọi người đều bị Vương Diệp làm cho choáng váng.

Thực ra, Vương Diệp nói cũng không sai.

Anh ta đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung thực ra không có mục đích đặc biệt gì, bên trong cũng không có thứ gì anh ta muốn có được, chẳng qua chỉ là Vẫn ngọc kia.

Thực ra Vẫn ngọc rốt cuộc còn ở đó không, có dùng được không, cũng đều là một ẩn số.

Mà thứ anh ta thật sự muốn có được, vẫn là thứ đồ vật cấp cho lần đánh dấu thứ mười.

Bất Hủ Kim Đan và Kỳ Lân Huyết Ngọc!

Hai thứ này, Vương Diệp nhất định phải có được.

Vì vậy, đối với Vương Diệp mà nói, đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung thật sự chỉ là đi dạo một vòng.

Nếu có thể có được một số vật phẩm tăng thuộc tính ba chiều, thì tự nhiên cũng là điều tốt nhất.

A Ninh mặt lộ vẻ kỳ quái nói: “Cái đó… Vương tiên sinh, Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung rất nguy hiểm, hơn nữa phong cảnh cũng không đẹp, anh đi đó du lịch làm gì?” Vương Diệp nói: “Tôi muốn đi đó, không được sao?” A Ninh có chút ngượng ngùng: “Được!

Đương nhiên là được!” Nghe lời Vương Diệp nói, A Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cô ấy biết, với thực lực và nhân cách của Vương Diệp, căn bản không cần phải nói dối cô ấy bằng những lời như vậy.

Vì vậy Vương Diệp rất có thể đi Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, thật sự là không có nguyên nhân đặc biệt gì.

A Ninh nhìn Ngô Tà một cái, trong lòng lẩm bẩm một tiếng, suy đoán Vương Diệp có lẽ là vì Ngô Tà, tám chín phần là đến để bảo vệ Ngô Tà.

Nghĩ vậy, lại cảm thấy rất hợp lý.

Vì thế A Ninh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bất quá rất nhanh, A Ninh lại nhớ ra một chuyện, chuyện quan trọng nhất của họ khi đến đây!

A Ninh nhìn về phía Hắc Hạt Tử: “Thứ tôi muốn tìm đâu?” Hắc Hạt Tử một mặt bất đắc dĩ nhìn về phía Vương Diệp: “Cô phải hỏi vị Vương gia này, đồ vật ở chỗ anh ấy.” A Ninh nhíu mày, nhìn về phía Vương Diệp, lại thấy Vương Diệp một bộ nhắm mắt dưỡng thần, như thể không nghe thấy họ nói chuyện, điều này khiến A Ninh có chút bất lực.

Chương 680

Vương Diệp cô ấy không dám động vào, vì thế cũng chỉ có thể tạm thời gác chuyện này lại.

Dù sao Vương Diệp bây giờ đang đi cùng họ, thứ đó chẳng qua là bản đồ lộ tuyến đi đến Tháp Mộc Đà mà thôi, có Vương Diệp ở đây, họ cũng không sợ không tìm được Tháp Mộc Đà.

Vì thế, A Ninh cũng không nói thêm gì nữa.

Chiếc xe buýt đi trên đường vài tiếng, cuối cùng dừng lại trước một doanh trại.

Trong doanh trại có rất nhiều người, rõ ràng đều là đại bản doanh của A Ninh và bọn họ.

Một đoàn người xuống xe, A Ninh nói với Vương Diệp: “Vương tiên sinh, từ điệp mà Hắc Kính đã lấy được ghi lại bản đồ đường đi Quan Vũ đến Tháp Mộc Đà, tôi đã tìm được người hướng dẫn năm đó đưa đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm đến Tháp Mộc Đà, có người hướng dẫn đó ở đây, chúng ta dựa vào từ điệp này, có thể tìm được Tháp Mộc Đà!” Vương Diệp trực tiếp lấy từ điệp ra ném cho A Ninh: “Từ điệp là tàn khuyết, còn thiếu một nửa nhỏ.” “Sao anh biết?” Hắc Hạt Tử kinh ngạc nói.

Từ điệp này sau khi bị Vương Diệp lấy đi, anh ta vẫn luôn đi cùng Vương Diệp, chưa từng thấy Vương Diệp mở hộp, lẽ ra chỉ có một mình anh ta mới biết từ điệp bị tàn khuyết mới đúng chứ.

Sao Vương Diệp cũng biết?

Hắc Hạt Tử không khỏi đối với Vương Diệp nảy sinh một tia kinh ngạc và tò mò.

Hắc Hạt Tử vốn dĩ ngông nghênh, đây là lần đầu tiên anh ta có tâm thái này đối với một người.

Ngay cả khi đối mặt với Trương Khởi Linh, anh ta cũng chỉ cảm thấy Trương Khởi Linh thân thủ rất lợi hại mà thôi.

Thế nhưng bây giờ đối mặt với Vương Diệp, lại có một cảm giác mạnh mẽ toàn diện!

Cứ như thể, mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của Vương Diệp.

Bây giờ trực tiếp nói toạc ra từ điệp bị tàn khuyết, lại còn trước đó có thể khiến Cấm bà tạm thời khôi phục lại, thậm chí còn ép được Thi miết vương ra ngoài!

Đều khiến Hắc Hạt Tử cảm thấy kinh ngạc.

Vương Diệp không để ý đến Hắc Hạt Tử.

Còn A Ninh đã mở hộp gỗ, nhìn thấy từ điệp, quả nhiên thấy từ điệp thiếu một khối, sau đó nhìn về phía Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử có chút ngượng ngùng, sau đó anh ta nói: “Cô yên tâm, đã nhận tiền của cô, đương nhiên sẽ giúp cô làm đâu ra đấy, nửa nhỏ còn lại của từ điệp này tôi nhất định sẽ giúp cô tìm thấy.” A Ninh gật đầu, sau đó nói: “Chúng ta đi gặp Định Châu Trác Mã đi, để bà ấy xem từ điệp này, biết đâu từ điệp bị thiếu không quan trọng, như vậy chúng ta có thể lập tức xuất phát.” Thế là, mọi người đi về phía một cái lều.

Trong lều có ba người, một lão phu nhân, một người phụ nữ trông khoảng hai mươi mấy tuổi, và một thiếu niên chỉ mười bảy, mười tám tuổi.

Ba người này, đều mặc trang phục của người Tạng.

Rõ ràng, họ chính là người hướng dẫn mà A Ninh lần này mời đến.

A Ninh và bọn họ sau khi vào liền trực tiếp đi về phía lão phu nhân đang ngồi.

Người này chính là người hướng dẫn của Trần Văn Cẩm và bọn họ năm đó, Định Châu Trác Mã.

Cũng là người hướng dẫn của A Ninh và bọn họ lần này, muốn tìm được Tháp Mộc Đà thì phải dựa vào Định Châu Trác Mã này.

“Đồ vật chúng tôi đã mang về rồi.” A Ninh sau khi vào liền đưa từ điệp cho Định Châu Trác Mã.

Những người khác cũng đều nhìn về phía Định Châu Trác Mã, chỉ có Vương Diệp với vẻ hứng thú nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi đứng sau Định Châu Trác Mã.

Người phụ nữ này rõ ràng có chút khác biệt so với những người Tạng khác.

Bất kể là Định Châu Trác Mã hay thiếu niên kia, làn da ít nhiều đều sẫm màu và thô ráp, rõ ràng là do phơi nắng lâu ngày, dẫn đến làn da có màu đỏ tím như vậy.

Còn người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi kia thì rõ ràng không phải, làn da mịn màng trắng nõn, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, gần như có thể sánh với A Ninh.

Theo lời giới thiệu của Định Châu Trác Mã, người phụ nữ này là con dâu của bà ấy.

Thế nhưng chỉ có Vương Diệp bây giờ biết, người phụ nữ này mới là người chủ đạo của toàn bộ sự việc, cô ấy căn bản không phải con dâu của Định Châu Trác Mã, mà chính là Trần Văn Cẩm!

Vương Diệp đầy hứng thú nhìn Trần Văn Cẩm đang ngụy trang.

Còn những người khác, đều vây quanh Định Châu Trác Mã, chú ý đến Định Châu Trác Mã, muốn từ chỗ Định Châu Trác Mã có được manh mối đường đi Quan Vũ đến Tháp Mộc Đà, còn Trần Văn Cẩm thì trực tiếp bị họ bỏ qua.

Trần Văn Cẩm nhiều năm qua vẫn luôn sống trong lo sợ, đối với bất kỳ chuyện gì cũng tương đối mẫn cảm, tự nhiên nhìn thấy ánh mắt đầy hứng thú của Vương Diệp.

Cô ấy nhìn về phía Vương Diệp, nhìn thấy ánh mắt Vương Diệp, Trần Văn Cẩm không khỏi nhíu mày.

Cô ấy không quen Vương Diệp.

Bây giờ Vương Diệp nhìn chằm chằm cô ấy như vậy, khiến cô ấy có một cảm giác bất an.

Trần Văn Cẩm có một loại cảm giác, cứ như thể toàn thân cô ấy không có chút riêng tư nào cả, toàn bộ con người đều bị Vương Diệp nhìn thấu!

Trần Văn Cẩm trong lòng kinh hãi, vội vàng cúi đầu, không dám đối diện với Vương Diệp.

Vương Diệp cho cô ấy áp lực quá lớn.

Trần Văn Cẩm bây giờ trong lòng vẫn luôn suy nghĩ, người thanh niên trông còn trẻ hơn cô ấy này rốt cuộc là ai, cô ấy cũng không mời đối phương đến mà.

Hơn nữa, ánh mắt của anh ta cho cô ấy áp lực quá lớn.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm có một cảm giác mọi thứ đều mất kiểm soát.

“Vương gia ~” Lúc này, Ngô Tà gọi một tiếng.

Vương Diệp thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ngô Tà.

Ngô Tà nói: “Vương gia, bây giờ đã xác định rồi, từ điệp này quả thực là tàn khuyết, không tìm được lộ tuyến đi đến Tháp Mộc Đà, chỉ có tìm được nửa nhỏ từ điệp còn lại sau đó mới có thể tiếp tục tiến lên.” Vương Diệp gật đầu.

Về điều này anh ta không bất ngờ, cũng không lo lắng, dù sao Hắc Hạt Tử sẽ từ chỗ Giải Vũ Thần mà có được nửa nhỏ từ điệp kia, vì vậy Vương Diệp cũng lười bận tâm.

“Vậy thì đi thôi, tìm chỗ ngủ thôi.” Vương Diệp cười một tiếng, sau đó dẫn Tướng Thần rời đi.

Trương Khởi Linh và Ngô Tà cũng vội vàng đuổi kịp.

A Ninh và bọn họ cũng không nán lại đây lâu, rời khỏi cái lều.

Cho đến khi tất cả mọi người đều rời đi, Trần Văn Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp ở đây, cho cô ấy áp lực quá lớn!

Trần Văn Cẩm dùng tiếng Tạng nói: “Người thanh niên được gọi là Vương gia kia là ai?

Tôi cảm thấy anh ta đã phát hiện ra thân phận của tôi!” Định Châu Trác Mã nói: “Không thể nào đâu, không có ai tiết lộ thân phận của cô cả, sao anh ta có thể phát hiện ra cô được?” Trần Văn Cẩm lắc đầu nói: “Không biết, anh ta vừa vào đã nhìn chằm chằm tôi, ánh mắt đó trông có vẻ thư thái, nhưng áp lực anh ta cho tôi lại rất lớn, anh ta chắc chắn không đơn giản.” Thiếu niên Trát Tây cười nói: “Biết đâu anh ta chỉ là thấy chị đẹp, nên bị chị hấp dẫn thì sao!” Trần Văn Cẩm lại lắc đầu nói: “Chắc không phải đâu, tôi thấy ánh mắt anh ta trong suốt, rõ ràng không có chút ý đồ bất chính nào với tôi, tuyệt đối không phải loại công tử lãng tử đó, xem ra phải cẩn thận hơn.” Định Châu

Trác Mã nói: “Có cần tôi nhờ A Ninh thăm dò người đó một chút không?” Trần Văn Cẩm suy nghĩ một lát rồi vẫn lắc đầu, phủ nhận đề nghị của Định Châu Trác Mã.

Một bên khác.

Vương Diệp và Ngô Tà bọn họ rời khỏi cái lều.

“Sử dụng Thần cốt!” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, âm thanh của hệ thống cũng liền vang lên.【Thần cốt sử dụng thành công, hấp thu tinh hoa trời đất bên trong, nhận được 15000 điểm sức mạnh, 15000 điểm thể lực, 15000 điểm tốc độ!】Âm báo của hệ thống vang lên.

Vương Diệp thành công sử dụng Thần cốt, nhận được 15000 điểm ba chiều thuộc tính, thực lực lại một lần nữa có sự đề thăng khá lớn.

Trước đó Vương Diệp tuy rằng đã có được Thần cốt, nhưng vẫn luôn ở cùng Ngô Tà và những người khác, vì thế cũng không sử dụng Thần cốt, bây giờ rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, Vương Diệp đương nhiên sẽ không còn do dự nữa.

Trực tiếp sử dụng Thần cốt.

Hiệu quả của Thần cốt vẫn vô cùng rõ rệt, Vương Diệp cũng là lần đầu tiên trực tiếp bạo tăng nhiều thuộc tính ba chiều như vậy!

Trước đó sử dụng Sát khí châu và Vẫn ngọc đó cũng là tăng từng chút một, cuối cùng có được lượng lớn thuộc tính ba chiều, chứ không phải như hiện tại trực tiếp bạo tăng hơn một vạn trong chớp mắt.

Cảm giác này thực sự rất sảng khoái.

Lại tăng thêm 1.5 vạn thuộc tính ba chiều.

Vương Diệp cất Thần cốt đi.

Tuy nói Hoắc Linh đã chết khi cho anh ta Thần cốt, và Thần cốt này cũng đã bị anh ta hấp thu, không còn giá trị, nhưng Vương Diệp vẫn muốn giữ lại.

Đợi khi trở về Bắc Bình, có thể tìm Hoắc Tiên Cô hỏi.

Hoắc Linh là con gái của Hoắc Tiên Cô, ban đầu Hoắc Tiên Cô cũng từng nói, Thần cốt này phi thường, hẳn là một thứ tốt, có thể thấy Hoắc Tiên Cô hẳn đã từng nhìn thấy Thần cốt.

Biết đâu Hoắc Tiên Cô biết Thần cốt này được lấy từ đâu ra thì sao?

Vậy thì sau này có thể đến nơi Hoắc Linh đã đi tìm kiếm, biết đâu có thể tìm được nhiều Thần cốt hơn.

Nếu là như vậy, thì thật sự là kiếm được một món hời lớn.

Đương nhiên, đó đều là chuyện của sau này, phải đợi đến khi Vương Diệp trở về Bắc Bình mới có thể làm rõ.

Còn hiện tại, mục tiêu chính của Vương Diệp chính là tiến đến Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, tiến hành đánh dấu lần thứ mười, có được Bất Hủ Kim Đan và Kỳ Lân Huyết Ngọc mới được.

Hiện giờ, chỉ còn đợi Hắc Hạt Tử tìm được nửa nhỏ từ điệp còn lại.

Vương Diệp trực tiếp nằm xuống ngủ.

Đến tối.

Ngô Tà đang ngủ say bị Trát Tây gọi tỉnh.

Ngô Tà theo Trát Tây đến trong lều của Định Châu Trác Mã trước đó, thấy Trương Khởi Linh cũng ở đó, trong lòng liền vô cùng tò mò.

Tiếp đó, Định Châu Trác Mã kể cho Ngô Tà và Trương Khởi Linh nghe chuyện của Quan Vũ Trần Văn Cẩm, nói cho họ biết Trần Văn Cẩm sẽ đợi họ ở Tháp Mộc Đà.

Và nói cho họ biết, họ chỉ có mười ngày!

Chương 681

Nếu trong vòng mười ngày không đến kịp Tháp Mộc Đà, thì Trần Văn Cẩm sẽ một mình đi vào.

Và còn nói cho Ngô Tà và Trương Khởi Linh nghe về chuyện "cô ấy" của Quan Vũ.

Chỉ là, không nói rõ "cô ấy" này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Cuối cùng, Định Châu Trác Mã hỏi Ngô Tà về chuyện Quan Vũ Vương Diệp.

Ngô Tà nói: "Bà yên tâm, Vương gia tuyệt đối không phải loại người đó!" Còn Trương Khởi Linh thì nhìn một cái vào Trần Văn Cẩm đang ở bên cạnh Định Châu Trác Mã.

Chỉ là anh ta không nói toạc ra thân phận của Trần Văn Cẩm.

Sau khi nói chuyện xong, Trương Khởi Linh và Ngô Tà cùng nhau rời khỏi cái lều.

Ngô Tà tò mò hỏi: "Du Bình, cậu nói Vương gia tại sao lại nhìn chằm chằm vào vợ của Định Châu Trác Mã vậy, không lẽ Vương gia thật sự thích cô ấy sao?" Ngừng một chút, Ngô Tà lại nói: "Tôi thừa nhận vợ Định Châu Trác Mã thật sự rất đẹp, nhưng dù sao đi nữa...

Haiz, Vương gia sao lại làm ra chuyện thế này chứ?" Trương Khởi Linh liếc nhìn Ngô Tà, không nói gì, quay người rời đi.

Ngô Tà vội vàng đuổi theo: "Này Muộn Du Bình, tôi đang nói chuyện với cậu đấy!" Trương Khởi Linh dừng lại: "Anh ấy không phải loại người đó." Ngô Tà nói: "Vậy Vương gia tại sao lại cứ nhìn chằm chằm người ta mãi thế?" Trương Khởi Linh đáp: "Bởi vì, cô ấy có vấn đề." "Có vấn đề?" Ngô Tà ngẩn ra, tiếp tục truy vấn: "Có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ, Định Châu Trác Mã và những người đó có ý đồ xấu sao?” Lần này, Trương Khởi Linh không trả lời, quay đầu bỏ đi.Thoáng cái đã sang ngày thứ hai, mọi người đều đang chờ Hắc Hạt Tử, và Hắc Hạt Tử cũng đã quay về, hơn nữa còn dẫn theo hai người, một nam một nữ.

“Các vị, tôi không phụ lòng mong đợi của mọi người, cuối cùng cũng lấy được từ điệp về rồi, hơn nữa còn dẫn về cho các vị hai người giúp đỡ.” Hắc Hạt Tử cười hì hì nói.

“Tiểu Hoa?” “Tú Tú?” “Hai người sao lại ở đây?” Khi nhìn thấy những người Hắc Hạt Tử dẫn về, Ngô Tà rõ ràng ngây người, sau đó kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Một nam một nữ này, chính là Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú!

Và Giải Vũ Thần cùng Hoắc Tú Tú sau khi thấy Ngô Tà, cũng hiển nhiên ngẩn ra.

Cả hai bên đều quen biết, hơn nữa quan hệ vô cùng tốt, có thể nói là bạn thanh mai trúc mã.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, Ngô Tà vì quan hệ với Vương Diệp mà từng cùng Hoắc Tú Tú xuống mộ, giữa họ vô cùng thân thiết.

“Thiên Chân?” Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần cũng kinh ngạc kêu lên.

“Ố?

Hai người còn quen nhau à.” Hắc Hạt Tử thấy hai bên vậy mà lại quen biết, không khỏi có chút kinh ngạc, tiếp đó y nói: “Cũng đúng, anh là đương gia Giải gia của Cửu Môn, cô là cháu gái bảo bối của đương gia Hoắc gia Cửu Môn, còn cậu lại là Tiểu Tam Gia của Ngô gia, quả thực nên quen biết.” “Vậy thì dễ làm rồi, Hoa Nhi Gia, Thiên

Chân này các cậu đều quen, vậy chẳng có gì phải nói nữa, mau đưa từ phiến ra đi, chúng ta là có thể đến Tháp Mộc Đà.” Giải Vũ Thần khinh bỉ liếc Hắc Hạt Tử một cái, hờ hững nói: “Giao cũng không phải giao cho anh, tự nhiên phải giao cho người đáng tin cậy.” Ngừng một chút, Giải Vũ Thần nhìn về phía Ngô Tà: “Thiên Chân, một khối từ điệp khác đang ở trong tay ai?” Ngô Tà nói: “Vốn dĩ ở trong tay Vương gia, nhưng Vương gia đã đưa từ điệp cho A Ninh.” “Cái gì, Vương gia đến rồi sao?” Giải Vũ Thần kinh ngạc nói, sau đó mặt đầy vẻ mừng rỡ.

“Thiên Chân!

Cậu nói là thật sao?

Sư phụ thật sự đến rồi ư?” Hoắc Tú Tú cũng lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Cô ấy sao cũng không ngờ, mình chẳng qua chỉ là đi cùng Giải Vũ Thần đến điều tra một số chuyện mà thôi, tiện thể giải đáp nghi hoặc trong lòng, không ngờ vậy mà lại gặp được Sư phụ ở đây?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi!

Ngô Tà gật đầu: “Ừm, Vương gia quả thực đã đến, hiện giờ đang nghỉ ngơi trong lều!” Hoắc Tú Tú trực tiếp đứng dậy, kéo cánh tay Ngô Tà liền chạy ra ngoài: “Tuyệt quá!

Thiên Chân cậu mau dẫn tôi đi tìm Sư phụ!

Tôi đã lâu không gặp Sư phụ rồi!” Ngô Tà có chút bất đắc dĩ, đành phải ngoan ngoãn dẫn Hoắc Tú Tú đi tìm Vương Diệp.

Còn Giải Vũ Thần cũng đứng dậy, nói với Hắc Hạt Tử: “Từ phiến này, tôi vẫn phải giao cho Vương gia!” Nói rồi, anh ta cũng rời đi.

Hắc Hạt Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mẹ nó!

Cái Vương gia này rốt cuộc là ai vậy!

Không những là sư phụ của Hoắc Tú Tú, còn khiến Giải Vũ Thần cũng cung kính đến thế, vừa nghe thấy Vương Diệp ở đây, liền không chút do dự bày tỏ muốn giao từ phiến cho Vương Diệp!

Có thể thấy họ tin tưởng Vương Diệp đến mức nào?

Hắc Hạt Tử lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy mình e là thật sự đã coi thường Vương Diệp rồi, chẳng lẽ Vương gia này thật sự là một nhân vật phi thường sao?

Hắc Hạt Tử suy nghĩ một lát, vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài.

Y muốn xem xem Vương Diệp rốt cuộc là ai!

“Sư phụ!” Cùng lúc đó, Hoắc Tú Tú và bọn họ vừa rời đi không lâu, liền thấy Vương Diệp và Tướng Thần cùng nhau bước ra.

Hoắc Tú Tú thấy đúng là Vương Diệp, kích động chạy tới, ôm chầm lấy cổ Vương Diệp.

Vương Diệp thì một chút bất ngờ cũng không có.

Bởi vì anh biết, Hoắc Tú Tú và Giải Vũ Thần chắc chắn sẽ đến đây.

Cho nên bây giờ gặp Hoắc Tú Tú, Vương Diệp hoàn toàn không hề kinh ngạc.

“Sư phụ, không ngờ người cũng đến đây, thật sự quá tốt rồi!” Hoắc Tú Tú kích động nói.

Đồng thời cũng buông Vương Diệp ra, khuôn mặt tươi cười đỏ bừng.

Vốn dĩ Hoắc Tú Tú là một cô gái khá dè dặt, vừa rồi cũng là do không kìm lòng được mà chạy tới ôm Vương Diệp, bây giờ phát hiện ở đây có nhiều người như vậy, lập tức mặt đỏ bừng, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Lúc này, Giải Vũ Thần đi tới, cung kính kêu một tiếng: "Vương gia!" Vương Diệp gật đầu đáp lại Giải Vũ Thần.

Tiếp đó, Giải Vũ Thần nhìn thấy Tướng Thần đang đi theo bên cạnh Vương Diệp, không khỏi nhớ tới cảnh Vương Diệp trước đây đã "giải quyết" Tướng Thần tại Tân Nguyệt Khách Sạn, và dẫn Tướng Thần ra ngoài.

Toàn thân Giải Vũ Thần run lên, có chút kinh sợ nhìn Tướng Thần.

Mặc dù Tướng Thần toàn thân bao bọc kín mít, không nhìn ra được mặt thật, nhưng Giải Vũ Thần vẫn biết, đây tuyệt đối chính là Tướng Thần.

Giải Vũ Thần nói: "Vương gia, đây..." Vương Diệp hờ hững liếc Giải Vũ Thần một cái, Giải Vũ Thần lập tức im bặt.

Anh ta nhớ lại lời Vương Diệp đã nói lúc trước, chuyện của Tướng Thần không ai được phép tiết lộ ra ngoài.

Mặc dù Vương Diệp bình thường rất dễ gần, nhưng không có nghĩa là Vương Diệp dễ nói chuyện, Giải Vũ Thần biết, một khi mình tiết lộ chuyện Tướng Thần ra ngoài, thì chắc chắn sẽ không còn ấn tượng tốt trong mắt Vương Diệp.

Bởi vậy Giải Vũ Thần cũng đành im miệng.

Còn Hoắc Tú Tú thì tò mò nhìn về phía Tướng Thần: "Sư phụ, cô ấy là ai vậy?" Vương Diệp nói: "Một người bạn của tôi, cô ấy không thích nói chuyện, con cứ coi như không thấy cô ấy là được." "À à, được thôi!" Hoắc Tú Tú đành phải gật đầu.

Lúc này, Giải Vũ Thần lấy từ phiến ra giao cho Vương Diệp:

“Vương gia, đây là mảnh lộ tuyến cuối cùng để đến Tháp Mộc Đà, tôi bây giờ giao cho người.” Vương Diệp cũng không hề bất ngờ, không chút do dự nhận lấy.

Hiện tại lộ tuyến đến Tháp Mộc Đà chỉ còn lại một mảnh từ phiến này, chỉ cần gom đủ từ điệp, là có thể có được lộ tuyến, sau đó tiến về Tháp Mộc Đà.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh này, càng thêm tò mò về thân phận của Vương Diệp.

Y kéo Ngô Tà lại, lẩm bẩm một tiếng nói: “Này Tiểu Tam Gia, vị Vương gia này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy, sao các cậu đều khách khí với anh ta đến thế?

Vậy mà còn là sư phụ của Hoắc đại tiểu thư?” Ngô Tà kỳ lạ liếc Hắc Hạt Tử một cái, nghi hoặc nói: “Anh còn không biết Vương gia sao?” Hắc Hạt Tử lắc đầu: “Trước đây tôi chưa từng gặp anh ta, sao lại phải biết anh ta chứ?” Ngô Tà đánh giá Hắc Hạt Tử từ trên xuống dưới một lượt, vẻ mặt rất kỳ quái, cậu nói: “Xem ra, anh cũng là một lão làng trong giới Đạo mộ rồi, vậy mà dám không biết Vương gia?

Thật là kỳ lạ.” Hắc Hạt Tử có chút câm nín.

Tôi là lão làng giới đạo mộ thì phải biết Vương gia sao?

Trên đời này người họ Vương nhiều như vậy, tôi biết Vương gia nào chứ?

Nhưng lúc này, Ngô Tà đã đi theo Vương Diệp và bọn họ đi tìm A Ninh.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy, thế này không được rồi, kiểu gì cũng phải làm rõ cái “Vương gia” này rốt cuộc là ai.

Thế là, Hắc Hạt Tử vội vàng túm lấy cánh tay Giải Vũ Thần.

“Làm gì?

Bỏ tay bẩn của anh ra.” Giải Vũ Thần khó chịu nói.

Hắc Hạt Tử ngượng ngùng buông tay Giải Vũ Thần ra, sau đó nói: “Hoa Nhi Gia, tôi hỏi cậu một câu, vị Vương gia kia rốt cuộc là người thế nào vậy, sao các cậu đều khách khí với anh ta đến thế?

Anh ta rất lợi hại sao?” Giải Vũ Thần nói: “Anh không phải từng làm việc dưới tay Trần Tứ gia sao, mà chưa từng nghe nói đến Vương gia à?” Hắc Hạt Tử có chút câm nín.

Y phát hiện Giải Vũ Thần và Ngô Tà đều một kiểu.

Hóa ra tôi từng làm việc với Trần Tứ gia thì nhất định phải biết Vương gia sao?

Hắc Hạt Tử thừa nhận, mình đúng là từng làm việc dưới tay Trần Bì A Tứ, từng theo Trần Bì A Tứ trộm mộ, nhưng đó đều là chuyện từ rất lâu rồi.

Hồi đó còn sớm, chuyện của mấy chục năm trước rồi, Vương gia này trông cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, lúc đó chắc còn chưa sinh ra, làm sao có thể đã nghe nói đến anh ta?

Hắc Hạt Tử định tiếp tục hỏi.

Giải Vũ Thần đã đi rồi.

Hắc Hạt Tử hoàn toàn câm nín.

Tuy nhiên họ càng như vậy, sự tò mò trong lòng Hắc Hạt Tử lại càng nặng.

Qua ý trong lời và ngoài lời của Ngô Tà và Giải Vũ Thần mà xem, vị Vương gia này chắc chắn là một nhân vật có tiếng tăm, e rằng có địa vị rất cao trong Cửu Môn.

Chẳng lẽ, có liên quan đến Trương Đại Phật gia?

Nhưng Hắc Hạt Tử nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lại không hẳn.

Nếu chỉ đơn thuần là Trương Đại Phật gia, cũng không thể làm được đến mức này.

Chương 682

Nghĩ ngợi một lát, Hắc Hạt Tử lắc đầu, đành đi theo, quyết định tìm cơ hội khác để hỏi cho rõ ràng.

Và đúng lúc này, Vương Diệp đã tìm thấy A Ninh, và giao mảnh từ điệp cuối cùng cho A Ninh.

Dù sao bây giờ từ điệp ở trên người ai cũng như nhau, cuối cùng vẫn phải đưa từ điệp cho Định Châu Trác Mã, sau đó họ sẽ dựa vào từ điệp này để tìm Tháp Mộc Đà.

Còn hiện tại giao từ điệp này cho A Ninh, Vương Diệp ngược lại còn cảm thấy bớt lo không ít.

“Tuyệt vời quá, Vương tiên sinh quả nhiên lợi hại, đã tìm được một mảnh từ điệp khác!” A Ninh thật lòng nói.

Hắc Hạt Tử lập tức không chịu nữa, y nói: “Mảnh từ điệp này rõ ràng là tôi tìm thấy mà.” Tuy nhiên Giải Vũ Thần nói: “Anh biết xấu hổ một chút được không?” Hắc Hạt Tử giật giật khóe miệng, nhìn xung quanh, phát hiện những người khác đều khinh thường nhìn y.

“Được được được, các cậu đông người thế mạnh, Hắc gia tôi không so đo với các cậu, dù sao thù lao của tôi cũng không thiếu.” Hắc Hạt Tử nói.

Vương Diệp nói: “A Ninh, cô bây giờ có thể đi tìm Định Châu Trác Mã, sau khi xác định lộ tuyến thì nhanh chóng xuất phát đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.” Đối với Vương Diệp mà nói, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung trước đã, còn những chuyện khác đều là thứ yếu.

A Ninh gật đầu, cô ấy cũng vô cùng muốn tìm thấy Tây Vương

Mẫu Mẫu Địa Cung.

Cho nên Vương Diệp vừa nói vậy, cô ấy liền không chút do dự cầm từ điệp đi về phía Định Châu Trác Mã.

Vương Diệp không đi, nhưng Ngô Tà thì không yên tâm, vội vàng đi theo để xem.

Dù sao đối với Vương Diệp mà nói, anh hoàn toàn yên tâm về A Ninh, bởi vì anh biết, A Ninh không dám giở trò trước mặt anh.

Nhưng Ngô Tà thì khác, trước đây cậu đã từng chịu không ít thiệt thòi từ A Ninh, biết A Ninh không phải là người hiền lành, nếu cậu không đi theo, khó mà nói được lúc nào sẽ chịu thiệt.

Bởi vậy Ngô Tà nhất định phải đi theo A Ninh.

Trong doanh địa của Vương Diệp, Hoắc Tú Tú vừa giúp Vương Diệp xoa bóp eo và chân, vừa nói: “Sư phụ, sao người cũng lại đến cái nơi này vậy ạ?” Vương Diệp nói: “Tôi chỉ đến chơi thôi, xem phong cảnh nơi này, nếu tiện đường kiếm được vài món bảo bối, tự nhiên cũng là chuyện tốt không gì bằng.” Hoắc Tú Tú nói: “Nơi này có phong cảnh gì đẹp mà xem?” Vương Diệp nói: “Con không hiểu đâu.” “Được rồi!” Hoắc Tú Tú có chút bất đắc dĩ, cô lại hỏi: “Vậy...

Sư phụ, con cũng muốn xem phong cảnh!” Vương Diệp nói: “Được, con cứ đi theo tôi là được.” Hoắc Tú Tú mừng rỡ khôn xiết: “Tuyệt quá!

Con cảm ơn Sư phụ!” Thoáng cái đã qua nửa ngày.

A Ninh và bọn họ cuối cùng cũng đã định xong lộ tuyến xuất phát, thế là một đoàn người ngồi lên đoàn xe của A Ninh, bắt đầu tiến vào sa mạc Gobi.

Sau khi rời đi, không ai phát hiện có một người đã mất tích!

Đó chính là vợ của Định Châu Trác Mã!

Cũng chính là Trần Văn Cẩm!

Vốn dĩ cô ấy trong đội ngũ này không hề nổi bật, không ai để ý.

Nhưng Vương Diệp lại chú ý đến điểm này, biết Trần Văn Cẩm đã rời khỏi đội ngũ trước, đã một mình tiến về Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Sau khi nhận ra điểm này, Vương Diệp không khỏi mỉm cười.

May mà mình đã đề phòng, vào ngày gặp Trần Văn Cẩm, anh đã dùng Hành Quân Kiến bôi một ít nước bọt của Hành Quân Kiến lên người Trần Văn Cẩm, như vậy, cho dù Hành Quân Kiến và Trần Văn Cẩm cách xa ngàn dặm, Vương Diệp cũng có thể dựa vào Hành Quân Kiến để tìm thấy Trần Văn Cẩm.

Đây chính là năng lực mà Hành Quân Kiến có được sau khi tiến hóa.

Vô cùng thực dụng.

Đến lúc đó A Ninh và bọn họ không tìm được lối vào Quỷ Thành, Vương Diệp cũng có thể dựa vào điểm này để tìm thấy Trần Văn Cẩm.

Như vậy, cũng có thể tìm được Quỷ Thành.

Đoàn xe di chuyển mấy ngày liền, càng đi sâu vào bên trong, càng hoang vu, đến cuối cùng xung quanh hầu như chỉ còn lại sa mạc, ngay cả thực vật cũng không nhìn thấy gì.

Hiển nhiên, họ đã hoàn toàn đi sâu vào trong, sắp sửa xuyên qua Gobi, tiến vào bên trong sa mạc thực sự.

Và ngày hôm đó, xung quanh bỗng nổi gió.

Cát bụi khổng lồ cuồng loạn bay lên, trong nháy mắt cát vàng bay đầy trời, dường như cả thế giới đều muốn biến thành thế giới cát vàng vậy.

Bão cát càng lúc càng lớn, đoàn xe không dám tiếp tục tiến về phía trước, chỉ có thể dừng lại.

Tất cả mọi người bắt đầu tìm nơi tránh bão cát.

Nhưng trong lòng Vương Diệp lại hơi kích động.

Bởi vì anh biết, bão cát này xuất hiện, có nghĩa là Ma Quỷ Thành ở gần đây!

Đã tìm được Ma Quỷ Thành, vậy Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc Chủ Thành cũng không còn xa nữa!

Chỉ cần tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Chủ Thành, là có thể tìm được Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung!

Như vậy là có thể tiến hành *Đánh Dấu* lần thứ mười! *Đánh Dấu* lần thứ mười! *Bất Hủ Kim Đan* và *Kỳ Lân Huyết Ngọc*!

Vương Diệp nói gì cũng phải có được hai thứ này!

Đều là vật phẩm tất yếu để kích hoạt *Bất Tử Thể*.

Vương Diệp nhìn xung quanh, lớn tiếng hô: “Mau chóng tìm nơi tránh gió đi, đừng ở trong xe, nếu không dễ bị gió cát vùi lấp đấy!” Tất cả mọi người đều bắt đầu đội gió cát tìm nơi tránh.

Cuối cùng, hơn hai tiếng sau, bão cát đã qua đi, Vương Diệp và bọn họ cuối cùng cũng vượt qua được trận bão cát này.

“Vương tiên sinh, anh không sao chứ?” A Ninh đi tới, quan tâm hỏi.

Vương Diệp nói: “Không sao, mau chóng kiểm đếm nhân số, nếu không thiếu người thì tiếp tục tiến về phía trước đi.” Đến đây, Vương Diệp biết Ma Quỷ Thành chắc hẳn ở gần đó.

Chỉ cần tìm được Ma Quỷ Thành, thì có nghĩa là Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung cũng không còn xa nữa.

Giờ đã đến nước này, Vương Diệp cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, nên có thể tìm thấy Ma Quỷ Thành càng sớm càng tốt.

A Ninh nghe lời Vương Diệp, liền đi kiểm đếm nhân số.

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh Vương Diệp, cô nói: "Sư phụ, bão cát ở đây thật đáng sợ!" Vương Diệp cười cười: "Con chưa từng thấy *Phong Tín Tử Hắc Sa Bạo* trong Biển Chết đâu, cái đó mới gọi là khủng khiếp, cát đen bay đầy trời, che phủ đất trời, đừng nói là người, ngay cả lạc đà cũng rất khó sống sót trong hoàn cảnh đó." Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt: "Lợi hại đến vậy sao?" Vương Diệp gật đầu.

Giải Vũ Thần bên cạnh nói: "Loại *Hắc Sa Bạo* này tôi từng nghe nói, tương truyền chỉ có trong Sa Mạc Đen, ở Bắc Cương được gọi là *Nộ Khí Tử Thần*, chỉ cần có người bị *Hắc Sa Bạo* nuốt chửng, thì căn bản không thể thoát ra được." Hoắc Tú Tú càng kinh ngạc hơn: "Vậy không phải có nghĩa là, trận *Hắc Sa Bạo* đó là Biển Chết thật sự sao?

Sư phụ, người đã từng thấy nó chưa?" Vương Diệp gật đầu: "Thấy rồi, nhưng thứ đó mặc dù đáng sợ, nhưng nếu may mắn thì cũng không đến mức không thoát ra được, chủ yếu là Sa Mạc Đen khá đáng sợ, vô biên vô tận, không tìm thấy điểm cuối." Trong lúc họ nói chuyện, A Ninh đã kiểm đếm xong nhân số, đi tới.

"Vương tiên sinh, Lão Cao và những người đó không thấy đâu nữa!

Thiếu mất khoảng bốn năm người!" A Ninh nghiêm trọng nói.

Quả nhiên!

Gần như y hệt với tình tiết!

Lão Cao và bọn họ biến mất, sau đó đi tìm ở Ma Quỷ Thành, tìm thấy thuyền chìm, rồi phát hiện Lão Cao và bọn họ chết trong thuyền chìm, sau đó lại dẫn đến *Thi Miết Vương*, bị *Thi Miết Vương* đuổi đánh suốt dọc đường, cuối cùng mới tìm thấy khu rừng mưa đó.

Và trong rừng mưa, có Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung.

Xem ra, cách rừng mưa không xa nữa rồi.

Vương Diệp nói: “Cử vài người đi tìm đi, những người còn lại thì đóng trại ở gần đây đi, dù sao cũng phải nghỉ ngơi một thời gian cho tốt.” “Được!” A Ninh gật đầu, sau đó sai vài người đi tìm Lão Cao và bọn họ, còn những người còn lại thì bắt đầu đóng trại ở đây.

Vương Diệp nhìn quanh, phát hiện nơi này nằm trong một lòng sông khô cạn, có không ít xe đều bị kẹt trong lòng sông, không ra được.

Chắc là đi dọc theo lòng sông này, đi khoảng hai mươi cây số, là có thể tìm thấy Ma Quỷ Thành kia.

Vương Diệp nói: “Chúng ta mau chóng nghỉ ngơi một chút, ngày mai sau khi dậy sẽ đi dọc theo lòng sông này, đi thêm hơn hai mươi dặm nữa chắc sẽ tìm thấy một phế tích thành trì, nơi đó hẳn là có liên quan đến Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung.” “Sao anh biết ở đó có một thành trì?” Trát Tây kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Mọi người nhìn nhau, không ngờ Vương Diệp ngay cả điều này cũng biết.

Ngô Tà nói: “Tiểu huynh đệ, vị Vương gia của chúng ta thần thông quảng đại, trên biết thiên văn dưới biết địa lý, về cơ bản không có chuyện gì anh ấy không biết, nên cậu không cần kinh ngạc.” Ngừng một chút, Ngô Tà hỏi: “Anh có thể kể cho chúng tôi nghe xem, thành trì đó rốt cuộc là một thành trì như thế nào không?” Trát Tây, cháu trai của Định Châu Trác Mã, nghe lời này xong, lập tức trở nên vô cùng kinh hãi, cậu ta nói: “Đó là Ma Quỷ Thành!

Tương truyền bên trong có rất nhiều *ác đồng*, ai mà đi vào đó, sẽ vĩnh viễn không ra được, chúng ta tuyệt đối không thể đi!” Thế là, Trát Tây bắt đầu kể chuyện Ma Quỷ Thành trong quá khứ.

Cuối cùng kể đến nỗi Ngô Tà và bọn họ đều có chút run sợ.

Kết quả sau khi kể xong, A Ninh nói: “Cứ nghe theo Vương tiên sinh, ngày mai sẽ tiến vào Ma Quỷ Thành.” Trát Tây nói: “Không thể đi đâu, ngàn vạn lần không thể đi!” Kết quả không ai để ý cậu ta.

Thế là, mọi người nghỉ ngơi ở đây.

Không lâu sau, những người đi tìm Lão Cao cũng quay về, nói rằng không tìm thấy Lão Cao.

Mọi người đã vô cùng mệt mỏi, vì vậy A Ninh cũng không vội đi tìm Lão Cao, mà là để tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Thoáng cái đã sang ngày thứ hai.

Vương Diệp và những người khác tiếp tục xuất phát, đi dọc theo lòng sông lên phía thượng nguồn.

Đoạn đường hơn hai mươi dặm đối với Vương Diệp và bọn họ đang lái xe, chẳng qua chỉ là mấy chục phút, rất nhanh đã đến bên ngoài Ma Quỷ Thành.

Từ xa, họ nhìn thấy vô số vách núi, trong những vách núi đó ẩn hiện những kiến trúc không rõ hình dạng.

Nơi này, hiển nhiên chính là Ma Quỷ Thành trong truyền thuyết.

Trát Tây đến đây rồi, sợ đến mức toàn thân run rẩy, không dám tiến thêm một bước nào.

“Thật sự không thể vào được!

Vào rồi sẽ không ra được đâu!” Trát Tây vội vàng ngăn cản.

Chương 683

A Ninh không để ý Trát Tây, mà nhìn về phía Ngô Tà: “Cậu đi cùng chúng tôi vào đi, những người khác tùy tiện theo vài người, còn lại thì đóng trại bên ngoài, sẵn sàng tiếp ứng chúng ta bất cứ lúc nào.” Ngừng một chút, sau đó mới nhìn Trát Tây: “Cậu đi cùng chúng tôi vào trong.” Trát Tây lập tức mặt đầy vẻ kinh hoàng: “Tôi không đi!

Bên trong là Ma Quỷ Thành, có *ác đồng*!

Vào rồi sẽ không ra được đâu!” Sắc mặt A Ninh trầm xuống: “Tôi bảo cậu vào thì cậu vào!” Trát Tây vẫn không chịu vào.

Lúc này, Vương Diệp hờ hững nói: “Tôi nói này, cô nhất định phải ép cậu ta vào làm gì?

Cô nói muốn cậu ta dẫn đường à, cậu ta cũng là lần đầu tiên vào cái Ma Quỷ Thành này, cậu ta cũng không biết đường bên trong đi thế nào.

Muốn nói đông người sức mạnh lớn à, cậu ta chỉ là một đứa trẻ con, có được sức lực gì chứ?

Tôi không hiểu lắm tại sao cô nhất định phải ép buộc cậu ta vào?” Lời Vương Diệp vừa ra, những người khác đều ngẩn ra.

Hình như, cũng đúng là đạo lý này.

“Ờm...” A Ninh có chút ngượng ngùng, không thể không nói, Vương Diệp nói quả thực rất có lý.

Thật ra chủ yếu là A Ninh cảm thấy, Trát Tây hiểu về Ma Quỷ Thành nhiều hơn họ một chút, nếu gặp phải chuyện gì, Trát Tây nói không chừng có thể giúp được họ.

Nhưng Vương Diệp đã nói vậy rồi, cô ấy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Quả thực cũng như lời Vương Diệp nói.

Còn Trát Tây vừa nghe lời Vương Diệp, không khỏi cảm kích nhìn về phía Vương Diệp, cậu ta đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước đây vẫn luôn nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm này, không hề xấu, ngược lại còn vô cùng thân thiện.

Vương Diệp nói: “Được rồi, ai muốn vào thì vào, ai không muốn thì cứ ở lại đi, còn nhiệm vụ của Trát Tây và bọn cậu đã hoàn thành, tiếp theo không cần đến các cậu nữa.” Nói xong, Vương Diệp liền trực tiếp đi vào bên trong Ma Quỷ Thành.

Vừa mới vào Ma Quỷ Thành, Vương Diệp liền rõ ràng cảm nhận được xung quanh truyền đến từng trận âm thanh quỷ dị.

Đây là...

Đây là... *Âm hồn lệ quỷ*?

Vương Diệp nhướng mày.

Anh có thể cảm nhận được lúc đó luồng *âm khí* u ám nồng đậm!

Đó tuyệt đối là biểu tượng của vô số *âm hồn lệ quỷ*!

Theo mô tả của Trát Tây về Ma Quỷ Thành, Ma Quỷ Thành này đã bị hủy hoại trong một trận hỏa hoạn lớn, tất cả những người trong Ma Quỷ Thành đều chết trong trận hỏa hoạn đó.

Kể từ đó, cả Ma Quỷ Thành mỗi khi đêm xuống đều xuất hiện tiếng hú hét như quỷ, vô cùng đáng sợ.

Bất cứ ai vào Ma Quỷ Thành đều không ra được.

Năm đó đã có đội khảo cổ đi vào, cuối cùng tất cả mọi người đều không ra được, rất lâu sau đó, mới thấy hai bộ xác khô trong sa mạc.

Và hai bộ xác khô đó, chính là thành viên của đội khảo cổ kia.

Bất kể là trong nguyên tác hay trong phim truyền hình, mô tả về Ma Quỷ Thành đều chẳng qua chỉ là một loại *Kỳ Môn Độn Giáp* được tạo ra từ đủ loại đá, giam giữ người ở bên trong mà thôi.

Nhưng bây giờ xem ra, Vương Diệp cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, e rằng không phải là *Kỳ Môn Độn Giáp* gì cả.

Chắc là, bên trong này vẫn có *âm hồn lệ quỷ* quấy phá.

Điều này đối với Vương Diệp mà nói, cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Dù sao *Âm binh* của Vương Diệp hiện đã đạt đến hơn hai mươi vạn, nếu ở đây thật sự toàn bộ đều là *âm hồn lệ quỷ*, vậy thì dựa vào đặc tính của Quỷ Tỳ, Vương Diệp lại có thể thu được không ít *âm binh*!

Như vậy, khoảng cách đến khi Vương Diệp có được một triệu *âm binh*, lại gần hơn không ít!

Vương Diệp hiện tại có hai mục tiêu vô cùng quan trọng.

Trong đó quan trọng nhất là kích hoạt *Bất Tử Thể*, trở thành sinh mệnh bất tử thực sự.

Còn mục tiêu khác chính là có được một triệu *âm binh*!

Thử tưởng tượng mà xem, một triệu *âm binh* cùng xuất trận, cảnh tượng đó thật sự đừng quá chấn động, đừng quá kích thích!

“Vương gia, sao vậy?” Ngô Tà đi theo phía sau, thấy Vương Diệp không động đậy, liền không khỏi hỏi một tiếng.

Vương Diệp lắc đầu: “Không có gì.” Thế là Vương Diệp tiếp tục đi vào bên trong.

Tướng Thần đi theo sau Vương Diệp, hờ hững nói: “Có rất nhiều *âm hồn*.” Vương Diệp có chút ngạc nhiên nhìn Tướng Thần một cái: “Tôi cứ tưởng cô sẽ mãi không nói chuyện chứ.” Tướng Thần: “...” Sau đó, cô ấy liền không nói gì nữa, lặng lẽ đi theo sau Vương Diệp.

Còn Ngô Tà và bọn họ lúc này cũng đã theo kịp Vương Diệp.

Về cơ bản, những người quen biết Vương Diệp đều đã đi vào.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng đi theo vào cùng.

Điều này khiến Vương Diệp có chút bất ngờ, dù sao theo tình tiết phim truyền hình mà xem, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đáng lẽ phải rời khỏi đội ngũ, đi tìm Ngô Tam Thúc mới phải.

Thế nhưng bây giờ, lại vẫn luôn đi theo Vương Diệp.

Vương Diệp cũng biết, chắc là vì nguyên nhân của mình, cho nên mới khiến Giải Vũ Thần dù biết Ngô Tam Thúc cũng đến đây, vẫn không chọn rời đi.

Ngoài những người này ra, thì cũng là A Ninh dẫn theo vài người cộng sự.

Một đoàn người đi trong thung lũng Ma Quỷ Thành, xung quanh đâu đâu cũng là ngã rẽ.

“Đi đường nào đây?” Ngô Tà hỏi.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc lời Ngô Tà vừa dứt, Vương Diệp không chút do dự chọn một con đường nào đó, tiếp tục đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp vậy mà quả quyết đi con đường này, những người khác cũng không do dự, trực tiếp đi theo.

Ngô Tà tò mò hỏi: “Vương gia, sao anh biết là phải đi con đường này?” Vương Diệp nói: “Toàn bộ Ma Quỷ Thành này đều bị *Kỳ Môn Độn Giáp* bao phủ, ở ngã rẽ chúng ta vừa đi qua, một con đường có rất nhiều đá, một con đường thì rất ít đá, chúng ta chỉ cần chọn bên có nhiều đá mà đi là được.” Ngô Tà nhíu mày, vẫn vô cùng khó hiểu: “Tại sao ạ?” Vương Diệp nói: “Không có tại sao cả, cứ làm theo lời tôi nói là được.” Ngô Tà: “...” Cậu ta chỉ có thể ngậm miệng.

Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lát, Giải Vũ Thần đột nhiên nói: “Các vị nhìn kìa, phía trước có rất nhiều dấu chân!” Mọi người tiến lại gần xem, lại phát hiện một ngã rẽ.

Và ở ngã rẽ này, có rất nhiều dấu chân lộn xộn.

Hiển nhiên là gần đây có người đã đến đây.

Vương Diệp nhướng mày, cẩn thận nhìn.

Số lượng dấu chân này vô cùng nhiều, hiển nhiên không phải do một hai người để lại, mà là do một nhóm người để lại.

Xem ra, những người đến đây rất đông.

Gần như có thể loại trừ là hai người Vương Bàn Tử và Phan Tử.

Bất kể là trong nguyên tác hay trong tình tiết phim truyền hình, hai người Vương Bàn Tử và Phan Tử đều đã từng đến, nhưng bây giờ có nhiều dấu chân như vậy, chắc chắn không phải họ.

Vậy ngoài hai người họ ra, những người mà Vương Diệp biết, thì chỉ có Trần Bì A Tứ và bọn họ.

Xem ra, Trần Bì A Tứ và Trần Kim Thủy bọn họ cũng đã đến đây rồi.

Không biết có gặp họ ở đây không.

Vương Diệp nhìn Hắc Hạt Tử một cái.

Anh thì biết, gã Hắc Hạt Tử này trước đây từng làm việc dưới tay Trần Bì A Tứ, không biết nếu y gặp lại Trần Bì A Tứ thì sẽ có biểu cảm thế nào?

Nhưng Vương Diệp cũng không nghĩ nhiều.

Tiếp tục đi về phía trước.

Đi hơn mười phút, Vương Diệp đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy Vương gia?” Ngô Tà hỏi.

Vương Diệp không nói gì, mà nhìn về phía Tướng Thần.

Tướng Thần gật đầu, trong nháy mắt xuất hiện trước một vách núi đá, sau đó cô ấy giơ tay chọc một cái, ngón tay cứng rắn chọc vào trong vách núi.

Một tiếng “Oanh long”, vách núi phát ra âm thanh cực lớn.

Tiếp đó, Tướng Thần mạnh mẽ vung một cái, một vật khổng lồ bay ra.

Tiếng “Oanh long” vang lên khi nó chạm đất.

Mọi người nhìn xem, vậy mà là một *quan quách* bằng đồng xanh! *Quan quách* bằng đồng xanh giấu trong vách núi?

Chuyện này... là sao?

“Mở nó ra đi.” Vương Diệp bình thản ra lệnh.

Tướng Thần gật đầu, sau đó không chút do dự mở nắp *quan quách*.

Nắp *quan quách* mở ra, mọi người tiến lại gần xem, phát hiện bên trong nằm là, vậy mà là một thanh niên mặc đồ gần giống họ!

Chương 684

Thi thể của thanh niên này hiển nhiên là vừa mới được đặt vào không lâu, thời gian tử vong cũng không quá dài.

“Người Trần gia!” Giải Vũ Thần nhận ra người này, không khỏi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ người của Trần gia đã đến đây?” Người Trần gia?

Hắc Hạt Tử nói: “Người Trần gia đến đây làm gì?

Tôi nghe nói Trần Tứ gia của Trần gia đã tái xuất, không biết có phải thật không?

Nếu lần này lão ấy cũng đến, với tính cách của lão ấy, tuyệt đối không thể để người khác cướp đoạt tài bảo, vậy thì chúng ta chính là đối thủ của lão, thế thì có chút phiền phức rồi.” Hắc Hạt Tử từng giúp Trần Bì A Tứ làm việc, có thể nói là thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, y rõ ràng biết Trần Bì A Tứ lợi hại đến mức nào.

Ngừng một chút, y lại nói: “Nếu là Trần Tứ gia bị mù, chúng ta nói không chừng còn có thể đấu tay đôi với lão ấy, nhưng tôi nghe nói, gần đây lão ấy hình như gặp được một cao nhân, đã chữa lành mắt cho lão ấy, vậy thì chúng ta có chút rủi ro rồi!” Giải Vũ Thần nghe lời này, không khỏi mặt đầy vẻ kỳ quái.

Trần Tứ gia của Trần gia?

Giải Vũ Thần từng nghe nói, trước đây ở Vân Thiên Cung, Trần Tứ gia của Trần gia cũng vô cùng khách khí với Vương Diệp, không dám có chút nào kiêu ngạo.

Thậm chí Giải Vũ Thần còn tận mắt thấy, ở Tân Nguyệt Khách Sạn lúc đó, Trần Tứ gia của Trần gia đối với Vương Diệp thì đúng là cung kính khép nép, một câu lớn tiếng cũng không dám nói.

Cho dù họ ở đây gặp người Trần gia thì có thể làm gì?

Cho dù là Trần Tứ gia đích thân ở đây, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Vương Diệp, không dám có chút nào chống đối.

Nhưng Giải Vũ Thần liếc nhìn Vương Diệp một cái, phát hiện Vương Diệp thần sắc như thường, đối với những lời của Hắc Hạt Tử, anh không có nửa điểm biểu hiện.

Như vậy, Giải Vũ Thần cũng không nói gì nữa.

Trong trường hợp không có Vương Diệp minh xác biểu thị muốn nói, Giải Vũ Thần không dám nói bừa.

Ngô Tà nói: “Yên tâm đi, Tứ gia không dám làm gì chúng ta đâu.” A Ninh cũng nói: “Ừm, Trần Bì A Tứ tuy rất lợi hại, nhưng không có cách nào với chúng ta, hơn nữa lão ấy đến đây chắc là để tìm Trần Văn Cẩm.” Ngô Tà nhớ lại lúc trước Vương Diệp ở Vân Thiên Cung đã chỉ ra tung tích của Trần Văn Cẩm, không khỏi gật đầu.

Còn Hắc Hạt Tử thì nhíu mày.

Y thực sự không thể tưởng tượng nổi, tại sao Ngô Tà và A Ninh lại tự tin đến vậy?

Chẳng lẽ, là vì họ chưa từng tiếp xúc với Trần Bì A Tứ?

Hay là vì, quá tin tưởng Vương Diệp?

Điều này khiến Hắc Hạt Tử có chút không thể lý giải.

Nhưng đã mọi người đều nói như vậy rồi, thì y cũng không nói thêm nữa.

Ngô Tà hiếu kỳ hỏi: “Tôi hơi tò mò, người này làm sao lại vào được trong quan tài đồng thế này?” Cậu ta nhìn khối núi đá vừa nổ tung: “Tôi nhớ ban nãy chỗ đó vẫn nguyên vẹn mà, hắn ta vào bằng cách nào?" Vương Diệp đáp: "Đây là Ma Quỷ Thành, không có gì là không thể cả." Lời hắn vừa dứt, xung quanh đã vang lên từng trận tiếng kêu than.

Những âm thanh đó từ bốn phương tám hướng vọng lại, âm u như tiếng quỷ khóc, khiến Ngô Tà và những người khác ngẩng đầu nhìn quanh.

"Ngọa tào!" Thế nhưng, Ngô Tà chợt kinh hô một tiếng, mạnh mẽ vung tay.

Nhưng tay cậu ta bị một bàn tay trắng bệch khác tóm chặt, căn bản không thể động đậy.

Cả nhóm cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy người nhà họ Trần kia không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, thẳng tắp nắm chặt cổ tay Ngô Tà, bất kể Ngô Tà vung vẩy thế nào cũng không thoát ra được bàn tay đó.

"Ngọa tào!" Tất cả mọi người đều giật mình.

Người nhà họ Trần này vậy mà sống lại rồi sao?

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện ra điều bất thường.

Người nhà họ Trần vừa tỉnh dậy kia, hai mắt vô thần, giống hệt mắt cá chết, trên người lệ khí cũng rất nặng, ngay lập tức, hắn ta nhảy bật dậy, lao thẳng về phía Ngô Tà.

"Thi biến!" Giải Vũ Thần hô lên một tiếng.

Trương Khởi Linh tốc độ cực nhanh, lập tức đến trước mặt Ngô Tà, giơ tay vỗ vào tay người nhà họ Trần, tên kia lập tức buông Ngô Tà ra.

Tiếp đó, Trương Khởi Linh một cước đá văng hắn ta.

Một tiếng "Oanh long", người nhà họ Trần đâm sầm vào một cột đá, nhưng không hề hấn gì nhiều, lại lảo đảo bò dậy.

Ngô Tà bị dọa không nhẹ, kinh hãi nhìn người nhà họ Trần kia.

“Người nhà họ Trần này sao lại thi biến?” A Ninh nhíu mày hỏi.

Những người khác đều lắc đầu.

Chỉ có Vương Diệp nhàn nhạt nói: “Cỗ thi thể này không phải thi biến, mà là… trong cơ thể hắn ta có một quỷ hồn.” “Quỷ hồn?” Sắc mặt A Ninh biến đổi, kinh ngạc hỏi: “Trên đời này thật sự có quỷ sao?” Ngô Tà nói: “Chẳng lẽ cô quên chuyện trước cổng đồng rồi sao?” A Ninh ngẩn ra một lát, sau đó nghĩ đến âm binh mà cô đã thấy trước cổng đồng.

Ngay cả âm binh còn có, nói chi đến những thứ âm hồn lệ quỷ này.

“Gào!” Lúc này, người nhà họ Trần lại gầm lên một tiếng rồi lao tới, hơn nữa sắc mặt càng thêm thê lương, thậm chí trong mắt còn chảy ra máu tươi, hình ảnh cực kỳ thê thảm, nhìn mà da đầu người ta tê dại.

Trương Khởi Linh cũng không nói nhiều, rút Hàn Nguyệt ra, xông lên đánh nhau với người nhà họ Trần.

Mặc dù người nhà họ Trần bị âm hồn nhập, trông vô cùng hung tàn, nhưng đối đầu với Trương Khởi Linh, hắn ta chỉ có phần bị ngược đãi, chỉ hai hiệp, người nhà họ Trần đã bị Trương Khởi Linh phế bỏ, ngay cả khả năng hành động cũng không còn.

Thế nhưng, mọi chuyện không hề kết thúc ở đó.

Mấy tiếng “Oanh long” vang lên.

Những đỉnh núi đá xung quanh đều nổ tung, từng người giống hệt người nhà họ Trần từ trong núi đá bước ra!

Rõ ràng, những người này đều bị âm hồn nhập vào, biến thành loại hoạt thi kia.

Sau khi những thi thể đó nhảy ra, dày đặc phải đến hơn trăm cái!

Rất nhiều!

Nhìn thấy những thi thể đó vây tới, đám thuộc hạ của A Ninh cũng không nhịn được, lập tức nổ súng bắn phá.

Đáng tiếc, những thi thể đó đều có cơ thể cứng rắn, đạn thường không thể xuyên thủng, đầu đạn rơi lả tả xuống đất, căn bản không thể làm gì được những thi thể này.

“Đây rốt cuộc là cái thứ gì vậy, sao lại lợi hại đến thế?” Một thuộc hạ của A Ninh kinh hô nói.

Sắc mặt A Ninh cũng có chút khó coi.

Trương Khởi Linh cũng tạm thời không hành động khinh suất.

Với số lượng thi thể nhiều như vậy, anh ta cũng cần quan sát kỹ hơn rồi mới tính.

Hắc Hạt Tử nói: “Xem ra, nơi này không đơn giản rồi.” Vương Diệp quét mắt một cái, thấy ngoài những thi thể này ra, còn có không ít âm hồn lệ quỷ đang lảng vảng ở đằng xa.

Rõ ràng, bọn họ đã bị những âm hồn lệ quỷ này bao vây rồi.

“Đến đúng lúc lắm!” Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, giơ tay vung lên, xung quanh lập tức xuất hiện dày đặc âm binh!

Những âm binh này, gần như đã chiếm cứ cả thung lũng.

Bất kể là trong thung lũng, hay trên những vách núi đá, đều đứng đầy âm binh, dày đặc đến nỗi gần như không thấy điểm cuối!

“Cái, cái này sao lại có nhiều âm binh thế!” Sắc mặt Hắc Hạt Tử đại biến, kinh hãi nhìn xung quanh.

Ngay cả gã này vốn luôn bất cần đời, bây giờ nhìn thấy những âm binh này, thần sắc cũng kinh khủng, lòng như tơ vò!

Nhiều âm binh như vậy!

Gã còn chưa bao giờ thấy!

Chỗ này ít nhất cũng phải mười mấy vạn âm binh chứ?

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng biến sắc, trở nên có chút nặng nề.

Anh ta biết Vương Diệp có Quỷ Tỳ, nhưng chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp lại có nhiều âm binh đến thế.

Vì vậy theo bản năng, anh ta cảm thấy những âm binh này chắc không phải của Vương Diệp!

Mà là của Ma Quỷ Thành này!

Chỉ có Giải Vũ Thần là biết Vương Diệp có bao nhiêu âm binh, nên lúc này, cậu ta không hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn có chút kích động!

Giải Vũ Thần sau khi trở về lần trước, cảnh tượng Vương Diệp điều khiển mười vạn âm binh vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cậu ta, mỗi lần nghĩ đến đều thấy nhiệt huyết sôi trào, vô cùng chấn động.

Và bây giờ, Vương Diệp một lần nữa triệu hoán ra những âm binh này, điều này khiến Giải Vũ Thần có chút kích động, cuối cùng cũng có thể một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ đó!

“Sao lại có nhiều âm binh đến vậy!” Ngô Tà trừng mắt nói.

Giải Vũ Thần nói: “Đừng sợ, đây đều là âm binh do Vương gia triệu hoán ra.” Âm binh do Vương Diệp triệu hoán ra?

Cả nhóm nghe Giải Vũ Thần nói vậy, đều rõ ràng ngẩn ra.

Nhiều âm binh như vậy, âm binh phủ kín cả thung lũng, dày đặc đếm không xuể, vậy mà lại do Vương Diệp triệu hoán ra sao?

Sao có thể chứ?

Âm binh ở đây nhiều đến mức có thể dùng từ “phô thiên cái địa” để hình dung!

Ít nhất cũng phải mười vạn hơn!

Ai có thể triệu hoán ra nhiều âm binh đến thế?

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ, Quỷ Tỳ lại có thể triệu hoán ra nhiều âm binh đến vậy, điều này thật quá khó tin!

Chương 685

Vương Diệp rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, có được kỳ ngộ gì, mà lại thu phục được nhiều âm binh đến thế?

Ngô Tà cũng không thể tin nổi nhìn những âm binh xung quanh, cậu ta cũng biết Vương Diệp có thể thông qua Quỷ Tỳ triệu hoán âm binh, nhưng nhiều lắm cũng chỉ vài ngàn cái mà thôi.

Nhưng bây giờ ở đây… vài ngàn cái?

E rằng phải mười mấy vạn rồi!

Sao lại nhiều đến vậy!

Nhưng cậu ta cũng biết, Giải Vũ Thần không thể nói bừa được!

A Ninh cũng thở dốc, mắt đầy kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

“Hắn ta vậy mà có thể triệu hoán âm binh!

Hơn nữa một lần có thể triệu hoán nhiều đến thế!

Dùng thiên quân vạn mã để hình dung cũng không quá lời!

Quá đáng sợ rồi chứ?” A Ninh thầm thì trong lòng, càng lúc càng cảm thấy Vương Diệp không hề đơn giản.

Còn Hắc Hạt Tử thì suýt nữa làm rơi cả kính râm.

Về phần Tướng Thần, cô ta cũng hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nhìn xung quanh!

Tướng Thần biết Vương Diệp có thể triệu hoán âm binh, lần đầu tiên cô ta chiến đấu với Vương Diệp, Vương Diệp đã dùng Vạn Quỷ Thiên, lúc đó cũng có âm binh xuất hiện.

Nhưng lúc đó âm binh cũng chỉ hơn một vạn mà thôi.

Nhưng bây giờ, đã vượt quá mười vạn!

Theo tầm nhìn sắc bén của Tướng Thần, số lượng âm binh mà Vương Diệp triệu hoán ra đã đạt tới hơn 20 vạn!

Đây tuyệt đối là một con số cực kỳ khủng khiếp!

Nhiều âm binh như vậy, nếu cùng xông lên thì ngay cả Tướng Thần cũng không chống đỡ nổi!

Tướng Thần có chút kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Sau khi xuất hiện, những âm binh đó nhanh chóng tập hợp, bao vây những thi thể kia vào giữa, trực tiếp triển khai tiêu diệt.

Một trăm mấy hoạt thi, căn bản không phải đối thủ của âm binh.

Chỉ trong chớp mắt, những âm hồn trong cơ thể hoạt thi đã bị bức ra ngoài, sau đó chết dưới tay âm binh.

Một trăm mấy âm hồn đối đầu với hơn hai mươi vạn âm binh?

Đó không phải là một cuộc tàn sát một chiều thì là gì?

Ngô Tà và những người khác đã thấy thế nào là cảnh tượng chấn động!

Đây mới là sự chấn động thực sự!

Hơn hai mươi vạn âm binh, chỉ riêng khí thế đã đủ để chấn nhiếp người thường.

Và Vương Diệp cũng nhận được thông báo từ hệ thống, lại thêm hơn một trăm âm binh!

Đương nhiên, Vương Diệp không coi trọng hơn trăm âm binh này.

Hoặc có thể nói, hơn trăm âm binh này không thể thỏa mãn khẩu vị của Vương Diệp.

“Soạt~” Sau khi tiêu diệt những âm hồn kia, tất cả âm binh đều đến trước mặt Vương Diệp, cung kính quỳ xuống trước hắn.

Toàn bộ âm binh trong cả thung lũng đều quỳ xuống trước Vương Diệp.

Cảnh tượng như vậy, tuyệt đối có thể gọi là chấn động!

Vô cùng chấn động!

Ngô Tà và những người khác trực tiếp nhìn đến ngây người!

Lúc này, trong mắt bọn họ, Vương Diệp giống hệt một vị đế vương thời cổ đại, được vạn người quỳ bái!

Ngô Tà chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Trước đây cậu ta cũng từng thấy những âm binh kia quỳ bái Vương Diệp.

Nhưng chỉ có một hai ngàn cái mà thôi, xa xa không chấn động bằng bây giờ!

Đây là hơn hai mươi vạn đó!

Cảnh tượng này, thật là…!

Những người khác cũng quên cả thở.

Dù họ có kiến thức rộng đến mấy, cũng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Hơn hai mươi vạn âm binh quỳ bái Vương Diệp!

Và Vương Diệp lúc này cũng thản nhiên mở miệng: “Tất cả âm binh nghe lệnh, vây giết tất cả âm hồn của Ma Quỷ Thành!” Lời này không nặng không nhẹ, truyền vào tai những âm binh, chúng lập tức tuân lệnh, lần lượt cung kính bái một cái, sau đó đồng loạt đứng dậy, quay người có trật tự rời đi, bắt đầu vây giết âm hồn lệ quỷ trong Ma Quỷ Thành.

Vương Diệp trước đó đã cảm nhận được Ma Quỷ Thành này tồn tại một lượng lớn âm hồn lệ quỷ.

Nhưng Vương Diệp không chọn vừa vào đã trực tiếp thả tất cả âm binh đi vây giết những âm hồn lệ quỷ đó.

Mà là đợi đến khi những hoạt thi xuất hiện rồi mới triệu hoán âm binh, để chúng đi vây giết âm hồn lệ quỷ.

Nếu không, chỉ một trăm mấy hoạt thi này, đâu cần dùng đến nhiều âm binh như vậy.

Đó đơn giản là quá lãng phí tài nguyên.

“Quá hùng vĩ!” Ngô Tà nhìn những âm binh rời đi, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

A Ninh cũng gật đầu: “Tuyệt đối còn chấn động hơn bất kỳ bộ phim nào!” Hắc Hạt Tử nói: “Tôi nói Tiểu Tam Gia, sao ban nãy cậu không nghĩ đến việc dùng máy ảnh chụp lại cảnh tượng đó, nếu bán cho báo chí, tuyệt đối sẽ kiếm đậm một khoản!” Cả nhóm cạn lời.

Hắc Hạt Tử này, chuyện gì cũng nói đến tiền.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên nói một câu: “Âm binh, máy ảnh không chụp được.” Hắc Hạt Tử da mặt giật giật, cười ha hả: “Tôi chỉ nói đùa thôi mà.” Đợi một lúc, tất cả âm binh đều biến mất, Vương Diệp lúc này mới nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.” Nói xong, Vương Diệp dẫn đầu đi về phía trước.

Đi thêm ba bốn tiếng, bọn họ cuối cùng cũng đến một thung lũng, nhìn thấy một con thuyền lớn bị mắc kẹt trong đá!

“Trời ạ!

Sao ở đây lại có thuyền chìm?” Ngô Tà kinh ngạc nói.

Vương Diệp đáp: “Trước đây ở đây là một con sông dài, chỗ này thuộc về một lòng sông, có loại thuyền chìm này không phải chuyện rất bình thường sao?” “À à!” Ngô Tà chợt hiểu ra.

Sự chú ý của Vương Diệp lúc này lại nằm trong hệ thống.

Sau ba bốn tiếng vây giết này, Vương Diệp đã tiêu diệt hơn ba vạn âm hồn lệ quỷ, trong Quỷ Tỳ của Vương Diệp lại có thêm hơn ba vạn âm binh!

Đối với Vương Diệp mà nói, đây đương nhiên là một tin tốt.

Hơn nữa, Ma Quỷ Thành này rất lớn, âm hồn bên trong còn lâu mới được thanh trừ hoàn toàn, cho nên âm hồn trong Quỷ Tỳ của Vương Diệp còn có thể tiếp tục tăng lên!

Ước chừng, còn có thể thêm khoảng mười vạn nữa!

Như vậy khoảng cách đến một triệu âm binh sẽ ngày càng gần hơn!

Ngay lúc này, Giải Vũ Thần chợt nói: “Con thuyền chìm này có người đã vào rồi, mau nhìn những dấu chân này!” Cả nhóm nhìn vào, quả nhiên thấy dưới con thuyền chìm có không ít dấu chân lộn xộn.

“Chắc là vừa mới vào không lâu.” Vương Diệp nói.

Vương Diệp nói vậy cũng không phải không có lý.

Nơi này gió cát đặc biệt lớn, thỉnh thoảng sẽ có gió cát thổi tới, che phủ những dấu chân phía trước.

Trong tình huống này, nếu không phải vừa mới vào, những dấu chân này đã sớm bị cát vàng khác vùi lấp rồi.

“Vậy chúng ta bây giờ có nên vào không?” Ngô Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Theo tôi thì, người vào trong con thuyền chìm này chắc chắn là Trần gia Tứ A Công, nếu không cần thiết, chúng ta vẫn không nên vào thì hơn, mau chóng tìm đến Tây Vương Mẫu mẫu địa cung thì tốt hơn.” Hắc Hạt Tử này đến đây là vì thù kim của A Ninh, tìm thấy Tây Vương Mẫu mẫu địa cung là có thể nhận được thù kim.

Ngoài ra còn có một nhiệm vụ quan trọng khác, đó là ngầm để lại ký hiệu, dẫn Ngô Tam Tỉnh và những người đi theo sau cùng tìm đến Tây Vương Mẫu mẫu địa cung.

Vì vậy gã không muốn lãng phí thời gian ở những nơi này.

Nhưng A Ninh lại nói: “Không được!

Lão Cao và những người khác vẫn chưa tìm thấy, chúng ta phải vào trong xem sao, biết đâu những dấu chân này cũng có của lão Cao và họ thì sao?” Ngô Tà cũng gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ đã đến đây rồi, thế nào cũng phải vào xem thử.” Ngừng một chút, Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, anh thấy thế nào?” Vương Diệp đáp: “Ừm, vào xem thử đi.” Hiện giờ giới hạn thuộc tính của Vương Diệp đã được giải trừ, có thể tiếp tục tăng vô hạn thuộc tính ba chiều.

Mặc dù Vương Diệp không ôm hy vọng gì nhiều vào con thuyền chìm này, nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi, vạn nhất lại tìm được bảo bối gì hay ho bên trong thì sao?

Nếu có thể tăng thêm một vài thuộc tính ba chiều thì sẽ rất thoải mái.

Dù sao bây giờ cũng không làm mất nhiều thời gian.

Có thể thu thập một số thứ tăng thuộc tính ba chiều, đương nhiên là phải thu thập một ít.

Thế là Vương Diệp ôm Hoắc Tú Tú, dẫn đầu, nhảy lên con thuyền chìm, còn Tướng Thần thì theo sát phía sau.

Chương 686

Những người khác nhìn nhau.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, trực tiếp nhảy lên sao?

Cần biết rằng, con thuyền chìm này cách mặt đất phải gần mười mét, vậy mà lại dễ dàng nhảy lên như vậy?

Trương Khởi Linh cũng không nói thêm với họ, trực tiếp nhảy lên.

Những người khác bất đắc dĩ, chỉ có thể bám theo vách núi đá mà leo lên.

May mắn là trên đó có thang dây mà người đến trước đã thả xuống, họ leo lên cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Khi lên đến boong tàu, điều kỳ lạ là bên trong lại rất yên tĩnh.

Con thuyền này tuy rất lớn, nhưng thuyền lớn đến mấy cũng có giới hạn, họ gây ra động tĩnh lớn như vậy ở trên này, nếu bên trong có người, chắc chắn sẽ kinh động đến những người bên dưới.

Thế nhưng bây giờ, bên dưới căn bản không có ai.

Chẳng lẽ, những người bên trong đều gặp nguy hiểm rồi sao?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều có chút căng thẳng.

“Vương gia, bên dưới sao không có động tĩnh gì vậy?” Ngô Tà hỏi.

Vương Diệp nói: “Bên dưới có người, chỉ là bọn họ hình như không thể nói chuyện.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhảy xuống từ lối vào khoang tàu, rất nhanh đã đến tầng dưới.

Tầng dưới này vô cùng yên tĩnh, u ám trầm mặc, khắp nơi đều là cát vàng.

Vương Diệp vừa bước vào, đã thấy không ít người nằm ngổn ngang trên đất.

Toàn bộ đều là người nhà họ Trần!

Quả nhiên người nhà họ Trần đã đến rồi!

Trước một quan quách không xa, Trần Bì A Tứ và Trần Kim Thủy nằm ngổn ngang bên cạnh, hơi thở có chút yếu ớt.

“Đây là sao vậy?” Lúc này Hắc Hạt Tử và A Ninh cũng đã xuống, còn mấy thuộc hạ của A Ninh thì đứng bên ngoài, không xuống.

Nhìn thấy khắp nơi đều là người nằm la liệt, bọn họ rõ ràng trong lòng kinh hãi, vội vàng cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngô Tà mắt tinh, nhìn thấy Trần Bì A Tứ và Trần Kim Thủy bên cạnh quan quách, không khỏi nói: “Kia không phải Tứ A Công sao, sao cũng ngất xỉu rồi?

Chẳng lẽ… bọn họ đều giống như những thi thể lúc nãy sao?” Vương Diệp lắc đầu: “Không phải, bọn họ chỉ là bị ác đồng nhập vào, tạm thời vẫn chưa có nguy hiểm tính mạng.” “Ác đồng?

Thật sự có ác đồng sao?” Ngô Tà hỏi.

Thứ ác đồng này là từ miệng Trát Tây nói ra, lúc đó Ngô Tà và A Ninh căn bản không tin những thứ này.

Kết quả dọc đường đi, bọn họ đã thấy nhiều âm hồn lệ quỷ như vậy, còn có âm binh của Vương Diệp xuất hiện, bây giờ lại thấy nhiều người nhà họ Trần nằm la liệt trên đất!

Cộng thêm lời Vương Diệp đích thân nói, bọn họ cũng thật sự tin rằng có ác đồng tồn tại.

Ngô Tà nói: “Vậy chúng ta làm thế nào?” Còn Hắc Hạt Tử chuẩn bị đi kiểm tra Trần Bì A Tứ, lại bị Vương Diệp quát một tiếng:

“Đừng động, cẩn thận ngươi cũng bị ác đồng nhập!” Hắc Hạt Tử lập tức không dám động đậy nữa.

Vương Diệp nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Dùng máu của anh để xua trừ ác đồng!” Trương Khởi Linh nhíu mày, không khỏi nhìn Vương Diệp, phát hiện Vương Diệp hoàn toàn không hề để ý đến anh ta, không khỏi da mặt giật giật.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng không nói nhiều, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch lòng bàn tay mình, sau đó giơ tay vung lên, Kỳ Lân huyết bắn ra, rơi lên người những người nhà họ Trần kia.

“Xuy xuy xuy~” Kỳ Lân huyết vừa ra, trên người những người nhà họ Trần lập tức bốc lên từng trận khói trắng, tiếp đó khuôn mặt những người nhà họ Trần đều biến đổi, trở nên dữ tợn vặn vẹo, từng đạo hắc khí xuất hiện trên mặt họ.

Những hắc khí ngưng tụ vặn vẹo lại với nhau, biến thành từng khuôn mặt đen kịt.

Những khuôn mặt đó trông giống hệt trẻ con.

Rõ ràng, đây chính là cái gọi là ác đồng!

Bị ảnh hưởng bởi Kỳ Lân huyết, những ác đồng đó không dám tiếp tục lưu lại trên người những người nhà họ Trần, lần lượt bay ra, sau đó lao về phía Vương Diệp và nhóm người.

“Hóa tử!” Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, một tiếng ra lệnh, những âm binh đang lảng vảng gần đó lập tức xuất hiện ở đây.

Ở đây chỉ có khoảng mười con ác đồng.

Còn âm binh xuất hiện thì lên đến hàng trăm, trực tiếp đối với những ác đồng đó triển khai vây giết.

Đây là một trận chiến không có chút hồi hộp nào.

Những ác đồng đó tuy từng con vô cùng hung lệ, nhưng vẫn toàn bộ chết dưới tay âm binh.

Sau khi âm binh tiêu diệt ác đồng, chúng mới chắp tay với Vương Diệp, rời khỏi thuyền chìm, tiếp tục đi đến những nơi khác tìm kiếm âm hồn lệ quỷ.

Âm binh vừa đi, Trần Bì A Tứ và những người khác cũng từ từ tỉnh lại.

Nhưng khoảnh khắc họ mở mắt ra, đã nhìn thấy Vương Diệp.

“Vương gia!” Trần Bì A Tứ nhìn thấy Vương Diệp, lập tức sắc mặt biến đổi, vội vàng bò dậy, sau đó cung cung kính kính hô một tiếng.

Những người nhà họ Trần khác cũng nhìn thấy Vương Diệp, vội vàng đứng dậy chắp tay cúi chào Vương Diệp, dưới sự dẫn dắt của Trần Kim Thủy, lớn tiếng hô: “Chúng ta bái kiến Vương gia!” Còn Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh tượng này, trực tiếp ngây người.

Chuyện gì vậy?

Ngay cả Tứ A Công của Trần gia cũng cung kính với Vương Diệp như vậy?

Không đúng!

Phải nói là cả Trần gia đều vô cùng cung kính với Vương Diệp!

Lần này, Hắc Hạt Tử có chút hoài nghi nhân sinh!

Vị Vương gia này rốt cuộc là người thế nào vậy, sao ngay cả Tứ A Công của Trần gia cũng khách khí như vậy?

Chẳng lẽ, trong Cửu Môn thật sự xuất hiện một mãnh nhân như thế sao?

Hắc Hạt Tử rất muốn biết thân phận của Vương Diệp, nhưng tiếc là Ngô Tà và Giải Vũ Thần không muốn nói với gã, điều này khiến gã có chút bất đắc dĩ.

“Thôi được rồi, không cần câu nệ nhiều như vậy.” Vương Diệp nói.

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy lúc này mới thẳng người lên.

Trần Tứ Gia nói: “Vương gia, vừa nãy là ngài đã cứu chúng tôi phải không?” Vương Diệp liếc nhìn Trương Khởi Linh: “Ác đồng nhập vào người các ông là do tôi tiêu diệt, nhưng để xua trừ ác đồng thì dùng máu của anh ấy, Kỳ Lân huyết.” Trần Tứ Gia nhìn về phía Trương Khởi Linh, ông ta đối với Trương Khởi Linh thì không khách khí như vậy, chỉ cười gật đầu.

Trần Kim Thủy nói: “Đa tạ Vương gia đã ra tay cứu giúp, nếu không thì Trần gia chúng tôi e rằng sẽ toàn quân bị tiêu diệt ở đây!

Nói ra cũng thật tà môn, đồ vật ở nơi này cũng quá quỷ dị, chúng tôi còn chưa mở quan quách, đã bị những thứ quỷ quái đó nhập vào, thật là thần không biết quỷ không hay.” Vương Diệp nói: “Đó là ác đồng, do oán khí vô tận của Ma Quỷ Thành ngưng tụ mà thành, người thường gặp phải căn bản không thể chống đỡ, lần này các ông cũng coi như vận khí tốt.” Trần Kim Thủy liên tục gật đầu.

Tiếp đó, Trần Tứ Gia hỏi: “Vương gia, không biết ngài đến Tháp Mộc Đà có việc gì?” Ông ta không ngờ có thể gặp Vương Diệp ở đây.

Đối với ông ta mà nói, Vương Diệp xuất hiện ở đây, đó là chuyện tốt không gì bằng.

Trần Tứ Gia đã tra cứu tư liệu về Tháp Mộc Đà của Quan Vũ, biết Tháp Mộc Đà vô cùng nguy hiểm, từ xưa đến nay nhiều năm như vậy, những người vào Tháp Mộc Đà, gần như đều không ai ra được.

Nếu chỉ có vài người bọn họ, ông ta thật sự không có tự tin an toàn rời khỏi Tháp Mộc Đà, càng đừng nói là tìm thấy Trần Văn Cẩm.

Hiện tại gặp được Vương Diệp, đối với Trần Tứ Gia mà nói, đương nhiên là một chuyện vui rồi.

Vương Diệp nói: "Tôi đến chơi, chỉ là muốn mục sở thị Tây Vương Mẫu mẫu địa cung trong truyền thuyết rốt cuộc là như thế nào." Trần Tứ Gia nghe lời này cũng có chút cạn lời.

Ngài không có việc gì lại chạy đến Tây Vương Mẫu mẫu địa cung làm gì?

Nhưng, ông ta cũng không nghĩ nhiều, bất kể Vương Diệp đến đây làm gì, đối với ông ta đều là chuyện tốt, dù sao ông ta chỉ đến tìm Trần Văn Cẩm, về mặt lợi ích sẽ không phát sinh bất kỳ xung đột nào với Vương Diệp.

Vương Diệp nói: "Được rồi, các ông xem mình có bị sao không, tôi đi xem quan tài kia trước." Trong con thuyền chìm này, thứ duy nhất khiến Vương Diệp có chút hứng thú chính là cái quan tài kia.

Dựa theo cốt truyện ban đầu mà nói, người được chôn trong quan tài này hẳn là người thân của Tây Vương Mẫu, nếu là như vậy, bên trong có lẽ có bảo bối mà Vương Diệp cảm thấy hứng thú.

Thế là, Vương Diệp đi về phía cái quan tài kia.

Lúc này, Trần Kim Thủy dường như phát hiện ra điều gì, cậu ta chợt nói nhỏ với Trần Tứ Gia: "Phụ thân, cha xem quần áo Vương gia đang mặc kìa!" Trần Tứ Gia ngẩn ra, có chút khó hiểu hỏi: "Quần áo gì?" Trần Kim Thủy lại nhắc nhở một tiếng: "Phụ thân, chẳng lẽ cha không thấy chất liệu và hoa văn ở vạt áo Vương gia đang mặc có chút quen thuộc sao?" Bị nhắc nhở như vậy, Trần Tứ Gia cũng phản ứng lại!

Quả thực!

Ông ta nói sao lại càng nhìn càng thấy quen mắt!

Thì ra đây chính là miếng vạt áo mà bọn họ lần đầu gặp cao nhân ẩn sĩ, nhặt được từ ngọn núi nhỏ bị san phẳng, y hệt!

Rõ ràng, Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy bây giờ đã nhận ra.

Miếng vạt áo năm đó, rõ ràng chính là của Vương Diệp!

Hai người đều trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Vậy mà thật sự là Vương Diệp!

Cao nhân ẩn sĩ đêm hôm đó, vậy mà thật sự là Vương Diệp!

Cái này thật là… Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đều cảm thấy có chút ngượng nghịu, dù sao ban đầu bọn họ còn đi tìm Vương Diệp, nói có cao nhân ẩn sĩ ở Bắc Bình!

Thế nhưng, không ngờ rằng, cao nhân ẩn sĩ lại chính là Vương Diệp!

Điều này sao có thể không khiến Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy cảm thấy ngượng ngùng?

Trần Kim Thủy nói: "Phụ thân, cha nói xem… đêm hôm đó chúng ta tìm kiếm Dạ Quỷ Đằng, liệu có phải cũng là Vương gia không?" Trần Tứ Gia do dự nói: "Có khả năng." Nghĩ đến đây, ông ta từ trong túi lấy ra một mảnh vải, xem kỹ, nhưng không khớp với chất liệu vải trên người Vương Diệp.

Chương 687

Nhưng Trần Tứ Gia nhìn về phía Tướng Thần đang đứng một bên bất động, nhìn thấy quần áo trên người Tướng Thần, dường như nghĩ ra điều gì, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Ông ta bây giờ đã có thể khẳng định!

Đêm hôm đó khi bọn họ đi tìm Dạ Quỷ Đằng, cao nhân ẩn sĩ mà họ gặp phải cũng chính là Vương Diệp!

Thật sự tất cả đều là Vương Diệp!

Trần Kim Thủy cũng nghĩ đến điểm này!

Trần Tứ Gia nói nhỏ: “E rằng hai lần đó không phải là cương thi lợi hại xuất thế gì cả, mà là Vương gia và Tướng Thần đang giao đấu gì đó ở nơi đó, cho nên mới tạo ra động tĩnh lớn như vậy!” Bây giờ, Trần Tứ Gia cũng coi như đã phản ứng lại.

Cảm thấy sự việc hẳn là như vậy!

Chuyện này làm ra, có chút hiểu lầm rồi!

Lúc này, Vương Diệp hoàn toàn không biết cha con Trần Tứ Gia đã biết “cao nhân ẩn sĩ” chính là hắn, hắn đã đi đến trước quan tài kia.

Thực ra Vương Diệp chính mình cũng không nghĩ theo hướng đó.

Đối với hắn mà nói, đó chẳng qua là một khúc nhạc dạo nhỏ mà thôi.

Lúc đó Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy đến tìm hắn, và nói cho hắn biết chuyện “cao nhân ẩn sĩ” đó, hắn cũng không mấy để ý, sau đó thì quên bẵng đi.

Hắn cũng không ngờ, Hoa Linh quá cần kiệm, ngay cả chiếc áo này của hắn bị rách, sau khi giặt sạch sẽ lại vá lại cho hắn.

Cộng thêm Vương Diệp cũng không quá câu nệ về việc ăn mặc, cho nên cứ thế mặc chiếc áo này ra ngoài.

Bây giờ bị Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nhìn thấy, cũng khiến hai người họ hiểu ra.

Cái gọi là cao nhân ẩn sĩ, thực ra chính là Vương Diệp!

"Tứ A Công, hai người đang nói gì vậy?" Ngô Tà xáp lại gần, hiếu kỳ hỏi.

Trần Tứ Gia khôi phục bình thường, ông ta nhàn nhạt nói: "Không có gì, chỉ là bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì." "À à!" Ngô Tà tin là thật, chỉ đành gật đầu.

Lúc này, Hắc Hạt Tử đi tới, cười tủm tỉm chào Trần Tứ Gia: "Tứ gia, chúng ta lại gặp nhau rồi, rất vui được gặp ông." Trần Tứ Gia nhìn Hắc Hạt Tử, sau đó cũng có chút kinh ngạc nói: "Không ngờ có thể gặp ngươi ở đây, còn đi cùng với Vương gia." Hắc Hạt Tử xem kỹ mắt Trần Tứ Gia, kinh ngạc nói: "Tứ gia, tôi trước đây nghe nói mắt ông được một cao nhân chữa khỏi, tôi vốn không tin, cảm thấy trên đời này làm gì có thần y thần kỳ như vậy, không ngờ thật sự chữa khỏi rồi!" Những người khác cũng đều nhìn về phía Trần Tứ Gia.

Những người này cũng đều quen Trần Tứ Gia, đều từng giao thiệp, Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử từng là thuộc hạ của Trần Tứ Gia, giúp Trần Tứ Gia làm việc.

Ngô Tà và A Ninh đều từng ở Trường Bạch Sơn với Trần Tứ Gia một thời gian, họ đều biết mắt Trần Tứ Gia không được tốt, tuy không hoàn toàn mù lòa, nhưng cũng gần như không khác gì mù lòa, chỉ có vào ban ngày mới có thể nhìn thấy một chút ánh sáng yếu ớt.

Một khi trời tối đi một chút, ông ta sẽ không nhìn rõ bất kỳ thứ gì.

Hơn nữa, những người trong giới cũng đều biết tình trạng mắt của Trần Tứ Gia, đó là không thể chữa được.

Trần Tứ Gia nhiều năm qua, cũng đã tìm không ít bí phương, bất kể là y học hiện đại hay một số phương pháp dân gian, đều không có tác dụng.

Thế nhưng bây giờ mắt Trần Tứ Gia đột nhiên khỏi rồi!

Được một cao nhân chữa khỏi!

Điều này khiến họ đều vô cùng tò mò, rốt cuộc là cao nhân nào đã chữa khỏi cho ông ta?

Chỉ có Giải Vũ Thần suy tư nhìn về phía Vương Diệp.

Mặc dù cậu ta không tận mắt nhìn thấy Vương Diệp chữa khỏi cho Trần Tứ Gia, nhưng ban đầu Vương Diệp cũng từng nói với Trần Kim Thủy, bảo Trần Kim Thủy sau khi về Bắc Bình thì đi tìm hắn.

Chính là để chữa trị mắt cho Trần Tứ Gia.

Và bây giờ khi tin tức mắt Trần Tứ Gia đã được chữa khỏi lan ra, mặc dù không nói rõ là ai chữa, nhưng Giải Vũ Thần cũng đại khái đoán được chắc chắn là Vương Diệp.

Giải Vũ Thần trong lòng thở dài.

Có đôi khi, một người mà đã ưu tú rồi, thì mọi mặt đều ưu tú.

Ví dụ như vị Vương gia này, không chỉ thực lực cao cường, thân thủ tuyệt đỉnh, trên biết thiên văn dưới biết địa ngục, ngay cả y thuật cũng lợi hại đến thế, ngay cả đôi mắt không thể chữa trị của Trần Tứ Gia cũng có thể chữa khỏi.

Cứ như thể hắn là một người vô sở bất năng vậy!

Đơn giản là khiến người ta phải ghen tị!

Giải Vũ Thần trong lòng cảm khái vô cùng.

Nhưng cậu ta không nói ra, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của cậu ta mà thôi, nếu nói ra không đúng, chẳng phải sẽ khiến Vương Diệp cũng ngượng ngùng sao?

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Tứ Gia, rất muốn biết người chữa khỏi cho Trần Tứ Gia rốt cuộc là người như thế nào?

Dù sao, nếu có thể kết giao được một thần y như vậy, thì tuyệt đối là có lợi ích rồi.

Khi nào có bệnh nan y gì, cũng dễ dàng đi mời người ta chữa trị.

Trần Tứ Gia nở một nụ cười: “Đôi mắt này, phải đa tạ Vương gia!

Ban đầu tôi đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, không ngờ y thuật của Vương gia kinh thiên, vậy mà lại giúp tôi chữa khỏi đôi mắt này, thật sự quá thần kỳ rồi.” Vương Diệp?

Tất cả mọi người ngẩn ra, sau đó nhìn về phía Vương Diệp đang đứng trước quan tài, ai nấy đều sững sờ.

Vậy mà thật sự là Vương Diệp đã chữa khỏi cho Trần Tứ Gia sao?

Cái này… Đặc biệt là Hắc Hạt Tử.

Thần y mà gã luôn tâm niệm, vậy mà chính là “Vương gia” đang đứng trước mặt gã sao?

Trời ạ!

Gã này rốt cuộc là người như thế nào vậy!

Cũng quá biến thái rồi!

Thân thủ lợi hại như vậy thì thôi đi, còn có thể triệu hoán âm binh, bên cạnh còn có một bảo tiêu mạnh mẽ vô cùng, kết quả bây giờ y thuật cũng nghịch thiên, ngay cả đôi mắt của Trần Tứ Gia cũng có thể chữa khỏi!

Đơn giản là…!

Hắc Hạt Tử cứ thế nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Cái bóng lưng này đối với gã mà nói, càng lúc càng trở nên thần bí.

Mắt của Hắc Hạt Tử cũng có vấn đề, trong điều kiện càng tối thì nhìn càng rõ, nhưng nếu là ban ngày, gã lại không nhìn rõ chút nào.

Vì vậy, gã mới thường xuyên đeo một chiếc kính râm, dù sao cũng có thể nhìn rõ hơn một chút vào ban ngày.

Mặc dù gã này bề ngoài trông rất phóng khoáng, nhưng vẫn vô cùng muốn chữa khỏi đôi mắt của mình.

Trước đây nghe nói mắt Trần Tứ Gia được chữa khỏi, gã đã luôn nghĩ liệu mình có thể tìm người chữa mắt được không!

Và bây giờ gã phát hiện, người có thể chữa mắt cho gã, vậy mà lại ngay trước mặt!

“Tôi nói… vị Vương gia này rốt cuộc là có lai lịch gì vậy, cũng quá lợi hại rồi!” Hắc Hạt Tử không khỏi nói.

Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy hiển nhiên ngớ người.

Trần Kim Thủy nói: "Anh lại không biết Vương gia là ai ư?" Hắc Hạt Tử đáp: "Tôi muốn biết lắm chứ, nhưng có ai nói cho tôi đâu." Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nhìn nhau, sắc mặt đều có vẻ kỳ lạ.

Trần Kim Thủy nói: "Vị Vương gia này, trong Cửu Môn chúng ta thì quả là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, có lẽ anh chưa từng gặp qua, nhưng anh chắc chắn đã từng nghe danh!" Hắc Hạt Tử hỏi: "Ông ấy có biệt danh gì à?" "Qua Tử Miếu." Trần Kim Thủy chậm rãi thốt ra ba chữ.

Hắc Hạt Tử cau mày, chỉ cảm thấy cái tên này sao mà quen thuộc thế, hình như đã từng nghe ở đâu đó rồi.

Rất nhanh, anh ta chợt nhớ ra! "Anh nói là, cái người luôn ở Qua Tử Miếu, bất kỳ ai muốn gặp mặt cũng vô cùng khó khăn đó ư?" "Trương Đại Phật Gia vì chuyện Cổ Đồng Kinh, cũng tự mình đến bái phỏng sao?" "Chính là vị này trước mắt ư?" Hắc Hạt Tử trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Anh ta làm sao có thể liên hệ con người trong truyền thuyết đó với 'Vương gia' trước mắt này được!

Trong suy nghĩ của anh ta, vị đó phải đã bảy tám mươi tuổi rồi, thuộc loại tiền bối tiên phong đạo cốt!

Thế mà, bây giờ nhìn lại lại trẻ đến vậy!

Giờ đây, Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra.

Anh ta cũng coi như đã biết.

Tại sao Giải Gia đương gia Giải Vũ Thần lại cung kính và khách khí với Vương Diệp đến thế, nghe lời răm rắp!

Tại sao Ngô Gia tiểu tam gia cũng đối với Vương Diệp khách khí như vậy!

Còn cả bà chủ A Ninh của anh ta cũng khách khí!

Thậm chí ngay cả lão đại Trần Tứ Gia trước kia của anh ta cũng kính nể xen lẫn sợ hãi Vương Diệp!

Thì ra, Vương Diệp lại chính là người đó!

Người trong truyền thuyết đó!

Hắc Hạt Tử lộ vẻ kỳ quái, anh ta cảm thấy mình lẽ ra phải nghĩ ra sớm hơn mới phải!

Thực ra cũng không thể trách Hắc Hạt Tử không nghĩ tới điều này.

Chủ yếu là chuyện liên quan đến Vương Diệp quá kỳ bí, thêm nữa Vương Diệp trước đó vẫn luôn ở Qua Tử Miếu, thực ra người trong Cửu Môn đã dần quên Vương Diệp.

Mà Hắc Hạt Tử cũng ít quan tâm chuyện Cửu Môn, nên đối với Vương Diệp, anh ta cũng không nghĩ nhiều.

Chương 688

Hắc Hạt Tử bây giờ coi như đã biết thân phận của Vương Diệp, vị Vương gia này quả nhiên là một nhân vật lớn!

Một nhân vật lớn vượt xa tưởng tượng của anh ta!

Hắc Hạt Tử hỏi: "Ông ấy xuất hiện khi nào vậy?" Ngô Tà đáp: "Xuất hiện lâu rồi, chỉ là Vương gia vốn khá kín tiếng." "Rầm!" Tuy nhiên, đúng lúc này, Vương Diệp mở nắp quan tài, phát ra một tiếng động lớn!

Tiếng động ầm vang này thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả đều nhìn về phía Vương Diệp.

Chỉ thấy Vương Diệp đã mở chiếc quan tài đó, đang quan sát tình hình bên trong.

Ngô Tà và những người khác vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện, đi đến trước quan tài.

Họ thấy bên trong quan tài nằm một thi thể vẫn còn nguyên vẹn, thi thể như còn sống, trông cứ như một thi thể mới chết chưa lâu vậy, được bảo quản vô cùng tốt. "Thi thể này... không đúng, nó đang nhanh chóng khô héo và lão hóa!" Ngô Tà định nói thi thể được bảo quản hoàn hảo, nhưng chợt phát hiện ra điều bất thường, vội vàng kêu lên, mọi người nhìn kỹ, quả nhiên thấy thi thể đã bắt đầu lão hóa.

Chỉ trong hơn chục hơi thở, thi thể từ tuổi thiếu niên nhanh chóng lão hóa đến năm sáu mươi tuổi.

Qua thêm hơn chục hơi thở nữa, thi thể hoàn toàn biến thành một xác khô, khô quắt dị thường, giống như một bộ da bọc xương, vô cùng đáng sợ.

Mọi người nhìn nhau, sao lại khô quắt nhanh đến vậy?

Vương Diệp nói: "Thi thể này đã được xử lý đặc biệt, trước đó bên trong quan tài là chân không, một khi mở quan tài, thi thể tiếp xúc với oxy sẽ xảy ra quá trình oxy hóa, thi thể sẽ nhanh chóng biến thành xác khô." Mọi người chợt hiểu ra.

Vương Diệp cẩn thận lướt mắt nhìn tình hình bên trong quan tài, cuối cùng đưa tay kẹp chặt miệng của xác khô.

Xác khô lập tức mở miệng, bên trong lại có một viên châu phát ra ánh sáng trắng lấp lánh!

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, Giải Vũ Thần chợt nói: "Không hay rồi!

Xác khô mở mắt rồi!" Ngô Tà và những người khác nhìn sang, quả nhiên thấy xác khô đã mở mắt, hai mắt đầy vẻ tà mị, chỉ cần nhìn một cái, Ngô Tà và đồng bọn đã thấy trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, thậm chí còn không biết mình đang ở đâu nữa!

Vương Diệp cau mày, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi đôi mắt quỷ dị đó, dù sao thì giờ đây anh có Vô Giới Yêu Đồng trong người, đôi mắt này dù có quỷ dị đến mấy cũng không thể làm gì được anh. "Hừ." Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tay phải nhanh như điện hạ xuống, bóp chặt cổ xác khô, rồi mạnh mẽ dùng sức, cổ xác khô trực tiếp bị bóp gãy.

Với tiếng "Rắc" đó, cổ xác khô đứt lìa, thi khí hoàn toàn tiêu tán, đôi mắt kia lập tức biến thành đôi mắt của một người chết bình thường, không còn bất kỳ năng lực mê hoặc nào, còn Ngô Tà và những người khác cũng nhanh chóng hồi phục. "Chuyện này... là sao vậy?" Ngô Tà mơ hồ nhìn xung quanh.

Giải Vũ Thần mặt đầy kinh hãi: "Vừa rồi... chúng ta bị trúng yêu thuật gì sao?" A Ninh cũng kinh sợ nhìn quanh.

Trần Tứ Gia trầm giọng nói: "Chắc là do đôi mắt của xác khô kia!" Sau lời nhắc nhở này, những người khác cũng phản ứng lại.

Quả thực, họ là sau khi nhìn vào đôi mắt đó mới xuất hiện tình huống vừa rồi, cứ như thể toàn bộ tâm trí bị khống chế vậy, toàn thân tê dại.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Oán khí của xác khô này đều ngưng tụ trong hai mắt, chỉ cần có người chạm vào nó, nó sẽ lập tức mở mắt, oán khí phát tán, khống chế tâm trí con người, chỉ cần đánh tan thi khí trong cơ thể nó, mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng." Mọi người nhìn thấy, cổ xác khô đã lệch hẳn, đầu gần như sắp đứt lìa. "Vương gia, cái này là anh bóp gãy phải không?" Trần Tứ Gia hỏi.

Vương Diệp gật đầu: "Ừm, thi thể này hơi không thành thật, tôi đã tán thi khí của nó, bây giờ không sao rồi." Nói xong, Vương Diệp lấy viên châu màu trắng từ miệng xác khô ra. [Đạt được Vẫn Ngọc Kim Đan!] [Vẫn Ngọc Kim Đan: Là đan dược được Tây Vương Mẫu luyện chế từ thành phần cốt lõi của Vẫn Ngọc, kết hợp với hàng chục loại dược liệu quý hiếm, không những có thể bảo đảm thi thân bất hủ, còn có thể phản lão hoàn đồng, sau khi uống có được năng lực trường sinh!

Sau khi sử dụng có thể tăng thêm 8000 điểm sức mạnh, 12000 điểm thể lực, 9000 điểm tốc độ!] [Có sử dụng không?] [Có / Không!] Vương Diệp trong lòng khẽ động, không ngờ viên châu này lại là kim đan luyện từ Vẫn Ngọc, lại có sức mạnh thần kỳ như vậy, có thể tăng thêm 8000 điểm sức mạnh, 12000 điểm thể lực và 9000 điểm tốc độ!

Mặc dù không bằng Thần Cốt mà Vương Diệp đã nhận được trước đó, nhưng cũng là một bảo vật vô cùng tốt.

Điều này có thể khiến ba thuộc tính của Vương Diệp tăng lên một chút nữa. "Sử dụng!" Vương Diệp không chút do dự sử dụng Vẫn Ngọc Kim Đan này. [Sử dụng thành công!

Đạt được 9000 điểm sức mạnh, 12000 điểm thể lực, 9000 điểm tốc độ!] Vương Diệp lập tức cảm thấy ba thuộc tính của mình lại tăng vọt!

Anh vội vàng kiểm tra thuộc tính của mình.

Sức mạnh: 135123 Thể lực: 183320 Tốc độ: 136565 Sức mạnh và tốc độ đều đã đạt hơn mười ba vạn, còn thể lực thì gần hai mươi vạn!

Nếu có thể tiếp tục thăng cấp, có thể đạt được điều kiện tiến hóa sinh mệnh vĩnh hằng ngay sau khi kích hoạt thể bất tử, thì còn gì bằng.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Hiện giờ Vương Diệp còn không biết để tiến hóa thành vĩnh sinh thể cần đạt bao nhiêu ba thuộc tính, đừng nói là nâng ba thuộc tính lên mức đó.

Tuy nhiên, dựa trên mức độ sức mạnh khi Vương Diệp đối đầu với Tướng Thần, Vương Diệp cũng ước chừng, muốn tiến hóa thành sinh mệnh vĩnh hằng, thì ba thuộc tính nhất định phải tăng lên khoảng 50 vạn mới được.

Dù sao Tướng Thần đã là sinh mệnh bất tử đỉnh phong, mà thuộc tính sức mạnh của y cũng xấp xỉ 50 vạn.

Nên suy đoán như vậy, cũng không sai.

Lần này ở Tháp Mộc Đà không biết có thể thu hoạch được thêm những thứ tốt đẹp nào nữa không. "Trương Trường Gia, đây là thứ gì vậy?" Ngô Tà nhìn Vẫn Ngọc Kim Đan trong tay Vương Diệp, tò mò hỏi.

Vương Diệp nói: "Vẫn Ngọc Kim Đan, một loại đan dược do Tây Vương Mẫu luyện chế, chủ yếu dùng để chống thối rữa cho thi thể, nhưng phải trong trạng thái chân không mới phát huy tác dụng." Ngô Tà bĩu môi: "Vậy chẳng phải là vô dụng sao, hiệu quả chống thối rữa trong trạng thái chân không vốn đã rất tốt rồi, viên đan dược này lại có vẻ thừa thãi." Vương Diệp nói: "Người xưa làm gì biết chân không, cứ tưởng là chỉ có viên đan dược này có tác dụng mà thôi." Vừa nói Vương Diệp vừa cất viên đan dược đi, sau đó thu dọn xung quanh: "Chỗ này các cậu đã kiểm tra xong hết chưa, nếu ở đây không có thứ gì khác nữa thì chúng ta rời đi thôi." Mọi người gật đầu, đi theo Vương Diệp rời khỏi con thuyền chìm.

Thực ra con thuyền chìm này chẳng có gì đáng giá.

Sau khi Vương Diệp và những người khác rời khỏi con thuyền chìm, họ nghỉ ngơi gần đó một lúc, trong lúc đó Trần Tứ Gia vẫn không nhịn được hỏi: "Vương gia, anh nói Trần Văn Cẩm ở ngay trong Tháp Mộc Đà này, nhưng môi trường ở đây khắc nghiệt như vậy, cô ấy làm sao sống sót được?

Anh không nhầm chứ?" Vương Diệp nói: "Không nhầm đâu, mấy ngày trước tôi còn nhìn thấy cô ấy." "Anh đã gặp cô ấy ư?" Lúc này, không chỉ Trần Tứ Gia, ngay cả Ngô Tà và những người khác cũng trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp, Ngô Tà và Trần Tứ Gia gần như đồng thanh kêu lên một tiếng.

Phải biết rằng, mấy ngày nay họ đều ở cùng nhau.

Vương Diệp đã gặp Trần Văn Cẩm?

Sao họ lại không biết?

Chỉ có ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, chăm chú nhìn Vương Diệp.

Hiển nhiên, y đã đoán ra, Vương Diệp chắc chắn đã nhận ra Trần Văn Cẩm khi ở trong doanh trại!

Nên mới nói như vậy.

Trần Tứ Gia vội vàng nói: "Vương gia, lời anh nói có thật không?

Anh thật sự đã gặp Văn Cẩm ư?" Vương Diệp gật đầu: "Đương nhiên là thật, anh có thể hỏi Trương Khởi Linh." Trần Tứ Gia nhìn về phía Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh do dự một lát, vẫn chọn tin tưởng Vương Diệp, im lặng gật đầu.

Tuy nhiên Trương Khởi Linh cũng càng thêm kinh ngạc, kinh ngạc vì Vương Diệp sao lại biết y cũng nhận ra Trần Văn Cẩm?

Trần Tứ Gia kích động nói: "Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu?" Vương Diệp nói: "Nếu không có gì bất ngờ, Trần Văn Cẩm đã tiến vào di tích của Tây Vương Mẫu Quốc, đang tìm kiếm Tây Vương Mẫu Địa Cung." Trần Tứ Gia đối với lời Vương Diệp nói tin tưởng không nghi ngờ.

Nghe lời Vương Diệp xong, ông ấy thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì, ít nhất Trần Văn Cẩm bây giờ không sao là tốt rồi.

Trần Tứ Gia vừa nghĩ, lập tức lại vội vàng nói: "Vương gia, chúng ta mau đi tìm Tây Vương Mẫu Cung đi, anh không phải nói trong Tây Vương Mẫu Quốc toàn là loại dã kê bột tử đó sao, loại rắn đó cực độc vô cùng, cần phải cách ly nhiệt độ mới tránh được đòn tấn công của chúng, Văn Cẩm ở trong đó nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm!" Vương Diệp lại nói: "Anh cứ yên tâm, cô ấy an toàn hơn bất kỳ ai trong các anh, những con dã kê bột tử đó không làm gì được cô ấy đâu." Nói đùa gì vậy chứ, Trần Văn Cẩm đã sống ở đó một hai mươi năm, sớm đã tìm ra cách đối phó với những con dã kê bột tử đó rồi, chỉ cần bôi đầy bùn đất lên người, thì những con dã kê bột tử đó sẽ không nhìn thấy cô ấy nữa.

Theo cốt truyện ban đầu, Ngô Tà và những người khác cũng là do Trần Văn Cẩm nói cho biết những điều này, cuối cùng mới tránh được sự tấn công của dã kê bột tử.

Nếu không thì với nhiều dã kê bột tử như vậy, dù Ngô Tà và đồng bọn có may mắn đến mấy cũng không thể thoát được.

Mà Trần Tứ Gia nghe Vương Diệp nói như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện trên trời đã mây đen giăng kín, lúc này cũng sắp tối rồi, thế là Vương Diệp nói: "Được rồi, tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, đợi sáng mai rồi đi tìm Tây Vương Mẫu Địa Cung." A Ninh cũng gật đầu: "Phải đó, chắc là sắp mưa rồi, chỗ này vừa hay tránh mưa, đi chỗ khác thì không biết có chỗ nào tránh mưa không." Mọi người nghe xong, đành phải đóng trại nghỉ ngơi tại đây.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Vương Diệp ăn chút gì đó rồi chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

Còn Trần Tứ Gia và Trần Kim Thủy nhìn nhau, rồi cùng đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp nhướng mày, nhìn hai cha con này: "Sao vậy, có chuyện gì à?" Trần Tứ Gia nói: "Vương gia, hai đêm trước, vị cao nhân ẩn thế đã san bằng hai ngọn núi nhỏ, thực ra chính là anh và Tướng Thần phải không?" Ông ấy nhấn giọng rất thấp hai chữ "Tướng Thần".

Bởi vì ông ấy cũng biết, thân phận Tướng Thần không thể tùy tiện tiết lộ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ tiềm thức của ông ấy mà thôi.

Thực ra Vương Diệp vốn không để tâm, thân phận Tướng Thần bại lộ thì bại lộ, những người có mặt ở đây biết cũng chẳng sao.

Sở dĩ Vương Diệp muốn Tướng Thần ăn mặc kín đáo như vậy, chủ yếu là vì ở bên ngoài quá phô trương, vạn nhất làm người khác sợ hãi thì sao?

Đó cũng không phải chuyện tốt.

Thực ra ý định ban đầu của anh không phải là cố ý giấu giếm thân phận Tướng Thần.

Mà Vương Diệp nghe lời Trần Tứ Gia nói, không khỏi ngớ người, anh có chút kinh ngạc nhìn Trần Tứ Gia: "Chuyện này ở đây cũng có thể phát hiện ra sao?" Trần Tứ Gia cười cười, rồi chỉ vào vạt áo Vương Diệp: "Tôi cũng là sau khi được Kim Thủy nhắc nhở, nhìn thấy chiếc áo này của anh mới nhớ ra." Vương Diệp nhìn vạt áo của mình, chỗ đó rõ ràng là đã được vá lại.

Thì ra là vì lý do này. "Tiểu Yêu nha đầu đó." Vương Diệp không khỏi lắc đầu.

Nhưng anh cũng không tức giận hay gì, biết thì biết, anh cũng không bận tâm.

Vương Diệp thẳng thắn thừa nhận: "Ừm, vốn dĩ tôi muốn cùng Tướng Thần giao thủ một chút, kết quả là lỡ tay san bằng hai ngọn núi đó." Thực ra Vương Diệp cũng khá là cạn lời.

Chương 689

Lần đầu ở gần căn cứ của Trần gia thì thôi đi.

Kết quả lần thứ hai, Vương Diệp còn cố ý chọn một nơi khá xa, kết quả vẫn gặp phải người của Trần gia.

Sao lại có duyên phận đến vậy chứ?

Vương Diệp có chút không hiểu nói: "Tôi rất kỳ lạ, lần thứ hai đó, tôi cố ý chọn một nơi khá xa, sao vẫn có thể gặp các ông?

Các ông lắp định vị vệ tinh lên người tôi à?" Trần Tứ Gia hơi lúng túng, ông ấy giải thích: "Vương gia, trước đó anh không phải nói trong Tháp Mộc Đà này có rất nhiều dã kê bột tử sao, loại rắn độc này tấn công dựa vào nhiệt lượng của con người, thế là chúng tôi nghĩ ra một cách, đó là che phủ nhiệt lượng trên bề mặt cơ thể." "Chúng tôi đã tra rất nhiều tài liệu, trong truyền thuyết có một loại dây leo tên là Dạ Quỷ Đằng có thể che giấu nhiệt lượng của con người!" "Vừa hay nghe nói khu vực đó có Dạ Quỷ Đằng xuất hiện, thế là chúng tôi đi tìm Dạ Quỷ Đằng, không ngờ lại gặp anh ở đó." Vương Diệp nghe xong chợt hiểu ra.

Thì ra là thế à.

Hóa ra chuyện này lại có liên quan đến mình.

Tuy nhiên Vương Diệp lại khá hứng thú với Dạ Quỷ Đằng có thể cách ly nhiệt lượng mà họ nói, Vương Diệp hỏi: "Vậy các ông tìm thấy Dạ Quỷ Đằng chưa?" Trần Tứ Gia có chút đắc ý cầm một bộ quần áo vô cùng thô ráp, bộ quần áo này còn thô ráp hơn cả áo gai thông thường, chỉ đơn giản là được dệt từ một số sợi thô.

Tổng thể nhìn chỉ có thể nói là hơi giống quần áo. "Vương gia, đây chính là quần áo chúng tôi làm từ vỏ Dạ Quỷ Đằng, chúng tôi đã dùng thiết bị đo, chỉ cần mặc bộ quần áo này vào, là có thể cách ly nhiệt lượng, thiết bị cũng không thể phát hiện được, càng đừng nói là dã kê bột tử!" Trần Tứ Gia đưa áo mây cho Vương Diệp, dáng vẻ hăm hở.

Vương Diệp cẩn thận quan sát bộ áo mây này, không khỏi nói: "Không thể không nói, cách này của các ông quả thực không tồi, tốt hơn rất nhiều so với cách của Trần Văn Cẩm." Trần Văn Cẩm là bôi đầy bùn đất lên người, tuy có thể cách ly nhiệt lượng, nhưng lại khá lôi thôi.

Trần Tứ Gia nghe Vương Diệp khen ngợi, trong lòng cũng phấn khởi.

Ông ấy đã rất lâu rồi không được hưởng sự khen ngợi như vậy, nhớ lại lần trước, vẫn là khi sư nương của ông còn sống.

Trần Tứ Gia nói: "Vương gia, loại áo mây này chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều bộ, đây là một bộ dành cho anh!" Vương Diệp lướt mắt nhìn bộ áo mây đó, sau đó thản nhiên nói: "Áo mây này tôi không cần dùng, các ông tự dùng đi." Không phải Vương Diệp không coi trọng những bộ áo mây này, mà là do những con dã kê bột tử đó có dám tiếp cận anh hay không mà thôi.

Ngay cả khi những con dã kê bột tử đó dám tiếp cận anh, thậm chí Vương Diệp bị con dã kê bột tử đó cắn một miếng, chất độc đó cũng không thể giết chết anh.

Dù sao hiện tại Vương Diệp, đó là sự tồn tại của mọi loại bất tử chi huyết, nói là lục địa thần tiên cũng không quá lời.

Độc của mấy con dã kê bột tử cỏn con thì làm sao có thể làm gì được Vương Diệp?

Vì vậy, Vương Diệp căn bản cũng không sợ những con dã kê bột tử đó.

Bộ áo mây này đưa cho anh cũng là lãng phí.

Ngược lại, còn ảnh hưởng đến động tác của Vương Diệp.

Trần Kim Thủy nói: "Phụ thân, lẽ nào người quên thực lực của Vương gia?

Mấy con dã kê bột tử cỏn con, e rằng còn không thể đến gần Vương gia!

Người yên tâm, Vương gia tuyệt đối sẽ không sao đâu." Trần Tứ Gia gật đầu.

Nếu lần này có thể gặp phải những con dã kê bột tử đó, Vương Diệp tuyệt đối có khả năng triệu hồi Sa Mạc Hành Quân Nghĩ lần nữa!

Phải biết rằng, họ bây giờ đang ở trong sa mạc.

Nói không chừng sẽ có Sa Mạc Hành Quân Nghĩ!

Trần Tứ Gia nghe lời Trần Kim Thủy nói, cũng lúng túng cười: "Là tôi đã quên mất thực lực của Vương gia." Vương Diệp nói: "Nếu có áo mây thừa, thì chia cho họ mỗi người một bộ đi." "Được!" Trần Tứ Gia gật đầu, sau đó lấy những bộ áo mây thừa ra phát cho mỗi người một bộ, mọi người cũng đều nhận lấy.

Dù sao dã kê bột tử đó là do chính Vương Diệp nói, họ không dám lơ là.

Thứ đó có thể lấy mạng người, được coi là một trong những loài rắn độc nhất thế gian, cắn một phát, thì thật sự tiêu đời!

Mọi người nhận áo mây xong thì bắt đầu nghỉ ngơi.

Thoáng chốc đến ngày thứ hai, Vương Diệp mơ màng tỉnh dậy. "Hả?

Các ông đang làm gì vậy?" Vương Diệp tỉnh dậy, nhìn thấy A Ninh và mấy người Trần gia không biết từ đâu mang đến mấy cái chum rất lớn, trong đó có mấy cái đã bị mở ra, từng cái đầu lớn tròn vo từ trong chum lăn ra. "Vương gia, anh tỉnh rồi." Trần Tứ Gia đi đến, ông ấy nói: "Hôm qua chúng tôi thấy không ít những cái chum này trong thuyền chìm, đoán chừng bên trong có lẽ có bảo bối gì đó, nên đều mang ra." Xem ra, không ngờ bên trong toàn là những thi thể ngâm.

Vương Diệp nhướng mày, nhìn những cái chum đó, sau đó nói: "Không muốn chết thì tất cả rời khỏi đây, đừng quản những cái chum đó." Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều thay đổi.

Đây là lời của Vương Diệp, không ai dám không nghe, vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Hiển nhiên, họ đã nhận ra những cái chum này không bình thường.

Họ hành động vô cùng nhanh chóng, rất nhanh đã thu dọn xong đồ đạc, đi theo Vương Diệp và những người khác rời khỏi đây.

Tuy nhiên, vẫn có chút muộn rồi! "Ong ong ong..." Đúng lúc này, từ trong những cái chum đó, từ trong những cái đầu to lớn đó, từng con côn trùng màu đỏ bay ra!

Những con côn trùng đó vô cùng đáng sợ, dày đặc thành đàn, không biết có bao nhiêu.

Vương Diệp nhìn thấy cảnh này, không khỏi cau mày.

Những thứ này quả nhiên vẫn sống dậy rồi! "Đây là...

Thi Miết Vương!" Ngô Tà kinh hô một tiếng, không thể tin nổi nói.

A Ninh cũng sắc mặt biến đổi.

Cô ta biết Thi Miết Vương là loại tồn tại như thế nào!

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng sắc mặt hơi thay đổi.

Ban đầu ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nếu không phải Vương Diệp ra tay, một con Thi Miết Vương suýt chút nữa đã khiến tất cả bọn họ toàn quân bị diệt.

Bây giờ lại xuất hiện nhiều Thi Miết Vương như vậy sao?

Điều này khiến họ trong phút chốc kinh hồn bạt vía! "Mau chạy!

Đây đều là Thi Miết Vương!

Một con thôi cũng đủ khiến tất cả chúng ta chết hết, đừng nói là nhiều con như vậy!" Ngô Tà kinh hô một tiếng, vội vàng kêu lên.

Mọi người trong lòng hoảng sợ, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng những con Thi Miết Vương đó tốc độ cực nhanh, mấy người Trần gia và thuộc hạ của A Ninh chạy phía sau không kịp tránh, bị mấy con Thi Miết Vương đuổi kịp, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng.

Tiếp đó, cứng nhắc lật người lại!

Một màu đỏ khủng khiếp nổi lên trên người họ, giống như cơ thể họ bị đổ một thân máu tươi, hoặc là da thịt trên người họ vô cùng đáng sợ!

Ngô Tà và Giải Vũ Thần sắc mặt biến đổi, thấy vậy muốn đi cứu người, nhưng bị Trương Khởi Linh giữ lại: "Những chất độc này không thể chạm vào, chạm vào sẽ bị lây nhiễm, biến thành Huyết Thi!" Lời này vừa nói ra, Ngô Tà và Giải Vũ Thần dù trong lòng không cam, nhưng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn bỏ chạy.

Trong tình huống hiện tại, cũng chỉ có thể bỏ chạy mà thôi!

Tuy nhiên, đúng lúc này, Vương Diệp chợt đứng im.

Ngô Tà kêu lên: "Vương gia, mau đi đi!" Lời Ngô Tà vừa dứt, lại có tiếng "ong ong ong" vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, vô số chấm sáng màu xanh lam dày đặc bay tới, bay về phía hướng Ngô Tà và những người khác đang chạy trốn! "Đây lại là thứ gì nữa!

Lần này tiêu đời rồi!" Ngô Tà nhìn thấy những chấm sáng màu xanh lam đó bay tới, lập tức kinh hô một tiếng, lòng như tro nguội.

Đây đúng là tiền sói hậu hổ mà!

Phía sau có nhiều Thi Miết Vương đuổi theo họ, bây giờ lại xuất hiện nhiều quái trùng màu xanh lam như vậy!

Những quái trùng màu xanh lam này vừa nhìn đã biết không hề đơn giản!

A Ninh nhìn thấy những quái trùng màu xanh lam đó không khỏi sắc mặt biến đổi: "Đó là Hỏa Biều Trùng!

Thứ còn đáng sợ hơn cả Thi Miết Vương, chạm vào một con sẽ bị ngọn lửa xanh lam thiêu thành tro bụi ngay lập tức!

Trong truyền thuyết Côn Luân Sơn, Hỏa Biều Trùng là quỷ trùng đến từ địa ngục, vô cùng đáng sợ!" Nghe lời này, Ngô Tà và Hắc Hạt Tử sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Đây đúng là đã chui vào hang rồng ổ hổ rồi!

Lại có nhiều côn trùng đến vậy!

Thi Miết Vương vẫn đang đuổi theo họ, Hỏa Biều Trùng lại tới nữa!

Chỉ có Giải Vũ Thần và Trần Kim Thủy nhìn thấy lại là Hỏa Biều Trùng, không khỏi mừng rỡ khôn xiết!

Đây chính là Hỏa Biều Trùng mà!

Hỏa Biều Trùng tuy lợi hại vô cùng, nhưng lại nghe lời Vương Diệp!

Họ biết, loại Hỏa Biều Trùng này nghe lời Vương Diệp.

Họ không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Vương Diệp, lẽ nào những Hỏa Biều Trùng này cũng là do Vương Diệp triệu hồi ra?

Thảo nào Vương Diệp đứng đó không hề hoảng loạn!

Hóa ra là có Hỏa Biều Trùng giúp đỡ!

Chương 690

Bây giờ Hỏa Biều Trùng xuất hiện, dù Thi Miết Vương có lợi hại đến mấy, cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của Hỏa Biều Trùng!

Vương gia, thật là mãnh liệt! "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ!" Ngô Tà vội vàng kêu lên.

Phía trước có Hỏa Biều Trùng chặn đường, phía sau có Thi Miết Vương truy sát, thật sự là tiêu đời rồi!

Trần Tứ Gia sắc mặt cũng vô cùng khó coi, ông ấy không ngờ Tháp Mộc Đà này lại nguy hiểm đến vậy, còn chưa tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung, thậm chí còn chưa tìm thấy di tích cũ của Tây Vương Mẫu Quốc, mà đã gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy.

Trước đó gặp không ít âm hồn lệ quỷ đòi mạng, hy sinh không ít người.

Sau đó lại gặp ác đồng trong thuyền chìm, suýt chút nữa toàn quân bị diệt, nếu Vương Diệp không xuất hiện kịp thời, e rằng tất cả bọn họ đều đã xuống địa phủ đoàn tụ rồi.

Thế mà bây giờ, lại gặp phải Thi Miết và Hỏa Biều Trùng!

Hỏa Biều Trùng ông ấy cũng biết, loại côn trùng được mệnh danh đến từ địa ngục đó, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Thi Miết Vương, chỉ trong khoảnh khắc sẽ bị thiêu thành tro bụi!

Bây giờ, họ lại đều gặp phải. "Phụ thân đừng sợ!

Những Hỏa Biều Trùng này nghe lời Vương gia, Vương gia có thể khống chế chúng!" "Nói không chừng, Hỏa Biều Trùng chính là do Vương gia triệu hồi đến." Trần Kim Thủy vội vàng nói.

Giọng ông ấy nói cũng không nhỏ, những người khác đều nghe thấy.

Mọi người ngớ người một lúc.

Hỏa Biều Trùng lại chịu sự khống chế của Vương Diệp sao?

Chuyện này... không thể nào chứ?

Ngô Tà và những người khác theo bản năng cảm thấy không thể nào.

Dù sao đây là Hỏa Biều Trùng mà, truyền thuyết là quỷ trùng đến từ địa ngục, làm sao có thể chịu sự khống chế của Vương Diệp?

Chuyện này hoàn toàn không khoa học!

Rất nhanh, Giải Vũ Thần cũng nói: "Trần đương gia nói không sai, những Hỏa Biều Trùng này quả thực chịu sự khống chế của Vương gia." Mọi người nhanh chóng nhìn về phía Vương Diệp, chỉ thấy Vương Diệp đứng tại chỗ vẫn không hề nhúc nhích, chỉ như vậy nhìn những con Thi Miết Vương đang ùn ùn kéo đến.

Cùng lúc đó, những Hỏa Biều Trùng đó cũng trực tiếp bay qua đầu Ngô Tà và những người khác, nhanh chóng va chạm với những con Thi Miết Vương đó.

Trong khoảnh khắc, từng ngọn lửa xanh lam xuất hiện, vô số Thi Miết Vương bị thiêu thành tro bụi rơi xuống.

Đương nhiên, cũng có không ít thi thể Hỏa Biều Trùng rơi xuống, ánh lửa trên người chúng mờ đi, dần dần chết.

Thi Miết Vương dù sao cũng là Thi Miết Vương.

Nếu chỉ là Thi Miết bình thường, thì những Hỏa Biều Trùng này có thể dễ dàng tiêu diệt hàng vạn con Thi Miết, nhưng đây dù sao cũng là Thi Miết Vương, độc tính không tầm thường, ngay cả Hỏa Biều Trùng bị cắn một miếng cũng khó chống đỡ.

Nhưng Vương Diệp lại không hề bận tâm.

Hỏa Biều Trùng trong Quỷ Động có thể dùng từ vô tận để hình dung!

Loại Hỏa Biều Trùng này chỉ là sinh vật Quỷ Động cấp thấp nhất, căn bản là đếm không xuể, không biết có bao nhiêu, nếu mất đi Vương Diệp hoàn toàn có thể triệu hồi lại.

Dù sao Vô Giới Yêu Đồng của anh có thể sử dụng liên tục, thể lực cần để triệu hồi sinh vật Quỷ Động cấp thấp cũng vô cùng ít, 10 sinh vật Quỷ Động cấp thấp chỉ cần 1 điểm thể lực mà thôi.

Tức là, nếu Vương Diệp bây giờ tiêu hao toàn bộ thể lực để triệu hồi Hỏa Biều Trùng hoặc Hắc Lân Quái Xà, thì có thể triệu hồi được hơn một trăm tám mươi vạn!

Đó là một số lượng vô cùng đáng sợ!

Có thể dùng con số thiên văn để hình dung.

Vương Diệp đương nhiên là vô tư rồi.

Mà Ngô Tà và những người khác nhìn thấy những con Thi Miết Vương từng con một biến thành tro bụi trong lửa xanh, cũng đều trừng lớn mắt, mặt đầy không thể tin nổi.

Họ lại nhìn về phía Vương Diệp, nhìn thấy bóng lưng của Vương Diệp, đều cảm thấy Vương Diệp ngày càng thần bí.

Có thể triệu hồi hai mươi vạn âm binh!

Bản thân thực lực cường đại vô cùng!

Bây giờ lại còn có thể khống chế nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy!

Điều này cũng quá thần kỳ rồi!

Lúc này, họ thật sự cảm thấy Vương Diệp là một người vô sở bất năng, quá cường đại rồi!

Hắc Hạt Tử giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt!" Cả đời này anh ta chưa từng phục ai, bây giờ thì đã có chút tâm phục khẩu phục Vương Diệp rồi!

Cứ cảm giác, Vương Diệp tinh thông mọi thứ.

Hơn nữa gặp phải bất kỳ chuyện gì, cũng không hề hoảng sợ, vĩnh viễn có khí thế, như thể bất kỳ chuyện gì cũng có thể giải quyết!

Người như vậy, quá đỗi an toàn.

Hắc Hạt Tử không phục cũng không được!

A Ninh cũng nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy vẻ rạng rỡ.

Cả đời này cô ta đi nam về bắc, không biết đã đi qua bao nhiêu nơi, ngay cả Nam Phi cũng đã đến, gặp qua không ít kỳ nhân dị sĩ, nhưng chưa từng thấy một người nào khiến người ta kinh ngạc như Vương Diệp!

Nếu dùng một từ để hình dung, đó chính là tài hoa xuất chúng!

Rất nhanh, những con Thi Miết Vương đó hoàn toàn bị Hỏa Biều Trùng thiêu cháy không còn một mảnh, tất cả đều chết sạch!

Mà trên mặt đất cũng có rất nhiều thi thể Hỏa Biều Trùng.

Lần này có thể nói là đã tổn thất không ít Hỏa Biều Trùng.

Nhưng Hỏa Biều Trùng dù sao cũng vô cùng vô tận, dù có tổn thất một ít thì sao chứ?

Vương Diệp không hề bận tâm. "Gầm ~" Tuy nhiên, đúng lúc này, những người Trần gia và thuộc hạ của A Ninh trước đó bị Thi Miết Vương cắn, lại một lần nữa sống dậy, biến thành những Huyết Thi đẫm máu, lao về phía Vương Diệp và đồng bọn! "Giết chúng." Vương Diệp thản nhiên ra lệnh.

Ngay lập tức, Tướng Thần ra tay.

Tốc độ của Tướng Thần cực nhanh, mấy con Huyết Thi đó căn bản không phải đối thủ của Tướng Thần trong một hiệp, chỉ trong vài giây, tất cả Huyết Thi đều chết dưới tay Tướng Thần, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Đây chính là thực lực của Tướng Thần.

Dù sao cũng là sinh mệnh bất tử đỉnh phong, trước khi Vương Diệp chưa dùng các biện pháp tăng cường, cũng không phải đối thủ của Tướng Thần.

Có thể thấy Tướng Thần mạnh mẽ đến mức nào!

Rất nhanh, mọi chuyện đều được giải quyết xong xuôi.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Được rồi, mang theo trang bị của họ, chúng ta rời khỏi đây thôi." Chỗ này đã không còn giá trị gì nữa, Vương Diệp không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Ngô Tà và những người khác đang trong cơn chấn kinh phản ứng lại, vội vàng đi nhặt trang bị của những người đã chết, sau đó đi theo sau lưng Vương Diệp.

A Ninh tò mò đi theo phía sau, cô ta hỏi Ngô Tà bên cạnh: "Ngô lão bản, vị bên cạnh Trương tiên sinh rốt cuộc là ai vậy, thực lực mạnh quá, giết Huyết Thi dễ dàng như vậy!" Huyết Thi lợi hại đến mức nào A Ninh thâm sâu có thể cảm nhận được.

Ban đầu cô ta dẫn không ít người đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, kết quả gặp phải Huyết Thi, gần như tất cả đều chết trong tay Huyết Thi.

Mà bây giờ, mấy con Huyết Thi này, lại bị Tướng Thần dễ dàng tiêu diệt trong chớp mắt.

Hiển nhiên, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.

Ngô Tà lắc đầu nói: "Không biết, vị đó đi cùng chúng ta suốt chặng đường, không nói một lời nào, tôi nghe Vương gia nói, y không biết nói chuyện." "Không biết nói chuyện ư?" A Ninh có chút bất ngờ.

Ngô Tà gật đầu.

Mà Giải Vũ Thần và Trần Kim Thủy cùng những người khác ở bên cạnh nghe thấy lời này không khỏi giật giật khóe miệng!

Đó chính là Tướng Thần đại danh đỉnh đỉnh mà!

Anh lại nói y không biết nói chuyện ư?

Nếu không phải Vương Diệp ở đây, e rằng Tướng Thần có thể giết chết tất cả bọn họ!

Cùng lúc đó, Vương Diệp trong lòng khẽ động.

Anh đã nhận được thông báo của hệ thống!

Đám Âm Binh kia đang vây quét âm hồn lệ quỷ trong Ma Quỷ Thành, vậy mà đã đạt đến con số 10 vạn!

Cũng tức là, Âm Binh của Vương Diệp lại tăng thêm 10 vạn!

Giờ đã đạt đến 32 vạn binh sĩ!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, nhìn tốc độ tăng trưởng của Âm Binh mà xem, trong Ma Quỷ Thành này hiển nhiên còn có những âm hồn lệ quỷ khác!

Nơi đây không hổ danh là Quỷ Thành!

Chương 691

Quả thực là một tòa Quỷ Thành đúng nghĩa!

Không biết lần này, Âm Binh rốt cuộc có thể tăng trưởng đến mức nào!

Vương Diệp cũng không vội, cứ để đám Âm Binh kia đi vây quét âm hồn lệ quỷ, liên tục gia tăng số lượng cho mình.

Dù sao bây giờ hắn cũng chỉ ngồi không hưởng lợi, cho dù đứng yên không nhúc nhích, Âm Binh trong Quỷ Tỳ vẫn sẽ tiếp tục tăng lên.

Vương Diệp cũng rất vui lòng.

Một nhóm người tiếp tục đi về phía trước.

Ma Quỷ Thành này cực kỳ rộng lớn, bên trong khắp nơi đều là ngã rẽ, Vương Diệp dẫn bọn họ đi ròng rã hơn hai ngày trời mới cuối cùng rời khỏi Ma Quỷ Thành.

Cũng may Vương Diệp biết lộ tuyến chính xác, chỉ cần đi thẳng theo hướng có nhiều đá là có thể ra khỏi Ma Quỷ Thành, và tìm thấy lòng chảo nơi Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc tọa lạc.

“Mau nhìn phía trước, kiến trúc thật hùng vĩ!” Ngô Tà hét lên một tiếng, chỉ tay về phía xa.

Mọi người cũng có chút kích động và hưng phấn, đi bao nhiêu ngày rồi, cuối cùng cũng ra khỏi Ma Quỷ Thành, đúng là không dễ dàng gì.

Vậy tiếp theo, chính là lúc tìm kiếm Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Trần Tứ gia nói: “Vương gia, đi suốt chặng đường này may mà có cậu, nếu không e rằng chúng tôi khó mà ra khỏi Ma Quỷ Thành được!” Những người khác cũng sâu sắc gật đầu tán thành.

Quả thực đúng như Trần Tứ gia đã nói.

Bọn họ đi suốt chặng đường này, không biết đã gặp bao nhiêu ngã rẽ, nếu để bọn họ tự đi thì phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể rời khỏi Ma Quỷ Thành.

Hơn nữa, Ma Quỷ Thành còn có vô số sinh vật quỷ dị, đồng thời còn có cả những âm hồn lệ quỷ.

Muốn sống sót trong đó mười ngày nửa tháng ư?

Chuyện đó căn bản là không thể.

Còn bây giờ bọn họ chỉ mất khoảng ba ngày đã rời khỏi Ma Quỷ Thành, đúng là không dễ dàng gì.

Lộp bộp ~, và gần như cùng lúc đó, trời lại bắt đầu đổ mưa phùn.

Hắc Hạt Tử nói: “Cái quỷ nơi này, dù sao cũng là sa mạc, không thể cho nó chút tôn trọng sao, suốt ngày cứ mưa phùn thế này.” Giải Vũ Thần nói: “Mưa phùn không tốt sao?

Dù sao cũng đỡ nóng hơn ~” Còn A Ninh thì nói: “Nghe nói Quỷ Thành trong Tháp Mộc Đà cần phải có mưa mới xuất hiện, bây giờ đã đến mùa mưa rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm Quỷ Thành Tháp Mộc Đà thôi!” Vương Diệp nói: “Mùa mưa ở Tháp Mộc Đà chỉ có ba đến năm ngày, bỏ lỡ cơ hội này thì phải đợi năm năm nữa, các cô cậu liệu mà tính toán.” Nói xong, Vương Diệp cũng không nhúc nhích, mà nhìn về phía Ma Quỷ Thành phía sau, sau đó trong miệng lẩm bẩm một tiếng.

Những người khác cũng theo Vương Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong Ma Quỷ Thành đột nhiên xuất hiện từng bóng người xanh thẫm khắp người.

Những bóng người đó bước đi chỉnh tề, như những binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chính là Âm Binh của Vương Diệp.

Âm Binh xuất hiện, khiến A Ninh và những người khác toàn thân run rẩy, cho dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy những Âm Binh này, nhưng khi nhìn thấy chúng một lần nữa, ai nấy đều thở dốc, thân thể lạnh toát.

Trần Tứ gia trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Ông ấy từng nghe Trần Kim Thủy nói về chuyện Vương Diệp sở hữu Âm Binh.

Nhưng vào giờ phút này nhìn thấy nhiều Âm Binh đến vậy, ông ấy cũng không khỏi hoảng sợ!

Số lượng Âm Binh từ trong Ma Quỷ Thành đi ra này, ít nhất cũng phải hai ba vạn!

Hơn nữa, số lượng vẫn đang không ngừng tăng lên!

Rất nhanh, tất cả Âm Binh tản mát trong Ma Quỷ Thành đều đi ra, tề tựu cúi đầu bái lạy trước mặt Vương Diệp, tất cả đều quỳ lạy trước người Vương Diệp, khí thế cực kỳ hùng vĩ!

Hơn hai mươi vạn Âm Binh!

Nhìn một cái, chi chít dày đặc, gần như tất cả những gì lọt vào tầm mắt đều là Âm Binh!

Quá kinh khủng!

Ngay cả Trần Kim Thủy từng thấy Vương Diệp triệu hoán Âm Binh, bây giờ cũng bị dọa cho giật mình!

Lần trước ông ấy thấy Vương Diệp triệu hoán Âm Binh, là ở gần tế đàn kia, cũng chỉ có mấy vạn Âm Binh mà thôi!

Còn bây giờ, trực tiếp tăng vọt lên gấp mấy lần!

Nơi này, ít nhất cũng phải hơn 20 vạn chứ!

Cái này cũng quá kinh khủng rồi!

Kỳ thực, đây còn chưa phải là tất cả Âm Binh mà Vương Diệp hiện đang sở hữu.

Nếu Vương Diệp thả tất cả Âm Binh thu phục được trong Ma Quỷ Thành mấy ngày nay ra, thì sẽ còn kinh khủng hơn nữa!

Mấy ngày nay, Âm Binh của Vương Diệp trong Ma Quỷ Thành vậy mà đã vây quét hơn 15 vạn âm hồn lệ quỷ!

Tức là, tổng số Âm Binh hiện tại của Vương Diệp đã đạt đến hơn 37 vạn!

Đây là một con số kinh khủng đến mức nào?

Khoảng cách đến mục tiêu trăm vạn Âm Binh đã hoàn thành hơn một phần ba rồi!

E rằng không bao lâu nữa, sẽ đạt được mục tiêu đó!

Điều này thậm chí còn vượt quá dự liệu của Vương Diệp.

Ban đầu Vương Diệp cho rằng, âm hồn lệ quỷ trong Ma Quỷ Thành này có chừng bảy tám vạn đã là rất khá rồi.

Thế nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, lại có tới hơn mười lăm vạn!

Điều này quả thực nằm ngoài dự liệu.

Bất quá, thứ này đương nhiên là càng nhiều càng tốt!

Hiện tại Âm Binh của Vương Diệp là 37 vạn, khoảng cách đến trăm vạn Âm Binh cũng ngày càng gần!

Ước chừng cũng không mất bao lâu sẽ đạt được mục tiêu này.

Ý niệm của Vương Diệp vừa động, tất cả Âm Binh đều được Vương Diệp thu vào trong Quỷ Tỳ.

Trong nháy mắt, tất cả Âm Binh trước mặt mọi người đều biến mất không dấu vết, cứ như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Sau khi Vương Diệp thu Âm Binh lại, thản nhiên nói: “Được rồi, đến lúc rời khỏi đây rồi.” Thế là Vương Diệp đội mưa phùn, dẫn mọi người rời khỏi đây.

Suốt đường tiếp tục tiến lên, mưa phùn cũng không lâu sau thì tạnh, và bọn họ sau khi đi được hơn nửa tiếng, đã đến trước một vách đá.

“Mẹ nó!

Cái tình huống quái quỷ gì thế này?” Hắc Hạt Tử nhìn lòng chảo khổng lồ trước mắt, có chút kinh ngạc nói.

Trước mắt trông như một vách đá, nhưng nhìn về phía xa hơn, lại phát hiện đây là một lòng chảo khổng lồ tồn tại trong sa mạc!

Trong lòng chảo này cây cối xanh tươi rậm rạp, dây leo chằng chịt, đúng là một cảnh tượng rừng rậm!

Giải Vũ Thần cũng nói: “Nơi này quả thực kỳ lạ, trong sa mạc lại có một khu rừng rậm lớn đến vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung chắc hẳn ở ngay trong này rồi phải không?” Vương Diệp gật đầu: “Ừm, ở ngay trong này rồi, chúng ta xuống xem sao.” Nói xong, Vương Diệp ôm lấy Hoắc Tú Tú, trực tiếp nhảy vọt một cái, vậy mà cứ thế thẳng tắp nhảy xuống.

“Mẹ nó!

Cần gì phải ghê gớm đến vậy!” Hắc Hạt Tử kinh ngạc nói.

Còn Tướng Thần thì liền sau đó.

Sau đó là Trương Khởi Linh.

Ngô Tà cũng muốn nhảy theo, bị A Ninh kéo lại: "Anh muốn chết à?

Ai biết chỗ này cao bao nhiêu, anh thật sự nghĩ mình có thân thủ như Trương tiên sinh và bọn họ sao?

Ngoan ngoãn bám dây mà xuống đi." Nói xong, A Ninh chỉ vào sợi dây bên cạnh, sau đó nắm lấy sợi dây đó liền nhảy xuống.

Ngô Tà kinh ngạc nói: "Nơi này vậy mà có người đến trước rồi, không biết là ai để lại sợi dây này!" Lòng chảo này rất sâu, Vương Diệp và Tướng Thần bọn họ rơi một lúc mới chạm đất.

"Sư phụ, nơi này thật thần kỳ, bên dưới đúng là một khu rừng rậm!" Hoắc Tú Tú kinh ngạc nói, cô bé không ngừng nhìn xung quanh, ánh mắt đầy vẻ tò mò.

Vương Diệp nói: "Cái hố lớn này thực chất là một hố thiên thạch, vì địa thế thấp trũng, sau mưa tất cả nước ở gần đó đều chảy vào đây, dẫn đến môi trường nơi đây hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, cho nên mới hình thành một khu rừng rậm như vậy." Còn lúc này, Trương Khởi Linh cũng nhẹ nhàng đáp xuống.

Vương Diệp nói: "Các cậu mặc giáp mây đã chia từ trước vào đi, kẻo bị rắn cắn." Hoắc Tú Tú rất nghe lời Vương Diệp, lập tức lấy giáp mây ra, rồi ngoan ngoãn mặc vào, thậm chí còn đội cả loại giáp mây lên đầu.

Trương Khởi Linh cũng không chút do dự mặc giáp mây vào.

Hoắc Tú Tú nhìn Tướng Thần: "Sư phụ, anh ấy không cần mặc sao?" Hoắc Tú Tú có thể hiểu được việc Vương Diệp không mặc giáp mây.

Dù sao, trong lòng cô bé, Vương Diệp là vô sở bất năng, bất cứ thứ gì trên thế giới này cũng không thể làm tổn thương hắn, huống chi là một vài con rắn độc.

Nhưng Tướng Thần đi theo bên cạnh Vương Diệp, cô bé lại cảm thấy không có bản lĩnh đó.

Dù sao Tướng Thần cũng không phải Vương Diệp.

Vương Diệp liếc nhìn Tướng Thần, cười nói: "Không cần, tên này không cần mặc giáp mây đâu, đám dã kê bột tử kia không làm gì được hắn." Đùa gì chứ.

Với cái thân thể như đồng da sắt cốt của Tướng Thần, đám dã kê bột tử kia mà thật sự cắn Tướng Thần, chẳng phải răng nanh đều gãy hết sao?

Hơn nữa, Tướng Thần tuy thân là sinh mệnh bất tử, cũng coi như một loại sinh mệnh, nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng chỉ là một cỗ thi thể thôi mà!

Chương 692

Thi thể thì không có nhiệt lượng, ước chừng dã kê bột tử cũng không thể phát hiện ra Tướng Thần.

Huống chi là cắn Tướng Thần.

Trong mắt dã kê bột tử, Tướng Thần chỉ là một cục đá mà thôi.

Cho nên cái giáp mây này, căn bản không cần dùng đến.

Vương Diệp quét mắt nhìn bốn phía, sau đó nói: “Bọn họ xuống đây ước chừng còn một lát nữa, Tú Tú con đi suốt chặng đường này cũng mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã rồi nói chuyện.” Thế là, bốn người ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi.

Cuối cùng, hơn mười phút sau, A Ninh và bọn họ lục tục xuống.

Vương Diệp liếc nhìn A Ninh, và Ngô Tà người xuống cuối cùng, phát hiện chỉ có bọn họ xuống, Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử bọn họ vẫn chưa xuống.

Đợi một lúc, Hoắc Tú Tú phát hiện tình hình không đúng, không khỏi hỏi: “Thiên Chân ca ca, Tiểu Hoa và Hạt Tử ca ca bọn họ sao vẫn chưa xuống?” Những người khác cũng có chút hiếu kỳ.

Theo lý mà nói, với tốc độ của bọn họ thì đáng lẽ đã xuống rồi.

Kết quả bây giờ A Ninh và người của cô ta đều xuống rồi, Ngô Tà cũng xuống rồi.

Kết quả Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử, cùng với người của Trần gia đều chưa xuống.

Điều này thì có chút kỳ lạ.

Ngô Tà nói: “Tiểu Hoa và Hạt Tử nói có chuyện gì đó gấp, nên không xuống cùng chúng ta.

Còn Tứ A Công bọn họ, nói là hình như thấy được manh mối của Trần Văn Cẩm, cho nên muốn đi truy tìm một chút, cũng không xuống theo nữa.” Vương Diệp nghe xong, cũng không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào.

Những điều này đều nằm trong dự liệu của Vương Diệp.

Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử hai người, chắc chắn là đi tìm Ngô Tam Thúc.

Còn người Trần gia ước chừng là nhìn thấy Trần Văn Cẩm, cho nên mới lựa chọn rời đi.

Vương Diệp nói: “Tất cả đều mặc giáp mây vào, nghỉ ngơi một lát thật tốt, sau đó chúng ta sẽ xuất phát, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung ở ngay trung tâm khu rừng rậm này, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.” Nghe Vương Diệp nói vậy, những người khác đều tinh thần chấn động.

Bọn họ đến đây lâu như vậy, chính là vì muốn tìm đến Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung.

Bây giờ cuối cùng cũng sắp tìm thấy đích đến rồi, trong lòng đương nhiên là kích động.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, sau đó liền tiếp tục lên đường.

Đi được khoảng nửa ngày, trời cũng dần dần sắp tối.

Hoắc Tú Tú nói: “Sao con cảm thấy ban ngày ở đây dài thế ạ!” Vương Diệp nói: “Chuyện rất bình thường, vùng Tây Bắc này vốn dĩ ban ngày dài đêm ngắn, thường thì một đêm chỉ có bảy tám tiếng, đây đều là bình thường.” Hoắc Tú Tú chợt hiểu ra.

Ngô Tà cười trêu chọc nói: “Tú Tú, xem ra con học địa lý không tốt rồi!” Hoắc Tú Tú bĩu môi: “Con chỉ là nhất thời không nghĩ tới thôi.” A Ninh ngẩng đầu nhìn trời: “Nhìn thời tiết này, ước chừng còn chưa kịp tối đã mưa rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm một chỗ để đóng trại thôi!” Ngô Tà gật đầu.

Thế là, một nhóm người tiếp tục đi về phía trước.

“Các cậu mau nhìn, phía trước hình như có hai người!” Ngô Tà đột nhiên hét lên.

Sau đó anh ta đột ngột chỉ về phía xa.

Chỉ thấy dưới một cây đại thụ ở phía xa, có hai người đang đứng!

Vương Diệp nhìn một cái: “Là Bàn Tử và Phan Tử.” Ngô Tà nhìn kỹ lại, phát hiện quả nhiên là Vương Bàn Tử và Phan Tử hai người!

“Hai người họ sao lại ở đây!” Ngô Tà giật mình, vội vàng đi tới, sau đó đợi Bàn Tử rồi mắng một trận: “Thằng Béo chết tiệt!

Mẹ nó mày không phải nói mình có chuyện quan trọng sao, đây chính là chuyện quan trọng mà mày nói à?” Vương Bàn Tử vừa thấy là Ngô Tà, lập tức cảm thấy ngượng ngùng, hắn nói: “Tao không còn cách nào khác mà, nếu không phải Tam Thúc của mày, sao tao lại đến đây!

Cái này phải trách, trách Tam Thúc của mày ấy!” “Tam Thúc tôi cũng đến rồi sao?” Ngô Tà kích động nói.

Sau đó anh ta nhìn về phía Phan Tử: “Phan Tử, Tam Thúc tôi ở đâu?” Vừa nói, anh ta vừa nhìn quanh, nhưng lại không thấy bóng dáng Ngô Tam Thúc.

Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia, chúng tôi và Tam Gia đã lạc nhau, cũng đang tìm ông ấy.” Lúc này Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, cậu cũng đến rồi à!” Phan Tử cũng nhìn thấy Vương Diệp, lần trước ở

Thất Tinh Lỗ Vương Cung, anh ta còn nhớ rõ như in thân thủ của Vương Diệp, vội vàng nói: “Gặp qua Vương gia!” Vương Diệp gật đầu, sau đó cả nhóm người đều đến dưới gốc đại thụ.

“Chà!

Tiểu Ca cũng đến rồi à.” Vương Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh, đi tới kéo kéo tấm áo mây trên người Trương Khởi Linh, không khỏi nói: “Chà!

Các cậu đây là diễn vở kịch gì thế, mặc giáp lên chiến trường à?

Bịt kín mít thế này!” Ngô Tà nói: “Thằng Béo chết tiệt, mày biết gì chứ, đây là Vương gia dặn dò, anh ấy nói trong khu rừng rậm này có dã kê bột tử, loại rắn đó dựa vào nhiệt lượng để tấn công, tấm áo mây này có thể cách ly nhiệt lượng cơ thể!” Vương Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp: “Vậy Vương gia sao lại không mặc thứ này?” Ngô Tà nói: “Mày nghĩ Vương gia giống chúng ta à?

Anh ấy cần gì phải sợ đám dã kê bột tử đó chứ!” “Cái này cũng đúng ha.” Vương Bàn Tử cười cười, nhưng lại không để lời này vào lòng, hiển nhiên hắn không cho rằng trong này có thể có nhiều dã kê bột tử.

Vương Bàn Tử gãi gãi người, không khỏi nói: “Sao trên người tao ngứa thế này, Phan gia, mày xem xem rốt cuộc là bị sao thế?” Phan Tử đi tới, chuẩn bị giúp Vương Bàn Tử xem lưng hắn, kết quả anh ta cũng đột nhiên run người, nhíu mày: “Trên người tôi cũng ngứa quá!” Vương Diệp nhíu mày, cẩn thận nhìn kỹ cây đại thụ kia, chỉ thấy trên cây đại thụ toàn bộ đều là những con thảo tỳ tử chi chít!

“Tất cả tránh xa gốc cây!” Vương Diệp vội vàng hét lên một tiếng.

Kể từ lần trước xảy ra chuyện bọ xác chết vương số lượng lớn, mọi người đối với lời Vương Diệp đã tin tưởng không nghi ngờ, chỉ cần là Vương Diệp nói ra, bọn họ nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng.

Hơn nữa thậm chí còn có một loại cảm giác như chim sợ cành cong.

Bây giờ Vương Diệp vừa nói vậy, những người khác lập tức phản xạ có điều kiện mà tránh xa cây đại thụ đó, có thể thấy bọn họ hiện tại tin tưởng Vương Diệp triệt để đến mức nào!

Có thể nói là cực kỳ tín nhiệm rồi.

"Sao thế?" Ngô Tà lúc này mới hỏi.

Vương Diệp nói: "Các cậu nhìn xem, trên cây đó toàn là thảo tỳ tử, chắc chắn vừa nãy Bàn Tử và Phan Tử không chú ý, bị đám thảo tỳ tử này bám lên người ~!" Mọi người dùng đèn pin chiếu vào, nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện rất nhiều thảo tỳ tử, trên thân cây, trên lá cây chi chít, đếm không xuể!

Ngô Tà và bọn họ nhìn mà sởn cả da gà!

A Ninh nói: "Năm đó tôi ở Nam Phi từng thấy loại thảo tỳ tử này, một con trâu nước bị loại thảo tỳ tử này bám lấy, bị hút khô máu thành một đống xương trắng!

Chúng chỉ cần thấy máu, thân thể sẽ càng hút càng lớn, cực kỳ kinh khủng!" Vương Bàn Tử và Phan Tử vừa nghe lời này, lập tức sắc mặt khó coi.

Vương Bàn Tử nói: "Ngọa tào!

Vậy tao không phải sẽ bị hút thành thịt người khô chứ?" Vương Diệp nói: "Không đâu, loại thảo tỳ tử này phát hiện kịp thời, cắt nó xuống là được, các cậu nhanh chóng đi cắt bỏ thảo tỳ tử trên người đi, chúng ta tìm một chỗ khác để nghỉ ngơi." Mọi người gật đầu, vội vàng tìm một gốc đại thụ không có thảo tỳ tử để nghỉ ngơi, còn Vương Bàn Tử và Phan Tử hai người thì đến phía sau gốc đại thụ xử lý thảo tỳ tử.

Không lâu sau, tiếng kêu thảm thiết xé lòng của Vương Bàn Tử liền truyền đến.

“Này Bàn Tử, mẹ nó mày có thể nhỏ tiếng một chút không?

Trong rừng rậm này không biết có những con dã thú quái lạ nào, đừng có mà chiêu dụ chúng nó đến!” Ngô Tà lớn tiếng mắng.

Rất nhanh, phía sau gốc đại thụ truyền đến tiếng chửi rủa của Vương Bàn Tử: “Mẹ nó mày thử xem!

Cái này là dùng dao móc thịt tao ra đó, mày nghĩ vui lắm sao!” Ngô Tà nói: “Trên người tao lại không có thảo tỳ tử, tao việc gì phải đi thử?” Lời này làm Vương Bàn Tử tức chết, bất quá lúc này hắn đã xử lý xong thảo tỳ tử trên người, cầm lấy con dao, nói với Phan Tử: “Phan gia, để tôi giúp cậu.” Tiếp đó, Vương Bàn Tử hơ nóng con dao, bắt đầu giúp Phan Tử loại bỏ thảo tỳ tử.

Còn Phan Tử thì cắn răng chịu đựng suốt quá trình, không rên một tiếng.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, mày thấy không, Phan Tử mới là đàn ông đích thực, chứ không như cái tên mày.” Vương Bàn Tử không trả lời, mà là chuyên tâm giúp Phan Tử loại bỏ tất cả thảo tỳ tử xong mới nói: “Mẹ kiếp, Phan Tử cái tên này đúng là cục sắt, mày cho dù dùng dao cạo thịt hắn xuống cũng chưa chắc hắn đã kêu một tiếng.” Thảo tỳ tử trên người Vương Bàn Tử và Phan Tử cuối cùng cũng được loại bỏ, còn mưa phùn cũng đã tạnh.

Mưa ở đây vốn dĩ sẽ không kéo dài bao lâu.

Mọi người bắt đầu đóng trại.

Lúc ăn uống, Vương Bàn Tử cầm một bát cháo đưa cho Tướng Thần: “Này anh bạn, trong rừng rậm này tuy có sâu bọ, nhưng cũng không cần phải bịt kín mình thế chứ?

Lại đây, uống chút cháo cho ấm người.” Thế nhưng, Tướng Thần không hề nhúc nhích.

Điều này khiến Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Trong lòng hắn có chút tức giận, nhưng không phát tiết ra, hắn cũng nhìn ra Tướng Thần là người đi theo bên cạnh Vương Diệp, vẫn phải giữ chút tôn trọng.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, mày đừng bận tâm đến anh ấy, vị này suốt chặng đường tao chưa từng thấy anh ấy ăn uống gì, yên tâm, sẽ không sao đâu.” Vương Diệp cũng nói: “Không cần bận tâm đến hắn, hắn là một người câm, không biết nói chuyện, các cậu cứ làm những gì cần làm.” Lời này khiến ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, có chút nghi hoặc nhìn Tướng Thần.

Anh ấy cũng phát hiện rồi, Tướng Thần suốt chặng đường không hề nói chuyện, cũng không ăn uống gì, lẽ nào...

Trương Khởi Linh không khỏi bắt đầu suy đoán thân phận của Tướng Thần.

Rất nhanh, mọi người nghỉ ngơi.

Ban đầu Vương Diệp muốn để Tướng Thần canh gác ban đêm, bất cứ thứ gì tiếp cận, Tướng Thần đều có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Kết quả A Ninh và Vương Bàn Tử bọn họ bày tỏ không cần làm phiền người của Vương Diệp.

Thế là Vương Bàn Tử và Phan Tử cùng với người của A Ninh thay phiên nhau canh gác ban đêm.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, liền trực tiếp chọn nghỉ ngơi.

Thoáng cái đã sang ngày thứ hai, đêm đầu tiên trong khu rừng rậm này cũng rất yên ổn, trừ việc Vương Bàn Tử và Phan Tử ban đầu bị đám thảo tỳ tử bám vào, cũng không có nguy hiểm gì khác.

Mọi người ăn xong bữa sáng chuẩn bị rời đi, kết quả vừa đi được vài bước, một người của A Ninh nói muốn đi vệ sinh, kết quả từ trong rừng cây truyền ra tiếng kêu thảm thiết của anh ta!

“Lão Ngũ!” Sắc mặt A Ninh biến đổi, hét lớn một tiếng liền chuẩn bị đi kiểm tra tình hình của người đó.

Vương Diệp kéo tay A Ninh, giật về phía sau một cái.

“Ầm.” Cùng lúc đó, một con rắn khổng lồ từ bên trong lao ra, ngẩng cao đầu, trông hung tợn đáng sợ!

“Ngọa tào!

Con rắn lớn đến vậy!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, có chút không thể tin nổi.

Trương Khởi Linh cũng rút Hàng Nguyệt Nhận ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm con rắn lớn đó.

Chương 693

Lòng A Ninh lạnh đi, một con rắn lớn đến vậy, e rằng đồng nghiệp của cô ấy đã không còn nữa rồi!

Những người khác cũng có chút hoảng sợ.

Ngược lại Hoắc Tú Tú và Ngô Tà thì vẫn bình tĩnh hơn một chút.

Hai người họ ở Tần Lĩnh đã từng thấy Chúc Cửu Âm, con cự xà đó lớn hơn con rắn lớn trước mắt này rất nhiều, thậm chí có thể nói, căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

Cho nên, bọn họ ngược lại bình tĩnh hơn một chút.

“Giết nó.” Vương Diệp thản nhiên nói.

Lời này vừa thốt ra, Tướng Thần đã lao ra.

Tốc độ của Tướng Thần cực nhanh, như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt con đại xà kia.

Con đại xà kia cực kỳ kiêu ngạo, cái đuôi rắn khổng lồ điên cuồng đập về phía Tướng Thần, Tướng Thần không tránh không né, túm lấy đuôi rắn, trực tiếp vung nó lên, rồi mạnh mẽ đập xuống đất.

“Ầm ầm!” Một tiếng động lớn, mặt đất rung chuyển dữ dội, cứ như thể động đất vậy!

Còn con đại xà kia thì trực tiếp bị đập cho da tróc thịt nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết dữ dội.

Mọi người nhìn cảnh tượng cực kỳ chấn động này, từng người một đều trợn tròn mắt!

Cái này cũng quá mạnh rồi!

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng ánh mắt co lại!

Anh ấy kinh ngạc không chỉ vì sức mạnh của Tướng Thần, mà còn vì tốc độ của Tướng Thần!

Thật sự là quá kinh khủng!

Ngay cả anh ấy cũng không nhìn thấy Tướng Thần làm thế nào xuất hiện bên cạnh con đại xà!

Quá kinh khủng!

Đây chính là người đi theo Vương Diệp, nghe lời Vương Diệp sao?

Thực lực này... quá cường hãn rồi!

Trương Khởi Linh không khỏi nhìn về phía Vương Diệp, lại thấy ánh mắt Vương Diệp thản nhiên, biểu cảm không hề thay đổi.

Người này rốt cuộc là ai?

Lúc này bất kể là Trương Khởi Linh hay Ngô Tà bọn họ, đều sinh ra nghi hoặc về thân phận của Tướng Thần!

Bọn họ rất muốn biết, người đi theo bên cạnh Vương Diệp, thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng lại có tính cách cực kỳ quái dị này, rốt cuộc là ai?

“Gầm ~” Con đại xà phát ra tiếng rít thảm thiết, chấn động cả khu rừng rậm!

Con đại xà kia tuy bị Tướng Thần đập cho da tróc thịt nát, nhưng cũng không vì thế mà chết, ngược lại còn kích phát ra tính hung hãn của nó!

Thân thể đại xà vặn vẹo một cái, quật đổ vô số cây cối, sau đó quay sang lao về phía Tướng Thần, muốn nuốt chửng Tướng Thần ngay lập tức.

Trong mắt đại xà tràn đầy oán hận, đối với người đã đập nó thành ra thế này, nó hận thấu xương.

Ánh mắt Tướng Thần lạnh lẽo, trong mắt tỏa ra một luồng hồng quang, thân thể trong nháy mắt biến mất, khi xuất hiện đã ở chỗ thất tấc của đại xà!

Kinh nghiệm chiến đấu của Tướng Thần cực kỳ phong phú, trong nháy mắt đã tìm thấy điểm yếu chí mạng của đại xà, nắm đấm bộc phát ra lực lượng kinh khủng, trực tiếp đánh mạnh vào chỗ thất tấc của đại xà.

"Phốc!" Con đại xà kia căn bản ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, chỗ thất tấc trực tiếp bị Tướng Thần đánh cho nát bét, máu thịt phân ly!

Ngay cả xương cốt cũng trực tiếp vỡ nát!

Có thể thấy sức mạnh của Tướng Thần kinh khủng đến mức nào!

"Ầm ầm" một tiếng động lớn, đại xà rơi xuống đất, máu tươi tuôn ra như suối.

Tướng Thần đáp xuống đất, im lặng quay trở về bên cạnh Vương Diệp.

Còn đại xà thì đã không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Ngô Tà và bọn họ kinh hãi nhìn cảnh tượng này!

Tướng Thần mang lại cho bọn họ cảm giác là: "Lạnh lùng!

Bá khí!" Cái cảm giác từ tốn bình thản đó, và cảm giác mà Vương Diệp mang lại cho mọi người y hệt nhau!

Quả nhiên, người đi theo Vương Diệp, chính là phi phàm a!

Chỉ có Trương Khởi Linh trong lòng kinh hãi, đã cực kỳ xác định thân phận của Tướng Thần!

Mặc dù Tướng Thần đã ẩn giấu thi khí của mình rất tốt, nhưng Trương Khởi Linh vẫn cảm nhận được thi khí trên người Tướng Thần!

Đó quả thực là một cỗ thi thể!

Hoặc có thể nói, là một tống tử!

Trương Khởi Linh không khỏi nghĩ đến một số thuật luyện thi cổ xưa, quả thực có thể luyện hóa tống tử, dùng để sai khiến.

Chỉ là thuật luyện thi thông thường, chỉ có thể luyện chế loại tống tử phổ thông, ví dụ như thuật Cản Thi Tương Tây chính là loại này.

Loại tống tử mạnh mẽ như Tướng Thần, Trương Khởi Linh chưa từng nghe nói qua, thuật luyện thi nào có thể luyện hóa tống tử đến trình độ này!

Cái này cũng quá đáng sợ rồi!

“Anh ấy biết thuấn di sao?” Ngô Tà hỏi.

Trương Khởi Linh nói: “Không phải thuấn di, mà là tốc độ đủ nhanh, mắt người bình thường khó mà bắt kịp tốc độ di chuyển của anh ấy, cho nên trông cứ như thuấn di vậy.” Trương Khởi Linh cũng đã đạt đến trình độ Vĩnh Sinh Thể, nên nhìn ra Tướng Thần vừa nãy chỉ là di chuyển quá nhanh.

Còn Ngô Tà và Vương Bàn Tử bọn họ thì cực kỳ kinh ngạc, phải có tốc độ như thế nào, mới có thể đạt đến trình độ gần như thuấn di này chứ!

Phải biết rằng, trước đây bọn họ chưa từng thấy Vương Diệp có tốc độ nhanh đến vậy!

Tốc độ của Vương Diệp có nhanh đến mấy, bọn họ cũng có thể cảm nhận được.

Còn bây giờ, tốc độ của Tướng Thần...

Kỳ thực, nếu bây giờ bọn họ thấy tốc độ của Vương Diệp, chắc chắn cũng sẽ vô cùng kinh ngạc!

Hơn nữa, Vương Diệp hiện tại còn có Linh Năng Thiểm Thước, chỉ cần rút Kinh Trập ra, thi triển Linh Năng Thiểm Thước thì có thể trong một khoảnh khắc đạt đến bất cứ nơi nào muốn đến, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không thể nhìn thấy hắn đến bằng cách nào!

Đây mới là thuật thuấn di chân chính!

Vương Diệp rút Kinh Trập ra, chậm rãi đi đến trước mặt đại xà, sau đó lấy nội đan của đại xà ra. 【Nhận được Song Lân Đại Xà Thiên Niên Nội Đan! 】【Song Lân Đại Xà Thiên Niên Nội Đan: Một trong hai con Song Lân Đại Xà ngưng tụ tinh hoa thiên địa mấy ngàn năm thành nội đan, sau khi sử dụng có thể nhận được 4000 điểm sức mạnh, 8000 điểm thể lực, 5000 điểm tốc độ! 】【Có sử dụng không? 】【Có/Không! 】Trong lòng Vương Diệp hơi có chút kinh ngạc!

Không ngờ con đại xà này lại có thể tăng thêm nhiều thuộc tính ba chiều đến vậy! 4000 điểm sức mạnh, 8000 điểm thể lực, 5000 điểm tốc độ!

Không hổ là nội đan do con đại xà này ngưng tụ tinh hoa thiên địa mấy ngàn năm, thuộc tính tăng thêm cực kỳ đáng kể!

Vương Diệp không chút do dự sử dụng nội đan! 【Sử dụng Song Lân Đại Xà Thiên Niên Nội Đan, nhận được 4000 điểm sức mạnh, 8000 điểm thể lực và 5000 điểm tốc độ! 】Rất nhanh, Vương Diệp cảm thấy thân thể biến hóa một trận, các thuộc tính đều có sự tăng trưởng nhất định.

Sức mạnh: 139123, Thể lực: 191320, Tốc độ: 141565.

Sau khi sử dụng Thiên Niên Nội Đan của đại xà, thuộc tính của

Vương Diệp cũng đã thay đổi.

Thể lực sắp tiếp cận 20 vạn!

Tốc độ cũng đã đột phá đến 14 vạn!

Còn sức mạnh thì yếu hơn một chút, nhưng cũng sắp đạt đến 14 vạn!

Có thể nói là tăng lên cực kỳ rõ rệt!

Xem ra, trong khu rừng rậm này vẫn còn không ít kỳ ngộ!

Vương Diệp nhớ rõ, loại Song Lân Đại Xà này tổng cộng có hai con!

Nếu có thể gặp được con còn lại, và lấy được nội đan trong cơ thể nó, thì lại có thể tăng thêm không ít thuộc tính ba chiều!

Ngoài ra, trong Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung, còn có một con xà mẫu!

Con xà mẫu đó vô cùng khổng lồ, trong nguyên tác nó là một quái vật khổng lồ, còn lớn hơn cả Chúc Cửu Âm!

Chương 694

Nếu có thể có được nội đan của xà mẫu đó, thuộc tính ba chiều nhận được chắc chắn sẽ còn đáng kể hơn nữa!

Vương Diệp ngược lại có chút mong đợi rồi.

Chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này, xem ra nhất định sẽ thu hoạch đầy đủ rồi!

“Vương gia, đây là bảo bối gì vậy?” Vương Bàn Tử tò mò nhìn nội đan trong tay Vương Diệp: “Không phải là nội đan của con đại xà này chứ?” Vương Diệp gật đầu: “Không sai, chính là nội đan.” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Phan Tử một cái: “Mẹ nó!

Thứ này chắc chắn đáng tiền lắm đây!” Vương Diệp ném nội đan cho Vương Bàn Tử: “Đúng là đáng không ít tiền, chỉ là phải xem người khác có biết hàng không.” Vương Bàn Tử kích động tiếp lấy nội đan, hắn nói: “Vương gia, nội đan này anh cho tôi sao?” Vương Diệp gật đầu: “Ừm, cầm đi bán tiền đi.” Vương Bàn Tử mừng rỡ: “Vương gia yên tâm, đến lúc đó bán được tiền nhất định chia cho anh một nửa!

Không, chia anh bảy phần!” Vương Diệp gật đầu.

Còn Tướng Thần thì nhìn chằm chằm nội đan trong tay Vương Bàn Tử, ánh mắt co lại, không khỏi thầm nghĩ, tên này khi nào lại tốt bụng đến vậy?

Vậy mà lại tặng nội đan, thứ quan trọng đến thế cho người khác sao?

Rất nhanh, Tướng Thần liền phát hiện, viên nội đan này đã chỉ còn là cái vỏ rỗng, tinh hoa thiên địa bên trong đã hoàn toàn bị hấp thu cạn kiệt rồi!

Tức là, hiện tại Song Lân Đại Xà Nội Đan đã chỉ còn giá trị để ngắm nhìn, không còn giá trị dược dụng nào khác!

Thảo nào Vương Diệp lại hào phóng như vậy!

Tướng Thần lẩm bẩm thầm.

Bất quá anh ta cũng chấn kinh trước thủ đoạn của Vương Diệp.

Thời gian từ trước đến sau, cũng chỉ khoảng mười mấy hơi thở thôi mà, Vương Diệp vậy mà đã hấp thu cạn kiệt tất cả tinh hoa thiên địa của nội đan!

Cái này quả thực chính là một cái máy bơm nước a!

Quá lợi hại rồi!

Vương Diệp nói: “Được rồi, có thể tiếp tục lên đường rồi.” Một nhóm người đơn giản thu dọn đồ đạc một chút, sau đó liền tiếp tục xuất phát.

Đi được khoảng nửa ngày, mọi người dừng lại nghỉ ngơi gần một con suối.

Lần này vận khí của bọn họ vẫn tương đối tốt, không gặp phải nguy hiểm gì, chặng đường này có thể nói là khá yên bình.

Mọi người ngồi xuống.

Ngô Tà ngồi xuống, tháo chiếc mũ đội đầu làm từ dạ quỷ đằng ra, ăn chút gì đó rồi mới hỏi: “Vương gia, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung còn bao xa vậy?

Khu rừng rậm này lớn quá, không biết còn phải đi bao lâu nữa.” Vương Diệp nói: “Chắc còn khoảng hai ba ngày nữa là có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.” Nghe nói còn hai ba ngày nữa, mọi người đều có chút thất vọng.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, Ngô Tà đứng dậy vươn vai, sau đó nhìn quanh, thấy A Ninh đang rửa mặt trong dòng suối ở phía xa.

Ước chừng anh ta cũng có chút mệt mỏi, cho nên cũng muốn đi rửa mặt.

Nhưng đột nhiên, anh ta nhìn thấy nước suối đang dao động, không xa xuất hiện từng đợt sóng gợn, không khỏi sắc mặt biến đổi, nhìn kỹ lại, vậy mà là một con rắn quái vật màu đen đỏ xen kẽ!

Con quái xà rất dài, đầu nó giống hệt đầu gà, lại còn có mào thịt!

Dã Kê Bột Tử!

Trong đầu Ngô Tà lập tức hiện ra mấy chữ này!

Ngô Tà sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng: “A Ninh!” A Ninh nhíu mày, quay đầu nhìn Vương Diệp, nở một nụ cười: “Có chuyện gì vậy?” Cùng lúc đó, con Dã Kê Bột Tử đã từ dưới nước nhảy vọt lên, như một chiếc lò xo, nhanh chóng lao về phía cổ trắng nõn của A Ninh!

Ngay lúc này, A Ninh vừa tháo mũ đằng y ra, cổ và đầu đều lộ thiên, căn bản không thể chống đỡ đòn tấn công của Dã Kê Bột Tử!

Ngô Tà nhìn thấy cảnh này sợ đến hồn vía lên mây, không thốt nên lời!

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, những người khác quay đầu nhìn lại, đã thấy con Dã Kê Bột Tử đang giữa không trung!

Sắc mặt bọn họ đều biến sắc!

Kinh hãi nhìn cảnh tượng này!

Ai nấy đều biết Dã Kê Bột Tử đáng sợ đến mức nào, nếu bị cắn một miếng, đặc biệt là vào cổ, thì chắc chắn phải chết!

Ngay cả có huyết thanh cũng vô dụng.

Mà tình huống của A Ninh hiện tại, gần như không thể thoát được!

Đặc biệt là A Ninh bản thân cũng không ý thức được mình đang lâm vào nguy hiểm.

Ngay lúc mọi người nín thở, con Dã Kê Bột Tử nhìn thấy đã sắp cắn vào cổ A Ninh.

Bỗng nhiên, một bàn tay xuất hiện bên cạnh A Ninh, bóp chặt bảy tấc của con Dã Kê Bột Tử, chỉ một cái bóp, con Dã Kê Bột Tử lập tức bị bóp chết tại chỗ!

Khoảnh khắc đó, trái tim đang treo ngược của mọi người đều nhẹ nhõm buông xuống.

Răng của con Dã Kê Bột Tử đã há ra, chỉ còn một chút xíu nữa là có thể cắn trúng A Ninh!

Thật sự chỉ cách nhau một hai milimet!

Quá nguy hiểm!

A Ninh cũng phản ứng kịp vào lúc này, đột nhiên quay đầu, chiếc mũi cao thẳng gần như chạm vào miệng con Dã Kê Bột Tử!

Nhìn thấy con Dã Kê Bột Tử gần ngay trước mắt, A Ninh sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, lập tức ngồi phệt xuống đất, kinh hãi nhìn con Dã Kê Bột Tử trước mặt, đầu óc trống rỗng.

Nhưng may mắn là cô nhanh chóng phát hiện ra, con Dã Kê Bột Tử đã bị một người bóp cổ và đã chết!

A Ninh cuối cùng cũng hoàn hồn, cô ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, lộ vẻ cảm kích: “Vương, Vương tiên sinh!

Đa tạ ân cứu mạng!” Vương Diệp vứt xác con Dã Kê Bột Tử đi, rồi thản nhiên nói: “Mau đứng dậy đội mũ đằng y vào, chúng ta bây giờ chắc đã tiến vào Kê Quan Xà Lãnh Địa rồi, khắp nơi sẽ đều là Dã Kê Bột Tử." A Ninh vội vàng đứng dậy, đội lại chiếc mũ trước đó, tim vẫn đập nhanh không ngừng.

Lúc này Ngô Tà và Vương Bàn Tử bọn họ cũng đã hoàn hồn.

Vương Bàn Tử nói: "Thiên Chân, mày có nhìn rõ Vương gia đã đến bên A Ninh bằng cách nào không?" Ngô Tà lắc đầu, biểu thị mình không biết Vương Diệp đã đến bên A Ninh như thế nào, chỉ thấy Vương Diệp thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh A Ninh!

Thế nhưng Trương Khởi Linh lại nói: "Không phải, anh ấy là Thuấn di." "Thuấn di?" Mọi người ngẩn ra, rồi kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Thật sự là dịch chuyển tức thời sao?

Ngọa tào!

Mạnh vậy sao!

Điều này hoàn toàn vượt quá nhận thức của bọn họ!

Vì Trương Khởi Linh đã nói Vương Diệp là dịch chuyển tức thời, vậy thì chắc chắn là dịch chuyển tức thời!

Trương Khởi Linh cũng nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong lòng vô cùng chấn động.

Cậu ấy có thể xác định Vương Diệp dùng chính là dịch chuyển tức thời!

Vừa rồi trên người Vương Diệp phát ra một loại năng lượng dao động đặc biệt, loại năng lượng dao động đó, Trương Khởi Linh trước đây chưa từng nghe nói đến, tóm lại là một loại năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

Ngay khi loại năng lượng dao động đó xuất hiện, Vương Diệp đã đến bên cạnh A Ninh.

Vô cùng đáng sợ!

Mà Tương Thần nhìn thấy cảnh này, đôi mắt cũng hơi co lại, trong lòng có chút kinh hãi.

Vừa rồi Vương Diệp Thuấn di qua, quả thực cũng khiến y vô cùng kinh ngạc!

Trước đây y chưa từng thấy Vương Diệp có năng lực như vậy!

“Chẳng lẽ là Quỳ Đạo Linh Năng Thiểm Thước?” Tương Thần thầm nghĩ trong lòng.

Tương Thần với tư cách là Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ, tự nhiên biết đến Quỳ Đạo, một chi nhánh Đạo giáo đã lâu đời, đó là một môn phái vô cùng đáng sợ.

Tương truyền, Quỳ Đạo tu luyện linh năng, những đệ tử Quỳ Đạo mạnh mẽ có thể lợi dụng linh năng thi triển Linh Năng Thiểm Thước, từ đó đạt được mục đích Thuấn di, là một thủ đoạn vô cùng lợi hại.

Không ngờ, Vương Diệp lại biết!

Vương Diệp đi đến bờ, thu lại Kinh Trập, thản nhiên nói: “Đây là Kê Quan Xà Lãnh Địa, đừng ở lại lâu, chúng ta mau rời khỏi đây.” Nói rồi, anh chuẩn bị dẫn mọi người rời đi.

Thế nhưng thân thể bọn họ vừa động, Vương Bàn Tử đã nói: “Vương gia không ổn rồi!

Mấy chú nhìn kìa, mấy bụi cỏ đang rung động dữ dội, liệu bên trong đó có phải cũng là Dã Kê Bột Tử không?” Vương Diệp ánh mắt lóe lên, dừng lại.

Vương Diệp nhìn quanh, thấy bên trong những bụi cỏ kia, khắp nơi đều đang rung động, hiển nhiên đều là Dã Kê Bột Tử!

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng: “Xem ra chúng ta thật sự đã bị Dã Kê Bột Tử bao vây rồi.” Nghe lời này, những người khác lập tức sắc mặt tái mét, có chút kinh hãi nhìn xung quanh.

Một tên thuộc hạ của A Ninh nói: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Nhiều Dã Kê Bột Tử thế này, chúng ta cũng không thoát được!” Vương Diệp nói: “Sợ cái gì mà sợ, các anh không phải đều đã mặc đằng y sao, chỉ cần mặc đằng y, nhiệt lượng cơ thể bị cách ly, những con Dã Kê Bột Tử này sẽ không tấn công các anh, cứ yên tâm đi.” Những người đó nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng Bàn Tử lại lớn tiếng kêu lên: “Vương gia, vậy chúng tôi làm sao đây!

Tôi và Phan Tử không có đằng y!” Ngô Tà nói: “Bàn Tử, hôm qua mày không phải còn coi thường chúng tôi sao?” Vương Bàn Tử da mặt giật giật, rồi vội cười nói: “Đâu có chuyện đó, tôi chỉ nói bừa chút thôi mà.” Cùng lúc đó, một lượng lớn Dã Kê Bột Tử từ trong những bụi cỏ đó bò ra!

Chi chít, nhìn mà da đầu người ta tê dại!

Những con Dã Kê Bột Tử này, ít nhất cũng phải bốn năm mươi con!

Trực tiếp bao vây toàn bộ Vương Diệp và nhóm người.

Chương 695

“Xong rồi!” Vương Bàn Tử nhìn thấy nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy, tất cả đều ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn họ, như thể có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Nhiều Dã Kê Bột Tử thế này, muốn chạy trốn căn bản là điều không thể!

Hơn nữa, điều khiến Vương Bàn Tử rợn tóc gáy là, anh ta cảm thấy tất cả những con Dã Kê Bột Tử đó đều đang nhìn chằm chằm anh ta và Phan Tử, tầm mắt chưa từng rời khỏi người họ.

Điều này khiến Vương Bàn Tử thấy lạnh sống lưng.

“Phan Tử!

Mày có cảm thấy không!

Mấy con Dã Kê Bột Tử này hình như thật sự chỉ có thể nhìn thấy hai chúng ta!” Vương Bàn Tử nói nhỏ.

Phan Tử gật đầu.

Anh ấy đương nhiên có thể cảm nhận được.

Phan Tử nhìn những con Dã Kê Bột Tử đó, miệng khô lưỡi đắng, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Một con Dã Kê Bột Tử thôi cũng đủ khiến một người bình thường rơi vào hoảng loạn, nếu xử lý không đúng cách thì chắc chắn sẽ bị cắn chết.

Tốc độ của Dã Kê Bột Tử quá nhanh!

Người bình thường căn bản không thể chạy thoát, cũng không thể tránh khỏi sự truy sát của Dã Kê Bột Tử!

Thậm chí đôi khi, còn không kịp phản ứng, không thể né tránh đòn tấn công của Dã Kê Bột Tử.

Một con Dã Kê Bột Tử đã khó đối phó, đừng nói là nhiều con như vậy bây giờ!

Gần như là kết cục chắc chắn phải chết!

Bây giờ Phan Tử xem như đã tin lời Vương Diệp nói trước đó.

Bàn Tử cũng có chút suy sụp.

Nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy, lại chỉ chằm chằm nhìn anh ta và Phan Tử!

Anh ta không khỏi nhớ lại lời mình đã nói hôm qua, còn cảm thấy chiếc đằng y mà Ngô Tà bọn họ mặc thật buồn cười, giờ thì ngượng chín mặt rồi.

Vương Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Diệp và Tương Thần thì không khỏi ngẩn người.

Anh ta nhanh chóng phản ứng lại, không khỏi nói: “Không đúng nha, Vương gia và vị huynh đệ này cũng không mặc đằng y, tại sao những con Dã Kê Bột Tử đó không nhìn chằm chằm bọn họ?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vương Diệp và Tương Thần.

Quả thật, Vương Diệp và Tương Thần đều không mặc đằng y, nhưng rất rõ ràng, tất cả Dã Kê Bột Tử đều trực tiếp bỏ qua hai người họ.

Điều này khiến Vương Bàn Tử và Phan Tử có chút kỳ lạ.

“Vương gia, các anh…” Vương Bàn Tử vừa định hỏi Vương Diệp rốt cuộc có cách nào tránh được những con Dã Kê Bột Tử kia, thì Phan Tử đột nhiên đẩy Vương Bàn Tử một cái: “Bàn Tử cẩn thận!” Cùng lúc đó, một con Dã Kê Bột Tử trực tiếp bật lên, lao về phía Vương Bàn Tử, gần như sượt qua vai anh ta.

Nếu không có Phan Tử, Vương Bàn Tử chắc chắn đã bị cắn trúng cổ!

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, sợ đến toát mồ hôi lạnh đầy mặt.

“Mẹ nó!” Vương Bàn Tử nắm chặt một thanh đoản đao, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Tiếp đó, lại có không ít Dã Kê Bột Tử nhảy lên, lao về phía Vương Bàn Tử và Phan Tử, ngay cả khi Ngô Tà ở ngay bên cạnh Vương Bàn Tử, những con Dã Kê Bột Tử đó xuyên qua bên cạnh Ngô Tà cũng không hề có ý muốn tấn công Ngô Tà.

Sau một đợt tấn công, Vương Bàn Tử và Phan Tử đã giết hai con Dã Kê Bột Tử, hiểm nguy tránh được đòn tấn công.

Đến lúc này thì thật sự xác định rồi.

Những con Dã Kê Bột Tử đó quả thật căn bản không phát hiện ra Ngô Tà và bọn họ, hoàn toàn không tấn công Ngô Tà.

Vương Bàn Tử mắng lớn: “Thiên Chân!

Mày mẹ kiếp thật sự muốn nhìn Bàn gia tao chết trong tay mấy con Dã Kê Bột Tử này sao!” Ngô Tà cười gượng gạo, sau đó cầm một thanh đoản đao, muốn tấn công những con Dã Kê Bột Tử đó.

Thế nhưng anh ta hiện tại đang mặc đằng y, động tác vô cùng vụng về, căn bản không thể tấn công được những con Dã Kê Bột Tử.

Ngô Tà nhìn thấy tình huống này, túm lấy đằng y liền muốn xé đằng y xuống, sau đó vật lộn với những con Dã Kê Bột Tử đó.

Phan Tử nhìn thấy tình huống này, vội vàng nói: “Tiểu Tam Gia, đừng cởi đằng y!

Những con Dã Kê Bột Tử này giao cho tôi!

Chúng ta sẽ không sao đâu!” Lời Phan Tử vừa dứt, đợt tấn công thứ hai của Dã Kê Bột Tử lại bắt đầu.

Vương Diệp nhướng mày, nói: “Giải quyết hết những con Dã Kê Bột Tử này.” Số Dã Kê Bột Tử trước mắt cũng không nhiều lắm, chỉ có hơn bốn mươi con, Vương Diệp cũng lười triệu hoán kiến hành quân hoặc bọ cánh cứng lửa gì đó, Tương Thần một mình hẳn là có thể giải quyết được.

Lời vừa dứt, Tương Thần đã bước ra.

Tương Thần tốc độ cực nhanh, nhanh chóng đến bên Vương Bàn Tử và Phan Tử, giơ tay túm lấy, vừa giơ tay đã bóp nát đầu hai con Dã Kê Bột Tử, tiện tay vứt xác rắn không đầu đi, rồi lại giơ tay túm lấy mấy con Dã Kê Bột Tử khác đang bay tới, làm y hệt như cũ mà giết chết chúng.

Động tác uyển chuyển như mây trôi nước chảy, thủ pháp điêu luyện.

Mọi người xem mà mắt tròn miệng chữ O!

Thật là quá lợi hại!

Những con Dã Kê Bột Tử đó căn bản không thể đến gần ba người Tương Thần.

Đúng là đến một con chết một con!

Bất kể những con Dã Kê Bột Tử này lao tới từ góc độ nào, tất cả đều bị Tương Thần dễ dàng bắt giữ, không một con rắn nào lọt lưới!

Chớp mắt một cái, gần ba người Tương Thần, Vương Bàn Tử và Phan Tử đã nằm la liệt hơn ba mươi xác rắn!

Mười mấy con Dã Kê Bột Tử còn lại cuối cùng cũng sợ chết khiếp, vội vàng quay đầu bỏ chạy, không dám ở lại đây.

Sau đó, Tương Thần im lặng đi đến bên Vương Diệp, vẫn không nói một lời.

Mọi người nhìn cảnh này, thật sự là mắt tròn miệng chữ O!

Quá dữ dội!

Những con Dã Kê Bột Tử này, vậy mà lại dễ dàng bị Tương Thần giết chết!

Thật là đáng sợ!

Mọi người cũng coi như đã phục!

Vương Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, sau đó Vương Bàn Tử vội vàng nói: ".Vương gia, vị huynh đệ này, vừa rồi đa tạ đã ra tay cứu giúp, nếu không có hai người, tôi và Phan Tử thật sự đã bỏ mạng ở đây rồi." Vương Diệp nói: "Thôi được rồi, chúng ta vẫn nên mau rời khỏi đây đi." Không phải Vương Diệp sợ những con Dã Kê Bột Tử kia sẽ quay lại trả thù, chủ yếu là Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian đi tìm Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung mới là chuyện quan trọng nhất.

Vương Diệp vừa nói vậy, những người khác cũng vội vàng gật đầu, đi theo Vương Diệp rời đi.

Sau cuộc tấn kích của Dã Kê Bột Tử lần này, mọi người đối với Vương Diệp càng thêm tin phục.

Bọn họ cũng coi như đã hiểu chiếc đằng y này có tác dụng lớn đến mức nào, cho dù có nhiều Dã Kê Bột Tử đến đâu, bây giờ cũng không thể làm hại được bọn họ.

Chỉ cần mặc đằng y, Dã Kê Bột Tử đối với bọn họ mà nói, thật sự chỉ là như đồ bỏ đi.

Vương Bàn Tử đi theo bên cạnh Ngô Tà, cười hì hì nói: “Tôi nói Thiên Chân này, đằng y của mấy chú là kiếm ở đâu ra vậy, còn dư không?

Cho tôi với Phan Tử mỗi người một bộ đi!” Ngô Tà nói: “Bàn Tử, cái này là Trần Tứ Gia cho chúng tôi.” Vương Bàn Tử ngẩn ra, sau đó nghi hoặc hỏi: “Trần Tứ Gia cũng đến sao?

Sao không thấy chú ấy đâu?” Ngô Tà nói: “Chú ấy nói là phát hiện manh mối Trần Văn Cẩm, nên đã đi trước để tìm Trần Văn Cẩm, bây giờ cũng không biết đã đi đâu, cho nên về chiếc đằng y này, chúng tôi cũng đành chịu.” Vương Bàn Tử có chút thất vọng, chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Tiếp đó Vương Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp: “Nói thật Vương gia, những con Dã Kê Bột Tử kia tại sao không tấn công hai người vậy, có phải hai người có cách đặc biệt nào đó, khiến cho loại Dã Kê Bột Tử đó không nhìn thấy hai người không?” Phan Tử cũng nhìn về phía Vương Diệp, trong mắt có một tia mong chờ.

Phan Tử là quân nhân xuất ngũ, hơn ai hết anh ấy biết Dã Kê Bột Tử lợi hại đến mức nào, thứ này thật sự có thể dễ dàng lấy mạng bọn họ.

Vừa rồi xuất hiện nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy, Phan Tử đã biết, trong khu rừng này chắc chắn có không ít Dã Kê Bột Tử, e rằng có hàng trăm hàng ngàn con, tuyệt đối không chỉ có từng này.

Mỗi lần Dã Kê Bột Tử xuất hiện, chắc chắn là thành đàn thành lũ.

Nếu không có phương pháp tránh Dã Kê Bột Tử thật tốt, trong khu rừng này e rằng thật sự không thể đi xa.

Mà Vương Diệp và Tương Thần đều không mặc đằng y, nhưng vẫn có thể khiến những con Dã Kê Bột Tử kia bỏ qua họ, nếu thật sự là một loại phương pháp nào đó, thì còn gì bằng.

Thế nhưng Vương Diệp lại lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết tại sao những con Dã Kê Bột Tử đó lại bỏ qua chúng tôi.” Vương Bàn Tử và Phan Tử có chút cạn lời.

Kỳ thực không phải Vương Diệp không muốn nói.

Mà là cho dù nói ra, cũng không có bất kỳ tác dụng nào đối với Vương Bàn Tử và Phan Tử.

Những con Dã Kê Bột Tử đó sở dĩ không dám tấn công Vương Diệp, là vì Long Vương Huyết Mạch trên người Vương Diệp.

Long Vương Huyết Mạch đó chính là vạn trùng chi vương, vạn thú chi vương, những con Dã Kê Bột Tử này tránh Vương Diệp còn không kịp, nói gì đến việc tấn công Vương Diệp.

Còn Tương Thần bản thân chính là một xác Tống tử, trên người không có nhiệt lượng, trong mắt Dã Kê Bột Tử, Tương Thần chỉ là một cục đá mà thôi, những con Dã Kê Bột Tử đó đương nhiên sẽ trực tiếp bỏ qua Tương Thần.

Long Vương Huyết Mạch Vương Bàn Tử và Phan Tử không thể nào có được.

Chẳng lẽ muốn Vương Bàn Tử và Phan Tử biến thành Tống tử?

Hiển nhiên, đây là điều không thể.

Cho nên Vương Diệp dứt khoát nói không biết thì tốt hơn nhiều.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, anh sợ gì chứ, tuy anh và Phan Tử không có đằng y, nhưng chỉ cần đi theo Vương gia, những con Dã Kê Bột Tử kia tự nhiên sẽ không làm gì được hai người.” Phan Tử ngược lại phóng khoáng hơn nhiều, anh ấy nói: “Đúng vậy, Tiểu Tam Gia nói không sai, những con Dã Kê Bột Tử kia tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ là mấy con rắn lợi hại hơn một chút mà thôi, dù sao đi nữa cũng chỉ là rắn.” Vương Bàn Tử đối với điều này cũng chỉ có thể thành thật chấp nhận sự thật.

Chương 696

Thoáng cái mọi người trong rừng lại đi thêm nửa ngày, trời cũng đã dần tối sầm, mọi người đến gần một miếu cổ, nơi đây cuối cùng cũng có thể che gió tránh mưa, thế là mọi người đều chọn chỗ này cắm trại nghỉ ngơi.

“Ước chừng mấy con Dã Kê Bột Tử đó đều đã bị giết sợ rồi, chiều nay không gặp con nào, haha.” Sau khi dựng lều xong, mọi người ngồi trước đống lửa, Vương Bàn Tử có chút đắc ý nói: “Mẹ kiếp, mấy con súc sinh đó vậy mà dám tìm chuyện với chúng ta, lần sau tốt nhất đừng để Bàn gia ta gặp phải, nếu không thì đến bao nhiêu Bàn gia giết bấy nhiêu.” Nói rồi, Vương Bàn Tử nhìn Tương Thần một cái, phát hiện Tương Thần đứng sau Vương Diệp, không có biểu cảm gì, cũng không nói chuyện, điều này khiến Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà nói: “Bàn Tử, anh không khoác lác thì chết à?

Lần trước khi mấy con Dã Kê Bột Tử đó đến, anh sợ đến mức nào, còn cứ đòi đằng y của chúng tôi.” Vương Bàn Tử nói: “Thiên Chân, chú không hiểu rồi, tôi đây gọi là phòng ngừa hậu họa.” Mọi người cười cười.

Trò chuyện một lát, mọi người cũng đã đi cả ngày, đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thế là bắt đầu nghỉ ngơi.

Đêm dần khuya, Ngô Tà ngủ mê man, đột nhiên nghe thấy tiếng xào xạc xung quanh, liền bị giật mình tỉnh giấc.

Chẳng lẽ những con Dã Kê Bột Tử đó lại đến nữa?

Ngô Tà theo bản năng nghĩ đến, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù anh ta mặc đằng y, nhưng vừa nghĩ đến con Dã Kê Bột

Tử, trong lòng vẫn sợ hãi.

Ngô Tà vội vàng bò dậy, nhìn quanh, trong ánh sáng lờ mờ, anh ta nhìn thấy một bóng đen, đang lật đồ đạc của bọn họ ở bên cạnh!

“Ai đó!” Ngô Tà khẽ quát một tiếng.

Anh ta thấy người kia mặc một chiếc áo khoác rất lớn, hơn nữa trên người toàn là bùn, không nhìn rõ là nam hay nữ, nên vội vàng kêu lớn một tiếng.

Người đó rõ ràng bị giật mình, vớ lấy một cái ba lô, quay đầu nhìn lại, rồi vội vàng chạy thoát ra khỏi miếu cổ.

Những người khác cũng bị tiếng kêu này làm giật mình tỉnh giấc, ngay cả hai người canh đêm cũng tỉnh lại, vội vàng nhìn quanh.

Vương Bàn Tử và bọn họ vội vàng bò dậy, thấy bóng đen đã sắp biến mất.

Ngay lúc này, một bóng người vọt ra, đuổi theo người bùn kia.

Mọi người nhìn thấy, chính là Trương Khởi Linh.

Ngô Tà cũng muốn đuổi theo, nhưng Vương Bàn Tử lại nói: “Thiên Chân đừng đuổi nữa, chú không đuổi kịp đâu!” Ngô Tà đành phải bỏ cuộc.

Quả thật như Vương Bàn Tử nói.

Người bùn đến miếu cổ lấy đồ của bọn họ, chạy nhanh như thỏ, mà tốc độ của Trương Khởi Linh cũng không chậm, bọn họ tự nhiên cũng không đuổi kịp.

Cho nên, Ngô Tà liền bỏ cuộc.

Ngô Tà nhíu mày nói: “Vừa rồi người đó rốt cuộc là ai, thật là kỳ lạ!” A Ninh đi tới, nhíu mày nhìn hai người canh đêm: “Không phải bảo các anh canh đêm sao?

Các anh đang làm cái gì vậy!

Với bộ dạng của các anh như thế này, nếu có Dã Kê Bột Tử đến gần chúng ta, tất cả chúng ta đều sẽ bị hai anh hại chết!” Hai tên thuộc hạ bị mắng đến không dám nói lời nào.

Còn Vương Bàn Tử và bọn họ lại không bận tâm đến điểm này, mà nhìn những dấu chân ướt sũng trên đất, nghi hoặc hỏi: “Người này là ai vậy, từ trong bùn bò ra sao?

Sao lại nhiều bùn thế kia!” Ngô Tà lắc đầu nói: “Không biết!

Tôi chỉ thấy trên người anh ta toàn là bùn, cũng không nhìn ra rốt cuộc là nam hay nữ.” Vương Diệp đi tới, thản nhiên nói: “Bùn ướt phủ trên người có thể cách ly nhiệt lượng, hiệu quả giống như mặc đẳng y.” Vương Bàn Tử ngẩn ra, sau đó nói: “Mẹ nó!

Người này thông minh thật!

Xem ra tôi cũng phải đi kiếm chút bùn trét lên người mới được!” Còn Ngô Tà thì càng tò mò về thân phận người đó, anh ta hỏi: “Vương gia, anh có biết người đó là ai không?” Vương Diệp nói: “Đó là Trần Văn Cẩm.” “Cái gì!” “Trần Văn Cẩm!?” Vừa nghe nói là Trần Văn Cẩm, Ngô Tà và những người khác đều kinh hô một tiếng, đồng loạt nhìn ra bên ngoài.

Sở dĩ bọn họ có thể đến đây, đều là vì Trần Văn Cẩm!

Theo thông tin bọn họ hiện tại có được, bất kể là A Ninh đến đây, hay Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử, Phan Tử bọn họ đến đây, đều là vì Trần Văn Cẩm!

Trần Văn Cẩm đã gửi mấy hộp băng ghi hình.

Một hộp là gửi cho Ngô Tà dưới danh nghĩa Trương Khởi Linh.

Một hộp là gửi cho Khâu Đức Khảo dưới danh nghĩa Ngô Tà, sau đó Khâu Đức Khảo lại đưa băng ghi hình cho A Ninh, bảo A Ninh đi điều tra chuyện băng ghi hình, rồi cứ thế mà điều tra đến tận đây.

Tóm lại, tra đến cuối cùng, bọn họ đều biết, những băng ghi hình này chính là do Trần Văn Cẩm gửi đi.

Mục đích của Trần Văn Cẩm chính là để dẫn dụ bọn họ đến đây.

Thậm chí, Ngô Tà còn biết từ Định Châu Trác Mã rằng, Trần Văn Cẩm đang đợi bọn họ trong khu rừng này.

Thế nhưng bọn họ đến đây cũng đã một thời gian, lại vẫn chưa gặp Trần Văn Cẩm, thậm chí ngay cả manh mối Trần Văn Cẩm cũng không có.

Thế mà bây giờ, Trần Văn Cẩm lại xuất hiện!

Chỉ có điều, sự xuất hiện của cô ấy lại khá quỷ dị.

Không những không hề trò chuyện với bọn họ, thậm chí còn lén lút đến, sau đó trộm đồ của bọn họ.

Sau khi bị Ngô Tà phát hiện, lại vội vàng bỏ chạy.

Điều này thật sự quá kỳ lạ.

Cô ấy rốt cuộc có ý gì?

Có phải đang sợ cái gì đó không?

Ngô Tà và những người khác đối với lời của Vương Diệp đều tin tưởng tuyệt đối.

Vì Vương Diệp nói người đó là Trần Văn Cẩm, vậy thì nhất định là Trần Văn Cẩm.

Bởi vì bọn họ tin tưởng vững chắc, Vương Diệp sẽ không lừa bọn họ.

Đây là một loại tín nhiệm mà bọn họ đã hình thành đối với Vương

Diệp trong suốt thời gian dài, hay nói cách khác, là một loại ỷ lại!

Sau khi loại ỷ lại này sản sinh, bất kỳ lời nào Vương Diệp nói, bọn họ đều sẽ theo bản năng vô điều kiện lựa chọn tin tưởng!

Rất nhanh, Ngô Tà và những người khác thu lại ánh mắt, không khỏi nhìn về phía Vương Diệp.

Ngô Tà hỏi: "Vương gia, cô ấy tại sao lại phải trốn tránh chúng ta?" Đúng vậy, Trần Văn Cẩm hiện tại cho bọn họ cảm giác chính là đang trốn tránh bọn họ!

Điều này khiến Ngô Tà vô cùng nghi hoặc!

Vương Diệp nói: "Bởi vì, trong số chúng ta, có người khiến cô ấy sợ hãi." Mọi người ngẩn ra, sau đó không khỏi nhìn nhau.

Có người khiến cô ấy sợ hãi?

Ý gì?

Ai sẽ khiến cô ấy sợ hãi chứ!

Ngô Tà nói: "Ai chứ!

Những người ở đây của chúng ta, không ai sẽ hại cô ấy cả!" Vương Diệp lắc đầu: "Khó nói lắm, có đôi khi, không phải nói không có ai sẽ hại một người nào đó, thì người đó sẽ không sợ hãi, một khi trong lòng cô ấy đã sản sinh ra một loại tâm lý nào đó, hay nói cách khác, trong lòng cô ấy đã nảy sinh ý nghĩ đó, thì cho dù trong đây không có ai hại cô ấy, cô ấy cũng sẽ sợ hãi." Ngô Tà nhíu mày, những người khác cũng nhíu mày, càng lúc càng không hiểu Vương Diệp rốt cuộc có ý gì.

Kỳ thực ý của Vương Diệp rất đơn giản, chính là Trần Văn Cẩm có chút chim sợ cành cong.

Suy nghĩ quá nhiều.

Theo cốt truyện ban đầu mà nói, Trần Văn Cẩm sợ hãi cái “nó” kia.

Cái “nó” vẫn luôn ảnh hưởng đến toàn bộ Cửu Môn.

Cái “nó” này không phải là tên gọi chung của một thế lực nào đó, cũng không phải một loại chấp niệm sinh ra trong lòng người ta, mà là một cách gọi chung cho những người theo đuổi trường sinh.

Khâu Đức Khảo có thể được gọi là “nó”, người nhà họ Uông cũng có thể được gọi là “nó”, thế lực ban đầu ảnh hưởng đến toàn bộ Cửu Môn, khống chế toàn bộ Cửu Môn kia, cũng có thể được gọi là “nó”.

Thế nhưng hiện tại cái “nó” ảnh hưởng Cửu Môn đó thực chất đã biến mất rồi.

Duy nhất còn lại là người nhà họ Uông.

Hiện tại Trần Văn Cẩm sở dĩ cẩn thận như vậy, là vì cô ấy cảm thấy cái “nó” ban đầu ảnh hưởng Cửu Môn kia vẫn còn tồn tại, hơn nữa lại ở trong đội ngũ của Vương Diệp và bọn họ, cho nên mới cẩn thận như thế.

Kỳ thực hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.

Đối với Vương Diệp mà nói, cho dù cái “nó” ban đầu ảnh hưởng Cửu Môn kia vẫn còn tồn tại, Vương Diệp cũng không hề sợ hãi.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Không cần nghĩ nhiều nữa, dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp Trần Văn Cẩm thôi, không cần phải suy nghĩ nhiều đến vậy, Trần Văn Cẩm ban đầu đã chịu nhiều tổn hại, bây giờ chỉ là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng mà thôi.” Nói xong, Vương Diệp liền trở về lều của mình.

Những người khác tuy trong lòng vẫn đầy nghi hoặc.

Nhưng Vương Diệp hiện tại không muốn nói nhiều, bọn họ cũng không tiện hỏi thêm, chỉ đành mang theo sự tò mò, trở về lều của mình, tiếp tục ngủ.

Suốt đêm còn lại đều bình yên vô sự.

Không có Dã Kê Bột Tử tấn công, Trần Văn Cẩm cũng không xuất hiện nữa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Ngô Tà phát hiện Trương Khởi Linh vậy mà vẫn chưa quay lại, không khỏi có chút lo lắng: “Tiểu ca sao vẫn chưa về vậy, anh ấy sẽ không gặp chuyện gì chứ?” Vương Diệp nói: “Cứ yên tâm đi, Trần Văn Cẩm và cậu ấy đã gặp mặt từ lâu rồi, sẽ không hại cậu ấy, mà trong khu rừng này vẫn chưa có thứ gì có thể làm gì được Trương Khởi Linh.” Trương Khởi Linh hiện giờ có thể chất trường sinh bất lão, thực lực cũng không hề tầm thường, mạnh hơn nhiều so với cốt truyện ban đầu, những con Dã Kê Bột Tử này cũng không làm gì được cậu ấy, thậm chí ngay cả đại xà song lân kia cũng không thể làm gì được cậu ấy.

Cho nên Vương Diệp cũng không lo lắng cho Trương Khởi Linh.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà hỏi: “Vương gia, anh nói Tiểu ca và Trần Văn Cẩm đã gặp mặt rồi sao?

Khi nào vậy?

Cậu ấy vẫn luôn ở cùng chúng ta mà, sao chúng ta không biết chứ!” Vương Diệp nói: “Khi chúng ta còn chưa lên đường, ở trong doanh địa thì bọn họ đã gặp mặt rồi.” Ngô Tà có chút cạn lời.

Chương 697

Nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Mọi người đi theo Vương Diệp rời khỏi miếu cổ, tiếp tục lên đường.

Đi khoảng hai tiếng, Ngô Tà đột nhiên nói: “Kìa, phía trước có người sao?

Các chú nhìn xem!

Khói vàng đậm quá!” Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy phía trước có một làn khói vàng rất đậm!

Phan Tử sắc mặt biến đổi: “Không hay rồi, Tam Gia gặp chuyện!” Ngô Tà nhíu mày, không khỏi hỏi: “Phan Tử, anh nói gì?

Tam Thúc bọn họ sao rồi?” Phan Tử nói: “Đây là tín hiệu Tam Gia gửi cho chúng ta, khói vàng có nghĩa là phía trước gặp nguy hiểm, bảo chúng ta đừng qua đó nữa!” Ngô Tà nói: “Cái gì!

Tam Thúc gặp nguy hiểm?

Chúng ta phải mau chóng qua đó!” Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia!

Anh cứ đi theo Vương gia và bọn họ, đừng qua đó nữa!

Tam Gia đã phát tín hiệu này, có nghĩa là nguy hiểm phía trước khó lường, các anh đừng mạo hiểm, một mình tôi đi qua là được rồi!” Thế nhưng không đợi Ngô Tà và bọn họ nói gì, Vương Diệp đã thản nhiên nói: “Nói nhiều lời vô ích làm gì, cùng nhau đi xem sao.” Bây giờ khói vàng đã xuất hiện, điều đó có nghĩa là cách Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung không còn xa nữa!

Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian này, cho nên trực tiếp đi về phía làn khói vàng đó.

Nhìn thấy Vương Diệp đều trực tiếp đi qua, Phan Tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mừng rỡ khôn xiết.

Đối với việc Vương Diệp có thể đi theo giúp đỡ, anh ấy không còn gì vui hơn.

Phan Tử biết thực lực của Vương Diệp.

Chỉ cần Vương Diệp ra tay lo chuyện này, thì bất kể gặp phải nguy hiểm gì, Vương Diệp đều có thể dễ dàng giải quyết!

Vậy thì, Tam Gia mà Phan Tử vẫn luôn lo lắng, cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa.

Cho nên trong lòng Phan Tử tự nhiên cũng rất kích động.

“Phan Tử, có Vương gia ra tay, Tam Gia chắc chắn không sao.” Vương Bàn Tử nói.

Phan Tử gật đầu, liền cùng Ngô Tà và những người khác vội vàng theo kịp Vương Diệp.

A Ninh và những người khác tự nhiên cũng không tụt lại, bám sát phía sau.

Khói vàng nhìn có vẻ không xa bọn họ lắm, thế nhưng Vương Diệp và bọn họ lại trong khu rừng này đi ròng rã hai tiếng rưỡi, mà vẫn chưa đến được chỗ khói vàng.

Hơn nữa trên đường, Vương Diệp và bọn họ còn một lần nữa bị Dã Kê Bột Tử tấn công.

Lần này số Dã Kê Bột Tử tập trung lại còn nhiều hơn.

Nhưng những con Dã Kê Bột Tử này dù có đến đông đến mấy, đối với Vương Diệp cũng không có bất kỳ uy hiếp nào, có Tương Thần ở đây, cho dù có bao nhiêu Dã Kê Bột Tử đến nữa, y cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Hơn nữa, đây cũng là do Vương Diệp không muốn tiêu diệt sạch sẽ những con Dã Kê Bột Tử này.

Nếu không, với năng lực của Vương Diệp, chỉ cần triệu hoán bọ cánh cứng lửa hoặc kiến hành quân sa mạc ra, những con Dã Kê Bột Tử này hoàn toàn không có bất kỳ sức kháng cự nào, đúng là đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, một con cũng đừng hòng chạy thoát.

Vương Diệp chỉ là không muốn phiền phức như vậy, cho nên cũng không sử dụng bọ cánh cứng lửa và kiến hành quân sa mạc.

“Không hay rồi, khói sắp tan rồi!

Một khi khói tan, chúng ta trong khu rừng này e rằng rất khó tìm được Tam Gia bọn họ!” Phan Tử lo lắng nói.

Ngô Tà nói: “Phan Tử anh cứ yên tâm đi, chúng ta chỉ cần nhớ kỹ phương hướng, dựa vào la bàn cũng có thể tìm thấy Tam Thúc bọn họ.” Phan Tử lắc đầu nói: “Không đơn giản như vậy, địa hình khu rừng này phức tạp, lại không có đường, chỉ cần đi sai một hướng nhỏ, là có thể lỡ mất Tam Gia bọn họ!” Ngô Tà nhíu mày, anh ta không thể không thừa nhận, Phan Tử nói quả thật không sai.

Thế nhưng lúc này Vương Diệp lại nói: “Không sao, các anh cứ đi theo tôi là được.” Nói xong, Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, từ lời nói của Vương Diệp mà xem, rõ ràng là Vương Diệp có lòng tin tìm được Ngô Tam Thúc bọn họ.

Đã như vậy, bọn họ cũng yên tâm rồi.

Thế là, cả đoàn người ngoan ngoãn đi theo Vương Diệp.

Lại đi thêm hai tiếng, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy một doanh địa!

Trên doanh địa còn có không ít rắn chết, tất cả đều là Dã Kê Bột Tử!

Thế nhưng trong doanh địa lại không có người.

“Xem ra, nơi này đã trải qua một trận chiến thảm khốc!” Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà nói: “Tam Thúc bọn họ sao không có ở đây?” Phan Tử cũng nói: “Đúng vậy, Tam Gia bọn họ vậy mà không ở đây, chẳng lẽ lại gặp phải nguy hiểm gì nữa?” Vương Diệp nói: “Yên tâm, bọn họ sẽ không sao đâu.” Nói rồi, anh nhìn nhìn trời, lúc này cũng đã không còn sớm nữa, bầu trời dần tối sầm.

Vương Diệp biết, sắp đến đêm rồi.

Vương Diệp nói: “Chúng ta tối nay cứ nghỉ lại đây trước, ngày mai rồi đi tiếp, nơi này cách Tây Vương Mẫu Mẫu Địa Cung chắc đã không còn xa nữa.” Mọi người gật đầu.

Tiếp đó bọn họ kiểm tra doanh địa một chút, phát hiện đại bộ phận đồ đạc trong doanh địa đều đầy đủ, thậm chí còn có không ít thức ăn, ngay cả huyết thanh cũng có.

Xem ra Ngô Tam Tỉnh bọn họ giống như là đột nhiên rời đi vậy.

Nhưng vì có Vương Diệp bảo đảm, bọn họ cũng biết Ngô Tam Thúc chắc hẳn sẽ không sao.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng không quá lo lắng.

Tối ăn xong, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên nghe thấy tiếng động kỳ lạ từ khu rừng bên cạnh.

“Tiểu Tam Gia!” Đúng lúc này, một giọng nói trầm đục vang lên từ trong rừng.

“Ai?” Ngô Tà nghe thấy tiếng động, lập tức đứng dậy, vội vàng nhìn về phía đó, lớn tiếng hỏi: “Ai gọi tôi?

Là người của Tam Thúc sao?” Rõ ràng, bên đó có người của Ngô Tam Thúc.

Vương Diệp nhíu mày, anh biết, đây tuyệt đối không phải người của Ngô Tam Tỉnh đang gọi Ngô Tà, mà là loại dã kê bột tử kia đang bắt chước giọng Bàn Tử, phát ra tiếng “Tiểu Tam Gia” để dụ Ngô Tà qua đó.

Một khi Ngô Tà qua đó, nhất định sẽ bị dã kê bột tử kia cắn chết.

“Tiểu Tam Gia!” Giọng nói đó lại vang lên.

Ngô Tà nhíu mày, cùng Vương Bàn Tử nhìn nhau, cả hai đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Ngô Tà lại hỏi một tiếng, đối phương vẫn không hồi âm, thế là Ngô Tà chuẩn bị đi qua xem.

Vương Diệp nói: “Đừng đi, là dã kê bột tử.” Ngô Tà ngớ người, sau đó ngượng ngùng nói: “Vương gia, anh đừng đùa, dã kê bột tử làm sao có thể gọi tôi?

Chúng thành tinh thì còn tạm!” Vương Diệp nhìn Tướng Thần một cái.

Tướng Thần hiểu ý Vương Diệp, một bước bước ra, lập tức tiến vào khu rừng.

Một lát sau, bụi cây xao động, Tướng Thần từ bên trong đi ra, chỉ thấy hắn hai tay túm lấy mười mấy con dã kê bột tử không đầu!

Những con dã kê bột tử kia cái đuôi vẫn còn giật giật, máu tươi từ thi thể nhỏ xuống!

Rõ ràng, những con dã kê bột tử đó vừa mới chết.

Thấy cảnh này, sắc mặt Ngô Tà và mọi người tái mét!

Rõ ràng, khu rừng đó thật sự toàn là dã kê bột tử!

Bên trong đó tuyệt đối không thể có người, nếu không thì đã bị dã kê bột tử cắn chết rồi!

Chẳng lẽ, tiếng gọi “Tiểu Tam Gia” vừa nãy, thật sự là do những con dã kê bột tử này?

Vậy thì quá kinh khủng rồi!

Những con dã kê bột tử này thật sự thành tinh sao?

“Trương, Vương gia.

Vừa nãy thật sự là những con dã kê bột tử này gọi tôi sao?” Ngô Tà chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Vương Diệp nói: “Cậu cảm thấy bên trong đó còn có người sống sót sao?” Ngô Tà lắc đầu, sắc mặt vô cùng trắng bệch.

Tướng Thần ném những con dã kê bột tử không đầu xuống, mười mấy cái xác rắn cực kỳ kích thích thị giác.

Mọi người đều cảm thấy sởn gai ốc.

A Ninh nói: “Trương tiên sinh, những con dã kê bột tử này sao lại biết nói?

Chẳng lẽ chúng đều đã thành tinh rồi?” Vương Diệp nói: “Không phải thành tinh, mà là mào gà trên đầu chúng có tác dụng ghi âm, có thể ghi lại một số tiếng gọi mà chúng nghe gần đây, sau đó thông qua một tần số rung động đặc biệt, truyền âm thanh đó ra ngoài để đạt được mục đích săn mồi.” Mọi người nghe xong đều lạnh sống lưng.

Con dã kê bột tử này quá quỷ dị rồi!

Vương Diệp vỗ vỗ tay chuẩn bị đứng dậy về lều ngủ, nhưng đúng lúc này, đột nhiên ở không xa vang lên một tiếng nổ lớn!

Tiếp theo, mấy cái cây lớn trực tiếp đổ rạp!

“Chuyện gì vậy?” Ngô Tà và những người khác giật mình, vội vàng dùng đèn pin chiếu qua.

Chỉ thấy cách đó không xa một con rắn khổng lồ đang mắc kẹt trên cây.

Con đại xà đó cái đuôi vẫn đang vẫy, thân hình khổng lồ, gần như giống hệt con đại xà mà Tướng Thần đã giết trước đó, chỉ là vảy trên trán có màu sắc khác biệt.

“Sao lại còn có một con rắn lớn như vậy nữa?” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Chương 698

Còn Ngô Tà thì nói: “Mẹ nó!

Ngoài Vương gia ra còn ai có khí lực lớn thế này, mà có thể đánh bay cả con rắn to vậy!” Những người khác cũng rất tò mò, muốn xem rốt cuộc là ai, mà lại có thể đánh bay được con rắn lớn như vậy.

Còn Vương Diệp thì ánh mắt lóe lên.

Không ngờ con đại xà này lại xuất hiện đúng lúc này!

Đây đúng là một bất ngờ thú vị đối với Vương Diệp! *Nội đan* của con *Song Lân Đại Xà* trước đó đã giúp anh tăng thêm không ít thuộc tính ba chiều, anh vẫn luôn nghĩ đến con *Song Lân Đại Xà* còn lại!

Không ngờ nó lại xuất hiện!

Hơn nữa lại xuất hiện theo cách này.

Về phần ai đã đánh bay con *Song Lân Đại Xà* đó, Vương Diệp không tò mò, vì ở nơi này, ngoài anh và Tướng Thần ra, cũng chỉ có Trương Khởi Linh mới có khả năng đó.

Rõ ràng, con đại xà này đã gặp Trương Khởi Linh, và giao chiến với Trương Khởi Linh.

Kết quả rất rõ ràng, con đại xà này không phải đối thủ của Trương Khởi Linh.

Con đại xà bay đến sau đó, trực tiếp bò dậy, rồi nhìn thấy Vương Diệp và mọi người.

Ngay lập tức, trong mắt con đại xà lóe lên vẻ bạo lệ, tiếp theo nó không chút do dự bò về phía Vương Diệp và mọi người, há miệng cắn.

Rõ ràng, con đại xà này đã bị Trương Khởi Linh đánh sợ, nên giờ muốn đến bắt nạt Vương Diệp và mọi người.

Chỉ tiếc là ý nghĩ này của nó có hơi ấu trĩ.

Vương Diệp không hề nhúc nhích, mặc cho con đại xà cắn tới.

Nếu thật sự bị đại xà cắn trúng, e rằng cả người Vương Diệp sẽ bị thứ này nuốt chửng.

Thế nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi, mặc cho con đại xà lao tới, không những không ra tay, thậm chí ngay cả ý định né tránh cũng không có.

Nhìn thấy con đại xà sắp cắn trúng Vương Diệp, một người xuất hiện trước mặt anh, chính là Tướng Thần.

Sau khi Tướng Thần xuất hiện, lập tức nhảy lên, rồi một cú đá vào thân đại xà.

“Ngao!” Đại xà trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó thân thể đại xà bay ra ngoài, lại một lần nữa đập xuống đất!

Mà lần này thì khác lần trước.

Lần trước nó còn có thể bò dậy, lần này thì lại trực tiếp tạm thời mất đi khả năng hành động!

Có thể thấy cú đá này của Tướng Thần có sức mạnh lớn đến mức nào.

Trực tiếp phế bỏ con đại xà!

Mọi người xem mà hít một ngụm khí lạnh!

Cứ cảm giác, con đại xà này đối với Tướng Thần mà nói, giống như lũ kiến hôi, muốn giết thì có thể dễ dàng giết chết!

Sau đó, Tướng Thần không hề tha cho đại xà, sau khi đại xà rơi xuống đất, Tướng Thần xuất hiện ở vị trí thất thốn của đại xà, nhấc chân đạp xuống, thân đại xà vặn vẹo lập tức cứng đờ, không còn động tĩnh nữa.

Hiện trường im lặng như tờ.

Mặc dù Ngô Tà và mọi người đã từng xem Tướng Thần giết rắn một lần, nhưng bây giờ lại một lần nữa chứng kiến, vẫn cảm thấy chấn động!

Rốt cuộc phải có sức mạnh như thế nào, mới có thể dễ dàng làm được điều này?

Cùng lúc đó, Vương Diệp đi đến bên xác đại xà, không nói một lời lấy ra Kinh Chập, lấy *Nội đan* của *Song Lân Đại Xà* ra! 【Nhận được Thiên Niên Nội Đan của Song Lân Đại Xà!】【Thiên Niên Nội Đan của Song Lân Đại Xà: *Nội đan* ngưng tụ tinh hoa thiên địa hàng nghìn năm của một con *Song Lân Đại Xà*, sau khi sử dụng có thể nhận được 4000 điểm sức mạnh, 8000 điểm thể lực, 5000 điểm tốc độ!】【Có sử dụng không!】【Có/Không!】Quả nhiên!

Vương Diệp không khỏi mỉm cười. *Nội đan* của *Song Lân Đại Xà* này quả nhiên có thể nhận được không ít thuộc tính ba chiều, và thuộc tính ba chiều nhận được giống hệt lần trước!

Vương Diệp đương nhiên không chút do dự lựa chọn sử dụng *Nội đan*.

“Sử dụng!” Vương Diệp cầm *Nội đan*, bắt đầu hấp thụ tinh hoa thiên địa bên trong *Nội đan*.

Có hệ thống, tốc độ hấp thụ tinh hoa thiên địa của Vương Diệp cực nhanh.

Chỉ là chuyện trong chớp mắt, tất cả thuộc tính đều thuộc về

Vương Diệp. 【Thiên Niên Nội Đan của Song Lân Đại Xà sử dụng thành công, nhận được 4000 điểm sức mạnh, 8000 điểm thể lực, 5000 điểm tốc độ!】 Tiếng nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

Còn Tướng Thần bên cạnh Vương Diệp, lại không khỏi nhìn Vương Diệp.

Lại nhanh đến thế!

Chỉ trong chớp mắt, đã hấp thụ hết tinh hoa thiên địa trong *Nội đan*!

Quá đáng sợ!

Tướng Thần không khỏi thầm nghĩ, thảo nào thực lực của anh ta tăng trưởng nhanh như vậy, tốc độ hấp thụ tinh hoa thiên địa nhanh thế này, thực lực muốn không tăng trưởng nhanh cũng khó.

“Vương gia!

Vị gia này của anh ghê thật, đúng là khắc tinh của loài rắn, thấy con nào là giết con đó!” Vương Bàn Tử đi tới, kích động nói, cách gọi Tướng Thần của hắn cũng thay đổi, trước đây vẫn luôn gọi “huynh đệ huynh đệ”, giờ trực tiếp biến thành “gia”!

Còn ánh mắt hắn thì cứ dán chặt vào *Nội đan* trong tay Vương Diệp.

Vương Diệp cười cười, đương nhiên biết tâm tư của gã Vương Bàn Tử này, thế là trực tiếp ném *Nội đan* cho Vương Bàn Tử.

Dù sao thứ này đối với Vương Diệp mà nói đã không còn tác dụng gì nhiều, nếu có thể giúp Vương Bàn Tử bán được ít tiền, ít nhiều cũng có giá trị lợi dụng.

Vương Bàn Tử nhận được *Nội đan* đại xà thì mừng như điên, kích động không thôi.

Cùng lúc đó, một người từ trong bóng tối bước ra.

Chính là Trương Khởi Linh với Hàn Nguyệt Nhẫn sau lưng.

“Muộn Du Bình!” Ngô Tà nhìn thấy Trương Khởi Linh, không khỏi mừng rỡ, vội vàng hỏi: “Anh có đuổi kịp Trần Văn Cẩm không?” Trương Khởi Linh khựng lại, nhíu mày nhìn Ngô Tà, trong lòng lại rất nghi hoặc, hắn có chút kỳ lạ, sao Ngô Tà lại biết đó là Trần Văn Cẩm?

Chẳng lẽ, gã này trở nên thông minh rồi?

Mặc dù Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng Ngô Tà lại biết Trương Khởi Linh nhíu mày có ý gì, khẳng định là nghi ngờ sao cậu biết chuyện của Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà nói: “Muộn Du Bình, anh đừng giấu chúng tôi nữa, Vương gia đã nói với chúng tôi rồi, người xuất hiện tối qua chính là Trần Văn Cẩm.” Trương Khởi Linh có chút vô ngữ, không khỏi nhìn về phía Vương Diệp.

Thì ra là vậy.

Thảo nào họ biết đó là Trần Văn Cẩm.

Im lặng một lát, Trương Khởi Linh lắc đầu, cũng không nói gì nữa, mà đi đến một bên, lấy chút lương khô bắt đầu ăn.

Vương Diệp nói: “Được rồi, tôi đi nghỉ đây, nếu các người không mệt thì có thể tiếp tục nói chuyện.” Nói xong, Vương Diệp liền trở về khu cắm trại, bắt đầu ngủ nghỉ.

Thật ra, anh chỉ đang đợi trời sáng.

Chỉ cần trời sáng, Vương Diệp liền có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu Địa Cung gần đây, có thể tiến hành điểm danh lần thứ mười!

Để nhận được Bất Hủ Kim Đan và Kỳ Lân Huyết Ngọc!

Mọi thứ, đều đã sắp đến!

Sáng sớm hôm sau, sau khi Vương Diệp thức dậy thì phát hiện khu cắm trại thiếu đi rất nhiều người.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều không thấy đâu!

Cả Trương Khởi Linh nữa!

Vương Diệp nhíu mày, không khỏi nói: "Thiên Chân và Bàn Tử cùng với Trương Khởi Linh đều đi đâu rồi?" Tướng Thần đứng cạnh Vương Diệp lạnh nhạt nói: "Tối qua người đó lại xuất hiện, ba người họ đã đuổi theo người đó, không thấy tăm hơi." Vương Diệp nhíu mày, thì ra ba gã này lại đi đuổi theo Trần Văn Cẩm.

Chuyện này cũng khá giống với tình tiết gốc.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp cũng không quản nữa, ba gã này dù sao cũng sẽ không chết, nhiều nhất là Vương Bàn Tử chịu chút tội, cuối cùng cũng sẽ an toàn, cho nên Vương Diệp cũng lười quản họ.

Chắc là gã Ngô Tà đó, rất muốn tìm Trần Văn Cẩm, hỏi một số chuyện liên quan đến Cửu Môn, bao gồm cả Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ và chuyện về Lục Tượng Đái, đặc biệt là người trông giống hệt cậu ta.

Cậu ta muốn tìm Trần Văn Cẩm, hỏi rõ tất cả những tình huống này.

Cho nên Ngô Tà khi nhìn thấy Trần Văn Cẩm lại, mới đuổi theo, còn Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đương nhiên cũng không yên tâm về Ngô Tà.

Còn về bản thân Vương Diệp?

Anh nằm trong lều của mình, chỉ có một mình anh, không ai dám quấy rầy anh, cho nên cũng coi như yên tĩnh.

Còn Trần Văn Cẩm vì sao lại hết lần này đến lần khác xuất hiện, thật ra cũng rất đơn giản.

Trần Văn Cẩm muốn dẫn Ngô Tà vào Tây Vương Mẫu Địa Cung.

Đây chính là mục đích của Trần Văn Cẩm.

"Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta làm thế nào?" A Ninh hỏi.

Vương Diệp nói: "Đi tìm Tây Vương Mẫu Địa Cung." A Ninh nói: "Không đợi Ngô Tà và họ nữa sao?" Vương Diệp lắc đầu: "Không cần đợi, có lẽ họ còn tìm thấy Tây Vương Mẫu Địa Cung sớm hơn chúng ta, sở dĩ Trần Văn Cẩm hết lần này đến lần khác xuất hiện, chính là muốn dẫn Ngô Tà đến Tây Vương Mẫu Địa Cung." A Ninh nghe xong bừng tỉnh, cũng không nói thêm gì.

Chương 699

Thế là đoàn người ăn sáng xong, thu dọn hành lý liền theo Vương Diệp rời khỏi khu cắm trại.

“Sư phụ, Thiên Chân ca ca họ sẽ không sao chứ?” Hoắc Tú Tú đi bên cạnh Vương Diệp, lo lắng hỏi.

Vương Diệp nói: “Yên tâm, họ sẽ không sao đâu, nhiều nhất là Vương Bàn Tử chịu chút tội, cuối cùng cũng sẽ an toàn vô sự.” “Oa oa!” Hoắc Tú Tú nửa hiểu nửa không gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm hơn ba tiếng đồng hồ, dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp cuối cùng cũng đến một lối vào giống như hang núi.

Vương Diệp nhìn vào bên trong một cái.

“Trong này, hình như có người đã vào rồi.” A Ninh nhìn tình hình xung quanh hang núi, phát hiện rõ ràng có dấu vết nhân tạo, thế là nói vậy.

Vương Diệp gật đầu: “Ừm, Ngô Tam Tỉnh và họ đã vào rồi.” A Ninh có chút kích động nói: “Chẳng lẽ đây chính là lối vào Tây Vương Mẫu Địa Cung?” Vương Diệp ừ một tiếng, sau đó liền trực tiếp nhảy vào.

Những người khác thấy Vương Diệp dứt khoát đi vào như vậy, biết bên trong hẳn là không có nguy hiểm, thế là vội vàng theo vào.

Hang núi này gần như thẳng đứng xuống dưới, A Ninh và những người khác cần dùng dây mới có thể từ từ đi xuống.

Sau khi họ xuống, phát hiện đây là một hành lang được xây dựng nhân tạo.

“Xem ra, đây thật sự là lối vào của Tây Vương Mẫu Địa Cung.” A Ninh nói.

Vương Diệp gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc sau, Vương Diệp và mọi người phát hiện hành lang này nối liền với rất nhiều hành lang khác, tứ thông bát đạt.

“Ở đây có nhiều ngã rẽ như vậy, chúng ta nên đi đường nào đây?” A Ninh có chút bất lực nói.

Vương Diệp nói: “Đi theo tôi.” Thế là, đoàn người lại vội vàng đi theo Vương Diệp.

Nửa tiếng sau.

Vương Diệp và mọi người đến một hành lang khá thô sơ, hai bên vách tường đặt từng cái vò làm bằng đất sét.

Thấy cảnh này, Vương Diệp liền biết, đại khái là đã đến nơi rồi, không lâu nữa hẳn là có thể tìm thấy cánh cổng đồng lớn của Tây Vương Mẫu Địa Cung.

“Trong này sao lại có nhiều vò như vậy?” Hoắc Tú Tú tò mò nhìn chằm chằm vào những cái vò đó nói.

Vương Diệp lại nói: “Những thứ này đều không phải vò gì cả, bên trong chôn toàn là người, thời cổ đại rất nhiều tiểu quốc khi xây dựng công trình lớn, thường hy sinh rất nhiều công nhân, những công nhân đó sau khi chết liền được bọc bằng đất sét, rồi trực tiếp chôn trong loại mộ đạo này.” Hoắc Tú Tú giật mình, vội vàng tránh xa những tượng người bằng đất sét đó.

“Ầm ầm!” Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ dữ dội vang lên, cả hành lang đều rung chuyển.

“Phía trước xảy ra nổ rồi!” A Ninh nói.

Vương Diệp nói: “Đi, đi xem.” Theo tình tiết gốc, ở đây quả thực đã xảy ra một vụ nổ, là Ngô Tam Thúc cầm thuốc nổ đi nổ những con dã kê bột tử, vừa dọa lùi dã kê bột tử, vừa tự mình bị trọng thương.

Đương nhiên, cũng có thể nói đó là Giải Liên Hoàn.

Ngô Tam Thúc và Giải Liên Hoàn dùng chung một thân phận, thỉnh thoảng là Ngô Tam Thúc thật sự xuất hiện, thỉnh thoảng là Giải Liên Hoàn đội lốt Ngô Tam Tỉnh xuất hiện.

Mà Ngô Tam Thúc lần này, thật ra chính là Giải Liên Hoàn.

Vụ nổ xuất hiện, cũng có nghĩa là Ngô Tà và Trần Văn Cẩm đã gặp mặt.

Vương Diệp và mọi người đi khoảng hai ba phút, liền gặp một mật thất, bên trong mật thất truyền ra âm thanh.

Vương Diệp nhíu mày, trực tiếp đi vào mật thất.

Thế nhưng.

Đúng lúc Vương Diệp vừa bước vào, một con dao trực tiếp bay thẳng đến mặt Vương Diệp.

Vương Diệp bất động thanh sắc, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi, tùy tay nhấc lên, rồi nắm chặt cổ tay Trương Khởi Linh, con dao của Trương Khởi Linh không thể tiến thêm một phân nào nữa.

Mà Trương Khởi Linh cũng phát hiện người đến là Vương Diệp, liền thu dao lại.

“Vương gia, anh đến rồi!” Ngô Tà cũng nhìn rõ Vương Diệp, không khỏi hơi mừng rỡ.

Ngoài ra, trong mật thất này còn có một người khác, cũng nhìn về phía Vương Diệp.

Đây là một nữ tử thân hình yểu điệu, mặc áo trắng, khoác ngoài một chiếc phi phong.

Nữ tử này trông vô cùng xinh đẹp, nhìn thấy Vương Diệp đi vào, lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Cô ấy chính là Trần Văn Cẩm!

Trần Văn Cẩm cũng đã gặp Vương Diệp vài lần, đặc biệt là khi Vương Diệp ở khu cắm trại trước đó, cô ấy còn đang thúc ngựa định châu thì Vương Diệp đã luôn nhìn chằm chằm cô ấy, khiến cô ấy ấn tượng rất sâu sắc.

Cho nên, Trần Văn Cẩm vẫn luôn cảnh giác với Vương Diệp.

Vương Diệp cũng nhìn thấy Trần Văn Cẩm.

Không thể không nói, Trần Văn Cẩm với bộ trang phục này, quả thực rất ngầu, thêm vào vẻ ngoài xinh đẹp, vô cùng thu hút ánh nhìn!

“Dì Văn Cẩm, dì đừng lo, anh ấy là Vương gia, tuyệt đối không phải kẻ địch, là người chúng ta đáng tin nhất!” Ngô Tà vừa thấy biểu cảm của Trần Văn Cẩm, lập tức bảo đảm.

Chỉ là, Ngô Tà dù bảo đảm như vậy, Trần Văn Cẩm cũng không hề thả lỏng cảnh giác.

Đối với cô ấy mà nói, ngoài Ngô Tà và Trương Khởi Linh ra, những người khác đều không thể tin tưởng, bất kỳ ai khác cũng có thể là “Hắn”, cho nên Trần Văn Cẩm nhất định phải cẩn thận.

Còn Vương Diệp, cũng biết tâm trạng hiện tại của Trần Văn Cẩm, cho nên không hề bận tâm.

Vốn dĩ anh cũng không quá để ý thái độ của Trần Văn Cẩm.

Vương Diệp nhìn về phía sau, A Ninh dẫn thuộc hạ của cô ấy cùng thủ ở bên ngoài mật thất, còn Hoắc Tú Tú thì đi bên cạnh Vương

Diệp.

Vương Diệp nói: “Thiên Chân, cô ấy đã kể hết mọi chuyện cho cậu rồi chứ?” Ngô Tà ngớ người: “Chuyện gì?” Vương Diệp nói: “Chuyện cậu muốn biết, đầu đuôi mọi việc ở Hải Đáy Mộ, thân phận thật sự của Tam Thúc cậu, và… người ở trại an dưỡng trông y hệt cậu.” Ngô Tà trợn tròn mắt, khó tin nói: “Sao anh biết tôi muốn hỏi những chuyện này?” Trần Văn Cẩm cũng nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ cảnh giác trên mặt càng nặng hơn.

Rõ ràng, theo cô ấy, Vương Diệp biết nhiều thứ như vậy, ngược lại càng trở nên đáng ngờ!

Trương Khởi Linh cũng kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Còn Vương Diệp thì không nói gì.

Ngô Tà lắc đầu nói: “Vương gia, tôi còn chưa hỏi dì Văn Cẩm, anh đã đến rồi.” Vương Diệp bừng tỉnh.

Thì ra hai người này mới vừa gặp mặt.

Tiếp đó, Ngô Tà nhìn Trần Văn Cẩm: “Dì Văn Cẩm, đúng như Vương gia nói, rốt cuộc tất cả chuyện này là thế nào?” Ngô Tà nóng lòng muốn biết đầu đuôi tất cả những chuyện này.

Cậu ta đến đây, chính là để biết một số điều.

Trần Văn Cẩm im lặng một lát, sau đó nhìn về phía Vương Diệp.

Rõ ràng, cô ấy vẫn còn chút lo lắng, cảnh giác Vương Diệp và mọi người, cảm thấy có một số điều không thể nói ra.

Ngô Tà nhìn ra sự lo lắng của Trần Văn Cẩm, liền vội vàng nói: “Dì Văn Cẩm, dì thật sự không cần nghi ngờ Vương gia!

Dù Tam Thúc tôi ở đây, cũng sẽ không chút do dự tin tưởng Vương gia!

Vương gia thật sự là người chúng ta đáng tin nhất!” Trần Văn Cẩm im lặng một lát, sau đó cười khổ một tiếng: “Tam Thúc cậu?

Cậu nghĩ, người đó thật sự là Tam Thúc cậu sao?” Ngô Tà ngớ người, sau đó nói: “Dì Văn Cẩm, lời dì nói là ý gì?

Tôi sao nghe không hiểu gì cả!” Trần Văn Cẩm lần này không còn kiêng kỵ gì nữa, cô ấy lấy ra một tấm ảnh đưa cho Ngô Tà: “Trên ảnh này cậu nhận ra ai?” Ngô Tà nhíu mày, cầm tấm ảnh nói: “Tấm ảnh này là các dì các chú chụp khi đi khảo cổ Tây Sa năm xưa, đây là dì, Muộn Du Bình, Tam Thúc tôi.” “Cậu chắc chắn đó là Tam Thúc cậu?” Không đợi Ngô Tà nói xong, Trần Văn Cẩm đã cắt ngang cậu ta.

Ngô Tà kinh ngạc nói: “Tôi từng thấy hình Tam Thúc lúc trẻ, đúng là anh ấy.” Thế nhưng Trần Văn Cẩm lại nói: “Trên đời này, hai người có huyết thống ruột thịt có thể trông y hệt nhau, nhưng đó không phải Tam Thúc cậu.

Tam Thúc cậu là người chụp ảnh kia.” Ngô Tà khựng lại, sau đó nói: “Không thể nào, Tam Thúc tôi nói đây là anh ấy!” Trần Văn Cẩm đột nhiên đứng dậy, cô ấy rất kích động cầm lấy tấm ảnh nói: “Tam Thúc cậu năm xưa đúng là ở cùng chúng tôi, nhưng ông ấy là nhiếp ảnh gia!

Ông ấy nói người trong ảnh là ông ấy, đó là vì… ‘Ngô Tam Tỉnh’ mà cậu gặp bây giờ, căn bản không phải Tam Thúc cậu!” “Mà là… Giải Liên Hoàn!

Hắn ta đã hoán đổi thân phận với Tam Thúc cậu ở Hải Đáy Tây Sa, và sống dưới thân phận Tam Thúc cậu!” Ngô Tà trợn tròn mắt, nghiến răng nói: “Cái này không thể nào!

Đó tuyệt đối là Tam Thúc tôi!

Hồi nhỏ tôi từng gặp Giải Liên Hoàn, hắn ta và Tam Thúc tôi…”

Nói đến đây, cậu ta khựng lại.

Bởi vì ngay cả bản thân cậu ta cũng có chút không muốn tin vào phán đoán của mình.

Trần Văn Cẩm nói: “Thiên Chân!

Dù sự thật rất tàn khốc, nhưng cậu phải chấp nhận, đó là sự thật!” Ngô Tà mắt lập tức đỏ hoe: “Dì Văn Cẩm, dì nhất định đang lừa cháu, đúng không!” “Dì nhất định đang lừa cháu!

Đúng không!

Đúng không!” Ngô Tà nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nói: “Thiên Chân, đến nước này, cậu không tin cũng vô ích.

Hắn đã lộ sơ hở, cậu sống với hắn từ nhỏ, chẳng lẽ không phát hiện ra chút manh mối nào sao?” Ngô Tà từ từ ngồi xuống, vành mắt đã ướt đẫm.

Rất nhanh, cậu ta nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói: “Nhưng trong Hải Đáy Tây Sa Mộ, dòng chữ máu viết rõ ràng, ‘Ngô Tam Tỉnh hại ta chết không nhắm mắt!’ Ký tên là Giải Liên Hoàn!

Sao hắn có thể là Giải Liên Hoàn!” Trần Văn Cẩm nói: “Là cậu tự mình hiểu nhầm, cậu thử đọc ngược lại xem!” Ngô Tà nhớ lại dòng chữ máu năm xưa, toàn thân run lên, cuối cùng lựa chọn tin tưởng, hai hàng lệ tuôn ra.

Dù sao, nếu thật sự như lời Trần Văn Cẩm nói, vậy thì Tam Thúc cậu ta… đã chết từ hơn mười năm trước!

Hơn nữa, người hại chết Tam Thúc cậu ta, lại chính là người mà cậu ta đã gọi là “Tam Thúc” suốt hơn mười năm!

Chương 700

Điều này làm sao cậu ta có thể chấp nhận được?

Ngô Tà có chút bàng hoàng nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, tôi…” “Ngô Tam Tỉnh chưa chết.” Thế nhưng, Vương Diệp lại đột nhiên lạnh nhạt nói.

Ngô Tà ngớ người, lập tức đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: “Vương gia, anh, anh nói thật sao?” Trần Văn Cẩm cũng nhíu mày nhìn Vương Diệp: “Anh dựa vào đâu nói Ngô Tam Tỉnh chưa chết?” Vương Diệp nói: “Tin hay không tùy các người.” Ngô Tà không chút do dự nói: “Vương gia, tôi tin anh!

Nếu anh nói Tam Thúc tôi chưa chết, vậy nhất định là chưa chết!” Còn Trần Văn Cẩm thì nghi hoặc nhìn Vương Diệp.

Trong lòng cô ấy rất tò mò, rốt cuộc thanh niên này, trông tuổi tác không chênh lệch là mấy so với Ngô Tà, là ai mà lại khiến Ngô Tà tin tưởng đến vậy!

Trần Văn Cẩm có thể cảm nhận được, sự tin tưởng đó là sự tin tưởng vô điều kiện!

Dường như chỉ cần là Vương Diệp nói, bất kể nói gì, cho dù không có bất kỳ căn cứ nào, Ngô Tà cũng sẽ vô điều kiện tin tưởng.

Hơn nữa, Vương Diệp dường như đã sớm biết Ngô Tam Tỉnh hiện tại thật ra là Giải Liên Hoàn!

Nếu không thì, cũng không thể bình tĩnh như vậy!

Trần Văn Cẩm nghiêm túc xem xét Vương Diệp một lần, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể nhìn thấu Vương Diệp.

Và đúng lúc này, Ngô Tà lại hỏi: “Dì Văn Cẩm, vậy sau này các dì các chú ở Hải Đáy Tây Sa Mộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi, sau đó liền kể hết tất cả những chuyện xảy ra với họ năm đó.

Bao gồm việc bị người ta mê man từ Hải Đáy Tây Sa Mộ, không hiểu sao đến trại an dưỡng Giải Nhĩ Mộc, rồi phát hiện có người đang giám sát họ, tiếp đó nhận ra họ đã mất đi khả năng lão hóa, rồi đến Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, đến Tháp Mộc Đà cuối cùng, mãi cho đến bây giờ!

Cô ấy đều kể lại tỉ mỉ.

Cuối cùng Trần Văn Cẩm rơi hai hàng lệ trong suốt, đưa tay đến gần Ngô Tà: "Cậu ngửi xem, mùi này có giống mùi trên người Hoắc Linh không." Ngô Tà ghé sát ngửi một cái, không khỏi nhíu mày, nghi hoặc nói: "Mùi này… đúng là mùi xương cốt trên người Hoắc Linh!

Cái này!" Ngô Tà trợn mắt nhìn Trần Văn Cẩm, mặt đầy vẻ khó tin.

Còn trên mặt Trần Văn Cẩm thì lộ ra vẻ cười khổ.

"Sau khi xuất hiện mùi này, có nghĩa là tôi cũng sẽ bắt đầu biến đổi, cơ thể tôi sẽ bỏ qua quá trình tử vong." "Trực tiếp từ người sống… biến thành… quái vật!" Trần Văn Cẩm trên mặt lộ ra vẻ đau khổ và chua xót, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Rõ ràng, chuyện này xảy ra trên người cô ấy, cô ấy biết mình sắp chết, trong lòng khó mà chịu đựng được nỗi đau này, nếu cứ giấu không nói thì còn đỡ, bây giờ nói ra trước mặt Ngô Tà, nội tâm Trần Văn Cẩm không thể kìm nén được nữa.

Nước mắt cũng không thể kìm nén được nữa.

Mặc dù cô ấy đã một mình chịu đựng hơn mười năm, nội tâm đã trải qua ngàn rèn trăm luyện, đã trở nên vô cùng kiên cường, nhưng khi đối mặt với nỗi sợ hãi không rõ này, cô ấy vẫn khó mà kiểm soát được bản thân.

Ngô Tà mím chặt môi, nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm, trong lòng cũng vô cùng đau khổ.

Trương Khởi Linh cũng nhíu mày.

“Sư phụ.” Hoắc Tú Tú khẽ gọi một tiếng, nắm lấy cánh tay Vương Diệp.

Vương Diệp quay đầu vỗ vỗ đầu Hoắc Tú Tú, ý bảo cô bé đừng sợ.

Trần Văn Cẩm ngừng một lát, tiếp tục nói: “Vốn dĩ tôi muốn tiếp tục che giấu, cho đến mấy tháng trước, tôi ngửi thấy mùi này trên chính cơ thể mình, dáng vẻ của Hoắc Linh chính là dáng vẻ của tôi sau này, tôi cũng biết, số mệnh cuối cùng của tôi đã đến rồi!” “Tôi không còn thời gian nữa!” “Vẫn Ngọc trong Tây Vương Mẫu Địa Cung, là hy vọng cuối cùng của tôi!” “Vì vậy, tôi mới khởi động kế hoạch cuối cùng, dẫn tất cả mọi người đến đây, chỉ là để tìm Vẫn Ngọc trong Tây Vương Mẫu Địa Cung!” Ngô Tà không khỏi nhớ lại Hoắc Linh mà cậu ta gặp trong căn hầm của trại an dưỡng Giải Nhĩ Mộc!

Mặc dù Vương Diệp đã giúp Hoắc Linh khôi phục ý thức và dung mạo tạm thời, nhưng hình dáng của Cấm Bà Hoắc Linh trông như thế nào, Ngô Tà nhớ rất rõ ràng!

Trần Văn Cẩm, cuối cùng cũng sẽ biến thành như vậy sao!

Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cậu ta đột nhiên nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp có thể cứu sống, hoặc nói là khôi phục ý thức cho cả Cấm Bà Hoắc Linh, bây giờ Trần Văn Cẩm còn chưa biến thành Cấm Bà, vậy nhất định cũng có thể cứu được đúng không!

“Vương gia!

Anh có thể giúp dì Văn Cẩm được không?

Thủ đoạn của anh thông thiên, nhất định có thể cứu dì Văn Cẩm đúng không?” Ngô Tà cầu khẩn nhìn Vương Diệp.

Thế nhưng, không đợi Vương Diệp nói chuyện, Trần Văn Cẩm liền nói: “Thiên Chân, cậu đừng quá ngây thơ, tình trạng của tôi cả Cửu Môn đã tìm kiếm mấy chục năm, cũng vẫn không tìm thấy phương pháp giải cứu, cách duy nhất, chính là tìm được Vẫn Ngọc, dựa vào sức mạnh của Vẫn Ngọc, ngăn chặn sự biến đổi của cơ thể!” “Đây là hy vọng duy nhất của tôi!” Ngô Tà lại nói: “Dì Văn Cẩm, Vương gia thật sự có cách!

Chúng tôi ở hầm ngầm trại an dưỡng Giải Nhĩ Mộc đã gặp Hoắc Linh, dù Hoắc Linh đã biến thành Cấm Bà, Vương gia còn giúp cô ấy khôi phục ý thức tạm thời!” “Cái gì!” Trần Văn Cẩm sắc mặt biến đổi, kinh hãi nhìn về phía Vương Diệp, có chút khó tin.

Người đã hoàn toàn thi hóa biến thành Cấm Bà, lại còn được Vương Diệp khôi phục ý thức?

Điều này làm sao có thể!

Điều đó gần như là không thể đảo ngược, anh ta đã làm thế nào?

Trần Văn Cẩm sững sờ một lúc.

Chẳng lẽ, người này thật sự có cách ngăn chặn những khuyết điểm do Thi Miết Đan mang lại?

Ngô Tà lại nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, cầu anh giúp dì Văn Cẩm đi!” Vương Diệp nhìn Trần Văn Cẩm.

Thực ra anh không có ác ý gì với Trần Văn Cẩm, chỉ là người phụ nữ này dường như rất cảnh giác với anh.

Đã như vậy, Vương Diệp cũng không phải loại người liếm chó.

Cho nên Trần Văn Cẩm không muốn tin tưởng, thì anh cũng sẽ không giải thích nhiều, thế là lạnh nhạt nói: “Ừm, tôi quả thực có thể chữa được.” Muốn giải quyết tình trạng thi hóa hiện tại của Trần Văn Cẩm, đối với Vương Diệp mà nói cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Nhưng ý nghĩa lời anh nói rất rõ ràng, anh quả thực có thể chữa được, nhưng Trần Văn Cẩm tự mình không muốn tin, thì anh cũng không có cách nào, không thể cưỡng chế ra tay giúp Trần Văn Cẩm.

Tính cách của Vương Diệp không phải loại người tốt bụng thái quá như vậy.

“Thiên Chân!

Thiên Chân!” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng Vương Bàn Tử, rõ ràng là hắn đã tìm thấy nơi này.

“Bàn Tử, Vương gia họ hình như đang bàn chuyện trong đó.” Bên ngoài vang lên tiếng Phan Tử.

Vương Bàn Tử nói: “Phan Tử, các cậu cũng tới rồi à!

Tam gia bị thương rồi, hình như còn rất nghiêm trọng, chúng ta mau gọi Thiên Chân đi xem!” Phan Tử vừa nghe Tam gia bị thương, lập tức giật mình, có chút lo lắng kêu lên: “Vương gia!

Tiểu Tam Gia!

Tam gia bị thương rồi, chúng ta mau đi tìm Tam gia đi!” Còn Ngô Tà vừa nghe Tam Thúc mình bị thương, mặc dù hiện tại biết “Tam gia” này không phải Ngô Tam Tỉnh, mà là Giải Liên Hoàn, nhưng cậu ta dù sao cũng đã sống với Giải Liên Hoàn lâu như vậy.

Bây giờ nghe nói bị thương, đương nhiên cũng rất lo lắng.

Cho nên Ngô Tà vội vàng nói: “Tôi đi xem Tam… xem Giải Liên

Hoàn đã!” Thế là, Ngô Tà vội vàng đi ra ngoài.

Vương Diệp cũng không nói gì nữa, dẫn Hoắc Tú Tú và Tướng Thần rời khỏi mật thất này.

Còn Trần Văn Cẩm, cô ấy cũng không chút do dự đi theo rời đi.

“Vương gia, chú em quả nhiên ở đây!

Ai, cuối cùng chú em cũng đến rồi!

Vừa nãy anh đây suýt nữa thì quyên sinh ở chỗ này rồi, mẹ nó, bị cái cổ gà rừng cắn một miếng! ” Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp bước ra thì cười hì hì nói.

Vương Diệp cũng không nói gì, chỉ thấy Vương Bàn Tử có vẻ hơi yếu, anh nói: “Không sao là tốt rồi. ” Còn A Ninh và những người khác thì hơi kinh ngạc.

Vương Diệp quả nhiên liệu sự như thần!

Anh ấy nói Vương Bàn Tử sẽ chịu chút khổ sở thì y như rằng chịu khổ, bị cổ gà rừng cắn một phát, tuy không chết nhưng chắc chắn cũng chẳng dễ chịu gì.

Mọi người theo Vương Bàn Tử rời khỏi đó, đến chỗ Ngô Tam Tỉnh.

Hay nói đúng hơn là nơi Giải Liên Hoàn và đồng bọn đang ở, cũng thấy Giải Liên Hoàn dựa vào tường, người đầy máu!

“Tam gia! ” Phan Tử thấy Giải Liên Hoàn thì liền kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới kiểm tra tình hình của Giải Liên Hoàn.

Anh ta không đi theo Vương Diệp vào mật thất kia, mà ở bên ngoài cùng A Ninh canh giữ, nên không nghe được cuộc nói chuyện bên trong, cũng không biết rằng Ngô Tam Tỉnh này thực ra chính là Giải Liên Hoàn!

“Phan Tử, cậu đến rồi. ” Giải Liên Hoàn nở một nụ cười.

Sau đó anh ta nhìn thấy Ngô Tà.

Sắc mặt Ngô Tà không được tốt lắm, cậu đi đến bên Giải Liên Hoàn, kiểm tra vết thương của anh ta xong, xác định Giải Liên Hoàn không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Yên tâm đi, tôi là Tam gia nhà họ Ngô, chút vết thương nhỏ này chẳng là gì đối với tôi cả. ” Giải Liên Hoàn gượng cười nói.

“Anh không phải! ” Ngô Tà không chút do dự nói.

Giải Liên Hoàn và Phan Tử đều sững sờ.

Phan Tử nói: “Tiểu Tam gia, cậu đang nói vớ vẩn gì vậy, anh ấy chính là Tam gia mà! ” Giải Liên Hoàn cũng ngẩn ra một chút, vừa định nói chuyện thì đột nhiên từ lối ra lại có hai người bước tới, một là Vương Diệp, người còn lại là Trần Văn Cẩm.

“Vương gia, chú em quả nhiên cũng đến rồi.

Chương 701

” Giải Liên Hoàn cười nói với Vương Diệp.

Nhưng rất nhanh, anh ta thấy Trần Văn Cẩm đi theo sau Vương Diệp thì không khỏi ngây người.

“Cô...” Giải Liên Hoàn trợn tròn mắt, khó tin nhìn Trần Văn Cẩm.

Anh ta đến đây vì điều gì?

Chính là để tìm Trần Văn Cẩm!

Mà bây giờ, lại gặp được Trần Văn Cẩm ở đây, điều này khiến Giải Liên Hoàn nhất thời hơi choáng váng.

Còn Trần Văn Cẩm sau khi bước ra cũng nhìn Giải Liên Hoàn, cô nói: “Đừng giả vờ nữa, tất cả mọi chuyện tôi đã nói với Thiên Chân rồi, cậu ấy bây giờ đã biết thân phận của anh. ” Ngô Tà cũng nhìn về phía Giải Liên Hoàn, chăm chú nhìn anh ta.

Giải Liên Hoàn ngẩn người một chút, sau đó nở một nụ cười khổ.

“Thiên Chân. ” Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà.

“Anh đừng gọi tôi! ” Ngô Tà tránh ra, cả người run rẩy, một dòng nước mắt tuôn rơi.

Còn Vương Bàn Tử thì nói: “Thiên Chân, Tam gia của cậu vì để chặn lũ rắn trùng mà ở phía trước, chịu rất nhiều vết thương nặng. ” Ngô Tà lập tức gần như bùng nổ: “Vậy tại sao không băng bó!

Vết thương bây giờ vẫn đang chảy máu! ” Vương Bàn Tử nói: “Thiên Chân cậu bình tĩnh chút!

Hộp thuốc trong lúc hỗn loạn vừa nãy không biết bay đi đâu rồi, chúng ta bây giờ không có hộp y tế, không thể băng bó được! ” Nước mắt Ngô Tà không ngừng rơi xuống.

Ngừng một chút, Ngô Tà nhìn về phía Giải Liên Hoàn: “Tam thúc của tôi bây giờ ở đâu? ” Giải Liên Hoàn kinh ngạc nói: “Cậu làm sao biết anh ấy chưa chết? ” Sau đó, Giải Liên Hoàn dường như nghĩ đến điều gì đó, không khỏi nhìn về phía Vương gia, cười khổ một tiếng: “Chắc là Vương gia đã nói cho các cậu biết rồi. ” Ngô Tà không nói gì, nhưng đã ngầm thừa nhận.

Còn Trần Văn Cẩm thì cau mày nhìn Vương Diệp.

Ngô Tam Tỉnh quả nhiên chưa chết!

Hơn nữa, từ lời nói của Giải Liên Hoàn có thể nghe ra, Vương Diệp dường như cũng biết tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, và Giải Liên Hoàn đối với Vương Diệp vô cùng cung kính khách khí.

Thêm vào đó, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và thậm chí là tất cả những người có mặt ở đây, hầu như đều rất khách sáo với Vương Diệp.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm càng tò mò về thân phận của Vương Diệp.

Chỉ là cô cũng biết, bây giờ không phải lúc truy vấn thân phận của Vương Diệp.

Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà và Trần Văn Cẩm: “Yên tâm đi, Ngô Tam Tỉnh chưa chết. ” Nghe Giải Liên Hoàn đích thân thừa nhận, Ngô Tà và Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn những người khác nghe thì lại một mặt mê hoặc.

Cái gì với cái gì vậy?

Phan Tử nói: “Tam gia, anh đang nói gì vậy?

Ngô Tam Tỉnh chưa chết là sao?

Tôi nghe không hiểu ý của anh! ” Giải Vũ Thần lúc này cũng đang ở đây, cậu ta đi đến trước mặt Giải Liên Hoàn, cau mày nói: “Tam gia, lời này của anh là có ý gì? ” Ngô Tà và Trần Văn Cẩm đều im lặng.

Còn Giải Liên Hoàn thì cười khổ một tiếng: “Các cậu đừng hỏi nhiều như vậy nữa, có một số chuyện các cậu biết chưa chắc đã tốt, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi. ” Giải Vũ Thần còn muốn hỏi thêm, nhưng lúc này Vương Diệp nhàn nhạt nói: “Được rồi, mọi chuyện các cậu cũng đã nên hiểu rõ rồi, chúng ta nên đi tìm Tây Vương Mẫu Địa Cung. ” Nói xong, Vương Diệp quay người đi về một hướng nào đó.

Trương Khởi Linh không nói một lời đi theo sau Vương Diệp.

“Tiểu Hoa ca ca, tôi đi theo sư phụ trước đây. ” Hoắc Tú Tú chào một tiếng xong, vội vàng đi theo Vương Diệp và nhóm của anh.

Còn A Ninh thì phân phó một thuộc hạ ở lại chăm sóc Giải Liên Hoàn, dẫn những người còn lại đi theo Vương Diệp.

“Thiên Chân, chúng ta...” Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà cắn răng, nhìn Phan Tử: “Phan Tử, chăm sóc tốt Tam thúc của tôi. ” “Được, Tiểu Tam gia cậu yên tâm đi. ” Phan Tử trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng anh ta biết, người trước mặt này chính là “Tam gia” mà anh ta đã nhận định!

Ngô Tà thở ra một hơi, lúc này mới dẫn Vương Bàn Tử đi theo Vương Diệp.

Còn Trần Văn Cẩm sau khi nhìn Giải Liên Hoàn một cái, nói: “Liên Hoàn, anh...

đã trở về đội rồi! ” Tiếng “Liên Hoàn” này, khiến Giải Vũ Thần toàn thân chấn động, trợn tròn mắt nhìn Giải Liên Hoàn.

Còn Giải Liên Hoàn thì nở một nụ cười giải thoát.

Còn Trần Văn Cẩm, sau khi nói xong thì rời khỏi đó, đi theo Vương Diệp và nhóm của anh.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, mấy người họ đi qua mấy cái hồ chứa nước, cuối cùng đến cuối con đường hầm.

Ở cuối đường hầm trên mặt đất có hai cái vòng kéo, rõ ràng là dẫn xuống dưới lòng đất.

Vương Diệp nhìn Tướng Thần, Tướng Thần tuy rất không tình nguyện, nhưng vẫn đi đến trước hai cái vòng kéo kia, nhẹ nhàng kéo một cái, kéo hai tấm đá trên mặt đất lên, rất nhẹ nhàng, không tốn chút sức lực nào.

Ngô Tà và đồng bọn thì chẳng kinh ngạc chút nào, dù sao Tướng Thần đó là người có thể dễ dàng đánh bay Song Lân Đại Xà hung mãnh, bây giờ kéo một tấm đá đương nhiên là nhẹ nhàng như không.

Ngược lại Trần Văn Cẩm thì hai mắt hơi co lại, có chút khó tin.

“Rầm! ” Tướng Thần ném tấm đá xuống.

Vương Diệp đi đến lối vào đó, nhìn xuống dưới, bên dưới là một mật thất, bên cạnh mật thất có lối ra, lối ra này chính là con đường dẫn đến Tây Vương Mẫu Địa Cung!

“Bên dưới này chắc chắn là con đường dẫn đến Tây Vương Mẫu Địa Cung rồi. ” Vương Diệp nói một tiếng, sau đó trực tiếp nhảy vào đường hầm.

Những người khác cũng vội vàng dùng dây thừng để xuống đường hầm.

Đi trong đường hầm dưới lòng đất, Trần Văn Cẩm nghi ngờ hỏi Vương Diệp: “Anh đã từng đến đây chưa? ” Vương Diệp lắc đầu nói rằng chưa từng đến.

Nhưng Trần Văn Cẩm lại không muốn tin.

Dù sao Vương Diệp quen thuộc nơi này như vậy, sao có thể chưa từng đến chứ?

Nhưng Vương Bàn Tử lại nói: “Cô không cần ngạc nhiên, Vương gia là ai chứ?

Anh ấy liệu sự như thần, thiên hạ này không có chuyện gì mà anh ấy không biết, Tây Vương Mẫu Địa Cung này dù có bí ẩn đến mấy, thì cũng phải có lối vào chứ! ” “Chỉ cần nó có lối vào, thì Vương gia sẽ tìm được. ” Lúc nói câu này, Vương Bàn Tử đầy vẻ tự tin.

Trần Văn Cẩm cau mày, cô nhìn những người khác, bao gồm cả Trương Khởi Linh, không một ai phản bác câu nói này, rõ ràng trong lòng họ, Vương Diệp chính là như vậy!

Vương Diệp thực sự có thể làm được điều này.

Đây là sự thật được công nhận!

Trần Văn Cẩm vẫn thay đổi cách nhìn về Vương Diệp.

Lẽ nào, người này thực sự thần kỳ đến vậy?

Cô nhìn bóng lưng Vương Diệp, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Ngay lúc cô còn đang nghi ngờ, mọi người đã đi qua con đường hầm này, đến một đại điện!

Chương 702

Đại điện này cực kỳ hùng vĩ, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cùng đồng bọn lập tức trợn tròn mắt mà nhìn, lòng đầy kích động.

“Xem kìa!

Xem kìa!

Đây đều là tác phẩm nghệ thuật của tổ tiên An Lạc chúng ta, là báu vật nghệ thuật của An Lạc chúng ta đó! ” Vương Bàn Tử đi vào đại điện, dùng đèn pin rọi khắp xung quanh, kích động nói.

Những người khác nhìn xung quanh, cũng phát ra tiếng kinh thán, ánh đèn pin chiếu khắp nơi. 【Đã đến Tây Vương Mẫu Địa Cung, có tiến hành Đánh Dấu lần thứ mười không? 】【Có / Không! 】 Lúc này, trong đầu Vương Diệp vang lên tiếng hệ thống.

Cuối cùng cũng đến Tây Vương Mẫu Địa Cung!

Cuối cùng cũng có thể tiến hành Đánh Dấu lần thứ mười này!

Nghe thấy tiếng hệ thống, trong lòng Vương Diệp hơi kích động.

Anh đến Tháp Mộc Đà Vĩ chính là để tìm Tây Vương Mẫu Địa Cung, sau đó trong Tây Vương Mẫu Địa Cung tiến hành Đánh Dấu lần thứ mười, đạt được Kỳ Lân Huyết Ngọc và Bất Hủ Kim Đan.

Phải biết rằng, hai thứ này đều là những thứ Vương Diệp cần để kích hoạt Bất Tử Thể.

Hiện giờ thể chất của Vương Diệp đã tiến hóa thành Bất Tử Thể rồi, chỉ cần tìm được những bảo vật kia là có thể kích hoạt thành công, có được Bất Tử Thể chân chính.

Thái Tuế Tinh Huỳnh Vương Diệp đã có được, Bất Hủ Kim Đan chính là thứ hai mà Vương Diệp đạt được.

Ngoài ra, Kỳ Lân Huyết Ngọc có thể giúp Vương Diệp tiến hành Cường Hóa Kỳ Lân Huyết Mạch lần thứ bảy.

Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp đã Cường Hóa đến lần thứ sáu, hiện tại chỉ cần Cường Hóa thêm ba lần nữa là có thể đạt đến cực hạn thứ chín, cũng chính là Cửu Chi Cực mà người ta thường nói!

Từ đó sẽ tiến hóa Kỳ Lân Huyết Mạch thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch.

Mà Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch lại là huyết mạch cần thiết để Vương Diệp kích hoạt Bất Tử Thể.

Vì vậy, lần Đánh Dấu thứ mười này đối với Vương Diệp mà nói, là một lần Đánh Dấu vô cùng quan trọng, có thể nói là một khâu rất quan trọng để anh kích hoạt Bất Tử Thể.

Mà đến bây giờ, cuối cùng cũng tìm được Tây Vương Mẫu Địa Cung, có thể tiến hành Đánh Dấu lần thứ mười!

Vương Diệp không chút do dự lựa chọn Đánh Dấu.

“Đánh Dấu! ” Vương Diệp thầm nói trong lòng một tiếng. 【Đánh Dấu lần thứ mười thành công! 】【Đạt được Bất Hủ Kim Đan! 】【Đạt được Kỳ Lân Huyết Ngọc! 】【Bất Hủ Kim Đan: Truyền thuyết về loại đan dược thần kỳ chứa đựng sức mạnh bất hủ, là loại đan dược quý giá và mạnh mẽ nhất thiên hạ, phàm nhân uống vào có thể trường sinh bất lão, vĩnh sinh bất tử!

Là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Bất Tử Thể! 】【Kỳ Lân Huyết Ngọc: Huyết ngọc ngưng tụ từ Thánh Huyết của Thánh Kỳ Lân, chứa đựng sự tiến hóa vô tận của Thánh Kỳ Lân, sau khi sử dụng có thể Cường Hóa Kỳ Lân Huyết Mạch hai lần! 】【Có sử dụng Kỳ Lân Huyết Ngọc không? 】【Có / Không! 】 Sau khi nghe giới thiệu về hai loại bảo vật, trong lòng Vương Diệp cũng hơi vui mừng.

Bất Hủ Kim Đan này quả đúng như tên gọi, có thể nói là một loại chí bảo, sở hữu năng lực khủng khiếp như vậy.

Không hổ là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Bất Tử Thể.

Ngoài ra còn có Kỳ Lân Huyết Ngọc!

Ban đầu Vương Diệp nghĩ rằng Kỳ Lân Huyết Ngọc có thể cung cấp một lần Cường Hóa Huyết Mạch đã là tốt rồi, không ngờ rằng, lại có thể trực tiếp Cường Hóa Kỳ Lân Huyết Mạch hai lần!

Đây đúng là một niềm vui bất ngờ!

Tức là, sau khi sử dụng Kỳ Lân Huyết Ngọc này, sẽ giống như lần trước, sau một khoảng thời gian, Kỳ Lân Huyết Mạch sẽ Cường Hóa đến lần thứ tám!

Đạt đến cấp độ Cường Hóa +8!

Đối với Vương Diệp mà nói, đó tuyệt đối là một niềm vui lớn!

Điều này có nghĩa là, Vương Diệp chỉ cần Cường Hóa Kỳ Lân Huyết Mạch thêm một lần nữa, thì Kỳ Lân Huyết Mạch của anh sẽ có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch chân chính!

“Sử dụng Kỳ Lân Huyết Ngọc! ” Vương Diệp không chút do dự lựa chọn sử dụng Kỳ Lân Huyết Ngọc.【Kỳ Lân Huyết Ngọc sử dụng thành công, đang hấp thu Kỳ Lân Huyết Ngọc! 】【Kỳ Lân Huyết Ngọc quá mạnh mẽ, sau khi sử dụng trực tiếp Cường Hóa thành công một lần, một tháng sau sẽ tiến hành Cường Hóa lần thứ hai! 】【Kỳ Lân Huyết Mạch Cường Hóa thành công, cấp độ hiện tại +7!】【Kỳ Lân Huyết Mạch Cường Hóa thành công, đạt được 5000 điểm Sức Mạnh, 5000 điểm Thể Lực, 5000 điểm Tốc Độ! 】【Kỳ

Lân Huyết Mạch Cường Hóa thành công, đạt được Kỳ Lân Chi Hồn! 】【Kỳ Lân Chi Hồn: Là vật phẩm cần thiết để tiến hóa Thánh Kỳ Lân, dùng trên Hỏa Kỳ Lân có thể tạm thời tiến hóa Hỏa Kỳ Lân thành Thánh Kỳ Lân, sở hữu uy năng cực lớn! 】【Kỳ Lân Huyết Mạch hiện tại Cường Hóa là +7, Cường Hóa đến +9 có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch! 】【Cường Hóa lần thứ tám bắt đầu, sẽ hoàn thành sau một tháng! 】 Một loạt thông báo của hệ thống khiến Vương Diệp lại một lần nữa bất ngờ.

Không ngờ rằng, Kỳ Lân Huyết Ngọc này lại lợi hại đến vậy, vừa sử dụng đã trực tiếp Cường Hóa thành công một lần!

Phải biết rằng, Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp thuộc loại năng lực vô cùng mạnh mẽ, ban cho anh rất nhiều khả năng cường đại, mỗi lần Cường Hóa đều cần rất nhiều thời gian.

Ít thì 20 ngày, nhiều thì một tháng!

Mà lần này sử dụng Kỳ Lân Huyết Ngọc, lại trực tiếp Cường Hóa thành công một lần, thậm chí không cần bất kỳ thời gian chờ đợi nào!

Điều này khiến Vương Diệp có chút bất ngờ.

Đương nhiên, đây là một điều tốt lớn.

Coi như là được Cường Hóa miễn phí một lần!

Vương Diệp hít sâu một hơi, lần Đánh Dấu này, thực sự đã lời không ít.

Vương Diệp có chút mãn nguyện.

Anh cất hệ thống đi.

“Huyền Không Lô! ” “Đây là lò luyện đan của Tây Vương Mẫu! ” Đúng lúc này, Trần Văn Cẩm kinh hô một tiếng, cô nhìn chằm chằm lên trên, trong mắt tràn đầy sự nóng bỏng.

Cô đến đây, chính là vì để ngăn chặn cơ thể mình bị Thi Hóa, từ đó khôi phục thành người bình thường.

Nếu có thể phát hiện ra điều gì đó trong lò luyện đan của Tây Vương Mẫu, thì đương nhiên là không gì tốt hơn.

Vì vậy khi nhìn thấy Tây Vương Mẫu Luyện Đan Lô, cô cũng có chút phấn khích.

Lúc này Trương Khởi Linh đã chạm vào những cột đèn kia, vì cơ quan tồn tại, tất cả các cột đèn đều được thắp sáng, cả đại điện trở nên vô cùng sáng sủa, bọn họ cũng nhờ đó mà nhìn thấy lò luyện đan treo lơ lửng trên không đại điện.

“Đan lò treo lơ lửng giữa không trung, hấp thu hết tinh hoa của cả Long Mạch! ” Ngô Tà nghiêm trọng nói, cậu nhìn Vương Diệp: “Vương gia, lò luyện đan này chắc hẳn là vật quan trọng trấn giữ Long Mạch của Tây Vương Mẫu Địa Cung phải không? ” Trần Văn Cẩm có chút tò mò hỏi: “Thiên Chân, cậu làm sao mà biết những điều này? ” Ngô Tà nói: “Dì Văn Cẩm, những thứ này đều là Vương gia dạy cháu. ” Ban đầu Vương Diệp vì muốn lấy một viên Xà Mi Đồng Ngư từ chỗ Ngô Tà, đã dùng Tầm Long Quyết để trao đổi, nên Ngô Tà nói là học từ Vương Diệp cũng đúng.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Cô càng ngày càng cảm thấy Vương Diệp thần bí.

Người đàn ông này, dường như cái gì cũng biết!

Hay nói cách khác, cái gì cũng vô cùng tinh thông!

Vương Diệp gật đầu: “Đan lò này đối với Tây Vương Mẫu mà nói vô cùng quan trọng, là vật cần thiết để cô ta luyện chế đan dược, bên trong chắc chắn có thứ quan trọng nhất của cô ta. ” Nói rồi, Vương Diệp nhìn về phía Tướng Thần.

Chương 703

Tướng Thần gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, trực tiếp nhảy lên đan lò, nhìn vào bên trong đan lò, sau đó một giọng nói khàn khàn truyền xuống: “Có một cỗ thi thể. ” Mọi người ngẩn người một chút, bên trong đan lò lại có một cỗ thi thể?

Chuyện này là sao?

Nhưng rất nhanh, Ngô Tà liền ngẩn ra, cậu không khỏi kinh ngạc nói: “Vương gia, anh ấy lại biết nói chuyện sao? ” Tuy giọng Tướng Thần rất khó nghe, rất khàn khàn, nhưng Ngô Tà lại nghe rất rõ!

Những người khác cũng phản ứng lại, có chút kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp không phải đã nói người đó không biết nói chuyện sao, sao bây giờ lại mở miệng nói?

Vương Diệp không trả lời bọn họ, mà nói: “Mang thi thể xuống xem thử. ” Tướng Thần cũng không nói nhiều, tóm lấy thi thể bên trong đan lò trực tiếp nhảy xuống từ phía trên, sau đó trực tiếp ném thi thể xuống đất.

Mọi người nhìn một cái, phát hiện thi thể này bảo quản hoàn hảo, nhưng lại là một người không có mặt, không khỏi có chút tò mò.

“Người này, sao lại không có mặt vậy! ” Ngô Tà tò mò hỏi.

Còn Tướng Thần thì nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Khí tức của thi thể, giống anh ta. ” Mọi người sững sờ, giống Trương Khởi Linh?

Tình huống gì đây?

Tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Trương Khởi Linh, chỉ thấy Trương Khởi Linh cau mày, cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào thi thể trên mặt đất kia.

Lúc này Vương Diệp cúi xuống, kiểm tra tình hình thi thể này, phát hiện hai ngón tay bên tay phải của thi thể đặc biệt dài!

Vương Diệp cũng nhớ, trong cốt truyện gốc, bên trong đan lò này quả thực có một cỗ thi thể, hơn nữa thi thể này cũng được gọi là "Trương Khởi Linh"!

Vương Diệp nhìn về phía Trần Văn Cẩm: "Cỗ thi thể này, cô nên biết chứ. " Tất cả mọi người lại nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm hơi biến đổi, không khỏi nhìn về phía Vương Diệp.

Cô không ngờ Vương Diệp lại biết những chuyện này!

Thực ra Trần Văn Cẩm biết người không có mặt này cũng tên là Trương Khởi Linh, chỉ là cô không muốn nói mà thôi, không ngờ Vương Diệp lại biết chuyện này!

Điều này khiến Trần Văn Cẩm trong lòng càng thêm cảnh giác sâu sắc đối với Vương Diệp.

"Dì Văn Cẩm, dì có biết anh ta là ai không?! " Ngô Tà hỏi.

Trần Văn Cẩm lộ vẻ do dự, sau đó nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tất cả mọi người lại nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này Vương Diệp nhàn nhạt nói: "Thi thể này tên là Trương Khởi Linh, các cậu nhìn hai bàn tay của anh ta xem. " Mọi người nhìn một cái, quả nhiên phát hiện ngón tay của thi thể này và ngón tay của Trương Khởi Linh giống hệt nhau, đều vô cùng thon dài, ngay cả kích thước cũng giống nhau!

Thậm chí, bọn họ còn so sánh với ngón tay của Vương Diệp!

Tuy ngón tay của Vương Diệp cũng rất thon dài, có thể dùng Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ giống Trương Khởi Linh, nhưng ngón tay của Vương Diệp vẫn có chút khác biệt so với Trương Khởi Linh, chủ yếu thể hiện ở các đốt ngón tay và kích thước.

Các đốt ngón tay của Vương Diệp rất rõ ràng, mỗi đốt xương ngón tay đều gần như nhau, trông giống như trúc xanh, rất đẹp mắt.

Còn hai ngón tay của Trương Khởi Linh tuy cũng thon dài đẹp mắt, nhưng hơi tròn trịa hơn một chút.

Vì vậy giữa hai người vẫn có sự khác biệt.

Nhưng hai ngón tay của cỗ thi thể trước mắt lại giống hệt Trương Khởi Linh!

Điều này khiến mọi người có chút nghi hoặc.

Vương Diệp nói: “Bàn Tử, cho tôi một cái đuốc~” Vương Bàn Tử lập tức đưa đuốc của mình cho Vương Diệp.

Vương Diệp xé rách quần áo trên thi thể, sau đó dùng đuốc lướt qua vai thi thể từ xa, rất nhanh, da của thi thể đó biến đổi, một hình xăm xuất hiện trên vai anh ta, điều này khiến mọi người ngẩn ra.

“Đây là...

Kỳ Lân Văn Thân!

Giống hệt trên người Muộn Du Bình! ” Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Những người khác đều nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tuy bọn họ biết trên người Vương Diệp cũng có Kỳ Lân Văn Thân, nhưng trên người Vương Diệp không chỉ có một loại hình xăm, hơn nữa ngay cả là Kỳ Lân Văn Thân, hình xăm trên người Vương Diệp cũng có chút khác biệt so với Trương Khởi Linh.

“Muộn Du Bình, anh mau cho chúng tôi xem hình xăm trên người anh đi! ” Ngô Tà nói.

Trương Khởi Linh hơi do dự một chút, vẫn lộ ra cánh tay trắng nõn.

Sau đó, Ngô Tà dùng đuốc lướt qua gần vai Trương Khởi Linh, chịu ảnh hưởng của nhiệt độ cao, Kỳ Lân Văn Thân trên người Trương Khởi Linh từ từ hiện ra.

Mọi người nhìn kỹ một cái, bắt đầu so sánh những điểm khác biệt giữa hai cái.

Nhưng lại phát hiện, hình xăm của Trương Khởi Linh và thi thể kia lại giống hệt nhau!

Bất kỳ chỗ nào cũng giống nhau!

Điều này...

Tất cả mọi người đều ngây người!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Ngô Tà cẩn thận nhìn kỹ thi thể đó, sắc mặt có chút khó coi, cậu nói: “Cái này dường như thật sự là Muộn Du Bình!

Các cậu nhìn khuôn mặt anh ta, tuy không có ngũ quan, nhưng về đường nét thì giống hệt Muộn Du Bình, hơn nữa chiều cao và tỷ lệ cơ thể cũng giống hệt nhau! ” Mọi người cẩn thận so sánh, phát hiện quả thực là giống hệt!

Thi thể này thật sự là Trương Khởi Linh?

Vậy Trương Khởi Linh trước mặt này thì sao?

Tất cả đều nhìn về phía Trương Khởi Linh, thậm chí có người còn không khỏi lùi lại hai bước.

Ngay cả khi họ biết tộc trưởng của Trương gia đều được gọi là "Trương Khởi Linh", nhưng dù là vậy, cũng không thể nào mỗi Trương Khởi Linh lại có vóc dáng và đường nét khuôn mặt giống nhau được phải không?

Rõ ràng, điều này không phù hợp với logic.

"Trương Khởi Linh" chỉ là tộc trưởng của Trương gia, chứ không phải là người sao chép.

Lại liên tưởng đến lời Tướng Thần nói trước đó, khí tức của thi thể trước mặt này và khí tức trên người Trương Khởi Linh là giống nhau, lẽ nào... thi thể trước mặt này, thật sự là Trương Khởi Linh?

Còn bản thân Trương Khởi Linh cũng cau mày, rõ ràng không biết tình huống trước mắt này rốt cuộc là vì sao?

Anh ấy cũng cảm thấy, thi thể trước mắt này, trông giống hệt anh ấy!

Lúc này Vương Bàn Tử nói: "Thực ra tôi có một thắc mắc, đó là tại sao thi thể này lại không có ngũ quan?

Các cậu nhìn xem, ngũ quan của anh ta giống như trời sinh đã không có vậy, chứ không phải là bị người khác hủy hoại. " Mọi người cũng bừng tỉnh!

Quả thực, cỗ thi thể "Trương Khởi Linh" trước mặt này không có ngũ quan, nhưng loại không có ngũ quan này không phải là bị người khác hủy hoại, mà giống như trời sinh đã không có vậy.

Điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Vì trước đó Vương Diệp đã nói, Trần Văn Cẩm biết chuyện này, đã như vậy, thì đương nhiên phải hỏi Trần Văn Cẩm.

“Dì Văn Cẩm, rốt cuộc tất cả chuyện này là sao ạ? ” Ngô Tà sốt ruột hỏi.

Trần Văn Cẩm lại nói: “Có một số chuyện, các cậu vẫn là đừng biết thì tốt hơn, không có lợi lộc gì đâu. ” Mọi người có chút cạn lời.

Còn Vương Diệp lại nhàn nhạt nói: “Thế gian này đâu có nhiều điều phải cố kỵ đến vậy, thực ra cũng rất đơn giản, năm đó cô ấy và Trương Khởi Linh cùng những người khác đã từng đến Tây Vương Mẫu Địa Cung này, hơn nữa cô ấy thực ra vẫn luôn ở Tháp Mộc Đà mà chưa từng rời đi, nếu không thì cô ấy đã sớm giống Hoắc Linh, Thi Hóa thành Cấm Bà rồi, làm gì còn có khả năng bây giờ mới bắt đầu Thi Hóa chứ?

Chương 704

” Thi Miết Đan có hiệu quả rất tốt, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Càng gần Vẫn Ngọc, càng không dễ Thi Hóa.

Đây cũng là lý do tại sao Hoắc Linh đã sớm biến thành Cấm Bà mười mấy năm trước, còn Trần Văn Cẩm bây giờ mới bắt đầu Thi Hóa, là vì Trần Văn Cẩm vẫn luôn ở Tháp Mộc Đà, tuy chưa tìm được Vẫn Ngọc, nhưng vì ở gần Vẫn Ngọc nên tốc độ Thi Hóa của cơ thể trở nên rất chậm.

Ngừng một chút, Vương Diệp nhìn về phía cỗ thi thể kia: “Còn cỗ thi thể này, chính là thi thể của Trương Khởi Linh năm đó! ” Trương Khởi Linh năm đó?

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu lời Vương Diệp rốt cuộc có ý gì.

Thậm chí ngay cả bản thân Trương Khởi Linh cũng kỳ lạ nhìn Vương Diệp.

Vì Trương Khởi Linh mắc chứng mất hồn, cách một khoảng thời gian lại quên đi những chuyện xảy ra trước đó, ký ức không thể bảo tồn, đối với những chuyện trước đây, anh ấy phần lớn đều đã quên, chỉ khi gặp phải kích thích thì mới nhớ lại một số chuyện cũ.

Vì vậy bản thân Trương Khởi Linh cũng không biết lời Vương Diệp rốt cuộc có ý gì.

Chỉ có Trần Văn Cẩm sau khi nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt trở nên phức tạp, đồng thời cô ấy càng cảnh giác hơn với Vương Diệp.

Cô rất muốn biết, người trước mặt này khiến Ngô Tà, Giải Liên Hoàn và đồng bọn vô cùng tin tưởng, thậm chí ngay cả Trương Khởi Linh cũng sẽ tin tưởng vô điều kiện, rốt cuộc là ai, lại biết nhiều chuyện như vậy.

Ngô Tà hỏi: “Vương gia, lời này của anh rốt cuộc có ý gì, tôi sao nghe không hiểu gì cả, cái gì gọi là Muộn Du Bình năm đó? ” Vương Diệp nhàn nhạt nói: “Bởi vì, Trương Khởi Linh năm đó không phải là Trương Khởi Linh hiện tại, các cậu còn nhớ, đã từng ở Tây Sa Hải Để Mộ và Vân Thiên Cung thì, nhìn thấy ký hiệu mà Trương Khởi Linh để lại không? ” Ngô Tà ngẩn ra, sau đó gật đầu: “Nhớ, ký hiệu đó là do Muộn Du Bình để lại. ” Bản thân Trương Khởi Linh mắc chứng mất trí nhớ, không nhớ rõ những chuyện trước đây, nhưng ở Tây Sa Hải Để và Vân Thiên Cung mà họ đã đi qua, đều xuất hiện những ký hiệu mà Trương Khởi Linh để lại.

Đại diện cho việc Trương Khởi Linh đã từng đến những nơi đó trước đây.

Chỉ là, Trương Khởi Linh không nhớ nổi mình rốt cuộc đã đi đến những nơi đó vào lúc nào.

Vương Diệp nói: “Nói chính xác thì, đó là do Trương Khởi Linh năm đó để lại, chứ không phải Trương Khởi Linh hiện tại. ” Điều này khiến Ngô Tà và những người khác càng thêm khó hiểu.

Vương Bàn Tử nói: “Tôi nói Vương gia này, anh có thể đừng đánh đố nữa không, làm chúng tôi sốt ruột chết mất, cứ như trong lòng có con kiến bò vậy! ” Vương Diệp nói: “Rất đơn giản, thực ra trên thế gian này không chỉ có một Trương Khởi Linh, ý tôi là, không chỉ có một Muộn Du Bình, anh ta có Phục Chế Thể! ” “Phục Chế Thể? ” Ngô Tà và những người khác ngẩn ra, không khỏi nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Còn Trần Văn Cẩm sau khi nghe xong, cũng lộ vẻ cười khổ.

Phục Chế Thể!

Thực sự có.

Vương Diệp nói: “Trương gia Đông Bắc là một gia tộc vô cùng lợi hại, nhưng đồng thời cũng là một gia tộc vô cùng độc ác, họ đã tìm thấy một Địa Mạch thần kỳ ở Việt Tây tỉnh, nơi Địa Mạch đó có một chỗ rất lợi hại, có thể Phục Chế ra những sinh mệnh giống hệt! ” “Chỉ là loại sinh mệnh giống hệt này, thường đều có khuyết điểm, từ xưa đến nay chưa từng thật sự Phục Chế ra một sinh mệnh hoàn chỉnh. ” “Cho đến khi Trương Khởi Linh xuất hiện, Phục Chế Thể hoàn chỉnh đầu tiên cuối cùng cũng xuất hiện. ” Nói rồi, Vương Diệp nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tất cả mọi người đều biến sắc!

Phục Chế Thể!

Trên thế gian này, lại thật sự có Phục Chế Thể sao?

Sao có thể như vậy?

Vương Diệp nhìn Trần Văn Cẩm, nhàn nhạt cười một tiếng, nhưng cũng không nói thêm điều gì khác.

Còn Trần Văn Cẩm thì sắc mặt biến đổi.

Vương Diệp quả nhiên cái gì cũng biết!

“Anh rốt cuộc là ai!

Tại sao lại biết nhiều đến vậy! ” Trần Văn Cẩm đột nhiên nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Nghe thấy câu nói này của Trần Văn Cẩm, bọn họ cũng cuối cùng tin rằng, lời Vương Diệp nói quả thực là thật, năm đó Trần Văn Cẩm và đồng bọn cũng đã trải qua một số chuyện, thậm chí biết thế gian này có hai Trương Khởi Linh.

Không ai để ý đến sự kinh ngạc của Trần Văn Cẩm, bọn họ càng cảm thấy hứng thú hơn với chuyện Phục Chế Thể của Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử nói: "Vương gia, chuyện này cũng quá mức phi lý!

Tôi chỉ muốn biết, hiện tại nằm trước mặt chúng ta là Trương câm thật hay Trương câm Phục Chế Thể? " Vương Diệp lạnh lùng cười một tiếng: "Trương gia không nỡ để Trương Khởi Linh chết, đó là tộc trưởng do bọn họ tinh chọn kỹ lưỡng, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy. " Trương Khởi Linh lại nói: "Tộc trưởng vốn dĩ phải là anh. " Lời này vừa thốt ra, lại gây ra một sự xôn xao không nhỏ.

Tộc trưởng vốn dĩ phải là Vương Diệp!

Đây là tin tức gây sốc nhất mà bọn họ từng nghe!

"Mẹ nó!

Vương gia này ngay cả tộc trưởng cũng không muốn làm sao!

Lại còn là Trương gia nữa chứ!

Tôi nghe nói Trương gia này rất ghê gớm! " Vương Khải Huyền không khỏi há hốc mồm nói.

Mà người kinh ngạc nhất lại là Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm khó tin nhìn Vương Diệp, trợn tròn mắt, thậm chí quên cả hô hấp!

Tộc trưởng Trương gia!

Điều này...

Trần Văn Cẩm biết sự tồn tại của Trương gia, cô cũng biết Trương gia này không phải là Trương gia Cửu Môn, mà là Trương gia Đông Bắc vô cùng thần bí, vô cùng cường đại!

Tộc nhân của Trương gia này ai nấy thực lực phi phàm, trên người có hình xăm, trong cơ thể chảy Kỳ Lân Huyết, mỗi một người đi ra, đều có thể càn quét Cửu Môn.

Phải biết rằng, Trương Đại Phật gia trong Cửu Môn, cũng chỉ là một chi thứ của Trương gia Đông Bắc mà thôi.

Có thể thấy, Trương gia này rốt cuộc biến thái đến mức nào!

Mà Vương Diệp, lại cũng xuất thân từ Trương gia, hơn nữa từ lời của Trương Khởi Linh có thể biết, nếu Vương Diệp muốn, tộc trưởng Trương gia chính là Vương Diệp, chứ không phải Trương Khởi Linh hiện tại!

Điều này cũng quá lợi hại rồi!

Trần Văn Cẩm khó tin nhìn Vương Diệp, trong lòng thầm nghĩ, thảo nào anh ấy lại lợi hại như vậy, cái gì cũng biết, không ngờ lại là người của Trương gia, hơn nữa lại là một tồn tại yêu nghiệt hơn cả Trương Khởi Linh!

Tâm trạng của Trần Văn Cẩm có chút phức tạp.

Mà lúc này, Vương Diệp lại nhàn nhạt nói: “Đừng đùa nữa, tôi không muốn trở thành con cờ của Trương gia, đương nhiên...

Trương gia cũng không có tư cách lợi dụng tôi. ” Ngô Tà và đồng bọn thì lại thừa nhận câu nói này của Vương Diệp.

Dù sao Vương Diệp đối với bọn họ mà nói, đó chính là nhân vật thần tiên, Trương gia kia dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể nào lợi dụng được Vương Diệp!

Cho nên Vương Diệp hoàn toàn có tư cách này, có sự tự tin này.

Vương Diệp không còn để ý đến sự kinh ngạc của Ngô Tà và những người khác nữa, mà trực tiếp đi đến trước thi thể đó, đưa ra hai ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vẽ trên thi thể một lúc.

Chốc lát sau, Vương Diệp lấy ra Kinh Trập, rạch một đường trên bụng thi thể.

Da của thi thể đó giống như một cái vỏ da, sau khi bị rạch ra không có bất kỳ máu nào chảy ra, cũng không có máu thịt gì cả.

Vương Diệp dùng hai ngón tay thăm dò, từ bên trong lấy ra một thứ, đó là một vật màu đen xám xịt, rất nặng, hơi giống khối sắt, nhưng rõ ràng lại rất khác biệt.

“Đây là cái gì vậy? ” Ngô Tà tò mò hỏi.

Vương Diệp nói: “Chỗ tinh túy của Phục Chế Thể, Cổ Dao Tiên Linh! ” Cổ Dao Tiên Linh?

Tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, ngay cả Trần Văn Cẩm cũng chưa từng nghe nói đến thứ này.

Nhưng, Trần Văn Cẩm nhìn thấy thứ đó lại cảm thấy có chút quen thuộc, vô cùng quen mắt!

Chương 705

Dường như, rất giống loại khối sắt mà họ tìm thấy khi đến Ba Nãi ngày xưa!

Hắn nhìn kỹ hơn, phát hiện quả thực rất giống với khối kim loại kia, bất kể là màu sắc hay hoa văn trên đó.

Chỉ là vì đã quá lâu hắn không thấy loại kim loại đó, nên cũng không dám chắc giữa hai thứ này rốt cuộc có mối liên hệ gì.

Vương Bàn Tử không khỏi nghi hoặc hỏi: “Mẹ nó!

Lại lấy tiên nhân của bọn chúng làm dưỡng liệu!

Cái thứ này không phải được chiết xuất từ xương cốt người nào đó chứ?” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà và những người khác đều cảm thấy hơi ghê tởm.

Dù sao, từ “Tiên Linh” này, chẳng phải có nghĩa là tổ tiên sao?

Thế nên Vương Bàn Tử nói vậy, ngược lại lại có chút ý tứ đó.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại nói: “Đây là tên một loại thuốc, chứ không phải tổ tiên gì cả.” Mọi người giờ lại sững sờ.

Một lát sau, Vương Bàn Tử nói: “Vương gia, chú em đừng đùa nữa, một khối kim loại thế này sao có thể là thuốc được chứ?” Vương Diệp nói: “Đây là một loại **Thần Dược** được chiết xuất từ **Địa Mạch**, có thể nói là đã tập hợp một lượng lớn **Long Mạch Chi Khí** mới có thể ngưng tụ thành một khối như vậy.

Nó cũng là điểm mấu chốt của **phức chế nhân**, chỉ khi lợi dụng **Long Mạch Chi Khí** trong **Thần Dược** này mới có thể ban cho **phức chế nhân** sinh mệnh, nếu không, **phức chế nhân** căn bản không thể tự chủ hành động.” Lúc này Trần Văn Cẩm hỏi: “Vậy nên những **phức chế nhân** thất bại đều biến thành **Mật Lạc Đà**, vì không có sinh mệnh nên phải cần **Hắc Mao Xà** mới có thể khống chế?” Vương Diệp nhìn Trần Văn Cẩm: “Không sai.” Ngô Tà và những người khác lại tò mò, cậu ta hỏi: “Cái gì là **Mật Lạc Đà**?

Cái gì lại là **Hắc Mao Xà**?” Vương Diệp và Trần Văn Cẩm đều không trả lời cậu ta, vì mấy thứ này không có gì đáng nói, trả lời hay không cũng như nhau.

Toàn bộ sự chú ý của Vương Diệp đều đổ dồn vào **Cổ Dao Tiên Linh** trong tay! [Thu được **Cổ Dao Tiên Linh**!] [**Cổ Dao Tiên Linh**: Là một loại **Thần Dược** do **Cổ Dao tộc** lợi dụng khí **Địa Mạch** ngưng tụ mà thành, bên trong có lượng lớn **Thiên Địa Tinh Hoa**, có thể ban cho **phức chế nhân** sinh mệnh, nhưng đồng thời cũng là vật phẩm tất yếu để hợp thành **Cổ Dao Thần Dược**.

Tập hợp đủ ba khối **Cổ Dao Tiên Linh** có thể hợp thành **Cổ Dao Thần Dược**!] Vương Diệp không khỏi nhớ lại lời nhắc nhở trước đó của hệ thống!

Đây cũng là lý do cậu biết về **Cổ Dao Tiên Linh**!

Thứ này, ba khối là có thể hợp thành **Cổ Dao Thần Dược**!

Mà **Cổ Dao Thần Dược** này, chính là vật phẩm tất yếu để Vương Diệp kích hoạt **Bất Tử Thể**!

Kích hoạt **Bất Tử Thể** cần bốn món bảo vật và hai loại **Thánh Huyết Mạch**!

Hiện giờ Vương Diệp đã có được **Thái Tuế Tinh Kiển** và **Bất Hủ Kim Đan**, chỉ còn lại **Cổ Dao Thần Dược** và **Bất Tử Thủy Tinh Ma Nhãn** nữa thôi.

Vốn dĩ Vương Diệp vẫn chưa có phương hướng nào về **Cổ Dao Thần Dược** này, không biết phải đi đâu tìm, nhưng giờ thì đã có phương hướng rồi.

Chỉ cần tìm được ba khối **Cổ Dao Tiên Linh**, là có thể hợp thành **Cổ Dao Thần Dược**.

Còn về việc đi đâu tìm **Cổ Dao Tiên Linh**?

Đã là thứ truyền từ tay **Cổ Dao tộc**, vậy đương nhiên là phải đến **Cổ Dao tộc** mà tìm rồi. **Cổ Dao tộc**, cũng chính là nơi **Trương Gia Cổ Lâu** tọa lạc, bên trong ngọn núi Bà Nãi.

Mặc dù giờ **Cổ Dao tộc** đã diệt vong, nhưng **Địa Mạch** vẫn còn đó, muốn tìm hiểu **Cổ Dao Tiên Linh** chắc hẳn không khó.

Vậy nên Vương Diệp bây giờ cũng coi như có phương hướng rồi.

Vương Diệp cất **Cổ Dao Tiên Linh** đi.

Lần này ở đây thu được **Cổ Dao Tiên Linh** cũng là một niềm vui bất ngờ.

“Vương gia, chúng ta giờ phải làm sao đây?

Chỗ này dường như không có lối ra nào khác, liệu có cơ quan nào không?” Ngô Tà hỏi, đồng thời cậu ta nhìn xuống **Huyền Không Lô** và **Tinh Bàn** khổng lồ bên dưới.

Những người khác cũng nhìn **Tinh Bàn** đó.

Hiển nhiên, trong mắt mọi người, **Tinh Bàn** này chắc chắn là cơ quan, chỉ cần phá giải được nó, bọn họ mới có thể tìm thấy lối ra của địa cung này, tìm đến nơi ẩn náu của Tây Vương Mẫu.

Mà hy vọng này, đều đặt trên người Vương Diệp.

Tuy nhiên, Vương Diệp không hề nhìn **Tinh Bàn** đó.

Đối với cậu mà nói, **Tinh Bàn** này tuy có thể giải được, nhưng cậu còn có một phương pháp đơn giản hơn, cậu không muốn lãng phí thời gian vào việc giải **Tinh Bàn**.

Thế nên, Vương Diệp cầm **Kinh Trập**, trực tiếp nhảy vọt lên.

Khi mọi người còn đang tò mò Vương Diệp rốt cuộc muốn làm gì, cậu đã nhảy lên trên **Huyền Không Lô**, chỉ thấy cậu vung tay, “Đoàng” một tiếng, trực tiếp chặt đứt một sợi xích sắt đang treo **Huyền Không Lô**!

“Ngọa tào!

Vương gia đây là ý gì?

Chẳng lẽ còn muốn mang cái **Huyền Không Lô** này về sao?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Ngô Tà nói: “Béo chết tiệt, tôi thấy cậu là nghĩ tiền đến phát điên rồi!

Cái **Đan Lô** lớn như vậy sao mà mang về?

Hơn nữa, cậu nghĩ Vương gia sẽ thèm mấy thứ này sao?” Vương Bàn Tử không khỏi gật đầu.

Câu nói cuối cùng của Ngô Tà thì không sai.

Vương Diệp tuyệt đối không thể thèm thứ này được.

Vậy Vương Diệp muốn làm gì?

“Đoàng!” Lúc này, Vương Diệp lại chặt đứt một sợi xích sắt nữa!

Tổng cộng có bốn sợi xích sắt, Vương Diệp chặt đứt hai sợi đối diện, lập tức **Huyền Không Lô** trở nên lung lay sắp đổ.

Trương Khởi Linh nhíu mày: “Tránh ra!” Tất cả mọi người đều giật mình, vội vàng lùi lại phía sau!

Cho dù Trương Khởi Linh không nhắc nhở, bọn họ cũng đã đoán được Vương Diệp muốn làm gì!

Rất rõ ràng là cậu ta muốn chặt đứt tất cả các sợi xích, rồi trực tiếp ném **Huyền Không Lô** xuống!

Cậu ta muốn làm gì vậy chứ!

Không ai nắm bắt được suy nghĩ của Vương Diệp, chỉ có thể tránh xa, nếu không lát nữa **Huyền Không Lô** này rơi xuống, làm bị thương bọn họ thì khổ rồi!

Phải biết rằng, thứ này to như vậy, từ nơi cao như thế rơi xuống, nếu bị va phải một cái, thì đúng là không chết cũng tàn phế.

“Oanh long!” Khi Vương Diệp gần như đồng thời chặt đứt hai sợi xích sắt còn lại, **Huyền Không Lô** không còn bất kỳ chỗ dựa nào, cuối cùng từ trên không đại điện trực tiếp rơi thẳng xuống, đập mạnh vào **Tinh Bàn** khổng lồ kia.

Một tiếng vang lớn, **Tinh Bàn** trực tiếp bị đập nát vụn!

Bụi bay mù mịt!

Cả đại điện đều đang rung chuyển!

“Khụ khụ ~” Ngô Tà và những người khác không ngừng quạt bụi, cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một lát sau, khói bụi tan đi, mọi người nhìn thấy Vương Diệp đứng vững vàng trên **Luyện Đan Lô** khổng lồ.

Sau đó nhìn xuống đất, chỉ thấy mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, bên dưới cái hố đó, dường như có một **Động Thiên** khác, có một lối đi!

“Cái này... là lối ra sao?” Ngô Tà trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn tất cả những điều này.

Cái này cũng quá thần kỳ rồi!

Rất rõ ràng là, Vương Diệp biết lối ra ở bên dưới này, thế nên mới phải chặt đứt xích sắt, để **Huyền Không Lô** rơi xuống đập vỡ lối ra!

Thật sự thần kỳ quá đi!

Vương Diệp bình thản nói: "Không sai, đây chính là lối ra, các cậu có thể trực tiếp xuống, cứ đi thẳng theo lối đi bên trong, sẽ tìm thấy **Quan Quách** thật sự của Tây Vương Mẫu." Mọi người nghe vậy, đều chấn động tâm thần, có chút kích động.

Đối với bọn họ mà nói, tìm được **Quan Quách** của Tây Vương Mẫu, đó đương nhiên là chuyện tốt nhất, cũng là mục đích cuối cùng khi họ đến đây.

Trong **Quan Quách** của Tây Vương Mẫu, nhất định phải có thi thể của Tây Vương Mẫu.

Ngô Tà và những người khác không hề nghi ngờ lời nói của Vương Diệp.

Nhưng ngay lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên kêu lên: "Ngọa tào!

Các cậu mau nhìn, mấy con **Nhân Dũng** kia động rồi!" Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy tất cả những con **Nhân Dũng** đang đứng trong đại điện đều động đậy, chúng không chút do dự đi về phía Vương Diệp và những người khác, tuy trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng khí thế sát khí đằng đằng, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Mau đi!" Trương Khởi Linh nói khẽ một câu, sau đó xông về phía những con **Nhân Dũng** đó.

Những con **Nhân Dũng** kia trông có vẻ cực kỳ cứng rắn, nhưng căn bản không cách nào chống lại Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh tay cầm **Hàn Nguyệt Nhận**, vô cùng sắc bén, một đao chém nát một con **Nhân Dũng**.

Bên trong **Nhân Dũng** là một bộ thi thể khô héo, và khi thi thể bị chém nát, một con rắn đen kỳ lạ lao ra, không chút do dự vồ lấy mặt Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc, giơ tay bóp cổ **Hắc Mao Xà**, dùng sức bóp một cái, cổ con rắn đó trực tiếp bị bóp đứt! **Hắc Mao Xà**!

Thứ khống chế hành động của **Nhân Dũng** chính là những con **Hắc Mao Xà** đó.

Vương Bàn Tử mặt mày tái mét, lớn tiếng chửi: “Mẹ nó, sao lại là rắn nữa vậy chứ!” A Ninh nói: “Loại rắn này tên là **Hắc Mao Xà**, truyền thuyết là hậu duệ của **Trường Xà** được ghi chép trong **Sơn Hải Kinh**, nghe nói sau khi cắn chết người có thể chui vào trong cơ thể người để khống chế hành động, vô cùng quỷ dị!” Mọi người nghe vậy, không khỏi rùng mình.

Chương 706

Con **Hắc Mao Xà** này quá quỷ dị!

Vương Bàn Tử lớn tiếng nói: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi thôi chứ!” Thế là Vương Bàn Tử trực tiếp nhảy vào lối ra bị **Huyền Không Lô** đập vỡ.

Những người khác cũng không dám chần chừ, vội vàng theo Vương Bàn Tử nhảy vào.

Mà Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh một cái, tuy **Nhân Dũng** ở đây rất nhiều, nhưng Trương Khởi Linh nay đã trở thành **Vĩnh Sinh Thể**, đối phó với những thứ này vẫn là thừa sức.

Vậy nên Vương Diệp cũng không có bất kỳ lo lắng nào, là người cuối cùng nhảy vào trong lối đi.

Mọi người đến lối đi bên dưới, phát hiện lối đi này không rộng lắm, có thể nói là cực kỳ chật hẹp, Vương Diệp và những người khác phải khom người mới có thể tiếp tục tiến lên.

Bọn họ không vội rời đi, mà ở đây chờ Trương Khởi Linh.

Rất nhanh Trương Khởi Linh cũng đã xuống đến lối đi này.

Mọi người không dừng lại ở đây, mà tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, Vương Diệp đi một đoạn đường, nhìn thấy một ký hiệu bên trong lối đi!

Mọi người nhìn thấy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử liền nhìn về phía Trương Khởi Linh!

Rất hiển nhiên, ký hiệu này bọn họ vừa nhìn đã nhận ra, chính là do Trương Khởi Linh để lại!

Trương Khởi Linh quả nhiên đã từng đến đây!

"Sao vậy?" A Ninh rất tò mò hỏi.

Cô ấy không nhận ra ký hiệu này.

Thực ra ký hiệu này, chỉ có Vương Diệp, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy người bọn họ biết, vì trước đây họ đã từng thấy ở **Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ** và **Vân Thiên Cung**, đó đều là do Trương Khởi Linh để lại.

Mà bây giờ ở đây, lại xuất hiện loại ký hiệu này, tức là nơi này cũng giống như **Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ** và **Vân Thiên Cung**, Trương Khởi Linh đều đã từng đến đây.

Hoặc có thể nói, là một Trương Khởi Linh khác!

Bọn họ không khỏi nhớ đến những lời Vương Diệp đã nói trước đây.

Cậu ấy đã nói, Trương Khởi Linh có một **phức chế thể**, **phức chế thể** đó đã từng đến **Địa Cung** của Tây Vương Mẫu này, chỉ là sau này không biết vì lý do gì mà chết ở đây, thi thể bị đặt trong **Huyền Không Lô**.

Nhưng cậu ấy lại để lại ký hiệu trong **Địa Cung** này.

Những ký hiệu này, chỉ có Ngô Tà và những người khác mới hiểu được.

Tức là, Vương Diệp nói trước đây rất đúng, thậm chí có thể nói là không sai một ly.

"Ký hiệu này, là do Trương Khởi Linh để lại." Ngô Tà nói: "Trước đây khi chúng ta ở **Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ** và **Vân Thiên Cung**, đều đã thấy loại ký hiệu này rồi, cũng chỉ có Trương Khởi Linh mới để lại loại ký hiệu này." A Ninh sững sờ một chút, sau đó nói: “Xem ra, Vương gia nói đúng, năm đó quả thật có một Trương Khởi Linh đã từng đến đây.” Những người khác cũng đều gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh mang theo một chút phức tạp.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, nếu xuất hiện một **phức chế nhân** giống hệt mình, bọn họ tuyệt đối không thể nào chấp nhận được!

Cảm giác này giống như là, bản thân sẽ bị người khác thay thế bất cứ lúc nào, không hề có chút cảm giác an toàn nào, thậm chí còn cảm thấy bản thân không phải là thật.

Mà Trương Khởi Linh hiện tại xuất hiện tình huống này, bọn họ thậm chí còn có chút đồng cảm với cậu ấy.

Ngô Tà vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh, tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự cổ vũ và kiên quyết.

Hiển nhiên, đối với Ngô Tà mà nói, bất kể thế nào, cậu ta sẽ luôn đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, giúp đỡ Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử cũng đứng cạnh Trương Khởi Linh, thở dài một hơi.

Mà Trương Khởi Linh không nói một lời, tiếp tục đi về phía trước, dường như căn bản không hề để chuyện này trong lòng.

Vương Diệp nói: “Các cậu cứ yên tâm đi, tâm trí cậu ấy kiên định và mạnh mẽ hơn bất cứ ai, sẽ không bị ảnh hưởng gì đâu, chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm kiếm đi.” Nói rồi Vương Diệp cũng đi theo Trương Khởi Linh.

Thoáng cái mười phút trôi qua, bọn họ cuối cùng cũng rời khỏi lối đi này, đi đến một con suối nhỏ, bên trong có một loại cá nhỏ màu trắng đang sinh trưởng, trông rất kỳ lạ.

“Chỗ này vậy mà còn có cá, thứ này protein phong phú lắm đấy!”

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà nói: “Vậy cậu ăn nhiều vào, không ai tranh với cậu đâu.” Vương Bàn Tử nhìn những con cá đó, bình thản nói: “**Bàn gia** tôi trên người còn có đồ tiếp tế, không thèm mấy thứ này đâu.” Thế là mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lát, cuối cùng cũng rời khỏi suối nhỏ, đi đến một **Địa Cung** nhỏ. **Địa Cung** này được xây dựng rất kỳ quái, chỉ là một cái hồ chứa nước hình tròn, ở giữa hồ có một bệ đá, trên bệ đá có một **Quan Quách**, trên **Quan Quách** phủ đầy những con **Tuyến Trùng** màu đỏ chi chít, trông khiến người ta tê dại cả da đầu.

Mà đối diện Vương Diệp và những người khác, chính là một lối ra, phía sau lối ra hiển nhiên còn có một **Địa Cung** lớn hơn.

“Mẹ nó!

Đây chính là **Quan Quách** của Tây Vương Mẫu sao?” Vương Bàn Tử nói.

Vương Diệp nói: “Không phải, đây chỉ là **Quan Quách** của nữ tướng quân thứ nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu.” Lời này vừa nói ra, bỗng nhiên những con **Tuyến Trùng** kia run lên bần bật, **Tuyến Trùng** màu đỏ điên cuồng vẫy vùng, cứ như từng sợi tóc vậy.

“Không đúng.” Lúc này, Tướng Thần bỗng nhiên nói một tiếng.

Không đúng?

Một câu nói của Tướng Thần khiến tất cả mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng cảnh giác nhìn xung quanh.

Đặc biệt là Ngô Tà và A Ninh.

Bọn họ không biết thân phận của Tướng Thần, nhưng suốt dọc đường đi, họ chỉ thấy Tướng Thần nói hai câu, một câu là khi phát hiện thi thể “Trương Khởi Linh”, câu còn lại chính là bây giờ.

Có thể nói, Tướng Thần chưa từng chủ động nói chuyện.

Giờ đây cậu ta đột nhiên nói một câu “không đúng”, tất cả mọi người đều giật mình, trở nên có chút nghi thần nghi quỷ, ánh mắt chăm chú nhìn **Quan Quách** kia.

Đừng nói người khác, ngay cả Trương Khởi Linh cũng trở nên mặt mày ngưng trọng.

Vương Diệp nhíu mày, không khỏi nhìn Tướng Thần, tên này hiển nhiên đã phát hiện ra điều gì đó.

Nói thật, Tướng Thần dù sao cũng là **Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh**, về khả năng cảm nhận nguy hiểm, còn mạnh hơn cả Vương Diệp.

Vương Diệp tuy bản thân thực lực mạnh, nhưng vẫn có một điểm yếu, đó là ngay cả **Bất Tử Thể** cũng chưa kích hoạt triệt để.

Vương Diệp nhìn về phía **Quan Quách** kia, chẳng lẽ bên trong **Quan Quách** này thật sự có thứ gì lợi hại sao?

Bên ngoài **Quan Quách** này toàn bộ đều là **Tuyến Trùng** màu đỏ, loại **Tuyến Trùng** này sống bằng cách hút máu, chỉ cần có người đến gần, sẽ bị **Tuyến Trùng** vô hình trung nuốt chửng **Tiên Huyết**.

Hơn nữa, loại **Tuyến Trùng** này càng nuốt chửng **Tiên Huyết** thì càng mạnh mẽ, người bị **Tuyến Trùng** nuốt chửng **Tiên Huyết** thường sẽ chết trong vô thức, vô cùng đáng sợ.

Vương Diệp nhớ rằng, bên trong **Quan Quách** này được chôn cất hẳn là nữ tướng quân lợi hại nhất dưới trướng Tây Vương Mẫu!

Vị nữ tướng quân này thực lực cường hãn, khi còn sống đã thay Tây Vương Mẫu chinh chiến thiên hạ, thống nhất Tây Vực.

Sau khi chết, cũng vẫn luôn bảo vệ trước Tây Vương Mẫu, một đời lấy việc bảo vệ Tây Vương Mẫu làm nhiệm vụ của mình, có thể nói là vô cùng trung thành.

Theo cốt truyện ban đầu, Ngô Tà và những người khác không hề mở **Quan Quách** của nữ tướng quân này, dù sao trên đó có rất nhiều **Tuyến Trùng**, có thể sống sót dưới những thứ này đã là rất khá rồi.

Còn muốn mở **Quan Quách** sao?

Cái đó quả thực là mơ giữa ban ngày.

“Vương gia, chỗ này rốt cuộc có gì không đúng vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tuy nhiên, lời cậu ta vừa dứt, Tướng Thần đã nhảy ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, Tướng Thần đã đáp xuống bệ đá trước **Quan Quách**.

Những con **Tuyến Trùng** kia dường như bị kích thích cực độ, ngay khoảnh khắc Tướng Thần đáp xuống, vô số **Tuyến Trùng** điên cuồng vẫy vùng, từng con **Tuyến Trùng** giống như mái tóc của nữ quỷ, không ngừng run rẩy.

Tiếp đó, những con **Tuyến Trùng** đó nhanh chóng vươn dài, rồi trực tiếp bao bọc lấy Tướng Thần, quấn chặt lấy toàn bộ Tướng Thần, dường như biến thành một cái kén khổng lồ!

Một cái kén màu huyết hồng xuất hiện trước mặt mọi người!

Những con **Tuyến Trùng** màu đỏ bao bọc Tướng Thần vẫn không ngừng giật giật!

“Loại **Tuyến Trùng** này hình như sống bằng cách hút máu!

Nếu bị bao bọc thế này thì còn đường sống nào nữa chứ!

Chúng ta mau cứu cậu ấy đi!” Ngô Tà lớn tiếng kêu lên, liền cầm bó đuốc chuẩn bị đi cứu Tướng Thần.

Vương Bàn Tử vội vàng kéo Ngô Tà lại: “Cậu điên rồi!

Mấy con **Tuyến Trùng** này vô cùng quỷ dị!

Cậu bây giờ xông lên chẳng khác nào **Tống Tử**!” Ngô Tà nói: “Chúng ta không thể cứ trơ mắt nhìn cậu ấy chết chứ!” Vương Bàn Tử nói: “Cậu ấy là người bên cạnh Vương gia, bản lĩnh chúng ta cũng đã được chứng kiến rồi, mấy thứ này e rằng không làm gì được cậu ấy đâu!” Nói rồi, Vương Bàn Tử nhìn Vương Diệp: “Vương gia, tôi nói có đúng không?” Vương Diệp bình thản gật đầu: “Ừm, chỉ là **Tuyến Trùng** nhỏ bé, không làm gì được cậu ấy đâu.” Phải biết rằng, đó chính là Tướng Thần đó!

Tổ tiên của **Tống Tử**!

Muốn hút máu Tướng Thần?

Đùa cái gì vậy.

Cái đó quả thực là mơ giữa ban ngày.

Vậy nên Vương Diệp hoàn toàn không lo lắng Tướng Thần sẽ gặp nguy hiểm gì.

Ngay cả khi cậu ấy không phải **Tống Tử** hút máu, thì chỉ là **Tuyến Trùng** nhỏ bé cũng không làm gì được cậu ấy.

Cậu ấy là **Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh** đó!

Chương 707

Nói một câu khó nghe, một giọt **Tiên Huyết** **Thiên Địa Tinh Hoa** của Tướng Thần cực kỳ đáng sợ, những con **Tuyến Trùng** này căn bản không chịu nổi, nếu dám hút **Tiên Huyết** đẳng cấp của Tướng Thần, chỉ sợ trong chốc lát sẽ toàn bộ bạo liệt.

Cái đó không phải nói đùa đâu.

Mọi người nghe lời Vương Diệp nói, mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Đã là Vương Diệp nói những con **Tuyến Trùng** kia không làm gì được Tướng Thần, vậy thì nhất định không làm gì được Tướng Thần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cái kén màu huyết sắc ban đầu không có chút động tĩnh nào, nếu không phải mọi người đều tin tưởng lời Vương Diệp, thì chắc chắn đã cho rằng Tướng Thần đã chết rồi.

Tuy nhiên không lâu sau, cái kén lớn màu huyết sắc đó bỗng nhiên phồng lên dữ dội, tiếp đó lại co rút mạnh mẽ.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, cái kén lớn màu huyết sắc đó nhanh chóng khô héo.

“Mau nhìn, mấy con **Tuyến Trùng** kia đều đã khô héo rồi!” Vương Bàn Tử bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy tất cả những con **Tuyến Trùng** nối liền với cái kén lớn màu huyết sắc đều trở nên khô héo.

Trước đó vốn dĩ là điên cuồng vẫy vùng, nhưng bây giờ lại biến thành bộ dạng này, trực tiếp trở thành những cọng cỏ khô không chút sức sống, rơi xuống đất không thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Sau khi cái kén lớn màu huyết sắc và **Tuyến Trùng** khô héo, Tướng Thần lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Vẫn là thân ảnh cao lớn, vẫn là trang phục kỳ quái, không nhìn rõ diện mạo cụ thể.

“Cậu ấy sao không động nữa vậy?” Ngô Tà tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử lại nói: “Tôi sao lại có cảm giác... không phải những con **Tuyến Trùng** kia đang hút máu cậu ấy, mà là cậu ấy đang hút máu những con **Tuyến Trùng** đó?” Mọi người sững sờ, sau đó lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Đừng nói nữa, Vương Bàn Tử nói vậy, bọn họ quả thật cũng có cảm giác này!

Không phải đã thấy những con **Tuyến Trùng** và cái kén lớn đó biến thành bộ dạng này sao?

Rõ ràng là bị hút khô máu rồi!

Sao có thể chứ?

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được.

Duy chỉ có Trương Khởi Linh ánh mắt khác lạ nhìn Tướng Thần!

Cậu ấy từ sớm đã đoán thân phận của Tướng Thần, chỉ là còn chưa thực sự chắc chắn mà thôi.

Giờ đây xuất hiện tình huống này, Trương Khởi Linh càng thêm xác định thân phận của Tướng Thần.

Chỉ là, Trương Khởi Linh không nói toạc ra, chỉ tiếp tục yên lặng quan sát.

Còn về Vương Diệp, thì nhướn mày một cái.

Cậu ấy thông qua **Thất Nhật Luyện Thi Thuật** đã hoàn toàn khống chế Tướng Thần, đồng thời cũng có một số liên hệ tâm thần với Tướng Thần, có thể cảm nhận được một số thay đổi trên người Tướng Thần.

Cậu ấy biết, **Tiên Huyết** bên trong những con **Tuyến Trùng** kia quả thật đã bị Tướng Thần nuốt chửng sạch sành sanh! **Tiên Huyết** trong cơ thể những con **Tuyến Trùng** đó đối với Tướng Thần mà nói, chính là **Thiên Địa Tinh Hoa** nồng đậm, là vật đại bổ!

Mà bây giờ, sau khi Tướng Thần hấp thu những **Tiên Huyết** kia, Vương Diệp vậy mà phát hiện cơ thể Tướng Thần đã xảy ra một số biến hóa vi diệu!

Hoặc có thể nói, là tầng thứ sinh mệnh của cậu ấy đã xảy ra một số biến hóa!

Tướng Thần vốn dĩ là do nhục thân biến hóa thành, trước đây vẫn luôn thuộc về **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, sau này vì xảy ra một số ngoài ý muốn, cộng thêm bị trấn áp lâu như vậy, nên tầng thứ sinh mệnh của cậu ấy vĩnh viễn rơi xuống **Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh**, kiếp này hầu như không có khả năng tiến thêm một bước nào nữa!

Tuy nhiên bây giờ... thể chất của Tướng Thần, tầng thứ sinh mệnh của Tướng Thần, vậy mà lại một lần nữa xuất hiện biến hóa!

Thậm chí đang tiến hóa về phía **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**!

Điều này là Vương Diệp không hề nghĩ tới. **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, Vương Diệp lâu như vậy vẫn chưa từng thấy cái gọi là **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, thậm chí không biết trên đời này rốt cuộc có hay không **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**.

Mà bây giờ, trên người Tướng Thần đã có loại ánh sáng rạng đông này, điều này khiến Vương Diệp hơi kinh hỉ.

Dù sao, hiện tại Tướng Thần đã bị cậu khống chế, là **Thi Luyện** của cậu, bất kể Tướng Thần trưởng thành đến mức độ nào, cho dù cuối cùng trực tiếp biến thành Khổng, thì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Vương Diệp cậu.

Vậy nên, Tướng Thần trở nên mạnh hơn, Vương Diệp chỉ sẽ vui mừng.

Tướng Thần đi đến trước **Quan Quách** kia, nắm lấy những con **Tuyến Trùng** đã khô héo, giống như nắm lấy những dây leo khô héo bình thường vậy, trực tiếp kéo một cái, tất cả đều đứt đoạn, rơi xuống từ trên **Quan Quách**.

Cả **Quan Quách** hoàn toàn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Cậu ấy không sao!

Mẹ nó, cái này cũng quá dữ dội rồi!” Vương Bàn Tử không khỏi kêu lên một tiếng.

Vương Diệp nói: “Chỉ là **Tuyến Trùng** nhỏ bé, đương nhiên không làm gì được cậu ấy.” Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người tự tin tăng vọt, tất cả đều xuống nước, sau đó đi đến bên cạnh **Quan Quách**.

Lúc này Tướng Thần đã nắm lấy nắp **Quan Quách**, cái nắp **Quan Quách** kia hiển nhiên có cơ quan, bị Tướng Thần kéo một cái như vậy, cả nắp **Quan Quách** liền bật lên, thậm chí ngay cả **Quan Quách** cũng suýt chút nữa bị nhấc bổng lên.

“Tháo dỡ bằng bạo lực thật!” Vương Bàn Tử nói.

Vương Diệp không cho là vậy.

Đối với Tướng Thần mà nói, đây chẳng qua là chuyện bình thường không gì hơn.

Vương Diệp chăm chú nhìn Tướng Thần, cậu cảm thấy bên trong **Quan Quách** này hẳn là có thứ gì đó phi thường, hoặc có thể nói, đó là thứ có tác dụng rất lớn đối với Tướng Thần.

Nếu không, Tướng Thần không thể nào có biểu hiện như vậy.

Theo tính cách của Tướng Thần, chỉ cần không liên quan gì đến cậu ấy, cậu ấy sẽ chọn thờ ơ, thậm chí ngay cả một cái nhìn thẳng cũng không có.

Mà bây giờ, vậy mà lại hành động đến trước **Quan Quách**, thậm chí tự mình mở **Quan Quách**.

Phải biết rằng, chuyện như thế này trước đây chưa từng xảy ra bao giờ.

Vậy nên Vương Diệp phỏng đoán, bên trong **Quan Quách** này, có lẽ có thứ gì đó vô cùng quý giá, hoặc có thể nói, là thứ cực kỳ hữu dụng đối với Tướng Thần.

Tuy nhiên ngay lúc này, Vương Diệp nhíu mày, đột nhiên dừng lại: “Dừng lại ~.” Một câu nói của Vương Diệp, giống như quân lệnh, hoặc có thể nói, giống như máy tính hạ lệnh vậy, tất cả mọi người đều khựng lại, căn bản không dám đi thêm một bước nào nữa, tất cả dừng lại trong nước.

“Vương gia, sao vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tuy nhiên, lời Vương Bàn Tử vừa dứt, một giọng nói âm lãnh vang lên: “Kẻ nào tự ý xông vào vương cung, giết không tha!” Tiếp đó, một bóng người màu xám từ bên trong **Quan Quách** bước ra.

Đó là một nữ tướng quân thân mặc khôi giáp!

Nữ tướng quân tay cầm trường thương, anh tư táp sảng, ánh mắt như đao, trên dung nhan xinh đẹp không mang một chút tình cảm, lạnh lùng nhìn Vương Diệp và những người khác, sát khí tựa như **Trường Long**, khiến người ta tâm thần chấn động!

“Ngọa tào!

Thứ quái quỷ gì thế này!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

A Ninh và những người khác như gặp đại địch, cảnh giác nhìn nữ tướng quân bước ra!

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng ánh mắt ngưng trọng, rút ra **Hàn Nguyệt Nhận**.

Ngô Tà hít một hơi khí lạnh.

Vương Diệp nhíu mày, có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ của nữ tướng quân, đừng thấy cô ta xinh đẹp, nhưng hiển nhiên khi còn sống đã không biết giết bao nhiêu người, mới có thể hình thành loại sát khí đáng sợ này.

Nữ tướng quân giống như **Bất Ngôn Kỵ** năm xưa, vì chấp niệm bảo vệ tiểu vương gia trong lòng quá mạnh mẽ, nên sau khi chết biến thành **Âm Binh**, trở thành **Bất Ngôn Kỵ** bảo vệ tiểu vương gia, đời đời kiếp kiếp canh giữ.

Mà bây giờ nữ tướng quân hiển nhiên cũng là như vậy.

Trước khi chết trong lòng ôm chấp niệm cường đại muốn bảo vệ Tây Vương Mẫu, cộng thêm sát khí hình thành từ việc giết vô số người trong đời, giờ đây vừa xuất hiện đã khiến người ta cảm động.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác trực tiếp cảm thấy áp lực to lớn trong lòng, có cảm giác tim đập chân run.

Giờ khắc này, nữ tướng quân dung nhan xinh đẹp này trong mắt bọn họ, chính là **Địa Ngục Tu La**, **Ngọc Diện La Sát**!

Vương Diệp hai mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm nữ tướng quân kia.

Nữ tướng quân này tuyệt đối đáng sợ hơn cả **Bất Ngôn Kỵ** chủ tướng, thực lực tuyệt đối không thua kém bất kỳ **Bất Tử Sinh Mệnh** nào, ngay cả khi so với Tướng Thần, e rằng cũng chưa chắc yếu hơn bao nhiêu.

Ít nhất cũng phải là cấp độ **Quỷ Vương**, thậm chí có khả năng là **Quỷ Đế**!

Trong **Quỷ Tỳ** của Vương Diệp hiện tại đã có một **Quỷ Vương**, **Quỷ Vương** đó tuy cũng rất lợi hại, nhưng kém xa nữ tướng quân hiện tại.

Vậy nên Vương Diệp cảm thấy, thực lực của nữ tướng quân này hẳn là tương đương với cấp độ **Quỷ Đế** rồi.

Vừa hay, Vương Diệp có thể thu vài **Quỷ Đế**, ngược lại có thể thu phục nữ tướng quân này.

Xem ra, ở đây còn có thu hoạch bất ngờ.

“Cái này... chẳng lẽ là nữ tướng quân bảo vệ Tây Vương Mẫu sao?” Ngô Tà nhìn nữ tướng quân trước mặt, không khỏi nói.

Ngô Tà trước đây đã xem qua bích họa về Tây Vương Mẫu, biết được những sự tích khi Tây Vương Mẫu còn sống, bà có một nữ tướng quân, kiêu dũng thiện chiến, vô cùng lợi hại.

Mà bây giờ nữ tướng quân xuất hiện trên **Quan Quách**, Ngô Tà tự nhiên mà nghĩ đến nữ tướng quân đó.

Chương 708

Những người khác cũng mặt mày ngưng trọng, đặc biệt là A Ninh và những người đó, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi nhìn nữ tướng quân.

Tướng Thần ánh mắt lạnh lẽo nhìn nữ tướng quân, bỗng nhiên ra tay, trong chớp mắt đã đến trước mặt nữ tướng quân, sau đó trực tiếp giơ tay bóp cổ nữ tướng quân.

Nữ tướng quân lạnh lùng nhìn Tướng Thần, hai tay giơ lên, trường kiếm bay múa, vô số **Quan Mộc** hư ảo xuất hiện, trực tiếp phong cấm Tướng Thần bên trong, **Âm Khí** đáng sợ tựa như khí lạnh của đêm đông, khiến người ta toàn thân phát lạnh.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không vội ra tay.

Đối với cậu mà nói, nữ tướng quân này thực lực không tệ, thậm chí có thực lực tiếp cận **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, nhưng cậu cũng không sợ hãi.

Với thực lực và các loại thủ đoạn hiện tại của Vương Diệp, nữ tướng quân này cho dù là cấp độ **Quỷ Đế**, thậm chí là **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, Vương Diệp cũng chưa chắc đã sợ cô ta.

Cậu thậm chí còn hơi muốn xem, **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh** rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

Có thể nói, **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh** là điểm cuối của tất cả sinh mệnh trong thiên hạ, ngay cả Tướng Thần cũng đang theo đuổi cảnh giới này.

Mà Vương Diệp theo đuổi cũng là **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, bước lên con đường vĩnh hằng.

Nữ tướng quân này, tuy chưa đạt đến trình độ **Vĩnh Hằng Sinh

Mệnh**, nhưng cũng là sinh mệnh mà Vương Diệp từng thấy, tiếp cận **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh** nhất.

Vậy nên Vương Diệp muốn xem, nữ tướng quân này, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

“Oanh long!” Một tiếng vang lớn, **Quan Mộc** trực tiếp nổ tung, tiếp đó Tướng Thần từ bên trong bước ra, không hề tổn hại!

Đối với Tướng Thần mà nói, nữ tướng quân này tuy lợi hại, nhưng muốn dựa vào thủ đoạn này để phong cấm cậu ấy, thì đó cũng là chuyện mơ giữa ban ngày.

Nữ tướng quân nhìn thấy cảnh tượng này, biểu cảm hơi ngưng trọng.

“Mẹ nó!

Chuyện này trông cũng quá tà dị rồi!” Vương Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một tiếng.

Cảnh tượng trước mắt này, tuyệt đối đã vượt quá nhận thức của cậu ta, cứ như đang ở trong ảo cảnh vậy.

Ngô Tà và những người khác cũng không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt này.

Màn đối quyết giữa Tướng Thần và nữ tướng quân quá lợi hại rồi, nhìn mà như mơ như ảo.

Mà Vương Diệp thì không để ý, chỉ bình thản nhìn, cậu cũng không vội ra tay, để Tướng Thần thử xem nữ tướng quân sâu cạn thế nào rồi nói, nếu Tướng Thần không địch lại nữ tướng quân, thì Vương Diệp sẽ ra tay.

Đương nhiên, trong mắt Vương Diệp, nữ tướng quân này mười phần thì tám chín không phải đối thủ của Tướng Thần.

Nữ tướng quân tuy lợi hại, là sinh mệnh cấp độ cao nhất mà Vương Diệp từng thấy, đã tiếp xúc đến trình độ **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**.

Nhưng thực lực của Tướng Thần cũng không phải dạng vừa, trước đây đã là **Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh**, mà trước đó đã nuốt chửng **tinh hoa** của những con **Tuyến Trùng** màu huyết sắc kia, trong cơ thể cũng đã sản sinh ra khí tức **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**, có **Vĩnh Hằng Chi Lực**.

Hơn nữa Tướng Thần trước khi bị trấn áp, đó cũng là sự tồn tại **Vĩnh Hằng Sinh Mệnh**.

Vậy nên, đối đầu với nữ tướng quân này, chưa chắc đã thua.

Sau khi thủ đoạn của nữ tướng quân bị Tướng Thần phá giải, cô ta hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, trong tay xuất hiện một viên **Ngọc Tỷ** lớn bằng đầu em bé, viên **Ngọc Tỷ** đó âm u đáng sợ, tràn ngập khí tức quỷ dị.

“**Quỷ Tỳ**!” **Ngọc Tỷ** vừa xuất hiện, Ngô Tà và những người khác kinh hô một tiếng. **Quỷ Tỳ** bọn họ biết, trong tay Vương Diệp có một khối **Quỷ Tỳ**, bọn họ sao cũng không ngờ, nữ tướng quân này trong tay vậy mà cũng có **Quỷ Tỳ**!

Nếu nữ tướng quân cũng có thể triệu hồi ra vô tận **Âm Binh**, vậy thì bọn họ khổ rồi!

Trương Khởi Linh cũng sắc mặt hơi đổi, ngưng trọng nhìn nữ tướng quân kia.

Duy chỉ có Vương Diệp, biểu cảm không hề thay đổi, thậm chí ngay cả một chút bất ngờ cũng không lộ ra.

Bởi vì cậu biết, nữ tướng quân này sở hữu **Quỷ Tỳ** là chuyện rất bình thường.

Quỷ Tỳ vốn dĩ là thứ truyền lại từ Tây Vương Mẫu, bất kể là Quỷ Tỳ Vương Diệp có được hay Quỷ Tỳ Trương Khởi Linh lấy được, tất cả đều là một ngọc tỷ do Tây Vương Mẫu dùng Vẫn Ngọc chế tạo ra!

Thuở sơ khai, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu tư định chung thân, hứa hẹn ước định, Tây Vương Mẫu đã tặng cho Chu Mục Vương một Quỷ Tỳ.

Chu Mục Vương cũng nhờ vào Quỷ Tỳ mà hoành tảo thiên hạ, ngay cả Cẩu Thi Cổ Quốc cường đại cũng không phải đối thủ của Chu Mục Vương.

Chỉ là sau này Chu Mục Vương muốn trường sinh bất lão, lựa chọn tiến vào bên trong Ngọc Dũng, lại để Lỗ Thương Vương lợi dụng kẽ hở, không chỉ chiếm Mộ Huyệt của ông ta, còn lấy đi Quỷ Tỳ của ông ta, khiến Lỗ Thương Vương nhờ Quỷ Tỳ mà danh tiếng lẫy lừng.

Cuối cùng, khối Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương đã đến tay Vương Diệp.

Chỉ là bất kể Quỷ Tỳ trong tay Vương Diệp hay Quỷ Tỳ trong tay Trương Khởi Linh, chúng đều do Tây Vương Mẫu dùng Vẫn Ngọc chế tạo thành.

Mà Nữ Tướng Quân, với tư cách Đại Tướng Quân hộ quốc của Tây Vương Mẫu, việc sở hữu Quỷ Tỳ cũng là điều rất đỗi bình thường.

“Các ngươi thế mà lại nhận ra Thánh Tỳ, thật khiến bản tướng quân bất ngờ!” Nữ Tướng Quân như thể khẽ ‘à’ một tiếng ngạc nhiên, rồi cười lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, xung quanh vang lên vô số tiếng hò hét.

Ngay sau đó, vô số Âm Binh xuất hiện, bao vây Vương Diệp và nhóm người của cậu ta.

Đám Âm Binh này dày đặc xuất hiện xung quanh, thậm chí còn không ít ẩn mình trong các bức tường.

Vương Diệp cảm nhận được, đám Âm Binh này ít nhất cũng phải hơn mười vạn!

Chỉ là vì không gian nơi đây có hạn, phần lớn Âm Binh đều ẩn mình trong tường, chưa hiện diện.

Thấy nhiều Âm Binh xuất hiện như vậy, Ngô Tà và những người khác đều vô thức rùng mình trong lòng, nhưng họ rất nhanh đã phản ứng lại.

Muốn so Âm Binh sao?

Âm Binh của Vương Diệp chắc chắn phải nhiều hơn Âm Binh của Nữ Tướng Quân này chứ!

Nơi đây trông có vẻ nhiều Âm Binh, nhưng trên thực tế, theo họ thấy, vì không gian có hạn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng nghìn Âm Binh mà thôi, so với hai ba mươi vạn Âm Binh của Vương Diệp thì tuyệt đối không đáng nhắc đến.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, Ngô Tà và nhóm người lại không hề sợ hãi nữa.

“Xì, chỉ là vẻn vẹn một nghìn Âm Binh, có gì mà kiêu ngạo chứ.” Vương Bàn Tử khinh thường nói.

Nữ Tướng Quân vừa nghe lời đó, sắc mặt trở nên âm trầm, ngước mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Đôi mắt không chút cảm xúc kia lóe lên một luồng sáng quỷ dị, mắt Vương Bàn Tử lập tức trở nên mê mang.

Sau đó, trên người anh ta thế mà xuất hiện trọng ảnh.

Tất cả mọi người đều nhìn mà kinh hồn bạt vía, thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Hóa giải!” Vương Diệp khẽ hừ một tiếng lạnh lùng.

Lần này cậu ta không tiếp tục im lặng nữa.

Bởi vì Nữ Tướng Quân này đã sử dụng Quỷ Tỳ, hơn nữa còn triệu hoán ra nhiều Âm Binh như vậy, cho dù là Tướng Thần cũng tạm thời không thể làm gì được Nữ Tướng Quân.

Ngay cả khi Nữ Tướng Quân không làm gì được Tướng Thần, nhưng với số lượng Âm Binh đông đảo như thế này, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác chắc chắn không thể chống đỡ nổi đòn tấn công của Âm Binh.

Trong tình thế hiện tại, chỉ có Vương Diệp mới có thể hóa giải.

Vì vậy Vương Diệp không chút do dự ra tay.

Một luồng uy áp đáng sợ bùng phát.

Đây là Long Vương Thánh Uy.

Long Vương Thánh Uy đã đạt cấp tối đa, thêm vào Bất Tử Sinh Mệnh của Vương Diệp hiện tại, Long Vương Thánh Uy đã không thể dùng lời mà diễn tả được.

Sau khi bùng phát, nó càn quét khắp bốn phía, Chiêu Hồn Chi Lực mà Nữ Tướng Quân dùng để khống chế hồn phách Vương Bàn Tử trong khoảnh khắc đã tan rã.

Trọng ảnh trên người Vương Bàn Tử lập tức biến mất, anh ta trợn tròn mắt, đột nhiên hít thở hổn hển, cứ như thể đã nín thở rất lâu vậy.

Sau đó, anh ta kinh hoàng nhìn Nữ Tướng Quân, vội vàng lùi lại phía sau, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Cảm giác của khoảnh khắc vừa rồi thật sự quá đáng sợ!

Anh ta cảm thấy mình cứ như bị Hắc Bạch Vô Thường Câu Hồn Sứ Giả câu đi mất, rõ ràng cảm nhận được hồn phách mình không thể khống chế mà bay ra ngoài, thậm chí còn nhìn thấy Quỷ Môn Quan.

Nếu không phải Vương Diệp kịp thời ra tay, anh ta e rằng đã trở thành một cô hồn dã quỷ rồi!

Thế mà Nữ Tướng Quân đó, chỉ nhìn anh ta một cái thôi đó!

Vương Bàn Tử giờ đã sợ đến tái mặt.

Anh ta cảm kích nhìn Vương Diệp một cái, cũng biết rằng nếu không có Vương Diệp, anh ta thật sự sẽ bỏ mạng tại đây.

“Vương gia!

Đa tạ ân cứu mạng của cậu!” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Vương Diệp chỉ xua xua tay, sau đó nhìn về phía Nữ Tướng Quân.

Mà sắc mặt Nữ Tướng Quân đã hoàn toàn thay đổi, có chút kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Rõ ràng, cô ta không ngờ rằng người trông có vẻ bình thường này, lại sở hữu bản lĩnh đến mức đó!

Luồng uy áp vừa rồi, ngay cả cô ta cũng cảm thấy một chút sợ hãi!

Quá đáng sợ!

Lại dễ dàng đánh gãy năng lực câu hồn của cô ta!

“Ngươi là ai!” Nữ Tướng Quân trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhưng chỉ một lát sau cô ta vung tay: “Hừ, bản tướng quân mặc kệ ngươi là ai!

Chương 709

Kẻ nào dám tự tiện xông vào Địa Cung của Vương Mẫu, giết không tha!” “Mười vạn Âm Binh, xông lên giết cho bản tướng quân!” Vô số Âm Binh cuồng dũng ập đến, gần như tất cả Âm Binh đều lao về phía Vương Diệp.

Rõ ràng, Nữ Tướng Quân đã coi Vương Diệp là kẻ địch hàng đầu, ngay cả Tướng Thần cũng bị cô ta trực tiếp bỏ qua.

Vương Diệp thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nữ Tướng Quân này chỉ có thể triệu hoán vỏn vẹn mười vạn Âm Binh.

Vẻn vẹn mười vạn Âm Binh, đối với Vương Diệp mà nói thì chẳng là gì.

Phải biết rằng, Vương Diệp hiện tại đang sở hữu tới ba mươi bảy vạn Âm Binh, hơn nữa nhờ có trận pháp "Âm Nguyệt Hữu Tinh" và sự tồn tại của Quỷ Động Thánh Thể, mỗi Âm Binh của Vương Diệp đều có thể phát huy sức mạnh vượt xa Âm Binh thông thường.

Nói một cách khoa trương, ba mươi bảy vạn Âm Binh của Vương Diệp đủ sức sánh ngang với hàng triệu Âm Binh thông thường!

“Vạn Quỷ Thiên, mở!” Vương Diệp lạnh lùng quát một tiếng trong lòng, lập tức vô số Âm Binh xuất hiện bên cạnh cậu ta!

Đám Âm Binh này nhanh chóng xuất hiện, một luồng Âm Khí khổng lồ bao trùm toàn bộ không gian, sau đó một không gian hư huyễn khác xuất hiện, bao bọc tất cả mọi người vào trong.

Hiện tại Vạn Quỷ Thiên đã có thể tồn tại độc lập, khai mở ra một không gian riêng biệt.

Cứ như vậy, không còn những chướng ngại vật như vách đá cản trở, mười vạn Âm Binh của Nữ Tướng Quân cũng đã xuất hiện, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy mười vạn Âm Binh đó!

“Mẹ nó!

Sao mà nhiều Âm Binh thế này!” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc hét lên một tiếng.

Ngô Tà và những người khác cũng trợn mắt, thở dốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm trước đây đã đi qua rất nhiều nơi, đương nhiên cũng từng chứng kiến Âm Binh, biết Âm Binh lợi hại đến mức nào.

Cô ấy từng dẫn một đội khảo cổ, trong một ngôi Đại Mộ nào đó đã gặp phải Âm Binh, chỉ có vỏn vẹn hai Âm Binh mà suýt chút nữa đã khiến cả đội bị tiêu diệt toàn bộ!

Nếu không phải lần đó cô ấy may mắn sống sót, e rằng đã bị Âm Binh câu hồn, chết ở đó rồi.

Năng lực đáng sợ của Âm Binh đủ để khiến bất kỳ ai kinh hồn bạt vía.

Cô ấy mỗi lần nghĩ đến Âm Binh, đều vô cùng sợ hãi.

Đó là thứ đáng sợ hơn cả dã kê bột tử gấp vạn lần!

Thế mà, ở đây lại có nhiều đến vậy!

Nhìn một cái, thấy đâu có thấy biên giới đâu chứ.

Nhiều quá!

E rằng không hai mươi vạn thì cũng phải mười vạn!

Ban đầu hai Âm Binh đã có thể giết chết toàn bộ bọn họ, bây giờ có nhiều Âm Binh như vậy, khoảng mười vạn Âm Binh, thế thì chẳng phải tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây sao?

Trần Văn Cẩm trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Thế nhưng, ngay lúc này, cô ấy lại thấy sắc mặt Nữ Tướng Quân đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc, đó là một biểu cảm khó tin, cô ta kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm trong lòng vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng rất hoài nghi.

Cô ấy rất lạ, Nữ Tướng Quân nắm trong tay nhiều Âm Binh như vậy, sao vẫn còn sợ hãi Vương Diệp?

“Vạn Quỷ Thiên!

Ngươi thế mà cũng sở hữu Quỷ Tỳ!” Nữ Tướng Quân kinh hãi nói.

Vạn Quỷ Thiên nhất định phải có Quỷ Tỳ mới có thể khai mở, vì vậy Vương Diệp vừa sử dụng Vạn Quỷ Thiên, Nữ Tướng Quân đã biết Vương Diệp cũng sở hữu Quỷ Tỳ.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Quỷ Tỳ đâu phải thứ gì hiếm lạ, sao tôi lại không có?” Nữ Tướng Quân cứng họng không nói nên lời.

Mà Trần Văn Cẩm thì lại kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Quỷ Tỳ!

Vương Diệp thế mà cũng có Quỷ Tỳ!

Trần Văn Cẩm với tư cách người trong Cửu Môn, đương nhiên biết Quỷ Tỳ là thứ gì, đó là thứ mà rất nhiều người từ đời ông cha đã tìm kiếm.

Truyền thuyết nói rằng sau khi tìm được Quỷ Tỳ là có thể hiệu triệu Âm Binh, xưng bá thiên hạ.

Chỉ là bao nhiêu năm nay, lại không có bất kỳ ai có thể lấy được Quỷ Tỳ!

Thế mà, trong tay Vương Diệp lại có Quỷ Tỳ?

Ngay khi lời Vương Diệp vừa dứt, từng Âm Binh một xuất hiện bên cạnh cậu ta!

Mấy chục vạn Âm Binh!

Trực tiếp nghiền ép Âm Binh của Nữ Tướng Quân!

Tất cả Âm Binh của Nữ Tướng Quân đều bị Âm Binh của Vương Diệp trấn áp, toàn bộ lùi lại, căn bản không dám đến gần nửa bước!

Ba mươi bảy vạn Âm Binh dưới trướng Vương Diệp, bao gồm một Quỷ Vương, đồng loạt quỳ xuống trước Vương Diệp!

Khoảnh khắc này, vô cùng hùng vĩ!

Đây vẫn là lần đầu tiên có tới ba mươi bảy vạn Âm Binh cùng lúc quỳ xuống trước Vương Diệp!

Sức ảnh hưởng đó khiến tất cả mọi người có mặt đều nín thở, tim đập nhanh hơn.

Họ nhìn về phía Vương Diệp.

Mặc dù Vương Diệp mặc quần áo bình thường, nhưng khi cậu ta đứng ở đó, lại có một loại khí độ vô song!

Đó là một loại khí chất quân vương thống trị thiên hạ!

Chưa nói đến họ, ngay cả Nữ Tướng Quân cũng thở dốc nhìn Vương Diệp.

Khí độ mà Vương Diệp tỏa ra, khiến Nữ Tướng Quân thế mà lại có một loại xung động muốn quỳ xuống thần phục!

Cậu ta rốt cuộc là ai?

Trong lòng Nữ Tướng Quân nảy sinh một nghi vấn lớn.

Người trẻ tuổi trước mắt này, không những sở hữu luồng uy áp mạnh mẽ vừa rồi, có thể trực tiếp làm lay động Câu Hồn Chi Lực của cô ta, mà còn có Quỷ Tỳ, quan trọng nhất là, thế mà lại thu phục được nhiều Âm Binh đến vậy!

Khí thế trên người cậu ta, thế mà ngay cả cô ta cũng sản sinh ý muốn thần phục!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi!

Chẳng lẽ, cậu ta là chuyển thế của một đế vương nào đó sao?

"Giết sạch!" Vương Diệp lạnh lùng mở miệng, ngữ khí tràn đầy không thể nghi ngờ.

Ba mươi bảy vạn Âm Binh đứng dậy, nhìn về phía những Âm Binh của đối phương, tất cả Âm Binh đều bước ra, xông về phía những Âm Binh kia.

Trong khoảnh khắc, bên trong Vạn Quỷ Thiên biến thành một chiến trường!

Hơn bốn mươi vạn Âm Binh bắt đầu giao chiến!

"Cho dù ngươi có hơn ba mươi vạn Âm Binh, bản tướng quân cũng sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt!" Nữ Tướng Quân ý chí kiên định, rất nhanh đã khôi phục lại từ khí chất đế vương của Vương Diệp, cô ta khẽ quát một tiếng, chỉ huy mười vạn Âm Binh vùng lên phản kháng!

Lúc sinh thời, cô ta vốn là một cao thủ hành binh đánh trận, thường xuyên lấy yếu thắng mạnh.

Đây cũng là lý do cô ta có thể trở thành người được Tây Vương Mẫu trọng dụng nhất.

Cô ta vô cùng tự tin vào năng lực tác chiến của mình!

Ngay cả khi Vương Diệp sở hữu hơn ba mươi vạn Âm Binh, cô ta cũng không hề sợ hãi, bởi vì cô ta cho rằng mình có thể một lần nữa lấy yếu thắng mạnh!

Vương Diệp lại nói: “Thật sao?

Xem ra, cô rất tự tin vào bản thân.” Nói xong, Vương Diệp không chút do dự sử dụng Âm Nguyệt Hữu Tinh và Quỷ Động Thánh Thể!

Hai kỹ năng tăng cường cho Âm Binh được sử dụng, sức mạnh của Âm Binh lập tức xảy ra sự thay đổi trời long đất lở!

Trong khoảnh khắc, một Âm Binh phổ thông nhất, đủ sức chống lại mười hai ba Âm Binh, huống hồ Vương Diệp ở đây còn có những Bất Ngôn Kỵ và một Quỷ Vương!

Sức mạnh được tăng cường gấp hơn mười lần, trực tiếp khiến chiến lực của ba mươi bảy vạn Âm Binh của Vương Diệp vượt qua hàng triệu Âm Binh, gần như tương đương với bốn trăm vạn Âm Binh!

Với sức mạnh Âm Binh đáng sợ như vậy, cho dù năng lực lĩnh binh của Nữ Tướng Quân có khủng khiếp đến đâu, mười vạn Âm Binh kia cũng không thể nào đấu lại được với số Âm Binh tương đương bốn trăm vạn!

Điều này căn bản là không thực tế!

Sức mạnh hai bên chênh lệch cực kỳ lớn, bất kể là về chất lượng hay số lượng, đều vô cùng rõ ràng!

Vì vậy sự tự tin của Nữ Tướng Quân, hiển nhiên là sẽ bị đánh tan nát!

Hai bên vừa giao chiến, sự chênh lệch lập tức được thể hiện rõ.

Bất kể Nữ Tướng Quân dùng phương pháp gì, bất kể những Âm Binh kia biến hóa thế nào, hợp kích theo nhóm ba nhóm năm ra sao, hay thay đổi trận thế và vị trí phối hợp giữa các Âm Binh thế nào, đều không có tác dụng gì.

Trong mắt Vương Diệp, tất cả những thứ đó chẳng qua chỉ là mấy trò mèo.

Chương 710

Đúng như câu nói, mọi âm mưu quỷ kế trước sức mạnh thực sự đều không đáng một đòn.

Những trận pháp, trận thế này, cho dù có huyền diệu đến đâu, cuối cùng vẫn có sự chênh lệch lớn về số lượng so với Âm Binh của Vương Diệp!

Thậm chí cả về chất lượng cũng có sự chênh lệch lớn!

Sự chênh lệch này là không thể bù đắp bằng bất kỳ kỹ xảo nào!

Vì vậy, khi Âm Binh hai bên va chạm, những Âm Binh của Nữ Tướng Quân lập tức bị Âm Binh của Vương Diệp đánh tan tác, thực sự là tan tác không thành quân!

Những Âm Binh của Vương Diệp đi đến đâu, đơn giản cứ như một cái máy gặt lúa vậy!

Hiện trường xuất hiện một cuộc thảm sát đơn phương!

Âm Binh của Nữ Tướng Quân thậm chí không có chút sức phản kháng nào!

“Không thể nào!” Nữ Tướng Quân nhìn thấy cảnh này, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Cảnh tượng trước mắt đối với cô ta thật sự là một cú sốc lớn!

Trước đây cô ta cầm quân đánh trận, những chiến dịch lấy yếu thắng mạnh không ít, ngay cả trước khi cô ta chết, cũng chưa từng thảm hại như ngày hôm nay.

Bây giờ có thể nói là nghiền ép đơn phương!

Điều này khiến cô ta có chút khó chấp nhận.

Đại bại!

Thật sự đại bại!

Cô ta cũng coi như là lần đầu tiên thực sự nếm trải mùi vị thất bại!

Chỉ trong chớp mắt, mười vạn Âm Binh của cô ta đã bị Âm Binh của Vương Diệp nuốt chửng hoàn toàn!

Gần như không có bất kỳ Âm Binh nào có thể thoát khỏi sự vây quét của những Âm Binh của Vương Diệp!

Dù sao, đây là ở bên trong Vạn Quỷ Thiên của Vương Diệp!

Chỉ cần Vương Diệp không muốn, những Âm Binh này không thể nào thoát ra khỏi Vạn Quỷ Thiên!

Chỉ vỏn vẹn hai mươi phút đồng hồ, mười vạn Âm Binh, toàn bộ đều chết dưới tay Âm Binh của Vương Diệp!

Hơn nữa, thông qua đặc tính của Quỷ Tỳ, những Âm Binh này toàn bộ được chuyển hóa thành Âm Binh của chính Vương Diệp!

Cũng có nghĩa là, tổng số Âm Binh của Vương Diệp hiện tại đã đạt tới bốn mươi bảy vạn!

Khoảng cách đến mục tiêu trăm vạn hùng binh đã đạt được một nửa!

Đây đối với Vương Diệp mà nói, cũng là một tin tốt.

Hơn ba mươi vạn Âm Binh sau khi vây quét mười vạn Âm Binh kia, toàn bộ đều đến trước mặt Vương Diệp, một lần nữa quỳ bái cậu ta.

Vương Diệp đứng ở đó chưa từng nhúc nhích, nhưng ngay lúc này, lại như thể mọi thứ đều do cậu ta điều khiển, là cậu ta cầm quân tác chiến, là cậu ta dễ dàng chiến thắng Nữ Tướng Quân kia vậy.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Ngô Tà và những người khác trầm mặc nhìn cảnh này.

Đối với họ mà nói, họ không hề ngạc nhiên khi Vương Diệp có thể làm được cảnh này.

Dù sao, số lượng Âm Binh của Vương Diệp vốn dĩ đã vô cùng hùng hậu, nhiều hơn gấp ba lần số lượng Âm Binh của Nữ Tướng Quân!

Có thể nói là một sự chênh lệch vô cùng đáng sợ!

Vì vậy việc Âm Binh của Vương Diệp có thể vây quét những Âm Binh của Nữ Tướng Quân là điều quá đỗi bình thường.

Hơn nữa, Vương Diệp trong mắt họ vốn là người vô sở bất năng, có thể làm được những điều này, chẳng phải cũng rất bình thường sao?

Trần Văn Cẩm thì khô môi khát họng, thở dốc.

Sự chấn động mà Vương Diệp mang lại cho cô ấy quá lớn!

Cô ấy làm sao cũng không ngờ rằng, loại Âm Binh mà chỉ một con đã có thể khiến cả đội khảo cổ của cô ấy bị tiêu diệt toàn bộ, Vương Diệp lại có thể triệu hoán hơn ba mươi vạn con ra, ba mươi vạn Âm Binh này đối với Vương Diệp vô cùng cung kính, giống hệt như đối đãi với đế vương của họ vậy!

Mà hiện tại, mười vạn Âm Binh của Nữ Tướng Quân kia hoàn toàn không thể chống lại Vương Diệp, càng khiến Vương Diệp trông giống như một đế vương!

Trần Văn Cẩm ngây người nhìn Vương Diệp, đầu óc trống rỗng.

Còn Tướng Thần thì trong lòng có chút chấn động.

Ba mươi bảy vạn Âm Binh đổ ra như ong vỡ tổ, quả thực là một cảnh tượng cực kỳ chấn động, ngay cả anh ta cũng không khỏi cảm thấy hung mãnh.

Mà Nữ Tướng Quân thì không còn vẻ lạnh lùng như trước nữa, thay vào đó là vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Cô ta đã thực sự coi Vương Diệp là kẻ địch hàng đầu!

Ngay cả khi Tướng Thần vừa thể hiện sức mạnh đáng sợ, cô ta cũng không hề lộ ra biểu cảm này.

Có thể thấy, Nữ Tướng Quân đã thực sự bị chấn động!

Cô ta biết, bây giờ Quỷ Tỳ, thủ đoạn cuối cùng của cô ta, đã không thể phát huy tác dụng nữa.

Chỉ cần Vương Diệp ra lệnh một tiếng, hơn ba mươi vạn Âm Binh ập lên, cho dù cô ta là Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, thậm chí đã giải trừ được sự tồn tại của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, cũng không thể nào chống đỡ nổi hơn ba mươi vạn Âm Binh!

Đó dù sao cũng là hơn ba mươi vạn Âm Binh cơ mà!

Chứ đâu phải hơn ba mươi vạn con kiến!

Huống hồ cô ta còn có thể cảm nhận được, trong hơn ba mươi vạn Âm Binh này còn có một Quỷ Vương!

Thêm vào đó, Vương Diệp và Tướng Thần đang hổ thị đan đan nhìn chằm chằm cô ta, cô ta cảm thấy áp lực cực lớn!

Nữ Tướng Quân biết, lần này e rằng mình khó lòng bảo vệ Tây Vương Mẫu nữa!

Thế nhưng, ngay lúc này, cô ta thấy Vương Diệp giơ tay vung lên, tất cả Âm Binh thế mà lại trực tiếp biến mất trước mặt cô ta, Vạn Quỷ Thiên cũng biến mất trong khoảnh khắc đó.

Tình huống gì đây?

Cậu ta thế mà lại chủ động rút Vạn Quỷ Thiên, hơn nữa còn thu hồi tất cả Âm Binh?

Lợi thế khổng lồ này, Vương Diệp thế mà lại không cần?

Nữ Tướng Quân có chút bất ngờ, đồng thời cũng nhìn thấy biểu cảm bình thản của Vương Diệp.

Cô ta phản ứng lại, Vương Diệp không muốn dùng Âm Binh để đối phó cô ta, không muốn dùng cách thắng không vẻ vang này để đối phó cô ta, mà là muốn dựa vào sức mạnh của chính mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nữ Tướng Quân nảy sinh một tia khâm phục đối với Vương Diệp.

Đương nhiên, cũng chỉ là một tia mà thôi, hơn nữa cảm tình này cũng chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, sau đó liền biến mất không dấu vết.

Dù sao, đối với Nữ Tướng Quân mà nói, Vương Diệp vẫn là kẻ xâm nhập Địa Cung của Tây Vương Mẫu, từ đầu đến cuối đều là người có ý đồ xấu, cho nên dù cô ta có chút kính nể đó, cũng tan biến trong khoảnh khắc.

Cô ta sẽ không nhận ân tình của Vương Diệp.

“Hừ, quyết định thu hồi Âm Binh này của ngươi, có lẽ là quyết định sai lầm nhất trong đời ngươi.” Nữ Tướng Quân thản nhiên nói.

Vương Diệp nói: “Vương Diệp tôi từ trước đến nay không bao giờ hối hận về quyết định của mình, cho dù quyết định này là sai lầm, tôi cũng sẽ không hối hận.

Sai là sai, đã xảy ra rồi, còn có gì mà phải hối hận nữa?

Chẳng lẽ tôi hối hận thì còn có thể nghịch chuyển thời không sao?” Nữ Tướng Quân sững sờ, sau đó thế mà lại cảm thấy Vương

Diệp nói có lý!

Trần Văn Cẩm và những người khác cũng kinh ngạc nhìn Vương Diệp.

Thế nhưng, Nữ Tướng Quân cũng chỉ sững sờ một thoáng, rồi đột nhiên biến mất, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Vương Diệp: "Ngươi thật sự đã đưa ra một quyết định vô cùng sai lầm!" Tốc độ của Nữ Tướng Quân vô cùng nhanh, trước khi Ngô Tà và những người khác kịp phản ứng, cô ta đã xuất hiện trước mặt Vương Diệp rồi.

Thấy tốc độ nhanh như vậy của Nữ Tướng Quân, Ngô Tà và Vương Bàn Tử trong lòng vô thức giật mình.

Tướng Thần cũng ngưng mắt, nhìn về phía Nữ Tướng Quân.

Thế nhưng anh ta không hề có bất kỳ động tác nào, dù anh ta đứng không xa bên cạnh Vương Diệp, cũng vẫn không ra tay.

Đó chính là Tướng Thần.

Mặc dù nói hiện tại anh ta đã bị Vương Diệp luyện thành Luyện Thi, đối với bất kỳ mệnh lệnh nào của Vương Diệp cũng sẽ không chút do dự mà tuân theo, nhưng khi Vương Diệp không có bất kỳ mệnh lệnh nào, anh ta sẽ chọn đứng ngoài quan sát lạnh lùng.

Ngay cả khi Vương Diệp có nguy hiểm đến tính mạng, anh ta cũng sẽ không ra tay.

Vốn dĩ anh ta đã không ưa Vương Diệp, nếu Vương Diệp có thể bị giết, đó mới là kết quả tốt nhất.

Đương nhiên, Tướng Thần cũng biết, chỉ dựa vào Nữ Tướng Quân này chắc chắn không thể làm gì được Vương Diệp.

Nữ Tướng Quân này tuy thực lực không tồi, tốc độ cũng vô cùng nhanh, nhưng nếu hỏi ai rõ nhất về thực lực của Vương Diệp, thì chắc chắn là Tướng Thần.

Tướng Thần đã thấu hiểu sâu sắc thực lực đáng sợ của Vương Diệp.

Khi Vương Diệp bùng phát toàn bộ thực lực, Tướng Thần khi đối mặt với Vương Diệp đã không có chút sức phản kháng nào.

Mà Nữ Tướng Quân này, cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa với anh ta mà thôi.

Thế nhưng, Tướng Thần lại rất vui vẻ khi thấy Vương Diệp chịu chút khổ sở, như vậy trong lòng anh ta cũng sẽ sảng khoái một phen.

Chương 711

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, tính toán trong lòng Tướng Thần đã đổ vỡ.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc Nữ Tướng Quân ra tay, Vương Diệp cũng đã ra tay rồi.

Vương Diệp tùy ý giơ tay, va chạm với Nữ Tướng Quân.

Thân thể Nữ Tướng Quân run lên, hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp, bị đánh cho lùi mạnh ngay tại chỗ, thậm chí hồn thể cũng suýt chút nữa tan biến!

Hồn thể Nữ Tướng Quân run rẩy, lúc ẩn lúc hiện, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể hồn phi phách tán.

Cô ta kinh ngạc nhìn Vương Diệp, tia may mắn cuối cùng trong lòng trực tiếp tan vỡ!

Năng lực của Vương Diệp khiến cô ta cảm thấy tuyệt vọng!

Quá cường đại rồi!

Khoảnh khắc vừa rồi, cô ta có một loại cảm giác lấy trứng chọi đá, cô ta so với Vương Diệp, căn bản là một trời một vực, không thể so sánh được!

Một người vừa mới trở thành Bất Tử Sinh Mệnh, thế mà lại mạnh đến mức này!

Cậu ta chỉ vừa mới là Bất Tử Sinh Mệnh sơ cấp thôi!

Mà Nữ Tướng Quân, thậm chí đã vận dụng một chút Vĩnh Hằng Chi Lực đó!

Thế mà, vẫn bị Vương Diệp dễ dàng nghiền ép!

Trong lòng Nữ Tướng Quân toàn là tuyệt vọng!

Cuối cùng cô ta cũng hiểu ra, người trẻ tuổi trông có vẻ phong thanh vân đạm trước mắt này, tự tin thu hồi Âm Binh không phải là mù quáng tự đại, mà là thực sự có năng lực đó.

“Ngươi rốt cuộc là ai!” Nữ Tướng Quân nghiến răng nhìn Vương Diệp.

Cô ta không khỏi nhớ đến khí chất đế vương mà Vương Diệp đã tỏa ra trước đó, chẳng lẽ Vương Diệp thực sự là chuyển thế của một đế vương thượng cổ nào đó sao?

Nữ Tướng Quân tuy sống ở biên cương, chưa từng đặt chân vào Thăng Long, nhưng đối với những đế vương trong truyền thuyết thần thoại cổ đại an lạc, cô ta vẫn rất rõ.

Mỗi người trong số đó đều là những nhân vật thuộc về truyền thuyết, sự tồn tại khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Thậm chí Khổng Hữu Tứ Đại Cổ Thần, cô ta cũng từng nghe nói qua.

Cô ta cũng có thể cảm nhận được ở đây quả thực có một luồng khí tức đến từ thượng cổ, nó thực sự có chút tương tự với Tứ Đại Cổ Thần mà cô ta từng nghe nói.

Chẳng lẽ, đó chính là người trẻ tuổi trước mắt này?

Kỳ thực điểm này, Nữ Tướng Quân lại tự mình nghĩ sai rồi.

Tia khí tức thượng cổ mà cô ta cảm ứng được, kỳ thực là từ trên người Tướng Thần.

Tướng Thần vốn dĩ là do Khổng từ thân xác biến thi mà ra, mà Khổng lại là một trong Tứ Đại Cổ Thần, trên người Tướng Thần đương nhiên có khí tức thượng cổ.

Chỉ là Nữ Tướng Quân có chút không thể phân biệt được, khí tức đó rốt cuộc là từ trên người ai tỏa ra.

Đối mặt với câu hỏi của Nữ Tướng Quân, Vương Diệp thản nhiên nói: “Tôi trước đây là ai thực ra không quan trọng, quan trọng là tôi sau này là ai.” “Lời này có ý gì?” Nữ Tướng Quân sững sờ.

Những người khác cũng bị lời nói này của Vương Diệp làm cho có chút khó hiểu.

Lời này, rõ ràng là không đầu không đuôi.

Vương Diệp không nói gì, mà dùng hành động để nói cho tất cả mọi người biết, câu nói đó của cậu ta rốt cuộc có ý gì.

Chỉ thấy trong tay cậu ta không biết từ lúc nào xuất hiện một ngọc tỷ giống hệt cái trong tay Nữ Tướng Quân.

Ngọc tỷ đó vừa xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đều giảm đi rất nhiều.

“Quỷ Tỳ!” Vương Bàn Tử nói một tiếng.

Tất cả mọi người đều bị Quỷ Tỳ trong tay Vương Diệp hấp dẫn!

Sau đó, Nữ Tướng Quân dường như đã hiểu ra điều gì đó, sắc mặt cô ta đột ngột thay đổi, quay người điên cuồng bỏ chạy, muốn rời khỏi nơi đây.

Thế nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Quỷ Tỳ trong tay Vương Diệp bùng phát ra một luồng lực hút vô hình!

Luồng lực hút này những người khác đều không cảm ứng được, thậm chí Ngô Tà và Vương Bàn Tử bọn họ, căn bản không phát hiện Quỷ Tỳ xuất hiện bất kỳ biến hóa nào.

Mà luồng lực hút này, chuyên môn là nhắm vào Nữ Tướng Quân!

Đây là lực hút thu hồn thể của Quỷ Tỳ!

Âm Hồn Lệ Quỷ thông thường khi gặp phải lực hút của Quỷ Tỳ thì căn bản không có chút sức phản kháng nào, nhưng Nữ Tướng Quân đã là Âm Hồn cấp bậc Quỷ Đế, thực lực mạnh mẽ, tồn tại ở Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, đương nhiên có thể chống lại lực hút của Quỷ Tỳ.

Chỉ là, cô ta bị Vương Diệp đánh trọng thương, hồn thể đều có chút tan rã, căn bản không thể chống cự!

Sau khi lực hút của Quỷ Tỳ bùng phát, hồn thể đang bỏ chạy của Nữ Tướng Quân đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng bay về phía Vương Diệp.

Bất kể Nữ Tướng Quân giãy giụa thế nào, đều không thể chống lại lực hút của Quỷ Tỳ!

Trong lòng Nữ Tướng Quân nảy sinh tuyệt vọng!

Cô ta nhớ lại câu nói Vương Diệp đã nói trước đó!

Ý của Vương Diệp rõ ràng là muốn nói, từ nay về sau, thân phận của Vương Diệp chính là chủ nhân của cô ta!

Trong nháy mắt, Nữ Tướng Quân “rơi” vào trong Quỷ Tỳ, biến mất không còn thấy đâu.

Toàn bộ mộ thất chìm vào yên tĩnh.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bọn họ ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trần Văn Cẩm càng kinh hãi hơn!

Thì ra Vương Diệp cũng có Quỷ Tỳ!

Hơn nữa.

Vừa rồi là tình huống gì?

Quỷ hồn của Nữ Tướng Quân đó, là bị Vương Diệp dùng Quỷ Tỳ thu lại sao?

Điều này cũng quá không thể tin nổi!

Trần Văn Cẩm ngây người nhìn bóng lưng Vương Diệp, thế mà lại có chút không biết phải làm sao.

Mà Vương Diệp sau khi thu phục Nữ Tướng Quân, có chút hài lòng nhìn Quỷ Tỳ.

Bởi vì Nữ Tướng Quân quá mạnh mẽ, muốn tay không thu phục cô ta là không thể, chỉ có thể lấy Quỷ Tỳ ra, mượn năng lực cường đại của Quỷ Tỳ, cưỡng ép thu lấy Nữ Tướng Quân với hồn thể đã bị trọng thương.

Như vậy, Nữ Tướng Quân sẽ có thể thực sự được cậu ta sử dụng!

Đối với Vương Diệp mà nói, có thể thu phục một Âm Hồn cấp bậc Quỷ Đế, đây tuyệt đối là một thu hoạch khổng lồ!

Sau này lại có thêm một thuộc hạ sánh ngang với Tướng Thần không nói, quan trọng nhất là có Nữ Tướng Quân này thống lĩnh trăm vạn hùng binh trong tương lai của Vương Diệp, đó tuyệt đối là chuyện như hổ thêm cánh!

Trăm vạn hùng binh của Vương Diệp, chắc chắn sẽ càng đáng sợ hơn! 【Thu phục hồn của Nữ Tướng Quân dưới trướng Tây Vương Mẫu, cấp độ là Quỷ Đế!】【Nhận được Quỷ Đế đầu tiên, mở khóa Đế Quốc Thị Giới!】【Đế Quốc Thị Giới: Dung hợp với Quỷ Đế thành một thể, có thể thu thập mọi thông tin trong phạm vi mười dặm!】Và ngay lúc này, âm thanh của hệ thống cũng vang lên theo.

Quả nhiên giống như Vương Diệp đã đoán, Nữ Tướng Quân này quả thực là một Âm Hồn cấp bậc Quỷ Đế!

Lần này thật sự kiếm lớn rồi!

Không chỉ nhận được một Âm Hồn cấp bậc Quỷ Đế, chuyển hóa cô ta thành Âm Binh, mà còn có được một kỹ năng, Đế Quốc Thị Giới!

Đế Quốc Thị Giới này rất rõ ràng, là một kỹ năng dùng để thăm dò!

Sau khi dung hợp hồn của Quỷ Đế, có thể tra xét mọi việc trong phạm vi mười dặm!

Kỹ năng này khá mới lạ, Vương Diệp vẫn là lần đầu tiên có được loại kỹ năng này!

Đừng thấy kỹ năng này không tăng chiến lực, nhưng công dụng của nó thì lớn lắm đấy!

“Đế Quốc Thị Giới” này đối với Vương Diệp mà nói, tuyệt đối là một kỹ năng thần cấp!

Hiện tại Vương Diệp ngoài việc tăng cường ba thuộc tính cơ bản của bản thân, dùng để bước lên con đường Vĩnh Hằng ra, những kỹ năng tăng chiến lực khác đã không còn được coi trọng lắm.

Dù sao, đối với thế giới hiện tại này mà nói, Vương Diệp gần như đã vô địch rồi!

Mục tiêu duy nhất của cậu ta bây giờ là trở thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, từ đó ngao du thế gian, không bị ảnh hưởng bởi thọ mệnh, không bị bất kỳ quy tắc nào trói buộc!

Vì vậy, những kỹ năng tăng chiến lực ngược lại không có quá nhiều công dụng.

Mà “Đế Quốc Thị Giới” này thì lại khác!

Vương Diệp hiện tại vẫn chưa đạt đến trình độ Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, muốn trở thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, chắc chắn còn phải tìm kiếm rất nhiều Thiên Tài Địa Bảo, lúc này công dụng của "Đế Quốc Thị Giới" mới được thể hiện ra.

Chỉ cần sử dụng "Đế Quốc Thị Giới", thì Vương Diệp có thể nắm giữ mọi tình huống trong phạm vi mười dặm, giống hệt như sở hữu thị giác của Thượng Đế vậy.

Ví dụ, cậu ta cần tìm kiếm một bảo vật nào đó, mà bảo vật này lại nằm trong một Cổ Mộ nào đó, Vương Diệp chỉ cần tìm thấy Cổ Mộ này, sau đó dùng "Đế Quốc Thị Giới" kiểm tra một cái, là có thể dễ dàng biết được bảo vật có ở bên trong hay không!

Hơn nữa, cũng có thể dễ dàng tìm thấy vị trí cụ thể của bảo vật!

Chương 712

Như vậy, việc tìm kiếm sẽ tiện lợi hơn nhiều, không đến mức phải đi nhiều đường vòng như vậy, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Có thể thấy, "Đế Quốc Thị Giới" tiện lợi đến mức nào!

Dù sao Vương Diệp cũng cảm thấy, có được kỹ năng này, tuyệt đối có thể coi là một kỹ năng thần cấp!

Vương Diệp nghĩ một lát, trực tiếp khai mở Đế Quốc Thị Giới. 【Khai mở Đế Quốc Thị Giới, đang dung hợp hồn thể của Nữ Tướng Quân!】【Hồn thể Nữ Tướng Quân dung hợp thành công!

Đế Quốc Thị Giới khai mở!

Mỗi phút tiêu hao 100 điểm Thể Lực!】 Rất nhanh, âm báo của hệ thống đã vang lên!

Mỗi phút chỉ 100 điểm Thể Lực thôi!

Với giá trị Thể Lực 20 vạn hiện tại của Vương Diệp, 100 điểm Thể Lực căn bản không đáng kể gì!

"Thoải mái!" Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng.

Sau khi dung hợp hồn thể của Nữ Tướng Quân, Vương Diệp thế mà lại cảm thấy một luồng sảng khoái chưa từng có, loại cảm giác giao dung đó khiến Vương Diệp thần thanh khí sảng, trong khoảnh khắc đó còn không nhịn được mà run rẩy cả người.

Cảm giác thư sướng đó, thật sự đến từ sâu thẳm linh hồn.

"Ngươi đã làm gì bản tướng quân!" Lúc này, trong đầu Vương Diệp vang lên giọng nói của Nữ Tướng Quân.

Thế nhưng, giọng nói của Nữ Tướng Quân lại vô cùng kỳ lạ.

Vốn dĩ cô ta phải vô cùng phẫn nộ, ngữ khí cũng phải là ngữ khí phẫn nộ, thế nhưng.

Vương Diệp lại nghe thấy một tia khoái ý?

Xem ra, việc dung hợp linh hồn này, không chỉ riêng Vương Diệp, mà ngay cả Nữ Tướng Quân cũng sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Vương Diệp không để ý đến Nữ Tướng Quân, bắt đầu cảm nhận hiệu quả thần kỳ mà “Đế Quốc Thị Giới” mang lại!

Vương Diệp chỉ cảm thấy mọi tình huống xung quanh, bằng một cách kỳ diệu nào đó, toàn bộ được tái tạo trong đầu cậu ta, giống như một radar toàn cảnh, quét mọi cảnh vật trong phạm vi mười dặm vào trong đầu cậu ta, hơn nữa còn truyền tải theo thời gian thực!

Cũng có nghĩa là, Vương Diệp hiện tại với thị giác của Thượng Đế, có thể tra xét mọi tình huống trong phạm vi mười dặm theo thời gian thực.

Ngay lúc này, cậu ta nhìn thấy bên trong động quật mà họ từng dừng lại trước đó, Giải Liên Hoàn như người không có việc gì, một mình đi ra khỏi động quật, rồi đi về phía Vũ Lâm.

Rõ ràng, việc gã bị thương trước đó đều là giả vờ, thực chất gã ta căn bản không hề bị thương!

Giờ đây, sau khi mọi người đã rời đi hết, gã liền chọn cách rời khỏi Tây Vương Mẫu Địa Cung này.

Vương Diệp không có hứng thú tìm hiểu Giải Liên Hoàn rốt cuộc có mục đích gì, đang toan tính điều gì, dù sao anh cũng biết, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh có gan lớn đến mấy cũng không dám tính kế lên đầu anh.

Thế nên Vương Diệp cũng lười quản gã.

Ngoài ra, Vương Diệp còn nhìn thấy Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử ở một hướng khác, hai người họ đang ở trong một mật thất, ở đó đã tìm thấy tài liệu thí nghiệm của Tây Vương Mẫu.

Họ đã tìm thấy phòng thí nghiệm của Tây Vương Mẫu, và bắt đầu hiểu rõ hơn về thủ đoạn của bà ta.

Trong tầm mắt của Vương Diệp, anh còn thấy được một số thứ khác, thậm chí là không ít bảo vật.

Nhưng đối với Vương Diệp mà nói, những thứ này đều không quan trọng.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy mộ của Tây Vương Mẫu phía sau gian mộ thất này!

Một thi thể chưa hư thối ngồi trên ngai vàng, bên cạnh còn có hai binh sĩ mặc khôi giáp canh giữ, người này chính là một thế thân của Tây Vương Mẫu!

Ngoài ra, phía sau ngai vàng của Tây Vương Mẫu, chính là một khối Vẫn Ngọc khổng lồ!

Khối Vẫn Ngọc này tỏa ra Thiên Địa Tinh Hoa mạnh mẽ, một luồng khí tức thần bí bao trùm lên trên.

Vương Diệp muốn dùng Đế Quốc Thị Giới để nhìn vào bên trong, nhưng lại phát hiện, luồng sức mạnh thần bí kia đã chặn lại Đế Quốc Thị Giới!

Vương Diệp không thể nhìn rõ tình hình bên trong Vẫn Ngọc!

Thế nhưng, nhìn thấy những điều này đã là đủ rồi!

Vẫn Ngọc quả thật ở phía sau, và bên trong Vẫn Ngọc cũng có Thiên Địa Tinh Hoa đáng sợ!

Vương Diệp biết, mình không đến nhầm chỗ!

Ở đây tuyệt đối có thể nhận được vô vàn lợi ích!

Nếu có thể nâng cấp thuộc tính Tam Duy lên, trực tiếp đạt đến đỉnh phong Bất Tử Sinh Mệnh, vậy thì sau này Vương Diệp sẽ không cần phải lo lắng về việc nâng cấp thuộc tính Tam Duy nữa, có thể trực tiếp đi tìm kiếm những Thiên Tài Địa Bảo, chờ khi Bất Tử Sinh Mệnh được kích hoạt, là có thể bắt tay vào tiến hóa thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

“Tây Vương Mẫu, tôi muốn xem thử, rốt cuộc bà có còn sống trong Vẫn Ngọc hay không!” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, thu hồi Đế Quốc Thị Giới.

Trong kịch bản gốc, Ngô Tà đã nhìn thấy một khuôn mặt bên trong Vẫn Ngọc, chỉ là cậu không chắc đó có phải là mặt của Tây Vương Mẫu hay không.

Giờ đây, Vương Diệp lại muốn đi điều tra một chút!

Vương Diệp vừa thu lại Đế Quốc Thị Giới, liền thấy Tướng Thần lấy ra một thứ gì đó từ trong quan quách của nữ tướng quân kia!

Vương Diệp nhíu mày, không khỏi nhớ đến biểu hiện trước đó của Tướng Thần.

Tên này luôn thờ ơ với mọi chuyện, khi không có mệnh lệnh của Vương Diệp, Tướng Thần thà đứng nhìn chứ tuyệt đối không ra tay.

Thế nhưng vừa nãy, khi lũ tuyến trùng xuất hiện, y lại chủ động giải quyết chúng, không những giết chết hết lũ tuyến trùng mà cuối cùng còn mở cả quan quách.

Chuyện này, vốn dĩ không nên xảy ra với Tướng Thần.

Thế nên Vương Diệp trước đó đã đoán, chắc hẳn trong quan quách có thứ Tướng Thần muốn.

Bây giờ Tướng Thần lấy ra một thứ từ trong quan quách, tám chín phần mười chính là thứ mà y cần.

Vương Diệp đi đến trước quan quách, nhìn thấy thứ trong tay Tướng Thần.

Đó là một khối tinh thể đỏ như máu, to bằng nắm tay trẻ con, trong suốt lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

“Đây là…” Vương Diệp nhìn thấy khối tinh thể màu máu đó, ánh mắt không khỏi ngưng lại.

Khối tinh thể màu máu trông không lớn, nhưng bên trong lại ẩn chứa khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Vương Diệp chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy toàn thân tế bào đều đang hân hoan nhảy nhót!

Vương Diệp thậm chí có một cảm giác, nếu là người bình thường cầm khối huyết sắc tinh thạch này, cho dù không làm gì, cũng có thể kéo dài tuổi thọ, tăng thêm không ít sinh mệnh!

Khối huyết sắc tinh thạch này vô cùng thần kỳ.

Chỉ là Vương Diệp cũng cảm nhận được, thứ này đối với anh mà nói, không có tác dụng gì quá lớn.

Xem ra, thứ này chỉ có thể tăng thêm sinh mệnh, mà không thể tăng cường thực lực và thuộc tính của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại biết, thứ này vô dụng với anh, nhưng đối với Tướng Thần mà nói, tuyệt đối là vô giá chi bảo!

Tướng Thần chính là thủy tổ của hấp huyết cương thi, việc nâng cao thực lực bản thân có thể thông qua việc cướp đoạt máu tươi, giành lấy sức mạnh sinh mệnh!

Đây chính là con đường mà y đi.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi y hấp thu toàn bộ máu tươi của đám tuyến trùng màu máu kia, trong cơ thể lại xuất hiện một tia khí tức Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

Rất hiển nhiên, máu tươi trong cơ thể đám tuyến trùng màu máu kia sở hữu sức mạnh sinh mệnh cực kỳ cường hãn, mà sức mạnh sinh mệnh của tuyến trùng màu máu lại đến từ khối huyết sắc tinh thạch trước mặt này.

Do đó, khối huyết sắc tinh thạch này đối với Tướng Thần mà nói, là vô giá chi bảo!

Có thể giúp Tướng Thần giành được lượng lớn sức mạnh!

Thậm chí, việc quay lại cảnh giới Vĩnh Hằng Sinh Mệnh cũng không phải là không thể!

Dù sao y đã hấp thu tinh hoa sinh mệnh của đám tuyến trùng kia, liền sinh ra một tia khí tức vĩnh hằng, mà bây giờ khối huyết sắc tinh thạch này lại là nguồn gốc của tất cả tinh hoa sinh mệnh của tuyến trùng.

Điều này tương đương với việc kiếm được vài viên kim cương sẽ phát tài lớn, còn nếu kiếm được cả một mỏ kim cương, thì sẽ trực tiếp một bước trở thành phú ông!

Tướng Thần im lặng một lát nhìn về phía Vương Diệp, do dự một chút rồi vẫn đưa khối huyết sắc tinh thạch cho Vương Diệp.

Tướng Thần là một người kiêu ngạo.

Mặc dù trong lòng y không phục Vương Diệp, nhưng y cũng biết, nếu là bản thân y, e rằng không thể đánh bại nữ tướng quân, càng đừng nói đến việc lấy được khối huyết sắc tinh thạch này.

Nữ tướng quân thực lực nhìn thì ngang ngửa với y, nhưng y biết, nữ tướng quân có mười vạn Âm Binh, đó là thứ y không thể chống lại!

Bởi vì nữ tướng quân đã bị Vương Diệp đánh bại, vậy thì khối huyết sắc tinh thạch này là chiến lợi phẩm, đương nhiên nên thuộc về Vương Diệp.

Tướng Thần rất muốn khối huyết sắc tinh thạch này, trong lòng cũng có sự thôi thúc muốn chiếm làm của riêng, nhưng sự kiêu ngạo ẩn sâu trong tâm hồn đã khiến y từ bỏ ý nghĩ đó.

Của y thì là của y, không phải của y thì y cũng không thèm lấy.

Y càng không thể chủ động cầu xin Vương Diệp đưa thứ này cho y.

Vì thế, sau khi do dự, Tướng Thần vẫn đưa khối huyết sắc tinh thạch cho Vương Diệp.

Thế nhưng.

Điều Tướng Thần không ngờ tới là, Vương Diệp chỉ liếc nhìn khối huyết sắc tinh thạch đó một cái, không hề nhận lấy, mà thản nhiên nói: “Thứ này đối với tôi mà nói, chỉ có thể tăng thêm tuổi thọ mà thôi, anh nghĩ bây giờ tôi còn thiếu tuổi thọ sao?

Nếu anh không muốn, vứt đi là được.” Nói xong, Vương Diệp không thèm nhìn khối huyết sắc tinh thạch đó nữa, trực tiếp đi về phía lối ra phía sau quan quách.

Chương 713

Phía sau đó chính là mộ của Tây Vương Mẫu, cũng là nơi Vẫn Ngọc tọa lạc.

Tướng Thần đứng sững tại chỗ một lát, sau đó cúi đầu nhìn khối tinh thạch trong tay, trong lòng vô cùng phức tạp.

Y quay đầu nhìn sâu vào bóng lưng Vương Diệp một cái, rồi cất khối huyết sắc tinh thạch đi.

Còn Ngô Tà, Trương Khởi Linh và những người khác, cuối cùng cũng hoàn hồn, thấy Vương Diệp đã rời đi, vội vàng đi theo.

Vương Bàn Tử nói: "Mẹ nó, đây là một cái quan quách mà, chúng ta không thể lãng phí phung phí như vậy chứ!" Vừa nói, Vương Bàn Tử đi đến trước quan quách, nhưng lại thấy bên trong quan quách chỉ có một bộ xương trắng, trên bộ xương trắng mặc một bộ khôi giáp đã mục nát, ngoài ra, không có bất kỳ vật bồi táng nào khác!

"Ngọa tào!

Có cần phải keo kiệt thế không?

Dù sao cũng là quan quách của tướng quân mà!" Vương Bàn Tử có chút cạn lời, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo Vương Diệp và những người khác.

A Ninh và đồng bọn cũng không chịu bỏ cuộc, họ trực tiếp lật tung quan quách lên, nhưng cũng không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Còn về Trần Văn Cẩm, đã sớm đi theo Vương Diệp và những người khác rồi.

Cả đoàn người đi theo Vương Diệp vòng qua quan quách, đi tới phía sau mộ thất này.

“Mau nhìn, kia có phải Tây Vương Mẫu không?” Lúc này, Ngô Tà hét lên một tiếng, dùng đèn pin chiếu vào một bệ đá phía trước.

Mọi người theo ánh đèn pin nhìn tới, chỉ thấy trên bệ đá có một ngai vàng, trên ngai vàng ngồi một người phụ nữ khoác hà y, đầu đội phượng quan.

Ngoài ra, ở hai bên ngai vàng, còn đứng hai binh sĩ mặc hắc giáp canh gác.

Vương Diệp và những người khác đi đến trước ngai vàng, đều cẩn thận nhìn người phụ nữ ngồi trên ngai vàng kia.

“Mẹ nó!

Đúng là Tây Vương Mẫu thật!” Vương Bàn Tử nói: “Thật quá thần kỳ, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà nhục thân của bà ta vẫn chưa thối rữa!” Mọi người không khỏi gật đầu.

“Không thể nào!” Trần Văn Cẩm nhìn thi thể “Tây Vương Mẫu”, không khỏi kinh hô: “Tây Vương Mẫu sao có thể chết được!

Đây tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu!” Mọi người im lặng.

Họ biết, Trần Văn Cẩm đã ăn Thi Miết Đan, có khả năng trường sinh.

Nhưng nếu ngay cả Tây Vương Mẫu cũng đã chết, vậy thì Trần Văn Cẩm cũng chắc chắn phải chết, không có cách nào cứu được.

Thế nhưng, giờ thi thể đang bày ra trước mặt họ, làm sao có thể là giả được?

Trước đó nữ tướng quân kia cũng đã nói, cô ta đang canh giữ Tây Vương Mẫu, phía sau cô ta chính là mộ của Tây Vương Mẫu, tức là, nữ thi trước mặt này chắc chắn chính là Tây Vương Mẫu!

Ngô Tà nói: “Văn Cẩm a di…” Thế nhưng, Ngô Tà vừa định mở lời an ủi Trần Văn Cẩm, Vương Diệp đã lên tiếng: “Ừm, đây quả thực không phải Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu thật sự.

Chắc hẳn là ở phía sau ngai vàng này!” Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người không khỏi nhìn về phía sau ngai vàng.

Nếu là người khác nói câu này, Vương Bàn Tử có lẽ sẽ khinh thường.

Nhưng giờ đây người nói là Vương Diệp, Vương Bàn Tử liền không chút do dự lựa chọn tin tưởng, anh ta nói: “Vương gia, ý chú em là, Tây Vương Mẫu kia thật sự còn sống sao?” Lời này vừa thốt ra, Ngô Tà và những người khác đều giật mình.

Sống mấy nghìn năm?

Sao có thể như vậy?

Họ đều biết Trương Khởi Linh sống khá lâu, là một người bất lão, cũng biết Vương Diệp đã sống hơn một trăm năm, nhưng chưa từng nghĩ ai đó có thể sống mấy nghìn năm!

Chẳng phải sẽ biến thành yêu quái sao?

Ngô Tà không khỏi nói: “Vương gia, trên đời này thật sự có người sống mấy nghìn năm sao?” Nếu là người khác nói câu này, Ngô Tà sẽ không chút do dự phản bác, cho rằng đối phương đang nói chuyện hoang đường.

Nhưng trớ trêu thay người nói lại là Vương Diệp, mặc dù Ngô Tà cảm thấy lời này hoang đường, nhưng trong lòng cậu vẫn có chút tin tưởng.

Cậu cảm thấy, Tây Vương Mẫu quả thực có khả năng vẫn còn sống!

Vương Diệp nghe lời Ngô Tà nói, không khỏi nhìn Tướng Thần một cái.

Sống mấy nghìn năm?

Trước mặt chẳng phải có một người sao!

Tuổi thọ của Tướng Thần, dù sao cũng phải dài hơn Tây Vương Mẫu nhiều chứ.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Thế giới rộng lớn, không gì là không thể.

Cậu muốn biết trên đời này rốt cuộc có người sống mấy nghìn năm hay không, vào trong xem thử là biết.” Vừa nói, Vương Diệp dẫn đầu vòng qua ngai vàng, đi vào hang động khổng lồ phía sau ngai vàng.

Một khối Vẫn Ngọc khổng lồ mắc kẹt trong thân núi, vừa nhìn đã biết là từ trên trời rơi xuống và bị kẹt ở đây.

“Ngọa tào!

Một khối ngọc lớn thế này!

Nếu mà chuyển ra ngoài, thật sự là phú khả địch quốc rồi!” Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này không khỏi trợn tròn mắt, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ngô Tà và những người khác ngây người một lúc mới phản ứng lại, Ngô Tà nói: “Đây chắc hẳn là Vẫn Ngọc trong truyền thuyết!

Ngọc thạch từ ngoài trời rơi xuống!

Không ngờ trên đời này thật sự có!” “Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!” “Đây chính là điểm cuối của tôi!” Lúc này, Trần Văn Cẩm đi tới, kích động nhìn khối Vẫn Ngọc khổng lồ, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Bà ta đã tìm kiếm bấy lâu nay, chính là vì tìm thấy khối vẫn thạch khổng lồ trước mặt này!

Khối vẫn thạch này, chính là điểm cuối của bà ta!

Chỉ cần tìm thấy khối vẫn thạch này, vậy thì bà ta có thể ngăn chặn cơ thể tiếp tục bị thi hóa, không đến mức biến thành quái vật như Hoắc Linh!

Vì thế, khi nhìn thấy Vẫn Ngọc này, tâm trạng của bà ta có thể tưởng tượng được.

Ngô Tà nói: “Văn Cẩm a di, ở đằng kia hình như có một cái động khẩu!” Vừa nói, Ngô Tà dùng đèn pin chiếu vào một lối vào trên Vẫn Ngọc, bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy rốt cuộc có gì.

Mọi người đều bị lối vào hấp dẫn, toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào lối vào đó.

Trần Văn Cẩm kích động nói: “Bên trong đó cất giấu thứ tôi muốn tìm, tôi nhất định phải vào tranh giành!” Vừa nói, Trần Văn Cẩm nhảy lên nắm lấy lối vào, sau đó nhanh chóng lộn một vòng, cả người liền tiến vào bên trong lối vào Vẫn Ngọc, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Văn Cẩm a di!” Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Cậu không ngờ Trần Văn Cẩm lại cứng rắn như vậy, nói vào là vào ngay, khiến cậu còn chưa kịp phản ứng thì Trần Văn Cẩm đã biến mất rồi!

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi!

Ngô Tà vô cùng sốt ruột, vội vàng nhảy lên, nắm lấy miệng động, nhưng lại phát hiện miệng động trơn tru vô cùng, căn bản không thể bám víu, lập tức rơi xuống.

Ngô Tà không bỏ cuộc, lại nhảy lên nắm lấy miệng động, vẫn như trước, trực tiếp rơi xuống.

Khối Vẫn Ngọc này toàn bộ đều là một khối ngọc lớn, trơn tru vô cùng, người bình thường căn bản không thể trèo lên.

Trần Văn Cẩm tuy chưa biến thành cấm bà, nhưng vì đã ăn Thi Miết Đan, thể chất mạnh hơn người thường, đã đạt đến trình độ bất lão thể, thậm chí còn sắp sánh ngang với thực lực của Vương Diệp khi anh vừa rời khỏi Quả Tử Miếu.

Đương nhiên, lối vào trơn tru này cũng không làm khó được Trần Văn Cẩm.

Nhưng Ngô Tà thì khác, cậu ta chỉ là một người bình thường mà thôi, căn bản không thể trèo lên.

Thế nhưng ngay lúc này, Trương Khởi Linh cũng nhảy lên lối vào Vẫn Ngọc, sau đó nhanh chóng đi vào bên trong.

“Muộn Du Bình!” Ngô Tà lại vội vàng gọi một tiếng, nhưng Trương Khởi Linh cũng không để ý đến cậu, thoáng chốc đã biến mất.

“Kháo!” Ngay cả Ngô Tà, lúc này cũng không nhịn được mà chửi thề.

Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm thì đã nhảy vào trong, còn cậu ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, căn bản không thể vào được.

Đồng thời, A Ninh cũng nói: “Đây chắc hẳn là nơi ông chủ muốn tìm, thứ ông chủ tìm nhất định ở bên trong, giúp tôi vào!” “Được!” Một thuộc hạ của A Ninh gật đầu, sau đó để A Ninh đứng trên người mình, A Ninh đeo chiếc găng tay đặc chế, trèo vào lối vào Vẫn Ngọc, sau đó từ từ bò vào bên trong.

“Còn loại găng tay đó không?” Ngô Tà vội vàng hỏi một thuộc hạ của A Ninh.

Người thuộc hạ kia lại lắc đầu nói: “Loại găng tay này chế tạo rất đắt, lần này chúng tôi cũng chỉ mang theo một bộ.” “Chết tiệt!” Ngô

Tà thầm mắng một tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn A Ninh cũng biến mất.

Rất nhanh, Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: "Vương gia, họ… sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" Vương Diệp nói: "Chưa chắc, bên trong vô cùng nguy hiểm, ngay cả Trương Khởi Linh cũng chưa chắc đã đối phó được." Lời này của Vương Diệp không phải là nói suông để hù dọa.

Trong kịch bản gốc, Trần Văn Cẩm đã không trở ra, còn Trương Khởi Linh sau khi đi ra liền trực tiếp mất đi ký ức trước đó, không ai biết anh ta rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì bên trong.

"A?

Vậy phải làm sao?" Ngô Tà vừa nghe, càng thêm sốt ruột và lo lắng.

Vương Diệp nói: "Không cần lo lắng, tôi vào xem thử." Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nếu có Vương Diệp vào xem, cho dù gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, cũng chắc chắn có thể hóa nguy thành an!

Ngô Tà nói: "Vậy thì làm phiền Vương gia!" Vương Diệp gật đầu, sau đó nhảy một cái vào lối vào Vẫn Ngọc.

Khối Vẫn Ngọc này, Vương Diệp dù thế nào cũng phải vào.

Lần trước ở trong vẫn thạch phía sau Thanh Đồng Môn, Vương Diệp đã nhận được một khối Vẫn Ngọc rất lớn, đồng thời còn thu được không ít lợi ích.

Bây giờ lại có một khối Vẫn Ngọc nữa, cho dù Trương Khởi Linh và những người khác không vào, Vương Diệp dù thế nào cũng phải vào xem thử.

Còn Tướng Thần cũng không nói lời thừa thãi, đi theo sau Vương

Diệp, nhảy vào bên trong Vẫn Ngọc.

Nhìn họ biến mất trong Vẫn Ngọc, Ngô Tà đầy vẻ lo lắng: “Hy vọng họ sẽ không sao.” Vương Bàn Tử lại tỏ ra rất ung dung, anh ta nói: “Ngây thơ quá, những người vào trong kia đều là ai chứ?

Chương 714

Muộn Du Bình thực lực không tệ, vị bên cạnh Vương gia kia cũng thần bí cường hãn, càng đừng nói còn có Vương gia ở đó nữa, chú em cứ yên tâm đi, cho dù gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, Vương gia cũng có thể dễ dàng giải quyết.” Nghe lời Vương Bàn Tử nói, Ngô Tà không hiểu sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nhớ lại quen biết Vương Diệp lâu như vậy, Vương Diệp chưa từng khiến bất kỳ ai thất vọng, bất kỳ nguy cơ nào anh cũng có thể dễ dàng hóa giải.

Sau khi nghĩ thông suốt những điều này, Ngô Tà rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Có Vương Diệp ở đây, mọi chuyện sẽ không sao cả!

Bên trong Vẫn Ngọc.

Vương Diệp và Tướng Thần cùng nhau bước vào bên trong thông đạo.

Thông đạo này tuy trơn tru vô cùng, người thường không thể đứng vững, nhưng đối với Vương Diệp và Tướng Thần mà nói, họ đi lại như trên đất bằng.

“Nơi này có Thiên Địa Tinh Hoa thật cường hãn!” Tướng Thần hiếm khi chủ động mở lời, hơn nữa giọng điệu còn đầy vẻ bất ngờ.

Vương Diệp nói: “Đây là Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, Tây Vương Mẫu và những người khác đã dùng bột Vẫn Ngọc này luyện chế ra Thi Miết Đan, giúp thể chất phàm phu tục tử một bước trở thành Trường Sinh Thể, có thể nói đều là công lao của khối Vẫn Ngọc này, Thiên Địa Tinh Hoa bên trong đương nhiên nồng đậm.” Tướng Thần khinh thường nói: “Chẳng qua chỉ là bàng môn tả đạo mà thôi, nếu có phương pháp hấp nạp Thiên Địa Tinh Hoa chính thống, có bảo địa như thế này, mấy nghìn năm đã sớm thành tựu Vĩnh Hằng Chi Thể rồi!” Vương Diệp không khỏi gật đầu.

Không thể không nói, lời Tướng Thần nói không sai chút nào.

Nếu Tây Vương Mẫu có phương pháp cướp đoạt Thiên Địa Tinh Hoa chính thống, ở nơi này cướp đoạt Thiên Địa Tinh Hoa, thì tiến triển chắc chắn sẽ cực kỳ nhanh chóng, trở thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh cũng không phải là không thể.

Vương Diệp cũng hiểu, không phải ai cũng giống anh mà cần các loại Thiên Tài Địa Bảo để tiến hóa thể chất.

Ví dụ như Tướng Thần thì không cần.

“Anh có thể hấp thu Thiên Địa Tinh Hoa ở đây không?” Vương Diệp hỏi.

Tướng Thần thử một lát rồi lắc đầu: “Không được, Thiên Địa Tinh Hoa bên trong Vẫn Ngọc này giống như bị một sức mạnh nào đó giam cầm vậy, tôi căn bản không thể hấp thu Thiên Địa Tinh Hoa ở đây.” Vương Diệp gật đầu.

Anh cũng ở trong tình huống này, Thiên Địa Tinh Hoa ở đây không thể tiếp tục hấp thu.

Xem ra, Thiên Địa Tinh Hoa ở đây không dễ dàng có được như vậy.

Vương Diệp không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Khối Vẫn Ngọc này cực kỳ đồ sộ, lớn hơn khối vẫn thạch mà Vương Diệp từng thấy phía sau Thanh Đồng Môn trước đây.

Vương Diệp và Tướng Thần đi khoảng năm phút vẫn chưa ra khỏi thông đạo này, đồng thời họ cũng không gặp Trương Khởi Linh và những người khác.

Cuối cùng, sau khi đi thêm một đoạn đường, Vương Diệp và Tướng Thần cuối cùng cũng đến trước một cánh cửa phòng.

Cánh cửa phòng này cũng được làm từ Vẫn Ngọc, hơn nữa còn khá thô ráp, dấu vết rìu chặt rất rõ ràng, hoàn toàn khác với những cánh cửa mà Vương Diệp và những người khác đã thấy trong địa cung trước đó.

Nhưng Vương Diệp lại không cảm thấy kỳ lạ.

Khối Vẫn Ngọc này cực kỳ cứng rắn, ngay cả Vương Diệp cũng không dễ dàng phá vỡ được, càng đừng nói đến Tây Vương Mẫu và đồng bọn mấy nghìn năm trước.

Việc họ có thể khai phá ra một thông đạo bên trong Vẫn Ngọc này, và còn tạo ra một mật thất, đã là vô cùng không dễ dàng rồi, còn muốn chế tạo cánh cửa đó thật tinh xảo sao?

Điều đó về cơ bản là không thể.

Vì thế, Vương Diệp cũng không có bất kỳ bất ngờ nào.

Vương Diệp đi đến trước cửa, trực tiếp đẩy cánh cửa lớn ra.

Anh ngược lại không sợ bên trong có cơ quan gì.

Đúng như vừa nói, việc khai phá ra một không gian đã là vô cùng không dễ dàng, càng đừng nói đến việc bố trí cơ quan bên trong, điều đó càng không thể.

Cánh cửa đá ngọc được đẩy ra, Vương Diệp và Tướng Thần cùng nhau bước vào.

Đây là một không gian không lớn, bên trong đặt hai cái quan quách được làm từ Vẫn Ngọc!

Ngoài ra, không có bất kỳ thứ gì khác, ngay cả vật bồi táng cũng không có.

Vương Diệp nhíu mày, cẩn thận nhìn xung quanh.

Tướng Thần cũng nghi hoặc nói: “Tại sao không thấy ba người kia đã vào trước?” Vương Diệp không nói gì, mà đi đến trước quan quách.

Quan quách này thực chất là một khối đá ngọc khổng lồ, trực tiếp nối liền với Vẫn Ngọc, nắp quan quách cũng rất thô ráp, có thể đơn giản che phủ quan quách.

Cả hai cái quan quách đều như vậy.

Vương Diệp không khỏi thầm nghĩ, trong hai cái quan quách này, một cái hẳn là của Tây Vương Mẫu, còn cái kia sẽ là của ai?

Vương Diệp không nghĩ nhiều, đã đến đây rồi, còn tốn bao nhiêu tế bào não để nghĩ làm gì, trực tiếp mở quan quách ra chẳng phải sẽ biết sao?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp trực tiếp đẩy cái quan quách trước mặt ra, nắp quan quách nặng nề được mở, một người đàn ông mặc Ngọc Dũng nằm bên trong.

Người đàn ông này chưa chết, hơi thở của hắn kéo dài, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ vậy.

“Trương Khởi Linh!” Đồng tử Vương Diệp co lại.

Diện mạo của người đàn ông này, chính là vô cùng giống Trương Khởi Linh.

Nhưng rất rõ ràng, người này chỉ rất giống Trương Khởi Linh, chứ không phải Trương Khởi Linh thật sự.

Nhìn thấy người trước mặt này, không khỏi khiến Vương Diệp nhớ đến thân thế của Trương Khởi Linh.

Thân thế của Trương Khởi Linh vô cùng thần bí, có rất nhiều lời đồn, trong đó có hai lời đồn là đáng tin cậy nhất.

Một là Trương Khởi Linh do một tộc nhân Trương gia bình thường và một người ngoại tộc sinh ra, cha anh là tộc nhân Trương gia, mẹ là một nữ tạng y, sau khi anh sinh ra, mẹ anh vì lý do nào đó đã qua đời, cha nuôi đã đưa anh về Trương gia.

Đúng lúc này, Trương gia đã bắt đầu suy yếu, những nhân vật cấp cao của Trương gia để củng cố tín ngưỡng của tộc nhân, đã mở một chiếc hộp đá.

Chiếc hộp đá này được Trương gia truyền thừa từ thời Chu triều, tương truyền bên trong chứa một Thánh Anh, Thánh Anh đó có năng lực trường sinh, là tín ngưỡng của người Trương gia.

Chỉ cần mở hộp đá, nếu Thánh Anh thật sự còn sống, vậy thì tín ngưỡng của tộc nhân Trương gia sẽ quay trở lại, lực lượng đoàn kết của Trương gia cũng sẽ phục hồi lần nữa.

Trương gia phục hưng không phải là mơ.

Thế nhưng, khi những nhân vật cấp cao của Trương gia mở hộp đá, lại phát hiện bên trong chỉ là một đứa trẻ đã chết!

Để không khiến tín ngưỡng của tộc nhân Trương gia sụp đổ, những nhân vật cấp cao của Trương gia đã đặt Trương Khởi Linh vào đó, để anh thay thế trở thành Thánh Anh!

Chỉ là sau này chuyện này bại lộ.

Đây là một trong các lời đồn.

Còn một lời đồn khác, thì lại hoàn toàn trái ngược.

Nói rằng đứa trẻ được mang về từ vùng tuyết phủ ngày đó thực chất đã chết từ lâu, Trương Khởi Linh hiện tại, thực chất chính là Thánh Anh từ bên trong hộp đá bước ra!

Thánh Anh đã sống mấy nghìn năm trong hộp đá, sở hữu huyết mạch thuần khiết nhất của Trương gia, do đó mới có được năng lực mạnh mẽ như vậy!

Vương Diệp thân là người có bối phận lớn nhất trong số tộc nhân Trương gia hiện còn tồn tại, từng cũng là một trong những nhân vật lợi hại nhất Trương gia, anh biết những nội tình này, biết rằng Trương Khởi Linh thực chất chính là Thánh Anh kia!

Sau khi hộp đá mở ra, Thánh Anh không hề chết, mà vẫn tồn tại, sau này liền trưởng thành thành Trương Khởi Linh hiện tại!

Thực ra lời đồn thứ nhất, bản thân đã tồn tại sơ hở.

Bởi vì tộc nhân Trương gia không thể kết hôn với người ngoại tộc, một khi kết hôn, huyết mạch chắc chắn sẽ biến dị, không còn là Kỳ Lân huyết mạch thuần khiết nữa, mà sẽ biến thành Cùng Kỳ huyết mạch!

Thậm chí, còn sẽ bị trục xuất khỏi Trương gia, căn bản không thể sống trong Trương gia.

Anh ta chỉ có thể trở thành bàng hệ!

Điểm này, trên người Trương Khởi Sơn của Phật gia chính là bằng chứng tốt nhất!

Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông nằm trong quan quách, nghĩ đến một khả năng.

Người đàn ông này, hẳn là cha ruột thật sự của Trương Khởi Linh!

Trong truyền thuyết, người đã xây dựng Thanh Đồng Môn ở

Trường Bạch Sơn!

Đối với điều này, Vương Diệp ngược lại không có quá nhiều bất ngờ.

Vương Diệp thậm chí còn đoán, theo kịch bản gốc, Trương Khởi Linh sau khi tiến vào bên trong Vẫn Ngọc, phải rất lâu sau mới đi ra, sau khi ra ngoài thì trực tiếp mất đi ký ức trước đó, nói là do bị kích thích lớn.

Chắc hẳn, cũng có liên quan đến người đàn ông trước mặt này.

"Người này… sao lại trông giống hệt Trương Khởi Linh?" Tướng Thần nhìn thấy người đàn ông trong quan quách, không khỏi nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ, người trước mặt này cũng là một bản sao của Trương Khởi Linh?" Y trước đó đã nghe Vương Diệp nói về chuyện bản sao của Quan Vũ, đồng thời cũng đã thấy một bản sao của Trương Khởi Linh.

Giờ đây lại thấy một người trông giống hệt Trương Khởi Linh, y tự nhiên theo bản năng cảm thấy, người trước mặt này cũng là một bản sao của Trương Khởi Linh.

"Không đúng!

Không phải bản sao của Trương Khởi Linh!" Thế nhưng Tướng Thần rất nhanh đã phát hiện ra điều bất thường.

Y phát hiện, người đàn ông trong quan quách trước mặt này, tuyệt đối không phải bản sao của Trương Khởi Linh.

Bản sao của Trương Khởi Linh, khí tức trên người hẳn phải giống hệt Trương Khởi Linh, nhưng người đàn ông trước mặt này, khí tức lại dài lâu, vô cùng cổ xưa, tổng thể mang lại cho người ta một cảm giác tang thương!

Tuổi tác của hắn, tuyệt đối phải lâu đời hơn Trương Khởi Linh nhiều!

Vì thế Tướng Thần suy đoán, người đàn ông trước mặt này tuyệt đối không phải bản sao của Trương Khởi Linh.

Vương Diệp gật đầu: “Ừm, hắn quả thực không phải bản sao của Trương Khởi Linh, mà là cha ruột của Trương Khởi Linh.” “Cha ruột?” Tướng Thần nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng lại không hỏi thêm gì nữa.

Y vốn dĩ không phải một người hiếu kỳ.

Chương 715

Vương Diệp cũng không giải thích nhiều, mà cẩn thận kiểm tra tình hình bên trong quan quách.

Bên trong quan quách không có bất kỳ vật bồi táng nào.

“Cạch!” Thế nhưng ngay lúc này, chiếc Ngọc Dũng kia đột nhiên khẽ vang lên một tiếng.

Vương Diệp nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy trên Ngọc Dũng mà người đàn ông đang mặc có một mảnh ngọc đột nhiên vỡ vụn!

Ngay sau đó, cứ như thể một phản ứng dây chuyền đã bắt đầu.

Những mảnh ngọc kia nối tiếp nhau vỡ vụn, chớp mắt đã tan vỡ hoàn toàn, cứ thế phân tán ra trước mặt Vương Diệp và Tướng Thần, cơ thể của người đàn ông hoàn toàn hiện ra trước mặt họ.

Đây là một người mặc y phục cổ đại, nhìn từ trang phục, là của thời Chu triều.

Cũng trùng với niên đại ra đời của Thánh Anh Trương gia!

“Hắn tỉnh rồi!” Tướng Thần đột nhiên nói.

Vương Diệp gật đầu.

Ngay khoảnh khắc Ngọc Dũng vỡ vụn, người đàn ông này đã tỉnh lại!

Người đàn ông đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen sâu thẳm ấy, tràn ngập vẻ thanh lãnh.

Hắn từ từ ngồi dậy.

Thế nhưng cùng lúc đó, cánh cửa lớn của mật thất đột nhiên mở ra.

Trương Khởi Linh, Trần Văn Cẩm và A Ninh ba người cùng lúc bước vào.

Cũng không biết tại sao, rõ ràng họ đã vào trước, hơn nữa bên trong Vẫn Ngọc này chỉ có một con đường, nhưng cuối cùng Vương Diệp và Tướng Thần lại đến đây trước!

Quan trọng là, hai người họ trên suốt chặng đường này, cũng không hề gặp Trương Khởi Linh và đồng bọn.

“Vương Diệp?” “Vương tiên sinh?” Trần Văn Cẩm và A Ninh kinh ngạc kêu lên.

Rõ ràng hai người họ cũng không hiểu, tại sao Vương Diệp lại đến đây sớm hơn họ, thậm chí đã đi trước họ?

Điều này có chút quỷ dị!

Chỉ riêng Trương Khởi Linh không nói gì.

Bởi vì, Trương Khởi Linh đã nhìn thấy người đàn ông đang ngồi dậy kia, lông mày liền nhíu lại.

“Sao lại là một Trương Khởi Linh nữa?” A Ninh cũng nhìn thấy người đàn ông trông giống hệt Trương Khởi Linh kia, lập tức trợn tròn mắt, có chút không thể tin nổi nói: “Chẳng lẽ ở đây cũng có một bản sao của anh?” Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng lại từ từ lắc đầu.

Họ cũng không hiểu là Trương Khởi Linh không biết, hay là Trương Khởi Linh muốn nói đây không phải bản sao của anh.

Trần Văn Cẩm cũng đầy vẻ nghiêm trọng: “Hắn rốt cuộc là ai?” Vương Diệp thản nhiên nói: “Nếu tôi đoán không lầm, người trước mặt này, hẳn là cha ruột của Trương Khởi Linh.” Vừa nói, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh một cái.

“Cái gì?

Cha ruột?” A Ninh và Trần Văn Cẩm kinh hô một tiếng, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Rất nhanh, Trần Văn Cẩm phản ứng lại, bà ta nói: “Cái này… sao có thể chứ!

Cha ruột của Trương Khởi Linh sao có thể nằm trong quan quách Vẫn Ngọc này?

Hơn nữa, còn mặc y phục Chu triều?” A Ninh cũng nói: “Vương tiên sinh, anh đang đùa đấy à?” Vương Diệp cười cười không nói thêm gì.

Còn Trương Khởi Linh thì cứ trừng mắt nhìn đối phương.

Người đàn ông ngồi trong quan quách hiển nhiên cũng đã hoàn hồn, hắn nhìn về phía Trương Khởi Linh, ánh mắt tràn ngập một tia quái dị.

Rõ ràng, đối với người trẻ tuổi có diện mạo giống hệt mình trước mặt này, người đàn ông cảm thấy quen thuộc.

“Ngươi cuối cùng cũng đến rồi.” Một lát sau, người đàn ông mở miệng, giọng nói của hắn vô cùng nhẹ nhàng, khiến Trần Văn Cẩm và A Ninh tâm thần chấn động, có một cảm giác hoảng hốt.

Trương Khởi Linh cũng cuối cùng đã mở miệng: “Ngươi là ai?” Trương Khởi Linh vốn dĩ đã không rõ ràng về thân thế của mình, lại thêm mắc bệnh mất trí nhớ, mỗi một thời gian lại quên đi những chuyện trước đó, vì vậy đương nhiên cũng không biết thân phận của người trước mặt.

“Ngươi lại đây.” Người đó không trả lời Trương Khởi Linh, mà lộ ra một tia mỉm cười, vẫy tay về phía Trương Khởi Linh.

Lời nói này cứ như có ma lực vậy, ánh mắt Trương Khởi Linh biến đổi, có chút mơ màng, sau đó thật sự đi về phía người đó.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Trương Khởi Linh giật mình một cái, cơ thể lập tức dừng lại, không tiến thêm một bước nào nữa.

Anh ta có chút kiêng kỵ nhìn người đàn ông giống hệt mình kia, sau đó lại lùi vài bước, trở nên cảnh giác.

Rõ ràng, Trương Khởi Linh đã nhận ra, người đàn ông trông giống hệt mình này, không được bình thường cho lắm!

Chí ít, không có ý tốt!

Người đàn ông nhìn thấy thủ đoạn của mình không có tác dụng, không khỏi nhíu mày, nhìn về phía Vương Diệp, ánh mắt trở nên lạnh băng: “Ngươi là ai?” Ngay lập tức, giọng điệu của người đàn ông lại thay đổi: “Kỳ Lân huyết mạch!

Hơn nữa mức độ nồng đậm còn vượt xa người Trương gia bình thường, sắp tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân huyết mạch!

Ngươi rốt cuộc là ai!” Vương Diệp một tiếng hừ lạnh đã cắt đứt Dẫn Hồn Thuật của hắn, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Thế nhưng, khi hắn phát hiện ra Kỳ Lân huyết mạch trên người Vương Diệp, trong lòng hắn cực kỳ chấn động!

Kỳ Lân huyết mạch, chỉ có người nhà họ Trương mới có!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là Kỳ Lân huyết mạch trên người Vương Diệp lại còn nồng đậm hơn cả hắn!

Thậm chí đã gần đạt đến cấp độ Thánh Kỳ Lân huyết mạch!

Điều này khiến hắn lập tức có một dự cảm chẳng lành!

Nhìn người đàn ông với vẻ mặt chấn động, mọi người đều lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Người đàn ông trước mắt này tựa như quỷ mị, tất cả những thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, chỉ bằng một hai câu nói đã có thể mê hoặc lòng người, ngay cả Trương Khởi Linh cường đại như vậy cũng bị hắn mê hoặc, không tự chủ mà bước về phía hắn!

Trước khi gặp Vương Diệp, trong lòng A Ninh và Trần Văn Cẩm, Trương Khởi Linh là người thần bí và mạnh mẽ nhất trên đời này, gặp bất kỳ chuyện gì, Trương Khởi Linh đều có thể dễ dàng giải quyết.

Chỉ cần có Trương Khởi Linh ở đó, là có thể mang lại cảm giác an toàn lớn nhất cho người khác.

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, cô ấy đã quen biết Trương Khởi Linh từ hơn mười năm trước, cùng Trương Khởi Linh đi qua rất nhiều nơi, cũng là đồng đội của Trương Khởi Linh.

Thế nhưng bây giờ ngay cả Trương Khởi Linh cũng bị người đàn ông kia dễ dàng mê hoặc, có thể thấy hắn ta lợi hại đến mức nào.

Tuy nhìn hắn có vẻ ngoài giống hệt Trương Khởi Linh, và Vương Diệp còn nói hắn là cha ruột của Trương Khởi Linh, nhưng qua hành động của hắn, A Ninh và những người khác đều cảm thấy hắn chắc chắn không có ý tốt.

Và tất cả những điều này, đã bị Vương Diệp hóa giải chỉ bằng một tiếng hừ lạnh.

Điều này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Tôi là ai?

Ngươi không có tư cách biết.” Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có chút âm lãnh, sau đó nhìn về phía Trương Khởi

Linh: “Con chính là Thánh Anh mà ta đã để lại, bây giờ có một số chuyện có thể nói cho con biết rồi.” Thánh Anh?

Trần Văn Cẩm và A Ninh lại nhíu mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Mà Trương Khởi Linh cũng nhíu mày.

Đối với chuyện Thánh Anh gì đó, anh hoàn toàn không biết, anh thậm chí còn không biết thân thế thật sự của mình, chỉ biết mình là người nhà họ Trương, nhưng rốt cuộc anh được ai sinh ra, làm thế nào mà xuất hiện trên thế giới này, anh đều không biết gì cả.

Hiện giờ nhà họ Trương cũng đã suy tàn, ít người biết chuyện Thánh Anh.

Trương Khởi Linh còn mắc chứng mất trí nhớ, càng không thể biết chuyện Thánh Anh.

Người đàn ông kia nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt nghi hoặc, liền tiếp tục nói: “Ta tên Trương Đạo Lâm, có thể coi là Trương Khởi Linh đời đầu của nhà họ Trương, còn con… là hậu duệ duy nhất của ta, cũng là căn bản để nhà họ Trương có thể đứng vững.” Trương Khởi Linh vẫn nhíu mày, không nói lời nào.

Còn A Ninh và Trần Văn Cẩm thì vẻ mặt ngơ ngác.

Đối với hai người họ mà nói, tất cả những điều này đều như trong sương mù, hai người họ thậm chí còn không hiểu Trương Đạo Lâm đang nói gì, chỉ nghe hiểu rằng Trương Đạo Lâm thật sự là cha ruột của Trương Khởi Linh, còn Trương Khởi Linh thì là căn bản cho sự tồn tại của nhà họ Trương!

Nhưng Trương Đạo Lâm trước mắt này, hẳn là nhân vật của mấy ngàn năm trước rồi?

Trương Khởi Linh làm sao có thể là con trai của Trương Đạo Lâm được?

Đùa cái kiểu gì vậy?

Ngừng một lát, Trương Đạo Lâm tiếp tục nói: "Con muốn biết kế hoạch của ta là gì không?

Kế hoạch của ta chính là dựa trên con mà triển khai.

Ta đã đợi con ở đây hơn ba ngàn năm, con cuối cùng cũng đã đến rồi." Trương Khởi Linh cuối cùng cũng mở miệng: "Rốt cuộc… là chuyện gì?" Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, thản nhiên nói: "Thực ra rất đơn giản, thân phận thật sự của anh, kỳ thực chính là tín ngưỡng mà nhà họ Trương đời đời cúng bái, là Thánh Anh nằm trong hộp đá của nhà họ Trương!" Dừng một chút, Vương Diệp lại nói: "Anh đã sống ba ngàn năm rồi, nhưng ba ngàn năm trước anh đều sống dưới hình dạng hài nhi, cho đến mấy chục năm trước, cao tầng nhà họ Trương vì muốn củng cố lại sự đoàn kết của gia tộc, mới mở hộp đá ra, sau đó anh cũng xuất hiện." Lần này, đến lượt Trương Đạo Lâm ngạc nhiên, hắn nhìn về phía Vương Diệp: "Sao ngươi lại biết rõ ràng như vậy?

Chẳng lẽ, ngươi là cao tầng nhà họ Trương?" Vương Diệp liếc hắn một cái: "Tôi không phải người nhà họ Trương." Thực ra anh nói điều này cũng không sai.

Trong thế giới này, cơ thể này tuy là của nhà họ Trương, nhưng linh hồn của anh lại đến từ một thế giới khác.

Anh cũng không có bất kỳ cảm giác thuộc về nhà họ Trương nào.

Nhà họ Trương thực ra là một gia tộc rất lạnh lùng, không có bất kỳ tình người nào.

Đây cũng là lý do Vương Diệp rời khỏi nhà họ Trương.

"Hừ!

Chương 716

Trên người rõ ràng chảy huyết mạch của nhà họ Trương, lại nói mình không phải người nhà họ Trương!

Nhà họ Trương từ khi nào lại có một kẻ nghịch tử như ngươi?" Trương Đạo Lâm lạnh lùng nói.

Vương Diệp cười khẩy một tiếng: "Tôi nghịch thì sao, lẽ nào cứ phải ở lại nhà họ Trương, bị nhà họ Trương lợi dụng, làm nền tảng cho ngươi đạt đến cảnh giới Vĩnh Hằng à?

Ngươi nói gì vậy?" Vẻ mặt Trương Đạo Lâm lập tức thay đổi, hắn trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp: "Sao ngươi lại biết những điều này!" Vương Diệp nói: "Hiện tại ngươi đã là Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, tuy tôi không biết kế hoạch cụ thể của ngươi là gì, cũng không biết những năm này nhà họ Trương đã làm gì trên người Trương Khởi Linh, nhưng mục đích cuối cùng của ngươi chắc chắn là lợi dụng huyết mạch của Trương Khởi Linh để cường hóa bản thân, đạt đến mục đích đột phá cảnh giới Vĩnh Hằng Sinh Mệnh." Vẻ mặt Trương Đạo Lâm hoàn toàn thay đổi.

Kế hoạch này của hắn từ trước đến nay chưa từng nói với bất kỳ ai.

Thế nhưng ba ngàn năm sau, hôm nay, một thanh niên lại biết được!

Điều này làm sao có thể?

Trương Đạo Lâm vốn luôn tự tin, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhưng hắn cũng không quá sợ hãi.

Đối với hắn mà nói, cho dù Vương Diệp nhìn thấu kế hoạch của hắn thì có thể làm gì chứ!

Vì Thánh Anh đã đến đây rồi, vậy thì kế hoạch cần thực hiện, vẫn phải thực hiện!

Vẻ mặt Trương Đạo Lâm nhanh chóng trở lại bình thường, hắn lạnh lùng nói: “Cho dù ngươi biết những điều này thì có thể làm gì, hiện tại các ngươi đã đến đây, vậy có nghĩa là mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ta!” Nói xong, hắn đột nhiên đứng dậy, bước ra khỏi quan tài.

Cùng với việc hắn bước ra, không khí trong toàn bộ mật thất trở nên cực kỳ nặng nề.

Vương Diệp và Tướng Thần thì không cảm thấy gì, nhưng A Ninh và Trần Văn Cẩm thì khó thở, một nỗi sợ hãi khó tả trào dâng từ đáy lòng.

Cả hai người họ đều chỉ là người bình thường mà thôi, Trần Văn Cẩm may mắn lắm thì là một thể chất trường sinh bất lão, nhưng khi đối mặt với Trương Đạo Lâm, cô ấy lại có cảm giác như đang đối mặt với Tử Thần!

Cảm giác đó quá đáng sợ!

Cho dù Trương Đạo Lâm thực ra không nhắm vào họ, họ cũng cảm thấy sợ hãi!

Đặc biệt là Trần Văn Cẩm, cô ấy sao cũng không ngờ được, nơi mình tìm kiếm lại ẩn chứa một nhân vật cường hãn như vậy, hơn nữa còn vô duyên vô cớ bị cuốn vào cuộc tranh chấp của nhà họ Trương!

Cô ấy có chút sợ hãi.

Nếu không phải Trương Khởi Linh và Vương Diệp đi theo, cô ấy tiến vào Vẫn Ngọc, e rằng sẽ thật sự bước vào Long đàm hổ huyệt!

Trương Đạo Lâm dường như biết Vương Diệp là người dẫn đầu, nên sau khi bước ra khỏi quan tài, mục tiêu đầu tiên hắn nhắm đến chính là Vương Diệp.

Hắn tốc độ cực nhanh, dù sao cũng là Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, đã cực kỳ gần Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, thực lực vô cùng cường hãn, dù so với nữ tướng quân kia cũng không kém hơn bao nhiêu.

Trương Đạo Lâm vừa xuất hiện, Tướng Thần cũng đã hành động.

Nàng chặn Trương Đạo Lâm, sức mạnh Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong bùng nổ, đẩy lùi Trương Đạo Lâm.

“Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong!” “Ngươi là ai!” Trương Đạo Lâm sau khi bị đẩy lùi, sắc mặt thay đổi, ánh mắt âm tình bất định nhìn Tướng Thần.

Những người khác cũng vô thức nhìn về phía Tướng Thần.

Tướng Thần không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng trước mặt Vương Diệp, giống như một bức tường đồng vách sắt.

“Thi khí thật mạnh!” Trương Đạo Lâm trừng mắt nhìn Tướng Thần, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Rõ ràng sự xuất hiện của Tướng Thần nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trương Đạo Lâm có thể nhìn ra, Vương Diệp chỉ vừa mới trở thành Bất Tử Sinh Mệnh mà thôi, đối với hắn mà nói, không tính là nguy hiểm gì, nên Trương Đạo Lâm cũng không quá để Vương Diệp vào trong lòng.

Còn Tướng Thần, trước đó chỉ lặng lẽ đứng sau lưng Vương Diệp, không có gì quá nổi bật, trong mắt Trương Đạo Lâm, chẳng qua chỉ là tùy tùng của Vương Diệp mà thôi.

Ngay cả Vương Diệp hắn còn không để tâm, huống chi là tùy tùng của Vương Diệp.

Vì vậy Trương Đạo Lâm vốn dĩ cũng không để Tướng Thần vào mắt, thế nhưng bây giờ Tướng Thần vừa ra tay, sức mạnh khủng khiếp bùng nổ, trực tiếp đẩy lùi hắn.

Điều này khiến trong lòng Trương Đạo Lâm có chút chấn động!

Đặc biệt là thi khí mạnh mẽ đến vậy!

Trương Đạo Lâm đã đoán ra Tướng Thần chính là một Tống Tử.

Nhưng Tống Tử nào có thể tu luyện đến trình độ này, lại đạt đến cấp độ Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, thậm chí còn giống hắn, đã sinh ra một chút Vĩnh Hằng Chi Khí!

Đây chính là biểu tượng của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

Chỉ khi sinh ra Vĩnh Hằng Chi Khí, mới có khả năng bước vào cảnh giới Vĩnh Hằng, trở thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh thật sự!

Một tùy tùng mà lại có thực lực cường hãn như vậy, rốt cuộc nàng ta là ai?

Trương Đạo Lâm không thể tin nổi nhìn Vương Diệp và Tướng Thần.

Đối với Trương Đạo Lâm mà nói, Bất Tử Sinh Mệnh có thể coi là cao thủ đỉnh cao của thế giới này, phải biết rằng năm đó hắn đã dốc hết tất cả, vô hạn chế cướp đoạt sức mạnh Vẫn Ngọc phía sau Cổng Đồng khổng lồ, cũng chỉ đạt đến Bất Tử Sinh Mệnh mà thôi!

Toàn bộ nhà họ Trương, cũng chỉ có một hai Bất Tử Sinh Mệnh.

Thế nhưng ba ngàn năm sau, ngày đầu tiên hắn tỉnh lại, lại gặp phải hai Bất Tử Sinh Mệnh, trong đó còn có một Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong!

Trong lòng Trương Đạo Lâm đương nhiên rất chấn động.

“Ngươi rốt cuộc là ai!” Trương Đạo Lâm ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tướng Thần.

Tất cả mọi người cũng nhìn về phía Tướng Thần.

Thực ra không chỉ Trương Đạo Lâm tò mò về thân phận của Tướng Thần, những người khác bao gồm cả Trương Khởi Linh, cũng đều rất tò mò Tướng Thần rốt cuộc là ai!

Trương Khởi Linh biết Tướng Thần là một luyện thi.

Nhưng trên đời này luyện thi nào lại cường hãn đến mức này?

E rằng, cũng chỉ có Tứ Đại Thi Tổ trong truyền thuyết mà thôi?

Còn về Trần Văn Cẩm và A Ninh, hai người họ thì nghi hoặc, rốt cuộc là cao thủ nào lại ở bên cạnh Vương Diệp?

Ánh mắt Tướng Thần bình thản, căn bản không để Trương Đạo Lâm vào mắt, đối mặt với chất vấn của Trương Đạo Lâm lại càng không nói một lời, ngay cả hứng thú đáp lời cũng không có.

Tướng Thần vốn là một trong Tứ Đại Cổ Thần, do nhục thân của Khổng chuyển biến mà thành, từng là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

Đối với Tướng Thần mà nói, Trương Đạo Lâm cho dù là Bất Tử Sinh Mệnh đỉnh phong, nhưng vẫn chỉ là một người bình thường trong số đông chúng sinh mà thôi, Tướng Thần kiêu ngạo, sao có thể để mắt đến một người như vậy.

“Hừ!” Bị Tướng Thần phớt lờ, Trương Đạo Lâm tự nhiên không vui, hắn lạnh lùng nói: “Cho dù ngươi là một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ thì có thể làm gì!

Thật sự cho rằng ta không làm gì được ngươi sao!” Trương Đạo Lâm nói xong, toàn bộ Vẫn Ngọc chợt rung chuyển, tiếp đó, bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện từng cái bóng người có màu sắc tương tự như Vẫn Ngọc.

Những bóng người đó có thể xuyên qua Vẫn Ngọc, từ trong Vẫn Ngọc bước ra.

“Sao lại là âm binh nữa!” Nhìn thấy cảnh này, A Ninh lập tức nhíu mày, cảm thấy có chút nhàm chán.

Dù sao, bất kể là ở Ma Quỷ Thành hay chỗ nữ tướng quân trước đó, đều có loại âm binh này tồn tại, cuối cùng đều bị Vương Diệp dễ dàng giải quyết.

Mà bây giờ lại là những âm binh này, A Ninh đương nhiên cảm thấy nhàm chán rồi.

Dù sao cũng sẽ bị Vương Diệp dễ dàng giải quyết thôi.

Thế nhưng Trần Văn Cẩm lại thận trọng hơn, cô ấy nhíu mày nói: “Những bóng người này có chút không giống với âm binh trước đó!” Vương Diệp quét mắt nhìn những bóng người như ngọc kia, gật đầu nói: “Quả thật, những thứ này không phải âm binh, hẳn là những thứ được tạo ra từ linh hồn của oan hồn, kết hợp với sức mạnh Vẫn Ngọc.” “Hừ, không ngờ ngươi cũng có chút nhãn lực.” Trương Đạo Lâm có chút kiêu ngạo nói: “Những Ngọc Hồn này chính là thứ ta đã nghiên cứu cả đời, có thể hoàn hảo vận dụng sức mạnh Vẫn Ngọc!

Có Ngọc Hồn ở đây, cho dù là Bất Tử Sinh Mệnh thì có thể làm gì?” “Đều phải chết ở đây!” Nói xong, Trương Đạo Lâm vung tay lên, mấy chục Ngọc Hồn vừa bước ra từ Vẫn Ngọc, không chút do dự lao về phía Vương Diệp và Tướng Thần.

Ánh mắt Tướng Thần lạnh lẽo vô tình, trên người nàng phát ra khí huyết màu đỏ nhạt.

Thân thể nàng chợt lóe, xuất hiện trước hai Ngọc Hồn, sau đó hai tay ấn xuống, bóp nát đầu Ngọc Hồn, Ngọc Hồn kia lập tức tan rã, hóa thành những luồng khí trắng biến mất.

Tiếp đó, Tướng Thần ngay lập tức xuất hiện trước mặt các Ngọc Hồn khác, dùng cùng một cách thức tiêu diệt Ngọc Hồn.

Thế nhưng Ngọc Hồn quá nhiều, chỉ mình Tướng Thần, căn bản không thể giết chết tất cả Ngọc Hồn trong chớp mắt.

Thấy tất cả Ngọc Hồn sắp tiếp cận Vương Diệp và những người khác, Trương Khởi Linh cũng thân thể chợt lóe, rút ra Hàn Nguyệt Nhận, từng đao từng đao chém lên những Ngọc Hồn kia.

Những Ngọc Hồn này mỗi cái đều có thực lực không tầm thường, toàn bộ đều có thực lực Vĩnh Sinh Thể, nếu không phải Trương Khởi Linh đã gần đạt đến Bất Tử Thể, e rằng đối phó với những Ngọc Hồn này cũng có chút khó khăn.

Còn về A Ninh và Trần Văn Cẩm, thân thủ của hai người họ quả thực không tệ.

Thế nhưng khi đối mặt với những Ngọc Hồn này, lại hoàn toàn không có sức phản kháng, ngay lập tức bị hai Ngọc Hồn đánh cho thổ huyết, sắc mặt tái nhợt.

Rõ ràng, thực lực của những Ngọc Hồn này tuyệt đối không phải Trần Văn Cẩm và A Ninh có thể chống đỡ được.

Tướng Thần và Trương Khởi Linh tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã giết chết mấy chục Ngọc Hồn.

Thế nhưng rất nhanh lại có nhiều Ngọc Hồn hơn bước ra từ Vẫn Ngọc, và những Ngọc Hồn mới xuất hiện này, sức mạnh lại còn cao hơn trước!

Vương Diệp nhìn về phía Trương Đạo Lâm, phát hiện trong mắt Trương Đạo Lâm có một tia hí hửng.

Xem ra, là Trương Đạo Lâm cố ý trêu chọc bọn họ!

Bằng không thì, hắn hoàn toàn có thể ngay lập tức nâng thực lực Ngọc Hồn lên cấp độ Bất Tử Sinh Mệnh!

“Ta muốn xem xem, các ngươi có thể giết được bao nhiêu Ngọc Hồn, chỉ cần có Vẫn Ngọc, Ngọc Hồn có thể vô hạn sinh ra.” Trương Đạo Lâm cười mỉm nói.

“Vậy sao!” Thế nhưng lời hắn vừa dứt, Tướng Thần đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Tiếp đó, trên người Tướng Thần phát ra từng đạo hồng quang, những hồng quang đó ngay lập tức ngưng tụ trên người nàng, cứ như thể đó là một bộ áo giáp!

Chương 717

Rầm!

Một tiếng động lớn.

Chiếc áo choàng rộng thùng thình và đấu bồng che thân trên người Tướng Thần đều bị chấn nát, gương mặt nàng cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người!

“Đây là…” A Ninh và Trần Văn Cẩm nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi trợn tròn mắt, đồng tử thì hơi co lại, tim đập thắt lại, sợ đến mức lùi lại hai ba bước!

Trương Khởi Linh cũng hai mắt ngưng lại, không rời mắt nhìn chằm chằm gương mặt Tướng Thần.

Còn về Trương Đạo Lâm thì lại khá bình tĩnh.

Xuất hiện trước mặt họ, là một khuôn mặt khô héo không có chút huyết sắc!

Cứ như một bộ xác khô đã được đặt trong quan tài rất lâu vậy!

Bao gồm cả các bộ phận khác trên người Tướng Thần, bất cứ chỗ nào da thịt lộ ra, đều vô cùng khô héo!

Trông như một bộ xác khô!

Điều này cũng không trách Trần Văn Cẩm và A Ninh hai người vẻ mặt đờ đẫn.

Dù sao xuất hiện trước mặt họ, là một bộ xác khô mà!

A Ninh có chút hoảng hốt.

Nếu Tướng Thần thật sự là một bộ xác khô, một Tống Tử, vậy thì có nghĩa là, bấy nhiêu ngày qua, vẫn luôn có một Tống Tử đi theo bên cạnh họ sao?

Nghĩ đến đây, A Ninh liền cảm thấy rợn tóc gáy!

Một Tống Tử mỗi ngày đi theo bên cạnh mình đó là một trải nghiệm như thế nào?

Trước đây không biết thì còn đỡ, bây giờ phát hiện ra thân phận của Tướng Thần, thì thật sự rợn tóc gáy, có cảm giác da đầu tê dại.

Thế nhưng rất nhanh, A Ninh đã phản ứng lại.

Không đúng!

Cô ấy nhớ rằng Tống Tử trước mắt này đã nói chuyện, Tống Tử làm sao có thể nói chuyện được?

Chẳng lẽ, người trước mắt này không phải Tống Tử, chỉ là một lão già, một lão già gầy trơ xương?

Hay nói cách khác, là mắc phải bệnh quái gì đó?

A Ninh nghi ngờ nhìn Tướng Thần.

Còn Trần Văn Cẩm thì đơn giản hơn A Ninh rất nhiều, cô ấy vừa nhìn đã cảm thấy Tướng Thần tuyệt đối là xác khô hoặc Tống Tử gì đó, bởi vì cô ấy nhớ trước đó Trương Đạo Lâm đã nói về thi khí!

Thêm vào đó Trần Văn Cẩm đối với thi khí vô cùng mẫn cảm, dù sao bản thân cô ấy hiện tại đã bắt đầu thi hóa, trong cơ thể đã có thi khí nhàn nhạt, nên có thể phân biệt được.

Cô ấy tò mò là, tại sao bên cạnh Vương Diệp lại có một Tống Tử!

Hơn nữa lại còn là một Tống Tử cường đại như vậy!

Vương Diệp rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để khống chế Tống Tử?

Tương Tây Cản Thi Thuật sao?

Nhưng cô ấy nghe nói Tương Tây Cản Thi Thuật cần niệm chú ngữ, cần dùng bùa chú, nhưng trên người Tống Tử trước mắt này, căn bản không có bùa chú nào cả, Vương Diệp cũng không niệm chú ngữ hay cầm pháp khí như linh đang gì cả!

Trần Văn Cẩm có chút mơ hồ.

Mà ngay lúc này, hồng quang trên người Tướng Thần càng lúc càng khủng bố, cuối cùng lại thật sự biến thành một bộ áo giáp huyết hồng sắc có chút hư ảo!

Bộ áo giáp này xuất hiện, Vĩnh Hằng Chi Lực trên người Tướng Thần càng lúc càng nồng đậm.

Vương Diệp nhíu mày, anh cảm nhận được, tầng hồng quang trên người nàng, rất rõ ràng là có liên quan đến khối tinh thạch huyết sắc trong quan tài của nữ tướng quân, khí tức giữa hai thứ giống hệt nhau!

Xem ra, khối tinh thạch huyết sắc kia quả nhiên có trợ giúp rất lớn đối với Tướng Thần.

Vương Diệp cũng không có bất kỳ tiếc nuối hay hối hận nào, khối tinh thạch này đối với anh mà nói, vốn dĩ không có tác dụng gì quá lớn, bây giờ Tướng Thần cầm lấy, nếu có thể khiến thực lực của nàng tăng cường không ít, vậy đương nhiên là tốt nhất.

Dù sao, Tướng Thần bây giờ cũng là người của anh.

Cùng lúc đó, những Ngọc Hồn kia lại xông tới.

Ánh mắt Tướng Thần lạnh lẽo vô tình, áo giáp màu đỏ trên người dâng trào lượng lớn khí huyết màu đỏ, những khí huyết đó như những sợi dây thừng, phân hóa thành vạn sợi, quấn chặt lấy những Ngọc Hồn kia, khiến chúng không thể động đậy.

Tiếp đó, tất cả Ngọc Hồn đều tan rã!

Lượng lớn khí trắng hòa tan vào khí huyết màu đỏ, sau đó quay trở lại trong áo giáp của Tướng Thần.

Mà áo giáp của Tướng Thần, sau khi hấp thu những khí trắng kia lại không biến thành màu trắng, mà ngược lại càng thêm huyết hồng, tươi thắm đến mức như muốn nhỏ máu, cứ như thể được ngưng tụ từ máu tươi mà thành.

Vương Diệp có chút kinh ngạc, không ngờ khối tinh thạch huyết sắc này lại còn có công năng này, có thể trực tiếp thôn phệ những Ngọc Hồn kia!

Sức mạnh của Ngọc Hồn đến từ Vẫn Ngọc, trong Vẫn Ngọc có tinh hoa thiên địa nồng đậm!

Thôn phệ Ngọc Hồn, cũng chính là hấp thu tinh hoa thiên địa trong Vẫn Ngọc, giúp Tướng Thần tăng cường thực lực!

Lần này, Trương Đạo Lâm xem như đụng phải xương cứng rồi, ngươi đưa ra bao nhiêu Ngọc Hồn, Tướng Thần sẽ thôn phệ bấy nhiêu!

Điều này chẳng khác nào đang giúp Tướng Thần nâng cao thực lực!

Hơn nữa, Tướng Thần làm như vậy, chẳng khác nào đã đánh tan cả hồn phách của Ngọc Hồn!

Phải biết rằng, Ngọc Hồn được tạo ra bằng cách lợi dụng sức mạnh Vẫn Ngọc kết hợp với oan hồn.

Trước đó Tướng Thần và Trương Khởi Linh tuy đã tiêu diệt Ngọc Hồn, nhưng hồn phách của Ngọc Hồn không vì thế mà chết, chúng sau khi trở lại Vẫn Ngọc, lại có thể ngưng tụ thành Ngọc Hồn một lần nữa.

Như vậy, chỉ cần Vẫn Ngọc còn đó, Ngọc Hồn có thể không ngừng sản sinh.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Tướng Thần có thứ này, có thể nói là trực tiếp đánh nát tất cả Ngọc Hồn, ngay cả hồn phách cũng không thể thoát ra ngoài, tự nhiên cũng không thể ngưng tụ thành Ngọc Hồn nữa.

Trương Đạo Lâm hiểu rõ điểm này hơn bất kỳ ai.

Hắn trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hãi nói: “Điều này làm sao có thể!

Ngươi lại có thể hấp thu sức mạnh Vẫn Ngọc!

Sức mạnh huyết chi của ngươi… chẳng lẽ!

Ngươi thật sự là một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ?” Tướng Thần vẫn một lời không nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Đạo Lâm.

Còn A Ninh và Trần Văn Cẩm thì hô hấp ngừng lại, ngơ ngác nhìn Tướng Thần.

Một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ?

Điều này… làm sao có thể!

Đó chính là sự tồn tại trong truyền thuyết!

Hai người họ đều có kiến thức nhất định về trộm mộ, đối với một số truyền thuyết thần thoại cổ xưa cũng có hiểu biết nhất định, tự nhiên biết về Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ.

Mỗi người trong số đó đều là sự tồn tại phi thiên độn địa.

Tống Tử trước mắt này, lại là một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ sao?

Điều này… A Ninh thậm chí còn có cảm giác như mơ vậy!

Quá không thể tin nổi!

Sự tồn tại của một trong Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ, lại nghe lời Vương Diệp, bị Vương Diệp khống chế sao?

Thao túng sức mạnh huyết chi, nuốt chửng tất cả!

“Đây là bản lĩnh của Cương Thi Hút Máu!” “Ngươi là Tướng Thần!” Trương Đạo Lâm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trừng mắt nhìn Tướng Thần, từng chữ từng chữ một nói.

Còn Tướng Thần, vẫn một lời không nói, biểu cảm không đổi, lạnh lùng nhìn Trương Đạo Lâm.

“Tướng Thần!” “Thì ra là Tướng Thần!” Trần Văn Cẩm và A Ninh đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

So với Hậu Khanh, Dinh Câu và Hạn Bạt ba vị thi tổ kia, họ cảm thấy danh tiếng của Tướng Thần lớn hơn một chút, đối với Tướng Thần cũng quen thuộc hơn!

Tên của Tướng Thần, có thể nói là như sấm bên tai.

Không ngờ, Tống Tử trước mắt này, lại chính là Tướng Thần!

Trong mắt họ, Tướng Thần đó chính là người đứng đầu Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ!

Ngay cả Trương Khởi Linh nghe xong những lời này, cũng không khỏi nhìn chằm chằm Tướng Thần, tâm thái đã xảy ra một sự thay đổi nào đó!

Tướng Thần?

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, lại nhìn về phía Vương Diệp.

Anh đương nhiên biết Tướng Thần là người như thế nào, đó chính là người đứng đầu Tứ Đại Tống Tử Thủy Tổ, truyền thuyết nói rằng do nhục thân của một trong Tứ Đại Cổ Thần chuyển biến mà thành, thực lực vô cùng cường hãn!

Năm đó Tứ Đại Gia Tộc Tứ Đại Môn Phái liên thủ trấn áp, tử thương vô số, lượng lớn cao thủ trộm mộ đều chết trong tay Tướng Thần, dẫn đến các thế lực lớn trong giới trộm mộ gần như suy tàn!

Âm Dương Đoán Công chỉ còn lại vài người sống sót, đến nay gần như đã đoạn tuyệt truyền thống.

Chương 718

Cửu U Tướng Quân cũng tử thương vô số, chỉ còn lại hai ba người.

Còn Cấu Thi Pháp Vương thì bi thảm nhất, ngay cả đạo thống cũng không còn, thật sự là toàn bộ tử vong.

Duy chỉ có Quan Sơn Thái Bảo vẫn còn được bảo tồn khá nguyên vẹn, không có quá nhiều tổn thất.

Còn về ba đại môn phái còn lại, ngoài Tả Lĩnh ra, Phát Khâu với tư cách là người đứng đầu Tứ Đại Môn Phái, trực tiếp suýt chút nữa bị xóa sổ chỉ còn lại một số đệ tử chưa thành thạo, cuối cùng vì bị Quan Sơn Thái Bảo trấn áp, trực tiếp đi đến diệt vong.

Còn phái Mô Kim vì hiểu được ức dương đốn tỏa, tuy rằng lúc đó đã mất đi một lượng lớn tinh anh, sau này khi bị Quan Sơn Thái Bảo trấn áp, kịp thời né tránh, cũng chỉ mất đi một số Mô Kim Phù mà thôi.

Sức mạnh thật sự của Mô Kim cũng chưa hoàn toàn biến mất.

Còn về phái Bàn Sơn, ban đầu khi trấn áp Tướng Thần, cũng thương vong thảm trọng.

Tả Lĩnh lúc đó cũng hy sinh rất nhiều, chỉ vì Tả Lĩnh có tính bao dung mạnh, tốc độ hấp nạp đệ tử cực kỳ nhanh chóng, sau này mới lại quật khởi.

Và nguyên nhân quan trọng nhất khiến các gia tộc và môn phái này suy tàn, vẫn là Tướng Thần!

Trương Khởi Linh cũng biết, Tướng Thần vẫn luôn bị trấn áp dưới khách sạn Tân Nguyệt.

Không ngờ, bây giờ lại xuất hiện, hơn nữa còn bị Vương Diệp khống chế!

Tâm thái của Trương Khởi Linh tự nhiên đã xảy ra một sự thay đổi nào đó.

"Truyền thuyết, Tướng Thần bị trấn áp dưới khách sạn Tân Nguyệt." Lúc này, Trương Khởi Linh mở miệng nói.

Trần Văn Cẩm và A Ninh đều nhìn về phía Trương Khởi Linh, trong lòng đầy nghi hoặc.

Tướng Thần bị trấn áp dưới khách sạn Tân Nguyệt sao?

Nói thật, Trần Văn Cẩm và A Ninh hai người chưa từng nghe nói đến.

Trương Khởi Linh lại nói: "Không lâu trước đây, khách sạn Tân Nguyệt xảy ra dị động, mặt đất nứt toác, Cửu Môn đều bị kinh động, hẳn là có liên quan đến sự xuất thế của Tướng Thần." A Ninh trong lòng kinh hãi.

Những chuyện quỷ dị xảy ra gần khách sạn Tân Nguyệt không lâu trước đây cô ấy đương nhiên cũng đã nghe nói.

Ông chủ Khâu Đức Khảo của cô ấy thậm chí đã phái người đi nhiều nơi thăm dò, thậm chí còn bỏ ra cái giá lớn để mua chuộc người của Cửu Môn.

Thế nhưng thông tin nhận được lại là, có đại nhân vật đã dặn dò, ai cũng không được tiết lộ chuyện ở đó, nếu chuyện bị tiết lộ, tất cả mọi người sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Khâu Đức Khảo rất hiểu Cửu Môn, biết người của Cửu Môn không phải nói suông, sau đó cũng không dám hỏi thăm thêm về chuyện xảy ra ở khách sạn Tân Nguyệt.

Thế nhưng, A Ninh sao cũng không ngờ, nguyên nhân gây ra dị biến lần đó, lại chính là sự xuất thế của Tướng Thần?

Vương Diệp thản nhiên nói: “Ừ, quả thực là Tướng Thần xuất thế, tôi và Tướng Thần đã đánh nhau một trận dưới lòng đất, nên mặt đất mới nứt toác ra.” Trương Khởi Linh nghe xong im lặng không nói, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Còn A Ninh thì hít vào một hơi khí lạnh.

Đánh nhau một trận, lại còn khiến cả mặt đất nứt toác!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi!

Xứng đáng là Vương Diệp!

Xứng đáng là Thi Tổ Tướng Thần!

Còn về Trương Đạo Lâm sau khi nghe những lời này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hiện tại có thể xác định Tống Tử trước mắt này chính là Tống Tử Thủy Tổ Tương Thần trong truyền thuyết!

Có Tướng Thần ở đây, cho dù hắn có thể mượn sức mạnh Vẫn Ngọc cũng vô dụng.

Bất kể xuất hiện bao nhiêu Ngọc Hồn, cuối cùng cũng chỉ là giúp Tướng Thần làm áo cưới, Tướng Thần sẽ không ngừng thôn phệ Ngọc Hồn của hắn!

Cũng có nghĩa là, Ngọc Hồn của hắn về cơ bản đã bị phế bỏ, hiện tại không có bất kỳ tác dụng nào.

Dù sao, hắn không dám đưa những Ngọc Hồn đó ra nữa.

Trương Đạo Lâm nhìn Vương Diệp: “Không ngờ, ngươi là kẻ bất hiếu trong gia tộc lại có nhân vật như Tướng Thần hộ tống, đúng là nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng ngươi thật sự cho rằng như vậy là có thể ngăn cản ta sao?

Thật là nói mơ giữa ban ngày!” Nói xong, Trương Đạo Lâm một cước đá vào một chiếc quan tài khác, nắp quan tài bay ra, quan tài bị mở ra.

Vương Diệp có chút câm nín.

Ông đây khi nào nói muốn ngăn cản ngươi?

Chẳng phải là ngươi vừa đến đã muốn giết tôi sao?

Mình đây là bị buộc phải phòng thủ đấy chứ?

Vương Diệp phát hiện Trương Đạo Lâm gia hỏa này, ngủ mấy ngàn năm, đầu óc hình như có chút không tốt.

Vương Diệp cũng có chút mất kiên nhẫn.

Anh chỉ muốn vào xem ở đây có bảo bối gì không, xem có thể hấp thu tinh hoa thiên địa trong Vẫn Ngọc hay không.

Đối với Trương Đạo Lâm gia hỏa này, Vương Diệp không có hứng thú gì.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Tướng Thần, đừng lãng phí thời gian nữa.” Tướng Thần không nói lời nào, nhưng ngay khoảnh khắc lời Vương Diệp vừa dứt, nàng đã hành động.

Khí huyết trên người Tướng Thần bao phủ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trương Đạo Lâm.

Sắc mặt Trương Đạo Lâm hơi biến, một cước đá bay nắp quan tài Vẫn Ngọc trên mặt đất, nắp quan tài “vù vù” trực tiếp bay thẳng vào mặt Tướng Thần!

Tướng Thần không lùi bước, nắm lấy nắp quan tài Vẫn Ngọc, sau đó mạnh mẽ vung lên, nắp quan tài lại bay về phía Trương Đạo Lâm.

Thế nhưng Trương Đạo Lâm cũng vô cùng thông minh, ngay khoảnh khắc Tướng Thần nắm lấy nắp quan tài, hắn đã đến trước mặt Tướng Thần.

Mà lúc này, Trương Đạo Lâm tay cầm một thanh trường kiếm, đó là thanh trường kiếm hắn lấy ra từ trong quan tài.

Trường kiếm “ong” một tiếng, đâm về phía ngực Tướng Thần.

Chỉ là, khí huyết trên người Tướng Thần cuồn cuộn, bộ áo giáp huyết sắc càng thêm ngưng thực, trông chỉ là một lớp áo giáp hư ảo, vậy mà lại chặn được trường kiếm của Trương Đạo Lâm!

“Tự tìm đường chết.” Tướng Thần lạnh lùng mở miệng, đôi mắt nàng tràn đầy khinh thường và lạnh nhạt.

Nàng tốc độ cực nhanh, nắm lấy trường kiếm của Trương Đạo Lâm, giơ tay bóp một cái, thanh trường kiếm kia lại trực tiếp bị Tướng Thần bóp nát!

Có thể nhìn thấy rõ ràng, da thịt Tướng Thần bao phủ một lớp khí huyết, cơ thể còn cứng rắn hơn trước, ngay cả kiếm của Trương Đạo Lâm cũng không thể phá vỡ da thịt của Tướng Thần. "Phập!" Tướng Thần nhanh chóng ra tay.

Trương Đạo Lâm căn bản không có năng lực phản kháng, trực tiếp bị Tướng Thần một trảo cào rách lồng ngực, máu tươi bắn tung tóe, suýt nữa thì tim cũng nát!

Sắc mặt Trương Đạo Lâm nhanh chóng tái nhợt, rồi thân thể điên cuồng lùi lại, kinh hãi nhìn Tướng Thần!

Y không thể ngờ rằng, Tướng Thần, đồng cấp đỉnh phong Bất tử sinh mệnh với y, lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ đến vậy!

Y hoàn toàn không phải đối thủ!

Trương Đạo Lâm lùi đến trước quan quách, thân thể lắc lư, nếu không phải nhờ sức sống mãnh liệt của Bất tử thể, y đã mất khả năng hành động vì vết thương nặng này!

Sau khi trọng thương Trương Đạo Lâm, Tướng Thần không dừng lại, một bước bước ra, lập tức xuất hiện trước mặt Trương Đạo Lâm!

Biểu cảm Trương Đạo Lâm lại thay đổi.

Y vội vàng lùi lại, đồng thời chộp lấy nắp quan tài Vẫn Ngọc đang nằm ngang bên cạnh, đỡ lấy công kích của Tướng Thần. "Ầm!" Một tiếng vang trời.

Dưới ánh mắt khó tin của mọi người, chiếc nắp quan tài bằng Vẫn Ngọc kia lại xuất hiện vô số vết nứt, từng mảng vỡ dần xuất hiện, chỉ trong chốc lát đã trực tiếp tan nát, biến thành từng mảnh vụn.

Còn Trương Đạo Lâm, bị ảnh hưởng bởi cự lực, bay ngược ra, đập mạnh vào tường, lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tất cả mọi người đều nín thở, trừng lớn mắt nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt.

Quá mãnh liệt!

Chỉ một quyền mà ngay cả Vẫn Ngọc cũng bị đánh nát!

Phải biết, Vẫn Ngọc này vô cùng cứng rắn, ngay cả Hàn Nguyệt Đao chém lên Vẫn Ngọc cũng không để lại một vết bạc nào, có thể thấy thứ này cứng đến mức nào.

Thế mà, Tướng Thần lại trực tiếp đánh nát chiếc nắp quan tài Vẫn Ngọc!

Sức mạnh này phải lớn đến mức nào đây?

Quả không hổ danh là Thủy Tổ Tống Tử trong truyền thuyết!

Quá khủng khiếp!

Vương Diệp cũng có chút bất ngờ nhìn Tướng Thần.

Xem ra, khối tinh thạch màu máu kia quả thực đã mang lại sự thăng tiến cực lớn cho Tướng Thần.

Nếu nói người nào ở đây hiểu rõ thực lực của Tướng Thần nhất, thì chắc chắn là Vương Diệp.

Vương Diệp không chỉ một lần giao thủ với Tướng Thần, mỗi lần Tướng Thần đều bộc phát ra sức mạnh mạnh mẽ nhất, nhưng Vương Diệp cũng có thể dễ dàng tiếp chiêu.

Vì vậy, Vương Diệp cũng biết, nếu là Tướng Thần trước kia, cho dù dốc hết toàn lực cũng không thể đạt đến trình độ này, không thể đánh nát Vẫn Ngọc cứng rắn đến vậy.

Thế nhưng hiện tại, sau khi có được tinh thạch màu máu, lợi dụng sức mạnh trong tinh thạch, y đã tiếp cận vô hạn với Vĩnh hằng sinh mệnh!

Chương 719

Trực tiếp một quyền đánh nát nắp quan tài Vẫn Ngọc!

Đây quả thực là một sự thăng cấp cực lớn!

Đương nhiên, đối với Vương Diệp mà nói, đây cũng là một chuyện khá vui vẻ.

Dù sao Tướng Thần hiện giờ chịu sự khống chế của y, thực lực của Tướng Thần càng mạnh thì càng có lợi cho Vương Diệp, y chỉ mong Tướng Thần hiện tại có thể bước vào cảnh giới Vĩnh hằng sinh mệnh.

Có một Vĩnh hằng sinh mệnh đi theo bên cạnh mình, chuyện này nghĩ thôi cũng thấy kích thích. "Sao có thể!" Trương Đạo Lâm trượt xuống khỏi bức tường, y ôm ngực, ho ra máu, kinh hãi nhìn Tướng Thần, không thể tin được nhìn những mảnh Vẫn Ngọc vỡ nát trên mặt đất!

Một quyền!

Lại trực tiếp đánh nát cả nắp quan tài Vẫn Ngọc!

Đây là loại sức mạnh biến thái gì!

Quá khủng khiếp!

Trương Đạo Lâm thậm chí dâng lên một cảm giác bất lực.

Nhưng đúng lúc này, chiếc quan quách vừa bị Trương Đạo Lâm mở ra chợt rung lên ầm ầm, bên trong truyền đến tiếng gầm rống khủng khiếp, sau đó một luồng thi khí bàng bạc cuồn cuộn lan ra.

Chỉ trong chớp mắt, cả mật thất đã tràn ngập thi khí kinh khủng. "Khụ khụ ~" Bị ảnh hưởng bởi thi khí này, Trần Văn Cẩm và A Ninh ho sặc sụa, cho dù hai người họ bịt miệng mũi lại, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là Trần Văn Cẩm, bản thân cô vốn đã đang trong quá trình thi hóa, giờ bị thi khí này ảnh hưởng, sự biến đổi trong cơ thể càng nhanh hơn.

Trần Văn Cẩm thân thể lảo đảo muốn ngã, hai mắt mê man, tốc độ thi hóa trong cơ thể càng nhanh hơn, cho dù hiện tại đang ở trong Vẫn Ngọc cũng không thể áp chế được quá trình thi hóa đó.

Còn Trương Khởi Linh và Tướng Thần thì không hề bị ảnh hưởng.

Trương Khởi Linh có Kỳ Lân huyết mạch, những luồng thi khí này không thể làm gì được anh.

Còn Tướng Thần thì là Thủy Tổ Tống Tử, loại thi khí cấp bậc này thậm chí còn không cao cấp bằng thi khí của bản thân y, đương nhiên cũng không thể ảnh hưởng đến Tướng Thần.

Vương Diệp lướt nhìn Trần Văn Cẩm và A Ninh, thấy tình hình của hai người đều không lạc quan, bèn hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra một luồng uy áp thánh khiết, quét sạch thi khí trong toàn bộ mật thất!

Trong khoảnh khắc, một luồng thánh uy đã trấn áp vô tận thi khí, khiến chúng bị thanh trừ không còn chút nào! "Kỳ Lân thánh uy!" Trương Đạo Lâm kinh hô một tiếng, trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp lại nắm giữ Kỳ Lân thánh uy!

Đó là Kỳ Lân bí thuật mà ngay cả y cũng chưa từng nắm giữ!

Cấp bậc Kỳ Lân huyết mạch này quá cao rồi!

Sắc mặt Trương Đạo Lâm trở nên vô cùng khó coi, tròng mắt đảo đi đảo lại, không biết đang tính toán điều gì.

Trong nháy mắt, tất cả thi khí đều bị quét sạch.

Nhưng thi khí đã xâm nhập vào cơ thể Trần Văn Cẩm và A Ninh thì không thể dùng phương pháp này để thanh trừ.

Vương Diệp lập tức đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩm và A Ninh, hai tay đặt lên lưng mỗi người, Bất Tử Chi Khí dũng mãnh tràn vào cơ thể hai người, bức ép toàn bộ thi khí ra ngoài, đồng thời trấn áp Thi Miết Vương sắp tỉnh lại trong não Trần Văn Cẩm!

Quá trình thi hóa của người ăn Thi Miết Đan chính là Thi Miết Vương đang ngủ say phóng thích thi khí, cải biến cơ thể người, khiến vật chủ thi hóa, và Thi Miết Vương cũng sẽ dần dần tỉnh lại.

Cho đến khi Thi Miết Vương hoàn toàn tỉnh lại, vật chủ cũng sẽ chính thức thi hóa, biến thành Cấm Bà!

Vốn dĩ, Trần Văn Cẩm cần một khoảng thời gian nhất định để hoàn toàn thi hóa, nhưng sau khi tiến vào Vẫn Ngọc, tốc độ thi hóa đã trực tiếp dừng lại.

Tuy nhiên, hiện tại lại bị ảnh hưởng bởi luồng thi khí bàng bạc, dẫn đến quá trình thi hóa lại một lần nữa bị đẩy nhanh, ngay cả Thi Miết Vương cũng sắp tỉnh lại!

Nếu không trấn áp Thi Miết Vương, cho dù có loại bỏ được thi khí trong cơ thể Trần Văn Cẩm, cô cũng không thể đảo ngược tình trạng thi hóa.

Đối với Vương Diệp mà nói, trấn áp Thi Miết Vương là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bất Tử Chi Khí chính là một loại sức mạnh chí cao vô thượng, Thi Miết Vương dù có lợi hại đến mấy cũng không thể chống lại.

Chỉ chốc lát, thi khí trong cơ thể Trần Văn Cẩm và A Ninh đã hoàn toàn bị thanh tẩy, Thi Miết Vương trong cơ thể Trần Văn Cẩm cũng trực tiếp bị trấn áp, một lần nữa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu.

Trần Văn Cẩm và A Ninh bàng hoàng tỉnh lại.

Cả hai chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, dù hiện tại đã hồi phục lại, cơ thể vẫn lạnh buốt.

Tuy nhiên, hai cô gái cũng cảm nhận sâu sắc cảm giác đối mặt với cái chết vừa rồi.

Quá khủng khiếp!

Nếu không phải Vương Diệp ra tay cứu, e rằng họ đã thực sự biến thành Tống Tử rồi!

A Ninh toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cung kính nói: "Vương tiên sinh, đa tạ ngài đã ra tay cứu giúp!

Nếu không có ngài, e rằng tôi đã bỏ mạng ở đây rồi!" A Ninh cảm kích từ tận đáy lòng!

Vương Diệp không chỉ một lần cứu cô, lần đầu gặp mặt cũng là Vương Diệp đã cứu cô ra khỏi bầy Thi Miết.

Ở trong Tháp Mộc Đà này, Vương Diệp cũng cứu cô khỏi tay dã kê bột tử.

Giờ đây, cô lại được Vương Diệp cứu.

Còn Trần Văn Cẩm cảm nhận được sự biến đổi trong cơ thể mình, quá trình thi hóa trực tiếp bị ngăn chặn, điều này khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp lại có thủ đoạn có thể trấn áp Thi Miết, cứu cô khỏi bờ vực thi hóa trở về!

Thủ đoạn này, quá sức tưởng tượng!

Trần Văn Cẩm nói: "Anh...

Cảm ơn anh đã ra tay cứu giúp." Cô nhớ lại những lời Vương Diệp nói cách đây không lâu.

Vương Diệp nói có năng lực cứu cô.

Nhưng Trần Văn Cẩm đã không tin, cô cho rằng chỉ có tìm được Vẫn Ngọc mới có thể cứu mình.

Thế nhưng giờ đây đã chứng minh, Vương Diệp quả thực có năng lực đó!

Lòng Trần Văn Cẩm vô cùng phức tạp.

Vương Diệp phất tay, không nói thêm gì.

Y chỉ là tiện tay làm mà thôi.

Trên đường đi, số người y cứu được có còn ít sao?

Hầu như mỗi người đều từng được y cứu, đối với những lời cảm ơn như vậy, y đã sớm thành thói quen.

Vì vậy, Vương Diệp cũng không để tâm.

Vương Diệp quay sang nhìn chiếc quan quách khác.

Vừa rồi những luồng thi khí kia chính là từ trong quan quách đó mà phát ra.

Rất hiển nhiên, bên trong chiếc quan quách đó hẳn là một Tống Tử, hoặc có thể nói là một Tống Tử rất lợi hại.

Chẳng lẽ, Tây Vương Mẫu mẫu thực ra đã chết rồi?

Và, đã biến thành một Tống Tử?

Trần Văn Cẩm và A Ninh cũng nhìn về phía chiếc quan quách đó.

Trần Văn Cẩm cũng đã nghĩ đến điểm này, nếu thi thể bên trong là của Tây Vương Mẫu mẫu, vậy thì có nghĩa là... căn bản không hề có cái gọi là trường sinh, hoặc nói cách khác, người ăn Thi Miết Đan căn bản không thể sống sót!

Nếu là vậy, điều đó cũng đồng nghĩa với việc dù cô có tìm đến đây, cũng không còn đường sống!

Quá trình thi hóa vẫn sẽ tiếp tục!

Lòng Trần Văn Cẩm có chút bất an.

Nhưng đúng lúc này, thi thể trong chiếc quan quách thứ hai cuối cùng đã đứng dậy.

Đó là một thi thể khô héo đội phượng quan, khoác phượng hà!

Nhìn từ trang phục, nó giống hệt thi thể ngồi trên vương tọa bên ngoài Vẫn Ngọc, gần như có thể xác định, thi thể khô héo này chính là Tây Vương Mẫu mẫu!

Tây Vương Mẫu mẫu quả nhiên đã chết rồi sao!

Trần Văn Cẩm nhìn thấy cảnh này, toàn thân run lên, ánh mắt có chút trống rỗng.

Tây Vương Mẫu mẫu đã chết, vậy thì hy vọng cuối cùng chống đỡ Trần Văn Cẩm cũng trực tiếp sụp đổ!

Đối với cô mà nói, đây là một đòn chí mạng.

Còn A Ninh thì ánh mắt ngưng trọng, cảnh giác nhìn chằm chằm vào nữ cán thi kia.

Về phần Vương Diệp, Trương Khởi Linh và những người khác, thì lại vô cùng bình tĩnh, đối với sự xuất hiện của nữ cán thi cũng không có phản ứng đặc biệt nào. "Ha ha!

Chương 720

Lần này, ta muốn xem, các ngươi còn có bản lĩnh gì!" Trương Đạo Lâm dù bị thương nặng nhưng ngược lại vô cùng kích động, y nhanh chóng đến bên cạnh Tây Vương Mẫu mẫu, giơ tay đặt lên người Tây Vương Mẫu mẫu, luồng thi khí bàng bạc dũng mãnh tuôn ra, toàn bộ tràn vào cơ thể Trương Đạo Lâm.

Vết thương của Trương Đạo Lâm lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Hơn nữa, đúng lúc này, Tây Vương Mẫu mẫu cũng đột nhiên mở mắt!

Trong đôi mắt đó không hề có biểu cảm nào, chỉ có sự lạnh lùng và vô tình!

Hiển nhiên, Tây Vương Mẫu mẫu quả thực đã chết, biến thành Tống Tử!

Hơn nữa tình trạng của y lại khác với Tướng Thần.

Tướng Thần đã sinh ra thần trí, ngoài các đặc điểm sinh mệnh khác với nhân loại, những nơi khác thì y hoàn toàn giống con người.

Cũng có nghĩa là, Tây Vương Mẫu mẫu tuy có thể vô cùng mạnh mẽ, nhưng nói tóm lại, y vẫn chỉ là một Tống Tử không biết suy nghĩ, thậm chí còn không bằng nữ tướng quân kia. "Oanh ~" Trong nháy mắt, trên người Tây Vương Mẫu mẫu bộc phát ra một luồng khí tức khủng khiếp!

Y lại cũng là một đỉnh phong Bất tử sinh mệnh!

Giống hệt Trương Đạo Lâm!

Hơn nữa, Vương Diệp có thể nhìn ra, Tây Vương Mẫu mẫu này hiển nhiên đã bị Trương Đạo Lâm khống chế. "Vẫn Ngọc chi lực!" Trương Đạo Lâm gầm lên một tiếng, toàn bộ Vẫn Ngọc đột nhiên rung chuyển.

Sau đó, một luồng Thiên Địa Tinh Hoa nồng đậm xuất hiện từ bốn phương tám hướng, bao trùm lên Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu.

Thực lực của Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu tăng vọt, lập tức chạm đến lâm giới điểm của Vĩnh hằng sinh mệnh, trong cơ thể sản sinh ra Vĩnh Hằng Chi Lực nồng đậm!

Như vậy, thực lực của Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu đồng thời nhận được sự thăng tiến cực lớn.

Mặc dù cả hai đều không phải là Vĩnh hằng sinh mệnh, nhưng tất cả Vĩnh Hằng Chi Lực đều vô cùng khủng khiếp, dưới sự hợp lực của hai người, cho dù đối mặt với Vĩnh hằng sinh mệnh, cũng chưa chắc đã phải sợ hãi.

Đây chính là con bài tẩy cuối cùng của Trương Đạo Lâm!

Khi ở cùng Tây Vương Mẫu mẫu, dưới sự đồng lòng phát lực của cả hai, họ có thể lợi dụng sức mạnh của Vẫn Ngọc, liên thủ đạt đến đỉnh cao của Vĩnh hằng sinh mệnh!

Cũng chính vì có con bài tẩy này, Trương Đạo Lâm mới kiêu ngạo đến vậy. "Vĩnh hằng sinh mệnh sao?" Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Đối với y mà nói, không quan trọng là Vĩnh hằng sinh mệnh hay Bất tử sinh mệnh.

Vương Diệp thừa nhận, Vĩnh hằng sinh mệnh quả thực rất mạnh mẽ, tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với đỉnh phong Bất tử sinh mệnh, hai cấp bậc này không thể dùng cùng một đơn vị để đo lường.

Thế nhưng, Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu trước mắt này chỉ là hợp lực mới có thể tương đương với Vĩnh hằng sinh mệnh.

Hơn nữa, chỉ là tương đương, chứ không phải Vĩnh hằng sinh mệnh thật sự!

Loại Vĩnh hằng sinh mệnh trình độ này, Vương Diệp không hề sợ hãi.

Dưới sự bộc phát toàn lực của y, sức mạnh khủng khiếp tuyệt đối không phải Vĩnh hằng sinh mệnh bình thường có thể sánh bằng.

Vì vậy, Vương Diệp hoàn toàn không đặt Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu vào mắt.

Còn Tướng Thần cũng ánh mắt hờ hững, không có bất kỳ biến đổi nào.

Cho dù đối phương có thể thể hiện ra sức mạnh của Vĩnh hằng sinh mệnh, y cũng không hề thay đổi biểu cảm.

Dù sao, y từng cũng là Vĩnh hằng sinh mệnh! "Không ai có thể ngăn cản kế hoạch của ta!" Trương Đạo Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn Vương Diệp và những người khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của y, chỉ cần bắt được Trương Khởi Linh, thông qua Vẫn Ngọc tế luyện, đoạt lấy huyết mạch của Trương Khởi Linh, thì y sẽ có thể thực sự bước vào cảnh giới Vĩnh hằng!

Thành tựu một Vĩnh hằng sinh mệnh chân chính!

Đây là sự truy cầu cả đời của y.

Cảnh tượng này, cuối cùng cũng đến rồi!

Y làm sao có thể trơ mắt nhìn cơ hội Vĩnh hằng sinh mệnh tuột khỏi tay mình.

Vì vậy, y không chút do dự sử dụng con bài tẩy cuối cùng của mình!

Trương Đạo Lâm một bước bước ra, lập tức xuất hiện trước mặt Trương Khởi Linh, còn Tây Vương Mẫu mẫu như hình với bóng, cũng theo sát đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Sau đó, cả hai đồng thời chộp lấy Trương Khởi Linh.

Rõ ràng, Trương Đạo Lâm cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, không muốn dây dưa với Tướng Thần, vì vậy y định trực tiếp bắt giữ Trương Khởi Linh, sau đó lợi dụng Vẫn Ngọc chi lực, đoạt lấy huyết mạch của Trương Khởi Linh!

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên, đón lấy một chưởng của Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu. "Phốc." Sau khi đỡ một chưởng này, Trương Khởi Linh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trên người "rắc" một tiếng, rồi thân thể bay ngược ra, trực tiếp đập vào tường, hai tay buông thõng xuống!

Chỉ một chiêu, Trương Khởi Linh lập tức trọng thương!

Đây chính là chênh lệch!

Trương Khởi Linh tuy cũng tiếp cận vô hạn với Bất tử sinh mệnh, nhưng khi đối mặt với Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu đã sở hữu Vĩnh Hằng Chi Lực hợp lực, vẫn căn bản không phải đối thủ.

A Ninh và Trần Văn Cẩm kinh hãi nhìn cảnh này.

Trước khi Vương Diệp xuất hiện, Trương Khởi Linh trong mắt họ tuyệt đối là một sự tồn tại vô địch, không có chuyện gì mà Trương Khởi Linh không giải quyết được!

Thế nhưng hiện tại, Trương Khởi Linh lại bị đánh bại trong chớp mắt!

Điều này cũng quá phi lý!

Có thể tưởng tượng được, Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào!

Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là Vĩnh hằng sinh mệnh sao?

Hiện tại cả hai cô cũng coi như đã tin rồi, Trương Đạo Lâm thật sự là nhân vật đến từ ba ngàn năm trước, hơn nữa còn là tiên tổ của Trương gia, mưu tính cả đời, chờ đợi chính là ngày hôm nay!

Trương Đạo Lâm một chưởng đánh bay Trương Khởi Linh nhưng vẫn không dừng lại, lại một lần nữa đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Tây Vương Mẫu mẫu vẫn như hình với bóng, hệt như cái bóng của Trương Đạo Lâm.

Khi Trương Đạo Lâm sắp ra tay lần nữa, muốn bắt giữ Trương Khởi Linh, thân thể Trương Khởi Linh chợt rung lên mạnh mẽ, một luồng uy áp huyết mạch khủng khiếp từ trên người anh dũng mãnh tuôn ra!

Vào khoảnh khắc này, Trương Khởi Linh lại đột phá được chất cốc, chính thức bước vào trình độ Bất tử sinh mệnh! "Lách cách!" Xương cốt Trương Khởi Linh khẽ vang lên, ánh mắt anh lạnh lùng, đột nhiên tránh thoát công kích của Trương Đạo Lâm, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu, dốc hết toàn thân sức mạnh, hai chân giẫm mạnh một cái! "Ầm!" Lưng của Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu trực tiếp sụp đổ!

Còn Trương Khởi Linh cũng mượn lực giẫm đạp này, lùi về sau, vững vàng đáp xuống bên cạnh Vương Diệp.

Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu bị thương không nhẹ, thân thể trở nên vô cùng vặn vẹo.

Trương Đạo Lâm quay người lại, ánh mắt quỷ dị nhìn Trương Khởi Linh, âm trầm nói: "Quả không hổ là người mà ta chọn, tiềm lực quả nhiên phi phàm, lại có thể vào thời khắc mấu chốt này kích phát Kỳ Lân huyết mạch, đột phá chất cốc về thể chất, đạt đến Bất tử sinh mệnh!

Hay, hay, hay!" Y bị Trương Khởi Linh đạp sụp lưng, không những không hề tức giận, ngược lại còn có vẻ kích động.

Sự bất thường này khiến người ta sởn gai ốc.

Tiếp đó, trên người Trương Đạo Lâm phát ra tiếng "lách cách", những xương cốt bị gãy cũng tự động nối liền lại, thân thể y cũng thẳng lên, rất nhanh khôi phục bình thường.

Dù sao y cũng đã là đỉnh phong Bất tử sinh mệnh, cộng thêm trong cơ thể có lượng lớn Vĩnh Hằng Chi Lực.

Trương Khởi Linh tuy bộc phát, nhưng cũng không thể thực sự làm thương Trương Đạo Lâm! "Rốt cuộc đây là loại người gì, quá khủng khiếp!" A Ninh không khỏi thốt lên.

Cô chưa từng tiếp xúc với Bất tử sinh mệnh hay Vĩnh hằng sinh mệnh gì cả, căn bản không biết những tồn tại này biến thái đến mức nào!

Tuy nhiên, Vương Diệp và những người khác lại ngay cả biểu cảm cũng không hề thay đổi.

Sau khi cơ thể Trương Đạo Lâm khôi phục, y lại một lần nữa ra tay, vẫn nhắm vào Trương Khởi Linh.

Thế nhưng, trước mặt Trương Khởi Linh lại xuất hiện một thân ảnh cao lớn!

Chính là Tướng Thần!

Tướng Thần trên người khoác khôi giáp màu đỏ, cao lớn uy vũ, hệt như một vị thần linh đang hiện thế! "Giờ còn dám ra mặt!

Xem ra, phải cho ngươi một bài học!" Ánh mắt Trương Đạo Lâm lạnh đi, y không chút do dự ra tay, trên người y cũng bao phủ một tầng khí thể, nhưng tầng khí thể đó màu trắng, chính là Vĩnh Hằng Chi Lực được chuyển hóa từ Vẫn Ngọc chi lực! "Thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch rồi sao?

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là thiên ngoại hữu thiên!" "Tướng Thần thì sao!" Trương Đạo Lâm gầm lên giận dữ, nắm đấm nặng tựa Thái Sơn, vô cùng hùng hậu, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng nhất, hòng muốn một quyền đánh bại Tướng Thần!

Ánh mắt Tướng Thần không đổi, thần sắc như băng.

Y làm sao không biết thực lực của Trương Đạo Lâm hiện giờ có thể sánh ngang với Vĩnh hằng sinh mệnh?

Thế nhưng, y không hề lùi bước.

Chương 721

Khi đối mặt với Trương Đạo Lâm, y thậm chí còn không thay đổi biểu cảm! "Ong!" Đột nhiên, trên người Tướng Thần hồng quang đại thịnh, làn da y nhanh chóng biến đổi.

Làn da khô héo đầy nếp nhăn trước đó, trong khoảnh khắc này, trở nên sáng bóng rạng rỡ, cơ bắp săn chắc, một khuôn mặt khôi phục lại dung mạo của người bình thường!

Đó là một khuôn mặt bá khí pha lẫn tà khí nồng đậm!

Vương Diệp nhìn thấy cảnh này, biết rằng Tướng Thần lúc này mới thực sự dốc toàn lực!

Khi xưa ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tướng Thần đã từng dốc toàn lực, toàn thân biến đổi, trở thành một người bình thường, bộc phát ra sức mạnh khủng khiếp nhất.

Và hiện tại, cũng là như vậy.

Đồng thời, một luồng Vĩnh Hằng Chi Lực càng hùng hậu hơn đang được thai nghén trong cơ thể Tướng Thần!

Luồng Vĩnh Hằng Chi Lực đó như đến từ thời viễn cổ, tràn đầy khí tức tang thương và cổ xưa! "Cảm giác này thật hoài niệm." Tướng Thần lẩm bẩm một tiếng, hai tay giơ lên, lần lượt đón đỡ công kích của Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu! "Ầm!" Một tiếng vang trời, sóng xung kích khủng khiếp từ trên người họ bùng phát.

A Ninh và Trần Văn Cẩm trực tiếp bị đánh bay, ngã ngồi xuống đất.

Còn Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu thì trên người bạch khí tiêu tán, tại chỗ bay ngược ra, cơ thể suýt nữa thì sụp đổ, Vĩnh Hằng Chi Lực trực tiếp co rút vào trong cơ thể, Vẫn Ngọc chi lực bàng bạc cũng bị áp chế lùi về trong Vẫn Ngọc!

Tướng Thần chỉ một chiêu, trực tiếp nghiền nát Trương Đạo Lâm và Tây Vương Mẫu mẫu! "Vĩnh hằng sinh mệnh!" "Ngươi lại là Vĩnh hằng sinh mệnh!

Sao có thể!" Trương Đạo Lâm kinh hô một tiếng, không thể tin được nhìn Tướng Thần.

Ngay lúc này, Vĩnh Hằng Chi Lực trong cơ thể y sụp đổ, toàn thân các cơ quan nhanh chóng suy yếu, cả người y suýt nữa thì tan rã!

Quá khủng khiếp!

Đây mới là Vĩnh hằng sinh mệnh chân chính!

Một Vĩnh hằng sinh mệnh bất khả chiến bại!

Vĩnh hằng bất diệt!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tướng Thần, Trương Khởi Linh cũng ánh mắt kinh hãi!

Vĩnh hằng sinh mệnh, anh vốn dĩ cho rằng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thế nhưng hiện tại, lại xuất hiện ngay trước mặt anh!

Hơn nữa, còn là Tướng Thần bị Vương Diệp khống chế!

Sức mạnh khủng khiếp đó, quả thực không thể tin nổi!

Còn Trần Văn Cẩm và A Ninh thì trực tiếp ngây người.

Sóng xung kích từ va chạm vừa rồi đã khiến hai cô không thể đứng vững!

Duy chỉ có Vương Diệp là vô cùng bình tĩnh.

Đối với việc Tướng Thần bước vào cảnh giới Vĩnh hằng sinh mệnh, y không hề bất ngờ chút nào.

Trước đó đã có dấu hiệu.

Khi Tướng Thần nuốt chửng những tinh hoa sinh mệnh của lũ tuyến trùng màu máu kia, y đã sinh ra Vĩnh Hằng Chi Lực.

Còn sau khi có được tinh thạch màu máu kia, tinh hoa sinh mệnh bên trong tinh thạch càng thêm bàng bạc, khiến Tướng Thần có sự thăng tiến cực lớn.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại biết, Tướng Thần trước mắt tuy đã bước vào tầng thứ Vĩnh hằng sinh mệnh, nhưng đây chỉ là tạm thời bước vào mà thôi.

Y chỉ là mượn sức mạnh của tinh thạch màu máu, cộng thêm sự bộc phát huyết khí của chính mình, mới có thể bước vào Vĩnh hằng sinh mệnh.

Đến khi thời gian qua đi, y vẫn sẽ quay trở lại Bất tử sinh mệnh.

Nhưng, hiện tại Tướng Thần có tinh thạch màu máu, chỉ cần y có một ngày hấp thu toàn bộ tinh hoa sinh mệnh bên trong tinh thạch màu máu, thì Tướng Thần sẽ thực sự bước vào cảnh giới Vĩnh hằng sinh mệnh, trở thành một tồn tại vĩnh hằng bất diệt!

Bất kể thế nào, Tướng Thần hiện giờ, chính là một Vĩnh hằng sinh mệnh!

Một Vĩnh hằng sinh mệnh vô địch!

Kiểu tạm thời bước vào của y, hoàn toàn khác với việc Trương Đạo Lâm có sức mạnh tương đương Vĩnh hằng sinh mệnh!

Đó là Vĩnh hằng sinh mệnh chân chính!

Còn Trương Đạo Lâm xét cho cùng, cũng vẫn chỉ là đỉnh phong Bất tử sinh mệnh mà thôi.

Giữa hai loại này, có một sự chênh lệch cực lớn.

Vì vậy, Trương Đạo Lâm mới bị Tướng Thần miểu bại!

Ánh mắt Tướng Thần hờ hững, bình thản nhìn Trương Đạo Lâm, từng bước đi về phía y.

Đối mặt với Vĩnh hằng sinh mệnh Tướng Thần, lòng Trương Đạo Lâm một mảnh tro tàn!

Vĩnh hằng sinh mệnh ư, chỉ cần đối mặt, đã có một cảm giác bất lực!

Trương Đạo Lâm lộ vẻ khổ sở, y biết.

Kế hoạch của mình cuối cùng cũng thất bại rồi!

Có Tướng Thần ở đây, cho dù y có liều mạng đến mấy, cũng không thể đánh lại Tướng Thần!

Vĩnh hằng sinh mệnh Tướng Thần, quá khủng khiếp!

Trương Đạo Lâm cuối cùng cũng hiểu vì sao Tướng Thần lại điềm tĩnh đến thế, lạnh lùng đến thế, cho dù đối mặt với sức mạnh sánh ngang Vĩnh hằng sinh mệnh của y, cũng hoàn toàn không hề biến sắc.

Hóa ra người ta vốn dĩ đã là Vĩnh hằng sinh mệnh rồi!

Có gì mà phải sợ?

Trương Đạo Lâm không khỏi nhìn về phía Vương Diệp, trong lòng có chút hối hận và không cam tâm.

Y đã tính toán ngàn vạn lần, lập ra một loạt kế hoạch, cuối cùng Trương Khởi Linh mới đến được đây, để tế hiến cho y, giúp y đoạt lấy huyết mạch của Trương Khởi Linh, cuối cùng đột phá chất cốc, trở thành Vĩnh hằng sinh mệnh!

Nhìn thấy bước cuối cùng đã sắp hoàn thành, thế nhưng lại xuất hiện một Vương Diệp!

Lật tẩy thân phận của y!

Lật tẩy tất cả kế hoạch của y!

Hiện tại, thậm chí còn có một Vĩnh hằng sinh mệnh làm tùy tùng!

Rốt cuộc đây là người thế nào!

Quá khủng khiếp!

Trương Đạo Lâm vốn luôn vô cùng tự tin, hiện tại đối mặt với Vương Diệp điềm tĩnh tự nhiên, cũng dâng lên một cảm giác bất lực.

Y đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức cho rằng Vương Diệp chỉ là may mắn có được một Vĩnh hằng sinh mệnh làm tùy tùng.

Vĩnh hằng sinh mệnh là loại tồn tại nào?

Đó là tồn tại cao cao tại thượng, vĩnh hằng bất diệt!

Vĩnh hằng sinh mệnh có ngạo cốt của riêng mình, tuyệt đối không thể làm tùy tùng cho một Bất tử sinh mệnh!

Giải thích duy nhất chính là, thực lực của Vương Diệp thậm chí còn vượt qua cả Tướng Thần, một Vĩnh hằng sinh mệnh này! "Giết đi." Vương Diệp thản nhiên nói.

Y đối với Trương Đạo Lâm không hề có chút lòng thương hại nào.

Tên này vì trường sinh mà chuyện gì cũng làm được, Vương Diệp thậm chí còn nghi ngờ, những thí nghiệm mà Tây Vương Mẫu mẫu thực hiện đều do Trương Đạo Lâm thao túng phía sau, dùng người sống để thí nghiệm, sau đó tạo ra những quái vật như Vạn Nô Vương.

Mười hai cánh tay, năm cái đầu!

Nghĩ thôi cũng thấy tàn nhẫn.

Hiện tại lại ở đây lãng phí nhiều thời gian như vậy, Vương Diệp cũng không muốn lãng phí thêm nữa, vì vậy không chút do dự hạ lệnh, muốn Tướng Thần giết y ta. "Ngươi không thể giết ta!" Tướng Thần vừa động thân, Trương Đạo Lâm đã vội vàng kêu lên một tiếng, đồng thời dốc hết toàn lực chống đỡ đòn tấn công của Tướng Thần, cho dù có Tây Vương Mẫu mẫu giúp y cùng chống đỡ, y cũng bị trọng thương, bay ngược ra, đập mạnh vào tường, sau khi ngã xuống thì ngay cả đứng cũng không thể ~ Hiển nhiên, Tướng Thần vừa ra tay đã trực tiếp khiến Trương Đạo Lâm mất đi sức chiến đấu -!

Đây chính là Tướng Thần!

Tướng Thần lại ra tay, trong lòng Trương Đạo Lâm dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, y dùng hết sức lực gầm lên một tiếng: "Ta có thể giúp ngươi hấp thu Vẫn Ngọc chi lực!" Lời này vừa nói ra, lòng Vương Diệp khẽ động.

Chuyện này lại khá phù hợp với ý nghĩ của y.

Y đến đây vốn là vì Thiên Địa Tinh Hoa trong Vẫn Ngọc.

Kết quả lại phát hiện, y căn bản không thể hấp thu Thiên Địa Tinh Hoa của Vẫn Ngọc.

Điều này khiến y hiểu ra, Thiên Địa Tinh Hoa của Vẫn Ngọc này vô cùng khó hấp thu, chắc chắn là có giới hạn gì đó.

Mà Trương Đạo Lâm hiển nhiên là biết cách sử dụng Vẫn Ngọc chi lực.

Chương 722

Đây quả là một tin tốt.

Nếu có thể từ Trương Đạo Lâm mà có được phương pháp sử dụng Vẫn Ngọc, đương nhiên là tốt nhất.

Thế nhưng, Tướng Thần lại như không nghe thấy lời Trương Đạo Lâm nói, y vẫn ra tay giết người, căn bản không hề nghĩ đến việc tha cho Trương Đạo Lâm.

Dù sao, Tướng Thần có suy nghĩ của riêng mình.

Chỉ cần Vương Diệp không hạ lệnh, Tướng Thần sẽ hành động theo ý mình.

Vì vậy, Tướng Thần không hề dừng lại.

Trương Đạo Lâm cảm nhận được sự lạnh lùng của Tướng Thần, một trái tim chìm vào vực sâu vô tận, toàn thân lạnh buốt.

Đừng thấy y là đỉnh phong Bất tử sinh mệnh, sở hữu Bất Tử Chi Huyết, có thể Tích Huyết Trọng Sinh.

Nhưng đối thủ là Tướng Thần!

Vĩnh Hằng Chi Lực của Tướng Thần tuyệt đối có thể hủy diệt sinh mệnh của y, thậm chí trực tiếp hấp thu sạch toàn bộ máu tươi của y trong nháy mắt!

Nếu ngay cả máu tươi cũng không còn, còn nói gì đến Tích Huyết Trọng Sinh?

Vì vậy, Tướng Thần ra tay, nếu cố ý muốn y chết, y chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì!

Lòng Trương Đạo Lâm tràn đầy tuyệt vọng và không cam tâm!

Y vì muốn đạt đến trình độ Vĩnh hằng sinh mệnh, đã chuẩn bị ròng rã ba ngàn năm!

Nhìn thấy bước cuối cùng sắp đến, Trương Khởi Linh cũng đã đến đây, y cứ ngỡ mình sắp thành công, sắp bước vào cảnh giới Vĩnh hằng sinh mệnh, trở thành tồn tại vĩnh hằng bất diệt.

Thế nhưng, lại gặp phải Vương Diệp và Tướng Thần!

Thực lực mà Tướng Thần bộc phát ra, quả thực khiến y cảm thấy tuyệt vọng!

Chẳng lẽ, tất cả những điều này cứ thế mà tan thành mây khói sao?

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt, Trương Đạo Lâm không hề có chút lực phản kháng nào.

Tuy nhiên.

Đúng lúc này, trước mặt Trương Đạo Lâm xuất hiện một người.

Người đó quay lưng về phía Trương Đạo Lâm, Trương Đạo Lâm quen thuộc với bóng lưng này đến nhường nào! "Ầm!" Một tiếng vang trời, người đó nhẹ nhàng dễ dàng đỡ được công kích của Tướng Thần, trông như không tốn chút sức lực nào! "Lui xuống." Giọng nói thản nhiên của Vương Diệp vang lên, sau đó y tùy tay vung lên, Tướng Thần lùi lại mấy bước "đăng đăng đăng".

Người đỡ được công kích của Tướng Thần, hiển nhiên chính là Vương Diệp!

Tất cả mọi người đều ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quá khủng khiếp!

Công kích mà Trương Đạo Lâm dốc hết toàn lực cũng khó có thể chống đỡ, lại bị Vương Diệp dễ dàng đỡ được như vậy sao?

Điều này cũng quá khó tin!

Đây chính là thực lực chân chính của Vương Diệp sao?

Trương Đạo Lâm ngây dại nhìn Vương Diệp trước mắt, ngay cả thở cũng quên.

Quả nhiên, thực lực của y còn khủng khiếp hơn cả Tướng Thần!

Mình đoán, quả nhiên không sai!

Quá khủng khiếp!

Chỉ có người đích thân trải nghiệm sức mạnh khủng khiếp của Tướng Thần mới biết công kích của Tướng Thần bá đạo đến mức nào!

Trương Đạo Lâm khi đối mặt với công kích của Tướng Thần, không hề có chút ý muốn phản kháng nào, cứ như thể một ngọn núi khổng lồ chọc trời ầm ầm sụp xuống, loại cảm giác đó, tràn đầy sự bất lực!

Căn bản không phải cấp độ của y có thể chống đỡ.

Vì vậy, cho dù y có mượn sức mạnh của Vẫn Ngọc, cũng không thể chống đỡ công kích của Tướng Thần.

Dù sao y có mượn sức mạnh Vẫn Ngọc đến đâu, cũng vẫn chỉ là đỉnh phong Bất tử sinh mệnh mà thôi.

Muốn chống đỡ công kích của Tướng Thần, một Vĩnh hằng sinh mệnh, chẳng qua là nằm mơ giữa ban ngày.

Thế nhưng hiện tại, Vương Diệp lại dễ dàng đỡ được công kích của Tướng Thần!

Trương Đạo Lâm đứng gần nhất, y sâu sắc biết rằng cảnh này tuyệt đối không thể là diễn kịch!

Tướng Thần tuyệt đối đã bộc phát toàn bộ sức mạnh để công kích!

Vương Diệp lại còn trong lúc vội vàng đỡ được công kích của Tướng Thần!

Đây tuyệt đối là một cuộc đối đầu chân thực nhất!

Thực lực của Vương Diệp, quả thực vô cùng khủng khiếp.

Đây... chính là huyết mạch tiếp cận Thánh Kỳ Lân sao?

Quá khủng khiếp!

Trương Đạo Lâm đầy mặt kinh hãi.

Phải biết, người trẻ tuổi trước mắt y đây, còn chỉ vừa mới bước vào trình độ Bất tử sinh mệnh mà thôi!

Trương Đạo Lâm cười khổ một tiếng, biết rằng hôm nay mình thật sự vô lực xoay chuyển tình thế.

Kẻ địch y phải đối mặt, một người còn khủng khiếp hơn người kia!

Về phần Trương Khởi Linh, Trần Văn Cẩm và A Ninh, ba người họ cũng hít một hơi khí lạnh.

Chẳng trách có thể thu phục được Tống Tử cấp bậc như Tướng Thần!

Chỉ dựa vào việc thản nhiên đỡ được một đòn toàn lực của Tướng Thần đã có thể thấy, cho dù Tướng Thần có thể nghiền nát Trương Đạo Lâm, thực lực của Vương Diệp cũng vượt xa Tướng Thần!

Hoặc có thể nói, chỉ xét riêng về mặt sức mạnh, hai người căn bản không cùng một cấp độ!

Thực ra, điểm này chỉ là suy nghĩ một phía của bọn họ mà thôi.

Sức mạnh của Vương Diệp quả thực rất cường, khi bộc phát toàn bộ, sức mạnh đó thực sự có thể đạt tới cấp độ Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, thậm chí còn vượt qua một Vĩnh Hằng Sinh Mệnh bình thường.

Ít nhất thì Tướng Thần hiện tại về sức mạnh hoàn toàn không thể so sánh với Vương Diệp.

Nhưng muốn dễ dàng chặn đứng công kích của Tướng Thần, chỉ dựa vào việc bộc phát sức mạnh thì tuyệt đối không đủ.

Ví dụ, Trương Đạo Lâm cũng có thể bộc phát sức mạnh tương đương Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, nhưng vẫn bị Tướng Thần áp đảo!

Không phải Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, thì vĩnh viễn rất khó chống lại Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!

Đó là một loại áp bức về cấp độ sinh mệnh, rất khó để nghịch thiên mà nổi lên.

Nếu Vương Diệp và Tướng Thần thật sự đánh một trận, Vương Diệp tuy có thể thắng Tướng Thần, nhưng tuyệt đối không đạt đến trình độ áp đảo, phỏng chừng phải dốc hết mọi thủ đoạn mới có thể chiến thắng.

Còn vừa rồi Vương Diệp có thể dễ dàng chặn đứng công kích của Tướng Thần, không ngoài việc nhờ vào Long Vương Tí Hữu và Tuyệt Đối Phòng Ngự.

Phải biết rằng, Long Vương Tí Hữu có thể chặn đứng bất kỳ công kích nào, cho dù Tướng Thần là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh thì có thể làm gì?

Vẫn có thể chặn đứng!

Những điều này, Vương Diệp đều biết rõ trong lòng.

Nhưng Trương Đạo Lâm và những người khác không hề biết, trong mắt họ, đó tuyệt đối là chuyện vô cùng chấn động! "Tôi... tôi nguyện ý khai hết tất cả!

Dù cậu muốn biết gì, tôi cũng sẽ nói thật!" Trương Đạo Lâm giờ đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

Ý niệm duy nhất của ông ta bây giờ là giữ lại mạng sống này!

Chỉ cần còn sống, mọi chuyện đều dễ nói!

Dù sao, ông ta ngay cả trước mặt Tướng Thần còn không có sức phản kháng, chứ đừng nói là trước mặt Vương Diệp.

Thứ ông ta có thể làm chỉ là khuất phục!

Vương Diệp nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ có một vấn đề, tôi muốn biết thân thế thật sự của Trương Khởi Linh." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh, sau khi ngây người một chút, anh ta lập tức nhìn về phía Trương Đạo Lâm!

Về thân thế của mình, anh ta đương nhiên vô cùng quan tâm.

Trương Khởi Linh đã đi nhiều nơi như vậy, chính là để tìm kiếm ký ức của mình, tìm kiếm thân thế của mình, làm rõ rốt cuộc mình là ai!

Chương 723

Nhưng nhiều năm qua, anh ta tìm được rất nhiều dấu vết liên quan đến mình, nhưng vẫn không thể làm rõ rốt cuộc mình có thân phận gì, cha ruột của mình là ai!

Mẹ của mình là ai!

Anh ta hoàn toàn không biết gì.

Điều duy nhất anh ta biết là, anh ta là người của Trương gia, và là Tộc trưởng cuối cùng của Trương gia!

Ngoài ra, những điều khác đều không biết gì cả.

Mà vừa rồi, anh ta từ miệng Vương Diệp biết được mình lại là con của người này?

Người đang muốn giết Trương Đạo Lâm này, lại là cha ruột của anh ta?

Chính mình là một người đã sống ba ngàn năm?

Trước đó, mình là Thánh Anh của Trương gia?

Thật lòng mà nói, Trương Khởi Linh có chút khó chấp nhận.

Thế nhưng bây giờ Vương Diệp lại hỏi, Trương Khởi Linh từ trong lời nói của Vương Diệp nghe ra một vài ý tứ khác!

Dường như, thân thế của anh ta còn có ẩn tình khác!

Trái tim vốn luôn bình lặng như giếng cổ của Trương Khởi Linh trở nên xao động.

Và Trương Đạo Lâm cũng sững sờ, ông ta làm sao cũng không ngờ, Vương Diệp muốn hỏi không phải là cách lợi dụng sức mạnh trong Vẫn Ngọc, mà là muốn biết thân thế của Trương Khởi Linh!

Trương Đạo Lâm cười gượng: "Cậu... chẳng phải đã biết rồi sao, Trương Khởi Linh là..." Lời ông ta còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cắt ngang: "Ông chỉ có một cơ hội, tôi không muốn nghe lời vô nghĩa.

Nếu ông nói sai, đó là ông tự chuốc lấy." Trương Đạo Lâm nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vương Diệp, yết hầu không khỏi giật giật, trong lòng thấp thỏm.

Lúc này, Trương Đạo Lâm càng thêm kính sợ Vương Diệp như thần!

Nhìn từ những lời ẩn ý của Vương Diệp, hiển nhiên là Vương Diệp biết chuyện này không hề đơn giản như vừa nãy đã nói, rằng Trương Đạo Lâm là cha ruột của Trương Khởi Linh!

Trán Trương Đạo Lâm đổ mồ hôi lạnh.

Đối với ông ta mà nói, Trương Khởi Linh là con bài tẩy cuối cùng!

Nếu mọi chuyện diễn ra như trước đây, cho dù ông ta đã hết đạn cạn lương, ít nhất với thân phận cha ruột của Trương Khởi Linh ở đây, và mối quan hệ giữa Vương Diệp và Trương Khởi Linh hiển nhiên rất tốt, nói không chừng ông ta có thể dựa vào thân phận này mà thoát khỏi một kiếp.

Nhưng nếu ông ta nói hết tất cả mọi chuyện ra, thì ông ta thật sự sẽ không còn bất kỳ con bài tẩy nào!

Còn nếu ông ta không nói, nếu Vương Diệp thật sự biết hết nội tình, và ông ta chọn không nói, Vương Diệp sẽ không chút do dự giết chết ông ta!

Điều này khiến Trương Đạo Lâm rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng, Trương Đạo Lâm nghiến răng, cứng đầu nói: "Thực ra... tôi không phải cha ruột của nó!" Ông ta vẫn nói ra sự thật!

Vương Diệp nghe xong lời này, cũng không lộ ra bao nhiêu vẻ kinh ngạc.

Anh đã sớm nhìn ra manh mối.

Ngược lại, Vương Diệp tiếp tục nhìn chằm chằm Trương Đạo Lâm.

Còn những người khác, thì có chút kinh ngạc.

Trương Đạo Lâm tiếp tục nói: "Thân phận cụ thể của nó tôi cũng không rõ lắm, tôi tìm thấy một đứa bé trong Vẫn Ngọc ở Trường Bạch Sơn, phát hiện trong cơ thể nó có Kỳ Lân Huyết Mạch, vì vậy tôi đã lợi dụng nó, đoạt lấy sức mạnh huyết mạch của nó!" "Tôi lợi dụng sức mạnh của Vẫn Ngọc, từ từ chuyển sức mạnh huyết mạch của nó sang tôi." "Nhưng sau này tôi mới phát hiện, cơ thể tôi không thể chịu đựng quá nhiều sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch, chỉ có trở thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh mới có thể hoàn toàn tiếp nhận toàn bộ Kỳ Lân Huyết Mạch của nó!" "Nhưng Vĩnh Hằng Sinh Mệnh làm sao có thể dễ dàng đạt được như vậy?

Tôi đã tìm đủ mọi phương pháp, cuối cùng tìm được một cách!" "Đó chính là mượn huyết mạch trong cơ thể nó, sau đó lợi dụng Vẫn Ngọc, để đột phá Vĩnh Hằng Sinh Mệnh!" "Nhưng phương pháp này, nhất định phải giữ cho huyết mạch trong cơ thể nó nguyên vẹn." "Thế nhưng bấy nhiêu năm qua, huyết mạch trong cơ thể nó đã bị tôi rút đi gần hết, căn bản không còn nguyên vẹn nữa, chỉ có thể dùng các cách khác để khôi phục." "Vì vậy tôi đã thành lập Trương gia, để lại huyết mạch, giữ lại Thánh Anh, và ra lệnh, mỗi Tộc trưởng Trương gia tử vong đều phải vận chuyển thi thể về Cổ Lâu Trương gia, chuyển huyết mạch vào trong cơ thể Thánh Anh." "Cứ như vậy, trải qua thời gian dài đằng đẵng, Kỳ Lân Huyết Mạch của Thánh Anh mới có khả năng khôi phục đến trạng thái hoàn chỉnh!" Nghe xong lời của Trương

Đạo Lâm, mọi người im lặng, sau đó nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Cứ như vậy, thân thế thật sự của Trương Khởi Linh vẫn là một bí ẩn.

Nhưng mọi người cũng xem như đã biết được kế hoạch độc ác của Trương Đạo Lâm rồi!

Còn Trương Khởi Linh thì im lặng không nói một lời.

Vương Diệp đối với tất cả những chuyện này cũng không quá bất ngờ.

Trương Đạo Lâm nhìn về phía Vương Diệp: "Cậu... có thể tha cho tôi một mạng không?

Tôi biết chuyện này tôi có lỗi trước, nhưng các cậu nghĩ xem, nếu không có tôi, nó làm sao có thể sống sót bên Vẫn Ngọc?

Nếu không có tôi, nó cũng không thể sống đến bây giờ!" "Xin hãy cho tôi thêm một cơ hội!" Vương Diệp không nói gì, mà trực tiếp giơ tay ấn, giữ chặt đầu Trương Đạo Lâm.

Trương Đạo Lâm toàn thân run lên, cho rằng Vương Diệp muốn giết mình, liền hoảng hốt, muốn giãy giụa phản kháng, nhưng lại phát hiện cơ thể hoàn toàn không thể cử động!

Ông ta vốn đã bị Tướng Thần đánh trọng thương, không còn sức chiến đấu, giờ đây trong tay Vương Diệp, tự nhiên cũng không thể giãy giụa.

Nhưng rất nhanh ông ta phát hiện, Vương Diệp không phải muốn giết ông ta, ông ta cũng không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh thần bí dũng mãnh tràn vào trong đầu mình.

Loại sức mạnh đó vô cùng quỷ dị, hơi giống một loại sức mạnh huyết mạch nào đó, tràn đầy khí tức bá đạo, nhưng ông ta lại không thể nắm bắt được!

Trương Đạo Lâm trong lòng vô cùng bất an, không biết Vương Diệp rốt cuộc muốn làm gì.

Bây giờ ông ta thậm chí còn không nói được lời nào, chỉ có thể mặc cho Vương Diệp định đoạt.

Còn những người khác cũng nghi hoặc nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết Vương Diệp rốt cuộc đang làm gì.

Chỉ có Tướng Thần toàn thân run lên, dường như đã liên tưởng đến điều gì đó, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Cùng lúc đó, trong đầu Vương Diệp cũng vang lên tiếng của Hệ thống. 【Bạch Hổ Huyết Mạch sử dụng thành công, đang kiểm tra năng lực của Trương Đạo Lâm, đang truy tìm, xin chờ một lát! 】Vương Diệp chính là đang sử dụng Bạch Hổ Huyết Mạch mà mình đã sớm có được!

Năng lực của Bạch Hổ Huyết Mạch vô cùng biến thái, có thể đánh cắp một kỹ năng của đối phương!

Đây là lần đầu tiên Vương Diệp sử dụng năng lực này! 【Kiểm tra thành công! 】【Xin chủ ký sinh chọn năng lực! 】Sau đó, trong đầu Vương Diệp hiện ra từng hạng năng lực, tất cả đều bày ra trước mắt anh, anh có thể nhìn rõ tác dụng cụ thể của từng hạng năng lực.

Vương Diệp nhanh chóng xem xét những năng lực đó.

Rất nhanh, Vương Diệp có chút thất vọng.

Những kỹ năng của Trương Đạo Lâm này, nếu là của người khác thì tuyệt đối là nghịch thiên vô cùng, từng cái đều vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đối với Vương Diệp hiện tại mà nói, anh lại có chút không để mắt tới.

Nếu vì những kỹ năng này mà lãng phí một lần Bạch Hổ Huyết Mạch của anh, thì ngược lại có chút được không bù mất.

Phải biết rằng, Bạch Hổ Huyết Mạch của Vương Diệp tuy có thể đánh cắp năng lực kỹ năng của đối thủ, nhưng tổng cộng chỉ có thể đánh cắp chín lần, sau khi sử dụng hết thì sẽ không còn tác dụng nữa.

Vì vậy năng lực đánh cắp này cũng tương đối quý giá.

Nếu kỹ năng và năng lực của Trương Đạo Lâm chỉ có bấy nhiêu thôi, thì đối với Vương Diệp mà nói quả thực có chút không đáng.

Anh đang chuẩn bị thu hồi Bạch Hổ Huyết Mạch, không sử dụng cơ hội này thì tiếng của Hệ thống lại vang lên. 【Phát hiện năng lực ẩn, Câu Thông Vẫn Ngọc! 】【Năng lực này là năng lực quý giá nhất của Trương Đạo Lâm, có muốn đánh cắp không? 】【Có / Không! 】 Tiếng của Hệ thống khiến Vương Diệp khựng lại.

Câu Thông Vẫn Ngọc!

Tên của năng lực này rất đơn giản, chính là Câu Thông Vẫn Ngọc!

Bất kể thế nào, chỉ cần có thể thu được tinh hoa thiên địa trong Vẫn Ngọc là đủ, quản nó tên là gì.

Vương Diệp nhanh chóng kiểm tra xong tác dụng cụ thể của hạng năng lực này, phát hiện thứ này quả nhiên có thể thông qua Câu Thông Vẫn Ngọc, từ đó hấp thu tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc.

Đây chính là điều Vương Diệp cần. "Đánh cắp." Vương Diệp chọn đánh cắp năng lực này.

Rất nhanh, Vương Diệp toàn thân run lên, hoàn toàn nắm giữ được phương pháp sử dụng và thu được Vẫn Ngọc.

Một luồng sức mạnh thần kỳ tràn vào cơ thể Vương Diệp.

Vương Diệp nhướng mày, loại sức mạnh thần kỳ này hẳn là dùng để khống chế sức mạnh của Vẫn Ngọc.

Nếu không có loại sức mạnh này, cho dù có biết cách khống chế sức mạnh Vẫn Ngọc, cũng không thể lấy được tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc!

Có được năng lực này, Vương Diệp cũng không phí lời, buông Trương Đạo Lâm ra.

Chương 724

Trương Đạo Lâm ngẩn người, ông ta có chút nghi hoặc, Vương Diệp cứ thế tha cho ông ta sao?

Chuyện này có chút bất thường!

Trương Đạo Lâm nói: "Tôi có thể giúp cậu hấp thu sức mạnh Vẫn Ngọc!" Ông ta sợ Vương Diệp không còn cần ông ta nữa, muốn giết ông ta diệt khẩu, vì vậy liền vội vàng chủ động mở lời, nhắc đến chuyện này.

Dù sao, sức mạnh của Vẫn Ngọc quá hấp dẫn người khác, ông ta cũng chỉ có thể dựa vào điểm này để giữ mạng.

Thế nhưng, Vương Diệp lại nhàn nhạt nhìn Trương Đạo Lâm một cái: "Không cần." Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhảy vào trong quan quách làm từ Vẫn Ngọc, sau đó dùng chủy thủ cắt ngón tay, dùng tiên huyết vẽ một đường trong quan quách.

Tiên huyết thấm vào quan quách, bên trong quan quách xuất hiện từng đạo phù văn màu tím, những phù văn đó chớp tắt không ngừng, sau đó lại bay ra như bươm bướm, lao vào trong cơ thể Vương Diệp. "Cái này..." Trương Đạo Lâm trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin được: "Cậu làm sao biết cách khống chế Vẫn Ngọc!" Rõ ràng, phương pháp của Vương Diệp này, chính là cách ông ta muốn khống chế Vẫn Ngọc!

Mà Vương Diệp, lại biết!

Làm sao có thể?

Trương Đạo Lâm một vạn lần không muốn tin!

Nhưng mà, sự việc đã xảy ra rồi, cho dù ông ta không tin cũng không còn cách nào khác!

Những người khác cũng có chút kinh ngạc, đặc biệt là Tướng Thần.

Tướng Thần đã từng thử, tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc vững như bàn thạch, cho dù hắn có thử hấp thu thế nào cũng không thể hấp thu được tinh hoa thiên địa bên trong, nhưng hiện tại Vương Diệp, lại tìm được phương pháp?

Điều này có chút lợi hại!

Hắn không khỏi nghĩ đến cảnh Vương Diệp vừa nãy dùng tay ấn lên đầu Trương Đạo Lâm, lẽ nào...

Vương Diệp sở hữu loại huyết mạch thần kỳ đó?

Tướng Thần thân là một trong những Thủy tổ Tống Tử viễn cổ, kiến thức đương nhiên không phải Trương Đạo Lâm và những người khác có thể sánh bằng.

Tên này bản thân chính là một pho sử sách sống, biết rất nhiều bí mật của thời kỳ viễn cổ mà người khác không biết.

Truyền rằng, Bạch Hổ trong Tứ Đại Thần Thú, sở hữu năng lực vô cùng thần kỳ, nó có thể đánh cắp năng lực thủ đoạn của người khác, vô cùng thần kỳ.

Mà những người sở hữu Bạch Hổ Huyết Mạch, cũng tương ứng có thể làm được điều này.

Lẽ nào, Vương Diệp sở hữu Bạch Hổ Huyết Mạch?

Trong mắt Tướng Thần lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không nói gì, đối với hắn mà nói, Vương Diệp có thủ đoạn thần kỳ gì cũng không có gì đáng nghi ngờ.

Đối với tiếng kêu kinh ngạc và nghi vấn của Trương Đạo Lâm, Vương Diệp không hề trả lời, mà trực tiếp bắt đầu hấp thu tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc!

Tinh hoa thiên địa nồng đậm như nước biển dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Vương Diệp.

Ba thuộc tính của Vương Diệp cũng đang tăng vọt với tốc độ không thể tưởng tượng được!

Vương Diệp chưa từng trải nghiệm tốc độ thăng tiến nhanh như vậy, cảm giác sảng khoái đó đơn giản là bùng nổ!

Tôi đến đây chính là vì cảnh tượng này!

Hiện giờ thể lực của tôi đã đạt đến 20 vạn!

Sức mạnh và tốc độ cũng khoảng 15 vạn!

Nhưng sau khi hấp thu tinh hoa thiên địa của Vẫn Ngọc, tốc độ tăng vọt vô cùng nhanh, trong chớp mắt, thể lực đã đạt đến 22 vạn!

Mà sức mạnh và tốc độ cũng đạt đến 17 vạn!

Tốc độ thăng tiến này, đơn giản là đáng sợ!

Ngay cả Vương Diệp cũng có chút phấn khích!

Phải biết rằng, Vẫn Ngọc này vô cùng to lớn, tinh hoa thiên địa bên trong không thể lường được!

Nếu có thể hấp thu toàn bộ tinh hoa thiên địa này, thì ba thuộc tính của Vương Diệp, e rằng sẽ trực tiếp đạt đến cấp độ Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh!

Điều đó có chút đáng sợ!

Phải biết rằng, Vương Diệp bây giờ bất quá mới chỉ là sơ kỳ của Bất Tử Thể, cách Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh vẫn còn một đoạn đường rất dài!

Vương Diệp ước tính sơ bộ, ba thuộc tính của Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh hẳn là khoảng 50 vạn, thậm chí có thể là 100 vạn!

Nếu là như vậy, Vương Diệp ít nhất còn kém hơn ba mươi vạn ba thuộc tính!

Mà Vương Diệp đã nỗ lực lâu như vậy, đi qua nhiều cổ mộ như vậy, thu được nhiều bảo vật như vậy, ba thuộc tính cũng chỉ mười mấy vạn!

Muốn đạt đến trình độ 50 vạn thậm chí là 100 vạn, thì còn không biết phải mất bao lâu nữa!

Mà hiện tại gặp được tinh hoa thiên địa bên trong Vẫn Ngọc này, có khả năng giúp Vương Diệp trực tiếp bỏ qua bước này, về mặt thuộc tính trực tiếp bước vào cấp độ Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh.

Không biết sẽ tiết kiệm được bao nhiêu thời gian!

Vương Diệp đương nhiên là vô cùng kích động!

Đây quả là một chuyện tốt tày trời!

Vương Diệp tiếp tục hấp thu tinh hoa thiên địa!

Ba thuộc tính cũng đang điên cuồng thăng cấp!

Trương Đạo Lâm bên cạnh nhìn mà giật mình kinh hãi, tốc độ hấp thu tinh hoa thiên địa này quá nhanh, đơn giản là kinh người!

Vương Diệp đứng trong quan quách hấp thu tinh hoa thiên địa, không một ai dám nói chuyện, tất cả đều ngoan ngoãn chờ đợi, không dám phát ra một tiếng động nào.

Đặc biệt là Trương Đạo Lâm, trong lòng ông ta tuy chấn kinh, nhưng ngoài mặt thật sự không dám nói một lời nào, sợ làm phiền Vương Diệp hấp thu tinh hoa thiên địa, một khi chọc Vương Diệp nổi giận, thì ông ta thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

Trương Đạo Lâm biết, tính mạng của mình nằm trong tay Vương Diệp.

Nếu Vương Diệp muốn giết ông ta, dễ như trở bàn tay, thậm chí còn không cần tự mình động thủ.

Nếu Vương Diệp không giết ông ta, cho dù Tướng Thần có lợi hại đến mấy, cũng không dám động vào ông ta!

Vì vậy, Trương Đạo Lâm bây giờ căn bản không dám tự chuốc lấy phiền phức.

Trong chớp mắt, hơn mười phút đã trôi qua. 【Tinh hoa thiên địa đã hấp thu xong! 】【Do thể chất chủ ký sinh có khả năng chịu đựng hạn chế, nên chỉ có thể hấp thu một phần nhỏ tinh hoa thiên địa! 】【Hấp thu tinh hoa thiên địa trong Vẫn Ngọc hoàn tất, tổng cộng thu được 7 vạn điểm sức mạnh, 7 vạn điểm tốc độ, 7 vạn điểm thể lực! 】 Theo tiếng của Hệ thống vang lên, Vương Diệp rõ ràng cảm giác được cơ thể mình đã đạt đến trạng thái bão hòa, cũng thực sự khó có thể hấp thu thêm tinh hoa thiên địa.

Không phải thể chất của anh đã đạt đến Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh, mà là thể chất hiện tại của Vương Diệp, chỉ có thể dung nạp bấy nhiêu tinh hoa thiên địa, giới hạn thuộc tính cũng chỉ có thể là bấy nhiêu.

Dù sao, Vương Diệp hiện tại còn chưa thực sự kích hoạt Bất Tử Thể.

Đương nhiên, Bất Tử Thể của anh cũng không thể dung nạp quá nhiều tinh hoa thiên địa hùng vĩ.

Mặc dù vậy, Vương Diệp cũng cảm thấy có được bấy nhiêu tinh hoa thiên địa đã đủ rồi.

Một lần thu được 7 vạn ba thuộc tính!

Điều này có thể coi là nghịch thiên cải mệnh!

Điều này nếu đặt vào trước đây, Vương Diệp nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Trước đây anh bao giờ từng một lần thu được nhiều ba thuộc tính như vậy?

Xem ra, lần này tiến vào Vẫn Ngọc, cũng coi như không phí công sức!

Vương Diệp trong lòng vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này.

Anh mở Hệ thống ra, nhìn xem ba thuộc tính của mình.

Sức mạnh: 223610 Thể lực: 276930 Tốc độ: 224340 Ba loại thuộc tính đều đã có sự thăng cấp cực kỳ khủng khiếp!

Vương Diệp thở ra một hơi.

Khoảng cách đến con số 50 vạn cũng không còn quá xa!

Đương nhiên, Vương Diệp bây giờ cũng không biết ba thuộc tính của Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh rốt cuộc là bao nhiêu.

Trước đây anh đã từng so sánh dựa trên sức mạnh của Tướng Thần, cảm thấy sức mạnh mà Tướng Thần bộc phát ra hẳn là khoảng 50 vạn, nhưng sau đó lại phát hiện, Tướng Thần tuy là Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh, nhưng sức mạnh dường như vẫn chưa đạt đến cực hạn của Bất Tử Sinh Mệnh!

Rất hiển nhiên, sau này rất nhiều lần, Tướng Thần mỗi lần một mạnh hơn, sức mạnh đều vượt qua con số khoảng 50 vạn trước đó, mà lúc đó hắn vẫn là Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh, chứ không phải Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Ước tính có lẽ phải là 100 vạn.

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng không quá bận tâm.

Hiện tại anh thực sự không biết, nhưng chỉ cần đợi anh kích hoạt Bất Tử Thể, trở thành một Bất Tử Sinh Mệnh thực sự, thì có thể biết được giới hạn thuộc tính của Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh là bao nhiêu.

Hiện giờ anh đã có Thái Tuế Tinh Huỳnh và Bất Hủ Kim Đan, còn có một khối Cổ Dao Tiên Linh.

Chương 725

Chỉ cần anh tập hợp đủ ba khối Cổ Dao Tiên Linh, là có thể có được Cổ Dao Thần Dược.

Sau đó đợi Kỳ Lân Huyết Mạch tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, thì có thể triệt để kích hoạt Bất Tử Thể!

Vương Diệp tin rằng, khoảnh khắc đó cũng đã không còn xa nữa!

Và hiện tại ở Tây Vương Mẫu Địa Cung này, những việc cần làm đã hoàn tất, Vương Diệp cũng không còn cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa.

Thế là Vương Diệp chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, trước khi rời đi còn có một việc khác cần làm.

Vương Diệp lấy Sát Khí Châu ra, nhìn về phía thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu đang đứng cạnh Trương Đạo Lâm.

Tây Vương Mẫu Mẫu này dù sao cũng là cấp độ Đỉnh Phong Bất Tử Sinh Mệnh, trong cơ thể thi khí bàng bạc vô tận, nếu dùng Sát Khí Châu hấp thu nó, nhất định lại có thể thu được một lượng lớn ba thuộc tính.

Cho dù Vương Diệp hiện tại thể chất đã gần bão hòa, không thể hấp thu thêm nữa, nhưng Sát Khí Châu thì có thể lưu trữ ba thuộc tính, Vương Diệp đương nhiên không sợ.

Nhìn thấy Vương Diệp nhìn về phía thi thể Tây Vương Mẫu Mẫu, yết hầu Trương Đạo Lâm giật giật, không biết Vương Diệp muốn làm gì, nhưng lại không dám hỏi.

Vương Diệp đi đến bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu, tay khẽ động, Sát Khí Châu liền rơi lên người Tây Vương Mẫu Mẫu, sau đó một luồng hấp lực mạnh mẽ bùng phát ra, vô cùng vô tận hấp thu thi khí của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Luồng thi khí đó đặc quánh như mực tàu, từng luồng khí đen cuồng dũng trào ra, tất cả đều lao vào trong Sát Khí Châu.

Trương Đạo Lâm trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hãi nói: "Cái này... lẽ nào là...

Sát Khí Châu!" Ông ta làm sao cũng không ngờ Vương Diệp lại sở hữu Sát Khí Châu!

Đây quả là một bảo vật có năng lực nghịch thiên!

Có thể hấp thu thi khí và sát khí trong cơ thể Tống Tử, sau đó chuyển hóa thành tinh hoa thiên địa thuần túy nhất, giúp người khác nâng cao thực lực!

Thật sự có thể nói là chí bảo!

Trương Đạo Lâm có chút kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Tướng Thần cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Lúc trước hắn đã từng cảm nhận sự khủng khiếp của Sát Khí Châu, toàn thân thi khí bị nuốt sạch trơn!

Thi khí đối với Tống Tử mà nói, giống như tinh khí của con người, một khi bị rút cạn, thì chắc chắn sẽ chết!

Tướng Thần vì là thủy tổ Tống Tử, không dựa vào thi khí để sống, chỉ cần có tiên huyết là có thể sống sót, nhưng sau khi bị rút cạn thi khí vẫn vô cùng khó chịu.

Cảm giác đó, giống như rơi vào địa ngục giày vò, toàn thân vô lực, chìm vào sự lạnh lẽo vô tận, không lúc nào không phải chịu đựng đau khổ!

Hắn không muốn chịu đựng lần nữa.

Mà giờ đây một lần nữa nhìn thấy Sát Khí Châu, hắn lại có cảm giác như chim sợ cành cong! "Anh ta đang... hấp thu thi khí Tống Tử!" Trần Văn Cẩm nhìn thấy cảnh này, không khỏi da đầu tê dại, trừng lớn mắt.

Vương Diệp không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, tiếp tục hấp thu thi khí.

Anh có thể cảm nhận được ba thuộc tính đang nhanh chóng tăng trưởng bên trong Sát Khí Châu!

Sự tăng trưởng thuộc tính này, tuy tạm thời không thể tác dụng lên người anh, nhưng chỉ cần đợi anh kích hoạt Bất Tử Thể, là có thể nhanh chóng thu được một lượng lớn thuộc tính tăng trưởng!

Đó tuyệt đối là một con số vô cùng đáng kể!

Vương Diệp không khỏi nở một nụ cười.

Còn Tây Vương Mẫu Mẫu thì đứng yên bất động, chỉ có thể mặc cho Vương Diệp hấp thu thi khí trong cơ thể bà ta.

Tây Vương Mẫu Mẫu bản thân là Tống Tử bị Trương Đạo Lâm khống chế, giờ đây Trương Đạo Lâm sợ Vương Diệp đến chết, Vương Diệp muốn hấp thu thi khí trong cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu, ông ta đương nhiên không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho Vương Diệp hấp thu.

Chớp mắt hai mươi phút trôi qua, thi khí trong cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu dần dần trở nên loãng, luồng thi khí bay ra đã không còn đặc như mực nữa, loãng đến mức chỉ như sương mù, rất nhanh sau đó cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đến đây, toàn bộ thi khí trong cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu đã bị Sát Khí Châu nuốt sạch trơn!

Vương Diệp kiểm tra kỹ lưỡng ba thuộc tính được lưu trữ bên trong Sát Khí Châu, lại đạt đến hơn 6 vạn điểm!

Con số đó gần như tương đương với lượng tinh hoa thiên địa mà anh hấp thu từ Vẫn Ngọc!

Điều này thực sự có chút đáng sợ!

Không ngờ thi khí trong cơ thể Tây Vương Mẫu Mẫu sau khi chuyển hóa thành ba thuộc tính lại nhiều đến vậy!

Vương Diệp thử hấp thu một chút, phát hiện quả nhiên là không thể tiếp tục hấp thu được nữa, xem ra vẫn phải đợi sau khi kích hoạt Bất Tử Thể, trở thành một Bất Tử Sinh Mệnh thực sự, mới có thể tiếp tục hấp thu những ba thuộc tính này.

Vương Diệp cất Sát Khí Châu đi, biết rằng ở đây đã không còn cần thiết phải ở lại nữa.

Những thứ cần lấy đều đã lấy được rồi.

Mặc dù trong Vẫn Ngọc vẫn còn vô tận tinh hoa thiên địa, nhưng thứ này Vương Diệp hiện tại cũng không thể hấp thu, mà ở mãi đây cũng không thể kích hoạt Bất Tử Thể.

Vì vậy Vương Diệp cũng thản nhiên, không hề nghĩ đến việc ở lại đây, tiếp tục nhăm nhe đến Vẫn Ngọc này.

Theo anh thấy, lần này có thể thu được nhiều thứ tốt như vậy đã là không dễ dàng rồi.

Từ Vẫn Ngọc hấp thu được 7 vạn ba thuộc tính, từ Tây Vương Mẫu Mẫu lại có hơn 6 vạn ba thuộc tính được lưu trữ trong Sát Khí Châu, cũng tức là Vương Diệp lần này đã thu được tổng cộng hơn 13 vạn ba thuộc tính.

Đây đương nhiên là một thu hoạch khổng lồ.

Vương Diệp chọn rời đi khỏi đây, cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng hay sự không cam lòng nào. "Mọi chuyện ở đây đã kết thúc rồi, chúng ta rời đi thôi." Vương Diệp nhìn về phía Trương Khởi Linh, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Đạo Lâm một cái, không nói gì, lặng lẽ đi theo Vương Diệp.

Anh ta đến đây, vốn là để làm rõ thân phận của mình, tuy đến bây giờ vẫn chưa biết thân thế của mình rốt cuộc là như thế nào, nhưng ít nhất cũng đã biết, mình đến từ ba nghìn năm trước.

Và ở lại đây, cũng không tìm được manh mối nào khác nữa.

Đã như vậy, Trương Khởi Linh còn ở lại đây làm gì?

Vì vậy anh ta chọn đi theo Vương Diệp.

A Ninh do dự một lát, đến trước quan quách kiểm tra một hồi, nhưng không phát hiện ra thứ gì hữu dụng bên trong quan quách, chỉ có thể hơi ủ rũ đi theo Vương Diệp rời khỏi nơi này.

Còn Trương Đạo Lâm nhìn thấy Vương Diệp không có ý định giết ông ta, liền mừng rỡ khôn xiết, có cảm giác như thoát chết sau tai nạn.

Chỉ có những người thực sự đối mặt với cái chết, mới có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi tử vong đó.

Nếu cho ông ta một lựa chọn, ông ta tuyệt đối sẽ không chọn chọc tức Vương Diệp nữa.

Đương nhiên, còn về kế hoạch của ông ta, cần phải thực hiện thì vẫn phải thực hiện.

Ông ta luôn cho rằng, lần này nếu không có Vương Diệp, kế hoạch của ông ta chắc chắn sẽ thành công, ông ta nhất định sẽ bước vào cấp độ Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Chỉ là, trên đời này không có nếu như.

Thế nhưng... ngay lúc này, Trương Đạo Lâm đột nhiên cảm nhận được một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt!

Luồng nguy cơ đó, không hề kém cạnh lúc Tướng Thần muốn giết ông ta trước đó!

Trương Đạo Lâm hô hấp nghẹn lại, đột ngột nhìn về phía Tướng Thần.

Chỉ thấy Tướng Thần đang bước về phía ông ta, ánh mắt đỏ rực, tràn đầy sát cơ. "Ngươi, ngươi làm gì!" Trương Đạo Lâm gần như sợ mất hồn mất vía.

Tướng Thần không nói gì, chỉ từng bước ép sát.

Trương Đạo Lâm kinh hoàng nói: "Vương Diệp không bảo ngươi giết ta!

Ngươi không thể giết ta!" Tướng Thần nhàn nhạt nói: "Anh ta cũng không bảo tôi không giết ông." Nói xong, Tướng Thần đã ra tay.

Trương Đạo Lâm bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, căn bản không thể dốc một chút sức lực nào, chứ đừng nói là Tướng Thần hiện tại vẫn là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Trương Đạo Lâm bị Tướng Thần bóp chặt cổ, trừng lớn mắt, trong cổ họng phát ra tiếng gầm giận dữ, khuôn mặt đỏ bừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tướng Thần đột ngột cúi đầu, cắn vào cổ Trương Đạo Lâm, rồi bắt đầu nuốt chửng máu của ông ta.

Trần Văn Cẩm vẫn chưa rời đi nhìn thấy cảnh này, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Tuy không lâu trước đây đã biết thân phận của Tướng Thần, nhưng trong lòng cô cũng không sợ hãi bao nhiêu, dù sao Tướng Thần là đứng về phía bọn họ, là nghe theo lệnh của Vương Diệp.

Nhưng hiện tại, cô tận mắt thấy Tướng Thần hút máu Trương Đạo Lâm, cuối cùng mới phản ứng lại.

Người đang đứng trước mặt cô, đó chính là Tống Tử Thủy Tổ trong truyền thuyết, tổ tiên của Tống Tử hút máu.

Tướng Thần đó!

Đó chính là một Tống Tử không hơn không kém!

Chương 726

Một Tống Tử giết người như ma!

Trần Văn Cẩm làm sao còn dám đứng ở đây, vội vàng quay người rời đi, đuổi theo Vương Diệp và những người khác.

Vài phút sau, Trần Văn Cẩm đuổi kịp Vương Diệp và những người khác.

Trương Khởi Linh và A Ninh quay đầu lại nghi hoặc nhìn Trần Văn Cẩm, không hiểu Trần Văn Cẩm bị làm sao, tại sao mặt lại trắng bệch, không có chút huyết sắc nào trên mặt?

Điều này quả thực có chút kỳ lạ. "Chị làm sao vậy?" A Ninh nghi hoặc hỏi.

Còn Vương Diệp liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, cũng không nói gì.

Trương Khởi Linh thì suy tư.

Trần Văn Cẩm không trả lời A Ninh, mà nhìn về phía Vương Diệp: "Vương...

Diệp, tôi có thể đi theo anh không?" Vương Diệp đương nhiên biết ý tứ trong lời này của Trần Văn Cẩm, không gì khác ngoài việc muốn đi theo mình, sau đó nhờ mình cứu cô.

Ý ngoài lời này vô cùng rõ ràng.

Vương Diệp nhàn nhạt nói: "Tôi làm việc, trước giờ tương đối coi trọng nguyên tắc, muốn tôi làm việc, nhất định phải trả một cái giá nhất định, chị cảm thấy, chị có thứ gì để cho tôi?" Trần Văn Cẩm im lặng.

Vốn dĩ Vương Diệp, đối với Trần Văn Cẩm cũng không có ấn tượng xấu gì, ngược lại vì anh đến từ một thế giới khác, đã xem qua tiểu thuyết và phim Đạo Mộ, đối với Trần Văn Cẩm còn có chút thương cảm, cảm thấy người phụ nữ này thực sự đáng thương, vì muốn sống sót, đã nỗ lực rất nhiều.

Là một người phụ nữ vô cùng kiên cường.

Nếu có thể giúp được, Vương Diệp cũng sẽ không khách sáo ra tay.

Nhưng mà, Vương Diệp trước đó đã nói, anh có thể cứu Trần Văn Cẩm, có thể chữa khỏi thi hóa cho Trần Văn Cẩm, nhưng Trần Văn Cẩm lại không tin, thậm chí có thể nói là trực tiếp phớt lờ lời nói của Vương Diệp.

Vương Diệp lại không phải là người tốt bụng quá mức, đã như vậy, thì anh không cần thiết phải mặt dày mày dạn đi nói muốn chữa trị cho Trần Văn Cẩm nữa.

Ngay cả bây giờ Trần Văn Cẩm cầu xin mình giúp đỡ cô ấy, Vương Diệp cũng không dễ dàng đồng ý như vậy.

Đây chính là nguyên tắc.

Đúng như câu "qua sông rồi đò không còn".

Sau khi Vương Diệp nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Trần Văn Cẩm không nói gì nữa, mà đi theo sau Vương Diệp, cô ấy nhất thời cũng không nghĩ ra rốt cuộc có thứ gì cần phải trao đổi với Vương Diệp.

Cho dù cô ấy dùng mạng sống của mình, hoặc dùng cơ thể của mình để trao đổi với Vương Diệp, Vương Diệp cũng chưa chắc đã để mắt tới.

Điểm này cô ấy biết rõ.

Hơn nữa, Trần Văn Cẩm cũng không phải là người như vậy.

Vì vậy cô ấy cũng chỉ có thể đi theo sau Vương Diệp, xem xem rốt cuộc mình có thứ gì có thể lấy ra.

Ban đầu mục đích cô ấy đến đây là tìm Vẫn Ngọc này, cứu lấy bản thân trong Vẫn Ngọc, Vẫn Ngọc chính là điểm cuối của cô ấy.

Thế nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, cô ấy cũng không dám ở lại Vẫn Ngọc nữa.

Hơn nữa cô ấy cũng phát hiện, Vương Diệp mới chính là điểm cuối của cô ấy!

Phải biết rằng, Vương Diệp có thể trấn áp Thi Miết Vương trong cơ thể cô ấy, thậm chí có thể hoàn toàn chữa khỏi cho cô ấy.

Cô ấy đương nhiên chọn rời đi.

Đi theo bên cạnh Vương Diệp, tổng bỉ một đời ở trong Vẫn Ngọc này cường.

Không lâu sau Tướng Thần cũng đi theo lên, Vương Diệp quay đầu nhìn Tướng Thần một cái, Tướng Thần lại một lần nữa khôi phục trạng thái trước đó, toàn thân khô quắt, biến thành một cái xác khô.

Đồng thời mặc quần áo của Trương Đạo Lâm vào, còn đầu thì bị quấn bởi từng mảnh vải, chỉ còn lại một đôi mắt ở bên ngoài.

Như vậy, những người khác cũng sẽ không nhìn ra được bộ mặt thật của hắn.

Tên này cũng thông minh phết.

Tuy nhiên khí tức của Tướng Thần đã giảm từ Vĩnh Hằng Sinh Mệnh xuống Bất Tử Sinh Mệnh, nhưng Vương Diệp rất rõ ràng cảm nhận được, khí tức của y lại một lần nữa mạnh lên rất nhiều.

Mặc dù vẫn chưa đạt tới Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, nhưng cũng đã không còn xa nữa.

Vương Diệp tuy không nhìn thấy Tướng Thần hút máu Trương Đạo Lâm, nhưng cũng biết y nán lại phía sau, tuyệt đối không bỏ qua Trương Đạo Lâm.

Chỉ từ mùi máu tanh nhàn nhạt tỏa ra từ Tướng Thần đã đủ biết, Tướng Thần chắc chắn đã hút máu Trương Đạo Lâm, do đó khí tức sinh mệnh của bản thân y cũng đã tăng lên.

Phải biết rằng, Trương Đạo Lâm cũng là tồn tại cấp độ đỉnh phong Bất Tử Sinh Mệnh, tinh hoa sinh mệnh trong cơ thể cực kỳ nồng đậm, Tướng Thần hút sạch máu huyết của Trương Đạo Lâm, thực lực bản thân tự nhiên sẽ tăng lên.

Đây chính là hấp huyết cương thi.

Vương Diệp đối với chuyện này cũng không quá để ý.

Thế là mấy người quay lại theo đường cũ, rời khỏi Viện Ngọc, một lần nữa gặp lại Ngô Tà và những người khác.

“Vương gia, cuối cùng các anh cũng đã trở về!” Ngô Tà thấy Vương Diệp và mọi người trở về, vội vàng đứng dậy, kích động gọi một tiếng.

Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng vội vàng đứng dậy, mừng rỡ nhìn Vương Diệp và mọi người.

Ngô Tà và những người khác thấy Vương Diệp và mọi người đều an toàn trở về, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra bên trong Viện Ngọc, chắc chắn là vô cùng quỷ dị, mọi người đều có thể trở về, tự nhiên là chuyện tốt nhất.

Vương Bàn Tử nói: “Thiên Chân, tôi đã nói rồi mà, có Vương gia ở đây, nhất định có thể đưa Tiểu Ca và mọi người trở về an toàn, giờ cậu không cần lo lắng nữa đâu.” Ngô Tà nói: “Cút đi, tôi vẫn luôn tin Vương gia sẽ đưa Tiểu Ca và mọi người trở về.” Mọi người đều không nhịn được cười.

A Ninh và những người khác cũng đồng tình với lời của Vương Bàn Tử.

Lần này nếu không có Vương Diệp, bọn họ e rằng thật sự không thể trở về được.

Thực lực của Trương Đạo Lâm quả thật rất khủng bố, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không phải đối thủ, nếu không có Vương Diệp ở đó, và Tướng Thần không ra tay, e rằng mọi chuyện đã thảm rồi.

“Sư phụ.” Hoắc Tú Tú đi tới, khoác tay Vương Diệp, trông cô bé rất lo lắng cho Vương Diệp.

Vương Diệp cười nói: “Được rồi, chuyện ở đây đã giải quyết xong, chúng ta rời khỏi đây thôi.” Vừa nghe nói muốn rời khỏi đây, tâm trạng của mọi người không giống nhau, có người thở phào nhẹ nhõm, có người lại không cam lòng.

Ví dụ như Vương Bàn Tử và A Ninh, cả hai đều vô cùng không cam lòng.

Vương Bàn Tử tới đây là để tìm bảo bối, kết quả bảo bối không tìm được, còn suýt chết ở đây, nếu không tiêm huyết thanh kịp thời, e rằng thật sự đã bỏ mạng.

Mà giờ đã tìm được Tây Vương Mẫu Địa Cung này, cũng không lấy được bảo bối gì tốt, hắn đương nhiên là vô cùng thất vọng.

Còn A Ninh, cô có thể nói là chín chết một sống mới tới được đây, không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư, vẫn luôn muốn giúp ông chủ của mình tìm được bí mật trường sinh bất lão, kết quả vẫn không có được.

Cô quyết định lần này trở về, nhất định sẽ nói với ông chủ, để ông chủ đích thân tới bái phỏng Vương Diệp, muốn từ chỗ Vương Diệp có được một số bí mật về trường sinh.

Dù sao thì, đi theo Vương Diệp hành động lâu như vậy, cô cũng biết, Vương Diệp khẳng định nắm giữ bí mật trường sinh.

Còn về những người khác, đều mang theo tâm tư riêng.

Mọi người đi theo Vương Diệp quay trở lại.

Còn phần lớn ánh mắt của Ngô Tà đều đổ dồn vào Tướng Thần.

Tướng Thần rõ ràng đã thay một bộ trang phục khác, hơn nữa còn dùng vải quấn kín cả đầu, không biết vì sao lại không muốn lộ diện.

Đây là một điều khiến Ngô Tà vô cùng tò mò.

Nếu không phải Tướng Thần thân hình khôi ngô, vô cùng nổi bật, có cảm giác hạc lập kê quần, Ngô Tà đã cho rằng Vương Diệp lại dẫn theo một người khác ra ngoài rồi.

Ngô Tà tới gần Trương Khởi Linh, hỏi nhỏ: “Muộn Du Bình, cậu vẫn luôn ở cùng Vương gia và bọn họ phải không, vị đại ca kia đã thay quần áo, cậu chắc là đã thấy mặt y rồi chứ, rốt cuộc y là ai vậy?” Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Tướng Thần một cái, vẻ mặt vẫn bình thản, một câu cũng không nói.

Ngô Tà bĩu môi, hắn cũng đã quen với Trương Khởi Linh rồi, thế là không tiếp tục truy hỏi, mà lại quay sang hỏi Trần Văn Cẩm và A Ninh.

A Ninh sau khi bị hỏi, nhớ lại dung mạo và thân phận của Tướng Thần, lại nhìn Vương Diệp, phát hiện Vương Diệp không có bất kỳ động tĩnh nào, thế là cũng không dám nói nhiều, chỉ lắc đầu.

Còn Trần Văn Cẩm thì lại nghĩ tới cảnh Tướng Thần hút máu tươi của Trương Đạo Lâm, trong lòng phát lạnh, một câu cũng không dám nói.

Điều này khiến Ngô Tà rất bất lực, đành từ bỏ ý định này.

Mà đúng lúc này, Vương Diệp và mọi người lại quay trở lại nơi trước đó đã thu phục nữ tướng quân.

Vừa tới đây, đột nhiên "ầm ầm" một tiếng nổ lớn!

Tất cả mọi người đều giật mình hoảng sợ!

Tiếp đó, bọn họ phát hiện căn mộ thất này lại bắt đầu sụp đổ!

Dưới lòng đất dường như còn có một không gian khác!

"Sao vậy?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Ngô Tà và những người khác cũng giật mình, hoảng sợ nhìn mặt đất không ngừng rung chuyển, thấy không ít chỗ đã sụp xuống, gạch đá rơi xuống ào ạt.

"Phía dưới này còn có một không gian, chúng ta mau qua đó!" Ngô Tà hô một tiếng, sau đó một nhóm người nhanh chóng chạy về phía đối diện dọc theo những chỗ mặt đất vẫn chưa sụp đổ.

Vương Diệp cũng không nói nhiều, cùng Ngô Tà và bọn họ chạy về phía đối diện.

Vương Diệp đương nhiên biết phía dưới này là cái gì, phía dưới giấu con Xà mẫu đó!

Chương 727

Xà mẫu khổng lồ vô cùng, nó thực sự giống như một con rồng, ước chừng tương tự như Chúc Cửu Âm mà Vương Diệp và mọi người đã từng gặp trước đó, thậm chí có thể còn lớn hơn Chúc Cửu Âm.

Hai con song lân đại xà trong rừng mưa trước đây, trước mặt Xà mẫu này, giống như những con rắn nhỏ vậy.

Có thể thấy Xà mẫu rốt cuộc lớn đến mức nào.

Hiện tại mộ thất sụp đổ, hiển nhiên là đã kinh động Xà mẫu, Xà mẫu sắp xuất hiện!

"Rít rít rít~" Mà đúng lúc này, từ những khe nứt ở những chỗ sụp đổ, từng con Dã Kê Bột Tử bò ra, chi chít không biết có bao nhiêu!

Hầu như, tất cả đều là!

Vãi chưởng!

Sao lại nhiều Dã Kê Bột Tử thế này!

Chúng ta đây là chạy vào hang rắn rồi à!

Vương Bàn Tử sợ hãi kêu lớn.

Những con Dã Kê Bột Tử kia sẽ không nói chuyện phiếm với bọn họ, vừa xuất hiện đã lao tới như điên, hai người bạn của A Ninh đang chạy phía sau, lập tức bị cắn vào cổ!

Sau khi bị cắn vào cổ, độc tố nhanh chóng xâm chiếm hệ thần kinh của họ, dây thanh quản lập tức bị phá hủy, thậm chí không thể kêu lên thảm thiết, trực tiếp ngã vào đống rắn.

Sắc mặt A Ninh khó coi, nhưng không dám đi cứu người.

Những người khác cũng nhìn mà da đầu tê dại.

Nhiều rắn thế này!

Thật sự là những con rắn đó gần như xoắn vào nhau, cho dù không có chứng sợ lỗ thủng, nhìn thấy tình huống này cũng sẽ mắc chứng sợ lỗ thủng!

Quá đáng sợ!

“Mau đi!” Ngô Tà vội vàng hoảng hốt kêu lên.

Tuy nhiên hiện tại mặt đất sụp đổ, vốn đã không vững, thân thủ của Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đều ở mức bình thường, trong tình huống này rất khó tăng tốc độ, không cẩn thận còn có thể ngã xuống đất.

Bốn phía có nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy, một khi họ ngã xuống, đó chính là cái chết chắc chắn!

Ngay cả A Ninh đi cũng không vững.

Vài con Dã Kê Bột Tử bay tới, Trương Khởi Linh cầm Hàn Nguyệt Nhận, dễ dàng chém chết mấy con Dã Kê Bột Tử, Tướng Thần cũng hung ác vô tình, tóm lấy một con Dã Kê Bột Tử đang bay tới, sau đó hung hăng ném vào đám Dã Kê Bột Tử, nhất thời không biết có bao nhiêu con Dã Kê Bột Tử bị Tướng Thần ném chết.

Sức mạnh của Tướng Thần cực kỳ lớn, một con Dã Kê Bột Tử trong tay y giống như một quả pháo, lần ném này đương nhiên sẽ giết rất nhiều Dã Kê Bột Tử.

Rít rít rít.

Tuy nhiên đúng lúc này, từ hướng Vương Diệp và mọi người đi ra, tức là hướng từ Viện Ngọc tới, lại xuất hiện một lượng lớn quái xà!

Đồng thời, hướng Vương Diệp và mọi người đang muốn đi tới, tức là phía bên kia mật thất, ở lối ra đó, lại xuất hiện một lượng lớn Hắc Lân Quái Xà!

Những con Hắc Lân Quái Xà đó trông còn đáng sợ hơn Dã Kê Bột Tử, đầu nhọn hoắt, phía trên còn có những cục u thịt màu đỏ, những cục u thịt đó giống như hồng ngọc, tuy đẹp mắt, nhưng cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tất cả mọi người đều biết, rắn càng đẹp thì càng đáng sợ!

“Mẹ nó!” “Sao lại xuất hiện nhiều quái xà thế này!

Lần này chúng ta chết chắc rồi!” Vương Bàn Tử thấy lại xuất hiện một loại rắn khác, hơn nữa còn nhiều như vậy, trực tiếp chặn đường chạy và đường rút lui của họ, trong lòng một mảnh tro tàn!

Ngô Tà và những người khác thấy cảnh này, cũng tuyệt vọng trong lòng, vội vàng dừng lại, căn bản không dám đi tiếp, chỉ có thể dừng lại ở quan quách của nữ tướng quân.

Điều này đơn giản là ông trời muốn diệt bọn họ mà!

Cho dù có Vương Diệp và những người khác ở đây, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không cho rằng mình có thể thoát ra được.

Dù sao thì nhiều rắn như vậy, loại Hắc Lân Quái Xà vừa xuất hiện kia lại không biết rốt cuộc là cái gì, cho dù Vương Diệp và bọn họ rất lợi hại, những con Dã Kê Bột Tử và Hắc Lân Quái Xà kia căn bản không thể tới gần họ, nhưng Ngô Tà và bọn họ thì khác!

Cho dù Vương Diệp và những người khác có bảo vệ Ngô Tà và bọn họ, trong tình huống nhiều rắn như vậy chắc chắn sẽ có sơ sót!

Một khi có một hoặc hai con rắn lọt qua, chỉ cần cắn một cái là chắc chắn chết!

Hơn nữa mật thất này vẫn đang sụp đổ, tất cả những con Dã Kê Bột Tử đều bò ra từ phía dưới mộ thất sụp đổ, rất rõ ràng phía dưới chính là hang rắn!

Hiện tại đường đi của họ đã bị chặn, nếu rơi vào hang rắn, đó không phải là cái chết chắc chắn thì là gì?

Vì vậy, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và A Ninh cùng những người khác đều nản lòng.

Điều duy nhất đáng mừng là cái bệ bên cạnh quan quách này vững như bàn thạch, không có ý định sụp đổ.

Bọn họ cũng coi như trong lòng có chút an ủi, không đến mức bây giờ phải rơi vào hang rắn, bị vô số Dã Kê Bột Tử xông lên.

Tuy nhiên đúng lúc này, chuyện kỳ lạ đã xảy ra!

Ngô Tà và những người khác thấy những con Dã Kê Bột Tử kia sau khi Hắc Lân Quái Xà xuất hiện, lại không tấn công họ nữa, mà ngược lại tất cả đều quay mặt về phía những con Hắc Lân Quái Xà kia!

Mà những con Hắc Lân Quái Xà đó, lại bắt đầu tấn công những con Dã Kê Bột Tử kia!

Điều này khiến Ngô Tà và những người khác ngơ ngác.

Tình huống gì đây?

Hắc Lân Quái Xà lại đánh nhau với Dã Kê Bột Tử?

Chuyện này... hơi quỷ dị a.

“Chuyện này... tình huống gì đây?

Những con Hắc Lân Quái Xà kia là tới giúp chúng ta sao, lại tấn công Dã Kê Bột Tử sao?” Ngô Tà kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử cười lớn một tiếng: “Ha ha, trời không diệt Bàn gia ta, trong tình cảnh tuyệt vọng này lại có một đám rắn khác tới giúp chúng ta, ngồi mát xem hổ đấu, sướng thật!” Còn A Ninh và Trần Văn Cẩm cùng những người khác cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Vốn dĩ họ đều đã cho rằng lần này chắc chắn sẽ chết.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Tướng Thần cảm thấy khả nghi, suốt dọc đường đi đều không gặp loại Hắc Lân Quái Xà này, sao lại đột nhiên xuất hiện?

Hơn nữa còn trùng hợp như vậy lại là kẻ thù của Dã Kê Bột Tử?

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, không khỏi nhớ tới Hỏa Biều Trùng mà Vương Diệp đã triệu hoán trước đó.

Chẳng lẽ, sự xuất hiện của những con Hắc Lân Quái Xà này cũng có liên quan đến Vương Diệp?

Trương Khởi Linh nhìn về phía Vương Diệp, phát hiện Vương Diệp mặt đầy bình tĩnh, đối với sự xuất hiện của những con Hắc Lân Quái Xà này một chút cũng không bất ngờ.

Xem ra, quả thật là Vương Diệp.

Trương Khởi Linh trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra, vốn dĩ hắn không phải là người hay nhiều chuyện.

Kể từ khi Vương Diệp tự mình không nói, thì hắn cũng sẽ không nói nhiều.

Hắc Lân Quái Xà và Dã Kê Bột Tử đấu với nhau, số lượng hai bên đều gần như ngang nhau.

Phía dưới mộ thất này chính là ổ Dã Kê Bột Tử, một con Dã Kê Bột Tử chết đi, lại có con Dã Kê Bột Tử khác bổ sung vào, cứ như thể bên trong có vô số Dã Kê Bột Tử vậy, luôn có những con Dã Kê Bột Tử chi chít xuất hiện.

Mà những con Hắc Lân Quái Xà cũng tương tự như vậy.

Từ hai hướng, liên tục có Hắc Lân Quái Xà bò ra, cứ như thể hướng từ Viện Ngọc và một hướng khác, có vô số Hắc Lân Quái Xà vậy.

Rất nhanh, Hắc Lân Quái Xà đã chiếm ưu thế.

Hắc Lân Quái Xà có vảy rất chắc chắn, với những lớp vảy này tồn tại, Dã Kê Bột Tử cắn xuống một miếng, lại rất khó cắn xuyên qua lớp vảy của Hắc Lân Quái Xà.

Hơn nữa số lượng Hắc Lân Quái Xà cũng không thua kém Dã Kê Bột Tử.

Như vậy, Hắc Lân Quái Xà tự nhiên dễ dàng chiếm ưu thế.

Vương Bàn Tử nhìn Hắc Lân Quái Xà dần dần chiếm ưu thế, không khỏi kinh ngạc nói: “Trời đất quỷ thần ơi!

Những con quái xà màu đen này lại lợi hại đến vậy!

Hơn nữa, ở đây dường như cũng có một ổ quái xà kiểu này!” Dừng một chút, Vương Bàn Tử dường như lại nghĩ tới điều gì đó sau này, hắn lo lắng nói: “Mấy người nói xem, những con Hắc Lân Quái Xà đó đánh bại những con Dã Kê Bột Tử xong, có tấn công chúng ta không?” A Ninh và những người bạn của cô cũng vô cùng lo lắng về vấn đề này.

Còn Ngô Tà thì nói: “Tôi nghĩ chắc là không đâu, trông những con Hắc Lân Quái Xà này dường như là nhắm vào Dã Kê Bột Tử, chúng chắc sẽ không làm hại chúng ta đâu.” Vương Bàn Tử nói: “Tôi nói Thiên Chân này, lúc này là lúc nào rồi, cậu không thể cứ nói ‘dường như’, ‘chắc là’ được, đây là chuyện liên quan đến mạng người đấy!”

Ngô Tà không vui nói: “Tôi lại không thể khống chế những con Hắc Lân Quái Xà này, làm sao tôi biết chúng nghĩ gì, tôi chỉ là nói suy đoán của tôi mà thôi, lẽ nào tôi phải nói rằng những con Hắc Lân Quái Xà này sau khi đánh bại Dã Kê Bột Tử xong, sẽ lập tức cắn chết chúng ta sao?” “Ừm.” Vương Bàn Tử bị chặn họng không nói nên lời.

Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, anh kiến thức bất phàm, chắc hẳn biết loại Hắc Lân Quái Xà này là cái gì đúng không, chúng chắc sẽ không tấn công chúng ta chứ?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía Vương Diệp.

Hiện tại trong mắt họ, Vương Diệp chính là quyền uy, chỉ cần Vương Diệp nói không sao, thì nhất định sẽ không sao.

Cho nên mọi người cũng đều nín thở.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Yên tâm, những con Hắc Lân Quái Xà này tuy đáng sợ, nhưng tuyệt đối sẽ không tấn công chúng ta.” Nói đùa gì vậy chứ.

Những con Hắc Lân Quái Xà này chính là do hắn dùng Vô Giới Yêu Đồng triệu hoán ra, chúng là sinh vật Quỷ Động, tuy chứa kịch độc, độc tố của chúng còn nặng hơn cả Dã Kê Bột Tử.

Nhưng những thứ này đều nghe lời Vương Diệp, tự nhiên cũng sẽ không tấn công bọn họ.

Chương 728

Những người khác nghe Vương Diệp nói, đều thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ khi Vương Diệp đã nói sẽ không tấn công họ, thì nhất định sẽ không tấn công họ.

Vương Bàn Tử nói: “Thiên Chân, cậu thấy không, đây mới là quyền uy, Vương gia dám nói thẳng chúng sẽ không tấn công chúng ta.” Ngô Tà bĩu môi: “Cậu cũng nói là Vương gia, anh ấy là Vương gia, nếu tôi có thể so với Vương gia, còn cần phải nói nhảm với cậu sao?” Dừng một chút, Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, loại Hắc Lân Quái Xà này rốt cuộc là cái gì?

Lại là từ đâu ra vậy, chúng tôi trước đó ở dưới Viện Ngọc lâu như vậy cũng không gặp phải thứ này.” Vương Diệp nói: “Mấy người có từng nghe nói về Quỷ Động không?” “Quỷ Động?” Mọi người nghe vậy, đều có chút tò mò.

Còn A Ninh nói: “Quỷ Động tôi có nghe nói, tương truyền ở phía Tây xa xôi có một ngọn thần sơn, tên là Trát Cách Lạp Mã Sơn, bên trong ngọn núi đó có một cái động sâu không thấy đáy, gọi là Quỷ Động.

Tương truyền trong Quỷ Động có vô tận sinh vật, có một chủng tộc tên là Quỷ Động tộc, chính là từ trong Quỷ Động đi ra, họ sở hữu sức mạnh vô cùng thần kỳ, tương truyền mỗi người trong Quỷ Động tộc đều có thể điều khiển sinh vật Quỷ Động tác chiến.

Từng có lúc chủng tộc này thống trị toàn bộ Tây Vực.” “Chỉ là không biết sau này đã xảy ra chuyện gì, Quỷ Động tộc đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.” Dừng một chút, A Ninh nhìn về phía Vương Diệp: “Trương tiên sinh, chẳng lẽ... loại quái xà trước mắt này có liên quan đến Quỷ Động?” Vương Diệp gật đầu: “Không sai, loại quái xà này chính là một loại sinh vật Quỷ Động, chỉ là chúng là sinh vật Quỷ Động sơ cấp nhất.” A Ninh kinh ngạc nói: “Nhưng mà, Quỷ Động cách đây rất xa, sinh vật Quỷ Động làm sao có thể xuất hiện ở đây?” Vương Diệp nói: “Đừng quên, nơi này cũng là dưới chân núi Côn Luân, cũng thuộc phạm vi Tây Vực.” A Ninh tuy cảm thấy lời giải thích này có chút gượng ép, nhưng vẫn chọn tin tưởng.

Những người khác cũng đều chọn tin tưởng.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Tướng Thần biết, Vương Diệp đang nói bừa.

Nhưng cả hai đều không vạch trần Vương Diệp.

Theo thời gian trôi đi, những con Dã Kê Bột Tử càng không phải đối thủ của Hắc Lân Quái Xà, số lượng Dã Kê Bột Tử bò ra từ cái hố đen dưới mộ thất cũng càng ngày càng ít đi.

Mà đến lúc này, mọi người cũng đã tin chắc lời của Vương Diệp, những con Hắc Lân Quái Xà kia quả thật sẽ không tấn công họ.

Chỉ là hiện tại toàn bộ mộ thất đã sụp đổ, trừ nơi họ đang đứng ra, những chỗ còn lại đều sụp đổ hết, phía dưới đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu, làm sao để tới được lối ra của mộ thất, cũng là một vấn đề khó khăn.

Gan của Vương Bàn Tử đã lớn hơn không ít, hắn đi tới mép bệ đá, cầm đèn pin chiếu xuống phía dưới.

Cái hố đen phía dưới rất sâu, đèn pin của Vương Bàn Tử cũng đã không còn nhiều điện, không chiếu được xa, chỉ có thể thấy phía dưới tối đen như mực.

Vương Bàn Tử nhíu mày, lấy ra một cái bật lửa, châm lên rồi ném xuống.

Cái bật lửa nhanh chóng rơi xuống, rất nhanh, Vương Bàn Tử dần dần nhìn rõ tình huống phía dưới.

Một lát sau.

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, sợ hãi lùi lại, một cái ngã ngồi bệt xuống đất, mặt vô cùng trắng bệch, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, cả người đều bị dọa mất vía.

Tất cả mọi người đều bị tiếng kêu kinh hãi của hắn dọa giật mình, Ngô Tà mắng: “Tử Bàn Tử, gan nhỏ thế mà, đừng có giật mình thon thót nữa, đây là thấy cái gì thế hả?” Những người khác cũng rất tò mò.

Thực ra ai cũng biết, gan của Vương Bàn Tử khá lớn.

Vậy mà giờ chỉ nhìn xuống phía dưới một cái, lại bị dọa thành ra thế này sao?

Đây là thấy cái gì, mà lại bị dọa đến mức suýt mất cả hồn phách vậy?

Nhưng đúng lúc mọi người đều muốn biết rốt cuộc hắn đã thấy cái gì, Vương Bàn Tử lại có chút hồn xiêu phách lạc, trong thời gian ngắn không nói được lời nào!

Điều này khiến mọi người càng thêm sốt ruột, cảm thấy gã này đơn giản là cố ý trêu chọc sự tò mò của mọi người.

“Đừng hỏi nữa, là Xà mẫu.” Lúc này Vương Diệp thản nhiên mở miệng.

Tuy Vương Diệp không nhìn xuống dưới rốt cuộc có thứ gì, nhưng không cần nhìn cũng biết, tên Vương Bàn Tử này tuyệt đối là đã nhìn thấy Xà mẫu, cho nên mới bị dọa thành ra thế này.

Mà những người khác nghe nói lại là Xà mẫu, đều có chút e ngại.

Ngô Tà và những người khác trước đó đã từng thấy bức bích họa về Xà mẫu, biết nơi này có một con rắn khổng lồ vô cùng, con rắn lớn đó chính là Xà mẫu, tất cả những con Dã Kê Bột Tử đều do Xà mẫu sinh ra.

Xà mẫu khổng lồ vô cùng, cho dù là con song lân đại xà mà họ từng thấy trong rừng mưa trước đó, trước mặt Xà mẫu cũng không có gì khác biệt so với một con rắn nhỏ bình thường.

Phía dưới mộ thất này, hóa ra lại chính là hang ổ của Xà mẫu sao?

Nếu là như vậy, thì cũng có thể hiểu được, vì sao nơi này lại có nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy.

Hiển nhiên, những con Dã Kê Bột Tử này đều đang bảo vệ Xà mẫu!

“Rít rít rít~” Mà đúng lúc này, từ phía dưới truyền đến tiếng kêu của lưỡi rắn rất lớn.

Tất cả những con Dã Kê Bột Tử vào khoảnh khắc này đều rút lui về phía dưới lòng đất mộ thất.

Vương Diệp nhướng mày, xem ra là Xà mẫu sắp xuất hiện.

Khoảnh khắc này, tất cả những con Hắc Lân Quái Xà cũng đều rút lui như thủy triều, chỉ trong chốc lát ở vị trí cửa ra vào, chỉ còn lại một bãi rắn chết.

“Chuyện gì vậy?

Quái xà và Dã Kê Bột Tử sao đều chạy mất rồi?” Một người bạn của A Ninh hỏi.

Ngô Tà nói: “Chắc là, Xà mẫu sắp xuất hiện.” Vừa nghe Xà mẫu sắp xuất hiện, họ đều có chút sợ hãi, trên trán Ngô Tà cũng đổ mồ hôi lạnh.

Hầu như chỉ trong chốc lát, một cái đầu rắn khổng lồ, từ phía dưới nhô ra!

"Ầm ầm ầm~" Vì đầu rắn quá lớn, căn mộ thất không lớn này lại một lần nữa sụp đổ, không ít bức tường đều trực tiếp đổ sập, từng khối đá khổng lồ rơi xuống, toàn bộ không gian trở nên càng thêm rộng lớn.

Đầu rắn đó rốt cuộc lớn đến mức nào?

Thân hình của Vương Diệp và những người khác, thậm chí còn không lớn bằng một con mắt rắn!

Con mắt rắn đó, giống như một cái hồ nước vậy, treo ngược trên không trung, khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

"Đây là... rồng sao?" Không biết ai nói một tiếng, khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Quả thật là như vậy.

Vật này trong mắt mọi người, thực sự giống như một con rồng!

Có lẽ cũng chỉ có rồng, mới có thể khổng lồ như vậy?

Một con rắn lớn như vậy, trước mặt đại xà bọn họ, đơn giản giống như lũ kiến vậy!

Thật không thể tin nổi!

Ngay cả Trương Khởi Linh và Tướng Thần cũng hơi nheo mắt lại, nghiêm trọng nhìn chằm chằm con đại xà này.

Một con rắn lớn như vậy, đã không thể dùng Bất Tử Sinh Mệnh và Vĩnh Hằng Sinh Mệnh để đo lường.

Ngay cả Tướng Thần, cũng cảm thấy thứ này vô cùng khó nhằn!

Còn Vương Diệp thì hơi nheo mắt lại, có chút rục rịch muốn thử.

Con Xà mẫu này lớn hơn cả Chúc Cửu Âm, chỉ riêng nhìn từ cái đầu thôi, con đại xà này đã vượt ngoài dự liệu của Vương Diệp.

Hắn biết Xà mẫu rất lớn, chắc chắn phải lớn hơn Xà mẫu được miêu tả trong nguyên tác, nhưng cũng không ngờ, lại lớn đến mức độ này!

Xem ra, phải đánh một trận thật tốt với con đại xà này rồi.

Những kẻ địch mà Vương Diệp gặp trước đây, hắn đều có thể dễ dàng đánh bại, cho dù là đối mặt với thần thú như Tiêu Đồ, cũng có thể chiến thắng, nhưng bây giờ con đại xà này, về cấp độ sinh mệnh tuy không bằng Tiêu Đồ, nhưng vì quá khổng lồ, muốn làm tổn thương nó tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Đây lại là một cơ hội rất tốt để Vương Diệp thử nghiệm bản thân.

“Gầm~” Đại xà phát ra một tiếng rít giận dữ.

Cơn gió tanh tưởi đáng sợ thổi tới, giống như cuồng phong cấp mười hai vậy, Hạo Thiên Chân và những người khác suýt chút nữa đã trực tiếp bay ra ngoài, may mà có quan quách ở đó, họ đều bám vào quan quách, mới có thể giữ vững cơ thể.

Nhưng cái mùi tanh tưởi đó, suýt chút nữa khiến Hạo Thiên Chân và những người khác ngất xỉu ngay tại chỗ.

Vương Diệp và Tướng Thần cùng Trương Khởi Linh đứng phía trước, bất kể cơn gió tanh tưởi có lớn đến đâu, ba người họ đều vững như bàn thạch.

Đồng tử khổng lồ của Xà mẫu nhìn chằm chằm vào ba người Vương Diệp.

Xà mẫu có linh tính, hiển nhiên nó đã nhận ra, ba người Vương Diệp mới là điểm đáng chú ý.

Thế là, Xà mẫu ầm ầm chuyển động, đầu rắn khổng lồ đập mạnh về phía Vương Diệp và những người khác.

Nếu bị đập trúng, Vương Diệp và họ chắc chắn sẽ bị đập thành thịt nát.

Đây không phải nói đùa, Xà mẫu chỉ riêng về thể tích thôi, đã có thể đập nát núi non, san phẳng những tòa nhà cao tầng.

Hạo Thiên Chân và những người khác nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Điều này quá đáng sợ!

Thật sự có một cảm giác thái sơn áp đỉnh.

Họ từ trước tới nay chưa từng trải qua cảm giác đáng sợ như vậy.

Mắt thấy đầu rắn sắp đè xuống, đột nhiên, trên người Vương Diệp bùng lên một đạo ánh sáng, ánh sáng đó cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã biến thành một dị thú hư ảo.

Dị thú đó nhanh chóng biến lớn, chắn trước mặt Vương Diệp!

“Ầm ầm” một tiếng nổ lớn.

Dị thú hư ảo khổng lồ đó, lại chặn đứng đòn tấn công của đầu rắn!

Hơn nữa, dị thú hùng vĩ bất động, cứ như thể trên thế giới không có sức mạnh nào có thể lay chuyển nó!

Ánh mắt Vương Diệp bình tĩnh đứng phía dưới dị thú, lặng lẽ nhìn dị thú hư ảo đó.

Chương 729

"Rít~" Hạo Thiên Chân và những người khác thấy cảnh này, vô cùng chấn động.

Cảnh tượng trước mắt này, quả thực quá đỗi chấn động lòng người!

Tác động thị giác của cảnh này quá mạnh mẽ!

Đặc biệt là biểu hiện của Vương Diệp, đơn giản chỉ có thể dùng hai từ kinh diễm để hình dung!

Ngay cả Trương Khởi Linh và Tướng Thần cũng hơi co đồng tử, có chút kinh ngạc nhìn Vương Diệp, nhìn dị thú hư ảo trước mặt Vương Diệp!

"Kỳ Lân!" Trương Khởi Linh và Tướng Thần đồng thời hô nhỏ một tiếng.

Dị thú hư ảo trước mắt này, hiển nhiên chính là Kỳ Lân trong truyền thuyết!

Người chấn động nhất thực ra chính là Tướng Thần!

Trương Khởi Linh cũng chỉ từng thấy hoa văn Kỳ Lân mà thôi.

Còn Tướng Thần thì khác.

Thân là nhân vật thượng cổ, y thực ra đã từng thấy Kỳ Lân thật sự, biết Kỳ Lân thật sự đáng sợ đến mức nào, nó thật sự bay lên trời độn xuống đất, không gì không làm được, là tồn tại đáng sợ thực sự.

Mà Vương Diệp bây giờ có thể thông qua sức mạnh huyết mạch trong cơ thể, trực tiếp triệu hoán ra thần thú Kỳ Lân hư ảo, chặn đứng cú đập của Xà mẫu, có thể thấy Vương Diệp rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Tướng Thần có một cảm giác, Vương Diệp tuy vẫn là Bất Tử Sinh Mệnh, y cũng là Bất Tử Sinh Mệnh, nhưng loại Bất Tử Sinh Mệnh của Vương Diệp và y hoàn toàn khác!

Loại Bất Tử Sinh Mệnh của Vương Diệp, ngược lại càng giống một loại tồn tại khác!

Đó chính là...

Thần!

Thân thể của Tướng Thần vốn thuộc về thân thể thần, loại cảm giác này y cảm nhận sâu sắc hơn bất kỳ ai!

Nếu Tướng Thần biết trong Kỳ Lân Chi Tù của Vương Diệp còn giấu một con Hỏa Kỳ Lân thật sự, không biết sẽ nghĩ gì nhỉ?

“Rắc!” Dị thú Kỳ Lân hư ảo tan biến, tiêu tán trước mặt mọi người.

Nhưng cảnh tượng chấn động đó, lại vĩnh viễn không thể phai mờ.

Vương Diệp đứng ở phía trước nhất, vẫn không thay đổi sắc mặt.

Kỳ Lân Tý Hữu vẫn không làm hắn thất vọng!

Có thể chặn đứng bất kỳ đòn tấn công nào!

Ngay cả Xà mẫu khổng lồ này!

Vương Diệp nhìn về phía Xà mẫu, ánh mắt lóe lên.

Tất cả điều này, cũng nên kết thúc rồi.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy ý chí chiến đấu, một ngọn lửa mãnh liệt bùng cháy.

Lần này, hắn muốn toàn lực bùng nổ, xem thử thứ này rốt cuộc có thể chịu đựng được bao nhiêu đòn tấn công của hắn!

Mà Xà mẫu thấy đòn tấn công đầu tiên của mình lại bị chặn đứng như vậy, dường như cảm thấy uy nghiêm của mình bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lập tức rít lên một tiếng, đầu rắn khổng lồ lại một lần nữa đập xuống.

Vương Diệp hừ một tiếng, trên người hắn cũng bùng lên một luồng khí tức mạnh mẽ.

Tiếp đó, một cái đuôi rồng hư ảo xuất hiện phía sau Vương Diệp, ngoài ra, trên người hắn cũng mọc ra từng lớp vảy rồng, đặc biệt là đôi cánh tay, biến hóa cực lớn!

Hóa Long!

Tướng Thần thấy cảnh này, không khỏi co đồng tử lại.

Ban đầu khi y và Vương Diệp gặp nhau lần đầu, Vương Diệp đã sử dụng chiêu Hóa Long này, trực tiếp hành hạ y thảm hại, thực sự là khiến y không ngóc đầu lên nổi!

Sau đó, Tướng Thần không bao giờ thấy Vương Diệp sử dụng năng lực Hóa Long nữa.

Mà bây giờ, lại sử dụng ra rồi!

Tướng Thần không khỏi ngừng thở.

Những người khác thấy cảnh này, cũng kinh hồn bạt vía.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì đỡ hơn, một là cả hai đều biết Vương Diệp có loại năng lực này, thậm chí có lúc còn suy đoán Vương Diệp chính là Chân Long!

Hai là họ bây giờ đã nảy sinh một tâm lý đặc biệt đối với Vương Diệp, đó là bất kể Vương Diệp làm ra chuyện gì, có thủ đoạn nghịch thiên nào, họ đều cảm thấy là bình thường.

Vì vậy, hai người họ và Hoắc Tú Tú ngược lại còn bình tĩnh hơn một chút.

Còn về A Ninh và Trần Văn Cẩm, thì cả hai đều sững sờ tại chỗ!

Họ thấy trên người Vương Diệp xảy ra biến hóa quỷ dị này, phía sau xuất hiện cái đuôi rồng đáng sợ, đôi cánh tay to lớn, biến thành một loại cánh tay tương tự như tay rồng, làn da trên người cũng mọc đầy vảy chi chít!

Tình huống giống như quái vật này lại khiến A Ninh và Trần Văn Cẩm cảm thấy một cảm giác thần thánh khó tả!

Họ cũng nảy sinh suy nghĩ đầu tiên khi Ngô Tà và những người khác lần đầu tiên thấy Vương Diệp Hóa Long, đó là, chẳng lẽ hắn là Chân Long ẩn mình sao?

Tất cả những biểu hiện kinh diễm trước đó của Vương Diệp, đều vang vọng trong đầu A Ninh và Trần Văn Cẩm.

Đặc biệt là A Ninh, cô ấy biết Vương Diệp sớm hơn Trần Văn Cẩm, lần đầu tiên gặp Vương Diệp là ở Lỗ Vương Cung, khi đó cô ấy gặp phải một lượng lớn Thi Miết, sinh mạng nguy hiểm trong gang tấc.

Kết quả Vương Diệp xuất hiện, một ánh mắt đã dọa lùi tất cả Thi Miết.

Sau này ở Vân Thiên Cung cũng gần như vậy, bất kể là Bách Túc Long hay những con Nhân Diện Điểu kia, đều nhìn thấy Vương Diệp là sợ hãi, đều tránh né Vương Diệp.

Bây giờ nhớ lại, cộng thêm tình huống hiện tại, cô không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ Vương Diệp thực sự là Chân Long tại thế sao?

Mà Vương Diệp không để ý đến Ngô Tà và những người khác, hắn nhìn về phía cái đầu rắn khổng lồ, một cước đạp lên bệ đá, bệ đá ầm ầm một tiếng, sụp đổ một nửa, cũng dọa Ngô Tà và những người khác sợ chết khiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Diệp như một quả pháo bay ra.

Ngay lập tức, Vương Diệp xuất hiện trước đầu rắn khổng lồ, một quyền đánh vào đầu rắn.

“Ầm ầm” một tiếng nổ lớn.

Trông có vẻ Vương Diệp đang làm chuyện châu chấu đá xe, kiến càng lay cây, nhưng trong khoảnh khắc đó, ảo giác đó biến mất, thay vào đó là Vương Diệp trở thành cây đại thụ chọc trời!

Sức mạnh của Vương Diệp bùng nổ điên cuồng!

Một quyền đánh vào đầu rắn đó, đầu Xà mẫu đó lại trực tiếp nứt toác, một mảng lớn hộp sọ sụp đổ, máu tươi ào ạt trào ra!

Nhưng vẫn chưa xong!

Tiếp đó, Vương Diệp lại bổ sung một đòn Thần Long Bãi Vĩ!

Cái đuôi rồng hư ảo quật mạnh vào đầu Xà mẫu, Xà mẫu lại một lần nữa chịu trọng kích, phát ra tiếng rít thê lương, hung hăng đập vào bức tường, một lượng lớn đá núi sụp đổ, vô số tảng đá rơi xuống.

Có thể thấy, cú đấm và chiêu Thần Long Bãi Vĩ vừa rồi của Vương Diệp khủng bố đến mức nào.

Sau đó, Vương Diệp vững vàng đáp xuống đất. "Oanh long long ~" Con Xà Mẫu vẫn đang điên cuồng đập phá tường ở phía xa.

Rõ ràng hai đòn của Vương Diệp, tuy không đến mức lấy mạng Xà Mẫu, nhưng cũng khiến nó phải chịu đau đớn một trận, nỗi đau đó có lẽ cả đời này nó chưa từng trải qua.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh tượng trước mặt.

Quá biến thái rồi!

Vương Diệp nói: "Còn không đi thì ở đây làm gì, lát nữa Xà Mẫu thật sự sẽ phát điên, đến lúc đó các anh không bị đập thành thịt băm mới lạ." Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Ngô Tà và những người khác thay đổi.

Với tình hình hiện tại của Xà Mẫu, nếu lát nữa nó phát điên, thì đài đá nơi họ đang đứng tuyệt đối không thể tồn tại được, đến lúc đó họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chỉ cần dính một đòn tấn công của Xà Mẫu, họ sẽ biến thành thịt băm.

Thế là Ngô Tà và Vương Bàn Tử mới phản ứng lại, bây giờ phải nhanh chân chạy thoát mới là quan trọng!

Tuy nhiên, họ lại chợt tỉnh ra.

Bây giờ chạy cái quái gì nữa, chạy kiểu gì đây?

Vương Diệp nhìn một cái, lúc này ước chừng cũng không kịp rồi, đợi anh nhảy qua dùng dây thừng giúp bọn họ qua bên kia, e rằng đã sớm bị Xà Mẫu đập chết rồi.

Thế là Vương Diệp trong lòng khẽ động, từ xa bỗng nhiên vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa!

Tiếng gào thét này vang lên, tiếng gầm của Xà Mẫu lại đột ngột dừng lại trong giây lát, dường như rất sợ hãi tiếng gào này.

Tiếp đó mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ hướng Viện Ngọc bỗng nhiên có một đạo hỏa quang bay tới. "Ngọa tào!

Cái quái gì thế này!

Sao còn biết bay?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy từ xa một con dị thú khổng lồ màu đỏ rực bay đến sát gần, khiến tất cả họ đều giật mình. "Hỏa Kỳ Lân!" Tướng Thần kinh hô một tiếng.

Chương 730

Mặc dù y có bình tĩnh đến mấy, lòng có tĩnh lặng như giếng cổ không gợn sóng, lúc này cũng bị hoàn toàn trấn trụ!

Là một con Hỏa Kỳ Lân sống!

Thật sự là Hỏa Kỳ Lân!

Nhưng, trên đời này làm sao còn có Hỏa Kỳ Lân?

Điều này cũng quá khó tin rồi!

Trương Khởi Linh cũng ánh mắt co rút, kinh hãi nhìn con Hỏa Kỳ Lân toàn thân phát ra ánh lửa kia!

Đây, thật sự là Hỏa Kỳ Lân!

Là người của nhà Trương, Trương Khởi Linh đương nhiên biết Kỳ Lân trông như thế nào.

Dù sao, Kỳ Lân chính là totem của nhà Trương mà!

Trước đó Kỳ Lân hư ảo xuất hiện trên người Vương Diệp đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, bây giờ họ lại còn nhìn thấy một con Hỏa Kỳ Lân sống!

Chuyện này... làm sao có thể?

Trương Khởi Linh cũng không thể bình tĩnh nổi!

Còn Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì nghe nói, lại là Hỏa Kỳ Lân! "Đầu sư tử, sừng nai, mắt hổ, thân hươu, vảy rồng, đuôi bò!" "Thật sự là Kỳ Lân trong truyền thuyết!" Ngô Tà nhìn con Hỏa Kỳ Lân bay lơ lửng trước mặt, mắt mở to, hô hấp dồn dập, cơ thể run rẩy, chỉ cảm thấy toàn thân nổi hết da gà!

Đây là một con Hỏa Kỳ Lân sống đó!

Thật sự có Hỏa Kỳ Lân!

Hơn nữa, lại còn xuất hiện trước mặt họ!

Thật kỳ diệu quá! "Mẹ nó!

Thật là Hỏa Kỳ Lân sao?

Cái này cũng quá ngầu rồi!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn con Hỏa Kỳ Lân trước mặt, mắt đều đang phát sáng.

Trần Văn Cẩm nói: "Con Hỏa Kỳ Lân này dường như không có ác ý, lẽ nào là đến giúp chúng ta sao?" Vương Diệp nhàn nhạt nói: "Đừng đoán nữa, lên đi, nó sẽ đưa chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây." Nói rồi, Vương Diệp dẫn đầu nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân, đứng vững vàng.

Mọi người sững sờ.

Con Hỏa Kỳ Lân này, lẽ nào cũng là Vương Diệp gọi đến, nghe lời Vương Diệp?

Chuyện này... thật lợi hại quá.

Ngô Tà hỏi: "Vương gia, lẽ nào con Hỏa Kỳ Lân này là anh gọi tới sao?" Vương Diệp gật đầu.

Vương Bàn Tử thì nói: "Tôi đã nói rồi mà!

Ngoại trừ Vương gia ra, còn ai có thể thu phục thần thú trong truyền thuyết như Hỏa Kỳ Lân làm thú cưng chứ?

Thật là ngầu quá đi!" Vương Bàn Tử nói rồi, đã nhanh chân nhảy lên lưng Hỏa Kỳ Lân.

Những người khác cũng tỉnh lại sau cơn sốc ngắn ngủi, cũng vội vàng theo sau nhảy lên Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân do có Thánh Hỏa trong Kỳ Lân Chi Tù, nên được cường hóa không ngừng nghỉ, sau một thời gian dài thai nghén, thân hình Hỏa Kỳ Lân đã trở nên vô cùng khổng lồ, cõng mười mấy người không thành vấn đề.

Thế là, tất cả mọi người đều theo Vương Diệp đặt chân lên thân thể Hỏa Kỳ Lân, và Hỏa Kỳ Lân cũng không chần chừ, mang Vương Diệp và những người khác lao ra khỏi địa cung, hướng ra bên ngoài. "Oanh long long." Không lâu sau khi Vương Diệp và những người khác rời đi, Xà Mẫu cuối cùng cũng phát điên!

Cả địa cung chìm vào sự hỗn loạn vô tận, lượng lớn vách núi đổ sập, điện thờ Tây Vương Mẫu trực tiếp vỡ nát, vô số bình ngọc bị chôn vùi trong đống đổ nát.

Còn những con dã kê bột tử kia, cũng không biết bị đập chết bao nhiêu.

Ngô Tà và những người khác đứng trên lưng Hỏa Kỳ Lân, dùng đèn pin chiếu sáng hang động đang nhanh chóng sụp đổ phía sau, thực sự kinh hồn bạt vía, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi tột cùng.

Nếu Vương Diệp không có Hỏa Kỳ Lân, hoặc nếu họ rời đi chậm vài bước, e rằng họ đã thực sự bị chôn vùi trong đống đổ nát vô tận, bị chôn sống.

Sau khi Xà Mẫu phát điên, thật sự quá đáng sợ.

Vẫn là Vương gia có tiên kiến chi minh!

Đã sớm cho chúng ta rời đi.

Mọi người nhìn Vương Diệp đứng ở phía trước nhất, trong lòng đều tràn đầy kính phục.

Ngay cả Tướng Thần vốn ngạo nghễ, trong lòng đầy kiêu hãnh, lúc này cũng cảm thấy có chút khó tin.

Không phải nói Vương Diệp có thể dự đoán trước việc Xà Mẫu phát điên, mà là vì Vương Diệp lại có thể sở hữu thần thú thượng cổ như Hỏa Kỳ Lân!

Điều này khiến Tướng Thần vô cùng chấn động.

Ban đầu Tướng Thần trong lòng vô cùng không tán thành Vương Diệp, nếu không phải vì bị luyện thi, y dù thế nào cũng không thể đi theo Vương Diệp.

Tuy nhiên, bây giờ, tâm thái của Tướng Thần đã âm thầm thay đổi.

Năng lực của Vương Diệp quả thực có thể coi là người mạnh nhất mà Tướng Thần từng thấy.

Ngay cả chính Tướng Thần cũng không biết, y bây giờ đối với Vương Diệp đã có một tia kính phục!

Tia kính phục này, là do từ lâu y đã chứng kiến sức mạnh đáng sợ của Vương Diệp, cùng với các loại thủ đoạn không ngừng xuất hiện mà dần dần nảy sinh.

Ngoài Tướng Thần ra, còn có Trần Văn Cẩm.

Nàng chăm chú nhìn bóng lưng Vương Diệp.

Ấn tượng của nàng về Vương Diệp thay đổi từng lần một.

Lần đầu gặp mặt, chỉ cảm thấy Vương Diệp có chút thần bí, nhìn ánh mắt anh rất kỳ lạ.

Lần thứ hai gặp mặt, Trần Văn Cẩm vẫn không quá để tâm đến Vương Diệp.

Nhưng chỉ sau lần gặp mặt thứ hai này, ấn tượng của Trần Văn Cẩm về Vương Diệp đã thay đổi từng lần một.

Bắt đầu cảm thấy người đàn ông này quả thực không tầm thường, là một người rất lợi hại.

Tiếp đó là phát hiện đây căn bản không phải là người, mà là một vị thần!

Những chuyện Vương Diệp làm ra, căn bản không phải người có thể làm được!

Mà bây giờ, lại còn đánh lui Xà Mẫu, gọi ra thần thú Hỏa Kỳ Lân.

Loại thần tích tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả (chưa từng có ai làm được trước đó, cũng không có ai làm được sau này) này, quả thực đủ để khiến người ta chấn động!

Trần Văn Cẩm cũng biết, mình theo Vương Diệp rời khỏi Dẫn Ngọc, tuyệt đối là lựa chọn đúng đắn nhất.

Mặc dù bây giờ nàng vẫn chưa tìm được điều kiện để đáp ứng Vương Diệp, nhưng nàng biết, một khi nghĩ ra điều gì có thể đáp ứng điều kiện của Vương Diệp, thì nàng sẽ thực sự trở thành người bình thường, mà không còn phải chịu đựng sự hành hạ của việc thi hóa nữa!

Trần Văn Cẩm càng thêm kiên định với lựa chọn của mình.

Rất nhanh, họ cuối cùng cũng lao ra khỏi địa cung Tây Vương Mẫu, trở về bên ngoài, cuối cùng cũng coi như được nhìn thấy ánh mặt trời!

Đến bên ngoài, Hỏa Kỳ Lân chớp mắt biến mất, còn Ngô Tà và những người khác giẫm trên mặt đất, lại có một cảm giác vững chãi chưa từng có!

Cuối cùng cũng đã ra ngoài rồi! "Vương gia, ước chừng con Xà Mẫu sẽ nhanh chóng đuổi theo, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi." Ngô Tà nói.

Sự khủng bố của Xà Mẫu, mọi người đều đã chứng kiến, với sức mạnh đáng sợ của nó, e rằng địa cung sẽ nhanh chóng bị phá hủy, sau đó nó cũng sẽ thấy lại ánh mặt trời.

Đến bên ngoài, Xà Mẫu không còn bị ràng buộc, e rằng sẽ càng bất lợi cho họ.

Vì vậy, Ngô Tà mới đề nghị nhanh chóng rời đi.

Tuy nhiên, Vương Diệp bỗng nhiên cười: "Anh thật sự cho rằng tôi lựa chọn rời khỏi địa cung là vì sợ con Xà Mẫu đó sao?" Ngô Tà sững sờ.

Vương Diệp tiếp tục nói: "Đó là vì, trong địa cung tôi không tiện bung tay bung chân, nếu lỡ không cẩn thận làm bị thương các anh, thì thật không hay, nhưng ở bên ngoài này, chính là ngày chết của Xà Mẫu." Xà Mẫu đã sống mấy nghìn năm, chưa kể những thứ khác, chỉ riêng nội đan của nó, tuyệt đối có giá trị liên thành, có thể giúp Vương Diệp có được lượng lớn ba thuộc tính!

Điểm này, Vương Diệp làm sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa, anh vốn không hề nghĩ đến việc động chạm đến Xà Mẫu.

Chính Xà Mẫu tự tìm đến cửa!

Vậy thì...

Vương Diệp sẽ không bỏ qua cho nó!

Lời nói của Vương Diệp khiến tất cả mọi người chấn động tâm thần, chỉ cảm thấy trực diện tác động vào linh hồn!

Quá tự tin rồi!

Chương 731

Những lời Vương Diệp nói, ngữ khí của anh thực sự tràn đầy sự tự tin vô bờ bến. "Vương gia... con Xà Mẫu đó, chúng ta vẫn đừng nên trêu chọc nó thì hơn?" Ngô Tà nói.

Bây giờ họ đã trốn thoát, không cần thiết phải đối mặt với con Xà Mẫu đó nữa, có thể chạy thì nên nhanh chóng chạy đi, không cần phải mạo hiểm đi trêu chọc con Xà Mẫu đó làm gì.

Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì phải làm sao?

Vì vậy Ngô Tà cảm thấy, họ có thể đi thì vẫn nên nhanh chóng rời đi cho tốt, tránh để xảy ra chuyện gì nữa.

Tuy nhiên, Vương Diệp không hề để ý đến anh ta.

Một con Xà Mẫu nhỏ bé, thật sự cho rằng mình sẽ sợ nó sao?

Nói thật, Vương Diệp có rất nhiều thủ đoạn để đối phó với Xà Mẫu.

Ngay cả khi chỉ dùng sức mạnh, anh cũng có thể giết chết Xà Mẫu, huống chi Vương Diệp còn có Vô Giới Yêu Đồng có thể mượn sức mạnh của Quỷ Động, và các loại năng lực khác.

Bất kể là Long Vương Nguyên Thần hay Kỳ Lân Nguyên Thần, đều có thể hiển nhiên tăng cường sức mạnh bản thân.

Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói: "Các người đi trước đi." Rõ ràng, anh ta cũng biết suy nghĩ của Vương Diệp, biết Vương Diệp không thể dễ dàng rời đi như vậy.

Nếu con Xà Mẫu đó không xuất hiện thì không sao, một khi nó xuất hiện, thì đó không phải là chuyện đơn giản có thể giải quyết được nữa.

Trương Khởi Linh và Vương Diệp cùng nhau xuống mộ cũng đã lâu rồi, biết Vương Diệp là người như thế nào, cũng coi như là khá hiểu Vương Diệp. "Oanh long!" Nhưng, không đợi Ngô Tà và những người khác nói chuyện, cũng không đợi họ muốn rời đi, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, ngay lập tức mặt đất phía trước họ sụp đổ.

Hơn nữa phạm vi sụp đổ này còn đang nhanh chóng mở rộng!

Ngô Tà và những người khác nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, làm gì còn dám ở đây nữa, vội vàng quay người bỏ chạy.

Họ biết đây tuyệt đối là động tĩnh do Xà Mẫu gây ra!

Cả địa cung đã sụp đổ, bây giờ đến lượt mặt đất này.

Nếu họ không chạy nữa, nhất định sẽ rơi xuống hố, bị con Xà Mẫu kia nuốt chửng từng người một.

May mắn thay, tốc độ sụp đổ không quá nhanh, nên Ngô Tà và những người khác đã cố gắng hết sức, cũng không bị cái hố lớn kia nuốt chửng.

Cuối cùng, sau năm phút, việc mặt đất sụp đổ cuối cùng cũng kết thúc.

Vương Diệp và những người khác cũng dừng lại.

Ngô Tà và những người khác thở hổn hển, đặc biệt là Vương Bàn Tử, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Suốt chặng đường này thực sự là chạy như điên.

Cộng thêm nơi này vốn là khu rừng rậm, đường rất khó đi.

Để không rơi xuống hố lớn, họ thực sự đã dùng hết sức lực, mới miễn cưỡng thoát khỏi số phận bi thảm là rơi xuống hố lớn. "Mẹ nó!

Lão tử thật sự chạy không nổi nữa, chạy nữa phổi cũng nổ tung mất!" Vương Bàn Tử thở hổn hển, vịn vào một thân cây lớn, trên mặt toàn là mồ hôi lạnh.

Ngô Tà và những người khác cũng gần như vậy.

Chỉ có Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Tướng Thần ba người là mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh nhìn cái hố lớn trước mặt.

Cái hố lớn trước mặt này, không biết lớn đến mức nào, người có thị lực kém một chút thậm chí còn không nhìn thấy điểm cuối.

Một con xà nhân khổng lồ bò ra từ đống đổ nát, cuộn mình giữa đống đổ nát, trông thật kinh thiên động địa, vô cùng khủng bố! "Cái này là muốn Hóa Long sao?" Tướng Thần nói một câu.

Y nhìn thấy trên đầu Xà Mẫu, lại có một cái bướu thịt phồng lên.

Đó không phải là chỗ Vương Diệp làm bị thương, chỉ là một cái bướu phồng lên, theo kinh nghiệm của Tướng Thần, đó tuyệt đối là điềm báo Hóa Long!

Đương nhiên, muốn Hóa Long cũng không đơn giản như vậy.

Trước tiên còn phải tiến hóa thành Giao Long.

Sau đó mới là Chân Long.

Mà con Xà Mẫu này còn xa mới đến bước đó, chỉ là trên trán xuất hiện cái bướu mà thôi.

Nhưng chỉ riêng điểm này, cũng chứng minh con Xà Mẫu này quả thực lợi hại!

Đồng thời.

Ở một hướng khác của khu rừng rậm.

Trần Bì A Tứ và Trần Kim Thủy cùng đoàn người nhà họ Trần, vẫn mặc giáp mây, cẩn thận từng li từng tí đi trong rừng. "A công, sao cháu cảm thấy dã kê bột tử đều không thấy nữa, mấy ngày nay chúng ta dường như không gặp con dã kê bột tử nào cả." Một người nhà họ Trần nghi hoặc nói.

Trần Kim Thủy cũng gật đầu: "Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác này, cứ như thể chỉ sau một đêm những con dã kê bột tử kia đều biến mất hết." Trần Kim Thủy và những người khác sau khi đi vào khu rừng này, mỗi ngày đều gặp những con dã kê bột tử rải rác, may mà họ mặc giáp mây, cũng không sợ những con dã kê bột tử đó.

Tuy nhiên từ hôm qua bắt đầu, họ lại không gặp bất kỳ con dã kê bột tử nào nữa.

Đây thực sự là một chuyện vô cùng kỳ lạ.

Thực ra điều họ không biết là, tất cả dã kê bột tử đều đã trở về địa cung cách đây không lâu.

Trần Bì A Tứ đang định nói, bỗng nhiên "Oanh" một tiếng, mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Tiếp đó, ở không xa phát ra âm thanh rung trời lở đất.

Tiếng "Oanh long long" không ngừng truyền đến, cứ như thể là núi lở vậy!

Tất cả người nhà họ Trần đều giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy nơi phát ra chấn động từ xa cuộn lên khói bụi mịt mờ, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Tứ A công, Gia chủ!

Chuyện gì vậy?" Từng người nhà họ Trần kinh nghi bất định.

Điều họ nghĩ đến không phải là núi lở gì, mà là sợ có con mãnh thú khổng lồ nào xuất hiện!

Trước đó khi họ tìm kiếm trong rừng, đã từng nhìn thấy hai cái xác rắn khổng lồ!

Con rắn chết đó vô cùng to lớn, tuyệt đối có thể nuốt chửng họ trong một ngụm!

Mặc dù là rắn chết, nhưng cũng khiến họ biết, trong khu rừng này e rằng có rất nhiều quái vật khổng lồ như vậy!

Bây giờ lại xảy ra chấn động khủng khiếp như vậy, chẳng lẽ lại có sinh vật khổng lồ nào khác sao?

Tất cả mọi người đều có chút sợ hãi.

Trần Kim Thủy nói: "Phụ thân, lẽ nào... có quái vật tiền sử nào ở phía trước sao?" Sắc mặt Trần Bì A Tứ có chút âm tình bất định, ông nghĩ ngợi một lát sau cảm thấy không khả thi lắm, thế là nói: "Không rõ, chúng ta đi xem là biết." Sắc mặt mọi người biến đổi.

Phía trước đã xảy ra động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng là nói lên rằng bên đó chắc chắn có nguy hiểm, bây giờ mà đi qua nếu thật sự gặp phải quái vật khổng lồ tiền sử nào đó, thì họ chẳng phải sẽ bị nuốt sống sao!

Đây tuyệt đối là chuyện tốn công vô ích.

Tuy nhiên, sau khi Trần Bì A Tứ nói xong, ông liền trực tiếp đi về phía đó, ngay cả Trần Kim Thủy cũng không dám ngăn cản Trần Bì A Tứ.

Tất cả mọi người đều biết, một khi Trần Bì A Tứ đã hạ quyết tâm, ai cũng không thể ngăn cản được, một khi ngăn cản, nếu chọc giận ông ấy, nói không chừng còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Trần Kim Thủy theo sau Trần Bì A Tứ, Trần Bì A Tứ nhàn nhạt giải thích: "Nơi đó xảy ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù Văn Cẩm không ở đó, nhưng nàng ấy đã phát hiện ra động tĩnh ở đó, thì chắc chắn sẽ đi qua, chúng ta bây giờ đi qua, hẳn là có thể gặp được Văn Cẩm." Ở một bên khác.

Đối mặt với Xà Mẫu đã lao ra khỏi địa cung, Vương Diệp không hề có chút ngạc nhiên nào.

Bởi vì anh đã sớm biết, con Xà Mẫu này sớm muộn gì cũng sẽ lao ra, cho nên anh mới không chút do dự lựa chọn rời khỏi địa cung, chờ đợi nó ở bên ngoài.

Đối với Vương Diệp mà nói, bên ngoài mới là nơi tốt nhất để anh thi triển thủ cước.

Trong địa cung, không gian quá nhỏ, không tiện sử dụng các chiêu thức mạnh mẽ, vạn nhất chôn vùi Ngô Tà và những người khác, thì thật là buồn cười.

Còn về Ngô Tà và những người khác.

Nhìn thấy Xà Mẫu lao ra, từng người một sắc mặt đều rất khó coi, đặc biệt là tên Vương Bàn Tử kia, cũng không thở dốc nữa, trừng mắt nhìn thẳng vào Xà Mẫu, nói: "Vương gia, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi đi, tên này lại chạy ra rồi, xem ra là không ăn thịt chúng ta thì không chịu bỏ qua!" Dù sao trước đó Vương Diệp cũng đã giáng cho con Xà Mẫu đó hai đòn tấn công cực mạnh, đến cả da thịt xương cốt cũng bị đánh nứt, nỗi đau đó đủ để khiến Xà Mẫu phát điên!

Bây giờ e rằng nó còn ghi hận cả họ.

Chắc chắn phải ăn thịt họ mới hả giận.

Thực ra Vương Bàn Tử và Ngô Tà họ cũng biết, cho dù Vương Diệp không tấn công con Xà Mẫu đó, Xà Mẫu cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.

Vì Xà Mẫu đã xuất hiện, thì có nghĩa là, Xà Mẫu chắc chắn muốn ăn thịt họ.

Cho nên, bất kể thế nào, họ hoặc là bỏ mạng hoặc là phản công.

Mà hiển nhiên, suy nghĩ của Vương Diệp và họ không giống nhau.

Chương 732

Ngô Tà và những người khác chỉ nghĩ đến việc làm sao để chạy trốn.

Còn Vương Diệp thì lại nghĩ đến việc phản công, muốn trực tiếp giết chết Xà Mẫu, chấm dứt mọi chuyện. "Gầm ~" Xà Mẫu phát ra tiếng gào thét khủng khiếp, sau đó nó cũng rõ ràng phát hiện ra Vương Diệp và những người khác, điên cuồng bò về phía này.

Thân thể Xà Mẫu khổng lồ, gây ra động tĩnh lớn, nơi nó đi qua, trong đống đổ nát xuất hiện một rãnh sâu khổng lồ!

Có thể thấy, thân thể Xà Mẫu này cũng nặng đến mức nào!

So với Xà Mẫu trong phim truyền hình, con này đơn giản là nhỏ nhặt, không đáng kể!

Nhìn thấy Xà Mẫu điên cuồng bò tới, cảnh tượng đó cực kỳ có sức va chạm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng sợ đến hồn vía lên mây, chân tay mềm nhũn.

Mà đúng lúc này, Tướng Thần đã lao ra.

Tốc độ của Tướng Thần cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Xà Mẫu.

Tiếp đó, y toàn thân phát ra khí đỏ đáng sợ, đôi mắt cũng trở nên đỏ rực, khí tức của cả người hoàn toàn thay đổi, một lần nữa biến thành Sinh mệnh vĩnh hằng!

Tướng Thần, trực tiếp dùng ra sức mạnh đáng sợ nhất. "Y rốt cuộc là ai!" Ngô Tà nhìn Tướng Thần, tốc độ đó, đơn giản là khiến anh kinh ngạc tột độ.

Vương Bàn Tử cũng gần như vậy.

Cái gã to lớn đi theo bên cạnh Vương Diệp này, thực lực siêu mạnh, hơn nữa lại chưa từng nói một lời nào, giống hệt như Trương Khởi Linh cái bình trầm lặng này.

Tuy nhiên sau khi bùng phát, thực lực lại vượt xa Trương Khởi Linh.

Quá khủng khiếp rồi. "Oanh long!" Tướng Thần và Xà Mẫu va chạm vào nhau.

Một làn sóng xung kích đáng sợ bùng phát, cuốn lên vô tận bụi đất.

Tướng Thần đột nhiên lùi lại!

Còn con Xà Mẫu kia cũng bị đánh đến thân thể dịch chuyển, cơn đau dữ dội một lần nữa khiến nó phát ra tiếng rít thê lương.

Rõ ràng, sức mạnh Sinh mệnh vĩnh hằng của Tướng Thần, cũng đã có thể uy hiếp đến nó.

Tướng Thần bây giờ dù sao cũng là Sinh mệnh vĩnh hằng, mặc dù thân thể Xà Mẫu này khổng lồ, Tướng Thần lại không hề sợ hãi.

Tướng Thần đáp xuống đất một lúc, chuẩn bị một lần nữa lao lên chiến đấu với con Xà Mẫu kia.

Tuy nhiên Vương Diệp nhàn nhạt nói: "Tướng Thần, anh về đi." Chỉ một câu nói, Tướng Thần không chút khách khí, quay người liền trở về bên hố lớn.

Và quần áo trên người Tướng Thần cùng với miếng vải quấn trên mặt y cũng đã bị chấn nát.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nhìn thấy chân diện mục của Tướng Thần!

May mà lúc này Tướng Thần vì thi triển trạng thái đỉnh phong, thân thể đã khôi phục bình thường, nên trông không khác gì người bình thường.

Vì vậy, dung mạo của y cũng không đáng sợ.

Chỉ là, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã nghe thấy lời Vương Diệp nói.

Tướng Thần!

Họ đã nghe thấy Vương Diệp gọi tên Tướng Thần.

Vương Bàn Tử nhíu mày nói: "Thiên Chân, sao tôi lại cảm thấy... hai chữ Tướng Thần này, có chút quen tai, hình như đã nghe nói ở đâu đó rồi?" Sắc mặt Ngô Tà khó coi, thân thể đều đã run rẩy, anh nói: "Tướng Thần... chính là một trong Tứ Đại Thi Tổ trong truyền thuyết, truyền thuyết là do thân xác của một trong Tứ Đại Cổ Thần là Khổng biến thành!" "Cái gì?" Vương Bàn Tử sắc mặt đại biến, sợ hãi vội vàng lùi lại hai bước, kinh khủng nhìn Tướng Thần, đến cả hô hấp cũng quên mất.

Sau khi Ngô Tà nhắc nhở như vậy, anh ta cuối cùng cũng biết tại sao hai chữ "Tướng Thần" lại cảm thấy quen tai!

Một trong Tứ Đại Thi Tổ lừng lẫy!

Anh ta đương nhiên đã nghe nói qua rồi!

Hơn nữa, Tướng Thần lại là người có danh tiếng lớn nhất trong Tứ Đại Thi Tổ!

Nếu nói người trước mắt này là Tướng Thần trong truyền thuyết, chẳng phải có nghĩa là, bây giờ đang ở cùng với họ, lại là một con Tống Tử sao?

Mẹ nó!

Vương Bàn Tử sợ đến tái mặt, nhớ lại đủ mọi chuyện trên đường đi, liền có một cảm giác sợ hãi.

Mình lại ở cùng một con Tống Tử suốt cả chặng đường!

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi!

May mà mình không nửa đường hoặc là lúc ngủ đêm, bị y hút cạn máu!

Nhưng mà, tại sao một nhân vật cường hãn như Tướng Thần, Thi Tổ trong truyền thuyết, lại ở bên cạnh Vương Diệp?

Hơn nữa, lại còn nghe lời Vương Diệp răm rắp!

Chuyện này cũng quá vô lý rồi?

Thực sự là có chút quá đáng.

Ngô Tà cũng một mặt ngơ ngác.

Trong lòng anh cũng vô cùng sợ hãi.

Dù sao đó cũng là Thi Tổ trong truyền thuyết, hơn nữa còn ở cùng họ lâu như vậy.

Nếu không biết thì không sao, bây giờ biết được thân phận thật sự của Tướng Thần, anh đương nhiên cũng sẽ sợ hãi.

Tuy nhiên, so với sợ hãi, Ngô Tà lại càng tò mò hơn là tại sao Tướng Thần lại đi theo Vương Diệp, và Vương Diệp đã thu phục Tướng Thần bằng cách nào?

Về điều này, Ngô Tà đối với Vương Diệp lại càng thêm cung kính.

Cảm thấy Vương Diệp đơn giản là quá phi thường, ngay cả tồn tại như Tướng Thần cũng có thể thu phục được một cách ngoan ngoãn.

Thật sự lợi hại.

Tướng Thần nhàn nhạt nhìn Vương Bàn Tử và Ngô Tà một cái, không nói một lời nào.

Đối với Tướng Thần mà nói, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều chỉ là lũ kiến hôi, y căn bản không để tâm, thậm chí trên người hai người cũng không có thứ gì đáng để Tướng Thần hơi liếc mắt một cái.

Dù sao, thực lực hiện tại của Tướng Thần đặt ở đó, tự nhiên sẽ không hứng thú với Ngô Tà và Vương Bàn Tử là những người bình thường nữa.

Vương Diệp cũng quay đầu nhìn hai người một cái, cũng không nói thêm lời nào.

Đối với anh mà nói, điều quan trọng nhất lúc này là giải quyết Xà Mẫu, lấy được thứ bên trong cơ thể Xà Mẫu.

Đây cũng là lý do Vương Diệp bảo Tướng Thần dừng tay, anh không muốn lãng phí thời gian nữa.

Mặc dù Tướng Thần cũng có thể giải quyết Xà Mẫu, nhưng sẽ cần thời gian khá lâu, mà Vương Diệp không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy, nên quyết định tự mình ra tay, trực tiếp với tốc độ nhanh nhất giải quyết Xà Mẫu!

Tốc độ của Vương Diệp cực kỳ nhanh, hơn nữa khi anh áp sát Xà Mẫu, khí thế trên người cũng đang điên cuồng dâng cao!

Vốn dĩ trạng thái Hóa Long trên người Vương Diệp chưa từng tan đi, sau đó bây giờ lại một lần nữa sử dụng Nguyên Thần Giáng Lâm, trực tiếp chính là Chu Tước Nguyên Thần Giáng Lâm!

Chu Tước Nguyên Thần Giáng Lâm sẽ trực tiếp thiêu đốt thể lực của Vương Diệp, từ đó mà có được sự gia tăng sức mạnh và tốc độ!

Sự gia tăng này cực kỳ đáng sợ, dựa trên lượng thể lực mà tăng lên, thể lực càng nhiều, sức mạnh và tốc độ tăng lên càng khủng khiếp!

Hiện nay thể lực của Vương Diệp đã đạt đến con số khủng khiếp

27 vạn!

Gần 30 vạn!

Sau khi thiêu đốt thể lực, Vương Diệp trong một khoảnh khắc trực tiếp vắt kiệt thể lực, chớp mắt đạt đến đỉnh phong!

Con số khủng khiếp hơn trăm vạn, khiến xung quanh Vương Diệp dường như xuất hiện từng lớp khí lưu vô hình, cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả khi tính toán với con số 27 vạn, 1 điểm thể lực có thể bùng phát 5 điểm sức mạnh và tốc độ!

Vậy thì 27 vạn nhân 5, đó cũng là 135 vạn sức mạnh và tốc độ khủng khiếp!

Cộng thêm 20 vạn sức mạnh và tốc độ ban đầu!

Cũng có nghĩa là, tốc độ và sức mạnh của Vương Diệp, trong khoảnh khắc này, trực tiếp đạt đến mức 160 vạn!

Đó là tốc độ biến thái đến mức nào?

Đó là sức mạnh biến thái đến mức nào?

Ngay cả khi Vương Diệp hiện tại còn chưa ra tay, Tướng Thần cũng nhìn mà kinh hồn bạt vía, hô hấp dồn dập!

Y hiện tại vẫn đang ở trạng thái Sinh mệnh vĩnh hằng.

Sức mạnh và tốc độ cũng đạt đến một mức độ khủng khiếp!

Nhưng mà...

Chương 733

làm sao cũng không thể so sánh với Vương Diệp được!

Hiện tại Vương Diệp, trong mắt Tướng Thần chính là một con quái thú hình người!

Dường như chỉ cần giơ tay nhấc chân, là có thể đánh nát trời đất, đạt được hiệu quả khai thiên tích địa.

Quá đáng sợ rồi!

Trương Khởi Linh cũng có thể cảm nhận được loại lực lượng khủng khiếp đó, anh ta mặt đầy ngưng trọng, chăm chú nhìn Vương Diệp.

Anh ta không ngờ, Vương Diệp hiện tại đã tạo ra một khoảng cách lớn như vậy với anh ta!

Khoảng cách này, căn bản không thể bù đắp được!

Tuy nhiên, họ cũng chỉ nhìn thấy sức mạnh mà Vương Diệp hiện tại bùng phát ra mà thôi.

Nhưng trên thực tế, sức phá hoại mà Vương Diệp bùng phát ra, lại vượt xa con số sức mạnh bề ngoài!

Bởi vì, Vương Diệp còn có Long Thần Tí!

Còn có Thần Long Bãi Vĩ!

Hai kỹ năng này, đều có thể bùng phát ra sức phá hoại mạnh hơn nhiều so với sức mạnh bản thân!

Vương Diệp lúc này, không hề giữ lại chút nào.

Điều anh muốn chính là tốc chiến tốc thắng!

Cho nên, Vương Diệp trực tiếp thi triển Thần Long Bãi Vĩ!

Còn con Xà Mẫu kia, sau khi Vương Diệp bùng phát, nó hiển nhiên cũng đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm, thậm chí là... khí tức tử vong!

Trong đôi mắt rắn khổng lồ lóe lên ánh sáng sợ hãi.

Nó muốn quay người bỏ chạy.

Nhưng tất cả đều đã không kịp nữa rồi. "Đã ra rồi, thì đừng hòng chui vào nữa." Vương Diệp lạnh lùng hừ một tiếng.

Vương Diệp đã sớm biết nơi này có Xà Mẫu, nhưng anh không hề đi tìm phiền phức của Xà Mẫu.

Kết quả con Xà Mẫu này lại tự mình tìm đến cửa, vậy thì Vương Diệp sẽ không bỏ qua cho nó.

Tự mình tìm đến cái chết, thế nào cũng phải chịu.

Vương Diệp trong nháy mắt đuổi kịp Xà Mẫu, một cái đuôi rồng khổng lồ xuất hiện, hung hăng đập vào đầu Xà Mẫu. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn kinh thiên.

Cái thân thể to lớn đó, trực tiếp bị quét bay dịch chuyển ra xa!

Xà Mẫu khổng lồ, xương đầu trực tiếp bị đánh nứt, lượng lớn máu tươi, điên cuồng trào ra.

Xà Mẫu, trực tiếp ngã xuống đất, bị Vương Diệp tại chỗ giết chết!

Cảnh tượng chấn động lòng người này, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Quá đáng sợ rồi!

Đây chính là Vương Diệp sao?

Đây chính là Vương Diệp sau khi toàn lực bùng phát sao?

Con Xà Mẫu khổng lồ như vậy, lại không chịu nổi một chiêu của anh!

Trực tiếp chết ngay tại chỗ!

Vương Bàn Tử da mặt co giật: "Tôi rút lại lời mình nói trước đó!

Chạy à?

Chạy cái quái gì!

Vương gia mạnh đến mức này, ngay cả Xà Mẫu cũng bị anh ấy giết chết, còn chạy gì nữa!

Cái này cũng quá kích thích rồi!" Ngô Tà há hốc mồm, anh đã không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung sự kinh ngạc trong lòng mình.

Tóm lại, vẫn là câu nói đó, dường như Vương Diệp chưa bao giờ khiến họ thất vọng!

Cứ như thể, không có chuyện gì Vương Diệp không làm được!

Trần Văn Cẩm hít một hơi khí lạnh, con Xà Mẫu lớn như vậy, nói giết là giết, đây chính là Vương Diệp sao?

A Ninh và một đám người, cũng đều nhìn ngây người.

Sư phụ thật sự quá lợi hại!

Hoắc Tú Tú mắt đầy sao nhìn Vương Diệp, sự sùng bái đối với Vương Diệp đã đạt đến đỉnh điểm.

Quá lợi hại rồi!

Mà ở một hướng khác, một đám người nhà họ Trần chạy tới, vừa vặn kịp nhìn thấy sau lưng Vương Diệp xuất hiện đuôi rồng, một cái vẫy đuôi quét bay con Xà Mẫu khổng lồ kia, tất cả mọi người đều bị trấn trụ ngay tại chỗ. "Mẹ nó!

Sao lại có con rắn lớn như vậy!" Một người nhà họ Trần kinh hãi nói.

Còn một người nhà họ Trần khác thì nói: "Một con rắn lớn như vậy không phải là trọng điểm, trọng điểm là con rắn lớn này, dường như bị một người đánh bay, hơn nữa đã chết rồi!

Rốt cuộc là ai, lại đáng sợ đến mức này!" Nghe lời này, những người khác cũng phản ứng lại.

Đúng vậy, đây mới là trọng điểm!

Rốt cuộc là ai vậy!

Chuyện này cũng quá mãnh liệt rồi?

Ngay cả con Xà Mẫu đáng sợ, khổng lồ như vậy cũng có thể ngược sát?

Đây còn là người sao?

Trần Kim Thủy nói: "Phụ thân, cái này không lẽ là Vương gia sao?" Trần Bì A Tứ nhíu mày, sau đó nói: "Vương gia trước đây hình như cũng chưa từng thể hiện ra năng lực đáng sợ như vậy.

Nhưng mà, trên đời này ngoại trừ Vương gia ra, e rằng cũng không có người thứ hai có thể làm được điều này, kính viễn vọng đâu!" Trần Kim Thủy lập tức từ tay một người nhà họ Trần lấy kính viễn vọng đưa cho Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ dùng kính viễn vọng nhìn về phía Vương Diệp.

Rất nhanh, Trần Bì A Tứ đã nhìn thấy Vương Diệp đứng giữa đống đá lộn xộn, không khỏi cảm thán một tiếng: "Thật sự là Vương gia!" Mọi người nghe vậy, ngược lại có chút nhẹ nhõm.

Vương Diệp có thể làm được điều này, tự nhiên là chuyện bình thường rồi.

Suy nghĩ của nhiều người nhà họ Trần thực ra cũng giống Trần Bì A Tứ, trên đời này ngoại trừ Vương Diệp ra, cũng không có người nào khác có thể làm được điều này. "Vương gia không hổ là Vương gia, con rắn lớn như vậy lại có thể bị anh ấy làm thịt chỉ trong một chốc lát, thật sự là lợi hại quá!" Trần Kim Thủy thành tâm nói.

Trần Bì A Tứ gật đầu: "Ta trước đây không sợ trời không sợ đất, sau này biết Vương gia, mới hiểu ra trên đời này... chỉ có Vương gia mới thật sự không sợ trời không sợ đất, anh ấy giống như chủ hàng ma trên trời, đúng là thần Thái Tuế dưới trần gian!" "Quá lợi hại rồi!" Đồng thời, sức mạnh và tốc độ mà Vương Diệp thiêu đốt đã hoàn toàn tiêu tán, anh trở nên vô cùng suy yếu.

Nhưng cũng chỉ là suy yếu trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc, Chu Tước Niết Bàn Trọng Sinh, thể lực của anh đã khôi phục bình thường!

Vương Diệp nhìn về phía xác rắn khổng lồ, tiếp theo là lấy nội đan!

Lý do Vương Diệp phải làm nhiều chuyện như vậy, dẫn Xà Mẫu ra ngoài giết, và bùng phát toàn bộ thực lực, dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Xà Mẫu này, chính là vì viên nội đan bên trong cơ thể Xà Mẫu.

Khi Xà mẫu đã chết, Vương Diệp sẽ không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp tìm đến chỗ Xà mẫu nội đan, sau đó lấy Kinh Trập ra, dùng Kinh Trập rạch mở huyết nhục, lấy nội đan ra.

Nội đan nhìn không lớn lắm, chỉ to bằng nắm tay, nhưng tinh hoa đất trời tỏa ra lại vô cùng kinh người! [Nhận được Xà mẫu nội đan, sau khi sử dụng có thể nhận được 45000 điểm sức mạnh, 45000 điểm tốc độ, 45000 điểm thể lực!] [Thuộc tính thể chất hiện tại đã đạt trạng thái bão hòa, không thể sử dụng Xà mẫu nội đan, xin ký chủ nhanh chóng kích hoạt Bất tử thể!] Lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

Vương Diệp thở phào một hơi. 45000 điểm ba thuộc tính cơ bản!

Tuy không phải quá nghịch thiên, nhưng cũng là một con số rất lớn!

Dù sao cũng tương đương với một phần năm tất cả thuộc tính hiện tại của Vương Diệp!

Đây không phải là một con số nhỏ!

Cộng thêm thuộc tính mà Vương Diệp đã hấp thu từ thi thể Tây Vương Mẫu trước đó, hơn 63000 điểm!

Nghĩa là, ba thuộc tính cơ bản mà Vương Diệp đang tích trữ đã đạt tới 10.8 vạn!

Gần 11 vạn!

Chương 734

Bằng một nửa sức mạnh và tốc độ hiện tại của Vương Diệp!

Với ngần ấy ba thuộc tính cơ bản, chỉ cần Vương Diệp kích hoạt Bất tử thể, lập tức sẽ sở hữu hết, thuộc tính sẽ bùng nổ ngay tức thì!

Xem ra, phải nhanh chóng gom đủ bảo vật, kích hoạt Bất tử thể, trở thành sinh mệnh bất tử chân chính.

Vương Diệp biết, chuyện này gần như không thể chậm trễ.

Chỉ khi nào có được Cổ Dao Thần Dược, mới có thể thực sự kích hoạt Bất tử thể.

Lần này sau khi về, e rằng sẽ không nghỉ ngơi nữa, mà sẽ lập tức đến Ba Nãi, tìm kiếm Cổ Dao Thần Dược.

Hiện tại Vương Diệp đã có một Cổ Dao Tiên Linh, chỉ cần tìm thêm hai Cổ Dao Tiên Linh nữa là có thể hợp thành Cổ Dao Thần Dược.

Trong cổ lầu Trương gia ở Ba Nãi, nhất định có rất nhiều vật phẩm nhân bản, trong những vật phẩm nhân bản đó sẽ có Cổ Dao Tiên Linh.

Vương Diệp liếc nhìn xác rắn dưới chân, không chút lưu luyến, cất Xà mẫu nội đan rồi nhanh chóng rời khỏi cái hố lớn này.

“Vương gia, chú em đúng là quá mãnh!” Vương Bàn Tử giơ ngón cái lên, không thể tin được mà nói.

Tướng Thần cũng lặng lẽ nhìn Vương Diệp, sự kinh ngạc trong ánh mắt y đến giờ vẫn chưa tan biến.

Lần này Vương Diệp sử dụng Chu Tước Nguyên Thần, đốt cháy thể lực, sức mạnh bùng phát ra đã đạt đến mức kinh thế hãi tục, cho dù Tướng Thần bất cứ lúc nào cũng có thể đạt tới sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng khi nhìn thấy Vương Diệp vừa rồi, y vẫn có một cảm giác run rẩy!

Quá mạnh rồi!

Tướng Thần biết, e rằng chỉ khi y ở thời kỳ đỉnh phong mới có thể cùng Vương Diệp phân cao thấp!

"Vương gia!" Lúc này, từ xa truyền đến một tiếng gọi cung kính.

Vương Diệp nhìn lại, chỉ thấy Trần Bì A Tứ dẫn theo Trần Kim Thủy và những người Trần gia khác đang nhanh chóng đi về phía này.

"Vương gia, con rắn lớn thế này mà lại bị ngài giết chết, thật là quá chấn động!" Trần Bì A Tứ thành tâm nói.

Những người Trần gia khác cũng vội vàng chắp tay, khách khí chào hỏi Vương Diệp.

Đối với họ mà nói, hiện tại Vương Diệp chẳng khác nào thần linh.

Bất kể lúc nào gặp, đều phải hết mực cung kính.

Cha!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng gọi khẽ vang lên.

Trần Bì A Tứ sững sờ một chút, sau đó nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Vừa nhìn thấy Trần Văn Cẩm, Trần Bì A Tứ run rẩy toàn thân, thậm chí có chút luống cuống không biết làm sao!

Điều này rất ít khi xảy ra trong gần trăm năm cuộc đời Trần Bì A Tứ!

Trần Văn Cẩm, là người y ngày đêm tìm kiếm.

Kể từ khi Trần Văn Cẩm mất tích, y đã không ngừng tìm kiếm, đã đi rất nhiều nơi, thậm chí cuối cùng còn đến Vân Thiên Cung!

Từng có lúc cho rằng Trần Văn Cẩm đã chết trong Vân Thiên Cung.

May mắn là nhờ sự chỉ dẫn của Vương Diệp, y biết Trần Văn Cẩm không chết, hơn nữa còn ở ngay Tháp Mộc Đà này.

Thế là y chuẩn bị mọi thứ, cuối cùng cũng đến Tháp Mộc Đà.

Nhưng Tháp Mộc Đà rất lớn, y tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không thấy Trần Văn Cẩm.

Mà bây giờ, y chỉ định đến đây thử vận may mà thôi.

Không ngờ, lại thực sự gặp được Trần Văn Cẩm!

Khoảnh khắc này, trái tim cứng rắn cả đời của Trần Bì A Tứ dường như cũng mềm nhũn ra.

“Văn Cẩm!” Trần Bì A Tứ gọi một tiếng.

Trần Văn Cẩm chạy tới, ôm lấy Trần Bì A Tứ, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Dù sao đi nữa, Trần Bì A Tứ cũng là cha nàng.

Nàng phiêu bạt bên ngoài bao nhiêu năm, nay cuối cùng cũng gặp được Trần Bì A Tứ, trong lòng nàng đương nhiên rất kích động.

“Cha!

Sao cha lại đến đây?” Sau khi hai cha con ôm nhau một lúc lâu, Trần Văn Cẩm hỏi.

Trần Bì A Tứ nói: “Ta từng đi Vân Thiên Cung tìm con, nhưng không tìm thấy tung tích con, sau đó ở Vân Thiên Cung gặp Vương gia, Vương gia nói với ta rằng con không chết, mà ở Tháp Mộc Đà, thế là ta chuẩn bị rất lâu, mới đến được đây, không ngờ lại thực sự gặp được con!" Trần Văn Cẩm toàn thân run rẩy, không kìm được nhìn về phía Vương Diệp.

Lại là Vương Diệp!

Sao anh ta lại biết hết mọi thứ?

Vì sao ngay từ đầu anh ta đã biết mình ở Tháp Mộc Đà?

Điều này cũng quá khó tin rồi?

Chẳng lẽ, anh ta thực sự có thể tính toán được mọi thứ?

Anh ta, thực sự là thần tiên sao?

"Vương gia, tất cả những điều này còn phải đa tạ sự chỉ dẫn của ngài, nếu không có ngài, e rằng hai cha con chúng ta đã vĩnh viễn cách biệt, không bao giờ gặp lại được nữa!" Trần Bì A Tứ cung kính chắp tay về phía Vương Diệp, thành tâm nói.

Lời này của y không sai.

Bởi vì, tính mạng của Trần Bì A Tứ y vốn là do Vương Diệp cứu, nếu không có Vương Diệp, y đã chết ở Vân Thiên Cung rồi, chứ đừng nói đến chuyện muốn tìm Trần Văn Cẩm.

Sau đó, Vương Diệp lại chữa khỏi mắt cho y, có thể nói là ân nhân thực sự của y!

Trần Bì A Tứ cả đời chỉ quan tâm sư phụ và sư nương y, ngay cả Trương Đại Phật gia, y cũng chưa từng để vào mắt.

Nhưng nếu nói muốn kính trọng ai, phục tùng ai, thì chỉ có một mình Vương Diệp!

Trong mắt y, Vương Diệp không chỉ thực lực cường hãn, có thể nói là tuyệt đỉnh, mà còn có tấm lòng quảng đại, tuyệt đối là nhân vật xuất chúng bậc nhất thế gian, cho dù bất cứ ai cũng không thể sánh bằng Vương Diệp.

Vì vậy, hiện tại Trần Bì A Tứ có thể nói là người ủng hộ trung thành nhất của Vương Diệp.

Trần Văn Cẩm vẫn ánh mắt phức tạp, nàng nói với Vương Diệp: “Trương tiên sinh, đa tạ anh đã giúp đỡ suốt chặng đường.” Vương Diệp thản nhiên nói: “Không cần khách sáo, tôi đã nói rồi, tôi làm việc luôn có mục đích, tôi giúp Trần Bì cũng là vì ông ta đưa bảo vật cho tôi, tôi đương nhiên sẽ giúp ông ta.” Dừng một chút, Vương Diệp thản nhiên nói: “Được rồi, chuyện này đã xong, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi.” Mọi mục đích đến đây đều đã đạt được, lần thứ mười điểm danh hoàn thành, nhận được Bất Hủ Kim Đan và Kỳ Lân Huyết Ngọc, cũng hấp thu lượng lớn thiên địa tinh hoa trong vẫn ngọc, sau đó còn dùng Sát khí châu tích trữ lượng lớn ba thuộc tính cơ bản, đồng thời lại có được Xà mẫu nội đan.

Chuyến này, có thể nói là thu hoạch đầy bồn đầy bát.

Chỗ này không cần thiết phải ở lại nữa.

Nơi Vương Diệp muốn đi bây giờ, chính là Ba Nãi và Côn Luân Sơn.

Ở Ba Nãi tìm thêm hai Cổ Dao Tiên Linh nữa, hợp thành Cổ Dao Thần Dược, vậy là có thể bắt tay vào kích hoạt Bất tử thể rồi.

Đương nhiên, tiền đề là còn phải cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch đến +9!

Hiện tại Kỳ Lân Huyết Mạch còn một tháng nữa là có thể cường hóa đến +8, còn về lần cường hóa cuối cùng, phải nghĩ cách sưu tầm những thứ liên quan đến Kỳ Lân.

Lần cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch cuối cùng này, thế nào cũng không thể chậm trễ.

Nói xong, Vương Diệp liền dẫn đầu đi ra khỏi rừng núi.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác nhìn bóng lưng Vương Diệp, ánh mắt tràn đầy kính trọng.

Mặc dù Vương Diệp nói mình làm mọi việc đều có mục đích, đều là vì bản thân, nhưng bọn họ lại biết, nếu không có Vương Diệp, bọn họ đã chết tám trăm lần rồi.

Vương Diệp nói thế là nói thế, nhưng cũng đã chân thành giúp đỡ bọn họ rất nhiều lần.

“Đi thôi, Thiên Chân, về nhà thôi!” Vương Bàn Tử cười nói.

Thế là, mọi người theo sau Vương Diệp.

Toàn bộ người Trần gia cũng đi sát phía sau Vương Diệp.

Một đoàn người hùng dũng tiến về phía ngoài rừng núi.

“Bàn Tử, sao tôi cứ có cảm giác thiếu ai đó nhỉ?” Ngô Tà đi trong đám đông, do dự hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Cậu nghĩ nhiều rồi, Vương gia vừa nãy không phải đã nói rồi sao, Tam gia đã rời khỏi địa cung Tây Vương Mẫu từ sớm rồi, lão hồ ly đó, chắc chắn không sao đâu.” “Ồ ~ chắc không phải Tam thúc của tôi đâu.” Ngô Tà lắc đầu, nhưng lại không thể nhớ ra rốt cuộc thiếu ai, đành phải ngoan ngoãn đi theo đại đội rời đi.

Cùng lúc đó.

Tại cái hố lớn do Xà mẫu tạo ra, mặt đất rung động.

Cuối cùng, hơn mười phút sau, hai người mặt mày lấm lem dùng xẻng xoáy đào từ dưới lên, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài.

“Mẹ nó!

Cuối cùng cũng ra được rồi!” Hai người ra ngoài, nằm vật trên đống đổ nát, thở hổn hển từng ngụm lớn.

“Tôi nói Hoa Nhi gia, tôi sớm đã bảo cậu nhanh chóng đi đi, cậu cứ không chịu nghe, giờ thì hay rồi!

Hai chúng ta suýt nữa bị chôn vùi dưới này!” Hắc Hạt Tử lật người lại, oán trách nói.

Giải Vũ Thần không để ý đến Hắc Hạt Tử, phủi phủi bụi đất trên người, sau đó đứng dậy, nhìn xung quanh, rồi...

Chương 735

y ngây người!

“Hoa Nhi gia, lần này tôi phải thu thêm tiền cậu rồi.” Hắc Hạt Tử cũng vừa nói vừa đứng dậy, kết quả, lời còn chưa nói xong, y cũng ngây người.

Một lúc lâu.

“Mẹ nó!” “Tình huống gì thế này?

Sao lại có một xác rắn to lớn đến vậy ở đây?” Hắc Hạt Tử tháo kính mắt ra, không thể tin được mà nói.

Nhưng rất nhanh y phát hiện mình sau khi tháo kính đen ra thì không nhìn rõ được, đành phải đeo kính đen lại.

Giải Vũ Thần cũng hít một hơi khí lạnh.

Quá khủng khiếp!

Con rắn này cũng quá lớn rồi!

Đơn giản là giống hệt con rồng trong truyền thuyết!

Hắc Hạt Tử nói: “Hoa Nhi gia, trận động đất vừa rồi, không lẽ là do cái thứ này gây ra chứ?” Giải Vũ Thần trầm trọng gật đầu.

Có lẽ cũng chỉ có thứ này mới có thể tạo ra động tĩnh lớn đến vậy.

May mà bọn họ không chạm trán trực diện với con đại xà này, nếu không, một trăm phần trăm sẽ chôn thân trong miệng rắn!

Không ngờ, nơi này lại có con rắn lớn đến vậy!

“Nhưng mà, con rắn này lớn thế, có thể nói là viễn cổ cự xà rồi, vậy mà lại bị người ta giết chết, ai mà tàn bạo thế chứ!” Hắc Hạt Tử kinh hãi nói.

Một con rắn lớn như thế, đặt ở bất cứ đâu, đó đều là sự tồn tại vô địch.

Muốn giết chết nó, e rằng phải không biết bao nhiêu tấn thuốc nổ mới được?

Y thực sự không nghĩ ra, sức mạnh của một người có thể lớn đến vậy, trực tiếp giết chết một con rắn lớn như thế?

Đơn giản là không thể tin nổi.

Giải Vũ Thần trầm trọng nói: "Tôi thì lại nghĩ đến một người." "Ai?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Giải Vũ Thần nhìn về phía Hắc Hạt Tử, ánh mắt trầm trọng, không nói một lời.

Nhưng, Hắc Hạt Tử đã dần hiểu ra, y kinh ngạc nói: "Mẹ nó!

Không lẽ là Vương gia sao?" Giải Vũ Thần gật đầu: "Trên đời này, e rằng cũng chỉ có anh ta mới làm được điều này." Cho dù Hắc Hạt Tử từ trước đến nay vẫn cợt nhả, giờ nghe lời này, cũng phải khô môi khát lưỡi.

Đùa cái gì vậy?

Vương Diệp lại có thể giết chết con rắn lớn thế ư?

Cái này...

Nhưng Hắc Hạt Tử nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra ai có thể làm được điều này.

Hắc Hạt Tử chưa từng thấy Vương Diệp thực sự ra tay, trước đó ở Ma Quỷ Thành, Vương Diệp cũng chỉ dùng Quỷ Tỳ, không thể hiện ra thực lực chân chính, ngay cả ở Viện điều dưỡng Geermu, Vương Diệp cũng không ra tay.

Chặng đường này, gần như đều là Tướng Thần giúp Vương Diệp ra tay.

Vì vậy, Hắc Hạt Tử không hề có một nhận thức chân chính về thực lực của Vương Diệp.

Hắc Hạt Tử hỏi: “Cái Vương gia này, rốt cuộc anh ta có thân phận gì?

Tôi thấy các cậu dường như đều rất sợ anh ta?” Giải Vũ Thần lắc đầu: “Không phải sợ, mà là...

Kính nhược thần minh!” Kính nhược thần minh!

Một từ đó khiến Hắc Hạt Tử toàn thân chấn động, trong đầu y không tự chủ hiện lên bóng lưng của Vương Diệp.

Hắc Hạt Tử biết Giải Vũ Thần là người như thế nào.

Đó là Hoa Nhi gia của Kinh Thành.

Trời sinh ngạo cốt, trong lòng vô cùng kiêu ngạo, luôn cho rằng mình là người ưu tú nhất, ngoài mình ra, rất ít khi thừa nhận người khác ưu tú.

Ví dụ như y, Hắc Hạt Tử, Hoa Nhi gia căn bản không để vào mắt.

Đây là khí chất của người trẻ, nhưng đồng thời cũng nói lên tính cách của Hoa Nhi gia.

Nhưng một người như thế, lại nói ra lời như "Kính nhược thần minh"!

Hắc Hạt Tử hiểu, Vương Diệp e rằng thực sự là một người vô cùng đáng sợ, để Giải Vũ Thần đưa ra đánh giá như vậy, trên thế gian hiện nay, tuyệt đối không có ai.

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện.

Hắc Hạt Tử vốn luôn bất cần đời, cũng có chút trịnh trọng.

“Anh ta tên là Vương Diệp, có lẽ cậu chưa từng nghe tên anh ta, nhưng một số chuyện của anh ta, cậu hẳn là đã từng nghe qua rồi.” Giải Vũ Thần nói.

“Chuyện gì, cậu nói nghe xem.” Hắc Hạt Tử bắt đầu nảy sinh hứng thú nồng hậu.

Y muốn xem, người có thể khiến Giải Vũ Thần nói ra câu "kính nhược thần minh" rốt cuộc có những kỳ tích gì.

“Như cậu đã thấy, chém giết một con rắn lớn như thế, còn không tính là kỳ tích huy hoàng sao?” Giải Vũ Thần thản nhiên nói.

Sau đó y đeo ba lô lên vai, đi ra khỏi cái hố lớn.

Hắc Hạt Tử sững sờ, không chịu được, vội vàng đuổi theo Giải Vũ Thần: “Tôi nói Hoa Nhi gia, chúng ta không chơi kiểu này, cậu đừng có nói chuyện nửa chừng vậy chứ!” Giải Vũ Thần thản nhiên nói: “Cậu muốn nghe sao?” Hắc Hạt Tử nói: “Đương nhiên rồi.” Giải Vũ Thần đưa ngón tay ra: “Mười vạn tệ.” Hắc Hạt Tử giật giật khóe miệng: “Hoa Nhi gia, tôi phát hiện, cậu còn đen hơn cả tôi, thà cậu gọi là Hắc Nhi gia luôn đi!

Cút!” “Muốn chiếm tiện nghi của công tử đây sao?” Giải Vũ Thần lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi sai rồi được chưa!” Hắc Hạt Tử vội vàng theo kịp, y nói: “Thế này nhé, tôi đưa cậu một nghìn tệ, cậu kể cho tôi nghe đi.” Giải Vũ Thần khinh thường nói: “Cậu nghĩ tôi thèm một nghìn tệ của cậu sao?” Dừng một chút, Giải Vũ Thần nói: “Thôi được, thấy cậu có vẻ thành ý như vậy, tôi sẽ nói cho cậu biết.” Hắc Hạt Tử cười khẽ: “Tôi biết ngay mà, Hoa Nhi gia tấm lòng rộng rãi, đương nhiên sẽ không chấp nhặt với tôi.” Ở một bên khác, Vương Diệp và nhóm của anh không dừng lại trong rừng.

Đối với Vương Diệp, điều cấp bách bây giờ là nhanh chóng rời đi, sau đó đi tìm Cổ Dao Thần Dược.

Cuối cùng, hai ngày sau, họ rời khỏi rừng núi, nhìn thấy đội xe mà A Ninh đã để lại bên ngoài.

Có đội xe, cuối cùng cũng có thể an ổn hơn một chút.

Hai ngày sau, Vương Diệp và nhóm của anh cuối cùng cũng trở về Geermu, sau đó ở Geermu chia tay với A Ninh và nhóm của cô ta.

A Ninh tuy cũng muốn về, vì mấy ngày nay sự việc thực sự quá khó quên, cô ta cũng muốn về nghỉ ngơi một chút, sợ não mình không chịu nổi.

Nhưng cô ta có nhiệm vụ do Khâu Đức Khảo giao, A Ninh dù muốn về cũng không thể không tiếp tục làm việc.

Vương Diệp cũng biết A Ninh muốn làm gì, nhưng không liên quan đến mình, anh cũng lười quản.

Vương Diệp dẫn theo Tướng Thần, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Hoắc Tú Tú và những người khác lên tàu hỏa đi Bắc Bình, còn Trần Văn Cẩm thì đi cùng Trần Bì A Tứ và nhóm của ông ta.

Trần Văn Cẩm cũng biết, hiện tại Thi miết của nàng tạm thời bị Vương Diệp trấn áp, không có nguy hiểm thi hóa, cho dù không cần đi theo Vương Diệp, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Dù sao, ở chỗ Vương Diệp, nàng nhất thời cũng không thể đưa ra điều kiện gì có thể lay động Vương Diệp.

Vì vậy Trần Văn Cẩm dự định tạm thời theo Trần Bì A Tứ về Trần gia trước, dù sao Vương Diệp vẫn luôn ở Phan Gia Viên, sẽ không biến mất, đợi sau này tìm được hoặc nghĩ ra điều kiện gì rồi, đi tìm Vương Diệp cũng chưa muộn.

Thế là, một đoàn người ai về nhà nấy.

Bốn ngày sau, Vương Diệp và nhóm của anh cũng trở về Bắc Bình.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử chọn rời đi, Hoắc Tú Tú cũng chào tạm biệt Vương Diệp, muốn về Hoắc gia.

Nhưng trước khi rời đi, Vương Diệp cũng dặn Hoắc Tú Tú hỏi Hoắc Tiên Cô về chuyện thần cốt mà Hoắc Linh đã tặng anh.

Lần trước Vương Diệp đã hỏi Hoắc Tú Tú về viên ngọc trắng trong tay Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú nói không biết chuyện viên ngọc trắng, Vương Diệp cũng không hỏi nhiều nữa.

Bây giờ trở về Bắc Bình, Vương Diệp thế nào cũng phải làm rõ lai lịch của thần cốt đó.

Phải biết, thần cốt mà Hoắc Linh đưa cho anh lúc trước cũng tăng 15000 điểm ba thuộc tính cơ bản, đó là một con số thuộc tính cơ bản rất đáng kể.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, đó là xương của viễn cổ cổ thần, có khả năng liên quan đến Tứ Đại Cổ Thần, nếu có thể nhận được thông tin về Tứ Đại Cổ Thần, đây cũng là một thông tin vô cùng quan trọng đối với Vương Diệp.

Viễn cổ cổ thần không hề đơn giản, Phục Hy, Nữ Oa, Hạo Thiên và Vũ.

Cả cơ thể Khổng đều ở bên cạnh Vương Diệp, điều này đã tương đương với một sinh mệnh vĩnh hằng.

Vậy thì thần cốt đó, hẳn là vật của ba vị cổ thần còn lại.

Nếu có thể nhận được tin tức của bọn họ, nói không chừng có thể tìm thấy manh mối về việc Vũ (Yu) bước vào sinh mệnh vĩnh hằng.

Muốn bước vào sinh mệnh vĩnh hằng, vẫn là vô cùng gian nan.

Nhìn Trương Đạo Lâm kìa, đã tốn hàng nghìn năm, lợi dụng biết bao nhiêu người, chỉ để bước vào sinh mệnh vĩnh hằng, cuối cùng vẫn thất bại.

Chỉ qua điểm này, cũng có thể biết việc bước vào sinh mệnh vĩnh hằng khó khăn đến nhường nào.

Mà nếu có thể có được nhiều thần cốt hơn, thậm chí là tìm thấy nơi chôn cốt của cổ thần, nói không chừng sẽ có ích cho việc bước vào sinh mệnh vĩnh hằng.

Mà tung tích thần cốt của Vũ, hiện tại cũng chỉ có một mình Hoắc Tiên Cô là có khả năng biết.

Vì vậy Vương Diệp mới để Hoắc Tú Tú đi hỏi Hoắc Tiên Cô về chuyện thần cốt của Vũ.

Vương Diệp dẫn Tướng Thần về nhà, Lâm Tiểu Yêu thấy Vương Diệp về thì mừng húm, chạy tới ôm chầm lấy Vương Diệp, vừa kích động vừa có chút hờn dỗi: “Sư phụ, người đi lâu thế rồi mới về!” Vương Diệp cười véo nhẹ mũi Lâm Tiểu Yêu: “Có nhớ Sư phụ không?” Lâm Tiểu Yêu nói: “Nhớ Sư phụ chết đi được!

Chương 736

Con ngày nào cũng nhớ người!

Cuối cùng cũng chờ người về rồi!” Vương Diệp ha ha cười.

Còn Tướng Thần thì rất thức thời mà trở về phòng mình.

Vương Diệp ngồi trong đình sân, còn Lâm Tiểu Yêu thì ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh, liên tục kể chuyện trong khoảng thời gian này, kể xong còn muốn Vương Diệp kể cho cô bé nghe chuyện gặp phải bên ngoài.

Vương Diệp thấy cô bé hứng thú cao như vậy, mà mình cũng không có việc gì, liền kể lại chi tiết chuyện lần này.

“A a a!

Con bé Tú Tú đó vận khí cũng quá tốt rồi!

Đến mức này mà cũng có thể gặp Sư phụ!” Lâm Tiểu Yêu kích động kêu loạn lên.

Vương Diệp ha ha cười: “Sao, con còn ghen nữa sao?” Lâm Tiểu Yêu hừ một tiếng, sau đó lộ ra một nụ cười ranh mãnh: “Sư phụ, vậy Tú Tú có ‘tỷ hậu’ người không ạ?” Hai chữ “tỷ hậu” đó, cô bé có thể kéo dài rất lâu.

Vương Diệp nói: “Cái đó thì không, sư muội con khá là cứng nhắc, xem ra... còn phải con đến thay sư muội con bù đắp vậy!” “A!” Lâm Tiểu Yêu kêu lên một tiếng.

Thoáng cái Vương Diệp đã về được ba ngày.

Ba ngày này anh vẫn luôn ở bên cạnh cô bé Lâm Tiểu Yêu.

Dù sao, không lâu nữa anh sẽ phải đi Ba Nãi, đến lúc đó lại phải chia xa Lâm Tiểu Yêu một khoảng thời gian.

Còn về cô bé Doãn Tinh Nguyệt, thì lại luôn không ở nhà.

Nhưng hôm nay, trong nhà lại có mấy vị khách.

Khi Lâm Tiểu Yêu mở cổng, phát hiện người đứng trước mặt mình lại là A Ninh, sắc mặt cô bé lập tức không được tốt, thản nhiên nói: "Cô đến làm gì?" Lâm Tiểu Yêu có ấn tượng không tốt về A Ninh.

Chủ yếu là khi đó ở mộ dưới biển, A Ninh quá kiêu ngạo.

A Ninh đã khôn ra rồi, cô ta bây giờ cũng biết Lâm Tiểu Yêu là đồ đệ của Vương Diệp, hơn nữa còn là loại được sủng ái sâu sắc, không dám đắc tội Lâm Tiểu Yêu, thế là cười nói: "Lâm Tiểu Yêu cô nương, tôi đến thăm Trương tiên sinh, xin cô thông báo một tiếng." Lâm Tiểu Yêu liếc nhìn mấy người phía sau A Ninh, phát hiện còn có mấy người nước ngoài, trong lòng cũng vô cùng không vui.

Nhưng Lâm Tiểu Yêu vẫn rất hiểu chuyện, sẽ không vì mình không vui mà làm lỡ việc của Vương Diệp, vì vậy cô bé thản nhiên nói: "Đợi đã." Nói xong, liền đóng cửa lại, sau đó quay vào tìm Vương Diệp.

Vương Diệp nghe nói A Ninh đến, hầu như không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn Khâu Đức Khảo cũng đến cùng, vì muốn tìm cầu phương pháp trường sinh.

Vương Diệp nghĩ một lát, vẫn để Lâm Tiểu Yêu dẫn A Ninh và những người khác vào.

Rất nhanh, A Ninh dẫn theo mấy người nước ngoài đến, trong đó có một người chính là Khâu Đức Khảo hơi quen mắt.

Khâu Đức Khảo sau khi đến, dùng giọng Sa Thành nói với Vương Diệp: "Trương tiên sinh, đã lâu nghe đại danh ngài, hôm nay có phúc được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Vương Diệp không có ấn tượng tốt gì về Khâu Đức Khảo, gã này ban đầu ở Sa Thành đã lừa cả Lão Cửu Môn, còn tuồn không ít bảo vật ra nước ngoài bán, nếu không cũng không thể giàu có như bây giờ.

Đương nhiên, Vương Diệp cũng cảm thấy Khâu Đức Khảo khá đáng thương, một lòng muốn trường sinh, nhưng cầu mà không được.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Ông là Khâu Đức Khảo phải không, tìm tôi có chuyện gì?

Tôi là người không thích vòng vo, có chuyện gì thì cứ nói thẳng.” Khâu Đức Khảo cười ha hả nói: “Trương tiên sinh quả nhiên là người sảng khoái, tôi đến đây, chủ yếu là trước hết cảm tạ Trương tiên sinh đã giúp đỡ A Ninh ở Trường Bạch Sơn và Tháp Mộc Đà, nếu không có anh, A Ninh có lẽ đã chết rồi.” Vương Diệp nói: “Tôi giúp A Ninh chứ không phải giúp ông, ông khách sáo với tôi làm gì?

Nếu chỉ vì chuyện này, thì xin mời về, tôi không cần những lời cảm ơn này.” Khâu Đức Khảo có chút lúng túng, nhưng vẫn không dám có bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào, đành phải thật thà nói: “Trương tiên sinh, tôi đến đây, thực ra là có một việc muốn nhờ!” Vương Diệp thực ra đã sớm biết gã này đến chỗ mình làm gì, ngoài trường sinh bất lão ra thì còn có thể có chuyện gì khác?

Không cần Khâu Đức Khảo nói, Vương Diệp cũng biết là vì chuyện này.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Ông nói đi.” Khâu Đức Khảo nói: “Tôi đã sớm nghe nói về những kỳ tích huy hoàng của Trương tiên sinh, nghe nói Trương tiên sinh thời Dân Quốc đã là nhân vật hô mưa gọi gió, ngay cả những đại lão từng lừng lẫy cũng từng theo làm việc bên cạnh ngài.” “Trương tiên sinh đã trải qua trăm năm vẫn là thiếu niên, năm tháng không để lại nửa điểm dấu vết trên người ngài, giống như thần tiên vậy, khiến người ta hâm mộ.” “Tôi nay là người sắp chết, nhưng ở phàm thế còn nhiều điều vương vấn không nỡ buông, vì vậy muốn khẩn cầu Trương tiên sinh ban thuốc, cứu mạng tôi!” Gã này nói cũng khá uyển chuyển.

Không trực tiếp nói muốn cầu trường sinh bất lão, mà là trước tiên tâng bốc Vương Diệp, sau đó lại uyển chuyển thỉnh Vương Diệp cứu mạng gã.

Nhưng, Vương Diệp không ăn cái kiểu đó.

Anh thản nhiên nói: “Mỗi người một số, tôi cũng không phải thần tiên, không thể thay đổi vận mệnh của ông.” Rõ ràng, đây là lời từ chối khéo.

Mà Khâu Đức Khảo cũng không nản lòng, dù sao nếu gã vừa cầu là có thể cầu được thuốc trường sinh bất lão, thì trên đời này đâu đâu cũng là người trường sinh bất lão rồi.

Mấy chục năm nỗ lực của gã, cũng chẳng khác gì chó má.

Khâu Đức Khảo hiển nhiên đã sớm đoán được kết quả này, gã nói: “Trương tiên sinh, các vị có một câu cổ ngữ gọi là ‘cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ’, ngài hãy cứu tôi một lần đi, ngài có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ làm theo.” Vương Diệp giơ tay lên: “Khoan đã, ‘cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ’ không phải cổ ngữ của chúng tôi, đó là truyền từ Thiên Trúc sang.” “Ách.” Khâu Đức Khảo có chút cạn lời, nhất thời không biết phải nói gì.

Cuối cùng, Khâu Đức Khảo chỉ có thể nói: “Trương tiên sinh, rốt cuộc ngài muốn thế nào mới có thể cứu tôi?” Rõ ràng, gã biết thọ mệnh của mình sắp hết, nếu không tìm được phương pháp trường sinh bất lão, sẽ thực sự vĩnh biệt thế giới này.

Mà Vương Diệp chính là một trong những cách tiếp cận nhất của gã.

Vì vậy gã dù thế nào cũng phải lấy được phương pháp trường sinh bất lão từ chỗ Vương Diệp.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Phương pháp trường sinh bất lão của tôi không phù hợp với ông, dù có nói cho ông cũng vô dụng, ngoài ra tôi không có thuốc trường sinh bất lão.” Khâu Đức Khảo vừa nghe lời này, biết Vương Diệp đã nới lỏng, liền vội vàng nói: “Trương tiên sinh, chỉ cần ngài chịu nói cho tôi phương pháp của ngài, tôi nhất định sẽ báo đáp ngài hậu hĩnh!” Vương Diệp nói: “Thực ra rất đơn giản, tôi cũng không giấu ông, tôi có thể trường sinh là vì sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, ông có biết Kỳ Lân Huyết Mạch không?” “Kỳ Lân Huyết Mạch?” Khâu Đức Khảo nhíu mày, gã lắc đầu nói: “Tôi không biết.” Vương Diệp nói: “Ông thấy đó, tôi dù có nói cho ông, ông cũng không biết, thì có ích gì chứ?” Khâu Đức Khảo tiếp tục nói: “Vương tiên sinh, ngài có thể cho tôi biết làm sao để có được Kỳ Lân Huyết Mạch không?” Vương Diệp nói: “Hai loại phương pháp, thứ nhất, ông phải là tộc nhân dòng chính của Trương gia Đông Bắc.

Thứ hai, thì phải có được di vật của thần thú Kỳ Lân, ví dụ như Kỳ Lân Giác, Kỳ Lân Huyết Ngọc gì đó, ông mới có khả năng có được Kỳ Lân Huyết Mạch.” “Cái này...” Khâu Đức Khảo lại ngây người.

Rõ ràng những thứ này đối với gã mà nói, đều quá xa lạ.

Vương Diệp nói: “Ông đừng hỏi tôi đi đâu tìm bảo vật Kỳ Lân để lại, nếu tôi biết thì đã tự mình dùng rồi, lời nói đến đây thôi, các ông có thể đi được rồi.” Khâu Đức Khảo hít sâu một hơi, gã trịnh trọng nói: “Dù sao đi nữa, vẫn phải cảm tạ kim ngọc lương ngôn của Trương tiên sinh!

Đây là chút lòng thành của tôi, xin ngài nhận lấy!” Nói rồi, gã từ chỗ một người nước ngoài lấy ra một cái hộp đưa cho Vương Diệp: “Trương tiên sinh, tôi nghe A Ninh nói ngài không hứng thú với tiền bạc, vì vậy tôi đặc biệt sưu tầm một số bảo vật quý giá tặng ngài, hy vọng ngài có thể để mắt đến.” Vương Diệp phất tay, ý bảo Lâm Tiểu Yêu nhận lấy.

Dù sao cũng là tự mình kiếm được bằng thực lực, có của miễn phí sao lại không lấy?

Vương Diệp nói: “Vậy thì phiền ông rồi, không tiễn.” Khâu Đức Khảo biết Vương Diệp đã ra lệnh tiễn khách, lại bắt chước người xưa chắp tay vái chào, sau đó mới dẫn A Ninh và những người khác rời khỏi trạch viện của Vương Diệp.

Đợi Khâu Đức Khảo và nhóm của gã đi rồi, Vương Diệp mới mở hộp mà Khâu Đức Khảo tặng, “Cũng có không ít thứ tốt.” Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng.

Những bảo vật mà Khâu Đức Khảo tặng đều là những bảo vật có thể tăng thuộc tính, cộng lại tổng cộng có thể tăng hơn ba vạn ba thuộc tính cơ bản.

Một người bình thường có thể thu thập được nhiều bảo vật tăng thuộc tính như vậy, cũng thực sự không đơn giản, chứng tỏ gã đã bỏ tâm huyết, dốc sức thật sự.

Nhưng, Vương Diệp lại không bận tâm gã có bỏ công sức hay không.

Dù sao Vương Diệp cũng sẽ không có ấn tượng tốt gì về Khâu Đức Khảo.

Sở dĩ nói cho Khâu Đức Khảo bí mật trường sinh, cũng là vì dù có nói cho gã, gã cũng không có cách nào.

Kỳ Lân Huyết Mạch, Khâu Đức Khảo vĩnh viễn không thể sở hữu.

Dù có tìm thấy bảo vật Kỳ Lân để lại thì sao chứ?

Gã làm sao có được Kỳ Lân Huyết Mạch?

Vương Diệp có được những bảo vật Kỳ Lân để lại có thể gia cường Kỳ Lân Huyết Mạch, hoàn toàn là vì nguyên nhân hệ thống, nếu không có hệ thống, bản thân Vương Diệp cũng không thể sử dụng những bảo vật đó.

Huống chi là Khâu Đức Khảo.

Vì vậy Vương Diệp cũng không lo lắng.

“Sư phụ!

Con đến thăm người đây!” Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo của Hoắc Tú Tú vang lên.

Vương Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Tú Tú vui vẻ chạy tới.

Mà phía sau Hoắc Tú Tú, còn có Hoắc Tiên Cô!

Không ngờ Hoắc Tiên Cô lại đích thân đến thăm.

Xem ra, chuyện thần cốt đã có manh mối rồi.

“Vương gia.” Hoắc Tiên Cô đến gần sau đó khách khí chắp tay chào Vương Diệp, vô cùng cung kính.

Một bà lão bảy tám mươi tuổi, lại gọi một thanh niên hai mươi mấy tuổi là “gia”, chuyện này ở đâu cũng thấy lạ, nhưng những người đi cùng Hoắc Tiên Cô, và cả Kim Tỏa luôn hầu hạ Vương Diệp, thì lại không hề thấy có chút bất ổn nào.

Bởi vì bọn họ đều biết, cho dù là cả Cửu Môn đứng trước vị Vương gia này, cũng phải khách khí, thật thà.

Huống chi là một Hoắc Tiên Cô.

Vương Diệp nói: “Lão thái thái ngồi đi.” Dừng một chút, Vương Diệp nhìn về phía Kim Tỏa: “Kim Tỏa, đi pha một ấm trà mang qua đây.” “Vâng Vương gia!” Kim Tỏa gật đầu, vội vàng đi pha trà.

Hoắc Tiên Cô đợi Kim Tỏa đi rồi mới liếc nhìn vào trong, hỏi: “Vương gia, vị kia gần đây không gây chuyện gì chứ?” Vương Diệp đương nhiên biết vị kia mà Hoắc Tiên Cô nói là ai rồi, đó chắc chắn là Tướng Thần.

Hoắc Tiên Cô biết Tướng Thần đã đi theo Vương Diệp trở về.

Thêm vào đó, từ chỗ Hoắc Tú Tú biết được lần này Tướng Thần đã đi cùng Vương Diệp đến Tháp Mộc Đà, vì vậy bà ta biết Tướng Thần không chết, chỉ là bị Vương Diệp thu phục.

Vương Diệp cười cười: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, y không gây ra sóng gió gì được đâu.” Hoắc Tiên Cô gật đầu: “Đó là đương nhiên, Vương gia thủ đoạn phi phàm, chỉ là Tướng Thần mà thôi.” Vương Diệp không tiếp tục nói nhiều về chuyện này, mà đi thẳng vào vấn đề: “Chắc lần này Hoắc đương gia đến chỗ tôi, là để mang tin tốt cho tôi phải không?” Hoắc Tiên Cô đáp: “Đương nhiên rồi.” Vương Diệp nói: “Hoắc đương gia cứ nói thẳng, nếu thật sự hữu ích với tôi, tôi sẽ nhận cái ơn này của Hoắc đương gia.” Hoắc Tiên Cô nói: “Nói gì mà ơn với chả tình, chuyện Vương gia muốn biết, tôi tự nhiên sẽ không giấu diếm.

Hơn nữa, Vương gia còn có ơn với Hoắc gia tôi, điểm này tôi dù thế nào cũng không quên được.” Vương Diệp mỉm cười, không nói gì thêm.

Lúc này Kim Tỏa cũng pha một ấm trà mang tới, rót cho Vương Diệp và Hoắc Tiên Cô.

Vương Diệp ra hiệu Hoắc Tiên Cô uống trà.

Hoắc Tiên Cô cũng không khách sáo.

Vương Diệp bảo Kim Tỏa ra hậu viện chăm sóc hoa cỏ, sau đó Hoắc Tiên Cô mới bắt đầu kể rành mạch.

“Trương trưởng gia, Tú Tú về kể tôi chuyện này xong, tôi đã bắt đầu điều tra.” Hoắc Tiên Cô nói: “Về chuyện Hoắc Linh có được khối ngọc thạch kia, ban đầu tôi đã không nhớ rõ là lấy từ đâu, sau này tìm trong nhật ký của con bé, và cả nhật ký tôi từng ghi lại, cuối cùng mới xác định được, khối ngọc thạch đó là nó mang theo bên mình sau chuyến đi Ba Nãi trước đây.

Tôi nhìn ra khối ngọc thạch đó không tầm thường, nên đã bảo nó đeo bên người.

Hy vọng những điều này có thể giúp ích cho cậu.” Ba Nãi?

Chương 737

Mắt Vương Diệp lóe lên, không ngờ lại là lấy từ Ba Nãi.

Xem ra chuyến này đi Ba Nãi, có thể tiện đường tìm một chút Thần Cốt.

Biết đâu có thể tìm được nhiều Thần Cốt hơn!

Vương Diệp gật đầu: “Được, vậy đa tạ Hoắc đương gia, chuyện này tôi đã nhớ kỹ.” Vương Diệp nhớ, Hoắc Tiên Cô không lâu sau cũng sẽ đi Ba Nãi, hơn nữa sẽ chết ở đó.

Nay bà ấy đã nói cho mình tin tức này, đến lúc đó mình sẽ giúp bà ấy một tay, tránh cho bà ấy bỏ mạng ở đó là được.

Cái này cũng coi như là trả xong món nợ ân tình lần này.

Một tin tức đổi một mạng, đối với Hoắc Tiên Cô mà nói, cũng xem như đáng giá.

Vương Diệp cũng không phải loại người thích mắc nợ ân tình.

Nói xong những điều này, Hoắc Tiên Cô lại nói: “Vương gia, tôi có một chuyện muốn nhờ!” Vương Diệp nhìn Hoắc Tiên Cô, thật ra Hoắc Tiên Cô không nói, cậu cũng đã biết bà ấy muốn biết điều gì rồi.

Không ngoài việc muốn biết tin tức của Hoắc Linh mà thôi.

Vương Diệp nói: “Bà muốn biết tin tức của Hoắc Linh sao?” Lời này vừa nói ra, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng vểnh tai lên, muốn biết chuyện của Hoắc Linh.

Lần này cô bé đi cùng Giải Vũ Thần tới Tháp Mộc Đà, chính là để tìm manh mối về Hoắc Linh.

Hoắc Tiên Cô hơi kích động nói: “Đúng vậy Vương gia!

Xin cậu hãy nói cho tôi tin tức của Hoắc Linh!” Vương Diệp thở dài một hơi, sau đó nói: “Hoắc Linh đã chết rồi.” Hoắc Tiên Cô im lặng.

Tuy bà ấy sớm đã đoán được kết quả này, nhưng khi nghe câu nói đó từ miệng Vương Diệp, bà vẫn cảm thấy tim đau nhói.

Hoắc Linh thật sự đã chết rồi!

Ngay cả Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy một nỗi bi thương, cô bé có chút không muốn tin, hỏi: “Sư phụ, cô cô cháu thật sự đã chết rồi sao?” Vương Diệp gật đầu: “Ừm, đúng vậy, chúng tôi đã chôn cất cô ấy trong sân viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Nếu mọi người có cơ hội, có thể đến thăm, tế bái một chuyến.” “Được!

Vậy đa tạ Vương gia!” Hoắc Tiên Cô run rẩy đứng dậy, chắp tay về phía Vương Diệp, sau đó nói: “Nếu đã như vậy, vậy tôi xin cáo từ!” Nói xong, bà liền dẫn Hoắc Tú Tú rời đi.

Vương Diệp nhìn Hoắc Tiên Cô rời đi, chỉ cảm thấy người lão nhân này trong nháy mắt dường như già đi mười tuổi.

Cũng không biết nói cho bà ấy kết quả này là đúng hay sai.

Vương Diệp cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao bây giờ đã nói ra rồi, không thể vãn hồi được nữa, vậy cũng đừng nghĩ nhiều làm gì. 【Kích hoạt đánh dấu lần thứ mười một, xin Túc chủ tiến hành lựa chọn! 】 Trong lòng Vương Diệp khẽ động.

Lần đánh dấu thứ mười một này lại đến nhanh như vậy sao?

Vốn Vương Diệp còn nghĩ phải một thời gian nữa mới có thể mở khóa lần đánh dấu thứ mười một này, không ngờ lần này lại đến nhanh như vậy.

Vương Diệp hít sâu một hơi, lặng lẽ chờ đợi hệ thống. 【Mở khóa đánh dấu lần thứ mười một!

Xin Túc chủ tiến hành lựa chọn! 】【Lựa chọn một: Đến Tỏa Long Tỉnh tiến hành đánh dấu, thưởng Hắc Long Lân! 】【Lựa chọn hai: Quay về Qua Tử Miếu tiến hành đánh dấu, thưởng Cơ Quan Đại Toàn! 】【Lựa chọn ba: Đến Trương gia Cổ Lâu Ba Nãi đánh dấu, thưởng Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết! 】【Lựa chọn bốn: Đánh dấu tại chỗ, thưởng Thần Kiếm Thái A! 】【Lựa chọn năm: Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đánh dấu, thưởng Trận Pháp Đại Toàn! 】 Rất nhanh, năm lựa chọn đã hiện ra.

Đúng là các lựa chọn ngày càng nhiều!

Vương Diệp có chút cạn lời.

Nhưng cậu rất nhanh đã bỏ qua lựa chọn hai và lựa chọn năm.

Hai thứ tưởng thưởng này chỉ là Cơ Quan Đại Toàn và Trận Pháp Đại Toàn, đối với Vương Diệp mà nói, không có bất kỳ tác dụng nào.

Còn ba lựa chọn khác.

Lựa chọn thứ nhất, đến Tỏa Long Tỉnh.

Mỗi lần đều có lựa chọn này, và lần này phần thưởng là Hắc Long Lân, dự đoán là có ích cho việc Hóa Long của Vương Diệp.

Lựa chọn thứ ba, đến Trương gia Cổ Lâu đánh dấu, thưởng Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết!

Thứ này, chắc chắn có liên quan đến Kỳ Lân Tinh Huyết!

Hiện giờ Kỳ Lân Huyết Mạch của Vương Diệp đã cường hóa lần thứ tám, sắp sửa cường hóa thành công.

Chỉ cần cường hóa thêm một lần nữa, vậy Vương Diệp sẽ có thể đạt được Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch!

Như vậy, Vương Diệp chỉ cần tìm được Cổ Dao Thần Dược là có thể kích hoạt hoàn toàn Bất Tử Thể, trở thành Bất Tử Sinh Mệnh!

Còn về lựa chọn thứ tư, đánh dấu tại chỗ, có thể nhận được Thần Kiếm Thái A!

Thần Kiếm Thái A!

Tương truyền đây là đứng đầu trong thập đại Thần Kiếm của An Lạc, là một thanh kiếm cực kỳ lợi hại, chính là bội kiếm của Tần Thủy Hoàng.

Chẳng qua, Vương Diệp hiện tại đã có Kinh Trập, thanh Thái A này cậu cũng không quá xem trọng.

Cho nên đối với Vương Diệp mà nói, có hay không có Thái A cũng không quan trọng.

Vậy thì, chỉ có thể lựa chọn giữa Hắc Long Lân và Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết thôi!

Hắc Long Lân tuy tốt, có thể giúp Vương Diệp nâng cao giai đoạn Hóa Long, nhưng Vương Diệp lại càng muốn bảo vật cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch hơn!

Kỳ Lân Huyết Mạch chỉ còn kém một lần cường hóa nữa, là có thể tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch!

Hơn nữa, Trương gia Cổ Lâu ở Ba Nãi vốn là nơi Vương Diệp muốn đến.

Do đó, trong hai lựa chọn này, Vương Diệp tự nhiên đã chọn lựa chọn thứ ba, đến Trương gia Cổ Lâu đánh dấu!

“Tôi chọn đến Trương gia Cổ Lâu ở Ba Nãi để đánh dấu.” Vương Diệp thầm niệm một tiếng. 【Lựa chọn thành công, xin đến Trương gia Cổ Lâu ở Ba Nãi tiến hành đánh dấu! 】 Giọng nói của hệ thống vang lên.

Vương Diệp thở ra một hơi.

Xem ra phải nhanh chóng đến Ba Nãi tìm Trương gia Cổ Lâu thôi.

Bất kể là đánh dấu lần thứ mười một hay tìm kiếm hai khối Cổ Dao Tiên Linh còn lại, Vương Diệp đều phải đến Trương gia Cổ Lâu ở Ba Nãi.

Mà Vương Diệp, với tư cách là người của Trương gia trước đây, thật ra cũng rất quen thuộc với Trương gia Cổ Lâu.

Cậu đương nhiên biết phải tìm Trương gia Cổ Lâu như thế nào.

Xem ra, phải nhanh chóng lập kế hoạch thôi.

Do hành trình lần này khá bận rộn, Vương Diệp cũng không định ở nhà nhiều, quyết định ngày thứ ba sẽ đến Ba Nãi, còn ngày mai, cứ để dành cho mình và Lâm Tiểu Yêu ở bên nhau thêm vài ngày.

Vương Diệp nhìn Lâm Tiểu Yêu bên cạnh, nói: “Nhóc con, ngày mốt tôi sẽ đi một chuyến, em ở nhà phải ngoan ngoãn nhé.” Lâm Tiểu Yêu nghe Vương Diệp lại sắp ra ngoài, lập tức vẻ mặt không vui: “Sư phụ, sao người lại ra ngoài nữa vậy, muốn bỏ rơi con không quản sao?” Vương Diệp cười cười, sau đó nói: “Ngốc à, sao có thể chứ, sao tôi có thể bỏ rơi em không quản được chứ.

Nếu em muốn đi, có thể đi cùng tôi.” Lâm Tiểu Yêu nghĩ nghĩ, rồi nghiêng đầu nói: “Vậy Sư phụ có muốn con đi không, con nghe lời Sư phụ!” Vương Diệp véo mũi Lâm Tiểu Yêu: “Tôi đương nhiên muốn đưa em đi rồi, có người hầu hạ tôi như vậy, sướng biết bao chứ.” Lâm Tiểu Yêu nghe xong, suýt nữa nhảy dựng lên, cô bé ôm cổ Vương Diệp, kích động nói: “Tuyệt quá!

Sư phụ tuyệt quá!

Cuối cùng lại có thể đi ra ngoài cùng Sư phụ rồi!” Vương Diệp mỉm cười, trong lòng lại nghĩ, lúc nào cũng phải giúp Lâm Tiểu Yêu nâng cấp thể chất một chút mới được.

Hiện tại Lâm Tiểu Yêu chỉ là Bất Lão Thể mà thôi, tuổi thọ dự kiến cũng không còn nhiều.

Đã đến lúc tìm cơ hội giúp Lâm Tiểu Yêu nâng cấp thể chất, ít nhất cũng phải nâng lên Trường Sinh Thể.

Trường Sinh Thể có thể sống 1000 năm, tạm thời sẽ không phải lo lắng về tuổi thọ.

Lâm Tiểu Yêu nghe Vương Diệp nói muốn đưa mình đi ra ngoài, cô bé vội vàng trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Vốn Vương Diệp nghĩ sẽ chỉ đưa Lâm Tiểu Yêu và Tướng Thần đi, nhưng tối đến, Ngô Tà và Vương Bàn Tử lại dẫn Trương Khởi Linh đến chỗ Vương Diệp.

Cả hai đều vội vã, đến nơi liền nói với Vương Diệp: “Vương gia, cậu phải giúp Muộn Du Bình một tay!” Vương Diệp vừa nhìn dáng vẻ của Trương Khởi Linh, rất nhanh đã hiểu rõ tình huống của tên này.

Rất rõ ràng, là chứng mất hồn đã tái phát.

Hiện giờ, phỏng chừng hắn đã mất rất nhiều ký ức.

Vương Diệp nói: “Hắn bị chứng mất hồn tái phát rồi.” “Chứng mất hồn?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, hiển nhiên chưa từng nghe nói đây rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 738

Ngô Tà nói: "Chúng tôi đã đưa cậu ấy đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói cậu ấy e là đã bị kích thích gì đó, cho nên mới thành ra thế này.

Vương gia, cậu ấy hình như từ sau khi trở về từ Tháp Mộc Đà thì có vẻ hơi bất thường.

Mấy người rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong Vẫn Ngọc vậy?" Nhìn thấy gì sao?

Chẳng phải là nhìn thấy cha của tên này sao?

Lại còn là người cha giả.

Phỏng chừng, Trương Khởi Linh là vì chưa làm rõ thân phận của mình, từ đó dẫn đến việc trở nên như thế này, ngược lại còn mất trí nhớ thêm một lần nữa.

Như vậy thì lại càng không rõ thân phận của mình hơn.

Sau đó lại bước lên con đường tìm kiếm thân phận, cuối cùng lại không tìm được, rồi lại mất trí nhớ.

Như vậy sẽ hình thành một vòng luân hồi.

Vương Diệp đoán tên này trước đây đều là như vậy.

Vương Diệp nói: "Bác sĩ có phải đã nói cậu ấy phải về quê nhà của mình, mới có khả năng tìm lại ký ức không?" Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Đúng đúng đúng!

Bác sĩ chính là nói như vậy!" Vương Diệp nói: "Vậy các cậu thu dọn một chút, ngày mai đi cùng tôi, tôi sẽ đưa các cậu đến quê nhà của hắn." Đã vậy bọn họ đều tìm đến rồi, Vương Diệp mình cũng muốn đưa Lâm Tiểu Yêu đi cùng, vậy thì cứ ngày mai xuất phát là tốt nhất.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe lời này, lập tức mừng rỡ.

Cả hai đều biết Vương Diệp cũng là người Trương gia, vậy Vương Diệp chắc chắn biết Trương Khởi Linh trước đây sống ở đâu.

Thế là hai người trực tiếp lấy ba lô ra: “Vương gia, đồ đạc của chúng tôi đã thu dọn xong rồi!” Vương Diệp vẻ mặt cạn lời.

Hai tên này sớm đã biết sẽ đi cùng mình rồi sao, cho nên hành lý đã chuẩn bị sẵn từ sớm?

Vương Diệp nói: “Nếu đã vậy, thì không nói nhiều nữa, các cậu cứ tùy tiện tìm một phòng mà nghỉ ngơi.

Chuyện chăn đệm thì đi tìm Kim Tỏa, tôi không quản đâu.” Vương Bàn Tử nói: “Haha, đa tạ Vương gia.” Thế là ba người Trương Khởi Linh liền ở lại đây.

Vương Diệp mình cũng không ngờ, dù có mình can thiệp vào Vẫn Ngọc, chứng mất hồn của Trương Khởi Linh vẫn tái phát, quên đi những ký ức trước đó.

“Lâm Tiểu Yêu, đi nghỉ sớm đi, mai chúng ta sẽ xuất phát.” Vương Diệp nói với Lâm Tiểu Yêu.

Lâm Tiểu Yêu gật đầu: “Dạ được Sư phụ.” Thế là Lâm Tiểu Yêu cũng về nghỉ ngơi.

Vương Diệp thì ngồi trong sân, cậu nhìn lên bầu trời, đầy sao.

Chuyến này đi Ba Nãi tìm Trương gia Cổ Lâu, không chỉ là để đánh dấu và tìm Cổ Dao Tiên Linh, mà còn phải tìm địa điểm của Thần Cốt.

Cậu muốn xem thử, Thần Cốt mà Hoắc Linh có được năm đó, rốt cuộc là từ đâu mà ra, và liệu có liên quan gì đến Trương gia Cổ Lâu hay không.

Trong Tứ Đại Cổ Thần, lại là ai đã chết ở Ba Nãi?

Còn nữa, Trương gia khi xưa vì sao lại xây Cổ Lâu ở Ba Nãi?

Những điều này, đều là một bí ẩn, có lẽ thật sự có liên quan đến Thần Cốt.

Theo những gì Vương Diệp tự biết, bên dưới Trương gia Cổ Lâu có một Địa Mạch khổng lồ, trước đây có một tộc quần gọi là Cổ Dao Tộc, sống ở đó.

Việc xây dựng Trương gia Cổ Lâu có liên quan rất lớn đến Địa Mạch.

Dựa theo tình tiết Đạo Mộ Bút Ký, Địa Mạch mà Cổ Dao Tộc trấn giữ có một tác dụng cực kỳ nghịch thiên, đó chính là dùng để phục chế cơ thể người!

Ví dụ như, thi thể Trương Khởi Linh mà Vương Diệp và những người khác nhìn thấy ở Tây Vương Mẫu Mộ Địa Cung, chính là bản sao của Trương Khởi Linh.

Mà tất cả những bản sao thất bại, đều được gọi là Mật Lạc Đà, bọn họ có khả năng xuyên hành Địa Mạch, có thể tùy ý di chuyển trong sơn mạch.

Vậy những thứ này, lại có liên hệ gì với Thần Cốt không?

Tứ Đại Cổ Thần mỗi người đều có bản lĩnh đoạt tạo hóa thiên địa, Cổ Thần được chôn ở Ba Nãi rốt cuộc là ai?

Trong đó Khổng có thể hoàn toàn loại trừ, dù sao sau khi Khổng bị trấn áp phong ấn, thi thể của hắn đã biến thành Tướng Thần, đến bây giờ vẫn còn đi theo Vương Diệp, cho nên Khổng hoàn toàn có thể loại trừ.

Vậy thì chỉ còn lại Nữ Oa, Phục Hy và Hạo Thiên.

Phục Hy chắc chắn có liên quan đến Thanh Đồng Môn.

Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, việc Đông Hạ Quốc nghiên cứu Trường Sinh Bí Thuật, chính là có liên quan đến Phục Hy.

Người đuôi rắn có thể đạt được khả năng Trường Sinh.

Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu Ba Nãi rốt cuộc có liên quan đến Cổ Thần nào.

Cuối cùng Vương Diệp lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao cũng sẽ đến đó, nếu ở đó thật sự có Cổ Thần Chi Mộ, đến lúc đó tìm được tự nhiên sẽ rõ ràng.

Đối với Cổ Thần Chi Mộ, Vương Diệp cũng không có chút sợ hãi nào.

Hiện nay sinh mệnh của cậu tuy vẫn chỉ là Bất Tử Sinh Mệnh, không thể sánh bằng đẳng cấp sinh mệnh của Cổ Thần, nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi chút nào.

Ngay cả khi gặp phải sinh mệnh Vĩnh Hằng thật sự, Vương Diệp cũng sẽ không sợ hãi.

Cậu có quá nhiều kỹ năng bảo mệnh.

Bất kể là Kỳ Lân Tí Hữu hay Bất Tử Thần Hoàng, hoặc nói là Niết Bàn, còn có Hóa Long, Vương Diệp đều có vốn liếng!

Ngược lại, Vương Diệp còn có một chút kỳ vọng.

Cậu muốn xem thử, trên đời này rốt cuộc có Cổ Thần Chi Mộ hay không, nếu có, thì có thể làm được gì!

Vương Diệp thở ra một hơi, chuẩn bị về ngủ, nhưng Trương Khởi Linh lại bước ra ngoài.

Vương Diệp nhướng mày, nhìn Trương Khởi Linh cũng không nói

gì.

Trương Khởi Linh nói: “Tôi nhớ cậu.” Vương Diệp cười cười: “Vậy tôi có phải nên cảm thấy vinh hạnh không, cậu ai cũng không nhớ, lại chỉ nhớ tôi.” Trương Khởi Linh vẻ mặt không đổi, hắn nói: “Cậu có thể kể cho tôi nghe trước đây tôi là người như thế nào không?” Tên này, dù mất trí nhớ thì tính cách cũng không thay đổi gì mấy, một vẻ mặt vĩnh viễn là như vậy.

Vương Diệp nói: “Không có gì đáng nói cả, quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Ký ức loại này, sinh không mang đến tử không mang đi, mất ký ức thì cứ coi như được sống lại một lần là được rồi.” Nói xong, Vương Diệp về ngủ.

Trương Khởi Linh đứng ngây tại chỗ một lát, dường như đang suy nghĩ về lời Vương Diệp nói.

Ngày thứ hai, sau khi mọi người thức dậy ăn sáng, Vương Diệp đã nhờ Đại Kim Nha mua vé tàu cho bọn họ.

Sáng sớm Đại Kim Nha đã mang đến rồi.

“Vương gia, đây là lại muốn đi đâu hạ đấu vậy?” Đại Kim Nha cười tủm tỉm nói.

Vương Diệp nói: “Đi phương nam một chuyến.” Đại Kim Nha cười nói: “Vương gia, nếu có đồ tốt thì không thể quên tôi nha!” Vương Diệp cười cười: “Đó là đương nhiên rồi.” Sau đó cầm vé tàu cùng Ngô Tà và những người khác đi về phía ga xe lửa.

Ba Nãi cách Bắc Bình vẫn còn khá xa, hơn nữa thời đại này chỉ có tàu hỏa vỏ xanh (tàu chậm), cứ thế lắc lư đi, ròng rã ba ngày sau, bọn họ mới cuối cùng đến Nam Lăng.

Sau đó từ Nam Lăng lại đi xe khách đường dài chuyển sang một huyện thành gần Ba Nãi.

Đến huyện thành mới có thể chuyển xe buýt trung chuyển, đến Ba Nãi.

Ba Nãi hiện tại chỉ là một thôn nhỏ chưa được khai phá, ngay cả nhà nghỉ cũng không có.

Vương Diệp và nhóm của cậu chỉ có thể tìm đến nhà thôn trưởng, trả một ít tiền, mới được ở lại đây.

Tên Vương Bàn Tử kia nói bọn họ đến đây là để thị sát, chuẩn bị phát triển du lịch ở đây.

Thôn trưởng nghe lời này, thì mừng rỡ không thôi, nhiệt tình với mấy vị Vương Diệp, liền nói đêm nay sẽ làm đồ ăn ngon cho bọn họ.

Và nhân lúc thôn trưởng đi nấu cơm, Ngô Tà đi dạo một vòng trong phòng khách, đột nhiên nhìn thấy bức ảnh treo trên tường.

“Bàn Tử cậu mau lại đây xem!” “Trên bức ảnh này sao lại có dì Văn Cẩm và Muộn Du Bình chứ!” Ngô Tà hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử đi tới, nhìn thấy bức ảnh đen trắng kia, quả nhiên nhìn thấy Trương Khởi Linh và Trần Văn Cẩm!

Hai người họ đứng hai bên một người trẻ tuổi.

Nhìn khuôn mặt của người trẻ tuổi kia, không khó để nhận ra người đó chính là vị thôn trưởng đang tiếp đón bọn họ.

Nói cách khác, năm đó Trần Văn Cẩm và Trương Khởi Linh đều đã từng đến đây!

“Mẹ nó!

Trần Văn Cẩm và Tiểu ca vẫn y nguyên như năm đó, không hề thay đổi!” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngô Tà gật đầu, sau đó nói: “Bàn Tử, chẳng lẽ cậu không thấy lạ sao, bọn họ rốt cuộc vì sao lại đến đây?

Hơn nữa, Muộn Du Bình và thôn này lại có liên hệ gì?” Lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới, hắn cau mày nhìn bức ảnh, nửa ngày không nói tiếng nào.

Ngô Tà hỏi: “Muộn Du Bình, cậu có nhớ ra điều gì không?” Trương Khởi Linh bình tĩnh lắc đầu, trong mắt không hề có gợn sóng, hắn chỉ vào Trần Văn Cẩm: “Cô ấy là ai?” “Thôi rồi, ngay cả Trần Văn Cẩm cũng không nhận ra, còn chơi cái quái gì nữa.” Vương Bàn Tử có chút cạn lời nói.

Ngô Tà cũng cạn lời.

Lúc này thôn trưởng dẫn theo con gái mình bưng một ít món ăn đến.

Vương Bàn Tử nhìn thấy con gái thôn trưởng là Thái Vân, mắt lập tức sáng lên, vội vàng chạy tới nói: “Em gái để anh, để anh làm.

Việc nặng nhọc này em nên giao cho Bàn ca anh đây.” Vừa nói, liền đỡ lấy bát đĩa trong tay Thái Vân đặt lên bàn.

Chương 739

Còn Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng đến trước bàn.

“Mấy vị ông chủ, các vị cứ ăn trước đi, trong bếp còn một bát canh, tôi đi múc mang ra cho các vị.” Thôn trưởng cười tủm tỉm nói rồi dẫn Thái Vân đi.

Mắt Vương Bàn Tử cứ dõi theo Thái Vân, không rời đi chút nào.

Ngô Tà thấy tên Vương Bàn Tử này không đáng tin như vậy, không khỏi lắc đầu, sau đó nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, cậu sớm đã biết dì Văn Cẩm và Muộn Du Bình năm đó đã từng đến đây phải không?” Vương Diệp gật đầu: “Họ đến tìm Trương gia Cổ Lâu.” Ngô Tà gật đầu.

Tiếp đó, chờ thôn trưởng đến, Ngô Tà liền bắt đầu hỏi thôn trưởng những chuyện năm đó.

Thôn trưởng vì muốn giữ lại mấy vị ông chủ lớn đến phát triển du lịch này, thật sự là biết gì nói nấy.

Chỉ cần Ngô Tà hỏi, thôn trưởng biết, thì nhất định sẽ trả lời.

Sau đó Ngô Tà đã làm rõ mọi chuyện.

Khi nghe Trương Khởi Linh có một căn nhà ở đây, trước đây đã từng ở đó, Ngô Tà lập tức muốn đi xem.

Thế nhưng hiện tại là ban đêm, hắn đành phải từ bỏ.

Thế là mọi người ở lại nhà thôn trưởng, đợi đến ngày thứ hai mới đi đến nhà Trương Khởi Linh.

Trong phòng, Lâm Tiểu Yêu vừa giúp Vương Diệp xoa bóp vai, vừa hỏi: “Sư phụ, người nói Thiên Chân có thể giúp Trương Khởi

Linh tìm lại ký ức sao?” Vương Diệp lắc đầu: “Đều là công cốc thôi.

Chứng mất hồn của Trương Khởi Linh là bẩm sinh, không phải dựa vào một kích thích là có thể tìm lại ký ức được.

Hắn mất trí nhớ nhiều lần như vậy, chưa từng hồi phục lại.” Lâm Tiểu Yêu có chút bất đắc dĩ: “Thôi được.” Vương Diệp thở dài: “Ngay cả tôi còn không biết thân phận của Trương Khởi Linh rốt cuộc là gì, bọn họ muốn tìm lại ký ức cho Trương Khởi Linh, quá khó rồi.” Lâm Tiểu Yêu có chút nghi hoặc: “Ngay cả người cũng không biết thân phận của Trương Khởi Linh sao?

Hắn rốt cuộc là người thế nào vậy!” Vương Diệp nói: “Tôi chỉ biết, mấy chục năm trước, trưởng lão Trương gia đã lấy ra một bảo hạp truyền đời của Trương gia và mở nó ra.

Bên trong có một đứa bé, đứa bé đó là Thánh Anh của Trương gia, cũng là tín ngưỡng của Trương gia, được truyền lại từ thời Chiến Quốc.

Trương Khởi Linh, chính là Thánh Anh đó.

Còn về lai lịch của Thánh Anh, chỉ biết là được nhặt từ bên cạnh Vẫn Ngọc Trường Bạch Sơn, rốt cuộc là ai, không ai biết.” Lâm Tiểu Yêu kinh ngạc nói: “Trương Khởi Linh lại sống lâu như vậy sao?

Hai nghìn năm rồi mà không lớn lên ư?” Vương Diệp gật đầu: “Phỏng chừng là cái hộp đựng hắn có điều kỳ lạ, khiến hắn không thể lớn lên chăng.” Lâm Tiểu Yêu chìm vào suy nghĩ.

Ngày thứ hai, mọi người dậy sớm, ăn sáng tại nhà thôn trưởng, sau đó liền tìm được căn nhà mà Trương Khởi Linh từng ở.

Trong căn nhà, bọn họ nhìn thấy rất nhiều ảnh.

Các bức ảnh đều là ảnh đen trắng từ mười mấy, hai mươi năm trước.

Bên trong không chỉ có Trần Văn Cẩm, mà còn có Hoắc Linh và những người khác.

Ngô Tà hỏi Trương Khởi Linh có nhớ ra điều gì không.

Trương Khởi Linh vẫn lắc đầu.

Nhưng, sau khi suy nghĩ một lát, có lẽ là do trực giác, hắn trực tiếp đi đến gầm giường của một căn phòng khác, lấy ra một hộp sắt từ ngăn tủ dưới gầm giường.

Thế nhưng đúng lúc này, một bàn tay khác từ bên ngoài vươn ra, tóm lấy hộp sắt, rõ ràng là muốn cướp hộp sắt!

Trương Khởi Linh không giữ vững, hộp sắt bị người kia cướp mất.

“Ai!” Ngô Tà hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử cũng giật mình.

Nhìn thấy người kia cầm hộp sắt sắp bỏ chạy, vào thời khắc mấu chốt, một sợi roi vọt bay ra, quấn lấy hộp sắt, sau đó giật mạnh một cái, liền kéo hộp sắt về.

Còn người kia thì nhanh chóng bỏ trốn.

Trương Khởi Linh rõ ràng không muốn cứ thế để đối phương chạy thoát, nên lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ, điên cuồng đuổi theo.

“Vương gia!” Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp.

Chỉ thấy Vương Diệp một tay cầm roi dài, một tay cầm hộp sắt.

Hiển nhiên vừa rồi Vương Diệp đã dùng roi của Lâm Tiểu Yêu, quấn lấy và kéo hộp sắt về.

“Đi, ra xem sao.” Vương Diệp thản nhiên nói, đưa sợi roi cho Lâm Tiểu Yêu, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Diệp cứ thế cầm hộp sắt, trực tiếp đi ra ngoài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cả hai đều ngớ người ra.

Chiêu vừa rồi của Vương Diệp thật sự đã làm cho hai người kinh ngạc.

Nhanh quá!

Nhanh như điện xẹt đã quấn lấy hộp sắt.

Ngay cả người đến cướp hộp sắt đó có sức mạnh đến đâu, cũng căn bản không thể giật được hộp sắt trong tay Vương Diệp.

Lợi hại!

“Đi, chúng ta cũng ra xem sao.” Ngô Tà vội vàng nói.

Hắn cảm thấy người cướp hộp sắt đó chắc chắn có vấn đề, không sớm không muộn, cứ đúng lúc này lại xuất hiện.

Người đó, dường như muốn ngăn cản Trương Khởi Linh có được thứ gì đó.

Hoặc nói cách khác, là muốn ngăn cản Trương Khởi Linh làm rõ điều gì đó.

Cho nên mới xuất hiện vào lúc này.

Do đó người đó, chắc chắn có liên quan đến thân thế của Trương Khởi Linh, ít nhất là phải biết Trương Khởi Linh rốt cuộc là ai mới đúng.

Mà Ngô Tà rất quan tâm đến thân phận của Trương Khởi Linh, nên không chút do dự đuổi theo ra ngoài.

Vương Bàn Tử cũng không do dự, bám sát phía sau Ngô Tà.

Còn về Lâm Tiểu Yêu, cô bé cũng không ở lại đây, cũng rời khỏi nhà sàn.

Khi Lâm Tiểu Yêu, Ngô Tà và những người khác đuổi kịp, phát hiện Trương Khởi Linh đã chặn đường người bí ẩn, còn Vương Diệp thì ở xa quan sát tất cả, dường như không có ý định ra tay.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thở hổn hển đuổi đến, đánh giá người bí ẩn kia.

Phát hiện người bí ẩn mặc áo đen, nhưng vai lại rất kỳ lạ, lại xệ sang hai bên, trông rất mất cân đối, cứ như thể vai đó làm bằng bùn vậy.

“Ngươi là ai?

Vì sao lại muốn cướp đồ của chúng ta?” Ngô Tà chất vấn.

Tên vai xệ mắt lóe lên, lộ ra một tia khinh thường: “Chỉ bằng các ngươi, còn chưa xứng biết thân phận của ta.” Vương Bàn Tử tức giận nói: “Khí phách thật đấy!

Bàn gia đây muốn xem thử, mày ăn cái gì mà lớn lên, lại có cái khẩu khí lớn như vậy!” Vừa nói, Vương Bàn Tử liền chuẩn bị xông lên đánh nhau với tên vai xệ.

Kết quả Trương Khởi Linh đã ra tay trước.

Thân thủ Trương Khởi Linh cực kỳ tốt, hơn nữa hắn cũng đã là Bất Tử Sinh Mệnh, theo lý mà nói giải quyết người thường, hẳn là cực kỳ dễ dàng mới phải.

Thế nhưng, sau khi hai bên giao thủ, Trương Khởi Linh lại nhất thời không làm gì được tên vai xệ kia!

Ngô Tà trợn tròn mắt, có chút khó tin: “Người này rốt cuộc là ai, lại có thể đánh ngang tay với Muộn Du Bình?” Vương Bàn Tử cũng nghiêm trọng nói: “Có thể đánh ngang tay với Tiểu ca, đời này tôi chỉ thấy một người, đó chính là Vương gia!

Tên này rốt cuộc là ai, lại có thân thủ lợi hại như vậy, khó phân thắng bại với Tiểu ca?” “Này, cậu nói rõ ràng một chút đi, Sư phụ tôi không phải là đánh ngang tay với Trương Khởi Linh, mà là lợi hại hơn Trương Khởi Linh!” Lâm Tiểu Yêu nghe lời Vương Bàn Tử nói, lập tức không vui, vội vàng nói.

Vương Bàn Tử ngượng ngùng nói: “Cô nương Lâm Tiểu Yêu, ý tứ thì là ý tứ đó, mọi người đều hiểu, đừng chấp nhặt nhiều làm gì, haha.” “Hừ!” Lâm Tiểu Yêu rất khó chịu hừ một tiếng.

Còn Vương Diệp thì không nói một lời, thản nhiên nhìn Trương Khởi Linh và tên vai xệ đánh nhau.

Hai người này đều chưa hoàn toàn dùng hết sức lực.

Trương Khởi Linh chưa kích phát Kỳ Lân Chi Huyết.

Còn tên vai xệ thì chưa dùng Cùng Kỳ Huyết Mạch.

Bất kể thế nào, thực lực của hai người đều không chênh lệch là bao.

Tên vai xệ đó quả thực là Bất Tử Sinh Mệnh, bản thân hắn cũng rất lợi hại.

Nhưng Vương Diệp lại cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ kỳ lạ từ trên người tên vai xệ.

Loại khí tức đó, Vương Diệp trước đây đã từng cảm nhận được từ một Trương Khởi Linh khác.

Đó chính là Trương Khởi Linh đã chết ở Tây Vương Mẫu Mộ Địa Cung.

Cũng chính là bản sao thật sự của Trương Khởi Linh!

Trên người người này, cũng có loại khí tức kỳ lạ đó.

Chẳng lẽ, tên này cũng là bản sao của một người nào đó sao?

Cùng Kỳ Huyết Mạch.

Càng ngày càng thú vị rồi.

Vương Diệp cười một tiếng, cũng không có ý định ra tay.

Chương 740

Cậu muốn xem thử cực hạn của tên vai xệ này rốt cuộc ở đâu.

Tốc độ giao thủ của hai người càng lúc càng nhanh, cuối cùng Trương Khởi Linh vẫn hơi nhỉnh hơn một chút, xé rách áo trên lưng tên vai xệ, một hình xăm kỳ lạ xuất hiện trên người hắn.

“Là hình xăm!” “Hình như hình xăm này giống với hình xăm trên người Vương gia và Muộn Du Bình!” Ngô Tà kinh hô.

Tiếp đó hắn và Vương Bàn Tử nhìn nhau, Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ tên vai xệ này, cũng là người Trương gia?” Ngô Tà cũng nghĩ đến điểm này.

Thật ra mà nói, rất có khả năng.

Thế nhưng Vương Diệp lại nói: “Không giống nhau, của chúng ta là Kỳ Lân Văn Thân, còn hình xăm của tên này là Cùng Kỳ Văn Thân.” “Cùng Kỳ?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngẩn ra, có chút không hiểu.

Còn tên vai xệ sau khi tách khỏi Trương Khởi Linh, có chút kinh ngạc nhìn về phía Vương Diệp: “Ngươi là ai?” Hiển nhiên, người trước mắt này trông rất trẻ, nhưng bất kể là thân thủ hay kiến thức đều phi phàm, đã thu hút sự chú ý của hắn.

Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Vương Bàn Tử, hắn đều biết, nhưng Vương Diệp lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn không ngờ lại còn có một người như vậy.

Vương Diệp cười cười: “Tôi là ai, biết đối với ngươi không có lợi ích gì.” “Hừ!” “Giả thần giả quỷ!” “Chúng ta sau này từ từ chơi!” Nói xong, tên vai xệ chuẩn bị xoay người bỏ đi.

Thế nhưng, Vương Diệp lại nói: “Hay là hôm nay chơi cho đủ đi.”

Vừa nói, cậu đã ra tay!

Tốc độ của Vương Diệp cực nhanh, trong nháy mắt bùng nổ ra như một u linh, lập tức xuất hiện trước mặt tên vai xệ.

Tên vai xệ cũng không ngờ tốc độ của Vương Diệp lại nhanh đến vậy, lập tức biến sắc, trong mắt xẹt qua một tia khó tin.

Hắn chưa từng thấy ai có tốc độ nhanh đến vậy!

Cái này quả thực sánh ngang với Thuấn Di rồi!

Kỳ thực, Vương Diệp có Linh Năng Thiểm Thước, cậu gần như đã hoàn toàn thừa hưởng năng lực của Thần Trà, tốc độ đã trở thành điểm mạnh nhất của cậu, sánh ngang với Thuấn Di cũng là chuyện rất bình thường.

Tốc độ của tên vai xệ này dù có nhanh đến đâu, cũng không thể sánh bằng Vương Diệp.

Cho nên hôm nay Vương Diệp ở đây, thì tên này đã định là không thể chạy thoát.

Tình tiết Âm Sơn Cổ Lâu trong Đạo Mộ Bút Ký cũng sẽ bị thay đổi trước.

Vương Diệp lại căn bản không quan tâm đến những điều này, đối với cậu mà nói, đạt được mục đích của mình là được rồi, còn việc thay đổi tình tiết gì đó, hoàn toàn không bận tâm.

Tên vai xệ nghiến răng, không chút do dự ra tay.

Hắn biết, dưới tốc độ nhanh như vậy của Vương Diệp, hắn hoàn toàn không thể chạy thoát, chỉ có thể liều hết tất cả, bùng nổ toàn bộ sức mạnh để chiến đấu với Vương Diệp.

Chỉ có đẩy lùi được Vương Diệp, hắn mới có cơ hội chạy trốn.

Thế là, tên vai xệ dốc toàn lực tấn công Vương Diệp.

Thậm chí cả Cùng Kỳ Văn Thân trên lưng cũng phát ra ánh sáng đỏ nhạt, hiển nhiên là tên này đã bắt đầu liều mạng rồi, trực tiếp kích hoạt Cùng Kỳ Huyết Mạch, sử dụng Cùng Kỳ Chi Lực.

Lúc này, tên vai xệ cứ như thể biến thành một con Cự Thú hình người.

Mỗi đòn tấn công của hắn đều vô cùng mạnh mẽ, vô cùng cuồng bạo.

Chỉ tiếc là, trước mặt Vương Diệp, sức mạnh của hắn cứ như thể có thể bổ núi, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Bị Vương Diệp dễ dàng chặn lại.

Vương Diệp không chỉ có kỹ năng Tuyệt Đối Lãnh Địa có thể giảm sát thương tấn công của đối phương, mà lực phòng ngự của bản thân cũng cực kỳ biến thái, sức mạnh cũng đã không phải là Bất Tử Sinh Mệnh bình thường có thể chống lại được.

Quan trọng nhất là, cậu còn có đủ loại kỹ năng tăng cường.

Cho nên, tên vai xệ này dù có bùng nổ Cùng Kỳ Chi Lực, biến thành một con Cùng Kỳ hình người thật sự, cũng không thể so sánh với Vương Diệp.

Dù sao, thể chất thật sự của tên vai xệ này, cuối cùng cũng chỉ là Bất Tử Sinh Mệnh mà thôi.

“Phốc ~” Vương Diệp nhanh chóng phản công, xoay tay tung một cước đá vào ngực tên vai xệ.

Một tiếng “rắc”, lồng ngực tên vai xệ trực tiếp lõm xuống, xương ức và xương sườn không biết đã vỡ bao nhiêu khối.

Hắn lập tức thổ huyết, ngay cả mặt nạ trên mặt cũng bị thấm ướt.

Khôi Tinh Thích Đấu bùng nổ 2.5 lần sức mạnh đáng sợ.

Tháp Kiên Bàng ngay lập tức chịu một cú sốc cực lớn, trực tiếp bị trọng thương, toàn thân đau nhức dữ dội, ngã ngồi xuống đất!

Hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp, trực tiếp bị đánh bại trong nháy mắt!

Thực lực hai bên không cùng một đẳng cấp.

“Sao có thể chứ!” Ngươi rốt cuộc là ai!

Tháp Kiên Bàng trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Vốn dĩ mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn hoàn toàn có thể đùa giỡn Trương Khởi Linh, Ngô Tà và những người khác như món đồ chơi.

Dù thực lực của Trương Khởi Linh ngang ngửa với hắn, nhưng muốn giữ hắn lại cũng là điều không thể.

Hơn nữa hắn lại ẩn nấp trong bóng tối, cả Ba Nãi này đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Cho nên hắn muốn chơi đùa với Trương Khởi Linh và những người khác, họ hoàn toàn không thể chơi lại hắn, sẽ bị hắn đùa giỡn đến chết.

Kết quả, hắn ta không ngờ lần này lại xuất hiện thêm một Vương Diệp!

Sự xuất hiện của Vương Diệp đã thay đổi hoàn toàn cục diện!

Hắn ta hoàn toàn không phải đối thủ của Vương Diệp.

Thực lực của Vương Diệp trực tiếp nghiền ép hắn!

Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô dụng, chỉ như đồ bỏ đi.

Giờ đây Tháp Kiên Bàng đã hiểu sâu sắc đạo lý này.

Hắn biết, thân phận của mình sắp bị bại lộ, hắn cũng không thể sống sót dưới tay Vương Diệp, cho nên điều hắn muốn biết nhất bây giờ chỉ là Vương Diệp rốt cuộc là ai.

Lúc này, Vương Bàn Tử đi tới, cười lớn nói: “Ha ha, còn muốn cướp đồ của bọn tao à?

Vị này chính là Vương gia đấy, trước mặt Vương gia, chưa có ai dám làm càn cả.” Ánh mắt Tháp Kiên Bàng tràn đầy phẫn nộ và uất ức.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Tháp Kiên Bàng lại hỏi.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... ngươi là ai?” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp giật chiếc mặt nạ trên mặt Tháp Kiên Bàng xuống.

Một khuôn mặt trắng bệch, kiên nghị nhưng ẩn chứa sự cay độc hiện ra trước mắt mọi người.

“Đây là ai?” “Ưm?

Không quen.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn thấy khuôn mặt người này, không khỏi nhíu mày, họ chưa từng gặp người này trước đây.

Còn Trương Khởi Linh thì nhíu mày, anh mơ hồ cảm thấy người này có chút quen mắt, chỉ là không thể nhớ ra đây rốt cuộc là ai.

Chỉ có Lâm Tiểu Yêu kinh ngạc nói: “Lại là ngươi!” Vương Diệp thấy vậy, thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên là thế!

Người trước mắt không phải ai khác, chính là Trương Khải Sơn mà Vương Diệp đã cứu ở dưới lòng đất Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia.

Thế nhưng, giờ đây lại xuất hiện ở đây.

Hay nói cách khác là ở đây xuất hiện một người y hệt Trương Khải Sơn!

Cùng một khuôn mặt, cùng huyết mạch Cùng Kỳ!

Vương Diệp nhìn thấy khuôn mặt này, vẻ mặt không hề thay đổi.

Dường như, đã sớm đoán được tất cả.

Đúng vậy, anh đã sớm đoán được mọi chuyện trước mắt.

Từ rất lâu trước đây, Vương Diệp đã từng đoán rằng Tháp Kiên Bàng này, có lẽ là một người có ngoại hình giống hệt Trương Khải Sơn!

Trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, thân phận của Tháp Kiên Bàng từng được ám chỉ, nói rằng hắn cũng là Trương Khởi Linh.

Chẳng qua đó là một người mà Trương Khải Sơn và tổ chức phía sau hắn đã tìm được khi tìm kiếm một người tên "Trương Khởi Linh" trên toàn quốc, tên thật của hắn cũng là Trương Khởi Linh.

Chính là cái tên thật sự gọi là Trương Khởi Linh.

Chứ không phải tộc trưởng Trương gia.

Nhưng theo nguyên tác, Trương Khởi Linh này cũng sở hữu huyết mạch Cùng Kỳ, cũng là người Trương gia, nhưng không phải họ chính thống mà là họ ngoại, giống như Trương Khải Sơn, cha hắn kết hôn với phụ nữ ngoại tộc, con cái sinh ra có huyết mạch không thuần khiết, những người như vậy là người ngoài Trương gia, không thể trở thành nhân vật cốt lõi của Trương gia.

Và Trương Khởi Linh Tháp Kiên Bàng này cũng là một người thuộc dòng ngoại Trương gia như vậy.

Tuy nhiên, tất cả điều này đều có sơ hở.

Nếu Tháp Kiên Bàng thực sự là người Trương gia, hắn không thể nào không biết quy tắc của Trương gia chính tộc, hoặc nói cách khác, cha hắn không thể nào không biết quy tắc của Trương gia, biết tộc trưởng Trương gia chính là tên Trương Khởi Linh.

Đã biết như vậy, vậy thì cha của Tháp Kiên Bàng làm sao có thể ngỗ ngược đến mức đó, lại để con trai mình gọi là Trương Khởi Linh?

Chương 741

Chẳng phải đây là đang vả mặt Trương gia sao?

Vì vậy, Vương Diệp đã biết, Trương Khởi Linh Tháp Kiên Bàng này, thực chất chỉ là một quân cờ của Trương Khải Sơn, là Trương Khải Sơn cố ý để Tháp Kiên Bàng giả dạng thành Trương Khởi Linh.

Hoặc nói cách khác, là Trương Khải Sơn đã ban cho Tháp Kiên Bàng cái tên "Trương Khởi Linh".

Vương Diệp trước đây từng nghĩ, Tháp Kiên Bàng này rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc có phải người ngoài Trương gia không?

Nhưng sau khi Vương Diệp nhìn thấy bản sao của Trương Khởi Linh trong Tây Vương Mẫu Địa Cung, Vương Diệp bỗng nhiên hiểu ra.

Có phải Tháp Kiên Bàng này, chính là bản sao của Trương Khải Sơn không?

Năm xưa Trương Khải Sơn cũng từng đến Trương gia Cổ Lâu, không ai biết rốt cuộc hắn đã gặp phải điều gì bên trong.

Thậm chí sau này Trương Nhật Tam xông vào, đã nhìn thấy hai Trương Khải Sơn.

Rõ ràng, Trương Khải Sơn đã tự nhân bản một bản thân mình!

Hơn nữa, giống như Trương Khởi Linh, hắn đã nhân bản thành công!

Ngay vừa rồi, sau khi Vương Diệp nhìn thấy Tháp Kiên Bàng, anh đã nghĩ đến điểm này, hơn nữa đã có thể khẳng định, Tháp Kiên Bàng này quả thực chính là một bản sao của Trương Khải Sơn!

Bởi vì, mùi hương trên người hắn và mùi hương của bản sao Trương Khởi Linh là giống nhau!

Loại mùi hương đó, chính là do Cổ Dao Tiên Linh phát ra.

Giờ đây Vương Diệp giật mặt nạ của Tháp Kiên Bàng xuống, quả nhiên hắn có ngoại hình y hệt Trương Khải Sơn!

Cũng coi như đã chứng thực suy đoán của Vương Diệp.

“Tiểu Yêu cô nương, cô quen hắn à?” Ngô Tà kinh ngạc hỏi.

Rõ ràng tiếng kinh hô của Lâm Tiểu Yêu khiến Ngô Tà vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Tiểu Yêu do dự nhìn Vương Diệp, rõ ràng cô cũng không biết mình có nên nói ra thân phận thật của người này hay không.

Còn Vương Diệp thì gật đầu với Lâm Tiểu Yêu.

Lâm Tiểu Yêu nói: “Người này, trông giống hệt Trương Khải Sơn của Cửu Môn.” “Trương Khải Sơn?” “Cô nói hắn là Phật gia sao?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử đồng thời sững sờ, sau đó cùng nhau kinh hô một tiếng, không thể tin nổi nhìn Tháp Kiên Bàng trước mắt.

Tên này, lại là Phật gia trong truyền thuyết?

Đương nhiên bọn họ biết Trương Khải Sơn là ai rồi.

Đó chính là Phật gia của Cửu Môn, nhân vật từng một tay che trời của Cửu Môn, nghe nói thực lực vô cùng cường hãn, trấn áp cả Cửu Môn, ngay cả Hắc Bối Lão Lục từng có thực lực mạnh nhất cũng phải khách khí với Phật gia.

Chính vì có Phật gia dẫn dắt, cả Cửu Môn mới ngày càng hưng thịnh.

Nhưng sau này Phật gia lại đột nhiên mất tích, không ai biết Phật gia rốt cuộc đã đi đâu.

Hiện giờ Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn chỉ là Trương Nhật Tam tạm thời đảm nhiệm, Hội trưởng thật sự của Hiệp hội Cửu Môn vẫn là Phật gia.

Điều này cũng chứng minh rằng, Phật gia quả thực vẫn còn sống.

Thế nhưng, bọn họ không ngờ rằng, lại có thể gặp Trương Khải Sơn ở đây?

Gặp được Phật gia?

Điều này khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều vô cùng bất ngờ.

Tuy nhiên, Lâm Tiểu Yêu lại nói: “Tôi đâu có nói hắn chính là Trương Khải Sơn, tôi chỉ nói hắn trông giống hệt Trương Khải Sơn mà thôi.” Nghe vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử có chút không hiểu Lâm Tiểu Yêu muốn biểu đạt ý gì.

Trông giống, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Lúc này Vương Diệp nói: “Còn nhớ người giống hệt Trương Khởi Linh mà chúng ta đã thấy trong Tây Vương Mẫu Địa Cung không?” Ngô Tà hồi tưởng lại chuyện lúc đó, anh nói: “Vương gia, anh lúc đó chẳng phải nói, đó không phải Muộn Du Bình, chỉ là bản sao của Muộn Du Bình thôi sao?” Vương Diệp gật đầu.

Vương Bàn Tử thì đã nghĩ thông suốt, hắn vội vàng nói: “Thiên Chân, tôi hiểu rồi, ý của Vương gia là nói, người trước mắt trông y hệt Phật gia này, thực chất là bản sao của Phật gia!” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà cũng bỗng nhiên đại ngộ.

Còn Tháp Kiên Bàng thì sắc mặt đã hoàn toàn thay đổi, hắn không thể tin nổi nhìn Vương Diệp: “Ngươi, ngươi làm sao mà biết!

Ngươi rốt cuộc là ai!” Việc hắn là bản sao của Trương Khải Sơn hầu như không ai biết, chỉ có bản thân Trương Khải Sơn biết!

Sự tồn tại của hắn cũng hoàn toàn là để thuận theo kế hoạch của Trương Khải Sơn.

Chỉ là lúc đó kế hoạch của Trương Khải Sơn thất bại, hắn bị bỏ lại trong Trương gia Cổ Lâu, tất cả mọi người đều cho rằng hắn chắc chắn phải chết, nhưng cuối cùng hắn vẫn sống sót, mặc dù cơ bắp ở vai đã bị ăn mòn đến biến dạng, nhưng hắn vẫn sống sót.

Và bao nhiêu năm qua, hắn thậm chí còn chưa từng gặp lại Trương Khải Sơn.

Hắn đã dò la được một số tin tức, biết Trương Khải Sơn đã mất tích, có lời đồn rằng Trương Khởi Linh đã già và chết, dù sao huyết mạch Cùng Kỳ không có khả năng trường sinh bất lão như người Trương gia chính tộc.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Trương Khải Sơn dù không gặp nguy hiểm thì cũng đã già và chết rồi.

Cho nên, Tháp Kiên Bàng cảm thấy, trên đời này hẳn là sẽ không còn ai biết thân phận của hắn nữa.

Dù sao Trương Khải Sơn cũng đã chết rồi.

Thế nhưng hắn không ngờ, thanh niên trước mắt này, lại biết lai lịch của hắn!

Trực tiếp nói toạc ra thân phận của hắn!

Điều này khiến trong lòng Tháp Kiên Bàng dấy lên một tia sợ hãi.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Tôi đã nói rồi, tôi là ai ngươi không cần biết, vì dù ngươi có biết, đối với ngươi cũng chẳng có ích gì, hà tất chứ?” Ngô Tà nói: “Không ngờ tên này lại dám là bản sao của

Trương Đại Phật Gia, cũng không biết Trương Đại Phật Gia giờ đang ở đâu, lại tạo ra một bản sao như thế này để làm gì?” Vương Diệp không nói gì, giờ đây trên đời này, số người biết Trương Khải Sơn đang ở đâu thì ít lại càng ít, số người biết mục đích ban đầu của Trương Khải Sơn cũng ít lại càng ít.

Chỉ có Vương Diệp biết, Trương Khải Sơn vẫn chưa chết, hiện tại vẫn đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Năm xưa Trương Khải Sơn sở dĩ nhân bản ra một bản thân mình, chính là muốn để bản sao tiến vào Trương gia Cổ Lâu, tìm được bí mật trường sinh, sau đó bổ sung huyết mạch của chính hắn.

Dù sao Trương Khải Sơn cũng không phải người Trương gia chính tộc, không có huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch của hắn có khuyết điểm, không thể đạt đến trường sinh, tuổi thọ cũng như người bình thường.

Nếu không bổ sung huyết mạch thì sẽ rất nhanh chết đi.

Cho nên Trương Khải Sơn mới làm những chuyện này.

Thậm chí tổ chức phía sau hắn, tức là “nó”, cũng đều hành động dựa trên mục đích này.

Chỉ là, sau này Tướng Thần sắp sửa xuất thế, Trương Khải Sơn không còn cách nào, chỉ có thể dùng chính thân thể mình làm Trận Linh, để trấn áp Tướng Thần, nhằm đảm bảo Tướng Thần không thể xuất thế.

Vương Diệp không nói về chuyện của Trương Khải Sơn, mà là ánh mắt thản nhiên nhìn Tháp Kiên Bàng.

Tháp Kiên Bàng sắc mặt khó coi, hắn nghiến răng nhìn Vương Diệp: “Ngươi muốn thế nào?” Vương Bàn Tử cũng hỏi: “Vương gia, bọn mình xử lý tên này thế nào đây?” Vương Diệp nói: “Hắn chẳng qua chỉ là một bản sao, vốn dĩ không nên tồn tại trên đời này, năm xưa Trương Khải Sơn đã vứt hắn trong Trương gia Cổ Lâu, vốn định để hắn tự sinh tự diệt, không ngờ tên này có sức sống mãnh liệt, lại sống sót.” “Nếu hắn không nên tồn tại trên thế giới này, vậy giết hắn là được.” Ngô Tà có chút không đành lòng.

Nhưng Vương Bàn Tử lại gật đầu: “Không sai, tên này quả thực không nên tồn tại trên thế giới này.” Tháp Kiên Bàng nghe lời này, sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “Tha cho ta một lần, ta sẽ dẫn các ngươi vào Trương gia Cổ Lâu!

Các ngươi đến đây, chắc chắn là để tìm Trương gia Cổ Lâu, ta biết Trương gia Cổ Lâu ở đâu!” Lúc này Lâm Tiểu Yêu nói: “Hừ!

Ngươi biết sư phụ ta là ai không?” Tháp Kiên Bàng sững sờ, vừa nãy hắn vẫn luôn nghi hoặc, hỏi Vương Diệp nhưng lại không nhận được hồi đáp.

Lâm Tiểu Yêu nói: “Năm đó nếu sư phụ ta không rút lui khỏi Trương gia, tộc trưởng Trương gia hẳn không phải là tên này, mà là sư phụ ta, ngươi nghĩ xem... anh ấy sẽ cần ngươi dẫn bọn ta đi tìm Trương gia Cổ Lâu sao?” “Cái gì?” Tháp Kiên Bàng sắc mặt kịch biến, không thể tin nổi nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp lại cũng là người Trương gia?

Hơn nữa, lại còn là nhân vật cấp cao của Trương gia, có khả năng trở thành “Trương Khởi Linh” đời này!

Chẳng trách thực lực mạnh như vậy!

Chẳng trách cái gì cũng biết!

Vương Diệp trong tay xuất hiện Kinh Trập, Kinh Trập lóe lên lam quang, đoạt đi tính mạng của Tháp Kiên Bàng.

Tháp Kiên Bàng trừng lớn mắt, ôm cổ ngã xuống.

Tuy nhiên điều khiến người ta bất ngờ là, Tháp Kiên Bàng lại không hề chảy ra một chút máu tươi nào.

Đây chính là điểm đặc biệt của bản sao.

Có thể nói, cơ thể của bọn họ chính là làm bằng đá.

Giống như Mật Lạc Đà tồn tại khắp nơi trong Trương gia Cổ Lâu, thứ đó chính là bản sao thất bại, chỉ có hình dạng người chứ không có khuôn mặt người.

Những Mật Lạc Đà đó, đều được làm từ đá khối.

“Thậm chí không có một chút máu tươi nào.” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngô Tà cũng có chút kinh nghi bất định nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương Diệp nói: “Hắn vốn dĩ không phải một người thật sự, làm sao có thể có máu tươi?” Nói rồi, Vương Diệp ngồi xổm xuống, Kinh Trập đâm vào bụng Tháp Kiên Bàng, nhẹ nhàng lấy ra một thứ.

Đây là một vật đen sì như khối sắt. 【Nhận được Cổ Dao Tiên Linh!】【Cổ Dao Tiên Linh: Là một loại thần dược được Cổ Dao tộc ngưng tụ từ khí địa mạch, bên trong chứa lượng lớn tinh hoa trời đất, có thể ban cho bản sao sự sống, nhưng đồng thời cũng là vật phẩm cần thiết để hợp thành Cổ Dao Thần Dược, tập hợp đủ ba khối Cổ Dao Tiên Linh có thể hợp thành Cổ Dao Thần Dược!】Thứ này, chính là Cổ Dao Tiên Linh mà Vương Diệp đã từng nhận được ở Tây Vương Mẫu Địa Cung trước đó.

Và hiện tại, Vương Diệp lại một lần nữa nhận được một khối!

Đã có trong tay hai khối!

Lại có thêm một khối nữa, là có thể hợp thành Cổ Dao Thần

Dược.

Chương 742

Tốc độ cũng không tính là chậm!

Vương Diệp không nhanh không chậm thu Cổ Dao Tiên Linh lại.

Thứ này liên quan đến việc anh có thể kích hoạt Bất Tử Thể hay không, tự nhiên phải thận trọng một chút.

Vương Diệp thở ra một hơi, nhìn chiếc hộp sắt trong tay.

Nếu Vương Diệp nhớ không lầm, trong chiếc hộp sắt này cũng có một khối đồ vật giống như cục sắt, gần giống với Cổ Dao Tiên Linh, cũng không biết thứ này có phải Cổ Dao Tiên Linh hay không.

Thứ này chính là lấy được từ Trương gia Cổ Lâu.

“Vương gia, bên trong này rốt cuộc là cái gì vậy?” Ngô Tà hỏi.

Anh không hỏi Trương Khởi Linh, vì anh biết, hỏi cũng vô ích, Trương Khởi Linh không thể nào biết thứ bên trong này rốt cuộc là cái gì, Trương Khởi Linh đã mất trí nhớ, thậm chí còn không biết mình là ai, làm sao có thể biết đồ trong chiếc hộp sắt này.

Vương Diệp nói: “Bên trong là một khối cục sắt, được lấy ra từ Trương gia Cổ Lâu.” Ngô Tà tò mò hỏi: “Vương gia, Trương gia Cổ Lâu rốt cuộc là gì vậy?” Ngô Tà đã không chỉ một lần nghe Vương Diệp và những người khác nói về Trương gia Cổ Lâu, nhưng anh không biết Trương gia Cổ Lâu rốt cuộc dùng để làm gì.

Vương Diệp nói: “Trương gia Cổ Lâu có rất nhiều, gần Sa Thành có một tòa, và ở Ba Nãi này cũng có một tòa, bên trong cất giấu bí mật huyết mạch của Trương gia, đây cũng là lý do tại sao những kẻ muốn trường sinh lại liều chết muốn tiến vào Trương gia Cổ Lâu.” “Huyết mạch Trương gia?

Chẳng lẽ chính là huyết mạch có thể trường sinh bất lão sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Diệp gật đầu.

Sau đó anh mở hộp sắt ra, bên trong quả nhiên nằm một khối cục sắt đen sì, gần như y hệt Cổ Dao Tiên Linh mà anh vừa nhận được!

Điểm khác biệt duy nhất là thể tích, khối này rõ ràng lớn hơn một vòng so với khối mà Vương Diệp vừa nhận được.

“Đây là cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm cục sắt, vô cùng tò mò hỏi: “Cũng không biết thứ này có đáng tiền không?” Vương Diệp không trả lời hắn, mà trực tiếp cầm cục sắt lên, sau đó trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Nhận được khối Cổ Dao Tiên Linh thứ ba, có hợp thành Cổ Dao Thần Dược không?】【Có/Không!】 Đôi mắt Vương Diệp hơi nheo lại, không ngờ vận may lại tốt đến vậy, khối cục sắt này lại thực sự là Cổ Dao Tiên Linh!

Nếu vậy, coi như Vương Diệp đã nhận được ba khối Cổ Dao Tiên Linh, và có thể hợp thành Cổ Dao Thần Dược!

Cổ Dao Thần Dược đã có trong tay, vậy Vương Diệp hiện tại chỉ còn thiếu Băng Xuyên Thủy Tinh Ma Nhãn chưa có được, chỉ cần lấy thêm Băng Xuyên Thủy Tinh Ma Nhãn, rồi cường hóa huyết mạch Kỳ Lân đến lần thứ chín, tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân huyết mạch, vậy Vương Diệp sẽ có thể thực sự kích hoạt Bất Tử Thể, trở thành sinh mệnh bất tử chân chính!

“Hợp thành Cổ Dao Thần Dược!” Vương Diệp thầm niệm trong lòng một tiếng, sau đó thu Cổ Dao Tiên Linh lại, trực tiếp hợp thành Cổ Dao Thần Dược. 【Hợp thành thành công, nhận được Cổ Dao Thần Dược!】【Cổ Dao Thần Dược: Là một loại thần dược thần bí nhất của Cổ Dao tộc, sở hữu sức sống vô thượng và lực sáng tạo thần kỳ, tương truyền là thần vật do Nữ Oa lưu lại khi tạo ra con người!】 Rất nhanh, trong ba lô hệ thống đã xuất hiện một vật phẩm kỳ lạ phát ra ánh sáng màu đen.

Đồng thời, Vương Diệp cũng nhận được giới thiệu về Cổ Dao Thần Dược.

Đôi mắt Vương Diệp lóe lên.

Không ngờ Cổ Dao Thần Dược lại là thần vật do Nữ Oa lưu lại khi tạo ra con người!

Chẳng trách Cổ Dao Tiên Linh sau khi phân hóa lại có khả năng nhân bản sinh linh, cho dù là một người đá, cũng có thể được ban cho sự sống như người bình thường, có thể nói là vô cùng thần kỳ.

Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ khối thần cốt mình từng nhận được trước đây, là thần cốt của Nữ Oa, một trong Tứ Đại Cổ Thần?

Dưới Trương gia Cổ Lâu này chôn cất, là Nữ Oa?

Dù sao, Cổ Dao Thần Dược này lại liên quan đến việc Nữ Oa tạo ra con người mà!

Dù sao đi nữa, cứ đi tìm Trương gia Cổ Lâu, tìm được nơi Nữ Oa an táng là sẽ biết.

Giờ đây Tứ Đại Cổ Thần đều đã tiêu vong hết, cho dù ở đây có mộ của cổ thần, thì đối với Vương Diệp cũng chỉ có lợi chứ không có hại gì.

“Không hay rồi!

Ách Ba Trương gia cháy rồi!” Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên hô lên một tiếng.

Ngô Tà và những người khác nhìn về phía đó, quả nhiên thấy xa xa lầu sàn treo của Trương Khởi Linh đã cháy, rất nhiều thôn dân đã phát hiện, bắt đầu múc nước dập lửa.

Nhưng lửa quá lớn, căn bản không thể dập tắt được.

“Không hay rồi, ảnh!” Ngô Tà sắc mặt biến đổi, vội vàng chạy như điên về hướng đó.

Ảnh là manh mối quan trọng giúp bọn họ khôi phục trí nhớ cho Trương Khởi Linh, nếu cứ thế bị cháy mất, thì manh mối cuối cùng này lại đứt đoạn rồi.

Cho nên, Ngô Tà muốn đi cứu những bức ảnh đó.

Vương Diệp và những người khác cũng không do dự, vội vàng đi theo.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại không hề sốt ruột.

Đối với anh mà nói, những bức ảnh đó hoàn toàn vô dụng, chứng mất trí của Trương Khởi Linh cũng không thể dễ dàng chữa khỏi như vậy, chỉ vài tấm ảnh, vẫn không thể giúp anh ấy khôi phục ký ức.

Hơn nữa, Vương Diệp đã sớm biết lầu sàn treo của Trương Khởi Linh sẽ bị thiêu rụi, nếu anh muốn ngăn cản thì rất dễ dàng.

Thậm chí, Vương Diệp còn biết ai muốn thiêu rụi lầu sàn treo đó.

Chính là nhị thúc của Ngô Tà, Ngô Nhị Bách!

Mặc dù biết người phóng hỏa đốt nhà là Ngô Nhị Bách, nhưng Vương Diệp lại không bận tâm.

Ngô Nhị Bách trong Cửu Môn nổi tiếng là hung ác độc địa, thủ đoạn vô cùng đáng sợ, Ngô Tam Tỉnh vốn dĩ không sợ trời không sợ đất cũng phải vô cùng cung kính với Ngô Nhị Bách, không dám chống đối nhị ca này.

Hơn nữa Ngô Nhị Bách cực kỳ yêu thương đứa cháu trai Ngô Tà

này.

Đương nhiên, những điều này đối với Vương Diệp mà nói, đều không thành vấn đề.

Ngô Nhị Bách này cũng sẽ không ngu đến mức đi đối đầu với mình.

Vương Diệp cũng biết, Ngô Nhị Bách sở dĩ đốt lầu sàn treo, hủy đi những bức ảnh bên trong, chính là không muốn Ngô Tà dấn thân quá sâu, sợ hại Ngô Tà mà thôi.

Rất nhanh, mọi người đã đến lầu sàn treo, nhìn thấy lửa đã cháy rất lớn, dùng thùng nước dập lửa căn bản không thể nào dập tắt được ngọn lửa kiểu này.

Mà nơi này núi cao nước xa, cũng không có thiết bị phòng cháy chữa cháy, chỉ dựa vào thôn dân múc nước dập lửa, căn bản là không thể làm được.

Cứ như vậy, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn lầu sàn treo bị cháy rụi.

Tuy nhiên Trương Khởi Linh không muốn từ bỏ như vậy, xông vào bên trong lầu sàn treo, cuối cùng trong biển lửa dữ dội chỉ mang ra được một tấm ảnh đã cháy chỉ còn lại một nửa góc, còn những tấm ảnh khác, đều đã bị thiêu rụi hết.

Hơn nửa tiếng sau, lửa dần dần nhỏ lại, đợi đến khi lầu sàn treo bị cháy rụi hoàn toàn, Ngô Tà không cam tâm tìm kiếm rất lâu trong đống đổ nát, nhưng không tìm thấy bất cứ thứ gì, không khỏi có chút suy sụp.

Khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối, kết quả lại cứ thế bị hủy diệt.

Điều này khiến Ngô Tà có một cảm giác bất lực.

“Thiên Chân, bọn mình nhất định sẽ tìm được manh mối nữa thôi.” Vương Bàn Tử đi bên cạnh Ngô Tà, thở dài, vỗ vai Ngô Tà an ủi.

Ngô Tà uể oải gật đầu.

Trương Khởi Linh im lặng không nói.

Vương Diệp nói: “Được rồi, chúng ta về nhà trưởng thôn trước đi.” Mọi người đi theo Vương Diệp về nhà trưởng thôn.

Dù sao ở đây cũng vô ích, chi bằng về trước rồi tính.

Rất nhanh, Vương Diệp và những người khác đã trở về nhà trưởng thôn.

Ngồi xuống thở một hơi, Vương Bàn Tử nhíu mày nói: “Rốt cuộc là ai đã phóng hỏa đốt lầu sàn treo vậy?

Có phải là đồng bọn của tên Tháp Kiên Bàng kia không?

Hắn ta dùng kế điều hổ ly sơn, dụ bọn mình đi, sau đó đồng bọn của hắn đi đốt lầu sàn treo, không muốn bọn mình có được những bức ảnh đó?” Lúc này Ngô Tà hơi hoàn hồn lại, anh phân tích: “Không phải là không có khả năng, nhìn tên Tháp Kiên Bàng đó rất quen thuộc với ngôi làng này, hơn nữa theo Vương gia nói, người này vẫn luôn ở trong làng, hắn cũng sớm biết dưới giường Muộn Du Bình có hộp sắt, vậy tại sao hắn không lấy hộp sắt đi sớm hơn, cứ nhất thiết phải đến lúc này mới đến cướp?” “Chắc là chỉ có một nguyên nhân, chiếc hộp sắt đó không có tác dụng gì với hắn, nhưng điều hắn muốn làm là không để chúng ta biết một số chuyện, cho nên thấy chúng ta phát hiện hộp sắt thì liền ra tay cướp đoạt.” “Bao gồm cả những bức ảnh đó cũng vậy, hắn dụ chúng ta đi, sau đó có người đến đốt lầu sàn treo, hủy đi mọi dấu vết.” “Rõ ràng là không muốn chúng ta tìm hiểu được bí mật bên trong lầu sàn treo.” Nghe Ngô Tà phân tích, Vương Bàn Tử không khỏi gật đầu.

Sau đó Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, chuyện này anh nghĩ sao?” Vương Diệp thản nhiên nói: “Có thể nghĩ thế nào, những điều anh nói tôi đều biết, nhưng muốn hiểu rõ bí mật trong đó, căn bản không cần phải làm rõ bí mật bên trong lầu sàn treo, chẳng lẽ các anh không nhận ra, suốt chặng đường này, vẫn luôn có một thế lực thần bí dẫn dắt các anh đến đây sao?” Ngô Tà sững sờ, sau đó suy nghĩ một lát, anh trầm trọng gật đầu: “Không sai, quả thực có cảm giác đó.” Vương Diệp nói: “Thôn Ba Nãi này là một căn cứ địa trước đây của Trương gia, họ đã xây dựng một Trương gia Cổ Lâu ở đây, bên trong chứa tất cả bí mật huyết mạch của Trương gia, muốn có được trường sinh, thì nhất định phải tiến vào bên trong Trương gia Cổ Lâu, có được huyết mạch Trương gia, từ đó đạt được trường sinh.” “Các anh, chỉ là những người thám hiểm mà thôi.” Ngô Tà nhíu mày: “Chẳng lẽ là Cừu Đức Khảo?” Vương Diệp lắc đầu: “Cừu Đức Khảo chưa có năng lực đó.” Anh không nói, thực ra người dẫn dắt Ngô Tà đến đây, thậm chí là dẫn dắt Ngô Tà đi qua bao nhiêu cổ mộ như vậy, không phải ai khác, mà chính là Tam thúc Ngô Tam Tỉnh, người Ngô Tà tin tưởng nhất, cũng là người muốn tìm nhất!

Vương Diệp đứng dậy tìm trưởng thôn: “Trưởng thôn, giúp chúng tôi tìm Bàn Mã, chúng tôi muốn đến bên hồ mà đội khảo cổ năm xưa đã khảo sát.” Lần này Vương Diệp không nói thừa nữa, trực tiếp nói rõ ý định.

Anh không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Trưởng thôn sững sờ, nhưng thấy Vương Diệp lấy ra không ít tiền, cũng gật đầu, vội vàng đi tìm Bàn Mã.

“Vương gia làm sao biết ở đây có Bàn Mã gì đó?” Ngô Tà tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Anh ngốc à, Vương gia chẳng phải đã nói rồi sao, anh ấy từng là người Trương gia, nơi này đã là một căn cứ địa trước đây của Trương gia, Ách Ba Trương gia cũng ở đây, Vương gia chắc chắn cũng rất hiểu ngôi làng này, biết đâu nhà của anh ấy cũng ở đây thì sao.” Ngô Tà há hốc miệng, cảm thấy Vương Bàn Tử nói rất có lý.

Còn Vương Diệp không để ý đến hai người họ.

Hiện tại anh chỉ muốn nhanh chóng tìm được Bàn Mã, sau đó để Bàn Mã dẫn họ đến cái hồ đó.

Trương gia Cổ Lâu nằm trong hồ, cũng nằm trong ngọn núi bên cạnh hồ, tìm được Trương gia Cổ Lâu, Vương Diệp có thể tiến hành lần Đánh Dấu thứ mười một, nhận được Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết.

Còn về việc tại sao lại cần Bàn Mã dẫn đường?

Cũng rất đơn giản, Bàn Mã quen thuộc địa hình ở đây, Vương Diệp tuy cũng có thể tìm thấy, nhưng khá phiền phức, anh không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy, đương nhiên phải dùng phương pháp đơn giản nhất.

“Vương gia, Bàn Mã này rốt cuộc là ai vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngô Tà cũng đầy vẻ tò mò.

Lâm Tiểu Yêu cũng tiến lại gần.

Vương Diệp nói: “Bàn Mã là người năm xưa dẫn đường cho Trần Bì A Tứ và bọn họ, ông ta biết Trương gia Cổ Lâu ở đâu.” Vương Bàn Tử và Ngô Tà nghe xong đều bỗng nhiên đại ngộ.

Tiếp đó Vương Bàn Tử nói: “Cái này không đúng à Vương gia, anh chẳng phải cũng là người Trương gia sao, tại sao anh lại không tìm được Trương gia Cổ Lâu?” Vương Diệp nói: “Ai nói tôi không tìm được?

Chỉ là đã rất lâu rồi không đến đây, nơi này thay đổi quá lớn, muốn tìm được Trương gia Cổ Lâu cần mất chút thời gian thôi, mà Bàn Mã đã biết, tôi tại sao còn phải lãng phí thời gian nhiều vậy?” “Có lý.” Vương Bàn Tử nói.

Chương 743

Vương Diệp cũng không nói thừa nữa.

Không lâu sau, trưởng thôn đã dẫn Bàn Mã đến.

Bàn Mã vốn không muốn đến, nhưng lại bị trưởng thôn dùng một tiểu kế, nói rằng ông ta có một khẩu súng săn tinh xảo muốn mời Bàn Mã đến xem.

Bàn Mã là một lão thợ săn, có sự cố chấp tự nhiên đối với súng săn.

Cho nên nghe nói trưởng thôn có súng săn tốt, liền vội vàng đi theo.

Kết quả sau khi đến mới phát hiện mình bị lừa, trưởng thôn làm gì có súng săn nào, rõ ràng là có mấy người đang đợi ông ta.

Khi ông ta nhìn thấy Trương Khởi Linh và Ngô Tà, sắc mặt liền thay đổi, lạnh lùng nhìn trưởng thôn một cái, rồi xoay người muốn bỏ đi.

Tuy nhiên, Vương Diệp đã lên tiếng: “Bàn Mã, những chuyện ông làm năm xưa, nếu không muốn công khai ra thế thì tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, Tháp Kiên Bàng đã chết dưới tay tôi, nếu ông cũng muốn giống hắn, thì cứ thử bước ra khỏi căn nhà này xem.” Một câu nói của Vương Diệp lập tức khiến sắc mặt Bàn Mã biến đổi, không dám đi nữa.

“Ngươi là ai?” “Tôi dựa vào cái gì mà tin ngươi?” Bàn Mã nhìn chằm chằm Vương Diệp hỏi.

Vương Diệp nói: “Ông tin hay không tôi không quan trọng, nhưng ông dám thử bước ra ngoài xem.” Nói rồi, Vương Diệp tỏa ra một luồng Thánh uy Kỳ Lân, Bàn Mã toàn thân run rẩy, giống như nhìn thấy quỷ, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Rõ ràng, ông ta đã bị Vương Diệp dọa sợ.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Năm đó ông đã giết thành viên đội khảo cổ, tôi cũng sẽ không truy cứu ông điều gì, bây giờ dẫn chúng tôi đến cái hồ đó, đến đó rồi, ông muốn đi đâu tôi cũng sẽ không cản ông, nhưng nếu ông dám giở trò, thì đừng trách tôi không khách khí.” Nói rồi, Vương Diệp không chút do dự sử dụng Vô Giới Yêu Đồng.

Vô Giới Yêu Đồng có thể để lại dấu ấn trên người, thậm chí là khống chế tâm thần đối phương.

Tên Bàn Mã này không thành thật, nếu không cho ông ta thấy một chút màu sắc, đến lúc đó ông ta chắc chắn sẽ làm chuyện xấu.

Cho nên Vương Diệp cũng lười lãng phí thời gian khác, trực tiếp dùng Vô Giới Yêu Đồng để lại dấu ấn trong tâm thần Bàn Mã, như vậy, Bàn Mã sẽ không dám giở trò gì nữa.

Quả nhiên, sau khi bị Vô Giới Yêu Đồng ảnh hưởng, Bàn Mã trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều.

Ông ta không dám nói thêm một từ “không” nào nữa, ông ta cung kính gật đầu với Vương Diệp: “Được, tôi sẽ dẫn anh đi đến đó ngay.” Vương Diệp gật đầu, cũng không nói thêm lời thừa, chuẩn bị đứng dậy đi theo Bàn Mã.

Thế nhưng ngay lúc này, trưởng thôn vội vàng đi vào, ông ta nói: “Tiên sinh Vương, bên ngoài có người nói muốn gặp anh.” Vương Diệp khẽ nhướng mày.

Muốn gặp mình?

Nơi này, ai sẽ đến?

Trừ Cửu Đức Khảo ra, thì chỉ còn Ngô Nhị Bách thôi.

Nếu là Cửu Đức Khảo, tên đó chắc là không có tâm tư đó.

Như vậy, hẳn là chỉ còn lại Ngô Nhị Bách.

Ngô Nhị Bách là lão nhị của Ngô gia, thủ đoạn vô cùng phi phàm, hơn nữa cũng từng nghe danh tiếng của mình, nếu biết mình ở đây thì cho dù mạo hiểm bị bại lộ trước Ngô Tà, cũng sẽ đến bái kiến mình.

Dù sao, thân phận của mình đặt ở đó, Ngô Nhị Bách dù có là nhân vật số má trong Cửu Môn cũng không dám chậm trễ mình.

Vương Diệp nghĩ thông suốt điểm này, anh nhìn Ngô Tà một cái, khiến người sau vô cùng khó hiểu, không hiểu tại sao Vương Diệp lại nhìn mình?

Rõ ràng là có người muốn gặp anh ấy mà.

Trong lòng Ngô Tà rất tò mò.

Nơi này, sẽ có ai đến bái kiến Vương Diệp?

Chẳng lẽ, có người Trương gia nào còn sót lại ở đây sao?

Nghe nói Vương Diệp trước kia có địa vị cực cao trong Trương gia, có lẽ thật sự là người của Trương gia.

Còn Vương Diệp thì thản nhiên nói: “Lát nữa người kia đến rồi cậu tự khắc sẽ biết.” Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, vậy chừng nào chúng ta đi tìm Trương gia cổ lâu đây?” Vương Diệp nói: “Gặp người này xong thì đi thôi, đằng nào Trương gia cổ lâu cũng ở đó chứ có chạy đi đâu, lát nữa đi cũng thế thôi.” “Được thôi.” Vương Bàn Tử gật đầu.

Rất nhanh, trưởng thôn dẫn theo một người đàn ông trung niên bước vào.

Người đàn ông trung niên thân hình gầy yếu, mặt mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm, vừa nhìn đã thấy là loại người tâm cơ khó lường.

Người đàn ông trung niên vừa bước vào, Ngô Tà liền bật dậy, trừng mắt nhìn người trước mặt: "Nhị thúc, sao chú lại ở đây?" Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Vương Diệp, người đàn ông đến thăm này chính là nhị thúc của Ngô Tà – Ngô Nhị Bách!

Ngô Nhị Bách lạnh nhạt liếc Ngô Tà một cái: "Ta đến đây còn phải báo cáo với cháu à?" "Ơ." Ngô Tà có chút lúng túng.

Ngô Nhị Bách không thèm để ý Ngô Tà nữa, mà đi đến trước mặt Vương Diệp, khách sáo nói: "Vương gia, không ngờ ngài cũng ở đây, hôm nay mới đến bái kiến, xin Vương gia thứ tội!" Vương Diệp gật đầu, cũng không có ý trách tội Ngô Nhị Bách.

Tên này có thể đến thăm mình, cũng đủ cho thấy thành ý của y.

Vốn dĩ, y muốn giấu Ngô Tà chuyện mình ở đây, âm thầm thao túng mọi việc, sẽ không nói cho Ngô Tà biết gì cả.

Thế nhưng bây giờ để đến thăm mình, y thậm chí còn tiết lộ hành tung cho Ngô Tà biết, để Ngô Tà hiểu rằng y cũng đang ở đây.

Điều này không phải ý định ban đầu của Ngô Nhị Bách.

Có thể thấy, Ngô Nhị Bách thành ý có bao nhiêu đủ.

Vương Diệp nói: "Anh khách sáo rồi." Nói rồi, Vương Diệp mời Ngô Nhị Bách ngồi.

Ngô Nhị Bách lúc này mới ngồi xuống.

Ngô Tà vẫn còn kinh ngạc, y ngây người đứng đó, trong đầu đầy rẫy thắc mắc, nhị thúc của mình đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Chẳng lẽ lại chạy xa như vậy, chỉ để chuyên đến thăm Vương Diệp sao?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi!

Nếu muốn đến thăm Vương Diệp, vậy lúc ở Bắc Bình, Vương Diệp ở nhà lâu như vậy không đi, cứ nhất định đợi Vương Diệp đến đây rồi mới vội vàng đến sao?

Chỗ này còn xa hơn Bắc Bình nhiều chứ.

Ngô Tà thật sự không hiểu nổi.

Còn Vương Bàn Tử thì lại nhìn đến ngớ người.

Nhị thúc của Ngô Tà?

Sao lại ở đây?

Chẳng lẽ là đặc biệt đến bái kiến Vương gia?

Cái này... không thể nào!

Vương Bàn Tử nhất thời không biết nói gì.

Ngô Tà lại hỏi lần nữa: “Nhị thúc, rốt cuộc chú đến đây làm gì vậy?” Ngô Nhị Bách lạnh nhạt liếc Ngô Tà một cái, rồi nói: “Cháu gan cũng lớn thật, ai cho cháu đi điều tra mấy thứ này?

Từ Tây Sa Hải Để Mộ đến Trường Bạch Sơn, rồi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung và Ba Nãi này, cháu có biết không, nếu không có Vương gia, cháu đã chết không biết bao nhiêu lần rồi?” Ngô Tà há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

Dù sao Ngô Nhị Bách nói không sai.

Suốt chặng đường này, nếu không có Vương Diệp, y đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Ngô Nhị Bách nhìn về phía Vương Diệp, khách sáo nói: “Vương gia, đa tạ ngài đã chiếu cố Thiên Chân suốt chặng đường này, nếu không có ngài, độc đinh cuối cùng của Ngô gia chúng tôi có lẽ đã không còn rồi.” Cẩu Ngũ gia tuy có ba người con trai, nhưng chỉ có lão đại sinh được một đứa, tức là Ngô Tà.

Còn Ngô Nhị Bách và Ngô Tam Tỉnh đều không có con cái.

Đây cũng là lý do hai người họ coi Ngô Tà như con ruột.

Cả hai đều rất quan tâm đến sự an nguy của Ngô Tà.

Ngô Nhị Bách lần này đến Ba Nãi, hoàn toàn là để bảo vệ Ngô Tà.

Chỉ là bây giờ y thấy Vương Diệp và Ngô Tà ở cùng nhau, trong lòng y cũng thở phào nhẹ nhõm, biết có Vương Diệp ở đây thì Ngô Tà sẽ không sao, đây cũng là lý do y hạ quyết tâm đến bái kiến Vương Diệp.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Ngô Nhị Bách gật đầu, rồi nói: “Vương gia đây là muốn đi tìm Trương gia cổ lâu sao?” Vương Diệp gật đầu.

Ngô Nhị Bách nói: “Vương gia nhất định phải cẩn thận, trên đời này còn rất nhiều người muốn tìm Trương gia cổ lâu, e rằng bị người khác lợi dụng.” Vương Diệp cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Trên đời này người dám lợi dụng ta, Vương Diệp, còn chưa ra đời đâu.” Ngô Nhị Bách nghe những lời bá đạo của Vương Diệp không khỏi cười khổ một tiếng.

Phải nói rằng, Vương Diệp nói rất đúng.

Quả thật là đạo lý này.

Y vậy mà quên mất Vương Diệp có thân phận gì, cho dù là Trương Đại Phật Gia gặp Vương Diệp, cũng phải thành thật, cung kính, ai lại dám lợi dụng Vương Diệp chứ?

E rằng những kẻ muốn tìm Trương gia cổ lâu, nếu biết Vương Diệp ở đây, đều phải ngoan ngoãn tránh mặt Vương Diệp, đợi Vương Diệp rời đi rồi mới dám xuất hiện.

Đây chính là bản lĩnh của Vương Diệp.

Ngô Nhị Bách gật đầu, cười nói: “Thật là tôi lo lắng thừa rồi, trên đời này cũng không ai dám lợi dụng Vương gia ngài.” Tiếp đó Ngô Nhị Bách cáo từ rời đi, lúc đi còn trừng mắt nhìn Ngô Tà một cái: “Đã theo Vương gia thì phải ngoan ngoãn nghe lời Vương gia, nếu dám làm trái ý Vương gia, để ta mà biết, ta sẽ không tha cho cháu đâu.” Ngô Tà nói: “Nhị thúc cứ yên tâm.” Thực ra, y bây giờ cũng thấy rất kỳ lạ, thầm than năng lực của Vương gia thật đáng sợ.

Nhị thúc của y, vốn dĩ luôn nghiêm nghị, ngày thường rất nghiêm khắc với y, y rất ít khi thấy nhị thúc cười, đặc biệt là nụ cười mỉm như thế này.

Thế mà bây giờ, nhị thúc e là đã cười hết nụ cười của cả đời rồi.

Ngô Nhị Bách gật đầu, lúc này mới quay người rời đi.

Đợi Ngô Nhị Bách rời đi, Vương Diệp cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, gọi Bàn Mã, rồi dẫn Ngô Tà và những người khác đi đến Trương gia cổ lâu.

Chỉ cần tìm được Trương gia cổ lâu, Vương Diệp liền có thể tiến hành lần đánh dấu thứ mười một!

“Vương gia, Trương gia cổ lâu thật sự ở đây sao?” Trên đường, Vương Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, tò mò hỏi.

Chương 744

Vương Diệp nói: “Ừ, ở đây có một tòa Trương gia cổ lâu.” Ngô Tà hỏi: “Vương gia, anh nói trong Trương gia cổ lâu này, có cách nào giúp Muộn Du Bình khôi phục ký ức không?” Vương Diệp và Vương Bàn Tử đều nhìn Trương Khởi Linh một cái, thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh không thay đổi, cả hai đều cảm thấy hơi kỳ lạ trong lòng, nói thật, không chỉ Vương Diệp, mà ngay cả Vương Bàn Tử cũng không hề hy vọng việc Trương Khởi Linh có thể khôi phục ký ức.

Vương Diệp thì càng không cần phải nói, hầu như chưa từng nghĩ đến việc ký ức của Trương Khởi Linh có thể hồi phục.

Thân thế của Trương Khởi Linh, ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy khó hiểu.

Theo suy đoán trước kia, vốn cho rằng Trương Khởi Linh sẽ là con cháu do Trương Đạo Lâm để lại, nhưng sau này mới biết, Trương Khởi Linh chỉ là đứa trẻ Trương Đạo Lâm nhặt được, đứa trẻ nhặt được bên cạnh thiên thạch ở Trường Bạch Sơn.

Rất hiển nhiên, thân thế của Trương Khởi Linh hẳn là có liên quan đến thiên thạch, và Trương Khởi Linh không phải người của Trương gia.

Hoặc có thể nói, Trương gia tồn tại là nhờ huyết mạch của Trương Khởi Linh.

Mà chứng mất trí nhớ của y, lại nghiêm trọng hơn chứng mất trí nhớ trong huyết mạch Trương gia nhiều.

Thế nên ngay cả Vương Diệp, đối với việc Trương Khởi Linh khôi phục ký ức, cũng không có bất kỳ lòng tin nào.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Mỗi người có một số mệnh riêng, Trương Khởi Linh có khôi phục ký ức được hay không, thì phải xem tạo hóa của cậu ta thôi.” Ngô Tà nghe lời Vương Diệp nói, cũng hiểu được ý ngoài lời của Vương Diệp, chính là Trương gia cổ lâu cũng không thể giúp Trương Khởi Linh khôi phục ký ức.

Y không khỏi có chút thất vọng.

Tuy nhiên, y không hề mất đi lòng tin, vẫn quyết định phải vào trong Trương gia cổ lâu điều tra một phen, nếu không thì thế nào cũng không cam tâm.

Ngô Tà quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, phát hiện Trương Khởi Linh vẫn là vẻ mặt thờ ơ, trong lòng y rất khó chịu.

Vương Diệp không để ý Ngô Tà và bọn họ, mà nói với Lâm Tiểu Yêu: “Con trông chừng lão già này cho kỹ, đừng để ông ta giở trò.” “Vâng, sư phụ!” Lâm Tiểu Yêu gật đầu, rồi đặt sự chú ý lên người Bàn Mã đang đi ở phía trước.

Tên Bàn Mã này rất xảo quyệt, năm đó y gần như đã giết chết toàn bộ thành viên đội khảo cổ, theo tình tiết nguyên tác mà xem, Ngô Tà và bọn họ cũng chịu thiệt thòi lớn dưới tay Bàn Mã.

Vương Diệp thì không sợ y, chỉ là không muốn vì y mà lãng phí một số thời gian không cần thiết.

Thế nên Vương Diệp phải bảo Lâm Tiểu Yêu trông chừng kỹ tên này.

Đi được hai tiếng, Bàn Mã nói: “Chư vị, chi bằng nghỉ ngơi một lát đi.” Vương Diệp gật đầu, ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi.

Bàn Mã uống một ngụm nước, y nói: “Tiểu gia đây, chúng ta thật sự muốn đi cái hồ đó sao?

Cái hồ đó rất đáng sợ, bên trong có yêu quái đấy!” Lời này y nói với Vương Diệp.

Vương Bàn Tử cắn một miếng lương khô, cười nói: “Tôi nói này ông chú, thời buổi nào rồi mà ông còn có cái tư tưởng này nữa, trên đời này làm gì có yêu quái nào.” Bàn Mã nói: “Thật sự có!

Tôi tận mắt nhìn thấy!

Người chết rồi, còn có thể từ trong hồ đó sống lại, đáng sợ vô cùng!” Nghe Bàn Mã nói vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

Ngô Tà nói: “Ông chú, lời này là sao?

Trên đời này còn có người có thể sống lại sao?” Bàn Mã lấy thuốc lào ra, hút một hơi rồi nói: “Chuyện này là thật!

Mấy chục năm trước tôi tận mắt chứng kiến, tôi thấy mấy người trong đội khảo cổ năm đó đã chết rồi, nhưng sau khi bị ném xuống hồ, ngày hôm sau lại sống lại!” “Mấy người cùng tôi chứng kiến, không lâu sau đều bị nguyền rủa mà chết, lúc đó tôi sợ hãi không thôi, trốn vào núi ẩn náu mấy năm trời mới dám ra ngoài, tránh được một kiếp!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử lại nhìn nhau.

Lão già này nói có đầu có đuôi, cả hai trong lòng cũng có chút hoài nghi.

Chẳng lẽ Trương gia cổ lâu ở dưới đáy hồ, nên mới tà dị như vậy sao?

Lúc Vương Bàn Tử định nói gì đó, Vương Diệp lại cười lạnh một tiếng: “Tôi nói Bàn Mã này, ông không cần phải ở đây giả thần giả quỷ nữa, mấy thành viên đội khảo cổ năm đó chẳng phải là bị các ông giết sao?

Còn bị các ông dìm xuống hồ nữa.” “Còn về mấy người cái gọi là bị nguyền rủa mà chết, cũng chỉ là ông giết người diệt khẩu mà thôi.” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Mã lập tức biến đổi, y kinh hãi nhìn

Vương Diệp, cố làm ra vẻ phẫn nộ nói: “Anh nói bậy bạ cái gì đó!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng giật mình trong lòng, cảnh giác nhìn Bàn Mã.

Nếu đúng như Vương Diệp nói, vậy tâm tư của Bàn Mã này cũng quá độc ác rồi!

Đơn giản là đã phát huy sự tàn nhẫn đến cực hạn!

Vương Diệp thản nhiên nói: “Chẳng lẽ ông quên tôi nói gì với ông ở nhà trưởng thôn rồi sao?

Chuyện của Tháp Kiên Bàng tôi đều nắm rõ trong lòng bàn tay, chứ đừng nói đến ông, ông không cần phải phủ nhận gì cả, năm đó trong thôn không có gì ăn, các ông đi trộm đồ tiếp tế của đội khảo sát, bị người của đội khảo sát phát hiện, mấy người các ông liền nhẫn tâm giết hết các thành viên đội khảo sát ở lại doanh địa, ông thật sự nghĩ chuyện này dễ dàng cho qua vậy sao?” Lúc này, sắc mặt Bàn Mã triệt để trở nên khó coi.

Ngay từ đầu, y chỉ nghĩ Vương Diệp đang hù dọa mình mà thôi, chứ thực ra không biết nội tình gì.

Thế nên suốt chặng đường này, y vẫn luôn tính toán làm sao để hãm hại Vương Diệp và bọn họ.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ, Vương Diệp đã kể lại toàn bộ mọi chuyện năm đó một cách nguyên vẹn.

Trong lòng Bàn Mã dâng lên một tia sợ hãi!

Quá đáng sợ!

Vương Diệp cứ như thể biết hết mọi chuyện vậy!

“Rốt cuộc anh là ai, tại sao lại biết rõ như vậy!” Bàn Mã kinh hãi nói.

Chuyện năm đó, người biết rõ như vậy cũng chỉ có mấy người, hơn nữa đều đã chết hết rồi, cho dù là Tháp Kiên Bàng kia cũng chỉ biết một số đầu đuôi sự việc mà thôi, chứ không biết rõ quá trình.

Mà Vương Diệp, lại kể lại toàn bộ quá trình sự việc một cách nguyên vẹn.

Điều này sao có thể không khiến Bàn Mã kinh hãi chứ?

Cứ như thể Vương Diệp lúc đó cũng tham gia vào chuyện này vậy!

Y biết quá rõ rồi!

Bàn Mã kinh hoàng nhìn Vương Diệp, tay cầm tẩu thuốc run lẩy bẩy, y muốn nhìn ra điều gì đó trên mặt Vương Diệp.

Chỉ tiếc là, biểu cảm của Vương Diệp từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi.

Lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã hoàn toàn xác định, tất cả những gì Vương Diệp nói đều là sự thật.

Tên Bàn Mã này thật sự quá hung ác rồi!

Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng: “Đây là Vương gia đó!

Ngài ấy liệu sự như thần, mấy chuyện của ông, Vương gia chỉ cần tính một cái là biết hết rồi!” Bàn Mã nhìn về phía Vương Diệp, chỉ thấy Vương Diệp vẻ mặt thản nhiên, cứ như thể đang nói một chuyện không đáng nhắc tới vậy.

Trong lòng Bàn Mã bắt đầu nảy sinh một nỗi sợ hãi đối với Vương Diệp.

Hơn nữa, y cũng bắt đầu tin rằng Tháp Kiên Bàng thật sự đã bị Vương Diệp giết.

Bàn Mã nói: “Vương gia, chuyện năm đó tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, lúc đó trong thôn quá nghèo, thường xuyên không đủ ăn, ăn bữa nay lo bữa mai, tôi cũng là bị quỷ ám mới đi trộm lương thực!” Ngô Tà tức giận nói: “Ông trộm lương thực thì cứ trộm đi, tại sao còn muốn hại người!

Loại người như ông, thật là mất hết nhân tính!” Bàn Mã chua xót nói: “Tôi biết chuyện đó là tôi đã điên rồ, là tôi mất hết nhân tính, lúc đó thành viên đội khảo cổ kia nói muốn tố cáo tôi, muốn tôi vào tù, thậm chí muốn cả thôn chúng tôi phải chịu tội, tôi trong lòng sợ hãi, liền giết người đó.

Sau này tôi cũng rất sợ hãi rất hối hận, nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi.” Ngô Tà nhìn dáng vẻ hối hận của Bàn Mã, trong lòng cũng mềm đi.

Rõ ràng, tên Ngô Tà này đã có chút mềm lòng.

Y vốn dĩ vẫn luôn như vậy.

Ngô Tà nhìn về phía Vương Diệp: “Vương gia, ông ta nói là thật sao?” Vương Diệp không trả lời Ngô Tà, mà thản nhiên nói với Bàn Mã: “Ông giết người, làm sai chuyện, tự nhiên sẽ có người đến đòi nợ ông, hôm nay tôi nói những chuyện này, không phải muốn tính sổ với ông, tôi chỉ muốn nói cho ông biết, tốt nhất đừng giở trò gì với tôi, lãng phí thời gian của tôi, nếu ông dám giở trò gì, tôi sẽ lấy mạng chó của ông.” Bàn Mã trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu nói: “Vâng vâng vâng, Vương gia ngài cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không giở trò gì, ngài bảo tôi làm gì tôi sẽ làm nấy.” Mặc dù Vương Diệp bây giờ hoàn toàn không thể hiện ra bất kỳ thực lực mạnh mẽ nào, nhưng hiện tại trong lòng Bàn Mã đã vô cùng sợ hãi đối với Vương Diệp.

Thế nên, Bàn Mã bây giờ cũng không dám có bất kỳ ý đồ nhỏ nhặt nào khác.

Nếu là trước kia, y còn có Tháp Kiên Bàng giúp y, có Tháp Kiên Bàng làm át chủ bài.

Tuy nhiên bây giờ Tháp Kiên Bàng lâu như vậy không xuất hiện, Bàn Mã biết, Tháp Kiên Bàng e rằng thật sự đã gặp chuyện rồi.

Y bây giờ muốn sống sót, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời Vương Diệp.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Mã một cái, thấy ánh mắt sợ hãi của Bàn Mã, biết tên này đã không dám giở trò vặt nữa, thế là cũng không nói thêm gì.

Tiếp đó Vương Diệp và bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ hơn mười phút rồi lại tiếp tục lên đường.

Cuối cùng, sau hai giờ, họ đến bờ hồ nơi đội khảo cổ năm đó đã tiến hành khai quật, và dựng hai cái lều bên bờ hồ.

“Vương gia, anh nói Trương gia cổ lâu ở ngay đây sao?

Ở đâu chứ?” Vương Bàn Tử nhìn quanh khắp nơi, nghi hoặc hỏi.

Vương Diệp chỉ vào cái hồ lớn: “Trương gia cổ lâu có một nửa ở trong hồ, một nửa ở trong núi, xuống hồ hẳn là sẽ nhìn thấy Trương gia cổ lâu.” Vương Bàn Tử đi đến bờ hồ nhìn quanh, rồi hỏi: “Cái hồ này sâu bao nhiêu vậy, chúng ta cứ thế nhảy xuống có tìm được Trương gia cổ lâu không?” Vương Diệp nói: “Muốn từ trong hồ tiến vào Trương gia cổ lâu, đó gần như là chuyện không thể, cổ lâu có tính chất niêm phong cực mạnh, hơn nữa còn có một huyễn trận, các cậu muốn vào, có ra được hay không còn là một chuyện khác.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều ngớ người ra.

Nếu cái hồ này không thể vào Trương gia cổ lâu, vậy Vương Diệp dẫn họ đến đây làm gì?

Hoàn toàn không cần thiết chút nào.

Vương Bàn Tử hỏi: “Vương gia, nếu Trương gia cổ lâu dưới hồ này không thể vào được, vậy chúng ta đến đây làm gì?

Chi bằng đi những chỗ khác tìm xem, xem có tìm được lối vào Trương gia cổ lâu không.” Ngô Tà cũng gật đầu: “Béo nói đúng đó, chúng ta đến đây làm gì chứ?” Vương Diệp thản nhiên nói: “Nếu Trương gia cổ lâu ở dưới đáy hồ này, vậy thì lối vào Trương gia cổ lâu phải ở gần đây, chỉ cần tìm kỹ, hẳn là có thể tìm được.” Nói rồi, Vương Diệp rời bờ hồ, đi về phía ngọn núi hoang bên cạnh.

Lâm Tiểu Yêu vội vàng đi theo Vương Diệp.

Ngô Tà và những người khác nhìn nhau, cũng không ngây người ở đó, mà đi theo Vương Diệp.

Còn về Bàn Mã kia, y do dự một lát rồi, vẫn không dám bỏ chạy, ngoan ngoãn đi theo đội ngũ.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, nói: “Này lão già, ông còn chần chừ cái gì, không biết đường thì cứ theo sát Vương gia đây này!” Bàn Mã gượng cười, cũng không phản bác lời Vương Bàn Tử.

Vốn dĩ Bàn Mã là vì sợ Vương Diệp, nên mới ngoan ngoãn đi theo.

Y cảm thấy, Vương Diệp đã yên tâm để y đi theo như vậy, vậy thì chắc chắn đã sớm có chuẩn bị, nói không chừng y vừa chạy, là sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Bàn Mã thực ra là một người rất quý mạng, trong tình huống không tự tin có thể trốn thoát, y căn bản không dám manh động, chỉ có thể thành thật đi theo sau Vương Diệp và bọn họ.

Rất nhanh họ đến trên núi hoang, Bàn Mã nói: “Vương gia, cái tên Tháp Kiên Bàng kia hình như đã từng đến Trương gia cổ lâu, y thật sự đã chết rồi sao?” Vương Diệp liếc Bàn Mã một cái, y biết tên này muốn dò la tin tức của Tháp Kiên Bàng, xem Tháp Kiên Bàng có thật sự đã chết hay không.

Chương 745

Nhưng Vương Diệp không để ý y, mà đi đến một chỗ nào đó rồi, bảo Lâm Tiểu Yêu lấy Tê Tê ra.

“Lâm Tiểu Yêu, hãy đào lỗ ngay chỗ này, hẳn là sẽ tìm được Trương gia cổ lâu.” Vương Diệp nói.

Lần này Lâm Tiểu Yêu đã mang Tê Tê ra, hoàn toàn có thể lợi dụng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để đào đường hầm, rồi tìm được Trương gia cổ lâu.

Vừa nãy Vương Diệp chính là dùng Phân Kim Định Huyệt Thuật tìm được chỗ này, bên dưới nhất định là Trương gia cổ lâu!

“Vâng!” Lâm Tiểu Yêu đáp một tiếng, thả hai con Tê Tê ra.

“Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp!” Thấy cảnh này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều lẩm bẩm một tiếng.

Vương Bàn Tử có chút mong chờ.

Y trước kia chưa từng thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp rốt cuộc lợi hại đến mức nào, ngược lại Ngô Tà thì khi ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã từng thấy Vương Diệp mang Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp ra, tốc độ đào đường hầm cực kỳ nhanh, nhanh hơn bất kỳ đạo mộ tặc nào đào hầm.

Ngô Tà nhớ rõ, cho dù là Tam thúc của y, Phan Tử và Đại Khuê ba người cùng nhau, cũng không bằng hai con Tê Tê!

Có thể thấy, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này lợi hại đến mức nào.

Vương Bàn Tử nói: “Sớm đã nghe nói Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp phân sơn phá nham, vô cùng sắc bén, tốc độ đào đường hầm cực nhanh, hôm nay cuối cùng cũng được mục sở thị rồi.” Trong lúc nói chuyện, Lâm Tiểu Yêu đã lấy ra một ít thứ mà Tê Tê thích ăn, làm thành viên rồi cho chúng ăn, ăn xong hai con Tê Tê này liền trở nên hưng phấn.

Theo một tiếng ra lệnh của Lâm Tiểu Yêu, hai con Tê Tê phân công hợp tác, tốc độ cực nhanh, lớp đất trước mặt chúng như những khối bã đậu, một lượng lớn bùn đất bị đào lên, một đường hầm đủ cho một người đi xuống nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ.

Bàn Mã nhìn cảnh này mà mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Tốc độ này, cũng quá nhanh rồi!

Y chưa từng thấy thứ gì đào đường hầm nhanh như vậy, cái này đơn giản không giống như đang đào hầm.

Hoặc có thể nói, cứ như thể có một cỗ máy lớn đang khoan giếng vậy!

Không thể tin nổi!

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: “Không hổ là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, cái này cũng quá lợi hại rồi, đơn giản là lật đổ tưởng tượng của tôi, nếu tôi cũng có bảo bối lợi hại như vậy, thì cổ mộ thiên hạ, nơi nào mà tôi không đến được chứ!” Nói rồi, Vương Bàn Tử ghé sát vào nhìn, dùng đèn pin soi xuống dưới, thấy Tê Tê cho dù gặp phải những khối đá granit cứng vô cùng, ngay cả dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá được, vậy mà lại dễ dàng phá vỡ, thật sự y như đang đập bã đậu vậy.

Vương Bàn Tử lại lần nữa tặc lưỡi khen ngợi.

Còn về Ngô Tà, thì lần nữa thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp lợi hại này, trong lòng y cũng không khỏi dấy lên những gợn sóng lớn.

Cho dù đã sớm biết Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp phi thường bất phàm, nhưng y vẫn cảm thấy, món đồ này quá lợi hại rồi.

Vương Diệp không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng, hơn mười phút đã trôi qua.

Hai con Tê Tê không biết đã đào bao nhiêu bùn đất và đá vụn lên, cả ngọn núi hoang đều xuất hiện từng đống đất nhỏ, bên trên toàn bộ đều là lượng lớn đá vụn và bùn đất.

Cuối cùng, hai con Tê Tê kia bò ra, rồi trước mặt Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu nhảy nhót reo hò, dáng vẻ như muốn được khen ngợi.

Lâm Tiểu Yêu cười tươi lấy thêm hai viên hoàn cho chúng ăn, hai tiểu gia hỏa này mới chịu yên phận, ngoan ngoãn quay về lồng của Lâm Tiểu Yêu, lại lần nữa được Lâm Tiểu Yêu thu lại.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Được rồi, đường hầm đã đào xong, hẳn là thông thẳng đến khu Trương gia cổ lâu, chúng ta bây giờ đi vào thôi.” Thế là, Vương Diệp dẫn đầu nhảy vào trong đường hầm.

Đường hầm này gần như thẳng đứng, sâu đến hơn hai mươi mét.

Trương Khởi Linh và Lâm Tiểu Yêu cũng không do dự, lần lượt đi xuống theo.

Nhưng thân thủ của Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì không tốt như vậy, hai người họ trước đó cũng đã nhìn thấy đường hầm này, rất sâu, nếu cứ thế nhảy xuống, chắc chắn sẽ bị ngã chết.

Thế nên Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người thành thật buộc dây thừng vào một cái cây, rồi nhìn về phía Bàn Mã: “Lão già, ông xuống trước đi!” Họ không phải sợ Bàn Mã bỏ chạy, chủ yếu là sợ tên Bàn Mã này giở trò xấu, lúc họ xuống thì chặt đứt dây thừng, vậy thì họ thảm rồi, cho dù không chết, cũng phải bị ngã thành tàn phế!

Thế nên vì an toàn, Vương Bàn Tử vẫn cảm thấy cần phải cẩn thận, để Bàn Mã xuống trước, tránh cho tên này giở trò.

Bàn Mã do dự một lát, vẫn không dám gây gổ với Ngô Tà và Vương Bàn Tử, chỉ có thể ngoan ngoãn bám dây thừng xuống đường hầm.

“Thiên Chân, hai chúng ta xuống thôi.” Vương Bàn Tử nói.

Rồi để Ngô Tà đi theo sau Bàn Mã, còn bản thân y thì là người cuối cùng đi xuống.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử và Ngô Tà cả hai đều xuống đến chỗ sâu nhất, nhìn thấy Vương Diệp và những người khác.

Vương Diệp và bọn họ đang đợi họ.

Mà ở phía dưới, thì là một đường hầm rõ ràng vừa được đào ra, cao gần hai mét, rộng cũng một mét, vừa đúng là một đường hầm rất rộng rãi.

Trời ơi!

Đào gì mà gọn gàng quá vậy!

Vương Bàn Tử không thể tin nổi nói: “Cái đường hầm này, sẽ không phải là thông thẳng đến Trương gia cổ lâu chứ?” Nếu là như vậy, thì quá đáng sợ rồi.

May mà Vương Diệp chầm chậm lắc đầu: “Trương gia cổ lâu không dễ tìm như vậy, muốn tiến vào Trương gia cổ lâu, còn phải trải qua tầng tầng cơ quan, chỉ có thông qua một lượng lớn cơ quan, mới có thể tìm được Trương gia cổ lâu thật sự.” Bất kể là trong nguyên tác, hay trong phim truyền hình, muốn tìm được con đường thật sự tiến vào Trương gia cổ lâu, thì nhất định phải đến Tứ Cô Nương Sơn, phá giải cơ quan ở đó, có được tin tức Tứ Cô Nương Sơn, rồi truyền tống về đây theo thời gian thực, mới có thể phá giải cơ quan ở đây.

Loại khóa ngàn dặm này cực kỳ khó giải quyết.

Nếu là ở thời cổ đại, căn bản không có cách nào làm được điều này.

Dù sao hai nơi cách nhau cực kỳ xa xôi, cổ đại muốn làm được điều này, là không thể.

Mà hiện đại thì lại có khả năng.

Nhưng Vương Diệp không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, thế nên trực tiếp tiến vào tận nơi rồi.

Bởi vì cơ quan ở đây, đối với Ngô Tà và bọn họ mà nói, nhất định phải có người đến Tứ Cô Nương Sơn mới có thể giải quyết, nhưng đối với Vương Diệp mà nói, lại không khó khăn đến vậy!

“Đi thôi.” Vương Diệp nói một tiếng, rồi dẫn Lâm Tiểu Yêu đi về phía trước.

Trương Khởi Linh im lặng đi theo phía sau.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa tặc lưỡi khen ngợi, vừa bám sát theo Vương Diệp.

Còn về Bàn Mã kia.

Mặc dù Vương Diệp từ sau khi cảnh cáo Bàn Mã thì không còn để ý đến y nữa, nhưng Bàn Mã hiện tại vẫn không dám có bất kỳ ý đồ xấu nào, đặc biệt là sau khi vào bên trong đây, càng thêm ngoan ngoãn.

Chỉ có thể nhanh chóng đi theo Vương Diệp và bọn họ.

Bởi vì y biết, ở cái nơi quỷ dị này, ngay cả Tháp Kiên Bàng còn suýt chết ở bên trong, y muốn sống sót, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Vương Diệp và bọn họ.

Nếu không thì, thật không biết sẽ chết kiểu gì.

Rất nhanh, họ xuyên qua đường hầm này, đến một đường hầm khác đầy vách đá.

Đến đường hầm ở chỗ này, Vương Diệp liền biết, đây đã là nơi Trương gia dùng để làm thí nghiệm, bên trong này toàn bộ đều là các loại Lạc Đà Mật.

Những Lạc Đà Mật kia, đều là sản phẩm sau khi chế tạo người nhân bản thất bại.

Vương Diệp đứng ở lối vào, nhìn đường hầm trước mắt chỉ cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trương Khởi Linh nhìn nơi này cũng cảm thấy vô cùng quen thuộc, Vương Diệp nhìn biểu cảm của Trương Khởi Linh nhưng không nói gì.

Đôi mắt chạm vào Ngô Tà, Vương Diệp dặn dò: “Sau khi vào trong cẩn thận một chút, nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.” Y thì không sợ, chỉ sợ Ngô Tà và bọn họ chạm lung tung vào thứ gì đó, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Ngô Tà đáp một tiếng, đối với lời Vương Diệp nói, y luôn tin tưởng.

Mấy người chỉnh trang lại một phen ở lối vào, Vương Diệp nói: “Mọi người kiểm tra lại tất cả công cụ, nếu là thứ không dùng đến thì cứ để lại bên ngoài.” Vương Diệp vừa nói xong, Ngô Tà liền thấy Vương Bàn Tử đang thu dọn hành lý của mình, nhìn Ngô Tà đang ngẩn người.

Vương Bàn Tử nói một câu: “Thiên Chân, nhanh thu dọn đi, đồ cần mang vào quá nhiều, Bàn gia ta không giúp cậu cầm đâu.” Ngô Tà hoàn hồn lại bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, thu dọn rất lâu cũng không bỏ lại mấy món đồ, đối với Ngô Tà mà nói, những thứ này vào thời khắc mấu chốt đều có thể bảo toàn mạng sống.

Tuy nói có Vương Diệp ở đó, nhưng Ngô Tà vẫn cảm thấy phòng ngừa vạn nhất thì tốt hơn.

Lúc mọi người đều bận rộn thu dọn đồ đạc, chỉ có Vương Diệp và Trương Khởi Linh ngồi một bên, còn Lâm Tiểu Yêu thì đang giúp Vương Diệp xoa bóp vai.

Đợi đến khi thời gian gần đủ, Vương Diệp đi đến trước mặt mấy người: “Thu dọn xong xuôi rồi, chúng ta vào thôi.” Mọi người đều không nói gì, ngược lại Vương Bàn Tử lại vô cùng hứng thú với Trương gia cổ lâu, ghé sát vào Vương Diệp: “Vương gia, trong Trương gia cổ lâu này có không ít đồ tốt đúng không?” Vương Diệp liếc Vương Bàn Tử một cái: “Đồ tốt nhiều hay không tôi không chắc, nhưng cậu có mạng mang ra ngoài hay không thì lại là chuyện khác.” Vương Bàn Tử biết điều, không tiếp tục thảo luận chủ đề này nữa, quay về bên cạnh Ngô Tà, cả đoàn người đi theo sau Vương Diệp.

Sau khi tiến vào đường hầm, Ngô Tà liền cảm thấy nơi này vô cùng quỷ dị, không giống lắm với những lần vào cổ mộ trước kia.

Hình như, vách đá bên cạnh đường hầm, giống như có sinh mệnh vậy.

Cảm giác đó khá đáng sợ.

Vương Diệp đi đầu, Trương Khởi Linh bọc hậu, Ngô Tà bám sát bên cạnh Vương Diệp, nhưng mấy người đi trong đó rất lâu, đều không phát hiện ra điều gì bất thường.

“Cái này không bình thường chút nào Vương gia, đây thật sự là Trương gia cổ lâu sao?

Chúng ta đi lâu như vậy, vậy mà không gặp phải cơ quan nào.” Ngô Tà vô cùng tò mò, theo y thấy, một nơi bí ẩn như Trương gia cổ lâu, không thể nào lại yên bình như vậy.

“Đây vẫn chưa phải Trương gia cổ lâu, nguy hiểm thì có, nhưng sẽ không nhiều lắm.” Vương Diệp thản nhiên nói, nhưng vẫn nhắc nhở một tiếng: “Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, đặc biệt là Vương Bàn Tử, đừng có chạm lung tung.” Vương Bàn Tử cười gượng một tiếng.

Xa xa đột nhiên truyền đến khói trắng, trong khoảnh khắc hít thở đó, Vương Diệp cao giọng nhắc nhở: “Nín thở, đi nhanh, khí này có độc.” Tuy nói Vương Diệp đã nhắc nhở mọi người, nhưng Ngô Tà vẫn hít phải không ít khí thể, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng rát đau đớn.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh mỗi người kéo một người rồi bắt đầu chạy, Lâm Tiểu Yêu bám sát phía sau, còn tên Bàn Mã kia, y cũng liều mạng chạy theo sau.

Vương Diệp dẫn mọi người chạy rất lâu, đến một mật thất bên trong, cuối cùng cũng thoát khỏi những làn khói độc đó.

Ngô Tà đứng tại chỗ ho khan dữ dội, Vương Bàn Tử cũng hít phải một ít khí thể, chỉ có điều không nghiêm trọng như Ngô Tà.

Bàn Mã là thợ săn, ngược lại chạy nhanh hơn hai người họ.

Còn Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng như Lâm Tiểu Yêu, thì không ai có bất kỳ vấn đề gì.

Chương 746

“Mẹ nó, đó là những thứ quỷ quái gì vậy!” Vương Bàn Tử chửi một tiếng.

“Rốt cuộc đây là thứ gì?” Ngô Tà hoàn hồn, dựa vào Vương Bàn Tử ngồi xuống, cũng hỏi.

Vương Diệp thản nhiên nói: “Đây là cơ quan do tổ tiên Trương gia để lại, chỉ cần có người xông vào là sẽ phóng ra loại khí thể này, có thể nói là còn chưa kịp đợi kẻ xông vào tìm được cơ quan để tắt, thì đã bị khí thể độc chết rồi.” Phải nói rằng tổ tiên của Trương gia cổ lâu, quả thật vô cùng thông minh, vậy mà có thể nghĩ ra cách bảo vệ Trương gia cổ lâu như thế này.

Chẳng trách nói người tiến vào Trương gia cổ lâu, đều không có mạng sống để đi ra.

Ngô Tà thở dài một tiếng: “Xem ra vẫn là chúng ta mệnh lớn.” Vương Bàn Tử ngoan ngoãn ho khan một tiếng: “Không phải chúng ta mạng lớn, mà là Vương gia với Tiểu ca quá đỉnh.” Ngô Tà không nói gì, xem như ngầm đồng ý lời Vương Bàn Tử.

Mọi người vừa mới vào chỗ này đã xảy ra chuyện như vậy, có thể thấy con đường sau này e là sẽ còn nguy hiểm hơn.

“Vương gia, con đường còn lại tính sao đây?” Ngô Tà hơi lo lắng về quãng đường phía trước.

Tuy rằng bản lĩnh của Vương Diệp mọi người đều thấy rõ, nhưng đối với mọi thứ trong cổ lâu đều là tình huống chưa biết, Ngô Tà cũng không biết phải làm thế nào.

“Đi tới đâu hay tới đó.” Thái độ của Vương Diệp luôn tỏ ra lạnh nhạt, dường như không mấy bận tâm đến chuyện này: “Tạm thời cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đã.” Đối với lời của Vương Diệp, cũng không ai có ý kiến gì, lần lượt chọn chỗ ngồi xuống, nghỉ ngơi tại đây.

Mặc dù họ mới vào chưa lâu, nhưng vừa rồi để tránh làn khói trắng kia, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng đã tốn không ít thể lực, thêm vào việc hai người này lại trúng độc, nên quả thực đã đến lúc cần nghỉ ngơi một chút.Vương Bàn Tử lấy ra bật lửa, định dùng nhiên liệu rắn mang theo để nướng chút đồ ăn.

Vương Diệp cau mày, nói nhỏ: “Không muốn chết thì dập lửa đi.” Với tư cách là người cực kỳ am hiểu Trương gia cổ lâu, Vương Diệp biết bên trong những bức tường này có `Mật lạc đà` sinh sống, chính là những bản sao bị thất bại.

Một khi nhiệt độ ở đây quá cao, `Mật lạc đà` sẽ tỉnh lại.

Bản thân Vương Diệp không hề sợ hãi `Mật lạc đà`, thứ đồ chơi đó đến bao nhiêu hắn giết bấy nhiêu.

Nhưng hắn cũng biết, `Mật lạc đà` ở nơi này thực sự quá nhiều, nếu tất cả đều tỉnh lại thì dù Vương Diệp không sợ chúng, cũng sẽ phải lãng phí rất nhiều thời gian ở đây.

Vương Diệp cảm thấy đó sẽ là một phiền phức không cần thiết.

Hắn không có lý do gì phải lãng phí thời gian ở đây.

Hắn định đợi nghỉ ngơi một lát, Vương Diệp sẽ bắt đầu tìm kiếm `Trương gia cổ lâu`, trước hết cứ tìm thấy `Trương gia cổ lâu` đã rồi tính.

Vương Bàn Tử bị một câu nói của Vương Diệp làm cho giật mình, vội vàng đậy bật lửa lại, rồi kinh ngạc nhìn xung quanh: “Vương gia, ở đây có nguy hiểm gì sao?” Vương Diệp thản nhiên nói: “Bên trong những bức tường này ẩn chứa từng con `Mật lạc đà` đang ngủ say, những con `Mật lạc đà` đó sẽ bị đánh thức khi nhiệt độ xung quanh tăng cao, đến lúc đó sẽ có vô số `Mật lạc đà` xuất hiện." Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức giật bắn mình.

Ngô Tà nói: "Tử Bàn Tử, mày có thể thành thật một chút không, đừng có gây chuyện ở đây nữa." Vương Bàn Tử vẻ mặt ủy khuất: "Tao chỉ muốn nướng chút đồ ăn thôi mà, ai mà biết chỗ này quỷ dị đến vậy chứ." Giờ thì hắn sợ rồi.

Cái chỗ quỷ quái này, quả thực rất quỷ dị.

Chuyện gặp phải khói trắng suýt chút nữa lấy mạng họ thì thôi đi, giờ mà nhóm lửa lên còn có thể dẫn ra phiền phức lớn đến vậy.

Không còn cách nào, Vương Bàn Tử chỉ đành ngoan ngoãn lấy lương khô ra, cứ thế mà ăn khan.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử còn chưa ăn hết một miếng bánh lớn thì đột nhiên, trên những bức tường xung quanh vang lên từng tiếng động.

"Ầm ầm ầm ~" Bên trong bức tường vang lên từng tiếng động.

Ngay sau đó, những bức tường đó đều nứt toác ra.

Họ nhìn thấy bên trong những bức tường xuất hiện từng thứ đồ vật giống hệt con người.

Những người đá đó phá vỡ bức tường, từng bước đi ra, trông vô cùng đáng sợ.

"Mẹ nó!

Cái quỷ quái gì thế này?

Chẳng lẽ đây chính là thứ gọi là `Mật lạc đà` sao?" Vương Bàn Tử mắng lớn một tiếng, bánh lớn cũng không dám ăn nữa, nhìn những thứ trước mắt, chỉ thấy da đầu tê dại.

Vương Diệp cau mày, không ngờ những `Mật lạc đà` này vẫn xuất hiện.

Hắn nhìn mọi người, rất nhanh đã hiểu ra.

Không phải bật lửa của Vương Bàn Tử làm tăng nhiệt độ xung quanh, mà là số người ở đây quá nhiều!

Sáu người sống sờ sờ chen chúc trong không gian chật hẹp này, làm sao nhiệt độ ở đây có thể không tăng lên được?

Thế là, `Mật lạc đà` bên trong bức tường tự nhiên cũng hoạt động trở lại.

Ngô Tà nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi khó coi, rút ra một cây tán binh đao, mắng: “Tử Bàn Tử, mẹ mày cứ làm loạn, giờ thì hay rồi, xuất hiện nhiều quỷ quái thế này, tao xem mày làm thế nào!” Vương Bàn Tử vẻ mặt ủy khuất, hắn nói: “Mẹ nó, sao có thể trách tao được, bật lửa của tao chỉ ló ra có một chút thôi, liên quan quái gì đến tao!” Ngô Tà nói: “Không trách mày thì lẽ nào trách chúng ta à!” Vương Bàn Tử nhất thời không biết nói gì.

Vương Diệp lại nói: “Chuyện này thật sự không thể trách Bàn Tử được, nhiều người chúng ta tụ tập ở đây, nhiệt độ xung quanh chắc chắn sẽ tăng lên.” Ngô Tà nghe vậy, cũng phản ứng lại.

Đúng là có lý.

Vương Bàn Tử liền nói: “Ngu ngốc!

Mẹ mày chỉ biết đổ vấy cho Bàn gia!

Giờ ngay cả Vương gia cũng không chịu nổi rồi!

Mày thấy chưa, chuyện này không liên quan gì đến Bàn gia tao cả!” Ngô Tà cười ngượng: “Được rồi, chuyện này là tao sai.” “Hừ.” Vương Bàn Tử lúc này mới khẽ hừ một tiếng.

Bàn Mã đã sợ đến tái mét mặt, hắn nói: “Các vị gia gia, đây đều là thần trong truyền thuyết đó!

Lần này chúng ta thật sự phải chết ở đây rồi!” Vừa nói, hắn vội vàng quỳ xuống trước những `Mật lạc đà` kia.

Vương Bàn Tử mắng: “Cái quỷ thần gì chứ, lão già này chắc là bị dọa điên rồi, mấy thứ này vừa nhìn đã biết là quái vật, làm gì có cái thứ thần chó má nào!” Vương Diệp nói: “Trong thần thoại truyền thuyết của tộc Dao, `Mật lạc đà` là nữ thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra loài người, rất nổi tiếng trong mười vạn đại sơn.

Hắn nói thứ này trước mắt là thần, cũng không sai.” “Khai thiên lập địa, sáng tạo loài người?” “Đó chẳng phải là Nữ Oa nương nương sao?” Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Vương Diệp gật đầu.

Hắn cũng nghĩ đến điểm này.

Sáng tạo loài người quả thực là một trong những bản lĩnh của Nữ Oa!

Và Tứ Đại Cổ Thần cũng là một trong những vị thần sáng tạo trời đất.

Vương Diệp trước đó đã đoán rằng vị cổ thần chôn dưới `Trương gia cổ lâu` này có lẽ chính là Nữ Oa.

Giờ xem ra, khả năng rất cao.

Thậm chí, nữ thần `Mật lạc đà` trong truyền thuyết cổ tộc Dao có khả năng khai thiên lập địa, sáng tạo loài người, thực chất chính là Nữ Oa!

Nếu thật sự là như vậy, thì mộ cổ thần ở đây, chắc chắn là của Nữ Oa!

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên, xem ra vận may lần này quả thực không tồi.

Ngay lúc đó, những `Mật lạc đà` đã xông ra.

Những `Mật lạc đà` này giống hệt robot, vô hồn đi về phía Vương Diệp và đồng bọn, nhưng tốc độ lại cực nhanh, hơn nữa mục đích rất mạnh mẽ, chính là muốn tấn công Vương Diệp và đồng bọn.

Những thứ này tuy rằng là sản phẩm thử nghiệm thất bại của Trương gia, nhưng chúng cũng có một sứ mệnh, đó là canh giữ `Trương gia cổ lâu`, bất kỳ ai muốn tiến vào `Trương gia cổ lâu` đều phải chịu sự tấn công của `Mật lạc đà`.

Chỉ khi vượt qua cửa ải `Mật lạc đà` này mới đủ tư cách đi tiếp.

Mà những `Mật lạc đà` này dày đặc, giết mãi không hết.

Suốt bao nhiêu năm qua, Trương gia không biết đã tạo ra bao nhiêu sản phẩm thử nghiệm.

Theo kịch bản gốc, ba người Trương Khởi Linh vô tình lạc vào đây, cả ba suýt nữa đã bỏ mạng.

Ngay cả một người mạnh mẽ như Trương Khởi Linh cũng kiệt sức, suýt chết ở đây.

Nếu không phải cuối cùng ba người đồng lòng hiệp lực, có hào quang nhân vật chính, e rằng thật sự đã lành ít dữ nhiều.

Có thể thấy, những `Mật lạc đà` này đáng sợ đến mức nào.

Chủ yếu là những thứ này đao thương bất nhập, thân thể làm từ đá đặc biệt, vô cùng cứng rắn, dao găm thông thường cũng không phá vỡ được lớp phòng thủ bên ngoài, nói gì đến việc giết chết chúng.

Chỉ có tấn công vào điểm yếu của `Mật lạc đà`, đánh con Hắc Mao Xà bên trong ra và giết chết nó, mới có thể tiêu diệt `Mật lạc đà`.

Nếu không, `Mật lạc đà` căn bản là không thể bị giết.

Hơn nữa, bọn họ lại không có thể lực vô tận, nếu cứ dây dưa với chúng thì căn bản không thể chịu nổi.

Cứ thế, Trương Khởi Linh và đồng bọn cũng khó lòng đối phó với nhiều `Mật lạc đà` như vậy.

Thế nhưng, Vương Diệp ở đây thì lại khác.

Vương Diệp thản nhiên nói: "Mọi người cẩn thận một chút, tấn công vào gáy của những `Mật lạc đà` này, đó là điểm yếu của chúng.

Bên trong `Mật lạc đà` có giấu một loại Hắc Mao Xà, chính loại xà này điều khiển hành động của chúng, giết chết Hắc Mao Xà là có thể tiêu diệt `Mật lạc đà`." Nói xong, Vương Diệp đã xuất hiện phía sau một con `Mật lạc đà`, hắn tùy tiện vung tay, `Kinh Trập` chém bay đầu của một con `Mật lạc đà`.

Đây chính là uy lực của `Kinh Trập`!

Không chỉ cực kỳ sắc bén, mà còn sở hữu các loại `Khí Linh`.

Có `Khí Linh` gia trì, những `Mật lạc đà` này căn bản là không chịu nổi một đòn, một kiếm chém xuống, ngay cả con Hắc Mao Xà bên trong cũng trực tiếp tử vong, căn bản không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Vương Diệp.

Trương Khởi Linh tay cầm Hàn Nguyệt Nhận, cũng là một đao một mạng, vô cùng dễ dàng.

Lâm Tiểu Yêu thì tương đối khó khăn hơn một chút, nhưng cô ta thân thủ linh hoạt, lại có roi dài trong tay, những `Mật lạc đà` kia cũng khó lòng tấn công được Lâm Tiểu Yêu.

Ngoài ra, còn có tên Bàn Mã, thực lực của hắn thực ra cũng không yếu, quanh năm săn bắn, thân thủ rất nhanh nhẹn, những `Mật lạc đà` kia nhất thời cũng khó lòng làm gì được Bàn Mã.

Sau đó là hai tên Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thì vẫn ổn, dù sao quanh năm `đạo mộ`, cũng từng đối mặt với `Tống tử` đó, da dày thịt béo không nói, thân thủ cũng khá tốt, có thể coi là Bàn Tử linh hoạt nhất rồi.

Chương 747

Thêm vào việc có Vương Diệp và đồng bọn chia sẻ áp lực, số lượng `Mật lạc đà` mà hắn đối mặt thực ra cũng ít, vì vậy hắn cũng đối phó được.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm mắng: “Cái lũ `Mật lạc đà` bé tí này cũng dám hống hách trước mặt Bàn gia, đúng là tìm chết mà, Bàn gia sẽ cho bọn mày thấy bản lĩnh của tao!” Vừa nói, hắn vòng ra phía sau một con `Mật lạc đà`, một con dao găm cắm vào cổ của nó.

Con `Mật lạc đà` toàn thân run lên, sau đó một con rắn đen từ trong cơ thể nó lao ra, trực tiếp cắn về phía Vương Bàn Tử.

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, mặc dù đã được Vương Diệp nhắc nhở trước.

Nhưng con Hắc Mao Xà này vẫn quá nhanh, Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng cúi người, lăn một vòng trên đất, mới tránh được đòn tấn công của Hắc Mao Xà.

“Mẹ nó!” “Con rắn này quá âm hiểm!” “Gia gia suýt nữa trúng kế của nó!” Vương Bàn Tử đứng dậy mắng lớn một tiếng, xông về phía con Hắc Mao Xà, không chút do dự giẫm một cước xuống.

Mà con Hắc Mao Xà cũng không chịu yếu thế, cắn về phía mắt cá chân của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tránh được đòn tấn công của Hắc Mao Xà, sau đó đột ngột một dao găm cắm vào đầu con Hắc Mao Xà, kết liễu nó.

Tuy nhiên rất nhanh, lại có những `Mật lạc đà` khác xông tới.

“Khốn kiếp!” “Không dứt không hết.” Vương Bàn Tử mắng một tiếng, tiếp tục dây dưa với Hắc Mao Xà.

Còn Ngô Tà thì không may mắn như vậy.

Hắn đối phó với một con `Mật lạc đà` đã cực kỳ khó khăn, có thể nói là phải tốn rất nhiều công sức mới đánh chết được một con, bản thân cũng bị `Mật lạc đà` đánh trúng mấy lần.

Trên mặt bầm tím, có thể nói là vô cùng chật vật.

Tuy nhiên, Ngô Tà cũng không kêu cứu, cắn răng tiếp tục chiến đấu.

Vương Diệp chớp mắt đã giải quyết được mấy con `Mật lạc đà`, hắn quét mắt nhìn chiến trường.

Mới chỉ mười mấy hai mươi giây, đã có mười hai mươi con `Mật lạc đà` chết, nhưng vẫn còn nhiều `Mật lạc đà` khác từ trong tường đi ra, đúng là vô cùng vô tận.

Cứ như thể, bên trong những bức tường đó có vô số `Mật lạc đà` vậy.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, bản thân Vương Diệp thì không sao, nhưng Vương Bàn Tử và Ngô Tà thì khó khăn rồi.

Vương Diệp lẩm bẩm một tiếng: “Biết thế thì đã mang tên Tướng Thần kia đến rồi.” Lần này đến Ba Nãi, Vương Diệp không mang Tướng Thần theo, chủ yếu là sợ sau khi tìm thấy mộ cổ thần sẽ xảy ra bất ngờ gì đó, dù sao tên Tướng Thần này có liên hệ rất lớn với cổ thần.

Vì vậy, Vương Diệp không mang Tướng Thần theo.

Nếu Tướng Thần ở đây thì phiền phức sẽ giảm đi rất nhiều.

Với tính cách bạo ngược của Tướng Thần, những `Mật lạc đà` này đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

“Thôi được rồi, không lãng phí thời gian nữa.” Vương Diệp thở ra một hơi, không định lãng phí thời gian nữa, trực tiếp giải quyết tất cả những `Mật lạc đà` này.

Thế là, Vương Diệp run tay, `Kinh Trập` tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Ánh mắt Vương Diệp lạnh lùng, `Kinh Trập` trong tay phát ra từng luồng hàn khí, ánh sáng xanh lam u tối bao phủ trên `Kinh Trập`.

Đột nhiên.

Nhiệt độ trong toàn bộ mật thất giảm xuống một cách điên cuồng, ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không khỏi rùng mình, không hiểu tại sao nhiệt độ ở nơi này lại đột ngột giảm mạnh đến thế.

Đồng thời, thân thể Vương Diệp thoáng cái, tại chỗ chỉ còn lại một ảo ảnh.

Ngay sau đó, Vương Diệp xuất hiện trước mặt một con `Mật lạc đà`, nhanh chóng xuất đao, chỉ khẽ chạm vào con `Mật lạc đà` đó, rồi con `Mật lạc đà` đó liền dừng lại, đứng yên không nhúc nhích.

Và Vương Diệp ngay lập tức xuất hiện phía sau một con `Mật lạc đà` khác.

Cũng tương tự, `Kinh Trập` của hắn chạm vào con `Mật lạc đà`, đều chỉ là khẽ chạm rồi tách ra, tiếp tục đến con `Mật lạc đà` tiếp theo.

Chỉ trong một khoảnh khắc, tối đa chỉ hai giây, `Kinh Trập` của Vương Diệp đã chạm vào tất cả `Mật lạc đà`, sau đó, Vương Diệp trở lại vị trí cũ.

Và bên cạnh những `Mật lạc đà` đó, vẫn còn lưu lại hình bóng của Vương Diệp.

Cảnh tượng này, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử há hốc mồm kinh ngạc.

Bởi vì, những `Mật lạc đà` ngay bên cạnh họ cũng đứng sững lại, và cũng có hình bóng của Vương Diệp!

Họ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tất cả những điều này, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhất thời chưa kịp phản ứng.

Đây chính là `Linh Năng Thiểm Thước` mà Vương Diệp đã sử dụng.

Đây là năng lực độc quyền của `Kinh Trập`, có thể lợi dụng `Linh Năng` trong `Kinh Trập` để đạt được thân pháp giống như Thần Trà, `Linh Năng Thiểm Thước`, tốc độ cực nhanh, gần như vượt qua thời gian.

Trông như thể Vương Diệp sở hữu vô số phân thân vậy.

“Vỡ.” Vương Diệp khẽ mở miệng, vẻ mặt thản nhiên.

Theo tiếng hắn vừa dứt, trên toàn thân những `Mật lạc đà` bốc lên từng lớp băng giá lạnh.

Những lớp băng giá đó cực nhanh, chớp mắt đã bao phủ toàn thân `Mật lạc đà`.

Ngay sau đó, trong vòng ba giây, tất cả “xoạt” một tiếng, vỡ thành những mảnh vụn nhỏ bằng nửa nắm tay.

Có thể thấy rõ, bên trong những mảnh vỡ đó, vẫn còn một lượng lớn băng giá!

Rất rõ ràng, trong vòng vài giây ngắn ngủi này, hàn khí đã thấm sâu vào toàn thân `Mật lạc đà`, ngay cả con Hắc Mao Xà điều khiển `Mật lạc đà` cũng không thoát khỏi tai ương này, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh!

Toàn bộ `Mật lạc đà` trong mật thất, vào khoảnh khắc này, đều tử vong, vỡ thành vô số mảnh, rơi trên mặt đất, có thể nói là vô cùng thảm liệt.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, đến thở cũng quên mất.

Quá chấn động!

Những `Mật lạc đà` này, vậy mà vào khoảnh khắc này, tất cả đều tử vong, không một con nào sống sót!

Hơn nữa, họ còn phát hiện ra, những `Mật lạc đà` bên trong bức tường cũng trở lại yên tĩnh, không còn dấu hiệu xuất hiện nữa.

Cảnh tượng này khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng hình.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng hơi ngớ người một chút, đôi mắt hơi co lại, có chút kinh hãi nhìn Vương Diệp.

Hoặc có thể nói, là nhìn `Kinh Trập` trong tay Vương Diệp!

“Sư phụ lợi hại quá!” Lâm Tiểu Yêu kinh ngạc nói.

Còn Bàn Mã thì hít vào một ngụm khí lạnh, có chút kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng dâng lên một chút may mắn.

May mà lúc đầu mình không nghĩ đến chuyện có ý đồ xấu và bỏ trốn, nếu không, mình chắc chắn đã biến thành một đống mảnh vụn rồi!

Quá đáng sợ!

Thực lực của Vương Diệp, hoàn toàn khiến Bàn Mã chấn động!

Thân thủ khủng bố như vậy, ngay cả cái tên Tháp Kiên Bàng kia cũng tuyệt đối không thể sánh bằng!

Chỉ trong chớp mắt đã giải quyết tất cả `Mật lạc đà`!

Một mình hắn!

Tốc độ như ảo ảnh vừa rồi, Bàn Mã nghĩ đến thôi đã thấy kinh hãi.

Nếu Vương Diệp muốn giết hắn, thật sự không tốn chút sức lực nào, có thể dễ dàng tiêu diệt hắn!

Đáng sợ!

Mà Vương Diệp, thậm chí biểu cảm cũng không hề thay đổi.

Dù có đến bao nhiêu `Mật lạc đà` nữa, đối với hắn cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vừa rồi hắn chỉ sử dụng `Hóa Xà Khí Linh` trong `Kinh Trập` mà thôi. `Hóa Xà Khí Linh` có thể phát ra hàn khí khủng khiếp, những hàn khí đó nhập thể, có thể đóng băng bất cứ thứ gì trong chớp mắt, sau đó nứt vỡ thành mảnh vụn. `Mật lạc đà` vốn sợ nhiệt độ thấp, bị `Hóa Xà Khí Linh` chạm vào như vậy, yếu ớt như một tờ giấy, tự nhiên dễ dàng bị tiêu diệt hoàn toàn!

Hơn nữa, vì `Hóa Xà Khí Linh` có thể phát ra nhiệt độ cực thấp, chỉ trong chớp mắt đã có thể thay đổi nhiệt độ mật thất.

Cứ thế, những `Mật lạc đà` vẫn còn trong tường, dưới môi trường nhiệt độ thấp, lập tức lại chìm vào trạng thái ngủ say.

Như vậy, những `Mật lạc đà` chưa xuất hiện, tự nhiên sẽ không xuất hiện nữa.

Điều này cũng coi như một lần dứt điểm vĩnh viễn.

Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian ở đây, nên mới dùng đến `Hóa Xà Khí Linh`.

“Vương gia, anh cũng quá mạnh rồi!” “Nhiều `Mật lạc đà` như vậy, vậy mà tất cả đều bị một mình anh giải quyết, hơn nữa lại trong thời gian ngắn như vậy, tôi thật sự phục!” Vương Bàn Tử nói từ tận đáy lòng.

Ngô Tà cũng kinh thán: “Đúng vậy Vương gia, thân thủ của anh thật sự là tuyệt đỉnh!” Vương Diệp thu `Kinh Trập` lại, hắn thản nhiên nói: “Bây giờ `Mật lạc đà` đã chết hết rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.” Hắn còn muốn sớm tìm thấy `Trương gia cổ lâu`, sau đó tiến hành lần đánh dấu thứ mười một.

Còn Ngô Tà và Vương Bàn Tử, sau sự việc `Mật lạc đà` này, họ nào còn dám ở lại đây nữa, dù hơi mệt cũng phải nhanh chóng rời đi.

Thế là mọi người theo Vương Diệp, nhanh chóng rời khỏi mật thất này.Con đường tiếp theo cũng gần như tương tự như trước, đều là các loại hành lang.

Những hành lang này giống hệt những hành lang mà họ đã gặp trước đó, hơn nữa, bên trong bức tường của hành lang còn có thể lờ mờ nhìn thấy từng bóng người.

Ngô Tà và đồng bọn biết, những bóng người đó chính là những `Mật lạc đà`.

Chương 748

Suốt chặng đường này, khắp nơi đều có `Mật lạc đà`, chỉ cần dùng đèn pin chiếu vào bức tường là có thể xuyên qua bức tường, nhìn thấy bóng người bên trong.

Cứ thế, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Bàn Mã đều không dám thở mạnh, cứ đi giữa hành lang, không dám lại gần những bức tường đó, sợ rằng nhiệt lượng từ cơ thể mình sẽ dẫn dụ những `Mật lạc đà` đó ra ngoài.

Nếu như vậy, thì lại phiền phức nữa rồi.

Mặc dù họ biết thực lực của Vương Diệp nghịch thiên, có thể giải quyết những `Mật lạc đà` đó, nhưng những `Mật lạc đà` này quá quỷ dị, nếu có thể không gặp thì đương nhiên là tốt hơn.

Mà Vương Diệp thực ra vẫn luôn cầm `Kinh Trập`, thần kiếm tỏa ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt, nhiệt độ xung quanh luôn ở mức tương đối thấp.

Như vậy, `Mật lạc đà` bên trong hành lang cũng sẽ luôn chìm trong im lặng, không thể thực sự tỉnh lại.

Không phải Vương Diệp sợ những `Mật lạc đà` này, mà là nếu những `Mật lạc đà` này vẫn tỉnh lại thì quả thực sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết, tương đương với việc lãng phí thời gian của chính Vương Diệp.

Vương Diệp đương nhiên cũng không muốn lãng phí những thời gian đó.

Vì vậy, hắn vẫn luôn sử dụng `Hóa Xà Khí Linh`.

Mặc dù sử dụng `Hóa Xà Khí Linh` sẽ liên tục tiêu hao thể lực, nhưng với thể lực hùng hậu hiện tại của Vương Diệp, ngay cả khi hắn dùng cả ngày lẫn đêm, cũng không thể tiêu hao hết toàn bộ thể lực. `Hóa Xà Khí Linh` này, chỉ khi sử dụng trong chớp mắt, mới tiêu hao một lượng lớn thể lực, một lần tiêu hao 1 vạn điểm.

Nhưng như Vương Diệp hiện tại, chỉ lợi dụng nó để giảm nhiệt độ, thì mỗi phút chỉ tiêu hao vài chục điểm thể lực mà thôi.

Với mấy chục vạn thể lực hiện tại của Vương Diệp, vài chục điểm thể lực quả thực không đáng kể.

Lượng thể lực tiêu hao này, còn không bằng lượng thể lực mà hắn hồi phục mỗi phút.

Vì vậy hoàn toàn không cần lo lắng.

Mọi người theo Vương Diệp đi trong hành lang, rất nhanh đã gặp phải cơ quan đầu tiên.

Trên đường đến `Trương gia cổ lâu`, có rất nhiều cơ quan, điểm này Vương Diệp đã sớm đoán trước được.

Giờ đây nhìn thấy cơ quan đầu tiên, Vương Diệp cũng không có bất kỳ bất ngờ nào.

“Vương gia, cánh cửa này không mở được, làm sao bây giờ?” Vương Bàn Tử nói.

Trương Khởi Linh cau mày nhìn cánh cửa đó, trong ký ức của anh, có chút quen thuộc.

Nhưng cũng chỉ là quen thuộc mà thôi, không có bất kỳ hình ảnh ký ức nào khác xuất hiện.

Những người khác đều nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp đã từng là một trong những tầng lớp cao cấp của Trương gia, vậy thì những cơ quan bên ngoài `Trương gia cổ lâu` này, Vương Diệp hẳn là đã từng thấy qua.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Bàn Tử, cũng như ánh mắt chú ý của những người khác, Vương Diệp không nói gì, mà cầm `Kinh Trập` đi đến trước cánh cửa lớn đó.

“Oanh ~” Một luồng khí tức đáng sợ từ `Kinh Trập` phát ra. `Kinh Trập` toàn thân biến thành màu đen kịt. `Kinh Trập` kể từ sau lần cường hóa trước, đã biến thành `Ma Linh Kinh Trập`.

Năng lực tăng vọt, vô cùng khủng bố.

Và hiện tại Vương Diệp trực tiếp sử dụng `Tiêu Đồ Khí Linh`!

Mặc dù `Tiêu Đồ Khí Linh` toàn diện thiên về phòng ngự, sau khi sử dụng `Kiếm Thể` phòng ngự, hầu như có thể chống đỡ mọi đòn tấn công, nhưng khi tập trung toàn bộ sức mạnh của Tiêu Đồ lên `Ma Linh Kinh Trập`, sức phá hoại bùng nổ ra cũng phi thường đáng kể.

Ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng cảm nhận được khí tức phá hoại không khí phát ra từ bên trong kiếm thể `Ma Linh Kinh Trập`.

“Kiếm của Vương gia, hình như biến đổi rồi!” Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà gật đầu: “Không sai, quả thực là biến đổi, phát ra một luồng hắc quang nhàn nhạt, cứ như có một luồng hắc khí quấn quanh kiếm của anh ấy vậy, cảm giác thật quỷ dị.” “Nhập ma.” Trương Khởi Linh đột nhiên nói.

Ngô Tà và những người khác ngẩn ra, Vương Bàn Tử nói: “Ách ba Trương, anh nói kiếm của Vương gia, nhập ma sao?” Trương Khởi Linh gật đầu.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác kinh ngạc đến mức mặt đầy vẻ không thể tin được, kiếm vậy mà còn có thể nhập ma!

Thật là mở mang tầm mắt!

Vương Diệp không để ý đến họ, trực tiếp đi đến trước cánh cửa đá đó.

Đối mặt với cánh cửa đá dày đặc, Vương Diệp vận hết sức mạnh, trực tiếp một kiếm chém vào cánh cửa đá đó.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn.

Sức phá hoại khủng khiếp bùng nổ!

Cánh cửa đá đó, vậy mà ngay trước mặt Ngô Tà và đồng bọn, như bọt biển, không biết vỡ thành bao nhiêu mảnh, vương vãi khắp xung quanh.

Còn về cơ quan điều khiển cánh cửa đá ư?

Vương Diệp căn bản không nghĩ đến việc đi tìm.

Cảnh tượng này, khiến Ngô Tà và đồng bọn há hốc mồm kinh ngạc.

Ban đầu họ tưởng rằng Vương Diệp với tư cách là nhân vật cấp cao của Trương gia, hẳn phải biết các cơ quan ở đây, nhưng câu trả lời mà Vương Diệp đưa cho họ lại đơn giản đến mức thuần túy!

Trực tiếp dùng phương thức trực tiếp nhất, chém nát cánh cửa đá đó một cách tàn nhẫn!

Điều này cũng quá khó tin rồi.

Mặc dù Vương Diệp không tìm thấy cơ quan, nhưng cảnh tượng trước mắt này, ngược lại càng chấn động lòng người hơn.

Quá lợi hại rồi!

"Đi thôi." Lúc này, Vương Diệp đã giải quyết xong cánh cửa đá, đợi bụi tro tan đi, Vương Diệp thản nhiên mở miệng, sau đó dẫn đầu đi vào bên trong cánh cửa đá.

Ngô Tà và đồng bọn lúc này mới phản ứng lại, cũng vội vàng đi theo Vương Diệp vào.

“Vương gia, anh cũng quá mạnh rồi!” Vương Bàn Tử theo sau Vương Diệp, cảm thán từ tận đáy lòng.

Bàn Mã toàn thân run rẩy, nhìn bóng lưng Vương Diệp, giống như nhìn thấy quỷ vậy!

Thực lực của Vương Diệp, quá đáng sợ rồi!

Vương Diệp không để ý đến sự kinh ngạc của họ, cầm `Kinh Trập` đi vào giữa cánh cửa đá bị phá nát.

“Sư phụ đợi con!” Lâm Tiểu Yêu vội vàng đuổi theo Vương Diệp, chạy nhỏ vào cánh cửa đá.

“Bàn Tử, chúng ta nhanh đi thôi.” Ngô Tà nói một tiếng, thấy Trương Khởi Linh cũng đã đi theo vào, thế là cũng cùng Vương Bàn Tử đi theo vào.

Tên Bàn Mã đó đương nhiên không dám ở lại đây.

Suốt chặng đường này, hắn đã chứng kiến nơi đây đáng sợ và quỷ dị đến mức nào, hiện tại dù Vương Diệp có đuổi hắn đi, hắn cũng không dám đi, hắn không có tự tin một mình đi ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Không có Vương Diệp và đồng bọn, hắn biết mình một mình ở đây khẳng định là sẽ chết không nghi ngờ gì.

Thế là, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn đi theo Vương Diệp, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường tiếp theo, vẫn còn rất nhiều cơ quan.

Tuy nhiên, ngoài cơ quan ra thì không còn nguy hiểm gì khác.

Và họ cũng đã chứng kiến thế nào là `bạo lực sách trừ` thực sự!

Tất cả các cơ quan, chỉ cần Vương Diệp gặp phải, đều trực tiếp bị `bạo lực sách trừ` bằng phương thức trực tiếp nhất, có thể nói là vô cùng đơn giản và trực tiếp.

Điều này khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng hình.

Những cơ quan này, lại đơn giản đến thế sao?

Lại dễ dàng bị Vương Diệp phá hủy đến thế sao?

Chuyện này cũng quá đáng nói rồi!

Từ đó, họ cũng có một nhận thức mới về Vương Diệp.

Không chỉ là nhận thức về thực lực, mà còn là tính cách bạo lực của Vương Diệp, hễ không vừa ý là trực tiếp phá hủy cơ quan.

Có thể dùng phương pháp đơn giản nhất thì tuyệt đối không dùng phương pháp phức tạp.

Có thể `bạo lực sách trừ` thì cứ `bạo lực sách trừ`, tuyệt đối không nói lời thừa.

Cứ như thể, Vương Diệp không phải người của Trương gia, cho dù hủy hoại nơi đây, đối với Vương Diệp cũng không sao cả.

Thực ra thì đúng là như vậy.

Đối với Vương Diệp, hắn không có bất kỳ cảm giác thuộc về nào với Trương gia.

Trương gia vốn là một gia tộc máu lạnh, đây cũng là lý do Vương Diệp ban đầu khi ở Qua Tử phát hiện ra một số thông tin về thân thế của mình, nhưng lại không tin.

Hắn sau đó đã rút khỏi Trương gia, đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác thuộc về nào với Trương gia nữa.

Vì vậy, hiện tại `bạo lực sách trừ` những cơ quan của Trương gia này, Vương Diệp cũng không có bất kỳ tâm lý day dứt nào.

Hơn nữa, hiện tại Trương gia tồn tại ở Mạc Thoát, chứ không phải ở Ba Nãi này.

Nơi này có hủy đi thì cũng hủy đi, ngay cả Trương gia cũng sẽ không bận tâm.

Chương 749

Vương Diệp dẫn họ đi suốt chặng đường, có thể nói là “quá quan trảm tướng”, cuối cùng sau hai giờ, phá hủy cơ quan cuối cùng, cuối cùng đã đến trước một tòa cổ lâu khổng lồ!

Đây là bên trong một hang động, một tòa cổ lâu màu xám trắng một nửa chìm vào trong núi, một nửa lộ ra bên ngoài, tràn ngập khí tức đổ nát, trông vô cùng kinh hãi.

“Đây là... `Trương gia cổ lâu`?” Ngô Tà trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn tòa cổ lâu được xây dựng trong lòng núi trước mắt, không khỏi kinh hô một tiếng.

Vương Bàn Tử cũng nheo mắt lại.

Họ đứng dưới cổ lâu, rõ ràng có thể cảm nhận được luồng khí tức đổ nát, nặng nề, vô cùng áp bức, chỉ cần nhìn một cái đã thấy hô hấp khó khăn.

Đây chính là `Trương gia cổ lâu`!

Ngô Tà nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Muộn Du Bình, anh có ấn tượng gì về `Trương gia cổ lâu` này không?” Trương Khởi Linh im lặng nhìn `Trương gia cổ lâu` đó, cau mày.

Ngô Tà cũng không thúc giục Trương Khởi Linh, mà để Trương Khởi Linh tự mình hồi tưởng.

Rất nhanh, Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, biểu thị rằng mình không có bất kỳ ấn tượng nào về `Trương gia cổ lâu` này.

Điều này khiến Ngô Tà có chút thất vọng.

Hắn đến đây vốn là để giúp Trương Khởi Linh tìm lại ký ức, thế nhưng hiện tại đã làm nhiều như vậy, tìm đến nhiều nơi như vậy, thậm chí ngay cả `Trương gia cổ lâu` cũng tìm thấy, nhưng Trương Khởi Linh lại hoàn toàn không có dấu hiệu hồi phục ký ức.

Điều này khiến Ngô Tà vừa thất vọng vừa có chút nản lòng.

May mà Ngô Tà cũng không phải loại người dễ dàng bỏ cuộc, sau một thoáng nản lòng đã hồi phục lại, hắn an ủi Trương Khởi Linh: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh hồi phục ký ức!" Trương Khởi Linh im lặng gật đầu.

Còn Vương Diệp thì đi về phía `Trương gia cổ lâu`: "Trước hết cứ vào xem đã." Đối với lời hứa của Ngô Tà, Vương Diệp cũng không thấy có gì, Ngô Tà chính là như vậy, mặc dù Trương Khởi Linh căn bản không thể hồi phục ký ức, nhưng Vương Diệp cũng không vạch trần.

Thực ra, cho dù không hồi phục ký ức thì có làm sao?

Trương Khởi Linh có thể nhớ được một số người, ghi nhớ những người quan trọng như bọn họ là đủ rồi, hà tất phải bắt Trương Khởi Linh nhớ quá nhiều chuyện?

Chứng mất hồn sớm muộn gì cũng sẽ tái phát, cho dù có nhớ lại thì sao chứ, đến lúc đó vẫn sẽ mất đi thôi.

Chỉ cần Trương Khởi Linh có thể nhớ những người quan trọng này, không quên họ, vậy là đủ rồi.

Vì vậy, Vương Diệp không hề lo lắng những điều này.

Hắn hiện tại cần làm là tiến vào bên trong `Trương gia cổ lâu`, tiến hành lần đánh dấu thứ mười một, để có được `Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết`, từ đó cường hóa `Kỳ Lân Huyết Mạch` của mình.

Hiện tại `Kỳ Lân Huyết Mạch` của Vương Diệp đang chuẩn bị hoàn thành lần cường hóa thứ tám, chỉ cần có được `Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết`, sau khi sử dụng nó, đợi `Kỳ Lân Huyết Mạch` hoàn thành lần cường hóa thứ tám, là có thể bắt đầu lần cường hóa thứ chín.

Một khi lần cường hóa thứ chín thành công, thì `Kỳ Lân Huyết Mạch` của Vương Diệp sẽ tiến hóa thành `Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch`!

Vì vậy, Vương Diệp đương nhiên phải đi tiến hành lần đánh dấu thứ mười một.

Vì đã đến `Trương gia cổ lâu`, nên những người khác cũng không nói thêm lời nào, nhanh chóng đi theo Vương Diệp.

Đây chính là `Trương gia cổ lâu` đó.

Nếu có thể kiếm được chút lợi lộc ở đây, thì tuyệt đối là hưởng thụ cả đời.

Ít nhất, Vương Bàn Tử là nghĩ như vậy.

Tên này tuy rằng cũng đến đây để giúp Trương Khởi Linh hồi phục ký ức, nhưng cũng còn chút tâm tư riêng, muốn kiếm chút bảo bối trong `Trương gia cổ lâu` này, sau khi về sẽ bán đi, phụ cấp thêm chút chi tiêu trong gia đình.

Sở dĩ, Vương Bàn Tử lúc này còn hăng hái hơn bất cứ ai khác.

“Vương gia, anh nói trong cái lầu cổ Trương gia này, nhất định có không ít bảo bối phải không?” Vương Bàn Tử đi theo sát Vương Diệp, kích động hỏi.

Vương Diệp dừng lại nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Điều này làm Vương Bàn Tử và Ngô Tà họ sững sờ.

Ngô Tà rất nhanh phản ứng lại, mắng: “Thằng béo chết tiệt, mày có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến bảo bối được không?” Đồng thời, anh ta nháy mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Ngô Tà cũng bó tay với Vương Bàn Tử rồi.

Tuy rằng Vương Diệp đã rời khỏi Trương gia, nhưng dù sao cũng từng là người của Trương gia, cái lầu cổ Trương gia này chẳng khác nào mộ tổ của Vương Diệp, giờ mày vào lầu cổ Trương gia, còn muốn trộm mộ tổ tông của Vương Diệp à?

Hỏi thẳng trước mặt Vương Diệp là có bảo bối không, đây chẳng phải là tát vào mặt Vương Diệp sao?

Vì vậy Ngô Tà mới nháy mắt với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử dường như cũng đã phản ứng lại, vội vàng cười gượng một tiếng, rồi nói: "Ấy, Vương gia, tôi chỉ hỏi vậy thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ nào khác, anh đừng hiểu lầm nhé." Không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại đột nhiên nói: "Lầu cổ Trương gia là nơi Trương gia dùng để cất giấu bí mật, bên trong tự nhiên có không ít bảo bối.

Là một kẻ đạo đấu, việc trông nom bảo bối bên trong đương nhiên là chuyện bình thường, nhưng đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm.

Nếu các anh muốn lấy bảo bối, thì phải cẩn thận một chút, sau khi vào, mọi việc phải nghe theo tôi." Thật ra Vương Diệp không nghĩ nhiều như Ngô Tà.

Cái Trương gia này đối với Vương Diệp mà nói vốn dĩ không có bất kỳ cảm giác thuộc về nào.

Hơn nữa, sau hàng loạt sự việc xảy ra, đặc biệt là sau chuyện của Trương Đạo Lâm, Vương Diệp càng thêm coi thường Trương gia.

Vả lại, Vương Diệp cũng không phải là loại người có tư tưởng cổ hủ.

Theo anh, thà rằng những bảo bối trong lầu cổ Trương gia này không để đó mục nát, chi bằng lấy ra, tạo ra một chút giá trị.

Bất kể là giúp người giàu có, hay dùng để trưng bày, tham quan, đều tốt hơn gấp ngàn lần vạn lần so với việc để trong cái lầu cổ Trương gia u ám không thấy ánh mặt trời này.

Sở dĩ anh dừng lại, không phải vì lời nói của Vương Bàn Tử, mà là có một số việc cần căn dặn bọn họ.

Vương Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói: "Vương gia nói đúng, tôi vào trong đảm bảo không tùy tiện động chạm lung tung, anh bảo tôi làm gì tôi làm nấy!" Vương Diệp gật đầu, sau đó nói: "Các anh đều lấy một miếng vải ra, dùng nước làm ướt miếng vải, bịt kín mũi miệng lại, kẻo lát nữa bị trúng độc." Ngô Tà nghe vậy, vừa lấy miếng vải vụn ra vừa hỏi: "Vương gia, chẳng lẽ trong lầu cổ Trương gia này cũng có loại khói trắng vừa rồi sao?

Vừa rồi bọn họ đã gặp phải khói trắng, sau đó lại gặp mật lạc đà." Loại khói trắng đó cũng vô cùng đáng sợ, Ngô Tà chỉ hít một chút thôi mà lồng ngực cũng khó chịu vô cùng.

Vương Diệp nói: "Bên trong có cường dảm, sẽ phát ra lượng lớn độc khí, nếu hít vào quá nhiều, sẽ chết vì suy tim phổi." Nghe nói có cường dảm, những người khác đều giật mình, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, tên Vương Bàn Tử kia lại lấy ra một chiếc khẩu trang.

Điều này khiến Ngô Tà và những người khác trợn tròn mắt.

Tên này vậy mà lại có khẩu trang, thứ này tốt hơn nhiều so với vải ướt.

Thế là mọi người vội vàng lục soát khẩu trang của Vương Bàn Tử.

May mắn thay, Vương Bàn Tử có khá nhiều khẩu trang, mỗi người một cái cũng đủ dùng.

Ngoại trừ Vương Diệp ra, những người khác đều lấy một chiếc khẩu trang đeo vào, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Ban đầu Trương Khởi Linh không muốn dùng thứ này, nhưng Ngô Tà cương quyết yêu cầu anh ta, anh ta không còn cách nào khác đành phải cầm lấy.

Còn về Vương Diệp, hiện tại thân là bất tử sinh mệnh, anh ta vốn dĩ đã bách độc bất xâm, chút độc khí cường dảm cỏn con đối với anh ta hoàn toàn không ảnh hưởng.

Sau khi chuẩn bị xong, Vương Diệp dẫn họ đến trước tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia.

Tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia này có một lượng lớn cường dảm.

Theo kịch bản gốc, Ngô Tà và những người khác lần đầu tiên đến Ba Nãi cũng coi như hữu kinh vô hiểm, nhưng lại không tìm thấy lầu cổ Trương gia.

Đến lần thứ hai, Hoắc Tiên Cô và Trương Khởi Linh họ đến trước, còn Ngô Tà và Giải Lưỡng Thần họ đến Tứ Cô Nương Sơn trước.

Đợi Ngô Tà đến Ba Nãi thì Hoắc Tiên Cô đã bị cường dảm giết chết rồi.

Vì vậy, cường dảm ở tầng thứ nhất này thực sự rất nguy hiểm.

Sau khi Vương Diệp đến cửa tầng thứ nhất, không chút do dự đẩy cánh cửa lớn của tầng thứ nhất ra.

“Lùi lại.” Vương Diệp khẽ quát một tiếng.

Nghe Vương Diệp nói vậy, những người khác không dám lại gần.

Còn Vương Diệp thân thể cũng hơi động.

Và chính mình cũng lùi sang một bên.

Gần như cùng một lúc, một lượng lớn chất lỏng từ bên trong bắn ra, tất cả đều bắn tung tóe xuống đất.

“Xuy xuy xuy ~” Những chất lỏng đó rơi xuống đất, bốc lên từng cụm khói trắng, âm thanh và khói trắng đó trông vô cùng đáng sợ, khiến sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi.

“Quả nhiên là cường dảm!” Ngô Tà kinh hãi nói.

Sắc mặt những người khác cũng biến đổi.

Thứ này mà rơi vào người thì e rằng da thịt cũng bị ăn mòn sạch sẽ mất!

Ngô Tà và những người khác trên mặt toát ra từng đợt mồ hôi lạnh.

Nếu không có Vương Diệp, bọn họ mạo hiểm mở cánh cửa lớn này, trong tình huống không biết gì, nhất định sẽ bị chất cường dảm này bắn vào người, đến lúc đó e rằng ngay cả máu thịt cũng không còn!

Vương Diệp nhìn tình hình trước mắt, liền biết đã tìm đúng chỗ lầu cổ Trương gia rồi.

Chỉ là lầu cổ Trương gia này khá hung hiểm, tuy trong đó ẩn chứa bí mật về sự trường sinh, nhưng muốn có được cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Mức độ nguy hiểm bên trong này Vương Diệp rất rõ ràng, anh ta vừa đẩy cửa đã cứu mọi người, tránh được một sự cố bất ngờ xảy ra, đồng thời điều này cũng khiến địa vị của anh ta trong mắt mọi người rõ ràng lại một lần nữa tăng lên một chút.

Đầu tiên là ánh mắt ngưỡng mộ của Ngô Tà đã trực tiếp coi anh ta gần như là một vị thần.

Chương 750

May mắn thay Vương Diệp cũng rất khiêm tốn và cẩn thận, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ta vào lầu cổ Trương gia.

Nếu lỡ có sơ suất, có lẽ anh ta sẽ mất hết danh tiếng trong đời này.

Mặc dù có cốt truyện hỗ trợ, điều này thực sự có thể giúp Vương Diệp tránh được quá nhiều tai họa, nhưng cũng có thể xảy ra một số điều không được ghi chép trong sách.

Nếu Vương Diệp cứ tiếp tục ôm tinh thần vô úy mà cắm đầu tiến lên, có lẽ một vài lần thì không sao, nhưng nếu số lần nhiều lên, e rằng sẽ không dễ dàng vượt qua được nữa.

“Vương gia, anh thật sự là thần nhân!

Không ngờ chuyện này cũng bị anh nhìn ra, xin nhận của tôi một lạy!” Ngô Tà đối với Vương Diệp không khỏi càng ngày càng sùng bái, thậm chí sau khi né tránh được dịch cường toan này còn có tâm tình nói đùa.

Vương Diệp nghe vậy, không khỏi xua tay lắc đầu, chỉ đáp lại rằng anh ta chỉ là may mắn thấy nhiều mà thôi.

Thấy vẻ khiêm tốn như vậy của anh ta, Vương Bàn Tử đứng một bên có lời muốn nói.

“Vương gia, anh thật khiêm tốn và cẩn trọng!

Vậy thì chuyện trộm mộ sắp tới chúng tôi đành phải trông cậy hết vào anh rồi!” Vương Bàn Tử nói ra lời này rõ ràng là có ý đồ, nhưng anh ta có tính cách như vậy, mọi người cũng không thể nói gì về điều đó.

Vương Diệp nghe Vương Bàn Tử nói ra những lời này, không khỏi bật cười, dù sao hiện tại anh ta đang lo không có một lá chắn thịt thích hợp để xông lên phía trước sao?

Giờ đây có lẽ chính là lúc Vương Bàn Tử Vương gia này làm lá chắn thịt phát huy tác dụng.

“Hahahahaha, Vương Bàn Tử chú mày thật là vui tính, ai mà chẳng biết ở kinh thành chú mày là một tay trộm mộ đầy kinh nghiệm, có chuyện tốt thế này sao có thể thiếu sự chỉ điểm của chú mày được?” Lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, không khỏi trực tiếp từ khách chuyển thành chủ, đẩy Vương Bàn Tử lên một vị trí cao.

Rõ ràng Vương Bàn Tử nghe lời này của Vương Diệp, vị cao nhân đạo hạnh cao thâm này cũng không khỏi cảm thấy rất vừa lòng, dù sao Vương Bàn Tử anh ta cơ bản đi đâu cũng được coi là đại gia, nhưng hiện tại so với Vương Diệp thì anh ta lại có cảm giác bị lu mờ đi rất nhiều.

Đương nhiên, nguy hiểm ở tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia chắc chắn nhẹ hơn nhiều so với các tầng khác, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy mình có khả năng đối phó.

Vì vậy, Vương Bàn Tử liền mượn đà xuống dốc, chuẩn bị tiến vào tầng thứ nhất đầy nguy hiểm và đáng sợ của lầu cổ Trương gia để tìm hiểu tận cùng.

Rõ ràng lúc này Vương Bàn Tử vẫn chưa ý thức được sự hung hiểm của lầu cổ Trương gia, điều này cũng khiến anh ta sau này suýt mất mạng, từ một đại gia kiêu ngạo ở kinh thành biến thành một tiểu tử tùy ý sai bảo.

Chỉ là những điều này Vương Bàn Tử làm sao có thể biết được, anh ta chỉ thấy cửa mộ huyệt của tầng thứ nhất lầu cổ Trương gia mở ra mà hai bên không hề có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tuy anh ta cũng biết trong đó có thể khắp nơi đều tràn ngập nguy cơ, chỉ là nếu những nguy cơ này không hiển lộ ra, thì anh ta vẫn có thể tiếp tục là một đại gia ngạo nghễ.

Vương Bàn Tử đội mũ lên đầu, sau đó vẻ mặt hớn hở nhìn trái phải mọi người rồi dẫn đầu bước vào mộ huyệt tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia.

Vừa bước vào mộ huyệt này, Vương Bàn Tử rõ ràng cảm thấy xung quanh là một thứ không khí hôi thối khó ngửi.

Nhưng điều này cũng không kỳ lạ, dù sao nếu không khí mộ huyệt dễ chịu thì cũng không thể gọi là mộ huyệt được, đúng không?

Thôi thì Vương Bàn Tử vừa đeo chiếc khẩu trang đỏ trắng của mình, giây tiếp theo liền tiếp tục sải bước tiến lên.

Trong mộ huyệt trống trải, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng “tách tách tách”, rõ ràng âm thanh này truyền đi cũng không khỏi khiến Vương Bàn Tử càng thêm bạo dạn.

Nhưng ngay khi Vương Bàn Tử đi đến giữa đường, anh ta đột nhiên phát hiện mặt đất hình như không còn tiếp tục phát ra tiếng động nữa.

Đến bước này, trong lòng Vương Bàn Tử “lộp bộp” một tiếng liền cảm thấy không ổn, vì vậy anh ta không khỏi muốn nhanh chóng sải bước chạy ngược lại.

Chỉ là bây giờ đã quá muộn, dù sao Vương Bàn Tử lúc này đã sải bước đi đến giữa đường, nếu từ vị trí giữa đường này quay trở lại, thì cũng có nghĩa là anh ta cũng phải tốn một khoảng thời gian tương tự mới có thể giải quyết được vấn đề trước mắt.

Quả nhiên, ngay trong khoảng thời gian Vương Bàn Tử chạy ngược lại này đã gặp phải lưu tinh chùy khổng lồ từ hai bên bắn ra, và những mũi tên từ trên xuống dưới đồng loạt phóng tới, thậm chí còn có một bánh xe dao lăn quay tít dựng đứng ở giữa.

Ngay lập tức, mấy cái bẫy liên tiếp hiện ra trước mặt Vương Bàn Tử, anh ta không khỏi nhíu mày ngay lập tức, mồ hôi hạt to như đậu rơi xuống tức thì, sau lưng càng ướt đẫm một mảng lớn.

Nhưng hiện tại anh ta muốn sống thì có lẽ chỉ có cách tiếp tục chạy ngược lại, nếu không có bất kỳ sự trợ giúp nào, e rằng Vương Bàn Tử sẽ bỏ mạng ở đây.

“Cứu tôi!” Vương Bàn Tử kêu lớn trong hiểm nguy, hiện tại anh ta đã không còn suy nghĩ kiêu ngạo như trước nữa, mà thay vào đó, vào khoảnh khắc này anh ta hy vọng sẽ có một cao nhân đắc đạo hạ phàm cứu vớt tiểu tử như anh ta.

Bản thân Vương Diệp cũng không có ý định làm hại Vương Bàn Tử, vì vậy anh ta định quan sát các cơ quan, rồi sau đó cứu anh ta ra ngoài.

Chỉ là ngay lúc này, Vương Bàn Tử lại vô tình truyền đến tín hiệu cầu cứu một lần nữa.

“Vương gia, cứu tôi!” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp vốn dĩ đã rục rịch không khỏi ngay lập tức trở nên tích cực và chủ động hơn.

Rõ ràng những lời Vương Bàn Tử nói ra khiến Vương Diệp cảm thấy rất vừa lòng, để Vương Bàn Tử có thể tránh được thương tích nhiều nhất có thể, Vương Diệp thậm chí còn vận dụng cả [Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật].

“Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.” Vương Diệp trông có vẻ nói chậm rãi, thực chất miệng anh ta động rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, lời này vừa thốt ra đã khiến Vương Diệp từ nhắm mắt đến mở mắt nhìn rõ toàn bộ kết cấu và cấu tạo của tầng thứ nhất lầu cổ Trương gia.

Tầng thứ nhất lầu cổ Trương gia là một thiết kế hình tròn, nếu ngay từ đầu không tìm được vị trí cửa cơ quan mà mạo hiểm đi vào thì có lẽ đây sẽ trở thành một con đường có đi mà không có về.

Rõ ràng lầu cổ Trương gia thiết kế như vậy cũng là để nhắc nhở người trẻ khi làm bài phải đọc kỹ đề bài, nếu không có mắt mà không nhìn rõ thì sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Vương Diệp sắc mặt ngưng trọng, anh ta lập tức tìm kiếm vị trí cơ quan, nó nằm bên trái của lưỡi dao lăn, ở đó có một khối đá đen nhô lên.

Chỉ cần Vương Diệp vượt qua khoảng ba mét khúc cua ở mặt cắt ngang của lan can đá lớn là có thể đến được bàn điều khiển ở góc đó.

Rõ ràng điều này đối với Vương Diệp không thành vấn đề, vừa rồi Vương Bàn Tử cũng đã khóc lóc thảm thiết mà gọi một tiếng Vương gia.

Một bước lớn, Vương Diệp bay lơ lửng giữa không trung đi nhanh vài bước, ngay sau đó xoay người liền dẫm lên một tảng đá có rãnh.

Thân thể xoay đầu ngay tức khắc, anh ta luyện thân thể không hề chậm chạp, trực tiếp không tốn chút sức lực nào đã đến bên cạnh bàn điều khiển này.

“Bụp!” Một chưởng đánh ra, Vương Diệp vận dụng vừa đủ sức mạnh đánh vào khối đá đen nhô lên này, ngay lập tức những cơ quan vừa rồi còn phun phóng mãnh liệt liền ngừng lại.

“Mẹ ơi!” Vương Bàn Tử trong quá trình chạy ngược lại không cẩn thận trước tiên bị cây chùy sao băng khổng lồ móc vào thắt lưng, ngay sau đó thắt lưng của anh ta trong khoảnh khắc bị cứa đứt trên mặt chùy sao băng sắc bén, rơi xuống một bờ đá ở bên trái của những mũi tên bắn ra từ trên xuống dưới.

Hơn nữa, bờ đá này vẫn không ngừng trượt xuống, có lẽ là do trọng lượng của Vương Bàn Tử hoặc bản thân tốc độ trượt xuống của cơ quan đã như vậy, cho nên điều này đã dẫn đến việc anh ta hiện tại chỉ có thể vùng vẫy cầu sinh.

Nếu chậm thêm một chút nữa, e rằng Vương Bàn Tử sẽ bị xẻ đôi giống như tảng đá lớn hình chữ nhật cao năm mét bị cắt đôi ở giữa trên bờ đá này.

May mắn thay có Vương Diệp cứu giúp, cứu anh ta ngay khi Vương Bàn Tử sắp bị xẻ đôi.

Khối đá đen khép lại, cơ quan cũng theo đó mà dừng hoạt động, trong chuyển động chậm rãi của cơ quan liền một lần nữa trở về trạng thái ban đầu.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang bám vào bờ đá suýt chút nữa đã cảm thấy mình sẽ bỏ mạng ở đây, may mắn thay Vương gia đạo hạnh cao thâm đã cứu giúp, khiến anh ta không gặp phải bất kỳ nguy hiểm bất ngờ nào.

“Vương gia, tôi, Vương Bàn Tử, phục anh rồi!” “Cái mạng nhỏ này của tôi là Vương gia anh cứu.

Sau này, nếu có bất kỳ việc gì giao phó cho tôi, Vương Bàn Tử này, dù có lên đao sơn hay xuống biển lửa, tôi Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không nói một tiếng không.” Từ trạng thái sợ hãi đến suy kiệt dần dần hồi phục lại, khi Vương Bàn Tử một lần nữa đứng dậy, không khỏi cảm thấy toàn thân có một cảm giác suy kiệt không rõ nguyên nhân.

Nhưng may mắn thay Vương Bàn Tử nhìn thấy Vương Diệp đang ngưng thần trầm tư, còn có cốt cách tiên phong đạo cốt, anh ta không khỏi khiến trái tim đập loạn xạ dần dần ổn định lại.

Sau khi đứng dậy, Vương Bàn Tử không khỏi vô cùng bội phục sự lợi hại của Vương Diệp, thậm chí là để bày tỏ lòng biết ơn của mình mới nói ra những lời chân thành đó.

“Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết.” Vương Diệp không nghe Vương Bàn Tử đang bày tỏ lòng trung thành kiểu gì nữa, mà thay vào đó trong miệng anh ta không khỏi lẩm bẩm ra một cái tên.

Lúc này anh ta đã điểm danh lần thứ mười một, nhận được phần thưởng: Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết!

Ngay khi Vương Diệp bước vào tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia, anh ta đã bị động điểm danh, tuy có một sự quấy nhiễu này, nhưng vẫn không ngăn cản được bước chân anh ta đóng cơ quan phòng điều khiển.

Chỉ là khi Vương Diệp đóng cơ quan phòng điều khiển trong nháy mắt, Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết đã điểm danh mà có được đã không ngừng hội tụ về tim anh ta.

Mặc dù bản thân Vương Diệp đã sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng sức mạnh của huyết mạch này vẫn thuộc hạng thấp.

Nói về Kỳ Lân Huyết Mạch lợi hại và ưu việt nhất thì phải kể đến máu đầu tim.

Dù sao khi làm bất cứ việc gì cũng cần tim cung cấp đủ máu mới có thể vận hành, nếu thêm một chút máu đầu tim vào tim trong Kỳ Lân Huyết Mạch bình thường.

Điều này giống như một con dã thú chưa khai hóa thần trí có được trụ cột tinh thần.

Về mặt sức mạnh, nếu con dã thú chưa khai hóa này có thể phát huy bảy mươi phần trăm sức mạnh của bản thân, thì với sự gia trì của thần trí, nó có thể phát huy một trăm phần trăm, thậm chí là hiệu quả gấp đôi.

Tính toán kỹ thì, đây chính là nâng cao sức mạnh của Vương Diệp gấp đôi hoặc thậm chí nhiều hơn.

Kỳ Lân Huyết Mạch ưu việt này cộng thêm Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết, chỉ một hành động nhỏ, sức mạnh của Vương Diệp trong chớp mắt đã tăng gấp bội.

Vương Diệp bản thân cũng không ngờ, Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết này lại khoa trương đến vậy.

Phải biết rằng, trước đó Kỳ Lân Huyết Mạch lần cường hóa thứ tám của anh ta đã gần thành công, nhưng còn một đoạn thời gian nữa mới thành công.

Kết quả sau khi hấp thu Kỳ Lân Tâm Đầu Huyết, Kỳ Lân Huyết Mạch lập tức bùng nổ, trực tiếp hoàn thành lần cường hóa thứ chín!

Thành công tiến hóa thành Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch!

Sức mạnh của Vương Diệp đã tăng lên nhiều như vậy, anh ta còn quan tâm Vương Bàn Tử nói gì nữa ư?

Vâng, Vương Diệp vẫn quan tâm.

“Khụ khụ, mấy chuyện này đều là việc nhỏ nhặt của tôi thôi, bất quá Bàn Tử chú mày có cơ hội sống sót trong cơ quan phức tạp này, xem ra cũng là người có cơ duyên không tệ đấy.” Vương Diệp thấy Vương Bàn Tử đối với mình cung kính hơn hẳn, anh ta không khỏi bắt đầu bày ra vẻ đạo mạo nghiêm nghị mà bắt đầu tâng bốc xã giao.

“Không không không, Vương gia ngài mới là người có đạo hạnh cao thâm, hôm nay tôi Vương Bàn Tử đã chứng kiến thần thông của ngài, thật sự là bội phục đến ngũ thể đầu địa.” Vương Bàn Tử cũng là một người rất hiểu chuyện tâng bốc xã giao, anh ta thấy Vương Diệp khiêm tốn như vậy, không khỏi cũng khiêm tốn theo mà thổi phồng.

Cứ như vậy, trong một trận tán gẫu hữu nghị, Vương Bàn Tử liền kết nối với Vương Diệp.

Cơ quan đầu tiên của tầng thứ nhất lầu cổ Trương gia bị phá giải, Vương Diệp liền dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Mặc dù trên đường đi họ vẫn có thể nghe thấy mặt đất thỉnh thoảng vang lên tiếng “đông đông đông” vọng lại, nhưng vì đã tìm được cơ quan trước đó, nên lúc này họ không cần lo lắng sẽ đi vào vết xe đổ của Vương Bàn Tử.

Đi đến giữa đường, mặt đất dưới chân cũng biến thành mặt đất đá đặc, không còn phát ra tiếng “đông đông đông” nữa.

Tuy nhiên, ở đây, nếu Vương Diệp không tiến lên, thì những người đi theo sau không dám hành động liều lĩnh, sợ rằng nếu vô tình chạm vào những cơ hội kia sẽ khiến toàn bộ hiện trường trở nên nguy hiểm trùng trùng.

Có Vương Diệp Vương gia chỉ dẫn, rõ ràng trên đường đi có thể giảm bớt rất nhiều trắc trở, từ đó nhanh chóng đến mộ huyệt chính của lầu cổ Trương gia để xem bí mật trường sinh rốt cuộc là gì?

Vương Diệp nhìn quanh một lượt, anh ta không hề cảm thấy có bất kỳ nguy cơ nào, mà thay vào đó lại thấy không xa có một cánh cửa đá khác.

Thấy đến đây, tuy Vương Diệp vẫn muốn tiếp tục dùng [Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật], Kỳ Lân Huyết Mạch, v.v.

Chương 751

để gian lận, nhưng môn thuật này cũng có điều kiện hạn chế, mỗi lần sử dụng đều sẽ hao tốn một phần sức mạnh trên người, mặc dù theo tình hình hiện tại thì anh ta thi triển mười lần tám lần cũng không thành vấn đề.

Nhưng điều này thật sự không cần thiết, dù sao họ cũng chưa gặp bất kỳ nguy hiểm nào, việc thường xuyên sử dụng trong những chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy rõ ràng là lãng phí.

“Vương gia, ngài xem phía trước có nguy hiểm gì không?” Ngô Tà với vẻ mặt ngây thơ vô số tội nhìn Vương Diệp, anh ta không hiểu tại sao nơi trống trải như thế này lại có nguy hiểm gì, cứ bước thẳng về phía trước chẳng phải tốt hơn sao?

“Vương gia không động tức là nhất định có nguy hiểm, tôi Vương Bàn Tử là người đầu tiên đứng ra biểu thị sự khâm phục.” Câu hỏi của Ngô Tà không ngờ lại bị Vương Bàn Tử phản bác ngay lập tức, dường như không cho anh ta bất kỳ khoảng trống nào để nghi ngờ.

Đùa à, Vương gia này chính là người đã cứu mạng Vương Bàn Tử!

Nếu chỉ đơn thuần là tâng bốc xã giao, thì thật sự quá hời hợt.

Rõ ràng lần này Vương Bàn Tử thật sự đã từ tận đáy lòng hoàn toàn bội phục Vương Diệp.

Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử phản ứng như vậy, anh ta cũng không tiện nói gì, mà Vương Diệp cứ đứng mãi ở đây không đi, không biết khẩu trang bọn họ đeo có thể chịu được bao lâu.

“Sư phụ, sư phụ, có gặp vấn đề gì không ạ?” Lúc này, Lâm Tiểu

Yêu, người vẫn luôn im lặng, cũng không kìm được mà hỏi, cô bé cũng với vẻ mặt ngây thơ nhưng đáng yêu, dưới khẩu trang chớp chớp đôi mắt to tròn lấp lánh hỏi anh ta.

"Không có, tôi đang xem thử Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch thế nào?" Vương Diệp nghe thấy đồ đệ ngoan Lâm Tiểu Yêu nói chuyện, anh ta không khỏi tùy tiện đáp lại.

"Oa!

Sư phụ thật lợi hại, nhưng Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch là sao ạ?" Lâm Tiểu Yêu chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ đáng yêu của mình, không khỏi với vẻ mặt ngây thơ tò mò hỏi.

Nghe lời này, Vương Diệp liền mỉm cười, ngay sau đó liền chỉ thị cho Lâm Tiểu Yêu.

"Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch rất đơn giản, bây giờ Lâm Tiểu Yêu dẫn mọi người đến bên cánh cửa lớn kia." Vương Diệp không nói rõ, mà thay vào đó chỉ vào cánh cửa lớn đằng kia, rồi căn dặn mọi người đi qua.

Mọi người nghe vậy, họ không khỏi ngẩn người, dù sao chiêu thần tình của Vương Diệp này thật sự khiến họ có chút không nắm bắt được.

Nhưng Vương gia đã nói đến nước này rồi, nếu họ không hành động thì không khỏi có chút quá tự đại rồi.

Lâm Tiểu Yêu trong số này có thể nói là người nghe lời Vương Diệp nhất, ngoại trừ Vương Bàn Tử, vì vậy cô bé liền nhanh chóng làm theo lời sư phụ dặn.

Mọi người thấy Lâm Tiểu Yêu đã làm, thì Vương Bàn Tử và những người khác cũng nhanh chóng chạy theo.

Tuy họ cảm thấy trong đó vẫn sẽ có nguy hiểm, nhưng vẫn kiên quyết tin tưởng Vương gia, anh ấy làm như vậy nhất định là đúng.

Trong tiếng bước chân xì xào, mọi người thuận lợi đi đến trước cánh cửa lớn, trong đó dường như không có bất kỳ cơ quan nào bị kích hoạt.

“Vương gia, chúng tôi đều qua rồi, anh cũng mau qua đi.” “Sư phụ, chúng con đều qua rồi, thầy cũng qua đi ạ.” Vương Bàn Tử nói trước, ngay sau đó Lâm Tiểu Yêu cũng kêu gọi Vương Diệp có thể an toàn qua.

Chỉ là khi Vương Diệp nghe những lời này thì tùy ý lắc đầu, ngay sau đó liền chỉ xuống phía dưới, bảo mọi người nhìn xuống.

Vương Bàn Tử đi đầu nhìn xuống phía dưới, dường như trong đó cũng không có cơ quan hay cạm bẫy nào, vì vậy anh ta thấy vậy không khỏi có chút hoang mang không hiểu chuyện gì.

Lâm Tiểu Yêu rất nghe lời sư phụ, đương nhiên cô bé cũng cúi đầu nhìn xuống, nhưng vẫn không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Ngay lúc này, Ngô Tà với vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào một chỗ không tự chủ được mà nhìn qua.

“Mọi người xem, đây là cái gì?” Nghe thấy lời của Ngô Tà, mọi người không khỏi lần lượt nhìn về phía đó, sau một hồi nhận định, họ rõ ràng nhìn thấy một chỗ mép mặt đất rõ ràng có cảm giác lún xuống.

Khi họ ngẩng đầu nhìn lên một lần nữa, lại kinh ngạc phát hiện Vương Diệp không khỏi đột nhiên từ từ dâng lên.

“Sư phụ!

Chuyện này rốt cuộc là sao ạ?

Sao thầy lại cao hơn chúng con nhiều đến vậy?” “Vương gia, ngài có phát hiện chuyện gì lớn không?

Nếu có thì xin nhắc nhở chúng tôi một chút, chúng tôi cũng chuẩn bị phòng bị sớm.” Lâm Tiểu Yêu vừa nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này xuất hiện, cô bé lập tức nghĩ đến sư phụ.

Còn Vương Bàn Tử thì vô cùng kinh ngạc, không biết Vương gia rốt cuộc đang làm gì.

Giữa sự kinh ngạc của mọi người, Vương Diệp nghe xong chỉ tùy ý lắc đầu, nhưng không nói nhiều.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mọi người có chút bối rối, nhưng không còn cách nào khác, đây đều là những việc Vương gia căn dặn, anh ta có thể làm hại mọi người sao?

Trong sự bất an đó, lại hơi có chút nghi ngờ, mọi người mới kinh ngạc phát hiện, trong lúc Vương Diệp đột nhiên dâng lên, đột nhiên xuất hiện một tảng đá khổng lồ ở giữa.

Vị trí Vương Diệp đứng vừa đúng ở trung tâm tảng đá khổng lồ, đây cũng là lý do tại sao anh ta có thể đột nhiên dâng cao lên ở mặt đất trống trải này.

Cảm nhận cơ thể mình dâng lên, Vương Diệp không hề hoảng sợ, mà thay vào đó có một cảm giác hăm hở muốn thử sức.

Rất nhanh, trong chốc lát, tảng đá khổng lồ này đã lộ ra một nửa vẻ dữ tợn của nó.

Thấy cơ hội đến, Vương Diệp cũng không chần chừ, mà trực tiếp dùng lực hai chân, mạnh mẽ nhảy vọt lên đến đỉnh mộ huyệt tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia.

Trong không trung, Vương Diệp xoay một vòng một trăm tám mươi độ lớn, ngay sau đó hai chân lại dùng lực, mạnh mẽ lao về phía tảng đá khổng lồ đang đột nhiên dâng lên.

Mọi người nhìn thấy hành động kinh thiên động địa này của

Vương Diệp không khỏi đều nhìn ngây người, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ Vương gia lại đáng sợ đến thế.

Chỉ là ngay khi họ vừa kịp phản ứng trong chốc lát, trên đỉnh mộ huyệt tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia, Vương Diệp tiếp lực mạnh mẽ lao xuống, lại một lần nữa xoay người, một cước mạnh mẽ đá vào trung tâm tảng đá khổng lồ này.

"Gầm." "Oành." Cú đá này của Vương Diệp mang theo toàn bộ sức mạnh của Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, khoảnh khắc này toàn bộ máu trong cơ thể anh ta đều biến thành màu vàng kim.

Sức mạnh huyết mạch âm thầm ẩn giấu dưới da và quần áo đã phát huy tác dụng cực lớn, sức mạnh vốn chỉ có thể phát ra gấp đôi đột nhiên tăng lên hàng trăm, hàng ngàn lần.

Cú đá này mang theo sức mạnh Kỳ Lân, giống như Kỳ Lân hoành không xuất thế rồi gầm thét hết sức vào giữa trời đất này.

Sau tiếng gầm của Kỳ Lân đó, ngay sau đó tảng đá khổng lồ liền từ một vết nứt ở giữa tức thì lan rộng ra khắp tảng đá khổng lồ.

Cùng với việc Vương Diệp dồn hết sức lực, tảng đá khổng lồ này liền vỡ tan, trong chớp mắt đã vỡ thành vô số mảnh đá vụn rơi xuống đất.

Vương Diệp thấy Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch đã tiến hóa này quả nhiên là mạnh mẽ, tuy trong lòng anh ta thầm vui, nhưng cũng phải tìm một chỗ thích hợp.

Vì vậy trên đường đi anh ta liền lướt nhẹ trên những mảnh đá vụn đó, nhẹ nhàng bay đến bên cạnh mọi người.

"Sư phụ!" "Vương gia!" Mọi người nhìn thấy "màn biểu diễn" chấn động tầm mắt này của Vương Diệp không khỏi trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ Vương gia lại liệu sự như thần, thậm chí sức mạnh mà anh ta thể hiện ra cũng khiến họ trố mắt há hốc mồm.

Mức độ kinh ngạc này nhất thời khiến họ ngoài việc có thể thốt ra một tiếng xưng hô, căn bản không thể dùng lời nói để hình dung và biểu đạt.

Cú đá này trông có vẻ bình thường, nhưng mức độ chấn động của nó đã vượt xa tưởng tượng.

Mặc dù trong số này mọi người đều có rất nhiều kinh nghiệm mô kim, nhưng hễ gặp phải tảng đá khổng lồ hoặc một bức tường xuất hiện, đều sẽ nghĩ mọi cách để tránh né.

Loại chuyện đối mặt cứng rắn mà có thể đá vỡ tảng đá khổng lồ này thì thật sự là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử mô kim.

Mô kim chú trọng việc dùng các loại phương pháp để đối phó với tất cả các cơ quan trong mộ thất, nếu lỡ mà cứng đối cứng thì tuyệt đối không được.

Nhưng Vương Diệp quả nhiên là cao nhân, đây thật sự là một kỳ tài tuyệt thế vạn năm khó gặp của phái Mô Kim, họ gọi Vương Diệp một tiếng Vương gia đây tuyệt đối là chuyện đương nhiên.

“Vương gia.” “Vương gia.” “Vương gia.” Từng tiếng Vương gia gọi vang lên khiến Vương Diệp có chút bó tay, nhưng anh ta cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm.

“Được rồi, tầng thứ nhất của lầu cổ Trương gia đã qua được một nửa, tiếp theo chúng ta sẽ đi nửa chặng đường còn lại.” Vương Diệp giơ tay, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đá lớn rộng bằng mười người và cao bằng ba người.

“Két.” Cánh cửa đá lớn từ từ được mở ra, Vương Diệp vừa rồi thuận tiện dùng Kỳ Lân Huyết Mạch trên người để thăm dò, phía sau cánh cửa này không có chất lỏng độc hại cường dảm, vì vậy không cần lo lắng sẽ bị ăn mòn.

Cánh cửa lớn được mở ra, đập vào mắt không hề có bất kỳ nguy hiểm nào, mà thay vào đó còn sạch sẽ và sáng sủa hơn cả phía sau cánh cửa đầu tiên.

Mọi người vừa thấy phía sau cánh cửa này dường như trống không, họ không khỏi lập tức nảy sinh ý định muốn bước vào.

“Khoan đã!” Ngay lúc này, Vương Diệp quả quyết dừng lại ý định rục rịch của mọi người, mà thay vào đó anh ta đi đầu ném một mảnh đá vụn vừa nhặt được vào trong.

“Bành bành bành.” Mảnh đá vụn này có độ bền cực kỳ mạnh, liên tục nảy lên mấy lần mới dừng lại.

Chỉ là mọi người không hiểu tại sao Vương Diệp lại làm hành động buồn cười này. "Vương gia?

Anh làm cái quái gì vậy?

Chỉ ném một hòn đá ra ngoài, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đừng bảo là anh đến đây để chơi đấy nhé?" Bàn Mã, người vẫn im lặng nãy giờ, cuối cùng không nhịn được mà tiến lên phàn nàn.

Ông ta thấy hành động buồn cười của Vương Diệp nên không khỏi thắc mắc. "Lão già, ông biết cái quái gì!

Vương gia đương nhiên có suy nghĩ của Vương gia rồi, ông cứ thành thật mà đi theo là được, nói nhảm nhiều làm gì?

Hay là ông tự mình vào xem đi?" Vương Bàn Tử thấy Bàn Mã đưa ra ý kiến thì cũng không nhịn được mà khó chịu nói.

Bàn Mã bị Vương Bàn Tử nói thế, rụt cổ lại, ông ta nào dám đi xuống, chỉ có thể cười gượng một tiếng: "Tôi chỉ nói đùa chút thôi."

"Hừ, sau này đừng có lắm lời thế nữa, dù Vương gia tính khí tốt không chấp ông, thì Bàn gia tôi cũng phải dạy dỗ ông một trận." Vương Bàn Tử đi đường này không biết đã được Vương Diệp cứu bao nhiêu lần, nên giờ hắn cực kỳ ủng hộ Vương Diệp.

Bây giờ chỉ cần ai dám nói Vương gia không phải, Vương Bàn Tử hắn sẽ là người đầu tiên đứng ra không đồng ý.

Về phần đồ đệ ngoan Lâm Tiểu Yêu của Vương Diệp, dù là một cô bé, nhưng vì sư phụ mình, cô vẫn bĩu môi, cau mày nhìn Bàn Mã, vẻ mặt cực kỳ khó chịu. "Bàn Tử, thôi được rồi, bớt nói vài câu đi." Ngô Tà nói, gã này vốn mềm lòng, thấy Bàn Mã một mình nên trong lòng cũng có chút không đành lòng. "Haizz, tôi nói này Thiên Chân, sao cậu lại còn nói giúp lão già này chứ, nếu không phải nhờ Vương gia, lão già này chỉ sợ còn làm ra chuyện gì với chúng ta nữa ấy chứ, nhìn là biết chẳng có ý tốt gì rồi." Vương Bàn Tử cực kỳ khó chịu nói.

Hắn biết Ngô Tà tốt bụng, ngây thơ vô tà, nhưng cũng không đến mức giúp người tốt như vậy chứ, ít nhất cũng phải đứng về phía mình chứ?

Nên Vương Bàn Tử cũng có chút oán trách Ngô Tà.

Ngô Tà có chút bất đắc dĩ, thực ra gã chỉ không muốn mọi người vì chuyện này mà cãi vã.

Gã cũng biết Vương Diệp đương nhiên có suy nghĩ của mình, không thể vô duyên vô cớ lãng phí thời gian ở đây.

Nếu cứ tiếp tục cãi nhau ở đây, Vương Bàn Tử và Bàn Mã thật sự sẽ không ngừng lại được.

Chương 752

Ngô Tà đành nói: "Được rồi được rồi, chúng ta vẫn nên hỏi Vương gia rốt cuộc là chuyện gì đi." Vương Bàn Tử nghe vậy, đành thôi không nói nữa, hắn nhìn về phía Vương Diệp, thực ra trong lòng cũng rất tò mò, hắn hỏi: "Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Diệp chỉ vào cửa, nói: "Mấy người thử chỗ này xem." Ngô Tà và Vương Bàn Tử cùng nhau đưa tay chạm vào cánh cửa đá, kết quả vừa chạm vào, lại bị một bức tường vô hình nào đó chắn lại.

Cứ như thể, đó là một bức tường khí. "Chuyện gì thế này?" Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, mặt đầy kinh ngạc.

Bàn Mã cũng trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi phải không?

Hiện tượng kỳ lạ này lập tức khiến những người khác đồng loạt quay sang nhìn, rồi lại nhìn về phía Vương Diệp. "Đừng nhìn tôi, nhìn mấy mảnh đá kia kìa." Vương Diệp nhìn vẻ mặt kinh ngạc của họ không khỏi lắc đầu, rồi chỉ vào những mảnh đá vỡ ở phía xa đằng sau cánh cửa lớn này, lúc đó họ mới phát hiện ra điều huyền bí ẩn chứa bên trong.

Mấy mảnh đá vốn dĩ có độ dai, sau một lúc lại biến thành màu đen, sau đó dần dần biến mất bên trong cánh cửa lớn này, cứ như thể chúng chưa từng xuất hiện. "Cái gì!" "Cái gì!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều kinh ngạc đến khó tin, họ nằm mơ cũng không ngờ căn phòng sạch sẽ không một hạt bụi này lại có thể ăn mòn sạch sẽ những mảnh đá vụn đó. "Vừa rồi tôi dùng hai mắt này nhìn thấy, phía sau cánh cửa lớn này tuy không có bất kỳ cơ quan nào, hơn nữa lối vào tầng hai của Trương Gia Cổ Lâu nằm ngay trên đài đá ở giữa, nhưng chính vì không có bất kỳ cơ quan nào mà tôi mới nhận ra sự kỳ lạ của nó." "Vừa rồi là dịch độc có tính kiềm mạnh đột nhiên phun ra, ban đầu tôi cứ nghĩ đó chỉ là một sự dọa nạt, không ngờ khi kết hợp với phía sau cánh cửa lớn này, tôi đã hiểu rõ vì sao tầng một của Trương Gia Cổ Lâu lại được thiết kế như vậy." "Xưa nói âm dương, mỗi một bố cục đều chính xác tương ứng với hai khí âm dương." "Nếu nói cái chất kiềm mạnh vừa rồi là một thử nghiệm thăm dò, vậy thì phía sau cánh cửa lớn sạch sẽ kia chắc hẳn là một loại vật chất có tính axit mạnh tương tự." "Vương gia!

Thế này thì làm sao bây giờ?

Tầng một của Trương Gia Cổ Lâu không ngờ lại hiểm ác đến vậy, chắc là không có bộ đồ chống hóa chất thì nhất định không qua được tầng một rồi phải không?" Vương Bàn Tử nhìn ra được sự kỳ quặc trong đó, hắn không khỏi hơi lo lắng, ước chừng nếu hắn tiến vào một lúc, e rằng cũng sẽ gặp phải số phận và kết cục giống như những mảnh đá vỡ kia.

Vương Diệp nghe vậy lắc đầu, rồi bảo mọi người lùi lại vài bước.

Mọi người tuy không hiểu ý của Vương Diệp, nhưng họ vẫn làm theo, ngay cả Bàn Mã, người không biết bị chạm dây thần kinh nào, sau khi thấy kết cục của những mảnh đá vỡ cũng không khỏi im lặng.

Cái *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* của Vương Diệp này quả thực không phải hư danh, mà là thật sự có tác dụng thực tế.

Trước đó khi cứu Vương Bàn Tử, anh cũng từng dùng bí thuật này để dò xét tình hình cánh cửa phía sau.

Để giải quyết loại không khí có tính axit này, nhìn chung có hai cách chính.

Một là tìm mọi cách để đẩy hết không khí axit này ra ngoài, còn cách khác là thông qua các vật chất có tính kiềm tương ứng để trung hòa.

Đúng vậy, tức là những vật chất có tính kiềm mạnh phun ra ngay khi mở cửa vừa hay có thể trung hòa được loại không khí có tính axit này.

Chỉ là hiện tại Vương Diệp không có cách nào lấy được vật chất có tính kiềm mạnh, hơn nữa những vật chất có tính kiềm mạnh đã phun ra trên mặt đất từ trước cũng đã dần dần tiêu tán hết rồi.

Vì vậy, cách thứ hai này dường như không mấy thực dụng ở tầng một Trương Gia Cổ Lâu, trừ phi bản thân họ mang theo một chai chất lỏng có tính kiềm mạnh rồi đập vỡ trong không khí có tính axit này.

Nhưng rõ ràng, người bình thường ai lại mang theo một chai chất lỏng có tính kiềm mạnh đến Trương Gia Cổ Lâu để *Mô Kim* chứ?

Có lẽ nếu thật sự mang theo, đừng nói là đến được *huyệt mộ* Trương Gia Cổ Lâu, mà ngay cả khi qua kiểm tra an ninh mà bị yêu cầu uống một ngụm, thì thậm chí còn không có cơ hội đến được đây.

Rõ ràng, đây tuyệt đối là một vấn đề khó đột phá đối với những người khác, nhưng Vương Diệp hiển nhiên không phải người bình thường, anh sở hữu thực lực cường đại, hơn nữa, trong lần này anh còn đột phá tới *Thánh Kỳ Lân huyết mạch*.

Nếu nói những trận chiến trước chỉ là món khai vị, thì trận chiến lần này có lẽ mới là lúc thực sự cần Vương Diệp ra tay.

Mọi người nhìn tình hình kỳ lạ của Vương gia, không một ai dám nói nhiều, dù sao thì những lần trước đều đã chứng minh Vương gia làm mọi chuyện đều đúng rồi còn gì?

Vậy thì hiển nhiên, sau khi trải qua đủ mọi tiền đề, việc Vương gia làm bất kỳ chuyện đột ngột nào dường như cũng đều nằm trong lẽ thường tình rồi.

Vương Diệp thấy mọi người đều lùi về phía sau dưới sự chỉ huy của mình, anh không khỏi khẽ cười. () "Mấy người, đã nghe nói về *Sư Hống Công* chưa?" Một câu nói đột ngột nhẹ nhàng truyền ra từ miệng Vương Diệp, cứ như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường. "*Sư Hống Công*?" "*Sư Hống Công* này tôi mới chỉ thấy trong tiểu thuyết thôi, ở cái *huyệt mộ* chết tiệt này, thì đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ." Vương Bàn Tử có vẻ mặt kỳ quái, hắn không khỏi lạ lùng nhìn Vương Diệp, thầm nghĩ chẳng lẽ Vương gia còn biết *Sư Hống Công* ư?

Đó không phải là thứ trong tiểu thuyết sao. "*Sư Hống Công* là một môn công phu rất truyền thống, yêu cầu là giọng phải lớn, có thể dẫn động tần số trong không gian tiến hành dao động đồng bộ." "Nếu công lực đủ sâu, vậy thì có lẽ có thể cưỡng ép mở ra một lối đi trong cả không gian." "Cứ như bây giờ." "Hống!" Sau khi Vương Diệp giải thích đơn giản về nguyên lý của *Sư Hống Công*, anh lập tức mở miệng là một đòn chí mạng.

Vốn dĩ, Vương gia trông như một tiên phong đạo cốt, nhưng vào khoảnh khắc này lại bất ngờ luyện thanh.

Bản thân *Sư Hống Công* này là một môn công pháp được phát minh dựa trên tiếng gầm của sư tử, mà Kỳ Lân thực ra cũng thuộc dòng sư tử, thậm chí còn là thủy tổ của sư tử.

Thực ra, đây là Vương Diệp lợi dụng *Kỳ Lân huyết mạch*, mô phỏng âm thanh mà Kỳ Lân phát ra.

Đây cũng là cách Vương Diệp che mắt người khác, nên mới nói đó là *Sư Hống Công*.

Bản thân tần mục này có thiên phú, đương Vương Diệp cất giọng chấn động, hát vang trong khoảnh khắc, tất cả mọi người có mặt đều không ngoại lệ mà bịt tai, đứng cách xa Vương Diệp, sợ rằng sẽ bị chấn động mạnh mẽ này gây ra tổn thất không thể cứu vãn.

Thực ra vừa rồi Vương Diệp có ý này, nhưng tiếc là mọi người đều không lĩnh hội được.

Giờ đây, Vương Diệp vừa cất giọng, tiếng Kỳ Lân vang lên, tự nhiên sẽ phát huy sức mạnh của *Thánh Kỳ Lân huyết mạch*.

Sóng âm mạnh mẽ của tiếng Kỳ Lân tựa như còn lớn hơn tiếng động cơ gầm rú của máy bay chiến đấu trên trời, loại âm thanh dường như muốn so sánh với tốc độ ánh sáng này, chỉ trong một khoảnh khắc đã chấn động khiến loại khí axit phía sau cánh cửa lớn này chia thành hai luồng trái phải.

Thậm chí, ngay cả cái miệng giếng bịt kín nổi lên phía sau cánh cửa lớn này cũng không khỏi bị lực xung kích mạnh mẽ đó đánh vỡ một cái lỗ.

Biểu hiện của Vương Diệp thật sự khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc, dù bây giờ làm như vậy chắc chắn sẽ gây ra tổn thất không thể cứu vãn, nhưng trong lòng họ vẫn cảm thấy cực kỳ chấn động.

Mức độ chấn động này thậm chí còn khiến chính họ cảm thấy, lẽ nào Vương gia không phải là Tả Từ tái thế sao?!

Rõ ràng, nghi vấn này mọi người cũng chỉ có thể chôn giấu trong lòng, bởi vì sau khi Vương Diệp tung ra chiêu *Sư Hống Công* này, anh nhanh chóng đi vào một cách hiên ngang.

Mọi người hiểu rằng, Vương gia không bảo họ đi vào trước, thực ra cũng là lo lắng cho sự an nguy của họ.

Về phần suy nghĩ của Vương Diệp thì rất đơn giản, anh chỉ muốn đi trước xem cái miệng giếng bị vỡ này rốt cuộc là chuyện gì?

Đương nhiên trong đó cũng tiện thể giúp mọi người thăm dò những vấn đề rủi ro có thể xảy ra.

Chuyện tốt như vậy đối với mọi người, sao họ có thể không cảm ơn Vương gia được chứ?

Vì vậy rất nhanh, họ lập tức giữ thái độ khiêm tốn cung kính nhìn bóng lưng Vương Diệp dần đi xa.

Vương Diệp đi đến miệng giếng bị vỡ này, sau khi quan sát đơn giản, phát hiện miệng giếng trước khi bị vỡ là một *đồ án Thái Cực*.

Tức là, trọng tâm tầng một của Trương Gia Cổ Lâu chính là nói về mối quan hệ đối lập và thống nhất của *Thái Cực âm dương*.

Hơn nữa, mục đích thiết lập miệng giếng này, theo Vương Diệp thấy, một mặt quả thực là để chứng minh Trương Gia Cổ Lâu có lối đi xuống tầng dưới, nhưng mặt khác, ý đồ lớn hơn là muốn lấy đó để thiết lập một cơ quan.

Dù sao, đây là trong môi trường không khí có tính axit, nếu thời gian dài chắc chắn sẽ có vấn đề, vậy thì mục đích chính của việc thiết kế miệng giếng này cũng là để kéo dài thời gian, nhằm khiến những người đi vào biết khó mà rút lui.

Nếu cố chấp làm theo ý mình, vậy thì sẽ phải đối mặt với nguy cơ *thi cốt vô tồn*.

Rõ ràng, trình độ *đạo hạnh* thâm sâu của Vương Diệp có thể vượt trội gấp mấy lần so với những người thiết kế tầng một Trương Gia Cổ Lâu, vậy nên anh tự nhiên không cần để ý đến dụng tâm lương khổ của những người thiết kế này, ngược lại còn tùy tiện phá bỏ những cơ quan vô ích đó. "Mọi người qua đây đi." Vương Diệp tùy ý gọi một tiếng, Lâm Tiểu Yêu và Vương Bàn Tử cùng những người khác liền theo sau, còn Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng chỉ sau khi quan sát trái phải xác nhận không có gì sai sót mới nhanh chóng đi theo. "Vương gia, đây chẳng lẽ là lối lên tầng hai của Trương Gia Cổ Lâu sao?" Vương Bàn Tử đừng thấy hắn béo, nhưng đi lại nhanh nhất, về cơ bản chỉ một lúc chạy nhỏ đã đến trước mặt Vương Diệp, Lâm Tiểu Yêu cũng theo sát phía sau. "Ừm, đây là lối vào tầng hai Trương Gia Cổ Lâu, hơn nữa cái khóa cơ quan Thái Cực ở lối vào này cũng đã bị *Sư Hống Công* của tôi phá hủy rồi." "Bây giờ chỉ cần có dây thừng tương ứng, mấy người có thể đi xuống rồi, nhưng trước khi xuống, tôi vẫn nên đi dò đường cho mấy người trước." Vương Diệp nghe Vương Bàn Tử hỏi, anh liền nói ra tình hình mình đã nhận thấy.

Nói cũng lạ, bên ngoài họ thấy Trương Gia Cổ Lâu rõ ràng là đứng thẳng, nhưng hiện tại Vương Diệp lại cảm thấy Trương Gia Cổ Lâu này đang bị đảo ngược.

Chỉ là lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột ngột cắt ngang mạch suy nghĩ của Vương Diệp. "Tôi xuống trước." Giọng nói lạnh lùng đột ngột đó là Trương Khởi Linh tiên phong mở miệng, dường như muốn tự mình xuống trước để thăm dò.

Vương Diệp nghe vậy không khỏi lắc đầu, xem ra Trương Khởi Linh lúc này đến Trương Gia Cổ Lâu vẫn còn hơi non, tuy đã bước đầu thành hình, nhưng vẫn còn có vẻ quá non nớt.

Rõ ràng, Vương Diệp không ngăn cản hành động này của Trương Khởi Linh, ngược lại còn mỉm cười gật đầu, và còn tốt bụng nhắc nhở một câu. "Cẩn thận bên dưới có rắn độc." "Được, biết rồi." Lời nhắc nhở tốt bụng của Vương Diệp dường như không đổi lại được sự hồi đáp chân thành từ Trương Khởi Linh, ngược lại là một câu trả lời lạnh băng, thậm chí ngay cả một tiếng "Vương gia" cũng không hề thốt ra.

Đương nhiên, anh ta vốn dĩ vẫn luôn như vậy. "Trương câm, thái độ của cậu không thể tốt hơn được à, Vương gia đã nhắc nhở cậu như vậy rồi." "Cậu đúng là Trương câm thật, lúc nào cũng vậy, cạn lời!" Trong số này, nếu có ai dám bất kính với Vương Diệp, Vương Bàn Tử hắn sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Bản thân đã nhìn thấy Trương Khởi Linh dáng vẻ như vậy, nhưng thấy bộ dạng lạnh băng của anh ta, Vương Bàn Tử không khỏi tức giận. "Thằng béo, cậu bớt nói đi, tôi thấy sao cậu cứ như một con chó bên cạnh Vương gia thế?" Bàn Mã, người đã lâu không mở miệng, thấy không vừa mắt lại bắt đầu cãi lại để giúp Trương Khởi Linh.

Trước đó bọn họ đã nảy sinh một số mâu thuẫn, trong trạng thái không thể hòa giải như vậy, Bàn Mã tự nhiên lại không nhịn được nói thêm vài câu.

Vương Bàn Tử giận dữ: "Lão già kia, ông mẹ nó nói cái gì, có tin Bàn gia tao đánh cho ông răng rụng đầy đất không?" "Được rồi, Trương Khởi Linh đã xuống tầng hai Trương Gia Cổ Lâu rồi, mấy người im lặng chút đi." () Vương Diệp bản thân không muốn nghe những chuyện lộn xộn này, hơn nữa anh cũng sợ Trương Khởi Linh bị thương, nếu sau này cốt truyện chính được mở ra thì e rằng mọi chuyện sẽ không phải như vậy nữa.

Để đề phòng vạn nhất, tuy Trương Khởi Linh đối Vương Diệp anh không sao cả, nhưng vì tôn trọng nhân vật chính của câu chuyện gốc, Vương Diệp vẫn đầy vẻ quan tâm muốn xem chân cẳng của Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh móc dây thừng vào, rồi từ từ trượt xuống.

Tầng hai Trương Gia Cổ Lâu tối đen như mực, không thể nhìn thấy năm ngón tay, cứ như thể đang rơi xuống vực sâu, Trương Khởi

Linh không hề biểu lộ chút sợ hãi nào.

Ngược lại, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, anh còn lấy ra đèn huỳnh quang rồi ném xuống, chuẩn bị thăm dò tình hình bên dưới trước.

Vương Diệp thấy hành vi chuyên nghiệp như vậy của Trương Khởi Linh, anh không khỏi cảm thấy tán thưởng từ tận đáy lòng.

Dù sao Trương Khởi Linh rốt cuộc vẫn là người phàm, thứ có thể lợi dụng nhiều nhất cũng chỉ là một số sức mạnh khoa học kỹ thuật hiện đại, chỉ cần vững chắc tiến bước, ở Trương Gia Cổ Lâu này nhất định có thể đi đến cuối cùng.

Nhưng đúng lúc Vương Diệp đang càng thêm tán thưởng Trương Khởi Linh thì lại đột nhiên phát hiện tình hình đã có chút thay đổi, đó là sợi dây thừng móc vào đột nhiên rơi nhanh xuống, thậm chí sợi dây thừng vốn được buộc chặt cũng bị ma sát đến mức đứt đoạn trong lúc rung lắc.

May mắn thay, Vương Diệp, người vẫn luôn quan tâm theo dõi Trương Khởi Linh, đã nhanh tay lẹ mắt tóm được sợi dây thừng bị đứt, nhờ vậy mà anh ta không bị rơi xuống tầng hai của Trương Gia Cổ Lâu. "Cậu không sao chứ." Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh suýt nữa rơi xuống bên dưới không khỏi cau mày hỏi. "Trương câm, cậu còn không mau cảm ơn Vương gia, nếu không phải anh ấy cứu cậu, thì cái mạng nhỏ của cậu suýt nữa đã bỏ lại đây rồi." Vương Bàn Tử thấy Vương Diệp cứu Trương Khởi Linh, nên hắn cũng nhân lúc thích hợp nói ra những lời này, mục đích là để Trương Khởi Linh nhận rõ thực lực hiện tại của mình, đừng có cố chấp làm anh hùng.

Thực ra, dù Vương Diệp không giữ dây, Trương Khởi Linh cũng sẽ không sao, dù gì anh ta cũng là *vĩnh sinh thể*, độ cao này vẫn chưa ảnh hưởng được Trương Khởi Linh.

Chương 753

Trương Khởi Linh không để ý đến Vương Bàn Tử, ngược lại còn xoay người giữa không trung, rút ra con dao găm sáng loáng rồi chém đứt sợi dây thừng.

Vương Diệp nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì, anh biết Trương Khởi Linh có bản lĩnh của riêng mình, trong lòng anh đã có tính toán. "Oành!" Một tiếng động lớn vang lên trong không gian trống trải này, tiếng ù ù khổng lồ lan tỏa khắp tầng hai Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Khởi Linh ổn định đáp xuống tầng hai, trông có vẻ không có chuyện gì.

Hiển nhiên, mức độ rơi này, đối với anh ta mà nói hoàn toàn không có nguy hiểm gì.

Trương Khởi Linh cử động thân thể một chút, không phát hiện điều gì khó chịu, nhưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng "xì xì".

Tiếng này vừa truyền ra, Trương Khởi Linh lập tức ý thức được điều không ổn.

Trước đó Vương Diệp từng nhắc nhở anh, bên trong này có rắn độc, điểm này anh vẫn không tin, nhưng giờ thì không thể không tin rồi.

Để tránh trúng phải kịch độc của rắn này, Trương Khởi Linh không khỏi lập tức đập cán dao găm xuống đất, anh thuận thế mượn lực từ mặt đất nửa quỳ đứng dậy.

Đèn huỳnh quang một lần nữa được thắp sáng, Trương Khởi Linh không khỏi mượn ánh sáng yếu ớt này, muốn nhìn rõ tầng hai Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc có bao nhiêu rắn độc. "Một con." "Hai con."

"Mười một con." Trương Khởi Linh càng đếm càng kinh hãi, anh không biết vì sao tầng hai Trương Gia Cổ Lâu lại có nhiều rắn độc đến vậy, nhưng không còn cách nào khác, nếu bây giờ anh muốn sống sót, thì nhất định phải tránh bị những con rắn độc này cắn.

Vì vậy, hễ có con rắn độc nào dám xông lên, Trương Khởi Linh sẽ không chút do dự dùng dao găm trong tay mà xử lý chúng.

Chỉ là hiển nhiên, đơn thuần dựa vào sức mạnh một mình Trương Khởi Linh thì không thể đối phó được với nguy cơ trước mắt.

Những con rắn độc này hiển nhiên không phải rắn độc bình thường, chúng lợi hại hơn rất nhiều so với rắn độc thông thường, bất kể là tốc độ hay khả năng phản ứng, đều vượt xa rắn độc bình thường.

Ngay cả Hắc Mao Xà và rắn cạp nong cũng không thể sánh bằng loại rắn độc trước mắt này.

Trương Khởi Linh dựa vào thân thể linh hoạt liên tục né tránh và tiêu diệt rắn độc, nhưng số lượng rắn độc ngày càng nhiều, cứ như thể đây là một hang rắn vậy, vô cùng đáng sợ.

Ngô Tà và những người khác ở phía trên xem mà da đầu tê dại! "Ưm ~" Trương Khởi Linh đột nhiên dừng lại, khẽ rên một tiếng, lập tức cảm thấy cơ bắp ở chân co rút lại như bị kim tiêm đâm vào.

Hiển nhiên, Trương Khởi Linh đã bị rắn độc cắn một nhát!

Lúc này anh ta rõ ràng có thể cảm nhận được con rắn độc đang tiêm chất độc vào chân mình.

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ Trương Khởi Linh đã trúng chiêu, điều anh ta có thể làm dường như là nhanh chóng dùng dao găm trong tay để kết liễu con rắn độc này.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tránh cho chất độc của rắn xâm nhập nhiều hơn, và trong nguy cơ ngắn ngủi này, tránh bị những con rắn độc khác tiếp tục tấn công.

Dao găm trong tay dưới sự vung vẩy của Trương Khởi Linh nhanh chóng, chính xác và dứt khoát như chặt dưa thái rau mà chém tất cả những con rắn độc trước mắt thành từng khúc.

Tuy nhiên, những việc này đều hoàn thành trong chốc lát, nhưng dù Trương Khởi Linh giải quyết nhanh chóng như vậy, cũng không ngờ nọc độc của rắn lại phát tác nhanh đến thế.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, môi của Trương Khởi Linh đã bị nhiễm thành màu đỏ tím.

Đương nhiên, chỉ như vậy vẫn chưa thể lấy mạng anh ta, dù sao anh ta cũng có *Kỳ Lân huyết mạch* và là *vĩnh sinh thể*.

Nhìn Trương Khởi Linh đang ở dưới từ miệng giếng tầng một Trương Gia Cổ Lâu, Vương Diệp cũng khẽ nhíu mày, mức độ lợi hại của những con rắn quái dị này vượt quá dự liệu của anh.

Tuyệt đối lợi hại hơn bất kỳ con rắn nào anh từng thấy, phản ứng nhanh chóng, thân thể linh hoạt.

Ngay cả với thân thủ như Trương Khởi Linh, cũng không cẩn thận mà trúng chiêu.

Vương Diệp không để ý đến mọi người, trực tiếp không chút do dự nhảy xuống cái miệng giếng này. "Vương gia, anh chậm thôi, cẩn thận rắn độc." "Vương gia, anh chậm thôi, cẩn thận rắn độc." Vương Bàn Tử và Ngô Tà không khỏi đồng thanh hô lên, trong lòng vẫn có chút lo lắng cho Vương Diệp, dù sao bên dưới trông cứ như một ổ rắn vậy.

Nhiều rắn như vậy, dù họ biết Vương Diệp sở hữu đủ loại năng lực thần kỳ, ví dụ như trực tiếp dọa lùi tất cả côn trùng độc, thì cũng vô thức mà hô lên một tiếng.

Huyết mạch của Vương Diệp hiện giờ đã cường hóa đến hai *Thánh huyết mạch*, các chỉ số thể năng của anh đều đã vượt xa người thường vô số lần.

Thậm chí nếu Newton đến, cũng có thể phải kêu lên rằng vùng đất thần bí này không thuộc sự quản lý của ông ta.

Đương nhiên, hiện tại không ai có thể hiểu được hành vi của Vương Diệp, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều người hiểu hành vi của anh.

Giống như Vương Bàn Tử và Ngô Tà, họ hiểu rằng cú nhảy này của Vương gia không phải là liều lĩnh, mà ngược lại là hành động quan tâm Trương Khởi Linh trong phạm vi khả năng của anh.

Mà Lâm Tiểu Yêu cũng vậy, dù sao cô bé cũng đã đi theo Vương Diệp trăm năm, trong đó đối mặt với mấy con rắn độc nhỏ bé này chẳng lẽ còn sợ hãi ư? () Đương nhiên, dù hiểu hay không hiểu, dù sao việc Vương Diệp làm như vậy tự nhiên là có lý do của riêng anh.

Vương Diệp thân thủ phi phàm, đoạn đường rơi xuống này đối với anh mà nói tựa như đang đi bộ trên mặt đất bằng phẳng, thậm chí dù rơi xuống đất với tốc độ cực nhanh, anh cũng không hề cảm thấy chút hoảng sợ nào. "Bành." Tiếng động nhẹ nhàng truyền ra, Vương Diệp dễ dàng đáp xuống mặt đất tầng hai Trương Gia Cổ Lâu. "Vết thương ở đùi phải không?" Vương Diệp không hỏi thêm lời thừa, mà trực tiếp hỏi ra trọng điểm của vấn đề.

Chỉ là Trương Khởi Linh vốn đã quá quen với sự lạnh lùng cao ngạo, không nói thêm lời nào, vẫn giữ nguyên một tư thế ở đó không nhúc nhích.

Thấy tình huống trước mắt, Vương Diệp lắc đầu, anh biết hiện tại

Trương Khởi Linh chắc chắn rất cần được chữa trị, còn lý do anh ta không nói chuyện thì vẫn là vì gã này bị chứng tự kỷ mà thôi, nên không muốn nói nhiều.

Hoặc có lẽ trong mắt anh ta, nọc độc rắn nhỏ bé này chẳng thể làm gì được anh ta.

Nhưng dù sao đi nữa, Vương Diệp chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng để tránh Trương Khởi Linh làm ra những hành động thừa thãi, anh không khỏi lập tức sử dụng môn *Song Chỉ Tham Huyệt*, chuẩn bị dùng công phu *Thiên Môn Điểm Huyệt* để anh ta ngủ mê một lát.

Vương Diệp biết, nọc độc rắn này hiện tại không đơn giản, Trương Khởi Linh tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không có nghĩa là kéo dài thời gian sẽ không có.

Vương Diệp thấy vậy, lập tức một ngón tay, sau đó nhanh, chính xác, dứt khoát chỉ vào huyệt đạo hôn mê của Trương Khởi Linh. "Bành." Một tiếng giòn tan, cú đánh này của Vương Diệp có lẽ dùng lực quá mạnh, trực tiếp khiến trên người Trương Khởi Linh truyền ra âm thanh dường như xương cốt bị va chạm.

Tuy nhiên may mắn là một ngón tay này không có gì đáng ngại, cộng thêm thể chất *Thánh Kỳ Lân* của anh, khiến cho sự tồn tại của anh làm những con rắn độc này không dám đến gần.

Thậm chí nếu những con rắn độc này quá đáng, Vương Diệp thậm chí còn có thể động chút thủ đoạn để chém sạch tất cả chúng. *Kỳ Lân thánh uy* cũng không phải nói chơi.

Chỉ là hiện tại không có sự cần thiết đó, việc Vương Diệp cần làm nhất lúc này dường như chỉ là cứu Trương Khởi Linh xuống là được.

Vương Diệp thấy vậy không do dự, ngược lại trực tiếp thôi động

Thánh Kỳ Lân huyết mạch trong cơ thể, sau đó một chưởng vỗ vào đùi Trương Khởi Linh. "Phốc." Lực đạo của chưởng này dường như được nắm giữ vừa phải, trực tiếp vỗ sạch toàn bộ chất độc mà con rắn độc đã phóng ra.

Trương Khởi Linh trong khoảnh khắc này, tất cả độc tố trong cơ thể đều bị thanh trừ ra ngoài, thậm chí ngay cả độc tố trên khóe miệng anh ta cũng không khỏi biến mất hết. "Ưm ~" Trương Khởi Linh vẫn luôn lạnh băng lúc này đột nhiên khẽ kêu một tiếng, trong mắt có một tia kinh ngạc, anh ta thật sự vạn vạn không ngờ Vương Diệp lại có bản lĩnh thông thiên triệt địa như vậy.

Vốn cảm thấy chất độc này cực kỳ mãnh liệt, lại bất ngờ bị một chưởng của Vương Diệp vỗ ra ngoài, có thể thấy mức độ thần kỳ của nó đã vượt xa tưởng tượng của anh ta.

Đương nhiên, chuyện này đối với Vương Diệp mà nói là chuyện có thể giải quyết dễ dàng, nhưng đối với toàn bộ sự việc của Trương Khởi Linh mà nói, dường như lại không dễ dàng giải quyết như vậy.

Có lẽ hiện tại Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, nhưng sâu thẳm trong nội tâm anh ta lại vô cùng chấn động.

Đương nhiên Vương Diệp không quan tâm Trương Khởi Linh nghĩ gì, ngược lại sau khi kiểm tra Trương Khởi Linh không có chuyện gì, anh nhìn về phía những con rắn độc kia.

Những con rắn độc kia bị Vương Diệp nhìn một cái, tất cả đều lộ vẻ sợ hãi, quay người bỏ chạy.

Hiển nhiên, *Kỳ Lân thánh uy* trên người Vương Diệp vẫn là khắc tinh lớn nhất của những con rắn độc này!

Sau đó, Vương Diệp không khỏi bắt đầu tiến hành công tác dọn dẹp toàn bộ không gian bên trong tầng hai Trương Gia Cổ Lâu.

Với sự gia trì của *Thánh Kỳ Lân huyết mạch* vốn có, việc Vương Diệp dọn dẹp lũ rắn rết côn trùng trên mặt đất đối với anh căn bản chỉ là một việc cực kỳ nhỏ nhặt.

Đương nhiên, trong đó chắc chắn không đơn giản như bây giờ, dù sao trong phạm vi này, nếu vượt quá một giới hạn nhất định mà chạm vào một số cơ quan nào đó, anh dường như sẽ làm ra chuyện thừa thãi.

Để tránh chạm vào những cơ quan không cần thiết, hiển nhiên điều Vương Diệp có thể làm là dọn dẹp sạch sẽ rắn rết côn trùng trong phạm vi xung quanh, như vậy cũng tốt để mọi người có thể xuống. "Mọi người mau xuống đi." Lâm Tiểu Yêu, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Bàn Mã và những người khác, sau khi thấy con đường phía trước đã được dọn dẹp, dưới sự triệu hoán của Vương Diệp liền từ phía trên thông qua dây thừng và các phương pháp khác từ từ trượt xuống. "Vương gia, Trương câm này chân cẳng thế nào rồi?

Tôi bên này còn có chút thuốc giảm đau, xem thử có nên cho cậu ta dùng trước để bớt đau không." Vương Bàn Tử trong lúc này tuy có vẻ rất thích chế giễu Trương Khởi Linh, nhưng cuối cùng nói cho cùng vẫn là vì Trương Khởi Linh chưa nhận rõ thực tế.

Nếu không phải lần này có Vương gia, e rằng anh ta bên này có lẽ đã bỏ mạng ngay khi vừa xuống tầng hai Trương Gia Cổ Lâu rồi.

Hiển nhiên, Trương Khởi Linh không nhận hảo ý của Vương Bàn Tử, ngược lại trong lúc đó không khỏi hừ lạnh một tiếng, rồi không nói thêm lời nào. "Hắc!

Hay cho cậu cái tên Trương câm này, lão tử quan tâm cậu như vậy, mà cậu lại chẳng thèm đáp lại một tiếng, tôi thấy cậu đúng là bị con rắn độc này cắn nhẹ quá rồi, sao không cắn cậu thêm mấy nhát nữa đi?" Vương Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh không biết điều, hắn tự nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, thậm chí lại một lần nữa buông lời cay nghiệt.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không có ý định đáp lại Vương Bàn Tử, ngược lại trong lúc đó chỉ bán quỳ ở đó im lặng không nói gì. "Được rồi, cậu ta không sao, nọc rắn trên người đã bị tôi thanh trừ ra hết rồi, hiểm họa rắn rết côn trùng xung quanh cũng đã được tôi giải quyết rồi." "Bây giờ phần lớn vấn đề đã được tôi giải quyết, không có gì nữa thì tiếp tục lên đường thôi." Vương Diệp thấy mâu thuẫn giữa Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh, anh tuy rất muốn ngăn cản, nhưng nếu chỉ bao che cho một bên thì e rằng sẽ có vẻ tiểu gia tử khí.

Vương Diệp cũng lười nói nhiều về loại chuyện này, nên thế nào thì cứ thế đó.

Vương Diệp đã nói đến mức này, nếu Vương Bàn Tử tiếp tục gây phiền phức cho Trương Khởi Linh, thì hắn biết đây chắc chắn là không nể mặt Vương gia.

Trong lòng Vương Bàn Tử tuy cũng rất tức giận, nhưng lại không nói thêm lời nào, ngược lại liền bắt đầu tiếp tục dò đường từ tầng hai Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ là môi trường ở tầng hai Trương Gia Cổ Lâu hoàn toàn bị phong kín, căn bản không có chút ánh sáng nào có thể chiếu vào, nên cách tốt nhất của họ bây giờ là bật đèn pin lên để xem xét môi trường xung quanh một chút.

Rõ ràng, kiểu tác chiến trong bóng tối này đối với phần lớn mọi người là cực kỳ không thích ứng, nhưng may mắn là trong đó có Vương Diệp.

Anh cả đời mấy trăm năm, kinh nghiệm gì mà chưa từng trải qua, loại tình huống chỉ khiến họ chìm vào bóng tối như thế này, Vương Diệp chỉ liếc mắt một cái đã đại khái hiểu rõ tầng hai Trương Gia Cổ

Lâu rốt cuộc đang bày trò gì.

Chương 754

“Vương gia?

Anh nói tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này rốt cuộc là thiết kế dựa trên cân nhắc gì vậy?” “Eo!

Nhìn đen kịt thế này, tôi thật sự không rõ liệu bên trong có Đại Tống tử lớn hay Hoạt thi gì không.” “Nghe nói mấy thứ này hoạt động tốt nhất ở nơi tối tăm mờ mịt như vậy.” “Nhưng mà, dù thích hợp hoạt động, hẳn Trương Gia Cổ Lâu này rất lâu rồi không có người xuống phải không?” “Nếu không có người xuống, vậy cho dù là Đại Tống tử hay Hoạt thi thì cũng không thể tỉnh lại ngay được chứ?” Vương Bàn Tử tuy gan lớn nhưng đến nơi tối đen như mực này cũng không khỏi lẩm bẩm trong lòng, không biết có thật sự có thứ gì đó sẽ đột nhiên nhảy ra hù dọa họ không.

Vương Bàn Tử không phải nhát gan, đây là cảnh báo sớm mà anh ta đưa ra trước nguy cơ tiềm tàng.

Chỉ là cảnh báo còn chưa truyền tới, Vương Bàn Tử đã không nhanh không chậm tiến lại gần Vương gia, thậm chí còn muốn tranh giành vị trí đệ tử với Lâm Tiểu Yêu bên cạnh.

“Ái chà, anh làm gì thế?

Lại gần thế, hôi rình ra, anh không thấy ngại à?” Lâm Tiểu Yêu và Vương Diệp đã ở bên nhau trăm năm, cô luôn đứng cạnh Vương Diệp và giữ khoảng cách cực kỳ phù hợp.

Nhưng lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên không biết từ lúc nào đã xông tới, tự nhiên khiến Lâm Tiểu Yêu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vương Bàn Tử tuy rất muốn dính sát bên Vương gia để cầu viện trợ, nhưng sợ lời nói vô tâm của Lâm Tiểu Yêu sẽ khiến anh ta lâm vào cảnh khó xử.

Bất đắc dĩ đành phải lùi ra xa một chút, nhưng như vậy hẳn Vương gia khi phát hiện nguy hiểm cũng có thể bảo vệ anh ta an toàn vô sự nhỉ.

Mấy cái “tiểu tâm tư” này của Vương Bàn Tử sao Vương Diệp lại không nhìn ra chứ?

Nhưng Vương Diệp không bận tâm, ngược lại, anh tiếp tục suy nghĩ rốt cuộc người thiết kế Trương Gia Cổ Lâu này đang giở trò gì.

Vương Diệp có khả năng nhìn đêm như ban ngày, mọi chi tiết trong tầm mắt anh đều thu vào mắt không sai sót chút nào.

Chỉ là có thể do người thiết kế tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này đã gian lận công việc, họ đã đi một quãng đường dài mà không phát hiện ra bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

Thậm chí Vương Diệp còn nghĩ, liệu người thiết kế tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này có phải là kẻ đầu cơ trục lợi không?

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp lắc đầu phủ nhận suy nghĩ này, dù sao tầng một Trương Gia Cổ Lâu đã lấy Thái Cực Âm Dương làm cơ sở thiết lập các cơ quan cạm bẫy rồi, vậy thì tầng hai chắc chắn sẽ có những cơ quan cạm bẫy lợi hại hơn, thậm chí còn vượt xa những gì có thể tưởng tượng trước đây.

Dù đây chỉ là một suy nghĩ của Vương Diệp, nhưng nhìn tình hình hiện tại, có lẽ họ chỉ có thể duy trì cùng một tốc độ và tiến lên dưới sự che chở của anh.

Có lẽ Thánh Kỳ Lân huyết mạch của Vương Diệp thực sự quá mạnh mẽ, ban đầu Vương Diệp còn tốt bụng thay mọi người dọn dẹp trước để tránh mối họa rắn độc.

Nhưng khi họ thực sự xuống đến nơi, những con rắn độc đó dường như cũng không có ý định tiếp cận.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp đang tìm lối vào tầng ba thì đột nhiên nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta.

"Vương gia!

Mọi người?

Mau lại đây xem, phía trước sao lại có một cây cột đá lớn thế này!

Đây chẳng lẽ là gợi ý để xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu sao?" Cây Ngọc trụ trắng muốt không tì vết, trên đó rồng bay phượng múa khắc họa một bức tranh gồm rồng phượng và những người nhỏ bé.

Đây, đây thực sự là một cây Ngọc trụ làm từ bạch ngọc!

Nếu tính toán giá trị, nó có thể mua được bất cứ thứ gì trên đời này, và giá trị văn vật lịch sử của nó còn vượt xa bình thường quá nhiều.

Rõ ràng, một cây Ngọc trụ lớn như vậy xuất hiện ở tầng hai chắc chắn không phải là một hiện tượng ngẫu nhiên, bên trong nhất định ẩn chứa một bí mật không thể nói mà cũng có thể nói.

Vương Diệp đương nhiên không cần nói, anh cũng là một bậc thầy giải mã.

"Vương gia, anh xem cây Ngọc trụ này chắc chắn đáng giá không ít tiền nhỉ?

Nếu mà kéo ra ngoài, có lẽ đổi được một căn biệt thự lớn không?" Vương Bàn Tử thấy cây Ngọc trụ này hóa ra lại làm bằng ngọc thật, anh ta không khỏi đùa cợt mà định giá cho nó một cách đơn giản.

"Hắc!

Vương Bàn Tử, mày nói chuyện thật là hẹp hòi quá đấy." "Như cây cột này, tao cảm thấy nếu kéo ra ngoài, ít nhất cũng đổi được mấy trăm căn là thừa sức, dù sao giá trị lịch sử của nó quá lớn." "Nhưng nhìn tình hình hiện tại, nếu không có Tả Lĩnh lực sĩ, hoặc không có công nghệ hiện đại quy mô lớn, mày đừng nói là kéo ra ngoài, mày có dùng chân đá, dùng răng cắn, nó thậm chí còn chẳng thèm đếm xỉa đến mày đâu." "Vương Bàn Tử, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, chúng ta xem Vương gia nói gì đi?" Bàn Mã nổi tiếng với tính khí nóng nảy và thẳng thắn, anh ta không giống Vương Bàn Tử lải nhải, mà lại thực tế nói ra giá trị của cây Ngọc trụ này, và không chút khách khí chế nhạo Vương Bàn Tử một trận.

"Lão già, chỉ có mày là tài giỏi!" Vương Bàn Tử tuy còn muốn nói gì đó, nhưng giờ lời đã đến miệng lại thấy mọi người cười ồ lên, nếu anh ta tiếp tục nói thì thật sự có chút nhỏ nhen quá.

Để tránh hình tượng của Vương Bàn Tử tiếp tục xấu đi, lúc này anh ta cũng không nói gì thêm, chỉ lườm Bàn Mã một cái rồi im bặt.

Vương Bàn Tử và Bàn Mã đang cãi nhau, nhưng những điều này không liên quan gì đến Vương Diệp.

Anh ngược lại đang rất tỉ mỉ quan sát cây Ngọc trụ này, vì dường như nơi có thể thu thập thông tin có lẽ chỉ có cây Ngọc trụ này mới có thể đưa ra gợi ý tương ứng.

Sau khi Vương Diệp quan sát, anh không khỏi kinh ngạc phát hiện, cây Ngọc trụ này hóa ra lại đang kể cho anh một câu chuyện về việc chế tạo Đại Tống tử.

Từ trên xuống dưới.

Đầu rồng được khắc hình một người nhỏ bé đang ngồi khoanh chân trước lò luyện đan, sau đó ngọn lửa trong lò luyện đan chảy xuống phía dưới.

Vị trí cổ rồng thì là một người nhỏ bé được vạn người quỳ bái đang nằm trên giường, và ngọn lửa từ lò luyện đan phía trên vừa vặn chiếu thẳng vào người y.

Tiếp theo đến phần thân rồng, lúc này lại xuất hiện một người nhỏ bé khác, chỉ có điều người nhỏ bé này rõ ràng có chút kỳ lạ.

Y lại thu hoạch tất cả những người đang cúng bái y, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn.

Tiếp xuống phần chân rồng, phát hiện người nhỏ bé này lại không ngừng trưởng thành và lớn lên dưới ánh sáng của mặt trời và mặt trăng.

Phần khắc rồng phía trên này khiến Vương Diệp cảm thấy đây hẳn là quá trình luyện chế Đại Tống tử, nhưng câu chuyện này dường như chỉ mới đi được một nửa, còn phần dưới là câu chuyện nối liền đuôi rồng và đầu phượng.

Lúc này, vị đạo sĩ mang lò luyện đan ở vị trí đầu rồng đã phát hiện ra Đại Tống tử đang không ngừng trưởng thành này, y lập tức dùng một phương pháp nào đó để thu phục nó.

Theo Vương Diệp thấy, y dường như đã lấy ra một đạo khí loại phất trần để hàng phục.

Câu chuyện ở vị trí cổ phượng là, Đại Tống tử này đã bị hàng phục, được những người còn lại cung phụng.

Nhìn đến đây, Vương Diệp không khỏi cảm thấy có một cảm giác âm mưu bí ẩn dần dần dâng lên.

Tiếp tục xuống dưới.

Câu chuyện đến phần thân phượng, người nhỏ bé được cung phụng này trong bóng tối tiếp tục cường hóa Đại Tống tử này thông qua lò luyện đan.

Những người còn lại cung phụng y, rất nhanh đã bị Đại Tống tử được luyện hóa này tấn công và chôn vùi toàn bộ, còn người này thì đã luyện hóa tất cả tài bảo và những người còn lại này thành Đại Tống tử.

Câu chuyện đến đây, Vương Diệp nhìn có vẻ như đây là một giả thuyết vô cùng âm mưu, nhưng đến cuối cùng, tức là vị trí đuôi phượng.

Vị trí này tuy rất thấp, còn cần phải cúi xuống mới có thể nhìn rõ, nhưng để có thể nhìn rõ toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Vương Diệp không nói hai lời liền cúi xuống, trong lúc anh quan sát không khỏi kinh ngạc phát hiện tình hình dường như đã vượt xa tưởng tượng của anh.

Đó là vị đạo sĩ trông có vẻ như đang thi triển âm mưu quỷ kế khiến mọi người đều gặp họa dưới tay Đại Tống tử này lại quỳ bái trước một người chỉ có bóng lưng, hơn nữa ở giữa còn có một dòng chữ khắc chỉ có phương sĩ mới có thể hiểu được.

“Âm Sơn Thái Bảo!” Vương Diệp biết xưng hô “Thái Bảo” cơ bản là dùng để gọi phương sĩ, nhưng “Âm Sơn Thái Bảo” này rốt cuộc là ai?

Điểm này khiến Vương Diệp có chút không rõ, nhưng rất có khả năng phương sĩ bị phái đi đó hẳn là Âm Sơn Thái Bảo, vậy còn người chỉ để lại bóng lưng đó là ai?

Rõ ràng trên Ngọc trụ không có lời giải thích liên quan đến tình hình bên trong, nhưng có thể khẳng định chắc chắn rằng nhóm người này đã đắc tội với người đàn ông chỉ để lại bóng lưng đó nên mới tạo ra câu chuyện này.

Tuy một số chi tiết trong đó không được triển khai cụ thể, nhưng

Vương Diệp đọc nhiều sách nếu suy nghĩ kỹ vẫn có thể đoán ra một vài manh mối.

Dù sao đây là ở Trương Gia Cổ Lâu, hơn nữa cây Ngọc trụ này lại xuất hiện ở vị trí tầng hai Trương Gia Cổ Lâu.

Tức là, người đàn ông chỉ để lại bóng lưng này chắc chắn là tổ tiên của Trương gia, nhưng hành vi nhỏ mọn này liệu có được ghi chép trong sử liệu không?

Điểm này Vương Diệp thật sự không dám chắc, nhưng nếu bây giờ nhanh chóng suy nghĩ kỹ, có lẽ cũng không thể nghĩ rõ ràng trong một thời gian ngắn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi cảm thán, anh không biết tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này rốt cuộc đang bày ra huyền cơ gì, nhưng anh cảm thấy tốt nhất đừng nên chạm vào cây Ngọc trụ này, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa khó giải quyết.

Nhưng ngay khi Vương Diệp vừa sắp xếp xong câu chuyện trên Ngọc trụ, anh lại kinh ngạc phát hiện, trong số mọi người, Vương Bàn Tử và Bàn Mã trong lúc buồn chán lại gây ra mâu thuẫn.

“Bàn Mã!

Mày có ý gì?” “Vương Bàn Tử!

Ý gì mà còn phải nói à?

Chẳng phải sự thật đã bày ra trước mắt rồi sao?

Sao mày còn không tin?” “Sự thật bày ra trước mắt?

Thế sao tao không nhìn ra?

Bàn Mã, mày nói cái sự thật kiểu gì, nào, mày nói tao nghe xem.” “Vương Bàn Tử, cái này còn phải nói à?

Đương nhiên là mày căn bản không thể lay chuyển được cây Ngọc trụ này.

Sao tao có gì sai à?” “Hắc, mày còn không tin, được thôi, hôm nay tao phải cho mày xem, xem Vương Bàn Tử Vương gia này có thể đẩy đổ cây Ngọc trụ này không.” Rõ ràng Vương Bàn Tử và Bàn Mã trong lúc buồn chán không khỏi bắt đầu cãi cọ, và vì chuyện trước đó vẫn còn canh cánh trong lòng, khiến họ bắt đầu tranh cãi về một số chi tiết vô nghĩa.

Nghe thấy lời đó, Vương Diệp chắc chắn sẽ không để tai họa này xảy ra, vì vậy anh lập tức cao giọng muốn ngăn cản hành vi của họ.

“Thôi được rồi!

Mọi người im lặng đi.” “Tôi khuyên mọi người đừng động vào cây Ngọc trụ này, cây cột này có tai họa, nếu không ai muốn chết thì bây giờ hãy nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, nếu không nếu nguy hiểm xuất hiện, có lẽ tôi cũng không cứu được mọi người đâu.” Bản thân Vương Diệp vẫn muốn giữ phong thái tiên phong đạo cốt, nhưng không còn cách nào, nếu bây giờ anh tiếp tục giữ phong thái đó, không biết còn gây ra tai họa gì nữa?

Anh không muốn gây ra những phiền phức không cần thiết, đặc biệt là người đàn ông chỉ để lại bóng lưng trên cây Ngọc trụ đó.

Có lẽ nếu điều này chọc giận “người đó”, có lẽ cuộc Đạo mộ ở Trương Gia Cổ Lâu này chỉ có thể dừng lại ở đây.

Ngay cả khi Vương Diệp có tất cả các kỹ năng thuật số, cũng chưa chắc có thể bảo toàn được tất cả mọi người trong đó.

Rõ ràng lúc này Vương Diệp đã nhận thức rõ vấn đề tiềm ẩn, vì vậy anh không khỏi lên tiếng ngăn chặn vở kịch ồn ào giữa Vương Bàn Tử và Bàn Mã.

Bản thân Vương Bàn Tử đã được Vương Diệp cứu sống, cái mạng nhỏ này cũng là do Vương gia cứu.

Chương 755

Vậy sau khi nghe những lời có trọng lượng của Vương gia, anh ta cũng nhanh chóng dừng trò đùa lớn này lại, ngược lại bắt đầu lấy đại cục làm trọng.

Còn về Bàn Mã, anh ta vốn dĩ là vì không chịu nổi cái điệu bộ của Vương Bàn Tử nên mới cãi nhau, nhưng nếu đúng như lời Vương Diệp nói, vậy thì hành vi châm chọc Vương Bàn Tử của anh ta nếu được xác nhận, hẳn anh ta cũng sẽ bất an trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, Trương Khởi Linh vốn dĩ vẫn im lặng, hờn dỗi, lạnh lùng, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh từ phía sau Vương Diệp nhanh chóng xông lên phía trước, một chưởng vỗ thẳng vào cây Ngọc trụ này.

“Rầm.” Một tiếng động mạnh đột nhiên vang lên từ huyệt mộ tầng hai Trương Gia Cổ Lâu, khoảnh khắc này không chỉ Vương Diệp kinh ngạc, mà ngay cả những người có mặt cũng không hiểu tại sao Trương Khởi Linh lại làm như vậy.

“Trương Khởi Linh, mày bị điên à?

Sao vừa nãy sư phụ đã nói không được đụng không được đụng, sao mày còn đánh vào!” “Trương Khởi Linh!

Mày, tao nên nói mày thế nào đây?

Tao thật sự thắc mắc, mày rốt cuộc là đến Đạo mộ Mô Kim hay là đến phá rối.” “Lời Vương gia nói không nghe thấy à?

Cây Ngọc trụ này là một mối họa, nếu mày thật sự làm đổ cây Ngọc trụ này, có lẽ không ai trong chúng ta có thể yên ổn đâu.” “Trương Khởi Linh, vừa nãy tao còn rất ủng hộ mày, nhưng bây giờ hành vi này của mày thật sự là tự tìm phiền phức cho chính mình, không, là tự tìm phiền phức cho chúng ta, có đáng không chứ?

Có đáng chuyện lớn vậy không, tao khuyên mày bây giờ dừng lại còn kịp.” Mọi người thấy hành động đột ngột của Trương Khởi Linh, họ cũng không khỏi giật mình, dù sao nằm mơ cũng không nghĩ tới một người ít nói như anh ta lại đột nhiên ra tay như vậy.

“Hừ!

Tôi không tin cây Ngọc trụ này có gì cổ quái, tôi cảm thấy tầng hai Trương Gia Cổ Lâu không gặp bất kỳ nguy hiểm nào mới là điều cổ quái nhất.” “Tại sao lại nói không được đánh?

Tôi cứ thích đánh đấy, thế cây Ngọc trụ này lại làm gì được tôi?” Trương Khởi Linh dường như vẫn chưa thoát ra khỏi tâm lý khó chịu khi thấy Vương Diệp cứ thể hiện hết tài năng, lúc này trong mắt anh ta dường như chỉ có một việc, đó là gây rối cho Vương Diệp.

Vương Diệp thấy hành vi này, anh không khỏi cảm thán, lẽ nào là “Khải Linh, tôi đã cho em quá nhiều tình yêu sao”?

Rõ ràng Vương Diệp dù có suy nghĩ này trong lòng nhưng anh cũng không thể thể hiện ra, dù sao cốt truyện chính phía sau vẫn cần anh thúc đẩy, bây giờ nếu anh bỏ mặc thì cũng không phải phong cách nhất quán của anh.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp định nói gì đó thì đột nhiên phát hiện cây Ngọc trụ này đã bắt đầu nứt ra từ vị trí Trương Khởi Linh ra chưởng.

“Rắc.” Tiếng động này tuy rất nhỏ nhưng cũng đã lọt vào tai Vương Diệp.

“Không hay rồi!

Cẩn thận.” Ý thức được sự nguy hiểm, Vương Diệp lập tức kéo

Trương Khởi Linh lại, sau đó anh thấy vết nứt trên cây Ngọc trụ ngày càng lớn.

“Không hay rồi, mọi người mau tránh ra, không tránh nữa thì không kịp đâu.” Vương Diệp hô lớn một tiếng, anh đã nói ra cảm giác nguy hiểm mà mình cảm nhận được.

Mọi người trừ Trương Khởi Linh ra đều đã rất tin tưởng Vương Diệp, vì vậy sau tiếng hô đó, mọi người nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ.

Chỉ trong nháy mắt, cây Ngọc trụ này đã nổ tung.

Vương Diệp một tay chặn trước, cộng thêm sự kháng cự của Thánh Kỳ Lân huyết mạch của bản thân, anh đã lập tức ngăn chặn được những mảnh vỡ Ngọc trụ này.

Còn mọi người vì đều nghe lời Vương Diệp, nên không ai bị thương nhiều do những mảnh Ngọc trụ vỡ nát gây ra.

Khi Vương Diệp mở mắt ra lần nữa, anh lại kinh ngạc phát hiện trong cây Ngọc trụ vỡ nát này lại có một quan quách.

Vương Diệp thấy quan quách này và kết hợp với câu chuyện trước đó, anh lập tức cảm thấy trong quan quách này có lẽ chính là Đại Tống tử được nói đến trong câu chuyện trên cây Ngọc trụ.

Nhìn thấy trên quan quách có một viên bảo thạch thủy tinh lỏng màu đỏ, Vương Diệp không khỏi nhận ra rõ ràng con Đại Tống tử này vẫn chưa được kích hoạt và tỉnh dậy.

“Mọi người đừng lo lắng nữa, Đại Tống tử trong quan quách này vẫn chưa hồi sinh, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, thứ nhất là đi vòng qua trực tiếp, thứ hai là chủ động kích hoạt quan quách này.” Vương Diệp tuy rất muốn chọn lựa chọn thứ hai, nhưng anh sợ sau khi Đại Tống tử ra ngoài sẽ khiến mọi người chịu ảnh hưởng rất nghiêm trọng, vì vậy anh mới nói rõ ràng như vậy.

Mọi người bản thân không muốn đối đầu với Đại Tống tử này, vì vậy họ trong đó tự nhiên sẽ chọn lựa chọn thứ nhất.

Vừa nghe thấy lựa chọn của mọi người, cùng với vẻ không chịu nhượng bộ của Trương Khởi Linh, Vương Diệp xem ra cũng chỉ có thể chiều theo ý mọi người, chỉ là trong đó anh đã cảnh báo rõ ràng với mọi người.

“Tiếp theo nhất định phải làm theo lời tôi nói, nếu không làm theo rất dễ xảy ra sai sót.” Mọi người trừ Trương Khởi Linh ra, bây giờ đều đã thấy Vương Diệp thần thông quảng đại, họ tự nhiên rất vui vẻ nghe theo sắp xếp của Vương Diệp.

“Tôi nói cái thằng ách ba Trương kia, bây giờ mày ngoan ngoãn một chút, Vương gia đã nói tình hình rất nguy hiểm, nếu mày còn không ngoan ngoãn, có lẽ chúng ta tất cả sẽ bị chôn vùi ở đây cùng mày.” Vương Bàn Tử rõ ràng không tin Trương Khởi Linh sẽ không tiếp tục gây rối, vì vậy anh ta không khỏi rất kích động mà nhắc nhở.

“Vương gia!

Vương gia!

Các người chỉ biết Vương gia!

Chúng ta Mô Kim Đảo Đấu chẳng phải là phải phối hợp đồng đội sao?

Đến bây giờ đều là Vương gia thể hiện hết, các người là sao vậy?

Chẳng lẽ cảm thấy có Vương gia tồn tại thì các người không cần làm gì, cứ trốn đằng sau là được à?” Những lời này Trương Khởi Linh đã kìm nén trong lòng cuối cùng cũng nói ra dưới lời chế nhạo và nhắc nhở của Vương Bàn Tử.

“Hắc, Trương Khởi Linh, mày cái thằng độc mồm độc miệng này là sao hả?

Bàn gia nói chuyện tử tế với mày, mày lại còn bật lại à.” “Được, mày đã nói thế rồi, chuyện Mô Kim Đảo Đấu cần phối hợp tốt, vậy thì lần này mày xung phong đi đầu đi, dù sao chúng tao cảm thấy trốn sau lưng Vương gia vẫn thoải mái hơn một chút.” Vương Bàn Tử cũng vô cùng tức giận, anh ta không ngờ Trương Khởi Linh lại không biết điều như vậy, tuy anh ta rất muốn giúp Trương Khởi Linh, nhưng nhìn cái bộ dạng khó chịu đó, dù muốn giúp cũng đành phải mặc kệ.

Trương Khởi Linh với vẻ mặt lạnh lùng vẫn đang hờn dỗi dường như không đồng tình với lời Vương Bàn Tử nói, nhưng vừa nghe thấy có thể để anh ta ra tay thì anh ta không khỏi động lòng mà đồng ý.

“Được!

Vương Bàn Tử, mày đã nói đến mức này rồi, vậy thì để tôi đi đầu trận vậy, tôi chỉ muốn nói cho dù không có Vương gia giúp đỡ, tôi cũng có thể dễ dàng vượt qua tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này.” Trương Khởi Linh dường như cũng cảm nhận được “ý tốt” của Vương Bàn Tử, vì vậy anh ta không tiếp tục cãi nhau với Vương Bàn Tử, ngược lại hăm hở chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Vương Diệp vẫn im lặng bên cạnh không khỏi lắc đầu, anh cảm thấy Trương Khởi Linh vẫn còn quá trẻ và khí thịnh, hành vi trẻ con như vậy khiến Vương Diệp không khỏi cảm thấy có chút chói tai.

Nhưng còn có thể làm sao đây?

Dù sao nếu tính ra thì Trương Khởi Linh thực ra còn lớn tuổi hơn anh.

Vì Trương Khởi Linh đã hăm hở muốn đi rồi, vậy Vương Diệp đâu có lý nào lại ngăn cản?

Vì vậy lúc này Vương Diệp không khỏi âm thầm gật đầu coi như đồng ý.

Còn về Trương Khởi Linh, anh ta lại không hề để tâm, ngược lại bây giờ anh ta cuối cùng cũng cảm thấy mình có thể thể hiện, hơn nữa tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này dường như cũng không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào.

Chỉ cần cứ thế đường hoàng đi về phía trước cẩn thận những con rắn độc có thể xuất hiện trên mặt đất, vậy thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Trương Khởi Linh nghĩ vậy, nhưng anh ta đương nhiên sẽ giữ khoảng cách không quá xa với mọi người, bởi vì trong khoảng thời gian dài như vậy, anh ta cảm thấy càng gần Vương Diệp thì rủi ro phải chịu càng nhỏ.

Bởi vì trong một phạm vi nhất định, chỉ cần Vương Diệp đứng yên tại chỗ, những loài rắn rết chuột bọ này sẽ không dám lại gần.

Đương nhiên những lời này Trương Khởi Linh cũng không thể nói rõ, anh ta chỉ có thể tiếp tục đi theo cùng một bước, cơ bản giữ trong phạm vi Vương Diệp có thể bao phủ, vậy thì anh ta có thể âm thầm “ăn ké” ánh sáng để ra khỏi tầng hai Trương Gia Cổ Lâu rồi xuống huyệt mộ tầng ba.

Những suy nghĩ này thật tốt, nhưng Trương Khởi Linh trong đó cũng không thể đoán chắc Vương Diệp có lừa anh ta hay không.

Nhưng bây giờ đã không thể lo nhiều như vậy nữa, dù sao trong khoảng thời gian dài như vậy Trương Khởi Linh càng ngày càng cảm thấy mình không còn là chính mình.

Nếu không chứng minh khả năng của bản thân thêm một lần nữa, có lẽ Trương Khởi Linh sẽ cảm thấy mình mãi mãi là đứa trẻ không lớn lên được dưới sự che chở của Vương Diệp.

Vì bây giờ có một cơ hội tuyệt vời bày ra trước mắt, vậy Trương

Khởi Linh sao có thể không thực hiện nó chứ?

Vì vậy lúc này Trương Khởi Linh sau khi nắm bắt cơ hội này không khỏi nhanh chóng đi về phía trước.

Có lẽ vì bây giờ anh ta đã cảm thấy trong lòng có chỗ dựa, nên dường như trong đó cơ bản mỗi lần đều là bước chân lớn đi về phía trước.

Ban đầu có lẽ vẫn không có vấn đề gì, nhưng dưới ánh đèn pin, anh ta kinh ngạc phát hiện lối đi xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu này hóa ra lại có những sợi xích sắt dày đặc.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Khởi Linh không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò, nhưng anh ta cũng không rõ rốt cuộc chuyện này là sao.

Ngay khi Trương Khởi Linh đang do dự, Vương Diệp lập tức nhận ra không ổn, sau đó vội vàng nói: “Không hay rồi, Khải Linh đừng chạm vào những sợi xích sắt đó.” Ban đầu Trương Khởi Linh vẫn đang suy nghĩ không biết mình động vào những sợi xích sắt này là tốt hay xấu, nhưng sau khi nghe Vương Diệp lên tiếng, tâm lý phản nghịch của anh ta đã phát tác.

Vì Vương Diệp không cho anh ta chạm vào, vậy thì Trương Khởi Linh nhất định phải chạm vào.

Tuy Trương Khởi Linh cũng cảm thấy trong đó sẽ có nguy hiểm, nhưng Trương Khởi Linh vẫn không hối hận về hành vi sắp làm.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh không chút do dự liền tóm lấy sợi xích sắt dưới đất, sau đó rất khó khăn kéo lên.

Sợi xích sắt vừa được kéo, Trương Khởi Linh không khỏi cảm thấy dường như có thứ gì đó đang chuyển động dưới sợi xích sắt.

Cảm giác này khiến anh ta vô cùng kỳ lạ, nhưng anh ta dường như không biết trong lòng mình có một sức mạnh nào đó đang không ngừng bị kích động.

Vì vậy khoảnh khắc này Trương Khởi Linh gần như điên cuồng không ngừng kéo sợi xích sắt, và âm thanh dưới đất không biết tại sao lại chuyển động càng lúc càng nhanh.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ngay cả khi Vương Diệp còn chưa kịp ngăn cản, sợi xích sắt bị kéo ra đã nhanh chóng siết lại.

Chỉ trong chốc lát, Trương Khởi Linh không khỏi cảm thấy mình suýt chút nữa bị một lực kéo mạnh từ đầu kia của sợi xích sắt kéo đi.

Nhưng đúng lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên cảm thấy một bàn tay lớn từ phía sau kéo anh ta lại, giúp anh ta tránh khỏi việc bị sợi xích sắt kéo đến một nơi không rõ.

Khoảnh khắc này, Trương Khởi Linh dường như rơi vào trạng thái hoảng hốt, anh ta không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, và trạng thái kinh ngạc này vẫn tiếp tục.

“Buông ra!” Một tiếng nói đầy nội lực và mạnh mẽ phát ra từ miệng Vương Diệp, điều này trực tiếp ảnh hưởng đến hành động của Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy bàn tay vốn đang nắm chặt sợi xích sắt của anh ta đã buông ra trong khoảnh khắc này, và đồng thời lúc này Trương Khởi Linh cũng tránh được nỗi đau không biết trước.

Vương Diệp tuy không biết những sợi xích sắt này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng anh có thể nghe rất rõ tiếng động cơ chuyển động dưới lòng đất.

Và tiếng động chuyển động này rõ ràng là âm thanh cơ quan bị khởi động.

Còn về việc tại sao cơ quan cần được kích hoạt lại được thiết kế ra, Vương Diệp có chút không hiểu, nhưng điều anh biết là lúc này họ có lẽ thật sự sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi cảm thán, anh không biết Trương Khởi Linh rốt cuộc bị “điên” cái kiểu gì, nhưng nhìn tình hình hiện tại, điều anh cần làm nhất có lẽ chỉ là tiếp tục bảo vệ mọi người khỏi nguy hiểm tại chỗ.

Nhưng đúng lúc này, Vương Diệp và mọi người không khỏi nghe thấy tiếng gào thét không ngừng truyền đến.

Âm thanh này Vương Diệp vô cùng quen thuộc, đây là âm thanh mà Đại Tống tử mới phát ra, nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện Đại Tống tử?

Chương 756

Rõ ràng chuyện này khiến Vương Diệp rất bối rối, đồng thời anh cũng không khỏi cảm thấy lối đi bí mật xuống cầu thang tầng ba Trương Gia Cổ Lâu này rốt cuộc là gì?

Sự nghi hoặc nảy sinh trong lòng Vương Diệp, tuy anh rất muốn xuống đó để tìm hiểu tận cùng, nhưng vì sự an toàn của mọi người, Vương Diệp cuối cùng vẫn chọn ở lại đây bảo vệ mọi người.

Tuy nhiên, rõ ràng sự nghi hoặc trong lòng Vương Diệp rất nhanh đã được giải đáp, đó là từ dưới cầu thang đi lên hóa ra lại là rất nhiều, thậm chí không đếm xuể những con Đại Tống tử mang theo xiềng sắt không ngừng chậm rãi chen chúc từ dưới cầu thang nhanh chóng đi lên.

Nhìn thấy những con Đại Tống tử dày đặc bị trói bằng xiềng sắt trước mắt, Vương Diệp thực sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mức độ kinh ngạc này dường như khiến anh có cảm giác vừa hiểu ra vừa chưa hiểu ra.

“Vương gia, chúng ta mau chạy về đi, sao lại nhiều Đại Tống tử thế này?” “Thôi rồi thôi rồi, Trương Gia Cổ Lâu này tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục xuống nữa rồi, hay là chúng ta mau về trước rồi tính sau đi.” Vương Bàn Tử tuy cũng rất muốn tiếp tục xuống Trương Gia Cổ Lâu này để tìm hiểu tận cùng bí mật trường sinh, nhưng giờ đây có quá nhiều Đại Tống tử đồng thời xuất hiện trước mắt, điều này tự nhiên khiến anh ta cảm thấy vô cùng đau đầu và phiền phức.

Rõ ràng không phải chỉ dựa vào mấy người bọn họ là có thể dễ dàng giải quyết được, vì vậy Vương Bàn Tử mới đề xuất ý muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Chỉ là lúc này Vương Diệp lại có cách nhìn khác, đó là anh cảm thấy những con Đại Tống tử ùn ùn kéo ra này dường như chỉ là một mồi nhử mà thôi, và chúng tuyệt đối không thể đến gần được.

Còn về lý do tại sao Vương Diệp lại có suy nghĩ như vậy, rõ ràng là vì anh đã tổng kết được từ kinh nghiệm Đạo mộ lâu năm.

Vương Diệp không để ý đến lời Vương Bàn Tử, anh ngược lại giơ tay vẫn để mọi người đứng yên tại chỗ.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên Vương Diệp và mọi người nghe thấy tiếng "Ầm" một tiếng, sau đó anh lập tức phát hiện tình hình hiện tại có lẽ đã xảy ra vấn đề lớn.

Theo tiếng động, Vương Diệp không khỏi quay đầu nhìn lại, anh kinh ngạc phát hiện cây Ngọc trụ đã vỡ nát kia hóa ra lại bị một cây cột gỗ lớn đâm đổ xuống đất.

Sau khi Vương Diệp ước lượng, hiện tại họ cách vị trí cây Ngọc trụ đó khoảng ba mươi mét.

Ngay cả khi Vương Diệp kịp thời phát hiện ra nguy hiểm trong đó, dường như cũng không thể giải quyết triệt để tình hình trước mắt ngay lập tức.

Vì vậy, Vương Diệp lúc này chỉ có thể trơ mắt nhìn quan tài bên trong trụ ngọc bị đánh rơi xuống đất.

Rõ ràng mục đích thiết kế tầng hai Trương Gia Cổ Lâu đã vô cùng hiển nhiên, đó là muốn dụ mọi người ra chỗ khác, sau đó dùng thủ đoạn bất ngờ đập vỡ quan tài trong trụ ngọc, chỉ có như vậy mới có thể thực sự giải phóng Đại Tống tử lợi hại nhất, khiến mọi người phải dừng bước ở tầng hai Trương Gia Cổ Lâu này.

Thiết kế âm hiểm như vậy khiến Vương Diệp không khỏi rùng mình, anh ta sao cũng không ngờ người thiết kế tầng hai Trương Gia

Cổ Lâu lại là một nhân vật tàn độc đến thế.

Nhưng giờ đây, dù Vương Diệp nói gì cũng đã quá muộn, bởi vì những Đại Tống tử đeo xích sắt vừa lao tới bọn họ đều đã bị xích sắt trên người kéo ngược lại rồi.

Chứng kiến tình hình trước mắt, mọi người không khỏi cảm thấy đây là cơ hội tốt để xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, nhưng Vương Diệp lại không nghĩ vậy.

Mọi người thấy Vương Diệp ngăn cản, tuy không rõ nguyên nhân nhưng vẫn rất nghe theo sắp xếp của anh ta.

Đùa à, đã đến nước thập tử nhất sinh rồi, nếu lúc này còn gây rối nữa thì chắc chắn là bọn họ thật sự không có ý định sống sót rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu.

Lúc này Vương Diệp không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể một lần nữa vận dụng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 dường như muốn tìm một tia sinh cơ từ trong đó.

Chỉ là khi Vương Diệp vận dụng môn thuật số này, anh ta dường như chỉ phát hiện ra rằng không có bất kỳ chuyển cơ tốt nào ở đây, nhiều nhất là có thể hiểu được vị trí sinh cơ nằm ở miệng giếng tầng một Trương Gia Cổ Lâu, nhưng vị trí nguy hiểm lại nằm ở lối xuống cầu thang tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Bản thân Vương Diệp trước nay đều cảm thấy việc bói toán của mình rất chuẩn xác, lần bói này tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Đương nhiên lúc này Vương Diệp không khỏi nhận ra mối quan hệ vi diệu trong đó, vì vậy ngay lập tức anh ta liền bảo mọi người nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi nguy hiểm trước mắt.

“Mọi người mau theo tôi chạy đi, nếu không thì muộn rồi!” Lời

Vương Diệp vừa dứt, dù mọi người rất hoang mang không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng xem tình hình hiện tại có lẽ họ chỉ có thể nghe theo sắp xếp của anh ta.

Chỉ là hướng chạy trốn lại là nơi Đại Tống tử trong quan tài vừa xuất hiện trước đó, điều này rõ ràng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, dù sao họ cũng biết Đại Tống tử trong quan tài ở đó rất đáng sợ, vì vậy điều này dẫn đến việc lúc này bọn họ xem ra chỉ có thể chạy theo sát phía sau Vương Diệp không ngừng nghỉ.

"Ầm!" Quan tài nổ tung, một tiếng động long trời lở đất không khỏi truyền ra từ bên trong.

Đại Tống tử trong quan tài ngọc trụ đã xuất thế, dưới sự tưới tắm của dược thủy đỏ và xanh, cơ thể vốn đã khô quắt giờ đây nhanh chóng căng đầy lên.

"Gào." Tiếng gào thét phẫn nộ không ngừng vang lên, dường như vị vua trong số Đại Tống tử đang ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

Chuyện vốn dĩ bình thường trước mắt đã không ngừng phát triển theo hướng kỳ quái, dù Vương Diệp có thể dẫn mọi người sống sót qua tia sinh cơ kia, nhưng trong đó vẫn không tránh khỏi việc phải chịu những tổn thương cực kỳ dữ dội.

Có thể thấy vấn đề trước mắt đã vượt quá quá nhiều rủi ro.

May mắn là trên đường đi, Vương Diệp dẫn dắt mọi người không ngừng chạy trốn mà không gặp bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào khác, nhiều nhất cũng chỉ là gặp phải Đại Tống tử chặn đường ở giữa.

Bản thân không gian mộ huyệt tầng hai Trương Gia Cổ Lâu rất rộng rãi, hơn nữa huyết mạch Thánh Kỳ Lân của Vương Diệp có thể tránh cho rắn rết, côn trùng, chuột bọ không dám lại gần.

Chỉ cần hiện tại bọn họ không giao chiến chính diện với Đại Tống tử, có lẽ sẽ không phát sinh vấn đề gì, có thể an toàn vượt qua sự cản trở của nó để trực tiếp dùng thực lực mà đánh thông và xuyên qua mộ huyệt tầng ba Trương Gia Cổ Lâu duy nhất có sinh cơ này.

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn đánh giá thấp thực lực của con Đại Tống tử này, tiếng gào thét của nó không phải là vô ích, mà ngược lại, chỉ trong khoảnh khắc gào thét, nó đã khiến toàn bộ tầng hai Trương Gia Cổ Lâu bắt đầu rung lắc không ngừng.

Kiểu như dấu hiệu tiền địa chấn, sau một trận rung lắc dữ dội khiến cả tầng hai Trương Gia Cổ Lâu long trời lở đất, đột nhiên trên hai bức tường trắng ở hai bên xuất hiện những vết nứt lồi lên rất rõ ràng.

Sự biến dị như vậy đương nhiên không ngoài ý muốn truyền vào mắt Vương Diệp, nhưng anh ta không có thời gian để chú ý quá nhiều, dù sao hiện tại bọn họ xem ra chỉ có tranh thủ thời gian để chạy trốn mới là việc họ nên làm nhất.

Ngay khi Vương Diệp dẫn mọi người không ngừng chạy trốn, anh ta đột nhiên thấy trên bức tường cách đó khoảng ba bước, đột nhiên có cảm giác rung động rõ rệt, lồi lõm kịch liệt.

“Ầm.” Trong khoảng hai ba giây, bức tường trắng có cảm giác lồi lõm rất rõ ràng đó đã bị nổ tung thành một cái lỗ lớn, ngay sau đó một con Đại Tống tử sống động đã hung hãn nhảy ra từ bên trong.

Con Đại Tống tử này rõ ràng đã chặn đường mọi người, nếu không kịp thời xử lý, có lẽ sẽ gây ra nguy hiểm không cần thiết cho mọi người.

Vương Diệp thấy vậy, làm sao có thể để con Đại Tống tử đột nhiên xuất hiện này đắc chí được chứ.

“Khôi Tinh Thích Đấu.” Anh ta hét lớn một tiếng, đạp vào bức tường hơi lồi lên bên cạnh, ngay sau đó liền bay người vọt lên giữa không trung.

Mũi chân anh ta hội tụ sức mạnh khổng lồ và uy lực mười phần, Vương Diệp nhắm chuẩn đầu con Đại Tống tử sống động vừa nhảy ra, tung ra một cú đánh chính xác.

"Phập." Một cú đá tung ra, con Đại Tống tử sống động vừa nhảy ra đó lập tức bị đá văng đầu bay xa, còn cơ thể nó thì trực tiếp đổ ập xuống đất.

Ban đầu mọi người thấy tình huống này còn muốn kinh ngạc khen Vương gia lợi hại, nhưng hiện tại bọn họ cũng khó lòng tự bảo vệ mình, nên chỉ có thể sau khi xem màn biểu diễn xuất sắc của Vương gia thì im lặng tiếp tục chạy về phía trước.

"Ầm." "Ầm." Vương Diệp tưởng rằng giải quyết con Đại Tống tử sống động vừa nhảy ra trước mắt là có thể giúp mọi người thoát khỏi nguy hiểm, nhưng rõ ràng suy nghĩ của anh ta vẫn còn quá non nớt.

Bởi vì sau khi một con Đại Tống tử sống động không còn sống động nữa, còn có vô số con Đại Tống tử đang nhe nanh múa vuốt khác sống dậy.

Thậm chí ngay cả ở vị trí cách Vương Diệp và mọi người chỉ một bước chân cũng xuất hiện một con Đại Tống tử sống động.

Điều này trực tiếp khiến tình hình từ chỗ ban đầu chỉ cần đối mặt với một con Đại Tống tử đã chuyển thành cần đối mặt với vô số con Đại Tống tử sống động đang nhe nanh múa vuốt.

Áp lực chắc chắn là có, nhưng áp lực này trước mặt Vương Diệp, một cao nhân tuyệt thế với đủ loại thủ đoạn, cũng không phải là không có cách giải quyết.

Ngược lại, trong lúc đó, Vương Diệp chỉ cần dọn dẹp những chướng ngại vật là Đại Tống tử cần thiết, thì trên đường đi mọi người cũng coi như an toàn không ít.

Cứ thế một đường hộ tống, một đường tiến lên, mọi người rất nhanh đã đến được lối vào mộ huyệt tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Mặc dù nơi đây nhìn thì trống rỗng và tương ứng thẳng đứng với miệng giếng Thái Cực Âm Dương trên tầng một Trương Gia Cổ Lâu, nhưng ở đây lại không có bất kỳ lối đi nào, ngược lại trông giống như một mặt đất bình thường vô cùng bằng phẳng.

Mọi người không hiểu dụng ý của Vương Diệp lúc này là gì, nhưng tình hình hiện tại thực sự rất nguy cấp, nếu lúc này họ sinh lòng nghi ngờ, có lẽ mọi chuyện sau đó sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Tất cả mọi thứ rõ ràng đã đặt hết mọi hy vọng và cược vào Vương Diệp.

Vương Diệp tuy sẽ cảm thấy rất nặng nề khi mọi người đặt hết hy vọng và cược vào mình, nhưng giờ đây anh ta cũng không thể quản được nhiều đến thế nữa.

Nếu hiện tại còn không đưa ra quyết định vào thời khắc mấu chốt nhất, thì vận mệnh chào đón bọn họ có lẽ chỉ có là thất bại mà thôi.

“Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.” Vương Diệp nghiến răng, miệng phát ra âm thanh khó hiểu, ngay sau đó chỉ thấy cơ thể vốn mặc thanh y của anh ta chợt nổi lên những lớp lân giáp màu vàng óng ánh trên người.

Vô số lớp lân giáp hội tụ, kim quang chợt lóe, khoảnh khắc tiếp theo, anh ta đột nhiên nhắm vào vị trí tương ứng với miệng giếng Thái Cực Âm Dương trên tầng một Trương Gia Cổ Lâu, bắt đầu xoay tròn cực nhanh và chính xác.

“Rầm.” “Rầm.” “Rầm.” Vương Diệp để rút ngắn thời gian này, anh ta đã bỏ ra rất nhiều công phu vào chiêu Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này.

Mọi người tuy đang sốt ruột chờ đợi Vương Diệp có thể tạo ra kỳ tích vào khoảnh khắc này, nhưng trong lòng họ vẫn không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Nhưng hiện tại bọn họ cũng không có cách nào khác, ngay cả Trương Khởi Linh, người trước đó vẫn luôn gây rối, lúc này tuy trong lòng tràn đầy nghi hoặc ngổn ngang, nhưng cũng không tiếp tục gây rối nữa, ngược lại có chút tin rằng Vương gia nhất định sẽ tạo ra kỳ tích.

Vương Diệp nỗ lực, mọi người kiên tin, khoảnh khắc này, dường như mỗi giây đều trôi qua dài như một thế kỷ.

“Ầm!” Một tiếng động tựa như tiếng nổ vang lên, Vương Diệp vào khoảnh khắc này đã phát huy năng lực lớn nhất của mình, cuối cùng anh ta cũng đã đánh xuyên một cái lỗ lớn trên lối đi tưởng chừng cực kỳ dày đặc kia.

Cái lỗ lớn hiện ra, sắc mặt mọi người vui mừng, bởi vì họ thấy bên dưới cái lỗ lớn này lại có một lối đi cầu thang trực tiếp dẫn xuống.

Lối vào thông đạo này tuy chỉ rộng vừa đủ cho một người đi qua, nhưng chỉ cần mọi người không chen lấn nhau, thì họ sẽ dễ dàng đi qua được.

Rõ ràng vào thời khắc nguy cấp này, mọi người tuyệt đối sẽ duy trì sự nhất trí và đoàn kết, ngay cả Trương Khởi Linh, người hay gây rối, giờ đây cũng chỉ một lòng muốn nghe theo sắp xếp.

“Đi, mọi người mau đi, tôi sẽ ứng phó ở đây!” Lúc này Vương Diệp biểu hiện ra sự kích động chưa từng có, tiếng gào thét vang trời truyền ra, không khỏi khiến vị trí của anh ta trong lòng mọi người lại một lần nữa thăng hoa.

Ban đầu có thể chỉ là 'Vương gia' (một cách gọi chung), nhưng giờ đây lại là một Vương gia hoàn toàn khác, một vị Vương gia đích thực.

Dù giọng nói của Vương Diệp thể hiện sự vô cùng cấp bách, nhưng mọi người, không ai ngoại lệ, vào khoảnh khắc này đều vô cùng kính trọng và tôn trọng anh ta.

Theo ý của Vương gia, mọi người không khỏi lập tức đứng dậy kính cẩn, ngoan ngoãn đi xuống lối cầu thang này.

Đầu tiên vì Lâm Tiểu Yêu là con gái, nên cô ấy xuống nhanh nhất, tiếp theo là Trương Khởi Linh, sau đó là Bàn Mã, rồi đến Hạo Thiên Chân, cuối cùng là Vương Béo.

"Vương gia, anh nhớ bảo trọng nhé, lát nữa phải xuống nhanh đấy, đừng để chúng tôi lo lắng." Vương Béo rõ ràng càng ngày càng kính trọng Vương gia, tuy anh ta cũng rất lo lắng cho an nguy của Vương gia, nhưng thực lực của mình anh ta biết, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhắc nhở một cách thiện ý, còn lại thì không làm được gì.

Rõ ràng Vương Diệp đã hiểu tấm lòng tốt của Vương Béo, nhưng Vương Diệp lại không muốn cứ thế cùng mọi người chạy trốn xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Thứ nhất là Vương Diệp muốn đối đầu với những Tống tử này, xem liệu có thể dùng Sát khí châu để thu được một số thuộc tính nào đó không.

Thứ hai là nếu bây giờ anh ta bỏ đi, có lẽ những Đại Tống tử sống động này vẫn sẽ là vấn đề lớn khi họ đi ra.

Để ngăn chặn chuyện hậu hoạn này xảy ra, bất đắc dĩ, Vương

Diệp lúc này xem ra chỉ có thể nghĩ mọi cách để thu thập hết những Đại Tống tử này trước đã.

“Được rồi Béo, tôi biết rồi, anh xuống trước đi.” “Ầm.” Lời Vương Diệp vừa dứt, ngay sau đó anh ta tung ra một chưởng trực tiếp vỗ vào mép lối cầu thang tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, lại khiến vị trí vốn chỉ đủ cho một người đi qua được mở rộng thêm một chút.

Vương Béo nhìn hành động của Vương gia không khỏi cảm thấy mắt nóng lên, vô cùng cảm kích nhìn anh ta một cái, ngay sau đó không nói lời nào, lặng lẽ bước vào tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Còn về Vương Diệp, lúc này anh ta cuối cùng cũng đã giải quyết hết mọi mối họa ngầm, nên giờ đây anh ta cuối cùng cũng có thể dốc hết một trăm phần trăm thực lực của mình ra để đối đầu với những Đại Tống tử này một phen.

Tuy nhiên, trước đó Vương Diệp còn một việc chưa làm, đó là chỉ thấy anh ta vung tay một cái, dùng ý niệm chặn những tảng đá lớn rơi vãi lại phía sau lối xuống cầu thang tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, anh ta mới cuối cùng yên tâm được.

Chương 757

“Gào.” Toàn thân Vương Diệp không ngừng tuôn trào huyết mạch Kỳ Lân, ẩn ước giữa những tiếng gầm rống điên cuồng bạo liệt không ngừng trỗi dậy từ trong cơ thể Vương Diệp.

Đây, là điềm báo Thánh Kỳ Lân xuất thế.

Đúng vậy, Vương Diệp muốn triệt để giải quyết hết những Đại Tống tử sống động trước mắt này, vì vậy bây giờ anh ta có lẽ chỉ có một cách, đó là vận dụng huyết mạch của bản thân để giải quyết nguy cơ và vấn đề trước mắt.

“Gào!” Một tiếng gào thét vang lên, Vương Diệp không khỏi lập tức cảm thấy huyết mạch Thánh Kỳ Lân trong cơ thể vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn thức tỉnh.

Chỉ thấy một con Thánh Kỳ Lân từ trong cơ thể Vương Diệp chui ra, phát ra tiếng gào thét vang trời.

Đương nhiên vì hiện tại không có sự vướng bận của mọi người, nên Vương Diệp lúc này không cần lo lắng họ sẽ cảm thấy tiếng gào thét vang trời này truyền tới.

Hơn nữa, Đại Tống tử lại không quá nhạy cảm với âm thanh, điều này cũng cho Vương Diệp và Thánh Kỳ Lân một không gian tốt để thi triển.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, Vương Diệp lập tức cảm thấy vô số Đại Tống tử không khỏi chậm rãi xông về phía anh ta.

Đại Tống tử bị Vương Diệp tiêu diệt những năm qua không một vạn cũng phải tám ngàn, vì vậy lúc này anh ta vô cùng điềm tĩnh, dù có rất nhiều Đại Tống tử xuất hiện trước mắt cũng không khiến anh ta một chút sợ hãi nào, ngược lại trong đó còn cảm thấy một sự sẵn sàng đón tiếp.

Anh ta biết rất nhiều kỹ thuật cao siêu, rõ ràng như hiện tại, anh ta trực tiếp không chút do dự sử dụng ra năng lực bản thân vô cùng mạnh mẽ, tiêu diệt sạch sẽ tất cả những Đại Tống tử sống động đang vây công tới.

Việc Vương Diệp thể hiện năng lực này có lẽ đối với anh ta chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng đối với đám Đại Tống tử sống động kia thì đó lại là một cơn ác mộng kinh thiên động địa.

Hiện tại những Đại Tống tử sống động quanh mình đã bị triệt để giải quyết, vậy thì lúc này anh ta có lẽ chỉ có thể tiếp tục giải quyết hết những Đại Tống tử còn lại, chỉ có như vậy anh ta mới có thể yên tâm đi xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu được.

Chỉ là trong lúc đó, điều Vương Diệp không ngờ tới là con Đại Tống tử bị đánh bật ra từ trong trụ ngọc kia dường như đã rất nhanh chóng xuất hiện bên cạnh anh ta.

Vương Diệp thấy vậy, anh ta không hề do dự, mà trực tiếp tung một cú đá về phía con Đại Tống tử vừa nhảy ra từ trong trụ ngọc.

“Ầm.” Một tiếng động lớn truyền ra, Vương Diệp không khỏi cảm thấy mình đã đánh trúng cơ thể con Đại Tống tử này, dường như phát ra một tiếng động cực lớn.

Cảm giác lúc này trực tiếp khiến Vương Diệp cảm thấy sức mạnh của cú đá này còn mãnh liệt hơn cả cú đá vào tảng đá hình tròn khổng lồ ở tầng một Trương Gia Cổ Lâu, nhưng khi đá vào con Đại Tống tử này lại không gây ra quá nhiều phản ứng.

Rõ ràng lần tấn công này, quả thật dưới tiền đề Vương Diệp sử dụng lực đạo lớn như vậy, anh ta dường như cũng cảm thấy con Đại

Tống tử bật ra từ trong trụ ngọc trước mắt này quả nhiên phi thường.

Xem ra cái gọi là Âm Sơn Thái Bảo này cũng không phải hư danh, vẫn có một chút công phu thực sự.

Đương nhiên điều này cũng khiến Vương Diệp không khỏi cảm thấy hiện tại muốn chế phục con Đại Tống tử này, có lẽ chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh cơ bắp là tuyệt đối không thể.

“Lân nhi, ngươi giải quyết mấy con Đại Tống tử còn lại, ta sẽ giải quyết con lợi hại này.” Vương Diệp rất nhanh đã phân tích rõ ràng những điểm cần chú ý trên toàn bộ chiến trường, vì vậy anh ta vẫn hết sức chiến đấu với con Đại Tống tử vừa nhảy ra từ trụ ngọc trước mắt này.

“Rầm.” “Rầm.” “Rầm.” Vương Diệp liên tiếp tấn công mấy lần muốn thăm dò thực lực của con Đại Tống tử này, nhưng sau mấy lần tấn công đó, anh ta lại cảm thấy con Đại Tống tử này quả thực da dày thịt béo a.

Rõ ràng nếu Vương Diệp tiếp tục chiến đấu chỉ bằng những đòn tấn công thông thường như vậy, anh ta có lẽ sẽ không thể thực sự giải quyết được cảnh khốn cùng hay nguy hiểm trước mắt.

Con Đại Tống tử da dày thịt béo kia, có lẽ vì vừa mới khôi phục hoạt lực của cơ thể, nên hành động vô cùng chậm chạp, cơ bản là không thể đỡ được những đòn tấn công mà Vương Diệp gây ra.

Nhưng ngược lại, phía Thánh Kỳ Lân, vì đối mặt với những Đại Tống tử không quá mạnh, chỉ sau khi chiến đấu liên tiếp, nó đã trực tiếp giải quyết hết những Đại Tống tử tạp nham đó.

Rất nhanh sau khi giải quyết xong chiến đấu, Thánh Kỳ Lân bên kia liền bắt đầu giúp Vương Diệp giải quyết con Đại Tống tử vừa nhảy ra từ trụ ngọc trước mặt anh ta.

Cho đến nay, Vương Diệp vẫn chưa nghĩ ra bất kỳ đối sách nào hay để giải quyết con Đại Tống tử này, ngược lại, nhiều lần tấn công vô hiệu khiến anh ta không khỏi cảm thấy vô cùng chật vật.

Chỉ là may mắn có huyết mạch trợ lực xuất hiện, lúc này Vương Diệp khi đối mặt với con Đại Tống tử này đã trở nên nhẹ nhàng và dễ dàng hơn rất nhiều.

Ít nhất là trong lúc đó đã cho Vương Diệp có chút thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ kỹ lưỡng cách giải quyết Đại Tống tử trước mắt.

Vương Diệp giơ tay lên, mạnh mẽ chém xuống vị trí yếu hại của Đại Tống tử.

"Rầm." Một tiếng vang giòn tan trực tiếp bật văng nhát thủ đao của Vương Diệp, còn Đại Tống tử thì không hề nhúc nhích.

Tình huống này đã kéo dài một thời gian, dù trong đó không gây ra bất kỳ tổn thương nào, nhưng đối với Vương Diệp, anh ta lại không hề cảm thấy thất bại chút nào, ngược lại đang suy nghĩ trong số rất nhiều năng lực mà anh ta biết, rốt cuộc thì năng lực nào có thể có hiệu quả đối với con Đại Tống tử này đây?

Rõ ràng điểm này không phải là điều Vương Diệp có thể nghĩ ra trong thời gian ngắn, vì vậy lúc này Vương Diệp chỉ có thể tính kế lâu dài hơn.

Hơn nữa trong quá trình Vương Diệp hồi tưởng, anh ta phát hiện ra cây Ngọc Quế Tử kia cũng không có bất kỳ gợi ý rõ ràng nào.

Xét về điểm này, có lẽ nếu muốn tìm ra cách giải quyết Đại Tống tử trước mắt, vẫn phải đi hỏi Âm Sơn Thái Bảo mới được.

"Lân nhi, ngươi cứ dây dưa với con Đại Tống tử này trước, ta đi một lát rồi về." Vương Diệp nói bâng quơ, Thánh Kỳ Lân lập tức gật đầu đồng ý, mặc dù nó không biết nói tiếng người, nhưng cũng có thể hiểu rõ ý của anh ta.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Thánh Kỳ Lân, Vương Diệp lúc này mới yên tâm, nhoáng một cái đã xông đến trước quan tài đựng Đại Tống tử bị đánh vỡ, cái trụ ngọc bị nổ tung.

Rõ ràng chỉ nhìn từ trong quan tài này, Vương Diệp không thể nhìn ra bất kỳ huyền cơ nào, vì vậy anh ta chỉ còn cách thông qua những phương pháp khác.

Ví dụ như, Thi Ngữ.

Mặc dù môn công phu Thi Ngữ này đại thể chỉ có hiệu quả đối với thi thể, nhưng Vương Diệp đã trải qua mấy chục năm ở đây rồi.

Dưới sự mài giũa của thời gian dài như vậy, năng lực Thi Ngữ của anh ta đương nhiên phi phàm.

Ngay cả quan tài đựng Đại Tống tử này, nếu xét theo một ý nghĩa nào đó, thực ra cũng được coi là một loại thi thể.

“Thi Ngữ.” Vương Diệp lại một lần nữa phát ra ngôn ngữ khó hiểu, ngay sau đó anh ta hư không chỉ vào quan tài, cảnh tượng thực tế trước mắt anh ta lập tức biến mất, thay vào đó là một số hình ảnh nhanh chóng hiện lên trong đầu anh ta.

Âm Sơn Thái Bảo là một kỳ nhân dị sĩ được gia tộc họ Trương thu nhận và bồi dưỡng, hơn nữa bản thân ông ta thường xuyên bộc lộ những hành động và thiên phú kỳ quái trong toàn bộ gia tộc họ Trương.

Điểm này đã được gia chủ họ Trương nhìn thấy giá trị đằng sau Âm Sơn Thái Bảo, vì vậy ông ta đã không tiếc cái giá rất cao dẫn ông ta đi khắp thế gian tìm kiếm danh sư.

Chỉ là rõ ràng ở địa phận nhà họ Trương, những nơi gần đó không có cao nhân quá lợi hại, cao nhân lợi hại nhất thì lại tinh thông và thành thạo Kỳ Môn Độn Giáp cùng Âm Dương Tà Thuật.

Chuyện này gia chủ họ Trương cũng đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng ông ta đã nói chuyện này với Âm Sơn Thái Bảo trong một căn phòng đèn đóm mờ ảo.

Còn về Âm Sơn Thái Bảo thì lại không hề bận tâm, chỉ cần có thể giới thiệu cho ông ta một danh sư tuyệt đối cường đại là được.

Bởi vì Âm Sơn Thái Bảo từ nhỏ đã vô cùng thông minh hơn người, khi còn rất nhỏ đã đọc khắp các sách vở, được coi là một người xuất sắc trong số những đệ tử ngoại tộc của nhà họ Trương.

Gia chủ họ Trương cảm thấy quả thực dưới trướng ông ta vẫn thiếu một người có thể dùng để xử lý những chuyện dơ bẩn.

Rõ ràng sau khi Âm Sơn Thái Bảo đồng ý, ông ta đã lấy điều này làm điều kiện, hy vọng ông ta có thể chấp nhận.

Bản thân Âm Sơn Thái Bảo cả tính mạng đều do gia chủ họ Trương cứu sống, vậy thì làm sao ông ta có thể không đồng ý được chứ?

Cơ bản là sau khi chuyện này được xác lập, thoáng cái đã hai mươi năm trôi qua.

Trong hai mươi năm đó, toàn bộ gia tộc họ Trương dưới sự dẫn dắt của gia chủ họ Trương như mặt trời ban trưa, dường như có khí thế muốn thôn tính cả Âm Sơn.

Bản thân trong Âm Sơn này, gia chủ họ Trương nói một, chắc chắn sẽ không có ai dám nói hai.

Nhưng trời cao hoàng đế xa, lại luôn có những kẻ cứng đầu bướng bỉnh rõ ràng là không tin vào những điều này.

Gia chủ họ Trương trong đó rõ ràng cũng đã ghi hận những người này, dù sao hiện tại ông ta chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể thống nhất lớn nhỏ các thế lực quanh Âm Sơn.

Thế nhưng chỉ thiếu đi một chút tiếng nói khác biệt này, tự nhiên đã khiến gia chủ họ Trương cảm thấy chuyện này khá là đáng hổ thẹn.

Đúng lúc đó, Âm Sơn Thái Bảo cũng học nghệ trở về, gia chủ họ Trương liền thuận thế giao phó chuyện này cho Âm Sơn Thái Bảo, hy vọng ông ta đừng làm mất mặt mình.

Vừa về, Âm Sơn Thái Bảo lại nhận ngay một nhiệm vụ khó khăn như vậy.

Nếu là đặt vào người bình thường, có lẽ chỉ có thể thất bại mà thôi.

Nhưng Âm Sơn Thái Bảo là ai chứ, ông ta là người học nghệ trở về dưới sự chỉ dẫn của danh sư đó, ông ta đương nhiên không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Kết hợp những kỹ nghệ và bản lĩnh đã học được trước đó, rất nhanh Âm Sơn Thái Bảo đã bày ra một cục diện.

Đây cũng chính là câu chuyện mà Vương Diệp đã thấy được thuật lại trên trụ ngọc trước đó.

Đồng thời, sau khi Âm Sơn Thái Bảo không phụ sứ mệnh hoàn thành nhiệm vụ mà gia chủ họ Trương giao phó, ông ta cũng thuận lợi từ một tộc nhân ngoại tộc vô danh trực tiếp phát triển thành phó thủ của toàn bộ gia tộc họ Trương.

Sau đó lại hai mươi năm nữa, gia chủ họ Trương vẫn thuận buồm xuôi gió, thậm chí đã thu phục được khoảng hai ba mảnh đất phía sau Âm Sơn vào tay mình.

Trong đó có mối quan hệ không thể tách rời giữa Âm Sơn Thái

Bảo và những Đại Tống tử mà ông ta đã luyện chế trước đó.

Đại Tống tử sau khi trải qua mấy lần luyện chế của Âm Sơn Thái Bảo mới sở hữu thực lực mạnh hơn rất nhiều so với Đại Tống tử hoang dã thông thường, đương nhiên phương pháp bình thường chắc chắn không thể giải quyết được nguy cơ và nan đề trước mắt.

Âm Sơn Thái Bảo cũng cảm nhận được mối đe dọa từ bản thân Đại Tống tử, cũng sợ rằng đến một ngày nào đó sẽ thực sự bị phản phệ, thậm chí sẽ liên lụy đến toàn bộ gia tộc họ Trương.

Vì vậy Âm Sơn Thái Bảo đã nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời, đó là trong khi bồi dưỡng Đại Tống tử này, ông ta cũng tạo ra cho nó một nhược điểm, đó chính là Đại Tống tử này sợ Hắc Cẩu Huyết.

Đương nhiên Đại Tống tử này sợ Hắc Cẩu Huyết là điều chắc chắn, nhưng Âm Sơn Thái Bảo vì để đảm bảo an toàn cho gia tộc họ Trương, ông ta đã cố ý thiếu một thứ gì đó khi luyện chế Đại Tống tử.

Điều này khiến Đại Tống tử vì thiếu đi một thứ bảo vệ nào đó, nên sau khi được Hắc Cẩu Huyết tẩy lễ, thực lực của nó sẽ lập tức suy yếu rất nhiều.

Đồng thời Âm Sơn Thái Bảo cũng đã thử nghiệm, quả thực là sau khi Đại Tống tử này bị lượng lớn Hắc Cẩu Huyết tưới vào, thực lực tổng thể của nó trong thời gian ngắn thậm chí còn không bằng sức mạnh của một người bình thường, hơn nữa năng lực phòng ngự của cơ thể cũng kém đến cực điểm.

Rõ ràng điều này khiến Âm Sơn Thái Bảo rất hài lòng, hơn nữa trong các trận chiến sau này, bất cứ khi nào ông ta muốn vận dụng Đại Tống tử, đều sẽ để tộc nhân họ Trương đến kiểm tra một chút, nếu trong đó không có Hắc Cẩu Huyết, ông ta mới dám cẩn thận phóng Đại Tống tử ra.

Trong đầu Vương Diệp, trong thời gian ngắn đã nhanh chóng hiện lên bao nhiêu câu chuyện như vậy, điều này cũng khiến Vương Diệp không khỏi lại tăng thêm rất nhiều kinh nghiệm.

Đồng thời, Hắc Cẩu Huyết này lại là vật phẩm cần thiết khi tiến vào mộ huyệt này, rõ ràng Vương Diệp đã dự trữ một lượng lớn Hắc Cẩu Huyết.

Có lẽ Hắc Cẩu Huyết này trong tình huống bình thường thì thực sự không dùng đến, nhưng việc dự trữ một lượng lớn Hắc Cẩu Huyết vẫn là tốt.

Cũng giống như hiện tại, vừa đúng lúc công kích thông thường của Vương Diệp cũng không phá được phòng ngự, có lẽ cách tốt nhất của anh ta là khéo léo dùng lượng lớn Hắc Cẩu Huyết này để rắc lên, có lẽ cục diện này sẽ bị phá giải.

Sau khi hiểu được điểm mấu chốt này, Vương Diệp lập tức nhoáng người xông đến trước mặt Đại Tống tử.

“Lân nhi, tránh ra.” Vương Diệp lóe người tới quát lớn một tiếng, Thánh Kỳ Lân lập tức hiểu ý mà tránh ra.

Lúc này Vương Diệp không biết từ đâu đột nhiên lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng.

Khi nắp đỏ của cái bình nhỏ trong tay được mở ra, sau một hồi Vương Diệp dùng đủ kiểu rắc và tưới, con Đại Tống tử này lập tức như thể chịu một vạn điểm bạo kích, không khỏi liên tục lùi về phía sau.

Chương 758

Vương Diệp thấy vậy, anh ta không khỏi càng thường xuyên hơn đổ Hắc Cẩu Huyết trong bình nhỏ ra.

“Phụt.” “Phụt.” Trên người Đại Tống tử liên tục bốc ra khói đen, mùi vị khó ngửi đến tột cùng.

May mắn là Vương Diệp biết Thai Tức Quyết, có thể thông qua tuần hoàn nội bộ mà không cần hít thở vẫn có thể duy trì trong thời gian rất dài.

Sau một hồi nỗ lực của Vương Diệp, anh ta không khỏi lập tức cảm thấy mình có lẽ đã đạt đến mức độ có thể giải quyết được con Đại Tống tử này rồi.

Đóng nắp đỏ của cái bình nhỏ lại, ngay sau đó Vương Diệp thu tay, cái bình nhỏ đã đương nhiên biến mất.

Lúc này Hắc Cẩu Huyết đã rắc hết lên người Đại Tống tử, nếu những hình ảnh Âm Sơn Thái Bảo nhanh chóng hiện lên trong đầu anh ta không sai, thì giờ đây con Đại Tống tử này sẽ rất dễ bị giải quyết rồi.

Để kiểm chứng điểm này, Vương Diệp lập tức sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu.

Một cú đá xuống, con Đại Tống tử lập tức đầu lìa khỏi thân, nguy cơ vốn rất khó giải quyết trước mắt cứ thế dễ dàng được hóa giải.

Vương Diệp thấy vậy không khỏi thở dài một hơi, anh ta không khỏi có chút cảm thán rằng mình lẽ ra đã sớm nên dùng Thi Ngữ lên quan tài bên trong trụ ngọc này.

Nhưng hiện tại có lẽ cũng không muộn, vừa đúng lúc anh ta cũng đã cuối cùng giải quyết được con Đại Tống tử khó nhằn này.

Hiện tại những vấn đề đã xuất hiện đều đã bị Vương Diệp triệt để giải quyết, vậy thì anh ta cũng có thể tiếp tục tiến về tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ là lúc này, Vương Diệp lại rất muốn xem thử cái cầu thang mà anh ta nhìn thấy trước đó rốt cuộc là chuyện gì.

Tại sao dưới cầu thang lại xuất hiện một đám Đại Tống tử đeo xích sắt to bằng cánh tay trên người?

Rốt cuộc dưới cầu thang bên đó sẽ có những chuyện mới lạ, thú vị nào xảy ra nữa đây?

Điều này rõ ràng càng có thể khơi dậy ham muốn tìm hiểu của Vương Diệp, hơn nữa bản thân Lâm Tiểu Yêu và Vương Béo cùng những người khác cũng đều có rất nhiều kinh nghiệm đạo mộ, hẳn là trong đó họ vẫn có thể kiên trì được một thời gian.

Thêm vào đó, tốc độ của bản thân Vương Diệp cũng không tệ, nên anh chỉ cần nhanh chóng đi lại vài vòng là cơ bản đã hiểu rõ thiết kế và dụng ý hiểm ác của tầng hai Trương Gia Cổ Lâu là gì.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp đương nhiên trở nên vô cùng háo hức, gần như chỉ trong chớp mắt đã lại đến cầu thang.

Còn Thánh Kỳ Lân, vì không nhận được lệnh của Vương Diệp cho phép trở lại cơ thể, nên đành lặng lẽ chạy theo bên cạnh anh.

Đến cầu thang, mắt Vương Diệp nhìn rõ như ban ngày trong đêm tối, lúc này chỉ cần nhìn xuống là có thể phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn xuống, anh lại thấy nhiều hơn là tàn chi đoạn thể của những con Đại Tống Tử và một ít vết máu đen.

Thấy vậy, Vương Diệp không khỏi mất đi ý muốn tiếp tục đi

xuống.

Nhưng cuối cùng, Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, quyết định vẫn để Thánh Kỳ Lân dẫn đường phía trước, còn anh sẽ đi xuống xem sao.

Chỉ là khi Vương Diệp thực sự đi xuống, anh chợt phát hiện nơi đây tràn ngập những vật bẩn thỉu thối rữa, may mà khả năng chịu đựng của Vương Diệp cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu là người bình thường, thậm chí là những người vừa nãy, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này đừng nói là đi xuống, ngay cả tưởng tượng thôi cũng đã thấy ghê tởm rồi.

Thế nhưng trong hành trình này, Vương Diệp vẫn thu hoạch được rất nhiều thứ.

Đó là, bên dưới cầu thang lại là một trạm phát điện cổ đại khổng lồ, cũng có thể nói là một cỗ máy vận hành cơ quan cổ đại quy mô lớn.

May mắn là cỗ máy vận hành cơ quan khổng lồ này đã cũ nát và lão hóa, cộng thêm việc có rất nhiều Đại Tống Tử bị mắc kẹt bên trong.

Nếu không thì đừng nói tầng hai Trương Gia Cổ Lâu sẽ dễ dàng và thông suốt, thậm chí ngay khi Vương Diệp và mọi người vừa xuống đã gặp phải nguy hiểm cực lớn rồi.

Rõ ràng là do cỗ máy cơ quan lớn chưa được thiết kế tốt, nên rất nhiều cơ quan cạm bẫy đã không được kích hoạt, nếu không khi Vương Diệp và mọi người đến tầng hai Trương Gia Cổ Lâu sẽ càng khó đối phó hơn rất nhiều.

Vì Vương Diệp đã đại khái hiểu rõ tình hình bên dưới cầu thang, nên anh không cần tiếp tục dừng lại ở đây, mà trực tiếp quay về theo đường cũ.

Vương Diệp giơ tay vỗ một chưởng, dịch chuyển hòn đá lớn đang chặn cầu thang tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, sau đó anh thong thả đi xuống.

Bản thân Vương Diệp trước đó đã chiến đấu với Đại Tống Tử trong một thời gian dài, nên anh cũng không rõ tầng ba Trương Gia Cổ Lâu trông sẽ như thế nào.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp vừa xuống lầu, anh kinh ngạc phát hiện trong đó dường như không thấy Vương Bàn Tử và những người khác, thậm chí cả Lâm Tiểu Yêu cũng không còn ở đó.

Chỉ có một vài cơ quan cạm bẫy đơn giản đã được kích hoạt.

Thấy tình hình trước mắt, Vương Diệp không khỏi thắc mắc, lẽ nào họ cho rằng mình đã hy sinh anh dũng rồi sao?

Mặc dù điều này khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ không thể, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì có lẽ đúng là gần giống với những gì anh tưởng tượng, dù sao ngoài nguyên nhân này ra, anh thật sự không nghĩ ra bất kỳ lý do nào khác có thể khiến họ đưa ra lựa chọn đó.

Nhưng dù sao Vương Diệp cũng cùng họ xuống Trương Gia Cổ Lâu này, nên điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ là phải tìm hiểu rõ tung tích của Vương Bàn Tử và những người khác.

Trong mắt Vương Diệp, điều này hiển nhiên chỉ là chuyện nhỏ, vì vậy anh đành tiếp tục bước nhanh qua những cơ quan cạm bẫy nhỏ đã bị kích hoạt khi vừa xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Trong quá trình này, Vương Diệp cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, đó là trước đây ở tầng hai Trương Gia Cổ Lâu ít ra còn có rắn độc và những vật âm độc tương tự, nhưng khi đến tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, Vương Diệp dường như không phát hiện ra điều gì mới lạ hay đáng sợ cả.

Ngược lại, ở đây cứ như thể trận chiến gay go trước đó hoàn toàn không liên quan gì đến tầng ba Trương Gia Cổ Lâu vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi cảm thán, anh không rõ nguyên nhân là gì, nhưng giờ đây có lẽ anh chỉ còn cách liên tục lần theo những cơ quan và cạm bẫy nhỏ đã bị kích hoạt để thăm dò và tìm đường.

Về phần Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Ngô Tà cùng những người khác, thực ra ban đầu họ định chờ Vương Diệp, nhưng vì động tĩnh ở tầng hai Trương Gia Cổ Lâu quá lớn, và trong đường hầm cầu thang cũng cảm nhận được vô số đá vụn lăn xuống.

Để đề phòng Vương gia chiến đấu quá ác liệt, nên dưới sự đề nghị của Trương Khởi Linh, cuối cùng mọi người quyết định thay Vương gia dò xét tất cả các cơ quan cạm bẫy ở đây trước.

Có lẽ trong lúc đó Vương gia cũng sẽ đuổi kịp?

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do Trương Khởi Linh bản thân muốn thể hiện, nếu không phải anh ta ở bên cạnh “thêm dầu vào lửa” nói về chuyện này, thì có lẽ bọn họ cũng sẽ không thực sự hành động vào lúc này.

May mắn thay, trên đường đi bình an vô sự, đồng thời cũng thỏa mãn được khoảnh khắc Trương Khởi Linh thể hiện thực lực của mình.

Chuyện của Vương Diệp bên này đã gần như giải quyết xong, còn về phía Trương Khởi Linh, mặc dù trên một đoạn đường dài trong đó, họ đều đã vượt qua những cơ quan nhỏ một cách an toàn.

Nhưng khi họ đến giữa tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, lại đột nhiên thấy xuất hiện một hồ nước nhỏ màu xanh lam.

Hồ nước nhỏ màu xanh lam trước mắt này trải dài khắp hai bên xung quanh, có thể nói đoạn đường này dù họ có nhảy xa đến mấy cũng không thể vượt qua được.

Chỉ là một hồ nước nhỏ màu xanh lam thôi mà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cùng những người khác không khỏi cảm thấy không có gì to tát, cùng lắm thì tự mình bơi qua là được.

Nhưng ngay khi ý nghĩ này vừa xuất hiện một lát, Vương Diệp không khỏi cảm thấy tình hình trước mắt khiến anh có chút kinh ngạc và căng thẳng.

Bởi vì, trong lúc đó, Trương Khởi Linh không khỏi tùy tiện ném một túi nhựa vô dụng vào trong, xem thử liệu có phản ứng hóa học nào không.

Nhưng điều khiến mọi người đều không khỏi kinh ngạc là, sau khi túi nhựa được ném vào, hồ nước nhỏ màu xanh lam liền bốc ra từng đợt khói đen nồng nặc.

Thấy tình hình trước mắt, Trương Khởi Linh lập tức nhận ra không ổn, bởi vì hồ nước nhỏ màu xanh lam này dường như có khả năng ăn mòn cực kỳ mạnh mẽ.

Trước khả năng ăn mòn mạnh mẽ như vậy, Trương Khởi Linh hiển nhiên không thể làm ra chuyện ngu xuẩn là trực tiếp bơi qua hồ nước nhỏ màu xanh lam này được nữa.

Nhưng nếu vạn nhất không làm như vậy, thì dường như mọi người chỉ còn cách dựa vào sợi dây thừng to khỏe duy nhất trên đỉnh đầu mà thôi.

Tuy nhiên, sợi dây thừng to khỏe này cách độ cao của họ khoảng hai ba mét.

Nếu muốn đơn thuần chạm tới, e rằng sẽ không thể làm được mà không gặp bất kỳ tổn thất nào.

Có lẽ hiện giờ Trương Khởi Linh xem ra chỉ có một cách duy nhất để vượt qua hồ nước nhỏ màu xanh lam này là tiếp tục ra tay với sợi dây thừng to khỏe kia.

Cũng may, chơi roi là sở trường của Trương Khởi Linh, nên trong chốc lát, chỉ thấy anh ta từ trong ba lô lấy ra một sợi roi dài hai ba mét, làm động tác vung lên định dùng sợi roi trong tay để móc vào sợi dây thừng trước mắt.

“Bốp.” Một tiếng roi vung ra, Trương Khởi Linh vận dụng toàn bộ sức khéo léo, trực tiếp vung sợi roi da trong tay lên sợi dây thừng to lớn ở phía trên chéo.

Tuy nhiên, có lẽ Trương Khởi Linh đã không ước lượng chính xác độ dài và khoảng cách của sợi dây thừng to khỏe đó, nên sau khi roi vung ra đã không đạt được kết quả mong muốn, ngược lại còn suýt chút nữa rơi xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam.

Nếu sợi roi da trong tay Trương Khởi Linh rơi xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam này, hiển nhiên chắc chắn sẽ bị ăn mòn mất một đoạn lớn, thậm chí nếu trong đó còn kéo theo một ít bọt nước thì càng khiến mọi người có mặt ở đó phải nếm mùi đau khổ.

Hiển nhiên Trương Khởi Linh dù có ngốc đến mấy cũng sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy, nên sau khi cảm thấy lần vung roi trong tay không có kết quả, anh ta lập tức vội vàng thu sợi roi vẫn còn đang rơi trong không trung về.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh lập tức cảm thấy sợi roi trong tay anh ta bỗng nhiên đứng yên khi được thu về, cứ như thể trước mắt đột nhiên xuất hiện ảo ảnh vậy.

Cảnh tượng trước mắt Trương Khởi Linh nhanh chóng thay đổi và biến thành hình ảnh Vương gia với đủ loại dáng vẻ oai phong lẫm liệt khi ở dưới Trương Gia Cổ Lâu.

Khoảnh khắc này trực tiếp làm loạn tinh thần Trương Khởi Linh, khiến anh ta tạm thời mất quyền kiểm soát sợi roi trong tay, và trong đó rất có khả năng sợi roi da này sẽ lập tức rơi xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam.

Đúng lúc này, khi Trương Khởi Linh vừa lấy lại tinh thần, anh ta đột nhiên cảm thấy phía sau có một đôi bàn tay vô hình nắm chặt cánh tay mình.

“Trương Khởi Linh, cậu phải cẩn thận một chút đấy, nếu sợi roi này mà rơi xuống đó, e rằng thật sự sẽ không có bất kỳ cách nào tốt để giải quyết vấn đề trước mắt đâu.” “Trương Khởi Linh, tao trước đó thấy mày cũng không tệ, sao giờ đến đây lại biến thành yếu ớt thế này?

Chẳng phải chỉ là một con sông nhỏ thôi sao?

Xem mày lúng túng kìa, sợi roi này sắp rơi xuống rồi.” “Trương Khởi Linh, cậu thật sự khiến tôi quá thất vọng, không ngờ chuyện đơn giản như vậy mà cậu cũng không làm tốt được.” “Trương Khởi Linh, cậu còn có thể làm gì nữa, bảo cậu nghe lời Vương gia đàng hoàng mà cậu không nghe, giờ thì hay rồi, sợi roi này tôi thấy đừng nên lấy nữa, nếu không lát nữa tất cả chúng ta sẽ cùng chịu họa.” Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Lâm Tiểu Yêu và Bàn Mã trong lúc đó dường như khi vừa xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu vẫn chưa có ý kiến gì nhiều về Trương Khởi Linh.

Nhưng hiện giờ thấy họ sắp bị kẹt lại ở đây, đương nhiên trong lòng họ sẽ tích tụ đầy một bụng tức giận.

Rõ ràng là chỉ dựa vào sợi roi da thì đương nhiên không thể giải quyết vấn đề trước mắt, nên Vương Diệp không khỏi cảm thấy vấn đề này có lẽ chỉ có thể dựa vào sức mạnh không rõ mới có thể giải quyết được, nếu không sợi roi trong tay có lẽ chỉ có thể đối mặt với nguy cơ chìm xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam này.

Nhưng đúng lúc này, đôi bàn tay vô hình từ phía sau bắt đầu nắm chặt cánh tay Trương Khởi Linh, khoảnh khắc tiếp theo, một lực đạo kịch liệt truyền ra, sợi roi vốn chỉ còn chút nữa là rơi xuống lại được kéo lên một cách kỳ diệu.

“Vương gia!” “Vương gia!” “Vương gia!” Mọi người vốn còn đang châm chọc và trách móc Trương Khởi Linh, nhưng khi thấy Vương Diệp đến, họ lập tức kêu lên kinh ngạc nhìn anh, và còn rất vui mừng gọi tên anh.

Dù sao Vương gia đã đến, họ có thể thuận lợi vượt qua Trương Gia Cổ Lâu.

Dù sao Vương gia đã đến, họ sẽ không chịu bất kỳ tổn thất nào.

Dù sao Vương gia đã đến, họ có thể hiểu rõ hơn một số điều chưa biết trong đó.

Rõ ràng sự trở về của Vương gia khiến mọi người đều quên cả mình là ai mà hò reo, đặc biệt là Vương Bàn Tử gọi thân thiết nhất, dù sao anh béo cũng biết rõ Vương gia lợi hại và có khả năng “lấy đức phục người”.

Từ khi được Vương gia cứu giúp, cho đến tận bây giờ đã xuống tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, người mà anh béo kính nể nhất cũng chính là Vương gia.

Vương Diệp đối mặt với những lời khen ngợi đột ngột và những tiếng gọi lưu luyến này, tuy anh rất vui nhưng không hề biểu lộ ra ngoài.

Chương 759

Dù sao, nếu muốn giữ vững phong thái tiên phong đạo cốt đó, có lẽ anh chỉ có thể tiếp tục mỉm cười bình thản với mọi người, đồng thời công việc đang làm trong tay cũng không thể dừng lại.

“Bộp?” Tiếng sợi roi được thu về vang lên, sợi roi vốn thuộc về Trương Khởi Linh, trong chốc lát đã thuộc về Vương Diệp.

Chỉ là Vương Diệp không mấy thích thú với chuyện dùng roi, anh không khỏi nguyên vẹn cuộn sợi roi đã thu gọn lại và đưa cho Trương Khởi Linh.

Nhận lấy sợi roi, Trương Khởi Linh không hiểu tại sao, vốn dĩ anh ta cảm thấy đây phải là một chuyện khiến mình vui mừng mới đúng, nhưng chính vì sợi roi được thu về hoàn toàn là công lao của Vương Diệp, nên anh ta lại có một cảm giác tủi nhục và khó chịu vô cùng.

“Roi của cậu.” “Không, đây không phải roi của tôi.” Vương Diệp vốn định có ý tốt đưa sợi roi này vào tay Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh không những không hiểu ý tốt đó, mà ngược lại còn trực tiếp dùng sức muốn ném sợi roi này xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam.

Vương Diệp thấy vậy không khỏi nhướng mày, anh đâu có mấy khi dùng roi, đương nhiên trên người cũng không mang theo loại roi nào cả.

Hơn nữa, độ chắc chắn của sợi roi này còn mạnh hơn dây thừng rất nhiều, nếu sợi roi này cứ thế rơi vào hồ nước nhỏ màu xanh lam, thì e rằng việc họ muốn đi qua đây sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp thấy vậy chỉ còn cách giơ tay lên, mạnh mẽ dùng một luồng khí kình hút sợi dây thừng vào tay mình.

Tình hình trước mắt khiến Vương Diệp có chút câm nín, dù sao anh thật sự không biết mình đã đắc tội Trương Khởi Linh kiểu gì, nhưng hiện giờ xem ra chỉ còn cách cố gắng cứu vãn vấn đề đến mức có thể cứu vãn được mà thôi.

“Trương Khởi Linh, cậu không sao chứ?

Chuyện gì thế này?” Vương Diệp tuy có phong thái tiên phong đạo cốt cao siêu khó lường, nhưng đối với việc Trương Khởi Linh đột nhiên phát rồ, anh vẫn không có cách nào tốt để giải quyết, nên chỉ đành tiếp tục chờ đợi, xem liệu có thể tìm ra nguyên nhân bên trong hay không.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp tuy rất câm nín, nhưng không còn cách nào khác, anh chỉ đành thử hỏi một phen.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, Trương Khởi Linh lại lập tức né sang một bên.

Vương Diệp thấy vậy, dường như việc tiếp tục thảo luận với Trương Khởi Linh cũng chỉ là vô ích, nên bất đắc dĩ anh đành phải làm chuyện chính sự trước.

Thở dài một tiếng, Vương Diệp dậm chân, sau đó chân trái đạp chân phải phóng lên trên, và sợi roi da đã được anh hút vào tay trước đó, vào khoảnh khắc này càng thêm mạnh mẽ như cánh tay điều khiển, rất nhanh đã nghe thấy tiếng “Bốp”, sợi roi da trong tay đã nối liền với sợi dây thừng to dài ở giữa.

Vương Diệp thấy vậy, anh lập tức nhân đà leo lên, sau khi xác định đã thắt một nút chết không thể tháo rời ở phía trên, anh không khỏi cảm thấy mình cuối cùng cũng đã giúp mọi người hoàn thành phần lớn việc vượt qua hồ nước nhỏ màu xanh lam này.

Để kiểm tra sợi dây này có chắc chắn không, Vương Diệp không khỏi đu đưa vài lần trên không, dùng lực đẩy để lùi lại.

Rõ ràng, điều khiến Vương Diệp lập tức cảm thấy quá đỗi kinh ngạc chính là ở chỗ, đặc biệt là việc ở độ cao khoảng năm mét trên không trung lại có một hồ nước nhỏ màu xanh lam trải dài như vậy.

Đúng lúc Vương Diệp tưởng rằng họ cuối cùng cũng có thể dễ dàng vượt qua hồ nước nhỏ màu xanh lam này, thì chợt phát hiện trong đó đột nhiên xuất hiện một quái vật hình người màu xanh băng lao vọt ra từ hồ nước nhỏ màu xanh lam.

Bản thân Vương Diệp đã định rời khỏi đây, nên trong chốc lát anh lập tức cảm nhận được khí tức nguy hiểm của hà đồng ập đến.

Tuy Vương Diệp không rõ tại sao hồ nước nhỏ màu xanh lam này lại xuất hiện những con Băng Lam Sắc Hà Đồng, nhưng anh biết nước trong hồ nhỏ này rất nguy hiểm, và cũng có thể cảm nhận được mối đe dọa trong đó, nên điều này không khỏi khiến Vương Diệp không biết nên tấn công hay né tránh phòng thủ?

Vương Diệp từng thấy hà đồng rồi, sau một thời gian ngắn điều chỉnh, để tránh bản thân bị cánh tay nước trong hồ nhỏ này chạm vào, anh lập tức lao nhanh một đoạn trên không trung.

Đúng lúc đó, đoạn đường này khiến Vương Diệp không khỏi cảm thấy mình vừa vặn tránh được đòn tấn công của Băng Lam Sắc Hà Đồng.

“Phù.” Băng Lam Sắc Hà Đồng lại nhảy xuống nước, Vương Diệp dễ dàng tránh được đòn tấn công lần này, ngược lại không nhanh không chậm quay trở lại phía mọi người.

“Vương gia, anh vừa thấy không?

Một con Băng Lam Sắc Hà Đồng to đùng như thế, tôi thật sự là lần đầu tiên thấy đấy.” Trương Gia Cổ Lâu này thật sự có rất nhiều thứ kỳ lạ quái dị, không ngờ lại còn có nhiều thứ như vậy tồn tại.

“Oa!

Sư phụ, đó là Băng Lam Sắc Hà Đồng sao?

Thật sự quá đẹp, con còn muốn nuôi một con nữa.” “Vương gia!

Theo anh đúng là mở mang tầm mắt, không ngờ còn có cả Băng Lam Sắc Hà Đồng tồn tại!” Vương Diệp nghe thấy tiếng kinh ngạc của mọi người, không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn.

Dù sao, tuy Băng Lam Sắc Hà Đồng trông rất đẹp, nhưng nếu thật sự phải kể đến thì sức sát thương của nó vẫn cực kỳ mạnh mẽ, và loại sức sát thương mạnh mẽ này trực tiếp dẫn đến việc Băng Lam Sắc Hà Đồng dù không dùng tấn công, chỉ riêng bằng nước xanh lam thôi cũng đủ để mọi người phải “uống một vò”.

Đương nhiên điều này cũng khiến Vương Diệp lúc này không khỏi bắt đầu suy nghĩ đến một số thủ đoạn khác để dẫn dụ tất cả những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này ra khỏi mặt nước.

Có lẽ chỉ có như vậy, Vương Diệp mới có thể tìm thấy con át chủ bài để đối phó với những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này.

Lúc này Vương Diệp chắc chắn không thể dùng đòn tấn công thông thường để đối phó với Băng Lam Sắc Hà Đồng, ít nhất là không thể chạm vào cơ thể chúng.

Muốn dẫn dụ những con hà đồng này ra, hiển nhiên chỉ có thể thông qua một số phương pháp đặc biệt mà thôi.

“Suỵt.” Cách mà Vương Diệp có thể nghĩ ra để dẫn dụ Băng Lam Sắc Hà Đồng xuất hiện, có lẽ chỉ có thể là huýt sáo.

Tiếng huýt sáo này dường như cũng là một tuyệt kỹ của đạo nhân Bàn Sơn Môn, mà Vương Diệp dường như chỉ là nửa vời mà thôi.

Mặc dù anh muốn thử dùng tiếng huýt sáo để dẫn dụ những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này ra.

Tuy tiếng huýt sáo của Vương Diệp không có bản lĩnh của Bàn Sơn Môn, nhưng trong đó lại ẩn chứa sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Dù sao Vương Diệp có Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch gia thân, chỉ cần dùng một chút Huyết mạch chi lực trong đó cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn.

Trong đó, ngay cả Vương Bàn Tử và Lâm Tiểu Yêu cùng những người khác khi nghe thấy tiếng huýt sáo này cũng đều cảm thấy nó giống như tiếng gầm của kỳ lân vậy, vô cùng mạnh mẽ.

Dường như chỉ trong khoảnh khắc đó, trước mắt Vương Diệp xuất hiện một luồng ánh sáng trắng cực kỳ mạnh mẽ, dưới ánh sáng trắng rực rỡ này, mọi người không khỏi dường như nhìn thấy vòng sáng trắng không ngừng khuếch tán từ trong con suối nhỏ và hồ nước.

Hồ nước nhỏ màu xanh lam vốn bình lặng, trong chốc lát đã lập tức gợn sóng lăn tăn.

Tiếng huýt sáo của Vương Diệp khuếch tán trên mặt nước, khiến toàn bộ mặt nước bắt đầu không ngừng lan tỏa những gợn sóng cực lớn.

Cùng với số lượng gợn sóng ngày càng nhiều, rất nhanh toàn bộ hồ nước nhỏ màu xanh lam đã chịu ảnh hưởng như hiệu ứng cánh bướm.

Dường như những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này cũng không chịu nổi tiếng huýt sáo mà Vương Diệp phát ra, âm thanh không ngừng mạnh mẽ sinh ra đó cũng khiến chúng cảm nhận được vô số gợn sóng đang dao động.

“Phù.” “Phù.” “Phù.” Liên tiếp mấy tiếng động vang lên rõ ràng từ trong hồ nước nhỏ màu xanh lam, dường như có vài con Băng Lam Sắc Hà Đồng cũng không ngừng nhảy vọt ra ngoài.

“Sao có thể chứ?

Băng Lam Sắc Hà Đồng lại có nhiều con như vậy tồn tại, không ngờ cái hồ nhỏ xíu này đúng là ‘ngọa hổ tàng long’ a.” “Oa!

Nhiều con Băng Lam Sắc Hà Đồng thế này, có thể mang về nuôi thử một con không?

Biết đâu lại là một loại mốt mới thì sao?” “Nhiều Băng Lam Sắc Hà Đồng thế này mà còn muốn nuôi à, Lâm Tiểu Yêu, tỉnh lại đi nhóc, đã quên cái túi nhựa vừa ném xuống lúc nãy có kết cục thế nào rồi sao?” “Nhiều Băng Lam Sắc Hà Đồng như vậy cản đường ở trong, may mà Vương gia đến kịp thời, nếu không dù Trương Khởi Linh có nối được sợi roi da thì chúng ta cũng chưa chắc đã qua được.” Lâm Tiểu Yêu, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Bàn Mã trong lúc đó không ngừng nói luyên thuyên những lời của riêng mình, muốn thông qua đó để bày tỏ suy nghĩ, phân tích kỹ lưỡng về những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này.

Vương Diệp không hề có hứng thú với những suy nghĩ của mọi người, ngược lại trong lòng anh rất muốn biết rõ liệu những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này rốt cuộc có nhược điểm gì không.

Nhưng tiếng huýt sáo vừa nãy đã khiến Vương Diệp cảm nhận được rằng chúng chắc chắn đã chịu ảnh hưởng rất lớn mới khiến những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này nhảy ra ngoài.

Vì tiếng huýt sáo tựa như Sư Hống Công này lại có thể mang lại ảnh hưởng lớn đến vậy, thì anh cũng có thể tiếp tục thông qua Sư Hống Công để khiến những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự.

Vương Diệp thấy hồ nước nhỏ màu xanh lam này lại có nhiều Băng Lam Sắc Hà Đồng đến vậy, anh lập tức bảo mọi người lùi lại, bởi vì anh muốn dùng đại chiêu.

“Mọi người lùi lại, tôi muốn dùng đại chiêu!” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người lập tức giật mình tỉnh táo, chợt nhớ đến Sư Hống Công mà anh đã thể hiện trước đây, không khỏi lập tức hiểu ra rằng anh chắc chắn đã từng dùng Sư Hống Công ở tầng một Trương Gia Cổ Lâu rồi.

Nghĩ đến đây, mọi người lập tức ngoan ngoãn lùi lại xa, sau đó mạnh mẽ bịt chặt hai tai mình lại, rồi yên lặng chờ đợi Vương Diệp tung đại chiêu.

“Khái khái!” Vương Diệp khẽ hắng giọng, chỉ thấy anh há miệng thật lớn, dáng vẻ như muốn nuốt trọn cả sông núi.

Sau khi một lượng lớn không khí được hút vào cơ thể Vương Diệp, khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng gào thét kịch liệt từ trong miệng anh vang lên thật lớn.

“A!” Tiếng gầm của Vương Diệp vốn dĩ chỉ là một tiếng kêu khẽ, nhưng dưới sự trợ lực của Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, âm thanh mãnh liệt này liền truyền đến bầy Băng Lam Sắc Hà Đồng dữ dội như cuồng phong cuốn lá.

Những con Băng Lam Sắc Hà Đồng đã nhảy lên hồ nước nhỏ màu xanh lam dường như cũng rất khó hiểu về điều này, chúng sống yên bình dưới đáy nước, nhưng không hiểu sao trong nước lại truyền đến tiếng ồn khiến chúng cực kỳ bất an.

Tiếng ồn lớn đến mức gây nhiễu như vậy đương nhiên khiến Băng Lam Sắc Hà Đồng vô cùng khó chịu, nên chúng không khỏi mới nhảy lên.

Băng Lam Sắc Hà Đồng nằm mơ cũng không ngờ cuộc sống yên bình của mình lại bị quấy rầy như vậy, nhưng không còn cách nào khác, dưới sự quấy nhiễu cực lớn này, có lẽ điều chúng có thể làm cũng chỉ là buộc phải nhảy lên bờ.

Vương Diệp đứng sững tại chỗ, tiếng gầm lớn của anh lúc này bao hàm tất cả sức mạnh trong Thánh Kỳ Lân Huyết Mạch, khoảnh khắc này, các mạch trên cổ anh rung động dữ dội.

Vô số sức mạnh này trong chốc lát đã lập tức thông qua cơ thể anh truyền khắp toàn bộ tầng ba Trương Gia Cổ Lâu, ngay cả trên hồ nước nhỏ màu xanh lam cũng không khỏi xuất hiện những gợn sóng mạnh mẽ và tiếng rung động kịch liệt.

Cùng lúc đó, mặc dù mọi người bên này đã bịt tai rất chặt, nhưng trong đó vẫn có thể nghe thấy những tiếng động kịch liệt truyền đến.

Loại tiếng động kịch liệt này trực tiếp khiến họ không khỏi cảm thấy vô cùng khó chịu dù có bị dư âm của nó ảnh hưởng.

Huống chi những con Băng Lam Sắc Hà Đồng đang ở giữa tâm điểm, chúng hiển nhiên trong đó là nạn nhân lớn nhất của sát thương từ chấn động này.

Có lẽ khoảnh khắc này, con Băng Lam Sắc Hà Đồng đã nhảy lên muốn quấy rối Vương Diệp không khỏi cảm thấy vô cùng hối hận, nếu không trêu chọc vị gia này, e rằng sẽ không có nhiều vấn đề như vậy rồi.

Nhưng hiện giờ hiển nhiên đã quá muộn, dù chúng không muốn trêu chọc vị gia Vương Diệp này, xem ra cũng đã trêu chọc rồi.

Còn về phía Vương Diệp, anh không nghĩ nhiều đến vậy, dù sao đây chỉ là vấn đề mà một kỹ Sư Hống Công của anh có thể giải quyết, đương nhiên điều này cũng khiến anh không cảm thấy có bất kỳ vấn đề nào trong đó.

Chỉ cần mọi người chịu ảnh hưởng nhỏ, thì Vương Diệp cũng sẽ rất hài lòng với tình hình hiện tại rồi.

Hiểu rõ nguyên nhân này, Vương Diệp không khỏi càng gào thét dữ dội hơn trong chốc lát.

Tiếng gào thét này trực tiếp khiến tất cả Băng Lam Sắc Hà Đồng có mặt ở đó đều bị thổi bay khỏi cơ thể.

“Bành bành bành!” Liên tiếp mấy tiếng động vang ra, Vương Diệp nhìn thấy những con Băng Lam Sắc Hà Đồng vừa nhảy lên bờ dường như lại một lần nữa rơi xuống hồ nước nhỏ màu xanh lam đó.

Vương Diệp thấy vậy dường như cũng không dừng lại, ngược lại tiếp tục tăng âm lượng tiếng gầm.

Âm lượng tiếng gầm lớn đến vậy khiến Vương Diệp không khỏi cảm thấy nếu mình tăng thêm chút sức nữa, e rằng những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này sẽ tự tan rã mà không cần tấn công.

Tuy nhiên, ngay khi Vương Diệp vừa đạt đến giai đoạn thứ hai của Sư Hống Công, anh lại thấy từ trong hồ nước nhỏ màu xanh lam truyền ra từng đợt máu xanh thẫm nhuộm xanh cả mặt nước.

Vương Diệp thấy vậy, anh đại khái đã biết mục đích của mình cơ bản đã hoàn thành.

Nhưng để đảm bảo những con Băng Lam Sắc Hà Đồng này thật sự đã bị anh tiêu diệt, đương nhiên trong lúc đó Vương Diệp không khỏi lập tức lao vút tới vị trí phía trước thêm vài bước, cố gắng dọn dẹp lại toàn bộ hồ nước nhỏ màu xanh lam một lần nữa.

Rõ ràng lần này Vương Diệp cuối cùng cũng đã đạt được mục đích của mình, chỉ thấy hồ nước nhỏ màu xanh lam lại có thêm nhiều máu xanh thẫm hơn từ trong đó rỉ ra.

Chương 760

Vương Diệp thấy vậy, anh cuối cùng cũng yên tâm dừng Sư Hống Công của mình, rồi ngay sau đó giơ tay ra hiệu cho mọi người nhanh chóng lần lượt đi qua hồ nước nhỏ màu xanh lam.

“Mọi người mau qua đây, vấn đề trước mắt đã được giải quyết rồi.” Vương Diệp giơ tay, anh không khỏi cẩn thận theo dõi bước chân của mọi người, đưa từng người một an toàn sang phía đối diện.

Trong đó, ngay cả Trương Khởi Linh, người vốn luôn gây rối và làm loạn cảm xúc, anh cũng hoàn toàn đưa sang phía đối diện.

Băng Lam Sắc Hà Đồng đã bị Vương Diệp giải quyết chỉ bằng một tiếng gầm vang trời, rõ ràng vì anh đến khá vội nên cũng không tìm kiếm bất kỳ dấu vết nào liên quan đến tầng ba Trương Gia Cổ Lâu.

Xem ra, nếu muốn tìm kiếm một số dấu vết trong đó, e rằng còn cần phải đi ngược lại một đoạn để kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhưng hiển nhiên việc vượt qua hồ nước nhỏ màu xanh lam này cũng là một chuyện rất phiền phức, dù anh có muốn thuận lợi đi qua đó, e rằng cũng sẽ trở nên rất rắc rối.

Thêm vào đó, sợi roi da vốn là của Trương Khởi Linh đã được trả lại cho anh ta, vậy nếu lúc này tiếp tục tiến hành thì có lẽ đối với Vương Diệp e rằng sẽ thật sự trở thành một chuyện phiền phức rồi.

Dù sao Trương Khởi Linh này lại luôn không nghe lời anh, tuy có những lúc bề ngoài gọi là Vương gia, nhưng trong thâm tâm lại luôn gây rối cho Vương Diệp.

Không còn cách nào khác, Vương Diệp cũng không thể làm gì

Trương Khởi Linh, tự nhiên là trên đường chỉ có thể chú ý và quan tâm anh ấy nhiều hơn một chút.

Nhưng không biết vì lý do gì, Trương Khởi Linh lúc này dường như đã hoàn toàn mất đi vẻ bốc đồng trước đó, ngược lại trở nên rất trầm lặng.

Mức độ trầm lặng này khiến Vương Diệp nhìn mà không khỏi cạn lời, nhưng cũng không còn cách nào, anh không thể chỉ chăm sóc mỗi Trương Khởi Linh, còn có những người khác cần anh chăm sóc nữa.Trong khi tiếp tục đi một đoạn thời gian, Vương Diệp và mọi người không gặp thêm bất kỳ cạm bẫy nào nữa, ngược lại, quãng đường phía trước trở nên cực kỳ trống trải.

Sự trống trải này khiến Vương Diệp lúc này không khỏi cảm thấy có chút nhàm chán.

Nhưng trong lúc đó, Vương Diệp lại nhìn thấy một cây cột được điêu khắc từ một tảng đá lớn.Đến trước cây cột, Vương Diệp lập tức vận dụng kỹ thuật *Thi Ngữ*, thông qua vô số hình ảnh nhanh chóng hiện ra trong đầu, anh lập tức hiểu ra một số chuyện.

Đó là, những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này dường như cũng được Trương gia phát hiện một ổ ấu trùng từ một nơi nào đó không rõ, vốn dĩ họ định nuôi dưỡng chúng thật tốt.Nhưng trong quá trình nuôi dưỡng, người Trương gia đột nhiên phát hiện đám *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này rất thích hợp để săn bắt, hơn nữa chúng còn tự coi mình là một thành viên của gia tộc Trương.

Ban đầu, người Trương gia cũng không biết những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này có tác dụng gì, mãi cho đến một ngày khi cần tiễu phỉ gặp thủy hoạn.Những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này liền chủ động xin ra trận đánh một trận thật tốt.

Khi đó, người Trương gia tộc bị tổn thất nặng nề trong thủy chiến, nên bất đắc dĩ chỉ đành phải dùng những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này thử một phen.

Chỉ là không ngờ, hiệu quả của những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này lại tốt đến kinh ngạc.Thứ nhất có lẽ vì vẻ ngoài quái dị của chúng.

Thứ hai có lẽ vì khả năng di chuyển nhanh chóng dưới nước của chúng.

Những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, không làm nhục sứ mệnh, và cũng nhận được phần thưởng hậu hĩnh từ gia chủ Trương gia.*Băng Lam Sắc Hà Đồng* không phải là sinh vật bình thường trên thế gian này, vì vậy bản thân chúng sở hữu thể lực cường đại phi phàm hơn người thường, thậm chí trên cơ thể chúng còn có sẵn một cặp mang để hô hấp dưới nước khi cần thiết.

Những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này đã tồn tại từ rất lâu trong *Bách Quỷ Chí*, chúng không chỉ có thể lực cực kỳ tráng kiện, mà còn vì bản thân được *Băng Lam Sắc Huyết Mạch* gia trì, tuổi thọ của chúng cũng mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều.Trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng đó, *Băng Lam Sắc Hà Đồng* đã chứng kiến Trương gia tộc từ thịnh vượng đến suy tàn, nhưng trong suốt thời gian đó, chúng không hề mất đi một cá thể nào, ngược lại còn sinh sôi thêm một ổ nữa.

Nếu không phải những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này chỉ giỏi tác chiến dưới nước, e rằng chi Trương gia của *Âm Sơn* có lẽ sẽ còn thịnh vượng hơn nhiều.

Nhưng rõ ràng, *Băng Lam Sắc Hà Đồng* tuy mạnh mẽ, nhưng nơi thực sự có thể vận dụng chúng lại cực kỳ ít ỏi.Không còn cách nào khác, khi xây dựng *Trương Gia Cổ Lâu*, người ta chỉ có thể ném hết những *Băng Lam Sắc Hà Đồng* này vào.

Khả năng kháng độc là kỹ năng tất yếu của *Băng Lam Sắc Hà Đồng*, tự nhiên điều này dẫn đến việc chúng có thể dễ dàng cản trở những kẻ xâm nhập tiến vào, đồng thời còn liên tục gây nhiễu từ bên trong.

Chỉ cần kẻ xâm nhập không chịu nổi sự quấy nhiễu mà rơi xuống hồ nước xanh lam có độc tố cực mạnh đó, thì điều chờ đợi họ sẽ là nguy hiểm không bao giờ ngoi lên được nữa.

Một nguy hiểm lớn đến vậy, nếu là người bình thường mà tiến vào *Trương Gia Cổ Lâu*, e rằng phần lớn đều sẽ bỏ mạng tại đây.May mắn thay, Vương Diệp có một thân bản lĩnh hộ thân nên không phải chịu bất kỳ đòn tấn công cực kỳ nguy hiểm nào.

Về cơ bản, mỗi vấn đề gặp phải đều do bản thân anh có thể đối phó, nên Vương Diệp mới có thể kịp thời đến nơi và khiến mọi người không bị thương.

Ngược lại, sau một trận chiến của Vương Diệp, cục diện đã hoàn toàn được mở ra.Cơ bản, câu chuyện được kể trên cây cột ở tầng ba của *Trương Gia Cổ Lâu* đã được Vương Diệp hiểu rõ, đồng thời anh cũng cuối cùng cảm thấy rằng mọi người.

Lần này chắc chắn đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất rồi.

Nhưng không ngờ, ngay khi tầng ba của *Trương Gia Cổ Lâu* cuối cùng cũng có một lối cầu thang đàng hoàng, thì lại bất ngờ phát hiện bên trong vẫn còn một cái giếng.Nhìn thấy vị trí cái giếng này, Vương Diệp không khỏi thắc mắc rốt cuộc là chuyện gì.

Khi Vương Diệp nhìn thấy những chữ viết xiêu vẹo trên miệng giếng, lúc này anh cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa cụ thể mà nó biểu đạt.

Đó là: Đây là miệng giếng độc của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*.Vương Diệp thấy vậy khá kinh ngạc, dù sao thì trận chiến tầng ba *Trương Gia Cổ Lâu* cho đến giờ chắc chắn đã qua rồi, nhưng khi nhìn thấy tình hình trước mắt, dường như anh mới phát hiện toàn bộ sự việc không hề đơn giản như họ tưởng tượng, mà ngược lại bên trong còn có một càn khôn khác.

Nhưng trong đó, Vương Diệp cũng tự hỏi rốt cuộc còn có chuyện gì đáng để *Trương Gia Cổ Lâu* lại phải tốn công tốn sức thiết kế thêm một chiêu nữa?Vương Diệp và mọi người không hề có ý định tiếp tục quan tâm đến ý đồ của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* này, tự nhiên điều đó khiến anh chuẩn bị trực tiếp tìm lối xuống tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* để tìm kiếm bí mật trường sinh.“Vương gia, tôi đã tìm một vòng quanh đây rồi, nhưng không hề phát hiện bất kỳ lối đi nào dẫn đến tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* ở đâu cả?” Vương Bàn Tử suốt quãng đường đi theo Vương Diệp liên tục tìm kiếm lối đi ở tầng ba *Trương Gia Cổ Lâu*, nhưng đã đi lâu như vậy rồi mà không hề có dấu hiệu nào của tầng bốn, nên lúc này anh ta không khỏi càu nhàu.Vương Diệp nghe vậy, dù rất muốn giải đáp nhưng anh cũng không tìm thấy lối cầu thang xuống tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* ở đâu.

Không còn cách nào, xem ra Vương Diệp chỉ có thể một lần nữa vận dụng *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* để “hack” tìm kiếm.

Ngay lúc đó, khi Vương Diệp đang định thi triển, Trương Khởi Linh lại đưa ra một ý kiến khác.“Vương gia, tôi thấy *Trương Gia Cổ Lâu* này quả thực rất cổ quái, trừ tầng một xuống tầng hai là lối đi thông thường, thì từ tầng hai lên tầng ba đã biến thành một lối đi bị phong bế dưới lòng đất.

Chắc hẳn lối thông đạo từ tầng ba xuống tầng bốn của *Trương

Gia Cổ Lâu* cũng là một nơi cực kỳ cổ quái và phức tạp.” “Tôi nghĩ, miệng giếng nơi *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* cư ngụ có lẽ chính là một lối đi tuyệt vời.”Trương Khởi Linh trầm lặng nửa ngày không nói, vừa nói đã thốt ra lời kinh người, không ngờ lại trực tiếp đưa ra một ý tưởng kỳ diệu.“Trương Khởi Linh, tôi nói cậu có bệnh phải không?

Chúng ta đang nói chuyện tìm lối vào tầng bốn *Trương Gia Cổ Lâu*, vậy mà cậu lại trực tiếp lái sang cái giếng.” “Tôi thấy cậu muốn để Vương Diệp bỏ mạng ở đây phải không?

Lòng dạ cậu quả thực độc ác quá, tôi Vương Bàn Tử trước đây không nhìn ra, hóa ra cậu là người độc ác như vậy.” “Trương Khởi Linh, tôi thật sự quá thất vọng về cậu, không ngờ cậu là người như thế, cậu có thể đưa ra cái ý tưởng tồi tệ này, đủ thấy lòng dạ cậu thật sự đã bị ăn thịt heo che mờ rồi, tôi cảm thấy cậu hết cứu rồi, sau này đừng nói cậu là hậu nhân *Mô Kim*, mau chóng *kim bồn tẩy thủ* rút khỏi cái nghề này đi.” “Trương Khởi Linh, cậu đang lừa người sao?

Tôi thật sự quá thất vọng về cậu, ban đầu thấy cậu còn ra dáng người ra dáng chó, trông có vẻ rất đẹp trai, nhưng không ngờ ý đồ của cậu lại hiểm độc và ác ý như vậy.” “Sư phụ tôi *Mô Kim Đảo Đấu* bao nhiêu năm rồi, tình huống nào mà chưa từng thấy qua chứ?

Cậu rõ ràng là dùng bụng dạ hẹp hòi của mình để làm sư phụ tôi khó xử, tôi thật sự quá thất vọng!

Quá thất vọng!” “Trương Khởi Linh, cậu dừng lại đi, Vương gia luôn đối xử với chúng ta không tệ, nếu không có Vương gia, e rằng chúng ta đã bỏ mạng ở đây không biết bao nhiêu lần rồi.” “Cậu vẫn nên ngậm miệng bớt nói nhiều làm việc đi, bây giờ cậu chỉ cần không nói gì là điều tốt nhất cho chúng ta, ôi, chúng ta đều phải đốt hương cao vì chuyện này!”Lâm Tiểu Yêu, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Bàn Mã, khi nghe ý tưởng tệ hại mà Trương Khởi Linh đưa ra, lập tức hiểu ra ý đồ hiểm ác của anh ta.

Ý đồ hiểm ác như vậy tự nhiên khiến tất cả mọi người, trừ Vương Diệp, đều bày tỏ sự căm ghét anh ta, thậm chí còn trực tiếp buông lời châm chọc.

Trương Khởi Linh thấy vậy cũng không phủ nhận, ngược lại chỉ lạnh lùng hừ một tiếng để bày tỏ thái độ của mình.

Vương Diệp nghe cuộc đối thoại giữa mọi người, anh không nói nhiều, ngược lại tiếp tục vận dụng *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* để “hack”, muốn tìm xem lối vào tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* có phải ở ngay trong đó hay không.*Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* vừa được kích hoạt, Vương Diệp lập tức thông qua khẩu quyết tìm ra lối vào tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* nằm ở đâu.

Hiện tại có một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt là lời Trương Khởi Linh nói là đúng, còn tin xấu là hồ nước xanh lam nơi *Băng Lam Sắc Hà Đồng* cư ngụ rất khó để đi qua, nếu mà trực tiếp nhảy xuống cái giếng này, chẳng phải là trực tiếp đi “tống tử” sao?Rõ ràng, Vương Diệp sau khi nhận được hai tin tức này, dường như cảm thấy tình hình trước mắt không mấy lạc quan, ngược lại anh đành phải miễn cưỡng chấp nhận thông tin mà Trương Khởi Linh đã nói ra.

“Trương Khởi Linh, anh ấy nói đúng.” Vương Diệp tuy rất không muốn nói ra câu này, nhưng không còn cách nào, sau khi vận dụng *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* dường như cũng không tìm thấy phương pháp nào tốt hơn.“Cái gì!

Trương Khởi Linh lại nói đúng sao?” “Cái gì!

Trương Khởi Linh lại nói đúng sao?” “Cái gì!

Trương Khởi Linh lại nói đúng sao?” “Cái gì!

Trương Khởi Linh lại nói đúng sao?”Mọi người nghe Vương Diệp nói vậy, họ lập tức cảm thấy việc muốn đi đến tầng bốn *Trương Gia Cổ Lâu* có lẽ sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Trương Khởi Linh thấy những tiếng kinh hô đồng thanh của mọi người, anh không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng thờ ơ, vì anh đã sớm nhìn thấu “niệu tính” (tính nết) của *Trương Gia Cổ Lâu* này rồi.

Rõ ràng *Trương Gia Cổ Lâu* này chắc chắn sẽ không dễ dàng để họ tìm thấy hoặc đi qua những ngôi mộ bên dưới.Vương Diệp thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, anh không đáp lại, ngược lại lắc đầu, rồi lặng lẽ quay lại miệng giếng nơi *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* cư ngụ trước đó.

Mọi người thấy Vương Diệp lặng lẽ rời đi, họ cũng biết xem ra chỉ có thể quay lại miệng giếng của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* để xem xét lại.Đến miệng giếng của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, nhìn mấy chữ cổ kính lại khó hiểu, Vương Diệp không khỏi lắc đầu.

Nhưng ngay khi anh định nhìn vào miệng giếng, anh đột nhiên phát hiện ra rằng nếu những chữ khó hiểu này được đọc ngược lại thì có nghĩa là đây là lối vào.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi dở khóc dở cười lắc đầu, có lẽ vừa rồi nếu anh nhìn kỹ hơn một chút, có lẽ đã hiểu đây chính là lối đi đến tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* rồi.

Như vậy cũng không cần đến *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* mà có thể trực tiếp nghĩ cách làm sao để tiến vào tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu*.Nhưng rõ ràng khi đó chính vì Vương

Diệp không để ý kỹ lưỡng, nên anh đã phí hoài một cơ hội sử dụng *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật*.

Tuy nhiên, may mắn là *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* Vương Diệp đã sử dụng rất nhiều lần rồi, bây giờ dù có mất đi một cơ hội sử dụng, nhưng chỉ cần dùng tiết kiệm thì vẫn có thể dùng được rất lâu.Bây giờ Vương Diệp đã tìm thấy lối đi đến tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu*, nhưng làm thế nào để đi qua nó lại là một vấn đề.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, rồi chuyển ánh mắt từ những chữ khó hiểu sang miệng giếng của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, Vương Diệp thấy nước trong giếng này hóa ra cũng gần giống với hồ nước xanh lam kia, nghĩa là chỉ cần họ xuống đó, e rằng sẽ lập tức rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm.Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi cau mày, rõ ràng anh không muốn phải chịu bất kỳ tổn hại nào mới có thể đi qua.

Vì hiện tại Vương Diệp dường như đã hết cách, xem ra anh chỉ có thể tìm kiếm phương pháp khác để giải quyết vấn đề trước mắt.

Với kinh nghiệm săn giết *Băng Lam Sắc Hà Đồng* trước đó, anh không khỏi muốn dùng cách huýt sáo để một lần nữa dẫn dụ *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* ra.

“Hừ...” (âm thanh huýt sáo).

Khả năng sư tử hống của Vương Diệp mọi người đều đã tận mắt chứng kiến, tương tự, khả năng huýt sáo đơn thuần của anh lúc này cũng trở nên cực kỳ mạnh mẽ.Chỉ cần tiếng huýt sáo của Vương Diệp vừa tiếp xúc với mặt nước xanh lam trong giếng, chỉ trong chốc lát, miệng giếng liền theo một nhịp điệu từ ngoài vào trong mà rung động.

Sự rung động mạnh mẽ như vậy, bất kỳ *Băng Lam Sắc Hà

Đồng* nào cũng sẽ không chịu nổi mà lao lên.Quả nhiên, khi tiếng huýt sáo “hư hư” của Vương Diệp không ngừng truyền qua mặt nước xanh lam trong giếng đến tận sâu bên dưới, anh lập tức cảm thấy dường như có một luồng nước ngầm đang cuộn trào lên như một cơn lốc nước, không ngừng xông thẳng về phía vị trí của họ.

Cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mơ hồ truyền ra từ miệng giếng của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, Vương Diệp lập tức cảm thấy cực kỳ không ổn, anh không khỏi kinh hãi cắn răng, lớn tiếng kêu lên.

“Không hay rồi, mọi người mau tránh ra!” Tiếng hô kinh ngạc của Vương Diệp vừa vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, nhưng nghĩ đến lời của Vương gia tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót hay vấn đề gì, nên họ lập tức làm theo ý anh.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mọi người đã rút lui đến một nơi rất xa.

Vương Diệp bên này cũng không hề nhàn rỗi, sau khi ngừng huýt sáo, và thấy mọi người thực sự an toàn, anh mới lập tức chạy đến một nơi an toàn.“Oành!” Tiếng lốc xoáy nước mơ hồ truyền ra từ miệng giếng của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* không ngừng lớn dần, lớn dần.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng nước xanh khổng lồ kèm theo bọt nước bắn tung trời, bất ngờ khiến tất cả mọi người kinh hãi nhìn về phía đó.

Thế nhưng, điều Vương Diệp hoàn toàn không ngờ tới là trong miệng giếng lại xuất hiện một *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* với tám múi cơ bụng, toàn thân nhìn cứng cáp như sắt thép.Nhìn thấy *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* này xuất hiện một cách “chói lọi”, Vương Diệp không khỏi cảm thấy có chút tò mò, còn mọi người thì càng cảm thấy vị “Vương” thích tập thể hình này quả thật không tầm thường, cách xuất hiện cũng quá rầm rộ.“Ha ha ha!

Chào mọi người, tôi là *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* ở đây, nếu các anh thấy cái tên này nghe khó chịu, cứ gọi tôi là Vương là được rồi!” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* hiển nhiên không hề coi mình là người ngoài, ngược lại còn trực tiếp thân thiết giới thiệu bản thân, xem ra không hề có chút ý nghĩ xa lạ nào.“Chào anh?

Xin hỏi các hạ là Hà Đồng?

Hơn nữa là một con Hà Đồng biết nói tiếng người sao?” Vương Diệp nghe lời tự quen của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, anh lập tức cảm thấy có chút ngạc nhiên, dù sao thì tuy đã gặp nhiều kỳ trân dị thú, nhưng một tồn tại biết nói tiếng người thì anh vẫn chưa thấy nhiều.

Chỉ với cái giọng điệu thân thiết pha chút thổ âm địa phương đặc trưng, Vương Diệp cảm thấy đây chắc chắn là một *Âm Sơn Hà Đồng* chính gốc.“Đúng đúng đúng, tôi chính là người bảo hộ tầng ba của *Trương Gia Cổ Lâu* này, nhưng *Trương Gia Cổ Lâu* này quả thực quá nhàm chán, cũng không biết ngày nào còn có cơ hội xuất hiện, thực ra tôi cũng rất muốn ra ngoài đi dạo.” “Chỉ là không biết người bên ngoài thấy tôi với bộ dạng quái dị này có bài xích tôi không, nhưng thực ra tôi có thể hóa trang một chút, có lẽ như vậy sẽ có thể thoải mái dạo chơi trong đám đông mà không gặp vấn đề gì.” “Thật sự rất nhớ những ngày tháng tươi đẹp cùng nhau kề vai chiến đấu trước đây!

Đã bao nhiêu lâu rồi, không biết người Trương gia bây giờ có còn tốt không.” “Nhớ khi đó họ cưu mang chúng tôi, chúng tôi còn là những con nòng nọc nhỏ chỉ biết khóc oe oe, nếu không phải người Trương gia có tình có nghĩa, e rằng khi đó đã sớm coi chúng tôi là dị loại mà săn giết rồi.” “Nhưng mà, vì gia chủ Trương gia có ơn với chúng tôi, tự nhiên chúng tôi sẽ khắc ghi ân tình này trong lòng, ghi nhớ thật sâu, chỉ có như vậy mới có thể kiên định sống sót trong tầng ba khô khan của *Trương Gia Cổ Lâu* này.” “Điều tôi mong muốn nhất là có một ngày sẽ có mấy vị *Mô Kim Đảo Đấu* đến đưa tôi ra ngoài.” “Ai da, thoáng cái đã bao nhiêu năm rồi, tôi thật sự không ngờ mình có một ngày còn có thể ra ngoài, ở đây tôi xin cảm ơn mọi người.” “Nếu mọi người tiện thì xin hãy đưa tôi ra ngoài, nhưng mà tôi còn có cả gia đình, không nhiều không ít, cũng chỉ khoảng một trăm mấy chục con thôi.” “Số lượng này tuy nghe có vẻ hơi lớn, nhưng tôi cảm thấy tuyệt đối không có vấn đề gì, các anh cứ mạnh dạn đưa chúng tôi ra ngoài, còn lại mọi vấn đề cứ giao hết cho chúng tôi là được.” “Tin rằng trên thế giới này vẫn còn nơi để tộc Hà Đồng chúng tôi sinh tồn.” “À đúng rồi, vừa nãy anh hỏi tên tôi, đúng, tôi chính là người bảo hộ tầng ba của *Trương Gia Cổ Lâu*, *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*.”Vương Diệp vốn chỉ muốn hỏi một câu, muốn biết thân phận của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* như thế nào, nhưng không ngờ nó dường như quá nhiệt tình, lại đột ngột nói ra nhiều lời như vậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Không biết *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* có cảm thấy ngại không, dù sao thì tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Diệp, đều đột nhiên bị cái “máy nói” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* này làm cho thực sự có chút ngượng ngùng.“Vâng, tôi biết rồi, ha ha ha.” Dù sao thì cũng làm Vương Diệp vô cùng ngượng ngùng, nên anh dường như cũng không nghĩ ra được lời nào để nói, đành phải chấp nhận trước rồi cười một tiếng.“Hắc!

Cái *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* này hay ho thật đấy, lại còn biết nói tiếng người, xem ra cũng có chút *đạo hạnh* rồi nhỉ.” “Nha! *Trương Gia Cổ Lâu* này đúng là *tàng long ngọa hổ* mà, không ngờ lại còn có cái của quý như anh nữa.” Mọi người đều tỏ ra không thích ứng với sự nhiệt tình quá mức của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, nhưng trong đó Vương Bàn Tử lại không khỏi cảm thấy có chút quen thân.“Chào anh, vị huynh đệ này nhìn là biết không phải người ngoài rồi, ha ha ha, bây giờ cuối cùng cũng có thể giao lưu với người bình thường được rồi, trước đây bao nhiêu lâu chịu đựng sự uất ức của cái thằng cha già đó, anh không biết vợ tôi đâu.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* thấy có người tiến lên bắt chuyện với mình, không khỏi tiếp tục thao thao bất tuyệt muốn nói ra thật nhiều lời, tình huống này xem ra nó giống như một người lắm lời đã bị kìm nén lâu ngày cuối cùng cũng tìm được lối thoát vậy.“Huynh đệ, anh đã có gia thất rồi, thật đáng ghen tị quá, nếu tôi có gia thất chắc chắn sẽ là một người sợ vợ, xem ra địa vị gia đình của huynh đệ khá cao đó.” “Nói như vậy thì, xem ra chúng ta thật sự phải tìm một nơi nào đó uống một chén thật ngon để bàn bạc, như huynh đệ thì xin chỉ giáo các phương pháp, học hỏi kinh nghiệm.” Dường như lời *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nói rất hợp khẩu vị của Vương Bàn Tử, ngay trong cuộc trò chuyện đơn giản này, Vương Bàn Tử không khỏi chạy đến bá vai bá cổ.*Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* đối với điều này lại càng thêm sảng khoái, thậm chí ngay sau đó còn tiết lộ cả một cứ điểm bí mật nhỏ của mình, chuẩn bị mời Vương Bàn Tử đi uống một bữa thật đã.

Vương Bàn Tử đối với việc này thì vô cùng vui vẻ, dù sao thì trên đường đến *Trương Gia Cổ Lâu* cũng đã không ít lần sợ hãi, nếu có thể nhân lúc trộm mộ mà thỉnh thoảng thư giãn uống một chén thì quả thực là một chuyện vô cùng thoải mái.“Dừng lại!

Đợi đã, uống rượu gì đó là thứ yếu, *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, chúng ta bây giờ có thể bàn một chút chuyện chính không?” Thấy Vương Bàn Tử sắp sửa làm bộ rời đi cùng *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, Vương Diệp tự nhiên không thể để mọi chuyện phát triển theo hướng kỳ lạ đó, ngược lại anh lập tức gọi họ lại, chuẩn bị nói chuyện chính.“Chuyện chính sao?

Còn có chuyện gì chính hơn việc uống rượu nữa chứ?” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nghe lời Vương Diệp nói không khỏi có chút không vui, dù sao thì nó khó khăn lắm mới tìm được một huynh đệ cùng uống rượu hàn huyên chuyện nhà, nó tự nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp lại đột ngột ngắt lời làm nó rất không vui.“Tôi nói huynh đệ này, đây là Vương gia, anh ấy lợi hại lắm đó, ba tầng đầu *Trương Gia Cổ Lâu* này cơ bản đều là nhờ sức một mình anh ấy mà vượt qua.” “Oa!

Chương 761

Huynh đệ, vị này lại lợi hại đến vậy sao?

Không được, xem ra tôi đã chủ quan rồi.” “Ha ha ha, vị gia này, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân quá, không thì chúng ta cùng nhau đi quán bar uống một chầu đi.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* cũng không lạ người, sau khi nghe Vương Bàn Tử nói về sự lợi hại của Vương Diệp, nó không khỏi lập tức thay đổi thái độ, bắt đầu chủ động mời Vương Diệp.“Khụ khụ!

Cái này tuy có thể, nhưng còn có chuyện quan trọng hơn, đó là nước giếng màu xanh lam này hẳn là có tác dụng ăn mòn phải không?” “Nếu chúng ta cứ đơn thuần nhảy vào đó, e rằng sẽ lập tức không còn xương cốt gì nữa.” Mặc dù *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* vô cùng nhiệt tình, nhưng Vương Diệp vẫn luôn giữ thái độ rất cẩn trọng để hỏi những vấn đề liên quan.“Ô!

Anh xem cái trí nhớ của tôi này, sao lại quên mất chuyện này chứ, không sao, mọi người cứ giao chuyện này cho tôi, tôi đảm bảo sẽ an toàn tuyệt đối đưa các anh đến đích.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nghe lời cẩn thận của Vương Diệp, lúc này nó mới nhận ra mọi người không phải là Hà Đồng, không có khả năng kháng độc và chống nước tốt như vậy.

Dựa trên kinh nghiệm đưa người vào trước đây, *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nhanh chóng nhớ lại trong ký ức dài đằng đẵng buồn chán của mình về cách an toàn đưa người đi qua miệng giếng.“Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, tôi sẽ thổi một cái bong bóng, mọi người cứ xem nhé.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* vỗ đầu, nó lập tức nhớ lại phương pháp đưa người vào, đó là thông qua hình thức thổi bong bóng.

Chỉ thấy trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cái miệng vốn dường như rất nhỏ của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* đã há to hết cỡ.

“Hô.” Một âm thanh như tiếng thổi bóng bay phát ra, sau một khoảnh khắc ngắn ngủi, ngay sau đó, một bong bóng khổng lồ cao bằng người đã được thổi ra.“Huynh đệ, mượn anh dùng một chút.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nói xong, ngay khi Vương Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, nó đã dùng cái bong bóng đó mạnh mẽ nhét về phía anh.

Có lẽ vì chỗ Vương Bàn Tử đang đứng vừa vặn ngay trên miệng giếng, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Rõ ràng lần này *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* đã không kiểm soát tốt lực đạo, trực tiếp đẩy Vương Bàn Tử vào trong bong bóng, rồi bất cẩn đẩy anh ta xuống miệng giếng.Vương Diệp thấy vậy không khỏi lo lắng cho sự an nguy của Vương Bàn Tử, nên anh lập tức lóe người xuất hiện ở miệng giếng nhìn xuống.

Thế nhưng trong lúc Vương Diệp quan sát, dường như Vương Bàn Tử dù rơi vào miệng giếng màu xanh lam kia cũng không hề xảy ra chuyện gì, vẫn có thể nổi lơ lửng trên đó mà không hề hấn gì.

“Huynh đệ, cái bong bóng này đại khái có thể duy trì trong một giờ, nếu anh không sao thì có thể bơi lội trong đó một chút, đến một vị trí nhất định sẽ chia thành ba lối đi, anh chỉ cần đi lối bên phải nhất là có thể đến mật thất nhỏ của tôi rồi.” “Nếu trong đó có Hà Đồng khác chặn đường, anh cứ nói là bạn của Oa Vương, chúng sẽ ngoan ngoãn nhường đường, nếu không nhường thì xem tôi không dọn dẹp đám nhóc con đó, cho chúng biết *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* lợi hại thế nào.” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* quả là làm người tốt đến cùng, “tống Phật tống đáo Tây”, sau khi giúp Vương Bàn Tử tạo ra một bong bóng, còn nói cho anh ta biết phương hướng đến nơi cần đến.Nghe lời đó, Vương Bàn Tử tự nhiên vô cùng vui vẻ đồng ý, ngay sau đó liền tự mình thử bơi đi.

Vương Diệp thấy vậy cũng không khỏi thở phào một hơi, xem ra *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* này thật sự là người tốt bụng, nhưng như vậy cũng tốt, họ trong đó cũng xem như có một cách an toàn để đi qua rồi.Cùng với sự nhiệt tình nỗ lực của *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương*, tiếp theo không ngừng từng cái bong bóng được thổi ra từ miệng nó.

“Một cái.” “Hai cái.” “Ba cái.” “Năm người.” Trong đó, trừ Vương Bàn Tử đã đi trước một bước, Vương Diệp và mọi người cũng đều được *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* thổi ra một bong bóng lớn và cùng nhau xuống miệng giếng này.

Hơn nữa, vì Lâm Tiểu Yêu là một cô gái đáng yêu, nên *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* cũng đối đãi với cô ấy đặc biệt ưu ái, thậm chí còn trực tiếp thổi ra một cái bong bóng lớn như khinh khí cầu.

Tuy nhiên, bong bóng lớn như vậy Lâm Tiểu Yêu cũng không thể dùng, bất đắc dĩ *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* đành phải biến cái bong bóng đó thành hai cái bong bóng và cùng lúc bao bọc cho cô ấy.Được bảo hộ kép, Lâm Tiểu Yêu cũng không khỏi hăm hở muốn thử xuống miệng giếng màu xanh lam này, cô không khỏi bán manh nói lời cảm ơn với *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* rồi không chút do dự nhảy xuống. *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nghe lời Lâm Tiểu Yêu nói, lòng nó cũng không khỏi mềm nhũn, cứ như thể nó, một kẻ đã nhiều năm không yêu, lại một lần nữa tìm thấy sự ngọt ngào tươi đẹp này.

Những lời lẽ “sến súa” đến cực điểm này rõ ràng *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* không có ý nói ra, nhưng điều này khiến Vương

Diệp, người đi cuối cùng, cũng lập tức đọc hiểu được từ vẻ mặt của nó.Nhìn thấy cảnh này, Vương Diệp không có ý định nói gì, ngược lại anh nghĩ rằng việc *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* có thể giúp đỡ họ đã là một chuyện vô cùng tốt rồi.

“Phốc thông.” Vương Diệp cuối cùng cũng nhảy xuống, anh cũng theo lời *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nói mà không ngừng bơi về phía cái gọi là cứ điểm bí mật nhỏ.

Nhưng ngay lúc đó, *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* cũng nhanh chóng đi theo, và vẫn không ngừng lải nhải ở đó.

Vương Diệp thấy vậy cũng không biểu lộ gì nhiều, ngược lại anh liền tập trung vào điểm mấu chốt và hỏi một câu: “Nó có biết vị trí lối vào tầng bốn của *Trương Gia Cổ Lâu* ở đâu không?” *Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương* nghe lời này, lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên, dù sao trước đây người Trương gia tộc chỉ nói với nó rằng *Trương Gia Cổ Lâu* chỉ có ba tầng thôi.

Và mục đích của việc thiết kế Cổ Lâu nhà Trương gia ngay từ đầu là để những con Hà Đồng Băng Lam này có một nơi an thân lập nghiệp.

Rõ ràng, những lời Vương Diệp hỏi đã khiến Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương lập tức hiểu ra, thì ra là vì lý do này mà nó mới nhiệt tình như vậy khi gặp mọi người.

Đó là bởi vì tộc nhân Trương gia chỉ đơn thuần nói với bọn chúng rằng, việc xây dựng Cổ Lâu này chỉ là muốn cho chúng có một nơi để nghỉ ngơi mà thôi.

Tuy nhiên, rõ ràng những lời này có lẽ có tác dụng nhất định đối với tộc Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương, nhưng Vương Diệp lại không hề tin.

Bởi vì Vương Diệp hiểu về Cổ Lâu nhà Trương gia nhiều hơn Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương rất nhiều.

Khi Vương Diệp thông qua 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 nhận ra đây là lối đi lên tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu, anh cũng không khỏi hiểu ra rằng một trong ba lối đi mà Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đã nói trước đó, quả nhiên là dẫn đến tầng bốn.

Chỉ là cụ thể là lối nào thì Vương Diệp vẫn chưa thể nói rõ được, xem ra chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương rồi tính kế lâu dài.

Đương nhiên, vì ở trong vùng nước tuyệt đối này, Vương Diệp cũng không dám đảm bảo mình có thể an toàn vô sự trong dòng nước kịch độc này, tự nhiên anh chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp.

Do sự nhiệt tình của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương, họ rất nhanh đã đến lối đi bên phải trong ba lối đi.

Vừa ra khỏi lối đi, Vương Diệp không khỏi sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Đó là một nơi trông như bị vô số tảng đá khổng lồ che lấp, chỉ cần đẩy ra là có thể thấy ánh vàng rực rỡ, vàng bạc châu báu chất đống tùy tiện khắp nơi.

Rõ ràng những vàng bạc châu báu này không thể thu hút ánh mắt của Vương Diệp chút nào, ngược lại, anh không khỏi đưa ra một suy đoán, đó là lối đi bí mật này có lẽ chính là nơi cuối cùng có thể tìm thấy sự trường sinh ở tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu.

“Các huynh đệ đều đến rồi chứ?

Lại đây, lại đây, chỗ này có mấy thứ đồ đồng nát sắt vụn không dùng đến, nếu thích thì cứ lấy vài món cũng được, không sao đâu, dù sao để ở đây chúng tôi cũng chẳng dùng.” “Tiểu muội muội à, ca ca thấy em mặc y phục đơn giản thế này, trên người lại không có món trang sức nào đẹp cả, chỗ này ca có mấy món trang sức trông khá đẹp, lại đây, ca tặng em mấy cái này.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đi cùng Vương Diệp vào mật thất bảo vật, nó lập tức nhiệt tình chia cho họ một ít tài bảo.

Dù sao thì những tài bảo này ở bên ngoài có thể thực sự giá trị liên thành, nhưng nếu chỉ ở trong Trương Gia Cổ Lâu, nói trắng ra thì những vàng bạc châu báu này cũng chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ vô dụng mà thôi.

Ở đây, trừ mấy cái ly rượu trông còn có chút hữu dụng, còn lại những vật phẩm khác cơ bản giống như rác rưởi bị chất đống ở đó.

“Cảm ơn, anh thật tốt.” Lâm Tiểu Yêu nhận được lợi ích cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương lại tốt với mình đến vậy.

Bản thân Lâm Tiểu Yêu vốn đã được sư phụ Vương Diệp dạy dỗ rất kỹ lưỡng, cô bé rất hiểu lễ phép.

Sau khi nhận được mấy món trang sức tinh xảo mà Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương tặng, cô bé liền vô cùng đáng yêu làm nũng rồi cảm ơn nó một phen.

“Ai nha, tiểu muội muội em khiêm tốn rồi, một cô bé xinh đẹp như em thì phải đối xử tốt với bản thân mới đúng chứ.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nhìn Lâm Tiểu Yêu chớp chớp mắt đầy đáng yêu, nó càng thêm yêu thích cô bé này.

Vương Diệp cùng mọi người đứng một bên nhìn Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nhiệt tình như vậy, anh không khỏi cảm thấy nó dường như thực sự quá mức nhiệt tình.

Có lẽ Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương là do đã quá lâu không gặp người sống nên mới nhiệt tình đến vậy.

Chuyện này kỳ thực cũng là tình có thể hiểu được, đồng thời, nếu một Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương bình thường có ý nghĩ háo sắc, thì đó cũng là một chuyện rất bình thường.

Mặc dù hiện tại Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đã bao nhiêu tuổi thì ngay cả Vương Diệp, người đã sống hơn trăm tuổi cũng không khỏi có chút nghi ngờ, liệu tuổi của nó có quá lớn không?

Cảm xúc phức tạp và kỳ lạ liên tục dằn vặt trong lòng mọi người.

Có lẽ bầu không khí kỳ quái này cũng khiến Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương cảm thấy mình vừa rồi có hơi quá đà chăng?

Nghĩ đến đây, Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương không khỏi bật cười ha hả, ngay sau đó không còn để ý đến Lâm Tiểu Yêu nữa, sợ rằng bầu không khí kỳ quái này sẽ khiến nó khó thở.

Trong khoảng thời gian Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương không để ý đến Lâm Tiểu Yêu, nó lại tiếp tục nhiệt tình mời mọi người ngồi xuống, rồi lấy mấy cái ly quen dùng ra, tiếp đó từ một nơi rất bí mật lấy ra thứ rượu mà mình đã ủ.

Chai rượu này được đựng trong những chai vàng bạc châu báu và được ủ lên men, ngay khi mở nắp, mọi người không khỏi ngửi thấy mùi rượu thơm lừng đặc biệt lan tỏa ra.

Trong đó, ngay cả Vương Diệp, người không mấy khi uống rượu, khi thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thấy ngón trỏ động đậy, khẩu vị đại khai.

“Ngồi xuống.” “Hoa hoa mu.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương thấy vẻ mặt ngón trỏ động đậy của mọi người, nó cũng không khỏi lộ vẻ hài lòng bước lên rót rượu cho mọi người.

Vương Diệp nhìn ly rượu, anh không khỏi thực sự cảm thán loại mỹ tửu này không lẽ là trân phẩm cấp bậc Quỳnh Tương Ngọc Dịch sao?

Với suy nghĩ đó, Vương Diệp uống một hơi cạn sạch, không khỏi trong khoảnh khắc ngắn ngủi, huyết mạch Thánh Kỳ Lân trong cơ thể anh bắt đầu reo hò nhảy nhót, gầm thét.

Âm thanh gầm thét của cơ thể trực tiếp khiến mọi người không khỏi đồng loạt nhìn về phía Vương Diệp.

“Tôi nói này, Vương gia à, đây chẳng phải chỉ uống rượu thôi sao?

Sao anh lại còn khiến cơ thể phát ra tiếng kêu vậy?

Lẽ nào trong cơ thể anh có một tồn tại cường đại nào đó sao?” “Vương gia!

Cơ thể anh kêu vui tai thật đó, không lẽ là vì đã rất lâu rồi không được uống rượu ngon như vậy sao?” “Vương gia!

Không ngờ đó, cơ thể của ngài cũng có thể kêu được, tôi khi kêu thì hình như chỉ là khi bụng đói thôi.” “Sư phụ!

Người không nói uống rượu không tốt sao?

Nhưng tại sao uống xong lại có phản ứng như vậy?

Thật kỳ lạ!

Con đến xem.” Sau khi Vương Diệp uống rượu, mọi người cũng không khỏi nhấp một ngụm rồi mạnh dạn trêu chọc, thậm chí Lâm Tiểu Yêu còn đỏ mặt, vẻ mặt mơ màng chạy đến ngồi vào lòng anh.

Nhìn thấy tình hình trước mắt, Vương Diệp không khỏi cười khổ lắc đầu, anh có thể xác nhận trong rượu thực sự không có bất kỳ độc tố nào, tiếng kêu của cơ thể dường như hoàn toàn không liên quan gì đến rượu, ngược lại có vẻ như liên quan đến nguồn nước ở đây.

Sau một hồi tìm hiểu, Vương Diệp đại khái đã biết được, hóa ra những Nhân Thủ Xà Thần này nếu anh phán đoán không sai, chắc hẳn là tộc Nữ Oa.

Vương Diệp từ lâu đã nghe nói dưới Trương Gia Cổ Lâu có liên quan đến Tây Vương Mẫu, nay nhìn thấy thì dường như chuyện này quả thực đúng như anh đã tưởng tượng.

Hơn nữa, theo lời mô tả đại khái của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương, Vương Diệp biết được nếu bị những Nhân Thủ Xà Nữ Thần tộc Nữ Oa này cắn phải, sẽ lập tức bị hóa đá, hơn nữa lời nguyền này còn rất khó giải.

Ban đầu, Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương dường như chính vì một con non của mình bị tộc Nhân Thủ Xà Nữ Thần Nữ Oa này dụ dỗ, nên đã bị cắn một miếng.

Phải mất khoảng bốn mươi chín ngày sau khi mang về mới giải được lời nguyền này.

Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương bản thân cảm thấy vô cùng phiền phức về chuyện này, nhưng không còn cách nào khác, nó có lẽ chỉ có thể chờ đợi.

Dù sao nếu đã bị hóa đá mà còn bị vỡ nát thì thật sự không còn cứu được nữa.

Sau khi biết được những tình huống này, mọi người không khỏi cảm thán, không biết sau khi quanh quẩn ở đây một vòng xong có nên đi xem mộ Nữ Oa kia không?

Xét đến tính nghiêm trọng của vấn đề này, trong đó có Vương Diệp, họ đã không đưa ra quyết định ngay lập tức, mà sau ba tuần rượu thì họ dự định đi dạo một vòng ở nơi dường như là tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu.

Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương vừa nghe thấy vậy, nó lập tức bày tỏ rằng chuyện này cứ để nó lo.

Mọi người đối với chuyện này không có bất kỳ ý kiến nào, ngược lại còn nghĩ rằng nếu lúc này có thể đi dạo một vòng ở đây thì có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.

Đi qua đống vàng bạc châu báu chất đống ngổn ngang trước mặt, mọi người đều không hề lưu luyến, ngược lại đi thẳng qua.

Xuyên qua ngọn núi vàng núi bạc này, mọi người dưới sự dẫn dắt của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đã thấy mật thất này đã được bố trí trông rất giống một ngôi nhà.

Những thứ như lưu tinh chùy, đao lăn hay cơ quan mũi tên… đều đã được Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương tận dụng hết mức khi rảnh rỗi.

“Huynh đệ, anh có suy nghĩ hay thật đấy, không ngờ các cơ quan ở tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu lại bị anh chơi hỏng hết, ha ha ha!” Vương Bàn Tử nhìn thấy các cơ quan cạm bẫy xung quanh đều đã được tận dụng hết mức, anh ta không khỏi cảm thấy rất thú vị, không ngừng trêu chọc.

“Huynh đệ, có đáng gì đâu!

Tôi cảm thấy nếu có thêm thời gian, có lẽ cả tầng ba thậm chí tầng này cũng sẽ bị tôi tận dụng phế vật cho thật tốt.” “Tận dụng phế vật!

Chương 762

Tốt, huynh đệ quả là có tài.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nghe thấy Vương Bàn Tử nửa trêu chọc nửa khen ngợi như vậy, nó cũng không khỏi cảm thấy vô cùng hài lòng với kiệt tác của mình.

Trong khi họ nói chuyện, Vương Diệp lại cảm thấy tình hình ở đây có lẽ không an toàn như anh tưởng tượng, bởi vì chỉ trong chớp mắt anh đã thấy một nửa số cơ quan cạm bẫy ở đây vẫn chưa được mở.

“Huynh đệ, tôi có vài lời không biết có nên nói không?” “Chuyện gì, nói đi, chúng ta đều đã uống rượu và trở thành huynh đệ tốt rồi, có lời gì mà không thể nói chứ?” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương cũng vô cùng tò mò, nó không biết mối quan hệ của họ đã tốt đến mức này rồi, còn có lời gì mà không thể nói ra chứ?

“Huynh đệ, tôi có thể khẳng định đây chính là tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu rồi, hơn nữa tất cả các cơ quan cạm bẫy ở đây cũng chỉ mới được kích hoạt một nửa mà thôi.” Vương Diệp nghe thấy Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nói mà không hề dè chừng, anh liền mạnh dạn nói ra suy đoán của mình.

“Ai ui, huynh đệ, không thể nào đâu.

Chúng ta đều đi lại bình thường ở đây rồi, nhưng tại sao anh lại nói chỉ mới kích hoạt một nửa chứ?” “Tôi ở đây cũng được một thời gian rồi, an toàn vô sự, chắc sẽ không có vấn đề gì nữa đâu?” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nghe lời Vương Diệp cũng kinh ngạc, nhưng nó vẫn không tin rằng ở tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu đã an toàn đến vậy, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.

“Ừm.” “Huynh đệ, hay là tôi giúp anh giải quyết những nguy hiểm tiềm ẩn này trước đi, nếu không vạn nhất một ngày nào đó hoạt động ở đây, không cẩn thận lại chạm vào thì không tốt chút nào.” “Đúng, đúng, đúng, Vương gia nói phải, được thôi, tôi cũng sợ nếu lỡ có cơ quan thì sao, nên cũng không dám ở đây một mình quá lâu.” “Vì Vương gia đã nói đến mức này rồi, nếu có cần tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đối với những lời Vương Diệp nói ra không khỏi bày tỏ lòng biết ơn, dù sao nếu sau này nó tiếp tục sinh sống ở đây, việc chưa tìm ra một nửa số cơ quan còn lại quả thực là một vấn đề lớn.

Rõ ràng từ lời nói của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương, Vương Diệp đã nghe ra vấn đề vô cùng quan trọng, vì vậy nó cũng lập tức đồng ý bày tỏ nguyện vọng hợp tác.

“Không cần, cái này tôi tự làm được rồi, mọi người mau đến sau lưng tôi đi.” Đối với ý nghĩ Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương muốn giúp Vương Diệp, anh không chấp nhận, ngược lại vẫy tay ra hiệu cho mọi người đứng ra sau mình.

“Bàn Sơn Điền Hải.” Vương Diệp vừa giơ tay lên, chỉ thấy không gian xung quanh tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu vốn dĩ bình lặng như thường ngày, trong một khoảnh khắc, mọi người nhìn thấy dường như có vô số bàn tay vô hình đang đẩy không gian xung quanh.

“Vương gia!

Ngài đang làm gì vậy?

Sao Vương gia ngài không động đậy mà khoảng trống phía trước lại tự động di chuyển theo ngài vậy?” “Vương gia!

Ngài thực sự thần thông quảng đại, không ngờ chuyện dường như chỉ xuất hiện trong thần thoại thượng cổ lại có thể được phát hiện.” “Vương gia!

Ngài lại sắp thể hiện thần thông gì nữa vậy?

Trông có vẻ lợi hại đó.” “Sư phụ của con đang dùng 【Bàn Sơn Điền Hải】 đó, chiêu này khi tung ra tuy không thể thực sự dời núi lấp biển, nhưng cũng có thể khiến mặt đất xung quanh chuyển động nhẹ.

Hơn nữa, sau khi mặt đất chuyển động trong thời gian ngắn, tất cả các cơ quan cạm bẫy trong phạm vi vài chục dặm xung quanh sẽ tự động bị kích hoạt.” Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Bàn Mã không khỏi tò mò và kinh ngạc nhìn hành động của Vương Diệp, còn Lâm Tiểu Yêu thì đang tự tin giảng giải về cách vận dụng và hiệu quả của 【Bàn Sơn Điền Hải】.

Những lời khen ngợi của mọi người lúc này trong tai Vương Diệp sớm đã nghe đến muốn nổi gai ốc, vì vậy anh không hề bận tâm, ngược lại, ngay sau đó trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã hoàn toàn kích hoạt khu vực trông có vẻ bình thường phía trước.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các cơ quan cạm bẫy trong căn phòng đều được kích hoạt.

“Oanh.” “Oanh.” “Oanh.” Mấy tiếng nổ trầm liên tiếp vang lên, Vương Diệp không khỏi cảm thấy toàn bộ mặt đất phía trước lúc này đều phát ra âm thanh chấn động long trời lở đất.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi cảm thấy việc anh nên làm nhất lúc này có lẽ chỉ là kích hoạt một chút các cơ quan xung quanh trước, xem rốt cuộc còn lại bao nhiêu cơ quan cạm bẫy cần anh mở ra?

“Mẹ kiếp!

Sao lại nhiều thế này?

Lúc đó đúng là không nhìn ra, cạm bẫy nhiều quá rồi!” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nhìn thấy phía trước đâu đâu cũng là cạm bẫy, lúc thì một tảng đá lớn rơi xuống, lúc thì bên trái xuất hiện một đống mũi tên, bên phải lại xuất hiện một đống phi tiêu.

Tất cả cạm bẫy ở bốn hướng trên dưới, trái phải đều được kích hoạt, hiện trường đơn giản có thể được gọi là một bãi Tu La.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi kinh hô, dù sao họ cũng không ngờ nơi vốn đã được Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương bố trí đâu ra đấy lại khiến họ kinh ngạc đến thế.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cảnh tượng trước mắt giờ đây đã trở nên vô cùng lộn xộn.

Nhưng may mắn là tình huống này không kéo dài quá lâu, ngược lại chỉ một lát sau đã dừng lại.

Thế nhưng, ngay cả khi đã dừng lại, điều này vẫn khiến nó không khỏi cảm thấy tình hình thực sự đã vượt quá dự kiến của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương.

“Trời đất ơi!

Tôi không ngờ nơi đã được tôi tối ưu hóa rất tốt mà vẫn còn nhiều cạm bẫy như vậy tồn tại!” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương thực sự bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, nó thậm chí ngay cả giọng nói của mình cũng trở nên run rẩy.

Sự kinh ngạc của mọi người và Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương trong mắt Vương Diệp chỉ là những chuyện nhỏ không đáng để người ngoài biết, anh cũng không bận tâm.

Ngược lại, sau khi giải phóng năng lực 【Bàn Sơn Điền Hải】 này, Vương Diệp liền nhanh chóng bước vài bước, phi thân đến thực hiện một cú 【Khuê Tinh Thích Đấu】 đá nát tảng đá lớn ở giữa.

“Bốp.” “Trời đất mẹ ơi!

Vương gia không hổ là Vương gia, một tảng đá lớn như vậy nói đá là đá nát luôn, có thể thấy Vương gia thật sự thần thông quảng đại và tài năng thông thiên.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương vốn tưởng màn biểu diễn tài năng của Vương Diệp đến đây là kết thúc, nhưng không ngờ lại mới chỉ là bắt đầu.

Nếu nói 【Bàn Sơn Điền Hải】 trước đó chỉ là được thi triển trong im lặng, thì 【Khuê Tinh Thích Đấu】 này lại giống như một cú đá kinh diễm nhất.

Bởi vì cú đá này trực tiếp khiến trận cơ quan cạm bẫy này đã được vẽ nên một dấu chấm tròn hoàn hảo.

Hiện tại cơ bản những vấn đề đau đầu của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đã được Vương Diệp giải quyết triệt để, còn lại chỉ là những việc dọn dẹp chiến trường có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đương nhiên Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương chắc chắn sẽ không để Vương Diệp cùng mọi người làm, ngược lại nó lại rảnh rỗi không có việc gì làm có thể chế tạo thêm một loạt vũ khí cho đám tiểu tử dưới quyền mình.

Mọi chuyện ở hiện trường được giải quyết, Vương Diệp không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại tiếp tục dưới sự dẫn dắt của Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đi đến bên cạnh một suối nước.

Suốt đường đi, Vương Diệp cùng mọi người không gặp bất kỳ cạm bẫy nào, ngược lại họ đi lại thông suốt không trở ngại.

Rất nhanh, họ đã đến bên cạnh một đài đá phun suối nước tuần hoàn, Vương Bàn Tử nhìn thấy đài đá phun nước tuần hoàn này, anh ta lập tức không giữ được bình tĩnh.

Dù sao không cần nói cũng biết, dòng nước phun ra từ đài đá này chính là bí mật được Trương Gia Cổ Lâu vĩnh viễn phong ấn, đó là sự vĩnh sinh.

Đương nhiên sau khi nếm thử loại rượu ngọt ngào kia, Vương Bàn Tử càng thêm khao khát dòng suối phun trên đài đá này.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử hưng phấn đến bên đài đá, há miệng ra muốn uống thỏa thích thứ mỹ vị này.

Nhưng khi anh ta há miệng ra thì kinh ngạc phát hiện tình hình dường như có chút không đúng, đó là dòng suối vốn dĩ có thể với tới được lúc này lại biến mất.

Vương Bàn Tử thấy vậy vô cùng khó hiểu không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi Vương Diệp, Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương và mọi người bước tới, nó không khỏi đưa ra lời giải thích.

“Huynh đệ, xem ra đây đúng là suối Vĩnh Sinh, nhưng huynh đệ chúng ta làm việc cũng phải xem tiêu đề chứ, anh xem phía dưới chẳng phải viết rõ ràng rồi sao?” “Linh Tuyền Chi Nhãn, ngọc dĩ thủ kỳ thuần, thạch dĩ thủ kỳ tinh, kim ngân thủ kỳ hồn, ngộ nhục tắc thối tị.

Hợp tắc vĩnh sinh, phân tắc diện cường.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương rõ ràng là thấy vẻ mặt của Vương Bàn Tử có chút ngại ngùng, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, nó phát hiện Vương Bàn Tử này có nhân phẩm không tệ, nên mới dám trực tiếp nói ra những lời này.

“Hắc, chuyện này rắc rối rồi đây, đại huynh đệ xem ra là tôi đường đột rồi, nhưng những gì anh vừa nói khiến tôi có chút khó hiểu, anh thường dùng cách nào để lấy được nước suối ở đây?” Vương Bàn Tử nghe Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nói vậy cũng sững sờ, nhưng anh ta rất nhanh đã phản ứng lại, muốn hỏi nó cách lấy nước.

“Cái này có gì đâu, đương nhiên là tùy tiện thôi, dù sao chỉ cần không phải cơ thể chạm vào thì thường cứ tìm một cái dụng cụ là múc lên được thôi.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương thấy Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi, nó cũng không hề che giấu gì, ngược lại trực tiếp nói ra phương pháp lấy nước của mình.

Vương Bàn Tử nghe vậy không khỏi trợn trắng mắt, dù sao nếu tùy tiện tìm một cái dụng cụ là có thể múc được nước suối trên đài đá này, thì hành vi dùng miệng uống như vậy của anh ta quả thực có chút ngốc nghếch.

Không còn cách nào khác, xem ra anh ta chỉ có thể tìm được dụng cụ phù hợp mới có thể sử dụng.

“Huynh đệ, sao anh lại tùy tiện thế?

Tôi chẳng phải thấy phía sau còn có một đoạn lời nói sao?

Hợp tắc vĩnh sinh, phân tắc diện cường.

Huynh đệ, anh có bao giờ kết hợp nước suối múc được bằng những dụng cụ tương ứng lại với nhau để sử dụng chưa?” Vương Bàn Tử tuy không để ý đến những lời Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nói thẳng ra, nhưng anh ta vẫn rất muốn lấy lại thể diện cho mình, vì vậy không khỏi sau khi nhanh chóng lướt qua một lượt liền trực tiếp chạm đúng vào điểm mấu chốt mà nói ra những lời này.

“Ừm.

Cái này thì!

Thật sự là chưa từng gặp qua.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nghe Vương Bàn Tử hỏi, nó không khỏi suy nghĩ một lúc rồi đưa ra một kết luận vô cùng bất đắc dĩ.

Vương Bàn Tử nghe vậy, anh ta không khỏi vỗ vai Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương với vẻ mặt hả hê.

"Huynh đệ, xem ra chúng ta đã đến đúng lúc rồi, trước tiên là giúp anh loại bỏ tất cả các cơ quan cạm bẫy ở tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu, hơn nữa trong đó còn giúp anh nghĩ ra một cách hay như vậy." "Có lẽ, nếu chúng ta thử một chút thì không chừng sẽ thực sự đạt được vĩnh sinh thì sao?" Nụ cười đắc ý trên mặt Vương Bàn Tử lúc này giống như một tên béo hai trăm cân, anh ta dường như cuối cùng cũng lấy lại được thể diện cho mình.

Thế nhưng, lời này vừa nói ra, Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương lại cảm thấy có chút không ổn.

"Huynh đệ à, ca ca sẽ nói thật cho em biết nhé, ca cảm thấy dòng suối này tuyệt đối không thể hợp lại với nhau." Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nghe lời Vương Bàn Tử nói xong, không khỏi lộ vẻ khó xử mà nói.

"Sao lại không được chứ?

Bản thân trên tấm bia đá chẳng phải cũng không nói là không được sao?" Vương Bàn Tử nghe Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đột nhiên lộ vẻ hơi khó xử, anh ta không khỏi có chút tò mò không biết rốt cuộc là chuyện gì, nên không khỏi hỏi lại.

"Huynh đệ, ca ca lại nói thật cho em biết, chuyện này ca đã từng làm rồi, nhưng không phải ở đây, mà là ở gần những ngôi mộ của tộc Nhân Thủ Xà Thần kia." "Bản thân ca cảm thấy trong nước này sẽ có chút kỳ quặc, nên để tránh cho tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu này gặp tai ương, ca đã chuẩn bị một đống nước từ bên kia để thí nghiệm." "Không ngờ các loại nước này sau khi kết hợp lại với nhau lập tức bùng phát một năng lượng mạnh mẽ trực tiếp làm nổ tung một nửa số mộ huyệt của đám Nhân Thủ Xà Thần kia, chỉ còn lại một nửa mà thôi." "Cũng chính vì vậy, chúng ta mới trong một thời gian dài được miễn khỏi sự tấn công của tộc Nhân Thủ Xà Thần." Những lời này Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương tuy rất không muốn nói, nhưng thấy Vương Diệp giúp nó giải quyết một rắc rối lớn xong mới đắn đo tiết lộ ra.

“Huynh đệ, anh nói suối Vĩnh Sinh này uy lực thật sự lớn đến vậy sao?

Chẳng phải nó trực tiếp chẳng khác gì thuốc nổ sao?” Vương Bàn Tử nghe vậy không khỏi lập tức lộ vẻ kinh ngạc, vô cùng khó tưởng tượng lại còn xuất hiện nhiều vấn đề đến vậy.

“Huynh đệ, đại khái là như vậy đó, nhưng tôi thật sự không khuyến nghị sử dụng đâu, nếu không may mà trực tiếp kết hợp ở đây, có lẽ mật thất nhỏ của tôi sẽ bị hủy diệt mất.” “Cho nên huynh đệ à, cứ coi như giúp ca ca một việc, chuyện nước suối Vĩnh Sinh này các em đừng nghĩ đến nữa.” “Nhưng nếu muốn uống rượu thì ca ca ở đây vẫn còn, đảm bảo có thể khiến em uống say túy lúy.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương dường như bị mọi người ép hỏi đến mức thực sự không còn cách nào tốt hơn, nên đành phải nói ra chuyện này.

“Được thôi, huynh đệ, anh đã nói đến mức này rồi, vậy thì tôi chắc chắn sẽ không tiếp tục để ý đến Vĩnh Sinh Chi Tuyền nữa, nhưng rượu thì…” Người say ý không ở rượu, Vương Bàn Tử lúc này tất cả suy nghĩ của anh ta đều nằm trong rượu, dù sao chỉ đơn thuần uống những loại rượu kia đã có thể đạt được hiệu quả tuyệt đối mạnh mẽ, hà cớ gì còn phải mạo hiểm vì thứ hư vô phiêu miểu như vĩnh sinh chứ?

“Ha ha ha, được được được.

Quả nhiên là tôi không nhìn lầm huynh đệ tốt mà, đi, chúng ta về đó uống thêm vài ly nữa thôi.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương nghe những lời Vương Bàn Tử nói quả thực đã chạm đến tận đáy lòng nó, vì vậy lúc này nó vô cùng vui vẻ.

Họ vui vẻ nhưng không có nghĩa là Vương Diệp vui vẻ, anh muốn thực sự tận mắt chứng kiến xem rốt cuộc Vĩnh Sinh Chi Tuyền này là như thế nào.

“Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương, đợi đã, thế này đi, tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu này chúng ta cũng đã xem qua rồi, vậy tiếp theo chúng ta sẽ đi xem những ngôi mộ của tộc Nhân Thủ Xà Thần kia.” “Để đề phòng thực lực của chúng ta không đủ, hay là lát nữa mang theo một ít nước này đi, không chừng đến lúc đó sẽ hữu dụng thì sao?” Tâm tư của Vương Diệp lúc này tự nhiên càng dồn nhiều hơn vào dòng suối Vĩnh Sinh này, anh muốn xác nhận giá trị của Vĩnh Sinh Chi Tuyền có thực sự hữu ích đối với mình hay không, vì vậy anh mới hư trương thanh thế mà có ý nghĩ này.

“Hừ!

Chỉ là muốn thử Vĩnh Sinh Chi Tuyền mà thôi, lại còn bày ra vẻ đạo mạo nghiêm nghị như vậy, Vương gia, đúng là anh đó, Vương gia.” Trương Khởi Linh vốn dĩ đã có địch ý rất lớn với Vương Diệp, bây giờ cuối cùng cũng đợi được cơ hội, anh ta làm sao có thể không ra tay gây khó dễ trước chứ.

Theo Trương Khởi Linh, nếu vì chuyện nước suối Vĩnh Sinh này mà Vương Diệp và Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương đánh nhau thì hay biết mấy.

Rõ ràng ý đồ hiểm độc này khiến Vương Diệp nghe xong không khỏi giật mình, không ngờ Trương Khởi Linh lại có tâm lý vặn vẹo đến mức này chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

“Trương Khởi Linh, cậu có ý gì vậy hả?

Đã bao lâu rồi, ân huệ cậu nhận được từ Vương gia còn ít sao?” “Sao lại ăn nói đại ngôn bất tàm như vậy?

Chương 763

Cậu muốn châm ngòi Vương gia và Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương chiến đấu sao?” “Đúng là dụng tâm khó lường, tôi thực sự đã nhìn lầm cậu, lâu như vậy rồi mà một chút lòng biết ơn cũng không có, lương tâm của cậu bị chó ăn rồi sao?” Trước đó Bàn Mã còn đứng cùng chiến tuyến với Trương Khởi Linh, nhưng sau khi nhận được rất nhiều ân huệ từ Vương gia, anh ta cũng hiểu rõ nhân phẩm của Vương gia thực sự không tồi.

Những lời như thế này vốn dĩ mang tính châm ngòi ly gián vừa nói ra, đừng nói là châm ngòi Vương gia và Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương chiến đấu, thậm chí nếu mối quan hệ này không được xử lý tốt, có lẽ đến lúc đó họ sẽ đều phải ở lại đây.

Dù sao thì Bàn Mã cũng là người biết phân biệt đại cục, vì vậy để tránh những trận chiến không cần thiết, Bàn Mã lập tức nhảy ra đứng sau lưng Vương gia.

“Đúng đó, đúng đó, Trương Khởi Linh, sao anh lại có thể nói sư phụ như vậy chứ?

Rõ ràng sư phụ làm như vậy chắc chắn là tốt cho chúng ta mà.” “Con đã theo sư phụ lâu như vậy rồi, chưa từng thấy sư phụ lừa gạt con, Trương Khởi Linh, anh thật sự quá mức dụng tâm hiểm độc, hừ!

Con không thèm nói chuyện với anh nữa.” Lâm Tiểu Yêu bản thân vì Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương quá nhiệt tình với mình, cô bé sợ gây ra những rắc rối không cần thiết, nên suốt đường đi đều cẩn thận không nói lời nào.

Nhưng bây giờ nghe những lời Trương Khởi Linh nói ra, cô bé cũng không nhịn được nhảy ra chỉ trích lỗi của anh ta.

Còn về Vương Bàn Tử và Ngô Tà, thực ra họ không có quá nhiều ý kiến về chuyện này, dù sao Trương Khởi Linh cũng chỉ nói bừa mà thôi.

Trong đó đặc biệt là Vương Bàn Tử, bản thân đã sớm bị Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương mua chuộc bằng mấy chén rượu, anh ta tự nhiên chỉ có thể bị buộc phải đứng ở vị trí trung lập.

Chỉ là nếu không có Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương ở đây, có lẽ Vương Bàn Tử đã sớm nhảy vào đội ngũ của Vương gia rồi cũng nên.

“Khoan đã!

Mọi người đợi chút, tôi để tôi xem lại chuyện này là sao đã.” Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương bản thân là chủ nhân của tầng ba và tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu, nó tự nhiên có quyền phát ngôn nhất trong chuyện này.

Hơn nữa, trong đó Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương cũng luôn nhiệt tình tiếp đãi mọi người, trong đó cũng không thể hiện bất kỳ mối quan hệ nào của họ.

Nhưng bây giờ vì chuyện nước suối Vĩnh Sinh này, rõ ràng điểm tranh cãi trong đội ngũ đã lộ ra không chút che giấu.

Tuy nhiên Băng Lam Sắc Hà Đồng Vương vẫn kiên trì với ý định hòa giải, hy vọng có thể biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không để giải quyết những vấn đề trong đội ngũ.

“Chuyện mà các vị thảo luận đại khái là vị tiểu ca này không muốn mọi người lấy nước suối Vĩnh Sinh, còn vị Vương gia đây thì muốn lấy nước suối Vĩnh Sinh để phòng ngừa vạn nhất, phải không?” Băng Lam Hà Đồng Vương vừa hồi tưởng lại những lời vừa nãy, vừa sắp xếp lại mọi chuyện.

“Anh em à, đại khái là như vậy đấy.

Nhưng dù sao thì cậu cũng là chủ nhân tầng ba và tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu này, chúng tôi là khách, lý ra không có lý do hay tư cách gì để nói chuyện này.” “Cho nên rốt cuộc có cho hay không, chuyện này anh em cứ nghe theo cậu.

Tôi chỉ nói rõ mối quan hệ ở đây cho cậu biết thôi.” Vương Bàn Tử vốn không muốn nói, nhưng bây giờ Băng Lam Hà Đồng Vương chủ động đứng ra, hắn đã được hứa vài chén nước suối Vĩnh Sinh rồi, sao có thể không đứng ra bày tỏ quan điểm và lập trường của mình chứ?

Lời này vừa nói ra, Băng Lam Hà Đồng Vương vốn đang do dự không biết phải giải quyết thế nào, lập tức hiểu ra điểm mấu chốt.

Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn chút lưỡng lự, rốt cuộc có nên chia một phần nước suối Vĩnh Sinh cho Vương gia và những người khác không?

Sau một hồi cân nhắc ngắn ngủi, hắn cuối cùng quyết định chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì.

“À ra là thế này, cám ơn huynh đệ nhé.

Vừa nãy tôi cứ mãi không hiểu chuyện gì.

Đã vậy thì cứ tùy tiện đi, dù sao thì trong suối Vĩnh Sinh cũng không biết có bao nhiêu nước, cứ để nó chảy mãi ở đó thì cũng phí thôi.” “Vậy thế này đi, bên tôi vừa hay còn mấy bộ có thể dùng được, tôi sẽ lấy ra một bộ cho mọi người mang theo.

Nhưng thứ này có lẽ không ổn định lắm, khi lấy mọi người nhớ cẩn thận chút nhé.” Băng Lam Hà Đồng Vương vốn không có ý kiến gì về chuyện nhỏ này, ngược lại còn lập tức đưa ra quyết định, dù sao Vương gia cũng đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Mọi người nghe vậy không khỏi vui mừng khôn xiết, dù sao nếu có thể có được nước suối Vĩnh Sinh dưới sự cho phép của Băng Lam Hà Đồng Vương, chắc chắn họ sẽ có cảm giác như tìm thấy bảo vật vậy.

Chuyện đã nói đến nước này, Băng Lam Hà Đồng Vương cũng không giấu giếm nữa, lập tức dẫn mọi người đi lấy một bộ dụng cụ để đựng nước suối Vĩnh Sinh.

Các vật chứa cần thiết không ngoài ba loại: ngọc, vàng và bạc.

Trong đống vàng bạc châu báu kia có rất nhiều đồ vật làm từ ba loại này, nhưng những thứ thực sự thích hợp để lấy nước thì lại ít ỏi.

Băng Lam Hà Đồng Vương cũng hiểu rằng việc có vật chứa để cất giữ nước suối là một khâu cực kỳ quan trọng, vì vậy hắn đã không ngừng tìm kiếm trong đống vàng bạc châu báu vô dụng đó rất nhiều lần, cuối cùng mới tìm ra được những món bảo vật mà hắn có thể dùng.

Sau một hồi lấy nước, Vương Diệp và mọi người cuối cùng cũng hài lòng lấy được nước suối Vĩnh Sinh.

Trong quá trình đó, Băng Lam Hà Đồng Vương không hề ngăn cản, ngược lại còn nhiệt tình hỗ trợ.

Sau khi lấy được nước suối Vĩnh Sinh, Vương Diệp và mọi người không còn cần thiết phải tiếp tục ở lại tầng bốn Trương Gia Cổ Lâu nữa, mà theo đề nghị của Vương Diệp, họ muốn đi xem cái nơi gọi là Nhân Thủ Xà Thân đó.

Băng Lam Hà Đồng Vương nghe vậy, thực ra hắn cũng rất đồng tình, dù sao mộ huyệt của Nhân Thủ Xà Thân đó cách hắn rất gần.

Nhỡ đâu những tên Nhân Thủ Xà Thân này đột nhiên tăng số lượng lên, thì môi trường sống của Băng Lam Hà Đồng Vương và đám tiểu hà đồng của hắn chắc chắn sẽ trở nên đáng lo ngại.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt bình tĩnh ban đầu của Băng Lam Hà Đồng Vương lập tức nở nụ cười tươi rói.

Cuộc thám hiểm tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu dưới sự giúp đỡ của Băng Lam Hà Đồng Vương cuối cùng cũng kết thúc.

Ngay sau đó, họ lại một lần nữa chui vào những bong bóng do hắn thổi ra, rồi bơi đến cửa ống dẫn ở giữa.

Từ trong đường ống, họ leo lên khỏi dòng nước màu xanh lam có kịch độc, Vương Diệp và mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì trong suốt quá trình đó, họ luôn phải duy trì cảnh giác cao độ.

Ai bảo bây giờ họ không chỉ cần tự chăm sóc bản thân, mà còn phải giữ chắc vật phẩm trong tay để tránh làm đổ nước suối Vĩnh Sinh bên trong chứ.

Trong trạng thái cẩn thận như vậy, Vương Diệp và mọi người bơi đến bờ và cuối cùng cũng lên được bờ.

“Anh em à, cái mộ huyệt Nhân Thủ Xà Thân này tên là gì vậy nhỉ?

Tôi ít chữ nghĩa, ban nãy nhìn cả buổi cũng không biết rốt cuộc là sao, các anh có thể nói cho tôi biết không?” Tính cách nhiệt tình hiếu khách của Băng Lam Hà Đồng Vương vẫn không thay đổi, thậm chí bây giờ còn thêm đức tính tốt là không ngại hỏi han.

“Đây là Nữ Oa Mộ.” Vương Diệp đã lên bờ, nghe thấy hắn hỏi, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trên, rồi lập tức nói ra ba chữ đó.

“Cái gì!

Trời đất quỷ thần ơi, Nữ Oa Mộ, cái này... không thể nào!” Băng Lam Hà Đồng Vương vẻ mặt kinh ngạc, hắn nằm mơ cũng không ngờ cái nơi quỷ quái có Nhân Thủ Xà Thân này lại là Nữ Oa Mộ.

“Ừ, đúng vậy, đây là Nữ Oa Mộ.

Vừa nãy qua lời cậu nói tôi đã đoán ra được rồi, nhưng bây giờ xem chữ thì hình như không sai, chính là Nữ Oa Mộ.” Giọng điệu kinh ngạc đó không khiến Vương Diệp dao động chút nào, ngược lại, sau khi xác nhận lại tên mộ huyệt ở cả hai bên, hắn lập tức khẳng định lại câu trả lời trước đó.

“Chẳng trách, chẳng trách, chẳng trách lại là Nhân Thủ Xà Thân.

Nói như vậy thì hình như đúng là chuyện này rồi.” Mặc dù Băng Lam Hà Đồng Vương rất không muốn thừa nhận, nhưng không còn cách nào khác, giờ đây hắn dù không muốn thừa nhận cũng không được, dù sao trước đây hắn đã chiến đấu với những quái vật Nhân Thủ Xà Thân đó rất nhiều lần.

Những trận chiến kéo dài đã khiến Băng Lam Hà Đồng Vương vô cùng căm ghét những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này.

Đặc điểm của chúng, hắn có thể kể vanh vách trong thời gian ngắn, có thể thấy Băng Lam Hà Đồng Vương đã tốn bao nhiêu công sức để chống lại, để cố gắng duy trì sự an toàn cho tầng ba và tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu.

Vừa hay, vì Băng Lam Hà Đồng Vương đã biết đây là Nữ Oa Mộ, hắn cảm thấy chỉ cần có sự hiện diện của Vương gia và những người khác, thì sự quấy nhiễu không ngừng từ Nữ Oa Mộ chắc chắn sẽ bớt đi phần nào.

“Tôi hiểu rồi.

Đã vậy thì, hôm nay tôi coi như sẽ cùng cái Nữ Oa Mộ này tổng tấn công một trận lớn, xem liệu có thể triệt để dọn dẹp sạch sẽ những quái vật Nhân Thủ Xà Thân bên trong Nữ Oa Mộ được không.” Băng Lam Hà Đồng Vương bản thân cũng có một chút tư tâm riêng, đó là muốn lợi dụng Vương gia và những người Mô Kim Đảo Đấu này xem liệu có thể giải quyết triệt để mối họa tiềm tàng của hắn không.

“Được thôi, huynh đệ.

Dù sao chúng tôi cũng đã thám hiểm đến đây rồi, vậy thì đương nhiên sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” “Dù sao thì trước đây sự hào phóng của huynh đệ chúng tôi cũng thấy rõ rồi, hơn nữa với bản lĩnh thông thiên của Vương gia, chắc chắn phiền phức nhỏ này của cậu sẽ được giải quyết dễ như trở bàn tay thôi.” Vương Bàn Tử vừa mới lên bờ còn đang thở hổn hển, nghe vậy liền lập tức vỗ đùi cái “đét”.

Đương nhiên, đó cũng là vì nếu có sự trợ giúp của đám tiểu hà đồng thuộc hạ của Băng Lam Hà Đồng Vương, thì trận chiến ở Nữ Oa Mộ này chắc chắn sẽ đạt hiệu quả gấp đôi với một nửa công sức.

Sau khi nhận được sự đồng ý nhất trí của mọi người, Băng Lam Hà Đồng Vương liền muốn quay về gọi thêm viện binh, nhưng đúng lúc đó Vương Diệp đã mắt nhanh tay lẹ kéo hắn lại, trông có vẻ như có điều gì đó muốn nói.

Băng Lam Hà Đồng Vương thấy vậy cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, mặc dù hắn không hiểu chuyện gì, nhưng cuối cùng hắn vẫn đứng yên tại chỗ, muốn nghe xem Vương gia rốt cuộc có lời gì muốn nói.

“Huynh đệ, tôi có một chuyện không biết có nên nói hay không.” Vương Diệp sau khi kéo Băng Lam Hà Đồng Vương lại, trong ánh mắt không khỏi tràn đầy vẻ do dự.

Mọi người cũng thắc mắc, tại sao vừa nãy Vương gia còn bình thường, nhưng chỉ trong chốc lát lại lộ ra vẻ mặt khiến họ không hiểu được?

“Vương gia!

Anh có chuyện gì thì cứ nói đi, làm cái kiểu úp mở thế này tôi sợ huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương bị dọa sợ đấy.” Vương Bàn Tử đã nhận được không ít ân huệ từ Băng Lam Hà Đồng Vương, đương nhiên trong tình trong lý hắn phải lên tiếng giúp hắn.

“Ha ha ha, thực ra chuyện này nói ra cũng bất đắc dĩ.

Lúc đó khi chúng tôi đi qua con sông nhỏ màu xanh lam kia, chúng tôi đã phát hiện ra một vài tiểu hà đồng.” “Vì bọn chúng không thể giao tiếp, nên tôi đã dùng một vài thủ đoạn, chỉ là không biết hiện tại tình hình của chúng thế nào rồi.” “Thực ra trước đây tôi vẫn muốn nói ra chuyện này, nhưng đoán chừng tính cách của huynh đệ không tốt lắm, nên đành nhịn cho đến bây giờ.” “Nhưng bây giờ xem ra tình hình không còn cách nào khác, nên đương nhiên tôi muốn nói hết những lời này ra, để tránh sau này huynh đệ biết chuyện lại nghĩ nhiều.” Những lời này của Vương Diệp đã nghẹn trong bụng hắn rất lâu rồi, nhưng vì Băng Lam Hà Đồng Vương quá nhiệt tình, hắn cũng không tiện quấy rầy trong hoàn cảnh đó.

Nhưng bây giờ tình huống đã khác, dù sao Băng Lam Hà Đồng Vương muốn quay về gọi viện binh, nếu hắn không nói ra, có lẽ khi hắn biết được tin tức này từ đám tiểu hà đồng của mình, chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc nghĩ ngợi lung tung.

Vì vậy, Vương Diệp, người đã trải qua nhiều chuyện, ý thức được rằng nếu bây giờ không nói rõ ràng mọi chuyện, thì đến lúc đó có lẽ tính chất của sự việc sẽ thay đổi.

“Ể!

Còn có chuyện này nữa sao?” “Nhưng Vương gia nói cũng phải, nếu không nói ra thì đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Đám tiểu hà đồng thuộc hạ của tôi đúng là không hiểu chuyện, đã dạy dỗ chúng nó cách nói chuyện bấy lâu nay mà chúng nó vẫn chưa thông suốt.

Cũng được, nếu Vương gia đã ra tay dạy dỗ chúng nó, có lẽ đến lúc đó chúng nó cũng sẽ biết tầm quan trọng của việc giao tiếp rồi.

Nếu những tiểu hà đồng này không may chết đi, đó cũng là kiếp số của chúng, tôi cũng không tiện nói gì.

Được rồi, Vương gia, chuyện này tôi đã hiểu, bây giờ tôi lập tức đi gọi viện binh.

Dù sao thì Nữ Oa Mộ này mỗi năm cũng khiến đám tiểu hà đồng thuộc hạ của tôi tổn thất không ít." Vương Diệp vốn kéo Băng Lam Hà Đồng Vương lại, hắn chắc chắn cũng có chút tò mò về chuyện này, nhưng vừa nghe những lời đó, hắn lập tức hiểu ra rằng hóa ra giữa họ còn có một số hiểu lầm.

May mắn thay, bây giờ mọi chuyện đã được nói rõ, vậy thì không còn vấn đề gì nữa, ngược lại, điều Băng Lam Hà Đồng Vương nghĩ nhiều nhất lúc này có lẽ chỉ là muốn dọn dẹp sạch sẽ Nữ Oa Mộ một trận.

Vương Diệp nghe Băng Lam Hà Đồng Vương nói vậy, hắn biết rằng chuyện này hắn chắc chắn không để trong lòng, vì vậy lúc này hắn cũng không ngăn cản nữa, ngược lại, rất nhanh chóng dưới ánh mắt của mọi người, Băng Lam Hà Đồng Vương đã lặn xuống dòng nước màu xanh lam và bơi đi.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Vương Diệp và mọi người không khỏi cảm thấy có một đôi mắt âm độc nào đó không ngừng dõi theo họ từ trong bóng tối.

Tất cả mọi người vào lúc này đều cảm thấy sống lưng phát lạnh từng đợt.

Chương 764

Để tránh gặp phải bất trắc trong khoảnh khắc quay người ngắn ngủi đó, họ lập tức quay đầu nhìn về phía Nữ Oa Mộ.

Nhưng khi mọi người quay đầu lại, họ lại không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào, Nữ Oa Mộ dường như cũng không có bất kỳ dị động nào.

“Vương gia!

Huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương đi gọi viện binh rồi, bây giờ chúng ta cứ đứng đây nhìn thôi sao?” “Vừa nãy tôi cảm thấy phía sau có một đôi mắt lạnh băng đang nhìn chằm chằm chúng ta, cái cảm giác sởn gai ốc đó thật sự khiến tôi lạnh cả sống lưng.” “Tôi thấy cửa Nữ Oa Mộ này cũng không phải nơi có thể ở lâu.

Vương gia, anh xem chúng ta nên vào trong hay cứ tiếp tục đợi ở đây?” Vương Bàn Tử sau khi tiễn Băng Lam Hà Đồng Vương đi, hắn lập tức cảm nhận được nguy hiểm từ phía sau, đương nhiên để đảm bảo an toàn cho bản thân, hắn mới nói ra những lời thăm dò này để Vương gia quyết định.

“Ừm.

Vì huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương đã nói đi gọi viện binh, vậy chúng ta cứ tiếp tục đợi ở đây đi.” “Dù sao thì vừa nãy tôi cảm thấy không chỉ có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm trong bóng tối, cái cảm giác đó cứ như có rất nhiều đôi mắt đang nhìn từ bên trong vậy.” “Vừa nãy tôi lại xác nhận một lần nữa, ở khoảng cách chừng mười hai trượng có lẽ có hơn mười con quái vật Nhân Thủ Xà Thân.” Vương Diệp nghe Vương Bàn Tử hỏi, hắn không hề quá ngạc nhiên, ngược lại, trong lúc đó, hắn nhìn về phía cửa động Nữ Oa Mộ tối đen không xa, không khỏi báo ra con số chính xác.

“Cái gì!

Lại có hơn mười con quái vật Nhân Thủ Xà Thân ư!

Thật là khủng khiếp quá đi mất.” “Không được rồi, Vương gia, vậy chúng ta cứ đợi huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương mang viện binh đến đi.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền lập tức sợ mất mật, dù sao bên họ mới có mấy người, mà trong Nữ Oa Mộ lại có đến hơn mười con.

Xét về số lượng, họ đã ở thế yếu tuyệt đối, hơn nữa cũng không có cách nào tốt để giải quyết mọi chuyện trước mắt, có lẽ chỉ đứng yên tại chỗ mới là biện pháp tốt nhất.

Lời Vương Bàn Tử vừa nói ra, bao gồm cả Vương gia dường như cũng không tiếp tục nói gì nữa, xem ra là đã ngầm đồng ý.

Sau một khoảng thời gian chờ đợi không quá lâu, Băng Lam Hà Đồng Vương cuối cùng cũng dẫn theo đám tiểu hà đồng của hắn bơi lên từ dưới nước.

“Vương gia, thật sự cảm ơn anh đã nhắc nhở.

Không ngờ tôi quay về hỏi mới biết đám tiểu hà đồng trong con sông nhỏ đó may mắn trốn nhanh xuống đáy nước, nên không bị thương hại gì lớn.” “Mặc dù trong đó cũng bị thần thông của Vương gia làm cho sống dở chết dở, nhưng ít nhất vẫn còn một hơi thở, bây giờ có sống sót được hay không có lẽ còn phải xem số phận của chúng.” “Nhưng ít nhất chúng không gặp phải chuyện gì quá lớn thì tôi cũng rất mừng.” Băng Lam Hà Đồng Vương vừa lên bờ, hắn không khỏi nhiệt tình nói ra những lời này, dường như không hề quá bận tâm đến chuyện đó.

Vương Diệp nghe vậy không khỏi gật đầu.

Mặc dù hắn không biết tiểu hà đồng và con người có những điểm khác biệt nào, nhưng hắn vẫn lấy ra một số loại thuốc chữa trị đưa cho Băng Lam Hà Đồng Vương, để bày tỏ tấm lòng chuộc lỗi của mình về sai sót trước đó.

“Vương gia!

Anh làm thế này khách sáo quá rồi.

Mặc dù thuốc chữa trị này chúng tôi thực sự rất cần, nhưng vô công bất thụ lộc mà.” Băng Lam Hà Đồng Vương vừa thấy Vương Diệp đưa qua mấy bình thuốc trị thương, hắn không khỏi lộ ra vẻ mặt thèm thuồng.

Dù sao thì tầng ba và tầng bốn của Trương Gia Cổ Lâu này vẫn luôn trơ trọi, ngay cả khi hắn muốn trồng chút hoa cỏ cũng không có hạt giống để trồng.

Hơn nữa, Băng Lam Hà Đồng Vương và đám tiểu hà đồng thuộc hạ của hắn đã chiến đấu với những quái vật Nhân Thủ Xà Thân trong Nữ Oa Mộ quanh năm suốt tháng.

Những tổn thương gây ra trong đó, xem ra cũng chỉ có Băng Lam Hà Đồng Vương là rõ nhất.

Mặc dù hắn rất cần những loại thuốc chữa trị này, nhưng hắn cảm thấy mình không có tư cách để nhận những vật phẩm này.

Vương Diệp nghe vậy, nhìn thấy ánh mắt đầy khao khát của Băng Lam Hà Đồng Vương, hắn đại khái đã hiểu ra rằng loại thuốc trị thương thông thường này thật sự là thứ mà họ rất thiếu.

Thôi vậy.

Loại đồ vật phổ biến tùy tiện tìm thấy này, Vương Diệp mang theo không ít trên người, thậm chí còn có một số hạt giống để dự phòng khi cần thiết.

Hiện tại dường như chính là lúc cần dùng đến, vì vậy Vương Diệp không nói hai lời, liền cùng với thuốc trị thương và một số hạt giống thảo dược đều giao vào tay Băng Lam Hà Đồng Vương.

“A!

Vương gia, anh thật sự quá khách sáo rồi, ha ha ha, cái này tôi sao mà dám nhận chứ?” Băng Lam Hà Đồng Vương miệng thì nói không muốn, nhưng cơ thể hắn lại rất thành thật, cuối cùng sau vài lần từ chối qua lại thì vẫn nhận lấy.

Hơn nữa, không lâu sau khi nhận, hắn liền phái một tiểu hà đồng thuộc hạ cẩn thận cất giữ những vật phẩm này, còn đặc biệt dặn dò phải dùng bong bóng để cất.

Vương Diệp và mọi người thấy vậy không khỏi cười ha ha, xem ra hiểu lầm trước đó đã hoàn toàn được giải tỏa, vậy thì tiếp theo chính là lúc đi vào vấn đề chính.

Sau khi mọi người thảo luận một phen và Vương Diệp nói hết những tình hình đã khảo sát được, Băng Lam Hà Đồng Vương lập tức có quyết định, đó là hào phóng một phen, dùng cung tên chế tạo ra để dẫn dụ đám quái vật Nhân Thủ Xà Thân này.

Vương Diệp và mọi người nghe vậy cũng không khỏi cảm thấy đây là một sách lược và phương pháp an toàn.

Mọi người vào khoảnh khắc đó đều ngầm hiểu và đồng ý, vì vậy đám tiểu hà đồng thuộc hạ của Băng Lam Hà Đồng Vương lập tức lấy vũ khí cung nỏ ra bắt đầu luân phiên bắn phá.

“Xoẹt.” “Xoẹt.” “Xoẹt.” Những mũi tên phủ kín trời đất vào lúc này không ngừng được bắn ra từ tay đám tiểu hà đồng thuộc hạ của Băng Lam Hà Đồng Vương.

Tiếng “đinh đinh đương đương” hỗn loạn vang lên, Vương Diệp và mọi người lập tức cảm thấy có chuyện rồi.

Dường như là tiếng gầm gào đau đớn vì bị thương nghiêm trọng không ngừng truyền ra từ trong bóng tối.

Vương Diệp và mọi người nghe thấy tiếng động đột ngột này, mặc dù họ đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng trong đó lại đột nhiên cảm nhận được tiếng gầm rống đó vang lên, trực tiếp khiến họ không khỏi rùng mình toàn thân.

“Đám tiểu hà đồng kia tiếp tục dùng sức cho ta, các ngươi không ăn cơm sao?” “Không phải đã nghe thấy rồi sao?

Những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này đã kêu la rồi, chắc không lâu nữa chúng nó sẽ xông ra thôi.” “Bây giờ còn đợi gì nữa?

Mau tiếp tục đi, cho những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này biết chúng ta không dễ chọc đâu.” Băng Lam Hà Đồng Vương dường như đã có thù oán sâu sắc với những quái vật Nhân Thủ Xà Thân ở Nữ Oa Mộ từ lâu, vì vậy điều này khiến hắn vào lúc này như thể được chiến thần nhập thể, chỉ huy đám thuộc hạ chiến đấu.

Vương Diệp và mọi người đứng một bên nhìn tình hình trước mắt, họ không khỏi lập tức cảm nhận được một điều gì đó khác lạ.

Đó là những quái vật trong Nữ Oa Mộ này sau khi chịu vài đợt tấn công liên tiếp, lại vẫn không chịu bước ra ngoài, nhưng chúng dường như vẫn có một chút thần trí.

Thấy tình huống như vậy, Vương Diệp không khỏi lập tức đi đến bên cạnh Băng Lam Hà Đồng Vương, hỏi một vấn đề mà hắn vô cùng quan tâm.

“Huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương, những quái vật Nhân Thủ Xà Thân trong Nữ Oa Mộ có thần trí không?” “Thần trí à?

Cái này tôi nghĩ chúng nó chắc là không có đâu, dù sao trước đây chỉ cần chọc giận một chút là chúng nó sẽ xuất hiện ngay, nhưng bây giờ hình như chiến thuật này đã dùng lâu rồi, nên dù chúng không có thần trí thì cũng sẽ co rúm lại trong hang không ra ngoài.” Vấn đề của Vương Diệp vừa được đưa ra, lập tức khiến Băng Lam Hà Đồng Vương phản ứng lại, nhưng vì giữa họ đã chiến đấu với nhau không ít lần, nên đương nhiên hắn đã có một sự hiểu biết nhất định về điều này từ lâu.

“Vậy, tức là huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương anh quanh năm suốt tháng đều đối phó với những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này ở cửa Nữ Oa Mộ à?” “Đương nhiên rồi, dù sao tôi cũng không biết tại sao bên trong lại xuất hiện nhiều quái vật Nhân Thủ Xà Thân đến vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu không cách một khoảng thời gian dọn dẹp một lần, thì số lượng quái vật Nhân Thủ Xà Thân trong Nữ Oa Mộ sẽ tăng lên.

Đến lúc đó chúng chắc chắn sẽ xuống khu vực nước này, hơn nữa chúng cũng không sợ độc tố, vì vậy để tránh tình thế bị động, tôi cũng chỉ có thể dùng hạ sách này thôi.” Băng Lam Hà Đồng Vương bản thân cũng có nỗi khổ khó nói của riêng mình, đương nhiên trong đó hắn lập tức nói hết những vấn đề nan giải mà mình gặp phải.

“Ừm, cái này tôi hiểu.

Nhưng nếu không xông vào Nữ Oa Mộ để thám hiểm một chút, làm sao biết bên trong có một con quái vật khổng lồ chuyên phụ trách sinh sản Nhân Thủ Xà Thân hay không chứ?” “Nếu trong đó giải quyết được mục tiêu chính đó, có lẽ huynh đệ Băng Lam Hà Đồng Vương cũng sẽ không còn gặp phải vấn đề nan giải này nữa.” Vương Diệp nghe Băng Lam Hà Đồng Vương nói vậy, hắn không khỏi lập tức nói ra sách lược của mình.

“Vương gia, anh nói ai mà chẳng muốn như vậy chứ, nhưng không có cách nào cả.

Chúng tôi chỉ cần hơi tiến sâu vào bên trong một chút là sẽ bị vô số quái vật Nhân Thủ Xà Thân tấn công.” Lúc đầu quả thực cũng từng muốn đi vào, nhưng đáng tiếc nguy hiểm bên trong còn khủng khiếp hơn, không còn cách nào khác, để bảo vệ khu vực nước của chúng tôi, chỉ có thể định kỳ dọn dẹp đám quái vật Nhân Thủ Xà Thân ở bên ngoài Nữ Oa Mộ mà thôi.

Nỗi khổ tâm của Băng Lam Hà Đồng Vương cũng rất nhiều, dù cho phương pháp Vương gia nói ra quả thật rất hay, nhưng điều đó thì sao chứ?

Dù sao trước đây hắn cũng không phải là chưa từng thử nghiệm qua, lúc này nếu hắn muốn tạo ra một sự thay đổi trong đó, có lẽ cái giá phải trả là điều mà Băng Lam Hà Đồng Vương hiện tại không thể gánh chịu nổi.

Những mũi tên bay ra “đinh đinh đương đương” không ngừng bắn về phía sâu trong Nữ Oa Mộ.

Trong chớp mắt, trên đá, trên mặt đất, trên người những quái vật Nhân Thủ Xà Thân không ngừng phát ra những tiếng động lớn.

Cảm giác đau đớn, cảm giác xé rách, trong khoảnh khắc đó không ngừng gầm gào truyền ra từ sâu trong Nữ Oa Mộ nơi chúng trú ngụ.

Băng Lam Hà Đồng Vương thấy tình hình dường như đã có hiệu quả rõ rệt, có lẽ sau một hồi nỗ lực, những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này chắc chắn sẽ bị dẫn dụ ra ngoài thôi.

Nhìn Băng Lam Hà Đồng Vương với vẻ mặt hớn hở, Vương Diệp lúc này đứng một bên không khỏi có chút ngượng nghịu.

Dù sao với thực lực của hắn, chỉ trong chốc lát là có thể triệt để tiêu diệt hết đám ma vật này, nhưng hắn lại không khỏi sợ hãi lỡ như những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này có thủ đoạn đặc biệt nào đó, có thể vòng qua đòn tấn công của hắn mà trực tiếp tấn công hắn thì sao.

Có lẽ đây chính là điển hình của câu “cao thủ ở dân gian, thất thủ ở âm gian” (người tài giỏi lại chết một cách thảm hại ở nơi quỷ quái) rồi.

Để tránh những phiền phức không cần thiết xảy ra, cuối cùng Vương Diệp vẫn tạm dừng một lúc để suy xét ngắn gọn và sau khi thương lượng với Băng Lam Hà Đồng Vương cùng mọi người, vẫn quyết định đợi những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này không chịu nổi nữa mà xông ra trước đã.

“Gầm!” Từng tiếng động như truyền ra từ u cốc vang vọng khắp bên ngoài Nữ Oa Mộ, tiếng động rung trời chuyển đất này trực tiếp khiến Vương Diệp lập tức ý thức được rằng xem ra thời cơ đã đến.

Quả nhiên, những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này sau khi chịu đựng một khoảng thời gian bị tấn công khá lâu, cuối cùng cũng buộc phải bò ngang ra từ cửa động.

Mặc dù mắt Vương Diệp có thể nhìn đêm như ban ngày, nhưng điều này cũng có giới hạn về khoảng cách hoặc vật cản.

Mặc dù địa điểm ẩn náu của những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này sẽ hơi lộ ra một số phần đầu hoặc đuôi, nhưng muốn nhìn thấy toàn bộ cơ thể chúng có lẽ sẽ trở thành một việc cực kỳ khó khăn.

Nhưng bây giờ những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này đã không thể chịu đựng nổi, dường như điên cuồng bò ra, điều này cũng có nghĩa là chiến lược của họ lúc này đã thành công phần lớn, tiếp theo chỉ cần tiến hành kế hoạch tiếp theo là được.

Trong lúc đó, Vương Diệp cẩn thận quan sát ngoại hình của những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này.

Nửa thân trên của chúng quả thật có cấu tạo như con người, hơn nữa còn có một mái tóc đen.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn thấy ngũ quan của chúng thì không khỏi có chút kinh ngạc, đó là khuôn mặt của chúng như một hình bầu dục tiêu chuẩn, ngũ quan dường như gần như hòa làm một, đôi mắt trắng bệch không có con ngươi, chỉ có hai lỗ mũi và một cái miệng đầy răng nanh già.

Vương Diệp thấy ngoại hình như vậy của những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này không khỏi vô cùng kinh ngạc, dù sao thì ngay cả Băng Lam Hà Đồng Vương dường như cũng đẹp hơn chúng cả vạn lần.

Đại khái sau khi biết được ngoại hình của những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này, Vương Diệp liền nhìn về phía Băng Lam Hà Đồng Vương, dường như đang chờ đợi hắn đưa ra kế hoạch tiếp theo.

Bản thân chiến lược tấn công này Băng Lam Hà Đồng Vương đã áp dụng vô số lần rồi, đương nhiên hắn đang đợi đến khi những quái vật này đều bị dẫn dụ ra ngoài thì sẽ một lưới bắt hết.

Băng Lam Hà Đồng Vương lúc này có thể nói là vô cùng trầm tĩnh, trong lòng hắn hết sức bình thản, dường như một đại tướng quân bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

“Công!” Một chữ mạnh mẽ bật ra từ miệng Băng Lam Hà Đồng Vương, đám tiểu hà đồng thuộc hạ của hắn vốn rất nghe lời hắn, vì vậy ngay khi mệnh lệnh được ban ra, chúng không khỏi lập tức bao vây những quái vật Nhân Thủ Xà Thân đã buộc phải bò ra ngoài.

“Gầm!” Những quái vật Nhân Thủ Xà Thân hiển nhiên không phải lần đầu tiên mắc bẫy, cái kỹ năng chịu thiệt lão luyện này chúng nó đã học được không ít rồi.

Trong khoảnh khắc bị bao vây, chúng không khỏi lập tức gầm rống loạn xạ, ngay sau đó liền lợi dụng kẽ hở lao về phía Băng Lam Hà Đồng Vương gần nhất, định dùng đôi tay hoặc răng nanh để cào hoặc cắn xé.

“Dùng dao găm!” Băng Lam Hà Đồng Vương thấy vậy không khỏi nở một nụ cười lạnh lẽo nơi khóe môi, ngay sau đó, những tiểu hà đồng Băng Lam Hà Đồng này lập tức vứt bỏ cung nỏ bị thương, giây tiếp theo liền đồng loạt rút ra một hàng dao găm sắc nhọn, đâm thẳng vào chúng.

“Phụt!” Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tiếng “phụt” liên tục không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng về phía trung tâm.

Chương 765

Chỉ trong chớp mắt, những quái vật Nhân Thủ Xà Thân này không khỏi máu chảy lênh láng một mảng lớn, nhưng qua quan sát của Vương Diệp, hắn lại không ngờ những quái vật trông xấu xí này lại có một thân máu màu hồng phấn.

Thấy những thứ kỳ lạ này, Vương Diệp chắc chắn rất muốn tiến lên thu thập một ít, nhưng ngại vì đám tiểu hà đồng thuộc hạ của Băng Lam Hà Đồng Vương vẫn đang chiến đấu có trật tự, nếu hắn mạo hiểm xông lên, e rằng chỉ thêm phiền phức mà thôi.

Chuyện này không cần phải cân nhắc nhiều, Vương Diệp đã biết phải làm thế nào, vì vậy hắn tuy rất tò mò về cấu tạo của quái vật Nhân Thủ Xà Thân này, nhưng cuối cùng hắn vẫn kiềm chế lại, không làm bất cứ hành động thừa thãi nào.

“Huynh đệ, đám tiểu hà đồng thuộc hạ của cậu đúng là nghe lời thật đấy, trông cứ như những lão làng đã lăn lộn trên chiến trường lâu năm vậy.” “Thật sự ghen tị với huynh đệ quá, cậu lại có thể sở hữu những tiểu hà đồng được huấn luyện kỹ càng như thế này để xưng bá một phương trong mộ huyệt Trương Gia Cổ Lâu này, đúng là cuộc sống như thần tiên mà.” Vương Bàn Tử vốn đứng bên cạnh không nói gì, lúc này cuối cùng cũng không nhịn được khi nhìn thấy đám tiểu hà đồng được huấn luyện nghiêm chỉnh của Băng Lam Hà Đồng Vương, không khỏi kinh ngạc thốt lên đầy cảm thán.

“Ha ha ha, huynh đệ quá lời rồi.

Những điều này chẳng qua là chúng tôi vì bảo vệ lãnh địa của mình mà bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này thôi mà.” “Nhưng may mắn là hồi nhỏ tôi cũng học được không ít thứ từ tộc Trương Gia, thế nên trong các cuộc chiến, tôi mới hiểu chút ít về cách dùng binh và kinh nghiệm chế tạo binh khí.

Nếu lúc đó tôi không chịu khó học hành, có lẽ tình hình bên trong Trương Gia Cổ Lâu đã biến thành một bộ dạng khác rồi.” “Có lẽ đến lúc đó, đám quái vật thân rắn đầu người không có thần trí này sẽ dựa vào bản năng và tốc độ sinh sản nhanh chóng để xưng bá cửa động này mất.” Tuy Hà Đồng Vương nghe xong lời khen của anh bạn thì không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng và mãn nguyện.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, y lại đưa ra một kết luận vô cùng xác đáng, dường như đây là một trong số ít những lời y nói thật lòng ngoài những lúc đầy nhiệt huyết vậy.

“Hắc, chú em không thể nói vậy được, chuyện đúng là chuyện đó, nhưng nếu không có bản năng chiến đấu thành thục của chú em, e rằng để người khác đến chỉ sợ sẽ thành một đống hỗn độn thôi?” Vương Bàn Tử rất hiểu lời Hà Đồng Vương nói, anh ta liền bước tới an ủi một phen.

“Được, anh bạn nói những lời này anh đây rất tâm đắc, nhưng trận chiến này không thể lơ là, nhớ lời đã nói với mọi người trước đó không?” “Chỉ cần bị đám quái vật thân rắn đầu người này cắn trúng là sẽ đối mặt với nguy cơ thạch hoá.” Hà Đồng Vương nghe lời Vương Bàn Tử nói, y lập tức cảm thấy những việc mình làm quả thực rất có giá trị.

Nhưng dù có giá trị đến đâu, y cũng không thể lơ là cảnh giác, dù sao đừng thấy bây giờ họ đã đánh cho đám quái vật thân rắn đầu người này tan tác như chó nhà có tang.

Từ khi bắt đầu chiến đấu với đám quái vật thân rắn đầu người của Nữ Oa Mộ, họ cũng đã tổn thất không ít sinh lực.

Để tránh giẫm vào vết xe đổ, dù Hà Đồng Vương thỉnh thoảng có trò chuyện phiếm với Vương Bàn Tử và những người khác, nhưng phần lớn thời gian y vẫn tập trung theo dõi nhất cử nhất động trên chiến trường, sợ rằng nếu có bất kỳ sự cố nào xảy ra thì mọi thứ sẽ hỏng bét.

May mắn thay, đám tiểu tể tử dưới trướng Hà Đồng Vương vẫn rất mạnh mẽ, trong trận cận chiến đâm chém này, bọn họ không hề mắc phải dù chỉ một chút sai lầm, thậm chí còn phát huy ưu thế của bản thân đến mức tối đa.

Mọi người thấy đám tiểu tể tử dưới trướng Hà Đồng Vương cố gắng như vậy, không khỏi vỗ tay reo hò.

Có lẽ vì từ trước đến nay chưa từng có tiếng cổ vũ nào, khiến cho đám tiểu tể tử vốn đang tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh của Hà Đồng Vương, đột nhiên trong khoảnh khắc trận chiến sắp kết thúc, một người lỡ tay trượt, con quái vật thân rắn đầu người chỉ còn một nhát là có thể giải quyết được, đột nhiên lao vào phản công trước khi chết.

“Hống!” Một tiếng kêu quái dị và khó nghe, như một lời nguyền rủa vang lên, con quái vật thân rắn đầu người trước mặt một Hà Đồng tiểu tể tử liền há miệng cắn chặt vào vai y.

“Không xong rồi!” Lúc này Hà Đồng Vương cũng luôn chú ý đến trận chiến, y đương nhiên cảm thấy từng sinh lực dưới trướng mình đều cực kỳ quan trọng.

Nhưng sự cố bất ngờ này đã trực tiếp khiến một Hà Đồng tiểu tể tử gặp nạn, điều này đương nhiên làm cho toàn bộ trận chiến tưởng chừng sắp kết thúc một cách hoàn hảo lại đột ngột xuất hiện biến cố tạm thời.

Biến cố tạm thời này không chỉ khiến Hà Đồng Vương lo lắng mà còn thu hút sự chú ý của mọi người.

Vương Diệp trong lúc đó càng cảm thấy có điều chẳng lành, mặc dù anh rất muốn chứng kiến rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì nếu bị quái vật thân rắn đầu người cắn trúng.

Nhưng anh vẫn không muốn bên mình có người bị thương.

Chỉ là bây giờ sự việc đã phát triển đến mức này, điều Vương Diệp có thể cố gắng cứu vãn chính là khiến những con quái vật thân rắn đầu người phản công trước khi chết này phải tắt thở trước đã.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp liền thoắt một cái đã đến bên cạnh con quái vật thân rắn đầu người và Hà Đồng tiểu tể tử bị thương dưới trướng Hà Đồng Vương.

Anh nâng bàn tay lên, dường như có một sức nặng ngàn cân hội tụ trên bàn tay Vương Diệp đang giơ lên.

“Oanh!” Sức mạnh ngàn cân hội tụ trong lòng bàn tay Vương Diệp trong khoảnh khắc đã được giải phóng hoàn toàn, trực tiếp đánh vào đầu con quái vật thân rắn đầu người, ngay tại chỗ thực hiện một “ca phẫu thuật mở hộp sọ” cho nó.

Chấn động!

Chấn động!

Vô cùng chấn động!

Bao gồm cả Hà Đồng Vương, mọi người đều không ngờ rằng, một cú đấm tưởng chừng bình thường lại có thể trực tiếp đánh nát đầu con quái vật thân rắn đầu người ngay tại chỗ như một quả dưa hấu vậy.

“Vương gia!

Ngài thực sự có thần lực, không ngờ có thể đánh nát cả đầu con quái vật thân rắn đầu người.” “Vương gia!” “Vương gia!” Rõ ràng, ánh mắt mọi người vốn đang tập trung vào Hà Đồng tiểu tể tử bị thương dưới trướng Hà Đồng Vương đã chuyển trực tiếp sang Vương Diệp, người đột nhiên ra tay.

Những tiếng cảm thán đầy kinh ngạc này trong khoảnh khắc ngắn ngủi không khỏi vang lên, họ nằm mơ cũng không ngờ Vương gia lại mạnh đến vậy.

Chỉ là Vương Diệp đối với điều này lại không nói gì, mà ngược lại, anh phẩy tay tỏ vẻ không để ý, rồi lập tức vội vàng kiểm tra vết thương của Hà Đồng tiểu tể tử bị thương dưới trướng Hà Đồng Vương.

Nâng cánh tay của Hà Đồng tiểu tể tử lên, Vương Diệp nhìn thấy trên cánh tay xanh biếc đó lại có một vòng những lỗ răng cắn chảy máu xanh biếc xếp thành hình bán nguyệt.

Mặc dù Vương Diệp không biết liệu Hà Đồng tiểu tể tử này có bị thạch hoá ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này hay không, nhưng anh vẫn đi trước một bước, lấy thuốc chữa thương ra bôi cho y.

Sau một hồi bôi thuốc, Hà Đồng tiểu tể tử dường như quả thực không còn đau đớn và sợ hãi như ban đầu nữa, nhưng trong lúc đó, đôi mắt y không khỏi trở nên vô thần, thậm chí trên gò má y cũng không khỏi xuất hiện những vết nứt rõ rệt.

“Vương gia!

Không hay rồi, tiểu tể tử này sắp thạch hoá rồi, bây giờ tốt nhất là nhanh chóng rời đi, kẻo đến lúc đó bị lây nhiễm thì không tốt đâu.” Hà Đồng Vương nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của tiểu tể tử dưới trướng mình, lập tức nhận ra sự việc không ổn, liền vội vàng nói ra kinh nghiệm phán đoán lâu năm của mình.

Vương Diệp nghe vậy không khỏi “xì” một tiếng hít một ngụm khí lạnh, tiếp theo anh không nghe theo lời đề nghị của Hà Đồng Vương, mà ngược lại, ngay lập tức lấy ra một bộ ngân châm.

Anh chăm chú nhìn đồng tử của Hà Đồng tiểu tể tử trong khoảnh khắc này biến thành một vòng vàng óng, trong nháy mắt anh đã xem xét toàn bộ kinh lạc trên người y.

“Sưu sưu!” Ngân châm bay ra từ tay Vương Diệp, trực tiếp nhanh, chuẩn, mạnh mà đâm vào gò má của Hà Đồng tiểu tể tử.

Ban đầu Hà Đồng tiểu tể tử đã biểu hiện cực kỳ kinh hãi, bây giờ lại cảm thấy như có ám khí đột nhập, điều này trực tiếp khiến thân thể y không khỏi giật mình lùi về phía sau.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cậu đâu.” Vương Diệp thấy tình huống khẩn cấp cũng không giải thích nhiều, mà ngược lại, mạnh mẽ giữ chặt thân thể của Hà Đồng tiểu tể tử.

Đồng thời, trong khoảnh khắc đó, ngân châm đã nhanh, chuẩn, mạnh mà đâm vào gò má y.

Quả nhiên!

Đúng như Vương Diệp đã tưởng tượng, sau khi ngân châm phong bế một mạch lạc nào đó của Hà Đồng tiểu tể tử, hiện tượng thạch hoá của y liền tạm thời dừng lại.

“Vương gia!

Ngài thực sự quá thần kỳ, thạch hoá mà ngài cũng có thể khống chế được!” Cảnh tượng ngàn cân treo sợi tóc khiến mọi người đều nín thở lo lắng, nhưng khi họ thấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã có thể khống chế được sự thạch hoá của Hà Đồng tiểu tể tử, họ không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trên mặt mọi người lúc này đều lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, trong đó phải kể đến Hà Đồng Vương là kinh ngạc nhất.

Dù sao nếu là trước đây, chỉ cần có Hà Đồng tiểu tể tử nào bị cắn trúng, thì coi như đã hết cứu rồi.

Ngay cả Hà Đồng Vương đã thử hết mọi phương pháp có thể nghĩ ra, dường như cũng không thể giải quyết được vấn đề trước mắt.

Ngược lại, dù y vận dụng phương pháp nào cũng đều cảm thấy một cảm giác bất lực đột nhiên trỗi dậy.

“Vương gia!

Tôi thực sự rất bái phục ngài, không ngờ vấn đề thạch hoá lại được giải quyết nhanh đến vậy, ngài thực sự là thần y chuyển thế.” Hà Đồng Vương thấy năng lực của Vương Diệp ngày càng kinh diễm, y không khỏi lập tức nảy sinh tình cảm kính nể.

“Không, vẫn chưa xong, triệu chứng thạch hoá này chỉ tạm thời bị khống chế, nếu muốn giải quyết triệt để, xem ra tôi còn phải nghiên cứu sâu hơn một chút.” Đối với lời khen của Hà Đồng Vương, Vương Diệp dường như đã quá quen thuộc, mà ngược lại, điều anh suy nghĩ nhiều hơn trong lúc này là làm thế nào để chế tạo ra thuốc giải sau khi bị thạch hoá.

Hiện tại Vương Diệp cần thời gian, có thể là rất dài, cũng có thể chỉ là một thời gian ngắn.

Vào lúc này, vẻ mặt Vương Diệp rõ ràng trở nên vô cùng nghiêm túc, căng thẳng và tập trung, dù sao trong quá trình này anh sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm.

Đây là độc tố có thể khiến người ta thạch hoá, nếu chẳng may có chỗ nào xử lý không tốt, thì anh cũng sẽ bị nhiễm độc thạch hoá.

Vì vậy, trong việc tìm kiếm thuốc giải, Vương Diệp chỉ có thể tiến hành thận trọng, thận trọng và thận trọng hơn nữa.

Trong lĩnh vực y học, Vương Diệp thực ra cũng có một hệ thống của riêng mình, và anh cũng có phương pháp và lý luận riêng về việc chế tạo thuốc giải.

Đương nhiên, lúc này Vương Diệp sau khi đã tìm hiểu đại khái, liền đưa bàn tay ra, nắm hờ trong không khí.

“Hống!” Một tiếng gào thét của Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện trong tai mọi người, và lúc này họ còn có thể thấy trung tâm lòng bàn tay Vương Diệp lại phát ra ánh sáng vàng.

“Vương gia, điều này thật là tuyệt vời, không ngờ lòng bàn tay lại có thể phát ra ánh sáng vàng.” “Hahahahaha, đây là một tiểu kỹ xảo mà sư phụ thường dùng khi luyện yêu thôi, thực ra cũng không có gì, chỉ là nhìn cho đẹp mắt thôi mà.” “Không không, Vương gia thực sự có thần thông quảng đại, bọn phàm phu tục tử Mô Kim Đạo Đấu như chúng ta căn bản không thể so sánh được.” “Thật tốt, may mắn có Vương gia ở đây, nếu không e rằng chúng ta sẽ chết hết ở đây mất.” “Cũng đúng, Trương Gia Cổ Lâu này thực sự là một nơi nguy hiểm, nếu không có Vương gia trong chuyến hành trình này, chúng ta có lẽ đã thực sự bỏ mạng ở đây rồi.” Mọi người nhìn thấy hành động tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất đã vượt xa hiện thực của Vương Diệp, không khỏi khiến anh vốn đã rất được tôn sùng, nay lại được nâng lên một tầm cao mới.

Ngay cả Lâm Tiểu Yêu ở bên cạnh có giải thích qua loa để mọi người đừng quá kinh nghiệm, nhưng loại chuyện siêu thường này làm sao có thể không khiến họ kinh ngạc được chứ?

Riêng Vương Diệp lại không quản những tình huống khác, mà ngược lại, anh chuyên chú dùng sức mạnh nhiếp thủ mạnh mẽ từ lòng bàn tay, muốn lấy ra độc tố thạch hoá tích tụ trong răng của đám quái vật thân rắn đầu người.

Trong cảm nhận ngắn ngủi này, Vương Diệp cuối cùng cũng tìm được vị trí độc tố trên răng của đám quái vật thân rắn đầu người.

Một tiếng quát lớn, Vương Diệp đưa bàn tay ra nắm hờ trong không trung, giống như có những sợi tơ đan xen chằng chịt trên lòng bàn tay vậy, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã không ngừng nhiếp thủ độc tố thạch hoá ra ngoài.

Vương Diệp có chút hiếu kỳ, anh không ngờ máu của đám quái vật thân rắn đầu người ban đầu là màu hồng phấn, mà độc răng có thể gây thạch hoá này lại cũng là màu hồng phấn.

Anh không biết tại sao đám quái vật Nữ Oa Mộ lại cứ liên quan đến màu hồng phấn như vậy, nhưng vì đã thế, anh đành phải chia chất độc đã chiết xuất ra thành vài phần nhỏ, lơ lửng trong không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Diệp sờ vào trong lòng, như đã tìm thấy thứ gì đó, rồi lập tức vung tay ra.

Chỉ thấy vô số đạo kim quang không nói một lời đã đánh vào những chất độc có thể gây thạch hoá đó.

Ban đầu Vương Diệp vẫn còn mong đợi điều gì đó, nhưng khi thấy những độc tố thạch hoá màu hồng phấn đó vẫn là màu hồng phấn mà không có bất kỳ phản ứng nào, điều này không khỏi khiến anh nhíu mày.

Xem ra những loại thuốc anh mang theo dường như không có tác dụng với độc tố thạch hoá này, tức là bây giờ anh chỉ có thể tìm kiếm thuốc giải ngay tại chỗ.

“Vương Bàn Tử, Ngô Tà, Lâm Tiểu Yêu, mấy người mau lấy Nước Suối Vĩnh Sinh ra mở nắp.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người liền bắt đầu bận rộn.

Riêng Vương Diệp cũng không nhàn rỗi, sau khi nói xong, anh liền dùng tay kia lấy ra vài phần nước từ đường ống màu xanh lam gần đó, rồi đổ vào một phần.

Hơn nữa, sau khi phân phó xong mọi việc, anh lại nhiếp thủ vài phần Suối Sinh Mệnh nữa rồi đổ vào.

Những vật chất hữu ích mà Vương Diệp có thể nghĩ đến bây giờ đều đã được chia thành nhiều phần và đổ vào, đương nhiên điều này khiến anh muốn xem phần nào là hiệu quả nhất.

Chỉ là khi anh nhìn thấy những kết quả này thì không khỏi cảm thấy vô cùng khó hiểu, đó là rất nhiều phần vật chất đã được thử nghiệm theo từng đợt trên các loại độc tố thạch hoá khác nhau nhưng đều không có bất kỳ hiệu quả nào.

Vương Diệp thấy vậy không khỏi bất lực bĩu môi, tiếp theo anh nhìn thấy trong số rất nhiều thí nghiệm đã tiến hành lại không hề có bất kỳ một độc tố thạch hoá nào tạo ra phản ứng.

Nhìn thấy tình huống trước mắt này không khỏi cảm thấy thực sự tức giận.

Chương 766

Nhưng không có cách nào, dù thế nào đi nữa, lúc này anh có lẽ chỉ có thể xem liệu có thể tìm thấy một thứ gì đó thực sự hữu ích ở đây hay không.

Chỉ là trong thời gian anh muốn tìm kiếm đó, dường như không có bất kỳ phát hiện nào, điều này khiến anh rất bất lực.

Bất đắc dĩ xem ra có lẽ chỉ có thể dùng hạ sách này thôi.

Vương Diệp sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, vẫn đầy sốt ruột nói: “Vẫn không có cách giải quyết sao?” Y vừa nói vừa cúi đầu xuống, vẻ bất lực trên mặt không phải giả, Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, cũng có chút không đành lòng.

Nhưng không ngờ Vương Diệp còn chưa kịp nói lời an ủi, Hà Đồng Vương đã nói với Vương Diệp: “Thực ra ngài có thể tạm thời làm chậm lại, tôi đã rất vui rồi, ngài xem bọn họ bây giờ vẫn có thể nói lời từ biệt cuối cùng.” “Ít nhất thì sự thạch hoá đến chậm hơn, sẽ không như trước đây đột ngột giáng xuống, đến cả lời nói cuối cùng cũng khó mà nói ra được.” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp, đứa tiểu tể tử kia đang nói lời từ biệt với cha mẹ y, chỉ là trên mặt bọn họ đều đẫm nước mắt.

Những tiểu tể tử này tuy là thuộc hạ của Hà Đồng Vương, nhưng bọn họ cũng là qua đợt một, sau đó lại sinh sôi thành đợt hai.

Dù bọn họ không biết nói tiếng người, nhưng trên suốt chặng đường này, sự giúp đỡ mà bọn họ dành cho mình, Vương Diệp vẫn nhớ rõ mồn một, anh nắm chặt nắm đấm, nhất định phải nghiên cứu ra thuốc giải này.

Anh tập hợp những vệt máu hồng phấn đó lại, rồi hòa với Nước Suối Vĩnh Sinh.

Chỉ là cách làm này của anh, chỉ khiến ống nghiệm trong tay ngay lập tức bị thạch hoá.

Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, càng thở dài thật sâu, nhìn anh đầy vẻ phiền muộn nói: “Máu của bọn họ cũng mang độc tính thạch hoá.” Lời Hà Đồng Vương vừa dứt, Vương Diệp lại mỉm cười đầy vẻ không để tâm, những Hà Đồng tiểu tể tử đó tuy nhìn có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng không ảnh hưởng đến việc Vương Diệp muốn cứu mạng bọn họ.

Trong chất lỏng màu hồng phấn này, tồn tại độc tính thạch hoá, điều đó cũng có nghĩa là anh có thể lấy được một lượng độc dược nhỏ từ đây, và thông qua độc dược này để khiến cơ thể bọn họ sản sinh kháng thể.

Chỉ là Vương Diệp sẽ không lấy cơ thể bọn họ làm thí nghiệm, mà chỉ dùng Nước Suối Vĩnh Sinh này.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, vừa cầm một ống nghiệm khác, chiết xuất độc tính ra.

Nhưng những tiểu tể tử đó đã hỗn loạn thành một đám, nếu không phải vì Hà Đồng Vương vẫn luôn chỉ huy bọn họ, e rằng bây giờ bọn họ đã khóc òa lên rồi.

Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy, vội vàng nói với Hà Đồng Vương: “Đừng lo lắng, những thứ này không phải đối thủ của chúng ta, bọn chúng bây giờ đã rút lui rồi, tôi sẽ lập tức nghiên cứu ra thuốc giải, tình hình trên người y vẫn có thể kéo dài thêm hai ngày!” Hai ngày thời gian khiến mắt Hà Đồng Vương trợn tròn, trong ấn tượng của Hà Đồng Vương, y chỉ nghĩ Vương Diệp có thể kéo dài ba mươi phút, nhưng bây giờ xem ra năng lực của Vương Diệp còn mạnh mẽ

hơn.

Dù sao trước đây cũng có người từng đến nơi này, dù trong số họ có những người tài giỏi.

Nhưng cũng không thể khống chế độc tố thạch hoá trong cơ thể bọn họ lâu dài.

Bây giờ Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của những tiểu tể tử đó, lại thấy Bàn Tử đứng bên cạnh, Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, vô cùng vui mừng khen ngợi anh.

Ngay cả Ngô Tà cũng dứt khoát tiến đến, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Trước đây tôi từng đạt hai giải AGIA trong một cuộc thi sinh học, nếu anh yên tâm, có thể giao những thứ này cho tôi chiết xuất!” Có lời này của Ngô Tà, Vương Diệp đương nhiên là vui mừng khôn xiết, trong quá trình gật đầu, cũng giao việc này cho Ngô Tà.

Nhưng Vương Diệp thấy Ngô Tà đã linh hoạt nắm vững những thứ này.

Trên mặt anh cũng lộ ra vài phần hài lòng, tiếp theo anh chỉ cần chiết xuất ra độ tinh khiết đủ mạnh trong Nước Suối Vĩnh Sinh này.

Dù cho lượng Nước Suối Vĩnh Sinh mà bọn họ lấy được trông có vẻ rất nhiều, nhưng trên thực tế độ tinh khiết bên trong vẫn rất loãng, đặc biệt là theo thời gian trôi qua.

Nước Suối Vĩnh Sinh không ngừng phun ra từ đó, chắc chắn không tinh khiết như lần đầu tiên phun ra.

Vương Diệp ở bên cạnh tinh luyện, Ngô Tà cũng đang tinh luyện.

Hai người họ bắt đầu bận rộn, Vương Bàn Tử nhìn Vương Diệp biến những Nước Suối Vĩnh Sinh đó thành một ống nghiệm nhỏ cuối cùng, lòng anh ta bắt đầu đau nhói.

Anh ta ôm ngực mình, nhìn Vương Diệp mà không nói được lời nào, Hà Đồng Vương thấy Vương Bàn Tử như vậy, dứt khoát bước tới, nhìn anh ta nói: "Nước Suối Vĩnh Sinh cậu vẫn có thể tiếp tục đến chỗ chúng tôi để thu thập, hoặc tôi sẽ bảo những tiểu tể tử này mang đến!" Kể từ lần Vương Diệp mang vào trước đó, Hà Đồng Vương cũng biết cách đi qua nơi đó, bây giờ nhìn Bàn Tử, y càng hào phóng nói ra những lời này.

Và những lời Hà Đồng Vương nói ra cũng khiến Bàn Tử vô cùng phấn khích.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần kích động, nhìn Hà Đồng Vương, sau đó lại cười gật đầu, nhưng khi đồng ý, anh ta nhìn Hà Đồng Vương không kìm được nói: "Thế này thì làm sao tiện đây?" Anh ta gãi gãi đầu, chỉ là khách sáo qua loa một chút, ai ngờ Hà Đồng Vương nhìn anh ta lại thực sự nghiêm túc.

"Vậy thì có sao đâu, nhưng nếu cậu ngại thì tôi cũng…" Lời Hà Đồng Vương nói đến đây thì dừng lại, bởi vì Bàn Tử đã không ngừng lắc đầu, nhìn Hà Đồng Vương nói: "Không có gì ngại cả, tôi rất muốn có những thứ này!" Bàn Tử mặt đỏ tai hồng, mặt dày nói ra lời này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện Bàn Tử mặt dày vô sỉ như vậy, lại nhìn thấy những tiểu tể tử đó chạy đến bên Nước Suối Vĩnh Sinh.

Anh không kìm được khẽ lắc đầu, nhìn Lâm Tiểu Yêu đứng bên cạnh nói: "Em phải giúp tôi trông chừng tên này, đừng để tên này ở đây đưa ra những yêu cầu quá đáng vô lý, thật là mất mặt!" Vương Diệp liếc mắt một cái, cực kỳ không kiên nhẫn nói, Lâm Tiểu Yêu nghe vậy dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử bị Vương Diệp nói đến mặt đỏ bừng, cực kỳ ngại ngùng cúi đầu nhìn Vương Diệp, lắp bắp giải thích: "Tôi làm vậy còn không phải là để mọi người mang được nhiều Nước Suối Vĩnh Sinh hơn ra ngoài sao." Bàn Tử cứng rắn giải thích, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ khẽ thở dài, không đáp lại anh ta, may mắn thay, dưới sự hợp tác của anh và Ngô Tà, cuối cùng tất cả độ tinh khiết đều đã được giải quyết.

Chỉ là bây giờ cần phải hòa trộn hai thứ lại với nhau, nhưng vì những thứ bên trong này thực sự quá quý giá, Vương Diệp đã dùng vài ống nghiệm để tiến hành nhiều lần thử nghiệm.

May mắn thay, trong ống nghiệm cuối cùng đó, không xuất hiện dấu hiệu thạch hoá, Vương Diệp vui mừng khôn xiết.

Nhưng điều này không có nghĩa là gì, hơn nữa màu sắc bên trong chỉ là do hai thứ chưa hoàn toàn trùng lặp với nhau mà thôi, Vương Diệp thử lắc nhẹ nó.

Sau khi lắc xong, Vương Diệp cũng thấy chất lỏng bên trong biến thành màu xanh lục.

Nhìn thấy chất lỏng màu xanh lục này, trong mắt Vương Diệp lộ ra một vẻ kỳ lạ.

Anh nhíu mày không nói được lời nào, chất lỏng màu xanh lục này có giải được độc tố thạch hoá trên người bọn họ hay không, đây vẫn là một vấn đề chưa được giải đáp.

Anh nhíu mày không nói được lời nào, chất lỏng màu xanh lục này có giải được độc tố thạch hoá trên người bọn họ hay không, đây vẫn là một vấn đề chưa được giải đáp.

Chỉ là khi Vương Diệp lấy chất dịch hồng phấn vừa nãy đến, nhẹ nhàng đổ một chút chất lỏng xanh lục vào, liền phát hiện chất dịch hồng phấn lập tức biến mất hoàn toàn.

Chỉ còn lại chất lỏng xanh lục đó còn tồn tại bên trong, nhưng không lâu sau, chất lỏng xanh lục đó cũng biến thành Nước Suối Vĩnh Sinh màu xanh lam.

Vương Diệp vui mừng khôn xiết.

Nhìn những tiểu tể tử bên cạnh, Vương Diệp vội vàng vẫy tay với tiểu tể tử bị trúng độc đó.

Y đến trước mặt Vương Diệp, phát hiện Vương Diệp thực sự đã làm được, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Vương Diệp thấy vẻ mặt y như vậy, không khỏi khẽ mỉm cười, sau đó đưa chất lỏng đó cho y uống.

Hà Đồng Vương đứng bên cạnh quan sát, trong mắt đầy lo lắng và sốt ruột, đối với những tiểu tể tử này, y coi như con ruột.

Không lâu sau, Hà Đồng Vương liền thấy những vết răng cắn trên cánh tay y biến mất, ngoài điểm này ra, Vương Diệp rút từng cây ngân châm trên người y xuống.

Tiểu tể tử này hoàn toàn không xuất hiện dấu hiệu thạch hoá, xem ra độc tố đã được giải trừ.

Hà Đồng Vương vì điều này mà cảm thấy vui mừng.

Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, lại vỗ nhẹ vào những tiểu tể tử khác, sau đó nhắc nhở bọn họ đi lấy thêm Nước Suối Vĩnh Sinh.

Chỉ cần tìm được nhiều Nước Suối Vĩnh Sinh hơn, anh có thể chiết xuất đủ lượng thuốc giải.

Nhưng Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, lại có chút ngượng ngùng.

Y gãi gãi gáy, đến trước mặt Vương Diệp, nhìn anh nói: “Hay là ngài giao việc này cho những tiểu tể tử của tôi đi, tôi tin rằng để bọn họ tự nắm vững, tổng thể sẽ tốt hơn việc ngài ở đây tinh luyện thuốc giải.” Như vậy, bất kể có chuyện gì xảy ra, mọi thứ đều dễ dàng giải quyết.

Không thể nào Vương Diệp cứ ở đây luyện chế một lượng lớn thuốc giải cho bọn họ.

Thuốc giải mà Vương Diệp luyện chế cho bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ dùng hết, chi bằng để bọn họ tự học cách chế tạo.

Nghe lời Hà Đồng Vương nói, anh dứt khoát gật đầu, anh nhìn môi trường xung quanh, những tiểu tể tử đó tuy sống trong nước.

Nhưng nếu những vệt máu này một khi thấm vào nước, bọn họ có lẽ cũng sẽ trúng độc.

Nhưng những thứ quái vật thân rắn đầu người này, trí thông minh của bọn chúng dường như không cao đến vậy, ngoài việc đứng đó làm một bức tường thịt ra, bọn chúng không thể làm gì khác.

Vương Diệp thấy những thứ này ngu ngốc như vậy, liền không khỏi mỉm cười, nhưng anh không nói ra.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hà Đồng Vương thấy những thứ này rút lui, lại quay đầu nhìn những tiểu tể tử của mình, kiên nhẫn học tập những thứ Hạo Thiên Chân giao cho bọn họ.

Hà Đồng Vương vì điều này mà cảm thấy vô cùng vui mừng, sau đó chỉ vào một đống đồ vật đó nói: “Ngài không biết đâu, chỉ cần chúng ta có được thuốc giải, giải trừ lời nguyền thạch hoá, nơi này sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ chiếm được!” Giọng điệu của y tràn đầy sự nghiêm túc, Vương Diệp nghe lời Hà Đồng Vương nói, lập tức gật đầu, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Nhưng anh nhìn những thứ thân rắn đầu người đó, rồi đột nhiên nhìn chằm chằm vào Hà Đồng Vương, sau đó nói ra suy đoán của mình: "Ngài có cảm thấy độc tố trên người bọn chúng sở dĩ có tác dụng thạch hoá, rất có khả năng là đến từ những tảng đá ở nơi này không?" Suy đoán của Vương Diệp quả thực có lý, Hà Đồng Vương nghe vậy trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng sau khi phản ứng lại y lại cười lắc đầu nói: "Làm sao có thể chứ?

Chắc chắn là chúng ta nghĩ nhiều rồi, bên trong này sẽ không có nhiều như vậy đâu." Hà Đồng Vương còn chưa nói dứt lời, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm vào Hà Đồng Vương, hơi chút phiền muộn nói: "Đừng vội vàng kết luận như vậy, chúng ta thử nghiệm một chút xem sao." Nói xong lời này, không đợi Hà Đồng Vương phản ứng, Vương Diệp liền đánh đổ bức tường đá trước mặt.

Cú đấm đó của anh, đủ sức khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Những người đó đứng sững tại chỗ nhìn Vương Diệp, không dám tin năng lực của Vương Diệp phi thường đến vậy, nhưng thực tế, Vương Diệp nhìn nắm đấm của mình lại hơi chút vô tội nói: "Thực sự xin lỗi, không cẩn thận dùng lực quá mạnh." Vương Diệp trời sinh thần lực, khi anh nói ra lời này, mọi người đều giật mình.

Vương Bàn Tử càng vội vàng tiến đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn anh hơi chút bất lực nói: "Tôi có chút không hiểu anh muốn làm thí nghiệm gì." Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp liền chỉ vào đống quái vật thân rắn đầu người đó nói.

Vừa rồi vũ khí của bọn họ vẫn luôn "giặt giũ" những thứ này, những thứ này tuy đã chết, đã ngã xuống, nhưng vẫn có vô số con bò ra.

Vậy có phải cũng có nghĩa là đánh đổ những bức tường đá này không?

Tiếp theo những quái vật thân rắn đầu người này sẽ bò ra từ những nơi khác ngay trước mặt bọn họ.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp vội vàng bảo Hà Đồng Vương phát động tấn công, Hà Đồng Vương nhìn những tiểu tể tử của mình, dứt khoát làm theo lời Vương Diệp nói.

Những tiểu tể tử đó nhìn Vương Diệp trong mắt đầy nhiệt huyết, vì Vương Diệp đã nghiên cứu ra thuốc giải cho bọn họ, đến nỗi lúc này bọn họ nhìn Vương Diệp, trong mắt đều lóe lên sự phấn khích.

Nhưng Vương Diệp lại chỉ vào những thứ thân rắn đầu người đó, bảo bọn họ phát động tấn công, những tiểu tể tử đó cầm vũ khí trong tay, bắt đầu bắn liên tiếp vào những thứ ở xa.

Vương Diệp thấy những thứ đó cứ đứng yên tại chỗ, mặc cho bọn họ tấn công.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp cũng thấy bọn chúng lần lượt ngã xuống, sau đó lại là những bức tường đá chồng chất lên.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, những thứ này không phải là do những thứ bên trong nở ra mà thành.

Mà chỉ là thông qua một loại thủ đoạn đặc biệt, cộng thêm năng lực của bản thân bọn chúng.

Ví dụ như Nước Suối Vĩnh Sinh, bao gồm cả độc dược thạch hoá mà bọn chúng có thể khiến người khác biến thành.

Những thứ này đều là một loại bí phương lưu truyền từ rất lâu trước đây, chỉ là bây giờ đã thất truyền rồi.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh Vương Diệp nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chỉ đầy vẻ phiền muộn và thất vọng nói: “Nếu tôi có thể nắm vững kỹ thuật như vậy, tôi nghĩ tôi ra ngoài chắc sẽ giành được rất nhiều giải thưởng.” Lời Hạo Thiên Chân vừa dứt, Vương

Diệp lập tức bật cười ha hả.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân, hơi chút bất lực nói: “Mơ mộng thì được thôi, nhưng đừng mơ quá đáng.” Lời nói trêu chọc của Vương Diệp khiến Hạo Thiên Chân mặt đỏ tai hồng.

Hạo Thiên Chân cúi đầu xuống không dám đối mặt với Vương Diệp, Hà Đồng Vương nhìn cảnh tượng như vậy, lại siết chặt nắm đấm, vô cùng kích động nói: “Tôi cuối cùng cũng biết phải làm gì rồi.” Y bắt đầu cho những tiểu tể tử của mình sản xuất thuốc giải với số lượng lớn, sau đó cho những tiểu tể tử này tiến lên, tấn công những thứ đó.

Chương 767

Y tin rằng làm như vậy nhất định sẽ nắm chắc phần thắng.

Nhưng những bức tường đá này, vẫn cần phải thông qua thủ đoạn đặc biệt để kéo chúng lại, y nhìn những tiểu tể tử của mình.

Vài người nhàn rỗi, liền bảo những tiểu tể tử này đi khiêng những khối đá đó ra.

Vương Diệp vẫn luôn ở bên cạnh, từng khối từng khối phá đổ những bức tường đá đó.

Mấy con người đầu rắn thân rắn kia cứ nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhe nanh múa vuốt nhưng lại không hề tấn công.

Vương Diệp thấy bộ dạng chúng nó thì cảm thấy có chút buồn cười.

Rất nhanh, họ sẽ có thể tiến vào Mộ Nữ Oa, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Trong lúc Vương Diệp thầm nghĩ như vậy, mấy đám tiểu tử kia cũng đã dọn sạch những bức tường đá ở đây, chỉ là nơi mấy con người đầu rắn thân rắn đứng vẫn còn một phần tường.

Chẳng qua, bọn họ không dám tùy tiện chạm vào những thứ này.

Ai mà biết được, những con người đầu rắn thân rắn này, lỡ như họ vừa đến gần đã đột nhiên tấn công, cắn một cái mà chưa có thuốc giải thì sao.

Bọn họ dính chiêu ngay lập tức, vậy thì hỏng bét.

Hà Đồng Vương nhìn mấy đứa tiểu tử của mình, chỉ huy chúng bắt đầu tấn công.

Tốc độ của Hà Đồng Vương cực kỳ nhanh, đến mức ngay khi những con người đầu rắn thân rắn kia đổ xuống, Vương Diệp đã nhanh chóng dọn sạch những tảng đá đó.

Mặc dù trong đó vẫn có không ít con người đầu rắn thân rắn muốn cắn cậu ta một miếng, nhưng vì động tác của Vương Diệp nhanh như tàn ảnh, nên chúng chẳng đạt được lợi ích gì từ cậu.

Vương Diệp thấy bộ dạng những con người đầu rắn thân rắn kia giận đến đỏ mắt, liền bật cười ha hả.

Cậu ta không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ những thứ này thật thú vị.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Hà Đồng Vương đứng bên cạnh đột nhiên bước nhanh tới, vỗ vai Vương Diệp cảm thán nói: "Đừng thấy đồ vật ở đây tuy đáng sợ, nhưng thực ra chúng rất dễ đối phó." Vấn đề chính của họ giờ đã được giải quyết, nên sau khi những bức tường đá kia bị đánh đổ, những con người đầu rắn thân rắn này sẽ không thành đội ngũ dưới sự tấn công của họ nữa.

Lúc này, những con người đầu rắn thân rắn kia đã không còn xuất hiện.

Hà Đồng Vương và đám tiểu tử của mình vô cùng sung sướng giơ cao hai tay reo hò.

Vương Diệp thấy họ vui vẻ ăn mừng như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Nhưng cánh cửa lớn trước mặt này, bên trong có cơ quan hay không, Vương Diệp không biết.

Nhưng bây giờ không còn những con người đầu rắn thân rắn kia, Hà Đồng Vương có thể sai đám tiểu tử của mình đi dò đường.

Hà Đồng Vương làm một động tác.

Những đám tiểu tử kia lần lượt chạy vào trong, trước mặt Vương Diệp, chúng đã biến mất dạng.

Tuy nhiên, Vương Diệp thấy chúng đều đã chạy vào, nhìn Hà Đồng Vương không khỏi nói: “Làm như vậy, sẽ không có nguy hiểm gì khác chứ?” Hà Đồng Vương lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ sầu muộn, ông cũng không biết nên trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

“Nguy hiểm đều là điều chưa biết.

Những nguy hiểm chúng ta đã biết thì đã loại bỏ rồi, tiếp theo chỉ hy vọng thần linh phù hộ cho chúng.” Hà Đồng Vương vừa nói vừa nhẹ nhàng thở dài.

Vương Diệp nghe Hà Đồng Vương nói vậy, lập tức gật đầu.

Về mặt này, ông ta quả thực đã làm hết nhân nghĩa rồi.

Nhưng Vương Diệp đột nhiên nghe thấy tiếng động từ trên đỉnh đầu, cậu ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ Bàn Tử đang bò ở đó.

Cậu nhìn Bàn Tử, mặt đầy khó hiểu nói: “Anh bò lên chỗ đó làm gì vậy?” Bàn Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, trên mặt chỉ có một nụ cười chất phác, sau đó chỉ vào trần nhà phía trên nói: “Chú em mau qua đây xem đi, ở đây hình như có vài bức bích họa, chúng ta hẳn có thể nhận được một số tin tức quan trọng từ đó.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp dứt khoát gật đầu.

Cậu và Bàn Tử cùng nhau bò lên trần nhà, nhưng những bức bích họa được vẽ trên đó đều là ca ngợi Nữ Oa.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp còn thấy Nữ Oa ra đời là do một đạo lôi trong thiên địa mà thành.

Sau đó, Nữ Oa và những khối đất sét này hòa vào làm một, rồi tiếp đến bắt đầu có một thần thoại mà bên ngoài thường hay truyền miệng: Nữ Oa nặn người.

Rồi sau đó là sự biến mất của Nữ Oa.

Văn minh nhân loại dần dần phát triển thịnh vượng, Nữ Oa cũng dần dần rời khỏi nơi này.

Những năng lượng trong cơ thể nàng đã không còn đủ để duy trì nàng tiếp tục sống sót.

Mà trong Mộ Nữ Oa này, lại có khối Nữ Oa Linh Thạch cuối cùng.

Tác dụng của khối linh thạch này mạnh hơn họ tưởng tượng, lại có thể khiến người chết sống lại.

Ngoài điểm này ra, còn có thể khiến người ta có được thọ mệnh dài lâu như Nữ Oa.

Nữ Oa đã sống bao lâu, Vương Diệp không biết, nhưng chỉ cần nhìn những bức bích họa về Nữ Oa trên đây, cũng có thể đoán được, ít nhất cũng phải vạn năm.

Trong ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp, cậu nhìn bức bích họa này, không nói nên lời.

Còn Bàn Tử đang đứng ở một bên khác, chỉ vỗ vai Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói với cậu: “Đừng thấy mấy thứ này có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế chúng ta vẫn có thể đối phó được!” Anh ta nhướn mày với Vương Diệp, trên mặt tràn đầy sự hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, lập tức gật đầu.

Sau đó lại cùng anh ta hợp sức, từng chút một bóc những bức bích họa trên đó xuống.

Chỗ này rỗng ruột, không ai biết bên trong có thứ gì.

Nếu muốn thám hiểm, họ phải gỡ những bức bích họa này xuống.

Trong lúc Vương Diệp đang gỡ những bức bích họa, cũng nghe thấy tiếng la hét của đám tiểu tử.

Cậu nhìn Bàn Tử, luôn cảm thấy có chuyện không hay đang xảy ra.

“Anh đừng làm thế vội, chờ tôi quay lại rồi tiếp tục.

Tôi đi xem bên kia có chuyện gì.” Vương Diệp vừa nói ra câu này, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, sau đó từ trên trần nhà nhảy xuống.

Việc Vương Diệp đã ngăn cản, anh ta sẽ không làm nữa.

Anh ta vốn dĩ luôn nghe theo lệnh của Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp cũng đã đi vào bên trong.

Ngoài Vương Diệp ra còn có Hà Đồng Vương, ông ta đặc biệt quan tâm đến đám tiểu tử của mình.

Nhưng không ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến Vương Diệp và Hà Đồng Vương ngây người trợn mắt há mồm.

Một đội quân xuất hiện trước mặt họ, họ chỉnh tề đồng nhất, hơn nữa còn đang bắt giữ đám tiểu tử, trên mặt lóe lên vẻ quái dị.

Dáng vẻ của họ không phải người ở đây, đường nét khuôn mặt họ sâu sắc, màu tóc có sự khác biệt rất lớn với họ, kể cả trang phục trên người.

Vương Diệp nhìn chằm chằm đám người này, mặt đầy sốt ruột nói: “Thả bọn chúng xuống.” Nhưng câu nói này của Vương Diệp lại khiến mấy gã kia bật cười.

Mấy gã đó nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy sắc bén nói: “Nói cho tôi biết, đây là trò gì vậy?” Bọn họ vừa nói vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, trên mặt vừa nghiêm túc vừa mang theo ý cười.

Nhưng nụ cười của họ lại khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Đám tiểu tử bị chúng bắt giữ, ngoài việc không ngừng la hét, còn dùng sức cào cấu lên da thịt của chúng.

Sau khi da thịt của mấy tên đó bị cào rách, liền tức giận quăng mạnh đứa tiểu tử kia xuống đất.

May mà chúng quanh năm sống dưới nước, da dày thịt béo, cho dù bị quăng xuống đất cũng không hề hấn gì.

Vương Diệp thấy cảnh tượng này, liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó đón lấy tất cả đám tiểu tử đó, rồi nhìn Hà Đồng Vương đang đứng cạnh mình.

Phát hiện Hà Đồng Vương gần như sắp khóc, Vương Diệp lại nhét tất cả đám tiểu tử vào lòng ông ta.

“Nơi này, không phải địa bàn các ngươi nên đặt chân đến.” Vương Diệp nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

Đối phương nghe vậy, liền cười một tiếng.

Hắn ta ngẩng cằm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt buồn cười truy hỏi: “Nơi này không phải nơi chúng tôi nên đặt chân, nhưng chúng tôi đã đi một vòng bên trong, chẳng có thứ gì cả.

Chúng tôi muốn làm bạn với anh.” Hắn ta vừa nói vừa đi tới.

Người này nhìn có vẻ giống một tên đàn em của lão đại hơn.

Vì có một ông lão lớn tuổi hơn luôn đứng giữa bọn họ.

Ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, tạo cho Vương Diệp một áp lực.

Nhưng những người như ông ta, Vương Diệp không biết đã gặp bao nhiêu rồi, sao lại cảm thấy sợ hãi được.

Trong lúc Vương Diệp nhìn ông ta, cũng không khỏi nhướn mày cười nói: “Tôi muốn ông ta ra đây đàm phán với tôi.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, đối phương lập tức lạnh mặt.

Hắn ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nói nên lời.

Nhưng Vương Diệp đối mặt với hắn ta lại đầy vẻ thờ ơ, trừ ông lão kia ra, Vương Diệp sẽ không chấp nhận đàm phán với bất cứ ai khác.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng chạy từ bên ngoài vào.

Chỗ này đã không còn bất kỳ con người đầu rắn thân rắn nào nữa.

Anh ta nhìn Vương Diệp, cũng vô cùng sốt ruột nháy mắt ra hiệu.

Anh ta đã phát hiện ra thứ mới trên trần nhà.

Chương 768

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ vỗ vai anh ta bảo anh ta bình tĩnh lại.

Cậu hiện tại có chuyện quan trọng không tiện bị gián đoạn.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, người đàn ông trung niên lớn tuổi kia vẫn bước ra.

Ông ta quả thực là thủ lĩnh của bọn họ.

Hơn nữa, ông ta nhìn Vương Diệp, còn đầy vẻ nghiêm túc hướng cậu làm một động tác cung kính.

Chỉ là khi ông ta làm ra hành vi này, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự cảnh giác, không hề vì động tác của ông ta mà thả lỏng cảnh giác.

Chó biết cắn người thì không sủa.

Ý nói chính là gã này.

Gã đó nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc giới thiệu thân phận của mình.

Ông ta nói với Vương Diệp rằng tên mình là Khoa Văn Tư.

Ông ta vốn là một đội thám hiểm, chứ không phải như Vương Diệp nghĩ là đến đây Đạo mộ.

Ngược lại, ông ta đến nơi này ngoài thám hiểm ra, chính là dẫn những người của mình đến khảo cổ và nghiên cứu khoa học.

Nhưng không ngờ trong một lần phiêu lưu, lại vô cớ bị dòng chảy ở đó cuốn đến nơi này.

Ngoài điểm này ra, họ đã bị mắc kẹt ở đây rất lâu rồi.

Trên người gần như đạn cạn lương kiệt.

Nhưng Vương Diệp nghe Khoa Văn Tư nói vậy, lại cười khẩy đầy khinh thường.

Ban đầu Hà Đồng Vương cũng suýt tin lời Khoa Văn Tư nói, vì đám tiểu tử của ông ta không bị thương, nên ông ta nghĩ những người của Khoa Văn Tư hẳn sẽ không nói dối.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư và những người khác, lại cực kỳ tùy ý nói: “Theo tôi được biết, trong Mộ Nữ Oa này sẽ không có bất kỳ dòng chảy nào cuốn các người vào đây.

Hơn nữa, giày của các người sạch tinh tươm như vậy, làm sao có thể nói là đi thám hiểm được?” Vương Diệp ngẩng cằm, trong giọng nói chỉ có vẻ kiêu ngạo.

Mấy người kia nghe vậy, lập tức cúi đầu nhìn đế giày của mình, chưa từng nghĩ Vương Diệp lại có thể phát hiện ra chi tiết này.

Sắc mặt họ trở nên vô cùng khó coi, không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, trên mặt lại chỉ có vẻ tùy ý, đồng thời nhìn chằm chằm họ cười nói: “Tốt nhất là ngoan ngoãn khai ra mục đích của các người đi, nếu còn tiếp tục giấu giếm, tôi sẽ không dễ dàng tha cho các người đâu!” Vương Diệp cười hì hì nói lời này, đồng thời vung vẩy vũ khí trong tay.

Đó là một cây trường côn, nhìn có vẻ không có tác dụng gì lớn.

Nhưng đây là thứ Vương Diệp tìm thấy phía sau cánh cửa, những ký tự được điêu khắc trên đó, Vương Diệp vẫn nhận ra một ít.

Cây côn này là thứ Nữ Oa đã dùng khi còn sống, chuyên dùng để đánh những người đất sét không vâng lời của mình.

Điều đó có nghĩa là, Vương Diệp cầm cây côn này, phàm là họ không phục tùng cậu, khi Vương Diệp dùng cây côn này giáo huấn họ, họ chỉ có thể chịu đòn.

Nhưng Khoa Văn Tư nghe Vương Diệp nói vậy, lại nhìn cây côn trong tay cậu, trên mặt đầy vẻ không cho là đúng, ông ta căn bản không tin Vương Diệp có thể làm gì mình.

Ông ta còn chỉ vào đám tiểu tử trong tay Hà Đồng Vương, vô cùng ngạo mạn nói: “Tôi có vô số tiền tài, và cả kỹ thuật nghiên cứu khoa học, có thể đảm bảo anh đến cái nơi quỷ quái này có thể không chết.

Nếu anh bằng lòng giao bọn chúng cho tôi, tôi có thể...” Lời ông ta còn chưa dứt, Hà Đồng Vương đã tức đến nghiến chặt răng, nhìn chằm chằm ông ta, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Thấy bộ dạng đó của Hà Đồng Vương, Khoa Văn Tư hơi gượng gạo cười một tiếng, nhìn Hà Đồng Vương cũng không khỏi nói: “Thôi được rồi, đừng nhìn tôi như vậy.

Cho tôi một đứa cũng được.

À đúng rồi, tôi còn có thể cho anh núi vàng núi bạc, mỹ nữ xe sang.” Điều kiện Khoa Văn Tư đưa ra càng hấp dẫn, lại càng khiến Hà Đồng Vương cảm thấy phẫn nộ.

Thứ ông ta cần căn bản không phải những thứ này.

Ông ta và đám tiểu tử của mình ngày đêm sống cùng nhau, đã sớm không còn bất kỳ liên hệ nào với mọi sự thế tục bên ngoài.

Thứ Hà Đồng Vương coi trọng nhất, chính là đám tiểu tử của mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, trong mắt lóe lên vài phần sầu muộn.

"Chúng ta đánh một trận đi, đừng nói nhiều lời vô ích nữa." Vương Diệp khẽ mỉm cười nhướn mày với ông ta.

Khoa Văn Tư nắm chặt bốn chiếc nhẫn trong tay, nhìn Vương Diệp lần nữa nói: "Nếu anh đấu với tôi, anh rất có khả năng sẽ chết dưới tay tôi, anh thật sự bằng lòng sao?" Lời Khoa Văn Tư vừa nói ra, Vương Diệp cứ như nghe thấy một trò cười lớn.

Cậu chỉ vung vẩy cây côn bình thường không có gì đặc biệt trong tay.

Chất liệu của cây côn này cũng không biết làm bằng gì, chạm vào không giống nhựa, cũng không giống gỗ, cảm giác nó mang lại cũng rất mơ hồ, cứ như đang nằm mơ vậy.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, cũng kéo Hạo Thiên Chân lại gần, bảo cô bé đọc những ký tự trên đó cho mình nghe.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp như vậy, vội vàng đọc những ký tự đó ra.

"Cây côn này được thai nghén từ tinh hoa thiên địa." Hà Đồng Vương nghe vậy, tròn xoe mắt, vô cùng sung sướng nói: "Trời đất ơi, đây chẳng lẽ là thần khí sao?" Thấy bộ dạng vui mừng đó của Hà Đồng Vương, Vương Diệp lại trực tiếp quăng ông ta xuống đất.

Trên mặt cậu tràn đầy vẻ ghét bỏ, nhìn lòng bàn tay mình, Vương Diệp suýt nữa thì nôn.

Tinh hoa thiên địa, đó chẳng phải là loại bùn thượng hạng sao?

Nhưng thứ đồ chơi này đã để ở đây lâu như vậy, cộng thêm những chữ viết phía sau, đã sớm khiến Vương Diệp nảy sinh nghi ngờ về nó.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, thứ đồ chơi này ước chừng chỉ là một cây côn mà nàng ta tiện tay nặn ra thôi." "Nàng ta" trong lời cậu ta nói đương nhiên là Nữ Oa.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Hà Đồng Vương lại vô cùng sung sướng nhặt cây côn lên.

Trên mặt ông ta tràn đầy hưng phấn, nhìn Vương Diệp cũng không khỏi nói: “Ha ha ha, vậy thì đây đúng là một chuyện tốt rồi, chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng một chút.” Lời Hà Đồng Vương còn chưa dứt, Vương Diệp đã ôm miệng bật cười.

Cậu nhìn Hà Đồng Vương, hơi bất đắc dĩ nói: “Thôi đi, cho dù tôi tay không tấc sắt cũng có thể đánh với gã này.” Loại đồ vật này đối với người khác mà nói, tuy rất có sức hấp dẫn, nhưng đối với Vương Diệp thì cậu đã thấy nhiều biết rộng, thứ đồ chơi này cậu thật sự không để vào mắt.

Quan trọng nhất là một cây côn làm bằng đất sét thì có tác dụng gì chứ.

Còn không bằng Hắc Kim Cổ Đao của cậu.

Vương Diệp vừa rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, Khoa Văn Tư đã xông tới.

Ông ta chỉ cầm bốn chiếc nhẫn trong tay, cứ thế vung nắm đấm về phía Vương Diệp.

Ngay cả cây đao trong tay Vương Diệp, ông ta cũng không né tránh.

Thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, Vương Diệp vội lùi về sau một bước.

Trong lúc người khác không chú ý, Vương Diệp có thể thông qua sự khúc xạ của ánh sáng, nhìn thấy những loại độc dược được rắc ra từ bên trong nhẫn của ông ta.

Vương Diệp vội vàng đeo khăn bịt mặt lên, nhìn Khoa Văn Tư, trong mắt cậu tràn đầy vẻ khinh thường.

“Mánh khóe vặt vãnh, cũng dám làm trò lố ở đây!” Vương Diệp vừa nói lời này, vừa cười lạnh.

Khoa Văn Tư tức đến run người, bởi vì Vương Diệp vừa nãy đã né được đòn tấn công đó.

Và ông ta cũng gián tiếp chứng kiến được thực lực của Vương Diệp.

Ông ta nhìn Vương Diệp, cực kỳ không cam lòng nói: “Căn bản không phải như vậy, anh đang nói bậy.

Có bản lĩnh thì anh đỡ một chiêu của tôi đi.” Khoa Văn Tư vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, trong mắt Vương Diệp chỉ có vẻ khinh thường.

Cậu ngẩng cằm nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, nói với vẻ bề trên: “Tin hay không thì trong ba chiêu tôi sẽ khiến anh phải quỳ xuống.” Lời Vương Diệp nói khiến Khoa Văn Tư bật cười.

Ngoài Khoa Văn Tư ra, những thuộc hạ phía sau ông ta cũng đang cười ha hả.

Nhưng khi giao thủ với Khoa Văn Tư, Vương Diệp lại chú ý đến một điểm cực kỳ quan trọng, đó chính là Khoa Văn Tư cố ý tiếp cận đám tiểu tử của Hà Đồng Vương.

Vương Diệp liếc nhìn Khoa Văn Tư một cái, lập tức biết trong lòng gã này đang tính toán điều gì.

Cậu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh mình, hai người kịp thời phản ứng, vội vàng đưa đám tiểu tử rời khỏi đây.

Khi Hà Đồng Vương hoàn hồn lại, cũng cầm cây côn trong tay xông lên.

Chỉ tiếc là, Vương Diệp trong vòng ba chiêu đã thật sự đánh cho Khoa Văn Tư nằm rạp xuống đất.

Thấy bộ dạng Khoa Văn Tư thảm hại không chịu nổi, trong mắt Vương Diệp chỉ có vẻ khinh thường nồng đậm.

Cậu đặt Hắc Kim Cổ Đao lên cổ Khoa Văn Tư.

Cậu không làm Khoa Văn Tư bị thương, chỉ là lo lắng đám thuộc hạ của Khoa Văn Tư sẽ không nghĩ ngợi gì mà xông lên.

Bọn họ đông người thế mạnh, Vương Diệp cho dù có thể một mình đấu năm, nhưng ai biết mấy tên này có dùng ám khí gì không?

Loại người này vô cùng âm hiểm, một khi dùng ám khí, Vương Diệp khó lòng phòng bị, ngay cả mấy đứa tiểu tử kia, không chừng cũng sẽ bị chúng bắt mất.

“Mau gọi ông nội đi.” Vương Diệp nhìn Khoa Văn Tư, cười hì hì nói.

Cậu ta thật sự là trẻ con chưa mất, gặp một cao thủ là thích chơi trò này.

Khoa Văn Tư nghe vậy suýt nữa tức đến hoa mắt.

Ông ta lườm một cái, cứ thế nghiến chặt răng, chết cũng không chịu nói ra một lời nào.

Chương 769

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, trong mắt lộ ra một vẻ quái dị.

Cậu đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư nói: “Anh cũng đừng nói tôi không nhắc nhở anh, tôi đã cố gắng hết sức giúp anh giảm bớt độ thù hận của mọi người đối với anh rồi.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, ngẩng đầu nhìn Hà Đồng Vương, Hà Đồng Vương nhìn Khoa Văn Tư với ánh mắt hận không thể lột da bóc xương ông ta.

Khoa Văn Tư gánh chịu áp lực từ tất cả mọi người, rồi nhìn đám thuộc hạ của mình, vì Vương Diệp mà tất cả đều đứng một bên, không thể tiến lên.

Lúc này, Khoa Văn Tư đột nhiên khẽ chuyển động ngón tay của mình.

Nhưng Vương Diệp thấy động tác đó của Khoa Văn Tư, lại cắm Hắc Kim Cổ Đao vào khe giữa các ngón tay của ông ta, động tác của cậu ta thực sự quá nhanh.

“Tôi nói cho anh biết nhé, lần tới nếu tay tôi không cẩn thận trượt xuống, trực tiếp chặt bay ngón tay anh, anh đừng có trách tôi.” Vương Diệp nhìn Khoa Văn Tư, vô cùng nghiêm túc nói.

Lời này là sự khiêu khích trắng trợn!

Khoa Văn Tư nghe vậy, trong mắt chỉ có sự phẫn nộ tột độ.

Bất đắc dĩ, ông ta chỉ có thể nói ra sự thật về việc mình đến đây.

Những mánh khóe đó, ông ta cũng không dám tiếp tục giở trò nữa.

Mấy chiếc nhẫn này đều là vũ khí của ông ta, bên trong chứa đủ loại độc phấn.

Và ông ta đến nơi này, chính là vì khối Nữ Oa Linh Thạch kia.

“Nói xem, anh vì chuyện này mà cầu sự trường sinh bất lão sao?” Vương Diệp hỏi.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Khoa Văn Tư liền gật đầu.

Trong mắt Khoa Văn Tư xẹt qua một tia tự ti, chưa từng nghĩ mình lại bị Vương Diệp khuất phục triệt để như vậy.

Vương Diệp thấy Khoa Văn Tư thật sự gật đầu, lập tức bị dọa cho giật mình.

Cậu nhìn Khoa Văn Tư, đột nhiên lớn tiếng hô lên: “Vậy anh đúng là mặt dày vô sỉ!

Tôi chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như anh!” Vương Diệp vừa nói lời này, vừa nhẹ nhàng thở dài.

Cậu nhìn Khoa Văn Tư, trong mắt chỉ có vẻ phức tạp.

Khoa Văn Tư nghe Vương Diệp nói vậy lại đầy vẻ không quan tâm.

Ngay cả khi lúc này ông ta bị Vương Diệp đè dưới chân, nhưng ông ta vẫn ngẩng đầu lên, cực kỳ kiêu ngạo nói: “Làm người nếu không có ước mơ, thì có khác gì cá ướp muối đâu.” Lời Khoa Văn Tư nói ra khiến Vương Diệp bật cười, nhưng Vương Diệp không quên chuyện Khoa Văn Tư vừa nãy muốn động thủ với đám tiểu tử của Hà Đồng Vương.

Cậu nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh có thể có ước mơ, nhưng anh không thể đánh chủ ý lên người khác.” Khoa Văn Tư liếc nhìn Hà Đồng Vương, phát hiện ngọn lửa giận trong mắt Hà Đồng Vương đã dần dần tiêu tan, liền thở phào nhẹ nhõm, ngơ ngác gật đầu nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông ta, chỉ cười một tiếng, không nói gì cả.

Khoa Văn Tư động đậy bờ vai của mình, cứ ngỡ Vương Diệp giây tiếp theo sẽ buông tha ông ta.

Không ngờ Vương Diệp đón lấy sợi dây Hạo Thiên Chân đưa qua, trực tiếp trói ngũ hoa ông ta.

“Anh đang làm gì ở đây?” Khoa Văn Tư nói với giọng điệu đầy lo lắng.

“Tôi chủ yếu là muốn nói cho anh biết, những giấc mơ đẹp đó của anh không thể thành công được.

Thế nên tôi chuẩn bị đưa anh ra ngoài, đúng như cách anh đã đến đây lúc ban đầu.” Vương Diệp cười hì hì nói ra lời này, Khoa Văn Tư cau mày, trên mặt chỉ có vẻ khó hiểu.

“Cái gì?” Trong giọng nói của ông ta còn mang theo vài phần kinh ngạc, dường như đã liên tưởng đến hậu quả rồi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, vỗ tay ông ta, vô cùng sung sướng nói: “Khi anh ra ngoài, có thể quang minh chính đại nói với những người đó rằng anh bị dòng chảy cuốn ra ngoài.” Lời Vương Diệp nói ra thực sự quá độc địa.

Khoa Văn Tư nghe xong trợn trắng mắt, suýt nữa thổ huyết mà chết.

Hà Đồng Vương đứng ở một bên thì ôm bụng cười ha hả, chưa từng nghĩ Vương Diệp nói chuyện lại hài hước như vậy.

Nhưng điều này cũng đáng đời Khoa Văn Tư, ai bảo khi Khoa Văn Tư đến chỗ Vương Diệp thì lại không ngừng lừa gạt Vương Diệp.

Còn dám đánh chủ ý lên đám tiểu tử của ông ta.

Nghĩ đến điểm này, Hà Đồng Vương gần như không chút do dự mà đứng ra, hùng hồn nói: “Anh giao ông ta cho tôi đi, tôi sẽ quăng ông ta vào trong.” Nghe Hà Đồng Vương nói vậy, Vương Diệp còn chưa kịp trả lời, đám tiểu tử ở bên cạnh Hà Đồng Vương đã đồng loạt reo hò.

Vừa nãy Khoa Văn Tư đối xử với chúng ra sao, đám tiểu tử này đều nhớ rõ mồn một.

Vương Diệp không ngờ, chúng còn biết ghi thù, đầu óc linh hoạt như con người vậy.

Vương Diệp cười ha hả, thấy bộ dạng Khoa Văn Tư bị dọa đến tái mét mặt mày.

Lại nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, rất nghiêm túc nói: “Tôi nói thật, những thứ anh nghiên cứu ra đó, đối với tôi thì chẳng là cái thá gì, đối với mọi người cũng vậy.” Nói xong lời này, Khoa Văn Tư cứ ngỡ mình vẫn còn đường cứu vãn, lại kéo tay Vương Diệp, bắt đầu lớn tiếng nói: “Nếu anh không hài lòng với cái này, tôi có thể cho anh thêm nhiều lợi ích hơn nữa, anh muốn gì tôi cũng có thể cho anh.” Khoa Văn Tư vừa nói vừa vỗ ngực, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Khoa Văn Tư, trên mặt cậu lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

“Nói chuyện với anh cũng vô ích, tôi đã nói là tôi không có hứng thú với loại đồ vật này rồi.” Nói xong lời này, chỉ thấy những thuộc hạ của Khoa Văn Tư không hề suy nghĩ mà đi tới.

Bọn họ dựa vào chiều cao của mình và số đông người, cố ý lấn lướt Vương Diệp và những người khác.

Ai ngờ Bàn Tử và những người khác vừa đứng ra, không ít người đã bị dọa cho giật mình.

Đám tiểu tử kia càng là tất cả đều chạy ra.

Khoa Văn Tư thấy hai bên sắp giao chiến, lại vội vàng nói một đống lời kỳ lạ với thuộc hạ của mình.

Vương Diệp không hiểu, nhưng thấy những thuộc hạ của ông ta đều lùi về sau, cuối cùng cũng hài lòng đôi chút.

Chỉ là lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, không khỏi cảm thán một câu nói: “Tôi không muốn động thủ, vậy nên anh bảo đám thuộc hạ của anh ngoan ngoãn nhảy vào một chỗ, đóng gói lại, tôi sẽ đưa các người ra ngoài.” Lời Vương Diệp nói ra đầy lý lẽ hùng hồn, cũng vô cùng ngạo mạn, lời nói trong ngoài đều mang theo sự khiêu khích, khiến người ta cảm thấy phẫn nộ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt Khoa Văn Tư lộ ra một tia phẫn nộ.

Khoa Văn Tư nắm chặt nắm đấm, sau đó bắt đầu khổ sở cầu xin.

Ông ta lại kể ra thân thế đáng thương của mình, nhưng Vương Diệp vẫn nhất quyết muốn quăng ông ta xuống.

Nhưng trong quá trình quăng Khoa Văn Tư đi, Vương Diệp lại thấy trên người Khoa Văn Tư có một tấm da dê rơi xuống.

Khi Vương Diệp nhặt tấm da dê lên, không ngờ đó lại là bản đồ địa hình của nơi này.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, không hiểu Khoa Văn Tư đã có được những thứ này từ đâu.

Khoa Văn Tư đối mặt với Vương Diệp, trên mặt lại chỉ có vẻ không cho là đúng.

Ông ta đột nhiên ngẩng cằm lên, nhìn Vương Diệp cực kỳ kiêu ngạo nói: “Những thứ này là bạn của tôi đưa cho tôi.

Chỗ tôi còn rất nhiều, nếu anh bằng lòng tha cho tôi một mạng, có lẽ tôi có thể...” Lời Khoa Văn Tư nói đến đây, liền đột nhiên dừng lại.

Vương Diệp thấy Khoa Văn Tư như vậy, lại nhìn chằm chằm ông ta cười hì hì nói: “Anh nghĩ tôi sẽ để tâm đến những thứ này sao?” Khoa Văn Tư hét lên một tiếng.

Ông ta nhìn Vương Diệp, sau đó lại nói với thuộc hạ của mình: “Cho dù có chết, cũng tuyệt đối không được bỏ cuộc!” Những thuộc hạ của ông ta nghe Khoa Văn Tư nói vậy, dứt khoát giơ vũ khí trong tay lên, và tiến tới giải cứu Khoa Văn Tư.

Mấy tên trong số đó còn trực tiếp uy hiếp đám tiểu tử.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, trên mặt lại chỉ có vẻ không cho là đúng.

Cậu thậm chí không khỏi cười khẽ một tiếng nói: “Các người là đối thủ của tôi sao?” Khi câu này được hỏi ra, mấy người kia lập tức sững sờ tại chỗ.

Nhưng giây tiếp theo, Vương Diệp Phong Quyển Tàn Vân, cậu trực tiếp cứu đám tiểu tử đó về.

Nhưng nhìn Khoa Văn Tư, Vương Diệp lại không còn tâm trí để trừng phạt ông ta nữa.

Mà là một cước đá vào người Khoa Văn Tư.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, cực kỳ khinh thường nói: “Cút ngay đến chỗ khác đi, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, nếu không tôi nhất định sẽ giết anh!” Nghe Vương Diệp nói vậy, ánh mắt Khoa Văn Tư lập tức trở nên vô cùng phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, ngoài việc lủi thủi bỏ đi khắp nơi, ông ta không còn cách nào khác.

Thấy Khoa Văn Tư cứ thế bỏ đi, Vương Diệp lại không cho là đúng.

Hà Đồng Vương đứng ở một bên nhìn Vương Diệp, vô cùng lo lắng nói: “Tôi sợ những người này sẽ tấn công lén lần thứ hai, hay là tôi và đám tiểu tử của tôi trước tiên nghĩ cách đối phó.” Lời Hà Đồng Vương vừa thốt ra, Vương Diệp dứt khoát lắc đầu, chọn cách từ chối.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hà Đồng Vương liền mặt đầy sốt ruột đẩy vai cậu nói: “Sao anh lại có thể như vậy.” Hà Đồng Vương vô cùng lo lắng họ sẽ bị tấn công, nên mới để tâm đến chuyện này như vậy.

Nhưng Vương Diệp nhìn Hà Đồng Vương, trong mắt chỉ có vẻ qua loa.

Cậu không khỏi vỗ vai Hà Đồng Vương nói: “Tôi nói cho ông biết, chuyện này không đơn giản như ông nghĩ đâu.

Đám người Khoa Văn Tư đó vũ khí tinh xảo, tôi mà đơn đả độc đấu với tất cả bọn họ, một khi họ cầm vũ khí lên, e rằng tôi còn không đánh lại họ nữa là.

Huống chi là đám tiểu tử của ông ta.

Đám tiểu tử này chưa từng trải qua sóng to gió lớn nào, một khi thật sự đối mặt với chúng, chẳng phải sẽ bị đánh cho la oai oái sao?” Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp liền vô cùng nghiêm túc khuyên nhủ Hà Đồng Vương.

Cậu hy vọng Hà Đồng Vương có thể bình tĩnh, nhưng Hà Đồng Vương nhìn Vương Diệp, trong mắt lại lộ ra vài phần quái dị.

Ông ta không khỏi mở miệng nói với Vương Diệp: “Có một chuyện, tôi vẫn luôn quên chưa nói với anh.” Nghe Hà Đồng Vương nói vậy, Vương Diệp cau mày, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Chỉ thấy gã này chỉ vào trần nhà phía trên đỉnh đầu, nhìn Vương Diệp sau đó mặt đầy nghiêm túc nói: “Vừa nãy khi anh đang giáo huấn Khoa Văn Tư, Ngô Tà và Lâm Tiểu Yêu đã đi lên rồi.” Vương Diệp nghe lời này, lập tức trợn tròn mắt, nhìn ông ta cũng cực kỳ sốt ruột truy hỏi: “Họ lên đó làm gì?

Chỗ đó sẽ có lối vào sao?” Cậu thật không ngờ mình chỉ nhất thời không để mắt đến hai người họ, hai người đó lại chạy lên phía trước, cũng không biết chỗ đó có nguy hiểm gì khác không.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp lập tức cảm thấy phiền lòng.

Y nhíu mày, trên mặt chỉ có sự tức giận và mất kiên nhẫn.

Chương 770

Thấy Vương Diệp bộ dạng như vậy, Hà Đồng Vương liền xoa xoa mũi mình, nhìn Vương Diệp có chút chột dạ, kỳ thực y cũng không ngờ lại thành ra thế này.

Nhưng sự đã rồi, cũng chẳng còn cách nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng Hà Đồng Vương, trên mặt lại đầy vẻ không quan tâm.

Thậm chí y còn chẳng đợi Hà Đồng Vương phản ứng, trực tiếp men theo trần nhà bọn họ mà leo lên.

Nhưng khoảnh khắc Vương Diệp leo lên, y lại quay đầu nhìn Hà Đồng Vương dặn dò, bảo y dẫn lũ nhóc con ở lại bên dưới này.

Còn y thì chỉ dẫn Bàn Tử và Trương Khởi Linh bọn họ lần lượt đi lên.

Nơi bên trên có lẽ không còn thích hợp để Hà Đồng Vương bọn họ đi lên nữa.

Vương Diệp cũng lo lắng sau khi mình lên sẽ bị Khoa Văn Tư tập kích và trả thù, nên mới dặn dò như vậy.

Hà Đồng Vương dứt khoát gật đầu, sau đó bảo tiểu quỷ của mình đoàn kết nhất trí, ở đây quan sát tình hình xung quanh.

Mấy tên người rắn tuy đã bị giải quyết, nhưng bọn họ tiếp theo vẫn còn cường địch phải đối phó.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hà Đồng Vương lộ ra một tia kỳ lạ.

Khi Vương Diệp đi trong trần nhà này, mới phát hiện đây là một lối mộ đạo thật sự, mộ Nữ Oa không giống như những gì bọn họ đã thấy.

Chỉ cần tiến vào nơi đó là có thể thuận lợi đến nơi, xem ra, nơi này vẫn có cơ quan nhất định.

Vương Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt y mang theo vài phần cảm thán.

Trương Khởi Linh đứng một bên chỉ nhìn Vương Diệp, lại có chút căng thẳng nói.

“Vừa nãy tôi đáng lẽ nên để mắt tới bọn họ.” Ai mà ngờ chớp mắt cái bọn họ đã chạy lên rồi, hơn nữa chỉ chào hỏi Hà Đồng Vương, còn quên cả nói với bọn tôi.

Điểm này khiến Trương Khởi Linh cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt lại đầy vẻ không quan tâm lắc đầu.

Bàn Tử thấy vẻ chột dạ trên mặt Trương Khởi Linh, đột nhiên bật cười.

Anh ta nhẹ nhàng vỗ vai Trương Khởi Linh, lại nghiêm mặt nói với Trương Khởi Linh.

“Tôi thấy hai người họ là thật sự đã nghĩ kỹ, muốn ở đây tạo ra một vùng trời riêng rồi.” Ý tứ trêu chọc trong lời anh ta khiến Vương Diệp lườm một cái.

Giờ việc cấp bách vẫn là tìm thấy bọn họ trước, hội hợp mới là quan trọng nhất.

Vương Diệp nhìn con đường mộ đạo phía trước, bắt đầu gọi tên hai người họ, may mắn là không lâu sau, Vương Diệp đã nghe thấy bọn họ đáp lại mình.

Lúc này Vương Diệp đi thêm vài bước, liền thấy Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu, hai người bọn họ đứng đó, nhìn Vương Diệp trong mắt mang theo vài phần hưng phấn.

Đặc biệt là Lâm Tiểu Yêu, cô ấy không nhịn được mà huyên thuyên kể với Vương Diệp, khoa chân múa tay về những bức bích họa cô ấy thấy ở đây.

Vương Diệp nghe cô ấy nói vậy, lúc này mới chú ý đến những bức bích họa mà mình vẫn luôn bỏ qua.

Nhìn những bức bích họa, Vương Diệp chợt hiểu ra, vì sao những thủ lĩnh của Nữ Oa đều là người rắn, hơn nữa còn có độc tính hóa đá.

Kỳ thực vào thời thiên địa vừa mới khai mở, tất cả các loài rắn đều không có độc tính gây chết người.

Bởi vì rắn là nguyên thân của Nữ Oa, cũng là hình thái cơ bản nhất của Nữ Oa.

Khi đó Nữ Oa nặn người, sau khi nặn mệt thì nặn ra vài con rắn.

Nhưng phát hiện những con rắn đó lại khiến con cái của mình biến thành đá, nên cô ấy lại cố ý nặn ra những thứ người rắn.

Đồng thời khiến bọn họ trở thành thuộc hạ của mình, ngoài ra còn ban cho bọn họ độc tính.

Như vậy, bọn họ vừa có trí thông minh, lại có năng lực của cô ấy, có thể trở thành tướng tài đắc lực nhất của cô ấy, hơn nữa bọn họ vĩnh viễn sẽ không phản bội mình.

Về điểm này, cô ấy chuẩn bị vô cùng tinh tế.

Khi Vương Diệp xem những bức bích họa này, cũng không khỏi thán phục, đầu óc của tên này quả thực là hạng nhất.

Thứ gì cũng có thể bị cô ấy nghĩ ra.

Nhưng ngoài điểm này ra, độc tính trong cơ thể những con rắn đó vẫn còn, chỉ là sau quá trình tiến hóa lâu dài về sau, độc tính trong cơ thể bọn họ đã hoàn toàn biến thành chất độc gây chết người.

Chỉ là vẫn có chút tương đồng, ví dụ như độc dịch của bọn họ kỳ thực cũng không khác biệt mấy so với hóa đá, một khi trúng chiêu, tuyệt đối là chắc chắn phải chết.

Còn những gì Vương Diệp thấy ở đây là, những thứ người rắn và nhân tộc cùng nhau sinh sôi, bọn họ đã tồn tại ở đây rất lâu.

Khi Nữ Oa ở đây, bọn họ vẫn luôn chung sống hòa bình.

Nhưng sau khi Nữ Oa rời đi, mặt tính cách tham lam lười biếng của nhân tộc dần dần bộc lộ ra.

Người rắn, bọn họ là biểu tượng của Nữ Oa, bọn họ tự xưng là hậu nhân của Nữ Oa.

Có lẽ là vì đã mất đi điểm ràng buộc đó, nên bọn họ đều như trẻ con bắt đầu giao chiến.

Hậu nhân Nữ Oa nắm giữ Nữ Oa Linh Thạch, mục đích ban đầu của bọn họ là ẩn mình vào rừng núi, không xuất hiện nữa.

Nhân tộc quá mức phức tạp hỗn loạn, bọn họ không còn tâm tư ở lại nữa, nhưng mấy tên nhân tộc kia tham lam Linh Thạch trong tay bọn họ, vậy mà không cho bọn họ rời đi.

Hơn nữa còn cố ý thiết lập cửa ải, giam giữ những thứ người rắn này.

Sau khi xem xong những thứ trên đây, Vương Diệp không khỏi thở dài, xem ra mình đã hiểu lầm những quái vật đó rồi.

Nhưng phía sau còn không ít, Vương Diệp vội vàng tiếp tục xem, những thứ người rắn kia dù bị giam cầm, nhưng bọn họ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Vẫn không chịu giao những thứ của Nữ Oa ra.

Khi Vương Diệp xem những dòng chữ này, trong mắt lộ ra vài phần kỳ lạ, những Hà Đồng và người rắn này đáng lẽ phải chung sống hòa thuận.

Nhưng vì người rắn, trừ khi là người được họ công nhận, còn lại những người khác hễ nhìn thấy đều chọn tấn công, điều này cũng dẫn đến mối quan hệ giữa bọn họ và Hà Đồng ngày càng tồi tệ.

Vương Diệp nhíu mày, sau đó thấy trên bức bích họa này, những cảnh tàn sát quy mô lớn được vẽ.

Thực ra người rắn là hậu duệ của Nữ Oa, trí thông minh mà bọn họ có, bao gồm cả những điều bọn họ biết, đều giống hệt như của loài người.

Về điểm này không hề có bất kỳ sự đối xử khác biệt nào.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ, nhưng vì loài người muốn cướp đoạt Linh Thạch trong tay bọn họ.

Cố ý gán tội cho bọn họ, đến nỗi trong những chuyện này bọn họ không thể tránh khỏi.

Sau này, những hậu nhân Nữ Oa này bị xua đuổi và sát hại đến cùng.

Cuối cùng ẩn mình ở đây, một bộ phận khác thì ẩn sâu trong rừng núi, không ai có thể tìm thấy.

Còn trên bức bích họa này vẽ, cũng có liên quan đến tung tích Linh Thạch, chỉ là những bức họa này, hiển nhiên chỉ có Nữ Oa đích thân giáng lâm, mới có thể lấy đi Linh Thạch này.

Đổi lại là người khác, căn bản không có cách nào nhòm ngó Linh Thạch này.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia phức tạp.

Bàn Tử đứng bên cạnh y, khi thấy những bức bích họa này, đột nhiên bật cười.

Anh ta nhìn Vương Diệp không khỏi cười hì hì nói.

“Chúng ta tranh chuyến này vào đây nhất định phải lấy được viên Linh Thạch kia.” Trong giọng nói của anh ta tràn đầy kích động, thực ra chỉ là vì tò mò muốn xem thử thế sự mà thôi.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, đột nhiên cúi đầu nhìn anh ta một cái rồi nói.

“Cậu nghĩ sẽ đơn giản đến vậy sao?” Khi lời này vừa thốt ra, ánh mắt sắc bén của Bàn Tử và Vương Diệp chạm nhau, Bàn Tử bị giật mình, nhìn Vương Diệp mặt đầy căng thẳng nói.

“Cái này chẳng lẽ rất khó khăn sao?” Trong giọng anh ta mang theo vài phần căng thẳng và cẩn trọng, nhưng Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ khẽ cười lạnh một tiếng.

Những kẻ muốn lấy đi khối đá này thì nhiều vô số kể, những người đó dù đã giao chiến nhiều lần với hậu nhân Nữ Oa, nhưng bọn họ vẫn không chiếm được lợi thế.

Ngay cả mộ thất này bọn họ cũng không có cách nào dâng hiến, điều đó chứng tỏ nơi này, sớm đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Huống hồ, mộ thất Nữ Oa này, sở dĩ lại xuất hiện ở đây.

Nhất định cũng có nguyên nhân của nó, không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Đừng nghĩ mọi chuyện quá dễ dàng.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Bàn Tử thấy Vương Diệp không nói gì, lại nhìn Trương Khởi

Linh và những người khác đứng bên cạnh, không ngờ mấy người kia nhìn Bàn Tử, trong mắt đều lóe lên vài phần mất kiên nhẫn.

Bàn Tử thấy bộ dạng của bọn họ, nhất thời cũng cười gượng gạo.

“Tôi đây chẳng qua là tò mò thôi mà?” Bàn Tử cứng rắn tìm cho mình một cái cớ, nhưng Vương Diệp không thèm đáp lại anh ta, y tiếp tục xem bức bích họa này, lúc này mới biết Nữ Oa trong quá trình ngủ say đã tỉnh lại một lần.

Khi cô ấy tỉnh dậy cũng đặc biệt chọn di dời.

Đồng thời dẫn dắt hậu nhân của mình, hoàn toàn rời khỏi tầm nhìn và lãnh thổ của nhân tộc.

Khiến cho nhân tộc về sau mấy trăm năm, đều không tìm thấy dấu vết của bọn họ, huống chi là Nữ Oa Linh Thạch này.

Vương Diệp nhìn những bức bích họa này, trong mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, những thứ này chỉ cần thông qua văn tự mà xem, là có thể đoán được.

Khi bọn họ di dời lúc đó, trong lòng đau khổ đến mức nào.

Chương 771

Dù sao nơi đó là nơi bọn họ dựa vào để sinh tồn, hơn nữa cũng là nơi đã sinh sống mấy chục đời.

Nhưng sau khi bọn họ di dời đến nơi này, không lâu sau Nữ Oa đã bắt đầu ngủ say, Nữ Oa không còn nặn người như trước nữa, cô ấy không còn tinh lực đó.

Ngoài điểm này ra, những hậu nhân Nữ Oa kia, vẫn canh giữ ở nơi này.

Nhưng khi bọn họ canh giữ ở đây, cũng đã gặp Hà Đồng Vương bọn họ, nhưng về ghi chép về Hà Đồng Vương bọn họ.

Bọn họ chỉ ghi chép vài nét sơ sài, ngoài điểm này ra, Hà Đồng Vương đối với bọn họ, dường như là một người bạn chung sống hòa bình.

Bởi vì Vương Diệp không thấy bất kỳ dấu vết chiến tranh nào trên đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút phức tạp, nhưng ở cuối bức bích họa là một người phụ nữ nằm trong quan tài, người phụ nữ đó trông cực kỳ xinh đẹp.

Nếu không nhầm thì đây hẳn là Nữ Oa, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Y nhìn Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu bên cạnh mình, hai người bọn họ đối với những thứ thế tục này không có quá nhiều dục vọng.

Ngay cả khi Vương Diệp giao quyền quyết định cho hai người bọn họ, hai người vẫn không đáp lại Vương Diệp, mà chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xem xét chi tiết trên bức bích họa.

Khi quan sát những bức bích họa này, bọn họ cũng chú ý đến một điểm đáng sợ nhất, đó là khi bọn họ di dời vì Nữ Oa, bọn họ lại chọn bò trên mặt đất.

Điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ bò ở đây giống như rắn, vậy có phải cũng có nghĩa là, trong quá trình di dời lúc đó, tất cả các loài rắn đều đã đi qua.

Hơn nữa bọn họ đời đời kiếp kiếp đều sinh sống ở nơi này.

Những người rắn vừa thấy lúc nãy, e rằng cũng chỉ là một tướng lĩnh canh giữ bên ngoài cửa mà thôi.

Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều giật mình, Vương Diệp chỉ cười cười.

Xem ra những người rắn mà bọn họ gặp ở phía trước kia, chẳng qua chỉ là mấy con quái vật cấp thấp mà thôi, chắc hẳn cũng ứng với câu nói của y.

Cao thủ tại dân gian, thất thủ tại âm gian.

Tên Hà Đồng Vương kia chẳng qua là vì may mắn tình cờ, nên mới không gặp phải thứ đáng sợ như vậy, nhưng may mắn là hiện tại, Vương Diệp đã biết thứ này lợi hại đến mức nào.

Y cũng có thể nói cho Hà Đồng Vương biết, thứ này đáng sợ đến mức nào, nhưng nếu bây giờ đi vào, điều đó cũng có nghĩa là, tất cả mục đích của bọn họ đều phải là khối Linh Thạch kia.

Nhưng Vương Diệp không hề muốn có được thứ này, y chỉ muốn gặp Nữ Oa một lần mà thôi.

Dù sao cô ấy đã ở chỗ mình lâu như vậy, hơn nữa Nữ Oa là có thể bị đánh thức bất cứ lúc nào.

Vương Diệp còn muốn hỏi cô ấy, nguyên nhân chạy đến bên này là gì?

Chỉ là loại bích họa này đa số đều mang cấu trúc thần thoại nhất định, nên sau khi Vương Diệp vào, không nhất định có thể nhìn thấy Nữ Oa, Nữ Oa cũng không nhất định sẽ tỉnh lại.

Và quan trọng nhất là khối Linh Thạch kia, cũng không nhất định là có tồn tại.

Nhưng có thể khẳng định là những con rắn bên trong đó, chắc chắn vẫn còn sống ở bên trong.

Vừa nghĩ đến thứ này, Vương Diệp đã thấy da đầu tê dại, y ghét nhất là những loài bò sát này, hơn nữa lại còn không có tứ chi.

Cũng không biết thứ này có tấn công lén bọn họ hay không, nếu phát động tấn công lén bọn họ.

E rằng bọn họ cũng sẽ không ứng phó kịp, bao gồm cả việc bọn họ bị hóa đá.

Y thân là đội trưởng của toàn đội, cần phải cân nhắc quá nhiều thứ, lần này y chưa đưa ra quyết định, chính là vì trong lòng y có quá nhiều lo lắng, nghĩ quá nhiều.

Trong khi Vương Diệp đang do dự băn khoăn, Bàn Tử chẳng nghĩ ngợi gì, vỗ ngực nhìn Vương Diệp, cười hì hì nói về việc mình muốn đi xem tận mắt.

Bàn Tử vẫn là cái bộ dạng không biết sống chết đó, nhưng Bàn Tử là vì biết tất cả mọi chuyện đều có Vương Diệp giải quyết, nên Bàn Tử căn bản không thèm bận tâm.

Vương Diệp thấy vẻ kiên trì của Bàn Tử, rồi nhìn những người khác đang ở bên cạnh mình, bọn họ đều không phản đối tất cả những gì Bàn Tử nói.

Suy nghĩ một chút, y dứt khoát dẫn bọn họ đi vào.

Tổng không thể đến đây rồi lại chọn lùi bước, những tình huống và vấn đề bên trong, Vương Diệp nhất định phải giải quyết, nói trước rằng đây là địa bàn của y.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp liền ngẩng cằm lên, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Cho dù đã đi vào, gặp phải những thứ đáng sợ bên trong, nhưng Vương Diệp vẫn có khả năng ứng phó, những người khác cũng không phải người dễ bị bắt nạt.

Với ý niệm như vậy, Vương Diệp dứt khoát cùng bọn họ đi vào.

Nhưng khi bọn họ theo cầu thang này, đi đến một mộ thất rộng lớn phía trước, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng hoành tráng trước mắt làm cho choáng váng.

Bọn họ nhíu mày, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nơi này còn hùng vĩ hơn cả những Kim Loan Điện kia.

So với những cung điện trong hoàng cung, những nơi đó giống như trò đùa, chỉ có nơi đây mới thật sự xa hoa.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp.

Bàn Tử đứng bên cạnh y, đột nhiên nhìn Vương Diệp cười hì hì nói.

“Cổ vật ở đây cũng quá nhiều đi, nhưng những cổ vật này niên đại xa xưa, không biết còn có giá trị nhất định nào không.” Khi Bàn Tử đang cân nhắc những vấn đề này, Lâm Tiểu Yêu đã bật cười.

Lâm Tiểu Yêu nhìn chằm chằm Bàn Tử, có chút buồn cười nói.

“Anh đừng có ở đây mà nghĩ vẩn vơ nữa, tôi nói cho anh biết mấy cái cổ vật này anh có mang ra ngoài, anh cũng không thể chứng minh nó là của thời Nữ Oa.” Cô ấy không thể chứng minh được, điều đó có nghĩa là những thứ này đối với người bên ngoài mà nói, chỉ là một đống đồ vô dụng mà thôi.

Bàn Tử nghe Lâm Tiểu Yêu nhắc nhở, lập tức lại phản ứng kịp.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta vừa đi qua bên đó vừa nhặt mấy thứ đồ lên, anh ta nhìn công nghệ và phù hiệu khắc trên đó.

Bởi vì chưa từng có ai mang thứ này ra ngoài, nên mọi thứ này quả thực sẽ không có ai tin.

Huống chi đối với đại đa số người, Nữ Oa chỉ là một nhân vật tồn tại trong thần thoại.

Cho dù Bàn Tử có mang những thứ này ra ngoài, cũng không thể nói cho người khác biết, bọn họ là do Nữ Oa nặn ra mà thành.

Hơn nữa những thứ trên bích họa thật thật giả giả, Bàn Tử cũng không biết.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Bàn Tử nhìn những thứ đồ này cũng không chọn lấy đi, dù sao các tác phẩm nghệ thuật trên đó nhìn cũng không đủ tinh xảo, hơn nữa còn có chút thô ráp.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, liền bật cười ha hả, nhìn chằm chằm Bàn Tử không khỏi cảm thán một câu nói.

“Không ngờ cậu cũng là một kẻ xu nịnh bợ đỡ.” Vương Diệp tùy tiện nói một câu trào phúng, lại khiến Bàn Tử đỏ mặt tía tai, Bàn Tử liên tục lắc đầu phủ nhận.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp cũng lười truy cứu thêm với anh ta, mà nhìn những cổ vật trước mắt.

Những cổ vật này không mang lại sự chấn động lớn cho Vương

Diệp, bởi vì tất cả sự chú ý của y đều tập trung vào các hoa văn trên cột trụ.

Nhìn những hoa văn này, ánh mắt Vương Diệp càng trở nên phức tạp.

Y nhíu mày, vậy mà không nói được lời nào.

Bởi vì những hoa văn này khắc họa, là sự sùng bái của tất cả nhân tộc trong thời kỳ đỉnh thịnh của Nữ Oa, và hậu nhân của cô ấy dành cho Nữ Oa.

Thật đáng tiếc là khi Nữ Oa suy tàn, nhân tộc lại phản bội nhanh đến vậy, chuyện này nghĩ lại liền cảm thấy có chút nực cười.

Cũng khó trách hậu nhân lại tranh cãi với nhân tộc đến mức đó, những điều này đều có thể hiểu rõ.

Nhưng những điều này chẳng qua chỉ là ghi chép đơn phương mà thôi, về những gì nhân tộc thực sự ghi chép, Vương Diệp cho đến nay vẫn chưa từng thấy bất kỳ câu mô tả nào.

Kể cả nhân tộc được ghi chép trên những bức bích họa này, cũng chỉ có thể là một loại hư cấu do chính bọn họ bịa đặt ra mà thôi.

Dùng những thứ phiến diện, để quyết định những thứ toàn diện.

Chuyện như vậy nghe thật nực cười làm sao, Vương Diệp cười lạnh một tiếng, trong mắt y tràn đầy vẻ khinh bỉ và châm chọc.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, Bàn Tử đứng một bên, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, cả người anh ta đều giật mình.

Anh ta đẩy đẩy cánh tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp mặt đầy căng thẳng nói.

“Sao thế, cậu sao lại một mình ở đây cười lạnh, có phải có chuyện gì không?” Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần quan tâm, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ lắc đầu.

Bàn Tử thấy bộ dạng Vương Diệp, vừa nhíu mày vừa quan sát tình hình xung quanh.

Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu thì đang chậm rãi đi lại trong cung điện trống trải này.

Trên mặt hai người bọn họ, đều mang vẻ căng thẳng.

Còn Vương Diệp thì đi vòng quanh những cây cột này, Trương Khởi Linh đứng một bên, cậu ấy nhíu mày, đột nhiên nhìn Vương Diệp nói.

“Tôi hình như nghe thấy có tiếng xoay tròn.” Lời này vừa thốt ra, trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp, y nín thở, bắt đầu lắng nghe, nhưng lại phát hiện mình không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Trương Khởi Linh thì chỉ vào đỉnh cột, khi Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, mới thấy từng lưỡi dao lớn hình tròn, lăn xuống theo cột.

Thứ này sắc bén đến mức, Vương Diệp còn chưa đến gần nó, đã cảm nhận được luồng khí sắc bén từ lưỡi dao ập đến.

Y vội vàng dẫn Trương Khởi Linh lùi sang một bên, Bàn Tử vẫn luôn đứng cạnh cũng chạy đến giúp, anh ta giật sợi dây trong tay, cố gắng khống chế thứ này.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng nhận ra, điểm đáng sợ nhất.

Ngoài việc trên một cây cột này có lưỡi dao rơi xuống, thì ở những nơi khác cũng có lưỡi dao rơi xuống.

Chỉ cần có cột ở đó, trên đó đều sẽ có lưỡi dao như vậy rơi xuống.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp thấy tốc độ quay của chúng nhanh như vậy, nhưng lại không cảm thấy tất cả những điều này sẽ đơn giản như mình tưởng tượng.

Chương 772

Ví dụ như những lưỡi dao này, chắc chắn sẽ tách ra khỏi cột, và đúng như y dự đoán, lưỡi dao rơi xuống đầu tiên cuối cùng đã tách rời.

Chúng tách rời như thế nào, Vương Diệp không nhìn thấy, chỉ thấy chúng đang tấn công về phía mình.

Y nhìn Bàn Tử và những người khác, vội vàng kéo sợi dây trong tay, sau đó quấn vào cột bên cạnh, ngay sau đó một mình y đã kéo cả đội bọn họ lên.

Thấy động tác của Vương Diệp nhanh chóng như vậy, những người khác đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu màu đen, cậu ấy nhìn Vương Diệp, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh, đại khái cũng có thể đoán được ở đó lại có lưỡi dao rơi xuống.

Nhưng Vương Diệp nhìn những người khác, thấy bộ dạng sợ hãi của bọn họ, lại chỉ vào những nơi khác bảo bọn họ đi qua.

Y tổng không thể một mình bảo vệ tất cả mọi người.

Sức mạnh của y còn chưa đến mức đó.

Huống chi Vương Diệp cũng không dám chắc, mình có thật sự có thể bảo toàn tính mạng của tất cả mọi người hay không.

Nhưng may mắn là bọn họ phối hợp với Vương Diệp, đến nỗi Vương Diệp chỉ cần nói qua những việc cần làm tiếp theo, những người đó đều có thể hiểu rõ kế hoạch và suy nghĩ của Vương Diệp.

Bọn họ vòng quanh mỗi cây cột, nhưng lúc này Vương Diệp cũng thấy trên đỉnh đầu mình, có lưỡi dao lao xuống xẹt qua.

Lưỡi dao này có hình tròn, nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi, bởi vì nó còn chưa hoàn toàn rơi xuống trước mặt y.

Hơn nữa Vương Diệp thấy những lưỡi dao dưới chân, đang xoay tròn va chạm với tốc độ cao.

Mỗi một khối lưỡi dao hình tròn đều ở trạng thái cực kỳ sắc bén, giống như con quay, có chút tương tự với con quay Vương Diệp từng chơi trước đây.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia phức tạp, không ai có thể giải thích rõ ràng cho y.

Nhưng nhìn bức tường bên cạnh, Vương Diệp lại dứt khoát chọn nhảy lên bức tường đó.

Y leo trèo ở đó, những lưỡi dao kia tuy cũng đã tránh được, nhưng y cũng thấy Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu, rơi vào cảnh khốn cùng.

Hai người bọn họ đứng trên quan tài đá, nhưng những lưỡi dao kia dường như sẽ truy đuổi bọn họ, trực tiếp bay tới, không ngừng cắt xén khối đất đá dưới chân bọn họ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu nhìn nhau, lại nhìn Vương Diệp, Vương Diệp dứt khoát ném tới sợi dây thừng, hai người bọn họ sau khi chạm vào đang chuẩn bị nhảy qua.

Không ngờ một khối đá từ không trung xuất hiện, trực tiếp cắt đứt sợi dây thừng này.

Vương Diệp nhíu mày, theo hướng tảng đá này xuất hiện mà nhìn qua.

Thế nhưng không ngờ y lại nhìn thấy một người rắn nam nhân.

Vừa nãy những thứ thấy được có lẽ đều là một vài phụ nữ.

Nhưng bây giờ Vương Diệp nhìn thấy là một người đàn ông, hơn nữa khuôn mặt hắn sắc sảo, ánh mắt trông đặc biệt hiểm độc.

Vương Diệp thấy bộ dạng hắn, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, y nhíu mày, nhìn chằm chằm người đàn ông hồi lâu cũng không nói lời nào.

Người đàn ông thấy bộ dạng của Vương Diệp, lại đầy vẻ không quan tâm cười nói.

“Những thứ này rất đáng sợ sao?” Người đàn ông vậy mà lại nói được ngôn ngữ của bọn họ.

Vương Diệp bị hắn làm cho giật mình, Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông trong mắt tràn đầy phức tạp, lúc này người đàn ông cũng từng bước đi tới, sau đó, hắn đặt tay lên cột trụ xoa vài cái.

Không lâu sau, những lưỡi dao này đều dừng lại.

Chúng dừng hoạt động, không còn như lúc ban đầu.

Vương Diệp nhìn người đàn ông, trong mắt tràn đầy phức tạp, y không tin người đàn ông này xuất hiện từ hư không để cứu mình.

Ngược lại, sự xuất hiện của người đàn ông này quá đáng ngờ, càng như vậy, càng có thể nói rõ tên này có vấn đề.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp, lộ ra một tia kỳ lạ.

Y nhìn chằm chằm người đàn ông, nhưng không xuống khỏi bức tường đá.

Những người khác đều nhìn người đàn ông đó với vẻ đề phòng.

Người đàn ông thấy bộ dạng của bọn họ, cũng có chút bất đắc dĩ, liền vẫy vẫy tay về phía bọn họ, nhìn bọn họ mặt đầy gượng gạo nói.

“Mọi người bình tĩnh một chút, đừng làm như vậy.” Người đàn ông vừa nói vừa mỉm cười với bọn họ, chỉ đáng tiếc khi lời này thốt ra, tất cả mọi người đều giơ vũ khí trong tay lên.

Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Không phải tỏ vẻ ân cần thì là gian trá trộm cắp, tên này chắc chắn có vấn đề.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, khoảnh khắc Vương Diệp giơ vũ khí trong tay lên, sắc mặt người đàn ông lập tức trở nên vô cùng xanh mét.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp cười như không cười nói.

“Tôi đã cứu mạng các người, các người cứ đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy sao?” Lời của người đàn ông vừa thốt ra, Vương Diệp lập tức cười ha hả, nhưng vũ khí trong tay lại không hạ xuống.

“Tôi đã cho cậu cơ hội rồi.” Vương Diệp nói xong lời này, không đợi người đàn ông phản ứng, dứt khoát phát động tấn công về phía hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong mắt người đàn ông lóe lên một tia sắc bén, không ngờ tên Vương Diệp này dầu muối không ăn.

Người đàn ông đối với điều này cũng cảm thấy có chút thất vọng, còn tưởng mình có thể nhân cơ hội này hạ gục Vương Diệp.

Khi Vương Diệp và người đàn ông đánh nhau mới phát hiện, tốc độ và phản ứng của hắn đều cực kỳ nhanh nhẹn.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp, nhưng người đàn ông trong quá trình đối đầu với Vương Diệp, trên mặt lại chỉ có vẻ không quan tâm.

Bất kể là về thể lực hay võ lực, hắn có thể nói là không hề thua kém Vương Diệp, chỉ vừa đến một cửa ải như thế này, đã gặp phải người như vậy.

Vương Diệp không dám tưởng tượng những gì sẽ gặp phải phía sau, sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Nhưng nhìn người đàn ông này, Hạo Thiên Chân đột nhiên mở miệng nói.

“Anh là hậu nhân Nữ Oa sao?” Khi Hạo Thiên Chân hỏi câu hỏi này, người đàn ông lập tức cười lớn ha hả, cho dù hắn đang đánh nhau với Vương Diệp, nhưng điều đó không hề cản trở hắn trả lời câu hỏi của Hạo Thiên Chân.

“Tôi và Nữ Oa không có bất kỳ quan hệ nào.” Người đàn ông nói xong lời này, liền không thèm đáp lại Hạo Thiên Chân nữa.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng của người đàn ông, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân há miệng, cho dù lúc này có vô số lời muốn nói ra, nhưng vì người đàn ông không thèm để ý đến cô ấy, những lời đó đành nghẹn lại trong cổ họng.

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc Nữ Oa là chuyện gì không?

Còn thân phận của anh nữa.” Hạo Thiên Chân lại lần nữa truy vấn, mặt dày hỏi ra một loạt lời như vậy, Vương Diệp thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, đối với điều này cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Y rõ ràng biết người đàn ông sẽ không trả lời câu hỏi của cô ấy, nhưng Hạo Thiên Chân lại không quan tâm.

Hạo Thiên Chân chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, người đàn ông thấy bộ dạng này của Hạo Thiên Chân, đột nhiên ngẩng cằm lên nói.

“Tôi là Thí Thần Giả.” Lời của người đàn ông vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân cả người đều ngớ ra, cô ấy nhìn thấy thân rắn phía sau người đàn ông, cô ấy không hiểu đây là chuyện gì.

Nhưng người đàn ông không đợi Hạo Thiên Chân phản ứng, lại nhặt một lưỡi dao hình tròn trên mặt đất lên, sau đó nhằm vào Vương Diệp, phát động tấn công chí mạng.

Những đòn tấn công này của hắn đặc biệt dữ dội.

Vương Diệp thấy bộ dạng người đàn ông, trong mắt lộ ra một tia kỳ lạ.

Y nhíu mày, không nói lời nào.

Người đàn ông thấy bộ dạng của Vương Diệp, đầy vẻ không quan tâm khẽ cười nói.

“Đừng trốn, mau qua đây.” Hắn càng kiêu ngạo khiêu khích như vậy, càng khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực.

“Người trước đây nói chuyện với tôi như vậy, cậu có biết hắn chết thế nào không?” Vương Diệp vừa nói vừa rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra.

Ban đầu y vốn không muốn lấy thứ này ra, trong nhận thức của y, những người này không đáng để y tốn công tốn sức như vậy để đối phó.

Đáng tiếc là những việc làm của người đàn ông này, thực sự khiến Vương Diệp cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Đã là hắn chủ động tìm chết, vậy Vương Diệp không ngại thành toàn cho hắn, nhưng người đàn ông nhìn Vương Diệp, lại cười khinh miệt nói.

“Thôi đi, cậu đừng có ở chỗ tôi mà giả bộ nữa.” Người đàn ông buông lời này rồi không thèm để ý đến Vương Diệp nữa, mà vung lưỡi dao trong tay, tấn công về phía Hạo Thiên Chân và những người khác.

Mấy người này tay trói gà không chặt, làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông?

May mắn là Trương Khởi Linh động tác đủ nhanh, thành công cứu được Hạo Thiên Chân bọn họ, còn cầm một cây côn dài trong tay, bức người đàn ông lùi liên tục.

Người đàn ông nhìn lưỡi dao bên cạnh, lại lần nữa giơ lên, hắn dường như có thần lực bẩm sinh, cầm những thứ này cứ như không có cảm giác gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng người đàn ông, trong mắt lộ ra một tia kỳ lạ.

Nguyên nhân và mục đích tên này xuất hiện ở đây là gì?

Vương Diệp đến bây giờ vẫn chưa nghĩ rõ.

Nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông, trên mặt y lại lộ ra một tia sắc bén.

Y giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay lên, trực tiếp bổ tới, mặc kệ hắn đến đây làm gì, chỉ cần giết hắn là được.

Trong lòng Vương Diệp ôm ý niệm như vậy, không đợi người đàn ông phản ứng, y đã bổ hai lưỡi dao hình tròn trong tay hắn thành hai nửa.

Thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện trước mắt mình, Vương

Diệp không nhịn được muốn cười lớn ha hả.

Chương 773

Người đàn ông thấy bộ dạng của Vương Diệp, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Vương Diệp không khỏi gầm lên một tiếng giận dữ, ngay sau đó, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng trống từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Nhưng ngoài những tiếng trống này ra, còn có tiếng súng vang lên bên tai, Vương Diệp vội vàng theo nguồn âm thanh nhìn qua, không ngờ Khoa Văn Tư và những người khác đã xuất hiện.

Khoa Văn Tư nhìn Vương Diệp, sau đó vén tóc mái của mình lên, có chút bất đắc dĩ nói.

“Tôi đã nói rồi, cậu chỉ cần không giết tôi, tiếp theo, tôi vẫn có thể hữu dụng, không phải vô dụng như cậu nghĩ đâu.” Giọng điệu của Khoa Văn Tư tràn đầy phấn khích.

Vương Diệp thấy Khoa Văn Tư như vậy chỉ lắc đầu.

Hắn thật sự không hiểu, Khoa Văn Tư lấy đâu ra mặt mũi mà xuất hiện trước mặt hắn, dẫn theo đám người kia ngoại trừ mấy món vũ khí tinh xảo trong tay thì chẳng có tác dụng gì khác.

Huống hồ Vương Diệp không có chút thiện cảm nào với Khoa Văn Tư, việc y xuất hiện trở lại đồng nghĩa với việc y đã tấn công Hà Đồng Vương và những người khác.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia dị sắc, hắn nhìn Trương Khởi Linh, sau đó chỉ huy Trương Khởi Linh đi chế phục Khoa Văn Tư.

Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng khi Trương Khởi Linh tiến đến, Bàn Mã cũng đi theo.

Hai người họ trong quá trình giao chiến đã đánh Khoa Văn Tư thua tan tác.

Nhưng điều không ngờ tới là, cấp dưới của Khoa Văn Tư đột nhiên chĩa súng vào đầu Bàn Mã, khẩu súng trong tay hắn ta cứ thế nhắm thẳng vào Bàn Mã, Trương Khởi Linh đành phải dừng động tác.

Nhưng Khoa Văn Tư lại vội vàng quay đầu nhìn cấp dưới của mình, cười tủm tỉm nói.

“Đừng làm như vậy, chúng ta và Vương Diệp dù sao cũng là người một nhà.” Lời này nói ra nghe kinh tởm vô cùng, sắc mặt Trương Khởi Linh nghe xong lập tức trở nên vô cùng khó coi, Bàn Mã cũng vậy.

“Dù muốn gì thì cứ tự nhiên đi, việc gì phải giả tạo như thế này.” Bàn Mã rất có khí phách nói lời đó.

Vương Diệp giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, cùng lúc khống chế người đàn ông kia xuống đất, cũng dùng đuôi rắn của mình bổ mạnh một đao xuống.

Lúc nãy hắn muốn giết mình, Vương Diệp chẳng qua là cho hắn ta chút màu sắc để xem mà thôi.

Bây giờ, Vương Diệp cũng không cảm thấy mình làm quá đáng.

Hắn nhìn người đàn ông với ánh mắt lóe lên vài phần phấn khích.

“Nói cho tôi biết, thân phận của anh là gì?” Người đàn ông tức đến nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Vương Diệp, giây tiếp theo hắn định tự sát, nhưng Vương Diệp dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

Không chỉ dứt khoát làm trật khớp hàm hắn, còn nhìn hắn cười như không cười nói.

“Nếu không nói cho tôi biết, vậy tôi chỉ có thể dùng phương pháp của riêng mình.” Vương Diệp nói xong lời này, liền cầm lấy sợi dây thừng bên cạnh trói hắn ta năm hoa.

Ngay sau đó, Vương Diệp đi đến những nơi tối tăm, dưới sự chú ý của người đàn ông, hắn bước đi không mục đích.

Trong khi hắn bước đi, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra vài phần kinh hãi.

Lúc nãy khi những viên đạn bay tới, đã nghe thấy tiếng đạn xuyên vào da thịt, bây giờ hắn ta từ đâu tìm ra mấy người.

Không ngờ lại giống hệt người đàn ông này, đều là quái vật thân người đầu rắn.

Tuy nhiên, họ không giống những quái vật thân người đầu rắn nhìn thấy ở cửa, vì họ đã mọc ra hai cái chân.

Những kẻ ở cửa chỉ có một cái đuôi rắn, hoàn toàn không thấy bất kỳ cái chân nào.

Điều đó có nghĩa là những thứ này hoàn toàn không phải rắn, chúng chỉ là tắc kè mà thôi, Vương Diệp cảm thấy vô cùng buồn cười về điều này.

Hắn thậm chí không nhịn được muốn cười.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

Và khi Vương Diệp ném mấy người trên tay xuống bên cạnh người đàn ông, hắn cũng nhìn người đàn ông với vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Thì ra anh là một con tắc kè, tôi đã nói sao anh lại kỳ quái như vậy.” Hèn chi khi Vương Diệp nhắc đến Nữ Oa, tên này chết sống không chịu liên quan gì đến Nữ Oa, thì ra là có nguyên nhân như vậy.

Người đàn ông nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn siết chặt nắm đấm, quả thực họ cao cấp hơn những quái vật bên ngoài, hơn nữa cường độ tiến hóa của họ cũng cao hơn.

Nhưng điều này không có nghĩa là họ có thể chịu đựng việc Vương Diệp gộp họ vào cùng một loại với những thứ bên ngoài.

Những thứ đó có IQ thấp, chúng không có cảm xúc riêng.

Chúng chỉ như những con rối gỗ, ngày qua ngày làm công việc của mình, còn họ thì có tư duy và suy nghĩ riêng.

Họ hiểu mình nên làm gì.

Họ đóng quân ở nơi này vì mục đích sinh sôi nảy nở, nhưng những kẻ ngoại lai không ngừng xâm nhập.

Họ cũng vẫn luôn quan sát cách những kẻ ngu xuẩn đó chống lại những kẻ ngoại lai.

Vương Diệp nghe người đàn ông nói những lời này, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người đàn ông coi thường những thứ bên ngoài đến mức chẳng đáng một xu, nhưng bản thân hắn lại không muốn làm gì trong chuyện này.

Vương Diệp nhìn người đàn ông, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn không nhịn được khẽ cười, nhìn chằm chằm người đàn ông với vẻ mặt khinh bỉ nói.

“Vậy theo ý anh, anh coi thường chúng, nhưng lại phải dựa vào chúng bảo vệ các anh.” Vương Diệp trực tiếp chỉ ra lời đó, người đàn ông đang nói về ân oán giữa mình và chúng.

Nhưng lại không nghĩ tới Vương Diệp lại đối xử với mình như thế này.

Sắc mặt người đàn ông lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tuy nhiên, trong quá trình Vương Diệp đối mặt với người đàn ông, hắn lại tỏ vẻ không hề bận tâm, sau đó cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, chỉ vào mấy người dưới chân hắn nói.

“Vì đã không đội trời chung, tôi tin rằng ném các anh ra ngoài, những kẻ kia chắc sẽ rất vui mừng nhỉ.” Lời này vừa ra, người đàn ông dứt khoát lắc đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói rõ lai lịch của mình với Vương Diệp.

Hắn nói cho Vương Diệp biết, tên hắn là Nhất Thuấn.

Hắn có thể dẫn Vương Diệp đến Nữ Oa mộ, vì hắn đã hoàn toàn chiếm cứ Nữ Oa mộ rồi.

Những kẻ bên ngoài tuy là hậu duệ của Nữ Oa, nhưng chúng chỉ biết làm những việc đơn điệu, những kẻ cao cấp như họ mới xứng đáng nắm giữ mọi thứ ở đây.

Vương Diệp nghe Nhất Thuấn nói những lời này, lại nhìn vẻ mặt hùng hồn của hắn, đại khái cũng có thể đoán được từ ngữ “tước chiêm cưu sào” là từ đâu mà ra.

Nhất Thuấn thấy Vương Diệp chăm chú nhìn mình, lại không nhịn được dang tay nói.

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Nếu chúng thật sự có thực lực, sao chúng lại không thể bảo vệ được gia viên của mình?” Nhất Thuấn vừa nói xong lời này, Vương Diệp nghĩ đến một điểm cực kỳ quan trọng, những tộc nhân mà hắn thấy trên bích họa, chẳng lẽ chính là Nhất Thuấn và đồng bọn sao!

Nhìn lại tướng mạo và hình dáng của Nhất Thuần, quả thực có chút tương tự với những gì mình thấy trên bích họa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ kỳ quái.

Nhưng Nhất Thuấn lại không hề bận tâm, hắn chỉ nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Nếu anh muốn nghi ngờ tôi, tôi có thể dẫn anh qua đó để anh xem.” Lời của Nhất Thuấn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, hắn không muốn nghe Nhất Thuấn nói nhảm nữa.

Hắn nhìn Lâm Tiểu Yêu đang đứng một bên, trực tiếp bảo Lâm Tiểu Yêu kéo bọn họ ra ngoài cửa.

Lâm Tiểu Yêu đi qua hành lang mộ dài, nhưng cô còn chưa đến cửa.

Máu tươi trên người những kẻ này dường như đã thu hút sự chú ý của những nhân thủ xà thân bên ngoài.

Chúng xuất hiện ở chỗ rẽ, Lâm Tiểu Yêu thấy đôi mắt âm u của chúng nhìn chằm chằm mình, lập tức giật mình, nhưng vẫn vội vàng né sang một bên.

Lâm Tiểu Yêu không dám tiếp tục kéo những thứ này ra nữa, cô chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Những đồ vật thủ công kia chẳng qua là một số thứ mà chúng chọn ra từ đồ bồi táng.

Ngoài điểm này ra, chúng còn dùng một đầu sắc bén nhất chĩa thẳng vào Vương Diệp, cho rằng làm như vậy có thể gây ra đòn chí mạng cho hắn.

Nhưng thực tế, trong quá trình Vương Diệp giao chiến với chúng, trên mặt hắn cũng lộ ra vài phần cau có.

Hắn đột nhiên khẽ thở dài, rồi nhìn chằm chằm lũ này, Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng châm chọc một câu.

“Nhanh ra đi, Nhất Thuấn đã chết rồi, các người cứ tiếp tục ở đó chỉ lãng phí thời gian của mọi người mà thôi.” Lời này của Vương Diệp vừa ra, những kẻ kia vẫn không phản ứng, hơn nữa công thế của chúng còn càng thêm mãnh liệt.

Đã như vậy, Vương Diệp không cần phải khách khí với chúng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vung cây trường mâu trong tay, hắn không cầm Hắc Kim Cổ Đao nữa, mà trực tiếp nhặt vũ khí dưới đất.

Khi hắn dùng cây trường mâu này, động tác vô cùng lưu loát.

Những tên đó bị Vương Diệp liên tiếp quét ngã, nhưng Khoa Văn Tư vẫn luôn ở bên ngoài, nhìn Trương Khởi Linh và đồng bọn, lại không nhịn được hỏi về lai lịch của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nghe câu hỏi của Khoa Văn Tư, chỉ lạnh lùng mặt, không muốn trả lời.

Khoa Văn Tư chú ý thấy Trương Khởi Linh có chút tương tự với Vương Diệp thì, hắn đột nhiên trợn to mắt.

“Cậu có mối quan hệ trực tiếp nào với Vương Diệp không?” Câu hỏi của hắn thật kỳ lạ, Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Khởi Linh tức giận, lại nhìn Khoa Văn Tư, vẻ mặt khó chịu nói.

“Có liên quan gì đến anh, đến lượt anh ở đây lo chuyện bao đồng sao?” Thấy Hạo Thiên Chân đối xử với mình như vậy, Khoa Văn Tư không những không tức giận, còn mỉm cười với hắn ta nói.

“Các cậu xem Vương Diệp bây giờ đã đi vào trong giải quyết vấn đề rồi, vậy chúng ta ở bên ngoài cũng có thể làm bạn bè, biết đâu tôi có vài thứ có thể giúp Vương Diệp.” Mỗi lời hắn nói đều không thoát khỏi mối quan hệ lợi ích.

Một khi đã thiết lập cầu nối lợi ích với chúng, sau này muốn thoát khỏi những người như Khoa Văn Tư là vô cùng khó khăn.

Chương 774

Hạo Thiên Chân từng học tâm lý học, nhìn Khoa Văn Tư vẫn chọn lắc đầu.

Thấy họ không lay chuyển, Khoa Văn Tư tức đến siết chặt nắm đấm, chưa bao giờ nghĩ mình lại bị từ chối đến mức này.

Lúc này Vương Diệp sau khi quét sạch những thứ bên trong, nhìn thấy làn sương vàng trước mặt.

Hắn lại nhanh chóng lùi ra ngoài, làn sương vàng này dường như không có cách nào giải quyết được.

Chẳng lẽ phải đợi nó tan đi sao?

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng điều khiến Vương Diệp bất ngờ là, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy những nhân thủ xà thân kia đều chạy vào trong.

Trên mặt chúng mang theo vài phần vui mừng.

Chúng giơ cao hai tay, dáng vẻ đó dường như đang ăn mừng.

Vương Diệp thấy chúng như vậy vội vàng né tránh.

Những thứ này là địch hay bạn, có lẽ giây tiếp theo sẽ tấn công hắn.

Vương Diệp vẫn phải cẩn thận một chút, nhưng khi Vương Diệp ẩn mình sang một bên, cũng thấy những thứ này đều đi tấn công cấp dưới của Nhất Thuấn.

Vương Diệp trong khi vui mừng vì điều này, lại cũng nhận ra một điểm cực kỳ quan trọng.

Những nhân thủ xà thân này chạy vào là vì địa bàn của mình đã được lấy lại, vậy nếu Vương Diệp muốn đi vào gặp Nữ Oa một lần, có lẽ cũng sẽ gặp khó khăn nhất định.

Dù sao thì những nhân thủ xà thân này đều đang canh giữ ở đây.

Vương Diệp nghĩ một lát, hắn đột nhiên ném vũ khí của Nhất Thuấn qua.

Khi vũ khí của Nhất Thuấn rơi xuống đất, những nhân thủ xà thân kia đều sợ hãi lùi lại liên tục, xem ra nỗi sợ hãi và bóng ma mà Nhất Thuấn mang lại cho chúng không hề nhỏ.

Vương Diệp thấy cảnh này, lập tức cười ha ha.

Sau đó, cầm lấy món vũ khí trong tay, lại nhặt vũ khí của Nhất Thuấn dưới đất, tấn công chúng.

Dù Vương Diệp không chạm vào chúng, nhưng chúng thậm chí không dám phản công, cứ thế bị Vương Diệp đánh cho liên tục lùi lại.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của chúng, trên mặt chỉ có một vẻ khinh bỉ.

Hắn lười nói thêm gì khác, chỉ là xua đuổi những nhân thủ xà thân này đi.

Mặc dù cách làm này của mình có chút vô sỉ, nhưng ai cũng không thể đảm bảo rằng chúng có thể dung thứ cho Vương Diệp và đồng bọn đi lại tự do ở đây.

Vạn nhất Vương Diệp vì những nhân thủ xà thân này mà bị Thạch hóa.

Vậy kết cục e rằng còn tồi tệ hơn, sau khi đuổi hết chúng đi, Vương Diệp trực tiếp đóng lại bức tường đá.

Đến giây tiếp theo, khi hắn mở ra, làn sương vàng bên trong đã hoàn toàn biến mất, xem ra cơ quan và bức tường đá này có liên hệ trực tiếp.

Vương Diệp quay đầu lại nhìn Trương Khởi Linh, vội vàng kéo sợi dây trong tay bảo họ đi theo.

Trương Khởi Linh và mọi người sau khi phản ứng lại, liền đi theo.

Khoa Văn Tư và đồng bọn cũng vậy.

Mặc dù vẫn luôn lợi dụng Vương Diệp, nhưng khi Khoa Văn Tư đến trước mặt Vương Diệp, hắn vẫn vô cùng nghiêm túc nói với Vương Diệp.

“Chuyện này nhờ có anh, nếu không tôi đã không còn mạng sống đến bây giờ, mặc dù anh rất lạnh nhạt, nhưng nếu có chuyện gì tôi vẫn sẽ cứu mạng anh.” Khoa Văn Tư vẻ mặt nghiêm túc cam đoan với Vương Diệp, nhưng khi hắn nói ra những lời này, Vương Diệp cười ha ha.

“Anh không cần nói với tôi những điều này, vì tôi sẽ không cứu anh.” Nói xong lời này, Vương Diệp trực tiếp xoay người rời đi, Khoa Văn Tư lại đứng cứng tại chỗ, chưa từng thấy ai như Vương Diệp, không cho hắn chút thể diện nào.

Sắc mặt Khoa Văn Tư trở nên cực kỳ khó coi, những cấp dưới bên cạnh hắn nhìn Khoa Văn Tư, đột nhiên siết chặt nắm đấm nói.

“Tôi thấy tên tiểu tử này ở bên ngoài chưa từng chịu khổ và chịu tội, nếu như hắn được chứng kiến năng lực của chúng ta…” Khoa Văn Tư dứt khoát lắc đầu, đối với một nhân tài dị sĩ như Vương Diệp, hắn kết giao còn không kịp, làm sao có thể nghĩ cách đắc tội.

Nghĩ đến đây, Khoa Văn Tư nhìn chằm chằm cấp dưới của mình, cũng không nhịn được nói.

“Dù có nguy hiểm gì, các cậu đều phải bảo vệ Vương Diệp.” “Tại sao?” Mấy cấp dưới của hắn nhìn Khoa Văn Tư cực kỳ bất mãn nói.

Nhưng Khoa Văn Tư nghe họ nói vậy, trong mắt chỉ có một vẻ tùy ý.

Hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Đối xử với cậu ấy như đối xử với tôi vậy.” Nghe Khoa Văn Tư nói lời quá đáng này, những cấp dưới của hắn đều khó chấp nhận.

Chúng trực tiếp tranh cãi với Khoa Văn Tư tại chỗ, nhưng Khoa Văn Tư chỉ cầm cán súng trong tay, chĩa vào đầu chúng, chúng liền không nói được một lời nào.

Đập vỡ sọ chúng ra, ai cũng không dám nói lời thừa thãi.

Chúng vốn là cấp dưới của Khoa Văn Tư, bất kể Khoa Văn Tư đưa ra quyết định gì, chúng đều nên tôn trọng, chứ không phải ở đây ba hoa chích chòe phản bác.

Nhưng những người này từ chối, cũng chỉ vì Vương Diệp quá kiêu ngạo, chúng nhìn không quen, nên mới không muốn phục tùng Vương Diệp.

Nhưng chuyện Khoa Văn Tư đã quyết định thì không dễ thay đổi, những người này vì muốn sống sót, chỉ có thể làm theo lời Khoa Văn Tư nói, nếu không trở về chắc chắn sẽ không có hậu quả tốt đẹp.

Khoa Văn Tư thấy trên mặt chúng không phục, nhất thời có chút cạn lời, lại khổ sở khuyên nhủ chúng.

“Các cậu đừng đứa nào cũng bày ra vẻ mặt oán phụ, thực lực của Vương Diệp không chỉ đơn giản như các cậu thấy đâu.” Khoa Văn Tư nói xong lời này, lại nhanh chóng đuổi kịp, đổi lại là lúc khác, tính tình Khoa Văn Tư sao có thể như bây giờ, nhẫn nhịn và chịu đựng đến vậy?

Những cấp dưới của hắn trong khi kinh ngạc, nhìn Vương Diệp ánh mắt cũng tràn đầy tìm hiểu, chẳng lẽ thực lực của Vương Diệp thật sự phi phàm, nên mới khiến Khoa Văn Tư coi trọng hắn như vậy?

Những vấn đề này luẩn quẩn trong lòng chúng.

Không ai có thể cho chúng câu trả lời, ngay cả Khoa Văn Tư cũng không thể.

Và khi Vương Diệp đang thám hiểm bên trong, hắn cũng thấy nơi này chất đầy các vật dụng sinh hoạt.

Xem ra những cấp dưới của Nhất Thuấn đã thật sự chiếm cứ nơi này hoàn toàn.

Chỉ là, Vương Diệp cũng chú ý thấy ánh mắt sắc bén phía sau mình, hắn quay đầu lại nhìn, vẫn là những nhân thủ xà thân kia đang nhìn chằm chằm họ.

Rõ ràng, chúng đang dò xét thực lực của mình, nhưng điều khiến Vương Diệp tò mò là, tộc nhân của Nhất Thuấn có thể sống sót ở đây.

Có lẽ là vì chúng sẽ không bị sự can thiệp của Thạch hóa.

Chính vì vậy mà những nhân thủ xà thân này mới bị Nhất Thuấn đánh cho thảm bại, giống như đối mặt với thiên địch vậy.

Thêm vào đó, có Hà Đồng Vương và những người khác quấy nhiễu bên ngoài.

Những nhân thủ xà thân này càng không thể kiếm được lợi lộc gì ở đây.

Dù chúng muốn tiến hóa, trở nên mạnh mẽ hơn để đánh bại Nhất Thuấn.

Nhưng một khi chúng từ bỏ kỹ năng Thạch hóa, điều đó cũng có nghĩa là, chúng sẽ bị Hà Đồng Vương tấn công.

Suy nghĩ như vậy, cũng có thể lý giải được tất cả những điều này.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh, thấy những nhân thủ xà thân phía sau, đột nhiên từ trong lòng lấy ra một ống thuốc thử màu xanh lá cây.

“Tôi vừa lấy một ống giải dược rồi, nếu cần tôi đi đối phó với chúng, tôi có thể.” Trương Khởi Linh khi đối mặt với Vương Diệp, không những khách khí, còn muốn thể hiện bản thân trước mặt hắn.

Anh muốn Vương Diệp biết, dù là hậu duệ của hắn, Trương Khởi Linh cũng không hề tệ.

Tuy nhiên, những hành động này của Trương Khởi Linh lại không khiến Vương Diệp có quá nhiều biến động.

Ngược lại, Vương Diệp còn nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt tùy ý hỏi ngược lại.

“Anh bây giờ đi giải quyết những thứ đó, chúng biết thực lực của chúng ta đơn giản như vậy, sẽ tấn công chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ bị một mẻ hốt gọn sao?” Lời này vừa nói ra, trên mặt Trương Khởi Linh lóe lên một tia cứng nhắc.

Anh không nghĩ rằng Vương Diệp sẽ hỏi mình câu hỏi như vậy, nhất thời, Trương Khởi Linh cũng chìm vào im lặng, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, cũng không ép buộc anh.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm những nhân thủ xà thân kia, sau đó mở miệng cười nói.

“Chúng thực ra cũng không đáng sợ như chúng ta nghĩ, chỉ là bây giờ chúng đang thăm dò thực lực của chúng ta mà thôi, đợi chúng đến đây, tôi sẽ đích thân ứng phó.” Vương Diệp nói ra lời này, Trương Khởi Linh lại đột nhiên lắc đầu từ chối.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp vô cùng cố chấp nói.

“Không bằng giao cái này cho tôi đi, tôi nghĩ cái này giao cho tôi ứng phó, có lẽ tôi có thể…” Chỉ là lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói ra, Vương Diệp đã nhìn Trương Khởi Linh, sau đó ấn vai anh nói.

“Anh bây giờ còn trẻ, chỉ cần nhìn tôi biểu diễn là được rồi.” Vương Diệp nói là thật, nhưng Trương Khởi Linh có chút không thể chấp nhận, tâm trạng của Trương Khởi Linh trở nên vô cùng sa sút, nhưng Vương Diệp lại không hề nhận ra.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân đi tới nhìn Trương Khởi Linh, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Anh bây giờ quả thực còn trẻ, anh cứ từ từ học hỏi để tích lũy kinh nghiệm cũng được mà.

Nóng vội không giải quyết được vấn đề.” Những lời khuyên này của Hạo Thiên Chân đã mang lại cho Trương Khởi Linh một sự động viên nhất định, Trương Khởi Linh gật đầu, anh nhìn Vương Diệp ánh mắt lóe lên vài phần khó hiểu.

Lúc này Vương Diệp không chú ý đến những thứ quỷ quái phía sau.

Hắn chỉ nhìn địa điểm phía trước, nơi này có lẽ là nơi sinh tồn cuối cùng của tộc nhân Nhất Thuấn.

Cũng là nơi chúng sinh hoạt hàng ngày.

Vương Diệp ở đây nhìn thấy quần áo, còn có dụng cụ, những thứ này đều tương tự như những gì con người sử dụng.

Chương 775

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái.

Nhưng lúc này Khoa Văn Tư đã cho cấp dưới của hắn đi qua, thu thập và kiểm tra những thứ này.

Vương Diệp thấy Khoa Văn Tư như vậy, dù có muốn mở miệng ngăn cản, nhưng cấp dưới của Khoa Văn Tư hành động nhanh hơn.

Vương Diệp dù muốn làm gì cũng không kịp nữa, và ở đây, Khoa Văn Tư cũng thấy những cấp dưới của mình, sau khi chạm vào những thứ này, liền trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ này, Vương Diệp đã có thể đoán được, khi cấp dưới của Nhất Thuấn liều mạng chống trả, đã sớm đặt thuốc độc vào những thứ này.

Việc họ tùy tiện chạm vào, chỉ khiến họ mất mạng, chỉ là bây giờ cấp dưới của Khoa Văn Tư vẫn còn sống sót một cách bình yên, nhưng khi nào tỉnh lại, vẫn còn là một ẩn số.

Khoa Văn Tư nhìn cảnh tượng này, vội vàng đi tới, nhìn chằm chằm cấp dưới của mình, trong mắt viết đầy vẻ khốn đốn.

Một phần cấp dưới khác, thì lại kéo Khoa Văn Tư, không cho Khoa Văn Tư tiếp cận.

Khoa Văn Tư không còn cách nào, chỉ có thể đặt ánh mắt lên người Vương Diệp.

Hắn cố gắng nhận được sự giúp đỡ của Vương Diệp, nhưng Vương Diệp vẫn chọn lắc đầu.

Khoa Văn Tư không nhịn được muốn nổi giận, những cấp dưới này đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là công cụ phụ trợ, nhưng thấy họ vẫn còn có thể cứu.

Khoa Văn Tư cũng hy vọng Vương Diệp có thể cứu mạng họ.

"Anh chỉ cần nhớ, họ bây giờ đã trúng độc, trừ phi họ tự mình thoát ra khỏi Huyễn giác, nếu không người khác căn bản không thể cứu họ." Vương Diệp vừa nói, vừa vỗ vai những người đó.

Một cái vỗ vai đó, một trong số họ mơ màng mở mắt ra.

Nhìn những người đang có mặt, vẻ mặt bàng hoàng hỏi mình đang ở đâu.

Vương Diệp thấy anh ta như vậy, không ngờ cái vỗ vai của mình lại có thể đánh thức họ.

Trong khi vui mừng, Vương Diệp cũng vỗ từng người khác, phản ứng của những người khác không nhanh bằng anh ta, nhưng vẫn lần lượt tỉnh lại.

Khoa Văn Tư thấy cảnh này, suýt nữa cảm động đến quỳ xuống.

Nhưng Vương Diệp vẫn vẻ mặt lạnh lùng xoay người rời đi.

Hắn làm tất cả những điều này chẳng qua là tiện tay mà thôi, cũng không nghĩ mình có thể cứu tỉnh họ.

Nhưng Khoa Văn Tư đang đứng một bên, lại nhìn Vương Diệp sau đó nhanh chóng đuổi theo, hắn đi bên cạnh Vương Diệp, không ngừng nói ra những lời cảm kích trong lòng.

Vương Diệp nghe vậy, lại nhìn vẻ mặt của Khoa Văn Tư, trên mặt hắn chỉ có một vẻ khinh thường.

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Khoa Văn Tư, cực kỳ ngạo mạn nói.

"Tôi vốn dĩ không nghĩ đến việc cứu mạng họ, chỉ là ngộ nhận mà thôi." Bỏ lại lời này, Vương Diệp cũng không quan tâm sắc mặt Khoa

Văn Tư khó coi đến mức nào, mà tự mình khám phá ở đây.

Nhưng hắn đi một vòng sau đó, cuối cùng phát hiện nơi này chỉ là nơi chúng sinh tồn.

Nó không có liên hệ trực tiếp với mộ thất thật sự.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp dứt khoát đẩy bức tường đá ra, khoảnh khắc bước ra ngoài, lại thấy những nhân thủ xà thân kia, từng bước ép tới.

Chúng nhe nanh múa vuốt, trông như chuẩn bị tấn công Vương Diệp, nhưng lúc này phía sau chúng, truyền đến tiếng kinh hô của Hà Đồng Vương.

“Tôi bây giờ sẽ đến cứu anh.” Hà Đồng Vương vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, chỉ gật đầu.

Hà Đồng Vương cũng chỉ huy những tiểu tử nhà mình đánh nhau với những nhân thủ xà thân này.

Vì họ đã thành thạo nắm giữ công thức và quy trình chế tạo giải dược, nên bây giờ mỗi người trong tay đều cầm một ống giải dược.

Một khi bị Thạch hóa, chỉ cần lập tức uống vào là đủ.

Vương Diệp thấy họ đang chiến đấu, lập tức đi về một hướng khác.

Trong khi Vương Diệp đi về phía đó, Trương Khởi Linh cũng đang nhìn cảnh vật xung quanh, anh nhìn bức tường đá bên cạnh, tuy bức tường đá này chưa mở ra.

Nhưng có một trực giác đang mách bảo Trương Khởi Linh, nếu mở bức tường đá này ra, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Trương Khởi Linh nghĩ một lát, đột nhiên gọi Vương Diệp lại, đồng thời chỉ vào bức tường đá này nói rõ mình muốn mở ra, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy lập tức gật đầu.

Trương Khởi Linh chỉ là báo cáo với Vương Diệp một chút mà thôi.

Sau khi được Vương Diệp đồng ý, Trương Khởi Linh nóng lòng bắt đầu mở bức tường đá này.

Khoảnh khắc bức tường đá mở ra, mọi người cũng thấy một số vũ khí lạnh thời thượng cổ được chất đống bên trong.

Vương Diệp thấy những vũ khí này, đột nhiên liếc nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhìn Trương Khởi Linh mở miệng nói.

“Đi chọn một cái mà anh thích đi!” Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức gật đầu, Khoa Văn Tư cũng chỉ huy những cấp dưới của mình đi theo vào, hiện tại nơi này chẳng khác nào nhặt bảo vật.

Nếu có thể lấy được võ công của chúng, cũng như nâng cao toàn bộ tố chất tổng hợp của chúng rất nhiều.

Chỉ tiếc là những thứ này, không thể mang đi một lần, Khoa Văn Tư cảm thấy tiếc nuối vì điều này.

Trương Khởi Linh đi một vòng bên trong, phát hiện Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu, bao gồm cả Bàn Mã họ đều đã đi vào, liền lấy một thanh trường kiếm, anh luôn cảm thấy loại kiếm này, thích hợp với mình hơn.

Tuy nhiên trên thực tế, đây không phải là thứ Trương Khởi Linh thích nhất, anh không tìm thấy thứ mình thích nhất, nên mới tùy tiện chọn một thanh.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia phức tạp, nhìn Trương Khởi Linh.

Vương Diệp đột nhiên chỉ vào thanh Tảo ngang bên cạnh nói.

“Anh xem cái kia thế nào.” Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy, cúi đầu nhìn, thấy thanh Tảo ngang đó.

Phần cán Tảo ngang được làm bằng trúc ngọc hảo hạng, còn về phần đầu chổi phía dưới, chất liệu mà Trương Khởi Linh tuy không hiểu, nhưng nhẹ nhàng nhấc lên tùy tiện quét một cái.

Lại có thể cảm nhận được lưỡi đao sắc bén.

Trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vẻ phấn khích, anh trực tiếp bỏ trường kiếm trong tay xuống, cứ thế cầm một thanh Tảo ngang ra ngoài.

Hình dáng như vậy tuy có hơi kỳ quái, nhưng Trương Khởi Linh căn bản không bận tâm, đây là thứ anh thích.

Khoa Văn Tư đứng bên cạnh nhìn, nhất thời cũng tràn đầy sự tán thưởng đối với Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh chính là đại hồng nhân bên cạnh Vương Diệp.

Nếu lấy lòng được Trương Khởi Linh, biết đâu tiếp cận Vương Diệp cũng dễ dàng hơn.

Trong lòng Khoa Văn Tư vừa nghĩ như vậy, vừa nhìn Trương Khởi Linh cũng khen ngợi hết lời về thanh Tảo ngang trong tay anh.

Trương Khởi Linh nghe những lời khen ngợi của Khoa Văn Tư, trong quá trình gật đầu, anh nhìn Khoa Văn Tư cũng không nhịn được nói.

“Anh cũng có thể vào chọn một thanh.” Có lẽ là vì thái độ của Khoa Văn Tư đối với Vương Diệp khá tốt, nên lúc này, Trương Khởi Linh đối với Khoa Văn Tư, không có nhiều địch ý như vậy.

Vương Diệp thấy hai người họ đang nói chuyện ở đó, nhưng không nói gì thêm, những vũ khí lạnh bên trong, Vương Diệp không để mắt tới.

Hạo Thiên Chân đi một vòng bên trong, cũng không tìm được thứ mình muốn.

Lâm Tiểu Yêu cũng vậy, nhưng Bàn Mã đi một vòng bên trong, lại đột nhiên lấy ra một cây địch tử.

Nhìn cây địch tử trong tay anh ta, Vương Diệp không nói nhiều, mà dẫn mấy người họ tiếp tục tiến lên.

Hà Đồng Vương và những nhân thủ xà thân kia, trong khi chiến đấu, vì có giải dược trong tay, nên họ càng đánh càng dũng mãnh.

Đến mức những nhân thủ xà thân kia, bị đánh cho thua tan tác.

Hà Đồng Vương cũng dẫn những tiểu tử nhà mình đuổi theo, nhìn Vương Diệp, vô cùng vui mừng chào hỏi Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương muốn đến nhưng không từ chối, chỉ nhìn Hà Đồng Vương cười như không cười nói.

“Anh ở đây lâu như vậy, có nghe nói về truyền thuyết Linh Thạch nào không?” Lời này vừa ra, Hà Đồng Vương dứt khoát gật đầu, nhìn Vương Diệp cực kỳ vui mừng nói.

“Đương nhiên có nghe nói rồi, hơn nữa nó còn là viên đá trong mộng của tôi, tôi vẫn luôn khao khát muốn có được nó.” Hà Đồng Vương vừa nói, vừa ôm ngực, và lúc này, Vương Diệp cũng từ miệng Hà Đồng Vương biết được nguyên nhân anh muốn lấy viên đá này.

Anh chỉ vì muốn bản thân và tiểu tử nhà mình cư trú, có thể thoải mái hơn, nên mới muốn lấy viên Linh Thạch này ra.

Ai bảo viên Linh Thạch này từ rất lâu trước đây, đã có năng lực đặc biệt, nó ấm vào mùa đông mát vào mùa hè, hơn nữa còn có công năng giải độc nhất định.

Ngoài điểm này ra, còn có thể kéo dài tuổi thọ, điều này sao có thể khiến Hà Đồng Vương không thích?

Nhưng Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, lại đột nhiên chỉ vào Khoa Văn Tư nói.

“Ngoài anh ra, hắn cũng muốn viên Linh Thạch này.” Khoa Văn Tư thấy Vương Diệp như vậy lập tức hoảng sợ.

Hắn sợ Vương Diệp và Hà Đồng Vương nói không đủ chính xác, Hà Đồng Vương sẽ nghĩ hắn muốn tranh giành với mình, lại vội vàng lắc đầu.

Hắn chỉ vì muốn sống sót mà thôi, chứ không phải toàn tâm muốn tranh giành với Hà Đồng Vương.

Nhưng lời giải thích của hắn còn chưa nói ra.

Vương Diệp lại vẻ mặt bình tĩnh bổ sung.

“Nhưng hắn muốn thứ này để cứu mạng, anh dùng chỉ là để sinh hoạt cư trú.” Một lời nói tùy ý, đã thể hiện rõ quan điểm của Vương Diệp về chuyện này.

Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, lại nhìn Khoa Văn Tư, trong mắt tuy tràn đầy sự thẩm định, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thay vì lấy mạng hắn, chi bằng nhường thứ này cho hắn.

Sau khi cân nhắc điểm này, Hà Đồng Vương không còn gay gắt nữa.

Chỉ là Khoa Văn Tư thấy Vương Diệp chủ động giúp mình, tâm tình cũng trở nên vô cùng sảng khoái và cảm động.

Chương 776

“Chúng ta cứ thế tiếp tục đi thôi, khi tìm được Linh Thạch này, tôi nhất định sẽ báo đáp các anh!” Kowen Thales siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng Vương Diệp nghe Kowen Thales nói vậy, lại kiên quyết lắc đầu từ chối.

“Tôi không cần những thứ đó.” Sau khi Vương Diệp bước qua, Trương Khởi Linh cũng gật đầu theo, những người khác đều lạnh mặt, họ liếc Kowen Thales một cái nhưng cuối cùng vẫn chọn phớt lờ.

Chỉ có Hà Đồng Vương khi đi ngang qua Kowen Thales, mới hỏi hắn ‘báo đáp’ là gì.

Hà Đồng Vương quả thực là một kẻ tinh ranh, nhưng nếu những lợi ích Kowen Thales đưa ra không đủ lớn, hắn cũng sẽ cân nhắc lại việc có nên thật sự nhường thứ này ra hay không.

Tuy nhiên, Kowen Thales nghe Hà Đồng Vương hỏi, liền vỗ ngực, nghiêm túc cam đoan với hắn rằng số tiền báo đáp chắc chắn sẽ không thấp.

Thấy Kowen Thales như vậy, Hà Đồng Vương cũng không truy hỏi nữa, mà đi theo sau Vương Diệp.

Một phần đám tiểu tể tử được hắn để lại đây, canh chừng mấy thứ đầu người thân rắn kia, nếu chúng có ý định đánh lén, đám tiểu tể tử của hắn vẫn có thể giúp ích nhất định.

Vương Diệp đi nhanh phía trước, quay đầu nhìn đám người phía sau, đột nhiên vẫy tay với họ.

“Mau theo kịp.” Lời thúc giục của Vương Diệp khiến vẻ mặt mọi người thoáng chút phức tạp.

Họ nhìn con đường Mộ đạo trước mặt, hai bên đều có đèn chá được thắp sáng, những chiếc đèn chá này dường như sẽ không bao giờ tắt.

Vương Diệp nhìn chất liệu của những chiếc đèn chá này, lập tức bật cười, thảo nào đèn chá ở đây không tắt.

Thế nhưng Kowen Thales đi bên cạnh hắn, lại chỉ huy cấp dưới mang đi một trong số những chiếc đèn chá đó.

Vương Diệp thấy Kowen Thales làm vậy, liền nói với hắn.

“Những thứ này vốn dĩ thuộc về nơi đây, vậy thì không cần mang đi.

Anh đến đây chẳng qua cũng chỉ vì những viên Linh Thạch kia mà thôi, nếu lòng tham lam lợi ích quá nặng, sẽ phải trả một cái giá nhất định.” Vương Diệp vừa dứt lời, Kowen Thales liền đỏ mặt tía tai, suy nghĩ một lúc, kiên quyết ra lệnh cấp dưới đặt đèn chá về chỗ cũ.

Mặc dù hắn muốn mang đi nghiên cứu, nhưng những lời cảnh cáo của Vương Diệp cũng đang nhắc nhở hắn.

Kowen Thales cau mày, không nói một lời.

Thấy Kowen Thales như vậy, Vương Diệp lười quan tâm đến tâm trạng hắn, rồi dẫn đám người phía sau tiếp tục đi vào trong.

Khi đi vào trong, Vương Diệp cũng thấy một tấm thảm đỏ xuất hiện trước mắt, bên trên sạch sẽ, không có chút bụi bẩn nào.

Nhưng điều này cũng vừa hay chứng minh rằng, những thứ đầu người thân rắn kia, có lẽ đã từng ở lại đây.

Hoặc cũng có thể là có những thứ khác, vẫn luôn tồn tại ở nơi này.

Vương Diệp từ trong lòng lấy ra thanh Hắc Kim Cổ Đao, thấy động tác của Vương Diệp, Trương Khởi Linh liền giơ Tảo ngang trong tay lên, cùng Vương Diệp sẵn sàng đối phó kẻ địch bất cứ lúc nào.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại thấy vẻ mặt Hà Đồng Vương đầy nhiệt tình.

Hà Đồng Vương chỉ vào lộ tuyến phía trước, vô cùng nghiêm túc nói với Vương Diệp.

“Anh có thể giao tất cả cho tôi, vì tôi có thể để đám tiểu tể tử đi thăm dò đường.” Một khi có bất kỳ vấn đề gì, đám tiểu tể tử đó sẽ nhanh chóng quay lại, Hà Đồng Vương tin tưởng thực lực của chúng, cộng thêm kinh nghiệm huấn luyện từ trước đến nay của hắn.

Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, kiên quyết gật đầu.

Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp đồng ý, trên mặt lộ ra vài phần hưng phấn, hắn chỉ huy đám tiểu tể tử của mình, bảo chúng đi vào.

Khi đi vào, chúng cũng xào xạc chia nhau hành động tìm kiếm.

Vương Diệp thấy chúng phối hợp ăn ý như vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia hưng phấn.

Kowen Thales thì đứng một bên nhìn chằm chằm đám tiểu tể tử đó, từ đầu đến cuối, hắn đều khó lòng vứt bỏ danh lợi và lòng hiếu kỳ trong lòng mình.

Đối với loại thứ này mà có chút hiếu kỳ, là một chuyện rất bình thường.

Kowen Thales nghĩ thầm như vậy trong lòng, cũng khiến tất cả những điều này trở nên hợp lý hóa.

Khi ý niệm này vừa nảy sinh, hắn đã không dập tắt nó, nên sau này làm những chuyện như vậy, hắn cũng không cảm thấy mình quá đáng chút nào.

Trong tiềm thức, bản tính của hắn đang dần thay đổi, cũng bắt đầu trở nên không thể giải thích được.

Ngoài điểm này ra, Kowen Thales vẫn luôn nhìn chằm chằm đám tiểu tể tử đó, cầm máy ảnh trong tay chụp hình chúng.

Vương Diệp không để ý đến Kowen Thales, mà chờ đám tiểu tể tử của Hà Đồng Vương ra.

Hà Đồng Vương thấy Kowen Thales như vậy, còn tưởng Kowen Thales thích đám tiểu tể tử của mình, nhất thời cũng ưỡn ngực.

Khi Kowen Thales chụp ảnh hắn, Hà Đồng Vương còn tỏ vẻ không bận tâm.

Nhưng Hạo Thiên Chân đứng một bên nhìn, lại cảm thấy những thứ này có chút kỳ lạ.

Cậu ta không nhịn được đi đến bên cạnh Kowen Thales, khi Kowen Thales còn chưa kịp phản ứng, Hạo Thiên Chân liền trực tiếp nói vào tai hắn.

“Có những thứ anh đã kiểm soát được, có lẽ sẽ không xảy ra.” Nhưng nếu không học cách kiểm soát, mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Lời Hạo Thiên Chân nói có vẻ khó hiểu, Kowen Thales nghe xong liền cười ngây thơ với cậu ta.

Nhưng lúc này, Lâm Tiểu Yêu đã trực tiếp đi đến.

Cô ấy nhìn Kowen Thales, cực kỳ không kiên nhẫn nói.

“Anh không nghĩ là người khác không nhìn ra ánh mắt của anh sao?

Anh có ý đồ gì với đám tiểu tể tử này, chúng tôi ai cũng thấy rõ mồn một.” Lâm Tiểu Yêu trực tiếp chỉ ra điểm này, Kowen Thales nghe xong giật mình, máy ảnh trong tay suýt chút nữa không cầm vững.

Hà Đồng Vương nghe cuộc đối thoại của họ, vô thức nhìn chằm chằm Kowen Thales, nhưng nghe thấy tiếng xào xạc truyền đến.

Hắn lại chuyển sự chú ý sang đám tiểu tể tử, không để ý đến họ nữa.

Kowen Thales nhìn Lâm Tiểu Yêu, lắc đầu lia lịa, sau đó xóa sạch tất cả ảnh trong điện thoại.

Thấy Kowen Thales đã xóa xong, Lâm Tiểu Yêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Lâm Tiểu Yêu lại đi đến bên cạnh Hà Đồng Vương, cô ấy nhìn chằm chằm Hà Đồng Vương, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Anh đừng hòng nhận được bất kỳ lợi ích nào từ Kowen Thales, bởi vì tôi cảm thấy, Kowen Thales không lấy mạng anh đã là một chuyện.” Lời Lâm Tiểu Yêu còn chưa dứt, Kowen Thales đã lắc đầu lia lịa, đứng ra phủ nhận với vẻ mặt kiên quyết.

“Tôi sẽ không làm gì cả, tôi sẽ không làm hại hắn, tôi cũng sẽ không làm những chuyện quá đáng đó.” Cho dù Kowen Thales nói như vậy, nhưng những người có mặt ở đây chỉ mỉm cười, không hề nghe lọt tai lời xằng bậy của hắn.

Vương Diệp liếc Kowen Thales một cái, trong mắt lóe lên vẻ sắc bén.

Sau đó hắn lại thu hồi ánh mắt, ánh mắt hắn quá đỗi kỳ quái, khiến Kowen Thales không khỏi chột dạ.

Khi đám tiểu tể tử đi ra, chúng cũng đã giao tiếp với Hà Đồng Vương về tình hình bên trong, lúc này Hà Đồng Vương mới thở phào nhẹ nhõm, vì bên trong không có bất kỳ tình huống nào.

Vương Diệp biết được những điều này xong, kiên quyết dẫn đám người dưới trướng đi vào, đã không có nguy hiểm, vậy thì thăm dò một chút bên trong cũng không sao.

Nhưng Trương Khởi Linh đột nhiên kéo tay Vương Diệp, cậu ấy nhìn Vương Diệp nói với vẻ đầy cảnh giác.

“Chờ một chút, ở đây có thể có những thứ khác.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa giơ Tảo ngang trong tay lên, sau đó từ từ quét qua không khí phía trước.

Khi quét qua, đợi đến lúc Trương Khởi Linh thu Tảo ngang về, trên đó đã có vô số sợi tơ quấn quanh.

Nếu không phải vì số lượng quá nhiều, có lẽ những sợi tơ đó căn bản sẽ không ai chú ý tới.

Thấy Tảo ngang của Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp lập tức giật mình.

Nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại không nhịn được cười hỏi: “Cậu nhìn thấy bằng mắt thường à?” Vương Diệp chỉ là thấy lạ thôi, ai ngờ Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy, kiên quyết lắc đầu.

Cậu ấy đương nhiên không phải nhìn bằng mắt mình, mà là đang phỏng đoán chiều cao của đám tiểu tể tử kia, chỉ tầm dưới đầu gối cậu ấy mà thôi.

Chúng đi lại ở đây, thế giới mà chúng nhìn thấy và tiếp xúc không giống với thế giới mà họ tiếp xúc.

Đã như vậy, cậu ấy chi bằng thử xem trong không khí có vật thể lơ lửng nào khác không, ai ngờ lần thử này của cậu ấy, quả thực lại nhìn thấy không ít.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, sau đó lại cầm lấy

Tảo ngang trong tay cậu ấy, đồng thời nhẹ nhàng kéo những sợi tơ trên đó xuống.

Khi kéo xuống, Vương Diệp mới phát hiện sợi tơ này không dễ đứt, hơn nữa độ dính trên đó cực kỳ cao.

Sau khi tay Vương Diệp bị dính chặt vào nhau, phải mất rất nhiều sức mới kéo ra được.

Thấy Vương Diệp như vậy, Kowen Thales không nhịn được cười nói: “Tôi nghĩ cái này chắc có liên quan đến nhện.” Kowen Thales đoán đúng rồi, nhưng Vương Diệp nhìn những thứ trong tay, hiện tại nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại chọn dẫn họ từng bước lùi lại.

Bây giờ họ vẫn chưa hoàn toàn đi vào, nên việc thoát khỏi nơi này vẫn còn thừa sức.

Thảo nào, khi Vương Diệp đi lại ở đây, không nhìn thấy bất kỳ hạt bụi nào, hóa ra là vì vô số sợi tơ giăng mắc dày đặc trong không khí, đã sớm che phủ những hạt bụi đó rồi.

Vậy có nghĩa là, đoạn đường họ vừa đi qua cũng có tơ nhện sao?

Vương Diệp cầm Tảo ngang trong tay, quét vài cái sau đó phát hiện không có, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng vẻ mặt Trương Khởi Linh lại vô cùng khó coi, cậu ấy nhìn Vương Diệp nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Nếu những sợi tơ đó không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chúng ta nếu mạo hiểm đi vào, không những sẽ bị dính vào người, e rằng còn bị hít vào trong cơ thể.” Hơn nữa ai cũng không chắc trên đó có Trùng noãn của nhện không, lỡ như hít vào cơ thể.

Hậu quả đó căn bản không thể tưởng tượng nổi, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ tái nhợt.

Hạo Thiên Chân và Lâm Tiểu Yêu đứng bên cạnh hắn, liền kiên quyết cầm thiết bị trong tay.

Họ tiến hành kiểm tra sợi tơ này, đặc biệt là Lâm Tiểu Yêu, cô ấy cực kỳ chuyên tâm, trong quá trình kiểm tra, mồ hôi lạnh trên trán Lâm Tiểu Yêu ngày càng nhiều.

Vương Diệp thấy Lâm Tiểu Yêu như vậy, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Lâm Tiểu Yêu liền nhìn Trương Khởi Linh cười nói.

Chương 777

"Cậu còn chuẩn hơn cả mấy bà đồng cốt bói toán ở ngã tư đường nữa, ngay cả loại thứ này mà cậu cũng có thể đoán ra." Lời Lâm Tiểu Yêu vừa thốt ra.

Sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi, Trương Khởi Linh cau mày, nhìn Tảo ngang trong tay, khó mà tin được, bên trong quả thực có vô số Trùng noãn.

Nếu không phải vừa rồi cậu ấy đặc biệt thử một phen, có lẽ, bây giờ họ đã sớm rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Mộ thất trước mặt, lẽ nào họ không đi vào từ đây mà đổi sang nơi khác sao?

Điều này là không thể.

Ngay cả việc nín thở đi vào cũng không thể, vì những sợi tơ này sẽ khiến họ dính chặt vào nhau.

Một khi bị dính chặt, những kẻ săn mồi cỡ lớn kia, muốn đến bắt họ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cân nhắc đến đủ loại yếu tố này, sắc mặt Hà Đồng Vương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng may mắn thay, khi hắn để đám tiểu tể tử của mình đi vào thăm dò thêm một lần nữa, phát hiện ở độ cao của chúng, căn bản không có bất kỳ sợi tơ nào.

Hà Đồng Vương suy nghĩ một chút, liền chuẩn bị để Vương Diệp và mình, cùng bò vào trong.

Nhưng khi hắn đưa ra đề nghị này, Vương Diệp lại lắc đầu từ chối.

"Như vậy không ổn lắm đâu, chúng ta cứ thế bò vào, lỡ như những thứ bên trong chú ý đến chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ không còn đường lui sao?" Vương Diệp nói là thật, Hà Đồng Vương nghe xong, lập tức gật đầu, trong mắt Hà Đồng Vương cũng lộ ra một tia kỳ dị.

Thấy Hà Đồng Vương như vậy, Vương Diệp lại chỉ vào những thứ đầu người thân rắn vẫn luôn theo sau họ.

"Dẫn chúng đến đây đi." Vương Diệp muốn để chúng đi vào bên trong thử một phen, như vậy, cũng coi như giải quyết được hai vấn đề.

Đáng tiếc khi Vương Diệp và Hà Đồng Vương dồn những thứ đó đến đây, chúng lại không đi vào, mà vẫn luôn canh giữ ở cửa.

Chắc hẳn bên trong có lẽ chính là Mộ thất của Nữ Oa thật sự mà hắn vẫn luôn muốn có được.

Vương Diệp thầm đoán trong lòng.

Thế nhưng bây giờ họ không có cơ hội đi vào, hơn nữa cũng không dễ dàng đột phá những khó khăn này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn cau mày, không nói được một lời.

"Có cách nào khác để dẫn chúng ra không?" Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, đột nhiên đề nghị.

Lời nói này của cậu ấy, quả thực đã cho Vương Diệp một chút cảm hứng, nhưng muốn dẫn những thứ đó ra ngoài, thì khó khăn vô cùng.

Hơn nữa, những thứ này cũng không thể dễ dàng chạy ra ngoài được.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng Kowen Thales lại lấy một miếng thịt jambon từ trong ba lô của mình ra, thấy hành động của Kowen Thales, Hà Đồng Vương liền đảo mắt nói.

“Anh lấy cái này ra không giải quyết được vấn đề đâu, thứ chúng ta cần không phải là loại này.” Hà Đồng Vương nói chuyện thẳng thắn.

Nhưng Kowen Thales nghe xong lại nói với vẻ không bận tâm.

“Để tôi xem chúng có bị thứ này hấp dẫn không.” Kowen Thales nói xong, lại nhìn những quái vật đầu người thân rắn phía trước, hắn chỉ vào những thứ này, nhìn Hà Đồng Vương.

Hắn đang nhắc nhở Hà Đồng Vương đi giải quyết những thứ đó.

Hà Đồng Vương chỉ cần ra hiệu lệnh cho đám tiểu tể tử của mình, những quái vật đầu người thân rắn đó, liền bắt đầu di chuyển quy mô lớn.

Vương Diệp nhìn những sợi tơ bên trong lúc này, dù không nhìn thấy, nhưng lại có một dự cảm đang báo cho hắn biết.

Những thứ bên trong này tuyệt đối không đơn giản như những gì nhìn thấy bên ngoài, vừa nãy những tộc nhân kia vẫn luôn ở trong một Mộ thất khác, không hề đến đây.

Vậy thì có nghĩa là nơi đây là một khu vực cấm.

Họ đi vào, chưa chắc đã lập tức nhìn thấy Nữ Oa, ngược lại còn có thể gặp phải những nguy hiểm khác ở đây.

Sau khi cân nhắc những điều này, hắn cũng thấy những thứ đầu người thân rắn đó bỏ chạy.

Sau khi những thứ này biến mất, Vương Diệp vội vàng nhìn Kowen Thales, Kowen Thales liền ném miếng thịt jambon trong tay vào trong.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, khi miếng thịt jambon này được ném vào, nó không trực tiếp rơi xuống đất, mà vô số sợi tơ đã bao vây nó.

Thấy cảnh tượng như vậy, Vương Diệp cũng kiên nhẫn chờ đợi, kẻ săn mồi bên trong xuất hiện.

Tất cả mọi người đều nín thở kiên nhẫn chờ đợi, nhưng sắc mặt Trương Khởi Linh lại trở nên vô cùng khó coi, cậu ấy kéo Vương Diệp từng bước lùi lại.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, đang định hỏi không hiểu, thì tai cũng truyền đến từng trận âm thanh.

Đó là tiếng của một thứ gì đó đang chậm rãi bò tới, ngoài điểm này ra, bản thân chúng cũng phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ kỳ lạ, hắn nhanh chóng dẫn Trương Khởi Linh lùi lại.

Những người khác thấy hành động của họ, cũng lập tức lùi lại theo, đáng tiếc, họ có thể trốn được nhất thời, nhưng không thể trốn cả đời.

Họ nhìn thấy vô số con nhện xuất hiện trước mắt, những con nhện đó toàn thân đều đỏ như máu.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Bàn Mã đột nhiên mở miệng nói.

“Theo tôi được biết, loại nhện đỏ này phân bố khắp nơi trên thế giới, chúng không có độc, nguồn thức ăn chủ yếu của chúng là thực vật.” Nhưng lời Bàn Mã vừa dứt, những người đó liền thấy nhện đỏ ăn sạch miếng thịt jambon trước mặt, tất cả mọi người đều sợ đến tái mặt.

Họ đồng loạt nhìn Bàn Mã, Bàn Mã lại chỉ vào cảnh tượng trước mắt nói.

“Chúng có thể là do không tìm được thức ăn thực vật, nên đã xảy ra biến đổi, nhưng chắc chắn là không có độc.” Đáng tiếc lời Bàn Mã vừa dứt, mọi người liền tức giận nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là Lâm Tiểu Yêu.

Cô ấy nhìn Bàn Mã mắng xối xả.

“Ai sẽ tin những lời anh nói?

Có giỏi thì anh qua đó thử đi, nếu nó thật sự không có độc, thì có nghĩa là có thể an toàn đi qua.” Bàn Mã còn chưa kịp gật đầu đồng ý, liền thấy chất độc kia nhỏ giọt xuống mặt đất, chỉ thấy sàn nhà vốn còn nguyên vẹn, giờ phút này đã bị ăn mòn.

Ngay cả sàn nhà còn có thể bị ăn mòn đến mức này, huống chi là cơ thể của họ.

Bàn Mã cau mày, rơi vào trầm mặc hồi lâu, không nói được một lời.

Vương Diệp thấy Bàn Mã như vậy, ngược lại cũng không hy vọng nhận được thông tin hữu ích nào từ hắn.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Hay là để tôi vào đối phó chúng đi.” Trương Khởi Linh vẫn như mọi khi, có tính cách không sợ chết, nhưng Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy, lại kiên quyết lắc đầu từ chối.

Cho dù bị Vương Diệp từ chối, Trương Khởi Linh cũng không nản lòng, mà giơ Tảo ngang trong tay lên, cậu ấy đứng ở vị trí đầu tiên, cũng đã chuẩn bị mọi cách đối phó.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại có chút dở khóc dở cười nói.

“Tôi thân là tiền bối, bất kể phía trước xuất hiện nguy hiểm gì, đều nên giao cho tôi, cậu chỉ cần truyền thừa tốt là đủ rồi.” Lời Vương Diệp nói quá đỗi khó hiểu, Trương Khởi Linh nghe xong, không hề suy nghĩ liền chọn lắc đầu từ chối.

Cho dù bị Trương Khởi Linh từ chối, trên mặt Vương Diệp cũng chỉ có một vẻ thờ ơ.

Giây tiếp theo, những con nhện đó cũng đã chú ý đến bọn họ, chúng từng bước bò ra.

Vẻ hổ thị đam đam của chúng, khiến Vương Diệp siết chặt nắm đấm.

Tất cả mọi người đều căng thẳng vô cùng.

Trương Khởi Linh cũng cười nói với Vương Diệp về những suy nghĩ của mình.

Cậu ấy cho rằng những con nhện này không đáng sợ, cậu ấy muốn tự mình thu hút sự chú ý của chúng.

Còn những người khác thì từ nơi khác tìm cách đột phá.

Đề nghị này của cậu ấy, Vương Diệp căn bản sẽ không chấp nhận.

Vương Diệp nhìn chằm chằm cậu ấy, lạnh lùng nói.

“Nếu thật sự chọn như vậy, thì tôi thà ngay từ đầu cậu đừng sống ở đây.” Vương Diệp nói xong, không đợi Trương Khởi Linh phản ứng lại, liền một cước đá vào ngực cậu ấy, còn bản thân hắn cầm

Hắc Kim Cổ Đao trong tay kiên quyết xông tới.

Thấy động tác của Vương Diệp nhanh như vậy, Trương Khởi Linh chỉ đành vội vàng đuổi theo.

Những người khác thấy Trương Khởi Linh như vậy, đều vội vàng kéo cậu ấy lại.

Trong tình huống này, Vương Diệp đã bày tỏ thái độ của hắn.

Nếu Trương Khởi Linh cũng muốn theo qua góp vui, rất có khả năng sẽ mang lại nguy hiểm cho Vương Diệp.

Khi họ khuyên nhủ Trương Khởi Linh, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng may mắn thay, Vương Diệp thân thủ cao cường, không những né tránh được những sợi tơ kia, ngay cả nhện trước mặt cũng bị hắn chém giết.

Trong lúc chém giết, Vương Diệp cũng nghe thấy âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, hắn thấy những sợi tơ bay qua bên cạnh mình, liền vội vàng nhảy trở lại.

Những con nhện đó đã bị Vương Diệp chọc giận, Vương Diệp cầm bó đuốc trong tay không chút do dự mà châm lửa.

Những sợi tơ đó lập tức bốc cháy.

Nhưng những thứ đầu người thân rắn vẫn luôn ở phía sau họ, lại bỗng nhiên nổi giận vào lúc này.

Chúng kêu thét xông tới, Vương Diệp thấy chúng xông đến, liền lùi lại một bước, nhìn chúng lao vào biển lửa.

Những thứ đầu người thân rắn ở đó, đang cố cứu vớt những thứ quý giá bên trong, hơn nữa còn dẫn nước đến để dập lửa ở đây.

Những con nhện đỏ đó lập tức bị lửa thiêu chết.

Chương 778

Vương Diệp lại cho rằng cách làm của mình có chút lỗ mãng.

Hắn cau mày, trên mặt mang theo vài phần tự trách, nhưng Trương Khởi Linh lại vỗ vai Vương Diệp, cực kỳ kiên quyết nói.

Nếu bây giờ chúng ta không làm như vậy, sau này chúng ta bị mắc kẹt ở đây, chúng ta chỉ có một con đường chết.

Trương Khởi Linh nói xong, cũng không đợi Vương Diệp phản ứng lại, cậu ấy liền trực tiếp xông vào, bên trong là mùi vị kỳ lạ của nhện sau khi bị thiêu cháy.

Những quái vật đầu người thân rắn vẫn đứng một bên, nhưng chúng lại luôn nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, ánh mắt tức giận của chúng khiến sắc mặt Trương Khởi Linh thoáng qua vẻ phức tạp.

Lúc này, Hà Đồng Vương chỉ huy đám tiểu tể tử của mình, đẩy lùi chúng, nhưng không ngờ những quái vật đó cứ đứng yên tại chỗ, không đi đâu cả.

Cho dù bị đánh ngã, chúng vẫn cứ ở lại đây như cũ.

Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy, vội vàng ngăn Hà Đồng Vương lại.

Đã những quái vật này không chủ động tấn công họ, thì Vương Diệp cũng không cần phải làm hại chúng.

Hơn nữa, những thứ đầu người thân rắn này ở lại đây, có lẽ là vì có những chuyện khác.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, sau khi hắn bảo Hà Đồng Vương dừng lại, những quái vật đầu người thân rắn đó đều đến trước mặt Vương Diệp.

Chúng nhìn Vương Diệp, từ trên cao dò xét, miệng chúng không nói được tiếng người, nhưng lại có thể phát ra những lời nói kỳ lạ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của chúng, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Hắn cau mày, hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng những thứ đầu người thân rắn đó, đột nhiên quay người lại, chúng có vẻ vẫn không muốn đáp lời Vương Diệp.

Nhưng theo lẽ thường, Vương Diệp đối với nơi này mà nói là kẻ xâm nhập, làm sao những thứ đầu người thân rắn này có thể hoan nghênh họ đi vào được?

Cùng lúc nghĩ vậy, những thứ đầu người thân rắn đó, đột nhiên mở ra một bức tường đá.

Khi chúng mở bức tường đá ra, trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên một tia phức tạp.

Chúng quay đầu lại, cứ thế nhìn chầm chầm Vương Diệp, dường như đang nhắc nhở Vương Diệp đi qua.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, thấy Vương Diệp như vậy, liền đi vào trước, cậu ấy không tin bên trong sẽ có nguy hiểm, cho dù có nguy hiểm, cậu ấy cũng coi như là sự hy sinh để thăm dò đường.

Huống hồ những nguy hiểm này giao cho cậu ấy chịu đựng, cậu ấy sẽ càng vui hơn.

Dù sao cũng tốt hơn là Vương Diệp chết ở đây.

Trương Khởi Linh nghĩ thầm trong lòng, nhưng không ngờ một sợi dây thừng lại nhanh hơn cậu ấy, Vương Diệp trực tiếp kéo Trương Khởi Linh về.

Nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại mắng xối xả một trận.

“Cậu xông vào làm gì cho náo nhiệt?” Nhưng tính cách Trương Khởi Linh vốn dĩ là như vậy, cho dù bị mắng, trên mặt Trương Khởi Linh cũng chỉ có vẻ không bận tâm.

Ngược lại, Trương Khởi Linh còn trơ trẽn nhìn Vương Diệp nói.

“Cái này có đáng gì đâu, huống hồ nguy hiểm bên trong.” Cậu ấy đã trải qua những thứ này từ rất lâu rồi, những thứ này đối với Trương Khởi Linh mà nói không đáng gì, nhưng Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy, lại cực kỳ không kiên nhẫn nói.

“Cậu đã trải qua trước đây không liên quan gì đến tôi, tôi bây giờ ở đây, không cần cậu phải chịu những thứ này.” Tính khí Vương Diệp nóng nảy gần như là chạm vào là nổ.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, ngoài việc im lặng chịu đựng ra, không còn cách nào khác.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt lóe lên vẻ bất ngờ.

Nếu là lúc khác, nếu có người đối xử với Trương Khởi Linh như vậy, kết cục cơ bản là bị Trương Khởi Linh lạnh lùng đối xử.

Thế nhưng bây giờ, Vương Diệp đối với Trương Khởi Linh, không những lấn át cậu ấy một phen, hơn nữa, còn khiến Trương Khởi Linh ngoan ngoãn đứng một bên như một đứa trẻ.

Lúc này, Vương Diệp thấy những thứ đầu người thân rắn đó đi vào, chúng đứng cạnh bức tường.

Cùng lúc đứng ở đó, Vương Diệp cũng thấy, da thịt trên người chúng lập tức hóa đá.

Vương Diệp bị cảnh tượng trước mắt dọa giật mình, hắn cau mày, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Tuy nhiên, sau khi những thứ đầu người thân rắn đó hóa đá, chúng cứ thế đứng cạnh bức tường, chúng trông có vẻ không có bất kỳ động tác nào, nhưng trên thực tế, Vương Diệp vẫn nhìn thấy sơ hở trong đó.

Vương Diệp cau mày, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp.

Con đường phía trước, Vương Diệp còn chưa bước vào, đã thấy có những sợi tơ trắng nổi lên ở đó.

Vương Diệp nhìn theo sợi tơ này, rất hiển nhiên những sợi tơ này, đều là do những thứ đầu người thân rắn kia ấp nở ra.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Vương Diệp thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Đáng tiếc những quái vật đó chết quá sớm, nếu không Vương Diệp còn có thể từ chúng mà biết được một số manh mối nhất định, nhưng Vương Diệp cũng sẽ không hoàn toàn dựa dẫm vào chúng.

Tuy nhiên, những điều hắn có được tiếp theo đã đủ rồi.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Diệp lộ ra một tia hưng phấn.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, sau đó vội vàng hỏi.

“Anh biết làm thế nào để giải quyết những vấn đề này không?” Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Vương Diệp lập tức gật đầu, hắn sẽ không mạo hiểm đi vào, cũng sẽ không để bất kỳ ai đi vào lấy thân thử hiểm.

Và điều Vương Diệp muốn làm bây giờ, đương nhiên là lợi dụng những thứ do những kẻ đầu người thân rắn này tạo ra, để giải quyết chúng.

Chúng trông có vẻ đã hóa đá, nhưng ai cũng không thể đảm bảo rằng, việc chúng ở lại nơi đó, có nghĩa là chúng đã khôi phục lại trí thông minh của mình hay không.

Nếu thật sự là như vậy, thì tất cả những vấn đề tiếp theo, đều sẽ khó mà hóa giải.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp còn chưa bắt đầu thử nghiệm, Trương Khởi Linh đã giơ bó đuốc trong tay lên, có chút nóng lòng muốn đi vào.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại vội vàng đi tới, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh và Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

“Hai người đừng tùy tiện thử nghiệm ở đây, nơi này chúng tôi khi mới vào hình như đã gặp phải chuyện tương tự rồi.” Khi Hạo Thiên Chân nói lại chuyện này, trên mặt cậu ấy chỉ có một vẻ ảm đạm, mấy người cấp dưới của cậu ấy mạo hiểm thử nghiệm cơ quan ở đây, không cẩn thận liền bị nơi này nuốt chửng ngay lập tức, hơn nữa còn biến thành quái vật đầu người thân rắn.

Tuy nhiên chúng vẫn còn trí thông minh, nhưng chúng căn bản không nghe lời Hạo Thiên Chân, mà dựa vào phương án những kẻ đầu người thân rắn kia đã vạch ra cho chúng, tiến hành tấn công Hạo Thiên Chân và những người khác.

Nếu không phải Kowen Thales và họ chạy kịp thời, thoát khỏi địa bàn của chúng, e rằng Hạo Thiên Chân còn gặp phải bất trắc.

Giờ đây Hạo Thiên Chân kể lại kinh nghiệm của mình cho Vương Diệp, trên mặt ngoài bi thương ra còn có vẻ nghiêm nghị, cậu ấy không hề hy vọng Vương Diệp phải đối mặt với tất cả những điều đó.

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân như vậy, kiên quyết gật đầu.

Hắn quay đầu lại nhìn Hà Đồng Vương, cười hì hì nói với Hà Đồng Vương.

“Thuốc giải tôi đưa cho anh, anh còn không?” Hà Đồng Vương nghe Vương Diệp nói vậy, kiên quyết gật đầu, sau đó đưa thuốc giải tới, mặc dù không hiểu hắn muốn làm gì.

Nhưng Vương Diệp cầm ống thuốc giải này, không chút do dự đổ lên những sợi tơ đó, đã chúng thích dùng cách này để làm những chuyện độc ác đó.

Vậy Vương Diệp cũng có thể Dĩ độc công độc.

Dùng thuốc giải này để hóa giải chất độc chúng thích phóng ra, đáng tiếc căn bản không có tác dụng gì.

Thấy những thứ đầu người thân rắn kiên cố giữ chặt nơi này, Vương Diệp cũng hiểu rằng, bên trong chắc chắn là con đường chính xác dẫn đến Chủ Mộ thất.

Thế nhưng bây giờ, họ không có cách nào vượt qua chướng ngại vật trước mặt.

Vương Diệp nghĩ đến những điều này, liền đau đầu vô cùng, hắn cau mày, không biết phải làm sao cho phải.

Khi tất cả mọi người đều lo lắng như kiến bò chảo nóng, Hà Đồng Vương đột nhiên nhìn Vương Diệp nói.

“Tôi nghĩ ra một cách rất hay, đó là trước tiên tấn công những thứ đầu người thân rắn này, khiến chúng tấn công chúng ta, có lẽ chúng ta có thể tìm ra sơ hở.” Hà Đồng Vương vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, hắn trợn tròn mắt.

Bộ dạng hưng phấn của hắn, trông không phải là giả, Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy chỉ khẽ gật đầu.

Hắn không từ chối, nhưng cũng không có nghĩa là hắn chấp thuận.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Hà Đồng Vương lộ ra một tia kỳ dị.

Hắn nhìn đám tiểu tể tử của mình, khi những tiểu tể tử này đến cửa, không hiểu sao, từng con lại đều ngáp ở đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng của chúng, liền vội vàng ngăn lại, e rằng những thứ này đối với đám tiểu tể tử của hắn mà nói, cũng sẽ có tổn hại nhất định.

Hà Đồng Vương bất lực, chỉ có thể để đám tiểu đệ của mình tấn công từ xa.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Hà Đồng Vương như vậy, cũng nhặt một khối đá dưới đất, nhưng viên đá này muốn ném trúng mục tiêu, dường như có chút khó khăn.

Hà Đồng Vương vốn định đưa cung tên qua, không ngờ, một khối đá nhỏ bé không đáng kể trong tay Vương Diệp lại trực tiếp làm vỡ một trong những bức tượng đá đầu người thân rắn.

Thấy cảnh này, Hà Đồng Vương kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn tràn đầy vẻ khác lạ.

Hà Đồng Vương không dám tin vào những gì mình vừa nhìn thấy.

Vương Diệp và Hà Đồng Vương đối mắt, nhưng mặt cậu vẫn đầy vẻ tùy ý, nhìn những bức tượng đá khác, Vương Diệp cũng nhặt đá, sau đó lần lượt phá vỡ chúng.

Đáng tiếc là trong quá trình Vương Diệp phá hủy, những đứa nhỏ đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, cũng đột nhiên kêu lên chói tai.

Chúng thấy những bức tượng đá đó, lại biến trở lại thành hình người đầu rắn thân ban đầu, hơn nữa còn xông tới, mắt chúng đỏ ngầu, hoàn toàn khác với lúc đầu.

Vương Diệp nhìn cảnh này, lại không hề hoảng sợ, vỗ vai những đứa nhỏ, bình tĩnh nói: "Không cần sợ, những thứ này không tạo thành uy hiếp đâu." Vương Diệp nói xong, không đợi những đứa nhỏ phản ứng, cậu liền tự động đưa đá cho Trương Khởi Linh và những người khác.

Trừ Trương Khởi Linh có thể cùng Vương Diệp phá hủy những thứ này ra, những người khác chỉ có thể đứng đờ ra đó.

Chương 779

Thấy dáng vẻ của những người đó, Vương Diệp liền thu đá về, tự mình và Trương Khởi Linh phối hợp ở đây.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh phối hợp ăn ý không chút kẽ hở.

Trên mặt hai người đều mang theo vài phần ý cười, những sinh vật đầu người thân rắn kia còn chưa kịp biến trở lại bình thường, phần lớn đã bị phá hủy, chỉ còn mười mấy con đã biến thành hình người đầu rắn thân.

Ném đá vào người chúng cũng không có tác dụng, hơn nữa, đá chạm vào chúng còn tan chảy, như thể bị ăn mòn.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Xem ra những thứ này đã trở nên ngày càng nghiêm trọng rồi.

Bức tường đá trước mặt này nhất định phải đóng lại, Vương Diệp thôi động cơ quan đóng bức tường đá lại, nhưng vẫn có một sinh vật đầu người thân rắn bò ra.

Khi con vật đó bò ra, nó cũng nhe nanh múa vuốt về phía Vương Diệp và những người khác, ngoài điểm này ra, những dịch thể trên người nó, bao gồm mọi nơi nó đi qua đều sẽ hủy hoại nơi đó.

Lúc này Vương Diệp cũng thầm mừng, vừa rồi may mắn kéo Trương Khởi Linh lại, nếu không có chuyện gì xảy ra, Vương Diệp chắc chắn sẽ hối hận.

Nhìn sinh vật đầu người thân rắn này, Vương Diệp không hề hoảng sợ, còn vỗ vai Trương Khởi Linh, an ủi cảm xúc của Trương

Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu, chuẩn bị phối hợp với Vương Diệp.

Nhưng Hà Đồng Vương đã chỉ huy đám tiểu đệ của mình, phát động tấn công chí mạng vào con yêu quái này, khi Hà Đồng Vương chỉ huy, trên mặt hắn chỉ có vẻ hưng phấn.

Nhưng những đòn tấn công của họ căn bản không có tác dụng gì, bởi vì sinh vật đầu người thân rắn này không chỉ có sức sát thương, mà chúng còn có được quyền thống trị.

Đám tiểu đệ của Hà Đồng Vương không những không chiếm được lợi thế, mà một trong số chúng còn trực tiếp bị nó nuốt chửng.

Thấy cảnh tượng như vậy xảy ra trước mắt, Lâm Tiểu Yêu đã không kìm được mà hét lên một tiếng thảm thiết, trong mắt nàng tràn đầy vẻ thương xót, Vương Diệp thấy Lâm Tiểu Yêu như vậy, đã không kịp an ủi nữa rồi.

Hà Đồng Vương thấy cảnh tượng đó, lại ôm lấy ngực mình.

Hắn đã triệu hồi những đứa nhỏ khác trở về.

Lúc này chúng cũng ý thức được, mình dường như đã làm một việc vô cùng sai lầm.

Sắc mặt Hà Đồng Vương trở nên vô cùng khó coi, Hạo Thiên Chân thì giơ súng trong tay lên, anh ta nhìn những người đang đứng đó vội vàng nói với họ: “Mấy người mau đi đi, bây giờ tôi sẽ cầm chân nó.” Họ đến nơi này sao có thể dễ dàng rời đi?

Vương Diệp lắc đầu từ chối, Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp vẻ mặt cố chấp như vậy, trên mặt cũng đầy vẻ bất lực.

Ban đầu Hạo Thiên Chân còn định khuyên vài câu nữa, nhưng không ngờ Vương Diệp lại trực tiếp rải gạo mềm trong tay.

Ngoài gạo mềm ra, cậu còn lấy rượu mà Trương Khởi Linh để trong túi ra.

Khi đổ những thứ này lên người sinh vật đầu người thân rắn, mặc dù con vật này bị hạn chế nhất định, nhưng nó cũng không phải Tống tử, Vương Diệp làm như vậy không có tác dụng.

Lúc này Vương Diệp rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, nhìn sinh vật đầu người thân rắn đó, dứt khoát chém tới.

Nhưng Hạo Thiên Chân đang cầm súng thấy Vương Diệp như vậy, lại không biết phải làm thế nào để cầm vũ khí trong tay mà tấn công.

Anh ta sợ mình không cẩn thận sẽ bắn trúng Vương Diệp, anh ta chỉ có thể cầm khẩu súng đó vội vàng hét lớn về phía Vương Diệp: “Cậu mau tránh ra đi.” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ gấp gáp, nhưng Vương Diệp đã chiếm thế thượng phong, sao có thể tránh được.

Hơn nữa, cậu đã chặt đứt cái đuôi của sinh vật đầu người thân rắn này, điều đó cũng có nghĩa là, họ sắp giành được chiến thắng.

Trong lúc Vương Diệp vui mừng, cậu cũng đâm một nhát dao vào bụng sinh vật đầu người thân rắn.

Không ngờ khi Vương Diệp mổ bụng nó, cậu cũng thấy một đứa nhỏ bò ra từ bên trong, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, ném nó cho Hà Đồng Vương.

Hà Đồng Vương còn chưa kịp đỡ, đứa nhỏ đó lập tức biến thành tượng đá.

Hà Đồng Vương lấy thuốc giải độc cho nó, mọi chuyện có vẻ đâu vào đấy, tất cả tai nạn đều tan biến vào lúc này.

Mọi người tưởng rằng mọi chuyện có thể kết thúc, và Vương Diệp nhìn sinh vật đầu người thân rắn đó, thấy nó đổ rầm xuống đất, liền nghĩ mình đã giành được chiến thắng.

Nhưng thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay lại khiến ngón tay Vương Diệp tê dại.

Vương Diệp nhíu mày, cúi đầu nhìn tay mình, phát hiện tay cậu bỗng nhiên biến thành màu xanh.

Ngoài điểm này ra, Hắc Kim Cổ Đao đã không còn chịu sự kiểm soát, Vương Diệp không có cách nào tiếp tục cầm nó được.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, lúc này, một luồng gió lạnh thổi thẳng tới.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy vô số sinh vật đầu người thân rắn xuất hiện trước mặt, nhưng chúng vẫn giữ nguyên hình thái ở cửa, không giống như sinh vật đầu người thân rắn màu xanh này đã được tịnh hóa.

Vương Diệp trong lòng đoán rằng phía sau bức tường đá này, có lẽ là điểm nghỉ ngơi hàng ngày của chúng.

Vì bị những quái vật từng trú ngụ ở đây chiếm giữ, nên điểm nghỉ ngơi của chúng cũng bị thay đổi.

Cộng thêm thời gian trôi qua từng chút một, chúng không có cách nào vào đây, chúng đã giữ lại hình thái cơ bản nhất.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi, điều đó cũng có nghĩa là khi họ loại bỏ quái vật, cũng đang gián tiếp mang lại rắc rối không thể đảo ngược cho chúng.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Vương Diệp dứt khoát dẫn những người khác rời đi.

Có Vương Diệp chỉ huy, những người khác đều sẵn lòng đi theo, mệnh lệnh vừa rồi của Hạo Thiên Chân đối với mọi người giống như một trò đùa.

Pan Ma nhìn Vương Diệp, cũng vội vàng hỏi han tình hình ở đó, Vương Diệp nói ra suy đoán của mình, khi Pan Ma nghe thấy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta quay đầu lại nhìn bức tường đá phía sau, bức tường đá đã mở ra lúc nào không hay, họ không nên đi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Diệp nhìn tay mình, nó vừa phát xanh vừa biến trở lại bình thường, hai màu sắc này không ngừng xen kẽ trên tay cậu.

Biểu cảm của Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, lập tức đứng sững tại chỗ.

Họ nhìn Vương Diệp, vẻ mặt ngây ngốc, nhất thời không nói được nửa lời.

Vương Diệp cố nhịn cơn đau này, trực tiếp dùng Hắc Kim Cổ Đao nhẹ nhàng rạch cổ tay mình để xả máu.

Dịch xanh từ bên trong từ từ chảy ra, chắc hẳn, cậu vì cứu đứa nhỏ vừa rồi mà cũng trúng độc.

Chỉ là, độc này gây ra tổn thương cho Vương Diệp không lớn, không như đứa nhỏ kia mà hóa đá trực tiếp.

Khi đứa nhỏ hóa đá, cho dù họ kịp thời lấy thuốc giải độc ra, nhưng cũng vô ích, Hà Đồng Vương đau lòng không thôi, chỉ có thể từ bỏ.

Giờ đây Vương Diệp nhìn bức tường đá kia từ từ đóng lại, trong lòng tuy không nắm chắc ý kiến, nhưng việc dẫn họ rút lui, bảo vệ nhân viên thương vong mới là quan trọng nhất.

Chỉ là Vương Diệp cho dù bây giờ muốn đi, nhưng cơ quan ở đây cũng không thể để lại đường lui cho cậu.

Sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Trong lúc thở dài, cậu cũng thấy bức tường đá xuất hiện ở đây, lại từng khối từng khối rơi xuống như lột da.

Khi chúng rơi xuống, Vương Diệp cũng thấy những bức bích họa mới tinh xuất hiện trước mắt.

Nói là mới tinh, chi bằng nói bức bích họa này vốn dĩ đã tồn tại, mà là bị những quái vật kia che lấp.

Rất rõ ràng, dấu vết mà những quái vật từng trú ngụ ở đây để lại, đã khiến những sinh vật đầu người thân rắn này không hài lòng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào bức bích họa phía trên, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Họa tiết được vẽ trên bức bích họa này, là thứ Vương Diệp chưa từng thấy.

Văn tự bên trong và những gì nó muốn biểu đạt, cũng là thứ Vương Diệp không thể hiểu được.

Nhưng may mắn thay Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh ở bên cạnh, quan sát vô cùng tỉ mỉ.

Cả hai người họ cầm kính lúp, trong khi phóng to những chi tiết đó, họ cũng đang nghiên cứu vấn đề thực sự bên trong.

Khi họ có được kết luận từ đây, nhìn Vương Diệp trên mặt chỉ còn lại vẻ hưng phấn.

Không đợi Vương Diệp phản ứng, liền vội vàng kể cho cậu ý nghĩ và kết luận của mình.

Truyền thuyết Nữ Oa như vậy quả thực đã bị họ thần thoại hóa, nhưng Nữ Oa ban đầu, chỉ là một người lãnh đạo của một chủng tộc mà thôi.

Tức là thủ lĩnh của những sinh vật đầu người thân rắn đó, và Nữ Oa với tư cách là thủ lĩnh của họ, đã dẫn dắt họ khai thiên lập địa.

Còn về khối Linh Thạch mà họ vẫn luôn muốn có cũng thực sự tồn tại.

Linh Thạch này sinh ra giữa trời đất, vừa vặn được Nữ Oa và bộ lạc của nàng tìm thấy.

Không giống như bị thần thoại hóa, Linh Thạch này là nguồn năng lượng cuối cùng của Nữ Oa.

Tuy nhiên, việc Nữ Oa chuyển dời (bộ lạc) và các nghi thức tế tự Nữ Oa, những thứ này đều vẫn tồn tại, bao gồm cả ngôi mộ trước mặt này, cũng tồn tại chân thực như những gì họ nhìn thấy.

Những sinh vật đầu người thân rắn đó, sau nhiều lần chuyển dời.

Chúng cũng có được khả năng kháng cự đặc biệt, ví dụ như những thứ Vương Diệp thấy lúc đầu, thứ đó quả thực là độc tố trong cơ thể chúng.

Nhưng bây giờ chúng đã trở về địa bàn của mình, giống như Hà Đồng Vương và những đứa nhỏ của hắn trở về Sông Vĩnh Sinh.

Khả năng mà chúng sở hữu đều sẽ được nâng cao rất nhiều, và thay đổi cường độ cao.

Xem ra lần này quả thực là đã tạo cơ hội cho chúng rồi.

Nhưng trên mặt Vương Diệp lại không có chút tự ti nào, cho dù tình huống này xảy ra, nhưng cậu cũng có thể tìm thấy phương pháp hóa giải, cậu không tin trên đời này lại có thứ vô địch.

Những thứ này nhất định cũng có thể giải quyết bằng những phương pháp khác.

Chương 780

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Vương Diệp ngày càng tươi.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, những sinh vật đầu người thân rắn đó không xuất hiện nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt như vậy, mọi người đương nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, tất cả những gì vừa trải qua vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Nhưng vì có Vương Diệp dẫn dắt họ ở đây, họ cũng không cần phải tiếp tục lo lắng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ở nơi này tuy an toàn, nhưng mọi người lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Đặc biệt là Hà Đồng Vương, Hà Đồng Vương ôm đầu mình, nhìn Vương Diệp đầy vẻ kinh ngạc nói: “Nơi này có phải có độc khí không, sao tôi cảm thấy đầu rất choáng váng?” Hà Đồng Vương đối với những thứ này vốn dĩ rất nhạy cảm, giờ đây lời này nói ra, tự nhiên không phải là không có căn cứ, Vương Diệp nghe thấy, liền giật mình.

Vương Diệp nhíu mày nhìn Hà Đồng Vương, cuối cùng nhìn chằm chằm xuống đất, cậu thấy có những làn hơi nước li ti, đang từ từ bốc lên, xem ra những thứ đó sẽ không để họ yên.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Hà Đồng Vương, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, xem ra họ bây giờ thực sự phải rút lui trước.

Nhưng Vương Diệp sẽ không rời đi, cậu chỉ nhìn Hà Đồng Vương trực tiếp mở miệng nói: “Anh đi trước đi.” Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp không chịu rời đi, tuy không hiểu rõ tình hình, nhưng hắn kéo tay Vương Diệp, mắt đầy vẻ căng thẳng.

“Chúng ta bây giờ nhất định phải đi, nếu không đi, nguy hiểm sẽ càng lớn.” Đáng tiếc là chuyện Vương Diệp đã quyết định không dễ dàng thay đổi như vậy.

Thấy Vương Diệp cố chấp muốn ở lại đây, Hà Đồng Vương chỉ có thể dẫn đám tiểu đệ của mình rời đi, hắn đã nhận ra nơi này có độc khí, nếu tiếp tục ở lại.

Ai cũng không dám chắc, hắn có bỏ mạng ở đây không.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp như vậy, lại nhìn cảnh Hà Đồng Vương rời đi, trong lòng nghĩ hay là mình cũng đi luôn.

Nơi này thực sự quá quỷ dị, Khoa Văn Tư thậm chí không biết phải tiếp tục ở lại như thế nào.

Trong lúc Hạo Thiên Chân vì điều này mà đau đầu, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt cũng lộ ra một tia phức tạp, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân, cười nói: “Nếu anh muốn đi thì bây giờ cũng có thể rời đi.” Vương Diệp nói xong, liền trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, sau đó đi đến bức tường đá đó.

Vương Diệp trông như muốn xông vào.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, dứt khoát đi tới, Trương Khởi Linh đối với Vương Diệp có thể nói là trung thành tuyệt đối, không rời nửa bước.

Giờ đây nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh càng dứt khoát nói: “Nếu cậu cần xông qua, cậu có thể mang tôi theo, tôi nhất định sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của cậu.” Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc, anh ta cầm thanh Tảo Ngang trong tay.

Vương Diệp chỉ tùy ý cười cười, nhìn bức tường đá trước mặt này, sau đó lại gõ vào các góc một lượt.

“Tôi chỉ muốn tìm một số lỗ hổng ở đây, hoặc có thể còn có những phương pháp khác để dẫn chúng ta thoát khỏi đây.” Lời Vương Diệp quá kỳ lạ, Trương Khởi Linh nhíu mày, không ngờ giây tiếp theo, Hà Đồng Vương đã dẫn đám tiểu đệ của hắn quay lại, đường đi đã bị bịt kín.

Xem ra những sinh vật đầu người thân rắn đó, thực sự muốn giết họ, sao có thể cho họ cơ hội rời khỏi nơi này?

Vương Diệp đã sớm tính toán được những điều này, vì vậy cậu vẫn luôn ở lại đây, không đi đến những nơi đó.

Giờ khắc này, chỉ có giữ gìn thể lực của mình mới là quan trọng nhất.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?” Anh ta hy vọng mình có thể giúp Vương Diệp, Vương Diệp liền chỉ vào đỉnh đầu mình nói: “Cậu đập những bức tường đá trên đỉnh đầu xuống, xem bên trong có gì không.” Nếu vừa rồi hơi độc từ dưới chân lan ra, vậy có phải có nghĩa là trên đỉnh đầu có thể có lối ra không?

Hơn nữa, trên bích họa cũng vẽ một điểm cực kỳ quan trọng, đó là Nữ Oa thích đi ở chỗ cao, thân phận nàng tôn quý, mọi người đều đối đãi nàng như vậy.

Chỗ thấp chỉ có thể là nơi những thuộc hạ của nàng đi lại.

Nữ Oa khi đi ở chỗ cao, nàng cũng vô cùng say mê chỗ cao, giờ đây Vương Diệp để Trương Khởi Linh đi ở chỗ cao, tự nhiên là để tìm kiếm lối ra thực sự.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, trong quá trình tìm kiếm, anh ta cũng đang nghĩ cách, đập những tảng đá ở đây xuống.

Nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ lơ đãng, ngoài điểm này ra, những bức bích họa này có lẽ có thể giải đáp cho cậu.

Hà Đồng Vương nhìn Vương Diệp, tuy hắn đã trúng độc, nhưng vì độc không sâu, nên lúc này Hà Đồng Vương nhìn Vương Diệp, vẫn còn giữ được một tia lý trí.

Thấy Hà Đồng Vương như vậy, Vương Diệp dứt khoát chỉ vào bích họa nói: “Mấy người đứng ở chỗ đó chắc vẫn đứng vững được chứ.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Hà Đồng Vương dứt khoát gật đầu, còn Vương Diệp thì đưa họ lên trên, tất cả mọi người đều bám vào đó, còn những người của Hạo Thiên Chân thì chỉ đứng ở dưới này, họ không dễ dàng leo lên.

Ai cũng không biết ở đây có vấn đề gì khác không.

Vương Diệp trong những bức bích họa này, trong khi tìm kiếm vấn đề, cũng đang từng chút một gõ vào những chỗ đặc bên trong.

Liền phát hiện bức bích họa này căn bản là rỗng, Hà Đồng Vương đang đứng đó, đột nhiên nhìn Vương Diệp nói: “Anh đừng gõ nữa, tôi phát hiện bức bích họa này đang rung chuyển.” Khi Hà Đồng Vương nói ra lời này, Vương Diệp suýt bật cười.

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hà Đồng Vương, Vương Diệp gật đầu, không tiếp tục gõ nữa.

Trong lúc Vương Diệp dừng tay cũng thấy bức bích họa này rung chuyển trước mắt.

Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy không nhịn được muốn cười.

Bàn Tử nhìn Hà Đồng Vương, càng dở khóc dở cười nói: “Đám tiểu đệ của anh sao lại lấy tay cạy bức bích họa vậy?

Từng đứa một cứ cạy bức bích họa này xuống.” Lời Bàn Tử vừa dứt, Hà Đồng Vương phản ứng lại, nhìn những đứa nhỏ của mình, phát hiện chúng thật sự đang làm hành động như vậy, Hà Đồng Vương tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn trừng mắt nhìn những đứa nhỏ của mình, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Mấy đứa đang làm gì ở đây?” Giọng hắn đầy vẻ tức giận, nhưng khi lời này nói ra, những đứa nhỏ đó chỉ ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác nhìn hắn một cái.

Giây tiếp theo bức bích họa liền đổ sập, Vương Diệp vội vàng dẫn những người khác né sang một bên.

Hà Đồng Vương thì nhanh chóng ôm chúng vào lòng, rồi nhảy sang một bên khác.

Thấy bức bích họa bị chúng cạy ra, một cái động lớn xuất hiện trước mặt.

Và Hà Đồng Vương cũng vô cùng vui mừng nói với Vương Diệp, lý do đám tiểu đệ đó cạy bích họa ở đây, chúng vốn dĩ đã ngửi thấy, hơi thở của một đồng loại trước đây ở đây.

Hơn nữa đồng loại đó đã vô tình đến nơi này, lúc đó nó đang đào đường hầm dưới sông, điều đó cũng có nghĩa là, nơi này rất có khả năng dẫn họ rời đi.

Nhưng Vương Diệp nhìn Hà Đồng Vương, lại nghĩ đến một điểm cực kỳ quan trọng.

“Anh có muốn trả thù cho đám tiểu đệ của mình không?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Hà Đồng Vương dứt khoát gật đầu, hắn không chỉ muốn, mà quả thực là hận thấu xương.

Và Vương Diệp thấy Hà Đồng Vương như vậy, dứt khoát chỉ vào bức tường đá trước mặt mình.

Cậu và Hà Đồng Vương chia làm hai đường, Hà Đồng Vương dẫn nước sông qua, còn Vương Diệp thì mở bức tường đá này ra.

Chỉ cần động tác của họ đủ nhanh, giải quyết vấn đề ở đây không phải là khó.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn, Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, do dự rồi dứt khoát gật đầu.

Lúc này cả hai người cũng đang tiến hành kế hoạch của mình ở đây.

Vương Diệp không nhanh chóng mở bức tường đá ra, bởi vì những thứ bên trong sẽ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Nhìn Bàn Tử và những người khác, cậu dứt khoát chỉ vào Hà Đồng Vương bảo họ đi theo bước chân của Hà Đồng Vương, còn mình và Trương Khởi Linh, thì ở lại nơi này.

Bàn Tử và những người khác nhìn Vương Diệp, cho dù có vạn phần không nỡ, nhưng lúc này đều gật đầu.

Họ không thể làm phiền Vương Diệp được.

Vương Diệp thấy vẻ mặt khó coi của họ, liền tiễn họ rời đi.

Đợi họ đi xa, lúc này Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp còn nhìn Trương Khởi Linh một cái, cậu chỉ vào bức tường đá này, sau đó lại ném sợi dây lên không trung.

Ở chỗ không trung đó, Vương Diệp tìm thấy một xà nhà.

Cậu buộc sợi dây vào chỗ đó, cậu không hy vọng mình và Trương Khởi Linh gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Lúc này Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: “Thật ra từ rất lâu trước đây tôi đã rất hy vọng, mình có thể trở thành một người như cậu.” Vương Diệp vẫn luôn là người được Trương Khởi Linh sùng bái trong lòng.

Vương Diệp thấy vẻ mặt mê muội của Trương Khởi Linh, lại nhìn biểu cảm trên mặt anh ta, liền dở khóc dở cười lắc đầu.

“Cậu sẽ cùng Hà Đồng Vương quay lại, cậu cứ theo Hà Đồng Vương rời đi, tôi muốn ở lại nơi này.” Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, Trương Khởi Linh lại cắt đứt sợi dây đó, nhìn Vương Diệp cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Không, nơi này sẽ có một lượng lớn độc khí phát ra, chúng ta nhất định phải cùng nhau đi.” Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, dứt khoát lắc đầu, ôm mặt mình, sau đó vô cùng nghiêm túc nói: “Năng lực của cậu không mạnh bằng tôi, tôi có thể nín thở lâu.” Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên vô cùng buồn rầu.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu, không nói thêm gì khác.

Thấy Trương Khởi Linh thỏa hiệp, Vương Diệp vì điều này mà cảm thấy vui mừng, nhưng cậu nhìn Trương Khởi Linh, lại hơi buồn rầu nói: “Cậu đừng nghĩ tôi làm như vậy là có vấn đề gì nhé.” Vương Diệp nói xong lời này, liền hơi nhếch cằm về phía Trương Khởi Linh, bởi vì Trương Khởi Linh không thể nín thở lâu như cậu, nên Trương Khởi Linh chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo những lời dặn dò này của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh tuy không hài lòng về điều này, nhưng vẫn quyết định kiên nhẫn đợi Hà Đồng Vương ra.

Khi Hà Đồng Vương ra, không có bất kỳ dòng nước nào, nhưng Vương Diệp lại có thể cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển, Hà Đồng Vương nhìn Vương Diệp, vô cùng sốt ruột vẫy tay về phía cậu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh một cái, Trương Khởi Linh liền đi theo.

Lúc này Vương Diệp cũng vội vàng mở bức tường đá ra.

Chỉ thấy vô số nước sông tuôn vào, Vương Diệp kéo sợi dây trong tay nhanh chóng trèo lên xà nhà, cậu chỉ bịt mũi mình, nhưng không ngờ khi độc khí lan ra, lại có thể thẩm thấu qua da người.

Cả người Vương Diệp đều ngớ người, may mắn thay Trương Khởi Linh hành động đủ nhanh, trực tiếp kéo Vương Diệp đi.

Vương Diệp lúc này mới phát hiện, Trương Khởi Linh vẫn luôn không rời đi, Hà Đồng Vương vẫn đứng ở chỗ đó chờ đợi họ, khi cả hai người họ vào trong nước sông, Hà Đồng Vương cũng dứt khoát dẫn họ không ngừng bơi ngược lại.

Những sinh vật đầu người thân rắn đó có theo vào trong nước sông không?

Vương Diệp không chắc chắn, nhưng nếu chúng làm như vậy, họ chắc chắn sẽ chết.

Ít ra họ đã bơi trong sông lâu như vậy, những sinh vật đầu người thân rắn đó đều không đuổi kịp.

Điều đó có nghĩa là, chúng căn bản không có bất kỳ kỹ năng bơi lội nào, Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn dòng nước bên trong.

Đã không có ai dám tiếp tục tiến lên nữa, ai cũng không chắc nơi này có độc khí không.

Vương Diệp chỉ kiên nhẫn chờ đợi, cậu cầm ống nghiệm trong tay.

Cậu đổ tất cả thuốc giải vào bên trong, ngay khi đổ xuống, màu sắc của nước sông đều thay đổi.

Chương 781

Dường như màu sắc này nhạt đi một chút, nhưng giây tiếp theo lại bị dòng nước sông kia che lấp, giống như là ảo giác của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp cũng cần tìm cách giải quyết những vấn đề này, đó là phối hợp với Hà Đồng Vương, để Hà Đồng Vương dẫn những đứa nhỏ của hắn.

Cứ như vậy, trong khi họ nghiên cứu thuốc giải ở đây, thuốc độc bên trong cũng có thể thuận lợi được hóa giải, họ có thể trở lại bức tường đá.

Những sinh vật đầu người thân rắn đó, tuy tung tích không rõ, nhưng Vương Diệp lại không cho rằng, chúng sẽ dễ dàng tha cho mình.

Đúng như dự đoán của Vương Diệp, trong khi cậu và Hà Đồng Vương nghiên cứu thuốc giải ở đây, Bàn Tử và những người khác đứng một bên, cũng thấy thi thể của sinh vật đầu người thân rắn.

Trông giống thi thể, nhưng Bàn Tử và những người khác lại không dám dễ dàng tiếp cận, ai cũng không chắc đây có phải là âm mưu quỷ kế của chúng không.

Vương Diệp cầm ống thuốc giải trong tay, dứt khoát xông tới, đổ một trận lên con vật đó.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người không khỏi bật cười.

Bàn Tử càng cười ngả nghiêng.

Chỉ thấy sinh vật đầu người thân rắn đó đang tức giận nhe nanh múa vuốt, nhưng nó lại mở mắt ra, cứ như vậy hóa thành một làn sương trắng trước mặt Vương Diệp.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp chỉ có vẻ khinh thường, tên này muốn giả vờ trước mặt cậu còn quá non.

Cân nhắc tình hình ở đây, Vương Diệp vội vàng nhìn Bàn Tử và những người khác, cậu đưa những ống nghiệm trong tay qua, một khi có những thứ này, họ nhất định phải đổ xuống.

Xem ra lần này thực sự đã tìm ra cách rồi.

Nhưng cũng may mắn là Hà Đồng Vương có đủ nhiều đám tiểu đệ, nếu không thì chỉ dùng nước giải độc, họ thật sự không có cách nào lấy được nhiều như vậy.

Vương Diệp vì điều này mà cảm thấy vui mừng, Hà Đồng Vương nhìn những đứa nhỏ của mình, cũng đang thúc giục chúng làm việc cật lực.

Những đứa nhỏ đó giống như những công cụ không có cảm xúc, sản xuất ra một lượng lớn thuốc giải, Vương Diệp cũng đổ tất cả những thứ này vào trong nước sông.

Những đứa nhỏ đó dường như hiểu ý của Vương Diệp, chúng lại đặc biệt nghiên cứu ra một cỗ máy.

Hơn nữa thuốc giải được sản xuất ra từ cỗ máy, tất cả đều chảy vào trong sông.

Cứ như vậy, những gì Vương Diệp muốn làm đều có thể được giải quyết thành công, thấy chúng thông minh như vậy, Vương Diệp cũng vì điều này mà vui mừng khôn xiết.

Trong lúc cậu vỗ tay cho những đứa nhỏ đó, mấy đứa nhỏ đó nhìn Vương Diệp, cũng không nhịn được giơ cao hai tay hoan hô.

Thấy vẻ mặt vui mừng của chúng, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực.

Không lâu sau, Vương Diệp liền thấy dòng nước sông này trở nên vô cùng trong suốt.

Nhưng những sinh vật đầu người thân rắn đó cho đến lúc này vẫn chưa xuất hiện, Vương Diệp chỉ có thể để những đứa nhỏ này không ngừng đổ thuốc giải xuống.

Những đứa nhỏ đó làm theo lời Vương Diệp nói, còn Vương Diệp thì nhìn Hà Đồng Vương đang đứng một bên, trong đầu nghĩ ra một ý tưởng táo bạo.

“Chỗ anh chắc có thuyền bè chứ?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Hà Đồng Vương gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp lại đầy vẻ không tán thành nói: “Nếu cậu muốn lái thuyền qua đó, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý, cái này thực sự quá nguy hiểm.” Giọng Hà Đồng Vương đầy vẻ bất lực.

Nhưng Vương Diệp nghe Hà Đồng Vương nói vậy, lại suýt bật cười, nhìn Hà Đồng Vương vẻ mặt không sao cả nói: “Không sao đâu, những thứ này càng nguy hiểm, chúng ta càng phải thử thách.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ hưng phấn, Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp điên cuồng như vậy, càng trợn trắng mắt, không biết phải nói Vương Diệp thế nào.

Thấy thái độ đó của Hà Đồng Vương, Vương Diệp quả thực không quan tâm, mà là đeo kính bảo hộ của mình lên.

Lúc này Hà Đồng Vương cũng bảo những đứa nhỏ của hắn kéo thuyền bè qua.

Tuy chỉ là một chiếc thuyền gỗ nhỏ, nhưng khi Vương Diệp lên, Trương Khởi Linh cũng đi tới, Hà Đồng Vương không yên tâm, tự nhiên cũng sẽ đi theo.

Lúc này những đứa nhỏ đó cũng dẫn theo, máy móc của chúng cùng với Vương Diệp vội vàng tới.

Cỗ máy này vốn dĩ là lấy nước sông, bao gồm một số nguyên liệu thuốc để nghiên cứu, mới có một lượng lớn thuốc giải ra.

Vì vậy chúng đi theo sau Vương Diệp, căn bản không có bất kỳ vấn đề gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của chúng, lại thấy Hà Đồng Vương cực kỳ kiêu ngạo nhếch cằm nói: “Cái này có gì bất ngờ sao?

Tôi nói cho cậu biết, hai chúng ta chỉ có thể cùng sống, không thể cùng chết.” Lời của Hà Đồng Vương quá buồn cười, Vương Diệp nghe thấy lập tức cười ha ha, nhưng thấy Hà Đồng Vương vẻ mặt trượng nghĩa như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai hắn nói: “Yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ cùng nhau sống sót ra ngoài.” Hà Đồng Vương thấy Vương Diệp như vậy, tuy hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng thực tế trong lòng hắn vẫn luôn lo lắng vì chuyện này.

Hắn nhíu mày, thậm chí không nhịn được nhìn Vương Diệp truy hỏi: “Cậu nói rốt cuộc nơi này là sao?

Sao lại có nhiều thứ kỳ quái như vậy?” Hà Đồng Vương vừa nói vừa nhẹ nhàng thở dài, thấy Hà Đồng Vương như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần khó hiểu.

Cậu không thể đưa ra câu trả lời, nhưng nơi này, tuyệt đối không đơn giản như hắn nghĩ.

Cân nhắc các yếu tố trong đó, Vương Diệp lại nhìn Hà Đồng Vương bổ sung một câu: “Vạn sự cẩn thận, nếu có vấn đề gì, nhất định phải bảo vệ bản thân trước.” Một cảm giác mách bảo anh, gã Hà Đồng Vương này sẵn lòng hy sinh tính mạng vì anh, mặc dù nói ra điều này có vẻ nực cười.

Nhưng có thể khiến Hà Đồng Vương đi theo bên cạnh mình, bản thân điều này đã là một chuyện vô cùng kỳ lạ rồi.

Vương Diệp nhìn Hà Đồng Vương, bắt đầu hỏi về việc những Hà Đồng khác mất bao lâu để trở thành một người có thể nói năng lưu loát như Hà Đồng Vương.

Nào ngờ, Hà Đồng Vương nghe Vương Diệp nói vậy, liền phá lên cười ha hả, lắc đầu nhìn Vương Diệp, không biết nên nói thế nào.

Chỉ cần y chết, trong số những tiểu huệ tử này sẽ có một đứa trở thành Hà Đồng Vương mới.

Thấy dáng vẻ đó của Hà Đồng Vương, Vương Diệp lại không nhịn được vỗ vai y nói: “Anh cứ nói thẳng cho tôi biết là được.” Dù Vương Diệp đã nói rõ ràng như vậy, nhưng trên mặt Hà Đồng Vương vẫn lộ vẻ chần chừ.

“Tôi nói cho cậu cái gì?” Hà Đồng Vương bỗng nhiên giả ngốc giả lơ, Vương Diệp ghét nhất chính là cái kiểu ra vẻ này của y.

Vương Diệp đau đầu lắc đầu, không tiếp tục truy hỏi Hà Đồng Vương nữa.

Hà Đồng Vương thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, liền dẫn đám tiểu tể tử của mình nhanh chóng đẩy thuyền đi, đồng thời đổ giải dược xuống.

Nhìn dòng nước dần dần trở lại bình thường, Hà Đồng Vương cũng bật cười.

Thế nhưng đúng lúc này, Vương Diệp chợt nhận ra một điều bất thường.

Những gợn sóng nước này vốn luôn lan rộng ra rồi di chuyển chầm chậm, nhưng giờ đây trông chúng có vẻ khác lạ.

Vương Diệp nhíu mày, tập trung tinh thần, không nói một lời nào.

Thấy Vương Diệp không nói gì, Hà Đồng Vương tưởng anh vẫn còn bận tâm chuyện đó, liền nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Cậu không cần nghĩ nhiều, lát nữa có nguy hiểm, tôi nhất định sẽ là người chạy đầu tiên, không vĩ đại như cậu nghĩ đâu." Hà Đồng Vương nói với giọng điệu đầy nghiêm túc, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Điều anh cần không phải Hà Đồng Vương làm những chuyện như vậy, anh chỉ đang xem dưới đáy nước rốt cuộc có vấn đề gì.

Nhưng khi những gợn sóng lan tỏa, Vương Diệp cũng thấy một con mắt trôi qua trước mặt mình.

Nhìn chằm chằm vào con mắt đó, anh thậm chí có thể đoán được đây tuyệt đối là của con quái vật người đầu rắn thân kia.

Dù một giây sau, con mắt đã biến mất không còn dấu vết, nhưng Vương Diệp vẫn lấy một ít giải dược, rồi đổ xuống chỗ đó.

Cùng lúc đổ thuốc xuống chỗ đó, anh cũng thấy từng trận khói trắng bốc lên.

Ngoài ra, hai chiếc thuyền họ đang đi cũng khẽ rung lắc.

Ban đầu chỉ là rung nhẹ, trông như thể va phải thứ gì đó.

Nhưng sau đó, lực rung lắc càng ngày càng lớn.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, anh nhíu mày, nhìn Hà Đồng Vương, bỗng nhiên kéo tay y nói: "Anh hãy theo dõi kỹ tình hình ở đây." Vương Diệp nói xong, liền trực tiếp nhảy xuống.

Anh không cho phép bất kỳ ai quản mình.

Thấy Vương Diệp dáng vẻ nghĩa vô phản cố, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng Hà Đồng Vương tức đến nghiến răng nghiến lợi, y không ngừng gào thét vào bóng lưng Vương Diệp.

Y không dám tùy tiện nhảy xuống, vì y biết hậu quả nếu tùy tiện xuống sẽ thế nào.

Nơi này toàn là độc dược, cho dù có giải dược, nhưng những giải dược này cũng vô dụng.

Nếu Hà Đồng Vương trực tiếp xuống đó, e rằng cũng sẽ giống như đám tiểu huệ tử kia, không thuốc nào cứu được, ngay lập tức bị thạch hóa.

Nhưng sau khi Vương Diệp xuống, ngoài cảm thấy tứ chi tê dại, anh không có cảm xúc gì lớn.

Chính vì thể chất đặc biệt có thể kháng độc dược, nên Vương Diệp mới sẵn lòng xuống.

Nhưng cùng lúc xuống, anh cũng nhìn thấy một cảnh tượng khó quên suốt đời.

Anh không ngờ, những thứ người đầu rắn thân này, tất cả đều đang bơi thành hàng ở nơi đó.

Ngoài điểm này ra, chúng còn đứng thẳng như hải mã ở đó, không chớp mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Chính vì có ranh giới giải dược, nên chúng không thể tiến đến quấy rầy dù chỉ một chút.

Nhưng trong quá trình Vương Diệp đối mặt với chúng, anh phát hiện chúng vẫn luôn nhìn mình không chớp mắt.

Sắc mặt anh cũng trở nên khó coi.

Lúc này, anh muốn bơi trở lại, nhưng lại phát hiện đã có hai con quái vật người đầu rắn thân đang không ngừng va vào chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Những con khác không đến gần là vì sợ giải dược.

Vương Diệp thấy hai cái tiểu quỷ này, lập tức tức đến nghiến răng ken két, bất chấp nguy hiểm lao tới.

Khi hai cái tiểu quỷ kia còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã vung nắm đấm, sau đó không ngừng đấm vào chúng.

Hai con quái vật người đầu rắn thân này căn bản không phải đối thủ của Vương Diệp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của chúng, trên mặt tràn đầy vẻ chán chường.

Rõ ràng biết không phải đối thủ của mình mà vẫn dám đặt chân đến nơi này, điều này khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chương 782

Vừa đánh cho chúng bầm dập, Vương Diệp vừa kéo chúng bơi về phía có giải dược.

Những đám tiểu tể tử vẫn đang ở trên, không ngừng đổ giải dược xuống.

Vương Diệp nhìn cảnh này, liền đầy vẻ phấn khích chuẩn bị, muốn xem hai cái quỷ quái này chết ở đây.

Nhưng điều khiến Vương Diệp bất ngờ là, hai cái tiểu quỷ này căn bản không chết ở đây.

Ngược lại, những con người đầu rắn thân phía sau, lại đồng loạt bơi tới.

Chúng tiến đến hung hăng, dù động tác và võ lực của chúng đã bị suy yếu rất nhiều vì giải dược, nhưng chúng căn bản không hề bận tâm.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của chúng, sau đó lại đoán trong lòng, những thứ quỷ quái này chắc chắn muốn kéo anh về phía đó, y như Vương Diệp dự liệu.

Khoảnh khắc chúng chạm vào Vương Diệp, liền đồng loạt dùng sức, từng con một.

Chúng không cùng xông lên kéo Vương Diệp, mà là kéo đồng bọn của mình, vì chúng sợ gã Vương Diệp này sẽ dùng những âm mưu quỷ kế khác.

Bản thân chúng ở dưới nước, nên hành động đều bị sức cản ảnh hưởng rất lớn.

Vương Diệp nhìn những thứ đó kéo mình đi, trên mặt anh cũng thoáng qua vẻ phức tạp.

Anh nhíu mày, rất lâu không có động tác gì, chỉ khoanh tay trước ngực.

Chỉ có như vậy mới có thể giải quyết vấn đề hiện tại, Vương Diệp hiểu rõ điều này.

Chúng muốn kéo anh đi, vậy anh phải giữ gìn thể lực của mình.

Một khi chống cự với chúng, Vương Diệp cũng sẽ bị xoay vòng dưới nước, cuối cùng thể lực sẽ bị loại quái vật này hao cạn.

Bị chúng kéo đến bên kia, lúc đó Hà Đồng Vương cũng không cứu được anh.

Vậy nên điều Vương Diệp có thể làm, chính là cố gắng hết sức bảo tồn thể lực của mình, đợi đến khi sắp bị chúng kéo đến bên kia.

Khi đó mới chống cự một phen, như vậy mới có thể đảm bảo tỷ lệ sống sót của bản thân cao hơn.

Hơn nữa, Vương Diệp tin rằng, những con quái vật này ở trong dòng nước đầy giải dược, chúng tuyệt đối không sống được bao lâu.

Bây giờ chỉ cần xem ai có mệnh cứng hơn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp đã không nhịn được bật cười, nhưng Trương Khởi Linh và Hà Đồng Vương vẫn luôn ở trên thuyền lại không cười nổi.

Hai người họ nhìn nhau, sau khi do dự rất lâu, Trương Khởi Linh bỗng nhiên mở miệng nói: “Lát nữa tôi sẽ xuống, tôi đi tìm Vương Diệp.

Nếu không có chuyện gì, anh nhất định phải cố gắng hết sức để chúng tăng cường lực độ, hóa giải hết độc dược ở đây.” Giọng Trương Khởi Linh đầy nghiêm túc, nhưng khi Trương Khởi Linh đổ chất độc lên tay, tay anh lập tức bị thạch hóa.

Nhưng vì có giải dược ở bên cạnh để rửa sạch, nên anh nhanh chóng trở lại bình thường.

Trương Khởi Linh không có thể chất như Vương Diệp, Hà Đồng Vương nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất lực.

“Cậu cứ ở đây yên phận đi.

Tôi nghĩ Vương Diệp cũng không muốn thấy cậu gặp chuyện đâu.

Mấy thứ này cứ để tôi chịu.” Hiện tại không phải Trương Khởi Linh chọn trốn tránh, mà là Trương Khởi Linh không có cơ hội đó, Hà Đồng Vương cũng không định ép anh.

Thấy Hà Đồng Vương dáng vẻ đó, Trương Khởi Linh lại vội vàng kéo tay y nói: “Vậy anh xuống, chẳng phải càng thêm phiền phức sao?

Đừng tưởng anh thật sự có thể giúp Vương Diệp!” Trương Khởi Linh nói là sự thật, nhưng Hà Đồng Vương lại trực tiếp lắc đầu, hất tay anh ra nói: “Cậu đừng ngây thơ, thứ này đối với tôi không có ảnh hưởng gì lớn, vì chúng là tiểu tể tử của tôi, cho nên...” Y là vua của những tiểu huệ tử này, điều đó chứng tỏ khả năng kháng cự của bản thân y, bao gồm cấu trúc và thành phần cơ thể y, hoàn toàn khác biệt so với đám tiểu tể tử đó.

Cho nên y xuống đó căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì, có lẽ sẽ giống như Vương Diệp, tốc độ thạch hóa chậm hơn rất nhiều.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Hà Đồng Vương đã nhanh chóng đổ chất lỏng độc hại lên cánh tay mình.

Một giây sau, cánh tay y chỉ bắt đầu tê dại, không lập tức thạch hóa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trở nên vô cùng phức tạp, anh ước gì người có khả năng này là mình.

Tuy nhiên, việc để Hà Đồng Vương xuống cũng không thực tế, anh sợ sau khi Hà Đồng Vương xuống, Vương Diệp sẽ không hài lòng.

Vương Diệp vừa xuống đã nói với họ rằng, bất kỳ ai cũng không được đến gần, vậy mà giờ họ còn muốn làm chuyện này.

Nhưng điều Hà Đồng Vương không ngờ là, y đã chuẩn bị sẵn sàng để xuống, Trương Khởi Linh lại giữ chặt cánh tay y.

Thấy Trương Khởi Linh dáng vẻ đó, Hà Đồng Vương vội vàng hất tay anh ra, nhìn anh và vô cùng sốt ruột nói: “Cậu bình tĩnh một chút, chúng ta bây giờ phải nhanh chóng xuống.

Mỗi phút trôi qua đối với Vương Diệp, là thêm một cơ hội cứu mạng.

Hiện tại chúng ta không ai biết anh ấy đang gặp phải chuyện gì dưới đó.” Y nói là sự thật, đến nỗi Trương Khởi Linh nghe xong tay cũng từ từ buông lỏng.

Anh quả thực không thể để Vương Diệp gặp bất kỳ nguy hiểm nào dưới đó, nhưng nhìn Hà Đồng Vương, Trương Khởi Linh lại không nhịn được mở miệng nói: “Vậy anh nhất định phải cẩn thận đấy.

Anh bị thương, Vương Diệp nhất định sẽ đau lòng.” Khi lời này vừa thốt ra, Hà Đồng Vương dứt khoát gật đầu.

Hà Đồng Vương vỗ ngực mình, sau đó nhảy về phía sau, y cứ thế nhảy xuống.

Dù cảm thấy tứ chi đang dần tê dại, nhưng y lại không vội vàng bơi về phía khu vực độc dược.

Trên mặt y mang theo vài phần phấn khích.

Đợi khi y bơi đến bên cạnh Vương Diệp, lúc này mới phát hiện Vương Diệp đang bị đám quái vật người đầu rắn thân kia, từng chút một kéo về phía sâu trong độc dịch của chúng.

Vương Diệp nhắm mắt, trông như đã mất hết mọi sức kháng cự.

Sắc mặt Hà Đồng Vương trở nên vô cùng khó coi.

Không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, y đã bất chấp nguy hiểm lao tới, sau đó kéo tay Vương Diệp, bắt đầu dùng sức bơi ngược lại.

Còn về đám quái vật người đầu rắn thân kia, ban đầu chúng không thể chống lại Vương Diệp, nhưng vì có Hà Đồng Vương ở đây cùng chúng chống cự, nên chúng dốc sức đồng lòng.

Vương Diệp và Hà Đồng Vương không đứng vững, lập tức bị chúng kéo đi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hà Đồng Vương cả người đều ngớ ra.

Vương Diệp càng sốt ruột gào lớn về phía Hà Đồng Vương: “Anh qua đây làm gì?” Đáng tiếc, những lời anh nói ra đều biến thành một chuỗi bong bóng.

Hà Đồng Vương căn bản không nghe thấy.

Vương Diệp chỉ cảm thấy không khí trong phổi mình, trong khoảnh khắc này, giảm đi nhanh chóng.

Anh có thể nín thở lâu hơn, nhưng hiện tại vì sự xuất hiện của Hà Đồng Vương, đã làm loạn tất cả nhịp điệu của anh, khiến Vương Diệp buộc phải đối kháng với đám quỷ quái đó.

Trong lúc Vương Diệp đang đối kháng với chúng, Hà Đồng Vương bỗng nhiên lao tới, sau đó một cước đạp vào người Vương

Diệp.

Vương Diệp nhìn động tác của Hà Đồng Vương, anh trừng lớn mắt, không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Giây tiếp theo, Hà Đồng Vương điên cuồng vẫy tay về phía anh, rồi cả người y bị đám quỷ quái kia kéo đi.

Chúng đã không còn cách nào khác để lựa chọn.

Nhưng Vương Diệp vẫn bất chấp nguy hiểm lao tới, anh hung hăng kéo tay Hà Đồng Vương, bất luận thế nào cũng phải đưa Hà Đồng Vương đi.

Trên mặt Hà Đồng Vương mang theo vài phần ý cười, dường như đang cảm động vì những gì Vương Diệp đã làm.

Nhưng cảm động thì có thể làm được gì?

Hà Đồng Vương khẽ thở dài một hơi, sau đó từng chút một giằng tay Vương Diệp ra.

Một mình y đến độc trì là đủ rồi.

Cần gì phải kéo cả Vương Diệp theo?

Hà Đồng Vương hiểu rõ điều này trong lòng.

Hà Đồng Vương nhìn Vương Diệp, sau đó dõi theo Vương Diệp ngày càng rời xa mình.

Đám quỷ quái kia đã kéo Hà Đồng Vương vào trong độc trì, Vương Diệp không còn bất kỳ phương pháp hay cơ hội nào.

Nhưng Vương Diệp không đi đâu cả, anh cứ thế lơ lửng trong nước, anh nhìn thấy Hà Đồng Vương thạch hóa.

Nhìn nụ cười trên mặt Hà Đồng Vương đông cứng lại trong khoảnh khắc đó, anh hoàn toàn không dám chấp nhận những gì mình vừa chứng kiến.

Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, anh ôm bụng mình, tất cả không khí vào lúc này hóa thành bong bóng biến mất.

Trong môi trường như vậy, anh thậm chí không thể sống sót.

Nhưng Vương Diệp căn bản không bận tâm.

Anh nhìn Hà Đồng Vương, khó có thể tin rằng Hà Đồng Vương lại hy sinh tính mạng của mình để cứu anh.

Nhưng bản năng cầu sinh vẫn khiến Vương Diệp liều mạng bơi lên.

Đợi khi Vương Diệp nổi lên khỏi mặt nước, Trương Khởi Linh đã nhanh chóng kéo anh lên.

Nhưng những tiểu tể tử kia thấy Hà Đồng Vương không còn ở đó, chúng đều hoảng loạn.

Chúng vốn dĩ vẫn đang nghiên cứu giải dược, nhưng giờ Hà Đồng Vương không còn ở đây.

Đám tiểu tể tử này căn bản không còn tâm trí làm việc.

Chúng vây quanh Vương Diệp, líu ríu nói những lời mà Vương Diệp không hiểu.

Chương 783

Chúng thiết tha muốn biết tung tích của Hà Đồng Vương, Hà Đồng Vương là vua của chúng, cũng là người quan trọng nhất đối với chúng.

Nhưng Vương Diệp nhìn dáng vẻ ngây thơ đơn thuần của chúng, lại phát hiện mình không nói nổi một lời nào.

Vương Diệp lắc đầu.

Đám tiểu tể tử thấy Vương Diệp dáng vẻ đó, bỗng nhiên trừng lớn mắt.

Một trong số chúng, dưới ánh mắt của Vương Diệp, từng chút một lớn dần, nhưng tiểu tể tử này, chỉ biến thành kích thước của một đứa trẻ con.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, anh căn bản không thể chấp nhận tất cả.

Anh biết điều này có nghĩa là gì, Hà Đồng Vương đã chết, không thể cứu vãn được nữa.

Nhìn đứa tiểu tể tử đó, Vương Diệp vô cùng thiết tha hy vọng nó có thể trở lại nguyên hình.

Mặc dù Hà Đồng Vương bầu bạn với họ không lâu, nhưng y đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Vương Diệp.

Bao gồm những dấu vết Hà Đồng Vương đã khắc ghi cho anh, Vương Diệp đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ mồn một.

Một người sống sờ sờ chết ngay trước mắt.

Điều này làm sao Vương Diệp có thể chấp nhận?

Nhìn khu vực độc trì kia.

Ánh mắt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng thâm thúy.

Anh nắm chặt nắm đấm, trong lòng phức tạp, khó lòng diễn tả thành lời.

Anh ôm ngực mình, thậm chí muốn bật khóc.

Trương Khởi Linh đứng một bên thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh khó hiểu.

Anh không hiểu vì sao Vương Diệp lại bi thương đến vậy.

Nhưng thấy Hà Đồng Vương rất lâu rồi không lên, Trương Khởi Linh dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, rất lâu không nói nên lời, anh sợ những lời mình nói ra sẽ chạm vào nỗi đau của Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp chỉ huy đám tiểu tể tử đưa thuyền đến bên độc trì, anh muốn tự mình giải quyết những thứ đó.

Thấy Vương Diệp dáng vẻ đó, đám tiểu tể tử dù không muốn nghe theo ý kiến của anh, nhưng vẫn làm theo những gì Vương Diệp nói.

Hiện tại Vương Diệp mang theo chiếc thuyền này và những giải dược đến đây, anh lại không đổ hết giải dược xuống ngay lập tức, mà chất đống tất cả giải dược trong thuyền.

Không ai biết Vương Diệp muốn làm gì, chỉ là khi thuyền của họ bị thứ gì đó va phải, Vương Diệp không chút do dự đẩy chiếc thuyền sang một bên.

Giây tiếp theo, một con quái vật người đầu rắn thân xuất hiện.

Vương Diệp thò một tay vào.

Tay anh tuy bắt đầu từ từ thạch hóa, nhưng khi Vương Diệp đổ giải dược lên đầu tên đó, tay Vương Diệp cũng trở lại bình thường.

Và con quái vật người đầu rắn thân này, cũng vào lúc này lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra một nụ cười phấn khích, những giải dược này vẫn đang được sản xuất hàng loạt, Vương Diệp còn cần đợi thêm một lát.

Không lâu sau, số giải dược đã đủ để Vương Diệp hành động.

Chỉ là Vương Diệp mãi không động thủ, đám tiểu tể tử ở bên cạnh líu ríu nói chuyện, thúc giục Vương Diệp hành động.

Nhưng Vương Diệp liếc nhìn chúng một cái, chỉ ra dấu hiệu im lặng để chúng im miệng.

Đám tiểu tể tử vì bất đắc dĩ đành chọn im lặng.

Nhưng lúc này, Vương Diệp cũng thấy một vật khổng lồ, từng chút một hiện ra cái bóng dưới đáy nước.

Thứ đó là hình dạng do vô số quái vật người đầu rắn thân tụ tập lại mà thành.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, anh nhíu mày, rất lâu không nói nên lời.

Nhìn thứ này, Vương Diệp bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, sau đó đổ hết giải dược trong tay xuống.

Nhưng những giải dược này căn bản không đủ dùng.

Ngoài những con quái vật người đầu rắn thân ở vòng ngoài biến mất, những thứ bên trong vẫn còn tồn tại.

Hơn nữa, chúng cũng đã tính toán được giải dược của Vương Diệp không đủ, nên lúc này khi đối phó với Vương Diệp, chúng mới vô cùng thong dong.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của chúng, trên mặt lộ ra vài phần ý cười.

Không đợi những tên đó kịp phản ứng, Vương Diệp đã nắm chặt nắm đấm, anh vung từng quyền một, nhưng sự thạch hóa cũng bùng phát vào lúc này.

Cho dù có giải dược mới xuất hiện, nhưng căn bản không thể bảo toàn tính mạng của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh trong lúc cấp bách nảy ra sáng kiến, lấy giải dược ở bên cạnh.

Sau khi tự mình uống vào, anh liền lao vào đánh nhau với những thứ đó.

Vương Diệp bị anh đẩy sang một bên.

Anh tuy có được hơi thở tạm thời, nhưng thấy Trương Khởi Linh xông lên phía trước, Vương Diệp vẫn nghĩa vô phản cố chạy đến giúp.

Nhưng khi Trương Khởi Linh đánh nhau với những tên đó, lại phát hiện mình không bị thạch hóa.

Điều đó có nghĩa là, giải dược có thể trực tiếp uống vào, và giúp họ duy trì kháng thể trong một khoảng thời gian dài.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh vội vàng kéo Vương Diệp trở lại, sau khi cho Vương Diệp uống giải dược, hai người cũng đi đến trước mặt đám quái vật này.

Họ dứt khoát nhảy xuống, dù nơi này là độc trì, nhưng cả hai đều không hề sợ hãi.

Họ lao vào đánh nhau với những thứ người đầu rắn thân này.

Một khi đã mất đi sự ràng buộc như vậy, họ ứng phó cũng dư dả.

Ngoài điểm này ra, điều quan trọng nhất là những con quái vật này căn bản chẳng đáng là gì.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Chiến thắng vào lúc này đã tạm thời xua đi nỗi bi thương của Vương Diệp.

Nhưng đợi đến khi họ cuối cùng giải quyết xong đám quái vật người đầu rắn thân này, Vương Diệp nổi lên khỏi mặt nước, trong mắt anh lại là nỗi bi thương không thể hóa giải.

Không ai biết, họ đã tốn bao nhiêu sức lực để đối phó với những con quái vật này.

Và ở đây, Vương Diệp cũng nhìn thấy cánh Thạch môn quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Bức tường đá đó lại nghiêng một góc.

Điều đó có nghĩa là, chỉ cần đi lên bức tường đá này, nơi họ sẽ tiến vào tiếp theo chính là Nữ Oa chủ mộ thất.

Cuối cùng cũng đến được nơi này, tất cả những trải nghiệm từng chút một, đều đủ để Vương Diệp hồi vị vô cùng.

Nhưng điều khiến anh càng đau khổ hơn chính là cái chết của Hà Đồng Vương, anh ôm ngực mình, thậm chí không nói nổi một lời nào.

Những tiểu tể tử đứng bên cạnh, thấy họ đã thuận lợi đến được đây, nhưng chúng lại không có tâm trí muốn vào.

Một đứa trong số đó thậm chí trực tiếp dẫn theo đám tiểu tể tử của mình quay lưng rời đi.

Nó tuy là Hà Đồng Vương mới, nhưng điều đó không có nghĩa là nó có thể nói chuyện, thậm chí là có thiên phú giao tiếp với Vương Diệp.

Thấy chúng cứ thế rời đi, Vương Diệp không nói một lời nào níu giữ, mà dẫn những người khác đến nơi này.

Lâm Tiểu Yêu và Hạo Thiên Chân, một lời cũng không nói nên, ngay cả Khoa Văn Tư cũng vậy.

Khoa Văn Tư và những thuộc hạ của mình, trên đường đi đã thấy không ít thứ kỳ quái, nhưng mạo hiểm dũng cảm như Vương Diệp và Hà Đồng Vương, đây là lần đầu tiên họ thấy.

Điều quan trọng nhất là, Hà Đồng Vương lại có thể hy sinh tính mạng của mình để cứu Vương Diệp.

Phải biết rằng y là Hà Đồng, điều đó có nghĩa là một sinh vật như y có thể tồn tại vô số năm.

Họ không biết bao lâu, nhưng Hà Đồng Vương có thể sống mãi là đúng rồi.

Thế nhưng Hà Đồng Vương lại từ bỏ cơ hội quý giá như vậy.

Nghĩ đến đây, Khoa Văn Tư bỗng nhiên khẽ thở dài.

Sắc mặt Khoa Văn Tư trở nên vô cùng kỳ quái, cô không nói nên lời.

Vương Diệp thấy mọi người dáng vẻ tinh thần sa sút đó, anh chỉ cười lạnh một tiếng.

Lúc này Lâm Tiểu Yêu đi trước, nhìn Nữ Oa chủ mộ thất phía trước, nơi này đã không còn bất kỳ quái vật nào sót lại.

Nhưng tất cả những gì đã xảy ra ở đây, trong lòng mọi người, vẫn khiến họ lòng còn sợ hãi.

Trương Khởi Linh đi đầu mở miệng nói: “Cố gắng lên đi, chẳng lẽ lại muốn những người vô tội kia cứ thế vô cớ hy sinh sao?” Họ đều đã đến bước đường này rồi, nếu thật sự muốn chọn lùi lại, căn bản đã không kịp.

Chi bằng điều chỉnh tốt trạng thái tinh thần của mình.

Như vậy, khi xuất phát lại cũng sẽ không phụ sự kỳ vọng của người khác.

Chương 784

Sau khi Trương Khởi Linh nói những lời này, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Nhưng trên mặt Vương Diệp lại lộ ra vài phần ngượng ngùng, vì anh phát hiện những cơ quan và bích họa trước mặt này quen thuộc đến lạ, chỉ cần anh đi đến gần, anh sẽ biết phải giải khai như thế nào.

Những thứ đặt trong đây không hề quý giá đến vậy, chỉ là vì họ đã đến bước đường này, cuối cùng cũng đành phải cứng đầu cứng cổ mà cưỡng ép đến được đích đến cuối cùng.

Nhưng trên thực tế, nơi này chẳng qua chỉ là một mộ thất bình thường mà thôi.

Cho dù có điều bất thường, thì cũng chỉ là vì người bị giam giữ ở đây, khác với những gì Vương Diệp đã từng thấy trước đây.

Nhưng điều đó lại có thể nói lên được điều gì?

Nghĩ đến cái chết của Hà Đồng Vương, tinh thần cũng như toàn bộ vẻ mặt của Vương Diệp, đều trở nên sa sút không thể gượng dậy.

Vương Diệp không nhịn được thở dài, nhìn những bích họa và cơ quan này, Vương Diệp không cần suy nghĩ cũng biết phải phá giải như thế nào.

Khi phá giải xong nơi này, Lâm Tiểu Yêu đi tới, nhìn Vương Diệp và vô cùng tò mò nói: "Sao anh biết ở đây phải làm như vậy?" Giọng cô mang theo chút khó hiểu, nhưng Bàn Mã lại lao đến bên Lâm Tiểu Yêu.

Anh kéo Lâm Tiểu Yêu sang một bên, nhìn cô, có chút sốt ruột nói: "Cô không cần hỏi những vấn đề này, cô chỉ cần đi vào là đủ rồi."

Vương Diệp vẫn luôn đứng trước cơ quan, anh không đi đâu cả.

Những tiếng tranh cãi phía sau dường như không liên quan gì đến anh, chỉ là cơ quan trước mặt, giống như một viên bàn, chỉ cần Vương Diệp khẽ xoay chuyển mà thôi.

Nhưng lúc này, Lâm Tiểu Yêu đã bắt đầu nghi ngờ Vương Diệp đã sớm biết tất cả phương pháp phá giải, thậm chí là các cơ quan.

Tuy nhiên, Lâm Tiểu Yêu lại không nói ra những suy nghĩ này của mình, cô biết đây là điều đại nghịch bất đạo.

Nếu Vương Diệp thực sự biết, vậy việc anh chậm chạp chưa phá giải được, chắc chắn cũng có nỗi khổ riêng, sẽ không phức tạp như cô nghĩ.

Chỉ là Lâm Tiểu Yêu khó lòng nuốt trôi cục tức trong lòng mà thôi.

Hạo Thiên Chân đi tới nhìn Lâm Tiểu Yêu, sau đó hạ giọng nói với cô: “Cô đừng tiếp tục làm ầm ĩ nữa.

Chuyện của Hà Đồng Vương, đã sớm mang đến vết sẹo không thể xóa nhòa cho Vương Diệp rồi, cô đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa.” Lời của Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Lâm Tiểu Yêu đã gật đầu.

Lâm Tiểu Yêu ngậm miệng lại, trông có vẻ là sẵn lòng nghe lời khuyên của họ.

Nhưng trên thực tế, Lâm Tiểu Yêu vẫn luôn suy nghĩ về những chi tiết nhỏ và mối quan hệ nhân quả trong đó.

Trong khi Lâm Tiểu Yêu đang suy nghĩ về những điều này, Vương Diệp cũng khẽ xoay chuyển viên bàn trước mặt.

Giây tiếp theo, cánh cửa lớn xuất hiện trước mắt.

Chủ mộ thất thật sự vào lúc này đã mở ra, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ phấn khích.

Mặc dù trên bích họa mà họ từng thấy đã miêu tả rằng những quái vật người đầu rắn thân này sẽ không thêm bất kỳ cơ quan nào ở đây, nhưng trên thực tế đó chỉ là những thứ được ghi lại trên bích họa mà thôi.

Ai dám chắc chúng thật sự sẽ hiền lành như những gì chúng thể hiện?

Huống hồ độc dịch trên người chúng, đã sớm đủ để mọi người uống một bình rồi.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp quay đầu nhìn những người phía sau, những người đó nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy sự kỳ lạ.

Anh không cần nhận được sự thấu hiểu và công nhận của những người này, anh chỉ cần làm những gì mình cần làm là đủ rồi.

Cho dù Lâm Tiểu Yêu cũng chạy đến chất vấn anh, nhưng nếu Vương Diệp không muốn nói ra câu trả lời, thì bất luận Lâm Tiểu Yêu tìm kiếm câu trả lời thế nào cũng sẽ không đạt được.

“Đi thôi.” Vương Diệp chỉ nói hai từ ngắn gọn, sau đó liền đi trước chuẩn bị bước vào.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh hành động nhanh hơn anh.

Trương Khởi Linh đã bước vào, hơn nữa nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt Trương Khởi Linh lộ ra một tia phức tạp.

Nhìn Vương Diệp đang đứng bên cạnh mình, Trương Khởi Linh không nhịn được nói với anh: “Anh có cảm thấy nơi này...” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bảo anh im miệng.

Toàn bộ Nữ Oa chủ mộ thất trông vô cùng rộng lớn, nhưng trên thực tế ở giữa chỉ có hai cây cột đang chống đỡ.

Bốn phía xung quanh là bóng tối vô tận, họ căn bản không nhìn thấy có thứ gì ở đó.

Lâm Tiểu Yêu thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, rồi lại nhìn dáng vẻ bị nghẹn lời của Trương Khởi Linh, không nhịn được bật cười.

“Anh đừng làm ầm ĩ nữa, bây giờ cứ để Vương Diệp xem xét hoàn cảnh ở đây đi.

Lát nữa anh ấy chắc chắn sẽ phân tích ra kết luận gì đó.” Khi Lâm Tiểu Yêu nói lời này ra, Vương Diệp bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Ánh mắt Vương Diệp lạnh băng, Lâm Tiểu Yêu đối mắt với Vương Diệp, lập tức rùng mình một cái, nhưng cô lại cúi đầu xuống.

Thấy dáng vẻ đó của Lâm Tiểu Yêu, Vương Diệp lười nói thêm lời vô nghĩa.

Anh chỉ đi lại giữa hai cây cột này, bao gồm cả bóng tối cuồn cuộn xung quanh.

Không ai có thể giải thích, khi những bóng tối đó cuồn cuộn, chúng cũng tượng trưng cho điều gì.

Anh chỉ đi đến giữa hai cây cột, nơi đó đặt một cỗ quan tài cực kỳ lớn, cao đến 3 mét.

Người phụ nữ nằm bên trong, cách qua quan tài thủy tinh, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tuy nhiên, người phụ nữ này rõ ràng chính là quái vật người đầu rắn thân, nhưng vì cô ta là thủ lĩnh của đám này.

Cho nên cô ta mới có thể yên bình ở nơi này.

Vương Diệp thấy dáng vẻ trầm ngủ của người phụ nữ, bỗng nhiên ở góc đông nam thắp một cây nến.

Chỉ là cây nến của anh còn chưa kịp đốt, một luồng gió lạnh đã thổi tới.

Rõ ràng, mộ chủ nhân không chào đón họ.

Vương Diệp cũng vào lúc này nhìn xung quanh tìm kiếm khối linh thạch kia.

Khoa Văn Tư hành động vô cùng nhanh, cô dẫn theo những thuộc hạ của mình, mò mẫm khắp mọi nơi.

Còn về những thứ cuồn cuộn trong bóng tối, họ căn bản không có cách nào tiếp cận, chỉ có thể chậm rãi đi lại ở đây.

Để sống sót, mỗi người đều liều mạng nghĩ đủ mọi cách, thậm chí là đấu tranh vì điều đó.

Vương Diệp nhìn người phụ nữ này, đồng thời cũng ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mình.

Anh phát hiện ra linh thạch ở đó.

Nhưng ngoài Vương Diệp ra, Lâm Tiểu Yêu cũng đã thấy.

Lâm Tiểu Yêu phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, sự chú ý của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bị thu hút.

Bàn Mã thì vội vàng chạy đến bịt miệng Lâm Tiểu Yêu, không ngờ động tác của anh vẫn chậm một bước.

Khi Khoa Văn Tư chú ý đến khối linh thạch này, cả người cô liền trừng lớn mắt.

“Anh có thể cho tôi lấy nó xuống không?” Khoa Văn Tư không trực tiếp hành động, mà nhìn Vương Diệp truy vấn.

Ý kiến của Vương Diệp, đối với cô mà nói, là sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Tuy nhiên, Vương Diệp nghe Khoa Văn Tư nói vậy, lại không tự chủ được bật cười.

“Cô nghĩ có khả năng đó sao?

Khối linh thạch này một khi bị hái xuống, tôi nghĩ nơi này cũng sẽ lập tức sụp đổ thôi.” Vương Diệp vừa nói lời này, vừa chỉ vào bóng tối xung quanh, bên trong tuy nhìn như có bóng tối đang cuồn cuộn.

Nhưng trên thực tế, năng lượng ẩn chứa ở đó, bao gồm tất cả mọi thứ bên trong, không phải là thứ bọn họ có thể chịu đựng.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp vừa nãy muốn mở quan tài, nhưng người phụ nữ bên trong lại không muốn, điều này khiến Vương Diệp cảm thấy đau đầu.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, dường như đoán được Vương Diệp đang vì chuyện gì mà tâm phiền ý loạn.

Anh ta chợt đi tới, nhìn Vương Diệp nói thẳng: “Chuyện mở quan tài cứ để tôi lo, cậu đi lấy Linh Thạch xuống đi.

Cùng lắm thì chúng ta cứ chạy khỏi chỗ này trước, nếu thật sự sụp đổ thì chúng ta cũng không cần sợ hãi.” Bọn họ không thể không mở quan tài, nơi này quá đỗi quỷ dị.

Rốt cuộc người phụ nữ trong quan tài này có phải Nữ Oa hay không, bọn họ vẫn cần chứng thực.

Hơn nữa, trong quan tài, Vương Diệp còn nhìn thấy một quyển sổ ghi chép, hiển nhiên đây là thứ mà người lần trước mở quan tài sơ ý làm rơi vào trong.

Vương Diệp cực kỳ muốn lấy nó ra.

Bàn Tử cũng hiểu suy nghĩ của Vương Diệp, mặc dù làm vậy cực kỳ nguy hiểm, nhưng chỉ cần bọn họ nắm bắt được thời cơ, biết đâu mọi chuyện sẽ không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử tràn đầy hăng hái, nhìn Bàn Mã đứng bên cạnh, dứt khoát bảo Bàn Mã đến hỗ trợ mình.

Bàn Mã thấy Bàn Tử như vậy, vừa đi tới vừa nhịn không được nhíu mày: "Làm như vậy thật sự hữu dụng sao?" Bàn Tử nghe Bàn Mã nói vậy, lập tức gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử một tay kéo dây, một tay đặt lên quan tài, sau đó bắt đầu dốc sức muốn mở nó ra, nhưng Vương Diệp lúc này cũng đang cầm sợi dây trong tay.

Anh ta buộc sợi dây vào hai cây cột, còn về khối Linh Thạch ở giữa, đến giờ Vương Diệp vẫn không biết phải lấy xuống thế nào.

Vừa do dự, anh ta vừa chờ Bàn Tử mở quan tài.

Có thể khoảnh khắc quan tài mở ra, thế giới này sẽ sụp đổ.

Nhưng cũng có khả năng khi anh ta lấy Linh Thạch xuống, nơi này sẽ biến mất.

Những nghi hoặc này, bao gồm cả những vấn đề họ cần chú ý, đều lẩn quẩn trong lòng.

Chương 785

Vương Diệp nhíu mày, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Lúc đó Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, sau đó hét lớn một tiếng, cứ thế buộc sợi dây vào tảng đá.

Khối Linh Thạch kia cứ thế bị bọn họ kéo xuống.

Bàn Tử cũng đã mở quan tài, anh ta lấy quyển sổ ghi chép trong tay ra.

Những người khác ra sức chạy trốn, gió ở nơi này bỗng trở nên cực kỳ lớn.

Không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây, nhưng Vương Diệp lại cất Linh Thạch vào lòng.

Nhìn Khoa Văn Tư và những người khác, anh ta dứt khoát dẫn họ rời đi.

Lúc này Ngô Tà và Bàn Mã đứng ở cửa, trong tay cầm một sợi dây.

Kéo từng người ra ngoài, bọn họ biết gió bên trong rất lớn.

Chẳng bao lâu nữa, nơi này có thể sẽ biến thành một bộ dạng khác.

Nhưng khi Bàn Tử chuẩn bị đi, anh ta chợt phát hiện chân mình bị người khác tóm lấy.

Bàn Tử cúi đầu nhìn, không ngờ người phụ nữ kia lại ngồi bật dậy từ trong quan tài, hơn nữa dáng vẻ người rắn của cô ta trông cực kỳ quỷ dị, dù cô ta trông cũng không tệ.

Bàn Tử nhìn cảnh này suýt nữa tè ra quần, thấy những người khác đều muốn đi rồi, Bàn Tử càng vội vàng gọi Vương Diệp, bảo Vương Diệp quay lại cứu mình.

Nhưng Lâm Tiểu Yêu lúc này lại trừng mắt nhìn Bàn Tử, có vẻ không kiên nhẫn nói: “Thôi được rồi, anh đừng có làm ồn ở đây nữa, rõ ràng là tự anh muốn đến chỗ này mà.” Lâm Tiểu Yêu nói xong, liền kéo tay Vương Diệp, rõ ràng là không muốn Vương Diệp để ý đến tên Bàn Tử này.

Cách làm này của Lâm Tiểu Yêu khiến Bàn Tử lạnh lòng không thôi.

Nhưng Vương Diệp và Lâm Tiểu Yêu đối mắt, trên mặt anh ta chỉ có một mảnh phẫn nộ.

Những người khác đều tham sống sợ chết, nhưng Vương Diệp thì không, đây là đồng đội của anh ta, làm sao anh ta có thể bỏ rơi anh ta ở bên trong được?

Anh ta quay đầu lại, đưa Bàn Tử ra ngoài.

Khi Bàn Tử sống sót đi ra, anh ta gần như ngã phịch xuống đất, nhìn bên trong sụp đổ trong nháy mắt.

Người phụ nữ đầu người thân rắn kia cũng biến mất vào lúc này.

Cô ta dường như trở về trong bóng tối.

Nơi này dường như cũng khôi phục yên tĩnh, nhưng hai cây cột thì không còn tiếp tục chống đỡ giữa không trung nữa.

Không ai dám tùy tiện đi vào, Vương Diệp cũng biết đi vào sẽ không có kết quả tốt đẹp nào, liền dẫn họ nhanh chóng rời đi.

Lâm Tiểu Yêu chợt kéo Vương Diệp, cô ta nhìn Vương Diệp, đồng thời chỉ vào cái ba lô trên mặt đất bên trong nói: “Thứ của tôi vẫn chưa lấy ra, bên trong có rất nhiều ghi chép quý giá, nếu không lấy ra thì tôi tin rằng…” Lời Lâm Tiểu Yêu còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lên.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Lâm Tiểu Yêu, sau đó hất tay cô ta ra nói: “Nếu cô muốn đi thì tự cô mà đi lấy.” Tất cả những gì Lâm Tiểu Yêu đã thể hiện trên đường đi khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ không kiên nhẫn.

Khi Lâm Tiểu Yêu nhận ra thái độ của Vương Diệp đối với mình trở nên tồi tệ như vậy, cô ta đứng sững tại chỗ, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt không thể tin được.

Nhưng những người khác chỉ đứng bên cạnh, bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, đặc biệt là Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn Lâm Tiểu Yêu, gần như không có chút lòng trắc ẩn nào, thấy Vương Diệp đi về phía mình.

Trương Khởi Linh càng đẩy Vương Diệp đi về phía trước, để anh ta đối phó với Lâm Tiểu Yêu.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp chỉ kéo anh ta đi về phía trước, không để anh ta so đo quá nhiều với Lâm Tiểu Yêu.

Trong khi nhóm người bọn họ đang đi, Vương Diệp cũng lấy khối Linh Thạch trong lòng ra.

Khối Linh Thạch này là thứ Khoa Văn Tư vẫn luôn khổ sở tìm kiếm, nhưng bây giờ nhìn thấy khối Linh Thạch này, Khoa Văn Tư lại phát hiện mình căn bản không thể cười nổi.

Anh ta dường như lập tức hiểu được tâm trạng nặng nề của Vương Diệp lúc đó.

Khối Linh Thạch này là đánh đổi bằng tính mạng của Hà Đồng Vương, trên suốt chặng đường này Khoa Văn Tư dù có bị lợi dục hun đúc đến mấy, nhưng ai có thể từ chối được một người chân thành như Hà Đồng Vương chứ?

Càng nghĩ, Khoa Văn Tư trong lòng càng thêm đau buồn.

Khoa Văn Tư nhìn Vương Diệp, chợt lắc đầu nói: “Thứ này tạm thời tôi không muốn nhận.” Việc anh ta từ chối khiến Vương Diệp hơi bất ngờ.

Vương Diệp nhìn Khoa Văn Tư còn chưa nói gì, không ngờ Khoa Văn Tư đã quỳ xuống trước mặt anh ta: “Hà Đồng Vương là huynh đệ tốt nhất của tôi, nếu không phải nhờ anh ấy, chúng ta không thể sống sót rời khỏi nơi này.” Anh ta chỉ muốn từ chối ý tốt của Vương Diệp mà thôi, không có nghĩa là anh ta sẽ hoàn toàn từ bỏ sinh mạng của mình.

“Tôi sẽ đi tìm những cách khác để sống sót.” Khoa Văn Tư kiên định nói ra lời này, anh ta tin rằng những người Tiểu Huệ Tử kia càng cần khối Linh Thạch này hơn.

Vương Diệp nghe lời Khoa Văn Tư, sau khi do dự, cuối cùng vẫn chọn gật đầu đồng ý.

Cả hai người bọn họ trong lòng đều có nỗi day dứt, cho rằng mình có lỗi với Hà Đồng Vương.

Nhưng lúc này Lâm Tiểu Yêu lại đi ra, cô ta cực kỳ khoa trương nói với Vương Diệp: “Thật ra cơ thể tôi cũng không được tốt lắm, nếu khối Linh Thạch này có thể cho tôi thì…” Lâm Tiểu Yêu như biến thành một người khác, những lời cô ta nói, bao gồm cả những việc cô ta làm, đều khác biệt hoàn toàn so với trước đây.

Vương Diệp nhìn Lâm Tiểu Yêu, trong mắt thêm vài phần dò xét, sau đó mở miệng truy hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?

Tại sao lại cứ nói những lời kỳ quái này, cô căn bản không phải Lâm Tiểu Yêu.” Vương Diệp vừa dứt lời, Lâm Tiểu Yêu liền cười ha hả.

Cô ta đi tới muốn đoạt lấy khối Linh Thạch trong tay Vương Diệp, nhưng động tác của Vương Diệp còn nhanh hơn.

Anh ta trực tiếp né tránh động tác của Lâm Tiểu Yêu, hơn nữa còn vỗ một chưởng lên vai Lâm Tiểu Yêu, nhưng Lâm Tiểu Yêu lại không hề ngất đi.

Thấy Lâm Tiểu Yêu như vậy, Vương Diệp cả người đều không ổn rồi, không ngờ giây tiếp theo Lâm Tiểu Yêu lại tiếp tục nói: "Anh sẽ không nghĩ rằng mình đến nơi này thì có thể bình an vô sự rời đi, thậm chí dẫn dắt tất cả mọi người cùng nhau rời khỏi chứ?

Anh thật sự coi mình là Chúa cứu thế đấy à?" Lâm Tiểu Yêu nhìn Vương Diệp với vẻ mặt chế giễu từ trên cao.

Nghe những lời này của Lâm Tiểu Yêu, Vương Diệp trong lòng rất khó chịu, Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Lâm Tiểu Yêu, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Có giỏi thì cô nói lại lần nữa xem." Trương Khởi Linh nghiến răng nghiến lợi, trông cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng Vương Diệp lại kéo tay Trương Khởi Linh, bảo Trương Khởi Linh bình tĩnh lại cơn giận.

Anh ta nhìn Lâm Tiểu Yêu, trong mắt lóe lên vài phần suy đoán.

Anh ta không dám chắc Lâm Tiểu Yêu trước mặt rốt cuộc là ai, nhưng có thể khẳng định là kẻ này và người mà anh ta từng biết chắc chắn có sự thay đổi.

"Nếu cô nói tôi không có cách nào rời khỏi nơi này, cũng không có cách nào đưa mọi người rời đi an toàn, vậy chi bằng cô trực tiếp nói ra thân phận của mình đi, cũng không cần phải lén lút đội lốt người khác." Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trên mặt còn mang theo vài phần thận trọng và thăm dò.

Anh ta không dám tin Lâm Tiểu Yêu đã chết nhanh như vậy.

Tuy nhiên, trên thực tế, khi tất cả bọn họ đều đang chú ý đến việc Vương Diệp giải quyết những con quái vật dưới nước, trong đám người bọn họ đã có một bóng đen lặng lẽ tiếp cận Lâm Tiểu Yêu, chỉ là không ai biết điều đó mà thôi.

Dù bị Vương Diệp châm chọc như vậy, trên mặt Lâm Tiểu Yêu cũng chỉ có vẻ tùy ý.

Cô ta nhướng mày, nhìn Vương Diệp bình tĩnh nói: “Trừ phi anh giao khối Linh Thạch trong tay cho tôi, nếu không tôi không thể nói cho anh sự thật.” Cô ta lại dám đàm phán với Vương Diệp, cô ta không có tư cách này, hơn nữa Vương Diệp cũng sẽ không đáp lại cô ta.

Nhưng thấy Lâm Tiểu Yêu chợt bóp cổ chính mình, cô ta nói: “Anh không muốn trả giá gì cả mà lại muốn biết tất cả sự thật, anh nghĩ có khả năng đó sao?” Lâm Tiểu Yêu vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười chế giễu: “Nhưng tôi có thể thực hiện yêu cầu này của anh!” Và tại đây, Vương Diệp cũng thấy sắc mặt Lâm Tiểu Yêu trở nên cực kỳ tái nhợt, anh ta chỉ có thể giao khối Linh Thạch ra.

Anh ta nhìn tảng đá trong tay, thầm nghĩ chỉ là một tảng đá tầm thường mà thôi, cũng không biết vì sao lại có thể khiến những kẻ này mê muội đến vậy.

Giây tiếp theo, Lâm Tiểu Yêu lập tức biến mất, và Vương Diệp cũng thấy một con quái vật xuất hiện trước mặt mình, chính là con thằn lằn mà bọn họ đã thấy khi vừa mới vào.

Chắc hẳn sau khi bọn họ giải quyết xong những thứ quỷ quái người rắn kia, những con quái vật còn ẩn nấp trong bóng tối cũng đã lén lút bò ra, lúc này đang nhìn thấy kẻ già nua trước mặt.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, không chút do dự nói: “Đừng nói tôi chưa từng cho các người cơ hội, nếu…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, lão già đã nhìn Vương Diệp cực kỳ vui vẻ nói: “May mà có cậu mở cơ quan ở đây, nếu không tôi vẫn chưa thể có được khối Linh Thạch này?

Cậu không biết tôi đã dùng bao nhiêu phương pháp để có được nó đâu.” “Nhưng may mắn thay, các người bây giờ đã cung cấp cho chúng tôi một nơi ở cực kỳ hoàn hảo.” Giọng lão già tràn đầy vẻ nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nghe lời này lại không thể cười nổi, tên này thật sự khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

“Lâm Tiểu Yêu có phải đã chết từ lâu rồi không?” Vương Diệp chợt mở miệng truy hỏi.

Lão già nghe lời này, dứt khoát gật đầu.

Trong chuyện này, lão già không hề né tránh, Vương Diệp nhận ra lão ta thừa nhận.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Rõ ràng Lâm Tiểu Yêu có thể tiếp tục sống sót, nếu không phải vì tất cả những chuyện này, làm sao có nhiều người thương vong đến vậy?

Nhìn tảng đá trong tay lão ta, Vương Diệp nhìn chằm chằm lão già, lại lần nữa cười hỏi: “Có thể nói cho tôi biết, lý do ông muốn thứ này là gì không.” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt lão già lập tức trở nên vô cùng cổ quái.

Lão già cau mặt, thấy Vương Diệp không vì chuyện Lâm Tiểu Yêu mà truy cứu mình, tuy trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn cực kỳ nghiêm túc nói: “Chuyện này không liên quan đến cậu, cậu đưa thứ này cho tôi, tôi sẽ đưa các người ra ngoài, đây coi như là một giao dịch hoàn hảo." Giọng lão già tràn đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp thậm chí không thể hiểu nổi lão ta làm sao có thể mặt dày nói ra lời này.

Anh ta bước lên một bước, trong tay cầm một thanh trường kiếm.

"Ông đã giết đồng đội của tôi." Anh ta bình tĩnh nói ra lời này, nhưng lão già nghe thấy, lại thờ ơ nhún vai: "Thì sao chứ?" Lão ta căn bản không quan tâm những điều này.

Thứ lão ta muốn đã có được, những người như Vương Diệp là vô dụng.

Nghĩ đến đây, trên mặt lão già lộ ra một tia hưng phấn.

Không đợi Vương Diệp và những người khác kịp phản ứng, lão già chợt huýt sáo một tiếng.

Giây tiếp theo, bốn phương tám hướng đều có những đôi mắt sắc bén đồng loạt nhìn chằm chằm bọn họ.

Những thứ này đều là hậu duệ của lão già.

"Nếu các người không muốn bình an vô sự rời đi, nhất định phải đối đầu với tôi đến cùng, vậy thì tôi không ngại thành toàn cho các người." Giọng lão già tràn đầy vẻ nghiêm túc, rõ ràng là một lời uy hiếp trần trụi.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại thờ ơ hỏi ngược lại: "Ông nghĩ loại người như ông, chúng tôi chưa từng gặp qua sao?" Khi lời nói ra khỏi miệng, Vương Diệp chỉ nhìn Trương Khởi Linh một cái, Trương Khởi Linh liền gật đầu.

Khoảnh khắc Vương Diệp xông lên, Trương Khởi Linh đã đánh Tảo Ngang lên người lão già.

Lão già lập tức biến thành một con thằn lằn, nhưng nó lại có cơ thể người.

Chương 786

Thấy một cảnh tượng khủng khiếp như vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Chẳng qua chỉ là một loài tiến hóa thất bại mà thôi, ở nơi này quanh năm suốt tháng, lại thật sự coi hang ổ của người khác là nhà của mình, Vương Diệp cảm thấy cực kỳ nực cười về điều đó.

Và tại đây, Vương Diệp cũng nhân lúc lão già không chú ý đoạt lấy khối Linh Thạch trong tay lão ta, nhưng ngay khoảnh khắc đoạt lấy, ngón tay Vương Diệp cũng có máu tươi chảy ra.

Bàn Mã thấy Vương Diệp như vậy, liền vội vàng nặn máu tươi bên trong ra.

Trên mặt Bàn Mã tràn đầy vẻ sốt ruột, những thứ này là có độc.

Chỉ là bây giờ Bàn Mã không biết phải nói với Vương Diệp thế nào.

Hơn nữa Vương Diệp đang giao chiến không ngừng với lão già, cũng không chú ý đến điểm này.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Mã trở nên cực kỳ khó coi.

Trong bất đắc dĩ, Bàn Mã chỉ có thể siết chặt nắm đấm, sau đó xông lên đánh một trận với lão già.

Cho dù Vương Diệp và Bàn Mã hai người hợp sức đánh với lão già, cả hai bọn họ cũng không phải đối thủ của lão già này, hơn nữa những cái vuốt sắc nhọn và lớp giáp trên người nó, căn bản không phải vũ khí tầm thường có thể chém xuyên qua.

Vương Diệp dù có lấy Hắc Kim Cổ Đao ra, nhưng khi đối đầu với lão già, Vương Diệp vẫn cảm thấy chật vật.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Bàn Mã nhìn Vương Diệp, vỗ vai anh ta, cực kỳ nghiêm túc động viên nói: “Không cần lo lắng, hai chúng ta chia nhau hành động, tôi đi tấn công đuôi nó, anh nhắm vào đầu nó.” Lời Bàn Mã vừa nói ra, Vương Diệp dứt khoát gật đầu.

Lúc này Bàn Mã chạy đến chỗ đuôi thằn lằn.

Anh ta một cước đạp lên con thằn lằn, sau đó giơ đại đao trong tay, không ngừng chém vào đuôi nó.

Lão già thấy Bàn Mã như vậy, lập tức tức giận quay đầu nhìn Bàn Mã, vừa định nhe nanh múa vuốt về phía anh ta, không ngờ Hắc Kim Cổ Đao của Vương Diệp đã trực tiếp đâm vào bụng nó.

Lão già có lẽ biết đại hạn sắp đến, ngay cả những thuộc hạ của lão ta tiến đến cứu lão ta, lão ta cũng không cần, mà trực tiếp kéo Bàn Mã lại.

Lão ta biết mình không phải đối thủ của Vương Diệp, cho nên vào lúc này, nếu lão ta phải chết thì sẽ kéo Bàn Mã đi cùng.

Nghĩ đến đây, trên mặt lão già lộ ra vẻ hưng phấn.

Lão ta cắn một cái vào cổ Bàn Mã.

Thấy động tác hung ác đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Mã nhìn Vương Diệp, lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Đừng lo cho tôi, tôi không sao.” Bàn Mã vừa nói vừa nặn ra một nụ cười với Vương Diệp.

Chỉ là khi lời anh ta vừa nói ra, lão già lập tức dùng sức, Bàn Mã cũng lìa đời vào khoảnh khắc đó.

Nhưng ngay khoảnh khắc Bàn Mã chết, lão già cũng đổ rầm xuống đất, bụng lão ta chảy rất nhiều máu.

Tuy nhiên, tên này lại không hề hoàn toàn chết, mà nhìn Vương Diệp cực kỳ hưng phấn nói: "Thật sự không ngờ cậu đã thua trong tay tôi thì thôi đi, ngay cả những thuộc hạ của cậu cũng không thể kiếm được lợi lộc gì từ chỗ tôi.

Cậu nói đây có phải là báo ứng, gọi là nhân quả báo ứng không?" Lão già vừa nói vừa lắc đầu thở dài, lão ta cười hì hì kể cho Vương Diệp nghe cảnh mình đã lừa Lâm Tiểu Yêu đi, sau đó một ngụm nuốt chửng Lâm Tiểu Yêu.

Những người khác nghe cảnh tượng như vậy, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này lão già rên rỉ một tiếng, cứ thế chết đi.

Vương Diệp thấy lão già như vậy, lại hận không thể trực tiếp xé xác lão ta thành vạn mảnh.

Trong khi anh ta đang tức giận, những người khác cũng đi tới, mổ bụng lão già ra.

Bọn họ nhìn thấy thi thể Lâm Tiểu Yêu bên trong, bọn họ có thể phán đoán thông qua quần áo trên người Lâm Tiểu Yêu.

Nhưng khuôn mặt Lâm Tiểu Yêu đã mờ không rõ.

Vương Diệp ôm lấy mặt mình, anh ta thậm chí không nhịn được muốn bật khóc lớn.

Anh ta không nói nên lời nào.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ đau buồn.

Sau đó, mang theo thi thể Lâm Tiểu Yêu và thi thể Bàn Mã, cứ thế chậm rãi rời khỏi nơi này.

Mọi chuyện dường như cứ thế kết thúc, nhưng Vương Diệp cúi đầu nhìn tảng đá trong tay mình.

Có một loại dự cảm đang mách bảo anh ta rằng, tất cả những điều này còn chưa kết thúc nhanh như vậy.

Vương Diệp bỏ khối đá này vào ba lô, động tác tùy ý của anh ta rõ ràng là không coi trọng khối đá này.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại chợt đi tới.

Anh ta thấy Vương Diệp đau thương như vậy, trong lòng mình cũng cực kỳ không đành lòng.

Anh ta nhìn mọi người, vừa gọi mọi người lại, liền chỉ vào khối đá trong tay Vương Diệp, anh ta thử dùng khối đá này để cứu mạng Bàn Mã trở về.

Đáng tiếc khi lời này nói ra, Vương Diệp cũng đã thử rồi, nhưng Bàn Mã không tỉnh lại, khối đá này chẳng có tác dụng gì.

Vương Diệp tức giận trực tiếp ném nó xuống đất, nhưng khối đá cuối cùng lại bật trở lại.

Vương Diệp lạnh lùng cười một tiếng, ngay cả nhặt lại cũng lười.

Trương Khởi Linh vừa nhặt khối đá lên vừa nhìn Vương Diệp, sau đó cũng nhét khối đá vào ba lô của Vương Diệp, anh ta đi theo sát phía sau Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp thấy động tác đó của Trương Khởi Linh, trên mặt anh ta chỉ có một vẻ không cho là phải.

Anh ta nhìn Trương Khởi Linh, không tự chủ được mà cảm thán nói: “Làm như vậy có ý nghĩa gì sao?” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Khoa Văn Tư đã trở nên cực kỳ tự trách.

Anh ta cúi đầu nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: “Tất cả những điều này đều tại tôi.” Khoa Văn Tư vừa nói vừa ôm ngực, anh ta không thốt nên lời nào.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại thờ ơ, anh ta cười khẽ một tiếng, lắc đầu, không đáp lại lời Khoa Văn Tư.

Khối đá này, Vương Diệp cũng không nhận, Trương Khởi Linh thì giao nó cho Khoa Văn Tư.

Nhưng Khoa Văn Tư lại từ chối, anh ta trả khối đá lại cho Vương Diệp.

Vương Diệp thấy vẻ thoái thác của bọn họ, cũng lười so đo nhiều với họ.

Anh ta từng bước đi về phía trước, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi.

Con đường tiếp theo phải đi thế nào, Vương Diệp đến bây giờ vẫn chưa có một định số.

Anh ta ôm lấy mặt mình, trên mặt lộ ra một tia bi thương.

Thời gian ngày qua ngày trôi đi, những ám ảnh còn sót lại ở nơi đó dường như đang dần dần phai mờ, cuộc sống của tất cả mọi người đều trở lại quỹ đạo.

Trương Khởi Linh đưa Vương Diệp trở về tiệm đồ cổ.

Cửa hàng đồ cổ này là do một người bạn của Trương Khởi Linh tặng cho anh ta từ rất lâu trước đây, nhưng Trương Khởi Linh chưa từng đến bao giờ.

Bây giờ đẩy cửa dẫn Vương Diệp bước vào, anh ta mới phát hiện bên trong lại có một Tứ Hợp Viện nhỏ.

Trương Khởi Linh cứ như một đứa trẻ, vô cùng vui vẻ chia sẻ với

Vương Diệp một vài điều mới lạ bên trong.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy thì chỉ gật đầu nhàn nhạt, không có động tác nào khác.

Vương Diệp không hề hứng thú với tất cả những điều này.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy cũng không ép buộc anh ta, anh ta chỉ dẫn Vương Diệp chậm rãi đi dạo ở đây.

Đến khi Vương Diệp đi dạo một vòng xong, Trương Khởi Linh cũng đã thu dọn xong mọi thứ.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng mở cửa tiệm, nhìn những món đồ cổ đặt bên trong, mặc dù đều phủ đầy bụi.

Trương Khởi Linh liếc mắt một cái đã nhận ra tất cả đều là hàng giả, không có một món nào là thật.

Trương Khởi Linh lườm một cái, cứ tưởng tên kia tốt bụng đến vậy, không ngờ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, liền đi tới, nhìn Trương Khởi Linh nói: “Nơi này còn có ai chịu vào nữa sao?” Sự châm chọc trong lời nói của anh ta không phải là giả.

Trương Khởi Linh nghe thấy, trên mặt lộ ra một vẻ khó coi.

Nhưng Trương Khởi Linh lại cầm điện thoại của mình đi sang một bên, anh ta gọi cho Bàn Tử.

Anh ta không tin Bàn Tử lại không có những món đồ này.

Bàn Tử nhận điện thoại của Trương Khởi Linh, dứt khoát kéo một xe lớn xe nhỏ chạy tới.

Chỗ anh ta đương nhiên có không ít đồ cổ, bất kể là thật hay giả, anh ta đều mang theo một ít.

Bây giờ đến tiệm đồ cổ này, thấy tiệm đồ cổ quy mô lớn như vậy, Bàn Tử càng kinh ngạc đi vào.

“Trời đất ơi, những thứ đặt bên trong này, sẽ không phải toàn bộ là giả đấy chứ, sao lại không có lấy một món đồ thật nào?” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử lại cười khẽ một tiếng với vẻ không quan tâm.

Anh ta đặt ánh mắt lên người Trương Khởi Linh, rõ ràng là đang cười Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt lại có chút không giữ nổi vẻ bình tĩnh.

Không ngờ lúc này Hạo Thiên Chân lại cực kỳ phấn khích cầm chiếc túi nhỏ của mình chạy tới.

Anh ta nghe Bàn Tử nói Trương Khởi Linh mở một tiệm đồ cổ, bây giờ cũng muốn đến giúp vui.

Thấy nhóm người bọn họ ngồi ở đây náo nhiệt như vậy, Vương Diệp lại yên lặng ngồi một bên nhìn.

Chương 787

Anh ta cũng không cần phải trưng ra vẻ mặt đau khổ bi thương.

Mọi chuyện đã qua rồi, tình huống này xảy ra cũng không phải mọi người mong muốn.

Bây giờ có thể sống tốt đã là ân huệ rồi, chi bằng trân trọng thời gian hiện tại.

Vương Diệp thầm nghĩ như vậy trong lòng.

Mọi người thấy tâm trạng Vương Diệp hiếm khi tốt hơn một chút, Bàn Tử lại ở đó, tìm đủ mọi cách để chọc Vương Diệp vui vẻ.

Dáng vẻ đó của Bàn Tử khiến Vương Diệp cười nghiêng ngả.

Vương Diệp thật sự không nhịn được cười nữa, liền đi tới vỗ vai Bàn Tử nói: "Thôi được rồi, anh bình thường lại đi, đừng làm mấy trò này nữa." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử mới gật đầu, lộ ra dáng vẻ vốn có của mình.

Thấy Bàn Tử bày ra vẻ mặt nghiêm nghị đó, Hạo Thiên Chân lại nhịn không được đi tới, khẽ đẩy tay Bàn Tử một cái, nói: "Tôi nghe người khác nói anh lại tìm được một ngôi cổ mộ mới ở chỗ khác, ngôi cổ mộ đó ở đâu, kể cho tôi nghe tình hình đi." Giọng Hạo Thiên Chân tràn đầy vẻ tò mò, nhưng Bàn Tử nghe thấy lại lắc đầu với vẻ mặt ngượng nghịu.

Anh ta đặt ánh mắt lên người Trương Khởi Linh và Vương Diệp.

Hai người bọn họ đang chuyển những món đồ cổ giả kia vào kho, không chú ý đến động thái của hai người bọn họ.

Đến nỗi lúc này Bàn Tử cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Bây giờ cậu đừng có lôi thôi ở đây nữa, chuyện này cứ coi như chưa xảy ra đi.

Cậu không thấy Bàn gia đây sắp kim bồn tẩy thủ rồi sao?” Bàn Tử nói thật, nhưng Hạo Thiên Chân lại không kìm nén được sự tò mò trong lòng, anh ta chỉ nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Đừng có giả vờ ở đây nữa, tôi biết chỗ anh nắm giữ nhiều manh mối và thông tin.

Anh nói cho tôi một ít cũng đâu có thiệt gì.

Vừa hay tôi gần đây cũng nhận được một đề tài nghiên cứu.” Giọng Hạo Thiên Chân tràn đầy vẻ nghiêm túc, anh ta đang dụ dỗ Bàn Tử kể ra tất cả.

Bàn Tử thấy dáng vẻ nghiêm túc đó của Hạo Thiên Chân, trong quá trình do dự, cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu từ chối.

Thấy Bàn Tử bộ dạng dầu muối không ăn, Hạo Thiên Chân lập tức lườm một cái, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

“Anh đừng có giả vờ ở chỗ tôi nữa, anh là người có tính cách thế nào tôi rõ nhất.” Hạo Thiên Chân nói thật.

Bàn Tử dù bị anh ta chỉ trích như vậy, nhưng Bàn Tử cũng chẳng hề bận tâm, mà chạy vào kho, cùng Vương Diệp bận rộn.

Anh ta giúp Vương Diệp chuyển những món đồ cổ kia vào trong, trông có vẻ vô cùng ân cần.

Vương Diệp thấy thái độ đó của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ phức tạp.

Khi Bàn Tử dừng lại, Vương Diệp rót cho anh ta một ly nước.

Khoảnh khắc Bàn Tử nhận lấy, vừa định nói cảm ơn, không ngờ Vương Diệp lại không buông tay, anh ta chỉ nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Nhưng anh muốn đi đến những nơi như vậy tôi sẽ không ngăn cản, nhưng anh không thể kéo những người khác vào trong phong ba như thế.” Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, cả người đều sững sờ.

Anh ta vội vàng đứng dậy, ngay cả ly nước cũng không màng, nhìn Vương Diệp vô cùng hoảng loạn truy hỏi: “Cậu sẽ không thật sự kim bồn tẩy thủ đấy chứ?” Trong giọng điệu của anh ta mang theo sự sốt ruột và không hiểu, nhiều hơn nữa là lo lắng.

Dường như anh ta đang cảm thấy bất lực cho chuyến Đạo mộ sắp tới của mình, dù sao thiếu đi một người có năng lực phi thường như Vương Diệp bên cạnh, sau khi Bàn Tử tiến vào thì mức độ nguy hiểm e rằng sẽ tăng lên rất nhiều.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử là một đám mây u ám không thể xua tan.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử lại thờ ơ hỏi ngược lại: “Tại sao tôi nhất định phải đi cùng các anh?” Thốt ra lời này, không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng trong nhận thức của Bàn Tử, nói ra lời này rõ ràng là muốn kim bồn tẩy thủ.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng nặng nề, anh ta ôm lấy tim mình, ngồi phịch xuống đất.

Nghĩ đến ngôi cổ mộ mà mình vừa tìm được gần đây, anh ta bây giờ đã không còn tâm trí muốn đi vào nữa.

Vương Diệp không muốn đi cùng anh ta, điều đó có nghĩa là nếu anh ta một mình đi vào, chắc chắn sẽ không chiếm được bất kỳ lợi thế nào.

Hơn nữa, nếu Vương Diệp không đi, Trương Khởi Linh rất có khả năng cũng sẽ không theo cùng.

Cân nhắc những yếu tố này, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ khó hiểu.

Nhưng trên thực tế, Vương Diệp nói ra lời này chẳng qua là muốn nói rõ với Bàn Tử rằng, dù sau này tìm thấy bất kỳ loại mộ huyệt nào, Vương Diệp cũng sẽ không thể đưa bọn họ vào, anh ta chỉ sẽ một mình đi vào.

Như vậy, bất kể là sống hay chết, Vương Diệp đều có thể bình tĩnh chấp nhận, chứ không phải nhìn những đồng đội, bạn bè của mình rời xa.

Cân nhắc những yếu tố này, tâm trạng của Vương Diệp rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại lặng lẽ đến bên cạnh Bàn Tử.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử, chợt mở miệng nói: "Ở đây làm cái quái gì vậy?" Dáng vẻ của Bàn Tử thật sự quá kỳ lạ, cứ như mất vài trăm vạn vậy.

Bàn Tử nghe lời Trương Khởi Linh, lập tức thở dài một tiếng.

Nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt anh ta tràn đầy vẻ khó hiểu, anh ta không biết phải nói cho Trương Khởi Linh những lời mà Vương Diệp vừa nói với mình như thế nào.

Suy nghĩ một chút, Bàn Tử cuối cùng vẫn vỗ vai Trương Khởi Linh, sau đó mở miệng nói: "Cứ làm và trân trọng đi, sắp tới Vương Diệp sẽ rút khỏi cái nghề này rồi." Lời này quá đỗi khó hiểu, Trương Khởi Linh nghe thấy liền nhíu mày.

Anh ta không hiểu Bàn Tử nghe những tin tức này từ đâu.

Nhưng Bàn Tử lại thờ ơ, anh ta nhún hai vai, cứ thế đi theo bóng lưng Vương Diệp rời đi.

Tiệm đồ cổ của Vương Diệp và Trương Khởi Linh chính thức khai trương.

Mặc dù số lượng khách đến vào ngày khai trương không ít. nhưng họ chỉ vào dạo một vòng, dù có thấy những món đồ thật thì họ cũng không mua nổi.

Hạo Thiên Chân vì dự án chưa khởi động nên ở lại tiệm cùng Trương Khởi Linh trông coi, còn Vương Diệp thì một mình ngồi trong tứ hợp viện.

Vương Diệp ngồi trong tứ hợp viện, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt phức tạp.

Anh không hiểu ý nghĩa của việc mình cứ mãi ở lại đây là gì.

Có lẽ vì vừa thoát khỏi nơi đó, mà người đã khuất lại là những người bạn quý giá nhất của anh, Vương Diệp trong lòng luôn có những vấn đề kỳ lạ như vậy.

Trong khi Vương Diệp đau đầu vì chuyện đó, màn đêm cũng dần buông xuống.

Trương Khởi Linh đã làm xong đồ ăn, nhìn thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn như mọi khi giữ vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là khi đối diện với Hạo Thiên Chân, anh ấy vẫn có thêm chút dịu dàng khó nhận ra.

Trương Khởi Linh không còn cứng nhắc khi đối xử với Hạo Thiên Chân như trước nữa.

Vương Diệp nhận ra điều này, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Cứ như vậy, nếu anh ấy thật sự bất ngờ bỏ mạng ở cái nơi quỷ quái nào đó, Trương Khởi Linh không kế thừa tất cả của anh cũng không sao.

Nhưng ít nhất, Trương Khởi Linh sẽ không phải sống cô đơn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại ha ha cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đã chuẩn bị cửa tiệm đồ cổ để khai trương.

Họ bận rộn chạy đôn chạy đáo, còn thông báo cho người khắp nơi đến ủng hộ công việc làm ăn.

Trong lòng họ cho rằng, có lẽ chỉ khi có khách thì Vương Diệp mới vui vẻ.

Nhưng thực tế, chỉ cần tâm trạng Vương Diệp không quá tệ, thì mọi chuyện đều là ân huệ.

Khi hai người họ vừa chạy ra ngoài, Vương Diệp cũng thấy một nhóm người đến trước cửa tiệm của mình, bọn họ nhìn vào bên trong với vẻ mặt không có ý tốt.

Vương Diệp chú ý đến hành động của bọn họ, liền đứng ở cửa châm một điếu thuốc.

Chỉ riêng khí thế trên người anh đã dọa cho bọn họ chạy tán loạn, mấy kẻ đó nhìn Vương Diệp, rồi cuối cùng xoay người bỏ đi.

Nhưng trong lòng Vương Diệp lại có một dự cảm chẳng lành, dường như có chuyện gì đó đang xảy ra.

Mãi đến buổi chiều, một trận sấm rền vang trực tiếp dọa Vương Diệp tỉnh giấc.

Vương Diệp mở mắt nhìn mưa bên ngoài, không lâu sau, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều nhanh chóng chạy vào, mặt mày lộ rõ vẻ lo lắng và hoảng sợ.

Nhìn dáng vẻ của họ, Vương Diệp thậm chí có thể đoán được mọi chuyện sắp xảy ra.

“Tên Bàn Tử đó ở bên ngoài thiếu một khoản tiền lớn, nghe nói là do cờ bạc, bọn chúng đến tìm chúng ta đòi tiền rồi.” Nhưng khi lời này vừa thốt ra, Vương Diệp lại chỉ thấy khó hiểu.

“Có liên quan gì đến tôi?” Không phải Vương Diệp lãnh đạm vô tình, mà là Bàn Tử sẽ không làm ra loại chuyện này, vì vậy, đây rõ ràng là sự lừa bịp của bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nói.

“Ai đã nói tin tức này cho mấy cậu biết?” Với tính cách thật thà chất phác của Bàn Tử, sao hắn ta có thể đi làm chuyện cờ bạc như vậy, lại còn để người ta tìm đến tận cửa chứ.

E rằng là kẻ có ý đồ khác muốn tìm anh, cố ý giăng bẫy trên người Bàn Tử, như vậy sẽ nắm được điểm yếu của Vương Diệp, lợi dụng anh để làm một số việc.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, hai người còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Vương Diệp.

Chỉ thấy ở cửa đường đã có một người đàn ông bước vào.

Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác lớn, trông có vẻ đã cũ kỹ, lại có gương mặt già dặn nhưng lại mang đến cảm giác ngây ngô.

Khi hắn ta đến trước mặt Vương Diệp, liền ngồi xuống chiếc ghế của Vương Diệp, khí thế trên người cũng lập tức bộc phát ra.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ của hắn ta đầy vẻ khinh thường, không ngờ khi người đàn ông mở miệng, giọng nói lại vô cùng the thé, y như một lão thái giám.

“Ngươi không cần đến tìm ta, ta sẽ không giúp đỡ ngươi bất cứ điều gì.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra tất cả, nhưng người đàn ông nghe xong lại thờ ơ lắc đầu, hắn ta nhìn Vương Diệp cực kỳ kiêu ngạo nói.

Chương 788

“Đừng nói vậy chứ, lần hợp tác này tuyệt đối sẽ không khiến ngươi thất vọng, hơn nữa ta ra giá cao, ngươi làm sao có thể từ chối, ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi.” Người đàn ông vừa nói, vừa giới thiệu thân phận của mình với Vương Diệp.

Hắn ta tên là Trần Tông, quanh năm du ngoạn giang hồ, tuy rằng từng nghe nói đến Vương Diệp là một người tài giỏi khác thường, nhưng cũng biết mình không thể tiếp cận được.

Hơn nữa Vương Diệp cũng sẽ không dễ dàng ra tay, nên Trần Tông chưa từng đến tìm Vương Diệp.

Nhưng khi hắn nói những lời này, giọng điệu, bao gồm cả hành động cử chỉ và ngữ điệu của hắn, đều cho thấy rằng bấy nhiêu năm qua dù hắn có đi nam chạy bắc, du ngoạn giang hồ, thì hắn cũng chỉ là một tên du thủ du thực, chẳng là cái thá gì.

Dù hắn có chút tiền, nhưng tiền của những kẻ này rốt cuộc là từ đâu mà có, căn bản không ai biết.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông, trong mắt lóe lên vài phần buồn cười.

Nhưng Trần Tông đối mặt với Vương Diệp lại vô cùng bình tĩnh mỉm cười với anh.

Hắn ta cố ý bày ra vẻ ta đây, nhưng cái vẻ yếu thế của hắn, Vương Diệp chỉ cần ra một chiêu quyền đã có thể khiến hắn hiện nguyên hình.

Trương Khởi Linh cau mày, trực tiếp đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Anh ấy nhìn chằm chằm Trần Tông rất lâu mà không nói lời nào.

Trần Tông nhìn thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, đột nhiên nhìn khuôn mặt của hai người, sau đó cười khà khà nói: “Sao vậy, hai ông cháu tụ hội rồi à?” Lời này của hắn ta nói ra vô cùng khó nghe, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, anh ấy siết chặt nắm đấm, nhìn Trần Tông mà không nói được một lời nào.

Điều anh ấy ghét nhất chính là người khác nói ra những lời như vậy.

Chưa để Trần Tông kịp phản ứng, Trương Khởi Linh đã vung nắm đấm đánh vào mặt Trần Tông, ngoài ra, anh ấy còn dùng chổi trong tay đánh Trần Tông ra ngoài.

Trần Tông bị đánh phải tháo chạy tán loạn, nhưng trên mặt hắn lại lóe lên vài phần kỳ lạ.

Hắn ta nhìn Trương Khởi Linh, mở miệng cười nói: “Nói trúng tim đen rồi nên bắt đầu chột dạ sao?

Có gì mà chột dạ, cứ thừa nhận thẳng thừng đi, có Vương Diệp làm ông nội như vậy, ta nghĩ ngươi chắc hẳn có rất nhiều người đang ghen tị đó.” Trần Tông vừa nói vừa xáp lại gần.

Thế nhưng sự thật căn bản không phải như Trần Tông nói.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Trần Tông, chưa đợi hắn kịp phản ứng, liền trực tiếp đóng cửa lại.

Khoảnh khắc Trương Khởi Linh đóng cửa, Vương Diệp cũng đi đến, anh nhìn Trương Khởi Linh nói: “Mở cửa ra đi, loại người này nếu không đuổi đi thì cuối cùng cũng không có cách nào giải quyết vấn đề được.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh đành ngoan ngoãn mở cửa.

Trần Tông nhìn thấy Vương Diệp lại xuất hiện, liền vô cùng phấn khích nháy mắt ra hiệu với anh.

Nhưng Trần Tông còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền thấy anh rút ra Hắc Kim Cổ Đao, sau đó dùng miếng vải trong tay nhẹ nhàng lau trên đó.

“Hãy nói cho tôi biết ý định của ngươi đi.” Động tác của Vương Diệp quả thật quá kỳ quái.

Trần Tông bị dọa sợ chết khiếp, vội vàng lùi lại, nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ cẩn trọng kể lại những chuyện kỳ lạ mà mình đã gặp phải ở nơi kia.

Nửa năm trước, Trần Tông đã đi vào một ngôi cổ mộ, bên trong ngôi cổ mộ đó, hắn ta lấy ra mấy chuỗi dây chuyền vàng.

Không ngờ sau khi trộm được lại đem đi đổi lấy tiền.

Từ khi làm việc đó, hắn liên tục gặp ác mộng, mà cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi.

Cả người hắn, bao gồm cả cân nặng, đều giảm sút thấy rõ bằng mắt thường.

Nhưng Vương Diệp nghe Trần Tông nói vậy, trên mặt chỉ có vẻ khinh thường.

Một tên tiểu tặc mà lại thật sự xem mình là đại hiệp giang hồ sao?

Trần Tông nhìn thấy dáng vẻ của Vương Diệp, cho rằng anh có cách giải quyết, đột nhiên kéo tay Vương Diệp, hắn ta trực tiếp quỳ xuống.

Chỉ đáng tiếc, dáng vẻ này của Trần Tông chỉ khiến Vương Diệp bật cười.

“Ngươi không cần quỳ, tôi không có cách nào giải quyết được.

Ngươi hãy trả lại dây chuyền vàng xem sao.” Vương Diệp nói thẳng, nhưng Trần Tông nghe xong lại liên tục lắc đầu, hắn ta đã trả lại dây chuyền từ lâu, nhưng cho đến bây giờ, hắn vẫn không có cách nào giải quyết vấn đề này.

Trương Khởi Linh nghe chuyện quỷ dị này tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng không liên quan quá nhiều đến mình, nên anh ấy nhìn Trần Tông, trong mắt chỉ có vẻ khinh thường.

Nhìn thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, ánh mắt Trần Tông lại trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn ta nhìn chằm chằm Vương Diệp chờ đợi anh đưa ra một phương án, nhưng Vương Diệp nhìn hắn ta cứ nhìn mình không chớp mắt, lại nhún vai cười nói: “Tôi thật sự không có cách nào giải quyết được, ngươi không cần đến tìm tôi.” Nói xong lời này, chưa đợi Trần Tông kịp phản ứng, Vương Diệp đã nhanh chóng rời đi.

Nhưng Trần Tông lại như muốn chết, cứ bám riết theo sau Vương Diệp, sống chết không chịu rời nửa bước.

Vương Diệp giơ con dao trong tay lên nhìn Trần Tông, vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu ngươi còn bước thêm một bước nữa, con dao này sẽ…” Lời chưa nói hết, Trần Tông đã mặt tái mét lùi lại.

Thấy Trần Tông không tiếp tục quấy rầy mình nữa, Vương Diệp cũng để Trương Khởi Linh đóng cửa.

Nhưng cửa vừa đóng chưa được bao lâu, lại bị một người dùng sức gõ mạnh.

Trương Khởi Linh đầy vẻ sốt ruột đi tới, nhưng cửa còn chưa mở, chỉ thấy một người đàn ông trung niên một cước đá văng cửa.

Người đàn ông bước vào khí thế hung hăng, nhìn Trương Khởi Linh và quan sát xung quanh, sau đó mở miệng nói: “Vương Diệp ở đâu?

Ta muốn gặp hắn!” Dáng vẻ bất lịch sự này của người đàn ông trực tiếp khiến Trương Khởi Linh bật cười.

“Ngươi là cái thá gì, có tư cách gì mà đòi gặp Vương Diệp?” Trương Khởi Linh nói là sự thật, nhưng người đàn ông nghe xong lại tức giận không chịu nổi, hắn ta siết chặt nắm đấm, nhìn Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta chỉ muốn biết rốt cuộc Vương Diệp đang làm gì, tại sao lại có nhiều chuyện tà môn như vậy xảy ra, ta là sư đệ đồng môn của hắn!” Lời này của người đàn ông nói ra quá mức khó hiểu, Trương Khởi Linh nghe xong lập tức sững sờ tại chỗ.

Sau khi Trương Khởi Linh phản ứng lại, lại dùng chổi trong tay đánh vào người người đàn ông.

Tên Trần Tông này cứ tưởng mình giả làm người khác thì họ sẽ không nhận ra.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Khi Trương Khởi Linh đuổi người đàn ông ra ngoài, cũng thấy một đám người đông nghịt đi theo phía sau hắn ta.

Bọn họ thấy Trương Khởi Linh đối xử với người đàn ông như vậy, liền tức giận siết chặt nắm đấm nhanh chóng bước tới.

Nhìn thấy bọn họ bảo vệ người đàn ông, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có vẻ khinh thường.

Chỉ thấy Trần Tông đứng bên cạnh nhìn Trương Khởi Linh, hơi tò mò nói: “Ngươi đang làm gì ở đây vậy?” Lời Trần Tông vừa thốt ra, Trương Khởi Linh mới hoàn hồn.

Hóa ra, đây là hai nhóm người đến tìm Vương Diệp, nhưng người đàn ông kia dù bị Trương Khởi Linh đối xử thô lỗ như vậy cũng không hề bận tâm.

Hắn ta chỉ kéo tay Trương Khởi Linh, mở miệng khổ sở cầu xin: “Để ta gặp Vương Diệp một lần đi, ta thật sự là sư đệ đồng môn của hắn.” Trương Khởi Linh nghe lời này chỉ thấy buồn cười, Vương Diệp căn bản không có sư đệ đồng môn.

Lúc này Vương Diệp cũng từ bên trong bước ra, không ngờ cả ngày lại có nhiều người đến tìm anh như vậy.

Người đàn ông thấy Vương Diệp ra, cũng vô cùng nghiêm túc tiến lên, chỉ là nhìn Vương Diệp, hắn ta không nhắc lại chuyện sư huynh đệ đồng môn nữa, rõ ràng là cố ý lừa Trương Khởi Linh.

Còn Vương Diệp cũng từ miệng hắn ta biết được, chuyện y hệt như của Trần Tông.

“Vậy hai người các ngươi là đồng hương à?” Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông và Trần Tông.

Trần Tông gật đầu, nhìn người đàn ông thở dài đầy bất lực.

“Cũng có thể coi là nửa đồng hương đi, chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau khi đạo mộ bên trong, ai mà biết sau khi lấy những thứ đó ra ngoài thì lại xảy ra chuyện.” Lời Trần Tông còn chưa nói xong, người đàn ông đã lắc đầu phủ nhận: “Không giống, chuyện ta trải qua không giống ngươi, cái của ngươi thì tính là gì, ngươi chỉ gặp ác mộng mà thôi, còn ta thì vợ con đều chết rồi.” Khi lời này thốt ra, một tiếng sấm rền cũng vang lên.

Dường như cố ý hưởng ứng những lời mà người đàn ông nói ra, tuy người đàn ông bị dọa đến tái mặt, nhưng hắn ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, lại kéo tay Vương Diệp nói: “Cầu xin ngươi nhất định phải cứu ta, sau khi vợ con ta chết đi, có một điềm báo nói với ta rằng, người chết tiếp theo chắc chắn là ta.” “Điềm báo gì?” Vương Diệp không tin dưới gầm trời này có chuyện tà môn như vậy, hơn nữa cũng không tin những thứ mà hắn ta và Trần Tông nói là có thật.

Ngôi cổ mộ đó, dù có bị bọn họ trộm đi châu báu, có những thứ kỳ lạ tìm đến, nhưng điều đó cũng không đại diện cho điều gì.

Huống hồ còn có thể hại chết họ.

Nhưng điều khiến Vương Diệp càng không ngờ tới là, anh lại nghe được từ miệng người đàn ông này một phiên bản còn khoa trương hơn.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp, trên mặt chỉ có vẻ nghiêm túc.

Hắn ta bày tỏ mình khi ngủ cũng thấy cùng một giấc mơ, lúc thức dậy đi vệ sinh, còn thấy trên gương có viết một hàng chữ.

Khi người đàn ông nói những lời này, quầng mắt hắn ta đều thâm quầng.

Dáng vẻ đó trông như đại hạn sắp đến, Vương Diệp cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn người đàn ông nói: “Ngươi có thể bảo người nhà chuẩn bị hậu sự cho ngươi đi, ta cũng không có cách nào cứu được cái mạng chó của ngươi.” Vương Diệp nói lời này quá thẳng thừng, người đàn ông ngoài việc bị dọa giật mình ra, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kéo tay Vương Diệp, không ngừng cầu xin anh.

“Trong phạm vi trăm dặm ngoài ngươi ra, những người khác căn bản không có cách nào giải quyết chuyện này, ngươi chính là Trương Thần Tiên!” Hắn ta cứ một câu Thần Tiên, một câu Thần Tiên gọi, dáng vẻ nịnh bợ phát huy đến cực điểm.

Nếu là người khác e rằng sẽ được hắn ta tâng bốc đến mức đắc ý, nhưng Vương Diệp nghe hắn ta nói những lời này lại thấy buồn cười.

Nếu không phải có chuyện cầu người, người đàn ông sao có thể giả vờ làm cháu trước mặt anh?

Rõ ràng là chuyện này, người đàn ông đã tìm khắp các nhân sĩ khắp nơi mà không có cách nào giải quyết, nên mới để mắt đến mình.

“Ngươi đừng có ý đồ gì với ta nữa, chuyện này ta không những không làm được, mà ta còn sẽ đẩy nhanh cái chết của ngươi.” Vương Diệp vừa nói, vừa từ trong túi áo lấy ra một lá hoàng phù.

“Ngươi có biết cái này gọi là gì không?” Người đàn ông lắc đầu, nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy căng thẳng, còn những tên đàn em đi theo phía sau hắn, thì chưa từng nghĩ có người lại đối xử với đại ca của bọn chúng như vậy.

Bọn chúng tiến lên, nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy sắc bén.

Nhưng Vương Diệp thấy bọn chúng như vậy, lại vô cùng buồn cười nói: “Cái này gọi là Thôi Mệnh Phù, người bình thường dùng có thể chỉ đẩy nhanh vận thế, nhưng với loại người xui xẻo đeo bám như ngươi, có thể sẽ giúp ngươi đầu thai một kiếp tốt hơn.” Vương Diệp nói xong lời này, sắc mặt người đàn ông cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

Hắn ta không ngờ mình lặn lội xa xôi đến tìm Vương Diệp, lại nhận được kết quả như vậy, hắn siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Ngươi nói thật sao?

Đưa thứ này cho ta.” Tính khí hắn ta cũng không phải dạng vừa, những tên đàn em theo hắn ta vào sinh ra tử bao nhiêu năm nay, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn người đàn ông chết trước mặt mình chứ?

Bọn chúng đều đứng ra, nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy phẫn nộ.

Nhưng Vương Diệp đối mặt với bọn chúng, lại vô cùng bình tĩnh mỉm cười.

“Muốn đánh thì bây giờ có thể bắt đầu.” Anh không hề sợ hãi, nhưng người đàn ông lại không muốn đắc tội với Vương Diệp, phương pháp duy nhất để sống sót đều nằm trong tay Vương Diệp, hắn ta làm sao nỡ.

“Ta biết ngươi nhất định có cách cứu ta, chỉ là ngươi không muốn ra tay mà thôi, cho nên ta muốn dùng thành ý của mình để lay động ngươi.” Người đàn ông đột nhiên nói ra lời này, cái thái độ khó hiểu và vẻ mặt hiển nhiên như thể cả thế giới đều nợ hắn ta vậy.

Chương 789

Ngay cả khi hắn ta thật sự lấy ra thành ý như vậy, thì có thể nói lên điều gì chứ?

Hắn ta chẳng qua chỉ là muốn tìm Vương Diệp giúp đỡ, không gì khác hơn là lâm thời ôm chân Phật, có ích gì chứ?

Vương Diệp lắc đầu, bảo Trương Khởi Linh đóng cửa, hai người họ đang chuẩn bị quay về phòng.

Không ngờ tiếng la hét chói tai của Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt Vương Diệp chợt lạnh, nhìn Trương Khởi Linh, cả hai người đều sững sờ tại chỗ.

Lúc này Bàn Tử bị người khác trói trên một cây gậy, thân hình mập mạp của hắn ta trông như một con heo, Bàn Tử vẫn không ngừng la hét ầm ĩ.

Khi những người kia đưa Bàn Tử đến đây, nhìn Bàn Tử nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Muốn sống thì hãy bảo Vương Thần Tiên ra tay đi, nếu chuyện đơn giản như vậy mà ngươi cũng không làm được, thì yêu cầu sống sót này ngươi không cần phải đưa ra nữa." Những người kia ghé sát tai Bàn Tử cười hì hì nói, vẻ mặt lạnh lẽo như tử nhân.

Bọn chúng như những tử nhân vừa bò ra từ dưới đất, da dẻ trắng bệch, biểu cảm và thần thái đều nặng nề tử khí.

Những người đi đường khi gặp bọn chúng đều ước gì có thể tránh xa.

Bàn Tử thấy bọn chúng đối xử với mình như vậy, ngoài việc chịu đựng nén giận ra thì không còn cách nào khác.

Hắn ta cũng không muốn mình làm liên lụy Vương Diệp, nhưng khi cửa mở ra, thấy Vương Diệp từ bên trong bước ra, Bàn Tử vẫn thở dài.

Nhìn thấy Bàn Tử bị bọn chúng đối xử như vậy, Vương Diệp lại cười nói: "Cả ngày lẫn đêm có nhiều người tìm đến như vậy, chẳng lẽ đều vì một chuyện sao?

Tôi nói các người đã đạo mộ cái gì mà lại tà môn đến thế?" Vương Diệp tuy đang cười, nhưng mấy người đang giữ Bàn Tử thì lại không cười nổi.

Bọn chúng nhìn chằm chằm Vương Diệp nói với vẻ nghiêm nghị: "Ngươi phải giải quyết chuyện này." Bọn chúng đang uy hiếp Vương Diệp, thấy Vương Diệp không mở miệng nói chuyện, bọn chúng lại rút dao ra, đặt vào cổ Bàn Tử, sau đó cười nói với anh: "Đừng nói ta không nhắc ngươi, nếu ngươi không đi làm chuyện này, thì con heo mập chết tiệt này, ta bây giờ sẽ giết hắn, buổi tối ăn thịt nướng." Bàn Tử nghe lời bọn chúng, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, mặt mày đầy phẫn nộ chửi bới: "Gọi ai là heo mập chết tiệt hả, lũ ngu xuẩn các ngươi, tao là đại gia của các ngươi, mau quỳ xuống cho tao!" Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ sốt ruột, Vương Diệp thấy Bàn Tử tràn đầy sức sống như vậy, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vai Bàn Tử, cảm thán một câu nói: "Tôi cứ tưởng anh ở chỗ bọn chúng gặp phải chuyện không may nào, nhưng bây giờ xem ra anh vẫn bình an vô sự." Nói xong lời này, Vương Diệp cũng phẩy phẩy tay về phía bọn chúng, chuẩn bị đóng cửa lại.

Bảo anh ra tay thì không thể nào.

Thái độ của những người này ác liệt như vậy, Vương Diệp làm sao có thể đồng ý?

Hoàn toàn giống như Vương Diệp nợ bọn chúng mấy triệu vậy, cái thái độ đó, ai mà chịu nổi?

Trương Khởi Linh thấy bọn chúng thật sự muốn động thủ với Bàn Tử, nhất thời trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Anh ấy không đóng cửa, anh ấy đang suy nghĩ có nên ra tay cứu Bàn Tử hay không.

Bàn Tử và anh ấy đã vào sinh ra tử lâu như vậy, tình cảm đã sớm nảy sinh.

Vương Diệp trong lòng đang nghĩ gì, Trương Khởi Linh không hề biết.

Nhưng Trương Khởi Linh chỉ biết, điều anh ấy phải làm là cứu mạng Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh không rời đi, càng che mặt khóc lóc, nói: "Vẫn là cậu tốt nhất, huynh đệ!" Bàn Tử vừa nói vừa than thở, nhưng những lời này của hắn ta không giải quyết được vấn đề.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ băn khoăn nói: "Anh cứ chuẩn bị chết đi, tôi có thể nhanh chóng tiễn anh lên đường." Chuyện này là do Bàn Tử tự mình gây ra, nhưng bây giờ toàn bộ đều là những người kia đang nói, Bàn Tử một câu cũng không hé răng, rõ ràng Bàn Tử có chuyện đang giấu giếm.

Chỉ khi Bàn Tử nói ra, Vương Diệp mới có khả năng cân nhắc, cứu cái mạng chó của hắn ta.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Bàn Tử thực sự không chịu nổi khi bị những người kia liên tục nhìn chằm chằm, hắn ta chỉ có thể than thở nói: "Không phải tôi tham lam sao, ở chợ đen nhìn thấy một món đồ cổ, nên tôi đã bỏ chút tiền nhỏ ra mua về." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng

Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại lắc đầu phủ nhận: “Ngoài chuyện này ra, anh còn có chuyện khác đang giấu chúng ta.” Vương Diệp quả nhiên liệu sự như thần, không thể không thừa nhận rằng, trong những chuyện này, anh nhìn thấu hơn bất cứ ai.

Bàn Tử thực sự không còn cách nào, chỉ có thể cứng rắn, khai ra những chuyện mình đã làm ở chợ đen.

Hắn ta khi đó sau khi mua món đồ cổ đó, phát hiện trên đó có vết máu.

Hắn cảm thấy không may mắn, lại kéo những người qua đường, rao bán món đồ cổ này cho họ.

Những người đó căn bản không muốn nhận, Bàn Tử vốn tưởng mình phải cầm thứ này, để Vương Diệp giúp hắn giải quyết.

Không ngờ, những người kia đã nắm giữ hắn ta.

Bọn chúng cầm tiền và làm một giao dịch với hắn, sau khi nhận món đồ cổ này thì thả Bàn Tử đi.

Bàn Tử tưởng mình đã chiếm được rất nhiều lợi lộc và tiện nghi từ bọn chúng, đang vui vẻ chuẩn bị ăn mừng, thì không ngờ vừa quay lưng đã bị bọn chúng đánh ngất.

Khi hắn tỉnh lại, Bàn Tử đã thấy bọn chúng, bọn chúng đang hỏi Bàn Tử cách thức để có được món đồ này.

Bàn Tử không hiểu tại sao bọn chúng lại bí ẩn như vậy, liền thành thật kể hết mọi chuyện, nhưng những người này không tin.

Trong lòng bọn chúng cho rằng, Bàn Tử có chuyện đang giấu bọn chúng.

Nghĩ đến khi bọn chúng làm vậy, những người đó nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt chỉ còn lại vẻ sắc bén.

Bàn Tử dù có giải thích thế nào, bọn chúng cũng không chịu nghe.

Về điểm này, Bàn Tử tự mình cũng cảm thấy đau đầu.

Còn Vương Diệp khi nghe Bàn Tử nói những lời này, lại không ngừng cười thầm bên cạnh.

Ai bảo tên này cứ mãi thích tham lam vặt vãnh chứ?

Bình thường, hắn còn có thể dựa vào việc trộm gà bắt chó mà kiếm được chút lợi lộc, nhưng bây giờ, cái báo ứng mà hắn phải chịu đã khiến hắn chết không có chỗ chôn.

“Tôi không có cách nào nữa, cái nơi mà bọn chúng nói kỳ lạ như vậy, dù tôi có muốn giúp anh cũng không giúp được đâu.” Vương Diệp nghiêm túc nói ra lời này, nhưng Bàn Tử nghe xong lại liên tục lắc đầu, hắn không tin, hắn cho rằng Vương Diệp vẫn còn cách khác để giải quyết.

Hắn ta kéo tay Vương Diệp không nói lý lẽ mà nói: “Không phải đâu, loại mộ thất như vậy, anh đã từng trải qua không ít, tôi tin anh nhất định có kinh nghiệm.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng những lời lẽ hiển nhiên này của Bàn Tử lại khiến Trương Khởi Linh tức giận.

Trương Khởi Linh đi tới, kéo tay Bàn Tử ra.

“Những chuyện này đều do anh tự mình gây ra, anh nên có chút tự biết mình, chứ không phải kéo phiền phức sang bên chúng tôi.” Lời nói của Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Bàn Tử nhìn dáng vẻ của Trương Khởi Linh, rồi nhìn Vương Diệp đứng bên cạnh, mặt mày bình tĩnh quan sát, hắn đột nhiên nghiến răng nghiến lợi, nói với vẻ phá cũ bỏ đi: “À, vậy thì tất cả là lỗi của tôi, vậy tôi bây giờ sẽ chết cho các người xem, coi như tôi chưa từng đến đây đi.” Bàn Tử vừa nói, vừa diễn một màn kịch khổ tình.

Nhưng khi hắn ta diễn màn kịch này, lại phát hiện mình thật sự muốn tự sát, những người bên cạnh đều đứng đó, im lặng xem màn kịch hay này.

Bọn chúng căn bản không hề nghĩ đến việc khuyên ngăn Bàn Tử.

Bàn Tử phát hiện bọn chúng thật sự không hề lay động, lại nhìn Hạo Thiên Chân, mặt mày bình tĩnh nhìn chằm chằm mình.

Bàn Tử cả người đều nóng mắt, hắn ta nắm lấy tay Hạo Thiên Chân, vẻ mặt không thể tin được nói: "Chúng ta là những người bạn tốt nhất, sao cậu có thể như vậy chứ, lẽ nào cậu thật sự nhẫn tâm nhìn tôi chết trước mặt cậu sao?" Hạo Thiên Chân nghe lời Bàn Tử, trên mặt chỉ có vẻ bi ai.

Anh vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Lực bất tòng tâm, những gì tôi có thể giúp anh đã đến đây là hết rồi." Hạo Thiên Chân nói xong lời này, liền ở bên cạnh bắt đầu tính toán xem cần bao nhiêu tiền để tìm cho Bàn Tử một ngôi mộ tốt.

Bàn Tử nghe lời này, lại nhìn thấy dáng vẻ không hề lay động của tất cả bọn họ, lập tức tức giận nhảy dựng lên.

Hắn ta nhìn những người đang ngồi đó, như thể đại nghĩa diệt thân mà nói: "Vì các người đều không quan tâm đến tôi, vậy tôi sẽ chết cho các người xem vậy." Nói xong lời này, hắn ta lại vội vàng lắc đầu.

"Không đúng, tôi không thể chết, tôi phải sống tiếp, tôi phải cho các người biết…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mấy thanh niên đứng bên cạnh hắn ta đã không thể nhẫn nhịn nữa, chưa đợi Bàn Tử kịp phản ứng, bọn chúng trực tiếp tiến lên tát Bàn Tử hai cái.

Bàn Tử ôm mặt mình, chưa từng chịu ủy khuất như vậy, sau đó liền xông vào ẩu đả với bọn chúng.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh tuy chỉ im lặng đứng bên cạnh xem màn kịch hay này, nhưng khi thấy Bàn Tử thất thế, hai người họ vẫn không nhịn được muốn tiến lên giúp đỡ.

Nhìn thấy hai người họ đi giúp Bàn Tử, Vương Diệp chỉ có thể thở dài, xem ra có những chuyện dù thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Anh cũng xông lên giúp đỡ, mấy thanh niên đó lập tức bị Vương Diệp đá ngã xuống đất.

Bọn chúng căn bản không phải đối thủ của Vương Diệp, nhưng khi ngã xuống đất, bọn chúng cũng ôm bụng, nhìn Vương Diệp từ trên cao nói: “Ngươi dám làm ra chuyện như vậy, có nghĩa là ngươi sẽ quản chuyện này đúng không?” Nhưng Vương Diệp nghe lời bọn chúng, lại đột nhiên giở trò vô lại, anh nhún vai, vô cùng khó hiểu truy hỏi: “Tôi quản, tôi phải quản thế nào?” Khi lời này thốt ra, sắc mặt mấy người kia đều trở nên vô cùng khó coi.

Bọn chúng cau mày không thể đáp lại lời của Vương Diệp.

Nhưng ngay cả như vậy, Vương Diệp cũng không coi bọn chúng ra gì, nhìn mấy người này, Vương Diệp lại một lần nữa cảm thán nói: “Người đáng chết thì thế nào cũng không cứu được, nếu các ngươi chết rồi, tôi sẽ đốt cho các ngươi thêm tiền giấy.” Để lại lời này, Vương Diệp dứt khoát kéo Bàn Tử, sau đó đưa bọn họ chuẩn bị quay về tứ hợp viện.

Nhưng làm vậy không giải quyết được vấn đề.

Mấy thanh niên kia đi theo sau Vương Diệp, bọn chúng như hình với bóng đứng đó, mặt dày mày dạn nói: “Vậy thì xem ai bản lĩnh hơn một chút, dù sao đợi đến tối, sẽ có thứ tìm đến tận cửa, khi thứ đó tìm đến, tôi tin…” Lời của thanh niên còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ôm đầu đầy kinh hãi, tối qua, hắn đã thấy những thứ đó ghê tởm đến mức nào rồi.

Nhớ lại cảnh tượng này, Bàn Tử đã kéo Vương Diệp và Trương Khởi Linh, mặt đầy kinh hãi miêu tả cho họ nghe.

Cứ đến đêm, những thứ đó sẽ giống như chất lỏng, từ trên tường từ từ thấm ra ngoài.

Những thứ này còn đáng sợ hơn cả tình tiết trong truyện kinh dị, nếu không phải tối qua Bàn Tử đã đích thân trải qua, hắn ta còn tưởng mình đang mơ.

Trương Khởi Linh nghe lời Bàn Tử nói, chỉ bán tín bán nghi cau mày, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được mở miệng trêu chọc một câu nói: "Ông kể chuyện cũng không bằng anh bày đặt nữa." Hạo Thiên Chân nói là sự thật, nhưng Bàn Tử không hề để tâm, bỏ qua Vương Diệp và Trương Khởi Linh, tuy hai người họ đều không cho Bàn Tử bất kỳ câu trả lời nào.

Nhưng bây giờ, Bàn Tử đã để mắt đến Hạo Thiên Chân, chưa đợi Hạo Thiên Chân kịp phản ứng, Bàn Tử lại ghé sát tai anh hạ giọng nói: "Chuyện này gọi là nguyền rủa, bọn chúng nói tôi đã trúng nguyền rủa rồi." Bàn Tử lẩm bẩm những lời này.

Đáng tiếc, khi lời này thốt ra, trực tiếp chọc Hạo Thiên Chân ôm bụng cười ha hả.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy bất lực.

"Thôi đi, lời này nói ra chính anh còn không tin, huống hồ là nói với tôi." Hạo Thiên Chân nói là sự thật, nhưng Bàn Tử thấy anh vẫn dáng vẻ đó, lại không ngừng quấn lấy phía sau anh, mấy thanh niên kia đi theo bọn họ vào.

Trần Tông và người đàn ông trung niên bên ngoài thấy cảnh này, hai người họ kiên quyết chọn đi vào.

Bởi vì hai người họ phát hiện, những thứ Bàn Tử nói ra lại quá giống với những gì họ đã trải qua, có lẽ Bàn Tử và họ là bạn bè chí đồng đạo hợp.

Nhưng Vương Diệp thấy cái vẻ của Bàn Tử, lại cực kỳ bực bội mà trợn trắng mắt. "Đừng có mà khoác lác ở đây, trên đời này làm sao có thứ đáng sợ như vậy chứ, nếu anh còn nói bừa nữa, tôi sẽ rút lưỡi anh ra đấy." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử quả nhiên ngậm miệng lại.

Thấy cái vẻ đó của Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng phản ứng kịp, hóa ra tên này thật sự đang lừa họ. "Tuy tôi đang lừa các cậu, nhưng cũng là muốn các cậu đề phòng một chút, dù sao chuyện này là thật, có liên quan đến nguyền rủa.

Chỉ cần chuẩn bị phòng bị thật tốt, chúng ta tuyệt đối sẽ sống sót mà thôi." Bàn Tử lẩm bẩm nói những lời này.

Nhưng không một ai đáp lại hắn.

Vương Diệp trở về tiệm đồ cổ, bên ngoài người qua lại nườm nượp, nhưng không một ai dừng bước.

Chương 790

Tiệm đồ cổ này đã mở được hai ngày, nhưng công việc làm ăn vẫn cứ ảm đạm như vậy, điều này khiến Vương Diệp không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ là vì ở đây toàn bán đồ thật, nên căn bản không có ai ghé qua?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, không kìm được mở lời: "Sao việc làm ăn của tiệm vẫn cứ ế ẩm thế này?

Biểu đệ có phải gặp vấn đề gì trong kinh doanh không?" Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, lại như giẫm phải đuôi Vương Diệp, Vương Diệp cả người nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Bàn Tử nói với vẻ cực kỳ bực bội: "Chuyện này liên quan gì đến anh, đến lượt anh ở đây lo chuyện bao đồng à." Thấy vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử cũng không nói tiếp nữa.

Nhưng Trần Tông và người đàn ông trung niên lại với vẻ mặt sốt sắng đi tới, hai người họ nhìn Vương Diệp không kìm được nói: "Nếu cậu thấy tiệm vắng khách, chúng tôi có thể nghĩ cách." Lời của họ còn chưa dứt, Vương Diệp đã cầm chổi đuổi họ ra ngoài.

Trừ Bàn Tử ở lại, những người khác đều bị Vương Diệp xua đuổi.

Thấy những người đó đứng ở cửa như gác cổng, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ khinh thường.

Cũng tại lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, chỉ một ánh mắt thôi, Trương Khởi Linh đã hiểu ý Vương Diệp.

Hai người họ đi vào kho, trông có vẻ là để sắp xếp hàng hóa.

Nhưng thực chất là họ đang bàn bạc về chuyện lần này. "Anh thấy chuyện này là sao?" Vương Diệp ném vấn đề cho Trương Khởi Linh.

Hắn không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của lời nguyền Quan Vũ trên người Bàn Tử, ngay cả những tình huống bất thường, hắn cũng không chú ý tới.

Vì vậy, rất có thể đây là một kế hoạch lừa đảo được Bàn Tử sắp đặt kỹ lưỡng.

Ai ngờ, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, nói một cách đặc biệt nghiêm túc: "Tôi thấy những gì họ nói đều là thật, không có lý do gì để lừa chúng ta, cũng sẽ không lừa chúng ta vào mộ thất." Hơn nữa, cậu ấy cũng đã thấy một số thứ kỳ lạ trong ba lô của Bàn Tử.

Những thứ đó là do Bàn Tử thu mua ở chợ đen, nhưng hầu hết các chợ đen đều chỉ bắt đầu vào ban đêm, gần rạng sáng.

Thế nhưng cái chợ đen mà Bàn Tử trải qua lại là vào lúc trời gần sáng.

Họ thậm chí còn từng gặp Âm Binh, huống chi là loại *Quỷ thị* (Chợ ma) danh xứng với thực này.

Chợ đen còn được gọi là *Quỷ thị*, những thứ được bán ở đó đều là hàng cấm, không được phép lưu hành.

Ngoài điểm này ra, những món đồ mua ở nơi đó đều cực kỳ rẻ, vì người mua sẽ tìm mọi cách để ép giá xuống thấp nhất.

Vì vậy Bàn Tử kiếm được lợi lộc ở đó cũng là chuyện bình thường, hơn nữa sau khi Bàn Tử vào, Trương Khởi Linh cũng đã hỏi kỹ Bàn Tử về những chi tiết khi anh ta ở *Quỷ thị*.

Ai ngờ, những lời Bàn Tử kể lại khiến Trương Khởi Linh trợn mắt há hốc mồm.

Bàn Tử đã vào *Quỷ thị* vào lúc rạng sáng, anh ta tưởng mình đi dạo một vòng sẽ kiếm được không ít đồ, nhưng không ngờ cái *Quỷ thị* đó dường như đi mãi không hết.

Khi anh ta sắp trở về, sau khi cãi vã với một người, quay đầu lại nhìn, liền phát hiện một *Quỷ thị* mới lại xuất hiện trước mặt. *Quỷ thị* này, anh ta chưa từng thấy bao giờ.

Khi anh ta nói chuyện với những người ở đó, thái độ của họ đối với Bàn Tử cũng kỳ lạ vô cùng.

Giống như người bị thần kinh vậy, lúc thì nói cười vui vẻ với anh ta, lúc thì lại sầm mặt.

Nhưng Bàn Tử lúc đó không để ý.

Bởi vì tất cả sự chú ý của anh ta đều dồn vào những món đồ họ rao bán.

Anh ta thấy có vài món đồ đáng tiền, lập tức chạy tới hỏi giá.

Những người đó vừa giao dịch với Bàn Tử, vừa nói cười vui vẻ với anh ta.

Cuối cùng, Bàn Tử mua không ít đồ, nhưng đến lúc trời sáng.

Khi Bàn Tử kiểm tra xem những món đồ đó có vấn đề gì không, anh ta cũng thấy một trong số đó có vết máu.

Anh ta liền kéo người đi đường, chuẩn bị tẩu tán nhanh món đồ này, không muốn giữ một thứ xui xẻo như vậy trên người.

Kết quả là một loạt vấn đề này đã xảy ra.

Còn về những lời Bàn Tử nói sau đó là thật hay giả, Vương Diệp cũng lười đi truy cứu.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh, đã Trương Khởi Linh tin chuyện này là có thật, vậy thì tiếp theo họ có lẽ cần phải đến *Quỷ thị*.

Thấy Vương Diệp quyết định lên đường, Trương Khởi Linh cả người đờ đẫn tại chỗ, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt căng thẳng nói: "Thực ra anh hoàn toàn không cần phải làm vậy, cái rắc rối này..." Lời của Trương Khởi Linh còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu. "Chuyện này không liên quan đến cậu, cậu chỉ cần nhớ kỹ chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ kéo chúng ta vào, họ có thể tìm thấy tôi tức là có duyên." Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, một lời cũng không thốt ra được.

Cậu ấy chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chưa đợi Trương Khởi Linh phản ứng, Vương Diệp lại vỗ vai cậu ấy nói: "Sau khi vào *Quỷ thị*, nếu thấy bất kỳ thứ gì kỳ lạ ở đó, tuyệt đối đừng làm ầm ĩ, bao gồm cả cười đùa, cãi vã hay đi lạc đều không được xảy ra.

Chuyện trò với những người đó cũng chỉ nên dừng lại ở mức cần thiết." Vương Diệp kiên nhẫn dặn dò, bởi vì thân phận và hình dạng thật sự của những người trong *Quỷ thị* không ai biết cả.

Nếu nói chuyện quá nhiều, cũng sẽ để lại sơ hở cho đối phương.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Vương Diệp ngoài việc yêu cầu Trương Khởi Linh ghi nhớ những điều này ra, cũng không còn cách nào khác.

Trương Khởi Linh vừa gật đầu vừa vỗ ngực mình.

Khi màn đêm buông xuống, họ và Vương Diệp làm theo sắp xếp, thu dọn đồ đạc, kiên quyết đi đến nơi Bàn Tử đã nói.

Bàn Tử phát hiện họ thật sự không bỏ mặc anh ta, lại không kìm được ôm mặt khóc òa lên.

Anh ta nắm tay Vương Diệp, nói một cách vô cùng nghiêm túc:

"Tôi đã sớm biết, anh sẽ không trơ mắt nhìn tôi chết đâu mà." Bàn Tử cảm động rưng rưng, nhưng trong mắt Vương Diệp nhìn Bàn Tử chỉ có một vẻ ghét bỏ.

Hắn rút tay mình ra, nhìn Bàn Tử cũng cực kỳ bực bội nói: "Anh đừng có ở đây tự huyễn cảm xúc nữa, tôi từ trước đến nay không phải vì cứu anh, mới đến nơi này." Vương Diệp nói với vẻ mặt lạnh tanh.

Thấy vẻ lạnh nhạt của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức đờ đẫn tại chỗ, nhưng Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, Vương Diệp chắc chắn không đơn giản như vậy.

Anh ta lại lau nước mắt, tự an ủi mình trong lòng.

Vương Diệp thấy cái vẻ hoạt náo của Bàn Tử, trên mặt chỉ có một vẻ phiền não.

Rõ ràng khi xuất phát đã dặn dò kỹ lưỡng họ rồi, đến loại nơi này không được dễ dàng làm ầm ĩ.

Nhưng tên Bàn Tử này căn bản không nghe, vẫn còn ở đây cười đùa ồn ào với những người khác.

Những người khác tuy không muốn để ý đến Bàn Tử, nhưng vì Vương Diệp, họ đều cười cười với Bàn Tử.

Suy cho cùng, phần lớn lý do Vương Diệp có mặt ở đây chắc chắn là vì Bàn Tử, dù Vương Diệp không thừa nhận, họ cũng có thể đoán ra.

Sau khi nghĩ đến điểm này, Bàn Tử trên đường đi nói chuyện với những người này cực kỳ hào hứng, hơn nữa, khi Bàn Tử trò chuyện với họ, vẻ mặt phấn khích của anh ta cũng khiến Vương Diệp cảm thấy đau đầu.

Tên này cứ như là đến đây đi du xuân vậy, căn bản không chú ý đến tính nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng tối qua họ còn ở đây, trải qua những chuyện khủng khiếp như vậy, nhưng giờ đây, Bàn Tử lại có thể trò chuyện vui vẻ với họ đến thế.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, chưa đợi Bàn Tử phản ứng, đã bước tới đá vào mông anh ta nói: "Khi xuất phát tôi đã nói những gì với các anh, đều quên hết rồi à?" Lời của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử vội vàng thu lại vẻ mặt, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vương Diệp.

Thấy vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp tuy có chút hài lòng, nhưng những người đứng bên cạnh lại không kìm được tiến lại gần muốn lấy lòng hắn.

Vương Diệp nhận ra vẻ mặt của họ, càng tỏ ra khinh thường nói: "Nếu các người thật sự muốn sống sót, thì hãy làm theo lời tôi, đừng có mà cười đùa ồn ào với anh ta nữa." Nhưng thấy Vương Diệp đi ở phía trước, Bàn Tử cũng không dám đưa ra ý kiến gì.

Ngoài Vương Diệp ra, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều cầm hành lý trong tay, họ nhìn ngang nhìn dọc.

Đây là lần đầu tiên đến *Quỷ thị*, làm sao có thể không tò mò chứ.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, như một đứa ngốc vậy, thấy thứ gì cũng kéo Trương Khởi Linh lại để hỏi.

Nhưng Trương Khởi Linh căn bản chưa từng đến loại nơi này, cuộc đối thoại giữa hai người họ, ngoài một người không ngừng hỏi và một người lắc đầu ra, không còn thay đổi nào khác.

Vương Diệp tuy hơi hài lòng một chút, nhưng họ tìm được một quán ăn và ngồi xuống đó.

Họ vừa bước vào, còn chưa kịp gọi món, ông chủ đã đi tới. "Quán ăn của chúng tôi tám giờ đóng cửa." Ông ta nói ra câu này với vẻ mặt lạnh nhạt.

Vương Diệp cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 7:30.

Tên này thật sự không muốn làm ăn, hơn nữa là đang công khai đuổi họ đi.

Chỉ là ông ta không nói rõ ra như vậy thôi.

Trần Tông ngồi bên cạnh, lập tức tức giận đập bàn, trừng mắt nhìn ông chủ, cực kỳ bực bội nói: "Tôi có thể đến đây ăn cơm, đó là vinh hạnh của ông đấy!" Trần Tông vừa nói vừa bày ra cái vẻ đại ca xã hội đen của mình ngày xưa.

Đáng tiếc, hắn ta chỉ là một tên lưu manh xã hội đen, không chỉ Vương Diệp nhìn ra ngay, mà ngay cả ông chủ vẫn đứng đó cũng đã nhận ra.

Ông chủ trừng mắt nhìn Trần Tông, trực tiếp đặt thực đơn lên chiếc ghế bên cạnh, nhìn họ với vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Rồi sao, thì sao chứ?

Chỗ này của chúng tôi kinh doanh đến tám giờ, các người thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi." Ông chủ nói xong câu này, chưa đợi Trần Tông và những người khác kịp phản ứng, đã trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cầm điện thoại của mình ra bắt đầu chơi.

Thấy ông ta cá tính như vậy, Trần Tông cũng nổi nóng.

Trần Tông đứng dậy đi đến bên cạnh ông ta, giật lấy điện thoại của ông ta, nhìn ông ta với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hôm nay tôi và bạn tôi vui vẻ đến đây ăn một bữa..." Nhưng lời của Trần Tông còn chưa dứt, ông chủ đã chỉ tay về phía bên kia đường.

Bên kia đường đã đóng cửa, tất cả đều tối đen như mực, trông vô cùng đáng sợ.

Chương 791

Ngay cả đèn đường cũng hỏng rồi.

Vương Diệp nhớ rõ lúc nãy khi đi tới, đèn đường rõ ràng vẫn sáng.

Ai đã tắt đèn đường, không thể truy cứu được.

Vương Diệp sầm mặt, vô cùng nghiêm túc nói ra những lời này.

Mấy tên đó tuy muốn lấy lòng Vương Diệp, nhưng giờ đây họ cũng ý thức được hành vi vừa rồi của mình, phương hướng đã sớm sai lầm.

Hiện tại, họ trừng mắt nhìn Bàn Tử, trong mắt mấy người đó chỉ có một vẻ bực bội.

Bàn Tử bị họ trừng mắt nhìn, trong lòng càng khó chịu hơn.

Nhưng ông chủ lại với vẻ mặt bình thản nói: "Bên đối diện đều đã nghỉ rồi, hơn nữa *Quỷ thị* sắp bắt đầu, tôi mà tiếp tục mở cửa ở đây, chọc phải ai thì tôi cũng không chịu nổi đâu." Giọng điệu của ông chủ đầy vẻ nghiêm túc, rõ ràng quán ăn này không thể nào tồn tại trong *Quỷ thị*.

Nhưng Vương Diệp nhìn ông chủ lại cực kỳ khó hiểu mà hỏi dồn: "Theo lẽ thường mà nói, *Quỷ thị* không phải chỉ bắt đầu vào lúc rạng sáng sao?

Sao giờ đã đến rồi?" Trong giọng điệu của hắn mang theo vài phần tò mò.

Ai ngờ ông chủ nghe Vương Diệp nói vậy, chỉ ngẩng cằm lên, với vẻ mặt thần khí nhìn Vương Diệp.

Dạo này *Quỷ thị* khách khứa đông hơn không ít, hơn nữa hàng hóa lưu thông bên trong cũng nhiều hơn.

Ông chủ cứ ngỡ tất cả là vì tên kia điều hành *Quỷ thị* đã mở rộng quy mô, ông ta cảm thấy vui mừng vì điều đó, cũng chuẩn bị tan làm đến *Quỷ thị* để kiếm chút "hời".

Nhưng thực tế, khi ông chủ nói những lời này, Vương Diệp lại nghe ra một mùi vị không bình thường.

Vương Diệp trừng mắt nhìn ông chủ, không kìm được nói: "Ông có thấy chuyện này có lẽ có gì đó bất thường không?" Vương Diệp vừa đưa ra suy đoán, ông chủ liền bật cười, ông ta trừng mắt nhìn nhóm người này, sau đó đột nhiên hạ giọng nói: "Các người có thấy mình không nên ở đây không?" Chưa đợi họ phản ứng lại, ông chủ đã tức giận đập bàn, chỉ về phía cửa lớn mà gào thét: "Đồ xui xẻo kia mau cút ngay cho tôi, đừng ở đây làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của tôi!

Cút về bệnh viện tâm thần của các người đi, đừng có chạy ra nữa!" Rõ ràng, ông chủ đã coi họ là những kẻ thần kinh.

Vương Diệp nghe ông chủ nói vậy, trên mặt lóe lên vài phần bất lực.

Hắn nhún vai, cũng không biết phải giải thích với ông chủ thế nào.

Nhưng ông chủ nhất quyết muốn đuổi họ đi, Vương Diệp chỉ có thể dẫn mọi người rời khỏi quán ăn này, đồng thời đứng bên đường yên lặng chờ *Quỷ thị* bắt đầu.

Lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên nhảy ra, anh ta nhìn Vương Diệp, đặc biệt nghiêm túc miêu tả lại cảnh tượng *Quỷ thị* mà mình đã thấy lúc đó.

Thực ra, cái *Quỷ thị* lúc đó, không phải là thấy ở đây.

Mà là khi Bàn Tử đang đợi *Quỷ thị* này khai trương ở đây, có một chiếc xe máy bên cạnh, vừa vặn kéo Bàn Tử đến bên đó.

Bàn Tử cứ nghĩ đó là người tốt bụng, kết quả không ngờ...

Khi Bàn Tử nói những điều này, trên mặt anh ta tràn đầy vẻ ngây thơ.

Nhưng thực chất chỉ vì anh ta quá tham lam, nên mới bị lừa đến loại nơi đó. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đợi người đó xuất hiện sao?" Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, rất tò mò hỏi.

Hạo Thiên Chân chỉ nhìn chằm chằm xung quanh, thử tìm kiếm chiếc xe máy mà anh ta đã nói.

Lúc này xuất hiện là một chiếc xe tải màu đen, chiếc xe tải màu đen này trông có vẻ hơi kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân vừa nhìn thấy lần đầu, trong lòng đã có cảm giác không thoải mái.

Nhưng cậu ta không thể nói ra chiếc xe này kỳ lạ ở chỗ nào.

Vương Diệp thấy chiếc xe đó, trên mặt thoáng qua một vẻ phức tạp.

Tuy nhiên, Bàn Tử thấy người lái xe thì lại vô cùng vui vẻ vẫy tay chào ông ta, còn quay đầu lại nói với mọi người rằng, đây chính là người lái xe máy lúc đó.

Nói cách khác, họ có thể ngồi trên chiếc xe tải màu đen này, đi đến *Quỷ thị* đó.

Trần Tông và người đàn ông trung niên kia thấy chiếc xe này, cùng với người tài xế đó, cả hai đều rùng mình, không rõ sao lại cảm thấy nhiệt độ không khí giảm đi mấy độ.

Vương Diệp thấy vẻ đó của họ, liền vỗ vai họ, đặc biệt nghiêm túc nói: "Không cần sợ, chỗ này chắc chắn không có vấn đề gì đâu." Vương Diệp vừa nói vừa cười, chỉ là khi câu nói này thốt ra, căn bản không một ai hưởng ứng hắn.

Sắc mặt mọi người chỉ có một màu tái nhợt.

Họ lần lượt lên xe, chỉ có một mình Bàn Tử dẫn đầu, vẻ mặt hăng hái.

Bàn Tử đứng trên xe tải, sau đó lại ngồi xuống.

Thấy người tài xế đang lái xe ở phía trước, Bàn Tử không kìm được muốn nói chuyện với ông ta, nhưng người tài xế chỉ chuyên tâm lái xe.

Bất kể Bàn Tử nói thế nào, người tài xế cũng không đáp lại anh ta, Bàn Tử thấy vậy hơi đau đầu.

Anh ta vừa ngồi xuống, không lâu sau xe đã đến nơi.

Vương Diệp vẫn luôn ngồi bên cạnh họ, không nói một lời.

Trần Tông và người đàn ông trung niên vẫn đang trò chuyện.

Trong khi gặp ác mộng đó, họ cũng đã có được một địa chỉ.

Trong lòng họ biết phải làm thế nào mới có thể đến được *Quỷ thị* thật sự.

Nhưng họ không có đủ dũng khí để nói cho Vương Diệp, hơn nữa họ cũng lo lắng tài lộc của mình sẽ bị Vương Diệp cướp mất.

Đến mức lúc này hai người họ cứ giả vờ ngây ngốc, cùng Bàn Tử xuống xe.

Bàn Tử thấy vẻ ngây ngốc của hai người họ, lại chỉ vào *Quỷ thị* đèn đuốc sáng trưng trước mặt, vô cùng phấn khích nói: "Chính là ở đây!" Ngay cả cái cây mà anh ta thấy và đụng phải mấy ngày trước cũng y hệt.

Vương Diệp thấy vẻ mặt vui vẻ của Bàn Tử, rồi nhìn cảnh vật xung quanh.

Tuy bên cạnh cũng có những tòa nhà, nhưng trên không trung lại có sương mù một cách kỳ lạ.

Nơi này trông có vẻ kỳ lạ, cửa sổ của những tòa nhà kia tuy có thể nhìn thấy, nhưng khi Vương Diệp muốn đi tới, lại luôn cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang cản trở hắn.

Hơn nữa, khi Vương Diệp đi tới, trong lòng hắn cũng nảy sinh cảm giác bài xích.

Phong thủy ở đây có vấn đề, hay là có người đang bày trận ở đây?

Vương Diệp không thể hiểu nổi, nhưng Bàn Tử đã dẫn Vương Diệp đi vào bên trong *Quỷ thị* với vẻ cực kỳ phấn khích.

Thấy vẻ đó của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không kìm được mở lời nhắc nhở: "Những lời Vương Diệp vừa nói với anh, anh quên hết rồi à?" Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng thu liễm.

Vương Diệp thấy vẻ đắc ý quên mình của Bàn Tử, đột nhiên bật cười, sau đó kể ra lai lịch thật sự của chiếc xe tải màu đen lúc nãy.

Chiếc xe tải màu đen đó, chẳng qua chỉ là xe tang của quán nghi lễ mà thôi.

Chỉ là vì người tài xế đã gỡ tấm vải đen bên trên xuống, bao gồm cả chỗ họ đang đứng phía sau, đều là dùng để đặt quan tài.

Hơn nữa, người tài xế lái xe tuy chỉ đi một lát đã đến nơi, nhưng thực tế chỉ vì sự chú ý của họ bị phân tán, không để ý đến cảnh vật bên ngoài.

Nếu họ chuyên tâm quan sát, nhất định sẽ phát hiện người tài xế đạp ga rất mạnh.

Vương Diệp vẫn luôn chú ý những điều này, mới có thể phát hiện ra những điểm trọng yếu đó.

Khi lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp còn phát hiện ra những vệt máu lấm chấm trên chỗ ngồi của họ. "Thư giãn một chút đi, lần này có lẽ có người cố ý bày kế với chúng ta, chắc không đến nỗi tà môn như vậy đâu." Vương Diệp vừa nói vừa cười với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, anh ta vỗ ngực, cứ nghĩ chuyện này thật sự đơn giản như vậy.

Nhưng đúng lúc Bàn Tử vừa yên tâm, Vương Diệp lại đột nhiên ghé sát tai anh ta bổ sung một câu: "Lúc đó khi chúng ta gặp Âm Binh, còn tưởng những thứ này đều là âm mưu của người khác, kết quả..." Lời nói đến đây thì dừng lại, không tiếp tục nữa.

Để lại sự bí ẩn và nỗi sợ hãi tột độ, đều đủ để khiến Bàn Tử toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bàn Tử không còn ồn ào như lúc nãy nữa, còn khi Vương Diệp đi vào bên trong *Quỷ thị*, hắn cũng thấy đám đông náo nhiệt ở đó.

Có lẽ vì bây giờ vẫn chưa đến rạng sáng, nên những người đến đây có thể đều là người bình thường.

Còn những kẻ rao bán đồ thì khó mà nói được.

Trong khi Vương Diệp đang nhìn những món đồ đó, mấy người kia cũng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt họ chỉ có một vẻ lạnh nhạt.

Ngay cả khi nặn ra nụ cười với Vương Diệp, cũng mang lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo bất chợt. "Cái này bán thế nào?" Vương Diệp cầm lọ hoa trong tay, dưới đáy lọ hoa có một vết máu rõ ràng, Vương Diệp cố ý chọn cái này.

Ai ngờ đối phương nghe Vương Diệp nói vậy, rồi nhìn lọ hoa trong tay Vương Diệp, liền dứt khoát giơ một ngón tay lên. "Ý gì?" Ông ta không nói ra lời, chỉ ra hiệu bằng tay với Vương Diệp.

Vương Diệp cứ ngỡ ông ta là người câm, không ngờ, giây tiếp theo ông ta lại nói ra. "Năm." Lời của ông ta quá kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, không kìm được cười hì hì bổ sung một câu: "Không lẽ là một năm tuổi thọ sao?" Loại lời nói đùa cợt này nói ra, căn bản không ai tin.

Bàn Tử liếc nhìn Hạo Thiên Chân, đang chuẩn bị trừng mắt với cậu ta, không ngờ lão đầu kia lại thật sự gật đầu.

Bàn Tử thấy lão đầu gật đầu, cả người anh ta bị dọa nhảy dựng lên.

Chương 792

Anh ta hận không thể túm lấy cổ áo lão đầu.

Bởi vì anh ta nhớ lại tối hôm đó, khi mua những món đồ cổ đó, đều không tốn một xu nào.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cả người đều thấy hốt hoảng.

Nhưng vì vẻ mặt của lão đầu thật sự quá đỗi quỷ dị, Bàn Tử căn bản không dám đến gần ông ta, chỉ có thể trừng mắt nhìn ông ta không ngừng hỏi dồn: "Ông đùa tôi đấy à, dùng tuổi thọ để đổi cái lọ hoa này, sao ông không đi cướp tiền luôn đi?

Cái lọ hoa này bằng vàng sao?" Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Trong giọng điệu của anh ta tràn đầy sự phẫn nộ, nhưng nhiều hơn cả là sự bất lực.

Đường cùng đến mức này, đã không cho Bàn Tử bất kỳ cơ hội lựa chọn nào nữa.

Vương Diệp thấy vẻ tuyệt vọng của Bàn Tử, liền bật cười ha hả. "Sợ cái gì, món đồ này là đồ giả." Khi Vương Diệp nói ra câu này, Bàn Tử trừng mắt tròn xoe, đang hưng phấn cho rằng mình đã thoát được một kiếp, nhưng không ngờ Vương Diệp lại chỉ vào lão đầu trước mặt nói: "Nếu ông ta cũng là giả, thì anh coi như xong đời rồi." Hắn nói là sự thật, Bàn Tử nghe vậy mặt tái mét.

Lần này Bàn Tử nhìn con đường *Quỷ thị* trước mặt, anh ta đã nảy sinh ý muốn rút lui.

Anh ta đột nhiên kéo Hạo Thiên Chân đang đứng bên cạnh mình, nhìn vẻ mặt đơn thuần vô hại của Hạo Thiên Chân mà nói: "Cậu đừng có nghĩ đến chuyện rời đi, chỗ này e là đã không còn cách nào để ra ngoài rồi." Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ vào những người đi đường xung quanh mình.

Những người đi đường đó cúi đầu, trông có vẻ đang xem những món đồ cổ trên mặt đất, nhưng thực chất họ rốt cuộc đang làm gì?

Chỉ có đến gần mới biết được.

Vương Diệp kéo Bàn Tử đi tới, chỉ thấy vẻ mặt của những người đi đường đó, vậy mà lại giống hệt những người bán hàng rong.

Bàn Tử cả người giật mình thon thót, anh ta lùi lại một bước, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt hoảng loạn nói: "Chuyện này là sao?

Sao bọn họ đều biến thành thế này rồi?

Tôi nhớ lúc chúng ta vừa mới vào..." Vương Diệp lắc đầu, lười nói thêm lời vô nghĩa với tên Bàn Tử này. "Cho dù anh có nhớ thì cũng vô dụng thôi." Hắn quá ngây thơ rồi, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cứ tưởng chỉ cần mình ở đây cẩn thận hơn, không tham chút lợi nhỏ như tối qua thì có thể thoát được một kiếp.

Nhưng tất cả những điều này đều là do người có tâm bày mưu tính kế và dự liệu trước, họ làm sao tính toán lại được.

Sau khi cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không nỡ đả kích thêm nữa.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, chỉ vào con phố này nói: "Chúng ta chỉ có thể nghĩ cách rời khỏi đây thôi." Vương Diệp nói xong câu này, chưa đợi Bàn Tử phản ứng, đã đi đến bên cạnh mỗi người bán hàng rong, tìm kiếm cách rời đi.

Trần Tông và người đàn ông trung niên kia đều đã phát điên rồi, hai người họ túm lấy người đi đường, không ngừng chất vấn họ.

Nhưng những người đi đường đó căn bản không thể đưa ra câu trả lời nào khác ngoài "phải" và "không phải", họ không nói được lời nào khác.

Vương Diệp thấy vẻ điên cuồng của họ, lại phát hiện Bàn Tử vậy mà lại phá vỡ nồi niêu bát đĩa, đập nát tất cả đồ cổ trước mặt họ. "Cùng lắm thì mọi người cùng chết thôi!" Bàn Tử vừa nói câu này, vừa siết cổ một trong số họ, trông như muốn bóp chết người đó.

Nhưng đối phương dù bị Bàn Tử siết cổ, cậu ta cũng không giãy giụa, mà là đôi mắt lạnh băng nhìn Bàn Tử, giống như một người máy.

Khi ý niệm này nảy ra trong đầu, Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến một điểm cực kỳ quan trọng, đó là những người trước mặt này, liệu có phải đều là người giả không.

Sau khi cân nhắc những điều này, Bàn Tử liền giật mạnh tóc của họ, phát hiện tất cả tóc đều là tóc giả, chỉ là được dán keo vào thôi.

Bàn Tử cả người bật cười, anh ta cười sảng khoái chỉ vì cứ nghĩ mình đã thoát được một kiếp.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vô cùng vui vẻ chia sẻ tất cả những điều này với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp đi tới nhìn Bàn Tử, trên mặt lại không có chút gợn sóng nào. "Anh thật sự nghĩ những thứ này đơn giản đến vậy sao?" Câu hỏi của Vương Diệp làm Bàn Tử lúng túng.

Bàn Tử đờ đẫn tại chỗ, ngây ngốc nhìn hắn nói: "Những thứ này lẽ nào phức tạp lắm sao?

Bọn họ đều là đồ giả, tất cả đều là do người khác cố ý bày kế, vậy tức là chúng ta không cần đợi chết, chúng ta chỉ cần đợi trời sáng là có thể rời đi." *Quỷ thị* không phải cứ đến lúc trời sáng là kết thúc sao?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không khỏi vui mừng khôn xiết.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt vui vẻ của Bàn Tử, lại chỉ vào bầu trời bên ngoài nói: "Anh đã phát hiện ra điểm này rồi, anh nghĩ họ còn cho anh cơ hội này sao?" Hướng ngón tay của Vương Diệp, vừa vặn chỉ thẳng vào một camera giám sát.

Bàn Tử và cái camera đó đối mặt nhau.

Mắt anh ta lập tức trợn tròn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị giấu trong bóng tối.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại thở phào nhẹ nhõm, liền ngồi phịch xuống đất, trực tiếp chờ Vương Diệp đi tìm lối ra.

Vương Diệp thấy cái vẻ vô dụng đó của Bàn Tử, chỉ đành gọi Trương Khởi Linh đi cùng mình.

Còn Hạo Thiên Chân thì cứ ở lại đây, đừng đi đâu cả.

Ai mà biết ở đây có ẩn chứa sát cơ gì không, người mà tay không tấc sắt như Hạo Thiên Chân mà đi, không chừng giây tiếp theo đã chết rồi.

Sau khi cân nhắc những điều này, Vương Diệp dẫn Trương Khởi Linh, cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm ở đây.

Mỗi một người giả ở đây, bao gồm cả vị trí đặt đồ cổ của họ, Vương Diệp đều ghi nhớ trong đầu.

Bởi vì Vương Diệp phát hiện mỗi khi đi đến một quầy hàng nào đó, đều sẽ thấy một cách bày trí kỳ lạ.

Nói cách khác, tất cả những điều này thật sự là do người khác cố ý sắp đặt, hơn nữa mỗi quầy hàng đều có cơ quan.

Không ai có thể đảm bảo giây tiếp theo kích hoạt rồi, sẽ nhận được kết quả như thế nào.

Trong khi Vương Diệp đang xem xét những vị trí cơ quan đó, Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh trừng mắt nhìn tấm vải đỏ trên đỉnh đầu.

Tấm vải đỏ trên đỉnh đầu này, trông có vẻ chỉ là một tấm vải bình thường mà thôi.

Nếu đi ra ngoài qua tấm vải đỏ trên đỉnh đầu này.

Liệu cơ hội sống sót có lớn hơn không?

Cân nhắc đến yếu tố này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đột nhiên chỉ vào đỉnh đầu mình.

Cậu ấy còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, bên Trần Tông đã phát ra một tiếng kinh hô, bởi vì Trần Tông tức giận đến mức phá phách, hắn ta túm lấy những người đi đường trực tiếp đánh nhau với họ.

Trong quá trình xô xát, hắn ta còn làm đổ đồ cổ bên cạnh.

Kết quả Trần Tông còn chưa kịp đứng dậy, chủ quán đã túm lấy hắn ta, cuối cùng ngón tay của chủ quán.

Mọc ra móng tay sắc nhọn, cứ thế nhắm thẳng vào tim Trần Tông mà móc vào.

Một cảnh tượng đẫm máu như vậy diễn ra trước mắt, Vương Diệp cả người đờ đẫn tại chỗ, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trần Tông vẫn giữ nguyên tư thế đã chết, hắn ta thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết.

Người bán hàng rong sau khi giết chết Trần Tông, vẫn như người không có chuyện gì, chỉnh sửa những món đồ cổ của mình.

Vẻ mặt bình tĩnh đó của ông ta, không có bất kỳ vấn đề gì.

Ngoài những điều này, máu trên tay ông ta đã dính vào đồ cổ và cả tấm thảm trải sàn trước mặt.

Nhưng người bán hàng rong lại với vẻ mặt tùy ý cầm giấy lau đi.

Bàn Tử lúc này, tuy vẫn muốn cầm những món đồ cổ đó lên xem, nhưng tay anh ta đã dừng lại giữa không trung.

Anh ta toàn thân tê dại, thậm chí không thể làm được nửa động tác.

Cuối cùng anh ta cũng biết, vì sao mình lại nhìn thấy vết máu dưới đáy những lọ hoa đó.

Không phải vì những món đồ này được lấy ra từ mộ người chết, mà là trước họ, đã có vô số người trải qua thảm kịch như vậy.

Khi nghĩ đến điểm này, Bàn Tử cả người đều không ổn rồi.

Anh ta ngồi phịch xuống đất, ôm chặt Hạo Thiên Chân vào lòng, dường như Hạo Thiên Chân là cọng rơm cứu mạng duy nhất của anh ta.

Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử ôm đến suýt không thở nổi, liền đấm một quyền vào mặt anh ta, khiến anh ta bình tĩnh lại.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ ghét bỏ, dù một cảnh tượng kinh khủng như vậy đang diễn ra trước mắt, bản thân cô cũng sợ đến ngây người, nhưng chỉ có bình tĩnh mới có thể sống sót.

Chỉ là vẻ mặt tái nhợt của Hạo Thiên Chân, dù cố gắng bình tĩnh thế nào cũng không thể che giấu được.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được mở miệng hỏi: “Cậu không sợ sao?” Câu hỏi của anh ta vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân chỉ thấy buồn cười, cô nhìn Bàn Tử cực kỳ bực bội nói: “Ai mà không sợ?

Anh ở đây hỏi loại vô nghĩa này có ích gì?” Lòng kiên nhẫn của Hạo Thiên Chân sớm đã bị cái tên Bàn Tử này hành hạ hết sạch.

Nào ngờ lời này vừa nói ra, Bàn Tử đột nhiên nắm lấy tay Hạo Thiên Chân nói: “Nếu cậu sợ, hay là chúng ta ôm nhau sưởi ấm đi, như vậy thì có nguy hiểm gì chúng ta cũng có thể...” Bàn Tử mặt dày nói ra lời này, nhưng dù là kẻ ngốc cũng biết, Bàn Tử chỉ hy vọng vào khoảnh khắc cơ quan kích hoạt, có thể có một kẻ thế mạng mà thôi.

Nhưng Hạo Thiên Chân không nghĩ tới điểm này, chỉ cho rằng mình và Bàn Tử có giao tình không tệ, Bàn Tử có lẽ không đến nỗi tệ như vậy.

Anh ta chỉ vì sợ hãi nên mới thế.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân cũng nhìn Bàn Tử, cười hì hì nói: “Sợ hãi không giải quyết được vấn đề, hai chúng ta chỉ cần ở đây đợi là được rồi, Vương Diệp rất nhanh sẽ có thể dẫn chúng ta thoát ra ngoài.” Giọng Hạo Thiên Chân thật lòng không phải giả, nhưng Bàn Tử nghe xong lại không nhịn được thở dài.

Anh ta nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy do dự nói: “Ai mà biết cái chỗ quỷ quái này có bất cẩn mà kích hoạt cơ quan không?

Vạn nhất mấy thứ này đều tập hợp lại truy sát chúng ta thì làm sao?” Bàn Tử không nói thì còn đỡ, anh ta vừa nói, tất cả mọi người đều nhíu mày, không khí lập tức trở nên vô cùng nặng nề.

Mọi người chưa từng nghĩ rằng cảnh tượng như vậy sẽ xảy ra, hơn nữa những người bán hàng rong và người qua đường dường như cũng ngừng động đậy.

Vương Diệp thấy bọn họ ngây người tại chỗ, ngay cả lời cũng không nói, liền nhận ra không khí đã yên tĩnh đến đáng sợ.

Chương 793

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, rồi ngẩng đầu nhìn lên trên.

Rất rõ ràng, việc rời đi bằng phương pháp này căn bản là không khả thi, anh không tin rằng tấm vải đỏ trên đỉnh đầu này chỉ vì màu sắc mà là màu đỏ.

Có lẽ là do máu tươi đã nhuộm qua nhiều năm tháng, nên tấm vải này mới biến thành màu đỏ.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia kỳ lạ, bởi vì những người bán hàng rong và người qua đường này đều không mở miệng nói chuyện, nên mọi người đều nín thở, không dám ho he một tiếng.

Ngay cả Bàn Tử cũng vậy, Bàn Tử lấy tay che chặt miệng mình, không dám phát ra nửa điểm âm thanh.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lập tức đi tới, đá một cước vào người anh ta, Bàn Tử chỉ đành nín nhịn chịu đựng.

“Anh lúc đó làm sao đi ra khỏi chỗ này?” Khi Vương Diệp hỏi câu này, Bàn Tử lắc đầu, chỉ vào miệng mình ra hiệu không muốn nói.

Anh ta sợ lỡ miệng nói ra tiếng, mấy thứ này sẽ tới truy sát anh ta.

Nhưng Vương Diệp nhìn một cái đã biết suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, anh cố ý ghé sát Bàn Tử, sau đó mặt đầy thâm trầm nói: “Anh đừng tưởng anh ở đây làm người chết thì bọn chúng sẽ coi anh là đồng loại, nói không chừng vì có thêm một dị loại như anh mà bọn chúng sẽ giết anh đấy.” Vương Diệp nói là thật, Bàn Tử nghe xong cả người dựng cả tóc gáy, anh ta chỉ đành há miệng, chỉ vào con đường phía trước nói: “Tôi nhớ, lúc đó tôi thấy bên kia có rất nhiều bóng cây, sau đó tôi cứ đi thẳng theo con đường đó.” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Vương Diệp mới hài lòng gật đầu.

Nhìn con đường phía trước, Vương Diệp không vội đi qua trước.

Trương Khởi Linh cũng vậy, Trương Khởi Linh từ trong ba lô của mình lấy ra một cây bật lửa.

Anh ta ném thứ này qua để dò đường, không ngờ những người bán hàng rong đang yên tĩnh phía trước lại bắt đầu náo nhiệt mời chào.

Những người bán hàng đó nói chuyện ồn ào, chỉ có những người qua đường và người bán hàng ở phía Vương Diệp là im lặng.

Vì vậy, mỗi một cơ quan ở đây, đều ứng với những người qua đường và người bán hàng ở mỗi địa phương.

Vương Diệp không dám hành động thiếu suy nghĩ, Bàn Tử cũng vậy, Bàn Tử sợ đến mặt tái mét, anh ta nhìn Vương Diệp ngoài việc ngu ngốc thở dài ra thì không làm được động tác nào khác.

Vương Diệp thấy bộ dạng không có cốt khí đó của Bàn Tử, lại đá một cước vào người anh ta nói: “Bây giờ anh đi trước đi, anh đi đầu tiên.” Cái này đơn giản là làm khó anh ta, Bàn Tử làm sao dám?

Bàn Tử lắc đầu, mặt đầy vẻ điên cuồng từ chối: “Tôi không đi, chết cũng không đi, có giỏi thì bây giờ anh giết tôi đi, nếu không anh đừng hòng ép tôi qua đó.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp thấy bộ dạng cố chấp này của Bàn Tử, ha ha cười một tiếng.

Sau đó túm lấy cổ Bàn Tử, trông có vẻ muốn động thủ với anh ta.

Bàn Tử còn chưa đợi Vương Diệp thật sự động thủ, đã chạy đến con đường phía trước rồi, thấy Bàn Tử chủ động đi qua, Vương Diệp liền trợn trắng mắt.

Anh sớm đã biết cái tên Bàn Tử này nhát gan như vậy, vào lúc này làm sao có thể tiếp tục bày ra bộ dạng không sợ hãi gì.

Nhưng khi Bàn Tử đi đến con đường đó, những người bán hàng rong và người qua đường đó lại nhìn Bàn Tử rồi kéo tay Bàn Tử, Vương Diệp đi theo sau.

Người đàn ông trung niên tuy cảm thấy bi thảm vì Trần Tông Tử, nhưng anh ta cũng đi tới.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vẫn đứng ở bên cạnh.

Hai người họ còn chưa kịp nhấc chân đi tới, Vương Diệp đột nhiên ngẩng đầu nói: "Đừng qua đây, chỗ này có cơ quan." Lời nhắc nhở của Vương Diệp khiến hai người họ sững sờ tại chỗ.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, Vương Diệp thì nhặt cây bật lửa trong tay lên, nhẹ nhàng gõ một cái xuống mặt đất dưới chân, một trọng lượng nhỏ đến không đáng kể như vậy trực tiếp khiến con đường phía trước bọn họ xảy ra thay đổi.

Vương Diệp vừa cười vừa nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Tôi nhớ anh hình như có thuốc nổ trên người phải không?" Bàn Tử vốn còn đang chìm trong kinh hoàng, nhưng nghe Vương Diệp nói vậy, anh ta lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, rồi lại lắc đầu nói: "Làm gì có, tôi làm sao có thể mang theo thuốc nổ bên mình?" Anh ta vừa nói vừa cúi đầu, anh ta tránh né ánh mắt Vương Diệp, không dám nhìn thẳng vào anh.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

"Đừng giả vờ nữa, trên người anh chắc chắn có thuốc nổ, cái tên này cứ thấy một mộ huyệt là lại muốn nổ tung!" Vương Diệp nói rõ ràng như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trong sự bất đắc dĩ, anh ta chỉ đành lục lọi trong ba lô của mình lấy ra thuốc nổ.

Sau khi lấy thuốc nổ ra, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại cực kỳ nghiêm túc dặn dò: "Anh tuyệt đối đừng nói, cái này là tôi đưa cho anh đấy." Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp ngoài gật đầu ra thì không làm được động tác nào khác.

Cầm thuốc nổ trong tay, nhìn khung cảnh xung quanh, rồi nhìn những người qua đường và người bán hàng rong kia, trên mặt họ vẫn không có biểu cảm gì, dù Vương Diệp có đưa thuốc nổ đến trước mặt họ, họ vẫn như người không có chuyện gì, không có bất kỳ cảm giác nào.

Vương Diệp không nhịn được cười, trọng lượng ở đây, dù là giảm nhẹ hay tăng thêm, đều sẽ khiến mặt đất dưới chân bọn họ rung chuyển và thay đổi.

Nếu đã như vậy, Vương Diệp ném thuốc nổ cho Trương Khởi Linh, để Trương Khởi Linh cầm thuốc nổ này, đi đến những nơi không có động tĩnh mà châm lửa.

Cơ quan ở đây bị phá hủy rồi, tình huống tiếp theo có lẽ cũng sẽ không tệ đến mức này.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp dứt khoát cầm thuốc nổ đi qua.

Nhưng Trương Khởi Linh đột nhiên lắc đầu, anh ta từ trong ba lô của mình lấy ra mấy thứ, sau đó cầm mấy thứ trong tay nhìn Vương Diệp nói: "Lại đến lúc chơi ăn ý rồi, thuốc nổ trong tay cậu nặng bao nhiêu?

Có thể nói một con số ước chừng không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp tùy tiện cân đo một chút, liền nhìn Hạo Thiên Chân nói: “Bình thường cô ấy cầm một quyển sách rất dày qua, thuốc nổ có lẽ còn không bằng một phần ba quyển sách đó.” Vương Diệp nói xong lời này, Trương Khởi Linh phản ứng lại, liền vội vàng lấy ra một số đồ vật không quan trọng trong ba lô, còn về ba lô và tất cả trọng lượng đều được anh ta tính vào.

Khi Vương Diệp và Trương Khởi Linh trao đổi hai thứ này, cả hai đều nín thở.

Trên trán Vương Diệp đã có mồ hôi lạnh chảy xuống, Trương Khởi Linh cũng vậy.

Một khi có bất kỳ sai lệch nào, đều cực kỳ có khả năng, sẽ khiến con đường phía trước bọn họ sụp đổ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên vô cùng khó coi, Trương Khởi Linh cũng vậy.

May mắn là vào khoảnh khắc họ thành công trao đổi đồ vật trong tay, mặt đất dưới chân họ không hề có chút rung động nào.

Vương Diệp dẫn theo những người phía sau, càng là ôm lấy ba lô trong tay, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Xem ra người thiết kế cơ quan này, thật sự là một thiên tài, ngay cả những thứ vi lượng như vậy cũng tính toán đến cực hạn.

Nếu không phải sự phối hợp giữa anh và Trương Khởi Linh đủ ăn ý, hai người có sự ăn ý đủ sâu sắc, e rằng bây giờ cũng không nhất định có thể trao đổi hoàn chỉnh.

Trương Khởi Linh cầm những thuốc nổ trong tay, đồng thời chỉ vào nơi xa mở miệng nói: “Bây giờ tôi châm lửa rồi ném nó đến chỗ đó, nổ tung khu vực đó.” Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy thì lắc đầu: “Ai biết bên dưới đó là rỗng hay đặc?

Anh ném một cục đá qua trước để nghe thử âm thanh.” Anh biết thực lực của Trương Khởi Linh, nên mới giao nhiệm vụ như vậy cho anh ta, Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy, trong lúc gật đầu cũng nhặt cục đá dưới đất lên.

Khoảnh khắc anh ta ném qua, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Hạo Thiên Chân cũng vểnh tai lắng nghe cẩn thận, bản thân cô cũng muốn xem có nghe ra được gì không.

Nào ngờ, Trương Khởi Linh nghe xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp không biết phải làm sao.

“Vậy anh đi thêm một đoạn đường nữa, tiếp tục thử đến khi nào là đặc thì mới bắt đầu nổ.” Vương Diệp nói xong lời này, lại cầm cục đá trong tay, nhìn con đường phía trước, anh dứt khoát ném qua, khoảnh khắc cục đá này được ném qua, trọng lượng giảm nhẹ, con đường dưới chân bọn họ, cũng như người bán hàng rong và người qua đường đều rung chuyển một cái.

Vương Diệp không nhịn được cười, thầm nghĩ tên này thật sự nghiêm khắc, những thứ này nắm bắt quá chuẩn xác.

Đối với điều này Vương Diệp cảm thấy đau đầu.

Nhưng khoảnh khắc cục đá được ném qua, Vương Diệp lại nghe thấy âm thanh của vật đặc, nhìn thuốc nổ trong tay, rồi nhìn sắc mặt khó coi của Bàn Tử.

Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử: “Một lát nữa tôi ném qua thì anh cứ nhảy xuống.” Đợi anh ta nổ ra một con đường, mạng sống mọi người được bảo toàn, thêm vào đó, khoảnh khắc Bàn Tử rời khỏi đây nhảy xuống nhất định sẽ nhân lúc cơ quan chưa kịp phản ứng, mà trấn áp tất cả những thứ này.

Vương Diệp lúc nãy ném cục đá trong tay qua, đã là đang đo lường mức độ phản ứng nhạy bén của cơ quan.

Mức độ phản ứng nhạy bén của cơ quan này thực sự quá thấp, như do một người mới làm, nhưng trên thực tế, người mới này lại có sở thích đặc biệt, thích làm đến mức cực đoan ở những chi tiết nhỏ.

Đối với điều này, Vương Diệp cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Trong khi anh dở khóc dở cười, Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại cảm thán một câu nói: “Đừng nhìn chỗ này có chút nguy hiểm...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, đã cảm thấy xung quanh đang rung chuyển.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp thúc giục gấp gáp, Vương Diệp ném thuốc nổ trong tay qua.

Vương Diệp nhanh chóng châm lửa, lần này anh ném không chỉ một mà là một đống thuốc nổ.

Khoảnh khắc ném qua, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng bước chân lỉnh kỉnh từ bên cạnh truyền đến, có người đang bỏ chạy.

Lần này bọn họ tiến vào nơi này, là do người khác tinh tâm sắp đặt, đối với điểm này, Vương Diệp cũng biết rõ như lòng bàn tay.

Đối với điều này, Vương Diệp cảm thấy có chút đau đầu.

Giống như anh nghĩ, mấy thứ này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Khi Bàn Tử nghe thấy những tiếng bước chân này, rồi nhìn thuốc nổ nổ tung, cả người anh ta đều bật cười.

“Cùng lắm thì mọi người cùng chết ở đây.” Dù sao đi nữa, anh ta cũng không muốn làm một con chuột bạch thí nghiệm, không muốn bị người khác dọa cho giật mình kinh hãi.

Khi Trương Khởi Linh nghe thấy động tĩnh phía sau, cầm thuốc nổ trong tay, trên mặt cũng tràn đầy vẻ bàng hoàng.

Trương Khởi Linh thậm chí không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, lại vỗ tay Trương Khởi Linh nói: “Yên tâm đi, mọi chuyện đã được giải quyết rồi.” Vương Diệp trực tiếp đi xuống từ chỗ cơ quan đã được kích hoạt, dù anh đi đến trước mặt Trương Khởi Linh, ở đây cũng không có bất kỳ cơ quan nào bị kích hoạt.

Những người bán hàng rong và người qua đường này đều ngã xuống đất, có người là bị Vương Diệp đâm ngã, cũng có người tự mình ngã xuống.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh khinh thường, thứ trẻ con như vậy, cũng không biết là ai nghiên cứu ra.

Vương Diệp cũng đủ rảnh rỗi mà thầm than thở trong lòng.

Người đàn ông trung niên và Bàn Tử run rẩy hai tay đi tới.

Hai người họ bám chặt theo sau Vương Diệp, ngoài hai người họ ra, còn có đám thanh niên gầy gò kia, đừng thấy những thanh niên này đứa nào đứa nấy đều rất hung hăng.

Nhưng trên thực tế, một khi gặp phải chút chuyện như vậy, những thanh niên đó đều sẽ sợ đến chết khiếp.

Vương Diệp nhìn những thanh niên đó, trên mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Anh đi qua, vỗ vai những thanh niên đó nói: “Đừng sợ chứ, mọi người đều từ bụng mẹ chui ra, ai mà không sợ chết?” Vương Diệp cười hì hì trêu chọc bọn họ, bộ dạng mấy thanh niên này lúc đầu sợ hãi đến mức nào, Vương Diệp vẫn còn nhớ rõ mồn một, mấy thanh niên đó nghe Vương Diệp nói vậy đều cúi đầu xuống.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng như vậy, lại nhìn chằm chằm khung cảnh xung quanh, sau đó la hét ầm ĩ nói: “Kẻ nào đang giở trò quỷ ở đó, mau cút ra đây cho Bàn gia!” Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy tức giận, thái độ cáo mượn oai hùm này của anh ta khiến Vương Diệp bật cười, không đợi Bàn Tử nói gì, Vương Diệp đã trực tiếp mở miệng nói: “Anh đừng chọc giận người khác, nếu không người chết tiếp theo sẽ là anh đấy.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mặt Bàn Tử lại trắng bệch, sau đó nhanh chóng ngồi xổm xuống.

Bàn Tử không dám nói một lời nào, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ lấy tay che miệng lén lút bật cười.

Chương 794

Giống như anh dự liệu, tấm vải trước mặt này bị người khác kéo xuống.

Giây tiếp theo, một người đàn ông đeo kính râm đen xuất hiện trước mặt anh, ngoài người đàn ông này ra, còn có vô số tinh anh đứng phía sau anh ta.

Họ nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần sắc bén và dò xét.

Rất rõ ràng, tất cả những điều này đều là do bọn họ tinh tâm quy hoạch.

Vương Diệp gật đầu, đột nhiên mở miệng nói: "Làm cũng không tệ, lấy giả loạn thật, người không biết còn tưởng đã tiến vào một mộ thất nào đó." Lời Vương Diệp nói dường như đã chạm đúng chỗ đau của tên đó, anh ta lập tức trợn tròn mắt, nhanh chóng đứng dậy đi đến trước mặt Vương Diệp.

Anh ta túm lấy cổ áo Vương Diệp, không nói hai lời đã hỏi: "Cậu biết chuyện gì đang xảy ra ở đây à?" Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp gật đầu.

Anh đâu chỉ biết, mà đơn giản là hiểu rõ mồn một.

Nhìn người đàn ông, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán nói: "Trò trẻ con, anh bày ra có ý nghĩa gì chứ?

Để thủ hạ của anh ở đó thao túng những cơ quan kia, tưởng rằng như vậy thật sự sẽ dọa được người khác sao?" Trong lời nói của Vương Diệp tràn đầy châm chọc, trông có vẻ kiêu ngạo không ai bằng, cực kỳ khinh thường những gì người đàn ông đã làm, nhưng trên thực tế, lòng bàn tay Vương Diệp lại có một chút mồ hôi lạnh.

Anh có thể bình tĩnh đối mặt với người đàn ông như vậy, là hy vọng tìm kiếm thêm cơ hội đàm phán cho mình.

Anh biết năng lực của người đàn ông không đơn giản như mình nghĩ.

Giống như một mình đối mặt với một bầy sói đói, chỉ khi thể hiện đủ dũng cảm trước mặt chúng mới có thể giải quyết được con sói đói này, chứ không phải bị cắn chết ngay lập tức.

Khi cân nhắc những điều này, Vương Diệp nhìn người đàn ông lại cười hì hì nói: "Nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là vì hảo hữu của mình mà cố ý làm ra chuyện như vậy phải không, hay là người thân." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt người đàn ông trở nên vô cùng ngưng trọng, anh quả nhiên đã áp đảo người đàn ông về mặt khí thế.

Ngay lúc này, người đàn ông chỉ đành ngoan ngoãn chấp nhận.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp, rất lâu sau mới mở miệng nói: "Người thân của tôi bị mắc kẹt bên trong, tôi cần cậu đi cứu anh ta, tên của cậu là Trương Thần Tiên, chuyện này đối với cậu không phải là khó khăn." Anh ta tiếc lời như vàng, không muốn nói thêm lời vô nghĩa nào khác với Vương Diệp.

Ngay cả thương lượng, anh ta cũng không muốn.

Câu nói bổ sung cuối cùng của anh ta, chẳng qua là để làm dịu đi không khí gượng gạo này.

Anh ta sợ Vương Diệp sẽ không đồng ý, Vương Diệp thấy bộ dạng sắc bén đó của người đàn ông, lại dang tay cười hì hì nói: "Anh dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ đi giúp anh?

Con bài tẩy của anh, còn cả khí phách của anh ở đâu?" Vương Diệp hỏi vấn đề này ra, người đàn ông không chút do dự từ trong túi của mình, lấy ra một xấp ảnh.

Nhìn những bức ảnh anh ta lấy ra, trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia kỳ lạ.

Ai cũng không ngờ những bức ảnh này đều là của Bàn Tử, hơn nữa còn là Bàn Tử một mình lưu luyến không rời trong bụi hoa.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Bàn Tử, rồi nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh ta có gia đình đấy.” Một câu nói ngắn gọn, dường như muốn bóp nghẹt tất cả mạch sống của bọn họ, nhưng Vương Diệp nhìn những bức ảnh này, lại đột nhiên thở phào một hơi: “Cái này thì liên quan gì đến tôi?” Anh ta vẫn là bộ dạng kiêu ngạo không ai bằng đó.

Người đàn ông đành phải cúi đầu vì bất đắc dĩ: “Nếu cậu không đi giúp tôi giải quyết vấn đề này, đưa người thân của tôi ra ngoài, tôi sẽ khiến anh ta chết không có đất chôn.” Người đàn ông chỉ vào Bàn Tử, đây có thể coi là sự nhượng bộ lớn nhất của anh ta.

Nếu là lúc khác, anh ta có thể sẽ nghĩ cách khác để uy hiếp Vương Diệp, nhưng vào lúc này, anh ta chỉ hy vọng Vương Diệp có thể làm theo những gì anh ta nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của người đàn ông, trong lúc gật đầu, cũng không nhịn được cười nói với anh ta: “Những gì anh nói không thành vấn đề, nhưng thù lao là gì?

Chẳng lẽ lại là một đống ảnh vô dụng sao, mấy thứ này đối với tôi chẳng có tác dụng gì cả.” Vương Diệp nói là thật, người đàn ông nhìn Vương Diệp, sau đó lại quay đầu nhìn những thủ hạ của mình, những thủ hạ của anh ta, từ trên xe của họ kéo đến từng xe vàng ròng.

Nhưng những thứ này căn bản không thể mang lại bất kỳ sức hấp dẫn nào cho Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, trên mặt tràn đầy sự không hài lòng, người đàn ông thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại nhíu mày, nhìn chằm chằm những thủ hạ của mình.

Những thủ hạ của anh ta, lần này lấy ra, lại là một số bản đồ kho báu và da dê cuộn.

Mấy thứ này đối với đa số các Mô Kim Hiệu Úy mà nói, có sức hấp dẫn cực lớn, nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm, trong mắt lại chỉ có vẻ ghét bỏ nồng đậm, dường như đã quen nhìn sơn hào hải vị.

Bây giờ nhìn mấy thứ này đều như nhìn rác rưởi.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, người đàn ông đành phải mở miệng nói: "Cậu có thể đưa ra một điều kiện tương xứng, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ để bọn họ đi làm." Người đàn ông chỉ vào những thủ hạ của mình, những thủ hạ của anh ta trung thành tuyệt đối với anh ta.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ lại lắc đầu, chỉ vào cổ người đàn ông nói: "Đưa cái này cho tôi là được rồi." Mọi người giật nảy mình, tưởng Vương Diệp muốn cái đầu của người đàn ông, ngay cả Bàn Tử cũng vậy, Bàn Tử đi tới, nhẹ nhàng đẩy tay Vương Diệp một cái: "Vương Diệp không thể làm vậy đâu." Bàn Tử thầm nghĩ như vậy trong lòng, nhưng Vương Diệp nhìn sắc mặt tái xanh của người đàn ông, lại cười khẽ nói: "Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn cái vòng cổ này thôi, cái này đối với tôi có chút quan trọng." Khi Vương Diệp nói ra lời này, người đàn ông cúi đầu nhìn chiếc vòng cổ mình đang đeo, chiếc vòng cổ này là anh ta tìm thấy trong mộ huyệt một thời gian trước, thủ hạ của họ nói đây là Huyết Ngọc.

Là được nuôi dưỡng trong miệng người chết, nên bên trong viên ngọc trắng nõn mềm mại có chứa một ngụm máu.

Sợi máu này trông cực kỳ tươi đẹp, nhưng vì lúc đó mộ huyệt họ tiến vào không có vấn đề gì đặc biệt lớn.

Nên viên ngọc này cũng trở thành cực phẩm, thêm vào đó là đã được khai quang, viên ngọc này có công năng tịch tà.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được cười nói: "Cậu cũng tin loại thứ này sao." Vương Diệp lắc đầu không trả lời anh ta, mà là bỏ thứ này vào lòng, thứ này anh muốn giao cho Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh trải qua những thứ quá ít.

Hơn nữa Trương Khởi Linh trông có vẻ mệnh mỏng, nên Vương Diệp hy vọng thứ này có thể trấn áp vận mệnh của anh ta một chút, cũng không phải anh quá si mê vào huyền học, mà là loại thứ này ít nhiều cũng phải tin một chút.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt lại lóe lên vài phần kinh ngạc, nếu Vương Diệp thích loại thứ này, vậy lần sau anh ta có thể đi đến những mộ huyệt khác mà lấy ra.

Và người đàn ông cũng mời Vương Diệp và nhóm của anh lên xe.

Khi người đàn ông mời bọn họ, trên mặt mang theo vẻ cung kính, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của người đàn ông lại không cười nổi.

Bộ dạng tên này lúc đầu muốn hại mình đến chỗ chết, Bàn Tử vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nếu không phải năng lực của Vương Diệp hơn người, e rằng bây giờ bọn họ sớm đã giống như Trần Tông mà nằm lại ở đó rồi.

Chuyện Trần Tông, người đàn ông đến bây giờ cũng không nhắc tới, rất rõ ràng, phế vật không đáng để người đàn ông bận tâm.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử càng rụt lại về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, trên mặt chỉ có một mảnh ghét bỏ, cô đẩy Bàn Tử một cái nói: “Chẳng làm được việc gì, còn suốt ngày ở đây gây sự.

Nếu không phải vì mấy bức ảnh của anh, chúng ta làm sao có thể bị uy hiếp?” Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, lại mặt đầy vẻ gấp gáp lắc đầu, đây chính là oan uổng và hiểu lầm lớn nhất, bức ảnh đó căn bản là chuyện không có thật.

Anh ta còn nghi ngờ bức ảnh này là do người đàn ông cố ý ghép.

Anh ta chỉ lo Mô Kim, làm sao có thể đi đến loại chỗ đó.

Anh ta cương nãy khi Vương Diệp bị người đàn ông uy hiếp, vốn định nhắc nhở Vương Diệp.

Nhưng không ngờ Vương Diệp lúc đó nói chuyện nhanh hơn anh ta, một phát đã khiến Bàn Tử ngậm miệng.

Bàn Tử lúc đó cũng ý thức được, kỳ thực Vương Diệp sớm đã muốn hợp tác với người đàn ông này, nếu không Vương Diệp không thể nhanh chóng đồng ý như vậy.

Hơn nữa Vương Diệp cũng không thể nào đàm phán với người đàn ông ở đó, nghĩ đến đây, Bàn Tử không đi phá hoại kế hoạch của Vương Diệp.

Bây giờ bị Hạo Thiên Chân oan uổng như vậy, Bàn Tử không thể chịu nổi, anh ta chỉ đành ghé sát tai Hạo Thiên Chân, ở bên tai Hạo Thiên Chân mà hạ giọng nói ra sự thật.

Hạo Thiên Chân nghe Bàn Tử nói vậy, trong lúc gật đầu, nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được cười: “Được rồi, tôi biết rồi, anh không cần giải thích với tôi nữa, dù sao trận này chắc chắn sẽ rất thú vị.” Trên mặt cô lộ ra vài phần ý cười.

Vương Diệp ngồi ở phía trước cùng người đàn ông Thương Ngọc thương lượng về mộ huyệt trước mặt này.

Và Vương Diệp cũng đã biết tên của người đàn ông, hóa ra là Thương Ngọc, cái tên này nghe có chút quen thuộc.

Nhưng nhất thời Vương Diệp không nhớ ra được mộ thất mà người đàn ông nói, Vương Diệp đã từng nghe nói đến từ rất lâu trước đây, chỉ là anh không muốn đi qua đó mà thôi.

Nghĩ đến đây, nhìn người đàn ông, Vương Diệp lại nói ra suy nghĩ của mình, người thân của anh ta lúc đó bị mắc kẹt ở đó, hoàn toàn là vì đi trượt tuyết ở bên đó.

Ai ngờ trong quá trình trượt tuyết, một cái bất cẩn đã xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng vì chiếc đồng hồ anh ta đã trang bị cho em trai mình, dù không có tín hiệu, anh ta cũng có thể kết nối, thậm chí là thực hiện cuộc gọi video.

Lúc đó Thương Ngọc, đã phái người đến cứu bọn họ, còn em trai anh ta và những người bạn của anh ta, chỉ cần đợi cứu viện là được rồi.

Ai ngờ trong quá trình đợi chờ, bọn họ lại cảm thấy mình sẽ không chết, bắt đầu sờ soạng tìm kiếm môi trường địa lý xung quanh, và những thứ mới lạ ở đó.

Bọn họ tưởng rằng lần bị mắc kẹt này của mình là đang mạo hiểm.

Giống như trò chơi vậy, chỉ cần tìm thấy một số thứ thú vị, chơi đến khi qua màn, bọn họ có thể thoát khỏi trò chơi.

Bọn họ trong hang động ẩn thân lúc đó, đã tìm thấy một lối vào mới, bọn họ đi xuống từ cầu thang.

Và em trai của anh ta cũng nói với Thương Ngọc, rằng mình muốn đi thám hiểm, dù Thương Ngọc có ngăn cản thế nào cũng không có tác dụng.

Anh ta chỉ đành bảo thủ hạ của mình tăng tốc.

Nhưng vào lần cuối cùng liên lạc với em trai, Thương Ngọc mới biết, bọn họ bị mắc kẹt trong một mộ thất, pin đồng hồ của anh ta sớm đã hết sạch rồi.

Ai cũng không ngờ, đứa trẻ nghịch ngợm này lại mở livestream bên trong, cái livestream này trực tiếp làm cạn pin đồng hồ của anh ta.

Khi Thương Ngọc nói những lời này, trên mặt chỉ có một mảnh bất đắc dĩ, anh ta thậm chí muốn chửi thề, nhưng vì là em trai mình, cuối cùng anh ta vẫn nhịn xuống.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Thương Ngọc, đột nhiên vỗ vai Thương Ngọc nói: “Có một số người vẫn phải giáo huấn một chút, nếu không sẽ không nhớ bài học, lần sau sẽ gây ra vấn đề nghiêm trọng hơn.” Vương Diệp nói là thật, nhưng Thương Ngọc lại không quản không lo, anh ta nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói rõ với anh.

Đã hai ngày kể từ khi họ mất liên lạc, một người trong tình huống không có thức ăn, không có nguồn nước, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì ba ngày.

Vương Diệp bây giờ lập tức chạy qua đó, có thể tìm thấy bọn họ vào ngày thứ ba.

Hơn nữa theo như đoạn livestream hồi đó, bọn họ bị mắc kẹt trong mộ thất đó, không cách xa nơi ẩn nấp của bọn họ, nên Vương Diệp chỉ cần đến mộ thất, đưa bọn họ ra ngoài là đủ rồi.

Chỉ có điều chỗ đó có rất nhiều cơ quan, em trai Thương Ngọc, dẫn theo những người bạn của mình, rõ ràng là có 20 người, nhưng kết quả là khi em trai Thương Ngọc bị mắc kẹt ở chỗ đó, những người bạn của anh ta và bản thân anh ta chỉ còn lại năm người.

Nên Thương Ngọc mới cần tìm những người giỏi giải cơ quan, trong một đám người, Thương Ngọc cuối cùng đã chọn Vương Diệp, bởi vì những người trước đó đều đã bị loại.

Giống như Vương Diệp dự liệu, tấm vải trên đỉnh đầu bọn họ, sở dĩ là màu đỏ, không phải vì thuốc nhuộm, mà là vì máu tươi.

Tên này thật sự là biến thái đến mức điên cuồng.

Trong lúc Vương Diệp cảm khái trong lòng, cũng hy vọng khi đưa em trai Thương Ngọc ra ngoài, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Anh tuy đã đồng ý với Thương Ngọc, nhưng bản thân anh cũng đã nhận được rất nhiều lợi ích từ tay Thương Ngọc, ví dụ như Huyết Ngọc trong tay anh ta.

Chương 795

Sau khi Thương Ngọc đưa cho anh một khối, dường như lương tâm trỗi dậy, lại bảo những thủ hạ của mình đi thu thập vô số khối nữa.

Khi Vương Diệp nhận được những Huyết Ngọc đó, đã ghép chúng lại với nhau, cuối cùng đặt vào một hộp vàng.

Đồng thời khi đặt vào đó, Vương Diệp cũng trực tiếp tặng thứ này cho Trương Khởi Linh.

Rõ ràng Huyết Ngọc này được Vương Diệp đặt trên người Trương Khởi Linh, giống như một lá bùa hộ mệnh.

Khi Trương Khởi Linh nhận được, trên mặt chỉ có một mảnh ngạc nhiên, nhưng thời gian không chờ đợi ai.

Ngoài việc trên máy bay đã bố trí kế hoạch tiếp theo, bọn họ căn bản không có tâm tư nói những chuyện phiếm khác.

Đợi bọn họ hạ cánh từ núi tuyết, Vương Diệp cũng nhìn thấy hang động trước mặt này.

Nhưng ở đây, Vương Diệp đã nhìn thấy máu tươi và thi thể.

Rõ ràng, Thương Ngọc vì cứu em trai mình, đã tiêu tốn nhân lực tài lực cũng vô số kể.

Đối với điều này Vương Diệp cảm thấy vô cùng cạn lời, chẳng qua chỉ là một người em trai mà thôi.

Vương Diệp dẫn Trương Khởi Linh, bọn họ từng bước đi vào bên trong, nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được cười nói: “Mẹ nó, mấy thằng nhà giàu đầu óc đúng là quái gở.

Chỉ là một đứa em thôi mà sao phải lo lắng đến thế?” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt trắng dã.

Những lời lẽ tục tĩu, đời thường của Bàn Tử khiến người khác nghe xong chẳng muốn đáp lời.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử lại tỏ vẻ thích thú gật đầu, bởi vì chính cậu ta cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân phụ họa mình, vừa vui mừng vừa bổ sung thêm một câu.

“Mấy đứa con cái kiểu này, chẳng phải cứ đẻ bừa ra là được sao?

Hơn nữa, điều bọn họ coi trọng chính là tiền tài.” Khi câu nói này được thốt ra, Hạo Thiên Chân gật đầu, trên mặt không chút gợn sóng.

Lần này, bọn họ vẫn chưa nhận ra một chi tiết cực kỳ quan trọng.

Lúc này, Vương Diệp cũng đã cùng bọn họ đi đến cầu thang.

Bốn người họ từ từ đi xuống trong cầu thang, phía sau là hướng lối ra.

“Hơn nữa, Thương Ngọc kia tiền nhiều đếm không xuể, thiếu một đứa em thì làm sao chứ?” Bàn Tử nói xong, liền nhìn quanh môi trường xung quanh.

Sau đó, y nhìn chằm chằm vào nơi tối đen như mực này.

Dù đã thắp sáng ngọn đuốc trong tay, nhưng tầm nhìn vẫn cực kỳ thấp.

Bóng tối nơi đây dường như có khả năng hút sáng, những bức tường xung quanh đều dùng vật liệu hút sáng.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với y: “Tôi cảm thấy anh đoán đúng một phần rồi.” Bàn Tử không đáp lời Vương Diệp, mà nhìn cảnh vật xung quanh, sau đó mở miệng mắng: “Mẹ nó, chúng ta trúng kế rồi.

Chỗ này tối như vậy ai mà nhìn thấy được?

Hơn nữa, lúc đó bọn họ có hơn hai mươi người, thì sao chứ?

Công cụ trong tay bọn họ tuyệt đối không có nhiều đến thế.” Bàn Tử trừng mắt, mặt đầy bất mãn nói, sau đó quay gót chạy về.

Nhưng động tác của Bàn Tử vẫn chậm mất một giây.

Những người phía trên đã dứt khoát khóa chặt cánh cửa sắt lớn đó lại.

Cánh cửa sắt này dùng để nhốt bọn họ ở đây.

Chỉ nghe thấy giọng của Thương Ngọc vang lên bên tai.

Thương Ngọc đã đặt thiết bị nghe lén trên người bọn họ, cho nên những lời Bàn Tử nói, Thương Ngọc đều nghe rõ mồn một.

Hắn ta cũng may mắn là Bàn Tử và đồng bọn đều đã đi vào con đường hầm dưới lòng đất đó, nếu không hắn cũng chẳng có cách nào nhốt những người này bên trong.

Thương Ngọc vừa cười vừa cực kỳ nghiêm túc nói với Bàn Tử: “Điều tôi quên nói với các anh là, người cần tìm đích thực là em trai tôi, nhưng em trai tôi đã không còn là người sống nữa, giống như một loại thi biến.

Vì vậy, tôi cần các anh mang thi thể của nó lên.” Thương Ngọc nói ra lời này với vẻ mặt tươi cười.

Khi Bàn Tử nghe thấy, toàn thân y nổi da gà, chưa bao giờ nghĩ rằng tâm tư của tên này lại độc ác đến vậy.

Y nắm chặt nắm đấm, mặt đầy tức giận, nhưng cho dù bây giờ có tức giận cũng không giải quyết được vấn đề.

Nói xong câu đó, Thương Ngọc lại vội vàng bổ sung thêm một câu: “Và tôi không muốn thi thể bị chia cắt.

Nếu các anh không mang nó lên nguyên vẹn, tôi sẽ chặt các anh ra làm tám mảnh, cuối cùng đem đi cho chó ăn.” Vương Diệp cũng nghe rõ mồn một giọng của Thương Ngọc.

Mặc dù Bàn Tử vẫn đang giận dữ đá vào cánh cửa sắt phía trước, cố gắng đá văng nó ra.

Nhưng những lời tiếp theo của người đàn ông kia lại khiến Bàn Tử ngừng động tác.

“Các anh đừng nói tôi không nhắc nhở, nếu bây giờ các anh lùi lại, tôi cũng sẽ kéo các anh ra xẻ thịt làm tám mảnh.” Dù sao bọn họ chỉ có bốn người, còn người của hắn ta mang theo có đến bốn vạn.

Một phần ba số người tuy đóng quân dưới chân núi, nhưng xông lên thì hoàn toàn không phải vấn đề.

Trên mặt Thương Ngọc chỉ tràn đầy sự tự tin.

Bàn Tử tức đến nỗi giậm chân.

Vương Diệp đi đến, sau đó đối thoại với Thương Ngọc.

“Anh nói thẳng ra như vậy không phải tốt hơn sao, cứ nhất định phải dùng thủ đoạn âm hiểm này, bây giờ khiến mọi người đều tức giận rồi.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra câu này, trông như thể hắn ta chẳng hề quan tâm đến những gì Thương Ngọc đã làm.

Thương Ngọc thấy Vương Diệp như vậy, định bổ sung vài câu, nhưng không ngờ Vương Diệp lại mở miệng nói: “Tôi thì khá tò mò, những miếng huyết ngọc anh đưa cho tôi, chắc là không có bất kỳ vấn đề gì chứ?” Thương Ngọc nghe Vương Diệp nói vậy dứt khoát lắc

đầu.

Làm sao có thể có vấn đề được, chính hắn ta còn luôn mang theo bên mình, hơn nữa hắn ta cũng nhìn trúng năng lực của Vương Diệp nên mới coi trọng như vậy.

Chính hắn ta cũng sợ rằng nếu lấy mấy thứ tầm thường đi lừa Vương Diệp, bị Vương Diệp phát hiện ra thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bây giờ, Thương Ngọc cũng cười hì hì nói với Vương Diệp: "Anh cứ làm việc tốt trong đó theo lời tôi dặn, ra ngoài sẽ tuyệt đối không thiếu lợi lộc cho anh." Thương Ngọc nói xong câu này, trực tiếp dẫn đám thuộc hạ của mình rời đi.

Vương Diệp thì kéo tay Bàn Tử, dẫn Bàn Tử tiếp tục đi xuống.

Lúc này, tức giận không giải quyết được vấn đề, bọn họ hoàn toàn không có cách nào đối phó với những người của Thương Ngọc.

Cậu vừa khiến Bàn Tử bình tĩnh lại, vừa khẽ thở dài nói: "Tranh cãi với loại người này thì có ích gì chứ?

Chi bằng nghĩ xem, chúng ta tiếp theo phải đối phó với con quái vật phía trước như thế nào." Vương Diệp nói ra lời này vô cùng thực tế.

Bàn Tử tuy không thể chấp nhận, nhưng vẫn chọn gật đầu.

Bọn họ đi xuống, vẻ mặt lo lắng của Bàn Tử ngày càng nhiều, nhưng vì nơi đây quá tối, không ai chú ý đến biểu cảm trên mặt Bàn Tử, nên tâm trạng của mọi người không bị ảnh hưởng.

Trương Khởi Linh dẫn đầu đi phía trước, cậu giơ con dao nhỏ trong tay.

Nhưng Vương Diệp lại đưa một con dao khác cho cậu, Trương

Khởi Linh cười khẽ.

Nhưng nụ cười của cậu lại cứng nhắc một cách kỳ lạ, cậu chỉ đang bắt chước nụ cười của Vương Diệp mà thôi.

Vương Diệp chỉ đường phía trước, bảo Trương Khởi Linh tiếp tục đi tới.

Mặc dù cậu để Trương Khởi Linh đi tiên phong, nhưng bản thân cũng luôn đi theo sát phía sau Trương Khởi Linh.

Một khi có nguy hiểm, Vương Diệp sẽ là người đầu tiên xông ra giải quyết.

Lúc đó, Bàn Tử nghĩ đến một điểm cực kỳ quan trọng, bên tai cũng đột nhiên nghe thấy tiếng nước kỳ lạ.

Có nước nhỏ từng giọt từ trên đỉnh đầu rơi xuống, âm thanh đập vào nền gạch khiến Bàn Tử cảm thấy da đầu tê dại.

Bàn Tử đột nhiên kéo tay Vương Diệp nói: “Hắn ta không phải nói ở đây có rất nhiều cơ quan sao?

Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên cẩn thận hành sự.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự thận trọng.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy liền gật đầu, nhưng cậu nhíu mày, lại không nhịn được nhìn Bàn Tử nói: “Hình như có thứ gì đó đang đến gần.” Vương Diệp nói xong, cầm đèn pin trong tay chiếu về phía xa, chỉ thấy một bóng đen mờ ảo xuất hiện trước mắt.

Nhìn thấy bóng đen này, tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, bọn họ thậm chí không nói nên lời.

Bàn Tử càng đổ mồ hôi lạnh đầy trán, nhìn Vương Diệp lắp bắp nói: “Cái này, chẳng lẽ chính là cái đó…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu phủ nhận.

“Đây không phải em trai của Thương Ngọc, em trai của Thương Ngọc bị nhốt trong mật thất, không dễ dàng chạy ra ngoài được.” Vương Diệp vừa nói vừa đi tới, cậu không hề sợ hãi.

Nếu đó là một xác sống thì nó đã lao về phía cậu rồi, nhưng Vương Diệp thấy hai chân nó đặt thẳng đứng.

Điều đó có nghĩa là nó có thể đã bị treo lên.

Giống như Vương Diệp dự đoán, khi Vương Diệp đi tới, cậu cũng nhìn thấy sợi dây treo trên cổ thi thể, nhưng quần áo trên thi thể, bao gồm cả khuôn mặt của nó.

Vương Diệp có thể phán đoán đây là một học sinh, hoặc có thể là những người bạn của em trai Thương Ngọc.

Nhưng cậu không hiểu, tại sao những người này lại treo thi thể lên.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, vốn còn muốn nói vài lời hài hước để làm dịu không khí.

Nhưng lúc này, y phát hiện, bất kể mình nói gì, nỗi sợ hãi trong lòng cũng không thể kìm nén được.

“Tôi sao lại cảm thấy nơi này, hình như đã bị bọn họ dọn dẹp qua rồi ấy nhỉ.” “Anh tưởng là chơi game à, còn có thể dọn dẹp chiến trường sao?” Hạo Thiên Chân trực tiếp đảo mắt trắng dã, không phải cậu ta đang kiếm chuyện, mà là Bàn Tử nói chuyện không suy nghĩ, khiến cậu ta cảm thấy có chút bực mình.

Chương 796

Bàn Tử nghe cậu ta nói vậy, xoa xoa mũi mình, trên mặt lóe lên thoáng xấu hổ, không ngờ Hạo Thiên Chân nói thẳng thừng như vậy, nhưng Bàn Tử lại nghiêm túc giải thích: “Tôi chỉ cảm thấy nơi này bọn họ chắc chắn đã từng đến, nên dọn dẹp rất bình thường.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng hơn nữa là căng thẳng, y sợ mình sẽ bị Vương Diệp trách mắng.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy không phản bác nhiều, mà gật đầu: “Cũng có khả năng này.” Tuy nhiên, rốt cuộc thi thể trước mặt là chuyện gì, vẫn phải đi đến gần mới có thể phát hiện.

Vương Diệp đi đến trước thi thể, nhìn thi thể, trong mắt cậu lóe lên vài phần phức tạp, cậu cứ như vậy không chớp mắt nhìn chằm chằm.

Thế nhưng thi thể lại đột nhiên mở mắt, lúc này Vương Diệp mới phát hiện cổ thi thể đã bị người ta dùng kim may kín mít, điều đó có nghĩa là cái đầu này đã bị chặt đứt.

Khi nó đột nhiên mở mắt, Bàn Tử sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, nhưng Bàn Tử rất nhanh đã phản ứng lại.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Chỉ là một chuyện tầm thường không hơn, vậy mà y lại sợ đến mức này.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ nhìn chằm chằm mình, trên mặt lóe lên vài phần căng thẳng, sau đó lại mở miệng nói: “Tôi sao lại hình như chạm vào thứ gì đó rồi nhỉ?” Bàn Tử vừa nói vừa bóp một cái, không ngờ lại là một khúc xương, y cầm ngọn đuốc đưa đến gần nhìn, mới phát hiện đó là một cái đầu lâu khô, mà y đang bóp ngón chân đối phương.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Y vội vàng nhảy dựng lên, dáng vẻ giật mình hoảng hốt của y khiến mọi người có chút bất mãn.

Trương Khởi Linh càng trực tiếp đi tới, nhìn Bàn Tử, mặt lạnh lùng nói: "Chúng ta tạm thời không biết cơ quan ở đây, nhưng nếu anh còn cứ giật mình hoảng hốt như vừa rồi, tôi tin rằng việc chạm vào cơ quan chỉ là sớm muộn." Giọng điệu của Trương Khởi Linh chỉ có một sự không kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe vậy liền ngây ngốc gật đầu, y xoa xoa mũi mình, trong mắt lóe lên vài phần xấu hổ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp, cậu lắc đầu, sau đó đi tới phía trước.

Cái đầu của thi thể đó đã bị người ta khâu lại, điều đó có nghĩa là nó không thể tạo thành mối đe dọa.

Chỉ là cảnh tượng này thực sự quá đẫm máu và kinh khủng.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp, nơi đây rốt cuộc đã trải qua những gì?

Không ai có thể cho cậu câu trả lời.

Và cậu nhìn cái đầu lâu khô trước mặt này, lại phát hiện quần áo trên đầu lâu đã bị người khác lột sạch.

Trừ điểm này ra, Vương Diệp thậm chí còn có thể tưởng tượng cái đầu lâu này, có lẽ đã tồn tại ở nơi này từ rất lâu trước đây, điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ lại bỏ sót một điểm quan trọng.

Ngoài việc Thương Ngọc muốn bọn họ mang em trai hắn ta lên, còn có việc là ở đây giải quyết những vấn đề này.

Tin rằng mục đích của Thương Ngọc không đơn giản như vậy, hơn nữa sau khi em trai hắn ta được mang lên, Thương Ngọc nhất định sẽ cưỡng chế yêu cầu bọn họ, lấy ra một số thứ ở đây.

Khi cân nhắc những yếu tố này, sắc mặt của Hạo Thiên Chân cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta nhìn Vương Diệp, sau đó cầm tờ báo trong tay nói: “Khi tôi mới lên núi đã đặc biệt mua một tờ báo, sau đó vừa nãy tôi nhìn lướt qua nơi dưới chân này, bọn họ nói Thương Ngọc đã phá sản rồi.” “Điều đó có nghĩa là…” Thương Ngọc thực sự muốn bọn họ vào đây để Mô Kim, mang lại cho hắn ta tiền bạc không ngừng.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần khinh bỉ, khó trách tên này lại nghĩ đủ mọi cách để lừa bọn họ vào đây.

Chắc hẳn Thương Ngọc trước đây cũng xuất thân từ giới Mô Kim, nếu không không thể nào thành thạo những chuyện này đến vậy.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp cười khẽ một tiếng, nhìn cái đầu lâu khô trước mặt, cậu thậm chí còn biết chuyện này là như thế nào, ngay cả Thương Ngọc cũng chắc chắn là hiểu rõ.

Thương Ngọc biết rõ hơn ai hết tại sao những thứ này lại tồn tại.

Hơn nữa, nơi này chắc hẳn đã tồn tại từ rất lâu trước đây.

Khi cân nhắc những yếu tố này, ánh mắt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ lạ, cậu nhíu mày, rất lâu không nói được một lời nào.

Bàn Tử cũng vậy, Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp, y không nhịn được cảm thán một câu: “Toang rồi, lần này chúng ta thực sự bị người khác lừa vào hang sói rồi.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp, nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại đầy vẻ không quan tâm.

“Thôi được rồi, bị lừa vào hang sói thì sao chứ?” Bọn họ chỉ có thể tùy cơ ứng biến, từng bước đi xuống, chứ không phải bỏ dở giữa chừng vào lúc này, thậm chí là nản lòng.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, thúc giục Bàn Tử cùng mình lên đường.

Bàn Tử thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, liền cùng cậu tiếp tục đi xuống.

Thi thể đó, bọn họ không ai để ý.

Tại sao lại bị treo ở đây?

Vương Diệp không biết.

Chỉ là khi cậu quay đầu nhìn thi thể đó, lại phát hiện sợi dây thừng là hình thức treo cổ.

Vương Diệp nhíu mày, đột nhiên dừng bước.

Cậu quay đầu lại nhìn thi thể đó, quần áo trên người nó mặc khá dày.

Vương Diệp liền từ từ thăm dò bên trong.

Không ngờ lại tìm thấy một đống giấy vụn từ bên trong.

Khi Vương Diệp mở những tờ giấy đó ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử càng cầm lấy một trong những tờ giấy, trên đó viết đầy tín hiệu cầu cứu.

Nhưng một trong những tờ giấy, lại tràn ngập tin tức tuyệt vọng.

“Tôi đã bị nhốt ở đây tròn 15 ngày rồi. 15 ngày, không có bất kỳ sự cứu viện nào bên trong, còn có một tên điên, hắn ta nghĩ đủ mọi cách để giết tôi.” “Tôi chỉ có thể chạy, ngoài việc chạy đến những nơi này, tôi không có cách nào khác, chỉ hy vọng sau khi tôi chết vẫn có thể mang những thứ này ra ngoài, để gia đình tôi biết sự thật.” Chỉ đọc những dòng chữ này, Vương Diệp đã có thể thấy được, lúc đó hắn ta đã tuyệt vọng đến mức nào.

Huống hồ trên đó, còn có một số nét chữ bị nước làm mờ đi.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Đợi đến khi cậu đọc xong tất cả những tờ giấy này, cậu mới có được một loạt thông tin quan trọng từ bên trong, đó là tên điên truy sát hắn ta, đích thực là đồng bọn của hắn ta.

Bọn họ đích thực là vì lý do tuyết lở, nên mới trốn vào hang núi này.

Vương Diệp nhìn những tờ giấy này, lúc đó bọn họ bị mắc kẹt ở nơi này, chỉ cần cứ ở trong hang núi đó, là có thể nhận được sự cứu viện của người khác.

Nhưng em trai của Thương Ngọc, tức là tên điên đó, hắn ta lại biết cái gọi là Mô Kim Thuật.

Điều này khiến Vương Diệp cảm thấy ghê tởm, chắc hẳn cũng là do em trai Thương Ngọc cố tình dẫn dắt, những người bạn của hắn ta đến nơi khủng khiếp này.

Giống như Vương Diệp dự đoán, sau khi bọn họ đi vào, em trai Thương Ngọc cố ý đóng cửa lớn lại, chính là để nhốt bọn họ ở đây.

Trong ánh mắt của Vương Diệp tràn đầy sự phức tạp khi nhận được tin tức như vậy, cậu khó có thể tin và chấp nhận.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp, cậu cầm lấy những tờ giấy đó.

“Không cần xem những tờ giấy này nữa, tên này đã chết rồi, chúng ta phải đi xuống thôi, hắn ta cũng không ghi lại cơ quan.” Không khó để nghe ra rằng, Trương Khởi Linh có chút không hài lòng với tên này.

Ít nhất hắn ta cũng nên ghi lại cơ quan ở đây chứ.

Kết quả là hắn ta chỉ hy vọng, những người còn sống có thể mang hắn ta ra ngoài.

Trừ điểm này ra, khi Thương Ngọc nhìn thấy thi thể này và những tờ giấy này, cho dù đã nhét chúng về chỗ cũ, nhưng cũng không chuẩn bị mang thi thể ra ngoài.

Những bí mật ẩn chứa trên người, một khi tiết lộ ra ngoài, tất cả mọi chuyện gây ra đều khiến người ta sụp đổ.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, nhìn những tờ giấy này, rất có thể những thứ ghi lại cơ quan đó, đều đã bị Thương Ngọc và đồng bọn tiêu hủy rồi.

Thương Ngọc muốn bọn họ tồn tại ở đây, không cho bọn họ bất kỳ cơ hội đi đường tắt nào.

Xem ra, con đường tiếp theo, vẫn phải dựa vào năng lực của chính bọn họ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh vỗ vai mình, liền nói cho cậu ta biết suy nghĩ của mình.

Trương Khởi Linh nghe thấy, tuy gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng cậu ta vẫn đang nghĩ, Quan Vũ làm sao có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bọn họ từng bước đi về phía trước, nhưng Bàn Tử lại đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi.

Y thấy một con nhện to hơn cả mặt bò qua trước mặt.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự kinh hoàng.

Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ của y, mặt đầy thờ ơ đi tới, kết quả khi thấy con nhện này.

Hạo Thiên Chân chính mình cũng giật mình thon thót.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của bọn họ, chỉ cảm thấy buồn cười.

Theo lý mà nói, khu vực phía trước này sẽ không xuất hiện bất kỳ cơ quan nào, bởi vì khu vực này vẫn khá bằng phẳng.

Cơ quan thực sự muốn xuất hiện, đều chứa đựng một định luật phong thủy nhất định, bởi vì đối với những người xưa kia, khi xây dựng cơ quan, nhất định phải hướng cơ quan về phía kẻ thù bên ngoài.

Nếu không có phong thủy ở đó làm định hướng và định luật.

Những cơ quan này sau mấy trăm năm, rất có thể sẽ hướng về phía huyệt mộ của bọn họ, làm ảnh hưởng đến vận thế của bọn họ.

Vì vậy, sự xuất hiện của những cơ quan này thường cũng có nghĩa là phong thủy tuyệt học.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp, cậu đang quan sát môi trường xung quanh, dù trên tường dùng vật liệu hút sáng, nhưng điều này cũng không có nghĩa gì.

Vật liệu hút sáng chẳng qua là lo lắng, sau khi những người như bọn họ đi vào, có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ ở đây.

Cơ quan của bọn họ cũng sẽ bị phá giải.

Trừ điểm này ra, những người xây dựng mộ thất kia, về cơ bản đều sẽ bị tru di cửu tộc.

Chương 797

Ngay cả đệ tử của bọn họ cũng vậy, không thể để bất kỳ ai sống sót, đây cũng là lý do tại sao phong thủy tuyệt học, càng về sau càng trở nên hiếm có.

Bọn họ lo lắng hậu nhân sẽ thông qua phong thủy, đến huyệt mộ của bọn họ, nhưng bọn họ lại tính thiếu, một điểm cực kỳ quan trọng.

Đó chính là con người, thứ này, chỉ cần còn tồn tại một ngày, tất cả mọi thứ đều không thể dễ dàng bị tiêu diệt.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp, cậu rất lâu không nói nên lời, nhìn cơ quan trước mặt, tuy có thể dễ dàng phá giải.

Nhưng Vương Diệp lại không có tâm tư đó, cậu biết những tên này ghê tởm đến mức nào.

Sau khi Vương Diệp dừng bước, Bàn Tử cũng theo sau dừng lại.

Không có chỉ thị của Vương Diệp, Bàn Tử sao dám hành động dễ dàng.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại đột nhiên ôm mặt, mặt đầy kinh ngạc nói: “Tôi nghĩ ra một chuyện rất quan trọng rồi.” Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, lại nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đột nhiên nhớ lại dáng vẻ cậu ta vừa phê bình mình, liền dứt khoát đẩy tay cậu ta nói: “Anh đừng có mà cứ giật mình hoảng hốt nữa, như vậy không giải quyết được vấn đề đâu.” Nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt Hạo Thiên Chân chỉ có một sự không kiên nhẫn, cậu ta đẩy mạnh tay Bàn Tử ra, cậu ta nhanh chóng đi đến trước mặt Vương Diệp, sau đó nhìn Vương Diệp nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Chúng ta đi vào đây đã hơn mười phút rồi, tôi ở đây đã thấy không dưới bốn con nhện, điều đó có nghĩa là những con nhện này sẽ ngày càng nhiều hơn.” Có lẽ vì Hạo Thiên Chân vừa nãy đã châm chọc mình, nên lúc này Bàn Tử, đối xử với Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ nghiêm khắc.

Hơn nữa Bàn Tử còn cố ý ngẩng cằm trêu chọc cậu ta: “Thì sao chứ, tôi có sợ nhện đâu.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự đắc ý và hưng phấn.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, chỉ nhíu mày, bảo Bàn Tử im miệng.

Cậu muốn nghe những thông tin quan trọng mà Hạo Thiên Chân nói.

Bàn Tử bất đắc dĩ chỉ có thể xoa xoa mũi mình, yên lặng đứng sang một bên, không ngờ những lời Hạo Thiên Chân nói ra, trực tiếp khiến Bàn Tử sợ đến mức mặt tái mét.

“Anh nói những con nhện này xuất hiện, hơn nữa còn to lớn như vậy, chẳng lẽ là để ăn thịt người sao.” Trong một môi trường khép kín, nếu muốn tồn tại, nhất định phải hình thành một hệ sinh thái cân bằng hoàn hảo.

Điều đó cũng có nghĩa là, trên bộ xương khô mà bọn họ vừa thấy, rất có khả năng những phần thịt đó, không phải vì thời gian tiêu hao mà biến mất, mà là bị một số thứ ăn sạch.

Bao gồm cả việc những thi thể này bị treo ở đây, e rằng cũng là để dụ những con nhện này.

Suy đoán của Hạo Thiên Chân quả thực không có bất kỳ vấn đề gì, Vương Diệp nghe thấy, trong mắt cậu lộ ra vài phần phức tạp, cậu nhìn Hạo Thiên Chân, rất lâu không nói được một lời nào.

Bàn Tử càng bị cậu ta dọa đến mức mặt tái mét, Bàn Tử kéo tay mình, khó trách lại cảm thấy không khí lạnh như vậy, hóa ra là vì có chuyện kỳ quái như vậy xảy ra, nhưng Bàn Tử lại không nói nên lời.

Những gì Hạo Thiên Chân nói cũng thực sự là sự thật.

Và Bàn Tử thì cầm đèn pin trong tay, chiếu vào những con nhện đó.

Giống như y dự đoán, những con nhện đó bò lên người thi thể kia, Bàn Tử không dám nhìn tiếp.

Nhưng Vương Diệp lại nhìn thấy, những con nhện đó ăn sạch thi thể kia.

Tốc độ ăn của những con nhện đó rất nhanh, hơn nữa sau khi ăn xong, chúng trực tiếp bò qua bên cạnh Vương Diệp và đồng bọn.

Rõ ràng, những người sống như Vương Diệp, chúng có lẽ đã bị đánh chết vài lần, nên lúc này không dám dễ dàng phát động tấn công.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp, cậu nhìn Trương Khởi Linh, đột nhiên cười cười, mở miệng nói: “Cẩn thận một chút, những thứ này không đơn giản như vậy đâu.” Vương Diệp vừa nói câu này, Trương Khởi Linh liền gật đầu, nhưng trong mắt Trương Khởi Linh, lại lóe lên vài phần kỳ lạ.

“Chúng ta tiếp theo, liệu có gặp phải chuyện khủng khiếp hơn nữa không?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nhưng Vương Diệp nghe cậu ta nói vậy, lại lắc đầu.

Chính cậu cũng không biết.

Trương Khởi Linh cũng chỉ vì ở bên Vương Diệp thời gian dài, nên lúc này những biểu hiện của Trương Khởi Linh, đều có sự khác biệt rất lớn so với trước đây.

Giống như một đứa trẻ theo người lớn vậy, từ từ học hỏi tất cả mọi thứ, nhưng cũng sẽ lộ ra vẻ ngây thơ của trẻ con.

Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, sau đó dẫn Trương Khởi Linh từng bước đi về phía trước.

Nhưng khi bọn họ đi về phía trước, lại có một đôi mắt đỏ rực vẫn luôn nhìn chằm chằm bọn họ.

Lúc này, Vương Diệp nhìn cái đĩa tròn lớn trước mặt, dứt khoát chọn dừng lại, phía trước cậu đã không còn bất kỳ lối đi nào nữa, chỉ có một cái đĩa tròn đối diện với cậu.

Hơn nữa còn là Bát quái viên bàn.

Điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ thực sự đã vận dụng Phong thủy tuyệt học vào đây, hơn nữa cũng giấu cơ quan ở mỗi một nơi.

Nếu Vương Diệp muốn đi vào, nhất định phải phá giải phong thủy ở đây.

Chỉ là Vương Diệp còn chưa đi tới, Trương Khởi Linh đã phát hiện trên đó có một số dấu vết của con người.

Trương Khởi Linh ở đó suy nghĩ một lúc, liền quay đầu lại, nhìn Vương Diệp nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Tôi nghi ngờ, bọn họ đã đến nơi này từ rất lâu trước đây, hơn nữa nơi này bọn họ có thể đã mở ra rồi.” Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy dứt khoát gật đầu, sau đó đi tới, cậu nhìn chuỗi dấu vết đó, rất rõ ràng, nơi này đã bị người khác nổ tung.

Đáng tiếc bùn đất ở đây thực sự quá dày, ngoài việc để lại vài hố lớn nhỏ, không còn thứ gì khác.

Vương Diệp nhíu mày nhìn cái đĩa tròn này, thầm nghĩ cái đĩa tròn này có lẽ được làm từ thiên thạch.

Nếu không sao lại cứng như vậy, trừ điểm này ra, Vương Diệp nhìn thấy trên đó có sinh môn, và những cổng bát quái khác có lẽ đều là giả.

Cậu phải thông qua năng lực của mình, để phán đoán con đường sống thật sự, như vậy mới có thể giải khai cơ quan ở đây.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, cậu đi đến trước trận bát quái này, lại nhìn xung quanh, ở đây đã không còn bất kỳ vật liệu hút sáng nào nữa.

Vương Diệp cúi đầu nhìn những bột phấn trên mặt đất, khẽ nhón lên, giống như cậu dự đoán, vật liệu hút sáng ở đây đã bị bọn họ nổ tung.

Vương Diệp cười khẽ một tiếng, không ngờ những tên này lại điên cuồng như vậy, sau đó lại nhìn cái đĩa tròn trước mặt, sau đó cầm đèn pin trong tay, chiếu vào từng chi tiết.

Những chi tiết đó dưới đèn pin của Vương Diệp đều lộ rõ nguyên hình.

Trương Khởi Linh nhíu mày, đứng bên cạnh Vương Diệp, cậu không rời hình bóng theo sát, nhưng rốt cuộc nơi này kỳ lạ ở đâu, Trương Khởi Linh hoàn toàn không nói ra được.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, đột nhiên quay đầu lại nhìn Trương Khởi Linh nói: “Cậu có cảm thấy nơi này có chút quen thuộc không, giống như một đề bài tôi đã từng ra cho cậu trước đây vậy.” Lúc đó, Vương Diệp, để nâng cao năng lực của Trương Khởi Linh, nên đã đặc biệt ra cho Trương Khởi Linh không ít đề bài và thuật toán cơ quan.

Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy dứt khoát gật đầu, chỉ có điều đề bài Vương Diệp ra lúc đó đơn giản hơn, mặc dù trong mắt người bình thường, đề bài đó khó như lên trời.

Cần phải vận dụng tất cả những gì đã học cả đời mới có thể phá giải.

Nhưng đối với Trương Khởi Linh mà nói, sau khi cậu phá giải, cái cơ quan, đề bài đó liền trở nên đơn giản.

Cái đĩa tròn trước mặt này, Trương Khởi Linh không có cách nào giải khai, nên cậu vẫn không nhịn được nhíu mày.

Cậu không hiểu, giữa hai cái này có mối liên hệ gì, nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng không nhịn được tò mò nói: "Có phải có thể thông qua định luật lúc đó, để giải quyết vấn đề ở đây không?" Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự phức tạp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, dứt khoát gật đầu: "Không sai, cần phải dùng định luật lúc đó mới có thể giải khai." Thấy Vương Diệp trả lời câu hỏi của mình, trong mắt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần kỳ lạ.

Sau đó liền đi tới, cậu không để Vương Diệp đến giải khai.

Định luật lúc đó cậu đã nắm vững trong tay, nên lúc này, cậu chỉ cần học đi đôi với hành là đủ rồi.

Nhưng độ khó của cái đĩa tròn này cũng như rất nhiều kiến thức điểm mà nó mở rộng ra, đều là những điều Trương Khởi Linh không biết.

Người nhà họ Trương của bọn họ trông có vẻ vô sở bất năng, nhưng thực tế, tất cả đều là truyền từ đời này sang đời khác, gen và huyết mạch lưu lại trong xương tủy của bọn họ.

Những thứ này đều sinh sôi không ngừng, đến nỗi nếu Vương Diệp có ngày nào đó bất ngờ chết đi, có lẽ Trương Khởi Linh sẽ nắm giữ tất cả những gì cậu đã học.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt lộ ra vài phần ý cười, cũng đang mong đợi Trương Khởi Linh sẽ tạo ra những thành tích khác biệt.

Trương Khởi Linh đang giải quyết cơ quan trước mặt này, trong mắt cậu lóe lên vài phần kỳ lạ, những thứ Vương Diệp dạy lúc đó, lại hiện lên trong đầu, tất cả những kiến thức điểm.

Bao gồm Ngũ hành Bát quái môn, đều hiện lên trước mắt cậu.

Những thứ này và cái Bát quái bàn trước mặt này, dường như không có bất kỳ mối liên hệ nào, nhưng Trương Khởi Linh lại bắt đầu tìm điểm đột phá trên các chi tiết.

Vương Diệp vừa nãy chính là luôn quan sát các chi tiết.

Có lẽ những chi tiết này có thể giúp cậu giải quyết vấn đề.

Trương Khởi Linh nghĩ trong lòng như vậy, sự tập trung trên mặt cậu khiến Bàn Tử phải thán phục.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cái đĩa tròn này, bất kể y vắt óc suy nghĩ thế nào, y cũng không nghĩ ra được nửa điểm phương pháp giải quyết.

Y chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh chờ đợi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với Bàn Tử: “Nếu anh muốn học thì anh cũng có thể đứng bên cạnh xem, dù sao Ngũ hành Bát quái anh chắc cũng biết không ít.” Vương Diệp nói xong câu này, dứt khoát đưa cho Trương Khởi Linh một cái la bàn.

Trương Khởi Linh cầm cái la bàn trong tay này, lúc này mới phát hiện mình đã bỏ qua một điểm cực kỳ quan trọng, cậu ta xấu hổ cười cười.

Vương Diệp kiên nhẫn chờ đợi Trương Khởi Linh giải khai cái đĩa tròn này, cậu đã biết đáp án cũng như phương pháp giải khai thật sự rồi, tiếp theo chỉ cần xem Trương Khởi Linh biểu diễn là đủ rồi.

Nhưng Vương Diệp cuối cùng vẫn đánh giá cao quá Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh vì độ khó thực sự quá cao, đến nỗi trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy sự phức tạp, thời gian từng phút từng giây trôi qua, Trương Khởi Linh không nghĩ ra được phương pháp giải quyết.

Trương Khởi Linh đành chịu, chỉ có thể trả la bàn lại cho Vương Diệp, nhìn Vương Diệp cũng cúi đầu xuống, cam tâm tình nguyện chịu Vương Diệp mắng mỏ, cậu ấy giải thích với Vương Diệp rằng mình không biết làm sao để tháo gỡ.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh dáng vẻ đó, liền gật đầu, vỗ vai cậu ấy, tay cũng cầm lấy la bàn.

Trương Khởi Linh vốn tưởng Vương Diệp còn cần một lúc mới tháo gỡ được, nào ngờ ngón tay Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng xoay vài vòng trên la bàn, theo cách thức khảm nạm cơ quan bên trong.

Vương Diệp nhẹ nhàng xoay chiếc la bàn, sau đó lại kéo đầu kia ra.

Cách làm của Vương Diệp thật sự quá kỳ lạ, nhưng không thể không nói rằng, cơ quan ở đây quả thực quá phức tạp, nếu không thì sao chuyện này có thể xảy ra với Vương Diệp được?

Và điều quan trọng là, sau khi Vương Diệp hoàn thành xong mọi chuyện, dứt khoát đặt tay lên nút “Tứ Linh Linh” ở điểm tròn trung tâm.

Điểm tròn vừa ấn xuống, một cánh cửa trước mặt liền mở ra, chiếc đĩa tròn đó cũng biến mất ngay lập tức.

Mặt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười, anh ấy thậm chí không nói nên lời.

Đây quả là một chuyện đáng ăn mừng, Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mà thốt lên cảm thán.

“Sớm biết đơn giản thế này, tôi cũng...” Lời Trương Khởi Linh chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Chương 798

“Thứ này nhìn thì đơn giản, nhưng thực ra lúc nãy giao cho cậu, cậu vẫn còn mù tịt mà.

Bên trong có nhiều kiến thức cậu chưa học, đợi về rồi tôi dạy cậu.” Vương Diệp giọng điệu mang theo vài phần ý cười, Trương Khởi Linh nghe xong, liền gật đầu, cũng khó trách Vương Diệp vừa rồi không mắng cậu.

Nếu không thì trong vấn đề then chốt như vậy, cậu ấy mà phạm phải lỗi sơ đẳng đó, chắc hẳn Vương Diệp cũng sẽ ghét bỏ cậu thôi.

Trương Khởi Linh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng buông lỏng nắm đấm, lòng bàn tay cậu ấy ướt đẫm mồ hôi.

Cậu ấy không ngờ rằng, vào thời khắc này lại căng thẳng đến mức độ đó.

Trước mặt những tiền bối như vậy, ai có thể giữ bình tĩnh mà ứng phó được chứ?

Nghĩ đến đó, sự căng thẳng của cậu ấy dường như cũng trở thành chuyện bình thường.

Trương Khởi Linh không nhịn được muốn cười.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, anh ấy vừa đi về phía trước, vừa cố ý dừng bước chờ cậu.

“Nhanh lên theo kịp!” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần thúc giục.

Trương Khởi Linh nghe vậy liền gật đầu, cậu ấy tăng tốc bước chân theo kịp, nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mà cười nói với anh.

“Thực ra những cơ quan này nhìn cũng không đến nỗi khó khăn lắm.” “Chúng rất khó, nói theo lý thuyết thì cậu không nên đến đây.” Mặt Vương Diệp hiện rõ vẻ nghiêm túc, anh ấy biết nơi này nguy hiểm đến mức nào, giờ nhìn Trương Khởi Linh, anh ấy lại không cảm thấy cậu ấy đã dốc hết sức.

Trương Khởi Linh nhìn thấy dáng vẻ của Vương Diệp, mắt lóe lên vài phần kỳ lạ, cậu ấy rất lâu không nói nên lời.

Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, lại dẫn cậu ấy từng bước đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tuy đi theo sau hai người họ.

Nhưng hai người họ vẫn luôn chú ý đến môi trường xung quanh, căn bản không hề để ý đến cuộc đối thoại của Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh quay đầu cẩn thận nhìn họ một cái.

Trương Khởi Linh trông có vẻ không quan tâm nhiều thứ bên ngoài.

Nhưng thực tế, khi cậu ấy ở bên cạnh Vương Diệp, giống như một đứa trẻ, làm sao có thể không quan tâm đến những thứ này được.

Phát hiện hai người họ đều không chú ý đến mình, Trương Khởi Linh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Vương Diệp chỉ vào lối đi phía trước, sau đó nói.

“Tôi đoán xem con Huyết thi có ở đây không.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Nghe Vương Diệp nói vậy, mắt Trương Khởi Linh lóe lên vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh nhíu mày, ngay sau đó lại siết chặt nắm đấm

nói.

“Trong không khí không có mùi đặc biệt, mùi máu tanh cũng không, nhưng lại có mùi tiêu thạch.” Tiêu thạch là một loại thuốc súng, vậy có nghĩa là nơi này có tồn tại thuốc nổ, và bọn họ quả thực đã tiến hành oanh tạc ở đây, bao gồm cả một số màu sơn trên vách tường cũng đã phai nhạt đi vào lúc này.

Vương Diệp nhìn những màu sơn đó, mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Anh ấy đi đến chỗ bích họa này, cẩn thận quan sát từng chi tiết nhỏ ở đây.

Bức bích họa đó được vẽ bằng tâm huyết, mỗi nét bút, mỗi đường vẽ đều được phác họa tỉ mỉ, trông vô cùng tinh xảo, nói là tuyệt tác cũng không quá lời.

Vương Diệp nhíu mày, cứ thế bình tĩnh nhìn.

Nhưng khi anh ấy đang quan sát những bích họa này, Bàn Tử bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nhìn Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói.

“Tôi biết rồi, tôi biết chỗ này có vấn đề gì!” Giọng Bàn Tử tràn đầy kích động, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, liền nhíu mày, còn Bàn Tử thì đi đến, chỉ vào bích họa nhìn Vương Diệp vô cùng phấn khích nói.

“Nhìn xem đây là những tổ nhện nào!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, nhưng Vương Diệp trong bích họa này, lại chẳng thấy gì cả.

Anh ấy nhíu mày, trừng mắt nhìn Bàn Tử, tưởng Bàn Tử bị trúng tà rồi.

Không ngờ Bàn Tử lại đẩy tay Vương Diệp, vô cùng phấn khích kể cho anh nghe chuyện mình từng vô tình làm đổ tổ nhện trước đây.

Lúc này Vương Diệp mới biết, sở dĩ Bàn Tử có thể phân biệt được đây là tổ nhện, là vì trước đây khi Bàn Tử phá tổ nhện, từng phát hiện những con nhện này khi làm tổ, đều sẽ xây một số hạt châu màu trắng kỳ lạ lên trên.

Những thứ này đương nhiên không phải là trứng của chúng, mà tương tự như một vật để chống lại kẻ địch bên ngoài, ngăn chặn trùng noãn bị ăn mất khi chúng ra ngoài kiếm ăn.

Vương Diệp nhíu mày, nhưng Bàn Tử lại bất chợt lạnh mặt, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Có một chuyện rất quan trọng quên không nói với Biểu đệ, đó là những con nhện này, chúng xây tổ ở những nơi như vậy, đa số đều ăn thịt người chết.” Vì vậy chúng có thể có một số đặc tính tấn công con người.

Câu cuối cùng của Bàn Tử bổ sung trong lòng, nhưng tất cả mọi người đều đã biết, Hạo Thiên Chân càng vội vàng đi đến, cậu ấy từ trong túi mình lấy ra một cái xẻng nhỏ.

Cái xẻng này là cậu ấy tìm thấy ở chỗ Nhân Thủ Xà Thân.

Lúc đó tất cả mọi người đều tưởng Hạo Thiên Chân không lấy gì, nhưng thực tế, cậu ấy vẫn chọn một cái xẻng nhỏ, cái xẻng này cậu ấy cũng đã nghiên cứu khi về.

Nhưng lại phát hiện cái xẻng bình thường này, trên đó không có bất kỳ đặc điểm đặc biệt nào.

Nghĩ đến đó, mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ kỳ lạ, chỉ là, khi cậu ấy lấy cái xẻng này ra, lại cảm thấy lòng mình hơi trấn tĩnh một chút, cậu ấy đưa nó lên mũi ngửi một cái.

Trương Khởi Linh nhìn thấy hành động ngốc nghếch của Hạo Thiên Chân, bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở nói.

“Đừng nghĩ nhiều, thứ này là vì chất liệu bên trong chứa một lượng trấn tĩnh nhất định, nên cây xẻng này e rằng chỉ có thể dùng làm...” Lời Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, cậu ấy sợ lời mình nói quá nghiêm trọng, sẽ đả kích Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, tuy lòng không cam, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này Vương Diệp đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm hai người họ, không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Bàn Tử thì đẩy tay Vương Diệp, hơi căng thẳng nói.

“Biểu đệ có thấy hơi kỳ lạ không, nơi này hình như chỉ có chúng ta từng đến, vậy có phải chúng ta đi nhầm hướng rồi?

Chúng ta bây giờ vẫn nên đưa Huyết thi ra ngoài trước đã.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp, Vương Diệp thấy Bàn Tử dáng vẻ này, liền gật đầu, quay người chuẩn bị rút lui khỏi nơi này.

Không ngờ, trong bích họa bỗng nhiên truyền đến tiếng động li ti.

Vương Diệp nhíu mày, mắt lộ rõ vẻ phức tạp.

Bàn Tử nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, đã ném đuốc qua, sau đó nhanh chóng dẫn họ rời đi.

Khi rời khỏi đây, nhìn cánh cửa Bát Quái Môn trước mặt này, Bàn Tử vẫn mong Vương Diệp có thể phục hồi lại cánh cửa.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử lại lắc đầu, cánh cửa Bát Quái Môn này trừ khi là phục hồi từ bên trong, nếu không thì bên ngoài căn bản không có cách nào khiến nó biến về dạng khác.

Chỉ nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, anh ấy vô cùng cấp thiết nói.

“Nếu bây giờ không phục hồi lại cánh cửa này, nhện bên trong chắc chắn sẽ chạy ra, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.” Giọng Bàn Tử tràn đầy cấp thiết, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy cũng có chút không đành lòng, liền vỗ vai Bàn Tử nói.

“Biểu đệ ở đây chờ tôi vào trước.” Vương Diệp vừa nói vừa đi vào, sau đó sờ soạng công tắc ở hai bên, ngay sau đó, nhanh chóng xoay cánh cửa này lại.

Tốc độ đóng cửa thực sự quá nhanh, đến nỗi khi Vương Diệp nhảy ra từ bên trong, cảnh tượng hiểm nghèo khiến tim Bàn Tử gần như muốn nhảy ra ngoài.

Bàn Tử nhíu mày, mắt lộ ra vẻ kỳ lạ, thậm chí không nhịn được muốn khóc.

Nhưng lúc này, anh ấy lại nghe thấy âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai.

“Chạy cái gì mà chạy, hai thằng ngu các người, có gì mà sợ, chẳng phải chỉ là nhện thôi sao, gọi chúng tôi xuống đối phó không được à?” Giọng Thương Ngọc vang lên bên tai Bàn Tử, Bàn Tử cả người giật mình, nhưng ngoài Bàn Tử nghe thấy, những người khác đều nghe thấy.

Trương Khởi Linh đi đến trước mặt Bàn Tử, mắt lộ rõ vẻ sắc bén.

Tên Bàn Tử này không thể nào là kẻ phản bội, vậy có nghĩa là, Thương Ngọc đã đặt một loại thiết bị nào đó lên người Bàn Tử, nếu không thì Thương Ngọc không thể nói chuyện với họ được.

Nghĩ đến đó, Trương Khởi Linh dứt khoát sờ soạng trên người Bàn Tử.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại đi đến, nhìn Trương Khởi Linh, hơi gấp gáp nói.

“Cậu đợi một chút, để tôi tìm.” Hạo Thiên Chân nói xong, không đợi Trương Khởi Linh kịp phản ứng, đã tóm lấy quần áo của Bàn Tử, cậu ấy tóm lấy bộ quần áo này chỉ rung một cái, liền thấy một cái kẹp màu đen rơi xuống.

Cậu ấy cầm cái kẹp này trong tay, bên trong vẫn có giọng Thương Ngọc truyền ra.

Giọng Thương Ngọc mang theo vài phần kiêu ngạo và khinh bỉ, hiển nhiên là ghê tởm hành vi của họ.

“Các người còn ở đó làm gì nữa?

Tôi bây giờ nguyện ý đến giúp các người, là vinh dự của các người.

Nhện bên trong này tôi biết cách giải quyết.” Vương Diệp nghe Thương Ngọc nói vậy, lập tức cười lạnh một tiếng.

Tên này đúng là chuẩn bị vớt một đống tiền lớn từ đây, vì tiền có thể làm mọi thứ, dục vọng là tiền đề hủy hoại một người.

Vương Diệp vô cùng bình tĩnh nói.

“Nhưng mà, chúng tôi đã đóng cửa rồi.” Thực ra anh ấy cũng biết lời mình nói ra sẽ mang đến đả kích lớn đến mức nào cho Thương Ngọc.

Mặt Thương Ngọc lộ ra vài phần kỳ lạ, anh ta nhíu mày, rất lâu không nói nên lời.

“Thôi vậy, cậu có thể mở ra đóng lại, vậy chứng tỏ cậu còn có thể mở lại lần nữa, nên bây giờ tôi phái người xuống.” Thương Ngọc vừa nói, vừa nhếch miệng cười.

“Tôi hy vọng cậu có thể hợp tác tốt với họ.” Lời của anh ta chỉ có sự tự tin, dường như chắc chắn Vương Diệp và nhóm người kia nhất định sẽ làm theo lời mình nói.

Đáng tiếc, Vương Diệp nghe thấy giọng anh ta, lại trợn trắng mắt, không chút do dự nói.

“Xin lỗi, tôi bây giờ không muốn làm chuyện như vậy.

Hơn nữa cậu để họ xuống, bốn người chúng tôi dễ dàng có thể giải quyết tính mạng của họ.” Vương Diệp mặt đầy lạnh lẽo nói, cái lạnh trong giọng điệu đó không phải giả.

Chương 799

Chỉ là bây giờ Thương Ngọc căn bản không quan tâm, Thương Ngọc mặt đầy vẻ không sao cả nói.

“Không sao cả nha, cậu giết một tốp, vậy thì giết thêm một tốp nữa đi, dù sao người thì nhiều, cậu có bản lĩnh thì cứ giết.” Dáng vẻ của Thương Ngọc giống như một tên điên thực sự.

Vương Diệp cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao Thương Ngọc lại xuất hiện ở nơi này, anh ấy siết chặt nắm đấm, tuy hận Thương Ngọc đến tận xương tủy.

Nhưng cánh cửa vẫn mở ra, bốn người họ không thể thoát ra, chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng chiếu vào, bao gồm cả tiếng bước chân đều đặn vang lên bên tai.

Vương Diệp nhíu mày, mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Không ai biết Vương Diệp đang nghĩ gì, nhưng Bàn Tử thì siết chặt răng, sau đó mở miệng nói.

“Thật sự là quá đáng.” Giọng Bàn Tử tràn đầy sự khó chịu, nhưng Thương Ngọc lại khẽ cười một tiếng, mở miệng bổ sung.

“Như vậy đấy, ít nhất họ vào có thể giúp các người tìm lại tổn thất, như vậy không phải là một chuyện rất tốt sao?” Giọng Thương Ngọc tràn đầy vẻ nghiêm túc, dường như mình đã giúp họ một món hời lớn, nhưng Bàn Tử nghe xong trên mặt chỉ có sự chán ghét nồng đậm, tên này ghê tởm đến mức khiến anh muốn ra ngoài tát cho nó hai cái.

Nếu không phải vì Vương Diệp ngăn cản ở đây, e rằng Bàn Tử đã nhảy ra ngoài từ lâu rồi.

Nhìn khoảng mười mấy người đứng trước mặt, Vương Diệp cũng phát hiện quần áo họ mặc không giống mình.

“Tại sao họ lại mặc đồ bảo hộ?” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần chất vấn.

Thương Ngọc trông có vẻ không quan tâm đến thuộc hạ của mình, nhưng thực tế về mặt an toàn, anh ta vẫn chuẩn bị rất đầy đủ.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp cũng không cảm nhận được bất kỳ khí độc nào ở đây.

Hay là anh ấy đã bỏ sót điều gì?

Nghĩ đến đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Anh ấy rất lâu không nói một lời nào, nhưng Thương Ngọc trong bộ đàm lại mở miệng bổ sung một câu.

“Tôi nghĩ cậu có thể cúi đầu nhìn xuống chân mình, vì ở đó có một số thứ cậu chưa chú ý đến.” Giọng Thương Ngọc mang theo vài phần tiếc nuối, anh ta tưởng Vương Diệp đã quan sát những thứ này vô cùng tỉ mỉ rồi.

Nhưng không ngờ Vương Diệp cũng giống như người bình thường, vẫn sẽ bỏ qua những chi tiết này.

Mặt anh ta lộ ra vài phần tiếc nuối.

Chỉ là khi anh ta nói những lời này, lại không chú ý đến sự thay đổi biểu cảm trên mặt Vương Diệp, bọn họ bây giờ chỉ có một chiếc bộ đàm mà thôi, không có nghĩa là anh ta có thể nhìn thấy Vương Diệp.

Vương Diệp lạnh lùng cười, nhìn Trương Khởi Linh, người vẫn luôn nhìn mình, chỉ là lắc đầu, không nói gì cả.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại mặt đầy cấp thiết nhìn bộ đàm truy vấn.

“Ý gì?

Chỗ này có gì?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần khó hiểu.

Nhưng Thương Ngọc ở đầu dây bên kia nghe thấy, trên mặt lại chỉ có sự khó chịu.

Anh ta căn bản không thèm trả lời Bàn Tử, thậm chí khi đối mặt với Bàn Tử, thái độ còn trở nên vô cùng tệ.

“Mày có bản lĩnh thì tự mình đi tìm, đừng đến hỏi tao, tao sẽ không nói cho mày đâu.” Giọng Thương Ngọc tràn đầy sự khó chịu.

Bàn Tử thấy Thương Ngọc như vậy, liền trợn trắng mắt, thầm nghĩ tên này đối xử với người khác phân biệt thật lớn, nhưng điều này cũng đáng đời, Vương Diệp cái gì cũng không muốn nói cho anh ta.

Lúc này Vương Diệp chỉ khẽ cười, mở miệng nói.

“Thôi vậy, cậu không muốn nói cũng không sao, dù sao thứ này không quan trọng đến vậy, cũng chẳng đáng gì.” Vương Diệp rất nghiêm túc nói, nhưng anh ấy không biết rằng, lời mình nói ra, Thương Ngọc ở đầu bộ đàm lại cười phá lên.

Anh ta biết rằng Mô Kim Hiệu Úy trừ mình ra, không ai có thể mạnh hơn mình, ngay cả Vương Thần Tiên lừng danh.

Vương Diệp làm sao có thể so sánh với anh ta được?

Nếu không phải bây giờ anh ta bị thương, loại người như Vương Diệp còn chưa đến lượt nói chuyện trên đầu anh ta.

Nghĩ đến đó, mặt Thương Ngọc cũng lộ ra vài phần tự hào.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc lâu không nói chuyện, lại nhìn những thuộc hạ của anh ta, sau đó dẫn họ đi về phía trước.

“Các người biết làm thế nào để xử lý những con nhện này không?” Vương Diệp nhìn những thuộc hạ của Thương Ngọc cười.

Đối phương nghe Vương Diệp nói vậy, chỉ cho anh ấy một ánh mắt lạnh lẽo, cuối cùng không có bất kỳ phản hồi nào khác, rõ ràng là không muốn trả lời Vương Diệp.

Nhìn thấy dáng vẻ của họ, Vương Diệp chỉ nhún vai, cũng chẳng quá để ý gì.

Họ không muốn nói nhiều, vậy thì mặc kệ họ, dù sao Vương Diệp cũng chỉ vì quá nhàm chán, huống hồ dưới chân giẫm phải trùng noãn, thì có làm sao?

Khi Vương Diệp giẫm phải trùng noãn ở đây, không có bất kỳ vấn đề gì.

Những con nhện đó khi đi qua trước mặt anh, cũng không tấn công anh.

Vậy có nghĩa là những trùng noãn này vô hại.

Ngoài điểm này ra, cũng gián tiếp chứng minh một điều, chỉ cần Vương Diệp thích nghi và chung sống với những thứ ở đây.

Tiếp theo, cho dù dưới chân anh toàn là trùng noãn, những con nhện và động vật đó cũng không nhất định sẽ tấn công anh.

Giống như trong một quần thể sống, một số con cá sau khi đẻ trứng xong, nếu có con cá lớn hơn bơi qua chỗ thủy thảo, và mang trứng cá đi.

Chỉ cần những con cá đó không tấn công con cá lớn hơn này.

Vậy có nghĩa là, tiếp theo sẽ không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào, ngay cả khi con cá lớn hơn này ăn hết trứng cá của chúng.

Tuy nhiên những con cá này sẽ thay đổi địa điểm.

Nghĩ đến đó, mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Anh ấy từ rất sớm đã từng xem qua thí nghiệm tương tự, vì vậy lúc này nhìn những người kia mặc đầy đủ vũ trang, đi qua trước mặt mình, lại cảm thấy lần này họ đã tính toán sai rồi.

Chỉ cần ở đây không có khí độc, thì không cần làm những chuẩn bị mặc đầy đủ vũ trang này.

Và điều quan trọng nhất là, khứu giác và độ nhạy bén của những động vật này.

Tuyệt đối không phải con người có thể cảm nhận được.

Hơn nữa Vương Diệp và nhóm người kia đã ở đây lâu như vậy, không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, vậy chứng tỏ họ đã vô tình hòa nhập vào môi trường này.

Nhưng những người mặc đồ bảo hộ toàn thân này, cố gắng mang đi một số thứ ở đây, và ở đây hoành hành, hoạt động không kiêng nể gì, điều này chẳng khác nào nói chuyện viển vông.

Đồ bảo hộ trên người họ, tuy cách ly một phần nguy hiểm, nhưng cũng cách ly mùi cơ thể của họ, đến nỗi những con vật có khứu giác nhạy bén thực sự sẽ chú ý đến sự xuất hiện của những thứ này.

Chúng chắc chắn có thể ngửi thấy mùi của họ.

Và phát tín hiệu tấn công trước.

Như vậy, những tên này đừng hòng thoát ra.

Vương Diệp nhìn đoàn người họ đi qua trước mặt mình, chỉ đang lặng lẽ chờ đợi một thủ lĩnh của họ.

Anh ấy có thể đoán được, những tên này sẽ thảm hại đến mức nào ở đây.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, nhìn đoàn người này, mắt lộ rõ vẻ phức tạp.

Một tên đi cuối cùng chú ý đến hành động của Vương Diệp, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

"Cậu đang làm gì ở đây?" Giọng điệu anh ta mang theo vài phần chất vấn, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại mặt đầy vô tội nhún vai, biểu thị mình không làm gì cả.

Vương Diệp vừa nhún vai vừa nhìn anh ta mặt đầy bất đắc dĩ nói.

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở các người, đa hành bất nghĩa tất tự tễ.

Đạo lý như vậy có lẽ không cần tôi phải dạy, ba tuổi cũng biết mà." Ném lại lời này xong, Vương Diệp liền từng bước đi về phía trước.

Anh ấy không muốn giải thích gì thêm, lời này nói ra, cũng khiến Thương Ngọc trong bộ đàm mịt mờ.

Thương Ngọc nhíu mày, nghĩ thầm, Vương Diệp rốt cuộc có chuyện gì đang che giấu mình?

Khi anh ta không hiểu rõ tất cả những điều này, liền ra hiệu cho thuộc hạ của mình đi theo sau Vương Diệp.

Họ thông qua âm thanh trong tai nghe để phán đoán, tiếp theo phải làm gì?

Hiện giờ, nghe Thương Ngọc chỉ huy, họ càng đồng loạt dừng bước, ánh mắt sắc bén của họ dừng lại trên người Vương Diệp.

Chờ Vương Diệp ra lệnh tiếp theo cho họ, còn Vương Diệp thì chỉ vào con đường phía trước nói.

"Tiếp tục đi thẳng theo lối này." Nói xong lời này liền không trả lời những người này nữa, chỉ là họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như muốn đợi Vương Diệp chủ động bước đi, họ mới bằng lòng đi

lên.

Nhìn thấy dáng vẻ của họ, mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, sau đó tự động đi trước mặt họ.

Nhưng khi Vương Diệp đi về phía trước, lại cố ý xin Bàn Tử một điếu thuốc, anh ấy cứ thế châm.

Bàn Tử thấy Vương Diệp hút thuốc như thấy ma mà nhảy dựng lên.

“Biểu đệ không hút thuốc mà?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kinh ngạc, Vương Diệp nghe thấy lại mặt đầy không cho là đúng.

Nếu là Vương Diệp dẫn những tên này qua, không chừng sẽ họa cập trì ngư.

Chẳng thà dùng một ít mùi che giấu, đợi Vương Diệp giao tất cả mọi thứ cho họ đối phó, thì đó là vấn đề của họ rồi.

Nghĩ đến đó, mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Chương 800

Dáng vẻ đó trông thật bất cần đời, ngay cả khi đối mặt với sự chất vấn của Bàn Tử, Vương Diệp vẫn không thay đổi sắc mặt.

“Liên quan gì đến Biểu ca?” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, mặt Vương Diệp chỉ có vẻ không cho là đúng.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp lại tiếp tục đi vào bên trong.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử hơi chê trách nói.

“Vương Diệp muốn làm gì?

Chúng ta nên tôn trọng anh ấy, chứ không phải như anh, lập tức chạy đi chất vấn anh ấy.

Anh làm vậy là rất sai.” Lời Hạo Thiên Chân mang theo vài phần cảnh cáo, Bàn Tử nghe xong chỉ có thể cứng đầu gật đầu, nhưng trên mặt anh lại lộ rõ vẻ khổ sở và vô tội.

Những người khác nhìn thấy cảnh tượng giữa họ, trên mặt cũng lộ ra vài phần suy tư, xem ra họ cũng không giống như lời đồn bên ngoài là quan hệ tốt, mà sẽ xảy ra những tranh cãi nhất định.

Đặc biệt là Bàn Tử, Bàn Tử trong số họ, cũng không hòa nhập tốt như cá gặp nước.

Sau khi cân nhắc điểm này, mấy người đó đều thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Thương Ngọc cũng vậy.

Chỉ cần họ không liên kết lại để thám hiểm ở nơi này, thì mọi chuyện tiếp theo đều dễ nói.

Dù sao một khi mấy tên này liên kết lại, họ đồng lòng hiệp sức, thì không có khó khăn nào mà họ không thể vượt qua.

Đây là lời nhận xét của người ngoài về họ, cũng là điều Thương Ngọc vẫn luôn đề phòng.

Thương Ngọc nhíu mày, tiếp tục dặn dò những thuộc hạ của mình, đi theo sau họ, và báo cáo hành vi cử chỉ của họ kịp thời cũng như ghi lại kịp thời.

Hiện giờ Vương Diệp đi đến trước cánh cửa lớn đó, quay đầu nhìn đội người phía sau, phát hiện họ đi chậm chạp, liền trực tiếp dập tắt điếu thuốc trong tay tại chỗ.

Vương Diệp dập tắt điếu thuốc tại chỗ, đồng thời cũng rất cẩn thận, anh ấy không cố ý phá hoại những trùng noãn đó.

Làm xong một loạt chuyện này xong, Vương Diệp mới nhìn họ, cười nói.

“Đi chậm như vậy, lẽ nào là chuẩn bị kéo dài thời gian, để các người ở đây lười biếng à?” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Thương Ngọc trở nên hơi khó coi.

Thương Ngọc nhíu mày, sau đó mở miệng phê bình.

“Các người đang làm gì ở đó?

Tôi không phải đã bảo các người tăng tốc bước chân sao?” Thương Ngọc vừa nói, vừa chất vấn.

Vương Diệp nghe thấy lời Thương Ngọc vang lên bên tai, trên mặt lại chỉ có một nụ cười lạnh.

“Tăng tốc bước chân à?

Tôi thấy tất cả sự chú ý của họ đều đặt trên người Bàn Tử, làm sao có thể tăng tốc bước chân?

Bàn Tử bây giờ đi chậm như vậy mà.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử cảm thán.

Bàn Tử mệt đến thở hổn hển, hai tay chống đầu gối, nhìn Vương Diệp sau đó mở miệng nói.

“Trời ơi, Biểu đệ đi nhanh vậy làm gì, Biểu đệ không phải không biết thể lực của tôi không theo kịp Biểu đệ à.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, hơi khó chịu trách mắng.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, mới khẽ mỉm cười.

Nhưng Vương Diệp lại đặt ánh mắt lên những thuộc hạ của Thương Ngọc.

“Tôi đã đến đây rồi, các người tiếp theo là muốn xem tôi mở cửa, hay sao?” Vương Diệp trông có vẻ là mọi thứ đều tuân theo chỉ thị của họ, nhưng Thương Ngọc lại nếm ra một mùi vị không đúng.

Vương Diệp làm sao có thể ngoan ngoãn như vậy?

Vương Diệp bình thường là người như thế nào, Thương Ngọc vẫn nhớ rõ mồn một.

Thương Ngọc nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta còn chưa mở miệng nói chuyện, Bàn Tử đã trực tiếp nhìn cánh cửa này nói.

“Biểu đệ cứ mở thẳng đi, dù sao cánh cửa này chúng ta đâu phải không biết mở.” Mặt Bàn Tử mang theo vài phần vui vẻ, Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trên mặt lại lộ ra vài phần do dự, anh ấy lắc đầu, bỗng nhiên phản đối nói.

“Không được như vậy, chúng ta phải nghe Thương Ngọc, Thương Ngọc nhìn là biết Mô Kim Hiệu Úy chính phái mà.” Vương Diệp vừa nói, vừa khẽ cười.

Thương Ngọc nghe Vương Diệp nói vậy, tưởng anh ấy đang nịnh mình, đang lén lút cười hai tiếng.

Nhưng rất nhanh, anh ta lại nhận ra có điều không đúng, Vương Diệp làm sao biết thân phận của mình!

Thương Ngọc siết chặt răng, sau đó trong bộ đàm mở miệng chất vấn.

"Cậu làm sao biết tôi là Mô Kim Hiệu Úy này?" Giọng Thương Ngọc mang theo vài phần kinh ngạc và khó hiểu.

Vương Diệp nghe Thương Ngọc nói vậy, thì mặt đầy không cho là đúng nói.

"Đoán đấy.

Có thể để thuộc hạ của cậu đi vào, nơi này còn dùng hình thức đặc biệt này, phong tỏa thi thể ở đây, không cho linh hồn của nó bay ra, trừ loại hạ tam lạm..." Lời Vương Diệp nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại, giây tiếp theo lại đổi cách nói, cười hì hì nói.

"...Chính là dùng phương pháp của cậu để nhốt những thứ này, về cơ bản đều không thoát khỏi liên quan đến Mô Kim Hiệu Úy.

Nhưng Mô Kim Hiệu Úy cũng chia làm hai loại, một loại là chính phái, một loại là tà phái." Hạo Thiên Chân nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức trừng mắt, mặt đầy kinh ngạc tiến đến gần, lại không ngờ, Thương Ngọc tên này làm người trông có vẻ đàng hoàng, sau lưng lại có một mặt đáng khinh như vậy.

Hạo Thiên Chân không nhịn được mở miệng truy vấn.

"Vậy có nghĩa là, anh ta có thể là tà phái." Lời Hạo Thiên Chân mang theo vài phần suy đoán, nhưng Vương Diệp nhìn thấy Hạo

Thiên Chân dáng vẻ này, lại khẽ cười một tiếng, Bàn Tử càng vỗ vai cậu ấy nói.

“Mạnh dạn một chút, chúng ta trực tiếp bỏ ‘có thể’ đi.” Bàn Tử không kiêng nể gì nói ra lời này, lập tức khiến Thương Ngọc tức giận.

Vương Diệp nghe thấy tiếng Thương Ngọc gầm lên, vang vọng ở đầu bộ đàm, nhìn Bàn Tử cũng mở miệng nói.

“Biểu ca đừng nói, tôi không nhắc nhở Biểu ca, bây giờ Biểu ca mà còn tiếp tục nói nhảm nữa, chúng ta ra ngoài thì tên này tuyệt đối sẽ không bỏ qua chúng ta.” Vương Diệp vừa nói, vừa cười với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Vương Diệp dáng vẻ này, dứt khoát gật đầu.

Những người mặc đồ bảo hộ đó, vẫn đang nghiên cứu cánh cửa, đương nhiên không chú ý đến sự trao đổi ánh mắt qua lại trên mặt họ.

Vương Diệp cũng lười để ý đến những tên này.

Nhưng lúc này Bàn Tử cầm bộ đồ bảo hộ trong tay, bỗng nhiên nhìn Vương Diệp cười hì hì nói.

“Tôi vừa mới làm quen với một người, anh ta đặc biệt tặng cái này cho tôi.” Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức lạnh mặt, nhìn chằm chằm bộ đồ bảo hộ trong tay anh ta, càng không chút do dự ném sang một bên.

Hành động của Vương Diệp thực sự quá nhanh, Bàn Tử bị anh ấy dọa giật mình.

Đợi anh ta phản ứng lại xong, lại vội vàng kéo tay Vương Diệp gấp gáp truy vấn.

“Tại sao phải ném?” Bàn Tử vẫn đang nghĩ trong lòng, nếu gặp phải nguy hiểm gì, sẽ dùng cách này để rời đi, nhưng không ngờ

Vương Diệp lại trực tiếp ném bộ đồ bảo hộ của anh ta đi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, lười trả lời câu hỏi của anh ta, mà đi đến chỗ cánh cửa đó, mở cánh cửa này ra.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử muốn đi nhặt bộ đồ bảo hộ.

Chỉ là dậm chân, từng bước đi đến trước mặt Bàn Tử.

Cậu ấy giẫm bộ đồ bảo hộ dưới chân, Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh đối đầu với mình dáng vẻ đó, lập tức tức giận đến siết chặt răng.

Ban đầu tôi định mắng Trương Khởi Linh một trận té tát, nhưng không ngờ anh ta lại nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn Bàn Tử với ánh mắt kỳ lạ.

Bàn Tử thấy anh ta như vậy, cuối cùng cũng hiểu ra có gì đó không ổn, liền ném thứ đó xuống đất, không nhặt lại nữa.

Cho dù Bàn Tử không biết nguyên nhân, nhưng việc có thể khiến Vương Diệp và Trương Khởi Linh liên thủ ngăn cản như vậy tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc suy tư, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần kỳ quái.

Vương Diệp đã trăm phương nghìn kế ngăn cản, ngoài việc Vương Diệp biết rõ chân tướng ở đây, liệu còn có điểm nào rõ ràng hơn không?

Đó chính là các loại cơ quan ở đây, bao gồm cả lũ nhện, thực ra đã sớm hình thành một sự mặc nhận mang tính thói quen đối với bọn họ.

Với cái đầu không mấy linh hoạt của Bàn Tử mà còn có thể nghĩ ra những điều này, chắc chắn Thương Ngọc cũng phải nghĩ ra.

Nhưng Thương Ngọc lại không nhìn thấy cảnh tượng ở đây, nên căn bản không biết tình hình bên này đang diễn ra thế nào.

Lúc này Vương Diệp cũng đã mở cửa, ngay khi cánh cửa mở ra, những người mặc đồ bảo hộ liền ào ào đi vào.

Vương Diệp thì từng bước lùi về phía Bàn Tử.

Nhưng trong lúc Vương Diệp lùi lại, những người mặc đồ bảo hộ cũng đột nhiên dừng bước, họ nhìn Vương Diệp với ánh mắt nghiêm khắc.

“Sao anh không đi cùng chúng tôi?” Lời nói của họ mang theo vài phần chất vấn, nhưng Vương Diệp nghe xong lại cười như không, nhún vai, chỉ vào khung cảnh bên trong cánh cửa mà nói.

“Không phải các anh muốn vào sao?

Tôi đâu có nói muốn vào, vả lại bên trong không có cơ quan, cứ yên tâm!” Vương Diệp nói rõ ràng như vậy, mấy người kia đành bất đắc dĩ gật đầu.

Nhưng họ vẫn trừng mắt nhìn Vương Diệp, ánh mắt vẫn lóe lên vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp chỉ cười nhạt một cách đặc biệt bình tĩnh.

Dù họ có chấp nhận hay không, Vương Diệp vẫn tỏ vẻ không quan tâm.

Lúc này Vương Diệp cũng đứng cạnh Bàn Tử, nhìn đội người kia đi vào, mục tiêu của họ nhắm vào lũ nhện, cũng như những ổ trứng côn trùng trong bích họa, họ dường như muốn tiêu diệt lũ nhện này.

Chương 801

Nhưng trên thực tế, cách làm này của họ chỉ gây ra tai nạn lớn hơn mà thôi.

Vương Diệp không ngừng nhìn chằm chằm vào hoàn cảnh xung quanh, miệng tuy ngậm một điếu thuốc, nhưng tay vẫn nắm chặt thành quyền, như thể sắp tham gia một cuộc thi chạy nước rút vậy.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, cũng ý thức được có gì đó không ổn, liền bắt đầu từng bước lùi lại, Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Trương Khởi Linh thì đứng yên tại chỗ, mắt không chớp nhìn chằm chằm, cho đến khi Vương Diệp vỗ vai, Trương Khởi Linh mới quay đầu nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp không chút do dự chỉ ra phía sau mình, đoàn người bọn họ nhanh chóng bỏ chạy, họ co giò mà chạy, bộ dạng trông vô cùng vội vàng.

Ngoài điểm này ra, những người mặc đồ bảo hộ kia cũng cuối cùng đã nhận ra điều không ổn.

Những con nhện này và cả ổ trứng côn trùng đều giống hệt như khi họ mới vào, chỉ là khi bị tấn công, bộ đồ bảo hộ trên người căn bản chẳng có tác dụng gì.

Tất cả mọi người hỗn loạn thành một đống, họ quay đầu nhìn phía sau, nhưng phát hiện Vương Diệp không còn ở đó, họ cuống quýt cả lên, lớn tiếng la hét báo cáo tin tức bên này.

Lúc này Thương Ngọc biết được tình hình bên đó xảy ra, càng tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, ném mạnh điếu xì gà trong tay xuống đất.

Khốn kiếp, một chuyện nghiêm trọng như vậy lại xảy đến với bọn họ.

Mấy người mặc đồ bảo hộ đó, trong tình thế bất đắc dĩ đành cởi bỏ quần áo trên người.

Nhưng ngay khi họ cởi đồ, lũ nhện càng xông tới, trực tiếp ăn sống thịt xương của họ.

Họ cứ thế bị ăn sống nuốt tươi.

Tiếng kêu thảm thiết của họ không ngớt, thậm chí còn vang vọng khắp cả lối đi, Vương Diệp nghe thấy trên mặt cũng lộ ra vài phần không đành lòng, nhưng tự làm tự chịu, điều này cũng không trách Vương Diệp được.

Cho dù cậu ấy muốn cứu những người này, nhưng cậu ấy cũng không có cơ hội.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất đắc dĩ, cậu ấy nhún vai, thấy vẻ mặt của Bàn Tử, liền cười hì hì nói với Bàn Tử.

“Nếu anh muốn đi cứu họ, cứ việc làm đi.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo cái kẹp màu đen trên người Bàn Tử xuống, đồng thời cũng kẹp vào chân một con nhện khác, ngay khi cậu ấy kẹp cái kẹp đó lên.

Con nhện như bị điện giật, nhanh chóng rời đi, thấy cái kẹp bị nó mang đi, Vương Diệp chỉ mỉm cười, Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp tuy không nói một lời, nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần căng thẳng.

Sau một tiếng kêu thảm, con nhện liền nhanh chóng chạy xa, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, lại quay đầu nhìn đám nhện lớn phía sau mình.

Trên người những con nhện đó dính đầy thịt và máu, trông vô cùng kinh khủng, hệt như cơn ác mộng kinh hoàng trong phim thảm họa, Vương Diệp cả người ngây dại.

Sau khi phản ứng lại, cậu ấy cũng dẫn Trương Khởi Linh và những người khác nhanh chóng bỏ chạy, nhưng loại nhện này nhất định phải tìm cách giết sạch, nếu không gen của chúng sẽ lưu giữ bản năng ăn thịt người.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp cầm ngọn đuốc trong tay, dứt khoát ném về phía lũ nhện, khi ném qua, cậu ấy cũng cố ý hất chúng xuống đất.

Thấy hành động của Vương Diệp, Trương Khởi Linh dứt khoát dừng bước lại giúp Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp thậm chí không kìm được mở miệng nói.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Anh ta chỉ nghĩ Vương Diệp bị lũ nhện này vây khốn nên mới tới giúp, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại trực tiếp chỉ vào lũ nhện mà nói.

“Giết sạch chúng đi.” Sau khi Trương Khởi Linh phản ứng lại, anh ta gật đầu, cầm cây gậy trong tay, nhắm vào lũ nhện, một đòn sào ngang đó khiến không ít nhện bị vướng lên trên, hiển nhiên là đã bị anh ta đánh chết.

Vương Diệp nhìn hành động của Trương Khởi Linh, không nhịn được cười ha hả.

Trong chuyện này, vẫn là Trương Khởi Linh có cách hay nhất.

Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng, đợi Trương Khởi Linh giải quyết xong tình trạng thảm khốc trước mắt, Vương Diệp cũng ngồi phịch xuống đất, nhưng vẫn còn những con nhện khác riêng lẻ bỏ chạy.

Tuy nhiên, những con nhện này đã ghi nhớ mùi hương của bọn họ, e rằng trong thời gian ngắn sẽ không dám tới gây sự nữa.

Cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp liền vội vàng nhìn Trương Khởi Linh, mở miệng nói.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đừng dừng lại nữa.” Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại nói với vẻ mặt kinh hoàng.

“Hồi trước tôi từng có một cô bạn gái, cô ấy nói với tôi rằng, một khi để chúng chạy thoát, chúng sẽ ghi nhớ mùi của chúng ta, rồi gọi đồng bọn tới đối phó với chúng ta đó.” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần lo lắng, anh ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại cực kỳ tùy ý nói.

“Anh đừng nghĩ nhiều làm gì, bọn chúng không thông minh đến thế đâu, vả lại đầu óc chúng phát triển chưa hoàn thiện, kể cả độ nhạy bén trong những chuyện này cũng tuyệt đối không bằng chúng ta.” Nói xong lời này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền dẫn bọn họ đi đến nơi khác, nhưng Bàn Tử vẫn đứng yên tại chỗ, trên mặt viết đầy sự cố chấp.

Anh ta sợ rằng cho dù có chạy đến nơi khác, vẫn sẽ bị lũ nhện này truy đuổi, sợ hãi cũng là điều bình thường, điểm này Vương Diệp có thể hiểu được.

Cân nhắc đến tính cách của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được cảm thán một câu nói.

“Vậy thế này đi, nếu chúng nó qua đây đuổi anh, tôi và Trương Khởi Linh sẽ đi giải quyết chúng, còn anh và Hạo Thiên Chân đi tìm một chỗ ẩn nấp tốt hơn.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử không hề có nửa điểm ý kiến, anh ta gật đầu, dứt khoát đồng ý.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ khẽ mỉm cười với anh ta.

Mặc dù họ đang đi đến nơi khác, nhưng tiếng kêu thảm thiết phía sau vẫn không ngừng truyền tới.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp nói với vẻ đăm chiêu.

“Theo lý mà nói, bọn chúng không phải đều chết hết rồi sao?

Sao vẫn còn người sống?” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên đáp lại anh ta thế nào.

Kiểu gì cũng có cá lọt lưới, điều đó là bình thường.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại đi tới, nhìn Vương Diệp mở miệng truy hỏi.

“Có phải anh đã biết trước bọn họ sẽ xảy ra chuyện như vậy không?” Vương Diệp gật đầu, ngay từ khoảnh khắc cậu ấy bước vào đây, cậu ấy đã biết bên trong là một ổ động vật.

Chỉ là vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà những con nhện kia có hình thể lớn hơn mà thôi, còn nguyên nhân là gì thì Vương Diệp không biết.

Ngoài điểm này ra, việc những con nhện kia có thể làm tổ đẻ trứng ở đây đã chứng tỏ nơi này là nơi thông thoáng bốn phương tám hướng, e rằng khi cuối cùng họ đến chủ mộ thất, vẫn sẽ thấy nhện.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần lo lắng, cũng không biết nên đối phó thế nào với mọi chuyện tiếp theo.

Nhưng lo lắng lúc này cũng không giải quyết được vấn đề, vẫn phải cẩn thận đối phó với những thứ này.

Cân nhắc đến yếu tố này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, trên mặt cậu ấy mang theo vài phần ý cười.

“Cậu biết nên làm gì rồi đấy.” Hạo Thiên Chân gật đầu, từ trong túi mình lấy ra thuốc nổ.

Nhưng số thuốc nổ này không phải là loại Bàn Tử đã chuẩn bị trước đó, mà là loại cấp thấp hơn, cùng lắm chỉ là một quả bom khói, có thể che giấu mùi hương trên người họ.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, trên mặt mang theo vài phần hài lòng, không ngờ Hạo Thiên Chân làm việc hiệu quả đến vậy, ngay cả những thứ Vương Diệp từng nhờ cậu ấy tìm trước đây cũng có thể mang vào nhanh thế.

Thấy Hạo Thiên Chân châm lửa thứ này, Vương Diệp liền dứt khoát dẫn bọn họ đi thẳng về phía trước, con đường này cực kỳ dài.

Cứ như thể đi mãi không tới đích, đến nỗi sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp nói với vẻ đăm chiêu.

“Anh nói những con huyết thi đó sẽ không bị mắc kẹt ở đây chứ?” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần kỳ lạ, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử liền lắc đầu.

“Không thể nào bị kẹt ở đây, nếu ở đây, tôi có thể ngửi thấy mùi của chúng.” Nói xong lời này, Bàn Tử đột nhiên bật cười, anh ta che miệng, nhìn Vương Diệp, không kìm được cảm thán một câu nói.

“Mũi anh là mũi gì mà linh thế không biết?” Bàn Tử vừa nói vừa lén lút cười, dường như đang trêu chọc Vương Diệp, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

“Nếu anh không tin, tôi có thể trực tiếp dẫn anh đi tìm Thương Ngọc, tôi biết hắn ở đâu.” Hiện tại Vương Diệp không cho họ qua đó, chỉ là để tránh phiền phức và nguy hiểm mà thôi, nếu Bàn Tử muốn đi tìm chết thì Vương Diệp cũng không ngại chiều anh ta.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt lại lóe lên vài phần do dự.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh ta vẫn lắc đầu, kiểu hành động tìm chết này anh ta cũng không muốn làm, thấy Bàn Tử từ chối, Vương Diệp mới khẽ mỉm cười.

Ngay cả lúc đầu, Bàn Tử còn vì tâm lý hiếu kỳ của mình mà cảm thấy có chút tò mò về điều này.

Nhưng bây giờ bộ dạng mà Vương Diệp thể hiện ra, không giống như đang nói đùa, Bàn Tử làm sao còn dám tiếp tục trêu đùa với Vương Diệp nữa?

Vương Diệp dẫn đoàn người bọn họ tiếp tục đi xuống, đây là một cầu thang dài dằng dặc, hơn nữa là thẳng xuống dưới chứ không xoắn ốc.

Điều đó cũng có nghĩa là không ai biết cầu thang này sẽ dẫn đến đâu, huống hồ cầu thang này có phải là cơ quan hay không cũng không thể biết được, nhưng lúc này Bàn Tử lại đột nhiên cầm hòn đá trong tay.

Anh ta liền bắt đầu khắc vẽ lên tường, sau đó đi thẳng xuống dưới, nhưng trong lúc đi, Bàn Tử cũng cầm ngọn đuốc trong tay chĩa vào bức tường, dường như muốn xem bên trong có phải là liền mạch hay không.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ kỳ lạ.

Nếu thật sự là liền mạch, Vương Diệp đã sớm phát hiện ra rồi, làm sao đến lượt Bàn Tử làm những nghiên cứu này?

Bàn Tử đi một đoạn đường rất dài, đều không thấy bất kỳ dấu vết nào, hòn đá trong tay cũng đã cầm đến tê dại.

Bàn Tử nhíu mày, nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Rốt cuộc là sai ở đâu, sao lại có vấn đề lớn đến vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền khẽ mỉm cười với anh ta.

"Chúng ta sắp đi đến cuối rồi, không tin anh nhìn xem." Vương Diệp vừa nói vừa ném cái bật lửa trong tay qua, lúc này, bật lửa lướt qua một vệt sáng trong không trung, mặc dù ở đây vẫn có vật liệu hấp thụ ánh sáng.

Nhưng họ vẫn có thể nhìn thấy vệt sáng đó, nó nảy lên một cái ở bức tường cuối cùng, cuối cùng lại rơi xuống mặt đất.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức cười ha hả, vô cùng vui vẻ kéo tay Vương Diệp, anh ta đang vui mừng ăn mừng, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, liền dẫn anh ta từng bước đi xuống.

Nhưng lúc này Bàn Tử đã sốt ruột không chờ nổi, hận không thể hóa thân thành một quả bóng, cứ thế lăn xuống.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không nhịn được cười ha hả, cậu ấy vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ đăm chiêu.

"Không cần vội, bây giờ cho dù có biến thành quả bóng, chúng ta đến đó, ở đó vẫn sẽ có cơ quan đang chờ đợi chúng ta." Trong giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần lo lắng, Bàn Tử nghe thấy, lập tức dừng bước lại ngước nhìn, còn có cơ quan?!

Vương Diệp sao không nói sớm, hại anh ta mừng hụt một phen, trong tình thế bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành đi theo bên cạnh Vương Diệp, mặc dù vừa nãy họ trông như nước với lửa, Bàn Tử liên tục bị họ nhắm vào.

Nhưng lúc này, trên người họ đã không còn bất kỳ thiết bị nghe lén nào, ngay cả máy giám sát cũng không còn, nên lời họ nói, việc họ làm đều là tùy tâm sở dục.

Những người đó cũng sẽ không còn cố ý nhắm vào Bàn Tử nữa, Hạo Thiên Chân đi tới, cười hì hì nói với Bàn Tử.

Chương 802

“Tôi đoán Thương Ngọc và đám người đó chắc sẽ tức điên lên vì chúng ta.” Nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử chỉ cười cười.

Nhưng lúc này Thương Ngọc đang nhìn thiết bị định vị trong tay, hắn phát hiện vị trí của Hạo Thiên Chân và bọn họ càng lúc càng đi chệch.

Không giống với những nơi hắn từng đi qua trước đây, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Những thuộc hạ đứng bên cạnh hắn, có nhiệm vụ đi tìm bọn họ, nhưng thấy vị trí lệch lạc này, họ căn bản không biết phải đi qua thế nào.

Họ nhíu mày nhìn Thương Ngọc, sau đó mở miệng nói.

“Lẽ nào bọn họ đã sớm tháo bỏ thiết bị trên người rồi đưa cho lũ nhện kia rồi sao?.......” Lời suy đoán như vậy vừa nói ra, sắc mặt Thương Ngọc lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì Thương Ngọc biết chuyện như vậy cực kỳ có khả năng xảy ra, và điều quan trọng nhất là Thương Ngọc không cho phép mình bị trêu đùa, cảm giác đó giống như thể thể diện của hắn bị người khác dẫm nát dưới đất.

Sắc mặt Thương Ngọc trở nên cực kỳ khó coi, Thương Ngọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn bọn họ gầm thét nói.

“Vậy các ngươi còn không mau đi tìm Vương Diệp?” Thương Ngọc nói xong lời này, liền không thèm để ý đến bọn họ nữa, hắn đi đến bức tường đá này, nhìn những con nhện và thi thể bên trong, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không hề mặc bất kỳ bộ đồ bảo hộ nào, hắn cũng coi như đã hiểu ra, vì sao khi mình nói câu nói châm chọc đó, Vương Diệp lại không hề có bất kỳ phản ứng nào, hóa ra, Vương Diệp đã sớm tính toán được tất cả.

Nói cho cùng vẫn là hắn đã tính toán sai, dùng suy nghĩ của mình để đánh giá những điều bất ngờ ở đây.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt hắn trở nên càng thêm khó coi.

Khi Thương Ngọc đang nhìn khung cảnh ở đây, cũng thấy những con nhện từ khe đá bò ra.

Chúng nhìn Thương Ngọc, trong mắt đều mang theo vài phần tò mò, sau đó thử tấn công Thương Ngọc.

Thương Ngọc liếc mắt nhìn chúng, liền khinh thường cười lạnh một tiếng, kim châm phóng ra từ chiếc nhẫn của hắn, trực tiếp ghim chết những con nhện đó lên tường.

Hành vi và thao tác này của Thương Ngọc khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, nhưng những thuộc hạ của hắn thì lại quen thuộc làm một tư thế cung kính.

Thương Ngọc thấy bộ dạng đó của họ, càng bình tĩnh vẫy tay, thúc giục họ đi về phía trước.

Thấy bộ dạng đó của Thương Ngọc, những người khác tuy từng bước đi về phía trước, nhưng họ vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào khung cảnh ở đây.

Lúc này Thương Ngọc chỉ ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy một dấu chân, dấu chân này chắc chắn có liên quan đến Vương Diệp.

Thương Ngọc cười cười, nhìn những thuộc hạ của mình, chỉ vào lối đi trước mặt, bảo họ nhanh chóng đi theo.

Thương Ngọc trông như muốn quay về rồi, nhưng thuộc hạ của hắn lại không nhịn được mở miệng nói.

“Dù sao cũng đã xuống đến đây rồi, bất kể thế nào cũng phải tiếp tục đi về phía trước chứ, bây giờ bỏ dở giữa chừng cũng chẳng ích gì.” Nghe những lời này của thuộc hạ, trong mắt Thương Ngọc lộ ra một tia kỳ lạ, nhìn thuộc hạ, Thương Ngọc đột nhiên cười lạnh nói.

“Ta muốn làm gì, có liên quan gì đến ngươi?” Thương Ngọc nói lời thật lòng, những lời này của hắn khiến sắc mặt thuộc hạ khó coi, thuộc hạ nhíu mày, rất lâu sau vẫn không nói được lời nào.

Thấy bộ dạng ngây ngốc đó của thuộc hạ mình, trên mặt Thương Ngọc chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hắn thậm chí lười không thèm để ý đến những thuộc hạ này, cứ thế cùng bọn họ từng bước đi về phía trước.

Thương Ngọc trông như đã thỏa hiệp, nhưng trên thực tế, Thương Ngọc chỉ là ngửi thấy mùi thuốc nổ ở đây, có chút không hiểu Vương Diệp đang làm gì mà thôi.

Những người khác thấy bộ dạng đó của Thương Ngọc, dứt khoát chọn im lặng, đi theo sau Thương Ngọc, trên mặt họ đều mang theo vài phần cẩn trọng.

“Anh nói cánh cửa này nên mở thế nào đây?” Bàn Tử nhìn Vương Diệp rất tò mò truy hỏi, trong giọng điệu anh ta còn mang theo vài phần hưng phấn, rõ ràng, phát hiện lần này khiến tâm trạng Bàn Tử vui vẻ.

Vương Diệp thấy bộ dạng kích động đó của Bàn Tử, đột nhiên vỗ vai Bàn Tử truy hỏi một câu.

“Anh nói nếu cánh cửa này mở ra, bên trong chạy ra một con ác ma, nuốt chửng anh một miếng, có phải sẽ là một chuyện rất tuyệt vời không?” Vương Diệp nửa cười nửa không nói ra lời này, Bàn Tử nghe thấy lập tức tái mặt, nhưng lại lắc đầu, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh đừng có trêu tôi nữa, bên trong này làm sao có thể có ác ma được?

Anh kể chuyện cũng không phải kể như thế.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn tay nắm cửa, anh ta tự mình thử muốn kéo hai cái vòng lớn đó lên, nhưng anh ta lại không có cái gan đó, anh ta sợ ở đây có cơ quan.

Mặc dù Vương Diệp đã nói cánh cửa này không nằm trong Ngũ hành Bát quái, nhưng Vương Diệp vẫn chần chừ không mở cửa, điều đó chứng tỏ bên trong chắc chắn vẫn còn cơ quan, giờ nhìn Vương Diệp, Bàn Tử cũng không dám tự mình thử.

Vương Diệp đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn cánh cửa này, Bàn Tử vẫn đang chờ Vương Diệp đưa ra câu trả lời.

“Tôi còn tưởng ở đây có cơ quan, không phải sao, anh nhìn xem cầu thang này là treo lơ lửng, tuy bên cạnh có tường, nhưng bên dưới chắc chắn là rỗng, bởi vì vừa nãy tôi đã gõ thử một cái.” Trương Khởi Linh đi tới, nhìn Vương Diệp nói một cách đặc biệt bình tĩnh, nghe những lời này của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lập tức cười ha hả, cậu ấy gật đầu, đồng ý với cách nói của Trương Khởi Linh.

“Cũng có thể cánh cửa này căn bản không phải là cửa thật.” Vương Diệp đột nhiên bổ sung một câu, Trương Khởi Linh nghe thấy lại vội vàng gật đầu, thấy hai người họ đang nói chuyện ám hiệu ở đó.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lòng nóng như lửa đốt, liền nhìn hai người họ vội vã gãi tai.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?

Hai người đừng nói kiểu đó nữa, tôi không hiểu, mau nói cho tôi biết phải mở thế nào.” Bàn Tử càng sốt ruột, Vương Diệp càng thấy buồn cười, Vương Diệp chỉ vào cánh cửa này nhìn Bàn Tử mở miệng nói.

“Tôi từng bói cho anh một quẻ từ rất lâu rồi, người như anh được gọi là phúc lớn mạng lớn, bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì, nên cơ quan này vẫn giao cho anh đối phó đi.” Khi lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cảm thấy rất buồn cười, Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, dứt khoát đi tới, tay anh ta đặt lên cái vòng lớn, thầm nghĩ đằng nào nếu có chết thì cũng là Vương Diệp chết cùng với bọn họ.

Anh ta cũng không cần sợ, hơn nữa Vương Diệp đã nói sẽ không có chuyện gì xảy ra, vậy chi bằng anh ta cứ kéo mạnh cái vòng lớn này ra, Bàn Tử dùng sức kéo mạnh một cái.

Vương Diệp chỉ nhíu mày, chờ đợi cảnh tượng sau khi Bàn Tử mở cửa, nhưng không ngờ Bàn Tử kéo mãi, cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Trên mặt Bàn Tử cũng lóe lên một thoáng ngượng nghịu, nhìn Vương Diệp Bàn Tử dở khóc dở cười nói.

“Cái này căn bản không có cách nào mở được mà.” Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ ghét bỏ.

“Đúng là ngốc, ai bảo anh là kéo ra như vậy, dùng sức đẩy vào!” Vương Diệp vừa nói vừa thúc giục Bàn Tử, Bàn Tử đẩy vào một chút, nhưng phát hiện cánh cửa vẫn không nhúc nhích, Vương Diệp thì đi tới khẽ dùng sức.

Không ngờ cánh cửa lập tức mở ra ngay giây sau đó, khoảnh khắc cửa mở, Bàn Tử cũng vội vàng rụt tay lại, trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ kinh hoàng, dường như sợ thứ này sẽ liên lụy đến mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng nhát gan đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có một vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu, nói với Bàn Tử.

“Không cần lo lắng, chuyện này chẳng đáng gì.” Nói xong lời này, Trương Khởi Linh liền đi tới trước tiên, anh ta cầm cây gậy trong tay, vẫn cẩn thận dò xét môi trường xung quanh.

Nhưng bộ dạng đó của anh ta trông thế nào cũng thấy có chút hài hước, tuy nhiên vì trên mặt anh ta không có quá nhiều biểu cảm, nên trông lại có vẻ lạnh lùng nhưng lại có chút ngốc nghếch, Vương Diệp không nhịn được muốn cười.

Thế nhưng bụi bặm bên trong dường như đặc biệt nhiều, cửa vừa mở ra, Vương Diệp liền không nhịn được hắt hơi một cái.

Lúc này Vương Diệp, dứt khoát lấy khăn tay của mình đeo lên, những người khác cũng làm theo.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh không nhịn được cười nói với Vương Diệp.

“Nơi này hình như không có nguy hiểm gì.” Trong lúc Trương Khởi Linh vui vẻ, lại nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói chói tai, Thương Ngọc cực kỳ kiêu ngạo nói.

“Bây giờ mà vui mừng thì hình như hơi sớm quá rồi đấy.” Thương Ngọc vừa nói vừa đi tới, hành động của hắn cực kỳ nhanh, dường như biết ở đây sẽ không có cơ quan, nên để thuộc hạ của mình cứ thế chạy xuống.

Vương Diệp thấy bọn họ chạy gấp gáp như vậy, lại nhìn khung cảnh bên trong, nghĩ một lát, dứt khoát đẩy ba người kia vào trong.

Sau khi bốn người họ ở bên trong, Vương Diệp trực tiếp đóng cửa lại, lúc này Vương Diệp cũng trực tiếp khóa cửa.

Thấy hành động cuồng ngạo này của Vương Diệp, Thương Ngọc cả người ngây dại, vì quá vội vàng, đến nỗi hắn cả người lăn một vòng trên bậc thang, trực tiếp lăn vào cánh cửa.

Bộ dạng chật vật đó, khiến những thuộc hạ của hắn giật mình, tất cả thuộc hạ đều đỡ Thương Ngọc dậy, với tư thái cung kính đó, không ai dám trào phúng Thương Ngọc.

Nhưng Thương Ngọc vẫn tức đến nghiến răng nghiến lợi, đạp một cước vào người bọn họ, trút giận trong lòng.

"Cút ngay cho ta, lũ phế vật vô dụng các ngươi, nếu không phải vì các ngươi, ta đâu cần phải xuống đây như thế này." Thương Ngọc không ngừng mắng chửi, Vương Diệp nghe thấy giọng Thương Ngọc, liền che miệng, cười hì hì nói.

"Không sai, anh nói đúng, anh nói cái gì cũng đúng." Tên này thảm hại đến mức này, Vương Diệp đương nhiên là vui mừng, hơn nữa cánh cửa này Thương Ngọc không có cách nào vào được, Vương Diệp cũng có thể ở bên trong thám hiểm một phen thật tốt.

Ngoài điểm này ra, khi Vương Diệp đi ở đây, cũng thấy bụi bặm ở đây dày cộp một lớp, hình như đã rất lâu không có ai qua lại.

Vậy rốt cuộc nơi này dùng để làm gì?

Tại sao ở đây lại tích tụ nhiều bụi bặm như vậy?

Những nghi hoặc này xoay vần trong lòng Vương Diệp, còn Trương Khởi Linh đi bộ một vòng ở đây, không bao lâu sau liền nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

“Nơi này là một Tế đàn.” Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp dứt khoát lắc đầu, cậu ấy nhìn Trương Khởi Linh, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Đừng nghĩ nhiều, nơi này tuyệt đối không phải Tế đàn, cũng chẳng liên quan gì.” Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, cậu ấy đến từng góc, nhìn những chỗ có những vết lõm đặc biệt, trông có chút kỳ lạ.

Khung cảnh và thiết kế như vậy, là điều Vương Diệp chưa từng thấy trong vô số mộ huyệt đã đi qua, nhưng không ngờ tên Bàn Tử này lại “khẩu thổ kim ngôn”.

Anh ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Anh nói nơi này có khi nào là chỗ bọn chúng đi vệ sinh không?” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp suýt nữa thì nôn ọe, Hạo Thiên Chân càng đạp một cước vào người Bàn Tử, nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt khó chịu.

“Có thể đừng nói mấy chuyện ghê tởm như vậy được không?” Hạo Thiên Chân nói xong lời này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, khó mà tin được, bọn họ lại truyền tống đến nơi này, hơn nữa vì trần nhà quá cao, tận 3m.

Vương Diệp không khỏi suy đoán trong lòng, rốt cuộc là loại người nào đang cư trú ở nơi này.

Sắc mặt cậu ấy trở nên có chút khó coi, vừa nãy khi cánh cửa mở ra, Vương Diệp cũng nhận ra cánh cửa đó, cao hơn hai mét.

Chỉ riêng điểm này, đã chứng tỏ nơi này, có lẽ không phải người thường đặt chân đến.

Hơn nữa khi họ đi trên cầu thang, Vương Diệp cũng nhận ra một điểm quan trọng nhất, ở giữa có một khe hở.

Trong khe hở đó có một khối đá nằm ngang, hơn nữa bên trong là xà nhà lộn xộn, hình như có thứ gì đó đã sụp đổ bên trong.

Điểm này là điều Vương Diệp không thể hiểu nổi, cầu thang này sở dĩ kéo dài xuống dưới, là vì lối đi đã bị bọn họ nổ tung.

Vậy nên trước khi những lối đi này chưa bị nổ tung, cũng tức là nơi này, có lẽ là khu vực hoạt động của những người đó.

Nhưng tại sao xà nhà lại sụp đổ, điều này Vương Diệp không thể hiểu rõ.

Trương Khởi Linh chỉ lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói.

Chương 803

Cậu ấy lại nghĩ về nơi này, không phải là chỗ bọn họ đi vệ sinh, đây là nơi họ cúng tế, nhưng cũng tương tự như nơi họ truyền bá tín ngưỡng của mình ra ngoài.

Trong giọng điệu của Trương Khởi Linh mang theo vài phần nghiêm túc, mỗi chiếc bàn ở đây, đều được thiết kế đặc biệt kỳ lạ.

Bộ dạng này trông như thể mang theo vô vàn vấn đề.

Nhưng họ cũng không nói được vấn đề nào khác.

Vương Diệp nhìn thứ này, sau đó đi một vòng ở đây, xác định nơi này không có bất kỳ cơ quan nào, mặc dù nơi này là một Ngũ hành Bát quái trận, nhưng Vương Diệp trong lòng có một loại trực giác.

Nơi này không phải là chủ mộ thất thật sự, hơn nữa bọn họ đã đến nhầm chỗ, xem ra vẫn phải mở cửa và chạm mặt với Thương Ngọc và bọn hắn.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, ở đây cũng sẽ không có lối ra hay mật đạo nào khác, để họ đi đến nơi khác.

Nhưng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại không từ bỏ, họ cầm viên gạch trong tay gõ khắp mọi nơi, xem chỗ nào có chỗ rỗng, chỉ cần có, họ sẽ lập tức gọi Trương Khởi Linh qua.

Nhưng Thương Ngọc bị kẹt ở cửa, lại cực kỳ phẫn nộ gầm thét.

“Có giỏi thì các ngươi đừng ra, một khi ra rồi, ta nhất định sẽ giết chết các ngươi.” Trong giọng điệu của Thương Ngọc tràn đầy sự khó chịu, Vương Diệp nghe những lời này của Thương Ngọc, trên mặt lộ ra vài phần kỳ lạ, sau đó khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.

“Anh nghĩ tôi trông giống kẻ sợ anh sao?” Vương Diệp thản nhiên nói ra lời này, không đợi Thương Ngọc phản ứng lại, cậu ấy lại bổ sung một câu.

“Cho dù bây giờ tôi có mở cửa, cậu cũng không phải đối thủ của tôi, cậu vẫn phải quỳ xuống trước mặt tôi mà gọi ông nội.” Vương Diệp mặt mày bình thản, không phải cố ra vẻ mà là y đang phán đoán dựa trên tình hình thực tế.

Thương Ngọc biến sắc vô cùng khó coi, sau đó đứng ở cửa lớn tiếng la hét.

“Có bản lĩnh thì cậu mở cửa ra ngay đi.” Thương Ngọc vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, chỉ cần Vương Diệp mở cửa, cậu ta sẽ sai đám thuộc hạ của mình xông lên đối phó Vương Diệp.

Vương Diệp nghe Thương Ngọc nói vậy, bỗng nhiên bật cười ha hả.

“Cậu bảo tôi mở là tôi mở sao?

Cậu nghĩ cậu là nhân vật gì chứ?” Vương Diệp nói thẳng thừng, Thương Ngọc nghe xong thì trợn tròn mắt tức giận, đám thuộc hạ đứng bên cạnh chỉ có thể vội vàng an ủi Thương Ngọc.

Thế nhưng Thương Ngọc không thể nhịn được nữa, cậu ta trực tiếp ngồi xuống bậc thang chờ đợi Vương Diệp xuất hiện, nhưng đúng lúc này, Vương Diệp lại cảm thấy một chấn động nhẹ.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, mở miệng nói.

“Cậu có để ý thấy ở đây hình như có thứ gì đó đang rung chuyển không?” Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói vậy, gật đầu, nhưng trên mặt Trương Khởi Linh lại mang theo vài phần quái dị.

“Chấn động hình như lại biến mất rồi.” Nói xong, Trương Khởi Linh lại cùng bọn họ chạy qua nghiên cứu xem ở đây còn cách nào khác để rời đi không.

Nhưng lúc này, Thương Ngọc lại phát hiện phía sau mình xuất hiện một cái bóng.

Cậu ta giơ ngọn đuốc trong tay lên soi, phát hiện đây đúng là một cái bóng, liền cau mày khó chịu gầm lên một tiếng.

“Thằng nhãi con nào gan lớn vậy, dám đứng sau lưng tao?” Giọng điệu Thương Ngọc đầy khó chịu, khi cậu ta quay đầu lại nhìn, mới phát hiện đám thuộc hạ của mình đều sợ hãi dán chặt vào tường.

Thương Ngọc cũng thấy một vật khổng lồ xuất hiện trước mắt mình, đó là một người cao lớn vô cùng.

Nói là người, nhưng trên thực tế, nó không hề có cảm giác của con người, càng giống một loại quái vật.

Thương Ngọc sợ đến mặt mày tái mét, không nói nên lời.

Đám thuộc hạ của cậu ta thấy Thương Ngọc như vậy, liền vỗ vai Thương Ngọc, thử an ủi.

“Cậu mau lại đây đứng dán vào tường với bọn tôi, thứ này chắc sẽ bỏ qua cho cậu thôi.” Đám thuộc hạ vừa nói vừa kéo Thương Ngọc lại, Thương Ngọc lập tức im bặt, ngọn đuốc trong tay cũng bị cậu ta dẫm tắt, những chiếc đèn pin cũng bị đám thuộc hạ tắt đi.

Nơi này nhìn đen kịt một mảnh, con quái vật vừa rồi, đôi mắt hình như chưa mở, nên lúc này khi đi ngang qua bọn họ, nó hoàn toàn không chú ý.

Thương Ngọc cũng đang nhìn con quái vật đó.

Không ai ngờ rằng, con quái vật này trông cao hơn hai mét, nhưng thân hình lại cực kỳ to lớn, cơ bắp và lông trên người trông vô cùng khủng khiếp.

Thấy cảnh này, Thương Ngọc rơi vào im lặng thật lâu.

Trong khi đó, Vương Diệp nghe thấy bên ngoài không còn bất kỳ âm thanh nào, trên mặt lóe lên vài phần khó hiểu, y đi tới, vốn định mở cửa, dẫn những người khác rời khỏi nơi này.

Không ngờ cửa lại bị người khác gõ, nhưng lần này tiếng gõ cửa nghe có vẻ khác với lúc Thương Ngọc gõ.

Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Âm thanh đó truyền từ phía trên đỉnh đầu, chẳng lẽ có nghĩa là có quái vật đến rồi sao?

Vương Diệp hạ thấp giọng, cẩn thận nói.

“Là cậu sao, Thương Ngọc?” Vương Diệp vừa nói ra câu này, Thương Ngọc căn bản không đáp lời y.

Liên tưởng đến những chuyện không đúng lắm, Vương Diệp dứt khoát quay đầu lại, nhìn mọi người phía sau, dẫn bọn họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vội vàng đi tới, Bàn Tử chỉ tập tễnh đi theo.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, trên mặt lóe lên vài phần khó hiểu.

“Anh làm sao vậy?” Nhưng Bàn Tử lại vô cùng chột dạ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng Vương Diệp.

Anh ta cũng sợ những chuyện mình gặp phải ở đó bị Vương Diệp biết được, mình sẽ bị Vương Diệp mắng xối xả, Hạo Thiên Chân thấy cái chân của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần quái dị.

“Anh có phải bị thứ gì đó cắn một miếng không, sao chân sưng to thế kia?” Suy đoán của Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Bàn Tử đã lắc đầu nguầy nguậy, trên mặt anh ta tràn đầy chột dạ và hoảng sợ.

“Không có, không có gì cả.” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với bọn họ.

Vương Diệp không thể nhịn được nữa, y siết chặt nắm đấm, vốn định mắng Bàn Tử một trận, nhưng thấy cửa vẫn liên tục bị người khác gõ, hơn nữa còn có người dùng sức đâm vào cánh cửa này.

Vương Diệp nhận ra có điều không ổn, y liền đi tới, mở khóa, sau đó bảo mọi người đẩy cửa ra, cả nhóm bọn họ trực tiếp nấp sau cánh cửa.

Cùng lúc nấp phía sau.

Con quái vật kia từng bước đi vào, không hề phát hiện ra bọn họ.

Bàn Tử chỉ nhíu mày, thầm nghĩ, gã này sẽ không thật sự đi vệ sinh ở đây chứ?

Nếu đúng như vậy, chẳng phải sẽ ghê tởm chết sao?

Bàn Tử vừa nghĩ vậy trong lòng, không ngờ con quái vật trực tiếp ngồi xuống trước mặt, sau đó, trong miệng phát ra những âm thanh kỳ quái, lúc này Vương Diệp nghe thấy vô số tiếng khiếp nháo, hình như là tiếng khỉ.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt tràn đầy phức tạp.

Con quái vật hình như không nhìn thấy người, Vương Diệp thử rời đi từ cửa sau này, không ngờ Thương Ngọc và nhóm người của cậu ta đã nhanh chóng chạy tới, bọn họ lấp kín cửa sau.

Vương Diệp nhìn Thương Ngọc, trong mắt lóe lên vài phần quái dị, nhưng Thương Ngọc lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cầu xin.

“Giang hồ cứu cấp, đừng có ném tôi ra ngoài, nếu không con quái vật đó biết được chắc chắn sẽ không tha cho tôi đâu.” Thương Ngọc vừa nói vừa nhìn Vương Diệp khổ sở cầu xin, Vương Diệp thấy Thương Ngọc như vậy, tuy gật đầu, nhưng nhìn chằm chằm Thương Ngọc, Vương Diệp không nhịn được mở miệng châm chọc.

“Không ngờ cậu cũng có ngày thảm hại đến mức này.” Vương Diệp nói xong, dứt khoát đi ra từ cửa sau, tuy có vô số con khỉ chạy vào, nhưng Vương Diệp cúi thấp người, cẩn thận đi qua bên cạnh bọn chúng.

Những con khỉ đó không chú ý, chỉ cần Vương Diệp không va chạm với bọn chúng, bọn chúng hình như sẽ không phát hiện ra mình, hơn nữa khứu giác của bọn chúng, gần như không tồn tại.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Vương Diệp dứt khoát bảo bọn họ đi qua.

Lúc này Trương Khởi Linh cầm cây xà beng trong tay.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng đề phòng, anh lo lắng Thương Ngọc sẽ ngăn cản bọn họ.

Nhưng Thương Ngọc thấy Trương Khởi Linh muốn đi, lại không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi nghĩ các cậu tốt nhất vẫn nên trốn ở đây, không ai dám chắc các cậu đi sẽ không gặp phải bất ngờ hay nguy hiểm gì.” Nhưng Trương Khởi Linh lại lắc đầu, vẻ mặt cố chấp nói.

“Các cậu muốn ở lại đây thì cứ ở, chúng tôi đã quyết định đi rồi.” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy nghiêm túc, nhưng Thương Ngọc nghe thấy lời này của anh, lại thầm nghĩ trong lòng, gã này chắc chắn sẽ hối hận.

Nhìn bốn người bọn họ đi ngang qua mình, trên mặt cậu ta cũng lộ ra vài phần khó tả, hay là mình cũng chạy theo?

Khi ý nghĩ này xuất hiện, Thương Ngọc cảm thấy tâm trạng có chút phức tạp.

Thương Ngọc nhíu mày, rất lâu không nói một lời nào.

Lúc này Vương Diệp đã dẫn bọn họ áp sát vào tường, những con khỉ đó không hề đụng phải bọn họ, chỉ là nhìn những con khỉ đó khiếp nháo chạy qua trước mặt bọn họ, cảnh tượng này thực sự là quỷ dị đến cực điểm.

Nếu không phải Vương Diệp biết mình đang ở đâu, e rằng y sẽ nghi ngờ mình đang sống trong mộng cảnh.

Vương Diệp đang chuẩn bị tìm cách rời khỏi đây thì không ngờ, bên trong bỗng nhiên sáng đèn, Vương Diệp chỉ có thể nín thở, cố gắng áp sát vào tường hết mức có thể, như vậy có thể tránh ánh sáng chiếu vào mình.

Chỉ tiếc là Thương Ngọc và những người khác đang trốn sau cánh cửa lại hoảng hồn.

Đèn đã bật, vạn nhất phát hiện ra bọn họ thì sao?

Chẳng phải bọn họ sẽ chết chắc sao, nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi, bọn họ thậm chí không dám tin, chuyện như vậy sẽ xảy ra với mình.

Bọn họ nhìn Thương Ngọc và nghĩ trong lòng, tất cả những điều này đều là lỗi của Thương Ngọc, nếu không phải Thương Ngọc đã đưa ra một quyết định sai lầm, làm sao bọn họ lại rơi vào tình cảnh này chứ!

Ngay trước mắt, dù bọn họ muốn chạy cũng không có cơ hội, những con khỉ khiếp nháo chạy đến cửa, dường như muốn đóng cửa lại.

Thương Ngọc cuối cùng cũng hiểu ra, cơ hội của mình đã không còn nhiều, không thể để những con khỉ đó phản ứng lại, Thương Ngọc dứt khoát rút vũ khí của mình ra, bắn hai phát vào đầu bọn chúng.

Sau khi đầu bọn chúng vỡ tung, Thương Ngọc càng nhanh chóng đi về phía Vương Diệp, Vương Diệp đang cẩn thận đi về phía khe hở.

Y tìm thấy một lối vào mới ở đây, tuy rất hẹp, nhưng có thể đi qua.

Hơn nữa Vương Diệp cũng không thấy có con khỉ nào chạy ra từ bên trong, điều đó cũng có nghĩa là, con đường hầm này có thể cho bọn họ đi lại.

Nhưng khi Vương Diệp nghe thấy tiếng súng vang lên bên tai, cả người y không ổn rồi, dường như đã dự đoán được chuyện gì đó đang xảy ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên đặc biệt khó coi.

Chương 804

Thấy vẻ mặt khó coi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh không chút do dự nói với y.

"Tôi sẽ chặn hậu, các cậu đi trước đi." Dù ở bất cứ đâu, Trương Khởi Linh đều mang tâm thái hy sinh bản thân như vậy, Vương Diệp thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, lại chọn lắc đầu từ chối.

Y không thể để chuyện như vậy xảy ra, suy nghĩ một chút, Vương Diệp dứt khoát vỗ vai Trương Khởi Linh nói.

"Tôi đi vào trước, cậu ở bên trong dò đường, nếu bên trong có nguy hiểm gì, cậu hãy nhanh chóng đi ra, còn nữa, hãy dẫn bọn họ theo." Vương Diệp vừa nói ra câu này, Trương Khởi Linh dứt khoát từ chối.

Trương Khởi Linh sẽ không đồng ý để Vương Diệp ở lại đây.

Thấy anh ta cố chấp không chịu nghe theo lệnh của mình, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Y siết chặt nắm đấm, nhìn Trương Khởi Linh lại lần nữa gầm lên.

"Nếu bây giờ cậu không đi, tôi sẽ đánh chết cậu!" Vương Diệp buông lời tàn nhẫn này, nếu là người khác thì đã sợ đến tè ra quần rồi, ngay cả Bàn Tử cũng rụt rè một chút.

Nhưng Trương Khởi Linh giống như không sợ chết, nhìn Vương Diệp trong mắt chỉ có một mảnh bình tĩnh.

"Chết cũng muốn ở lại nơi này sao?" Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt buồn cười nói.

Không đợi Trương Khởi Linh phản ứng lại, Vương Diệp túm lấy cổ áo Hạo Thiên Chân, bảo Hạo Thiên Chân dẫn Trương Khởi Linh đi vào, Lúc này Trương Khởi Linh vẫn cố chấp, nhưng sự kiên định trên mặt Vương Diệp không phải giả, bất đắc dĩ anh ta đành đi theo Hạo Thiên Chân vào trong.

Thấy bọn họ đều đi, Vương Diệp càng không quay đầu lại, đi về phía Thương Ngọc.

Bàn Tử dừng bước nhìn Vương Diệp một cái, anh ta thầm nghĩ trong lòng, dù sao mọi người cũng vào cùng nhau, không thể nào để Vương Diệp một mình đối mặt với phong ba bão táp đó chứ.

Sau khi cân nhắc điểm này, anh ta lại quay đầu nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, mở miệng nói.

“Hay là bây giờ chúng ta quay lại tìm Vương Diệp đi, tôi muốn đi cùng anh ấy…” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, Trương Khởi Linh và Vương Diệp nhìn nhau, dứt khoát gật đầu, ba người bọn họ đi theo sau Vương Diệp.

Vương Diệp không chú ý, y chỉ nhìn chằm chằm Thương Ngọc đang chạy tới, ngoài Thương Ngọc ra, còn có những con khỉ, những con khỉ đó như phát điên vây quanh đồng bọn của mình.

Sau đó lại đuổi theo Thương Ngọc, bọn chúng khiếp nháo theo sát phía sau.

Những người chạy chậm hơn một chút, thì bị móng vuốt sắc nhọn của bọn chúng móc mắt ra.

Vương Diệp nhìn cảnh này, ánh mắt trở nên đặc biệt phức tạp, y nhíu mày, rất lâu không nói nên lời.

Và đúng lúc này Vương Diệp cũng thấy những con khỉ đó đã móc mắt của Thương Ngọc và đồng bọn của cậu ta ra.

Chỉ có mình Thương Ngọc chạy tới, trong tay Thương Ngọc vẫn cầm súng, liên tục bắn vào những con khỉ đó, thấy hành động dã man này của Thương Ngọc, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần quái dị.

Cậu ta làm như vậy chỉ rước họa vào thân, không thể giải quyết vấn đề.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn Thương Ngọc, không nhịn được mở miệng khuyên nhủ.

“Cậu có thể đừng làm những chuyện dã man như vậy nữa không?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Thương Ngọc liền bật cười, Thương Ngọc nhanh chóng chạy tới nhìn Vương Diệp cười hì hì nói.

“Tôi còn tưởng cậu đã đi rồi, không ngờ cậu ở đây chờ tôi, quả nhiên là huynh đệ tốt, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm liên lụy cậu đâu.” Thương Ngọc vừa nói vừa giao vũ khí trong tay cho Vương Diệp, nhìn có vẻ như cậu ta đang cho Vương Diệp cơ hội bảo toàn mạng sống, nhưng trên thực tế, khi khẩu súng này được giao cho Vương Diệp.

Cũng có nghĩa là những con khỉ đó sẽ chuyển sự chú ý của chúng, hơn nữa chúng sẽ nhắm tất cả mục tiêu vào Vương Diệp, hơn nữa, khi nguy hiểm ập đến, Vương Diệp cầm khẩu súng này, y chỉ có thể nổ súng.

Dù y không muốn nổ, nhưng y cũng sẽ bất đắc dĩ.

Thấy Thương Ngọc đáng khinh bỉ như vậy, Vương Diệp không chút do dự đẩy vũ khí lại, sau đó liên tục đá vào Thương Ngọc.

Y nhìn Thương Ngọc, vô cùng khó chịu nói.

“Cút đi, nơi này không chào đón cậu, chuyện cậu tự gây ra thì cậu tự đi mà giải quyết, đừng đẩy nó cho tôi.” Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh lẽo, thấy Vương Diệp như vậy, Thương Ngọc cũng lạnh mặt, nhìn Vương Diệp cười như không cười nói.

“Được thôi, tôi còn tưởng tính cách cậu giống như trước đây, không ngờ cậu cũng đã thay đổi rồi.” Thương Ngọc vừa nói vừa lắc đầu cảm thán, lời cậu ta nói quá mức khó hiểu, Vương Diệp căn bản không quen cậu ta, chỉ là Thương Ngọc thích dùng cách này để ràng buộc người khác.

Nhưng lúc này Thương Ngọc nắm lấy cổ áo Vương Diệp, cậu ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói.

“Nếu cậu muốn chạy, vậy thì chúng ta cùng nhau chết đi, dù sao tôi đã giết hết đám khỉ này rồi, con quái vật bên trong chắc chắn sẽ đến.” Cậu ta hiện tại chỉ có hai lựa chọn, đó là kéo mình đi cùng.

Hoặc là chết.

Mọi người cùng nhau chết ở đây, Thương Ngọc không cảm thấy điều này khó chấp nhận bao nhiêu, giờ đây nhìn Vương Diệp, trên mặt Thương Ngọc chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải dẫn Thương Ngọc đi vào.

Nhưng đám khỉ theo sau vẫn không ngừng nghỉ, Vương Diệp thực sự không còn cách nào, chỉ có thể dùng đá lấp kín lối vào hang.

Sau khi bịt kín cửa chính, những con khỉ tuy vẫn khiếp nháo kêu la bên ngoài, nhưng bọn chúng không còn xông vào nữa, thế nhưng Vương Diệp lại nghe thấy tiếng rung động vang lên bên tai.

Con quái vật bên trong đã đến, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Thương Ngọc càng không thèm nghĩ ngợi mà chạy vọt vào bên trong, lúc này Bàn Tử và Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, có chút ngượng nghịu nói.

“Sao anh lại quay lại nhanh vậy?

Không có nguy hiểm gì chứ?” Hai người quan tâm Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ của hai người bọn họ, rồi nhìn ánh mắt sắc bén của Vương Diệp, cũng biết chuyện này của mình không thể trốn tránh được.

“Chúng tôi không cố ý đâu, chúng tôi muốn cùng anh sống sót ra ngoài, nếu anh chết rồi, chúng tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Những lời Hạo Thiên Chân nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, Vương Diệp nghe thấy, trong mắt lóe lên một tia quái dị, y nhìn Hạo Thiên Chân, không đáp lại.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được truy hỏi.

“Anh có phải cảm thấy chúng tôi làm rất không nên không, nhưng con đường bên trong chúng tôi cũng chưa đi thăm dò mà.” Giọng điệu Hạo Thiên Chân mang theo vài phần thất vọng, thần sắc của cô ấy cũng vậy, duy chỉ có Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, anh không cho rằng mình đã làm sai.

Giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh, lập tức bật cười.

Không thể không thừa nhận, y thực sự đã thua, y cứ nghĩ những người này đều giống như những người y từng gặp trước đây, nhưng trên thực tế bọn họ có sự khác biệt cực lớn, thậm chí không thể so sánh được.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, chỉ có thể vỗ vai cô ấy, rồi dẫn Trương Khởi Linh từng bước đi vào, nhưng lúc này Thương Ngọc đã liều mạng chạy vọt lên phía trước.

Trên mặt Thương Ngọc mang theo vài phần ý cười, cho rằng mình có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Thương Ngọc, lại đột nhiên thở dài, y ngửi thấy một mùi vị quỷ dị ở đây.

Y kéo Trương Khởi Linh, cố gắng bảo Trương Khởi Linh dừng bước, đi về phía trước có lẽ sẽ xảy ra một số chuyện không ngờ.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng về Trương Khởi Linh, thấy Vương Diệp như vậy, anh ta dứt khoát chậm lại bước chân, ba người bọn họ đứng lại ở đây.

Hạo Thiên Chân đi một đoạn đường, phát hiện bọn họ không theo kịp, sau đó mình cũng quay lại.

Thương Ngọc vẫn đi ở phía trước, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết này giống như tiếng giết heo, nhưng Thương Ngọc không quay đầu chạy lại, mà là không ngừng xông thẳng về phía trước.

Thương Ngọc đã trải qua chuyện gì ở đó, Vương Diệp không biết.

Bọn họ chỉ có thể dừng lại ở con đường nhỏ hẹp này.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia phức tạp, Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ của Vương Diệp, đột nhiên vỗ vai Vương Diệp nói.

“Bây giờ chúng ta đi đâu, có cần quay lại không?” Anh ta thử tìm kiếm những phương pháp khác.

Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, y chỉ lên đỉnh đầu mình, đột nhiên cười một tiếng nói.

“Có nhớ tiếng rung động là từ hướng nào truyền đến không?” Trương Khởi Linh lắc đầu, anh không chú ý đến những chi tiết này.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, đảo cũng không cưỡng cầu, mà chỉ vào đỉnh đầu mình, thờ ơ nói với anh ta.

“Vừa rồi chấn động là từ đây truyền đến, vậy cũng có nghĩa là phía trên này là ổ của bọn chúng, chúng ta chỉ cần ở lại nơi này, mới có thể đảm bảo an toàn.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần tùy ý.

Dường như y đã nắm rõ mọi chuyện, nên mới nói ra những lời như vậy, Trương Khởi Linh nghe thấy, chỉ trầm tư gật đầu, không có thêm phản ứng nào khác.

Lúc này Vương Diệp nhìn con đường phía trước, y không tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng y vẫn luôn chú ý đến tình hình bên ngoài, những con khỉ đó không còn ở lại chỗ tảng đá nhỏ vừa rồi nữa.

Vương Diệp tưởng an toàn rồi, không ngờ một bàn tay lớn liên tục, lấy tảng đá đó ra, trông có vẻ như là chuẩn bị bắt những người ở bên trong ra ngoài.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Không ai biết những con khỉ này có phải là hậu duệ của loài quái vật đó không.

Nếu phải, vậy lần này bọn họ thật sự đã chọc vào vảy ngược rồi.

Mặc dù tất cả những chuyện này đều do Thương Ngọc làm, nhưng ai cũng không thể đảm bảo, tai họa như vậy có xảy ra với từng người bọn họ hay không.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn tảng đá này, nhưng vì Vương Diệp kẹt ở góc độ vừa vặn, nên bàn tay kia dù thế nào cũng không thể lấy ra.

Và bàn tay đó so với Vương Diệp thì cũng không chênh lệch quá ba lần kích thước.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, không hiểu tại sao những con khỉ này lại tồn tại với tư thái như vậy.

Đây là chủng tộc gì?

Vương Diệp không hiểu rõ những điều này, nhưng y nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, lại đột nhiên mở miệng nói với Trương Khởi Linh.

“Trước tiên hãy nghĩ cách rời khỏi đây đã.” Trương Khởi Linh gật đầu, lúc này Vương Diệp lại gõ gõ đỉnh đầu mình, phía trên này là rỗng ruột, những con khỉ tuy không thể vào được, tạm thời đã bỏ qua cho bọn họ một lần.

Nhưng Vương Diệp phải đảm bảo, tiếp theo sẽ không chạm trán bọn chúng nữa, nếu không chuyện xảy ra, tuyệt đối không phải Vương Diệp có thể tưởng tượng được.

Vương Diệp tháo từng viên gạch trên đỉnh đầu xuống, lúc này Vương Diệp cũng thấy, những bức bích họa bị vỡ nát được đặt ở bên cạnh.

Vương Diệp nhíu mày, nhưng có thể thông qua bức bích họa này, nhìn thấy tình hình đại khái ở đây, từ rất lâu trước đây đã có truyền thuyết về tuyết nhân.

Truyền thuyết về tuyết nhân, thế giới bên ngoài đánh giá bọn chúng là vô cùng hung tàn, hơn nữa bọn chúng sẽ có những hành vi khó kiểm soát.

Chương 805

Ngoài điểm này ra, da thịt và lông của những tuyết nhân này, đều có tác dụng y học.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần quái dị, chẳng lẽ truyền thuyết này không giống như nàng tiên cá sao, tuy truyền thuyết về tuyết nhân y cũng từng nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, ở nơi này lại là vương quốc của bọn chúng.

Hơn nữa cũng là vương quốc của bọn chúng được truyền từ đời này sang đời khác.

Chỉ là hiện tại bọn chúng ẩn mình, không xuất hiện nữa mà thôi.

Trên mặt Vương Diệp lóe lên vài phần chần chừ, y nhíu mày, không nói một lời nào.

Bàn Tử thấy dáng vẻ của Vương Diệp, lại mở miệng truy hỏi.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Đi theo hướng nào?” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, liền nhìn môi trường xung quanh, hành lang ở đây quá rộng lớn.

Vương Diệp thậm chí nghi ngờ, mình đã bước vào gia tộc của những tuyết nhân đó, chứ không phải đến khu mộ chính.

Nhưng Trương Khởi Linh lại khẽ thở dài bên cạnh, anh kéo Vương Diệp đi tới, Vương Diệp thấy ở đây viết về sự diệt vong của rất nhiều tuyết nhân.

Nhìn những dòng chữ này, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ quái dị.

Y thậm chí không nói nên lời, chuyện gì đã xảy ra với những tuyết nhân này, cho đến bây giờ, y vẫn không thể nhớ ra.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ của Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Anh đột nhiên vỗ vỗ vai Vương Diệp nói.

“Chúng ta không đến nhầm chỗ, đây thực sự là mộ huyệt của tuyết nhân, chỉ là vẫn còn một nhóm nhỏ tuyết nhân tồn tại ở đây mà thôi, nhưng bọn họ cũng nên là người bảo vệ hiện tại.” Trương Khởi Linh vừa nói ra câu này, Vương Diệp dứt khoát gật đầu biểu thị đồng tình.

Mặc dù tuyết nhân đã tuyệt diệt từ rất lâu trước đây, nhưng ai cũng không dám chắc liệu có còn những nhánh phụ còn sót lại hay không.

Bây giờ nếu Vương Diệp muốn thuận lợi tiến vào khu mộ chính, e rằng còn phải đụng độ với bọn chúng.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp lại quay đầu nhìn ba người bên cạnh mình cười nói.

“Tôi nhớ mục đích chúng ta vào đây chỉ là bị ép buộc mà thôi, bây giờ Thương Ngọc cũng không còn ở đây nữa, tại sao còn phải tiếp tục ở lại?” Vương Diệp nói thật, lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh dứt khoát gật đầu.

Nhưng rời đi cũng là một vấn đề, bọn họ không thể nào đi theo con đường cũ.

Hơn nữa đám khỉ có lẽ đã luôn đề phòng, và cảnh giác sự xuất hiện của bọn họ.

Bây giờ nếu Vương Diệp thực sự muốn chạy ra ngoài, phải dùng những phương pháp khác, tuyệt đối không đơn giản như y nghĩ.

Cân nhắc đến điểm này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra một tia quái dị.

Y không nói một lời nào, những người khác chỉ đứng bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Nhìn hành lang phía trước, Vương Diệp dứt khoát dẫn bọn họ đi.

Ngay cả khi đây là nơi sinh sống của những tuyết nhân đó, nhưng Vương Diệp chỉ cần không chạm mặt bọn chúng, vẫn có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Hơn nữa thông qua những con đường vòng khác, đi đường ngang ngõ tắt vẫn có thể tìm thấy lối ra.

Vương Diệp vừa nghĩ vậy trong lòng, liền bắt đầu di chuyển từng viên gạch trong tay, nhưng y không ngờ khi viên gạch cuối cùng còn chưa đặt xuống, bên dưới đã truyền đến chấn động.

Chỉ thấy con tuyết nhân kia lại, lấy đi tảng đá mà y đã dùng để chặn lối vào hang.

Ngoài điểm này ra, những con khỉ khiếp nháo ùa vào như ong vỡ tổ, Vương Diệp thậm chí có thể thông qua tiếng kêu the thé của bọn chúng, phán đoán được cảm xúc của bọn chúng kích động đến mức nào.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, y nhíu mày, dứt khoát đặt những viên gạch này ở đây.

Tiếp theo, lại dẫn Trương Khởi Linh và đồng bọn, từng bước đi về phía trước, y cố gắng hết sức làm chậm bước chân của mình, như vậy có thể khiến tiếng bước chân của y không bị phát hiện.

Vương Diệp vừa đi về phía trước, trong mắt cũng lộ ra một tia quái dị.

Y cảm giác có một số chuyện không hay ho lắm thật sự đang xảy ra.

Đúng như y dự đoán, phía trước có một con tuyết nhân đi tới, nhưng lông trên người nó, không phải màu đen như Vương Diệp, mà là màu trắng.

Bọn họ đã đụng độ nhau, Vương Diệp đứng yên tại chỗ, tuyết nhân cũng đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm Vương Diệp, bọn họ không ai hành động khinh suất.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần quái dị.

Y thử đi tới, chào hỏi con tuyết nhân đó, nhưng không ngờ Vương Diệp vừa đến gần con tuyết nhân đó đã hoảng sợ bỏ chạy.

Vương Diệp nhíu mày, không hiểu tại sao con tuyết nhân này lại chạy trốn như thấy ma vậy.

Y quay đầu lại nhìn một cái, phía sau không có gì cả, chỉ có một mảnh bóng tối, nhưng cũng chính vì vậy, nên mới nói rõ, hoàn cảnh hiện tại của bọn họ vô cùng nguy hiểm.

Vương Diệp nhìn con tuyết nhân đó dứt khoát chọn đi theo.

Thấy Vương Diệp chạy, những người khác cũng chạy theo.

Nơi này quả nhiên là nơi sinh sống của bọn chúng, nhưng cũng là mộ đạo của bọn chúng.

Vương Diệp thấy bên cạnh có thi thể và các loại cạm bẫy, điều đó cho thấy bọn chúng đã vì muốn sinh tồn ở nơi này.

Dẫm phải cơ quan này hết lần này đến lần khác, cho dù là hậu duệ, bọn chúng cũng không nhất định có thể mở tất cả bí quyết cơ quan của tổ tiên.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra một tia mệt mỏi, y đã lâu không mở miệng nói chuyện, và lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy một căn phòng nhỏ phía trước, y dứt khoát chọn đi vào.

Căn phòng này trông rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, và một cái gối nhỏ.

Không ngờ tập tính sinh hoạt của những tuyết nhân này, cũng không khác biệt nhiều so với con người, Vương Diệp thậm chí có thể tưởng tượng được, những tuyết nhân đó đã sinh tồn ở đây như thế nào.

Chỉ là nghe nói tuyết nhân trong truyền thuyết là tính tình nóng nảy, bọn chúng thích ăn thịt sống, đặc biệt là thịt người.

Nhưng Vương Diệp trước khi lên đây đã đặc biệt nghiên cứu qua, các bản tin tức gần đây, y biết ở đây không hề xảy ra chuyện dân số vô cớ mất tích, bao gồm cả vùng lân cận cũng không có tin tức như vậy.

Vậy cũng có nghĩa là tuyết nhân ở đây không ăn thịt người.

Cũng có thể là bọn chúng không có cách nào thoát ra ngoài, nên mới bị buộc phải ở lại nơi này.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp cũng lục lọi trong căn phòng này, ba người còn lại cũng ở trong này, tìm kiếm những thứ khác.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần ý cười, dường như muốn tìm được một số thứ quan trọng ở đây, như vậy có thể giúp Vương Diệp phá vỡ khó khăn trước mắt.

Nhưng khi Vương Diệp thấy bọn họ đang lục lọi những thứ đó, trên mặt y lại lóe lên vài phần mệt mỏi.

“Đợi một chút, tôi hình như nghe thấy tiếng rung động.” Vương Diệp nhíu mày, chỉ vào hướng cửa, lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, còn Vương Diệp chỉ dứt khoát chỉ vào chiếc tủ bên cạnh bảo bọn họ trốn vào, y cũng đi theo vào.

Chiếc tủ này thực sự quá lớn, bởi vì bọn họ là tuyết nhân, nên căn phòng và tất cả mọi thứ họ dùng, đều lớn hơn người bình thường vài lần.

Lúc này hai con tuyết nhân đi vào.

Vương Diệp thông qua khe hở nhìn thấy hai con tuyết nhân đó, không ngờ lại là một nam một nữ.

Vương Diệp nhíu mày, thầm nghĩ hai gã này đến đây làm gì, không ngờ bọn họ lại trực tiếp nói chuyện như con người ở đó.

“Dù sao những kẻ xâm nhập chạy vào thực sự quá nhiều rồi, chuyện này tôi hy vọng anh có thể giải quyết một chút.” Người phụ nữ mặt mày bình thản mở miệng, trên mặt cô ta mang theo vài phần trang trọng, lông trên người cô ta màu trắng, nhưng lại có vài phần ánh vàng.

Người đàn ông nghe người phụ nữ nói vậy, thì không nói một lời nào gật đầu, anh ta trông giống một kỵ sĩ hơn, sau khi người phụ nữ đi rồi, người đàn ông mới bắt đầu dọn dẹp căn phòng của mình.

Lúc đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã chột dạ mặt mày tái mét, bọn họ vì muốn tìm bằng chứng ở đây, đã lục lọi mọi thứ loạn xì ngầu.

Cũng không biết người tuyết này có phát hiện ra không.Người tuyết trong lúc thu dọn đồ đạc, đột nhiên quay đầu nhìn tủ quần áo của mình.Hắn dứt khoát mở ra, khi nhìn thấy Vương Diệp và mấy người bọn họ, rõ ràng không hề bất ngờ.Bàn Tử trong tay vẫn còn giơ con dao nhỏ, nhưng người tuyết dường như không nhìn thấy.“Đừng trốn ở đây nữa, mau đi đi, nơi này không phải chỗ các cậu có thể ở.”Người tuyết trông có vẻ lương thiện, thấy hắn như vậy, Vương Diệp lập tức trợn tròn mắt, nhìn người tuyết vẻ mặt vội vã nói.“Anh biết làm sao để rời đi không?

Có thể đưa chúng tôi đi được không?”Vương Diệp vừa dứt lời, người đàn ông quả quyết gật đầu, sau đó dẫn Vương Diệp và mọi người đi ra ngoài, hắn cố ý khóa cửa lại, thấy hành động chu đáo của hắn.Vương Diệp trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái, hắn không hiểu tại sao người đàn ông lại muốn giúp mình.Theo truyền thuyết, con người và người tuyết từ xưa đã như nước với lửa, bọn họ tìm đủ mọi cách để tiêu diệt đối phương.Nghĩ đến đây, Vương Diệp liền nhìn người đàn ông, chờ đợi hắn trả lời câu hỏi của mình, người đàn ông nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức gật đầu.Nhưng, Vương Diệp cũng nhìn thấy trên người người đàn ông có những đặc điểm của con người.Đó có phải ý nghĩa sự tồn tại của hắn, kỳ thực cũng tương đương với một bi kịch?Những người tuyết như bọn họ sẽ không cho phép người ngoại tộc tồn tại, hơn nữa một khi có con người xâm phạm, bọn họ sẽ lập tức chọn cách giết hại.Thế mà hiện giờ người đàn ông trước mặt không chỉ giữ lại đặc điểm của người tuyết, mà ngay cả những gì con người có, hắn cũng giữ lại, khó trách địa vị của hắn trước mặt người phụ nữ lại thấp kém như vậy.Nhìn người đàn ông, Vương Diệp không khỏi khẽ thở dài, lúc này người đàn ông chỉ nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói.“Tôi chỉ hy vọng các cậu có thể nói được làm được, đừng tiếp tục ở lại đây, nơi này không phải chỗ các cậu có thể ở.”Người đàn ông nói xong liền vỗ vai Vương Diệp, Vương Diệp thấy hắn như vậy, quả quyết gật đầu.Lúc này người đàn ông cũng dẫn bọn họ từng bước đi ra ngoài, nhưng trong lúc đi, hắn lại cẩn thận nhìn xung quanh, dường như sợ đụng phải đồng bọn của mình.Thấy dáng vẻ người đàn ông, trên mặt Vương Diệp lộ ra một tia kỳ quái.Hắn không biết người đàn ông đang sợ gì, nhưng lúc này đi ra ngoài.Vương Diệp lại có thể cảm nhận được sự run rẩy đang truyền đến từng chút một, hắn không chút do dự dẫn những người khác quay trở lại phòng.Người đàn ông thấy Vương Diệp hành động nhanh như vậy, trong mắt vẫn còn lộ ra vẻ kỳ quái, nhưng không ngờ ở chỗ rẽ lại nhìn thấy đồng loại của mình.Người đàn ông cười với hắn, nhưng người đàn ông lại bị đánh một quyền.Người đàn ông bị đánh ngã xuống đất, sau đó ôm má nhìn đối phương, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu.“Đừng nhìn tôi như vậy, thứ quái vật như anh không nên tồn tại, quên nói với anh, chúng tôi gần đây đã bắt được mấy người, chúng tôi quyết định tra tấn bọn họ thật nặng.”Hắn vừa nói vừa cười ha ha, nhìn chằm chằm người đàn ông, lại không nhịn được vỗ má hắn nói.“Khi nào anh mất đi đặc điểm của người tuyết, tôi cũng sẽ đưa anh đi tra tấn thật nặng, tôi nhất định sẽ không tha cho anh, tôi sẽ dùng chiêu thức độc ác nhất để đối đãi với anh.”Khi giọng nói như vậy truyền vào tai, trong mắt người đàn ông chỉ có một mảnh không màng.Người đàn ông nhìn đối phương, vẻ mặt bình tĩnh nói.“Cho dù như vậy, thì có thể quyết định được gì?”Hắn khẽ cười, vẻ mặt không quan tâm, quay trở về phòng của mình, nhưng hắn còn chưa mở cửa, người tuyết phía sau lại đột nhiên lao tới, nắm lấy cổ hắn, liên tục ra tay với hắn.Thấy dáng vẻ người tuyết như vậy, trong mắt người đàn ông lóe lên một tia bất lực.Chính vì hắn có được đặc điểm của con người, nên lúc này khi đối phó với người tuyết này, hắn mới đặc biệt đắc tâm ứng thủ.Hắn biết đâu là điểm yếu của người tuyết này, đến nỗi hắn lợi dụng trí thông minh của mình, một cước liền đá hắn ngã xuống đất, thấy dáng vẻ chật vật không chịu nổi của hắn, người đàn ông cũng vô cùng bình tĩnh nói.“Đừng đến gây sự với tôi nữa, nếu không tôi sẽ giết anh trước.”Người đàn ông vẻ mặt bình tĩnh nói, người tuyết bị hắn dọa nhảy dựng, nhưng chỉ có thể từng bước lùi lại.Lúc này người đàn ông trở lại phòng, và khóa trái cửa lại.

Còn Vương Diệp và mọi người cũng trốn trong tủ quần áo, người đàn ông không đi quấy rầy bọn họ, vì hắn biết người tuyết bọn họ vẫn sẽ đi vào.Vương Diệp nhíu mày, không ngờ hoàn cảnh của người đàn ông lại nguy hiểm như vậy.Cũng không nghĩ tới hắn lại thê thảm như thế, có lẽ vì là dị loại, nên những tội lỗi mà người đàn ông phải chịu, cũng như những điều hắn đã trải qua, đều là những điều Vương Diệp không thể tưởng tượng được.Vương Diệp sắc mặt trở nên khó coi, hắn đã lâu không mở miệng nói chuyện.Hắn có chút thay đổi ý định, thà rằng thay đổi mọi thứ ở đây, lật đổ quy tắc ban đầu ở đây, còn hơn rời khỏi nơi này.Nghĩ đến đây, Vương Diệp đột nhiên cười một tiếng, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, không nhịn được vỗ vai Vương Diệp.Hắn biết Vương Diệp đang nghĩ gì, liền chuẩn bị an ủi hắn.Nhưng lời của Bàn Tử còn chưa kịp nói ra, cánh cửa trước mặt đã bị người ta một cước đá văng.Vương Diệp nhíu mày, lắng nghe động tĩnh bên cạnh, một hàng người tuyết đi ra.Những người tuyết đó đồng loạt đứng trước mặt Vương Diệp.Nhưng bọn họ không biết bên trong có mấy người, tất cả mục đích của bọn họ đều nhắm vào người đàn ông trước mặt này.“Gan của anh lớn lắm, anh dám đánh ngã hắn, là ai đã cho anh cơ hội và dũng khí này?”Đối mặt với chất vấn của bọn họ, trên mặt người đàn ông chỉ có một mảnh bình tĩnh, nhìn người tuyết đó, người đàn ông lại không nhịn được khẽ cười một tiếng.“Là hắn khiêu khích tôi trước.”Người đàn ông giọng điệu chỉ có bình tĩnh, thấy người đàn ông như vậy, tất cả mọi người đều bị hắn tức chết đi sống lại.Những người tuyết đó đột nhiên ra tay, sau đó khống chế người đàn ông.Trong lúc Vương Diệp chú mục, những người này cầm con dao trong tay, mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh nói.“Vì anh bất mãn với chúng tôi như vậy, vậy chúng ta thà giết anh đi, sự tồn tại như anh vốn dĩ là dị loại, hơn nữa cũng sẽ làm hỏng con cháu chúng tôi.”Những người tuyết đó thật sự rất ác độc, sau khi so sánh một chút, Vương Diệp lại phát hiện bọn họ tuy trông có vẻ đoan chính, nhưng trên thực tế tính cách cũng như cách đối nhân xử thế của bọn họ, ngay cả trẻ con cũng không bằng.Nhưng người đàn ông giây giụa vô ích, chỉ có thể nhìn về phía tủ quần áo, hắn không ngừng nháy mắt về phía tủ quần áo, dường như đang nói cho Vương Diệp con đường đi ra ngoài.Vương Diệp nhíu mày, không chút do dự mở cửa tủ, không phải hắn chọn hành động bốc đồng.Mà là vào lúc này, nếu còn tiếp tục ở lại đây, thì thật sự là lang tâm cẩu phế, Vương Diệp không làm được chuyện như vậy.Huống hồ người đàn ông cũng là đồng loại của Vương Diệp, Vương Diệp làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn chết đi, nếu không phải người đàn ông đã giữ bọn họ lại đây, bọn họ đã sớm chết rồi.Chương 869: Thương Phong Bại TụcKhi Vương Diệp đẩy cửa tủ ra, tất cả người tuyết đều giật mình, bọn họ trợn mắt nhìn những người này xuất hiện trước mặt, sau đó lại tức giận gầm gừ lao tới.Bọn họ ỷ vào thân hình to lớn của mình, muốn ra tay với Vương Diệp, nhưng không ngờ Vương Diệp võ công cao cường, chỉ bằng ba chiêu hai thức, đã trực tiếp móc mắt một người trong số bọn họ ra.Trong lúc móc ra, Vương Diệp lại nhét vào, nhưng cơn đau đớn này đã khiến người tuyết đó ngã lăn ra đất.Những người tuyết khác thấy Vương Diệp ra tay ác độc như vậy, sớm đã giật mình, huống hồ Trương Khởi Linh còn cầm cái xẻng trong tay, dùng sức đập vào từng người bọn họ.Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp không nhịn được khẽ cười một tiếng.“Không cần đánh nữa, những thứ này dù đánh thế nào cũng không hết được, thà trực tiếp thay đổi quy tắc ban đầu.”Vương Diệp chậm rãi nói ra lời này, có lẽ là lòng tự trọng bị chà đạp, nên những người tuyết đó nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh tức giận.“Các ngươi những tên dã phu này, các ngươi không nên đến đây, cút ra ngoài cho ta!”Vương Diệp nghe hắn nói vậy lại vô cùng tùy ý nhún vai, nhìn người đàn ông cũng kéo hắn dậy.“Lần sau bị những người này đánh, thì đừng trốn nữa.”Vương Diệp bình tĩnh nói ra lời này, người đàn ông gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, người đàn ông lại không nhịn được cười nói.“Cậu sắp chết rồi.”Người đàn ông tuy nói vậy, nhưng trên mặt hắn lại mang theo vài phần bất lực.Hắn không phải là kẻ bỏ đá xuống giếng, cũng không phải muốn nhìn Vương Diệp chết trước mặt mình, Vương Diệp thấy người đàn ông khẩu thị tâm phi như vậy, càng cười ha ha, vỗ vai người đàn ông nói.“Bọn chúng đến rồi, tôi đánh là được, sợ gì?”Vương Diệp vô cùng hào sảng nói ra lời này, Bàn Tử cũng ở bên cạnh gật đầu theo, Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử chủ động xông lên hóng chuyện như vậy, trong mắt cũng lộ ra vài phần kỳ quái.Lúc này người đàn ông, dưới sự giới thiệu của Vương Diệp, suy nghĩ một chút, vẫn nói cho Vương Diệp tên của mình.Tên của hắn là Lật Khải, nhưng Vương Diệp nghe cái tên này, lại cảm thấy có chút khó hiểu.Lật Khải lại đỏ mặt nói cho Vương Diệp, cái tên này là mẹ hắn đặt cho hắn.Mẹ hắn là người tuyết ở đây, còn cha hắn chỉ là nhân tộc.Bọn họ là vì một lần ngoài ý muốn mới gặp nhau, mà mẹ hắn là vì bị thương được chăm sóc sau đó mới có hắn xuất hiện.Khi câu chuyện tình yêu lãng mạn như vậy xảy ra, Lật Khải hồi ức lại, trên mặt đều mang theo vài phần ý cười, nhưng những quái vật ngã trên đất lại gầm rú nói.“Sự tồn tại như vậy căn bản là thương phong bại tục, không nên tồn tại người như anh cũng không nên sống.”Giọng điệu của bọn chúng tràn đầy phẫn nộ, Lật Khải nghe thấy, lại vô cùng buồn cười phản vấn một câu.“Vậy các người nói như vậy, tất cả mọi người đều phải nghe theo lệnh của các người.”Lật Khải có cá tính của riêng mình, Vương Diệp thấy Lật Khải như vậy vô cùng vui vẻ, suy nghĩ một chút, dẫn Lật Khải từng bước đi ra ngoài.“Tôi biết làm sao để phá giải các cơ quan ở đây, tôi có thể khiến cậu trở thành thống lĩnh ở đây.”Vương Diệp không nói đùa, lời này vừa nói ra, Lật Khải lại lắc đầu, sắc mặt hắn trở nên vô cùng ngưng trọng.“Đó là tổ tiên mộ thất, chúng ta không thể tùy ý giẫm vào, giẫm vào sẽ phải chịu tổ chú, cậu cũng vậy.”Lật Khải vừa nói, vừa dẫn Vương Diệp đi ra ngoài, hắn muốn đưa Vương Diệp và mọi người đi an toàn.Vừa nãy được Vương Diệp cứu, Lật Khải cảm kích Vương Diệp, nhưng không có nghĩa là Vương Diệp cần phải ở lại nơi này mãi.Trong mắt hắn mang theo vài phần kỳ quái.Vương Diệp lại không muốn rời đi, hắn biết mình đi rồi, Lật Khải sẽ gặp phải chuyện bất trắc gì, những người tuyết đó đều ở trong phòng, thò đầu ra nhìn bọn họ.Đặc biệt là khi nhìn chằm chằm Vương Diệp và những người này, bọn họ càng kinh hãi không thôi, như thể gặp quỷ vậy.Vương Diệp thấy dáng vẻ bọn họ như vậy, quả quyết vẫy tay với bọn họ, trông có vẻ hào sảng, không hề so đo với bọn họ.Chỉ là Vương Diệp càng như vậy, càng dọa những người tuyết đó la hét, bọn họ điên cuồng đóng cửa lại, sau đó bên trong lẩm bẩm mắng một đống lời mà Vương Diệp không hiểu.Vương Diệp thấy những người tuyết đó như vậy, lập tức cười ha ha, Lật Khải nhìn Vương Diệp, chỉ vỗ vai hắn nói.“Đừng đùa giỡn nữa, cậu bây giờ phải đi.”Dù bị Lật Khải thúc giục như vậy, Vương Diệp cũng không màng.“Yên tâm đi, tôi thật sự có thể đưa cậu trở thành vua ở đây.”Không phải hắn nói suông, mà là hắn thực sự có năng lực này, nhiều chuyện đều tùy thuộc vào Vương Diệp có muốn làm hay không, chứ không phải chuyện này có thể mang lại cho Vương Diệp lợi ích lớn đến mức nào.Nhưng bây giờ Vương Diệp không muốn so đo lợi ích, hắn chỉ muốn giúp Lật Khải làm chuyện này mà thôi, để Lật Khải có chỗ đứng ở đây, chứ không phải bị những người này một mực bắt nạt.Lật Khải thấy Vương Diệp như vậy, tuy trong lòng cảm động, nhưng hắn lại lắc đầu, chọn từ chối.Cậu vẫn nên đi đi, ở lại đây không có lợi ích gì.Trong lúc hai người bọn họ tranh cãi không ngừng, phía sau cũng truyền đến một giọng nói nghe có vẻ buồn cười.“Ở lại đây là được rồi, tại sao phải chạy đến nơi khác?”Sự xuất hiện của người phụ nữ làm Vương Diệp giật mình, Lật Khải càng không chút do dự chắn trước mặt Vương Diệp, nhìn người phụ nữ trực tiếp nói.“Cô không thể làm hại hắn.”Người phụ nữ nghe Lật Khải nói vậy, như nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời, giây tiếp theo tay cô ta ấn vào tường, lập tức kích hoạt cơ quan bắn ra.Vương Diệp nhìn thấy cơ quan đó, không chỉ né tránh linh hoạt, mà còn cười nói với người phụ nữ.Cô tưởng cô làm như vậy, có thể làm khó được tôi sao?Vứt bỏ lời này, không đợi người phụ nữ phản ứng, Vương Diệp lại đá chân vào bậc thang bên cạnh.Người phụ nữ trực tiếp lộn một vòng trước mặt Vương Diệp, còn cô ta đi đâu, không ai biết.Nhưng những người đó thấy Vương Diệp có thể sử dụng các cơ quan ở đây linh hoạt đến vậy, tất cả bọn họ đều sợ đến tái mét mặt.Lật Khải nhìn Vương Diệp vô cùng ngạc nhiên nói.“Cậu làm sao mà biết các cơ quan ở đây dùng như vậy?”Về việc người phụ nữ đi đâu, hắn căn bản không lo lắng, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại vô cùng tùy ý cười một tiếng.“Cơ quan ở đây chỉ cần nhìn Ngũ hành bát quái đồ là có thể học được, nếu cậu muốn học, tôi có thể dạy cho cậu.”Vương Diệp nhìn thấy nụ cười trên mặt Lật Khải không phải giả dối, dáng vẻ chân thành đó cũng khiến nội tâm Lật Khải ấm áp.Lật Khải suy nghĩ một chút, cuối cùng quả quyết gật đầu, còn Vương Diệp thì kéo Lật Khải, đứng trước mặt, chỉ vào từng phương diện, khi hắn nói những lời này, cố ý hạ thấp giọng nói của mình.Trừ hắn và Lật Khải nghe thấy, những người khác căn bản không thể nghe thấy, cũng không có khả năng nghe thấy.Chương 870: Chỉ Bộ Bất TiềnLật Khải và những người tuyết kia tuy đã cư trú ở đây rất lâu, nhưng rất nhiều cơ quan chưa được mở ra.Những cơ quan trong này, bọn họ chỉ quen thuộc một hai mà thôi, hơn nữa không cẩn thận là sẽ có không ít người tuyết chết đi vì chuyện này.Đây cũng là lý do tại sao số lượng người tuyết ở lại đây ngày càng ít đi.Lật Khải khi nói những lời này, giọng điệu mang theo vài phần buồn bã, Vương Diệp nghe thấy lập tức cười ha ha.Khi Vương Diệp giao những thứ này cho Lật Khải, những người tuyết khác tuy có ý kiến bất mãn với Vương Diệp, nhưng bọn họ đều chọn nhịn khí thôn thanh.Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ là, Lật Khải còn đang trong quá trình học tập, lại có mấy người tuyết tổ chức lại, bọn họ tự phát đi đến trước mặt Lật Khải, chuẩn bị đánh Lật Khải một trận.Còn về Vương Diệp, bọn họ không muốn chọc vào.Thấy dáng vẻ bọn họ hung hăng như vậy, Vương Diệp lập tức cười rộ lên, hắn vỗ vai Lật Khải, vô cùng nghiêm túc nói.“Cơ hội giao cho cậu rồi, hãy nắm bắt thật tốt ~.”Lời này vừa ra, Lật Khải quả quyết gật đầu.Ngay sau đó, Lật Khải bắt đầu mò mẫm bức tường, sau đó tìm kiếm những cơ quan mà Vương Diệp đã nói.Lật Khải khi mò mẫm những thứ này, những người tuyết kia cho rằng Lật Khải không có khả năng đó.Bọn họ ở đó đắc ý dương dương, nhưng không ngờ cơ quan mà Lật Khải mò ra giây tiếp theo, trực tiếp đóng đinh bọn họ vào tường, thấy những người tuyết này chết đi, trong mắt Lật Khải lại không có quá nhiều gợn sóng.Ngày xưa những người này đối xử với Lật Khải thái độ ra sao, Lật Khải vẫn nhớ rõ mồn một.Vương Diệp ở bên cạnh vỗ tay cho Lật Khải, Trương Khởi Linh chỉ nhìn hoàn cảnh nơi đây.“Tôi cũng không hiểu, bọn họ làm sao mà lại cư trú ở đây được.”Rõ ràng nơi này toàn là cơ quan, nhưng những người tuyết này lại có thể hành động tự nhiên ở đây.Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy, đột nhiên chỉ vào phòng của bọn họ mở miệng nói.“Cậu có thấy vị trí và hướng của phòng bọn họ rất kỳ lạ không, trông như nơi đặt quan tài vậy.”Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh quả quyết gật đầu, nhưng sau khi gật đầu xong, Trương Khởi Linh cũng trợn tròn mắt.Hắn ý thức được có điều gì đó không đúng, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt ngây ngốc, một câu cũng không nói nên lời.Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, đang định vỗ vai hắn nói gì đó, thì không ngờ, Lật Khải đã nhìn Vương Diệp cười nói.“Nơi này quả thật là nơi để quan tài, hơn nữa mỗi phòng đều do chúng tôi đào ra, bên trong có rất nhiều thi thể, chúng tôi đã vứt chúng đến nơi khác.”Nhưng chiếc tủ quần áo mà Vương Diệp vừa ở, kỳ thực cũng là do bọn họ phá hủy những quan tài đó, biến thành một cái tủ chứa đồ cưỡng chế mà thôi.Hơn nữa trong mỗi tủ quần áo của mỗi phòng, đều có mấy cái quan tài chất chồng lên nhau.Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng xanh mét, hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Lật Khải, một câu cũng không nói nên lời, hắn chưa từng nghĩ, những tên này lại tàn nhẫn đến mức này.Thấy dáng vẻ Bàn Tử như vậy, Lật Khải lại nhún vai, vô cùng tùy ý nói."Tổ tiên chúng tôi đã sống ở đây rất lâu, và đã chung sống với những quan tài này gần trăm năm, cậu đừng có bày ra cái vẻ mặt đó nữa."Lật Khải vừa nói vừa kể cho bọn họ nghe, sau khi những người tuyết này chết đi, những người khác sẽ xử lý thế nào.Bọn họ sẽ nhét vào tủ chứa đồ, giống như những người kia xử lý người chết vậy, đặt bọn họ vào quan tài, sau đó ở trong phòng của mình.Vì nhiệt độ ở đây thực sự quá thấp, nên việc thi thể thối rữa căn bản không tồn tại, hơn nữa chỉ trong một đêm.Vì những thứ đó vốn dĩ đã lạnh, đóng băng cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.Lật Khải vừa nói, vừa dẫn bọn họ đi tham quan, Bàn Tử xem mấy căn phòng phía trước xong, nhìn đến phía sau, hắn đã không xem nổi nữa, hắn trực tiếp ôm miệng ở đó nôn ọe.Lật Khải thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt mang theo vài phần ngại ngùng, những người tuyết khác vì Lật Khải đã nắm giữ các cơ quan ở đây, nên thái độ đối xử với Lật Khải đã trở nên vô cùng khách khí.Hơn nữa Lật Khải cũng lợi dụng quyền thế của mình, ném những người tuyết đối đầu với hắn ra ngoài.Vương Diệp thấy Lật Khải như vậy, lập tức cười ha ha, chỉ cần Lật Khải có thể sống ở đây như cá gặp nước, thì Vương Diệp có thể yên tâm, tiếc rằng Lật Khải sắp phải dẫn bọn họ rời khỏi nơi này.Vương Diệp lại nghe thấy những âm thanh kỳ quái vang lên bên tai, lại là những âm thanh khỉ ríu rít.Vương Diệp trên mặt mang theo vài phần kỳ quái, hắn nhíu mày, không nói gì.Lật Khải càng trực tiếp dừng bước, đẩy tất cả bọn họ trở lại phòng, và nhét bọn họ vào tủ quần áo.Bàn Tử lại trở lại trong quan tài, trên mặt viết đầy vẻ kỳ quái, nhìn Vương Diệp, hắn đột nhiên hạ giọng nói."Chưa từng nghĩ mình trong đời, còn có thể vào quan tài một lần, ra vào trong quan tài."Bàn Tử vừa nói, vừa khẽ cười rộ lên, nhưng không ngờ Lật Khải lại trực tiếp ở bên ngoài, mở miệng hạ giọng nói.“Đừng nói chuyện nữa, có thứ gì đó vào rồi, tôi phải tìm cách đối phó.”Thứ đó hẳn là ngoại địch, thấy vẻ mặt căng thẳng của Lật Khải.Vương Diệp cũng từ khe hở đó, nhìn thấy những con khỉ số lượng lớn tiến vào, bọn chúng mỗi người đều đóng chặt cửa phòng.Lật Khải lúc này đang mò mẫm những cơ quan đó, đóng đinh tất cả những con khỉ xuống đất.Sau khi một đám khỉ chết đi, thì không còn con nào dám tiến vào nữa, còn Lật Khải chỉ mở cửa ra, nhìn những con khỉ đó, vô cùng không kiên nhẫn gầm rú.Nhưng sau khi những con khỉ đó rời đi, Vương Diệp lại nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.“Không tin, bọn chúng chắc chắn đang ở đây.”Trên mặt Thương Ngọc mọc ra lông lá rậm rạp, hơn nữa cô ta còn đang đối thoại với những con khỉ đó.Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy, cả người hắn đều ngây ra tại chỗ, hắn trực tiếp quay trở lại vị trí ban đầu, nhìn những người khác, bảo bọn họ giữ im lặng, không ngờ, Thương Ngọc tên khốn này cho dù chết cũng không buông tha bọn họ.Thương Ngọc thì nắm chặt nắm đấm, nhìn những căn phòng trước mặt này.Cô ta trong lòng khẳng định, Vương Diệp chắc chắn đang ở trong đó, nếu Vương Diệp không ở đây, thì bọn họ có thể chạy đến đâu được?Chuyện bọn họ bỏ rơi mình giữa đường rời đi, Thương Ngọc vẫn nhớ rõ mồn một, nếu Vương Diệp và mọi người cũng đi theo mình, thì cô ta làm sao có thể gặp phải những đau khổ như vậy.Và cô ta làm sao lại biến thành bộ dạng hiện tại này?Hồi ức lại những cơn ác mộng đó, Thương Ngọc đã không cần Vương Diệp đưa em trai cô ta ra nữa, cô ta chỉ muốn gặp Vương Diệp, giết Vương Diệp, để giải mối hận trong lòng mình.Vương Diệp trên mặt chỉ có một mảnh bình tĩnh, Thương Ngọc tuy muốn tiến vào, nhưng vì Lật Khải thiện chiến trong việc lợi dụng các cơ quan ở đây, Thương Ngọc chỉ có thể dừng bước ở cửa.Những người tuyết khác thấy Thương Ngọc như vậy, bọn họ đều không nhịn được nhe răng trợn mắt với

Thương Ngọc, muốn đuổi Thương Ngọc ra ngoài.Chương 871: Nhanh Chân Chạy Đi!Lúc này Vương Diệp mới biết những người tuyết này và khỉ, là hai phe phái, hơn nữa bọn họ thường xuyên chiến đấu.Vậy cũng có nghĩa là, giữa bọn họ có huyết hải thâm thù, nhưng vì có Lật Khải ở đây, nên Vương Diệp tin rằng những khó khăn tiếp theo, Lật Khải đều có thể giải quyết được.Đúng như Vương Diệp dự đoán, những con khỉ đó chuẩn bị phát động tấn công, nhưng vì Lật Khải đã nắm giữ các cơ quan ở đây, đến nỗi không ít con khỉ đều bị Lật Khải đóng đinh xuống đất.Thấy xác của những con khỉ này, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ kỳ quái.Tổng cộng có điều gì đó mà hắn đã bỏ sót, nhưng hắn nhất thời cũng không nghĩ ra, Vương Diệp sắc mặt bình tĩnh nhưng không tiếp tục suy tư.Lúc này Thương Ngọc nhìn Lật Khải trực tiếp mở miệng nói.“Ngươi giao người ra đây, chúng ta lập tức đi, sẽ không tiếp tục tấn công nữa.”Điều kiện cô ta đưa ra quả thật hấp dẫn, không ai thích chiến tranh, nhưng Lật Khải nghe thấy, lại quả quyết lắc đầu, mở miệng phủ nhận.“Cô đang nói gì tôi cũng không biết người mà cô nói, tôi cũng không có.”Vẻ mặt bình tĩnh của hắn không phải giả dối.Nhưng Thương Ngọc căn bản không tin hắn, lạnh lùng cười một tiếng, nhìn chằm chằm Lật Khải vẻ mặt khinh bỉ nói.“Loại lời ma quỷ này, tôi sẽ tin sao?”Cô ta không tin cũng phải chấp nhận, dù sao những con khỉ này không phải đối thủ của người tuyết bọn họ, từ rất lâu trước đây đã có sự áp chế cưỡng chế như vậy, nên bây giờ bọn họ chỉ có thể rời đi.Thấy bọn chúng đã đi rồi, Lật Khải lúc này mới tổ chức những người khác tuần tra bên ngoài, một khi có động tĩnh nhỏ, hắn đều sẽ lập tức đi ra giải quyết.Lúc này Lật Khải cũng trở về phòng của mình, vừa mở cửa liền nhìn thấy Vương Diệp từ bên trong đi ra.Thấy dáng vẻ Vương Diệp nóng lòng như vậy, Lật Khải vẻ mặt lo lắng nói.“Kẻ bên ngoài đó hình như điên rồi, cứ tìm cậu mãi, cậu ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài, bây giờ đi ra ngoài chính là đi tống tử.”Lật Khải giọng điệu tràn đầy nghiêm túc, trông có vẻ vô cùng lo lắng cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe hắn nói vậy, lại vô cùng bình tĩnh.“Có món nợ đã truy đến tận cửa rồi, thì nhất định phải đi giải quyết, không thể để liên lụy người khác được.”Nói xong lời này, Vương Diệp quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh bọn họ không chút do dự đi theo bước chân của Vương Diệp, nhưng Bàn Tử lại vẻ mặt do dự nhìn Vương Diệp, hắn không nhịn được hạ giọng nói.“Bớt một chuyện hơn một chuyện, chúng ta bây giờ không có vấn đề gì lớn, cứ ở yên đây, đừng đi gây rắc rối nữa!”Đề nghị của Bàn Tử quả thật hoàn hảo, Hạo Thiên Chân nghe thấy lại vô cùng không kiên nhẫn trừng hắn một cái, mở miệng nói.“Nếu thật sự để Thương Ngọc tìm được đến đây, thì có nghĩa là nơi này đã thất thủ rồi, vậy cậu định Lật Khải làm sao đây?

Bị ép phải di chuyển sao?”Những vấn đề này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng kỳ quái, hắn nhìn Vương Diệp một cái, dường như hiểu rõ nguyên nhân Vương Diệp muốn di chuyển.Trong sự bất lực, hắn chỉ có thể gật đầu đi theo sau lưng Vương Diệp và mọi người, trông có vẻ, hắn như đã nhận thua.Nhưng lúc này, trong lòng Bàn Tử vẫn còn những suy nghĩ khác.Để hắn từ bỏ như vậy, ít nhiều cũng có chút khó khăn, nhưng không ngăn cản hắn và Thương Ngọc đấu trí đấu dũng thật tốt.Khi Vương Diệp dẫn bọn họ đi ra ngoài, những con khỉ bên ngoài cũng nhìn thấy bọn họ.Nhưng Vương Diệp lại cố ý lật mình sang một bên khác, ở đây có một địa đạo mà Lật Khải đã tìm thấy trước đây, nhưng vì bọn họ không giỏi về cơ quan, nên nơi này không ai thử.Ngay cả Lật Khải cũng không có ai sẵn lòng thúc giục, cho dù Lật Khải đối với bọn họ mà nói, sự tồn tại tương đương với người tuyết có địa vị thấp nhất.Nhưng ai cũng không chắc chắn Lật Khải vào trong rồi nếu không chết, có tìm cách hại chết bọn họ không?Chính vì xét đến yếu tố này, nên bọn họ không thúc giục Lật Khải, nhưng bây giờ thấy Vương Diệp và mọi người lần lượt đi vào, một nhóm người đều vô cùng tò mò đi đến.Nhưng không ngờ Lật Khải nhìn dáng vẻ bọn họ, không chút do dự mắng mỏ bọn họ.“Lương thực qua mùa đông, tất cả đã chuẩn bị xong chưa?

Hay là ai đã cho các người cơ hội lười biếng ở đây?”Vấn đề liên tiếp được đưa ra, thái độ của Lật Khải đối xử với bọn họ ngày càng nghiêm khắc, những người kia không thể chấp nhận được, chỉ có thể quay đầu bỏ đi, nhưng nhìn chằm chằm Lật Khải trong mắt lại lóe lên oán hận.Lật Khải lười để ý đến những người này, khi rời đi, lại cố ý đi đến trước mặt những con khỉ đó, bọn họ ở trước mặt những con khỉ đó khoa tay múa chân, vì không thể giao tiếp, cho dù bọn họ có những lời khác muốn nói.Những con khỉ đó cũng không hiểu.Khi Vương Diệp đến địa đạo này, hắn cũng nghe thấy tiếng nước chảy vang lên bên tai, xem ra nơi này cũng không nhất định là như hắn nghĩ, là một mộ đạo đơn thuần. ...Khi xét đến yếu tố này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, không chút do dự nói với Trương Khởi Linh.“Đưa cái xẻng trong tay cậu cho tôi.”Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh quả quyết gật đầu, trong lúc hắn đưa xẻng qua, nhìn Vương Diệp trong mắt vẫn còn mang theo vài phần ý cười.Nhưng không ngờ Vương Diệp cầm lấy cái xẻng này, lại không đào lung tung, hắn chỉ cầm cái xẻng gõ chậm rãi xung quanh đây, gõ đến một viên gạch bên cạnh, lại phát hiện bên trong có dòng nước, từng chút một chảy ra.Vương Diệp sắc mặt trở nên khó coi, Trương Khởi Linh tiến đến, nhưng không ngờ, giây tiếp theo Vương Diệp trực tiếp dẫn bọn họ quay trở lại.Lúc này Lật Khải, thấy Vương Diệp thần sắc hoảng loạn, lại nhìn thấy tiếng khỉ la hét truyền đến từ cửa.Hắn vốn định giấu Vương Diệp đi, nhưng không ngờ Vương Diệp nắm lấy tay Lật Khải, vô cùng lo lắng nói.“Không kịp rồi, nhanh chân chạy đi!”Lời của Vương Diệp, thực sự quá kỳ lạ.Lật Khải nghe thấy cả người đều ngây ra tại chỗ, nhìn Vương Diệp đầy suy tư nói.“Xảy ra chuyện gì rồi?

Nếu phải chạy, tôi phải đưa tộc nhân của tôi đi cùng.”Hắn không thể bỏ rơi những người này, cho dù ngày xưa quan hệ của bọn họ không tốt đẹp đến vậy, nhưng lúc này chỉ có liên kết với bọn họ, Lật Khải sau này mới có địa vị đáng nói.Vương Diệp thúc giục Lật Khải đi xử lý tất cả những điều này, còn bản thân hắn thì chỉ đứng trước con đường nhỏ, vẫn nhìn chằm chằm tốc độ của dòng nước.Tốc độ dòng nước tuy rất nhanh, nhưng chỉ cần bọn họ chạy đủ nhanh, những thứ này đều có thể tránh được, Vương Diệp trong lòng nghĩ như vậy.Lúc này Lật Khải thấy dáng vẻ hoảng loạn của Vương Diệp, hắn lại không nhịn được mở miệng nói.“Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao cậu lại hoảng sợ đến mức này?”Hắn vừa nói vừa dẫn tất cả thuộc hạ của mình đến, những người đó đi theo sau Lật Khải, nhìn Vương Diệp trong mắt mang theo vài phần bất mãn.Vương Diệp nhìn chằm chằm Lật Khải, không chút do dự truy hỏi.“Trừ con đường này ra, những nơi khác còn có lối thoát không?”Lật Khải quả quyết chỉ về phía sau, nhìn phía sau đó, Vương Diệp không chút do dự đi tới, hắn đi đầu.

Chỉ là sau đó có một chút nước chảy ra.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành dẫn những người khác đi về phía cửa, nhưng khi anh đến cửa thì lại đụng mặt Thương Ngọc.

Trên mặt Thương Ngọc đầy phẫn nộ, nhìn Vương Diệp như nhìn kẻ thù giết cha, hận không thể xé xác anh ra thành vạn mảnh.

Vương Diệp nhìn Thương Ngọc, hơi bất đắc dĩ nói: “Tôi biết cô bây giờ rất hận tôi, nhưng căm hận không giải quyết được vấn đề, chúng ta phải rời khỏi đây.” Để sống sót, Vương Diệp có thể giải thích cho Thương Ngọc, nhưng vừa nói ra câu này, Thương Ngọc lại cực kỳ không tình nguyện.

Cô ta túm lấy tay Vương Diệp, nói như một con chó điên: “Để tôi rời khỏi đây ư, có khả năng sao?

Mọi người cứ cùng chết ở đây là đủ rồi.” Dù sao với bộ dạng này cô ta ra ngoài cũng sẽ không được thế giới bên ngoài chấp nhận, đã vậy chi bằng trực tiếp kéo Vương Diệp và bọn họ chết ở đây, ít nhất cũng có người chôn cùng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thương Ngọc lộ ra vẻ hưng phấn, giọng điệu cũng vui vẻ.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Thương Ngọc thì không chút do dự hất tay cô ta ra, cho dù Thương Ngọc sức lớn vô cùng, khi Vương Diệp đấm một quyền vào bụng cô ta, Thương Ngọc vẫn đau đớn cuộn tròn lại.

Thấy Thương Ngọc như vậy, Vương Diệp không chút do dự nói: “Tôi chưa từng nghĩ sẽ thật sự động thủ, nhưng là cô tự mình cứ ép tôi.

Được rồi, bây giờ tôi phải rời đi trước.” Nói xong câu này, Vương Diệp quả quyết dẫn đám tuyết nhân phía sau nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 806

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng nước chảy phía sau đã buộc mỗi người trong bọn họ phải rời đi.

Một số tuyết nhân đối với Vương Diệp cũng không còn ác ý như vậy, ngược lại còn sẵn sàng nghe theo sự sắp xếp của Vương Diệp.

Vương Diệp thấy đám tuyết nhân đi theo mình trốn chạy, lại nhìn cánh cửa cơ quan phía trước.

Nơi đây tương đối khô ráo, hơn nữa không khí cũng không có quá nhiều nhiệt độ, địa thế khá cao, điều đó có nghĩa là nếu bên dưới bị nước lũ bao phủ thì bọn họ ở phía trên vẫn còn một con đường sống?

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười, nhưng nước lũ phía sau dường như như hồng thủy, một khi tràn ra thì không cách nào ngăn cản được nữa.

Sắc mặt Vương Diệp lại lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Vừa vặn đụng phải một cánh cửa cơ quan, muốn giải khai chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian, nhưng nước lũ này liệu có lan đến bọn họ không, đó vẫn là một vấn đề.

Lần này Thương Ngọc như phát điên lao tới, nhưng lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kẹt kẹt.

Cô ta quay đầu nhìn lại, trong đó có một con khỉ đang nghịch nước.

Không ngờ tay nó vừa chạm vào dòng nước đó, cả người nó lập tức tan chảy.

Cảnh tượng này khiến những con khỉ khác la hét điên cuồng.

Nhìn khung cảnh trước mắt, Vương Diệp càng bị dọa nhảy dựng, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Thương Ngọc không chút do dự đẩy cánh tay Vương Diệp, giục anh nhanh chóng mở cánh cửa này.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc không tiếp tục làm phiền mình nữa, liền nhìn chằm chằm vào cánh cửa này.

Ngũ hành Bát quái trên đó có chút khác biệt so với những gì Vương Diệp từng thấy trước đây, dường như nó thuộc về một niên đại xa xưa hơn, nhưng chủ nhân của ngôi mộ này rõ ràng chỉ là một tuyết nhân, làm sao có thể biết nhiều thứ như vậy?

Chẳng lẽ tuyết nhân chỉ là một kẻ đi ngang qua, tạm thời chiếm giữ nơi này?

Vô số nghi ngờ hiện lên trong lòng anh, nhưng điều quan trọng nhất là những hoa văn trên đó, mỗi đường nét đều chứng minh một cơ quan khác nhau.

Một khi sai một đường, hậu quả tiếp theo sẽ là sự diệt vong không thể cứu vãn.

Nhưng lúc này Thương Ngọc đã không thể đợi được nữa, cô ta không ngừng thúc giục Vương Diệp bên tai, những tiếng càu nhàu của cô ta khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vương Diệp cau mày, nhìn chằm chằm Thương Ngọc, không chút do dự nói: “Nếu cô còn tiếp tục thúc giục tôi, thì tiếp theo chúng ta cứ cùng nhau chết ở đây đi.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy vẻ sốt ruột, thấy Vương Diệp như vậy, cho dù Thương Ngọc đã mất đi hy vọng sống, nhưng cô ta cũng không muốn trải qua cái chết.

Bất đắc dĩ, Thương Ngọc đành ra sức cổ vũ Vương Diệp bên cạnh, lúc này Vương Diệp nhìn những đồ đằng và hoa văn trên đó, trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang.

Nhưng anh không nắm bắt được, và nước lũ phía sau cũng ngày càng nhiều, những con khỉ từng con từng con một đã chật kín những bậc thang ở đây, Vương Diệp thấy động tác của những con khỉ đó, ánh mắt trở nên cực kỳ quái dị.

Nhưng Thương Ngọc nhìn Vương Diệp chỉ vô cùng sốt ruột thúc giục.

"Thế nào rồi?

Lần này có vấn đề lớn gì không?" Giọng điệu Thương Ngọc đầy vẻ cấp thiết, nếu Vương Diệp không biết, cô ta có thể tự mình ra tay.

Suy nghĩ một chút, Thương Ngọc vẫn quyết định dùng sức lực của mình.

Chỉ đáng tiếc là khi cô ta tự mình đứng trước cánh cửa này, nhìn những hoa văn trên đó, tĩnh tâm dùng phương pháp Ngũ hành Bát quái để giải khai, lại phát hiện ra nó hoàn toàn không phù hợp.

Sắc mặt Thương Ngọc trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp thấy Thương Ngọc như vậy, trên mặt cũng mang theo vài phần ưu tư.

"Tôi đã nói rồi, cái này không đơn giản như vậy." Giọng điệu Vương Diệp đầy ưu tư, lúc này anh lật xem cơ quan này, trong đầu lóe lên những suy nghĩ kỳ lạ.

Anh vừa nghĩ ra điều gì đó định nói ra, không ngờ Trương Khởi Linh đã nói thay anh.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, vô cùng vui vẻ nói: "Anh quên rồi sao, chúng ta còn chưa tính đến Kỳ Môn Độn Giáp." Giọng điệu của anh ta đầy phấn khởi, một khi áp dụng Kỳ Môn Độn Giáp vào đây, mọi thứ dường như đều có cách giải quyết.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy, trong lúc gật đầu, anh cũng vận dụng thuật toán Kỳ Môn Độn Giáp, không bao lâu anh đã biết cánh cửa nên mở như thế nào.

Rất nhanh, Vương Diệp điều chỉnh những hoa văn trên đó, sau đó dưới sự chú ý của mọi người, anh từng chút một đẩy cánh cửa ra, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, tất cả những con khỉ đều chạy vào, chúng thực sự quá sợ chết.

Thấy chúng chạy nhanh như vậy, Vương Diệp vội vàng hét lên một tiếng, chúng bây giờ xông vào không nhất định sẽ có kết quả tốt.

Ngoài điểm này ra, chúng bây giờ xông vào cũng đồng nghĩa với việc có thể là đang đi tìm cái chết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, anh cau mày, vốn tưởng rằng bên trong không có chuyện gì, không ngờ những con khỉ đó giây tiếp theo đột nhiên ngã xuống đất.

Chúng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, Thương Ngọc thấy cảnh tượng như vậy, càng không dám tùy tiện đặt chân vào, nhìn Vương Diệp cũng vô cùng sốt ruột nói: “Chuyện gì vậy?

Cơ quan này đến bây giờ anh vẫn chưa giải khai sao?” Giọng điệu Thương Ngọc đầy vẻ sốt ruột, rõ ràng là coi Vương Diệp như công cụ, trong thời khắc này ngang nhiên sai khiến anh.

Nhưng Vương Diệp nghe Thương Ngọc nói vậy, lại cười nhạt vẻ không sao cả.

“Ai bảo chúng chạy nhanh như vậy?

Tôi đã nói rồi, bên trong này có rất nhiều chất trầm điến, không cẩn thận trúng chiêu, vậy thì chỉ có thể 20 năm sau mới gặp lại bọn họ.”

“Ai bảo chúng chạy nhanh như vậy?

Tôi đã nói rồi, bên trong này có rất nhiều chất trầm điến, không

cẩn thận trúng chiêu, vậy thì chỉ có thể 20 năm sau mới gặp lại bọn họ.” Tuy lời nói của Vương Diệp trực tiếp khó nghe, nhưng những gì anh nói đều là sự thật.

Thương Ngọc nghe xong chỉ biết nghiến răng nhìn những con khỉ nhỏ của mình, trong mắt cô ta lại có nước mắt rơi xuống.

Thấy Thương Ngọc như vậy, Vương Diệp không khỏi mở miệng nói: “Giả vờ cái gì?

Cô rõ ràng vô cùng ghét bỏ chúng.” Vương Diệp vừa nói ra câu này, sắc mặt Thương Ngọc trở nên vô cùng khó coi.

Cô ta cau mày, nhìn Vương Diệp vội vàng gào thét về phía anh: “Anh hiểu cái gì, nếu những con khỉ nhỏ này chết rồi, tiếp theo còn ai có thể giúp tôi dò đường?” Thương Ngọc vừa nói vừa gầm lên với Vương Diệp.

Thấy Thương Ngọc vẫn chứng nào tật nấy, Vương Diệp cười hì hì, nhìn Thương Ngọc suy tư nói: “Tôi đã biết cô vẫn như trước đây, sẽ không có bất kỳ sự khác biệt và thay đổi nào.” Nói xong câu này, Vương Diệp mới dẫn bọn họ từng bước đi vào, những chất độc kia đã trầm lắng xuống, nên không cần lo lắng sẽ bị trúng độc.

Chỉ là thuốc độc được thêm vào trong thuốc nhuộm đã đủ để những con khỉ nhỏ này sau khi đi vào, lập tức bị hại chết.

Vương Diệp đi vào đồng thời, phát hiện nơi đây lại là một tòa đại điện.

Trên mặt anh mang theo vài phần quỷ dị, hai bên đại điện đặt những quái vật kỳ lạ.

Nhưng trên mặt những quái vật này lại vẽ đầy những màu sắc kỳ quái, chúng dường như là những người gác cổng ở đây, nhưng lại chỉ giống như những bức tượng.

Tuy nhiên, chúng trông được vẽ vô cùng sống động.

Điểm này là không thể bỏ qua.

Nhưng lúc này Thương Ngọc lại không màng đến mọi thứ, đi qua, nhìn Vương Diệp mở miệng truy vấn: “Chúng ta chắc hẳn sắp đến chủ mộ thất rồi phải không?” Giọng điệu của cô ta đầy vẻ vui mừng, rõ ràng giây trước còn đau buồn vì cái chết của những con khỉ nhỏ, nhưng bây giờ cô ta lại có thể chuyển đổi nhanh chóng đến vậy.

Vương Diệp không khỏi lắc đầu thở dài, đúng như anh dự đoán, những con khỉ nhỏ này đối với Thương Ngọc mà nói, đều là công cụ.

Anh không trả lời câu hỏi của Thương Ngọc, mà từ từ đi bộ trong đây, tất cả mọi người đều đã đi vào, bao gồm cả những tuyết nhân bên ngoài, chúng đứng ở đây, trên mặt chỉ có sự rụt rè lo lắng.

Chúng căn bản không biết nơi này là thế nào, mặc dù sớm đã biết nơi đây có một cánh cửa lớn, nhưng bây giờ sau khi đi vào cánh cửa lớn này.

Tâm trạng của tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ căng thẳng, Vương Diệp thấy đám tuyết nhân bộ dạng này, lập tức nhìn Lật Khải bên cạnh mở miệng nói: “Bọn họ chưa bao giờ đi đến một môi trường mới sao?” Lật Khải gật đầu, việc săn bắt của bọn họ hoàn toàn thông qua việc ăn thực vật, cho nên cho dù không đi đến môi trường mới.

Cứ ở mãi trong môi trường cũ, liên tiếp bồi dưỡng những thực vật đó.

Bọn họ đều có thể sống sót ở nơi này, cho nên khi bọn họ đến một môi trường mới, bọn họ luôn có thể ở đó, xuất hiện những biến đổi nhất định, tương tự như việc không quen môi trường.

Thấy những tuyết nhân trên mặt đầy vẻ căng thẳng, Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, anh nhìn những bức tượng trước mặt.

So với những người khác, anh càng khao khát từ những bức tượng này biết được hầu hết sự thật.

Chỉ là khi anh nhìn những bức tượng này, những người khác mải quan sát môi trường bên trong này, căn bản không có ai chú ý, cánh cửa lớn đã đóng lại lúc nào không hay.

Sắc mặt mọi người đều trở nên có chút khó coi, những bức tượng này trông thật đáng sợ, nhưng những ngọn nến đang cháy bên cạnh lại mang theo một chút mơ hồ.

Mang lại cho bọn họ một chút hơi ấm, Vương Diệp thấy những bức tượng đó, anh thấy một trong số chúng dường như động đậy một chút.

Anh vội vàng đi tới, nhìn chằm chằm vào bức tượng đó.

Không ngờ, giây tiếp theo bức tượng này lại chớp mắt với anh, Bàn Tử cũng kinh hô một tiếng, mở miệng sốt ruột nói: “Ai đã đóng cửa?” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ cấp thiết, Vương Diệp nghe xong càng bị dọa nhảy dựng, ngay cả bức tượng trước mặt anh cũng lười để ý nữa.

Anh vội vàng chạy đến chỗ cửa, nhìn thấy cánh cửa lớn thật sự đã bị đóng lại, hơn nữa còn bị khóa, tiếp theo muốn mở ra, e rằng còn khó khăn hơn lúc mới vào.

Và những bức tượng phía sau đó, cũng phát ra tiếng kẹt kẹt.

Thương Ngọc nghe thấy, còn tưởng là những con khỉ nhỏ của mình sống lại, đang vui vẻ nhìn những bức tượng này, không ngờ giây tiếp theo chúng đã lao vào tấn công cô ta kịch liệt.

Sắc mặt Thương Ngọc trở nên vô cùng tái nhợt, cô ta ngoài việc lùi bước từng bước ra, không còn lựa chọn nào khác, nhưng khi cô ta lùi, những bức tượng khác cũng đang động đậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, những tuyết nhân không chút do dự lựa chọn bỏ chạy tứ tán.

Cho dù Lật Khải tìm mọi cách để ngăn cản chúng, nhưng những tuyết nhân khi chạy, vẫn biến mất không còn tăm hơi, sắc mặt Lật Khải trở nên vô cùng khó coi, dù sao cũng là tộc nhân của hắn.

Lật Khải không còn cách nào, hắn chỉ có thể ở lại tại chỗ, hắn không thể mạo hiểm cái chết để đi tìm chúng về, hơn nữa trước mặt còn có một số tuyết nhân ở lại bên cạnh hắn.

Vương Diệp nhìn những bức tượng đó, không chút do dự nhặt con dao dưới đất lên, và chiến đấu với chúng.

Một mình anh đơn đấu cả một đám bức tượng này.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh trừng mắt há hốc mồm, đợi sau khi Trương Khởi Linh phản ứng lại, anh ta cũng vội vàng chạy đến giúp Vương Diệp giải quyết.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, không khỏi cười hì hì.

“Những cái này cũng không khó khăn đến vậy.” Vương Diệp nói là thật, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng truy vấn: “Anh không cảm thấy nơi chúng ta đang ở có chút quỷ dị sao?

Dường như nó căn bản không tồn tại, càng giống như đang ở trong một giấc mơ.” Lời của Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp nghe xong liền suy tư gật đầu.

Thấy Vương Diệp như vậy, anh ta liền vô cùng sốt ruột nói: “Chúng ta nên rời khỏi đây bằng cách nào?” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa nhìn những bức tượng trước mặt, sức mạnh của chúng dường như trở nên ngày càng mạnh mẽ, không còn dễ đối phó như vừa rồi.

Chương 807

Hơn nữa những con dao trong tay chúng cũng trở nên cực kỳ sắc bén, nếu không phải vì Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, một vũ khí đỉnh cao, e rằng lúc này Trương Khởi Linh cũng không phải đối thủ của chúng.

Sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay chiến đấu với những kẻ này, nhìn Lật Khải đứng bên cạnh, không chút do dự nói: "Các anh đừng đứng đơ ra ở đây nữa, nhanh chóng nghĩ cách xem có phương pháp thoát ra nào khác không?

Còn nữa, cơ quan ở đây phải giải quyết thế nào, các anh cũng giúp tìm một chút." Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần bất đắc dĩ, những gã này thật sự ngu ngốc đến mức nhìn thấy bọn họ đang đánh nhau, lại còn đứng ngẩn người ở đó.

Nhưng may mắn là Hạo Thiên Chân đã ở đó nhìn những bức bích họa, và cố gắng tìm kiếm những phương pháp giải quyết khác cho bọn họ, lúc này Bàn Tử thì đang tìm kiếm trong những vật phẩm tùy táng ở đây.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử còn không chút do dự nói: "Anh chờ một chút, tôi lập tức sẽ tìm ra đáp án." Trên thực tế, hắn chỉ là đang tìm kiếm một ít vàng bạc châu báu cho bản thân mà thôi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt chỉ có một mảnh sốt ruột.

Gã này quá tham lam rồi.

Nói chung, những kẻ tham lam đều không có kết cục tốt đẹp, nhìn chằm chằm Bàn Tử, Vương Diệp sốt ruột gầm lên với hắn: "Nếu mày còn muốn tìm những thứ đó, tiếp theo mày có thể đợi chết rồi, tao sẽ không cứu mày nữa.” Vương Diệp nói là thật, Bàn Tử nghe xong sắc mặt đều trắng bệch, vội vàng từ bỏ đống vàng bạc núi tiền trước mặt, không chút do dự chạy đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, đi theo Hạo Thiên Chân để tìm kiếm những bức bích họa.

Hạo Thiên Chân trong lúc xem những bức bích họa, cũng phát hiện ra một điểm cực kỳ nghiêm trọng.

Đây căn bản không phải là mộ tuyết nhân gì cả, đây là một chủ mộ thất của Bình Hậu Vương, những bức tượng trong này, sở dĩ chúng có thể cử động đều là vì trên người chúng có một loại vật chất đặc biệt.

Một khi những Mô Kim Hiệu Úy kia bước vào nơi này, những vật chất này sẽ hình thành một loại liên hệ trực tiếp nào đó với dây thần kinh não của bọn họ.

Như vậy, bọn họ sẽ nhìn thấy những bức tượng này đang tấn công bọn họ, tương đương với việc xuất hiện ảo giác, nhưng nếu bọn họ không lựa chọn tránh né, thì kết cục tiếp theo có thể sẽ càng thảm hại hơn.

Có lẽ là sự tàn sát lẫn nhau giữa đồng đội, cho nên những gì họ thấy là những bức tượng trước mặt.

Nhưng có thể khẳng định là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không xuất hiện ảo giác như vậy.

Hai người bọn họ nhìn những bức bích họa, vẫn đang vội vàng tìm kiếm phương pháp giải quyết, nhưng Bàn Tử lại đột nhiên tìm thấy một miếng ghép trong đó.

“Gã này sao lại kỳ lạ đến vậy?

Lại còn đặt một miếng ghép trong mộ thất của mình.” Bàn Tử vừa nói vừa lẩm bẩm, thấy miếng ghép trong tay Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không chút do dự lấy nó qua, sau đó đặt miếng ghép này vào một bức bích họa bị thiếu mất một mảnh, khoảnh khắc đặt vào đó.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều ngã xuống đất, hai người bọn họ ôm ngực, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng những bức tượng trước mặt dường như biến mất, đây là một chuyện đáng để vui mừng, miếng bản đồ đó cũng rơi xuống vào lúc này.

Bàn Tử nhìn miếng bản đồ này, vô cùng sốt ruột nhặt nó lên, dù sao cũng là vàng ngọc, dễ dàng từ bỏ, làm sao có thể!

Bàn Tử cầm miếng bản đồ này, trên mặt đầy vẻ hưng phấn.

Trong lúc hắn vui mừng, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được nói: “Trong tay anh lại cầm thứ gì, cho tôi xem một chút.” Giọng điệu Trương Khởi Linh mang theo vài phần cấp thiết, Bàn Tử nghe xong trên mặt chỉ có một mảnh không tình nguyện, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cứng đầu đưa thứ này cho Trương Khởi Linh.

Thấy Bàn Tử bộ dạng đó, Trương Khởi Linh hài lòng cười cười, nhưng cầm miếng ghép này trong tay, anh ta lại phát hiện miếng ghép này chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng ý nghĩa của nó là gì thì căn bản không biết.

Trên đó dường như vẽ một ngọn núi xa.

Ngọn núi này đã từng thấy ở đâu, Trương Khởi Linh không nhớ ra, Vương Diệp nhìn miếng ghép này, trên mặt lóe lên vài phần phức tạp.

“Liệu có phải là phương pháp thực sự để mở chủ mộ thất không?” Vương Diệp mở miệng phỏng đoán, câu nói này vừa thốt ra, không ngờ Thương Ngọc đã như một con chó điên, nhào tới, giật lấy miếng ghép đó trong tay anh.

Giọng điệu Thương Ngọc đầy vẻ cấp thiết, nhìn Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói: “Tuyệt vời quá.” Rõ ràng không có được thứ gì, nhưng bây giờ Thương Ngọc đã bắt đầu ăn mừng, điểm này khiến Vương Diệp cảm thấy khó chịu.

Anh nhìn chằm chằm Thương Ngọc, suy tư nói: “Cô bây giờ mang những núi vàng núi bạc này ra ngoài, ít nhất cô còn có cách sống sót rời đi, nhưng nếu cô cứ ở mãi ở đây, tiếp theo sẽ xảy ra biến cố gì?

Ai cũng không nói trước được.” Vương Diệp nói là thật, nhưng Thương Ngọc nghe xong lại đầy vẻ không coi là gì.

Cô ta nhìn Vương Diệp, cực kỳ bình tĩnh nói: “Biến cố ở đây, tôi nhất định có thể chịu đựng được, hơn nữa theo tôi được biết, Bình Hậu Vương là người giàu có nhất trong số rất nhiều gia đình quý tộc.” Cô ta múa mày múa mặt nói câu này, vì tiền tài, cô ta có thể làm những chuyện bất chấp thủ đoạn, Vương Diệp thấy dáng vẻ điên cuồng của cô ta, trên mặt chỉ có một mảnh khinh bỉ, gã này quá ghê tởm.

Nhưng Thương Ngọc bị Vương Diệp nhìn chằm chằm, lại đầy vẻ không coi là gì, ngược lại còn mặt dày mở miệng nói: “Anh thanh cao nhất, anh đối với những đồng tiền này một chút yêu thích cũng không có, đó đều là của anh, nhưng anh có biết những đồng tiền này đối với tôi có ý nghĩa gì không?

Đó là sinh mệnh!” Giọng điệu Thương Ngọc tràn đầy kích động.

Vương Diệp thấy cô ta bộ dạng này, chỉ cười hì hì, sau đó lại vỗ vai Thương Ngọc nói: “Mong cô cầm những đồng tiền này, thật sự có thể sống sót mà rời đi!” Ít nhất, Thương Ngọc bây giờ mang những đồng tiền này đi, cô ta vẫn còn một con đường sống.

Nhưng nếu cố chấp cầm miếng bản đồ này đi sâu vào bên trong, thì có nghĩa là, những thứ được mở ra bên trong, không nhất định là cô ta có thể chịu đựng được.

Hơn nữa bên cạnh miếng bản đồ này còn có một chút vết máu, điều đó cũng có nghĩa là, miếng bản đồ này sớm đã bị người khác tìm thấy rồi.

Nơi đây đã từng xảy ra chuyện gì, có câu chuyện gì, không ai biết, nhưng có thể xác định rõ ràng là ở nơi này, bọn họ sẽ không gặp được quá nhiều lợi ích.

Sau khi cân nhắc điểm này, trong mắt Vương Diệp cũng chỉ có một mảnh nghiêm nghị, Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Bây giờ tôi lại có chút tò mò, ông ta chuẩn bị những miếng bản đồ này vì mục đích gì, chẳng lẽ là để người khác thả ông ta ra sao?” Câu hỏi này vừa được đặt ra, Vương Diệp liền bỗng nhiên thông suốt, nhìn Trương Khởi Linh vô cùng vui vẻ gật đầu, Trương Khởi Linh thật sự đã đoán đúng, nếu không phải vì muốn người khác thả ông ta ra.

Không ai sẽ lựa chọn chuẩn bị những bản đồ này trong mộ thất của mình, những bản đồ này, xem ra chỉ cần ghép lại với nhau, là có thể mở ra một cánh cửa nào đó.

Hơn nữa những núi vàng núi bạc trước mặt này, vừa rồi Bàn Tử chạm vào cũng không có bất kỳ vấn đề gì, điều đó cũng có nghĩa là trên phương diện quyền lực và địa vị tiền bạc, nếu bọn họ từ bỏ tiền bạc.

Tiếp theo sẽ dẫn đến một địa điểm khác, nhưng tiền bạc loại thứ này, là thứ bọn họ có thể có được an toàn nhất, nếu thật sự từ bỏ, tiếp theo đi đến nơi nào, sẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Bản thân Vương Diệp cũng không thể nói rõ ràng.

Nhưng Thương Ngọc đã vô cùng vui vẻ cầm miếng bản đồ trong tay, đứng bên Vương Diệp hưng phấn vẫy tay về phía anh, cô ta đã nhìn thấy một cánh cửa mới.

Cánh cửa mới xuất hiện trước mặt này, là ở phía sau những bức tượng đó, chỉ là những bức tượng đó không nhường đường, cho nên cô ta nhất định phải nhờ Vương Diệp đến đây giải quyết.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc dáng vẻ vui vẻ đó, nhất thời cũng rơi vào trầm mặc, anh không biết phải giải thích khó khăn hiện tại của bọn họ cho Thương Ngọc như thế nào.

Nhưng trực giác mách bảo anh, cho dù có giải thích, cũng không giải quyết được vấn đề, huống chi nước bên ngoài vẫn đang từng chút một xói mòn cánh cửa lớn này.

Nhưng trực giác mách bảo anh, cho dù có giải thích, cũng không giải quyết được vấn đề, huống chi nước bên ngoài vẫn đang từng chút một xói mòn cánh cửa lớn này.

Vương Diệp có thể nghe thấy tiếng nước, từng đợt từng đợt dâng lên bên tai.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh quái dị, ngoài việc tiếp tục đi xuống, bọn họ dường như thật sự không còn phương pháp và đường lui nào khác.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành dẫn mọi người, đi theo phía sau Thương Ngọc, Thương Ngọc thấy Vương Diệp cuối cùng cũng đã đến, lại hưng phấn cười nói: “Cứ như vậy mới đúng, tại sao cứ phải bày ra bộ mặt thanh cao đó chứ?

Cứ như thể mình thật sự là người như vậy vậy.” Giọng điệu Thương Ngọc tràn đầy hưng phấn, trong mắt chỉ có sự khinh thường nồng đậm, vì cô ta nắm giữ miếng bản đồ đó, nên cô ta có thể ngang nhiên làm ra chuyện này.

Hơn nữa cô ta cũng tin chắc, Vương Diệp sẽ không làm gì mình, đúng như cô ta dự đoán, cô ta cầm miếng bản đồ trong tay, khoe khoang trước mặt Vương Diệp.

Từ đầu đến cuối Vương Diệp đều không nói gì.

Chính vì Vương Diệp như vậy, nên Thương Ngọc mới cảm thấy hưng phấn.

Lúc này Thương Ngọc lại không nhịn được vui vẻ nói với Vương Diệp: “Nếu chúng ta ở bên trong có thể lấy được không ít thứ tốt, tôi nhất định sẽ chia cho anh, hơn nữa tôi cũng sẽ không còn tính toán việc anh đã hại tôi thành ra bộ dạng này nữa.” Thương Ngọc vừa nói, vừa chỉ vào những sợi lông trên mặt mình, nhưng những thứ này đều do chính cô ta tự mình tạo ra, không liên quan gì đến Vương Diệp.

Đáng lẽ cô ta không nên tham lam như vậy, giống như một người bình thường.

Làm sao có thể có tai họa như vậy giáng xuống đầu cô ta?

Vương Diệp cho dù muốn mở miệng nói, nhưng thấy Thương Ngọc như một kẻ điên, lại lười đi nói thêm gì với cô ta.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp quả quyết nhìn cánh cửa lớn trước mặt này, trong lúc nghiên cứu cánh cửa lớn này, Trương Khởi Linh lại chỉ vào hai bức tượng phía sau Vương Diệp nói: “Anh mau nhìn trên người chúng.” Lời của Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp cũng thấy trên người chúng có những vết thương lớn nhỏ không đều.

Những vết thương này dường như đều do anh và Trương Khởi Linh đánh ra, hơn nữa dấu ấn vũ khí của bọn họ cũng giống hệt nhau.

Vương Diệp cau mày, trên mặt lóe lên một tia phức tạp, vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Những gì vừa nhìn thấy, chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác?

Vô số vấn đề, hiện lên trên mặt anh rất nhanh.

Nhưng lúc này, Thương Ngọc lại đầy vẻ không coi là gì nói: “Chúng ta bây giờ có thể đi đến nơi này, nói lên rằng thực lực của chúng ta phi thường, đừng có dây dưa với loại chuyện này nữa, sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.” Thương Ngọc vừa nói vừa cười hì hì đẩy tay Vương Diệp, Thương Ngọc càng vui vẻ, càng khiến Vương Diệp cảm thấy sốt ruột.

Vương Diệp hất tay Thương Ngọc ra, nhìn chằm chằm cô ta, cực kỳ khó chịu nói: “Câm miệng cho tôi, đừng có ở đây làm phiền tôi nữa.” Vương Diệp nói là thật, Thương Ngọc nghe xong trên mặt lộ ra vẻ quái dị.

Cô ta nhìn Vương Diệp hồi lâu không nói nên lời, nhưng lúc này Vương Diệp, cũng đang nhìn cánh cửa lớn trước mặt này.

Cánh cửa lớn trông mộc mạc vô tình, trên đó ngay cả hoa văn cũng không có, Vương Diệp thử đi đến những nơi khác, không ngờ ở đó cũng có cửa lớn, điều đó cũng có nghĩa là, nơi đây có vô số cánh cửa!

Bọn họ chỉ cần mở một cánh cửa.

Tiếp theo sẽ dẫn đến một nơi khác, chỉ là những cánh cửa này sẽ nối đến đâu, bên trong nhốt thứ gì?

Chỉ có người bên trong mới biết.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng cổ quái, anh chia sẻ những gì mình biết cho những người khác.

Những người đó nghe xong sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, lúc này Thương Ngọc ngay cả tức giận cũng không kịp, liền quả quyết đi tới.

Thương Ngọc thấy những cánh cửa lớn này, cả người cô ta đều đứng đơ ra tại chỗ, vậy tiếp theo bọn họ rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào?

Nhìn Vương Diệp, trong mắt Thương Ngọc đầy vẻ sốt ruột, hy vọng Vương Diệp có thể cho cô ta một câu trả lời.

Nhưng lần này Vương Diệp ngay cả vấn đề của bản thân, anh còn không biết nên ứng phó như thế nào.

Huống chi là cho cô ta một câu trả lời, đây chẳng phải là nói dóc sao?

Lúc này Vương Diệp nhìn cánh cửa lớn trước mặt, sau đó lại đi đến chính giữa, ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu cũng có một cánh cửa lớn, những bức bích họa vẽ bên cạnh cánh cửa lớn này, đẹp đến tinh xảo tuyệt luân.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Bàn Tử lại vô cùng vui vẻ mở miệng nói: “Tôi biết lối ra thực sự là ở đâu rồi, chính là cánh cửa trên đỉnh đầu chúng ta, anh mau nhìn những bức bích họa này, phương hướng mà chúng chỉ đều là cánh cửa trên đỉnh đầu chúng ta.” Bàn Tử vừa nói, vừa chỉ vào những bức bích họa xung quanh đây, ngoài bức bích họa trên đỉnh đầu vẫn tinh xảo tuyệt luân ra.

Những bức bích họa ở những nơi khác đều đã phai màu, trông không còn màu sắc ban đầu, vẻ ảm đạm vô quang khiến tâm trạng Vương Diệp có chút phức tạp.

Anh cau mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, không tự chủ được nói: “Hay là anh đi thử trước một chút đi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười, anh đưa sợi dây trong tay cho Bàn Tử, tiếp theo chỉ cần Bàn Tử dũng cảm thử nghiệm.

Tin chắc nhất định sẽ có một sự chứng kiến khác biệt.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại chỉ có một mảnh phức tạp, hắn cầm sợi dây trong tay, hắn làm sao dám dễ dàng đi thử?

Chương 808

Vạn nhất lần thử này, trực tiếp hại hắn mất mạng, thì hắn sẽ hối hận đến chết.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không nhịn được mở miệng cười nói: “Cái này đối với anh rất khó khăn sao?

Anh không phải nói đây là lối vào thực sự sao?” Bàn Tử suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ, đành nhận sợi dây Vương Diệp đưa cho, nhưng khi hắn cầm sợi dây này trong tay, tâm trạng hắn lại trở nên cực kỳ áp lực, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không hay, sắp xảy ra rồi, nhìn cánh cửa lớn trước mặt, hắn thử ném sợi dây lên.

Bằng cách này, có thể giúp hắn mở cánh cửa này.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử tự mình tìm chết, thì trong lòng nghĩ gã này, lá gan thật sự quá lớn, Vương Diệp chỉ đưa sợi dây cho hắn, hắn liền thật sự có dũng khí đi thử.

Hiện tại, xem ra Bàn Tử cũng nên là một kẻ không sợ chết.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, khi Bàn Tử ném sợi dây đến chỗ cửa, lại không móc được vào.

Giây tiếp theo, những bức bích họa trên đó, giống như một bức cổ họa ngàn năm.

Sống động hiện ra trên người mỗi người bọn họ, Bàn Tử cũng thấy tiên nữ từ trên trời giáng xuống.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, trên mặt hắn đầy vẻ hưng phấn, hắn trừng tròn mắt, há to miệng, bộ dạng đó trông như sắp chảy nước dãi.

Không ngờ Vương Diệp trực tiếp bịt miệng Bàn Tử, kéo hắn sang một bên, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói: “Anh thật sự không sợ chết, Diêm Vương đến bây giờ vẫn chưa thu anh, là vì anh đã cải mệnh rồi phải không?” Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mang theo vài phần ý cười nói.

Không ngờ khi anh nói ra câu này, Bàn Tử lại thật sự gật đầu, nhìn Vương Diệp có chút ngượng ngùng nói.

Vương Diệp không ngờ, khi Bàn Tử nói ra lời đó, anh ta lại gật đầu, nhìn Vương Diệp có chút ngượng ngùng nói: “Từ rất nhỏ tôi đã thay đổi vận mệnh rồi, lúc đó họ vào Đạo mộ, nghe nói tìm được một mộ thất phi thường có thể giúp người ta thay đổi vận mệnh, nên đã giúp tôi thay đổi.” Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại tùy ý cười cười, như đang nghe chuyện đùa, căn bản không để tâm.

Thay đổi vận mệnh kiểu này, nếu dễ dàng xuất hiện như vậy, thì cái giá phải trả và hậu quả phải gánh chịu đều không phải là điều y có thể tưởng tượng được.

Nghĩ đến đó, Vương Diệp không khỏi bật cười.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi không lừa cậu, tôi nói thật, tôi từ nhỏ đến lớn chính vì đã thay đổi vận mệnh, nên mới mệnh lớn như vậy.” Nếu không phải thế, đổi lại là người khác, gặp nhiều trắc trở và đả kích như anh ta, e rằng đã sớm mất mạng, chỉ có Bàn Tử mới có thể sống đến bây giờ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, chỉ lắc đầu, y không có tâm tư nghe tên này kể chuyện ở đây, y đi đến phía trước, thấy những lớp nhan liệu dày cộp phủ đầy trên đất.

Nhưng trong những nhan liệu này, lại có lẫn một số tro cốt lấp lánh như pha lê.

Lúc này Thương Ngọc đã đi tới, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt sốt ruột nói: “Thế nào?

Cậu có tìm được cách nào để rời khỏi đây không?” Thương Ngọc vừa nói ra lời này, Vương Diệp lại im lặng không nói, y lười để ý tên Thương Ngọc vô vị đến cực điểm này.

Dáng vẻ của Vương Diệp cũng khiến hắn ta cảm thấy cực kỳ uất ức.

Hắn siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, vốn định mắng y một trận té tát.

Nhưng không ngờ Vương Diệp lại tìm thấy vật chất đặc biệt trong những nhan liệu này.

Lúc này Lật Khải vẫn đang thử tìm lại những tộc nhân của mình, nhưng Vương Diệp lại sốt ruột nhìn Lật Khải nói: “Anh nhìn kỹ xem, những thứ này có cảm giác quen thuộc không?” Vương Diệp vừa nói, Lật Khải lập tức đi tới, nhìn những nhan liệu đó, ánh mắt Lật Khải lóe lên vài phần quái dị: “Đây không phải là tro cốt của tổ tiên tôi sao?” Lật Khải vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm.

Một cảnh tượng kịch tính như vậy Vương Diệp chưa từng nghĩ tới, nhìn Lật Khải, Vương Diệp không nói nên lời.

Lúc này Bàn Tử nhìn y cũng không nhịn được mở miệng nói: “Cậu chắc chắn chứ?

Chuyện đùa kiểu này đừng tùy tiện nói ra.” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng, nhưng không ngờ Lật Khải lại nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi có thể khẳng định, vì tro cốt của tổ tiên tôi đều có dạng này, bao gồm tất cả người Tuyết nhân, xương của họ không giống như các anh nghĩ là cuối cùng hóa thành tro, mà biến thành những thứ lấp lánh như pha lê, giống như những nhan liệu này vậy.” Vật chất lẫn trong những nhan liệu này, chính là tro cốt của tổ tiên hắn, hắn chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

Lật Khải nhíu mày, rất lâu không nói gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của hắn, không khỏi mở miệng nói: “Vậy tôi nghĩ từ rất nhiều năm trước, Tuyết nhân có lẽ đã bị họ thống trị một phương.” Lật Khải vốn đã ghét Tuyết nhân, hắn chỉ vì không hiểu rõ sự liên kết giữa chúng, nên mới đau đầu, nhưng bây giờ nghe Vương Diệp nói vậy.

Lật Khải lại không chút do dự gật đầu đồng ý, không nói thêm lời phản bác nào.

Nhưng nhìn những tro cốt và nhan liệu trước mặt, Lật Khải lại không nhịn được mở miệng nói: “Theo lý mà nói, nếu tro cốt của họ bị dùng làm nhan liệu, vậy tại sao không dung hợp thành một thể?” Điều này cũng khiến Vương Diệp tò mò, trên những cánh cửa khác không có tro cốt, ngay cả khi nhan liệu biến mất, cũng không thấy nửa điểm tro cốt.

Chỉ có trên trần nhà mới có tro cốt, chẳng lẽ thật sự giống như Bàn Tử đã nói, đây mới là lối ra thật sự?

Nghĩ đến đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, nhưng lúc này Bàn Tử lại vô cùng vui sướng, vỗ vai Vương Diệp nói: “Tôi sớm đã biết, chỉ có chỗ đó mới là lối ra thật sự.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười tủm tỉm, thấy dáng vẻ vui mừng của anh ta, trên mặt Vương Diệp lại lộ ra một nụ cười khó hiểu: “Cậu vui như vậy, thật sự nghĩ mình tiến vào chỗ đó, sau này có thể nhận được lợi ích gì sao?” Vương Diệp nói đến đây, trên mặt Bàn Tử thoáng hiện vẻ ngập ngừng, nhưng lúc này Vương Diệp cũng thấy dòng nước từng chút từng chút lan vào.

Không cho bọn họ cơ hội lựa chọn, Vương Diệp chỉ có thể lấy sợi dây trong tay Bàn Tử, sau đó buộc vào tay nắm cửa, thử kéo cánh cửa lớn đó ra.

Khoảnh khắc cánh cửa lớn được kéo ra, Vương Diệp thấy bụi bặm ập vào mặt.

Nhưng Bàn Tử thấy dáng vẻ của Vương Diệp, lại vui mừng trong lòng, Vương Diệp vẫn công nhận những lời anh ta nói, hơn nữa là kiên định tin tưởng.

Nhưng Vương Diệp lười để ý Bàn Tử, khi cánh cửa này mở ra, thấy bên trong bụi bặm dày đặc.

Vương Diệp không vội vàng đi vào trước, mà đợi một lúc sau mới đi tới, hơn nữa còn ném một cành củi lửa vào để dò xét.

Cành củi lửa vừa ném vào, Vương Diệp cũng thấy ánh sáng lóe lên trong đó.

Những tia sáng đó dọc theo tường xung quanh, từng chút một cháy lên.

Ắt hẳn chỗ đó có lẽ đã đúng rồi, Vương Diệp buộc sợi dây vào một chỗ khác.

Cứ như vậy, có thể giúp bọn họ tiếp xúc trực tiếp hơn, cũng có thể tiện cho bọn họ leo lên, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần suy tư.

Bọn họ dựa vào sợi dây này, từng chút một leo lên trên, lúc này Vương Diệp cũng thấy khung cảnh bên trong, nơi này tuy được thể hiện dưới một hình thức khác.

Nhưng bọn họ đứng vững ở đây, lại có thể đứng vững, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử thấy dáng vẻ của Vương Diệp, không chút do dự nói với y: “Yên tâm đi, chỗ này không có nhiều cơ quan như vậy, thứ này rất đơn giản, chỉ là một nguyên lý rất bình thường mà thôi, có lẽ chúng ta từ lúc bước vào đã đi nghiêng rồi, chỉ là vì chúng ta không chú ý mà thôi.” Trong ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc, thấy dáng vẻ của Bàn Tử, Vương Diệp không để ý anh ta, nhưng Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lại sốt ruột nói: “Tôi luôn cảm thấy cơ quan ở đây đáng sợ hơn chúng ta tưởng tượng.” Trương Khởi Linh vừa nói ra lời này, Vương Diệp không chút do dự gật đầu đồng ý.

Ngoại trừ điểm này ra, cơ quan ở đây, hẳn cũng không đơn giản như bọn họ nhìn thấy.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia sắc bén, không đợi Trương Khởi Linh phản ứng lại, liền dẫn Trương Khởi Linh nhanh chóng đi trong đó.

Nhưng lúc này Bàn Tử và Thương Ngọc, vẫn rất hăng hái tìm kiếm mảnh ghép ở đây, hai người dường như ăn ý với nhau, ân oán tình thù ngày trước.

Giờ phút này cũng dường như biến mất, Vương Diệp lười để ý bọn họ.

Hạo Thiên thấy dáng vẻ của Bàn Tử, lại khinh bỉ trợn trắng mắt. *** **Đưa tôi đi** Khi bọn họ đang đi trong đó, Vương Diệp cũng thấy những văn tự được khắc trên bích họa bên cạnh.

Những văn tự đó y không nhận ra, vì đây đều là văn tự rất cổ xưa, cũng không mấy người hiểu được.

Nhưng lúc này Lật Khải lại vô cùng phấn khích nói: “Đây là văn tự tổ tiên tôi để lại.” Lật Khải vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, sau đó giải thích ý nghĩa của những văn tự này cho Vương Diệp.

Đại ý là nơi này từng giam giữ một con quái vật làm chuyện sai trái, con quái vật này khi bị giam ở đây vẫn không biết hối cải, muốn chạy ra ngoài hại người.

Vương Diệp khi nghe Lật Khải nói những lời này, trong mắt chỉ có một vẻ phức tạp, đó là nói bọn họ có lẽ đã đến nhầm chỗ, nhưng những cánh cửa khác, e rằng còn đáng sợ hơn nơi này.

Sau khi cân nhắc điểm này, Vương Diệp không nói thêm gì nữa, Lật Khải chỉ vào những văn tự trước mặt nói: “Nhưng tổ tiên của chúng tôi đã khiến con quái vật này rơi vào trạng thái trầm thụy, nên chỉ cần không đánh thức nó, tiếp theo sẽ không có chuyện gì xảy ra.” Lật Khải vừa nói vừa thở dài, Vương Diệp gật đầu ra hiệu, con quái vật đó ở đâu?

Không ai biết.

Hơn nữa sẽ được kích hoạt bằng cách nào, Vương Diệp cũng không thể biết được.

Cân nhắc từng chút một những yếu tố trong đó, Vương Diệp đột nhiên quay đầu nhìn Bàn Tử phía sau mình, nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được nói: “Cậu đừng đi lung tung ở đây, lỡ không cẩn thận kích hoạt cơ quan ở đây, cái chết sẽ đến ngay lập tức, tôi sẽ không cứu cậu.” Sắc mặt nghiêm túc của Vương Diệp, không giống như đang nói đùa, Bàn Tử nghe vậy chỉ có thể gật đầu, trên mặt mang theo vài phần thất vọng, anh ta vốn tưởng Vương Diệp sẽ cứu mạng mình.

Tuy nhiên, thấy dáng vẻ của Bàn Tử, Vương Diệp lại đi tới, nhìn chằm chằm anh ta với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ cần cậu bây giờ không tìm chết, sẽ không có chuyện gì xảy ra, còn nữa, những bản đồ đó đừng cố chấp đi tìm nữa, thuận theo tự nhiên là đủ rồi.” Nhưng lúc này Vương Diệp nghe thấy tiếng xích sắt vang lên bên tai, y nhíu mày, tự hỏi tên khốn nào đang kéo xích sắt ở đâu?

Hay là con quái vật đó đã tỉnh dậy?

Trên mặt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, nhưng không ngờ, Thương Ngọc vô cùng kích động cầm tấm bản đồ trong tay chạy tới, tấm bản đồ trong tay hắn, bên cạnh đang buộc một sợi xích sắt.

Hắn lại không để ý đến, mà nhanh chóng chạy tới, nhìn bọn họ vô cùng vui mừng hét lớn: "Mau nhìn, tôi đã tìm được mảnh ghép thứ hai rồi." Hắn kéo sợi xích sắt đó, căn bản không quan tâm sợi xích sắt này, phía sau nối liền với thứ gì.

Chỉ là một mực chạy tới mà thôi, chỉ là chiều dài này dường như có chút không đủ, Thương Ngọc lại mặc kệ, kéo sợi xích sắt này, cố chấp muốn đi tới.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Thương Ngọc, tiến lên cho hắn hai đấm, sau đó bảo hắn vứt sợi xích sắt xuống đất.

Thương Ngọc bị hành động của Vương Diệp làm giật mình, ôm lấy má mình, nhìn y với vẻ mặt vô tội: "Làm gì vậy chứ, tôi đang vui mà, hơn nữa tìm được mảnh ghép này cũng sẽ giúp ích mới cho việc chúng ta ra ngoài." Thương Ngọc vừa nói, vừa khẽ thở dài, giống như một kẻ bị hại vậy.

Nhưng Vương Diệp lại chỉ vào những văn tự bên cạnh mở miệng nói: "Ở đây có một con quái vật bị giam giữ, tôi nghi ngờ sợi xích sắt này có thể là của nó." Lời này vừa nói ra, Thương Ngọc cả người đều ngớ ra, hắn nhớ mình khi tìm được mảnh ghép này, hình như đã nhìn thấy một ít lông tóc ở đâu đó.

Chẳng lẽ là của con quái vật kia sao?

Sau khi cân nhắc điểm này, lòng bàn tay Thương Ngọc đã đổ mồ hôi, nhìn Vương Diệp càng thêm sốt ruột nói: "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?

Chẳng lẽ ngồi chờ chết sao?" Câu hỏi của Thương Ngọc hỏi ra, lại khiến Vương Diệp cảm thấy buồn cười, Vương Diệp xòe tay ra, không chút do dự nói: “Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?

Cậu cứ chờ chết ở đây đi, đừng làm liên lụy chúng tôi nữa, cái đồ ngu ngốc này.” Vương Diệp vứt lại lời này xong, một cước đạp vào ngực Thương Ngọc, không phải y lạnh lùng vô tình, mà là sống sót quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Nhìn Thương Ngọc, trong mắt y chỉ có một vẻ thiếu kiên nhẫn.

Thương Ngọc thấy Vương Diệp muốn bỏ mình lại, càng như phát điên túm lấy tay Vương Diệp, mặc kệ nói: “Không được, cậu nhất định phải đưa tôi đi, nếu cậu thật sự để tôi ở lại đây, tôi thật sự sẽ chết mất.” Thương Ngọc vừa nói, vừa ôm lấy mặt mình.

Trông có vẻ đang khóc, nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ này của Thương Ngọc, lại cảm thấy buồn cười: “Cậu có tư cách gì mà ở đây làm bộ làm tịch, chuyện này là do cậu gây ra, cậu tự mình gánh chịu, có khó khăn đến vậy sao?” Vương Diệp một tràng chất vấn, cũng khiến Thương Ngọc rơi vào im lặng kéo dài.

Thấy Vương Diệp như vậy, Thương Ngọc không nói một lời.

Không lâu sau, điều khiến Vương Diệp không ngờ là, tên này lại đi lấy tấm bản đồ kia lên, hắn chỉ vào sợi xích sắt trong tay, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Vậy thì chúng ta mọi người cùng nhau chết đi, dù sao sớm muộn gì tôi cũng phải chết, một quái vật như tôi, sống sót ra ngoài cũng chẳng sống được bao lâu.” Trong lòng hắn hiểu rõ, một người như hắn ra ngoài nhất định sẽ bị phân thây.

Bây giờ nhìn Vương Diệp, Thương Ngọc cũng đành phải dùng hạ sách này, nhưng Vương Diệp thấy hành động của Thương Ngọc, lại vô cùng phẫn nộ đi tới, một quyền giáng xuống người Thương Ngọc.

Y nhìn Thương Ngọc không chút do dự nói: “Vậy tôi bây giờ cho cậu chết đi, cái chết của mọi người có thể tránh được.” Trong ngữ khí của Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, Thương Ngọc thấy hành động của Vương Diệp hung hãn như vậy, nghĩ đến biện pháp cuối cùng của mình, có lẽ chính là đánh thức con mãnh thú này.

Nếu không thật sự bị Vương Diệp sống sờ sờ đánh chết, hắn thật sự không còn biện pháp nào khác, Thương Ngọc không ngừng kéo sợi xích sắt trong tay, đây là cơ hội cuối cùng của hắn, cũng là điều duy nhất hắn muốn làm.

Để hắn một mình đơn độc đi chết, căn bản không thể chết, nhất định phải có người khác chôn cùng mới thú vị.

Thương Ngọc địa vị cao, quyền lực lớn như vậy bao lâu, khi rơi vào đáy vực là không thể chấp nhận, nhưng bây giờ chỉ cần có người cùng hắn đi chết, bất kể cái giá nào, hắn cũng nguyện ý thử.

Chương 809

Hắn không cam tâm, nhìn những người khác sống lâu hơn hắn.

Cho nên sau khi hắn chết, những người khác đừng hòng sống sót.

Vương Diệp thấy hắn như phát điên, còn đang kéo sợi xích sắt này, trên mặt chỉ có một vẻ phẫn nộ, y chỉ có thể giật sợi xích sắt để Thương Ngọc buông tay.

Trong quá trình kéo co, Vương Diệp cảm thấy sợi xích sắt này giây tiếp theo đã lỏng ra.

Dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng tiến về phía bọn họ.

Trên mặt Thương Ngọc chỉ có một vẻ kinh hoàng, ai cũng không ngờ con quái vật thật sự đã bị đánh thức.

Thương Ngọc ngây người nhìn Vương Diệp không nói nên lời, hắn ngây tại chỗ, cứ như vậy ngồi trên sàn nhà, trông có vẻ thật sự chờ chết, nhưng Vương Diệp lại hành động cực nhanh, lập tức rời khỏi đây.

Bàn Tử vẫn nhặt lấy mảnh bản đồ kia. *** **Việc cấp bách** Anh ta không nỡ nhìn mảnh bản đồ này lưu lạc ở nơi này.

Anh ta sớm đã không còn lựa chọn.

Dù có hối hận, nhưng sự thật cũng không thể cứu vãn.

Thương Ngọc nhìn Vương Diệp, thấy dáng vẻ y kiên quyết rời đi, liền vô cùng cấp thiết vẫy tay về phía y: “Cứu tôi với, đừng bỏ tôi ở lại đây.” Trong ngữ khí của Thương Ngọc tràn đầy bất lực, hắn đã bị dọa đến chân mềm nhũn, con quái vật đó là gì hắn không biết, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được áp lực khiến da đầu tê dại.

Nhưng lúc này Vương Diệp căn bản không đáp lời hắn, y tự mình đi thẳng về phía trước, chỉ có Bàn Tử vẫn muốn đi lấy mảnh ghép kia.

Bàn Tử cuối cùng cũng lấy được mảnh ghép này, trên mặt anh ta mang theo vài phần nụ cười, không ngờ Thương Ngọc lại ôm chặt lấy đùi anh ta, sống chết muốn anh ta đưa mình đi.

Vương Diệp đang tìm kiếm biện pháp khác để rời đi.

Thứ đó cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, rất có thể là đang tiềm phục xung quanh, vẫn luôn rình rập bọn họ.

Cho nên bây giờ Vương Diệp nhất định phải tỏ ra đủ dũng cảm, dẫn dắt bọn họ rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ là, tên Thương Ngọc này lại mặt dày vô sỉ nói với anh ta: “Bản đồ này là tôi tìm được, cậu bây giờ lấy nó đi, thì cậu nhất định phải đưa cả mạng tôi đi.” Lời của Thương Ngọc nói đến đây, Bàn Tử lại cười ha ha, Bàn Tử nhìn hắn ta suy tư mở miệng: “Được thôi, vậy đợi cậu chết rồi, tôi kéo thi thể cậu đi luôn vậy!” Anh ta nói thật lòng, không có nửa điểm ý đùa giỡn.

Tuy nhiên lời này cũng khiến sắc mặt Thương Ngọc khó coi vô cùng, Thương Ngọc mặc kệ, trực tiếp ôm lấy chân Bàn Tử mở miệng nói: “Cậu bây giờ mà đi, thì tôi sẽ sống chết ôm lấy cậu, cậu có bản lĩnh thì bây giờ đánh chết tôi đi.” Thấy hắn ta trước mặt mình ăn vạ, Bàn Tử cũng mặc kệ, trực tiếp một cước đạp vào ngực hắn ta, cú đạp này lực rất mạnh, Thương Ngọc suýt nữa bị anh ta đạp gãy xương sườn.

Nhưng Thương Ngọc vẫn không buông tay, nhìn Bàn Tử, trên mặt hắn ta chỉ có sự cố chấp, Bàn Tử cầm tấm bản đồ trong tay, thấy Vương Diệp quay lưng về phía mình.

Tự nghĩ, lát nữa Vương Diệp quay lại, nếu thấy anh ta và tên này tranh chấp không ngừng, nhất định sẽ không dễ dàng tha cho anh ta, anh ta chỉ có thể nhìn Thương Ngọc, khổ sở cầu xin nói: “Vậy cậu bây giờ buông tay ra trước đi, tôi tìm được cơ hội nhất định sẽ cứu cậu ra ngoài...” Nhưng loại lời nói suông này, căn bản không đáng tin.

Thương Ngọc lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi biết thứ cậu muốn là mảnh ghép trong tay, nhưng cậu không muốn cứu mạng tôi, cho nên cậu bây giờ muốn tôi tin lời cậu, nhất định phải trả lại mảnh ghép cho tôi.” Thấy dáng vẻ cố chấp của hắn ta, Bàn Tử không còn cách nào, chỉ có thể trả lại mảnh ghép cho hắn ta, sau đó làm như không có chuyện gì đi đến bên cạnh Vương Diệp, Thương Ngọc không tiếp tục quấn quýt anh ta nữa.

Nghĩ đến điểm này Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, tên này nếu cứ tiếp tục quấn lấy anh ta, e rằng Vương Diệp cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử mở miệng, với vẻ mặt bình tĩnh nói: “Có manh mối nào không?

Có biết làm sao để rời đi không?” Câu hỏi của Bàn Tử hỏi ra, khiến Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi có thể có manh mối gì chứ?

Nơi này ngay cả một chút ánh sáng cũng không nhìn thấy, hơn nữa những văn tự đó chỉ ghi chép có bấy nhiêu thứ.” Mặc dù Lật Khải vẫn đang nghiên cứu ở bên đó, nhưng bây giờ, tâm trạng của Vương Diệp lại trở nên cực kỳ tồi tệ.

Đặc biệt là vừa rồi y liếc thấy Thương Ngọc và Bàn Tử ở đó tranh chấp không ngừng, thái độ đối với Bàn Tử hiện tại, cũng trở nên cực kỳ tệ hại.

Bàn Tử vì chột dạ, nhìn Vương Diệp, anh ta cũng không dám đưa ra ý kiến, mà gật đầu, sau đó nói ra vài câu cổ vũ.

Nghe anh ta cổ vũ, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ thiếu kiên nhẫn: "Mau cút sang một bên cho tôi, đừng làm phiền tôi ở đây." Vương Diệp đối xử với anh ta tệ hại như vậy, nhưng Bàn Tử lại không hề bận tâm, ngược lại còn cười hì hì với Vương Diệp.

Anh ta mặt dày tiến lên.

Nhưng không ngờ sợi xích sắt phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động dồn dập, Bàn Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thương Ngọc trực tiếp bị một thứ gì đó nuốt chửng.

Thứ gì đó có thể nuốt chửng Thương Ngọc, bọn họ căn bản không nhìn thấy, chỉ là một bóng đen, nhanh chóng lướt qua trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người đều bị dọa đến loạn thành một đoàn, những Tuyết nhân kia càng ôm chặt lấy nhau, trốn cạnh Lật Khải.

Dù cho những Tuyết nhân này trông có vẻ đối xử với Lật Khải cực kỳ tệ hại, coi thường Lật Khải, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Lật Khải có một sức mạnh tổng hợp nhất định, cho nên bọn họ vẫn coi Lật Khải là thủ lĩnh của mình.

Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy, nhìn Thương Ngọc biến mất, y lập tức giơ ngọn lửa trong tay, hướng về chỗ cũ thử cố gắng nhìn rõ con quái vật đó.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại kéo tay Vương Diệp, với vẻ mặt cấp thiết nói: "Đừng nhìn nữa, việc cấp bách của chúng ta bây giờ, khẳng định là phải chạy trước đã." Trong ngữ khí của Trương Khởi Linh tràn đầy bất lực, Vương Diệp thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, lập tức gật đầu, nhưng nhìn chằm chằm Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp lại không nhịn được nói: "Nếu không phải vì cậu, chúng ta làm sao có thể gặp phải vấn đề như vậy!” Lời của Vương Diệp, tuy mang theo oán trách, nhưng y nói cũng là sự thật.

Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn bọn họ đi trước, nhưng lúc này Vương Diệp cũng thấy một con cá sấu dài ba mét, xuất hiện trước mắt.

Khi con cá sấu này xuất hiện trước mặt, nó trực tiếp chặn đường đi của tất cả bọn họ, hơn nữa nó thân rộng mình to, toàn thân da phủ đầy giáp cứng.

Muốn chiến đấu với nó, không có phần thắng tuyệt đối và vũ khí, tuyệt đối đừng đi khiêu khích loại quái vật này.

Chỉ tiếc là ý nghĩ như vậy sớm đã muộn rồi, khi tên Thương Ngọc đó, hại bọn họ buộc phải chiến đấu với loại quái vật này.

Thương Ngọc vừa đi mất, mọi thứ đều để lại cho bọn họ.

Điều này khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Tuy nhiên nhìn chằm chằm con quái vật trước mặt, Vương Diệp suy nghĩ một chút, trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ cực kỳ không tồi.

Đó chính là trước tiên đánh con quái vật này một trận, cuối cùng xem có thể cứu Thương Ngọc trong bụng nó ra không.

Vừa nãy hắn ta bị nuốt chửng một hơi, cho nên nói chỉ cần tốc độ của bọn họ đủ nhanh, Thương Ngọc vẫn có thể sống sót ra ngoài.

Vương Diệp trông có vẻ lạnh lùng vô tình với rất nhiều người, nhưng thực tế một sinh mạng trước mặt y, khi mất đi, y lại không nỡ nhìn thấy.

Bây giờ nhìn con cá sấu này, y cũng biết mình không có cách nào dễ dàng rời khỏi đây, chi bằng chiến đấu một trận.

Nhìn Lật Khải bên cạnh, Vương Diệp không chút do dự chỉ huy bọn họ, trốn ở nơi xa hơn, còn y và Trương Khởi Linh thì bắt đầu đối phó.

Năng lực của Trương Khởi Linh, tuy không mạnh mẽ bằng Vương Diệp, nhưng ít nhất hắn có thể giúp Vương Diệp, phân tán một phần chiến lực. *** **Đàn cá sấu** Nhìn con cá sấu trước mặt, nói là cá sấu, nhưng thực tế, chủng loại của nó e rằng sớm đã biến dị rồi, trên đầu nó lại mọc ra hai cái sừng nhọn hoắt.

Cái sừng này thực sự quá sắc bén, Vương Diệp thậm chí có thể tưởng tượng được, nếu bị nó húc trúng, liệu bụng có nhất định bị đâm xuyên không?

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng quái dị, y không nói gì.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới, hắn nhìn chằm chằm con cá sấu này, với vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi luôn cảm thấy...” Lời của Trương Khởi Linh, nói đến đây thì dừng lại.

Hắn cầm Tảo Ngang Tiên trong tay trước tiên thu hút đòn tấn công của nó, nhưng không ngờ trong miệng con cá sấu này lại phun ra lửa.

Hẳn là bây giờ y muốn cứu Thương Ngọc còn nguyên vẹn ra, đã trở thành một ý nghĩ xa vời rồi, miệng nó có thể phun lửa, vậy chứng tỏ trong bụng nó tồn tại một lượng lớn hóa chất.

Những thứ này trải qua không khí đã tạo ra phản ứng hóa học.

Thương Ngọc bị nuốt vào, e rằng sớm đã tan chảy thành một đống bã rồi.

Dù không cứu được người, nhưng bây giờ bọn họ cũng nhất định phải sống sót ra ngoài, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, sau đó cùng con cá sấu đánh nhau.

Bởi vì y và Trương Khởi Linh, hai người đấu trí đấu dũng đối phó với con cá sấu này, khiến con cá sấu này, rất nhanh đã bị hai người bọn họ, đánh dồn vào góc tường.

Trông có vẻ con cá sấu không còn biện pháp giải quyết nào khác, Vương Diệp cũng chuẩn bị mỉm cười.

Chỉ cần sống sót ra ngoài là một chuyện đáng để chúc mừng.

Nhưng không ngờ, giây tiếp theo con cá sấu điên cuồng đuổi theo Vương Diệp, ngay cả Trương Khởi Linh bên cạnh nó không ngừng đánh vào đuôi nó, đánh cho thân nó đầy vết thương, nó cũng không quay đầu lại.

Xem ra nó biết số mình tận rồi, nhất định phải kéo theo một người đi, hơn nữa giá trị cừu hận của nó đối với Vương Diệp cũng khiến Vương Diệp cảm thấy da đầu tê dại, mắt nó đỏ ngầu.

Vương Diệp thấy dáng vẻ này của cá sấu, lập tức xông lên chiến đấu với nó.

Nhưng cái sừng trên đầu nó quả thực không cho phép coi thường, Vương Diệp cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lập tức chém xuống.

Con đao này thực sự quá sắc bén, hai cái sừng bị chém xuống, máu tươi chảy như suối.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Vương Diệp lóe lên một tia quái dị.

Y rất lâu không mở miệng nói chuyện, Bàn Tử thì nhìn chằm chằm Vương Diệp sốt ruột nói: “Cậu mau đánh nó đi, đừng ngây ra nữa.” Anh ta thấy con cá sấu không ngừng co rút, sau khi mất đi hai cái sừng, thần trí của con cá sấu, dường như cũng đang dần khôi phục thanh tỉnh, hai cái sừng này có ý nghĩa gì?

Anh ta không hiểu rõ, nhưng màu sắc và hoa văn trên đó, dường như giống với những gì anh ta từng thấy trong một mộ thất khảo cổ trước đây.

Mộ thất khảo cổ đó có tên là Nữ Thần Mộ, những thứ bên trong đều có khả năng mê hoặc lòng người nhất định, lúc đó một lượng lớn người đi vào suýt nữa đều chết ở trong đó.

Nếu không phải Vương Diệp, kịp thời giúp bọn họ giải quyết ở bên cạnh, có lẽ bọn họ thật sự sẽ chết ở đó, sau này mỗi người đều cầm đồ bảo hộ, chuyển tất cả những thứ bên trong ra ngoài.

Những thứ trong đây không có một món nào được đem ra triển lãm, mà bị phong tỏa với độ bảo mật cao.

Bọn họ cố gắng hết sức không đối mặt với những thứ đó, vì một khi đối mặt, bọn họ sẽ mất đi lý trí, ngay cả việc tiếp theo nên làm gì, bọn họ có lẽ cũng không biết.

Bây giờ nhìn con cá sấu này, trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên vài phần quái dị, liệu nó cũng bị mê hoặc tâm trí sao?

Giống như Vương Diệp dự liệu, con cá sấu lăn lộn trên đất, giây tiếp theo liền phun ra vô số thứ, thấy Thương Ngọc bị nó phun ra.

Vương Diệp vội vàng tiến lên dùng chân đá đá Thương Ngọc, trên người Thương Ngọc, tuy có không ít chất nhầy, nhưng trông có vẻ không đến nỗi ghê tởm như vậy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ này của Thương Ngọc, không nhịn được mỉm cười.

Nhưng lúc này, con cá sấu đó vẫn không ngừng phun ra thứ gì đó, thấy vô số mảnh ghép bị nó phun ra.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia quái dị, lúc này Bàn Tử chỉ đi tới, nhìn những mảnh ghép này, mừng rỡ như điên cười với Vương Diệp.

Bàn Tử đang cười, Vương Diệp lại lạnh lùng mặt, không để ý anh ta.

Vương Diệp càng như vậy, càng khiến sắc mặt Bàn Tử khó coi, anh ta tưởng mình đã làm sai chuyện gì, mở miệng muốn giải thích với Vương Diệp.

Chương 810

Nhưng thấy những mảnh ghép này, từng khối từng khối bị phun ra, và Bàn Tử cũng thấy vô số xương cốt xuất hiện trước mắt, bao gồm cả một số dây chuyền của con người, và cả nhẫn của họ, mỗi cái đều đại diện cho một ý nghĩa độc đáo.

Những xương cốt đó là vì chưa bị tiêu hóa.

Nhìn những dây chuyền và nhẫn đó, Bàn Tử không nói nên lời nữa, có lẽ từ rất sớm trước đây, những mảnh ghép này đã từng được người khác tìm thấy một bộ hoàn chỉnh rồi.

Cho nên bây giờ, khi con cá sấu này ăn tất cả những thứ đó vào, ngay cả những mảnh ghép trên người họ cũng ăn luôn.

Bây giờ khi nó đang phun ra, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử cũng vậy, Bàn Tử da đầu tê dại, thậm chí không nói nên lời.

Lúc này Thương Ngọc đột nhiên ho khan, giây tiếp theo hắn ta thở hổn hển, nhìn mọi người trước mặt, không ngờ mình còn sống, chỉ là thấy con cá sấu đó vẫn không ngừng phun ra đồ vật.

Thương Ngọc đi tới, từng khối từng khối nhặt những mảnh ghép đó lên, có lẽ vì trên người mình toàn là chất nhầy, Thương Ngọc không chú ý đến những thứ này, ghê tởm đến mức nào.

Hắn ta vừa ghép những mảnh ghép này lại, vừa nhìn những văn tự, và hình vẽ trên đó, hắn ta không giải được, chỉ có thể nhìn Vương Diệp như cầu xin sự giúp đỡ từ Vương Diệp.

Vương Diệp đi tới, những văn tự này y không nhận ra, y chỉ có thể gọi Lật Khải qua.

Khi Lật Khải đi tới, Thương Ngọc vẫn với vẻ mặt phấn khích nhìn Vương Diệp nói: “Tôi đã biết cậu khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu, bây giờ đúng như tôi đoán.” Thương Ngọc vừa nói lời này, vừa lau đi chất nhầy trên người mình, nhưng khi hắn ta lau, cũng phát hiện ra lông tóc dày đặc trên người mình, dường như vào lúc này từng chút một biến mất.

Hắn ta như tìm thấy một lục địa mới, vô cùng phấn khích bôi những chất nhầy đó, lên cánh tay mình, thấy những lông tóc đó có thể theo chất nhầy rời đi, hắn ta càng vui mừng không xiết.

Có thể khiến mình trở thành một người bình thường, đây là một chuyện đáng để chúc mừng.

Lúc này con cá sấu đã không phun ra đồ vật nữa, Vương Diệp cũng thấy thân hình của nó, từ ba mét dần dần biến nhỏ, biến thành khoảng hai mét.

Điều này có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hơn nữa mỗi lần co lại, con cá sấu đều sẽ lăn lộn, dường như đang trải qua sự biến đổi đau khổ nào đó.

Vương Diệp nhìn con cá sấu trong mắt tràn đầy vẻ quái dị, nhưng con cá sấu lại ngẩng đầu rống lên một tiếng, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây.

Thấy con cá sấu bỏ chạy, Vương Diệp lại không nói thêm gì, y chỉ im lặng nhìn những mảnh ghép trên đất, Lật Khải khi chú ý đến những mảnh ghép này, cũng vô cùng phấn khích nói với Vương Diệp.

Thấy con cá sấu đã chạy đi, Vương Diệp không nói gì nhiều, chỉ im lặng nhìn những mảnh ghép trên mặt đất.

Trong khi Lật Khải cũng chăm chú nhìn những mảnh ghép đó, y vô cùng phấn khích nói với Vương Diệp. "Những mảnh ghép này là con đường duy nhất dẫn chúng ta đến Chủ mộ thất, có thể cũng là một trong những cách để chúng ta rời đi." Giọng Lật Khải mang theo sự kích động, nhưng Bàn Tử lại lắc đầu, nhìn Lật Khải, y cực kỳ sốt ruột nói. "Cậu sai rồi, bên trong đúng là bản đồ dẫn đến Chủ mộ thất, nhưng những mảnh ghép này chẳng có cái nào dùng được cả." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần chán nản, bởi vì mảnh ghép y đang cầm là loại khảm vàng nạm ngọc, nhưng những mảnh ghép trước mặt lại chỉ là những khối kim loại thông thường.

Ngọc thạch đã không còn, y không chắc liệu có phải bị cá sấu tiêu hóa rồi hay không, nhưng hoa văn khắc trên đó, cùng với màu sắc được vẽ, đều khác biệt quá nhiều so với mảnh y đang cầm.

Vì vậy, mảnh ghép thật sự vẫn cần phải tiếp tục tìm kiếm.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, tuy gật đầu đồng ý, nhưng y vẫn nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được nói: "Bây giờ anh vẫn nên nghĩ cách rời khỏi nơi này trước đi, con cá sấu kia biết đâu giây tiếp theo lại quay lại." Vương Diệp nói xong câu đó, liền đi đến trước hai chiếc sừng kia, nhìn chúng, y không biết nên xử lý thế nào.

Vạn nhất chạm vào thứ này xong, bản thân y cũng sẽ tính tình thay đổi lớn, thì phải làm sao đây?

Hơn nữa, tốt nhất vẫn là đừng tiếp xúc với loại đồ vật này.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, lấy ra một cái hộp từ trong lòng, khi bỏ thứ này vào.

Vương Diệp cũng cảm nhận được một tia phức tạp vi diệu nổi lên trong lòng, quả nhiên loại đồ vật này vẫn có khả năng mê hoặc lòng người nhất định.

Dưới sự hun đúc lâu dài, cùng với sự bồi dưỡng đa chiều, thứ này có lẽ đã sớm có một loại công hiệu có thể ăn mòn thần kinh con

người.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, y không nói ra chuyện này, mà chỉ nhìn họ và mở lời: "Mau đi thôi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Lương thực trên người họ, bao gồm cả nguồn nước để sống sót rời đi, cũng không còn nhiều.

Họ không phải đến đây để nghỉ dưỡng, chỉ có nghĩ cách rời khỏi nơi này mới là thượng sách.

Ánh mắt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái, khi y đang đi, y cũng thấy một lối đi phía trước, lúc này đang từ từ mở ra.

Người mở lối đi này lại chính là những thuộc hạ của Lật Khải.

Khi họ mở lối đi, nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần kỳ lạ, dường như đang giao lưu với Vương Diệp.

Nhưng y không cách nào hiểu được ngôn ngữ của họ.

Lật Khải bước đến, nhìn Vương Diệp hơi bất đắc dĩ nói: "Bọn họ nói với anh rằng nơi này mới là cách thật sự để rời đi." Nhưng nếu đi từ đây, họ không thể nào đến Chủ mộ thất nữa, hơn nữa, sau khi rời đi từ đây, tất cả những gì họ có được, bao gồm những gì họ sở hữu, cũng chỉ là bấy nhiêu đồ vật hiện tại mà thôi.

Một câu hỏi lựa chọn đặt ra trước mặt, không ai biết nên chọn thế nào.

Ngay cả Vương Diệp cũng lâm vào bế tắc, bản thân y vẫn khá muốn đến Chủ mộ thất để xem rốt cuộc có gì ở đó.

Nhưng lúc này, nhìn lối ra, tâm trạng Vương Diệp lại trở nên hơi kỳ lạ.

Lật Khải nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói với y: "Những tộc nhân của tôi nói rằng, nếu các anh tiếp tục đi xuống, có thể sẽ có người tử vong.

Nếu bây giờ dừng lại, biết đâu vẫn có thể cùng nhau sống sót rời đi." Lật Khải không hề ép buộc Vương Diệp phải trả lời, mà cứ bình tĩnh nhìn Vương Diệp, nhưng không ngờ Vương Diệp vẫn chưa đưa ra đáp án.

Lúc này Thương Ngọc đã vô cùng vui vẻ đi tới, Thương Ngọc thắt chặt dây lưng của mình, nhìn mọi người mở lời nói: "Không sao cả, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Chết chóc tôi đã trải qua một lần rồi, trải qua lần thứ hai cũng không sao." Hắn không cam tâm đến nơi này rồi cứ thế rời đi, hơn nữa trên người hắn chẳng lấy được thứ gì, sao hắn có thể chỉ cầm một đống mảnh ghép vụn vặt này mà rời khỏi được.

Vừa rồi núi vàng núi bạc đã từ bỏ rồi, bản thân hắn tuy trong lòng hối hận, nhưng bây giờ quay lại cũng không phải là cách, nên chỉ có thể tiếp tục đi xuống, ở đó lấy được nhiều lợi ích hơn.

Có được nhiều thứ hơn từ đây, hắn mới rời đi.

Dã tâm của hắn còn xa mới dừng lại ở điểm đó, nếu không hắn cũng không thể leo lên vị trí hiện tại.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc như vậy, chỉ lâm vào trầm tư.

Lúc này Bàn Tử cũng đi tới, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử thử mở lời nói: "Tôi thấy, chúng ta vẫn nên đi xuống tiếp đi.

Dù sao cũng đã đến nước này rồi, nếu thật sự rời đi, mọi người trong lòng đều sẽ tiếc nuối." Bàn Tử nói là sự thật, Vương Diệp đến đây không phải vì vàng bạc châu báu bên trong, chỉ là muốn giải đáp những bí ẩn bên trong mà thôi.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không khỏi thở dài một tiếng, bây giờ thật sự không còn cách nào để lựa chọn nữa rồi.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại đi tới, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mở miệng cười nói: "Nghe nói mỗi người đưa ra quyết định đều sẽ trở thành người đầu tiên chết đấy, cậu có muốn đi chết không?" Hạo Thiên Chân nói đến đây, mặt Bàn Tử đã tái mét.

Thấy vẻ tham sống sợ chết của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân chỉ thấy buồn cười, hắn che miệng lại.

Thầm nghĩ tên này không có cái gan đó, còn muốn ở đây hống hách, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Vương Diệp thấy Bàn Tử mặt tái mét, chỉ kiên nhẫn chờ Bàn Tử cho mình câu trả lời.

Không ngờ Bàn Tử vẫn nghiến chặt răng, nắm chặt nắm đấm, không chút do dự nói: "Chết sớm chết muộn gì cũng chết, chi bằng cứ đi truy cầu thứ mình muốn, truy cầu xong rồi chết cũng cam lòng." Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp chỉ có thể gật đầu, y cũng hơi bó tay, dù sao Bàn Tử đã đưa ra quyết định này, và không hối hận.

Vậy Vương Diệp chỉ có thể để Bàn Tử tiếp tục đi xuống.

Lần này, Vương Diệp dẫn dắt họ đi thẳng xuống.

Lật Khải thấy họ vẫn muốn tiếp tục lên đường, trong mắt cũng lóe lên vài phần chán nản. "Chỉ mong các anh sẽ không hối hận!" Lật Khải lẩm bẩm câu đó, không ai nghe thấy.

Vương Diệp thấy Lật Khải như vậy, dứt khoát nói với Lật Khải: "Nếu cậu không muốn đi nữa, cậu có thể rời đi trước.

Dù chúng tôi có chết ở đây, cũng sẽ không oán trách cậu." Nói xong câu này, Vương Diệp nhìn lối đi phía trước, cùng với cơ quan ở đó, y thử giải mã nó.

Nhưng Lật Khải sao có thể bỏ Vương Diệp lại được chứ?

Tất cả những gì y biết bây giờ, bao gồm Ngũ Hành Bát Quái, đều là do Vương Diệp dạy cho y.

Nếu bây giờ rời đi, chẳng khác nào là kẻ vô ơn.

Huống hồ y cũng biết phía trước nguy hiểm đến mức nào.

Cách giải mã đại khái, bản thân y cũng hiểu.

Chi bằng cứ ở bên cạnh Vương Diệp, giúp được chút nào hay chút đó.

Lật Khải lắc đầu, nhìn những tộc nhân của mình, dứt khoát bảo họ rời đi.

Y biết những người này không muốn ở lại đây, những tộc nhân đó nối tiếp nhau bỏ đi.

Nhưng họ nhìn Lật Khải, lại có chút lưu luyến không nỡ.

Những thứ Lật Khải biết là điều họ khao khát có được.

Thấy bộ dạng của họ, Lật Khải không chút do dự cười nói: "Nếu tôi có thể sống sót rời đi, tôi nhất định sẽ tìm một hậu bối, truyền thụ những thứ này cho hắn." Lật Khải nói xong câu đó, liền trực tiếp quay người, không để ý đến họ.

Những người đó gật đầu, Vương Diệp thấy bộ dạng vô sỉ của họ, không nhịn được khẽ cười.

Nói cho cùng, thái độ của họ đối với Lật Khải tuy đã tốt hơn không ít, nhưng thực chất chỉ vì Lật Khải sở hữu quyền lực tối cao vô thượng mà thôi.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp không nhịn được mở lời nói với Lật Khải: "Ngay cả khi có thể sống sót rời đi, cũng đừng hứa hẹn với họ, cũng đừng đưa những thứ này cho họ." Khi Vương Diệp nói ra câu này, Lật Khải lập tức gật đầu dứt khoát.

Đây vẫn là lần đầu tiên Vương Diệp can thiệp vào chuyện này, nhưng y lại không cảm thấy mình làm quá đáng.

Dù sao những người đó căn bản không đáng để giao du, hơn nữa cũng không đáng được tôn trọng.

Ngay từ đầu, thái độ của họ đối với Lật Khải, Vương Diệp đều nhìn thấy rõ mồn một.

Bây giờ Lật Khải, chỉ vì sở hữu những thứ này mà thôi.

Những người tuyết phía sau thấy bộ dạng của họ, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng không nói thêm gì khác.

Bây giờ khi tiễn Vương Diệp và Lật Khải rời đi, những người tuyết này còn không nhịn được mong chờ cảnh Lật Khải chết ở đây.

Chương 811

Chỉ tiếc là Vương Diệp sẽ không để nguyện vọng của họ thành hiện thực, hơn nữa Vương Diệp còn sẽ bảo vệ Lật Khải thật tốt.

Vương Diệp và Lật Khải cùng lúc đi trong nơi này.

Sắc mặt hai người đều trở nên cực kỳ kỳ lạ, bởi vì Lật Khải biết tiếp tục đi xuống sẽ có vô số vàng bạc.

Điều đó cũng có nghĩa là lý do Vương Diệp vào đây, chỉ là vì những tiền tài này.

Tham lam giống như mẹ y đã nói, tham lam chỉ khiến một người lao về phía tử vong.

Sau khi cân nhắc điểm này, Lật Khải cũng không đành lòng nhìn Vương Diệp chết trước mặt mình.

Lật Khải nhìn Vương Diệp đột nhiên mở lời nói: "Nếu anh rất cần tiền, tôi có thể cho anh một ít, vì tôi biết chỗ nào có vàng bạc châu báu." Giọng y tràn đầy sự nghiêm túc.

Lúc này Thương Ngọc chỉ thò đầu lại gần, nhìn chằm chằm Lật Khải, không chút do dự nói: "Đừng ngây thơ nữa, thứ chúng ta muốn từ trước đến nay không phải là vàng bạc châu báu." Họ muốn nhiều bảo bối hơn ở đây, nhưng Vương Diệp lại không nghĩ như vậy.

Y thấy Lật Khải như vậy, trên mặt tràn đầy sự bất đắc dĩ. "Tôi không phải vì vàng bạc châu báu, tôi chỉ là muốn vào tự mình xem một chút, xem bên trong rốt cuộc có gì mà thôi." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp khiến Bàn Tử bật cười.

Bàn Tử gật đầu, thực ra Bàn Tử và Thương Ngọc đều như nhau, chỉ là vì vàng bạc châu báu ở đây.

Chẳng qua hai người họ sẽ không dễ dàng thừa nhận.

Thấy bộ dạng ra vẻ đại nghĩa của hai người họ, Lật Khải căn bản không tin.

Ngược lại, vẻ bình tĩnh từ tốn của Vương Diệp lại đáng tin hơn.

Nghĩ nghĩ, Lật Khải không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, mà đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Hai người họ đi trước đi sau, nơi này là một hành lang gỗ dài, nhưng hai bên vẫn tối đen như mực.

Vương Diệp cũng thấy nước từ trên đỉnh đầu từng giọt từng giọt rơi xuống.

Những giọt nước này không có vấn đề gì, nhưng từ đâu đến thì Vương Diệp không biết.

Nhưng lúc này Bàn Tử đi được vài bước, lại đột nhiên mở lời nói: "Các anh có ngửi thấy mùi máu tanh không?

Tôi hình như cảm thấy ở đây có mùi lạ." Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không chút do dự nói: "Anh nhìn xem màu của những vệt máu này." Vương Diệp nói ra câu đó, Bàn Tử lập tức cúi đầu.

Y nhìn chằm chằm những vết nước trên mặt đất, lại phát hiện những vệt nước này lại không trong suốt, mà mang theo một chút màu đỏ tươi.

Bàn Tử nhíu mày, mặt đầy vẻ vô tội mở lời nói với Vương Diệp, kể những gì mình thấy.

Khi Vương Diệp nghe thấy, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Y nhìn chằm chằm Bàn Tử, một câu cũng không nói nên lời.

Rõ ràng lúc này vẫn còn ngàn lời vạn tiếng nghẹn trong cổ họng, nhưng bây giờ tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mình.

Vì Vương Diệp, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc này họ mới phát hiện những viên gạch trên đỉnh đầu, lại có máu từng chút từng chút rỉ ra.

Có lẽ là lần đầu tiên ở cùng Vương Diệp, trải qua chuyện đó đã để lại bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa cho Bàn Tử, nên lúc này Bàn Tử không chút do dự mở lời nói: "Trong này không lẽ là em trai cậu đấy chứ?" Y vừa nói vừa đẩy Thương Ngọc bên cạnh.

Y biết em trai Thương Ngọc đã biến thành huyết thi, nên lúc này đặt ra câu hỏi này cũng là chuyện thường tình.

Điều đó cũng có nghĩa là thứ ẩn trong những viên gạch trên đỉnh đầu họ, có thể chính là em trai Thương Ngọc.

Nhưng lúc này Thương Ngọc, hơi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt đầy ngượng ngùng nói: "Quên chưa nói với các anh, thực ra tôi không có em trai, hơn nữa đó chỉ là để lừa các anh thôi." Thương Ngọc vừa nói vừa nặn ra một nụ cười với họ.

Hắn nói chuyện như một tên hề, không có một câu nào đáng tin.

Vương Diệp nghe Thương Ngọc nói vậy, lập tức lâm vào im lặng.

Y nhìn chằm chằm Thương Ngọc, hé miệng, vẻ muốn nói lại thôi, khiến Thương Ngọc có chút dở khóc dở cười.

Thương Ngọc mở lời, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: "Anh không cần phải ký thác những thứ này lên người tôi, thực ra tôi cũng không đáng để các anh tin tưởng đến thế." Nhưng những lời này của Thương Ngọc lại khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Thương Ngọc không chút do dự nói: "Đừng tự cho mình là quan trọng quá, tôi từ trước đến nay chưa từng tin tưởng cậu." Vương Diệp nói là sự thật.

Khi những lời này nói ra, sắc mặt Thương Ngọc cũng trở nên vô cùng khó coi, hắn lâm vào im lặng kéo dài.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc như vậy, không chút do dự nói: "Cậu mau lại đây xem bên trong là chuyện gì đi?" Y vừa nói vừa tháo gạch xuống.

Thấy hành động táo bạo của Vương Diệp, Bàn Tử cả người ngây ra, y không kìm được hét lớn một tiếng nói: "Cậu đang làm gì ở đây vậy?

Vạn nhất bên trong có huyết thi thì sao?" Giọng Bàn Tử tràn đầy sự sốt ruột, như thể hành động của Vương Diệp sẽ trực tiếp khiến y tử vong.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại cực kỳ bình tĩnh cười. "Làm người sớm muộn gì cũng có một ngày phải chết, chúng ta bây giờ đến nơi này cũng sẽ chết." Y biết Bàn Tử tham lam, nên bây giờ cố ý hù dọa y, hơn nữa bên trong cũng chưa chắc có thứ gì kỳ lạ.

Khi Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, y cũng không chút do dự tháo gạch xuống.

Vương Diệp từng viên từng viên gỡ những viên gạch này ra, lúc này y mới phát hiện một bàn tay thõng xuống.

Khi bàn tay đó thõng xuống, Bàn Tử cũng đi tới, tò mò nhìn một cái.

Y thấy trên bàn tay đó lại đeo một chiếc nhẫn vàng, chiếc nhẫn vàng này hấp dẫn ánh mắt y, khiến y cứ thế nhìn không chớp mắt.

Vương Diệp thấy Bàn Tử chảy nước dãi thèm thuồng, không nhịn được trực tiếp mở lời nói: "Nếu anh muốn, thì mau tháo nó ra đi.

Dù sao cũng là người chết, chắc sẽ không làm gì đâu?" Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày, trông như đang xúi giục Bàn Tử.

Một Vương Diệp như vậy là điều Trương Khởi Linh chưa từng thấy.

Nhưng Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần khó hiểu.

Trương Khởi Linh không nhịn được bước tới, cậu ấy hé miệng, chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã cười với cậu ấy một cái. "Không có vấn đề gì lớn, đợi một lát là được." Vương Diệp cố ý hạ thấp giọng, Bàn Tử không nghe thấy, bởi vì tất cả ánh mắt y đều đặt trên chiếc nhẫn.

Nhìn chiếc nhẫn vàng này, y nghiến chặt răng, trong lòng nghĩ, thà trực tiếp lấy xuống còn hơn cứ đợi mãi.

Dù sao cũng là đồ của người chết, cùng lắm thì nói chuyện tử tế với hắn một tiếng, về sau thắp cho hắn chút hương là được.

Bàn Tử thầm nghĩ mình có thể thắp hương cho hắn, tên này chắc sẽ rất hài lòng, thế là lại dứt khoát đưa tay lấy chiếc nhẫn vàng xuống.

Chỉ là trong quá trình y lấy, bàn tay đó đột nhiên dùng sức giằng co cánh tay y, dùng sức mạnh mẽ như vậy, trông như muốn kéo Bàn Tử lên theo.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, y quay đầu lại nhìn Vương Diệp, hoảng hốt kêu gào lớn tiếng.

Tuy y sợ chết, nhưng vào khoảnh khắc này, y cũng nghiến răng giằng co chiếc nhẫn vàng trong tay, thầm nghĩ tên này muốn kéo y cùng chết, vậy thì y sẽ mang thứ này đi theo, tuyệt đối không thể chịu thiệt được.

Bàn Tử vừa nghĩ vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy vẻ cố chấp của Bàn Tử, không nhịn được khẽ cười, y bước tới vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ buồn cười nói: "Thôi đi, bây giờ anh đừng cố chống cự nữa.

Anh không phải đối thủ của nó đâu." Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử hiểu ý y, nhưng y lại giả vờ vẻ mặt đầy vô tội. "Ý gì?" Y vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Khi y nói ra câu này, Vương Diệp lại cực kỳ bình tĩnh chỉ tay vào tay y nói: "Anh không lẽ nghĩ tôi không nhìn thấy, anh đã lấy chiếc nhẫn vàng của hắn đi rồi sao?" Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể cứng đầu nhét chiếc nhẫn vàng trở lại vào bàn tay đó.

Khi y nhét chiếc nhẫn vàng vào, bàn tay đó cũng buông ra, không tiếp tục giằng co y nữa.

Thấy cảnh tượng kỳ diệu trước mắt, mặt Bàn Tử trắng bệch.

Y nhìn Vương Diệp không nhịn được mở lời nói: "Cậu có phải đã sớm biết chuyện này là sao không?" Bàn Tử vừa nói vừa lau sạch vết máu trên tay, y cực kỳ ghê tởm những vết máu này.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại cực kỳ bình tĩnh cười nói với y: "Đừng thế chứ, những vết máu này nhìn cũng có niên đại rồi đấy, anh mang ra ngoài biết đâu cũng có thể bán làm đồ cổ đấy." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn y, trêu chọc một cách âm dương quái khí.

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng hiểu dụng tâm lương khổ của Vương Diệp, lúc này cũng bước tới, nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ khinh thường mà cười lạnh một tiếng: "Người như cậu, nếu không phải vì Vương Diệp ở đây, cậu có lẽ đã chết vô số lần rồi." Trương Khởi

Linh nói xong câu đó, lại nhìn Thương Ngọc bên cạnh mình, không chút do dự nhấc chân đá vào người hắn nói: "Còn không mau dẫn đường?

Cậu còn đứng ngây ra đây làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn dỡ hết gạch ở đây, bao gồm cả thi thể bên trong ra sao?" Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy sự sốt ruột.

Thương Ngọc nghe thấy vội vàng lắc đầu.

Lúc này Thương Ngọc đi về phía trước, quả thực vẫn luôn quan sát những cơ quan ở đây.

Ngoài Thương Ngọc ra, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hắn cũng đang nghiên cứu tất cả những điều này.

Lật Khải càng thận trọng quan sát xung quanh.

Ngũ Hành Bát Quái, bao gồm cả những thứ Vương Diệp đã dạy cho y, y đều ghi nhớ trong lòng.

Bây giờ thấy mỗi một nơi, y đều không nhịn được vận dụng những gì mình biết vào đó.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử tái nhợt như vậy, không để ý.

Y nhìn bàn tay đó, không chút do dự ném viên gạch trong tay xuống đất.

Lại nhét bàn tay này về, rồi bịt gạch lại, thì cũng không hay lắm.

Chương 812

Dù sao người đã khuất là lớn, Vương Diệp không chút do dự rời đi.

Y bây giờ không dám động vào cái xác này, là lo lắng thi thể này giây tiếp theo sẽ thi biến.

Nếu thật sự nó biến hóa, họ tiếp theo ở bên trong này có thể gặp rắc rối lớn.

Sau khi cân nhắc những điều này, Vương Diệp thấy Bàn Tử vẫn đứng ngây tại chỗ như vậy, lại không nhịn được hét lớn một tiếng vào y: "Còn đứng ngây ra đây làm gì?

Còn không mau cút đi." Vương Diệp bỗng nhiên trở nên nóng nảy.

Bàn Tử không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu, ngoan ngoãn đi theo sau họ.

Lúc này Thương Ngọc đi thẳng về phía trước, lại phát hiện trên lầu có một cái cầu thang nhỏ xíu.

Không biết dẫn đến đâu, Thương Ngọc hắc hắc cười một tiếng, nhìn những người khác mở lời nói: "Cái cầu thang này không lẽ là xây riêng cho chó sao?

Sao lại nhỏ xíu thế này?" Thương Ngọc vừa nói câu này, vừa quay đầu lại, nhìn Vương Diệp, dường như đang xin ý kiến Vương Diệp.

Chỉ cần Vương Diệp gật đầu đồng ý cho hắn đi lên, hắn sẽ không chút do dự đi vào.

Thấy Thương Ngọc như vậy, Vương Diệp nghĩ nghĩ, liền chỉ vào cái cầu thang này mở lời nói: "Cậu lên xem thử, bên trong có gì?" Vương Diệp vừa nói xong, Thương Ngọc lập tức gật đầu, sau đó men theo cái cầu thang nhỏ xíu này, bò người, từng chút từng chút bò về phía trước.

Nhìn vẻ mặt Thương Ngọc, Vương Diệp không nhịn được mở lời nói với hắn: "Vạn sự cẩn thận, đừng có chết ở đây đấy." Nếu Thương Ngọc chết, Vương Diệp không chắc có thể mang xác hắn ra ngoài được, hơn nữa với một người tác oai tác quái như Thương Ngọc, Vương Diệp sao có thể còn nghĩ cho hắn chứ?

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Khi Thương Ngọc bò đến giữa chừng, lại phát hiện mông mình bị kẹt.

Hắn có chút đau đầu, liền không ngừng nhúc nhích.

Nhưng trong quá trình hắn nhúc nhích, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người đều ở đây chờ Thương Ngọc.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, Bàn Tử đi trước, một cước đá vào mông hắn, mở lời nói: "Cậu đang làm cái quái gì ở đây vậy?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột.

Thương Ngọc nghe lời đó, quả thực không ngừng giãy giụa, trông như đang vội vã muốn rời khỏi nơi này.

May mà Thương Ngọc giãy giụa không được mấy cái, hắn đã thoát khỏi nơi này rồi.

Bàn Tử thấy Thương Ngọc như vậy, không nhịn được cười cười. "Kể tôi nghe xem, bên trong đã xảy ra chuyện gì." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm hắn, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, đồng thời cũng thầm đoán xem bên trong sẽ có thứ gì.

Hy vọng sẽ không phải là loại đồ vật quỷ dị đó.

Không ngờ Thương Ngọc lại trực tiếp chỉ vào cái lỗ đó, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: "Chúng ta mau chạy đi, bên trong có rất nhiều thi thể, mau đi đi, đừng ở lại đây!" Trên mặt Thương Ngọc tràn đầy sự kinh hoàng.

Bộ dạng này của hắn khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn Thương Ngọc vỗ vỗ vai hắn nói: "Yên tâm, thi thể bên trong không động thì sẽ không có vấn đề gì." Vương Diệp vừa nói ra câu này, không đợi Thương Ngọc phản ứng, lại vội vàng bổ sung thêm một câu: "Ngoài những thi thể đó ra, cậu chắc cũng thấy không ít đồ tùy táng chứ?" Thương Ngọc gật đầu, nhưng trên mặt hắn lại mang theo vài phần ngượng ngùng, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt căng thẳng nói: "Tôi không có tham lam, tôi chỉ biết bên trong có nguy hiểm, nên mới dẫn các anh mau đi thôi." Thương Ngọc giải thích một cách nghiêm túc, nhưng nói ra những lời này, Vương Diệp căn bản không tin.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, cực kỳ buồn cười nói: "Thôi đi?

Những thi thể đó đâu có nhúc nhích, bây giờ đi lên cũng không sao cả." Dù sao Vương Diệp ở nơi này cũng không chết được.

Y biết những cơ quan ở đây, bao gồm cả vị trí mình đang đứng, nên lúc này ngay cả khi cùng họ đi vào nơi này một chuyến, Vương Diệp cũng không cần sợ chết.

Năng lực trên người y cùng với thiên phú độc đáo của y, có thể giúp Vương Diệp sống sót ở nơi này.

Ngay cả Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân, Lật Khải bên cạnh y, Vương Diệp đều có thể dẫn đi cùng.

Còn về Bàn Tử và Thương Ngọc, hai con người có "mùi vị" tương đồng này, Vương Diệp lười để ý.

Hai người họ dù có chết, cũng chẳng liên quan gì đến Vương Diệp.

Tên Bàn Tử đó, Vương Diệp đã nhắc nhở y vô số lần rồi.

Kết quả cứ đến thời khắc quan trọng này, y vẫn tham tiền.

Có lẽ vì Vương Diệp đã khuyến khích, nên Thương Ngọc nghe xong liền giơ ngón tay cái lên, gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt dứt khoát nói: "Vậy bây giờ chúng ta cùng đi thôi, nhưng cái lỗ này vẫn phải tìm cách làm cho nó lớn hơn một chút!" Trong nhận thức của Thương Ngọc, Vương Diệp nói ra những lời này, có nghĩa là bất kể sau này có vấn đề gì xảy ra, Vương Diệp cũng sẽ bảo vệ tính mạng của họ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thương Ngọc cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Thương Ngọc tự động tháo những viên gạch đó xuống.

Vương Diệp thấy bộ dạng hăng hái của Thương Ngọc, chỉ đứng bên cạnh nắm chặt nắm đấm, không ngừng cổ vũ hắn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Thương Ngọc càng thêm sức lực.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó mở lời cười hì hì nói: "Thực ra anh cũng như chúng tôi thôi, anh cũng chỉ là một người bình thường, nên những tiền tài này anh vẫn yêu thích, không ai lại không thích tiền cả ~" Hắn vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, một bộ dạng tự cho là đúng, cho rằng mình đã nắm bắt được tất cả, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của hắn, lại cực kỳ bình tĩnh cười cười. "Cậu nghĩ tôi thật sự tò mò về thứ này sao?" Y vừa nói vừa nhìn Thương Ngọc, trong mắt y chỉ có sự miệt thị nồng đậm, bộ dạng này giống như một vị thần, cư cao lâm hạ nhìn xuống hắn, giống như đang nhìn những con kiến không đáng kể.

Trong lòng Thương Ngọc đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác khó hiểu, chính hắn cũng không nói ra được, dường như khoảng cách giữa hắn và Vương Diệp đang không ngừng bị kéo giãn từng chút một.

Có một số thứ dường như đã nằm trong một loại định luận nào đó, một khi đã nắm giữ được thì không thể thay đổi được nữa.

Giống như họ từ khi sinh ra cho đến sau này, một thời gian dài đều thích tiền, tiền cũng trở thành một phần không thể chia cắt trong cuộc sống của họ.

Vì vậy, điểm này cũng khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ chán nản.

Bản thân Thương Ngọc cũng vì ánh mắt của Vương Diệp mà thêm phần phức tạp.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp, lâm vào im lặng kéo dài.

Thương Ngọc càng như vậy, càng khiến Vương Diệp đau đầu.

Y nghĩ nghĩ, dứt khoát vỗ vai Thương Ngọc mở lời nói: "Mau làm việc của cậu đi, nếu đã thích tiền thì cứ tiếp tục thích đi, tôi sẽ không can thiệp vào sự theo đuổi của cậu, nhưng cậu cũng không cần phải đoán xem tôi thích cái gì." Một tên cuồng tự đại, sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay mình.

Vương Diệp không cho rằng một người như hắn có thể thành công rời khỏi nơi này.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Y ôm ngực, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Y hé miệng, vốn muốn nói chuyện, nhưng lúc này Vương Diệp lại đột nhiên nhìn y cười nói: "Anh không lẽ không thích tiền sao?

Nếu anh thích, thì đi giúp hắn đi, tôi thấy hắn ở đó làm việc khá mệt đấy." Khi Vương Diệp nói ra câu này.

Trên mặt Bàn Tử lóe lên một tia do dự và ngượng ngùng, cuối cùng vẫn dứt khoát lắc đầu.

Thà cúi đầu trước Vương Diệp, còn hơn cúi đầu trước tiền bạc.

Chỉ có bảo toàn tính mạng của mình mới là quan trọng nhất, hơn nữa lấy lòng Vương Diệp cũng đồng nghĩa với việc tự mình tìm được một đường sống.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần kích động, nhìn Thương Ngọc, y đột nhiên ra vẻ đại nghĩa nói: "Tôi thực ra không thích tiền, chỉ có hắn thích thôi." Y nói xong câu đó, liền đi đến chỗ khác dạo chơi, trông như thật sự không có tình yêu đặc biệt lớn đối với những thứ này.

Nhưng lúc này Thương Ngọc đã làm lớn cái lỗ này rồi, Bàn Tử cũng ở chỗ khác tìm thấy một cái cầu thang tương tự.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột, y nhíu mày, không nói một lời.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền chỉ vào cái lỗ này mở lời nói: "Mở rồi, mau vào đi!" Vàng bạc châu báu mà họ hằng mong ước sắp được thấy rồi.

Bàn Tử lại lắc đầu, trong lòng y có linh cảm chẳng lành.

Y kéo Vương Diệp, thấy Thương Ngọc không chút suy nghĩ lao vào, lại sốt ruột hét lớn một tiếng: "Đợi một chút, bên trong có thể không..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng hoan hô của Thương Ngọc.

Thương Ngọc nhìn những vàng bạc châu báu kia, trên mặt hắn chỉ có một vẻ hưng phấn.

Khi kéo những thứ đó ra.

Trên mặt Thương Ngọc nở một nụ cười rạng rỡ.

Thương Ngọc dường như có thể đoán trước được cuộc sống sau này của mình sẽ mỹ mãn đến nhường nào.

Vương Diệp thấy Thương Ngọc như vậy, trong mắt cũng lộ ra vài phần chán nản.

Y không nhịn được lắc đầu, nhìn Thương Ngọc mặt đầy ngượng ngùng nói: "Cậu xem thứ đang bám theo sau lưng cậu kìa." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào phía sau Thương Ngọc.

Thương Ngọc quay đầu lại nhìn, lại phát hiện những vàng bạc châu báu này lại quấn chặt lấy một số thi cốt.

Hắn nhìn những thi cốt này, trong mắt tràn đầy sự kỳ lạ.

Dường như có chút không hiểu, tại sao lại có những thứ này bám vào.

Hắn đặt ánh mắt lên người Vương Diệp, cố gắng cầu cứu Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chỉ nhún vai, cực kỳ qua loa nói với hắn: "Đừng như thế, nhìn tôi làm gì, tôi cũng không phải thần, sao tôi biết cái này phải xử lý thế nào?" Vương Diệp vừa nói vừa cười lạnh một tiếng.

Vương Diệp càng như vậy, càng khiến tâm trạng Thương Ngọc trở nên kỳ quái.

Thương Ngọc thấy vậy, vội vàng nhìn Lật Khải đứng bên cạnh, sốt ruột cầu cứu.

Lật Khải nhìn bộ dạng của Thương Ngọc, rồi nhìn đống xương khô kia, anh ta thấy một điềm báo chẳng lành.

Suy nghĩ một lát, anh ta vội vàng nói với Thương Ngọc: “Cậu mau vứt chúng đi đi, có lẽ vứt đi cậu còn có một con đường sống.” Đáng tiếc, những lời này nói ra, cũng đồng nghĩa với việc muốn lấy mạng Thương Ngọc, Thương Ngọc không thèm suy nghĩ mà quát một tiếng vào mặt anh ta, nhìn thấy Lật Khải đứng trên cao, y cực kỳ bất mãn nói: “Mày câm ngay cho ông, bảo tao vứt chúng đi, sao mày không đi chết đi?” Thương Ngọc vừa nói vừa ôm tất cả những thứ đó vào lòng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Thương Ngọc chỉ thấy buồn cười, anh dang tay ra và nói một cách tùy ý: “Được rồi, không cần bận tâm đến y.” Sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, Vương Diệp cũng sẽ không quan tâm nhiều, anh chỉ vào những chỗ khác, Trương Khởi Linh và Lật Khải nhìn nhau.

Hai người họ biết tiếp theo nên làm gì.

Họ đi tìm lối ra khác, còn Vương Diệp chỉ đứng đó lặng lẽ chờ đợi kết cục.

Chương 813

Lúc này, Thương Ngọc đột nhiên gãi gãi, nhìn Vương Diệp nói với vẻ bất lực: “Anh không phải cũng thích tiền sao?

Sao không qua giúp một tay?

Hay là, anh muốn nhìn những thứ này hành hạ tôi đến chết?” Câu hỏi của Thương Ngọc chỉ khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu nhìn y, nói với vẻ bất lực: “Tôi không thích tiền, mấy thứ này tặng hết cho cậu đi.” Nhưng Thương Ngọc lập tức trợn mắt, nhìn Vương Diệp, y dường như cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó không đúng đang âm thầm xảy ra, ví dụ như cơn ngứa trên người y.

Dường như không cách nào kiềm chế được.

Sắc mặt Thương Ngọc trở nên vô cùng khó coi, y nhìn Vương Diệp ném những vàng bạc châu báu đó sang một bên khác, những bộ xương và vàng bạc châu báu va vào nhau phát ra những âm thanh kỳ quái.

Những âm thanh này y chưa từng nghe qua, nhưng y có thể tưởng tượng ra cảnh mình chết ở đây.

Bao gồm cả xương cốt của mình bị những vàng bạc châu báu này quấn lấy, y không chút do dự nói với Vương Diệp: “Giả bộ giả vịt, nghĩ rằng mình trưng ra vẻ thanh cao ở đây là có thể rửa sạch những vết nhơ trên người anh sao?

Từ khi sinh ra đến giờ, anh chính là một đạo mộ tặc, anh nghĩ anh là Vương Thần Tiên là có thể chứng minh được điều gì sao?” Giọng điệu của y tràn đầy kiêu ngạo, bộ dạng cao ngạo đó khiến Vương

Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn y nói với vẻ tùy ý: “Dù tôi là Vương Thần Tiên, thì sao?

Tôi vốn không thích những thứ tiền này, người thích chúng là mấy người.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, nói xong câu này liền không thèm để ý đến y nữa.

Vương Diệp càng như vậy, càng khiến sắc mặt y phức tạp.

Thương Ngọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Vương Diệp ánh mắt đầy phẫn hận, y không nói được lời nào, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của y, trong mắt chỉ có sự khinh thường.

Thương Ngọc nhìn đống vàng bạc châu báu phía sau, không biết nên đưa ra quyết định gì.

Không ngờ những vàng bạc châu báu này lại men theo cái miệng động vừa rồi, từng chút một bị kéo ngược trở lại, như thể có người đang mang chúng đi.

Thương Ngọc cau mày, ánh mắt đầy vẻ kỳ lạ, lúc này y nhìn vào bên trong, lại thấy một đôi mắt xanh lục, cực kỳ quỷ dị.

Thương Ngọc bị dọa sợ đến mức kêu thét lên.

Nhưng tiếng kêu thét của Thương Ngọc lúc này đã không còn tác dụng gì nữa, câu chuyện “Sói đến rồi” mọi người cũng đã nghe qua.

Thương Ngọc liên tục kêu thét, chỉ khiến người ta thấy phiền phức.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Thương Ngọc, đại khái cũng có thể đoán được y đang sợ hãi vì điều gì, lúc này Trương Khởi Linh quay đầu lại vẫy tay với Vương Diệp, anh và Lật Khải đã tìm thấy cách rời đi.

Vương Diệp bước tới đồng thời vỗ vai Thương Ngọc nói: “Đi thôi, tôi từ từ nói cho cậu nghe một số chuyện, để cậu biết ở đây có một số thứ không phải cậu có thể trêu chọc được.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Thương Ngọc, anh càng như vậy, Thương Ngọc càng cảm thấy phẫn nộ.

Dường như tất cả những gì mình làm, trong mắt Vương Diệp đều thật nực cười, sắc mặt y đã trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng trong quá trình Vương Diệp đối mặt với y, anh lại nói một cách qua loa: “Nếu cậu có ý kiến gì về tôi, cậu có thể tiếp tục quay lại mang những thứ đó ra, tôi tin rằng những gì cậu thấy bên trong chắc chắn sẽ khiến cậu vô cùng bất ngờ.” Vương Diệp nói xong câu này liền từng bước đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, lúc này Hạo Thiên Chân chỉ cầm quyển sổ trong tay, anh nhìn Thương Ngọc nói với vẻ tò mò: “Cậu có thể nói cho tôi biết không?

Cậu đã nhìn thấy gì bên trong vậy?” Anh giống như một phóng viên, ở đây hỏi những câu hỏi này, hoàn toàn không hề đồng cảm hay thấu hiểu những gì Thương Ngọc đã trải qua bên trong.

Trong mắt anh chỉ có chuyện phiếm và sự tò mò, không một chút quan tâm.

Thương Ngọc thấy bộ dạng đó của anh, vốn định nói ra, nhưng giờ lại ngập ngừng, cuối cùng lại nuốt lời.

Y tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Hạo Thiên Chân, không chút do dự quát mắng: “Cái đó liên quan gì đến mày?!

Cút sang một bên cho lão tử!” Chỉ là lời mắng chửi này của y lại trực tiếp khiến Hạo Thiên Chân bật cười, Hạo Thiên Chân ôm bụng, nhìn y nói với vẻ cực kỳ không quan tâm: “Chỉ là tò mò hỏi một chút thôi, sao cậu lại nóng nảy như vậy?

Chẳng lẽ cậu đã làm chuyện gì không thể gặp người bên trong sao, nếu thật là như vậy, thì cậu thật sự là…” Anh lắc đầu, không nói tiếp.

Anh càng như vậy, càng khiến sắc mặt Thương Ngọc khó coi.

Thương Ngọc chìm vào im lặng một lúc lâu.

Y vội vàng đi theo sau Vương Diệp, phía sau có một số thứ dường như không phải y có thể trêu chọc, lúc này Vương Diệp thấy Thương Ngọc đi theo, liền nhìn Hạo Thiên Chân đang đi cuối cùng, lớn tiếng quát: “Còn đứng ở đó làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn đi chết sao?

Hay là tôi bây giờ sẽ thành toàn cho cậu, một đao chém cậu làm đôi!” Lời nói của Vương Diệp vừa dứt, Thương Ngọc cả người đều bị dọa giật mình.

Huống hồ là Hạo Thiên Chân chưa từng trải sự đời.

Hạo Thiên Chân bị dọa đến tái mặt, anh vội vàng đi theo bước chân của Vương Diệp, nhưng nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Bên trong đó rốt cuộc có thứ gì?

Tại sao nhất định phải hối thúc tôi đi?” Anh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cau mày đầy bất mãn.

Nhưng Vương Diệp nghe lời đó lại cực kỳ tức giận hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cậu nghĩ mình cứ ở mãi bên trong đó thì có thể an toàn sao?” Khi câu hỏi này được đưa ra, Hạo Thiên Chân lại lắc đầu, anh cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu đối mặt với Vương Diệp.

Áp lực trên người anh ấy thực sự quá lớn.

Anh ấy càng như vậy, càng khiến Vương Diệp thấy buồn cười, Vương Diệp nhìn anh ấy châm biếm một câu: “Cậu có biết có thứ gì thích tiền, không, phải là trang sức vàng bạc châu báu không?” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Hạo Thiên Chân liền cau mày, sau đó chìm vào suy tư, khi anh ấy nghĩ ra, nhìn Vương Diệp cũng vô cùng vui vẻ nói: “Vào thời thượng cổ, có một loại mãnh thú, chúng rất thích thứ này, nhưng đã tuyệt chủng từ rất lâu rồi, hơn nữa cũng chưa từng thấy xương cốt của chúng.” Anh ấy vô cùng nghiêm túc nói ra câu này, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ấy chỉ gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nói: “Không sai, những gì cậu vừa thấy chính là chúng, nhưng những thứ này đã tiến hóa thành một loài khác, chúng có thể sống sót gian khổ ở nơi này.” Ngoài điểm này ra, khi chúng tiến hóa thành một loài khác, cũng có nghĩa là chúng sẽ không có thiên địch, hơn nữa chúng sống sót ở nơi đó, cũng dựa vào những thi thể đó để sống.

Vương Diệp vừa đi vào nơi đó, khi cảm giác những giọt nước rơi xuống, anh đã ngửi thấy mùi của loại quái vật đó.

Từ khi anh ở Quá Tử Miếu, anh đã luôn xem ghi chép về mỗi loại quái vật thời thượng cổ trong “Quan Vũ”, những quái vật này có thể tồn tại trong những văn tự thần thoại và trên giấy.

Điều đó chứng tỏ chúng là có thật, tuyệt đối không phải do hậu nhân hư cấu ra, bộ não con người không thể thông minh đến mức độ này.

Huống hồ là những thứ chân thực như vậy, căn bản không thể là bịa đặt.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần khinh thường, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hạo Thiên Chân, càng lười nói thêm lời vô nghĩa với anh ấy, mà quay đầu lại nhìn Thương Ngọc nói với vẻ cực kỳ buồn cười: “Bây giờ cậu nên cảm ơn tôi, bởi vì tôi đã cứu mạng chó của cậu, nếu không phải tôi, cậu vừa rồi đã chết ở bên trong rồi.” Vương Diệp nói ra lời này một cách nghiêm túc, Thương Ngọc nghe xong chỉ cúi đầu, nhìn Vương Diệp lại không nhịn được phản bác một câu: “Đó không phải vì tôi thông minh, tôi đi.” Y vừa nói vừa ngẩng cằm, đến tận lúc này, y vẫn chết sống không chịu nhận thua.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của y, lập tức gật đầu: “Vậy được thôi, vậy tất cả mọi chuyện thật sự giống như cậu nói.” Nói xong câu này, Vương Diệp không còn để ý đến Thương Ngọc nữa, sắc mặt Thương Ngọc cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Còn Vương Diệp thì cùng Hạo Thiên Chân đang bàn luận về những vấn đề thần thú của Quan Vũ, Hạo Thiên Chân có vô số điều muốn tìm hiểu.

Bởi vì trước đây khi anh ấy xem những nghiên cứu khảo cổ tương tự, anh ấy đã luôn muốn biết liệu những thứ này có thật sự tồn tại hay không.

Bởi vì anh ấy đã từng thấy dấu vết của những thứ này trên những bức bích họa trong rất nhiều mộ thất, bao gồm cả những họa tiết được vẽ.

Bây giờ Vương Diệp lại hiểu rõ tung tích của chúng, vậy anh ấy cũng có thể từ Vương Diệp mà biết được một phần.

Khi Vương Diệp đang nói về những thần thú thượng cổ đó, Thương Ngọc đứng bên cạnh chỉ liên tục trợn mắt, sau đó lên tiếng châm chọc: “Cái loại lời này của anh chỉ lừa được mấy thằng nhóc tiểu học thôi, thằng ngốc ngây thơ mới tin.” Hạo Thiên Chân nghe lời đó, lập tức cau mày, nhìn y nói với vẻ cực kỳ thiếu kiên nhẫn: “Sao cậu lại biết tên tôi là Thiên Chân?” Anh ấy vừa nói vừa nhìn Thương Ngọc, ánh mắt đầy sự tập trung.

Thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, Thương Ngọc tức thì nghiến răng nghiến lợi, không chút do dự nói: “Mày còn tưởng tao đang khen mày sao?

Mày là cái thá gì?” Kể từ khi từ bỏ những vàng bạc châu báu đó, cả người y như uống phải thuốc nổ, bất kể ai nói chuyện với y, y cũng sẽ cáu gắt.

Còn Vương Diệp thấy bộ dạng đó của y, chỉ lắc đầu, không thèm chấp nhặt với y nhiều.

Lúc này Vương Diệp nhìn con đường phía trước, anh không chút do dự đi về phía trước, ngay cả Thương Ngọc cũng lười để ý.

Hạo Thiên Chân đi theo bên cạnh Vương Diệp, vẫn đang hỏi về chuyện thần thú thượng cổ.

Trên mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy sự tò mò và phấn khích, đây là lần đầu tiên anh ấy nhận được nhiều điều mới mẻ như vậy từ Vương Diệp, nhìn Vương Diệp ánh mắt cũng tận hưởng sự phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, không chút do dự nói với anh ấy: “Cậu bây giờ, tuy tin vào loại thứ này, nhưng cậu chưa từng thấy, hơn nữa cậu cũng sẽ không có cơ hội để gặp chúng.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Hạo Thiên Chân lập tức trợn tròn mắt, ngón tay anh ấy chỉ vào phía sau mình, nhưng lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bối rối… “Tại sao?” Anh ấy vốn muốn ám chỉ với Vương Diệp rằng mình chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy con thần thú thượng cổ đó, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt ngây thơ đó của anh ấy, chỉ nói với vẻ mặt chua chát: “Nếu cậu thật sự muốn đối mặt với chúng, thì cậu có thể cần phải trả giá bằng tính mạng, tôi nghĩ cái giá như vậy cậu có lẽ không thể chịu đựng nổi.” Vương Diệp nói là sự thật, Hạo Thiên Chân đành bất lực gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được cười hì hì nói: “Nếu tôi ở bên cạnh anh, chắc sẽ thường xuyên thấy chúng chứ?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nháy mắt với Vương Diệp, thấy vẻ mặt vui vẻ đó của anh ấy, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Anh ấy không nói một lời, lười để ý đến Hạo Thiên Chân.

Loại thứ này không có gì hay ho để trêu chọc, chúng luôn sống ở nơi này, cũng đồng nghĩa với việc là những kẻ canh giữ nơi đó.

Nếu Vương Diệp tùy tiện xâm phạm, có lẽ chính mình sống sót ra ngoài, những người khác đều chết ở đó, điều này không phải là điều anh ấy hy vọng thấy.

Nghĩ đến điểm này, anh vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, đột nhiên nói: "Có một câu cậu chắc từng nghe qua rồi phải không, gọi là tò mò giết chết con mèo, cậu vẫn nên làm tốt bổn phận của mình, đừng nghĩ đến những thứ kỳ quái đó." Vương Diệp nói là sự thật, Hạo Thiên Chân bất lực đành cứng đầu gật đầu.

Nhưng Thương Ngọc đứng bên cạnh, lại không chút do dự trợn mắt, nhìn Vương Diệp nói với vẻ khinh thường: "Giả thần giả quỷ, nghĩ mình nói loại lời này thật sự sẽ có người tin sao?

Cái thứ lời nói ma quỷ này tôi hồi nhỏ đã nghe vô số lần, tôi chưa từng tin một lần nào!" Y vừa nói vừa ngẩng cằm, sau đó nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc miêu tả: "Hồi nhỏ còn có người nói với tôi, trên thế giới có xà tinh đuôi to như vậy, tôi căn bản không tin, bọn họ ở đó nói hươu nói vượn, còn thật sự tự cho mình là cái gì!" Thấy vẻ mặt cáu gắt đó của Thương Ngọc, Vương Diệp lập tức chìm vào im lặng, anh nhìn Thương Ngọc không nhịn được cười cười nói: "Vậy khi cậu đối mặt với chúng, cậu hẳn là sẽ tin thôi." Vương Diệp nói xong câu này, chỉ mỉm cười bí ẩn một chút, sau đó, nụ cười biến mất.

Bộ dạng của anh ấy trông có chút đáng sợ, nhưng Thương Ngọc suy nghĩ một lát, Vương Diệp có lẽ cố ý dọa dẫm y, nghĩ đến những điều này Thương Ngọc lại không sợ nữa.

Y thậm chí còn ưỡn ngực, nhìn Vương Diệp nói với vẻ không quan tâm: "Anh à, có bản lĩnh thì cứ tiếp tục bịa đặt đi, dọa được tôi tè ra quần tôi sẽ gọi anh là ông nội.” Vương Diệp thấy vẻ kiêu ngạo đó của y, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chỉ là một thằng nhà quê không có kiến thức mà thôi, Vương Diệp không cần thiết phải chấp nhặt với y nhiều, lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng theo sau Vương Diệp, nhìn Vương Diệp không tự chủ được nói: “Xà tinh có thật không ạ?” Câu hỏi của anh ấy vừa dứt, Vương Diệp còn chưa kịp mở miệng, Thương Ngọc đã vội vàng lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, nói với vẻ kiêu ngạo: “Yên tâm, thứ này không tồn tại, không cần bận tâm, không cần quản y, cũng đừng nghe người khác nói.” Có lẽ vì không ưa Vương Diệp, nên mỗi lời Thương Ngọc nói đều nhằm vào Vương Diệp.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại không thèm để ý, mà trực tiếp bỏ qua y, nhìn Vương Diệp nói: “Anh cứ nói cho em biết đi, em sẽ không tin những lời y nói đâu, y nói toàn là xằng bậy.” Sự sùng bái và tôn trọng của anh ấy dành cho Vương Diệp đã đạt đến cực điểm.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, suy nghĩ một lát, liền dứt khoát nói với anh ấy: “Thật lòng mà nói, nếu cậu thật sự có hứng thú, hoặc là tò mò, có thể tự mình tra cứu, không cần cái gì cũng hỏi tôi, tôi cũng không phải bách khoa toàn thư.” Vương Diệp nói xong câu này, liền trực tiếp quay người rời đi, không để ý đến Hạo Thiên Chân, anh thấy con đường mộ đạo phía trước xuất hiện, dứt khoát đi vào.

Thấy vẻ lạnh lùng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân chỉ có thể xoa xoa mũi đi theo.

Nhưng lúc này Thương Ngọc lại đột nhiên kéo tay anh ấy, Thương Ngọc nhìn Hạo Thiên Chân, nói một cách đặc biệt nghiêm túc: “Tôi nói cho cậu biết, thằng cha này lừa đảo, lừa gạt là giỏi nhất, tôi trước đây từng tiếp xúc với y một thời gian, y thích làm nhất là lừa gạt những người như các cậu.” Y nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc, nếu không phải Hạo Thiên Chân đã ở cùng Vương Diệp một thời gian.

Lúc này có lẽ sẽ bị những lời y nói làm dao động.

Hạo Thiên Chân lạnh lùng bỏ qua, thấy Hạo Thiên Chân cứ thế đi qua trước mặt mình.

Trên mặt Thương Ngọc chỉ có sự khó coi, nhìn Vương Diệp, y hận đến giậm chân.

Y muốn xông đến đấm Vương Diệp hai quyền.

Nhưng ý nghĩ như vậy là không lý trí, cũng vô cùng ngây thơ.

Lúc này y ngoại trừ đứng tại chỗ nhìn Vương Diệp ra, không làm được gì khác.

Giờ đây Vương Diệp vừa đi đến con mộ đạo này, cũng thấy bên cạnh con mộ đạo này, cũng có một con mộ đạo khác.

Điều này hơi kỳ lạ, điểm này khiến Vương Diệp có chút không hiểu, lúc này Trương Khởi Linh chỉ quay đầu lại nhìn Vương Diệp nói một cách đặc biệt nghiêm túc: “Chúng ta ở đây phát hiện ra một số thứ mới.” Giọng điệu của Trương Khởi Linh mang theo vài phần bất lực, thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ có thể nhanh chóng đi tới.

Dưới sự phán đoán của Trương Khởi Linh, Vương Diệp mới biết, hóa ra họ có lẽ đã đến một nơi, tương tự như mộ đạo long lân.

Tức là một mộ đạo chồng lên một mộ đạo.

Chương 814

Trông có vẻ là một hành lang hoàn chỉnh, nhưng trên thực tế bên cạnh lại có những mộ đạo không ngừng chồng chất.

Tuy nhiên, những mộ đạo đó cuối cùng đều dẫn đến đường cùng, giống như vảy cá, nhọn hoắt đâm ra ngoài.

Điều này khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, Lật Khải đứng bên cạnh Vương Diệp càng không chút do dự nói: “Nơi này ngày càng trở nên kỳ quái, nói là long lân, nhưng trên thực tế tôi nghi ngờ có liên quan đến rắn.” Trên mặt Lật Khải tràn đầy sự nghiêm túc, thấy Lật Khải, Vương Diệp gật đầu, không phủ nhận.

Lúc này Bàn Tử chỉ xoa xoa cánh tay của mình, nói với vẻ hơi căng thẳng: “Các cậu đừng như vậy, làm không khí căng thẳng quá, tôi bị các cậu dọa toát mồ hôi lạnh cả người rồi.” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần bất lực, nhưng Vương Diệp nghe lời đó lại thấy vô cùng buồn cười.

Anh nhìn Bàn Tử nói với vẻ cực kỳ thiếu kiên nhẫn: “Bớt giở trò đi, người muốn vào nơi này là cậu, bây giờ người bắt đầu sợ hãi cũng là cậu, giả vờ cái gì?” Vương Diệp vừa nói vừa trợn mắt, rõ ràng là không muốn để ý đến Bàn Tử.

Bàn Tử ở chỗ Vương Diệp mất mặt, trên mặt cũng mang theo vài phần bối rối, nhìn Vương Diệp nói với vẻ cố chấp: “Tôi nói là sự thật, ai bảo chuyện như vậy đáng sợ đến thế?” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần chần chừ.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại cực kỳ tùy ý nhún vai.

Anh nhìn Bàn Tử, nói với vẻ không quan tâm: “Chuyện như vậy đáng sợ thì sao?

Cứ đi về phía trước là được thôi, cậu đừng sợ.” Vương Diệp trông có vẻ đang động viên Bàn Tử, tuy nhiên trên thực tế, ý đồ của anh khi nói những lời này là gì?

Chỉ có chính anh ấy mới hiểu rõ trong lòng.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần bán tín bán nghi.

Trong lòng suy nghĩ, Vương Diệp đã động viên mình như vậy, nếu mình còn cứ rụt rè thì thật không ra dáng đàn ông chút nào.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử không chút do dự nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp một hơi nói: “Đi, chúng ta đi về phía trước xem sao, bất kể phía trước có thứ gì, chúng ta nhất định đều có thể vượt qua nó.” Giọng điệu của anh ta tràn đầy hưng phấn, Vương Diệp gật đầu không phủ nhận.

Lúc này, Vương Diệp cũng cùng Bàn Tử từng bước đi tới.

Họ nói là đi cùng nhau, nhưng trên thực tế chỉ có một mình Bàn Tử đang chậm rãi đi phía trước, đợi đến khi anh ta quay đầu lại, nhận ra bên cạnh không có ai, nhìn Vương Diệp càng kinh ngạc nói: “Sao các cậu không qua đây với tôi?” Vương Diệp nghe lời đó của Bàn Tử, lại nói với vẻ qua loa: “Qua hay không qua thì cũng vậy thôi?

Dù sao cậu một mình ở đây, tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi.

Cứ đi về phía trước là đúng rồi, đừng quay đầu lại, nhớ kỹ đấy!” Vương Diệp vừa nói vừa đi về phía trước, thấy Vương Diệp hiếm khi chịu đi qua, Bàn Tử cũng tiếp tục đi về phía trước, nơi này không giống có cơ quan.

Anh ta trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên thực tế những thứ như Kỳ Môn Bát Quái, anh ta căn bản chưa từng học qua.

Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có sự không quan tâm.

Lúc này Lật Khải chỉ kéo tay Vương Diệp, nói với vẻ căng thẳng: "Tôi cứ cảm thấy nơi này có điều gì đó không đúng, chúng ta hay là đi chậm lại một chút đi." Anh ấy vừa nói vừa dừng lại.

Vương Diệp thấy vẻ mặt sợ hãi của Lật Khải, dứt khoát gật đầu, nhưng Bàn Tử đang đi phía trước căn bản không biết họ đã dừng lại, anh ta vẫn tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa miệng còn ngâm nga hát.

Anh ta vừa ngâm nga hát, vừa đi về phía trước.

Đến khi anh ta dần nhận ra, phía sau mình không có bất kỳ động tĩnh nào, mới phát hiện mình đã cách Vương Diệp cả trăm mét.

Sắc mặt anh ta lập tức trở nên vô cùng khó coi, anh ta lập tức sa sầm mặt lại.

Nhìn Vương Diệp không tự chủ được mà la lớn: "Đã nói là mọi người cùng đi, kết quả bây giờ anh lại cố ý dừng lại ở chỗ đó, anh có ý gì?

Anh không muốn đi cùng tôi sao?" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, cực kỳ thiếu kiên nhẫn la lớn.

Những câu hỏi chất vấn này của anh ta khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nói một cách tùy ý: "Thôi đi?

Tôi có qua hay không cũng vậy thôi?

Dù sao cậu một mình ở đây, tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi." Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với anh ta.

Anh ấy trông có vẻ muốn bỏ rơi Bàn Tử, nhưng trên thực tế, anh ấy chỉ muốn cảnh cáo Bàn Tử một chút.

Cũng để thằng cha này biết, việc cứ một mực đi về phía trước một cách tự mãn, có ý nghĩa gì.

Lúc này Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng bên cạnh Vương Diệp.

Anh ta đi trở lại, nhưng Lật Khải lại mặt tái mét chỉ vào môi trường xung quanh nói: “Không đúng, nơi này có vấn đề.” Anh ấy vừa nói vừa ngồi xổm xuống, thấy bộ dạng đó của Lật Khải, Vương Diệp vội vàng đỡ anh ấy nói: “Nơi này có vấn đề gì?” Nói xong câu này, Vương Diệp tự mình ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Nhưng Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng: “Nơi này có rắn không?

Tôi nhớ trong truyền thuyết người tuyết dường như dị ứng với rắn.” Khi lời này nói ra, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu.

“Cậu nghe truyền thuyết ở đâu vậy?” Không phải Vương Diệp đang nghi ngờ Bàn Tử, mà là thằng cha này không đáng tin cậy, đến mức Vương Diệp lúc này chỉ có sự không tin tưởng nồng đậm đối với Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử lại không quan tâm, nhìn Vương Diệp, anh ta không chút do dự nói: “Tôi từ rất lâu trước đây đã nghe nói về truyền thuyết như vậy rồi, anh lẽ nào chưa từng nghe sao?

Hơn nữa nơi này tuy là mộ đạo long hành, nhưng trên thực tế nó trông càng giống rắn, rồng đâu có nhỏ đến thế?” Những phân tích và câu hỏi này được đưa ra, đủ để khiến Vương Diệp đứng ngây tại chỗ, Vương Diệp gật đầu, đồng tình với những điều Bàn Tử nói.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại không chút do dự nói: “Những điều tôi nói này không sai phải không...?” Lật Khải gật đầu, không phủ nhận, anh ấy quả thật đã đoán đúng một phần, chỉ là bây giờ họ không có thời gian tiếp tục kéo dài nữa, phải rời khỏi đây.

Anh ấy đã cảm giác được cơ thể mình xuất hiện những biến đổi rõ ràng, những thứ đó đang từng chút một ảnh hưởng đến tất cả lý trí của anh ấy, bao gồm cả các giác quan.

Lật Khải mặt tái mét nói: “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, ở đây có thể có rất nhiều rắn!” Anh ấy nói ra lời này một cách yếu ớt, Vương Diệp gật đầu hầu như không quan tâm đến những thứ khác, cứ thế trực tiếp dẫn anh ấy rời đi.

Anh ấy cõng Lật Khải trên lưng mình.

Lật Khải thấy vẻ quan tâm đó của Vương Diệp, không nhịn được cười cười nói: “Cảm ơn anh.” Những lời cảm kích của anh ấy nói ra, khiến Vương Diệp cảm thấy khó hiểu.

Vương Diệp cau mày, nói với vẻ hơi khó hiểu: “Bây giờ cậu đã quên hết mọi thứ rồi sao?

Sao cứ như biến thành một người khác vậy?” Câu hỏi này vừa dứt trực tiếp khiến Lật Khải bật cười, Lật Khải ôm đầu, cả người anh ấy sắp thổ huyết rồi.

“Không sai, anh có thể hiểu như vậy, nhưng, tôi đã yếu đến cực hạn rồi, các anh tốt nhất vẫn nên nhanh chóng đi thôi!” Lời của Lật Khải vừa dứt, Vương Diệp chỉ có thể dẫn anh ấy quay về đường cũ, nhưng trong quá trình quay về đường cũ.

Mọi người lại nhận ra một điểm đáng sợ nhất, đó là họ lại luôn dừng lại ở nơi này.

Hơn nữa họ vẫn luôn ở cùng một chỗ, không ngừng đi vòng vòng, như thể gặp phải quỷ đả tường, dù thế nào cũng khó mà đi ra được.

Vương Diệp cau mày, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Lúc này Thương Ngọc chỉ đứng bên cạnh, cao ngạo nhìn Vương Diệp nói: "Đã nói trên thế giới này không tồn tại xà tinh, các anh tại sao lại cứ nhắc đến chủ đề đó chứ?

Bây giờ tự mình tăng thêm bao nhiêu áp lực tâm lý, kết quả bị mắc kẹt ở nơi này rồi, các anh vui lắm!" Vừa nói vừa trợn mắt, thấy vẻ mặt kích động đó của Thương Ngọc, Vương Diệp không nhịn được cười hỏi: "Theo ý lời cậu nói thì, cậu có lẽ đã từng thấy những xà tinh này, nên đã tiếp xúc và hiểu biết, mới tức giận như vậy phải không!" Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần khiêu khích, Thương Ngọc lập tức chìm vào im lặng, y nhìn Vương Diệp ngẩn người nửa ngày cũng không nói được lời nào, Vương Diệp nhìn y nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đoán đúng rồi sao.

Thấy bộ dạng đó của Thương Ngọc, Vương Diệp liền cẩn thận nói: "Chỉ là đùa với cậu thôi, đừng để trong lòng." Chỉ đáng tiếc những lời này đã quá muộn rồi, Thương Ngọc nhìn Vương Diệp không đợi anh ấy phản ứng lại, liền trực tiếp vung quyền, đánh vào mặt Vương Diệp.

Những cú đấm này của y quá nhanh.

Đến mức lúc này Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, đã ăn một cú đấm thật đau.

Thấy vẻ mặt tức giận đó của y, Vương Diệp đã có thể đoán được, chuyện xà tinh, y chắc chắn biết.

Một người càng chột dạ, càng sẽ né tránh chủ đề này, thậm chí là giống như Thương Ngọc, chỉ cần mỗi lần nhắc đến, tính khí của y đều sẽ trở nên vô cùng nóng nảy, bao gồm cả cảm xúc của y cũng thay đổi.

Khi xem xét những yếu tố này, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần bất lực.

Anh vỗ vỗ vai Thương Ngọc, nói với y một cách nghiêm túc: “Lần sau nếu có chuyện như vậy xảy ra, cậu cứ trực tiếp nói cho chúng tôi, không cần giấu diếm, dù sao chuyện như vậy đối với cậu là ám ảnh, nhưng đối với chúng tôi lại là cơ hội để sống sót!” Vương Diệp nói ra lời này một cách nghiêm túc.

Đáng tiếc những lời này của anh lại khiến Thương Ngọc cực kỳ phẫn nộ, Thương Ngọc nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp rất lâu cũng không nói được lời nào.

Lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy bên cạnh, truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Lật Khải vô cùng sốt ruột vỗ vai Vương Diệp, anh ấy không ngừng thúc giục: “Đi nhanh lên, nhanh chóng rời khỏi nơi này, đây không phải là nơi chúng ta có thể dừng lại.” Giọng điệu của anh ấy tràn đầy sự cấp thiết, Vương Diệp nghe những lời đó của Lật Khải, lập tức gật đầu, ngay sau đó lại dẫn Lật Khải nhanh chóng chạy đi.

Nhưng họ vẫn luôn bị mắc kẹt ở nơi này, bất kể chạy thế nào cũng không thoát ra được.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi, lúc này Lật Khải nhìn Vương Diệp, không tự chủ được mà bắt đầu oán trách anh ấy: “Tất cả đều tại anh, nếu không phải anh cứ muốn ở lại đây, chúng ta làm sao có thể gặp phải chuyện như vậy, anh nên tự kiểm điểm lại vấn đề của mình!” Lật Khải đổ mọi trách nhiệm lên người Vương Diệp.

Lúc này anh ấy đã mất kiểm soát cảm xúc, Vương Diệp nghe những lời oán trách đó của Lật Khải, không có bất kỳ ý kiến nào, nhìn Lật Khải cũng nói với vẻ hơi bất lực: “Cậu đừng nói những lời hồ đồ đó nữa, tôi cũng không cố ý muốn hại cậu chết, chúng ta bây giờ chỉ có thể nghĩ cách đi trước đã!” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Trương

Khởi Linh, Trương Khởi Linh tại chỗ vẽ một lá bùa màu trắng.

Ngay khoảnh khắc bùa chú kia được đốt lên, Vương Diệp ngửi thấy một mùi kỳ lạ.

Anh nhìn Trương Khởi Linh và khó hiểu hỏi: "Cái thứ này là cái gì vậy?" Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp hỏi thì không chút do dự giải thích rằng, cậu ta lo lắng chuyến đi này sẽ gặp phải những thứ tà môn, nên đã đặc biệt đi đến những nơi khác để cầu vài lá bùa.

Nếu gặp phải những chuyện tà môn thì có thể trực tiếp đốt lá bùa đó lên, như vậy có thể hóa giải vấn đề ở đó.

Chỉ tiếc là chuyện như vậy quá huyền hoặc, Vương Diệp căn bản không tin, cho dù lá bùa trước mặt có được đốt lên thì anh cũng không cho rằng những khó khăn này lại dễ dàng vượt qua đến vậy.

Anh nhíu mày, trên mặt đầy vẻ quái dị.

Lúc này Lật Khải cứ liên tục thúc giục Vương Diệp: "Đi mau!

Mấy thứ đó đã đến rồi, nhanh lên!" Giọng nói của cậu ta đầy vẻ cấp bách.

Vương Diệp nghe Lật Khải nói vậy thì lập tức gật đầu.

Lúc này Vương Diệp cõng Lật Khải chạy nhanh.

Khi chạy, trên mặt anh cũng lộ ra vài phần căng thẳng, bởi vì anh nghe thấy những âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai, những thứ đó dường như vẫn luôn vây quanh.

Nhưng giờ phút này, bọn họ lại vô cùng may mắn chạy thoát khỏi nơi đó.

Đối với điều này, Vương Diệp cảm thấy vô cùng may mắn, xem ra lá bùa mà Trương Khởi Linh đã chuẩn bị quả thực có tác dụng nhất định.

Trương Khởi Linh lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần mình có thể giúp đỡ là được rồi, cậu ta cũng không cầu Vương Diệp khen ngợi.

Sau khi Vương Diệp và mọi người chạy ra bên ngoài, Vương Diệp nhìn thấy mộ đạo trước mặt giống mà lại không giống với lúc bọn họ đến.

Anh nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần trầm tư.

Lật Khải ở bên cạnh anh không tự chủ nói: “Mau đặt tôi xuống, tôi muốn rời khỏi nơi này, tôi có thể sẽ thất hứa, nhưng tôi hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi!” Trên mặt cậu ta đầy vẻ sợ hãi.

Chương 815

Thấy Lật Khải như vậy, Vương Diệp gật đầu không chút do dự đặt cậu ta xuống.

Lúc này hai chân Lật Khải đều đang run rẩy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Lật Khải cũng có chút không đành lòng.

Anh lắc đầu, nhìn Lật Khải rời đi, sau đó nhanh chân tiến lên hỏi: “Có cần tôi đưa anh đi một đoạn không?” Câu hỏi này vừa nói ra, Lật Khải dứt khoát gật đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng cầm hòn đá trong tay, không chút do dự gõ vào tấm ván sàn mà Lật Khải sắp đi qua.

Cậu ta nhìn chằm chằm Lật Khải và bực bội nói: “Mừng cho cậu còn nói là đã học được những bản lĩnh của Vương Diệp, kết quả một cơ quan đơn giản như vậy đặt trước mặt mà cậu còn không biết cách phá giải, thậm chí ngay cả cảm nhận cậu cũng không chú ý.” Trong giọng điệu của cậu ta mang theo sự khinh thường nồng đậm.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Vương Diệp cũng hoàn hồn.

Anh nhìn cơ quan trước mặt, lại nhìn dáng vẻ Lật Khải mặt mày tái mét.

Anh cuối cùng cũng hiểu được sự quỷ dị ở đây, nơi này không phải một cái chuồng gà, không phải muốn đi thì đi, muốn đến thì đến.

Sau khi cân nhắc điểm này, anh càng vỗ vai Lật Khải, mặt đầy kiên quyết nói với cậu ta: “Bây giờ anh vẫn nên ở lại chỗ chúng tôi đi, như vậy sẽ an toàn hơn!” Lời khuyên của Vương Diệp không có tác dụng lớn lắm, Lật Khải nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Ở lại đây là không thể, tôi ở lại đây cũng chỉ là chờ chết, chi bằng thử một lần.” Cậu ta thử một mình phá giải những cơ quan đó, nhưng những cơ quan này làm sao có thể đơn giản như vậy, hơn nữa cậu ta còn tự mình nói là đã học được những bản lĩnh của Vương Diệp.

Kết quả hiện tại những cơ quan này vẫn không kịp phòng bị.

Thấy vẻ quật cường của Lật Khải, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh bực bội.

Trương Khởi Linh dứt khoát đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp không chút do dự mở miệng nói: “Không cần để ý đến cậu ta, cậu ta muốn chết thì cứ để cậu ta đi chết đi! ” Trên mặt cậu ta lộ ra vài phần phiền não.

Cậu ta ghét nhất là những người làm mất thời gian của mình.

Đặc biệt là người như Lật Khải, lúc này Lật Khải đã nhiều lần làm ra những chuyện quá đáng như vậy, đã khiến cậu ta vô cùng bất mãn.

Huống hồ, cậu ta vừa rồi còn phát hỏa với Vương Diệp, chuyện này căn bản không phải Trương Khởi Linh có thể chịu đựng được.

Nhưng Lật Khải lại thử một mình phá giải những cơ quan đó.

Nhưng khi cậu ta đang giải, lại có một mũi nhọn sắc bén khác đâm tới, nếu không phải Vương Diệp cầm hòn đá trong tay giúp cậu ta chặn nhát kiếm này, thì lúc này Lật Khải đã sớm chết rồi.

Vương Diệp nhìn Lật Khải, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, anh lắc đầu chuẩn bị gọi Lật Khải quay lại, nhưng Lật Khải lại mặt đầy quật cường lắc đầu.

Lật Khải nhìn Vương Diệp, muốn khóc không ra nước mắt mở miệng nói: “Anh vĩnh viễn không biết những thứ đó đối với chúng tôi có ý nghĩa gì, có lẽ các anh khi nhìn thấy rắn, chỉ nghĩ cách giải quyết chúng.” Lật Khải nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, cậu ta che mặt, có chút nghẹn ngào.

Vương Diệp thấy dáng vẻ cậu ta thì không vội, mà kiên nhẫn chờ cậu ta từ từ nói tiếp.

Lúc này Lật Khải chỉ nắm chặt nắm đấm, vô cùng không cam lòng nói: “Những người như chúng tôi khi gặp rắn thì chỉ có một kết cục, đó là chờ chết tại chỗ, chúng tôi là vật tế của chúng, chúng tôi không thể chạy, chạy sẽ càng thê thảm hơn!” Cậu ta nắm chặt nắm đấm, trên mặt đầy vẻ phẫn hận, dường như đang cảm thấy vô cùng bất công với số phận như vậy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Lật Khải, trên mặt cũng lộ ra vài phần quái dị.

Anh vỗ vỗ vai Lật Khải, không chút do dự nói: “Thôi đi, đó chỉ là một chướng ngại tâm lý mà chính anh tự tạo ra cho mình mà thôi, mặc dù tổ tông đời đời truyền lại như vậy, nhưng anh là một con người, anh không phải tuyết nhân!” Lời này vừa nói ra, Lật Khải vẫn chọn lắc đầu từ chối.

Trên mặt cậu ta chỉ có một mảnh cố chấp, có những thứ đã khắc sâu vào gen, phản ứng mà nó tạo ra là một chuỗi liên tiếp, không giống như Vương Diệp nói, có thể dễ dàng hóa giải.

Thấy dáng vẻ cậu ta, Vương Diệp suy nghĩ một chút, không tiếp tục dây dưa nữa.

Lúc này Thương Ngọc không chút do dự xông đến trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Thôi được rồi, anh đừng tiếp tục quản chuyện này nữa, cậu ta muốn chết thì cứ để cậu ta chết đi, những người như chúng ta sống sót là đủ rồi.” Thương Ngọc sợ chết, cho dù nhìn Lật Khải chết trước mặt mình, cậu ta cũng sẽ không có quá nhiều sóng gió.

Nhưng Vương Diệp lại kiên quyết lắc đầu, anh muốn cứu Lật Khải.

Nhìn Lật Khải, Vương Diệp lại lần nữa mở miệng nói: “Bây giờ trốn tránh căn bản không giải quyết được vấn đề, anh chi bằng cùng chúng tôi đối mặt với chúng, hơn nữa tôi sẽ bảo vệ anh ngay lập tức!” Vương Diệp vừa nói vừa che ngực mình, dáng vẻ đó trông vô cùng chân thành. ### Chương 889: Cất Giấu Thứ Gì Đó Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Lật Khải lóe lên vẻ do dự, suy nghĩ một lát, cuối cùng lại nhìn Vương Diệp nói: “Thật sao?

Nếu không phải như vậy thì phải làm sao?” Lật Khải vẫn còn chút không yên tâm.

Lúc này Trương Khởi Linh đã vô cùng bực bội, cậu ta không thèm nghĩ ngợi liền xông đến trước mặt Lật Khải, trực tiếp vỗ một chưởng vào cổ cậu ta.

Thấy Lật Khải ngất đi, Trương Khởi Linh không chút do dự nói: “Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, chúng ta đi thôi.” Vương Diệp thấy cậu ta làm việc dứt khoát gọn gàng như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, lắc đầu, không so đo quá nhiều với cậu ta.

Anh dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước, con mộ đạo hình rồng vừa rồi, e rằng không thể đi vào lần nữa.

Sau khi cân nhắc những yếu tố này, Vương Diệp chỉ có thể cõng Lật Khải trên vai, sau đó chờ đợi lối ra khác.

Nhưng bọn họ tìm kiếm một vòng ở đây, phát hiện ngoài con mộ đạo hình rồng vừa rồi có thể đi, những nơi khác căn bản không có cách nào để họ rời đi.

Sắc mặt Vương Diệp càng ngày càng khó coi, nhìn Lật Khải phía sau lưng mình, tên này rốt cuộc vẫn là một gánh nặng.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói: “Để cậu ta cho tôi đi, tôi sẽ cõng cậu ta, một khi có vấn đề gì thì lập tức đưa cậu ta rời đi!” Thấy vẻ cố chấp của Trương Khởi Linh, Vương Diệp vẫn chọn lắc đầu từ chối cậu ta, không thể nào giao gánh nặng của mình cho Trương Khởi Linh.

Huống hồ chuyện này vẫn là do Vương Diệp tự mình muốn làm, nên nhất định phải để anh tự mình tiếp tục.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy nghiêm túc nói: “Anh đi về phía trước đi, xem xem ở đó có cách nào phá giải không, bao gồm cả những con rắn ở đó, anh cũng xem thử!” Vương Diệp nói xong lời này, Trương Khởi Linh gật đầu không có ý kiến gì, Trương Khởi Linh từ từ đi vào phía trước.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đi theo bên cạnh cậu ta, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy nghiêm túc nói: “Anh đã vào rồi, tôi còn tư cách gì mà ở bên ngoài, tôi nhất định phải đi cùng anh!” Cậu ta nắm chặt nắm đấm, sự kiên định trên mặt không phải là giả.

Vương Diệp thấy dáng vẻ hai người bọn họ, nhất thời cũng mỉm cười.

Chỉ hy vọng sau khi hai người bọn họ đi vào, có thể chăm sóc lẫn nhau thật tốt, chứ không phải xảy ra bất kỳ sự cố nào ở đó.

Vương Diệp nhìn họ, trong khi chờ đợi họ đi ra, Lật Khải phía sau lưng cũng dần có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn dáng vẻ Lật Khải, trên mặt Vương Diệp thoáng qua một tia phức tạp.

Đúng như anh dự liệu, khi Lật Khải tỉnh lại, lại tiếp tục la hét lớn tiếng, cố gắng rời khỏi nơi này.

Vương Diệp thực sự bó tay với cậu ta rồi, lúc này cho dù có an ủi cậu ta thế nào, bao gồm cả những lời anh nói ra, Lật Khải căn bản cũng không tiếp nhận, Lật Khải nghiến răng nhìn Vương Diệp la hét lớn tiếng.

Trong lúc bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải để Lật Khải rời đi.

Lúc này Lật Khải kiên quyết dứt khoát đi xa.

Những gì Vương Diệp cần làm đều đã làm đến cực hạn rồi, có những người có lẽ đã định trước không sống thọ được.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Anh cũng hy vọng mình có thể cứu được mạng Lật Khải.

Chỉ là có những điều không thể quyết định dứt khoát như vậy.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi một vòng, cuối cùng đã quay lại.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, mặt cậu ta đã tái mét, nhưng cậu ta nhìn Vương Diệp, lại vô cùng nghiêm túc nói: “Bên trong không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả!” Tuy sợ hãi, nhưng vì không có chuyện gì xảy ra, nên Hạo Thiên Chân cũng không cảm thấy sợ hãi vì điều đó.

Hạo Thiên Chân như vậy khiến Vương Diệp lập tức nhìn sang Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, phát hiện bên trong không có gì.

Vương Diệp quay đầu lại, nhìn Lật Khải, trong mắt cũng có thêm vài phần phức tạp.

Nếu Lật Khải bằng lòng nán lại thêm, có lẽ kết quả sẽ khác, nhưng những điều đó đều đã thay đổi.

Vương Diệp cũng không thể gọi Lật Khải quay lại.

Lúc này Lật Khải cũng không thể vì họ mà quay đầu, nhưng Bàn

Tử lại vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói: “Thôi được rồi, chuyện này đã qua rồi, chúng ta đừng vì cậu ta mà dây dưa nữa!” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, cậu ta biết Vương Diệp rất quan tâm những điều này, nên lúc này mới muốn giúp Vương Diệp giải tỏa.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử, trong quá trình gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng lúc này Vương Diệp lại chú ý đến một điểm quan trọng nhất, đó chính là Thương Ngọc không biết từ lúc nào đã mất hút.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ không hiểu, nhìn mọi người mở miệng: “Cậu ta chạy đi đâu rồi?” Lời này vừa nói ra, mọi người cũng phản ứng lại, Thương Ngọc vậy mà biến mất, mắt họ trừng lớn, trên mặt mang theo vài phần hoảng sợ, đặc biệt là Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh nghiến răng nghiến lợi, mặt đầy tức giận nói: “Nếu không đoán sai, cậu ta chắc chắn là đi tìm con xà tinh kia để đối phó chúng ta, tên này thật đáng ghê tởm, cực kỳ độc ác!” Trên mặt cậu ta lộ ra vẻ phiền não.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Trương Khởi Linh, trên mặt lộ ra vài phần không đành lòng, sau đó vỗ vai Trương Khởi Linh mở miệng nói: “Đừng vì loại người này mà tức giận, không cần thiết, hơn nữa tên này cho dù có nghĩ cách đối phó chúng ta, cậu ta cũng không phải đối thủ của chúng ta!” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, vô cùng nghiêm túc nói ra lời này.

Thấy Vương Diệp như vậy, tâm trạng của Trương Khởi Linh tuy có chút tốt hơn.

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn khó nuốt trôi cục tức này.

Cậu ta suy nghĩ một lát, đột nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Nếu chúng ta bây giờ tiếp tục đi vào bên trong đi, tôi cảm giác bên trong không có quá nhiều nguy hiểm, đi vào bên trong chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.” Lời cậu ta vừa nói ra, Vương Diệp không có ý kiến gì, sau đó liền dẫn mọi người từng bước đi vào.

Lúc này Bàn Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp, nhịn không được kêu lên một tiếng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần không hiểu: “Sao vậy?

Chuyện gì thế này?” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, cậu ta lắc đầu không trả lời Vương Diệp.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại cúi đầu nhìn dấu chân trước mặt, những dấu chân này nối tiếp nhau, trông rất giống Thương Ngọc, hơn nữa lại đi về một hướng khác.

Con mộ đạo kia bọn họ đã đi qua rồi, bên trong không có gì cả, tại sao Thương Ngọc lại đi đến đó, trong lòng Bàn Tử có vô số nghi ngờ quanh quẩn, nhìn Vương Diệp, cuối cùng cậu ta vẫn nói chuyện này cho Vương Diệp biết.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt chỉ có một mảnh bình tĩnh, anh không chút do dự nói: “Cậu ta đã giấu một số thứ ở đó, nên cậu ta cần phải đến lấy.” ### Chương 890: Lời Lẽ Bắt Chước Vương Diệp khinh thường cười lạnh một tiếng, nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử suy nghĩ một lát, không tiếp tục dây dưa.

Lúc này Bàn Tử chỉ đi theo bên cạnh họ.

Nhưng môi trường mà họ đi qua suốt quãng đường đều khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, cậu ta nhíu mày, nhìn những bức tường xung quanh, thấy trên tường dính đầy bùn đất, cậu ta đột nhiên nghĩ đến một điểm: “Tại sao trên đây lại có nhiều bùn đất như vậy, theo lý mà nói, mộ đạo kiểu này chẳng phải không nên là…” Lời cậu ta nói đến đây thì dừng lại, vì chính cậu ta cũng không biết tiếp theo nên nói gì.

Có những thứ nhanh chóng lướt qua trong đầu, nhưng cậu ta lại không nắm bắt được.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử, không chút do dự cười nói với cậu ta: “Vì rắn bò dày đặc từ trên xuống, còn để lại nhiều bùn đất như vậy, nhưng thực chất những bùn đất này là thế nào, không ai có thể nói rõ.” Vương Diệp nói xong lời này thì thở dài, dẫn Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, vừa rồi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân ở đây, không gặp phải bất cứ điều gì.

Có thể là vì họ mang theo tên Lật Khải này, nên những con rắn kia mới bị hấp dẫn ra ngoài.

Khi cân nhắc đến điểm này, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhân tố như vậy không phải là không thể.

Chỉ là bây giờ họ rất nhanh đã đi ra khỏi lối.

Chương 816

Ngay khoảnh khắc Vương Diệp đi ra, đột nhiên quay đầu nhìn mộ đạo phía sau một cái, lại phát hiện những lớp vảy rồng chồng chất này, lúc này lại trông rất giống một cái đầu rắn, nhưng lại giống rồng.

Điểm này là điều Vương Diệp cực kỳ không thể hiểu nổi, hơn nữa cũng vô cùng quỷ dị.

Thấy cảnh tượng như vậy, Vương Diệp nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp, Bàn Tử đột nhiên cười nói với anh: “Đừng lo lắng, nơi này sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, tôi đã xem qua rồi, lần này cơ quan chắc không nhiều.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó vung một quyền vào ngực cậu ta: “Anh làm gì mà lại học Lật Khải nói chuyện vậy?” Vương Diệp hỏi xong, Bàn Tử sờ sờ mũi mình, chỉ cười hì hì giải thích với Vương Diệp rằng, cậu ta cho rằng tên Lật Khải này quá thích làm bộ làm tịch, nên mới muốn cố ý bắt chước một chút.

Hơn nữa cậu ta tự cảm thấy buồn cười, nên mới làm như vậy.

Thấy dáng vẻ cậu ta, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải xảy ra chuyện tà môn gì, những điều này Vương Diệp đều có thể chấp nhận, nhưng lúc này Bàn Tử mới đi được vài bước, đã nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía trên đầu.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thi thể từ trên rơi xuống.

Nhìn thi thể này, cậu ta trợn tròn mắt, không nói nên lời, đây là thi thể của Lật Khải, cậu ta nhớ rõ khuôn mặt Lật Khải, bao gồm cả quần áo trên người cậu ta.

Cậu ta nhìn Vương Diệp lắp bắp nửa ngày, không nói được một lời nào.

Vương Diệp vẫn đang đi phía trước, không để ý đến Bàn Tử, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại vô cùng sốt ruột mà hét lên một tiếng.

Cậu ta sắp bị dọa đến phát điên rồi, lúc này chỉ có thể phát ra vài âm tiết đơn lẻ đó.

Nghe thấy tiếng của Bàn Tử, Vương Diệp cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện thi thể Lật Khải.

Thấy thi thể Lật Khải đổ trước mặt mình, Vương Diệp không nói được một lời nào.

Anh nhìn chằm chằm Lật Khải, thấy những cơ quan trên người cậu ta, lập tức hiểu được Lật Khải đã chết như thế nào.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, không tiếp tục dây dưa nữa.

Cái chết của Lật Khải, đã đến từ yếu tố phi nhân tính.

Vậy Vương Diệp cũng không cần thiết tiếp tục dây dưa nữa.

Chỉ là vì cậu ta chưa phá giải xong những cơ quan đó mà thôi, giờ đây Lật Khải chết, cũng có thể nói là vô cùng bi thảm.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại xông tới, giật tay Vương Diệp, sốt ruột nói: “Còn ngẩn ra đây làm gì, mau chạy đi, thi thể của cậu ta có thể thu hút những con rắn đó!” Lời Trương Khởi Linh nhắc nhở Vương Diệp, Vương Diệp cuối cùng cũng hoàn hồn.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử vẫn còn ngây người tại chỗ, mặt đầy mồ hôi lạnh, dứt khoát giật Bàn Tử đi.

Lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy vô số âm thanh kỳ lạ truyền đến bên tai.

Anh nhíu mày, trên mặt đầy vẻ phức tạp, bọn họ một đường chạy về phía trước.

Vương Diệp quay đầu nhìn một cái, lúc này mới phát hiện trên thi thể Lật Khải, toàn bộ đều bò đầy rắn độc, xem ra tất cả những điều này đúng như Lật Khải đã nói, căn bản không thể hóa giải.

Vương Diệp trên mặt lộ ra vẻ quái dị.

Anh há miệng, thậm chí không nói được một lời nào.

Vương Diệp ngẩn người tại chỗ như vậy, khiến Trương Khởi Linh cảm thấy đau đầu, Trương Khởi Linh chỉ có thể giật tay Bàn Tử và Vương Diệp, vội vã chạy về phía trước. .....

May mắn là lúc này Hạo Thiên Chân không làm vướng chân cậu ta, bốn người bọn họ không ngừng chạy ở đây.

Trên mặt họ đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp chạy theo Trương Khởi Linh một đoạn đường rất dài, cuối cùng rời khỏi mộ đạo, nhìn mảnh đất rộng lớn trước mặt.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện nơi này vẫn là một mộ đạo, trông có vẻ như họ đã chạy thoát ra ngoài, nhưng thực chất vẫn luôn bị mắc kẹt ở nơi này.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Anh chìm vào im lặng hồi lâu, cảnh tượng vừa rồi mang lại cho anh sự chấn động, tuyệt đối không phải một chút hay hai chút.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Thật sự là quá nguy hiểm rồi, nếu chậm thêm một giây nữa, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được chúng ta chết ở bên trong. .....” Lời

Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, vì Vương Diệp đang nhìn xung quanh.

Vương Diệp nhìn chằm chằm mảnh đất trống trước mặt, nhưng lại không tiến lên một bước nào, mà cầm hòn đá trong tay ném qua, đó là đất tự nhiên không phải sắc nhọn, mà có chút mềm mại giống như bụng vậy.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt đầy vẻ không hiểu, khoảnh khắc hòn đá ném qua, thấy hòn đá bật trở lại, Vương Diệp cũng vội vàng đón lấy.

Lúc này Bàn Tử chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nói: “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu, anh chỉ vào mảnh đất trước mặt, rồi nhìn những người khác nói: “Mọi người lẽ nào không thấy nơi này đang phập phồng sao?

Cứ như có người đang hít thở vậy.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh lập tức nhìn qua, lúc này, cậu ta cũng phát hiện ra điểm sắc bén này.

Bàn Tử cũng vậy, họ sợ hãi vội vàng lùi lại, còn Vương Diệp nhìn mảnh đất trước mặt này.

Anh chỉ đứng yên đó, không đi đâu cả, lúc này hoảng loạn không giải quyết được vấn đề.

Vương Diệp nhìn mảnh đất này, ném hòn đá trong tay.

Bàn Tử thấy dáng vẻ Vương Diệp, vô cùng sốt ruột nói: “Đừng làm chuyện bốc đồng như vậy, bốc đồng là ma quỷ!” Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ đau đầu, Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử, lại lắc đầu. ### Chương 891: Mệnh Lớn Mảnh đất này trông tuy có chút kỳ lạ, nhưng không ai dám chắc bên dưới rốt cuộc là thứ gì.

Vương Diệp ném hòn đá qua, cũng thấy cái bụng đất này tùy theo hòn đá mà phập phồng lên xuống.

Không biết là sống hay chết, lớp đất này có thể là do bên dưới có khí, nên mới biến thành như vậy, Vương Diệp suy đoán trong lòng.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, chỉ đi tới, kéo tay Vương Diệp khuyên nhủ hết lời: “Đừng tiếp tục dây dưa nữa, loại thứ này cũng không liên quan gì đến chúng ta!” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo sự bất đắc dĩ nồng đậm.

Nghe lời cậu ta nói vậy, Vương Diệp lại vô cùng thờ ơ cười cười, anh ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, mặt đầy qua loa nói: “Cho dù loại thứ này không liên quan gì đến chúng ta, thì có thể làm sao?

Dù sao chúng ta đã đến nơi này, nhất định phải nghĩ cách khác để rời đi, lẽ nào phải quay đầu lại sao?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến Bàn Tử chìm vào im lặng hồi lâu, họ không thể quay lại được, nơi đó có rắn, hơn nữa có vô số rắn bao vây nơi đó.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn mảnh đất trước mặt này, cậu ta thử đi qua, sau đó nhẹ nhàng chọc một cái.

Nhưng cậu ta không ngờ mình tùy ý chọc một cái, mảnh đất này lập tức nứt ra một khe hở.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người đều cười rạng rỡ, cậu ta vô cùng phấn khích vẫy tay về phía Vương Diệp, xem ra thứ này không phải là sống, chỉ là khi mảnh đất nứt ra một khe hở.

Bàn Tử cũng ngửi thấy một mùi tanh tưởi, Bàn Tử che mũi mình, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ: “Hình như là mùi một đống trứng thối!” Cậu ta vừa nói lời này vừa suýt nữa nôn mửa.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, vội vàng đi đến, anh cũng nhìn vào khe đất.

Không ngờ bên trong, Vương Diệp nhìn thấy cảnh tượng mà anh cả đời khó quên.

Bên trong này lại đặt từng cái trứng rắn, hơn nữa lại chồng chất dày đặc.

Ngoài điểm này ra, nhiệt độ ở đây cao hơn bình thường, rõ ràng nơi này là nơi chúng dùng để ấp trứng.

Vương Diệp nhíu mày, chìm vào im lặng hồi lâu, ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu mình.

Mặc dù ở đỉnh đầu có ánh sáng phản chiếu xuống.

Nhưng Vương Diệp biết anh muốn rời khỏi đây bằng cách này là không thể.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp, Bàn Tử nhịn không được mở miệng nói: "Rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?!" Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ ngạc nhiên, Vương Diệp lắc đầu không trả lời cậu ta, mà đang tìm kiếm xung quanh.

Bốn phía đều là tường, ngoài lớp đất này ra, những nơi khác căn bản không có cách nào để họ đi lại.

Tuy nhiên, khi họ đang tìm kiếm xung quanh, một con rắn to lớn cũng từ từ bò dưới lớp đất.

Nó từ từ bò đi, khi bò đến những quả trứng rắn này, nó cũng yên tĩnh nằm phủ lên trên, dùng nhiệt độ cơ thể mình để ấp chúng.

Lúc này Bàn Tử không kiềm chế được sự tò mò trong lòng, lại nhẹ nhàng mở khe đất đó ra, tò mò nhìn vào, không ngờ lại nhìn thấy một thứ đen sì.

Nếu không đoán sai, đây chắc chắn là một con rắn.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng tái nhợt, cậu ta chìm vào im lặng hồi lâu, không nói được một lời nào.

Thấy Bàn Tử cứ nằm phủ phục ở đây, Vương Diệp nhịn không được đi qua, đá một cước vào mông cậu ta mở miệng nói: "Anh đang làm gì ở đây vậy?

Bên trong có gì hay mà xem chứ, chỉ là một đống trứng thối mà thôi!" Vương Diệp vừa nói lời này, vừa đảo mắt, mặt đầy vẻ ghét bỏ, nhưng Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, lại không biết nên trả lời anh như thế nào.

Cậu ta nhìn Vương Diệp, trong mắt đầy vẻ quái dị, cậu ta run rẩy thu đầu mình lại.

Nhìn Vương Diệp, lại nhìn những người bên cạnh mình, cậu ta đột nhiên kéo tay Vương Diệp mở miệng nói: "Hay là chúng ta bây giờ mau chóng đi thôi!" Cậu ta cố ý hạ thấp giọng mình, mặt đã tái mét rồi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ cậu ta, lập tức đoán được, bên trong này nhất định có thứ gì đó kỳ lạ.

Nếu không Bàn Tử không thể bị dọa thành ra thế này.

Sau khi cân nhắc những yếu tố này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp gật đầu, lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng vội vàng đi theo sau Vương Diệp.

Họ rón rén rời khỏi đây.

Khi họ cuối cùng rời khỏi đây, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nhẹ nhàng thở dài.

Lần này Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Cậu ta chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy lại xảy ra với mình, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử càng muốn khóc không ra nước mắt nói: “Chuyện này cũng quá thê thảm rồi, những thứ này rốt cuộc là thế nào, tại sao chúng lại sinh sản ở đây?!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm của mình, khi cậu ta đến đây, chưa bao giờ nghe nói đây là một hòn đảo rắn.

Chương 817

Hơn nữa điều quan trọng nhất là nơi này toàn là tuyết, những con rắn này làm sao có thể sống sót ở đây chứ.

Nơi băng thiên tuyết địa lạnh giá như vậy, lẽ nào chúng không nên ngủ đông sao?

Cân nhắc từng chi tiết nhỏ trong đó.

Trên mặt Bàn Tử cũng đầy vẻ đau khổ, Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử, không chút do dự nói với cậu ta: “Yên tâm đi, vấn đề này chắc chắn không lớn!” Vương Diệp nói xong lời này, liền không để ý đến Bàn Tử nữa.

Anh trực tiếp xoay người đi về phía khác.

Khi Vương Diệp rời khỏi đây, Bàn Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu mình, lại thấy từng tia sáng phản chiếu xuống, cậu ta nhíu mày, từ từ đứng dậy.

Lúc này Bàn Tử căn bản không biết việc làm này của mình, sẽ trực tiếp khiến cậu ta cận kề cái chết.

Cậu ta chỉ từ từ tháo những viên gạch trước mặt xuống từng viên một.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đứng ở đó, liền vội vàng đi tới, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Câu hỏi của anh vừa nói ra, Bàn Tử lại có chút ngại ngùng, mỉm cười nói với Vương Diệp: “Tôi xem xem bên trong có thứ gì.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp chỉ vỗ vai cậu ta mở miệng nói: “Nếu anh muốn chết, anh có thể trực tiếp đi vào bên trong lớp đất đó, bây giờ anh tháo những viên gạch này ra, anh nghĩ sẽ tìm thấy một lối thoát ở đó sao, nhưng thực chất bên trong này chỉ có rắn!” Vương Diệp nói là sự thật, họ có thể sinh sản ở nơi đó.

Chứng tỏ những nơi họ đặt chân đến không đếm xuể, hơn nữa gần đây tuyệt đối sẽ lưu lại dấu vết của chúng, lúc này hành vi của Bàn Tử chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Bàn Tử vội vàng nhét những viên gạch trở lại, nhưng khi cậu ta nhét vào, lại cảm thấy cổ tay mình có một thứ lạnh lẽo.

Sau một thoáng chốc, Bàn Tử cũng không để ý, nhưng Vương Diệp nhìn cổ tay Bàn Tử, lại không tự chủ nói: “Nếu không nhầm thì vừa rồi chắc là một con rắn bò qua chỗ anh đó, anh cũng thật là mệnh lớn, không có chuyện gì xảy ra!” “Nếu không lầm thì vừa rồi có một con rắn bò qua chỗ cậu, cậu cũng may mắn lắm mới không gặp chuyện gì!” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, câu nói này của cậu khiến Bàn Tử rùng mình.

Hạo Thiên Chân chỉ nhìn Vương Diệp, không kìm được mở lời: “Cậu có nhớ những lời Lật Khải đã nói với chúng ta khi mới vào đây không?

Hắn ta nói nơi này bị nguyền rủa, và nếu tiếp tục đi sâu hơn...” Hạo Thiên Chân vừa nói dứt lời.

Không khí đã trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường, ngay cả Bàn Tử cũng chìm vào im lặng hồi lâu.

Lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng bổ sung: “Chỉ sẽ mang lại nguy hiểm đến tính mạng cho chúng ta, vậy có phải chúng ta nên nhanh chóng rút lui không?” Khi câu nói này thốt ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đi thôi, bây giờ chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Nói xong, Vương Diệp dứt khoát dẫn họ rời đi, họ quay lại đường cũ, nhưng trong quá trình quay lại.

Vương Diệp lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy những gì nhìn thấy giống hệt lúc họ đến, nhưng ở những chi tiết nhỏ, Vương Diệp lại nhận ra sự bất thường.

Các cơ quan ở đây cũng bắt đầu nhiều hơn, việc vận dụng Ngũ hành Bát quái cũng ngày càng phức tạp.

Vì lúc họ vừa đến, căn bản không hề đụng phải bất kỳ cơ quan nào, ngay cả Ngũ hành Bát quái, Vương Diệp cũng không thấy nhiều.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, cậu nhíu mày, chìm vào im lặng hồi lâu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Có phải chúng ta đã sai ở bước nào đó, nên các cơ quan tiếp theo mới dẫn đến đây không?” Khi hắn hỏi câu này, Hạo Thiên Chân chợt trợn tròn mắt.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Tôi biết rồi, ở chỗ đó, ngay tại điểm Lật Khải nhắc nhở chúng ta, chúng ta đã đi sai đường rồi!” Trương Khởi Linh vừa nói xong, Vương Diệp gật đầu, trên mặt cậu mang theo vài phần nghiêm cẩn, thông qua những gì đã học, Vương Diệp thành công dẫn họ trở lại vị trí ban đầu.

Vương Diệp đứng đó đồng thời nhìn cảnh vật trước mặt, mọi thứ ở đây, bao gồm cả những vật được đặt, đều giống hệt những gì họ đã thấy.

Bàn Tử đi đến bên cạnh bộ hài cốt lục lọi một chút, rồi nhìn Vương Diệp vô cùng phấn khích nói: “Không sai, chính là chỗ này, tôi đã giấu một chiếc nhẫn vàng trên người nó mà.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kích động.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, vừa lắc đầu vừa nhìn chằm chằm vào mộ đạo này, ở đây không có bất kỳ Ngũ hành Bát quái nào, vậy có lẽ là ở trên trần.

Tất cả cơ quan đều ở trên trần và thay đổi tức thì.

Khi Vương Diệp nhìn lên trần, thấy cái đĩa tròn kia, trong lòng cậu đã hiểu rõ mọi thứ giống hệt như cậu nghĩ.

Nhìn cái đĩa tròn này, Vương Diệp cũng đang nghĩ cách để phá giải.

Lúc này Trương Khởi Linh đi tới, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: "Thiên địa vi quái, tứ diện hoàn thủy, đãng khí hoành sinh." Anh ấy chỉ đang đọc những khẩu quyết, nhưng lại mang đến sự giúp đỡ to lớn cho Vương Diệp.

Vương Diệp cười gật đầu, ra hiệu im lặng với Trương Khởi Linh, ngay sau đó, cậu tự mình bắt đầu phá giải vấn đề ở đây.

Khi cậu phá giải những vấn đề này, nụ cười trên mặt cậu không phải là giả.

Lúc này Trương Khởi Linh chỉ đứng bên cạnh, nhìn mọi cử chỉ của Vương Diệp, tất cả hành động của Vương Diệp đều thu vào mắt anh.

Quả đúng như anh dự đoán, khi Vương Diệp phá giải những cơ quan này, cậu làm một cách cực kỳ thành thạo.

Lúc này mọi người cũng thấy, mộ đạo trước mặt lập tức biến thành một mộ đạo khác.

Hơn nữa mộ đạo trước mặt cũng có ánh lửa.

Vương Diệp nhìn con đường mộ đạo này, trong mắt đầy vẻ kỳ quái.

Tuy không chắc đây có phải là sinh môn hay không, nhưng dường như họ chỉ có một con đường này để lựa chọn.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp nhìn mộ đạo này, lại nhìn Bát quái trận trên đỉnh đầu mình.

Cậu thử xoay chuyển lần nữa, nhưng lúc này khi Vương Diệp tìm được sinh môn, cậu phát hiện mộ đạo trước mặt không có bất kỳ thay đổi nào, điều đó có nghĩa là đây chính là sinh môn.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là Thường Ngọc tè dầm lăn ra từ bên trong.

Thấy Thường Ngọc như vậy, Vương Diệp cả người đều ngây người.

Cậu nhìn Thường Ngọc với vẻ mặt khó hiểu nói: “Cậu bị làm sao vậy?” Cậu vừa nói vừa nhìn Thường Ngọc.

Lúc này Bàn Tử cũng ngửi thấy mùi quen thuộc trên người Thường Ngọc, tên này lại đi vào ổ rắn, hắn ta đầy vẻ ghét bỏ lùi sang một bên.

Thấy Bàn Tử như vậy.

Thường Ngọc càng thêm tổn thương, hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói: “Lúc đó rõ ràng tôi đi theo sau các anh, kết quả anh nói tôi có thể đi chỗ đó, tôi liền đi qua đó, kết quả các anh đều không có ở đó!” Hắn vừa nói vừa nắm chặt tay, Vương Diệp cũng từ miệng hắn mà biết được mọi chuyện hắn đã trải qua ở đó.

Chỉ tiếc là khi hắn nói những lời này, vẻ mặt hắn đầy vẻ chính đáng, như thể cả thế giới đều mắc nợ hắn.

Vương Diệp nghe xong chỉ thấy buồn cười, trong mắt cậu cũng lộ ra vài phần kỳ quái.

“Vậy là cậu đã đi một vòng trong ổ rắn, hơn nữa còn giẫm nát mấy quả trứng rắn?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa ra, Thường Ngọc lập tức gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, không chút do dự mở lời: “Ném hắn trở lại đi.” Vẻ bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu.

Lúc đó Thường Ngọc cũng trợn tròn mắt.

Khi hắn bị ném trở lại, Vương Diệp nhìn mộ đạo trước mặt thay đổi, xem ra sinh môn không phải ở đây.

Nhưng không một ai cho rằng việc Vương Diệp làm là quá đáng, dù sao khi Thường Ngọc bỏ rơi họ, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, bây giờ quay lại cầu cứu.

Lại còn chính đáng nói ra những lời kinh tởm như vậy, cứ như thể cả thế giới đều mắc nợ hắn.

Đến nỗi lúc này trong mắt Hạo Thiên Chân chỉ có một mảnh bình tĩnh, họ nhìn mộ đạo trước mặt.

Nơi này không có bất kỳ ánh sáng nào, nhưng khi Vương Diệp đi vào trong, cậu lại quay đầu nhìn Trương Khởi Linh không chút do dự nói: “Vẫn nhớ bùa chú kia chứ?

Cậu đốt bùa chú đặt trong lòng bàn tay mình, đừng để lại quá nhiều mùi trên người!” Vương Diệp vừa nói, Trương Khởi Linh liền dứt khoát gật đầu, anh đặt bùa chú vào tay, Hạo Thiên Chân châm lửa cho anh.

Chuyện như vậy Hạo Thiên Chân vốn dĩ không làm được, nhưng để họ có thể tránh được những con rắn tấn công và truy đuổi, họ chỉ có thể làm như vậy.

Trương Khởi Linh chỉ nhịn đau ở tay, trong lòng đau nhói liên hồi, nắm chặt tay, cuối cùng không nói một lời nào đi theo Vương Diệp.

Thấy tay anh không có vấn đề gì đặc biệt lớn, Vương Diệp mới dẫn họ tiếp tục lên đường.

Vương Diệp vừa dẫn họ đi, trên mặt cậu cũng lộ ra vài phần ý cười.

May mắn là bây giờ không có vấn đề gì đặc biệt lớn, nếu không, e rằng họ bị những con rắn kia truy đuổi thì căn bản khó mà sống sót ở đây.

Khi Vương Diệp đi ở đây, cậu cũng nhìn thấy hai bên mộ đạo, lại đặt vô số tượng đá.

Nếu vừa rồi họ chọn cứu Thường Ngọc, điều đó cũng có nghĩa là mùi trên người Thường Ngọc, bao gồm cả việc hắn giẫm nát những quả trứng rắn kia.

Sẽ khiến những con rắn kia không chút do dự tấn công họ, chuyện như vậy Vương Diệp không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là những con rắn này, vẻ căm thù của chúng, cho đến bây giờ Vương Diệp vẫn nhớ rất rõ.

Lúc đó Vương Diệp không cẩn thận đi vào một đảo rắn, cậu vốn dĩ đi cùng một đội thám hiểm, ai ngờ những người trong đội thám hiểm kia lại hung hãn đến chết, nói rằng mình muốn ăn thịt rắn.

Thấy rắn, họ liền dứt khoát bắt lấy rồi ngay trước mặt Vương Diệp mà ăn.

Vương Diệp không chịu nổi liền trực tiếp rời đi, khi cậu rời đi còn cảnh cáo những người kia một phen, nhưng những người kia căn bản không coi lời Vương Diệp nói là gì, còn cho rằng Vương Diệp đang giả vờ trước mặt họ.

Đợi đến khi Vương Diệp đi một vòng trong đảo rắn, phát hiện nơi này không có bất kỳ mộ đạo nào, khi quay lại chỗ cũ, cậu phát hiện thi thể của những người này đã bị xé nát.

Lại còn vô số thịt vụn, hiển nhiên những thứ này đều do những con rắn kia gây ra, hơn nữa khi Vương Diệp đến, cậu cũng chú ý thấy những con rắn bên cạnh vội vàng bỏ chạy.

Khí thế trên người cậu đối với những con rắn này, tuy có khả năng trấn nhiếp nhất định, nhưng đa số sinh vật đều sẽ giữ một đặc tính.

Một khi phá hoại sự sinh sản của chúng, hoặc lãnh địa, thậm chí là những thứ quý giá nhất của chúng, ví dụ như con cháu của chúng.

Chúng sẽ chiến đấu đến chết!

Hơn nữa, ngay cả khi đối mặt với sinh vật có thể hình mạnh hơn chúng vài chục lần, chúng cũng sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt sinh vật đó.

Vì vậy, nếu Vương Diệp thật sự chọn cứu Thường Ngọc, điều đó cũng có nghĩa là tất cả họ sẽ phải chết ở cái nơi quỷ quái đó.

Quan trọng nhất là, nơi đó không hề đơn giản như Vương Diệp tưởng tượng.

Huống hồ, ngay cả khi cậu cứu Thường Ngọc, Thường Ngọc cũng sẽ không cảm kích cậu, Thường Ngọc chỉ sẽ cho rằng tất cả những điều này đều là Vương Diệp nên làm.

Đây mới là điều khiến cậu ghê tởm nhất, cũng là lý do Vương Diệp luôn không muốn giúp hắn.

Giờ đây Vương Diệp đang từ từ đi ở đây, nhìn những bức tượng đá bên cạnh, trong mắt cậu lộ ra vài phần phức tạp.

Chương 818

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn những bức tượng này, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Nếu tôi không nhầm, những bức tượng này có lẽ có liên quan đến thời Chiến Quốc.

Anh xem những đường nét trên người chúng, cùng với khuôn mặt và trang phục của chúng!” Anh vừa nói vừa gọi Vương Diệp lại, Vương Diệp nghe lời anh, lập tức đi qua tò mò nhìn một cái.

Mọi thứ đều giống hệt lời anh nói, cái này quả nhiên là đồ thời Chiến Quốc.

Lúc này Vương Diệp cũng nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần kỳ dị.

Khi cậu đang cảm thấy bối rối về điều này, không ngờ Trương Khởi Linh chợt chỉ vào phía sau bức tượng mở lời nói: “Vừa rồi tôi còn phát hiện một số văn tự ở phía sau nó, trên những bức tượng khác không có những thứ này!” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp, trong mắt anh lóe lên vài phần phấn khích.

Vương Diệp nghe những lời này của anh, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng giới thiệu với Vương Diệp về thân phận và ý nghĩa của những bức tượng ở đây.

Chỉ có bức tượng này có khắc văn tự ở phía sau, điều đó nói lên rằng nó thuộc về một chủ tướng có địa vị cao trọng.

Những bức tượng khác chỉ là những tiểu binh tiểu tốt.

Ngoài điểm này ra, bức tượng trước mặt này tuy là một chủ tướng có địa vị cao trọng.

Nhưng trên thực tế, những văn tự khắc phía sau đều ghi lại cái chết của hắn.

Lúc này Vương Diệp cũng từ miệng anh mà biết được, tên này đã chết như thế nào.

Không phải chết trận, mà là bị buộc phải chôn theo.

Bởi vì hắn bách chiến bách thắng, hơn nữa dũng cảm giết địch, nên khi vị quốc vương kia chết, tin rằng hắn nhất định có khả năng bảo vệ mình, liền dứt khoát bắt hắn xuống chôn theo.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc, nhìn bức tượng trước mặt, cậu chìm vào im lặng hồi lâu.

Rất nhiều thứ không có cách nào thay đổi.

Họ từ đầu đã định như vậy, cho dù Vương Diệp, những người đến sau này không cần phải đối mặt với tất cả những điều đó, nhưng trên thực tế khi đứng trước những bức tượng này.

Nhìn những gì đã xảy ra với họ trước đây, trong lòng Vương Diệp vẫn có chút khó chịu.

Đều là những sinh mạng, hơn nữa tính mạng quý hơn trời.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần u sầu.

Trương Khởi Linh thì dẫn họ tiếp tục đi vào.

Khi Trương Khởi Linh đi ở phía trước, cả người anh đóng vai trò là người dẫn đường.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cảm thấy buồn cười, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh không nhịn được mở lời nói: “Không ngờ nhanh như vậy, cậu đã phải một mình gánh vác mọi thứ rồi!” Vương Diệp chỉ tùy tiện trêu chọc, ai ngờ Trương Khởi Linh nghe lời này của cậu lại lắc đầu, không đồng tình.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy một cánh cửa thấp xuất hiện trước mặt mình.

Nhìn cánh cửa này, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần khó hiểu.

Nếu muốn đi vào, cậu cần phải cúi người.

Cậu cũng không chắc cánh cửa này dẫn đến nơi nào.

Và ở đây Vương Diệp cũng không nhìn thấy Ngũ hành Bát quái, ngoài những thứ này ra, Vương Diệp cũng đang tìm kiếm manh mối xung quanh.

Lúc này Hạo Thiên Chân lại kinh hô thành tiếng, cầm cuốn sách tham khảo trong tay, nhìn Vương Diệp vô cùng vui mừng nói: "Chúng ta sắp đi đến chính mộ thất rồi, bởi vì cánh cửa này, thường có ý nghĩa là những thuộc hạ kia đi gặp quốc vương, một loại biểu tượng!" Giọng cô mang theo vài phần kích động.

Vương Diệp nghe lời Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, sau đó đi vào.

Vương Diệp lại không hành động khinh suất, mà nhìn cánh cửa thấp này, thử mở cánh cửa ở đây.

Khi Vương Diệp nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, cậu cũng thấy bên trong một mộ đạo hẹp và chật chội xuất hiện trước mắt, hơn nữa mộ đạo này cực kỳ thấp, e rằng quy tắc của họ khi đó là phải quỳ mà đi vào.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần kỳ dị.

Lúc này Hạo Thiên Chân chỉ ở bên cạnh Vương Diệp, không ngừng phổ cập kiến thức cho cậu.

Khi Hạo Thiên Chân phổ cập những kiến thức này, trên mặt cô cũng mang theo vài phần kích động, cô không ngờ rằng những gì mình đã đọc trong sử sách, lại thực sự xảy ra trước mắt.

Khi cô đang cảm thấy phấn khích về điều này, nhìn mộ đạo trước mặt, cô cũng bảo Bàn Tử ngửi xem ở đây có mùi rắn hay không.

Bàn Tử tuy khinh thường hành vi này của Hạo Thiên Chân, nhưng hắn lại không nói thêm lời nào khác.

Xác định nơi này không có mùi lạ, Bàn Tử nhìn họ không chút do dự mở lời nói: “Bây giờ chúng ta có thể đi vào rồi, chỉ cần bên trong không có quá nhiều cơ quan, về cơ bản thì đi vào là một vấn đề rất nhỏ!” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp không chút do dự gật đầu, không từ chối.

Lúc này Vương Diệp chỉ dẫn họ, từng bước đi vào.

Vừa đi vào trong, trên mặt Vương Diệp vẫn mang theo vài phần cẩn thận.

Nhưng khi Vương Diệp đi qua mộ đạo này, cậu cũng nhìn thấy trước mặt một cung điện cực kỳ quy mô.

Nhìn cung điện này, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, khó tin rằng họ nhanh như vậy đã đi vào.

Còn Bàn Tử thì nhìn cung điện trước mặt, ngây ngốc há miệng ra.

“Trời ơi, cái cung điện này trông quy mô quá đi mất!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần bất lực.

Bên cạnh chất đống không ít vàng bạc châu báu, nhìn có vẻ đều là đồ tùy táng của chủ mộ.

Vương Diệp chỉ đi qua đó, cậu nhìn những cơ quan ở đây, nơi này không có vấn đề gì lớn, hiển nhiên nơi này có lẽ đã an toàn.

Khi Vương Diệp đang cảm thấy vui mừng về điều này.

Lại không ngờ Bàn Tử chợt kinh hô một tiếng.

Vương Diệp nghe thấy tiếng Bàn Tử, lập tức nhíu mày rồi vội vàng đi qua.

Bàn Tử chỉ vào chiếc long bào trước mặt, vô cùng kích động nói: “Trời ạ, thứ này làm sao có thể tồn tại được!” Thấy Bàn Tử vẻ mặt kích động như vậy, Hạo Thiên Chân không nhịn được đi tới đẩy cánh tay Bàn Tử nói: “Anh không phải là muốn mặc long bào, lật mình làm chủ nhân đấy chứ!” Câu hỏi này vừa ra, Bàn Tử không chút do dự gật đầu, hắn không phủ nhận.

Thấy Bàn Tử như vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên có chút khó coi.

Lúc này Hạo Thiên Chân lắc đầu, không chút do dự tát vào đầu hắn, nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt khinh thường nói: “Mơ mộng hão huyền!

Chuyện như vậy bao giờ mới đến lượt anh?

Anh vẫn nên chân đạp thực địa đi theo chúng tôi ở đây, mà xem kỹ mọi thứ từng có ở đây, bao gồm cả lịch sử của nó đi!” Hạo Thiên Chân cực kỳ say mê những thứ này.

Vương Diệp thấy hai người họ vừa nói vừa cười, chỉ đi tới nhìn Bàn Tử, trầm tư nói: “Nếu cậu thật sự muốn mặc bộ long bào này, thì cậu phải nhớ kỹ, cậu chết tôi sẽ không cứu cậu, cho dù có cơ hội cứu tôi cũng không cứu!” Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, lập tức chìm vào im lặng hồi lâu.

Trên mặt hắn đầy vẻ khổ sở, nhìn Vương Diệp suýt nữa thì quỳ xuống, ôm đùi Vương Diệp cầu xin thảm thiết, không ai ngờ Vương Diệp lại lạnh lùng đến vậy.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nhưng không ngờ Vương Diệp căn bản không để ý đến hắn.

Vương Diệp chỉ cười lắc đầu với Bàn Tử, cậu từng bước đi đến bên quan tài.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại chợt kéo tay Vương Diệp.

"Đừng qua đó vội, tôi phát hiện một số thứ ở bia mộ này, anh qua xem một chút!" Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu, sau đó nhìn qua.

Những văn tự khắc trên bia mộ là những thứ mà Vương Diệp không hiểu, nhưng Trương Khởi Linh lại tinh thông.

Vương Diệp nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu: "Sao cậu lại có thể biết những văn tự này?" Những thứ Trương Khởi Linh nắm giữ còn ít hơn Vương Diệp, ngay cả Vương Diệp còn không biết, Trương Khởi Linh làm sao có thể hiểu được?

Lúc này Hạo Thiên Chân thì cười đi tới, cô nhìn Vương Diệp vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Thật ra những văn tự này đều là tôi dạy cho anh ấy." Nghe lời cô nói, Vương Diệp liền gật đầu, không nói thêm gì khác.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần bất lực.

Anh nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói: "Thật ra ban đầu tôi không hề muốn học loại thứ này, chỉ là tôi không ngờ cô ấy lại ép buộc tôi học những thứ này." Thấy anh như vậy, Vương Diệp không quá để tâm, mà chỉ vào những văn tự trên bia mộ, bảo họ giải thích cho cậu nghe.

Lúc này Trương Khởi Linh thì vẻ mặt kinh ngạc nói với Vương Diệp.

Vị tướng quân mà chúng ta gặp lúc đầu, thật ra chính là quốc vương.

Ở đây có hai tấm bia mộ, một tấm bia mộ là để tế điện quốc vương, bao gồm cả ca ngợi những việc hắn đã làm trước đây.

Khi Trương Khởi Linh ban đầu nhìn thấy thì không có phản ứng đặc biệt lớn.

Dù sao chuyện như vậy đối với Trương Khởi Linh mà nói cũng nằm trong dự liệu, nhưng tấm bia mộ còn lại ghi chép, lại là tất cả sự thật ở đây, bao gồm cả những gì chân thực đã xảy ra.

Trương Khởi Linh đọc xong tấm bia mộ đó, cả người anh đã không ổn rồi, anh nhìn Vương Diệp, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Vị tướng quân khi đó tuy bị buộc phải chôn theo, nhưng vì bạn thân từ nhỏ của hắn là người xây mộ đạo, nên đã đặc biệt để lại cho hắn một con đường sống.

Hắn khi đó không chết, mà vội vàng trốn thoát ra ngoài.

Tuy đã thoát ra, nhưng hắn lại không hề cảm thấy may mắn vì điều đó, mà trong lòng nghĩ cách báo thù, để giải tỏa nỗi hận trong lòng mình.

Vị hoàng đế kia quả thật quá đáng, mình chết rồi còn muốn kéo người khác chôn theo, sợ vị tướng quân này sẽ ảnh hưởng đến triều chính của con hắn.

Khi Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói những lời này, cậu liền nhẹ nhàng gật đầu.

Vị tướng quân kia ôm hận, quay trở lại mộ đạo, và quyết định thay đổi cục diện phong thủy ở đây.

Hơn nữa hắn còn tìm cao nhân, đặc biệt ném thi thể của quốc vương đến một nơi khác, đó là một đài tế tự.

Ngoài điểm này ra, hắn còn tìm vô số rắn mang vào.

Chương 819

Lúc này nơi đây có thể nói là một vùng hoang mạc, không hề rơi vào cảnh tuyết sơn.

Hơn nữa theo ghi chép trên văn tự bia mộ, sự hình thành của tuyết sơn là do hành động của tướng quân.

Những con rắn kia khi được tướng quân mang đến đây, cũng bị tướng quân buộc phải sinh sôi nảy nở.

Sau đó chúng ở đây ngày càng lớn mạnh.

Tướng quân thì thiết kế cơ quan ở đây, cơ quan ở đây chỉ có một mình hắn có thể thao túng.

Hắn vốn dĩ muốn chiếm lấy cả vương quốc, nhưng giấc mơ như vậy chẳng khác nào người si nói mộng, hắn căn bản không có cách nào trở lại nơi cũ, ngay cả các tướng sĩ của hắn đều đã chết hết.

Lúc này nếu hắn xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều sẽ nhận ra hắn, hơn nữa tính mạng của hắn cũng chẳng còn bao nhiêu, nên hắn nhất định phải dồn hết sức lực vào mộ thất trước mặt này.

Hắn đã dành phần lớn cuộc đời mình, cải tạo mộ thất này thành của riêng mình, và sinh sôi nảy nở ở bên ngoài.

Hắn chỉ hy vọng con cháu của mình, có thể truyền lại những gì hắn đã làm qua từng thế hệ, và khắc sâu thù hận vào lòng họ.

Như vậy, đại nghiệp báo thù của hắn cũng sẽ thành công.

Chỉ tiếc là ý nghĩ như vậy của hắn quá ngây thơ, hắn còn chưa kịp bắt đầu đại nghiệp báo thù của mình, hắn đã phải đối mặt với cái chết, bởi vì ở đây còn có đủ thứ.

Khi hắn bị trúng độc, hắn biết mình chỉ có một con đường chết, dứt khoát bảo người ta chế tạo quan tài, sau đó theo mộ đạo do hắn thiết kế mà đưa vào.

Khi quan tài được đưa vào, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần bất lực.

Lúc đó tên đó để hoàn thành đại nghiệp báo thù cuối cùng của mình, cố ý lập một bia mộ ở đây, chỉ hy vọng con cháu hắn đi vào đây có thể nhìn thấy.

Nhưng bây giờ con cháu hắn căn bản không có cách nào nhìn thấy, người nhìn thấy lại là Vương Diệp.

Không thể không nói là hắn trên phương diện cải tạo cục diện phong thủy, quả thực có thiên phú độc đáo của riêng mình.

Chỉ tiếc là hắn không sống lâu, rất nhanh đã qua đời, nếu không chắc chắn có thể trở thành một trong những cao nhân.

Nhưng hiện tại Vương Diệp cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực.

Lúc này Vương Diệp đi đến chỗ quan tài, nhìn thi thể bên trong, thi thể đã biến thành màu đen, hiển nhiên là hắn căn bản không biết cách bảo quản.

Khi Vương Diệp đang cảm thấy trêu tức, Bàn Tử lúc đó cũng nhẹ nhàng đặt tay lên long bào.

Nói không thích là giả, không một ai khi nhìn thấy long bào lại có thể giữ được sự thờ ơ.

Huống hồ Bàn Tử đối với loại thứ này, vốn dĩ đã sùng bái tột độ, hắn vốn thích theo đuổi danh lợi, không giống như Vương Diệp và những người khác thể hiện ra vẻ không quan tâm đến những thứ này.

Đến nỗi lúc này Bàn Tử nhìn long bào trước mặt.

Tâm trạng của hắn cũng trở nên vô cùng phấn khích, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được mở lời nói: “Tôi có thể thử bộ long bào này không?!” Nghe thấy tiếng Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh khinh thường.

Tên này còn muốn thử long bào, vậy thì cậu ta trực tiếp dẫn hắn đến Hoành Điếm, để hắn ở đó thử đủ loại trang phục của thái giám, hoàng đế, tướng quân không phải là đủ rồi sao, còn muốn ở đây thử loại long bào này, quả thật là nực cười!

Vương Diệp không chút do dự đi tới, vốn định mở lời ngăn cản, nhưng không ngờ một người trực tiếp từ trên trời giáng xuống, một cước đá vào ngực Bàn Tử.

Giây tiếp theo, chiếc long bào này lập tức bị thu đi.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng cười khúc khích vang lên bên tai: “Tên lợn béo đầu heo, còn muốn mặc long bào làm hoàng đế, sao không tự nhìn xem mình có đủ tư cách không!” Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, càng thêm tức giận nắm chặt tay, sau đó hướng lên không trung gào thét: “Có bản lĩnh thì ra đây, đừng ở đây làm rùa rụt cổ, để tôi xem mày là ai!” Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ kỳ quái, hắn chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, huống hồ tên này mắng khó nghe đến thế, Bàn Tử càng không thể chấp nhận.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy không nhịn được muốn cười.

Cậu nhẹ nhàng thở dài, nhìn Bàn Tử mà không nói nên lời.

Lần này Vương Diệp cũng nhìn lên không trung mở lời nói: “Chúng tôi cũng không cố ý quấy rầy anh, long bào này anh muốn lấy thì cứ lấy đi, bây giờ đừng giữ chúng tôi ở đây nữa, chúng tôi sắp rời đi rồi.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra lời này, trông như chủ động nhượng bộ, nhưng trên thực tế cậu chỉ không muốn khi mình rời đi lại bị người khác quấy rầy mà thôi.

Nếu phải đánh với tên này, Vương Diệp thậm chí không thể đảm bảo mình có thể thắng được.

Hắn quá nhanh, tục ngữ nói muốn đánh bại đối phương.

Nhất định phải thông qua những chiêu thức bất ngờ của mình, bao gồm cả việc ra đòn dứt khoát của mình.

Vì vậy Vương Diệp không muốn trêu chọc tên này, hắn quá nhanh, Vương Diệp và hắn đánh nhau, cũng không nhất định có thể thắng được.

Tên kia nghe tiếng Vương Diệp, lập tức cười ha ha, sau đó nhảy xuống trước mặt Vương Diệp.

Khoảnh khắc hắn hạ xuống, Vương Diệp cũng nhìn rõ mặt hắn, nhưng hắn lại đeo một chiếc mặt nạ.

“Anh có biết con cháu của họ sống ở đâu không?” Câu hỏi của hắn quá đỗi khó hiểu, Vương Diệp lắc đầu, đảo mắt trắng dã, cực kỳ bực bội nói: “Tôi làm sao có thể biết được?” Vương Diệp nói xong lời này, tên kia lại bổ sung thêm một câu: “Thật ra tôi chính là hậu duệ của hắn, chỉ tiếc là ba anh em chúng tôi chỉ có một người sống sót, sau đó người đó sinh sôi nảy nở không ngừng, nhưng mỗi đời hình như cũng chỉ có một người có thể sống sót!” Hắn vừa nói vừa nắm chặt tay.

Trên mặt hắn đầy vẻ đau khổ, mỗi đời truyền xuống đều là một quy tắc giống hệt nhau, cho dù ban đầu có không ít người sống sót, cũng sinh ra không ít, nhưng trên thực tế đợi đến thời khắc cuối cùng.

Đến một mức độ nào đó, họ luôn sẽ phải trải qua những khúc chiết dưới nhiều hình thức khác nhau.

Lúc đó họ căn bản không có cách nào lựa chọn, chỉ có thể chờ đợi cái chết hoặc sự sống còn đến.

Người sống sót đó, trên người cũng gánh vác trách nhiệm tương tự.

Giờ đây hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt đầy vẻ kỳ quái, hắn không dám tin cục diện phong thủy tổ tông mình năm xưa thiết lập, lại bị người khác phá hoại thành ra thế này.

Hắn nhìn Vương Diệp, cũng tin rằng Vương Diệp đối với loại thứ này có hiểu biết.

Hắn đã nhìn Vương Diệp đi tới đây, nên lúc này Vương Diệp nếu biểu thị mình không hề hiểu biết về những thứ này, hắn là không thể tin được.

Giờ đây nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn cũng đầy vẻ phức tạp.

Không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, hắn trực tiếp mở lời nói: “Nếu anh thật sự hiểu về loại thứ này, có thể giúp tôi xem rốt cuộc là chuyện gì, tại sao con cháu đời sau của chúng tôi lại trở thành như thế này không?” Giọng hắn mang theo vài phần thành khẩn, chiếc long bào trong tay hắn, được hắn treo trở lại vị trí cũ.

Nhưng lúc này Bàn Tử, lại không dám có chút ý đồ nào, hắn biết nếu mình dám nổi lòng tham, tên này không nhất định sẽ tha cho hắn.

Xét đến điểm này, Bàn Tử chỉ có thể đứng bên cạnh, giả vờ ngốc nghếch nhìn những bộ long bào đó.

Dáng vẻ chảy dãi ba thước của hắn khiến Vương Diệp có chút bất lực.

Vương Diệp lại không để ý đến hắn, mà nhìn chằm chằm vào mộ thất trước mặt này, cậu không hiểu ở đây đã xảy ra biến hóa gì.

Theo lý mà nói, tất cả những gì vị tướng quân này đã làm, đều sẽ khiến đại nghiệp báo thù của hắn kết thúc hoàn hảo.

Nhưng bây giờ, những gì Vương Diệp biết được từ miệng người thanh niên trẻ tuổi kia, cũng khiến cậu chìm vào im lặng hồi lâu.

Họ sẽ đón một bước ngoặt ở tuổi hai mươi hai.

Điều này cũng có nghĩa là, tất cả vận mệnh đều sẽ thay đổi, và người thanh niên trẻ tuổi muốn sống sót, cũng muốn dẫn dắt em trai mình tồn tại.

Ngoài những điều này ra, họ tàn sát lẫn nhau, tàn sát đến khi chỉ còn một người thì cũng có thể sống sót, nhưng người thanh niên trẻ tuổi không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Họ đoàn kết nhất trí cùng nhau tìm cách giải quyết.

Vương Diệp nhìn người thanh niên trẻ tuổi, sau đó đi một vòng ở đây.

Người thanh niên trẻ tuổi nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc hướng về phía cậu mà cam đoan.

Chương 896: Báo thù “Chỉ cần anh có thể giúp tôi giải quyết vấn đề ở đây, sau khi ra ngoài, bất kể anh đưa ra điều kiện gì, tôi cũng có thể đồng ý, bao gồm cả các cơ quan bẫy ở đây, tôi cũng có thể giúp anh phá giải trước!” Trên mặt Triệu Dịch Vũ tràn ngập sự chân thành.

Đối mặt với một người trẻ tuổi chân thành như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần do dự.

Nhìn Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp không chút do dự nói với cậu ta: “Tôi tuy có thể giúp cậu, nhưng tôi cũng không chắc liệu có thể thật sự giải quyết được những thứ này hay không...” Nói trước mọi chuyện, sau này dù có xảy ra chuyện gì, Vương Diệp cũng không cần phải chịu bất kỳ cái giá hay trách nhiệm nào.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Triệu Dịch Vũ không có ý kiến gì.

Thậm chí cậu ta còn vỗ ngực, nhìn Vương Diệp thề thốt đảm bảo: “Anh cứ yên tâm đi, nếu chuyện này thật sự không có cách giải quyết, tôi cũng sẽ không oán trách các anh, tôi sẽ đưa các anh ra ngoài!” Cậu ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Vừa rồi cậu ta đã quan sát nhóm người này rất lâu, phát hiện Vương Diệp không hề quấy rầy thi thể trong quan tài, cậu ta liền đoán được tính cách của Vương Diệp, bao gồm cả con người anh.

Bây giờ nhìn Vương Diệp, trong mắt cậu ta cũng lóe lên vài phần ý cười.

Vương Diệp đối mặt với cậu ta, lại cực kỳ bình tĩnh gật đầu.

Lúc này Vương Diệp bắt đầu quan sát môi trường xung quanh, ngoài điểm này ra, Trương Khởi Linh cũng đang chú ý đến những thay đổi xung quanh.

Hai người họ từ từ đi lại ở đây, dường như có không ít thứ cần họ phải phá giải.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Vương Diệp càng như vậy, càng khiến Trương Khởi Linh cảm thấy đau đầu.

Trương Khởi Linh chỉ vào môi trường xung quanh, đột nhiên mở miệng nói: “Nơi này có thể có người khác đã vào, anh xem xà nhà và một số chi tiết cấu trúc bên trên đã bị người khác thay đổi!” Giọng điệu của anh mang theo vài phần khẳng định.

Vương Diệp nghe anh nói vậy không hề phản bác, mà nhìn xung quanh.

Lúc này Vương Diệp cũng phát hiện trên đỉnh xà nhà, lại nhô ra một khối lớn.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt tràn ngập vẻ kỳ lạ, sau đó từng bước đi qua.

Anh cảm thấy khó hiểu, đồng thời cũng nhìn thấy trên xà nhà xuất hiện một cây đinh.

Lúc này Triệu Dịch Vũ nhìn cây đinh này, cậu ta cũng giật mình.

Cậu ta ở đây lâu như vậy, cũng không chú ý thấy có gì khác biệt.

Chỉ là hiện tại, khi Vương Diệp lấy cây đinh này ra, Triệu Dịch Vũ cả người đều ngây ra, nhìn những vết khắc và dấu vết trên cây đinh.

Vương Diệp sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chương 820

Anh từ trên xà nhà xuống, Trương Khởi Linh không tiếp tục quan sát xung quanh, mà theo sát phía sau Vương Diệp.

Bây giờ họ đã có thể kết luận, tất cả những gì Triệu Dịch Vũ gặp phải đều là do người khác cố ý làm, tuyệt đối không phải do phong thủy biến động.

Thấy vẻ mặt thâm trầm của hai người, Triệu Dịch Vũ đại khái cũng đoán được một phần.

Cậu ta ôm ngực, nhìn cây đinh này, trên mặt tràn ngập phẫn hận.

Gia đình cậu ta đều vô cùng đoàn kết, từ già đến trẻ, chỉ tiếc là, đến một độ tuổi nhất định sẽ có người chết đi, cuối cùng chỉ còn lại một người sống sót.

Dù có nghĩ mọi cách để đối phương sống sót, đối phương cũng chỉ có thể sống thêm hai mươi năm, chính vì ghi nhớ những dấu vết mà những người này để lại, nên lúc này Triệu Dịch Vũ mới đau lòng đến vậy.

Triệu Dịch Vũ ôm ngực, nhìn cây đinh này, nhìn Vương Diệp nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh cứ yên tâm đi, những thứ này, để tôi trả thù cho anh, tôi tuyệt đối sẽ không để anh phí công làm việc ở đây!” Trên mặt cậu ta tràn ngập sự nghiêm túc.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ của Triệu Dịch Vũ, nhất thời cũng có chút đau đầu.

Anh lắc đầu nhìn Triệu Dịch Vũ cực kỳ bình tĩnh nói: “Có một chuyện tôi hy vọng cậu làm rõ, khi tôi làm những chuyện này không phải vì muốn có thù lao, chỉ là để nói cho cậu biết, phòng không thể phòng, cây đinh này nhìn vết khắc có chút mới.” Lời nói của Vương Diệp tuy có chút không đầu không đuôi, nhưng khi Triệu Dịch Vũ nghe thấy, lập tức trợn tròn mắt.

Cậu ta chỉ vào môi trường xung quanh, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Theo ý của anh, nơi này rất có khả năng giấu những thứ khác?” Cậu ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, thử hỏi Vương Diệp trả lời câu hỏi của cậu ta.

Thấy vẻ mặt cố chấp của cậu ta, Vương Diệp gật đầu.

Tuy sự thật nói ra có chút làm người ta tổn thương, nhưng những điều này đều phải chấp nhận.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cả người đều không ổn, cậu ta ngồi phịch xuống đất.

Lúc này Hạo Thiên Chân chỉ đi đến, nhìn Triệu Dịch Vũ, có vẻ suy tư nói: “Thật ra nơi này ngoài các cậu ra, chắc chắn còn có người khác đặt chân đến.

Chúng ta vừa rồi ở ổ rắn không nhìn thấy bất kỳ quan tài nào, chỉ có rắn, nhưng theo lý mà nói.” Lời cậu ta còn chưa nói xong, trên mặt đã hiện lên vài phần kỳ lạ.

Nếu ở đó thật sự đặt quan tài, những con rắn đó không thể nào ở đó nghỉ ngơi được.

Phàm là nơi đặt quan tài và thi thể, môi trường nhất định phải vô cùng âm u lạnh lẽo, nếu không thi thể sẽ phát sinh thi biến, rất có khả năng sẽ xuất hiện một số tình huống không thể đảo ngược.

Vì vậy khi tổ tiên của Triệu Dịch Vũ đưa quan tài của tên hoàng đế chó đó đến nơi đó, chắc chắn cũng đã chọn kỹ vị trí, nhưng trên thực tế, khi Vương Diệp và mọi người vừa đi đến nơi đó, nơi đó lại ấm áp.

Trừ sự tiến hóa của hậu đại ra, một tầng địa bì ở đó đã có thể giải thích tất cả, đều là do con người tạo ra, không hề đơn giản như họ nghĩ.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân liền trình bày suy luận và ý tưởng của mình.

Khi những lời này được nói ra, tuy khó chấp nhận, nhưng đây đều là sự thật.

Triệu Dịch Vũ vò đầu bứt tai, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mắt cậu ta đã đỏ hoe, Vương Diệp thấy dáng vẻ của cậu ta, trong lòng cũng vô cùng không đành lòng.

Anh chỉ có thể vỗ vai Triệu Dịch Vũ, cố gắng hết sức để Triệu Dịch Vũ bình tĩnh lại.

Lúc này Triệu Dịch Vũ, vô cùng phẫn nộ gào thét: “Tại sao bọn họ lại đối xử với tôi như vậy?” Mắt Triệu Dịch Vũ đã đỏ hoe.

Thấy Triệu Dịch Vũ dáng vẻ này, trong mắt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần bất lực.

“Bây giờ cậu đau buồn cũng vô ích thôi, tổ tông của cậu, khi đó còn bị bọn họ kéo xuống chôn theo, khi chuyện này xảy ra, ông ấy còn chưa từng vì thế mà cảm thấy bi thương, cậu có quyền lợi và tư cách gì mà đau lòng ở đây?” Giọng điệu của Vương Diệp tuy không mấy thân thiện, nhưng những gì anh nói đều là sự thật.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Triệu Dịch Vũ lập tức im lặng.

Rất lâu sau cậu ta mới trấn tĩnh lại, cậu ta siết chặt nắm đấm không ngừng gật đầu, nhìn Vương Diệp nói: “Vậy anh có thể giúp tôi trả thù được không?

Có một số thứ tôi có thể không hiểu biết nhiều bằng các anh...”

Chương 897: Huyết Sát Mộ Giọng điệu của Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần bất lực nhìn Vương Diệp, sau đó lại vội vàng giải thích với anh, thật ra cậu ta không phải cố ý dựa dẫm Vương Diệp.

Khi đó người trong gia tộc của họ đời này qua đời khác mất đi, điểm này đã mang lại cho họ vô số đòn đả kích.

Đến mức có rất nhiều thứ, đều dần dần chìm vào quên lãng theo thời gian, họ thậm chí không có cơ hội để bắt kịp.

Ví dụ như những Ngũ hành bát quái, bao gồm cả một số cơ quan tuyệt học ở đây, họ căn bản đều không học được.

Vương Diệp nghe cậu ta nói vậy, trên mặt hiện lên vài phần bất lực.

Nhìn Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp vẻ mặt đau đầu nói: “Tôi tuy có thể giúp cậu, nhưng bây giờ cậu phải làm rõ trước, rốt cuộc là ai đang nhắm vào các cậu!” Dù họ có biết, chuyện này là do hậu duệ của hoàng đế làm, nhưng bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, ai còn biết hậu duệ của họ là ai?

Cân nhắc đến những yếu tố nhỏ nhặt này, những chuyện này Vương Diệp sẽ không chủ động giúp cậu ta điều tra.

Chuyện này không liên quan gì đến Vương Diệp, trừ khi cậu ta có thể điều tra ra được, Vương Diệp mới giúp cậu ta giải quyết.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Triệu Dịch Vũ suy nghĩ một chút, cuối cùng không từ chối, mà gật đầu đồng ý: “Tôi nhất định sẽ điều tra ra, vậy các anh nhất định phải đợi tôi.” Vương Diệp cười cười, bất kể lúc nào, Vương Diệp cũng sẽ luôn chờ đợi cậu ta, chỉ là muốn xem, cậu ta có cái mệnh đó để sống sót hay không mà thôi.

Không phải Vương Diệp đang nguyền rủa cậu ta, mà là chuyện như vậy muốn kéo dài xuống, thật sự quá khó khăn, đặc biệt là Triệu

Dịch Vũ, còn là một người gánh vác lời nguyền.

Càng nghĩ Vương Diệp trong lòng càng khó chịu.

Tuy có chút lực bất tòng tâm, nhưng Vương Diệp muốn giúp cậu ta, anh cũng không còn cách nào khác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng nhổ từng cây đinh xuống.

Khi lấy những cây đinh này ra, Vương Diệp phát hiện số lượng đinh này lại lên đến hàng trăm.

Mỗi cây đinh đều dính máu, tức là những cây đinh này, tất cả đều được nuôi dưỡng trong Huyết Sát Mộ.

Xem ra thật sự là mối thù không đội trời chung, nếu không họ sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng rơi vào im lặng dài.

Triệu Dịch Vũ nhìn những cây đinh này, chỉ tức đến nghiến chặt răng.

Mỗi cây đinh tương ứng với mỗi người đã chết.

Lần này nếu không trả thù, chính cậu ta cũng khó mà nuốt trôi cục tức này.

Trong lòng cậu ta suy nghĩ, trên mặt tràn ngập phức tạp.

Lúc này Vương Diệp, nhìn những cây đinh trước mặt, không chút do dự rời đi: “Chúng ta có chuyện khác nên đi trước.” Dù không có Triệu Dịch Vũ dẫn đường, Vương Diệp cũng biết tiếp theo nên rời đi như thế nào.

Anh không ở lại đây, chỉ là để không dính líu đến chuyện phiền phức này mà thôi.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói: “Chúng ta không phải nói là sẽ giúp cậu ta sao?” Giọng điệu của anh lộ ra vài phần khó hiểu, Vương Diệp đột nhiên thay đổi, điều này khiến anh cảm thấy có chút không rõ ràng.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đi đến, theo đó gật đầu.

Bàn Tử thì nhìn chằm chằm vào chiếc áo bào màu vàng, rơi vào im lặng dài.

Không đợi mọi người phản ứng lại, Bàn Tử đột nhiên nhảy đến trước mặt Triệu Dịch Vũ, nhìn Triệu Dịch Vũ, Bàn Tử cực kỳ vui vẻ nói: “Tôi thương lượng với cậu một chuyện, nếu cậu đồng ý tặng chiếc hoàng bào này cho tôi, để tôi mặc, sau này, tôi nhất định sẽ đến giúp cậu giải quyết vấn đề này!” Anh ta vừa nói vừa vuốt râu mình.

Tuy râu rất ngắn, nhưng cũng không ngăn cản anh ta làm bộ làm tịch trước mặt Triệu Dịch Vũ.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Anh lắc đầu, không đợi Triệu Dịch Vũ phản ứng lại, đã đi đến trước chiếc hoàng bào này.

Anh nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc mở miệng nói: “Tôi ở đây có một con giả nhân, anh có muốn xem hiệu quả khi giả nhân mặc áo không?” Vương Diệp hỏi xong, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, anh ta không cần, anh ta chỉ cần có được chiếc hoàng bào này.

Thấy dáng vẻ cố chấp của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần đau đầu, nhưng anh vẫn thả giả nhân ra.

Con giả nhân này là do Vương Diệp, từ rất lâu trước đây đã có được, có thể gấp gọn thành nhỏ nhất, nhưng cũng có thể nhanh chóng biến thành một thứ giống như người sống.

Thấy con tiểu giả nhân này xuất hiện trước mặt, Vương Diệp cũng chỉ huy nó đi mặc hoàng bào vào.

Bàn Tử thì nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Vương Diệp nói: “Đã bị nó mặc qua rồi, tôi không muốn mặc nữa, chán quá!” Trên mặt anh ta mang theo vài phần bất mãn.

Triệu Dịch Vũ thấy dáng vẻ của Bàn Tử, vốn định đối phó với Bàn Tử một phen.

Ai bảo cái tên này cứ làm ra vẻ, làm điệu làm bộ một đống chuyện.

Chuyện như vậy khiến cậu ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng thấy quan hệ của Vương Diệp và Bàn Tử khá tốt, Triệu Dịch Vũ không cố ý nhắm vào Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, không chút do dự nhấc chân đạp vào mông anh ta.

Giây tiếp theo, chiếc hoàng bào này liền xuất hiện những thứ kỳ quái, Bàn Tử nhíu mày, chỉ thấy vô số trứng côn trùng từ sợi vải bò ra.

Ngay sau đó, những trứng côn trùng đó đều chui vào da thịt của giả nhân.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử giật mình.

Anh ta ôm ngực nhìn Vương Diệp, cực kỳ khó hiểu nói: “Đây là chuyện gì vậy?” Giọng điệu của anh ta tràn đầy khó hiểu.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến anh ta, mà tiến lên cầm cây gậy trong tay, gạt chiếc hoàng bào xuống.

Khoảnh khắc hoàng bào bị gạt xuống, con giả nhân trước mặt vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Ngoài điểm này ra, căn bản không thấy bất kỳ trứng côn trùng nào.

Đáng tiếc Vương Diệp lại không hề khách khí, châm lửa vào bó đuốc trong tay, cứ như vậy đốt con giả nhân này.

Thấy giả nhân bốc cháy, Bàn Tử thì nhíu mày, chăm chú nhìn kỹ, không ngờ những trứng côn trùng đó cũng theo đó bốc cháy, bên trong giả nhân bò đầy trứng côn trùng, chi chít chiếm cứ mọi nơi.

Bàn Tử bị cảnh tượng trước mắt dọa đến suýt nôn ra, tốc độ sinh sản của những trứng côn trùng đó thật sự quá nhanh, nếu không phải Vương Diệp kịp thời đốt con giả nhân này, tiếp theo tình huống có thể sẽ càng nguy hiểm.

Khi những trứng côn trùng đó bị đốt cháy, mùi phát ra vô cùng hôi thối.

Vương Diệp nhìn đống tro tàn trước mặt, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Chương 821

Triệu Dịch Vũ chỉ trợn tròn mắt: “Sao lại như vậy?” Trên mặt cậu ta tràn ngập kinh ngạc, căn bản không tin những gì mình nhìn thấy.

Lúc này, Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, cũng vô cùng nghiêm túc nói với anh: “Thứ này đối với chúng tôi mà nói là gia truyền chi bảo, tổ tông từng dặn dò, một khi gặp nguy hiểm có thể bán thứ này đi.” Tức là, bên trong thứ này sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề nào.

Chương 898: Tinh Tâm Sách Họa Tức là, bên trong thứ này sẽ không tồn tại bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng tất cả những gì cậu ta nhìn thấy bây giờ, cũng khiến họ đều rơi vào im lặng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Triệu Dịch Vũ, trên mặt lộ ra vài phần không đành lòng.

“Hãy chấp nhận đi, bọn họ rất sớm trước đây đã vào nơi này rồi, e rằng tốc độ còn nhanh hơn cả các cậu...” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Triệu Dịch Vũ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, cậu ta nén đau chấp nhận tất cả những điều này.

Trên mặt Triệu Dịch Vũ lại mang theo vài phần suy sụp.

Lúc này Bàn Tử càng giống như gặp quỷ, nhìn Vương Diệp vẻ mặt đau đầu nói: “Trời ơi, cái này cũng quá kinh khủng rồi, những thứ này rốt cuộc là chuyện gì vậy?!” Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại, hiển nhiên là bị những thứ nhìn thấy trước mắt dọa không nhẹ.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, lại không có bất kỳ sự đồng tình hay thương hại nào.

Anh chỉ lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Vũ, không chút do dự nói: “Những cây đinh này tuy đã được nhổ ra rồi, nhưng không ai có thể xác định những trò vặt mà bọn họ sẽ dùng tiếp theo ở đâu, vì vậy vì sự an toàn tính mạng của cậu, cậu vẫn nên tìm ra bọn họ càng sớm càng tốt!” Vương Diệp nói xong, vỗ vai cậu ta rồi xoay người rời đi.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Triệu Dịch Vũ lại không tiếp tục ngây ngẩn, mà đứng bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt khách khí nói với anh: “Vậy tôi bây giờ sẽ đi xử lý chuyện này!

Nhưng bây giờ tôi sẽ đưa các anh ra ngoài trước!” Giọng điệu của cậu ta mang theo sự nghiêm túc.

Lúc này Vương Diệp gật đầu không từ chối.

Thay vì từ chối cậu ta, chi bằng thuận theo những gì cậu ta nói mà làm.

Huống hồ lúc này Vương Diệp trong lòng cũng hiểu rõ, trốn tránh khó mà giải quyết vấn đề, anh đã hứa với Triệu Dịch Vũ thì cũng phải làm được, vì vậy bây giờ nhất định phải đi cùng Triệu Dịch Vũ rời đi.

Lúc này Bàn Tử chỉ đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Trên mặt anh ta mang theo vài phần khó hiểu, nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, cũng không tự chủ được mở miệng nói: “Tại sao bọn họ có thể sống lại từ tro tàn, hơn nữa tìm được nơi này, và còn biết đây là do tổ tông cậu làm?” Khi Bàn Tử hỏi ra vấn đề, Vương Diệp cũng gật đầu, thật ra chính anh cũng vô cùng tò mò, đây cũng là điều Vương Diệp muốn biết.

Thấy dáng vẻ của hai người họ, Triệu Dịch Vũ chỉ thở dài sâu sắc, cậu ta cúi đầu ủ rũ nói: “Tôi cũng không biết đây là chuyện gì, cũng không biết là chỗ nào xảy ra vấn đề, thứ này vẫn luôn bao phủ chúng tôi, chúng tôi cho đến bây giờ đều không có cách nào phá giải.” Vẻ mặt cậu ta buồn bã, thấy dáng vẻ của cậu ta, Vương Diệp không tiếp tục nhắc đến.

Đây là chuyện đau lòng của cậu ta.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói với Triệu Dịch

Vũ: “Tôi có thể giúp cậu đi tìm xem, xem có thể dụ tên gia hỏa này ra không!” Vương Diệp siết chặt nắm đấm, cực kỳ nghiêm túc nói ra lời này.

Triệu Dịch Vũ nghe thấy, mắt đã trợn tròn, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn kiên quyết gật đầu, nhìn Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói: “Anh bằng lòng giúp tôi, tôi đương nhiên vô cùng vui mừng!” Thấy dáng vẻ của cậu ta, Vương Diệp lập tức cười ha ha, nhìn Triệu Dịch Vũ, không tự chủ được cảm thán: “Vậy cậu nhanh chóng đưa chúng ta ra ngoài đi, đợi rời khỏi nơi này xong, tôi muốn xem xét kỹ lưỡng, rốt cuộc là ai đang làm những chuyện hạ tam lạm này!” Vương Diệp vừa nói vừa nhếch cằm mình.

Triệu Dịch Vũ không có ý kiến gì.

Lúc này, mọi người cũng lần lượt rời khỏi nơi này.

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp cũng ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, từ từ rời khỏi đây.

Tuy dòng sông chảy xiết, nhưng dáng vẻ của Triệu Dịch Vũ rất thành thạo, trông vô cùng lão luyện.

Vương Diệp ngồi trong thuyền nhỏ, chỉ đang phân tích, những người này là vào lúc nào, phát hiện ra sự kỳ quái ở đây.

Trong lòng anh suy nghĩ, Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, vẻ mặt vô tư nói với anh: “Tôi cảm thấy nếu thật sự phải có một người chết, thì tôi hy vọng là em trai tôi sống sót, nếu tôi chết cũng không có vấn đề gì lớn!” Cậu ta nói là sự thật.

Thấy dáng vẻ của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói: “Vậy cậu khi nào thì sinh nhật?” Vấn đề vừa ra, Triệu Dịch Vũ lập tức rơi vào im lặng.

Rất lâu sau, cậu ta mới ngẩng đầu lên nhìn Vương Diệp nói:

“Khoảng hai tháng nữa...” Giọng điệu của cậu ta nặng nề, sau hai tháng nữa, nếu không giải quyết được tất cả những điều này, tức là trong hai tháng đó cậu ta nhất định phải chết.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ không chút do dự nói với cậu ta: “Yên tâm đi, thời gian còn không ít, trước hết đưa gia phả của các cậu cho tôi xem, còn cả những chuyện đã xảy ra trước đây, đều phải kể chi tiết cho tôi!” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn cậu ta mỉm cười.

Triệu Dịch Vũ không có ý kiến gì.

Lúc này Triệu Dịch Vũ, sau khi đưa họ ra ngoài, nhìn vách núi trước mặt, lại đeo ba lô nhảy dù của mình lên, đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi xuống trước đây, lát nữa tôi sẽ đưa người lái trực thăng đến đón các anh!” Giọng điệu của Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần kích động, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, đột nhiên giật lấy ba lô nhảy dù của cậu ta, không đợi Triệu Dịch Vũ phản ứng lại, liền trực tiếp mở dù ra.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trên mặt Triệu Dịch Vũ tràn ngập sự khó hiểu.

Cậu ta nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Càng như vậy, càng khiến Vương Diệp bất lực.

Tên gia hỏa này vẫn còn quá ngây thơ, rất nhiều chuyện cậu ta đều chưa từng trải qua, nhưng bây giờ cậu ta mới hai mươi mốt tuổi.

Dù sắp đón sinh nhật hai mươi hai tuổi, nhưng điều này cũng không nói lên điều gì.

Khoảnh khắc Vương Diệp mở ba lô nhảy dù này ra, anh cũng nhìn thấy, những thứ bên trong đều đã bị người khác cắt hỏng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Triệu Dịch Vũ cả người đều ngây ra.

Rốt cuộc là ai muốn hại cậu ta chết, tuyệt đối không phải những người trong gia tộc, cũng không thể là em trai của cậu ta.

Vậy rốt cuộc là ai đang làm những thứ này?

Kẻ chủ mưu đằng sau lại là ai?

Đang từng chút một thúc đẩy tất cả những điều này?

Vô số nghi hoặc xoay quanh trong đầu cậu ta, không ai có thể cho cậu ta đáp án, ngay cả Vương Diệp nhìn cậu ta cũng lực bất tòng tâm.

Lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, đột nhiên mở miệng nói với cậu ta: “Cậu đợi một chút, tôi xem xem trên người cậu có vật gì đặc biệt không.” Vương Diệp nói xong, liền bảo cậu ta cởi quần áo ra.

Triệu Dịch Vũ trong lúc cởi quần áo, không cẩn thận làm rơi một chiếc nút.

Vương Diệp nhặt chiếc nút này lên nắn nắn, phát hiện chất liệu và chất liệu nút bình thường không giống nhau, hiển nhiên đây là một chiếc nút giám thính.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần kỳ lạ, tất cả những điều này đều giống hệt như anh đoán.

Anh nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt tràn ngập phức tạp.

Hạo Thiên Chân chỉ vội vàng đi tới, nhìn Vương Diệp mở miệng suy đoán: “Tất cả những điều này có phải đều do bọn họ tinh tâm sách họa không?” Chương 899: Huyền Quan Vấn đề này được hỏi ra, Vương Diệp lắc đầu không đáp lại, mà không chút do dự ném chiếc nút xuống.

Ném một chiếc nút xong, Vương Diệp lại đi kiểm tra những chiếc nút khác.

Không ngờ những người này đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, trên mỗi chiếc nút, đều lắp đặt hệ thống này.

Vương Diệp bất đắc dĩ, chỉ có thể ném quần áo của cậu ta xuống.

Thấy động tác của Vương Diệp, Triệu Dịch Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, lại không nhịn được cười nói với cậu ta: "Bọn họ làm những động tác hạ tam lạm như vậy, vậy thì chứng tỏ thủ đoạn của bọn họ có thể chỉ giới hạn ở đây, nhưng cũng không chắc, trong cơ thể cậu có lẽ sẽ ẩn chứa những thứ khác..." Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, vì anh không thể nói tiếp, anh cảm thấy loại chuyện này quá khoa huyễn, ngay cả bản thân anh cũng không thể chấp nhận.

Thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, trong mắt Triệu Dịch Vũ hiện lên vài phần kỳ lạ.

"Tôi hình như biết đây là chuyện gì rồi." Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nếu những người đó chỉ lắp nút giám thính trên quần áo của cậu ta, thì tiếp theo họ đã cấy vào da thịt của cậu ta có thể là thiết bị định vị.

Cậu ta cười khổ một tiếng, không dám nghĩ thủ đoạn của những người này lại cao siêu đến vậy.

Ban đầu họ nghĩ mình là mèo, nắm giữ tất cả cục diện.

Nhưng không ngờ những người này căn bản là phòng không thể phòng, không để lại cho họ bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Thấy Triệu Dịch Vũ thất hồn lạc phách như vậy, Vương Diệp chỉ không chút do dự vỗ vai cậu ta, an ủi nói: "Bây giờ cậu tốt nhất đừng tự ti như vậy, vì chuyện này chưa tệ đến mức đó, hơn nữa cậu đã bị bọn họ để mắt đến, vậy thì tìm ra bọn họ cũng là chuyện dễ dàng thôi!" Triệu Dịch Vũ gật đầu, nhưng trong đầu cậu ta lóe lên một tia linh quang, cậu ta kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt vui vẻ nói: "Nếu anh tinh thông những Phong Thủy Huyền Học này, vậy anh có thể phá giải một số trận pháp và cơ quan bên trong không?" Vấn đề này vừa hỏi ra, Vương Diệp kiên quyết gật đầu.

Thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, Triệu Dịch Vũ càng vô cùng hưng phấn, cậu ta ôm ngực, cực kỳ vui vẻ đề nghị với Vương Diệp: "Tôi có thể cần anh giúp tôi, phá vỡ cái cục diện mà bọn họ đã bày ra." Khi lời này được nói ra, Trương Khởi Linh lại không chút do dự đi đến trước mặt Vương Diệp, nhìn Triệu Dịch Vũ mở miệng nói: "Thứ lỗi tôi đắc tội, chuyện này chúng tôi không làm được, hơn nữa Vương Diệp cũng không có năng lực thần siêu đến vậy." Vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khởi Linh không phải giả, Triệu Dịch Vũ lập tức rơi vào im lặng.

Sắc mặt cậu ta trở nên vô cùng phức tạp, lúc này, cậu ta thậm chí phát hiện mình khó mà biểu lộ ra bất kỳ câu nói nào.

Vương Diệp cũng gật đầu, những cơ quan Phong Thủy Huyền Học này, đều là một vòng nối một vòng, cho dù Vương Diệp có thể nhìn thấy đại thể, nhưng chi tiết là loại thứ này, thường thường là sai một li đi một dặm.

Đến mức lúc này Vương Diệp, cho dù thật sự có năng lực giúp Trương Khởi Linh, nhưng những chi tiết ẩn giấu trong bóng tối, nếu Vương Diệp không đi giải khai.

Họ trông có vẻ đã phá vỡ hoàn hảo cục diện này, nhưng trên thực tế, chưa chắc là trên cục diện này, lại thêm một tàn cục khác, khiến mọi chuyện trở nên ngày càng tệ hơn.

Chuyện như vậy trước đây cũng từng xảy ra, vì vậy Vương Diệp hy vọng Triệu Dịch Vũ, có thể tha thứ cho anh lần này không thể giúp đỡ.

Tuy lần này anh là khoanh tay đứng nhìn, đứng ngoài quan sát.

Nhưng Vương Diệp đã nói rõ tất cả các phương pháp giải quyết và tư duy.

Thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, Triệu Dịch Vũ chỉ vỗ đầu mình, nhìn Vương Diệp cười khổ một tiếng nói: “Vậy ý của anh là toàn bộ sự việc đã không còn cách nào để lựa chọn nữa rồi, tôi bây giờ chỉ có thể chờ chết, hoặc là để bọn họ chủ động phá giải cục diện này?” Vấn đề được hỏi ra, Vương Diệp không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Thấy dáng vẻ của họ, Triệu Dịch Vũ tâm tro ý lạnh, không chút do dự đeo ba lô nhảy dù của mình lên, trông có vẻ chuẩn bị đi tự tử.

Chuyện đã đến nước này, cậu ta làm sao có thể còn hy vọng, còn có cơ hội.

Mối thù truyền kiếp đời đời tiếp theo, sớm đã hạn chế tất cả hành động của họ.

Chỉ có thể để lại một người sống sót, thật ra cũng là một cách nói ý nghĩa nào đó.

Trong hai gia tộc này, chỉ có một trong số đó có thể sống sót, gia tộc còn lại đừng hòng có được bất kỳ lợi ích nào.

Nhưng Vương Diệp kéo cổ áo cậu ta lại, không chút do dự tát cậu ta một cái.

Cái tát này của Vương Diệp quá giòn giã, tất cả mọi người đều giật mình, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Dù Trương Khởi Linh kiến thức rộng rãi, đã chứng kiến không ít chuyện, nhưng bây giờ vẫn bị động tác của Vương Diệp dọa giật mình.

Ngày thường Vương Diệp có thể nói là một người cực kỳ bình tĩnh, nhưng bây giờ những gì Vương Diệp làm có chút bốc đồng.

Trương Khởi Linh trong lòng suy nghĩ, nhìn Vương Diệp, vốn cũng định khuyên nhủ.

Chương 822

Nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, từ trên cao nhìn xuống nói: “Chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi, đã đánh gục cậu như vậy, cậu thật sự muốn phụ lòng kỳ vọng của tiền bối đối với cậu rồi!” Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất mãn, những lời này của anh nói ra, đã khiến Triệu Dịch Vũ rơi vào im lặng.

Triệu Dịch Vũ nhìn anh không nói được lời nào, cậu ta ngoài thở dài nhẹ nhàng ra, không còn cách nào khác.

Nhìn Vương Diệp, cậu ta lại cười khổ một tiếng mở miệng nói: “Vậy tôi có thể làm gì chứ?

Ngoài chờ chết ra tôi không còn phương pháp nào khác, bọn họ không thể nào giải trừ cơ quan ở đây, cũng không thể nào bỏ qua chúng tôi!” Cậu ta đã nhìn thấu tất cả, cũng không chuẩn bị tiếp tục vùng vẫy, đối với những thứ này cậu ta đã quyết định từ bỏ.

Thấy dáng vẻ này của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp lại túm lấy cổ áo cậu ta, chỉ vào mặt đất trước mặt mở miệng nói: “Có nhớ tiền bối của cậu, khi bị nhốt vào nơi này, cầu sinh không được cầu chết không xong, ông ấy đã từng bước nghiên cứu như thế nào, ông ấy đã báo thù cho mình như thế nào không?” Vương Diệp siết chặt nắm đấm, vô cùng phẫn nộ gào lớn.

Triệu Dịch Vũ đương nhiên nhớ, cậu ta gật đầu, trên bia mộ đều khắc rõ, cậu ta không thể nào quên.

Thấy dáng vẻ này của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói: “Vì cậu đã ghi nhớ tất cả những điều này rõ ràng như vậy, vậy bây giờ cậu nên giữ gìn tốt, tất cả những gì ông ấy đã làm!” Vẻ mặt nghiêm túc của anh không phải giả.

Triệu Dịch Vũ thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trong mắt cậu ta lộ ra vài phần kỳ lạ, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn gật đầu: “Tôi biết rồi, nhưng chúng ta nhất định phải nghĩ cách, để bọn họ giao tất cả những thứ này ra...” Đáng tiếc lời này của cậu ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm cậu ta cực kỳ khinh thường mở miệng: “Dùng cách thông thường, bất kể là mạnh hay cứng rắn, bọn họ đều không thể nào giúp cậu phá giải, vì vậy chúng ta bây giờ nhất định phải, đi tìm phương pháp khác để phá giải!” Khi Vương Diệp nói đến đây, Triệu Dịch Vũ cũng đã hiểu ý anh.

Nhưng nhìn Vương Diệp, hắn lại vô cùng nghiêm túc nói: “Hiện tại tôi cũng không tìm được người của bọn họ, cũng không biết rốt cuộc bọn họ là thân phận gì.” Giọng điệu nghiêm túc của hắn không phải giả, nhưng Vương Diệp không chút do dự nắm lấy vai hắn nói: “Anh chỉ cần bình tĩnh lại, nghĩ kỹ về gia phả của những người này, bao gồm cả việc sau khi họ chết sẽ được chôn cất ở đâu?” Vương Diệp chỉ nói đến đây, nhưng Triệu Dịch Vũ đã kích động trừng lớn mắt.

Hắn dường như đã biết mình nên làm gì tiếp theo, vì đối phương đã chọn cách diệt cỏ tận gốc, thì Triệu Dịch Vũ cũng không cần phải giữ thể diện nữa.

Thấy Triệu Dịch Vũ kích động như vậy, Vương Diệp cũng cảm thấy có chút vui vẻ.

Nhìn Triệu Dịch Vũ, anh chỉ điềm tĩnh chờ hắn đưa ra quyết định.

Dù chiếc dù của Triệu Dịch Vũ đã hỏng, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn triệu tập những cấp dưới của mình đến đây.

Khi những cấp dưới của hắn đến, từng chiếc máy bay một đậu trước mặt Vương Diệp.

Nhìn những chiếc máy bay này, Vương Diệp không khỏi mỉm cười: “Anh cũng khá giàu đấy!” Lời này vừa thốt ra, Triệu Dịch Vũ cười khổ một tiếng, người đều chết rồi, tiền bạc còn chưa kịp tiêu, sao mà không giàu được?

Tuy nhiên, Triệu Dịch Vũ không nói ra, chỉ nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Đi thôi, chúng ta lên đó xem tình hình thế nào!” Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp không có ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp và Triệu Dịch Vũ từng bước tiến về phía trước.

Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ hưng phấn, vì Triệu Dịch Vũ đã có kế hoạch và sắp xếp sơ bộ, còn Vương Diệp chỉ tùy ý gật đầu một cái là hắn đã hiểu ý Vương Diệp.

Hầu hết thời gian, hắn chỉ cần một người để khai sáng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không tiếp tục nghĩ ngợi.

Còn Triệu Dịch Vũ thì nhìn chằm chằm vào gia phả trước mặt, tìm kiếm từng cái tên một.

Vương Diệp thấy vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Dịch Vũ, liền đứng bên cạnh không nói lời nào, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Tâm trạng anh đột nhiên trở nên u sầu, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy mảnh đất phía trước dường như có gì đó khác lạ.

Những đường vân nhấp nhô trên đó, bao gồm cả những dấu vết đã từng tồn tại ở đó, dường như bị người khác cố tình mở ra.

Vương Diệp chưa từng đến nơi này, hơn nữa vừa nãy cũng không đi về phía đó.

Vậy chẳng phải điều đó có nghĩa là bên trong nơi này thực ra ẩn chứa huyền cơ sao?

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Trên mặt anh cũng có thêm vài phần kỳ lạ.

Anh chìm vào trầm tư một lúc lâu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn mảnh đất trước mặt, lại vô cùng vui vẻ nói: “Để tôi búng ngón tay một cái tính thử, nơi này chắc chắn là một bảo địa!” Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu nhìn la bàn.

Kim la bàn chỉ về một hướng, đúng với nơi Bàn Tử vừa nói.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, liền vô cùng hưng phấn gật đầu, vỗ vai hắn nói: “Giống như cậu đoán, nhưng e rằng bên dưới cũng sẽ có chút khó khăn…” Muốn đi vào không đơn giản như vậy, chỉ riêng những đường vân nhấp nhô, bao gồm cả trình độ cơ quan tổng thể, và phong thủy huyền học bao quanh bốn phía, đã cho thấy nơi này không phải người thường có thể vào được.

Lúc này, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, lại không nhịn được nhìn Vương Diệp nói: “Liệu có một khả năng khác là bọn họ trực tiếp di chuyển mộ đế đến phía trước, chiếm giữ một vị trí phong thủy hoàn hảo hơn không?” Lời hắn nói vô cùng bình tĩnh, nhưng vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng một lúc lâu, ngay cả Bàn Tử cũng vậy.

Bàn Tử quay đầu lại, nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt tràn đầy sự kỳ lạ, ngay sau đó giơ ngón tay cái lên.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Trương Khởi Linh không nhịn được mỉm cười với hắn: “Tôi cũng chỉ dựa vào suy luận của mình mà thôi.” Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói với hắn: “Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, chính là nói về bây giờ đó, nhưng cũng nhờ có chiếc máy bay trực thăng này, nếu không chúng ta làm sao mà phát hiện ra.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu, bình thường những ngôi mộ như vậy, họ có thể đã phát hiện ra ngay lập tức.

Nhưng hiện tại, Vương Diệp nhìn ngôi mộ trước mặt, lại biết những cơ quan ẩn chứa bên trong.

Bao gồm cả cách nó được ẩn giấu cũng vô cùng tinh xảo.

Bình thường, những người kia muốn thông qua quan sát của mình để phát hiện ra thì căn bản khó như lên trời.

Bây giờ họ bị Vương Diệp và đồng đội tóm được, hoàn toàn là do Vương Diệp và đồng đội may mắn… Lúc này, Vương Diệp cũng không chút do dự nói cho Triệu Dịch Vũ biết phát hiện của mình.

Khi Triệu Dịch Vũ nghe thấy, hắn đã trừng lớn mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Triệu Dịch Vũ theo ánh mắt Vương Diệp nhìn sang, tuy những thuật phong thủy này hắn chỉ nắm được một phần, nhưng hiện tại có Vương Diệp chủ động dẫn dắt hắn đi xem những thuật phong thủy này.

Đến nỗi khi Triệu Dịch Vũ nhìn hoàn cảnh nơi đây, hắn đều có thể cảm nhận được sự thần bí và quỷ dị.

Lúc này, viên phi công phụ ngồi trên ghế lái phụ đột nhiên lên tiếng nói: “Anh đang làm gì ở đây?

Sao anh lại bay về hướng đó, điểm hạ cánh của chúng ta là ở chỗ kia mà!” Viên phi công phụ vừa nói vừa nhìn viên phi công chính.

Giây tiếp theo, viên phi công chính không chút do dự, rút ra một con dao dài từ túi của mình, cứ thế đâm vào ngực viên phi công phụ, nhưng Vương Diệp hành động còn nhanh hơn hắn.

Hắc Kim Cổ Đao chắn một nhát, con dao của hắn cứ thế bị đánh bật trở lại, tay hắn tê dại một chút, con dao trực tiếp rơi xuống trước mặt.

Viên phi công phụ bị hắn dọa giật mình, chiếc máy bay cũng lập tức mất kiểm soát.

Vương Diệp thấy tên này không chút do dự nhảy dù, hắn thậm chí còn không mang theo dù, cứ thế trực tiếp chọn cái chết, rõ ràng tên này là do người khác cài vào.

Lúc này, viên phi công phụ phản ứng nhanh chóng, trực tiếp nhảy lên ghế lái chính, dứt khoát dẫn dắt họ hạ cánh an toàn.

Lúc này, trên mặt viên phi công phụ chỉ còn lại một mảng cảm giác sống sót sau tai nạn.

Anh ta nhìn Vương Diệp, không ngừng cảm ơn Vương Diệp.

Vương Diệp nghe những lời cảm kích của anh ta, chỉ hờ hững gật đầu.

Triệu Dịch Vũ đi theo Vương Diệp, nhìn anh, chỉ há miệng muốn nói rồi lại thôi, chuyện này đối với Triệu Dịch Vũ mà nói quá đột ngột, hắn thậm chí còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp mỉm cười với hắn, điềm tĩnh mở miệng: “Anh bây giờ cứ làm tốt những gì tôi đã nói đi.” Vương Diệp nói xong lời này thì không để ý đến hắn nữa.

Lời này vừa thốt ra, Triệu Dịch Vũ chỉ có thể nhanh chóng điều chỉnh lại tất cả cảm xúc và trạng thái của mình, sau đó làm theo lời Vương Diệp nói, đi giải quyết những vấn đề trước mắt này.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp và Bàn Tử đi đến một nơi khác.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp và Bàn Tử đi đến một

nơi khác.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn, nhìn Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói: “Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái đó, bây giờ chúng ta nhất định phải chơi thật vui vẻ, lại đây lại đây, các cậu đều vào đi!” Hắn vừa nói vừa vẫy tay gọi những người ở ngoài cửa.

Vương Diệp nhíu mày, khó hiểu nhìn qua.

Chỉ thấy từng người phụ nữ bước vào.

Nhìn những người phụ nữ này, Vương Diệp đứng im nửa ngày cũng không nói được lời nào, nhưng lúc này Bàn Tử lại vô cùng hưng phấn đi đến bên cạnh Vương Diệp: “Vui không, những thứ này đều là tôi đặc biệt chuẩn bị cho cậu đó!” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự kích động, tuy nhiên Vương Diệp nghe hắn nói vậy lại không cười nổi.

Anh nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử vô cùng khó hiểu nói: “Ai bảo cậu mang bọn họ đến đây làm gì, tôi không cần thứ này!” Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần chán ghét.

Rượu sắc, Vương Diệp trước đây không biết đã trải qua bao nhiêu.

Những người đó vì muốn lấy lòng Vương Diệp mà dùng đủ mọi thủ đoạn và phương pháp.

Cho nên bây giờ Bàn Tử mang những người này đến trước mặt Vương Diệp, đối với Vương Diệp mà nói, thực ra là đang khiến anh nhớ lại những ác mộng cũ, nên Vương Diệp nhìn Bàn Tử ánh mắt chỉ tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Bàn Tử lóe lên vài phần bất lực.

Hắn nhìn Vương Diệp không tự chủ mở miệng nói: “Tại sao cậu lại không thích thứ này?

Rõ ràng nó có thể khiến cậu…” Nhưng thấy Vương Diệp lạnh mặt, không nói một lời, Bàn Tử cũng không tiện tiếp tục nói nữa.

Hắn chỉ có thể bảo những người đó rời đi trước.

Khi những người đó đi rồi, trên mặt Bàn Tử vẫn còn mang theo vài nụ cười.

Sau khi họ hoàn toàn rời đi, Bàn Tử mới đóng cửa lại.

Lúc này Bàn Tử chủ động bật ghế massage, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại cảm thấy tên này không có ý tốt, chắc chắn có mục đích và ý đồ khác.

Giống như Vương Diệp dự đoán, Bàn Tử ghé sát vào Vương Diệp, không chút do dự mở miệng: “Thực ra về những việc cậu đang làm, tôi vẫn luôn có suy nghĩ của riêng mình, không biết cậu có muốn nghe tôi nói không?” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cười ý, tuy nhiên lời này vừa nói ra lại khiến Vương Diệp bật cười: “Có gì muốn nói thì cậu cứ nói nhanh đi!” Anh đoán không sai, Bàn Tử tiếp cận mình là vì có mục đích khác.

Nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần lạnh nhạt.

Lúc này Bàn Tử thì điềm tĩnh nói với anh: “Tôi hy vọng cậu có thể dẫn tôi vào ngôi mộ thất đó, bao gồm cả những thuật phong thủy tuyệt học bên trong, nếu cần biến tấu thì cũng dạy tôi một chút!” Bàn Tử mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, hành vi này của hắn khiến Vương Diệp cảm thấy có chút khó hiểu: “Tại sao lại muốn học thứ này?” Vương Diệp nhìn Bàn Tử vô cùng khó hiểu truy hỏi.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại tùy ý cười cười nói: “Tuy nói ra cũng kỳ lạ, nhưng tôi nghĩ cậu nhất định có thể chấp nhận, vì tôi muốn học, chỉ là cảm thấy thứ này đối với tôi mà nói vô cùng quý giá!” Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp do dự mãi sau đó, lại lắc đầu: “Học một thứ gì đó cần phải bắt đầu từ nhỏ, bây giờ cậu đã bao nhiêu tuổi rồi, cho dù tôi có lòng dạy cậu, cậu không có tâm tư học tập, vẫn sẽ mắc sai lầm.” Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả, lời này vừa nói ra, Bàn Tử chìm vào im lặng một lúc lâu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói: “Vì chuyện này đối với tôi khó khăn như vậy, vậy tại sao cậu lại đi giúp Triệu Dịch Vũ?

Cậu rõ ràng biết giúp hắn không có lợi ích gì!” Bàn Tử vẫn chưa nói ra mục đích cuối cùng của mình, hắn chỉ đang loanh quanh tìm cách kéo dài thời gian của Vương Diệp, để Vương Diệp cho hắn thêm cơ hội.

“Vậy tôi phải vì có lợi ích mới chọn giúp hắn sao?” Vương Diệp hỏi ngược lại, Bàn Tử chìm vào im lặng, hắn lắc đầu, đương nhiên không phải ý đó.

Thấy Bàn Tử không nói một lời, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực.

Anh vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói với hắn: “Trong chuyện này cậu tốt nhất là đừng bận tâm nữa, tiếp theo nên làm thế nào tôi tự biết trong lòng, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nếu cậu không nói ra mục đích của mình, đừng trách tôi không khách khí với cậu!” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Chương 823

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, hắn suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn lắc đầu: “Mộ tổ của tôi từng bị người ta đào một lần, lúc đó phong thủy đã bị phá hủy tôi không biết phải làm sao, nếu có thể gặp cậu sớm hơn, tôi nghĩ chuyện này có lẽ đã được giải quyết rồi!” Lời nói này của Bàn Tử thốt ra khiến Vương Diệp cảm thấy có chút kinh ngạc, anh chưa bao giờ nghe nói chuyện như vậy, nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên vài phần thương cảm: “Chuyện như vậy xảy ra, tại sao cậu chưa bao giờ nói với tôi?” Vấn đề Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử chỉ cười khổ một tiếng, không chút do dự nói: “Có gì mà phải nói, mộ tổ bị người ta đào đâu phải là chuyện đáng tự hào, hơn nữa thời gian này tôi vẫn luôn tìm cách tu bổ.” Thời gian này vận may của hắn tồi tệ như vậy, cũng có liên hệ trực tiếp đến việc mộ tổ bị đào.

Thấy Bàn Tử cúi đầu ủ rũ như vậy, trong lòng Vương Diệp cũng có chút bất lực: “Nếu cậu nói với tôi sớm hơn, ít nhất chuyện này cũng sẽ không phát triển đến mức này, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.” Vương Diệp nói xong lời này, liền cầm lấy chén trà bên cạnh uống một ngụm.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên u ám và buồn bã hơn, hắn không ngờ Vương Diệp lại từ chối mình.

Thực ra cũng không thể coi là từ chối, chỉ là Vương Diệp muốn giúp Triệu Dịch Vũ, nên không thể đáp ứng những yêu cầu này của Bàn Tử.

Hơn nữa anh cũng phân thân không được.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại dứt khoát nói với Vương Diệp: “Hay là thế này đi, hai chúng ta thỏa thuận một chút, nếu có thể thuận lợi giải quyết chuyện của Triệu Dịch Vũ, cậu sẽ cùng tôi đến mộ tổ nhà tôi một chuyến, chuyện bên đó thực sự cần cậu.” Lúc đầu, hắn chỉ quyết định một mình đi học thứ này.

Nhưng Vương Diệp nói hắn học không được, bây giờ hắn chỉ có thể đặt hy vọng lên người Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt điềm tĩnh của Vương Diệp, Bàn Tử càng cố chấp nắm lấy tay anh nói: “Tôi biết chuyện này đối với cậu mà nói, không có khó khăn gì, cho nên cậu nhất định phải giúp tôi!” Bàn Tử gần như là mang theo vài phần cầu xin mà nói ra lời này.

Vương Diệp không có ý kiến gì, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh lại đi vào.

Hai người họ nhìn Bàn Tử, hơi có chút bất ngờ mở miệng nói: “Ở đây làm gì vậy?

Trông có vẻ đáng thương quá!” Hầu như đồng thanh nói ra lời này, vì bọn họ biết, tên Bàn Tử này tâm tư không hề nông cạn, hơn nữa suy nghĩ của hắn cũng nhiều hơn người khác.

Nhưng Vương Diệp lại vô cùng hờ hững nói: “Hắn không làm gì cả, chỉ ở đây nói chuyện phiếm với tôi thôi!” Nói xong lời này, Vương Diệp cũng mở ghế massage, thấy họ trực tiếp chuyển đề tài, Trương Khởi Linh biết Bàn Tử chắc chắn đang yêu cầu gì đó với Vương Diệp.

Nhưng hiện tại Vương Diệp không nhắc đến, hắn cũng không cần thiết phải nói toạc chuyện này ra.

Sau khi cân nhắc điều này, Trương Khởi Linh liền lặng lẽ nhìn Vương Diệp thao tác ghế massage.

Khi Vương Diệp thao tác ghế massage, trên mặt anh lộ ra vài phần hưởng thụ.

Bàn Tử không ngờ Vương Diệp lại lựa chọn bảo vệ mình vào lúc này, nhất thời, tâm trạng cũng trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Chuyện như vậy, là một chuyện cực kỳ mất mặt.

Ngay cả khi bình thường hắn và Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh có mối quan hệ có thể nói là không tệ.

Nhưng một khi nói ra, bọn họ chưa chắc đã không coi thường Bàn Tử, Bàn Tử cũng vì lòng tự tôn và thể diện của mình, nên mới cố ý nói riêng với Vương Diệp.

Mộ tổ bị đào đây là một chuyện cực kỳ buồn cười, hơn nữa Bàn Tử thân là người đạo mộ, vậy mà lại không biết cách tu bổ, rõ ràng là đang làm bậy.

Những năm qua những lời dạy của tổ sư gia, e rằng hắn cũng không học được bao nhiêu.

Chính vì lo lắng bọn họ sẽ chế giễu mình, nên lúc này Bàn Tử dứt khoát chọn cách im lặng, không nói một lời nào.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy, không khỏi tò mò, nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi vung tay lớn, khoác vai hắn nói: “Nào, gặp chuyện phiền lòng gì thì cứ nói thẳng với ca ca, biết đâu ca ca có thể giúp cậu giải quyết!” Nhưng Bàn Tử lại một tay đẩy Hạo Thiên Chân ra, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt bất mãn nói: “Đã nói là không sao, làm gì mà phải làm mọi chuyện trở nên tệ hại như vậy?

Hay là các cậu cho rằng tôi đang lừa dối?” Bàn Tử nói toạc ra, mọi người đều lắc đầu, Hạo Thiên Chân càng là vẻ mặt vô tội nói: “Chỉ là quan tâm cậu thôi, nếu cậu không cần quan tâm thì cứ coi như tôi chưa nói gì.” Hạo Thiên Chân nói xong lời này, cũng chủ động đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, tên này nói cho cùng thì tính khí vẫn quá nóng nảy.

Hắn cho rằng người khác sẽ chế giễu hắn, nhưng thực tế Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đã cùng hắn vào sinh ra tử bấy lâu nay.

Ba người bọn họ đã trải qua những chuyện bên trong, có thể nói là như đi Tây Thiên thỉnh kinh trải qua 81 kiếp nạn, nhưng Bàn Tử vẫn còn đề phòng.

Tuy nhiên Vương Diệp không chủ động đi khai thông, anh biết những chuyện này đều cần Bàn Tử tự mình nghĩ thông, Vương Diệp dù có giúp Bàn Tử thế nào cũng không thể giải quyết vấn đề.

Khi cân nhắc những điều này, Vương Diệp đã cùng Hạo Thiên Chân và những người khác nói chuyện phiếm vui vẻ.

Chiếc ghế massage này thực sự quá thú vị, họ chơi ở đây một lúc sau, Vương Diệp liền có chút buồn ngủ.

Thấy Vương Diệp như vậy, lúc này Trương Khởi Linh mới nhớ ra, Vương Diệp cần nghỉ ngơi, nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh lại có chút ngại ngùng nói: “Tôi quên mất chưa bảo người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho cậu, cậu đợi một chút, tôi bây giờ sẽ bảo họ đi xử lý!” Nói xong lời này, trực tiếp quay người rời đi.

Thấy Trương Khởi Linh đi, Vương Diệp không nói gì.

Lúc này Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử vẫn đứng ở đó, lại không nhịn được khẽ thở dài: “Nuôi chó ba năm, dù có vứt bỏ cũng có tình cảm, sao có người lòng lại lạnh lùng như vậy?” Hạo Thiên Chân nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Đương nhiên hắn biết Hạo Thiên Chân đang ám chỉ mình, nhưng hắn sẽ không phản ứng lại điều đó, hắn chỉ nhìn Vương Diệp cười nói: “Nếu ghế massage này thoải mái thì cậu cứ nghỉ ở đây đi, cũng không cần thiết phải sắp xếp riêng đâu!” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp chỉ điềm tĩnh gật đầu.

Tuy nhiên Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng cảm thán một câu: “Đôi khi, thân phận của mọi người có thể không phải là người thân, nhưng những chuyện đã trải qua lại nhiều hơn cả người thân, hoặc có thể coi như một gia đình, có lẽ hình đồng thủ túc (anh em như tay chân) thì thích hợp hơn.” Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc bổ sung thêm câu này.

Những lời này anh nói ra, không ngoài mục đích là khuyên Bàn Tử suy nghĩ kỹ.

Đừng cái gì cũng chôn giấu trong lòng mình, ít nhất nói ra mới có thể giải quyết vấn đề.

Bàn Tử không còn cách nào, chỉ có thể cứng rắn nhìn Vương Diệp nói: “Để tôi nghĩ thông rồi nói sau, tôi còn phải đi nghỉ đây!” Bàn Tử nói một cách qua loa.

Ngay sau đó như bị lửa đốt đít, trực tiếp rời khỏi trước mặt họ.

Thấy Bàn Tử đi vội vàng như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần u sầu.

Nhất thời Vương Diệp không biết nên nói gì.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại quay đầu lại, nhìn Vương Diệp nhíu mày.

Dường như đang trách Vương Diệp đã nói toạc chuyện ra.

Lúc này Hạo Thiên Chân lại giả vờ vẻ mặt không quan tâm: “Mặc kệ hắn có chuyện gì, chuyện này đều không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần ăn ngon uống say chơi vui là đủ rồi!” Hạo Thiên Chân vừa nói lời này, vừa mở chiếc tivi trước mặt.

Trông có vẻ vô tâm vô phế, căn bản không bận tâm đến chuyện của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của họ, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bọn họ không can thiệp vào chuyện vặt, thực ra Bàn Tử vẫn có thể giữ lại thể diện cơ bản nhất cho mình.

Vương Diệp thấy Bàn Tử cứ thế bỏ đi, càng chìm vào im lặng một lúc lâu.

Dưới sự bất lực, họ đã nghĩ đủ mọi cách, là Bàn Tử không lĩnh tình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Diệp cũng không còn khó chịu như vậy.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tuy Bàn Tử vẫn không muốn nói gì.

Nhưng không ai ép buộc hắn, thái độ mọi người đối xử với Bàn Tử vẫn khá tôn trọng, điểm này khiến Bàn Tử có chút bất ngờ.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cũng vô cùng vội vàng, cầm tài liệu báo cáo đến.

Tính mạng của hắn đang nguy cấp, trong gang tấc, phải giải quyết những thứ này, nên hắn đã chuẩn bị xong các văn kiện.

Khi hắn đặt văn kiện trước mặt Vương Diệp, không chút do dự mở miệng nói với Vương Diệp: “Những thứ này đều đã được xử lý xong rồi, tôi đã tìm được hậu duệ của bọn họ rồi!” Trên mặt hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy hắn như vậy, lập tức gật đầu, nhìn Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp lại nói: “Tuy anh đã tìm được hậu duệ của bọn họ, nhưng điều này vẫn chưa đủ, chúng ta tiếp theo, không thể quay lại ngôi mộ thất ban đầu.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra lời này.

Nơi này là nơi Triệu Dịch Vũ vừa mới sắp xếp xong, có thể phòng những người đó nghe lén.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cũng vô cùng kinh ngạc trước sự sắp xếp của Vương Diệp: “Tại sao?” Vấn đề hắn vừa hỏi ra, Vương Diệp liền cảm thấy buồn cười.

“Anh cho rằng lần này, bọn họ còn sẽ để chúng ta thuận lợi đi vào, thuận lợi đi ra sao?” Vấn đề này khiến Triệu Dịch Vũ chìm vào im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng hắn lắc đầu, chính hắn cũng biết câu trả lời.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp cũng bước lên phía trước, vỗ vai hắn, vẻ mặt kiên định nói với hắn: “Anh bây giờ chỉ cần dẫn chúng ta đến ngôi mộ thất phía trước, tất cả chuyện này có lẽ đều sẽ có những phương pháp giải quyết khác, còn những dược liệu này anh cũng phải mang theo!” Vương Diệp nói xong lời này, Triệu Dịch Vũ dứt khoát cầm lấy tờ giấy đó.

Trên tờ giấy đó ghi lại những dược liệu mà Vương Diệp cần.

Triệu Dịch Vũ nhìn những dược liệu này, trên mặt lộ ra vài phần hưng phấn.

Sau khi xem xong những dược liệu đó, Triệu Dịch Vũ dứt khoát gật đầu.

Vương Diệp không giống bọn họ, dùng đủ mọi thủ đoạn hèn hạ.

Về điểm này, Vương Diệp làm vẫn có lương tâm, không diệt cỏ tận gốc, chỉ muốn tìm cách khiến bọn họ ngứa răng căm hờn, nhưng tiếp theo Triệu Dịch Vũ sẽ lựa chọn như thế nào?

Đó là chuyện của Triệu Dịch Vũ.

Vương Diệp chỉ bảo hắn đi chuẩn bị một phần dược liệu này.

Triệu Dịch Vũ tinh thông huyền học phong thủy, tin rằng hắn biết phải làm thế nào, mới có thể khiến bọn họ phải chịu sự báo phục tương tự.

Lúc này Triệu Dịch Vũ sau khi rời đi, quay trở về từ đường của mình.

Hắn trực tiếp quỳ xuống, nhìn liệt tổ liệt tông trong từ đường.

Tâm trạng của hắn trở nên vô cùng áp lực, có lẽ là vì sự hào phóng và rộng rãi được truyền lại từ đời này sang đời khác.

Nên lúc này trước cái chết, bọn họ cũng không sợ hãi, ngược lại còn tranh giành nhau, muốn để người khác sống sót.

Hơn nữa để tìm ra câu trả lời và phá giải lời nguyền trên người, bọn họ đã dùng đủ mọi cách, những cách mà bọn họ nghĩ ra, tuyệt đối không đơn giản như Vương Diệp nghĩ.

Bây giờ Triệu Dịch Vũ cuối cùng cũng tìm ra, cách ứng phó với tất cả những phiền phức này.

Nhìn những bia mộ trước mặt, Triệu Dịch Vũ không chút do dự nói với bọn họ: “Tôi với bọn họ có thù hận không đội trời chung.” Chỉ một câu nói như vậy, đã khiến đỉnh đầu vang lên một tiếng sấm.

Nếu thật sự muốn đánh chết hắn, thì Triệu Dịch Vũ hy vọng sau khi hắn giải quyết xong những chuyện này, rồi hãy đánh chết hắn.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp: “Nói thật, chuyện như vậy cậu thực sự không chuẩn bị đi giải quyết sao?” Trong nhận thức của Hạo Thiên Chân, đây là một thời đại hòa bình, nếu có thể thông qua phương thức đàm phán, để giải quyết những thứ này, có lẽ thù hận sẽ không tiếp tục chồng chất.

Vương Diệp nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, lại không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Cậu cái gì cũng chưa từng trải qua, cậu dựa vào cái gì để khuyên nhủ bọn họ?” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Hạo Thiên Chân lập tức không có gì để nói.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới, nhìn Hạo Thiên Chân nói: “Nếu có người giết người thân nhất của cậu, cậu cho rằng cậu sẽ dung thứ cho đối phương sống trên đời này sao?” Vấn đề như vậy vừa hỏi ra, Hạo Thiên Chân không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu.

Hắn không làm được chuyện như vậy, hơn nữa cũng không thể chấp nhận.

Chương 824

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân như vậy, chỉ chìm vào im lặng một lúc lâu.

Tất cả đều là do bọn họ tự gây ra, Vương Diệp có thể làm, chỉ là giúp Triệu Dịch Vũ mà thôi, vì anh đã hứa với Triệu Dịch Vũ.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được bổ sung một câu: "Nếu chúng ta thực sự muốn giúp Triệu Dịch Vũ, chưa chắc sẽ không vì chuyện này mà vướng vào không ít phiền phức!" Sự nghiêm túc trên mặt hắn không phải giả, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại có chút buồn cười lắc đầu: "Cậu cái gì cũng không hiểu, chuyện này đâu có khó khăn như cậu nghĩ?" Lời nói của Vương Diệp khiến Trương Khởi Linh kinh ngạc, Trương Khởi Linh trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp vô cùng khó hiểu nói: "Chúng ta đều bị cuốn vào cơn bão này rồi, làm sao có thể đứng ngoài cuộc?" Vẻ mặt kinh ngạc của hắn khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, không chút do dự nói: "Đó là vì cậu nghĩ những chuyện này quá quan trọng rồi, chúng ta đi vào chỉ là dẫn hắn đi vào mà thôi, tiếp theo bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, những điều này đều là do hắn tự chọn." Lời nói đến đây, Trương Khởi Linh cũng cuối cùng đã hiểu ý Vương Diệp, hắn gật đầu, có vẻ suy tư nói: "Vậy cũng có nghĩa là, chúng ta chỉ đi cùng hắn một chuyến, nên bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến chúng ta." Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh lại không khỏi buồn cười:

"Không phải cậu nghĩ tôi muốn can thiệp vào chuyện này đến cùng chứ!" Trương Khởi Linh gật đầu, trên mặt hắn tràn đầy sự ngây thơ, hắn trải qua chuyện ít, cố chấp trong chuyện này là rất bình thường.

Vương Diệp khẽ thở dài, tự rót cho mình một chén trà, nhìn Trương Khởi Linh cũng mở miệng nói: "Cho dù tôi muốn làm vậy, nhưng Triệu Dịch Vũ cũng sẽ không cho tôi cơ hội này, đây là ân oán giữa bọn họ, nếu hắn là một người có cốt khí, hắn sẽ tự mình giải quyết, sẽ không kéo người khác vào!" Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, khi nói những lời này, anh nhìn Trương Khởi Linh, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh mỉm cười với hắn.

Chỉ có những kẻ không có cốt khí, mới kéo người khác vào cơn bão này.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đã hiểu ra, hắn gật đầu, coi như đã biết ý Vương Diệp.

Khi Triệu Dịch Vũ thu dọn đồ đạc xong xuôi đến, bên cạnh hắn không có bất kỳ ai, rất rõ ràng là chuẩn bị một mình đi vào, tuy nhiên hắn lại nhận được điện thoại của em trai mình: "Sao vậy?

Lại có chuyện gì?" Giọng điệu và thái độ của hắn tuy không tốt lắm, nhưng Vương Diệp lại có thể cảm nhận được, sự yêu thương của hắn dành cho em trai mình.

Giống như Vương Diệp dự đoán, lời nói này vừa thốt ra, người em trai đầu dây bên kia cũng không chút do dự mở miệng: "Anh có thể đừng đến nơi đó không, nơi đó hung hiểm cực ác hơn nữa cũng không phải anh có thể đối phó được, nếu phải đi thì hãy mang em theo đi, như vậy, hai chúng ta nhất định sẽ có một người sống sót đi ra!" Đề nghị của hắn lập tức bị Triệu Dịch Vũ từ chối.

Trên mặt Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần nụ cười ranh mãnh: "Nếu anh chết ở bên trong, vậy có nghĩa là bây giờ em sẽ trở thành một người bình thường sống tốt, nên nhiệm vụ truyền tông tiếp đại giao cho em rồi!” Nhưng nếu cả hai người đều đi vào, lỡ cả hai người đều chết ở bên trong, thì hương hỏa của bọn họ cũng sẽ bị cắt đứt vào lúc này.

Sau khi cân nhắc điều này, sắc mặt Triệu Dịch Vũ lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó không chút do dự nói với em trai đầu dây bên kia: “Bây giờ em cũng đừng nghĩ đến những thứ khác nữa, những yêu cầu và suy nghĩ này anh sẽ không đồng ý với em đâu!” Chưa kịp đợi em trai phản ứng lại, Triệu Dịch Vũ đã cúp điện thoại, khi cúp điện thoại, trên mặt hắn chỉ còn lại sự vội vã.

Không đợi biểu đệ kịp phản ứng, Triệu Dịch Vũ đã cúp điện thoại, khi cúp máy, trên mặt anh ta chỉ có vẻ sốt ruột.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi lắc đầu.

“Việc gì phải khổ như vậy chứ?

Hành hạ hai người cũng chẳng có lợi gì, chi bằng trực tiếp đưa cậu ta theo luôn đi.” Vương Diệp tùy tiện nói đùa một câu, khiến sắc mặt Triệu Dịch Vũ trầm xuống.

“Cậu không hiểu đâu.” Triệu Dịch Vũ không nổi nóng với Vương Diệp, chỉ dẫn đại đội xuất phát, thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp đành dẫn những người khác đi theo.

Lúc này mọi người cũng đã đến nơi Vương Diệp nói.

Nhưng họ đứng ở đây lại không nhìn thấy cảnh tượng mà họ đã thấy trên trực thăng.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải quay lại vào trực thăng, không ngờ người bước vào buồng lái lại là Triệu Dịch Vũ.

Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, vẻ mặt đầy kinh ngạc nói: “Cái gì, là anh lái thứ này sao?” Triệu Dịch Vũ nghe câu hỏi của Vương Diệp, chỉ qua loa cười với cậu ta.

“Đương nhiên là tôi lái, nếu không giao cho tôi, cậu nghĩ mọi người làm sao có thể an toàn vượt qua được?” Nói xong, Triệu Dịch Vũ trực tiếp đưa cả bốn người họ lên, họ ngồi trên trực thăng, nhìn cảnh vật bên dưới qua cửa sổ.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy tấm bản đồ địa hình hiện ra trước mặt mình, trong đầu cậu đã có một lộ trình sơ bộ, dường như biết tiếp theo nên đi thế nào.

Cậu nhíu mày, khi nhắm mắt lại, mọi thứ đều hiện rõ trong đầu, tất cả đều in sâu ở đó.

Triệu Dịch Vũ quay đầu lại nhìn Vương Diệp nói: “Cậu đã nhớ hết những thứ này rồi chứ!” Nghe Triệu Dịch Vũ hỏi, Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Lúc này, Triệu Dịch Vũ chỉ điều khiển chiếc trực thăng phía trước hạ cánh.

Nhưng ngay khi vừa đáp xuống, anh ta lại nhận được điện thoại của em trai mình.

Trên mặt anh ta chỉ có vẻ bực bội, Triệu Dịch Vũ không nghĩ ngợi gì liền cúp máy, anh ta không hề tiết lộ bất kỳ vị trí hay thông tin nào.

Vì vậy, lúc này em trai anh ta không thể tìm đến được, Vương Diệp thấy vẻ quả quyết của Triệu Dịch Vũ, trong mắt cũng hiện lên vài phần phức tạp.

Cậu nghĩ trong lòng, Triệu Dịch Vũ làm như vậy thực ra có chút không ổn, ít nhất cũng phải nói cho em trai biết mình đang ở đâu, chứ nhẹ nhàng từ chối mọi thiện ý của em trai như vậy.

Vạn nhất em trai anh ta tự mình tìm đến lại gặp nguy hiểm gì đó, không ai có thể đảm bảo những lời này, còn chưa nói ra, Triệu Dịch Vũ dường như đã biết: “Đừng lo, cậu ta không thể tìm đến đây được, tôi đã làm tốt tất cả công tác bảo mật rồi.” Nói xong, Triệu Dịch Vũ dứt khoát dẫn Vương Diệp đi về phía trước, lúc này Vương Diệp lại là người dẫn đầu, dẫn dắt họ từng bước tiến lên.

Trong khi đi, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần ý cười.

Dường như có thể dự đoán được những điều sắp xảy ra.

Vì vậy lúc này Vương Diệp vô cùng mong đợi, sắp có thể nhìn thấy ngôi mộ thất đó, ngôi mộ thất đó được xây dựng một cách âm thầm, không có bất kỳ ghi chép nào trong dã sử hay chính sử.

Điều đó nói lên rằng hậu tộc của họ vô cùng lớn mạnh, có lẽ cũng vì chiếm cứ lợi thế nơi đây, nên những dòng chính hậu duệ của họ mới có thể giao thoa như vậy, nếu không làm sao có thể xây dựng một ngôi mộ thất lớn đến thế.

Những suy nghĩ này xuất hiện không phải là không có khả năng, nhưng Vương Diệp đi chưa được vài bước, Trương Khởi Linh đột nhiên nhíu mày nói: “Đất ở đây hình như sẽ lún xuống.” Anh ấy vừa nói vừa đi sang một bên, anh ấy nhấc chân lên, đi chưa được vài bước đã cảm thấy khó nhấc chân, dường như dưới chân có nam châm hút chặt lấy chân anh.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp vội vàng đi tới nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, chỗ này làm sao có thể có vấn đề được.” Cậu vừa nói vừa cúi người xuống, sau đó nhặt một nắm đất lên, đúng như dự đoán của cậu, khối đất này quả nhiên có tính dính nhất định khiến người ta lún xuống.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, Trương Khởi Linh cũng vậy.

Không khí trong chốc lát rơi vào trạng thái vô cùng quỷ dị, họ đã đi đến đây rồi, muốn rời đi phải từ từ.

Một khi vội vàng, lúc này, rất có thể sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp liền bình tĩnh đi từng bước ra khỏi đây, trong khi đi, trên mặt cậu vẫn mang theo vài phần ý cười.

Cậu đi đặc biệt chậm, lúc này cũng quay đầu lại nhìn những người phía sau.

“Đi theo bước chân của tôi, cố gắng để diện tích tiếp xúc với mặt đất lớn hơn một chút, tiếp theo nhanh chóng rời khỏi đây, nhớ kỹ nhất định phải đi chậm rãi!” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử lại cười khổ lắc đầu.

“Tôi không đi được, chú xem cái thể trọng này của tôi, trực tiếp chìm xuống rồi.” Trên mặt anh ta mang theo vài phần sốt ruột.

Có lẽ vì phần mộ tổ tiên bị phá hủy, nên lúc này Bàn Tử cũng không đặc biệt sốt ruột.

Dù sao đối với Bàn Tử mà nói, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng mặt mũi không thể mất.

Anh ta trở về nơi tổ phần, những người đó chỉ sẽ chế giễu anh ta, đã vậy, chi bằng trực tiếp chết ở đây cho rồi, Bàn Tử nghĩ trong lòng.

Ngược lại, anh ta từ từ đợi Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Bàn Tử thậm chí không muốn tự cứu, nhìn hoàn cảnh xung quanh mình, nơi đây cây cối liên tục, những cây này có thể bám rễ ở đây.

Điều đó có nghĩa là những cây này, có lẽ có thể giúp họ rời đi, cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp không chút do dự lấy từ trong ngực mình ra một sợi dây thừng.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp đã buộc dây thừng lên ngọn cây.

Sợi dây thừng được buộc chặt, Vương Diệp cũng đưa sợi dây thừng cho Bàn Tử, Vương Diệp dẫn đầu leo lên theo sợi dây thừng.

Nhưng Bàn Tử còn chưa bắt đầu giãy giụa, Vương Diệp đã thấy một con rắn bò xuống theo sợi dây thừng, Bàn Tử bị dọa đến gà bay chó chạy, trực tiếp vứt sợi dây thừng ra.

Lúc này Triệu Dịch Vũ lại vô cùng khó chịu, ấn con rắn đó xuống bùn.

“Cũng không có độc, cậu sốt ruột cái gì?” Anh ta nói xong, liền nhận lấy sợi dây thừng, để Vương Diệp tiếp tục leo.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, chỉ từng chút một mò mẫm đi lên.

Trong khi Vương Diệp leo lên, Bàn Tử thấy hai người họ lại to gan như vậy cũng không nhịn được nói: “Hai người thật sự không sợ chết, nhưng tôi thì không giống hai người, tôi là người tương đối sợ chết!” Bàn Tử giả vờ nói ra lời này, Vương Diệp nghe thấy, lườm một cái không để ý đến anh ta, cậu từ thân cây leo lên đến ngọn cây.

Lúc đó mới phát hiện ở đây có vô số rắn, nhưng những con rắn này không tấn công cậu, chỉ là Vương Diệp dám chắc chắn rằng nếu Bàn Tử leo lên.

Nếu không những con rắn này sẽ tấn công vật khổng lồ đó trước.

Cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp chỉ có thể đáp xuống đất, sau đó cầm sợi dây thừng kéo Bàn Tử từng chút một ra.

Những người khác đều đã rời khỏi chốn quỷ quái đó, nhưng Bàn

Tử vẫn đang khổ sở giãy giụa, Vương Diệp thấy bắp chân anh ta đã cắm sâu xuống.

Thấy Bàn Tử không chịu dùng sức, Vương Diệp đột nhiên nháy mắt ra hiệu cho Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh gật đầu, dứt khoát rời đi.

Bàn Tử không để ý, mà nhìn Hạo Thiên Chân vội vàng nói: “Cậu mau dùng sức kéo đi, nhanh đưa tôi ra ngoài, tôi không muốn chết!” Giọng Bàn Tử đầy sốt ruột, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại chỉ qua loa lườm một cái.

“Dù có đưa anh ra ngoài, thì sao chứ?” Vương Diệp hỏi xong, tâm trạng Bàn Tử lập tức rơi xuống đáy vực.

Quả nhiên cũng ứng nghiệm câu nói kia, người ta khi muốn chết ngay cả ông trời cũng sẽ giúp một tay.

Nghĩ đến những điều này, tâm trạng Bàn Tử càng thêm chán nản vô cùng.

Anh ta trực tiếp buông sợi dây thừng trong tay, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, lúc này tiếng sói tru vang lên bên tai.

Hạo Thiên Chân bị dọa giật mình, nhìn Triệu Dịch Vũ bên cạnh, không chút do dự kéo tay Triệu Dịch Vũ nói: “Vậy chúng ta mau đi đi, sói đến rồi đừng quản những người này nữa!” Anh ta vừa nói vừa nhanh chóng chạy đi, thấy anh ta muốn chạy như vậy, Bàn Tử càng tức giận gầm lên với anh ta: “Sao mày có thể bỏ rơi tao, chúng ta là anh em sinh tử, kết quả mày bây giờ lại làm chuyện như vậy, mày sao có thể xứng đáng với tao?” Giọng Bàn Tử đầy sốt ruột, cho dù vừa rồi anh ta có vẻ muốn tìm đến cái chết, nhưng sự thật khi cái chết thực sự đến, Bàn Tử làm sao có thể thản nhiên chấp nhận được.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, chỉ kéo sợi dây thừng trong tay nói: “Nếu anh không muốn chết thì mau theo kịp, họ đã chạy rồi, tôi cho anh thêm một cơ hội, sợi dây này nếu anh không tự mình dùng sức thì tôi sẽ trực tiếp buông tay.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mắt Bàn Tử tròn xoe, nhìn Vương Diệp vô cùng bực bội nói: “Mày cũng là kẻ tham sống sợ chết, tao coi như đã nhìn thấu rồi, lũ người các người không ai đáng tin cậy!” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy phẫn hận, cho dù ban đầu anh ta muốn tìm chết.

Bây giờ anh ta cũng không muốn bị bầy sói cắn chết sống sờ sờ, chỉ có thể dùng sức hai chân, không ngừng đạp vào bên trong.

Thấy Bàn Tử cuối cùng cũng có chút ý chí cầu sinh, Vương Diệp thuận tay kéo một cái trực tiếp kéo anh ta ra.

Vì chỗ Bàn Tử lún xuống không sâu lắm, nên kéo Bàn Tử ra vẫn là một chuyện dễ dàng.

Sau khi bò ra ngoài, anh ta cũng không thèm để ý mình toàn thân mệt mỏi, trực tiếp đi về phía Hạo Thiên Chân và bọn họ đã rời đi.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp hiếm khi cười mãn ý.

Lúc đó Bàn Tử cũng thấy Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh bọn họ đi ra từ bụi cây.

Trên mặt họ mang theo vài phần ý cười, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn họ nói: “Chuyện gì vậy?

Không phải có sói sao?

Các người ở đây làm gì?

Chương 825

Mau chạy đi chứ!” Vừa nói vừa làm động tác chạy nhỏ, nhưng những người khác đều đứng đó, mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của họ, trong lòng càng hận đến nghiến răng.

Lúc này Vương Diệp đi tới, nhìn Bàn Tử giải thích mọi nguyên do, Bàn Tử lúc này mới biết, tất cả đều là Vương Diệp cố ý trêu chọc mình.

Anh ta trừng mắt tròn xoe, nắm chặt nắm đấm, không nhịn được gầm lên với Vương Diệp một tiếng: “Mấy người sao có thể làm như vậy chứ, mấy người có biết làm như vậy là đang hại tôi không, tôi sẽ bị mấy người hại chết ngay lập tức!” Giọng Bàn Tử đầy kích động, trong khóe mắt cũng có nước mắt chực trào.

Anh ta trông thật đáng thương và vô tội, nhưng Vương Diệp lại không nghĩ vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt qua loa nói: “Nếu không phải vừa rồi chúng ta cố ý dọa anh, thì anh chắc còn đang lăn lộn trong cái hố bùn đó không ngừng đấy!” Vương Diệp nói xong, không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, liền trực tiếp đi sang chỗ khác.

Thấy Vương Diệp rời đi như vậy, Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, trong mắt anh ta hiện lên một tia kỳ lạ, anh ta cũng không nghĩ tới, những suy nghĩ đó của mình, lại bị Vương Diệp nhìn thấu.

Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, trong mắt tràn đầy thống khổ.

Anh ta không nói ra được lời xin lỗi, vì không ai biết anh ta đã trải qua chuyện gì, hơn nữa anh ta cũng không thể cúi đầu trước hiện thực.

Thấy Bàn Tử vẫn cố chấp như vậy, Vương Diệp cũng không ép buộc anh ta.

Chỉ lặng lẽ đi, nhìn khung cảnh trước mắt, không ngờ khu rừng này lại là một rừng rắn.

Đối với đa số mọi người mà nói, chỉ cần thấy rắn, họ sẽ lập tức bỏ chạy, nhưng Vương Diệp nhìn khu rừng rắn trước mắt, trong đầu lại nảy ra một ý niệm táo bạo.

“Cậu nói nơi chúng ta nhìn thấy, có thể có thông với mộ thất chính của họ không?” Câu hỏi vừa hỏi ra, không ai trả lời Vương Diệp.

Thấy họ im lặng không nói gì, Vương Diệp trực tiếp đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

“Cậu nghĩ sao?” Trước đây Vương Diệp thích tự mình phát huy, nhưng bây giờ cậu càng muốn nhường cơ hội cho Trương Khởi Linh, cậu cảm thấy Trương Khởi Linh có lẽ có thể cho cậu một câu trả lời thỏa đáng hơn.

Đúng như dự đoán của cậu, khi Vương Diệp hỏi ra những câu hỏi này, Trương Khởi Linh không chút do dự mở miệng: “Thông với nhau là không thể, những con rắn này sẽ đào hang, nên dù chúng có bò ra từ nơi đó đến đây cư trú, nhưng chúng ta cũng không nhất định có thể thông qua nơi đó để đến mộ thất chính của chúng.” Khi câu nói này vừa nói ra, Vương Diệp mãn ý cười, giơ ngón cái lên, không chút do dự khen ngợi: “Không hổ là người tôi dẫn dắt, cũng coi như thông minh!” Giọng Vương Diệp đầy phấn khích không phải là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người đều im lặng.

Hạo Thiên Chân chỉ vỗ đầu mình, vẻ mặt ảo não nhìn Vương Diệp mỉm cười, Vương Diệp vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, liền biết anh ta nhất định đã đoán sai rồi.

Cậu nhìn Hạo Thiên Chân, có chút bất đắc dĩ nói: “Vấn đề đơn giản suy nghĩ kỹ một chút là biết ngay thôi!” Vương Diệp tiếp tục dẫn họ đi về phía trước, dù sao họ cũng đã gặp phải một con đường tương đối bình thường.

Nhưng lúc này Bàn Tử, lại đột nhiên động động mũi mình, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Sao tôi lại ngửi thấy mùi kỳ lạ đó nữa, chỗ này chẳng lẽ có một ổ rắn đang ấp trứng sao?” Khi Bàn Tử nói ra câu này, Vương Diệp chỉ cảm thấy buồn cười.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt qua loa nói: “Xung quanh anh toàn là rắn, anh thấy ở đây không có ổ rắn là một chuyện rất kỳ lạ sao?” Câu hỏi này vừa hỏi ra, Bàn Tử cũng hiểu ý Vương Diệp, anh ta sờ sờ mũi mình, nhưng giây tiếp theo lại đột nhiên kéo Vương Diệp không cho Vương Diệp đi tiếp.

Anh ta hắc hắc cười rộ lên, trông có vẻ hơi bẩn bựa.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của anh ta, trong mắt lóe lên vài phần bực bội.

“Cậu mau nhìn xem chỗ này nhấp nhô kìa!” Giọng anh ta đầy kích động, Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử, ý thức được có chuyện không ổn đang xảy ra.

Cậu nhíu mày, trên mặt tràn đầy mệt mỏi và phức tạp.

Cậu đặt chân mình lên, nhẹ nhàng giẫm một cái, một khe nứt đất xuất hiện trước mắt.

Giống như lớp vỏ bị rách một đường nứt, điểm này khiến Vương Diệp cảm thấy có chút băn khoăn, lúc này Triệu Dịch Vũ chỉ thông qua khe nứt này, nhìn thấy vô số trứng rắn bên trong.

Nhìn những quả trứng rắn đó, Triệu Dịch Vũ đột nhiên cười nói: “Đem cả ổ này tiêu diệt hết, e rằng chúng có thể đuổi chúng ta đến chân trời góc bể!” Nghe Triệu Dịch Vũ nói vậy, Vương Diệp không phản bác.

Lúc này Vương Diệp muốn bước qua đây, e rằng vẫn còn rất khó khăn.

Bởi vì không chỉ có diện tích nhỏ trước mặt này nhấp nhô, mà còn có cả những nơi xa phía trước nữa.

Những nơi đó trông không có vấn đề gì đặc biệt lớn, ngoài điểm này ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy, những nơi khác có một số hố nước.

Nói là hố nước, nhưng thực tế, chỉ là do nhấp nhô, ánh nắng mặt trời phản chiếu ra mà thôi.

Nghĩ đến những điều này, trong mắt Vương Diệp hiện lên một tia kỳ lạ.

Cậu đã lâu không mở miệng nói chuyện.

Khi Vương Diệp cảm thấy đau đầu vì điều này.

Bàn Tử đã vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói: “Xem ra chúng ta phải chịu mệnh rồi, chỉ có thể quay lại đường cũ, cứ tiếp tục đi như thế này không phải là cách!” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp tuy không phản bác, nhưng cậu lại không tin mệnh, cậu luôn cảm thấy cứ tiếp tục đi xuống, có thể sẽ có những phát hiện không giống nhau.

Vương Diệp từng bước đi xuống.

Chỉ tiếc là đi chưa được vài bước, khe nứt trước mặt càng lúc càng lớn, Bàn Tử chỉ có thể kéo tay Vương Diệp trở lại.

Lúc này Vương Diệp nhìn khe nứt đó, đột nhiên cười nói: “Họ vì bảo vệ mộ thất tổ tiên của mình, thật sự đã dùng hết mọi thủ đoạn và cách thức.” Giọng Vương Diệp đầy cảm thán, chỉ là lời nói này vừa thốt ra, đối với Triệu Dịch Vũ thực ra là một sự tổn thương.

Triệu Dịch Vũ nhíu mày, nhìn Vương Diệp không nói nên lời.

Vương Diệp chỉ có thể dẫn họ quay lại đường cũ.

Nhưng trong quá trình quay lại đường cũ, Vương Diệp lại từ cành cây bên cạnh, chặt xuống một đoạn lớn, sau đó, trải lên trên mặt đất bùn phía trước.

Sau khi trải lên, Vương Diệp bình ổn bước qua, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại vẻ mặt không yên tâm nói: “Cẩn thận một chút, nhất định phải tăng tốc độ, đừng dừng lại quá lâu ở đó, tôi lo chỗ đó không thể chịu được trọng lượng của anh!” Vương Diệp vừa nói vừa trải lá cây lên trên, ngoài điểm này ra, cành cây làm khung xương chính, có thể chống đỡ cho họ đứng dậy và đi lại ở đó.

Trong khi Vương Diệp đi về phía trước.

Trên mặt Bàn Tử cũng hiện lên vài phần phức tạp, nhìn Vương Diệp, sau đó nhanh chóng bước lên.

Có lẽ vì cách Vương Diệp nghĩ ra đủ cao minh, nên bây giờ họ đã thuận lợi vượt qua cửa ải này, Bàn Tử không nhịn được giơ ngón cái lên, nhìn Vương Diệp trong mắt tràn đầy phấn khích.

Anh ta càng như vậy, càng khiến Vương Diệp cười khổ.

Khi đến chỗ đất bằng phẳng trước mắt này, Vương Diệp cuối cùng cũng thấy được cảnh tượng y hệt như mình đã thấy trên máy bay.

Chỉ tiếc là trên mặt đất bằng phẳng trước mắt này, vẫn còn có chút nhấp nhô.

Họ đã bố trí tất cả các ổ rắn ở đây, vậy bình thường họ phải đi vào từ đâu?

Câu hỏi như vậy cứ quanh quẩn trong đầu, không ai có thể cho cậu câu trả lời.

Nhưng lúc này Vương Diệp đại khái đã đoán được một số điều.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: "Theo tôi đến đây!" Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng Bàn Tử không ngờ, sau khi mình đi theo Vương Diệp, anh ta lại bước hụt một cái trực tiếp lún xuống.

May mà Vương Diệp nhanh mắt nhanh tay, kịp thời kéo Bàn Tử lại, nếu không Bàn Tử thật sự sẽ giẫm nát trứng rắn bên trong bằng một bước chân.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp hiện lên vài phần vô tội, nhìn chằm chằm Bàn Tử cũng không nhịn được giang tay nói: "Lớp vỏ này tôi tự mình không dám phá, nên tôi phải tìm một cơ hội." Bàn Tử không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra đây là Vương Diệp cố ý giở trò, nên Vương Diệp cũng cố ý giải thích một phen.

Tuy nhiên lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt bất mãn nói: "Rồi cậu có thể gài bẫy tôi, cậu có biết, nếu tôi một bước giẫm nát hết những quả trứng rắn này, tiếp theo sẽ có chuyện gì không?" Giọng Bàn Tử tràn đầy phẫn nộ, Thương Ngọc chết thế nào anh ta không biết, nhưng kết cục cuối cùng của Thương Ngọc là gì, anh ta đoán cũng có thể đoán được.

Vì vậy lúc này anh ta không muốn lịch sử lặp lại, nhìn Vương Diệp trong mắt chỉ có sự bất mãn nồng đậm.

Vương Diệp bị anh ta nhìn chằm chằm như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần vô tội.

“Tôi cũng không phải cố ý, tôi chỉ là không cẩn thận, hơn nữa nguy hiểm như vậy tôi cũng không để anh phải gánh chịu, nên bây giờ anh vẫn đừng trách tôi, vì tiếp theo anh vẫn cần phải dựa vào tôi!” Vương Diệp nhướng mày với anh ta, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Có lẽ vì năng lực của mình mạnh mẽ, nên lúc này Vương Diệp, căn bản không sợ những thứ này.

Bàn Tử thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Vương Diệp, cũng chìm vào im lặng một lúc lâu.

Anh ta không nói nên lời, ngoài việc qua loa đối phó với Vương Diệp ra, không còn cách nào khác.

Vương Diệp và Bàn Tử nhìn nhau, lại mặt không đỏ tim không đập nhanh, lúc này Trương Khởi Linh cũng trực tiếp đi tới, kéo tay Bàn Tử nói: “Anh cứ dĩ hòa vi quý đi, chuyện này không có gì đáng để so đo.” Nói thật, Trương Khởi Linh còn hy vọng chuyện như vậy, là giao cho anh ta làm.

Nhưng Trương Khởi Linh và những người khác quá nhẹ cân.

Vương Diệp vừa rồi cũng tự mình thử một phen, nhất định phải là người có trọng lượng nặng hơn mới có thể đạp vỡ nó, hơn nữa lần này, độ dày của lớp vỏ đất này còn dày hơn lần trước cậu nhìn thấy.

Vì vậy lúc này Vương Diệp cũng đang thầm suy đoán, có lẽ giao cho Bàn Tử, Bàn Tử có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng Bàn Tử lại không buông tha, nhìn Vương Diệp trong mắt chỉ có sự phẫn nộ nồng đậm, dường như chuyện này Vương Diệp làm vô cùng tồi tệ.

Anh ta ngoài phẫn nộ ra, cũng không nói được những lời khác, dù sao lúc này, anh ta chỉ có thể âm thầm chấp nhận.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại vỗ vai anh ta, an ủi nói: “Đừng như đàn bà vậy, không có chuyện gì xảy ra cả, cứ thản nhiên chấp nhận đi!” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười.

Chỉ tiếc là lời nói này của cậu, lại không nhận được sự đồng tình của Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bực bội nói: “Chính anh rõ ràng biết làm như vậy có nguy hiểm, nhưng anh vẫn muốn đẩy tôi đi, chỉ riêng điểm này đã nói lên anh là người cực kỳ vô trách nhiệm!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, cố ý không để ý đến anh ta ai biết tên này còn lảm nhảm nói ra một tràng dài.

Vương Diệp vừa nghe anh ta nói, vừa gật đầu, thấy sắc mặt Bàn Tử hơi tốt lên, Vương Diệp lại tiến tới mỉm cười nói với anh ta: “Bây giờ chắc đã nguôi giận rồi chứ?” Khi Vương Diệp hỏi xong, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không hề yếu thế nói: “Tuy đã nguôi rồi, nhưng điều này không có nghĩa là tôi có thể quên chuyện này!” Bàn Tử vừa nói vừa nhấc cằm lên, anh ta bày tỏ lập trường của mình rất rõ ràng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ cười hì hì gật đầu.

“Không thành vấn đề!” Thấy Vương Diệp đồng ý sảng khoái như vậy, trong lòng Bàn Tử cũng cảm thấy có chút không ổn.

Lúc này Trương Khởi Linh, càng không chút do dự đi tới, nhìn Vương Diệp nói: “Kẻ này đã không chịu nghe lệnh của cậu, vậy cậu có thể để tôi làm!

Tôi nghĩ sẽ làm hoàn hảo hơn anh ta, sẽ không như anh ta lắm chuyện!” Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ ghét bỏ, nhìn Bàn Tử trong mắt chỉ có sự phiền phức nồng đậm, thực ra trong lòng Bàn Tử cũng hiểu.

Những yêu cầu này mình đưa ra, đối với Vương Diệp mà nói, thực ra cũng là một sự tổn thương.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại đột nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Nói cho cùng chuyện này...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

“Tiếp tục phối hợp với tôi đi, tôi còn cần anh đi những chỗ đó giẫm một chút, không cần giống như vừa nãy trực tiếp đạp xuống!” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp khiến Bàn Tử cười rộ lên, Bàn Tử suy nghĩ một chút, dứt khoát làm theo lời Vương Diệp nói.

Bàn Tử một chân giẫm lên trên.

Chương 826

Trong khi anh ta giẫm nát lớp vỏ đất đó, nhìn thấy những quả trứng rắn dày đặc bên trong, chỉ cần nhìn một cái đã thấy đáng sợ.

Anh ta nhắm mắt lại giẫm nát từng lớp vỏ đất một.

Thấy động tác của Bàn Tử, Vương Diệp mãn ý cười rộ lên, lúc này Trương Khởi Linh, lại vô cùng khó hiểu nói: “Tôi có chút không hiểu, nguyên nhân cậu làm chuyện này là gì?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Anh ấy nhìn chằm chằm những quả trứng rắn đó, bản thân anh ấy không có cách nào giải quyết, Vương Diệp cũng không có cách nào, vậy bây giờ giẫm nát lớp vỏ đất, là để những con rắn bên trong bò ra ngoài sao.

Trong lòng Trương Khởi Linh ôm những câu hỏi này, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại không chút do dự nói: “Là để những quả trứng rắn này chuyển nhà!” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích, lúc này Vương Diệp cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, mà không chút do dự lấy thuốc xịt trong tay ra.

Những loại thuốc xịt này đều là thuốc đuổi rắn đuổi côn trùng, khi cậu xịt vào mỗi một nơi, Vương Diệp cũng nghe thấy, âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai.

Không kịp nghĩ nhiều, Vương Diệp vội vàng dẫn Trương Khởi Linh và những người khác nhanh chóng rời đi.

Trong khi Vương Diệp dẫn họ rời đi, trên mặt cậu cũng hiện lên vài phần kỳ lạ, lúc này mọi người nhìn thấy vô số rắn, lăn lộn qua lại trong khe nứt đất.

Hiển nhiên, chúng đang mang tất cả trứng rắn đi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp chìm vào im lặng một lúc lâu.

Không lâu sau, khi Vương Diệp đi qua, bên dưới trống rỗng một mảng, không thấy bất kỳ quả trứng rắn nào, trong chốc lát Vương Diệp nhìn thuốc xịt trong tay, cũng không nhịn được muốn cười.

Bàn Tử tiến tới, nhìn Vương Diệp vô cùng vui vẻ nói: “Trong tay cậu cầm cái gì vậy?

Có thể cho tôi không?” Giọng anh ta lộ ra vài phần phấn khích, rất rõ ràng, chỉ vì loại thuốc xịt trong tay Vương Diệp, đối với anh ta có lẽ sẽ có tác dụng nhất định.

Nên anh ta mới cố ý đến lấy lòng.

Vương Diệp lắc đầu, không chút do dự nhét nó vào trong ba lô của mình, không đồng ý.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Anh ta nhíu mày, trong mắt hiện lên vài phần kỳ lạ.

Lúc này Vương Diệp chỉ dẫn họ, từng chút một đi vào từ đây, trên mặt đất là những đường vân kỳ lạ, khúc khuỷu.

Rất hiển nhiên, những con rắn đó dày đặc bò qua đây, trứng rắn cũng bị chúng dẫn đến một nơi khác.

Nhưng không thể đoán được là, bây giờ tính khí của chúng chắc chắn vô cùng nóng nảy.

Nếu một khi xuất hiện trước mặt chúng, có lẽ còn sẽ gây ra sự tấn công của chúng.

Cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp dứt khoát dẫn Bàn Tử, quay người rời khỏi nơi này.

“Vẫn là hai ngày nữa rồi quay lại đi!” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lập tức reo hò, vô cùng vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái chốn quỷ quái này!” Nhưng Vương Diệp lại đột nhiên đưa tất cả thuốc xịt qua, nhìn Bàn Tử, cậu không chút do dự mở miệng nói: “Vừa nãy anh không phải muốn cái bình xịt này sao?” Vương Diệp vừa nói vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu, mắt sáng rực, nhìn bình xịt cậu đưa tới.

Anh ta tưởng Vương Diệp bằng lòng đưa bình xịt cho anh ta.

Không ngờ, khi Vương Diệp đưa bình xịt cho anh ta, cũng mở miệng ra lệnh cho anh ta: “Vì anh đã cầm bình xịt này rồi, vậy tiếp theo anh cứ xịt một chút vào chỗ này đi!” Giọng Vương Diệp đầy phấn khích, sau đó dẫn những người khác dứt khoát rời khỏi nơi này.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng lúc càng khó coi.

Ngoài Vương Diệp ra, những người khác đều đi theo họ rời đi.

Ở đây chỉ còn lại một mình anh ta đứng ngây ra đó, anh ta một mình ở đây, tổng không thể thật sự làm theo lời Vương Diệp nói, đặc biệt là bên trong này.

Lại còn có nhiều rắn như vậy bò lổm ngổm bên trong.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, anh ta liền cảm thấy da đầu tê dại.

Anh ta nhìn sườn đất trước mặt, không chút do dự vươn tay muốn bò lên.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền vẻ mặt quả quyết kéo tay anh ta.

“Anh muốn bò lên sao?” Bàn Tử dứt khoát gật đầu, nhìn Vương

Diệp, trong mắt lộ ra vẻ phấn khích.

Anh ta tưởng Vương Diệp bằng lòng kéo anh ta lên.

Nhưng Vương Diệp lại không chút do dự lắc đầu từ chối.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp càng vẻ mặt kiên định nói: “Anh cứ xịt hết những thứ thuốc xịt đó đi, những loại thuốc này có thể tạm thời bảo vệ an toàn cho anh, nếu anh cố chấp muốn bò lên, vậy thì anh cứ từ từ bò đi.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử không còn tiếp tục xoắn xuýt nữa.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể cầm bình xịt, cứng đầu, xịt thuốc vào mỗi một nơi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, thấy anh ta làm tất cả công việc này một cách tỉ mỉ.

Đợi Bàn Tử hoàn thành hết, Vương Diệp mới đưa tay kéo anh ta lên.

Khi Anh béo hoàn thành mọi thứ, Vương Diệp mới đưa tay kéo cậu ta lên. "Yên tâm đi, tôi thật sự sẽ không hại anh đâu.

Tôi làm vậy là vì sự an toàn của mọi người, nếu không thì mấy cái bình xịt này tôi chuẩn bị làm gì chứ?" Vương Diệp nói với vẻ lêu lổng.

Nếu không phải vì đã lớn tuổi, có lẽ bây giờ Anh béo thật sự đã tin lời cậu ta.

Thế nhưng lúc này Hạo Thiên Chân đã tin lời Vương Diệp nói, nhìn Anh béo, trong mắt cậu ta cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cậu ta không kìm được mà nói với Anh béo: "Anh nên trân trọng cơ hội này đi, vì tôi và Trương Khởi Linh còn chưa được Vương

Diệp sai bảo bao giờ, bây giờ anh được Vương Diệp để mắt tới, đó là vinh hạnh của anh đấy!" Sau khi nói xong, không đợi Anh béo kịp phản ứng, cậu ta lại cười hì hì bổ sung thêm một câu: "Tôi cảm giác có lẽ vì anh béo hơn, nên Vương Diệp mới bảo anh ở dưới đó xịt mấy cái bình xịt kia, vì lũ rắn kia hình như không thích ăn thịt mỡ!" Giọng điệu của cậu ta mang theo vài phần phấn khích, nhưng Anh béo nghe xong lại không tài nào cười nổi.

Anh ta trừng mắt nhìn Vương Diệp, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái.

Anh ta thậm chí còn không hiểu, Vương Diệp đã tẩy não nhiều người như vậy trong chốc lát bằng cách nào, còn khiến Hạo Thiên Chân trở thành một trong những fan trung thành của Vương Diệp nữa chứ.

Lúc này Anh béo không nói nên lời, nhưng Vương Diệp lại dẫn họ đi sang một bên khác.

Vương Diệp mắc một tấm lưới giữa hai cái cây, họ trực tiếp nằm lên đó nghỉ ngơi.

Mặc dù xung quanh có rắn bò qua, nhưng Vương Diệp đã rải một ít Hùng hoàng phấn lên trên.

Khiến cho lũ rắn kia căn bản không dám tùy tiện bén mảng tới.

Họ ở trên những tấm lưới đó, mỗi người một tấm yên tĩnh nghỉ ngơi.

Anh béo nằm trên lưới, trong lòng lại cảm thấy có gì đó không ổn, luôn có cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Anh béo nhíu mày, nhìn về phía Hạo Thiên Chân, sau đó mở miệng hỏi dồn: "Nói thật, tôi hơi không hiểu, vừa nãy cậu nói cái gì vậy, rắn không thích ăn thịt mỡ là sao?" Khi câu hỏi của anh ta được đặt ra, không ngờ câu trả lời của Hạo Thiên Chân lại khiến anh ta biến sắc:

"Tôi nói bậy bạ đấy à, rắn sao có thể không thích ăn thịt mỡ được, thịt gì chúng cũng thích hết mà!" Hạo Thiên Chân nói xong câu đó, trên mặt vẫn mang vài phần phấn khích.

Thấy Anh béo có vẻ khó chấp nhận, cậu ta lại không nhịn được nhướng mày trêu chọc Anh béo một câu: "Nhưng mà, với thân hình to lớn như anh, lỡ đâu có một con rắn khổng lồ tới, e rằng nó sẽ nuốt chửng anh trong một miếng, Hùng hoàng phấn đó chắc cũng không cản được nó đâu!" Khi những lời này nói ra, sắc mặt Anh béo trở nên vô cùng khó coi.

Cái tên này sao cứ thích nói mấy lời xui xẻo thế, khiến Anh béo lúc này khó lòng chấp nhận nổi.

Anh béo nhíu mày, không tiếp tục đáp lại Hạo Thiên Chân nữa.

Lúc này anh ta chỉ mong thật sự đừng có con rắn khổng lồ nào tới, lỡ đâu nó thật sự nuốt chửng anh ta trong một miếng.

Vậy thì anh ta thảm rồi.

Khi ngủ đến nửa đêm, ngọn đuốc trước mặt đã lụi bớt, lúc này Vương Diệp không chút do dự nhảy xuống thêm củi.

Anh béo nửa tỉnh nửa mê gãi ngứa, nhưng lại cảm thấy trên người mình hình như có thứ gì đó đang cọ xát.

Anh béo nhíu mày, đột nhiên cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn.

Lúc này Anh béo lại phát hiện mình căn bản không thể mở mắt ra, nhưng Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía Anh béo, lại thấy một khối bóng đen khổng lồ.

Cậu ta không chút do dự cầm lấy con dao găm trong tay, đâm thẳng vào mặt Anh béo.

Giây tiếp theo, máu văng lên mặt Anh béo.

Anh béo bị chất lỏng ấm nóng đó làm cho sợ hãi, trợn tròn mắt.

Trên mặt Anh béo đầy vẻ căng thẳng, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Cậu đang làm gì ở đây?" Khi Anh béo nói những lời này, giọng điệu anh ta mang theo vài phần run rẩy.

Không ngờ, Vương Diệp nghe Anh béo nói xong, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh, nhìn Anh béo thản nhiên nói: "Anh nhìn xem trên người anh là cái gì?" Khi Vương Diệp nói ra lời này, cậu ta đã nhảy xuống từ trước mặt Anh béo.

Cậu ta cũng là bất đắc dĩ, nếu không sẽ không làm ra hành động như vậy.

Con rắn khổng lồ kia xem ra đã chuẩn bị nuốt chửng Anh béo vào bụng rồi.

Ngọn đuốc trước mặt được Vương Diệp thêm củi hết lần này đến lần khác, lửa cháy ngày càng mạnh, tất cả mọi người đều bị hơi nóng đó đánh thức.

Hạo Thiên Chân mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói: "Không cần thêm nhiều củi thế đâu, đốt nhanh như vậy thì tối chúng ta sẽ không còn củi nữa!" Tuy nhiên, lời nói của Hạo Thiên Chân lại không nhận được hồi đáp từ Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cảm thấy khó hiểu, cũng ngẩng đầu nhìn tới.

Cậu ta thấy trên người Anh béo đang quấn một con rắn khổng lồ, cái đuôi của con rắn đó to như bắp chân Anh béo, hơn nữa một con rắn to lớn như vậy quấn trên người trông cực kỳ đáng sợ!

Nó còn lớn hơn cả những túi khí an toàn, đầu của nó rộng tới nửa mét!

Một ngụm này mà táp xuống, thật sự có thể nuốt chửng cả người

Anh béo vào bụng.

Cũng như ứng nghiệm với câu nói của cậu ta, rắn đều thích ăn thịt mỡ, đặc biệt là loại "heo mỡ" như Anh béo.

Khi liên tưởng tới điều này, trên mặt Hạo Thiên Chân chỉ còn lại vẻ áy náy, đều tại cậu ta nói bậy bạ, nếu không thì chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra.

Chỉ là bây giờ cậu ta căn bản không thể đối diện với Anh béo, vì nhìn con rắn kia, cậu ta đã sắp ngất rồi.

Chương 827

Anh béo còn thê thảm hơn, nhưng vì con rắn này đã chết, Vương Diệp một nhát dao đâm vào đầu nó.

Con rắn này ngoài việc siết chặt lấy anh ta, không còn lựa chọn nào khác.

Thế nhưng khi Anh béo quăng đầu rắn xuống, thân rắn cũng không còn sức lực.

Anh béo vội vàng đá nó xuống, Vương Diệp đã đâm vào đầu nó, phá hủy thần kinh não bộ của nó, nên con rắn này không có giằng co với Anh béo.

Nếu không Vương Diệp không phát hiện ra tất cả những điều này, chắc chắn Anh béo đã gặp nguy hiểm rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Anh béo, trong mắt lóe lên vài phần bất đắc dĩ.

Anh béo thấy dáng vẻ của Vương Diệp, càng muốn khóc không ra nước mắt, chạy vội tới.

Anh ta bò lăn bò càng tới bên cạnh Vương Diệp, trên mặt anh ta mặc dù dính máu rắn.

Nhưng bây giờ đã khô cả rồi.

Vương Diệp nhìn anh ta, không chút do dự lấy bình nước trong tay đưa qua.

Anh béo rửa mặt xong, lại tẩy sạch những mùi kỳ lạ trên người.

Vương Diệp chỉ vào con rắn kia, không chút do dự bảo Hạo Thiên Chân qua đó nghiên cứu.

Hạo Thiên Chân có một số nghiên cứu về các loài sinh vật này, nên lúc này chắc hẳn có thể phân biệt được con rắn này là giống cái hay giống đực.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, trên mặt mang vài phần khó hiểu, hơi không rõ vì sao Vương Diệp lại muốn nghiên cứu giới tính của con rắn này.

Thế nhưng trong quá trình nghiên cứu, cậu ta phát hiện con rắn này là một con rắn đực, liền thở phào một hơi, nhìn Vương Diệp, dường như cũng đã hiểu lý do Vương Diệp muốn nghiên cứu.

Có lẽ là lo lắng, nếu họ giết một con rắn cái ở đây, sẽ dẫn đến sự tấn công của cả đàn rắn.

Nhưng hiện tại là một con rắn đực, vậy cũng có nghĩa là mọi việc có thể thuận lợi.

Khi Hạo Thiên Chân nói ra suy nghĩ của mình, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ qua loa.

Cậu ta đột nhiên cười lạnh một tiếng, nhìn Hạo Thiên Chân, không kìm được mà cảm thán một câu: "Hai con bọn chúng chắc là cùng nhau đi săn, bây giờ con rắn đực này đã chết, e rằng con cái kia dù có đuổi tới chân trời góc biển cũng sẽ không tha cho tôi đâu." Hạo Thiên Chân đã hoảng hốt, trên mặt cậu ta chỉ còn lại sự căng thẳng.

Chuyện như vậy cậu ta mới nghe lần đầu, hơn nữa trước đây cậu ta chưa từng trải qua.

Nhìn Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được mở miệng cười suy đoán: "Cậu có phải đang nói đùa không?" Giọng điệu của cậu ta mang theo vài phần căng thẳng, nhưng khi lời này nói ra, Vương Diệp nhìn cậu ta lại không chút do dự hỏi ngược lại: "Cái này có gì mà đùa chứ?" Cậu ta vừa nói, vừa đi tới bên cạnh con rắn kia.

Vết máu không nhiều lắm, nhưng mùi vị lan tỏa ra, vào mùa hè vẫn có thể khiến lũ rắn ngửi thấy mùi ở đây.

May mắn là họ mới bắt đầu động thủ, con rắn cái kia chắc hẳn sẽ không tới nhanh như vậy.

Vương Diệp không chút do dự cầm đuốc đi tới, bình xăng trong tay cậu ta được đổ lên con rắn này.

Khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, mùi vị đặc biệt khó ngửi.

Cái mùi bốc thẳng lên trời khiến mỗi người bọn họ đều muốn nôn mửa, nhưng lúc này Anh béo lại đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp nói với vẻ không chịu thua: "Nếu lũ rắn đó dám tới, tôi sẽ là người đầu tiên đánh chúng, xem Bàn gia đây xử lý chúng thế nào!" Anh béo thật sự đã bị mấy con rắn này dọa cho một phen, nên bây giờ đối với lũ rắn này là hận thấu xương.

Nếu con rắn cái kia thật sự tới, Anh béo không ngại tự tay giải quyết nó, nhưng anh ta chỉ biết nói vậy thôi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Anh béo, trong mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Cậu ta lắc đầu nhìn Anh béo, không kìm được mà nói: "Anh thật sự không hiểu tình hình rồi phải không, rắn bình thường có thể lớn như vậy sao?

Loại rắn này vừa nhìn đã biết là độc xà!" Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Nếu không phải vì phản ứng của cậu ta đủ nhanh, xông tới bên cạnh con rắn đó, đâm nát đầu nó, e rằng bây giờ Anh béo đã chết rồi.

Anh béo chính vì bản thân không có chuyện gì xảy ra, nên mới có thể ung dung nói những lời mát mẻ này.

Điều này khiến Vương Diệp cực kỳ bất mãn.

Vương Diệp nhìn Anh béo, trong mắt chỉ có sự bực bội nồng đậm.

Tên này vĩnh viễn không biết mình đã trải qua những rắc rối như thế nào, còn thật sự nghĩ rằng mình số lớn phúc lớn.

Bất kể là nguy hiểm thế nào, anh ta đều có thể dễ dàng tránh thoát.

Nhưng thực tế, căn bản không đơn giản như vậy.

Vương Diệp sở dĩ phê bình Anh béo, không phải vì Anh béo vô dụng, mà chỉ là cậu ta không muốn thấy Anh béo lơ là chủ quan như vậy.

Cậu ta biết lơ là chủ quan có nghĩa là gì, nên lúc này cũng hy vọng Anh béo có thể nâng cao cảnh giác, chứ không phải làm ra loại hành vi tự đại đó.

Anh béo thấy Vương Diệp phê bình mình như vậy, trên mặt cũng không giữ được, cúi đầu sờ sờ mũi, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ngại ngùng nói: "À thì, điểm này tôi không để ý." Nhưng thực tế, nếu không phải Vương Diệp và Anh béo tiếp xúc đủ nhiều, sớm đã biết tính cách của tên này là thế nào, e rằng bây giờ đã thất vọng tràn trề với Anh béo rồi.

Thế nhưng cũng chính vì những ngày tháng qua, từng chút từng chút tiếp xúc, khiến giữa họ có tình cảm sâu đậm.

Nên bây giờ, Vương Diệp có thể bao dung những khuyết điểm của Anh béo, cũng có thể cứu mạng Anh béo.

Cậu ta chỉ hy vọng tên này có thể nhận rõ hiện thực, chứ không phải dựa vào sự tự đại của mình, ở cái nơi này làm ra những chuyện quá đáng một cách không kiêng dè.

Chuyện như vậy, thật sự quá nguy hiểm, Vương Diệp không muốn nhìn thấy Anh béo chết trước mặt mình. "Anh đừng có chú ý hay không chú ý gì cả, tôi chỉ mong anh lần sau đừng làm mấy chuyện ngu xuẩn như vậy nữa, cẩn thận một chút, còn hơn anh nói mấy lời vô ích!" Giọng điệu Vương Diệp tuy không mấy thân thiện, nhưng Anh béo lại hiểu ý cậu ta.

Vương Diệp trực tiếp quay người rời đi, không để ý đến Anh béo.

Anh béo thấy dáng vẻ của Vương Diệp, tưởng rằng cậu ta không vui rồi, liền lập tức đi tới, chuẩn bị xin lỗi Vương Diệp tử tế.

Nhưng Anh béo không ngờ tới là, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại đi tới trước mặt anh ta, vỗ vai an ủi anh ta.

Lúc này Anh béo cuối cùng cũng hiểu ra, họ lại tưởng anh ta mới là người bị tổn thương.

Thế nhưng anh ta lại không chấp nhận lời an ủi của hai người họ, ngược lại nhìn hai người họ, càng không chút do dự nói: "Đừng có ở đây mà lảm nhảm dài dòng nữa, tôi không có bất cứ tâm trạng gì, tôi cũng không bị Vương Diệp mắng đến mức mất hết tự tôn đâu.

Người thật sự khó chịu là Vương Diệp kìa, các cậu đừng đến an ủi tôi!" Trên mặt Anh béo đầy vẻ nghiêm túc và sốt ruột.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Anh béo, lại không kìm được bật cười.

Cậu ta khẽ thở dài, vỗ vai Anh béo, không chút do dự nói: "Thôi được rồi, chuyện này anh cũng đừng tiếp tục dây dưa nữa.

Dù sao thì, rất nhiều chuyện không phải chúng ta có thể quyết định được." Vương Diệp đột nhiên làm dịu giọng.

Cậu ta không còn nghiêm khắc với Anh béo như vậy nữa, vì cậu ta biết, vừa nãy mình cũng chỉ vì quá sốt ruột, nên mới hy vọng Anh béo có thể coi trọng tính mạng của mình.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp đã nghĩ thông suốt rồi, nếu con rắn cái kia thật sự tới, đại trượng phu thì mọi người cùng nhau xông lên đối phó thôi!

Tại sao lại ở đây mà trút giận lớn như vậy lên đồng đội của mình chứ?

Anh béo thấy dáng vẻ của Vương Diệp, càng cười ha hả một cách vô tư.

Tên này tuy rằng những lúc khác, sẽ ở đó kéo chân bọn họ, nhưng thực tế, tình cảm của Anh béo với họ vẫn luôn gắn bó, chưa từng tách rời.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng vỗ vai Anh béo, không chút do dự chỉ vào đống tro tàn kia nói: "Bây giờ anh dọn dẹp đống tro tàn đó đi, đợi chúng nguội rồi, phủ hết lên người mình, nhớ là phải phủ kín toàn bộ đấy." Lời nói của Vương Diệp quá đỗi khó hiểu, Anh béo nhíu mày, trên mặt đầy vẻ không hiểu, anh ta không nghĩ ra Vương Diệp nói những lời này có ý đồ gì.

Là đang hại anh ta, hay là hy vọng anh ta tốt?

Trong lúc Anh béo còn đang do dự, Vương Diệp đã bắt đầu dọn dẹp đống tro tàn kia.

Thấy Vương Diệp hành động, Anh béo không chút do dự đi tới.

Thế nhưng trong đống tro tàn này, đã không còn ngửi thấy bất kỳ mùi gì của con rắn đó nữa, ngay cả mùi máu tanh cũng không còn, mùi khó chịu vừa nãy dường như đã biến mất hoàn toàn.

Và khi Vương Diệp đang dọn dẹp đống tro tàn của con rắn này, thấy thi cốt của nó chưa hoàn toàn cháy hết, cậu ta lại một lần nữa đổ thêm ít xăng lên, để Anh béo đứng một bên, nhìn những thứ này cháy rụi thành tro.

Mảnh đất trước mặt đã biến thành một màu xám xịt.

Trên mặt Anh béo cũng đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Anh ta hơi không rõ, lời Vương Diệp nói lúc đầu là sao, cái gì mà con rắn này là độc xà, hơn nữa còn tiến hóa thành to lớn như vậy.

Mặc dù nơi này rất kỳ lạ, có thể nói là đảo rắn, nhưng những việc Vương Diệp làm này, thật sự khiến anh ta không hiểu.

Lúc này Triệu Dịch Vũ đi tới, nhìn bộ xương rắn này, cậu ta không chút do dự cười nói: "E rằng chỉ cần thêm mười năm nữa, tên này thật sự sẽ trưởng thành thành vật khổng lồ, ở đây chiếm núi làm vua..." Giọng điệu của cậu ta mang theo vài phần khinh thường.

Vương Diệp nghe xong lời này, chỉ lắc đầu đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chẳng qua cũng chỉ là một con rắn được thiên thời địa lợi mà thôi.

Sớm muộn gì cũng có ngày chết, Vương Diệp cũng không cần vì chúng mà phải bận tâm quá nhiều.

Nhìn Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp càng không chút do dự chỉ huy Triệu Dịch Vũ đi làm việc.

Trong toàn bộ khu rừng và xung quanh, họ đã rải một lớp Hùng hoàng phấn dày, chạm vào một ngón tay thậm chí còn dày đến một ngón tay.

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, mỗi người bọn họ đều toát mồ hôi.

Vương Diệp thấy họ đổ mồ hôi, không chút do dự bảo họ thoa Hùng hoàng phấn lên những vùng da thịt lộ ra ngoài.

Yêu cầu của Vương Diệp đối với họ tuy kỳ lạ, nhưng vì Vương Diệp đã đi tiên phong, nên mỗi người bọn họ đều làm theo những gì

Vương Diệp nói.

Đợi sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Vương Diệp mới hài lòng mỉm cười.

Lúc này Anh béo đã thoa một lớp tro tàn, lại thoa thêm một lớp Hùng hoàng phấn.

Dường như anh ta coi mình như một viên bánh trôi tươi ngon, bọc một lớp vụn bánh mì lại bọc thêm một lớp trứng gà, cách làm này khiến Vương Diệp cảm thấy hơi buồn cười.

Chương 828

Vương Diệp bật cười, rõ ràng vừa nãy bọn họ còn nước lửa bất dung như vậy.

Thế nhưng bây giờ tất cả mọi thứ, dường như đều có thể được xoa dịu, không có gì là không thể tha thứ.

Vương Diệp vừa cảm thấy buồn cười vì điều này, vừa nhìn Anh béo, lại không nhịn được vỗ vai cậu ta dặn dò: "Bây giờ anh phải nhớ kỹ, nếu con rắn kia thật sự xuất hiện, phải lập tức tới gọi tôi, đừng một mình đi đối mặt, anh không phải là đối thủ của nó đâu!" Lời dặn dò của Vương Diệp khiến Anh béo cười phá lên.

Anh béo gật đầu, thực ra mức độ sợ chết của anh ta đã đủ cho thấy anh ta chắc chắn sẽ đến nói cho Vương Diệp biết, chứ không phải một mình đi gánh chịu.

Thế nhưng bây giờ Anh béo lại không nói ra, mà là hỏi dồn Vương Diệp về lý do những con rắn đó tiến hóa thành lớn như vậy.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Anh béo, trên mặt lộ ra vài phần kỳ quái.

Cậu ta không biết nên nói với Anh béo thế nào.

Những con rắn này có thể là đã ở trong mộ thất, nhận được cơ hội nào đó.

Đa số các mộ thất đều sẽ giấu một viên Thi châu.

Nhưng những con rắn này đã làm thế nào để chui vào trong quan tài, hơn nữa còn nuốt chửng thi thể của họ, cuối cùng ăn viên Thi châu trong miệng họ, đây vẫn là một vấn đề nghiêm trọng.

Thế nhưng tình huống như vậy về cơ bản là trăm năm có một, hoặc ngàn năm có một, vì quá hiếm thấy.

Đa số mọi người đều rất coi trọng cái chết của tổ tiên.

Sẽ cẩn thận đóng nắp quan tài kỹ càng, không tùy tiện để thứ gì chui vào.

Thế nhưng Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, điều này e rằng không thể tách rời khỏi tổ tiên của Triệu Dịch Vũ.

Dù sao thì tổ tông của cậu ta hận cái tên hoàng đế chó chết kia đến vậy.

Chắc chắn khi đó, lúc vứt quan tài của hắn ra, ngay cả nắp cũng không đậy chặt, khiến hậu nhân tức giận đến mức ra đòn tấn công lớn như vậy vào gia tộc Triệu Dịch Vũ bọn họ.

Vương Diệp chỉ nói ra những suy đoán của mình, không ngờ, Anh béo cứ gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng tình.

Thấy dáng vẻ của Anh béo, Vương Diệp chỉ lắc đầu, bảo anh ta đừng nói nữa.

Vì sắc mặt Triệu Dịch Vũ đã trở nên ngày càng khó coi.

Sự suy tàn của gia tộc, cái chết của từng người một, không phải là điều cậu ta mong muốn nhìn thấy.

Cho dù toàn bộ sự việc, khó mà truy cứu ra ai đúng ai sai, nhưng từ đầu đến giờ, mọi thứ đều nên dừng lại, mọi thứ đều nên chấm dứt.

Họ không nên nhắc lại nữa.

Nhưng hiện tại, điều duy nhất Triệu Dịch Vũ muốn làm không phải là báo thù, mà chỉ là để tìm một con đường sống cho em trai mình và cả bản thân mình mà thôi.

Nếu chuyện này quá khó khăn, Triệu Dịch Vũ sẽ tự tìm đường chết.

Cậu ta không muốn hai mối ân oán lớn này, vẫn phải tiếp tục kéo dài nữa.

Cậu ta càng hy vọng mình có thể phá bỏ lời nguyền này, dù những người kia hận bọn họ, cậu ta cũng hận những người kia.

Nhưng trong cuộc báo thù không ngừng, vĩnh viễn không thể phân thắng bại, chi bằng đến chỗ cậu ta thì dừng lại!

Chỉ tiếc là suy nghĩ này của Triệu Dịch Vũ, thật sự quá ngây thơ rồi, vì những tổ tiên của cậu ta, cũng đã từng có ý niệm như vậy, nhưng lại chưa từng thực hiện được.

Bao gồm thái độ của những người kia đối với gia tộc Triệu Dịch Vũ này, họ đều đã ghi lại trên dã sử rồi.

Chỉ tiếc là Triệu Dịch Vũ không chú ý tới mà thôi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Vũ, liền vỗ vai Triệu Dịch Vũ, sau đó cười nói với cậu ta: "Ít nhất thì bây giờ chúng ta đã thấy con rắn đực này rồi, vậy thì có nghĩa là lát nữa khi con rắn cái kia xuất hiện, chúng ta cũng có thể tìm được vị trí mộ thất!" Lời Vương Diệp vừa nói ra, Triệu Dịch Vũ trợn tròn mắt.

Cậu ta cứ gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý, nhưng Anh béo lại nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần kỳ lạ.

Anh ta cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nếu thật sự dễ dàng tìm được đến thế.

Vậy thì hậu duệ của tên hoàng đế chó chết kia, tinh mật chuẩn bị tất cả những điều này lại có ý nghĩa gì?

Làm sao bọn họ có thể dung thứ, cho hai con rắn này đi lại trên địa bàn của họ, hơn nữa khi đó những con rắn này ăn Thi châu, e rằng ngay cả thi thể cũng đã gặm qua rồi.

Đối mặt với hai con rắn như vậy, tuy bọn họ không có cách nào giết chết chúng.

Nhưng bọn họ không thể dễ dàng để hai con rắn này vẫn ở lại nơi này.

Anh béo trong lòng nghĩ rằng sự căm ghét của những người này đối với hai con rắn đó, tuyệt đối không kém hơn đối với Triệu Dịch Vũ.

Vậy nên nơi mà họ đang ở đây, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có lẽ nơi trước mắt này là một Mê Vụ Trận.

Khi Anh béo nghĩ đến điều này, cả người anh ta đều không ổn rồi, mắt anh ta trợn lớn, nhìn Vương Diệp, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Anh ta không biết nên nói ra suy nghĩ của mình như thế nào, vì anh ta cảm thấy điều này thật sự quá hoang đường, ngay cả bản thân anh ta còn không thể chấp nhận, huống chi là Vương Diệp.

Nhưng họ cứ ở mãi đây, nếu thật sự đi xuống nữa, biết đâu cũng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Anh béo nghĩ đi nghĩ lại, liền dứt khoát nói ra suy nghĩ và suy đoán của mình.

Khi lời anh ta nói ra, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng, không khí cũng trở nên đặc biệt ngưng trọng, vì họ phát hiện những điều Anh béo nói đều rất có lý.

Hơn nữa mỗi một logic, mỗi một tư duy đều cơ bản là hợp lý, huống chi, họ đặt mình vào vị trí đó để suy nghĩ, đều cảm thấy mình sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Lại có ai có thể dung thứ, để hai con rắn ăn thịt tổ tiên mình, lại còn quanh quẩn bên cạnh phần mộ tổ tiên chứ?

Chuyện này thật sự quá hoang đường, vậy nên họ đã bị lừa đến đây!

Khi ý nghĩ này nảy ra, cả người Vương Diệp đều không ổn.

Nếu đã như vậy, thì có nghĩa là tất cả những điều này, đều có thể giải thích được.

Cũng may mắn là con rắn đực này xuất hiện, nếu không họ không thể phát hiện ra một chi tiết lớn như vậy.

Nếu thật sự cứ men theo con đường hầm đó mà đi xuống, những gì sẽ xảy ra tiếp theo, Vương Diệp chỉ cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra.

Nhìn Anh béo, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Thật ra Anh béo cũng không vô dụng như họ thấy, Anh béo vẫn có không ít chỗ dùng được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Anh béo, tuy muốn mở miệng khen ngợi anh ta, nhưng cũng lo lắng lời khen của mình sẽ khiến Anh béo trở nên kiêu ngạo hơn.

Nhưng hiện tại, mục đích quan trọng nhất của họ, vẫn là rời khỏi đây trước đã.

Nếu không rời khỏi đây, cho dù đã nghĩ thông suốt tất cả, họ vẫn sẽ bị nơi này giam cầm.

Nghĩ đến lúc những người này làm việc, Vương Diệp không chút do dự dẫn họ rời đi, nhưng bây giờ trời còn chưa sáng.

Hơn nữa cũng là lúc nửa đêm, họ đi lại ở đây, cực kỳ có khả năng gặp nguy hiểm, chi bằng cứ ở lại nơi này.

Dù sao thì ở đây cũng có Hùng hoàng phấn, có thể giúp họ tránh được những cuộc tấn công của độc xà.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không chút do dự bảo họ nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhưng lúc này mọi người đã không ngủ được nữa rồi, sự xuất hiện của con rắn đực kia đã giáng cho họ một đòn nặng nề.

Thế nhưng lúc này Vương Diệp lại nhíu mày, có chút khó hiểu mở miệng nói: "Nếu đã có một con rắn đực, nó đã ăn Thi châu trong miệng tên hoàng đế chó chết kia, vậy con rắn cái kia ăn cái gì?" Vương Diệp trông có vẻ như đang hỏi mọi người, nhưng thực chất mục tiêu của cậu ta chỉ đặt lên người Triệu Dịch Vũ.

Triệu Dịch Vũ hẳn là rất hiểu về gia tộc mình.

Nên Vương Diệp dám chắc rằng, khi những câu hỏi này được đặt ra, Triệu Dịch Vũ sẽ biết cách giải quyết, y như cậu ta dự liệu.

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, không chút do dự trả lời cậu ta nói: "Khi đó ngoài vị hoàng đế chó chết kia ra, còn có cả hoàng hậu của hắn cũng ở nơi đó, cho nên..." Nghe lời này, Vương Diệp cũng có thể hiểu được.

Cậu ta gật đầu, không tiếp tục bận tâm nữa, mà là bảo mọi người tiếp tục nghỉ ngơi.

Mọi người quây quần bên đống lửa nghỉ ngơi, nhưng cũng đang trò chuyện.

Trên mặt họ mang vài phần ý cười.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của họ, trong mắt lộ ra vài phần suy tư.

Cậu ta đột nhiên mở miệng cười nói: "Có một kỹ năng, tôi muốn dạy cho các anh, ở dã ngoại một khi gặp phải loại động vật cỡ lớn này, nhất định phải nhắm tấn công vào não của nó!" Vương Diệp vừa nói lời này, vừa mỉm cười với họ.

Lúc này Vương Diệp không còn lạnh lùng như ngày thường, mà là từng chút từng chút nói ra những suy nghĩ của mình.

Khi Vương Diệp nói những lời này, trên mặt những người kia đều lộ ra vài phần phấn khích.

Họ gật đầu, vô cùng tán đồng tất cả những gì Vương Diệp nói.

Có lẽ là vì Vương Diệp đang nói chuyện với họ, nên họ cũng cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Thời gian bây giờ cũng không khó chịu như họ tưởng tượng.

Khi nghe Vương Diệp kể về những chuyện cậu ta đã trải qua trước đây, trên mặt Anh béo chỉ có sự phấn khích.

Nhưng sau cơn phấn khích, Anh béo lại không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ suy tư mà cảm thán một câu: "Nếu khi đó tôi ở bên cạnh cậu, cùng cậu trải qua những chuyện này thì tốt biết mấy!" Chỉ là Vương Diệp nghe lời Anh béo nói, lại không chút do dự dập tắt những suy nghĩ đó của anh ta, nhìn Anh béo, Vương Diệp càng nghiêm túc nói với anh ta: "Thôi được rồi, anh đừng ôm ý nghĩ như vậy nữa, nếu khi đó là anh cùng tôi trải qua, tôi đoán chừng bây giờ anh đã mất mạng rồi!" Khi lời này nói ra, Anh béo không còn cách nào, chỉ có thể giang tay ra, cảm thấy cực kỳ đau đầu với tất cả những gì Vương Diệp nói.

Mặc dù những điều Vương Diệp nói này đối với anh ta, mang theo một ý nghĩa đả kích nhất định, nhưng không thể không thừa nhận rằng, những điều này vốn dĩ là sự thật.

Nhưng Vương Diệp nhìn địa thế trước mặt, trên mặt lại lóe lên vài phần suy tư.

Theo lý mà nói, những hình ảnh cậu ta nhìn thấy trên máy bay, chính là thông qua nơi này để tiến vào Chủ mộ thất.

Chương 829

Sao lại ở một nơi đặc biệt như vậy, lại xuất hiện một số vấn đề?

Hay là nói những thứ này, vốn dĩ là chiêu trò che mắt của bọn họ.

Họ làm tất cả những điều này là vì muốn thu hút mình qua đó sao?

Hay là nói, suy đoán ban đầu của Anh béo, vốn dĩ là sai lầm, hai con rắn kia cũng chỉ là vô tình bò tới nơi này, căn bản không kỳ ảo như họ tưởng tượng.

Những nghi hoặc này trong đầu Vương Diệp, từng chút từng chút quanh quẩn.

Vương Diệp thậm chí không biết nên nói gì, để giải thích tất cả những điều trước mắt này.

Trên mặt cậu ta chỉ có một vẻ kỳ lạ.

Nhìn Triệu Dịch Vũ bên cạnh mình, Vương Diệp không nhịn được cười nói với Triệu Dịch Vũ: "Cậu có từng giao đấu trực diện với bọn họ chưa, hay là gia tộc của cậu?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa được đặt ra, Triệu Dịch Vũ không chút do dự lắc đầu, không có bất kỳ ghi chép lịch sử nào.

Chính vì không tìm ra được hung thủ thật sự đằng sau này, nên họ chỉ có thể không ngừng tìm kiếm cách giải quyết.

Ngay cả sau này, họ rất khó khăn mới tìm ra được hung thủ thật sự, nhưng cái họ có thể đạt được, cũng chỉ là một biệt hiệu, hơn nữa cũng chỉ thông qua bạn bè để liên lạc với bọn họ.

Những người kia căn bản không nguyện ý chấp nhận lời xin lỗi của họ, đồng thời bày tỏ với họ rằng, cuộc thảm sát lần này sẽ không chết không ngừng.

Nên bất kể họ làm gì, đều không thể giải quyết được ngọn lửa giận trong lòng những người kia.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ kỳ lạ.

Có lẽ nơi trước mặt này, là lối vào thật sự, nhưng cũng có thể không phải như vậy.

Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, liền dứt khoát vứt bỏ tất cả những điều này ra khỏi đầu mình, không tiếp tục nghiên cứu, cũng không tiếp tục suy nghĩ.

Cứ không ngừng suy nghĩ những thứ này, thì sẽ không tìm ra được cách giải quyết, nhất định phải thông qua những phương pháp khác, mới có thể triệt để giải quyết vấn đề hiện tại.

Cuối cùng cậu ta lấy tấm bản đồ từ trong ba lô của mình ra.

Vào lúc này, vẫn là phải xem bản đồ, quan trọng nhất là từ trên bản đồ, để nhìn thấy Ngũ hành bát quái.

Đồng thời thông qua Ngũ hành bát quái để đối chiếu, với phong thủy trước mặt họ tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng vẽ vẽ vời vời lên đó, cậu ta dùng chấm đỏ để đánh dấu vị trí hiện tại của mình.

Bản đồ lại được phóng đại thêm một lần nữa, tấm bản đồ này là Triệu Dịch Vũ đặc biệt mang cho cậu ta, tấm bản đồ này có thể phóng đại vô hạn, giống như điện thoại thông minh vậy. thực tế, tấm bản đồ này vẫn giống như một tờ giấy, điểm này khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ.

Triệu Dịch Vũ chỉ tùy ý mỉm cười với Vương Diệp.

Đây cũng là thứ một người bạn đã dạy cho cô ấy, nhưng Vương Diệp nhìn tấm bản đồ này lại cảm thấy có gì đó không đúng, hình như con đường lúc mới vào và con đường ở đây có chút khác biệt.

Bao gồm cả những gì cậu ấy nhìn thấy trên máy bay, cũng như những gì trên bản đồ đều không giống nhau.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, kiên quyết kéo Trương Khởi Linh lại, nhìn Trương Khởi Linh, sau đó bảo cậu ấy nhớ lại cảnh vật vừa rồi lúc bọn họ đi qua, và những gì cậu ấy đã thấy ở đó.

Trương Khởi Linh dùng đá khắc vẽ trên mặt đất, cậu ấy vẽ ra bản đồ địa hình, và những địa hình địa mạo mà mình đã thấy, từng chút một.

Thấy tài vẽ của cậu ấy tinh xảo đến vậy, Vương Diệp không khỏi bật cười.

Phải thừa nhận rằng, Trương Khởi Linh từ khi đến nơi này, bao gồm tất cả những gì cậu ấy nhìn thấy, đều có thể miêu tả lại một cách hoàn hảo.

Những cây cối đó, Trương Khởi Linh chỉ tùy ý vẽ vài nét, nhưng lại có thể khiến người ta nhìn thấy một cảnh tượng chân thực, Vương Diệp cau mày, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ.

Thiên phú của tên Trương Khởi Linh này thật sự là vô số kể, nhưng cũng là theo cậu ấy mà ra, nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt còn mang theo vài phần tự hào.

Đợi Trương Khởi Linh vẽ xong, Vương Diệp liền cầm bản đồ của mình ra so sánh, quả nhiên đã tìm ra vài chỗ khác biệt.

Sắc mặt cậu ấy trở nên khó coi.

Cậu ấy cau mày, nhìn Triệu Dịch Vũ không nhịn được cảm thán một câu: "Cậu có một người bạn đúng là 'thiết ca môn' đấy, chuẩn bị đồ cho cậu cũng 'đáng kinh ngạc' thật!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần châm biếm, Triệu Dịch Vũ nghe cậu ấy nói vậy, vội vàng chạy tới, cô ấy nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Dường như không hiểu lý do Vương Diệp nói những lời này.

Nhưng khi cô ấy nhìn thấy sự khác biệt trên hai tấm bản đồ, cả người cô ấy đều sững sờ tại chỗ, ở hai vị trí đặc biệt này, chúng đã bị hoán đổi.

Khiến cho cửa sinh và cửa tử mà họ nhìn thấy đã thay đổi, cho nên bây giờ, vị trí mà họ đang ở, chính là một cửa tử sống sờ sờ.

Nếu không phải Vương Diệp cảnh giác, lấy bản đồ ra so sánh một chút, e rằng bây giờ, họ đi từ đây vào, thật sự chỉ có một con đường chết.

Ngay cả khi cuối cùng chỉ có một mình Vương Diệp sống sót ra ngoài, nhưng e rằng Vương Diệp cũng sẽ bị thương không ít, nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Còn Triệu Dịch Vũ thì rơi vào trầm mặc hồi lâu, đối với người bạn kia của mình, Triệu Dịch Vũ không thể nói ra bất kỳ lời đánh giá nào, vì người bạn này trước đây có quan hệ không tệ với cô ấy.

Cho nên chuyện như vậy xảy ra, đối với cô ấy mà nói, là cực kỳ khó chấp nhận, Vương Diệp thấy dáng vẻ của Triệu Dịch Vũ, lại lần nữa đẩy cánh tay cô ấy, mỉm cười nói: "Chưa từng vào sinh ra tử cùng bạn bè, vào lúc này cậu làm sao dám tin tưởng?

Ngay cả khi đã vào sinh ra tử, cậu cũng không thể tin tưởng được đâu!" Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai, vẻ châm biếm trên mặt cậu ấy không phải giả, thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, mọi người lập tức rơi vào im lặng.

Hạo Thiên Chân cũng gật đầu theo, nhìn Vương Diệp, kể lại chuyện khảo cổ của mình trước đây, nhưng Vương Diệp lại không có tâm trí lắng nghe.

Nhưng Trương Khởi Linh lại rất hứng thú với những điều Hạo Thiên Chân nói, lúc này Trương Khởi Linh mới biết, trước đây trong quá trình khảo cổ của Hạo Thiên Chân.

Vì có đồng bọn ghen tị với tiền bạc và tài nguyên mà cô ấy nắm giữ, cố ý hãm hại cô ấy.

Để lại cuốn sổ quan trọng nhất của cô ấy trong phòng, mà cái phòng đó thực ra là một mộ thất.

Hơn nữa bọn họ cũng chưa hoàn toàn khai quật mộ thất này, chỉ là vào làm một số khảo cổ thông thường mà thôi, lúc đó Hạo Thiên Chân không chút do dự chạy trở về.

Và chuẩn bị lấy cuốn sổ của mình ra, nhưng giáo sư của cô ấy phản ứng lại thì lại kiên quyết ngăn cản cô ấy.

Bởi vì ông ấy biết rằng nếu tùy tiện đi vào mộ thất này, với năng lực của Hạo Thiên Chân, còn chưa thể sống sót trở ra.

Lúc đó Hạo Thiên Chân không để ý chuyện này, cũng không coi đây là chuyện gì to tát, nhưng sau này, trong một lần họp lớp, tất cả mọi người đều say rượu.

Lúc đó Hạo Thiên Chân cũng biết được từ miệng một người bạn học của mình, chuyện mà người đó đã làm lúc bấy giờ, khi đó người đó say rượu.

Khi nhớ lại chuyện này, đối với Hạo Thiên Chân là vô cùng hối hận, nhưng nhiều hơn vẫn là ghen tị, bởi vì trong nhận thức của người đó.

Hạo Thiên Chân thực sự quá may mắn, nếu không làm sao cô ấy có thể có được tất cả những thứ này!

Người đó cũng vì sự ghen tị trong lòng, bao gồm cả việc không thể có được những thứ này, mới làm ra chuyện bốc đồng như vậy.

Ngay cả khi xin lỗi, cũng là mang một mục đích nào đó, chứ không phải thật lòng hối lỗi.

Sau chuyện này, Hạo Thiên Chân cũng coi như đã hoàn toàn rút khỏi nhóm nhỏ đó, cho dù sau này giáo sư không ngừng mời cô ấy quay lại.

Nhưng Hạo Thiên Chân vẫn chọn từ chối, cho đến khi sau này gặp Trương Khởi Linh và những người khác.

Khi Hạo Thiên Chân nói xong những lời này, trên mặt cô ấy chỉ có một vẻ phức tạp, thật sự mà nói, nếu không phải cô ấy mệnh lớn phúc lớn, e rằng lúc đó đã sớm chết rồi.

Nhưng điều khiến Hạo Thiên Chân không ngờ là, Trương Khởi Linh bỗng nhiên vỗ vai cô ấy, nói: "Yên tâm đi, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa đâu." Nghe cậu ấy nói vậy, Hạo Thiên Chân thấy buồn cười.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, không chắc họ sẽ còn ở cùng nhau bao lâu nữa, huống hồ Hạo Thiên Chân rất có thể sẽ nhận được điện thoại của giáo sư, bị buộc phải quay về làm những thí nghiệm kia.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Hạo Thiên Chân liền trở nên khó coi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, lại không nói gì nhiều, mà nhìn Trương Khởi Linh, không chút do dự bảo cậu ấy làm đơn giản hóa đại khái hai tấm bản đồ này.

Bao gồm cả việc tiếp theo, bọn họ nên đi theo hướng nào, bảo cậu ấy quy hoạch tốt tất cả các tuyến đường này, Trương Khởi Linh vốn dĩ còn đang nghĩ đến chuyện của Hạo Thiên Chân.

Nhưng bây giờ, vì Vương Diệp đã giao nhiệm vụ cho cậu ấy, cho nên cậu ấy đã dồn hết tâm trí vào chuyện này, đợi sau khi cậu ấy quy hoạch xong tuyến đường.

Vương Diệp cũng hài lòng gật đầu, nhìn Trương Khởi Linh không chút do dự khen ngợi: "Không tệ, gần đây cậu càng ngày càng ưu tú đấy, hy vọng cậu có thể tiếp tục giữ vững!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần cảm thán, Trương Khởi Linh nghe vậy lại ngượng ngùng sờ mặt mình.

Thấy vẻ ngại ngùng của cậu ấy, Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp trong mắt, chỉ hy vọng lần này thật sự có thể sống sót ra ngoài, chứ không phải xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Khi cân nhắc những yếu tố này, Vương Diệp trong mắt lộ ra một tia cảm thán.

Oan oan tương báo biết khi nào mới dứt, đối với những người ngoài cuộc như bọn họ đương nhiên là nghĩ như vậy, nhưng người sống trong bức tường làm sao có thể hiểu rõ.

Nhìn tấm bản đồ Trương Khởi Linh vẽ ra, Vương Diệp hài lòng gật đầu, sau đó nhìn những người khác, nói: "Vì tuyến đường đã được quy hoạch xong rồi, vậy thì bây giờ xuất phát thôi." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với họ.

Những người đó nghe xong đều không có ý kiến gì, lúc này Bàn Tử đi bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt anh ta lại có chút căng thẳng.

Anh ta cứ có cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình, cảm giác đó khiến da đầu anh ta có chút tê dại, bây giờ nhìn Trương Khởi Linh, Bàn Tử lại càng không nhịn được nói ra chuyện này.

Khi Trương Khởi Linh nghe thấy, lại cảm thấy anh ta như đang nói đùa, Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử đầy hoảng hốt.

Trên mặt cậu ấy lóe lên vài phần phức tạp, không biết nên nói cho Bàn Tử sự thật tiếp theo thế nào.

Cậu ấy luôn lo lắng Bàn Tử không thể chấp nhận, đến mức lúc này nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng có thêm vài phần kỳ lạ.

Thấy Vương Diệp cứ nhìn chằm chằm vào mình như vậy, Bàn Tử tuy không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng anh ta lại không quá để ý với Vương Diệp, mà nhìn tấm bản đồ phía trước.

Sau đó dọc theo con đường này, từng chút một đi về phía trước, bọn họ đi theo một hướng hoàn toàn khác, cho nên ở đây không gặp phải những thứ kỳ quái kia.

Lúc này Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cái cảm giác bị thứ gì đó rình rập vẫn quanh quẩn trong đầu anh ta không tan.

Bàn Tử cũng không hiểu chuyện này là sao, nhưng khi anh ta nhìn con đường phía trước này, lại đột nhiên phát hiện con đường này dường như quá bằng phẳng.

Có phải bọn họ đã nhầm rồi không, làm sao bọn họ có thể dễ dàng như vậy, lại đặt ra một tuyến đường dễ dàng như vậy cho bọn họ?

Khi cân nhắc những yếu tố này, Bàn Tử không chút do dự nói chuyện này cho Vương Diệp biết, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt lóe lên vài phần kỳ lạ. "Tôi nghĩ Trương Khởi Linh phán đoán sẽ không có vấn đề gì, cho nên sắp tới chúng ta có thể đã mắc bẫy, nhưng cụ thể thế nào thì vẫn phải tiếp tục đi về phía trước mới biết được.

Chương 830

À phải rồi, cậu tuyệt đối đừng quay đầu lại!" Giọng Vương Diệp nghiêm túc thật sự, nhưng Bàn Tử nghe câu nói cuối cùng của cậu ấy thì thấy khó hiểu không thôi.

Anh ta cau mày nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu.

Tại sao không thể quay đầu lại?

Anh ta nghĩ trong lòng, sau đó thử quay đầu nhìn một cái, nhưng không ngờ đầu anh ta còn chưa kịp quay hẳn.

Vương Diệp lập tức vỗ bốp một cái vào đầu Bàn Tử, buộc anh ta phải tập trung nhìn về phía trước. "Tôi đã bảo cậu đừng quay đầu lại rồi mà?

Cậu giờ muốn chết à?" Vương Diệp nói với giọng đầy sốt ruột.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử kiên quyết lắc đầu, đương nhiên không phải ý đó, chỉ là lúc này nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không kiểm soát được sự tò mò trong lòng, tính cách anh ta là như vậy.

Một khi gặp phải những chuyện mình không hiểu rõ, Bàn Tử sẽ không ngừng xoắn xuýt, Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử như vậy, lại vỗ vai anh ta, vô cùng trịnh trọng nói với anh ta: "Cậu còn nhớ chuyện tôi nói với cậu lúc đầu không?" Vương Diệp hỏi xong, Bàn Tử lập tức gật đầu.

Anh ta đương nhiên nhớ, chỉ là không biết, tại sao Vương Diệp lại muốn nhắc lại mà thôi.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc truy vấn: "Chẳng phải là bảo tôi giảm béo sao?

Tại sao còn nói chuyện này?" Câu nói này thốt ra khiến Vương Diệp dở khóc dở cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, tuyệt đối không phải bảo cậu giảm béo, tôi nói với cậu chuyện đó cậu đã quên rồi phải không?!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, nhưng lúc này Bàn Tử, nghe những lời Vương Diệp nói, sắc mặt anh ta lại trở nên vô cùng khó coi.

Dường như có hình ảnh kỳ lạ nào đó lóe lên trong đầu anh ta, cuối cùng lại tan ra như sóng nước khắp nơi, rõ ràng là rất rõ ràng.

Những lời Vương Diệp nói, cũng trở thành những âm thanh mơ hồ không rõ ràng, xoay vòng trong đầu anh ta, anh ta dường như đã mất đi một phần ký ức.

Anh ta nhìn Vương Diệp, khi nói ra câu này, lại trực tiếp chọc cười Vương Diệp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không chút yếu thế nói: "Thôi được rồi, bây giờ cậu hãy làm một người bình thường đi, đừng nghĩ nhiều những thứ phức tạp đó, không có những thứ quỷ dị đó tồn tại đâu!" Vương Diệp nói xong câu này, lại lần nữa nhìn Bàn Tử dặn dò một phen. "Cậu chỉ cần nhớ đừng quay đầu lại là được, đây là điều tôi muốn nói với cậu, cậu hãy nhớ kỹ câu này, lúc quan trọng có thể cứu mạng cậu đấy!" Bàn Tử nghe xong không có ý kiến gì, nhưng lúc này Trương Khởi Linh, khi đi ngang qua Bàn Tử, nhìn thấy thứ gì đó trên lưng Bàn Tử thì khựng lại.

Cậu ấy nhìn Vương Diệp, trên mặt chỉ có một vẻ ngây ngốc, dường như không hiểu, tại sao Vương Diệp lại làm chuyện như vậy.

Trương Khởi Linh dù sững sờ tại chỗ, nhưng Vương Diệp vẫn nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Đừng có xoắn xuýt mấy thứ đó nữa, mau đi đi, bây giờ đi đường vẫn là quan trọng." Vương Diệp nói câu này không có vấn đề gì, Bàn Tử nghe xong cũng không có bất kỳ nghi ngờ nào, nhưng Trương Khởi Linh lại gật đầu với vẻ mặt kỳ lạ.

Cậu ấy đi bên cạnh Vương Diệp, đương nhiên sẽ không nghi ngờ Vương Diệp, chỉ là không hiểu Vương Diệp đang làm gì mà thôi, cậu ấy muốn tham gia vào mọi kế hoạch của Vương Diệp.

Nhưng bây giờ Vương Diệp không muốn nói cho cậu ấy biết, cho nên Trương Khởi Linh chỉ có thể nhịn, từng bước đi bên cạnh Bàn Tử.

Cậu ấy giả vờ như không có chuyện gì, nói chuyện cười đùa với Bàn Tử, nhưng lúc này Bàn Tử, lại đột nhiên phát hiện ý thức của mình dần dần trở nên mơ hồ.

Dường như có thứ gì đó đang dần biến mất, trong não anh ta cũng có một phần ký ức đang trôi đi, anh ta nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử liên tục quay đầu lại nhìn mình như vậy, lại ấn vào đầu anh ta, vô cùng sốt ruột nói: "Tôi đã nói với cậu là đừng quay đầu lại rồi mà?

Tại sao cậu cứ quay đầu vậy?!" Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Triệu Dịch Vũ cũng ý thức được có gì đó không đúng, cô ấy nhìn Vương Diệp, rồi nhìn Bàn Tử.

Trên mặt cô ấy lóe lên vài phần quỷ dị, cũng không biết hai tên này đang làm gì, những lời nói và hành động đều khiến người ta khó chấp nhận.

Nhưng cô ấy lại không can thiệp vào chuyện này, Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, lại ngây ngốc gật đầu, tỏ ý mình biết rồi.

Nhưng trên thực tế, vừa rồi Vương Diệp dù đã nói với anh ta vô số lần.

Nhưng Bàn Tử dường như luôn không nhớ, trong quá trình đi đường, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi, thấy dáng vẻ Bàn Tử như vậy, Vương Diệp đột nhiên vỗ vai anh ta, nói: "Yên tâm đi, chuyện này không phiền phức như cậu nghĩ đâu, chỉ cần không quay đầu lại thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết!" Vương Diệp lại lần nữa dặn dò, trong quá trình gật đầu, Bàn Tử đột nhiên nhìn Vương Diệp, nói: "Tôi cứ có cảm giác như có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình, cậu có thấy không?" Khi câu hỏi của anh ta thốt ra, Vương Diệp chỉ cười một tiếng, nhìn Bàn Tử không chút do dự nói: "Đừng nghĩ nhiều, chuyện này không thể xảy ra đâu." Nhưng Vương Diệp vạn lần không ngờ là, cậu ấy chỉ thoáng không để ý tới Bàn Tử, ngay lúc này Bàn Tử vừa quay đầu lại, vậy mà lại nhìn thấy con rắn cái ở phía sau.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này trong đầu Bàn Tử, cũng có thêm một số thứ kỳ quái, anh ta nhất thời chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cứ thế ngất đi.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ này, Vương Diệp vội vàng đỡ anh ta dậy, nhìn Trương Khởi Linh, lại không chút do dự chỉ huy Trương Khởi Linh, đi đối phó với con rắn cái đó.

Vì hai con rắn đều đã bò ra rồi, vậy thì bây giờ bọn họ không thể để lại hậu họa, nhất định phải giải quyết cả hai con.

Nếu không khi chúng bò về, con rắn đó e rằng lại sẽ nghĩ ra những cách khác để đối phó với bọn họ, cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp không chút do dự chỉ huy bọn họ qua giúp đỡ.

Hạo Thiên Chân cũng đi qua, Triệu Dịch Vũ nhìn Trương Khởi Linh, cô ấy tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn lấy hết dũng khí.

Trương Khởi Linh một mình cầm thanh gậy, đánh nhau với con rắn cái đó, trên mặt Trương Khởi Linh lóe lên vài phần kỳ lạ, con rắn cái này có thân hình lớn hơn rắn đực rất nhiều.

Cậu ấy cau mày, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp: "Tôi nghi ngờ con rắn cái này đã đẻ vô số trứng rắn..." Nhưng khi cậu ấy nói ra, Vương Diệp không phản bác, mà gật đầu, nhìn Trương Khởi Linh, không chút do dự nói: "Tôi không loại trừ khả năng này!" Giọng Vương Diệp nghiêm túc thật sự.

Vậy thì bây giờ có thể làm, chính là trước tiên giải quyết nguy hiểm trước mắt, nếu không giải quyết con rắn cái này, thật sự để nó quay về, rắc rối tiếp theo sẽ không ngừng kéo đến.

Tuy rằng nó đã đẻ vô số trứng, bên trong có thể còn lưu lại gen của hai con rắn kia, nhưng không thể phủ nhận rằng, chỉ cần giải quyết con rắn này trước mắt.

Những trứng rắn khác, dù có đến chỗ Vương Diệp và bọn họ, cũng không thể báo thù cho hai con rắn này.

Khi cân nhắc đến điểm này, Vương Diệp chỉ có thể không ngừng thúc giục Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh cầm thanh gậy trong tay, đánh cho con rắn cái đó khắp người vảy bị thương.

Chỉ đáng tiếc, cậu ấy không giống Vương Diệp, trực tiếp tấn công não nó, nếu tấn công não thì bây giờ bọn họ đã không có nhiều phiền phức như vậy.

Con rắn này dường như vô cùng thông minh, biết cách né tránh đòn tấn công của bọn họ, hơn nữa khi Trương Khởi Linh cầm thanh gậy, nó còn chủ động cắn một miếng vào cánh tay Trương Khởi Linh.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi, nhưng cậu ấy vẫn giữ bình tĩnh, lúc này, một con dao găm cứ thế, đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu ấy.

Trực tiếp đâm vào đầu con rắn này, nó lập tức nhả ra, Trương Khởi Linh cũng vội vàng nhìn vết thương của mình, sắc mặt cậu ấy trở nên có chút khó coi.

Máu này vậy mà lại có màu đen, cậu ấy nhìn Vương Diệp, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch vô cùng.

Tốc độ máu chảy của cậu ấy đủ nhanh, nên những độc tố này sẽ nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể.

Đến khi độc tố lan đến tim, cậu ấy cơ bản sẽ hết thuốc chữa.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, trong mắt đầy vẻ kỳ lạ.

Cậu ấy còn chưa kịp nói gì, Trương Khởi Linh đã lật ngược hai mắt lên như muốn ngất đi.

Vương Diệp sắc mặt vô cùng khó coi, cậu ấy vội vàng kéo Trương Khởi Linh dậy.

Sau đó, không chút do dự lấy thuốc giải trong túi ra, đổ cho Trương Khởi Linh uống, rồi dùng thuốc giải đó để rửa sạch da cho cậu ấy.

Khi thuốc giải được đổ vào, sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trở lại bình thường, thần trí cũng đang dần dần hồi phục.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt cậu ấy lộ ra vài phần ý cười, nhìn những người đứng bên cạnh, sau đó vội vàng chỉ huy bọn họ đốt con rắn này đi.

Như vậy con rắn này tồn tại ở đây, chắc hẳn những con rắn khác ngửi thấy mùi nhất định sẽ kéo đến, đây không phải là điều Vương Diệp muốn thấy.

Lúc này Bàn Tử, cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, anh ta mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo, nhìn Vương Diệp trong mắt tràn đầy vẻ không hiểu, sau đó tò mò hỏi: "Vừa rồi cậu tại sao cứ bảo tôi đừng quay đầu lại, còn chuyện này là sao?

Có phải chỗ tro trên người tôi có vấn đề không?" Giọng anh ta đầy vẻ không hiểu, trên người anh ta dính đầy tro của con rắn đực kia, cho nên bị con rắn cái này bám theo cũng nằm trong dự liệu sao?

Nhưng Vương Diệp nghe câu hỏi của anh ta, trên mặt lại lóe lên vài phần kỳ lạ, cậu ấy cau mày nhìn Bàn Tử, lần này đều không đáp lại, Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng truy vấn: "Rốt cuộc là sao, cậu cứ nói thẳng cho tôi biết đi, tôi đều có thể chấp nhận!" Giọng anh ta đầy vẻ sốt ruột, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại lắc đầu với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hai con rắn này đều đã ăn thi châu.

Điều đó cũng có nghĩa là, giữa chúng có thể tồn tại một loại liên hệ tương thông nào đó.

Đến mức khi cậu ấy giết chết con rắn đực, thậm chí có thể tưởng tượng được con rắn cái kia, nhất định sẽ ngửi mùi mà tìm đến.

Cho nên Vương Diệp không chút do dự đốt xác nó đi, như vậy, khi tro tàn bôi lên người Bàn Tử, tuy rằng Bàn Tử có thể sẽ tạm thời bị trúng độc do tro tàn, những tro tàn này sẽ khiến thần kinh của Bàn Tử xuất hiện một số thay đổi.

Ít nhất có thể giữ được tính mạng của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần kỳ lạ.

Nếu cậu ấy nói cho Bàn Tử biết, mình làm những chuyện này, đều chỉ là vì muốn dụ con rắn cái kia ra, chắc hẳn trong lòng Bàn Tử nhất định không thể chấp nhận.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cuối cùng vẫn lắc đầu, không nói một lời, cậu ấy không nói tất cả những điều này cho Bàn

Tử biết.

Nhưng khi Trương Khởi Linh tỉnh lại, lại có thể đoán được tất cả đầu đuôi câu chuyện này, nhìn Bàn Tử, Trương Khởi Linh trong mắt lộ ra vài phần ý cười.

Ngay cả khi Bàn Tử còn đang ở bên cạnh Vương Diệp, không ngừng truy hỏi, nhưng lúc này Trương Khởi Linh, lại không chút do dự vỗ vai anh ta, nói: "Cậu đừng có tiếp tục truy hỏi nữa, con rắn cái này đã bị chúng ta giải quyết rồi, những vấn đề tiếp theo sẽ không xảy ra nữa đâu!" Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Bàn Tử tuy không cam tâm, nhưng vì bọn họ không muốn tiếp tục nói nữa, Bàn Tử có truy hỏi cũng không nhận được kết quả gì.

Lúc này Bàn Tử trong bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu, làm theo những gì bọn họ nói, sau đó đi theo sau Vương Diệp.

Nhưng anh ta đi theo sau Vương Diệp, vẫn không cam tâm, nhìn Vương Diệp, trên mặt anh ta mang theo vài phần kỳ lạ. "Nếu cậu chịu nói cho tôi biết sự thật chuyện này, có lẽ sau này chúng ta gặp phải rắc rối gì thì đều có thể cùng nhau ứng phó!" Mặt Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, đối với chuyện này anh ta đặc biệt coi trọng, Vương Diệp nhìn anh ta cũng không biết nên từ chối thế nào.

Trong bất đắc dĩ, cậu ấy chỉ có thể nói ra toàn bộ sự thật, Bàn Tử nghe xong lập tức bật cười, hóa ra chỉ là để Bàn Tử giả trang thành một con rắn đực.

Khi dụ được rắn cái ra, bọn họ sẽ nhân cơ hội giải quyết con rắn cái này, tuy làm vậy có chút hơi hèn hạ, nhưng hiện tại Bàn Tử bình an vô sự.

Anh ta dù có vô số lời oán giận, muốn thổ lộ ra, nhưng tính cách của Vương Diệp anh ta cũng hiểu rõ, lúc này chỉ có thể nhún vai, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thôi được rồi, lần sau có chuyện như vậy cậu vẫn nên báo trước cho tôi một tiếng đi, tôi lo cậu không nói gì với tôi cả, tôi có thể sẽ không phối hợp tốt được." Thực tế, Bàn Tử chỉ không hy vọng, Vương Diệp đột nhiên giở thủ đoạn như vậy sau lưng mà thôi, vì bản thân anh ta cũng chỉ là một người bình thường.

Lỡ không cẩn thận, xảy ra sai sót mà chết thì bản thân anh ta cũng không chịu nổi, nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại chỉ cười như không cười gật đầu.

Trông có vẻ là thừa nhận là đồng ý, nhưng trên thực tế, cậu ấy có làm được hay không, đó lại là một chuyện khác, huống hồ chuyện này nếu thật sự nói trước cho Bàn Tử.

Không chừng sẽ trở nên càng thêm tồi tệ, hơn nữa Bàn Tử cũng không nhất định sẽ phối hợp ăn ý như bây giờ.

Nghĩ đến những yếu tố này, Vương Diệp không nói toàn bộ chuyện này cho Bàn Tử biết, chỉ bảo đảm với Bàn Tử, thấy Vương Diệp dáng vẻ này, Bàn Tử cũng tin những lời cậu ấy nói.

Hai người tiếp tục xuất phát, nhưng trong khi đi trên con đường nhỏ này, Bàn Tử lại không ngừng quay đầu lại.

Vương Diệp thấy động tác của Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần không hiểu, sau đó không chút do dự nói với anh ta: "Không cần quay lại nhìn nữa, ở đó không có gì đâu!" Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu. "Không phải, tôi không phải cảm thấy ở đó có gì, tôi cứ cảm thấy hình như chúng ta đi sai hướng rồi, theo lý mà nói thì bên đó là hướng bắc, nhưng cậu lại vẽ trên bản đồ là hướng nam." Anh ta vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh, dường như chuyện này là do Trương Khởi Linh làm sai.

Trương Khởi Linh nghe Bàn Tử nói vậy, ánh mắt lập tức nheo lại, nhìn Bàn Tử trong mắt mang theo vài phần tức giận, phảng phất như đang cảnh cáo tên này, đừng gây chuyện.

Chương 831

Nhưng lúc này Bàn Tử, lại phân tích với Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc, vì bọn họ là dựa theo phương vị, để quyết định ngũ hành bát quái.

Vậy tại sao, những thứ mà bọn họ đang nhìn thấy đều kỳ quái như vậy.

Bàn Tử kiên quyết, lấy la bàn của mình ra, lại phát hiện trên la bàn, kim chỉ hướng lại là hướng chính xác.

Còn những gì anh ta vừa hiểu, đều là anh ta hiểu lầm, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Lẽ nào là do độc tố ở đây vẫn còn đọng lại trong thần kinh anh ta, khiến cho những phán đoán của anh ta bị tê liệt?

Khi cân nhắc đến điểm này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, không chút do dự xin lỗi cậu ấy.

Trong khi Bàn Tử xin lỗi, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại mở miệng truy vấn: "Theo lý mà nói, độc tố trên người cậu lẽ ra đã hết rồi, tại sao cậu vẫn có cảm giác như vậy, là ảo giác hay là thật sự tồn tại, cậu hãy suy nghĩ kỹ xem, hay là cậu nhắm mắt lại cảm nhận một chút?" Vương Diệp nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, Bàn Tử có thể cung cấp cho cậu ấy quá nhiều thông tin quan trọng, bao gồm cả một số chi tiết nhỏ, Bàn Tử đều có thể phát hiện ra.

Có lẽ là đúng với câu nói người béo tâm trí tinh tế, cho nên lúc này Vương Diệp cũng đặt niềm tin vào Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trên mặt lại mang theo vài phần bối rối, suy nghĩ một chút kiên quyết nói với Vương Diệp: "Tôi cũng chỉ là dựa vào phỏng đoán đơn phương của mình, nếu thật sự có cách thì tôi có lẽ đã sớm dẫn mọi người rời đi rồi, nhưng tôi chỉ vì không có cách nào thoát ra." Bàn Tử cười bối rối một tiếng, Vương Diệp đột nhiên đặt gánh nặng như vậy lên vai anh ta, anh ta nhất thời còn khó mà chịu đựng nổi.

Phải biết rằng trước đây anh ta đi theo đội ngũ, vĩnh viễn đều là kẻ kéo chân, nhưng bây giờ, anh ta vậy mà phải làm người dẫn đầu, bản thân anh ta cũng lo lắng, mình sẽ liên lụy những người khác.

Hơn nữa mỗi một quyết định, đều có ý nghĩa một sự thay đổi không giống nhau, vạn nhất thật sự vì mình mà hại chết bọn họ, Bàn Tử sẽ vì chuyện này mà vô cùng hối hận.

Ngay cả khi bị Vương Diệp và Trương Khởi Linh hại chết, Bàn Tử cũng sẽ không vì chuyện này mà truy cứu bọn họ. ...

Còn nếu là vì mình, Bàn Tử dù có chết cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Vương Diệp thấy dáng vẻ thoái thác của Bàn Tử, không chút do dự đá anh ta một cái, mở miệng quát: "Đừng có làm mấy cái chuyện kỳ quái ở đây nữa, tôi biết cậu nắm rõ mấy thứ này, tôi tin vào năng lực của cậu!" Vương Diệp càng tin tưởng anh ta, lại càng khiến Bàn Tử cảm thấy đau đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, cuối cùng vẫn lắc đầu, chọn từ chối.

Anh ta thực sự không có cách nào, để gánh vác tất cả gánh nặng này.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không còn cách nào, chỉ có thể bôi những tro tàn trên người anh ta, lên người mình, nhưng trong khi bôi, nhìn tro tàn của con rắn cái đó.

Vương Diệp cũng bôi vào lòng bàn tay mình, cậu ấy chỉ nhẹ nhàng dính một chút.

Nhưng khi cậu ấy nhắm mắt lại, lại có thể cảm nhận được, thần kinh mình đang dần dần suy yếu, bao gồm cả ký ức của cậu ấy cũng đang dần phai nhạt.

Tất cả mọi thứ trở nên vô cùng mơ hồ, trừ khi họ nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy có thể nhớ nội dung của giây trước, còn giây sau thì những lời đã nói cậu ấy hoàn toàn quên sạch.

Những gì Bàn Tử vừa trải nghiệm, lúc này lại tái hiện trên người Vương Diệp.

Dáng vẻ Vương Diệp lúc này quả thật quá kỳ lạ, những người khác không thể chấp nhận được, họ nhìn Vương Diệp, chỉ kiên quyết mang bình nước đến trước mặt Vương Diệp.

Họ hy vọng Vương Diệp có thể rửa sạch tro tàn, như vậy cậu ấy có thể tỉnh táo lại nhanh chóng, nhưng lúc này Vương Diệp, nhìn môi trường xung quanh này.

Cậu ấy lại ngẩng đầu nhìn bầu trời xung quanh, cậu ấy vẫn có chấp niệm trong lòng mình, không chút do dự ra hiệu im lặng, bảo họ giữ yên lặng.

Chuyện cậu ấy muốn làm, không liên quan đến những người này, cũng sẽ không bị họ can thiệp, thấy Vương Diệp cố chấp như vậy, mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể làm theo những gì cậu ấy nói.

Lúc này Vương Diệp nhìn bầu trời xung quanh, cậu ấy đột nhiên hiểu ra lời Bàn Tử nói, giống như cả thế giới đang bị đảo lộn, họ đang đứng trong một không gian mặt gương.

Trong không gian đó, tất cả những gì nhìn thấy đều bị phản chiếu ngược lại, vậy có phải điều đó có nghĩa là, hướng nam mà họ đang thấy thực ra là hướng bắc không.

Trong không gian đó, mọi thứ họ nhìn thấy đều ngược lại, chẳng phải điều đó có nghĩa là, phía nam mà họ đang thấy thực chất là phía bắc sao?

Vương Diệp, với tấm bản đồ trong tay, biết rõ có vấn đề.

Anh vịn đầu, cố gắng chịu đựng sự khó chịu khắp người, rồi ngồi xuống đất vẽ lại một tấm bản đồ mới.

Bản đồ này Trương Khởi Linh đã từng vẽ, nhưng Vương Diệp đã điều chỉnh lại phương hướng, khiến khi tấm bản đồ này hoàn thành, tất cả mọi người đều lộ vẻ kỳ lạ trên mặt.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy khó hiểu, truy vấn: “Lại có chỗ nào ra vấn đề nữa?

Tại sao tôi đến giờ vẫn chưa nhận ra?” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy kinh ngạc và khó hiểu, anh ta có chút không rõ lý do Vương Diệp lại truy cứu những thứ này như vậy.

Thế nhưng Vương Diệp và Trương Khởi Linh nhìn nhau, anh chỉ cười qua loa.

“Tôi hình như biết vấn đề nằm ở đâu rồi.” Nói đến đây, đầu óc anh lại trở nên mơ hồ, độc tố vẫn còn đang quấy nhiễu trong não anh.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ đành chỉ tay vào mình, anh cứ chỉ mãi nhưng những lời muốn nói lại tan biến, mờ nhạt.

Anh thậm chí quên cả mình muốn nói gì.

Nếu không phải Trương Khởi Linh và anh có sự ăn ý tuyệt vời, nhìn Vương Diệp mà đoán được anh muốn họ lau sạch tro bụi, có lẽ bây giờ Vương Diệp vẫn còn bị độc tố này xâm thực.

Vương Diệp sắc mặt trở nên khó coi, nhưng khi Trương Khởi Linh giúp anh rửa sạch độc tố, sắc mặt anh mới dần khá hơn.

Anh lập tức nghỉ ngơi tại chỗ, nhìn những người có mặt, không chút do dự nói ra phát hiện của mình.

Có thể là do ngay từ khi họ bước chân vào nơi này, họ đã trúng độc, nên tư duy và ký ức của họ cũng bị sai lệch một phần.

Vì vậy, những gì họ nhìn thấy và nhận thức cũng xuất hiện sự thiên sai.

Đây cũng là lý do tại sao họ nghiên cứu về phương hướng lâu như vậy mà vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Vương Diệp chỉ lộ vẻ bình tĩnh trên mặt.

Điều đó cũng có nghĩa là tấm bản đồ mà người bạn Triệu Dịch Vũ đưa cho anh thực ra không hề có vấn đề gì.

Vấn đề chỉ nằm ở tư duy của họ, bao gồm cả ký ức của họ.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt những người đó trở nên khó coi.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng rơi vào sự hoang mang kéo dài.

Khi Vương Diệp lấy tấm bản đồ ra lần nữa, anh cũng phát hiện vị trí thực sự chính xác là ở hang rắn kia.

Tuy nhiên, tại sao họ lại muốn đánh lạc hướng, có lẽ phần lớn là do sự cảnh giác từ bên trong, cũng như lo lắng Vương Diệp và đồng đội có thể dễ dàng hóa giải những khó khăn ở đây.

Còn về việc hai con rắn kia lại ở chỗ đó, rất có thể là do chúng cố ý làm vậy.

Vì thế, chuyện như vậy mới có khả năng xảy ra.

Hơn nữa, đối với những người kia mà nói, tuy hai con rắn này đã ăn thịt tổ tiên của họ, nhưng thực tế trong cơ thể chúng có lẽ cũng có tổ tiên khác.

Ví dụ như, sau khi hai con rắn này ăn thịt tổ tiên của họ, chúng trực tiếp tiến hóa thành tổ tiên của họ, nên mới có thể trở nên to lớn và thậm chí là trường sinh bất lão như vậy.

Khi những suy đoán này xuất hiện, không hề có bất kỳ vấn đề gì.

Đây cũng là lý do tại sao hai con rắn này có thể ở lại nơi này lâu đến vậy.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp.

Khi anh nói ra những suy nghĩ và suy đoán này, không ai phủ nhận cả.

Về cơ bản, họ đều tán thành những gì Vương Diệp đã nói.

Vậy nên bây giờ họ vẫn phải quay lại nơi ban đầu.

Xem ra, những làn khói mà Bàn Tử phun lúc đầu không phải là vô ích.

Bàn Tử không nhịn được cười phá lên, đây có lẽ là điều duy nhất đáng để ăn mừng.

Nhưng điều đáng mừng hơn là họ đã không đi nhầm hướng mà đã kịp thời sửa lại.

Cũng may nhờ Vương Diệp, nếu không họ sẽ không thể phát hiện ra vấn đề hiện tại.

Hơn nữa, trên người mỗi người ít nhiều đều còn lưu lại độc tố.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải lấy thuốc giải ra.

Nhưng lượng thuốc giải này không nhiều, hơn nữa mỗi khi tiêu hao một lần, Vương Diệp lại phải quay lại nơi đó một lần.

Anh phải lấy thuốc giải ở bên trong ra mới có thể giải quyết được đợt vấn đề mới trước mắt.

Nhưng lúc này, để giữ mạng cho những người này, Vương Diệp vẫn hào phóng đưa cho họ.

Những người kia sau khi uống thuốc giải, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mấy phần hưng phấn, đặc biệt là Bàn Tử.

Anh ta vỗ ngực, vô cùng thiết tha nói với anh: “Chú em cứ yên tâm, tiếp theo bất kể chuyện gì, cứ việc sai bảo tôi, tôi nhất định sẽ làm theo lời chú em cho tốt!” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần kích động.

Vương Diệp nghe thấy, chỉ gật đầu.

Tên Bàn Tử này chỉ vì được anh cứu mạng nên lúc này mới thể hiện sự thiết tha như vậy trước mặt Vương Diệp.

Nhưng thực tế, nếu còn phải để Bàn Tử đi trải qua những nguy hiểm đó, Vương Diệp thậm chí có thể tưởng tượng được sắc mặt Bàn Tử sẽ khó coi đến mức nào.

Thế nhưng điều này, Vương Diệp không nói ra, mà chỉ nhìn những người khác, tổ chức họ đi về phía khác.

Lúc này, mọi người cũng vội vã đi theo hướng Vương Diệp đã nói.

Khi họ trở lại nơi ban đầu, lại phát hiện những tro bụi còn sót lại trên mặt đất đã biến mất, chỉ còn lại một vài dấu vết.

Ngoài Vương Diệp cảm thấy khó hiểu và thắc mắc, những người khác cũng cảm thấy phiền não vì chuyện này.

Những tro bụi này không thể vô duyên vô cớ biến mất, gió ở đây cũng không lớn.

Vừa nãy khi họ chờ tro bụi tan biến, dù nghĩ đủ mọi cách, tro bụi vẫn không thể biến mất.

Hơn nữa, trước mặt không có bất kỳ dấu vết nào chứng minh có thứ khác từng đến đây.

Chương 832

Về điểm này, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vương Diệp cũng vậy, anh đi đi lại lại hai vòng quanh đó.

Nếu không nhầm thì việc những tro bụi này biến mất, có lẽ là do có thứ khác gây nhiễu ở đây.

Khi nghĩ đến điều này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ kỳ lạ.

Chỉ là điều khiến Vương Diệp bất ngờ là lúc này Triệu Dịch Vũ đột nhiên bước tới.

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, không chút do dự mở miệng: "Tôi cảm thấy tình huống và khả năng lớn nhất ở đây, có lẽ là do những kẻ kia đã phát hiện ra, nên đã dọn dẹp sạch sẽ những thứ ở đây." Cần biết rằng, đối với những kẻ đó mà nói, những con rắn này rất có thể đại diện cho tổ tiên của chúng.

Cho nên vào thời điểm này, khi hai con rắn bị Vương Diệp giết chết, e rằng chúng cũng sẽ xuất hiện rầm rộ.

Tiếp theo, e rằng sẽ không dễ dàng vượt qua.

Nghĩ đến điều này, sắc mặt Vương Diệp càng trở nên vô cùng sâu lắng.

Khi anh cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Triệu Dịch Vũ lại không chút do dự mở lời.

Anh ấy thực sự đã đến rồi, vậy chúng ta cùng nhau đối phó thôi!" Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Dịch Vũ thì lại chìm vào im lặng.

Anh muốn nói với Triệu Dịch Vũ rằng chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng những lời đó, anh lại không biết phải nói ra thế nào.

Anh chỉ có thể đứng yên tại chỗ suy tư về con đường phía trước.

Sau một hồi loay hoay, trời đã sáng.

Vương Diệp nhìn ánh sáng mờ ảo nơi chân trời, cũng biết mình phải chuẩn bị xuất phát rồi.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia kỳ lạ.

Anh đã lâu không mở miệng nói chuyện, khi anh đứng yên ở đó suy nghĩ vấn đề, Trương Khởi Linh cũng không hề thúc giục anh.

Vào thời điểm then chốt như vậy, mỗi lời nói ra, bao gồm cả mỗi quyết định, đều tương đương với việc dẫn dắt sinh mạng của họ đi đến một hướng khác.

Nếu không muốn chết thì vẫn phải suy nghĩ kỹ càng.

Chính vì điểm này mà Trương Khởi Linh không nói gì, Bàn Tử cũng vậy.

Lúc này, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp, anh khẽ thở dài, nhất thời không biết nên nói gì.

Áp lực mà anh phải gánh chịu thực sự quá nặng, nặng đến mức khiến anh có chút khó thở.

Giờ đây Vương Diệp cũng không biết phải đối mặt như thế nào.

Thực tế, anh trốn tránh không thể giải quyết vấn đề, vì vậy bây giờ, vẫn phải lập tức nghĩ ra một cách ứng phó.

Khi nghĩ đến những yếu tố này, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần trù trừ, nhưng nhìn những bản đồ địa hình trước mặt, dù họ đã lên kế hoạch từ đầu, nhưng phương hướng chưa được xác định, nên Vương Diệp vẫn phải đợi thêm một lát tại chỗ.

Lúc này, Bàn Tử lại có chút không ngồi yên được, anh ta trực tiếp đứng dậy, nhìn xung quanh.

Môi trường xung quanh, và những gì anh ta vừa nhìn thấy, dường như đã xảy ra một chút thay đổi.

Bàn Tử cảm thấy khó hiểu vì điều này.

Nhưng anh ta lại không thể nói ra rốt cuộc là chỗ nào xuất hiện vấn đề, đến mức lúc này anh ta chỉ chìm vào sự im lặng kéo dài.

Khi Vương Diệp cảm thấy đau đầu vì điều này, không ngờ bên Bàn Tử lại đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

Không biết tên này đang làm cái gì, những chuyện anh ta làm, bao gồm cả cảm giác anh ta mang lại cho người khác, đều khó mà lý giải, điều này Vương Diệp không thể chịu đựng được.

Nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn vội vàng đi qua, có lẽ anh ta vì có một vài phát hiện nên mới như vậy.

Khi anh đến bên cạnh Bàn Tử, Bàn Tử đang đứng trên miệng hang động, anh ta nhìn vào bên trong, trong mắt tràn ngập vẻ kỳ dị.

“Sao tôi lại cảm giác chúng ta hình như đều trúng chiêu rồi!” Giọng Bàn Tử đầy phức tạp.

Thế nhưng Vương Diệp nhìn thái độ của Bàn Tử, lại vô cùng tùy ý đảo mắt trắng dã.

“Đừng nói bậy bạ, chúng ta có thể trúng chiêu gì chứ?” Thái độ Vương Diệp đưa ra khiến Bàn Tử bất mãn.

Bàn Tử trừng mắt nhìn Vương Diệp, không chút do dự chỉ ra vấn đề mà mình phát hiện.

“Chú em nhìn xuống dưới xem!” Khi Vương Diệp nhìn thấy những quả trứng rắn dày đặc bên trong, cả người anh liền không ổn chút nào, anh đứng đờ ra đó rất lâu, anh phát hiện mình thậm chí không nói nên lời.

Tối hôm qua họ đã phun khói ở đây, theo lý mà nói chuyện như vậy không nên xảy ra, nhưng giờ đây sự xuất hiện của chuyện này, chẳng phải cũng đang báo hiệu một điềm báo nào đó sao?

Vương Diệp nghĩ đến điểm này, thực ra Bàn Tử tự mình cũng đã nghĩ đến, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không chút do dự mở miệng nói: "Tôi vẫn nhớ rõ những quả trứng rắn bên trong này phân bố như thế nào, từ lớn đến nhỏ bao gồm cả vị trí và hình dạng của chúng." Lời của anh ta nói ra quá kỳ lạ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Vương Diệp cau mày, không ngờ lời nói tiếp theo của Bàn Tử trực tiếp khiến Vương Diệp đứng đờ tại chỗ.

"Lúc đầu những quả trứng rắn chúng ta thấy, giống hệt những gì tôi đang thấy bây giờ, ngay cả những đường viền ở đây cũng vậy." Giọng điệu của anh ta mang theo sự cảm thán nồng đậm.

Có lẽ là thực sự ứng nghiệm câu nói của anh ta, rằng họ bây giờ đã trúng chiêu rồi.

Vương Diệp cười khổ một tiếng, xem ra bây giờ không chỉ cần xuất phát, mà việc họ có thể thoát ra khỏi nơi này cũng đã là may mắn rồi.

Nghĩ đến điều này, Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ và những người khác đang vội vã đến, họ đều cảm thấy khó hiểu về phát hiện của Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử, lại đẩy tay anh ta, đầy bất mãn nói: "Thôi đi, ông đừng có giả thần giả quỷ ở đây nữa, những lời này không phải ai cũng sẽ tin đâu, chuyện như vậy sao có thể xảy ra!” Giọng điệu của anh ta tràn đầy sự nghiêm túc, đáng tiếc, lời nói này chỉ khiến Bàn Tử cảm thấy bất đắc dĩ.

Bàn Tử xòe tay ra, dù giải thích thế nào cũng không thông.

Anh nhớ rõ mình hôm qua để leo lên, đã cào rất nhiều dấu vết ở đây.

Những dấu ngón tay và dấu chân đó, đến giờ anh vẫn nhớ rõ mồn một.

Nhưng bây giờ Hạo Thiên Chân căn bản không tin lời anh ta nói, nhưng điều Hạo Thiên Chân không ngờ tới là, Vương Diệp đột nhiên nhìn chằm chằm vào anh ta rồi mở miệng nói: “Không cần nghi ngờ, lời anh ta nói là thật.

Hôm qua khi tôi rời khỏi đây, có một dấu chân rõ ràng đã dừng lại ở đây, nhưng bây giờ lại không thấy xuất hiện, hơn nữa tối qua không hề mưa.” Lời nói này của Vương Diệp khiến sắc mặt Trương Khởi Linh vô cùng kinh ngạc, Trương Khởi Linh cau mày, nhìn Vương Diệp trong mắt chỉ có sự kinh ngạc nồng đậm.

Theo lý mà nói, Vương Diệp không thể phân tích ra kết luận như vậy, ngoài điểm này ra, những thứ này vừa nghe đã biết là vô cùng kỳ lạ.

Huống hồ những tro bụi kia đều đã bị người ta mang đi rồi, những dấu vết còn lại ở đó không phải là giả, vậy thì có nghĩa là nơi này rất có khả năng đã bị những kẻ thù của Triệu Dịch Vũ đối phó!

Nên mới biến thành cái dạng này.

Nghĩ đến những điều này, Trương Khởi Linh như được khai sáng, nhìn Vương Diệp, anh ta mở miệng định nói ra, nhưng Vương Diệp chỉ cần một ánh mắt, anh ta lập tức hiểu ý của Vương Diệp.

Chẳng qua là vì chuyện này quá nghiêm trọng, nên Vương Diệp không tiết lộ trước cho anh ta.

Lúc này anh ta nên phối hợp với Vương Diệp làm việc.

Khi nghĩ đến điểm này, Trương Khởi Linh không nói ra, mà nhìn Vương Diệp, đầy bất đắc dĩ nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nếu thực sự là trở lại chốn cũ, những thứ này cứ lặp đi lặp lại như vậy, chúng ta tiếp theo…” Trương Khởi Linh còn chưa nói hết lời, Vương Diệp liền chỉ vào những quả trứng rắn đó mở miệng nói: “Đổ ít dầu hỏa vào bên trong, rồi châm lửa đốt cháy hết đi, vừa hay có thể trả thù một trận!” Giọng điệu Vương Diệp mang theo mấy phần hưng phấn và kích động.

Có lẽ vì anh đã đoán chắc mình không còn cách nào rời khỏi nơi này, nên lúc này Vương Diệp mới không chút kiêng kỵ nói ra những lời như vậy.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cả người đều ngớ người ra, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp không khỏi cảm thán: “Nếu thực sự làm vậy, những chuyện xảy ra tiếp theo chúng ta chưa chắc có thể gánh chịu được!” Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cả người đều ngớ người ra, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp không khỏi cảm thán: “Nếu thực sự làm vậy, những chuyện xảy ra tiếp theo chúng ta chưa chắc có thể gánh chịu được!” Anh ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại không hề bận tâm, anh chỉ vô cùng bình tĩnh nói với Trương Khởi Linh: “Anh phải nhớ, dù chúng ta có chết ở đây, những người khác cũng không thể thoát ra ngoài được!” Vương Diệp bình thường sẽ không làm chuyện sát sinh như vậy, nhưng bây giờ, nếu không phải bị ép buộc bất đắc dĩ, Vương Diệp làm sao có thể làm ra chuyện an ủi một cách rầm rộ như vậy chứ?

Trên mặt anh chỉ có vẻ vô tội.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn làm theo lời Vương Diệp nói.

Lúc này họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng Trương Khởi Linh còn chưa kịp đổ dầu hỏa lên những quả trứng rắn kia thì một hòn đá đột nhiên bay tới, đánh rơi tay anh ta.

Tay Trương Khởi Linh tuy đau, nhưng anh ta vẫn không dừng hành động của mình.

Những thứ Vương Diệp đưa cho anh, dù thế nào cũng không thể bị người khác gây nhiễu được.

Trương Khởi Linh vẫn tiếp tục đổ dầu hỏa, nhưng những kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối lại không nhịn được mà xuất hiện.

“Đủ rồi, các ngươi còn muốn làm gì nữa?!” Bọn chúng thực sự khó có thể chịu đựng được những kẻ quái gở này lại làm càn ở đây, đặc biệt là những hành động của họ bây giờ đã nghiêm trọng gây ảnh hưởng đến cơ hội sinh tồn của bọn chúng ở nơi này.

Thấy bọn chúng cuối cùng cũng chịu xuất hiện, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần tươi cười, nhìn bọn chúng đầy châm biếm nói: “Tôi còn tưởng các ngươi những con rùa rụt cổ, dù có chết cũng sẽ không ra chứ, không ngờ lại đến nhanh vậy.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy kiêu căng, anh vốn đã coi thường đám rùa rụt cổ này, giờ thấy bọn chúng xuất hiện trước mặt mình, sao có thể cho bọn chúng sắc mặt tốt được?

Thấy Vương Diệp như vậy, những kẻ đó đều đứng đờ ra tại chỗ, nhìn Vương Diệp khó mà tin được, Vương Diệp vậy mà đã sớm biết bọn chúng ở đây.

Bọn chúng vừa nãy thấy Vương Diệp cứ ở đó do dự không quyết, cứ tưởng Vương Diệp vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó, liền chuẩn bị kiên nhẫn chờ đợi bọn chúng ra tay.

Bọn chúng không ngờ rằng, thực ra Vương Diệp vẫn luôn chờ đợi bọn chúng.

Điểm này khiến bọn chúng chìm vào sự im lặng kéo dài, bọn chúng không nói nên lời.

Nhìn Vương Diệp, sắc mặt những kẻ này càng trở nên vô cùng phức tạp.

Thế nhưng Vương Diệp khi nhìn thẳng vào bọn chúng, lại đầy vẻ không mảy may quan tâm.

Vương Diệp càng kiêu căng, càng không đặt bọn chúng vào mắt, những kẻ này lại càng tức giận.

Trước đây bọn chúng chưa từng trải qua chuyện như vậy, đến mức, sự khiêu khích của Vương Diệp lúc này đối với bọn chúng, tương đương với việc bị tát hai cái vào mặt.

Triệu Dịch Vũ nhìn hai người bọn chúng, lại lắc đầu, đột nhiên mở miệng nói: “Ngoài các ngươi ra, còn có những người khác nữa phải không?

Cứ để bọn họ ra đi, thực ra những ân oán năm đó, cũng nên tìm một cơ hội để tính sổ rồi.” Anh ta nói một cách cực kỳ bình tĩnh, chuyện này trông như chưa từng xảy ra vậy.

Chương 833

Những kẻ đó thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, đều không nhịn được ôm bụng cười nghiêng ngả, trừng mắt nhìn Triệu Dịch Vũ, càng vô tư mắng chửi: “Cũng chỉ có tên vô dụng như ngươi, mới tạo ra vấn đề như vậy.” “Có bản lĩnh thì trực tiếp đến báo thù, không có bản lĩnh, ngươi ở đây lẩm bẩm cái gì cũng vô dụng.” Bọn chúng vừa nói, vừa xòe tay ra, hiển nhiên là coi Triệu Dịch Vũ như phế vật, ai bảo Triệu Dịch Vũ lại tỏ thái độ tốt như vậy.

Coi bọn chúng là vai vế mà đối xử, hơn nữa thái độ đối đãi với bọn chúng cũng khách khí như vậy!

Vương Diệp thấy vẻ mặt bất lực của Triệu Dịch Vũ, lại đầy vẻ bình tĩnh và tùy ý, đây là chuyện của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp dù có muốn nhúng tay vào, anh cũng không có tư cách và quyền lợi đó.

Huống hồ, Triệu Dịch Vũ trông có vẻ không có sóng gió lớn, ai lại có thể đảm bảo, Triệu Dịch Vũ thực sự không nghĩ ra cách để đối phó.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp không nói một lời.

Anh đứng bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi, và đúng như dự đoán của anh, khi hai người kia đang cười lớn vô tư trước mặt Triệu Dịch Vũ, trong tay Triệu Dịch Vũ đột nhiên xuất hiện một nắm bột phấn.

Khi những bột phấn này văng vào mặt bọn chúng, bọn chúng đột nhiên ôm mặt, rồi hét lên thảm thiết.

Bọn chúng ôm mặt mình, không ngừng kêu gào thảm thiết.

Vết châm chích để lại dấu vết sâu sắc trên da bọn chúng, và Vương Diệp cũng thấy mặt bọn chúng, như bị kim châm vậy, để lại từng lỗ kim, bên trong có máu không ngừng chảy ra.

Tốc độ chảy máu cực nhanh, hơn nữa máu chảy cũng nhiều, trông như đã làm tổn thương những vị trí mạch máu quan trọng.

Không ai ngờ rằng, Triệu Dịch Vũ lần này làm chuyện lại táo bạo đến vậy.

Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, càng không khỏi khẽ thở dài, thành thật mà nói, Triệu Dịch Vũ trông có vẻ hiền lành, nhưng thực tế, tất cả nỗi tức giận của anh ta đều đến từ sự im lặng của anh ta.

Chó cắn người không bao giờ sủa, huống chi sư tử cũng sẽ không quay đầu vì tiếng chó sủa.

Giờ đây hai người kia ở chỗ Triệu Dịch Vũ, thực sự chẳng vớ được lợi lộc gì, Vương Diệp nhìn bọn chúng, trong mắt cũng lộ ra mấy phần kỳ lạ.

Anh nhìn hai người kia, không khỏi cười khẽ rồi nói: “Nếu các ngươi bây giờ mau chóng gọi đồng bọn ra, có lẽ bọn họ còn có thể cứu hai mạng các ngươi, nhưng nếu các ngươi còn tiếp tục trì hoãn, không ai đảm bảo bất trắc sẽ không xảy ra ngay bây giờ.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo mấy phần hưng phấn, rất hiển nhiên, Triệu Dịch Vũ làm chuyện như vậy, chính là vì muốn gặp đồng bọn của bọn chúng.

Những kẻ này nếu không thức thời một chút, còn muốn tiếp tục ngoan cường chống cự, kết quả nhận được nhất định sẽ vô cùng tệ hại.

Nhìn những kẻ này, trong mắt Vương Diệp không hề có chút đồng tình nào.

Thế nhưng không ngờ, hai tên trước mặt này dù có chết cũng không chịu đồng ý, hơn nữa bọn chúng nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra mấy phần bình tĩnh: “Chết thì sao, chỉ cần có thể nhìn thấy tên này thảm bại, chúng ta rất vui." Tên này nói xong, một người khác cũng gật đầu theo, vô cùng bình tĩnh bổ sung một câu: "Không sai, loại người như hắn căn bản không thể thắng lợi, hơn nữa chiến tranh giữa hai gia tộc, chỉ có chúng ta mới có thể thắng lợi!" Giọng điệu của bọn chúng tràn đầy hưng phấn và cao ngạo, dường như tràn đầy niềm tin chắc thắng, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của bọn chúng, chỉ cảm thấy bọn chúng vô cùng ngu xuẩn.

Anh lắc đầu, nhìn chằm chằm hai tên này, không nói nên lời.

Bọn chúng ngu đến mức khiến người ta cảm thấy bất lực.

Vương Diệp nhìn hai người bọn chúng, trong mắt cũng lộ ra mấy phần cảm thán, anh đột nhiên cười khẽ, nhìn bọn chúng bổ sung một câu: "Các ngươi có thấy mình rất thích hợp để mơ không?" Triệu Dịch Vũ trông có vẻ không để ý đến bọn chúng, nhưng thực tế, trong lòng Triệu Dịch Vũ cũng vô cùng khó chịu.

Triệu Dịch Vũ trông có vẻ không để ý đến bọn chúng, nhưng thực tế, trong lòng Triệu Dịch Vũ cũng vô cùng khó chịu.

Những lời những kẻ này nói, trực tiếp liên hệ đến tổ tông của anh ta, cũng như cái chết của chính anh ta và em trai, làm sao anh ta có thể không có chút dao động nào?

Vương Diệp chủ động đến nói chuyện với Triệu Dịch Vũ, cũng là muốn cho những kẻ kia biết, Triệu Dịch Vũ không đơn độc tác chiến, còn có Vương Diệp giúp đỡ anh ta.

Thấy Vương Diệp như vậy, hai người trước mặt đều trừng tròn mắt, nhìn chằm chằm Vương Diệp, không khỏi cảm thán một câu: "Vậy lá gan của ngươi thực sự là lớn, sẵn sàng vì người này mà hy sinh như vậy.

Đáng tiếc lần này ngươi đánh cược thua rồi, ngươi hy sinh vì hắn, chẳng có tác dụng gì đâu.” Sự khinh thường và kiêu ngạo trong giọng điệu của bọn chúng, đều bị Vương Diệp nghe vào tai.

Nhưng rất nhanh lại từ tai bên kia bay ra ngoài.

Vương Diệp thờ ơ xòe tay, nhìn bọn chúng vô cùng tùy ý nói: “Được thôi, chuyện này đã là như vậy thì, hy vọng thực sự có thể như ý các ngươi muốn.

Nhưng các ngươi sắp chết rồi, đồng bọn còn không chịu ra cứu các ngươi, thật là máu lạnh.” Lời châm chọc của Vương Diệp khiến những kẻ đó phẫn nộ không thôi.

Hai tên trước mặt, không chút do dự nhe nanh múa vuốt về phía Vương Diệp, nhìn Vương Diệp càng đầy vẻ bất kiên nhẫn nói: “Liên quan gì đến ngươi chứ?

Bọn họ không ra là vì bọn họ có chuyện quan trọng hơn cần làm, chứ không phải lãng phí thời gian vào những kẻ như chúng ta.” Nghe thấy những lời này, Vương Diệp cả người đều giật mình, trừng tròn mắt, nhìn bọn chúng, không khỏi cảm thán một câu: “Vậy theo ý các ngươi, các ngươi vẫn là những con chó vô cùng chân thành.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với bọn chúng.

Khi lời nói này thốt ra, sắc mặt những kẻ đó đều trở nên vô cùng khó coi.

Bọn chúng chìm vào sự im lặng kéo dài, hiển nhiên, vì lời nói này của Vương Diệp, bọn chúng không thể nói ra bất kỳ lời đáp trả nào khác.

Dù sao trong nhận thức của bọn chúng, mình thuộc về một thành viên của gia tộc, nhưng bây giờ, lời nói của Vương Diệp, lại tiềm thức nhắc nhở bọn chúng.

Những việc bọn chúng làm giống như một con chó ti tiện đáng thương.

Vương Diệp nhìn bọn chúng, trong mắt cũng lộ ra mấy phần thương hại, sau đó vẫy tay, mở miệng nói: “Thôi thôi, vẫn là thả các ngươi về đi, cũng là để các ngươi chết một cách xứng đáng, nếu không chết ở bên ngoài cũng chẳng có ai thương xót các ngươi.” Vương Diệp càng bình tĩnh như vậy, càng khiến sắc mặt những kẻ đó khó coi.

Bất đắc dĩ, bọn chúng chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Thấy vẻ mặt bất phục của bọn chúng, Vương Diệp lại không nhịn được xòe tay ra hỏi ngược lại một câu: “Chẳng lẽ tôi nói sai điều gì sao?” Sự kiêu căng và vô tư của Vương Diệp không phải là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người đều chìm vào im lặng.

Triệu Dịch Vũ dứt khoát bước ra, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Không cần thiết phải làm chuyện như vậy, bọn chúng là chó điên, một khi đã chọc ghẹo vào rồi, thực sự không có cách nào thoát ra được.” Triệu Dịch Vũ tuy vui vì Vương Diệp giúp mình, nhưng anh ta cũng không hy vọng Vương Diệp bị ép buộc dính líu vào.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt cứng cỏi của Triệu Dịch Vũ, lại không chút do dự vẫy tay, mở miệng trào phúng một câu: Đừng tưởng tôi thực sự đang giúp anh, tôi chỉ là cảm thấy những kẻ này quá ghê tởm.

Vương Diệp càng kiêu ngạo nhưng ngượng ngùng như vậy, càng khiến Triệu Dịch Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, Triệu Dịch Vũ chỉ có thể gật đầu.

Nhìn Vương Diệp, anh ta cũng không khỏi mở miệng cảm thán: “Nhưng nếu có sự giúp đỡ của anh, tôi nghĩ những rắc rối tiếp theo chắc chắn sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều.” Hai tên trước mặt này, cứ thế mà ngã xuống.

Trên mặt Triệu Dịch Vũ không hề có chút biến động nào, thậm chí không vì những kẻ này mà có quá nhiều cảm xúc.

Sự ra đi của những kẻ này, đối với Triệu Dịch Vũ mà nói, giống như giết hai con kiến vậy.

Anh ta chưa bao giờ quên cảnh những người trong gia tộc mình đã chết, thù sâu như biển máu vẫn luôn khắc sâu trong lòng anh ta, tất cả những điều này đều không thể nào quên được.

Dù Triệu Dịch Vũ trông có vẻ bình tĩnh như vậy, và những mong muốn anh ta nói ra, cũng như những điều anh ta muốn làm, đều nhẹ nhàng hời hợt như vậy.

Nhưng thực tế, đó chỉ là sự phòng bị, những thứ Triệu Dịch Vũ muốn mà thôi.

Nếu thực sự đi đến đường cùng, thì anh ta chỉ có thể bỏ xe giữ tướng.

Để em trai của anh ta sống sót.

Nhưng mối thù hận này, sẽ mãi mãi khắc sâu trong xương tủy của bọn họ, không ai sẽ dễ dàng quên, mỗi người đều sẽ mãi mãi gánh vác món nợ này.

Triệu Dịch Vũ chính là như vậy, đời này nối tiếp đời khác, nên anh ta cảm thấy việc cứ kéo dài như vậy, cho đến khi báo thù hoàn toàn căn bản không thành vấn đề.

Thế nhưng Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, lại không nhịn được khẽ cười nói: “Chuyện quan trọng nhất của anh bây giờ, vẫn là sống thật tốt, nghĩ đến những thứ đó là không thực tế, huống hồ anh bây giờ đã sắp xếp đường lui rồi, anh để em trai anh chọn như thế nào?” Anh ta không biết tôn trọng em trai mình.

Vương Diệp lập tức nhìn ra được, khi anh nói rõ những lời này, Triệu Dịch Vũ lại có chút bất kiên nhẫn, nhìn Vương Diệp cũng mở miệng nói: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, chúng ta trước tiên hãy xem những chỗ khác có vấn đề gì không.” Nghe Triệu Dịch Vũ nói vậy, Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Nhưng lúc này Vương Diệp, nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại cố ý đi đến nơi con rắn bị thiêu cháy.

Đồng thời, Vương Diệp cũng lấy từ trong túi mình ra một chiếc xẻng gấp, sau đó không ngừng khai quật mảnh đất này.

Hơn nữa, trong lúc đào, mỗi nhát xẻng của Vương Diệp, khi xuống đất đều như dồn hết sức lực, dù con rắn kia đã bị anh thiêu chết.

Nhưng nỗi thù hận của Vương Diệp, vẫn ẩn trong hành động của anh.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, sắc mặt Triệu Dịch Vũ trở nên có chút khó coi, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Làm như vậy có ổn không?” Đó chỉ là nỗi thù hận của anh ta thôi, không cần thiết phải kéo Vương Diệp vào, hơn nữa điều quan trọng nhất là, anh ta vẫn luôn không động thủ với mảnh đất này.

Chính là lo lắng những kẻ đó sẽ đột nhiên xuất hiện, Vương Diệp và đồng đội sẽ đối phó không tốt, nhưng bây giờ, hành động chủ động của Vương Diệp, đã khiến anh ta chìm vào im lặng.

Vương Diệp không trả lời lời của Triệu Dịch Vũ, mà không ngừng đào bới mảnh đất này, động tác của anh trông thực sự thô bạo.

Lúc này, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối, không thể nhịn được nữa, bọn chúng đồng loạt xuất hiện, mỗi người trong tay đều cầm một cây cung tên.

Nhìn Vương Diệp và Triệu Dịch Vũ, đầy vẻ cao ngạo nói: “Mau đặt những thứ trong tay xuống, nếu không tiếp theo các ngươi sẽ có quả báo tốt đẹp để ăn.” Giọng điệu của bọn chúng tràn đầy sự cao ngạo.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời nói này của bọn chúng, lại như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ vậy, anh nhìn chằm chằm những kẻ trước mặt, không nhịn được phản bác một câu: “Nếu các ngươi thích đùa giỡn thì cứ việc đùa đi, nhưng dùng thứ này để uy hiếp chúng ta, chẳng phải quá ngây thơ sao?” Nếu các anh thích đùa thì cứ đùa, nhưng dùng thứ này để uy hiếp chúng tôi, không phải quá ngây thơ sao?

Lúc này Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên cười nói.

Dù Triệu Dịch Vũ có học được những tuyệt kỹ, nhưng thể chất của cậu vẫn vô cùng kém cỏi, do gen di truyền từ đời này sang đời khác.

Điều đó khiến cho những người như cậu bây giờ, thể chất trở nên vô cùng tồi tệ, dù muốn luyện võ, họ cũng không có khả năng đó.

Vương Diệp nghe Triệu Dịch Vũ nói vậy, lập tức bật cười, anh vung tay, không hề bận tâm mà ôm Triệu Dịch Vũ vào lòng.

Tuy nhiên, vì hành động này của Vương Diệp, những người kia nhìn anh, không chút do dự giương cung tên trong tay, đồng loạt bắn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn động tác của bọn họ, chỉ thấy một đường đao ảnh lướt qua.

Những mũi tên trước mặt lập tức rơi xuống đất, còn Vương Diệp và Triệu Dịch Vũ đều không hề hấn gì.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù sớm đã biết Vương Diệp có cách ứng phó.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh vẫn lo lắng vì chuyện này.

Dù sao những người này cũng đến rất hung hãn, dù Vương Diệp và Trương Khởi Linh có năng lực mạnh mẽ, nhưng trong tình huống như vậy, ai có thể đảm bảo mỗi lần công kích của họ đều chắc thắng?

Khi những người này đến gần, có thể không do dự mà lao đến trước mặt Vương Diệp, đồng thời đỡ đòn tấn công của họ.

Cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay vô cùng oai phong, Vương Diệp nhìn những kẻ đó lại chỉ vào Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh mà nói.

Cậu cứ ở cùng bọn họ đi.

Khi Vương Diệp nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ gật đầu, không tiếp tục ở lại đây.

Cậu biết rằng mình ở lại đây, đối với Vương Diệp mà nói, thực ra cũng là một gánh nặng.

Thấy Triệu Dịch Vũ đi qua, được Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bảo vệ, Vương Diệp cũng hài lòng mỉm cười.

Tuy nhiên, lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại nói với anh ta một cách qua loa.

Chương 834

Có chuyện gì thì tự mình rời đi, đừng ở lại đợi tôi, tôi sẽ không bị cậu làm cảm động, cũng sẽ không thấy xúc động.

Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không giống như đang đùa, Trương Khởi Linh nghe vậy lập tức bật cười, anh bụm miệng, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc hỏi ngược lại.

Anh đang đùa gì vậy, anh nghĩ tôi làm được chuyện như vậy sao?

Vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khởi Linh không phải giả, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại cực kỳ bình tĩnh nói.

Bây giờ đã không còn là lúc để cậu từ chối nữa rồi.

Sau khi nói xong câu này, không đợi Trương Khởi Linh phản ứng lại, anh đã nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt cảm thán nói.

Nếu cậu có ý kiến khác, cũng có thể nêu ra!

Trông có vẻ như Vương Diệp đã dành cho Trương Khởi Linh sự tôn trọng hoàn hảo và tột độ, nhưng trên thực tế, khi nguy hiểm ập đến, Trương Khởi Linh không có cách nào chống đỡ.

Vương Diệp sẽ dùng hết sức mạnh của mình để đưa Trương Khởi Linh rời đi, đối với Vương Diệp mà nói, Trương Khởi Linh có thể coi là hậu bối của anh.

Lúc này, những người trước mặt đã mất kiên nhẫn, bọn họ xông đến, những công cụ trong tay trông vô cùng đáng sợ.

Dù là côn răng sói hay đại đao, đều cực kỳ khủng khiếp.

Vương Diệp cau mày, trong mắt lóe lên vài phần kỳ lạ.

Trương Khởi Linh và Vương Diệp trong khi ứng phó, cũng dốc hết sức mình.

May mắn thay, những kẻ này không khó đối phó đến vậy.

Cao thủ thực sự vẫn chưa xuất hiện, vì vậy hiện tại họ vẫn còn một khoảng thời gian nhất định.

Vương Diệp trong khi chém giết những người này, nhìn Bàn Tử không chút do dự hỏi lại.

Bây giờ là mấy giờ rồi?

Khi câu hỏi được đặt ra, Bàn Tử liếc nhìn mặt trời trên trời, rồi lại nhìn đồng hồ của mình, không chút do dự báo giờ cho Vương Diệp.

Tôi đoán bây giờ mới 10 giờ thôi, mặt trời còn chưa lên cao mà.

Chính ngọ vẫn chưa đến, vậy Vương Diệp cũng không cần phải vội.

Xem xét yếu tố này, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

Chú em chỉ cần nhớ giờ chính ngọ thì gọi tôi là được.

Khi Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Anh ta cảm thấy có chuyện gì đó không ổn rất có thể sẽ xảy ra, liền sốt ruột hỏi Vương Diệp.

Chú em định đi đâu vậy?

Khi câu hỏi được đặt ra, Vương Diệp lại không trả lời, mà nhìn Bàn Tử như có điều suy nghĩ nói.

Tôi nhớ tôi đối với chú em cũng không tệ, cho nên tiếp theo bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều hy vọng chú em có thể thay tôi bảo vệ tính mạng bọn họ.

Vương Diệp vừa nói vừa đưa Hắc Kim Cổ Đao trong tay sang.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử chỉ cảm thấy mình đã nhận một thứ có thể dụ dỗ, anh ta căn bản không có cách nào bảo vệ những người này, hơn nữa thời khắc mấu chốt sắp đến...

Anh ta không để những người này bảo vệ mình đã là một chuyện cực kỳ tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng lắc đầu từ chối, nhưng từ chối đã không còn tác dụng gì nữa, Vương Diệp đưa đao cho anh ta xong liền quay người rời đi.

Động tác của Vương Diệp cực kỳ nhanh, không ai có thể bắt kịp anh đã đi đâu, ngay cả Trương Khởi Linh lúc này cũng vậy.

Trên mặt Trương Khởi Linh lóe lên vài phần kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, đều không kìm được nhìn anh hỏi.

Anh có biết Vương Diệp đi đâu rồi không?

Khi những câu hỏi này được đặt ra, Trương Khởi Linh không chút do dự lắc đầu, anh đương nhiên không biết, nếu anh biết thì làm sao có thể còn ngây người ở đây.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, tâm trạng của mọi người càng trở nên vô cùng phức tạp, Bàn Tử càng bóp chặt cây đao trong tay, nhất thời rơi vào sự kỳ quái.

Tim anh ta cũng không nhịn được đập nhanh hơn.

Cây đao vừa rồi được Vương Diệp nắm, cho nên bên trên vẫn còn hơi ấm của Vương Diệp.

Bây giờ Bàn Tử cầm lấy, chỉ cảm thấy gánh nặng đó lập tức đè lên người anh ta.

Khiến anh ta có chút khó thở, anh ta dường như cuối cùng cũng hiểu được những gì Vương Diệp đang gánh vác.

Xem xét yếu tố này, tâm trạng của Bàn Tử càng trở nên vô cùng u uất.

Mọi người thấy Bàn Tử như vậy, không nhịn được cười ha hả.

Yên tâm đi, Vương Diệp chắc sẽ sớm quay lại thôi, anh ấy đưa cái này cho chú em, chỉ là để chú em trải nghiệm một chút mà thôi, nếu chú em có thể cảm nhận được áp lực trên người Vương Diệp, chú em sẽ không làm ra những chuyện đó nữa.

Lời nói của họ còn chưa dứt, Bàn Tử đã trừng mắt nhìn họ, cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói.

Đủ rồi, tôi chưa bao giờ làm loại chuyện kéo chân đồng đội cả.

Bàn Tử vừa nói vừa cầm cây đao trong tay, đi vòng quanh bọn họ, hơn nữa cái dáng vẻ đó, giống như một bảo vệ.

Xem ra những gì Vương Diệp đã nói với anh ta, anh ta thật sự đã nghe lọt tai.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử như vậy, anh chỉ cầu mong trong lòng rằng mình có thể nhanh chóng bắt kịp bước chân của Vương Diệp, như vậy Vương Diệp sẽ không bỏ rơi anh ở đây.

Nghĩ đến những điều này, tâm trạng của Trương Khởi Linh trở nên vô cùng kỳ lạ.

Lúc này mọi người, ngoài việc ở lại chờ đợi, liền tiến lên, tìm kiếm trên những thi thể này một số đồ vật hữu ích.

Hạo Thiên Chân dẫn đầu bọn họ, bởi vì Hạo Thiên Chân biết, nơi họ sắp vào chắc chắn không thể thiếu công cụ và tài nguyên.

Nếu có thể tìm thấy một số thức ăn trên người bọn họ, hoặc là công cụ có thể sử dụng được, thì đối với bọn họ sẽ có ích rất lớn.

Thấy Hạo Thiên Chân thông minh như vậy, Trương Khởi Linh không nhịn được cười.

Ể, cái thằng nhóc con này sao còn để ít quần áo trên người vậy.

Bàn Tử vừa nói vừa lấy ra một miếng vải vuông nhỏ trong tay, nhưng Hạo Thiên Chân nghe anh ta nói vậy, lại đảo mắt trắng dã, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

Anh đừng có như thằng nhà quê vậy, đây đâu phải quần áo, đây là bùa hộ thân.

Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lấy miếng vải vuông trong tay anh ta qua, quả nhiên là bùa hộ thân.

Lúc này Triệu Dịch Vũ nhìn bùa hộ thân này, sắc mặt cậu ta lập tức trở nên khó coi, cậu ta cau mày, nhìn chằm chằm bùa hộ thân, rất lâu không nói nên lời.

Sao vậy, cái này có vấn đề gì à?

Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Vũ, có chút không hiểu nói, rồi khi anh ta nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ lại lắc đầu.

Triệu Dịch Vũ giả vờ như không có chuyện gì, cậu ta trực tiếp trả lại miếng vải vuông trong tay.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Trương Khởi Linh lập tức cau mày.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, không nhịn được mở miệng nói.

Cậu đang làm gì vậy, thứ này có vấn đề gì sao?

Khi anh ta nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ lại cười cười vẻ mặt không bận tâm.

Thứ này thì có vấn đề gì được?

Chỉ là một cái bùa hộ thân bình thường thôi, tôi lấy qua xem thử, xem có tìm được manh mối nào không.

Giọng điệu của cậu ta mang vài phần chân thành, lời giải thích này nghe cũng không có vấn đề gì, nhưng Trương Khởi Linh lại nói với chính mình rằng tên này có vấn đề.

Anh ta nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, không chút do dự túm lấy cổ áo cậu ta nói.

Cậu nói cho tôi biết rốt cuộc là vấn đề gì, nếu cậu không chịu nói, vậy thì đừng trách tôi không nể tình.

Nghe thấy lời này của anh ta, Triệu Dịch Vũ lập tức bật cười.

Triệu Dịch Vũ ôm bụng, nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt qua loa nói.

Không khách khí với tôi?

Cậu nghĩ với thân phận như cậu thì làm sao mà không khách khí với tôi được?

Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi Linh.

Thấy vẻ mặt đó của cậu ta, sắc mặt Trương Khởi Linh càng trở nên vô cùng khó coi, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại tìm thấy một sợi dây chuyền trong ba lô của mình, cậu ta chỉ vào sợi dây chuyền trong tay không chút do dự nói.

Thứ này đối với cậu chắc hẳn rất quan trọng phải không?

Triệu Dịch Vũ nhìn sợi dây chuyền đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt u uất nói.

Trả lại cho tôi.

Chương 835

Lúc này Triệu Dịch Vũ ngoài tức giận ra, không làm được chuyện gì khác, bởi vì khi Trương Khởi Linh túm lấy cổ áo cậu ta, Triệu Dịch Vũ cũng phát hiện lực tay của anh ta thật sự quá lớn.

Khiến Triệu Dịch Vũ rất lâu không nói nên lời.

Nhưng Triệu Dịch Vũ nhìn họ, lại vẻ mặt bình tĩnh cười nói.

Thôi thôi, các anh muốn làm gì thì làm đi, dù sao thứ này là thật, không có vấn đề gì cả, chỉ là vì các anh thích nghi thần nghi quỷ mà thôi.

Nhưng Triệu Dịch Vũ càng như vậy, Trương Khởi Linh càng cảm thấy phiền não, lúc này Hạo Thiên Chân càng không chút do dự buông tay, cậu ta trực tiếp ném sợi dây chuyền đến một nơi xa, không ai biết sợi dây chuyền ở đâu.

Nhìn hành động của Hạo Thiên Chân, Triệu Dịch Vũ cả người đều ngây ra, cậu ta không dám tin, Hạo Thiên Chân lại thật sự ném đi.

Cậu làm sao dám làm chuyện như vậy?

Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn cậu ta lại vẻ mặt bình tĩnh.

Trên mặt Hạo Thiên Chân chỉ có một vẻ qua loa, cậu ta nhìn Triệu Dịch Vũ, không kìm được hỏi ngược lại.

Làm như vậy thì có vấn đề gì sao?

Cậu ta không muốn nói cho họ biết bất cứ điều gì, hiển nhiên là không coi họ như một đội.

Đã như vậy, Hạo Thiên Chân cũng không cần phải khách khí với cậu ta, dù Triệu Dịch Vũ có muốn ra tay với cậu ta, Trương Khởi Linh cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ cậu ta.

Lúc này Triệu Dịch Vũ bị ép không còn cách nào khác.

Cậu ta nhìn mọi người có mặt, chỉ có thể giải thích nguồn gốc của chiếc bùa hộ thân này.

Chiếc bùa hộ thân này từ rất lâu trước đây, từng được mẹ cậu ta đeo, sau khi mẹ cậu ta qua đời, chiếc bùa hộ thân này mất tích, lúc đó Triệu Dịch Vũ nghĩ rằng sẽ không tìm thấy nữa.

Chuyện này cũng cứ thế mà trôi qua, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một cái y hệt ở đây, tuy nhiên trên đó không có dấu vết đặc biệt mà mẹ cậu ta từng để lại.

Cho nên cậu ta cũng biết đây căn bản không phải của mẹ mình, hơn nữa Triệu Dịch Vũ không muốn nhắc đến chuyện này, là không muốn hồi tưởng lại chuyện đau lòng của mình.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Hạo Thiên Chân có chút tiếc nuối nói.

Anh nói sớm không phải tốt hơn sao, bây giờ dây chuyền đã ném đi rồi.

Tuy nhiên Hạo Thiên Chân vừa nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ lập tức bật cười, Triệu Dịch Vũ bụm miệng, nhìn bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Thôi đi, cái đó chỉ là bạn gái tặng thôi, không quan trọng.

Giọng điệu bình tĩnh của cậu ta không phải giả, hiển nhiên, những thứ quan trọng cậu ta đều đeo bên người, làm sao có thể để trong ba lô được?

Nghe thấy lời nói đó, Hạo Thiên Chân lập tức đảo mắt trắng dã.

Cậu ta nhìn Triệu Dịch Vũ, sau đó trả lại sợi dây chuyền, mặc dù Triệu Dịch Vũ nói là không bận tâm, không coi trọng.

Nhưng vào thời khắc này, khi nhìn thấy sợi dây chuyền đó, Triệu Dịch Vũ vẫn không nhịn được vui mừng.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Hạo Thiên Chân quả quyết giúp cậu ta đeo lên cổ, nếu thật sự thích thứ này, thì không cần phải lựa chọn trốn tránh.

Hà tất vì trên người gánh vác quá nhiều thứ, mà lại vứt bỏ một phần những thứ cực kỳ quan trọng.

Xem xét yếu tố này, Hạo Thiên Chân lại lục lọi khắp người những người này, không lâu sau, cậu ta cuối cùng cũng tìm thấy một thứ hữu ích, một chiếc búa nhỏ và một chiếc khóa đồng.

Nói là khóa đồng, thực ra chỉ là một mảnh sắt hình tròn.

Mảnh sắt này trông to bằng cái bụng của một người, càng giống như khóa hộ tâm.

Nhưng rốt cuộc thứ này có tác dụng gì, Hạo Thiên Chân cũng không hiểu, nhưng ở giữa lại có một lỗ khóa, rõ ràng là chỉ cần tra chìa khóa vào, vấn đề bên trong sẽ được giải quyết.

Nhưng bọn họ hiện tại căn bản không có chìa khóa, nên chỉ có thể nhìn thứ này ngẩn người.

Hạo Thiên Chân trong khi nhìn chằm chằm thứ này, lại không nhịn được mở miệng cảm thán một câu.

Thứ này rốt cuộc phải mở ra thế nào đây?

Anh Bàn Tử, anh tìm thấy chìa khóa chưa, mau đưa đây, đừng có giấu làm của riêng chứ.

Bàn Tử vẫn đang lục lọi ở đó, nghe thấy lời này của Hạo Thiên

Chân, anh ta liền cau mày, đảo mắt trắng dã, nhìn cậu ta, cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói.

Anh nói cái quái gì vậy?

Sao tôi có thể giấu được, có mỗi cái chìa khóa thôi, có tác dụng gì với tôi đâu?

Bàn Tử nói xong lời này, liền quả quyết đặt Hắc Kim Cổ Đao sang một bên, nhiệm vụ Vương Diệp giao cho anh ta lúc này đã bị anh ta bỏ lại phía sau.

Bàn Tử liền quả quyết giúp họ cởi giày ra, lục lọi một hồi bên trong, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc chìa khóa nhỏ.

Anh ta vội vàng đưa chìa khóa qua, Hạo Thiên Chân nhìn chiếc chìa khóa này, cười một cách phấn khích.

Ngay sau đó cầm chiếc chìa khóa này từ từ tra vào khóa đồng, nhưng cậu ta quay đầu lại nhìn hai người bên cạnh mình, lại không nhịn được mở miệng nói.

Hay là chúng ta cẩn thận một chút, đợi Vương Diệp trở về rồi hãy làm, tôi lo bên trong mở ra sẽ có cơ quan gì đó xuất hiện.

Lời nói này cũng không phải không có lý, Trương Khởi Linh và Triệu Dịch Vũ nhìn nhau, hai người suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu, không từ chối.

Lúc này Bàn Tử lại xông tới, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao đặt bên cạnh anh ta cũng không lấy.

Trên mặt anh ta chỉ có một vẻ phấn khích, nhìn chiếc chìa khóa này không chút do dự mở miệng nói.

Chúng ta ở đây làm gì?

Cậu mau để tôi mở nó ra đi, bên trong chắc chắn có đồ tốt, mở sớm, chúng ta sẽ kiếm được không ít thứ hay ho đâu.

Anh ta vừa nói vừa cười hắc hắc, cái vẻ bỉ ổi đó khiến người ta có chút đau đầu.

Còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không chút do dự cầm Hắc Kim Cổ Đao của mình, từng bước một đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Chú em đang làm gì ở đây?

Mấy chuyện tôi dặn chú em đều quên hết rồi à, còn thật sự coi mình là người có bản lĩnh, ngỡ rằng chuyện gì chú em cũng có thể giải quyết được sao?

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, anh ta ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không thể tin được nói.

Anh làm sao có thể nói chuyện với tôi như vậy, tôi chỉ tò mò thôi mà, hơn nữa cái này tôi cũng không cố ý.

Bàn Tử ngoài việc nói những lời biện minh vụng về này ra, anh ta dường như cũng không nói được lời nào khác, những người khác nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ qua loa.

Dường như sớm đã biết tính cách của anh ta, cho nên bây giờ mọi người không quá so đo với Bàn Tử.

Tuy nhiên Bàn Tử nhìn họ, lại cực kỳ tùy tiện cười nói.

Các anh mà có ý tưởng gì thì cũng có thể nêu ra.

Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt đưa tình với họ.

Thấy Bàn Tử như vậy, sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng ngay cả như vậy, mọi người nhìn Bàn Tử, trên mặt ngoài vẻ qua loa ra, cũng không có biểu cảm nào khác.

Lúc này Vương Diệp càng không chút do dự mở miệng, nhìn Bàn Tử như có điều suy nghĩ nói.

Biết chú em làm việc không đáng tin cậy như vậy, tôi đã không nên giao nhiệm vụ này cho chú em, tôi biết vậy giao cho Trương Khởi Linh thì hơn.

Khi lời này được nói ra, Bàn Tử cười hắc hắc, anh ta gật đầu, đang định đồng ý với lời Vương Diệp vừa nói, nhưng không ngờ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không chút khách khí nói.

Nhưng chú em càng không có trách nhiệm, tôi càng phải giao chuyện như vậy cho chú em, bởi vì chú em càng không đáng tin cậy, về sau hại chết người cũng chỉ là tự chú em thôi, cho nên thứ này vẫn phải đặt lên người chú em, chú em mới có thể tự mình trải nghiệm được.

Vương Diệp vừa nói vừa bụm miệng cười, thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên cực kỳ khó coi.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, lúc này Vương Diệp cũng nhìn chiếc khóa trước mặt, sau đó không chút do dự bảo Hạo Thiên Chân mở ra.

Khi Hạo Thiên Chân mở khóa ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy một chiếc la bàn vô cùng tinh xảo xuất hiện trước mặt mình, ngoài la bàn ra, bên trong còn đặt không ít đồ tốt, đều là những linh kiện.

Sau khi lắp ráp lại thì có thể biến thành một chiếc trường mâu nhỏ, có thể lấy mạng người trong nháy mắt.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thứ này, hai người đều cùng lúc thích thú, nhưng Vương Diệp lại không chút do dự giao thứ này cho Triệu Dịch Vũ.

Hai chú em dùng thứ này tôi vẫn không yên tâm lắm, nên tôi giao cho Triệu Dịch Vũ, các chú em chắc không có ý kiến gì chứ?

Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tuy lập tức trở nên vô cùng khó coi, nhưng họ đều lắc đầu, họ đâu dám nêu ra ý kiến thừa thãi, lúc này họ chỉ có thể nhìn Vương Diệp cười gượng.

Thấy vẻ mặt đó của họ, Vương Diệp lại lật chiếc khóa đồng kia lại, quả nhiên là một chiếc khiên.

Cuối cùng cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém lên trên.

Không ngờ chiếc khiên này lại vô cùng kiên cố, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao chém lên, cũng chỉ kích ra một loạt tia lửa, không có phản ứng nào khác.

Vương Diệp lập tức cười ha hả, anh cũng giao chiếc khiên đó cho Triệu Dịch Vũ.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cầm trường mâu và khiên trong tay, trông giống như một hiệp sĩ.

Nhất thời, Vương Diệp cũng vì điều này mà không khỏi vui mừng, anh gật đầu, nhìn Triệu Dịch Vũ, vô cùng nghiêm túc nói.

Không tệ đấy, cậu vận dụng mấy thứ này xem ra rất thuận tay.

Khi Vương Diệp nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ chỉ tùy ý cười cười.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Vương Diệp lại không khỏi mở miệng nói với cậu ta.

Chương 836

Cậu phải cố gắng thật tốt, tôi tin rằng việc báo thù sau này nhất định sẽ không thành vấn đề.

Nói xong lời này, Vương Diệp nhìn hai thi thể đó, hai kẻ này đã bị lục soát khắp người, trông vô cùng thảm hại.

Nhưng Vương Diệp đoán, lúc đó bọn chúng không sử dụng những vũ khí như vậy, có thể là vì bọn chúng không kịp trang bị, chỉ có thể ưu tiên giải quyết Vương Diệp và đồng đội.

Nhưng không ngờ, khi bọn chúng đang tìm cách giải quyết Vương Diệp, Vương Diệp đã ra tay trước, đưa bọn chúng lên đường.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh và qua loa, lúc này Vương Diệp không kìm được mở miệng nói với họ.

Người như các chú em đây, lát nữa cứ theo tôi đi xuống từ chỗ đó đi.

Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào hướng đó, nhưng mọi người nghe thấy lại không nhịn được cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt không hiểu nói.

Cái gì mà 'người như chúng tôi' chứ?

Bàn Tử nhìn Vương Diệp có chút không hiểu nói, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại vẻ mặt qua loa cười nói.

Ý tôi là, người chơi liều như chú em, cũng không quan tâm tính mạng của mình, chú em có thể đi thẳng từ chỗ đó.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy lại liên tục lắc đầu, không thể không thừa nhận rằng, lời nói này của Vương Diệp đã khiến Bàn Tử giật mình, thấy vẻ mặt hoảng loạn của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cười hì hì nói với anh ta.

Cứ tiếp tục cầm Hắc Kim Cổ Đao này, trọng trách tiếp theo vẫn giao cho chú em.

Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với anh ta, thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử cầm cây Hắc Kim Cổ Đao này, nhưng vào lúc này, nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói.

Tôi là người biết quý mạng sống, không đi đường này được không?

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại cảm thấy tên này có chút hài hước, nhìn Bàn Tử, anh không chút do dự mở miệng trêu chọc một câu.

Nhưng tôi cũng vậy, cho nên tôi cũng phải đi đường này thôi.

Anh chỉ là cố ý dọa Bàn Tử một chút, cũng là để tên Bàn Tử này biết, nếu anh ta làm việc không cẩn thận thì hậu quả sẽ ra sao.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi đi xuống phía dưới, anh ta vẫn có chút sợ hãi.

Anh ta từng bước đi xuống, nhưng lại phát hiện trứng rắn không còn nữa, anh ta có chút không hiểu, Vương Diệp đã làm gì với trứng rắn.

Anh ta quay đầu lại, nhìn Vương Diệp vẻ mặt cực kỳ không hiểu nói.

Anh để mấy thứ này đi đâu rồi?

Khi câu hỏi được đặt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, nhìn Bàn Tử không kìm được cảm thán một câu.

Tôi chỉ là đưa chúng nó đến nơi chúng nó nên đến thôi, đừng hỏi nhiều nữa, đi về phía trước đi, chỗ này không có nguy hiểm gì đâu, tôi đã dò xét rồi.

Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử quả quyết gật đầu, nhưng lúc này Bàn Tử, lại ngửi thấy một mùi máu tanh vô cùng nồng nặc, anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được hỏi lại.

Anh có ngửi thấy mùi gì kỳ lạ không?

Tôi hình như ngửi thấy...

Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã đột nhiên ra hiệu im lặng, Vương Diệp khiến bầu không khí trở nên vô cùng áp lực.

Nhìn Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử ngoài việc nín nhịn ra, cũng không làm được chuyện gì khác, thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại vẻ mặt bình tĩnh cười nói với anh ta.

Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, nơi này tôi đã sớm nghiên cứu rồi.

Nghe thấy lời này của Vương Diệp, Bàn Tử liền từng bước đi về phía trước, nhưng lúc này Bàn Tử, khi anh ta giơ ngọn đuốc trong tay lên phía trước.

Anh ta cũng đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trước mặt mình, mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch.

Anh ta nhìn thấy con rắn lớn kia cứ thế treo lơ lửng trên đầu, cơ thể nó không ngừng nhỏ máu, Bàn Tử quay đầu lại, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng loạn nói.

Cái này có liên quan gì đến anh không?

Nghe thấy lời này của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn con rắn lớn này, không chút do dự lắc đầu phủ nhận, thấy Vương Diệp không thừa nhận, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Vạn nhất là Vương Diệp làm, chỉ sợ tiếp theo bọn họ thật sự phải chết.

Nhưng điều này cũng chính vì không phải Vương Diệp làm, cho nên mới có nghĩa là, số phận tiếp theo của bọn họ sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Mặt Bàn Tử tái mét, nhìn Vương Diệp, vô cùng sốt ruột thúc cánh tay Vương Diệp, anh ta vốn định nhắc nhở Vương Diệp, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh cười nói với anh ta.

Đừng sốt ruột chứ, thứ này thì làm gì được chúng ta?

Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Bàn Tử.

Thấy Vương Diệp như vậy, tâm trạng Bàn Tử lại không hề tốt hơn, anh ta chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp vẻ mặt không hiểu hỏi lại.

Chắc chắn làm như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Lỡ con rắn này đến tìm chúng ta báo thù thì sao?

Không đâu, yên tâm đi.

Vương Diệp theo sau anh ta, vẫn vẻ mặt bình tĩnh, nói ra lời này, Bàn Tử lại cảm thấy có gì đó không ổn, anh ta quay đầu lại nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi anh ta quay đầu lại, cũng nhìn thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, lại phát hiện trên mặt Vương Diệp chỉ có những vết máu đặc quánh, trông cũng vô cùng khủng khiếp.

Trong miệng anh ta có những thớ thịt thối rữa, đang từ từ nhai nuốt.

Dáng vẻ này của Vương Diệp trực tiếp dọa Bàn Tử giật mình, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được cười nói.

Đến ăn một miếng đi, miếng thịt này tươi ngon lắm.

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, lúc này Bàn Tử cũng ngửi thấy mùi vị nồng nặc đó, anh ta lập tức ôm bụng, sau đó nôn khan một tiếng.

Lúc này trời đất quay cuồng, Bàn Tử cũng tỉnh lại.

Hạo Thiên Chân cầm chiếc tất trong tay, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường.

Chiếc tất này là cậu ta đặc biệt tháo từ chân Bàn Tử ra, Bàn Tử sau khi chạm vào chiếc khóa đó, liền vô duyên vô cớ ngất đi.

Điều này khiến mọi người có chút bất lực, để Bàn Tử tỉnh lại, họ có thể nói là đã tốn rất nhiều công sức, đặc biệt là Hạo Thiên Chân, đã dùng hết mọi cách có thể.

Các loại thủ đoạn và phương pháp đều đã thử qua, nhưng cuối cùng thứ duy nhất có thể giải quyết vẫn là chiếc tất của cậu ta.

Không ngờ lúc này, chiếc tất của cậu ta thật sự bách phát bách trúng, Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh lại, lại không nhịn được cười hì hì nói với anh ta.

Sao rồi, bây giờ cảm thấy thế nào?

Có vấn đề gì không?

Nghe thấy giọng nói của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Bàn Tử càng trợn tròn mắt, vẻ mặt hoảng loạn mở miệng nói.

Vương Diệp đâu rồi?

Bàn Tử vừa nói lời này, vừa nhìn cây Hắc Kim Cổ Đao đặt bên cạnh, anh ta vội vàng đi qua lấy, trên mặt anh ta chỉ có một vẻ sốt ruột, trông ướt át, dường như muốn khóc.

Thấy Bàn Tử như vậy, ánh mắt mọi người lập tức trở nên vô cùng phức tạp, còn Bàn Tử nhìn chiếc khóa chưa được mở đó, càng đi qua cẩn thận chuẩn bị mở nó ra.

Nhưng động tác của Bàn Tử còn chưa bắt đầu, mọi người liền vội vàng giữ tay Bàn Tử, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn chỉ trích.

Anh điên rồi sao?

Vừa nãy chính vì chạm vào thứ này mà anh đã ngất đi lâu như vậy, bây giờ anh còn muốn chạm vào một lần nữa, chẳng lẽ là thật sự muốn chết sao.

Nghe thấy lời trách mắng của họ vang lên bên tai, Bàn Tử mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Thấy Bàn Tử như vậy, mọi người lại không nhịn được trêu chọc vài câu.

Anh chẳng lẽ cho rằng mình không cẩn thận mà ngất đi sao, nếu không phải vì tay anh táy máy, thì làm gì có chuyện như vậy?

Họ vừa nói vừa đảo mắt trắng dã, ngay cả Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh gật đầu, thấy họ ở đó chỉ trích mình.

Bàn Tử lại không hề tức giận, ngược lại còn nhìn họ vẻ mặt muốn khóc không ra nước mắt nói.

Các anh không biết đâu, tôi vừa mơ một giấc mơ rất đáng sợ, tôi lại nằm mơ thấy Vương Diệp đi ăn thịt rắn.

Lời nói này của anh ta vừa dứt, giọng nói của Vương Diệp đã vang lên bên tai anh ta, ngay sau đó là cuộc đối thoại quen thuộc gần như y hệt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Còn những lời anh ta nói ra cũng bị mọi người bỏ qua.

Thấy mọi người vây quanh Vương Diệp, Vương Diệp cũng mở cái khóa đồng ra.

Lúc này, Bàn Tử cẩn thận từng chút thu tay về, cảm thấy đau mới thở phào nhẹ nhõm.

Đã không phải mơ, vậy nghĩa là những rắc rối sắp tới hẳn sẽ không phiền phức như hắn nghĩ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không khỏi thở ra một hơi.

Nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không kìm được đi tới, vỗ vai hắn nói: “Đi thôi, xuống cùng tôi.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử cả người liền hoảng hốt.

Hắn không ngừng lắc đầu, nhìn Vương Diệp, chết sống không chịu đi cùng.

Vương Diệp không còn cách nào khác, đành lấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, sau đó ra hiệu cho những người khác xuống.

Chương 837

Thấy những người khác lần lượt đi theo Vương Diệp xuống, lúc này Bàn Tử một mình ngây người ở phía trên, đối mặt với hai thi thể kia, hắn cũng không còn cách nào để ở lại.

Dưới sự bất đắc dĩ, Bàn Tử đi theo sau họ.

Lúc này, Bàn Tử cố ý giữ khoảng cách với Vương Diệp, bất kể Vương Diệp hỏi hắn vấn đề gì, Bàn Tử đều chọn cách lảng tránh.

Thấy Bàn Tử như vậy, ánh mắt Vương Diệp trở nên sắc bén hơn một chút.

Anh ta nhìn chằm chằm Bàn Tử, không kìm được mà cảm thán một câu: “Nói thật, loại người như cậu, tôi vẫn là lần đầu tiên gặp.” Lời Vương Diệp nói ra nghe thật khó hiểu, nhưng lại trực tiếp khiến sắc mặt Bàn Tử tái nhợt vì sợ hãi.

Lúc này, Bàn Tử cũng ngửi thấy một mùi máu tanh thoang thoảng.

Hắn trợn ngược hai mắt, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp vội vàng đỡ hắn dậy.

Lúc này, Triệu Dịch Vũ càng kinh hô một tiếng, chỉ vào con rắn lớn trước mặt nói: “Chuyện này là sao?

Là cậu làm sao?” Triệu Dịch Vũ quay đầu lại nhìn Vương Diệp.

Bàn Tử mở mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp thật sự gật đầu, Bàn Tử càng trực tiếp ngất đi, không tỉnh lại nữa.

Lúc này Hạo Thiên Chân, cầm cái bật lửa của mình khẽ lướt qua mũi hắn một cái, Bàn Tử liền mở mắt.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại như phát điên, chỉ vào Vương Diệp cực kỳ sốt ruột nói: “Nhất định phải tránh xa hắn ra, tên này không có ý tốt đâu, những gì hắn nghĩ trong lòng không giống với những gì chúng ta thấy, nhất định phải cẩn thận đề phòng hắn.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn mọi người, mặt đầy lo lắng.

Đáng tiếc, lời này nói ra lại khiến Triệu Dịch Vũ cực kỳ mất kiên nhẫn.

Triệu Dịch Vũ nhìn Bàn Tử, không kìm được hỏi ngược lại một câu: “Không thể đừng ở đây mà phát điên được không?

Giết một con rắn lớn như thế này chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?” Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa khẽ thở dài, sau đó nhìn con rắn lớn này, cũng cắt hai chiếc răng độc sắc nhọn của nó xuống.

Khoảnh khắc hai chiếc răng độc bị cắt xuống, anh ta cũng thấy vô số dịch độc, từng giọt từng giọt chảy ra từ tuyến nọc.

Dù con rắn này trông rất lớn, nhưng thực tế những dịch độc này có hạn, vì vậy anh ta lấy bình nước của mình ra, hứng đầy một bình.

Không bỏ sót một giọt cuối cùng nào, lưỡi rắn cũng không còn nhỏ ra dịch độc được nữa.

Nhất thời, sắc mặt anh ta trở nên khó coi.

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, sau đó cầm bình nước này trong tay.

Anh ta đặc biệt dán một nhãn dán lên trên, nhỡ đâu lát nữa mọi người khát nước, trực tiếp uống cái này xuống, vậy thì anh ta đúng là gây họa không nhỏ.

Lúc này, Vương Diệp dẫn dắt họ từng bước tiến về phía trước.

Bước chân của Vương Diệp trông vô cùng vững vàng.

Con rắn này dài đến mấy trăm mét, Bàn Tử đã quên mất mình đã đi bao lâu rồi.

Nhìn con rắn này, tâm trạng Bàn Tử đã trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc này hắn không bỏ chạy, hoàn toàn là vì tình nghĩa ngày xưa.

Nếu không, vào lúc này hắn đã sớm chạy mất rồi, sao có thể còn ở lại đây?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên khó coi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền đạp một cước lên đuôi rắn, từng quả trứng rắn lăn ra.

Mọi người cũng thấy bụng rắn, nơi đó chất đầy những thứ tròn vo.

Rõ ràng đó hẳn là trứng rắn.

Khi họ hỏi ra vấn đề, Vương Diệp không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Giống như họ đã đoán, Vương Diệp hẳn là cố ý dẫn con rắn lớn này đến.

Sau đó ném trứng rắn vào miệng nó.

Con rắn lớn sau khi mất dấu Vương Diệp, cũng đã ăn sạch tất cả trứng rắn ở đây.

Vương Diệp thì kiên nhẫn đợi con rắn lớn này ở bên cạnh.

Đợi đến khi nó giải quyết xong tất cả trứng rắn, Vương Diệp mới phát động đòn chí mạng về phía nó.

Đòn tấn công của Vương Diệp nhanh, chuẩn, hiểm.

Con rắn này trong chớp mắt đã bị Vương Diệp giết chết.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cũng thấy hai cái lỗ máu chảy cuồn cuộn ở trung tâm con rắn.

Anh ta nhìn hai cái lỗ đó, nhìn Vương Diệp rồi không kìm được cười nói: “Cậu hẳn là đã móc tim nó ra rồi nhỉ.” Khi vấn đề được hỏi ra, Vương Diệp không chút do dự gật đầu, trên mặt không chút gợn sóng.

Thấy Vương Diệp như vậy, Triệu Dịch Vũ lập tức im lặng không nói gì.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cũng không so đo quá nhiều với Vương Diệp, anh ta nhìn Vương Diệp không kìm được mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, vậy cậu có thể cho tôi biết không, nếu chỉ đơn thuần để con rắn này ở đây, có phải là lãng phí không?” Trên mặt Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần ý cười, còn Vương Diệp thì dẫn anh ta đi đến một vị trí, cuối cùng chỉ vào da rắn nói: “Chỗ này là xà đảm, cậu có thể đào ra, có thể giải độc.” Lời này nói ra vô cùng điềm tĩnh.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt ngoài sự hoảng loạn ra cũng không có cảm xúc nào khác.

Nhưng cho dù bị Bàn Tử nhìn chằm chằm như vậy, Vương Diệp cũng không có chút dao động lớn nào.

Lúc này Vương Diệp nhìn con rắn này, lại không kìm được dẫn họ đi sâu hơn vào bên trong.

Nói thật, việc dẫn con rắn này ra đã tốn hết cửu ngưu nhị hổ chi lực, nhưng cũng vì con rắn này mà Vương Diệp đã phát hiện ra một lối đi trong mộ rộng rãi hơn.

Vương Diệp dẫn dắt họ đi không ngừng ở phía trước, đồng thời cũng không kìm được dừng bước, quay đầu nhìn Bàn Tử, mở miệng dặn dò một câu: “Chú em nhớ kỹ nhìn cho kỹ phía sau, đừng để những người đó theo kịp.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử không có ý kiến gì.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp chỉ tiếp tục dẫn dắt mọi người đi về phía trước.

Lúc này Vương Diệp cuối cùng cũng đã đến, lối đi trong mộ dài hun hút kia.

Nhìn lối đi trong mộ này, tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Giống như anh đã dự liệu, lối đi trong mộ này hầu như không có bất kỳ phòng bị nào.

Hơn nữa ngay cả cơ quan cũng không có, trông thật sự quá đồ sộ.

Vương Diệp dẫn dắt mọi người từng bước đi qua, nhưng lúc này Vương Diệp lại thấy trên hai bên có một số bích họa đều đã bị cào xước.

Nhìn cảnh này, Trương Khởi Linh không kìm được mở miệng suy đoán: “Những bích họa này bị cào xước liệu có liên quan đến con rắn kia không?” Khi Trương Khởi Linh hỏi ra vấn đề, Vương Diệp không chút do dự lắc đầu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lập tức chìm vào im lặng.

Còn Vương Diệp thì chỉ vào những dấu vết khá rõ ràng ở trên đó, không chút do dự mở miệng nói: “Nhìn xem, những thứ này đều là do họ dùng xẻng từng chút một cạo đi.” Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Trương Khởi Linh càng trở nên kỳ quái.

Trong khi Trương Khởi Linh im lặng không nói, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh lại không kìm được mở miệng nói: “Thực ra, vấn đề của toàn bộ sự việc vẫn chưa quá nghiêm trọng, dù sao thì cũng chỉ là bị họ cố ý cào xước một chút mà thôi.

Điều đó có nghĩa là, nơi này đã sớm bị họ tìm thấy rồi, nhưng việc họ muốn tìm đường sống ở đây sau này, vẫn là một vấn đề nan giải." Khi Vương Diệp đưa ra suy đoán của mình, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là Trương Khởi Linh, anh ta chìm vào sự im lặng kéo dài.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp không kìm được mở miệng nói: "Thực ra đây cũng không phải là vấn đề quá nghiêm trọng, ít nhất bây giờ, chúng ta đều có thể nghĩ ra những cách khác để giải quyết." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười, bởi vì một số bích họa ở trên đó vẫn rất khó để cạo bỏ.

Điều đó có nghĩa là, ngoài những bích họa bị cạo đi ra, những thứ khác đều có thể giúp họ tìm thấy manh mối trên đó.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp không kìm được lộ ra ý cười.

Họ nhìn Vương Diệp, không kìm được cười nói: "Tôi hình như biết nên lựa chọn thế nào rồi." Họ vừa nói vừa nhanh chóng đi qua.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy họ đang khám phá ở đây.

Chỉ là một số bích họa tàn khuyết, đã bị họ thu thập lại.

Lúc đó Hạo Thiên Chân, nhìn những bích họa này, chỉ không ngừng hồi tưởng lại những thứ mình đã từng xem trước đây.

Anh ta thử tìm kiếm những bích họa đã từng thấy trước đây, làm như vậy, có lẽ có thể mang lại sự giúp đỡ nhất định cho họ.

Trong khi Hạo Thiên Chân đang xem những thứ này, Vương Diệp lại không kìm được cười và nói với anh ta: "Những bích họa này, cậu quan sát kỹ một chút, cậu sẽ rất nhanh phát hiện ra điều bất thường." Nơi này Vương Diệp đã từng đến rồi, nên bây giờ, chỉ cần một ánh mắt lướt qua, anh ta hầu như đều có thể biết rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề.

Anh ta đi một vòng ở đây, sau đó liền cười nói với Hạo Thiên Chân: “Những bích họa còn sót lại này, thực ra là họ để lại cho chúng ta xem, chứ không phải là họ không mang đi được.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hạo Thiên Chân gật đầu, không phủ nhận.

Nhưng lúc này Vương Diệp hai tay gõ vào vách tường, giây tiếp theo một bức tường đá hiện ra trước mặt mọi người, ngay sau đó là một lối đi nhỏ trong mộ.

Nhìn lối đi trong mộ này, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Còn lúc này Vương Diệp nhìn những người đang có mặt, lại không chút do dự mở miệng châm chọc nói: “Nhưng tuyệt đối đừng cho rằng vấn đề bây giờ rất nghiêm trọng, dù sao thì căn mộ thất trước mặt này, chỉ dựa vào năng lực của bọn họ, bọn họ còn chưa chắc đã xây dựng được.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với họ.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người chợt trợn to mắt.

Lúc này Trương Khởi Linh càng không chút do dự mở miệng cười nói với Vương Diệp: “Tôi hiểu rồi, điều đó có nghĩa là nơi này, vẫn là họ cướp tổ chim!” Trong giọng nói Trương Khởi Linh mang theo vài phần nụ cười phấn khích.

Vương Diệp nghe vậy, lập tức gật đầu, không thể phủ nhận là đúng như vậy.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh càng vô cùng vui mừng.

Những người này cũng chỉ có vậy thôi, anh ta cứ nghĩ bản thân năng lực cường hãn đến mức nào chứ.

Không ngờ lại thảm hại đến thế, nhất thời Trương Khởi Linh cũng có chút đau đầu về chuyện này.

Lúc này Triệu Dịch Vũ nghe lời Vương Diệp nói, càng không kìm được cười ha hả, anh ta ôm bụng, cười nghiêng ngả.

Chương 838

Nhưng Vương Diệp lại có thể từ trên mặt anh ta, cảm nhận được một tia bi thương.

Còn Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, thì mở miệng cảm thán một câu: “Yên tâm đi, thứ này không có vấn đề gì lớn, bọn họ chỉ là những kẻ chiếm cứ ổ của người khác mà thôi, cũng may mắn là bọn họ có thể dễ dàng tìm được một nơi tốt như vậy, chứ không thì với năng lực của bọn họ...” Vương Diệp chưa nói hết lời đã khẽ cười một tiếng, rõ ràng, trong lời nói và thái độ của anh đều là sự khinh thường đối với những người đó.

Lúc này Vương Diệp cũng để họ đi vào, mọi người nối đuôi nhau vào.

Còn Vương Diệp thì không chút do dự gõ vào mặt tường.

Bức tường đá trước mặt từ từ khép lại.

Lúc này Vương Diệp lại đi đến một chỗ khác, nhẹ nhàng xoay giá nến trước mặt, chỉ thấy bức tường đá trước mặt, trông nghiêm mật không kẽ hở.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp không kìm được muốn cười.

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, thì đột nhiên hạ giọng nói: “Những người đó có phải vẫn luôn theo sát phía sau không?” Vương Diệp nghe vấn đề của Triệu Dịch Vũ, quả quyết gật đầu.

Nếu không phải Vương Diệp, vừa nãy khi dẫn con rắn này ra, phát hiện con rắn chạm vào một số thứ thì sẽ kích hoạt một số cơ quan.

Có lẽ lúc này Vương Diệp còn không biết, lại có một lối đi trong mộ như vậy.

Lúc này Vương Diệp cũng không kìm được cười, trên mặt anh lộ ra vài phần phấn khích.

Nhìn cơ quan trước mặt này, anh càng cực kỳ điềm tĩnh nâng cằm: “Yên tâm đi, nơi này họ không có cách nào theo vào được, nên họ chỉ có thể không ngừng loanh quanh bên ngoài, còn chúng ta chỉ cần tìm cách khác ở bên trong là được rồi.” Vương Diệp càng như vậy, càng khiến mọi người không kìm được muốn cười.

Mọi người gật đầu không phủ nhận lời Vương Diệp nói.

Lúc này Vương Diệp, lại dẫn họ đi đến những nơi khác.

Khi Vương Diệp dẫn họ đi đến những nơi đó, nụ cười trên mặt anh cũng đầy kiêu ngạo.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không kìm được mở miệng châm chọc một câu: “Cũng không biết chú em tìm ở đâu ra, cũng chẳng biết có thông ra lối thoát không.” Có lẽ vì vừa nãy đã bị Vương Diệp dọa cho một phen, nên thái độ của Bàn Tử đối với Vương Diệp lúc này trở nên không mấy thân thiện.

Mọi người nghe lời Bàn Tử nói, lập tức lạnh mặt, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: “Hắn ta đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?

Cậu có ý kiến với Vương Diệp thì cứ trực tiếp nói ra đi, hà tất phải ở đây nói bóng nói gió chửi người làm gì.” Nghe lời họ nói, Bàn Tử thì mặt đầy vô tội lắc đầu, cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Đừng có nói lung tung, tôi đâu có nói bóng nói gió chửi người, tôi nói là sự thật.” Bàn Tử vừa nói vừa ngẩng cằm, dáng vẻ cực kỳ quật cường.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó khẽ cười nói: “Tôi nghe họ nói, cậu vừa nãy đã mơ một giấc mộng, có liên quan đến tôi.

Mặc dù giấc mơ đó chỉ là sự phản chiếu trong nội tâm cậu, nhưng cũng không ai có thể xác định liệu nó có thực sự xảy ra hay không.” Vương Diệp cố ý phóng đại sự thật để dọa Bàn Tử.

Mặt Bàn Tử đã tái mét, nhìn Vương Diệp, hắn mặt đầy hoảng loạn nói: “Chú em nói là thật sao?” Hắn vừa nói vừa lùi lại phía sau, dáng vẻ trông có vẻ nhát gan.

Vương Diệp nghe thấy thì không chút lưu tình gật đầu thừa nhận.

Thấy Vương Diệp thừa nhận, Bàn Tử trợn ngược hai mắt, cả người suýt chút nữa ngất đi.

Vương Diệp vội vàng đỡ Bàn Tử, nhưng anh ta nhìn Bàn Tử lại không kìm được cười nói: “Ngoài điểm này ra, giấc mơ thực ra chỉ là một nhánh diễn sinh khác, có nghĩa là ở một thế giới khác, cậu đang phải chịu sự hủy hoại.” Anh ta chỉ cố ý phóng đại mọi thứ một chút, cũng là đang nghiêm túc nói hươu nói vượn, nhưng không ngờ tên Bàn Tử này lại nhát gan đến vậy.

Những lời anh ta nói, Bàn Tử đều nghe lọt tai, hơn nữa không có một lời nào là không tin.

Thấy dáng vẻ hoảng loạn của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần không đành lòng.

Nhưng anh ta không nói thật cho Bàn Tử, chỉ vỗ vai hắn nói: “Bây giờ cậu tốt nhất vẫn nên bình tĩnh một chút, vì có những chuyện không phức tạp như cậu nghĩ đâu.

Cậu chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng để đối phó, sau đó sẽ không có chuyện gì là không làm được cả.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Bàn Tử.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử tuy hoảng loạn, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Ai bảo bây giờ hắn chỉ có mỗi con đường lui này chứ, Bàn Tử chỉ có thể làm theo lời Vương Diệp nói.

Nhưng Bàn Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp, đồng thời cẩn thận từng li từng tí, hắn nhìn cảnh vật xung quanh, lại không kìm được mở miệng nói: “Sao chỗ này trông có vẻ kỳ lạ thế nhỉ, hơi ẩm ướt, tuy không khí không có mùi gì lạ, nhưng cứ cảm thấy có gì đó không ổn.” Bàn Tử nói xong lời này, liền cau mày.

Hắn đặt ánh mắt lên Vương Diệp, ai ngờ khi lời này nói ra, hắn lại không nhận được sự đồng tình của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử càng cực kỳ qua loa nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, chỗ này là một lối đi trong mộ mới, có bất kỳ thứ gì kỳ lạ đều là bình thường.

Cậu cứ theo sau chúng tôi, đừng có lằng nhằng ở đó là được rồi.” Vương Diệp nói ra lời này một cách qua loa, thái độ của anh đối với Bàn Tử cũng trở nên có phần tùy ý.

Lúc này Bàn Tử chỉ có thể đi theo Hạo Thiên Chân.

Hắn cảm thấy thái độ của Vương Diệp có chút không ổn, khi đi bên cạnh Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cũng nói cười rôm rả với anh ta.

Nhưng hai người đi chưa được bao lâu, Bàn Tử đã cảm thấy mình hình như đá phải thứ gì đó, nhưng Bàn Tử trực tiếp bước qua.

Vì đang vội nói chuyện với Hạo Thiên Chân, nên tâm trạng của Bàn Tử căn bản không để ý đến những chuyện đó.

Khoảnh khắc bước qua, hắn căn bản không ý thức được những gì mình đã trải qua.

Không lâu sau, Bàn Tử liền trực tiếp bị vấp ngã.

Thấy Bàn Tử ngã, những người khác đều đến đỡ hắn dậy.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử càng như có điều suy nghĩ nói: “Thật là kỳ quái, sao cậu còn có thể ngã được?” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử vội vàng chỉ về phía sau mình, hắn mặt đầy kinh hãi lùi về phía Hạo Thiên Chân.

Hắn luôn cảm thấy ở đó có cái gì đó kỳ lạ.

Vương Diệp nhìn theo hướng Bàn Tử nói, không ngờ mình lại thấy một thi thể ở đó.

Thi thể đó cứ nằm đó trước mặt.

Hơn nữa trông có vẻ còn chưa chết hẳn.

Vương Diệp vừa đi qua, vừa thử lay tỉnh anh ta.

Vương Diệp nhẹ nhàng đẩy cánh tay đối phương, Bàn Tử thấy động tác của Vương Diệp, trên mặt hắn chỉ có một vẻ hoảng loạn: “Chú em đừng làm chuyện như vậy, thật sự quá đáng sợ, thứ này xuất hiện ở đây cũng không biết vì sao.” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt căng thẳng của Bàn Tử, thì hơi mất kiên nhẫn nói: “Thôi được rồi, cậu đừng lảm nhảm ở đây nữa.

Chuyện này có vấn đề gì chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa lật người kia lại, lại phát hiện ra đó lại là một người đàn ông mặt đầy hình xăm.

Khi người đàn ông mở mắt, nhìn Vương Diệp sau đó mở miệng nói: “Nước.” Đây là ý thức cầu sinh, là lời anh ta vô thức nói ra.

Vương Diệp lấy bình nước của mình ra, sau đó rót cho anh ta một ít.

Khi Vương Diệp rót nước vào, người đàn ông cũng điên cuồng uống.

Rất lâu sau, sắc mặt người đàn ông đã trở lại bình thường, bình nước trong tay Vương Diệp cũng gần cạn.

Thấy người đàn ông như vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, mặt đầy khó hiểu nói: “Sao cậu lại ở mãi chỗ này?” Khi vấn đề được hỏi ra, trong mắt người đàn ông chỉ có một vẻ kỳ dị.

“Các anh làm sao mà đến được chỗ này?” Vấn đề của người đàn ông vừa hỏi ra, Vương Diệp không trả lời anh ta, mà chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm người đàn ông.

Theo lý mà nói, Vương Diệp đã cứu mạng tên này, anh ta nên nói cho mình biết câu trả lời.

Có lẽ vì ánh mắt của Vương Diệp quá sắc bén, đến nỗi người đàn ông đành chịu, anh ta chỉ có thể nhìn Vương Diệp, giải thích nguyên nhân cho Vương Diệp: “Tôi là vì vào đây tìm thuốc, nên mới bị mắc kẹt ở đây.” Khi người đàn ông nói ra lời này, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Lúc này người đàn ông lại tiếp tục nói, vợ anh ta mắc bệnh nặng, anh ta phải tìm được lương dược mới có thể duy trì mạng sống của cô ấy.

Mà điểm đến cuối cùng của lương dược, chính là ở nơi này, là do một đại sư xem bói nói cho anh ta biết.

Hơn nữa người đàn ông thân là một tộc Thứ Thanh, những gì anh ta gánh vác trên vai là vô cùng nặng nề.

Anh ta cần phải bảo vệ những mục tiêu đó, cũng cần phải bảo vệ những thứ mà những người xưa kia đã để lại.

Nói cách khác, thân phận của anh ta tương đương với người giữ mộ.

Không giống với những kẻ đạo mộ như Vương Diệp và nhóm của anh, những gì anh ta gánh vác trên vai là vô cùng nặng nề.

Còn Vương Diệp thấy thần sắc trên mặt người đàn ông, lại vỗ vai anh ta cảm thán một câu: “Cậu và chúng tôi đi đến nơi này cũng coi như là có duyên, nên tiếp theo chúng ta cứ cùng nhau đi vào đi, cũng tiện có người chiếu cố lẫn nhau.” Lời mời của Vương Diệp khiến người đàn ông phấn khích trợn to mắt, người đàn ông không dám tin nhìn Vương Diệp nói: “Anh nói là thật sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì tôi nhất định sẽ dốc hết tâm sức, tuyệt đối sẽ không cản trở các anh.” Thấy dáng vẻ đó của người đàn ông, Vương Diệp chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Lúc này, anh lại đỡ người đàn ông dậy, dẫn anh ta đi thẳng về phía trước.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, người đàn ông cầm la bàn trong tay, giới thiệu cho Vương Diệp về lai lịch của mộ thất này.

Trên mặt anh ta mang theo vài phần ngưng trọng, khi nói về mộ thất này, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự tang thương trong mắt anh ta.

Mộ thất này từ rất lâu trước đây, là thuộc về Thương Vương mộ.

Khi đó cũng có người từng phát hiện ra, nhưng vì nơi đây hiểm nguy trùng trùng, quá đáng sợ, lại quá nhiều loại phức tạp, nên không ai dám dễ dàng tiến vào.

Huống hồ họ ngay cả bản đồ cũng không có, đến những nơi như thế này chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Vì vậy, người đàn ông cũng luôn gánh vác trọng trách bảo vệ nơi này.

Nhưng từ khi vợ anh ta lên núi hái thuốc, một lúc không cẩn thận bị rắn cắn một miếng, sau đó bắt đầu không ngừng phát sốt cao, vết thương nhiễm trùng, lặp đi lặp lại.

Trong thời gian đó đã tốn không ít tiền, nhưng cuối cùng không thu được chút lợi ích nào.

Bây giờ, chỉ có thể dựa theo phương thức đối đãi với bệnh nhân thực vật, để cô ấy duy trì chức năng cơ thể cơ bản.

Nói thật, cũng tương đương với một người đã chết, nhưng người đàn ông lại không muốn bỏ cuộc.

Anh ta tin rằng con rắn cắn vợ mình là từ lối đi trong mộ ra, nên anh ta đến đây, tin rằng tìm được con rắn đó, nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho vợ.

Nhưng khi lời này của anh ta nói ra, lại khiến người ta cảm thấy hoang đường.

Tự mình chạy đến nơi này để tìm một con rắn, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Trong này rắn nhiều như vậy, anh ta làm sao biết được con nào đã cắn vợ mình?

Khi những nghi ngờ này quanh quẩn trong lòng Vương Diệp, nhìn người đàn ông, Vương Diệp cũng không chút do dự hỏi thẳng.

Chương 839

Mặc dù những lời này mang ý nghĩa đả kích nhất định, nhưng đây đều là những điều người đàn ông cần phải chấp nhận.

Chỉ là điều Vương Diệp không ngờ tới là, cho dù có bao nhiêu vấn đề khó khăn bày ra trước mắt, quyết tâm của anh ta vẫn rất kiên định.

Bất kể là điều gì cũng khó có thể đánh gục anh ta, hoặc khiến anh ta lựa chọn lùi bước.

Nếu là người khác, vào lúc này có lẽ đã sớm co rút lại rồi.

Duy chỉ có người đàn ông vẫn kiên định không thay đổi như vậy.

Vương Diệp nhìn anh ta, nhất thời trong lòng cũng nảy sinh kính phục.

Anh ta vỗ vai người đàn ông không kìm được mở miệng nói: “Vậy tôi nghĩ cậu nhất định sẽ tìm được.” Đây chỉ là một lời chúc phúc đơn giản của Vương Diệp.

Người đàn ông nghe lời anh nói, không chút do dự gật đầu, trên mặt chỉ có một vẻ cảm kích.

Lúc này người đàn ông cũng hỏi về mục đích họ đến đây.

Còn Vương Diệp thì đặt ánh mắt lên Triệu Dịch Vũ, đây là chuyện của Triệu Dịch Vũ, anh ta cũng không tiện nói ra.

Nhưng không ngờ Triệu Dịch Vũ lại trước mặt Vương Diệp, trực tiếp nói ra những chuyện của mình.

Khi nói đến những chuyện này, người đàn ông rõ ràng là bị Triệu Dịch Vũ làm cho giật mình.

Anh ta trợn to mắt nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ dị.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm người đàn ông, trên mặt lại lộ ra vài phần quỷ dị: “Cậu tên là gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa chống nạnh, dáng vẻ có vẻ kiêu ngạo, cũng không coi người đàn ông ra gì.

Người đàn ông nghe lời Bàn Tử nói, thì mặt đầy qua loa cười nói: “Cậu cứ gọi tôi là Triệu Điền là được.” Khi lời này nói ra, Bàn Tử chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Nhưng hắn nhìn Triệu Điền, lại không kìm được mở miệng cười nói: “Sống lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy người như cậu đó, có thể nói cho tôi biết triệu chứng cụ thể của vợ cậu không?” Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Triệu Điền nghe lời Bàn Tử nói, liền tùy ý xoa xoa gáy mình, nói: “Tôi cho dù có nói cho cậu biết rồi, thì có ích gì chứ?

Cậu cũng chẳng có cách nào.

Tôi đã tìm khắp các danh y dưới gầm trời này rồi, họ đều không có cách nào.” Trong giọng Triệu Điền tràn đầy sự bất đắc dĩ, vừa nhắc đến chuyện này, cứ như chạm vào nỗi đau của anh ta vậy.

Triệu Điền rõ ràng không muốn tiếp tục nói nữa.

Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ của Bàn Tử, trong mắt anh ta chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm, nhìn chằm chằm Bàn Tử không kìm được đẩy cánh tay hắn nói: “Cậu cái tên này sao mà không có mắt nhìn vậy hả?” Vấn đề gì nên hỏi, vấn đề gì không nên hỏi, tên này đều có thể hỏi ra hết.

Nhưng Bàn Tử bị họ trách mắng, trên mặt lại chỉ có một vẻ không hề để tâm.

Hắn không cảm thấy mình làm có vấn đề: “Đây gọi là sự cẩn thận cơ bản nhất, lẽ nào còn sai sao?" Bàn Tử ngẩng cằm, mặt đầy kiêu ngạo nói.

Hắn cũng không cảm thấy mình làm sai, dù sao thì mọi điều tra của hắn đều xuất phát từ sự cảnh giác.

Hơn nữa hắn vừa nhìn dáng vẻ của Triệu Điền, đã cảm thấy những gì anh ta nói có chút không đúng.

Dưới gầm trời này làm gì có người nào như Triệu Điền chứ.

Bàn Tử càng nghĩ trong lòng càng nghi ngờ, nhìn những người khác, hắn cũng nói năng không kiêng nể gì: "Tôi thì chưa bao giờ thấy người nào thành tâm như cậu cả, chỉ là rốt cuộc là thật hay giả, tôi cũng không biết nữa." Bàn Tử vừa nói vừa trợn mắt trắng dã, sự nghi ngờ và nhắm vào của hắn, vào lúc này bùng phát không chút do dự.

Triệu Điền nghe lời Bàn Tử nói, trên mặt cũng lộ ra vài phần tủi thân, nhưng anh ta lại không hề để ý mà nói: "Cậu không tin là vì, cậu chưa bao giờ làm chuyện như vậy." Lời anh ta chưa nói xong, Bàn Tử lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm anh ta, không chút do dự nói: "Đồ vớ vẩn!

Tôi chưa làm chuyện như vậy ư, lúc tôi làm chuyện này, cậu còn không biết đang ở đâu nữa." Vừa nhắc đến chuyện này, tâm trạng Bàn Tử liền khó chịu vô cùng.

Trên mặt hắn chỉ có sự đau khổ, trông như đã từng trải qua nỗi đau lớn, bi thương tột cùng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đại khái cũng đoán được, Bàn Tử đang đau lòng vì chuyện gì.

Lúc này Hạo Thiên Chân, vốn dĩ còn muốn trách mắng Bàn Tử vài câu, nhưng vào lúc này, quả thực không ai có thể đau lòng hơn Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử không chút do dự nói: “Chuyện đó đã qua lâu rồi, cho dù bây giờ cậu nhắc lại nó cũng không giải quyết được vấn đề, huống hồ chuyện của anh ta đâu có liên quan gì đến chuyện của cậu.” Lời Hạo Thiên Chân nói đến đây thì dừng lại.

Anh ta không ngoài mục đích muốn khuyên Bàn Tử đừng xen vào chuyện người khác, nhưng đáng tiếc lời này căn bản không có tác dụng.

Bàn Tử lắc đầu, hắn nhìn chằm chằm Triệu Điền, không chút do dự nói: “Để tôi nói thẳng luôn đi, trên đời này ngoài tôi ra, sẽ không còn người đàn ông tốt nào khác nữa đâu.” Bàn Tử nói ra lời này đầy tự tin, nhưng không ngờ khi lời này nói ra, mọi người đều cười ha hả.

Họ thậm chí còn không hiểu Bàn Tử lấy đâu ra dũng khí và tự tin như vậy.

Thấy họ cười nghiêng ngả như vậy, Bàn Tử thậm chí không có nửa điểm hổ thẹn, trên mặt hắn chỉ có nụ cười điềm tĩnh.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp càng bó tay mà lắc đầu.

“Thôi được rồi, chuyện này đến đây là hết đi, cậu cũng đừng nhắc lại nữa.” Vương Diệp nhìn Bàn Tử dặn dò vô cùng nghiêm túc.

Khi lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ thâm trầm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không kìm được mở miệng cảm thán: “Vậy nên bây giờ ngay cả chú em cũng không tin tôi sao?” Bàn Tử ôm ngực, trên mặt chỉ có một vẻ khó tin.

Thấy dáng vẻ “đau lòng” đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng đau đầu.

Anh ta không chút do dự lắc đầu, nhìn Bàn Tử, cực kỳ qua loa nói: "Không phải tao không tin mày, mà là đàn ông tốt trên đời này quả thực không chỉ có mỗi mình mày." Những lời này của Bàn Tử đúng là chém gió quá đà, nhưng hắn muốn chứng minh cho mọi người thấy không phải hắn đang nói nhảm.

Hắn chỉ muốn cho người khác biết tên kia có vấn đề mà thôi.

Nhưng vào thời khắc này, làm sao người khác có thể đặt sự chú ý vào chuyện mà Bàn Tử muốn truy cứu?

Bọn họ chỉ đứng đó mồm năm miệng mười bàn tán về dáng vẻ "đại ngôn bất tàm" của Bàn Tử khi nói ra những lời đó.

Bọn họ nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt chỉ có ý cười cợt.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không nhịn được bước tới, khẽ đẩy vai Bàn Tử, mở miệng cảm thán: "Mấy lời như vậy sau này đừng nói nữa, nếu không lần sau anh ra ngoài..." Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, bởi vì anh phát hiện bản thân thế mà cũng đang cùng những người khác đùa giỡn.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ trong lòng, nhìn Bàn Tử, cũng không kìm được mà mỉm cười nói với hắn: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục xuất phát." Bàn Tử gật đầu không có ý kiến gì, nhưng hắn quay đầu lại nhìn Triệu Điền, đôi mắt sắc bén kia không giống như đang nói đùa, hiển nhiên hắn đã nhắm vào Triệu Điền.

Triệu Điền bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, trong mắt chỉ có sự bất lực, gã nhún vai, vẻ mặt đầy mệt mỏi thở dài.

Nhưng Triệu Điền lúc này lại không truy cứu quá nhiều, mà đi theo bên cạnh Vương Diệp, thảo luận với Vương Diệp về điểm xuất phát tiếp theo.

Trong lúc bọn họ di chuyển, Vương Diệp bất ngờ đưa cho Triệu Điền một chiếc đèn pin.

Động tác khó phát hiện này của cậu, lọt vào mắt Bàn Tử, lại khiến Bàn Tử kinh hô: "Sao cậu có thể đưa đèn pin cho hắn?

Trong ba lô của hắn không phải có một đống công cụ sao?

Đưa cái này cho hắn, chúng ta dùng cái gì?" Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy sự mất kiên nhẫn, hắn nhìn Triệu Điền, trong mắt chỉ có một mảnh sắc bén.

Hắn đã nhìn ra, tên này tuyệt đối có vấn đề.

Vừa rồi, hắn hồi tưởng lại động tác và dáng vẻ thể hiện ra trong vô thức của Triệu Điền khi nói những lời đó, liền có thể liên tưởng đến việc vấn đề trên người tên này nghiêm trọng đến mức nào.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ bực bội.

Nhưng Triệu Điền đối diện với ánh mắt của Bàn Tử, lại cười khổ một tiếng rồi trực tiếp trả đèn pin lại.

Bàn Tử cầm lấy chiếc đèn pin đó, trên mặt mang theo vài phần cao ngạo.

Nhìn cảnh này càng giống như Bàn Tử đang cố ý bắt nạt người khác.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt đầy sự mất kiên nhẫn nói: "Tôi đưa đèn pin cho cậu ta thì sao nào?

Anh cứ nhất định phải tự mình cầm đèn pin mới chịu à?

Anh cảm thấy..." Vương Diệp còn chưa nói hết câu, Bàn Tử đã làm như không nghe thấy, cực kỳ thần khí cầm đèn pin đi qua trước mặt bọn họ.

Hắn cố ý nháy mắt ra hiệu với Triệu Điền, làm một động tác khiêu khích.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rơi vào trầm mặc một lúc lâu.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp bỗng nhiên nhìn chằm chằm hắn mở miệng nói: "Tôi cảm thấy tốt nhất anh đừng có gây chuyện ở đây." Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm khắc.

Khi những lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy căng thẳng nói: "Tôi chỉ đang giúp mọi người rà soát những kẻ khả nghi mà thôi, sao mọi người đều bắt đầu oán trách tôi rồi?" Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, cũng không nhịn được mà nháy mắt với cậu.

Nhưng căn bản chẳng có ai tin những lời này của Bàn Tử.

Trong lúc bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành cầm đèn pin đi một mình phía trước.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Bàn Tử, Triệu Điền có chút không đành lòng.

Triệu Điền nhìn Hạo Thiên Chân, tình không tự chủ được mở miệng nói: "Chúng ta đối với anh ấy có phải quá nghiêm khắc rồi không, kỳ thực anh ấy lo lắng cũng là ý tốt." Khi Triệu Điền nói ra những lời này, Hạo Thiên Chân lại kiên định lắc đầu: "Hoàn toàn là do anh ta đang gây chuyện thị phi, việc này cậu không có vấn đề gì cả." Nhìn thấy tất cả mọi người đều hướng về phía Triệu Điền, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ thâm trầm.

Hắn siết chặt nắm đấm, trong lòng thầm nghĩ đám người này nhất định sẽ hối hận, bởi vì bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện ra, bênh vực Triệu Điền là một quyết định ngu xuẩn đến mức nào.

Nghĩ đến những điều này, Bàn Tử vừa cầm đèn pin đi phía trước, vừa ngó nghiêng quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Bốn phía đều là vách tường, cũng không có bích họa độc đáo hay đồ án kỳ quái nào cho Bàn Tử xem xét.

Giờ phút này Bàn Tử chỉ có thể dẫn bọn họ từng bước đi về phía

trước.

Bàn Tử vừa đi vừa không nhịn được nhìn những người sau lưng mình, mở miệng nói: "Cái chỗ này phải đi đến bao giờ mới là đầu?" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần phiền toái.

Con đường này đi mãi không thấy điểm cuối khiến hắn cảm thấy bực bội.

Nếu không phải vì phong cảnh hai bên vẫn luôn thay đổi, có lẽ Bàn Tử đã tưởng mình rơi vào "quỷ đánh tường", hắn ở đây cái gì cũng không nhìn thấy.

Bàn Tử sốt ruột cũng là chuyện cực kỳ bình thường, mà Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột đó của hắn, trên mặt lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, không kìm được cảm thán: "Có gì đâu mà phải vội, anh đi thêm một đoạn thời gian coi như là giảm béo đi." Vương Diệp cười hì hì nói, cậu vỗ vai Bàn Tử.

Chương 840

Nhưng Bàn Tử nghe thấy lời này của Vương Diệp lại chẳng thấy buồn cười chút nào, ngược lại còn đảo mắt xem thường, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: "Cái gì gọi là giảm béo?

Cân nặng hiện tại của tôi là đạt chuẩn đấy.

Hơn nữa chúng ta cứ đi mãi về phía trước thế này, chẳng nhìn thấy phong cảnh gì cả." Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy sự bất lực.

Vương Diệp nghe thấy những lời này của Bàn Tử, lại đau đầu thở dài một hơi. "Cho dù tôi muốn đưa anh nhanh chóng đến đích, nhưng tôi cũng không có cách nào nha, chúng ta chỉ có thể cứ đi về phía trước thôi." Vương Diệp đã nói rõ ràng đến thế, lại không ngờ Bàn Tử tên này vẫn muốn gây chuyện.

Hắn thở dài, sau đó giao đèn pin cho Vương Diệp, xem ra là không định đi đầu nữa.

Phía trước nhỡ đâu gặp nguy hiểm gì, đều là hắn một mình xông pha trận mạc.

Trong lòng Bàn Tử có suy tính khác, cho nên vào thời khắc này, hắn cũng không hy vọng mình một thân một mình ở phía trước.

Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp tuy nhận lấy đèn pin nhưng lại không nói thêm gì.

Trong lúc Vương Diệp đi phía trước, Trương Khởi Linh cũng đi tới, anh trực tiếp đẩy Bàn Tử ra, đứng sóng vai bên cạnh Vương Diệp.

Sự nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả.

Nhìn thấy Trương Khởi Linh như vậy, tâm trạng Bàn Tử hiển nhiên trở nên có chút khó chịu, nhưng hắn lại không tự chủ được mở miệng nói: "Tôi cũng đâu phải cố ý, tham sống sợ chết là thường tình của con người, các cậu cũng thông cảm cho tôi một chút, bao dung một chút." Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn bọn họ, cái vẻ mặt dày này cũng không ai bằng.

Vương Diệp nhìn thấy Bàn Tử như vậy, quả thực lười để ý đến hắn, chỉ khẽ lắc đầu cùng Trương Khởi Linh chậm rãi đi ở phía trước.

Hai người đang đi thì bỗng nhiên Vương Diệp thấy đèn pin trong tay chập chờn lúc sáng lúc tối.

Cậu nhíu mày, cầm đèn pin lên xem thì phát hiện nắp pin đèn pin thế mà đã bị người ta mở ra.

Lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, không đợi mọi người phản ứng lại, cậu không chút do dự ném chiếc đèn pin trong tay đi.

Ánh sáng của chiếc đèn pin khúc xạ ra vài luồng sáng trong mắt mọi người.

Bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy khó hiểu, có chút không nghĩ ra Vương Diệp đang làm cái gì.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp lại càng kinh ngạc nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?

Có phải phía trước có thứ gì đáng sợ không?" Nếu là phía trước có thứ gì đó, Vương Diệp cố ý ném đèn pin qua để trấn áp thì Hạo Thiên Chân có thể hiểu được.

Nhưng nếu Vương Diệp vô duyên vô cớ làm vậy thì vị miễn quá kỳ quái rồi.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, lại vô cùng bình tĩnh nói: "Cái đèn pin này có vấn đề." Cậu vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn chùm sáng kia đang nằm im lìm trên mặt đất, cũng thấy ánh sáng đó bỗng nhiên chập chờn.

Bàn Tử bỗng trừng lớn mắt, vẻ mặt chấn kinh nhìn Vương Diệp nói: "Tôi biết chuyện gì xảy ra rồi, là tên này giở trò, khẳng định là lúc nãy hắn cầm đèn pin đã tháo một số linh kiện bên trong ra." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào Triệu Điền, giọng điệu tràn đầy sự cáo buộc.

Triệu Điền nghe thấy lời này của Bàn Tử càng lớn tiếng kêu oan: "Anh đừng có ăn nói hàm hồ, mấy cái đèn pin này làm sao tôi có thể đi loạn đụng vào, hơn nữa tôi cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, tôi cũng không phải loại người đó." Triệu Điền sốt ruột giải thích, gã thẹn quá hóa giận, trên mặt chỉ còn lại vẻ ủy khuất, trông vô tội đáng thương vô cùng.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Triệu Điền lại tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, càng thêm chắc chắn chuyện này là do Triệu Điền làm.

Hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: "Không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là do hắn làm." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm tên kia.

Tuy nhiên Triệu Điền nghe thấy lời lẽ của Bàn Tử lại đau đầu lắc đầu, lần này gã thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng Bàn Tử thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình với ánh mắt đầy hoài nghi, hắn lại không nhịn được sốt ruột nói: "Thủ đoạn mà tên này dùng y hệt kẻ đã từng lừa gạt tôi trước đây, cho nên tôi nghi ngờ hắn cũng là điều dễ hiểu chứ?" Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự cấp thiết.

Khi những lời này thốt ra lại trực tiếp chọc cười mọi người.

Vương Diệp đi thẳng đến trước mặt Bàn Tử, sau đó chỉ vào chiếc đèn pin mở miệng trào phúng một câu: "Lúc tôi giao đèn pin cho Triệu Điền, cậu ta cầm bao lâu mọi người trong lòng đều rõ, nhưng lúc rơi vào tay anh, anh đã cầm bao lâu?" Nói đến đây thì dừng lại, có những lời không cần nói quá toạc móng heo.

Dù sao mọi người đều hiểu ý của Vương Diệp.

Quả nhiên, khi Vương Diệp nói ra những lời này, bọn họ nhìn Bàn Tử, trong mắt đều lộ ra vài phần kinh ngạc.

Có chút không dám tin Bàn Tử lại làm ra chuyện như vậy, đặc biệt là Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đẩy tay Bàn Tử một cái, nhìn hắn cực kỳ khó hiểu nói: "Thành khẩn khai báo thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị.

Nếu anh không làm chuyện như vậy, chúng tôi sẽ không nghi ngờ anh đâu." Lời này vừa nói ra, cả người Bàn Tử sắp oan ức muốn chết.

Hắn sốt ruột vò đầu bứt tai, nhưng những người kia không tin lời hắn nói.

Bàn Tử lúc này dù nói thế nào, bọn họ cũng sẽ cảm thấy hắn đang cố ý giảo biện.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành nghiến răng nói với bọn họ: "Các người cảm thấy chuyện này là do tôi làm, vậy thì là do tôi làm đi!" Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trên mặt chỉ còn vẻ bực bội.

Nhìn thấy dáng vẻ cố chấp của Bàn Tử, Vương Diệp cũng nhìn chiếc đèn pin kia bỗng nhiên phát nổ. "Bùm" một tiếng, dọa tất cả mọi người sợ chết khiếp.

Sắc mặt mọi người trở nên có chút khó coi.

Vương Diệp nhìn mảnh vỡ đèn pin đã biến thành vụn, sắc mặt càng trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng đó, lại không nhịn được mở miệng giải thích: "Mọi người đều biết mà, đối với mấy cái đèn pin, mấy cái linh kiện máy móc này, tôi là người mù tịt nhất, sao tôi có thể làm ra loại chuyện hãm hại các người được." Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy.

Nhưng bất kể Bàn Tử giải thích thế nào, thái độ của mọi người đối với hắn vẫn lạnh lùng như vậy.

Điều này khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên đặc biệt áp lực.

Bàn Tử chỉ đành siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Nếu cậu sống chết cũng không chịu tin tôi, vậy tôi thật sự hết cách rồi, tôi đã nói rõ ràng đến thế." Bàn Tử trực tiếp bắt đầu làm một con "cá mặn", trông có vẻ chẳng muốn tiếp tục truy cứu nữa.

Hơn nữa hắn cũng sẵn sàng gánh mọi tiếng xấu thay cho người khác.

Đáng tiếc, thái độ buông xuôi này của hắn khiến mọi người sắc mặt khó coi không thôi.

Mọi người nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Chuyện này là anh làm thì anh cứ khai ra, không phải anh làm thì anh không cần thiết phải thừa nhận." Hạo Thiên Chân dẫn đầu mở miệng nói.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm Bàn Tử cũng không nhịn được trào phúng: "Sao anh lại có lắm chuyện làm mình làm mẩy thế?" Trương Khởi Linh vừa nói vừa đảo mắt.

Nghe thấy lời này của Trương Khởi Linh, cả người Bàn Tử ngẩn ra tại chỗ, hắn trừng lớn mắt, căn bản không tin vào những gì mình nghe được. "Cái gì gọi là làm mình làm mẩy?

Tôi đã nói chuyện này rồi, các người thích thế nào thì thế, tôi đã lười truy cứu rồi." Bàn Tử nói xong lời này, nhìn thấy Triệu Điền đứng bên cạnh với vẻ mặt đầy lo âu, lại không nhịn được mở miệng trào phúng: "Mày đừng có ở đây mà giả bộ nữa, chuyện này khẳng định là do mày làm, tao sớm đã biết tên này có quỷ, nơi này sao mày có thể dễ dàng đi vào như thế." Bàn Tử vừa nói vừa lao đến trước mặt Triệu Điền.

Rõ ràng chuyện này là lỗi của Bàn Tử (theo cách mọi người nghĩ), nhưng hiện tại Bàn Tử lại bỗng nhiên trút giận lên người khác.

Nhìn thấy động tác của Bàn Tử, mọi người liền vội vàng kéo hắn lại.

Triệu Điền bị Bàn Tử bức đến góc tường, trên mặt gã chỉ có một mảnh phiền toái, gã tháo ba lô của mình xuống: "Anh có thể xem xem trong này rốt cuộc có thứ gì, tôi nhất định phải làm chuyện như vậy sao?" Triệu Điền nói xong liền mở ba lô của mình ra.

Những thứ đặt trong ba lô, mọi người đều có thể nhìn rõ ràng.

Chẳng qua chỉ là một ít lương khô, cộng thêm vài chai nước.

Ngoài những thứ này ra, bên trong dường như còn có một ít bông vải, nhưng nhìn qua càng giống như ba lô bị rụng lông.

Vương Diệp nhìn một màn này, trên mặt lóe lên vài phần bình tĩnh.

Cậu không trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, ngược lại nhìn Bàn Tử vẻ đầy mất kiên nhẫn nói: "Tôi nói này, tại sao anh cứ nhất định phải nhắm vào người khác?

Đã nói cậu ta không có vấn đề, anh hiện tại cứ truy cứu cậu ta mãi, anh có thể có lợi ích gì?" Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần phiền toái.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trái tim Bàn Tử đều sắp tan nát.

Hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp, cực kỳ ấm ức nói: "Nhưng cậu cũng không thể làm như thế, tôi đã nói hắn có vấn đề, tôi không có nhắm vào hắn." Bàn Tử không ngừng giải thích, nhưng khi những lời này thốt ra, căn bản không ai chịu tin.

Ngay cả Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không khỏi khẽ thở dài.

Tất cả mọi người đều không tin hắn, mà Vương Diệp cũng lấy đi hết những công cụ trên người hắn, để Bàn Tử hai bàn tay trắng đi theo bên cạnh mình.

Bàn Tử nhìn thấy động tác của Vương Diệp, bỗng nhiên trừng lớn mắt, hắn siết chặt nắm đấm, vẻ mặt đầy bực bội nói: "Cậu có ý gì?

Cậu sẽ không cảm thấy tôi là nội gián đấy chứ?" Triệu Dịch Vũ chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xem vở kịch hay này, hắn không đưa ra bất kỳ bình luận nào.

Nhưng có thể xác định là, Bàn Tử tên này trên người sẽ không tồn tại vấn đề gì quá lớn.

Ngược lại là Triệu Điền kia trông quả thực có chút khả nghi, chỉ là Triệu Dịch Vũ không mở miệng nói mà thôi.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không chút do dự gật đầu nói: "Ngoại trừ bình độc dược trên tay cậu ta ra, những thứ khác anh đừng cầm." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào bình nước trên tay Triệu Dịch Vũ.

Triệu Dịch Vũ quả quyết đưa bình nước cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy hai người bọn họ đối xử với mình như vậy, tâm trạng sớm đã trở nên vô cùng khó chịu.

Hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng chất vấn: "Cho nên suốt thời gian qua, chúng ta vào sinh ra tử, những thứ đó đều có thể tan thành mây khói sao?" Câu chất vấn của Bàn Tử chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy sầu não nói: "Anh hại tôi suýt chút nữa nổ phế cả tay, anh cảm thấy anh có tư cách nói loại lời này trước mặt tôi sao?" Câu hỏi của Vương Diệp đưa ra, Bàn Tử hết cách, chỉ đành thất hồn lạc phách cúi đầu xuống.

Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng không so đo quá nhiều với hắn, ngược lại còn vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói với hắn: "Hiện tại anh cứ ngoan ngoãn đi theo sau lưng chúng tôi, đừng có gây chuyện thị phi nữa, tiếp theo chúng tôi vẫn có thể dẫn anh ra ngoài." Lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên thiết xanh vô cùng.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt oán độc lập tức rơi vào trên người Triệu Điền.

Trong nhận thức của hắn, toàn bộ chuyện này đều là do Triệu Điền, nếu không làm sao có thể xảy ra trên người hắn.

Càng nghĩ hắn trong lòng càng tức giận.

Nhưng bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành cầm bình độc dược kia, đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Chương 841

Trong lúc đi theo, hắn cũng quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Trông thì có vẻ tất cả mọi người đều không tin Bàn Tử, nhưng trên thực tế, Triệu Điền quả thực vô cùng tinh ranh, gã có thể nhìn ra mọi người đối với Bàn Tử vẫn mang theo sự ưu ái nhất định.

Điều đó có nghĩa là, mục đích tiếp theo của Triệu Điền vẫn có chút khó thực hiện.

Nhưng lúc này Triệu Điền nhìn Bàn Tử, lại ra vẻ ủy khuất, nháy mắt với hắn một cái.

Gã cố ý làm ra chuyện như vậy, chẳng qua là để chọc giận Bàn Tử mà thôi.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của gã, quả thực bị gã chọc tức, nhưng giây tiếp theo, Bàn Tử lại bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm tên này đăm chiêu suy nghĩ.

Đã tên này trên người không có vấn đề gì quá lớn (theo lời mọi người), vậy mà gã cố ý làm ra biểu cảm này, chẳng qua là để chọc giận hắn, cho nên nói mục đích tiếp theo của gã khẳng định không đơn thuần.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Bàn Tử càng thêm khó coi, hắn nhìn chằm chằm Triệu Điền, lập tức siết chặt nắm đấm, trong lòng liệu định tên này tuyệt đối có vấn đề.

Chỉ là tên này dù có vấn đề hay không, Bàn Tử có thể làm chẳng qua là động thủ với Triệu Điền.

Nhưng giờ phút này, hắn động thủ với Triệu Điền cũng chẳng làm được gì, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của nhóm Vương

Diệp.

Nhóm Vương Diệp đi về phía trước, một lát sau Bàn Tử liền nhìn thấy một ngã rẽ xuất hiện trước mặt mình.

Nhìn thấy ngã rẽ đó, trên mặt Bàn Tử lóe lên vài phần hưng phấn.

Hắn còn chưa đi qua, Vương Diệp đã túm lấy cổ áo Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Để đề phòng anh mai phục phía trước, anh đợi chúng tôi qua trước đã, rồi anh hẵng đi theo." Những lời này nói ra cực kỳ không tôn trọng người khác.

Bàn Tử nghe thấy thì cả người ngẩn ra tại chỗ, nhìn Vương Diệp, không dám tin vào tai mình.

Sau đó lại sốt ruột nói với Vương Diệp: "Cậu nghiêm túc đấy à?

Loại lời này sao cậu có thể nói ra miệng được chứ?" Bàn Tử liên tiếp chất vấn khiến Vương Diệp không nhịn được cười ha hả.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử không chút lưu tình nói: "Tôi đương nhiên là nghiêm túc, chẳng lẽ anh tưởng tôi nói đùa à?

Loại lời này sao tôi nói ra được ư?

Tôi nghĩ tôi không cần giải thích với anh." Vương Diệp càng như vậy càng khiến Bàn Tử não nề.

Cứ như thể mình đấm một quyền vào bông vậy, Vương Diệp không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn theo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi về phía trước.

Triệu Điền nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần "thương mà không giúp được gì", sau đó lại khẽ nói: "Nói thật nhé, anh thật sự không nên nghi ngờ tôi, bởi vì tôi từ đầu đến chân đều không bới ra được tật xấu nào, hơn nữa tôi cũng sẽ không đi làm loại chuyện thương thiên hại lý đó." Gã nói những lời này một cách nghiêm túc, nhưng Bàn Tử lại cười lạnh đầy khinh thường, nhìn gã, cực kỳ bỉ ổi nói: "Lời tên như mày nói có đáng tin không?" Bàn Tử vừa nói vừa nghiến răng, sau đó chỉ về hướng nhóm Vương Diệp, hét lớn với Triệu Điền: "Mày bây giờ cút ngay cho tao, tao không muốn nhìn thấy mày, mày mà còn tiếp tục ở trước mặt tao thêm một giây nào nữa, tao sẽ lập tức cho mày đi chết." Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, Triệu Điền càng chột dạ không thôi, gã hoảng loạn, run rẩy rồi đi theo sau lưng Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn thấy sự đối đầu gay gắt giữa Triệu Điền và Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần không đành lòng, cậu trực tiếp vỗ vai Bàn Tử mở miệng nói: "Anh cũng không cần thiết phải so đo quá nhiều với tên này, dù sao tôi thấy hắn chính là kẻ táng tận lương tâm, chuyện gì cũng dám làm." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, khi nói ra những lời này, Bàn Tử không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này Bàn Tử lại chạy sang một bên khác.

Hắn không tin mộ đạo này chỉ có một hướng đi như vậy, hắn tin những nơi khác chắc chắn cũng sẽ có lối ra khác, chứ không phải cứ nhất định phải đi cùng nhóm Vương Diệp.

Đã Vương Diệp và bọn họ muốn nghi ngờ hắn, vậy Bàn Tử càng tình nguyện tự mình đi một mình.

Giống như Bàn Tử nghĩ, tại một ngã rẽ khác, Bàn Tử nhìn thấy một thông đạo mới.

Hắn quay đầu lại nhìn Vương Diệp, bọn họ không chút do dự hướng về phía Vương Diệp, biểu rõ quyết định của mình. "Tôi bây giờ muốn đi một mình, ai trong các người cũng đừng tới tìm tôi, còn nữa bất kể tôi sống hay chết, đều không có bất kỳ quan hệ gì với các người." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không khỏi mở miệng nói: "Vậy theo ý anh là, anh muốn tự mình ở lại đây, sau đó đoạn tuyệt quan hệ với hai chúng tôi sao?" Đối mặt với lời này của Vương Diệp, Bàn Tử không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Nhìn thấy dáng vẻ to gan lớn mật của hắn, Vương Diệp liền cười rộ lên, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, không tự chủ được nói: "Được nha, vậy coi như suốt thời gian qua chúng tôi nuôi một con sói mắt trắng đi, chúng tôi hiểu rồi, vậy anh đi nhanh đi, đừng ở đây nữa." Vương Diệp vừa nói vừa phất tay với Bàn Tử.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, cả người Bàn Tử ngẩn ra tại chỗ, hắn cứ tưởng Vương Diệp sẽ giữ mình lại.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, cũng vẻ mặt đầy khổ sở mở miệng nói: "Nếu anh bây giờ quay lại, không chừng tất cả chúng ta đều có thể yên ổn đi tiếp, nhưng nếu anh cứ muốn như vậy mãi, chúng tôi cũng hết cách." Thời gian của mọi người đều rất cấp bách và quý giá, Hạo Thiên Chân và Vương Diệp cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người Bàn Tử.

Cho nên giờ phút này nói chuyện trực tiếp như vậy, cũng khiến Bàn Tử chưa từng nghĩ tới.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn hai người bọn họ vẻ mặt đầy không cam tâm nói: "Chúng ta một đường đi tới đây đã trải qua bao nhiêu sóng gió, sao các cậu có thể nhìn tôi đi chết như vậy?" Khi Bàn Tử nói ra câu này, hai người bọn họ lại cười lên, nhìn Bàn Tử không chút lưu tình nói: "Hai chúng tôi quả thực đã trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng những thứ này đều là do anh tự tìm lấy, chúng tôi cũng không muốn bỏ lại anh." Trong giọng nói của bọn họ mang theo vài phần bất lực.

Bàn Tử nghe thấy những lời này, ánh mắt trong nháy mắt trở nên vô cùng suy sụp, hắn gật đầu, nhìn những người này không chút lưu tình nói: "Được, tôi biết đây là lỗi của tôi, tôi đang liên lụy các cậu, vậy các cậu đi nhanh đi, đừng để ý đến tôi nữa." Bàn Tử nghiến răng, nhìn bọn họ, vẻ mặt đầy bực bội nói.

Lời này nói ra cũng khiến mọi người có chút bất lực, Hạo Thiên Chân lắc đầu, không để ý đến Bàn Tử nữa, quả thực cứ thế bỏ đi ngay trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử trong nháy mắt bị chọc tức điên người.

Trong khi Bàn Tử tức giận, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ thâm trầm.

Giờ phút này, tâm trạng Bàn Tử trở nên đặc biệt áp lực, hắn cứ đứng ở nơi đó, đưa mắt nhìn đoàn người bọn họ đi càng lúc càng xa mình.

Nhưng hắn đứng ở đây nửa ngày, những người đó cũng không quay lại tìm hắn.

Điều đó có nghĩa là, bọn họ thật sự muốn bỏ rơi hắn.

Trong lòng Bàn Tử dù có trăm ngàn lần không tình nguyện, nhưng vào lúc này, ngoại trừ chấp nhận ra, dường như Bàn Tử cũng không còn lựa chọn nào khác.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn thậm chí không nhịn được muốn siết chặt nắm đấm.

Có điều, nhìn con đường trước mặt, Bàn Tử lại cầm đuốc trên tay từng chút một đi về phía trước.

Hắn không tin dựa vào năng lực của mình lại không thể từ đây xông ra một con đường sống.

Dù sao hắn cũng là một trong những Mô Kim Hiệu Úy.

Nếu thật sự không thể một mình sống sót đi ra ngoài, vậy thì thật nực cười.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử chậm rãi bước đi, nhưng hắn đi được một đoạn, liền ngửi thấy mùi tanh kỳ quái.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần quái dị, hắn quay đầu nhìn lại, dường như nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Điền lóe lên trước mặt mình.

Bàn Tử dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác, sau đó liền nhìn chằm chằm vào chỗ đó, không ngờ khuôn mặt của Triệu Điền thật sự xuất hiện.

Nhìn thấy Triệu Điền xuất hiện trước mặt mình, Bàn Tử cả người đều hoảng hốt, hắn tưởng Triệu Điền đến để giết mình.

Lại không ngờ lúc này Triệu Điền nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy bình tĩnh mở miệng nói: "Tôi qua đây tìm anh, hy vọng anh có thể cùng chúng tôi quay về, đừng làm mình làm mẩy nữa, Hạo Thiên Chân bọn họ chỉ cảm thấy anh không nên làm chuyện như vậy mà thôi." Gã vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần chân thành, khi nói ra những lời này cũng không có bất kỳ tật xấu nào.

Bàn Tử ngẫm nghĩ, trên mặt tuy lộ ra vài phần ủy khuất, nhưng nhìn Triệu Điền lại vặn hỏi: "Tại sao phải đi theo anh?

Bọn họ qua đây tìm tôi thì tôi nhất định phải quay về sao?" Khi câu này thốt ra, trong mắt Triệu Điền cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhìn Bàn Tử, Triệu Điền không nhịn được nhún vai nói: "Đừng như vậy, không phải tôi không muốn đưa anh về, là bọn họ thật sự không muốn mang theo một thứ phiền toái như anh bên cạnh mình." Gã nói chuyện quá trực tiếp, khi câu này thốt ra, tâm trạng Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng tồi tệ.

Nhìn Triệu Điền, hắn càng lớn tiếng quát tháo: "Cút, mày đừng đi theo tao, tao sẽ không quay về đâu." Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự mất kiên nhẫn, nhìn thấy Bàn Tử như vậy, Triệu Điền chỉ đành gật đầu, cuối cùng nhìn hắn vẻ mặt đầy nghiêm túc nói: "Là anh từ chối tôi đấy nhé, tôi hết cách rồi." Trước khi đi, Triệu Điền còn phải nói thêm một câu như vậy để làm Bàn Tử ghê tởm, điểm này là Bàn Tử chưa từng nghĩ tới.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Triệu Điền, ánh mắt trở nên đặc biệt sắc bén.

Trong lúc hắn đang cảm thấy đau đầu vì chuyện này, không ngờ Triệu Điền tên kia lại chậm rãi rời đi.

Nhìn thấy Triệu Điền cứ thế bỏ đi, tâm trạng Bàn Tử càng trở nên khó tả.

Có điều hắn nhìn hoàn cảnh bốn phía, lại chậm rãi bước đi.

Tuy xung quanh đều có mùi tanh, nhưng điều này không ngăn cản Bàn Tử thám hiểm nơi này.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, sau khi đi một vòng ở đây, hắn dường như cũng tìm được một số thứ không tầm thường.

Hắn nhíu mày, nhìn đống thịt thối trước mặt, trong mắt lóe lên một tia quái dị.

Theo lý mà nói, ngoại trừ rắn sẽ thích ăn những loại thịt thối này ra, còn có mấy con chuột, nhưng Bàn Tử đi một vòng ở đây đều không nhìn thấy chuột.

Vậy có nghĩa là nơi này có thể là địa điểm ăn uống của lũ rắn, nhưng đống thịt thối này là do ai đặt ở đây thì còn phải chờ kiểm chứng.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hắn căn bản không hiểu nổi.

Nhưng Bàn Tử cũng không quá mức rối rắm, bởi vì hắn biết có quá nhiều chuyện không phải mình có thể nghĩ thông suốt được.

Lúc này Bàn Tử cũng chỉ đành xám xịt quay đầu lại.

Nếu đi tiếp về phía trước sẽ gặp phải thứ gì?

Hắn nghĩ cũng không cần nghĩ liền có thể đoán được, lúc này sao dám tiếp tục đi xuống.

Khi Bàn Tử quay trở lại, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài một hơi, sớm đã biết tình cảnh tiếp theo của mình cực kỳ tồi tệ, nhưng hắn vẫn không muốn cúi đầu trước nhóm Vương Diệp.

Nhưng Bàn Tử đi được một đoạn, bỗng nhiên phát hiện khung cảnh trước mặt chưa từng thay đổi, hơn nữa đống thịt thối đặt ở góc kia...

Từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ đó, không hề xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Sắc mặt Bàn Tử đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Lúc hắn nhíu mày đi tới bức tường, đột nhiên phát hiện bức tường này vậy mà lại cử động, tuyệt đối không phải mắt hắn có vấn đề, mà là bức tường này thật sự đang chậm rãi chuyển động.

Giống như bức tường này biết hô hấp vậy, Bàn Tử trợn tròn mắt, sau đó cẩn thận rời khỏi nơi này, hắn vừa nhìn bức tường, vừa nhìn đống thịt thối đang ngày càng xa mình.

Nhưng khi Bàn Tử quay đầu lại, hắn phát hiện mình vẫn ở nguyên chỗ cũ, cả người hoảng hốt, chỉ có thể không ngừng chạy.

Chương 842

Đúng lúc này, khi Bàn Tử quay đầu lại lần nữa, hắn không còn thấy đống thịt thối nào cả.

Hắn quay lại định đi về phía trước, không ngờ Vương Diệp lại đang đứng ngay trước mặt.

Bàn Tử bị dọa hét lên một tiếng, cây đuốc trong tay cũng rơi xuống đất.

Thấy bộ dạng hoảng sợ của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được mà đỡ tay hắn nói: "Tôi đã nói rồi, anh đừng có đi lung tung ở đây, tại sao anh phải làm như vậy?

Nhất định phải khiến quan hệ của chúng ta trở nên tồi tệ như thế anh mới vui à?" Khi câu hỏi được đặt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng thâm trầm, hắn nhìn Vương Diệp.

Tuy bị những thứ kia dọa sợ, nhưng bây giờ hắn vẫn hất cằm lên, mặt đầy kiên định nói: "Tao nói cho mày biết, tất cả đều là do bọn mày gây ra.

Nếu không phải bọn mày tin tưởng Triệu Điền thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?" Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy thì lại cực kỳ mất kiên nhẫn, hắn nhìn Bàn Tử càng lúc càng bực bội, cảm thấy gã này đang gây sự vô cớ.

"Anh đừng có đổ hết trách nhiệm lên người Triệu Điền, Triệu Điền không làm gì cả, cậu ta cũng không có lỗi với anh." Thái độ của hắn đối với Bàn Tử cũng trở nên gay gắt hơn.

Lúc này, Bàn Tử hất thẳng tay hắn ra, nhìn Vương Diệp, nói không chút nể nang: "Cho dù Triệu Điền có ở đây cầu xin tôi quay lại, tôi cũng không về.” Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp liền cười ha hả, nhìn Bàn Tử, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Triệu Điền tới cầu xin anh quay lại ư, anh nghĩ đẹp quá rồi đấy, Triệu Điền chưa bao giờ đến tìm anh cả!

Anh còn muốn cậu ta quỳ xuống cầu xin mình.” Vương Diệp đảo mắt, vẻ mặt viết đầy sự bực bội, dường như đang chế giễu Bàn Tử si tâm vọng tưởng.

Không ngờ, khi những lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Tôi hình như biết làm thế nào để chứng minh những điều tôi nói là không có vấn đề rồi.” Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phấn khích, hắn vội vàng dẫn Vương Diệp đi vào trong, sau đó chỉ vào những dấu chân trên mặt đất, nhìn Vương Diệp với vẻ vui mừng khác thường: “Anh mau xem dấu chân này có phải của Triệu Điền không.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp lại đảo mắt, vẻ mặt chỉ toàn là sự mất kiên nhẫn, hắn vốn định mắng Bàn Tử một trận, không ngờ lúc này Bàn Tử lại nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Anh mau xem sự khác biệt giữa tôi và cái này.” Bàn Tử vừa nói vừa giẫm chân xuống vũng bùn bên cạnh.

Quả nhiên, bàn chân hắn để lại một vết hằn sâu ở đó.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng thâm trầm, hắn nhíu mày, dấu chân này thật sự không phải của Bàn Tử, nó nhỏ hơn một vòng.

Sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi, hắn ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói: “Anh chắc chắn Triệu Điền đã đến tìm anh?” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu nhìn Vương Diệp, không chút do dự vỗ ngực, mặt đầy nghiêm túc nói: “Tôi thề độc, nếu lừa anh tôi sẽ bị trời đánh sấm sét, chết không yên lành.” Vẻ mặt Bàn Tử viết đầy sự bất đắc dĩ, thấy bộ dạng này của hắn, Vương Diệp cũng tin những gì hắn nói, chỉ là những chuyện này đối với Vương Diệp mà nói vẫn có chút khó chấp nhận.

Nhìn dấu chân trước mặt, ánh mắt Vương Diệp trở nên cực kỳ sâu thẳm.

“Nhưng Triệu Điền vẫn luôn ở ngay trước mắt chúng ta, không đi đâu cả.” Vương Diệp đột nhiên nói ra điều hắn không hiểu nổi, nhưng lúc này Bàn Tử lại vỗ đầu mình, đầu óc rộng mở nói: “Vậy chắc chắn là vì Triệu Điền có vô số phân thân, chúng ta nhìn thấy chỉ là một trong số các phân thân của cậu ta mà thôi, cho nên không chắc cậu ta có phải là người của tổ chức khác cài vào không.” Những lời này nói ra lại được Vương Diệp tán thành, Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử nói không chút nể nang: “Anh nói có lý, chuyện như vậy quả thực có khả năng xảy ra.” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng không khỏi bật cười, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại nghĩ đến một chuyện cực kỳ quan trọng, hắn nhìn Vương Diệp, mặt đầy lo lắng nói: “Chúng ta mau quay về đi, nếu không Triệu Điền làm hại những người khác thì gay go.” Hắn sớm đã biết Triệu Điền có vấn đề, trực giác mách bảo hắn gã Triệu Điền này không phải thứ gì tốt đẹp, hơn nữa thái độ mà cả con người hắn thể hiện ra đều khiến Bàn Tử cảm thấy chán ghét.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử mang theo mấy phần sầu muộn, lúc này Vương Diệp đi bên cạnh hắn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đoạn đường này hắn đều đã đánh dấu, cho nên biết phải đi như thế nào.

Khi hai người họ đuổi kịp ba bóng đen phía trước, trên mặt Bàn

Tử lộ ra vẻ phấn khích, nhưng lúc này hắn còn chưa kịp vui mừng, Vương Diệp đã kéo vai hắn, sau đó lôi cánh tay hắn đi vào một góc khuất bên cạnh.

Ngay cả miệng Bàn Tử cũng bị Vương Diệp bịt chặt, ba bóng đen đi phía trước hoàn toàn không chú ý đến tình hình phía sau.

Lúc này Bàn Tử quay đầu lại, nhìn Vương Diệp với ánh mắt phức tạp, hắn trợn tròn mắt, mặt đầy kinh hãi nghĩ chẳng lẽ Vương Diệp cũng là người xấu?

Hoặc là Vương Diệp trước mắt là do người khác ngụy trang, nghĩ đến đây, Bàn Tử cả người gần như muốn ngất đi.

Nhưng lúc này Vương Diệp đợi ba bóng đen phía trước đi khuất mới nhìn Bàn Tử cẩn thận nói: “Chiều cao, vóc dáng của ba người đó căn bản không phải Hạo Thiên Chân bọn họ.” Lời này vừa nói ra, mồ hôi lạnh của Bàn Tử lập tức túa ra, sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn Vương Diệp mà hai tay run rẩy.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Vui mừng hớn hở đi tìm đồng đội, kết quả không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đây là điều Bàn Tử chưa bao giờ nghĩ tới, hắn sắp khóc đến nơi rồi.

Hơn nữa nơi này lại có cả những người khác đi vào, đây là điều Bàn Tử không thể ngờ tới.

Bàn Tử càng lúc càng lo lắng, nhưng không ngờ câu nói tiếp theo của Vương Diệp lại khiến sắc mặt hắn trở nên khó coi.

“Quên nói với anh điểm quan trọng nhất, đó là chân của họ thực ra đều không chạm đất, giống như đang lướt đi vậy.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức trợn mắt trắng dã, ngã lăn ra đất, nhưng Vương Diệp lại đấm cho hắn một cú, Bàn Tử lập tức tỉnh lại.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, lúc này ngoài hoảng loạn ra, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn: “Bây giờ anh tốt nhất là nên bình tĩnh lại đi, lo lắng không giải quyết được vấn đề gì đâu.” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, hai người họ nhìn về phía lối đi, ba bóng đen đã biến mất, nhưng họ vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp mới dẫn Bàn Tử từ từ rời đi, hai người họ đi trong lối đi nhỏ hẹp này, Vương Diệp nhìn những ký hiệu mình đã đánh dấu trên đường.

Nhìn những ký hiệu này, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó, ở góc rẽ phía trước, Vương Diệp cũng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Gương mặt đó lại chính là của Bàn Tử.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử đó, rồi lại nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Hai Bàn Tử xuất hiện trước mắt, rốt cuộc ai mới là thật, không ai có thể nói cho Vương Diệp biết.

Nhưng Bàn Tử cũng chú ý thấy một người giống hệt mình đang đứng trước mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt đó như muốn nhìn thấu hắn, Bàn Tử bị dọa đến run cả người.

Vẻ mặt Bàn Tử viết đầy sự kinh hãi, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn: “Không cần lo lắng, thứ này chắc chắn không có vấn đề gì lớn đâu.” Hắn vừa nói vừa đi tới, Bàn Tử trước mặt rõ ràng là giả, Vương Diệp vung nắm đấm lên, Bàn Tử này lập tức vỡ tan như thủy tinh.

Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cũng vậy, hai người họ tiếp tục đi về phía trước, cũng đã nhìn thấy Triệu Dịch Vũ và những người khác, lúc này lòng Vương Diệp mới hơi yên tâm lại.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng, Bàn Tử lúc này chắc chắn đã bị Triệu Điền nhắm tới.

Nếu không sao có thể nhìn thấy nhiều thứ kỳ quái như vậy, nếu không phải Vương Diệp chủ động quay lại tìm Bàn Tử, e rằng bây giờ Bàn Tử đã sớm tiêu đời rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử với ánh mắt có mấy phần phức tạp.

Triệu Dịch Vũ thấy Vương Diệp bọn họ quay lại cũng vô cùng vui mừng nói: “Về là tốt rồi, sau này mọi người đừng giận dỗi nữa, bao dung cho nhau một chút đi, cứ tiếp tục giận dỗi như vậy cũng không tốt cho tình cảm của mọi người.” Nghe cậu ta nói vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó dang tay ôm Triệu Dịch Vũ một cái.

Nhưng trong lúc ôm Triệu Dịch Vũ, hắn lại nhìn Triệu Dịch Vũ, mặt đầy khó hiểu nói: “Sao sờ vào cậu lại thấy lạnh thế, có phải cậu hơi lạnh không?” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Triệu Dịch Vũ lại cười cười, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt qua loa nói: “Có sao?

Sao tôi không cảm thấy gì, có thể là nhiệt độ ở đây hơi thấp nên mới xảy ra tình huống này, đối với cậu mà nói cũng là chuyện bình thường thôi.” Nghe Triệu Dịch Vũ nói vậy, Bàn Tử nghĩ nghĩ rồi gật đầu, không phủ nhận, lúc này Bàn Tử cũng tiếp tục đi.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, như có điều suy nghĩ nói: “Cậu còn nhớ mục đích mình vào đây không?

Còn có thứ mà cậu muốn có bằng được.” Khoảnh khắc câu hỏi được đặt ra, Bàn Tử quay đầu lại nhìn Vương Diệp, cả người hắn như bị điện giật, hắn đứng sững tại chỗ nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt viết đầy sự phức tạp.

Không ngờ lúc này Triệu Dịch Vũ lại nhìn Vương Diệp, mặt đầy tươi cười nói: “Đương nhiên là nhớ, chẳng qua chỉ là báo thù thôi, kế hoạch cuối cùng của tôi là giết hết bọn họ.” Vẻ mặt cậu ta viết đầy sự phẫn nộ, sự thù hận trong mắt không phải là giả, nhưng khi những lời này nói ra lại là ông nói gà bà nói vịt, Vương Diệp lập tức bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc ngươi là ai?

Mau lộ thân phận ra đi, ta không muốn giết ngươi.” Bởi vì Vương Diệp khi ra tay cũng sẽ làm bẩn tay mình, cho nên tuyệt đối không muốn ra tay với loại người này, nhưng không ngờ những lời này vừa nói ra, trên mặt Triệu Dịch Vũ chỉ có vẻ thờ ơ, nhìn Vương Diệp, hắn lại càng kiêu ngạo nói: “Nếu anh đã nhìn ra tôi có vấn đề, vậy thì bây giờ mau ra tay đi, cần gì phải nói những lời kỳ quái đó.” Trên mặt Triệu Dịch Vũ mang theo mấy phần phấn khích, rõ ràng là không coi Vương Diệp ra gì nên mới nói những lời như vậy.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, đột nhiên bật cười.

Hắn gật đầu, nhìn Triệu Dịch Vũ, nói không chút nể nang: “Được thôi, vẫn là ngươi có bản lĩnh hơn, có thủ đoạn như vậy ngoại trừ ngươi ra thì người khác không làm được.” Vương Diệp vừa nói vừa tấn công Triệu Dịch Vũ, lúc này Triệu Dịch Vũ tuy bị Vương Diệp đánh cho liên tục lùi lại, nhưng Bàn Tử lại nhìn thấy một hình xăm trên người cậu ta.

Hình xăm đó là biểu tượng của gia tộc Triệu Dịch Vũ.

Hơn nữa cho dù Triệu Dịch Vũ là do người khác ngụy trang, nhưng những đường nét trong hình xăm này, bao gồm cả một số hoa văn bên trong, đều là thứ người khác không thể bắt chước được.

Điều đó cũng có nghĩa là, Triệu Dịch Vũ trước mắt chính là cậu ta, chỉ có điều là Triệu Dịch Vũ bị người khác mê hoặc tâm trí mà thôi.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, mặt đầy lo lắng nói cho Vương Diệp biết chuyện này.

Khi Vương Diệp nghe thấy, cả người hắn sững sờ tại chỗ nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ trước mặt, không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Triệu Dịch Vũ thấy Bàn Tử hiểu chuyện như vậy, đột nhiên cười ha hả.

“Không tệ nha, có thể đoán được thấu đáo như vậy cũng chỉ có ngươi, ta rất hài lòng, tiếp theo ngươi làm người kế nhiệm của ta đi, ta tin ngươi chắc chắn sẽ làm hoàn hảo như ta.” Giọng điệu của Triệu Dịch Vũ mang theo mấy phần phấn khích, rõ ràng, Triệu Dịch Vũ trước mắt không hề đơn giản như họ thấy, nhưng lúc này Bàn Tử nghe cậu ta nói vậy thì lập tức bật cười.

“Làm con mẹ nó giấc mơ chó má của mày đi!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, hắn chửi người thật sự không có lý lẽ, hơn nữa sau khi bị đánh mấy quyền, sắc mặt Triệu Dịch Vũ cũng có chút khó coi.

Lúc này, Bàn Tử lại tát tới tấp vào mặt Triệu Dịch Vũ.

Hắn vừa chửi vừa trách mắng gã Triệu Dịch Vũ này.

“Miệng thì nói rõ ràng là đến đây báo thù, kết quả bây giờ lại bị người khác mê hoặc tâm trí, gã nhà ngươi đúng là đáng cười, ngay cả sự kiên định cơ bản nhất cũng không có.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy sự mất kiên nhẫn, Triệu Dịch Vũ nghe những lời này, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Triệu Dịch Vũ tức giận nghiến chặt răng, nhìn Bàn Tử, mặt đầy không nể nang nói: “Nếu ngươi muốn tìm chết thì đừng trách ta không nể tình.” Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa đánh nhau với Bàn Tử, nhưng lúc này Bàn Tử dùng trọng lượng tuyệt đối áp chế, trực tiếp đè bẹp Triệu Dịch Vũ.

Lúc này Triệu Dịch Vũ chỉ có thể nghe Bàn Tử lải nhải bên tai những lời phàn nàn.

Không lâu sau, Triệu Dịch Vũ đã ngất đi, khi tỉnh lại lần nữa, cậu ta đã trở lại bình thường.

Thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, Trương Mục lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, mặt đầy lo lắng nói: “Ở đó rốt cuộc cậu đã trải qua chuyện gì?

Tại sao cậu lại biến thành như vậy, mau nói cho tôi biết.” Triệu Dịch Vũ nghe những lời này của Vương Diệp, chỉ cảm thấy khó hiểu, Bàn Tử bên cạnh kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện xong, sắc mặt Triệu Dịch Vũ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Khó có thể tin mình lại bị người ta hại thành ra thế này, trên mặt Triệu Dịch Vũ chỉ có sự phẫn nộ.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Vũ, không nhịn được nói với cậu ta: “Tuy chuyện này có chút phức tạp, nhưng cậu cũng không cần phải cứ truy cứu mãi, cậu chỉ cần nói cho chúng tôi biết vừa rồi cậu đã xảy ra chuyện gì là được rồi.” Bản thân Bàn Tử lại có chút chột dạ, vì hắn vẫn còn nhớ như in bộ dạng mình ra tay với Triệu Dịch Vũ lúc nãy.

Hắn cũng sợ Triệu Dịch Vũ sẽ trả lại những cú đấm đó, nhưng không ngờ, lúc này Triệu Dịch Vũ lại đột nhiên chỉ vào Vương Diệp, sau đó nói không chút nể nang: “Không phải anh bảo chúng tôi cứ ở đây đợi anh sao, tôi cứ ở đây đợi, sau đó xảy ra chuyện gì tôi cũng quên rồi.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với ánh mắt chỉ có sự kinh hãi.

Bàn Tử thậm chí không dám tin vào những gì mình nghe được.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại nhìn Triệu Dịch Vũ, mặt đầy lạnh lùng nói: “Ngoài điều này ra, còn có thông tin quan trọng nào khác không, ví dụ như Triệu Điền bọn họ.” Triệu Dịch Vũ nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức gật đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy nghiêm túc nói: “Có, Triệu Điền đưa cho tôi một cái bánh, tôi ăn một miếng thì thấy vị lạ nên không ăn nữa.” Lúc đó Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Vương Diệp trước mắt không có vấn đề gì, thì sự an toàn của hắn có thể được đảm bảo.

Nhưng Triệu Dịch Vũ lại tìm trên người mình một vòng, tìm ra chiếc bánh nhỏ đó, nhìn chiếc bánh này, trong mắt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp liền lấy cây đuốc trong tay mình lại gần, chiếc bánh khi gặp lửa lập tức biến dạng.

Vô số trứng côn trùng đang bò lúc nhúc bên trong, Triệu Dịch Vũ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả người gần như muốn nôn ra, hắn lập tức quay đầu đi, nôn ọe không ngừng.

Thấy Triệu Dịch Vũ nôn mửa như vậy, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Hắn nhìn Triệu Dịch Vũ, không kìm được nói: “Tuy chuyện này có chút khó chấp nhận, nhưng cậu cũng phải học cách chấp nhận những thứ này.” Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, Triệu Dịch Vũ lập tức gật đầu, cậu ta không có bất kỳ ý kiến gì.

Triệu Dịch Vũ nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được nói: “Anh có nước không cho tôi uống một chút, tôi nôn những thứ này ra.” Nghe Triệu Dịch Vũ nói vậy, Bàn Tử lập tức nhíu mày, còn Vương Diệp thì đi tới, không chút do dự bốc một nắm tro nhét vào miệng Triệu Dịch Vũ.

Chương 843

Hắn vừa nhét tro vào miệng Triệu Dịch Vũ vừa không cho cậu ta nhổ ra.

“Mau nuốt những thứ này vào, thứ này có thể giải quyết đám đồ chơi kia.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Triệu Dịch Vũ vội vàng gật đầu, đợi cậu ta nuốt được hơn nửa, Vương Diệp mới bỏ tay ra.

Nhưng khi Vương Diệp bỏ tay ra, hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh cũng không nhịn được nói: “Những thứ này đừng thấy có vấn đề, nhưng thực tế…” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, vì hắn phát hiện mình không biết nên nói tiếp như thế nào.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt lộ ra một tia phức tạp.

Lúc này Vương Diệp vì quan tâm đến Triệu Dịch Vũ nên không nói ra những lời tiếp theo, mà dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Triệu Dịch Vũ đã nuốt hết đám tro đó, nhìn Vương Diệp lại không nhịn được tò mò hỏi: “Thứ này rốt cuộc là gì, sao lại thần kỳ như vậy?

Tôi cảm thấy bụng mình không còn khó chịu như thế nữa.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp liền cười cười, nhìn Triệu Dịch Vũ, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Cậu có từng nghe một câu nói chưa, nơi mà những thứ này sinh sống, thường cũng là nơi có thể khắc chế chúng.” Lời này vừa nói ra, Triệu Dịch Vũ cả người sững sờ tại chỗ, cậu ta trợn to mắt nhìn Vương Diệp, không dám tin vào những gì mình nghe được.

Nhưng Vương Diệp đối mặt với Triệu Dịch Vũ, lại mặt đầy bình tĩnh nói: “Cậu đừng nghĩ những gì tôi nói là đang lừa cậu, những gì tôi nói đều là thật.” Lời này vừa thốt ra, Triệu Dịch Vũ lập tức gật đầu.

Hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử đứng bên cạnh, đột nhiên vỗ đầu mình một cái, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ phấn khích khác thường nói: “Tôi biết rồi, thứ anh cho cậu ta ăn chính là tro của những chiếc bánh đó sau khi bị đốt cháy.” Lời này không nói ra thì thôi, cố tình nói ra, sắc mặt Triệu Dịch Vũ lại trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, ánh mắt trở nên vô cùng tức giận.

“Có thể đừng nói những lời như vậy không, rõ ràng cậu ấy đã khó chịu như vậy rồi.” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu nhìn Triệu Dịch Vũ, cũng mặt đầy ngại ngùng.

Nhưng Triệu Dịch Vũ lại không so đo với họ, ngược lại còn không ngừng tự an ủi trong lòng, tiếp theo có thể giữ được mạng sống, những chuyện khác đều không phải vấn đề.

Triệu Dịch Vũ đi theo sau hai người họ, trên mặt mang theo mấy phần đau đầu.

Vương Diệp cũng đi thẳng về phía trước, không biết tình hình của Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bây giờ ra sao.

Nhưng khi hắn đi tới phía trước, cũng nhìn thấy hai người này ngã thẳng xuống đất, bộ dạng ngã xuống không dậy nổi của họ khiến Vương Diệp giật mình.

Khi Vương Diệp đi tới, hắn cũng nhìn thấy vết thương trên người Hạo Thiên Chân.

Ngoài Hạo Thiên Chân ra, vết thương trên người Trương Khởi Linh cũng không ít.

Lúc này Bàn Tử bị dọa đến mặt trắng bệch, hắn vội vàng gọi Vương Diệp lại, sau đó nói cho hắn biết phát hiện của mình.

Lúc này Vương Diệp mới nhìn thấy vết thương trên người họ trông nghiêm trọng như vậy, Vương Diệp sững sờ tại chỗ, một lúc lâu không nói được câu nào.

Ai cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra với họ.

Chuyện này quá đột ngột, hơn nữa xem ra cũng là vì mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Vương Diệp vội vàng xử lý vết thương cho họ.

May mà trong ba lô hắn mang theo bên người luôn có đủ thuốc, nếu không bây giờ tính mạng của họ e rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm nhất định.

Lúc này Bàn Tử cũng không nhịn được mà tự trách mình.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy khổ sở nói: “Cả chuyện này nếu không phải vì tôi muốn một mình đi đến đó thì làm sao có thể như vậy?” Rõ ràng là vì nguyên nhân của hắn nên mọi người buộc phải phân tán, mới xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng trong lúc Bàn Tử tự trách, Vương Diệp nhìn Bàn Tử với ánh mắt cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Bàn Tử, nói không chút nể nang: “Chuyện này không có quan hệ lớn với anh đâu, yên tâm đi.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu tán thành, nhưng hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt vẫn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt cũng thoáng qua mấy phần đau đầu, liền vội vàng nói với Bàn Tử: “Tôi nghĩ có một chuyện anh có thể chưa hiểu rõ, đó là sự việc này thực ra là một âm mưu, cho dù chúng ta không tách ra, tất cả chúng ta cũng sẽ bị tóm gọn một mẻ.” Điều đó cũng có nghĩa là, nhờ có Bàn Tử mà mọi người bị thu hút đi, cho nên lúc này Vương Diệp mới có thể cứu được họ.

Nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lộ ra ý cười, không ngờ mình làm ra một chuyện nghiêm trọng như vậy, Vương Diệp vẫn có thể tìm ra những lý do và cớ này cho hắn.

Khiến cho lòng hắn không còn khó chịu như vậy nữa, điều đó cũng có nghĩa là, Vương Diệp thật sự xem hắn như anh em tốt.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự phức tạp và cảm kích, nhưng bị Vương Diệp nhìn chằm chằm như vậy.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, hắn vỗ vai Bàn Tử, không nhịn được cười nói: “Đừng tự tạo áp lực tâm lý quá lớn cho mình, cứ nghĩ mãi về chuyện đó, không bằng qua đây giúp một tay.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cười nói: “Nói thật, may mà có anh ở đây an ủi tôi, có lẽ bây giờ tôi đã nghĩ quẩn rồi.” Lúc này, Bàn Tử đã giúp họ khử trùng và làm sạch vết thương xong, tuy vết thương trông nghiêm trọng, nhưng vì máu chảy không nhiều lắm, cho nên không lâu sau họ đã tỉnh lại.

Vương Diệp thì chăm sóc Trương Khởi Linh trước, xác định Trương Khởi Linh không có vấn đề gì xong, Vương Diệp mới dời ánh mắt sang người Hạo Thiên Chân.

Nhìn Hạo Thiên Chân, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng yếu ớt, khoảnh khắc cậu ta mở mắt ra, nhìn Vương Diệp liền vô cùng lo lắng nói: “Chúng ta mau đi, nơi này không thể ở lại nữa, mau đi đi.” Giọng điệu cậu ta đầy sự khẩn thiết, thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Vương Diệp có chút không nỡ, ai cũng không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì khiến họ biến thành như vậy.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt trở nên phức tạp khác thường.

Hắn vội vàng nắm lấy tay Hạo Thiên Chân nói: “Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu mau nói cho tôi biết.” Hạo Thiên Chân nghe Vương Diệp nói vậy, đột nhiên chỉ vào lối đi bên cạnh nói: “Lúc đầu tôi và Trương Khởi Linh chỉ định qua bên này xem xét môi trường ở những nơi khác, không ngờ ở đó lại có thứ gì đó ra tấn công chúng tôi.” Lời này của Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Bàn Tử đã mặt đầy nôn nóng nhìn cậu ta hỏi dồn: “Triệu Điền chạy đi đâu rồi?” Hắn biết gã Triệu Điền này nhất định có vấn đề, cho nên lúc này vô cùng cấp thiết muốn chứng minh bản thân.

Giống như Bàn Tử dự đoán, khi câu hỏi được đặt ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi, Trương Khởi Linh nhìn mọi người ngồi đây không chút do dự nói: “Gã đó có vấn đề, hắn đã lấy trộm hết đồ đạc trên người chúng tôi, bao gồm cả công cụ và lương khô.” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi, nhưng lại nằm trong dự liệu của Vương Diệp, Vương Diệp khẽ thở dài.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh, nói không chút nể nang: “Lần sau gặp lại hắn thì cứ giết thẳng đi, không cần phải nể nang gì nữa.” Nhưng Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng, hắn nhìn Vương Diệp mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Anh lẽ nào quên những thủ đoạn mà gã đó biết sao?” Khoảnh khắc câu hỏi được đặt ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng thâm trầm, hắn đương nhiên không quên.

Gã này e rằng là do một tổ chức thần bí cử đến, hơn nữa còn dùng vô số phân thân, đó cũng là lý do tại sao họ lại nhìn thấy nhiều Triệu Điền đến vậy.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, nhưng bây giờ rời khỏi nơi này cũng không phải là cách, lựa chọn trốn tránh tuyệt đối không phải là lối thoát duy nhất của họ.

Phải giải quyết tất cả mọi chuyện.

Khi cân nhắc đến những yếu tố này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói với hắn: “Việc chúng ta nên làm nhất bây giờ, là lập tức đi giải quyết những vấn đề cần làm.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, còn Vương Diệp thì chỉ vào lối đi bên cạnh, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: “Anh cũng biết đấy, thân hình của anh bây giờ rất lớn, tôi tin là đối với mấy con quái vật kia, anh khá là có sức hấp dẫn, hay là anh qua đó dụ chúng ra, như vậy tôi cũng có thể xem thử mấy con quái vật này là thế nào.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần phấn khích, nhưng khi những lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp có chút không dám tin, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt không cam tâm nói: “Anh làm vậy lương tâm không cắn rứt à?” Tuy hắn hiểu rõ những thủ đoạn thường dùng của Vương Diệp, cũng như những việc hắn làm đều là như vậy, nhưng bây giờ Bàn Tử vẫn có chút khó chấp nhận.

Rốt cuộc Bàn Tử muốn làm những chuyện khác, chứ không phải ở đây nộp mạng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không chút do dự lắc đầu.

“Lương tâm không cắn rứt, bây giờ tôi chỉ hy vọng anh có thể mau chóng dụ thứ đó ra, như vậy tôi cũng có thể giải quyết nó, sau đó đi vào lối đi đó.” Vương Diệp vừa nói vừa nghiêm mặt, lúc này hắn đã không còn tâm trạng nào để đùa giỡn với Bàn Tử nữa.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, còn Vương Diệp lại mặt đầy lo lắng bổ sung một câu: “Nếu anh cứ tiếp tục trì hoãn, tôi tin là những người phía sau tìm đến, tình hình của tất cả chúng ta đều sẽ trở nên tồi tệ.” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng rắn một mình đi qua đó.

Khi hắn đi đến lối đi này, cầm đèn pin trong tay chiếu vào, lại phát hiện bên trong đen kịt một màu, hoàn toàn không thấy chút ánh sáng nào, dường như bên trong có chất liệu hấp thụ ánh sáng.

Bàn Tử nhíu mày, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Y từng bước đi tới, vẻ mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nín thở, sợ rằng sẽ có thứ gì đó kỳ lạ nhảy ra, dọa mọi người giật mình.

Hạo Thiên Chân càng nắm chặt tay, nhìn Bàn Tử, mặt lộ vẻ căng thẳng.

Cậu ta sợ rằng lát nữa thật sự sẽ có thứ gì đó nhảy ra, dọa chết cậu.

Nhưng lúc này Bàn Tử trong đường hầm lại di chuyển cực kỳ chậm chạp, như một con kiến.

Lúc này Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không kìm được mở miệng nói: “Nhanh lên đi, gặp nguy hiểm tôi sẽ bảo vệ anh, không cần lo lắng, mục đích quan trọng nhất của anh bây giờ là dụ nó ra ngoài.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, ánh mắt càng trở nên vô cùng phức tạp, y quay đầu lại, run rẩy nói với Vương Diệp: “Tôi không đi làm chuyện này được không?

Tôi thật sự rất sợ, lỡ như thứ đó thật sự xuất hiện, cắn tôi một phát, chẳng phải tôi sẽ chết sao?” Lúc đó Trương Khởi Linh lại mặt mày bình thản, nhìn Bàn Tử nói: “Yên tâm đi, nó sẽ không cắn anh đâu.” Bởi vì lúc đó khi cậu và Hạo Thiên Chân bị tấn công, thứ đó rõ ràng là vồ ra, dọa bọn họ giật mình rồi mới tấn công.

Cho nên bây giờ Bàn Tử phải dụ nó ra ngoài mới thành công được.

Bàn Tử thấy bọn họ đều đang thúc giục mình, bất đắc dĩ đành phải cứng đầu từng bước đi vào, không lâu sau, y liền cảm giác được một trận gió lướt qua trước mặt mình, Bàn Tử lúc này vội vàng né sang một bên.

Bàn Tử thấy một móng vuốt gấu xuất hiện trước mặt mình, sợ đến mức mặt tái nhợt, y quay đầu lại nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, vẻ mặt sốt ruột nói: "Hai anh không phải nói là không có vấn đề gì sao?

Sao ở đây lại có một cái móng vuốt gấu?" Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ cấp bách, khi những lời này thốt ra, Vương Diệp cũng không kìm được bật cười.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Bây giờ càng ngày càng ưu tú rồi, ít ra cũng biết tránh né mấy thứ này, đây là một chuyện rất tốt, đáng được khuyến khích, đáng được khen ngợi." Nhưng điều Bàn Tử muốn nghe căn bản không phải những lời này, trên mặt Bàn Tử chỉ toàn vẻ bực bội.

Y nhíu mày, trừng mắt nhìn Vương Diệp không tự chủ được nói: "Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Nghe câu hỏi của y vang bên tai, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Anh ta đột nhiên mở miệng hỏi ngược lại Bàn Tử một câu: "Tôi thì không cho rằng chuyện này làm quá đáng." Vẻ bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không giống như đang đùa, nói xong những lời này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp vội vàng kéo Bàn Tử sang một bên, sau đó nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt sốt ruột: "Anh cứ đứng sang một bên kiên nhẫn đợi đi, đừng có lại đây hóng chuyện nữa, con gấu này không phải anh có thể đối phó được đâu." Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử liền vội vã đi đến sau lưng Trương Khởi Linh.

Mặc dù Bàn Tử trông có vẻ không quan tâm đến mấy chuyện này.

Nhưng trên thực tế, trong lòng Bàn Tử vẫn vô cùng lo lắng.

Bởi vì y sợ chuyện này giáng xuống đầu mình, vạn nhất không cẩn thận thật sự bị con gấu này giết chết, chẳng phải sẽ rất tệ sao?

Khi cân nhắc đến những tình huống này, Bàn Tử chỉ có thể cẩn thận đứng sang một bên.

Vương Diệp thấy Bàn Tử cẩn thận như vậy, không kìm được cười nói với y: "Bây giờ anh đứng ở đó nhớ giúp tôi chiếu đèn pin một chút, tôi thấy con gấu này là gấu mù." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm con gấu đen trước mặt.

Thứ này là từ đâu chạy vào?

Vì sao ở nơi này, không ai có thể cho anh ta câu trả lời.

Nhưng điều đó không ngăn cản Vương Diệp đối phó với thứ này.

Vương Diệp khi đối phó với thứ này, anh ta nhìn con gấu chó này, không chút do dự phát động tấn công nó.

Con gấu chó đó không chịu nổi cú đấm mạnh của Vương Diệp, không lâu sau liền bị Vương Diệp đánh ngã xuống đất, tru tréo ầm ĩ, khi nó tru tréo, Vương Diệp cũng nhìn vào bóng tối trong đường hầm.

Bên trong có mùi lạ lùng, nhưng Hạo Thiên Chân lại đi tới, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt tinh tế: "Nếu không nhầm thì những mùi vị trong này, hẳn là do phân của con gấu này tiết ra." Nhưng những lời này của Hạo Thiên Chân lại không được Vương Diệp tán đồng, ngược lại, Vương Diệp còn nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy khó hiểu hỏi lại: "Sao lại nồng nặc như vậy." Khi những lời này thốt ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng phức tạp, cậu ta nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói: "Vậy chỉ có một nguyên nhân cuối cùng, đó là số lượng gấu chó ở nơi này không ít.” Khi lời này thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Nhìn con gấu chó trước mặt này, sắc mặt Vương Diệp càng trở nên khó coi, mặc dù con gấu chó này bị Vương Diệp đánh ngã, nhưng không khó để phân biệt là, con gấu chó này chỉ là một con gấu chó vừa trưởng thành mà thôi.

Hơn nữa khi nó bị Vương Diệp đánh ngã, nó vẫn liên tục tru tréo ầm ĩ, dường như đang thu hút đồng loại của mình, Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm con gấu chó này, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Nhìn con gấu chó này, không đợi mọi người phản ứng lại, Vương Diệp trực tiếp bịt miệng nó lại.

Ngay sau đó, Vương Diệp cũng nhìn vào bóng tối bên trong, không chút do dự ném con gấu chó vào, khoảnh khắc ném vào, Vương Diệp cũng không cởi dây trói miệng nó.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, không kìm được mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta nên đi đâu, bước tiếp theo phải làm gì?” Vương Diệp nghe câu hỏi của bọn họ, lại cảm thấy cực kỳ bực bội, nhìn những người trước mặt này, Vương Diệp không chút do dự quát lớn với bọn họ: “Nhanh chóng chạy đi, lát nữa mấy con gấu chó đó sẽ chạy ra giết chúng ta.” Khi lời nói ra, mọi người vội vàng gật đầu, đi theo.

Chương 844

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, chỉ cầm hồ độc dịch trong tay, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Triệu Dịch Vũ đã mở miệng nói: “Tôi thấy, độc dịch này có thể dùng để đối phó với mấy con gấu chó đó.” Khi Triệu Dịch Vũ nói ra lời này, trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia kỳ lạ.

Anh ta nhìn Triệu Dịch Vũ, rất lâu không mở miệng nói chuyện.

Nhưng vào khoảnh khắc này không phải là lúc bàn bạc đối sách, mà chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Vương Diệp vội vàng kéo tay Triệu Dịch Vũ, liền chạy trốn trong con mộ đạo nhỏ hẹp này, Triệu Dịch Vũ đi theo bên cạnh Vương Diệp, trên mặt cậu tuy mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Triệu Dịch Vũ lại không chọn lùi bước.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, liền giật lấy cái bình nước trong tay cậu, chỉ vào độc dịch bên trong nói: “Mấy thứ này nếu thật sự phải dùng đến, phiền phức chúng ta gặp phải sau này chắc chắn không ít, cậu có hiểu ý tôi không?” Triệu Dịch Vũ lắc đầu, còn Vương Diệp thì vô cùng kiên nhẫn giải thích cho cậu, hai người bọn họ vừa chạy vừa quay đầu nhìn tình hình phía sau.

Bởi vì hai người bọn họ là những người chạy cuối cùng.

Luôn phải chú ý tình hình phía sau, không thể cứ mãi chạy về phía trước.

Lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, cũng cực kỳ nghiêm túc giải thích nguyên nhân cho cậu, chỉ là vì anh ta bây giờ chỉ đánh con gấu chó đó một trận mà thôi.

Không gây ra bất kỳ tổn hại thực chất nào cho nó, cho nên khi mấy con gấu chó đó đuổi tới, e rằng cũng chỉ là vồ mấy cái vào hướng bọn họ đã rời đi.

Nhưng sẽ không gây ra sự dây dưa không dứt cho bọn họ, nếu giết chết một trong số những con gấu chó đó, thì những con gấu chó tiếp theo cũng sẽ truy đuổi không ngừng tấn công bọn họ.

Hơn nữa đối với những con gấu chó đó mà nói, Vương Diệp và những người khác chỉ có khả năng là người đi ngang qua nơi này, cho nên sẽ không gây ra quá nhiều tổn hại cho bọn họ.

Nhưng trên thực tế, một khi làm chúng bị thương, những con gấu chó này sẽ coi Vương Diệp và những người khác là kẻ xâm nhập, cho đến khoảnh khắc chết đi, những con gấu chó này đều không thể dễ dàng từ bỏ việc truy sát.

Điều này không phải là điều Vương Diệp muốn thấy.

Dưới sự nhắc nhở của Vương Diệp, Triệu Dịch Vũ cuối cùng cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc, nhìn Vương Diệp, trong mắt Triệu Dịch Vũ chỉ còn lại vẻ hối hận.

May mà có Vương Diệp nhắc nhở, nếu không cậu ta thật sự rắc độc dịch này lên người những con gấu chó đó, phiền phức mang lại cho bọn họ cũng sẽ vô cùng vô tận.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Triệu Dịch Vũ trở nên có chút khó coi, còn Vương Diệp dẫn Triệu Dịch Vũ đi về phía trước, cũng thấy một con đường sáng xuất hiện trước mắt.

Khoảnh khắc Vương Diệp đi vào, lại thấy một sơn trang suối chảy cầu nhỏ xuất hiện trước mặt, anh ta ngây người tại chỗ.

Không chỉ Vương Diệp, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy, Trương Khởi Linh quay đầu lại, anh ta không tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người cũng đều như vậy, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mặt, anh ta đột nhiên nhìn Trương Khởi Linh, cười nói: "Anh thấy chuyện như vậy có thể xảy ra không...?" Trương Khởi Linh lắc đầu, Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, thì như có điều suy nghĩ mở miệng nói: "Nếu những kẻ đó định cư ở đây, thì chuyện như vậy vẫn có thể xảy ra, bởi vì tình huống này." Lời Triệu Dịch Vũ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã liếc mắt trắng, nhìn cậu ta, có chút bất đắc dĩ nói: "Nói bừa, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra?

Đây rõ ràng là một ảo giác, không tin thì các anh cứ xem." Vương Diệp vừa nói lời này, vừa nhặt một viên đá trên mặt đất.

Giây tiếp theo, mọi người nhìn Vương Diệp ném viên đá qua.

Sắc mặt mọi người trở nên có chút khó coi, nhưng Vương Diệp trong quá trình ném, quả thật không hề chần chừ một chút nào.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người không kìm được bật cười, thậm chí còn có thể tưởng tượng được cảnh tượng tiếp theo sẽ hoàn mỹ đến mức nào.

Khi mọi người cảm thấy vui mừng vì điều này, lại không ngờ rằng khi Vương Diệp ném viên đá đó qua, nó lại chính xác rơi vào bên trong sơn trang.

Tất cả những điều này không phải là ảo giác, cũng không phải là thứ giả dối, mà là sự thật đang xảy ra trước mắt.

Vương Diệp nhìn con đường trước mặt, cẩn thận đi qua thăm dò, chỉ là trận Bát quái ở nơi này, hình như đã bị phá hủy hoàn toàn.

Anh ta nhíu mày, nhìn nơi này, sự khác biệt so với những nơi khác, sắc mặt trở nên có chút phức tạp.

Lúc này Triệu Dịch Vũ thấy Vương Diệp sắp xuất phát, đột nhiên kéo tay Vương Diệp nói: “Cứ đứng sang một bên mà xem đã, lỡ đâu bên trong có người nào đó đi ra thì sao?” Lời Triệu Dịch Vũ nhắc nhở Vương Diệp, Vương Diệp gật đầu không phủ nhận, lúc này mọi người cũng đang đứng yên lặng quan sát, không lâu sau, Vương Diệp thấy có người đi ra từ bên cạnh.

Anh ta nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt lóe lên vài phần kỳ lạ, thầm nghĩ Triệu Dịch Vũ chẳng lẽ đã hiểu rõ tình hình nơi này, cho nên lúc này mới có thể khẳng định nói ra những lời này?

Nghĩ đến những điều này, anh ta nhìn Triệu Dịch Vũ, ánh mắt đã trở nên vô cùng thâm trầm.

Nhưng Triệu Dịch Vũ và Vương Diệp đối mặt nhau, lại mặt mày bình thản, cậu ta xòe tay ra, có chút vô tội nói: “Tôi cũng không biết chuyện này là sao, nhưng trực giác mách bảo tôi, nơi này chắc chắn có vấn đề, chúng ta tốt nhất vẫn đừng qua đó.” Cứ như con đường đáng lẽ phải đi thẳng, lại bị bọn họ đi ngược vậy.

Lúc này trước mặt nguy cơ trùng trùng, tình hình bên trong, không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi.

Vương Diệp nhíu mày, thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, nghĩ một lát, anh ta không chút do dự gật đầu không từ chối.

Khi người bên trong đi ra, trên mặt hắn ta mang theo vài phần cẩn thận và cảnh giác, Vương Diệp nhíu mày, không hiểu tên này đang lo lắng điều gì.

Nhưng trực giác mách bảo Vương Diệp bên trong chắc chắn có vấn đề.

Giống như Vương Diệp dự liệu, khi anh ta nhìn vào bên trong, cũng thấy từng người một đi ra.

Bọn họ trực tiếp đứng trên khoảng đất trống, sau đó cùng nhau bàn luận ồn ào, trên mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp.

Lúc này Vương Diệp mới từ cuộc đối thoại của bọn họ, nghe được ý định tiếp theo của bọn họ, cũng như những việc cần làm.

Hóa ra nhóm người này đã có mưu đồ từ sớm, từ khi Vương Diệp và những người khác bước vào nơi này, bọn họ đã luôn tìm cách bắt giữ Vương Diệp, đặc biệt là Triệu Dịch Vũ.

Đối với bọn họ mà nói, Triệu Dịch Vũ tuyệt đối là kẻ thù.

Còn Vương Diệp thì là nhân vật quan trọng nhất của bọn họ lần này, bọn họ muốn thông qua Vương Diệp, để thay đổi phong thủy nơi đây.

Năng lực của Vương Diệp mọi người đều thấy rõ, lúc này Vương Diệp nghe những lời đó, lại cảm thấy vô cùng buồn cười, đúng là một đám ngu ngốc, tự cho là thông minh.

Lại thật sự cho rằng Vương Diệp không gì là không thể, lúc này Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

Sau khi nghe xong kế hoạch đại khái của bọn họ, anh ta nhìn Triệu Dịch Vũ bên cạnh mình, sắc mặt Triệu Dịch Vũ sớm đã trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta lúc này mới biết, hóa ra những người này dù không đợi Triệu Dịch Vũ chủ động ra tay, bọn họ cũng sẽ tìm đến Triệu Dịch Vũ và em trai của cậu, và tàn sát bọn họ đến cùng.

Hơn nữa bọn họ còn sẽ, trực tiếp dọn trống ngôi mộ của ông nội Triệu Dịch Vũ, thay vào đó là bọn họ.

Chuyện “chim khách chiếm tổ” như vậy bọn họ cũng không phải lần đầu làm, cho nên khi nói ra, trên mặt bọn họ chỉ có vẻ bình thản, căn bản không có nửa phần hổ thẹn.

Vương Diệp nghe bọn họ bàn tán, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp, anh ta không kìm được khẽ thở dài, loại người mặt dày vô sỉ này đến Vương Diệp cũng cảm thấy đau đầu.

Nhưng Vương Diệp lại không nói thêm gì.

Lúc này Vương Diệp thấy những người này lần lượt rời đi, cũng thấy thân hình bọn họ nhanh nhẹn, anh ta vội vàng ẩn nấp, không để những người đó phát hiện.

Sau khi những kẻ đó lần lượt rời đi, nơi này trước mặt trông cũng yên tĩnh hơn, vừa nãy còn có một số âm thanh kỳ quái.

Nhưng bây giờ những âm thanh đó đều biến mất, trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp, anh ta dường như đã biết tiếp theo nên làm gì.

Anh ta nhíu mày, cẩn thận đi qua, cây cầu trước mặt là điểm nối, nhưng những người đó khi rời đi, không đi qua cây cầu này, mà là rời đi bằng dây leo.

Điều đó cũng có nghĩa là cây cầu này không phải là then chốt.

Lúc này Vương Diệp không đi chạm vào cây cầu này, mà là nhìn những dây leo đó, cẩn thận nắm lấy dây leo, từ đó đu qua.

Khoảnh khắc đu qua, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Giống như anh ta dự liệu, anh ta an toàn tiếp đất, nơi này tuy trông phong cảnh đẹp đẽ, là sơn trang, nhưng trên thực tế vẫn luôn bị huyệt mộ bao vây.

Và anh ta dẫm chân xuống, chẳng qua chỉ là một mảnh đất lơ lửng mà thôi, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

Những người khác đều lần lượt đi theo, Vương Diệp nhìn động tác của bọn họ không từ chối.

Khi những người này, từ từ tìm kiếm bên trong nơi này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng khóc thút thít đột nhiên truyền ra từ bên trong sơn trang, bên trong hình như có trẻ con, Vương Diệp vội vàng ẩn nấp.

Khi anh ta ẩn nấp, cũng cẩn thận tiếp cận nơi phát ra âm thanh.

Lúc này Triệu Dịch Vũ sớm đã đỏ hoe mắt, cậu ta vừa nghĩ đến vận mệnh của mình và em trai, bao gồm cả tổ tiên thê thảm như vậy, liền cảm thấy, cậu ta phải chịu đựng những kẻ này.

Nhưng Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ như vậy, anh ta lại đột nhiên kéo tay Triệu Dịch Vũ nói: “Cậu không thấy có chút kỳ lạ sao, đã sớm chuẩn bị ra tay với chúng ta, tại sao lại chia làm hai nhóm người?” Hai nhóm người đó lần lượt là những kẻ này và Bàn Huy.

Đây là điều Vương Diệp khó hiểu nhất, khi anh ta nói ra điều này, Bàn Tử cũng vỗ đầu mình một cái, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt sốt ruột: “Tôi nghĩ ra rồi, chẳng lẽ Triệu Dịch Vũ, còn có kẻ thù khác sao.” Lời này thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, điều này không thể nào, Triệu Dịch Vũ có bao nhiêu kẻ thù, cậu ta tự mình hiểu rõ, hơn nữa Triệu Dịch Vũ chuyện gì cũng đã giao phó với Vương Diệp.

Bây giờ cũng không thể giấu giếm chuyện gì ở chỗ Vương Diệp.

Che giấu là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, Vương Diệp biết Triệu Dịch Vũ sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Trên mặt anh ta lộ ra vài phần ý cười, giống như anh ta dự liệu, tất cả những điều này dường như đã tìm thấy cách đột phá.

Khi Bàn Huy tiếp xúc với bọn họ, không hề tấn công bọn họ trước, mà là thăm dò bọn họ.

Bao gồm những gì Bàn Huy đã làm, mặc dù hắn ta luôn miệng nói là vì để cứu vợ mình, đến đây tìm một con rắn.

Tuy nhiên trên thực tế, thái độ mà cả người Bàn Huy thể hiện ra, cũng như cảm giác hắn ta mang lại cho người khác, giống như đang thăm dò bọn họ vậy.

Không phát động tấn công chí mạng đối với bọn họ, e rằng là vì hắn ta chưa tìm thấy kẻ thù của mình.

Khi Vương Diệp nói ra phân tích của mình, Bàn Tử đột nhiên gật đầu lia lịa, nhìn Vương Diệp, không ngừng nịnh nọt bên cạnh Vương Diệp.

Dáng vẻ Bàn Tử quá mức hưng phấn, đến nỗi trên mặt Vương Diệp chỉ còn lại vẻ chán ghét, Vương Diệp không chút do dự đẩy Bàn Tử một cái, bảo y yên tĩnh một chút.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy chỉ có thể ngậm miệng lại.

Nhưng Bàn Tử lại trong lòng, không ngừng công nhận những điều Vương Diệp nói.

Trên mặt y mang theo vài phần nụ cười hưng phấn, thậm chí còn có thể tưởng tượng được, chuyện này một khi bị phơi bày ra, tiếp theo sẽ gây ra sóng gió lớn đến mức nào.

Nhưng Triệu Dịch Vũ nghe phân tích của Vương Diệp, trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư, cậu ta không đồng tình với những gì Vương Diệp nói, nhưng cũng không phủ nhận.

Bởi vì cậu ta cảm thấy toàn bộ sự việc, có lẽ còn tồn tại những ẩn tình khác.

Điều đó cũng có nghĩa là, chuyện này không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Triệu Dịch Vũ vừa nghĩ vừa nhíu mày, trên mặt cậu ta có vài phần khổ não, Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ cũng không vội vã, anh ta lập tức cho mình một câu trả lời.

Chương 845

Để cậu ta chấp nhận những điều này, luôn cần một khoảng thời gian nhất định, cho nên Vương Diệp không thúc giục.

Không lâu sau, Triệu Dịch Vũ đã cho Vương Diệp câu trả lời, khiến Vương Diệp hài lòng mỉm cười: “Bọn họ hẳn là hai phe phái, Bàn Huy đến đây, e rằng cũng là để tìm bọn họ.” Nhưng không ngờ khi những lời này thốt ra, Bàn Tử lại vội vàng nhìn Vương Diệp nói: “Nếu tôi không nhầm thì có lẽ Bàn Huy và bọn họ chính là hậu nhân của mảnh đất này, nếu không Bàn Huy làm sao có thể tinh thông cơ quan ở đây, hơn nữa lại đi vào mộ đạo đó!” Phân tích này của Bàn Tử quả thực có lý.

Mọi người gật đầu lia lịa, nhưng lúc này Vương Diệp nghe thấy tiếng khóc thút thít bên trong, đột nhiên kéo tay bọn họ, không cho bọn họ đi vào.

Có một loại linh cảm đang mách bảo Vương Diệp, tình huống trước mặt cực kỳ nguy hiểm.

Giống như Vương Diệp dự liệu, khi tiếng khóc ngừng lại, Bàn Huy cả người đầy mùi máu tươi đi ra.

Thấy dáng vẻ chật vật của Bàn Huy, trong mắt Vương Diệp lộ ra một tia phức tạp, những thứ này giống hệt như anh ta đoán, không có bất kỳ sai sót nào.

Sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi.

Triệu Dịch Vũ nhìn Vương Diệp, lập tức chìm vào im lặng.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Lời nói của Triệu Dịch Vũ đầy vẻ bất lực, bởi vì dáng vẻ Bàn Huy đi ngang qua trước mặt, cứ như sát thần từ địa ngục, quá đỗi khủng khiếp.

Triệu Dịch Vũ không phải sợ hãi, cậu ta chỉ lo lắng nếu hai người bọn họ đối mặt thật sự, Bàn Huy sẽ không chút do dự phát động tấn công, như vậy, kẻ thù của Triệu Dịch Vũ cũng sẽ vừa vặn bị tiêu diệt sạch.

Nghĩ đến những điều này, Triệu Dịch Vũ chỉ cảm thấy chuyện này đau đầu, nhưng Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, lại cực kỳ tùy ý nói: “Cứ bình tĩnh một chút đi, chắc chắn có cách giải quyết, dù bây giờ bọn họ trông có vẻ có cơ hội, nhưng trên thực tế, vẫn chưa xác định được tình hình tiếp theo.” Nói xong những lời này, Vương Diệp lại đi đến những nơi khác, dạo một vòng trong sơn trang này.

Vương Diệp phát hiện môi trường ở đây quả thực không tồi, hơn nữa bọn họ ở đây, vậy mà còn có cả nơi canh tác.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp, anh ta không hiểu chuyện này là sao.

Có lẽ là vì những thứ này, vẫn luôn vây quanh Vương Diệp, vào khoảnh khắc này, những thứ đó cũng đang làm nhiễu loạn thị giác và thính giác của anh ta.

Nhưng Bàn Tử đột nhiên đi tới, nhìn những nông sản trước mặt này, cũng như lương thực của bọn họ nói: “Nếu thật sự có thù hận sâu như biển, tại sao không trực tiếp một mồi lửa đốt trụi nơi này?” Chẳng lẽ nơi này là do tổ tông của bọn họ để lại?

Vấn đề cứ luẩn quẩn trong lòng, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp thấy Bàn Tử dáng vẻ này, chỉ lắc đầu, anh ta cũng không biết đáp án.

Nhưng khi Vương Diệp đang tìm kiếm khắp nơi trong sơn trang này, bên phía Trương Khởi Linh lại truyền đến tình huống mới, Trương Khởi Linh kêu lên kinh ngạc một tiếng, Vương Diệp nghe thấy tiếng Trương Khởi Linh, lập tức đi qua.

Khi đi qua, Vương Diệp cũng thấy tình hình trước mặt Trương Khởi Linh.

Ai cũng không ngờ, Trương Khởi Linh vậy mà lại tìm thấy một mộ đạo, hơn nữa mộ đạo này có hình dạng cửa vòm tròn.

Hai bên cạnh chất đống không ít châu báu vàng ngọc và vòng cổ, vừa nhìn đã biết giá trị phi phàm, mắt Bàn Tử sáng rực, cả người y suýt nữa chảy nước miếng, y vội vàng xông tới.

Nhưng Vương Diệp lại kéo tay Bàn Tử mở miệng nói: "Nếu anh muốn chết, thì cứ việc qua đó mà làm, anh đừng quên những lời tôi đã nói với anh." Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử bất đắc dĩ đành gật đầu, sau đó giả vờ thanh tâm quả dục, cứ thế đứng yên lặng quan sát bên cạnh.

Nhưng trên thực tế, mộ đạo này chỉ cao nửa mét, bọn họ muốn đi vào, nhất định phải quỳ.

Cho nên không biết bên trong thông đến nơi nào, nhưng Trương Khởi Linh đã ném pháo sáng vào đó, bên trong có thể thông qua thuận lợi.

Hơn nữa bên trong dưỡng khí dồi dào, không tồn tại vấn đề khác, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, anh ta đột nhiên cười hì hì nói: "Anh không phải muốn đi vào sao?

Tôi cho anh vào đầu tiên, dù sao anh làm gì bên trong chúng tôi cũng không thấy, chỉ mong anh vào xong có thể bình an ra ngoài." Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần trêu chọc.

Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình đi vào, nhưng khi Bàn Tử đi, lại quay đầu lại nhìn Vương Diệp nói: "Hay là anh buộc một sợi dây vào eo tôi đi, lỡ gặp nguy hiểm thì anh kéo tôi ra.” Khi lời này thốt ra, Vương Diệp không có bất kỳ ý kiến nào, Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử nói: “Vậy anh cứ đi vào đi, lát nữa gặp nguy hiểm thì anh nhất định phải kêu, nếu không tôi phản ứng chậm, anh có chuyện gì bên trong tôi cũng không giúp được anh.” Bàn Tử lập tức gật đầu, sau đó vội vàng đi vào, lúc này Hạo Thiên Chân lại chỉ vào một hướng khác, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Vừa nãy Bàn Huy là từ nơi đó đi vào, chúng ta có nên qua bên đó xem một chút không?” Câu hỏi của Hạo Thiên Chân thốt ra, động tác của Bàn Tử dừng lại một chút, y quay đầu lại nhìn Vương Diệp mở miệng chất vấn: “Bây giờ chúng ta không phải nên theo dõi Bàn Huy sao?

Tại sao lại phải tự mình thăm dò những nơi này?” Bọn họ thăm dò ở đây, ai cũng không chắc sẽ gặp phải nguy hiểm mới nào, lỡ như, vừa lúc gặp nguy hiểm lại chạm mặt hai người kia.

Chẳng phải sẽ càng tệ hơn sao?

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử càng vội vàng kéo tay Vương Diệp, tháo sợi dây trên người mình xuống, y lo Vương Diệp cố ý gài bẫy.

Lỡ như, Vương Diệp cố ý lừa y đi vào.

Sau đó y vừa vặn gặp chuyện bên trong, chẳng phải sẽ rất tệ sao?

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Vương Diệp nhìn dáng vẻ hoảng loạn của Bàn Tử, lại không kìm được cười nói với y: “Yên tâm đi, toàn là mấy chuyện nhỏ không có vấn đề gì lớn đâu, anh cứ vào xem một lượt trước, nếu không có vấn đề gì, thì ít ra cũng có thể làm một đường lui cho chúng ta.” Vương Diệp vừa nói, vừa buộc lại sợi dây lên người y.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp càng không cho phép từ chối mở miệng nói: “Anh bây giờ đi vào bên trong có thể có vấn đề gì chứ, anh chỉ cần nhớ, thân chính không sợ bóng tà, gặp tình huống anh cứ kéo sợi dây một cái, chúng tôi đều sẽ kéo anh ra.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc, thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể gật đầu, và cứng đầu đi vào.

Thấy dáng vẻ đầy vẻ không tình nguyện của Bàn Tử, Vương Diệp lại không kìm được cười nói: “Cảnh tượng nhỏ bé này chẳng lẽ còn có thể làm khó anh sao, anh chẳng lẽ quên thân phận của mình rồi sao?” Có lẽ là vì Vương Diệp đang sử dụng phép khích tướng, đến nỗi lúc này Bàn Tử lập tức bị chọc tức, nhìn Vương Diệp, không nghĩ ngợi gì liền nắm chặt tay nói: “Tôi đương nhiên sẽ không!

Những cảnh tượng nhỏ bé này, tôi trước đây không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi, đáng là gì.” Bàn Tử vừa nói vừa đi vào, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy cũng không vạch trần y.

Anh ta chỉ nhàn nhạt gật đầu, nhìn Bàn Tử từ từ đi bên trong.

Ban đầu khi Bàn Tử đi vào, còn có thể thông qua đèn pin, nhìn thấy tình hình đại khái bên trong, nhưng thời gian trôi qua, Bàn Tử đột nhiên phát hiện, một số vật liệu hút sáng bên trong.

Lại hấp thụ đi một phần ánh sáng, đến nỗi những thứ y có thể nhìn thấy càng ngày càng ít, y chỉ có thể dựa vào hơi thở của mình và hướng gió ở đây để phân biệt phương hướng.

Phía trước hễ có động tĩnh gì, y đều sẽ chọn lựa ngay lập tức, kéo sợi dây trong tay.

Nhưng Hạo Thiên Chân ở bên ngoài, thấy Bàn Tử đi vào một lúc lâu sau, đột nhiên nhìn Vương Diệp nói: “Anh tại sao nhất định phải để anh ta đi vào?

Thực ra anh ta không vào cũng không sao.” Trong giọng điệu của

Hạo Thiên Chân mang theo vài phần thắc mắc, cậu ta không phải đang chất vấn Vương Diệp, chỉ là cho rằng tình huống như vậy có thể tránh được, cho nên cảm thấy Vương Diệp không cần phải vòng vo lớn đến thế.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, lại nói với vẻ mặt qua loa: “Nếu chúng ta đi theo Bàn Huy vào, gặp nguy hiểm bên trong, chúng ta không biết nên đối phó thế nào, chúng ta phải làm sao?

Mắc kẹt ở nơi đó sao?” Hạo Thiên Chân chỉ có thể gật đầu, trên mặt mang vài phần suy tư, cậu ta còn tưởng Vương Diệp cố ý trêu chọc Bàn Tử, nhưng bây giờ xem ra, những việc Vương Diệp làm đều không phải như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạo Thiên Chân cũng không dám nhìn thẳng Vương Diệp nữa, dù sao những suy nghĩ của cậu ta trước mặt Vương Diệp, thật sự quá đáng ghét.

Nhưng Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân đỏ mặt, cúi đầu như vậy, lại không kìm được cười nói với cậu ta: “Mặc dù tình huống như cậu nói, tôi sớm đã nghĩ đến rồi, nhưng, chúng ta luôn phải chuẩn bị thêm vài phương án cho mình.” Lời này thốt ra, Hạo Thiên Chân không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, không kìm được cảm thán một câu: “Tên đó vào trong lâu như vậy rồi mà vẫn chưa ra, chẳng lẽ gặp nguy hiểm bên trong rồi sao?” Lời Hạo Thiên Chân thốt ra, Vương Diệp lập tức lắc đầu.

Bên trong không thể có nguy hiểm, với tính cách của tên Bàn Tử đó, một khi gặp tình huống, e rằng dù là một con chuột nhỏ, y cũng sẽ lập tức chạy ra.

Làm sao có thể để mình ở trong nguy hiểm lâu như vậy chứ?

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp cũng yên tâm rồi.

Lúc này Vương Diệp cũng đứng ở đây, yên lặng chờ Bàn Tử đi ra.

Không lâu sau, sợi dây trong tay Vương Diệp không đủ dài nữa, Vương Diệp nhìn sợi dây đó, đang từng chút một kéo vào bên trong.

Không thể không thừa nhận rằng, Bàn Tử quả nhiên là đang làm việc bên trong, nhưng, động tác của Bàn Tử cũng quá nhanh nhẹn rồi, hơn nữa tình huống gặp phải bên trong, chẳng lẽ thật sự nhiều đến mức đó sao?

Bàn Tử đến cả việc ra ngoài chào hỏi cũng không làm được.

Nghĩ đến điểm này, ánh mắt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Diệp bèn thử giật sợi dây một cái, không ngờ lại làm Bàn Tử sợ chết khiếp.

Mặt Bàn Tử trắng bệch, vội vàng quay đầu lại hét vào mặt Vương Diệp.

"Làm cái gì vậy?" Giọng Bàn Tử có chút gấp gáp, lúc này Vương Diệp lại ném luôn sợi dây vào trong.

Khi Bàn Tử thu dây lại mới phát hiện sợi dây này vốn không đủ dài.

Trong thoáng chốc, mặt Bàn Tử tái mét.

Anh thật không ngờ thằng em Vương Diệp này làm việc lại vô trách nhiệm đến thế, rõ ràng đã nói xong xuôi, anh vào trong xem xét tình hình.

Còn Vương Diệp ở đây kéo dây, vậy mà bây giờ để báo cho anh biết dây không đủ dài, Vương Diệp lại ném luôn cả sợi dây vào trong.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, trong tình thế bất đắc dĩ, chỉ có thể bò từng chút một ra ngoài.

Vừa bò, Bàn Tử vừa quan sát môi trường xung quanh.

Anh khó khăn thở hổn hển, đột nhiên nhận ra không khí ở đây đang dần ít đi.

Hai mắt anh cũng bắt đầu hoa lên, dường như sắp ngất đi.

Bàn Tử đành phải tăng tốc độ.

Đợi đến khi anh bò đến trước mặt Vương Diệp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không khỏi cười nói.

"Không tệ, nhiệm vụ lần này giao cho anh hoàn thành rất tốt, bên trong có tình hình gì không?" Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy tò mò.

Lời này của Vương Diệp lại khiến Bàn Tử thấy khổ sở, nhìn Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng bức bối.

"Bên trong chẳng có tình hình gì cả, nhưng tôi hình như phát hiện ra một điểm quan trọng nhất, dưỡng khí bên trong không đủ như mấy người nói." Anh ta kể lại tình hình của mình ở bên trong.

Vương Diệp nghe vậy chỉ cau mày, trầm tư suy nghĩ rồi nhìn Bàn Tử, không khỏi lên tiếng nói.

"Tình hình bên trong tuy phức tạp, nhưng đây có thể là một trong những con đường thoát thân ít ỏi còn lại của chúng ta, lúc anh đi vào trong nhất định phải hết sức cẩn thận." Bàn Tử lập tức trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu hỏi dồn.

"Ý gì đây, chẳng lẽ tôi còn phải vào lại lần nữa à?" Giọng anh ta mang theo sự kinh ngạc, thầm nghĩ bên trong đã có nguy hiểm, anh đã nói rõ với Vương Diệp rồi, sao tên này còn muốn ép anh vào trong.

Lúc này, nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần bất mãn.

Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, vỗ vai anh ta nói.

“Anh vào trong đi một vòng, dù sao cũng không có vấn đề gì lớn.

Anh chỉ cần nhớ, kéo chặt sợi dây trong tay là đủ rồi, khi nào cảm thấy không đủ dưỡng khí thì nói thẳng với tôi, tôi sẽ giúp anh giải quyết vấn đề.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử liền gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Suy nghĩ một chút, Bàn Tử lại vào trong một lần nữa, tìm kiếm phương pháp mới cho họ.

Nhưng khi Bàn Tử bước vào, anh lại không nhịn được quay đầu lại, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kỳ quái nói.

“Theo lý mà nói, chuyện như vậy không nên xảy ra, bên trong không có vấn đề gì, mà dưỡng khí cũng không nhiều, tại sao vẫn phải đi vào?” Giọng anh ta đầy vẻ khó hiểu.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp bèn cười cởi sợi dây của anh ta ra.

Chương 846

Lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại, mình đã bị Vương Diệp trêu chọc.

Trong phút chốc, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với anh ta.

“Đi thôi, chúng ta bây giờ đến chỗ Bàn Huy xem tình hình thế nào.” Vương Diệp vừa nói, vừa vẫy tay với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nếu không phải vì lúc này tính tình anh ta đủ tốt, e là đã sớm nổi giận với Vương Diệp rồi.

Bàn Tử nghĩ ngợi, không tính toán nhiều với Vương Diệp mà cùng cậu ta chậm rãi đi ở đây.

Nhưng khi họ đi đến chỗ Bàn Huy lúc nãy, Bàn Tử lại đột nhiên phát hiện ra điểm kỳ lạ nhất ở đây.

Đó là khi họ ngẩng đầu nhìn xung quanh, vì lúc nãy chỉ chú ý đến sơn trang trước mặt nên đã bỏ qua một phần quan trọng nhất.

Đến mức lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy những hoa văn được vẽ trên đỉnh đầu, những bức bích họa đó được vẽ cực kỳ lớn, trông rất tinh xảo.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Anh ta vội vàng nói cho Vương Diệp biết phát hiện của mình.

Nghe anh ta nói vậy, Vương Diệp không do dự ngẩng đầu nhìn qua, không ngờ rằng, cậu lại nhìn thấy thứ kinh khủng như vậy ở trên đó.

Nơi này trông giống một Bát Quái trận đảo ngược, nhưng những thứ được vẽ trên đỉnh đầu họ, gần như mỗi một mặt đều chiếu rọi một vị thần.

Điều đó cũng có nghĩa là Bát Quái trận này, thực chất là do người khác cố tình thiết lập, chứ không phải do những người này xây dựng khi sống ở đây.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Nếu đã như vậy, những chuyện mà trong lòng cậu không thể hiểu rõ, giờ đây cũng đã có lời giải đáp.

Cậu dường như đã hiểu tất cả chuyện này nên giải thích thế nào.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không do dự nói với anh ta.

“Tôi nghi ngờ, Bàn Huy là người của nơi này, nhưng giữa bọn họ và Bàn Huy, tuyệt đối không chỉ đơn giản là ân oán.” Những lời này vừa nói ra, gần như đã nhận được sự đồng tình của mọi người.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Có lẽ họ là quan hệ chủ nhà và người thuê trọ.” Nhưng lời này vừa nói ra, lại nhận được tiếng cười lạnh của Triệu Dịch Vũ.

Triệu Dịch Vũ lắc đầu, không chút nể nang nói.

“Sao có thể đơn giản như mấy người nghĩ được.

Theo tôi đoán, tất cả chuyện này e rằng chỉ là một cái bẫy do bọn họ ngầm sắp đặt, Bàn Huy cũng là người cùng bọn họ đến bắt chúng ta, chỉ là cố tình đánh lạc hướng mà thôi.” Triệu Dịch Vũ có chút buông xuôi nói ra những lời này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Vũ, lại vỗ vai cậu ta với vẻ mặt bất mãn nói.

“Cậu đừng nói những lời như vậy, nếu Bàn Huy thật sự là người bọn họ cử đến bắt chúng ta, vậy vị trí của chúng ta đã sớm bị Bàn Huy tiết lộ rồi, sao chúng ta có thể yên ổn đến bây giờ?” Nói xong lời này, Vương Diệp nhìn mọi người, cũng không đợi họ phản ứng lại đã thúc giục họ nhanh chóng tiến lên.

Dưới sự thúc giục của Vương Diệp.

Lúc này mọi người cũng đã đến nơi Bàn Huy vừa rời đi.

Mọi người cau mày, tuy không hiểu rõ nguyên do Vương Diệp làm những chuyện này, nhưng họ lại không từ chối cậu ta.

Họ bước vào nơi Bàn Huy đã đi qua.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại ngửi thấy một mùi kỳ lạ trong không khí.

Cậu dừng bước, nhìn mọi người nói.

“Mọi người có cảm thấy có thứ gì đó không đúng lắm không?” Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Mùi lạ đó trông giống mùi khét hơn.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt có chút trầm tư, những người khác nhìn Vương Diệp, chỉ kiên nhẫn chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo của cậu.

Mùi lạ đó trông giống mùi khét hơn.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt có chút trầm tư, những người khác nhìn Vương Diệp, chỉ kiên nhẫn chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo của cậu.

Nhưng lúc này Vương Diệp còn chưa nói ra sự sắp xếp của mình, Trương Khởi Linh đột nhiên kéo tay Vương Diệp, lên tiếng nói.

“Chúng ta trốn sang bên cạnh trước đi, tôi luôn cảm thấy ở đây có thứ gì đó.” Trực giác của Trương Khởi Linh là bẩm sinh, vì vậy khi lời này nói ra, Vương Diệp không hề nghi ngờ anh ta mà trực tiếp gật đầu.

Lúc này mọi người cũng chạy theo ra ngoài, họ đứng ở một nơi khác, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào cửa hang này.

Ở đây bất kể có động tĩnh gì, họ đều có thể phát hiện ngay lập tức.

Lúc này trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp, cậu thấy Bàn Huy từ bên trong bước ra, có điều, mặt Bàn Huy lại đen kịt.

Toàn thân hắn đầy tro bụi, trông như bị thiêu cháy, nhưng da thịt lại bắt đầu tái tạo nhanh chóng.

Điểm này là điều Vương Diệp cực kỳ không hiểu.

Vương Diệp cau mày nhìn chằm chằm Bàn Huy, sắc mặt cậu có chút khó coi.

Lúc này, sau khi những phần da thịt bị hỏng của Bàn Huy đã tái tạo hoàn toàn, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc này, mọi người cũng thấy Bàn Huy thay đổi diện mạo ngay trước mắt họ, chuyện như vậy là điều họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Họ cau mày, nhìn chằm chằm Bàn Huy, không nói được lời nào.

Lúc này, trong sơn trang lại có tiếng động truyền đến.

Triệu Dịch Vũ ngẩng đầu nhìn qua, vừa hay thấy những kẻ thù của mình lần lượt đi ra, trên mặt bọn chúng đầy vẻ phẫn nộ.

Rõ ràng, tình hình xảy ra bên trong nhất định là vô cùng tồi tệ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Ngay cả Triệu Dịch Vũ cũng nín thở, vô cùng cẩn thận quan sát cảnh này.

Trong lúc Triệu Dịch Vũ đang lo lắng, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần bất lực.

Nếu không đoán sai, tiếp theo họ chắc chắn có thể nhìn thấy, lần này chân tướng sẽ xuất hiện trước mắt họ.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh lại không nói thẳng với Vương Diệp, anh chỉ lặng lẽ đối mặt với Vương Diệp.

Lúc này Bàn Huy cũng đã đi đến sơn trang, nhìn đám người ồn ào, Bàn Huy không chút nể nang nói.

"Ồn ào cái gì ở đây?

Chẳng phải chỉ là mang đi một hậu duệ thôi sao?

Đối với các người, chuyện đó thì có là gì?" Giọng Bàn Huy đầy vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Huy, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Triệu Dịch Vũ cũng thấy những kẻ thù của mình, từng tên một xông đến trước mặt Bàn Huy, bọn chúng hận đến nghiến răng nghiến lợi, dường như muốn động thủ với Bàn Huy.

Nhưng lý do không động thủ, chỉ là vì Bàn Huy đã tạo cho bọn chúng một sự uy hiếp nhất định.

Bọn người đó tức giận chỉ vào căn nhà trong sơn trang nói.

"Nó đối với chúng tôi là một sự tồn tại vô cùng quý giá, sao anh có thể làm vậy?

Hơn nữa khi làm chuyện này, anh cũng không hề bàn bạc với chúng tôi." Trên mặt bọn chúng chỉ có một vẻ phẫn nộ.

Khi lời này nói ra, Bàn Huy lại cười một cách thờ ơ, nhìn bọn chúng, rất khinh thường hỏi lại một câu.

"Nếu không có tôi ở đây, các người thật sự có thể sinh sôi nảy nở không ngừng ở nơi này sao?" Sự kiêu ngạo trong giọng nói của Bàn Huy khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên kỳ lạ, xem ra tên này quả thực đã nắm giữ một phần nào đó của nơi này.

Nếu không lúc này, không thể nào ngông cuồng như vậy trước mặt bọn họ, và bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng của những người này đối với Bàn Huy, cũng đã gián tiếp nói lên một số tình huống.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân đang đứng một bên, cậu đột nhiên nói với Hạo Thiên Chân.

"Lúc nãy anh quả thực không đoán sai, nơi này đúng là quan hệ giữa chủ nhà và người thuê trọ." Nhưng cụ thể là chuyện gì, Vương Diệp đến giờ vẫn chưa có câu trả lời, vì vậy phải kiên nhẫn chờ đợi giây tiếp theo.

Bàn Huy ra tay với những người này, nhưng bọn chúng căn bản không phải là đối thủ của Bàn Huy.

Thấy bọn họ bị Bàn Huy đánh cho thảm hại, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ thương hại.

Triệu Dịch Vũ chỉ đứng dậy, nhìn chằm chằm Bàn Huy, trong mắt cậu ta lóe lên sự sắc bén, dường như cậu ta đã tìm ra cách giải quyết toàn bộ sự việc.

Cậu ta quay đầu lại nhìn Vương Diệp không do dự lên tiếng nói.

"Tôi biết phải giải quyết chuyện này thế nào rồi." Triệu Dịch Vũ vừa dứt lời, Vương Diệp không do dự gật đầu.

"Tôi muốn phá hủy phong thủy của nơi này, thế cục ở đây bị phá vỡ, bọn họ nhất định sẽ tìm đến chúng ta, hơn nữa chúng ta đã nắm được điểm yếu của Bàn Huy, gã này nhất định sẽ phải cúi đầu trước chúng ta." Giọng Triệu Dịch Vũ đầy phấn khích, trông như thể đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Vũ lại có chút bất lực.

Cậu lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Vũ, muốn khuyên cậu ta đừng quá ngây thơ, vì có những chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Nhưng bộ dạng dầu muối không vào của Triệu Dịch Vũ cũng khiến Vương Diệp cảm thấy có chút đau đầu.

“Cho dù chúng ta bây giờ đã nắm được điểm yếu của Bàn Huy, nhưng trên thực tế, tên Bàn Huy này có thể tùy tiện đối phó chúng ta.” Cậu nói không phải là lời nói dối, nhưng Triệu Dịch Vũ nắm lấy tay Vương Diệp, càng không nể nang nói.

Chương 847

"Tôi nói cũng không phải là lời nói dối, tôi cảm thấy, Bàn Huy đã có thể kể cho chúng ta nghe câu chuyện thật đó, vậy cũng có nghĩa là hắn ở lại nơi này, quả thực là vì vợ của hắn." Hơn nữa cậu ta cũng không cho rằng, những người đó lại xây dựng một sơn trang như vậy trong mộ thất của mình.

Sơn trang này, cùng với những bức họa vẽ bên cạnh, rõ ràng là để trấn áp ngôi mộ này.

Vương Diệp cau mày, trong mắt lộ ra vẻ kỳ lạ.

Những phân tích này của Triệu Dịch Vũ quả thực không có vấn đề gì, nhưng bọn họ bây giờ muốn tìm ra con rắn kia, phiền phức vẫn còn không ít.

Dù sao năng lực của Bàn Huy cũng phi phàm, Vương Diệp bọn họ đều đã tận mắt chứng kiến, nhưng với năng lực của Bàn Huy, hắn còn không có cách nào tìm ra, huống chi là Vương Diệp bọn họ.

Bàn Tử bên cạnh càng nhìn Triệu Dịch Vũ, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Có lẽ vợ hắn đã chết từ lâu, và bị hắn đặt trong quan tài rồi, nếu không tên này sao lại làm ra chuyện điên cuồng như vậy." Suy đoán này của Bàn Tử quả thực không có gì sai sót.

Triệu Dịch Vũ nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ thất vọng và mệt mỏi, cậu ta thở dài, gật đầu, đồng ý với những gì Bàn Tử nói.

Lúc này mọi người lại rơi vào một câu đố mới, những vấn đề khó khăn gặp phải trước mắt đã vây khốn họ chặt chẽ, hoàn toàn không cho họ bất kỳ đường lui nào.

Vương Diệp cau mày, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Trong lúc cậu đang cảm thấy phiền não vì điều này, không ngờ lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói.

“Tiếp theo chúng ta có nên nghĩ cách khác không?” Anh ta ném vấn đề cho Vương Diệp, Vương Diệp tuy là người dẫn đầu, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu phải làm mọi việc một cách hoàn hảo.

Vương Diệp lắc đầu, không trả lời Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Lúc này, sau khi Bàn Huy đánh ngã những người đó, hắn cũng hất cằm lên, vẻ mặt cao ngạo nói.

“Thứ ta bảo các người đi tìm, đến giờ các người vẫn chưa tìm ra, còn có mặt mũi động thủ với ta sao, khí phách ở đâu ra vậy?” Giọng Bàn Huy đầy vẻ khinh thường.

Những người đó nghe Bàn Huy nói vậy, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vào lúc này, dù họ có tức giận cũng không giải quyết được vấn đề.

Bàn Huy nhìn chằm chằm bọn họ, trong mắt chỉ có một vẻ bình thản.

Sau khi Bàn Huy giải quyết xong đám người này, hắn lại quay về con đường lúc nãy.

Vương Diệp thấy Bàn Huy chui vào, bản thân cũng đang do dự có nên theo sau hay không.

Nhưng những người bên cạnh vẫn không có động tĩnh.

Họ vẫn đứng ở nơi đó, vẻ mặt trông có vẻ bình tĩnh.

Dường như những gì Bàn Huy vừa làm, đối với họ không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng nếu Vương Diệp không đoán sai, người bị Bàn Huy làm bị thương, đối với họ, nhất định vô cùng quan trọng.

Người phụ nữ đột nhiên ôm ngực, nghiến răng nói.

“Dù có chết, tôi cũng phải giết gã này.” Giọng người phụ nữ đầy phẫn nộ, khi lời này nói ra, những người bên cạnh chỉ có thể vội vàng khuyên can.

Nhưng chồng cô ta lại bước tới, anh ta nhìn người phụ nữ, không do dự tỏ rõ với cô ta, mình sẽ cùng cô ta đi giải quyết chuyện này.

Nhìn cảnh tượng này diễn ra trước mắt, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp, đám người này vì báo thù, thật sự là dùng đủ mọi thủ đoạn.

Rõ ràng đã biết thực lực của Bàn Huy phi phàm, nhưng bây giờ vẫn muốn làm ra chuyện như vậy.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới hơn, là những chuyện xảy ra tiếp theo.

Triệu Dịch Vũ đột nhiên đứng dậy, cậu ta chỉ vào những hoa văn trên đỉnh đầu, nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc phân tích cho cậu ta về lai lịch của những thứ này.

Những thứ này tuy là để hàng yêu trừ ma, nhưng cũng có tác dụng trấn áp nhất định, và có thể giúp họ sống ổn định ở nơi này.

Vì dị tượng của nơi này, cũng như mọi thứ trong mộ thất đều hướng âm, nên dị tượng của nơi này lại ngược lại, đó là hướng dương.

Đây cũng là lý do tại sao, họ có thể tồn tại ở nơi này, và không ngừng nhắm vào gia tộc của mình.

Sắc mặt Triệu Dịch Vũ trở nên vô cùng khó coi, sau khi hiểu rõ những điều này, cậu ta quả quyết phân tích cho Vương Diệp.

Vương Diệp nghe Triệu Dịch Vũ nói những lời này, tuy đang gật đầu, nhưng nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt cũng lộ ra vài phần không nỡ.

“Còn một chuyện chân thực hơn, tôi chưa nói cho cậu biết.” Giọng Vương Diệp mang theo nỗi buồn và tuyệt vọng vô tận, cậu có thể tưởng tượng được, sau khi Triệu Dịch Vũ nghe những điều này, sẽ đau lòng đến mức nào.

“Đó là, chúng ta bây giờ không thể dựa vào sức mạnh của Bàn Huy, hơn nữa hắn cũng sẽ không liên thủ với chúng ta để đối phó kẻ thù của cậu, vì vậy chúng ta bắt buộc phải tiến vào chủ mộ thất này.” Vương Diệp vừa dứt lời, Triệu Dịch Vũ liền gật đầu, cậu ta không từ chối, nhưng Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, lại không nhịn được cười một cái nói.

“Còn nữa, tiếp theo dù có xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý.” Nói xong lời này, Vương Diệp không còn để ý đến Triệu Dịch Vũ nữa.

Cậu đột nhiên thay đổi sắc mặt, thái độ đó trở nên có chút kỳ lạ.

Triệu Dịch Vũ thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt chỉ có một vẻ khó hiểu.

Thực ra khi Vương Diệp vào sơn trang, đã nhìn thấy bên trong có đặt một cái trống, cái trống đó trông toàn thân trắng như tuyết, được bọc bằng da.

Nhưng Vương Diệp lại nhìn thấy ở chỗ viền, có một hình xăm độc đáo, hình xăm đó không hoàn chỉnh, nhưng lại giống hệt với hình xăm trên người Triệu Dịch Vũ.

Vương Diệp không nói cho Triệu Dịch Vũ, chỉ là lo lắng cậu ta không đủ sức mạnh tâm lý để chịu đựng mà thôi.

Hơn nữa nếu Triệu Dịch Vũ manh động, trực tiếp đồng quy vu tận với những người này, Vương Diệp cũng có thể tưởng tượng được, tình hình tiếp theo sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào.

Huống chi trong tình huống này, lại có ai có thể giữ được bình tĩnh?

Đặc biệt là trên người Triệu Dịch Vũ, gánh vác quá nhiều thứ, căn bản không phải là những người như họ có thể hiểu được.

Vương Diệp cũng chính vì nghĩ đến điểm này, nên mới không nói cho Bàn Huy.

Nhưng nhìn môi trường xung quanh, Vương Diệp lại không để họ động thủ, mà ở đây, chậm rãi tìm kiếm phương pháp rời đi, cũng như tất cả dị tượng ở đây.

Lại phát hiện tất cả các lối thoát, đều dẫn đến nơi Bàn Huy vừa vào.

Cũng có nghĩa là, chỉ có từ con đường đó đi vào, họ mới có thể thuận lợi đến được chủ mộ thất.

Khi liên tưởng đến những điều này, Vương Diệp cũng thấy những người đó đi vào nơi đó trước.

Vương Diệp không hành động thiếu suy nghĩ mà kiên nhẫn chờ đợi bên trong.

Không bao lâu, liền có mùi máu tanh truyền ra, có lẽ Bàn Huy vẫn luôn ở nơi đó chờ đợi.

Khi Triệu Dịch Vũ ngửi thấy mùi này, sắc mặt cậu ta đã trở nên vô cùng thâm trầm, có thứ gì đó dường như đang không ngừng quanh quẩn trong xương tủy của cậu ta.

Bây giờ không xuất phát, thì còn đợi đến khi nào?

Khi ý nghĩ này nảy ra, trên mặt Triệu Dịch Vũ chỉ có một vẻ cay đắng, cậu ta đã không còn nhiều thời gian nữa, nên chỉ có thể đứng dậy.

Cậu ta nhìn Vương Diệp, lên tiếng thúc giục Vương Diệp.

Những kẻ thù của Triệu Dịch Vũ, tuy vì hành động lần này thất bại mà tổn thất, nhưng bọn chúng rất nhanh đã điều chỉnh lại.

Bọn chúng đều là một đám người lạnh lùng vô tình, nên sẽ không quá đau buồn trước cái chết của đồng bạn.

Điểm này khiến người ta sởn gai ốc, Vương Diệp thậm chí chưa từng nghĩ, chuyện này lại xảy ra đột ngột như vậy.

Và trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần ghê tởm và khinh bỉ.

Đám người này thực sự quá khiến người ta ghê tởm.

Vương Diệp lắc đầu, không tính toán nhiều với những người này.

Lúc này Triệu Dịch Vũ cũng đi vào trước, nhưng ngay khoảnh khắc Triệu Dịch Vũ bước vào, cậu ta đột nhiên dừng bước.

Bởi vì cậu ta nhìn thấy Bát Quái trận trước mặt, cậu ta biết ở đây cũng có đặt cơ quan.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Vũ, khi Vương Diệp bọn họ đi theo vào, Vương Diệp cũng thấy hai người kia, lại là vì nguyên nhân cơ quan mà chết ở đây.

Chứ không phải là Bàn Huy, ở nơi này chờ bọn họ.

Vương Diệp cau mày, cẩn thận dò dẫm ở đây, tuy là một con đường thẳng đứng xuống dưới, nhưng tùy tiện đi vào, rất có khả năng sẽ gây ra chuyện không hay.

Giống như hai người kia, hai người họ đi thẳng xuống, cứ thế bị những lưỡi đao đột nhiên xuất hiện đâm chết.

Vương Diệp cau mày, trên mặt lóe lên vẻ phức tạp.

Trong lúc nhìn chằm chằm xung quanh, cậu cũng dò dẫm những viên gạch bên cạnh, rất nhanh, Vương Diệp đã tìm ra cách rời đi.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười, ngay sau đó, vội vàng tổ chức những người khác đi theo mình.

Khi Vương Diệp tổ chức những người đó, trên mặt họ đều mang theo vài phần nụ cười.

Vương Diệp nhấn vào cơ quan, giây tiếp theo thấy họ lần lượt đáp xuống đất, bên dưới không có vấn đề gì, nhưng cơ quan này cần Vương Diệp giữ liên tục.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt có chút bất lực.

Trong lúc cậu đang đau đầu vì điều này, Trương Khởi Linh lại không do dự nhảy qua, nhìn Vương Diệp, anh lên tiếng nói.

“Cậu mau xuống đi, chỗ này để tôi giữ, có lẽ bên trên cũng có cách giải quyết khác.” Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh lại lắc đầu, đột nhiên cười với Trương Khởi Linh nói.

“Cây xẻng tôi đưa cho cậu, cậu vẫn còn cầm chứ.” Trương Khởi Linh gật đầu, Vương Diệp bèn lấy cây xẻng của anh ta, chống vào một đầu của cơ quan này, ngay sau đó, cứ thế dẫn Trương Khởi Linh đi xuống, hai người họ đi xuống không có vấn đề gì.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thấy trên mặt Vương Diệp mang theo nụ cười.

Đợi đến khi Vương Diệp đến một nơi an toàn, mới dùng sức kéo sợi dây trong tay.

Chương 848

Cây xẻng đó lập tức bay trở về, và Vương Diệp cũng thấy cơ quan lóe lên trước mặt.

May mà tốc độ của cây xẻng này đủ nhanh, nên cơ quan này cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến cây xẻng của cậu.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp cũng vui vẻ nói với Trương Khởi Linh.

“Đều là vấn đề nhỏ thôi, không có gì là không giải quyết được.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần tự tin.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh liền gật đầu, không phủ nhận.

Khi cả nhóm tiếp tục đi vào bên trong, Vương Diệp cũng thấy những món đồ cổ được bày đặt bên trong.

Những món đồ sứ đó trông cực kỳ tinh xảo, chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể thu hút người ta.

Ngay cả Bàn Tử đứng bên cạnh Vương Diệp cũng vậy.

Bàn Tử nếu không phải vì Vương Diệp luôn ở bên cạnh, e là bây giờ đã sớm lấy rồi.

Thấy bộ dạng nóng lòng của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, đột nhiên cười nói.

“Anh có thể đi lấy nó, chỉ là tôi hy vọng khi anh lấy nó, anh có thể cẩn thận một chút.” Vương Diệp nhướng mày, không do dự buông lời.

Bàn Tử tưởng cậu ta đã đồng ý với hành động của mình, đang lúc vui mừng, không ngờ Vương Diệp lại lạnh lùng bổ sung một câu.

“Nếu xảy ra chuyện gì, bao gồm cả việc thi thể của anh bị phanh thây tám mảnh, thì tuyệt đối đừng đến tìm tôi.” Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn chọn ở yên tại chỗ, không đi đâu cả, chỉ im lặng nhìn những thứ này.

Trong lòng anh ta vẫn thật sự không cam tâm.

Vương Diệp sao lại không biết những suy nghĩ đó của Bàn Tử, nhưng nhìn những món đồ sứ này, Vương Diệp lại không bị chúng thu hút.

Mà lấy ra la bàn, ở đây tìm cách rời đi.

Phía trước đột nhiên có tiếng động nhỏ truyền đến, mọi người sợ đến mặt trắng bệch, liền lần lượt trốn đi nơi khác.

May mà có mấy cái bình hoa đủ cao, nên khi họ trốn ở đó, vẫn có thể che được thân hình của mình.

Nhưng âm thanh đó rất nhanh đã biến mất, dường như là họ nghe nhầm.

Vương Diệp cau mày, khi ngẩng đầu nhìn qua, lại thấy một con bướm đang bay lượn trước mặt.

Ngoài một con bướm ra, bên trong còn có vô số con bướm bay ra, Vương Diệp cũng chạm mặt với một con bướm.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vội vàng nắm lấy tay Vương Diệp, nhưng động tác vẫn chậm một giây, Vương Diệp cứ thế ngất đi.

Mọi người rơi vào hoảng loạn, chỉ có thể kéo Vương Diệp sang một bên, sau đó thử gọi Vương Diệp tỉnh lại, nhưng Vương Diệp mãi không tỉnh, trong lúc họ đang lo lắng.

Họ cũng đột nhiên phát hiện gặp phải tình huống này, nếu giao vị trí người dẫn đầu cho họ, e là họ thật sự không có cách nào.

Sắc mặt họ trở nên vô cùng khó coi, chỉ có một mình Trương Khởi Linh đang chỉ huy họ.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, thử làm cho tinh thần Vương Diệp trở lại bình thường.

Không bao lâu, Vương Diệp mở mắt, nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt cậu đã lộ ra vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, liền lo lắng nói.

“Bây giờ cậu cảm thấy tình hình của mình thế nào?” Nhưng mắt Vương Diệp vẫn đờ đẫn, giống như không có bất kỳ tri giác nào.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, cả người Trương Khởi Linh đều không ổn.

Anh liền nắm chặt nắm đấm, đồng thời lại nghĩ cách khác để Vương Diệp tỉnh lại.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên đi tới, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, không nể nang nói.

“Tôi thấy gã này sắp toi thật rồi, phấn của lũ bướm kia chắc chắn có độc.” Lời này của Bàn Tử nói ra vô cùng khó nghe.

Hạo Thiên Chân nghe xong, cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh ta, cực kỳ không kiên nhẫn phản bác một câu.

“Bớt nói nhảm đi, tôi thấy người sắp toi là anh đấy!

Chuyện này không liên quan gì đến Vương Diệp cả, cậu ấy chỉ bị trúng tà thôi.” Hạo Thiên Chân đột nhiên nói ra lời này, chỉ là khi lời này nói ra, Bàn Tử căn bản không tin, anh ta đảo mắt một vòng, nhìn chằm chằm Vương Diệp, tuy trong mắt lộ ra vài phần không nỡ.

Nhưng con người anh ta vẫn rất thực tế, nhưng thực tế trong lòng anh ta đang nghĩ gì, cũng chỉ có mình anh ta biết.

Có lẽ anh ta cũng là vì muốn có được những thứ ở đây, cũng không có ai cản trở anh ta, nên mới cố ý bịa ra một câu chuyện như vậy.

Trương Khởi Linh không để ý đến Bàn Tử, anh chỉ im lặng nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Không bao lâu, hô hấp của Vương Diệp, đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt Trương Khởi Linh càng trở nên khó coi đến cực điểm.

Giây tiếp theo khi Vương Diệp mở mắt, cậu nhìn Trương Khởi Linh, đột nhiên lên tiếng nói.

“Cậu có biết tôi đã thấy gì ở đó không?” Trương Khởi Linh lắc đầu, anh không biết, nhưng lúc này Vương Diệp lại vô cùng bình tĩnh, chỉ vào những con bướm kia lên tiếng nói.

“Qua mắt của chúng, tôi đã thấy một nơi khác, con đường đó rất kỳ lạ, còn có một số hình ảnh kỳ quái liên quan đến vài người phụ nữ.” Lời này nói ra, trực tiếp chọc cười Bàn Tử.

Bàn Tử che miệng mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kỳ quái nói.

“Được rồi, cậu đừng nói những lời như vậy nữa, loại chuyện ma quỷ này nói ra, đứa trẻ ba tuổi cũng không tin.” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt, còn Vương Diệp chỉ chỉ huy Bàn Tử đi về phía trước, cậu muốn đối chứng với Bàn Tử, xem lần này, những thứ cậu nhìn thấy là thật hay là giả!

Trong lòng Vương Diệp có một ngọn lửa như vậy.

Bàn Tử nhấc chân lên, đang chuẩn bị đi về phía trước, nhưng Triệu Dịch Vũ đột nhiên nhìn hai người họ nói.

“Đừng hồ đồ như vậy nữa, mọi người không xem kỹ nội dung trên bức bích họa này sao?

Dù sao thì những gì thấy đều là hư ảo, vậy có nghĩa là, những thứ các anh thấy đều là giả.” Triệu Dịch Vũ vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe Triệu Dịch Vũ ủng hộ mình, tâm trạng Bàn Tử bỗng dưng tốt lên, nhìn Vương Diệp với vẻ đắc ý, vung vẩy hai tay.

Nhưng Bàn Tử còn chưa vui mừng được bao lâu, Triệu Dịch Vũ lại nói thêm một câu: “Vậy cũng có nghĩa là, tất cả những gì chúng ta đang thấy thực ra đều là giả.

Rất có khả năng từ lúc chúng ta bước vào nơi này, mọi thứ nhìn thấy đều đã bị một loại độc tố nào đó can thiệp.” Vẻ nghiêm túc trong giọng nói của Triệu Dịch Vũ không phải là giả.

Những gì bức bích họa này tiết lộ chính là hiện tượng như vậy.

Vương Diệp nghe thấy lời này, đột nhiên bừng tỉnh.

Cũng may có Triệu Dịch Vũ nhắc nhở, nếu không chỉ dựa vào một mình anh ở đây, chắc cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Nhưng Trương Khởi Linh còn hành động nhanh hơn Vương Diệp.

Anh ta lấy bình nước của mình ra.

Trong bình chứa dung dịch có độc, nhưng Trương Khởi Linh không chút do dự đổ xuống đất trước mặt.

Giây tiếp theo, Trương Khởi Linh thấy mảnh đất trước mặt lập tức bị ăn mòn.

Anh ta không tin những thứ này lại có chất ăn mòn.

Mọi người cũng nhìn thấy một mảnh đất thật sự hiện ra trước mắt, cứ như thể tất cả những gì họ vừa thấy đều là giả vậy.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng kỳ quái.

Nhìn Trương Khởi Linh, Bàn Tử nói với vẻ không thể tin nổi: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này, lẽ nào tất cả những thứ này đều là..." Bàn Tử còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã lắc đầu: "Tôi nghĩ muốn phá giải tình thế khốn đốn và sự mê hoặc ở đây, có lẽ vẫn phải dùng cách cũ, dĩ độc trị độc." Lời của Trương Khởi Linh nói ra nhưng không nhận được sự đồng tình của người khác, ngược lại còn bị nhất trí phủ nhận.

"Nếu dùng cách đó, thà chết đi còn hơn." Vương Diệp sa sầm mặt, nói một cách cực kỳ mất kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh nghe vậy, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nói: "Nhưng ngoài lựa chọn này ra, chúng ta cũng không còn cách nào khác, lẽ nào phải..." Trương Khởi Linh còn chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu.

Nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp không chút sợ hãi nói: "Có thứ gì có thể làm khó được chúng ta sao?" Trương Khởi Linh lắc đầu, dĩ nhiên là không có.

Nhìn bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại vỗ vai anh ta, nghiêm túc nói: "Cho nên bây giờ chúng ta phải lấy hết dũng khí, nghĩ cách khác để đối phó với những vấn đề này." Triệu Dịch Vũ nhìn bức bích họa trước mặt, lại cười nói với Vương Diệp: "Tôi biết phải giải quyết thế nào rồi." Giọng Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần phấn khích, cô không chút do dự xé từng chút một bức bích họa trên tường.

Ngay khoảnh khắc bức bích họa bị xé xuống, Bàn Tử cũng thấy những món đồ sứ trước mắt biến mất.

Bàn Tử cau mày, nhìn chằm chằm những thứ này với vẻ khó hiểu.

Hắn không thể hiểu nổi tại sao đồ sứ lại thay đổi chỉ vì những thứ này.

Điều này thực sự quá kỳ lạ, không ai có thể giải thích rõ ràng.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp thấy bộ dạng ngây ngốc của Bàn Tử, anh bỗng cười ha hả, vỗ vai Bàn Tử, không chút nể nang nói: “Đừng tốn công vô ích nữa, đây đều là cạm bẫy bọn họ sắp đặt, làm sao có thể để thứ tốt như vậy ở đây cho anh lấy đi?” Tiếng cười của Vương Diệp như một cái tát vang dội vào mặt Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, ánh mắt đầy phức tạp.

Sau đó hắn lại cúi đầu, mặt mày hiện rõ vẻ cay đắng.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả.

Những người khác cũng bật cười theo, đặc biệt là Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, càng không khách khí nói: “Anh đây đúng là dùng thực lực để diễn giải cảnh vịt nấu chín bay mất.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy phấn khích, nghe qua thì không có vấn đề gì, nhưng thực tế, đến cả kẻ ngốc cũng nghe ra được là anh ta đang trêu chọc Bàn Tử.

Chương 849

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hắn trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được hỏi lại: “Chuyện của tôi mất mặt lắm à?” Hạo Thiên Chân gật đầu, những người khác đều bật cười.

Phải thừa nhận rằng, gã Bàn Tử này vào thời khắc mấu chốt vẫn có tác dụng nhất định, đó là, hắn có thiên phú hài kịch bẩm sinh.

Bầu không khí vốn căng thẳng lúc này cũng trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Vương Diệp lộ ra vẻ mặt hài lòng, anh vỗ vai Bàn Tử, bất giác nói: “Chuyện như vậy đến kẻ ngốc cũng mắc phải, nên anh đừng cảm thấy việc mình làm là nghiêm trọng lắm.” Trông có vẻ như đang an ủi Bàn Tử, nhưng thực tế, cái vẻ mặt của anh ta chẳng khác nào đang châm biếm Bàn Tử.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nắm chặt tay, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mất kiên nhẫn: “Được rồi, mọi người đừng nói chuyện này nữa, mau xem bên dưới rốt cuộc là chuyện gì đi.” Lúc này Triệu Dịch Vũ dùng sức xé toạc toàn bộ bức bích họa xuống.

Mọi người cũng thấy con mộ đạo vàng son lộng lẫy lúc này bỗng chốc biến mất không còn tăm hơi.

Xung quanh ngập tràn bùn lầy, bên cạnh còn có thịt thối và xương trắng.

Mùi hôi thối lập tức xộc vào mũi họ, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Có chút không thể tin nổi chuyện như vậy lại xảy ra với mình.

Bàn Tử càng không kìm được mà chửi ầm lên: “Thằng cha này bị bệnh à, tại sao lại chế tạo ra thứ kỳ quái như vậy, để ở đây đối với hắn thú vị lắm sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, chỉ cười lắc đầu, không trả lời.

Thấy vẻ mặt qua loa của Vương Diệp, Bàn Tử bèn bắt đầu chậm rãi đi lại.

Hắn không tin dựa vào năng lực của mình mà không tìm ra cách.

Tuy nhiên, trong lúc đi lại, Bàn Tử quay đầu lại nói thêm với Vương Diệp một câu: “Có một chuyện rất quan trọng tôi quên nói với cậu, lúc nãy cậu nói thấy tình hình bên kia, thực ra đó là một ngõ cụt.” Bàn Tử đã từ đó đi về, mặt hắn mang theo vài phần kiêu ngạo và điềm tĩnh, dường như đang chế nhạo Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại chẳng hề để tâm.

Lúc đó Vương Diệp cũng đưa những mảnh bích họa trong tay cho Bàn Tử.

Anh nhìn Bàn Tử, cười hì hì nói: “Anh cầm lấy thứ này đi, giữ cho kỹ về làm của gia truyền, ít nhất thứ này đối với anh vẫn rất đáng tiền.” Khi Vương Diệp nói những lời này, Hạo Thiên Chân cũng bước tới.

Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, không chút nể nang nói: “Lúc về anh cứ mở ra cạy thử xem, đồ sứ trên đó, biết đâu lại lấy ra được.” Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Bàn Tử lập tức đảo mắt, trừng mắt nhìn anh ta, cực kỳ bực bội nói: “Đừng có giỡn nữa, thứ này vẽ trên giấy, làm sao mà lấy ra được?” Bàn Tử không nhận ra họ đang trêu mình, ngược lại còn trả lời một cách nghiêm túc.

Nhìn bức bích họa trong tay, hắn cũng không vứt xuống đất mà gấp lại bỏ vào ba lô.

Thấy bộ dạng dầu muối không ăn của Bàn Tử, Triệu Dịch Vũ lại ôm bụng cười ha hả, nhìn Bàn Tử không khỏi cảm thán: "Xem ra anh đúng là tham tiền thật, nhưng anh cũng có thể thử xem, lỡ cạy ra được thật, biết đâu nửa đời sau của anh không cần phải vào những nơi thế này nữa." Bàn Tử gật đầu, không phủ nhận.

Mọi người thấy bộ dạng mặt dày của Bàn Tử, lúc này cũng không nói nên lời, chỉ đành mặc kệ hắn.

Tuy nhiên, Bàn Tử làm chuyện như vậy, mặt lại không có chút biến sắc nào.

Cái gọi là liêm sỉ trong miệng người khác, trên người hắn căn bản không thể xảy ra.

Sau khi thu dọn xong những thứ này, Vương Diệp cũng dẫn họ đi sâu hơn vào bên trong.

Vì hoàn cảnh nơi này thực sự quá tồi tệ, Vương Diệp nóng lòng muốn dẫn họ rời đi.

May mà cơ quan ở đây cũng không quá nhiều, Vương Diệp ba chân bốn cẳng đã giải quyết được phần lớn vấn đề.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy một cánh cửa hình tròn xuất hiện trước mặt.

Tuy có chút không hiểu vì sao kết cấu ở đây đều là hình tròn, nhưng có lẽ đối với người của triều đại đó, hình tròn cũng là một biểu tượng của thân phận, nên nó mới được sử dụng đến tận bây giờ.

Nghĩ đến đây, nhìn cánh cửa lớn trước mặt, anh cũng đang thử tìm điểm đột phá.

Nào ngờ điểm đột phá còn chưa tìm thấy, cửa đã tự mở ra.

Cánh cửa mở ra quá đột ngột, Vương Diệp cũng không biết có nên vào hay không.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại nói với vẻ vô cùng phấn khích: “Đi thôi, chúng ta mau vào đi, biết đâu bên trong có thứ gì tốt đang chờ chúng ta.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ vội vã, hắn vác trên lưng bức bích họa, thậm chí có thể liên tưởng đến những món đồ sứ trong đó lại xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại cảm thấy gã này ngu ngốc đến nực cười.

Anh khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Đừng ngây thơ nữa, đồ vật bên trong không thể đơn giản như anh nghĩ đâu, cánh cửa này đột nhiên mở ra, cũng không có nghĩa là nó đang chào đón anh.” Nói xong, Vương Diệp bắt đầu cầm la bàn trong tay, kim chỉ trên la bàn cũng đang xoay tít mù.

Từ trường ở đây đang bị một thứ vô hình nào đó gây nhiễu.

Không ai giải thích rõ được đây là chuyện gì.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, đang lúc anh đau đầu vì chuyện này thì Bàn Tử lại hất cằm nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Mọi người không đi thì tôi vào trước đây.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần ngạo mạn.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Vương Diệp gật đầu, cứ thế nhìn hắn đi vào.

Ai ngờ vận may của gã này lại phát huy tác dụng.

Sau khi đi vào lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Vương Diệp cũng đi theo vào, mặt anh đầy vẻ bán tín bán nghi.

Anh nhìn Bàn Tử, không hiểu đây là chuyện gì.

Nhưng giây tiếp theo, cánh cửa trước mặt, sau khi tất cả mọi người đã vào, lại nhanh chóng đóng sập lại.

Vương Diệp nghe thấy tiếng cơ quan khóa lại, anh đột nhiên nhận ra tình hình không ổn.

Nơi này có lẽ không phải là điểm nối thông với các lối đi khác mà là một cơ quan mới.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động này thì càng hoảng loạn, nhìn Vương Diệp, vội vàng xin lỗi, nói rằng mình chỉ đùa với Vương Diệp thôi.

Những lời này đối với Vương Diệp mà nói, sớm đã không còn tác dụng gì.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Tất cả là tại anh, nếu không phải anh dẫn chúng tôi đến nơi này, sao nguy hiểm có thể ập đến?" Lời oán trách của Vương Diệp đã quá quen thuộc, nên anh cũng không đặc biệt tức giận.

Nào ngờ gã Bàn Tử này căn bản không tự kiểm điểm vấn đề của mình, ngược lại còn nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: "Người như tôi vừa ngốc lại vừa đần, cho nên dù tôi có dẫn mọi người đến đây, mọi người vẫn có thể sống sót ra ngoài, giống như lần trước vậy." Mức độ mặt dày vô sỉ của hắn thực sự khiến Vương Diệp chết lặng.

Không chỉ Vương Diệp chết lặng, mà cả những người khác cũng vậy, họ không tin vào những gì mình vừa nghe.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, họ càng không nhịn được mà lên tiếng chế giễu: "Sống nửa đời người, chưa thấy ai mặt dày như anh." "Người hại chúng ta sắp chết là anh, kết quả hay thật, còn có tâm trạng ở đây đùa giỡn, sao anh có thể nói ra được những lời như vậy?" Khoảnh khắc câu hỏi được đặt ra, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ qua loa.

Hắn nhìn mọi người đang ngồi, vỗ ngực, thề thốt đảm bảo: “Bây giờ mọi người tin tôi, nhất định có thể sống sót qua kiếp này.

Nếu mọi người không tin tôi, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không chắc.” Bộ dạng tự đại và ngông cuồng của hắn khiến Vương Diệp tức giận không thôi.

Nhưng vào lúc này, tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, việc duy nhất có thể làm là tha thứ cho gã này.

Dù sao thì trong những ngày qua, họ đã cùng nhau vào sinh ra tử, trải qua bao nhiêu chuyện, tình cảm đó vào lúc này sớm đã chứng minh rằng họ không thể dễ dàng tuyệt giao.

Ngay cả chết họ cũng muốn chết cùng nhau, huống chi là lúc này đi oán trách người khác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần tươi cười, nhưng trong lòng vẫn rất bất đắc dĩ.

Anh nhìn Bàn Tử, đột nhiên chỉ vào mũi hắn nói: “Nếu không sống sót ra ngoài được, tôi sẽ giết anh trước.” Vương Diệp tuy nói chắc nịch, nhưng Bàn Tử biết anh sẽ không làm vậy.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, càng nói một cách qua loa: “Cậu đừng truy cứu vấn đề của tôi nữa, hay là nghĩ xem làm thế nào để giải quyết những vấn đề khó khăn trước mắt đi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ không sợ hãi, chẳng qua là vì trong khoảng thời gian này, Vương Diệp vẫn luôn dung túng hắn.

Cộng thêm sự khoan dung của những người khác đối với hắn đủ cao, nên làm ra chuyện này hắn căn bản không hoảng sợ.

Chứ nếu đổi lại là người khác mặt dày như vậy, kết cục duy nhất cũng chỉ là bị đánh.

Vương Diệp thử tìm cơ quan ở đây, nhưng đi một vòng, anh đột nhiên phát hiện dưới chân mình hình như có một bát quái trận.

Anh cúi đầu nhìn, không ngờ một luồng lửa lóe lên.

Cùng lúc đó, anh dường như cũng đã tìm ra cách rời khỏi đây.

Dù nơi này trông có vẻ kỳ quái, nhưng thực tế, tất cả đều là bình cũ rượu mới, chỉ cần vận dụng thuật toán Ngũ hành bát quái, những vấn đề tiếp theo đều có thể giải quyết được.

Sự khác biệt giữa Vương Diệp và những người khác nằm ở chỗ anh đã nắm vững những thứ này trong lòng, và đối với anh, việc tính toán những thứ này dễ như trở bàn tay.

Không lâu sau, anh đã tìm ra cách giải quyết.

Vương Diệp lộ ra vẻ mặt phấn khích, sau đó nhìn Ngũ hành bát quái trước mặt.

Giữa trận pháp, Vương Diệp chỉ dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, Ngũ hành bát quái trận trước mặt liền mở ra, tựa như cánh hoa bung nở, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt có chút phức tạp.

Dù đã mở ra, nhưng họ vẫn đang đứng trên rìa cánh hoa, nhìn khung cảnh bên dưới, không ai dám tùy tiện đi xuống.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết nhảy xuống.

Ngay khoảnh khắc nhảy xuống, Vương Diệp cũng thấy con mộ đạo này trông có vẻ bình thường hơn, không còn kỳ quái như vậy nữa, lại vội vàng gọi những người khác qua.

Lúc gọi họ qua, tuy mặt họ mang theo vài phần không tình nguyện, nhưng họ không từ chối Vương Diệp mà đi theo anh chậm rãi bước đi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, lại nhìn hoàn cảnh của con mộ đạo này.

Anh thầm nghĩ, có lẽ Bồ Đào đã đi một mạch đến đây.

Nhưng nơi này trông lại không có bất kỳ dấu chân nào, hơn nữa khi Vương Diệp rắc bột thuốc trong tay xuống, cũng không thấy vấn đề gì.

Rắc suốt một đoạn đường, ngoài dấu chân của mình ra, không thấy thứ gì khác.

Vương Diệp cau mày, nhìn mọi người với vẻ hơi bối rối: “Mọi người nói xem, nơi này có khi nào Bồ Đào cũng chưa từng xuống không?” Lời này vừa nói ra, mọi người nhìn Vương Diệp, cũng không khỏi nói: “Không thể nào là chưa xuống được, tôi nghĩ có lẽ cô ấy chưa từng đến nơi này.” “Cũng có khả năng là nơi này không quan trọng đến vậy.” Bàn Tử cười hì hì bổ sung một câu.

Hắn vừa nói, vừa móc từ trong túi ra một gói khô bò.

Vừa đúng lúc đói, hắn liền ăn ngấu nghiến vài miếng.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự bước tới, lấy đi gói khô bò trong tay hắn.

Chương 850

Thấy khô bò bị Vương Diệp lấy đi, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử trừng mắt nhìn anh, không kìm được nói: “Cái này anh nên trả cho tôi!” Giọng hắn mang theo vài phần vội vã.

Vương Diệp nghe vậy, lại thờ ơ đảo mắt một cái: “Chỉ có mình anh đói thôi à?” Vương Diệp vừa nói vừa đưa gói khô bò cho Triệu Dịch Vũ.

Triệu Dịch Vũ cầm lấy, trên mặt chỉ có vẻ được sủng ái mà lo sợ, dường như không ngờ Vương Diệp lại đưa thứ này cho mình.

Vương Diệp lại tỏ ra rất bình tĩnh, cười nói với Triệu Dịch Vũ: “Mau thử đi, vị chắc chắn không tệ.” Anh biết cả chặng đường này, Triệu Dịch Vũ không ăn gì cả, nên đói bụng cũng là chuyện bình thường.

Anh đặc biệt đưa đồ cho Triệu Dịch Vũ là hy vọng cô có thể ăn ngon miệng.

Triệu Dịch Vũ ăn ngấu nghiến.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Vũ, Bàn Tử đảo mắt một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Mượn hoa cúng Phật.” Thực ra là đang móc mỉa Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe thấy như không nghe thấy gì.

Anh đi một vòng, lại nhìn con đường phía trước, không chút do dự dẫn họ đi qua.

Con mộ đạo này trông khá an toàn, không có vấn đề gì đặc biệt lớn.

Nhưng Hạo Thiên Chân đi được vài bước thì đột nhiên nhìn

Vương Diệp nói: “Cậu có cảm thấy bên dưới này hình như hơi rỗng không?” Lời này của Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Vương Diệp lập tức dừng bước.

Anh quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, mặt mang theo vài phần không thể tin nổi.

Sau đó anh khẽ gõ lên sàn, cảm nhận thứ bên trong, phát hiện đúng là rỗng thật, Vương Diệp cả người sững sờ tại chỗ.

Vương Diệp kinh ngạc không thôi, nhưng trên mặt Hạo Thiên Chân lại chỉ có vẻ bình tĩnh: “Những thứ này có phải thật sự giống như lời tôi nói không?” Trong mắt anh ta có sự căng thẳng thoáng qua.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, nhất thời cũng không nhịn được nói với anh ta: “Nơi này hẳn là rỗng, nhưng không chắc là nối đến đâu.” Lời này vừa dứt, ánh mắt Hạo Thiên Chân lóe lên vẻ phức tạp.

Anh ta cau mày, nhìn Vương Diệp, đột ngột nói: “Vậy thì xong rồi, tôi biết đây là chuyện gì rồi.” Thực ra khi nhìn thấy những món đồ sứ đó, bao gồm cả những cánh cổng vòm hình tròn này, anh ta đã biết nơi này thuộc triều đại nào.

Cho nên những cơ quan đó, bao gồm cả một số kết cấu môi trường ở đây, anh ta cũng đại khái hiểu rõ.

Nhìn bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp không nhịn được truy hỏi: “Vậy rốt cuộc ở đây là chuyện gì?

Anh biết à?” Khi Vương Diệp đặt câu hỏi, Hạo Thiên Chân không do dự gật đầu thừa nhận.

Ngay sau đó, anh ta lại kể cho Vương Diệp nghe về một ngôi mộ tương tự mà anh ta từng tìm thấy khi làm khảo cổ.

Mọi thứ anh ta thấy trong ngôi mộ đó gần như không khác gì ở đây, và niên đại của triều đại đó rất xa xưa.

Cụ thể là năm nào, anh ta hoàn toàn không đưa ra được bất kỳ lời giải thích hay bằng chứng nào, chỉ biết một số cơ quan thường dùng bên trong, bao gồm cả thủ đoạn của những người đó mà thôi.

Anh ta cau mày, mặt lộ vẻ phức tạp.

Khi nói những lời này, tâm trạng của anh ta cũng chìm xuống đáy vực, vì anh ta biết những lời mình nói ra, họ chưa chắc đã chấp nhận được.

Rốt cuộc, con mộ đạo trước mắt không tìm thấy điểm cuối, và bên dưới này toàn là người chết.

Nhờ có Hạo Thiên Chân, Vương Diệp mới biết, hóa ra có một con đường được chuẩn bị riêng cho những người tế tự.

Vương Diệp đang đi trên con đường ngăn cách bởi một lớp ván, còn con đường bên dưới dành cho những kẻ bị họ ngưỡng vọng, cũng chính là tên cẩu hoàng đế.

Vương Diệp cau mày, khó có thể tưởng tượng bên dưới có hàng ngàn hàng vạn hài cốt.

Sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử đi được hai bước, lại nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi có nên quay về trước không, tôi cứ có cảm giác nơi này hình như sắp sập, có chút không chịu nổi trọng lượng của tôi.” Lời này của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp có chút đau đầu thở dài, nhìn Bàn Tử bất giác nói: “Thôi đi, anh bây giờ quay về đường còn xa hơn, anh cứ đứng yên ở đây, chờ một chút, tôi tìm một sợi dây thừng buộc anh lên.” Vương Diệp vừa nói vừa đi qua, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, liền níu tay anh lại, có chút bất mãn nói: “Không phải chứ, tôi đùa với cậu thôi, sao cậu lại coi là thật?” Giọng

Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, lại không cho hắn bất kỳ cơ hội phản bác nào: "Anh đừng đùa nữa, nơi này là rỗng, nên bây giờ phải để anh rời đi.

Anh ở trên đó ngoan ngoãn chờ, tôi sẽ giúp anh xử lý xong cơ quan." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Bàn Tử không thể tin nổi một câu nói đùa của mình lại bị Vương Diệp coi là thật, Bàn Tử càng kêu khổ không ngừng.

Hắn nhìn Vương Diệp, hy vọng Vương Diệp tin những lời mình nói, cũng hy vọng anh có thể chấp nhận.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ sầu muộn.

Anh cầm sợi dây thừng trong tay, buộc vào người Bàn Tử.

Ngay sau đó lại đến chỗ lối ra, Vương Diệp buộc chặt dây thừng ở đó, rồi dùng sức kéo một cái.

Bàn Tử bị Vương Diệp kéo đi, Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử miễn cưỡng bước tới.

Mỗi bước chân của Bàn Tử, Vương Diệp đều có thể cảm nhận được sàn nhà bên trong đang rung chuyển.

Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần bực bội.

Gã này cũng quá béo rồi, bày ra trò này.

Nếu không cẩn thận, thật sự làm sập con đường này, chẳng phải là tiêu rồi sao?

Nhưng may mà Vương Diệp sức mạnh vô cùng, Bàn Tử đi chưa được mấy bước đã bị Vương Diệp nhấc lên.

Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tình hình tiếp theo, tương đương với việc đã giải quyết xong phiền phức là Bàn Tử, mọi thứ coi như không còn gì.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không khỏi mỉm cười.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, liền không nhịn được nói với anh: “Cậu phải kéo cho chắc vào, tôi lo sợi dây này lát nữa sẽ đứt.” Gã Bàn Tử này gần đây ăn không ít, lúc này nhìn Vương Diệp, mặt hắn chỉ có vẻ tiêu sái và ung dung.

Dù Vương Diệp và những người khác đều đang chê bai cân nặng của hắn, nhưng thực tế, họ cũng không thực sự chê bai, Bàn Tử cũng không cần vì họ mà cố ý ăn ít đi.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp dùng sức kéo, nào ngờ cái miệng quạ của hắn đột nhiên ứng nghiệm.

Giây tiếp theo, sợi dây thừng đứt ngang.

Bàn Tử ngã phịch xuống sàn, nhưng giây tiếp theo lại thấy những vết nứt như mạng nhện lan ra xung quanh mình.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hắn ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có kinh hoàng.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng được lần này mình đã phạm phải một sai lầm ngu ngốc đến mức nào.

Hắn há miệng, thử nói lời xin Vương Diệp tha thứ cho những việc mình đã làm.

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, Bàn Tử đã trực tiếp rơi xuống.

Vương Diệp chỉ có thể nhảy xuống, giật mạnh sợi dây thừng trong tay để Bàn Tử không thật sự rơi vào đống người chết, nếu không Vương Diệp có muốn vớt cũng không vớt ra được.

Cùng lúc bị Vương Diệp tóm được, Bàn Tử cũng vội vàng níu lấy cánh tay anh.

Nào ngờ, sàn nhà bên cạnh Vương Diệp cũng vỡ vụn theo.

Lúc này Bàn Tử cúi đầu nhìn, thấy bên dưới là những bộ hài cốt dày đặc, chồng chất lên nhau, dáng vẻ lúc còn sống của họ, sau khi chết đi hiện ra dưới dạng hài cốt.

Bộ dạng đó trông thật khiến người ta không rét mà run, Bàn Tử nhìn thấy mà suýt tè ra quần.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói: “Đừng lo, vấn đề không lớn, tôi bảo người khác qua đỡ anh một tay.” Giọng Vương Diệp tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn Bàn Tử, anh lại không trực tiếp nói ra những lời chê bai.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, bèn gật đầu, không có ý kiến gì.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia phức tạp và áy náy.

Hắn không nhịn được nói: “Là tôi đã làm liên lụy mọi người.” Mặt Bàn Tử mang theo vài phần sầu muộn, chỉ tiếc là lời này nói ra chỉ làm trò cười cho Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, bất giác cảm thán: “Được rồi, anh đừng nói những lời đó nữa, chỉ cần tôi ở cùng anh, lúc nào anh cũng đang làm liên lụy tôi cả, bây giờ anh nói có tác dụng gì chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa kéo hắn lên.

May mà những mảng sàn bên cạnh không bị trọng lượng của Bàn Tử tấn công nên vẫn giữ được sự ổn định vốn có.

Vì vậy khi Vương Diệp kéo hắn lên, mặt Bàn Tử cũng lộ ra nụ cười.

Tuy nhiên Bàn Tử lại không dám manh động, hắn chỉ đứng bên cạnh, cố gắng hết sức để tứ chi của mình bám trên sàn nhà, để phân tán trọng lượng của mình ra thay vì tập trung vào một chỗ.

Lúc này Bàn Tử từ miệng hố nhìn xuống, thấy quần áo trên người những người đó, bao gồm cả hài cốt của họ, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Quần áo họ mặc là trang phục của một thời kỳ cổ đại, tuy Bàn Tử không nhận ra là niên đại triều đại nào, nhưng chỉ nhìn qua một cái đã khiến hắn không rét mà run.

Kể cả khi những bộ hài cốt này chất đống lại với nhau, cái mùi mà chúng tỏa ra càng khiến Bàn Tử không nhịn được mà buồn nôn.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng như vậy, anh đột nhiên nghĩ đến một điểm quan trọng nhất, nơi này chắc chắn đã tích tụ không ít khí độc.

Họ bây giờ mới tiếp xúc, chắc chắn không có cảm giác gì nhiều, nhưng lâu dần, có lẽ sẽ xuất hiện cảm giác chóng mặt buồn nôn, lỡ không cẩn thận trúng độc, thì càng tệ hơn.

Cho nên việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là dẫn họ rời đi càng nhanh càng tốt.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, họ không chút do dự gọi mọi người đi cùng mình.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, mọi người quả quyết gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng khi Vương Diệp dẫn họ rời đi, lại phát hiện ngoài nơi trên đỉnh đầu có thể rời đi ra, dường như cũng không có nơi nào khác.

Mà lối ra duy nhất trên đỉnh đầu, cũng chính là mảnh đất dưới chân này.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Trương Khởi Linh lại đề nghị cứ đi thẳng về phía trước.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không có ý kiến gì, sau đó liền dẫn mọi người không ngừng tiến về phía trước trên con đường này.

Sắc mặt mọi người có chút khó coi, nhưng tình hình phía sau đã không phải là thứ họ có thể chịu đựng được nữa.

Chương 851

Mà Bàn Tử mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận, sợ mình hại chết người khác.

Mặt Bàn Tử mang theo vài phần tươi cười, hắn quay đầu lại nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: “Lần này chúng ta nhất định có thể phá được vòng vây.” Giọng Bàn Tử đầy phấn khích.

Vương Diệp nghe vậy, chỉ nhàn nhạt cười, không đáp lại Bàn Tử, chỉ nhìn chằm chằm vào bức tường phía sau hắn, cau mày, như có điều suy nghĩ đi qua, gõ gõ vào đó.

Đúng như hắn dự đoán, bên trong cũng rỗng tuếch.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, những người khác nhìn thấy cảnh này càng bị dọa cho toàn thân run rẩy, dường như khó mà chấp nhận được sự việc đang diễn ra ngay trước mắt.

Hạo Thiên Chân quả quyết cầm đèn pin chiếu vào, bật chế độ sáng nhất, chiếu xuyên qua lớp kính gần như trong suốt trước mặt.

Ánh sáng nhanh chóng xuyên thấu vào trong, khiến mọi người nhìn thấy bên trong chi chít thi cốt đang quỳ.

Sắc mặt đám người trở nên khó coi, Vương Diệp lại cau mày, trên mặt mang theo vài phần nụ cười: "Khỏi cần đi nữa, xem ra lần này chúng ta chỉ có nước chờ chết thôi." Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần tang thương.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng này của hắn đều lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ miễn cưỡng.

Bàn Tử nói với giọng đầy nghiêm túc, dù lời động viên này nghe không mấy thuyết phục: "Đừng có như vậy chứ, biết đâu chúng ta vẫn chưa đi vào con đường chết đâu." Nhưng Hạo Thiên Chân lại dứt khoát đi đến bên cạnh Vương Diệp, vỗ tay lên vai hắn, nhìn hắn với vẻ mặt kiên định: "Mọi người đều ở đây, nếu chết thật thì cùng chết, hơn nữa đường sống chắc chắn sẽ tìm được, chỉ là hơi phiền phức chút thôi." Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của cậu ta, chỉ cười nhạt.

Hạo Thiên Chân vẫn không hiểu, có những chuyện không đơn giản như vậy.

Nơi này không chỉ là nơi tế tự, mà e rằng còn là hố chôn người sống cho một đại lượng người bồi táng.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ quái dị.

Trước mắt bọn họ có không ít vấn đề, Bàn Huy cũng là đối tượng cần phải đề phòng.

Lúc này rút lui có lẽ sẽ đụng độ trực diện với Bàn Huy, nên Vương Diệp chỉ đứng đó, đầu óc không ngừng chuyển động.

Những phép tính về ngũ hành bát quái lúc này lần lượt được liệt kê ra.

Vương Diệp nheo mắt, ánh nhìn sắc bén, dường như hắn đã biết phải ứng phó thế nào với những phép tính tiếp theo.

Trên mặt hắn lộ ra vài phần ý cười, ngay lập tức không chút do dự đi về phía sâu hơn.

Càng đi vào trong, Vương Diệp càng cảm nhận được hàn khí bức người.

Giống như hắn đoán, nơi này quả nhiên có đồ vật.

Những người khác vội vàng đi theo, Bàn Tử đi đứng cũng cẩn thận hơn hẳn, nhưng nhìn Vương Diệp, gã không nhịn được hỏi: "Nơi này không phải thật sự có lối ra đấy chứ?" Giọng gã đầy vẻ không hiểu, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại trả lời cực kỳ qua loa: "Lối ra thì chưa chắc." Nói đến đây, Bàn Tử chỉ đành gật đầu.

Trong lúc Vương Diệp di chuyển, hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện hơi thở mình phả ra đã hóa thành khói trắng.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: "Cậu đợi chút đã, đừng vội thế, tôi cảm giác nơi này không ổn lắm." Nhiệt độ giảm xuống quá nhanh, nhưng tay chân bọn họ lại không có cảm giác quá rõ ràng.

Liệu tất cả chuyện này có phải bắt nguồn từ một loại cơ quan nào đó đang che mắt họ, hay là thiết kế xảo diệu của nơi này khiến họ vô thức bỏ qua?

Vương Diệp nhíu mày, không trả lời Trương Khởi Linh mà cứ thế đi thẳng về phía trước.

Nhưng rồi hắn quay đầu lại nhìn mọi người, vội vàng dặn dò: "Các anh ở lại đây đợi tôi là được rồi." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh lại không chút do dự đưa dây thừng cho hắn: "Cậu gặp nguy hiểm nhất định phải giật dây, chúng tôi sẽ lập tức qua cứu cậu." Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy sự nghiêm cẩn, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Dù hắn buộc dây thừng vào eo mình, nhưng lại nhìn Trương Khởi Linh dặn dò vô cùng nghiêm túc: "Nếu tôi giật dây, nhất định phải kéo tôi về, đừng có đi qua tìm tôi.

Có thể khiến tôi phải giật dây, nghĩa là tình huống bên trong vô cùng nguy cấp." Trương Khởi Linh gật đầu, cứ thế nhìn theo bóng lưng Vương Diệp đi vào.

Anh ta cũng muốn giúp, nhưng Vương Diệp sẽ không cho anh ta cơ hội đó.

Lúc này, Vương Diệp chạy một đoạn vào trong liền nhìn thấy một cánh cửa băng phong xuất hiện trước mặt, đúng như hắn dự đoán.

Hắn chớp mắt một cái, lông mi đã sớm đóng băng.

Nhất thời, Vương Diệp cũng dở khóc dở cười, nhiệt độ ở đây quả thực thấp, thấp đến mức tứ chi hắn sắp mất đi tri giác.

Nhưng Vương Diệp chẳng bận tâm, chậm rãi xoay cánh cửa lớn này.

Khi cánh cửa mở ra, Vương Diệp cảm nhận được luồng khí lạnh ập tới.

Hắn vội vàng giơ tay lên đỡ, nhưng không ngờ động tác vẫn chậm một nhịp, một cánh tay của hắn đã bị đông cứng.

Vương Diệp chỉ đành giật sợi dây trong tay, thuận thế ngồi bệt xuống đất.

Ngay sau đó, Vương Diệp được kéo từng chút một trở lại.

Cánh tay bị đông cứng của hắn lúc này cũng dần dần khôi phục bình thường.

Đây cũng là lý do tại sao những thi cốt kia chất đống ở đây thời gian dài mà không bốc mùi quái dị hay sinh ra sinh vật kỳ lạ nào.

Vương Diệp khẽ thở dài.

Bàn Tử giơ đuốc lên, nhìn Vương Diệp có chút hưng phấn nói: "Cuối cùng cũng tìm thấy lối ra rồi hả?

Hay là bây giờ chúng ta châm lửa đốt chỗ này đi, như vậy băng tan ra là chúng ta có thể vào được." Giọng Bàn Tử đầy vẻ phấn khích.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ nhíu mày, ánh mắt lóe lên vài phần quái dị.

Bảo hắn từ chối Bàn Tử thì hắn cũng không làm được, nhưng sau khi lớp băng ở đây bị phá hủy thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chính Vương Diệp cũng không dám đảm bảo.

Vương Diệp không mở miệng, Bàn Tử cũng không dám châm lửa.

Gã kiên nhẫn đứng bên cạnh đợi Vương Diệp phân phó.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên nói: "Anh không phải khá béo sao?

Ở chỗ lạnh thế này, anh chắc phải có khả năng đề kháng nhất định chứ?" Câu nói này như xát muối vào tim, Bàn Tử nghe xong ôm ngực, trừng mắt nhìn Vương Diệp, không dám tin vào những gì mình vừa nghe: "Tôi...

Khả năng đề kháng đó chẳng phải là của gấu chó sao?

Sao tôi có thể có được?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ vô tội.

Vương Diệp thấy thế thì buông tay đầy đau đầu: "Vậy thì tôi hết cách rồi.

Bây giờ anh chắc chắn phải vào đó một chuyến, chỗ đó rất lạnh, hơn nữa bên trong chắc chắn có cơ quan.

Chỉ cần tìm được cơ quan đó, chúng ta mới có thể đi tiếp." Nơi này tuyệt đối không phải vùng lạnh giá tự nhiên.

Chắc chắn có người đã thiết lập một cơ quan thông minh tại đây.

Vương Diệp chỉ cần tắt nó đi, những thứ băng giá này sẽ không còn bao phủ nữa.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử cứ do dự mãi, suy nghĩ một chút rồi bỗng nhìn Vương Diệp nói: "Hay là để tôi đi, tôi cảm thấy việc này giao cho tôi làm có lẽ thỏa đáng hơn." Bởi vì Bàn Tử cái tên này thành sự thì ít, bại sự có thừa, Trương Khởi Linh cũng lo Bàn Tử đi được nửa đường lại lùi về.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, trong lòng suy tính một hồi, cuối cùng vẫn cởi bộ quần áo dày trên người mình ra, khoác lên người Trương Khởi Linh.

Đợi Trương Khởi Linh mặc xong, Vương Diệp còn lấy một lớp túi nilon quấn quanh người anh ta.

Nhìn Trương Khởi Linh ngày càng đi xa, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Dây thừng đã được đổi sang người Trương Khởi Linh, giống như một sự chuyển giao trách nhiệm.

Trương Khởi Linh từng bước đi vào trong, dù không khí cực kỳ băng giá, nhưng khi đến trước cánh cửa số 3701, chỉ cần nhìn thoáng qua thiết bị bên trong, anh ta bỗng nhiên biết phải thao tác thế nào.

Tất cả đều tuân theo ngũ hành bát quái, lợi dụng địa hình địa thế nơi này.

Bao gồm cả những người ở đây, e rằng đều bị cưỡng ép đưa đến khi còn sống.

Những kẻ kia vì đạt được mục đích đã dùng hết mọi thủ đoạn.

Tâm trạng Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ phức tạp.

Anh ta vốn định tắt cơ quan, nhưng lại nghĩ đến một điểm quan trọng nhất: Nếu bây giờ tắt cơ quan, toàn bộ khí lạnh biến mất, liệu nơi này có tan chảy với tốc độ mắt thường thấy được không?

Gần như không cho họ cơ hội phản ứng, Trương Khởi Linh quay lại bên cạnh Vương Diệp, nói ra phân tích của mình.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, bọn họ chỉ đành quấn chặt đồ đạc trên người, cố gắng giữ thân nhiệt.

Như vậy có lẽ sẽ cứu được một mạng vào thời khắc mấu chốt.

Vương Diệp dẫn bọn họ đi vào trong, liếc nhìn trận đồ ngũ hành bát quái, cũng biết cơ quan nằm ở đâu.

Hắn nhíu mày, dường như đã nghĩ ra cách giải quyết, liền dẫn mọi người tiến vào bên trong cửa.

Khoảnh khắc bước vào, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy tứ chi mình cứng đờ trong chớp mắt.

Họ nhíu mày nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy vẻ cấp thiết.

Ngay khi Vương Diệp tắt cơ quan, hàn khí nơi này lập tức biến mất.

Đúng như Trương Khởi Linh dự đoán, khi khí lạnh không còn, các cơ quan băng giá cũng tiêu tan.

Cả đoạn thông đạo, bao gồm cả những thi cốt dưới lớp băng đều lộ ra ngay tức khắc vì băng tan quá nhanh.

Nhìn thấy những thi cốt chi chít, trên mặt Vương Diệp chỉ còn lại vẻ phức tạp, hắn không muốn nhìn thêm dù chỉ một lần.

Những thứ này đều là minh chứng trần trụi cho nhân tính, khiến người ta không thể né tránh, cũng không thể trốn chạy.

Vương Diệp dẫn nhóm Bàn Tử tiếp tục đi vào trong.

Vì cơ quan đã tắt nên đường hầm tạm thời vẫn bình an vô sự, không bị sập xuống ngay lập tức như lớp băng.

Chương 852

Vừa đi, Bàn Tử vừa châm đuốc, nhìn thấy những bức bích họa ở hai bên đường hầm cổ xưa này.

Tiếc là do đóng băng quá lâu, những bức bích họa đã không còn nhìn rõ diện mạo ban đầu.

Bàn Tử nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn những hình vẽ vụn vỡ nhưng không khó để phân biệt đây là đâu: "Hóa ra tên cẩu hoàng đế kia sau khi trải qua những màn tế tự, đã đi qua đường hầm mộ này để đến chủ mộ thất cuối cùng của hắn." Giọng Bàn Tử đầy cảm khái.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại cười khẩy, nhìn chằm chằm Bàn Tử nói: "Rồi sao nữa?

Ở đây có nói phải đi đường nào mới là đường đúng không?" Bàn Tử không biết Vương Diệp đang chế giễu mình, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm bức bích họa tìm kiếm manh mối.

Rất nhanh, Bàn Tử biết nên đi hướng nào, hắn chỉ tay về phía trước, lại thấy Trương Khởi Linh đã đi trước rồi. "Thế này là sao?

Trương Khởi Linh đi vội thế làm gì?" Giọng gã mang theo vài phần thắc mắc.

Khi Trương Khởi Linh quay đầu lại, trong mắt chỉ có sự mất kiên nhẫn.

Lúc này Bàn Tử mới chú ý đến cái la bàn trên tay anh ta.

Bàn Tử hơi xấu hổ sờ mũi, sau đó vội vàng đuổi theo.

Cả đội đi theo Trương Khởi Linh hùng hổ tiến về phía trước.

Vương Diệp đi qua những nơi này cũng dùng đèn pin soi từng tấc.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ là vị hoàng đế này lại dùng gạch đất để xây đường hầm mộ.

Theo lý mà nói, hoàng đế khi chết thường thích phô trương, bắt người ta tế tự và bồi táng theo mình, thì ở nơi này hắn cũng phải nghĩ đủ cách để phô diễn chứ, sao hiện tại nhìn thấy lại kỳ lạ thế này?

Trong lúc Vương Diệp còn đang thắc mắc, bỗng thấy mấy món đồ tùy táng chất đống ở góc, đèn pin chiếu vào sáng lấp lánh, làm lóa mắt mọi người.

Bàn Tử đứng chôn chân tại chỗ, mắt trợn tròn nhìn chằm chằm mấy thứ đó, nước miếng chảy ròng ròng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, hơi phiền não đi tới, đá một cước vào mông gã, gằn giọng: "Anh mà còn nhìn chằm chằm mấy thứ đó nữa, tôi sẽ ấn đầu anh vào đấy, cho anh ở lại với chúng nó cả đời luôn!" Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử biết Vương Diệp ghét nhất là thói tham tiền của mình, lúc này chỉ đành cười hì hì nói: "Tôi cũng đâu phải cố ý, tôi chỉ xem thử trong này có thứ gì có tác dụng cho Hạo Thiên Chân không thôi.

Cậu biết đấy, Hạo Thiên Chân làm nghiên cứu khoa học, mấy thứ này chắc chắn có giúp ích." Bàn Tử mặt dày cười nói, nhưng Vương Diệp không thấy buồn cười chút nào.

Hắn chỉ nhìn Bàn Tử, cực kỳ khinh thường nói: "Đừng trách tôi không nhắc trước, anh mà dám gây chuyện thị phi ở đây, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu." Vương Diệp siết chặt nắm đấm, buông lời đe dọa khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên áp lực.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành gật đầu, nhìn Vương Diệp khổ sở cầu xin: "Được rồi, làm theo lời cậu nói là được chứ gì.

Dù sao một mình tôi cũng chẳng lật trời được, mấy thứ này cũng không mang ra ngoài được." Giọng Bàn Tử ỉu xìu.

Vương Diệp dẫn Bàn Tử đi tiếp về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử bỗng dừng bước, khịt mũi, nhìn Vương Diệp đầy khó hiểu: "Cậu có ngửi thấy mùi gì lạ không?

Giống như có loại đá nào đó đang cháy, mùi hơi hắc..." Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày phân tích rất nghiêm túc.

Vương Diệp thấy vậy bỗng nhiên cười.

Hạo Thiên Chân cũng không chút do dự quay đầu lại, nhìn Bàn Tử châm chọc: "Anh cầm tinh con chó à?

Mùi gì cũng ngửi ra được, bọn tôi chẳng ngửi thấy gì cả!" Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hắn trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, không kìm được nói: "Đó là vì cậu vô dụng!

Tôi cảm thấy bên trong chắc chắn có vấn đề, hay là chúng ta lấy đồ phòng độc ra trước đi!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ đau khổ, hắn nhìn Vương Diệp đầy lo lắng.

Nhưng Vương Diệp chỉ lục trong ba lô, lấy ra một cái mặt nạ bảo hộ đơn giản đưa cho Bàn Tử, chứ không đưa mặt nạ phòng độc. "Cậu muốn hại chết tôi hả?

Tôi đã bảo chỗ này có vấn đề, cậu mau đưa cái mặt nạ kia cho tôi!" Bàn Tử cuống cuồng thúc giục.

Thấy vậy, Vương Diệp mới ung dung lấy ra: "Đừng vội, bây giờ anh đeo cái này vào, lát nữa đến chỗ nhiều độc thì lấy gì mà dùng." Vương Diệp đương nhiên biết nơi này sẽ có những thứ kỳ quái, nhất là sau khi họ tắt cơ quan băng tầng đi.

Vật chất ở đây càng bốc hơi không kiểm soát.

Tên cẩu hoàng đế kia sao có thể để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng nghe thấy bên ngoài bỗng truyền đến tiếng lạo xạo, giống như có thứ gì đó đang giẫm lên xương cốt.

Hắn nhíu mày, vội vàng đi tới.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau rồi cũng không do dự đuổi theo.

Không ngờ cảnh tượng trước mắt khiến họ chết sững.

Những cái xác kia vậy mà lần lượt đứng dậy.

Chúng dường như không có ý thức, nhưng Vương Diệp lại nhìn thấy trong não chúng có những con trùng màu trắng đang bò lổm ngổm.

Rõ ràng chỉ còn lại bộ xương, nhưng não bộ của chúng lại phần lớn còn nguyên vẹn.

Điều này Vương Diệp cực kỳ khó hiểu, có thể do bị đóng băng nên não bộ mới được bảo tồn.

Nhưng còn thân xác thì sao?

Trong thời gian dài đằng đẵng, chẳng lẽ chúng đã bị phong hóa dần?

Những câu hỏi xoay quanh trong đầu, Vương Diệp không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp bật lại công tắc.

Hắn không thể một mình ứng phó với đám xác chết này, ai mà biết trên người chúng có thứ gì quái đản không.

Khi khí lạnh được giải phóng trở lại, mọi người không tự chủ được mà rùng mình, mặt Bàn Tử đã đông cứng lại.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập: "Chúng ta bây giờ phải làm sao?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng.

Vương Diệp thấy vậy khẽ lắc đầu: "Tiếp tục đi vào trong, nhiệt độ ở chỗ bên trong kia không thấp đến thế đâu!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu lia lịa.

Hắn nhìn Vương Diệp rồi tăng tốc, nhưng vì quá lạnh nên chân cẳng đều mất cảm giác, Bàn Tử chỉ dựa vào thần kinh não bộ để chỉ huy cơ thể.

Nhìn thân hình linh hoạt của Bàn Tử khi di chuyển, Vương Diệp không nhịn được cười thầm: "Xem ra tên này cũng linh hoạt phết!" Có vẻ cũng không béo đến thế.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy nhưng chẳng còn tâm trạng đùa giỡn, chỉ cắm đầu đi trước, hiển nhiên hắn sợ chết hơn bất cứ ai.

May mà đi được một đoạn, tứ chi họ cuối cùng cũng khôi phục chút cảm giác, không còn lạnh băng như vừa rồi.

Bàn Tử nhìn lớp băng bốn phía, ánh mắt lộ vẻ quái dị: "Các cậu nói xem chuyện này rốt cuộc là sao?

Nơi này chẳng lẽ thực sự quỷ dị hơn chúng ta tưởng tượng?" Làm gì có nơi nào như cái chỗ quỷ quái này, nói đóng băng là đóng băng, nói giải phong là giải phong, cứ như đang chơi chữ vậy.

Bàn Tử thầm nghĩ nhưng không ai giải đáp cho hắn.

Vương Diệp cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Nhưng khi tiếp tục đi tới, bốn người bọn họ lại nghe thấy tiếng thở dốc truyền đến từ phía trước.

Cả bốn người không hẹn mà cùng dừng bước, từ từ nhìn về phía trước, chỉ thấy một người phụ nữ đang ngã ở đó.

Cánh tay cô ta máu chảy không ngừng.

Vương Diệp nhìn mặt người phụ nữ, trong mắt lộ ra vẻ quái dị, trên mặt cô ta lại có hình xăm.

Người phụ nữ này quá kỳ lạ, nhưng Vương Diệp vẫn bước tới đỡ cô ta dậy. "Sao cô lại ở đây?" Vương Diệp vừa hỏi, người phụ nữ chỉ ôm cánh tay, nhìn Vương Diệp đau đầu nói: "Tôi bị rắn cắn một cái, anh mau bắt con rắn đó lại, may ra còn cơ hội cứu tôi!" Cô ta nói một cách yếu ớt.

Bàn Tử nghe thấy bỗng trợn to mắt, cảm giác như đã từng nghe thấy ở đâu rồi.

Hắn nhìn chằm chằm người phụ nữ với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Lúc này Vương Diệp vội vàng tìm kiếm xung quanh, lại nghe người phụ nữ gấp gáp nói: "Nói cho tôi biết hoa văn, kích thước và hình dáng của con rắn đó!" Giọng Vương Diệp đầy vẻ cấp bách không thể trì hoãn.

Người phụ nữ nghe vậy lại cười khổ lắc đầu: "Tôi quên rồi, rõ ràng vừa nãy vẫn còn nhớ, nhưng nó dường như đã đánh cắp ký ức của tôi, tôi bây giờ phải làm sao đây?" Người phụ nữ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp với ánh mắt mờ mịt, e rằng hiện tại đến tên mình là gì cô ta cũng không biết.

Vương Diệp nhìn chằm chằm cô ta, vẻ mặt quái dị: "Cô là người sống à?" Câu hỏi vừa thốt ra, người phụ nữ bỗng bật cười, hỏi ngược lại: "Anh cứu tôi mà còn phải hỏi tôi là người sống hay người chết sao?" Lời lẽ của cô ta quá mức khó hiểu.

Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra điểm không ổn, vội vàng kéo tay Vương Diệp, gấp gáp thúc giục: "Con ả này chắc chắn là vợ Bàn Huy, hơn nữa chắc là oan hồn của cô ta!" Bàn Tử vừa nói vừa lôi tay Vương Diệp muốn kéo đi, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng sốt sắng của Bàn Tử lại lắc đầu, không rời đi theo hắn mà nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, bình tĩnh nói: "Nói cho tôi biết, mục đích cô ở lại đây là gì?

Chỉ cần cô nói thật, tôi có thể cứu cô." "Người cũng đã chết rồi, có gì mà cứu.

Tôi xuất hiện ở nơi này đều do Bàn Huy hại.

Trừ khi các người giết được Bàn Huy, giết được hắn thì may ra tôi..." Lời người phụ nữ chưa dứt, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp truyền đến từ bên cạnh.

Không đợi mọi người phản ứng, Vương Diệp kéo họ lùi lại vào bóng tối.

Lúc này Bàn Huy xuất hiện trước mặt Vương Diệp.

Hắn vừa sờ lên mặt người phụ nữ, vừa khẽ thở dài: "Sao em cứ nhất định phải bướng bỉnh như thế, anh đã thương lượng với em vô số lần rồi, anh sẽ không hại em, anh chỉ muốn để em sống lại thôi, em bây giờ đã giữ được trường sinh bất lão rồi!" Khoảng cách đến sự hồi sinh còn bao xa đây?

Chỉ là người phụ nữ đang tồn tại dưới hình thái người chết mà thôi.

Vương Diệp nghe Bàn Huy nói những lời này chỉ cảm thấy thật khó tin, nhưng Bàn Huy chẳng hề bận tâm.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy cánh tay của người phụ nữ lại đang hiện lên trạng thái trong suốt.

Bàn Huy nhìn vợ, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên khịt mũi: "Có người khác đã đến đây, hay là em đã tắt lớp băng ở đây đi?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt người phụ nữ trở nên vô cùng khó coi, cô ta nhìn Bàn Huy, sau đó phát điên túm lấy cổ áo hắn: "Cho tôi chết đi, đừng bắt tôi sống nữa, thế giới này còn gì để quyến luyến đâu, tôi lạc lõng với họ, ở cùng họ chẳng có tiếng nói chung nào cả!" Trong mắt người phụ nữ viết đầy sự phức tạp.

Chương 853

Vương Diệp nghe câu trả lời của cô ta liền thở phào, chỉ cần cô ta không tiết lộ bọn họ ra thì bọn họ có thể thoát được một kiếp.

Nhưng Bàn Huy nghe vợ nói vậy lại bỗng nhiên cười lớn, hắn chỉ về hướng Vương Diệp, miệng chửi bới: "Em nghĩ có khả năng đó sao?

Anh vì để em sống tiếp, đã dùng huyết nhục của những cái xác kia để nuôi em, vậy mà bây giờ em trả lời anh như thế à!" Bàn Huy như kẻ điên, túm lấy vai người phụ nữ, không đợi cô ta phản ứng liền bóp cổ cô ta, nói đầy nghiêm túc: "Anh nói cho em biết, cho dù anh chết, anh cũng sẽ không để em có cơ hội được chết đâu.

Em bây giờ đã biến thành một Thấp Bà trường sinh bất tử rồi!" Giọng Bàn Huy đầy sự hưng phấn.

Lời này thốt ra khiến người phụ nữ hoảng loạn tột độ, cô ta chỉ vào mặt Bàn Huy, không dám tin: "Sao anh dám làm chuyện như vậy?

Anh muốn tôi sống không bằng chết sao?

Đã như thế thì chúng ta cùng chết đi cho rồi!" Ánh mắt người phụ nữ tràn ngập phẫn nộ.

Đối với cô ta, biến thành Thấp Bà có ý nghĩa gì cô ta biết rất rõ.

Trong một khoảng thời gian dài, cô ta sẽ mất đi ký ức, chẳng nhớ gì cả, từ đó biến thành một cái xác biết đi chỉ biết ăn thịt người.

Hơn nữa ở nơi này cô ta chỉ có thể ăn thịt người.

Đây tuyệt đối không phải điều cô ta có thể chấp nhận.

Nếu lâu ngày không ăn thịt người, cô ta sẽ dần thối rữa, nhưng rồi lại ngưng tụ lại, chỉ là bộ dạng sẽ ngày càng tồi tệ hơn.

Người phụ nữ hiểu rõ về Thấp Bà cũng như tất cả cơ quan trong mộ huyệt này như lòng bàn tay.

Nhưng Bàn Huy thấy vẻ mặt không cam tâm của vợ lại cười ha hả, vỗ vai cô ta nói: "Hết cách rồi, cái này là do em tự chuốc lấy thôi.

Ai bảo em là vợ anh, đã làm vợ anh thì chuyện này em bắt buộc phải chịu đựng, hơn nữa anh cũng là vì muốn tốt cho em!" Bàn Huy luôn miệng nói vậy nhưng bộ mặt của hắn quả thực vô cùng ghê tởm, khiến người ta buồn nôn.

Người phụ nữ tức đến nghiến răng nghiến lợi, cô ta nhìn chằm chằm Bàn Huy, bỗng há miệng cắn phập vào tay hắn. "Đã như vậy thì chúng ta cùng chết đi, anh cũng đừng hòng sống nữa!" Người phụ nữ hận thấu xương, đối với Bàn Huy, cô ta đã không còn chút quyến luyến hay tình yêu nào.

Bàn Huy thấy bộ dạng đó của cô ta, lại tỏ vẻ không quan tâm: "Vậy em cứ việc làm thế đi, xem kết quả sẽ ra sao.

Còn một điểm quên chưa nói với em, anh sắp chết rồi.

Thời gian qua vì để em trường sinh bất tử, anh thật sự đã dùng hết mọi cách!" Bàn Huy vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp nghe mà sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tên này vì để vợ mình sống tiếp mà nghĩ đủ mọi cách tìm kiếm thuật trường sinh bất lão, ngoại trừ việc đó, hắn còn dám lấy thân thử độc.

Nhưng hiện tại cơ thể hắn không may mắn như vợ hắn.

Không bao lâu nữa hắn sẽ chết ở nơi này.

Người phụ nữ nghe xong, trong lòng làm sao không khó chịu, nhưng nghĩ đến những việc Bàn Huy đã làm với mình, cô ta lại không hề rung động, mà nhìn Bàn Huy cực kỳ mất kiên nhẫn: "Đã muốn chết thì anh mau chết đi, đừng chết trước mặt tôi, vì tôi không muốn ăn thịt anh!" Giọng người phụ nữ đầy sự chán ghét.

Vương Diệp nghe thấy, tim không tự chủ được mà thót lên.

Rõ ràng là đôi vợ chồng ân ái, nhưng vì để đối phương sống tiếp mà lại dùng đến những thủ đoạn tàn độc như vậy, đây rốt cuộc là yêu hay là thứ tình cảm đã bị bóp méo?

Không ai có thể nói rõ.

Bàn Huy quả nhiên chẳng bận tâm đến sự vô tình của người phụ nữ, ngược lại còn nhìn cô ta đầy hưng phấn: "Không sao, đằng nào anh cũng chỉ chết ở đây thôi, em không ăn không được!" Bàn Huy vừa nói vừa ngã xuống bên cạnh người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn Bàn Huy như vậy, dù có tâm muốn bóp chết hắn nhưng yêu hận trong lòng cứ giằng xé không ngừng.

Cô ta cũng đang hối hận, tại sao lại bị con rắn đó cắn để rồi xảy ra bi kịch này.

Cô ta chỉ muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong.

Bàn Huy thấy sắc mặt vợ tình cảm đan xen, lại không nhịn được cười nói: "Anh biết em vẫn luôn có tình cảm với anh, cho nên bây giờ em thừa nhận đi, có lẽ đối với hai chúng ta đều có lợi.

Anh cũng có thể trước khi chết mơ một giấc mộng đẹp." Giọng hắn mang theo vài phần cầu xin.

Vương Diệp nghe Bàn Huy nói vậy mới biết hắn sắp chết thật.

Vương Diệp không nghĩ ngợi gì thêm, liền bước ra khỏi bóng tối.

Bàn Huy nhìn thấy Vương Diệp xuất hiện liền trợn mắt, ánh nhìn sắc bén: "Sao mày lại ở đây?" Giọng Bàn Huy đầy vẻ không thiện chí, nhìn Vương Diệp như nhìn kẻ thù.

Bị đối xử thù địch như vậy, Vương Diệp lại buông tay cực kỳ qua loa: "Tôi chỉ là lần theo dấu vết tìm đến đây thôi.

Tôi muốn tìm Chúc Mục ở đây là vì Triệu Dịch Vũ, chuyện này ông cũng biết mà." Triệu Dịch Vũ vẫn luôn đi theo bọn họ, nhưng vì không nói câu nào nên sự tồn tại của cậu ta gần như bị lãng quên.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Triệu Dịch Vũ liền nhìn Bàn Huy, sau đó kể lại ân oán giữa hai người.

Bàn Huy vì biết mình sắp chết nên nhìn vợ mình, sau đó lại nhìn Vương Diệp, nói một cách cực kỳ qua loa. "Ban đầu tôi đến cái nơi này chỉ là để cứu sống vợ tôi, không hề giống như các người nghĩ là muốn sống chui lủi ở đây, lại càng không phải làm thủ mộ nhân gì đó!" Giọng Bàn Huy tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn, hắn nhìn vợ mình, trong mắt chỉ có hình bóng của cô ấy. "Cầu xin em nói đủ chưa, hãy để anh mơ một giấc mơ đẹp rồi rời đi!" Thế nhưng vợ hắn nghe thấy lời này, trong mắt lại lóe lên vài phần bất lực.

Cô lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Huy, không chút do dự nói: "Cả đời này em không thể tha thứ cho anh, anh biến em thành một con Thấp bà, đây là sự trả thù của anh đối với em sao?" Giọng điệu người vợ tràn đầy sự cảm thán vô tận.

Vương Diệp nhìn hai người họ lải nhải ở đó, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Bàn Huy cười nói: "Anh cư nhiên đã đi một vòng trong mộ đạo này, vậy tôi nghĩ anh cũng biết chủ mộ thất ở đâu.

Bây giờ dẫn tôi qua đó, có lẽ tôi sẽ cho anh một con đường sống." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Huy còn chưa kịp trả lời thì người phụ nữ đã cười lớn.

Cô ta trừng mắt nhìn Vương Diệp, ánh mắt sắc bén nói: "Đừng tưởng cậu trông có vẻ lương thiện thì tôi không giết cậu.

Nếu cậu dám cứu sống hắn, tiếp theo tôi sẽ ăn thịt tất cả các người!" Nhìn thấy bộ dạng này của người phụ nữ, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ quái dị.

Bởi vì thể chất Thấp bà đã trú ngụ trong cơ thể cô ta, nên giờ phút này trong đầu cô ta cũng không kìm được mà nảy sinh loại ý niệm đó.

Thấy tình cảnh này, Vương Diệp lại vội vàng nói với cô ta: "Trước đây tôi từng cứu sống một Thấp bà, nếu cô hy vọng biến thành một người bình thường, tôi có thể giúp cô." Hắn đang nghĩ đến một biện pháp giải quyết hoàn mỹ, nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Huy đã nhìn chằm chằm Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn hét lớn một tiếng: "Nhưng cô ấy đã chết rồi!

Trừ phi biến thành Thấp bà, nếu không cô ấy căn bản không có cách nào sống tiếp, cậu có hiểu khổ tâm của tôi không?" Bàn Huy trong giọng nói tràn đầy sự bực bội, hắn chỉ muốn để vợ mình sống tiếp mà thôi, căn bản không phải những chuyện lộn xộn kia.

Thế nhưng người phụ nữ nghe thấy lời Vương Diệp lại phấn khích trừng lớn mắt, một phen đẩy Bàn Huy ra, nhìn Vương Diệp khổ sở cầu khẩn: "Cậu có thể giúp tôi trở thành người bình thường sao?

Cho dù sau đó không thể trường sinh bất lão cũng không sao!" "Tôi có thể giúp cô trở thành người bình thường, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải đồng ý với tôi, khi biến đổi trở lại, cô bắt buộc phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng." Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Huy chỉ nhíu mày, nhìn Vương Diệp với ánh mắt bán tín bán nghi: "Cậu thực sự có cách giải quyết sao?" Giọng Bàn Huy đầy vẻ không chắc chắn, bởi vì những kẻ có tài năng như Vương Diệp, trước đây hắn không biết đã tìm bao nhiêu người, tất cả đều không đáng tin.

Giờ đây nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn chỉ có sự cảnh giác và đề phòng nồng đậm.

Thấy người đàn ông nhìn mình như vậy, Vương Diệp lại vỗ ngực nói: "Đồng tẩu vô khi (Già trẻ không gạt), tôi sẽ không lừa các người." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt người đàn ông cũng trở nên phức tạp.

Hắn suy nghĩ một chút rồi quả quyết gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Huy lại nói trước: "Vậy cậu ra tay với cô ấy trước đi, để cô ấy biến thành người bình thường trước, sau đó hãy qua giúp tôi!" Nghe thấy lời này của Bàn Huy, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, hắn nhìn chằm chằm Bàn Huy, vẻ mặt khó hiểu hỏi ngược lại: "Tôi có chút không hiểu não của anh cấu tạo thế nào.

Cô ấy còn có thể sống một khoảng thời gian, nhưng nếu anh không chấp nhận trị liệu ngay bây giờ, anh sẽ chết ngay lập tức." Nhưng khi lời nói thốt ra, Bàn Huy lại đặt ánh mắt lên người vợ mình, phản ứng theo bản năng đều liên quan đến vợ hắn.

Hắn muốn biết vợ hắn có quan tâm đến hắn hay không.

Không ngờ vợ hắn chẳng hề nghĩ ngợi, liền chỉ vào Bàn Huy, bảo Vương Diệp trị liệu cho Bàn Huy trước.

Thấy vợ như vậy, Bàn Huy bỗng nhiên bật cười, hắn ngã xuống sàn nhà nhìn trần nhà.

Chung quy vẫn không biết lần này rốt cuộc là một tràng công cốc, hay là do bản thân đơn phương nằm mộng, cố chấp vọng tưởng, từ đó dẫn đến bi kịch phát sinh.

Có lẽ ngay từ đầu, hắn nên suy nghĩ kỹ cách giải quyết, nhưng lúc đó vợ hắn đã không còn sống được bao lâu.

Để cô ấy ở bên cạnh mình lâu hơn, Bàn Huy chỉ có thể đi con đường tà đạo, nghĩ ra những biện pháp kỳ quái kia.

Tuy rằng giữ được tính mạng cho vợ, nhưng cô ấy cũng biến thành một thứ không ra người không ra quỷ.

Để giúp vợ tái tạo lại tất cả như ngày xưa, hắn thậm chí không tiếc đi khắp nơi lục lọi trong bãi tha ma, mà bản thân hắn cũng vì thử nghiệm một loại độc dược nào đó mà nảy sinh phản ứng kỳ quái.

Dẫn đến việc hắn ở trong loại băng phong tuyết địa kia cũng không hề cảm thấy lạnh lẽo, chỉ là sau khi từ nơi đó đi ra, trạng thái tinh thần của Bàn Huy, bao gồm cả cơ thể hắn đều trở nên tiều tụy khác thường.

Những thứ này Bàn Huy đều không quan tâm.

Hắn chỉ muốn hồi sinh vợ mình.

Nhưng bây giờ, hắn đã không còn cái mạng đó nữa, hắn chỉ có thể để vợ biến thành Thấp bà.

Nhưng nếu Vương Diệp có thể giải quyết rắc rối quan trọng nhất trước mắt, có lẽ hắn sẽ vì thế mà cảm thấy vui mừng.

Trong lúc Bàn Huy đang cười, hắn cũng cảm giác được tình trạng trong cơ thể mình đang chút một tốt lên.

Vương Diệp chỉ nhỏ vài giọt máu của mình cho Bàn Huy.

Giờ phút này sắc mặt Bàn Huy dần dần khôi phục bình thường, độc tố trên người Bàn Huy đã được giải, tiếp theo chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian.

Bàn Huy chú ý tới mình đã bình an vô sự thì vô cùng vui mừng.

Nhưng vui mừng xong, hắn vẫn nhìn chằm chằm Vương Diệp, rồi nhìn sang vợ mình, hắn đang nhắc nhở Vương Diệp đi cứu mạng vợ

hắn.

Thấy bộ dạng sốt ruột đó của Bàn Huy, Vương Diệp liền gật đầu, nhìn Bàn Huy dở khóc dở cười nói: "Tôi lập tức ra tay ngay đây, tuy rằng độc trên người cô ấy không xác định là gì, nhưng đặc tính Thấp bà đã giúp cô ấy khống chế một phần." Vương Diệp nói xong liền nhíu mày, ngay sau đó cắt cổ tay hứng máu vào trong cốc.

Nhưng khi những giọt máu này rơi vào cốc, hắn cũng bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Cả người hắn sắp đứng không vững, lảo đảo muốn ngã, may mà Bàn Huy đứng bên cạnh kịp thời đỡ hắn một cái.

Vương Diệp cũng bỏ một viên giải độc đan vào trong cốc nước này, sau đó bảo vợ hắn uống hết.

Không bao lâu sau, sắc mặt vợ hắn liền trở nên hồng hào.

Chương 854

Nhưng giây tiếp theo, trên người cô ta lại có vô số thịt thối kỳ quái đang từng chút rơi xuống.

Nhìn thấy đống thịt thối này, Vương Diệp nhíu mày, ý thức được tình huống không ổn, liền vội vàng cắt tiếp cổ tay mình, nhìn vợ hắn vẻ mặt nghiêm túc nói: "Uống hết chỗ này đi!" Người phụ nữ nghe lời Vương Diệp, lập tức gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lại trừng mắt nhìn người phụ nữ đầy vẻ hung ác.

Anh nắm chặt nắm đấm, khi nhìn Vương Diệp thì trong mắt chỉ có sự xót xa nồng đậm, nhưng khi nhìn người phụ nữ và Bàn Huy thì trong mắt chỉ có sự hung hăng.

Bởi vì Trương Khởi Linh biết rõ việc làm của Vương Diệp có ý nghĩa gì, Trương Khởi Linh căn bản không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra trước mắt.

Anh cho dù muốn khuyên ngăn Vương Diệp, nhưng Vương Diệp cũng không thể vì anh mà dừng lại.

Thấy bộ dạng cố chấp làm theo ý mình của Vương Diệp, tâm trạng Trương Khởi Linh chỉ còn lại một mảng phức tạp. "Anh rõ ràng biết làm như vậy đối với anh mà nói, trăm hại mà không có một lợi..." Trương Khởi Linh còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cười lên, hắn băng bó xong vết thương của mình.

Người phụ nữ tuy rằng gầy như que củi, nhưng ít nhất cũng có thể sống sót.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp cũng không kìm được mà mỉm cười.

Bàn Huy thấy vợ mình cư nhiên thực sự sống lại, hắn nhìn Vương Diệp với ánh mắt tràn đầy cảm kích, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Vương Diệp, dập đầu liên tục.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Huy, không nhịn được mở miệng nói: "Những thi cốt bị anh đào lên kia đều là người vô tội, đạo lý 'tử giả vi đại' (nghĩa tử là nghĩa tận) này, anh hẳn là phải hiểu chứ." Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình thản.

Bàn Huy nghe Vương Diệp nói vậy, quả quyết gật đầu.

Sau đó lại nắm lấy tay vợ mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ân tình của cậu, chúng tôi đời này không bao giờ quên!" Thấy vẻ chân thành trên mặt Bàn Huy, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, sau đó chỉ vào con đường mộ đạo trước mặt nói: "Chúng tôi hiện tại cần tìm tên Cẩu Hoàng đế kia ra, cho nên có thể giúp chúng tôi thay đổi cục diện phong thủy ở đây không?" Khi câu hỏi này được đưa ra, Bàn Huy không cần suy nghĩ liền gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp lại có chút ngượng ngùng cười: "Thực ra sự hiểu biết của tôi đối với mấy thứ phong thủy kia cũng không nhiều, hơn nữa tôi cũng không phải đặc biệt tinh thông." Chỉ là vì cứu vợ, hắn dựa vào một cuốn cổ thư không ngừng lật xem, từ đó tìm được phương pháp giải quyết khác trong đó.

Cho nên khi nói ra những lời này, hắn đều không đủ tự tin.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Huy nói vậy, trên mặt lại chỉ có vẻ điềm nhiên, hắn vỗ vai Bàn Huy, tình không tự chủ cảm thán một câu: "Không sao đâu, anh chỉ cần cho tôi biết địa hình đại khái ở đây, bao gồm cả việc đưa tôi đến chỗ chủ mộ thất, những thứ tiếp theo tôi đều sẽ tự mình ứng phó." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Huy lập tức gật đầu không chút nghĩ ngợi, liền đứng dậy, vội vàng đi về phía trước dẫn đường cho Vương Diệp.

Nhóm người Vương Diệp đi theo sau lưng hắn.

Trên mặt Triệu Dịch Vũ chỉ có một vẻ cấp thiết, hắn hận không thể lập tức hoàn thành chuyện này ngay bây giờ.

Vừa nghĩ đến sự phục thù trong nội tâm sắp thành công, mắt Triệu Dịch Vũ lập tức đỏ lên, nghĩ đến em trai mình cùng những thúc bá đã chết, tâm trạng hắn trở nên vô cùng áp lực.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Vũ cũng có chút không đành lòng.

Nói thật ra, chẳng qua cũng chỉ là ân oán hai đời, kết quả cứ dây dưa không dứt, dẫn đến tình huống như thế này phát sinh.

Vương Diệp vỗ vai Triệu Dịch Vũ, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: "Sắp tới cậu có thể báo thù rồi, nhưng tôi cảm thấy đám người kia sẽ không đơn giản như vậy, bọn chúng khẳng định còn có thể đi tìm ngôi mộ thất mà cậu đã chuẩn bị, cho nên chúng ta có khả năng phải chia nhau hành động." Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh bỗng nhiên tiến lên, một phen giữ chặt cánh tay Vương Diệp, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, anh chỉ muốn nhắc nhở Vương Diệp đừng lo chuyện bao đồng.

Có những chuyện không phải bọn họ có thể can thiệp.

Thế nhưng Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy lại bỗng nhiên cười ha hả: "Vội cái gì?

Sẽ không có chuyện lớn xảy ra đâu, hiện tại chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi!" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần bình tĩnh.

Những quy hoạch mà Vương Diệp sắp xếp đều không phải thứ Trương Khởi Linh có thể nhúng tay vào.

Trương Khởi Linh trong lòng tuy rằng khó chịu, nhưng anh chỉ có thể gượng gạo nhẫn nhịn. "Nhưng mà tôi thật sự không muốn anh xảy ra chuyện." Mắt Trương Khởi Linh đều đỏ lên, hai tay run rẩy.

Vương Diệp đối với anh mà nói không chỉ là trưởng bối, càng là người dẫn đường, dẫn dắt anh trưởng thành từng chút một, giống như cha anh vậy.

Trường huynh như phụ, anh làm sao nhẫn tâm nhìn Vương Diệp xảy ra chuyện?

Càng huống hồ vừa rồi Vương Diệp vì cứu vợ Bàn Huy đã tốn nhiều công sức như vậy, anh căn bản không muốn nhìn thấy những hình ảnh bi thảm kia xảy ra.

Suy nghĩ một chút, Trương Khởi Linh bỗng nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Nếu nhất định phải chia binh làm hai đường, tôi hiện tại sẽ chạy tới chỗ mộ huyệt mà Triệu Dịch Vũ chuẩn bị, các người ở lại nơi này!" Trương Khởi Linh nắm chặt nắm đấm, không chút do dự nói.

Nhưng lời này của Trương Khởi Linh nói ra vị tất đã quá ngây thơ.

Vương Diệp khẽ thở dài, vỗ vai anh, đăm chiêu cảm thán một câu: "Bọn họ bắt buộc phải ở lại đây." "Cậu đừng suy nghĩ nhiều, nơi đó không phải nơi cậu có thể ứng phó, vẫn là để tôi tự mình qua đó đi.

Nếu cậu không yên tâm thì có thể đi theo, nhưng Hạo Thiên Chân..." Vương Diệp đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Triệu Dịch Vũ một mình ở lại đây, cho dù có Bàn Huy giúp đỡ thì cũng khó làm nên chuyện lớn, nhất định phải có hai người khác ở lại đây.

Nhưng Hạo Thiên Chân nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức ngẩn người tại chỗ, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: "Không đúng a, nếu thực sự như vậy thì anh tính sao?

Nếu anh gặp nguy hiểm..." Lời của Hạo Thiên Chân còn chưa nói hết, Vương Diệp liền vỗ vai Trương Khởi Linh, cực kỳ nghiêm túc nói: "Có Trương Khởi Linh ở bên cạnh tôi, có gì phải sợ?" Giọng điệu của hắn tràn đầy tự tin.

Trương Khởi Linh nghe thấy, trong lòng tuy rằng vui vẻ, nhưng nhìn Vương Diệp lại có chút dở khóc dở cười.

Nói thật ra, đây vẫn là lần đầu tiên Vương Diệp đặt sự tin tưởng lên người anh, mà bản thân anh cũng hy vọng có thể không phụ lòng Vương Diệp.

Triệu Dịch Vũ thấy bọn họ sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện, nhưng nhìn Vương Diệp, trong mắt Triệu Dịch Vũ lại lộ ra vẻ phức tạp: "Phái các người qua đó e rằng sẽ rất nguy hiểm, bọn chúng lai thế hung hăng, sẽ không dễ dàng buông tha cho các người." Chính bản thân Triệu Dịch Vũ cũng đang áy náy, bởi vì hắn biết đây là chuyện của mình, với nhóm Vương Diệp không có bất kỳ dính dáng nào.

Nhưng Vương Diệp nghe lời này của Triệu Dịch Vũ lại như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Triệu Dịch Vũ cực kỳ nghiêm túc nói: "Hiện tại cậu đừng nghĩ đến những thứ này nữa, thân thủ của tôi và Trương Khởi Linh mọi người chắc đều rõ, cho nên bây giờ không cần thiết phải đau đầu vì những chuyện này!" Vương Diệp tràn đầy tự tin nói ra lời này, không đợi Triệu Dịch Vũ phản ứng lại, hắn đã thúc giục Bàn Huy tiếp tục dẫn đường.

Bàn Huy vì cuộc nói chuyện của bọn họ mà dừng bước, ngay sau đó lại vội vàng đi về phía trước.

Khi hắn đi tới một bức tường đá, tay hắn đặt lên giá nến bên trên, nhẹ nhàng xoay chuyển, chỉ thấy cơ quan trước mặt mở ra.

Vương Diệp nhìn Bàn Huy không nhịn được cười một cái.

Bàn Tử ở bên cạnh vẻ mặt đầy nghiêm túc cảm thán nói: "Quả nhiên là ứng với câu 'có chí thì nên', người có tâm như anh, bất kể chuyện gì cũng không làm khó được anh!" Bàn Tử vốn tưởng rằng mình có thể nói một câu đầy ý chí, không ngờ khi lời này nói ra, Bàn Huy nhìn hắn, cười có chút ngượng ngùng nói: "Thực ra là vì cụ cố của tôi cũng thường xuyên tới nơi này chơi, hơn nữa tôi từ nhỏ đã được đưa đến đây, cho nên tôi biết những nơi này phải đi vào như thế nào." Tuy rằng có một bộ phận cơ quan vẫn cần hắn đi phá giải, nhưng vì quanh năm tiếp xúc với những cơ quan này, cho nên hắn rất nhanh có thể nắm rõ đường lối bên trong.

Hắn tất nhiên không sánh bằng những thiên tài có thiên phú cực cao kia, nhưng vì hắn hậu thiên không ngừng tôi luyện, ghi nhớ hết lần này đến lần khác, dẫn đến năng lực của hắn, bao gồm cả những thứ hắn nắm giữ, đã sớm không phải thứ mà đám thiên tài kia có thể so sánh.

Bàn Tử nghe Bàn Huy nói vậy, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn thầm suy tư trong lòng, còn tưởng rằng Bàn Huy là một người có câu chuyện đầy nghị lực, không ngờ những thứ này đều là giả.

Nhất thời, Bàn Tử cũng rơi vào trầm mặc.

Còn Vương Diệp thì vỗ vào đống thịt mỡ trên người Bàn Tử mở miệng nói: "Anh hiện tại nỗ lực cho tốt, giảm bớt thể trọng trên người đi, tiếp theo anh cũng khẳng định có thể làm được, biến thành một tên béo linh hoạt!" Vương Diệp cười hì hì nói ra lời này, vẻ trêu chọc trên mặt không phải là giả.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy lại bỗng nhiên lạnh mặt, trợn trắng mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Cậu đừng có nói mấy lời đó, tôi không muốn nghe!

Còn nữa, tôi tuy rằng có béo một chút, nhưng toàn thân trên dưới đều linh hoạt, cậu đừng có mà chế giễu tôi!" Bọn họ không tới đây một thời gian, Bàn Tử ngày ngày đắm chìm trong quán đồ nướng, Vương Diệp đều nhìn thấy rõ ràng.

Từng xiên thịt và rượu bia liên tục xuống bụng, cân nặng của Bàn Tử cứ thế tăng lên từng cân một.

Trước mắt, Bàn Tử còn có thể mạnh miệng nói ra lời này, cũng thật sự là mặt dày.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt đau đầu không nói gì thêm, hắn quả thực bó tay với Bàn Tử.

Lúc này Bàn Huy cũng dẫn bọn họ từ trong tường đá đi vào.

Ngay khi bước vào, Vương Diệp cũng nhìn thấy một khu mộ địa hoàn mỹ xuất hiện trước mặt.

Hai bên sườn vẽ đầy những thứ liên quan đến vị Cẩu Hoàng đế kia, những việc hắn đã làm khi còn sống.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm những bích họa bên trên.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên cười một cái, mở miệng nói: "Không cần nhìn đâu, mấy thứ này đều là giả, anh cứ ôm chặt bức bích họa trong ba lô của mình đi!" Giọng điệu Trương Khởi Linh tràn đầy trêu chọc, Bàn Tử lại căn bản không thèm để ý đến anh.

Hắn vừa nhìn bích họa vừa suy tư xem những bảo thạch được ghi chép trên đó đang ở đâu.

Nếu hắn tạo quan hệ tốt với Bàn Huy, liệu Bàn Huy có nói cho hắn biết những thứ này không?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Huy, trên mặt mang theo vài phần nịnh nọt, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Bàn Huy đã nhíu mày, nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy khổ sở nói: "Không cần suy nghĩ nhiều, những bích họa này đều là giả, cụ cố tôi còn có tổ tiên những người kia vẫn luôn ở lại đây, tìm suốt mấy đời cũng chưa tìm thấy đâu!" Bọn họ gần như đã lật tung cả mộ thất lên, kết quả ở đây chẳng tìm thấy thứ gì, chỉ tìm thấy toàn đất vàng, tên Hoàng đế này thật đúng là keo kiệt.

Bàn Huy đảo mắt, trên mặt viết đầy sự mất kiên nhẫn.

Thấy Bàn Huy như vậy, Bàn Tử chỉ cười ha hả, gãi gãi đầu.

Hắn cũng không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra đột ngột thế này.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử như vậy bỗng bật cười, Triệu Dịch Vũ bên cạnh cũng cười to theo, nhóm Hạo Thiên Chân cũng nhao nhao châm chọc: "Anh đúng là thấy tiền sáng mắt, bất kể nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy mình có thể moi tiền từ trong đó ra!" Sự châm chọc của bọn họ khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Giờ phút này Bàn Tử chống nạnh, nhìn bọn họ không do dự mở miệng phản bác: "Làm cái gì?

Làm người chẳng lẽ không thể có chút theo đuổi sao?

Nếu ngay cả sự theo đuổi cơ bản nhất cũng không có, thì khác gì cá muối?" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy sự kiêu ngạo và phách lối.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lập tức cười ha hả, hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử, không nói gì thêm...

Lúc này Bàn Huy dẫn bọn họ đi thẳng xuống dưới theo đường mộ đạo này.

Vương Diệp cũng chú ý tới bốn phía dường như có âm thanh kỳ quái vang lên.

Bàn Huy nhìn Vương Diệp, lộ ra vẻ hơi xấu hổ nói: "Mấy cái này đều là chuột xám, cậu đừng có đi chọc vào chúng, chúng rất biết cắn người, hơn nữa một khi bị quấn lấy, tiếp theo chúng sẽ không dễ dàng buông tha cho các cậu." Nghe Bàn Huy nói vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhíu mày, đồng thời cũng chú ý tới hoàn cảnh bốn phía giống hệt như trong suy đoán của hắn.

Sàn nhà ở đây đang rung nhẹ, đám chuột xám kia e rằng chính là lao về phía bọn họ.

Vương Diệp nhìn Bàn Huy, bỗng nhiên mở miệng truy hỏi: "Anh có biết thứ chúng thích ăn là gì không?

Còn có thứ gì có thể mang lại sự hấp dẫn chí mạng cho chúng?" Bàn Huy nghe Vương Diệp hỏi vậy chỉ nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia phức tạp, nhìn Vương Diệp.

Hắn không nghi ngờ Vương Diệp có vấn đề, chỉ là không hiểu nổi mà thôi! "Cậu hỏi vấn đề này làm gì, thật kỳ quái.

Chương 855

Nói thật ra, đám này cũng không có gì có thể mang lại hấp dẫn chí mạng cho chúng, thứ duy nhất có khả năng là bột hùng hoàng thôi." Bàn Huy vừa nói dứt lời, Vương Diệp vội vàng ném một ít bột hùng hoàng trên người mình xuống, những người khác cũng vội vàng gia tăng động tác.

Thấy hành vi này của bọn họ, Bàn Huy không nhịn được cười to: "Các người còn thực sự tưởng rằng bột hùng hoàng này có thể trị được đám rắn kia sao?

Lũ rắn đó khôn lắm, biết các người ở đây thì sẽ không qua đâu!" Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Huy nói vậy lại cảm thấy mạc danh kỳ diệu, trong lòng suy tư.

Bàn Huy tuy rằng từ nhỏ đến lớn đều sống ở đây, nhưng vợ hắn bị rắn cắn bị thương.

Bàn Huy nếu thực sự cố chấp muốn chữa trị cho vợ như những gì hắn biểu hiện, vậy tại sao hắn chưa bao giờ đi tìm bắt những con rắn kia?

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu truy hỏi: "Sao anh biết?

Anh rất hiểu đám rắn này sao?" Giọng điệu của hắn cũng mang theo vài phần cảnh giác, nếu hai người này muốn phản bội mình, Vương Diệp bất cứ lúc nào cũng sẽ phát động công kích chí mạng về phía họ.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Huy thờ ơ lắc đầu, sau đó nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc phân tích cho hắn về đặc tính của lũ rắn này.

Lúc này Vương Diệp mới biết, khu vực này thực ra là do Tây Vương Mẫu mang tới, hơn nữa khi Tây Vương Mẫu mang đám rắn này tới còn phú cho chúng linh trí.

Đây cũng là lý do tại sao việc Bàn Huy muốn tìm ra con rắn đã cắn vợ mình lại gian nan như vậy, hắn biết chuyện này thực sự quá khó khăn.

Trước mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Huy cũng lộ ra vài phần phức tạp, mớ bột hùng hoàng này đối với chúng mà nói không có tác dụng quan trọng.

Bọn họ bắt buộc phải nghĩ cách khác mới có thể khiến đám rắn này chạy hết ra ngoài.

Vương Diệp nghe Bàn Huy giảng giải thì chỉ thấy đau đầu, những thứ này hình như có sự khác biệt quá lớn so với những gì hắn từng thấy.

Nhìn Bàn Huy, Vương Diệp tình không tự chủ kể lại những chuyện mình đã trải qua ở bên ngoài.

Bàn Huy nghe xong hiển nhiên giật mình, chính hắn cũng không dám chấp nhận. "Hai con đại xà kia sao có thể chạy ra ngoài được?" Giọng Bàn Huy mang theo sự chấn động nồng đậm.

Thấy Bàn Huy như vậy, Vương Diệp còn chưa mở miệng nói chuyện, Bàn Huy bỗng nhiên hoảng loạn.

Hắn nắm tay Vương Diệp, vẻ mặt đầy căng thẳng nói: "Tôi biết rồi, kẻ thù của cô ấy e rằng đã nắm được vũ khí mang tính chí mạng nào đó!" Giọng hắn tràn đầy sự kinh hãi.

Vương Diệp thấy Bàn Huy như vậy, thử mở miệng suy đoán một chút: "Cho nên vũ khí chí mạng của bọn chúng, không phải chính là rắn đấy chứ?" Khi lời này thốt ra, mặt Bàn Huy đã trắng bệch, hắn nhìn Vương Diệp, cuối cùng gật đầu.

Thấy Bàn Huy như vậy, Vương Diệp lòng nguội lạnh.

Hắn khẽ thở dài, trong thời khắc này một câu cũng không nói nên lời.

Sắc mặt hắn khó coi, trong mắt Bàn Huy cũng lộ ra vài phần quái dị.

Hắn bỗng nhiên vỗ vai Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: "Thực ra tôi cảm thấy, con đường tiếp theo e rằng các cậu phải tự mình đi rồi." Không phải Bàn Huy tham sống sợ chết, mà là tình huống nơi này thật sự không phải thứ Bàn Huy có thể ứng phó.

Bàn Huy đã làm đến mức nhân chí nghĩa tận rồi.

Vương Diệp thấy Bàn Huy như vậy, chỉ là không trách cứ hắn. "Vậy anh nói cho tôi biết, đám rắn kia một khi bị bọn chúng nắm giữ, tiếp theo sẽ xảy ra tình huống gì?" Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Huy bỗng nhiên chỉ vào đám chuột xám trên đỉnh đầu, sau đó nhìn Vương Diệp đặc biệt nghiêm túc nói: "Cậu cũng biết đám chuột xám này chứ, thực ra chúng chạy qua đây không phải vì bột hùng hoàng trên người chúng ta, mà là vì đang bị đám rắn kia truy đuổi, cho nên tiếp theo..." Lời Bàn Huy nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp nhìn bộ dạng này của Bàn Huy cũng ý thức được sự không ổn, 'rút dây động rừng', đạo lý này có lẽ chính là như vậy.

Khi đám rắn kia tới, có khả năng sẽ vây tiễu bọn họ, thậm chí khiến bọn họ biến thành người giống như vợ hắn.

Cho nên bọn họ hiện tại bắt buộc phải tranh thủ từng giây từng phút, chạy đua với thời gian, xem ai nhanh hơn.

Nếu không một khi chậm lại, những thứ tiếp theo không phải thứ bọn họ có thể thừa nhận.

Nhóm Vương Diệp đã không còn bất cứ đường lui nào.

Giờ phút này Bàn Huy nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi có thể nói cho cậu biết làm sao rời khỏi nơi này, nhưng tôi và vợ tôi sẽ không tham gia tác chiến." Bàn Huy tuy rằng ích kỷ, nhưng đây đều là mặt chân thực nhất của nhân tính, hắn ngay từ đầu làm tất cả những chuyện đó đều chỉ để sống sót mà thôi.

Hơn nữa hắn cũng không cảm thấy mình làm sai.

Thấy Bàn Huy như vậy, Vương Diệp chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Hiện tại Trương Khởi Linh ở bên cạnh lại bỗng nhiên lao tới, một phen bóp cổ Bàn Huy nói: "Rõ ràng biết tình cảnh của mọi người đều đã vô cùng nguy hiểm, tại sao vẫn không chịu đánh cược một phen?

Nếu chúng ta liều một phen, có lẽ sự việc sẽ không tồi tệ đến thế!" Giọng điệu Trương Khởi Linh tràn đầy chất vấn.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, trong mắt Bàn Huy cũng lộ ra một tia áy náy, hắn cúi đầu, không dám đối diện với Trương Khởi Linh.

Bởi vì hắn biết đi như thế nào mới có thể rời khỏi nơi này, cho nên hắn căn bản không hoảng không loạn, hắn thậm chí hy vọng người khác đều có thể tha thứ cho hắn.

Tuy nhiên người vợ đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên giơ tay lên, ngay sau đó không do dự tát hắn một cái.

Nhìn chồng mình, cô thất vọng nói: "Anh sẽ không thực sự cảm thấy việc mình sống sót là chuyện đương nhiên chứ?

Nếu không phải vì bọn họ, anh cảm thấy chúng ta hiện tại có thể bình an vô sự đứng ở chỗ này sao?" Giọng điệu người vợ tràn đầy chất vấn, cô biết chồng mình muốn sống sót, nhưng uống nước nhớ kẻ đào giếng.

Một khi nhóm Vương Diệp đều chết ở đây, bọn họ cho dù ở bên ngoài sống tiêu dao hạnh phúc, nhưng sự trói buộc trong nội tâm sẽ luôn giam cầm trái tim bọn họ.

Khiến cho bọn họ cả đời này đều không thể quên được chuyện này.

Vợ hắn vốn dĩ là người có tính cách như vậy, cho nên đối với những thứ này cô mới đặc biệt xem trọng, cô hy vọng chồng mình có thể bình tĩnh lại.

Bàn Huy hết cách, chỉ đành nhắm mắt lại, hắn trông có vẻ đang suy tư, nhưng khi âm thanh của đám chuột xám biến mất bên tai, Vương Diệp biết thời gian dành cho bọn họ không còn nhiều nữa.

Hắn ngay cả tâm tư nhìn Bàn Huy một cái cũng không có, cứ thế dẫn mọi người nhanh chóng tháo chạy về hướng đám chuột xám rời đi.

Bàn Huy tuy rằng vẫn dẫn đường phía trước cho bọn họ, nhưng trong mắt Bàn Huy lại mang theo vài phần khẩn trương. "Chuyện vừa rồi là tôi làm không đúng, tiếp theo tôi sẽ cùng các cậu đồng sinh cộng tử." Bàn Huy vô cùng quả quyết nhận sai với bọn họ.

Nghe Bàn Huy nói vậy, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, hắn nhìn Bàn Huy không nhịn được hỏi ngược lại một câu: "Chỉ là muốn sống sót mà thôi, làm sai cái gì chứ?" Lời này của Vương Diệp nói quá nhẹ nhàng, đến mức Bàn Huy nghe xong gần như không cần nghĩ ngợi liền gật đầu tán đồng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tán đồng đó, tâm trạng hắn lại trở nên vô cùng trầm trọng, cứ như thể đã làm sai chuyện gì đó vậy.

Giờ phút này Vương Diệp trông có vẻ không quan tâm đến tất cả.

Sắc mặt Bàn Huy cũng trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp càng không muốn thứ gì, Bàn Huy cảm thấy bản thân càng khó mà nhận lấy.

Nghĩ một chút, Bàn Huy bỗng nhiên nắm tay vợ mình mở miệng nói: "Chúng ta hiện tại ở chỗ này còn có thể coi là an toàn, nhưng tiếp theo khi những cơ quan kia bị đám rắn mở ra, chúng ta e rằng sẽ tiến vào một cái mê cung." Bàn Huy vừa phân tích tình huống, vừa nhìn vợ mình, cũng không do dự nói: "Cho nên anh muốn nói là, thời gian của hai người chúng ta có khả năng chỉ còn lại bấy nhiêu đây, em có nguyện ý không?" Vợ anh ta chẳng hề do dự mà gật đầu ngay.

Cả nhóm cứ thế xuất phát.

Bàn Huy sau khi nhận được sự khẳng định của vợ, cơ bản cũng chẳng nghĩ ngợi gì thêm, chỉ thành thật đi phía trước dẫn đường cho mọi người.

Lúc này, Vương Diệp cũng biết được từ chỗ Bàn Huy rằng rắc rối lần này không đơn giản như họ tưởng tượng.

Một khi lũ rắn kia bị thao túng, nghĩa là khi chúng tấn công, cả nhóm sẽ khó lòng phòng bị.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất tuyệt đối là độc tố trên người lũ rắn và những vấn đề tồn tại trong chúng.

Nghĩ đến những yếu tố này, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên khó coi.

Bàn Huy lại càng dốc sức dẫn mọi người chạy thục mạng về phía trước.

Bọn họ hiện tại không còn lựa chọn nào khác.

Chính bản thân Bàn Huy cũng không hiểu đám người kia đã nắm giữ lũ rắn này từ lúc nào mà chưa từng thể hiện trước mặt anh ta.

Trong lúc trong lòng còn đang hoang mang, bọn họ cũng đã đuổi kịp đàn chuột xám.

Nghe thấy tiếng động truyền đến từ trên đỉnh đầu, sắc mặt Bàn Huy vẫn rất khó coi.

Anh ta biết lũ rắn này ẩn nấp ở mọi ngóc ngách, nghĩa là một khi đám chuột xám bắt đầu chạy trốn, những con rắn khác cũng sẽ nhanh chóng đuổi theo săn mồi.

Tiếp theo, bất kể bọn họ chạy đi đâu cũng khó mà thoát được.

Bàn Huy suy nghĩ một chút rồi quả quyết phân tích tình hình tiếp theo cho Vương Diệp.

Nghe Bàn Huy nói, ánh mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Lúc này Triệu Dịch Vũ càng đau đầu, trừng lớn mắt, không thể ngờ bản thân lại mang đến cho mọi người nhiều phiền phức như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp bỗng vỗ vai anh ta, cảm thán một câu: "Đều là chuyện nhỏ, tôi có thể tùy tiện ứng phó được!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, dù nói rõ ràng như vậy nhưng tâm trạng Triệu Dịch Vũ vẫn không kìm được sự suy sụp.

Anh ta nhìn Vương Diệp với ánh mắt phức tạp, bổ sung một câu: "Không đơn giản như anh nghĩ đâu, chuyện này phiền phức hơn chúng ta dự liệu nhiều, nếu không phải tại tôi thì sao có thể liên lụy mọi người chứ." Trên mặt Triệu Dịch Vũ chỉ toàn là vẻ áy náy và tự trách.

Dù lúc này anh ta rất muốn giải quyết rắc rối đó, nhưng cũng ý thức được rằng khi vấn đề bày ra trước mắt, ngoài việc dựa vào Vương Diệp ra thì chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nhưng anh ta đã sớm chán ghét cái kiểu phải dựa dẫm vào Vương Diệp này rồi.

Chưa đợi mọi người phản ứng, Triệu Dịch Vũ bỗng đi về phía khác.

Anh ta vốn không quen thuộc nơi này, đi lung tung chẳng khác nào đi tìm cái chết (tống tử).

Khi Vương Diệp bước tới, lại phát hiện Triệu Dịch Vũ đang một mình hí hoáy làm thứ gì đó kỳ lạ.

Thấy động tác của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp vội vàng truy hỏi mới biết hóa ra anh ta đang chế tạo axit sunfuric (lưu toan).

Từ lúc bước vào mộ đạo này, anh ta đã biết phần lớn vật liệu ở đây đều làm từ đá tiêu (tiêu thạch).

Nghĩa là người xưa dùng chất liệu này để phòng ngự rắn rết xâm nhập, bao gồm cả các loài phi cầm tẩu thú khác.

Nhưng hiện tại, anh ta có thể lợi dụng những chất liệu này để chế tạo ra axit, từ đó phát động tấn công diện rộng vào lũ rắn.

Liên tưởng đến những điều này, anh ta cảm thấy mình thông minh tuyệt đỉnh, sau đó chia sẻ ý tưởng với Vương Diệp.

Vương Diệp nghe xong gật đầu không chút ý kiến.

Chương 856

Hai người họ liền bắt tay vào thao tác ngay tại đó.

Những người khác tuy cũng muốn qua giúp nhưng trước mắt họ đều có việc quan trọng phải làm.

Bàn Huy đã nói rõ chỗ này tạm thời an toàn.

Nếu nhất định phải đến chủ mộ thất, độ nguy hiểm sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Quan trọng nhất là ở chủ mộ thất đã có một con đại xà mai phục sẵn.

Con đại xà đó không phải thứ họ có thể đối phó, nghĩ đến đây, Bàn Huy chỉ hy vọng mọi người có thể bình tĩnh.

Trong tình thế bắt buộc, bọn họ chỉ có thể giải quyết vấn đề ở đây trước.

Hơn nữa Bàn Huy cũng nói, ở lại đây anh ta có thể tùy thời tìm lối ra cho mọi người.

Ít nhất cũng giữ được một đường sống để trở về.

Cho dù không báo được thù, nhưng rời khỏi đây trước, bàn bạc đối sách xong xuôi thì những khó khăn tiếp theo cũng sẽ giảm bớt.

Đây là đề nghị của Vương Diệp.

Vốn dĩ Triệu Dịch Vũ định cùng đám người kia chết chung tại đây, nhưng làm vậy chẳng đáng chút nào.

Lúc này mọi người ở lại đây, không ngừng kiểm tra hoàn cảnh xung quanh và độ thông gió.

Chuột xám bò qua trên đầu họ, ngay sau đó lại là những âm thanh kỳ quái vang lên.

Ánh mắt mọi người trở nên cực kỳ phức tạp, Triệu Dịch Vũ thậm chí đoán được thứ gì đang đến.

Anh ta vội vàng cầm lấy axit trên tay, bất ngờ tạt mạnh lên đỉnh đầu.

Khi làm việc này, trên mặt anh ta chỉ có sự kiên nghị.

Không lâu sau, Vương Diệp nghe thấy những âm thanh kỳ quái kia biến mất.

Triệu Dịch Vũ thì men theo bức tường trước mặt, chậm rãi đi về phía trước, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Lũ rắn này trời sinh nhạy cảm với axit, cho nên cách làm của anh ta gần như có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ.

Đám rắn kia sau khi chạm phải axit thì gần như đều đi đường vòng.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh rằng thời gian bọn họ có được và những thứ có thể trì hoãn sẽ ngày càng nhiều.

Bàn Huy thấy cách làm thông minh của Triệu Dịch Vũ liền giơ ngón tay cái lên khen ngợi, nhưng Triệu Dịch Vũ vẫn ngồi ở góc đó, không hề nghỉ ngơi.

Anh ta vẫn không ngừng chế tạo axit, bởi vì nếu muốn đi sâu hơn, họ bắt buộc phải nắm giữ nhiều vũ khí trong tay hơn.

Lúc này Bàn Huy nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp vỗ vai anh ta, mở miệng hỏi: "Anh có biết dùng cách nào để nhìn thấy bọn chúng không?" Theo lý mà nói, ngôi mộ này thiên kỳ bách quái, nếu Bàn Huy có tâm muốn thăm dò thì có lẽ sẽ thấy được tung tích đám người kia.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Huy lập tức gật đầu.

Sau đó, giữa mấy viên gạch hoa, Vương Diệp thấy một cái ống khói nhỏ hiện ra trước mặt.

Ống khói này trông thì nhỏ, nhưng khi Bàn Huy chui vào thì lại vừa khéo, hơn nữa không khí lưu thông, hoàn toàn không có vấn đề gì lớn.

Khi Bàn Huy định chui vào, Vương Diệp bỗng kéo tay anh ta lại.

Cảm giác có nguy hiểm lớn ẩn chứa bên trong.

Nghĩ đến những thứ sắp xảy ra, Vương Diệp không do dự nói với Bàn Huy: "Đợi một chút!" Ở thời điểm mấu chốt này, ai cũng không chắc Bàn Huy chui vào ống khói sẽ gặp phải thứ gì.

Hơn nữa Vương Diệp cũng nghi ngờ đám người kia đã sớm chuẩn bị đối phó, sẽ không cho họ cơ hội dư thừa.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ thì Bàn Huy lại nghiến chặt răng, kiên quyết muốn chui vào ống khói.

Thế nhưng khi anh ta vừa thò đầu vào, cả người liền chết sững tại chỗ.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một con rắn trắng cắn vào má anh ta.

Vương Diệp vội vàng chộp lấy con rắn, nhưng nó giống như một tàn ảnh, giây tiếp theo đã biến mất tăm, Vương Diệp ngay cả không khí cũng không chạm được.

Sắc mặt Bàn Huy khó coi không nói nên lời, anh ta nhìn Vương Diệp, há miệng, lắp bắp nói: "Lần này thật sự là hết cứu rồi." Giọng Bàn Huy tràn đầy vẻ tuyệt vọng (tư lộ - đường chết).

Anh ta hiểu rất rõ về các loại rắn này cũng như độc tố trên người chúng.

Cụ cố của anh ta khi dẫn người nhà đến mộ thất này đã giẫm phải tất cả các bãi mìn ở đây.

Rắn ở đây có vấn đề gì, họ đều biết rõ.

Con rắn toàn thân tuyết trắng kia, một khi bị nó cắn một cái, Bàn Huy ngoại trừ sống thêm được bảy ngày ra thì không còn cách nào khác.

Khi Bàn Huy nói ra những lời này, trên mặt lại không có quá nhiều biến động, ngược lại còn nhìn Vương Diệp, cười hì hì nói: "Sống được bảy ngày nghĩa là tôi sẽ có được chấn nhiếp lực của con rắn đó.

Nói cách khác, tiếp theo đi đến đâu, chỉ cần gặp bầy rắn, tôi đều có thể dọa chúng chạy mất dép!" Giọng Bàn Huy mang theo vài phần kích động.

Rõ ràng giây trước anh ta là người sợ chết nhất, nhưng hiện tại lại có thể nói ra những lời này.

Bàn Tử nhìn anh ta, trong mắt chỉ toàn vẻ kinh ngạc, không nói nên lời.

Vương Diệp thấy Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm như thế, bỗng đẩy tay hắn một cái, bảo: "Cậu đi xem chỗ khác có lối ra không." Vương Diệp sợ Bàn Tử sẽ nói những lời làm tổn thương Bàn Huy nên cố ý chi hắn đi.

Một mặt Bàn Tử là anh em tốt của mình, Vương Diệp không thể trừng phạt quá nặng.

Nhưng mặt khác, nếu không phải Bàn Huy lấy thân thử hiểm thì đâu có chuyện này xảy ra?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp chỉ đành để Bàn Tử rời đi.

Bàn Tử tên này mồm miệng vụng về chẳng biết nói gì cho hay.

Sau khi Bàn Tử đi, Vương Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Vợ Bàn Huy sau khi biết tình trạng của chồng thì khóc không thành tiếng.

Nhìn hai người họ đau khổ như vậy, ánh mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Vấn đề lần này e rằng phức tạp hơn họ tưởng tượng.

Triệu Dịch Vũ bỗng đẩy Vương Diệp ra.

Khi Vương Diệp đứng sang một bên, liền thấy Triệu Dịch Vũ không nghĩ ngợi gì tạt thẳng axit trong tay vào ống khói.

Ngay giây tiếp theo, một con rắn vằn (giao sắc xà) lăn lộn trước mặt họ, rõ ràng là đã trúng axit, bộ dạng thực sự thảm hại.

Sắc mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Bàn Huy nhìn bọn họ, mọi người nhịn không được nói: "Chúng ta cứ ở đây mãi cũng không phải cách, chi bằng tôi dẫn mọi người rời đi nhé.

Vừa hay tôi cũng có thể lên trên xem tình hình bên đó, dù sao thì cũng đã..." Anh ta đã bị con rắn trắng kia cắn một cái, nghĩa là độc tố trên người anh ta có thể giải độc của các loài rắn độc khác.

Nếu thực sự bị rắn độc tấn công, anh ta cũng không cần sợ hãi.

Huống chi đám rắn độc đó nhìn thấy anh ta e rằng đều sẽ bị chấn nhiếp.

Bàn Huy nhất quyết muốn làm việc này, Vương Diệp không cách nào khuyên can, chỉ đành gật đầu nhìn theo anh ta đi lên.

Nhưng khi nhìn Bàn Huy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ quái dị.

Tất cả những chuyện này liệu có phải đến quá đột ngột rồi không?

Anh ta không nghĩ đây là do Bàn Huy tỉ mỉ lên kế hoạch, ngược lại, những thứ này dường như đã được người khác ngầm thiết kế sẵn.

Khi họ gặp Bàn Huy, rắc rối cứ thế nối đuôi nhau kéo đến.

Lúc này, Bàn Huy từng chút một bò lên từ ống khói.

Khi anh ta nhìn rõ đại khái tình hình trên đỉnh đầu, cả người đều hoảng hốt.

Anh ta chỉ đành tăng tốc độ, đồng thời co rút xương cốt trên người lại từng chút một, rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Một cái chân của anh ta cũng không cẩn thận bị gãy xương.

Anh ta ngã xuống đất ôm chân, nhưng khi mọi người quan tâm hỏi han, Bàn Huy lại lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao cả.

Nhưng thực tế tình trạng cơ thể anh ta ra sao, có lẽ chỉ mình anh ta biết.

Lúc này Bàn Huy vội vàng kể lại vấn đề bên trên cho họ.

Lúc này Vương Diệp mới biết, hóa ra tình hình bên trên đã trở nên vô cùng nguy hiểm.

Quả nhiên kẻ thù của Triệu Dịch Vũ đã nắm giữ lũ rắn này và sai khiến chúng bán mạng, hơn nữa còn để chúng đi tìm bọn họ.

Tuy nhiên, kẻ đối thoại với những thứ này lại là một người kỳ lạ, Bàn Huy chưa từng nhìn thấy hắn.

Vấn đề bày ra trước mặt họ ngày càng nhiều.

Vương Diệp dường như cũng ý thức được, tiếp theo nếu không nghĩ cách giải quyết, tất cả mọi người có thể sẽ bỏ mạng tại đây.

Cho nên phương pháp duy nhất hiện tại là đi đến chủ mộ thất.

Chương 857

Sau khi có được sự chấn nhiếp, trong quá trình đụng độ và đàm phán trực diện với đám người kia, họ sẽ càng có thêm sự tự tin, chứ không phải như hiện tại cứ sợ đầu sợ đuôi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Diệp trở nên vô cùng sắc bén, vội nhìn Bàn Huy nói: "Mau dẫn chúng tôi đến chủ mộ thất, hiện tại không còn thời gian trì hoãn nữa rồi, cho dù gặp nguy hiểm cũng không sao." Triệu Dịch Vũ cũng gật đầu theo, trên tay anh ta cầm mấy cái bình, chia cho mỗi người một cái.

Vẻ mặt anh ta đầy nghiêm nghị, bên trong đều chứa axit, có thể cứu mạng họ vào lúc nguy cấp.

Nhìn Triệu Dịch Vũ đưa mấy thứ này, trong lòng mọi người càng khó tả, sự phức tạp trong nội tâm lúc này cứ như thể sắp đi vào chỗ chết vậy.

Nói không sợ chết là không thể nào, nhưng vào lúc này chẳng ai nói ra, họ cũng không dám tùy tiện lên tiếng vì sợ sẽ làm loạn suy nghĩ của mọi người.

Nhưng Bàn Tử nhìn cái bình nhỏ trước mặt, lại la toáng lên: "Cái này là sắp đi chết à?

Tôi không đi được không?" Bàn Tử cảm thấy mình ở lại chỗ này vẫn khá ổn, hơn nữa lúc nguy cấp có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này để đào tẩu, đây đối với hắn là một chuyện tốt hiếm có.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử liền không do dự tiến lên vỗ đầu hắn một cái. "Lúc nói với cậu chỗ này nguy hiểm thì cậu không để tâm, cậu vì cái gì mà mò vào đây?

Kết quả bây giờ bảo cậu đi làm chút chuyện nhỏ, cậu nói thế nào cũng không chịu!" Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ khinh bỉ và phỉ nhổ.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử cũng ngại phản bác, chỉ đành cúi đầu cười trừ hai tiếng.

Bàn Tử đành phải đi theo bọn họ, một đường tiến về phía trước.

Rút lui thì thực sự chẳng đáng mặt đàn ông, huống chi Bàn Tử còn chưa tìm thấy kim ngân châu báu trong này.

Tuy nghe Bàn Huy nói ở đây không có gì cả, trong lòng hắn vô cùng thất vọng và suy sụp, nhưng ai mà chắc được những thứ đó không được giấu ở chỗ khác?

Nếu đặt ở chỗ khác, Bàn Tử muốn lấy được chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Hắn ôm một bụng nhiệt huyết, cứ thế đi theo bên cạnh mọi người.

Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến, duy chỉ có Bàn Tử là chỉ nghĩ đến vàng bạc châu báu.

Bọn họ đi theo Bàn Huy, Bàn Huy cố gắng dẫn họ tránh né lũ rắn.

Vợ anh ta đứng bên cạnh, thấy sắc mặt chồng đã thay đổi.

Sau khi Bàn Huy hoàn toàn rơi vào trạng thái tử vong, anh ta còn có thể sống bảy ngày, nhưng trong bảy ngày này, anh ta sẽ vô cùng đau đớn.

Giờ đây Bàn Huy dẫn họ đi về phía trước, trong mắt cũng lộ ra vài phần điềm tĩnh.

Thấy vẻ lo lắng trong mắt vợ, anh ta không do dự nói: "Ít nhất trước khi chết cũng có thể làm một chuyện đáng giá, nếu không phải vì cô ấy, chúng ta đều không có tư cách đi làm đâu!" Giọng anh ta mang theo vài phần hưng phấn.

Nếu là lúc khác, có thể anh ta sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng tất cả những gì vợ nói, anh ta đều đã nghĩ thông suốt rồi.

Giờ nhìn Vương Diệp, anh ta vô cùng phấn khích gật đầu, sau đó lại tiếp tục dẫn đường.

Khi dẫn mọi người đi, nhờ độc tố trên người Bàn Huy nên không ít rắn đều bị dọa sợ mà chạy trốn sang chỗ khác.

Bàn Huy biết đám người kia đang tìm mình, nhưng họ không có cách nào và cũng không biết làm sao để phá giải cơ quan tiến vào chủ mộ thất.

Cho nên tiếp theo, họ chỉ sẽ bị kẹt ở chỗ đó.

Vì vậy cho đến hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất của Bàn Huy là dẫn mọi người tranh thủ từng giây từng phút đến chủ mộ thất.

Vì Bàn Huy hiểu rõ các cơ quan này nên mới là trợ thủ đắc lực nhất của họ.

Khi Bàn Huy dẫn họ đến chủ mộ thất, Vương Diệp nhìn thấy một chủ mộ thất có quy mô cực kỳ hoành tráng.

Nhưng bên cạnh lại có không ít rắn đang chậm rãi bò trên mặt đất.

Nhìn thấy lũ rắn này, mọi người sợ đến mức sắc mặt khó coi, Bàn Tử lại càng nhảy dựng lên.

Lúc này Bàn Tử giữ được bình tĩnh tuyệt đối không phải vì gan dạ hơn người, mà vì trong tay hắn đang cầm axit, đồng thời cũng đã phát động tấn công nhất định vào đám rắn.

Tuy lũ rắn chạy tứ tán, nhưng Triệu Dịch Vũ quay đầu lại nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn: "Anh có thể tiết kiệm chút không?

Số axit này vốn đã ít, giờ anh phung phí lên người lũ rắn này, ngộ nhỡ gặp rắc rối thì làm sao?" Lũ rắn này vốn không tấn công họ, vậy mà Bàn Tử lại có hành vi lỗ mãng như thế.

Triệu Dịch Vũ cằn nhằn khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi cũng đâu cố ý, tôi sợ mà!" Vương Diệp quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, bỗng chỉ vào chỗ đống rắn kia nói: "Trong đó hình như có thứ gì đang phản quang, sáng lấp lánh, cũng không biết có phải vàng bạc châu báu gì không, cậu có muốn qua xem thử?" Lời Vương Diệp còn chưa dứt, Bàn Tử đã vô cùng hưng phấn chạy qua.

Động tác chạy lon ton của Bàn Tử thật buồn cười, hơn nữa khi thấy lũ rắn, hắn cũng không dùng axit nữa.

Vì hắn biết vàng bạc châu báu mà gặp axit sẽ bị ăn mòn ngay lập tức, mang ra ngoài cũng chẳng còn giá trị.

Hắn chỉ đành cầm cái gậy trên tay, không ngừng gạt lũ rắn ra.

Khi gạt đám rắn ra, Bàn Tử nhìn thấy một bộ thi cốt xuất hiện trước mặt mình.

Hắn hét lên một tiếng, thầm nghĩ vàng bạc châu báu mà Vương Diệp nói căn bản không có ở chỗ này.

Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này thì bỗng nghĩ ra một điểm quan trọng nhất.

Đó là sự tồn tại của bộ thi cốt này liệu có phải đại biểu cho việc đã có người từng vào đây rồi không?

Cụ cố của Bàn Huy tuy dẫn người vào đông, nhưng họ đã nắm rõ mộ đạo nên sẽ không để thi cốt tổ tiên nằm lại chỗ này, chắc chắn sẽ tìm mọi cách mang ra an táng.

Cho nên thi cốt này có thể là người khác.

Sau khi đuổi hết rắn đi, Bàn Huy cũng thấy quần áo trên người cái xác trông hơi kỳ lạ, giống như nhân viên nghiên cứu.

Anh ta lần mò từng thứ trên người cái xác, không ngờ lại tìm được một sợi dây chuyền vàng.

Sờ sợi dây chuyền vàng nặng trịch, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn...

Nhưng khi hắn đang cười thì cảm thấy đầu đau điếng, như thể có thứ gì đó vừa đánh hắn một cái.

Hắn quay đầu lại nhìn, bốn phía chỉ có không khí.

Nhìn bộ thi cốt trước mặt, Bàn Tử bỗng cảm thấy hốc mắt trống rỗng của nó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bàn Tử sợ đến mức trợn ngược mắt, cả người suýt ngất đi, nhưng hắn lại cẩn thận sờ soạng trên người cái xác. "Vạn sự đại cát, ông đã chết rồi thì cứ để vãn bối xem thử trên người ông có thứ gì mang đi được không nhé.

Bụi về với bụi, đất về với đất, mấy thứ này tôi thu, tôi sẽ tìm chỗ an táng cho ông!" Bàn Tử vừa lục lọi hết các túi trên người cái xác, vừa nói lảm nhảm để tự trấn an bản thân.

Trong lúc lục lọi, hắn bỗng sờ thấy một vật khá cứng, cứ tưởng là đồ tốt gì, không ngờ lấy ra xem thì chỉ là một phong thư.

Phong thư này trông bình thường vô cùng.

Bàn Tử thậm chí chẳng muốn mở ra, nhưng sau khi lục soát hết cả người gã này, phát hiện chỉ có mỗi sợi dây chuyền vàng và phong thư, đầu Bàn Tử lại bắt đầu đau.

Khi hắn mở thư ra, Vương Diệp cũng đi tới, cầm lấy phong thư trên tay hắn.

Lúc này mới biết gã này quả nhiên là một nhân viên nghiên cứu, có điều đã bị lạc khỏi đại bộ đội.

Nói là lạc đường, chi bằng nói gã này chó ngáp phải ruồi mà mò được đến chủ mộ thất.

Còn những người bạn của gã, bao gồm cả các nhân viên nghiên cứu khác, vì đi sai hướng nên e rằng hiện tại đã chết cả rồi.

Nhìn bộ thi cốt này, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Anh quay đầu nhìn Bàn Huy.

Bàn Huy đã sớm biết về bộ thi cốt này nhưng không có tâm trí đâu mà nghiên cứu.

Dù sao bọn họ cũng là người rất coi trọng tập tục, nghĩa tử là nghĩa tận.

Nếu không thể an táng cho người chết mà lại tùy tiện đụng vào đồ vật trên người họ, thì đối với người chết là một sự bất tôn trọng cực lớn.

Nghe Bàn Huy nói xong, Vương Diệp cũng gật đầu, không tiếp tục nghi ngờ vấn đề ở đây nữa.

Khi Vương Diệp đọc xong bức thư mới biết sợi dây chuyền vàng này là gã để lại cho vợ mình, hơn nữa nhìn ngày tháng (lạc khoản) trên đó thì đã cách hiện tại nửa thế kỷ rồi.

Cũng không biết còn tìm được vợ gã không.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cầm sợi dây chuyền vàng đi thì lập tức hoảng hốt, nhìn chằm chằm Vương Diệp, sốt ruột nói: "Chúng ta an táng thi cốt cho hắn cũng cần phí tổn chứ bộ?

Huống chi sợi dây chuyền này tuy là hắn tặng vợ, nhưng giờ đã là... thời đại nào rồi, còn tìm được người sao?

Tìm được họ cũng chẳng cần sợi dây chuyền này đâu." Câu sau Bàn Tử không nói ra khỏi miệng, vì ánh mắt Vương Diệp nhìn hắn đã trở nên vô cùng hung dữ.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành cúi đầu, không dám nhìn thẳng Vương Diệp.

Thấy Bàn Tử cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn, Vương Diệp mới hài lòng cười cười.

Lúc này Vương Diệp cầm sợi dây chuyền vàng và bức thư, không do dự cất vào túi mình.

Tuy không chắc gã này đã gặp phải chuyện gì ở đây, nhưng đống đồ này đều là do Bàn Tử lôi ra, cho nên Vương Diệp có lý do giúp Bàn Tử giải quyết hậu quả.

Sau khi lật qua cái xác một lượt, phát hiện không còn gì khác, anh liền lấy từ trong balo ra một tấm vải lớn, trực tiếp đặt bộ thi cốt vào đó, gói ghém xong xuôi rồi nhét vào balo.

Làm như vậy tuy có chút bất kính nhưng đây là cách duy nhất của anh.

Vương Diệp và Bàn Tử đi lại một vòng quanh đây.

Chương 858

Họ phát hiện kiến trúc ở đây đa số đều lấy long phượng làm chủ thể, trên đó căn bản không thấy vấn đề gì khác.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ vẻ phức tạp, sau đó đi đến trước cỗ quan tài kia.

Đúng như dự liệu của anh, người nằm trong quan tài mặc trang phục hoàn toàn khác biệt với triều đại này.

Gã này có lẽ chính là tổ tiên của đám kẻ thù Triệu Dịch Vũ, cũng chính là vị "Cẩu Hoàng đế" năm xưa.

Nhìn Bàn Huy, Vương Diệp thử bảo Bàn Huy mang bộ thi cốt này ra ngoài, không ngờ Bàn Huy vội vàng kéo tay Vương Diệp.

Vì năm đó anh ta đã hứa với những người kia nên đã thiết lập cơ quan nghiêm mật ở đây, trừ phi Bàn Huy đổi ý, nếu không thì không thể nào mang cái xác này ra được.

Lúc này Bàn Huy cũng bắt đầu tháo dỡ từng cơ quan.

Trong quá trình tháo dỡ, anh ta ôm ngực, trên mặt chỉ toàn vẻ đau đớn.

Anh ta biết độc tố đang phát tác từng chút một trong cơ thể, đã không còn ai cho anh ta thêm thời gian để hòa hoãn nữa rồi.

Sắc mặt Bàn Huy khó coi, Vương Diệp nhìn thấy cũng có chút không đành lòng, nói: "Nếu anh thực sự khó chịu quá thì hay là để tôi làm cho.

Mấy cơ quan này tôi cũng biết một chút, anh bảo tôi thao tác ở đâu, tôi đều hiểu!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Huy lập tức gật đầu.

Nhưng Bàn Huy lại nhất quyết muốn Vương Diệp cõng mình, như vậy nếu gặp rắc rối, Bàn Huy còn có thể kịp thời giúp Vương Diệp giải quyết, chứ không phải cứ ngồi bên cạnh làm chỉ huy.

Cái vị trí chỉ huy này, anh ta làm không quen.

Trong lúc họ đang giải mã cơ quan, Bàn Tử cũng bắt đầu đi loanh quanh bốn phía, trên mặt mang theo vài phần tiếc nuối và thất vọng.

Chẳng lẽ nơi này thật sự không có chút vàng bạc châu báu nào sao?

Gã này thật sự keo kiệt đến thế à?

Chết rồi mà ngay cả một món đồ cũng không để lại.

Đây là cái mộ thất keo kiệt nhất mà hắn từng đi qua.

Bàn Tử thầm mắng chửi trong lòng, nhưng không ai biết suy nghĩ của hắn.

Thiên Chân (Hạo Thiên Chân) thấy động tác của Bàn Tử liền vội đi theo, định hù dọa hắn một chút. "Nhìn kìa, sau lưng anh có người!" Thiên Chân bất ngờ thốt lên câu đó.

Sau lưng Bàn Tử là một màn đêm đen kịt, có thứ gì ở đó hắn cũng không biết, Thiên Chân chỉ định hù Bàn Tử mà thôi.

Bàn Tử nghe vậy quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện một cái bóng đen khổng lồ, hắn sợ đến mức hét lên một tiếng chói tai.

Bàn Tử cũng bắt đầu vội vàng bỏ chạy.

Cái bóng đen trước mặt chính là một con rắn khổng lồ, cái đầu của nó to đến ba mét.

Bàn Tử chưa từng nghĩ mình sẽ nhìn thấy quái vật như vậy, thứ này sắp hóa rồng rồi còn gì.

Trong lúc thầm nghĩ, thấy Thiên Chân vẫn còn ngây ra tại chỗ, hắn liền kéo tay Thiên Chân giục: "Mau chạy theo tôi, đừng có đứng ngây ra đó nữa!" Nghe Bàn Tử nói, Thiên Chân cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng trên mặt lại lộ vẻ không tình nguyện. "Đó chỉ là bức tượng điêu khắc thôi, anh sợ cái gì?" Thiên Chân vừa nói vừa ôm bụng cười ha hả.

Bàn Tử nghe vậy mới phản ứng lại, hóa ra thứ trước mặt không phải rắn thật.

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm bức tượng, nhưng vừa rồi rõ ràng hắn thấy thứ đó cử động, sao có thể là tượng điêu khắc đơn giản như vậy được.

Thiên Chân như không sợ chết, đi đến trước bức tượng.

Cậu ta vừa nhìn chằm chằm bức tượng, vừa chỉ vào những hoa văn và lớp vảy trên người nó, cực kỳ cao hứng nói với Bàn Tử: "Anh nhìn xem những thứ này gia công tinh xảo thế kia, nghĩa là vàng bạc châu báu có thể đều nằm trong bụng nó đấy!" Thiên Chân cố ý dụ dỗ Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại không nói nên lời.

Nghe thấy vàng bạc châu báu mà hắn cũng không chủ động tiến lên.

Thấy Bàn Tử không mắc lừa, Thiên Chân lại đặt tay lên bụng bức tượng.

Vừa đặt tay vào, cậu ta bỗng cảm thấy trong tay nóng lên.

Giống như đây là một vật sống vậy.

Thiên Chân ngẩng đầu nhìn.

Một con mắt to hơn cả cái cửa đang dựng đứng đồng tử nhìn chằm chằm vào cậu ta.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Chân chợt nhớ ra, lúc nãy mình đi tới, con rắn này hình như không phải ở tư thế cúi đầu.

Bàn Tử đã sớm thấy con rắn đó cử động.

Thấy Thiên Chân không sợ chết như vậy, hắn chỉ đành vội vàng nhìn Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh.

Trương Khởi Linh đang chú ý đến Vương Diệp và Bàn Huy, nào dám nghĩ mình mới lơ là một chút, hai người kia lại gây ra chuyện lớn như vậy.

Nghe Bàn Tử nói xong, Trương Khởi Linh cũng hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện Thiên Chân thực sự bị con rắn kia nhắm vào.

Trương Khởi Linh hành động cực kỳ nhanh chóng, cứ thế lao tới mang Thiên Chân đi.

Thiên Chân cứng đờ tại chỗ, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Cậu ta thậm chí không nói nên lời, nếu không phải vì cậu ta còn trẻ mà đổi thành một ông già đứng ở đây, e rằng đã sớm bị hù chết rồi.

Thấy Trương Khởi Linh cứu mình, Thiên Chân nhịn không được ôm má, vẻ mặt đầy đau khổ nói: "Đều tại Bàn Tử, tên này hại chết tôi rồi, nếu không phải hắn lừa tôi đến đây, tôi sao lại gặp phải chuyện này chứ!" Nghe Hạo Thiên Chân càm ràm một hồi, Bàn Tử đứng ngây ra tại chỗ, hắn thậm chí không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Rõ ràng là Hạo Thiên Chân dọa hắn trước, hắn còn chưa trách móc gì cậu ta, thế mà bây giờ Hạo Thiên Chân lại quay ra trách ngược lại hắn.

“Cậu nói lý lẽ một chút đi được không, chuyện này rõ ràng là do cậu rước về mà!” Bàn Tử giọng điệu đầy bất mãn, nhưng Trương

Khởi Linh căn bản không quan tâm, anh ta trừng mắt nhìn Bàn Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Mau đi theo tôi, con rắn này không phải thứ chúng ta có thể chọc vào đâu.” Vương Diệp và những người khác vẫn đang phá giải cơ quan ở đằng kia, bọn họ lẽ ra nên thành thật ở yên bên này chứ không phải đi gây chuyện thị phi.

Trước mắt con rắn kia chưa có bất kỳ động tĩnh gì, nghĩa là bọn họ vẫn còn cơ hội.

Bàn Tử nghe thấy lời Trương Khởi Linh liền vội vàng chạy qua, nhưng khi ba người bọn họ đứng cùng một chỗ, Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy con rắn kia đang từ từ di chuyển cái bóng đen khổng lồ, cứ thế từ trong bóng tối trườn ra.

Nhìn thấy con rắn này bò trườn ngay trước mặt mình, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng cổ quái, nhưng anh vẫn giơ thanh Hắc Kim Cổ Đao lên, nghĩa bất dung từ đứng chắn trước mặt hai người, không hề chọn cách lùi bước.

Bàn Tử nhìn thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói với anh: “Anh đúng là đàn ông đích thực!” Lời khen này của Bàn Tử trực tiếp chọc cười Trương Khởi Linh (dù anh ít khi cười).

Trương Khởi Linh không để ý đến hắn mà thời khắc này chỉ chằm chằm nhìn vào con rắn trước mặt.

Đúng như anh dự đoán, con rắn đã phát động công kích mãnh liệt về phía anh.

Hơn nữa thanh đao của anh căn bản không phòng ngự nổi con đại xà này.

Sau khi ba người bọn họ bị con rắn hất văng, Vương Diệp nghe thấy động tĩnh truyền đến từ phía sau.

Quay đầu lại nhìn, Vương Diệp mới phát hiện cư nhiên có một con quái vật khổng lồ như vậy xuất hiện.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, lại cực kỳ sốt ruột thúc giục cậu mau chóng giải khai cơ quan trước mặt.

Chỉ cần giải xong cơ quan này, tiếp theo có thể mang thi thể đi.

Sự thúc giục của Bàn Huy (một đồng đội khác) khiến Vương Diệp vô cùng đau đầu, cậu chỉ đành tăng nhanh động tác trên tay, chờ đợi thời điểm cơ quan hoàn toàn được phá giải.

Con rắn kia vẫn đang truy đuổi nhóm Trương Khởi Linh, trên người bọn họ ít nhiều đều đã mang thương tích, mà con rắn cũng bị bọn họ dẫn dụ sang chỗ khác.

Trương Khởi Linh trong lòng hiểu rõ, giờ phút này nếu dẫn con rắn đến bên cạnh Vương Diệp thì chỉ làm liên lụy đến cậu ấy, chi bằng dẫn nó rời xa nơi này sớm một chút.

Vương Diệp sau khi giải quyết xong đống rắc rối, vội vàng rút trường đao của mình ra, lập tức đuổi theo.

Bàn Tử lúc này đã chạy không nổi nữa rồi.

Hắn nghĩ mãi không ra tại sao con rắn này cứ nhắm vào hắn, rõ ràng hắn và nhóm Trương Khởi Linh đã chia làm ba đường.

Thế nhưng hiện tại con rắn cứ bám riết lấy sau lưng hắn, chẳng lẽ vì hắn da dày thịt béo nên ăn ngon hơn sao?

Bàn Tử thực sự đã hết sức lực, con rắn này vừa đuổi theo vừa thỉnh thoảng phát động công kích, rất rõ ràng là đang coi hắn như đồ chơi, chưa nuốt chửng hắn ngay chỉ là để trêu đùa mà thôi.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, cảnh tượng trước mắt hắn đã không biết phải ứng phó thế nào.

Ngay khi con đại xà kia há cái miệng đầy máu, chuẩn bị nuốt chửng Bàn Tử, hắn bỗng thấy nó quay đầu lại thật nhanh.

Cư nhiên nó không tấn công hắn nữa, nhìn cái thân hình to lớn kia đang trườn đi nhanh chóng trước mặt, Bàn Tử sắc mặt tái mét, cũng không biết là vị hảo hán nào đang ra tay tương cứu.

Bàn Tử trong lòng đang suy nghĩ, đồng thời đặt mông ngồi phịch xuống đất, há miệng thở dốc, khó khăn lắm mới thoát được một kiếp.

Nhưng giọng nói của Vương Diệp lại vang lên bên tai: "Anh còn ngồi ở đó làm cái gì?

Còn không mau qua đây giúp tôi!" Nghe thấy tiếng Vương Diệp, Bàn Tử cũng phản ứng lại, nếu không phải Vương Diệp, có lẽ khoảnh khắc vừa rồi hắn đã không còn mạng sống.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng chạy về phía Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử mới thấy, Vương Diệp cầm thanh trường đao trong tay, lấy sức một người bắt đầu chiến đấu với con rắn kia.

Đầu rắn vô cùng to lớn, nhưng Vương Diệp lại không hề lui bước nửa phân.

Nhìn thấy dáng vẻ anh dũng này của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Giống như Vương Diệp, người không sợ chết, cái gì cũng dám thử, e rằng cũng chỉ có một mình cậu ta.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, vốn định giúp Vương Diệp, lại không ngờ con rắn tùy tiện quét đuôi một cái, Bàn Tử trực tiếp lăn lông lốc trên mặt đất.

Chương 859

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ vô dụng đó của hắn, lập tức xua tay bảo hắn đừng qua đây.

Nhưng Bàn Tử tên này có một đặc điểm kỳ lạ, đó là Vương Diệp càng ngăn cản, hắn lại càng muốn làm.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nghĩ cũng không nghĩ, liền gào to về phía cậu: “Tôi nói cho cậu biết, cậu muốn đuổi tôi đi là tuyệt đối không có khả năng đâu!” Sự chú ý của con rắn dồn cả lên người Vương Diệp, căn bản không thèm để ý đến Bàn Tử, ai ngờ Bàn Tử tên này người hung ác tâm lớn.

Hắn lấy ra axit sunfuric, cứ thế tạt thẳng lên người con rắn.

Axit này thực sự có tác dụng, hắn nhìn thấy lớp vảy giáp kiên cố kia trong nháy mắt bị nung chảy, thịt rắn trước mặt bị ăn mòn với tốc độ cực nhanh.

Bàn Tử nhịn không được muốn cười ha ha, trong lúc hắn đang cao hứng thì cũng thấy con rắn đột nhiên quay sang tấn công mình.

May mà tốc độ Vương Diệp đủ nhanh.

Lúc Bàn Tử được Vương Diệp kéo đi, hắn cũng thấy con rắn đớp một cú ngay chỗ hắn vừa đứng.

Bàn Tử cả người đều hoảng hốt, tuy vết thương hắn gây ra cho con rắn chỉ nhỏ bằng cái đinh, nhưng con rắn này lại hoàn toàn ghi thù hắn.

Bàn Tử ngoại trừ không ngừng chạy trốn ra thì cũng không còn cách nào khác.

Bàn Huy và Triệu Dịch Vũ nhìn cảnh này, bọn họ chỉ có thể trốn ở chỗ khác, lúc này mà lao ra giúp đỡ thì hoàn toàn là mất lý trí.

Bàn Huy trong lòng suy tính, ánh mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Con đại xà này phải hàng phục thế nào đây, hắn không biết, dù sao hắn và cụ cố của hắn ở đây lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua con rắn này.

Khi Bàn Huy nói những thông tin quan trọng này cho Vương Diệp, Vương Diệp gật đầu, không nói gì thêm.

Con rắn vẫn đang tấn công bọn họ, nhưng mục tiêu của nó đều dồn vào Bàn Tử.

Tốc độ và sự nhanh nhẹn của tên Béo này thực sự quá chậm, Vương Diệp chỉ có thể kéo theo Bàn Tử chạy thoát thân trong cơn mưa công kích.

Hai người bọn họ vừa né tránh, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần thống khổ, hắn suýt thì khóc, nhìn Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng cảm thán một câu: “Tôi đúng là một cái cục nợ, nếu không phải vì tôi, con rắn này đâu có nhắm vào chúng ta!” Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại dở khóc dở cười lắc đầu, nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi anh có nghe thấy âm thanh kỳ lạ gì không?” Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ mờ mịt.

Vương Diệp chỉ vào bụng con rắn, bảo Bàn Tử rằng bên trong có đồ tốt, tuyệt đối là không ít vàng bạc châu báu.

“Cậu chắc chắn trong cái thứ kia thực sự có tiền à?

Nhỡ nó lỡ miệng nuốt chửng tôi thì làm sao?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần khẩn trương và cẩn thận, hắn nhìn Vương Diệp, trong lòng cũng đang tính toán xem tên này có quỷ kế gì.

Nhưng Vương Diệp không trả lời trực tiếp mà nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ anh không muốn có một cơ hội phát tài sao?

Tôi thấy con rắn này có thể lớn đến mức này, nguyên nhân tuyệt đại bộ phận là do những thứ trong bụng nó.” Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Không thể không thừa nhận, từng câu từng chữ cậu nói ra đủ sức hấp dẫn người khác.

Bàn Tử lại càng sáng mắt lên, nhìn chằm chằm con rắn, nước miếng sắp chảy ra đến nơi rồi.

Nhưng con rắn lại tấn công bọn họ, Bàn Tử hết cách đành phải trốn sang chỗ khác, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Đồ bên trong phải lấy ra thế nào?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp nghe vậy liền cười, nói với hắn: “Đồ bên trong đương nhiên là tùy tiện cũng có thể lấy ra, anh nhìn cho kỹ đây!” Vương Diệp vừa nói vừa vung nắm đấm, cú đấm này đánh lên bụng rắn khiến con rắn nhảy dựng lên.

Giây tiếp theo, nó như phát điên không ngừng tấn công Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn cảnh này, cả người đều ngây ra, hắn chỉ hận không thể cầu xin Vương Diệp giơ cao đánh khẽ, tha cho hắn một mạng.

Ngay sau đó, hắn lại lắp bắp nói với Vương Diệp: “Lần này cậu có thể hay không tự mình lấy đồ bên trong ra, vừa hay cũng đỡ tốn thời gian công sức!” Bàn Tử vừa nói vừa cười cầu tài với Vương Diệp, nhưng lời này lại chọc cười Vương Diệp.

“Anh cảm thấy có khả năng đó sao?

Nếu không phải vì tôi không tìm được người giúp, tôi mới không để anh qua đây giúp một tay." Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nghe Vương Diệp nói vậy vội vàng bước ra, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Trương Khởi Linh vừa rồi bị thương, chân anh ta hiện tại đi đường còn khập khiễng.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, lại nhịn không được cười nói: "Anh bây giờ qua đây giúp tôi một việc, rất đơn giản, chỉ cần có thể lôi con rắn này ra, đồ bên trong toàn bộ là của anh!" Bàn Tử do dự mãi, nhìn Vương Diệp cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Tiền ngay trước mặt, hắn không thể bỏ qua.

Vương Diệp đưa cho hắn một sợi dây thừng, bảo Bàn Tử buộc thứ này vào cái cột lớn.

Nhưng Bàn Tử cần phải chạy qua chạy lại giữa con rắn và cái cột lớn, lại còn phải tránh né đòn tấn công của nó.

Không ngờ Vương Diệp lại giao cho nhiệm vụ độ khó cao như vậy, Bàn Tử mặt mày trắng bệch, nhìn Vương Diệp không nhịn được phản bác: "Sao cậu không đi làm chuyện này?

Giao cho tôi, tôi sao mà cáng đáng nổi?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng lời vừa nói ra, Vương Diệp cũng cầm lấy đầu dây bên kia, nhìn Bàn Tử nói: "Tôi đây không phải cũng đang giúp sao, hai chúng ta chạy từ hai hướng, đừng chạy cùng một hướng, nếu không sẽ tốn công vô ích!" Nghe Vương Diệp dặn dò, Bàn Tử lập tức gật đầu.

Vương Diệp cầm sợi dây thừng đi trước, chạy băng qua phía Bàn Tử.

Bàn Tử cũng vội vàng chạy về phía Vương Diệp.

Lúc này mọi người cũng bắt đầu thấy hai người bọn họ quấn chặt con rắn lại, nhưng con rắn kia xảo quyệt vô cùng, không dễ dàng như vậy.

Bàn Tử thấy mình lại thất bại, nhìn Vương Diệp, thần tình ảo não gào lên: “Tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp nghe vậy nhìn sợi dây trong tay, không do dự bắt đầu chạy: “Anh bây giờ đứng yên tại chỗ đừng động, đợi tôi trói được con rắn này rồi anh hãy chạy!” Bỏ lại câu nói đó, Bàn Tử lập tức đứng yên tại chỗ, nhưng khi con rắn tấn công về phía hắn, Bàn Tử buộc phải tránh đi.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, mọi chuyện căn bản không đơn giản như Vương Diệp nghĩ.

Bàn Tử bất đắc dĩ đành phải đích thân ra trận, hắn bắt đầu phối hợp với Vương Diệp, chứ không đợi Vương Diệp mở miệng mới bắt đầu thao tác.

Nhìn thấy dáng vẻ hết mình này của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh không nhịn được cảm thán một câu: “Ông trời của tôi ơi, cuối cùng cậu cũng không làm phế vật một lần, lần này cậu coi như giúp được không ít việc đấy!” Lời này của Hạo Thiên Chân nói ra chỉ khiến Bàn Tử đen mặt.

Bàn Tử nhíu mày nhìn cậu ta cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Không phải vì để sống sót thì cậu tưởng tôi sẽ làm à?...” Bàn Tử nói chưa hết câu liền đổi giọng, nhìn cậu ta vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi xưa nay chưa bao giờ là phế vật, tôi chỉ là chưa thể hiện thực lực trước mặt mọi người thôi, bây giờ các cậu nhìn cho kỹ đây!” Bàn Tử vừa nói vừa kéo sợi dây trong tay, hắn và Vương Diệp chạy qua chạy lại, nhảy qua nhảy lại, con rắn cứ đuổi theo bọn họ.

Nhưng Vương Diệp lại trói cả con rắn vào trên cột trụ.

Khi con rắn bị trói lại, Bàn Tử cũng vội vàng kéo sợi dây trong tay, không dám buông ra.

Đầu rắn cách bọn họ vẫn còn một khoảng không gian lớn.

Nhưng thực tế, đối phó với con rắn này vẫn vô cùng khó khăn.

Sắc mặt Bàn Tử dần trở nên khó coi, dường như hiểu rằng tiếp theo sẽ nguy hiểm trùng trùng.

Vương Diệp thì đi đến trước mặt con rắn, nhưng đầu rắn xác thực vô cùng tinh chuẩn tấn công về phía cậu, ngay cả đuôi rắn cũng co lại một chỗ.

Sợi dây thừng này nhìn qua cũng không chắc chắn lắm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nhịn không được nhắc nhở: “Tiếp theo làm thế nào?

Sợi dây này có cần gia cố thêm không, tôi sợ nó sẽ đứt.” Lo lắng của Bàn Tử không thừa, Vương Diệp nghĩ rồi quả quyết lấy ra một sợi dây khác, cùng Bàn Tử chạy qua chạy lại.

Nhưng con rắn cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể để mục đích của bọn họ thành công, đuôi rắn quật liên hồi vào hắn và Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử bị đuôi rắn quật trúng một cú, hắn ôm eo, vẻ mặt đau đớn quỳ rạp xuống đất.

Vương Diệp thấy vậy vội vàng đỡ hắn dậy.

“Ráng nhịn một chút đi, chúng ta sắp thành công rồi, tuyệt đối không thể thua!” Vương Diệp biết Bàn Tử đau đớn thế nào, lúc này cũng hy vọng Bàn Tử có thể kiên trì.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử lập tức nắm chặt nắm đấm.

Lúc này Bàn Tử cũng đi theo Vương Diệp, cầm sợi dây chạy qua chạy lại.

Tuy đuôi rắn vẫn không ngừng công kích bọn họ, nhưng Bàn Tử đã học khôn rồi, lúc này hắn biết phải tránh né thế nào, hơn nữa còn biết cách trêu chọc nó.

Bàn Tử cười ha ha khi thấy mình liên tiếp tránh được đòn tấn công, trừng mắt nhìn con rắn trước mặt, nhịn không được châm chọc một câu: "Thực lực của mày cũng chỉ đến thế mà thôi." Con rắn dường như hiểu được lời Bàn Tử, lập tức tức giận gầm lên một tiếng về phía hắn.

Bàn Tử nghe thấy âm thanh khàn khàn vang lên bên tai, trên mặt chỉ có vẻ khinh thường.

Nó đã luân lạc thành cá nằm trên thớt, sao còn dám huênh hoang như vậy.

Bàn Tử nhíu mày nhìn con rắn, trong mắt lóe lên vẻ đăm chiêu.

Con rắn lại mặc kệ tất cả, trực tiếp vùng vẫy kịch liệt.

Chỉ là dù nó vùng vẫy thế nào thì cuối cùng cũng là phí công.

Sợi dây thừng này là do một người bạn của Vương Diệp tặng, người đó lo Vương Diệp ở trong này gặp nguy hiểm nên đặc biệt đưa cho cậu sợi dây có độ ổn định cực cao, hơn nữa còn không sợ lửa.

Nó giống như vàng nhưng độ bền cực kỳ cường kính, trải qua cả trăm lần tôi luyện và thử nghiệm.

Cuối cùng phát hiện ra trừ khi bị một loại thiên thạch nào đó rơi trúng kích nát, còn lại không thứ gì có thể làm nó đứt được.

Điểm này cũng làm cho người bạn kia cực kỳ vui vẻ.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không ngờ món đồ tên kia tặng mình lúc này lại thực sự phát huy tác dụng quan trọng.

Nhìn cái đuôi rắn, Vương Diệp đưa Bàn Tử từng chút rời khỏi phạm vi tấn công của nó.

Cậu tin rằng con rắn sẽ không dễ dàng thoát khỏi lồng giam.

Lúc này Hạo Thiên Chân thấy hai người bọn họ quay lại, liền bước tới vỗ vai Bàn Tử, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Lần này đúng là đàn ông nha!” Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân khen ngợi, cũng có chút ngượng ngùng sờ mũi.

Thật ra hắn cũng không muốn nói cho mọi người biết hắn làm vậy là vì số tiền tài trong bụng con rắn.

Nếu nói ra, e rằng mọi người sẽ vì chuyện này mà có ý kiến với hắn.

Chương 860

Bàn Tử cười hì hì nhận lời khen thưởng.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm con rắn, trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

Không ngờ Hạo Thiên Chân lại có chút cấp thiết bổ sung một câu: “Cậu nói xem nó có đồng bọn khác không?

Nhỡ đồng bọn của nó kéo đến thì chúng ta làm thế nào?

Loại dây thừng này cậu còn sợi nào khác không?” Hạo Thiên Chân cũng nhìn ra sợi dây này không giống bình thường, nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy, nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu: “Lúc đó chỉ nghiên cứu ra được một sợi dây này thôi.” Vương Diệp bỏ lại câu đó rồi lại nhìn con đại xà, thầm nghĩ khả năng nó dẫn dụ đồng loại tới là không cao.

Lúc này Bàn Huy chỉ nhìn chằm chằm con đại xà mà thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hạo Thiên Chân cực kỳ nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, nó không thể dẫn đồng bọn tới đâu.

Loại rắn này não rất ngốc, nếu nó có thể dẫn đồng bọn tới thì nó đã không hành động đơn độc rồi.” Bàn Huy vừa nói vừa dẫn Vương Diệp đi chậm rãi quanh đây.

Lúc này Vương Diệp cũng cần cải biến cục diện phong thủy nơi này.

Cậu nhìn thấy tên Cẩu hoàng đế trong quan tài.

Cậu nhíu mày, trừng mắt nhìn tên Cẩu hoàng đế này, trong mắt lộ ra một tia phức tạp.

Trong hoán toán ngũ hành bát quái, có một môn tà môn nhất, cũng âm độc nhất, thường thường có thể hại người khi không kịp đề phòng.

Lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, trước khi động thủ cậu cũng trưng cầu ý kiến của hắn.

Nhưng Triệu Dịch Vũ thấy Vương Diệp như vậy, bỗng nhiên bước lên vỗ vai Vương Diệp nói: “Chi bằng chuyện này cứ giao cho tôi đi, cậu cũng không cần thiết phải nhúng tay vào ân oán của chúng tôi lần này.” Trên mặt Triệu Dịch Vũ mang theo vài phần nghiêm túc, con người hắn xưa nay mê tín, cũng tin vào mệnh số.

Nay nhìn Vương Diệp, hắn càng hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh một chút, nhường thứ này lại cho hắn, để hắn tự mình ứng phó.

Thấy thần thái trên mặt Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp suy nghĩ rồi cuối cùng gật đầu, không từ chối.

Từ chối Triệu Dịch Vũ cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng để Triệu Dịch Vũ làm theo ý nguyện của hắn.

Triệu Dịch Vũ đứng bên cạnh xác hoàng đế, bản thân hắn cũng biết ngũ hành hoán toán.

Không bao lâu sau, từng cái từng cái cơ quan xuất hiện trước mắt Vương Diệp.

Nhìn thủ pháp của Triệu Dịch Vũ, trong mắt cậu lộ ra một tia phức tạp.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân xem không hiểu, hai người bọn họ nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ sốt ruột truy hỏi, muốn từ đây nhìn thấu thiên cơ.

Chỉ tiếc là suy nghĩ đó của bọn họ thực sự quá ngây thơ.

Vương Diệp nhìn bọn họ, không chút lưu tình nói: “Có những thứ không phải các người có thể tiếp xúc, huống hồ loại đồ chơi này nếu các người chạm vào, chờ đợi các người e rằng chỉ có sự hủy diệt.” Vương Diệp mặt đầy vẻ bình tĩnh, khi lời này nói ra, những người khác tuy không muốn chấp nhận, nhưng nghĩ lại vẫn gật đầu tán đồng lời Vương Diệp.

Tuy nhiên bọn họ nhìn Vương Diệp, lại nhịn không được bổ sung một câu: “Mấy thứ này nếu thật sự khủng khiếp như cậu nói, vậy nếu chúng ta nắm được, có phải có thể tùy tiện đi báo thù không?

Ai đắc tội chúng ta, chúng ta cứ thế đi hãm hại hắn!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, vừa hay có thể giải quyết mấy mối thù hận trong lòng hắn.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại chỉ vào mặt Triệu Dịch Vũ nói: “Anh bị mù à?

Không thấy mặt hắn đã trở nên vô cùng khó coi rồi sao?” Khi lời này nói ra, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện quả thực là như vậy.

Vương Diệp nhìn bọn họ, đăm chiêu nói: “Tôi cũng không quản các người tin hay không tin tà, phản chính loại đồ vật tà môn quái dị nhất này một khi chạm vào, nghĩa là chính bản thân anh cũng sẽ bị liên lụy.” Vương Diệp mặt đầy vẻ bình tĩnh, đó chính là phản phệ trong truyền thuyết.

Nhưng loại phản phệ này thường đến quá chậm, có thể là đến lúc trung niên hoặc vãn niên mới phát sinh chứ không phải thể hiện ra ngay lập tức.

Huống hồ mấy thứ này phòng không xuể, bất kể bọn họ nghĩ ra cách gì đối phó, vào khoảnh khắc nó xảy ra, bọn họ ngoại trừ chết ra thì cũng không còn cách nào khác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần bất lực.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói với hắn: “Thù nhỏ hận vặt thì không cần thiết phải làm như vậy.

Nếu anh giống như Triệu Dịch Vũ, có thể đem tính mạng mình giao ra, anh có thể thử xem.” Vương Diệp mặt đầy vẻ bình thản, nhưng Bàn Tử nghe vậy lại vội vàng lắc đầu.

Tình huống xảy ra ở mộ tổ tuy khiến hắn cảm thấy phiền não, nhưng không đến mức dùng thủ đoạn này để đối phó.

Huống hồ loại chiêu thức 'giết địch một ngàn tự tổn tám trăm' này, Bàn Tử cũng không nhẫn tâm làm ra.

Hắn còn muốn sống thêm vài năm, sao có thể đi chơi loại đồ vật này?

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử lại nhìn Vương Diệp, cười hì hì nói: “Vậy chúng ta có nên đi xem con rắn kia không?

Nhỡ đâu những thứ trong bụng nó vì nó chết mà cũng bị thối rữa theo thì làm sao?!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cấp thiết, hắn vừa nói vừa ghé sát vào con đại xà.

Hắn cầm đèn pin soi vào, đồng thời thấy con rắn vẫn đang ngọ nguậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi: “Làm sao bây giờ?

Sao nó vẫn còn động đậy?” Giọng hắn đầy vẻ gấp gáp, dường như vô cùng sốt ruột muốn lấy được vàng bạc châu báu trong bụng rắn.

Vương Diệp nhìn chằm chằm con đại xà, trong lòng bỗng nhiên sinh ra lòng từ bi thương cảm.

Có thể lớn đến mức này, e rằng trong thời gian qua nó cũng gặp không ít gian nan, nếu Vương Diệp nói giết là giết, chỉ sợ đối với sinh mệnh này mà nói cũng là một hành vi bất tôn trọng.

Huống hồ Vương Diệp cũng không muốn vì chuyện này mà dây dưa vào ân oán.

Hơn nữa con rắn này cũng chưa gây ra thương tổn thực chất nào cho bọn họ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi cảm thấy không cần thiết phải đuổi cùng giết tận, chi bằng chúng ta thả nó đi đi." Khi lời này nói ra, Bàn Tử như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, hắn lập tức bật cười, sau đó trừng mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ không hiểu nói: "Cậu có nhầm không đấy?

Nếu cậu đã sớm nghĩ như vậy thì tại sao còn bắt tôi cùng cậu trói nó lại?

Cậu có biết tôi tốn bao nhiêu sức lực không hả?" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn, nhìn Vương Diệp, cả người hắn tâm trạng đều không tốt.

Hắn chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Giờ nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn chỉ có nỗi thất vọng nồng đậm.

Lúc này hắn cũng nhìn con rắn, thầm nghĩ con rắn lớn thế này quả thực không dễ dàng, nhưng ai cũng không dám chắc thả nó ra rồi nó có quay lại cắn bọn họ một miếng hay không.

Nhưng hiện tại, hắn thực sự không muốn thả con rắn này đi.

Bất kể Vương Diệp có từ bi vi hoài hay muốn làm chúa cứu thế, Bàn Tử đều không muốn làm theo.

Bởi vì hắn chỉ muốn tiền.

Nhưng sự kiên định trên mặt Vương Diệp lại không dung Bàn Tử từ chối.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Lần này là tôi lỗ mãng, lần sau ra ngoài tôi sẽ chuẩn bị cho anh chút đồ tốt, dù sao chỗ tôi cũng còn không ít vàng bạc châu báu, cũng thuận tiện đưa hết cho anh.” Vương Diệp mặt đầy vẻ bình tĩnh, khi lời này nói ra, Bàn Tử sáng mắt lên, sau đó lại gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại vội vàng bổ sung một câu: “Cậu cũng đừng coi tôi là loại người đó, tôi chỉ vì thấy việc cậu làm quá khiến người ta phiền não nên mới đưa ra yêu cầu như vậy thôi.” Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm túc, khi hắn nói ra lời này, Vương Diệp cười hì hì gật đầu, nhìn qua thì có vẻ tán đồng lời Bàn Tử.

Nhưng sự thật Bàn Tử là loại người nào, Vương Diệp sớm đã rõ như ban ngày.

Mà Vương Diệp cũng lười so đo quá nhiều với Bàn Tử, mọi người đều là anh em, so đo mấy thứ này căn bản không cần thiết.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nhịn không được nói: “Anh tiếp theo vẫn là nên giúp tôi cởi dây trói ra đi, có điều trước khi cởi trói, tôi có thể cần đối thoại với nó.” Vương Diệp còn nhớ mình từng nắm giữ một kỹ năng, đó là giao lưu với một số động vật có trí khôn.

Nay nhìn con đại xà này, Vương Diệp cũng thử đối thoại với nó.

“Ngươi là ai?” “Khè khè...!” Đối phương có thể cho cậu không gì khác ngoài phản ứng như vậy.

Sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi, thầm nghĩ con đại xà này e rằng là ngu thật.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, Bàn Tử lại nhịn không được nói: "Sao rồi?

Nó có trả lời cậu không, hay là nó căn bản không biết nói chuyện?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn và kích động.

Nghe Bàn Tử nói vậy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp, cậu không biết nên trả lời thế nào.

Cậu nhìn chằm chằm con đại xà trước mặt, lại thử mở miệng: "Nói cho ta một câu xem nào." Đại xà vẫn không thèm để ý đến cậu.

Lúc này Vương Diệp nhìn dây thừng trên người nó, nghĩ nghĩ rồi dứt khoát cởi ra, ngay sau đó lại nhìn con đại xà, kéo Bàn Tử từng bước lùi lại phía sau.

Hai người bọn họ vừa lùi lại, đại xà nhìn hai người bỗng quay đầu lại, nhưng lại không tấn công bọn họ.

Đây là điểm Vương Diệp nghĩ mãi không ra.

Đại xà từng chút trườn tới.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, hoặc là vì nó có thể hiểu lời cậu nói, lại vội vàng mở miệng nói với nó: "Được rồi, ở yên đó đừng qua đây, ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng ta không muốn ngươi qua đây!" Vương Diệp mặt đầy nghiêm túc, không ngờ khi nói ra lời này, con đại xà kia thật sự đứng im tại chỗ.

Lúc này Vương Diệp và Bàn Tử đều cười lên, Bàn Tử càng là vỗ vai Vương Diệp, mặt đầy sùng bái nói: "Người anh em tốt của tôi, cậu thực sự là quá tài, con rắn này thật sự nghe lời cậu, cái này cũng quá lợi hại rồi!" Giọng Bàn Tử tràn đầy hưng phấn, nhìn thấy dáng vẻ này của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cười.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại nói với hắn: "Tuy tôi không tệ, nhưng con rắn này cũng không biết có thật sự không tấn công chúng ta hay không, tôi vẫn là để nó đi đi!" Bàn Tử nghe xong không có ý kiến gì.

Lúc này Vương Diệp nhìn con đại xà lại giao lưu một hồi, cậu bảo con đại xà trực tiếp rời đi.

Nhưng đại xà không rời đi, ngược lại cứ ở lì chỗ đó.

Vương Diệp nói chuyện với nó cả buổi, tên này đều không có bất kỳ động tĩnh gì, cũng khiến Vương Diệp có chút phiền não.

Nghĩ nghĩ, Vương Diệp trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Cậu không tiếp tục để ý đến con rắn nữa.

Tên này căn bản không coi lời cậu nói ra gì.

Lúc này Vương Diệp cũng quay lại bên cạnh Triệu Dịch Vũ, nhìn hắn, có chút sốt ruột hỏi: “Sao rồi, anh đều đã bố trí xong chưa?” Triệu Dịch Vũ gật đầu, nhưng điều khiến Triệu Dịch Vũ không ngờ tới là cánh cửa lớn trước mặt bỗng nhiên bị người mở ra, hàn khí ập vào mặt.

Con đại xà cũng nhanh chóng trườn đến trước mặt nhóm Vương Diệp.

Chương 861

Vương Diệp nhìn con đại xà, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Chỉ thấy một đoàn người hạo hạo đãng đãng đi vào, trên mặt bọn họ mang theo vài phần hưng phấn.

“Tôi đã sớm nói rồi, nơi này chỉ có chúng tôi mới có thể làm chủ, lũ dã nhân các người ở đây làm cái gì?” Bàn Huy nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, trong nháy mắt tức giận nghiến chặt hàm răng trừng mắt nhìn đối phương, nghĩ cũng không nghĩ mở miệng nói: “Lũ khốn kiếp chúng mày, lúc đó tao lẽ ra nên giết chúng mày, chứ không phải thu lưu chúng mày!” Giọng Bàn Huy tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nhưng đối phương nghe Bàn Tử nói vậy, lại đảo mắt xem thường đầy buồn cười, chằm chằm nhìn Bàn Tử đăm chiêu rồi mở miệng phủ nhận: “Tao cảm thấy cho dù lúc đó mày có đuổi cùng giết tận, cũng chưa chắc đã bắt được bọn tao!” Gã ta nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc, khiến Bàn Tử tức đến mức trợn tròn mắt.

Trong khoảnh khắc này, cậu ta chẳng thể thốt nên lời nào.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy vô số con rắn trắng đi theo bên cạnh bọn chúng.

Những con rắn trắng này có thể hình cực kỳ nhỏ, hơn nữa khi bọn chúng tiến vào, Vương Diệp cũng nhận thấy số lượng của chúng cực kỳ đông đảo.

Vương Diệp nhíu mày nhìn chằm chằm đám rắn này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đối phương thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được cười hì hì nói: “Bọn tao chuyến này tới đây cũng không phải muốn ra tay với mấy người vô tội kia.

Nếu tụi mày biết điều thì mau tránh ra cho tao, đừng có ở đây cản đường!” Bọn chúng chỉ muốn ra tay với Triệu Dịch Vũ.

Thế nhưng Vương Diệp nghe vậy lại buồn cười hỏi ngược lại: “Mày cảm thấy có khả năng đó sao?

Tao đã đi theo anh ta suốt một đường đến tận đây, còn có thể để cho bọn mày có cơ hội thừa nước đục thả câu à?” Vương Diệp nhìn bọn chúng, vẻ mặt đầy trào phúng khi nói ra những lời này.

Triệu Dịch Vũ nhìn thấy dáng vẻ kiên định bất di của Vương Diệp, tâm trạng cũng trở nên cực kỳ vi diệu.

Anh ta há miệng nhìn Vương Diệp, vốn dĩ còn có lời muốn nói, nhưng giờ phút này đều nuốt ngược trở lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Vũ, lại ghé sát vào tai anh ta, hạ thấp giọng nói: “Anh bây giờ mau đi giải quyết nốt mấy cái cơ quan chưa bố trí xong đi, tôi hiện tại còn có thể cầm chân đám người này thêm một lúc!” Để lại câu nói đó, mắt Triệu Dịch Vũ đã đỏ hoe, nhưng anh ta vẫn vội vàng gật đầu.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Vũ nhanh chóng rời đi, tâm trạng trở nên vô cùng cổ quái.

Cậu không nhịn được khẽ thở dài, đám rắn trắng trước mặt này mới là thứ khó đối phó nhất.

Bởi vì chính những con rắn trắng này là thứ khiến Bàn Tử chỉ còn bảy ngày tuổi thọ để sống sót.

Vương Diệp bắt đầu ra tay giải quyết đám rắn trắng.

Nhưng số lượng của chúng thực sự quá lớn, hơn nữa những kẻ kia thấy Vương Diệp như vậy cũng không nhịn được cười ha hả: “Mày đừng có ở đó phí công vô ích, mày giết được một con chứ không giết được một trăm con đâu!” Giọng điệu của bọn chúng mang theo vài phần hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn hỏi ngược lại: “Có liên quan gì đến bọn mày sao?

Đến lượt bọn mày ở đây nói nhảm à?” Giọng điệu Vương Diệp vẫn ngông cuồng như mọi khi.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, rõ ràng trong lòng đã sợ hãi, nhưng nghĩ ngợi một chút vẫn quả quyết đứng cùng một chỗ với Vương Diệp.

Nếu sợ hãi trước mấy kẻ tiểu nhân này, thì Bàn gia sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thời gian qua, Bàn Tử và Vương Diệp vào sinh ra tử, không biết đã trải qua bao nhiêu khổ nạn, giờ sao có thể để mấy kẻ này vào mắt.

Nhìn đám người kia, trong mắt Bàn Tử chỉ có một mảng khinh bỉ.

Không đợi đám kia phản ứng lại, Bàn Tử lại cười hì hì nói: “Mau thả thêm nhiều rắn trắng ra chút nữa đi, mấy thứ này còn chưa đủ cho ông đây làm mồi nhắm rượu đâu!” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần khiêu khích.

Cho dù có thua, cậu ta cũng không muốn thua mà mất hết tôn nghiêm và mặt mũi.

Dù sao cũng còn bảy ngày để sống.

Một khi bị cắn, cậu ta cũng có thể dùng bảy ngày này để làm những việc mình không dám làm.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên mở miệng bổ sung: “Nếu bị cắn, trong bảy ngày này cậu có thể giúp tôi làm một chuyện không?” Vương Diệp nghe vậy gần như không cần suy nghĩ liền gật đầu.

Thấy Vương Diệp đồng ý, Bàn Tử càng thêm cao hứng cười ha hả.

Lúc này Bàn Tử vừa ứng phó với đám rắn, vừa thủ khởi đao lạc chém giết.

Hạo Thiên Chân vì không biết võ công nên chỉ có thể đứng sau lưng bọn họ, nhìn cảnh tượng này.

Bàn Tử và Trương Khởi Linh giống như phát điên, cả hai đều giết đỏ cả mắt.

Trương Khởi Linh đối với đám rắn độc này có khả năng miễn dịch rõ rệt.

Bàn Tử vì bản thân chỉ còn bảy ngày để sống, cho dù bị đám rắn này cắn chi chít, cậu ta cũng chẳng hề sợ hãi, gầm lên một tiếng rồi trực tiếp xé xác bọn chúng làm hai đoạn.

Vợ hắn đứng phía sau nhìn cảnh này, trong lòng cực kỳ không đành lòng, cô ấy ôm ngực, trên mặt chỉ toàn vẻ bi thống.

Nói thật, chẳng ai muốn nhìn thấy tình huống như vậy xảy ra.

Trong khi sắc mặt cô ấy khó coi, Bàn Tử lại càng đánh càng hăng, giải quyết hết đàn rắn này lại đến đàn rắn khác.

Đám kẻ địch kia chỉ mải nhìn bọn họ ra tay, ngay cả Triệu Dịch Vũ đang làm gì bọn chúng cũng không chú ý.

Đợi đến khi Triệu Dịch Vũ bố trí xong tất cả trận pháp, không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên vô cùng cổ quái.

Gió thê lương từng chút một thổi tới.

Đám rắn trắng nhanh chóng rời đi.

Vương Diệp quay đầu nhìn lại, cứ tưởng Triệu Dịch Vũ đã chuẩn bị xong xuôi, nào ngờ lại thấy Triệu Dịch Vũ tay cầm một thanh đại kiếm, đứng trên quan tài của Cẩu Hoàng Đế.

Thấy bộ dạng này của anh ta, Vương Diệp vội vàng hỏi: "Hiện tại cảm giác thế nào?

Đều đã làm xong rồi sao?" Triệu Dịch Vũ không đáp lại Vương Diệp, anh ta đứng trên nắp quan tài như một bức tượng điêu khắc.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Triệu Dịch Vũ, sau đó vẻ mặt sốt ruột nói: "Sao thế hả, mau nói một câu trả lời tôi đi, đừng có ở đó giả câm giả điếc!" Giọng Vương Diệp đầy vẻ lo lắng, nhưng Bàn Tử nhìn cảnh trước mắt lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Cậu cũng đừng quá nóng vội, tôi cảm thấy sau khi anh ta làm xong những thứ này, bị phản phệ có khả năng chính là phải trấn thủ vùng đất này." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bình tĩnh.

Vương Diệp nghe xong, quả quyết gật đầu tán đồng lời Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm đám người trước mặt.

Bọn chúng căn bản không ngờ Triệu Dịch Vũ đã bố trí xong trận pháp ở đây, vô cùng cấp bách lao tới muốn phá hoại.

Thấy vẻ mặt sốt ruột của bọn chúng, Vương Diệp cười ha hả, nhìn bọn chúng không ngừng công kích vào trận pháp kia.

Nhưng khi bọn chúng còn chưa kịp động thủ, người đàn ông bên cạnh đã lên tiếng: "Đừng chạm vào, loại cơ quan này rút dây động rừng đấy!" Giọng gã đàn ông tràn đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nghe vậy liền nhíu mày, nhìn gã đăm chiêu rồi nói: "Vậy sao?

Nếu đúng là như thế thì các người cứ từ từ mà xử lý nhé, dù sao báo đáp mà các người dành cho Triệu Dịch Vũ cũng là như thế này mà!” Giọng Vương Diệp mang theo sự hưng phấn nồng đậm.

Thực ra đám người này từ rất sớm đã phá giải được những cơ quan và lồng giam mà Bàn Tử thiết lập cho bọn chúng.

Lúc đầu bọn chúng chọn cách nhẫn nhịn Bàn Tử, chỉ là vì không muốn Bàn Tử liên kết với những kẻ bên ngoài.

Nhìn thì có vẻ như bị Bàn Tử áp chế, nhưng sự thật căn bản không phải như vậy, thậm chí không giống như những gì họ nghĩ.

Bàn Tử thấy vẻ mặt phẫn nộ của bọn chúng, lại nhìn Triệu Dịch Vũ đã biến thành tượng điêu khắc, tâm trạng trở nên cực kỳ phức tạp.

Trong khoảnh khắc này, cậu ta không nói nên lời.

Vương Diệp cũng không nói gì.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vốn định mở miệng đàm phán điều kiện với bọn chúng, nhưng không ngờ Vương Diệp lắc đầu.

Thần tình trên mặt cậu ấy không phải là giả, Bàn Tử nghĩ nghĩ rồi quả quyết chọn cách ngậm miệng, giả vờ không nói câu nào.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, tâm trạng cả hai đều trở nên cực kỳ trầm trọng.

Lúc này mọi người nhìn những thứ trước mặt, ai nấy đều phẫn nộ gào lên: “Phải làm sao giải quyết mấy thứ này?

Các người muốn thế nào mới chịu buông tha cho chúng tôi?” Vương Diệp nghe tiếng bọn chúng vang lên bên tai, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười: “Muốn giải quyết tất cả chuyện này, các người trước tiên hãy phá giải cơ quan đằng kia đi, chúng tôi muốn chỉ đơn giản có vậy.” Vương Diệp chậm rãi trả lời câu hỏi của bọn chúng.

Đám người kia đương nhiên hiểu ý Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp đối mắt với bọn chúng, trên mặt lộ ra vài phần bình tĩnh.

Khi điều kiện này được đưa ra, đối với những người kia mà nói, đó là một việc dễ như trở bàn tay.

Vương Diệp nhìn đám người đó, vẻ mặt đầy thản nhiên.

Đợi bọn chúng phản ứng lại, Vương Diệp cười hì hì nói: "Còn một điểm nữa tôi chưa nhắc nhở các người, đó là cái cơ quan này có tính thời hạn nhất định." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt lộ ra cảm xúc quái dị: "Nói cách khác, nếu trong vòng một năm các người không giải quyết xong, nơi này sẽ bị san phẳng, mà các người cũng sẽ rơi vào tình cảnh giống như bọn họ!" Khi những lời này thốt ra, sắc mặt đám người kia đều trở nên vô cùng khó coi.

Sở dĩ Triệu Dịch Vũ biến thành tượng đá, cứ mãi ở trên quan tài, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là do anh ta đã dùng trận pháp ác độc như vậy.

Nhưng về chuyện này, Vương Diệp không đưa ra thêm bình luận gì khác.

Đám người kia nghe xong, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Bọn chúng nhìn Vương Diệp rồi lại nhìn Triệu Dịch Vũ, trong mắt lóe lên vẻ quái dị.

Bọn chúng không nhịn được khẽ thở dài, vào giờ phút này dường như không tìm được cách giải quyết nào khác.

"Vậy chúng tôi bây giờ đi phá giải cơ quan đằng kia, nhưng ân oán thế đại của chúng ta, chẳng lẽ cứ thế mà giải quyết sao?" Bọn chúng căn bản không cam lòng, hơn nữa bọn chúng hiếp đáp Triệu Dịch Vũ đã lâu, sao có thể cam tâm nhìn đám người Triệu Dịch Vũ uy hiếp mình.

Thấy vẻ mặt không phục của bọn chúng, Vương Diệp như nghe được chuyện cười tày đình, nhìn chằm chằm bọn chúng, bình thản nói: “Tùy các người, chuyện này thích xử lý thế nào thì xử lý.” Vương Diệp vừa nói vừa quay đầu rời đi, nhìn con rắn lớn bên cạnh.

Con rắn lớn này từ đầu đến cuối không có tác dụng then chốt gì, nhưng lúc Vương Diệp nhìn nó, lại mở miệng nói: “Đưa tao ra ngoài!” Điều khiến người ta không ngờ tới là con rắn lớn kia lại thực sự nghe hiểu ý Vương Diệp.

Hơn nữa nó còn quả quyết nằm rạp xuống đất.

Khi Vương Diệp leo lên cũng kéo cả đám Bàn Tử lên theo.

Chương 862

Bàn Tử có chút không cam lòng, vì cậu ta chưa từng nghĩ đám người kia lại lợi dụng mình, nhưng ở lại chỗ này bị bọn chúng bắt làm con tin uy hiếp Vương Diệp cũng không tốt, liền quả quyết chọn leo lên.

Cậu ta mang theo vợ mình.

Vương Diệp chỉ vỗ vỗ vào lưng rắn, để nó đưa mình rời đi.

Điều khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất ngờ là con rắn này thực sự nghe hiểu tiếng người, dù cái não trông có vẻ đần độn.

Vương Diệp thầm cảm thán trong lòng.

Mọi người nhìn con rắn mang theo nhóm Vương Diệp hạo hạo đãng đãng rời đi.

Tuy bọn họ không mang Triệu Dịch Vũ đi, nhưng Triệu Dịch Vũ vẫn luôn trấn áp ở đây.

Thuật toán của những cơ quan này thực ra cũng tương đương với cơ quan trong mộ huyệt.

Vậy thì hiện tại có thể thấy được bố cục tổng thể cũng như hạt nhân là Triệu Dịch Vũ, nhưng bọn chúng không dám manh động.

Một khi động vào Triệu Dịch Vũ, tiếp theo không chừng sẽ thực sự phải chết một bộ phận người.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Khi Vương Diệp và con rắn lớn rời khỏi đây, cậu cũng thấy một lối đi hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt mình.

Con rắn bò chưa được bao lâu thì đã dừng lại, sau đó cúi đầu xuống, hiển nhiên là để đám Vương Diệp xuống.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải đưa mọi người xuống.

Nhưng Vương Diệp cũng nhìn thấy đây cư nhiên là một cửa đường ray đã bị sập, trông có vẻ như đã bị bỏ hoang từ lâu.

Cậu nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia phức tạp, nhìn chằm chằm nơi này mà không nói nên lời.

Có lẽ vì vùng đất ngập nước ở đây quá nhiều, nên kế hoạch xây dựng đã bị đình trệ trong một thời gian dài.

Tuy nhiên, cho dù bọn họ có thu dọn lại, bắt đầu xây dựng tiếp thì việc tìm được ngôi mộ kia vẫn rất khó khăn.

Hơn nữa nơi này hoàn toàn không thích hợp để tiếp tục xây dựng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nó bị bỏ hoang lâu như vậy.

Vương Diệp vội vàng đưa bọn họ rời đi.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được kéo tay Vương Diệp hỏi: “Tiếp theo chúng ta nên đi đâu?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần khẩn trương.

Vương Diệp nghe vậy lại cười cười đầy bất cần: “Đương nhiên là đi thẳng về phía trước.

Anh yên tâm, nếu bọn chúng thực sự muốn giải quyết chuyện của Triệu Dịch Vũ thì sẽ tìm đến chúng ta, không cần chúng ta đi tìm bọn chúng!” Thấy sự tự tin và bình tĩnh trên mặt Vương Diệp, Bàn Tử bỗng nhiên cười lên, nhưng lại vội vàng bổ sung: “Còn nhớ chuyện cậu đã đồng ý với tôi không?” Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Đương nhiên nhớ, chẳng phải là giúp anh xây mộ tổ sao?” Nhưng Bàn Tử nghe xong lại ủ rũ nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút phiền não nói: “Không phải thế, lúc đó chúng ta đã nói rõ rồi, là cho tôi vô số kim ngân châu báu.” Mấy thứ này đều là bồi thường.

Lúc đó Vương Diệp thề thốt nói ra những lời ấy, Bàn Tử đến giờ vẫn nhớ rõ mồn một.

Nhưng khi Bàn Tử nói ra những lời này lại chọc cười Vương Diệp: “Anh cảm thấy người anh đang sờ sờ ở đây, tại sao tôi phải bồi thường cho anh?

Cứ như thể anh đang sống mà tôi phải đốt giấy vàng cho anh vậy?” Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mất kiên nhẫn hỏi ngược lại.

Cậu đương nhiên biết tên Bàn Tử này trong lòng đang tính toán cái gì.

Câu nói này khiến Bàn Tử cứng họng không nói nên lời, bất đắc dĩ đành gật đầu: “Thực ra cậu đốt trước cho tôi một ít cũng không sao đâu...” Bàn Tử vẫn mặt dày, nhưng mặt dày cũng vô dụng.

Vương Diệp căn bản không ăn cái chiêu này của cậu ta.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Vương Diệp lại cười nói: “Đã là chuyện bên phía Triệu Dịch Vũ chưa giải quyết xong, vậy chúng ta đi đến chỗ mộ tổ nhà anh trước đi, thuận tiện xem bên đó tình hình thế nào.” Tổ mộ xảy ra chuyện, đây chính là chuyện tày trời.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy cũng hoàn hồn, vội vàng gật đầu.

Nhưng nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, cậu ta lại có chút chột dạ nói: “Hai người các cậu phải nhớ kỹ cho tôi, đến chỗ đó không được nhìn lung tung, không được nói lung tung, chuyện này cũng phải bảo mật, không được để lộ ra ngoài!” Lời này của Bàn Tử chọc cười hai người kia, bọn họ vội vàng gật đầu.

Dùng đầu ngón chân cũng biết tại sao Bàn Tử lại nói thế, chẳng qua là lo lắng mình sẽ bị mất mặt, sợ người khác chế giễu.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân bỗng nhiên vỗ vai Bàn Tử an ủi: "Thực ra anh cũng không cần để ý mấy thứ này, dù sao mộ tổ bị người ta đào cũng không phải điều chúng ta muốn thấy, hơn nữa sau khi chúng ta tóm được tên trộm đứng sau màn, đối với anh mà nói cũng là..." Lời an ủi của Hạo Thiên Chân căn bản chẳng có tác dụng gì, trái lại còn chọc giận Bàn Tử.

Bàn Tử nhảy dựng lên nhìn chằm chằm cậu ta, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn quát: "Cậu ngậm miệng cho tôi!" Thấy bộ dạng phẫn nộ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cười ha hả, không nói thêm gì nữa mà quay đầu nhìn mọi người nói: "Chúng ta mau xuất phát thôi." Trương Khởi Linh lập tức gật đầu, Vương Diệp cũng dẫn Bàn Tử rời khỏi khu vực trước mặt.

Vì cứ đi thẳng theo phế tích này ra ngoài, chẳng bao lâu sau đã thấy khói bếp nơi thôn dã.

Điều đó có nghĩa là nơi này vẫn có người sinh sống chứ không phải hoang vu không bóng người.

Chỉ là khi họ nhìn từ hướng khác thì thấy không có người ở.

Bọn họ tìm được một chiếc xe bò trong thôn, ngồi nhờ xe rời khỏi nơi này.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần sầu não, cúi gằm mặt xuống.

Thực ra chuyện mộ tổ bị đào cậu ta đã giải quyết mấy lần, nhưng đám người kia dường như cố tình đối đầu với cậu ta vậy.

Bất kể Bàn Tử làm thế nào, chuyện này cũng không giải quyết được.

Hơn nữa thái độ của những người kia đối với cậu ta cực kỳ tồi tệ.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì mộ tổ bị trộm không chỉ liên quan đến Bàn Tử mà còn liên quan đến thể diện của cả gia tộc.

Những người kia cũng biết Bàn Tử vẫn chưa rửa tay gác kiếm, cho nên thái độ đối với Bàn Tử trở nên đặc biệt nghiêm khắc.

Cho dù còn có người khác cũng chưa rửa tay gác kiếm, nhưng Bàn Tử là kẻ lăn lộn tệ hại nhất trong số bọn họ.

Những người khác ít nhất cũng kiếm được chút lợi lộc, còn tên Bàn Tử này gần như lần nào xuống mộ cũng tay trắng trở về.

Điều này khiến những người trong thôn, bao gồm cả các bậc bề trên, cực kỳ ghét bỏ cậu ta.

Hơn nữa vì Bàn Tử là người khác họ, nên bọn họ căn bản coi thường cậu ta.

Ngay từ đầu, khi Bàn Tử muốn bước vào từ đường, những người kia đều không cho phép, vì họ cảm thấy Bàn Tử không xứng.

Lúc này bọn họ thực sự hết cách rồi nên mới triệu tập tất cả mọi người lại, ngay cả Bàn Tử cũng bị gọi về, nhưng cũng chỉ là ngựa chết chữa thành ngựa sống mà thôi.

Giờ Bàn Tử ngồi trên xe bò, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nhìn đống kim ngân châu báu trong ba lô, cũng không biết những thứ này có đủ để cậu ta ra vẻ giàu có một phen hay không.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên cười nói: “Lát nữa ngồi xe đến nhà tôi trước đã, tôi phải về đó cất chút đồ.” Vương Diệp nói xong, Bàn Tử chỉ gật đầu qua loa.

Sự chú ý của cậu ta không đặt trên người Vương Diệp mà đang mải nghĩ xem lát nữa phải ứng phó thế nào với sự gây khó dễ của người trong gia tộc.

Bởi vì Bàn Tử thừa hiểu đám người kia sẽ không dễ dàng tha cho mình, chuyến này trở về e rằng sẽ bị bọn họ lột một lớp da.

Bàn Tử nhìn thì có vẻ tinh ranh lõi đời, nhưng thực tế khi đối mặt với thái độ của những người đó, cậu ta chỉ biết bị bọn họ đè đầu cưỡi cổ.

Dù bản thân Bàn Tử cũng không muốn thấy cảnh đó, nhưng ai bảo cậu ta không có năng lực, hơn nữa lại là người họ Vương (người ngoài).

Bàn Tử nhìn đống kim ngân châu báu, trong lúc do dự bất quyết, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn chọn cách xuất hiện với vẻ giản dị.

Thay vì để đám người kia trấn lột sạch sẽ, chi bằng giả vờ nghèo khổ không có gì, như vậy còn có thể giữ lại đồ đạc của mình.

Nhưng cậu ta nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh, không xác định liệu khi bị những người kia chế giễu, hai tên này có cười nhạo mình không.

Lúc đầu cậu ta không muốn đưa hai người này đi cùng, chỉ muốn đưa Vương Diệp đi là vì cân nhắc đến tính cách cũng như EQ của Vương Diệp.

Cậu ấy chắc sẽ không làm ra loại chuyện trào phúng mình.

Nhưng hai tên này thì không nói trước được.

Bàn Tử đang rối rắm do dự vì chuyện này, xe bò chở bốn người bọn họ chậm rãi đi.

Nhưng khi một âm thanh quen thuộc vang lên, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta nhìn con bò dưới chân, nó trực tiếp đứng yên tại chỗ, không chịu đi đâu cả.

Ông lão Đại Kinh đánh xe giật mình, nhìn bốn người bọn họ, lộ ra vài phần bất đắc dĩ mở miệng nói: “Thực sự xin lỗi, bánh xe hỏng rồi, chắc là do người đông quá...” Ông ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử, hiển nhiên là muốn nói vì có tên Bàn Tử ở đây nên xe bò mới hỏng.

Bàn Tử thấy ánh mắt vi diệu đó, lập tức nổi cáu.

Cậu ta đứng dậy, vốn định chỉ trích Đại Kinh một trận, nào ngờ Đại Kinh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy khổ sở nói: “Cậu nếu tiện thì xuống xe trước đi.” Ông ta muốn xem thử có sửa được bánh xe không để mọi người còn tiếp tục lên đường.

Nhưng Bàn Tử nghe Đại Kinh nói vậy thì tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh đều không nhịn được cười phá lên.

Lúc này bọn họ cười cũng là bình thường, chính Bàn Tử cũng sắp không nhịn được nữa, vì cậu ta không ngờ loại chuyện bi hài kịch tính này lại xảy ra lần nữa.

Vương Diệp thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, lập tức vỗ vai cậu ta nói: “Không sao, cùng lắm thì bọn tôi cũng đứng cùng anh.

Dù sao xe này chắc cũng sửa nhanh thôi, hay là đổi sang thôn khác xem có xe máy không.” Nếu có xe máy thì Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân có thể đi xe máy, còn Vương Diệp và Bàn Tử ngồi xe bò, giảm bớt gánh nặng cho con bò.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói, tưởng cậu đang lo nghĩ cho mình, lập tức gật đầu không từ chối.

Nào ngờ Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại cười hì hì bổ sung một câu: “Có điều tôi thấy vùng quê này chắc cũng chẳng có xe máy đâu.

Nếu xe bò sửa xong, anh ngồi lên rồi lại hỏng tiếp thì anh cứ từ từ đi bộ nhé.” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ nghiêm túc trên mặt không phải giả.

Bàn Tử nghe xong lập tức ngẩn người, trợn to mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không dám tin truy vấn: “Cậu nghiêm túc đấy à?” Lời này thốt ra khiến Vương Diệp cảm thấy buồn cười.

Vương Diệp nhún vai nhìn Bàn Tử, hỏi ngược lại: “Không thì sao?

Chương 863

Anh nghĩ tôi còn có khả năng nói đùa à?

Cũng không thể để cả hành trình bị trì hoãn được, tình hình bên mộ tổ chắc phải nhanh chóng trở về giải quyết rồi.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần nghiêm túc, lời này cũng chọc thẳng vào nỗi đau của Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, không phủ nhận lời Vương Diệp.

Cậu ta nhìn phong cảnh hai bên đường, lại cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp, loại chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Giờ xảy ra rồi, cậu ta cũng không cho rằng là do mình, mà là do cái xe này quá đen đủi, đúng lúc lâu năm không tu sửa thì gặp chuyện.

Cậu ta thầm tìm lý do trong lòng.

Đợi sau khi bánh xe bò sửa xong, Đại Kinh nhìn Bàn Tử nhưng không mời cậu ta lên, ngược lại tự mình ngồi lên xe bò, sau đó khẽ vỗ mông bò xua nó đi thẳng về phía trước.

Thấy đám người kia nhoáng cái đã chạy xa, Bàn Tử ngây người ra.

Cậu ta vội vàng đuổi theo sau, hét lớn mình còn chưa lên xe.

Nhưng mặc cho Bàn Tử gào thét thế nào, Đại Kinh cứ như không nghe thấy, từ đầu đến cuối không hề dừng xe lại.

Thấy bộ dạng đó của Đại Kinh, lòng Bàn Tử lạnh toát, cậu ta không nhịn được gào lên về phía bọn họ: “Có thể đợi tôi một chút không!” Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân quay đầu lại nhìn Bàn Tử, hai người đều cười ha hả.

Những áp lực tâm lý từ cảnh tượng khủng bố trong mộ thất lúc này tan biến sạch sẽ.

Nhìn Bàn Tử, bọn họ quả quyết bảo Đại Kinh dừng lại.

Bởi vì khoảnh khắc này, niềm vui mà Bàn Tử mang lại giống như một tia nắng, khiến trên mặt họ chỉ còn sự phấn khích.

Bàn Tử thấy bọn họ cuối cùng cũng dừng lại, nhất thời cũng leo lên xe bò ngồi.

Cậu ta nhìn chằm chằm Đại Kinh, vẻ mặt bất mãn nhíu mày.

Đại Kinh lại cố ý tránh ánh mắt của Bàn Tử, nhưng trong quá trình đánh xe lại thong thả huơ huơ cái roi trong tay.

Xe bò chở mọi người chậm rãi đi, Bàn Tử thấy tốc độ chậm lại, nhìn chằm chằm Đại Kinh, dù muốn mở miệng chất vấn nhưng há miệng ra lại phát hiện mình không nói nên lời.

Đại Kinh thấy thần tình của Bàn Tử, lại không nhịn được thở dài nói: “Cũng không biết cái bánh xe này có bị áp đến biến dạng nữa không.” Giọng Đại Kinh đầy vẻ cảm thán.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông ta, lại cười nói: “Hay là mọi người cứ ngồi xe trước đi, tôi không lên nữa.” Vương Diệp nói xong liền trực tiếp nhảy xuống.

Bàn Tử thấy động tác của Vương Diệp thì trợn tròn mắt, vội vàng kéo tay Vương Diệp nói: “Đừng mà, cậu không ngồi xe thì tôi ở lại một mình có ý nghĩa gì?” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Đại Kinh thấy Vương Diệp như vậy lại tỏ vẻ không quan tâm.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng nhảy xuống xe theo.

Bàn Tử ngồi một mình trên xe bò, lập tức cảm thấy chỗ ngồi rộng rãi hơn hẳn, cậu ta nằm ngửa ra đó.

Nhìn Đại Kinh và các vị đang đi bộ, Bàn Tử vô cùng hưng phấn nói: “Vẫn là một mình nằm ở đây thoải mái, cũng đa tạ các người nhường chỗ cho tôi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ khoái trá.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó lại không nhịn được trợn trắng mắt, nhìn Bàn Tử đăm chiêu nói: “Anh nếu cảm thấy ở trên đó thoải mái thì cứ từ từ mà tận hưởng nhé!” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đi theo Vương Diệp, đối với những sắp xếp tiếp theo của cậu, hai người không có ý kiến gì.

Bàn Tử thực sự tưởng Vương Diệp hào phóng như vậy, nhìn cậu với ánh mắt đầy cảm kích, bỗng nhiên nói: “Cậu yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ đại ơn đại đức của cậu.” Bàn Tử buông lời rồi càng thêm yên tâm thoải mái nằm trên xe bò.

Vì trên xe chỉ có hai người nên con bò chạy đặc biệt nhanh.

Trên mặt ông lão cũng lộ ra vài phần ý cười, nhìn Bàn Tử cũng bớt đi nhiều phần ghét bỏ.

Ngay khi Bàn Tử tưởng rằng mình ngồi xe bò tốc độ cũng coi như nhanh, không ngờ bên cạnh bỗng nhiên có một chiếc xe gầm rú lao tới.

Bàn Tử nhíu mày nhìn chiếc xe này.

Khi xe dừng lại phía trước, cậu ta thấy Vương Diệp ngồi ở ghế lái, tháo kính râm xuống cười nói với cậu ta: “Mau đuổi theo tôi nào!” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử đờ người ra.

Cậu ta thậm chí không dám tin vào mắt mình, há hốc mồm gào về phía Vương Diệp: “Sao cậu có thể bỏ tôi lại, đợi tôi với, tôi cũng muốn ngồi xe!” Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ cấp thiết.

Cho dù lúc này ông lão đánh xe cho bò chạy rất nhanh, nhưng căn bản không thể so với chiếc xe việt dã kia.

So sánh như vậy, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Sớm biết Vương Diệp làm chuyện này, cậu ta đã đi theo Vương Diệp rồi.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, lại xuất hiện vẻ mặt sốt ruột thúc giục ông lão.

Ông lão bị cậu ta làm phiền, trừng mắt nhìn Bàn Tử, không cần suy nghĩ liền quát lớn: “Cậu mà còn ồn ào nữa tôi ném cậu xuống đấy.” Thấy ông lão như vậy, Bàn Tử chỉ đành nhíu mày, nhưng trong lòng lại cực kỳ uất ức.

May mà không bao lâu sau, cậu ta đã thấy Vương Diệp ở ngã tư phía trước.

Cậu ta biết ngay đám Vương Diệp chắc chắn sẽ đợi mình.

Bàn Tử vô cùng cao hứng vỗ vai Đại Kinh, sau đó chạy sang xe của Vương Diệp.

Khi cậu ta ngồi lên xe, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bỗng nhiên cười ha hả nói: “Có phải không ngờ tôi sẽ đợi anh ở đây không?” Nghe câu này, Bàn Tử quả quyết gật đầu.

Vương Diệp đạp chân ga, chẳng mấy chốc Bàn Tử đã thấy thị trấn hiện ra trước mắt.

Cậu ta nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

“Xe này là tôi thuê đấy, cho nên anh phải trả tiền.

Chỗ ngã tư phía trước kia kìa, chìa khóa xe đưa cho anh, anh lái qua đó đi.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử ngẩn người, trợn tròn mắt, căn bản không tin vào những gì mình thấy.

Quả nhiên ứng với câu nói: ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng, Vương Diệp mới là vấn đề lớn nhất.

So với đám người ở mộ tổ, Vương Diệp mới là kẻ ác nhất.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên vô cùng ủ dột.

Sau khi trả tiền xong xuôi, khuôn mặt cậu ta cũng vô cùng khó coi.

Lúc này, Vương Diệp dẫn theo Trương Khởi Linh và những người khác đang ngồi tại một quán mì.

Thấy Bàn Tử đi tới, Vương Diệp liền vội vàng vẫy tay gọi hắn ngồi xuống.

Nhìn bát mì bò trước mặt, tâm trạng Bàn Tử tốt hơn một chút, thầm nghĩ tên Vương Diệp này cũng biết điều đấy chứ.

Nghĩ vậy, Bàn Tử liền ngồi xuống, ăn ngấu nghiến.

Còn Vương Diệp ngồi bên cạnh, câu được câu chăng trò chuyện với Trương Khởi Linh.

Đợi Bàn Tử ăn xong, Vương Diệp nhìn hắn cười nói: "Đi thanh toán tiền đi." "Không phải mấy người cũng ăn sao, tại sao lại bắt tôi trả?" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo sự bất mãn nồng đậm, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần sắc bén.

Nhưng Vương Diệp đối diện với ánh mắt đó lại cực kỳ bình tĩnh nói: "Bởi vì anh là người ăn xong cuối cùng, không còn cách nào khác, chúng tôi đành phải..." Nói đến đây, chính Vương Diệp cũng cảm thấy ngại ngùng, vì hắn biết việc mình làm có hơi quá đáng.

Hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử, bỗng nhiên nói: "Anh ở đây đợi đi, tôi đi thanh toán." Hắn vừa nói vừa đi qua trả tiền.

Bàn Tử thấy Vương Diệp biết điều như vậy, sắc mặt tốt lên đôi chút, nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Hắn nghiêm mặt nhìn hai người, nói: "Lát nữa hai người đi theo tôi, bên mộ tổ không được nhìn loạn, không được nói lung tung, muốn nói gì đều phải xin chỉ thị của tôi!" "Xin chỉ thị của anh á!?" Hạo Thiên Chân lập tức đứng bật dậy, nhìn Bàn Tử hỏi lại với vẻ mặt không thể tin nổi.

Khi nói ra những lời này, Bàn Tử chỉ gật đầu qua loa, căn bản không cho rằng mình quá đáng, hắn còn hất cằm lên, nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Không sai, bởi vì các cậu đang đến địa bàn của tôi, cho nên bất kể làm gì đều phải được sự đồng ý của tôi, nếu tôi không đồng ý, các cậu đừng hòng ở lại đó..." Bàn Tử còn chưa dứt lời, Vương Diệp đã trả tiền xong quay lại.

Hắn vỗ một cái vào đầu Bàn Tử, nhìn hắn, lộ vẻ mất kiên nhẫn nói: "Được rồi, anh đừng có ở đó mà nói nhảm tràng giang đại hải nữa, đi theo chúng tôi." Vương Diệp vừa nói vừa phất tay.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy thì quả quyết gật đầu.

Nhưng hắn vẫn cứ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, vẻ sắc bén trong ánh mắt hắn trực tiếp chọc cười hai người.

Tuy không hiểu Bàn Tử đang giở trò quỷ gì, nhưng hai người cũng không so đo quá nhiều với hắn.

Ngược lại, bọn họ còn nhìn Vương Diệp nói: "Chúng ta bây giờ đi tàu hỏa trước, sau đó đổi sang máy bay." Vì quê của Bàn Tử rất xa, nên bọn họ cần thay đổi nhiều loại phương tiện di chuyển.

Nghe sắp xếp của bọn họ, Vương Diệp gật đầu, cứ thế dẫn Bàn Tử vội vã về quê.

Nhìn phong cảnh xung quanh ngày càng quen thuộc, sắc mặt Bàn Tử cũng dần trở nên thâm trầm.

Hắn nhìn chằm chằm hoàn cảnh nơi này, trong mắt lóe lên vài phần quái dị.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp không nhịn được vỗ vỗ vai hắn, mở miệng nói: "Bất kể gặp phải chuyện gì cũng có thể nói với tôi." Bàn Tử ậm ừ một tiếng, có vẻ không muốn để ý đến Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt mọi người đều trở nên hơi khó coi.

Bọn họ dường như cũng đoán được tình cảnh của Bàn Tử ở bên kia, nhất thời đều rơi vào trầm mặc.

Bàn Tử không chú ý đến cảm xúc của bọn họ mà đang suy nghĩ trong lòng, lát nữa gặp mấy lão già cáo già kia thì phải đối phó thế nào.

Mấy gã đó chắc chắn sẽ tìm cách moi một khoản tiền từ trên người hắn.

Ai bảo mỗi lần gặp mặt, sở trường của bọn họ chính là làm chuyện như vậy, hơn nữa lần nào cũng hành hạ Bàn Tử đến chết đi sống lại.

Lúc này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ phức tạp.

May mà máy bay rất nhanh đã đến nơi.

Lúc Bàn Tử xuống máy bay cũng không thấy những người đó đến đón.

Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xe khách, đưa mọi người về lại cố hương.

Chương 864

Đứng trên mảnh đất quen thuộc này, trên mặt Bàn Tử lại chỉ có sự hoảng hốt, chẳng thấy chút an tâm nào.

Thấy Bàn Tử như vậy, Hạo Thiên Chân cũng lờ mờ đoán được những ảnh hưởng mà nơi này mang lại cho hắn, bao gồm cả những cảm xúc tiêu cực.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân không nhịn được nhìn Bàn Tử nói: "Anh yên tâm, chúng ta là anh em, bất luận thế nào chúng tôi cũng sẽ đứng về phía anh, tuyệt đối không để người khác bắt nạt anh." Nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử chỉ cười cười, nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt hắn lại biến mất không còn tăm tích.

Bởi vì hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt mình, đó là bác cả của hắn.

Đối phương vội vàng đi tới, thấy Bàn Tử ăn mặc giản dị, chẳng mang theo thứ gì, trên mặt liền lộ ra vài phần bất mãn. "Sao chuyến này về mà tay không thế hả, đồ đạc cũng không biết chuẩn bị một ít, đám vãn bối các người đúng là như vậy." Trong giọng nói của bác cả tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe thấy chỉ cười cười, trên mặt mang theo vài phần xấu hổ.

Hắn không để ý, ngược lại còn bình thản mở miệng châm chọc một câu: "Sao, theo ý của bác thì chuyến này tôi về làm việc, chẳng lẽ còn phải tổ chức thật náo nhiệt, để cho người khác đều biết mộ tổ nhà chúng ta bị đào lên à?" Hắn cố ý cao giọng.

Bác cả nghe xong vội vàng bịt miệng hắn lại, lão sợ nhất là mất mặt, huống hồ lúc này bên cạnh Bàn Tử còn có mấy người đi theo.

Nhìn mấy gã này, trên mặt bác cả chỉ có vẻ mất kiên nhẫn. "Mấy người này là thế nào?

Mày dẫn bọn họ về làm gì?" Giọng lão tràn ngập sự phiền toái.

Nhưng Bàn Tử nghe xong lại cười vẻ chẳng quan tâm, ngay cả giới thiệu hắn cũng chẳng buồn làm. "Chỉ là mấy người bạn của tôi thôi, qua đây xem tình hình mộ tổ bên này thế nào.

Bác biết đấy, tôi chẳng có năng lực gì, có thể không đối phó nổi, cho nên cần bọn họ giúp đỡ." Trong giọng Bàn Tử mang theo ý cười.

Bác cả nghe thấy thì tức giận nghiến răng nhìn chằm chằm Bàn Tử, lộ vẻ không kiên nhẫn nói: "Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, mày còn dẫn bạn bè về, mày chê nhà chúng ta mất mặt chưa đủ lớn sao?" Bộ dạng nghiến răng nghiến lợi đó trông như chuẩn bị động thủ, nhưng Bàn Tử thấy tư thế đó lại cực kỳ qua loa nói: "Thôi đi, chẳng lẽ dựa vào mấy người bác tìm đến à?

Nếu bọn họ thực sự hữu dụng thì chuyện này sao có thể kéo dài đến tận bây giờ?" Giọng Bàn Tử tràn đầy châm chọc.

Thấy hắn như vậy, mặt bác cả sầm xuống, nhìn chằm chằm Bàn Tử không nhịn được nói: "Được lắm, bây giờ mày đủ lông đủ cánh rồi, lời gì cũng dám nói ra.

Ở bên ngoài chắc kiếm chác được chút lợi lộc gì rồi chứ gì, nên mới mạnh miệng như thế." Lão vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười cười, trên mặt mang theo vài phần nịnh nọt.

Thái độ này bỗng nhiên mềm xuống, lão tưởng Bàn Tử sẽ thích.

Không ngờ Bàn Tử bỗng nhiên đẩy lão ra một cái.

Bàn Tử nhìn lão, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Tôi với bác thân lắm sao, ở đây làm thân làm quen cái gì?" Thấy thái độ lạnh lùng này của hắn, vẻ mặt bác cả càng lộ ra vài phần buồn cười.

Lão nắm chặt nắm đấm, trong lòng khẳng định Bàn Tử lần này chắc chắn kiếm được một món hời lớn.

Nhưng Vương Diệp thấy Bàn Tử miễn cưỡng, cũng chẳng muốn để ý đến người ta, đại khái cũng đoán được ân oán giữa Bàn Tử và bọn họ.

Nếu thực sự để những người này biết Bàn Tử ở bên ngoài chẳng kiếm được cái gì, e rằng lại hùa nhau chế giễu Bàn Tử. "Được rồi, ông đừng có làm phiền ông chủ của chúng tôi nữa, ông chủ chúng tôi còn rất nhiều việc phải làm." Vương Diệp chủ động bước lên nói đỡ cho Bàn Tử.

Nhưng lời này vừa thốt ra đã khiến Bàn Tử giật mình.

Bàn Tử trừng to mắt nhìn Vương Diệp, há hốc mồm kinh ngạc.

Hắn có chút không hiểu, mình biến thành ông chủ của Vương Diệp từ lúc nào.

Nhưng Vương Diệp đối diện với Bàn Tử lại cười cười nói: "Ông chủ tôi quen thấp giọng rồi, cho nên chuyện này ông tốt nhất đừng có rêu rao ra ngoài, nếu không để người khác biết thân phận của anh ấy, tôi sẽ không tha cho ông đâu." Vương Diệp vừa nói vừa xắn tay áo lên, lộ ra cơ bắp, trực tiếp dọa bác cả giật mình.

Lão chỉ là một kẻ suốt ngày chỉ biết uống rượu ăn thịt xiên, trên người toàn là mỡ thừa, làm sao chịu nổi một trận đòn của Vương Diệp.

Huống hồ khí thế trên người Vương Diệp phi phàm, lão lập tức thành thật ngay, nhìn Bàn Tử cũng không dám lại gần nịnh bợ nữa.

Thấy bác cả như vậy, trong mắt Bàn Tử lại lóe lên vài phần phức tạp.

Hắn biết những thứ này đều là tạm thời, gã này không thể nào thành thật mãi được.

Nhưng vì có Vương Diệp đứng bên cạnh, gã này cũng không tiếp tục quấy rầy hắn nữa.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần cảm kích, vạn lần không ngờ tới, trong lúc nguy nan thế này vẫn là anh em giúp hắn một tay.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại cực kỳ bình thản cười với hắn, sau đó lại đi theo sau lưng bác cả, để lão dẫn mình đi vào trong.

Bác cả vừa dẫn bọn họ vào trong, vừa nhìn Bàn Tử cười hì hì nói: "Bác đã sớm biết cháu nhất định là rồng trong loài người mà, cháu xem, đây chẳng phải là làm ông chủ rồi sao?

Có điều ông chủ như cháu có thể đề bạt bác một chút không?" Lão vừa nói vừa sán lại gần.

Bàn Tử lạnh lùng đảo mắt, không để lão vào trong mắt.

Thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt bác cả cũng lóe lên vài phần không kiên nhẫn.

Lão nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: "Công ty của các người ở đâu thế?

Chắc không phải là cái công ty ma treo đầu dê bán thịt chó đấy chứ, nếu đúng là như vậy thì cười chết người ta mất." Lão nói ra những lời chua ngoa cay nghiệt, vẻ mặt khiến Vương Diệp có chút bực mình.

Vương Diệp nhìn lão, cực kỳ bất mãn nói: "Chuyện này thì liên quan gì đến ông?

Cậu ấy có thể thuê được vệ sĩ cấp bậc như tôi, luật sư thế này, trợ lý thế kia, ông nghĩ có thể là công ty ma sao?" Đây là lần đầu tiên

Vương Diệp bày ra tư thế này trước mặt mọi người.

Trong lòng Bàn Tử cảm động không thôi, nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lóe lên ý cười.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân mạc danh kỳ diệu trở thành luật sư và trợ lý của Bàn Tử.

Nhưng vì những lời này đều là Vương Diệp nói, cho nên hai người bọn họ đều không lên tiếng phản đối, mà là vẻ mặt kiên định đứng bên cạnh Vương Diệp, dường như tán đồng những gì hắn nói.

Lúc này Vương Diệp lại bày ra bộ dạng diễu võ dương oai: "Nếu không phải vì anh ấy muốn kín tiếng, e rằng người đưa về còn nhiều hơn, đám người đó mà thực sự đưa về, không biết cái nơi nhỏ bé này của ông có chứa nổi nhiều người như vậy không." Khí thế khi nói chuyện và bộ dạng biểu hiện ra của Vương Diệp đã sớm chấn nhiếp được bác cả.

Bác cả nhìn Vương Diệp cười hì hì gật đầu, lúc này cũng không dám nói thêm nửa câu đắc tội.

Nhìn Vương Diệp, bác cả không nhịn được nói: "Phải phải phải, cậu nói phải, cũng may nhờ những người đã gặp qua việc lớn như các cậu nói cho tôi biết những thứ này, nếu không tôi chắc chắn lại mất mặt xấu hổ rồi." Bác cả nói xong liền nhanh chóng dẫn bọn họ đi vào trong.

Khi đi đến từ đường, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn nhớ tới những chuyện từng xảy ra trước đây, bây giờ nhìn bác cả, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Lại không ngờ bác cả vô cùng khách sáo mời hắn vào, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ Vương Diệp chứ không phải năng lực của bản thân hắn, Bàn Tử trong lòng hiểu rõ điểm này.

Lúc này Bàn Tử đi bên cạnh bác cả, hắn nhìn cỗ quan tài màu đỏ ở chính giữa, trong mắt lại lộ ra vài phần quái dị.

Theo lý mà nói, loại quan tài đỏ này chuẩn bị ra, bình thường đều dùng cho hỉ tang, nhưng trong khoảng thời gian hắn ở bên ngoài, chưa từng nghe nói có người xảy ra chuyện.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Trong lúc hắn đang cảm thấy thắc mắc vì điều này, không ngờ bác cả bên cạnh lại cười hì hì nhìn bọn họ nói: "Vậy cháu ở bên ngoài làm công việc gì thế?

Công ty đó đều là những gì..." Lời lão còn chưa nói xong, Bàn Tử đã trực tiếp đẩy lão ra.

Bàn Tử không có nhiều tâm tư đặt lên người lão như vậy.

Thấy thái độ lạnh nhạt của Bàn Tử đối với mình, trong mắt bác cả cũng lộ ra vài phần bất mãn. "Cái thằng này sao lại như vậy chứ?

Nói với mày vài câu mà còn không thèm để ý người ta, thật sự tưởng mình kiếm được mấy đồng tiền lẻ ở bên ngoài là ngon à..." Lão lải nhải cằn nhằn, nhưng Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai.

Bàn Tử từng bước đi tới, nhìn cỗ quan tài đỏ này, trong mắt lộ ra vẻ quái dị.

May mà bên trong không có người nằm, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Bàn Tử như vậy, bác cả lại không nhịn được cười nói với hắn: "Nhị nãi nãi của cháu gần đây tính được mình có khả năng sắp cưỡi hạc tây du, đặc biệt bảo chúng ta chuẩn bị cỗ quan tài đỏ này, lần này gọi cháu về kỳ thực cũng là vì chuyện này." Nụ cười trên mặt bác cả cực kỳ châm chọc.

Vương Diệp nhìn lão không nhịn được mở miệng nói: "Đây là một chuyện rất đáng để vui mừng sao?" Bất luận đây là hỉ tang hay bi tang.

Nhưng sau khi Vương Diệp nói ra câu này, bác cả không chút do dự lắc đầu phủ nhận: "Tôi không có ý này, tôi chỉ thấy bà ấy thân thể khỏe mạnh, trung khí mười phần, đâu có giống như bà ấy nói là sắp đi rồi chứ!" Bác cả đảo mắt, cái bộ dạng dở khóc dở cười đó cũng khiến Vương Diệp có chút tin tưởng.

Vương Diệp tuy gật đầu, nhưng tâm trạng của Bàn Tử lại cực kỳ phức tạp.

Hắn lấy la bàn từ trong ba lô ra.

Nhìn thấy cái la bàn đó, trên mặt bác cả lập tức lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, lão nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được cảm thán một câu: "Bác nếu đoán không sai, cháu chắc vẫn đang làm mấy cái nghề đó chứ gì, công ty của cháu chẳng lẽ cũng là cái đó..." Lời lão chưa nói xong, Hạo Thiên Chân bỗng nhiên đi đến bên cạnh lão, sau đó lấy chiếc đồng hồ bỏ túi lão cài trên cổ áo ra. "Theo lý mà nói, loại đồng hồ bỏ túi này cực ít gặp trên thị trường, không chỉ vì niên đại của nó lâu đời, mặt khác là vì loại đồ vật này chưa bao giờ hiện thế." Nghĩa là thứ này là do lão trộm ra.

Mọi người đều là người thông minh, nói đến đây cũng hiểu ý của nhau.

Bác cả lập tức loạn trận tuyến, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt cuống quýt nói: "Cậu đừng có nói hươu nói vượn, cái thứ này sao có thể chứ." Bàn Tử quay đầu lại, nhìn chằm chằm lão, vẻ mặt sắc bén nói: "Lần trước gặp mặt, bác còn bảo tôi là đã chuẩn bị rửa tay gác kiếm rồi, không ngờ loại nghề ngỗng này bác vẫn còn tiếp tục làm nhỉ, cái đồ tiểu nhân hai mặt này." Bàn Tử nói thẳng thừng, sắc mặt bác cả trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, lão suýt chút nữa bị

Bàn Tử chọc tức đến thổ huyết.

Trong lúc nghiến răng nghiến lợi, lão nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ không kiên nhẫn phản bác: "Nói bậy nói bạ, tao không có, tao chỉ thấy nó đẹp nên mới lấy ra thôi, hơn nữa cái nghề đó tao đã sớm không làm rồi." "Ai biết lời ông nói là thật hay giả chứ, dựa vào cái miệng, cái gì mà chẳng nói được." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh không chút do dự cãi lại.

Cậu ta giỏi nhất là cãi lý với người khác.

Nhìn chằm chằm bác cả, cậu ta chỉ cần ba câu vài lời là có thể chọc cho gã này tức chết.

Lão không ngờ gã này trở về, bên cạnh lại có những người đi theo, người nào người nấy đều tinh ranh như vậy.

Còn tưởng Bàn Tử sẽ dễ bắt nạt như trước kia, không ngờ những thứ đó đều đã trở thành quá khứ.

Bất đắc dĩ, bác cả chỉ đành nhìn Hạo Thiên Chân mở miệng nói: "Được rồi, được rồi, chuyện này là tôi làm không đúng, cùng lắm thì tôi không đeo nữa là được chứ gì." "Sao có thể là không đeo chứ, ông đây là điển hình của tiêu chuẩn kép, đây là bệnh đấy, ông mau về chữa trị đi." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa vỗ vai lão, cái vẻ thấm thía càng khiến sắc mặt lão xanh mét.

Trong lòng Bàn Tử vô cùng cảm động, vì hắn chưa từng nghĩ tới, Hạo Thiên Chân và Vương Diệp đều sẽ bảo vệ mình như vậy.

Trong mắt hắn lóe lên vài phần ý cười, nhìn Vương Diệp đầy vẻ cảm động mở miệng, môi hắn mấp máy, dùng phương thức không thành tiếng nói cảm ơn Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chỉ nháy mắt với hắn.

Chương 865

"Mọi người đều là anh em, hà tất phải chơi trò tâm cơ ở đây." Bác cả có lẽ biết Bàn Tử không dễ bắt nạt, vội vội vàng vàng tìm một cái cớ rời khỏi nơi này.

Không bao lâu sau, các thân thích khác đều kéo đến.

Bọn họ vây quanh Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần dò xét, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên người Vương Diệp và Hạo Thiên Chân, bọn họ lại không nhịn được tò mò nhìn chằm chằm, bàn tán xôn xao.

Thấy bộ dạng đó của bọn họ, Hạo Thiên Chân bỗng nhiên bước lên, nghiêm túc nói: "Đây không phải là cần trợ giúp pháp lý sao?

Nếu là thật thì có thể hỏi tôi, tôi thu phí bên này không đắt đâu, một giờ 150 tệ." Giọng điệu của Hạo Thiên Chân tràn đầy sự nghiêm túc.

Mấy người kia nghe thấy giá tiền này, ai nấy đều sợ đến mức trừng tròn mắt, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Sao cậu không đi cướp đi?

Mồm mép tép nhảy!" Hạo Thiên Chân cười cười, nhìn bọn họ, lại bày ra cái thái độ việc công xử theo phép công, ngay sau đó lại nói ra những nghiệp vụ của mình.

Bởi vì trước đây cậu ta quả thực có làm thực tập sinh luật sư một thời gian, lúc đó là vì người cậu ta thích cũng là luật sư, cho nên cậu ta muốn thử thách một chút những thứ khác biệt.

Kết quả không ngờ luật sư không làm thành, ngược lại bị người ta kiện cho một khoản nợ ngập đầu.

Nhưng cũng nhờ kinh nghiệm và bài học lần này, Hạo Thiên Chân học được một số thứ phi thường, đó chính là bày ra cái dáng vẻ luật sư để làm mấy hành vi lưu manh.

Mấy người kia nói không lại Hạo Thiên Chân, chỉ đành trừng mắt nhìn cậu ta.

Lúc này Vương Diệp cũng cùng Bàn Tử ra ngoài, bọn họ không tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Sau khi Bàn Tử dẫn Vương Diệp ra sau núi, liền chỉ vào ngọn núi cao phía xa, mở miệng nói với Vương Diệp: "Chỗ này chính là vị trí mộ tổ của chúng tôi, có thể phong thủy không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy ở trong loại địa phương này đã là không tệ rồi.

Vì những chỗ đặc biệt tốt thì không đến lượt chúng tôi." Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Nhưng hắn đứng ở đây, nhìn phong thủy nhưng lại không lấy la bàn ra mà chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú xung quanh.

Không bao lâu sau, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, hắn nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Chuyện này anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để chấp nhận, bởi vì nó dường như phức tạp hơn chúng ta tưởng, hơn nữa anh ở trong chuyện này e rằng cũng tai vạ trùng trùng." Nghe Vương Diệp nói vậy, cả người Bàn Tử giật mình, hắn trừng tròn mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Sao có thể là cục diện phong thủy như vậy?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần không hiểu.

Vương Diệp thấy bộ dạng không dám chấp nhận của hắn thì cũng tập quen mà nói: "Có những thứ e rằng thực sự không đơn giản như anh nghĩ đâu.

Nơi này nhìn qua tuy phong thủy không tệ, nhưng anh xem hai con sông lớn này, xung đối với nơi này." Vương Diệp vô cùng bình tĩnh nói những lời này với Bàn Tử.

Nhóm người bác cả cũng đi tới sau lưng Vương Diệp.

Bọn họ ghé lại gần Vương Diệp mới nghe thấy những lời hắn nói.

Bọn họ nhìn nhau, ngẩn người tại chỗ, đồng thời lại không nhịn được bàn tán: Vương Diệp rõ ràng là vệ sĩ của Bàn Tử, sao mấy thứ này hắn cũng biết?

Chẳng lẽ những gì Vương Diệp vừa nói đều là lừa bọn họ, Bàn Tử và những người ngoài này liên hợp lại để bắt nạt người nhà bọn họ?

Chuyện này không phải là không thể xảy ra.

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng, nhìn về phía Bàn Tử, trong mắt những người này chỉ có một vẻ không kiên nhẫn.

Bác cả lại càng đi đầu bước đến trước mặt Vương Diệp, lão túm lấy tay Vương Diệp, nhìn hắn, cực kỳ gắt gỏng nói: "Tao hỏi mày chuyện này là thế nào, sao mày lại hiểu rõ hoàn cảnh nơi này như vậy?!" Nghe những lời này của bác cả, Vương Diệp không chút do dự hỏi ngược lại một câu: "Liên quan gì đến ông?

Tôi hiểu phong thủy là vì tôi học từ ông chủ của tôi." Vương Diệp tỏ vẻ nghiêm túc, căn bản không thấy bất kỳ sơ hở nào.

Cho dù những người khác đều đang nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt sắc bén khiến người ta cảm thấy tê da đầu, nhưng Vương Diệp vẫn có thể giữ được sự bình thản tự nhiên.

Đùa gì chứ, quái vật mấy nghìn năm hắn còn gặp rồi, loại người này trước mặt hắn ngay cả con kiến cũng không bằng.

Thấy bộ dạng bình thản đó của Vương Diệp, sự nghi hoặc trong lòng bọn họ cũng nhao nhao tan biến, ai bảo cái dáng vẻ hắn biểu hiện ra lại chân thực đến thế. "Thế à, Bàn Tử cái thằng này trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ thế?" Bác cả nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt không hiểu nói.

Không ngờ nhận được lại là cái đảo mắt khinh thường của Vương Diệp. "Ông chủ chúng tôi trở nên lợi hại từ bao giờ cần phải báo cáo với ông sao?

Báo cáo rồi ông có hiểu được không?" Vương Diệp tung ra một tràng câu hỏi dồn dập, trong nháy mắt khiến bác cả rơi vào trầm mặc.

Sắc mặt lão trở nên cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được cảm thán một câu: "Được lắm, đấy là các người lợi hại, ở bên ngoài kiếm được tiền, cho nên đối xử với bậc cha chú như tôi thái độ cũng không cần khách sáo!" Bác cả nắm chặt nắm đấm, ra vẻ ta đây ở bên cạnh, nhưng sự chú ý của Vương Diệp lại đặt lên phong thủy trước mặt.

Sao có thể đi để ý đến một kẻ không đâu như lão.

Bàn Tử thấy bác cả như vậy, vốn định khuyên giải vài câu, cũng để cho ông già này trong lòng dễ chịu một chút, đừng quá buồn bã.

Không ngờ Vương Diệp trực tiếp kéo tay hắn. "Anh quan tâm ông ta làm gì, đợi chúng ta xử lý xong mấy thứ này, chúng ta còn phải về xem văn kiện nữa, đừng quên còn một chồng dày cộp đang đợi anh phê duyệt đấy!" Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Thấy Vương Diệp cho mình đủ mặt mũi, bày ra cái tư thái giả bộ trước mặt mọi người, trong lòng Bàn Tử cảm động không nói nên lời.

Nhìn Vương Diệp, hắn hai mắt rưng rưng nói: "Mấy thứ này nếu không phải vì cậu..." Lời hắn còn chưa nói ra, Vương Diệp đã chỉ vào phong thủy trước mặt, sau đó mở miệng nói: "Còn nhớ trước đây anh từng dạy tôi không, khi hai con sông trước mặt này xung đối qua, núi bao quanh sẽ không chịu tổn hại, nhưng ngọn núi ở giữa sẽ bị sát khí này va chạm!" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, hắn nháy mắt ra hiệu với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy lời này của Vương Diệp, lập tức gật đầu nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hưng phấn cười nói: "Không tệ nha, không ngờ cậu cũng học được vài ngón nghề thật, tôi còn tưởng tùy tiện dạy cậu một chút, cậu cái gì cũng không nhớ chứ!" Trong giọng Bàn Tử mang theo vài phần kích động.

Nhưng Vương Diệp nghe hắn nói vậy lại vô cùng qua loa lắc đầu.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói: "Việc quan trọng nhất của anh bây giờ vẫn là suy nghĩ cho kỹ xem tiếp theo nên làm gì?

Ví dụ như vấn đề hiện tại của chúng ta phải giải quyết thế nào?

Còn những văn kiện trên tay kia nữa." Vương Diệp đầy kiên nhẫn nhìn Bàn Tử. "Nghe nói gần đây lại có ba dự án chuẩn bị qua tìm anh hợp tác, bọn họ đưa lợi ích không đủ nhiều, tôi liền để bọn họ cứ đợi mãi." Cái vẻ khách sáo ấy càng khiến cho những người họ hàng bên cạnh Bàn Tử trừng tròn mắt.

Tất cả bọn họ đều há hốc mồm nhìn chằm chằm Bàn Tử, không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Đồng thời với việc nhìn bọn họ, Bàn Tử lại nhìn ngọn núi trước mặt, cuối cùng đặt ánh mắt lên người bác cả. "Bác chắc biết phải giải quyết thế nào chứ, tình huống này tôi đã phân tích ra rồi, cho nên tiếp theo phải dựa vào các người thôi!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Tuy nhiên bác cả nghe thấy lại đầy vẻ phản cảm nói: "Mày hỏi tao giải quyết thế nào, tao làm sao biết được, tao mà biết mấy thứ này thì tao đã sớm thành đạt rồi, đâu cần mày về làm gì?!" "Ông nói chuyện tốt nhất nên khách sáo một chút!" Vương Diệp không chút do dự tiến lên, khoe ra cơ bắp trên người mình, nhìn bác cả đầy vẻ uy hiếp nói ra câu đó.

Khí thế của hắn cũng bộc phát vào lúc này.

Thấy bộ dạng hùng hổ này của Vương Diệp, mặt bác cả trở nên khó coi, lão nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi cuối cùng rụt cổ lại.

Hiển nhiên không dám tiếp tục cãi nhau với Bàn Tử nữa.

Thấy lão thành thật an phận, Bàn Tử càng thêm hài lòng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm hai con sông trước mặt.

Cuối cùng hắn thở dài một hơi, mở miệng nói: "Chúng ta bây giờ chỉ còn một cách cuối cùng, đó chính là dời mộ tổ, đổi vị trí này sang chỗ khác!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp chỉ cười nhạt, ngay sau đó ghé vào tai Bàn Tử nói: "Anh đừng có kích động vội, chúng ta bây giờ chắc chắn không thể làm như vậy, cái thứ này tuyệt đối không thể tùy ý di dời!" "Vậy chúng ta nên làm thế nào?" Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Thời khắc mấu chốt vẫn phải để Vương Diệp ra mặt, nếu không một mình hắn làm sao giải quyết nổi những rắc rối này.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần mờ mịt, nhìn phong thủy trước mặt.

Hắn cũng cảm thấy đau đầu vì chuyện này, dường như cũng không biết nên giải quyết rắc rối trước mắt như thế nào.

Cả nhóm người đứng hứng gió lạnh ở đây, sắc mặt bác cả trở nên hơi khó coi, lão nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi bắt đầu hỏi đông hỏi tây. "Cháu cũng biết bác có đứa con trai, nó gần đây hình như vừa mất việc, bên cháu chắc đang thiếu người lắm nhỉ, chi bằng để nó đi làm trợ lý cho cháu!" Lão thấy công việc trợ lý của Vương Diệp cũng khá nhẹ nhàng, đi theo bên cạnh Bàn Tử dường như không phải lo chuyện ăn uống.

Trong lòng liền nảy sinh ý nghĩ như vậy, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không chút do dự lắc đầu. "Ông đừng có giở cái trò đó ra, người muốn đến làm việc bên cạnh ông chủ chúng tôi nhiều vô kể, con trai ông học lực thế nào, có tài cán gì?

Có thể nổi bật giữa đám người đó không?" Vương Diệp nhìn lão, cực kỳ buồn cười truy hỏi, đồng thời muốn xem lão có thể nói ra được cái gì.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, vội vàng vỗ vai hắn, trong lòng nghĩ chuyện quan trọng nhất vẫn là giải quyết vấn đề mộ tổ, không phải ở đây mà khoe mẽ.

Nếu không bọn họ đi theo mình ra ngoài, phát hiện những thứ này đều là Vương Diệp đang diễn trò với bọn họ, chỉ sợ đến lúc mọi người xé rách mặt nạ cũng chẳng hay ho gì.

Bàn Tử suy nghĩ chu đáo, kịp thời vãn hồi. "Được rồi, cậu nói chuyện đừng có thẳng thắn quá như thế, bác ấy không có ác ý gì, huống hồ muốn giới thiệu công việc thì chắc chắn là loại nhẹ nhàng rồi." Bàn Tử vừa nói vừa cười ha hả nhìn bác cả. "Nếu không ở dưới cái nắng này, chạy ngược chạy xuôi theo tôi thì sao mà chịu được!" Hắn xử sự khéo léo trơn tru, lời này vừa nói ra, bác cả không chút do dự gật đầu, vẻ mặt tán thưởng nói: "Không tệ, không hổ là cháu ngoan của bác, những thứ này đều cân nhắc thỏa đáng như vậy!" Thấy tư thế đó của bác cả, Bàn Tử ngẫm nghĩ, những lời tiếp theo nói với Vương Diệp e rằng người khác nghe cũng không tiện lắm.

Vì thế, hắn lại nhìn bác cả, hô lớn: "Chúng ta bây giờ ở lại đây chắc chắn không nghĩ ra cách giải quyết, chi bằng về trước đã, từ từ thương lượng một chút, biết đâu còn có ý tưởng khác!" Bàn Tử nói ra lời này, đa số mọi người đều không có ý kiến.

Đổi lại là lúc khác, có thể sẽ có người cố ý nhắm vào hắn.

Nhưng hiện tại, vì thân phận Bàn Tử đã khác xưa, cho nên thái độ của những người khác đối với hắn cũng khách sáo hơn.

Thấy thần tình trên mặt những người đó, Bàn Tử không nhịn được cười, nói với bọn họ.

“Mọi người cũng không cần khách sáo với tôi như vậy!

Cứ cư xử như bình thường là được rồi, làm rầm rộ thế này, tôi còn thấy không quen.” Nếu đổi lại là lúc khác, Bàn Tử nói như vậy chỉ nhận lại sự ghẻ lạnh, thậm chí là trào phúng của đám người này.

Nhưng hiện tại, những lời này nói ra lại nhận được sự cung duy của bọn họ.

Bàn Tử ở trong đó cũng cảm thấy lâng lâng, chuyện này mang lại cho hắn sự hưng phấn và vui vẻ cực độ.

Trong lúc Bàn Tử đang cao hứng vì chuyện này, Vương Diệp cũng đưa tờ giấy trong tay cho Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Hai người cầm tờ giấy, nhìn thoáng qua rồi gật đầu.

Vương Diệp đã tính toán kỹ cho Bàn Tử, những quy hoạch tiếp theo, vì bản thân anh đã có một công ty nhưng chưa từng qua đó quản lý.

Giờ khắc này chuyển nhượng danh nghĩa công ty cho Bàn Tử, cũng giúp Bàn Tử có chút mặt mũi trước sự dò hỏi của đám người kia.

Khi Bàn Tử cùng bọn họ đi vào trong nhà, Vương Diệp bỗng nhiên kéo hắn lại.

Chương 866

Không cần nghĩ cũng biết, đám người kia ở bên trong sẽ hỏi Bàn Tử những vấn đề gì.

Vương Diệp nhét thẳng tờ giấy trong tay vào tay Bàn Tử.

Bàn Tử cầm mấy tờ giấy, vẻ mặt cuống quýt nhìn lướt qua.

Xem xong, hắn vô cùng hưng phấn vỗ cánh tay Vương Diệp, thầm nghĩ chỉ có Vương Diệp mới là anh em chí cốt duy nhất của hắn.

Không chỉ chiếu cố hắn khắp nơi, mà trong những chuyện này lại càng chuẩn bị tỉ mỉ chu đáo.

Điểm này cũng làm cho Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Đợi hắn xem hết tờ giấy trong tay, lại vỗ vỗ cánh tay Vương Diệp, rồi cùng Vương Diệp chậm rãi đi vào.

Giờ phút này Vương Diệp chỉ đứng ở cửa, hút một điếu thuốc, ngay sau đó cầm điện thoại gọi cho thủ hạ cũ của mình.

Làm xong một loạt sự tình này, Vương Diệp mới quay vào.

Giống như anh dự đoán, vừa bước vào đã nghe thấy vấn đề của những người kia đều xoay quanh công ty của Bàn Tử.

Vương Diệp im lặng không lên tiếng đứng bên cạnh Bàn Tử.

Bởi vì anh đã sớm nghĩ sẵn biện pháp ứng đối cho Bàn Tử, nên Bàn Tử cũng ngầm hiểu ý, biết tiếp theo nên làm thế nào.

Nhưng vì những thứ này không thuộc về mình, nên lúc Bàn Tử trả lời vẫn có chút chột dạ.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại cực kỳ bình tĩnh nhìn đám thân thích kia.

Sau đó anh thay hắn giải đáp những nghi hoặc đó, phàm là cái gì Bàn Tử không dám nói, Vương Diệp đều có thể thay hắn trả lời.

Nhưng những câu trả lời mà Vương Diệp đưa ra lại dọa Bàn Tử đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Bàn Tử trừng tròn mắt nhìn chằm chằm Vương Diệp, sống chết không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Suy tư nửa ngày, Bàn Tử cuối cùng quyết định vỗ vai Vương Diệp, cảm thán một câu: “Có đôi khi ngẫm lại, bỏ ra nhiều tiền như vậy mời cậu làm trợ lý, làm việc bên cạnh tôi đúng là không lỗ!” Bàn Tử chỉ là đang cảm thán những lời Vương Diệp giúp hắn nói.

Nhưng mọi người nghe thấy lời của Bàn Tử đều hiểu lầm ý tứ của hắn.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, thậm chí có người nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kính bội, nói: “Nếu cháu còn có anh em nào khác, tính cách cũng giống như cháu vậy, đều có thể giới thiệu cho chúng ta!” Tục ngữ nói rất đúng, muốn làm tốt một việc, không thể thiếu sự giúp đỡ của thủ hạ.

Cho nên Bàn Tử có thể đi đến tình cảnh ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ Vương Diệp, chứ không phải do chính bản thân hắn.

Vương Diệp vừa cùng bọn họ đàm tiếu gió sinh, vừa qua loa đại khái cho xong cuộc nói chuyện lần này.

Ngay sau đó, anh lại đặt vấn đề vào chuyện nghiêm trọng nhất, đó chính là rắc rối lần này bọn họ gặp phải.

Rốt cuộc nên giải quyết thế nào?

Vấn đề bên phía tổ mộ, chẳng lẽ chỉ còn lại một phương pháp cuối cùng thôi sao?

Nếu thật sự phải di dời thì cũng không phải là không thể, chỉ là làm như vậy sẽ khá phiền toái.

Bởi vì gia tộc thế đại của Bàn Tử đều an táng tại nơi đó.

Cho nên một khi di dời đồng nghĩa với một đại công trình, phải mang tất cả mọi thứ đi.

Bàn Tử còn chưa hạ quyết tâm, Vương Diệp đã nhìn các vị đang ngồi, cười nói: “Hẳn là mọi người quen biết cao nhân cũng không ít, chi bằng mọi người cứ đi tứ xứ tìm thử xem sao!” Bỏ lại câu này, Vương Diệp liền dẫn Bàn Tử đi về phía khác.

Đám người kia đứng tại chỗ nghị luận ầm ĩ, không để ý đến Bàn Tử nữa.

Bởi vì bọn họ đã lấy được đủ thông tin quan trọng từ trên người Bàn Tử, cho nên Bàn Tử tiếp tục ở lại cũng không có tác dụng gì đối với bọn họ.

Bàn Tử và Vương Diệp đi ra bên ngoài, hai người đứng ở trong sân, bốn phía tĩnh lặng, tâm Bàn Tử vô luận thế nào cũng không bình tĩnh được.

Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột hỏi: “Cậu đã nghĩ ra cách giải quyết chưa?” Hắn tin tưởng bằng vào sự cơ trí của Vương Diệp, khẳng định biết phải xử lý thế nào.

Giống như hắn dự liệu, Vương Diệp gật đầu, không chút do dự nói: “Tôi vừa xem qua một chút, mấu chốt nhất không phải là hai con sông bao quanh ngọn núi này, mà là bản thân nơi này tồn tại một vấn đề!” “Là vấn đề gì?” Trong ngữ khí của Bàn Tử mang theo sự cấp thiết, hắn phóng tầm mắt về phía ngọn núi phía xa, nơi đó đen kịt một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

Mặt trời lặn xuống, sương mù bao phủ ngọn núi kia, hắn chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một cái bóng.

Nhưng cái bóng này căn bản không thể đại biểu được điều gì.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng kia của Bàn Tử, lập tức cười nói: “Tôi vừa đặc biệt quan sát một chút, hai con sông kia hình thành, hẳn là có từ trước khi cậu sinh ra.

Người tài giỏi hơn cậu nhiều lắm, bọn họ khẳng định đã phát hiện ra vấn đề ở đây.

Nhưng vẫn luôn không xử lý, khẳng định có nguyên nhân của bọn họ.

Cho nên cục diện phong thủy nơi này bỗng nhiên bị phá hoại, rất có khả năng liên quan đến cây cối ở đầu núi bên kia.” Lúc rời đi, Vương Diệp đã đặc biệt lưu tâm, quan sát kỹ hoàn cảnh những nơi khác một vòng.

Sau khi xem xong, anh cơ bản có thể khẳng định tình huống nơi này rốt cuộc là chuyện gì.

Giờ phút này nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh nói: “Có người muốn nhắm vào nhà các anh, cố tình chặt cây ở đầu núi đối diện, phúc khí vốn bao quanh cũng biến thành sát khí.

Lại liên kết cùng hai con sông kia cùng nhau đối xung, chuyện như vậy mang đến nguy hiểm cho mọi người không phải chỉ là một chút đâu.” Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng toát ra vài phần bất lực.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền vỗ vai hắn nói: “Hiện tại muốn trồng lại số cây đó là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng ai có thể đảm bảo kẻ làm chuyện này ngay từ đầu sẽ không ‘ngựa quen đường cũ’?

Cho nên việc cấp bách vẫn là phải lôi kẻ chủ mưu thật sự ra, nếu không chúng ta có đối phó nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì." Vương Diệp nói là lời thật, Bàn Tử nghe thấy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ đăm chiêu, hắn lập tức gật đầu, tán đồng những gì Vương Diệp nói.

Bất quá Bàn Tử và Vương Diệp lại không nói chuyện này cho người khác biết, làm như vậy sẽ đả thảo kinh xà.

Chi bằng cứ giải quyết đám cây ở đầu núi đối diện trước.

Tình huống bên phía Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp tuy biết là nghiêm trọng, nhưng nếu những cừu gia kia của hắn muốn sống sót, tuyệt đối sẽ không trì hoãn thời gian, sẽ lập tức tới cầu xin Vương Diệp giúp đỡ giải quyết.

Nhưng mãi đến hiện tại, bọn họ đều không xuất hiện.

Nói cách khác, bọn họ căn bản không có tâm tư muốn làm chuyện này.

Huống chi 'cá chết lưới rách' có lẽ mới là biện pháp giải quyết duy nhất, cũng là lối thoát duy nhất của bọn họ.

Liên tưởng đến những điều này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, bỗng nhiên cười nói: "Nếu Triệu Dịch Vũ chết vì chuyện này, em trai hắn e rằng cũng không sống được bao lâu.

Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" "Đương nhiên là đón em trai hắn qua đây, Triệu Dịch Vũ hiện tại cũng sắp biến thành người chết rồi." Vương Diệp không chút do dự giải đáp cho Bàn Tử.

Trong giọng nói của anh mang theo sự chua xót, nhưng rất nhanh lại biến mất tăm tích.

Hơn nữa trong lòng Vương Diệp cũng rõ, tất cả chuyện này đều là sự lựa chọn của chính Triệu Dịch Vũ, muốn báo thù thì phải không từ thủ đoạn.

Nếu không, với thực lực một mình Triệu Dịch Vũ, làm sao đi lật đổ thế lực khổng lồ của bọn họ?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp đã quyết định cùng Bàn Tử đi đón em trai hắn về.

Còn chuyện em trai hắn hỏi về Triệu Dịch Vũ, đến lúc đó bọn họ sẽ nghĩ cách hồ lộng qua chuyện.

Bàn Tử vội vàng gật đầu tán đồng lời Vương Diệp, nhưng Bàn Tử chợt nghĩ đến một thứ quan trọng, lại vội vàng chạy ra xe.

Hắn lấy quần áo trong ba lô ra, nhìn Vương Diệp, thần tình cấp thiết nói: “Cậu mau xem bộ quần áo này đi, đây là Triệu Dịch Vũ bảo tôi mang ra, hắn nói nếu hắn chết thì giao cho em trai hắn!” Bàn Tử vừa nói vừa giũ bộ quần áo.

Vương Diệp chỉ cầm lấy bộ quần áo kia, nhìn chằm chằm Bàn Tử, có chút lạnh lùng nói: “Hắn hẳn là đã để lại một bức di thư bên trong, muốn cho em trai hắn xem.

Nhưng mà, chúng ta hiện tại phải lấy ra trước.” Nếu để em trai hắn nhìn thấy bức di thư này, e rằng trong lòng cậu ta sẽ không chịu nổi đả kích.

Phiền toái liên tiếp kéo đến, bản thân Vương Diệp không muốn nhìn thấy.

Huống chi, lúc trước khi Triệu Dịch Vũ làm chuyện kia cũng đã dặn dò bọn họ, trừ phi mối thù lần này thật sự hoàn toàn chấm dứt, bằng không bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể để em trai hắn biết tình huống bên này.

Nhưng Vương Diệp bấm đốt tay tính toán, thời gian đã qua một ngày, cá chết lưới rách có khả năng là kết cục tất nhiên.

Tâm trạng của anh cũng trở nên vô cùng vi diệu, anh cũng muốn giúp Triệu Dịch Vũ, nhưng đây đều là lựa chọn của hắn.

Vừa thương cảm vừa bi ai, Vương Diệp cũng từ trong quần áo lấy ra một phong thư.

Hắn cố tình khâu phong thư này vào lớp trong cùng của quần áo.

Lúc Vương Diệp lấy thư ra, trên mặt anh cũng mang theo vài phần phức tạp.

Khi anh xem hết tất cả nội dung trong thư, cả người đều không ổn, nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Tiêu đời rồi, xem ra lần này Triệu Dịch Vũ thật sự muốn chết chung với bọn họ.

Cho dù những người kia nguyện ý giải khai nguyền rủa, nhưng Triệu Dịch Vũ đã hạ tử trận.” Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy sự bất lực và chua xót.

Bàn Tử nghe thấy lúc đầu giật nảy mình, nhưng nghe Vương Diệp nói hết câu, cả người Bàn Tử cũng không xong rồi.

Hắn trừng tròn mắt, nhìn Vương Diệp há miệng nói: “Cậu xác định thật sự tồi tệ như vậy sao?” Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại, bởi vì sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Rơi vào đường cùng, Bàn Tử chỉ đành thở dài.

Hạ tử trận, nghĩa là vô luận là ai cũng không thể cứu hắn, mà chính bản thân hắn cũng sẽ từ từ chết đi ở trong đó.

Trừ điểm này ra, nguyền rủa cũng sẽ tiếp tục kéo dài, ân oán cừu hận giữa hai thế hệ này đâu có đơn giản như Vương Diệp nghĩ.

Liệu có khả năng sẽ giống như Triệu Dịch Vũ biểu hiện ra bên ngoài, chỉ cần bọn họ đơn phương giải trừ thì Triệu Dịch Vũ có thể chuyện cũ bỏ qua?

Cân nhắc đến những tình huống này, trong mắt Vương Diệp chỉ còn lại một mảnh phức tạp.

Nói thật, những người bàng quan như bọn họ vĩnh viễn không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Triệu Dịch Vũ.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Vương Diệp chỉ còn lại sự quái dị.

Anh thậm chí không nói nên lời.

Chương 867

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng kia của Vương Diệp, vỗ vỗ vai anh, vô cùng nghiêm túc nói: “Chúng ta cũng hết cách, tổng không thể bây giờ quay về cứu hắn được, cũng cứu không nổi, đây là tử trận.” Cho dù hắn có để lại sinh môn, nhưng sinh môn đó thật sự là thứ bọn họ có thể dễ dàng phá giải sao?

Lúc hắn thiết hạ trận pháp kia, bao gồm cả những cơ quan và nguyền rủa đều là vòng này nối tiếp vòng kia.

Bản thân Triệu Dịch Vũ e rằng cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết, huống chi là Vương Diệp bọn họ.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Diệp chỉ còn một mảnh ảm đạm.

Bức di thư trước mặt này nhất định phải giao cho em trai hắn.

Vương Diệp chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy những thứ viết bên trong quá mức trầm trọng, anh không cách nào nhìn thẳng.

Anh lắc đầu, không tiếp tục nhìn chằm chằm phong thư nữa mà nhét lại vị trí cũ.

Tuy nhiên muốn đưa cho em trai hắn, thì Vương Diệp cũng sẽ đáp ứng Triệu Dịch Vũ, làm cho trọn vẹn chuyện này.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp và Bàn Tử liền quyết định chia nhau hành động, đi đón em trai hắn.

Mà chuyện này cũng rơi lên đầu Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh.

Vương Diệp tin tưởng với năng lực của hai người bọn họ, khẳng định có thể giải quyết những rắc rối này.

Màn đêm buông xuống, Bàn Tử và Vương Diệp trở về phòng nghỉ ngơi, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh thì suốt đêm đánh xe xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Vương Diệp tỉnh lại.

Nhưng anh lại nghe thấy bên ngoài có âm thanh kỳ quái, giống như có người đang kiễng chân đi lại.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, vừa vặn từ cửa sổ nhìn thấy một cái bóng.

Cái bóng này thoạt nhìn có chút kỳ quái, bởi vì dáng đi của nó rất chậm.

Hơn nữa âm thanh kia dường như cũng phát ra từ trên người cái bóng, chỉ là trời mới tờ mờ sáng.

Vương Diệp cho dù muốn nhìn cũng không nhìn rõ tướng mạo thứ kia.

Anh lay lay vai Bàn Tử, gọi Bàn Tử dậy.

Bàn Tử mở mắt nhìn thấy nhân ảnh kia, mê mê hồ hồ nói: “Có phải tôi đang nằm mơ không?” Nghe thấy câu này của Bàn Tử, Vương Diệp hận không thể cho hắn hai cái bạt tai.

Nhưng trong lúc Vương Diệp đang trừng mắt nhìn Bàn Tử, tên này rất nhanh đã khôi phục tỉnh táo, hắn lắc lắc đầu, nhìn Vương Diệp dở khóc dở cười nói: “Không đoán sai thì đây chắc là Nhị bá của tôi, ông ấy buổi sáng thích dậy sớm!

Cậu không cần để ý đến ông ấy, sẽ không có chuyện gì đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa nhắm mắt lại.

Hắn lại ngủ thiếp đi, nhưng Vương Diệp lại cảm thấy không đúng, nếu thật là Nhị bá của hắn, sao trên người ông ta lại có một mùi hôi thối?

Tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng Vương Diệp vẫn có thể ngửi thấy mùi vị kia bay vào.

Bàn Tử cũng nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, tuy rằng ngửi thấy mùi lạ nhưng hắn lại không để ý, mà là lăn ra ngủ tiếp.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp đã đẩy cánh tay hắn, lại đánh thức hắn dậy.

Bàn Tử mở mắt nhìn Vương Diệp, lộ ra vài phần không kiên nhẫn, sau đó nhìn anh cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi thật sự không lừa cậu, đây là Nhị bá tôi, ông ấy không thể nào có vấn đề được, cậu tin tôi đi!” Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Bàn Tử, Vương Diệp tuy gật đầu tin tưởng, nhưng giây tiếp theo, cửa bỗng nhiên bị người ta gõ vang.

Vương Diệp và Bàn Tử nhìn nhau, trên mặt hai người đều lộ ra vài phần quái dị.

Đặc biệt là Bàn Tử, Bàn Tử hoàn toàn bị dọa tỉnh, hắn hướng về phía cửa mở miệng nói: “Sáng sớm ngày ra có chuyện gì thế?” Trong giọng nói của hắn còn mang theo vài phần khẩn trương và cẩn thận, nếu không phải vì có Vương Diệp ở bên cạnh, bất kể xảy ra chuyện gì Vương Diệp đều sẽ giải quyết, thì Bàn Tử giờ phút này đã sớm bị dọa đến tè ra quần rồi.

Nhưng bóng người ngoài cửa nghe thấy giọng Bàn Tử lại không hề trả lời, ngược lại rơi vào trầm mặc, gã chỉ không ngừng gõ cửa, không cho Bàn Tử bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, càng không lưu tình nói: “Cậu mau qua đó xem tình hình thế nào!” Vương Diệp vừa nói vừa đuổi Bàn Tử xuống giường.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành đi qua, nhưng khi tay hắn đặt lên nắm cửa, lại phát hiện chính mình căn bản không có dũng khí đẩy cửa ra.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, nhìn Vương Diệp, hắn nhịn không được mở miệng hỏi: “Cậu xác định thật sự không có vấn đề gì chứ?” Vương Diệp nghe thấy câu hỏi của hắn liền cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn hắn, vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi ngược lại một câu: “Sao tôi biết được, không phải chính cậu nói đó là Nhị bá cậu sao?” Bàn Tử bị Vương Diệp nói nghẹn họng, cũng không trả lời được nữa.

Hắn há miệng, nhìn bóng người trước mặt trì hoãn không mở cửa, hắn nuốt nước miếng, không biết có nên mở cửa hay không.

Ai cũng không biết sau khi cửa mở ra, bên trong sẽ là thứ gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng Vương Diệp thấy hắn cứ lề mề ở đó, lại cực kỳ không kiên nhẫn mở miệng thúc giục: “Còn không mau nhanh cái tay lên, cậu còn trì hoãn cái gì?” Người đứng ngoài cửa vẫn không ngừng gõ, Bàn Tử nghĩ nghĩ, dứt khoát mở cửa ra.

Nhưng khoảnh khắc cửa mở, gió lạnh lùa vào, Bàn Tử liền nấp ngay ra sau lưng Vương Diệp.

Sắc mặt Bàn Tử khó coi, nhìn Vương Diệp vô cùng khổ sở nói: “Cậu cứ để tôi trốn ở đây một chút đi, nhỡ đâu bên ngoài thật sự là thứ gì đó kỳ quái.” Hắn cũng không thể nào là người đầu tiên đi chịu chết được.

Vương Diệp thấy tư thái đó của Bàn Tử, lập tức cười cười.

Anh lắc đầu, sau đó chỉ ra hướng cửa nói: “Cậu nhìn xem chỗ đó có người hay không rồi hẵng nói!” Anh vừa nói vừa bước xuống, không tiếp tục trốn ở chỗ đó nữa.

Nhưng khi Bàn Tử ngẩng đầu nhìn về hướng đó, mới phát hiện chỗ vẫn luôn có bóng người đang gõ cửa, lúc này cư nhiên không một bóng người.

Bàn Tử bị dọa đến mặt trắng bệch, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó tự quấn mình thành một cục, ôm chặt chăn vào lòng.

“Chuyện này là thế nào đây?” Giọng hắn tràn ngập sự khẩn trương.

Vương Diệp lắc đầu, anh cũng không có cách nào trả lời, ngược lại quay đầu nhìn Bàn Tử, cười như không cười nói: “Không phải cậu nói đây là Nhị bá cậu sao?

Sao người đâu không thấy?” Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại trực tiếp mở miệng phê bình: “Còn nằm lì trên giường làm gì?

Còn không mau lăn xuống đây, mau cùng tôi ra ngoài xem là tình huống gì?” Vương Diệp vừa nói vừa đi ra cửa, anh nhìn trái nhìn phải đều không có bất kỳ ai, nhưng Vương Diệp lại có thể nương theo dấu chân trên mặt đất mà đuổi theo.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng đi theo.

Nhưng trong mắt Bàn Tử lại mang theo vài phần cẩn thận, nhìn hoàn cảnh bốn phía, tâm tình hắn cũng trở nên có chút hoảng loạn.

Hắn nhịn không được kéo tay Vương Diệp, mở miệng nói: “Hay là chúng ta để lần sau lại đến đi, tôi cứ cảm thấy hoàn cảnh nơi này quá thê lương, hình như không giống lắm với những gì ban ngày tôi nhìn thấy!” Trong giọng Bàn Tử mang theo sự khẩn trương và dè dặt, hắn sợ nhất chính là mấy thứ kỳ quái này.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại cảm thấy vô cùng nực cười, anh quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Cậu cảm thấy có khả năng đó sao?

Không chừng là hung thủ thật sự kia đang cố ý bày ra mê hồn trận này!" Vương Diệp nói rõ ràng như vậy, Bàn Tử phản ứng lại xong liền gật đầu.

Nhưng bảo Bàn Tử đuổi theo, hắn lại không có dũng khí và gan dạ đó, người này đời này sống sợ nhất là chết, Bàn Tử cũng như thế.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử kéo tay anh, vẻ mặt khẩn trương nói: "Chúng ta có thể ở đây hoãn lại một chút không?

Hay là xem giờ đi, nửa tiếng nữa là trời sáng rồi, trời sáng chúng ta hẵng đi tìm!" Trời còn chưa sáng, đi lang thang trong đêm thế này, lỡ không cẩn thận đụng phải chuyện tà môn, không khéo mạng bọn họ đều phải bỏ lại ở đây.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử lại cười hì hì nói với Vương Diệp: "Cậu cứ nghe tôi đi, làm theo lời tôi nói, tuyệt đối không có vấn đề!" Nhìn thấy tư thái cao hứng của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Anh lắc đầu, lôi tay Bàn Tử, không chút do dự đi về phía trước.

Con heo béo Bàn Tử này không muốn rời đi, trực tiếp ngồi xổm xuống đất.

Nhìn Vương Diệp, hắn sống chết cũng không chịu bước thêm một bước.

"Tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, cậu mà không qua đây thì…" Lời anh còn chưa nói xong, Bàn Tử cứ một mực lắc đầu, nhìn Vương Diệp thần tình khẩn trương nói: "Cậu đi đi, tôi thật sự không đi đâu, tôi đợi trời sáng rồi xuất phát!" Vương Diệp gật đầu, nhưng đi được mấy bước, anh lại quay đầu nhìn Bàn Tử, cười hì hì nói: "Không chừng Nhị bá cậu chính là lao về phía cậu, muốn qua đây thăm cậu một chút.

Vừa khéo chính cậu muốn ở lại chỗ này, ông ấy quay lại tìm cậu, cậu cũng đừng có…" Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã bị dọa đến tè ra quần.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành vội vàng chạy đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt oán trách nói: "Sao lại có thể hù dọa tôi như vậy?

Cậu thừa biết tôi gan nhỏ nhất mà, tôi mà bị cậu hù chết thì làm sao bây giờ?" Giọng Bàn Tử tràn ngập vẻ vô tội.

Nhưng người này thân to gan lớn, trừ sợ chết ra thì không có điểm yếu nào khác.

Vương Diệp cũng sẽ không coi những lời hắn nói là thật, ngược lại nhìn Bàn Tử, anh cực kỳ lạnh lùng nói: "Chết rồi thì tôi lấy cái chiếu cói bó cậu lại, ném vào bãi tha ma!" Sự qua loa cùng lãnh đạm trong lời nói của anh khiến lòng Bàn Tử lạnh toát.

Bàn Tử ôm ngực, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt không dám tin nói: "Hai ta vào sinh ra tử làm anh em bao nhiêu năm, cậu đến cùng vẫn đối xử khắc nghiệt với tôi như vậy, tâm cậu chẳng lẽ làm bằng sắt sao?" Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trừng hắn, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Còn nói nhảm nữa là trời sáng đấy, cậu cứ một mình ở đây mà ngốc đi, cũng đừng nói tôi thấy chết không cứu!" Bỏ lại câu này, Vương Diệp sải bước đi thẳng về phía trước, Bàn Tử chỉ đành vội vàng đi theo, trừ cách đó ra hắn không còn biện pháp nào khác.

Tuy trên mặt mang theo vẻ đau khổ, nhưng khi đi theo bên cạnh Vương Diệp, hắn cũng hơi thả lỏng một chút.

Bởi vì hắn biết có Vương Diệp ở đây, tình huống gì và rắc rối nào cũng có thể giải quyết.

Hai người đi trong con ngõ dài dằng dặc, Bàn Tử đi được một đoạn lại kéo cánh tay Vương Diệp, vẻ mặt khó hiểu nói: “Không đúng nha, bài trí ở đây và cả mấy ngôi nhà này nữa, sao lại có chút không giống với những gì tôi nhớ?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn hoàn cảnh bốn phía, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy liền nhìn theo hướng hắn chỉ.

Hôm nay lúc anh tới cũng không đánh giá hoàn cảnh này một vòng, cho nên những khác biệt mà Bàn Tử nói, Vương Diệp cũng không phát hiện ra.

Anh chỉ nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói: “Cụ thể là thế nào, cậu nói chi tiết tôi nghe.” “Theo lý mà nói, mảnh đất này hẳn là nhà của Nhị di và Nhị cữu tôi, chúng ta đi từ bên trái, kết quả nhìn thấy lại là nhà Đại bá!” Trong giọng Bàn Tử mang theo sự chấn kinh nồng đậm, lời này nói ra, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ suy tư.

Nghĩ nghĩ, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự hỏi: “Cậu chắc chắn chứ?” Bàn Tử quả quyết gật đầu, nhưng nhìn bốn phía, Bàn Tử lại nhịn không được thở dài nói: “Nếu chúng ta đi nhầm hướng thì đi thêm vài mét nữa, chắc là có thể nhìn thấy nhà bà nội tôi, ngay ở chỗ khúc quanh phía trước ấy!” Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu nhìn Vương Diệp, đến giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra chỗ khủng bố, ngược lại còn cười hì hì nói với Vương Diệp: “Bà nội tôi và Nhị bá tôi nhìn từ phía sau có chút giống nhau, vừa rồi có khả năng là bà đi qua.

Bất quá nói như vậy cũng không đúng nha, từ mấy năm trước bà đã dọn đến chỗ tổ mộ rồi…” Bàn Tử lẩm bẩm tự nói những lời này, nói đến đây, chính hắn cũng đã nhận ra sự không đúng.

Nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt Bàn Tử lóe lên sự phức tạp.

Giờ khắc này Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng cảm thán một câu: “Tôi hình như biết chỗ nào không đúng rồi, chúng ta hình như đã đi đến một nơi kỳ quái…” Bàn Tử nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy phía trước lại có một bóng người xuất hiện, giống hệt bóng người bọn họ vừa nhìn thấy!

Sắc mặt Bàn Tử khó coi, thầm nghĩ, chuyện tổ mộ lần này quả nhiên là có người rắp tâm bất lương cố tình thiết kế.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, trong mắt chỉ còn lại một mảnh quái dị.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng kia của Bàn Tử, lại cười nói với hắn: “Cậu nhìn kỹ xem, đây là bà nội cậu hay là Nhị bá cậu?” Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử đâu còn dám nhìn kỹ nữa, chỉ một mực lắc đầu, cái gì cũng không dám đáp lời.

Chương 868

Hắn vội vàng xoay người lại, đồng thời kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta bây giờ giả vờ như không nhìn thấy gì cả, đi ngược trở về, về phòng tiếp tục ngủ, mọi thứ đều sẽ bình an vô sự!” Bàn Tử vừa nói vừa dẫn Vương Diệp đi.

Phá thiên hoang, hắn không bị dọa đến tè ra quần, nếu là lúc khác, trong thời khắc này Bàn Tử đã sớm bị dọa chết khiếp rồi.

Nhưng Bàn Tử lại có thể bình tĩnh như vậy, đây là điều Vương Diệp nghĩ không thông.

“Có phải trước kia cậu đã từng trải qua chuyện này rồi không?” Vương Diệp đi theo Bàn Tử về phía trước, đồng thời nhìn hắn, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Bàn Tử lập tức gật đầu, nhưng hắn lại ôm vai Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: “Cậu nghe tôi một câu, ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc thứ đó, một khi chạm mặt trực diện với nó, chúng ta có thể sẽ không tỉnh lại được đâu!” Bàn Tử cúi đầu nhìn con đường cũ, hắn ở bên cạnh Vương Diệp thần thần bí bí niệm những lời này.

“Nhưng mà chúng ta đang yên đang lành, rốt cuộc cậu đang nói hươu nói vượn cái gì thế?

Vì sao tôi nghe không hiểu?” Tuy nhiên Vương Diệp nghe thấy lại cực kỳ không kiên nhẫn đẩy tay hắn ra, nhìn hắn sốt ruột nói.

Lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

“Trước kia tôi từng trải qua rồi, mỗi lần trở về đều sẽ gặp vài lần, quen là được, cậu bây giờ chưa quen mà thôi!” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp, hắn thử trấn tĩnh Vương Diệp.

Vương Diệp tuy cảm xúc ổn định hơn một chút, nhưng nhìn Bàn Tử, trong mắt anh vẫn lóe lên vài phần ghét bỏ.

Tên này thành sự không có, bại sự có thừa.

Mỗi lần giao việc cho hắn, cơ bản đều làm hỏng bét như nồi cháo heo.

Hắn từ lúc nhìn thấy bóng người kia thì nên phản ứng lại rồi mới đúng, kết quả cứ phải nhịn đến tình trạng hiện tại.

Vương Diệp cũng không oán trách Bàn Tử, chỉ thầm nghĩ trong lòng, Bàn Tử lần sau nếu cũng gặp chuyện như vậy, thật không biết một mình hắn nên giải quyết thế nào.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt cũng lóe lên vài phần phức tạp.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp đã dẫn hắn rảo bước trở về trong phòng.

Khoảnh khắc đóng cửa lại, Vương Diệp cũng cảm thấy nhiệt độ trở lại bình thường một chút.

Nhưng anh còn chưa kịp cười, Bàn Tử đã nhìn thấy bên giường có một bóng người đang đứng, chính là Nhị bá mà hắn nhìn thấy.

Ông ta chậm rãi quay đầu lại, nặn ra một nụ cười với Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng này, bị dọa đến mức hét lên một tiếng chói tai.

Không bao lâu sau, Bàn Tử bị Vương Diệp đẩy tỉnh.

“Sao thế hả?

Đang ngủ lại hét cái gì?” Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần ghét bỏ.

Nghe thấy lời Vương Diệp, lại nhìn thần tình trên mặt anh, Bàn Tử mới hồi phục tinh thần.

Hắn tự nhủ, Vương Diệp làm sao có thể oán trách hắn, huống chi gặp tình huống như vậy, không chừng Vương Diệp đều sẽ đứng ra bảo vệ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức khóc òa lên, nhìn Vương Diệp mừng đến phát khóc nói: “Đa tạ cậu đã đẩy tôi tỉnh, nếu không tôi có thể sẽ không tỉnh lại được nữa!” Mộng cảnh kia vẫn luôn bồi hồi, vẫn luôn chôn giấu trong đầu hắn.

Chỉ cần hắn trở lại nơi này, tất cả những thứ đó đều sẽ tái hiện.

Những ký ức trước mười tuổi Bàn Tử đều đã đánh mất.

Cho nên những chuyện xảy ra ở đây, Bàn Tử cũng không có bất kỳ ấn tượng nào, cho dù người khác miêu tả sống động như thật với hắn, Bàn Tử cũng không nhớ lại được.

Dù cho lúc đó tất cả mọi người đều kể cho Bàn Tử nghe về những chuyện đã xảy ra trên người anh ta, nhưng Bàn Tử căn bản không nhớ nổi một chút nào.

Họ bảo Bàn Tử rằng anh có một người bạn nối khố cùng lớn lên trong con ngõ này.

Nghe nói là họ Hồ, nhưng tên cụ thể là gì thì Bàn Tử cũng chẳng nhớ ra.

Bọn họ hồi đó hay chơi đùa trong con ngõ này, kết quả nghe thấy tiếng động kỳ lạ truyền đến từ cái giếng nước ở hậu viện.

Theo lời Bàn Tử kể lại thì lúc đó nghe thấy tiếng một người phụ nữ kêu cứu ở hậu viện, anh và người bạn nối khố kia liền đi tới.

Kết quả thứ bọn họ nhìn thấy lúc đó là một người phụ nữ cực kỳ khủng khiếp đang quay lưng về phía bọn họ.

Bàn Tử vì chuyện này mà bị dọa cho gà bay chó sủa, mất ngủ mấy đêm liền.

Nhưng người bạn kia sau khi về nhà thì cứ như người mất hồn, sau đó ban đêm còn chạy ra cái giếng nước kia.

Không bao lâu sau, tin tức về cái chết của người bạn kia ập đến.

Đây là điều mà Bàn Tử cực kỳ không nghĩ ra, khi những người kia kể lại, trên mặt họ chỉ có một vẻ bi thương.

Khi Bàn Tử thuật lại tất cả những điều này, Vương Diệp cũng nhìn thấy sự mờ mịt trên gương mặt anh ta.

Hiển nhiên đối với những thứ này, bản thân Bàn Tử cũng không hay biết gì.

Vương Diệp thấy bên ngoài trời đã sáng rõ, quả quyết kéo Bàn Tử đi ra ngoài. "Trước tiên để tôi xem cái giếng kia ở đâu đã!" Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử dẫn đường đi về phía cái giếng, trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần cổ quái.

Anh ta luôn cảm thấy mỗi lần đến nơi này đều sợ hết hồn vía, giống như có thứ gì đó bị nhốt ở bên trong.

Chỉ riêng địa thế của nơi này thôi đã giống như một cái miệng hổ đang mở to, chờ đợi người ta đi vào để nuốt chửng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: "Nơi này thực sự rất đáng sợ..." Nói đến đây, anh ta rùng mình một cái.

Nhìn cái giếng nước trước mặt, vì nơi này đã rất lâu không có người qua lại nên bên trên phủ đầy rêu xanh, bên cạnh còn có một sợi dây xích sắt bao vây lấy nơi này, dường như là muốn nhốt chặt thứ bên trong lại.

Vương Diệp quan sát phong thủy nơi này, trong mắt lóe lên vài phần quái dị.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đứng im tại chỗ, bèn tiến lên đẩy cánh tay hắn, cẩn thận nói: "Hay là chúng ta cứ cẩn thận một chút đi, tôi cứ thấy chỗ này tà môn lắm, người trong thôn đều không dám qua đây đâu!" Tuy hiện tại trời đã sáng, nhưng Bàn Tử vẫn có chút sợ hãi.

Thế nhưng Vương Diệp nghe thấy vậy lại chẳng thèm để ý mà lắc đầu: "Làm người mà sống cứ sợ đầu sợ đuôi thì còn có ý nghĩa gì?" Bỏ lại câu này, Vương Diệp liền sải bước đi tới.

Nhìn cái giếng nước kia, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Không bao lâu sau, Bàn Tử liền nhìn thấy một cái mặt quỷ lao tới, nói là mặt quỷ nhưng thực ra chỉ là sương mù mà thôi.

Bên trong giếng nước cũng truyền đến âm thanh kỳ lạ, giống như có thứ gì đó đang cuộn trào bên trong, Bàn Tử sợ đến mức đặt mông ngồi bệt xuống đất, đứng cũng không dậy nổi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ cuống quýt: "Làm sao bây giờ?

Cái này phải làm sao bây giờ?!" Giọng điệu của anh ta tràn đầy đau khổ, Vương Diệp nghe vậy lại bình thản nói: "Yên tâm đi, không chết người được đâu, có thể có chuyện gì lớn chứ.

Anh bây giờ đứng sang một bên với tôi, sẽ không có chuyện gì đâu!" Nói xong, Vương Diệp kéo Bàn Tử dậy, sau đó một mình tiến lại gần giếng nước.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại kéo áo hắn, vẻ mặt hoảng hốt: "Vẫn nên cẩn thận chút đi, ngộ nhỡ lỡ tay xảy ra chuyện..." Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, bởi vì anh ta nghe thấy âm thanh bên trong đã biến mất.

Ngoài điểm đó ra, dường như còn có tiếng hát thoang thoảng truyền đến.

Tiếng hát kia không ngừng xoay vòng trong không gian trống trải này, tiếng sau nối tiếp tiếng trước dần dần lớn lên.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta kéo tay Vương Diệp, vô cùng sốt ruột nói: "Tôi đã biết ngay chỗ này có vấn đề mà, chúng ta mau đi thôi!" Thừa dịp bây giờ còn có cơ hội quay đầu, đương nhiên là phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng Vương Diệp nhìn bộ dạng nhát gan của Bàn Tử, trong mắt lại lộ ra vài phần thất vọng. "Có cái gì đáng sợ chứ?

Bất kể bên trong chui ra cái gì, hai chúng ta cứ đánh là được!" Vương Diệp vừa nói vừa lôi tay Bàn Tử.

Bàn Tử lấy hết can đảm, rút con dao găm trong túi ra.

Cầm dao găm nhưng sắc mặt Bàn Tử vẫn trắng bệch.

Anh ta sợ thứ nhảy ra từ bên trong sẽ dọa anh ta chết khiếp.

Trong giếng nước này chẳng có gì cả, chỉ có tiếng hát không ngừng vang vọng bên tai.

Bàn Tử cũng nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng quát tháo mất kiên nhẫn: "Mấy người các anh làm cái gì ở đây?!" Nghe thấy tiếng này, Bàn Tử quay đầu lại nhìn, phát hiện chính là bác cả của mình.

Nhìn bác cả, anh ta há miệng, có chút căng thẳng nói: "Cháu đâu có làm gì đâu?

Cháu chỉ là..." Bàn Tử còn chưa nói xong đã bị dọa cho sắc mặt khó coi.

Bác cả trừng mắt nhìn anh ta, giơ cây gậy gỗ trong tay lên, nhanh chóng lao tới: "Hai đứa bay mau cút ra ngoài cho tao, đừng có lảng vảng ở chỗ này, đây không phải nơi bọn bay nên đến!" Thấy bộ dạng giận dữ của bác cả, Bàn Tử cũng vội vàng đỡ lấy cây gậy trong tay ông ta, nhìn ông ta dở khóc dở cười: "Bác cứ bớt giận đã, bọn cháu chỉ đến đây xem rốt cuộc là có chuyện gì thôi.

Tiếng hát này kỳ quái quá, bác có biết là chuyện gì không?" Bàn Tử giả ngu, lại không ngờ bác cả nghe thấy lời này thì thần tình mất kiên nhẫn nói: "Đừng có giả vờ ở đây, mày tưởng tao không biết tình huống gì sao?

Chẳng qua là do hai thằng bay ở lì chỗ này, chọc giận Hà Linh ở đây rồi!" Ông ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy vậy lại cười khinh khỉnh: "Còn Hà Linh nữa, sao bác chém gió ghê thế?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kinh ngạc, lại không ngờ câu này nói ra trực tiếp làm bác cả tức đến thổ huyết.

Ông ta ôm ngực, giây tiếp theo liền ngồi phịch xuống đất.

Bàn Tử đi qua nhìn, lúc này mới phát hiện ông ta đang hộc máu, vội vàng đỡ bác cả dậy.

Nhìn ông ta, Bàn Tử cũng đầy vẻ đau khổ nói: "Bác đừng có làm như vậy, cái nơi quỷ quái này cháu thật sự không biết là xảy ra chuyện gì." Trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ vô tội, nhưng bác cả nghe xong lại căn bản không tin, ngược lại còn chỉ tay về hướng cổng lớn, muốn đuổi bọn họ đi.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, lại bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn hai ngọn núi cao phía sau.

Nếu đoán không sai thì nước chảy trong giếng này hẳn là thứ hắn đã nhìn thấy dưới sông.

Chương 869

Nói cách khác, trong giếng nước này chưa biết chừng còn có thứ khác tồn tại.

Trong lúc Bàn Tử và bác cả đang tranh cãi không ngớt thì nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "tõm", hai người bọn họ đều sợ ngây người.

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta vội vàng chạy tới, lúc nhoài người bên miệng giếng nhìn xuống mới phát hiện Vương Diệp đã nhảy xuống rồi.

Bàn Tử ôm đầu, sau đó bắt đầu kêu gào thảm thiết, ngay cả bác cả đang lải nhải bên cạnh, Bàn Tử cũng chẳng buồn để ý. "Tao nói cho mày biết, mày làm kinh động Hà Linh ở đây rồi, bây giờ mày mau thu dọn đồ đạc, cút..." Ông ta cứ lải nhải bên cạnh Bàn Tử, lôi kéo cánh tay anh ta, cái bộ dạng không chịu buông tha đó trực tiếp làm Bàn Tử tức đến toàn thân run rẩy.

Không đợi lão già này phản ứng lại, Bàn Tử đã hất mạnh tay ông ta ra.

Sau đó hất cằm, trừng mắt nhìn ông ta, vẻ mặt đầy sự mất kiên nhẫn: "Bác đừng có làm bộ làm tịch ở đây với cháu, Vương Diệp bây giờ xuống dưới đó rồi, cậu ấy mà không bình an lên đây được thì mấy người các người cũng đừng hòng sống yên ổn." Chỉ là một con Hà Linh nhỏ bé, cái thứ gạt người này mà dọa bọn họ sợ chết khiếp, Bàn Tử cũng sắp cười ra tiếng rồi.

Có điều, nhìn miệng giếng nhỏ tí tẹo này, anh ta cũng biết với thể xác của mình mà xuống dưới thì chẳng những không thể thuận lợi leo lên, chưa biết chừng còn mang lại áp lực nhất định cho Vương Diệp.

Nghĩ đến những điều này, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần quái dị.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, hắn bơi dưới này chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng hát bên tai ngày càng ồn ào, Vương Diệp vội vàng bơi theo hướng đó.

Lại phát hiện dòng nước ngầm dưới này quả thực không ít.

Nếu không cẩn thận sẽ bị dòng nước ngầm này cuốn đi, Vương Diệp chỉ có thể làm chậm lại mọi động tác của mình.

Nhưng trong lúc nghe tiếng hát kia, hắn cũng chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, hắn bật đèn pin trong tay lên.

Hắn nhìn thấy một số đồ nội thất kỳ lạ: tủ quần áo, bàn trang điểm, ghế dựa.

Theo lý mà nói, ba món đồ này không thể nào bị bọn họ ném từ miệng giếng xuống được, bởi vì thể tích của chúng bị hạn chế.

Hơn nữa ba món đồ này trông lại tinh xảo như vậy.

Trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần quái dị, hắn vội vàng ghé sát lại.

Tiếng hát truyền ra từ trong tủ quần áo.

Nhìn cái tủ quần áo đỏ chót này, đổi lại là người khác có lẽ đã sợ chết khiếp, ngay cả dũng khí mở cửa cũng không có.

Nhưng Vương Diệp lại có thể giữ bình tĩnh, hắn chỉ nhìn chằm chằm cái tủ quần áo này, trong mắt lộ ra vài phần buồn bã mất mát.

Không bao lâu sau, hắn đã đi đầu mở tủ quần áo ra.

Ngay khoảnh khắc tủ quần áo mở ra, hắn cũng nhìn thấy một chiếc máy hát đặt bên trong.

Vương Diệp cũng đang nhẹ nhàng xoay chuyển la bàn.

Nơi này không có vấn đề gì lớn, chỉ là tiếng hát của người phụ nữ kia truyền ra từ trong tủ quần áo này.

Vương Diệp tiến lên chuẩn bị lấy cái máy hát kia đi, ai ngờ dưới chân sơ ý đạp phải dòng nước ngầm, ngay sau đó cả người ngã nhào vào trong tủ quần áo.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, nhìn cái tủ quần áo này, hắn vội vàng đẩy cửa ra.

Lại phát hiện dòng nước bên ngoài bỗng nhiên ập tới thành đôi.

Cánh cửa này mặc kệ dùng sức thế nào cũng không đẩy ra được, Vương Diệp và cái máy hát bị nhốt trong cái tủ quần áo chật hẹp này.

Nhưng hắn cũng phát hiện bên cạnh có một bộ xương trắng.

Nhìn bộ xương trắng này cùng với mái tóc quấn quanh đầu lâu, Vương Diệp lại bình tĩnh quan sát những chi tiết này.

Theo lý mà nói, cái tủ này hẳn là còn phương pháp khác để rời đi.

Giống như hắn đoán, khi hắn đạp một cước lên đỉnh đầu, đỉnh tủ trong nháy mắt bị hắn phá vỡ, nhưng cửa tủ quần áo vẫn không cách nào mở ra được.

Vương Diệp xách cái máy hát, sau đó nhanh chóng bơi lên trên.

Nhưng lúc Vương Diệp bơi lên, hắn cũng chú ý thấy dòng nước bên cạnh chảy xiết qua người mình.

Hắn cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện bộ thi cốt trong tủ quần áo kia cư nhiên bị dòng nước này cuốn ra ngoài, nhưng phương thức nó rời khỏi tủ quần áo lại gần như y hệt cách Vương Diệp thoát ra.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

May mà cuối cùng hắn cũng nổi lên mặt nước, nhìn miệng giếng này, Vương Diệp từng bước leo lên.

Nhưng bên tai truyền đến lại là tiếng tranh cãi của Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử và những người đó cãi nhau đến mức không thể tách rời, trên mặt anh ta lộ ra vẻ bất mãn nồng đậm. "Tôi đã nói rồi, Vương Diệp chỉ xuống dưới xem tình hình thôi, sẽ lên ngay thôi, nếu cậu ấy không lên được, chết ở dưới đó thì tôi cũng sẽ lôi cậu ấy lên." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc và cố chấp.

Vương Diệp thấy tư thái đó của Bàn Tử, hắn bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt đầy cảm thán nói: "Được rồi, đừng cãi nhau với họ nữa, tôi lên rồi đây này." Hắn và Bàn Tử ở cùng nhau lâu rồi, đương nhiên biết tính nết của tên này, làm sao tin được chuyện anh ta sẽ xuống dưới cứu mình lên.

Giờ nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần khinh thường.

Nhưng hắn cũng lười so đo với Bàn Tử chuyện này, ngược lại giơ cái máy hát trong tay lên, Bàn Tử vội vàng đón lấy.

Nhưng anh ta lại ưu tiên kéo Vương Diệp lên trước.

Những người khác nhìn cái máy hát, tiếng hát truyền ra từ bên trong tuy dọa người ta tê da đầu, nhưng tảng đá trong lòng lại rơi xuống.

Điều đó có nghĩa là thứ phát ra âm thanh bên trong không phải là Hà Linh kỳ quái gì, ngược lại chỉ là một cái máy hát.

Nhất thời mọi người nhìn nhau, trên mặt họ đều lộ ra vài phần cổ quái, dù sao loại khoảnh khắc mất mặt này mọi người đều không muốn cùng nhau trải qua.

Nhưng hiện tại bất đắc dĩ, họ chỉ có thể nhìn nhau, che miệng cười trộm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ liền cầm cái máy hát lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc cầm lên, Bàn Tử nhìn thấy những sợi tóc đen mắc trên máy hát.

Bàn Tử cả người đều ngây ra, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ cấp thiết nói: "Cái này là sao?

Sao bên trên lại có tóc?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hoảng sợ, Vương Diệp nghe thấy lại cười qua loa, nhìn Bàn Tử, sau đó kể lại những gì mình thấy dưới đó cho Bàn Tử nghe.

Hóa ra chỉ là đụng phải một bộ thi cốt ở trong đó.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt những người khác lại chẳng hề dễ nhìn, trong lòng họ nhận định âm thanh trong máy hát này có khả năng là của bộ xương kia.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, nhao nhao chỉ vào mũi hắn nói: "Không phải tại mấy người sao, nếu không phải tại mấy người thì sao lại có nhiều tình huống nguy cấp thế này?" Bọn họ ném cái nồi sang cho Vương Diệp, Bàn Tử thì gỡ đám tóc kia xuống.

Nhưng trong quá trình gỡ, Bàn Tử lại phát hiện đám tóc này dường như bị cái máy hát này kẹp chặt.

Những người bên cạnh vẫn còn đang nói không ngừng, Bàn Tử nghe mà lỗ tai sắp phiền chết rồi.

Nhìn mọi người, Bàn Tử nhịn không được hét lớn một tiếng: "Có thể ngậm miệng lại cho ông không, đừng có làm ồn ở đây nữa!" Bàn Tử nổi nóng, những người kia đều giật nảy mình, không thể không thừa nhận là uy hiếp của Bàn Tử vẫn có chút tác dụng.

Nếu không những người này không thể nào bị Bàn Tử dọa sợ được.

Nhìn thấy thần tình trên mặt những người này, Vương Diệp lại nhìn bọn họ mở miệng nói: "Làm người không thể quá mê tín dị đoan, nếu không thì làm việc gì cũng sẽ bị chính mình trói buộc." Nhưng lời này nói ra, trên mặt mọi người lại lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nhìn Vương Diệp, họ đang định nổi nóng.

Lại không ngờ Bàn Tử vội vàng vỗ cánh tay Vương Diệp, nhìn hắn sốt ruột nói: "Không đúng lắm nha, đám tóc này hình như là mọc ra từ trong máy hát này, cậu hay là xem thử bên trong xem có phải có thứ gì khác không?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cấp thiết.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy thì hoàn hồn, lại đặt máy hát xuống đất.

Sau đó tắt máy đi, tiếp đó lại mở cái hộp bên trong ra.

Vương Diệp động tác thành thạo, trước kia hắn từng tốn không ít tâm tư nghiên cứu máy móc, cũng từng làm môn đồ, cho nên cũng biết phải làm thế nào mới có thể tháo dỡ cái máy này thuận lợi.

Làm xong loạt việc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra ý cười.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc cái nắp mở ra, Vương Diệp lại phát hiện mình cười không nổi, bởi vì bên trong này cư nhiên đặt một cái đầu lâu, đám tóc này thì nối liền với hộp sọ kia.

Mọi người đứng bên cạnh sợ đến mức hét lên chói tai, hận không thể chạy trốn tứ phía.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng loạn của họ lại vội vàng trấn an: "Không cần lo lắng, chúng ta phải tin tưởng khoa học, trong này khẳng định không phức tạp như mọi người nghĩ đâu." Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần nghiêm túc, chỉ là lời này nói ra căn bản chẳng ai thèm nghe hắn hồ huyễn.

Ngay cả người bác cả phẫn nộ nhất giờ phút này cũng vội vàng rời đi.

Thấy bộ dạng hoảng loạn của ông ta, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự phiền chán nồng đậm.

Hắn lắc đầu, nhìn bác cả, không chút nể tình nói: "Vừa nãy bác không phải còn muốn phê phán bọn cháu sao?

Sao giờ lại sợ thành cái dạng này rồi?" Vương Diệp vừa nói vừa lấy cái đầu lâu kia ra, đây là một hộp sọ nữ giới.

Hơn nữa bên trong còn đặt không ít đồ trang sức vàng bạc, những thứ kia trông vô cùng hoa quý.

Bàn Tử vốn còn đang sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ này, anh ta cư nhiên cười hắc hắc.

Anh ta vươn tay ra lấy số vàng bạc châu báu kia, Vương Diệp nhìn động tác của anh ta cũng không ngăn cản.

Bởi vì chính hắn cũng nhặt mấy thứ vàng bạc châu báu kia lên, nhìn động tác của Vương Diệp, Bàn Tử càng vui mừng khôn xiết.

Anh ta nhét từng chuỗi từng chuỗi vàng bạc châu báu vào trong túi của mình.

Làm xong loạt động tác này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự hưng phấn nồng đậm. "Thông qua niên đại của những thứ này, anh đại khái có thể suy đoán ra thân phận người phụ nữ này đấy." Vương Diệp đưa mắt nhìn Bàn Tử.

Nhưng lời này nói ra, Bàn Tử lại nhìn hắn một cách khó hiểu, hỏi ngược lại một câu: "Tôi không hiểu ý cậu lắm." Bàn Tử vừa nói vừa cười cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng Vương Diệp căn bản không ăn cái chiêu này của anh ta, mà là vỗ vai anh ta, vô cùng bình thản nói: "Đồ này tôi cũng cho anh lấy rồi, theo lý mà nói thì anh cũng nên quan sát kỹ một chút, chứ không phải cầm đồ mà không làm việc." Vương Diệp nói chuyện thẳng thắn, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Chương 870

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy bất lực: "Người cũng chết rồi, chúng ta còn rối rắm mấy thứ này cũng chẳng có ý nghĩa gì, nghe tôi một câu khuyên, số tiền này cứ thuận theo tự nhiên mà chui vào túi chúng ta, thi thể của cô ấy để chúng ta xử lý!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn: "Tôi bây giờ chỉ cần anh nói cho tôi biết niên đại và thân phận!" Sự kiên định trong giọng nói của hắn làm Bàn Tử giật mình, Bàn Tử thấy bộ dạng hung thần ác sát của Vương Diệp cũng có chút đau đầu.

Anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp dở khóc dở cười nói: "Được rồi được rồi, tôi nói cho cậu biết là được chứ gì, tôi thấy hoa văn trên này cũng không phải hoàng thân quý tộc gì, giống một tướng phủ nào đó hơn." Bàn Tử nghiêm trang phân tích, Vương Diệp nghe vậy chỉ thản nhiên gật đầu.

Bản thân hắn cũng đang xem xét những biến hóa bên trong.

Thử tìm kiếm thêm manh mối ở đây, đợi hắn phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Hắn cũng phát hiện trên hộp sọ này cư nhiên có một vết thương chí mạng, trực tiếp xuyên thủng cả hộp sọ.

Nói cách khác, người chết lúc sinh tiền chính là vì vết thương này nên mới một mạng ô hô!

Có điều phần cổ của cô ta lại không có vết nứt rõ ràng, hiển nhiên là sau khi cô ta chết, người khác mới nhét đầu cô ta vào trong máy hát...

Nhưng tại sao lại làm như vậy chứ?

Nếu thật tâm muốn an táng người chết thì tại sao không đưa cả thi thể hoàn chỉnh ra mà lại chỉ mang mỗi cái đầu?

Vương Diệp trong lòng nghĩ mãi không ra những thứ này.

Cùng lúc đó Bàn Tử nhìn Vương Diệp, cũng đầy vẻ tươi cười nói: "Tôi đại khái có thể đoán được là chuyện gì, những người kia khẳng định là nhắm trúng tiền tài bên trong mới cố ý đối xử với thi thể như vậy!" Nhưng bọn họ lại sợ hãi, chỉ mang theo vàng bạc châu báu sẽ bị nhốt trong mê hồn trận, cho nên họ cố tình mang cả thi cốt theo.

Lời giải thích này nghe thì tuy không có vấn đề gì, nhưng Vương Diệp nhíu mày, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nếu thực sự là tham tài, vậy tại sao họ chỉ mang theo có chút xíu thế này?

Nếu có liên hệ trực tiếp với người chết, vậy tại sao lại đối xử thô bạo với người chết như thế?

Những nghi hoặc này cứ quanh quẩn trong lòng Vương Diệp.

Không ai có thể cho Vương Diệp đáp án, ngay cả chính hắn cũng nghĩ không ra.

Nhưng đám họ hàng của Bàn Tử rất nhanh đã quay lại, bọn họ vây quanh Vương Diệp, nhìn số vàng bạc châu báu trên tay hai người.

Trong mắt họ cũng lộ ra vài phần tham lam, sau đó tiến lên, cười hì hì nói với Vương Diệp: "Mấy thứ này tìm thấy trên địa bàn của chúng tôi, theo lý mà nói thì nên sung công hết, hiện tại tốt nhất là giao hết cho chúng tôi." Trên mặt mấy người kia lóe lên vẻ hưng phấn, Bàn Tử nhìn bộ mặt của bọn họ, cứ như thể đoán được bản tính của họ vậy.

Anh ta không chút do dự giao số vàng bạc châu báu trong tay qua, nhìn đám người này, càng vô cùng nghiêm túc nói: "Được thôi, cho mấy người thì cho, dù sao mạng mấy người lớn, gánh được thì là của mấy người." "Ý gì hả?" Bọn họ cầm vàng bạc châu báu kia, trên mặt lại có vài phần hoảng hốt.

Bàn Tử đưa chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Bởi vì anh ta sớm liệu đến việc đám người này sẽ qua tìm mình đòi đồ, cho nên cố tình giấu đi một phần.

Nghe câu hỏi của bọn họ, Bàn Tử dửng dưng nói: "Mấy người cũng biết rồi đấy, cái này là đi theo cái đầu lâu kia ra, nói cách khác trên mấy thứ này có khả năng mang theo chút oán khí và sát khí." Bàn Tử lầm bầm lẩm bẩm, vẻ nghiêm túc trên mặt không phải là giả, mọi người nghe thấy thì đã sợ đến ngây người.

Bọn họ cầm đồ trong tay, hai tay đều đang run rẩy.

Bọn họ có tâm muốn làm trộm mộ nhưng lại không có cái gan đó.

Nhìn Bàn Tử, bọn họ nghĩ ngợi, cuối cùng lại dứt khoát nhét lại vào tay Bàn Tử.

Bọn họ không có mạng lớn như thế, hơn nữa cũng không dám thử loại chuyện này.

Thấy họ trả lại, Bàn Tử cười hưng phấn.

Bàn Tử lúc này nhìn mọi người đang ngồi đây, cũng cực kỳ đắc ý nói: "May mà các người đều biết điều, biết thứ này mình không thể cầm, nếu không lỡ xảy ra chuyện tà môn gì thật, tôi cũng không cứu được cái mạng của mọi người đâu." Trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ vô tội, bộ dạng này trông thì vô hại, Vương Diệp thấy tư thái đó của anh ta, tuy trong mắt lộ ra vẻ bất lực nhưng cũng không chỉ trích quá nhiều, mà là nhìn vào cái máy hát.

Hắn đang quan sát nguyên nhân máy hát có thể phát ra tiếng, nước tuy có thể truyền âm thanh, nhưng...

Căn cứ vào lời Bàn Tử nói thì lúc đó âm thanh anh ta nghe thấy rất mãnh liệt.

Nói cách khác, trong máy hát này chắc chắn còn pin, Vương Diệp tìm một hồi, quả nhiên thấy một cục pin.

Hắn nhét pin trở lại, sau đó bắt đầu phát, mọi người nghe thấy tiếng hát quỷ dị vang lên bên tai, lập tức da đầu tê dại, nhìn Vương Diệp càng thêm ghét bỏ nói: "Cậu làm cái trò gì ở đây thế?

Cái thứ đen đủi này còn phát ở đây làm gì." Trong giọng điệu của họ tràn đầy sự mất kiên nhẫn.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn bọn họ, sự lạnh lùng lóe lên trong mắt, trong nháy mắt khiến những người này rơi vào trầm mặc.

Bàn Tử thấy đám người kia vẫn còn tranh cãi không ngớt ở đó, lại vội vàng đi tới, nhìn đám người kia, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn: "Nếu không phải nhờ Vương Diệp thì Hà Linh ở đây sao có thể dễ dàng được giải quyết như vậy, các người không phải tưởng cái truyền thuyết ma ám này sắp thành thần rồi đấy chứ." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy khinh thường.

Những người khác nghe vậy, nhìn nhau, nhưng lại sống chết không chịu cúi đầu, ngược lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, còn vô cùng cố chấp nói: "Tôi không cần biết, dù sao hắn ta là người ngoài đến đây, chỗ này của chúng tôi đối với chúng tôi mà nói, chắc chắn là có sự quấy nhiễu!

Huống chi hắn còn làm kinh động đến Hà Linh của chúng tôi." Trong giọng điệu của họ tràn đầy sự nghiêm túc, Bàn Tử nghe vậy lại buồn cười thở dài một hơi. "Được thôi, cái gì cũng là mấy người nói là đúng, mấy người nói gì cũng đúng hết." Bàn Tử phất tay, lười giảng đạo lý với đám người này.

Thấy thần tình của Bàn Tử, sắc mặt mọi người cũng trở nên hơi khó coi.

Bọn họ hiện tại muốn đuổi Vương Diệp đi, nhưng lại không có dũng khí đó, bởi vì họ sợ Vương Diệp vừa đi, những chuyện tà môn kia sẽ dồn dập kéo đến.

Cho nên lúc này, trên mặt mọi người chỉ có một vẻ phức tạp.

Nhưng họ lại nhao nhao oán trách Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn máy hát trước mặt, xác định nó đã không còn vấn đề gì nữa mới hài lòng gật đầu, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp mở miệng nói: "Tôi nghi ngờ phía sau tổ mộ nhà các anh có một ngôi mộ lớn." Chiếu theo cục thế phong thủy cũng như hoàn cảnh địa lý mà nói, ngọn núi nhà Bàn Tử là thế rồng ngẩng đầu.

Gia tộc Bàn Tử chọn nơi đó làm địa điểm đặt tổ mộ, e rằng chính là muốn dính chút khí tường thụy này.

Ngay cả ngôi mộ lớn phía sau tổ mộ lúc đó, bọn họ đều không tiết lộ cho bất kỳ ai, thậm chí trong sử sách cũng không ghi chép lại.

Có lẽ là lo lắng ngôi mộ lớn kia sẽ bị những kẻ táng tận lương tâm trộm mất, cho nên họ chọn cách giấu giếm chuyện này.

Lời này của Vương Diệp nói ra cũng khéo léo phá vỡ sự yên tĩnh nơi này.

Nhưng Bàn Tử thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp lại vô cùng căng thẳng nói: "Cậu nói thật hay đùa đấy, chẳng lẽ..." Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, anh ta không cách nào chấp nhận được những thứ này lại tà môn như vậy.

Huống chi sau tổ mộ nhà mình lại có một ngôi mộ lớn, chuyện như vậy nghe thôi đã thấy hoang đường.

Bàn Tử làm sao có thể tin tưởng, những người khác cũng cuống lên, bọn họ nhảy dựng lên, nhìn Vương Diệp, bàn tán xôn xao: "Giỏi cho cái thói đánh rắm ở đây, làm sao có thể có một ngôi mộ lớn được, năm đó bọn họ chọn vị trí này, đó chính là phong thủy phúc địa!" Bất luận là tổ mộ hay mộ phần bình thường, điều tối kỵ nhất chính là dưới mộ phần này có một ngôi mộ lớn.

Một khi có mộ lớn xuất hiện, tất cả mọi thứ đều sẽ bị phá vỡ.

Bất luận là thế tục hay quy củ lưu truyền đời đời kiếp kiếp, đều luôn răn dạy con cháu đời sau rằng tất cả những gì họ sở hữu, bao gồm cả nơi họ chiếm giữ, đều phải là độc nhất vô nhị, chiếm giữ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nếu dưới đó còn có một thứ tốt khác tồn tại, vậy cũng phá hoại sự âm dương tương hợp mà họ theo đuổi ngay từ đầu.

Cho nên đây là điều họ phiền não nhất.

Một trong hai thứ này không thể dung hợp làm một trong cùng một phong thủy phúc địa.

Nói cách khác, những người như bọn họ chỉ có hai con đường để chọn: tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm lấy đồ ở đây.

Con đường còn lại chính là đổi một nơi khác, không làm chuyện tiểu nhân kia.

Nhưng chuyện dời mộ đâu phải chuyện nhỏ, quan hệ đến con cháu đời sau, bao gồm cả sự phồn vinh hưng thịnh của cả gia tộc.

Chính vì những thứ này vô cùng quan trọng nên mộ phần này không thể tùy ý di dời.

Nghĩ năm đó, lão tổ tông vì chọn mảnh đất tốt này đã đi bộ mấy trăm dặm đường.

Bọn họ bây giờ nói đổi là đổi, sao có thể chứ?!

Bọn họ là người đầu tiên nhảy ra nói không đồng ý.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ cũng có thể dự đoán được cảm xúc của họ.

Nhưng Vương Diệp không tranh cãi với họ, ngược lại nhìn Bàn Tử, trưng cầu ý kiến của Bàn Tử.

Nếu Bàn Tử nguyện ý cùng hắn xuống dưới xem thử ngôi mộ lớn kia là tình huống gì thì cũng vừa hay có thể sửa lại cục thế phong thủy ở đây.

Như vậy sự tình sẽ không tồi tệ đến thế.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nhịn không được nói với anh ta: "Biện pháp giải quyết duy nhất của chúng ta bây giờ là đi xuống dưới, tổ mộ liên tục xảy ra chuyện, đồ vật bên trong bị cuốn ra ngoài, không thoát khỏi liên quan đến nơi này." Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần bình tĩnh.

Hắn chắc chắn nói ra lời này, nhận lại lại là sự khinh thường của mọi người.

Bọn họ cười lạnh một tiếng, hất cằm, vẻ mặt đầy cao ngạo nói: "Nói hươu nói vượn, thật sự coi mình là cái thá gì, tùy tiện bấm ngón tay tính toán là có thể tính ra mệnh mạch trong này sao?" "Tôi nói này Bàn Tử, cậu làm người cũng hơi quá đáng rồi đấy, những thứ cậu biết và việc cậu làm sao cứ như là...

đang bị sai khiến vậy, chẳng lẽ cậu mới là thuộc hạ của hắn ta à!" Giọng điệu của họ tràn đầy sự tò mò, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của bọn họ, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất lực.

Bản thân hiện tại thành ra thế này, cũng không biết là phúc hay họa.

Anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói.

“Cứ làm theo lời tôi nói đi, nếu các người thực sự có ý kiến thì xem thử có cách nào khác để giải quyết không.” Bàn Tử nói với giọng điệu vô cùng bình thản.

Hắn căn bản chẳng thèm để tâm đến vẻ phẫn nộ của đám người này, thậm chí đối với những lời họ nói, Bàn Tử cũng lười giải thích.

Tình hình mộ tổ không thể dây dưa thêm nữa, sự việc đã trở nên nghiêm trọng, Bàn Tử thậm chí có thể tưởng tượng ra những thứ bên dưới sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào.

Thế nhưng lời này của Bàn Tử lại khiến đám người kia vô cùng tức giận.

Bọn họ chỉ vào mũi Bàn Tử, không chút do dự mà mắng nhiếc.

“Mày làm thế là hành vi đại nghịch bất đạo!

Bên dưới đó là mộ của lão tổ tông, hai đứa mày định xuống dưới quấy rầy họ hả!” Trong khi bọn họ phá lên chửi bới, Bàn Tử vẫn mặt không đổi sắc nói lại: “Thế các người thực sự muốn nhìn thấy mấy cái mộ đó lần lượt bị nước cuốn trôi ra ngoài à?” Giọng hắn đầy vẻ bình tĩnh, những gì hắn nói đều là sự thật, và cũng là điều mà đám người kia kiêng kỵ nhất.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào những người đang có mặt, lại cười hì hì bổ sung một câu: “Đừng bảo tôi không nhắc trước các người, tuy mộ tổ là nơi đất tốt, nhưng nếu cứ để nước xối vào liên tục như thế, thì phong thủy tốt đến mấy cũng sẽ bị phá hỏng.” Cũng giống như một mảnh đất tốt bọn họ mang đi làm ruộng, nhưng nguồn nước bên dưới thực sự quá vượng.

Bất kể bọn họ trồng thứ gì, cuối cùng cũng sẽ bị ngập chết.

Chương 871

Nơi này dù địa thế và ánh nắng đều không tệ, nhưng kết quả cuối cùng bọn họ nhận được chỉ là sứt đầu mẻ trán, không thể nào kiếm chác được bất kỳ lợi ích gì từ đây.

Vương Diệp nhìn thấu đáo mọi chuyện, nhìn chằm chằm vào đám người, vẻ mặt bình tĩnh trình bày.

Nói đến nước này, đã không còn ai dám phản bác nữa.

Bọn họ nói có lý, hơn nữa sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp cũng không phải giả vờ.

Hết cách, bọn họ chỉ đành gật đầu đồng ý.

Cho phép Bàn Tử và Vương Diệp đi vào, nhưng trước khi đồng ý, bọn họ lại quyết định phái thêm một người đi theo.

Người đó là thầy mù nổi tiếng trong thôn bọn họ, Lão Hạt Tử.

Lão Hạt Tử này là người tu hành nửa mùa (bán lộ xuất gia), việc giỏi nhất chính là bói toán.

Vì vậy để lão đi theo nhóm Bàn Tử, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, Lão Hạt Tử cũng có thể giải quyết.

Lần này mọi người cũng không còn ôm tâm tư toan tính như vừa rồi, ngược lại từng người một đều thành thật lo nghĩ cho Bàn Tử và Vương Diệp.

Bàn Tử nghe bọn họ sắp xếp như vậy thì hài lòng gật đầu.

Lúc này nhìn thấy Lão Hạt Tử xuất hiện trước mắt, Bàn Tử cũng cười hì hì bước tới.

Việc Bàn Tử thích làm nhất chính là khua tay múa chân trước mặt ông thầy mù này, thăm dò xem lão có phải thật sự không nhìn thấy mình hay không.

Lão Hạt Tử cũng đáp lại một câu: "Tôi không nhìn thấy, đừng có quạt gió nữa." Nghe câu này của Lão Hạt Tử, Bàn Tử cười ha hả, ôm bụng, không ngờ lão già này nói một câu lại khiến mặt mũi Bàn Tử trở nên khó coi ngay sau đó.

"Người cậu vận xui còn nhiều lắm, lần trước hại chết bạn nối khố của mình mà vẫn còn tâm an lý đắc sống tiếp, có điều đại hạn sắp tới rồi, cậu cũng sắp phải đi theo nó thôi." Lão Hạt Tử nói ra những lời này với vẻ mặt nghiêm trang.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại cảm thấy vô cùng buồn cười, ai ngờ mấy lời này lại thực sự dọa Bàn Tử sợ chết khiếp.

Bàn Tử sắc mặt khó coi, trừng mắt nhìn Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Ông đừng có ở đây mà trù ẻo tôi." Lão Hạt Tử lắc đầu không cho là đúng, hất cằm lên nhìn về phía Bàn Tử, giọng điệu cực kỳ cao ngạo: "Cái này tôi gọi là xem trước thiên cơ giúp cậu, bảo cho cậu biết làm sao để tránh được kiếp nạn này." Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử nói vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ, lão già này đúng là thầy bói nửa mùa, căn bản chẳng biết bói toán gì sất.

Chẳng qua là đang ở đây lừa bịp Bàn Tử mà thôi.

Bàn Tử bị lão dọa cho giật mình, sau đó bèn dúi tiền của mình vào tay lão.

"Thế ông bảo tôi phải phá giải mấy thứ này thế nào?" Bàn Tử vừa nói vừa đứng sang một bên với lão, thì thầm to nhỏ.

Vương Diệp nhìn thần tình trên mặt hai người bọn họ, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Bàn Tử với Lão Hạt Tử đúng là một cặp bài trùng, nếu không thì chẳng thể nào sán lại với nhau được.

Đều là hạng người rơi vào lỗ tiền, nhìn đâu cũng thấy tiền.

Tâm tư suy nghĩ, thủ đoạn sử dụng, đều có liên quan đến tiền.

Có điều, Vương Diệp lại nhìn về phía ngọn núi xa xa, sương mù dày đặc đang không ngừng sinh ra từ bên trong, mây đen bao phủ trên đỉnh đầu.

Điều đó có nghĩa là bên trong đó ước chừng có không ít nguồn nước.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, bỗng nhiên quay đầu nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Anh đi mua mấy bình dưỡng khí mang tới đây." Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh chắc chắn muốn đi theo xuống dưới, không thể nào chỉ có Vương Diệp và Bàn Tử.

Nhưng nghĩ đến tình huống bên phía Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định để Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh ở lại.

Để hai người bọn họ ở lại đây, đợi khi đám cừu gia của Triệu Dịch Vũ tìm tới cửa, bọn họ cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Chứ không phải để Triệu Dịch Vũ ở đó chờ chết.

Tuy trong thư Triệu Dịch Vũ đã viết rất rõ ràng, chuyến này là để cá chết lưới rách với bọn chúng, nhưng em trai của Triệu Dịch Vũ suy cho cùng vẫn là vô tội.

Cho nên nếu những rắc rối này có thể phá giải, những lời nguyền rủa này có thể tiêu trừ, Vương Diệp cũng không ngại làm kẻ ác một lần.

Nhưng Vương Diệp rốt cuộc vẫn đánh giá quá cao đám cừu gia của Triệu Dịch Vũ, đám người này cho dù có chết, bọn chúng cũng không thể nào xin lỗi Triệu Dịch Vũ.

Huống chi là chuyện phá giải từng cái bẫy mà chính mình năm xưa đã thiết lập, loại chuyện này căn bản không thể xảy ra.

Vương Diệp để Bàn Tử đi sắp xếp những thứ kia, đồng thời bản thân cũng ngồi xuống ghế.

Hắn đang suy nghĩ về những thứ nhìn thấy trong giếng nước.

Không ngờ Lão Hạt Tử lại trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: “Đại thủy xung liễu Long Vương miếu (Lũ lụt trôi miếu Long Vương), nhưng nghĩ ngược lại một chút, cứ như là Long Vương cố ý tạo ra tất cả những chuyện này vậy.” Lão Hạt Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

“Cậu nói xem người trong thiên hạ này, sao lại thích ghi thù như thế, ân oán mấy đời người đến tận dưới này vẫn còn lưu lại.” Lão Hạt Tử nói đến đây, lại bỗng nhiên dừng lại.

“Nhưng cơ hội đều đã bày ra trước mặt, không trân trọng thì cũng hết cách.” Trong mắt lão lóe lên vài phần phức tạp và do dự.

Nhìn Vương Diệp, Lão Hạt Tử cuối cùng vỗ vỗ vai hắn, vô cùng nghiêm túc cảm thán: “Chúng ta lần này ba người đi vào, cũng không biết mấy người đi ra đây.” Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử lải nhải bên tai mình mấy lời đó, trong mắt cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn, bèn tiếp lời lão: “Tôi thấy ông tuổi tác đã cao, e là...” Hắn còn chưa nói hết câu, Lão Hạt Tử đã tức giận hét lớn một tiếng: “Dừng ngay cho tôi, chắc chắn không phải là tôi!

Lần này đi vào cũng là ba người nguyên vẹn đi ra, không chừng còn có thể từ bên trong mang chút đồ chơi gì đó về nữa.” Trong giọng nói của Lão Hạt Tử tràn đầy sự hưng phấn.

Lão già này cũng chưa chắc đã biết bói toán thật, Vương Diệp nhìn lão, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

E rằng cũng chỉ là trình độ nửa mùa.

Nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, Vương Diệp lại mở miệng nói: “Họ bảo ông biết bói toán, ông thử bói cho tôi một quẻ xem, xem tôi là người thế nào.” Lão Hạt Tử nghe Vương Diệp nói vậy, lại khẽ thở dài, vẻ mặt đầy vô tội nói: “Tôi mà chưa mù thì tôi có thể xem tướng cho cậu, nhưng giờ mù rồi, tôi phải sờ xương (mạc cốt).” Vương Diệp không có ý kiến gì, đưa tay đặt trước mặt lão.

Lão Hạt Tử vốn định làm bộ làm tịch một bài trước mặt Vương Diệp, nhưng không ngờ, vừa mới chạm vào tay Vương Diệp, cả người lão liền sững sờ tại chỗ, sau đó trừng lớn đôi mắt đầy vẻ không hiểu.

Lão tỉ mỉ sờ nắn hai bàn tay, Vương Diệp nhìn động tác của lão, trong mắt lóe lên vài phần ý cười.

Đại khái cũng đoán được lão già này tiếp theo sẽ nói những gì.

Quả nhiên như hắn đoán, lão già này nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu đúng là nhân trung long phượng, tôi cũng không bói ra được nữa, dữ thiên tề thọ (thọ ngang với trời), quả thực là vậy.” Lời của Lão Hạt Tử nói đến đây thì dừng lại.

Lão cười khổ một tiếng, lắc đầu, không tiếp tục nói nữa.

Thấy bộ dạng đó của lão, Vương Diệp bỗng nhiên vỗ vai Lão Hạt Tử, mở miệng hỏi: “Sao không bói tiếp nữa?” Trong giọng Vương Diệp mang theo vài phần ngạc nhiên, Lão Hạt Tử nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

“Tôi làm gì còn cái mạng nào để bói cho cậu.” “Cho nên nói, mấy thầy bói các người đều là dùng mạng của mình để bói cho người khác sao?” Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy tò mò phỏng đoán.

Không ngờ nói ra câu này, Lão Hạt Tử lại thật sự gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của lão, Vương Diệp bỗng nhiên cười rộ lên, vỗ vai Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói: “Thế thì cũng lạ thật!

Có điều tôi lại khá tò mò ông sống được bao lâu rồi?” Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử với ánh mắt tò mò, nhưng không ngờ khi Lão Hạt Tử quay đầu lại nhìn hắn, khoảnh khắc tháo kính râm xuống, Vương Diệp nhìn thấy hai mắt lão đều đỏ ngầu như máu.

Nhìn thì giống người bình thường, vẫn có thể chuyển động, nhưng đôi mắt này lại đỏ đến mức khủng bố.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy kinh ngạc nói: “Chuyện này là sao?” Lão Hạt Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, bèn bất lực nói: “Dùng đôi mắt của chính mình để đổi lấy một cơ hội nhìn thấu thiên cơ.

Nói thật làm như vậy cũng không tính là lỗ, hơn nữa cũng kiếm được không ít.” Trên mặt Lão Hạt Tử mang theo vài phần hưng phấn, nhưng Vương Diệp nhìn đôi mắt kia, bỗng nhiên cười ha hả.

“Nếu không đoán sai thì đôi mắt này của ông chắc là mang đi hiến tế rồi nhỉ, mạng ông cũng sắp tận rồi, kết quả lại lấy mắt của mình...” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, vỗ vai Lão Hạt Tử, vẻ mặt cũng đầy bất đắc dĩ: “Dù sao những thứ này đều là do ông tự chọn, ông đừng hối hận là được, cũng đừng đi oán trách người khác.” Vương Diệp buông lời rồi không thèm để ý đến Lão Hạt Tử nữa.

Lại không ngờ Lão Hạt Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đã trở nên vô cùng chắc chắn nói: “Kể từ khi sư phụ tôi vì cứu tôi mà một chân bước vào quỷ môn quan, sau đó lại dùng mắt, tai, miệng, mũi cứu mạng tôi...

Tôi biết cái mạng này của tôi đã triệt để lạc ở nơi này rồi!

Cho dù có chết, tôi cũng phải chết trên con đường này.” Lời này nói ra, đổi lại là cái gật đầu không cho là đúng của Vương Diệp.

“Ông nói đúng, làm người quả thực không thể quên đi gốc gác, nhưng cách làm này của ông dường như có chút cực đoan (kiếm tẩu thiên phong).” Nói đến đây, hắn liền dừng lại.

Vương Diệp không tiếp tục can thiệp vào cách làm của Lão Hạt Tử.

Không ngờ Lão Hạt Tử như tìm được người có thể nói chuyện, nhìn Vương Diệp lải nhải: “Đôi mắt này của tôi sớm muộn gì cũng có ngày báo phế, đợi đến khi nó hoàn toàn không dùng được nữa, tôi sẽ lấy miệng của mình ra đổi.” Lão Hạt Tử nói ngắn gọn, Vương Diệp nghe không hiểu ý lão, chỉ có thể nhìn lão phỏng đoán: “Đổi lấy cơ hội bói toán tiếp theo?” Lời vừa thốt ra, Lão Hạt Tử quả quyết gật đầu, y hệt như Vương Diệp đoán.

Lão quả nhiên là muốn thông qua mắt, tai, miệng, mũi của mình để trao đổi lấy cơ hội bói toán.

Vương Diệp khẽ cười cười, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: “Đã vậy, ông đều mang những thứ này ra làm vật trao đổi rồi, thế tôi nghĩ những thứ ông muốn đạt được chắc cũng dễ như trở bàn tay nhỉ.” Lời này nói ra, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, Lão Hạt Tử không nhịn được nói: “Chính vì đạo hạnh của tôi không đủ tinh thâm, cho nên những thứ tôi muốn đạt được vĩnh viễn đều khó khăn như vậy.” Khi nói đến những lời này, trên mặt Lão Hạt Tử chỉ còn lại một vẻ bi thống, những điều này đối với lão mà nói là nỗi đau khổ trong nội tâm.

Nếu không phải vì những thứ này cần phải từ từ giao phó ra ngoài, có lẽ Lão Hạt Tử đã sớm một lần giao nộp hết tất cả.

Nói đến đây, Lão Hạt Tử cũng thở dài thật sâu.

“Chắc là phải giống như sư phụ tôi, giao nộp cả mắt, tai, miệng, mũi ra, ông ấy mới có thể cho tôi nhìn thấu thiên cơ trong đó.” Nhưng cũng không khát vọng đạt được đến thế.

Vương Diệp công nhận, thậm chí là hiểu được.

Chỉ là hắn một mình nhìn lên đỉnh đầu đầy mây sầu, thấy cảm xúc của Lão Hạt Tử trở nên sa sút như vậy, Vương Diệp lại cười nói với lão: “Kể chuyện đó cho tôi nghe đi, biết đâu tôi có thể giúp ông nhìn trộm thiên cơ trong đó.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Lão Hạt Tử trừng tròn mắt, nhưng nhìn Vương Diệp, lão lại khẽ cười một cái.

“Tôi mà nói cho cậu, e rằng cậu chịu không nổi đâu!” Nhưng lời này của Lão Hạt Tử đổi lại là nụ cười lạnh không cho là đúng của Vương Diệp.

“Ông cũng biết tôi ‘thọ ngang trời’ rồi, vậy thiên hạ này còn chuyện gì mà tôi không thể chấp nhận được?” Vương Diệp lắc đầu, qua loa truy hỏi lão già mù này một câu.

Lời này nói ra, Lão Hạt Tử khó mà đưa ra câu trả lời nào khác.

Nhưng nhìn Vương Diệp, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lóe lên vài phần bất lực.

“Cậu chắc chắn cậu thực sự muốn nghe chứ, cậu mà nghe xong rồi gặp phải tai vận gì khác thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.” Nói đến nước này, Vương Diệp cũng không so đo quá nhiều với lão, ngược lại cực kỳ bình tĩnh nhìn Lão Hạt Tử nói: “Nói đi, đại tai đại nạn gì mà tôi chưa từng trải qua, chút vận xui cỏn con này còn thực sự có thể vây khốn được tôi sao.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vài phần ý cười, lão vỗ đùi mình, nhìn Vương Diệp cực kỳ hưng phấn nói: “Giống hệt tôi nghĩ, đều là người tính tình sảng khoái, đã vậy thì tôi cũng không sợ nói cho cậu biết chuyện này.” Khởi nguồn là vào năm lão vừa tròn 16 tuổi.

Lúc đó, lão đi theo sư phụ học được vài môn tay nghề bói toán, liền bắt đầu chạy xuống núi, muốn đi mở mang kiến thức, cũng muốn những người kia sùng bái mình một phen.

Bởi vì ba ngày hai bữa lão lại thấy đủ loại quan lại quyền quý đến tìm sư phụ lão bói toán.

Chuyện này mang lại cho lão sự xúc động không nhỏ, hơn nữa trong lòng lão cũng vô cùng hưởng thụ loại cảm giác ưu việt đó.

Có điều lúc đó, lão chỉ là một cái đuôi nhỏ bên cạnh sư phụ, cảm giác ưu việt có thể hưởng thụ được chẳng qua chỉ là sự khách khí của những người kia đối với lão.

Chương 872

Trước 16 tuổi, có lẽ lão đã biết đủ, nhưng sau 16 tuổi, lão dần dần hiểu ra, những thứ này căn bản không đủ.

Dã tâm của con người là vô cùng vô tận, một khi đã mở ra thì sẽ giống như chiếc hộp Pandora vậy.

Lão Hạt Tử lúc đó vẫn là một chàng trai trẻ tinh thần sảng khoái.

Hơn nữa tướng mạo mày thanh mục tú, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng mặt mũi dữ tợn như hiện tại.

Kính râm của lão rất lớn, gần như che khuất nửa khuôn mặt.

Cho nên khi lão tháo kính râm xuống, Vương Diệp không chỉ nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu như máu, mà còn nhìn thấy một vết sẹo co rúm trên mặt lão.

Những vết sẹo chi chít trải khắp má, không có một chỗ nào là không bị tàn phá.

Thoạt nhìn, tất cả mọi thứ của lão dường như đều đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng khi lão đeo kính râm lên, tóc mái cũng che đi vết sẹo trên trán.

Cho nên nhìn lão cũng không có vấn đề gì quá lớn, người ngoài nhìn lướt qua chỉ thấy một ông già tinh thần sảng khoái.

Có điều già đến mức hơi ly kỳ, bởi vì những nếp nhăn và vết sẹo ở cằm hòa vào làm một.

Nhưng vì tuổi tác đã cao nên sẽ không có ai đi để ý những thứ này.

Lúc đó, lão nhân dịp sư phụ đi xa, vốn dĩ lão muốn đi theo, nhưng vì trong người hơi khó chịu, nhìn qua có vẻ như sắp phát sốt, sư phụ bèn để lão ở lại, một mình trông coi sơn trang.

Sau khi tình hình đỡ hơn một chút, lão tự mình cầm sách cổ ra xem, lúc đó lão chưa có nhiều ý niệm lệch lạc như vậy.

Cũng chưa từng nghĩ sẽ thực sự xuống núi bói toán cho người khác, trình độ nửa mùa của mình lão cũng tự biết rõ.

Nhưng phá vỡ sự yên tĩnh này chính là bức thư của sư phụ, sư phụ lão nói rằng phải vài ngày nữa mới có thể trở về.

Lão Hạt Tử lúc đó tưởng rằng chỉ muộn hai ba ngày, nên kiên nhẫn chờ đợi.

Không ngờ thời gian cứ kéo dài mãi, lương thực dự trữ trong sơn trang cũng ăn sạch, lại đúng lúc gặp phải ngày Lạp Bát (mùng 8 tháng Chạp).

Trong mấy ngày này, nếu còn không đi mua lương thực, chờ đợi Lão Hạt Tử có khả năng là chết đói ngay tại sơn trang này.

Bởi vì chính lão cũng không xác định được khi nào sư phụ về, cực chẳng đã, Lão Hạt Tử chỉ đành một mình xuống núi mua đồ.

Nhưng lão cũng không biết tiền bạc để ở chỗ nào, chỉ cầm theo vài xâu tiền đồng chạy xuống núi, tưởng rằng làm như vậy có thể giống như sư phụ mua lương thực dự trữ, đơn giản mà lại mang được một đống đồ về.

Kết quả không ngờ, lão cầm tiền đồng chạy xuống núi, đám người kia chẳng những không bán đồ cho lão mà còn mắng lão muốn chiếm hời.

Đúng lúc đó, Lão Hạt Tử cũng không tính là xui xẻo, lão gặp được một người khách quen trước đây, thuận tay cho lão một bao gạo.

Lão Hạt Tử đương nhiên cảm động đến mức sắp rơi lệ, sau khi nhận bao gạo, lão quay về sơn trang bắt đầu nấu nướng.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới lấp đầy bụng, không ngờ người khách quen kia lại tìm tới cửa.

Vị khách quen này tìm lão chỉ là muốn nhờ lão xem giúp vị trí của mộ tổ.

Ông ta cảm thấy vị trí mộ tổ dường như không tốt lắm, lần trước sư phụ lão xem không đúng.

Lão Hạt Tử đâu biết xem mấy thứ này, chỉ đành thoái thác, bảo cần đợi sư phụ về.

Nhưng khách quen căn bản không đồng ý, những thứ như mộ tổ đại diện cho vận thế của con cháu muôn đời, một khi trì hoãn, chẳng phải đại biểu cho việc chuyện này không quan trọng sao.

Lão Hạt Tử lúc đó thực sự hết cách, chỉ đành kiên trì giúp ông ta xem thử.

Có điều Lão Hạt Tử đã nói trước với ông ta, cách tính của lão không tinh xác bằng sư phụ, chỉ có thể giúp ông ta suy đoán xem sư phụ lão tính có vấn đề hay không.

Vốn dĩ Lão Hạt Tử lúc đó chỉ muốn làm qua loa cho xong chuyện, đợi chuyện này qua đi, gã kia không truy cứu nữa thì coi như xí xóa.

Kết quả không ngờ, trong quá trình tính toán lại xuất hiện một chút sai lệch.

Lão Hạt Tử lúc đó tưởng mình tính ra điều gì không ổn.

Thái độ biểu hiện ra của lão, cùng với thần tình trên mặt lão đều dọa cho vị khách quen kia sợ chết khiếp.

Khách quen nhờ Lão Hạt Tử tính lại lần nữa.

Sau đó lại lo lắng Lão Hạt Tử một mình ở đây ăn không no mặc không ấm, đặc biệt sai người trong phủ mình mang một đống đồ đến biếu.

Lão Hạt Tử đâu chịu nổi mấy thứ này, từ chối không kịp, bởi vì thư của sư phụ lại gửi tới lần nữa.

Vẫn là phải muộn vài ngày mới về, hơn nữa lần này trên người sư phụ xuất hiện vấn đề, cũng khiến Lão Hạt Tử tâm tình mệt mỏi.

Sư phụ lão thế mà lại bị một trận bão tuyết vây khốn, hơn nữa còn bị thương ở chân, cũng không biết tình hình hiện tại thế nào.

Lão Hạt Tử luôn lo lắng tình hình bên phía sư phụ, vấn đề mộ tổ ở đây cũng bị lão ném sang một bên, nhưng vị khách quen kia cứ liên tục thúc giục lão.

Lão Hạt Tử lúc đó hết cách, chỉ đành cầm bút lên bắt đầu tính toán lại.

Kết quả càng tính càng phát hiện vấn đề ngày càng nhiều, lỗ hổng cũng dồn dập kéo tới.

Lão Hạt Tử ban đầu không nói cho khách quen biết, vốn định kéo dài thêm vài ngày.

Kết quả không ngờ khách quen dường như nhìn ra điều không ổn, không chỉ nghĩ cách đối tốt với Lão Hạt Tử, mà còn dốc hết tâm tư thuyết phục Lão Hạt Tử, nhờ lão giúp mình giải quyết vấn đề mộ tổ.

Đồng thời còn phái thủ hạ của mình không ngừng nịnh nọt bên cạnh Lão Hạt Tử.

Lão Hạt Tử lúc đó mới mười sáu tuổi, tâm tính có thể làm được đến mức phi thường như vậy, dưới sự dụ dỗ của những thứ này vẫn giữ vững bản tâm, đã là vô cùng đáng quý rồi.

Nhưng con người ta, thứ khó chống đỡ nhất chính là lời khen ngợi.

Phàm là lời ca tụng nhiều lên, đều sẽ khiến người ta mê muội đến chóng mặt, giống như đi vào mê hồn trận, đến cả thân phận mình là gì cũng quên sạch sành sanh.

Lúc đó Lão Hạt Tử mới đầu còn giữ vững bản tâm, sống chết cũng không muốn nghe những lời gã kia nói.

Nhưng những từ ngữ nịnh nọt cứ liên tiếp vang lên bên tai, Lão Hạt Tử cũng không khống chế được nữa, quyết định đích thân đi đến mộ tổ bên kia xem thử.

Đúng vào ngày Lạp Bát, cũng không gặp tuyết lớn.

Lão Hạt Tử lúc đó tuy trong lòng vẫn giữ một sự cảnh giác, nhớ kỹ lời sư phụ dặn: "Lạp Bát không có tuyết, vạn sự không ra khỏi cửa".

Nhưng lão cũng không từ chối được, sự tiếp đãi nhiệt tình của vị khách quen khiến Lão Hạt Tử khó mà quên được.

Trên mặt Lão Hạt Tử lộ ra vẻ phức tạp và quái dị, khi kể lại chuyện này, Vương Diệp lại không nhìn thấy sự hối hận trên mặt lão.

Nhìn ông già này, Vương Diệp lại vội vàng thúc giục: “Ông sống quá nửa đời người rồi, sai lầm phạm phải lúc trẻ, đến già vẫn còn lý sự cùn nhỉ!” Trong giọng Vương Diệp mang theo vài phần không kiên nhẫn, Lão Hạt Tử nghe vậy, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

“Tôi đâu phải không hối hận!

Tôi là chưa nói đến trọng điểm, đợi nói đến trọng điểm cậu sẽ biết thôi!” Nhìn thấy dáng vẻ kích động đó của lão, Vương Diệp cũng lo lão vì quá tức giận mà tắc thở, bèn vội vàng vỗ vỗ lưng lão, nhìn lão bất đắc dĩ nói: “Ông nói nhanh đi, đừng có tự làm mình tức chết.”

Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt ông lão mới hơi chuyển biến tốt hơn một chút.

Nhưng lão nhìn Vương Diệp vẫn đầy vẻ không hài lòng, lắc đầu, lại tiếp tục kể.

Lúc đó sau khi lão đi xem mộ tổ xong, vốn dĩ cũng không tìm thấy vấn đề gì, Lão Hạt Tử nói với vị khách quen kia là bản lĩnh mình không cao, cần đợi sư phụ tới mới có thể tra rõ tình hình bên trong.

Nhưng khách quen căn bản không thể chấp nhận, ông ta cứ liên tục nói tốt bên cạnh Lão Hạt Tử, đồng thời cũng cầu xin Lão Hạt Tử, hy vọng lão có thể giúp đỡ.

Lão Hạt Tử thực sự hết cách, chỉ đành đồng ý với khách quen sẽ xem xét kỹ lưỡng một vòng quanh mộ tổ, nếu thực sự nhìn ra điều gì không ổn thì sẽ lập tức giúp ông ta giải quyết.

Vị khách quen lúc đó không có ý kiến gì, nghĩ cũng chẳng nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Lão Hạt Tử một mình ở lại chỗ mộ tổ, lão chẳng những không sợ hãi mà còn từ từ tìm kiếm ở đó.

Trước mắt nhắc lại những chuyện này, trên mặt Lão Hạt Tử thậm chí còn lộ ra vài phần ý cười.

Lão lắc đầu, nhìn Vương Diệp bỗng nhiên cảm thán một câu: “Lúc đó mới gọi là điếc không sợ súng.” Buông lời xong, Vương Diệp trợn trắng mắt, không thèm để ý đến lão.

Lão Hạt Tử lại tiếp tục kể, lão tìm một vòng quanh mộ tổ, cuối cùng tìm ra vấn đề.

Hóa ra vấn đề xuất hiện ở một cái lỗ nhỏ, có một con chuột đã đào mộ của bọn họ lên.

Chuyện xui xẻo này xảy ra đúng là khiến người ta đen đủi, Lão Hạt Tử không nói chuyện này cho khách quen biết.

Hơn nữa lúc Lão Hạt Tử đang tìm kiếm ở đó còn phát hiện ra mấy con gà.

Lão liền thắc mắc, chuột làm sao mà ăn gà được?

Khi Lão Hạt Tử đang cảm thấy khó hiểu vì chuyện này, không ngờ sư phụ lão cuối cùng cũng trở về, lần này là về sớm.

Lão vội vàng đem chuyện này kể cho sư phụ nghe.

Nhóm người khách quen kia dường như biến mất tăm, Lão Hạt Tử tìm không thấy bọn họ, chỉ đành nhanh chóng báo cáo chuyện này với sư phụ.

Nhưng không ngờ, khi nói ra chuyện này, sư phụ của Lão Hạt Tử cả người đều không ổn, ông không tin vào những gì mình nghe thấy.

Ngược lại còn nắm chặt vai Lão Hạt Tử, bảo lão dẫn mình đi đến chỗ mộ tổ.

Khi Lão Hạt Tử dẫn ông qua đó, sư phụ lão chỉ biết kêu than.

Thực ra sư phụ lão đã sớm tính ra Lão Hạt Tử gần đây có một kiếp nạn, nhưng vì chính ông cũng phải đi nơi khác giúp người ta giải quyết vấn đề, cho nên tình hình bên phía Lão Hạt Tử, ông chỉ dặn dò qua loa, bảo lão đừng ra khỏi cửa.

Hơn nữa ông cũng tính toán kỹ rồi, đợi tình hình bên kia vừa hoàn thành ông sẽ lập tức trở về, ai ngờ gặp phải bão tuyết phong tỏa đường đi.

Lúc đó ông đã lờ mờ tính ra điều bất ổn.

Không ngờ trở về thì chuyện đã xảy ra rồi.

Chương 873

Sư phụ Lão Hạt Tử khi nhắc lại chuyện này, trong lòng đầy áy náy và ảo não.

Lão Hạt Tử thì lại cảm thấy kỳ lạ vì những lời sư phụ nói.

Lúc này qua một hồi giảng giải của sư phụ, lão mới biết, hóa ra kiếp nạn này của mình chính là bị đám chồn tinh (Hoàng bì tử) nhắm trúng.

Những ngày qua, vị khách quen mà lão nhìn thấy thực chất đều là do chồn tinh biến thành, bao gồm cả những thứ được đưa tới, tuy là lương thực nhưng đều là một ít trấu và cám heo.

Những lời này từ miệng sư phụ nói ra, lão gần như nghĩ cũng không nghĩ liền tin ngay.

Bởi vì lão biết sư phụ không thể nào lừa gạt mình.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Lão Hạt Tử đã trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nghe đến đây, nhìn Lão Hạt Tử rồi vội vàng truy hỏi một câu: “Tôi nghĩ cái mộ của đám chồn đó e là bị tinh gà nhắm trúng rồi nhỉ, sau đó phá hoại mệnh mạch và phong thủy của bọn chúng, nên mới đặc biệt dụ ông xuống núi.” Nhưng Vương Diệp nói ra lời này, Lão Hạt Tử lại lắc đầu đầy bất lực, nhìn Vương Diệp rồi cực kỳ nghiêm túc bổ sung: “Nói là xuống núi, thực tế chỉ là để tôi đi làm kẻ chết thay mà thôi.” Lời này của Lão Hạt Tử vừa thốt ra, Vương Diệp quả quyết gật đầu.

Giống hệt như hắn đoán, những thứ này không có chút sai lệch nào.

Nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp, sau đó tiếp lời lão: “Nếu không đoán sai thì lúc đó ông không hề đi đến chỗ hẹn, mà là sư phụ ông đã thay ông giải quyết chuyện này.” “Không, cậu đoán sai rồi.” Trên mặt Lão Hạt Tử chỉ còn lại sự mệt mỏi sâu sắc, nhìn Vương Diệp, lão thậm chí không muốn nói thêm một câu nào nữa.

Thấy bộ dạng này của lão, Vương Diệp trầm mặc không nói, nguyện ý rửa tai lắng nghe.

Lão Hạt Tử lúc này nhìn Vương Diệp, lại một lần nữa kể về nguy cơ của chuyện năm đó.

Khi lão trải qua chuyện đó, chưa bao giờ nghĩ rằng tình huống này sẽ xảy ra trên người mình.

Lúc đó sư phụ lão đã quyết định cùng lão đi giải quyết, đã là sư phụ thì nên giúp lão đối phó với những rắc rối này.

Hai người bọn họ cùng nhau xuất phát.

Vị khách quen kia mãi cho đến tận bây giờ Lão Hạt Tử cũng chưa từng gặp lại một lần nào nữa.

Còn khi lão và sư phụ đi đến cái hang động đó, lão mới phát hiện những gì mình nhìn thấy trước đó toàn bộ đều là ảo giác.

Bởi vì cái hang đó to bằng cả cái miệng giếng, chứ không phải như cái lỗ chuột mà lão nhìn thấy lúc trước.

Khi Lão Hạt Tử hồi tưởng lại những chuyện này, trong mắt lão chỉ có sự mệt mỏi nồng đậm, lão thậm chí không nói nên lời.

Vương Diệp nhìn thấy thần tình trên mặt Lão Hạt Tử, bỗng nhiên vỗ vai lão nói: “Được rồi, chuyện này đều đã qua rồi, ông chỉ cần nói cho tôi biết những chuyện đã xảy ra bên trong đó, biết đâu tôi có thể giúp ông nghĩ ra cách giải quyết!” Vương Diệp nói xong, Lão Hạt Tử liền cười rộ lên.

Lão lắc đầu, nhìn Vương Diệp, lại tiếp tục kể.

Lúc đó lão và sư phụ từ chỗ đó đi vào, kết quả ở bên trong nhìn thấy vô số vàng bạc châu báu, hai người bọn họ đều không bị mê hoặc đôi mắt, ngược lại vẫn luôn giữ vững bản tâm.

Không bao lâu sau, những vàng bạc châu báu này đều biến mất tăm, mà lão và sư phụ cũng nhìn thấy nơi chứa những vàng bạc châu báu này, thế mà lại là vực thẳm vạn trượng.

Ấn tượng mà chuyện này để lại cho lão, cho đến tận giờ phút này lão cũng khó mà xóa nhòa.

Đến nay lão vẫn không thể nào quên được!

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Lão Hạt Tử, cậu không kìm được mà lắc đầu, nhất thời cũng không nói nên lời.

Lão Hạt Tử lúc này nhìn Vương Diệp, lại tỏ ra cực kỳ nghiêm túc nói: "Lúc đó chúng tôi ở bên trong, cái gì cũng không chạm vào, cứ thế tay không đi ra.

Vốn tưởng chuyện này cứ vậy là qua rồi, ai ngờ đâu con chồn vàng kia còn tìm đến tôi!" Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo sự phẫn nộ, ông ta đấm mạnh một quyền xuống mặt bàn.

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của ông ta, Vương Diệp đại khái cũng đoán được nguyên nhân.

Có lẽ cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính, Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt thoáng qua vài phần bất lực.

Khi con chồn vàng kia tìm tới, nó cầm theo một tấm bản đồ, bảo bọn Lão Hạt Tử đến địa điểm đó, lấy đồ vật bên trong ra.

Tiện thể thay đổi cục diện phong thủy ở đó.

Lúc này, Vương Diệp mới biết con chồn vàng đặc biệt tìm đến tận cửa là hy vọng nhóm Lão Hạt Tử có thể mang hài cốt tử tôn của nó ra ngoài.

Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử kể lại những chuyện này, tuy cảm thấy khó tin và khó chấp nhận, nhưng cậu lắc đầu, không so đo quá nhiều.

Nói cho cùng, đây cũng là một chuyện cực kỳ tầm thường.

Trên đời này, đại đa số những chuyện ly kỳ cổ quái đều phát sinh từ những tình huống như vậy.

Lúc đó Lão Hạt Tử và sư phụ của mình thực sự hết cách, chỉ đành quay lại nơi đó, nghĩ cách giúp nó thay đổi cục thế bên trong.

Thế nhưng sắc mặt Lão Hạt Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, cục diện phong thủy đó là hại người, có thể lấy mạng người.

Tên kia bắt họ xuống đó, rõ ràng là không muốn cho họ được chết tử tế.

Khi nhắc lại những chuyện này, trên mặt Lão Hạt Tử chỉ còn lại một nỗi bi thống.

Khi đó sư phụ vì cứu ông ta mà tự nguyện hủy bỏ tai mắt mũi miệng, tống ông ta ra ngoài.

Nơi đó là long đàm hổ huyệt, không phải chỗ để hai người bọn họ có thể xông vào.

Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, Lão Hạt Tử vẫn luôn học tập những thứ sư phụ để lại.

Ban đầu ông ta vốn không chịu học.

Đối với ông ta mà nói, ở cái tuổi đó, làm sao có thể kìm nén được thiên tính ham chơi để đi nghiên cứu những thứ tối nghĩa khó hiểu ấy.

Nhưng năm xưa, lúc sư phụ cứu ông ta ra đã đặc biệt dặn dò, chỉ cần có tâm muốn cứu thầy, thì trong tương lai không xa, ông ta vẫn có thể cứu sư phụ ra được.

Thời gian cụ thể là bao lâu, không ai cho Lão Hạt Tử đáp án.

Ông ta và sư phụ mình, ngay cả một giấc mơ cũng chưa từng gặp nhau.

Sau khi nắm vững những tay nghề của sư phụ, ông ta cũng chuyên môn bói một quẻ cho thầy, biết được thầy vẫn còn sống.

Khi biết người vẫn còn sống, ông ta liền cam nguyện hủy bỏ đôi mắt của mình, mong muốn sống lâu hơn để đi cứu sư phụ.

Thế nhưng ông ta đã ở cái tuổi này rồi, sư phụ ông ta làm sao có thể còn sống chứ?

Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt lóe lên vài phần bất lực, cậu há miệng, vốn định nói thẳng ra.

Ai ngờ, lời còn chưa kịp thốt khỏi miệng, Lão Hạt Tử lại tức giận nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy kiên định: "Cậu không cần nghi ngờ những lời tôi nói với cậu, bởi vì tôi không thể nào lừa cậu, hơn nữa sư phụ tôi năm đó chắc chắn đã nuốt chửng bộ da của con chồn kia!" Lão Hạt Tử nói xong câu này, lại cấp thiết bổ sung thêm một câu: "Cho nên cho đến tận bây giờ, tôi vẫn có thể tính ra được thầy ấy còn sống!" Ông ta đã nói cho tròn mọi chuyện, những thứ này có thật sự như ông ta nói hay không thì còn phải kiểm chứng.

Nhưng Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, trong ánh mắt lại lộ ra vài phần kính nể.

Từ mười sáu tuổi đến bây giờ là cái tuổi gần đất xa trời, đằng đẵng hơn tám mươi năm trôi qua.

Phần tình nghĩa sư đồ này có thể luôn khắc ghi trong lòng, chứng tỏ ông ta là một người có tình có nghĩa.

Vương Diệp nhìn ông ta, bỗng nhiên cười nói: "Nói cho tôi biết tình hình đại khái của nơi đó, bao gồm cả vị trí của nó đi..." Vương Diệp có lòng muốn giúp ông ta tìm ra nơi đó, tiện thể cứu sư phụ ông ta ra.

Nhưng không ngờ, lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Lão Hạt Tử đã bật cười.

Ông ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy sự qua loa lấy lệ: "Hơn tám mươi năm qua, tôi làm sao có thể cam tâm, tôi vẫn luôn tìm kiếm, nhưng một chút tung tích cũng không có..." Lão Hạt Tử siết chặt nắm đấm, trên mặt chỉ còn nỗi ảo não nồng đậm.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Lão Hạt Tử, Vương Diệp cũng có chút không đành lòng, cậu vỗ vỗ vai ông ta, vô cùng nghiêm túc nói: "Ông bây giờ nói cho tôi biết, cứ coi như 'còn nước còn tát', tôi cũng có thể hiến cho ông chút kế sách!" Vương Diệp tỏ ra đầy nghiêm túc.

Nhưng Lão Hạt Tử nhìn thấy bộ dạng đó của cậu lại cố chấp lắc đầu. "Ngoài tôi ra, người khác không dễ dàng tìm ra được đâu, bắt buộc phải để tôi đến nơi đó." Lão Hạt Tử nói đến đây, nhìn Vương Diệp, lại lắc đầu đầy khổ sở: "Nhưng ba năm trước ở đó đã xảy ra một trận sạt lở, tình hình bên trong thế nào, hiện tại tôi cũng không biết nữa." Ông ta thật sự đã tận lực rồi, nếu không cũng không thể gắng gượng đến tận bây giờ.

Dùng đôi mắt của mình để đổi lấy việc sống lâu hơn, nói trắng ra, chuyện như vậy không những hoang đường mà còn ảnh hưởng đến kiếp sau của ông ta.

Nhưng Vương Diệp liếc nhìn Lão Hạt Tử một cái, lại không nói thêm gì nhiều, đây là lựa chọn của ông ta.

Lão Hạt Tử ngồi trên ghế, cũng không xa cầu Vương Diệp thực sự đi giúp mình giải quyết chuyện này.

Bản thân ông ta một mình đã kiên trì lâu như vậy, sao còn có thể đặt hy vọng lên người khác?

Trong lúc Vương Diệp trầm mặc không nói, Lão Hạt Tử cầm lấy mấy tờ giấy trong tay, trải từng tờ một ra.

Tuy mắt không nhìn thấy, nhưng ông ta lại từ trong túi áo lấy ra một chiếc máy ghi âm, ngay sau đó ấn hai cái nút.

Bên trong liền truyền ra những âm thanh kỳ quái, dường như là vô số cơn gió đang gào thét bên tai, lại giống như tiếng loài dã thú nào đó phát ra trầm thấp trong đêm tối.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Lão Hạt Tử đối diện với Vương Diệp, lại không kìm được cười với cậu: "Tôi rất nhanh sẽ mất đi ký ức, tôi lo sợ có một ngày tôi sẽ quên mất tất cả những gì đã xảy ra ở đây, cho nên bắt buộc phải dùng phương thức này để nhắc nhở chính mình." Giọng điệu Lão Hạt Tử mang theo vài phần bất lực, cho dù không nhìn thấy Vương Diệp, nhưng ông ta lại có thể cảm nhận được Vương Diệp đang nhìn chằm chằm vào mình. "Trong này phát cái gì vậy?" Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, tò mò truy vấn.

Lão Hạt Tử há miệng nhìn về phía Vương Diệp, bỗng nhiên ra hiệu im lặng, ông ta mở miệng nói: "Có những thứ không phải cậu có thể biết, cậu đừng có đoán, cậu cứ giải quyết vấn đề tổ mộ trước đi, lần này giải quyết xong..." Lời Lão Hạt Tử nói đến đây thì dừng lại, bởi vì Vương Diệp đã cười bổ sung một câu: "Nếu tôi đoán không lầm, âm thanh trong này hẳn là của lũ chồn vàng.

Năm xưa sư phụ ông và đám chồn đó đánh nhau, ông không bị thương.

Nhưng sau này, ông một mình đi đến cửa hang, vốn định vào cứu sư phụ, kết quả ở bên trong lại nghe thấy tiếng của sư phụ mình.

Sư phụ bảo ông quay về, đừng qua cứu người.

Lão Hạt Tử ông làm sao chịu đồng ý, nhưng để tìm thêm nhiều người đến cứu sư phụ, ông đã trực tiếp ghi âm lại đoạn âm thanh này.

Để đến giờ phút này, nghe giọng nói của sư phụ vang lên bên tai, lòng ông mới thấy yên ổn." Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Lão Hạt Tử, không kìm được hỏi: "Giọng nói này thật sự là của sư phụ ông sao?

Tại sao nghe kỳ quái thế?" "Có khả năng giọng thầy ấy hơi khàn thôi." Lão Hạt Tử trả lời qua loa, không muốn đáp lại vấn đề này.

Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười, cậu lắc đầu nói: "Xem ra ông chưa hoàn toàn trúng tà, thế thì tôi yên tâm rồi." Nói xong câu này, Vương Diệp liền trực tiếp đứng dậy rời đi.

Lão Hạt Tử thấy vậy bỗng gọi với theo: "Cậu có tò mò về sự việc thực sự đã xảy ra trong đó không?" Câu nói này của Lão Hạt Tử thốt ra, nhận lại chỉ là nụ cười như có như không đầy lạnh nhạt của Vương Diệp: "Tôi chẳng tò mò, ông không muốn nói nhiều với tôi, tôi có tò mò cũng chẳng có tác dụng gì." Nói đến đây, Lão Hạt Tử cũng gật đầu, không tiếp tục dây dưa nữa.

Chương 874

Tuy nhiên nhìn bóng lưng Vương Diệp, Lão Hạt Tử lại mạc danh kỳ diệu cảm thán một câu: "Người muốn làm người tốt trong thiên hạ này nhiều vô kể, nhưng mà, thật sự chẳng mấy người tốt có được hảo báo!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa nhắm mắt hát nghêu ngao.

Vương Diệp nghe giọng ông ta vang bên tai, trong mắt chỉ có một vẻ khinh thường.

Cậu lắc đầu, không thèm để ý đến lão già này nữa, quay sang tìm Bàn Tử.

Bàn Tử đã thu dọn được một đống lớn dụng cụ.

Bình dưỡng khí mà Vương Diệp yêu cầu, hắn cũng đã mang theo, nhưng Bàn Tử lại nghĩ mãi không ra Vương Diệp cần mấy thứ này làm gì. "Sao cậu lại cần tôi mang nhiều đồ thế?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần buồn ngủ.

Vương Diệp cúi đầu nhìn đống đồ hắn mang tới, thấy hắn đã hoàn thành yêu cầu của mình thì hài lòng cười cười.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, dứt khoát nói: "Được rồi, anh mang mấy thứ này qua đây là được, những cái khác không cần nói nhiều!" Nói xong, Vương Diệp vẫy tay với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy mới phản ứng lại là Vương Diệp bảo hắn khuân đồ vào trong.

Khi Bàn Tử vào giúp, thấy Lão Hạt Tử đang nghe ghi âm, hắn ghé sát tai nghe thử, không ngờ bên trong lại có một tiếng "Cứu mạng".

Bàn Tử giật nảy mình, trợn to mắt nhìn Lão Hạt Tử, kinh ngạc thốt lên: "Đúng là tạo nghiệp, ông bị làm sao thế..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Lão Hạt Tử đã đảo mắt xem thường, nhìn Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Tôi nghe cái gì ở đây thì có liên quan gì tới cậu à?" Bàn Tử lắc đầu, nhưng khi đi về phía Vương Diệp lại không nhịn được lầm bầm: "Cả bó tuổi rồi còn làm mấy chuyện điên điên khùng khùng, đúng là khủng bố!

Cái đài thu âm kia nghe gì không nghe, cứ phải nghe mấy tiếng kêu cứu mạng!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ không kiên nhẫn.

Hắn vừa rồi đúng là bị dọa sợ, nếu không cũng chẳng càu nhàu như thế.

Ai ngờ Lão Hạt Tử nghe thấy, lập tức đứng bật dậy, chằm chằm nhìn Bàn Tử, khó hiểu nói: "Ý gì?

Cậu biết tôi đang nghe cái gì sao?" Giọng Lão Hạt Tử tràn đầy kinh ngạc.

Bàn Tử nghe vậy thì cười như không có chuyện gì, khẽ lắc đầu, nhìn Lão Hạt Tử nghiêm túc nói: "Trong cái đài của ông toàn tiếng kêu cứu, nghe có thú vị không?" "Cậu nghe được?" Lúc này Vương Diệp cũng đi tới, nhìn Bàn Tử truy vấn đầy thắc mắc.

Khi Vương Diệp hỏi câu này, Bàn Tử gật đầu không chút suy nghĩ.

Nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử, cả người Vương Diệp đều thấy không ổn.

Đâu chỉ Vương Diệp, ngay cả Lão Hạt Tử cũng như vậy, tim hai người bọn họ đều không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Lúc này Bàn Tử bị bọn họ kéo ngồi xuống ghế sô pha.

Bàn Tử nhìn chiếc máy ghi âm họ đưa qua, sau đó nghe từ đầu đến cuối.

Đến đoạn "cứu mạng", Bàn Tử vội vàng hô dừng.

Nhưng Vương Diệp và Lão Hạt Tử lại không nghe thấy gì.

Trên mặt Lão Hạt Tử chỉ còn một mảng bi thống, nhìn Bàn Tử hận không thể bóp chết tên này: "Tại sao sư phụ không cho tôi cơ hội này?

Ngược lại lại cho cái tên xuẩn tài nhà cậu!" Trong giọng ông ta chỉ toàn sự ảo não và căm hận.

Bàn Tử nghe thấy liền tức giận nghiến răng, không do dự đáp trả: "Ông đừng có ở đây mà hồ thuyết bát đạo, tôi làm sao mà xuẩn tài!" Vẻ mặt Bàn Tử đầy bất mãn.

Lão Hạt Tử nghe thấy cứ như điếc, căn bản không thèm để ý đến Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt của ông ta, trong mắt Bàn Tử cũng thoáng qua vài phần xấu hổ, hắn không nhịn được vỗ vai Lão Hạt Tử nói: "Ông cũng đừng mắng tôi nữa, ông nói đạo lý trước đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Có phải bên trong có vàng bạc châu báu gì không?" Giọng Bàn Tử mang theo sự hưng phấn, mắt sáng lên, trên mặt viết đầy hai chữ tham lam.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì quả quyết đảo mắt xem thường.

Tên này đúng là chứng nào tật nấy, trong đầu chỉ nghĩ đến tiền tài.

Vương Diệp vỗ một cái lên vai Bàn Tử, mất kiên nhẫn nói: "Thôi đi, đừng có ở đây mà mồm mép tép nhảy, mau đi giải quyết việc này đi!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử cười hì hì gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn lại không nhịn được dặn dò: "Nếu bên trong thật sự có đồ tốt gì thì nhớ thông báo cho tôi đầu tiên, tôi chắc chắn sẽ..." Bàn Tử tên này trời không sợ đất không sợ, sợ nhất là không có tiền và không có mạng.

Thấy vẻ tham lam của hắn, Vương Diệp đá một cước vào mông hắn, Bàn Tử hết cách đành lủi thủi quay về giúp đỡ.

Thấy Bàn Tử đã ngoan ngoãn, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, nghiêm khắc nói: "Tôi nói cho ông biết, đừng có đánh chủ ý lên người Bàn Tử, anh ấy là huynh đệ tốt của tôi, nếu anh ấy xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ông!" Thái độ đó của Vương Diệp chọc cười Lão Hạt Tử.

Ông ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên cười hì hì nói: "Cậu có biết không, có những thứ đều là định số trong mệnh?

Những gì Bàn Tử đạt được hiện tại, bao gồm cả những gì cậu ta sắp gặp phải, đều là chú định cả rồi!" Trên mặt Lão Hạt Tử tràn đầy hưng phấn.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của ông ta thì tức điên người. "Ông đừng có nói mấy cái đạo lý lớn đó với tôi, tôi không nghe đâu!" Thấy sự cố chấp trên mặt Vương Diệp, Lão Hạt Tử cũng cười gật đầu.

Nhìn cái điệu cười vô tâm vô phế của ông ta, lúc này Vương Diệp cũng có thể dự liệu được Bàn Tử sẽ gặp phải chuyện gì.

Có những việc từ lúc bắt đầu đến hiện tại đã được định sẵn, một khi xảy ra thì không cách nào ngăn cản.

Lúc này Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, cũng thấy sự toan tính lóe lên trong mắt ông ta, đương nhiên hiểu rằng lão già này sẽ không dễ dàng buông tha cho Bàn Tử.

Vương Diệp lắc đầu, bỗng nhiên vỗ vai Lão Hạt Tử nói: "Ông hà tất phải làm khổ như vậy, Bàn Tử không có bất cứ liên quan gì đến chuyện này, anh ấy chỉ ngẫu nhiên nghe thấy âm thanh bên trong mà thôi." Nhưng Lão Hạt Tử nghe Vương Diệp nói lại cười qua loa, hơn nữa còn vỗ vai Vương Diệp bảo: "Cậu lo lắng cái gì?

Tôi cũng đâu có làm gì Bàn Tử!" Câu này thốt ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Cậu nhíu mày, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, không cam lòng nói: "Ông đừng có ở đây giả bộ với tôi nữa, ông sống hơn nửa đời người, vì cái gì chẳng phải là cơ hội này sao?

Ông làm sao có thể buông tha?" Lão Hạt Tử nghe vậy bỗng nhiên bật cười, sau đó nói với vẻ không quan tâm: "Vậy thì cậu cứ canh chừng Bàn Tử cho kỹ, đừng để cậu ta gặp họa.

Nhưng có những thứ là số mệnh chú định, cho nên cậu cũng đừng trách người khác!" Nói đến đây, ánh mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu lắc đầu, có lẽ biết là phòng không nổi, giờ nhìn lão già mù này chỉ còn nước quay đầu bỏ đi.

Lúc này Bàn Tử tuy đang bận rộn đằng kia nhưng vẫn luôn dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên này.

Nghe thấy hai người tranh cãi không dứt, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần quái dị.

Bọn họ cư nhiên lại vì hắn mà tranh cãi, chuyện này quá hiếm lạ.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, Vương Diệp đã đi tới trước mặt hắn, vỗ vai Bàn Tử, không do dự cảnh cáo: "Đừng nói tôi chưa cảnh cáo anh, nếu anh thực sự bị đống tiền tài kia làm động lòng, thì tiếp theo anh có thể sẽ rơi vào cái chết vạn kiếp bất phục!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu, nhưng lại cẩn thận nhìn Vương Diệp hỏi thêm: "Có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không, tôi vẫn hơi sợ, nhỡ đâu chuyện này nghiêm trọng..." Lời Bàn Tử chưa dứt, Vương Diệp đã sa sầm mặt mày, mất kiên nhẫn ngắt lời: "Cho dù nói hết cho anh thì có thể thế nào?" Lời đã nói đến nước này, trong mắt Bàn Tử cũng thoáng qua vẻ phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử một câu cũng không nói nên lời, bất đắc dĩ đành nhìn chằm chằm Vương Diệp mở miệng: "Cậu nói cho tôi biết thì ít nhất tôi cũng có thể đề phòng một chút, cậu cái gì cũng không nói, nhỡ đâu xảy ra chuyện tôi cũng không biết!" "Chỉ cần anh không tham tài, cái gì cũng được!" Vương Diệp siết chặt nắm đấm, không chút suy nghĩ ném ra câu này.

Bàn Tử nghe xong, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu, nhìn Vương Diệp, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thấy Bàn Tử rốt cuộc cũng gật đầu, Vương Diệp vẫn không thể yên tâm.

Cậu cứ cảm thấy tên Bàn Tử này sẽ gây ra không ít rắc rối, trực giác mách bảo cậu Bàn Tử không phải đèn cạn dầu. "Lát nữa lão mù kia qua đây, bất kể nói gì với anh, anh cũng đừng có nghe ông ta!" Vương Diệp dặn dò, khiến Bàn Tử cười gật đầu.

Bàn Tử thầm nghĩ, xem ra mọi chuyện thật sự không thoát khỏi liên quan đến Lão Hạt Tử, Vương Diệp nói sớm thế này chẳng phải tốt hơn sao.

Hà tất đi đường vòng nhiều thế.

Tuy nhiên Bàn Tử không so đo quá nhiều.

Khi hắn khuân đồ vào sân, ánh mắt lướt qua người Lão Hạt Tử một cái rồi rất nhanh thu lại.

Những lời Vương Diệp nói hắn đều nhớ rõ mồn một!

Đợi Bàn Tử thu dọn xong xuôi chuẩn bị xuất phát, Lão Hạt Tử cũng bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Bàn Tử.

Thấy bộ dạng này của lão, Bàn Tử giật mình, vội vàng né sang một bên.

Những lời Vương Diệp dặn, đến giờ hắn vẫn nhớ như in.

Lão Hạt Tử thấy thái độ đó của Bàn Tử thì bỗng cười ha hả.

Ông ta vươn tay vỗ vai Bàn Tử, không do dự nói: "Hà tất phải sợ tôi như thế?

Tôi cũng đâu đem lại tổn hại gì cho cậu, tôi chỉ đi theo các cậu cùng xuất phát thôi mà, chẳng lẽ cậu quên rồi sao?" Lời nhắc nhở của Lão Hạt Tử khiến Bàn Tử hoàn hồn, hắn vội gật đầu, nhưng nhìn quanh lại không thấy bóng dáng Vương Diệp đâu.

Hắn nhíu mày, nhìn Lão Hạt Tử khó hiểu hỏi: "Vương Diệp đi đâu rồi?

Ông có nhìn thấy không?" Lão Hạt Tử lắc đầu, nhìn Bàn Tử cười hì hì: "Bất kể Vương Diệp đi đâu, chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta.

Cậu đi theo tôi, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt!" Nghe mấy lời này, Bàn Tử chỉ cười cười lấy lệ, không nhịn được nói: "Thực ra ấy mà, tôi vẫn thích đợi Vương Diệp ra hơn.

Ông có để tôi thiệt hay không cũng chẳng liên quan gì tới tôi!" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Lão Hạt Tử, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Thấy vậy, Lão Hạt Tử bỗng lắc đầu cười: "Cậu cũng đừng làm thế, hai chúng ta làm bạn bè cũng được mà.

Hơn nữa chuyến này tôi qua đây có chuẩn bị cho cậu một thứ!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa từ trong ngực lấy ra một tấm da dê (dương bì quyển).

Nhìn thấy tấm da dê này, mắt Bàn Tử sáng lên, hắn đương nhiên biết nó có nghĩa là gì.

Đây là bản đồ kho báu.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, nhưng rất nhanh lại giấu đi tâm tư đó, nhìn Lão Hạt Tử với vẻ cảnh giác: "Vô sự mà hiến ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cướp.

Ông lôi cái này ra làm gì?

Mau thu về đi, tôi không lấy đâu!" Giọng Bàn Tử đầy kiên định, ánh mắt sắc bén, trông như thể thật sự sẽ không nhận bất cứ đồ tốt nào.

Nhưng Lão Hạt Tử hiểu tính cách Bàn Tử, ông ta vỗ vỗ vai hắn, dứt khoát nói: "Được rồi, cậu đừng tranh cãi với tôi nữa, thứ này tôi không thể thu về, tôi chuyên môn chuẩn bị cho cậu đấy!" Trên mặt Lão Hạt Tử viết đầy sự hưng phấn.

Bàn Tử nghe vậy có chút không tiếp nhận nổi, hắn nắm chặt tay, nhìn Lão Hạt Tử đầy vẻ không cam lòng: "Tại sao đến giờ mới đưa cho tôi?

Ông rốt cuộc có mục đích gì?

Chương 875

Mau khai ra đi, tôi không muốn phải thẩm vấn đâu!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng, hắn lùi lại từng bước.

Tấm bản đồ kia hắn một chút cũng không hứng thú, hắn chỉ mong Lão Hạt Tử tránh xa mình ra một chút.

Thấy biểu cảm của Bàn Tử, Lão Hạt Tử lại cười hì hì, nhét tấm da dê vào lòng hắn.

Bất kể Bàn Tử có từ chối hay không, Lão Hạt Tử đều không quan tâm, bởi vì ông ta đã đưa thứ này đến tận tay Bàn Tử. "Cậu muốn lợi dụng nó thế nào, hoàn toàn tùy thuộc vào chính cậu!" Nghe Lão Hạt Tử nói vậy, vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn sự qua loa.

Hắn lắc đầu, nhìn Lão Hạt Tử đầy bất lực: "Thật ra ông cũng không cần giao cái này cho tôi, vì tôi thực sự không có hứng thú gì với nó!" Bàn Tử vừa nói vừa ném tấm da dê xuống đất.

Lão Hạt Tử nghe tiếng động sau lưng nhưng không quay đầu lại.

Không bao lâu sau, Bàn Tử lại vội vàng nhặt tấm da dê lên.

Vừa nhặt, hắn vừa nhanh chóng giấu vào trong ngực, mắt nhìn đông nhìn tây, sợ bị Lão Hạt Tử phát hiện.

Thần tình của Bàn Tử khiến Lão Hạt Tử không kìm được bật cười, ông ta đã sớm tính được Bàn Tử không tránh khỏi kiếp nạn này.

Cho dù tên Bàn Tử kia trông có vẻ giữ vững bản tâm, không nhận đồ tốt ông ta đưa, nhưng sự thật là sau khi ông ta đi khỏi, Bàn Tử lại giấu thứ đó vào lòng, điều này đã chứng minh dã tâm của tên này cũng không nhỏ.

Lão Hạt Tử cũng đã tính hết những điều này, nếu không cũng chẳng nhét tấm da dê vào lòng Bàn Tử làm gì.

Vương Diệp thu dọn hành lý xong xuôi, đi ra nhìn thì không thấy Lão Hạt Tử đâu, nhưng lại thấy Bàn Tử đang đứng cười ngây ngô một mình.

Vương Diệp không nhịn được tiến lên hỏi: "Anh chắc là không nhận thứ mà lão già mù kia đưa đấy chứ?" Nghe Vương Diệp hỏi, Bàn Tử lập tức gật đầu vỗ ngực, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc cam đoan: "Đó là tất nhiên, ổng là một ông già cô độc, tôi lấy đồ của ổng làm gì, thế chẳng phải là thất đức sao?" Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp hơi hài lòng gật đầu, lại khích lệ hắn: "Nếu anh cái gì cũng không lấy, vậy thì theo tôi lên núi một chuyến, đúng lúc giải quyết luôn vị trí tổ mộ nhà các anh!" Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức gật đầu.

Lúc này Lão Hạt Tử từ trong nhà bước ra. "Ra ngoài sao không gọi tôi theo với!" Giọng Lão Hạt Tử đầy hưng phấn.

Vương Diệp quay đầu lại, nhìn thấy sự giảo hoạt và tinh ranh lóe lên trong mắt ông ta, liền vội vàng nhìn sang Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử lại tỏ ra vô tội, hắn và Vương Diệp nhún vai, biểu thị mình chẳng làm gì cả.

Vương Diệp lắc đầu, không truy cứu quá nhiều, chỉ nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Những chuyện tôi đã cảnh cáo anh, tốt nhất anh vẫn nên ghi nhớ trong lòng, lỡ như sơ sẩy một cái phải trả giá đắt..." Lời Vương Diệp nói đến đây bỗng dừng lại.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ vô tội đáp: "Cậu có thể đừng nói linh tinh nữa được không, tôi đã nói là không làm mấy chuyện đó rồi!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ phiền toái, nhìn Lão Hạt Tử, hắn càng thêm mất kiên nhẫn đảo mắt xem thường.

Hắn tự cho là mình không làm chuyện đó, chỉ vì không ai nhìn thấy mà thôi.

Nhưng sự thật là khoảnh khắc Bàn Tử thu lại tấm bản đồ kho báu kia, đã ấn định hết thảy những gì hắn sẽ gặp phải tiếp theo.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nhìn Lão Hạt Tử, cuối cùng dẫn hai người bọn họ lên núi.

Khi đi lên núi, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần mệt mỏi, bởi vì sương mù ở đây bắt đầu dày đặc, hàm lượng oxy giảm dần.

Ở đây lâu, không chừng sẽ xuất hiện tình trạng thiếu oxy dẫn đến hôn mê.

May mà Vương Diệp đã sớm bảo Bàn Tử chuẩn bị bình dưỡng khí.

Lúc này Vương Diệp chia bình dưỡng khí cho Lão Hạt Tử, không ngờ ông ta trực tiếp cự tuyệt. "Mấy thứ đồ chơi này tôi mới không cần!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa rảo bước đi trước mặt họ.

Thấy bộ dạng đó, Bàn Tử bật cười, lắc đầu nhìn Vương Diệp cảm thán: "Lão mù cũng có bản lĩnh thật đấy!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn, nhưng trong mắt Vương Diệp lại lóe lên sự qua loa.

Lão Hạt Tử này là đang giả bộ, hay là biết rõ tình hình nơi này nhưng không tiết lộ?

Những điều này Vương Diệp đều không biết được, nhưng có thể xác định là trên người Lão Hạt Tử chắc chắn có rất nhiều bí mật.

Vương Diệp hít hai ngụm dưỡng khí, Bàn Tử đi theo bên cạnh cậu, hai người bọn họ leo trèo ở đây, dần dần phát hiện sườn núi trở nên dốc đứng.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hắn vội vàng báo phát hiện của mình cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại nghiến chặt răng, không dừng lại chỉnh đốn mà cứ một mực dẫn Bàn Tử leo lên trên.

Bàn Tử hết cách đành theo sát Vương Diệp, nhưng lại vô tình trượt chân, mấy lần suýt thì ngã lộn cổ.

Sắc mặt Bàn Tử vô cùng khó coi, vội gọi Vương Diệp: "Có thể đợi tôi một chút không?!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp nghe thấy lại cười dửng dưng, quay đầu nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần phiền toái, dường như không muốn giúp đỡ hắn.

Bàn Tử bị ánh mắt đó nhìn đến lạnh cả người.

Lúc này Lão Hạt Tử đi bên cạnh Vương Diệp, nhìn thấy vẻ bi thảm trên mặt Bàn Tử, ông ta bỗng đưa cây gậy trong tay mình cho hắn.

Bàn Tử nhìn động tác của Lão Hạt Tử, nhíu mày không nhận. "Ông có ý gì đây, phiền ông nói rõ một chút?" Bàn Tử nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Nhưng nghe câu hỏi của Bàn Tử, Lão Hạt Tử lại nói đầy vẻ không quan tâm: "Cậu không phải không leo lên nổi sao?

Cậu nắm lấy cây gậy này, tôi kéo cậu lên!" Nghe Lão Hạt Tử nói vậy, ánh mắt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Hắn nhíu mày chớp mắt, nhìn Lão Hạt Tử rồi mở miệng nói: "Đây là ông nói đấy nhé, nếu lỡ sơ ý ông bị tôi kéo ngã xuống chết thì đừng có trách tôi!" Bàn Tử nói không chút khách khí, hắn biết rõ cân nặng của mình, nói vậy cũng chỉ để nhắc nhở Lão Hạt Tử đừng có làm mấy chuyện chơi trội.

Nhưng Lão Hạt Tử nghe xong lại cười vô tư, chiếc kính râm trên mặt từ đầu đến cuối vẫn đeo, Bàn Tử căn bản không nhìn rõ tướng mạo ông ta.

Bàn Tử nắm lấy cây gậy, thấy Vương Diệp đi như bay phía trước, hắn bỗng sa sầm mặt, hướng về phía Vương Diệp nói vọng lên: "Có thể đợi bọn tôi một chút không, cậu một mình đi nhanh thế, căn bản không thèm đoái hoài gì đến những người như chúng tôi à?!" Trong giọng nói của Bàn Tử dần dần tràn ngập sự phản cảm.

Hắn và Vương Diệp quan hệ là bạn chí cốt, nhưng hiện tại vì Vương Diệp không chờ đợi, Bàn Tử đã không nhịn được mà phát hỏa.

Lão đầu nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Bàn Tử, bỗng vỗ vai hắn nói: "Vô tư đi, cậu ta là thanh niên đi trước, thích đi nhanh một chút cũng không sao, chúng ta đi chậm một chút, cứ coi như tản bộ đi!" Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử nói vậy, lại nhìn Bàn Tử đầy vẻ sốt ruột thúc giục mình, liền hừ lạnh một tiếng.

Cậu ta chẳng thèm để ý đến ai, bước chân vẫn không dừng lại, cậu ta sẽ không vì bất kỳ ai mà dừng bước.

Bàn Tử nhìn thấy thái độ đó của Vương Diệp, trong mắt cũng lóe lên vẻ quái dị nồng đậm.

Hắn chằm chằm nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói. "Hôm nay ông đây coi như nhìn rõ bộ mặt thật của chú rồi!" Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy, giống như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, quay đầu lại nhìn Bàn Tử, từ trên cao nhìn xuống nói: "Tôi là loại người như thế nào, đây là lần đầu tiên anh biết sao?" Thái độ của Vương Diệp thay đổi nhanh như vậy, đây là điều Bàn Tử chưa bao giờ nghĩ tới.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vẻ chấn động nồng đậm.

Hắn há miệng, nhìn Vương Diệp, vốn dĩ còn muốn nói thêm gì đó.

Nhưng giờ khắc này đối mặt với sự lạnh lùng của Vương Diệp, hắn phát hiện, chính mình dường như một câu cũng nói không nên lời.

Những tình cảm ngày xưa, tại giờ khắc này triệt để vỡ nát, tất cả dường như đều không còn cách nào quay đầu.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn trừng lớn mắt, hồi lâu cũng không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Hắn há miệng nhìn Vương Diệp, cho dù có ngàn ngôn vạn ngữ, nhưng giờ khắc này toàn bộ đều nuốt xuống.

Lão Hạt Tử nhìn thấy Vương Diệp đi thẳng không ngoảnh lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn Bàn Tử, ý vị thâm trường cảm thán một câu: "Thực ra con người đều sẽ thay đổi, cậu không cần thiết phải đặt hết tâm tư và hy vọng lên người cậu ta, chi bằng nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn!" Những lời này của Lão Hạt Tử chẳng qua chỉ là thuận miệng nói, nhưng sự xúc động đem lại cho Bàn Tử xác thực vô cùng lớn.

Trong đầu Bàn Tử thoáng qua một giây hốt hoảng.

Lão Hạt Tử đứng tại chỗ chờ hắn, không hề thúc giục.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, Lão Hạt Tử lại không nhịn được nói với hắn: "Được rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát đi, đừng nghĩ ngợi nữa!" Lão Hạt Tử nói xong câu đó, Bàn Tử liền đuổi theo bước chân của ông ta, hắn cúi đầu không nói một lời.

Vừa rồi hắn và Lão Hạt Tử rõ ràng còn có vô số chủ đề, nhưng hiện tại Bàn Tử sát giác được một chút không thích hợp, hắn một câu cũng không mở miệng nhắc tới.

Hắn chầm chầm nhìn Lão Hạt Tử, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp. "Thực ra ông sống ở nơi này cũng được mấy chục năm rồi nhỉ, từ lúc tôi bắt đầu nhớ được sự việc thì ông đã luôn là bộ dạng này, bây giờ vẫn là bộ dạng này." Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần buồn bã.

Nhưng Lão Hạt Tử nghe thấy lời này, lại đáp một nẻo: "Tôi quen sống ở nơi này rồi, hơn nữa đổi đi đổi lại cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo vài phần hưng phấn, Bàn Tử nghe thấy chỉ cười cười.

Lão Hạt Tử thấy bóng dáng Vương Diệp đã không thấy đâu, lại nhìn Bàn Tử, lược có chút sa sút nói: "Tiêu rồi, cậu ta đã không biết đi đằng nào rồi, cậu có biết nên đi về hướng nào không?" Câu hỏi của Lão Hạt Tử vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện Vương Diệp thực sự biến mất, trong mắt hắn chỉ còn một mảnh hoảng sợ.

Hắn chưa từng nghĩ tới tình huống như vậy sẽ xảy ra trên người mình, Vương Diệp trước giờ chưa từng bỏ rơi hắn, nay lại bỏ hắn lại nơi này.

Chẳng lẽ là vì Lão Hạt Tử?

Bàn Tử thầm đoán trong lòng, nhìn Lão Hạt Tử, trong ánh mắt hắn cũng có thêm vài phần kính sợ.

Lão Hạt Tử lại cười hì hì nói với Bàn Tử: "Người tôi lớn tuổi rồi, đi đứng cũng chậm chạp, rất vô dụng, nhưng tôi vẫn có thể xem phong thủy.

Nếu cậu không chê thì có thể cõng tôi lên đi tìm Vương Diệp." Lão Hạt Tử tuy rằng bị mù, nhưng ông ta lại có thể cảm nhận được hướng gió ở nơi này, bao gồm cả mỗi bước đi của mình.

Chân ông ta giẫm lên đất có bằng phẳng hay không, có dốc hay không?

Ông ta đều có thể cảm nhận được.

Bàn Tử nghe Lão Hạt Tử nói vậy, nghĩ ngợi rồi quả quyết gật đầu, bởi vì nơi này đã không còn dốc đứng như vậy nữa.

Giờ khắc này Bàn Tử cũng không nhịn được cười nói với ông ta: "Vậy ông phải cẩn thận một chút, tôi mà sơ ý ngã lăn xuống..." Bàn Tử nói đến đây bỗng nhiên khựng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Vương Diệp đang đứng ở chỗ ngoặt phía trước nhìn chằm chằm mình.

Vương Diệp ánh mắt băng lãnh, nhìn hắn, trong mắt lóe lên vẻ sắc bén.

Bàn Tử giật mình, ôm ngực, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Cậu làm cái gì ở đó thế?" Trong giọng nói của hắn mang theo sự trách cứ nồng đậm, theo lý thuyết thì Vương Diệp nên đợi bọn họ.

Nhưng hiện tại, việc làm của Vương Diệp thực sự khiến Bàn Tử cảm thấy phiền toái.

Hắn thậm chí nhịn không được, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Bàn Tử lại bổ sung một câu: "Cậu cứ tiếp tục đi về phía trước, không cần đợi bọn tôi, bọn tôi biết đường đi thế nào.

Chương 876

Còn nữa, sau khi vào trong, cậu cũng không cần đợi bọn tôi!" Bàn Tử dỗi hờn nói ra những lời này, hắn thực sự là bị chọc tức rồi.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy Bàn Tử nói vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần dở khóc dở cười.

Cậu không nhịn được lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh đừng nói vậy, tôi chỉ đi trước xem xét môi trường bên này một chút thôi, tôi thấy có dấu chân động vật cỡ lớn!" Lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử hơi hòa hoãn lại một chút.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, đã là như vậy thì việc Vương Diệp làm cũng là tình hữu khả nguyên.

Thấy Bàn Tử không còn giận dỗi mình nữa, Vương Diệp quả quyết bước tới, một phen nắm lấy tay Bàn Tử.

Nhìn Lão Hạt Tử trên vai hắn, sau đó cười hì hì nói: "Vừa rồi tôi thấy anh đi như bay mà, sao bây giờ đã bắt đầu mệt rồi?" Quan hệ giữa Vương Diệp và Lão Hạt Tử đã trở nên vô cùng lúng túng và vi diệu.

Ông ta thích tính kế lên người Bàn Tử, tên mắt dài kia cũng không ngại cho ông ta biết kết cục và hậu quả.

Đang nghĩ như vậy, Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, không nhịn được nói với ông ta: "Nếu ông thực sự mệt thì qua đây, tôi cõng ông!" Vương Diệp vỗ vai mình.

Lão Hạt Tử hiểu ý cậu.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy xong, lại nhìn cậu cười hì hì nói: "Không sao cả, ông ấy cũng không nặng, tôi cõng cũng không sao!" Bàn Tử vẫn là cái bộ dạng vô tâm vô phế đó, đối với đại đa số thứ đều không có đề phòng.

Vương Diệp nhìn thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, bỗng nhiên cười gật gật đầu: "Nhân quả báo ứng, từ cổ chí kim chưa bao giờ dừng lại!" Vương Diệp bỗng nhiên bỏ lại câu này, thần thần bí bí đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử tuy muốn đuổi theo, nhưng cũng lo lắng phía trước sẽ có thứ gì kỳ quái.

Dù sao Vương Diệp vừa rồi cũng nói, cậu đi nhanh như vậy chỉ là để xem phía trước có động vật cỡ lớn hay không.

Bàn Tử cõng Lão Hạt Tử đi phía sau, chậm rãi bước đi, hai người vừa đi vừa nói chuyện. "Nói thật nhé, cậu lớn lên trong thôn bao nhiêu năm nay, hình như tôi chưa từng nhìn kỹ cậu, ngay cả hiểu rõ cậu cũng không." Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo vẻ phức tạp cùng buồn bã, Bàn Tử cũng không nghe ra, ngược lại cười hì hì phản bác: "Hai chúng ta có gì mà phải tìm hiểu?

Đều cùng một thôn, hơn nữa quần tụt xuống thì chẳng phải đều giống nhau cả sao!" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần thô tục.

Khi lời này thốt ra, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vẻ mạc danh.

Ông ta khẽ thở dài, không so đo quá nhiều với Bàn Tử.

Giờ khắc này, trong mắt ông ta cũng lộ ra vài phần phức tạp, nhìn Bàn Tử, ông ta không nhịn được nói: "Cậu lớn lên ở thôn này, hồi nhỏ chưa từng gặp chuyện gì kỳ quái sao?" Câu hỏi vừa thốt ra, trên mặt Bàn Tử chỉ còn một mảnh bình thản: "Có chuyện gì kỳ quái đâu, kỳ quái nhất chính là thằng bạn nối khố họ Hồ của tôi, lúc đi ra giếng nước chơi với tôi, kết quả nó bị chết đuối." Bàn Tử vừa nói vừa nhún vai, trong mắt hắn lộ ra vài phần phức tạp.

Nói thật, đối với vị bạn nối khố họ Hồ này, hắn thực sự không có bất kỳ ấn tượng nào.

Người này dường như chưa từng tồn tại, trước mắt nhắc tới cũng giống như đang kể chuyện của người khác.

Bàn Tử nói ra lời này, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp. "Hóa ra là như vậy." "Sao thế?

Ông từng nghe nói chuyện này à?

Hay là ông biết gì về thằng bạn đó của tôi?

Chi bằng ông nói cho tôi nghe đi, vừa khéo tôi cũng xem xem rốt cuộc nó là ai!" Bàn Tử vội vàng nói với Lão Hạt Tử.

Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần khách sáo, tuy rằng đang vội lên đường nhưng cũng không ngại tán gẫu ở đây.

Lão Hạt Tử nghe thấy câu hỏi của Bàn Tử, lập tức cười ha hả.

Ông ta che miệng, lược có chút mệt mỏi nói: "Tôi thấy hay là thôi đi, nếu cậu biết rồi thì e rằng chẳng còn tâm trí nào mà nghe tiếp nữa đâu!" "Tại sao?

Ông cứ nói đi, bởi vì tôi thực sự không nhớ nổi nó là ai nữa rồi!" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, trong mắt hắn lóe lên cảm xúc sa sút.

Dù sao đối phương cũng làm kẻ chết thay, nếu không phải vị bạn nối khố này, người chết chính là Bàn Tử rồi.

Lão Hạt Tử nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mở miệng nói: "Thực ra trên thế giới này có rất nhiều không gian, con người cần không gian riêng tư để chung sống, nhưng cũng có những không gian song song cùng tồn tại." Lời của Lão Hạt Tử nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

Ông ta tuy là thầy bói, nhưng đối với rất nhiều thứ, ông ta đều có trực giác và cảm xúc mẫn cảm.

Hồi nhỏ khi ông ta được sư phụ nhặt về, sư phụ ông ta cũng từng nói, ông ta là một thành viên của không gian song song.

Theo lý thuyết, ông ta không nên xuất hiện ở nơi này.

Và sư phụ ông ta cũng sẽ không mang ông ta về, chỉ cần năm đó không mang về, không nuôi đến mười sáu tuổi, mà mặc kệ Lão Hạt Tử ở bên ngoài tự sinh tự diệt rồi chết đi, thì cả đời này của sư phụ ông ta có lẽ sẽ trôi qua trong sóng yên biển lặng.

Căn bản sẽ không có nhiều vấn đề như vậy.

Nhưng sư phụ ông ta không nỡ nhìn Lão Hạt Tử chết, cố chấp cứu ông ta về, sau này còn cho ông ta cái mạng thứ hai.

Lão Hạt Tử không kể chuyện này cho Bàn Tử, chỉ lấy một ví dụ cực kỳ tùy ý.

Bàn Tử nghe được một lúc, bỗng nhiên hiểu ra, hắn trừng lớn mắt, cực kỳ kinh ngạc mở miệng nói: "Sẽ xuất hiện không gian song song, cho nên ý ông là thằng bạn kia của tôi chưa từng tồn tại sao!" Bảo hắn đi tin vào thứ này, thà bảo hắn tin thằng bạn kia là ma còn hơn.

Hắn căn bản không thể chấp nhận mấy thứ hư ảo này. "Đừng có ở đây mà ăn nói linh tinh, loại chuyện này căn bản không thể xảy ra!" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ kích động, sau đó lại vội vàng đuổi theo bước chân Vương Diệp.

Bởi vì cảm thấy tên này nói toàn chuyện hoang đường nên Bàn Tử mới thấy nực cười.

Nhìn thấy Bàn Tử đi vội vàng như vậy, ánh mắt Lão Hạt Tử cũng trở nên cực kỳ sắc bén: "Cái đồ vật tôi đưa cho cậu, cậu cất kỹ rồi chứ?" Bước chân của Bàn Tử rõ ràng đi rất cấp thiết, nhưng nghe thấy lời này của Lão Hạt Tử, hắn bỗng nhiên chậm lại, trong ánh mắt cũng thoáng qua một tia hoảng loạn. "Đồ vật gì?

Tôi không có ấn tượng." Lời này thốt ra, Lão Hạt Tử bỗng nhiên cười cười, nhưng ông ta lại lắc đầu, mở miệng nói: "Vậy chắc là tôi không cẩn thận làm mất rồi, bởi vì vừa nãy tôi đi tìm một vòng quanh đó cũng không thấy." Nghe Lão Hạt Tử nói vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói: "Đúng đúng, chính là như vậy, ông không cần nghi ngờ tôi!" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ hưng phấn, nhưng Lão Hạt Tử nghe thấy lại lắc đầu đầy vẻ không quan tâm.

Trong ánh mắt ông ta chỉ có một mảnh sắc bén.

Nhìn Bàn Tử, Lão Hạt Tử không nhịn được mở miệng trào phúng: "Có những thứ, có thể không nhìn thấy bằng mắt, nhưng người đang làm trời đang nhìn." Lão Hạt Tử nói đến đây thì bỗng nhiên dừng lại.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng hoảng loạn, hắn thậm chí nói không nên lời, trong lòng thầm đoán: Tên này chẳng lẽ biết đồ vật kia là do hắn lấy sao?

Nhưng không ngờ, Vương Diệp bỗng nhiên ở phía trước hét lớn về phía họ: "Đứng ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau qua đây, đã tìm thấy lối vào rồi!" Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy vẻ sốt ruột.

Bàn Tử nghe thấy quả quyết chạy qua, Lão Hạt Tử vẫn được hắn cõng trên lưng.

Nhưng trong mắt ông ta lại lộ ra vài phần hưng phấn và tinh ranh.

Tất cả những điều này đều phát triển một cách trật tự theo đúng kế hoạch và dự liệu của ông ta, Bàn Tử không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay ông ta.

Đây là vận mệnh đã định trước.

Trong khi Lão Hạt Tử đang cao hứng vì chuyện này, Bàn Tử đã đến trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp lược có chút đau đầu nói: "Cậu gọi tôi qua làm gì?" Lời này vừa thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ còn một mảnh bình thản: "Đương nhiên là vì tìm được lối vào rồi, anh thả ông ta xuống xem xem chỗ này có phải lối vào thật không!" Vương Diệp châm chọc một phen đầy vẻ âm dương quái khí, nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần sắc bén.

Chẳng qua là cố ý nhắm vào Bàn Tử nên mới nói ra những lời như vậy.

Bàn Tử nghĩ nghĩ cũng không so đo với cậu, mà để Lão Hạt Tử chậm rãi đi một vòng ở đây.

Lão Hạt Tử đi một vòng, không bao lâu sau liền nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Chính là chỗ này, không có vấn đề gì!" Nghe Lão Hạt Tử nói vậy, Bàn Tử lại vô cùng hưng phấn cười cười, nhìn Lão Hạt Tử, Bàn Tử có chút kích động nói: "Vậy chúng ta mau chóng xuất phát đi!" "Đợi một chút đã, dù sao đây cũng là phần mộ tổ tiên nhà anh, anh cũng phải chào hỏi họ một tiếng chứ." Vương Diệp kéo tay Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói với hắn.

Lời này thốt ra, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Tuy nhiên, Bàn Tử cũng không quá mức xoắn xuýt.

Hắn đứng tại lối vào vái hai cái, lại nói một tràng dài những lời vô nghĩa, Vương Diệp nghe đến mức lỗ tai sắp mọc kén.

Tên Bàn Tử này mới dẫn theo nhóm Vương Diệp, chậm rãi đi vào.

Lão Hạt Tử đi bên cạnh Bàn Tử, Bàn Tử vốn định dìu ông ta, nhưng Lão Hạt Tử không chút do dự đẩy tay hắn ra: "Không cần, tự tôi nhìn thấy được." Nhưng lời này của Lão Hạt Tử vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức cười ầm lên, hắn ôm bụng, không chút nể nang nói: "Đừng có giở trò đó nữa!" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ trêu chọc.

Lão Hạt Tử nghe thấy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng băng lãnh.

Nhìn Bàn Tử, trong mắt ông ta chỉ có một mảnh không kiên nhẫn: "Cậu nếu không tin lời tôi nói thì có thể để tôi thử xem." Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Lão Hạt Tử.

Vương Diệp đi phía trước, không để ý đến hai người bọn họ.

Lại không ngờ phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử, bởi vì Bàn Tử nhìn thấy Lão Hạt Tử giống như một người bình thường, đang chậm rãi đi lại ở đây.

Trong lúc đó, cho dù gặp phải những chướng ngại vật kia, Lão Hạt Tử vẫn có thể tránh được.

Nhìn thấy những động tác này của Lão Hạt Tử, Bàn Tử như gặp ma, không nhịn được hoan hô lên: "Ông trời ơi, thần kỳ quá, mắt ông vốn dĩ đâu có mù!" Nhưng lời này của Bàn Tử lại không khiến Lão Hạt Tử có nửa điểm gợn sóng, ngược lại Lão Hạt Tử quay đầu nhìn Bàn Tử, vô cùng thâm thúy nói: "Phàm là những gì mắt thấy, đều là hư hư thực thực." Lời này nói ra, Bàn Tử căn bản không hiểu ý của ông ta.

Vương Diệp liếc Lão Hạt Tử một cái, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, lắc đầu không tiếp tục để ý đến ông ta.

Trong lúc Vương Diệp đi về phía trước, Lão Hạt Tử nhìn Vương

Diệp, cũng không nhịn được nói: "Cậu đi vội vàng như thế, sao không đợi tôi với." Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo vài phần phiền toái.

Vương Diệp nghe thấy lời này liền chậm bước chân lại, nhưng vẫn nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Đây là một cái đường hầm, chẳng qua độ dài chỉ có hai mét.

Theo lý thuyết, loại đường hầm này không nên tồn tại.

Vương Diệp bỗng nhiên quay đầu, nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Đây là mộ tổ nhà anh, anh hẳn phải biết tại sao ở đây lại có một cái đường hầm chứ?" Nhưng Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy lại cười mạc danh kỳ diệu: "Cậu thật buồn cười, tôi có sống ở đây đâu, sao tôi biết tại sao ở đây lại có cái đường hầm!" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần thẹn quá hóa giận.

Vương Diệp nghe hắn nói vậy lập tức cười rộ lên, tên Bàn Tử này nói chuyện cũng khá hài hước.

Vương Diệp lắc đầu, không tiếp tục xoắn xuýt nữa mà men theo đường hầm này đi thẳng xuống dưới.

Nhưng Lão Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại mở miệng bổ sung một câu: "Đường hầm này không phải của mộ tổ nhà cậu ta, là của một nơi khác, giống như những gì cậu nhìn thấy, đường hầm này nối đến nơi cậu muốn đi." Giọng Lão Hạt Tử mang theo vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp quay đầu nhìn ông ta, lược có chút tò mò hỏi lại một câu: "Đừng bảo với tôi là mấy cái này đều do ông tính quẻ ra đấy nhé!" Câu này của Vương Diệp vừa thốt ra, nhận được lại thật sự là cái gật đầu của Lão Hạt Tử.

Trên mặt Lão Hạt Tử chỉ có một mảnh bình thản, cái dáng vẻ dõng dạc đó trực tiếp chọc cười Vương Diệp.

Chương 877

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, lược có chút bất lực nói: "Vậy ông tiếp tục tính xem, chúng ta tiếp theo còn sẽ gặp phải cái gì, bao gồm cả việc tiếp theo nên đi về đâu." Sự trêu chọc trong lời nói của Vương Diệp khiến sắc mặt Lão Hạt Tử có chút khó coi. "Tôi chỉ có thể tính được đại khái, những cái gần ngay trước mắt tôi không tính được!" Lão Hạt Tử siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy ông ta tức giận, nghĩ nghĩ cũng không tiếp tục so đo với ông ta.

Lúc này, Bàn Tử bỗng nhiên từ trong ngực móc ra tấm da dê.

Khi lấy được tấm da dê, hắn đã xem kỹ nội dung bên trong, phát giác lộ tuyến trước mặt này hình như có chút tương tự với tấm da dê.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần hưng phấn, nhưng lại sợ bị Vương Diệp và Lão Hạt Tử phát hiện.

Hắn lại vội vàng nhét tấm da dê trở về.

Nhưng Lão Hạt Tử nghe thấy những động tĩnh truyền đến bên tai, trên mặt chỉ có một nụ cười.

Tấm da dê kia, ông ta đã thuộc làu làu, khi nào ở đâu sẽ phát ra âm thanh gì, ông ta đều biết rõ ràng.

Bộ dạng này của Bàn Tử có thể qua mặt được Vương Diệp, nhưng không qua mặt được Lão Hạt Tử.

Giờ khắc này trên mặt Lão Hạt Tử chỉ có sự hưng phấn, thậm chí có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trong khi ông ta đang cao hứng vì chuyện này, Vương Diệp cũng dẫn bọn họ đi vào bên trong.

Thứ thực sự quan trọng không nằm ở mộ tổ của Bàn Tử, mà là ở nơi phía sau ngôi mộ tổ này.

Những gì Vương Diệp nhìn thấy trong giếng nước, đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ ràng.

Nhưng Vương Diệp nghĩ đến người bạn nối khố của Bàn Tử, cậu lại vội vàng quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói: "Người bạn nối khố kia của anh, sau đó có được người ta vớt lên không?" Bàn Tử nghe Vương Diệp hỏi vậy, trong nháy mắt giật mình, hắn tưởng Vương Diệp phát hiện mình giấu bản đồ kho báu đi, nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự chột dạ và hoảng trương nồng đậm.

Qua một lúc lâu, hắn hồi thần lại, biết vấn đề Vương Diệp hỏi là gì, Bàn Tử lúc này mới bình tĩnh trả lời: "Nghe bọn họ nói hình như là không, vì nơi đó nước chảy quá xiết, lập tức cuốn nó đi mất." Bàn Tử nói xong lời này, Vương Diệp lập tức gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Lão Hạt Tử nhìn Vương Diệp, chỉ cười hì hì nói: "Cái này gọi là Sinh lộ!" Nói xong lời này, ông ta lại vội vàng bổ sung một câu: "Hoạt Thủy Sinh Lộ!" Những lời ông ta nói quá mức mạc danh kỳ diệu, Bàn Tử giật mình, hắn vội vàng ghé sát vào Lão Hạt Tử nhìn ông ta, vẻ mặt cấp thiết nói: "Ý gì?

Chẳng lẽ nó chưa chết sao?" Trong giọng nói của hắn còn mang theo vài phần hưng phấn.

Nhưng Lão Hạt Tử nghe thấy lại cực kỳ phản cảm lắc đầu: "Có chết hay không?

Đó là mệnh số của cậu ta, không liên quan đến tôi, tôi chỉ nói cho các cậu biết Hoạt Thủy Sinh Lộ mà thôi, đây cũng là do tôi vừa mới tính ra." Theo ý tứ trong lời nói của ông ta thì hàm nghĩa trong bốn chữ này, còn có những thứ cần biểu đạt là gì, bản thân ông ta cũng không biết.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Lão Hạt Tử, lập tức trợn trắng mắt, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ông đúng là cái đồ vào thời khắc mấu chốt một chút cũng không đáng tin!" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần khinh thường.

Lão Hạt Tử nghe hắn nói vậy, cực kỳ qua loa cười cười: "Hai chữ 'đáng tin' viết như thế nào?

Tôi không biết, nhưng tôi chỉ có thể tính ra cho các cậu những thứ này." Lão Hạt Tử vừa nói vừa đi về phía trước, ông ta không muốn để ý đến ai cả.

Vương Diệp nhìn thấy thái độ đó của ông ta, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng Vương Diệp cũng tiếp tục đi về phía trước, không thể vì bốn chữ này mà cậu làm chậm trễ tiến độ của tất cả mọi người.

Nhưng Vương Diệp đi chưa được mấy bước đã nghe thấy Lão Hạt Tử nói bên tai mình: "Cậu cũng coi như là tinh minh, cái gì cũng có thể tính cho cậu, cái gì cũng có thể nghĩ cho cậu, nhưng thì sao chứ?

Có những thứ đều là đã định trước rồi!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp ghét nhất chính là loại người ra vẻ đạo mạo, làm ra một bộ dạng thần thần bí bí này, tưởng rằng những lời mình nói sẽ có người tin.

Nhưng trên thực tế, Vương Diệp căn bản không tin.

Cậu ngược lại nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, cực kỳ khinh thường nói: "Nhân định thắng thiên, tuy rằng mệnh là đã định, nhưng không có chuyện gì là không thể thay đổi, sớm muộn gì cũng có một ngày đều sẽ bị nghịch chuyển." Nhưng lời này thốt ra, nhận được lại là tiếng cười khẽ của Lão Hạt Tử.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, lại cố ý xát thêm một nắm muối lên vết thương của ông ta: "Ông không có cách nào thay đổi, chỉ là vì ông không có năng lực đó mà thôi." Lời này đúng là giết người tru tâm.

Bàn Tử thấy tình huống giữa hai người bọn họ không ổn, vội vàng đi tới vỗ vai Lão Hạt Tử nói: "Thôi được rồi, ông đừng cãi nhau với cậu ấy nữa, Vương Diệp nói chuyện vốn dĩ đã thẳng thắn rồi." Bàn Tử khuyên giải lung tung một hồi, ngay cả giữa họ đã xảy ra chuyện gì Bàn Tử cũng không biết.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, Lão Hạt Tử vốn định phát hỏa với hắn, nhưng cân nhắc đến việc Bàn Tử còn có chút tác dụng, Lão Hạt Tử lại lựa chọn nhẫn nhịn.

Thấy Lão Hạt Tử không hé răng, Bàn Tử tưởng rằng lần khuyên can này của mình vô cùng hoàn mỹ, nhìn Vương Diệp, cũng nháy mắt ra hiệu với cậu.

Nhưng Bàn Tử vạn lần không ngờ tới, hành vi này của mình nhận được lại là sự khinh thường của Vương Diệp. "Đồ ngu tự cho là đúng!" Vương Diệp bỏ lại câu này rồi trực tiếp xoay người rời đi, cậu một mạch đi về phía trước.

Bàn Tử ngẩn người tại chỗ, nửa ngày cũng không nói nên lời, hắn không tin vào những gì mình nghe thấy.

Lão Hạt Tử cũng vỗ vỗ vai Bàn Tử, bỗng nhiên mở miệng nói với hắn: "Không cần thiết phải lãng phí thời gian trên người loại như Vương Diệp, cậu biết đấy, cậu ta sẽ không trân trọng những thứ này đâu." Trong giọng nói của Lão Hạt Tử chỉ có một sự chắc chắn.

Bàn Tử nghe thấy, trong mắt lóe lên vài phần sa sút.

Hắn nhìn Vương Diệp, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp, hắn há miệng, cảm xúc cùng ý niệm trong đầu dao động bất định.

Hắn thậm chí không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Lão Hạt Tử, lại quay đầu lại nhìn chằm chằm bọn họ, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc phải đợi đến bao giờ mới chịu đi?

Chẳng lẽ muốn đợi mấy thứ kia chạy ra à?" Vương Diệp cố ý hù dọa Bàn Tử, chiêu này trăm lần thử linh cả trăm.

Bàn Tử nghe thấy thì vội vàng gia tăng bước chân, ngay cả thứ sẽ chạy ra là gì hắn cũng không biết.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh lãnh đạm.

Thấy Bàn Tử và Lão Hạt Tử đều đi theo bên cạnh mình, Vương Diệp liền dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía đường hầm này.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Vương Diệp bỗng nhiên dừng bước, đồng thời ngăn cản Bàn Tử và Lão Hạt Tử bên cạnh mình.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói: "Sao thế?

Ở đây có tình huống gì à?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm bốn phía.

Vương Diệp chỉ xuống dưới chân hắn, mở miệng nói: "Anh bị mù à?" Câu hỏi này vừa thốt ra, sắc mặt Lão Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp không chú ý tới khóe miệng đang căng thẳng của ông ta, ngược lại chỉ vào cái lỗ hổng dưới chân nói: "Không đúng, nếu nơi này thực sự là Sinh Môn, sao có thể có một khúc ngoặt lớn như vậy!" Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, cúi đầu nhìn cái lỗ kia, mới phát hiện bên trong tối om không thấy đáy.

Cả người hắn đều không ổn, nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ sốt ruột truy hỏi: "Vậy Sinh Môn rốt cuộc ở đâu?

Chúng ta sẽ không phải chạy một chuyến công cốc đến đây chứ!" Khi lời này thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình thản.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vẻ mặt tùy ý nói: "Cách duy nhất, có thể là ở nơi khác, theo tôi đi ra trước đã." Nói xong lời này, Vương Diệp xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng Lão Hạt Tử lại bỗng nhiên cười nói: "Chuyện này cậu không hiểu rồi, ở dải đất này, phong cách kiến trúc trước kia đều có một loại kỳ ảo độc đáo..." Lão Hạt Tử vẻ mặt bình tĩnh trần thuật với Vương Diệp, cũng giống như có người thích bỏ độc dược lên cửa vậy.

Những người ở dải đất này khi xây mộ huyệt thông thường sẽ không đi đường thường.

Nói cách khác, con đường thẳng đứng đi xuống mà người ngoài sẽ không đi kia mới chính là Sinh Môn thực sự của bọn họ.

Lão Hạt Tử phân tích những thứ này vô cùng có đạo lý.

Vương Diệp nghe những lời đó của Lão Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười, cậu bỗng nhiên gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói: "Không tệ nha, ông thế mà lại nhìn thấu cơ quan ở đây.

Đã vậy thì ông dẫn đầu đi trước đi!" Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử, sự châm chọc đối đầu gay gắt trong giọng nói, Bàn Tử lập tức nhận ra.

Bàn Tử vội vàng kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: "Sao cậu có thể làm chuyện như vậy?

Dù sao ông ấy cũng là bậc cha chú, hay là lấy dây thừng buộc vào eo ông ấy, lỡ bên dưới có nguy hiểm gì..." Lời Bàn Tử nói còn tuyệt tình hơn cả Vương Diệp.

Trên mặt hắn mang theo vài phần nghiêm túc và lẽ đương nhiên.

Lão Hạt Tử nghe hai người bọn họ thảo luận, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Giờ khắc này Lão Hạt Tử không đợi bọn họ phản ứng lại, bỗng nhiên mở miệng nói: "Không cần các cậu giúp, tự tôi xuống được!" Ông ta vừa nói vừa thu gậy dò đường lại, sau đó chậm rãi từ chỗ này từng chút một đi xuống.

Lão Hạt Tử vừa đi, Bàn Tử vội vàng kéo Vương Diệp đi sang chỗ khác.

Hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần lấy lòng: "Tôi biết cậu và Lão Hạt Tử chắc chắn có hiềm khích, tuy rằng tôi không hiểu rõ, nhưng tôi sẽ không hùa với ông ấy để chống lại cậu đâu!" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn lại bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói: "Anh không hiểu đâu, mấy chuyện này không đơn giản như anh nghĩ!" Nói xong lời này, Vương Diệp nhún vai, không tiếp tục để ý đến Bàn Tử.

Giờ khắc này Vương Diệp quay lại chỗ cái lỗ, nhìn Lão Hạt Tử bên dưới.

Lão Hạt Tử leo một hồi lâu vẫn chưa tới đáy, nhưng ông ta cũng không cảm nhận được cái gọi là hơi nước, vậy tức là nơi này là Sinh Môn thực sự.

Chỉ là nơi này rốt cuộc cách đáy bao xa, Lão Hạt Tử căn bản không biết, cho nên ông ta không dám tùy tiện buông cây gậy trong tay

ra.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng thê thảm đó của Lão Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần không đành lòng.

Nói thật, loại chuyện cầm thú không bằng này cậu cũng không làm được.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp đã buộc dây thừng ở bên cạnh.

Sau khi tìm được điểm cố định xong, cậu thuận theo dây thừng từ từ hạ xuống, khi đến bên cạnh Lão Hạt Tử liền đưa dây thừng qua.

Lão Hạt Tử nhận lấy dây thừng của Vương Diệp, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần kinh ngạc, không nghĩ tới tên này lại tốt bụng như vậy.

Nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình thản.

Đưa Lão Hạt Tử từng bước xuống dưới, Vương Diệp cũng rốt cuộc đi tới đáy.

Lão Hạt Tử nhìn thấy mộ đạo phía trước, ông ta vội vàng mở miệng nói với Vương Diệp: "Chính là chỗ này, chúng ta cuối cùng cũng tìm được lối vào, mau bảo Bàn Tử xuống đây!" Giọng điệu của lão ta mang theo vài phần vui sướng, Vương Diệp nghe thấy vậy tuy gật đầu đồng ý, nhưng nhìn Lão Hạt Tử, cậu lại không nhịn được tò mò truy vấn: "Sao ông lại vui vẻ thế?

Nơi này đâu phải chỗ nhốt sư phụ ông, ông có vui ở đây cũng vô dụng." Vương Diệp không chút khách khí dội một gáo nước lạnh, nhưng nhiệt tình của Lão Hạt Tử vẫn không hề bị dập tắt.

Ngược lại, lão nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy bình tĩnh nói: "Cậu chỉ là một kẻ phàm phu tục tử mà thôi, cậu căn bản sẽ không hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong này." Lão Hạt Tử nói xong câu đó liền bắt đầu mò mẫm xung quanh.

Chương 878

Vương Diệp thấy bộ dạng ấy của lão, bỗng nhiên vỗ vai lão nói: "Ông đừng có đạp trúng cơ quan ở đây mà hại chết cả đám đấy nhé." Nhưng thứ Vương Diệp nghe được lại là tiếng cười khẩy đầy khinh thường của Lão Hạt Tử: "Ta sẽ không hại chết các cậu đâu, về sau còn có chỗ đại dụng đấy." Trong giọng nói của lão chỉ toàn sự cao ngạo.

Nói được một nửa thì lão im bặt, rốt cuộc ẩn ý trong câu nói đó là gì?

Cũng chỉ có mình lão rõ.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, không nhịn được cảm thán một câu: "Tôi biết, ông còn phải dựa vào chúng tôi để cứu sư phụ ông ra, chứ dựa vào người khác làm sao mà tin tưởng được?" Vương Diệp nói đến đây thì không thèm đôi co với Lão Hạt Tử nữa, mà nhìn thấy Bàn Tử xuất hiện trước mặt, cậu bèn dẫn theo Bàn Tử xuất phát đi về phía trước.

Mộ đạo này không có cơ quan.

Ba người Vương Diệp đi được một đoạn đường cũng không thấy cửa mộ đạo nào khác.

Trong mắt Bàn Tử dần lộ ra vài phần sốt ruột, anh ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: "Chúng ta chắc không đi nhầm chỗ đấy chứ?

Sao đi lâu thế mà chẳng thấy lối vào?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ lo lắng, Vương Diệp thấy thần tình trên mặt anh ta, lại bình thản vỗ vai: "Anh gấp cái gì?

Cứ đi vào trong là đúng rồi." Vương Diệp vừa dứt lời, quả nhiên một khúc ngoặt xuất hiện trước mắt, ngay sau đó nến ở hai bên bỗng nhiên vụt sáng.

Ánh nến sáng lên quá mức quỷ dị, trực tiếp dọa Bàn Tử rùng mình một cái.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt mũi hoảng loạn nói: "Thế này là thế nào?!" Giọng anh ta tràn đầy căng thẳng, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn: "Thế này thì làm sao, chẳng qua chỉ là cái cơ quan thôi, sợ gì chứ?" Nhưng Bàn Tử lắc đầu, anh ta kéo tay Vương Diệp, lo lắng nói: "Không phải đâu, là tim tôi này, cứ thấy hoảng loạn thế nào ấy, hình như sắp có chuyện gì không ổn xảy ra rồi!" Sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi, anh ta cảm thấy dự cảm của mình sẽ không sai.

Nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, qua loa nói: "Thôi đi, ở đây thì có vấn đề gì được, anh cứ đi theo vào trong là được, mọi người đều ở đây cả mà!" Vương Diệp vừa nói vừa đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp có vẻ không tình nguyện để ý đến mình, ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Anh ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được cảm thán: "Cậu thực sự không sợ à?

Ở cái nơi quỷ quái này..." Bàn Tử đang nói dở thì bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì anh ta nhìn thấy phía trước có một bóng đen vụt qua.

Nhìn Vương Diệp, anh ta lắp bắp há hốc mồm.

Vương Diệp không chú ý đến bóng đen kia, mà cực kỳ bình tĩnh nói với anh ta: "Sợ hãi thì có ích lợi gì, có giải quyết được vấn đề không?" Khi câu này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Anh ta vội vàng kéo tay Vương Diệp, gấp gáp nói: "Không phải nha, đằng trước kia có thứ gì đó khủng bố lắm!" Bàn Tử vừa nói vừa lôi cánh tay Vương Diệp, anh ta đã sợ đến mức không dám đi tiếp.

Nhưng Vương Diệp nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, lại chẳng thấy gì cả. "Anh có phải hoa mắt rồi không?

Ở đây thì có cái gì chứ?" Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, tuy không phản bác nhưng trên mặt lại thoáng vẻ đăm chiêu, chẳng lẽ anh ta nhìn nhầm thật sao?

Bàn Tử không dám tin.

Lão Hạt Tử đi tới, nhìn Bàn Tử cười hì hì nói: "Không cần thiết phải lo bò trắng răng, hai người chúng ta đều ở đây, có thể xảy ra chuyện gì được!" Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo vài phần bình tĩnh.

Bàn Tử nghe xong, trong mắt chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói: "Nếu thật sự có thứ kỳ quái gì đó để anh nhìn thấy, thì đó cũng là một loại duyên phận." Lời an ủi này của Vương Diệp lại chẳng có tác dụng mấy, Bàn Tử ngược lại còn bị chọc giận: "Ý gì hả?

Cậu nói là tôi sắp chết chứ gì?!" Nói xong, Bàn Tử lại nhìn Vương Diệp đầy phẫn nộ mà gào lên: "Cậu đừng có mà trù ẻo tôi!" Bộ dạng kích động của anh ta khiến Vương Diệp dở khóc dở cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử mà không giải thích gì thêm.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, nhưng thần kinh của Bàn Tử đã căng như dây đàn.

Phía trước bất kể xuất hiện thứ gì cũng có thể làm anh ta giật thót mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng loạn đó của Bàn Tử, lập tức nắm lấy tay anh ta nói: "Sợ cái gì, bất kể phía trước có nguy hiểm gì, tôi đều cùng anh đối mặt." Giọng Vương Diệp mang theo vẻ lạnh nhạt.

Nhưng Bàn Tử nghe câu này, trong mắt chỉ có sự khinh thường, anh ta sớm đã nghe chán mấy lời này của Vương Diệp rồi. "Thôi đi, đừng có giở bài này ra nữa, thật sự xảy ra chuyện, chẳng phải vẫn là tôi tự mình đối mặt sao!" Giọng Bàn Tử nồng đậm vẻ lạnh lùng, anh ta cuối cùng cũng nhìn thấu một số việc.

Cho dù anh ta và Vương Diệp là bạn chí cốt, nhưng vào thời khắc mấu chốt, anh ta cũng phải thể hiện thực lực của chính mình.

Hơn nữa, lúc nào cũng ỷ lại vào Vương Diệp, điều này đối với Bàn Tử mà nói sẽ chẳng có lợi ích gì.

Anh ta vẫn còn nhớ những lời dạy bảo của cha mình.

Nghĩ đến những điều đó, vẻ mặt Bàn Tử lạnh tanh, nhìn Vương Diệp nói: "Chúng ta tiếp tục xuất phát đi, không cần quan tâm mấy thứ đó nữa." Nhưng đi chưa được mấy bước, Bàn Tử đã nhìn thấy rõ ràng trên cây nến bên cạnh có một con rắn đang cuộn mình.

Lại là rắn!

Bàn Tử sợ đến mức toàn thân run lên, anh ta không hét toáng lên mà nhìn Vương Diệp, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Chỗ kia có con rắn, xử lý thế nào?" Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, ngẫm nghĩ rồi lạnh lùng đáp: "Không cần quan tâm nó, nó không tấn công chúng ta thì cứ đi tiếp đi." Thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra có chút khác thường, nhưng Bàn Tử ngẫm nghĩ rồi cũng không so đo.

Anh ta chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần quái dị.

Theo lý mà nói, có loại rắn này xuất hiện, Vương Diệp bình thường đều sẽ nghiên cứu một phen, nhưng hiện tại cậu ta lại chỉ cắm đầu đi về phía trước.

Đối với lũ rắn này, cậu ta dường như đã sớm biết trước.

Bàn Tử nhíu mày, kéo tay Vương Diệp, không nhịn được nói: "Có thể đợi tôi một chút không?" Nhưng tay anh ta còn chưa kéo được Vương Diệp, liền cảm giác chân mình dẫm phải một thứ gì đó mềm mềm.

Anh ta cúi đầu nhìn xuống, lại thấy một cái đuôi rắn.

Cái đuôi rắn kia to bè chiếm đến nửa con đường.

Bàn Tử dụi dụi mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Vừa rồi anh ta đi ở đây lâu như vậy cũng đâu thấy cái đuôi này.

Cái đuôi này chui ra từ lúc nào, anh ta căn bản không biết.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Anh ta nhìn theo cái đuôi rắn, lại phát hiện đuôi rắn này nối từ sau lưng Vương Diệp.

Bàn Tử cả người đều không ổn, Lão Hạt Tử đứng bên cạnh anh ta cũng đẩy cánh tay anh ta, tháo kính râm trên mặt xuống, lộ ra lại là một khuôn mặt rắn. "Đi thôi, cậu còn đứng đây làm gì?!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa thè lưỡi rắn ra, trên mặt mang theo nụ cười giảo hoạt.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng này, cả người suýt ngất xỉu, anh ta thậm chí không nói nên lời.

Lão Hạt Tử thấy điệu bộ đó của Bàn Tử lại khẽ cười nói với anh ta: "Tâm tính người trẻ tuổi sao lại kém thế này nhỉ?" Trong giọng nói của Lão Hạt Tử mang theo vài phần hiếu kỳ.

Bàn Tử nghe vậy lại không đáp lời được.

Anh ta chỉ nhíu mày, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, có chút mất kiên nhẫn nói: "Các người rốt cuộc là ai?!" Anh ta siết chặt nắm đấm, thảo nào vừa rồi đã cảm thấy không đúng, hóa ra là có vấn đề thật.

Sắc mặt Bàn Tử vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần sắc bén, cậu không nhịn được đẩy vai Bàn Tử nói: "Mau đi theo chúng tôi!" Dung mạo vốn có của Vương Diệp cũng biến thành một khuôn mặt rắn.

Bàn Tử chết điếng người, nhìn Vương Diệp không thốt nên lời.

Vương Diệp đối mắt với anh ta, cực kỳ lạnh lùng nói: "Còn không đi, bây giờ tôi sẽ ăn thịt anh!" "Mau đi thôi!" Những tiếng lẩm bẩm như vậy liên tiếp vang lên bên tai Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời, bịt tai lại, ai cũng không muốn để ý.

Nhưng Vương Diệp và Lão Hạt Tử hai người sức lực vô cùng lớn, kéo cánh tay anh ta như muốn xé anh ta làm đôi.

Bàn Tử hoảng loạn không ngừng giãy giụa, nhưng Lão Hạt Tử và Vương Diệp cũng không cho anh ta cơ hội đó.

Đặc biệt là Vương Diệp, cậu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy hưng phấn nói: "Đừng giãy giụa nữa, giãy giụa không có kết quả tốt đâu, hiện tại đi theo chúng tôi, tối thiểu còn có thể giúp anh miễn trừ đau khổ!" Giọng Vương Diệp tràn đầy hưng phấn, nhưng Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai.

Giây tiếp theo, Bàn Tử bị hai cái tát đánh cho tỉnh lại. "Tôi đã nói rồi, lần sau cứ tẩn thẳng tay là được!" Giọng nói của Vương Diệp vang lên bên tai, quen thuộc như vậy, nhưng cũng lạnh lùng như vậy.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần kích động.

Trong lúc hoảng hốt, anh ta nhìn Lão Hạt Tử trước mặt, Bàn Tử bỗng nhiên giật kính râm của lão xuống.

Lão Hạt Tử không kịp phản ứng.

Một khuôn mặt khủng bố cứ thế xuất hiện trước mặt Bàn Tử, nhưng Bàn Tử nhìn khuôn mặt này lại không bị dọa giật mình.

Anh ta ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lão Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: "May mà không phải khuôn mặt kia!" Lão Hạt Tử tưởng Bàn Tử sẽ bị mình dọa sợ, không ngờ lại nghe được câu nói đồng ngôn vô kỵ như vậy.

Lão cười qua loa, không ngờ Bàn Tử lại giúp lão đeo kính râm trở lại, điểm này khiến Lão Hạt Tử có chút bất ngờ.

Lão Hạt Tử nhíu mày, nhìn Bàn Tử tò mò hỏi: "Trong mơ cậu nhìn thấy cái gì?" Lão Hạt Tử vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, nhìn Vương Diệp bên cạnh, Bàn Tử lại cười hì hì nói: "Chính là mơ thấy hai người biến thành rắn, quá khủng khiếp!" Hai tay Bàn Tử không kiềm chế được mà run rẩy, nhớ lại cảnh tượng trong mơ vừa rồi, Bàn Tử cảm thấy không ổn chút nào.

Anh ta vội vàng kéo tay Vương Diệp, tất cả những thứ vừa rồi, anh ta không muốn trải qua lần nữa. "Hay là chúng ta đừng đi vào trong nữa, tôi cảm giác bên trong hình như có rất nhiều thứ kỳ quái, hay là đổi đường khác đi!" Thần tình trên mặt anh ta chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thối lui không giải quyết được vấn đề, hơn nữa, ngoại trừ nơi này ra đã không còn Sinh môn nào khác, anh tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ." Nói đến đây, Bàn Tử cũng không còn cách nào khác.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói: "Nhỡ đâu bên trong có rất nhiều rắn, vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Giọng anh ta mang theo vài phần cẩn trọng. "Vậy thì động thủ giải quyết." Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự kiên nghị, không có câu trả lời qua loa như vừa rồi.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, biết mình không còn ở trong ảo giác nữa.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp và Lão Hạt Tử, lại tò mò truy vấn: "Tôi không hiểu nổi, tôi làm sao mà ngất đi được?

Chương 879

Chẳng lẽ tôi nhìn thấy thứ gì khủng bố, sơ ý bị dọa ngất à?" Anh ta chỉ có thể liên tưởng đến việc bị trúng tà.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại cười nhạt một cách qua loa, giọng nói mang theo vài phần lạnh lùng: "Đừng nghĩ nhiều, chuyện như vậy sao có thể xảy ra, là do anh vừa rồi nhảy xuống quá gấp thôi." Vương Diệp vừa nói xong, Lão Hạt Tử cũng ở bên cạnh bổ sung một câu: "Không sai, sơ ý ngã lộn một vòng, đầu đập vào đá nên cứ thế mà ngất đi." Trên mặt Lão Hạt Tử chỉ toàn vẻ cạn lời.

Nhìn Bàn Tử, trong mắt lão còn mang theo vài phần khinh bỉ, dường như không ngờ mình lại gặp phải kẻ ngu xuẩn đến thế.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Lão Hạt Tử, lập tức nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn lão đầy không phục: "Ánh mắt đó của ông là ý gì hả?

Chẳng lẽ không cho phép tôi như vậy sao?" Anh ta vừa nói vừa vỗ ngực, lý lẽ đầy đủ khí thế mạnh mẽ bổ sung: "Nếu không phải tôi ngất đi trước, tôi cũng không biết phía trước có rắn, các người nên cảm kích tôi, tôi chính là ân nhân của các người đấy!" Lão Hạt Tử nghe Bàn Tử nói vậy, những ý niệm trong lòng gần như tan biến trong tích tắc.

Bởi vì lão chưa từng nghĩ Bàn Tử lại là người như vậy.

Vương Diệp thấy thần tình trên mặt Lão Hạt Tử, bỗng nhiên cười cười.

Cậu đại khái cũng hiểu được Lão Hạt Tử đang phiền não vì cái gì.

Cậu không nhịn được lắc đầu, nhìn Bàn Tử đầy bất lực nói: "Được rồi, đừng có ở đây mất mặt xấu hổ nữa, còn chê mình chưa đủ mất mặt sao?" Vương Diệp vừa nói dứt lời, Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn, anh ta vỗ ngực, nhìn Vương Diệp đầy cao ngạo nói: "Cái gì gọi là mất mặt?

Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình làm chuyện mất mặt!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy điệu bộ đó của Bàn Tử, trong mắt lộ ra vài phần quái dị.

Cậu lắc đầu, không so đo quá nhiều với Bàn Tử, nhưng trên mặt lại thoáng vẻ bất lực.

Ở thời khắc này, nói nhiều lời thừa thãi với tên Bàn Tử này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chi bằng đi làm chút chuyện có ích, Vương Diệp bèn đi vào bên trong.

Dù sao tính cách tên Bàn Tử này vẫn luôn như vậy, Vương Diệp đã sớm quen rồi.

Lão Hạt Tử tưởng Bàn Tử chỉ là ham ăn lười làm, không ngờ hắn lại... khiến người ta một lời khó nói hết như vậy.

Trong ánh mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vài phần quái dị, lão đi theo bên cạnh Vương Diệp, bóng lưng trông như già đi cả chục tuổi.

Lão một câu cũng không nói.

Biết sớm dùng cách này có thể làm Lão Hạt Tử từ bỏ những ý niệm kia, thà rằng để Bàn Tử nói chuyện với Lão Hạt Tử nhiều thêm một lúc.

Ít nhất như vậy Lão Hạt Tử cũng không cần tốn nhiều công sức.

Bản thân Bàn Tử cũng không ngờ, trong lúc bất tri bất giác, hình tượng của mình đã trở nên tồi tệ như vậy.

Sắc mặt anh ta có chút khó coi, thấy Vương Diệp và Lão Hạt Tử đi nhanh thế, anh ta vội vàng rảo bước đuổi theo.

Trong mắt anh ta vẫn mang theo vài phần tự tin.

Đi được một đoạn đường, Bàn Tử quả thực nhìn thấy một con rắn phóng qua trước mặt mình.

Anh ta theo bản năng nhìn vào lưng Vương Diệp và Lão Hạt Tử.

Phát hiện hai người bọn họ không biến thành rắn tinh, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt anh ta cũng lộ ra vài phần sầu não.

Chỉ cần không sao thì cái gì cũng có thể xí xóa.

Bàn Tử đang thầm nghĩ trong lòng thì thấy Vương Diệp bỗng nhiên chỉ vào con rắn phía trước, sau đó trực tiếp bắt lấy nó.

Đó chỉ là một con rắn cạp nia (Ngân Hoàn xà) nhỏ màu trắng.

Khi Bàn Tử nhìn thấy con rắn cạp nia này, cả người anh ta nhảy dựng lên.

Vương Diệp bỗng nhiên ấn vai anh ta, chỉ lên đỉnh đầu anh ta nói: "Đừng nói tôi không nhắc anh, có mấy loại rắn rất thích bò lên đỉnh đầu người đấy." Câu này thốt ra, Bàn Tử cả người đều không ổn, mặt mũi trắng bệch.

Còn Vương Diệp thì bỏ con rắn vào cái giỏ trúc trên tay.

Nếu đoán không sai, con rắn này sẽ có tác dụng nhất định, bởi vì trán nó có màu đỏ.

Nghĩa là con rắn này là thủ lĩnh trong đám rắn.

Ngoại trừ nguyên nhân chủng loài, đại đa số rắn đều sẽ không xuất hiện tình huống trán có điểm đỏ.

Vương Diệp thầm đoán nguyên nhân trán con rắn này xuất hiện điểm đỏ có khả năng là vì nó thống lĩnh lũ rắn ở đây.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Vương Diệp cũng nhìn thấy từng cái đuôi rắn lướt qua trước mặt mình.

Vương Diệp lười đụng vào lũ rắn đó vì chúng đều không có độc.

Bàn Tử thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Vương Diệp, hận không thể nhảy lên lưng cậu.

Nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử nói: "Đừng có sợ hãi ở đây, vấn đề không lớn đâu!" Nghe vậy, tuy Bàn Tử gật đầu công nhận, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta vẫn không nhịn được cảm thán một câu: "Chỗ này trông có vẻ âm u lạnh lẽo thế nào ấy." Bàn Tử vừa nói vừa xoa xoa cánh tay mình.

Lão Hạt Tử thấy hai người đi chậm như vậy, không nhịn được lên tiếng thúc giục từ phía sau: "Tăng tốc lên, chúng ta bắt buộc phải đến được chủ mộ thất trước khi trời tối!" Nhưng Bàn Tử nghe Lão Hạt Tử nói thế, cả người liền cuống lên, nhìn lão bất lực nói: "Trước khi trời tối?

Ông có đánh giá chúng tôi quá cao không đấy, chúng ta hiện tại đâu phải đi viếng mộ tổ đâu!" Giọng Bàn Tử nồng đậm vẻ đau đầu.

Nhưng Lão Hạt Tử nghe xong lại cười dửng dưng, lão chỉ vào con đường trước mặt, cực kỳ nghiêm túc nói: "Xuyên qua con đường này, tránh được lũ rắn này là chúng ta có thể đến được chủ mộ thất ngay!" Lão Hạt Tử nói đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần ý cười.

Anh ta bỗng nhiên gật đầu, nhìn lão tán đồng nói: "Chỉ mong mọi chuyện thực sự đơn giản như ông nghĩ!" Bàn Tử nói đến đó thì dừng lại.

Vương Diệp và Bàn Tử đều không hẹn mà cùng tránh ra một lối, để Lão Hạt Tử đi trước.

Lão Hạt Tử hất cằm, vẻ mặt cao ngạo đi qua trước mặt họ.

Khi đi ngang qua, trên mặt lão cũng lộ ra nụ cười.

Chỉ mấy con rắn nhỏ mà thôi, thế mà dọa được bọn họ thật.

Lão Hạt Tử đang thầm nghĩ trong lòng thì không ngờ có một con rắn trực tiếp quấn lên chân lão.

Vương Diệp thấy Lão Hạt Tử đứng im bất động, cũng chú ý tới màn đặc sắc này.

Nhưng cậu giả vờ không thấy, nhìn Bàn Tử nói: "Chúng ta đi chỗ khác xem trước đi!" Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức gật đầu không từ chối.

Lão Hạt Tử lại kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt gấp gáp nói: "Được rồi, chuyện này là tôi sai, mau giải quyết nó đi!" Lão biết Vương Diệp chắc chắn đã chú ý đến tình huống trên người lão nên mới chắc chắn như vậy.

Nhưng Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử nói thế, trên mặt lại thoáng vẻ mất kiên nhẫn, nhìn lão hỏi ngược lại: "Ông có nghĩ mọi chuyện quá đơn giản không, rắn đã quấn trên chân ông rồi, tôi còn tìm cái gì nữa, phải dựa vào chính ông chứ?!" Vương Diệp vừa nói xong, Lão Hạt Tử liền duỗi chân qua.

Hơn nữa lão còn nhắm ngay vị trí của Bàn Tử.

Bàn Tử đang quay lưng về phía họ, hoàn toàn không biết tình huống ở đây.

Vương Diệp thấy động tác âm hiểm của Lão Hạt Tử, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Ngẫm nghĩ một chút, cậu vội vàng bắt con rắn kia xuống.

Lão Hạt Tử nhìn động tác của Vương Diệp mới hài lòng hừ lạnh một tiếng.

Tuy nhiên lão nhìn chằm chằm Vương Diệp, lại không nhịn được cảm thán: "Con người ấy mà, luôn phải bị ép đến tuyệt cảnh mới biết nên lựa chọn thế nào!" Lão Hạt Tử nói xong cũng không thèm để ý đến Vương Diệp nữa, bộ dạng làm bộ làm tịch của lão làm Vương Diệp tức đến sững người.

Vương Diệp nhíu mày, trừng mắt nhìn Lão Hạt Tử nói: "Ông mà còn tiếp tục gây chuyện thị phi, tôi tuyệt đối sẽ không quản ông nữa!" Nhưng Vương Diệp vừa nói đến đó, Lão Hạt Tử đã vội vàng vỗ vai Bàn Tử nói: "Chân cẳng ta hình như có chút không tiện, cậu có thể cõng ta một chút không?" Vương Diệp hơi kinh ngạc nhìn Bàn Tử, vốn tưởng Bàn Tử sẽ đồng ý, ai ngờ tên này lại khẩu xuất cuồng ngôn: "Cõng ông?!

Tôi không bắt ông cõng tôi đã là tốt lắm rồi, rắn ở khắp nơi thế này mà ông còn muốn tôi cõng ông!" Giọng Bàn Tử tràn đầy sự mất kiên nhẫn, khi nói ra lời này, vẻ mặt anh ta chỉ toàn sự lạnh lùng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười ha hả.

Cậu vỗ vai Lão Hạt Tử, nhất thời cũng không nói rõ được cảm xúc của mình đối với lão là gì. "Ông cứ liệu mà làm, đừng có gây chuyện ở đây nữa, anh ta tinh ranh hơn ông tưởng nhiều đấy!" Vương Diệp cười hì hì nói, sắc mặt Lão Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi, nhưng đành phải nhẫn nhịn chấp nhận tất cả.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, hai người bọn họ đi trước, lão mù vẫn đi phía sau.

Nếu không phải vì mắt lão không nhìn thấy, tên Bàn Tử này e rằng đã táng tận lương tâm đẩy lão lên trước rồi, làm sao có chuyện một mình đi đầu che mưa che gió thay cho lão.

Vừa suy tư, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ta không nhịn được lắc đầu, vẻ mặt vô tội nói: "Biết thế đã lôi cả Thiên Chân và Trương Khởi Linh vào đây rồi, cậu xem hai người chúng ta ở đây đi kiểu gì?" Trong lời nói của anh ta mang theo sự sầu não vô tận, Vương Diệp nghe thấy nhưng không để ý, Thiên Chân và Trương Khởi Linh là anh em tốt của cậu chứ không phải công cụ.

Đi về phía trước được một đoạn, Vương Diệp thấy rắn ngày càng nhiều, bèn quả quyết lấy con rắn cạp nia trong giỏ trúc ra.

Cậu bóp lấy bảy tấc của nó, trừng mắt nhìn lũ rắn khác, sau đó gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm này Bàn Tử nghe không hiểu, nhưng anh ta lại thấy lũ rắn khác nhanh chóng bỏ đi.

Có lẽ vì nãy giờ đi đường đều nhìn thấy mấy con rắn kỳ quái, nên giờ nhìn chằm chằm bầy rắn trước mặt, Bàn Tử cư nhiên có tâm lý miễn dịch, không còn bị dọa giật mình như lúc đầu, ngược lại còn có thể bình tĩnh ung dung đứng nhìn.

Đợi đám rắn biến mất hết, Vương Diệp cũng ném con rắn cạp nia trong tay xuống đất. "Cút cho tôi!" Vương Diệp bỗng nhiên nói câu đó, Bàn Tử thấy bộ dạng ấy của cậu, đột nhiên che miệng cười trộm: "Không phải tôi nói đâu, cậu thế này trông thật sự hơi bị 'trung nhị' (trẻ trâu) đấy..." Bàn Tử nói đến đó thì dừng lại, vì Vương Diệp đang nhìn chằm chằm anh ta.

Ánh mắt sắc bén của Vương Diệp khiến Bàn Tử không nói nên lời.

Bàn Tử há miệng, cuối cùng lại chọn cách im lặng.

Lão Hạt Tử thấy đã hết rắn, lại vội vàng sán đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn cậu có chút gấp gáp nói: "Đâu mới là Sinh môn?

Chúng ta phải đi hướng nào?

Chúng ta phải mau chóng lên đường thôi!" Giọng Lão Hạt Tử tràn đầy vẻ cấp thiết.

Chương 880

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại chẳng thèm để ý, đảo mắt xem thường: "Gấp cái gì, chúng ta hiện tại có gấp cũng không tìm được lối ra đâu, chỗ này e là vẫn còn nằm trong cạm bẫy." Vương Diệp đi một vòng quanh đó, không ngờ Bàn Tử bỗng nhiên hô lên một tiếng, chỉ vào đống vàng bạc châu báu phía trước.

Vương Diệp nắm vai Bàn Tử, vốn định ngăn cản, nhưng tay còn chưa chạm vào thì Bàn Tử đã mở ba lô ra.

Vương Diệp nhìn chằm chằm động tác của Bàn Tử, vẻ mặt lộ ra sự khó hiểu, không biết tên này định làm gì.

Không ngờ Bàn Tử lại lôi từ trong ba lô ra một bức bích họa.

Bức bích họa này là lần trước lấy về từ chỗ "Băng Kỳ Lâm", bọn họ đặc biệt để Bàn Tử mang về làm kỷ niệm.

Ai cũng không ngờ Bàn Tử lại giấu nó trong ba lô suốt.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng phức tạp, cậu nhíu mày nhìn Bàn Tử, lắc đầu đầy bất lực, khẽ thở dài không nói nên lời.

Nhưng khi Bàn Tử đối mắt với Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán: "Làm người quan trọng nhất là gì?

Là biết tìm niềm vui trong khổ cực!

Mau lại đây xem, vàng bạc châu báu trong này với mấy thứ này có phải y hệt nhau không!" Giọng Bàn Tử tràn đầy hưng phấn, anh ta vẫy tay gọi Vương Diệp.

Vương Diệp thấy vậy vội ghé lại xem.

Phát hiện vàng bạc châu báu trên bức bích họa này không chỉ kiểu dáng, mà ngay cả vị trí sắp đặt cũng y hệt.

Vương Diệp vội vàng gật đầu, còn Bàn Tử thì chỉ vào đống châu báu phía trước, khẳng định chắc nịch: "Tôi nói không sai chứ, mấy thứ này tuyệt đối là bản đồ kho báu, tôi gom chúng cho đủ bộ, rồi căn cứ vào hoa văn phía sau nhất định có thể tìm được những trân bảo tuyệt thế này!" Bàn Tử đã không còn ngây thơ như trước, tưởng rằng những vàng bạc châu báu này đều là của ngon vật lạ hiện ra trước mắt.

Ngược lại, anh ta bình tĩnh quan sát chúng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử chỉ thản nhiên gật đầu, không nói gì thêm.

Nhưng thấy Bàn Tử định bước qua, Vương Diệp liền kéo tay anh ta lại, sau đó nhặt hòn đá bên cạnh ném qua.

Khoảnh khắc hòn đá bay qua, Vương Diệp thấy bức bích họa trước mặt biến mất, đồng thời cũng phát hiện hòn đá kia rơi thẳng xuống vực sâu.

Cảnh tượng này dường như có chút quen thuộc, hình như đã nghe nói ở đâu rồi.

Vương Diệp bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía Lão Hạt Tử.

Nếu không đoán sai, Lão Hạt Tử từng nhắc với cậu, khi lão và sư phụ đi vào ngôi mộ Hoàng Thử Lang (Chồn Vàng) kia, từng nhìn thấy vàng bạc châu báu bên trong.

Nhưng hai thầy trò họ không bị động lòng, sau này mới biết nơi đó hóa ra là vực sâu vạn trượng.

Ánh mắt sắc bén của Vương Diệp khiến trên mặt Lão Hạt Tử lộ ra vài phần ý cười.

Lúc này Lão Hạt Tử lại giả ngu đi tới, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: "Các cậu làm cái gì thế?

Xảy ra tình huống gì rồi à?" Giọng lão đầy vẻ tò mò.

Vương Diệp nghe vậy, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp: "Cơ quan giống hệt nhau, là trùng hợp sao?" Câu hỏi rõ ràng là dành cho Lão Hạt Tử, nhưng Bàn Tử nghe thấy lại tưởng Vương Diệp đang hỏi mình.

Ngẫm nghĩ một chút, anh ta nghiêng đầu nói: "Cơ quan giống hệt nhau à?

Chắc là trùng hợp thôi, tôi cảm giác người triều đại này chắc đều thích dùng thủ đoạn kiểu này." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần sầu não, căn bản không nhìn ra tình huống và vấn đề trong đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng ấy của Bàn Tử cũng lắc đầu, không so đo nhiều với anh ta.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đừng nói tôi không cho ông cơ hội, 'thẳn bạch tòng khoan, kháng cự tòng nghiêm', ông mà dám giở mấy trò vặt vãnh trước mặt chúng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ông đâu!" Giọng Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Lão Hạt Tử thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần ngượng ngùng: "Cậu cũng đừng nói thế, tôi đã lớn tuổi thế này rồi còn làm được gì chứ?

Tương lai thực sự đều thuộc về lớp hậu bối các cậu!" Lão Hạt Tử nói xong liền định vỗ vai Vương Diệp, nhưng cậu lại tránh đi.

Bàn Tử không hiểu sự gay gắt giữa họ, chỉ nhìn Vương Diệp đăm chiêu nói: "Tôi thấy ấy mà, ở đây xuất hiện cơ quan giống nhau chắc không thoát khỏi liên quan tới Lão Hạt Tử đâu, vì chỗ này là do ông ấy dẫn chúng ta tới mà." Vương Diệp nghe câu này, tức thì nghiến răng, nhìn Bàn Tử chỉ hận không thể đánh cho một trận.

Nhưng nghĩ lại, cậu nuốt cục tức xuống, không thèm chấp nhặt với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, không nhịn được nói: "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, nếu còn có vàng bạc châu báu gì nữa, tôi nhất định sẽ khắc chế dục vọng trong lòng, tuyệt đối không đi lấy đâu!" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, ra vẻ nghiêm túc cam đoan với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chẳng thèm để ý đến hắn.

Thế nhưng bọn họ đi chưa được bao lâu, Bàn Tử đã nhìn thấy một số cổ ngoạn trân bảo xuất hiện ngay trước mắt.

Hai mắt Bàn Tử sáng rực lên nhìn về phía Vương Diệp, ánh mắt đó đã sớm bán đứng tâm ý của hắn rồi.

Vương Diệp nhìn thấy cái dạng này của Bàn Tử, trên mặt chỉ có sự khinh thường, hắn nhịn không được lắc đầu.

Hắn bỗng nhiên vỗ vai Bàn Tử, mở miệng cảm thán một câu: "Muốn thì cứ đi lấy đi!" Hắn biết nếu xảy ra chuyện, Lão Hạt Tử sẽ là người đầu tiên đi cứu Bàn Tử.

Lúc này mới chậm rãi nói ra câu đó.

Nghe Vương Diệp nói vậy, trong lòng Bàn Tử như nở hoa.

Nhưng Lão Hạt Tử đứng bên cạnh lại vội vàng kéo Bàn Tử lại, nói: "Thôi đi, đừng làm thế!" Lão Hạt Tử đã sống cả một đời người, những cơ quan khủng bố kia, còn cả những rắc rối phía trước, lão tùy tiện đoán cũng đoán ra được.

Trước mắt, nếu Bàn Tử thật sự đi chọc vào rắc rối này, thì đúng là mang lại cho lão không ít tai họa.

Nghĩ đến đây, Lão Hạt Tử nắm chặt tay Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: "Đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì, đừng có làm bậy ở đây!" Nghe thấy lời này của Lão Hạt Tử, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần bất mãn, hắn sa sầm mặt mày: "Ông có ý gì hả?

Tôi là loại người đó sao?

Tôi vào đây không phải vì tiền tài!" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, ở trước mặt Vương Diệp, hắn nâng tư thái của mình lên cao thượng lạ thường.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, trong mắt lộ ra vài phần ý cười.

Hắn nhịn không được lắc đầu, sau đó mở miệng nói với Bàn Tử: "Nếu anh đã không có nhiều tà tâm như vậy, thế thì chúng ta mau chóng đi thôi, đi đến địa điểm tiếp theo, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!" Nói xong câu này, Vương Diệp nhanh chóng dẫn Bàn Tử đi về phía một con đường mộ đạo khác.

Trên mặt Bàn Tử tuy mang theo vài phần không cam lòng, nhưng vẫn đi theo sau lưng Vương Diệp, lời vừa nói ra khỏi miệng, cũng không thể nào thu lại được.

Hơn nữa tiền tài là vật ngoài thân, đâu có quan trọng bằng mặt mũi, ngộ nhỡ đồ đạc trong này có cơ quan gì, Bàn Tử lỡ tay kích hoạt thì mới gọi là gay go.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại nhịn không được cười hì hì nói: "Cậu có biết chỗ này nên đi thế nào không?" Hắn cố ý bắt chuyện với Vương Diệp, cái tư thái làm thân sấn tới kia, Vương Diệp liếc mắt một cái là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

Vương Diệp lắc đầu, nhưng nhìn con đường mộ đạo trước mặt, hắn bỗng nhiên dừng bước, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, sau đó mở miệng nói: "Toi rồi, hỏng bét!" Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy lo lắng.

Nghe thấy lời này, Bàn Tử cũng nín thở đứng tại chỗ, đâu cũng không dám động đậy.

Hắn nhìn thấy trong mắt Vương Diệp viết đầy sự căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhịn không được cười hì hì nói với hắn: "Tôi dọa anh thôi, đồ ngốc!" Nói xong câu này, Vương Diệp dẫn đầu đi trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như bay, Bàn Tử lại càng vội vàng đi theo.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần bất lực, hắn lắc đầu thở dài, sau đó mở miệng chỉ trích: "Đổi là người khác, cậu chơi xỏ họ kiểu này chắc chắn sẽ bị chửi chết, chỉ có tôi mới tốt tính dung túng cậu thôi!" Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lập tức cười ha hả.

Hắn không so đo quá nhiều với Bàn Tử, chỉ bình thản nhìn chằm chằm hắn.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử bỗng nhiên chú ý tới một điểm khủng bố.

Đó chính là con đường hầm trước mặt dường như biết cử động, hắn mỗi khi bước một bước đều có thể cảm nhận được gạch đá bên trong đang quay cuồng.

Bàn Tử nhíu mày đứng tại chỗ, hắn không dám tiếp tục đi tới, quay đầu nhìn Vương Diệp cũng hiểu ra, vừa rồi hắn không phải đang nói đùa.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhịn không được cười nói: "Đã bảo chỗ này có vấn đề mà, có điều anh đi theo tôi bao nhiêu năm nay, cơ quan đã gặp cũng không ít, cho nên tôi tin tưởng vào năng lực của anh, anh hẳn là có thể giải được!" Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cứ lắc đầu nguầy nguậy, hắn làm sao biết mấy thứ này.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại càng thêm vẻ mặt đau khổ nói: "Cậu làm ơn làm phước giúp tôi đi, tôi thật sự không biết phải làm sao đâu!" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy sự bất lực, biểu cảm chua xót của hắn trực tiếp chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp vẫn cứ nhìn Bàn Tử không hé răng nửa lời.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại cười nói với hắn: "Đừng nói tôi không nhắc anh, mấy cái cơ quan trước mặt này đều cực kỳ đơn giản, chỉ cần lợi dụng ngũ hành bát quái, nếu anh thật sự không biết thì đi hỏi Lão Hạt Tử!" Vương Diệp cố ý chơi chiêu này để nhắm vào mình, Lão Hạt Tử rốt cuộc cũng hiểu ra, lão trừng mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần không kiên nhẫn.

Nhưng Vương Diệp đối diện với ánh mắt lão lại cười tỏ vẻ không quan tâm. "Theo lý mà nói ông vẫn luôn bênh vực Bàn Tử, Bàn Tử hiện tại gặp rắc rối này, ông nên đi giúp hắn giải quyết chứ!" Vương Diệp nói đến đây, Lão Hạt Tử cũng vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Nhưng dưới sự thao tác của hai người bọn họ, Vương Diệp lại thấy con đường mộ đạo trước mặt bỗng nhiên lật xuống, hai người kia cũng lăn vào trong đó.

Vương Diệp từ trên cao nhìn xuống dưới, trong mắt lộ ra vài phần bất lực, nói tới nói lui đúng là hai tên ngốc.

Phương pháp đơn giản như vậy cũng không biết nên phá giải thế nào, cũng không biết cần bọn họ có tác dụng gì.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm.

Ngay khi Vương Diệp vì bọn họ quá ngu xuẩn mà không muốn bắt chuyện, không ngờ hắn lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kinh hô và thảm thiết của Bàn Tử.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ đành men theo con đường mộ đạo này đi xuống.

Hắn từng bước đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Vương Diệp tới rồi, vội vàng kéo tay hắn, chỉ vào những cỗ quan tài trước mặt nói: "Ông trời ơi, mấy cái này là sao đây?!" Giọng điệu của hắn tràn đầy vẻ hoảng hốt.

Nhưng Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử lại làm vẻ mặt qua loa nói: "Chỗ này có thể có vấn đề gì chứ?

Chẳng qua chỉ là mấy cỗ quan tài mà thôi, sao thế?

Trong này đều rỗng tuếch, không cần sợ!" Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần bình tĩnh, nhưng hắn càng như vậy, Bàn Tử lại càng tức giận, hắn thực sự ghét cái bộ dạng qua loa lấy lệ của Vương Diệp.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Bàn Tử đã đập một chưởng lên cánh tay hắn, nhìn Vương Diệp với thần tình sốt ruột: "Cậu có hiểu ý tôi đang nói không?

Cậu nhìn xem, trong này có quan tài thì thôi đi, chỗ này cư nhiên còn bày một số cái giường, còn có cả bàn trang điểm!" Nhất là cái gương đồng kia, nhìn lướt qua càng mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng tà môn, hoa văn điêu khắc bên trên còn là đuôi hồ ly.

Chương 881

Bàn Tử nhìn thấy mấy thứ này, cả người đều nhịn không được rùng mình một cái!

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có vẻ qua loa.

Quan tài trước mặt tuy rằng bày bừa bãi ngang dọc, nhưng nhìn kỹ những quan tài này, đồng thời với việc bày biện, cũng là sắp xếp theo thứ tự ngũ hành bát quái, hơn nữa đám quan tài này toàn bộ đều là quan tài đỏ.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần khó hiểu, những cỗ quan tài đỏ này hẳn là đều dùng cho những người viên tịch (người tu hành qua đời).

Sao lại đặt nhiều như vậy ở chỗ này, đây là điểm Vương Diệp nghĩ mãi không ra.

Ngay khi Vương Diệp vì điểm này mà cảm thấy buồn bực, không ngờ Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại đầy mặt cấp thiết nói: "Mau nhìn xem, trong cái gương kia hình như có thứ gì đó lướt qua, có phải có người đang soi gương ở đó không?!" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ gấp gáp.

Vương Diệp nghe thấy lời hắn, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cái gương, quả nhiên nhìn thấy trong gương có một cái bóng trắng.

Nhưng cái bóng trắng kia rất nhanh lại biến mất không thấy tăm hơi, phảng phất như tất cả đều là ảo giác của bọn họ vậy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đem phát hiện của nhau nói ra, sắc mặt Bàn Tử và Vương Diệp cũng trở nên có chút phức tạp, bởi vì bọn họ phát hiện đây không phải ảo giác, mà là tồn tại chân thực.

Lúc này Lão Hạt Tử cũng xoa mông chậm rãi đứng lên, lão bóp tay mình, nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: "Tôi hình như biết chuyện này là thế nào rồi!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, vô cùng hưng phấn chia sẻ kiến giải của mình.

Bọn họ đã tiến vào Mê Hồn Trận, cho nên mới nhìn thấy nhiều thứ cổ quái ở đây như vậy.

Tuy nói là Mê Hồn Trận, nhưng bọn họ chưa tiến sâu vào trong trận pháp, cho nên hiện tại vẫn còn giữ được tâm trí.

Nhưng hiện tại bọn họ quay đầu lại, nhìn về con đường mộ đạo vừa rồi, lúc này mới phát hiện tảng đá trên đỉnh đầu đã sập xuống, trực tiếp chặn đứng đường lui của bọn họ.

Trên mặt Bàn Tử chỉ còn một vẻ bi ai, nhìn Lão Hạt Tử, Bàn Tử nhịn không được mắng: "Ông không biết phá giải mấy cái cơ quan đó thì đừng có lội vào vũng nước đục này có được không?

Hiện tại hại mọi người đều phải chết ở đây, ông vui lắm sao?!" Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Ông già nghe thấy lời Bàn Tử lập tức cúi đầu, trong mắt lộ ra sự tự trách nồng đậm.

Thấy ông già như vậy, trong mắt Bàn Tử chỉ có sự bất mãn, hắn chẳng những không cảm thấy chuyện mình làm là quá đáng, ngược lại còn trừng mắt nhìn ông già cực kỳ nghiêm túc nói: "Sớm biết thế tôi đã không đi vào cùng ông, loại người như ông, vớ phải ông đúng là xui xẻo tám đời!" Bàn Tử ở đó chửi bới om sòm, sắc mặt Lão Hạt Tử trở nên càng ngày càng khó coi.

Vương Diệp nhìn ra tâm trạng Lão Hạt Tử không tốt, lại vội vàng nói với Bàn Tử: "Tên này nói chuyện có thể dễ nghe chút được không?

Chuyện này ông ấy cũng không muốn, hơn nữa ai cũng không xác định được rốt cuộc đâu mới là Sinh Môn và Tử Môn!" Chắc chắn không phải cứ mắt nhìn thấy là đại biểu cho Sinh Môn đâu.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Bàn Tử nghe thấy lời Vương Diệp, lý trí quay lại được một chút, thần tình cũng trở nên bình thường hơn.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lắc đầu, cũng lười truy cứu quá nhiều với hắn, ngược lại nhìn chằm chằm vào con đường mộ đạo trước mặt.

Ánh mắt hắn dừng lại ở đó.

Hắn vừa trầm mặc không nói, vừa tìm kiếm biện pháp giải quyết khác.

Những cỗ quan tài trước mặt này nhất định phải bước vào, nếu không đi qua bên cạnh những cỗ quan tài này, bọn họ căn bản không có cách nào đến được Sinh Môn ở đối diện.

Và quan trọng nhất là, kẻ kia dường như cố ý làm khó bọn họ, rõ ràng biết Sinh Môn phía trước hiển nhiên dễ thấy, nhưng lại cố tình bày biện nhiều quan tài như vậy ở giữa.

Rõ ràng là để hại bọn họ.

Nếu một số người không biết chuyện đi tới, nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ không chút do dự chạy tới Sinh Môn đối diện, nhưng trên thực tế đây là một cái mê vụ trận.

Ngũ hành bát quái trong này đều được bày trí dựa trên mê hồn, một khi bọn họ xuyên qua những cỗ quan tài này để đến Sinh Môn đối diện, thì trên đường đi, bọn họ cực có khả năng bị tấn công, có thể sẽ táng mạng trong quan tài này.

Vương Diệp nhảy lên, nhìn vào trong quan tài.

Hắn cũng nhìn thấy bên trong có mấy cái xác chết, hắn bỗng nhiên cười lạnh, nếu không đoán sai thì y phục trên người mấy cái xác này đều là đồ cận hiện đại.

Vương Diệp đem phát hiện của mình nói cho Bàn Tử.

Khi Bàn Tử biết được, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, hắn bị dọa đến luống cuống tay chân.

Nhìn thấy bộ dạng đầy vẻ căng thẳng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực, vỗ vai Bàn Tử, Vương Diệp không chút do dự nói với hắn: "Cho dù chúng ta hiện tại không muốn qua, nhưng chúng ta chỉ có cách xuyên qua cái Mê Hồn Trận này, nếu không sẽ bị nhốt chết ở đây!" Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần trù trừ.

Bàn Tử nghe thấy lời Vương Diệp, dù có muốn trốn tránh thì hiện tại cũng không có cơ hội nữa rồi.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành gật đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc nói: "Vậy cậu dẫn đầu đi, tôi thấy nếu cậu qua đó mà gặp nguy hiểm, tôi sẽ dùng dây thừng kéo cậu về, tránh cho cậu bị lạc mất tâm trí ở trỏng!" Nói là Mê Hồn Trận, nhưng thực tế tình huống bên trong bọn họ vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó nhìn thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, Bàn Tử lại vội vàng nói ra phân tích và suy nghĩ của mình, hy vọng Vương Diệp có thể công nhận.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói lại cảm thấy vô cùng buồn cười:

"Anh cảm thấy có khả năng đó sao?" Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhíu mày, mở miệng có chút căng thẳng: "Khả năng tuy không lớn, nhưng tôi thấy vẫn có thể thử một lần!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Lúc này Lão Hạt Tử nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần ghét bỏ.

Ai cũng không ngờ tên này lại ngu xuẩn như vậy, ý kiến của Lão Hạt Tử đối với Bàn Tử cũng nhiều lên. "Cậu đúng là tự tác chủ trương, tình huống trong này đâu có đơn giản như vậy!

Một khi Vương Diệp đi vào, cơ quan trong này khẳng định sẽ nhốt cậu ta lại!" Lại thêm vào một số sương khói bên trong, khiến Vương Diệp mất đi phán đoán và tư duy chủ đạo của mình.

Giống như một người rơi xuống sông, ở đó không ngừng giãy giụa vùng vẫy, cho dù bên cạnh có người dùng dây thừng kéo hắn lên, kết quả vẫn không thể thay đổi, đạo lý này cũng giống nhau.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử thấy Lão Hạt Tử trách mắng mình như vậy thì lại giận điên lên, da mặt hắn cũng dày lắm, nhìn Lão Hạt Tử, hắn không cần nghĩ ngợi liền nói: "Việc này còn không phải tại ông sao, nếu không phải do ông đưa chúng tôi xuống, sao chúng tôi lại gặp phải một loạt chuyện này!" Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Lão Hạt Tử thấy bộ dạng cưỡng từ đoạt lý đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất lực.

Lão nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ bỉ ổi nói: "Được thôi, vậy bây giờ cậu cứ đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu tôi đi, chân tướng sự việc sớm muộn cũng có ngày bị người ta phát hiện!" Trong giọng nói của Lão Hạt Tử chỉ có sự thất vọng, nhưng đối với tên Bàn Tử này, ngay từ đầu lão đã không ôm quá nhiều kỳ vọng, cho nên hiện tại sự chênh lệch này lão vẫn có thể chấp nhận.

Vương Diệp thấy bọn họ tranh cãi không ngừng, vẻ mặt lộ ra vài phần phức tạp, vội vàng nhìn bọn họ hét lớn: "Được rồi, đều đừng cãi nhau nữa, trật tự chút đi cho tôi!" Vương Diệp vừa dứt lời, Lão Hạt Tử và Bàn Tử đều rơi vào trầm mặc.

Nhưng Bàn Tử lại sống chết không nhận thua, nhìn Lão Hạt Tử đầy vẻ cố chấp nói: "Đều tại ông, nếu không phải tại ông thì Vương Diệp sao lại tức giận như thế?!" Nói xong câu này, Bàn Tử liền hất cằm, diệu võ dương oai đi qua trước mặt Lão Hạt Tử.

Thấy cái tư thái đó của Bàn Tử, trong mắt Lão Hạt Tử chỉ có một mảnh không kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử dẫn đầu đi trước, lập tức vỗ vai hắn nói: "Nếu anh hiện tại đi qua, muốn thông qua đám sương mù này, vậy tôi đưa sợi dây thừng này cho anh, chúng ta cầm chắc dây thừng." Chỉ cần không tách ra, tiếp theo gặp rắc rối bọn họ vẫn có thể cùng nhau đối phó.

Bàn Tử không có ý kiến gì, nắm chặt dây thừng trong tay, lại buộc một nút ở thắt lưng.

Thấy loạt động tác này của hắn, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần hài lòng.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại quay đầu nhìn Lão Hạt Tử, Lão Hạt Tử chỉ đơn giản tròng một vòng vào tay.

Ba người bọn họ cứ thế chậm rãi đi vào trong rừng quan tài này.

Nói thật, những cỗ quan tài đỏ này đặt ở nơi âm u ẩm ướt như thế này quả thực khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa Vương Diệp đi được một lúc liền cảm thấy mình có chút mất sức.

Mắt thấy cái bàn trang điểm cách hắn cũng chỉ có một đoạn ngắn, nhưng Vương Diệp đi một quãng đường lâu như vậy vẫn chưa nhìn thấy điểm cuối, hơn nữa mấy cỗ quan tài đỏ này dường như trở nên càng lúc càng cao lớn.

Bàn Tử nhịn không được dừng bước, nhìn Vương Diệp với thần tình căng thẳng nói: "Cậu chắc chắn là không có vấn đề gì chứ?

Sao tôi cảm giác chúng ta đi mãi không đến nơi vậy!" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, hắn dẫn đầu dừng lại.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, chỉ lắc đầu.

Lão Hạt Tử nhìn ba con đường trước mặt, những cỗ quan tài đỏ bày ở chỗ này căn bản không cách nào đẩy dịch đi được.

Hơn nữa những cỗ quan tài đỏ này còn chia cắt ba con đường thành ba dạng khác nhau, bọn họ nhìn đích đến cuối cùng, đồng thời cũng thầm đoán trong lòng xem rốt cuộc đi đường nào mới có thể tới nơi.

Lúc đầu Vương Diệp để bọn họ đi theo sau lưng mình, thử từng con đường một.

Vương Diệp thầm nghĩ làm như vậy có thể đảm bảo an toàn.

Nhưng Vương Diệp vạn vạn không ngờ, những cơ quan kia dường như bám riết lấy bọn họ, bất kể bọn họ đi về hướng con đường nào, cơ quan đều sẽ vây quanh hắn.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, Lão Hạt Tử và Vương Diệp quay lại điểm xuất phát ban đầu.

Hai người bọn họ nhìn nhau một cái, lại nhìn thấy Bàn Tử đang đứng bên cạnh vô tâm vô phế, nghĩ ngợi một lát rồi quả quyết thương lượng với Bàn Tử, ba người chia nhau làm ba đường.

Như vậy có thể đến đích ổn định hơn.

Hơn nữa ba người bọn họ cũng có thể mỗi người thi triển tuyệt chiêu, không bị cơ quan ở đây vây khốn, nếu cả ba cùng đi một đường thì cả ba đều sẽ bị cơ quan nhốt lại.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, nghĩ nghĩ rồi chỉ gật đầu, không từ chối.

Ngay sau đó ba người bắt đầu chia làm ba đường, Bàn Tử kéo sợi dây trong tay, trên mặt vẫn mang theo vài phần cẩn thận.

Sợi dây này tuy rằng đủ độ dài, nhưng hắn vẫn không kìm được sợ hãi.

Nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười mở miệng nói với hắn: "Không cần lo lắng, chúng ta cứ sải bước đi về phía trước, cùng lắm thì quyết một trận tử chiến với đám đồ vật này!" Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Hắn đi con đường thứ nhất, cũng chính là con đường mà lúc nãy Vương Diệp dẫn bọn họ đi đầu tiên.

Bởi vì mọi người chiếu cố Bàn Tử cho nên hiện tại đều nhường con đường này cho hắn.

Bàn Tử một mình đi ở đây, lại chợt phát hiện con đường này dường như trở nên có chút vắng vẻ.

Tuy rằng sợi dây trong tay vẫn dài như vừa rồi, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử nhịn không được hét lớn về phía hắn một tiếng: "Cậu ở đó có nghe được tôi nói không?" Giọng Bàn Tử tràn đầy sự buồn bực, kết quả lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cầm đuốc, đi thẳng về con đường ở giữa.

Giống như không nghe thấy lời hắn nói vậy.

Chương 882

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn cầm đèn pin trong tay, trong mắt chỉ có một mảnh sợ hãi.

Hắn cẩn thận từng li từng tí mò mẫm ở đây, đồng thời cũng nghe thấy bên tai truyền đến những âm thanh kỳ kỳ quái quái, giống như có người đang trở mình.

Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt khó coi, lúc này hắn chỉ có thể nín thở, ai bảo hắn gan bé nhất chứ.

Hắn chậm rãi đi, chỉ sợ gặp phải thứ gì đó kỳ quái bỗng nhiên nhảy ra dọa hắn chết khiếp.

Nghĩ đến điểm này, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên đặc biệt áp lực.

Ngay khi Bàn Tử vì chuyện này mà cảm thấy sợ hãi, không ngờ trong quan tài bên cạnh bỗng truyền đến tiếng gõ nhẹ.

Bàn Tử nghe thấy thì sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi, hắn cầm sợi dây trong tay, hai tay đều đang run rẩy, chỉ đành tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Nhưng hắn mới vừa đi tới đầu cỗ quan tài này, muốn đi đến cuối thì ít nhiều cũng cần một khoảng thời gian.

Liên tưởng đến điểm này, cả người Bàn Tử đều không ổn, đồng thời với việc đi qua đây, Bàn Tử cũng nắm chặt sợi dây trong tay.

Không ngờ, một nữ tử mặc giá y (áo cưới) màu đỏ bỗng nhiên từ trong quan tài ngồi dậy.

Trên đầu cô ta trùm khăn voan đỏ.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này cả người đều chết sững, sợi dây đỏ trong tay hắn sắp rơi xuống đất, hắn chỉ có thể giả vờ như không thấy gì, đi nhanh qua chỗ này.

Trong lúc đi, hắn cũng luôn chú ý tới nữ tử kia, nhưng không dám nhìn thẳng mà dùng khóe mắt liếc qua.

Hắn cũng sợ nữ tử kia phát hiện ra mình, hiện tại chỉ có thể giả ngu giả ngơ, làm một người tàng hình, mưu toan đi qua trước mặt cô ta.

Tuy nhiên trong lúc Bàn Tử di chuyển, lại nghe thấy tiếng chuông vang lên bên tai, giống như có chuông gió bị gió thổi kêu vậy.

Hắn cứng đờ cả người, mồ hôi lạnh trên đầu không ngừng chảy ròng ròng, thậm chí làm ướt đẫm cả quần áo.

Lúc này Bàn Tử chỉ biết thầm niệm trong lòng: "Mau đi tìm Vương Diệp đi, đừng tới tìm tôi, Vương Diệp dễ bắt nạt hơn tôi, người tôi chẳng có gì tốt, từ trên xuống dưới đều là chỗ dở tệ!" Bàn Tử không ngừng thầm niệm, hắn cho rằng làm như vậy có thể mang lại cho mình chút trấn định. "Thịt tươi như Vương Diệp mới là ngon nhất!" Làm xong một loạt chuyện này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần cẩn thận.

Hắn liếc nhìn về phía quan tài đỏ một cái, nhưng lúc này, giọng nói của Vương Diệp bỗng nhiên vang lên bên tai: "Nhớ kỹ, mặc kệ nhìn thấy thứ gì kỳ quái, cứ đi về phía trước, đừng có quay đầu lại nhìn, nếu không rất dễ bị bọn chúng ám vào!" Vương Diệp đi ở con đường giữa, hắn bỗng nhiên mở miệng nói câu này.

Bàn Tử bị hắn dọa giật mình một cái, khi hắn quay đầu nhìn về phía nữ tử kia thì Vương Diệp mới nói ra câu này, đã sớm quá muộn rồi.

Bàn Tử nhịn không được nắm chặt nắm đấm, gào to về phía Vương Diệp: "Sao bây giờ cậu mới nói?!

Không nói sớm cho tôi biết, giờ nói thì có ý nghĩa gì!" Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Vương Diệp nghe thấy lời hắn, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất lực.

Nhưng sự bất lực của Vương Diệp đối với Bàn Tử mà nói là tràn đầy chua xót, Bàn Tử chỉ có thể kéo sợi dây trong tay, quấn từng vòng từng vòng vào tay mình.

Làm xong một loạt chuyện này, Bàn Tử nhìn Sinh Môn chỉ còn cách mình vài bước chân.

Mồ hôi lạnh trên mặt hắn cũng bớt đi một chút, hắn không dám quay đầu lại nhìn nữ tử trong quan tài đỏ, nhưng dám tin tưởng là tên kia nhất định không đuổi theo.

Nếu đuổi theo, Bàn Tử khẳng định có thể dự liệu được.

Bàn Tử thầm đoán trong lòng, không ngờ mình thật sự đã đi ra ngoài.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn và nhảy nhót, hắn hướng về phía Vương Diệp và Lão Hạt Tử vô cùng vui vẻ hoan hô, hét lớn báo cho biết tình huống bên mình.

Nhưng Vương Diệp và Lão Hạt Tử lại không đáp lại hắn.

Giống như không nghe thấy tiếng hắn vậy, Bàn Tử thầm đoán, hoặc là do cách nhau khá xa nên không nghe thấy.

Hắn nhìn cái bàn trang điểm trước mặt, từng bước đi tới.

Vương Diệp nói Sinh Môn nằm ở cái giường kia, nghĩa là hắn đi qua bàn trang điểm này là có thể đến được Sinh Môn.

Tiện thể cũng đưa những người khác ra ngoài, như vậy hắn chính là anh hùng trong lòng mọi người rồi.

Liên tưởng đến điểm này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn sự hưng phấn.

Nhưng Bàn Tử vạn vạn không ngờ, khi hắn đi qua cái bàn trang điểm kia, lại theo bản năng nhìn thoáng qua chính mình trong gương đồng.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện, trên cổ mình quấn hết sợi dây đỏ này đến sợi dây đỏ khác.

Giờ khắc này có vô số âm thanh không ngừng vang lên bên tai Bàn Tử: "Sao thế, muốn chết à?

Còn không mau giải dây thừng ra!" "Mau đi đi, rời khỏi chỗ này đừng dừng lại!" "Chỗ này rất tà môn, mau rời đi, nếu không mạng của ngươi đều phải để lại đây!" Những âm thanh đó vang lên liên tiếp bên tai Bàn Tử, cả người Bàn Tử đều không ổn.

Hắn không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Lúc này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Ngay khi Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này, bỗng nhiên cảm thấy cổ mình giống như bị thứ gì đó siết chặt.

Hắn mới phát hiện sợi dây này cư nhiên bị một đầu khác kéo mạnh, tên Vương Diệp kia chẳng lẽ muốn giết hắn sao?

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, bất đắc dĩ, hắn chỉ đành gỡ từng sợi dây trên cổ xuống, nhìn vào gương, hắn không ngừng thao tác với cái gương.

Đợi hắn làm xong một loạt việc này, trên mặt chỉ còn một mảng bất lực.

Hắn ôm ngực, trong mắt lộ ra sự chua xót.

Ngay khi Bàn Tử tưởng mình có thể rời khỏi bàn trang điểm này để đến Sinh Môn, không ngờ cái bàn trang điểm trực tiếp khiến Bàn Tử đứng chôn chân tại chỗ, không thể động đậy.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn không dám tin vào mắt mình.

Lúc này Bàn Tử lại thấy trên cổ mình treo không ít dây đỏ.

Hắn trừng lớn mắt, vừa rồi hắn không phải đã cắt mấy sợi dây đỏ này rồi sao?

Sao bây giờ lại có nhiều dây đỏ treo lên như vậy, Bàn Tử không ngừng chất vấn bản thân trong lòng.

Đồng thời với việc tự hỏi, Bàn Tử cũng sốt ruột gỡ đám dây đỏ này xuống.

Trong lúc động thủ, hắn cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Hắn thở hổn hển từng ngụm lớn, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại.

Vương Diệp và Lão Hạt Tử vẫn luôn giữ liên lạc, nhưng khi Vương Diệp gọi về phía Bàn Tử một tiếng, lại phát hiện Bàn Tử mãi vẫn không trả lời mình.

Ngược lại sợi dây trong tay không ngừng bị kéo giật.

Vương Diệp ý thức được có điều không ổn, ngẩng đầu nhìn về hướng bàn trang điểm, lúc này mới thấy một thân ảnh to lớn đứng ở đó, hình như là Bàn Tử.

Không đợi Lão Hạt Tử phản ứng lại, Vương Diệp vội vàng chạy về phía Bàn Tử.

Nhưng hắn chạy một đoạn đường mới phát hiện mình căn bản không có cách nào đến được bàn trang điểm, nghĩa là chỉ có thông qua con đường của Bàn Tử mới có thể đến đó.

Liên tưởng đến điểm này, Vương Diệp vội vàng đi lại con đường Bàn Tử vừa đi qua một lần, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự lo lắng và sốt ruột nồng đậm.

Hiện tại là đang chạy đua với tử thần, thêm một phút thì Bàn Tử thêm một đường sống.

Nghĩ đến những điều này, cả người Vương Diệp đều cảm thấy không ổn.

Ông già thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bỗng nhiên nói với hắn: "Cậu mau đi đi, không cần lo cho tôi, tôi ở đây đợi cậu là được rồi!" Ông già vừa nói xong câu này, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì, có lẽ là do độ dài của sợi dây càng ngày càng ngắn.

Mà Vương Diệp cũng đã báo tình hình bên phía Bàn Tử cho ông già, ông già sau khi biết bên phía Bàn Tử nguy cấp như vậy cũng buông lỏng sợi dây trong tay mình ra.

Dây thừng vừa lỏng, ông già cảm thấy tim mình hẫng một nhịp một cách khó hiểu.

Sắc mặt ông già trở nên vô cùng khó coi, trong thời khắc này, lão đã không nói nên lời, trong mắt chỉ có một vẻ quái dị.

May mà Vương Diệp rốt cuộc cũng chạy tới bên cạnh Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn thấy cỗ nữ thi kia, nhưng hắn lại không thèm để ý.

Hắn vội vàng cho Bàn Tử hai cái tát tai.

Bàn Tử vẫn chưa tỉnh táo lại, nhưng Vương Diệp lại gỡ sợi dây đỏ trên cổ hắn xuống.

Tay Bàn Tử cũng đang thao tác, nhưng Bàn Tử không phải đối thủ của Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ cho hắn hai cái tát, Bàn Tử liền bị Vương Diệp đánh cho ngu người.

Những sợi dây trên người hắn cũng bị Vương Diệp cắt xuống, hắn cứ như đang làm mạng nhện tự quấn lấy mình vậy.

Làm xong một loạt chuyện này, Bàn Tử rốt cuộc cũng khôi phục tỉnh táo.

Nhìn chính mình trong gương, Bàn Tử phát hiện hắn chẳng bị làm sao cả.

Căn bản không giống như trong ảo cảnh hắn nhìn thấy thất khiếu chảy máu kia, hắn lập tức hiểu ra tất cả đều là âm mưu.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng tồi tệ, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng chia sẻ những điều này.

Nghe thấy những lời đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, căn bản không muốn để ý đến Bàn Tử. "Chúng ta hiện tại đi tìm Lão Hạt Tử trước đi, hay là cậu đến Sinh Môn kia đợi tôi trước?" Vấn đề vừa được đưa ra, trên mặt Bàn Tử thoáng hiện lên vài phần do dự.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Bàn Tử đã dứt khoát chỉ tay về hướng Sinh Môn, ra hiệu rằng mình sẽ đi tiên phong bên đó.

Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Chương 883

Bàn Tử bỏ lại bọn họ đi về hướng khác, điều này cũng nằm trong dự liệu.

Cũng không thể cưỡng cầu được, Bàn Tử đã đi theo bọn họ vào sinh ra tử nhiều rồi.

Vương Diệp trong lòng nghĩ vậy, nhưng khi nhìn đoạn thừng trong tay, cậu mới ý thức được Lão Hạt Tử đã sớm vứt bỏ sợi thừng kia đi rồi.

Nói cách khác, tiếp theo đây Lão Hạt Tử có lẽ cũng sẽ gặp phải tình huống giống như Bàn Tử.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, cậu chỉ có thể tranh thủ từng giây từng phút chạy đến bên cạnh Lão Hạt Tử.

Tuy rằng cậu không có mấy thiện cảm với lão già này, nhưng tốt xấu gì cũng là một mạng người, hơn nữa nếu Lão Hạt Tử thật sự chết ở đây, Vương Diệp cũng sẽ không tha thứ cho chính mình!

Rõ ràng chỉ sai biệt có vài giây là có thể cứu mạng Lão Hạt Tử, nếu thật sự vì sai lầm của bản thân mà để lão chết tại đây, Vương Diệp dù có làm ma cũng không quên được.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp vội vàng chạy về phía Lão Hạt Tử.

Trên mặt Vương Diệp viết đầy sự hoảng loạn, mà Lão Hạt Tử đang đứng ngay trên con đường trước mặt.

Thế nhưng khi Vương Diệp chạy tới, lại phát hiện dù thế nào cũng không chạm được vào người lão.

Hơn nữa giọng nói của Lão Hạt Tử vẫn không ngừng quanh quẩn bên tai Vương Diệp, ngữ khí tràn đầy sự bất lực, đồng thời không ngừng cầu xin. "Cứu tôi với!" Vương Diệp nghe thấy tiếng Lão Hạt Tử, cả người đều cảm thấy không ổn.

Cậu sững sờ tại chỗ, đồng thời cũng vội vàng hét lớn về phía lão: "Ông đang ở chỗ nào?

Tôi qua ngay đây!" Trong mắt Vương Diệp thoáng hiện vẻ bất lực, Lão Hạt Tử lại trả lời ngay trong giây tiếp theo: "Tôi ở ngay trong cái quan tài đỏ phía sau cậu, chỗ đó có một đường hầm, cậu mau lôi cái xác kia ra, men theo đường hầm là có thể tìm thấy tôi!" Vương Diệp nghe Lão Hạt Tử nói vậy, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Lời nói gấp gáp như thế, không giống như đang giả vờ.

Nhưng khi quay đầu nhìn chiếc quan tài đỏ kia, Vương Diệp còn chưa kịp đưa ra quyết định, không ngờ Bàn Tử - cái tên này lại vỗ vai Vương Diệp một cái, làm cậu giật nảy mình.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng, nhìn Vương Diệp, anh ta vô cùng nghiêm túc xin lỗi: "Lúc nãy tôi không nên bỏ lại các cậu, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, chúng ta đều nên cùng nhau đối mặt!" Ngữ khí của Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, nhưng Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của anh ta lại trợn trắng mắt, không chút nể nang vạch trần: "Thôi dẹp đi, đừng có ở đây mà làm bộ làm tịch với tôi.

Chắc chắn là ở bên đó nhìn thấy thứ gì kinh khủng, nếu không làm sao anh quay lại tìm tôi!" Bỏ lại câu này, không đợi Bàn Tử phản ứng, Vương Diệp liền đi về hướng khác.

Cậu nhìn cỗ quan tài đỏ sau lưng, bên trong có một cái xác, nhưng Vương Diệp không chạm vào nó mà đang suy tính phương pháp khác để dời cái xác này đi, xem thử bên dưới có phải thật sự có đường hầm hay không.

Vương Diệp lôi dây thừng từ trong ba lô ra, tròng vào đầu và tứ chi của cái xác.

Làm xong loạt hành động này, Vương Diệp nhấc bổng cái xác lên.

Ngay khoảnh khắc cái xác được nhấc lên, nhìn thấy bên dưới lộ ra một cửa cầu thang, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Cậu vứt cái xác sang quan tài bên cạnh, lại nhìn thấy nắp quan tài ở gần đó, bèn vội vàng cùng Bàn Tử hợp sức đậy nắp quan tài kia lại, nhốt cái xác nằm trong đó.

Vương Diệp không muốn trong lúc cứu Lão Hạt Tử lại bị mấy con tống tử này nhắm vào, cho nên mới đưa ra quyết sách như vậy.

Bàn Tử thấy Vương Diệp định đi vào đường hầm kia, vội vàng kéo tay cậu khuyên can: "Cậu đợi đã, giờ cậu gấp gáp như vậy làm gì?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại hất tay anh ta ra, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn: "Anh cút sang một bên cho tôi, Lão Hạt Tử đang ở trong đó, phải mau chóng đi cứu ông ấy, chúng ta làm người không thể vong ân phụ nghĩa!" Thấy Vương Diệp nói vậy, ánh mắt Bàn Tử thoáng hiện lên vài phần xấu hổ.

Anh ta sờ sờ mũi, nhìn Vương Diệp chui vào đường hầm, nghĩ ngợi một chút rồi vẫn bám theo sau mông Vương Diệp.

Con người anh ta tuy tham sống sợ chết, nhưng chút tình nghĩa giang hồ tối thiểu thì vẫn để ý, hơn nữa Vương Diệp đã nói rõ ràng như thế, anh ta cũng không thể đứng bên cạnh xem kịch vui được.

Hai người bọn họ bước vào cầu thang, lập tức cảm giác nơi này trở nên chật hẹp vô cùng.

Vương Diệp cũng hô hoán tên Lão Hạt Tử, nhưng lão lại không hề hồi đáp.

Những âm thanh vừa nghe được dường như là giả vậy.

Vương Diệp đứng giữa cầu thang, trên mặt chỉ còn lại vẻ phức tạp, tay giơ cao đuốc.

Bàn Tử cầm đèn pin, đi sau lưng Vương Diệp một cách run rẩy, nhìn ngó tứ phía, sợ có thứ gì kỳ quái nhảy xổ ra hù chết mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại cười nói: "Anh nếu sợ chết thật thì mau cút đi, đừng có ở chỗ này, anh đứng đây nửa ngày định hù dọa ai hả?!" Nghe những lời chỉ trích của Vương Diệp, trong lòng Bàn Tử cũng không dễ chịu.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một điểm mấu chốt.

Lúc nãy giọng nói kia cứ dẫn dụ cậu đi vào đường hầm này, khiến cậu bỏ qua cái xác trong quan tài.

Vậy có khi nào nói lên rằng, cái xác trong quan tài mới là trọng điểm, còn trong đường hầm này mới là nơi quái vật ẩn náu!

Nghĩ đến đây, cả người Vương Diệp đều không ổn, quả nhiên là bị chướng nhãn pháp của lũ tà sùng này lừa rồi.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể kiên trì chạy ra ngoài.

Trong lúc chạy, ánh mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần quái dị.

Bàn Tử chạy theo bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp đi được một đoạn liền phát hiện bước chân mình trở nên nặng nề khác thường, cả người vô cùng mệt mỏi, trên người như đeo ngàn cân sắt, đè nặng khiến cậu khó mà động đậy.

Sắc mặt Vương Diệp ngày càng khó coi, Bàn Tử theo sau lưng lại càng mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc. "Toang rồi, trong này khẳng định có cơ quan, lần này chúng ta gặp rắc rối to rồi!" Bàn Tử than vãn.

Vương Diệp nghe vậy đương nhiên biết nơi này có vấn đề.

Nhưng cậu quay đầu nhìn lại đường hầm, phát hiện lúc đi xuống thì bước chân cực kỳ thuận lợi, còn lúc đi lên lại giống như bị người ta lôi chân lại.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Cậu đang suy tư về nguyên lý bên trong, đồng thời cũng tìm kiếm biện pháp giải quyết.

Bàn Tử đi được một lúc liền nhìn Vương Diệp sốt ruột nói: "Ông trời ơi, cái này cũng quá kinh khủng rồi, chỗ này cứ như cái máy chạy bộ ngày xưa của tôi vậy.

Tôi không muốn vận động, nhưng vì lỡ chỉnh chế độ cưỡng ép, nó bắt tôi phải chạy hết quãng đường đó, nếu không thì không cho tôi xuống!" Cái loại máy chạy bộ thông minh công nghệ cao đó, sau lần ấy Bàn Tử không bao giờ dùng lại lần thứ hai.

Trước mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần vô tội.

Anh ta biết trong hoàn cảnh này nói chuyện đó không thỏa đáng lắm, nhưng cũng là "có sao nói vậy".

Không ngờ câu nói bâng quơ của Bàn Tử lại mang đến gợi ý cực lớn cho Vương Diệp.

Vương Diệp vỗ đùi cái đét, linh quang trong đầu lóe lên, cậu cuối cùng cũng biết nguyên lý nơi này là thế nào rồi.

Chẳng qua những hình ảnh họ nhìn thấy xung quanh, cũng như cầu thang trước mặt đều là chướng nhãn pháp.

Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, không chút suy nghĩ, cậu tung một cước đạp mạnh lên hai bên tường.

Cú đạp này vừa tung ra, Vương Diệp chỉ cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế truyền từ mắt cá chân lên.

Cậu vội vàng ôm chân, lại nhìn thấy một cái cầu thang xuất hiện ngay trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Thảo nào lúc leo lên lại cảm thấy gian nan như vậy.

Chỉ là vì cái dốc này càng ngày càng nghiêng, nhưng độ cao hiện tại lại không khiến bọn họ lăn xuống.

Bao gồm cả tất cả vật liệu ở đây, khi ma sát với bọn họ cũng không gây ra bất kỳ sự khó chịu nào.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ đi ở đây nửa ngày trời mà không có cảm giác gì.

Vương Diệp hưng phấn, đi theo cái cầu thang này tuy khó đi, nhưng thà đi đường dốc mà thật, còn hơn đi cái cầu thang nhìn như thật trước mặt.

Bàn Tử vội vàng đuổi theo bước chân Vương Diệp, không dám chậm trễ nửa bước, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại nhịn không được nói: "Lần này có phải tôi cho cậu linh cảm không?

Nói thật lòng thì tôi cũng không phải kẻ vô dụng, tôi vẫn có chút xíu tác dụng đấy chứ!" Vương Diệp thấy bộ dạng tự đắc của Bàn Tử, lập tức lắc đầu không thèm để ý.

Đợi khi cậu bò ra khỏi miệng hang, Vương Diệp nghe thấy nắp quan tài bên cạnh truyền đến tiếng gõ.

Khẳng định là Lão Hạt Tử bị bọn họ nhốt ở trong, đang không ngừng đập vào thành quan tài.

Nhất thời, Vương Diệp dở khóc dở cười lắc đầu, không biết phải giải thích chuyện này với Lão Hạt Tử thế nào, chỉ hy vọng khi cứu lão ra, lão sẽ không trách cứ mình.

Cậu và Bàn Tử đồng tâm hiệp lực đẩy nắp quan tài ra.

Lão Hạt Tử quả nhiên đang đứng trên cái xác kia, vì nắp quan tài bị cài ngược vào trong, nên Lão Hạt Tử căn bản không cách nào đẩy ra, chỉ có thể nhờ ngoại lực.

Nhìn thấy bộ dạng vô tâm vô phế của hai người, Lão Hạt Tử tức giận mắng xối xả: "Hai đứa bây đúng là đồ không có lương tâm, thật sự là mù mắt rồi hả, tao nằm lù lù trong quan tài mà cũng không thấy!" Ngữ khí Lão Hạt Tử tràn đầy sự bực dọc.

Kỳ thực hai người bọn họ chỉ là bị chướng nhãn pháp làm mờ mắt, cho nên mới bỏ qua Lão Hạt Tử mà thôi.

Hơn nữa lúc nhìn thấy cái xác kia, bọn họ thậm chí chưa từng nghĩ đến việc lật tấm vải trên người cái xác ra xem xét kỹ tình hình bên trong.

Chỉ cần bọn họ làm được điều đó, ông lão cũng không phải chịu tội ở đó.

Tuy nhiên Lão Hạt Tử cũng không so đo quá nhiều với bọn họ, mà nhìn quan tài trước mặt, nói với Vương Diệp: "Các cậu có tìm được cách nào rời khỏi nơi này chưa?

Các cậu ở đây bao lâu rồi hả?" Câu hỏi này của Lão Hạt Tử nghe có vẻ lý lẽ hùng hồn, nhưng không ngờ lại chọc Bàn Tử tức đến mức muốn xuất huyết não. "Ông ở trong quan tài hưởng thụ bao lâu, chẳng lẽ một chút manh mối cũng không có hả?

Tôi và Vương Diệp ở bên ngoài tìm kiếm cả buổi trời đấy!" Bàn Tử vốn dĩ tính cách chính là như vậy.

Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử sững sờ tại chỗ, bộ dạng không nói nên lời, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cậu vỗ vai Lão Hạt Tử, lại trừng mắt nhìn Bàn Tử nói: "Được rồi, cậu ấy cũng chỉ đùa chút thôi, mọi người đừng chấp nhặt quá!" Vương Diệp nói xong, Lão Hạt Tử chỉ ngây ngốc gật đầu, nhưng nhìn Bàn Tử, trong mắt lão lại lóe lên vài phần bất lực. "Cậu đúng là lợi hại!" Lão Hạt Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài, giơ ngón tay cái lên với Bàn Tử.

Thấy thái độ này của Lão Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ bất đắc dĩ, anh ta khẽ lắc đầu, vẻ mặt đầy khiêm tốn: "Đừng như vậy, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, mọi người có sao nói vậy, không cần dây dưa quá nhiều!" Thủ đoạn thường thấy nhất của Bàn Tử chính là vô tâm vô phế, bất kể đối phương nói gì, anh ta đều có thể bình tĩnh tự nhiên.

Chương 884

Hơn nữa mấy cái thói xấu mà Bàn Tử thể hiện ra cũng khiến Vương Diệp cảm thấy bó tay, nhưng cậu đã sớm quen rồi.

Nhưng Lão Hạt Tử thì chưa quen, nhìn Bàn Tử, trong mắt lão ngoại trừ thất vọng ra thì chẳng thấy cảm xúc nào khác, lắc đầu rồi chắp tay sau lưng bỏ đi.

Thấy Lão Hạt Tử đi trước, Vương Diệp vội vàng đi theo.

Lão Hạt Tử đi xuyên qua giữa những cỗ quan tài đỏ.

Nhưng lão đi nửa ngày, lại bỗng nhiên phát hiện mình dường như đã lạc vào một mê cung, bất kể đi thế nào cũng không thoát ra được.

Lúc này Vương Diệp nhìn những cỗ quan tài kia, cậu bỗng nhiên tung một cước đá vào nắp quan tài.

Tiếng động phát ra làm mọi người giật mình.

Lão Hạt Tử ôm ngực, nhìn Vương Diệp, lộ vẻ bất lực nói: "Cậu đừng có hù tôi, tôi có bệnh tim đấy, cậu mà hù chết tôi là tôi xong đời luôn!" Vương Diệp thấy điệu bộ đó của Lão Hạt Tử, cười ha hả đầy vô tội: "Ông xem, tôi đã tìm ra cách rời khỏi đây rồi!" Từ lúc bọn họ bước vào nơi này, bọn họ liền bỏ qua một điểm quan trọng nhất, đó là địa thế trước mặt bị nghiêng.

Nhưng vì mặt phẳng nghiêng của họ là đồng nhất, nên khi đứng ở đây, họ không cảm thấy nơi này gồ ghề.

Ngược lại, vì các kiến trúc cũng nghiêng theo, nên họ cảm thấy tất cả đều là thẳng đứng.

Nhưng trên thực tế, khi Vương Diệp đá vào nắp quan tài, nhìn thấy con đường xuất hiện ở đó, cậu mới biết nắp quan tài bên cạnh mới là lối đi thực sự.

Còn những con đường trước mặt kia, toàn bộ đều là chướng nhãn pháp biến ra, căn bản không thể đi lại được.

Khi Vương Diệp nói ra phát hiện và kiến giải của mình, Lão Hạt Tử gật đầu liên tục, vô cùng nghiêm túc nói: "Không sai, may nhờ cậu tinh ý, nếu không chúng ta chắc chắn không phát hiện ra những huyền cơ này!" Thấy Lão Hạt Tử vuốt đuôi mình, Vương Diệp lại xấu hổ lắc đầu. "Thật ra cũng may nhờ mọi người luôn ở đây cùng tôi, nếu không một mình ở cái nơi quái quỷ này, phòng tuyến tâm lý thật sự sẽ sụp đổ." Vương Diệp nói rất chân thành.

Lời này vừa ra, Lão Hạt Tử không hề phủ nhận, Bàn Tử ở bên cạnh cũng gật đầu theo, nhưng miệng anh ta lại đang nhai nhồm nhoàm thứ gì đó.

Vương Diệp đi tới, vỗ một cái vào tay Bàn Tử, nhìn anh ta đầy vẻ không kiên nhẫn: "Cái tên này sao thế hả?

Còn chưa đến giờ cơm đã bắt đầu ăn rồi, anh đói đến thế sao?" Lát nữa lương khô bị Bàn Tử ăn hết, đến lúc mọi người đói thật sự thì coi như xong đời, Vương Diệp thầm nghĩ.

Bàn Tử nghe Vương Diệp phê bình, cúi đầu đầy vẻ hối lỗi, anh ta nhìn Vương Diệp tha thiết xin lỗi, nhưng những lời xin lỗi đó Vương Diệp căn bản không nghe lọt tai. "Bây giờ anh không cần phải làm bộ làm tịch trước mặt tôi, dù sao đối với tôi mà nói, anh đã là một người... vô phương cứu chữa rồi!" Loại lời này nói ra tuy tổn thương người khác, nhưng Vương Diệp lại không cho rằng quá đáng.

Ai bảo Bàn Tử làm việc to gan lớn mật, cũng không màng hậu quả, hơn nữa lần nào cũng phạm phải sai lầm như vậy, khiến Vương Diệp không thể nhẫn nhịn.

Hôm nay đơn giản phê bình Bàn Tử hai câu, cũng chỉ hy vọng anh ta có thể làm tốt hơn, chứ không phải để những sai lầm này lặp đi lặp lại.

Bàn Tử thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Chuyện này tôi sẽ không tái phạm nữa, cậu tha thứ cho tôi lần này đi!" Ngữ khí Bàn Tử tràn đầy thành khẩn.

Vương Diệp không đáp lại, mà cùng ông lão chầm chậm đi vào trong.

Nói thật lòng, giẫm lên những cỗ quan tài đỏ này, trải nghiệm kiểu này bọn họ chưa từng có.

Lão Hạt Tử nhìn Vương Diệp cũng vô cùng hưng phấn nói: "May nhờ cậu phát hiện, nếu không chúng ta hiện tại chắc chắn vẫn còn đang đi lòng vòng tại chỗ cũ!" Vương Diệp cười ha hả, trên mặt chỉ có vẻ qua loa lấy lệ.

Cậu không nói thêm gì với Lão Hạt Tử, ngược lại nhìn lão, điềm tĩnh nói: "Tuy rằng chúng ta hiện tại đã tìm được điểm đột phá, nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác, vì cũng không xác định phía trước sẽ xuất hiện thứ gì!" Nói xong câu này, Vương Diệp phát hiện mình đi trên những cỗ quan tài đỏ này, cư nhiên lại vòng qua đài trang điểm.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút khó coi, đài trang điểm trước mặt tuy nhìn có vẻ tinh xảo, nhưng Vương Diệp hiểu rõ nó cổ quái vô cùng, tuyệt đối đừng nên tiếp cận.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn đài trang điểm, lại nhớ đến ác mộng của mình, nhìn Vương Diệp, sốt ruột nói: "Mấy thứ này cũng quá đáng sợ rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa run rẩy đôi tay.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, trên mặt lại chỉ có vẻ chê bai: "Anh đang diễn cái gì với tôi đấy?

Tôi lại không tin anh thực sự sợ hãi đâu, anh thà dành thời gian đó nghĩ cách rời đi còn hơn!" Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, mặt mũi có chút không nén được, không ngờ Vương Diệp nói chuyện lại trực tiếp như vậy.

Nhất thời, tâm tình Bàn Tử cũng trở nên phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nhịn không được cười hì hì nói: "Được rồi, anh đừng giận nữa, tôi chỉ đùa với anh chút thôi.

Anh xem thử cái giường trước mặt kia có đi vào được không!" Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, rảo bước nhanh về phía cái giường kia.

Anh ta đứng ở đó phát hiện bên dưới lại có một cánh cửa, vội vàng mở ra xem.

Quả nhiên là Sinh Môn!

Anh ta quay đầu nhìn Vương Diệp, vô cùng hưng phấn chia sẻ phát hiện của mình.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực.

Cậu khẽ lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Được rồi, đã là Sinh Môn thì quay lại đi, đừng tiếp tục đứng ở chỗ đó nữa!" Lời Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt Bàn Tử chỉ toàn là hưng phấn.

Anh ta đi theo bên cạnh Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại không đi xuống từ chỗ đó, mà nhìn lên đỉnh đầu đối ứng.

Cậu lật tìm trên đỉnh đầu một phen, chỉ thấy một cánh cửa xuất hiện, hai cánh cửa này là đối lập nhau.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ nhìn Vương Diệp, cực kỳ khó hiểu nói: "Thế là ý gì hả?

Cánh cửa tôi tìm ra chẳng lẽ là giả sao?" Ngữ khí Bàn Tử đầy thắc mắc.

Vương Diệp nghe vậy bỗng nhiên bật cười, cậu che miệng nhìn Bàn Tử, nhất thời không đáp lời.

Cậu lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Cửa này đương nhiên là thật, nhưng cái của anh là Tử Môn.

Chúng ta từ lúc đi vào đến giờ, những thứ nhìn thấy đều là nghiêng." Nói xong lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Vương Diệp lại che miệng, cười bổ sung một câu: "Anh cảm thấy bọn chúng sẽ để lại con đường sống đơn giản như vậy cho chúng ta sao?" Bàn Tử đã không đáp lại được lời nào, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta cúi đầu, không dám đối mắt quá nhiều với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó, Vương Diệp cũng cảm thấy buồn cười. "Được rồi, đùa anh chút thôi.

May mà hắn không thêm thắt thứ gì trên Tử Môn, nếu không anh mạo muội mở ra, không chừng mạng cũng để lại đây rồi!" Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đóng cánh cửa kia lại.

Lúc này Vương Diệp cầm la bàn trên tay, suy tính một hồi, sau đó vội vàng ném sợi thừng lên đỉnh đầu.

Sợi thừng cứ thế móc vào cầu thang phía trên, mà Vương Diệp thì thuận theo sợi thừng leo lên, cậu đứng trên cầu thang ở đỉnh đầu.

Lại lần lượt kéo Bàn Tử và Lão Hạt Tử lên.

Làm xong một loạt việc này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ kiếp sau khi thoát nạn, anh ta vỗ ngực, nhìn Vương Diệp đầy cảm thán: "May mà có cậu, nếu không tôi cũng không biết phải làm sao!" Ngữ khí Bàn Tử tràn đầy khẩn trương, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Cho dù không có tôi, tự anh cũng có thể giải quyết.

Đừng quên thân phận của anh, còn nữa, cho dù đến loại nơi này, cũng không thể giao phó tính mạng vào tay kẻ khác!" Bàn Tử tuy gật đầu tán thành, nhưng trên mặt cũng lộ ra vài phần khó hiểu.

Anh ta luôn cảm thấy Vương Diệp đang vô hình trung nhồi nhét cho mình một loại tư tưởng kỳ quái, dường như rất tha thiết hy vọng anh ta có thể trưởng thành, điểm này Bàn Tử nghĩ mãi không ra.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ta há miệng, rõ ràng có ngàn vạn lời nói nghẹn ở cổ họng, nhưng lúc này lại ngạnh sinh nuốt trở về.

Lão Hạt Tử dẫn đầu đi phía trước, vừa đi ánh mắt lão vừa lộ ra vài phần tang thương. "Một đời gió, một đời mưa, thế cục thiên hạ này, nhìn lại bao anh hùng hào kiệt, cuối cùng đều đổi thay!" Lời này của lão nói ra thật mạc danh kỳ diệu.

Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử cực kỳ khó hiểu: "Vào sinh ra tử xong, cư nhiên còn có tâm tình ở đây ngâm thơ làm phú?" Vương Diệp không tin mấy thứ Lão Hạt Tử nói hươu nói vượn ở đó, cậu không tin, Bàn Tử cũng sẽ không tin.

Bàn Tử gật đầu theo, nhìn Lão Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Ông nói thế căn bản không đúng, vẫn là nghe tôi đi, tôi thấy tôi giỏi hơn ông đấy!" Ngữ khí Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, không đợi Lão Hạt Tử phản ứng, anh ta đã bắt đầu lẩm bẩm: "Khi nào mới có thể ăn được cái đùi gà to bự của tôi đây?!

Tôi đói quá rồi!" Bàn Tử ôm bụng, bụng đánh trống thình thịch, quay đầu nhìn Vương Diệp và Lão Hạt Tử, không ngờ hai người họ trừng mắt nhìn mình, trong mắt chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm.

Thấy ánh mắt của hai người, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần ngại ngùng, sờ sờ gáy nói với họ: "Tôi đây cũng là tức cảnh sinh tình thôi mà, các người không thể phân biệt đối xử thế được!" Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử chỉ lắc đầu, không so đo quá nhiều.

Nhưng chuyến đi này cũng may nhờ có những màn đánh đấm ồn ào này.

Nếu không, cứ đi lại xuyên qua cái nơi khủng bố này, chỉ càng đem lại vô số áp lực cho tâm lý bọn họ, bao gồm cả việc để lại bóng ma tâm lý khó phai mờ cả đời.

Nhưng hiện tại, tên Bàn Tử này chủ động xung phong làm hoạt náo viên, chọc cười mọi người.

Vương Diệp và Lão Hạt Tử đều cực kỳ cao hứng, cười lắc đầu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Lão Hạt Tử quay đầu, nhìn Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng thúc giục: "Mau chóng đuổi kịp bước chân chúng tôi!" Lời Lão Hạt Tử vang lên, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần bất lực.

Anh ta xoa bụng, nhìn Vương Diệp, ánh mắt lóe lên vài phần cầu khẩn.

Anh ta tưởng làm bộ dạng này, Vương Diệp sẽ cho anh ta một miếng lương khô, lại không ngờ Vương Diệp mặt không đổi sắc nói: "Đừng mong kiếm chác đồ ngon từ chỗ tôi, tôi không có đâu.

Trừ phi đến giờ cơm, nếu không những lúc khác anh đừng hòng!"

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử tâm như tro tàn, ôm ngực, hồi lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó, Vương Diệp lại cười cười, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Vương Diệp cũng đi đến một địa điểm quen thuộc nhất.

Nhìn thác nước xuất hiện trước mặt, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Bên cạnh tuy có bày biện một số cái chén kỳ quái, nhưng Vương Diệp không chạm vào.

Mấy cái bình gốm đặt ở đó lại thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Bàn Tử đi tới nhìn chằm chằm mấy thứ này, trên mặt mang theo vài phần cẩn trọng.

Không ngờ trên mặt mấy cái bình gốm này đều vẽ mắt mũi, trông khá giống người.

Chương 885

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp trừng mắt nhìn anh ta, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Đừng có đụng lung tung vào mấy thứ đó, ai cũng không xác định bên trong có thứ gì chạy ra hay không!" Vương Diệp vừa nói, Bàn Tử quả quyết gật đầu.

Vương Diệp tuy biết cách rời khỏi nơi này, nhưng hiện tại chưa phải thời cơ tốt.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điểm này, nhìn Bàn Tử và Lão Hạt Tử, lại dẫn bọn họ men theo thác nước đi lên.

Chỉ là Vương Diệp có chút nghĩ không thông, tại sao trong mộ thất lại nối liền với sườn núi.

Điểm này khiến cậu cảm thấy hiếu kỳ, nhưng Vương Diệp đi một vòng quanh đây, không bao lâu sau cậu đã tìm ra đáp án.

Nhìn thì có vẻ nối liền với sườn núi, nhưng thực tế cấu tạo độc đáo của chủ mộ thất vẫn cho Vương Diệp một phương vị nhất định.

Đó là thác nước này đổ thẳng đứng xuống dưới, nói cách khác điểm đi xuống kia mới là mặt phẳng nằm ngang bình thường, mà mặt phẳng Vương Diệp đang đứng vẫn luôn là nghiêng.

Vương Diệp nhíu mày, nói ra phát hiện của mình.

Bàn Tử nghe những lời đó, sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử nhịn không được nói: "Bọn họ không phải là chế tạo lại một cái trọng lực trái đất chứ, nếu không tại sao chúng ta đứng ở đây lại chẳng có chút cảm giác nào!" Ngữ khí Bàn Tử tràn đầy thắc mắc.

Trọng lực trái đất có thể khiến người ta đứng vững trên mặt đất, cũng có thể giúp họ phân biệt được địa thế trước mặt có lồi lõm hay không.

Câu nói này của Bàn Tử vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp nháy mắt biến đổi.

Câu này có thể nói là đã điểm trúng trọng điểm.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "May nhờ anh nhắc nhở, nếu không tôi sống chết cũng không nghĩ ra thông tin mấu chốt này!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng cười hì hì, gãi đầu.

Mà Vương Diệp thì đi một vòng dọc theo thác nước.

Không ngờ Lão Hạt Tử đứng bên cạnh đã mở miệng thúc giục đầy sốt ruột: "Chúng ta vẫn là mau chóng rời đi thôi, chỗ này có cái thác nước, thấp khí quá nặng, chúng ta ở đây sẽ bị ảnh hưởng đấy." Lời này của Lão Hạt Tử không phải không có đạo lý, Vương Diệp gật đầu không phủ nhận.

Ngay sau đó lại cùng Lão Hạt Tử đi sang phía bên kia, dưới sự dẫn dắt của họ, Bàn Tử cũng rời khỏi thác nước này.

Nhưng Bàn Tử đi một bước lại ngoái đầu lại ba lần.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vẻ khó hiểu, cái thác nước này trông quá kỳ quái.

Anh ta có chút nghĩ không thông nguyên lý của thác nước cũng như tình hình phía trên đó.

Ngay lúc Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này, lại nhìn thấy cái bình gốm kia bỗng nhiên đổ xuống.

Bàn Tử trừng lớn mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Anh ta quay đầu lại kéo tay Vương Diệp, muốn thông báo.

Nhưng tâm tư Vương Diệp đang đặt ở con đường phía trước, căn bản không để ý đến Bàn Tử.

Thấy Vương Diệp cứ cắm đầu đi về phía trước, cả người Bàn Tử đều không ổn, anh ta có chút đau đầu.

Cái bình gốm hình người kia dường như đã nhắm vào anh ta, Bàn Tử chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy thứ đồ chơi này đang lăn lộn tại chỗ.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hồi lâu không nói được một câu.

Ngay khi Bàn Tử không biết phải làm sao, anh ta bỗng nhiên đâm sầm vào lưng Vương Diệp.

Vương Diệp vội vàng phanh lại, nhìn bức tường đá trước mặt, quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử, có chút không kiên nhẫn nói: "Anh làm cái trò gì ở đây thế?

Anh hại tôi suýt chút nữa kích hoạt cơ quan rồi!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần bất lực.

Bàn Tử nghe vậy thì cúi đầu, không dám đối diện trực tiếp với Vương Diệp.

Nhưng chiêu này đối với Vương Diệp căn bản không có tác dụng gì, Vương Diệp túm lấy cổ áo Bàn Tử, mở miệng chất vấn: "Rốt cuộc là có chuyện gì?

Mau nói cho tôi biết!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Bàn Tử nghe vậy, trong mắt lóe lên sự sợ hãi, sau đó quay đầu run rẩy chỉ vào cái bình gốm kia nói: "Cậu xem nó cứ đi theo tôi mãi, hơn nữa nó còn lăn lộn tại chỗ, nó hình như đang khiêu khích tôi!" Giọng Bàn Tử đều mang theo vài phần run rẩy.

Vương Diệp thấy sắc mặt khó coi của Bàn Tử, trong lòng cũng biết Bàn Tử không phải cố ý làm chuyện quá đáng như vậy.

Nghĩ ngợi một chút, Vương Diệp bỏ qua bức tường đá trước mặt, không chút do dự nhấc chân đi về phía cái bình gốm.

Trong lúc Vương Diệp bước tới, trên mặt cậu cũng lộ ra vài phần quái dị, ngay khi Vương Diệp không biết nên xử lý thế nào...

Không ngờ cái vò gốm trước mặt lại lăn ngược trở lại, giống như biết mình bị theo dõi nên lập tức bỏ chạy.

Chính lúc Bàn Tử vừa thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng không có chuyện gì to tát, thì không ngờ Lão Hạt Tử ở bên cạnh lại nhìn anh ta, không chút nể nang nói: “Cậu hiện tại đã bị nó nhắm trúng rồi, đừng nghĩ mình có thể may mắn thoát nạn, tôi nói cho cậu biết thứ này trên người có mang theo lời nguyền đấy!” “Lời nguyền gì?” Bàn Tử trợn to hai mắt, nhìn thấy trong mắt lão đầu chỉ có một mảnh căng thẳng.

Lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng bi lăn vang lên bên tai.

Anh ta vội vàng kể lại phát hiện của mình, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy chỉ lắc đầu, vẻ mặt đầy bất lực bảo: “Được rồi, anh đừng có phát điên ở đây nữa, làm gì có tiếng bi lăn nào, tôi và ông ấy đều chưa từng nghe thấy!” Lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Anh ta há miệng rồi lại quay đầu, nhìn về hướng cái vò gốm kia.

Nói thật, loại vò gốm hình người kinh dị như thế này, đây là lần đầu tiên Bàn Tử nhìn thấy.

Hơn nữa nó chỉ cao đến đầu gối của anh ta, nói cách khác thứ ở bên trong chắc chắn không phải đồ tốt lành gì.

Bàn Tử bị dọa sợ đến sắc mặt khó coi, tiếng bi lăn lại vang lên bên tai.

Bàn Tử vội vàng kéo tay Vương Diệp, kể lại những thứ này.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn đó của Bàn Tử, cũng hiểu Bàn Tử không lừa gạt mình.

“Tiếng bi lăn đó vang lên ở chỗ nào, anh có ấn tượng không?” Bàn Tử lắc đầu, anh ta giống như kẻ điên bịt chặt tai mình, tiếng bi lăn ngày càng nhiều, Bàn Tử cũng phát ra tiếng thảm thiết.

Theo lý mà nói, Bàn Tử không phải là người như vậy.

Sẽ không vì gặp chút chuyện mà kêu to gọi nhỏ thế này.

Vương Diệp vỗ vỗ má Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói với anh ta: “Tỉnh táo lại cho tôi một chút, trong đầu anh rốt cuộc chứa toàn thứ kỳ quái gì vậy, dưới gầm trời này sẽ không có chuyện kỳ quái như thế đâu!” Ngay khi Vương Diệp nói xong, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên tay hắn đưa lên chỗ hốc mắt.

Giây tiếp theo, ngay trước mặt Vương Diệp, Bàn Tử bắt đầu móc mắt mình.

Vương Diệp nhìn thấy hắn móc mắt ra, không ngờ Bàn Tử lại ném con mắt xuống đất.

Nhìn một loạt động tác của hắn, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự qua loa lấy lệ, không cần nghĩ cũng biết Bàn Tử tuyệt đối không làm ra những chuyện này.

Bàn Tử trước mặt lúc này e rằng là người khác giả mạo.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên khẽ nói: “Làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì đâu, lần sau hay là đổi thủ đoạn và biện pháp khác đi, hành vi này của ngươi, từ rất sớm trước kia đã có người dùng qua rồi.” Cậu không xác định đây là Bàn Tử bị người ta giả dạng, hay là trước mắt xuất hiện ảo giác, nhưng những thứ này đều không thể quấy nhiễu cậu nửa phần.

Không đợi Bàn Tử trước mặt phản ứng lại, Vương Diệp rút dao găm từ trong túi ra, nhìn chằm chằm đối phương, cực kỳ sắc bén nói: “Còn không cút ra, tôi động thủ ngay bây giờ đấy!” Khi Vương Diệp thốt ra lời này, Bàn Tử bỗng nhiên cười ha hả, ngay sau đó, một trận trời đất quay cuồng.

Vương Diệp cũng mơ màng mở mắt ra, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút khó hiểu nói: “Gần đây chú em có vẻ càng ngày càng kỳ lạ, trước kia chú em đâu có đột nhiên hôn mê, nhưng hiện tại chú em hình như...” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền ý thức được có chỗ không ổn.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói: “Anh nói lại lần nữa xem!” Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, anh ta khẽ thở dài, chỉ đành nhìn Vương Diệp lặp lại một lần.

“Triệu chứng này bắt đầu từ khi nào?” Vương Diệp nắm lấy tay Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột truy hỏi.

Bàn Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Tôi còn đang định hỏi chú em đây!” Bàn Tử vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Vương Diệp, anh ta còn sốt ruột về chuyện này hơn bất cứ ai.

Nghe những lời này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp càng trở nên vô cùng phức tạp.

Lão Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn thấy Vương Diệp như vậy, bỗng nhiên thở dài, mở miệng nói: “Cậu là một con rồng, nại hà lại bị mắc kẹt trên bãi cạn!” Giọng điệu của ông ta tràn đầy vẻ thâm trầm, nhưng Vương Diệp nhìn thấy tư thái giả thần giả quỷ này của ông ta, lại cực kỳ mất kiên nhẫn hét lớn một tiếng: “Nói tiếng người đi, đừng có ở đó mà giả thần giả quỷ!” Nhìn thấy thái độ nghiêm khắc như vậy của Vương Diệp, lão đầu lại không so đo quá nhiều với cậu, ngược lại nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: “Có một điểm ta vẫn luôn muốn nhắc nhở cậu, những triệu chứng trên người cậu hiện tại, tuy rằng nhìn qua không nghiêm trọng lắm, nhưng cũng là một loại nguyền rủa.” Nhưng lời này của lão đầu nói ra chỉ chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ lắc đầu, nhìn lão đầu cực kỳ nghiêm túc nói: “Thôi đi, nguyền rủa loại đồ vật này chưa bao giờ có thể phát sinh trên người tôi, hơn nữa tôi cũng không tin mấy thứ hiếm lạ cổ quái này.” Nói xong lời này, Vương Diệp liền phủi bụi trên người, đồng thời đứng dậy đi vào bên trong.

Nhưng trước khi đi, Vương Diệp lại nhìn những cái vò gốm hình người đặt bên cạnh, ánh mắt trở nên vô cùng thâm thúy.

Những lời lão đầu nói tuy không ảnh hưởng được cậu, nhưng chính cậu cũng vô cùng tò mò, toàn bộ sự việc rốt cuộc là như thế nào?

Trong lúc buồn bực khó hiểu, Vương Diệp nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn gạt những suy tư này ra ngoài.

Cậu không rối rắm chuyện này nữa mà lẳng lặng đi phía trước, nhưng trong đầu linh quang chợt lóe, Vương Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn cái vò gốm.

Không đợi mọi người phản ứng lại, Vương Diệp lật cái vò gốm hình người kia lại.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhịn không được mở miệng cảm thán một câu: “Vừa nãy còn nghiêm giọng dặn dò tôi, không được tùy tiện lộn xộn đồ đạc ở đây, kết quả bây giờ chính chú em lại đang lục lọi lung tung!” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực.

Vương Diệp nghe lời này của Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần khinh thường.

“Tôi gây ra rắc rối, tôi có thể tự mình giải quyết, còn anh gây ra rắc rối, chỉ biết đem lại phiền toái cho người khác thôi!” Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử há miệng định nói rồi lại nuốt trở về.

Cho dù giờ phút này có ngàn vạn lời nói nghẹn ở cổ họng, nhưng anh ta cũng khó lòng thổ lộ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhịn không được cười hì hì nói với anh ta: “Đừng nói tôi chưa nhắc nhở anh, lần sau mấy cái rắc rối này, anh ngàn vạn lần đừng có rước về cho tôi nữa, những gì tôi nói đều là sự thật đấy!” Bỏ lại câu nói đó, Vương Diệp cũng nhìn thấy ký hiệu quen thuộc dưới đáy vò gốm này.

Ký hiệu này giống hệt cái Vương Diệp nhìn thấy ở chỗ Triệu Dịch Vũ, giữa hai thứ này có mối liên hệ gì?

Vương Diệp không hiểu nổi, ngược lại nhìn Lão Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Ông có biết đây là tình huống gì không?” Lão Hạt Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần tò mò, ông ta ghé lại gần, nhưng vì mắt không nhìn thấy gì, ông ta chỉ có thể đặt tay lên vò gốm, từ từ sờ soạng những ký hiệu lồi lõm trên đó.

Đợi đến khi sờ ra được manh mối, nhìn Vương Diệp, Lão Hạt Tử nhịn không được nói: “Ta đại khái hiểu đây là chuyện gì rồi...” Giọng Lão Hạt Tử mang theo vài phần căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Lão Hạt Tử liền vội vàng đặt cái vò trong tay xuống.

Lúc này Lão Hạt Tử mở miệng, vô cùng nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Có thể cậu không biết, ký hiệu trên hình nhân này là một loại nguyền rủa nào đó, cũng như chữ viết của một nhân vật lớn nào đó ấn lên trên, để hiển thị thân phận của mình.” Giọng điệu Lão Hạt Tử tràn đầy thâm trầm.

Chương 886

Vương Diệp nghe lời này, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Qua hồi lâu, Vương Diệp mới gật đầu, nhìn Lão Hạt Tử, nhịn không được nói: “Đã là như vậy, nếu tôi có liên hệ trực tiếp với loại ký hiệu này, vậy có phải nói là loại nguyền rủa này đã nhắm vào tôi rồi không?” Lão Hạt Tử không do dự gật đầu.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của ông ta, bao gồm cả những thứ học được khi đi theo sư phụ, ông ta có thể không cần suy nghĩ mà nói cho Vương Diệp biết tất cả.

“Hiện tại nếu cậu thực sự dính phải loại nguyền rủa này, cậu nhất định phải cẩn thận hơn, vạn vạn lần không thể lơ là, thứ này thật sự không phải chuyện đùa đâu!” Lão Hạt Tử nói đầy nghiêm túc.

Vương Diệp chỉ cười như có điều suy nghĩ, ngay sau đó lắc đầu qua loa, không để ý đến Lão Hạt Tử nữa.

Nhìn thấy bộ dạng chẳng hề quan tâm đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại ghé sát vào nhìn Vương Diệp, đầy mặt khó hiểu nói: “Sao thế, chú em lại đi trêu chọc mấy thứ kỳ kỳ quái quái ở đâu vậy?” Vương Diệp không trả lời Bàn Tử, mà từ từ suy tư trong lòng về ngọn nguồn sự việc.

Có lẽ là vì lần đó, trong lúc cậu giúp đỡ Triệu Dịch Vũ, bản thân nhất thời không cẩn thận dính vào ân oán dây dưa trong đó.

E rằng cũng chỉ vì giúp người khác một tay nên mới rước lấy một thân phiền toái cho mình, Vương Diệp thầm đoán trong lòng.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bỗng nhiên vỗ đầu mình một cái, nhìn Vương Diệp thần tình căng thẳng nói: “Hình như tôi biết chuyện này là thế nào rồi, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là do mấy gã kia giở trò sao!” Chính là kẻ thù của Triệu Dịch Vũ!

Bàn Tử nghĩ trong lòng, lại không do dự nói ra phỏng đoán của mình.

Vương Diệp không nói gì, nhưng cậu cũng không phủ nhận, hiển nhiên cậu tán thành tất cả những gì Bàn Tử nói.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, Bàn Tử cũng vô cùng đồng cảm với cậu, anh ta vỗ vỗ cánh tay Vương Diệp, có chút vô tội nói: “Chúng tôi hiện tại đều không giúp được chú em, tôi thấy chuyện này cũng chỉ có đám kẻ thù của Triệu Dịch Vũ mới có thể giải quyết.” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã trợn trắng mắt.

“Bớt ở đây tự mình đa tình đi, cho dù không có anh giúp, tôi cũng có thể tự mình giải quyết.” Giọng điệu bất thiện của Vương Diệp khiến Bàn Tử bật cười.

Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi đây không phải là đang quan tâm chú em sao?

Hai anh em tốt chúng ta chút tình nghĩa này chẳng lẽ cũng không thể có à?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy buồn bực, nhưng Vương Diệp căn bản không tin mấy lời quỷ thoại này của Bàn Tử, ngược lại nhìn bàn tay hắn đặt trên vai mình, Vương Diệp còn lạnh lùng nói: “Bỏ cái tay của anh xuống cho tôi!” Lời quở trách này của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta sờ sờ mũi, ai cũng không ngờ giúp Vương Diệp mà lại còn đụng phải cái đinh.

Có lẽ với người cường hãn như Vương Diệp, cậu căn bản không cần an ủi, sự an ủi đối với cậu mà nói là thứ dư thừa.

Liên tưởng đến điểm này, Bàn Tử lại đứng bên cạnh không hé răng tiếng nào.

Lão Hạt Tử thì nhìn chằm chằm cái vò gốm trước mặt, bỗng nhiên vỗ đầu mình một cái, sốt ruột nói với Vương Diệp: “Ta cứ cảm thấy có chút không đúng, những cái vò gốm hình người này sao lại xuất hiện ở nơi này, ngôi mộ này tuy rằng thông với mộ tổ của hắn, nhưng điều này tịnh không đại biểu...” Lăng mộ của hai triều đại lại xây cùng một chỗ.

Bao gồm cả việc hai thứ này cư nhiên cũng có điểm tương đồng, nguyên nhân trong đó, lão đầu căn bản nghĩ không ra.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của lão đầu, lại cười hì hì nói với ông ta: “Có thể có nguyên nhân gì chứ?

Chẳng qua là mấy kẻ cúng tế, giả thần giả quỷ làm ra mấy thứ đồ chơi này thôi!” Vương Diệp xưa nay không tin mấy thứ này, bất kể Lão Hạt Tử nói thế nào, Vương Diệp đều không có nửa điểm dao động.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, sắc mặt Lão Hạt Tử cũng trở nên có chút tang thương.

Nhìn Vương Diệp, ông ta lại chỉ vào cái vò gốm trước mặt nói: “Vì nghĩ cho cậu, chúng ta vẫn là đem cái vò gốm này đi cùng đi, ta lo...” Lời Lão Hạt Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền lắc đầu, thứ này cũng chẳng phải đồ tốt lành gì.

Lại không ngờ Bàn Tử nhìn cái vò gốm này, bỗng nhiên cười ha hả.

“Khoan đã, hình như tôi phát hiện ra đồ tốt ở đây rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa ôm cái vò gốm lên, ngón tay hắn cạy nhẹ hai cái trên lớp vỏ ngoài, một tầng vàng óng ánh lộ ra.

Khi thứ này lộ ra, Lão Hạt Tử không có phản ứng gì, ông ta vốn dĩ không nhìn thấy, nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm thứ đó, lại nhìn vẻ hưng phấn trên mặt Bàn Tử.

Cậu lập tức tung một cước đá vào người Bàn Tử, sau đó mở miệng trách mắng một trận: “Anh giỏi thật đấy!

Nhìn thấy chút đồ tốt liền muốn đem về, đồ ở trong này là thứ anh có thể đụng vào sao?!” Vương Diệp vừa nói vừa bắt Bàn Tử đặt đồ xuống.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu, từng chút một bóc lớp đất bên trên xuống.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy, quá nửa là vàng hiện ra trước mắt.

Số vàng này khiến tâm tình hắn vô cùng cao hứng.

Trên mặt Bàn Tử hiện lên vẻ hưng phấn nồng đậm.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Lão Hạt Tử, bỗng nhiên nhìn ông ta nói: “Trong này có điều gì cấm kỵ sao?” Câu hỏi này vừa thốt ra, Lão Hạt Tử bỗng nhiên cười cười, trong mắt ông ta chỉ có một mảnh qua loa.

“Thực không dám giấu, thứ này nặng nề như vậy, nếu không đoán sai thì bóc lớp vỏ ra, bên trong hẳn là vàng, nhưng mà... trong đó chứa toàn là tro cốt.” Lão Hạt Tử nói xong lời này lại khẽ thở dài một hơi.

“Hơn nữa còn là tro cốt của loại nô tài, cùng với đủ loại nhân mạng không đáng tiền hỗn tạp vào nhau.” Trên mặt ông ta chỉ có một vẻ bất lực.

Những lời nói bất lực này thốt ra chỉ khiến sắc mặt Vương Diệp khó coi.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, Bàn Tử tuy rằng yêu thích không buông tay với thứ này, nhưng nghe xong một tràng Lão Hạt Tử nói, tay Bàn Tử cũng đang run rẩy.

“Ông đang lừa người ta phải không, làm gì mà huyền bí thế, hơn nữa một cái hũ nhỏ như vậy, sao có thể chứa nhiều thứ thế được...” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy bán tín bán nghi, đối với Lão Hạt Tử hắn thật sự không tin.

Đối với tiền tài hắn là thật lòng yêu thích, hơn nữa chính hắn cũng đã ước lượng một chút, thứ này mang ra ngoài có thể bán được bao nhiêu tiền?!

“Vậy các người phải nói rõ nhé, chuyện này không có lừa tôi nửa phần đâu đấy!” Bàn Tử sợ nhất chính là bọn họ không cho mình mang đồ bên trong đi, cố ý bịa đặt ra một chuyện kinh khủng để dọa hắn.

Chuyện như vậy chỉ cần nghĩ thôi đã thấy vô cùng lạnh lòng, rõ ràng đều cùng nhau vào sinh ra tử, kết quả lại không cho hắn lấy cái gì mang ra.

Bàn Tử đang nghĩ trong lòng, không ngờ Vương Diệp và Lão Hạt Tử lại đồng thanh nói: “Yên tâm đi, cứ mấy thứ đồ trong tay anh, hai người bọn tôi còn lâu mới để vào mắt, đừng nghĩ nhiều nữa, mau bỏ xuống đi!” Nghe lời của hai người bọn họ, sắc mặt Bàn Tử hơi tốt lên một chút.

Hắn đặt cái vò trong tay xuống, nhưng trên mặt vẫn mang theo vài phần không tình nguyện, nhìn Vương Diệp và Lão Hạt Tử, lại chuẩn bị mở miệng thương lượng với bọn họ.

Nhưng lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp và Lão Hạt Tử phảng phất như biết suy nghĩ trong lòng hắn.

“Anh nếu thật sự muốn lấy thì bây giờ cứ cầm lấy nó đi, không cần thương lượng với chúng tôi!” Vương Diệp vỗ vai hắn, giọng điệu hào sảng nói ra lời này.

Sự chuyển tính đột ngột của cậu khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Nhưng trước kia Vương Diệp cũng từng nói những lời như vậy, chỉ là lúc cậu nói, đại bộ phận nguyên nhân đều là vì Vương Diệp không muốn gánh trách nhiệm.

Sắc mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, nhìn Vương Diệp run rẩy nói: “Vậy nếu tôi thu nhận thứ này, tiếp theo sẽ không xảy ra chuyện bi thảm gì chứ?!” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy quả quyết lắc đầu.

Lão Hạt Tử dường như nhìn ra dụng tâm của Vương Diệp, lúc này cũng hùa theo cậu: “Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, cho dù có vấn đề cũng chỉ giáng xuống trên người một mình cậu thôi, không liên quan đến chúng tôi!” Giọng Lão Hạt Tử mang theo vài phần hưng phấn, Bàn Tử nghe xong mặt đều trắng bệch, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử đầy mặt sốt ruột truy hỏi: “Thật sự là như vậy sao?” Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp không chút kiêng dè gật đầu.

Nhìn thấy hai người bọn họ thần tình lãnh đạm, không còn khuyên can mình nữa, Bàn Tử nói không động lòng là giả, nhưng liên tưởng đến hậu quả trong đó, Bàn Tử lại nhịn không được bắt đầu hoảng loạn.

“Tôi thật sự sợ hãi...” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Cậu nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc cổ hoặc: “Người ta đời này không phải chỉ có một lần thôi sao?

Anh sợ mấy thứ này có tác dụng gì chứ?

Chi bằng nhân lúc còn sớm trực tiếp lấy xuống, hiện tại cũng đâu có chết được!” Vương Diệp vừa xúi giục vừa nháy mắt ra hiệu với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe những lời Vương Diệp nói, trong lòng cố nhiên hưng phấn, nhưng hắn cũng muốn sống sót.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận cùng căng thẳng, mãi đến lúc này, hắn vẫn chưa chốt được chủ ý.

Nhìn thấy Bàn Tử vẫn cẩn thận dè dặt như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai hắn nói: “Đừng lo lắng mà, vấn đề này khẳng định không nghiêm trọng, hơn nữa anh nghĩ xem từ cổ chí kim, anh đi nhiều nơi như vậy, chẳng phải đều mạng lớn trở về sao!” Vương Diệp vừa nói vừa nháy mắt với Bàn Tử.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói những lời này thì gật đầu đầy vẻ tán thành, không thể không thừa nhận, những gì Vương Diệp nói quả thực là sự thật.

Con người hắn không có thiên phú gì, thiên phú lớn nhất có lẽ chính là mạng lớn, chuyện gì cũng có thể tránh được.

Thầy bói còn nói hắn phúc khí vượng.

Cũng không biết có thể mượn phúc khí này để trấn áp tà sùng bên trong không, Bàn Tử không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Đứng bên cạnh, Lão Hạt Tử nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại bỗng nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Cậu đúng là điên rồi, hắn mà lấy thật, vạn nhất trúng phải lời nguyền giống như cậu, nếu không có người bên cạnh trông chừng, một khi sơ sẩy chết trong mơ thì làm thế nào?!” Trên mặt Lão Hạt Tử chỉ có sự nghiêm túc.

Vương Diệp nghe lời này, lại học theo tư thái hào sảng của Bàn Tử, lơ đễnh nói: “Sợ cái gì a, nhân sinh tại thế sống chết đều phải trải qua một lần!” Vương Diệp vừa thốt ra lời này, Bàn Tử lập tức cười hì hì gật đầu, vẻ mặt tán đồng nhìn Vương Diệp nói: “Không sai không sai, tôi cũng nghĩ như vậy, hai chúng ta quả nhiên là người cùng một đường!

Nghĩ gì cũng giống hệt nhau!” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy hưng phấn, nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói một tràng như vậy lại chống nạnh, cực kỳ khinh thường nói: “Ai cùng một đường với anh, tôi chẳng qua chỉ tùy tiện chém gió mấy câu thôi mà anh cũng nghe lọt tai thật, anh thích lấy thì lấy, không lấy thì cút!” Vương Diệp đã lười đùa giỡn với Bàn Tử rồi, tiêu sái bỏ lại câu này xong liền chống nạnh, sải bước đi về phía trước.

Nhìn thấy tư thái này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, nhìn chằm chằm Vương Diệp, Bàn Tử nhịn không được nói: “Chú em có thể đợi tôi một chút không, thứ này rốt cuộc có nên lấy hay không?

Tôi còn chưa có chủ ý đâu, cho tôi cái biện pháp đi!” Trên mặt Bàn Tử chỉ có sự cấp thiết.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử lại chẳng hề để ý nói: “Thôi đi, không phải đều như nhau cả sao!” Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử quyết tâm, dứt khoát vác thứ này lên vai, thật sự cầm lấy rồi.

Nhìn thấy bộ dạng không sợ chết đó của hắn, Vương Diệp và Lão Hạt Tử nhìn nhau, nhịn không được bật cười, nụ cười trên mặt hai người bọn họ rất nhanh lại biến mất không thấy.

Bàn Tử dụi dụi mắt, tưởng là hoa mắt.

Nhưng nhìn thứ đồ này, hắn lại cảm thấy vô cùng nặng nề, chỉ là sự thỏa mãn trong nội tâm thì không thể diễn tả bằng lời.

Đặc biệt là nghĩ đến những thứ này có thể mang lại tài phú cho mình, trái tim Bàn Tử đều đang đập thình thịch.

Bàn Tử vác những thứ này lên vai, cho dù Vương Diệp và lão đầu đã cảnh cáo hắn, nhưng Bàn Tử căn bản không sợ hãi.

Loại người như chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, Bàn Tử chính là ôm ý niệm như vậy, không sợ hãi chút nào.

Nhìn thấy Bàn Tử thật sự đi theo, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ghét bỏ, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, có chút chê bai nói: “Anh cách xa tôi một chút, trong đó đều là tro cốt người chết, đừng lại gần tôi như vậy, kẻo vận khí của bọn họ chạm vào tôi, chỉ sợ tôi cũng phải gặp tai ương!” Nhưng lời này của Vương Diệp lại chọc cho Bàn Tử nhịn không được muốn cười.

“Sao thế, oán khí trong này còn có giảng cứu gì à?!” Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột truy hỏi, hắn đã loáng thoáng đoán ra, Vương Diệp và Lão Hạt Tử đang trêu chọc mình.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu không trả lời hắn.

Giây tiếp theo, Vương Diệp nhìn thấy Bàn Tử trực tiếp ngã xuống, Vương Diệp kéo tay Bàn Tử, không để hắn cắm đầu vào cái vò gốm kia.

Cậu an trí Bàn Tử sang bên cạnh, nhìn cái vò gốm đang lăn lộn tại chỗ, Vương Diệp lập tức tung một cước, đá nó về vị trí cũ.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, Lão Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần cạn lời.

“Gã này đúng là yêu tiền như mạng, đã nói với hắn là sẽ mất mạng, sao còn muốn lấy chứ?!” Giọng điệu ông ta tràn đầy trách cứ, Vương Diệp lắc đầu.

Chương 887

Cậu nhìn Lão Hạt Tử vẻ mặt bình tĩnh nói: “Trách cái gì, bây giờ đợi anh ta tỉnh lại là được, dù sao trong mơ anh ta cũng không biết chừng sẽ nhìn thấy thứ gì đặc sắc, đây đối với anh ta mà nói cũng là một loại sự trải nghiệm!” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, nghe Vương Diệp nói vậy, Lão Hạt Tử quả quyết gật đầu.

Bất quá, nhìn Vương Diệp, Lão Hạt Tử lại nhịn không được nói: “Chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa, ta thấy thằng nhóc này đa phần là không tỉnh lại được đâu!” Lão Hạt Tử vừa nói vừa đẩy vai Bàn Tử, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn Lão Hạt Tử vẻ mặt đứng đắn nói: “Đừng có ở đây đẩy, dù sao đến lúc cần tỉnh thì sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh lại thôi, gấp cũng vô dụng!” Nói xong lời này, Vương Diệp liền ở bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Lão Hạt Tử không hiểu Vương Diệp đang làm gì, nhưng nhìn thấy Vương Diệp lật qua lật lại trên người Bàn Tử.

Lão Hạt Tử vỗ đầu, trong đầu linh quang chợt lóe.

“Cậu không phải là chuẩn bị xem thử trên người Bàn Tử có ký hiệu kỳ quái gì không, thuận tiện so sánh với bản thân mình đấy chứ!” Lão Hạt Tử vẻ mặt tò mò phỏng đoán.

Lời này nói ra còn thực sự nhận được cái gật đầu của Vương Diệp, nhìn thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, trong mắt Lão Hạt Tử cũng lộ ra vài phần bất lực, ông ta khẽ thở dài, có chút xấu hổ nói: “Vậy ta nghĩ chuyện này đúng là khiến người ta đau đầu, Bàn Tử e rằng không có vấn đề gì lớn rồi!” “Tại sao?” Vương Diệp nhìn Lão Hạt Tử khó hiểu nói, ai ngờ một tràng lời nói tiếp theo của Lão Hạt

Tử trực tiếp khiến Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

"Thứ trên người Bàn Tử và mệnh cách trên người cậu là không giống nhau, hai người các cậu không thể đánh đồng, cũng giống như Bàn Tử chỉ là chó hoang, nhưng cậu là chân long." Nói cách khác loại nguyền rủa này sẽ không có hiệu quả trên người chó hoang, nhưng một khi bám vào mệnh cách chân long, sẽ nghĩ đủ mọi cách đoạt xá mệnh cách chân long.

Giọng điệu của ông ta tràn đầy nghiêm túc, nhìn thấy Lão Hạt Tử đối xử phân biệt như vậy, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần chê bai, nhìn chằm chằm Lão Hạt Tử nhịn không được trào phúng một câu: "Bớt cái trò này đi, làm gì có nhiều chuyện hiếm lạ cổ quái như thế!" Nói xong lời này, không đợi Lão Hạt Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại nhìn ông ta nói: "Ông kiên nhẫn chờ là được, tôi tin tưởng trên người Bàn Tử khẳng định có mấy thứ hiếm lạ cổ quái đó!" Vương Diệp vừa nói vừa lật người Bàn Tử lại.

Khi Bàn Tử bị lật lại, Vương Diệp cũng nhìn thấy một hoa văn khắc trên lưng hắn.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn, Hạt Tử thấy Vương Diệp hồi lâu không mở miệng nói chuyện, bản thân ông ta cũng không nhìn thấy gì, chỉ có thể đẩy cánh tay Vương Diệp sốt ruột truy hỏi.

Dù sao Hạt Tử cũng vô cùng tò mò lần này mình tính có đúng hay không.

Vương Diệp thấy bộ dạng cấp thiết đó của Hạt Tử, nhịn không được nói với ông ta: "Tôi thấy sư phụ ông dưới suối vàng, nếu biết cách tính toán lần này của ông, ông ấy nhất định sẽ tức đến mức nhảy lên, đánh ông một trận rồi mới đi!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạt Tử cười ha hả, nhìn Vương Diệp vẻ mặt tàm quý nói: "Vậy thực xin lỗi rồi, ta cũng không ngờ ta lại tính sai!” Hạt Tử nói xong lời này, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, lại mở miệng nói: “Nếu hai người các cậu trên người đều có, vậy lần này đúng là huynh đệ cùng khổ rồi, hãy chăm sóc lẫn nhau cho tốt đi, đừng để tình huống này trở nên ác liệt hơn!” Trên mặt Hạt Tử mang theo vài phần nghiêm túc, nghe ông ta khổ khẩu bà tâm dặn dò một tràng, Vương Diệp không do dự gật đầu.

Mấy thứ này Vương Diệp đều sẽ làm, nhìn thấy Bàn Tử vẫn chưa tỉnh lại, Vương Diệp lập tức nhắm vào mặt hắn, trái phải khai cung.

Nghe thấy tiếng tát vang lên bên tai, trên mặt Hạt Tử lộ ra vài phần bất lực, nhìn Vương Diệp, Hạt Tử có chút xấu hổ nói: “Kỳ thực lúc cậu ngất đi, Bàn Tử chỉ tát cho cậu chút nước là cậu đã tỉnh rồi, cậu cũng không cần thiết...” “Tôi làm sao thế này?” Lời Hạt Tử còn chưa nói hết, Bàn Tử đã mở mắt ra, sau đó nói oang oang.

Giọng điệu hắn tràn đầy khó hiểu, tư thái trung khí mười phần, thoạt nhìn không có gì đáng ngại.

Vương Diệp thấy thần tình trên mặt Bàn Tử, lại cười hì hì nói với hắn: “Không có gì, chỉ là vì trúng tà nên ngất đi thôi, tôi thấy lời nguyền lần này anh cũng dính rồi, anh xem trên người chúng ta đều có hoa văn giống nhau!” Vương Diệp vừa nói vừa vén áo mình lên, Bàn Tử vặn cổ qua, mới gian nan nhìn thấy một chút.

Khi nhìn thấy những hoa văn này, cả người Bàn Tử đều chết lặng, hắn nhìn Vương Diệp đầy mặt cấp thiết nói: “Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Có phải chú em cố ý vẽ lên lưng tôi không, chú em và Hạt Tử có phải muốn dọa tôi không!” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sốt ruột, nhưng Hạt Tử nghe Bàn Tử nói vậy lại lơ đễnh lắc đầu phủ nhận: “Cậu đừng có hồ nói bát đạo, ta chưa từng làm chuyện như vậy, huống chi ta là một kẻ mù làm sao biết vẽ vời, đây thật sự là cậu trúng lời nguyền rồi nha!" Lão Hạt Tử ở bên cạnh Bàn Tử không ngừng lặp lại câu này.

Bàn Tử khó lòng chấp nhận chuyện này, trên mặt hắn chỉ có một vẻ chấn kinh, hắn siết chặt nắm đấm, hồi lâu không nói nên lời.

Nhìn thấy tư thái đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng có chút bất lực.

"Tôi đã sớm nhắc nhở anh đừng có đụng lung tung vào mấy thứ đó, anh không nghe kết quả bây giờ dính phải rắc rối như thế này, anh còn muốn trách cứ người khác à, không có cửa đâu!" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, lại ôm vai hắn, cực kỳ cao hứng nói: "Nói thật ra, chúng ta hiện tại cũng có thể tính là huynh đệ cùng khổ, cùng lắm thì có khổ gì hai chúng ta cùng nhau gánh vác là được!" Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử lập tức cười ha hả, nhưng lại đầy mặt ủ rũ đẩy tay Vương Diệp ra, nhìn Vương Diệp không chút nể nang nói: "Chú em mới là bạn xấu nhất của tôi đấy, rõ ràng biết trong đó có vấn đề mà còn không ngăn cản tôi, cứ một mực xúi giục tôi!" Bàn Tử siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, sự ủy khuất trong mắt không phải là giả, nhưng Vương Diệp nghe hắn trách cứ như vậy lại vẻ mặt vô tội dang tay nói: "Tôi đã nhắc nhở anh rồi nha, là tự anh không nghe thôi, liên quan gì đến tôi, anh nếu không muốn đứng cùng một chiến tuyến với tôi, vậy anh cứ tự lập làm vua đi!" Nói xong lời này, Vương Diệp liền chuồn đến bên cạnh Hạt Tử, sau đó cùng Hạt Tử nghị luận về lời nguyền lần này.

Vương Diệp nhìn thấy Bàn Tử một mình ngây ngốc đứng đó, vẻ ủ rũ trên mặt không khống chế được, cậu lại nhịn không được che miệng cười khẽ.

Hạt Tử đương nhiên biết tình huống lần này của bọn họ là như thế nào, ông ta kéo Vương Diệp, đứng một bên hạ thấp giọng nói với cậu. "Cậu phải nhớ cho kỹ, lần này đừng có gây ra chuyện phiền phức nữa.

Bàn Tử tuy cùng cậu lưu lạc chân trời góc bể, nhưng tình huống của cậu còn nghiêm trọng hơn tên béo đó nhiều!" Vẻ mặt Hạt Tử vô cùng nghiêm túc, không hề giả bộ.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi gật đầu, không từ chối.

Lúc này, Hạt Tử chỉ dẫn Vương Diệp lẳng lặng đi sang một bên, đồng thời nói ra phân tích và kiến giải của mình. "Tôi nghi ngờ lời nguyền trên người cậu, ngay cả những người năm đó e rằng cũng không có cách nào phá giải, chúng có thể sẽ bám rễ sâu, tồn tại mãi mãi." Trong giọng nói của hắn tràn đầy sự tiếc nuối và bất lực.

Ở độ tuổi như Vương Diệp, đang là thời trai trẻ sung sức nhất, lại bị chuyện như thế này vây hãm.

Nói cho cùng cũng là chuyện đáng buồn đáng khóc.

Nhìn vẻ mặt của Hạt Tử, Vương Diệp lại nhịn không được nói: "Được rồi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, làm gì mà phải buồn bã thế?

Hơn nữa với ý chí lực của một mình tôi, tôi vẫn có thể giải quyết được!" Vương Diệp siết chặt nắm đấm, vẻ mặt không hề bận tâm.

Cậu có niềm tin tuyệt đối rằng mình có thể đánh bại tất cả.

Những người kia không giải được, nghĩa là lời nguyền sẽ luôn đeo bám cậu, nhưng Vương Diệp tin tưởng chính mình nhất định sẽ giải quyết được.

Nghĩ đến đây, nhìn Bàn Tử đang đứng bên cạnh, Vương Diệp lại cười hì hì nói với gã: "Hai anh em mình cùng một lúc dính vào cái lời nguyền này, em nhất định sẽ cứu sống anh đầu tiên.

Anh cứ yên tâm, em không tham sống sợ chết đâu!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, nhưng Bàn Tử lại trợn trắng mắt, trừng Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Thôi đi, đừng có nói nhảm ở đây nữa.

Những lời chú mày nói bây giờ anh đây một câu cũng không muốn nghe.

Nếu không phải vì chú mày, sao anh lại luân lạc đến mức này!" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ ủ rũ, thần tình sa sút như sắp khóc đến nơi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử cũng có chút không đành lòng.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền tiếp tục đi về phía trước, bất quá cậu quay đầu nhìn Bàn Tử, lại nhịn không được cười hì hì bổ sung một câu: "Nếu anh thật sự muốn lấy món đồ kia thì bây giờ có thể lấy đi.

Dù sao anh cũng đã trúng lời nguyền rồi, mấy thứ khác không cần phải sợ nữa!" Vương Diệp lại bắt đầu xúi giục, đúng như những gì Bàn Tử từng nói lúc đầu.

Đời người sống trên thế gian, mưu cầu cũng chỉ là ăn uống vui chơi, hà tất phải để những thứ đau khổ này trói buộc.

Vương Diệp lặp lại những lời này.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Gã nhìn Vương Diệp, hơi căng thẳng nói: "Thôi ngay, đừng có lôi mấy lời đó của anh ra nói nữa.

Trong này toàn là xương cốt người chết, nếu anh thật sự vác chúng lên vai mà đi, e là kiếp này anh bị sét đánh chết mất!" Bàn Tử nói xong, nhìn Vương Diệp và Hạt Tử, thúc giục hai người mau chóng rời khỏi nơi này, gã một khắc cũng không muốn ở lại thêm.

Thấy Bàn Tử mặt đầy sợ hãi, Vương Diệp cười ha hả.

Cậu và Hạt Tử đi chậm rãi ở phía trước.

Vương Diệp nhìn thấy một cánh cửa lớn chạm trổ Rồng Hổ xuất hiện trước mắt, hiển nhiên đây là một cửa mộ, nhưng hơi nước trong không khí bỗng nhiên nhiều lên.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, nhìn chằm chằm những hơi nước này, cậu quay sang Hạt Tử, vẻ mặt sốt ruột nói: "Khoan hãy vào, tôi cảm thấy bên trong có vấn đề!" Hạt Tử nghe Vương Diệp đề nghị thì không có ý kiến gì, nhưng hắn hướng về phía Vương Diệp, nhịn không được mở miệng: "Ngoài điểm đó ra, ở trong này e rằng còn có thứ đáng sợ hơn nữa!" Lần này bọn họ thực sự đã đến đúng chỗ rồi.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, nhìn hoa văn trên cửa, đồng thời nhìn Hạt Tử nói: "Nếu không đoán sai thì hoa Mạn Đà hẳn là có thể mê hoặc tâm trí con người, thành phần chủ yếu bên trong có thể gây tê liệt thần kinh!" Hạt Tử gật đầu, cực kỳ nghiêm túc phổ cập kiến thức cho Vương Diệp: "Lúc trước tôi và sư phụ dùng chính loại dược liệu này để làm phẫu thuật thiến heo cho mấy nhà dưới núi." Nghe Hạt Tử nói vậy, Vương Diệp cười ha hả, nhưng nhìn hoa văn trước mặt, sắc mặt cậu cũng chẳng đẹp đẽ gì, bởi vì cậu đã đoán được những thứ có khả năng xảy ra tiếp theo.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ sau khi chúng ta mở cánh cửa này ra, e rằng sẽ nhìn thấy cả một rừng hoa Mạn Đà.

Có thứ gì có thể giải quyết được mấy cái này không?" Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần thắc mắc.

Hạt Tử nghe vậy, trong mắt lộ ra vài phần mờ mịt: "Nếu nhất định phải phá giải, thì tôi nghĩ có lẽ là... nín thở!" Nói cũng như không.

Vương Diệp lắc đầu không thèm để ý đến Hạt Tử nữa, mà nhìn vào cánh cửa lớn, thử tìm kiếm biện pháp khác.

Cậu tìm kiếm một vòng quanh đó, cuối cùng cũng tìm ra sơ hở.

Đó là bên trong cánh cửa này thực ra vẫn có sinh môn, nếu vô tình kích hoạt cơ quan, độc tính của hoa Mạn Đà sẽ lan ra trong nháy mắt, cho nên bọn họ vẫn có cơ hội sống sót thoát ra.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn, nhìn Bàn Tử đứng bên cạnh, vỗ vỗ cánh tay gã, gấp gáp nói: "Qua đây giúp một tay, giúp em đẩy cánh cửa này ra!" Giọng Vương Diệp có chút vội vàng.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhịn không được mở miệng nói: "Anh thấy chú mày tốt nhất vẫn nên bình tĩnh một chút, anh cứ cảm thấy vấn đề ở đây khá nghiêm trọng..." Bàn Tử chỉ nghe Vương Diệp và Hạt Tử đối thoại thôi cũng đã thấy cánh cửa trước mặt cực kỳ đáng sợ.

Cũng không biết Vương Diệp làm thế nào mà chịu đựng được tất cả những thứ này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần căng thẳng. "Nói thật đi, anh chỉ có mỗi một con đường này để chọn thôi sao?" Thấy Bàn Tử sốt ruột truy hỏi, Vương Diệp gật đầu, không hề kiêng dè nói: "Ngoài con đường này ra thì chỉ còn đường chết, tôi xem anh chọn đường nào!" Bàn Tử hết cách, chỉ đành kiên trì đi qua đẩy cánh cửa kia ra.

Lúc đẩy, Bàn Tử cũng dùng hết sức chín trâu hai hổ.

Gã nghiến răng nghiến lợi, toàn thân căng cứng, cố gắng hết sức đẩy cánh cửa qua.

Nhìn biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng có chút không đành lòng, vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Nếu anh thấy tốn sức quá thì đổi cách khác vậy!" Lời này vừa thốt ra, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần bất lực.

Nhưng khi gã ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vương Diệp, phát hiện thái độ và ánh mắt Vương Diệp nhìn mình dường như mang theo sự khinh bỉ nồng đậm.

Sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng khó coi, nhìn Vương Diệp, gã nhịn không được nói: "Chú mày đợi đấy, anh đây nhất định có thể đẩy cánh cửa này ra!" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ sốt ruột, vừa nói vừa nghiến răng.

Gã cố sức thể hiện trước mặt Vương Diệp chính là để chứng minh bản thân.

Gã không muốn bị Vương Diệp coi là đồ vô dụng.

May mà sức bền của Bàn Tử cũng không tệ, không bao lâu sau cánh cửa đã bị đẩy ra.

Vương Diệp vội vàng kéo tay Bàn Tử: "Được rồi, đứng sang một bên xem đi!" Cậu vừa nói vừa xoay chuyển hoa văn bên trên.

Nhìn Vương Diệp thao tác, trên mặt Bàn Tử chỉ toàn là vẻ nghi hoặc.

Gã có chút không hiểu mục đích của một loạt hành động này của Vương Diệp.

Nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, cánh cửa trước mặt tuy đã bị gã đẩy ra, nhưng sau khi Vương Diệp xoay xong những hoa văn kia, nó cư nhiên lại đóng lại.

Mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ thất vọng, nhìn Vương Diệp với ánh mắt khó hiểu.

Gã không hiểu Vương Diệp đang làm cái quái gì.

Bàn Tử dang hai tay, vốn định chất vấn Vương Diệp, không ngờ cánh cửa kia lại một lần nữa từ từ mở ra.

Nó tự động mở ra khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Vương Diệp nhìn chằm chằm cảnh tượng bên trong cánh cửa, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Cuối cùng cũng phá giải được cơ quan này rồi.

Chương 888

Vương Diệp thầm nghĩ, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, cậu lại vỗ vai gã, cực kỳ nghiêm túc khen ngợi hành động vừa rồi của gã.

Cậu quen biết Bàn Tử lâu như vậy, sao có thể không hiểu suy nghĩ của gã?

Tên này thích nhất là được người khác khen ngợi, thích nhất là làm chuyện được nở mày nở mặt.

Quả nhiên một câu nói của Vương Diệp khiến Bàn Tử cực kỳ hưng phấn.

Bàn Tử gật đầu lia lịa, nhìn Vương Diệp cao hứng nói: "Anh thấy chú nói đều có lý cả!" Nghe Bàn Tử nói vậy, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ lãnh đạm, sau đó kéo tay Bàn Tử, nghiêm mặt nói: "Bây giờ anh theo em đi vào, ở trong đó bất kể nhìn thấy thứ gì cũng đừng hòng lấy đi.

Em cũng không xác định những thứ chúng ta nhìn thấy bên trong là thật hay giả đâu." Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu lia lịa, nhìn Vương Diệp cẩn thận từng li từng tí nói: "Chú mày yên tâm, mấy cái này anh làm được!" Trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong lòng suy tư, gã chung quy vẫn là quá ngây thơ, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Hạt Tử đứng bên cạnh chỉ vuốt râu, cực kỳ cao hứng nói với Vương Diệp: "Thật sự là quá tốt, tôi cảm thấy đôi mắt này của tôi không nhìn thấy thực ra cũng không phải chuyện xấu, ít nhất tôi có thể tránh được những nguy hiểm kia!" Giọng Hạt Tử tràn đầy hưng phấn, nhưng Vương Diệp nghe xong lại quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Thế thì ông nghĩ đẹp quá rồi đấy, có những thứ nằm trong não ông, nó đều có thể can thiệp vào phán đoán của ông cả!" Vương Diệp nói đến đây, Hạt Tử lập tức câm nín.

Hắn há hốc mồm, nhìn Vương Diệp với ánh mắt phức tạp, giờ khắc này, Hạt Tử một câu cũng không nói nên lời.

Nhưng Vương Diệp nhìn thẳng vào Hạt Tử, cực kỳ lãnh đạm nói: "Ông không tin thì cứ theo tôi vào xem một chút, đợi đến lúc ông phát hiện ra, ông sẽ biết sự ngây thơ của mình ngu xuẩn đến mức nào!" Hạt Tử đã có tuổi rồi, còn có người nói chuyện với hắn như vậy, đây là điều hắn chưa từng nghĩ tới.

Nhưng những lời này của Vương Diệp nói ra, Hạt Tử lại không có cách nào phản bác.

Bất đắc dĩ, Hạt Tử chỉ đành nhìn Vương Diệp nói: "Chỉ mong những thứ đó đều như cậu nói vậy!" Ba người bọn họ đi vào trong.

Lúc này Bàn Tử bỗng nhiên quay đầu nhìn Vương Diệp, sốt ruột nói: "Anh chợt phát hiện trên người chú em có một thứ tiềm ẩn!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy vẻ không hiểu: "Thứ gì?" "Máu cà khịa!" Bàn Tử cười hì hì nói ra câu này, gã căn bản không sợ bị đánh.

Nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử còn mang theo vài phần khiêu khích.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực.

Cậu nhịn không được khẽ lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, giọng hơi hờ hững: "Thế thì tôi thấy lần này anh thực sự muốn 'nằm ngang' mà đi ra rồi đấy!" Nói xong lời này, Hạt Tử nhìn Vương Diệp và Bàn Tử rồi bỗng nhiên nói: "Nếu không đoán sai, công ty của Bàn

Tử chắc là giả, cậu cũng chẳng phải trợ lý của cậu ta, hai người hẳn là anh em huynh đệ!" Hạt Tử nói ra lời này một cách cực kỳ nghiêm túc.

Vương Diệp nghe thấy, lại nhìn sắc mặt khó coi của Bàn Tử, bỗng nhiên che miệng cười nói: "Ông có phải là quá ngây thơ rồi không?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hiếu kỳ.

Hạt Tử tuy không nhìn thấy biểu cảm của Vương Diệp và Bàn Tử, nhưng lại có thể cảm nhận được một luồng sát cơ đang áp tới, dường như là do Bàn Tử mang lại.

Sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử thấy Hạt Tử như vậy, nhịn không được mở miệng nói: "Thế thì mấy cái đó là ông nghĩ nhiều rồi, cậu ta là trợ lý của tôi, nhưng cũng là anh em của tôi, cho nên lúc không ở công ty chúng tôi vẫn có thể hi hi ha ha đùa giỡn!" Vương Diệp và Bàn Tử vừa nháy mắt ra hiệu, vừa kéo tay Bàn Tử, cậu chỉ sợ Bàn Tử lộ tẩy vào thời khắc mấu chốt.

Cho dù tên Hạt Tử này thoạt nhìn có thái độ khá tốt với họ, nhưng ai cũng không xác định được Hạt Tử có thật sự giữ bí mật cho họ hay không.

Cái bẫy mà cậu trăm phương ngàn kế thiết lập tuyệt đối không thể bị tên này phá hỏng.

Cho dù quan hệ giữa Hạt Tử và bọn họ hiện tại có thể nói là vào sinh ra tử, cũng có thể coi là cực kỳ tốt.

Nhưng trên thực tế, con người đều sẽ thay đổi, ai cũng không chắc chắn Hạt Tử có biến thành bộ dạng khác hay không.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Hạt Tử rồi lại thúc giục: "Đi vào trong thôi, đừng ngẩn ngơ ở chỗ này nữa, chúng ta mau vào xem tình hình!" Vương Diệp nói xong, Hạt Tử quả quyết gật đầu.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp nhịn không được kéo tay Bàn Tử, vừa vỗ vai gã vừa dẫn Hạt Tử đi vào trong.

Cậu đã cố gắng hết sức để Bàn Tử bình tĩnh.

Bàn Tử coi trọng nhất chính là thể diện.

Vạn nhất thân phận này thực sự bị Hạt Tử vạch trần, chỉ sợ Bàn Tử ở trong thôn cũng không ngẩng đầu lên nổi, ngày sau cũng không muốn quay về.

Hạt Tử đi cùng hai người bọn họ, tuy không nhìn thấy thần tình của hai người, nhưng chuyện này cũng không tiếp tục truy cứu nữa, mà cùng Vương Diệp bọn họ chậm rãi đi vào.

Khoảnh khắc bước vào, Vương Diệp nhìn thấy sương khói bay tứ tung.

Lúc này Bàn Tử lại nhìn thấy trước mặt mạc danh kỳ diệu xuất hiện cổng thôn.

Gã nhìn Vương Diệp, nói ra phát hiện của mình, trong giọng nói mang theo vài phần hoảng loạn, không hiểu đây là tình huống gì.

Vương Diệp nghe những lời đó của Bàn Tử, vốn định lắc đầu vì những gì cậu nhìn thấy hoàn toàn khác với Bàn Tử.

Lại không ngờ lời mình còn chưa nói ra khỏi miệng, Bàn Tử đã vẻ mặt sốt ruột lắc đầu phủ nhận: "Các người đừng có nói hươu nói vượn nữa, cái công ty đó là do ông đây mở, ông đây với Vương Diệp là người hùn vốn, các người thì hiểu cái gì?!" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ gấp gáp, dường như đang tranh luận với người khác, cãi nhau đến mức không thể tách rời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức kéo tay gã.

Trước mặt cậu cũng xuất hiện một số hình ảnh kỳ quái.

Từng người thân lần lượt rời đi, lòng Vương Diệp trở nên vô cùng nặng nề, cậu ôm ngực, chỉ cảm thấy cảm xúc tụt dốc không phanh.

Mà tất cả những thứ này đều bị Vương Diệp nhập vai vào một người khác.

Đó chính là Triệu Dịch Vũ.

Liên quan đến những chuyện của Triệu Dịch Vũ, Vương Diệp cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng quên, hiện giờ nhìn thấy những người thân trước mặt này, tâm tình Vương Diệp trở nên cực kỳ đè nén.

Ngay khi cậu đang cảm thấy bất lực vì điều đó, không ngờ Hạt Tử bỗng nhiên lao về phía trước, hét lớn một tiếng: "Sư phụ, người coi như cũng xuất hiện rồi, con vẫn luôn đi tìm người!" Giọng Hạt Tử tràn đầy sự bất lực và chua xót.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, vội vàng nhắm mắt lại, sau đó không ngừng niệm thứ mà vị cao tăng đắc đạo kia đưa cho cậu.

Vừa niệm, tâm tình Vương Diệp dần dần khôi phục sự lạnh nhạt.

Giờ khắc này Vương Diệp nhìn những hình ảnh trước mặt, tuy tâm tình vẫn phức tạp không khống chế được, nhưng cậu đã cố gắng hết sức áp chế phần lớn cảm xúc.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, nhìn những thứ trước mặt, cậu vội vàng kéo tay Hạt Tử nói: "Bình tĩnh lại cho tôi!

Ông mù rồi, ông làm sao biết trước mặt là sư phụ ông hay là ai?!" "Cút ngay cho tôi!" Hạt Tử bất chấp tất cả, cứ thế lao vào trong màn sương mù.

Thấy bộ dạng sốt ruột đó của Hạt Tử, Vương Diệp chỉ đành đuổi theo sau lưng hắn, cố gắng hết sức ngăn cản.

Trong quá trình ngăn cản, phía sau lưng bỗng truyền đến một tiếng thét thảm thiết.

Cậu quay đầu lại nhìn, không ngờ Bàn Tử tên này cư nhiên đang ôm tay nhảy dựng lên, hiển nhiên là bị thứ gì đó cắn một cái.

Hai người bọn họ thật sự không để cho người ta bớt lo chút nào.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử đang đi sâu vào trong sương mù, lại nhìn Bàn Tử mặt đầy đau đớn.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi, nhất thời không nói nên lời.

Suy nghĩ một chút, cậu vẫn đi đến bên cạnh Bàn Tử, tát cho gã hai cái.

Bàn Tử sau khi tỉnh táo lại, chỉ vào tay mình, nhìn Vương Diệp đau khổ nói: "Cái tay này của tôi hình như bị thứ gì đó kẹp một cái!" Giọng Bàn Tử mang theo sự bất lực.

Vương Diệp nhìn cánh cửa trước mặt, trên mặt chỉ có một vẻ phức tạp.

Nếu không phải cơn đau làm Bàn Tử tỉnh lại, cộng thêm Bàn Tử trúng độc không nhiều, e rằng lúc này Bàn Tử sớm đã phế rồi.

Gã cư nhiên tự đặt tay mình vào khe cửa để bị kẹp một cái "rắc".

Vương Diệp lắc đầu, trong mắt chỉ toàn vẻ bất lực, nhưng vẫn vỗ vai Bàn Tử, thúc giục gã cùng mình đi qua tìm Hạt Tử.

Tên Hạt Tử kia chạy đi đâu rồi Vương Diệp cũng không rõ, nhưng có thể xác định là nếu không mau tìm hắn ra, tình huống tiếp theo sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Vương Diệp vừa tìm vừa lớn tiếng gọi tên Hạt Tử, Bàn Tử cũng làm y như vậy.

Vương Diệp đối với làn sương mù này đã có trình độ miễn dịch nhất định, chỉ cần bọn họ thoát khỏi khốn cảnh, sương mù sẽ không có tác dụng can nhiễu quá lớn.

Bàn Tử phát hiện mình nhìn vào sương mù cũng không gặp rắc rối gì quá lớn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại nhịn không được nói: "Mấy lời tôi vừa nói lúc nãy, chắc là không có ai nghe thấy đâu nhỉ?" Vương Diệp lắc đầu.

Bàn Tử ở đằng kia nói cái gì Vương Diệp căn bản chẳng thèm để ý.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức thở phào.

Lúc này Bàn Tử cũng chầm chậm đi về phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy một bóng người lướt qua, Bàn Tử vội vàng kéo tay Vương Diệp sốt sắng nói: "Tôi tìm thấy rồi, tên Hạt Tử kia ở chỗ đó!" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ cấp thiết, nhưng sờ vào bàn tay kia, Bàn Tử lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Tay Vương Diệp từ khi nào trở nên lạnh lẽo như vậy?

Gã quay đầu nhìn Vương Diệp, hơi khó hiểu nói: "Chú em lạnh lắm hả?

Sao tay chú sờ vào có vẻ lạnh băng thế kia!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ lo lắng, bởi vì sương mù thực sự quá dày, gã căn bản không nhìn rõ mặt Vương Diệp.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại nhịn không được cúi đầu nhìn tay mình, vội nói: "Nói hươu nói vượn cái gì thế?

Tay ai lạnh?

Anh có sờ nhầm người không đấy?!" Nói xong, Vương Diệp tự sờ tay mình, phát hiện vẫn ấm, lại nhịn không được phản bác Bàn Tử: "Tay em vẫn còn nóng hổi đây này!" Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử nhìn người trước mặt, lại nghe tiếng nói truyền đến từ phía sau, lẩm bẩm tự nói: "Không đúng nha, rốt cuộc chú em đang ở đâu?

Sao bây giờ anh lại như nhìn thấy một Vương Diệp nữa, đây là chú mày hả?

Hay là người khác?!" Bàn Tử không ý thức được sự bất thường, ngược lại còn nhìn chằm chằm người đối diện trong sương mù.

Gã tuy đang nắm một bàn tay, nhưng chủ nhân bàn tay là ai thì Bàn Tử không nhìn rõ.

Gã chỉ có thể ghé sát lại, giơ đèn pin trong tay lên.

Xuyên qua làn sương mù, gã nhìn thấy một gương mặt thối rữa, trong hốc mắt còn có máu tươi chảy ra.

Bàn Tử sợ đến mức hét lên một tiếng thảm thiết.

Thi thể tím tái, đôi mắt cứ như vậy nhìn chằm chằm gã.

Chương 889

Có một con mắt còn rơi cả ra ngoài.

Bàn Tử sợ hãi toàn thân run rẩy, gã cố sức hất bàn tay kia ra, lại phát hiện bàn tay đó như dính chặt vào lòng bàn tay mình vậy.

Bất kể Bàn Tử hất thế nào cũng không hất ra được.

Bàn Tử sắp khóc đến nơi rồi, gã chỉ đành cuống cuồng gọi tên Vương Diệp, bảo Vương Diệp qua giúp đỡ.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy tiếng Bàn Tử lại không tìm thấy người đâu, cậu chỉ đành sốt ruột nói: "Anh đợi một chút đã, em hình như không xuyên qua được đám sương mù này, cảm giác như bị vây khốn vậy.

Anh đợi chút, em lấy đèn pin soi thử!" "Đợi nữa là anh không còn cái mạng nào đâu, chú mau qua cứu anh đi, anh sắp toi thật rồi!" Giọng Bàn Tử tràn đầy đau khổ, chưa từng nghĩ tới loại chuyện này sẽ giáng xuống đầu mình, trong hốc mắt gã chỉ còn lại một vẻ khổ sở.

Vương Diệp nghe những lời thúc giục đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất lực, cậu khẽ lắc đầu, không biết nên nói Bàn Tử thế nào. "Bây giờ anh có gì mà phải vội?

Dù sao em bây giờ có qua hay không cũng thế thôi!" Nói xong lời này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại cười hì hì nói: "Không đoán sai thì bên chỗ anh chắc là xuất hiện mấy em gái xinh tươi nhỉ, em thấy anh cao hứng lắm mà!" Bàn Tử ở bên kia quỷ khóc sói gào la hét, Vương Diệp lại ở bên này vô tâm vô phế nói đùa với gã.

Bàn Tử thật sự không hiểu Vương Diệp lấy đâu ra tâm trạng mà nói được mấy lời này.

Bàn Tử hất bàn tay trước mặt ra, lại phát hiện phía sau cũng có một bóng người.

Gã tưởng là Vương Diệp đã tìm qua, vội vàng dang hai tay, mặt đầy đau khổ chạy tới, chuẩn bị cho Vương Diệp một cái ôm.

Cũng là để tiện thể than vãn với Vương Diệp về những chuyện kinh khủng mình gặp phải bên kia, đồng thời tìm kiếm chút an ủi cho tâm hồn.

Nhưng khi gã chỉ còn cách bóng người kia vài bước chân, bỗng nhiên đứng sững tại chỗ, không tiếp tục đi tới nữa.

Vương Diệp là đàn ông.

Sao người trước mặt này hình như lại là phụ nữ?

Bàn Tử nhìn chằm chằm thân hình đó, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Nhìn nửa ngày, Bàn Tử cũng không nhìn ra manh mối gì, bèn đứng tại chỗ gân cổ lên thúc giục Vương Diệp qua đây, lại phát hiện bóng người nọ đang từng bước ép sát mình.

Bàn Tử cả người đều không ổn. "Rốt cuộc chú mày đang ở đâu?

Có thể nhanh tay lẹ chân chút không, anh sắp chết đến nơi rồi!" Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp nghe thấy tiếng gã vang lên liên tiếp bên tai, trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi nồng đậm. "Anh là trẻ lên ba à?

Có thể có vấn đề gì lớn chứ?!" Khi Vương Diệp đi tới, nhìn thấy thân ảnh Bàn Tử xuất hiện phía trước, nhìn chằm chằm gã, cũng là vẻ mặt đầy bất lực nói: "Em thật chưa từng thấy ai ngốc như anh, không phải đứng yên tại chỗ đợi em là được rồi sao?

Cứ nhất thiết phải đứng đây la hét gọi em!" Vương Diệp vừa nói vừa đi tới, lại phát hiện đứng trước mặt cư nhiên là một cái cọc gỗ, thân thể y hệt Bàn Tử, hơn nữa quần áo mặc trên người cũng vô cùng tương tự Bàn Tử.

Vương Diệp sợ đến mức trừng lớn mắt.

Xung quanh đã không còn tiếng của Bàn Tử nữa.

Vương Diệp ở chỗ này sốt ruột gọi to tên Bàn Tử.

Cái cọc gỗ trước mặt động đậy một cái, dường như đang đáp lại Vương Diệp rằng nó chính là Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn chằm chằm cọc gỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Nếu không đoán sai thì cậu có thể đã xuất hiện ảo giác.

Nhìn cọc gỗ này, Vương Diệp thậm chí có thể tưởng tượng ra những chuyện kinh khủng sẽ xảy ra tiếp theo.

Có thể là vì liên tiếp gặp phải các sự kiện kinh dị khiến Vương Diệp đã quen với tất cả những điều này.

Cọc gỗ trước mặt bỗng nhiên nát vụn, giây tiếp theo, Vương Diệp nhìn thấy máu thịt nổ tung ngay trước mặt mình.

Trên mặt cậu chỉ có một vẻ lãnh đạm.

Đối với những thứ này, cậu đã sớm tập mãi thành quen, trong mắt Vương Diệp không có quá nhiều gợn sóng hay phập phồng.

Không bao lâu sau, Vương Diệp cũng nhìn thấy Bàn Tử xuất hiện trước mắt mình.

Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, cậu rảo bước đi tới.

Sau khi thoát khỏi ảo giác, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Nói thật, mỗi lần rơi vào ảo giác đều cho Vương Diệp cảm giác như đi vào quỷ môn quan, bởi vì mấy cái ảo giác này thật sự không phải nơi cho người ở.

Đặc biệt là bầu không khí được tạo ra trong tình huống ảo giác lại càng khiến Vương Diệp da đầu tê dại.

Nhưng may mà ý chí của cậu đủ kiên định, cho nên cũng biết những vấn đề này nên giải quyết thế nào.

Cậu vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Vương Diệp xuất hiện trước mặt.

Bàn Tử dang hai tay, ôm lấy cậu bắt đầu khóc lóc kể lể hàng loạt chuyện mình gặp phải.

Lúc Bàn Tử nói những lời này, trên mặt chỉ toàn là vẻ phức tạp. "Chú em có thể không ngờ tới đâu, cái con mụ đó cứ nắm lấy tay anh, sống chết đòi động phòng với anh, nếu không phải vì nó xấu quá thì anh cũng chiều nó rồi!" Bàn Tử vừa nói vừa che mắt, gã sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử lại trực tiếp hất tay gã ra.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, cậu thầm nghĩ tên này đúng là không bệnh mà rên, chuyện tốt như vậy đối với Bàn Tử mà nói chẳng qua chỉ là thiếu một cái cớ thôi.

Nếu không phải vì đối phương xấu quá, e là Bàn Tử đã đồng ý rồi.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Lần này Bàn Tử cũng nhìn thấy một bóng người xuất hiện trong sương mù dày đặc.

Gã vội vàng trốn sau lưng Vương Diệp, lại phát hiện Vương Diệp trước mặt cư nhiên biến thành một cái cọc gỗ.

Giống như tất cả những gì gã vừa nhìn thấy đều là giả tạo vậy.

Bàn Tử sợ đến mức mặt mày trắng bệch, căn bản không ý thức được mình đang rơi vào ảo giác.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử ngã xuống trước mặt, tát cho gã hết cái này đến cái khác.

Bàn Tử vẫn không tỉnh lại.

Vương Diệp khó tránh khỏi thầm đoán trong lòng, có thể cần đợi ảo cảnh này trôi qua hoàn toàn, hoặc là Bàn Tử tự phát tỉnh lại mới có tác dụng, nếu không cậu tác động ngoại lực cũng không có tác dụng gì lớn.

Vương Diệp kiên nhẫn chờ đợi.

Bàn Tử nhìn thấy bóng người kia đi tới, lại phát hiện là một yểu điệu thục nữ, ngoại hình cũng đúng gu gã thích.

Bàn Tử vô cùng hưng phấn gật đầu với đối phương.

Bất kể người phụ nữ nói gì, Bàn Tử đều gật đầu lia lịa.

Mạc danh kỳ diệu khoác lên người bộ đồ tân lang, Bàn Tử đến chết cũng không sợ, cứ như vậy đi theo bên cạnh cô ta.

Trên mặt Bàn Tử chỉ toàn là vẻ hưng phấn, nhưng khi Bàn Tử nhìn thấy vách núi cheo leo trước mặt, trên mặt lại lộ ra vài phần căng thẳng và cảm thấy không ổn.

Nếu thật sự giống như người phụ nữ nói là chỉ động phòng thôi, tại sao lại phải ở cái chỗ này?

Ý thức của Bàn Tử rốt cuộc cũng có một tia tỉnh táo, đồng thời cũng tự hỏi trong lòng, gã rốt cuộc là ai, sao lại ở cái chỗ này?

Ngay lúc gã tự hỏi, khuôn mặt Vương Diệp thoáng qua trước mắt gã, nhớ tới một chút ký ức, Bàn Tử liền liên tưởng đến vô số hình ảnh.

Gã nhận ra điều không ổn, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, dùng sức đẩy mạnh, hất tay cô ta ra, đồng thời giật bộ đồ trên người mình xuống.

Gương mặt thanh tú của người phụ nữ trong giây tiếp theo biến thành bộ dạng dữ tợn khủng bố, cô ta đuổi theo Bàn Tử, nghiến răng nghiến lợi gào thét về phía gã.

Bộ dạng đó dọa Bàn Tử suýt thì tè ra quần.

Nhưng Vương Diệp lại tát cho Bàn Tử hai cái.

Bàn Tử lại mở mắt ra, nhưng khi Bàn Tử nhìn thấy Vương Diệp xuất hiện trước mặt, lại bắt đầu quỷ khóc sói gào kể lể với Vương Diệp những sự tích thê thảm mình vừa gặp phải.

Đó quả thực là thảm vô nhân đạo, cả đời gã chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải chuyện này, quá đáng thương, điều này cũng mang lại cho gã bóng ma tâm lý nhất định.

Có thể là vì Vương Diệp chịu nghe gã nói nhảm, Bàn Tử phóng đại câu chuyện lên vô hạn.

Vương Diệp vì không còn cách nào khác, chỉ đành vừa nghe vừa gật đầu.

Cũng không thể tùy tiện qua loa với Bàn Tử được, nhỡ đâu để lại cho tên này vết thương lòng càng tồi tệ hơn thì Vương Diệp tội càng thêm tội.

Thấy Vương Diệp chịu nghe mình nói những lời đó, trên mặt Bàn Tử chỉ toàn là hưng phấn, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại mặt đầy bất lực nói: "Cái nơi quỷ quái này khi nào mới đi được đây?

Anh cứ cảm thấy chúng ta ở lại đây cũng không phải là cách!" Bản thân Vương Diệp cũng muốn rời đi, nhưng Hạt Tử đến giờ vẫn chưa tìm thấy.

Bọn họ nếu bỏ lại Hạt Tử ở chỗ này, chỉ sợ cả đời này ra ngoài rồi, sự áy náy trong lòng cũng khó khiến bọn họ sống yên ổn làm người.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói với gã: "Dù sao anh cứ nhớ kỹ cho em, trên người hai chúng ta đều có lời nguyền, cộng thêm sự cổ quái ở nơi này sẽ khiến chúng ta thỉnh thoảng nhìn thấy một số ảo giác, cho nên anh cứ giữ cảnh giác cao độ là không có vấn đề gì!" Bàn Tử nghe Vương Diệp nói những lời đó, tuy không có ý kiến gì lớn nhưng nhìn hắn, gã vẫn không nhịn được mà mở miệng truy hỏi: "Vậy mấy cái ảo cảnh đó đa số có đặc điểm gì?

Cậu có ấn tượng gì không?" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại mạc danh kỳ diệu nhìn gã rồi hỏi ngược lại: "Tôi mà biết thì chẳng phải đã sớm phá giải rồi sao?

Chương 890

Đâu cần phải cảnh cáo anh làm gì!" Giọng Vương Diệp có chút mất kiên nhẫn.

Nghe vậy, Bàn Tử lập tức cúi đầu, không nói được câu nào.

Nhưng nhìn màn sương mù trước mặt, Bàn Tử quả quyết vỗ vai Vương Diệp, thôi thúc hắn cùng mình xuất phát.

Ở thời khắc này, bọn họ đứng ngẩn người cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có tìm được cái tên "lão mù" kia về mới là trọng tâm của vở kịch.

Nhưng Bàn Tử, cái tên này lại sợ mình sẽ rơi vào ảo cảnh, cứ đi được một bước là lại gọi Vương Diệp, bắt Vương Diệp phải trả lời gã.

Vương Diệp nhìn bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của Bàn Tử, không nhịn được mở miệng phàn nàn: "Anh cũng đừng trách tôi không nhắc nhở, anh càng sợ hãi thì thứ đó càng dễ xảy ra!

Ngộ nhỡ giây tiếp theo nó xuất hiện thật thì phiền phức to." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe xong tuy gật đầu đồng ý nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần cười cợt: "Cũng đâu có tà môn đến thế, dù sao chúng ta bây giờ cứ đi về phía trước là được!" Bàn Tử vừa nói vừa sải bước thật dài về phía trước, kết quả chân bước hụt, cả người suýt nữa thì lăn lông lốc xuống dưới, may mà Vương Diệp ở phía sau kịp thời túm lấy cổ áo gã.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?

Có bị ngã chỗ nào không?!" Nghe Vương Diệp hỏi han, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Gã nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy bất lực chỉ vào mấy bậc thang trước mặt: "Thật nghi ngờ cái kẻ xây dựng chỗ này đầu óc có vấn đề, ở cái nơi quái quỷ này mà cũng thiết kế cạm bẫy kiểu đó!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ phẫn nộ.

Vương Diệp thấy vậy bỗng nhiên cười cười, hắn lắc đầu không so đo quá nhiều với gã.

Nhìn thấy thần tình của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nắm lấy tay hắn, dè dặt nói: "Tôi có một loại cảm giác, hình như ảo giác sắp bắt đầu rồi, cũng không biết có phải là tưởng tượng hay không." Vương Diệp lo Bàn Tử tự gây áp lực tâm lý quá lớn cho mình, bèn nhìn gã nói: "Yên tâm đi, chắc chắn là giả thôi.

Mấy thứ này anh càng cảm thấy nó sẽ đến thì nó lại càng không đến đâu!" Bàn Tử lại cảm thấy Vương Diệp đang lừa mình, nhìn hắn, gã không nhịn được nói: "Những gì cậu nói, sao tôi cứ cảm thấy có chút mâu thuẫn thế nào ấy?" Trong thời khắc mấu chốt này, có được một người bạn tốt như Vương Diệp, nói thật cũng là một loại phúc khí.

Bàn Tử nghĩ đến đây, không khỏi mở miệng cảm thán, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Thế nhưng Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, không nhịn được phủ nhận: "Thôi đi, tôi xui xẻo vớ phải ông bạn như anh mới là thực sự đen đủi, tôi chưa từng nghĩ dưới gầm trời này lại có cái 'bình nén khí' to như vậy!" Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không giống nói đùa.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ hồi lâu mới hoàn hồn, đợi đến khi phản ứng lại, gã nhìn Vương Diệp tức đến mức hét toáng lên: "Sao cậu có thể nói tôi như vậy?

Chúng ta hai người vào sinh ra tử, chẳng lẽ tình bạn giữa chúng ta còn mỏng hơn tờ giấy sao?!" Giọng Bàn Tử tràn ngập sự bất mãn.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của gã, không nhịn được cười ha hả.

Hắn ôm bụng, vẻ mặt qua loa nói: "Được rồi, cũng không phải tình bạn chúng ta mỏng hơn giấy, chỉ là tôi thấy quan hệ hai thằng đàn ông chúng ta không cần thiết phải nói mấy lời sến súa đó." Vương Diệp vừa nói vừa xoa cánh tay mình, một gã đàn ông to xác mà cứ nói mấy chuyện buồn nôn này, hắn cảm thấy da gà da vịt sắp rơi đầy đất rồi.

Nhìn vẻ ghét bỏ trên mặt Vương Diệp, Bàn Tử trong lòng tuy khó chịu nhưng nhìn hắn, gã lại không nhịn được cảm thán một câu: "Cậu cũng phải nhớ kỹ, hai chúng ta mới là anh em tốt thật sự, bất luận lúc nào cũng không được bỏ tôi lại mà chạy!" Bàn Tử lo lắng mình làm gánh nặng lâu như vậy sẽ bị Vương Diệp ghét bỏ.

Không ngờ Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Thôi đi, Hạt Tử biến mất tôi còn phải tìm hắn về, huống chi là anh!" Chỉ riêng điểm này đã nói lên nhân phẩm cũng như phong cách làm việc của Vương Diệp, không giống như những kẻ bạc bẽo vô ơn mà Bàn Tử từng tiếp xúc bên ngoài.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần ý cười, gã gật đầu, không phủ nhận lời Vương Diệp nói.

Hai người bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn những bậc thang này, Vương Diệp đi xuống chưa được mấy bước thì nghe thấy tiếng nước chảy vang lên bên tai.

Hắn vội vàng cúi đầu nhìn, phát hiện dưới đáy bậc thang đều là nước đọng.

Hắn thầm nghĩ nếu Hạt Tử thật sự rơi xuống đây, chắc chắn bọn họ sẽ nghe thấy tiếng động.

Nhưng hiện tại, Vương Diệp không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, sắc mặt hắn trở nên có chút phức tạp.

Hắn nhíu mày không nói câu nào.

Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được đẩy tay hắn, sốt ruột truy hỏi: "Ở đây có tình huống gì à?

Rốt cuộc Hạt Tử đang ở đâu?" Giọng Bàn Tử tràn đầy tò mò.

Nhìn thần tình trên mặt gã, Vương Diệp khẽ thở dài: "Vội cái gì, Hạt Tử chắc chắn sẽ tìm được, chỉ là vũng nước này, tôi có chút không hiểu là chuyện gì." Trực giác mách bảo Vương Diệp vũng nước này có vấn đề, hơn nữa lai lịch không nhỏ, nên hắn muốn nghiên cứu kỹ một chút.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ lề mề chậm chạp, trong mắt lóe lên vài phần bất mãn.

Gã há miệng định mắng Vương Diệp một trận, nhưng giây tiếp theo đã thấy Bàn Tử lật người, cả người ngã nhào xuống nước.

Vương Diệp vội vàng kéo Bàn Tử lại, tên này lại rơi vào ảo cảnh rồi.

Hắn có chút đau đầu thở dài, vội vàng mang Bàn Tử rời khỏi bậc thang, nơi này quá nguy hiểm.

Phải tránh xa ra, nhỡ đâu hắn cũng rơi vào ảo cảnh, hai người đều ngã xuống nước thì hỏng bét.

Không ngờ giọng nói của Hạt Tử bỗng nhiên vang lên bên tai Vương Diệp.

Vương Diệp quay đầu lại nhìn Hạt Tử, vẻ mặt đầy khó hiểu nói:

"Anh vừa chạy đi đâu thế?

Tôi và Bàn Tử đều đang tìm anh đây này, rốt cuộc vừa rồi anh làm cái gì?!" Giọng Vương Diệp tràn đầy thắc mắc.

Hạt Tử nghe vậy, trong mắt lộ ra vài phần bất lực.

Y nhún vai, vẻ mặt có chút vô tội mở miệng nói: "Vừa nãy tôi chỉ đi dạo quanh đây một vòng, bởi vì hình như tôi nhìn thấy sư phụ tôi, kết quả phát hiện ra là một con rối gỗ." Hạt Tử vừa nói vừa lấy con rối gỗ trong tay ra.

Nhìn thấy con rối gỗ đen trắng này, Vương Diệp giật nảy mình.

Hắn nhìn chằm chằm con rối, hồi lâu không nói nên lời.

Còn trên mặt Hạt Tử lại lóe lên vài phần bình tĩnh, y nhìn Vương Diệp, cười hì hì nói: "Không biết con rối gỗ này có phải thật hay không, lại có thể biến thành sư phụ tôi.

Vừa rồi ông ấy nói chuyện với tôi, ông ấy nói ông ấy chính là sư phụ tôi, hơn nữa hồn phách sư phụ tôi đang bám trên này." Giọng điệu Hạt Tử tràn ngập sự sầu não và tư niệm.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của y thì nhíu mày, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy Vương Diệp đứng im không lên tiếng, Hạt Tử vỗ vai hắn nói: "Thực ra sư phụ cũng đã nói cho tôi biết cách phục sinh ông ấy." Nghe Hạt Tử nói vậy, Vương Diệp tò mò truy vấn: "Cái gì?" Nhưng không ngờ câu hỏi vừa thốt ra, Hạt Tử nhìn Vương Diệp, có chút hưng phấn nói: "Năm đó vì cứu tôi, ông ấy đã đặc biệt móc mắt, tai, miệng, mũi của mình ra, cho nên bây giờ muốn phục sinh ông ấy, nhất định phải lấy mắt, tai, miệng, mũi của cậu và Bàn Tử đem đi hiến tế!" Giọng Hạt Tử tràn ngập sự vui vẻ.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của y, trong mắt lộ ra vài phần bất

lực.

Hắn lắc đầu, nhìn Hạt Tử, vẻ mặt bình thản nói: "Bản thân anh cũng có, tại sao không dùng của anh?" Câu hỏi này hỏi quá chuẩn, Hạt Tử nghe xong suýt chút nữa không trả lời được.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp cũng biết mình hỏi đúng trọng tâm.

Hắn không nhịn được khẽ cười, nhìn Hạt Tử nghiêm túc nói: "Có phải không trả lời được không?" Tuy không trả lời được, nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại cực kỳ cố chấp nói: "Tôi không quản, dù sao hai người các cậu nhất định phải hiến tế năm thứ này, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để các cậu sống sót rời đi!" "Tôi thấy anh điên thật rồi!" Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Hạt Tử.

Không đợi y phản ứng lại, Vương Diệp trực tiếp quật ngã y xuống đất, giây tiếp theo trói chặt tay chân y lại.

Vương Diệp đặt tay lên mặt Hạt Tử, mở miệng nói: "Anh nói xem tôi nên bắt đầu động thủ từ đâu trước?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hiếu kỳ.

Hạt Tử nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nhìn Vương Diệp, sau đó cực kỳ cẩn thận nói: "Vừa nãy tôi chỉ đùa với cậu thôi, cậu làm gì mà nghiêm túc thế!" Nói cho cùng, bản thân Hạt Tử chính là kẻ tham sống sợ chết, sở dĩ đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, chỉ vì người phải thực hiện tất cả những điều đó không phải là y mà thôi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Hạt Tử, trong mắt lộ ra vài phần khinh thường.

Hắn khẽ lắc đầu, nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi biết anh không có cái dũng khí đó, vậy thì anh không nên giả bộ trước mặt tôi.

Bây giờ muốn phục sinh sư phụ anh chỉ có ba bước, đào đồ của anh ra, khâu lên đó rồi lại khâu lại cho anh!" Vương Diệp nói đến đây, trên mặt Hạt Tử chỉ còn lại một mảng quái dị.

Y thậm chí không trả lời được, sắc mặt biến đổi cực kỳ phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, lại cười hì hì nói: "Sao thế, có chút dũng khí đó cũng không bỏ ra được, vậy anh diễn cái gì trước mặt tôi chứ?" Hạt Tử nghe những lời đó của Vương Diệp, trên mặt lộ vẻ phức tạp, không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy Hạt Tử im thin thít, Vương Diệp nắm chắc phần thắng nói: "Chẳng qua là vì những thứ trong miệng anh nói toàn là giả, đều là giả bộ, mới không có cách nào làm được.

Nói thật nhé, vị sư phụ kia của anh có thật sự tồn tại không?" Vương Diệp nhìn Hạt Tử đầy tò mò, không ngờ giây tiếp theo Hạt Tử bỗng nhiên mở mắt trừng trừng.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Vương Diệp bỗng nhiên phản ứng lại, mình đã rơi vào ảo giác rồi.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, nhìn chằm chằm Hạt Tử, hắn không nhịn được nói: "Đúng là kỳ quái, sao cứ dăm bữa nửa tháng lại rơi vào ảo giác?

Chẳng lẽ là vì có thứ gì kỳ quái cứ mãi quấy nhiễu tôi?!" Hạt Tử nghe lời Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, sau đó chỉ vào bậc thang vừa rồi, mở miệng nói: "Cậu chỉ cần tắm rửa đơn giản trong đó, tiếp theo mọi phiền phức sẽ không còn quấn lấy cậu nữa, yên tâm đi!" Giọng Hạt Tử tràn đầy sự chân thành, bộ dạng trịnh trọng của y chỉ chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp không hề kiêng dè phản bác: "Vậy sao anh không xuống mà tắm?" Hắn vừa nói vừa đẩy Hạt Tử xuống nước.

Giờ khắc này Vương Diệp cũng mở choàng mắt, ngẩng đầu lên khỏi mặt nước.

Bàn Tử bên cạnh toàn thân ướt sũng chật vật nhìn Vương Diệp nói: "Cái tên này thật là, nếu không phải tôi cứu cậu lên thì cậu đã sớm bị dòng nước kia cuốn đi rồi, cũng không biết cậu làm thế nào mà ngủ ngon lành thế được!" Giọng Bàn Tử tràn ngập sự oán trách.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy bỗng nhiên cười ha hả.

Hắn chẳng màng hình tượng, nhìn Bàn Tử, bình thản nói: "Bớt diễn cái trò đó đi, bất kể tôi ngủ ngon thế nào cũng không quan trọng, dù sao hiện tại tôi coi như đã biết lòng người hiểm ác rồi!" Bàn Tử nghe vậy liền trừng lớn mắt, tò mò truy hỏi, nhưng đối mặt với những câu hỏi đó, Vương Diệp chỉ cười lắc đầu, không trả lời.

Giờ khắc này Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, chưa từng nghĩ tới những gì Hạt Tử nói với hắn toàn là giả.

Bao gồm cả bộ dạng mà Hạt Tử diễn ra trước mặt bọn họ, tất cả đều là việc Hạt Tử làm bất chấp thủ đoạn để lợi dụng bọn họ.

Những điều này đối với Vương Diệp mà nói có chút khó chấp nhận.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, nhìn Bàn Tử trước mặt.

Nhất thời hắn không biết nên nói chuyện này với Bàn Tử thế nào, bởi vì hắn biết, một khi nói ra, Bàn Tử phỏng chừng sẽ sụp đổ.

Ai bảo thái độ mà Hạt Tử thể hiện trước mặt bọn họ trông chẳng có vấn đề gì lớn.

Bàn Tử cũng coi Hạt Tử như bậc cha chú mà tôn kính, ai dám nghĩ tên kia dùng chiêu 'man thiên quá hải' (dối trời qua biển) lại giỏi đến thế.

Vương Diệp đứng dậy, không tiếp tục ở lại chỗ này mà dẫn Bàn Tử quay người đi về hướng khác, sương mù nơi đây cũng dần tan đi một chút. "Họa là chỗ dựa của phúc", Vương Diệp không cho rằng mình dính phải lời nguyền kia thì cả đời này không ngóc đầu lên được.

Ngược lại, canh bạc này còn có thể cho Vương Diệp một chút gợi ý, ví dụ như những chi tiết hắn không chú ý tới, bao gồm một số việc hắn không nghĩ ra, đều sẽ được phóng đại từng chút một trong ảo cảnh, mang đến cho Vương Diệp gợi ý vô tận.

Lời nguyền này cũng không cần cố ý đi để ý tới.

Chương 891

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Có khả năng là vì hắn đã tìm được biện pháp khắc phục lời nguyền, cho nên khi đối mặt với nó, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, hoàn toàn không thấy bất kỳ sự hoảng loạn nào.

Bàn Tử lại vẻ mặt đầy căng thẳng nhìn Vương Diệp nói: "Hình như tôi mới chỉ vào ảo cảnh có một lần, cậu nói xem tiếp theo tôi có..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhíu mày, thầm đoán trong lòng, tên này mới chỉ vào ảo cảnh một lần, chứng tỏ tâm nhãn gã lớn.

Phỏng chừng những chi tiết có thể chú ý tới là cực nhỏ, hơn nữa những thứ chứa trong đầu gã phản chiếu trực tiếp ra ảo cảnh mà gã thấy.

Đây cũng là lý do vì sao Bàn Tử lại mơ thấy cảnh mình cưới vợ.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng loại ảo cảnh này, có lẽ vì sức đề kháng của bản thân, nên sẽ trực tiếp khiến họ khôi phục tỉnh táo và lý trí, chứ không phải mơ mơ hồ hồ chuyển động trong đó.

Hắn không đáp lại lời Bàn Tử, chỉ cười đi về phía trước.

Với tính cách như Bàn Tử, ảo cảnh mà để gã gặp phải thì đúng là chuyện hiếm có.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói: "Cậu nói xem chuyện kỳ quái này, sao cứ dăm bữa nửa tháng lại để hai chúng ta gặp phải, có phải trên người hai thằng mình tự mang vận xui không?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Vương Diệp nghe vậy thì trợn trắng mắt, lười để ý đến gã.

Ảo cảnh này đối với Vương Diệp mà nói, tác dụng vẫn vô cùng lớn.

Thấy Vương Diệp đi về hướng khác, không tìm Hạt Tử nữa, Bàn Tử nhất thời cũng cuống lên.

Gã vội vàng kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: "Chờ một chút, không phải chúng ta đã nói là đi tìm Hạt Tử sao?

Sao cậu lại đi chỗ khác?

Cậu không giảng nhân nghĩa đạo đức gì cả, con người cậu làm việc chẳng có quy tắc gì hết!" Gã bỗng nhiên bắt đầu chỉ trích Vương Diệp, hoặc có lẽ là sợ hãi nhỡ đâu một ngày nào đó mình cũng mất tích như Hạt Tử, Vương Diệp cũng sẽ chọn cách phớt lờ gã, cho nên Bàn Tử cực kỳ hoảng loạn.

Nghe những lời này của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự qua loa.

Hắn lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng có bày cái trò đó ra trước mặt tôi, tôi cảnh cáo anh, tôi không tìm Hạt Tử là có lý do của tôi, không phải vì tôi vong ân phụ nghĩa!" Nói xong lời này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền đi về hướng khác.

Hắn chậm rãi mò mẫm, nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử khó tránh khỏi có cảm xúc phức tạp.

Thật sự không hiểu nổi, tại sao Vương Diệp không tìm Hạt Tử.

Trong lúc suy nghĩ, gã sơ ý một cái lại chuyển dời vào trong ảo cảnh.

Trong ảo cảnh, nhìn thấy hình ảnh y hệt như Vương Diệp, cả người Bàn Tử đều không ổn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Gã sững sờ tại chỗ không nói được câu nào.

Đợi đến khi từ trong ảo cảnh trở về, gã vội vàng kể lại những thứ mình nhìn thấy cho Vương Diệp.

Giọng gã tràn đầy lo lắng và cấp thiết, nhưng Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, hắn chỉ lắc đầu trước những câu hỏi của gã.

Hắn không đưa ra câu trả lời, bởi vì hắn biết những đáp án đó Bàn Tử căn bản không có cách nào chấp nhận.

Bàn Tử thấy Vương Diệp im lặng, chỉ một mình lững thững nghiên cứu, vọng tưởng giải khai bí mật bên trong cũng như con người của Hạt Tử.

Khi Bàn Tử suy nghĩ những chuyện này, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói: "Đừng nghĩ những thứ đó nữa, chúng không liên quan đến anh.

Anh chỉ cần nhớ kỹ, bất kể Hạt Tử biến thành dạng gì cũng không cần anh phải bận tâm!" Lời này của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Không thể phủ nhận, những điều Vương Diệp nói quả thực là lời nói thật.

Nhưng Bàn Tử thế nào cũng không ngờ tới, Vương Diệp trở mặt lại nhanh như vậy, rõ ràng giây trước bọn họ còn là anh em tốt của nhau.

Vậy mà bây giờ Vương Diệp đã không màng sống chết của tên mù kia, chuyện này chẳng lẽ là trở mặt như lật sách sao?

Bàn Tử không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Vương Diệp thấy bộ dạng trầm tư của Bàn Tử, tự nhiên lười giải đáp những vấn đề trong lòng gã, cho dù có nói ra, Bàn Tử cũng chưa chắc đã hiểu.

Huống chi tên Bàn Tử này tâm địa thiện lương, biết trên người Hạt Tử xuất hiện vấn đề như vậy, không chừng còn thực sự ngay lập tức bắt Vương Diệp đi giúp Hạt Tử giải quyết.

Đây cũng là chỗ tốt bụng của Bàn Tử, chỉ biết để người khác đi giải quyết rắc rối, chứ không phải tự mình thân chinh.

Vương Diệp đối với Bàn Tử ít nhiều có chút chê bai, nhưng những lời này hắn sẽ không nói ra.

Bàn Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp, trên mặt vẫn mang theo vài phần sầu não.

Gã chậm rãi đi, nhìn chằm chằm bài trí xung quanh, ý đồ tìm Hạt Tử ra, ngược lại trong lòng còn đang đấu khí với Vương Diệp.

Đã Vương Diệp bỏ mặc sống chết của tên mù, vậy gã nhất định phải lôi Hạt Tử ra, tuyệt đối không thể để Hạt Tử chết ở nơi này.

Bàn Tử vô cùng kiên định nghĩ như vậy.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lãnh đạm.

Thế nhưng Bàn Tử đi tới đi lui chuyển vài vòng ở đây đều không thấy Hạt Tử.

Điểm này cũng khiến sắc mặt Bàn Tử khó coi.

Chẳng lẽ Vương Diệp thực sự là loại người vong ân phụ nghĩa, hay là vì Hạt Tử đã làm chuyện gì không thể cho ai biết?

Ai cũng không xác định được, vừa rồi khi gã hôn mê, Hạt Tử có xuất hiện hay không, nhỡ đâu lúc đó Hạt Tử đi ra làm hại Vương Diệp thì sao?

Bàn Tử thầm nghĩ.

Đối đãi với Vương Diệp, thái độ của gã cũng không nghiêm khắc đến thế, gã cùng Vương Diệp vào sinh ra tử bao nhiêu lần, sao có thể vì Hạt Tử - một người ngoài - mà đi nghi ngờ nhân phẩm của Vương Diệp.

Bàn Tử trong lòng nghĩ như vậy, cũng thầm suy đoán, tất cả chuyện này tuyệt đối là bản thân Hạt Tử có vấn đề, Vương Diệp khẳng định không thể có nhiều tình huống phức tạp như vậy.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần nghiêm túc, nhưng đi cùng Vương Diệp được một lúc, thấy Vương Diệp chỉ lo tìm đường ra, sắc mặt Bàn Tử cũng biến đổi.

Theo lý mà nói, cho dù Hạt Tử thực sự làm chuyện quá đáng đó, nhưng Vương Diệp nói thẳng cho gã biết không phải là được rồi sao?

Tại sao phải một mình giấu giếm?

Hay là nói, Vương Diệp từ đầu đến cuối chỉ vì không muốn cứu Hạt Tử, cho rằng Hạt Tử là gánh nặng mới làm như vậy?

Tuy Bàn Tử bắt đầu có vẻ vô tâm vô phế, nhưng thực tế gã cũng chưa từng nghĩ sẽ vứt bỏ Hạt Tử ở lại đây.

Nghĩ đến những nhân tố này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn ngập sự phức tạp, gã vô cùng cấp thiết hy vọng Vương Diệp có thể giao đại rõ ràng.

Nhưng khi Vương Diệp đối mắt với Bàn Tử lại cố ý trốn tránh.

Nhìn thấy Vương Diệp trốn tránh ánh mắt mình, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ thâm trầm.

Trên mặt gã lóe lên vài phần bất lực, kéo tay Vương Diệp, Bàn Tử còn chưa nói hết lời, Vương Diệp nhìn chằm chằm gã, cũng lạnh lùng nói: "Làm người tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng, bởi vì năng lực hiện tại của anh ngay cả bản thân mình còn lo chưa xong, anh mà đặt tâm tư lên người khác thì bản thân anh tính sao?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần tò mò, nhưng Bàn Tử lại nghe ra ý tứ cảnh cáo trong đó.

Gã nhìn chằm chằm Vương Diệp, vốn dĩ còn vô số lời muốn hỏi, nhưng Vương Diệp căn bản không cho gã cơ hội này, nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy liền kéo hắn lại, vẻ mặt nghiêm túc truy hỏi tung tích Hạt Tử.

Vương Diệp lắc đầu, hắn căn bản không biết Hạt Tử đi đâu, hơn nữa hắn cũng không muốn biết bất cứ tin tức gì liên quan đến Hạt Tử, hắn đã sớm biết Hạt Tử có vấn đề rồi.

Kỳ thực ảo cảnh này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là chuyện gì quá ác liệt, nhất là đối với Vương Diệp.

Hắn có thể nhìn thấy trong ảo cảnh nhiều chi tiết mà bình thường không thấy được, cũng có thể sát giác được nhiều tin tức mấu chốt.

Nếu không phải vì ảo cảnh này, có lẽ Vương Diệp còn thực sự tin những lời quỷ quái của Hạt Tử.

Vương Diệp nghĩ trong lòng liền cảm thấy vô cùng nực cười.

Hắn lắc đầu, trên mặt chỉ có sự lạnh lùng, chưa từng nghĩ Hạt Tử lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bài xích sâu sắc.

Thứ hắn ghét nhất chính là người khác lừa gạt mình, vừa khéo

Hạt Tử chiếm đủ cả mấy điểm này, đây là điều Vương Diệp không cách nào nhẫn nhịn được.

Giờ đây hắn dẫn Bàn Tử nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hắn không đi tìm Hạt Tử, tất cả đều là do y tự làm tự chịu.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đi gấp gáp như vậy, gã chỉ đành kiên trì đi theo sau lưng Vương Diệp.

Nhỡ đâu sơ sẩy một cái, phía sau nhảy ra một con Tống tử, Bàn Tử sẽ bị dọa chết khiếp, cho nên hiện tại vẫn cần Vương Diệp che chở.

Chỉ là Bàn Tử thấy thần sắc qua loa của Vương Diệp lại không nhịn được suy đoán trong lòng, nếu mình mất tích, có lẽ Vương Diệp cũng sẽ dùng thái độ này đối đãi với mình.

Bàn Tử ngu xuẩn đến giờ vẫn chưa chú ý tới vấn đề của Hạt Tử, bao gồm cả những điểm khả nghi trên người y, ngược lại còn cho rằng chuyện này là Vương Diệp làm sai.

Đối với việc Vương Diệp chỉ cắm đầu đi về phía trước, bất kể Bàn Tử nghĩ gì trong lòng cũng không có liên hệ trực tiếp với hắn, đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của Bàn Tử mà thôi.

Vương Diệp vô cùng kiên định tư lự trong lòng, bước chân bay nhanh, không đợi ai cả.

Thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, tâm tình Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Nhìn thấy thái độ Vương Diệp đối xử với mình cũng ác liệt như thế, Bàn Tử càng không thể chấp nhận.

Nhưng đi được một đoạn đường, Vương Diệp đã dẫn Bàn Tử rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bàn Tử không ngờ Vương Diệp cư nhiên có bản lĩnh như vậy, trực tiếp đưa gã rời đi.

Chương 892

Nhìn hai con đường mộ đạo trước mặt, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần quái dị.

Có lẽ là vì suốt dọc đường Vương Diệp không nói với gã câu nào, cho nên sự nghi kỵ của Bàn Tử đối với Vương Diệp ngày càng đậm.

Nhìn ngã rẽ này, Bàn Tử không biết nên lựa chọn thế nào.

Nhưng thấy Vương Diệp ngay cả thương lượng với mình cũng không làm, cứ thế đi về phía trước, Bàn Tử không thể nhịn được nữa.

Gã rốt cuộc bùng nổ, hướng về phía Vương Diệp hét lớn đầy bất mãn: "Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?

Cậu chẳng lẽ không biết tôn trọng ý kiến của tôi sao?

Chúng ta bây giờ rốt cuộc nên đi đường nào?

Cậu cũng nên thương lượng với tôi một chút chứ." Gã đang phát tiết lửa giận trong lòng, nhưng Vương Diệp nghe thấy những lời đó, trên mặt lại lộ ra vài phần buồn cười.

Hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt đầy bỉ di lắc đầu, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Tôi thương lượng với anh thì có tác dụng gì?

Anh có thể cho tôi sự giúp đỡ và lợi ích gì?

Hơn nữa người có thể quyết định những việc này chỉ có tôi.

Anh nếu thực sự có ý kiến với tôi, anh có thể tự mình chọn một con đường mà đi, không cần thiết phải ở cùng một chỗ với tôi." Vương Diệp thần tình băng lãnh.

Nhìn bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không thể nhẫn nhịn được nữa, cả người gã sắp sụp đổ.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, hắn lại mở miệng nói: "Anh tự chọn đi." Khi hắn nói những lời này, bộ dạng lạnh lùng tuyệt tình đó thực sự không hề để ý đến cảm nhận của Bàn Tử.

Bàn Tử tuy có ý kiến với Vương Diệp, nhưng gã chưa từng nghĩ sẽ thực sự tách khỏi Vương Diệp.

Nhưng hiện tại những lời này của Vương Diệp đã khiến Bàn Tử hoàn toàn chết tâm.

Làm anh em tối kỵ nhất là đề cập chuyện chia hành lý, hành vi này của Vương Diệp chẳng khác nào sự chia rẽ.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, gã nhìn Vương Diệp, thậm chí không nói nên lời.

Nhưng Vương Diệp đối mắt với Bàn Tử, trên mặt ngoại trừ bình tĩnh ra thì không thấy cảm xúc nào khác.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cư nhiên có nước mắt đảo quanh.

Nước mắt không ngừng lăn lộn trong hốc mắt gã, Bàn Tử sống chết cũng không dám nghĩ Vương Diệp lại đối xử với mình như vậy.

Mà Vương Diệp đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp thực sự không để ý đến mình, Bàn Tử không thể chịu nổi nữa, nhìn con đường mộ đạo còn lại, Bàn Tử nghĩ nghĩ, vẫn là cắn chặt răng đi vào trong đó.

Bất kể thế nào, dù sao cũng là một sống một chết, gã không tin mình thực sự đáng thương đến thế, gặp phải chuyện gì cũng đều khủng bố.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, siết chặt nắm đấm, không ngừng cổ vũ cho bản thân.

Gã đi trong con đường mộ đạo này, chú ý thấy nơi đây ẩm ướt lại âm lãnh, cũng hiểu chỗ này chắc sẽ không có cơ quan gì quá lớn.

Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi chậm rãi đi trong này, gã cũng không nhịn được nhớ tới những hành vi của Vương Diệp, bao gồm cả những lời Vương Diệp đã nói với gã.

Không thể không thừa nhận, Vương Diệp tịnh không có điểm khả nghi nào quá lớn.

Ngược lại là Hạt Tử, tên này cho đến tận bây giờ vẫn không lên tiếng nào.

Chẳng lẽ Hạt Tử thực sự đã đi nơi khác, hay là Hạt Tử bị nhốt ở chỗ khác?

Bàn Tử không ngừng tự truy vấn trong lòng.

Vừa rồi mọi sự chú ý đều đặt lên người Vương Diệp, hiện tại khi đặt tâm tư lên người Hạt Tử, gã mới phản ứng lại, Hạt Tử càng khả nghi hơn.

Mà Hạt Tử cho đến giờ vẫn không xuất hiện.

Huống chi vừa rồi khi gã và Vương Diệp tìm Hạt Tử, những tình huống phát sinh đó, Bàn Tử đến giờ vẫn nhớ rõ mồn một.

Vậy có phải hay không cũng từ khía cạnh khác nói lên vấn đề của Hạt Tử càng nghiêm trọng hơn?

Hoặc có lẽ những thứ này đều là cạm bẫy do Hạt Tử chế tạo ra?

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, quay đầu nhìn lại con đường mộ đạo kia, Bàn Tử không nhịn được muốn quay lại tìm Vương Diệp.

Nhưng gã lo Vương Diệp đi quá nhanh, gã đuổi không kịp, nhỡ đâu chạy về lại gặp phải cơ quan thì làm sao?

Bàn Tử không sợ mặt nóng dán mông lạnh, cái gã sợ là không có cách nào gặp lại Vương Diệp, cũng sợ bản thân bị cơ quan nhốt lại.

Nhưng Vương Diệp đang đi ở bên kia lại bỗng nhiên dừng bước.

Nói thật lòng, hắn vẫn không yên tâm về Bàn Tử, chỉ là không hiểu tại sao Bàn Tử lại muốn tranh chấp với hắn những thứ này mà thôi.

Hắn đã làm đủ tốt rồi, nhưng Bàn Tử còn muốn đưa ra nhiều yêu cầu với hắn như vậy.

Hạt Tử rõ ràng là có vấn đề, Bàn Tử lại không nhìn ra.

Chẳng lẽ người anh em từng cùng mình vào sinh ra tử, những lời hắn nói, những việc hắn làm, Bàn Tử đều không tin tưởng hay sao?

Hay là tình cảm của bọn họ từ rất lâu về trước đã trở nên rẻ rúng, hoặc giả là cái thứ gọi là tình cảm và tín nhiệm chưa từng tồn tại?

Vương Diệp trong lòng không ngừng tự chất vấn bản thân, có lẽ tình cảm giữa anh và Bàn Tử đã sớm đoạn tuyệt, duyên phận đã đến nước này, rất nhiều thứ không còn cách nào vãn hồi.

Vương Diệp trong lòng vô cùng chán nản, quay đầu nhìn lại hướng đó, phát hiện Bàn Tử vẫn chưa đuổi theo, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào.

Vương Diệp cũng không còn ôm ấp bất kỳ kỳ vọng nào nữa, mà một mình lầm lũi đi về phía trước.

Trên khuôn mặt anh tràn đầy sự quật cường, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, anh một mình cũng có thể ứng phó được.

Cho dù Bàn Tử không ở đây, Vương Diệp trong lòng kiên định nghĩ.

Nhưng trên thực tế, chuyện không yên tâm về Bàn Tử cũng là thật, những thứ này không cách nào che giấu được, cảm xúc chân thật vẫn luôn hiện hữu ở đó.

Thế nhưng Bàn Tử không nên nghi kỵ anh, cũng không nên hoài nghi anh.

Dù sao thì mỗi lần Bàn Tử gặp nguy hiểm, đều là Vương Diệp cứu gã ra.

Vương Diệp trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Bàn Tử lại không nghĩ thông suốt được những điều này.

Còn Bàn Tử, sau khi đi được một đoạn đường, cư nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người.

Bàn Tử giật nảy mình, cả người run lên một cái, chằm chằm nhìn vào bóng người kia, sống chết cũng không dám tin vào mắt mình. "Ai?

Ai ở đó?" Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần run rẩy, gã sợ mình bị thứ bẩn thỉu nào đó nhắm trúng.

Tuy nhiên, câu hỏi vừa thốt ra, đáp lại gã chỉ là một tiếng ho khẽ.

Bàn Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vẻ mặt hoảng loạn, một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này, Bàn Tử thấy bóng người kia run rẩy đi về phía mình.

Đến gần, Bàn Tử mới nhìn rõ tướng mạo đối phương, cư nhiên là Hạt Tử.

Bàn Tử giật mình, nhưng trên mặt Hạt Tử lại đầy rẫy vết thương, bao gồm cả trên người hắn, chẳng có chỗ nào lành lặn.

Tên này não có bệnh à?

Bàn Tử giơ đèn pin chiếu thẳng vào mặt Hạt Tử.

Hạt Tử bị đèn pin của Bàn Tử chiếu đến mức không mở nổi mắt, đồng thời cũng siết chặt nắm đấm, trong lòng oán thầm. "Cậu bỏ cái đèn pin xuống trước đã." Trong giọng nói của Hạt Tử mang theo vài phần vô trợ và chua xót.

Nhưng khi câu này vừa thốt ra, Bàn Tử lại cười khẩy một tiếng, nhìn Hạt Tử với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn mà chất vấn. "Ông đây bỏ cái khỉ mốc, không phải mày là người mù sao?

Sao mày biết tao đang cầm đèn pin chiếu vào mày hả?

Mày từ đầu đến cuối chưa từng mù đúng không?!" Bàn Tử nháy mắt bùng nổ, có lẽ là dự đoán được những điểm bất thường trên người tên Hạt Tử này càng lúc càng nhiều, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ ức chế.

Nghe thấy lời Bàn Tử, Hạt Tử nhất thời luống cuống tay chân, bởi vì hắn phát hiện mình sơ ý để lộ sơ hở, vội vàng lắc đầu giải thích với Bàn Tử.

Nhưng những lời hắn nói ra, Bàn Tử căn bản không tin, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự phẫn nộ, cái cảm giác bị người khác trêu đùa một chút cũng không dễ chịu.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, vô cùng giận dữ lao tới, túm lấy cổ áo Hạt Tử, vốn định động thủ với hắn, lại không ngờ Hạt Tử bắt đầu kêu rên thảm thiết.

Nhìn thấy những vết thương trên người Hạt Tử, Bàn Tử trong lòng cũng có chút không nỡ.

Lúc này Hạt Tử vẻ mặt đầy nghiêm túc giải thích với Bàn Tử, rằng mình tuy đã mù, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng chiếu vào mắt, bởi vì hắn chỉ bị mất võng mạc mà thôi.

Nghe thấy những lời này của Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử lóe lên vài phần suy tư.

Gã không để ý đến Hạt Tử nữa, mà một mình đứng bên cạnh nhìn về phía nơi Hạt Tử vừa đi ra. "Rốt cuộc mày đã chạy đi đâu thế hả?

Tao với Vương Diệp tìm mày suốt." Vừa nghĩ đến việc vì Hạt Tử mà mình cãi nhau với Vương Diệp, Bàn Tử liền cảm thấy cực kỳ nóng máu, nhất là hiện tại nhìn thấy Hạt Tử đột nhiên xuất hiện dọa mình giật mình như vậy.

Bàn Tử cố nén lửa giận trong lòng, không lao lên đánh hắn.

Chương 893

Nếu là Bàn Tử trước đây, vào lúc này làm sao có thể nhẫn nhịn, e rằng đã sớm động thủ rồi.

Nhưng Bàn Tử cứ đi đi lại lại bên cạnh Hạt Tử, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, đồng thời miệng cũng không ngừng chất vấn xem Hạt Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gã giống như phát điên, không ngừng lặp lại những câu hỏi đó, bộ dạng như ác ma giáng thế.

Hành vi này của Bàn Tử cũng dọa Hạt Tử sợ đến sắc mặt trắng bệch, Hạt Tử nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy căng thẳng lắc đầu.

Mà lúc này, Bàn Tử cũng thấy kính râm của Hạt Tử đã mất đâu rồi, tóc tai rối bù, trông vô cùng đáng thương.

Bàn Tử nhíu mày, trên mặt lóe lên vài phần quái dị, một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này Hạt Tử cũng nhịn không được mà than khổ với Bàn Tử. "Tôi ở đằng kia thật sự đã gặp phải một số chuyện rất khủng khiếp, cả đời này cậu cũng không tưởng tượng nổi đâu, tôi không phải cố ý biến mất." Hạt Tử cực kỳ nghiêm túc giải thích với Bàn Tử, đồng thời đặt mông ngồi xuống đất, ôm lấy những vết thương trên người, bắt đầu kêu oai oái.

Dù sao thì những vết thương này trông cũng rất nghiêm trọng, Bàn Tử nhìn bộ dạng đó của Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần bán tín bán nghi, ai mà biết được Hạt Tử có phải đang diễn hay không.

Vì chuyện này mà dẫn đến việc Bàn Tử và Vương Diệp tuyệt giao, trước mắt đối đãi với Hạt Tử, thái độ của Bàn Tử cũng chẳng tốt đẹp gì.

Gã là người chưa bao giờ bị những giả tượng trước mắt che mờ đôi mắt, hiện giờ nhìn Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Hạt Tử thấy Bàn Tử không chút động lòng, cả người tức đến phát run, nghiến chặt răng.

Trong lòng thầm nghĩ, Bàn Tử đúng là sắt đá, cư nhiên còn không qua đây quan tâm hắn, vẫn còn lấn cấn chân tướng sự việc, chuyện này có gì đáng để lấn cấn chứ.

Cho dù Hạt Tử trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt cũng không dám biểu lộ ra.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, Bàn Tử đã nhìn chằm chằm hắn mở miệng nói. "Mày nói là thật hay giả?

Nếu là giả, bây giờ Bàn gia tao sẽ làm thịt mày ngay." Bàn Tử không chút nể nang ném ra câu này, Hạt Tử cả người sững sờ tại chỗ, nhìn Bàn Tử, hắn run rẩy lập cập, căn bản không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Đây vẫn là Bàn Tử mà hắn quen biết sao?

Trong ấn tượng của hắn, Bàn Tử là người nhiệt tình, chưa bao giờ nói ra những lời đe dọa người khác như vậy.

Nhưng hiện tại, sự nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, Hạt Tử cảm thấy cả người không ổn.

Tuy nhiên Bàn Tử hiện tại bộ dạng này, cũng không biết là đã chịu phải kích thích gì. "Cậu có thể đừng hỏi những vấn đề này trước được không, cậu quan tâm đến vết thương trên người tôi một chút đi, cậu có thuốc không, băng bó giúp tôi với?" Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy sự vô trợ, bộ dạng đó trông thật sự đáng thương.

Nhưng Bàn Tử nhìn thấy thái độ đó, trong mắt lại lóe lên vài phần quái dị, không biết có nên tin hắn hay không.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Hạt Tử lại bắt đầu kêu ca.

Bàn Tử nghĩ ngợi, tiếp tục hoài nghi hắn cũng không phải cách, bèn quả quyết kéo hắn đứng dậy.

Nhưng nhìn hắn, trong mắt vẫn mang theo vài phần cảnh giác.

Hạt Tử thấy Bàn Tử như vậy, càng ôm lấy ngực mình, giả bộ ra vẻ bị thương cực kỳ nghiêm trọng. "Tôi cảm thấy cậu thật sự không cần thiết phải nghi ngờ tôi, bởi vì những thứ tôi gặp phải, căn bản không thể nào lừa cậu được!" Vẻ mặt hắn tràn đầy sự nghiêm túc, tuy nhiên lời này nói ra, Bàn Tử lại cười cười đầy vẻ không quan tâm.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, tên này lại bắt đầu thao thao bất tuyệt trước mặt gã, kể lể về những sự tích bi thảm mình gặp phải ở đây.

Hắn nói gặp phải một con mãnh thú.

Ngoài điểm đó ra, hắn cũng tích cực tìm kiếm Vương Diệp và Bàn Tử.

Tuy không tìm thấy Bàn Tử, nhưng khi nhìn thấy Vương Diệp, Vương Diệp đang ở trong sương mù, đã nghe thấy tiếng hắn.

Hắn đáp lại, kết quả chỉ trong nháy mắt, Vương Diệp liền biến mất tăm.

Khi Hạt Tử nói những lời này, vẫn mang theo chút cẩn trọng.

Bởi vì hắn sợ mình bịa đặt quá giả, Bàn Tử sẽ không tin.

Bàn Tử nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ bán tín bán nghi, gã và Vương Diệp vẫn luôn ở cùng một chỗ.

Nếu Vương Diệp nghe thấy tiếng Hạt Tử và đáp lại, thì Bàn Tử khẳng định cũng phải nghe thấy.

Điều đó có nghĩa là, thứ Hạt Tử nhìn thấy có thể là một cái bóng ma, căn bản không phải Vương Diệp.

Bàn Tử nghĩ ngợi, bỗng nhiên nói toạc điểm này ra với Hạt Tử.

Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi, khó mà tin nổi, mình ở đây nói cả nửa ngày, kết quả cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Bàn Tử căn bản không tin những gì hắn nói.

Hạt Tử cũng cuống lên, hắn kéo tay Bàn Tử, sau đó phô bày toàn bộ những vết thương trên người ra.

Hắn hy vọng Bàn Tử có thể nhìn kỹ những thứ này, bởi vì những thứ này không thể nào là lừa đảo được.

Kết quả Bàn Tử liếc qua một cái, trên mặt chỉ có sự qua loa lấy lệ, căn bản không coi hắn ra gì.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vẻ nôn nóng.

Nhưng Bàn Tử thấy Hạt Tử cuống quýt như vậy, dường như đã hiểu ra dụng ý của tên này, trên mặt gã lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Không đợi Hạt Tử phản ứng, Bàn Tử bỗng nhiên vỗ ngực mình, cực kỳ nghiêm túc biểu thị với hắn rằng mình tin hắn.

Nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, ánh mắt Hạt Tử trở nên có chút sắc bén. "Cậu nếu không tin thì cũng không sao, bởi vì tôi cũng không nhất định bắt cậu phải tin tôi." Hạt Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Bàn Tử ghét nhất chính là tên này bày ra cái bộ dạng đó trước mặt mình.

Gã khẽ lắc đầu, sau đó khoác vai Hạt Tử, bỗng nhiên vỗ ngực nói: "Nếu mày cần tao cõng, Bàn gia đây có thể để mày leo lên lưng bất cứ lúc nào!" Nhìn thấy vẻ khẳng khái của Bàn Tử, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút do dự, nghĩ ngợi một lát rồi vẫn bước tới, để Bàn Tử cõng mình lên.

Bàn Tử thấy tên này không chút khách khí, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, gã cũng không biết có nên tin câu nói của Hạt Tử hay không, ai bảo Hạt Tử trông quá khả nghi.

Nhưng sự thật là, nếu gã không tin, tên Hạt Tử này dường như sẽ lại nghĩ ra cách khác, không ngừng chứng minh sự trong sạch của mình, cố gắng khiến gã chấp nhận tất cả.

Bàn Tử thực sự không nắm chắc chủ ý, chỉ đành giả bộ tin tưởng Hạt Tử.

Hạt Tử thấy gã cuối cùng cũng chịu công nhận mình, bỗng nhiên chỉ vào con đường trước mặt, nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi biết cách rời khỏi đây, cậu cõng tôi, tôi dẫn cậu đi!" Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy sự nghiêm túc, Bàn Tử nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn cõng hắn đi về phía trước, nhưng cõng chưa được mấy bước, Bàn Tử bỗng nhiên thở dài, đồng thời thả Hạt Tử xuống.

Nhìn Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm. "Mày ăn cái gì mà nặng thế hả?

Mày lớn lên bằng cám lợn à?" Câu hỏi này vừa thốt ra, Hạt Tử cả người sững sờ tại chỗ.

Có điều, nhìn thấy vẻ không chút nể nang của Bàn Tử, hắn cũng tưởng tượng được tính cách của Bàn Tử.

Bất đắc dĩ, Hạt Tử chỉ đành để Bàn Tử dìu hắn, nhưng Bàn Tử tuy nói là dìu, nhưng thực tế, Bàn Tử ngay cả một cánh tay cũng không muốn đặt lên người hắn.

Hạt Tử chỉ đành tự mình gắng gượng.

Nếu không phải vì Hạt Tử biết Bàn Tử đã tin những lời hắn nói, e rằng vào lúc này, hắn đã nghi ngờ Bàn Tử rồi.

Hắn trong lòng vừa suy tính, vừa dẫn đường cho Bàn Tử đi về phía trước.

Nhưng Bàn Tử đối với những lời Hạt Tử nói, bao gồm cả những thứ hắn gặp phải ở đây, lại cảm thấy vô cùng tò mò. "Thực ra tao đặc biệt không hiểu nổi, nếu mày thật sự gặp phải nhiều chuyện khủng khiếp như vậy ở đây, làm sao mày có thể sống sót được?" Giọng Bàn Tử mang theo sự tò mò nồng đậm, lời này không có ý mạo phạm, gã chỉ tò mò mà thôi.

Thấy sắc mặt Hạt Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử lại đeo kính râm lên cho hắn, như vậy có thể tránh được sự xấu hổ.

Bàn Tử cười hì hì nhìn Hạt Tử, tự cho là hành vi của mình làm không chê vào đâu được.

Dù sao thì Hạt Tử cũng không thể phát giác, nhưng khi gã cười, Hạt Tử lại nhìn thấy rõ mồn một.

Sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng tái mét, thấy Hạt Tử hồi lâu không mở miệng nói chuyện, Bàn Tử lại đẩy cánh tay hắn, sốt ruột truy vấn: "Tao đang hỏi mày đấy, sao mày không trả lời?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm Hạt Tử, sau đó huơ huơ tay trước mặt hắn, gã tưởng Hạt Tử không nhìn thấy loạt động tác này.

Nhưng gã không biết là, cái sự mù lòa mà tên này thể hiện trước mặt bọn họ, thực ra đều là giả.

Hạt Tử trừng lớn mắt, nhìn Bàn Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Cậu chẳng lẽ không có chút mắt quan sát nào sao?

Tôi hiện tại có thể sống sót không phải là chuyện tốt à, tại sao cậu còn hỏi nhiều yêu cầu như vậy?" Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy sự phiền toái.

Đồng thời cũng đang nhắc nhở Bàn Tử đừng hỏi những câu ngu xuẩn này.

Bàn Tử nghe thấy lời này vang lên bên tai, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Gã sờ sờ mũi, trên mặt không có chút chột dạ nào, ngay cả áy náy cũng không có.

Chủ đề này tuy rằng nhảy qua một cách khó hiểu, nhưng trong lòng Hạt Tử chính là nuốt không trôi cục tức này, cho rằng Bàn Tử cố ý nhắm vào mình.

Nhưng Hạt Tử nghĩ lại, không so đo quá nhiều với Bàn Tử, mà là vỗ vai Bàn Tử, chân thành nói: "Hai chúng ta cũng coi như là anh em tốt vào sinh ra tử, trong cái thời điểm mấu chốt này, làm sao tôi có thể lừa gạt cậu chứ?" Giọng hắn mang theo vài phần bất lực, nhìn thấy hắn như vậy, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần ý cười.

Bàn Tử biết Hạt Tử muốn từ chỗ gã đạt được đáp án gì đó.

Nhưng Bàn Tử lúc này cứ không để hắn được toại nguyện, ngược lại nhướng mày, vẻ mặt đầy sắc bén nói: "Ai biết mày có coi tao là anh em tốt hay không?

Nhỡ đâu trong lòng mày toan tính chuyện khác, thế thì tao chẳng phải gặp họa sao?" Giọng gã mang theo vài phần bất đắc dĩ, nghe Bàn Tử nói vậy, Hạt Tử vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Chương 894

"Cậu đừng có nói hươu nói vượn, sao tôi lại không coi cậu là anh em tốt chứ?!" Hắn càng sốt ruột, càng muốn chứng minh trước mặt Bàn Tử, thì càng chứng tỏ hắn có vấn đề.

Bàn Tử trong lòng rõ ràng điểm này.

Nhìn Hạt Tử, trong mắt gã chỉ có một mảnh ý cười.

Hạt Tử bị gã nhìn đến mức trong lòng có chút rợn gáy, nhưng vẫn dẫn Bàn Tử đi về phía trước.

Vừa đi, hắn lại khẽ thở dài, sau đó chỉ vào vết thương trên người mình, kể với Bàn Tử chuyện Vương Diệp dẫn dụ những con mãnh thú kia tới.

Khi hắn kể, bộ dạng luôn tỏ ra rất nghiêm túc.

Bàn Tử gật gật đầu, nhìn Hạt Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu cậu ta thật sự làm ra chuyện này, làm sao tao có thể không biết." Với mức độ hiểu biết của gã đối với Vương Diệp mà nói, gã gần như dám cam đoan, Vương Diệp sẽ không làm chuyện như vậy.

Hơn nữa, khi gã chưa tách khỏi Vương Diệp, bọn họ gần như như hình với bóng.

Hạt Tử thấy Bàn Tử sống chết không tin những gì mình nói, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ phiền toái.

Hắn cuống đến mức đứng đó vò đầu bứt tai. "Tôi biết, tôi nói những điều này cậu không tin, nhưng lúc ở trong mê vụ trận, cậu ta đã sớm nảy sinh sát tâm với tôi, cho nên mới làm ra chuyện như vậy." Hạt Tử bỗng nhiên ném ra câu này, giống như một tiếng sét đánh ngang tai.

Bàn Tử nghe xong, trên mặt lóe lên vẻ suy tư, sau đó lại cười khổ một tiếng, nhìn Hạt Tử, cực kỳ sắc bén nói: "Mày đang đùa à, cậu ta làm sao có thể nảy sinh sát tâm với mày, với tính cách của cậu ta thì rất ít khi kết oán với người khác." Khi Hạt Tử chưa xuất hiện, gã và Vương Diệp gần như sớm tối có nhau.

Vương Diệp là người thế nào, trong lòng gã đương nhiên rõ như ban ngày.

Nếu Hạt Tử thật sự có thể dựa vào vài ba câu nói mà định đoạt Vương Diệp, thì đúng là chuyện nực cười.

Thấy Bàn Tử không tin lời mình, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần xấu hổ.

Bởi vì chính hắn cũng ý thức được cách nói này quá vô lực và mỏng manh, cần phải tìm ra bằng chứng đủ mạnh mới có thể khiến Bàn Tử tin mình.

Trong đầu Hạt Tử lóe lên những hình ảnh quen thuộc, hắn kéo tay Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Còn nhớ lúc chúng ta ở trong mê vụ trận, cậu ta cố ý đi lạc với chúng ta không?" Vấn đề này được ném ra, sắc mặt Bàn Tử đông cứng lại.

Hạt Tử thấy Bàn Tử không lên tiếng, trong lòng biết mình đã hỏi đúng chỗ rồi.

Thực ra cũng không phải Vương Diệp cố ý đi lạc với bọn họ, chỉ là tất cả mọi người đều đi vào một cái mê vụ trận, muốn đi cùng nhau quả thực khó hơn lên trời.

Bàn Tử trong lòng nghĩ vậy, cũng không hoàn toàn tin lời Hạt Tử, đối với phán đoán về toàn bộ sự việc, gã có tư duy chuẩn xác của riêng mình, chứ không phải hùa theo những gì Hạt Tử nói.

Hạt Tử thấy gã không nói lời nào, lại tưởng là gã đã tin mình, vội vàng quả quyết phân tích với gã về những chuyện xảy ra giữa mình và Vương Diệp trong khoảng thời gian đi lạc đó.

Lúc này Bàn Tử mới từ chỗ Hạt Tử mà biết được, trong khoảng thời gian gã vắng mặt, Hạt Tử và Vương Diệp đã có một cuộc nói chuyện.

Vương Diệp hoài nghi thân phận của Hạt Tử, cho rằng Hạt Tử đang giả thần giả quỷ, cố tình chạy đến bên cạnh bọn họ.

Mục đích cụ thể, có lẽ là vì những bảo vật trong ngôi mộ này.

Lại có ai có thể không động lòng trước vàng bạc châu báu chứ, ngay cả người như Bàn Tử cũng có thể lén lút mang chút đồ ra ngoài, cho dù mạo hiểm tính mạng gã cũng muốn lấy.

Huống chi là người như Vương Diệp.

Khi Hạt Tử nói ra những lời này, trên mặt hắn chỉ có một vẻ bi thương, cho dù hắn biết nói những lời này ra Bàn Tử chưa chắc đã tin.

Nhưng sự thật là, chỉ cần hắn diễn đủ giống, thì ai sẽ hoài nghi hắn chứ?

Hạt Tử trong lòng vô cùng kiên định nghĩ, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, hắn lại ném ra một loạt lời nói kinh người: Vương Diệp cư nhiên bảo Hạt Tử đi chết, hơn nữa còn ra tay với Hạt Tử.

Bởi vì lúc đó Hạt Tử đang ngăn cản Vương Diệp, hắn cho rằng những việc Vương Diệp làm là không đúng, cho nên luôn ra sức cứu vãn tình thế, cố gắng kéo Vương Diệp về chính đạo.

Kết quả không ngờ, những hành vi đó của hắn đã triệt để chọc giận Vương Diệp.

Khi Hạt Tử kể những điều này, Bàn Tử nghe đến ngẩn tò te.

Nhưng nhìn Hạt Tử, ánh mắt gã lại trở nên vô cùng thâm sâu.

Nếu gã là Vương Diệp, gã cũng sẽ ra tay với Hạt Tử.

Chuyện này quan hệ đến lợi ích của bản thân, Hạt Tử dựa vào cái gì mà đóng vai nhân vật chính nghĩa trước mặt bọn họ?

Hơn nữa, bọn họ cũng đâu phải thật sự đem số tiền này ra ngoài, chỉ là lấy làm nghiên cứu thôi mà.

Bàn Tử trong lòng tìm vô số cái cớ hợp lý.

Thấy Hạt Tử cứ lải nhải mãi ở đó, Bàn Tử mở miệng định phản bác hắn, kết quả không ngờ Hạt Tử bỗng nhiên hăng hái, hắn kéo tay Bàn Tử, vẻ mặt đầy đau khổ biểu thị với gã: Chính mình lúc đó chỉ tranh cãi với Vương Diệp một chút, kết quả Vương Diệp đẩy hắn ngã xuống đất.

Hạt Tử lúc đó cũng tức giận, liền động thủ đánh nhau với Vương Diệp.

Khi hai người bọn họ đánh nhau, Hạt Tử cũng tưởng chỉ là đùa giỡn, dù sao bọn họ vào nơi này, đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, vào sinh ra tử, làm sao có thể đuổi cùng giết tận đối phương thật sự.

Hạt Tử cũng nghĩ như vậy nên mới không ra tay quá nặng.

Hơn nữa hắn còn cho rằng có lẽ không bao lâu nữa, Vương Diệp bình tĩnh lại sẽ không đánh nữa.

Kết quả không ngờ Vương Diệp quyền nào quyền nấy đều chí mạng, hơn nữa dường như muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Trong lúc động thủ, những lời Vương Diệp thốt ra cũng khiến Hạt Tử trợn mắt há hốc.

Hiện giờ, khi Hạt Tử kể lại những điều này, trên mặt chỉ toàn là vẻ ủy khuất.

Lúc này Bàn Tử mới biết, khi Vương Diệp động thủ, cư nhiên bảo Hạt Tử đi chết, hơn nữa còn coi Hạt Tử là đá cản đường.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại chỉ có một vẻ quỷ dị, không tin những lời Hạt Tử nói, ngược lại trong lòng khẳng định Vương Diệp lúc đó chắc chắn không phải như vậy.

Hạt Tử nghĩ phức tạp như thế, có lẽ Vương Diệp cũng là do không cẩn thận bị trúng tà.

Mấy thứ này ai mà nói chuẩn được.

Bàn Tử trong lòng nghĩ vậy, trên mặt chỉ có một vẻ kiên định, đối với Vương Diệp, trong lòng gã chỉ có sự bảo vệ, không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Cho dù gã vừa mới cùng Vương Diệp đường ai nấy đi, hai người cãi nhau một trận, trông có vẻ như cả đời này sẽ không hòa giải.

Nhưng thực tế, hai anh em bọn họ làm gì có chuyện thù dai để bụng, Bàn Tử trong lòng hiểu rõ điểm này.

Nhìn Hạt Tử, ánh mắt gã cũng trở nên vô cùng sắc bén.

Nhưng Hạt Tử lại không để ý, ngược lại còn kéo tay Bàn Tử, vô cùng ủy khuất kể lể về Vương Diệp, nói rằng Vương Diệp đã làm tổn thương lòng hắn như thế nào, hắn chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp lại đối xử với mình như vậy.

Trừ điểm đó ra, Vương Diệp lúc đó ra tay thật sự không chút lưu tình, nếu không phải vì Hạt Tử tinh ranh, e rằng đã sớm chết rồi.

Trước mắt, khi hồi tưởng lại những thứ này, trên mặt Hạt Tử chỉ có một vẻ chua xót.

Bàn Tử nhìn bộ dạng đó của Hạt Tử, trong lòng cũng có chút thương cảm.

Gã vỗ vỗ vai Hạt Tử, định an ủi hắn một phen, thuận tiện cũng cho qua chuyện này, để Hạt Tử đừng tiếp tục hiểu lầm Vương Diệp.

Kết quả lời an ủi còn chưa nói ra, Hạt Tử lại siết chặt nắm đấm, vô cùng phẫn nộ kể với gã chuyện Vương Diệp lúc đó lôi dao từ trong túi ra, kề lên cổ hắn.

Nếu không phải lúc đó hắn thông minh tìm được cơ quan để rời đi, e rằng hiện tại Bàn Tử cũng không gặp được hắn.

Nói đến những lời này, trên mặt hắn chỉ còn lại sự chua xót.

Cả bụng nước đắng đổ ra, căn bản không biết Bàn Tử nghe lọt được bao nhiêu, dù sao trong nhận thức của Bàn Tử, Vương Diệp làm ra những chuyện như vậy tuyệt đối là bất đắc dĩ.

Khẳng định sẽ không giống như lời hắn nói, tràn ngập sự quỷ dị.

Bàn Tử trong lòng nghĩ như vậy, trong khi Hạt Tử nhìn thấy thần tình trên mặt gã, tưởng rằng lần này mình đã thành công.

Kết quả không ngờ Bàn Tử vẫn như thế, kiên định không dời mà bảo vệ Vương Diệp.

Những lời mình nói dường như trở thành gió thoảng bên tai, thấy Bàn Tử cau mày, bộ dạng không nói lời nào, Hạt Tử lại đẩy cánh tay gã, có chút sốt ruột nói: "Cậu đối với chuyện này có cách nhìn như thế nào?" Trong giọng nói của Hạt Tử mang theo vài phần cấp thiết, hắn thật sự hy vọng có thể nhận được sự tín nhiệm của Bàn Tử.

Nhưng đồng thời với việc muốn có được sự tín nhiệm của Bàn Tử, hắn lại nhịn không được ôm lấy ngực mình, vẻ mặt bi thương nói: "Tôi với Vương Diệp vào sinh ra tử, sao cậu ta lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Trong chuyện này liệu có ẩn tình gì khác không?" Bàn Tử nghe vậy gật đầu lia lịa, nhìn Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc tán đồng.

Nhưng Hạt Tử lại bỗng nhiên ngồi bệt xuống đất, nhìn Bàn Tử, toàn thân vô lực nói: "Không phải đâu, lúc đó thần trí cậu ta rất tỉnh táo, tôi lúc đó còn khuyên can cậu ta, kết quả chẳng có tác dụng gì." Giọng Hạt Tử tràn đầy sự bất lực.

Bàn Tử nhìn thấy tư thái này của Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần quái dị, gã mấp máy môi, còn chưa kịp nói gì.

Ai ngờ Hạt Tử lại chỉ vào con đường mộ đạo này, sắc mặt cực kỳ thâm trầm nói: "Tôi thấy đợi đến khi cậu không thấy đâu nữa, cậu ta cũng sẽ chẳng đi tìm cậu đâu, cũng giống như tôi hiện tại mất tích lâu như vậy, Vương Diệp chưa từng quan tâm đến một lần nào.

Những thứ này đều là báo ứng, sớm muộn gì cũng có ngày rơi xuống đầu cậu." Lời này của Hạt Tử, đánh thẳng vào trọng tâm.

Rõ ràng Bàn Tử đối với những lời hắn nói lúc trước không mấy hứng thú, nhưng câu nói này của Hạt Tử lại trực tiếp khiến Bàn Tử nhảy dựng lên.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, gã nắm chặt nắm đấm, nhìn Hạt Tử há miệng, vốn định phản bác, nhưng vào lúc này, gã lại phát giác những lời phản bác đó của mình căn bản không nói nên lời.

Bởi vì gã biết, Vương Diệp xác thực sẽ làm ra chuyện như vậy...

Sắc mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ thâm trầm.

Nhìn thấy Bàn Tử im thin thít, nhưng lại thở dài sườn sượt, Hạt Tử cũng biết mình đoán đúng rồi.

Lúc này Hạt Tử kéo tay Bàn Tử, lại cực kỳ nghiêm túc nói với gã: "Tôi thấy thời gian trôi qua thật sự sẽ làm thay đổi một con người, hơn nữa ở trong này cám dỗ cũng không ít, đại đa số mọi người e rằng đều sẽ lộ ra bộ mặt thật sự của mình trước những thứ này thôi." Giọng Hạt Tử mang theo vài phần chắc chắn, nhưng lời này lại mang theo ý vị suy đoán, hắn đang dẫn dắt Bàn Tử nghĩ sang một hướng khác.

Nhưng Bàn Tử nghĩ ngợi một hồi, lại tư duy rằng, nếu Vương Diệp thật sự muốn ra tay với Hạt Tử, vậy tại sao anh không trực tiếp nói với gã?

Chẳng lẽ những thứ này thật sự giống như Hạt Tử nói, Vương Diệp đã sớm thay đổi thành một con người khác?

Hay là nói, Vương Diệp căn bản không coi bọn họ ra gì?

Chương 895

Rõ ràng lúc đến nơi này đã nói rõ rồi, mọi người đều là anh em của nhau, vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ rơi đối phương.

Vương Diệp cũng là người trọng nghĩa khí nhất, nếu không Bàn Tử không thể nào cứ đi theo Vương Diệp mãi được.

Nhưng hiện tại, tất cả những gì Bàn Tử nhìn thấy, lại khiến trái tim gã vô cùng lạnh lẽo.

Nhìn Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Gã vỗ vai Hạt Tử, vốn định an ủi một phen, nhưng vừa nghĩ đến những tủi thân và chua xót đó, lúc này gã đã không nói nên lời.

Gã thần tình ủ rũ, liên tục thở dài, bộ dạng đó trông như sắp khóc đến nơi.

Lại không ngờ, lúc này Hạt Tử kéo tay Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói với gã: "Tôi cảm thấy cậu cũng không cần thiết phải buồn như vậy, có khả năng cậu ta không phải thay đổi, mà cậu ta có thể là bị thứ gì đó nhập vào rồi.

Cậu có thấy tro cốt trong cái nhân vật kia thực ra rất khủng khiếp không?

Chúng ta ở trong đó dường như còn nhìn thấy một số ảo tượng.

Tôi cảm thấy Vương Diệp sau khi trúng lời nguyền, cậu ta có thể là do oan hồn bên trong nhập vào người, cho nên mới khiến tính tình thay đổi lớn như vậy." Giọng Hạt Tử tràn đầy sự khẳng định.

Khi tràng giang đại hải này được thốt ra, Bàn Tử bỗng nhiên bật cười, gã lấy tay che miệng.

Nhưng vì gã đang cúi đầu, Hạt Tử cho dù có tâm muốn dòm ngó thần tình trên mặt gã cũng không nhìn thấy được.

Lúc này Bàn Tử lắc đầu, đợi đến khi ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt gã đã biến mất tăm.

Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần bất lực, sau đó kéo tay Bàn Tử, lại tỉ mỉ kể lể với gã về tình huống quỷ dị trong này.

Rằng nếu một người trúng phải tà thuật như vậy, nhất định phải giết chết hắn, nếu không cũng không còn cách nào khác để cứu vãn.

Trừ điểm đó ra, bệnh tình trên người Vương Diệp khẳng định là vô cùng nghiêm trọng.

Khi Hạt Tử nói đến những chuyện này, cái vẻ quan tâm đến Vương Diệp đó không phải là giả.

Nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Hạt Tử, lại nhịn không được muốn cười.

Trong lúc gã và Hạt Tử ở đây đàm tiếu, trực giác cũng mách bảo gã, tên Hạt Tử trước mặt này có vấn đề, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lý trí vẫn còn sót lại một chút, cho dù Vương Diệp làm việc có quá đáng, nhưng Bàn Tử cũng không thể nào thật sự nghi ngờ Vương Diệp.

Huống chi, tình cảm giữa gã và Vương Diệp bao năm qua không phải là giả.

Nhìn Hạt Tử vẫn còn ở đó lải nhải không ngừng, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Hạt Tử tưởng gã đã nghe lọt tai, liền lười nói thêm chuyện khác.

Nhưng Bàn Tử lại dám chắc chắn, tên Hạt Tử trước mặt tuyệt đối có vấn đề.

Tất cả những gì hắn nói đều đang dẫn dắt tư duy của gã, khiến gã nghĩ Vương Diệp theo hướng tồi tệ nhất.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ quỷ dị.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, Bàn Tử đã vỗ vai hắn, sau đó rút từ trong ngực ra một con dao găm.

Con dao kề sát cổ Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ phức tạp, hắn nhìn Hạt Tử, cực kỳ lạnh lùng nói. "Chưa từng nghĩ tới đúng không?" Lời này vừa thốt ra, Hạt Tử cả người đều loạn trận tuyến, sau đó mặt đầy hoảng loạn nói: "Anh đang làm cái gì vậy?

Anh đang nghi ngờ tôi sao?

Tôi làm những thứ này tất cả đều là vì mọi người, sao anh có thể làm ra chuyện xúc động như vậy?" Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy vẻ vô tội, bộ dáng kia thoạt nhìn như đã mất đi sức lực giãy giụa, nhưng Bàn Tử nghe thấy tràng giang đại hải những lời này, trong mắt chỉ có một sự khinh bỉ.

Hắn căn bản không tin những gì gã nói, ngược lại nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ khó hiểu hỏi: "Tại sao mày lại chia rẽ tình cảm anh em?

Tình cảm giữa tao và Vương Diệp tốt như vậy, hơn nữa cậu ấy cũng không thể nào làm ra chuyện như thế, mày không cảm thấy lời mày nói đầy rẫy lỗ hổng sao?" Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, trên mặt Hạt Tử chỉ còn lại vẻ quỷ dị, sau đó lại khẽ thở dài, cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi không có!" Vẻ mặt Hạt Tử tràn đầy vô tội, nhưng đổi lại chỉ là tiếng cười khẽ của Bàn Tử.

Bàn Tử khẽ thở dài, thầm nghĩ đến giờ phút này rồi mà Hạt Tử vẫn còn muốn coi hắn như khỉ mà trêu đùa.

Bàn Tử siết chặt dao găm.

Đã như vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Lúc hắn kề dao vào cổ Hạt Tử, hắn mải mê tra hỏi mà không để ý Hạt Tử đã lén lút thò tay vào túi, cũng không chú ý đến tình trạng trên người Hạt Tử. "Nếu mày biết rõ mình bị nhốt ở nơi này, tại sao không tìm đường ra tìm bọn tao, thậm chí là tìm tao?

Ngay cả kêu cứu mày cũng không làm, cứ một mực bôi đen Vương Diệp như vậy, mày không cảm thấy chuyện mình làm rất ghê tởm sao?" Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Hạt Tử vẫn giữ vẻ mặt vô tội, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Vương Diệp, sau đó không ngừng lặp lại chuyện Vương Diệp muốn giết gã.

Nhưng đáp lại gã là nụ cười lạnh của Bàn Tử.

Bàn Tử lắc đầu đầy khinh bỉ, hắn sẽ không tin bất kỳ lời nào của Hạt Tử nữa.

Bởi vì Bàn Tử hiểu rõ Vương Diệp, cậu ấy tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, Vương Diệp làm người như thế nào, trong lòng hắn đều biết rõ ràng.

Hạt Tử thấy sắc mặt khó coi của Bàn Tử, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: "Nếu anh và hắn thực sự là anh em tốt, vậy tại sao anh lại phải đường ai nấy đi, một mình đi bên này?

Còn không phải vì Vương Diệp đã làm ra loại hành vi thấy chết không cứu đó sao." Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy khẳng định, dù là trong tình huống này, gã vẫn có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy.

Bộ dáng châm ngòi ly gián của gã khiến Bàn Tử nhịn không được muốn cười, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải bản thân hắn có chút bản lĩnh, có thể phân biệt được tốt xấu trong chuyện này, e rằng đã sớm bị Hạt Tử dắt mũi rồi.

Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng, lúc đối mắt với Hạt Tử, trong mắt chỉ có sự khinh thường nồng đậm.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, hắn liền ấn dao găm vào cổ Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc uy hiếp: "Nếu mày còn không chịu khai thật mọi chuyện, tao sẽ giết mày ngay lập tức." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc.

Hạt Tử cười khổ một tiếng, sau đó bất lực nói: "Được thôi, tôi thấy Vương Diệp muốn giết tôi, anh cũng muốn giết tôi, đã như vậy thì tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, mau động thủ đi, không cần lưu tình." Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Gã thoạt nhìn cực kỳ suy sụp, bộ dáng kia cũng thực sự đáng thương, dù sao trên người gã cũng đầy thương tích.

Ánh mắt Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Hắn nảy sinh lòng thương cảm, há miệng định nói gì đó an ủi Hạt Tử.

Không ngờ lúc này Vương Diệp bỗng nhiên xuất hiện, bầu không khí trong nháy mắt rơi vào xấu hổ.

Tiếng bước chân của Vương Diệp vang lên sau lưng bọn họ.

Vương Diệp thấy Hạt Tử bị Bàn Tử uy hiếp, trên mặt chỉ có một vẻ bình thản, giống như nhìn thấy một chuyện cực kỳ bình thường, căn bản không có bất kỳ gợn sóng nào.

Hạt Tử thấy Vương Diệp xuất hiện, vội vàng thu hồi vũ khí trong tay mình về.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy xấu hổ sờ sờ mũi.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử nhưng không hề truy hỏi chuyện xảy ra giữa bọn họ, ngược lại vẻ mặt bình thản đi lướt qua Bàn Tử.

Nhìn động tác kỳ lạ này của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi vội vàng đuổi theo, ân oán giữa hắn và Vương Diệp coi như xóa bỏ ngay lúc này.

Hắn kéo tay Vương Diệp, mặt đầy cấp thiết hỏi thăm mộ đạo vừa rồi có phải có cơ quan không thể đi hay không.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, sự lấy lòng của hắn đối với Vương Diệp cũng không tự chủ được mà thể hiện ra.

Vương Diệp thấy Bàn Tử kéo tay mình, sắc mặt trở nên có chút phức tạp, sau đó gạt tay mình ra.

Thấy động tác lạnh lùng vô tình của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên vô cùng áp lực, nhưng hắn không so đo quá nhiều với Vương Diệp.

Ngược lại hắn nghĩ thầm trong lòng, tính tình mình tốt, đại nhân đại lượng có thể tha thứ cho hành vi lần này của Vương Diệp.

Nhưng Hạt Tử đứng bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, lập tức kéo tay Bàn Tử một cái.

Gã nghĩ thầm, cơ hội tốt như vậy đặt ngay trước mắt, nhất định phải châm ngòi ly gián, nếu không nắm bắt cơ hội này thì e rằng tiếp theo sẽ không tìm được cách nào nữa.

Hạt Tử nghĩ vậy, nhưng Vương Diệp không để ý đến sự giao lưu ánh mắt giữa hai người bọn họ, ngược lại một mình đi về phía trước.

Hạt Tử nhìn Bàn Tử, cực kỳ khinh thường nói: "Anh xem đi, hắn chưa bao giờ coi chúng ta ra gì cả." Nghe thấy giọng nói phiền phức của Hạt Tử vang lên bên tai, Bàn Tử liền hất tay, cực kỳ không kiên nhẫn đẩy gã ra.

Thấy thái độ Bàn Tử đối với mình ác liệt như vậy, trên mặt Hạt Tử chỉ có một vẻ không dám tin.

Vương Diệp quay đầu nhìn hai người bọn họ một cái, phát hiện bọn họ đang tranh chấp không ngừng tại chỗ, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, sau đó cười lạnh nói: "Mau đi thôi, đừng ở đó nói nhảm nữa." Nghe thấy tiếng Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Ở chỗ Vương Diệp, Bàn Tử không dám có nửa điểm lười biếng.

Thấy bộ dáng đó của Bàn Tử, Vương Diệp không khỏi bật cười.

Rõ ràng vừa rồi còn đang dỗi Vương Diệp, nhưng hiện tại Bàn Tử lại bày ra tư thái này khiến Vương Diệp dở khóc dở cười, nhưng cậu lại không biểu hiện ra ngoài.

Bàn Tử thấy Vương Diệp không mở miệng nói chuyện, trên mặt cũng lộ ra vài phần căng thẳng.

Nhìn Hạt Tử bên cạnh, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, nghĩ nghĩ rồi vội vàng kể lại những chuyện Hạt Tử gặp phải cho Vương Diệp nghe.

Đồng thời hắn cũng nhịn không được chất vấn xem Vương Diệp có làm những chuyện đó hay không.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời Bàn Tử nói, trên mặt chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Cậu quay đầu nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, phảng phất như đang nhìn một kẻ thiểu năng.

Bàn Tử bị ánh mắt này nhìn đến mức trong lòng phi thường khó chịu.

Chương 896

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Vương Diệp lúc này lại cực kỳ không kiên nhẫn đi thẳng về phía trước.

Thấy Vương Diệp bước đi không ngừng, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp, tâm trạng càng là rơi xuống đáy cốc, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Vương Diệp thực sự đã làm ra loại chuyện đó sao?

Trong lòng Bàn Tử có vô số nghi vấn đang quanh quẩn.

Lúc này Hạt Tử thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, trong lòng tuy thấp thỏm lo âu nhưng thấy Vương Diệp một câu cũng không nói, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Vương Diệp giữ vẻ lạnh lùng, như vậy Bàn Tử sẽ chẳng thu hoạch được gì, hơn nữa sự lạnh lùng của Vương Diệp cũng là đang gián tiếp phối hợp với gã.

Hạt Tử nghĩ thầm trong lòng, nhìn Vương Diệp, trên mặt cũng lộ ra vài phần hài lòng.

Nhưng Vương Diệp phảng phất như nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Hạt Tử, quay đầu nhìn gã một cái, trong mắt chỉ có sự sắc bén.

Ánh mắt đó có ý nghĩa gì, Bàn Tử cũng không biết.

Nhưng việc Vương Diệp không trả lời câu hỏi thực sự khiến hắn cảm thấy nóng nảy.

Bàn Tử đuổi theo, nhìn Vương Diệp không ngừng truy hỏi, những câu hỏi kia liên tiếp được tung ra, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại như không nghe, không ngừng đi về phía trước.

Thấy tư thái này của Vương Diệp, Bàn Tử cũng thất vọng về cậu, ôm ngực mình, trong lòng nghĩ Vương Diệp quả nhiên là thay đổi rồi, cả người đều trở nên khác lạ, đối với những thứ này căn bản không quan tâm.

Nếu là Vương Diệp trước kia, e rằng đã sớm tranh chấp không dứt về chuyện này rồi.

Lúc tâm trạng Bàn Tử đang suy sụp, Hạt Tử vỗ vỗ vai hắn, đồng thời trong lòng nghĩ thầm, chỉ cần Vương Diệp một tiếng không ho, kế hoạch tiếp theo của gã có thể viên mãn thành công.

Trên mặt Hạt Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp giống như không nhìn thấy biểu cảm giữa hai người bọn họ, ngược lại một mình đi về phía trước.

Bàn Tử thấy Vương Diệp vẫn giữ thái độ hờ hững, nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, trong mắt cũng lộ ra vài phần đồng cảm, vỗ vỗ vai Hạt Tử, chủ động cõng gã lên.

Thấy động tác của Bàn Tử, Hạt Tử càng là vô cùng cảm động, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt căng thẳng, cẩn thận nằm bò lên lưng hắn.

Lúc này Bàn Tử cõng Hạt Tử từng bước đi về phía trước, hắn giống như đang đấu khí với Vương Diệp, đi lướt qua người Vương Diệp, đồng thời cũng khoe khoang trước mặt Vương Diệp bộ dáng hắn cõng Hạt Tử trên vai.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử bỗng nhiên mở miệng cảm thán một câu: "Nói thật, làm người thật sự không thể mất gốc." Hạt Tử nói xong câu này, Bàn Tử cũng gật đầu theo.

Hắn quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, trên mặt mang theo vài phần cố ý, lời nói ra cũng mang theo vài phần dỗi hờn: "Có vài người làm sói mắt trắng đúng là làm đến nghiện rồi." Bàn Tử nói xong liền cõng Hạt Tử rời đi trước mặt Vương Diệp.

Thấy bộ dáng phách lối của hai người bọn họ, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì.

Lúc này, Hạt Tử tưởng rằng những chuyện mình làm đều đã thành công, nhưng sự thật là Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm Hạt Tử.

Bàn Tử trong lòng vừa oán trách Vương Diệp vừa cõng Hạt Tử đi về phía trước.

Kết quả một cái không cẩn thận nhìn thấy một cánh cửa.

Lúc hắn mở cánh cửa kia ra, lại nhìn thấy những vũ khí đặt bên trong, trên mặt chỉ có một vẻ hưng phấn.

Vương Diệp nhìn cánh cửa này, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, cậu không nói gì.

Bàn Tử tưởng rằng Vương Diệp ngầm đồng ý cho mình vào trong tìm đồ, liền cực kỳ hưng phấn đi vào.

Kết quả Hạt Tử đang được cõng trên lưng bỗng nhiên vỗ vai hắn, bảo Bàn Tử thả gã xuống.

Thấy động tác của Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Nghĩ nghĩ, hắn vẫn thả Hạt Tử xuống, nhưng khi nhìn chằm chằm Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên có chút cổ quái.

Tuy nhiên nhìn những vũ khí trước mặt, Bàn Tử vẫn không khống chế được sự cám dỗ trong nội tâm, hắn vội vàng đi lên trước, tưởng rằng mình có thể ở đây chọn lựa vũ khí.

Kết quả một cái không cẩn thận đạp trúng cơ quan, bị những tấm lưới kia chụp lấy, dưới đất cũng là vạn tiễn xuyên tâm.

Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng lui về phía sau.

May mà động tác của Vương Diệp đủ nhanh, cắt đứt tấm lưới, kịp thời lôi Bàn Tử ra ngoài.

Nếu động tác của Vương Diệp chậm một giây, e rằng Bàn Tử đã sớm chết rồi.

Nhìn thấy những cơ quan xuất hiện trước mắt, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ phức tạp.

Vạn lần không ngờ tới, cư nhiên là Vương Diệp cứu mình.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trên mặt viết đầy sự cảm kích, nắm lấy đôi tay Vương Diệp vẫn còn đang run rẩy.

Đối với Vương Diệp, sự cảm kích trong nội tâm hắn không thể diễn tả bằng lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng Bàn Tử nhìn chằm chằm mình, trên mặt chỉ có một vẻ lạnh lùng, thoạt nhìn là thật sự không quan tâm.

Bàn Tử thấy tư thái đó của Vương Diệp, càng là ôm ngực mình, thầm nghĩ, nếu không phải vì Vương Diệp cứu hắn, e rằng trong thời khắc này Bàn Tử đã sớm thất vọng rồi.

Hơn nữa cũng chính vì Vương Diệp cứu mình một mạng, cho nên Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng, toàn bộ sự việc có lẽ còn có ẩn tình khác, hắn cũng không nên hoàn toàn tin tưởng lời nói phiến diện của Hạt Tử.

Nghĩ đến điểm này, hắn lại kéo tay Vương Diệp, vô cùng cố chấp nói: "Thực ra cậu biết chuyện này là như thế nào, đúng không?

Cậu vẫn luôn không giải thích, chỉ là vì có nỗi khổ tâm gì đó..." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, hắn dựa vào suy đoán của mình không ngừng hỏi han trước mặt Vương Diệp, nhưng Vương Diệp đối mặt với những câu hỏi của Bàn Tử, trên mặt chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Hạt Tử nhìn hai người bọn họ, trên mặt cũng lộ ra vài phần căng thẳng, gã cẩn thận từng li từng tí đi sang bên cạnh, bộ dáng kia thoạt nhìn là chột dạ.

Nhưng tâm tư Bàn Tử đều đặt trên người Vương Diệp, vô luận Hạt Tử đang làm gì, Bàn Tử đều không để ý tới.

Vương Diệp dưới sự bức hỏi liên hồi của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần lạnh lùng.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền vỗ vai hắn, cực kỳ khinh thường nói: "Đừng ở đây hỏi đông hỏi tây nữa, tôi không thể cho anh đáp án anh muốn đâu." Vương Diệp ném lại câu nói này xong liền kéo Bàn Tử sang một bên, động tác của cậu rất mạnh, hơn nữa tràn đầy sự lạnh lùng, không thấy sự thân thiện ngày xưa đâu nữa.

Thấy hành vi như vậy của Vương Diệp, Bàn Tử cả người đều ngây ra, cứ như vậy đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng Vương Diệp, trên mặt chỉ có một vẻ không dám tin.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức che miệng lén cười một cái, thầm nghĩ Vương Diệp càng như vậy càng có thể phối hợp với gã.

Như vậy, những thứ gã nói sẽ không ai có thể lật đổ được nữa.

Nhưng điều khiến Hạt Tử vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói với hắn: "Để Hạt Tử đi giải quyết cơ quan trước mặt." Hạt Tử sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp, gã mặt đầy lo lắng che vết thương của mình, đồng thời cũng nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, dường như cảm thấy cực kỳ bất mãn đối với sự sắp xếp của Vương Diệp.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, cực kỳ phiền toái nói: "Cậu không thấy Hạt Tử còn đang bị thương sao?" Vương Diệp cũng không có mù.

Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự bất bình, nhưng Vương Diệp nghe thấy câu hỏi của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ bình tĩnh, nhìn Hạt Tử, cười như không cười nói: "Phải không?" Trong giọng điệu của cậu mang theo vài phần ý cười.

Hạt Tử thấy Vương Diệp muốn bức mình đi làm chuyện như vậy, tâm trạng cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử còn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng Vương Diệp lại bày ra bộ dáng hoàn toàn không quan tâm.

Lúc này Hạt Tử thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể một mình đi giải khai cơ quan trước mặt.

Lúc gã đang động thủ, Bàn Tử thấy Hạt Tử một mình mày mò ở đó, bộ dáng quá đáng thương, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhịn không được nói: "Tại sao cậu lại phải làm chuyện quá đáng như vậy." Nhưng Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của hắn lại cười cười đầy vẻ không quan tâm, nhìn chằm chằm Hạt Tử, buồn cười nói: "Anh yên tâm, anh giải quyết xong cơ quan ở đây, chỗ tốt tuyệt đối không thiếu phần anh." Lời này của Vương Diệp thốt ra, đổi lại là nụ cười lạnh của Hạt Tử.

Hạt Tử không để ý đến Vương Diệp, gã cắm đầu làm việc, thoạt nhìn như đang chịu đựng uất ức.

Thấy Hạt Tử như vậy, trong lòng Bàn Tử cũng phi thường không đành lòng, hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần trách cứ.

Vương Diệp cũng nhìn thẳng vào Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ khinh thường.

Tên béo này quá mức ngu xuẩn, cũng quá mức ngây thơ, dễ dàng bị một chút giả tượng miễn cưỡng lừa gạt, cũng không biết đường nhìn kỹ xem Hạt Tử trước mặt có đáng tin hay không.

Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, liền đi về phía trước.

Lúc đi về phía trước, nhìn Hạt Tử, Vương Diệp cũng nhịn không được mở miệng cảm thán một câu: "Còn rất nhanh đấy." Giọng điệu Vương Diệp mang theo sự hưng phấn.

Hạt Tử nhìn động tác của Vương Diệp, tuy gã không nhìn thấy gì, nhưng lại nhịn không được trợn trắng mắt, hất cằm lên, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Bàn Tử thấy bộ dáng đó của Hạt Tử cũng biết Hạt Tử có ý kiến đối với sự sắp xếp của Vương Diệp.

Hắn vốn định thương lượng tử tế với Vương Diệp, bảo Hạt Tử đừng đi xử lý những chuyện này nữa.

Nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, sau đó làm một động tác với hắn.

Khi Vương Diệp làm ra động tác này, Bàn Tử sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nhíu mày.

Nhưng Vương Diệp lại cực kỳ lạnh nhạt, làm tiếp một động tác nữa.

Bọn họ trước kia từng ở trong Hội người mù, cho nên biết phải làm thế nào.

Hơn nữa lúc ở Hội người mù, tuy mắt mọi người không nhìn thấy nhưng tai vẫn nghe được, thủ ngữ (ngôn ngữ ký hiệu) ở đó cũng là kỹ năng bắt buộc.

Bởi vì bên trong trừ Hạt Tử ra còn có những người tàn tật khác.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nhìn những động tác của cậu, cả người đều ngây ra.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, Vương Diệp cũng nhịn không được cười hì hì nhướng mày với hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không nói thêm gì nữa mà khẽ thở dài một hơi, ánh mắt rơi vào trên người Hạt Tử, trên mặt chỉ có một vẻ không dám tin.

Nhưng đối với hắn mà nói, những chuyện này dường như nằm trong dự liệu, chỉ là hắn vạn lần không ngờ tới, tất cả những điều này lại đến vội vàng như vậy.

Lúc này Hạt Tử dường như cảm nhận được tình huống bên này của bọn họ, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Bàn Tử, nhịn không được cười nói: "Cơ quan này tôi không biết làm, có thể qua đây giúp tôi không?" Giọng điệu Hạt Tử mang theo vài phần tò mò, hơn nữa còn mang theo vài phần chua xót.

Bàn Tử nghe thấy câu hỏi của gã, trong mắt lộ ra vài phần cổ quái, hắn sững sờ tại chỗ, há miệng còn chưa nói nên lời, Vương Diệp liền vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: "Anh muốn giúp thì đi đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với hắn.

Thấy bộ dáng này của Vương Diệp, Bàn Tử một câu cũng không nói nên lời, hắn đã nhìn ra Hạt Tử có vấn đề rồi.

Chương 897

Hạt Tử thấy hai người bọn họ không nói chuyện, nhất thời cũng căng thẳng.

Gã nhịn không được mở miệng nói với Vương Diệp: "Anh nghĩ thế nào?" Giọng điệu gã mang theo vài phần khó hiểu, nhưng đối mặt với câu hỏi của gã, Vương Diệp cười lạnh, ngay sau đó mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Tôi có thể nghĩ thế nào?

Anh giải khai cơ quan ở đây là được, anh gọi Bàn Tử qua làm gì, Bàn Tử còn có không ít việc phải làm đấy." Vương Diệp kéo Bàn Tử, biểu hiện thái độ của mình vô cùng rõ ràng.

Hạt Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể một mình qua đó giải cơ quan.

Nhưng tầm mắt của gã lại luôn dừng lại trên người hai người kia.

Tuy gã đeo kính râm, nhưng người khác lại không nhìn thấy đôi mắt đang mở trừng trừng sau lớp kính ấy.

Vương Diệp vẫn đang dùng thủ ngữ với Bàn Tử.

Bàn Tử đánh ra một loạt thủ ngữ, Vương Diệp thấy bộ dáng kích động đó của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ lạnh lùng, sau đó gật gật đầu.

Thấy hai người bọn họ đã thức phá thân phận của mình, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần cổ quái.

Lúc này Hạt Tử suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, lúc chuẩn bị động thủ thì không ngờ Vương Diệp dẫn theo Bàn Tử từng bước lùi về phía sau, hai người một chút tiếng động cũng không phát ra.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn càng là lấy hết can đảm, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, cố gắng hết sức không để Hạt Tử phát hiện, nhưng không ngờ Hạt Tử giống như mọc mắt sau lưng, vội vàng kéo lấy vạt áo Bàn Tử.

Mặt gã mang theo vài phần cấp thiết, nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Anh đi đâu vậy?

Tôi đã không còn sức lực nữa rồi, cơ quan này tôi thực sự không biết nên giải như thế nào." Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy chua xót.

Bàn Tử nghe thấy những lời gã nói bên tai, trong mắt chỉ có một vẻ phức tạp, Bàn Tử đã không biết nên trả lời câu hỏi của Hạt Tử như thế nào.

Nhưng Vương Diệp nhìn Hạt Tử, lại cực kỳ tò mò nói: "Anh không nhìn thấy chúng tôi, sao có thể biết chính xác chúng tôi đang ở vị trí nào?" Giọng điệu Vương Diệp mang theo sự tò mò.

Hạt Tử chỉ cười gượng gạo với Vương Diệp, sau đó chỉ vào tai mình nói: "Tuy mắt tôi không nhìn thấy nữa, nhưng tai tôi vẫn có thể nghe được, cho nên dù không có tiếng động vang lên cũng có thể nhìn thấy." Vương Diệp vừa nói vừa tháo kính râm của Hạt Tử xuống.

Kính râm của Hạt Tử bị tháo xuống, cả người gã đều loạn trận tuyến, nhìn Vương Diệp, sốt ruột muốn đoạt lại kính râm.

Nhưng Vương Diệp lại không cho Hạt Tử cơ hội này, mà nhìn đôi mắt đang mở của Hạt Tử, cực kỳ khinh thường nói: "Sớm đã biết con người anh có vấn đề, không ngờ đúng như tôi nghĩ.

Tôi nghĩ chuyện sư phụ anh cũng là do anh bịa ra để lừa gạt chúng tôi đúng không." Vương Diệp một lời nói toạc ra sự thật.

Lời này thốt ra, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp, nhìn Vương Diệp, gã thực sự không biết nên biểu thị chuyện này với

Vương Diệp như thế nào.

Lúc này Bàn Tử nhìn Hạt Tử, tuy không nhìn thấy những vết thương trên người gã, nhưng nghĩ đến những lời Hạt Tử nói với mình, Bàn Tử đối với gã không còn bất kỳ lòng thương hại nào nữa.

Ai cũng không biết những thứ này có phải thực sự đã xảy ra hay không.

Hắn nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Hạt Tử thấy bộ dáng đó của Vương Diệp, cấp thiết kéo tay Vương Diệp, cực kỳ bất lực nói: "Nếu trước đó có chuyện gì làm không tốt, vậy tuyệt đối là có hiểu lầm, chứ không phải như anh nghĩ đâu." Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy bất lực.

Gã cố gắng để Vương Diệp chấp nhận nguyên nhân mình làm tất cả những chuyện này, nhưng điều Vương Diệp không chịu đựng được nhất chính là bị người khác lừa gạt hết lần này đến lần khác.

Chuyện Triệu Dịch Vũ đã cho Vương Diệp một bài học vô cùng lớn, hiện tại nhìn Hạt Tử, Vương Diệp sao có thể lãng phí thời gian trên người gã.

Ngược lại, cậu nhìn Hạt Tử, mặt đầy khinh thường nói: "Thôi đi, đều đã cho cơ hội rồi, tiếp theo cũng không cần thiết nữa." Vương Diệp cực kỳ lạnh lùng nói.

Nghe thấy những lời này của Vương Diệp, sắc mặt Hạt Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Không đợi mọi người phản ứng lại, Hạt Tử bỗng nhiên từ trong túi mình lấy ra một con dao găm, ngay sau đó kề vào người Bàn Tử, nhìn Vương Diệp cực kỳ khinh thường nói: "Mau để tôi đi vào, bên trong có thứ tôi muốn, anh chỉ cần lấy nó ra, tôi sẽ tha cho anh, còn cả hắn nữa." Vương Diệp thấy Bàn Tử bị uy hiếp, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp, không nhịn được khẽ thở dài.

Nói thật Bàn Tử đúng là vô tội, bất luận khi nào ở đâu cũng có thể trở thành điểm yếu để người khác uy hiếp, huống chi là lúc này.

Tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ quỷ dị, nhìn Hạt Tử, Bàn Tử nhịn không được gào thét với gã, nhưng những lời Bàn Tử nói, Hạt Tử một câu cũng không nghe lọt tai. "Hiện tại anh bảo Vương Diệp mau đi về phía trước, tin rằng chuyện này đối với anh không phải là vấn đề, hơn nữa anh làm như vậy, đối với bản thân anh mà nói cũng có lợi ích nhất định." Lời gã nói ra, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ phức tạp, lúc này Bàn Tử cũng rơi vào sự im lặng kéo dài, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử chỉ có thể gật đầu với cậu.

Thấy động tác giữa hai người bọn họ, Hạt Tử lại cực kỳ phách lối nói: "Tôi sớm đã nhắm vào hai người từ lâu rồi, không ngờ lần này mộ tổ xảy ra chuyện, hai người lại thực sự trở về." Khi lời Hạt Tử thốt ra, Bàn Tử cả người đều ngây dại, hắn trừng lớn mắt, mặt đầy không dám tin nói: "Chuyện mộ tổ, không lẽ là do mày giở trò quỷ sao?" Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Hạt Tử lập tức gật đầu, sau đó mặt đầy hưng phấn nói với Bàn Tử: "Nếu không phải lần này mộ tổ xảy ra chuyện, tôi nghĩ các người hẳn là sẽ không trở về đâu nhỉ." Giọng điệu Hạt Tử mang theo vài phần suy đoán.

Bàn Tử nghe thấy, tuy muốn gật đầu nhưng lại nắm chặt nắm đấm, một câu cũng không nói nên lời.

Hạt Tử biết loại đồ vật như mộ tổ, đối với những người như bọn họ mà nói là quan trọng nhất.

Cho nên lúc này gã cố ý gây ra chuyện như vậy.

Nhưng Bàn Tử vạn lần không ngờ tới, mình vì chuyện này mà mất mặt lâu như vậy, kết quả cư nhiên là do Hạt Tử một tay tạo ra.

Nhìn Hạt Tử, ánh mắt hắn lại thêm một phần phức tạp.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, Vương Diệp nhìn chằm chằm gã, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đừng ở đây nói nhảm nữa, mau đi về phía trước đi, đã anh cái gì cũng than bài rồi thì tôi cũng không nói nhảm với anh nữa, hiện tại tôi muốn từ chỗ anh nhận được một đáp án hợp lý." Vương Diệp nói xong lời này liền chỉ vào mắt Hạt Tử, mặt đầy sốt ruột nói: "Chuyện sư phụ anh đều là bịa đặt đúng không?" Hạt Tử cuối cùng gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp lại vô cùng nghiêm túc nói: "Chuyện ngôi mộ chồn vàng kia tuyệt đối không phải giả, cái đó là chuyện có thật, chỉ là tôi muốn vào lại nơi đó." "Tại sao?" Giọng điệu Vương Diệp mang theo tò mò.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Hạt Tử há miệng vốn định trả lời, nhưng lúc này gã lại mặt đầy lạnh lùng nói: "Chuyện này có quan hệ gì tới anh, đâu cần anh đến hỏi?" Nghe thấy những lời này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần cổ quái, sau đó khẽ thở dài, không để ý nhiều đến gã nữa.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Hạt Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Hạt Tử lại nhịn không được mở miệng nói với Vương Diệp: "Anh chỉ cần đi theo tôi vào trong, lấy đồ vật bên trong ra, chỗ tốt tuyệt đối không thiếu phần anh, tôi biết mục đích anh vào đây chuyến này là gì." Bọn họ đơn giản là muốn giải quyết tình huống bên phía mộ tổ, Hạt Tử có thể dùng năng lực của mình để giải quyết.

Vương Diệp nghe thấy những lời này của Hạt Tử, trong mắt chỉ có một vẻ lạnh lùng, sau đó khẽ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Hạt Tử lộ ra vài phần căng thẳng, lại thúc giục Vương Diệp.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể đi về phía trước.

Những cơ quan trước mặt đối với Vương Diệp mà nói chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không có gì có thể làm khó cậu.

Sau khi làm xong một loạt chuyện này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn cơ quan trước mặt, sau khi giải khai hết những cơ quan này, Hạt Tử không kịp chờ đợi đã đi tới.

Nhưng Bàn Tử vẫn bị gã uy hiếp, Vương Diệp thấy bộ dạng Bàn Tử bị uy hiếp, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Cậu biết Bàn Tử nhất định có thể giải quyết những vấn đề này.

Hạt Tử tịnh không biết những thứ mà Vương Diệp và Bàn Tử mưu tính, ngược lại cho rằng hai người bọn họ đều nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của mình.

Nhưng sự thật bọn họ căn bản không nghĩ như vậy.

Bàn Tử thấy những động tác của Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Lúc Vương Diệp giải khai những cơ quan kia, cũng đang ngầm tiết lộ những thông tin đó cho Bàn Tử.

Đi vào trong chưa được bao lâu, Vương Diệp liền nhìn thấy một con đường mộ đạo hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt, bên cạnh còn có một số tấm vải tinh xảo treo ở hai bên, thoạt nhìn giống như một hoàng cung vậy.

Vương Diệp sững sờ tại chỗ, nhìn hoàn cảnh nơi này, sau đó lại nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ khó hiểu hỏi.

Hạt Tử nghe thấy những câu hỏi của Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần cổ quái, gã không biết nên trả lời như thế nào, nếu gã biết tình huống nơi này thì đã sớm nói cho Vương Diệp rồi.

Làm sao hắn có thể tiếp tục ở lại chỗ Vương Diệp được?

Để Vương Diệp đi giải quyết những rắc rối này?

Thấy Hạt Tử không trả lời câu hỏi của mình, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực. "Dù sao mọi người cũng cùng nhau vào đây, bất kể gặp phải rắc rối gì thì cũng nên cùng nhau giải quyết chứ." "Nhưng tôi chính là không biết làm!" Hạt Tử siết chặt nắm đấm, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

Nghe hắn gần như gào lên câu đó, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi cũng không tiếp tục ép buộc hắn nữa, mà nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, dẫn theo Bàn Tử đi vào trong.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo, nhưng con dao của Hạt Tử vẫn đang kề trên cổ cậu ta.

Vương Diệp nhìn động tác của Hạt Tử, trong mắt chỉ còn lại một vẻ lạnh lùng.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp, sau đó chỉ vào những thứ kia, mở miệng nói: "Các người đừng có động lung tung vào mấy tấm vải đó, tôi nghi ngờ tất cả đều là ảo tượng." Khi Hạt Tử vừa nói dứt lời, Vương Diệp không có ý kiến gì, nhưng ngay khoảnh khắc đó, Vương Diệp nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại rơi vào trong ảo cảnh.

Đối với việc những thứ này ập đến, Vương Diệp đã sớm tập mãi thành quen.

Chỉ có điều, những gì hắn nhìn thấy trong ảo cảnh lần này lại là một hoàn cảnh khác.

Vô số con chồn vàng (hoàng thử lang) đang nhảy nhót trên một tấm bia mộ.

Vương Diệp đi tới nhìn cái tên trên bia mộ đó.

Trên đó viết chính là tên sư phụ của Hạt Tử.

Tuy nhiên, Vương Diệp nhìn cái tên này, nghĩ mãi cũng không nhớ ra đã từng thấy ở đâu, mặc dù trông rất quen mắt nhưng hắn lại không tài nào nhớ nổi.

Trong khi đám chồn vàng nhảy nhót trên bia mộ, cư nhiên còn có một con chồn lớn đang đào bới ngôi mộ đất đó ra.

Vương Diệp vội vàng đi tới, thấy một đường hầm mộ xuất hiện trước mặt.

Khi con chồn và Vương Diệp chạm mặt nhau, nó chủ động bò vào trong.

Vương Diệp cầm đèn pin đi theo sau.

Những chuyện như thế này xuất hiện trong ảo cảnh, Vương Diệp cũng không sợ hãi, bởi vì hắn biết nhất định có thể giải quyết được.

Thế nhưng khi Vương Diệp cùng con chồn đi vào trong, nhìn thấy hoàn cảnh bên trong, cả người Vương Diệp đều chết sững, không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Hắn có chết cũng không ngờ rằng, những thứ xuất hiện trước mặt lại nguy hiểm đến thế.

Quan tài bị người ta mở ra, mà bên trong này lại là một mộ thất hoàn chỉnh.

Trừ điểm đó ra, Vương Diệp còn nhìn thấy bóng dáng của Hạt Tử lúc già nua ở bên trong.

Chương 898

Hạt Tử quỳ trước một cỗ quan tài, trước mặt đặt một cái xác, nhưng cái xác lại không nằm trong quan tài.

Lúc này miệng Hạt Tử lẩm bẩm những lời gì đó.

Vương Diệp nhìn thấy Hạt Tử tháo hết vàng bạc châu báu trên người sư phụ hắn xuống.

Hắn đứng ngây ra tại chỗ, nhìn Hạt Tử, vạn lần không dám tin vào mắt mình.

Hắn không nhịn được gọi tên Hạt Tử một tiếng.

Nghe thấy tiếng Vương Diệp vang lên bên tai, Hạt Tử lại không ngừng xoay đầu, cố gắng dùng thính giác để phán đoán hướng của Vương Diệp.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp cẩn thận đi tới, sau đó quơ quơ tay trước mặt hắn.

Sau khi phát hiện Hạt Tử không nhìn thấy gì, Vương Diệp càng thêm ngỡ ngàng.

Hắn nhìn Hạt Tử gom hết những thứ đó đi.

Hạt Tử cầm vàng bạc châu báu, ngay sau đó chạy vụt qua trước mặt Vương Diệp nhanh như một cơn gió.

Thế nhưng những con chồn nhỏ bên cạnh lại bao vây lấy Hạt Tử, đồng thời lao vào cướp đồ trên người hắn.

Hạt Tử đánh nhau với bọn chúng.

Nhưng Hạt Tử căn bản không phải là đối thủ của chúng.

Vương Diệp nhìn da thịt Hạt Tử một cái, hiển nhiên Hạt Tử lúc này vẫn đang ở thời trẻ.

Cho nên việc mang những thứ này ra ngoài đối với Hạt Tử mà nói căn bản không tốn sức.

Lúc này Hạt Tử đánh cho lũ chồn một trận, sau đó lại cấp thiết chạy ra ngoài.

Tuy rằng trên người bị thương, nhưng hắn quả thực lấy được không ít đồ tốt.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của hắn, trong mắt lộ ra vài phần khó hiểu.

Ngay sau đó hắn mở mắt ra, hắn đã tỉnh lại.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp thử đi tới vỗ vỗ vai hắn.

Hạt Tử nhìn động tác của Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Muốn làm gì?" Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhưng lại nhân lúc Hạt Tử không chú ý, cố ý kéo cổ áo hắn xuống một cái.

Khi nhìn thấy sợi dây chuyền đang đeo trên cổ Hạt Tử, Vương Diệp đã xác định một trăm phần trăm, những gì mình nhìn thấy trong ảo cảnh tuyệt đối là những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ.

Chỉ là phải giải thích thế nào thì Vương Diệp hoàn toàn không biết.

Hạt Tử vội vàng kéo áo lên, nhìn Vương Diệp gắt gỏng: "Mày muốn chết hả?" Trong giọng nói của hắn tràn đầy phẫn nộ.

Vương Diệp nghe thấy những lời đó, trên mặt lại chỉ có vẻ lạnh lùng.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Nhìn bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được mở miệng hỏi: "Nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì?" Giọng Hạt Tử tràn đầy tò mò.

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Vương Diệp lại lắc đầu, cười cực kỳ qua loa: "Không nghĩ gì cả." Nhưng Hạt Tử không tin, hắn khẳng định Vương Diệp có chuyện giấu mình.

Suy nghĩ một chút, Hạt Tử liền kề dao lên cổ Bàn Tử.

Lúc này lưỡi dao ép sát thêm một phần, thịt ở cổ Bàn Tử cũng bị ép lồi ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy máu tươi từ cổ Bàn Tử từng chút một chảy xuống.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp có chút bất lực giải thích với hắn: "Chỉ là muốn xem xem trên người anh có giấu thứ gì hay không mà thôi." Nghe Vương Diệp nói, Hạt Tử tuy không tin, nhưng lúc này hắn chỉ có thể chấp nhận một đáp án như vậy.

Tuy nhiên, hắn thúc giục Vương Diệp giải quyết cơ quan ở đây.

Vương Diệp nhìn những đường hầm mộ này, trong mắt lóe lên vài phần bất lực, sau đó liền đưa tay xé tấm màn vải kia xuống.

Ngay khoảnh khắc xé xuống, Vương Diệp cũng nhìn thấy đường hầm mộ trước mặt bỗng nhiên thay đổi hình dạng, vốn là đi thẳng về phía trước, lúc này bỗng nhiên mở rộng ra.

Trừ điểm đó ra, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Có thứ gì đó dường như đang can thiệp vào khả năng phân biệt của hắn, những âm thanh kỳ quái truyền vào trong tai.

Vương Diệp đứng ngây ra tại chỗ, nhìn mọi người, nói về chuyện này.

Bàn Tử cũng gật đầu theo, bịt tai lại, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đau khổ: "Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ cấp thiết, cậu ta không muốn chết.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp, hắn cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Nếu hắn có cách thì đã sớm đi đối phó rồi.

Nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp lại đầy vẻ gấp gáp nói: "Đây là Đoạt Hồn Khúc, cậu mau đi đối phó đi." Hạt Tử không ngừng thúc giục Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Hạt Tử có thể nói chính xác tên khúc nhạc này, trong mắt cũng lộ ra vài phần tiếu ý, nhìn Hạt Tử cực kỳ tò mò hỏi: "Sao anh biết đây là Đoạt Hồn Khúc?

Tôi phải giải quyết thế nào?" Vương Diệp giả bộ ngu ngơ không biết gì.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt chỉ có vẻ quái dị.

Thái độ này của Vương Diệp khiến Bàn Tử cảm thấy cực kỳ thắc mắc.

Khi Bàn Tử và Vương Diệp nhìn nhau, Vương Diệp chỉ nhướng mày với cậu ta.

Còn về phần Hạt Tử, hoàn toàn không có tâm trí đâu mà để ý đến hai người bọn họ, mà là đang lắng nghe âm thanh này.

Sau đó hắn chỉ về một hướng phía xa, bảo Vương Diệp qua bên đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng hắn như vậy, lập tức gật đầu, không có ý kiến gì.

Khi Vương Diệp chạy qua đó, Bàn Tử cũng kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt có chút lo lắng nói: "Hay là bình tĩnh một chút..." Lời của Bàn

Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này Vương Diệp từng bước đi đến nơi phát ra âm thanh.

Vương Diệp nhìn bức tượng con chồn trước mặt, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Nếu không đoán sai thì đây chính là mộ của loài chồn.

Hạt Tử phí hết tâm tư để bọn họ vào đây, không chỉ đơn giản là lấy đồ bên trong, mà quan trọng nhất là để báo thù rửa hận chuyện năm xưa.

Đoạt Hồn Khúc này tuy là do lũ chồn kích hoạt, nhưng trên thực tế, nếu đám người bọn họ đuổi cùng giết tận lũ chồn này, nghĩa là hoàn cảnh tiếp theo cũng sẽ xuất hiện biến động nhất định.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, ngay sau đó nhìn bức tượng chồn trước mặt, hắn đuổi lũ chồn đi.

Đám chồn đó thấy đuốc liền nhảy đi mất.

Hạt Tử nghe thấy âm thanh dừng lại, trên mặt cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Hắn vội vàng đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp cực kỳ vui vẻ nói: "Tôi biết ngay là cậu sẽ không làm tôi thất vọng mà." Hạt Tử tuôn ra một tràng khen ngợi.

Vương Diệp nghe xong, trong mắt chỉ có vẻ lạnh lùng.

Hắn cười nhạt, nhìn Hạt Tử, bỗng nhiên đặt cây đuốc trong tay lên đài nến bên cạnh, nhìn hắn cực kỳ nghiêm túc nói: "Thực ra nơi này chính là mộ chồn nhỉ?

Anh phí hết tâm tư làm tất cả những chuyện này, chẳng lẽ không mệt sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, trên mặt Hạt Tử liền mang theo vài phần căng thẳng.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được nói: "Sao cậu biết đây là mộ chồn?

Cậu nghe ai nói?" Hắn giả bộ ngây thơ, ngay sau đó lại đầy vẻ sốt ruột bổ sung một câu với Vương Diệp: "Cậu đừng có nói hươu nói vượn, nơi này với mộ chồn không có liên hệ trực tiếp nào cả." Nhưng Vương Diệp nghe những lời này lại căn bản không tin, ngược lại còn nhìn hắn, đầy vẻ tò mò nói: "Chính là khúc Đoạt Hồn Khúc này cho tôi biết, lũ chồn dưới lòng đất này lại tinh ranh đến thế.

Hơn nữa hành động của anh chính là để lấy đồ bên trong.

Còn nữa, năm đó sau khi sư phụ chết, anh cư nhiên còn tang tận lương tâm đi đào mộ sư phụ mình.

Nếu không phải lũ chồn đó ngăn cản anh, e rằng anh đã sớm đuổi cùng giết tận rồi đúng không?" Lời Vương Diệp nói ra khiến sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, đầy vẻ không hiểu hỏi: "Cậu làm sao biết những chuyện này?" Trên mặt hắn chỉ toàn là vẻ hoảng sợ.

Thế nhưng đối mặt với câu hỏi của hắn, Vương Diệp lại cười đầy vẻ không quan tâm: "Tôi làm sao biết không quan trọng, anh chỉ cần nhớ kỹ những thứ này..." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Hạt Tử nhìn Vương Diệp cũng vô cùng phẫn nộ gào lên một tiếng: "Cho dù những thứ này là do tôi làm, vậy thì sao nào?

Bây giờ cậu có chứng cứ chứng minh không?" Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp nghe thấy lời hắn vang lên bên tai, trong mắt chỉ có một vẻ qua loa, nhẹ nhàng thở dài một hơi, không thèm để ý đến hắn.

Nhưng từ đầu đến cuối, thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra đều là khinh thường Hạt Tử.

Trong lòng Hạt Tử cũng chịu không ít áp lực.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hạt Tử không kìm được vỗ vai Vương Diệp nói: "Cậu phải nhớ kỹ, tôi làm những thứ này tuyệt đối là bất đắc dĩ.

Tôi căn bản không tà ác như cậu nghĩ đâu, tôi thực sự là rất hết cách." Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy chua xót, hắn thậm chí không biết phải bắt đầu nói về chuyện đó với Vương Diệp như thế nào.

Hắn há miệng, định khai hết toàn bộ sự thật ra.

Không ngờ Vương Diệp bỗng nhiên giơ tay lên, nhìn Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Đừng có giải thích mấy thứ này với tôi nữa, tôi sẽ không nghe đâu." Nghe thấy những lời này của Vương Diệp, Hạt Tử lại càng như gặp đại địch mà kêu lên thảm thiết một tiếng.

Bộ dạng tuyệt vọng đó của hắn không phải là giả vờ.

Vương Diệp nhìn hắn một cái, rồi lại dẫn Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Đường hầm mộ này tuy đã mở rộng, nhưng Vương Diệp lại không dễ dàng thay đổi lộ trình của mình, ngược lại hắn lấy la bàn ra, từ từ xem xét xung quanh, đồng thời giải khai các cơ quan ở đây.

Thế nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một vẻ không cam lòng.

Chương 899

Hắn thực sự nghĩ không thông, người làm sai chuyện năm xưa đâu phải là hắn, tại sao hắn lại phải gánh chịu tất cả những chuyện này?

Trong lòng hắn cực kỳ bất bình.

Lúc này Bàn Tử thấy vẻ mặt rối rắm của Hạt Tử, lại vỗ vai hắn, nghiêm túc nói: "Chuyện 'chó sói đến' (Cậu bé chăn cừu) nghe chưa?

Người như anh chính là một con sói không hơn không kém." Nói xong câu đó, Bàn Tử nhanh chóng đuổi theo bước chân Vương Diệp.

Chỉ vì có Vương Diệp ở đây nên Bàn Tử mới dám khiêu khích trước mặt Hạt Tử.

Hạt Tử nghe lời Bàn Tử, trong mắt chỉ có vẻ phức tạp, siết chặt nắm đấm, không nhịn được ảo não hét lớn một tiếng.

Chuyện này rõ ràng chỉ cần giấu đi thì ai cũng không biết là do hắn gây ra.

Nhưng hiện tại, tất cả đã bị Vương Diệp nhìn thấu, cho dù hắn có tâm muốn giấu diếm thì cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc này Vương Diệp và Bàn Tử đang đi, thấy Hạt Tử mãi không theo kịp, Vương Diệp cũng có thêm vài phần ý kiến với hắn, sau đó không nhịn được hét lớn về phía Hạt Tử một câu: "Còn ngây ra đó làm cái gì?" Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy vẻ bất lực.

Nghe Vương Diệp nói vậy, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra ý cười.

Hạt Tử vội vàng chạy tới, nhìn Vương Diệp cực kỳ bất lực nói: "Tôi chỉ là đang nghĩ về chuyện năm xưa mà thôi." "Không cần nghĩ nữa, anh đi đào mộ sư phụ mình, đây chính là chuyện khi sư diệt tổ mà anh còn làm được, cho nên tiếp theo anh cũng không cần giải thích gì thêm với tôi nữa." Lời này của Vương Diệp nói ra, không đợi Hạt Tử phản ứng lại, hắn liền dẫn Bàn Tử nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy hai người bọn họ đi nhanh như vậy, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vẻ cổ quái.

Sau đó nhìn bóng lưng Vương Diệp, hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Nếu cậu không phối hợp với tôi, tiếp theo tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây, bao gồm cả đám người Bàn Tử!" Vẻ nghiêm túc trên mặt Hạt Tử không phải là giả.

Vương Diệp nghe thấy lời Hạt Tử, bước chân không dừng lại, nhưng Bàn Tử lại quay đầu nhìn hắn, cực kỳ không hiểu hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì tất cả mọi người đều đã trúng một lời nguyền, chỉ là vì hiện tại lời nguyền vẫn chưa xuất hiện mà thôi." Hạt Tử như đang chịu đựng một áp lực rất lớn, qua hồi lâu hắn mới nói ra những lời này.

Khi nói ra câu đó, hắn dường như đã dùng hết dũng khí của mình.

Nghe hắn nói vậy, Bàn Tử lập tức cười ha hả, ôm bụng, căn bản không tin những gì hắn nói.

Vương Diệp quay đầu nhìn Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần khinh thường.

Hắn giải khai cơ quan ở đây, trực tiếp làm xuất hiện một cái bàn tròn lớn ngay trước mắt.

Cho dù Vương Diệp có thể dẫn dắt mọi người đi xuống nơi sâu hơn, nhưng không ai xác định được đường hầm mộ thực sự nằm ở đâu.

Nhìn cái bàn tròn lớn trước mặt, Vương Diệp thấy một đóa hoa đang nở rộ ngay chính giữa.

Đóa hoa đó trông như vừa mới nở.

Vương Diệp nhìn chằm chằm đóa hoa này, trong ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, không nhịn được cười hì hì nói với hắn: "Cậu có ngửi thấy mùi vị gì đặc biệt không?" Giọng Bàn Tử mang theo vẻ vui mừng, nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói lại lắc đầu, đồng thời nhìn hoàn cảnh nơi này.

Ngay sau đó, hắn nhìn Hạt Tử phía sau, đầy vẻ cấp thiết nói: "Lời nguyền của anh là thế nào, nói ra xem thử." Hạt Tử thấy Vương Diệp chịu để ý đến mình, trong mắt cũng lộ ra ý cười, sau đó vội vàng kể cho Vương Diệp nghe chuyện đó.

Chuyện bắt nguồn từ thời sư phụ hắn.

Sư phụ hắn hồi đó nhận tiền của người ta nhưng không làm việc, giao hết cho hắn làm.

Hạt Tử lúc đó không còn cách nào khác, chỉ có thể một mình đi giải quyết.

Nhưng sư phụ hắn lại mặt dày vô sỉ đến mức bắt Hạt Tử phải gánh chịu mọi hậu quả.

Hạt Tử lúc đó cũng nhìn thấu bộ mặt thật của sư phụ, quả quyết lựa chọn rời khỏi địa bàn của bọn họ.

Thế nhưng sau khi Hạt Tử đi rồi, nhận lại được là lời nguyền rủa của sư phụ, hơn nữa ông ta còn tuyên bố Hạt Tử sau này sẽ gặp không ít báo ứng.

Đồng thời cả đời này đều phải đối mặt với những lời nguyền của ông ta.

Tâm trạng Hạt Tử trở nên cực kỳ cổ quái, nhưng hắn vẫn nghĩa vô phản cố mà rời đi.

Nhưng muốn đi mà vạn lần không ngờ tới là, hắn vừa đi không lâu sau, ngôi làng đó cư nhiên xảy ra chuyện kỳ quái.

Bao gồm cả đám người sư phụ hắn, toàn bộ đều chết trong đạo quán.

Hơn nữa cái chết của bọn họ vô cùng khủng khiếp, trên người mọc đầy những nốt ban đỏ thẫm, trông như bị thứ gì đó tấn công.

Nhưng lại giống như phát ban (bì chẩn).

Hơn nữa bộ dạng chết chóc của bọn họ khiến Hạt Tử cả đời này cũng nghĩ không thông, ai nấy đều kinh hãi, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu ra đi thanh thản nào.

Ngay cả những người chết trong giấc ngủ, trên mặt cũng mang theo vẻ kinh hoàng như thể gặp ma.

Điểm này khiến Hạt Tử cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Khi Hạt Tử kể những chuyện này, trong mắt Vương Diệp chỉ có vẻ bình tĩnh.

Hắn không biết có nên tin những gì Hạt Tử nói hay không, nhưng đối với tất cả những gì Hạt Tử kể, Vương Diệp vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi.

Trong khi kể, Hạt Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: "Cậu tuyệt đối không tưởng tượng được chuyện đó đem lại ảnh hưởng gì cho chúng tôi đâu." Giọng Hạt Tử chỉ còn vẻ thâm trầm.

Hạt Tử lúc đó vì đã thoát ly sư môn nên tự lập môn hộ bên ngoài, cũng nhận một đệ tử.

Nhưng người đệ tử đó vì muốn điều tra chân tướng chuyện này, đặc biệt đi theo bên cạnh một người dân làng còn sống sót.

Kết quả không ngờ tới, khi Hạt Tử vội vàng chạy đến thì đã biết tình hình của sư phụ rồi.

Chẳng qua là vì những người này đắc tội với đám chồn vàng.

Nhưng nói là đắc tội, chi bằng nói bọn họ đã lấy không ít đồ tốt từ trong mộ chồn, kết quả bị một loại sinh vật bên trong làm nhiễm bệnh.

Hơn nữa loại sinh vật đó là những con bướm đêm (phi nga) lớn, vô cùng đáng sợ.

Trước đây Hạt Tử từng thấy ghi chép về chúng trong sách cổ, cũng hiểu loại này ẩn nấp trong mộ thất là đòn đả kích nặng nề thế nào đối với những kẻ trộm mộ.

Cho nên Hạt Tử vội vàng chạy về muốn ngăn cản đệ tử của mình, lại phát hiện chậm mất một giây.

Mà Hạt Tử cũng vì chuyện đệ tử chết quá đau lòng, khóc đến mức mù cả mắt.

Nhưng sau này thị lực lúc tốt lúc xấu.

Lúc này khi kể lại những chuyện đó, tâm trạng Hạt Tử cực kỳ bi thống.

Bộ dạng lạc phách đó của hắn cũng không phải là giả vờ.

Bàn Tử nghe hắn nói những lời này, chỉ ngẩn người ra.

Nhìn Hạt Tử hồi lâu không nói nên lời.

Thấy Bàn Tử như vậy, Hạt Tử lại nắm lấy tay hai người bọn họ, đầy vẻ sốt ruột nói: "Những gì tôi nói đều là sự thật, các người đừng nghi ngờ." Giọng hắn tràn đầy vẻ thành khẩn.

Vương Diệp gật đầu, không nói gì thêm.

Bàn Tử chỉ nhìn Hạt Tử, cười như không cười nói: "Chỉ có một mình anh sống sót đi ra, vậy tại sao chúng tôi cũng dính lời nguyền?"

Giọng Bàn Tử mang theo sự tò mò.

Lúc này Hạt Tử chỉ vào ngôi mộ dưới chân, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bởi vì cái này cũng là mộ chồn.

Lúc đó tôi không phải cố ý muốn phá hoại phong thủy tổ mộ của các người, chỉ là tôi tính ra được có vài thứ..." Lời hắn nói đến đây thì dừng lại, thiên cơ bất khả lộ, nói tiếp nữa e rằng mạng hắn chẳng còn bao lâu.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Hạt Tử cũng được coi là một cao nhân, nếu không cũng không thể biết nhiều về phong thủy như vậy.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói với cậu ta: "Vậy tiếp theo cẩn thận một chút." Hạt Tử thấy Vương Diệp như vậy, vội vàng gật đầu.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nhắc nhở: "Ngoài cẩn thận ra, ở đây còn có một số vấn đề khác." Vương Diệp nghe vậy, lập tức nhíu mày, đầy vẻ không hiểu hỏi: "Còn vấn đề gì nữa?" Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử liền nhìn hắn, cực kỳ nghiêm túc nói: "Lũ bướm đêm ở trong này, mỗi con đều to bằng nắm đấm, hơn nữa mỗi lần chúng xuất hiện đều sẽ đi kèm với tiếng sấm." Hạt Tử vừa mới nói xong câu này, trong mắt Bàn Tử liền lộ ra vài phần phức tạp.

Nhìn Hạt Tử, Bàn Tử không nhịn được nói: "Này, anh chắc không phải có đặc điểm miệng quạ đen đấy chứ?" Hạt Tử đứng ngây ra tại chỗ, nhìn Bàn Tử đầy vẻ không hiểu: "Miệng gì?" Lời hắn còn chưa nói hết, Vương Diệp liền nghe thấy tiếng sấm vang lên bên tai.

Hắn vỗ mạnh vào vai Bàn Tử, nhìn cậu ta với vẻ mặt thâm trầm: "Tôi thấy kẻ miệng quạ đen là cậu thì có." Vương Diệp nói ra câu này, Bàn Tử đã sợ đến mức hai mắt trắng dã, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ cấp thiết hỏi cách giải quyết.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm.

Tên này chỉ biết làm mấy chuyện liên lụy đến người khác, nhưng Vương Diệp lại không nói ra.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt chỉ còn vẻ căng thẳng, sau đó cười hì hì nói với Vương Diệp: "Tôi thấy cái miệng quạ đen lớn nhất vẫn là Hạt Tử." Trong thời khắc này, Bàn Tử vẫn chọn cách hòa hoãn bầu không khí, bởi vì Hạt Tử đã nói bọn họ chỉ trúng lời nguyền mà thôi, sẽ không chết ngay lập tức.

Cho nên Bàn Tử căn bản không sợ hãi, ngược lại nhìn Vương Diệp, đầy vẻ dương dương tự đắc nói: "Chúng ta bây giờ sống được ngày nào hay ngày đó." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ lắc đầu, không nói thêm gì với cậu ta.

Hạt Tử kéo tay Vương Diệp, đầy vẻ cấp thiết chuẩn bị đưa Vương Diệp đi.

Trong khi bọn họ còn đang bàn tán xôn xao, Vương Diệp đã đầy vẻ mất kiên nhẫn nhìn Bàn Tử nói: "Chỉ là sấm đánh thôi mà, làm gì mà phải giật mình thon thót thế?" Câu hỏi của Vương Diệp thốt ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần chột dạ và căng thẳng, bởi vì cậu ta sợ đám bướm đêm kia sẽ bay ra.

Nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, nhìn cậu ta, vẻ mặt tùy ý nói: "Cho dù đám bướm đó có thực sự bay ra, thì cũng phải tin rằng chúng ta có đủ năng lực mạnh mẽ để đối phó chứ." Vương Diệp nói xong, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng sắc mặt lại trở nên có chút phức tạp.

Ngược lại cậu ta nhìn sang Hạt Tử bên cạnh, không nhịn được đẩy hắn một cái, đồng thời thầm oán trách trong lòng, nếu không phải Hạt Tử kiếm chuyện rắc rối này đến thì làm sao bọn họ bị nhắm trúng chứ?

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn một vẻ quái dị.

Cậu ta nhìn Hạt Tử, trong mắt chứa đầy sự khinh bỉ.

Hạt Tử chạm mắt với Bàn Tử, trên mặt lóe lên vài phần bất lực.

Hắn nhún vai, sau đó nhìn Vương Diệp muốn giải thích, hắn cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra, chỉ là Vương Diệp không muốn nghe, chỉ mong bọn họ có thể bình tĩnh một chút.

Vương Diệp dẫn bọn họ đi về phía trước.

Chương 900

Bàn Tử và Hạt Tử vẫn gay gắt với nhau, nhưng thực tế chỉ là Bàn Tử đơn phương nhìn Hạt Tử không thuận mắt mà thôi.

Tên Hạt Tử này cũng không dám giở thói nóng nảy trước mặt bọn họ.

Đường hầm mộ trước mặt trông có vẻ quỷ dị, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, Bàn Tử và Hạt Tử đều đã bình tĩnh lại.

Bọn họ không tiếp tục tranh cãi nữa, ngược lại Bàn Tử nhìn Hạt Tử còn thêm vài phần thông cảm, cậu ta không nhịn được vỗ vai Hạt Tử, có chút bất lực cảm thán: "Sớm biết anh trải qua nhiều chuyện như vậy thì nên nói cho chúng tôi biết, như vậy chúng ta cũng không đến mức gay gắt với nhau đến giờ phút này, lãng phí bao nhiêu tinh lực." Bàn Tử nói đều là lời thật lòng, nhưng Hạt Tử nghe Bàn Tử nói vậy lại lười để ý, ngược lại vẻ mặt bình thản thở dài.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Nhìn Hạt Tử, Bàn Tử không nhịn được lại nói với hắn: "Anh nếu thật sự không tin những gì tôi nói, anh có thể đi hỏi Vương Diệp.

Mọi người chúng tôi đối với anh đều không có nhiều ác ý như vậy đâu, huống hồ tình huống này trước đây chúng tôi đều gặp qua rồi." Bàn Tử nói thật, chuyện của Triệu Dịch Vũ cho đến nay Bàn Tử vẫn nhớ rõ mồn một.

Tuy rằng những người đó không tìm tới, nhưng Bàn Tử tin rằng chẳng bao lâu nữa, cả hai bên đều sẽ rơi vào bế tắc.

Mà Triệu Dịch Vũ cũng sẽ không chịu thiệt, bởi vì cô ta làm tất cả những điều này đều xuất phát từ nội tâm.

Hạt Tử nghe thấy những lời này của Bàn Tử, chỉ cười khổ một tiếng.

Vương Diệp đi phía trước, quay đầu nhìn hai người bọn họ một cái, đầy vẻ phiền toái thúc giục bọn họ đi theo.

Hai tên này quá lề mề, đặc biệt là Bàn Tử, một khi đã nói chuyện là thao thao bất tuyệt, nói với Hạt Tử không ngừng nghỉ.

Hạt Tử cũng ngốc, tính tình ngây thơ, bất kể Bàn Tử nói gì hắn cũng nghe lọt tai, còn cùng Bàn Tử lải nhải tranh luận không ngừng ở đó, hai người cứ như có tinh lực dùng mãi không hết vậy.

Thấy hai người bọn họ nói chuyện ở đó, vẻ mất kiên nhẫn trong mắt Vương Diệp ngày càng nhiều.

Chưa từng thấy ai như hai người này lại thảnh thơi như thế, rõ ràng vào nơi này đã là nước sôi lửa bỏng, vô cùng nguy hiểm rồi.

Thế mà bọn họ còn có thể bình tĩnh như vậy, điểm này là điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới.

Thấy Vương Diệp đang hối thúc mình, Hạt Tử vội vàng đi theo, nhưng Bàn Tử lại kéo tay Vương Diệp.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần bất lực: "Cậu nói xem cậu đi gấp thế làm gì, tôi còn rất nhiều chuyện chưa nói xong với hắn nè.

Cậu xem những chuyện hắn trải qua, thật sự là quá đáng tiếc." Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ thương cảm.

Hạt Tử nghe thấy những lời này của Bàn Tử, lộ ra vẻ hơi ngại ngùng, sờ sờ mũi, không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy bộ dạng đó của bọn họ, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần quái dị.

Hai huynh đệ cùng khổ lúc này cư nhiên lại sáp vào một chỗ, mối quan hệ tốt lên một cách mạc danh kỳ diệu không ít.

Đối với điểm này, chính Vương Diệp cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng hắn không nói gì thêm.

Đúng lúc này, Vương Diệp đi về phía trước không bao lâu thì nghe thấy những âm thanh vụn vặt vang lên bên tai.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía đen kịt một màu, Vương Diệp giơ cây đuốc trong tay lên.

Khi hắn chiếu đuốc qua đó, Vương Diệp cũng nhìn thấy một số thứ xuất hiện trước mắt.

Những quả cầu nhỏ màu đen, chỉ to bằng móng tay cái của hắn, nhưng lại không ngừng lăn ra từ trong đất, giống như có thứ gì đó đá chúng ra vậy.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, chuyện này thực sự quá quỷ dị.

Bàn Tử và Hạt Tử vẫn đang lải nhải không ngừng, Vương Diệp nghe thấy những lời bàn tán của bọn họ liền vội vàng gọi hai người lại, đồng thời nói ra phát hiện của mình.

Bàn Tử và Hạt Tử đều giật mình, hai người ôm ngực nhìn Vương Diệp, đầy vẻ lo lắng hỏi: "Chuyện này là thế nào?" Trên mặt bọn họ mang theo vài phần cẩn trọng.

Vương Diệp nghe bọn họ hỏi lại lười trả lời, ngược lại hắn nhìn chằm chằm vào những quả cầu xám nhỏ trước mặt, ngay sau đó lại nhặt một quả cầu đen lên, tỉ mỉ phân biệt thứ này. "Nếu không đoán sai thì đây hẳn là phân chồn (hoàng thử lang phẩn tiện)." Hạt Tử thấy Vương Diệp bỗng nhiên vẻ mặt ngưng trọng nói ra câu này, kỳ thực hắn cũng từng gặp qua loại cơ quan như vậy.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử đầy vẻ kinh ngạc nói cho Vương Diệp biết tính nguy cấp của những cơ quan này.

Thông thường mà nói, loại phân này đều có chứa chất gây ảo giác nhất định, cho nên khi bọn họ nhìn thấy đống phân này cũng đại biểu cho một điềm báo chẳng lành sắp xảy ra, cũng có thể là những chuyện tồi tệ khác.

Hơn nữa Vương Diệp nhìn thấy đống phân này đã chất đống dày đặc ở bên cạnh, liền thầm nghĩ trong lòng, e rằng từ lúc bọn họ bước vào nơi này, ở đây đã có không ít chất gây ảo giác rồi.

Cũng khó trách, bọn họ vừa mới đi vào thì thấy mộ đạo biến hóa kỳ quái như vậy, may mà Vương Diệp ổn định tâm tư, không vì những thứ này mà thay đổi sắc mặt.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt cũng lộ ra vài phần cổ quái.

Anh ta nhịn không được đẩy cánh tay Hạt Tử, bắt Hạt Tử tìm một biện pháp giải quyết.

Đừng nhìn tên Bàn Tử này và Hạt Tử quan hệ có vẻ tốt, nhưng trên thực tế, anh ta chỉ là muốn để Hạt Tử cứu cái mạng nhỏ của mình thêm vài lần mà thôi.

Anh ta luôn cảm thấy những thứ Hạt Tử biết không hề ít.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng nhìn vẻ mặt bất lực của Hạt Tử, Bàn Tử nhất thời trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ không kiên nhẫn chất vấn: "Anh không phải là chẳng có cách nào đấy chứ?" Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy cấp thiết.

Hạt Tử nghe thấy vậy thật sự gật đầu, nếu anh ta có cách thì đã sớm giải quyết rồi, sao có thể ở lại chỗ này lãng phí thời gian.

Vương Diệp liền giơ tay ngắt lời, thấy bộ dạng đó của Hạt Tử thì cười lạnh.

Cậu vốn dĩ chẳng ôm hy vọng gì vào Hạt Tử, ngược lại tên Bàn Tử này cứ luôn ký thác hy vọng vào người khác.

Tiếng cười của Vương Diệp làm Hạt Tử giật mình.

Hạt Tử ôm ngực, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt sốt ruột muốn giải thích, nhưng những lời đó còn chưa kịp nói ra. "Không cần nói với tôi những lời này, tôi chỉ đang cười nhạo tên Bàn Tử này thôi, tôi không có ý nhắm vào anh." Vương Diệp nói thật lòng.

Hạt Tử nghe vậy tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy bộ dạng châm chọc nhau của Vương Diệp và Bàn Tử, anh ta cũng có chút không đành lòng, chủ động xin lỗi Vương Diệp: "Nói thật thì chuyện này là vấn đề của tôi, tôi nên nghĩ ra một biện pháp giải quyết hợp lý cho mọi người, chứ không phải giống như bây giờ không giúp được gì." Sự nghiêm túc trên mặt Hạt Tử không phải giả, nhưng Vương Diệp nghe xong lại bỗng nhiên bật cười, cậu nhìn chằm chằm Hạt Tử, bất đắc dĩ nói: "Anh không cần thiết phải ôm hết mấy kết luận này vào người, bởi vì Bàn Tử sẽ không chia sẻ gánh nặng với anh đâu, hơn nữa anh ta cũng không thể hiểu được anh." Bàn Tử nghe Vương Diệp "phun tào" mình như vậy, lập tức lắc đầu, nhìn Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Mới không phải như vậy, con người tôi thiện giải nhân ý nhất.

Anh đã chủ động nhận trách nhiệm, vậy tôi cũng thành toàn cho anh, dù sao lần này đúng là anh thất sách." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần quái dị.

Anh ta vạn vạn không ngờ tới, những chuyện Vương Diệp nói với anh ta lại thật sự xảy ra.

Nhìn Bàn Tử, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút phức tạp, sau đó lại vội vàng lắc đầu, phủ nhận những gì mình vừa nói.

Anh ta mà thật sự nhận trách nhiệm này, e rằng Bàn Tử sẽ ném tất cả các cái nồi lên đầu anh ta mất.

Huống chi, tính cách tên Bàn Tử này, Hạt Tử biết rõ như lòng bàn tay.

Vương Diệp nhìn hai người họ đùn đẩy nhau, trên mặt cũng lộ ra vài phần tiếu ý.

Không bao lâu sau, Bàn Tử bỗng nhiên ôm đầu, nhìn Vương Diệp có chút lo lắng nói: "Chúng ta có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này không?

Tôi cứ cảm thấy ở đây lâu, đầu óc tôi sẽ bị choáng." Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nghe vậy không có ý kiến gì, nhưng nhìn sang Hạt Tử, nhịn không được hỏi ý kiến anh ta.

Bởi vì Vương Diệp không biết tiếp theo nên đi đâu, còn Hạt Tử đã sớm từng tới mộ Hoàng Bì Tử (chồn vàng), cho nên anh ta hẳn phải biết đi đường nào mới đúng.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Anh ta nhìn hoàn cảnh bốn phía, nói thật, anh ta thật sự khó phân biệt phương hướng.

Ngay sau đó anh ta lại lấy la bàn trong tay ra, chậm rãi đi tại chỗ.

Kim chỉ nam trên la bàn chuyển động, cũng phát ra từng tiếng vang nhỏ đinh đinh.

Hạt Tử chính là thông qua những âm thanh này để phân biệt phương vị hiện tại của mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng tỉ mỉ đó của Hạt Tử, liền đứng bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi Hạt Tử cho mình câu trả lời.

Cậu tin tưởng Hạt Tử nhất định làm được.

Không ngờ tên Bàn Tử lại trực tiếp đứng bên cạnh cổ vũ trợ uy cho Hạt Tử.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy hưng phấn, không ngừng đập vào ngực mình, nhìn Hạt Tử hét to gọi nhỏ.

Vương Diệp nghe thấy tiếng ồn ào của Bàn Tử, quả đoán bịt miệng anh ta lại: "Được rồi, biểu ca mau ngậm miệng lại cho tôi, anh ta hiện tại đang là 'thính thanh biện vị', anh mà ảnh hưởng tới anh ta, tiếp theo tất cả chúng ta đều sẽ bị vây khốn ở chỗ này." Tên Bàn Tử này không chỉ thích kéo chân sau, mà còn thích đẩy trách nhiệm lên người khác, đây là điều Vương Diệp cực kỳ không thích, nhưng vì cùng Bàn Tử vào sinh ra tử nên Vương Diệp không so đo quá nhiều.

Giờ phút này nhìn Bàn Tử, không ngờ tên này rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, đứng bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng khi anh ta nhìn về phía những bức tường, trong mắt lại lộ ra vài phần quỷ dị.

Anh ta cứ cảm thấy những bức tường này có chút quen mắt, không biết đã gặp ở đâu.

Anh ta cầm đuốc soi lên trên, lại phát hiện hoa văn bên trên giống y hệt những gì mình đã thấy ở chỗ Triệu Dịch Vũ.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, vội vàng nói ra phát hiện của mình.

Vương Diệp nghe thấy thì cả người cũng giật mình, lúc này Hạt Tử cũng vội vàng thu la bàn lại. "Đi hướng Đông Bắc." Hạt Tử vừa nói vừa dẫn bọn họ đi qua.

Bởi vì hiện tại bọn họ đều đã lâm vào trong huyễn cảnh, cho nên những thứ mắt thấy trước mắt đều là giả.

Mà Vương Diệp sau khi ý thức được điểm này, nhìn Bàn Tử, cũng vỗ vai anh ta, bảo anh ta bình tĩnh lại.

Có lẽ chỉ vì từng trải qua chuyện như vậy ở chỗ Triệu Dịch Vũ nên Bàn Tử nhìn thấy những thứ này mới có cảm giác quen thuộc.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu liên tục, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy cấp thiết, nhịn không được mở miệng nói: "Không phải, tôi cứ cảm thấy..." Lời Bàn Tử còn chưa nói ra khỏi miệng, Vương Diệp liền ra hiệu im lặng.

Cậu không muốn nghe Bàn Tử nói nhảm nữa, tên này mặc kệ nghĩ như thế nào, chung quy cũng không thể cho Vương Diệp một câu trả lời hài lòng.

Hạt Tử đi rất nhanh, Bàn Tử cũng sợ chết, vội vàng đi theo.

Chương 901

Trong ánh mắt anh ta chớp động vài phần lo lắng, nhìn thấy bộ dạng mặt không đổi sắc của đám Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần cổ quái.

Anh ta nhíu mày, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Vương Diệp hiểu anh ta là thật, nhưng khi anh ta nói ra những lời đó, sao Vương Diệp có thể tán đồng một cách mù quáng như vậy?

Hơn nữa còn bỏ qua chi tiết quan trọng, bộ dạng Vương Diệp vội vã kéo anh ta đi đã nói lên tình huống không ổn.

Vương Diệp chưa bao giờ là người sẽ bỏ qua những chi tiết này, hơn nữa thường thường những thứ càng là dấu vết để lại, càng có thể cho bọn họ đáp án.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng, cho dù bọn họ bị huyễn cảnh mê hoặc đôi mắt, nhưng những thứ nhìn thấy và những thứ bọn họ trực tiếp tiếp xúc vẫn có liên hệ.

Đây là một thực nghiệm Vương Diệp và Bàn Tử từng làm trước kia, hơn nữa trong thực nghiệm đó, Vương Diệp biểu hiện ra sự nghiêm túc cùng tỉ mỉ.

Mãi đến tận bây giờ Bàn Tử vẫn nhớ rõ như in, nhưng bộ dạng hiện tại của Vương Diệp thật sự làm Bàn Tử cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Anh ta kéo tay Vương Diệp, lại phát hiện Vương Diệp đi như bay, căn bản không cho anh ta bất cứ cơ hội nào.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào bóng dáng Vương Diệp, trên mặt lộ ra vài phần cổ quái.

Khi gió thổi qua bên người cậu, Bàn Tử còn thấy bóng dáng Vương Diệp trống rỗng, giống như hư ảnh.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, đứng tại chỗ, giờ phút này một câu cũng nói không nên lời.

Nhưng Vương Diệp và Hạt Tử đi phía trước ý thức được Bàn Tử không đuổi kịp, hai người bọn họ tề chỉnh quay đầu, nhìn Bàn Tử, không ngừng vẫy tay gọi anh ta đi theo.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp. "Nhanh lên, nhanh qua đây." Bọn họ vẫn không ngừng gọi, thần tình trên mặt thoạt tiên là khó hiểu, nhưng không bao lâu sau sắc mặt liền trở nên cổ quái.

Bàn Tử nhìn bọn họ, ánh mắt cũng biến đổi kỳ quái.

Anh ta bị dọa đứng chôn chân tại chỗ, một câu cũng không nói ra được.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nháy mắt biến sắc, một giây sau liền tự mình đi đến trước mặt Bàn Tử, nhịn không được mở miệng nói: "Sao còn không qua đây?" Cậu một phen nắm lấy tay Bàn Tử, thoạt nhìn vô cùng sốt ruột, nhưng Bàn Tử lại đặt mông ngồi xuống đất, không ngừng giãy giụa, sống chết cũng không chịu đi theo Vương Diệp.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Khí lực của cậu rất lớn, mặc kệ Bàn Tử giãy giụa thế nào cũng muốn kéo anh ta đi.

Bàn Tử bị dọa đến tè ra quần, thậm chí còn khóc lên.

Anh ta lắc đầu liên tục, nhìn Vương Diệp đầy mặt khủng hoảng nói: "Mấy người đi trước đi, đừng quản tôi, lát nữa tôi sẽ đuổi theo sau." Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy cấp thiết.

Nhưng lời này nói ra lại nhận được tiếng cười lạnh của Vương Diệp.

Vương Diệp không buông tha bắt Bàn Tử qua đây.

Nhưng Bàn Tử đã bị dọa đến đánh liền ba cái rắm, nhìn Vương Diệp, anh ta không chỉ hất tay cậu ra mà còn vội vàng lùi lại phía sau.

Bàn Tử lúc này bị dọa đến nước mũi nước mắt chảy ròng ròng, bộ dạng kia thoạt nhìn thật sự đáng thương.

Nhìn thấy Bàn Tử như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ thâm trầm.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó đầy mặt lo lắng nói: "Cậu còn không qua đây là chết chắc đấy, mau quay đầu lại nhìn xem cái kia là cái gì!" Ngữ khí Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy vội vàng quay đầu nhìn lại, kết quả phát hiện một con quái vật còn to hơn cả xe tải, nhìn giống Niên thú nhưng lại giống gấu đen, không ngừng gào thét về phía anh ta, khí thế nghiền ép.

Đã khiến Bàn Tử không nói nên lời, anh ta bị dọa đến hồn xiêu phách lạc.

Đổi lại là người khác, suy nghĩ đầu tiên có lẽ là chạy trước là thượng sách, nhưng Bàn Tử lại tự tát mình một cái, cho dù Vương Diệp vẫn đang thúc giục ở đó.

Bàn Tử vẫn vô cùng bình tĩnh, anh ta nhìn về phía Vương Diệp, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái, cậu đang chuẩn bị qua kéo Bàn Tử đi thì ai ngờ Bàn Tử rống to về phía cậu một tiếng: "Ông đây coi anh là anh em, kết quả anh muốn hại tôi!

Anh muốn tôi qua đó, không có cửa đâu!" Tiếng rống này của Bàn Tử cũng rống ra cả mồ hôi lạnh, Vương Diệp thấy vậy càng làm ra một bộ dáng cực kỳ dọa người.

Nhưng Bàn Tử đã bình tĩnh lại, vào những lúc thế này, tất cả biểu hiện của Bàn Tử đều cực kỳ cơ trí.

Cho dù không xác định đây có phải là huyễn cảnh hay không, nhưng nhìn Vương Diệp và hoàn cảnh bốn phía, Bàn Tử nhịn không được mở miệng nói: "Không đúng, sao còn chưa rời khỏi cái quỷ địa phương này." Bàn Tử bắt đầu quỷ khốc lang hào, bộ dạng kia thoạt nhìn thật sự đáng thương, nhưng gào xong, Bàn Tử lại bình tĩnh trở lại.

Anh ta nhìn hoàn cảnh bốn phía, tự cho mình một cái tát, lại nhìn thấy Vương Diệp trước mặt bỗng nhiên hài lòng gật đầu, nhìn Bàn Tử khen ngợi một câu: "Không tệ, lần này rốt cuộc cũng học được thông minh rồi." Nhưng lời khen của Vương Diệp lại nhận được tiếng cười lạnh khinh thường của Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp từng bước đi về phía mình, cho dù hành vi của Vương Diệp thoạt nhìn bình thường, mà quái vật sau lưng Bàn Tử cũng biến mất, nhưng Bàn Tử tịnh không cho rằng đây là đã rời khỏi huyễn cảnh.

Thấy bộ dạng Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên phức tạp.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại tiến lên nắm tay Bàn Tử, khen lấy khen để.

Nhưng Bàn Tử hất tay cậu ra, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Đừng có ở chỗ này giả vờ giả vịt, anh không phải Vương Diệp, ông đây vẫn còn đang ở trong huyễn cảnh!" Bàn Tử vừa nói vừa từ trong túi lấy ra con dao, nếu không đoán sai thì có khả năng phải giết Vương Diệp mới có thể giải quyết những vấn đề này.

Ngay khi Bàn Tử đang suy tư trong lòng, Vương Diệp bỗng nhiên rống to về phía Bàn Tử, cậu giống như bị điên, túm lấy vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử đầy mặt khó hiểu nói: "Chẳng lẽ cậu thật sự nhẫn tâm động thủ với tôi sao?

Hai chúng ta vào sinh ra tử, là anh em tốt cơ mà." Lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảnh rối rắm và do dự, bởi vì chính anh ta cũng không biết nên làm thế nào.

Anh ta nắm chặt chủy thủ trong tay.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt lộ ra vài phần tiếu ý, kéo tay Bàn Tử, cực kỳ sốt ruột nói: "Hiện tại cậu đi theo tôi đi, hai chúng ta còn có thể tiếp tục làm anh em tốt, ít nhất tình cảm đã từng có kia có thể giữ lại, nhưng nếu cậu động thủ với tôi, tôi có thể sẽ chết." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả, Bàn Tử nghe vậy trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Thấy Bàn Tử như thế, Vương Diệp càng vô cùng hưng phấn nói: "Mau đi theo tôi, chỉ có nơi đó mới là con đường sống duy nhất, cậu biết mà, tôi chưa bao giờ lừa cậu, hai chúng ta là anh em tốt." Cậu vừa nói vừa vỗ ngực mình, Bàn Tử nghe thấy thì vẻ mặt chỉ toàn sự phức tạp, không biết có nên đáp ứng Vương Diệp hay không.

Ngay lúc Bàn Tử vì thế mà do dự không quyết, Vương Diệp lôi kéo tay Bàn Tử, không đợi anh ta phản ứng lại, đã không buông tha nói: "Cậu cứ đi theo tôi đi, tôi tuyệt đối sẽ không làm cậu thất vọng." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử vô cùng hài lòng gật

đầu.

Bàn Tử thoạt nhìn là buông xuống mọi đề phòng, tin tưởng Vương Diệp không có vấn đề, nhưng trên thực tế anh ta vẫn luôn thăm dò Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp nhịn không được mở miệng nói với cậu, tâm can đều sắp nát.

Anh ta ôm ngực, nhìn Vương Diệp, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Nhưng anh cũng không thể làm như thế, tôi đã nói hắn có vấn đề, tôi không có nhắm vào hắn." Bàn Tử không ngừng giải thích, nhưng những lời này nói ra, căn bản không ai nguyện ý tin tưởng.

Ngay cả Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không khỏi khẽ thở dài.

Tất cả mọi người đều không tin tưởng mình, mà Vương Diệp cũng lấy hết những công cụ trên người anh ta đi, để Bàn Tử hai bàn tay trắng đi theo bên cạnh cậu.

Bàn Tử thấy động tác của Vương Diệp, bỗng nhiên trừng lớn mắt, siết chặt nắm tay, đầy mặt không kiên nhẫn nói: "Cậu có ý gì?

Cậu không phải cảm thấy tôi là nằm vùng đấy chứ?" Triệu Dịch Vũ chỉ ở bên cạnh lẳng lặng xem kịch vui, không bình phẩm gì, nhưng có thể xác định chính là tên Bàn Tử này trên người sẽ không tồn tại vấn đề gì quá lớn.

Ngược lại là tên Triệu Điền kia thoạt nhìn xác thực có chút khả nghi, chỉ là Triệu Dịch Vũ không mở miệng nói mà thôi.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, hào không do dự gật đầu nói: "Trừ bình độc dịch trong tay cậu ra, những thứ khác cậu đều đừng cầm nữa." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào cái bình nước trong tay Triệu Dịch Vũ.

Triệu Dịch Vũ quả đoán đưa bình nước cho Bàn Tử.

Bàn Tử thấy hai người bọn họ nhắm vào mình như vậy, tâm tình đã sớm trở nên vô cùng khó chịu.

Anh ta nhìn Vương Diệp nhịn không được mở miệng chất vấn: "Cho nên thời gian qua chúng ta vào sinh ra tử, những thứ đó đều có thể tan thành mây khói sao?" Câu chất vấn của Bàn Tử làm Vương Diệp bật cười, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử đầy mặt sầu não nói: "Cậu hại tôi suýt chút nữa nổ phế cả tay, cậu cảm thấy cậu có tư cách nói lời này trước mặt tôi sao?" Câu hỏi của Vương Diệp đưa ra, Bàn Tử hết cách, chỉ có thể thất hồn lạc phách cúi đầu.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng không so đo quá nhiều với anh ta, tương phản còn vỗ vai Bàn Tử, hào không do dự nói: "Cậu hiện tại cứ đàng hoàng đi theo sau chúng tôi, đừng gây chuyện thị phi nữa, tiếp theo chúng tôi vẫn có thể dẫn cậu ra ngoài." Lời này của Vương Diệp vừa ra, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên xanh mét vô cùng, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt oán độc lập tức rơi vào trên người Triệu Điền.

Trong nhận thức của anh ta, cả sự kiện đều là do Triệu Điền, nếu không sao có thể xảy ra trên người anh ta, càng nghĩ trong lòng anh ta càng tức giận.

Nhưng bách vu vô nại, Bàn Tử chỉ có thể cầm bình độc dịch đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Anh ta vừa đi theo cũng vừa nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Thoạt nhìn là tất cả mọi người đều không tin tưởng Bàn Tử, nhưng trên thực tế, Triệu Điền xác thực vô cùng tinh minh, gã có thể nhìn ra mọi người đối với Bàn Tử vẫn mang theo nhất định sự ưu ái.

Nói cách khác, mục đích tiếp theo của Triệu Điền vẫn có chút khó chấp hành, nhưng lúc này Triệu Điền nhìn Bàn Tử, lại ra vẻ ủy khuất ba ba, nháy mắt với anh ta.

Gã cố ý làm ra chuyện như vậy, vô phi chính là để chọc giận Bàn Tử mà thôi.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của gã, quả thật bị gã chọc giận, nhưng một giây sau, Bàn Tử lại bình tĩnh trở lại, nhìn chằm chằm tên này suy tư.

Nếu tên này trên người không có vấn đề quá lớn, vậy gã cố ý làm ra biểu tình này vô phi chính là để chọc giận anh ta, cho nên nói mục đích tiếp theo của gã khẳng định không đơn thuần.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử càng thêm khó coi, anh ta trừng Triệu Điền, lập tức siết chặt nắm tay, trong lòng liệu định tên này tuyệt đối là có vấn đề.

Chỉ là tên này vô luận có vấn đề hay không, Bàn Tử có thể làm chẳng qua cũng chỉ là động thủ với Triệu Điền.

Nhưng giờ phút này, anh ta động thủ với Triệu Điền cũng không giải quyết được việc gì, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của đám Vương Diệp.

Đám Vương Diệp đi về phía trước, một lát sau Bàn Tử liền thấy một ngã rẽ xuất hiện trước mặt.

Nhìn cái ngã rẽ kia, trên mặt Bàn Tử lóe lên vài phần hưng phấn, anh ta còn chưa đi qua, Vương Diệp đã túm lấy cổ áo Bàn Tử, đầy mặt lạnh lùng nói: "Để phòng ngừa cậu mai phục ở phía trước, cậu cứ đợi bọn tôi qua rồi hãy đi theo." Lời này nói ra cực kỳ không tôn trọng người khác, Bàn Tử nghe thấy thì cả người đều sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp, không dám tin vào tai mình.

Sau đó lại sốt ruột nói với Vương Diệp: "Cậu nghiêm túc sao?

Loại lời này sao cậu có thể nói ra được chứ?" Bàn Tử liên tiếp chất vấn khiến Vương Diệp nhịn không được cười ha ha, Vương

Diệp nhìn Bàn Tử không chút lưu tình nói: "Tôi đương nhiên là nghiêm túc, chẳng lẽ cậu cảm thấy tôi nói đều là nói đùa sao?

Loại lời này sao tôi nói ra được ư?

Tôi nghĩ tôi không cần giải thích với cậu." Vương Diệp càng như thế càng làm Bàn Tử nổi nóng.

Cứ như một quyền đánh vào bông, Vương Diệp không có phản ứng gì.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn theo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi về phía trước, Triệu Điền nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần lực bất tòng tâm, sau đó lại nhẹ nhàng nói: "Nói thật, anh thật sự không nên hoài nghi tôi, bởi vì tôi từ đầu đến chân đều không bới ra được tật xấu nào, hơn nữa tôi cũng sẽ không đi làm loại chuyện thương thiên hại lý đó." Gã nghiêm túc nói những lời này, nhưng Bàn Tử lại đầy mặt khinh thường cười lạnh một tiếng, nhìn gã, cách ngoại bỉ ổi nói: "Lời tên nhà anh nói đáng tin sao?" Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, sau đó chỉ vào hướng đám Vương Diệp, hét to gọi nhỏ với Triệu Điền: "Anh hiện tại mau cút cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh, nếu anh còn tiếp tục ở trước mặt tôi thêm một giây, tôi lập tức cho anh đi chết." Thấy Bàn Tử như vậy, Triệu Điền càng chột dạ không thôi, gã hoảng loạn, run rẩy một hồi rồi đi theo sau Vương Diệp.

Chương 902

Vương Diệp thấy sự đối đầu gay gắt giữa Triệu Điền và Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần không đành lòng, cậu trực tiếp vỗ vai Bàn Tử mở miệng nói: "Cậu cũng không cần thiết so đo quá nhiều với tên này, dù sao tôi thấy hắn chính là loại làm chuyện táng tận thiên lương sắp chết giãy giụa thôi." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả, lời này nói ra, Bàn Tử không có ý kiến gì.

Lúc này Bàn Tử lại chạy sang một bên khác.

Anh ta không tin mộ đạo này chỉ có một hướng đi như vậy, anh ta tin tưởng những nơi khác khẳng định cũng sẽ có lối ra khác, chứ không phải đi cùng đám Vương Diệp.

Nếu Vương Diệp bọn họ đã muốn hoài nghi anh ta, vậy Bàn Tử càng thêm tình nguyện tự mình đi một mình.

Giống như Bàn Tử nghĩ, tại một ngã rẽ khác, Bàn Tử nhìn thấy một thông đạo mới, anh ta quay đầu lại nhìn Vương Diệp, hào không do dự biểu thị quyết định của mình với bọn họ: "Hiện tại ông đây muốn đi một mình, mấy người ai cũng đừng tới tìm tôi, còn có bất kể tôi sống hay chết, đều không có bất cứ quan hệ gì với mấy người." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, cậu nhìn Bàn Tử, không khỏi mở miệng nói: "Được rồi, cậu đừng trách anh ta, đây cũng không phải điều mọi người muốn thấy." Vương Diệp chủ động bảo vệ Hạt Tử, điều này nằm trong dự liệu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nói thêm gì, giờ phút này Hạt Tử lại bỗng nhiên lắc đầu phủ nhận: "Sao có thể làm như vậy chứ?

Tôi lại không phải cố ý, hơn nữa tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy." Nghe Hạt Tử nói thế, Bàn Tử bỗng nhiên bật cười, từ trong túi mình lấy ra một con dao mới tinh, ngay sau đó nhân lúc Hạt Tử không chú ý, đâm phập vào vai anh ta.

Thấy động tác của Bàn Tử, Vương Diệp bị dọa ngốc, vội vàng ngăn Bàn Tử lại, nhưng động tác của Bàn Tử thật sự quá nhanh, Vương Diệp căn bản phản ứng không kịp, hơn nữa Bàn Tử còn kéo cậu sang một bên.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Hạt Tử lúc này nhanh chóng né tránh.

Nhìn một màn này, Bàn Tử càng thêm kiên định Hạt Tử là có vấn đề.

Vương Diệp nhìn động tác của Hạt Tử, tuy cảm thấy khó hiểu nhưng lại không nói thêm gì xen vào.

Cậu nhìn Bàn Tử, cho dù có thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở cổ họng, nhưng Bàn Tử không chủ động nói rõ với cậu thì Vương Diệp cũng không hỏi.

Giờ phút này Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạt Tử trước mặt, lược có chút phiền táo nói: "Tên này có vấn đề.

Tôi nghĩ chúng ta không phải tiến vào trong huyễn cảnh, mà là tiến vào trong một cái cơ quan, 'hoàng thử lang phẩn' (phân chồn) quả nhiên là có tác dụng mê huyễn." Bàn Tử vừa nói vừa phân tích những thứ này ra, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói thì nhược hữu sở tư cười cười.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lạnh lùng nói với anh ta: "Vậy sao cậu biết tôi là thật?

Ngộ nhỡ tôi cũng là một người sinh ra trong huyễn cảnh thì làm thế nào?" Kết quả câu nói này của Vương Diệp nhận được lại là nụ cười lạnh khinh thường của Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, e rằng ngay cả hôm nay cậu mặc quần lót màu gì Bàn Tử cũng có thể đoán được.

Huống chi là một người thật và giả đặt trước mặt, sao Bàn Tử có thể không nhận ra.

Vương Diệp hỏi vấn đề như vậy cũng là cố ý muốn thăm dò anh ta.

Huống chi một Vương Diệp giả sẽ chỉ tận khả năng đi thanh minh cho mình trước mặt anh ta, sao có thể giống Vương Diệp như bây giờ đem những vấn đề này than ra, Vương Diệp làm như vậy cũng chẳng có chỗ tốt gì. "Bớt ở chỗ này lừa người, cậu có tính cách thế nào ông đây biết rõ như lòng bàn tay, cậu ở trong huyễn cảnh đi ra hoàn toàn là một bộ dạng khác." Ngữ khí của Bàn Tử chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp hài lòng cười cười, nhìn Bàn Tử bỗng nhiên thở dài một hơi nói: "Tôi còn tưởng cậu thịt dài ra thì não cũng bị mỡ lấp đầy, không ngờ vẫn còn có chút điểm dùng được." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Ở chỗ Bàn Tử cậu chưa bao giờ sẽ xuất hiện lời khen ngợi, chỉ toàn là các loại tổn hại, dù sao tên Bàn Tử này ăn càng ngày càng béo.

Vương Diệp cũng là vì thân thể anh ta mà lo nghĩ nên mới đối xử với anh ta như vậy, chỉ hy vọng Bàn Tử trong những lời nói khích lệ này có thể làm được việc giảm béo.

Chỉ là tên Bàn Tử này xưa nay da mặt dày, mặc kệ Vương Diệp nói cái gì, anh ta đều sẽ không dễ dàng thay đổi thái độ sinh hoạt vốn có của mình.

Có điều Vương Diệp quay đầu nhìn Hạt Tử phía sau, phát hiện anh ta đã chuồn mất dạng, trong mắt cũng lộ ra vài phần quái dị.

Giờ phút này Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, nhìn Vương Diệp đầy mặt tiêu cấp nói: "Tin tôi đi, hắn khẳng định chưa chạy xa, hơn nữa Hạt Tử chân chính có khả năng đã gặp bất trắc, chúng ta hiện tại cần phải giải quyết hắn, không chừng giải quyết xong, Hạt Tử chân chính sẽ xuất hiện." Đây là Bàn Tử tự mình mò mẫm ra.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức gật đầu.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đi theo mình, nhưng đối với phát hiện này của anh ta, cũng như những gì anh ta quan sát được mà Vương Diệp cư nhiên không cho bất cứ lời khen ngợi nào, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta túm cổ áo Vương Diệp, nhịn không được oán trách: "Chẳng lẽ cậu không có một đôi mắt sáng, phát hiện ưu điểm trên người tôi sao?

Tôi làm nhiều việc như vậy cậu đều không thấy à?" Bàn Tử đầy mặt không kiên nhẫn nói những lời này.

Vương Diệp nghe xong chỉ nhún vai, nhìn đống thịt trên người Bàn Tử, cực kỳ không tiết tháo nói: "Ưu điểm duy nhất trên người cậu không phải là thịt tương đối nhiều, vừa vặn lại là một tên béo linh hoạt sao?

Cậu vì sao muốn cày độ hảo cảm loại này trước mặt tôi?" Ngữ khí Vương Diệp mang theo vài phần trêu chọc, Bàn Tử nghe vậy hắc hắc cười, đảo cũng không so đo quá nhiều với Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp và Bàn Tử đi về phía trước, hai người cũng nhìn thấy bóng đen chợt lóe qua trước mặt, hiển nhiên là Hạt Tử.

Có lẽ vì biết ở trước mặt bọn họ giả vờ giả vịt đã không còn tác dụng, cho nên khi Hạt Tử giả xuất hiện trước mặt Bàn Tử, trong tay chỉ cầm vũ khí, tiến hành công kích nhanh chóng đối với Bàn Tử.

Nhìn Hạt Tử giả này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta nhịn không được khẽ thở dài, vỗ vai Hạt Tử này, mở miệng nói: "Mày đang nghĩ cái gì thế?" Lời Bàn Tử nói ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Một giây sau, Bàn Tử liền thấy một gương mặt quỷ xuất hiện trước mắt, da thịt trên mặt hắn nháy mắt hư thối, không giống với Hạt Tử nguyên bản nhìn thấy, hơn nữa hắn cầm hai cái rìu trong tay nháy mắt bổ tới.

Bàn Tử bị hắn dọa gần chết, vội vàng né sang bên cạnh, Vương Diệp qua đây hỗ trợ kéo Bàn Tử dậy.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảnh lo lắng, anh ta chỉ vào Hạt Tử, sau đó đầy mặt phẫn nộ nói với Vương Diệp: "Tên này dám đánh tôi, mau giết hắn đi!" Tính tình Bàn Tử trước sau như một vẫn bạo tháo như vậy.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói thế, lập tức gật đầu, nhìn Hạt Tử, nhịn không được nói: "Gan mày cũng to đấy." Lời này của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn một câu cũng không nói nên lời, mà Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Lúc này Hạt Tử giơ hai cái rìu trong tay lên, hắn cư nhiên vòng qua Vương Diệp, trực tiếp lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn một màn quỷ dị này, trên mặt chỉ có một mảnh khủng hoảng, sau đó hét to gọi nhỏ chạy đến bên cạnh Vương Diệp.

Anh ta thân hình béo như vậy, đâu chạy lại cái tên Hạt Tử gầy đét kia.

Hạt Tử cùng truy không bỏ, Vương Diệp chỉ có thể che chở Bàn Tử sau lưng, sau đó cầm hai con dao trong tay, nhìn Hạt Tử chuẩn bị đấu với hắn.

Lại không ngờ Hạt Tử lúc này bỗng nhiên chỉ vào mặt Bàn Tử, hắn giơ cao rìu trong tay, biểu thị mình muốn đối phó Bàn Tử, bảo Vương Diệp tránh ra.

Vương Diệp nhìn một loạt động tác của Hạt Tử, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ.

Cậu nhịn không được khẽ cười cười, quay đầu nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần lực bất tòng tâm.

Hai anh em bọn họ việc thích làm nhất, chính là vào những thời khắc như thế này ghét bỏ lẫn nhau.

Mà Vương Diệp sở trường nhất chính là tuột xích vào thời khắc mấu chốt.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử không thốt nên lời, nhìn Vương Diệp, hắn không nhịn được mở miệng nói: "Chú em đừng có cười với anh, làm bộ dạng này vô dụng thôi." Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu tránh ánh mắt của Vương Diệp.

Nghe thấy lời này, Vương Diệp căn bản không coi là chuyện to tát, ngược lại còn vỗ mạnh vào vai Bàn Tử, cười hì hì cảm thán một câu: "Đừng thế chứ, dù sao hắn cũng nhắm vào anh, một mình em chết chi bằng anh chết để thành toàn đại cục, sự lựa chọn này anh nên làm được mà." Trong ngữ khí của Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, sau đó đẩy Bàn Tử lên phía trước.

Nhìn thấy động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp trước mặt là thật, nhưng hành động của cậu ta còn chẳng bằng một Vương Diệp giả xuất hiện trước mắt.

Trong lòng Bàn Tử vô cùng hận, nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ còn lại sự quái dị.

Ngay khi Bàn Tử tưởng rằng Vương Diệp thật sự muốn vứt bỏ mình, không ngờ Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, bỗng nhiên ném về phía hắn một gói dược phấn.

Nhìn một loạt thao tác này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn, hắn hoan hô, sau đó giơ cao hai tay, mặt đầy vẻ phấn khích nói: "Anh biết ngay là chú em sẽ không thấy chết mà không cứu, y hệt như anh đoán!

Đã bảo rồi, tên kia có vấn đề mà." Bàn Tử tưởng Vương Diệp không tin lời mình nói, bèn chỉ vào Hạt Tử, một lần nữa bày tỏ lập trường cũng như những gì hắn muốn diễn đạt.

Đáng tiếc Vương Diệp chỉ là đang trêu Bàn Tử chơi, cho nên mới cố ý giả bộ thấy chết không cứu mà thôi.

Nhìn chằm chằm Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp. "Ông nói xem, tại sao ông nhất định phải làm chuyện đuổi tận giết tuyệt như vậy?" Giọng Vương Diệp mang theo vẻ khó hiểu.

Hạt Tử nghe thấy lời Vương Diệp vang lên bên tai, liền gào thét điên cuồng về phía cậu.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Mắt Hạt Tử dính phải loại dược phấn kia, hành động cũng trở nên chậm chạp.

Bàn Tử nhìn thấy màn thần kỳ này, vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Vương Diệp truy hỏi: "Thứ gì thế?

Sao lại thần kỳ vậy?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Vương Diệp nghe vậy chỉ khẽ thở dài: "Có thứ gì đâu, chỉ là một món đồ chơi khiến người ta tỉnh táo trong nháy mắt mà thôi, cái này vốn dĩ đã là một con quái vật rồi." Đối với cậu mà nói, tương sinh tương khắc chẳng qua là chế ngự con quái vật này.

Vương Diệp ở phương diện này có thiên phú độc đáo của riêng mình, bao gồm cả việc đối phó với những thứ này, Vương Diệp cũng suy nghĩ cực kỳ thấu đáo.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu tán đồng, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên nói: "Chú em lợi hại thật đấy." Giọng Bàn Tử tràn đầy hưng phấn.

Vương Diệp nghe vậy, lại nhìn bộ dạng sùng bái của Bàn Tử, bỗng nhiên khoác vai hắn nói: "Được rồi, đừng sùng bái em quá, em chỉ là một truyền thuyết mà thôi, không lợi hại như anh nghĩ đâu.

Cùng lắm thì anh cứ giảm béo đi, thon thả như em thì anh cũng có thể trở thành em." Vương Diệp lại nhắc tới chủ đề này, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt lạnh xuống.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử một câu cũng không nói nên lời, tên này thật sự nhất định bắt hắn giảm béo sao?

Bàn Tử im lặng, Vương Diệp cũng không thúc giục, ngược lại còn cười hì hì nói với Bàn Tử: "Nếu anh cảm thấy bản lĩnh của em rất bình thường..." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã vội vàng lắc đầu.

Hắn đâu dám cho rằng bản lĩnh của Vương Diệp là bình thường, chỉ là tên Hạt Tử trước mặt vẫn chưa được giải quyết triệt để.

Bàn Tử chỉ vào Hạt Tử, thúc giục Vương Diệp qua đó đối phó

hắn.

Bàn Tử không hy vọng Vương Diệp ở đây nói nhảm với mình.

Nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, nghĩ ngợi một chút rồi vẫn đi đến trước mặt Hạt Tử, nhìn chầm chầm hắn, mặt đầy nghiêm túc nói: "Hạt Tử thật sự đang ở đâu?

Thả ông ấy ra." Đối phương nghe thấy lời Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh lạnh lùng, sau đó cười lên đầy kiêu ngạo: "Muốn cứu người?

Sao các ngươi không xem xem tên kia có đáng để các ngươi cứu hay không?

Chương 903

Năm đó hắn đuổi tận giết tuyệt, làm những chuyện kia muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm!" Cho nên vô luận thế nào, tên Hạt Tử giả trước mặt cũng không thể thả người ra.

Nhìn thấy tên này kiêu ngạo như vậy, Bàn Tử trong nháy mắt nóng mắt, sau đó xắn tay áo lên, trừng mắt nhìn hắn, mặt đầy phẫn nộ nói: "Xem Bàn gia cho mày hai đấm, mày có thả người ra không!" Bàn Tử vừa nói vừa lao tới, hắn chuẩn bị động thủ với Hạt Tử, nhưng không ngờ con quái vật trước mặt trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Mà giả tượng trước mắt giờ khắc này cũng khôi phục bình thường.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, nhìn hoàn cảnh nơi này, hắn sống chết cũng không dám tin vào những gì mắt mình nhìn thấy.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút cấp thiết hỏi Vương Diệp tiếp theo nên làm thế nào.

Trong lúc Vương Diệp còn đang suy nghĩ, Bàn Tử cũng đi đến chỗ tên Vương Diệp giả ban nãy - cái nơi mà tên giả mạo đó liên tục thúc giục hắn đi về phía trước.

Cúi đầu xuống xem mới phát hiện, nơi đó cư nhiên là vực sâu vạn trượng.

Bàn Tử bị dọa cho mặt mày trắng bệch, sợ đến vãi cả ra quần mà bò trở lại, nhìn Vương Diệp, mặt đầy ủy khuất kể lại chuyện kia.

Vương Diệp nghe vậy cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy một cái vực sâu.

Vương Diệp vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Nhìn thấy bộ dạng đau lòng buồn bã của hắn, Vương Diệp cũng không biết nên nói lời an ủi gì, nhất thời lời nói nghẹn lại trong cổ họng.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, sau đó huých vai Vương Diệp, mặt đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Hai chúng ta không phải là anh em tốt sao?

Tại sao chú em không biết an ủi anh một chút hả?

Chẳng lẽ chú em thật sự muốn nhìn anh u sầu ủ dột sao?" Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần xấu hổ.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên em không có ý đó, em chỉ cảm thấy tên như anh mạng lớn phúc lớn, người béo như anh khẳng định còn có phúc khí." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe vậy, tuy rằng hài lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng đối với Vương Diệp, Bàn Tử vẫn ôm một bụng ý kiến.

Nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp điềm nhiên cùng hắn đi về phía trước.

Tuy rằng nơi này có vực sâu, nhưng Vương Diệp lại nhìn thấy một cây cầu xuất hiện trước mặt.

Giờ khắc này Bàn Tử đi theo Vương Diệp, nhìn chằm chằm cây cầu này, trong đầu có một hình ảnh quen thuộc lướt qua, cảm giác giống như đã từng nhìn thấy thứ gì kỳ quái ở đây vậy.

Hắn kéo tay Vương Diệp, khiến Vương Diệp dừng bước.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lập tức cười ha hả, trong lòng nghĩ thầm Bàn Tử khẳng định lại nhớ ra manh mối quan trọng gì đó, bèn kiên nhẫn chờ đợi Bàn Tử hồi ức.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Hắn không nhịn được nói với Vương Diệp: "Anh hình như đã từng thấy thứ này, hơn nữa anh..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, hắn liền vội vàng chạy ngược trở lại.

Vương Diệp thấy vậy, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử đang ngồi ở chỗ hắn vừa ngồi ban nãy.

Sau khi ngồi xuống, nhìn về hướng này, lại thấy Vương Diệp đứng bên mép vực nhìn mình, những hình ảnh quen thuộc trong đầu từng bức từng bức tuôn trào.

Hình như có thứ gì đó sắp sửa phá vỡ mà ra.

Giống như phá kén thành bướm vậy, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó vỗ đùi cái bốp, hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này làm Vương Diệp giật mình.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Tên này cứ giật đùng đùng, thật khiến người ta chán ghét.

Trong lúc Vương Diệp đang ghét bỏ thì Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, mặt đầy cao hứng nói: "Anh nhớ ra rồi, anh biết anh nhìn thấy cái gì ở đây rồi!

Lúc đó Hạt Tử tuy không qua đây dây dưa với anh, nhưng anh thấy hắn đi về hướng này." Giọng Bàn Tử tràn đầy hưng phấn.

Bởi vì Hạt Tử không tiếp xúc nhiều với hắn nên Bàn Tử không để ý lắm, nhưng hiện tại nhìn cây cầu này, hắn cẩn thận hồi tưởng lại thì đúng là nhớ ra chi tiết này.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần hài lòng.

Cậu cười cười, vỗ vai Bàn Tử, vô cùng cao hứng nói: "Không tệ nha, anh có thể nhớ lại những thứ này cũng là một chuyện rất tốt, tin rằng tiếp theo..." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã túm lấy tay Vương Diệp, vô cùng lo lắng nói: "Đừng nói nhảm ở đây nữa, mau chóng đi qua cây cầu này, anh nghi ngờ Hạt Tử đã đi sang phía đối diện.

Chúng ta hiện tại phải cứu Hạt Tử về, nếu không muộn mất, Hạt Tử khẳng định sẽ xảy ra chuyện." Trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp thấy vậy lập tức gật đầu, nhưng cậu lại không nhịn được cười hì hì nói với Bàn Tử: "Anh qua trước đi, em nghi ngờ cây cầu này có cơ quan gì đó, em phải kiểm tra một chút." Vương Diệp dường như cố ý trêu chọc Bàn Tử, lời nói ra khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng buồn bực.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lộ ra vẻ vô tội.

Nếu hắn qua thật, lỡ kích hoạt cơ quan, hắn chết thẳng cẳng thì làm sao?

Cái bộ dạng đó của Vương Diệp hình như rất không để tâm đến hắn, cũng không biết có phải vì ghét hắn hay không.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Liên tưởng đến điểm này, tâm trạng hắn lại trở nên cực kỳ phức tạp, hắn không nhịn được kéo tay Vương Diệp, vô cùng sốt ruột nói: "Vậy chú em mau giải quyết cơ quan ở đây đi, nhớ nhanh tay lên, anh sợ Hạt Tử thực sự gặp nguy hiểm." Bàn Tử vừa nói vừa đứng đó nhìn sang phía bên kia cầu, mặt viết đầy vẻ lo lắng.

Thấy Vương Diệp cứ ung dung cầm la bàn, Bàn Tử lại không nhịn được thúc giục.

Một tràng lời nói thốt ra đều là chỉ huy Vương Diệp.

Nghe những lời đó vang bên tai, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ ghét bỏ nồng đậm.

Cậu nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên chỉ vào cây cầu nói: "Cầu này không có vấn đề, anh mau qua đi.

Có điều anh làm tư lệnh quen thói rồi nhỉ?" Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy sự trêu chọc.

Cậu ghét nhất là người khác chỉ huy mình, đặc biệt là tên như Bàn Tử.

Bàn Tử cái gì cũng không biết, ngược lại cứ ở đây lải nhải sai bảo Vương Diệp làm cái này cái kia, điểm này khiến Vương Diệp cực kỳ mất kiên nhẫn.

Nhìn thấy Vương Diệp không vui, Bàn Tử lại vội vàng sán lại gần, nhìn Vương Diệp khổ khẩu bà tâm giải thích: "Anh không có ý đó, anh chỉ muốn chú em mau chóng cứu Hạt Tử ra mà thôi.

Chú em biết đấy, anh không có năng lực gì, chỉ có chú em mới có thể giải quyết vấn đề ở đây." Giọng hắn tràn đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, chỉ cười cười đầy vẻ qua loa, nhìn Bàn Tử rồi nhấc chân đi về phía trước.

Đồng thời lúc cậu đi tới, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra vài phần cổ quái.

Hắn không nhịn được kéo tay Vương Diệp, sau đó mặt đầy cấp thiết nói: "Không phải nói cơ quan ở đây còn chưa giải khai sao?

Chú em vội vã như vậy làm gì?" Tính khí Vương Diệp dường như bỗng chốc trở nên vô cùng nóng nảy, cơn hỏa bốc lên, cậu hất mạnh tay Bàn Tử ra.

Nhìn thấy bộ dạng không bình thường này của Vương Diệp, Bàn Tử rốt cuộc ý thức được trước mắt là tình huống gì.

Hắn kéo tay Vương Diệp, mặt đầy cấp thiết nói: "...

Đừng có giận dỗi với anh nữa, hai chúng ta giải quyết tốt vấn đề này đi, anh nghi ngờ hai người chúng ta hiện tại đang chịu di chứng." Thuốc mê huyễn kia sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ?

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, lời Bàn Tử nói cũng đã điểm tỉnh Vương Diệp.

Vương Diệp cầm la bàn, tận lực đè nén sự phiền toái trong lòng.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần ý cười.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền giải quyết xong vấn đề trước mắt.

Nhìn cơ quan được giải khai, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp lại ôm đầu, nhìn Bàn Tử, ra hiệu mình đang hoa mắt chóng mặt.

Trong thời khắc này, cậu dường như mất đi khả năng phán đoán, cả người đều lảo đảo.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong lòng Bàn Tử tự nhiên vô cùng lo lắng, hắn kéo tay Vương Diệp, mặt đầy vẻ phức tạp nói: "Rốt cuộc là sao thế này, phải chấn tác lên, ngàn vạn lần đừng để thứ này ngáng chân." Vương Diệp gật đầu, nhưng cậu nhìn Bàn Tử lại cực kỳ khó hiểu nói: "Không đúng nha, sao thứ này hình như cứ nhắm vào em, còn anh một chút việc cũng không có, chuyện này là sao?" Sau khi ý thức được điểm này, cả người Vương Diệp đều ngẩn ra, cậu trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt chỉ có một mảnh không kiên nhẫn.

Bàn Tử đối mắt với Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần chột dạ, sờ sờ mũi có chút xấu hổ cười nói: "Có khả năng là vì anh béo chăng?

Có những thứ ngấm không nhanh như vậy, chính là do nguyên nhân béo đấy." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cao hứng, nhìn Vương Diệp, sau đó lại túm lấy cánh tay cậu, có chút ghét bỏ nói: "Chú em nhìn xem chú em gầy thành cái dạng gì rồi?

Chuyện gì một khi ập đến, tuyệt đối là loại người gầy như chú em chết trước, bởi vì tuần hoàn trao đổi chất trong cơ thể các chú quá nhanh, nhưng người béo như anh thì khác." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, nhưng giây tiếp theo, Bàn Tử lại bỗng nhiên siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, tính khí của hắn cũng dần dần bốc lên.

Thấy hắn trở mặt nhanh như vậy, Vương Diệp biết báo ứng rơi xuống người Bàn Tử rồi, nhưng Vương Diệp lại không đi an ủi Bàn Tử, ngược lại còn đạp một cước lên người hắn, nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Anh nếu dám phát cáu với em, em tuyệt đối không tha cho anh đâu, anh biết sự lợi hại của em rồi đấy." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào cây cầu kia, bảo Bàn Tử đi trước.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ trốn tránh nói: "Sao chú em có thể để anh đi chịu chết trước chứ?" Nghe những lời này của Bàn Tử vang bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh lùng, cậu căn bản không coi Bàn Tử ra gì.

Nhìn thấy tư thái này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn không nhịn được siết chặt nắm đấm nói: "Là anh em thì cùng đi, hai chúng ta sống là anh em, chết cũng là anh em." Hắn không ngừng nói những lời này, có khả năng là vì nắm đấm của Vương Diệp quá cứng, Bàn Tử không dám nổi điên với Vương Diệp, hắn chỉ có thể nhịn cơn giận của mình.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp hiếm khi hài lòng cười cười.

Lúc này, Vương Diệp cũng ném sợi dây thừng trong tay sang phía bên kia cầu, lại phát hiện sợi dây này dường như ném không qua được.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể ném đá lên mặt cầu, mang tính thăm dò bước qua.

Cây cầu này lắc lư dữ dội, những tấm ván gỗ thoạt nhìn thì chắc chắn, nhưng sau khi Vương Diệp bước lên một bước, Bàn Tử liền ở phía sau thúc giục một câu: "Chú em đi nhanh lên, đừng có ở đây cản đường." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần không kiên nhẫn, đây là tính khí bốc lên rồi, nếu không đổi lại lúc khác, sao có thể đối xử với Vương Diệp như vậy?

Đây cũng là một trong những di chứng của thuốc mê huyễn.

Chỉ tiếc Vương Diệp quay đầu lại, giáng cho Bàn Tử một cú móc hàm.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sắc bén nói: "Anh có tư cách gì mà la lối với em?

Em nói cho anh biết, anh mà còn lải nhải không ngừng, em tuyệt đối không tha cho anh đâu." Vương Diệp nói xong liền vênh váo tự đắc đi về phía trước.

Chương 904

Nhìn Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, trong lòng thầm nghĩ Vương Diệp tên này thực sự là quá đáng.

Mặt Bàn Tử đều bị cậu đánh xanh tím, nhưng cây cầu này lắc lư quá dữ dội, Bàn Tử đi chậm, hơn nữa thể hình hắn quá lớn, mỗi bước dậm xuống, cơ thể Vương Diệp vốn đang giữ thăng bằng sẽ vì nguyên nhân của Bàn Tử mà dao động.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần ghét bỏ.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, căn bản không ý thức được vấn đề của mình, ngược lại còn dậm mạnh một cái lên cầu, lại định nổi nóng với Vương Diệp.

Nhưng lời hắn còn chưa nói ra, nắm đấm của Vương Diệp đã như mưa rơi xuống người hắn.

Nói là mưa rơi, nhưng thực tế lực đạo lớn khiến mặt Bàn Tử trắng bệch.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể đi theo sau Vương Diệp, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Nhưng lúc này Vương Diệp đi đến giữa cầu, liền cảm thấy trước mặt dường như có chút cổ quái.

Cậu nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, vẫn là phong cảnh y hệt.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, chuẩn bị mở miệng nói gì đó, nhưng trong lòng bỗng nhiên có một ý niệm thôi thúc hắn đẩy Vương Diệp xuống cầu.

Ý niệm này nảy ra quá quỷ dị, Bàn Tử không nhịn được nghi ngờ có phải mình bị thay tim đổi tính rồi không.

Bàn Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn Vương Diệp, hắn nắm chặt nắm đấm, nén ý niệm này xuống.

Hắn tận lực khống chế tính khí của mình, bởi vì chính hắn trong lòng hiểu rõ, nếu hắn thực sự động thủ đẩy Vương Diệp xuống, vậy thì tiếp theo tuyệt đối là Vương Diệp sẽ xử lý hắn trước, sẽ không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Bàn Tử hiểu rõ điểm này, nếu không sao có thể dập tắt ý niệm kia chứ.

Với tính cách của hắn mà nói, chẳng phải là ăn no chờ chết, mặc kệ có điềm báo nguy hiểm gì, hắn đều không quan tâm sao?

Thế nhưng Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt lại lộ ra vài phần ý cười.

Cậu không nhịn được vỗ vai Bàn Tử, có chút cao hứng nói: "Chúng ta hình như gặp chút vấn đề nhỏ, anh đợi em ở đây một lát, em nghi ngờ nơi này có cơ quan, đợi em phá giải rồi chúng ta sẽ đi tiếp." Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử mơ mơ màng màng gật đầu.

Hắn nhìn Vương Diệp, lửa giận trong lòng lại bùng lên vượng thịnh.

Những suy nghĩ trong lòng hắn cũng vào giờ khắc này bị phóng đại vô hạn: Chỉ cần đẩy Vương Diệp xuống, tiếp theo ở nơi này hắn chính là vị vua duy nhất.

Bàn Tử nghĩ trong lòng, sắc mặt cũng trở nên vô cùng cổ quái, nhìn Vương Diệp, hắn thật sự không muốn làm chuyện như vậy, hắn cứ thế lắc đầu liên tục.

Đồng thời thu tay về, tự nắm lấy tay mình, tận lực áp chế lửa giận trong lòng.

Lúc này Vương Diệp đã phát hiện cơ quan ở đâu rồi.

Nhìn thấy trước mặt xuất hiện một cánh cửa đá, Vương Diệp lại quay đầu nhìn thoáng qua phong cảnh sau lưng, lập tức cười ha hả.

Đây là một cái Hổ Khẩu (Miệng Cọp), phía sau là một đạo Long Môn (Cửa Rồng), nói cách khác, qua Long Môn này, lại vào Hổ Khẩu, bọn họ sắp sửa đến được chủ mộ thất.

Có điều Vương Diệp thấy sắc mặt Bàn Tử dữ tợn, trên trán có mồ hôi lạnh to như hạt đậu rơi xuống, bèn không nhịn được kéo tay Bàn Tử, mặt đầy cấp thiết hỏi thăm tình huống của hắn.

Cậu tưởng Bàn Tử xảy ra vấn đề gì, ai ngờ Bàn Tử nhìn Vương Diệp hồi lâu mới từ kẽ răng rặn ra mấy chữ: "Tao muốn giết mày!" Khi mấy chữ này thốt ra, Vương Diệp sững sờ tại chỗ, sau đó từng quyền từng quyền đấm vào mặt Bàn Tử.

Bàn Tử bị Vương Diệp đấm cho hai đấm xong liền vội vàng quỳ xuống đất, ôm chân Vương Diệp, không ngừng la hét xin Vương Diệp tha cho hắn.

Nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp hơi chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng nhìn chằm chằm Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được cảm thán một câu: "Gan của anh cũng béo thật đấy." Vương Diệp nói xong liền nhìn cánh cửa đá Hổ Khẩu trước mặt, chuẩn bị dẫn Bàn Tử đi vào.

Lúc này Bàn Tử cũng đã bình ổn lại lửa giận trong lòng, chỉ là khi đi theo Vương Diệp vào Hổ Khẩu, ai ngờ Vương Diệp chỗ nào cũng tránh né hắn.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, trong lòng cũng ủy khuất.

Nếu hắn có thể giải thích rõ ràng tại sao mình lại nảy sinh loại ý niệm kia với Vương Diệp, hắn tuyệt đối sẽ không bị Vương Diệp nghi ngờ, nhưng mặc kệ hắn giải thích thế nào, dường như đều không có tác dụng.

Bàn Tử nghĩ thầm, trên mặt chỉ còn sự ủy khuất, kéo tay Vương Diệp, vô cùng thành khẩn nói rõ nguyên nhân.

Vương Diệp nghe xong, chỉ cười như không cười gật đầu, cậu càng như vậy, tâm trạng Bàn Tử càng thêm khó chịu.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ sắc bén. "Chẳng lẽ chúng ta làm anh em bao nhiêu năm nay, chú em đều không tin anh sao?" Vương Diệp thấy Bàn Tử còn muốn ở đây dây dưa với mình, lập tức hất hắn sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ nói: "Đừng nói nhảm nữa, em hiện tại chỉ muốn đi cứu Hạt Tử, anh đừng có ở đây lằng nhằng với em, đừng quên chuyện chúng ta đã giao ước lúc đầu." Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phiền táo, nghĩ ngợi một chút rồi vẫn gật đầu làm theo lời Vương Diệp.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười, sau đó nhìn Bàn Tử, tình không tự chủ cảm thán một câu: "Ngày phòng đêm phòng, gia tặc khó phòng.

Biết sớm anh là cái mầm tai họa lớn thế này, lúc đầu em nên dạy dỗ anh một trận, cũng không nên dẫn anh vào đây." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử thoáng cái đã hoảng hồn.

Nhưng Bàn Tử bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên vang lên bên tai, còn có tiếng rên rỉ đau đớn.

Bàn Tử nhíu mày, vội vàng nhìn theo hướng âm thanh, sau đó cũng kéo Vương Diệp đi tới.

Chỉ thấy Hạt Tử xuất hiện trước mắt bọn họ, nhưng Hạt Tử lại chật vật không chịu nổi, trên người đều là thương tích.

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Bàn Tử trừng lớn mắt, che miệng, có chút cấp thiết nói: "Chuyện gì thế này?

Đây là Hạt Tử thật hay là Hạt Tử giả?" Lời Bàn Tử thốt ra, nhận được lại là tiếng quát tháo không kiên nhẫn của Hạt Tử: "Cậu có phải bị mù không?

Tôi sờ sờ một người sống xuất hiện trước mặt cậu, cậu đều không nhận ra!

Thôi thôi, bảo Vương Diệp qua đây, tôi muốn nói chuyện với Vương Diệp." Hạt Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, gắng gượng nén xuống lửa giận.

Thấy Hạt Tử như vậy, Bàn Tử hài lòng cười ha hả, hắn nhìn Hạt Tử, có chút cao hứng nói: "Trương trưởng mục hiện tại qua ngay đây, anh yên tâm, tôi biết ngay anh là thật mà!" Không thể không thừa nhận, tên Bàn Tử này khi thăm dò một người là thật hay giả, thủ đoạn dùng đều vô cùng bẩn bựa.

Điều này cũng rất phù hợp với tính cách của hắn.

Vương Diệp không so đo quá nhiều với Bàn Tử, nhưng Hạt Tử cho dù muốn so đo với Bàn Tử, hắn cũng không có cơ hội.

Vương Diệp đỡ Hạt Tử dậy, sau đó từ trong túi lấy ra đống thuốc kia.

Làm xong một loạt việc này, Vương Diệp nhìn Hạt Tử cũng không nhịn được khẽ thở dài: "Ông nói xem chuyện này là thế nào?" Hạt Tử đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, trên mặt chỉ có một mảnh ủy khuất và bất lực, ngay sau đó, đem những chuyện mình vừa gặp phải kể lại một năm một mười.

Lúc này Vương Diệp mới biết, hóa ra khi mình và Bàn Tử còn chưa qua đây, Hạt Tử một mình ở chỗ này đã gặp chuyện bất trắc.

Nhìn Hạt Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Cậu không nhịn được vỗ vai Hạt Tử, mặt đầy khổ sở nói: "Ông đúng là đáng thương thật, có điều ông yên tâm, hiện tại gặp tôi và Bàn Tử thì những nguy cơ này đều có thể giải trừ.

Đây là một cái Hổ Khẩu, ông ban nãy hẳn là ở trong ảo cảnh, đi lầm đường lại vô tình đi đến nơi Sinh Môn." Nếu không tên Hạt Tử này đã sớm nhảy xuống từ trên cầu rồi.

Cây cầu kia quả thực có vấn đề mê hoặc lòng người, nếu không phải vì ý chí của Bàn Tử đủ kiên định, e rằng Bàn Tử đã sớm đẩy Vương Diệp xuống.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử và Vương Diệp đối mắt, mặt đầy hoảng loạn dời ánh mắt đi chỗ khác, hắn không dám giao lưu ánh mắt quá nhiều với Vương Diệp.

Vạn nhất Vương Diệp lại đánh hắn một trận, vậy hắn chẳng phải thảm sao?

Hắn che vết thương trên mặt, không nói một lời.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng không nói thêm gì với hắn.

Nhưng Hạt Tử lại không nhịn được nghĩ thầm trong lòng: Nếu người vừa rồi nhìn thấy thật sự là sư phụ hắn, vậy tại sao sư phụ hắn lại dẫn hắn đến đường sống bên này?

Sư phụ hắn làm những thứ này khẳng định là có nguyên nhân chứ?

Vô sự hiến n cần, phi gian tức đạo (Không có việc gì mà tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cướp), sư phụ hắn sẽ không vô duyên vô cớ giúp hắn.

Hạt Tử hiểu rõ điểm này, sắc mặt hắn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hạt Tử nghĩ trong lòng, hắn cảm thấy sự tình không quá thích hợp.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn và sư phụ sau khi đoạn tuyệt quan hệ, hai người liền trở thành kẻ địch như nước với lửa.

Trong thời khắc nguy nan này, sư phụ hắn sao có thể xuất hiện, hơn nữa còn dẫn Hạt Tử đi một mạch về phía trước?

Huống chi Hạt Tử lúc đó, sau khi nhìn thấy những thứ nguyền rủa kia, cũng vội vàng chạy tới, chuẩn bị nói cho sư phụ hắn biết chuyện này, để sư phụ hắn đi giải quyết những rắc rối đó, chứ không phải để sư phụ hắn chết ngay trước mắt.

Tuy rằng hai người đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng Hạt Tử lúc đó vẫn vô cùng coi trọng sư phụ mình, dù sao cũng là sư phụ kéo hắn lớn lên từng này.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, thấy thần tình trên mặt hắn là nghiêm túc, không hề có chút nói dối nào, tâm trạng cũng trở nên có chút cổ quái.

Không thể không thừa nhận, những lời Hạt Tử nói đều là thật.

Chỉ tiếc, trong lòng Vương Diệp lại có suy nghĩ khác.

Năm đó Hạt Tử nói rõ chuyện này với sư phụ, kết quả nhận được là một trận mắng chửi té tát của sư phụ, mắng Hạt Tử máu chó đầy đầu.

Còn cướp hết đồ đạc trên người hắn, cuối cùng để hắn mặc áo đơn quần mỏng, cứ thế mạo hiểm bão tuyết xuống núi.

Nếu không phải Hạt Tử mạng lớn phúc lớn, e rằng đã sớm chết trên núi rồi.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Hạt Tử lại trở nên cực kỳ thâm trầm, tất cả sự bất lực cùng chua xót giờ khắc này đều hóa thành một tiếng thở dài.

Hạt Tử nhìn qua thì không so đo quá nhiều, nhưng trong lòng hắn chung quy vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử lại mặt đầy lo lắng hỏi: "Còn nhớ chuyện xảy ra sau khi ông rời khỏi chỗ sư phụ không?" Lời Vương Diệp thốt ra, Hạt Tử lập tức gật đầu, hắn đương nhiên nhớ, cho dù biến thành quỷ hắn cũng nhớ rõ mồn một.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi. "Bọn họ chết rồi." Sự bình tĩnh trong giọng nói của Hạt Tử lại mang theo vô tận chua xót.

Chương 905

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, bỗng nhiên vỗ đùi cái bốp, nhìn hắn vô cùng cấp thiết nói: "Tôi hình như biết chuyện này là thế nào rồi." Vương Diệp nói ra câu này, Hạt Tử lập tức trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp cực kỳ khó hiểu hỏi: "Chuyện là sao?

Cậu nói cho tôi nghe một chút." Trong giọng nói của Hạt Tử tràn đầy vẻ nóng lòng, bởi vì đây là chuyện liên quan đến sư phụ hắn, hơn nữa những chân tướng năm đó, chính hắn cũng vô cùng muốn tìm hiểu rõ ràng.

Mỗi lần trong đêm, hắn đều mơ thấy những chuyện này, chỉ cần vừa nghĩ đến hắn sẽ trằn trọc khó ngủ.

Nói cho cùng, con người là một loại sinh vật cực kỳ kỳ quái.

Nhưng phàm là dính dáng đến tình cảm, vô luận là ai cũng đừng hòng thoát khỏi cái lồng giam này, bao gồm cả sự vạn kiếp bất phục mà tình cảm mang lại cho bọn họ.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, sau đó kéo tay cậu nói: "Cậu mau nói cho tôi biết, chuyện này là thế nào?" Lúc này Vương Diệp vỗ vỗ vai Hạt Tử, nhìn Hạt Tử mặt đầy nghiêm túc phân tích.

Chỉ có Vương Diệp và Bàn Tử nhìn thấy những ảo cảnh kia, nhưng Hạt Tử cái gì cũng không trải qua.

Cứ như vậy, một người đơn độc đi qua hang hùm, hơn nữa lại là do sư phụ hắn xuất hiện dẫn đường.

Điều này chẳng phải cũng gián tiếp nói lên rằng, năm đó sư phụ hắn bắt hắn cởi bỏ áo khoác và tất cả đồ đạc trên người, chỉ để lại manh áo mỏng manh quần cộc, thực chất là để bảo vệ Hạt Tử hay

sao?

Phải biết rằng khứu giác của loài chồn cực kỳ nhạy bén, cộng thêm lúc đó Hạt Tử xuống núi giữa trời tuyết lớn, mùi vị trên cơ thể có lẽ đã sớm bị che lấp.

Nhờ vậy mà Hạt Tử mới thoát được một kiếp, con chồn kia không tìm hắn báo thù.

Trên người hắn cũng không chịu bất kỳ lời nguyền rủa nào.

Còn lý do tại sao lúc này Hạt Tử tiến vào đây lại không gặp phải những ảo cảnh đó, thậm chí cũng không bị thứ quỷ quái kia bám riết, cực kỳ có khả năng là nhờ vào pháp thuật năm xưa của sư phụ hắn.

Về phần Vương Diệp và Bàn Tử, là do hai kẻ ngoại lai này quá mức kỳ lạ, bao gồm cả việc hai người bọn họ trước sau đều đã làm một số chuyện quá đáng tại nơi này.

Nghĩ đến những món hời mà mình và Bàn Tử đã vớ được ở đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười.

Nghe thấy lời này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu, không hề phủ nhận.

Nhìn thấy vẻ thần bí của hai người bọn họ, trong mắt Hạt Tử lộ ra vài phần khó hiểu, hắn kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt đầy lo lắng hỏi Vương Diệp và Bàn Tử đã làm gì ở đây.

Vương Diệp lúc này suy nghĩ một chút, rồi từ trong túi áo mình lấy ra một bức tượng điêu khắc.

Bức tượng này vốn là do Bàn Tử lấy được, nhưng giờ lại từ trong túi Vương Diệp lấy ra.

Đó không phải vàng mà là một khối ngọc phỉ thúy, được chạm khắc thành hình con chồn.

Khi nhìn thấy những bức bích họa kia, bọn họ cũng đã tìm kiếm một vòng xung quanh.

Sau khi phát hiện ra những món đồ tốt đó, Bàn Tử vốn định vơ vét tất cả mang đi, kết quả bị Vương Diệp phát hiện.

Hai người thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định chỉ lấy một phần rồi rời đi.

Điểm này cũng khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hai người cầm bức tượng trên tay, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Hạt Tử nhìn thấy thần tình của hai người bọn họ, tức giận đến mức nghiến chặt răng. "Đã bảo với các cậu rồi, trong này không có đồ tốt gì đâu, cứ khăng khăng muốn mang ra ngoài, tham tài thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Sự nghiêm túc trên mặt Hạt Tử không phải là giả.

Vương Diệp nghe thấy lời này, tuy rằng gật đầu, nhưng nhìn Hạt Tử, hắn vẫn nhịn không được cảm thán một câu: "Nói thì nói thế, nhưng mà..." Ai mà đoán được sau này lại xảy ra những chuyện đó chứ.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần giảo biện.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp thì hất cằm lên, không thèm để ý đến hắn.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, lại nhịn không được định đặt hai bức tượng xuống đất.

Hắn trông có vẻ như muốn vứt bỏ hai thứ này, nhưng Hạt Tử lại bỗng nhiên nhặt lên, nhét lại vào tay Vương Diệp và Bàn Tử. "Thôi bỏ đi, cầm cũng cầm rồi thì mang ra ngoài đi, cũng coi như là thù lao cho chuyến đi này của các cậu." Hạt Tử nói rất nghiêm túc.

Vương Diệp nghe vậy bỗng nhiên bật cười.

Hắn khẽ thở dài, không để ý đến Hạt Tử nữa, hai bức tượng trước mặt chia cho Bàn Tử, mỗi người cầm lại một cái.

Lúc này, Vương Diệp quan sát phong thủy nơi đây.

Đây là một mộ đạo hình uốn khúc.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại không dám tùy tiện đi về phía trước, mà đứng lại ở cửa hang, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Lượng điện của đèn pin đã không còn nhiều, đuốc cũng đã bị Vương Diệp vứt đi lúc nãy khi chạy tới.

Điều đó có nghĩa là, tiếp theo bọn họ có thể sẽ phải mò mẫm đi trong bóng tối.

Liên tưởng đến điểm này, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Sau khi hắn tắt đèn pin, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút mất kiên nhẫn nói: "Cậu tắt đèn rồi thì tôi đi kiểu gì?

Sao cậu chẳng biết thể hiện sự quan tâm chút nào thế?" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy vẻ trách móc.

Vương Diệp nghe vậy liền đưa đèn pin cho hắn, nhìn Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Anh tự mở to mắt ra mà nhìn xem trong này còn bao nhiêu điện." Câu này của Vương Diệp thốt ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần căng thẳng, sau đó cầm lấy đèn pin chiếu thử một cái, phát hiện lượng điện bên trong đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử cũng cười gượng hai tiếng.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp không so đo quá nhiều với hắn, ngược lại nhìn sang Hạt Tử, nhịn không được cảm thán: "Anh nói xem, anh làm người mù lâu như vậy rồi, bình thường đều dựa vào cái gì để phân biệt phương hướng?

Chúng ta hiện tại có khả năng phải mò mẫm đi đường rồi." Lời này của Vương Diệp khiến sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Biện pháp duy nhất có khả năng..." Lời của Hạt Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền nghe thấy âm thanh kỳ quái vang lên bên tai, vội vàng ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy mấy con chồn hoang thế mà lại chạy tới.

Bọn chúng đặt một nắm đồ vật trước mặt Vương Diệp.

Thấy bọn chúng chạy nhanh như vậy, Vương Diệp liền vội vàng đuổi theo.

Nhưng điều Bàn Tử chú ý tới chính là những mảnh xương vụn mà bọn chúng đặt ngay trước mắt.

Hắn vội vàng gọi Vương Diệp lại, sau đó chỉ vào đống xương này, vô cùng hoảng sợ nói: "Đây thế mà lại là xương người!

Bọn chúng có ý gì?

Có phải đang khiêu khích chúng ta không?

Lũ này khẳng định là đang uy hiếp chúng ta." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Bàn Tử không phải giả.

Vương Diệp nghe vậy, tuy gật đầu tán đồng, nhưng nhìn Bàn Tử, hắn lại nhịn không được bới đống xương vụn này ra.

Bên trên có dấu vết bị lửa thiêu đốt, đen sì.

Vương Diệp nhìn dấu vết trên mảnh xương vụn, sau đó nhìn Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói: "Không đúng lắm, nếu thật sự là đang uy hiếp chúng ta, tại sao lại lấy xương trên đài tế tự mang tới đây?

Hơn nữa chỗ xương này còn bị đốt qua." Vương Diệp nhíu mày, trên mặt thoáng hiện vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Lúc này Hạt Tử mới ghé sát lại.

Hắn chỉ khẽ động mũi, liền nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi hình như biết chỗ nào không đúng rồi, thứ trong này hẳn là xương của loài chồn, không phải của người." Thứ này thật đúng là tà môn, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, ôm lấy ngực mình, một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn về hướng mấy con chồn rời đi, Bàn Tử từ đầu đến cuối đều nghĩ không thông, bọn chúng cố ý diễn một màn này là vì cái gì?

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Bàn Tử không nhịn được kéo tay hắn, sau đó lại dựa vào người Vương Diệp.

Thấy bộ dạng yếu đuối đó của Bàn Tử, Vương Diệp đẩy mạnh hắn ra.

Trong lòng thầm nghĩ, khí lực của Bàn Tử còn uy vũ hơn hắn, ngược lại còn ở trước mặt hắn diễn cái trò này, thật đúng là nực cười.

Thấy Vương Diệp không chút lưu tình, Bàn Tử ôm ngực, tỏ vẻ hơi thương tâm và suy sụp.

Nhưng lúc này Hạt Tử nhìn chằm chằm Bàn Tử, nhịn không được mở miệng nói với hắn: "Cậu đừng có giỡn nữa, tình huống tiếp theo của chúng ta đã rất nguy hiểm rồi." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Hạt Tử là thật, hắn đang nhắc nhở Bàn Tử.

Nghe Hạt Tử nói vậy, Bàn Tử tuy gật đầu tán đồng, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn vẫn nhịn không được hỏi: "Cậu nói xem bọn chúng mang mấy thứ này tới là vì cái gì?" Nếu Vương Diệp biết thì hắn sao có thể còn đứng ngây ra ở đây.

Vương Diệp không trả lời Bàn Tử, mà nhìn Hạt Tử phân tích tình hình nơi này.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn la bàn trên tay, vừa phân tích cục diện phong thủy, vừa nghĩ cách phá giải vấn đề ở đây.

Vương Diệp đang mải suy nghĩ những chuyện này.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại thò mặt qua với vẻ tham sống sợ chết: "Tôi hình như hơi hiểu ra chuyện này là thế nào rồi." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy vậy, trên mặt lộ vẻ quái dị.

Tuy hắn không nói câu nào, nhưng khi đối mắt với Bàn Tử, vẻ mặt hắn lại mang theo vài phần phức tạp.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại cười nói với hắn: "Hiện tại giờ giấc không còn sớm nữa, anh cũng đừng nghĩ mấy thứ linh tinh này, mau đi chia lại khẩu phần ăn tiếp theo của chúng ta đi." Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ qua loa lấy lệ.

Loại lời này nói ra càng khiến Bàn Tử đau lòng vô cùng, hắn ôm ngực nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh quái dị.

Nhưng Vương Diệp đối mắt với Bàn Tử lại chẳng hề để tâm, ngược lại còn nhìn Bàn Tử cười hì hì nói: "Lời tôi nói với anh, anh không nghe thấy hả?" Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành mở ba lô của mình ra.

Nhìn những thứ bên trong, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, đồng thời trong lòng cũng tính toán xem nên phân phối chỗ lương thực này thế nào.

Có điều, khi Bàn Tử phân loại xong xuôi, lại bỗng nhiên phát hiện nguồn nước của bọn họ dường như chẳng còn lại bao nhiêu.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, nhìn chằm chằm Vương

Diệp, hắn vội vàng đi tới, mở miệng nói: "Sự khác biệt duy nhất so với việc sống trong ảo cảnh chính là, những thứ chúng ta nhìn thấy hiện tại đều là sự thật, cũng là sự tàn khốc trần trụi." Bàn Tử ở trước mặt Vương Diệp ra vẻ bí hiểm, nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc, lôi ra mấy bài văn tế dài dòng này, Vương Diệp căn bản nghe không hiểu.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, Vương Diệp lộ vẻ mất kiên nhẫn nói: "Nói tiếng người đi, đừng có ở đây nói nhảm nữa." Thấy thái độ này của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên khó tả.

Chương 906

Lúc này Bàn Tử nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Nước của chúng ta không còn đủ, còn lương thực thì đủ cho chúng ta cầm cự ở đây một tuần, nhưng nguồn nước chỉ đủ hai ba ngày." Bàn Tử nói rất nghiêm túc.

Vương Diệp nghe vậy lại tỏ ra dửng dưng, ngược lại nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Vậy anh ăn ít đi một chút, như vậy có thể cầm cự thêm mấy ngày." Vương Diệp đang nói đùa, bởi vì hắn nhìn đống xương trước mặt, trong đầu đã cảm thấy có chút không ổn, dường như có thứ gì đó đang quấy nhiễu suy nghĩ của hắn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhịn không được nói với Vương Diệp: "Tôi làm sao có thể ăn ít đi được chứ?

Tôi mà ăn ít, tôi khẳng định sẽ làm liên lụy mọi người." Kết quả câu nói này của Bàn Tử chọc cười Vương Diệp, Vương Diệp không chút do dự lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ lạnh lùng nói: "Thôi đi, anh bất kể có ăn hay không thì cuối cùng cũng sẽ liên lụy chúng tôi thôi, cho nên biện pháp trực tiếp nhất là anh tự mình làm một cái kết liễu đi." Khi Vương Diệp thốt ra lời này, Bàn Tử trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, không dám tin tên này lại lạnh lùng đến thế.

Hắn siết chặt nắm đấm chuẩn bị nổi cáu với Vương Diệp, không ngờ lúc này Vương Diệp lại nhìn Hạt Tử, mở miệng nói với hắn: "Tôi nghĩ tới một điểm mấu chốt nhất." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, Hạt Tử nghe thấy liền nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy khó hiểu: "Điểm gì?

Chẳng lẽ lại là trên đống lương thực này sao?

Cậu không phải biết nên làm thế nào rồi chứ?" Trên mặt hắn mang theo vài phần tò mò.

Kỳ thực sự chú ý của hắn đều đặt lên những lời Bàn Tử vừa nói.

Dân dĩ thực vi thiên, hắn làm sao có thể không coi trọng mấy thứ này, thật ra nghĩ đến việc mình và Vương Diệp bị nhốt ở nơi này, không chừng tiếp theo bọn họ muốn sống sót cũng sẽ trở thành một khó khăn.

Nghĩ đến điểm này, Hạt Tử nhìn về hướng Bàn Tử, tuy hắn không nhìn thấy động tác của Bàn Tử, nhưng loáng thoáng có thể nhìn thấy một cái bóng.

Dù cho không ngửi thấy mùi thức ăn, nhưng hắn cũng không khống chế được cơn đói.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, lập tức lắc đầu, trên mặt mang theo vài phần mệt mỏi.

Quả nhiên giống hệt như hắn nghĩ.

Cái thói ham ăn này đều có thể lây lan.

Bàn Tử tên này một khi đã đói lên thì Hạt Tử cũng sẽ đói theo.

Nhưng cũng may Vương Diệp không hề chịu sự quấy nhiễu của bọn họ, mà nhìn chằm chằm đống xương trước mặt, một mình nghiên cứu.

Hắn đem đống xương này đông ghép tây ghép.

Cuối cùng lại ghép ra được một ngón tay.

Nhìn ngón tay này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp, hồi lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử nhịn không được mở miệng hỏi: "Cậu ở đằng kia có phát hiện mới gì không?

Chúng tôi đã chuẩn bị khai tiệc rồi, cậu nếu muốn qua đây thì chúng tôi có thể tính cả phần cậu." Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cao hứng, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại lắc đầu đầy vẻ không quan tâm. "Tôi hiện tại không đói, các người không cần để ý đến tôi." Vương Diệp nói xong liền nhìn chằm chằm ngón tay trước mặt.

Tuy rằng ngón tay này chỉ có chút xíu, nhưng Vương Diệp lại có thể phân biệt ra đây là của người.

Tuyệt đối không phải giống như Bàn Tử nói là của chồn.

Nghĩ đến những lời bọn họ vừa nói, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần mệt mỏi.

Nhưng hắn không so đo quá nhiều với Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp nhìn ngón tay trước mặt, không khó để suy đoán là thời kỳ này cách bọn họ rất xa, hơn nữa còn có sự chênh lệch cực lớn.

Bởi vì độ rộng của ngón tay này rất lớn, trông có chút khủng bố.

Trong khi Vương Diệp đang tìm kiếm manh mối về chuyện này, không ngờ Hạt Tử đứng bên cạnh lại vội vàng ghé sát vào, trên tay hắn cầm một cái bánh mì.

Hắn nhìn Vương Diệp, cực kỳ cao hứng nói: "Người là sắt cơm là thép, cậu sao có thể không ăn gì chứ?" Khi hắn nói ra lời này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Vương Diệp không có tâm trạng nào để ăn, ngược lại nhìn Hạt Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh chi bằng nhìn kỹ xem đây là chuyện gì." Khi Vương Diệp nói ra lời này, trên mặt Hạt Tử lộ ra vài phần quái dị, hắn nhìn chằm chằm ngón tay trước mặt, trong mắt mang theo sự kỳ quái.

Bàn Tử bên cạnh đang ăn uống, vẻ mặt hưng phấn, hắn đang ở đó ăn ngấu nghiến, ăn đến cao hứng thì không ngờ Hạt Tử bỗng nhiên che miệng kinh hô một tiếng: "Nếu không đoán sai, nó hẳn là của Cự Nhân (Người Khổng Lồ) đi." Lời nói của hắn đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp nghe vậy, vẻ mặt đầy mạc danh kỳ diệu nhìn Hạt Tử, tình không tự chủ được cảm thán một câu: "Cự nhân?

Sao có thể có loại đồ vật như Cự nhân?" Vương Diệp cảm thấy vô cùng buồn bực về điều này.

Thế nhưng Hạt Tử thấy Vương Diệp không tin lời mình nói, tâm trạng lại trở nên có chút cổ quái, hắn không biết nên giải thích với Vương Diệp thế nào.

Bất đắc dĩ, Hạt Tử chỉ đành nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Cậu có khả năng không nghĩ tới, ở thời kỳ rất sớm trước đây, từng có một đám người khổng lồ ẩn phục tại vùng đất này sinh sống." Vương Diệp nghe Hạt Tử nói vậy, vẻ mặt đăm chiêu, suy nghĩ một chút, hắn bỗng nhiên nhìn Hạt Tử truy vấn: "Vậy ý của anh là cái mộ chồn này cực kỳ có khả năng là do chúng tu kiến cho những người khổng lồ kia?" Lời này vừa thốt ra, Hạt Tử lập tức gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh chỉ biết mờ mịt nhìn hai người bọn họ, ngay cả việc hai người bọn họ đang nói cái gì Bàn Tử cũng nghĩ không ra.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần buồn cười, hắn vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh hiện tại tốt nhất đừng suy nghĩ nữa, mấy thứ này cũng không phải thứ anh có thể nghĩ thông suốt đâu, chi bằng cứ thả lỏng tâm tình, ăn của anh, uống của anh đi, cũng đừng đến làm chúng tôi bận tâm." Giọng Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy tuy có chút không vui, nhưng nghĩ nghĩ vẫn gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói: "Đúng, cậu nói có lý, tôi vẫn là ăn trước đã." Bàn Tử vừa nói vừa gặm bánh bao.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một mảnh bình tĩnh, hắn không nói thêm gì nữa.

Còn Hạt Tử chỉ nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Nếu nơi này có quan hệ trực tiếp với Cự nhân, vậy tôi nghĩ chúng ta ở đây hẳn là có thể tìm được không ít đồ tốt." Giọng Hạt Tử tràn đầy hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng cao hứng đó của Hạt Tử, nhịn không được đả kích hắn: "Vậy thì anh mừng quá sớm rồi, mấy thứ này không đơn giản như anh nghĩ đâu, đừng có ngây thơ." Sự nghiêm túc trong giọng Vương Diệp không phải giả.

Hạt Tử thấy vậy, trên mặt chỉ còn một mảnh phức tạp, lúc này một câu cũng nói không nên lời.

Nhưng không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Hạt Tử lại vội vàng kéo tay Vương Diệp, nói: "Theo chỗ tôi biết, những người khổng lồ kia khi còn sống đã để lại một lượng lớn thiên tài địa bảo, chúng ta nếu có thể lấy được một trong số đó, chỉ sợ sau khi ra ngoài chúng ta đều không cần lo nghĩ gì nữa." Lời hắn vừa nói đến đây, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, có chút phiền toái nói: "Chẳng lẽ quên mất mục đích chính mình đến đây rồi sao?" Câu hỏi của Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Hạt Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, những tâm tư trong lòng kia cũng vào giờ khắc này tan biến sạch sẽ.

Nghĩ nghĩ, Hạt Tử bỗng nhiên nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Tôi đã biết tiếp theo nên làm thế nào rồi." Giọng Hạt Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy cũng không nói thêm gì nhiều.

Bất luận Hạt Tử tiếp theo sẽ đưa ra quyết định gì, chuyện này với hắn đều không có quan hệ quá lớn.

Dù sao Vương Diệp chỉ cần giải trừ lời nguyền ở đây là đủ rồi, hắn chỉ cần những thứ mình làm ra có thể hoàn thành mục tiêu là được.

Hạt Tử thấy thái độ đó của Vương Diệp, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Sau khi Bàn Tử ăn uống no say, nhìn thấy Vương Diệp vẫn chưa ăn gì, trong lòng Bàn Tử cũng có chút xấu hổ, hắn đi tới trước mặt Vương Diệp, đưa đồ ăn qua. "Cậu vẫn nên ăn chút đi, tôi cảm giác..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền đẩy thức ăn ra, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ăn mấy thứ này không có tác dụng, phải giải quyết những rắc rối này chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này, bằng không ăn nhiều nữa thì vẫn cứ bị nhốt ở đây thôi." Vương Diệp nói là lời thật lòng.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử gật đầu tán đồng, nhưng trong mắt Bàn Tử lại lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn Bàn Tử rời khỏi chỗ này.

Bàn Tử cầm đống đồ đạc kia, lại nhét hết vào trong ba lô.

Lúc này Hạt Tử nhìn Bàn Tử, nhịn không được ghét bỏ nói: "Nhìn xem cậu đều biến thành cái dạng gì rồi, chỉ biết ăn, tôi và Vương Diệp hiện tại đều đã không còn tiếng nói chung với cậu nữa rồi." Sự nghiêm túc trong giọng hắn không phải giả, Bàn Tử nghe xong lại cười cười vẻ không quan tâm.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Hạt Tử chỉ còn một mảnh bất lực, giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu, không lãng phí thời gian trên người Bàn Tử nữa.

Hắn rảo bước đuổi kịp Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp đi đến một cánh cửa lớn.

Nếu không đoán sai thì đám chồn kia hẳn là từ đây chạy ra.

Vương Diệp nhìn cánh cửa lớn trước mặt, lại quay đầu nhìn ngón tay kia, thực sự nghĩ không thông lũ chồn mang mấy thứ này tới rốt cuộc là có mục đích gì?

Chẳng lẽ là đang nhắc nhở nhóm Vương Diệp, nếu tiếp tục đi về phía trước sẽ đến chủ mộ thất của Cự nhân?

Liên tưởng đến những khả năng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Lúc này Bàn Tử thở hồng hộc chạy tới, nhìn Vương Diệp, nhịn không được nói: "Có chút kỳ quái, tôi nghi ngờ nơi này có cơ quan.

Rõ ràng tôi cách cậu chỉ có một đoạn ngắn như vậy, thế mà tôi lại chạy lâu đến thế, chuyện này thực sự là quá hiếm thấy." Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần bất lực.

Vương Diệp nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy trêu chọc nói: "Tôi cảm thấy là do anh quá béo đấy, anh không thấy mình ăn càng ngày càng nhiều sao?

Ngộ nhỡ anh không thể làm một tên béo linh hoạt, vậy thì sẽ liên lụy chúng tôi đấy." Sự nghiêm túc trong giọng Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử nghe vậy lại vẫn vô tâm vô phế cười cười, hắn sẽ không để ý những lời Vương Diệp nói, ngay cả sự liên lụy mà Vương Diệp nhắc tới hắn cũng chẳng bận tâm.

Đó chỉ là lời Vương Diệp nói ra miệng mà thôi, với hắn cũng không có quan hệ quá lớn, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, hắn chỉ cần làm chính mình là đủ rồi.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nhịn không được cười cảm thán một câu: "Thôi bỏ đi, năng ăn là phúc." Bàn Tử nói xong liền nhìn sang Hạt Tử bên cạnh, cũng đang mệt đến thở hồng hộc.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi. "Chẳng lẽ anh cũng chạy rất lâu sao?" Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Hạt Tử nhíu mày, không biết nên trả lời câu hỏi của Bàn Tử thế nào.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Vương Diệp cũng ý thức được tình huống không ổn.

Bàn Tử có khả năng sẽ lừa hắn, nhưng Hạt Tử thì không.

Nhìn chằm chằm Hạt Tử, Vương Diệp vẻ mặt đầy hiếu kỳ truy vấn.

Hắn muốn biết những gì Hạt Tử nhất định đang nắm giữ. "Có phải là có vấn đề gì không?" Khi câu hỏi của Vương Diệp thốt ra, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần bất lực.

Cho dù muốn nói cho Vương Diệp những thứ này, nhưng Hạt Tử cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, lại nhịn không được cảm thán một câu: "Thành thật khai báo một chút đi, bất kể có vấn đề khó khăn gì, chúng ta đều có thể cùng nhau giải quyết, ít nhất là trong thời khắc hiện tại." Lời của Vương Diệp còn chưa nói hết, Hạt Tử liền kéo tay Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: "Nếu không đoán sai, những vấn đề tiếp theo có khả năng còn nghiêm trọng hơn những gì chúng ta tưởng tượng." Lời này của Hạt Tử nói ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Chương 907

"Theo ý của anh là, chúng ta hoặc là đang đi vào trong cơ quan, hoặc là đang ở trong ảo cảnh, cụ thể là như thế nào, căn bản không cách nào nói rõ ràng." Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hạt Tử đã không nói nên lời, hắn trong lòng rõ ràng những chuyện này.

Nhìn vẻ nghiêm cẩn trên mặt Vương Diệp, Hạt Tử giờ phút này cũng trở nên cực kỳ thâm trầm, nhìn Bàn Tử đang cười hi hi ha ha bên cạnh, Hạt Tử một câu cũng không nói được.

Vương Diệp quan sát hoàn cảnh xung quanh, rồi nhìn Hạt Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu không đoán sai, chúng ta hẳn là đang ở trong hiện thực, nhưng ảo cảnh cũng không đến mức xuất hiện, chỉ là cơ quan trước mặt có khả năng là một cái chướng nhãn pháp." Vương Diệp nói lời thật lòng, những thứ phân tích ra cũng có lý có cứ, Hạt Tử không thể phủ nhận.

Nhưng nghe xong những lời này của Vương Diệp, Hạt Tử lại nhịn không được loạn cả lên, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy sốt ruột nói: "Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Câu hỏi của Hạt Tử thốt ra, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần quái dị.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại cười nói với hắn: "Biện pháp phá giải chướng nhãn pháp có khả năng chính là 'huyết quang chi tai' (tai ương đổ máu)." Lời của Vương Diệp quá mức kỳ lạ.

Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn hoàn cảnh xung quanh, tuy nghe lời nói của nhóm Vương Diệp hắn có thể hiểu, nhưng lại cứ lơ ma lơ mơ, cũng không phải đặc biệt rõ ràng.

Nhất thời, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên vô cùng quái dị.

Lúc này Vương Diệp kéo Bàn Tử qua, nhìn Bàn Tử lộ vẻ hơi cao hứng nói: "Một ứng cử viên hoàn hảo." Bàn Tử nghe vậy, trong nháy mắt hoảng sợ, hắn không hề quên những thứ Vương Diệp vừa nói.

Hắn vội vàng nắm lấy tay Vương Diệp, vẻ mặt đầy cấp thiết nói: "Bình tĩnh một chút đã, chúng ta dù sao cũng là anh em, bất kể làm chuyện gì, tốt nhất đều nên suy nghĩ kỹ càng trước, ngộ nhỡ gây ra vấn đề lớn gì, hoặc là có hiểu lầm gì đó..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cười lên, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Đã cậu cũng nói rồi, chúng ta là anh em tốt, cho nên hiện tại vì anh em tốt làm chút hy sinh, cậu cũng nên là tình nguyện mới đúng." Vừa nói hắn vừa vung quyền.

Mắt Bàn Tử bị Vương Diệp đấm một cú, hắn ôm mắt mình kêu gào thảm thiết, trừng mắt nhìn Vương Diệp, trên mặt chỉ có một mảnh khó hiểu.

Hắn căn bản nghĩ không thông tại sao Vương Diệp lại đối xử với mình như vậy.

Hắn nhìn Vương Diệp, lại nhịn không được chất vấn lần nữa: "Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì?" Khi Bàn Tử thốt ra lời này, Vương Diệp không để ý đến hắn, mà từ trong túi mình lấy ra một dải vải, sau đó bịt mắt Bàn Tử lại.

Lúc này Bàn Tử cũng bị Vương Diệp làm cho chóng mặt hoa mắt, cả người suýt nữa ngất xỉu ra đất, đông nam tây bắc hắn đều phân không rõ, trên đầu chỉ có sao bay đầy trời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, sau đó lại cười hì hì trả lời câu hỏi của Bàn Tử:

"Bởi vì anh ăn nhiều quá, cho nên, anh cần vì đoàn đội cống hiến một chút, tôi tin tưởng việc này đối với anh mà nói nhất định rất dễ dàng." Lời hắn nói đến đây, trên mặt Bàn Tử chỉ còn một mảnh lạnh lùng.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, tình không tự chủ được cảm thán một câu: "Cậu bắt tôi làm như vậy thì thật quá khó khăn rồi." Hắn vừa nói vừa giãy giụa, đồng thời cũng thử giật dải vải trên đầu mình xuống, nhưng Vương Diệp nhìn động tác của Bàn Tử, lại giữ chặt tay hắn nói: "Tôi nhớ trước đó anh từng nói một câu, anh muốn mang lại cống hiến nhất định cho chúng ta, cho nên hiện tại có một cơ hội làm anh hùng đặt trước mặt anh, anh nếu trân trọng nó, anh sẽ có thể..." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã lắc đầu quầy quậy, hắn nhìn Vương Diệp cực kỳ sốt ruột nói: "Không không không, mấy thứ này tôi đều không cần, nếu cậu nhất định phải cưỡng ép nhét cho tôi, thì cậu thực sự quá khách sáo rồi, cậu chi bằng đưa cho Hạt Tử đi, tôi cảm thấy hắn thích hợp hơn." Nếu có thể đưa, Vương Diệp đã sớm đưa rồi, còn chẳng phải vì thân thể Hạt Tử yếu đuối, trông không có vẻ mình đồng da sắt như Bàn Tử, nên Vương Diệp mới tặng Bàn Tử hai cú đấm.

Như vậy Bàn Tử hồi phục nhanh, cũng sẽ không có quá nhiều vấn đề, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần ý cười.

Bàn Tử nhịn không được mở miệng nói: "Cậu có từng nghĩ tới một chuyện không?

Cho dù cậu đấm tôi một cú, chướng nhãn pháp trước mặt cũng chưa chắc có thể giải khai." Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng và trốn tránh, bởi vì hắn tịnh không muốn đối mặt với mấy thứ này.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại giống như nghe được chuyện cười tày trời, nhìn Bàn Tử nhịn không được cảm thán một câu: "Vậy thì tôi đấm thêm cho cậu một cú nữa, dù sao khi nào có thể giải khai chướng nhãn pháp, khi đó mấy thứ này mới có thể dừng lại." Vương Diệp không ngại dùng thủ đoạn cường ngạnh này để cho Bàn Tử biết thái độ cũng như lập trường của hắn.

Thấy bộ dạng kiên quyết như vậy của Vương Diệp, Bàn Tử chỉ cảm thấy con tim tan nát.

Hắn ôm ngực, hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này Vương Diệp đặt tay lên mắt hắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi nói cho anh biết, lát nữa thôi sẽ tháo vải bịt mắt của anh ra, anh nếu không thể phân tích ra thứ bên trong này, vậy tôi chỉ có thể làm theo tính cách của tôi thôi đấy." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, trông có vẻ như đang nhắc nhở Bàn Tử, nhưng lời nói ra lại mang ý vị uy hiếp càng thêm nghiêm trọng.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn hồi lâu không nói nên lời, nhưng Vương Diệp đối mắt với Bàn Tử lại chẳng hề để tâm.

Lúc này Bàn Tử, ngay khoảnh khắc sắp mở mắt ra, lại nghĩ đến một điểm quan trọng nhất, hắn vội vàng kéo tay Vương Diệp, mở miệng nói: "Có thể cho tôi một chút gợi ý không, tôi thực sự cái gì cũng không nghĩ ra, hoặc là nói cho tôi biết nên làm thế nào." Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn chỉ vỗ vai Bàn Tử, thần tình lãnh đạm nói với hắn. "Gợi ý duy nhất tôi cho anh bây giờ là, anh mở mắt ra nhìn thấy thế giới như thế nào, thì cứ dựa theo những gì anh thấy mà nói, thậm chí là bước đi." Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử lập tức gật đầu.

Hắn cũng nhìn thấy trước mắt xuất hiện một mảng ánh sáng, có lẽ là do chưa thể thích ứng ngay với bóng tối hiện tại.

Giờ phút này, Bàn Tử nhìn chằm chằm vào mộ đạo nơi đây, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, không nhịn được mở miệng nói: "Tôi hình như biết đường đi ra khỏi đây, có cần tôi dẫn mọi người rời đi không?" Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp quả quyết gật đầu.

Nhưng Bàn Tử mới vừa nhấc chân bước được một bước, hắn liền thấy những thứ trước mắt đều biến mất không còn tăm hơi.

Cứ như một giấc mộng Nam Kha, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử cả người đều hoảng hốt, hắn biết điều này có ý nghĩa gì.

Nhìn lại Vương Diệp bên cạnh, Bàn Tử không nhịn được nắm lấy tay cậu ta. "Đừng đánh tôi nữa được không?" Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, rất buồn cười nói: "Nói cho tôi biết, anh đã nhìn thấy gì ở đó." Nghe vậy, trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, nhưng thấy Vương Diệp không ra tay với mình nữa, nhất thời Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng đã bình an vô sự.

Nhưng sau khi hắn đem những gì mình nhìn thấy kể hết cho Vương Diệp, nhận lại lại là cái lắc đầu phủ nhận của Vương Diệp. "Không đúng, những thứ anh nhìn thấy đều có vấn đề." Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ bất lực, nhìn chằm chằm Bàn Tử, giọng điệu có chút phiền não nói: "Tôi thấy e là anh lại sắp bị ăn đòn rồi đấy." Bởi vì Vương Diệp tin rằng ở nơi này không thể nào nhìn thấy ánh sáng, cho nên nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không chút do dự bịt mắt hắn lại.

Bàn Tử tưởng Vương Diệp muốn đánh mình, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, lúc này Vương Diệp đã che kín mắt hắn.

Bàn Tử nhìn bóng tối bốn phía, trên mặt chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Ngay khi Bàn Tử tưởng Vương Diệp sắp ra tay với mình, không ngờ Vương Diệp lại vỗ vỗ vai hắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Thả lỏng một chút, trước mắt bất kể nhìn thấy cái gì, đều phải nói rõ ràng cho tôi biết." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải giả, Bàn Tử nghe thấy vậy liền quả quyết gật đầu, nhưng trong lòng hắn cũng có chút rối bời.

Bởi vì hắn có thể dự đoán được những nguy hiểm mà mình sắp gặp phải, vạn nhất những thứ hắn nhìn thấy xuất hiện sai lệch quá lớn, vậy chẳng phải có nghĩa là mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ nghiêm trọng sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Bàn Tử lại không tự chủ được mà căng thẳng, nhưng Vương Diệp lại trực tiếp tháo bịt mắt của Bàn Tử xuống.

Lúc này Bàn Tử mở mắt ra, nhìn hoàn cảnh bốn phía, bỗng nhiên phát hiện nơi này đã thay đổi bộ dáng.

Bốn phía tĩnh lặng như tờ, bên cạnh hắn cũng không có bóng dáng Vương Diệp và Hạt Tử.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người đều sợ đến ngây dại.

Hắn đứng tại chỗ, thử gọi tên Vương Diệp.

Sau đó hắn bước về phía trước, đi được hai bước, Bàn Tử rốt cuộc cũng hiểu mình đang gặp phải chuyện gì.

Bàn Tử nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này, hắn cũng thấy trong hoàn cảnh bốn phía truyền đến những âm thanh kỳ quái.

Thanh âm kỳ quái vang lên bên tai hắn, dường như có thứ gì đó đang ở đằng kia phát ra tiếng nhai nuốt.

Trong lòng hắn không nhịn được nghĩ, không lẽ là thứ gì đó đang ăn cái gì ở đằng kia chứ?

Nếu hắn thật sự đã đến một nơi khác, bên cạnh lại không có Vương Diệp và Hạt Tử, vậy tiếp theo hắn phải làm sao đây?

Hơn nữa chính hắn cũng nghĩ không thông, làm sao mình có thể chạy đến loại địa phương này được?

Rõ ràng một giây trước khi mở mắt, hắn vẫn còn đang ở cùng Vương Diệp bọn họ.

Chẳng lẽ là do mình đụng phải thứ gì không sạch sẽ?

Liên tưởng đến điểm này, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ quái dị.

Tuy trong lòng hắn rất nóng lòng muốn biết đáp án, nhưng hắn tìm một vòng quanh đây cũng không thấy Vương Diệp đâu.

Khi Bàn Tử phát hiện những thứ trước mặt không còn là ảo giác mà chân thực xuất hiện trước mắt, cả người hắn đều không ổn.

Hắn nắm chặt nắm đấm, lại nhìn bốn phía, hô to tên Vương Diệp. "Cậu chạy đi đâu rồi?" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy thắc mắc, nhưng khi câu hỏi này thốt ra, Vương Diệp căn bản không hề đáp lại hắn, bốn phía chỉ có một mảng yên tĩnh.

Bàn Tử rốt cuộc cũng hiểu, chuyện không ổn đã xảy ra rồi.

Sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Còn về phía xa mà hắn vẫn luôn lo lắng, những tiếng nhai nuốt kia cũng đã biến mất không thấy.

Cơ hồ không bao lâu sau, Bàn Tử liền cảm giác được bốn phía dường như bỗng nhiên xuất hiện những ánh mắt kỳ quái đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, trong bóng tối dường như có thứ gì đó đang dõi theo hắn.

Nhìn hoàn cảnh nơi đây, Bàn Tử không thể chịu đựng nổi tất cả những thứ này nữa, hắn cần phải cấp thiết nhìn thấy Vương Diệp.

Nếu không, một mình hắn ở lại đây khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Bàn Tử trong lòng vô cùng kiên định nghĩ.

Nhưng ở đây hắn lại không dám chạy lung tung, hắn sợ sau khi mình đi rồi, Vương Diệp và Hạt Tử sẽ không tìm thấy hắn.

Có khả năng chỉ là đi tới một không gian song song khác mà thôi.

Bàn Tử trong lòng tự trấn an, sau đó nhắm mắt lại, nhiều lần thử quay trở về địa điểm ban đầu.

Kết quả khi hắn nhắm mắt lại, bốn phía chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cho dù nhắm mắt hay mở mắt bao nhiêu lần, những thứ hắn nhìn thấy vĩnh viễn đều y hệt như cũ.

Những thứ này dường như vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ quỷ dị, trong thời khắc này, hắn đã bắt đầu hoảng loạn, nhịp thở cũng rối loạn cả lên.

Cho dù trong lòng hắn hiểu rõ sợ hãi không giải quyết được vấn đề, nhưng có ai có thể làm được trăm phần trăm bình tĩnh chứ?

Bàn Tử thầm nghĩ.

Chương 908

Nhưng những lời Vương Diệp từng nói với hắn, cho đến bây giờ Bàn Tử vẫn nhớ rõ mồn một.

Hắn hiểu rõ mình phải giữ bình tĩnh, nếu không hắn thật sự sẽ không tìm thấy Vương Diệp.

Nhưng thực tế, khi một người ở trong bóng tối càng lâu, những thứ người đó gặp phải sẽ càng ngày càng khác biệt.

Bao gồm cả áp lực tâm lý cũng sẽ trở nên càng lớn.

Giờ phút này, sau khi nghe thấy tiếng sột soạt truyền đến từ phía sau, Bàn Tử càng bị dọa đến mức ngã bệt xuống đất, sau đó trong lòng thầm oán trách Vương Diệp.

Cái tên này đúng là chỉ biết xúi dại, bản thân cậu ta không qua đây thử những thứ nguy hiểm này, ngược lại còn đẩy hắn qua, hại hắn giờ phải đối mặt với những thứ này.

Bàn Tử trong lòng nghĩ vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc này oán trách cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ khiến tâm trạng mình càng thêm khó chịu.

Sắc mặt hắn ngày càng kỳ quái, bóng tối nơi đây giống như một bàn tay khổng lồ vô hình đang bao trùm lấy hắn.

Nhịp tim của hắn vào lúc này cũng đập nhanh một cách khó hiểu, hắn từng bước lùi lại phía sau.

Hắn nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời, ngay lúc này, hắn đã không biết nên làm gì nữa rồi.

Ngay khi Bàn Tử vì chuyện này mà cảm thấy bất lực và hoảng sợ, không ngờ bên cạnh hắn lại có hơi nóng phả tới.

Bàn Tử quay đầu lại tưởng là Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần vui mừng.

Nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, thứ đang nhìn chằm chằm hắn lại là một con quái vật.

Hơn nữa quái vật này không có mắt, chỉ dựa vào cảm biến để mò mẫm tới.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử cả người đều chết lặng.

Hắn hồi lâu không nói nổi một lời, suýt nữa thì sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, nhưng lại vội vàng bịt miệng mình, sau đó từng chút một tránh xa con quái vật.

Hắn không dám phát ra một chút âm thanh nào, nhưng trong lòng lại vô cùng bi thương, chưa từng nghĩ tới loại chuyện này lại xảy ra chân thực đến thế.

Trên mặt hắn chỉ còn lại vẻ phức tạp, trong khoảnh khắc này, hắn không thốt nên lời.

Nhưng Vương Diệp và Hạt Tử cho đến tận bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Mặc kệ Bàn Tử trong lòng gào thét gọi bọn họ thế nào, hai người họ dường như đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Giờ phút này Bàn Tử có thể nói là cầu ông vải lạy bà cô, chỉ hy vọng mình có thể rời khỏi hoàn cảnh này, dù sao cái nơi quỷ quái này thật sự không phải chỗ cho người ở.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, con quái vật kia cũng từng chút một rút lui khỏi tầm mắt của hắn.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần vui mừng và bất ngờ.

Hắn tưởng mình cuối cùng cũng có thể rời khỏi ảo cảnh này, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, quái vật rời đi không có nghĩa là hắn an toàn.

Ngược lại, trong vô hình, Bàn Tử đã bị một loại đồ vật khác nhắm trúng.

Nhưng Bàn Tử căn bản không quan tâm, hắn chỉ cần mình có thể rời khỏi nơi này là đủ rồi.

Thấy con quái vật kia biến mất, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần hưng phấn, lập tức lại nhắm mắt lại.

Trước khi mở mắt ra lần nữa, hắn lại véo tay mình.

Trong lòng hắn nghĩ, có phải vì tốc độ mở mắt quá nhanh nên hắn mới không thể trở về bên cạnh Vương Diệp hay không?

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử lập tức nhắm mắt, sau đó giữ nguyên động tác này một lúc lâu.

Hành động cố ý này của Bàn Tử, rất lâu về sau đã trở thành một điểm khiến hắn vô cùng ảo não.

Bởi vì chính hắn cũng không ngờ tới, vì thời gian nhắm mắt quá dài, thời gian mất đi thị giác quá lâu, cũng đồng nghĩa với việc đem sự an nguy của chính mình phơi bày trước mặt lũ quái vật.

Những thứ hắn sắp gặp phải tiếp theo cũng sẽ càng nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ cổ quái.

Trực giác đang mách bảo hắn điều này.

Bình thường mà nói, trực giác của Bàn Tử chỉ mách bảo hắn cái gì ngon, nhưng hiện tại nó lại nhắc nhở hắn phía trước có nguy hiểm.

Tâm trạng Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng phức tạp, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, sợ mình lại đi đến một nơi khác, không ngờ vẫn là hoàn cảnh y hệt.

Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Nhìn những thứ trước mặt, Bàn Tử một câu cũng không thốt ra được, hắn rơi vào trầm mặc hồi lâu, trong lúc này tâm trạng hắn cũng trở nên vô cùng quỷ dị.

Nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, xuất hiện trước mắt lại là một vài động vật bò sát.

Chúng có cái mũi dài ngoằng giống như voi, hơn nữa khi đi ngang qua Bàn Tử còn ngửi hắn một cái, hiển nhiên là đang phán đoán xem Bàn Tử có ăn được hay không.

Nguy hiểm chủ yếu bắt nguồn từ trên người bọn chúng.

Sau khi ý thức được điểm này, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Hắn nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời, nhìn chằm chằm lũ bò sát này, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ sắc bén.

Hắn đã không biết nên diễn tả suy nghĩ trong lòng mình như thế nào nữa.

Ngược lại là lũ bò sát này càng ngày càng nhiều, hơn nữa khi cái mũi dài của chúng đẩy tới, Bàn Tử cả người đều hoảng hốt.

Hắn phát ra một tiếng thảm thiết thê lương, ngay sau đó lại đối với không khí hét lớn một tiếng: "Con quái vật ban nãy quay lại đây đánh một trận đi!" Hắn không ngừng la hét, hy vọng con quái vật kia có thể nghe thấy tiếng hắn.

Như vậy, hai con quái vật đánh nhau, hắn sẽ có thể thừa cơ rời khỏi nơi này.

Nhưng trên thực tế những thứ này đâu có đơn giản như vậy.

Con quái vật kia sở dĩ bỏ chạy, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân e rằng đều là vì lũ này.

Liên tưởng đến điểm này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn hồi lâu không nói nên lời, tại giờ khắc này, trên mặt hắn chỉ có một vẻ cổ quái.

Ngay khi Bàn Tử vì những chuyện này mà cảm thấy phiền não, không ngờ con quái vật kia thực sự xuất hiện.

Bàn Tử tràn đầy hưng phấn hét lớn về phía nó một tiếng, cố ý tạo ra tiếng động.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, quái vật vòi dài và con quái vật không mắt kia đều lao về phía hắn, hai bên cũng không hề đánh nhau.

Thấy bộ dạng chúng lao về phía mình, trong đầu Bàn Tử lại không nhịn được nảy ra một ý niệm to gan, hay là cứ ngất đi cho xong.

Hoặc là bị những con quái vật này tập kích, đó đối với Bàn Tử mà nói mới là kết cục tốt nhất.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, không ngờ trực giác không ngừng nhắc nhở hắn, những thứ này vô cùng nguy hiểm, cứ như những thứ trước mặt đều là đang diễn ra thật sự vậy.

Nhịp tim hắn lúc này cũng tăng tốc, bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Hắn bị dọa đến tè ra quần, bước chân đi cũng loạng choạng.

Nhưng hiện tại hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác, Vương

Diệp dù đã đến lúc này vẫn không xuất hiện.

Hắn chỉ có thể tự mình giải quyết những rắc rối đó, nếu không bằng vào năng lực của một mình hắn, hắn chỉ có nước bị mấy thứ này nuốt chửng.

Nhưng Bàn Tử lại không nhịn được mà bật khóc, hắn sống quá nửa đời người, chưa bao giờ cảm thấy uất ức như thế này.

Nhặt hòn đá dưới đất lên, nhìn lũ quái vật vòi dài này, Bàn Tử không biết nên tấn công chúng thế nào.

Nhưng hắn vẫn cẩn thận lách qua khe hở đi qua.

Khi Bàn Tử di chuyển, lũ quái vật kia cũng đồng loạt đi theo.

Bàn Tử bị hành động của chúng dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, một câu cũng không nói nên lời.

Ngoài điểm này ra, tiếng bước chân hắn phát ra còn dẫn dụ cả con quái vật bên cạnh kia đi theo.

Nhất thời, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng cổ quái, giờ phút này Bàn Tử đã không nói nổi lời nào nữa rồi.

Thấy những thứ này đều đồng loạt vây lại, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ bất lực và phiền não, trên gò má hắn chỉ còn sự đau khổ.

Nhưng lúc này Bàn Tử vẫn cẩn thận từng li từng tí lùi lại phía sau.

Thế nhưng khi hai loại quái vật này đứng cùng một chỗ, trong đầu Bàn Tử bỗng có một hình ảnh quen thuộc lóe lên.

Hắn dường như đã nghĩ tới điều gì, đặc biệt là hai kẻ này, tuy chúng đều là quái vật, nhìn hình dáng kỳ quái, nhưng Bàn Tử lại có thể thông qua chúng để phán đoán một số thứ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Hắn không nói gì, ngược lại nhìn chằm chằm vào mấy thứ này.

Không bao lâu sau, Bàn Tử liền nhìn ra điểm cổ quái trên người chúng.

Hai con quái vật này hẳn là từ một cái đồ đằng mà ra, Bàn Tử thầm nghĩ.

Hắn hình như đã từng nhìn thấy loại đồ án tương tự ở đâu đó, cũng là một con quái vật vòi dài, còn có một con tương tự như quái vật không mắt.

Sở dĩ lúc đó Bàn Tử nhớ rõ như vậy là vì hắn đã coi hai con này là một con quái vật.

Nhưng lúc đó Vương Diệp lại vô cùng nghiêm túc sửa lại cho hắn.

Chương 909

Nghĩ đến điểm này, nhìn hai con quái vật trước mặt, trong đầu Bàn Tử có một ý niệm to gan nảy ra.

Hai tên này không phải là Vương Diệp và Hạt Tử đấy chứ?

Nhưng Vương Diệp làm sao có thể là cái thứ vòi dài kia được?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền cảm thấy vô cùng quỷ dị, nếu hắn thật sự nghĩ như vậy, e rằng Vương Diệp cũng sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Liên tưởng đến những điều này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Ngay khi Bàn Tử cảm thấy tất cả những chuyện này đều khó mà chấp nhận nổi, không ngờ con quái vật trước mặt lại lần nữa đi tới.

Bọn chúng từng bước ép sát, Bàn Tử thấy bộ dạng đó, không nhịn được hét lớn về phía chúng: "Đứng lại đó cho tôi!

Trừ phi các người thừa nhận mình là Vương Diệp và Hạt Tử, đồng thời giơ tay lên, nếu không tôi sẽ không đi về phía trước." Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Thông qua phương pháp này để phán đoán, kỳ thực cũng là một cách ngu ngốc.

Nhưng hắn thực sự không còn lựa chọn nào khác, ngoại trừ cách này ra, nếu có thể chọn, hắn đã sớm đổi cách khác rồi.

Trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Giờ khắc này, hắn đã không nói nên lời.

Tâm trạng hắn lúc này trở nên vô cùng quỷ dị.

Thế nhưng hai con quái vật trước mặt căn bản không làm theo lời hắn nói.

Tất cả những chuyện này đều là do hắn dị tưởng thiên khai, hai con quái vật này làm sao có thể là Vương Diệp và Hạt Tử được?

Nếu thật là Vương Diệp và Hạt Tử, trong lòng hắn cũng sẽ không có cảnh báo nguy hiểm.

Liên tưởng đến những thứ này, trên mặt Bàn Tử chỉ có một nụ cười khổ, nhưng Bàn Tử lại không nói thêm gì nữa, đối với tất cả chuyện này, hắn dường như đang dùng tâm thái vô cùng bình tĩnh để chấp nhận.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn hai con quái vật trước mặt, lại lục lọi trong ba lô của mình một chút.

Kết quả không ngờ đồ trong ba lô đều đã thay đổi, toàn bộ đều là đồ ăn.

Bàn Tử trừng lớn mắt, cả người đều sắp ngất đi rồi.

Cho dù hắn xác định những thứ xuất hiện trước mặt này toàn bộ là ảo giác, nhưng Bàn Tử vẫn không dám tin những thứ này lại đến chân thực như vậy.

Nhưng trong tình huống này hắn phải làm sao, Bàn Tử căn bản không biết được, cho dù trước kia Vương Diệp từng nói với hắn phương pháp xử lý chuyện này, nhưng Bàn Tử căn bản không nhớ.

Hắn còn nhớ lúc Vương Diệp nói với hắn thì hắn đang làm gì.

Bàn Tử nỗ lực hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra lúc đó, kết quả chỉ nhớ được là mình đang mải ăn cái gì đó, còn Vương Diệp ở bên cạnh lải nhải không ngừng.

Đi đi lại lại tất cả đều xoay quanh chuyện ăn uống, lúc đó Vương

Diệp nhìn Bàn Tử với vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng Bàn Tử lại vẻ mặt thờ ơ.

Hiện tại xem ra những thứ này toàn bộ đều có đất dụng võ, nhưng hắn lại chẳng học được gì cả.

Nếu lúc đó hắn có thể đặt đồ ăn trong tay xuống, học tập cùng Vương Diệp một chút, e rằng bây giờ cũng sẽ không bị cái ảo cảnh này vây khốn, càng huống hồ những nguy hiểm kia cũng đang nhắc nhở hắn.

Những rắc rối trước mặt càng lúc càng nghiêm trọng, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ quỷ dị.

Hắn một câu cũng không nói nên lời, nhưng trong lúc hồi ức về đồ ăn, Bàn Tử lại nhớ tới những lời Vương Diệp nói với hắn lúc đó, chỉ là vài mảnh vỡ ký ức, nhưng lại giúp ích cho Bàn Tử.

Lúc đó Vương Diệp từng nói với hắn, những ảo cảnh này sẽ đánh thẳng vào lòng người, đa số nguyên nhân đều bắt nguồn từ thuốc gây ảo giác.

Chỉ cần Bàn Tử nghĩ cách khác để giải quyết là được, quan trọng nhất là giữ bình tĩnh.

Ngoài điểm này ra, Bàn Tử có thể tìm kiếm những điểm khác biệt so với hiện thực ở bên trong, hơn nữa cũng chính vì đây đều là ảo cảnh, cho nên những thứ Bàn Tử nhìn thấy, cuối cùng toàn bộ đều là những thứ hắn sợ hãi nhất.

Vì vậy Bàn Tử chỉ cần khắc phục được nỗi sợ hãi trong lòng, những rắc rối này đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn, dường như đã nắm được mấu chốt để giải quyết những rắc rối này.

Trong mắt hắn lộ ra một tia sắc bén, hồi lâu không mở miệng nói chuyện.

Tại giờ khắc này, Bàn Tử lại không nói nên lời, cho dù hắn đã nghĩ ra cách giải quyết, nhưng trên thực tế, thật sự để hắn trực diện đối mặt với nỗi sợ hãi này vẫn có chút khó khăn.

Đặc biệt là nghĩ đến việc hắn ở lại nơi này có thể xảy ra những chuyện kia, tâm trạng hắn liền trở nên vô cùng quái dị.

Bàn Tử một câu cũng không nói nên lời, nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, hai con quái vật trước mặt dường như đang dừng bước, lúc này Bàn Tử nhìn thấy băng thiên tuyết địa ập tới.

Hắn ôm ngực mình, sau đó bị lạnh đến mức run lẩy bẩy, quần áo mặc trên người dù dày, nhưng vào lúc này cũng không chống đỡ nổi trời đất ngập tràn băng tuyết này.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, ngay cả lời kêu cứu cơ bản nhất hắn cũng không nói ra được.

Hắn có thể tưởng tượng được, nếu mình thật sự tiến vào trong ảo cảnh, Vương Diệp và Hạt Tử ở bên ngoài có phải tìm đến chết rồi không?

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần tiếu ý.

Chuyện này xảy ra sẽ khiến Vương Diệp cả đời này đều khó mà buông bỏ, thậm chí là quên đi, mà Vương Diệp cũng sẽ ôm nỗi day dứt sống nốt phần đời còn lại.

Nhưng Bàn Tử lại nghĩ tới một điểm quan trọng nhất.

Hắn nắm chặt nắm đấm, thầm nghĩ, Vương Diệp ôm nỗi day dứt, đó là chuyện của cậu ta, chuyện này với hắn không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng hắn lại phải trả giá bằng tính mạng, chuyện này sao có thể chứ?

Bàn Tử căn bản không cam lòng, hắn nghiến chặt răng, ngạnh sinh sinh đem cơn giận nhịn trở về.

Ngay khi hắn vì những chuyện này mà cảm thấy uất ức, không ngờ bên cạnh lại truyền đến tiếng động nhỏ.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy Vương Diệp xuất hiện trước mắt, rõ ràng Vương Diệp xuất hiện chỉ là một ảo giác.

Bàn Tử tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi một cách khó hiểu, lấy hết can đảm lao tới, túm lấy cổ áo Vương Diệp, chất vấn Vương Diệp đây là chuyện gì.

Dưới một tràng chất vấn của hắn, trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên vẻ bất lực.

Sau đó cậu ta nhún vai, giải thích với Bàn Tử là do xuất hiện chút sự cố, cậu ta cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Hơn nữa cậu ta cũng vì Bàn Tử tiến vào trong ảo cảnh nên mới đặc biệt tìm tới.

Những lời giải thích đầy vẻ day dứt đó của Vương Diệp lại khiến Bàn Tử bật cười.

Bàn Tử chết cũng không tin những lời Vương Diệp nói, ngược lại còn bóp cổ Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Thôi bỏ đi, dù sao bây giờ tất cả chúng ta đều không chạy thoát được, cái ảo cảnh này sẽ nhốt chúng ta mãi, chi bằng chúng ta dứt khoát làm một cú kết liễu cho xong." Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, cậu ta nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Phàm làm việc gì cũng đừng xúc động, chuyện gì cũng có thể thương lượng mà, chúng ta hiện tại nhất định có thể tìm ra cách giải quyết." Trên mặt cậu ta viết đầy vẻ nghiêm túc, nhưng những lời này nói ra, nhận lại chỉ là nụ cười lạnh của Bàn Tử.

Bàn Tử căn bản sẽ không tin những lời quỷ thoại này của Vương Diệp, càng huống hồ, thay vì đi tin tưởng Vương Diệp, còn không bằng dùng năng lực của chính mình để giải quyết.

Hắn bị nhốt ở đây lâu như vậy, nhìn thấy những thứ này đều là ảo cảnh, không ngờ Vương Diệp trước mắt cũng là một trong những ảo cảnh đó.

Sở dĩ hắn cho rằng như vậy là vì bộ dạng Vương Diệp thể hiện ra quá mức giả tạo, so với Vương Diệp trong nhận thức của hắn có sự khác biệt rất lớn.

Càng huống hồ, Vương Diệp lúc này nói ra những lời đó và làm ra những chuyện đó, căn bản chẳng giống bản thân cậu ta chút nào.

Liên tưởng đến những chuyện này, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra vài phần hưng phấn.

Cuối cùng cũng để hắn bắt được đúng bài rồi, Bàn Tử thầm nghĩ.

Hắn nắm chặt nắm đấm, trên mặt chỉ có một vẻ kích động.

Vương Diệp không biết tâm trạng Bàn Tử lúc này lại như vậy.

Cậu ta chỉ tưởng rằng Bàn Tử đã tin những lời mình nói.

Trên mặt cậu ta cũng lộ ra vài phần vui vẻ, vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt đầy kiên định nói với hắn: "Anh đi theo bên cạnh tôi lâu như vậy, tôi là người có tính cách như thế nào, chẳng lẽ anh không hiểu sao?

Tôi khẳng định có thể đưa anh ra ngoài, sẽ không để anh rơi vào nguy hiểm." Lời này vừa nói ra, Bàn Tử chỉ bình thản cười cười, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nói thêm gì.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp tưởng hắn đã đồng ý, càng thêm vô cùng cao hứng nói với hắn: "Tin tưởng tôi, tiếp theo khẳng định sẽ không làm anh thất vọng đâu." Nghe vậy, trên mặt Bàn

Tử chỉ có một vẻ bình tĩnh, hắn vẫn cứ như vậy nhìn chằm chằm Vương Diệp không nói một lời, ánh mắt chăm chú như vậy khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút cổ quái.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, lại không nhịn được cười nói với hắn: "Chẳng lẽ anh không tin lời tôi nói sao?" Khi cậu ta nói ra câu này, trong mắt Bàn Tử chỉ có một vẻ sắc bén, Bàn Tử nhìn chằm chằm cậu ta, tình không tự chủ được cảm thán một câu: "Cậu cảm thấy những lời cậu nói thực sự đáng tin sao?" Hắn vừa nói lời này, vừa sờ vào túi áo mình, từ trong đó tìm được một con dao nhỏ, may mắn là hắn bình thường thích giấu vũ khí ở những chỗ như thế này.

Nếu không lúc này sờ vào toàn là đồ ăn, e rằng Bàn Tử cũng sẽ bị chọc cho tức chết.

Vương Diệp trước mắt tuyệt đối là giả, Bàn Tử thầm nghĩ.

Có điều Bàn Tử cầm dao trong tay nhưng lại không lập tức tấn công Vương Diệp, ngược lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy thăm dò nói: "Cậu thật sự có thể đưa tôi ra ngoài sao?

Vậy cậu nói thử xem cơ quan ở đây là thế nào, còn có hai con quái vật vừa xuất hiện ban nãy nữa." Bàn Tử không ngại chơi đùa với tên này một chút, lát nữa dù sao sau khi rời khỏi nơi này, không chừng còn phải bị Vương Diệp đối xử tàn tệ, chi bằng giải quyết vấn đề ở đây trước đã.

Hơn nữa quan trọng nhất là có thể hung hăng đánh Vương Diệp một trận, chuyện này đối với Bàn Tử mà nói cũng là một chuyện tốt.

Có thể làm được việc xả giận, sớm đã là một chuyện cực kỳ ghê gớm rồi, Bàn Tử trong lòng hiểu rõ điểm này.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn ra ngoài rồi cũng không có cơ hội tốt như vậy để tẩn Vương Diệp một trận, cho nên loại thời khắc này bày ra trước mặt, hắn nhất định phải trân trọng cho tốt.

Càng huống hồ cơn phẫn nộ trong lòng đã che mờ đôi mắt hắn.

Trong lúc Bàn Tử đang suy tư, Vương Diệp cũng gật đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy nghiêm túc phân tích cho hắn nghe.

Vương Diệp thao thao bất tuyệt nói những lời đó.

Bàn Tử nghe đến say sưa ngon lành, hai người nhìn qua như kẻ xướng người hoạ, Bàn Tử đối với những gì Vương Diệp nói cũng không có quá nhiều ý kiến.

Ngoài điểm này ra, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, còn vẻ mặt đầy sùng bái nói với cậu ta: "Tôi sớm đã biết những thứ này cậu đã nhìn thấu rồi, cho nên, được đi cùng cậu ở lại chỗ này, sớm đã trở thành một chuyện cực kỳ hạnh phúc." Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp lập tức cười cười, nhìn Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần bất lực.

Bộ dạng này của cậu ta giả vờ khá giống với Vương Diệp thật, Bàn Tử thầm nghĩ, nhưng lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, lại không nhịn được cảm thán một câu với cậu ta: "Chi bằng cậu đi trước dẫn đường cho tôi đi, tôi cũng không biết nên đi thế nào." Khi Bàn Tử nói ra lời này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, cậu ta nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ hơi bất lực nói: "Tôi nếu biết đi thế nào thì tôi đã sớm dẫn anh qua đó rồi, tôi chính là vì không biết nên hai chúng ta mới cứ loanh quanh ở chỗ này mãi." Trong giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần bất lực, nhưng loại lời nói này thốt ra, nhận lại chỉ là nụ cười lạnh của Bàn Tử.

Bàn Tử chỉ vào mặt đất dưới chân, nhìn Vương Diệp cực kỳ sắc bén nói: "Bớt diễn trò đi, cậu làm sao có thể không biết phải rời đi thế nào?

Chương 910

Trong lòng cậu khẳng định là rõ như ban ngày, càng huống hồ chúng ta phải đi thế nào, tôi không tin là cậu không biết." Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm lên.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực, thực sự hết cách, chỉ đành dẫn Bàn Tử đi về phía trước.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần hưng phấn, hắn lập tức sắp ra tay rồi, không bao lâu nữa, Vương Diệp sẽ gặp bất trắc.

Có điều Vương Diệp trước mặt đều là giả, cho nên Bàn Tử căn bản không sợ hãi, càng huống hồ, lúc ăn những thứ kia, hắn cũng liên tưởng tới những việc Vương Diệp từng dặn dò hắn.

Vương Diệp từng nói với hắn, ở trong những ảo cảnh này, tìm được một thực thể, đó chính là người xuất hiện trước mặt.

Đồng thời tiêu diệt nó, như vậy tất cả rắc rối đều có thể giải quyết.

Bàn Tử nhớ rõ ràng rành mạch những điều này, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử lại có chút sợ hãi.

Hắn cũng lo lắng mình ra chiêu lần này tịnh không thể nhanh chóng giải quyết Vương Diệp.

Nếu thật sự xuất hiện tai nạn hay nguy hiểm gì, vậy hắn phải làm sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên có chút trù trừ.

Vương Diệp quay đầu lại, thấy Bàn Tử đứng tại chỗ, bộ dáng như đang suy tư điều gì, nhất thời cũng không nhịn được cười nói với hắn: "Anh đang nghĩ cái gì thế?" Câu hỏi của Vương Diệp thốt ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần xấu hổ. "Tôi đang nghĩ làm sao giải quyết mấy rắc rối này đây?" Hắn nghiêm túc trả lời câu hỏi của Vương Diệp, nhưng sự thật là, hắn chỉ đang nghĩ làm sao để đối phó với Vương Diệp mà thôi.

Dù sao tên Vương Diệp này nhìn qua thật đáng ghét, Bàn Tử thầm nghĩ.

Có điều nhìn chằm chằm Vương Diệp, Bàn Tử lại không biểu hiện ra ngoài, ngược lại cầm con dao nhỏ trong tay, nhìn Vương Diệp thúc giục hắn đi về phía trước.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nghĩ ngợi một chút rồi sải bước đi về phía trước, không hề dừng lại.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo bước chân cậu ta.

Nhưng khi Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, anh thấy Vương Diệp lại rẽ vào một con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Sắc mặt anh ta trở nên khó coi, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Anh ta cầm con dao găm trong tay, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, liền đâm một nhát vào lưng cậu, rồi nhìn chằm chằm Vương Diệp, khinh khỉnh nói: “Mày đừng tưởng giả vờ lâu như vậy mà không ai phát hiện ra nhé.” Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt chỉ còn lại nụ cười khổ, cậu ôm lấy vết thương ngã xuống đất, nhìn Bàn Tử nói với vẻ bất lực: “Tôi thật sự không hiểu tại sao anh lại nghi ngờ tôi, nhưng nếu anh đã nghi ngờ thì tôi cũng đành chịu.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử hoàn toàn không tin, ngược lại còn nghĩ trong lòng, gã Vương Diệp này rốt cuộc có vấn đề gì.

Trong lúc Bàn Tử suy tư, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử, vẻ mặt quả thật không hề bận tâm.

Ngay sau đó lại bắt đầu chỉ trích Bàn Tử làm những việc này là quá đáng, Vương Diệp đột nhiên giở bài tình cảm, bộ dạng nghiêm túc đó khiến Bàn Tử cũng lộ vẻ đăm chiêu.

Bàn Tử nghe những lời Vương Diệp nói, thực ra chính anh ta cũng cảm thấy quen thuộc, hơn nữa anh ta cũng không biết Vương Diệp trước mặt có thật sự đơn giản như mình nghĩ không.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, tâm trạng cũng trở nên có chút kỳ quái, cậu ôm ngực, nhìn Bàn Tử, hơi bực bội nói: "Tôi thấy anh nên tin tôi, chứ không phải nghi ngờ vào lúc này, dù sao tôi cũng không cố ý đưa anh đến đây, tôi cũng là đặc biệt vào đây để đón anh." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, nghe những lời này của cậu, trong mắt Bàn Tử chỉ còn lại sự lạnh lùng, anh ta không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không ép buộc anh ta, mà lấy hộp y tế từ trong túi ra, nhìn Vương Diệp thành thạo băng bó ngay trước mặt mình.

Vẻ mặt Bàn Tử thoáng hiện lên nét suy tư.

Nếu không lầm thì Vương Diệp trước mặt chắc chắn có vấn đề, Bàn Tử thầm nghĩ, anh ta không nói gì thêm, cũng không vạch trần những chi tiết này, mà chỉ lặng lẽ quan sát Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta: "Nếu anh thật sự muốn nghi ngờ tôi, tôi cũng không còn cách nào khác, nhưng chúng ta là anh em tốt." Hắn cứ lặp đi lặp lại mấy câu này, Bàn Tử thầm nghĩ, nhưng lúc này anh ta lại không nói thêm gì.

Thấy Vương Diệp đang băng bó vết thương ở đó, Bàn Tử nghĩ một lúc rồi dứt khoát qua giúp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ vui mừng, sau đó nhìn Bàn Tử không nhịn được nói: “Thật ra anh vẫn luôn tin tôi phải không, tôi không thể nào lừa dối anh được.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, khi câu nói này thốt ra, Bàn Tử chỉ cười như không cười lắc đầu, thấy bộ dạng này của Bàn Tử, tâm trạng Vương Diệp trở nên có chút kỳ quái.

Nhưng Vương Diệp cũng không so đo nhiều với Bàn Tử, mà tự mình băng bó vết thương, rồi lại nhìn Bàn Tử nói: “Tôi biết làm thế nào để rời khỏi nơi này rồi, anh đi theo tôi đi!” Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, cứ ngỡ anh ta đồng ý đi theo mình, nhưng sự thật nào có đơn giản như vậy.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được hỏi cậu về nguyên lý băng bó, cũng như lý do Vương Diệp làm một loạt những việc này.

“Không phải là cậu vẫn luôn nghi ngờ tôi đấy chứ?” Bàn Tử đột nhiên hỏi ngược lại, Vương Diệp nghe vậy chỉ cảm thấy vô cùng nực cười.

“Sao anh lại có thể hiểu lầm tôi đến mức này, sao tôi có thể nghi ngờ anh được chứ!” Vương Diệp vừa nói vừa xoa đầu Bàn Tử, Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự lạnh lùng, anh ta không để ý nhiều đến Vương Diệp, nhưng trong lòng đã có câu trả lời.

Ngay lúc này, Bàn Tử nhìn chằm chằm vào vết thương của

Vương Diệp, có chút bất lực nói với cậu: “Chuyện này quả thật là tôi sai, tôi chân thành xin lỗi cậu.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy thành khẩn, nghe những lời này của anh ta, Vương Diệp cười hì hì gật đầu, nhưng ngay khi cậu chuẩn bị khoác vai Bàn Tử.

Không ngờ, gã Bàn Tử này lại cầm con dao của mình, không chút do dự đâm vào ngực cậu ta.

“Đừng ở đây nói nhảm nữa, Vương Diệp thật sự căn bản không biết băng bó.

Hơn nữa cậu ấy cũng không thể nào lúc nào cũng mang theo những thứ này.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc, anh ta chỉ vào hai thứ trong tay Vương Diệp.

Trong mắt anh ta chỉ có sự sắc bén, khi những lời này thốt ra, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự lạnh lùng, vì tất cả mọi chuyện đều giống như anh ta đã nghĩ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rồi cười với anh ta.

Nhưng trên mặt hắn lại tràn đầy vẻ khiêu khích, không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp trước mặt trong nháy mắt hóa thành một con quái vật khổng lồ, nhìn Vương Diệp, cả người anh ta đều giật nảy mình.

Lúc này Bàn Tử đã không nói nên lời.

Nhưng tâm trạng của anh ta lại trở nên vô cùng kỳ dị, Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử, vẻ mặt chỉ có sự lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý nhiều.

Ngay sau đó nó nhe nanh múa vuốt lao về phía Bàn Tử, Bàn Tử thấy Vương Diệp biến thành bộ dạng này, liền nghĩ trong lòng, những lời Vương Diệp nói với anh ta trước đó đều là giả.

Cứ tưởng những lời Vương Diệp nói đều có tác dụng, không ngờ cũng xảy ra sai sót như vậy, Bàn Tử suy tư trong lòng, trong mắt cũng lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nó chỉ gầm lên một tiếng, nhưng không bao lâu sau đã biến mất trước mặt Bàn Tử, khi Bàn Tử mở mắt ra, cũng thấy Vương Diệp và Hạt Tử.

Hai người đang nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hạt Tử còn trực tiếp chỉ trích Vương Diệp, tuy Bàn Tử là kẻ ăn không ngồi rồi, ngày thường chẳng làm được mấy việc.

Nhưng khi Bàn Tử đối mặt với nguy hiểm như vậy, Hạt Tử cũng không khỏi lo lắng.

Lúc này Bàn Tử tỉnh lại, Vương Diệp cũng thấy được vẻ mặt của anh ta.

Vương Diệp không nhịn được vỗ vai anh ta nói: “Vừa rồi anh đã trải qua chuyện gì?” Vương Diệp vừa hỏi, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp có chút ngượng ngùng nói: “Tôi vừa mới đâm cậu một nhát.” Bàn Tử đối mặt với Vương Diệp vẫn có chút bất lực, dù sao, những việc mình vừa làm, Bàn Tử vẫn nhớ rất rõ.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có vẻ khó hiểu, hoàn toàn không hiểu gã này đang nói nhảm cái gì.

Nhưng Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn Bàn Tử, không nhịn được cười hì hì trêu chọc.

“Nếu không có gì bất ngờ, chắc cậu vừa ở trong ảo cảnh rồi phải không?” Lời của Hạt Tử vừa nói ra, Bàn Tử dứt khoát gật đầu.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Hạt Tử liền bật cười, Hạt Tử nhìn anh ta đăm chiêu nói: “Vậy nếu không lầm, những thứ này hẳn là có liên quan trực tiếp đến Vương Diệp nhỉ!” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lại gật đầu lần nữa.

Nhưng Vương Diệp đứng bên cạnh, thấy hai người họ có vẻ bí ẩn như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ bất lực.

Nhưng khi cậu đối mặt với Bàn Tử, lại có thể nhận ra rõ ràng, khi Bàn Tử nhìn mình, trên mặt mang theo vẻ áy náy.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, Vương Diệp vỗ vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta: “Bây giờ tốt nhất anh nên nghỉ ngơi cho khỏe, không cần quan tâm những chuyện này, những chuyện trong ảo cảnh, tôi sẽ không so đo với anh đâu.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc, cậu vốn không phải là người bụng dạ hẹp hòi, chuyện này cũng không cần thiết phải đem ra nói, Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, liền cười ha hả.

Anh ta nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi sớm đã biết cậu bây giờ mới là cậu thật, tôi ở trong ảo cảnh cũng là nhờ thử dò xét gã đó, mới biết hắn đang lừa tôi.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, Vương Diệp thấy bộ dạng lanh lợi này của Bàn Tử, không nhịn được giơ ngón tay cái lên khen ngợi, may mà Bàn Tử đã cẩn thận.

Nếu không Bàn Tử đã không thể thoát ra được, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại nói với vẻ mặt áy náy: “Nói thật, chuyện này tôi cũng có một phần trách nhiệm, lẽ ra tôi nên trông chừng anh cẩn thận, tôi cũng không ngờ sau khi anh mở mắt ra lại ngất đi luôn.” Cuối cùng Bàn Tử cứ nói năng lộn xộn ở đó, đây là điều Vương Diệp không hề nghĩ tới, nghe những lời này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vẻ đăm chiêu.

Bàn Tử không nói gì thêm, mà vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói với cậu: “Cũng chẳng có gì to tát, chúng ta chẳng phải đều vì tìm lối ra mà luôn phải đấu tranh sao.” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy không thể phản bác, nhưng nhìn Bàn Tử, lại không ngờ anh ta sẽ rộng lượng tha thứ cho mình như vậy.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây, cái cách ban đầu của cậu đừng dùng nữa, tôi cảm thấy hơi nguy hiểm.” Giọng điệu nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, liền cười ha hả, sau đó nhìn Bàn Tử, đăm chiêu cảm thán: “Chẳng lẽ anh không so đo nữa sao?

Theo tính cách trước đây, vào lúc này anh đã sớm nổi điên rồi.” Lời cậu vừa nói ra, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự bình tĩnh.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao Bàn Tử còn có thể so đo với Vương Diệp những thứ này?

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại cực kỳ nghiêm túc nói với cậu: “Tôi trước giờ không phải loại người đó.” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Hạt Tử đứng bên cạnh đã hất cằm, cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta: “Không cần giải thích thêm, tôi biết con người cậu mà.” Thấy hai người họ như vậy, ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên có chút sắc bén, lúc này Bàn Tử không biết nên giải thích với họ thế nào, nhưng Bàn Tử lại nghĩ đến một điểm mấu chốt.

“Nơi này chắc chắn có thứ gây mê, nếu không vừa rồi tôi không thể ngất đi, còn tiến vào trong ảo cảnh, chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn.” Lời dặn dò của Bàn Tử khiến Vương Diệp bật cười, Vương Diệp gật đầu, nhìn bộ dạng trưởng thành của Bàn Tử, nhất thời còn có chút không quen.

“Nói thật.

Tôi còn tưởng anh sẽ tiếp tục trẻ con mãi, không ngờ nhanh như vậy đã trưởng thành rồi.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, trên mặt chỉ có sự bình tĩnh.

“Dù sao tôi cũng là một mình vượt qua ảo cảnh, cho nên bây giờ cậu cũng nên yên tâm, tin rằng tôi có đủ năng lực để giải quyết những nguy hiểm đó, những lời tôi nói cũng không thể là giả.” Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp càng cảm thấy buồn cười, cậu gật đầu, không phản bác những lời Bàn Tử nói.

Lúc này Hạt Tử nhìn Bàn Tử, lại vẻ mặt sốt sắng đẩy tay anh ta, hỏi dồn: “Vậy cậu mau nói cho tôi biết, những thứ cậu thấy trong ảo cảnh, bao gồm cả con quái vật đó.” Cũng may mà Hạt Tử nhắc đến những con quái vật này, nếu không Bàn Tử cũng không nhớ ra chuyện quan trọng như vậy, Bàn Tử vỗ đầu mình, nhìn Hạt Tử sốt sắng nói: “Còn nhớ trên một cái đồ đằng có một con quái vật không có mắt, trông như con gấu, nhưng lại có cái mũi dài không.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp, khi những lời này thốt ra, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự khó hiểu, Hạt Tử nhìn anh ta cười đăm chiêu.

“Có phải cậu nhìn thấy ở đâu đó rồi nhớ nhầm không?” Hạt Tử hoàn toàn chưa từng nghe nói về những thứ này, bây giờ nhìn Bàn Tử, trên mặt anh ta chỉ có sự kỳ quái, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, rồi lại nhìn bộ dạng lo lắng của Bàn Tử.

Vương Diệp không cho rằng Bàn Tử có vấn đề.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu có nhớ ra chút gì không?” Trên mặt Bàn Tử mang theo sự phấn khích, anh ta cứ ngỡ Vương Diệp đã từng thấy những hình ảnh bên trong, cũng cho rằng Vương Diệp có thể nhớ lại những mảnh vỡ này.

Dù sao trí nhớ của Vương Diệp cũng cực kỳ phi thường, nhưng

Vương Diệp nhìn Bàn Tử không bao lâu, cậu liền lắc đầu, cậu không nhớ ra bất cứ điều gì, những lời Bàn Tử nói, cậu hoàn toàn không có ấn tượng.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt khó hiểu nói: "Sao cậu có thể không nhớ gì cả." Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, nhưng Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử, lại có vẻ mặt bình tĩnh.

"Những thứ tôi không nhớ ra được nhiều lắm." Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cũng không còn vướng bận, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ phức tạp.

Anh ta vẫn hy vọng Vương Diệp có thể nhớ lại một phần, như vậy sẽ mang lại không ít lợi ích cho họ, và quan trọng nhất là Bàn Tử đã đặt kỳ vọng rất cao vào Vương Diệp.

Vương Diệp thấy Bàn Tử nhìn mình với vẻ mặt lo lắng, lại không nhịn được vỗ vai Bàn Tử, cười hì hì nói với anh ta: "Nếu tôi thật sự đã từng thấy cái đồ đằng đó, tôi chắc chắn sẽ nhớ, nhưng cái anh nói tôi không có chút ấn tượng nào, rốt cuộc là anh có ấn tượng ở đâu." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười, nếu Bàn Tử có thể cho cậu một chút manh mối, Vương Diệp còn có thể qua đó xem, sau khi tìm được dấu vết, Vương Diệp sẽ có thể giải quyết những rắc rối này.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

"Tôi cũng không biết, tôi chỉ loáng thoáng nhớ, cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó, hơn nữa hình như cậu cũng đã từng nói với tôi." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc.

Chương 911

Nghe Bàn Tử nói, trong mắt Vương Diệp mang theo vẻ đăm chiêu, cậu thật sự không nhớ ra được gì, cái đồ đằng mà Bàn Tử nói, cậu không có chút ấn tượng nào.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không so đo nhiều với Bàn Tử, mà dựa theo lời Bàn Tử nói, vẽ những hình ảnh đó ra trên mặt đất.

Lúc này Vương Diệp đã không còn vội vã rời khỏi nơi quái quỷ này, vì cậu biết muốn đi, phải trải qua một phần tai nạn, mà ở đây, Vương Diệp sớm đã trải qua rồi.

Cho nên Vương Diệp phải đợi làm rõ những thứ này rồi mới có thể rời đi, huống chi Bàn Tử đã ở trong ảo cảnh đó lâu như vậy, cuối cùng chạy thoát ra được.

Điều này cũng cho thấy đây là một cơ hội rèn luyện hiếm có, có lẽ Bàn Tử có thể ở bên trong, nắm bắt được manh mối hữu ích hơn.

Khi liên tưởng đến những điều này, Bàn Tử cũng cố gắng nói chi tiết nhất có thể, Vương Diệp vừa vẽ, cũng cố gắng dựa theo những gì Bàn Tử nói.

Cậu mô phỏng lại tất cả, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười.

Anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Hình như chính là thế này, cậu có ấn tượng không, chính là một cái đồ đằng như vậy, nhưng hai con quái vật đó quả thật rất thật.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy gấp gáp, anh ta hy vọng Vương Diệp có thể nhớ lại những thứ này, nhưng Vương Diệp thật sự không có chút ấn tượng nào, Vương Diệp lắc đầu, Hạt Tử đứng bên cạnh chỉ nheo mắt lại.

Anh ta không nhìn rõ bất cứ thứ gì, thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Bàn Tử vỗ đầu mình, thầm nghĩ Vương Diệp không nhớ ra được, có lẽ Hạt Tử sẽ có ấn tượng, anh ta vội vàng đẩy Hạt Tử qua.

"Anh mau xem có ấn tượng gì không." Lời của Bàn Tử vừa nói ra, trên mặt Hạt Tử lộ ra vẻ bất lực, Hạt Tử khẽ thở dài, sau đó dựa theo lời Bàn Tử nói mà nhìn qua.

Vì có Bàn Tử đỡ phía sau, nên khi Hạt Tử nhìn cái đồ đằng này, cũng nhìn kỹ hơn, thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Bàn Tử không nhịn được thầm đoán trong lòng, có lẽ nghi vấn sắp được giải đáp rồi.

Liên tưởng đến những điều này, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Chỉ tiếc là, trong lúc Bàn Tử đang mong đợi, lại không hề nghĩ tới những thứ mình đang thấy trước mắt, lại khiến Hạt Tử cả đời khó quên.

Hạt Tử ngã phịch xuống đất, anh ta đỡ gọng kính của mình, rất lâu cũng không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử liền bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Hạt Tử, có chút ngượng ngùng nói với anh ta: "Tôi thật không hiểu, anh đang làm gì ở đây vậy?" Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần sầu não, Hạt Tử nghe lời của Vương Diệp, trong mắt mang theo vẻ kỳ quái.

Thấy Hạt Tử không trả lời câu hỏi của mình, Vương Diệp nhất thời cũng không khỏi lo lắng, cậu kéo tay Hạt Tử, có chút gấp gáp thúc giục.

Cậu muốn biết câu trả lời cho tất cả, và cũng rất muốn hiểu cái đồ đằng này rốt cuộc có ý nghĩa gì, bản thân cậu thật sự không có chút ấn tượng nào.

Nhưng cậu thực sự có trí nhớ siêu phàm, một chi tiết nhỏ cũng có thể được cậu ghi nhớ trong lòng.

Nhưng một cái đồ đẳng như vậy, cậu lại không tài nào nhớ ra được.

Lúc này, tâm trạng của Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Nếu không lầm, những thứ này hẳn là có liên quan đến hoàng thử lang.” Lời này của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp liền gật đầu, lúc này họ đều biết, có thể khiến Hạt Tử có biến động lớn như vậy, tuyệt đối là hoàng thử lang.

Huống chi, Hạt Tử ngày thường đều không tỏ ra gì, nhưng bây giờ lại bị dọa đến mặt trắng bệch.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được muốn cười, Hạt Tử đối mặt với Vương Diệp, tâm trạng đã hoảng loạn.

Anh ta thật sự không biết nên giải thích với Vương Diệp thế nào về những điều mình hiểu được.

Ngay lúc này, Hạt Tử không nói được một lời nào, bất kể Vương Diệp và Bàn Tử ở bên cạnh lo lắng thúc giục thế nào, anh ta vẫn giữ vẻ lạnh lùng như thường lệ.

Thấy Hạt Tử như vậy, hai người nghĩ một lúc, cũng không nói thêm gì nữa, mà kiên nhẫn chờ đợi, có lẽ Hạt Tử chỉ nghĩ đến một số chuyện không vui, hai người họ chọn cách thông cảm cho Hạt Tử.

Vào lúc này, không một ai chọn cách gây khó dễ cho anh ta, Hạt Tử thấy họ không hỏi dồn nữa, tâm trạng đang mãi không thể bình tĩnh cũng có thêm vài phần điềm tĩnh.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Hạt Tử sắp nói ra những điều họ muốn biết rồi, giống như cậu dự đoán.

Lúc này Hạt Tử nhìn mọi người có mặt, cực kỳ nghiêm túc nói với họ: “Nếu không lầm, hai con quái vật này hẳn là hóa thân ban đầu của hoàng thử lang, hoàng thử lang chúng ta thấy bây giờ tuy chỉ nhỏ như vậy, nhưng thực tế hình dạng ban đầu của chúng rất lớn.” Trong Sơn Hải Kinh, từng có ghi chép về loài sinh vật tương tự như hoàng thử lang, và cũng được hậu thế cho rằng đây là kiếp trước của hoàng thử lang.

Khi Hạt Tử nói những điều này, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ phức tạp, nói thật những thứ này thật sự hoang đường, để anh ta chấp nhận vẫn có chút khó khăn, nhưng Bàn Tử nghĩ một lúc, cũng không phản bác Hạt Tử.

Mà lại cực kỳ bình tĩnh nghe Hạt Tử nói những lời này.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử lại không nhịn được nói với anh ta: “Thật ra nếu tôi không lầm, hai con quái vật mà cậu thấy, có lẽ cũng đang tượng trưng cho việc, chúng ta sắp tiếp cận những người khổng lồ đó.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử cười cười, gãi gãi sau gáy, có chút ngại ngùng nói với hai người họ: “Thật ra tôi chỉ góp một chút sức mọn mà thôi.” Tiếc là Bàn Tử vạn lần không ngờ tới, sự khiêm tốn của anh ta trước mặt Hạt Tử lại giống như một trò đùa, Hạt Tử nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ ra vẻ thản nhiên.

Hạt Tử không nhịn được khẽ thở dài, nhìn anh ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu đừng vui mừng quá, nếu chúng ta thật sự đi vào chủ mộ thất của người khổng lồ, cả đoàn chúng ta đều sẽ gặp bất trắc, không thể nào có nơi thoát thân.” Lời của Hạt Tử vừa nói ra, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử không nhịn được nói: “Tuy sẽ có nguy hiểm, nhưng chúng ta vào đây, đâu phải để chơi.” Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, chỉ cười đăm chiêu, anh ta không nói gì thêm.

Nhưng lúc này Vương Diệp, lại từ trong những lời Hạt Tử nói tìm được một chút manh mối, dường như biết tiếp theo phải làm gì.

Cậu vỗ vai Hạt Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu không lầm, chúng ta cứ đi thẳng theo con đường này, xuyên qua những ảo cảnh mê hồn này, có thể sẽ đến được chủ mộ thất của người khổng lồ, nhưng những ảo cảnh mê hồn này sẽ không dễ dàng cho chúng ta qua, cho nên phải tìm lối đi khác.” Lời này của Vương Diệp vừa nói ra, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự bất lực.

Hạt Tử hất cằm, nhìn Vương Diệp cực kỳ sắc bén nói với cậu: “Có thể cậu chưa ý thức được một điểm trọng yếu, đó là chủ mộ thất này, có thể là do những con hoàng thử lang đó xây cho người khổng lồ, vậy cũng có nghĩa là những thứ bên trong…” Sẽ không cho họ bất kỳ lựa chọn nào.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút phức tạp, nhưng Vương Diệp lại không nản lòng, mà vỗ vai Hạt Tử, nghiêm túc nói với anh ta: “Chúng ta luôn phải lên đường, không thể nào vì ở đây có nguy hiểm mà chọn lùi bước chứ.” Nghe lời dẫn dắt của Vương Diệp, Hạt Tử không có ý kiến, lúc này Bàn Tử chỉ vỗ vai Vương Diệp, có chút bực bội nói: “Chúng ta thống nhất ám hiệu trước đi, khi thấy đối phương thì nói ra ám hiệu này, nếu không nói được thì ra tay luôn.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp cũng biết anh ta bị những thứ này dọa sợ rồi, nhưng Vương Diệp lại vẻ mặt bình tĩnh nói với anh ta: “Những lời anh nói tuy có lý, nhưng thực tế, chúng ta có thật sự phải làm vậy không?” Vương Diệp vừa hỏi, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói kháy một câu: "Nếu không làm theo lời tôi, những nguy hiểm chúng ta gặp phải tiếp theo tuyệt đối là không đếm xuể." Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, liền bật cười, Bàn Tử người này vẫn quá ngây thơ, đã bỏ qua những điều quan trọng nhất.

Nếu những lời họ nói bây giờ đều bị người khác nghe thấy, thậm chí là bị những con quái vật đó ghi nhớ, và bị chúng tiềm thức mặc nhận.

Vậy thì không ai biết được, tiếp theo cho dù họ thật sự tiến vào ảo cảnh, có thật sự có thể giải quyết được những thứ này không.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta: "Anh vẫn nên bình tĩnh một chút, ám hiệu thứ này không có tác dụng đâu, vẫn phải dựa vào sự thấu hiểu của chúng ta, cũng như sự tin tưởng lẫn nhau." Lời khuyên của Vương Diệp có tác dụng, Bàn Tử tuy đồng tình, nhưng tâm trạng lại luôn ủ rũ, anh ta nhíu mày, trên mặt chỉ có sự phức tạp, không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được cười nói với anh ta: "Phấn chấn lên đi, chúng ta chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến nơi rồi, hơn nữa cũng không nhất định sẽ xuất hiện ảo cảnh." Vương Diệp nói thật, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu không có ý kiến gì, lúc này Bàn Tử cũng đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Để phòng bất trắc, Bàn Tử đặc biệt kéo tay Vương Diệp, ngay cả Hạt Tử, Bàn Tử cũng nắm chặt.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp và Hạt Tử nhìn nhau, đều không nhịn được bật cười, nhưng hai người họ lại không nói gì thêm.

Lúc này, Bàn Tử đi phía trước, vẻ mặt mang theo vài phần sắc bén.

Bộ dạng hùng dũng hiên ngang của anh ta không phải là giả.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này Hạt Tử đối mặt với Bàn Tử, lại cảm thấy một cách khó hiểu rằng mặt đất dưới chân mình dường như trở nên có chút mềm mại.

Anh ta trợn to mắt, cứ ngỡ mình đã tiến vào ảo giác, không ngờ lại đến ngay trước cửa.

Ngay lúc Hạt Tử cảm thấy sợ hãi, anh ta và Bàn Tử, Vương Diệp nhìn nhau, tay họ đều đang nắm lấy nhau, vậy cũng có nghĩa là, những ảo cảnh đó đều là giả.

Những thứ họ đang thấy bây giờ mới là thật, ba người họ không nhịn được reo hò một tiếng, vẻ mặt mang theo vài phần phấn khích.

Ngay lúc họ đang vui mừng vì điều đó, Vương Diệp nhìn cánh cửa lớn trước mặt, nghĩ một lúc, liền tìm kiếm cơ quan khác để mở ở đây.

Nhưng Vương Diệp tìm nửa ngày cũng không thấy bất kỳ cơ quan nào, nhất thời sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút khó coi, nhìn Hạt Tử trước mặt mình, Vương Diệp nói ra chuyện này.

Nghe lời của Vương Diệp, Hạt Tử dứt khoát đẩy cửa ra.

Nhưng nếu ở đây không có cơ quan, vậy cũng có nghĩa là họ mở cửa ra, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Hạt Tử trở nên vô cùng phấn chấn, Vương Diệp thấy bộ dạng vui mừng đó của Hạt Tử, trên mặt chỉ có sự bình tĩnh, cùng lúc mở cửa.

Vương Diệp cũng thấy một luồng gió lạnh ùa vào mặt, ngoài ra, còn có một cây đại thụ đan xen rễ mọc trước mặt, ngoài một cây đại thụ, bên cạnh còn có mấy cây nữa.

Nhìn cảnh tượng như vậy, cả người Vương Diệp đều sững sờ tại chỗ, cậu có chút chưa phản ứng kịp.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được nói với Vương Diệp: “Những thứ trước mặt rất chấn động phải không?” Giọng điệu của Hạt Tử mang theo vài phần phấn khích, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, thì lại lắc đầu.

Tuy bây giờ họ đã đến chủ mộ thất của người khổng lồ, nhưng không ai chắc chắn tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đặc biệt là dựa vào tính cách kỳ quái của người khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn thế phong thủy ở đây, liền đoán trong lòng, lý do người khổng lồ năm đó trồng mấy cái cây này ở đây là gì?

Cậu sẽ không vì mình đã đến chủ mộ thất mà lơ là cảnh giác, ngược lại còn không ngừng tự hỏi trong lòng, mỗi một cơ quan và cạm bẫy mà người khổng lồ đặt xuống, đều là vì cái gì?

Mục đích của hắn tuyệt đối không đơn thuần, nghĩ đến những điều này, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu thả lỏng một chút đi, tôi thấy cậu có vẻ căng thẳng, không tốt cho thần kinh của cậu đâu, dù sao cả đoạn đường đi qua, cậu đều như vậy.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần lo lắng, Vương Diệp nghe Bàn Tử nói, lại chỉ cười qua loa, không để ý đến anh ta.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Bàn Tử tuy không nói gì thêm, nhưng tâm trạng của anh ta, lại trở nên có chút khó tả.

Vương Diệp mỗi lần đều thích một mình một kiểu, bất luận lúc nào, cậu cũng không bao giờ nghe theo ý kiến của người khác, chỉ làm theo ý muốn của mình, đây là điều Bàn Tử cực kỳ bất mãn.

Nhưng dù Bàn Tử có ý kiến với Vương Diệp, anh ta cũng không nói ra được, vào lúc này, anh ta chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Thấy Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mình, vẻ mặt tràn đầy bất lực, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, lúc này Vương Diệp cũng thấy, Hạt Tử từ bên cạnh đi tới.

Hạt Tử đặt tay lên thân những cây đại thụ này.

Ngay sau đó, hắn vỗ vỗ vào rễ cây, nhìn Vương Diệp và có phần vui mừng nói: “Cây này mọc chắc chắn thật, tôi nghi ngờ bên trong hẳn là có nguồn nước.

Như vậy, chúng ta có thể sống ở đây lâu hơn, nhưng vẫn còn một chuyện quan trọng.” Nghe Hạt Tử nói vậy, Vương Diệp liền nhíu mày, vẻ mặt đầy khó hiểu hỏi: “Chuyện gì?” Vương Diệp vẫn chưa nhận ra vấn đề ở đây, ngược lại còn mải nhìn chằm chằm vào cây đại thụ, đi trước một bước nghiên cứu tình hình bên trong.

Lúc này, Hạt Tử lại vô cùng bình tĩnh nói với Vương Diệp: “Nếu tôi không đoán sai thì cái cây đại thụ này bọn họ đã trồng được mấy trăm năm rồi.” Nghe Hạt Tử nói thế, Vương Diệp liền gật đầu.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp không nhịn được mà cảm thán một câu: “Tuổi của mấy cái cây này cộng lại còn lớn hơn tuổi chúng ta gấp mấy trăm lần ấy chứ.” Vương Diệp nheo mắt cười, Hạt Tử gật đầu, nhưng hắn lại cầm con dao trong tay lên, rồi đâm thẳng vào rễ cây.

Vương Diệp nhìn hành động của Hạt Tử, mặt không đổi sắc.

Hầu như không cần nghĩ, cậu cũng biết lý do Hạt Tử làm vậy.

Cho dù có xảy ra chuyện gì, Vương Diệp cũng nhất định sẽ bảo vệ

Hạt Tử.

Thấy hai người họ có vẻ vội vàng như vậy, Bàn Tử không khỏi sốt ruột.

Bàn Tử kéo tay Hạt Tử, có chút bất đắc dĩ nói: “Hay là cứ bình tĩnh lại đã, tôi thấy…” Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Hạt Tử đã bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử chằm chằm, nói một cách sắc bén: “Cơ hội ở ngay trước mắt, chúng ta chỉ có một lần này thôi.

Chương 912

Hơn nữa, chẳng bao lâu nữa, có lẽ chúng ta sẽ mất đi cả cơ hội sống sót cuối cùng.” Mặc dù Bàn Tử không phủ nhận những lời Hạt Tử nói, nhưng anh ta lại cho rằng hắn đang nói quá lên.

Lúc đó, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi quyết định nói ra suy nghĩ của mình, dù sao nơi này cũng nguy hiểm như vậy.

Nếu chặt hết những cái cây này đi, lũ quái vật kia chạy ra ngoài thì chẳng phải còn tệ hơn sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Thấy vẻ mặt khó coi của Bàn Tử, Vương Diệp liền vỗ vai anh ta, cười nói: “Yên tâm đi, lũ quái vật đó không ra được đâu.

Hơn nữa, những cái cây này đều do chính tay bọn chúng vun trồng, sao chúng nỡ lòng nào phá hủy chứ.” Vương Diệp nói thật, nhưng sự bất an trong lòng Bàn Tử khi nhìn cậu lại khuếch đại lên trong chốc lát, như thể có thứ gì đó đã theo dõi họ từ trong bóng tối.

Bàn Tử níu lấy tay Vương Diệp, vẻ mặt cấp thiết nói: “Chúng ta vẫn nên bình tĩnh lại một chút thì hơn.” Bàn Tử còn chưa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Cậu nhìn Bàn Tử, giọng lạnh lùng: “Anh thấy có khả năng đó không?

Nguồn nước của chúng ta đã không đủ rồi, lẽ nào phải đợi đến lúc chết mới ra tay sao?” Câu hỏi này được tung ra khiến Bàn Tử không thể trả lời, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ còn lại một vẻ sâu thẳm.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm tĩnh.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp lại nhìn anh ta nói tiếp: “Đừng nói tôi không nhắc anh, nếu bây giờ không tranh thủ thời gian thu thập nguồn nước này.” Vương Diệp còn chưa nói hết câu, Bàn Tử đã nhìn cậu, vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Không đúng lắm, sao cậu lại có thể làm ra chuyện này?

Lời khuyên của tôi, những suy nghĩ đó của tôi, trước đây cậu đều tôn trọng, nhưng bây giờ cậu càng ngày càng không ổn rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, trong mắt anh ta ánh lên vài phần nghi ngờ khi nhìn Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại càng bật cười, cậu nói với anh ta một cách dở khóc dở cười: “Mẹ nó chứ, anh lại đi nghi ngờ tôi.

Anh không thấy làm vậy hoang đường lắm à?

Rốt cuộc tôi có điểm nào đáng để anh nghi ngờ?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ tò mò.

Nghe cậu nói vậy, mặt Bàn Tử lộ ra vẻ kỳ quái.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nói nên lời, nhưng khi thấy hành động của Hạt Tử, anh ta lại vội vàng níu tay hắn lại.

“Anh đợi một chút, ở đây thật sự có vấn đề.” Cái vẻ đa nghi của Bàn Tử quả thực có chút đáng ghét.

Hạt Tử nhìn anh ta, trong mắt lộ ra vài phần chán ghét.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Hạt Tử đã nhìn anh ta nói: “Đừng ngây thơ nữa, chúng ta bây giờ thật sự không còn gì rồi.

Lúc anh ăn cơm sao không nghĩ xem lương khô của chúng ta có đủ không, bây giờ lại quay sang khuyên chúng tôi, anh thấy mình có tư cách đó không?” Câu hỏi của họ vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta mấp máy môi, quả thực không thể trả lời, nhưng lại nhìn Hạt Tử và Vương Diệp với vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Tôi thật sự cảm thấy có gì đó không ổn.

Nước ở đây tuy quan trọng, nhưng chúng ta phải giải quyết nguy cơ trước đã chứ.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của anh ta, quả thực chỉ lạnh lùng thở dài một tiếng.

Cậu nhìn Bàn Tử, nói một cách sắc bén: “Đó là suy nghĩ của riêng anh, chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả.

Hơn nữa, tôi không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào ở đây.” Vương Diệp vừa nói vừa ra hiệu bằng mắt cho Hạt Tử.

Lúc này Hạt Tử dứt khoát bắt đầu hành động.

Bàn Tử nhìn hai người họ làm vậy, vội vàng đuổi theo.

Anh ta chặn Hạt Tử lại, một phát tát bay bình nước trong tay hắn.

Ai bảo anh ta khuyên lâu như vậy mà Hạt Tử vẫn không nghe, điều này khiến Bàn Tử cảm thấy cực kỳ bực bội.

Nhưng Hạt Tử nhìn hành động của Bàn Tử, liền tức đến đỏ mắt.

Điều mà Bàn Tử không ngờ tới là, cùng lúc đánh bay bình nước, món đồ bạc giấu trong túi anh ta cũng rơi ra ngoài.

Món đồ bạc đó lập tức chuyển sang màu đen.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Hạt Tử trợn to mắt nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự không thể tin nổi, hắn hoàn toàn không tin vào những gì mình đang thấy, Vương Diệp cũng vậy.

Vương Diệp sững sờ tại chỗ, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt cực kỳ khó hiểu: “Sao anh biết những thứ này có vấn đề?” Giọng Vương Diệp mang theo sự tò mò.

Bàn Tử nghe câu hỏi của cậu, lại bình tĩnh đáp: “Đương nhiên là vì trực giác của tôi không ngừng mách bảo.

Sau khi ra khỏi những nơi đó, tôi giống như biến thành một người khác, mọi trực giác đều nhạy bén hơn người thường gấp mấy lần.” Nghe Bàn Tử nói vậy, dù Vương Diệp không phản bác, nhưng mặt cậu lại lộ vẻ đăm chiêu.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy sùng bái giơ ngón tay cái lên.

“Không hổ là Bàn ca của tôi.” Nghe Hạt Tử khen, mặt Bàn Tử cũng có chút ngượng ngùng.

Anh ta lắc đầu, có chút ngại ngùng từ chối những lời khen đó của Hạt Tử.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ bất lực, cậu không biết nên nói gì với anh ta.

Nhưng lúc này, Bàn Tử chỉ nhìn chằm chằm vào những thứ trước mặt.

Món đồ bạc tuy đã chuyển sang màu đen, nhưng nước bên trong vẫn không ngừng chảy ra, cho đến khi cả món đồ bạc đen kịt hoàn toàn.

Nếu không đoán sai, tình hình bên trong những thứ này hẳn là vô cùng nghiêm trọng.

Giống hệt như Bàn Tử đã đoán, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta.

Vương Diệp bước tới, vỗ vai Bàn Tử, rồi lại nhìn Hạt Tử đang đầy vẻ áy náy.

Cậu biết Hạt Tử đang không vui vì chuyện này, nhưng họ là một đội, sao có thể vào lúc này lại oán trách lẫn nhau?

“Được rồi, được rồi, tất cả phấn chấn lên nào.

Lần này may mà có Bàn Tử, nếu không vấn đề của chúng ta đã không thể giải quyết dễ dàng.

Cho nên dù gặp phải khó khăn gì, cũng nên dũng cảm lên.” Vương Diệp không ngừng an ủi cảm xúc của họ.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Hạt Tử dù đã lấy lại dũng khí, nhưng khi nhìn Vương Diệp, tâm trạng của hắn vẫn vô cùng phức tạp.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh, hắn nghĩ đến những lời Bàn Tử nói, rồi nhìn Bàn Tử, vẻ mặt cấp thiết: “Những lời anh vừa nói, lặp lại lần nữa đi, có phải chúng ta đã bị nguy hiểm theo dõi rồi không?” Khi Hạt Tử nói ra lời này, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự hoang mang, gã này nói chuyện quá vội vàng, thậm chí có phần lộn xộn, nhưng thực ra chỉ là do hắn quá lo lắng mà thôi.

Nhìn Hạt Tử, mặt Bàn Tử lộ ra vẻ bất lực.

Lúc này, Vương Diệp cũng giải thích ở bên cạnh lý do Hạt Tử nói những lời này.

Có Vương Diệp giải thích, Bàn Tử đương nhiên hiểu ra.

Lúc này, Bàn Tử liền chỉ vào bóng tối xa xăm, nhìn hai người họ, cực kỳ nghiêm túc nói: “Lúc nãy tôi cảm giác ở chỗ đó có người đang nhìn chằm chằm chúng ta, nhưng khi nhìn qua thì không thấy gì cả.” Giọng Bàn Tử có phần nặng nề.

Vương Diệp nghe vậy liền gật đầu.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Bàn Tử, đăm chiêu nói: “Nếu những thứ này không có vấn đề gì lớn, thì tôi nghĩ những gì anh cảm nhận lúc nãy có thể đều là ảo giác.

Nhưng những vấn đề này, e rằng còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng.” Lời này của Hạt Tử khiến Bàn Tử bật cười.

Bàn Tử tuy gật đầu tán thành, nhưng khi nhìn Hạt Tử, anh ta lại không nhịn được nói: “Mặc kệ phía trước có nguy hiểm gì, qua xem là biết.

Kể cả gã khổng lồ kia có tới, chúng ta cũng chẳng cần phải sợ, cùng lắm thì đánh với hắn một trận.” Bàn Tử đột nhiên nói ra những lời đầy khí phách, anh ta nắm chặt nắm đấm, dáng vẻ hùng hổ, hiên ngang khiến Vương Diệp không nhịn được bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử không nói một lời.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được hỏi: “Lẽ nào cậu thấy những lời tôi nói có vấn đề sao?” Vương Diệp lắc đầu, cậu đương nhiên không cho rằng Bàn Tử làm sai, chỉ là lúc này nhìn anh ta, Vương Diệp không nhịn được bổ sung một câu: “Chỉ là bây giờ anh mới ra vẻ như vậy thôi, lát nữa khi nguy hiểm đến, anh sẽ biến thành bộ dạng gì, mọi người không cần nghĩ cũng biết.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của cậu, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Anh ta im lặng một lúc lâu, nhưng tâm trạng lại có chút đè nén.

Lúc này, anh ta nhìn Hạt Tử bên cạnh, đột nhiên choàng vai hắn nói: “Anh có tin lần này tôi có thể đánh lui gã khổng lồ đó không, kể cả thực lực của tôi, nhất định sẽ khiến hai người phải nhìn bằng con mắt khác.” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Hạt Tử dứt khoát gật đầu.

Nhìn Bàn Tử, Hạt Tử vỗ tay cổ vũ một hơi: “Tôi tin anh nhất định sẽ thành công rực rỡ.” Khi Hạt Tử nói ra những lời này, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự điềm tĩnh.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Hạt Tử lại không nhịn được nói với anh ta: “Nói thật, biểu hiện sắp tới của anh nhất định sẽ vô cùng xuất sắc.” Hắn không ngừng nịnh nọt ở đó, Bàn Tử nghe xong thì trong lòng nở hoa, vui mừng khôn xiết.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự chán ghét.

Gã này càng ngày càng ba hoa, hầu như lần nào cũng thể hiện thái độ này.

Chỉ có người hiểu anh ta mới biết, cái dáng vẻ lâm trận bỏ chạy của Bàn Tử buồn cười đến mức nào.

Nhưng Hạt Tử dường như rất tin tưởng Bàn Tử.

Vương Diệp không biết phải nói với Hạt Tử những lời này như thế nào.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, trong mắt có chút đăm chiêu.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ vai Hạt Tử, sau đó lại nhìn Bàn Tử nói: “Hay là thế này đi, anh qua bên kia xem trước, tôi và Hạt Tử ở phía sau quan sát.

Dù sao năng lực của anh cũng phi phàm, tin rằng những thứ này đối với anh chẳng là gì cả.” Giọng Vương Diệp có chút phấn khích.

Để Hạt Tử nhận ra bộ mặt thật của Bàn Tử một cách trực quan hơn, Vương Diệp đã dùng cách này.

Hơn nữa, nếu Hạt Tử thật sự tin gã Bàn Tử này có bản lĩnh như vậy, e rằng tình hình tiếp theo cũng sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Hạt Tử nghe Vương Diệp nói vậy, không có ý kiến gì, cười hì hì nhìn Bàn Tử đợi anh ta qua đó giải quyết vấn đề.

Nhưng Bàn Tử lại nảy sinh ý định rút lui.

Chương 913

Anh ta thầm nghĩ nếu đi cùng Vương Diệp, có lẽ anh ta còn có thể thể hiện một lần trước mặt Hạt Tử.

Nhưng bây giờ bảo anh ta một mình đơn đả độc đấu, anh ta hoàn toàn không có dũng khí đó.

Vẻ mặt anh ta có chút do dự, nhìn Vương Diệp, ấp úng nói: “Hay là thôi đi, tôi thấy mình cũng không có thực lực làm anh hùng, vẫn là giao cho hai người vậy.” Giọng Bàn Tử lại đầy vẻ phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cậu đảo mắt một cái, nhìn Hạt Tử trước mặt, cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: “Học cho kỹ, nhìn cho rõ, bộ mặt thật của gã này chính là như vậy.

Lần sau, đừng đặt toàn bộ sự tin tưởng vào người hắn nữa, vì điều đó không đáng.” Vẻ nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Hạt Tử nghe cậu nói vậy, dứt khoát gật đầu, không nói nhiều.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn: “Nhưng nếu anh muốn ở cùng Bàn Tử, tôi cũng không có ý kiến, chỉ cần anh chấp nhận được tính cách có thể lâm trận bỏ chạy của Bàn Tử.” Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Hạt Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Tôi không chấp nhận được.” Lời này của Hạt Tử lập tức khiến Vương Diệp cười phá lên.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy, trên mặt lại lộ vẻ khó hiểu, nắm chặt nắm đấm, không nhịn được muốn đấm Hạt Tử một trận.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp và Hạt Tử đều bật cười.

“Sao hai người lại có thể khốn nạn như vậy?

Dù sao thì việc tôi làm bây giờ cũng không có vấn đề gì.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của anh ta, mặt chỉ có sự bất lực.

Cậu mới không tin những lời ma quỷ này của Bàn Tử.

Nếu những lời này của Bàn Tử mà tin được, thì Vương Diệp cũng không đến mức ở đây mà có được năng lực mạnh mẽ như vậy.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một lát, không nói ra chuyện này, mà nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc bổ sung một câu: “Bây giờ tôi sẽ đưa hai người qua đó, nhưng tôi hy vọng sau khi qua đó hai người có thể nâng cao cảnh giác, vì ở đó sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không chắc.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Điều cậu có thể làm là dẫn họ qua, tiện thể bảo vệ họ.

Nhưng nếu ngay cả Vương Diệp cũng không thể tự bảo vệ mình, thì tiếp theo sẽ cần họ tự bảo vệ lấy nhau.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử không có ý kiến gì.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu: “Sao tôi có cảm giác lần này rất nguy hiểm?” Giọng Hạt Tử có chút cấp thiết, sau đó lại dụi mắt, nói với Vương Diệp: “Anh đợi một chút, mắt tôi, một lát nữa là có thể nhìn thấy rồi.” Nghe Hạt Tử nói vậy, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng lúc này, Vương Diệp lại cảm nhận được một luồng gió lạnh ập đến.

Bàn Tử đứng trước mặt theo phản xạ nép sau lưng Vương Diệp.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Vương Diệp không nói gì nhiều, vì cậu đã quá hiểu tính cách của anh ta.

Lúc này Bàn Tử lại càng lo lắng nói với Vương Diệp: “Tiếp theo tôi nên làm gì đây, tôi cứ cảm thấy nơi này rất đáng sợ.” Giọng Bàn Tử mang theo sự hoảng sợ.

Vương Diệp nghe anh ta nói, lại chỉ cười một cách điềm tĩnh: “Hiểu cái gì?

Có tôi ở đây, mà kể cả tôi không ở đây, anh chẳng phải vẫn một mình đối phó với những phiền phức đó sao?” Vẻ nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Nghe cậu nói vậy, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp, anh ta thực sự không biết làm thế nào để bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình với Vương Diệp.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể kéo Hạt Tử bên cạnh, nhìn Hạt Tử, vẻ mặt ân cần nói: “Hai chúng ta đi cùng nhau đi, dù gặp nguy hiểm gì, chúng ta cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Trông Bàn Tử có vẻ rất thân thiện.

Hạt Tử nghe vậy cũng không hề đề phòng, cứ thế gật đầu.

Vương Diệp thấy vẻ ngây thơ đó của Hạt Tử, không kìm được mà cảm thán một câu: “Tốt nhất anh đừng nghĩ như vậy, vì gã Bàn Tử này sẽ không dễ dàng cùng anh…” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã hoảng lên, kéo tay Vương Diệp, mặt có chút cầu xin.

Anh ta không muốn Vương Diệp nói ra những lời đó, hy vọng Vương Diệp giữ cho anh ta chút thể diện.

Nhưng khi Vương Diệp đối mặt với Bàn Tử, vẻ mặt chỉ có sự mất kiên nhẫn.

Cậu hất tay Bàn Tử ra, nhìn anh ta có chút bực bội nói: “Hạt Tử đã thành ra thế này rồi, sao anh còn mặt dày tiếp tục lừa gạt cậu ấy?

Anh không thấy mình làm vậy rất quá đáng sao?" Khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử tuy gật đầu, tán thành những gì Vương Diệp nói, nhưng anh ta lại không cảm thấy vấn đề của Hạt Tử nghiêm trọng đến thế.

Ngược lại còn cảm thấy Hạt Tử vẫn có thể đi theo bên cạnh mình.

Như vậy, khi gặp nguy hiểm, Hạt Tử còn có thể đối phó ngay lập tức.

Ngoài điểm này ra, Bàn Tử cũng tin rằng với năng lực của Hạt Tử, những thứ này đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự sắc bén.

Nhưng Vương Diệp dường như đã nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Bàn Tử.

Cậu nhìn anh ta, có chút mất kiên nhẫn nói: "Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, nếu chuyện như vậy còn xảy ra, tiếp theo tuyệt đối không có quả ngọt cho anh đâu." Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, nhưng anh ta sờ mũi, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Được rồi, cậu đừng hiểu lầm tôi, tôi chắc chắn không phải loại người đó, sao tôi có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, tôi luôn coi Hạt Tử là anh em tốt của mình mà." Vẻ nghiêm túc trong giọng nói của anh ta không phải là giả, nhưng Vương Diệp chỉ cần liếc mắt là biết tính cách của Bàn Tử.

Cậu lắc đầu, không nói nhiều với Bàn Tử.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu: "Có phải cậu cũng cảm thấy…" Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã nhìn anh ta cảm thán một câu: "Tôi không cảm thấy gì cả, dù sao bây giờ nguy hiểm sắp đến rồi, nếu anh có thể bảo vệ tốt Hạt Tử, hai người ở cùng nhau cũng không có vấn đề gì.” Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử chỉ có vẻ mặt khó hiểu.

Anh ta trợn to mắt chỉ vào mình, rồi lại chỉ vào Hạt Tử, vẻ mặt không hiểu hỏi: “Cậu chắc chắn cậu nói thật không?

Lại bảo tôi bảo vệ cậu ấy, cậu chắc chắn…” Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Hạt Tử lúc này đẩy Bàn Tử ra, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Tôi đã là người không nhìn thấy gì rồi, kết quả anh còn muốn tôi bảo vệ anh.

Gã này đúng là không có liêm sỉ, nhưng anh tránh ra cho tôi, tôi sẽ không đứng cùng anh nữa.” Nghe Hạt Tử nói vậy, Vương Diệp lập tức cười ha hả.

Họ không nói gì thêm.

Lúc này, Hạt Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp, thị lực của hắn đã hồi phục được một chút.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, dứt khoát dẫn hắn đi về phía trước.

Thấy hai người họ đi vội vã như vậy, Bàn Tử chỉ có thể vội vàng đi theo, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần cay đắng: “Hai người đợi đã, đừng vội như vậy, dù sao mọi người cũng là anh em vào sinh ra tử.” Bàn Tử vừa nói vừa thở hổn hển.

Nơi này thực sự quá lớn, họ đang đi giữa những cành cây đan xen chằng chịt.

Cơn gió vừa rồi như một ảo giác, thổi qua rồi biến mất, điều này khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bực bội.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được nói với anh ta: “Anh đi nhanh lên là được rồi, đã bảo anh bình thường ăn ít đi một chút, sao lại ăn nhiều thế, bây giờ phải đi bộ rồi, anh lại…” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã ngồi phịch xuống đất.

“Tôi không đi nữa, hai người đi đi.” Bàn Tử trực tiếp giở trò trẻ con với họ.

Dù sao bây giờ cũng không có nguy hiểm, Bàn Tử nhìn xung quanh không thấy có thứ gì, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, từ trong ba lô lấy ra lương khô.

Thấy Bàn Tử ngồi đó ăn, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu nhìn Bàn Tử, mặt có chút bất lực.

Ngay sau đó, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi và Hạt Tử đi trước đây, anh cứ ở đây từ từ mà ngồi.” Vương Diệp vừa nói vừa quay người dẫn Hạt Tử rời đi.

Thấy Vương Diệp đi dứt khoát như vậy, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng đã không thấy bóng dáng cậu đâu.

Lúc này, Bàn Tử lại thấy xung quanh có sương mù dày đặc bao phủ, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Vương Diệp không khỏi kéo tay cậu, có chút cẩn thận nói: “Làm vậy có thật sự tốt không?” Nói thật, Bàn Tử không có ác ý gì, chỉ là anh ta quá thích ỷ lại vào người khác mà thôi.

Nghe Hạt Tử nói, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Cậu vỗ vai Hạt Tử, vẻ mặt điềm tĩnh nói: “Đừng nói tôi không nhắc anh, làm vậy có tốt hay không không quan trọng, chỉ cần để Bàn Tử nhận được một bài học và kinh nghiệm lần này là đủ rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa cất cái bình trong tay đi.

Sương mù chính là từ trong bình của cậu bay ra.

Gã Bàn Tử này mỗi lần gặp chuyện đều chọn cách lùi bước, lại còn ngồi ngay trước mặt cậu ăn uống, đây quả thực là đang khiêu khích cậu.

Vương Diệp bây giờ không cho anh ta một bài học, chỉ sợ gã Bàn Tử này sẽ càng ngày càng quá đáng.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử tuy không nói nhiều, nhưng hắn lại không nhịn được nhìn chằm chằm vào trong sương mù, cuối cùng cẩn thận nói với Vương Diệp: "Anh thấy Bàn Tử có ra được không?" Nói thật, hai người họ nhìn nhau một cái, trong lòng đều đã có câu trả lời.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, cười lắc đầu, không nói gì nhiều.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được bật cười.

Hạt Tử quay đầu nhìn lại, nguy hiểm ở đó dường như đã biến mất.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng la hét của Bàn Tử từ bên trong.

Bàn Tử đang gào thét ở đó.

Vương Diệp không nhịn được che miệng cười trộm.

Cũng vừa hay nhân cơ hội lần này, để Bàn Tử biết sai lầm mình phạm phải nghiêm trọng đến mức nào.

Hơn nữa để Bàn Tử phải trả giá cho việc này cũng là một chuyện không tồi.

Ai bảo gã này ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, đã thành thói quen.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với cậu: “Anh nói xem, nếu sau khi Bàn Tử ra ngoài, biết đây là do hai chúng ta làm, sau này có tức chết không?” Vẻ mặt hắn có chút tò mò, nhưng Vương Diệp nghe Hạt Tử nói vậy lại cực kỳ điềm tĩnh, lắc đầu.

Vương Diệp càng như vậy, Hạt Tử lại càng hài lòng.

Chương 914

Hạt Tử đứng bên cạnh với vẻ đắc thắng.

Vừa nghĩ đến cảnh Bàn Tử thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, trong lòng hắn không khỏi hận đến nghiến răng.

Cũng vừa hay để gã này biết, chuyện hắn làm quá đáng đến mức nào.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn sương mù xung quanh, vẻ mặt chỉ có sự cấp thiết và hoảng sợ, không ngừng gọi tên Vương Diệp, sau đó lại ngồi phịch xuống đất, đồng thời vẻ mặt chán nản nói: “Không phải chứ, hai người thật sự bỏ tôi lại mà đi à, xem ra tình anh em tốt của chúng ta cũng chỉ đến thế mà thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa thở dài thườn thượt, anh ta không nhịn được mà khóc lên, lau nước mắt.

Vương Diệp nghe tiếng khóc của Bàn Tử thì lập tức cười phá lên.

Cậu kéo Hạt Tử bên cạnh, nhưng Hạt Tử lại cứ quay đầu nhìn lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, có chút không hiểu nói: “Anh nhìn cái gì ở đó thế?” Vương Diệp hỏi, vẻ mặt Hạt Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn lắc đầu, không biết trả lời câu hỏi của Vương Diệp như thế nào.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Vương Diệp lại lo lắng nói với hắn: “Xảy ra chuyện gì, anh cứ nói thẳng cho tôi biết.” Giọng Vương Diệp có chút cấp thiết.

Nghe lời cậu, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn không biết phải nói với Vương Diệp như thế nào về mối nguy hiểm mà hắn cảm nhận được ở đó, như thể có thứ gì đó đang đến gần.

Hạt Tử thầm nghĩ, rồi nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: “Tôi cảm giác chỗ đó có người đang nhìn chúng ta, tuy có hơi kỳ lạ, nhưng tôi cũng không nói rõ được đây là chuyện gì.” Hắn biết những gì mình nói quá hoang đường, nhưng hắn cũng không có bằng chứng.

Thấy vẻ đa nghi của Hạt Tử, Vương Diệp không hề nghi ngờ hắn, ngược lại còn vỗ vai Hạt Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh yên tâm, tôi tuyệt đối tin những gì anh nói.

Hơn nữa, tất cả những gì anh nói đều có lý do và bằng chứng xác đáng.” Vương Diệp càng như vậy, Hạt Tử lại càng vui mừng.

Hạt Tử gật đầu, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Vậy tiếp theo chúng ta làm gì, có qua đó xem không?” Hạt Tử tò mò hỏi, vì những vấn đề này đã bày ra trước mắt, họ phải tìm cách giải quyết.

Lúc này Vương Diệp cũng nhíu mày, cậu biết Hạt Tử không thể lừa mình, cho nên những lời này cũng là thật.

Hơn nữa, gã Hạt Tử này đáng tin hơn Bàn Tử nhiều.

Bàn Tử có thể lừa cậu, nhưng Hạt Tử tuyệt đối không.

Nếu muốn qua đó, chắc chắn phải mang theo Bàn Tử.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, đột nhiên thổi tan hết sương mù.

Lúc này, Bàn Tử đã sắp khóc đến đỏ mắt.

Anh ta lau nước mắt, mắt đỏ hoe, nhìn xung quanh, ai ngờ sương mù dần tan đi, anh ta cũng thấy Vương Diệp xuất hiện trước mặt.

Anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt chỉ có sự phức tạp, sau đó nắm chặt nắm đấm, lao tới một mạch, nhìn Vương Diệp cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Sao cậu có thể làm chuyện quá đáng như vậy?” Anh ta đương nhiên là đang trách Vương Diệp bỏ rơi mình.

Nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lại cười một cách chột dạ, nhìn Bàn Tử lo lắng nói: “Sao anh biết đây là do tôi làm?” Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử nhíu mày, nhìn cậu, cực kỳ không hiểu: “Cậu nói gì?” Bàn Tử đã sống gần nửa đời người, con người khôn lanh, chỉ có anh ta lừa người khác chứ không có ai lừa được anh ta.

Nếu để anh ta biết Vương Diệp làm những chuyện này đều là để trêu chọc mình, chỉ sợ Bàn Tử sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Vương Diệp lắc đầu, không nói cho Bàn Tử biết những chuyện này, ngược lại nhìn anh ta với vẻ mặt nghiêm túc: “Lúc nãy chúng tôi đi qua bên kia một vòng, cảm giác bên đó có thứ gì đó.

Hay là anh đi cùng chúng tôi qua đó đi, nếu anh cứ ở đây, lỡ gặp nguy hiểm thì sao?” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Thấy bộ dạng này của cậu, Bàn Tử suy nghĩ một lát, liền gật đầu không chút nghi ngờ, ngay sau đó lại kéo tay Vương Diệp nói. "Tôi nói cho cậu biết nhé, hiện tại cậu chỉ có mình tôi là anh em tốt thôi, tên Hạt Tử kia cùng lắm chỉ là khách qua đường, cậu tuyệt đối không được đặt hắn ở vị trí quan trọng như vậy." Hắn lải nhải nói mãi, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại chẳng có chút phản ứng nào, ngược lại còn nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Được rồi, tôi biết rồi, anh đừng nói nhảm nữa, mấy thứ này tôi đều hiểu cả." Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử không lải nhải nữa, chỉ nhìn phong cảnh phía xa, sau đó lại lẩm bẩm một tiếng: "Kỳ lạ thật, sao sương mù dày đặc tự dưng hiện ra rồi lại tan biến ngay lập tức nhỉ?

Chẳng lẽ có người đang trêu đùa ông đây?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Biểu hiện vừa rồi của Vương Diệp thực sự quá khả nghi, Bàn Tử hoài nghi hắn cũng là chuyện bình thường, nhưng Vương Diệp lại không nhìn thẳng vào mắt Bàn Tử.

Ánh mắt Vương Diệp kiên nghị, nhìn về phía xa trông như không có vấn đề gì.

Lúc này Hạt Tử cũng đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Khi ánh mắt Bàn Tử rơi trên người Hạt Tử, không ai ngờ được, Hạt Tử lúc này lại bắt đầu giả mù.

Thấy Hạt Tử như vậy, Bàn Tử dù có lửa giận đầy bụng cũng không có cách nào phát tiết, chỉ đành nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn Bàn Tử nhe răng trợn mắt trước mặt mình, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự hưng phấn.

Bởi vì hắn có thể tưởng tượng được, sau này khi Bàn Tử biết chuyện này đều do hắn và Vương Diệp cùng lên kế hoạch, anh béo này sẽ tức giận đến mức nào.

Tuy nhiên Hạt Tử không biểu lộ ra ngoài, mà cùng Vương Diệp nhìn về phương hướng phía xa.

Thấy hai người bọn họ chăm chú và nghiêm túc như vậy, vẻ mặt Bàn Tử có vài phần cổ quái.

Không nghi ngờ bọn họ tuyệt đối là giả, nhưng Vương Diệp cũng chưa từng nói chuyện này là do hắn làm, hơn nữa Vương Diệp cũng không giống loại người nhàm chán.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bàn Tử cũng không tiếp tục xoắn xuýt chuyện này nữa.

Nhưng trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần cổ quái.

Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp càng nhịn không được muốn cười.

Vương Diệp che miệng, sau đó khẽ ho một tiếng để che giấu ý cười.

Bàn Tử vẫn đang nhìn ngọn núi phía xa, không chú ý đến tình huống bên này.

Bàn Tử lại nhịn không được mở miệng nói với Vương Diệp: "Hướng các người vừa nói giống y hệt hướng tôi nói." Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột, nhưng vì Bàn Tử đã rất lâu không phát giác ra nơi này tồn tại vấn đề, cho nên hắn cũng bỏ qua chuyện này.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp nhịn không được cười nói: "Nếu đã vậy thì quả nhiên anh không lừa tôi, nhưng cũng may nhờ Hạt Tử phát hiện ra vấn đề này, nếu không tôi cũng không cách nào chú ý tới." Khi Vương Diệp nói một tràng như vậy, Bàn Tử cả người đều ngây ra tại chỗ, hắn không hiểu lắm ý tứ của Vương Diệp, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, có chút khó hiểu nói: "Ý gì đây?

Cậu đang châm chọc tôi hả?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại đầy mặt bình thản lắc đầu.

Vương Diệp càng như vậy, Bàn Tử càng phẫn nộ, hắn nhìn Vương Diệp, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chúng ta tốt xấu gì cũng là anh em tốt, cậu đối xử với tôi như vậy, lương tâm thật sự không đau sao?" Bàn Tử nói xong, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, hắn không nói thêm gì nhiều.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại đang nhìn xấp tài liệu trước mặt.

Vừa rồi Hạt Tử đưa cho hắn một cuốn sổ tay, hắn còn chưa kịp xem.

Đến khi Vương Diệp lật xem cuốn sổ tay này mới phát hiện, đây cư nhiên là của sư phụ Hạt Tử.

Hắn nhìn Hạt Tử, cực kỳ khó hiểu nói: "Sao cậu lại lấy được sổ tay của sư phụ cậu?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, Hạt Tử có chút ngại ngùng sờ mũi, cười nói: "Tuy tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với sư phụ, nhưng sau này khi tôi đi tìm ông ấy, ông ấy lột sạch quần áo trên người tôi rồi đưa cho tôi một cuốn sổ." Chuyện này hắn không nói cho Vương Diệp biết là vì Vương Diệp không hỏi.

Trong giọng nói của Hạt Tử mang theo vài phần bất đắc dĩ, khi nói ra những lời này, chính hắn cũng ý thức được có gì đó không đúng.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp nghĩ nghĩ, không so đo quá nhiều với hắn.

Lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại nhịn không được mở miệng nói: "Anh nói xem lúc đó ông ấy đưa cuốn sổ này cho tôi là có mục đích gì?

Chẳng lẽ là để tôi đến nơi này sao, hay là ông ấy đã sớm tính toán được tất cả những chuyện này?" Giọng Hạt Tử mang theo vài phần tò mò.

Vương Diệp nghe vậy chỉ cười lắc đầu, không trả lời.

Thấy Vương Diệp như vậy, tâm trạng Hạt Tử cũng trở nên phức tạp.

Thấy Vương Diệp không để ý đến mình nhiều, sắc mặt Hạt Tử cũng trở nên có chút khó coi, bởi vì hắn cấp thiết muốn biết chân tướng bên trong.

Vương Diệp thấy Hạt Tử ở bên cạnh vò đầu bứt tai, trong mắt cũng lộ ra vài phần ghét bỏ.

Vương Diệp cầm cuốn sổ trong tay gõ vào đầu Hạt Tử một cái.

Hắn nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ không kiên nhẫn nói: "Cậu chỉ cần nhớ sư phụ cậu đưa cuốn sổ này không phải để hại cậu là đủ rồi.

Dù sao tôi cảm thấy hiện tại trên người ông ấy gánh vác không ít bí mật, e rằng còn rất nhiều ẩn tình cậu không biết." Nghe Vương Diệp nói vậy, vẻ mặt Hạt Tử trở nên phức tạp, hắn gật đầu, nhìn Vương Diệp với ánh mắt quái dị: "Vậy trong cuốn sổ này có ghi chép thông tin then chốt gì không?

Anh có thấy điểm trọng yếu nào không?" Giọng hắn đầy tò mò.

Nghe câu hỏi, Vương Diệp chỉ lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng giậm chân: "Được rồi, cậu đừng hỏi đông hỏi tây nữa, Vương Diệp thấy được nhất định sẽ nói cho cậu, cậu thúc giục như vậy có tác dụng gì chứ?" Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp càng thấy buồn cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng: "Hiện tại không có tư cách cho anh nói chuyện, anh câm miệng cho tôi, qua bên kia đứng đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu ấy." Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe vậy, Hạt Tử ngây ra tại chỗ, hắn có chút sốt ruột nói với Vương Diệp: "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ trong cuốn sổ này có điểm gì quan trọng sao?" Giọng hắn tràn đầy tò mò.

Thấy Hạt Tử sốt ruột, tâm trạng Vương Diệp trở nên phức tạp.

Nhất thời, Vương Diệp nhìn chằm chằm cuốn sổ trong tay, cũng không biết nên nói nội dung bên trong với Hạt Tử thế nào.

Nhưng Hạt Tử lại không ý thức được, mà kéo tay Vương Diệp nói: "Bên trong rốt cuộc có vấn đề gì, anh cứ nói thẳng cho tôi biết." Hạt Tử càng như vậy, sắc mặt Vương Diệp càng cổ quái.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ đành nhìn Hạt Tử mở miệng nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, tình huống trong này phức tạp hơn cậu nghĩ.

Hơn nữa cuốn sổ sư phụ cậu viết cho cậu lúc đầu, bên trong đều dùng những ngôn ngữ cậu không hiểu, còn nhớ chuyện này không?" Hạt Tử vội vàng gật đầu, hắn đương nhiên biết.

Lúc này Vương Diệp có thể đọc hiểu những ký tự đó cũng khiến Hạt Tử cảm thấy rất vui mừng, bởi vì hắn thật sự muốn biết sư phụ để lại cho hắn thứ gì.

Thấy thần tình vui mừng của Hạt Tử, Vương Diệp nhịn không được nói: "Cậu hiện tại chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, cậu không có bệnh tim chứ?

Nếu những lời nói ra khiến cậu giật mình, tôi cũng hy vọng cậu có thể giữ bình tĩnh." Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạt Tử quả quyết gật đầu, hắn siết chặt nắm đấm, tận lực để cảm xúc của mình bình tĩnh lại.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp lại nhịn không được khẽ thở dài, sau đó kể lại đầu đuôi mọi chuyện bên trong.

Lúc này Hạt Tử mới biết được từ miệng Vương Diệp những thứ sư phụ hắn để lại trong cuốn sổ.

Chương 915

Năm đó sư phụ Hạt Tử dùng một loại ngôn ngữ quái dị để che giấu, cho nên dù Hạt Tử đi khắp chân trời góc bể cũng không ai giải được, chỉ có Vương Diệp là người tài ba dị sĩ mới có thể nhìn thấu một hai.

Lúc này Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh, thuật lại từng chút một những thứ trong cuốn sổ.

Khi nói những lời này, trên mặt hắn mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nguyên lai sư phụ hắn từ rất sớm đã dự liệu được sẽ xảy ra những chuyện kia.

Sở dĩ đuổi Hạt Tử đi, thậm chí không ngừng quát mắng, bắt Hạt Tử làm những chuyện đó, thật ra đều vì sợ tai nạn này giáng xuống.

Bởi vì ông ấy không tính được ngày nào sẽ xảy ra, nên chỉ đành để Hạt Tử rời đi càng xa càng tốt.

Cuối cùng Hạt Tử nhịn không được, rốt cuộc rời khỏi sơn trang.

Sư phụ hắn cũng trong lúc chịu đựng băng hàn đã viết lại chuyện này, chỉ là để Hạt Tử có thêm manh mối.

Như vậy, Hạt Tử sau này cũng không cần lo lắng nửa bước khó đi.

Chỉ tiếc sư phụ hắn chung quy vẫn quá ngây thơ, ông ấy căn bản không nghĩ tới Hạt Tử còn sẽ quay lại, cho nên những gì ghi chép trong cuốn sổ này cũng là tuyệt bút cuối cùng của ông.

Đoạn cuối cùng, Vương Diệp chậm rãi đọc lên: "Ta chỉ hy vọng khi con đọc hiểu cuốn sổ này thì vẫn bình an vô sự, còn chuyện tha thứ hay không đều không quan trọng nữa." Khi nói ra những lời này, tâm trạng Vương Diệp trở nên cực kỳ trầm trọng.

Hạt Tử cũng ngây ra tại chỗ, nhìn Vương Diệp nửa ngày không nói nên lời.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp đã không biết nên an ủi hắn thế nào.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại nhịn không được nói: "Cậu cũng đừng như vậy mà đi..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lên, hắn nhìn Bàn Tử, cực kỳ bình thản nói: "Câm miệng cho tôi, anh hiện tại không có tư cách nói chuyện.

Đây là đồ sư phụ để lại cho cậu ấy, hai chúng ta đều không thể đưa ra bất kỳ bình luận nào." Vương Diệp vừa nói vừa đặt cuốn sổ trước mặt Hạt Tử.

Hạt Tử nhìn đoạn văn kia, trong mắt chỉ có sự phức tạp, sau đó nhờ Vương Diệp dịch từng chữ cho hắn.

Hạt Tử đọc theo Vương Diệp, nhìn bộ dạng lệ rơi đầy mặt của Hạt Tử, trong lòng Vương Diệp cũng chỉ còn lại sự phức tạp.

Trong những thời khắc như thế này mới là giày vò người ta nhất.

Lúc này Hạt Tử đọc được chưa đến hai câu, trong hốc mắt đã sớm có vô số nước mắt ngưng tụ.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, tâm trạng cũng trở nên vô cùng khó chịu, hắn thực sự không biết nên an ủi Hạt Tử thế nào.

Sau đó, Hạt Tử đọc lại từng chữ một.

Những gì ghi trên cuốn sổ này đương nhiên là về mộ chồn vàng, nhưng không hề liên quan gì đến nơi bọn họ đang đứng hiện tại.

Vương Diệp hiểu rõ điểm này, nhìn Hạt Tử trước mặt, trong mắt

Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Cho nên con đường tiếp theo vẫn phải dựa vào bọn họ, chỉ là Vương Diệp hy vọng Hạt Tử có thể mau chóng thu dọn tâm tình, chứ không phải tiếp tục bị giày vò ở nơi này.

Nhìn Hạt Tử, ánh mắt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp càng như vậy, Hạt Tử càng nhịn không được muốn cười.

Hạt Tử trả cuốn sổ cho Vương Diệp, nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngày hôm nay thật sự giống như đang nằm mơ vậy, đánh chết tôi cũng không dám tin loại chuyện này sẽ xảy ra." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Hạt Tử không phải giả.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, ánh mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử vỗ vai Hạt Tử, vốn định an ủi vài câu, lại không ngờ Hạt Tử bỗng nhiên nhìn hắn nói: "Nén bi thương đi, những chuyện này đều qua rồi, chúng ta cũng nên có đủ dũng khí để chấp nhận tất cả." Kết quả Bàn Tử không ngờ tới là, lời này vừa nói ra, phản ứng của Hạt Tử lại vô cùng kích động.

Hạt Tử đẩy mạnh Bàn Tử ra, nhìn hắn, vẻ mặt đầy sự không kiên nhẫn: "Anh câm miệng cho tôi, thứ này đối với tôi không có bất kỳ tác dụng gì." Sự nghiêm túc trên mặt hắn không phải giả.

Thấy Hạt Tử như vậy, thần tình Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ xấu hổ, dù có lòng muốn an ủi nhưng hắn cũng không có cơ hội đó.

Bàn Tử há miệng, kéo tay Hạt Tử, lại nhịn không được nói: "Cậu thật sự phải bình tĩnh một chút, chúng ta hiện tại thật sự không thể nóng nảy, hơn nữa chúng ta là một đội ngũ, tuyệt đối không thể tách ra." Bàn Tử đúng là EQ thấp, vào lúc này hắn căn bản không biết nên an ủi người khác thế nào, chỉ biết một mực nói ra suy nghĩ của mình.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lập tức kéo tay Bàn Tử, bắt hắn đứng sang một bên.

Hắn nhìn Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần suy tư, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại mở miệng nói: "Anh câm miệng cho tôi, anh để cậu ấy tự mình bình tĩnh lại một chút đi, chúng ta bây giờ ở đây nói gì cũng không có tác dụng." Sự nghiêm túc trong giọng Vương Diệp không phải giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Hạt Tử chìm đắm trong bi thống, nhịn không được khóc lên.

Vương Diệp nghe tiếng khóc của hắn vang bên tai, trên mặt chỉ có một vẻ phức tạp.

Thà để Hạt Tử chấp nhận sự thật rằng sư phụ không thích hắn còn hơn.

Những hồi ức đó cứ quanh quẩn trong đầu Hạt Tử.

Vương Diệp không phải Hạt Tử, đương nhiên không thể hiểu được tâm trạng hắn nặng nề thế nào, nhưng khi Hạt Tử nghĩ đến những thứ đó, cả người đều sắp sụp đổ.

Nếu không phải vì khả năng chịu đựng tâm lý đủ lớn, lúc này e rằng hắn đã sớm ngất đi.

Hạt Tử khóc nửa ngày, cuối cùng cũng chỉnh lý tốt tâm tình của mình.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, hắn nhịn không được nói với Hạt Tử: "Có thể xuất phát chưa?" Chỉ một câu ngắn gọn như vậy, Bàn Tử nghe thấy cũng cảm thấy tàn nhẫn.

Hắn nhìn Vương Diệp với ánh mắt sắc bén, cảm thấy tên Vương Diệp này không gần nhân tình, lẽ ra nên an ủi Hạt Tử một chút.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến Bàn Tử.

Hạt Tử gật đầu, chỉnh lý tốt cảm xúc xong thì nên xuất phát lại.

Thấy Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mình với vẻ mặt cổ quái, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự không kiên nhẫn.

Nhìn chằm chằm Bàn Tử, hắn cực kỳ chán ghét nói: "Anh hiện tại tốt nhất câm miệng cho tôi, bây giờ không có cơ hội cho anh nói chuyện đâu.

Đợi đến nơi đó, anh hẵng phát biểu ý kiến, hơn nữa không được nói nhảm." Lời Vương Diệp nói ra khiến vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp.

Bàn Tử trừng to mắt, nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Hắn nắm chặt nắm đấm, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Hắn vốn định chỉ trích Vương Diệp một trận, lại không ngờ lúc này nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hắn lại trở nên sắc bén.

Hạt Tử thấy Bàn Tử lo chuyện bao đồng như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần không kiên nhẫn: "Bất kể tâm trạng tôi buồn bã thế nào, những chuyện này đều không liên quan gì đến các anh, tôi cũng không cần anh an ủi." Lời Hạt Tử nói ra khiến Bàn Tử cả người đều chết lặng, hắn ngây ra tại chỗ.

Tuy hắn thích lo chuyện bao đồng, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể dung nhẫn sự cự tuyệt của người khác. "Tôi là xuất phát từ sự quan tâm đối với cậu, sao cậu có thể như vậy chứ?" Bàn Tử ôm ngực, vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng làm bộ làm tịch của Bàn Tử tại chỗ thì không nói thêm gì, mà vỗ vai Hạt Tử, dẫn hắn đi về phía mục đích.

Hai người bọn họ một chân thấp một chân cao đi về phía trước, căn bản không để ý đến mình, Bàn Tử cũng sợ những chuyện vừa rồi lại tái diễn.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành vội vàng đuổi theo.

Khi hắn đi tới, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, nhịn không được mở miệng nói: "Anh tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng, có những thứ không phải anh có thể xen vào đâu." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử nghe vậy chỉ thản nhiên gật đầu, tuy đáp ứng nhưng tâm trạng vẫn thấp thỏm.

Nhưng Vương Diệp không để ý, Bàn Tử ngược lại lẳng lặng ngưng thị hoàn cảnh nơi này.

Nếu không đoán sai, nơi trước mặt này có vấn đề.

Những cái cây này tuy rất lớn, nhưng Vương Diệp lại có thể nhìn thấy bên trong có ánh nắng khúc xạ xuống, Vương Diệp không tin nơi này thông thẳng ra bên ngoài.

Lúc này Vương Diệp men theo một cái cây leo lên.

Thấy Vương Diệp leo nhanh như vậy, Bàn Tử cũng sốt ruột, hắn sờ vỏ cây, có chút cấp thiết nói: "Vỏ cây hơi trơn, cậu phải cẩn thận một chút." Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Nhưng lúc này Vương Diệp không buộc dây thừng, mà hai tay hai chân kẹp lấy thân cây, cứ thế leo lên.

Thấy động tác nguy hiểm đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Lúc này Hạt Tử nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Chỉ cần tự mình cẩn thận một chút là đủ rồi, Vương Diệp tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào." Bàn Tử gật đầu, còn chưa phản ứng lại, Hạt Tử đã từ trước mặt hắn leo lên.

Nhưng Bàn Tử nhìn Hạt Tử lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Những lời Hạt Tử vừa nói hình như là đang châm chọc hắn.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, lúc này hắn cũng vội vàng leo lên, nhìn chằm chằm Hạt Tử, nhịn không được nói: "Những lời vừa rồi của cậu là có ý gì hả?

Tôi đã không tiếp tục an ủi cậu nữa, tại sao cậu còn muốn nói móc?" Câu hỏi của hắn thốt ra, trên mặt Hạt Tử chỉ có một vẻ lạnh lùng, căn bản không thèm trả lời hắn.

Thấy Hạt Tử như vậy, Bàn Tử lại nhịn không được cuống lên, hắn vò đầu bứt tai, vẻ mặt tha thiết nói: "Rốt cuộc tôi làm sai chỗ nào mà các người từng người một đều đối xử với tôi như vậy?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần vô tội.

Lúc này Bàn Tử bỗng nhiên cảm thấy dưới chân trơn trượt, cả người không khống chế được, cứ thế ngã xuống, hắn phát ra một tiếng thảm thiết.

Lúc này Vương Diệp cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện tình huống bên phía Bàn Tử.

Vương Diệp vội vàng ném dây thừng xuống, nhưng động tác vẫn chậm một nhịp.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhịn không được nói: "Tôi không sao." Hắn vừa nói vừa ôm cái eo già ngồi dậy.

Nhưng ngay khi ngồi dậy, hắn lại nhìn thấy bên cạnh có những dây chuyền châu báu, nhìn chằm chằm những món đồ chơi này, hai mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Hắn nhịn không được hít sâu một hơi.

Chương 916

Vương Diệp thấy Bàn Tử hồi lâu không trả lời, nhất thời cũng nhịn không được sốt ruột: "Bên anh rốt cuộc là tình huống gì?" Dưới sự truy hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử thực sự không còn cách nào, chỉ đành nói ra phát hiện của mình.

Hắn cũng không ngờ mình lại nhìn thấy nhiều thứ thần kỳ như vậy ở đây.

Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần quái dị. "Ở đây thật sự có rất nhiều vàng bạc châu báu, đếm cũng không hết đâu, cậu mau qua đây xem này." Giọng hắn đầy hưng phấn, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Lúc bọn họ vừa đi qua đây, cái gì cũng không phát hiện ra.

Trước mắt Bàn Tử lại có thể tìm thấy vàng bạc châu báu ở đây, chuyện này nghe qua đã biết vô cùng quỷ dị.

Liên tưởng đến điểm này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nhịn không được mở miệng nói: "Tôi thấy anh hiện tại tốt nhất vẫn nên giữ bình tĩnh đi.

Vừa rồi lúc chúng ta đi qua cái gì cũng không thấy, bây giờ anh lại thấy, đó là sự xuất phản thường tất có yêu." Sự nghiêm túc trong giọng Vương Diệp không phải giả.

Nhưng Bàn Tử nghe vậy lại có chút không kiên nhẫn nói: "Có thể đừng trù ẻo tôi được không?

Tốt xấu gì cũng là đồ tôi phát hiện ra, cậu bây giờ nói những lời này chẳng phải đang cố ý đào khổ tôi sao?

Cậu nếu muốn thì tôi mang lên cho cậu một ít." Vừa rồi Bàn Tử tranh cãi với bọn họ, hiện tại Bàn Tử cũng ăn miếng trả miếng, hắn muốn cho Vương Diệp biết hắn không phải dễ bắt nạt.

Vương Diệp thấy bộ dạng hờn dỗi của Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn không nói thêm gì, ngược lại nhìn động tác của Bàn Tử, rồi nhìn Hạt Tử bên cạnh, cực kỳ nghiêm túc nói: "Còn nhớ rất lâu trước đây cũng từng xuất hiện tình huống tương tự, chuyện xảy ra lúc đó tôi đến giờ vẫn nhớ rõ mồn một." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe vậy, Hạt Tử nhíu mày, khó hiểu nói: "Chuyện đó là thế nào?

Anh kể tôi nghe xem." Thấy Hạt Tử như vậy, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản, sau đó ngưng thị Bàn Tử bên dưới, cực kỳ bình tĩnh nói: "Lúc đó Bàn Tử nhìn thấy có rất nhiều vàng bạc châu báu, muốn nhặt chúng lên, kết quả không ngờ tất cả đều là xương người chết." Vương Diệp nói ra lời này khiến Bàn Tử rùng mình một cái.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự không kiên nhẫn, sau đó siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ Vương Diệp khẳng định là cố tình đối đầu với hắn, ngay lúc hắn muốn lấy được những thứ này nhất lại cố ý nói những lời như vậy.

Nhất thời, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phẫn nộ, nhưng Vương Diệp thấy vậy lại đầy mặt không quan tâm.

Hắn nhún vai, nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Cần tôi kể lại chuyện đó tường tận không?

Anh cảm thấy những thứ anh nhìn thấy bây giờ đều là thật sao?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe vậy, Bàn Tử thực sự không có cách nào phản bác.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hạt Tử, thấy Hạt Tử nhìn mình với ánh mắt có chút bỉ di, lại nghĩ đến thái độ ác liệt của Vương Diệp và Hạt Tử đối với mình.

Nhất thời, Bàn Tử càng thêm phá quán tử phá suất (mặc kệ sự đời), nhìn Vương Diệp vô cùng hung hăng nói: "Đừng nói tôi không bảo cậu, đống này tôi nuốt trọn hết, tôi sẽ không cho các người bất kỳ cơ hội nào đâu." Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy thì không có ý kiến gì.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử thu hết những thứ đó vào túi.

Sau khi thu dọn xong, trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần hưng phấn.

Nhìn Hạt Tử bên cạnh, Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nhún vai, tiếp tục leo lên trên, không thèm để ý đến Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử thấy Vương Diệp và Hạt Tử đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi, tâm trạng càng trở nên vô cùng buồn bực, khó mà tin được mình đã bị bọn họ bỏ rơi.

Sắc mặt hắn chỉ còn một vẻ cổ quái.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đứng tại chỗ vẫn không chịu lên, cũng không nói thêm gì.

Hắn nín thở, sau đó ném xuống một sợi dây thừng, bảo Hạt Tử buộc vào eo.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp, hắn đánh chết cũng không dám tin chuyện này lại xảy ra với mình.

Tốt xấu gì hắn cũng là anh em tốt của Vương Diệp, Vương Diệp còn chưa từng đưa dây cho hắn, vậy mà bây giờ Vương Diệp lại nguyện ý cùng Hạt Tử chung một sợi dây thừng.

Trong lúc Bàn Tử cảm thấy phẫn nộ và không cam lòng vì chuyện này, không ngờ lúc này Hạt Tử bỗng nhiên quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt cấp thiết nói: "Mau nắm lấy dây thừng leo lên đi." Hắn vừa nói vừa ném dây thừng xuống.

Nhưng không ai ngờ được, lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạt Tử, lại nói móc châm chọc một câu: "Tôi thèm vào, tôi cũng sẽ không làm gánh nặng cho người khác, dù sao có kẻ mặt dày vô sỉ, đó là chuyện của hắn, liên quan gì đến tôi." Hắn vừa nói vừa hất cằm.

Vương Diệp nghe vậy, trên mặt lộ ra vài phần khó hiểu: "Anh có phải não có vấn đề gì không?

Đây là dây thừng tôi đưa cho Hạt Tử, anh muốn dùng thì cứ dùng, tại sao lại nói mấy lời gánh nặng này?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu.

Khi lời này thốt ra, Bàn Tử quả thực đầy mặt không quan tâm, cho dù là mình làm sai, nhưng Bàn Tử cũng sẽ không thừa nhận trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, không so đo quá nhiều với hắn nữa, mà nhìn Hạt Tử bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không cần để ý đến hắn, hai chúng ta cứ đi lên là được, xem thử bên trên có thứ gì trước đã." Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạt Tử quả quyết gật đầu, không có ý kiến gì.

Thấy bọn họ thật sự bỏ rơi mình, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp.

Nhưng lúc này Bàn Tử dù có oán giận cũng không giải quyết được vấn đề, hắn chỉ đành cắn chặt răng đi theo lên.

Nhìn Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Trong lúc bọn họ leo lên, Vương Diệp cũng nhìn thấy phương pháp rời khỏi.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm hoàn cảnh nơi này.

Ánh mắt hắn trở nên cực kỳ sắc bén.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nhịn không được mở miệng nói: "Phía trước đó có cái gì, tại sao lại dừng lại?" Giọng Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự qua loa, hắn không đáp lại Bàn Tử mà tự mình đi về phía trước.

Bất kể Bàn Tử đang nghĩ gì cũng không liên quan đến Vương Diệp.

Vương Diệp thầm nghĩ, dù sao những chuyện Bàn Tử làm ra đã quá đáng như vậy, Vương Diệp cũng không chuẩn bị tha thứ cho hắn.

Thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhịn không được mở miệng nói: "Sao cậu nhẫn tâm..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền quay đầu nhìn Hạt Tử nói: "Nhớ nhẹ nhàng một chút, tôi thấy ở đây xuất hiện chồn vàng." Lời Vương Diệp thốt ra khiến Hạt Tử cả người đều giật mình, hắn nhìn Vương Diệp đầy vẻ kinh hoảng: "Sao lại xuất hiện chồn vàng được chứ?" Giọng hắn tràn đầy kinh ngạc.

Vương Diệp thấy bộ dạng không dám tin của Hạt Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần cổ quái.

Không đợi Hạt Tử phản ứng lại, Vương Diệp lập tức nói: "Tôi cũng muốn biết đáp án, nhưng mấy cái tổ chồn vàng này hình như làm ngay trên ngọn cây, chẳng lẽ người khổng lồ cũng ở nơi này sao?"

Giọng hắn mang theo vài phần tò mò.

Lời này nói ra khiến sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Hạt Tử không đáp lại Vương Diệp, nhưng lúc này Vương Diệp lại nghĩ đến một điểm cổ quái nhất, đó là sau khi bọn họ vào đây hình như căn bản chưa gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, mà cứ loanh quanh luẩn quẩn ở chỗ này, cũng không biết đã xảy ra vấn đề gì.

Điểm này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kỳ quái, trên mặt Hạt Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng lúc này Hạt Tử nhìn cuốn sổ trong tay, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề nằm ở đâu.

Hắn vội vàng hét lớn về phía Vương Diệp một tiếng.

Vương Diệp nghe tiếng gọi, cúi đầu nhìn xuống.

Lúc này mới phát hiện Hạt Tử không ngừng vẫy tay.

Vương Diệp vội vàng đi xuống, nhìn Hạt Tử, Vương Diệp khó hiểu nói: "Có chuyện gì không?" Khi Vương Diệp hỏi câu này, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự bình tĩnh.

Thấy Hạt Tử như vậy, Vương Diệp nhịn không được mở miệng nói: "Tôi cảm giác vấn đề ở đây không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng lại có chút quen mắt, hình như đã từng thấy ở đâu rồi." Vương Diệp nhíu mày, nhất thời ký ức xuất hiện một chút trục trặc.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạt Tử vỗ đầu mình, trên mặt tràn đầy sự chắc chắn.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Tôi đã thấy thứ này trong sổ tay của sư phụ tôi.

Nếu không có gì sai sót, nơi đây hẳn là tuyệt cảnh chi địa mà sư phụ tôi đã nói đến." Lời của hắn nói đến đây thì đột nhiên dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp. "Sau đó thì sao, anh mau nói đi." Hắn vô cùng sốt ruột truy hỏi.

Thứ mà "tuyệt cảnh chi địa" này hàm ý, tuyệt đối không phải là thứ bọn họ có thể tưởng tượng được.

Và điều quan trọng nhất là thứ tồn tại bên trong, một khi được công khai, chắc chắn sẽ khiến người đời phải kinh ngạc đến sững sờ, Vương Diệp thầm nghĩ.

Không chỉ Vương Diệp như vậy, mà ngay cả Hạt Tử cũng thế.

Hạt Tử nhíu mày, mặt lộ vẻ kỳ quái, nhưng khi thấy Bàn Tử đi tới, mặt hắn lại lộ vẻ chán ghét.

Bởi vì Bàn Tử đã lấy đi những thứ kia, nên thái độ của Hạt Tử đối với Bàn Tử vô cùng cổ quái.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Hạt Tử liền trực tiếp mở miệng nói với hắn. "Nếu anh muốn vào trong thì tốt nhất nên vứt hết những thứ trên người đi, vì chúng không có lợi gì cho anh cả, hơn nữa chúng đều thuộc về nơi này." Giọng điệu của Hạt Tử tràn đầy sự nghiêm túc, nếu hắn muốn sở hữu tất cả những thứ này, thì phải thông qua các thủ đoạn và phương pháp khác.

Huống chi, thứ này vốn dĩ thuộc về nơi đây, một khi Bàn Tử muốn có được nó, cũng có nghĩa là hắn có thể sẽ phải ở lại nơi này mãi mãi, và thuộc về nơi này.

Vẻ mặt Hạt Tử đầy phức tạp.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Hạt Tử, chỉ cười cười, hắn dồn hết ánh mắt và sự chú ý vào cái gọi là "tuyệt cảnh chi địa" mà hắn và Vương Diệp đang nói đến.

Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói. "Có thể cho tôi biết đây là chuyện gì không, tôi thật sự rất tò mò, nếu tôi có thể lấy được một chút gì đó từ trong này…" Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, sau đó chỉ vào những thứ hắn đang cầm trên người, cực kỳ nghiêm túc nói. "Tôi đã nhắc anh rồi, lát nữa nếu anh bị nơi này ép ở lại thì đừng có bắt tôi qua cứu." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp lại tỏ vẻ chẳng thèm để tâm, vì hắn tin rằng với tình bạn giữa mình và Vương Diệp, Vương Diệp chắc chắn sẽ đến cứu hắn.

Hắn nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu.

Chương 917

Hắn thầm chắc mẩm trong lòng, nhưng hắn đã quá tự tin rồi.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, ánh mắt lại lộ ra vài phần sắc bén, hắn không nói thêm gì nữa.

Mọi lời không hay đều đã nói hết trước mặt Bàn Tử rồi.

Lựa chọn thế nào, đó đều là chuyện của Bàn Tử.

Vì vậy, những biến cố sắp tới, nên do một mình hắn gánh chịu, Vương Diệp thầm nghĩ, hắn không nói nhiều, mà chỉ nhìn "tuyệt cảnh chi địa" trước mặt, vẻ mặt đầy do dự. "Anh nói xem chúng ta có nên vào không?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu, hắn nhìn Hạt Tử tò mò hỏi.

Hạt Tử nghe lời Vương Diệp thì lắc đầu, hắn cũng không quyết định được.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vai Hạt Tử, mở miệng nói. "Hay là cứ lên xem thử đi.

Tôi nhớ trong cuốn sổ tay cũng có thông tin liên quan đến tuyệt cảnh chi địa, nhưng không chi tiết như vậy." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Hạt Tử nghe lời Vương Diệp thì nhíu mày, mặt hắn lộ vẻ phức tạp, hồi lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nhướng mày về phía hắn, sau đó mở miệng hỏi. "Trong lòng anh nghĩ sao, nếu đồng ý thì cứ làm theo lời tôi nói." Nhưng Hạt Tử lại khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, hắn trầm giọng nói. "Khi đó, sư phụ của tôi chắc chắn đã đến nơi này, nhưng sau khi ông ấy bình an trở về thì như biến thành một người khác, nghe nói tính tình trở nên cực kỳ u uất." Lời của hắn nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, nhìn Vương Diệp rồi lại không nhịn được nói tiếp. "Chính vì lần này, nên ông ấy mới cắt đứt những thứ này với tôi..." Giọng Hạt Tử chỉ có sự buồn bã và cảm thán.

Vương Diệp nghe những lời này của Hạt Tử, trong mắt lộ ra vài phần không nỡ.

Nói thật, để Hạt Tử nói ra những lời này, đối với hắn mà nói, thực ra cũng là một loại tổn thương.

Nhưng Vương Diệp nhìn đám mây mù trước mặt, vẻ mặt lại lộ ra sự tò mò.

Lúc này mà nói không muốn vào, tuyệt đối là nói dối.

Lòng hiếu kỳ một trăm phần trăm đặt ngay trước mắt, dù là con mèo cũng sẽ chạy vào xem thử, nhưng Vương Diệp lại chìm vào suy tư.

Hắn sợ hậu quả này không phải là thứ mình có thể gánh vác nổi.

Lúc này, Bàn Tử lại đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp phấn khích nói. "Hay là chúng ta cứ đi đi, bây giờ do dự cũng chẳng ích gì.

Tôi thấy mình nói cũng có lý đấy chứ." Bàn Tử cười hì hì nói, hắn nhìn Vương Diệp không ngừng nháy mắt ra hiệu, nhưng Vương Diệp đột nhiên lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp lấy cuốn sổ tay ra từ trong ba lô của mình.

Cùng lúc Vương Diệp lấy cuốn sổ tay ra, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Nhìn cuốn sổ này, Bàn Tử tỏ vẻ khó hiểu. "Tại sao lại lấy cuốn sổ này ra?" Giọng Bàn Tử mang theo sự thắc mắc.

Cùng lúc Vương Diệp lật mở cuốn sổ, cũng nhìn thấy những dòng chữ được ghi lại bên trong.

Những thứ viết ở đó Vương Diệp không đọc hiểu được, nhưng hắn có thể hiểu được những gì viết ở phía trước.

Tuy nhiên, chỉ số thông minh của Vương Diệp rất cao, nên dù không hiểu những thứ này, nhưng nếu hắn nghiên cứu kỹ một chút, vẫn có thể hiểu được ý nghĩa bên trong.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, mở miệng nói. "Hay là anh đợi tôi một lát đi.

Chữ viết trong thiên hạ đều cùng một gốc, chỉ cần tôi tìm ra được bí quyết bên trong là có thể giải mã được những gì viết trong này." Vương Diệp nói ra những lời này, Hạt Tử dứt khoát gật đầu không có ý kiến gì, hắn nhìn Vương Diệp cũng có chút mong đợi nói. "Vậy anh nhanh lên, tôi thật sự rất muốn xem sư phụ đã để lại cho tôi những gì, cũng muốn biết rốt cuộc ông ấy đã trải qua chuyện gì ở đây." Giọng điệu của hắn mang theo vài phần phức tạp và sâu thẳm, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trong lòng cũng có chút không nỡ.

Thật ra Hạt Tử đã sớm nên đoán được, tất cả những chuyện này đều là do ông ấy cố ý làm, Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng hắn lại không nói ra.

Bởi vì hắn biết những thứ này, đối với Hạt Tử mà nói, cũng giống như một vết thương.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, rồi lại cười nói với hắn. "Sau khi tôi dịch những thứ này ra, anh tuyệt đối đừng nổi giận với tôi nhé, dù sao những điều này đều là sự thật." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Lời này vừa nói ra, Hạt Tử dứt khoát gật đầu không có ý kiến gì.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn. "Ngoài những điều này ra, anh phải nhớ, những chữ viết trong này, thực ra đều rất nghiêm ngặt.

Mỗi một chữ, mỗi một câu viết bên trong đều cần thời gian khá dài để dịch ra." Vương Diệp kiên nhẫn giải thích với Hạt Tử, nhưng Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy lại không nhịn được nhíu mày, hắn nhìn Vương Diệp có chút mất kiên nhẫn nói. "Lâu như vậy, vậy chúng ta chờ đến chết à." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần thắc mắc.

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa muốn đi vào trong đám sương mù.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại cực kỳ lạnh nhạt nói với hắn. "Anh cứ bỏ mấy thứ trong tay xuống trước đã rồi hẵng nói.

Còn chuyện anh nói, căn bản sẽ không xảy ra đâu." Vương Diệp nói xong những lời này, liền bắt đầu nhìn vào cuốn sổ tay trong tay.

Nói thật, câu nói "mọi chữ viết trong thiên hạ đều cùng một gốc", Vương Diệp thật lòng công nhận.

Lúc này, Vương Diệp mở những trang chữ này ra, rồi chép lại từng chữ một, đồng thời cũng từ từ sao chép lại ở đó.

Hắn đang nghiên cứu ý nghĩa bên trong.

Trong lúc suy nghĩ, hắn cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn đám sương mù trên đỉnh đầu, rõ ràng bọn họ chỉ còn cách sự thật một bước chân.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp lại không nhịn được muốn có thêm nhiều manh mối hơn.

Hắn sợ rằng sau khi mình đi vào, hậu quả phải gánh chịu không phải là thứ hắn có thể đảm đương nổi.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong lòng tuy có chút bất mãn, nhưng hắn lại không nói gì. "Chẳng lẽ anh thật sự không tò mò chút nào sao?" Hắn vừa nói vừa đi đến bên cạnh Hạt Tử.

Hạt Tử bị hắn nhìn chằm chằm một cách khó hiểu, nhưng vẻ mặt lại chỉ có sự lạnh lùng.

Hạt Tử nhìn Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói. "Tại sao lại phải tò mò về thứ này, anh cũng có chút kỳ lạ đấy." Hắn vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Nghe những lời này của Hạt Tử, Bàn Tử không nói nhiều, chỉ chìm vào suy tư.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử lại không nhịn được cảm thán với hắn một câu. "Nếu anh thấy tôi là người không có lòng hiếu kỳ, anh có thể tự mình vào trong sương mù xem trước, tôi và Vương Diệp lát nữa sẽ đến." Giọng điệu của hắn mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử nghe thấy thì vẻ mặt cũng lộ ra vài phần kích động, sau đó nhìn Hạt Tử lo lắng nói. "Thật không?

Anh chắc chắn những gì anh nói đều là thật chứ." Giọng hắn có vài phần gấp gáp.

Hạt Tử gật đầu, không chút do dự thừa nhận.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Bàn Tử lại không yên tâm, hắn chuyển ánh mắt sang người Vương Diệp.

Vương Diệp nghe thấy lời của Hạt Tử vang lên bên tai.

Lại thấy vẻ mặt căng thẳng của Bàn Tử, suy nghĩ một chút, đột nhiên gật đầu.

Bàn Tử lập tức vui mừng cười lớn.

Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ cười, thầm nghĩ, gã Bàn Tử này cũng đủ ngu ngốc, thật sự cho rằng loại chuyện này sẽ đến lượt hắn sao.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không so đo nhiều với Bàn Tử, ngược lại lạnh lùng mở miệng nói. "Anh muốn xem bí mật bên trong cũng không sao, dù sao hậu quả anh phải tự gánh lấy.

Kể cả anh có xảy ra chuyện gì ở đó, tôi cũng sẽ không qua lo cho anh đâu." Giọng Vương Diệp tràn đầy sự bình tĩnh.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng.

Hắn không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp. "Chẳng lẽ anh không định đi cùng tôi sao?

Tôi đi một mình, tôi luôn cảm thấy quá nguy hiểm, hay là chúng ta đi cùng nhau đi." Giọng Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử lại bất ngờ cười lạnh, vẫn lựa chọn lắc đầu từ chối.

Sau khi bị Vương Diệp từ chối hết lần này đến lần khác, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt lúng túng nói. "Vậy nếu tôi đi một mình, tôi sẽ sợ lắm.

Chương 918

Anh biết tính cách của tôi mà, hơn nữa những rắc rối bên trong còn nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ nhiều." Hắn vừa nói vừa nắm chặt tay.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng. "Tôi còn phải giải mã mấy chữ này, anh đừng làm phiền tôi.

Nếu anh muốn qua đó thì tự đi một mình đi, không cần rủ tôi." Vương Diệp vừa nói vừa đẩy Bàn Tử ra.

Bàn Tử thấy thái độ đó của Vương Diệp, vẻ mặt cũng lộ ra sự phức tạp, không nhịn được thầm nghĩ, chẳng lẽ Vương Diệp thật sự lạnh lùng tuyệt tình như vậy sao?

Nhưng Vương Diệp chẳng thèm để ý đến những chữ này, hắn đã giải mã được chữ đầu tiên.

Nếu không có gì sai sót, ý nghĩa của chữ đó tuyệt đối giống như những gì hắn đã thấy.

Chỉ là Vương Diệp không ngờ rằng, tại sao sư phụ của Hạt Tử lại dùng thủ đoạn như vậy để che giấu nội dung bên trong, rốt cuộc bên trong ẩn giấu thứ gì không thể cho người khác biết.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ đăm chiêu.

Trong lúc hắn đang nghĩ về những chuyện này, không ngờ lúc này Bàn Tử đột nhiên nắm chặt tay, như đang hờn dỗi với Vương Diệp, hắn đột nhiên mở miệng nói. "Tôi đi lên ngay bây giờ, tôi muốn cho anh thấy năng lực của tôi." Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử giận dỗi với mình như vậy.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự lạnh lùng, căn bản không thèm để ý đến Bàn Tử.

Vương Diệp càng như vậy, tâm trạng của Bàn Tử lại càng phức tạp.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên kéo tay Vương Diệp, lo lắng nói với hắn. "Chúng ta thương lượng lại đi, anh đừng đối xử với tôi như vậy, dù sao hai chúng ta vẫn là anh em tốt mà, không phải sao?" Chuyện anh em tốt này, chẳng qua chỉ là một cái cớ để Bàn Tử muốn đi lên mà thôi, Vương Diệp sao có thể không nhìn thấu những điều này.

Vương Diệp không để ý đến Bàn Tử.

Vương Diệp càng như vậy, tâm trạng của Bàn Tử lại càng phức tạp, sau đó nhìn Vương Diệp lo lắng nói. "Nhưng tôi chỉ có một mình, tôi cũng cần người giúp đỡ, hay là để Hạt Tử đi cùng tôi đi." Giọng điệu của hắn mang theo vài phần phấn khích.

Lời này vừa nói ra, Hạt Tử lập tức bật cười.

Hạt Tử lựa chọn lắc đầu từ chối, bộ dạng thản nhiên của hắn cũng khiến Bàn Tử lòng như lửa đốt.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự kỳ quái, sau đó nhìn Vương Diệp, không kìm được nói với hắn. "Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?

Chẳng lẽ không cảm thấy lạnh lòng sao?" Giọng Bàn Tử tràn đầy sự khó hiểu.

Hắn càng như vậy, Vương Diệp lại càng cảm thấy buồn cười.

Hắn nhìn Bàn Tử, lại vỗ vai hắn, vô cùng nghiêm túc nói. "Tôi đương nhiên sẽ không cảm thấy lạnh lòng, nhưng có một chuyện tôi vẫn phải nói cho anh biết, để anh nhận thức rõ ràng một chút." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, không đợi Bàn

Tử kịp phản ứng, Vương Diệp lại mở miệng cảm thán một câu. "Những chữ viết trong này tôi đã giải mã xong hết rồi, anh có muốn xem không?" Bàn Tử sợ đến mức trợn tròn mắt, vội vàng gật đầu, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy tò mò.

Hạt Tử cũng vậy, Hạt Tử lẩm bẩm một mình. "Sao lại có thể nhanh như vậy." Giọng Hạt Tử tràn đầy sự kỳ quái và khó hiểu.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, vẻ mặt lại chỉ có sự bình tĩnh, nhìn Hạt Tử, nghiêm túc nói. "Đương nhiên là vì đầu óc tôi rất phát triển nên mới có thể giải mã nhanh như vậy.

Anh cũng qua đây xem đi, những thứ này đối với anh hẳn là rất quan trọng." Vương Diệp nói sự thật, cũng nói trúng tim đen của Hạt Tử.

Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp.

Trong mắt hắn có lệ quang lấp lánh, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Hạt Tử liền kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt kích động nói với hắn. "Tôi thật sự rất muốn biết khi đó, rốt cuộc ông ấy đã trải qua chuyện gì, tại sao sau khi ra ngoài lại đối xử với tôi như vậy." Ban đầu Bàn Tử còn có chút bán tín bán nghi, nhưng bây giờ thấy bộ dạng này của Hạt Tử, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, Bàn Tử liền đoán trong lòng, Vương Diệp tuyệt đối không thể lừa gạt mình.

Trong chốc lát, Bàn Tử cũng không nhịn được cười ha hả.

Tiếng cười của Bàn Tử quá đột ngột, Hạt Tử ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, có chút khó hiểu nói. "Anh cười cái gì ở đây?

Rất buồn cười sao?

Chẳng lẽ những chuyện xảy ra lúc đó, đối với anh đều là một trò cười?" Lời của hắn vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, hắn chưa từng thấy Hạt Tử nghiêm túc như vậy bao giờ. "Tôi không cố ý, tôi chỉ nghĩ đến chuyện khác nên vui vẻ thôi." Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu xuống.

Hắn càng như vậy, sắc mặt Hạt Tử lại càng khó coi.

Hạt Tử không so đo nhiều với Bàn Tử, mà nhìn vào những dòng chữ và cuốn sổ tay trước mặt.

Khi tay hắn lướt qua những thứ này, tâm trạng cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp nhìn hai người họ đang ghé sát vào nhau, rồi chỉ lên đám sương mù trên đỉnh đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Ở nơi đó có thể sở hữu năng lực thần kỳ vô hạn, nhưng đồng thời khi có được những năng lực ấy, cũng phải nhớ rằng, tất cả những thứ đó đều thuộc về nơi đó." "Vì vậy, nếu muốn rời đi, bắt buộc phải lấy ra một thứ, coi như là vật quý giá nhất để từ bỏ, như vậy mới có thể đổi lấy được thứ đồ thần kỳ kia." Vương Diệp bình tĩnh nói những lời này.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự bình tĩnh, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, vẻ mặt cũng lộ ra vài phần phấn khích, trong lòng nghĩ rằng những thứ này thật quá thần kỳ.

Thấy vẻ mặt kích động của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt, sau đó cười nói với hắn. "Sau này tôi phát hiện ra những thứ này toàn là lừa người, tất cả chỉ là công cốc, toàn bộ là giả.

Cái giá mà họ yêu cầu phải trả, thực ra là đồng bạn của anh." Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, vẻ mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp. "Đồng bạn, chuyện này có liên quan gì đến đồng bạn?" Hắn vừa nói vừa nghiêng đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn vào câu cuối cùng, suy nghĩ một chút, hắn nhìn Hạt Tử, không chút do dự đọc ra. "Những thứ nhìn thấy ở nơi đó đều là giả tưởng, tuyệt đối đừng đi lên nữa, những thứ tồn tại ở đó đều là hư ảo." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nghĩ lại năm xưa, sư phụ của hắn có lẽ cũng đã trải qua đủ loại kiếp nạn mới thoát ra được từ bên trong.

Nghĩ đến đây, Hạt Tử cũng không nhịn được nắm chặt tay.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, liền vỗ vai hắn, vô cùng nghiêm túc nói. "Nếu được, nơi đó tốt nhất chúng ta đừng đặt chân tới nữa, vì nó nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng nhiều." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn xuống chân mình chuẩn bị đi xuống, nhưng lúc này Bàn Tử lại vô cùng không cam tâm, hắn kéo tay Vương Diệp, có chút lo lắng hỏi. "Chẳng lẽ anh thật sự nhẫn tâm cứ thế mà đi sao?

Anh không tò mò về những thứ bên trong sao?" Bàn Tử không ngừng chất vấn.

Vương Diệp thấy vẻ cố chấp trên mặt Bàn Tử, trong lòng biết Bàn Tử là muốn tự mình đi lên, nhưng cố ý nói những lời này mà thôi.

Hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói. "Nếu anh muốn đi lên, anh có thể tự mình đi, không cần phải kéo tôi theo." Vương Diệp càng như vậy, Bàn Tử lại càng tức giận, hắn không nhịn được nắm chặt tay nói. "Vậy đây là thái độ của anh đối với tôi sao?" Trong ánh mắt Bàn Tử chỉ có sự sắc bén.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại tỏ vẻ chẳng quan tâm.

Tiếp đó, hắn lại nhìn Hạt Tử đang đứng bên cạnh mình, định dẫn Hạt Tử rời đi.

Hạt Tử nhìn Bàn Tử, dù lúc này Bàn Tử đang tức giận vì chuyện này.

Nhưng trên mặt hắn và Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Hạt Tử lại kéo tay Vương Diệp, trực tiếp mở miệng nói. "Chúng ta mau đi thôi." Hạt Tử càng như vậy, nụ cười trên mặt Vương Diệp lại càng rạng rỡ.

Hắn không nhịn được mở miệng nói với Hạt Tử. "Trước khi đi, còn một việc rất quan trọng phải làm." Hạt Tử nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi. "Chuyện gì, anh không phải thật sự muốn đi lên chứ." Hạt Tử cũng sợ Vương Diệp bị những thứ viết trong văn tự mê hoặc, dù sao hai câu đầu tiên Vương Diệp đọc lên nghe thật hấp dẫn.

Hơn nữa Bàn Tử còn không nhịn được động lòng, huống chi là Vương Diệp.

Mọi người đều chỉ là người bình thường, lại có ai có thể làm được việc không biến sắc.

Vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt Hạt Tử liền lộ ra sự phức tạp.

Nghĩ đến sư phụ của mình vì chuyện này mà rời xa hắn, hắn liền vội vàng kéo tay Vương Diệp nói. "Tôi không muốn mất đi nhiều thứ như vậy nữa, các người đừng có tham lam nữa, mau đi cho tôi." Hạt Tử nói xong những lời này, Bàn Tử lập tức bật cười.

Bàn Tử đẩy tay Hạt Tử ra, nhìn Hạt Tử cực kỳ lạnh lùng nói. "Được rồi, anh đừng nói nhảm ở đây nữa, hai chúng tôi đều là người tốt, sao có thể xấu xa như anh nghĩ được?

Chương 919

Chúng tôi đối với những thứ này, chỉ là có chút hứng thú mà thôi." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã vỗ vai hắn, rồi chỉ vào túi của hắn, cực kỳ nghiêm túc nói. "Tôi đã nhắc nhở anh vô số lần rồi, đồ ở đây không thuộc về anh, cho nên nếu anh biết điều thì tốt nhất hãy bỏ chúng ra, nếu không anh sẽ bị giữ lại ở đây." Lời của Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử lại chẳng thèm để tâm cười cười, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử có chút đắc ý nói. "Vậy anh có bản lĩnh thì cứ để tôi ở lại đây, dù sao tôi cũng không thể vứt bỏ những thứ này được, mà tôi ở lại đây cũng không sao." Bàn Tử vừa nói, vừa lưu luyến nhìn Vương Diệp, không biết vì sao, cảm xúc của Bàn Tử đột nhiên trở nên vô cùng kỳ quặc, những lời vốn không dám nói, lúc này lại được hắn tùy ý nói ra.

Cả người trông vô cùng kiêu ngạo.

Vương Diệp thấy thái độ này của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần ý cười, giơ ngón tay cái lên, khen ngợi hắn một cái.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, không chút do dự ra hiệu.

Hạt Tử đứng dậy, không có ý kiến gì, vừa đi theo bên cạnh Vương Diệp, Hạt Tử cũng không nhịn được nói với hắn. "Làm người vẫn không nên quá tham lam, có người muốn quá nhiều thứ, nên không chịu đựng nổi." Vương Diệp nghe những lời này của Hạt Tử, liền bật cười, hắn tán thành gật đầu.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được cảm thán một câu. "Nếu Bàn Tử muốn ở lại đây, chúng ta cũng không cần ép hắn đi cùng.

Chúng ta đi trước đi, để Bàn Tử ở đây một lát." Hắn vừa nói vừa men theo cây đại thụ đi xuống.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn hai người họ, lập tức trợn mắt, đứng tại chỗ vừa nhảy vừa la, nhìn Vương Diệp lo lắng nói. "Không phải chứ, hai người thật sự đi sao?

Những thứ ở đây, chẳng lẽ hai người không tò mò chút nào sao?

Trong lòng tôi thật sự rất muốn tìm hiểu đấy." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp, nhưng Vương Diệp vẫn không để ý đến hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể vội vàng đi theo xuống, bản thân hắn cũng không có gan đi lên.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Lúc này Vương Diệp và Hạt Tử đang từ từ đi ở đây, khi Bàn Tử đi theo, lại phát hiện ra mình dường như dù thế nào cũng không đuổi kịp.

Hắn không ngừng vẫy tay về phía Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt chỉ có sự lạnh lùng. "Anh bỏ mấy thứ trên người xuống là có thể qua đây được.

Nhớ kỹ điều này, nếu anh không muốn từ bỏ chúng thì dù thế nào cũng không qua được đâu." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn. "Tôi bỏ rồi!" Bàn Tử cứng rắn nói ra những lời này, vẻ chột dạ trên mặt hắn không phải là giả, Vương Diệp sao có thể không hiểu.

Gã Bàn Tử này tính cách thế nào, Vương Diệp biết rõ như lòng bàn tay, bây giờ căn bản không thể tin những lời ma quỷ này của Bàn Tử.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt mang theo vài phần ý cười. "Vậy anh cứ ở đó cho tốt đi." Vương Diệp vừa quay người, đã thấy đồng bạn của mình xuất hiện trước mắt.

Nhìn thấy đồng bạn của mình, Vương Diệp giật mình một cái, nhìn hắn, Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói. "Sao anh lại đến đây?" Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày, nhìn Hạt Tử bên cạnh mình.

Đúng lúc Vương Diệp đang cảm thấy khó hiểu, không ngờ Hạt Tử lại thấy sư phụ của mình xuất hiện trước mắt.

Thấy bộ dạng của sư phụ, vẻ mặt Hạt Tử chỉ có sự phức tạp, sau đó không nhịn được khóc lên, hắn vẫn còn nhớ những chuyện giữa mình và sư phụ, bây giờ cũng không nhịn được nói với ông ta. "Tại sao người lại có thể bỏ con lại?" Giọng Hạt Tử tràn đầy sự khó hiểu, nhưng sư phụ của hắn nghe những lời này lại tỏ vẻ thờ ơ, ngược lại còn nhìn Hạt Tử, cười hì hì nói. "Đây đều là số mệnh cả!" Lời của sư phụ khiến tâm trạng Hạt Tử trở nên vô cùng kỳ quặc.

Hạt Tử từng bước đi lên, kéo tay ông ta, lo lắng nói. "Sao có thể là số mệnh được?

Người đừng nói bậy, bây giờ chúng ta đã gặp lại nhau, có phải có nghĩa là chúng ta có thể..." Lời của Hạt Tử nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, nhìn sư phụ của mình, hắn lo lắng bổ sung một câu. "Có thể cho con biết, tại sao lúc đó người lại làm ra chuyện như vậy để tổn thương con, có phải có ẩn tình gì khác không?

Nếu là như vậy, con nhất định có thể hiểu được." Giọng Hạt Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Nhưng lời của hắn nói ra, nhận lại được lại là nụ cười lạnh của sư phụ.

Sư phụ hất cằm nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói. "Con nghĩ loại chuyện đó có thể có ẩn tình gì khác sao?" Giọng điệu của ông ta mang theo vài phần khinh miệt.

Ông ta càng như vậy, tâm trạng Hạt Tử lại càng kỳ quặc.

Lúc này Hạt Tử nhìn ông ta, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi. "Vậy những chuyện đó đều là thật sao?

Bao gồm cả những gì người viết trong sổ tay." Hạt Tử vừa nói vừa trợn to mắt.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, lại nhìn đồng bạn trước mặt mình, hắn nhớ rằng từ rất lâu trước đây, đồng bạn của hắn đã xảy ra chuyện, sao có thể gặp lại ở đây?

Lúc này, Vương Diệp cuối cùng cũng khôi phục được một chút lý trí, không còn bị ảo ảnh trước mắt che mờ hai mắt nữa.

Hắn vội vàng kéo tay Hạt Tử, nhìn Hạt Tử lo lắng nói. "Đừng tin những lời hắn ta nói, tất cả đều là giả, tất cả chỉ là ảo ảnh thôi." Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt Hạt Tử chỉ có sự lạnh lùng.

Hạt Tử không nói nhiều, ngược lại nhanh chóng đi về phía sư phụ của mình.

Vương Diệp thầm nghĩ nguy cơ đã xuất hiện.

Chẳng trách trước đó thấy những thứ kia đều bình an vô sự, sóng yên biển lặng, thì ra quái vật thật sự ở đây.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt viết đầy sự sắc bén, lúc này hắn không nói nên lời.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quặc.

Hắn kéo tay Hạt Tử, dù cố gắng thuyết phục thế nào cũng không có tác dụng.

Hạt Tử vừa hất tay Vương Diệp ra, vừa nắm lấy cánh tay sư phụ mình nhìn ông ta, vô cùng tha thiết nói. "Bao nhiêu năm nay, con vẫn luôn đi tìm người, con tưởng người thật sự đã biến mất, không ngờ người vẫn luôn ở đây.

Nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau về đi." Hạt Tử vô cùng cố chấp nói ra những lời này, nhưng nhận lại được lại là nụ cười lạnh của sư phụ.

Sư phụ nhìn Hạt Tử, vẻ mặt thờ ơ nói. "Vậy thì sao chứ?

Những điều này có thể đại diện cho cái gì?

Chẳng lẽ chúng ta là thầy trò một thời?

Những thứ này thật sự quan trọng đến vậy sao." Ông ta liên tục chất vấn khiến sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng kỳ quái.

Vương Diệp vì đã tỉnh táo lại nên không nhìn thấy những ảo ảnh này nữa.

Đồng bạn của hắn tuy cầm dao đâm về phía mình, nhưng Vương Diệp vẫn rất nhanh né được.

Hơn nữa sau khi Vương Diệp đánh bại hắn, gã đó liền biến mất.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói với hắn. "Rốt cuộc đây là thật hay là giả?" Hạt Tử khôi phục được một chút bình tĩnh, nhưng không bao lâu, sư phụ của hắn liền kéo tay Hạt Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Nếu con thật sự muốn chứng minh lòng thành của mình với ta, vậy thì hãy có hành động thực tế đi, đừng nói suông, như vậy vô dụng thôi." Giọng điệu của gã mang theo vài phần phấn khích.

Thấy sư phụ mình như vậy, Hạt Tử suy nghĩ một chút rồi đột nhiên lên tiếng nói với gã.

“Bất kể là loại chứng minh gì, tôi đều có thể đưa ra.” Vẻ mặt Hạt Tử tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng lời này vừa nói ra, thứ gã nhận lại chỉ là nụ cười lạnh của sư phụ.

“Thứ ta muốn chính là ngươi cùng ta đến nơi đó.” Gã chỉ vào vách đá, bảo Hạt Tử đi theo mình.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của gã.

Anh ta bỗng bật cười, rồi quay đầu nhìn Vương Diệp, mỉm cười nói.

“Khoảng thời gian này may mà có cậu chiếu cố tôi, nếu không có lẽ tôi đã sớm.........” Lời của Hạt Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã níu lấy tay anh, vẻ mặt cố chấp nói.

“Tuyệt đối đừng qua đó.” Nhưng Hạt Tử lại lắc đầu, nhìn Vương Diệp, anh từng bước lùi về phía sau.

Vương Diệp đứng tại chỗ, lúc này mới phát hiện mình không thể nào nhúc nhích được.

Vương Diệp tức đến nghiến chặt răng, thấy Hạt Tử ngày càng xa mình, vẻ mặt anh cũng lộ ra sự phức tạp.

Anh hận không thể lập tức xông qua ngăn Hạt Tử lại, nhưng vào lúc này, thứ anh đang đối mặt hoàn toàn là tâm ma của chính mình, muốn giải quyết thuận lợi thì phải dùng cách của mình.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Diệp cũng trở nên sắc bén.

Chương 920

Anh nhìn Hạt Tử, không ngừng hét lớn từ phía sau.

“Nếu đây thật sự là sư phụ của anh, ông ấy tuyệt đối không thể đưa ra yêu cầu như vậy.

Khi xưa ông ấy có thể xả thân bảo vệ anh, thì bây giờ tuyệt đối không thể để anh đi cùng ông ấy.” Thực ra Vương Diệp cũng không biết Hạt Tử đã thấy gì, ngay cả sư phụ Hạt Tử đang nói gì với anh ta, Vương Diệp cũng không rõ.

Anh chỉ dựa vào trực giác của mình mà nói ra những lời này.

Đáng tiếc khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hạt Tử nhíu mày, quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, không nhịn được nói.

“Ông ấy đối với tôi vô cùng quan trọng.

Lúc trước cậu nói cũng rất đúng, khi đó ông ấy đã xả thân bảo vệ tôi, cho nên bây giờ tôi cũng phải báo đáp như vậy.” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp nghe những lời này, trong mắt chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Anh lắc đầu, nhìn Hạt Tử, cực kỳ nghiêm túc phủ nhận những lời anh ta vừa nói.

“Đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của anh mà thôi, sự thật vốn không phải như vậy.

Anh nghĩ sư phụ anh thật sự quan tâm đến anh sao?” Lời của

Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Hạt Tử có phần khó coi, anh ta sững sờ tại chỗ, không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Ông ấy đương nhiên là quan tâm tôi, hơn nữa bây giờ tôi sắp được đoàn tụ với ông ấy rồi, tôi chỉ cần đi qua đó là đủ." Giọng điệu Hạt Tử mang theo vài phần phấn khích.

Thấy nụ cười ngây thơ trên mặt anh ta, Vương Diệp cũng không biết phải nói ra suy nghĩ trong lòng mình như thế nào, anh chỉ vỗ vai Hạt Tử, mở miệng nói.

"Anh quay lại đi, mau quay lại đây." Lúc này, Vương Diệp phát hiện mình đã có thể cử động được, nhất thời cũng bật cười.

Anh vội vàng kéo tay Hạt Tử, lại phát hiện Hạt Tử chỉ còn cách vách đá nửa bước chân.

Anh vội kéo Hạt Tử lại.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, bỗng cười khổ một tiếng.

"Thật ra tôi nghĩ đến một chuyện quan trọng nhất, con người có lẽ đều lạnh lùng vô tình, hơn nữa con người đều ích kỷ." Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự bất đắc dĩ, anh ta đã khôi phục lại bình tĩnh, trong mắt không còn chút mê hoặc nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, lập tức mỉm cười hài lòng.

Anh không nhịn được nói với Hạt Tử.

"Chỉ cần anh bây giờ còn sống, mọi thứ đều không thành vấn đề." Bất kể Hạt Tử đã làm chuyện gì, Vương Diệp đều có thể tha thứ.

Nhưng khi Vương Diệp nói ra những lời này, Hạt Tử lại không nhịn được cảm thán với anh một câu.

"Tôi nghe thấy những chân tướng mà ông ấy nói với tôi, tôi thật sự không dám tin chuyện này lại xảy ra với mình.” Vẻ mặt nghiêm túc của Hạt Tử không phải là giả, nhưng Vương Diệp thấy vẻ cố chấp của Hạt Tử, sắc mặt lại cực kỳ bình thản nói.

“Thôi bỏ đi, chuyện này cho dù thật sự xảy ra trên người anh thì có thể nói lên được điều gì chứ?

Dù sao cũng đã qua rồi, huống hồ truy cứu chuyện này cũng chẳng có tác dụng gì.” Vương Diệp nói thật, nhưng lúc này anh lại nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Bàn Tử.

Gã Bàn Tử này lại bị một con bọ cạp kẹp vào chân.

Thấy cảnh này, Vương Diệp ngây cả người.

Lúc này, Vương Diệp cũng thấy những món vàng bạc châu báu trên người Bàn Tử đều bị con bọ cạp giữ xuống.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng như vậy, lập tức bật cười ha hả.

Chân của Bàn Tử không bị thương, vậy có nghĩa là mọi chuyện không nghiêm trọng như Vương Diệp nghĩ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt có chút phức tạp.

Anh không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Đã sớm nói với anh rồi, muốn rời khỏi nơi đó thì phải bỏ những thứ trên người xuống.

Đã nói là không thuộc về anh, tại sao còn cố chấp như vậy.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu.

Bàn Tử nghe thấy lời của Vương Diệp vang lên bên tai, tức đến nghiến chặt răng.

Vẻ mặt gã chỉ có sự phẫn nộ, lúc này gã không nói nên lời.

Nhưng Vương Diệp lại tỏ vẻ không quan tâm, cho dù Bàn Tử có tức giận, Vương Diệp vẫn có thể chịu đựng được.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần ý cười.

Không lâu sau, đồ đạc trên người Bàn Tử đều bị giũ xuống hết.

Con bọ cạp lúc này cũng ném Bàn Tử xuống đất rồi chuồn mất dạng.

Thấy cảnh tượng như vậy, Vương Diệp cười ha hả.

Bàn Tử ôm cánh tay, run rẩy nói với Vương Diệp.

“Sao cậu còn cười được thế, rõ ràng biết tôi gặp phải chuyện thảm thương như vậy, bây giờ không qua an ủi tôi thì thôi, còn muốn....” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã đi tới nhìn gã chằm chằm, từ trên cao nhìn xuống nói.

“Chuyện đã sớm nói với anh rồi, tại sao phải qua an ủi anh?

Tôi và anh ấy không bỏ rơi anh đã là tận tình tận nghĩa rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa khoác vai Hạt Tử.

Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử cũng biết anh nói thật.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt gian xảo nói.

“May quá, tôi cũng giấu một ít trên người cậu.” Trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười phấn khích, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm.

Anh sờ túi của mình, lấy ra một vài thứ từ bên trong.

Khi những thứ này được lấy ra, Bàn Tử trợn tròn mắt, không ngờ Vương Diệp lại ném thẳng xuống vách đá.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng cực kỳ bình tĩnh nói.

“Trên người tôi đúng là có một loại năng lực nào đó có thể trấn nhiếp quái vật, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể dựa vào thủ đoạn này để làm càn.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trong phút chốc trở nên vô cùng kỳ quặc.

“Mọi người đều là anh em, cậu không thật sự so đo với tôi chứ.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhìn Vương Diệp rồi ngượng ngùng sờ mũi.

Tuy nhiên, Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử lại không hề động lòng.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu chuyện như vậy lần sau còn xảy ra, chúng ta không thể làm anh em được nữa.” Lần này Vương Diệp thật sự tức giận.

Lúc này, Hạt Tử đi tới, nhìn Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói với anh.

“Cậu nói xem, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?” Giọng điệu Hạt Tử có phần nặng nề, vì tình hình bên mộ tổ vẫn chưa được giải quyết, nên bây giờ bọn họ vẫn chưa thể rời đi nhanh như vậy.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là nơi tuyệt cảnh mà họ đang đến còn cách rất xa nơi họ thực sự muốn đến.

Nơi tuyệt cảnh này, tại sao lại tồn tại ở đây?

Dù Hạt Tử nghĩ không ra, nhưng những thứ này không có quan hệ lớn với anh ta, anh ta sẽ không dây dưa.

Lúc này, Vương Diệp nghe những lời này của Hạt Tử, suy nghĩ một chút rồi gật đầu không do dự, sau đó vỗ vai Hạt Tử, vô cùng nghiêm túc nói.

“Vậy chúng ta bây giờ đến mộ tổ trước đi, tình hình ở đây lát nữa hãy nói.” Vương Diệp không muốn đến Tuyệt Cảnh Chi Địa, cho dù anh đã đọc hiểu những gì được ghi trong cuốn sổ tay.

Nhưng trên thực tế, những thứ viết trong sổ tay làm sao có thể xảy ra chân thực như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Tuy nhiên, điều khiến Vương Diệp không thể ngờ tới là lúc này Bàn Tử đột nhiên nắm lấy tay anh, vẻ mặt khẩn thiết nói.

“Không đúng lắm nha, nội dung viết trong sổ tay thật sự là như vậy sao?

Tuyệt Cảnh Chi Địa, làm sao có thể là một nơi đáng sợ như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, lại đảo mắt một cái, không thèm để ý đến gã.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vai Vương Diệp, nhìn Vương Diệp nói.

“Hay là cậu cứ nói thật với tôi đi, lỡ như trong Tuyệt Cảnh Chi Địa này có thông tin quan trọng nào bị chúng ta bỏ sót, vậy tiếp theo sẽ tệ lắm đấy.” Bàn Tử nói những lời này một cách nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại lười để ý đến gã.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, tiện tay ném cuốn sổ trong tay vào người gã.

“Nếu anh tò mò, thì tự mình xem cho kỹ đi, xem chuyện này có giống như tôi nói không.” Vương Diệp nói xong những lời này liền trực tiếp dẫn Hạt Tử rời đi.

Hạt Tử cũng không quan tâm Vương Diệp có thật sự che giấu mình chuyện gì không, dù sao đối với Hạt Tử mà nói, những thứ này cũng không quan trọng.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Vương Diệp rồi cười nói với anh.

“Bây giờ chúng ta đi đâu trước?” Vương Diệp nhìn la bàn trong tay, suy nghĩ một chút, đột nhiên chỉ vào ngọn núi ở phía xa.

“Đến nơi đó trước đi, trông nơi đó kỳ quái như vậy, e rằng cũng có thể tầm long vấn tân...” Vương Diệp nói ra những lời này, Hạt Tử quả quyết gật đầu.

Bàn Tử không hiểu chữ viết bên trong, chỉ có thể cầm cuốn sổ trong tay, vẻ mặt khổ não thở dài.

Chương 921

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần chán ghét.

Gã này thật sự quá tham lam, tham lam đối với gã thật sự không có chút lợi ích nào.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được lên tiếng khuyên nhủ.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, thứ tốt như vậy không thể rơi vào đầu anh được đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Bàn Tử vừa nói vừa xòe tay.

Vương Diệp không quay đầu lại, đi về phía trước, hoàn toàn không để ý đến Bàn Tử, vì anh vừa mới nói phải xử lý chuyện ở đây như thế nào.

Nhưng Bàn Tử vẫn cứ lải nhải hỏi, hơn nữa thái độ tiêu cực đó rõ ràng là không muốn cùng họ đi giải quyết những phiền phức này.

Nghĩ đến đây, thái độ của Vương Diệp đối với Bàn Tử có phần tệ đi.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Tôi đang hỏi cậu đấy, sao cậu không trả lời tôi?” Bàn Tử nói xong những lời này lại đột nhiên thở dài, cả người nằm vật ra đất, nhìn Vương Diệp chua chát nói.

“Tôi mệt quá, vừa rồi tôi thật sự bị dọa sợ, hơn nữa sau khi những thứ đó bị cướp đi, tôi không còn tâm trí nào để đi về phía trước nữa, tôi phải làm sao đây?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của Bàn Tử vang lên bên tai, lại không đổi sắc mặt cười nói với gã.

“Nếu anh thật sự không biết phải làm sao, vậy tiếp theo cứ tiếp tục nằm như vậy đi.

Dù sao đây cũng là mộ tổ của anh, không có quan hệ gì với tôi, có giải quyết được hay không, tôi và Hạt Tử đều không cần chịu trách nhiệm.” Nói xong những lời này, Vương Diệp không còn để ý đến Bàn Tử nữa.

Lúc này Bàn Tử mới bừng tỉnh.

Nếu lần này gã không thể giải quyết thuận lợi, e rằng sau khi trở về, các bô lão trong làng sẽ trách cứ gã.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, gã không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được nói với gã.

“Mau theo kịp đi!” Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu, thấy sợi dây thừng Vương Diệp ném xuống, Bàn Tử vội vàng nắm lấy.

Lúc này Vương Diệp thấy thái độ đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, thầm nghĩ, gã này ngoài tài làm màu làm mè trước mặt mình ra thì chẳng có bản lĩnh nào khác.

Dù Vương Diệp chán ghét Bàn Tử, nhưng anh lại không nói ra.

Lúc này, Hạt Tử đi được một đoạn, đột nhiên quay đầu nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói.

“Tôi nhớ cậu đã tìm thấy một số thứ trong giếng nước, cụ thể là những gì, cậu còn nhớ không?” Khi lời của Hạt Tử vang lên, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Anh gật đầu, anh đương nhiên nhớ những thứ bên trong đó.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử càng không thể chờ đợi mà truy hỏi.

“Vậy cậu mau nói cho tôi biết, rốt cuộc ở đó có gì?” “Toàn là đồ cưới hỏi, cụ thể là chuyện gì, tôi cũng không nói rõ được.” Vương Diệp thành thật khai báo, anh nghĩ đến những thứ này, toàn bộ đều là những gì anh đã thấy bên trong, hơn nữa khi anh thấy những thứ đó, còn thật sự bị dọa cho giật mình.

Hạt Tử nghe những lời này của Vương Diệp, đột nhiên gật đầu, nhìn Vương Diệp vẻ bừng tỉnh nói.

“Nếu không đoán sai, tôi nghĩ tôi nên biết tiếp theo phải đi như thế nào rồi?” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự phức tạp.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra ý cười.

“Cụ thể có thể chia sẻ với tôi một chút không?” Vương Diệp vẻ mặt tò mò truy hỏi.

Nói thật, khi thấy những đồ cưới hỏi đó, Vương Diệp thật sự nghĩ không ra.

Hơn nữa đối với bộ hài cốt bên trong, Vương Diệp cảm thấy vô cùng tò mò.

Lúc này, Hạt Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, mở miệng nói.

“Từ rất lâu trước đây tôi đã lật xem những cuốn sách ở đây, tuy không phải ngôi mộ nào cũng xem qua, nhưng ngôi mộ trước mặt chúng ta đây, rất có thể là mộ của công chúa.” Lời của Hạt Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, đột nhiên mở miệng truy hỏi.

“Đúng rồi, lời nguyền của chúng ta phải giải quyết thế nào, cả làng đều bị cái tội này đấy.” Vương Diệp vẻ mặt khẩn thiết nhắc nhở Hạt Tử.

Hạt Tử nghe những lời này của Vương Diệp, càng sững sờ tại chỗ, sau đó vỗ đầu mình hét lớn một tiếng “hỏng bét”.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Giờ phút này, bọn họ vẫn chưa giải được những lời nguyền đó, hơn nữa phiền phức ở đây phải phá giải như thế nào, đến bây giờ, bọn họ đều không có bất kỳ câu trả lời nào.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp, Hạt Tử cũng vậy.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được đề nghị với anh một câu.

“Hay là chúng ta quay lại đi, đến Tuyệt Cảnh Chi Địa xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần vui vẻ, nhưng Vương Diệp nghe thấy lời của Bàn Tử vang lên bên tai, không nghĩ ngợi liền lắc đầu từ chối.

Tuyệt Cảnh Chi Địa không phải là nơi tốt, hơn nữa không thể giải được những lời nguyền này.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, lúc này Bàn Tử đã không nói nên lời, gã thậm chí không nhịn được muốn thở dài.

"Anh muốn đến Tuyệt Cảnh Chi Địa đến vậy sao?" Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cực kỳ khó hiểu truy hỏi.

Anh phát hiện mình ngày càng không hiểu Bàn Tử, lại không ngờ Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vô cùng chân thành nói.

"Tôi luôn cảm thấy nơi đó dường như đang triệu hồi tôi, có một sức mạnh thần bí đang thúc ép tôi qua đó, giống như không thể kháng cự." Bàn Tử vừa nói, vừa quay đầu nhìn nơi đó phía sau mình.

Gã thật sự khó lòng từ bỏ, nên mới biểu hiện gian nan như vậy.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

"Nếu đã như vậy, vậy anh cứ qua đó đi." Vương Diệp vừa nói lời này, vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, lại có chút ngại ngùng nói.

"Nếu tôi thật sự qua đó, có phải là không tốt lắm không?" Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng và cẩn thận, nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, không những không so đo với gã, ngược lại còn vỗ vai gã nói.

"Nếu anh đã nói có một luồng sức mạnh thần bí đang triệu hồi anh, vậy anh mau qua đó xem thử đi, vừa hay tôi cũng ở bên cạnh kéo dây thừng, nếu có nguy hiểm, tôi sẽ kéo anh về." Nhưng Bàn Tử lại nắm lấy tay Vương Diệp, sau đó vẻ mặt hoài nghi nói.

"Chẳng lẽ cậu không muốn qua đó sao?

Chẳng lẽ cậu không muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành sao?

Những thứ ghi trong sổ tay chỉ là suy nghĩ đơn phương của họ mà thôi!” Gương mặt Bàn Tử tràn đầy sự kích động.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong lòng Hạt Tử lại có chút dao động.

Lúc này, Hạt Tử không nhịn được nhíu mày, nhìn Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Thật là kỳ lạ, tại sao tôi cũng muốn qua đó.” Thấy thái độ này của Hạt Tử, Bàn Tử càng vô cùng vui vẻ bật cười ha hả.

Lại không ngờ, giây tiếp theo Vương Diệp đã rút con dao trong tay ra, kề lên cổ Bàn Tử, nhìn Bàn Tử cực kỳ khó hiểu nói.

“Bàn Tử thật sự đang ở đâu?” Bàn Tử từ trước đến nay sẽ không bao giờ biểu hiện ra vẻ bỉ ổi như vậy.

Tuy gã này béo, nhưng không hề nhầy nhụa, Vương Diệp hiểu rõ tính cách của Bàn Tử.

Lúc này nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh sâu thẳm.

Tuy nhiên, Bàn Tử lại lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Cậu đang nói gì vậy?

Tôi chính là Bàn Tử, cái gì gọi là Bàn Tử thật sự, cậu muốn tìm ai?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự khó hiểu.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, không để ý đến gã.

Lúc này, anh nhìn Bàn Tử, không nhịn được cảm thán một câu.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở ngươi, nếu bây giờ còn giả vờ giả vịt trước mặt tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sắc bén.

“Đủ rồi, Bàn Tử thật sự đã chết từ lâu rồi.

Nhưng nếu ngươi muốn tìm nó, có thể đến Tuyệt Cảnh Chi Địa, vì nó vừa mới tự mình chạy qua đó.” Mục đích của nó lần này vốn là muốn giết Vương Diệp và Hạt Tử, vì hai người họ là những kẻ xâm nhập trái phép.

Ai ngờ gã Bàn Tử kia lại lọt vào ngay dưới mí mắt nó.

Điều này đối với nó là một sự sỉ nhục lớn, đặc biệt là một nhân vật như nó, nó bảo vệ nơi đó, làm sao có thể dung túng cho người khác làm ra hành vi như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nó trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Vương Diệp cũng cầm kiếm trong tay, hét lớn về phía nó.

“Hiện nguyên hình đi.” Khi những lời này được nói ra, lúc này Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử trước mặt biến thành một vũng bùn đen thối rữa.

Nhưng trông lại giống như dầu mỏ, bộ dạng đó quá kỳ quái, khiến Vương Diệp không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vương Diệp nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời.

Chương 922

Giây tiếp theo, thứ này liền lao về phía anh.

Bất cứ nơi nào nó lướt qua, về cơ bản đều sẽ bị ăn mòn.

Vương Diệp nhíu mày, chưa kịp hoàn hồn, gã này lại một lần nữa phát động một đợt tấn công mới vào Vương Diệp, nó bám riết không tha.

Thấy cảnh tượng như vậy diễn ra trước mắt, Hạt Tử vội vàng qua giúp Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại giơ tay ra hiệu cho Hạt Tử đứng yên tại chỗ, không cần anh qua.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Sợ gì chứ, gã này có gì đáng sợ?” Anh vừa nói, vừa cầm thanh kiếm trong tay, sau đó chỉ thẳng vào nhược điểm của gã này.

Cũng không biết Vương Diệp đã nhìn thấu nhược điểm của mình ở đâu.

Bất đắc dĩ, vũng bùn đen chỉ có thể nhanh chóng rời đi, nhưng Vương Diệp lại vội vàng tiến lên ngăn cản nó.

“Nhân lúc mạng ngươi chưa tận, nói cho ta biết, rốt cuộc đây là chuyện gì.” Vương Diệp đã nhìn ra vũng bùn đen này chỉ là một Tống tử cực kỳ bình thường.

Do có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng thi thể đã bị phá hủy.

Nó chỉ có thể chảy ra cùng với thi thể đã bị tan chảy.

Nhưng do môi trường ở đây, nhất thời cũng nuôi dưỡng ra thi khí, cho nên mới có thứ ghê tởm như vậy.

Nhưng vũng bùn đen nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, lại cực kỳ khinh thường nói.

“Tại sao ta phải nói cho ngươi?

Huống hồ ngươi muốn làm gì thì cứ làm, cần gì phải giả nhân giả nghĩa như vậy.” Giọng điệu vũng bùn đen tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của vũng bùn đen, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

“Nếu ngươi không muốn nói, vậy ta chỉ có thể tự mình ra tay.” Vương Diệp vừa nói lời này, vừa nghiến chặt răng, sau đó lại phát động tấn công về phía vũng bùn đen.

Tuy không phải mỗi nhát đều có thể đánh trúng nhược điểm của nó.

Nhưng những đòn tấn công này của Vương Diệp lại khiến vũng bùn đen không nơi nào trốn thoát, hơn nữa nó cũng dần cảm nhận được sinh mệnh lực của mình đang yếu đi từng chút một, vũ khí trong tay Vương Diệp có vấn đề.

Nghĩ đến đây, sắc mặt vũng bùn đen trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của vũng bùn đen, lại một lần nữa phát động tấn công vào nó.

Lần này Vương Diệp đã động sát khí.

Vũng bùn đen nhìn ra điểm này, sắc mặt nó trong phút chốc trở nên vô cùng khó coi.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, vũng bùn đen không còn cách nào, chỉ có thể hét lớn bảo Vương Diệp tha cho mình.

“Mau khai ra, đây là chuyện gì?” Lúc này, Vương Diệp mới biết được từ miệng vũng bùn đen, nó đã bị người ta nuôi ở nơi này từ rất lâu trước đây.

Sứ mệnh duy nhất của nó là bảo vệ nơi này, nhưng do môi trường ở đây, cùng với việc phong thủy bị phá hoại, nên tư tưởng của vũng bùn đen cũng xảy ra biến hóa.

Nếu không làm sao có thể vào lúc này, thổ lộ tất cả với Vương Diệp.

Giọng điệu vũng bùn đen tràn đầy sự sâu thẳm.

Nó vô cùng tha thiết hy vọng, mình cũng có thể tiến vào Tuyệt Cảnh Chi Địa, dù sao nơi đó đối với vũng bùn đen mà nói, sức hấp dẫn là cực kỳ lớn.

Đặc biệt là sau khi nó đi vào, tất cả thời gian đều sẽ quay ngược lại, những chuyện đã xảy ra trước đó sẽ biến mất, mà nó cũng sẽ có được thân thể của chính mình.

Trong lòng nó vô cùng tha thiết hy vọng có thể trở lại trước khi biến thành vũng bùn đen, ít nhất lúc đó nó là một người bình thường.

“Vậy ý của ngươi là, chỉ cần ngươi tiến vào Tuyệt Cảnh Chi Địa, thời gian sẽ quay ngược lại, ngươi sẽ biến thành một người bình thường.” Sau đó tôi phát hiện làm như vậy có đáng tin không?

Vương Diệp không ngừng tự hỏi trong lòng.

Vũng bùn đen nghe lời của Vương Diệp, vội vàng thừa nhận.

Vương Diệp thấy bộ dạng tha thiết đó của nó, trên mặt cũng lộ ra vẻ do dự.

Lúc này, Vương Diệp không nhịn được nhẹ nhàng thở dài, lại không ngờ vũng bùn đen trực tiếp bắt đầu cầu xin Vương Diệp.

“Ta thật sự rất cần lần này, hơn nữa ngươi cũng phải vào tìm Bàn Tử, cho nên chúng ta có thể hợp tác.” Nghe nó nhắc đến Bàn Tử, Vương Diệp lại vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Bàn Tử bây giờ sống hay chết." Thấy vẻ lo lắng này của Vương Diệp, trên mặt vũng bùn đen lại lộ ra một tia ngưỡng mộ.

"Nó bây giờ vẫn còn sống, yên tâm đi, tiến vào Tuyệt Cảnh Chi Địa sẽ không làm người ta chết đâu." Vương Diệp thấy bộ dạng này của vũng bùn đen, chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói nhiều.

Lúc này, vũng bùn đen lại dẫn bọn họ nhanh chóng quay lại nơi đó.

Nhưng Vương Diệp nhìn vũng bùn đen, không nhịn được mở miệng nói.

"Dựa vào năng lực của một mình ngươi, chẳng lẽ ngươi không thể tự mình quay lại sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt vũng bùn đen trong phút chốc trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy lời giải thích của nó vang lên bên tai.

"Một mình ta căn bản không có cách nào vào được, ngươi không thấy ta bây giờ đang ở hình thái gì sao, nếu ta một mình đơn đả độc đấu đi vào, không chừng chỉ có một con đường chết." Vẻ nghiêm túc trong giọng điệu của vũng bùn đen không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của vũng bùn đen, suy nghĩ một chút, quả quyết gật đầu không tiếp tục dây dưa nữa.

Thấy thái độ này của Vương Diệp, vũng bùn đen lại không nhịn được nói với anh.

"Ngươi mau theo ta vào đi, bên trong này không tồn tại tác dụng phụ gì, cũng sẽ không khiến người ta phải trả bất kỳ cái giá nào, nơi này chỉ thuộc về người có duyên." Nó nói những lời này một cách nghiêm túc.

Vương Diệp nghe chỉ cười một tiếng, không coi là chuyện gì.

Gã này nói thật hay giả, còn phải xem xét, sao có thể dễ dàng tin tưởng được.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt vũng bùn đen cũng lộ ra vài phần căng thẳng, nó sợ Vương Diệp sẽ không đưa mình vào.

“Rốt cuộc ngươi nghĩ thế nào?” Khi câu hỏi của nó được nói ra, sắc mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng nhìn cái túi trong tay, bảo vũng bùn đen bò vào.

Cùng lúc vũng bùn đen lăn vào trong, Vương Diệp nhìn tầng mây trước mặt.

Tâm tình trở nên vô cùng phức tạp, suy nghĩ một chút vẫn cứng rắn bò vào.

Làm xong một loạt chuyện này, Vương Diệp quay đầu nhìn Hạt Tử, vội vàng đưa tay kéo Hạt Tử vào.

Tuy nhiên, Vương Diệp đứng ở nơi này, lại đột nhiên phát hiện, nơi này thần kỳ đến không tưởng, có sự khác biệt quá lớn so với nơi anh tưởng tượng, anh thậm chí không nói nên lời.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử lại vẻ mặt khẩn thiết truy hỏi.

“Thế nào rồi?

Ở đây có thứ gì kỳ quái không?” Khi lời của Hạt Tử được nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp biết ở đây không có vấn đề gì, nhưng nhìn vũng bùn đen, Vương Diệp không nhịn được nói với nó.

“Rốt cuộc ở đây là chuyện gì?

Tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Ngươi phải làm thế nào mới có thể trở lại thời gian trước kia?" Con người Vương Diệp vẫn tương đối thiện lương, nếu không lúc này không thể nào đồng ý yêu cầu vô lý như vậy của vũng bùn đen.

Tống tử nghe lời của Vương Diệp, suy nghĩ một chút, quả quyết từ trong ba lô nhảy xuống, nó cười với Vương Diệp, mở miệng nói.

"May mà ngươi bằng lòng đưa ta vào, nếu không dựa vào năng lực của chính ta, ta thật sự không có cách nào vào được." Nghe lời của nó vang lên bên tai, Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Tống tử, cực kỳ khó hiểu nói.

"Tiếp theo ngươi định làm gì?

Có cần ta giúp không?" Con người Vương Diệp vẫn tương đối thiện lương.

Tống tử nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

"Không cần đâu." Mặc dù bị Tống tử từ chối, trên mặt Vương Diệp cũng không có biểu cảm gì lớn.

Ngược lại còn gật đầu, sau đó cùng Hạt Tử thong thả đi dạo ở đây.

Nhưng Hạt Tử đi được hai bước, đột nhiên che mắt mình lại mở miệng nói.

"Đợi đã, mắt tôi hình như không nhìn thấy gì nữa!" Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự khẩn thiết.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, không biết nên nói gì.

"Anh nói thật hay giả, thật sự không nhìn thấy nữa sao?" Khi lời của Vương Diệp được nói ra, sắc mặt Hạt Tử cũng có phần khó coi.

“Thật sự không nhìn thấy nữa, đây là chuyện gì vậy?

Không phải nói vào đây sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự khẩn thiết, mà Tống tử nghe thấy câu hỏi của Hạt Tử vang lên bên tai, lại lơ đãng trả lời.

“Yên tâm đi, thật sự không có vấn đề gì lớn đâu, nơi này thì có thể có thứ gì gây khó dễ cho chúng ta được chứ?” Giọng điệu Tống tử mang theo vài phần phấn khích, và lúc này, Vương Diệp cũng thấy nó đột nhiên ngã xuống đất.

Vương Diệp nhíu mày nhìn nó chằm chằm, vẻ mặt khó hiểu đi qua, sau đó mở miệng nói với nó.

“Ngươi bị làm sao vậy?

Sao đột nhiên ngất đi?” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra.

Chương 923

Trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp, vì mắt không nhìn thấy, ở nơi này chỉ dám từ từ mò mẫm đi.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Anh mau qua đây vịn vào tôi đi, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, tôi đều sẽ qua đỡ anh một tay.” Vương Diệp vừa nói, vừa kéo Hạt Tử qua.

Hạt Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt Hạt Tử lại lộ ra vài phần phức tạp.

“Nơi này trông có vẻ đặc biệt kỳ quái.” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự thắc mắc, vì không nhìn thấy diện mạo thật sự của nơi này, nên lúc này, việc duy nhất anh có thể làm, không gì khác ngoài việc cẩn thận đi lại ở đây.

Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời lời của Hạt Tử như thế nào.

Bọn họ xuyên qua tầng mây nhìn xuống dưới, lại thấy người đông như kiến.

Hơn nữa trang phục trên người họ khác nhau, trông giống như tập hợp người của mỗi triều đại vậy.

Vương Diệp nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với anh.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự bất lực, nhưng Vương Diệp cũng không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Anh nhún vai, cực kỳ nghiêm túc nói với Hạt Tử.

“Tôi cũng không biết, nhưng vẫn nên xem Tống tử này trước đi, nó bị làm sao vậy, sắp biến thành người rồi sao?” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Nghe những lời này của Vương Diệp vang lên bên tai, Hạt Tử lập tức nhíu mày, nhìn Vương Diệp cực kỳ khó hiểu nói.

“Tôi cũng không biết, cậu xem tình hình trên người nó thế nào trước đi, nếu nguy hiểm, e rằng phải đưa nó rời đi rồi.” Giọng điệu Hạt Tử mang theo vài phần nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, quả quyết gật đầu không phủ nhận.

Lại không ngờ, Hạt Tử lại không nhịn được, mở miệng cảm thán với Vương Diệp một câu.

“Thật ra cảm giác không nhìn thấy cũng không tệ, dù sao cũng không như trước đây thấy quá nhiều thứ, lòng lại loạn lên.” Vẻ nghiêm túc trong giọng điệu của Hạt Tử không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, tuy gật đầu, nhưng nhìn Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được thương cảm nói với anh.

“Tôi thấy giữa hai cái này vẫn có sự khác biệt, cũng không đơn giản như anh nghĩ đâu.” Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử quả quyết gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp cũng thấy vũng Tống tử đó giải thích nguyên nhân bên trong.

Hóa ra khi vào nơi này, mỗi người đều phải trả một cái giá nhất định, cái giá đó chính là thứ quý giá nhất đối với họ.

Tống tử vốn nghĩ, không nói cho Vương Diệp những thứ này.

Tiếp theo cùng Vương Diệp đi vào, Vương Diệp không biết những thứ này, vậy thì thứ quý giá nhất trong lòng Vương Diệp.

Tiếp theo sẽ là thứ Vương Diệp hy sinh.

Nhưng điều Tống tử không thể ngờ tới là, chính vì trong lòng Vương Diệp không nghĩ gì cả, nên ở đây, anh hoàn toàn không bị đoạt đi bất cứ thứ gì.

Sắc mặt Tống tử trở nên vô cùng khó coi.

Trước đây nó cũng đã thử dùng cách này để lừa người khác đến, thậm chí lừa họ đưa mình vào, kết quả không có ngoại lệ đều thất bại.

Vì những thứ họ nghĩ trong lòng không nhiều như của chính nó, hơn nữa họ cũng không điên cuồng như nó.

Ngoài điểm này ra, Tống tử cũng không phải ai cũng có thể gặp được, cũng không phải ai cũng sẽ đồng ý đưa nó vào.

Thấy vẻ mặt của Tống tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

“Vậy bây giờ tôi không cứu được ngươi nữa rồi sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, Tống tử quả quyết gật đầu.

Nhưng điều khiến Tống tử cảm thấy vô cùng cảm động là, Vương Diệp lại còn muốn cứu mình.

Lúc này, Tống tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Ngươi thật sự muốn cứu mạng ta sao?” Nghe lời của Tống tử vang lên bên tai, Vương Diệp không do dự gật đầu.

"Chỉ tiếc là......" Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài.

Tống tử thấy bộ dạng cố chấp đó của Vương Diệp, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười.

"Thật ra ta gặp qua rất nhiều người, họ đều bằng lòng đưa ta vào, nhưng chỉ có ngươi, là người duy nhất thật lòng hy vọng ta có thể sống lại, nhưng rất xin lỗi, ta sắp biến mất rồi." Giọng điệu Tống tử tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của nó, tuy không phân biệt được tướng mạo và dung mạo của nó, nhưng nghe những lời nó nói.

Vương Diệp vẫn không nhịn được thở dài, dù sao thứ này trông cũng không xấu xa như anh nghĩ.

Cùng lúc Vương Diệp đang suy tư trong lòng, Hạt Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được hét lớn với anh.

"Bây giờ mắt tôi không nhìn thấy nữa, không lẽ là vì, thứ quan trọng nhất của tôi chính là đôi mắt của tôi sao." Lời của Hạt Tử vừa thốt ra, Vương Diệp tuy gật đầu đồng ý, nhưng nhìn Hạt Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với anh.

"Bây giờ chúng ta vẫn nên mau đi tìm Bàn Tử đi, cũng không biết gã này đã vứt bỏ thứ gì ở đây, nếu không thể rời khỏi đây, sẽ tệ lắm đấy." Giọng điệu Vương Diệp mang theo sự khẩn thiết.

Hạt Tử nghe những lời này mới phản ứng lại, vì đây mới là điều quan trọng nhất, mắt không nhìn thấy không phải là chuyện quan trọng.

Lúc này, Hạt Tử được Vương Diệp dìu, đi trên tầng mây này.

Hạt Tử chỉ cảm thấy thứ mình đang giẫm dưới chân đều mềm mại.

Trên mặt Hạt Tử mang theo vài phần phấn khích, anh có chút vui vẻ nói với Vương Diệp.

“Thứ ở đây trông thật không tệ.” Khi lời của Hạt Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Anh gật đầu, vỗ vai Hạt Tử, nghiêm túc nói.

“Thật ra không có mắt, nhưng anh có thể cảm nhận được những thứ này cũng không tệ.” Hai người họ đều đang an ủi lẫn nhau.

Vương Diệp cũng lo Hạt Tử sẽ nghĩ quẩn, nên lúc này, cố gắng hết sức để Hạt Tử bình tĩnh lại.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Nhưng gã Bàn Tử đó sẽ chạy đi đâu chứ?

Cậu có mắt, hay là cậu xem xung quanh đây chỗ nào có vàng bạc châu báu hoặc là đồ ăn đi.” Đối với gã Bàn Tử này mà nói, quan trọng nhất chắc chắn là hai thứ này, Hạt Tử khẳng định trong lòng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, lập tức cười gật đầu.

Thấy trong những đám mây bên cạnh có đồ ăn và vàng bạc châu báu, Vương Diệp đều sẽ chui vào xem một cái.

Nơi này thật sự quá kỳ ảo, khi người ta ở đây, dường như sẽ bất giác quên đi những phiền não trước đây, thậm chí là quên đi thân phận của mình.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh phức tạp, anh không cho rằng đây là chuyện tốt, ngược lại còn suy tư trong lòng, rốt cuộc đây là chuyện gì.

Tất cả mọi người đều đang ăn uống vui chơi, chỉ có một mình Vương Diệp ở đây nhíu mày, không nói một lời.

Nếu là lúc khác, có lẽ những người khác đã sớm hòa nhập vào trong đó, làm sao có thể giống như Vương Diệp, nghiêm túc đi lại ở đây?

Nhưng trong mắt Vương Diệp lại lóe lên vài phần phức tạp, anh hồi lâu không nói nên lời.

Trong mắt anh có sự kỳ quái.

Hạt Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Tìm thấy Bàn Tử chưa, sao cậu không nói một lời nào.” Giọng điệu Hạt Tử tràn đầy sự lo lắng.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của Hạt Tử vang lên bên tai, đột nhiên mở miệng nói với anh.

“Sắp tìm thấy rồi, tôi cảm giác tôi ngày càng gần anh ta rồi.” Nghe những lời này của Vương Diệp, Hạt Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hai người họ tiếp tục đi về phía này.

Lúc này, Hạt Tử lại nghe thấy bên cạnh có không ít tiếng vui chơi vang lên bên tai.

Nếu vũng bùn đen có chút lương tâm, bằng lòng trước khi chết nói cho Hạt Tử biết bí mật tồn tại ở đây, có lẽ Hạt Tử bây giờ đã có được thị lực của mình.

Đáng tiếc, vũng bùn đen căn bản không kịp nói những lời này, Hạt Tử cũng cứ như vậy với đôi mắt mù lòa đi theo sau Vương Diệp, từ từ đi.

Hạt Tử cũng không biết, tuy anh đã giao ra thứ quý giá nhất của mình, nhưng anh cũng có thể nhận lại được đôi mắt.

Ở nơi này, chỉ cần anh không rời đi, cuối cùng anh cũng sẽ là một người bình thường.

Nhưng chỉ cần rời khỏi nơi này, mắt của hắn sẽ không thể phục hồi.

Nhưng hiện tại, Hạt Tử cũng không trông mong vào thứ gì ở đây để cầu xin đôi mắt của mình, nên Hạt Tử ở đây, dù cho có ngày phải rời đi, hắn cũng không cần lo lắng mình sẽ thật sự bị mù.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là sau khi trở về thế giới ban đầu, thị lực của hắn vẫn sẽ được phục hồi.

Mọi thứ sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ là ở nơi này hắn sẽ gian nan hơn một chút mà thôi.

Vương Diệp đi về phía trước được vài bước, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, hắn vội vàng thò đầu ra khỏi màn mây.

Thật ra chính hắn cũng không ngờ, vùng đất tuyệt vọng này lại có bộ dạng quỷ quái như vậy, hơn nữa sương mù ở đây trông cũng thật kỳ dị.

Vương Diệp nhíu mày, không nói một lời.

“Mau mau mau, đặt cược rồi không được đổi!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ phấn khích, Vương Diệp nghe thấy âm thanh liên tiếp vang lên bên tai, nhưng lại không biết nó phát ra từ đâu.

Chương 924

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm vào người trông giống Bàn Tử nhất, im lặng hồi lâu mà không nói được lời nào.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, bỗng nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, không nhịn được mà cất tiếng cảm thán với hắn.

“Nếu tên Bàn Tử kia gầy đi, anh có nhận ra hắn không?” Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử liền ngây cả người.

“Tên đó sao lại tự dưng gầy đi được, nhưng dù gầy đi thì vẫn cái mặt đó, tôi chắc chắn nhận ra.” Thế nhưng Vương Diệp nghe Hạt Tử nói vậy, bỗng bật cười, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói với hắn.

“Vậy thì anh nghĩ nhiều rồi, bây giờ tôi nhìn bao nhiêu người thế này mà còn không biết ai là Bàn Tử đây này?

Nhưng mà, nhìn người gầy kia có vẻ giống, sao Bàn Tử lại biến thành gầy gò thế này nhỉ?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ thắc mắc, nghe thấy lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ.

Nhưng Hạt Tử chẳng nhìn thấy gì cả, lúc này hắn chỉ có thể nhìn Vương Diệp, sốt sắng nói.

“Cậu tả cho tôi xem, Bàn Tử bây giờ biến thành bộ dạng gì rồi, tôi chưa từng thấy hắn gầy đi bao giờ.” Hạt Tử càng sốt ruột, Vương Diệp lại càng không nhịn được cười, bởi vì hắn nhìn thấy bộ dạng kia của Bàn Tử, cả người sắp cười đến ngất đi rồi.

“Bàn Tử!” Vương Diệp gọi hắn một tiếng, không ngờ, Bàn Tử nghe thấy giọng Vương Diệp liền thật sự quay đầu lại, nhìn khung cảnh bốn phía với vẻ mặt có mấy phần nghi hoặc.

“Ai đang gọi tôi vậy?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ sốt sắng, Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, tức thì nghiến chặt răng, thầm nghĩ tên này lại chạy đến đây đánh bài.

Vì tiền tài mà thật sự đến tính mạng cũng không cần, Vương Diệp xắn tay áo lên, sau đó trực tiếp lôi Bàn Tử từ trong sương mù ra ngoài.

Bàn Tử thấy những món châu báu vàng bạc kia rời xa mình, nhất thời cũng sốt ruột la lớn với Vương Diệp.

“Cậu đợi đã, đợi tôi chơi xong ván này đã.” Bộ dạng của Bàn Tử giống hệt mấy thiếu niên nghiện game, Vương Diệp thấy vậy liền bật cười.

“Muốn chơi bài à, mày nghĩ mày có cơ hội đó không?

Xem tao có đánh chết thằng cháu này không, dám lén lút chạy đến đây, mày có biết nơi này nguy hiểm thế nào không?” Vương Diệp chất vấn dồn dập, Bàn Tử nghe vậy, vốn định quay lại bàn cược, ai ngờ sức Vương Diệp lớn vô cùng, cứ lôi hắn đi, khiến Bàn Tử chỉ đành đi theo Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, bất đắc dĩ nói.

“Rốt cuộc bây giờ cậu muốn làm gì?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bực bội, thấy Bàn Tử không thèm để ý đến mình, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn.

“Đừng nói tôi không nhắc trước, bây giờ, nếu mày không đi theo tao, tiếp theo mày sẽ chết ở nơi này, đừng tưởng đây thật sự là thế giới cực lạc.” Giọng Vương Diệp vô cùng nghiêm túc, nhưng Bàn Tử nghe những lời này lại chỉ cười một cách thờ ơ, đồng thời xòe tay, nói qua loa.

“Cho dù nơi này không phải thế giới cực lạc thì đã sao?

Mày nghĩ tao thật sự sợ chắc?

Huống hồ ở đây còn vui hơn cả thế giới cực lạc.” Ở nơi này, Bàn Tử có vàng bạc châu báu hưởng không hết, hơn nữa tất cả mọi người đều không chê hắn béo.

Đương nhiên, Bàn Tử cũng biết mình không hiểu sao lại gầy đi, nhưng hắn không để tâm nhiều, chỉ mải mê chơi bài với những người kia.

Hắn muốn có nhiều tiền hơn, nên tâm tư đặt trên bàn cược cũng tăng lên gấp vạn lần, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự thất vọng dày đặc.

“Chúng ta là anh em tốt vào sinh ra tử, kết quả bây giờ vì tiền tài mà mày có thể vứt bỏ mọi thứ, quả nhiên con người đều sẽ thay đổi, vậy mày cứ ở lại đây đi, những lời tao nói với mày cũng kết thúc tại đây.” Vương Diệp nói xong liền buông cổ áo hắn ra, Bàn Tử đứng tại chỗ, nhìn Vương Diệp, mặt mày mông lung, nhưng rồi lại nhanh chóng chìm đắm vào thế giới này.

“Tôi thấy ở đây thật sự rất vui, nếu cậu và Hạt Tử còn có chuyện khác thì mau đi đi, đừng ở lại đây đợi tôi, vì tôi sẽ không đi cùng các người đâu.” Giọng Bàn Tử vội vàng nói với hắn.

“Thôi bỏ đi, chúng ta đi trước đi, nơi này thật sự rất kỳ quái, tôi cảm thấy cả người mình có gì đó không ổn.” Hạt Tử nói thật, Vương Diệp cũng gật đầu thừa nhận.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự đưa Hạt Tử rời đi, Bàn Tử thấy họ đi vội vàng như vậy.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử cũng có chút khó coi, hắn không nhịn được thầm đoán trong lòng, lẽ nào những thứ này thật sự đáng sợ đến vậy sao?

Tại sao Vương Diệp ngay cả dừng lại cũng không muốn ở đây lâu hơn?

Những nghi vấn này bỗng nhiên xoay quanh trong lòng Bàn Tử.

Vương Diệp quay đầu lại nhìn về phía Bàn Tử, phát hiện hắn sống chết không chịu đi qua, nhất thời cũng lắc đầu, không qua kéo hắn đi nữa.

Nhưng ánh mắt đó của Vương Diệp lại khiến Bàn Tử bừng tỉnh, Bàn Tử nhìn những món châu báu vàng bạc trước mặt, sau đó đẩy chúng ra.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, những thứ này sao có thể quan trọng bằng Vương Diệp được.

Huống hồ hắn ở nơi này đã quên mất thân phận của mình, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ sắc bén, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Những người bên cạnh nắm lấy tay Bàn Tử, vẻ mặt sốt sắng muốn hắn ngồi xuống chơi bài tiếp.

Vẻ mặt họ đầy phấn khích, lời nói ra cũng đầy mê hoặc, họ đặt túi tiền trước mặt Bàn Tử, sau đó lại tháo trang sức vàng bạc ra.

“Ngươi không muốn những thứ này sao?

Mau ở lại đi, chơi tiếp với chúng ta đi, chúng ta đều chưa chơi đủ, ngươi bây giờ chơi thêm mấy ván với chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ cho ngươi nhiều lợi ích hơn.” Giọng điệu của họ mang theo mấy phần hưng phấn, nhìn thấy bộ dạng này của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hắn đã không biết nên đáp lại họ như thế nào.

Thấy thái độ của Bàn Tử, mọi người lại không nhịn được lên tiếng.

“Những lời chúng ta nói đều là vì ngươi, ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút.” “Đúng vậy, chúng ta mới là người cùng một giuộc, ngươi và bọn họ vĩnh viễn không thể nói chuyện hợp nhau, chi bằng ở lại đây cùng chúng ta ăn uống vui chơi, chỉ có như vậy mới gọi là nhân sinh, ngươi đi theo bọn họ thì gọi là nhân sinh gì chứ?” Họ nói những lời này một cách nghiêm túc, giọng nói của họ không ngừng văng vẳng bên tai Bàn Tử.

Bàn Tử nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời, trong mắt hắn lóe lên mấy phần sắc bén.

Mọi người thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn.

“Thế nào, những lời chúng ta nói, ngươi đã suy nghĩ ra sao rồi?” Bàn Tử thấy họ vẫn cứ dồn ép truy hỏi mình, tâm trạng cũng trở nên vô cùng kỳ quặc.

“Tôi thật sự không biết nên trả lời các người thế nào.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ sốt sắng, sau đó hất tay họ ra, nhìn về phía Vương Diệp rồi vội vàng gọi lớn một tiếng, nghe thấy giọng Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao tên này vẫn còn chút lương tri, không thật sự bị những ảo ảnh trước mắt mê hoặc, nếu Bàn Tử thật sự đi theo đám người này, Vương Diệp cũng không biết phải đối mặt với cha mẹ hắn thế nào.

Lúc này, Vương Diệp thấy Bàn Tử đuổi theo, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

“Sao không ở lại đó tiếp?

Đi theo làm gì?

Mày nghĩ tao sẽ thật sự tha thứ cho mày sao?” Vương Diệp bỗng nổi giận với Bàn Tử, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại cười một cách thờ ơ.

"Vậy thì đã sao?

Những thứ này đều không quan trọng, dù sao tôi chỉ cần đi theo cậu là đủ rồi, những thứ đó đều có vấn đề, tôi đã nhìn ra rồi." Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột, Vương Diệp thấy vậy liền đảo mắt một cái, không thèm để ý đến hắn, lúc này Hạt Tử ở bên cạnh lại vỗ tay tán thưởng, nhìn hắn vui vẻ nói.

"Vậy thì tốt quá rồi, tôi sớm đã biết anh chắc chắn có thể tỉnh táo lại, nhưng anh chắc không lấy thứ gì ở đây chứ, nếu anh lấy rồi thì chúng ta không thể rời đi được đâu." Giọng Hạt Tử vô cùng nghiêm túc, Bàn Tử nghe những lời này, trong mắt lóe lên mấy phần lúng túng, sờ sờ mũi mình, vốn định giải thích.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

"Mày rốt cuộc có phải là người không vậy?

Đã nói là đi theo chúng tao rời đi, kết quả còn muốn mang đồ ở đây ra ngoài." Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần khinh thường, thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ phức tạp, bất đắc dĩ, hắn chỉ đành nói với Vương Diệp.

"Tuy tôi có lấy một ít, nhưng tôi có thể đặt chúng xuống." Bàn Tử vừa nói vừa giũ hết những thứ trên người ra, lúc này Vương Diệp nhìn một loạt hành động của Bàn Tử, trong mắt lóe lên mấy phần hài lòng.

Ai ngờ, tên Bàn Tử này sau khi vứt hết những thứ đó đi, lại nhìn Vương Diệp cười nói.

"Thật ra tôi thấy những thứ này, sau khi không mang trên người ngược lại lại thấy nhẹ nhõm cả người, cứ như toàn thân không còn gánh nặng gì vậy, sống như thế này mới thoải mái hơn đúng không, cậu thấy sao?” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần ý cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lắc đầu, không thèm để ý đến hắn, thái độ này của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, không nhịn được cảm thán một câu.

“Lẽ nào cậu thấy những lời tôi nói có gì sai sao?” Vương Diệp không để ý đến hắn, lúc này Bàn Tử cũng đi đến bên cạnh Hạt Tử, nhìn Hạt Tử cười hì hì nói.

“Chẳng lẽ anh không có thứ gì muốn sao?

Ở đây nếu anh có thứ gì muốn, đều có thể mặc niệm, như vậy, anh có thể có được mọi thứ.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ phấn khích, lúc đó khi nghe những lời Vương Diệp nói, tuy không mấy tin tưởng.

Nhưng khi hắn một mình lén lút đến vùng đất tuyệt vọng này, phát hiện hoàn cảnh ở đây tuyệt diệu như vậy, Bàn Tử mới nhận ra rằng ở đây mình muốn gì thì sẽ có nấy.

Đến nỗi lúc này Bàn Tử cứ ở lỳ nơi này, Vương Diệp thấy bộ dạng gầy gò của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn.

“Thịt mỡ trên người mày mới là quan trọng nhất đối với mày sao?” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử liền lắc đầu, chính hắn cũng không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với hắn.

“Tôi nghĩ chắc là vẫn quan trọng hơn, dù sao có lúc cậu bảo tôi giảm béo, tôi chết cũng không chịu, nhưng cậu bảo tôi vứt mấy thỏi vàng kia đi, tôi lại sẵn lòng.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần cảm khái, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử thì cười ha hả, nhưng bọn họ ở lại đây lại có cảm giác chóng mặt hoa mắt.

Nếu không phải vì ý chí của Vương Diệp đủ kiên định, e rằng sớm đã quên mất thân phận của mình, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng nói với hắn.

“Không thể chậm trễ được nữa, bây giờ phải rời đi ngay.” Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày, giây tiếp theo hắn liền mở mắt ra, chỉ thấy hắn đã đến một nơi quen thuộc, hắn đang đứng dưới gốc cây.

Nhưng Vương Diệp nhìn sương mù trên đỉnh đầu, bỗng phát hiện mình đã rời khỏi vùng đất tuyệt vọng rồi, vậy điều đó có nghĩa là gì?

Lẽ nào là phải không nghĩ gì trong lòng mới có thể rời khỏi nơi đó, Vương Diệp suy tư về điểm này trong lòng, trong mắt lóe lên mấy phần phức tạp.

Nhưng nghĩ kỹ lại, tất cả mọi người sau khi vào trong đều giao ra thứ quý giá nhất của mình, chỉ có trên người mình là không có biến hóa gì.

Vậy có phải cũng có nghĩa là, hắn cũng không cần vì thế mà gánh vác nhiều thứ như vậy không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần ý cười.

Lúc này, Vương Diệp không nhịn được hắng giọng, sau đó lại leo lên cây đại thụ này, vì Bàn Tử và Hạt Tử vẫn còn mê muội ở nơi đó, hắn không ngại vào trong đánh thức hai người họ.

Hơn nữa khi Vương Diệp leo lên, cho dù là tiến vào vùng đất tuyệt vọng, hắn cũng không có phản ứng gì lớn, nếu đổi lại là người khác, e rằng sẽ không ngừng ước nguyện ở đây.

Lúc này, Vương Diệp đứng trong tầng mây, nhìn những người ở đây, sau đó lại vội vàng lên đường, tìm kiếm Bàn Tử và Hạt Tử.

Hắn vừa đi vừa lớn tiếng gọi tên hai người, những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt chỉ có một sự kỳ quặc, nhưng Vương Diệp đối mặt với họ lại phát hiện có gì đó không ổn.

Bởi vì ánh mắt của những người này vô cùng lơ đãng, hơn nữa quần áo trên người họ, bao gồm cả tuổi tác của họ, trông đều không đúng lắm.

Họ dường như vẫn luôn duy trì trạng thái như vậy, Vương Diệp nhíu mày thầm nghĩ, mà thần sắc trong mắt những người này cũng khiến Vương Diệp không nhịn được mà cảnh giác.

Chương 925

Họ giống như những con bạc trên bàn cược, cuối cùng cũng có một ngày nhìn thấy ánh nắng chói chang.

Cuối cùng tìm mọi cách để che mắt mình, ánh sáng lấp lánh trong mắt không thể che giấu được, thấy bộ dạng đó của họ, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp một lời cũng không nói ra được, trong mắt lóe lên mấy phần lúng túng.

Nhưng Vương Diệp cũng cố ý tránh xa họ, vì loại người này không phải là thứ gì tốt đẹp, Vương Diệp hiểu rõ điều này trong lòng.

Lúc này, Vương Diệp đi được một đoạn thì thấy Hạt Tử xuất hiện trước mắt.

Thấy Hạt Tử, Vương Diệp vô cùng vui mừng chạy tới, ai ngờ Bàn Tử ở bên cạnh lại khổ sở kéo tay Hạt Tử.

“Anh đừng qua đó nữa, đó thật sự không phải sư phụ anh đâu, sư phụ anh sao có thể ở nơi này được?

Chẳng phải đã nói là ông ấy chết rồi sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ hoảng loạn, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, không nhịn được cười một tiếng.

Vương Diệp lại lên tiếng nói với Bàn Tử.

“Không tồi nha, sau khi tôi rời đi, cậu ngược lại rất biết cách làm người, biết đi khuyên nhủ anh ấy.” Nghe thấy lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng vỗ ngực, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Còn phải nói, cậu cũng không xem tôi là ai, cậu mau qua đây giúp tôi một tay, tên Hạt Tử này hình như điên rồi, hắn nói hắn nghe thấy giọng của sư phụ.” Bộ dạng của Bàn Tử không giống như đang giả vờ, Vương Diệp vội vàng qua níu lấy Hạt Tử bằng tay kia, Hạt Tử vốn sắp giãy ra được, nhưng vì có Vương Diệp.

Lúc này Hạt Tử, khoảng cách với sư phụ của hắn cũng ngày càng xa vời, Hạt Tử không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Cậu rốt cuộc đang làm gì vậy?

Mau buông tay ra, sư phụ tôi ở ngay phía trước, tôi muốn đưa ông ấy ra ngoài.” Giọng Hạt Tử đầy vẻ căng thẳng, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử lại lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói.

“Đây không phải là sư phụ của anh, sư phụ của anh sớm đã rời khỏi nơi này rồi, ông ấy còn viết một cuốn sổ tay cho anh, lẽ nào anh quên rồi sao?” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Hạt Tử tuy có chút khó coi, nhưng hắn nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, vẫn không thể kiểm soát được hành động của mình.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trong lòng Vương Diệp hiểu rõ, đã không ai có thể khuyên được hắn, mà điều duy nhất Vương Diệp có thể làm là cố gắng hết sức nắm lấy tay hắn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Hạt Tử, không nhịn được lên tiếng nói.

“Thật sự phải bình tĩnh một chút, chuyện này không phải là đùa.” Trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần cảnh giác cũng như nghiêm túc, nhưng lời Vương Diệp nói ra, Hạt Tử lại tỏ ra không quan tâm.

“Vậy cậu để tôi qua đó hỏi ông ấy vài câu được không?

Tôi thật sự rất muốn biết, trong khoảng thời gian này.” Bộ dạng nóng lòng của Hạt Tử càng khiến Vương Diệp rơi vào trầm mặc hồi lâu.

“Anh bình tĩnh một chút đi, đây thật sự không phải là sư phụ của anh, huống hồ sau khi anh qua đó, những câu hỏi anh hỏi căn bản không có ý nghĩa.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, những điều hắn nói thẳng ra có quá nhiều, những điều Hạt Tử muốn biết cũng không ít.

Hắn giấu cả một bụng lời, chưa từng nói với sư phụ của mình, vì lúc đó sau khi bị sư phụ đuổi đi.

Hắn chưa từng gặp lại sư phụ của mình.

Mà chuyện này cũng trở thành nỗi hối hận duy nhất trong lòng hắn, Vương Diệp thấy vẻ mặt không tình nguyện của Hạt Tử, sắc mặt trở nên có chút phức tạp.

“Nếu anh thật sự muốn nói chuyện với ông ấy, vậy tôi sẽ cho anh cơ hội này.

Nhưng tiền đề là anh phải nhớ, anh chỉ được xuống hỏi ông ấy ba câu hỏi.” Vương Diệp nói xong liền đẩy Hạt Tử xuống, Hạt Tử không chút do dự gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Hạt Tử tuy không nhìn thấy gì cả, nhưng lại có thể cảm nhận được một đôi tay lớn đỡ hắn dậy, đôi tay lớn này vẫn quen thuộc và ấm áp như xưa, nước mắt Hạt Tử chảy ra.

“Sao thầy lại ở đây?

Có phải thầy vẫn luôn ở đây không?” Hạt Tử cẩn thận hỏi, khi những lời này nói ra, liền nhận được tiếng cười của sư phụ hắn.

“Chẳng phải đã nói, chỉ được hỏi ba câu thôi sao?” Lời của sư phụ hắn vừa dứt, trên mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, sau đó lại vội vàng bổ sung một câu.

“Còn câu hỏi cuối cùng, lời nguyền ở đây phải giải quyết thế nào?” Nghe câu hỏi của Hạt Tử vang lên bên tai, sư phụ hắn cũng ôm bụng cười ha hả, Vương Diệp nhìn vào trong một cái, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Lúc này Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy, lại kéo tay Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, hai người họ chắc chắn là đang nói chuyện hòa nhã, lúc tôi đánh nhau với đám con bạc kia, chẳng phải cũng không có chuyện gì xảy ra sao.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần nghiêm túc, thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp gật gật đầu, những điều này quả thực không thể phủ nhận.

Lúc này, Hạt Tử nghe thấy sư phụ của mình chậm rãi lên tiếng, trả lời những câu hỏi của hắn.

“Câu hỏi thứ nhất, ta ngoài ở đây ra, không có nơi nào khác để đi, ta vẫn luôn ở đây, câu hỏi thứ ba, muốn giải trừ lời nguyền.” Khi sư phụ hắn trả lời hai câu hỏi đầu, giọng điệu vẫn còn mang mấy phần ý cười, nhưng khi nói đến đoạn sau, ông ta liền im lặng.

Không đợi Hạt Tử kịp phản ứng, những lời sư phụ hắn nói ra lại đầy vẻ nghiêm khắc.

“Thì phải để những dân làng đó, trả lại những thứ họ đã lấy đi, để họ đặt lại nguyên vẹn ở nơi đó là được, những lời nguyền này sẽ lần lượt được giải trừ.” Sự căm hận trong giọng điệu không phải là giả, nếu Hạt Tử có mắt, nhất định sẽ thấy, trong mắt ông ta là sự phẫn nộ và không cam lòng nồng đậm, thứ này mang lại cho hắn cú sốc thực sự quá lớn.

Vương Diệp thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, chỉ có Bàn Tử đứng bên cạnh hắn, không ngừng đẩy tay hắn, nhìn Vương Diệp, cực kỳ khó hiểu nói.

“Cậu nói những gì họ đang trao đổi bây giờ là thật hay giả?

Sao tôi cảm thấy có chút huyễn hoặc.” Trong mắt Bàn Tử mang theo mấy phần phức tạp, nhưng Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, lại chỉ cười một tiếng.

Dù sao cũng không ai biết, tên này có thật sự sống lâu như vậy không, nếu ông ta thật sự ở vùng đất tuyệt vọng này nhiều năm như vậy, vậy có phải cũng có nghĩa là, phần lớn những thứ ở vùng đất tuyệt vọng này đều không phải là ảo ảnh không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lại lộ ra mấy phần hưng phấn, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được muốn nói với hắn.

“Tôi hình như hơi hiểu nơi này là thế nào rồi, có lẽ những thứ chúng ta thấy bây giờ đều là tàn ảnh.” Cũng chỉ là một vài hình ảnh được lưu lại từ thời gian trước kia mà thôi, căn bản không phải là mọi thứ thật sự xảy ra, cho nên những câu hỏi Hạt Tử hỏi bây giờ đều không có ý nghĩa.

Ngoài những điều này ra, lý do bọn họ ở đây càng lúc càng vui vẻ, phần lớn nguyên nhân chắc chắn là đến từ ảo ảnh ở đây.

Cùng với một chút nguyên tố tồn tại ở nơi này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được cười nói với hắn.

“Tôi hình như biết đây là chuyện gì rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ đùi mình, Vương Diệp thấy bộ dạng vui mừng của Bàn Tử, trong mắt chỉ có một sự lạnh lùng.

Tên này nói cho cùng cũng chỉ vì tham lam, cho nên mới biểu hiện ra bộ dạng này mà thôi.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến Bàn Tử, mà nhìn về phía Hạt Tử, Hạt Tử sau khi nhận được ba câu trả lời này từ sư phụ của mình.

Trong mắt hắn vẫn lộ ra vẻ không cam lòng.

“Vậy thầy sẽ luôn ở đây sao?” Khi câu hỏi này nói ra, Hạt Tử sống chết cũng không ngờ, sư phụ hắn nhìn hắn, không chút nể mặt nói.

“Câu hỏi thứ tư không nằm trong phạm vi trả lời của ta.” Những lời này nói ra, Hạt Tử cười khổ một tiếng, nhưng vấn đề về lời nguyền vẫn được giải quyết, cho nên bây giờ vẫn phải rời khỏi đây.

Nhưng nhìn sư phụ của mình, Hạt Tử lại nắm lấy tay ông ta, đồng thời không ngừng cảm nhận sự ấm áp mà đôi tay lớn đó từng mang lại, dù Hạt Tử biết mọi thứ trước mắt có thể là giả.

Hoặc có lẽ không lâu sau sẽ biến mất.

Hạt Tử đang vì chuyện này mà cảm thấy đau buồn, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Hạt Tử thật đáng thương, khó khăn lắm mới gặp được sư phụ của mình một lần, kết quả những gì nhìn thấy đều là ảo tưởng.

Nhưng Vương Diệp và Bàn Tử liếc nhau một cái, cả hai đều chọn giữ bí mật, sẽ không nói cho Hạt Tử biết sự thật tàn nhẫn này, Hạt Tử đã đủ bi thảm rồi, hà tất phải gánh chịu thêm những tai họa vô vọng này.

Lúc này, Hạt Tử trước khi đi cũng vỗ vai sư phụ mình, cười nói với ông ta.

“Nếu có cơ hội, con nhất định sẽ quay lại thăm thầy.” Hạt Tử nói xong những lời này, quay đầu nhìn về phía Vương Diệp và bọn họ, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, Vương Diệp thấy hắn không nói một lời nào liền đi theo mình.

Trong lòng cũng hiểu rõ, lần này mình làm kẻ ác, quả thực có chút quá đáng.

Nhưng Vương Diệp đã làm đủ hoàn hảo rồi, vì hắn không nói cho

Hạt Tử biết sự thật ở đây, hắn nhìn Hạt Tử bỗng lên tiếng bổ sung một câu.

“Nếu lần sau anh còn muốn qua đây, tôi có thể đi cùng anh.” Vương Diệp vừa dứt lời, nhận lại được lại là một nụ cười lạnh lùng của Hạt Tử.

“Không cần, tôi tự mình đến được.” Nếu không phải vì Vương Diệp nhắc đến câu đó, cuộc nói chuyện giữa hắn và sư phụ mình, sao chỉ có thể dừng lại trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự oán trách, hắn nhìn Vương Diệp, thậm chí không muốn để ý đến hắn nữa.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần vô tội.

Hắn cũng không biết câu nói nào của mình lại khiến Hạt Tử phải đối mặt với những điều này, Bàn Tử thấy Hạt Tử vẫn còn oán trách Vương Diệp, bỗng nắm chặt nắm đấm, đẩy Vương Diệp ra.

Lúc này Bàn Tử vốn định giải thích tình hình bên trong cho Hạt Tử, rằng cả chuyện này đều là Hạt Tử đang hiểu lầm Vương Diệp.

Nhưng Bàn Tử còn chưa nói ra lời, trên mặt Hạt Tử đã lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

“Mau đi thôi, đừng ở đây nữa, ba câu hỏi này tôi cũng không có gì khác để hỏi rồi.” Hạt Tử đảo mắt, đối với vùng đất tuyệt vọng này, hắn thật sự không biết gì cả, cho dù những lời Bàn Tử nói thần kỳ đến vậy, nhưng Hạt Tử cũng không nghe vào tai.

Vương Diệp thấy vẻ sốt ruột trên mặt Bàn Tử, lại vỗ vai hắn, bảo hắn đi theo mình.

Trong lúc này, sốt ruột cũng không giải quyết được vấn đề, cho dù có tranh cãi với Bàn Tử, nói cho Hạt Tử biết tất cả nguyên nhân và sự thật, như vậy có thể giải thích được gì.

Cuối cùng hắn nhận được chẳng phải là sự đau buồn của Hạt Tử sao, chi bằng để Hạt Tử một mình tức giận, đợi hắn nghĩ thông suốt những điều này, hắn chắc chắn sẽ không còn như vậy nữa.

Vương Diệp hiểu rõ điều này trong lòng, lúc này nhìn Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần ý cười.

Nhưng may mà Hạt Tử không nhìn thấy gì cả, nếu không thấy Vương Diệp đang cười với mình, lúc này nhất định sẽ nổi giận với Vương Diệp, vì tên này chắc chắn đang khiêu khích hắn.

Nếu không sao có thể lộ ra thần sắc như vậy.

Nhưng trên thực tế, cho dù Hạt Tử không nhìn thấy gì, nhưng hắn chỉ cần liên tưởng đến những việc quá đáng mà Vương Diệp đã làm.

Bao gồm cả câu trả lời cuối cùng mà sư phụ hắn cho, hắn vẫn không nhịn được mà tức giận, đều tại Vương Diệp.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn.

Vương Diệp thử nói vài câu với Hạt Tử, lại không ngờ, tên này vẫn cứ lần này đến lần khác né tránh hắn.

“Vừa nãy thật sự chỉ là đùa với anh thôi, tôi cũng không ngờ quy tắc ở đây lại như vậy.” Vương Diệp vừa nói xong, liền nghe thấy giọng Bàn Tử vang lên bên tai, lúc này, Bàn Tử vẻ mặt sốt sắng vỗ vai Vương Diệp.

“Tôi hình như thấy một ít chữ ở đâu đó.” Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ sốt sắng, lúc này Vương Diệp nhìn theo hướng Bàn Tử nói mới phát hiện, không biết từ lúc nào, trên trời lại xuất hiện một vài chữ kỳ quái.

Chương 926

Nhưng những văn tự này tuy nguệch ngoạc, nhưng Vương Diệp lại có thể hiểu được ý của nó.

“Niên hiệu Tĩnh Nhạc, Trần tiên nhân ghi lại, nơi đây tuy là Cực Lạc chi địa, nhưng toàn bộ đều là ảo tưởng.” Chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy, Vương Diệp liền bật cười.

Thật ra truyền thuyết về niên hiệu Tĩnh Nhạc quả thực không ít, Vương Diệp lúc đó cũng nghe được rất nhiều.

Hắn nhíu mày, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, nếu không đoán sai, vùng đất tuyệt vọng mà bọn họ đang ở, thực chất chỉ là một trận pháp sương mù mà vị tiên nhân đó bố trí ở đây mà thôi.

Hơn nữa ngôi mộ công chúa mà họ nhìn thấy, có lẽ cũng là một ảo ảnh, Vương Diệp thầm đoán trong lòng, nhưng không có bằng chứng để chứng thực.

Hắn không nói ra suy nghĩ này, vì hắn không có bằng chứng, lúc này Vương Diệp nhìn hàng chữ này.

Hắn và Bàn Tử liếc nhau một cái, cả hai đều trở nên trầm mặc, Bàn Tử không nói chuyện này cho Hạt Tử, hắn biết Hạt Tử không thể chấp nhận được.

Lúc này, Hạt Tử chỉ vẻ mặt sốt sắng nói.

“Chữ gì, chữ ở đâu.” Hắn vừa nói, vừa lắc đầu, đồng thời đưa tay ra, muốn chạm vào, kết quả Bàn Tử dụi dụi mắt mình, có chút buồn cười nói.

“Không có gì, tôi nói nhầm, tôi còn tưởng mình thấy được thứ gì hay ho, kết quả không ngờ lại là đồ ăn.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ kích động, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt lóe lên mấy phần bất đắc dĩ, lắc đầu, thầm nghĩ Bàn Tử ở đây chỉ gầy đi một chút, không có chuyện gì xảy ra.

Đó vẫn được coi là một chuyện may mắn, dù sao thứ quý giá nhất của tên Bàn Tử này chính là đống thịt mỡ trên người hắn, nếu Bàn Tử thiếu tay thiếu chân, e rằng, hắn sẽ vì chuyện này mà đứng ngồi không yên.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp, lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với hắn.

“Lần sau đừng nghĩ đến chuyện ăn nữa, ăn uống không quan trọng đến vậy, chỉ là thú vui nhất thời mà thôi.” Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần nghiêm túc, Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, tuy gật đầu tán thành, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn không nhịn được lên tiếng nói với Vương Diệp.

“Ngoài những chuyện này ra, cậu còn có suy nghĩ nào khác không?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại cực kỳ ghét bỏ nói.

“Cậu không phát hiện sau khi tôi vào đây không thiếu thứ gì sao?

Tôi ở nơi này có thể muốn cái gì, các người đừng ở đây mơ mộng hão huyền nữa, mau yên tĩnh lại cho tôi, đừng nghĩ gì cả là có thể rời khỏi đây.” Nói xong những lời này, Vương Diệp đã biến mất trước mặt họ, Bàn Tử thấy cảnh tượng như vậy xảy ra trước mắt, trong mắt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Hắn xòe tay, nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, không nhịn được nói với hắn.

“Thế này cũng đáng tiếc quá nhỉ, cậu ta cứ thế đi rồi, chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?

Cũng đi theo cậu ta rời đi sao?” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Hạt Tử, nhưng Hạt Tử không quên, Bàn Tử và Vương Diệp hai người liên hợp lại, hại mình không có cách nào tiếp tục liên lạc với sư phụ… Nghĩ đến đây, trên mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn, hắn hất tay Bàn Tử ra, sau đó lưu luyến nhìn về phía sau lưng mình.

Sau đó, hắn cũng rời khỏi bên cạnh Bàn Tử.

Thấy Hạt Tử cứ thế đi rồi, cả người Bàn Tử đều ngẩn ra tại chỗ, căn bản không dám tin bọn họ đều đã rời bỏ mình, chỉ còn lại mình vẫn ở đây.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, hắn lúc này rơi vào trầm mặc hồi lâu.

“Không thể nào, các người đều đi hết rồi, một mình tôi phải làm sao đây?” Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trong mắt hắn lóe lên mấy phần phức tạp, hắn không nói nên lời.

Hắn cố gắng hết sức để mình không nghĩ đến những thứ đó, nhưng càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử lại càng khó coi, dường như những thứ này dù thế nào cũng khó mà từ bỏ.

Hắn nhíu mày, đứng đây rất lâu, thầm nghĩ, lẽ nào mình sẽ phải ở lại đây mãi sao?

Trong lúc Bàn Tử đang cảm thấy bất đắc dĩ vì chuyện này, sắc mặt hắn lại trở nên vô cùng phức tạp.

Không ai có thể cho hắn câu trả lời, vì trong lúc này, mọi chuyện dường như ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Hắn thấy những con bạc trước mặt bỗng nhiên đông lên, họ nhìn Bàn Tử, cực kỳ vui mừng nói.

“Chúng ta là những người bạn chí đồng đạo hợp, trong lúc này, chúng ta nên cùng nhau trên bàn cược, chứ không phải ở nơi này.” Họ vừa nói vừa kéo tay Bàn Tử, chuẩn bị đưa Bàn Tử đi, thấy bộ dạng đó của họ, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Hắn vừa lắc đầu, vừa giãy giụa, như gặp phải ma, không ngừng giãy giụa.

Bàn Tử hất tay bọn họ ra, vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần phức tạp, anh ta thật sự không thể tưởng tượng được, chuyện thế này lại có thể xảy ra thật.

Ánh mắt anh ta lộ ra vẻ kỳ quái.

Giờ phút này, Bàn Tử phát hiện mình không thể nói được một lời nào, ánh mắt trở nên có chút sắc bén.

Những con bạc trước mắt bỗng nhiên ít đi, Bàn Tử cũng nhìn vào dòng chữ trên đỉnh đầu, tuy ngoằn ngoèo nhưng lại cho anh ta rất nhiều gợi ý.

Chỉ cần bây giờ anh ta không nghĩ gì cả, tiếp theo là có thể rời khỏi nơi này, đây là lời gợi ý dành cho anh ta, cũng là thứ anh ta thấy được trong dòng chữ đó.

Nhưng nếu chuyện này thật sự đơn giản như vậy thì Bàn Tử đã không bị nơi này giam cầm.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta chìm vào im lặng một lúc lâu, thậm chí không nói được một lời.

Anh ta lắc đầu, vẻ mặt sa sút, nhìn cảnh trống rỗng bên cạnh mình, không biết nên nói gì, cho dù bảo anh ta không nghĩ gì cả, anh ta cũng khó mà làm được.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Hạt Tử trước mặt, trên mặt lộ ra mấy phần ý cười.

“Gì cơ?

Chúng ta quay lại tìm anh ta làm gì, anh ta chắc chắn có thể tự ra được.” Anh biết Hạt Tử vẫn còn đang giận mình, nếu vào lúc này mà thật sự để Hạt Tử đi cùng mình tìm Bàn Tử về, chỉ e mọi chuyện sẽ càng ngày càng tồi tệ hơn.

Liên tưởng đến điểm này, Vương Diệp kéo tay Hạt Tử, nhìn ông ta, vẻ mặt lo lắng nói.

“Ông cứ đi ra ngoài, rời khỏi nơi này là được rồi, giải quyết lời nguyền trước đã.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Nhưng Hạt Tử nghe lời Vương Diệp, lại đột nhiên nắm chặt nắm đấm, chỉ vào anh nói.

“Cậu còn là người không vậy?

Bàn Tử là anh em tốt nhất của cậu, sao cậu nỡ lòng nhìn cậu ta bị nhốt ở nơi đó?” Khi Hạt Tử nói ra những lời này, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp vỗ vai Hạt Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Nhưng ông cũng thấy rồi đấy, trong chuyện này, tôi đã cố hết sức rồi.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, Hạt Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, tức đến mức nghiến chặt răng.

Lúc này Hạt Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên quay đầu lựa chọn trở về, nhưng đồng thời lúc quay về, ông ta lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt quả quyết nói.

“Cậu không coi Bàn Tử ra gì, không có tình nghĩa anh em, tiếp theo cậu cũng sẽ gặp báo ứng như vậy thôi, tôi bây giờ quay về đón Bàn Tử.” Hạt Tử vừa nói xong câu này, Bàn Tử liền xuất hiện trước mặt họ, anh ta ngáp một cái, sờ sờ đống mỡ trên người mình.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt rầu rĩ nói.

“Rốt cuộc là tôi đang mơ, hay là đã trải qua tất cả chuyện này?” Giọng điệu của anh ta đầy thắc mắc, nói thật, cảm giác gầy đi đó thật sự rất tuyệt, toàn thân nhẹ bẫng, cả người đi lại vô cùng thoải mái.

Nhưng bây giờ tất cả đã không còn nữa, thịt trên người anh ta lại quay về.

Mặc dù đều là những thứ quen thuộc, nhưng tâm trạng của Bàn Tử lại không khỏi sa sút.

Có cơ hội gầy đi, ai lại cam tâm tiếp tục làm một gã béo chứ, Bàn Tử nghĩ thầm, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai anh ta, vô cùng phấn khích nói.

“Tôi thật sự không ngờ đấy, cậu em này, quyết tâm trong lòng lại lớn đến vậy, lại có thể cho rằng thứ quý giá nhất trên người mình là thịt.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần nặng nề, đây là điều anh chưa từng nghĩ tới, Hạt Tử nghe thấy lời này của Vương Diệp, vốn còn đang tức giận, nhưng bây giờ cũng bật cười.

Còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh ta.

“Hay là thế này đi, lần sau gặp nguy hiểm gì thì cậu cứ xông lên, như vậy thì cũng chỉ là gầy đi mà thôi.” Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc, dù sao ở hầu hết các nơi, thứ mà họ phải chịu đựng còn kinh khủng hơn họ tưởng tượng rất nhiều, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Cho nên để Bàn Tử đi giải quyết những chuyện này, gần như là hợp lý nhất, và quan trọng nhất là, gã Bàn Tử này khi đối mặt với những nguy hiểm đó, cho dù bị tước đoạt thứ quan trọng nhất, anh ta vẫn có thể cười được.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo mấy phần hưng phấn, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Cậu có biết tôi làm thế nào để ra khỏi đó không?

Tôi ngủ một giấc thẳng cẳng ở trong đó.” Đợi đến khi Bàn Tử mở mắt ra, cảnh tượng nhìn thấy chính là đây.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, dứt khoát giơ ngón tay cái lên, giống hệt như anh đoán, nhân vật thần kỳ như Bàn Tử, e là xưa nay hiếm thấy.

Lúc này Vương Diệp không khỏi lắc đầu, nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự phức tạp.

Nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp không để ý đến mình, trên mặt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử không khỏi khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mà không khỏi cảm thán một câu.

“Nói thật, tôi thật sự có chút không hiểu, tại sao cậu lại có vẻ rất bài xích chuyện này vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu xuống, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, gã này đã nói ra lời kinh người.

“Chẳng lẽ là vì tôi trông rất vô dụng sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì cậu cũng quá nông cạn rồi.” Bàn Tử cười hì hì nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng vô tâm vô phế của Bàn Tử, lười tính toán với anh ta, sớm đã quen với tính cách này của Bàn Tử, cho nên Vương Diệp cũng không tranh cãi với anh ta.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vai Bàn Tử, cười nói với anh ta.

“Đi giải quyết chuyện lời nguyền trước đã, không ngờ người trong thôn của các anh lại to gan đến thế, ngay cả những thứ đó cũng dám trộm, tôi thật sự không ngờ tới.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần kinh ngạc.

Nghe thấy lời này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không khỏi mở miệng nói.

“Cậu đừng nói như vậy…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, trên mặt Vương Diệp đã lộ ra mấy phần ý cười, anh cực kỳ bình tĩnh nói với Bàn Tử.

“Chuyện này lại không liên quan đến anh, chẳng lẽ anh không nên suy nghĩ kỹ xem đây là chuyện gì sao?

Lỡ như họ thật sự đã làm như vậy.” Nói xong những lời này, Vương Diệp thấy bộ dạng vô tâm vô phế của Bàn Tử, trong mắt lộ ra mấy phần không kiên nhẫn.

“Vậy thì tiếp theo chúng ta nên giải quyết bằng cách nào?

Lỡ như họ lại không thừa nhận thì sao?” Khi những lời này nói ra, cả người Bàn Tử đều không ổn, anh ta thừa nhận những gì Vương Diệp nói đều là sự thật, nhưng đến bây giờ, anh ta vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với anh ta một câu.

“Cho nên việc cấp bách bây giờ vẫn là phải quay về trước, nhưng diễn kỹ của họ thật sự là đỉnh cao, tôi tin anh chắc chắn có thể có nhiều cách hơn để khiến họ lộ đuôi ngựa ra.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần nghiêm túc, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu thừa nhận, nhưng lại nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

Chương 927

“Biết đâu trong chuyện này cũng có nỗi khổ khó nói nào đó.” Lời của Bàn Tử vừa nói ra, lại nhận được sự chế giễu của Vương Diệp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt không quan tâm nói.

“Thì sao chứ, cho dù có nỗi khổ khó nói, thật sự có thể chứng minh được điều gì?” Nói xong những lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta không ngờ Vương Diệp lại như vậy, cứ luôn công kích mình.

Mà lúc này, Vương Diệp lại bổ sung thêm một câu.

“Chẳng lẽ chứng minh họ cũng tham tiền giống anh sao?” Khi những lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, anh ta thật sự không thể đáp lại.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ vỗ vai anh ta, cười hì hì nói.

“Cho nên chuyện quan trọng nhất bây giờ, vẫn là về cùng tôi trước đã, chuyện này không ai có thể dễ dàng đưa ra kết luận được.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử dứt khoát gật đầu không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu.

“Nói thật lòng, chuyện thế này xảy ra thật sự khiến người ta rất bất ngờ...” Trên mặt Bàn Tử mang theo vẻ trầm tư, Vương Diệp gật đầu, nhưng vẻ mặt lại có phần qua loa.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại mở miệng nói.

“Chẳng lẽ cậu thấy tôi nói sai sao?

Tôi cũng không có bênh vực họ, tôi chỉ đang nghĩ cho những người này thôi." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười rộ lên.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Anh cũng không cần phải nói những lời như vậy, tôi chưa bao giờ trách anh cả, tôi chỉ cảm thấy thái độ ban đầu của anh rất tệ." Vương Diệp nói thật, ai bảo Bàn Tử lại đi bênh vực cho bên sai.

Nhưng bây giờ Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không chút do dự nói.

"Họ cùng một thôn với anh, anh lựa chọn bênh vực họ là một chuyện rất bình thường, nhưng lần sau xảy ra chuyện như vậy, tôi không đến cũng là bình thường." Vẻ thất vọng trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử thật sự hết cách, chỉ có thể kéo tay Vương Diệp cầu xin.

"Được rồi, lần sau tôi tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy, cậu mau cùng tôi qua đó xem tình hình thế nào đi, cũng không biết mấy người này làm sao, lại gây ra phiền phức như vậy." Bàn Tử vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm, Vương Diệp không để ý đến anh ta, mà đi cùng với Hạt Tử.

Anh nhìn Hạt Tử, trên mặt mang theo mấy phần phức tạp, sau đó cẩn thận mở miệng nói.

"Ông vẫn còn đang giận vì chuyện vừa rồi sao?" Lời của Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Hạt Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Vương Diệp cũng không khỏi khẽ thở dài, cho dù có vô số lời muốn nói ra.

Nhưng Vương Diệp lại phát hiện mình khó có thể thổ lộ, mà nhìn Hạt Tử vẻ mặt rầu rĩ nói.

“Tôi cảm thấy, có những thứ có lẽ đều là một hồi công cốc, dù sao có một số chuyện chúng ta đều nên chấp nhận, nó có thể đã biến mất từ rất lâu rồi.” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Hạt Tử đã cười rộ lên.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo mấy phần sắc bén, ông ta không chút nể tình nói.

“Cho đến bây giờ, cậu vẫn còn muốn tìm cách đả kích tôi, thậm chí khiến tôi hết hy vọng, đúng không?” Lời của Hạt Tử vừa nói ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút phức tạp.

Hạt Tử vẫn cố chấp như vậy, Bàn Tử nghĩ một chút, dứt khoát qua vỗ tay Vương Diệp, bảo anh đừng nói nữa, lúc này, nói thêm những thứ khác cũng không cần thiết.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được nói với anh ta.

“Anh không hiểu tình hình bây giờ, chúng ta cứ cãi nhau như vậy mà về, lỡ như trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?” Vương Diệp vốn dĩ nói thật, Hạt Tử cầm một cây gậy trong tay, trên con đường trơn ướt này từng chút một dò dẫm.

Lỡ như không cẩn thận bị ngã, với cái thân già xương yếu của ông ta chẳng phải sẽ ngã tan xương nát thịt sao, Vương Diệp trong lòng không yên tâm về ông ta, cho nên mới qua giải thích.

Kết quả không ngờ Hạt Tử căn bản không coi mình ra gì, Vương Diệp thấy bộ dạng lạnh lùng tuyệt tình đó của Hạt Tử, tâm trạng cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Diệp càng như vậy, Hạt Tử lại càng cảm thấy buồn cười, Hạt Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt không quan tâm nói.

"Cậu cũng đừng ở đây mèo khóc chuột giả từ bi nữa, ai mà không biết chút tâm tư đó của cậu, bây giờ cố ý xin lỗi tôi, để được tôi tha thứ, sau đó lại nghĩ cách khác." Lời của Hạt Tử còn chưa nói xong, không cẩn thận chân bị trượt, may mà Vương Diệp kịp thời túm lấy cổ áo của ông ta.

Hạt Tử nhíu mày, trong mắt lộ ra mấy phần phức tạp, thị lực của ông ta dần dần hồi phục, nhìn Vương Diệp trước mặt, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì ông ta phát hiện sự kiên nghị cũng như bất đắc dĩ trên mặt Vương Diệp, lại chân thật đến vậy, ông ta đã rất lâu rồi không tiếp xúc với người như thế.

Kể từ sau khi sư phụ của ông ta qua đời, Hạt Tử đã không còn gặp người nào như Vương Diệp nữa.

Hạt Tử nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời, ông ta vốn định nói gì đó với Vương Diệp.

Nhưng điều ông ta vạn lần không ngờ tới là, lời của mình còn chưa nói ra, Vương Diệp đã cười rộ lên.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạt Tử, đột nhiên mở miệng cảm thán một câu.

"Nếu không phải lão tử đây động tác nhanh, bây giờ có lẽ bộ xương của ông thật sự vỡ nát rồi." Vương Diệp vừa nói vừa trợn mắt, Hạt Tử nghe thấy lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt lộ ra mấy phần phức tạp.

Hạt Tử không nói nhiều, mà chỉ khẽ thở dài, thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với ông ta.

“Nói thật lòng, trong lòng ông...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói ra, Hạt Tử đã vẻ mặt lạnh lùng nói với anh.

“Trong lòng tôi không có suy nghĩ gì, mau thả tôi ra, còn nữa đừng có trù ẻo tôi, tôi ghét nhất là loại người như cậu, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.” Ông ta đột nhiên bắt đầu chửi người, Bàn Tử nghe thấy tức đến mức nghiến chặt răng, rõ ràng trên mặt Hạt Tử còn mang theo mấy phần cười, sao bây giờ lại như biến thành người khác vậy.

Bàn Tử vừa nghĩ thầm, vừa nhìn chằm chằm Hạt Tử, cũng cực kỳ không kiên nhẫn nói.

“Sao ông có thể như vậy chứ?

Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.” Bàn Tử nói bậy bạ một hồi, Vương Diệp nghe mà sắp bật cười, kết quả Vương Diệp không ngờ tới là, anh còn chưa cười, Hạt Tử đã ha ha cười rộ lên, Hạt Tử ôm bụng mình.

Cả người ông ta ngửa ra sau, Vương Diệp vội vàng kéo Hạt Tử lại, may mà Hạt Tử đã già, cân nặng cũng không đặc biệt nặng, cho nên Vương Diệp kéo ông ta như vậy cũng không đặc biệt khó chịu.

Chỉ là Vương Diệp nhìn chằm chằm bộ dạng cười ha hả của Hạt Tử, trong mắt lộ ra sự phức tạp, Bàn Tử nhìn Hạt Tử tưởng ông ta đã hết giận, nhất thời cũng cười rộ lên.

Lúc này Bàn Tử nhìn Hạt Tử, không khỏi mở miệng cảm thán một câu.

“Tôi nói thật một câu, chỉ cần bây giờ ông có thể bình tĩnh một chút, thế nào cũng được.” Trong mắt Bàn Tử lộ ra mấy phần hưng phấn, nhưng Hạt Tử nghe thấy lời này của Bàn Tử, lại vẻ mặt không quan tâm xua xua tay.

“Bỏ cái trò đó đi, tôi bây giờ không muốn tính toán với cậu, nếu không đổi lại là lúc khác, tôi sớm đã đuổi theo đánh cậu rồi." Nghe thấy lời của Hạt Tử vang lên bên tai, trong mắt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Cho dù Bàn Tử muốn chỉ trích Hạt Tử, nhưng anh ta cũng không có cách nào nói ra.

Anh ta chỉ có thể nhíu mày, nhìn chằm chằm hoàn cảnh ở đây, mà lúc này, Hạt Tử lại nhìn Vương Diệp mở miệng nói với anh.

"Chuyện đó tôi có thể không tính toán với cậu, nhưng cậu phải nói cho tôi biết đó là chuyện gì, tại sao cậu lại nói với tôi đó là ảo cảnh." Hạt Tử có chút không hiểu nguyên nhân Vương Diệp nói những lời này, Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy trong nháy mắt nghiến chặt răng, anh sớm đã biết Hạt Tử sẽ không vì những chuyện này mà tức giận.

Nhưng chính anh cũng không ngờ, Hạt Tử lại nguôi giận nhanh như vậy, sớm biết như vậy, anh còn không bằng để Hạt Tử giận thêm một lúc.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, anh không biết nên trả lời câu hỏi của Hạt Tử thế nào.

Lúc này Hạt Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng truy hỏi.

"Nếu không đoán sai, những thứ này có liên quan trực tiếp đến sư phụ của tôi, nhưng người đó, có thể không phải là sư phụ của tôi, cũng có thể là ông ấy." Ông ta nói những lời này một cách mông lung, Bàn Tử rõ ràng biết đây là chuyện gì, nhưng khi nghe thấy những lời này của Hạt Tử, Bàn Tử lại sờ đầu mình, vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Thật là kỳ quái, tôi biết đây là chuyện gì, sao qua miệng ông nói một hồi, sau này tôi cũng không biết nên giải thích với ông thế nào nữa.” Thực ra trong lòng Bàn Tử hiểu rõ, Vương Diệp không thể nói ra những lời tàn nhẫn đó với Hạt Tử, cho nên anh ta muốn tự mình nói cho Hạt Tử biết.

Nhưng vạn lần không ngờ tới là, Hạt Tử lại biểu hiện ra bộ dạng này, điểm này khiến Bàn Tử cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên khẽ thở dài, hồi lâu không mở miệng nói chuyện.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử lại nắm lấy tay anh ta, không thể chờ đợi được mà truy hỏi.

“Anh biết đây là chuyện gì, mau nói cho tôi biết.” Giọng điệu của Hạt Tử đầy sự tò mò, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, lại vẻ mặt vô tội nói.

“Tôi biết đây là chuyện gì, nhưng tôi nói với ông thế nào đây?

Tôi cũng nói không rõ, những lời ông nói cứ quấy nhiễu suy nghĩ của tôi.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy sự chua xót, anh ta không ngờ Hạt Tử lại có ~học vấn như vậy.

Một tràng lời nói ra, trực tiếp làm rối loạn tất cả suy nghĩ của anh ta, trong mắt Bàn Tử lộ ra mấy phần sắc bén.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử lại tức giận phỉ một tiếng sang bên cạnh, sau đó vỗ ngực mình nói.

“Bỏ cái trò đó đi, chẳng qua là xảy ra chuyện gì, đều đổ hết trách nhiệm lên người tôi, anh tưởng anh làm vậy, thật sự là một chuyện tốt sao?” Ông ta vốn định giáo huấn Bàn Tử một phen, ai ngờ lúc này Bàn Tử nghe lời Hạt Tử, lại vẻ mặt không quan tâm nói.

“Dù sao những thứ này cũng không quan trọng, hơn nữa ông đã làm rối loạn suy nghĩ của tôi rồi, cho nên tiếp theo tôi không thể giải đáp cho ông, Vương Diệp cũng không thể.” Bàn Tử cười hì hì nói ra những lời này, bộ dạng đó của anh ta trông có chút đểu.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, dở khóc dở cười ha ha cười rộ lên.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, lại không nhịn được nói với ông ta.

“Ông đừng chấp nhặt với Bàn Tử làm gì, gã này không có bản lĩnh gì, chỉ biết nói nhảm ở bên cạnh thôi.” “Vậy cậu nói cho tôi biết đây là chuyện gì?” Hạt Tử kéo tay Vương Diệp sốt ruột truy hỏi, mặc dù trong lòng ông ta cũng đã có đáp án, nhưng ông ta cảm thấy đáp án mà Vương Diệp cho ông ta mới là chân thật nhất.

Bởi vì chỉ có Vương Diệp sẽ không lừa dối ông ta, Bàn Tử ở trước mặt ông ta làm bộ làm tịch, Hạt Tử đã chịu đủ rồi, cho nên ông ta muốn đặt hy vọng vào Vương Diệp.

Ông ta cho rằng hỏi Vương Diệp những vấn đề này, có thể nhận được đáp án chân thật hơn.

Kết quả Hạt Tử vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp nhìn Hạt Tử cực kỳ bình tĩnh nói với ông ta.

“Sự thật là như thế nào, chẳng phải trong lòng ông sớm đã đoán ra rồi sao?

Tại sao còn cần tôi nói ra?” Trong mắt Vương Diệp đầy sự khó hiểu, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử không nói nên lời.

Bất đắc dĩ, ông ta chỉ có thể gật gật đầu, sau đó lại xòe tay ra mở miệng nói.

“Vậy được rồi, vậy chuyện này chỉ có thể như vậy.” Ông ta trông có vẻ không còn quan tâm đến chuyện này nữa, nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, lại không khỏi khẽ thở dài.

Anh biết Hạt Tử vẫn còn rất day dứt, anh còn chưa mở miệng nói ra, Hạt Tử đã nổi đóa trước mặt anh.

“Không cần nói thêm những thứ khác, tôi đối với chuyện này sớm đã không quan tâm rồi.” Hạt Tử bình tĩnh nói ra những lời này, nhưng trên thực tế, trong lòng có phải nghĩ như vậy hay không, lại là một chuyện khác.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, vào lúc này, anh đã không biết nên nói gì để đáp lại lời của Hạt Tử.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vai Hạt Tử mở miệng nói.

Chương 928

“Ông tự mình suy nghĩ cho kỹ, sự thật toàn bộ sự việc ông không muốn tìm hiểu nữa, vậy tôi cũng sẽ không nói thêm với ông những thứ khác, chỉ hy vọng ông sẽ không hối hận.” Nói xong những lời này, Vương Diệp liền im lặng, nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Cậu đúng là nhẫn tâm, sự thật gì cũng không nói cho tôi.” Hạt Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên sự oán trách nồng nặc.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời của Hạt Tử vang lên bên tai, lại có chút vô tội cười nói với ông ta.

“Tôi không có, tôi chỉ cảm thấy, chính ông không có hứng thú với những thứ này, cho nên tôi cảm thấy nói ra cũng không có tác dụng.” Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Hạt Tử chìm vào im lặng một lúc lâu, không nói nên lời.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với ông ta một câu.

“Ông có phát hiện ra một điểm quan trọng nhất không?

Khi ông hỏi sư phụ của ông những vấn đề đó, ông ấy dường như không muốn trả lời cho lắm.” Giọng điệu của Vương Diệp đầy sự trầm tư, khi những lời này nói ra, Hạt Tử dứt khoát gật gật đầu.

Mà lúc này, Vương Diệp lại ngậm miệng lại, một câu cũng không nói, cứ như vậy đi về phía trước, Hạt Tử thấy Vương Diệp cố ý câu dẫn mình.

Ông ta tức đến mức nghiến chặt răng, sau đó đưa ánh mắt nhìn lên người Bàn Tử, mặc dù chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng khá béo, nhưng Hạt Tử lại kéo cổ áo anh ta truy hỏi.

"Nếu bây giờ anh nói cho tôi biết đây là chuyện gì, biết đâu tôi có thể nghĩ cách giúp anh gầy đi mười cân." Giọng điệu của ông ta đầy sự quả quyết, ai ngờ Bàn Tử nghe thấy những lời này, đột nhiên ôm bụng cười ha hả.

"Bỏ cái trò đó đi, ai muốn gầy chứ?

Thịt này là nơi quý giá nhất trên người tôi, cách này ông vẫn nên giao cho người khác đi, cho tôi cũng không có tác dụng đâu." Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói ra những lời này, Hạt Tử trong nháy mắt tức đến mức nghiến chặt răng.

Hạt Tử một câu cũng không nói nên lời, ánh mắt của ông ta trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này Hạt Tử chỉ có thể đi theo sau lưng Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói.

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc đây là chuyện gì, nếu cậu không nói với tôi, tôi thật sự khó có thể tha thứ cho cậu." Hạt Tử lải nhải bên cạnh Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại đưa cho Hạt Tử một cây gậy chống.

"Ông cầm cây gậy chống này trước, đợi chúng ta xuống núi, chuyện gì tôi cũng nói cho ông, được không." Vương Diệp thật sự phiền rồi, gã này cứ như tụng kinh bên tai anh, không ngừng nói những lời đó, anh sắp chịu đủ rồi.

Nhìn Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp lóe lên mấy phần bực bội, lúc này Hạt Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn chằm chằm Vương Diệp mở miệng nói.

“Nếu cậu không muốn nói gì cả, vậy tôi bây giờ tiếp tục hỏi cũng không có ý nghĩa gì, cứ vậy đi.” Nghe thấy Hạt Tử đột nhiên hờn dỗi nói một câu, Vương Diệp cười rộ lên, nhìn Hạt Tử vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Dù sao ông cũng sẽ không thật sự tức giận là được rồi.” Lúc này Hạt Tử đen mặt cùng Vương Diệp đi xuống.

Đợi sau khi xuống núi, Hạt Tử còn chưa mở miệng nói chuyện, Vương Diệp đã nói cho biết toàn bộ sự thật.

Khi Hạt Tử nghe lại, trên mặt ông ta lộ ra vẻ bi thương, tất cả những điều này giống hệt như Vương Diệp đoán.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần không nỡ, anh khẽ thở dài, không nói ra được những lời an ủi, luôn cảm thấy an ủi vào lúc này cũng giống như lăng trì.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp chỉ có thể mở miệng nói với ông ta.

“Ông nghĩ thoáng một chút đi, ít nhất ông ấy vẫn còn để lại cho ông ba câu hỏi này.” Có lẽ sư phụ của ông ta từ rất lâu trước đây, đã tính được Hạt Tử nhất định sẽ đến đây tìm ông ấy, cho nên cố ý để lại ba ảo ảnh này.

Mà lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử, trong mắt cũng lóe lên mấy phần bất đắc dĩ, anh muốn khuyên nhủ, nhưng lại bó tay không có cách nào.

Lúc này Hạt Tử suy nghĩ một chút, đột nhiên gật gật đầu, lau nước mắt của mình, mở miệng nói.

“Thực ra lúc đó ông ấy đối với tôi cũng rất tốt.” Lời của Hạt Tử vừa nói ra, trong mắt Vương Diệp lóe lên mấy phần lạnh nhạt, anh không nói thêm những thứ khác, mà lặng lẽ nhìn con sông trước mặt.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Nói thật lòng, đối với chuyện này, cậu thật sự không có suy nghĩ gì sao?

Sư phụ của tôi có thể thật sự còn sống đó.” Hạt Tử cố chấp nói ra những lời này, Vương Diệp thấy bộ dạng điên cuồng đó của Hạt Tử, tâm trạng trở nên vô cùng quỷ dị, anh không biết nên nói gì chỉ có thể vỗ vai Hạt Tử, hy vọng ông ta có thể bình tĩnh một chút.

Mà lúc này, Vương Diệp cũng từng chút một đi về phía trước.

Khi gió thổi vào mặt, tâm trạng của Hạt Tử cũng trở nên vô cùng sáng sủa, ông ta dường như biết có một số chuyện sau khi qua đi, dường như không có cách nào quay lại được nữa.

Mà lúc này, ông ta ngoài việc hoài niệm sư phụ của mình ra, chính là không ngừng hồi tưởng lại những lời mà sư phụ đã nói với ông ta, Hạt Tử nghĩ thầm.

Khi Hạt Tử suy tư về những điều này, sắc mặt của ông ta đã trở nên cực kỳ khó coi, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, không nhịn được cảm thán với ông ta một câu.

“Tôi nói thật, ông thật sự không cần thiết, vì chuyện như vậy mà không vui.” Vương Diệp khuyên đến đây thì dừng lại, bởi vì anh nhìn thấy những người dân làng đó đang bao vây trước mặt mình.

Ngoài những người dân làng này ra, Trương Khởi Linh cũng đứng trong đó, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói.

“Đầu óc của mấy người này hình như có vấn đề, trực tiếp bắt tôi và Thiên Chân lại.” Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên mấy phần sắc bén, Vương Diệp nghe thấy những lời này của Trương Khởi Linh, lập tức gật gật đầu, nhìn những người dân làng này sau đó lớn tiếng mắng.

“Các người muốn làm gì?” Vương Diệp nói xong những lời này, điều khiến anh vạn lần không ngờ tới là, Bàn Tử lại xắn tay áo, đi qua giữa anh và Hạt Tử.

Gã Bàn Tử này trông khí thế hung hăng.

Cộng thêm thân hình béo ú của anh ta, cả người trông càng hung dữ hơn, những người dân làng đó thấy bộ dạng này của Bàn Tử, đều bị dọa cho giật mình.

Họ cầm vũ khí trong tay lùi lại một bước, nhưng nhìn chằm chằm Bàn Tử, lại cực kỳ không kiên nhẫn nói.

“Mấy ngày nay chúng tôi đi tìm Sơn Thần đại nhân, Sơn Thần đại nhân đã nói, sở dĩ các người vẫn luôn không xuất hiện, cộng thêm vấn đề phần mộ tổ tiên liên tục bị phá hoại, chính là vì không có người đi hiến tế.” Khi họ nói ra những lời này, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Lúc này Bàn Tử lắc đầu, không tính toán nhiều với họ.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, mọi người suy nghĩ một chút, lại cảm thấy Bàn Tử dễ bắt nạt, và cũng cảm thấy mình nói những lời này, Bàn Tử sẽ tin.

Họ nhìn Bàn Tử cực kỳ sắc bén nói với anh ta.

“Chúng tôi có thể lấy những thứ của tổ tiên mình ra làm bảo chứng, Sơn Thần đại nhân tuyệt đối sẽ không lừa chúng tôi, hơn nữa mọi người đều là người cùng thôn.” Tổng không thể đến giết người cùng thôn của mình được.

Cho nên họ chỉ có thể bắt những người tự tiện xông vào thôn này lại, Trương Khởi Linh nghe thấy lời của họ vang lên bên tai, trên mặt chỉ có một vẻ khinh thường.

Lúc này Trương Khởi Linh khẽ thở dài, dường như cuối cùng đã hiểu, tại sao vào thời điểm đó lại không cho phép những thứ phong kiến này tồn tại.

Bởi vì những người này khi phong kiến mê tín nổi lên thật sự quá ngu xuẩn, Trương Khởi Linh mặc dù có cách đối phó, nhưng anh ta không muốn làm hại những người này, và Trương Khởi Linh trong lòng hiểu rõ, Vương Diệp chưa ra mặt.

Nếu những người này cứng rắn, muốn làm chuyện như vậy, Trương Khởi Linh cũng không ngại động thủ với họ.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Đại ca bây giờ còn không động thủ, chúng ta phải đợi đến bao giờ, mấy người này khí thế hung hăng, nếu còn không chạy trốn, họ chắc chắn sẽ giết chúng ta.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy sự sốt ruột, nhưng Trương Khởi Linh nghe thấy, lại cực kỳ qua loa nói.

“Cậu xem Vương Diệp giải quyết thế nào đi, hai chúng ta đừng xen vào chuyện này nữa.” Trương Khởi Linh ở bên cạnh Vương Diệp một thời gian dài, cho nên tính cách cũng rất giống Vương Diệp, trong chuyện như vậy, Trương Khởi Linh không muốn quan tâm nhiều.

Trừ phi họ thật sự uy hiếp đến mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, không nhịn được cười nói với anh ta.

“Cậu cứ kiên nhẫn đợi một chút đi, Bàn Tử sẽ xử lý chuyện này, dù sao cũng là Bàn tổng của chúng ta mà.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần trào phúng, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta không ngờ, Vương Diệp lại âm dương quái khí trào phúng mình một trận, mặc dù anh ta thừa nhận lúc đầu mình không nên bênh vực những người dân làng này.

Nhưng anh ta cũng không ngờ bộ mặt của họ lại xấu xí đến vậy.

Lúc này Bàn Tử không khỏi khẽ thở dài, trong mắt lóe lên mấy phần phức tạp.

Anh ta đã không nói nên lời rồi, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta.

“Anh bây giờ vẫn nên mau chóng giải quyết đi, Bàn tổng của chúng ta, mau động thủ, đừng để những nhân viên chúng ta đây thất vọng.” Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này, Bàn Tử thật sự hết cách, chỉ có thể đến trước mặt những người dân làng này, đồng thời bảo họ bỏ đồ trong tay xuống, lại đưa tay ra định cởi dây thừng trên người Trương Khởi Linh.

Đáng tiếc Bàn Tử còn chưa đưa tay chạm vào, những người dân làng đó đã đẩy Bàn Tử một cái, Bàn Tử không cẩn thận ngồi bệt xuống đất.

“Bây giờ anh đừng giở những trò nhỏ này, làm vậy cũng vô dụng thôi, chúng tôi đều đã quyết định rồi, nếu không đem hai người này đi hiến tế, Sơn Thần đại nhân sẽ chỉ trách tội chúng tôi.” “Như vậy, phiền phức sẽ càng nhiều hơn, chẳng lẽ anh hy vọng nhìn thấy cả thôn làng chúng ta bị lật đổ thậm chí là hủy diệt sao?” Họ dồn dập chất vấn, Bàn Tử nghe thấy lời của họ vang lên bên tai, trong mắt ngoài sự chán ghét ra, không thể nói ra được những lời nào khác.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nói thật lòng, nếu không phải từ sư phụ của Hạt Tử biết được ngọn ngành sự việc, e là bây giờ thật sự sẽ bị những lời họ nói che mờ hai mắt.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn chằm chằm những người này, sau đó lại vẻ mặt không kiên nhẫn nói.

“Đừng giở trò này nữa, đừng tưởng tôi không biết trong lòng các người đang nghĩ gì, chẳng qua là vì…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói ra, những người này đã nhíu mày, nhìn Bàn Tử, vẻ mặt không kiên nhẫn nói.

“Sao, anh còn có ý kiến?” Giọng điệu của họ đầy sự chán ghét, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của họ, lúng túng cười cười.

Nói thật lòng, Bàn Tử ở trước mặt dân làng sở dĩ sẽ liên tục bị áp bức, hoàn toàn là vì thái độ của Bàn Tử không đúng đắn.

Nếu anh ta có thể chấn chỉnh thái độ của mình, đâu có bị đối xử như vậy, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên lắc đầu cảm thán một câu.

“Quả nhiên, người hiền bị ngựa khinh, tôi thấy bộ dạng này của anh, chính là vì quá lương thiện rồi, cho nên mới bị những người dân làng này trắng trợn bắt nạt, trông cũng quá dễ nói chuyện rồi.” Giọng điệu của Vương Diệp đầy sự bất đắc dĩ, anh vừa nói vừa thở dài, bộ dạng đó trông có vẻ, thật sự đang trào phúng anh ta.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, hồi lâu không ngờ Vương Diệp lại làm như vậy, khi Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, những người dân làng đó lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, cực kỳ không kiên nhẫn chửi bới.

“Làm gì?

Chuyện này có liên quan đến cậu không?

Đến lượt một người ngoài như cậu ở đây chỉ tay năm ngón sao?” “Nếu cậu còn dám nói thêm nửa câu vô nghĩa, chúng tôi sẽ trói cả ba người các cậu lại đưa đến đó.” Rõ ràng những người này khi kiêu ngạo lên là thật, không coi Vương Diệp ra gì, ngay cả Vương Diệp là người, họ cũng không quan tâm.

Họ chỉ cảm thấy Vương Diệp rất dễ bắt nạt, cộng thêm gã Bàn Tử này không làm gì, cho nên họ cho dù bắt nạt Vương Diệp, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thấy thái độ đó của họ, Vương Diệp nhất thời cũng ha ha cười rộ lên, anh nhìn Bàn Tử, trong mắt lộ ra sự phức tạp, nhưng nhiều hơn vẫn là thất vọng.

Nếu gã này thật sự vẫn không hành động, vậy thì tiếp theo Vương Diệp cũng không cần phải dẫn theo Bàn Tử nữa, thậm chí cũng chẳng cần phải cùng Bàn Tử vào sinh ra tử.

Gã này thật sự khiến người ta cạn lời.

Nhưng Vương Diệp cũng tin rằng Bàn Tử nhất định sẽ có hành động, bởi vì những gì anh ta thể hiện trong mộ thất, Vương Diệp vẫn còn nhớ như in.

Bàn Tử hoàn hồn.

Anh ta vỗ đầu mình một cái, sau đó nhìn về phía tên thôn dân vênh váo nhất, không chút do dự lao tới, tung một cước đá vào bụng hắn.

Chương 929

Cú đá của Bàn Tử vừa trúng, tên thôn dân kia liền ngã gục xuống đất không dậy nổi.

Những người khác thấy cảnh này thì lập tức sững sờ, họ không ngờ Bàn Tử lại làm như vậy.

Phải biết rằng, trước đây Bàn Tử ở chỗ họ rất dễ bị bắt nạt.

Họ trừng mắt nhìn Bàn Tử, xắn tay áo lao lên, kẻ nào kẻ nấy la lối đòi dạy cho Bàn Tử một trận.

Thế nhưng Bàn Tử nhìn họ, trong mắt ngoài vẻ bình tĩnh ra thì không có bất kỳ cảm xúc nào khác.

Lúc này, Bàn Tử nghĩ ngợi một lát, rồi đột nhiên thở dài nói: "Tại sao cứ phải làm ra chuyện thế này chứ?

Mọi người hòa thuận với nhau không được à?

Cứ phải gây ra nhiều chuyện thị phi như vậy." Giọng điệu của Bàn Tử đầy chua xót, nhưng những lời này của anh ta lại chẳng nhận được sự tôn trọng hay công nhận của bất kỳ ai.

Tên thôn dân bị đá ngã dưới đất nhanh chóng bò dậy, hắn chỉ vào mặt Bàn Tử, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Được lắm, hôm nay tao coi như đã nhìn rõ bộ mặt thật của mày rồi, hóa ra mày là loại người như thế, sau này tao sẽ cẩn thận hơn." Lời của tên thôn dân kia quá đỗi khó hiểu, Bàn Tử cau mày, nhìn chằm chằm hắn, vô cùng khó hiểu nói: "Tôi lại làm cái gì?

Tại sao mày lại nói móc tôi như vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, sau đó kéo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân về phía mình.

Chỉ là tay Bàn Tử còn chưa chạm vào họ, đám người kia đã lại giơ vũ khí lên, trông có vẻ như muốn ra tay với Bàn Tử.

Bọn họ tưởng rằng mình cố ý dọa Bàn Tử một chút, gã này sẽ sợ hãi lùi lại, vì trước đây tính cách Bàn Tử chính là như vậy, hơn nữa còn rất dễ bắt nạt.

Nếu không phải vì Bàn Tử dễ bắt nạt, sao đám người này lại có thể vênh váo như thế?

Chỉ tiếc là Bàn Tử lúc này đột nhiên nhìn chằm chằm họ nói: "Có bản lĩnh thì bây giờ chúng mày ra tay đi, nếu không có bản lĩnh, tao sẽ đánh cho chúng mày nằm sấp hết." Bàn Tử lúc này gầm lên một tiếng, giống như một con lợn rừng nổi điên.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu thở dài một hơi.

Hạt Tử tuy chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một vài thứ, nhưng không nhịn được mà bật cười ha hả.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử không khỏi lên tiếng: "Màn kịch hay này, cũng không biết là ai thắng ai thua đây?" Khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Hạt Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử chỉ bình tĩnh nhìn đám thôn dân trước mặt, dưới tiếng gầm giận dữ của mình, bọn họ quả nhiên không dám làm gì khác.

Thấy họ đã bình tĩnh lại, Bàn Tử lại không nhịn được chỉ vào mũi họ nói: "Đừng nói tôi không cảnh cáo các người, chuyện này, lần sau nếu còn tái diễn, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người đâu." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, trên mặt mọi người chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Thấy bộ dạng đó của mọi người, Bàn Tử lại không nhịn được xắn tay áo, nhặt cái cuốc trên đất lên rồi nói với họ: "Còn ai muốn tiếp tục đánh với tao một trận nữa, mau xông lên đây, chúng ta cùng lắm thì cứng đối cứng." Bàn Tử lúc này bày ra khí thế trước mặt họ, thế nhưng mọi người nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được mà nói với anh ta: "Bớt giở trò đó đi, mày không thật sự nghĩ rằng mày ra oai trước mặt bọn tao là dọa được bọn tao đấy chứ, bọn tao từ nhỏ đã bị dọa mà lớn lên đấy." Giọng điệu của họ đầy vẻ khinh thường.

Thấy bộ dạng đó của họ, Bàn Tử tức đến trắng cả mắt.

Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận như vậy, lại vội vàng vỗ vai anh ta nói: "Được rồi, đừng chấp nhặt với loại người này nữa." Giọng Vương Diệp đầy bình tĩnh, nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói: "Mấy người này không nói lý lẽ." Điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, lời của anh ta còn chưa nói xong, một tên trong số đó gan lớn, lại ném một con dao về phía anh ta.

Hơn nữa còn vừa vặn rơi trúng chân anh ta, nếu không phải là sống dao, e là chân anh ta đã bị rách rồi.

Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn gã kia, chết cũng không ngờ gã này lại làm ra chuyện quá đáng như vậy.

Đối phương nhìn Bàn Tử, lại cười một cách qua loa.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng.

Lúc này Bàn Tử không nói nên lời, mà mọi người nhìn Bàn Tử lại cảm thấy anh ta dễ bắt nạt, trong lòng nghĩ Bàn Tử của ngày xưa đã trở lại rồi.

Vừa rồi Bàn Tử chỉ là vì nhất thời nóng giận, mới nói ra những lời đó, bày ra khí chất như vậy mà thôi, nhưng trên thực tế, Bàn Tử chỉ là một con hổ không có răng, có thể tùy tiện bắt nạt.

Nghĩ đến đây, mọi người cầm vũ khí trong tay, lại ào ào xông lên.

Điều khiến người ta không thể ngờ tới là, Bàn Tử lúc này đột nhiên nghiến chặt răng, nhặt con dao trên đất lên, nhìn về phía gã vừa ném dao tới.

Bàn Tử không nghĩ ngợi gì, liền chém con dao đó qua.

Thấy Bàn Tử chém người ở đó, mọi người sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Bàn Tử không ngừng chém con dao trong tay vào người gã kia.

Bàn Tử đã phát điên rồi, gã kia sợ hãi hét lên thảm thiết, mọi người sợ tới mức liên tục lùi sang bên cạnh, căn bản không dám đến gần Bàn Tử.

Vương Diệp thấy cảnh tượng này diễn ra trước mắt, trên mặt chỉ có vẻ điềm tĩnh.

Lúc này, Bàn Tử nhìn đám thôn dân này, lại đột nhiên vung dao trong tay chém về phía họ, quả nhiên, đám người này đều là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Đúng như Bàn Tử dự liệu, cùng lúc con dao trong tay anh ta chém tới.

Đám thôn dân này không chỉ nhanh chóng né tránh, mà trên mặt họ còn mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Họ không ngừng kêu gào xin tha, hy vọng Bàn Tử có thể nể tình xưa, tha cho họ một mạng.

Thế nhưng Bàn Tử nghe thấy lời họ vang lên bên tai, trong mắt ngoài vẻ khinh thường ra thì không có cảm xúc nào khác.

Bàn Tử lúc này nghiến chặt răng nhìn chằm chằm đám người này, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: "Lại đây, ai còn muốn tiếp tục đánh một trận nữa." Bàn Tử vừa nói vừa vung nắm đấm.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại cười khổ một tiếng, sau đó cực kỳ khinh thường nói: "Cái khí thế này của cậu, nếu có thể sớm lấy ra, mộ của ba mẹ cậu cũng không đến nỗi biến thành cái dạng kia." Lời nói bâng quơ của Hạt Tử khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, mọi người phát hiện, con dao trong tay Bàn Tử là cầm ngược.

Anh ta vừa rồi chém mọi người, cũng chỉ là cầm ngược sống dao để dọa họ.

Họ cau mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, rất lâu cũng không nói nên lời.

Hạt Tử thấy bộ dạng kia của Bàn Tử, lại không nhịn được điềm tĩnh nói: "Vậy nên bây giờ cậu ra tay với họ thì có thể làm được gì?

Có thể giải quyết được phiền phức ở đây không?

Đám người này bản tính đã như vậy, bất kể dùng cách gì, họ cũng vẫn là cái bộ dạng đó thôi." Hạt Tử nói vốn dĩ là sự thật, Bàn Tử nghe vậy lập tức rơi vào im lặng.

Lúc này Bàn Tử khó mà đối mặt với tất cả chuyện này, anh ta cúi đầu xuống, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần không nỡ.

Dù sao thì Bàn Tử cũng là một gã vô tâm vô phế, nhưng anh ta cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, vậy tại sao chuyện đau buồn như vậy lại để Bàn Tử gánh chịu?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không nhịn được muốn an ủi anh ta, nhưng lời của cậu còn chưa nói ra, Bàn Tử đã cười lớn. "Chuyện này là do tôi vô dụng, là tôi không bảo vệ được họ." Bàn Tử vừa nói, vừa cười ha hả.

Đám thôn dân thấy cảnh này, từng người một nhìn nhau, đều không khỏi rối loạn.

Họ thầm nghĩ, Bàn Tử, gã này không phải là điên rồi chứ.

Thực ra họ cũng sợ, Bàn Tử nổi điên lên thật sự chém họ, như vậy, Bàn Tử cùng lắm là bị bắt vào bệnh viện tâm thần, không cần phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Nghĩ đến đây, họ nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Nhưng Bàn Tử nhìn họ, lại không nhịn được mà cười ha hả. "Làm gì thế?

Vừa rồi các người không phải còn muốn gây sự sao, bây giờ nói cho tôi biết, mục đích các người làm tất cả những chuyện này rốt cuộc là gì?" Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, tuy tò mò về những lời Hạt Tử vừa nói.

Nhưng Vương Diệp cũng không hỏi, lúc này mà hỏi vấn đề đó, chung quy cũng không thích hợp lắm.

Lúc này Vương Diệp nghĩ ngợi một chút, đột nhiên chọn cách im lặng.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói với cậu: "Chuyện đó nhớ lại thật sự là một cơn ác mộng, nhưng tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa." Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Đám người kia thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại vội vàng nói với anh ta: "Mày đừng nghe gã này nói bậy, những lời hắn nói đều là lừa mày thôi." Thế nhưng Bàn Tử nghe lời họ vang lên bên tai, lại cầm dao trong tay nhìn chằm chằm họ, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc còn ai có ý kiến với những lời tôi nói, các người có thể trực tiếp đứng ra." Bàn Tử vừa nói lời này, vừa mỉm cười nhìn họ.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, sắc mặt mọi người trở nên có chút khó coi.

Lúc này mọi người thực sự không còn cách nào, chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài, chọn cách nhẫn nhịn cho qua chuyện.

Thấy bộ dạng kia của họ, Bàn Tử lại không nhịn được nói với họ: "Nói cho tôi biết, các người đã lấy thứ gì từ mộ tổ đi." Giọng điệu của Bàn Tử đầy bất đắc dĩ, anh ta vẫn còn nhớ chuyện mà sư phụ của Hạt Tử đã nói, nên nhìn đám người này, sống chết cũng không dám tin họ sẽ làm ra chuyện như vậy.

Bàn Tử gã này chính là ngốc, bản chất chính là ngây thơ, nếu không sao có thể tin những lời họ nói.

Hơn nữa những gì Bàn Tử đang làm bây giờ, đều khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bất lực.

Cậu hy vọng Bàn Tử có thể tỉnh táo một chút, chứ không phải tiếp tục lảm nhảm với họ, thời khắc này chỉ có dùng dao với họ, mới có thể giải quyết được vấn đề.

Vương Diệp cau mày, còn chưa nói ra lời, đám người kia lại giả ngu giả ngơ trước mặt Bàn Tử. "Mày đang nói cái gì, bọn tao có thể lấy được thứ gì từ mộ tổ chứ, mày đừng ở đây nói bậy, cũng đừng vu oan cho bọn tao." Giọng điệu của họ đầy trịnh trọng.

Thấy bộ dạng kia của họ, Bàn Tử nghĩ ngợi, đột nhiên cười một tiếng, lên tiếng nói: "Vậy được rồi, vậy chuyện này cũng không cần phải nói tiếp nữa, đến đây là hết đi." Thấy thái độ này của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần sắc bén.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy điềm tĩnh nói: "Dù sao chuyện này anh thích nghĩ thế nào, đó đều là chuyện của anh, muốn xử lý thế nào cũng là vấn đề của anh, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi." Cậu và Hạt Tử nhìn nhau một cái, lời cậu nói quả thực là sự thật.

Để giải quyết vấn đề mộ tổ của Bàn Tử, Vương Diệp không chỉ cùng Hạt Tử lên núi đao xuống biển lửa, còn chạy đến nơi nguy hiểm như vậy, họ thật sự đã tận tình tận nghĩa rồi.

Bàn Tử gã này không coi những việc họ làm ra gì, Vương Diệp chính cậu cũng không có cách nào.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được bổ sung một câu: "Trong lòng anh nếu còn có oán khí gì khác, anh đều có thể nói ra, vừa hay hai anh em chúng ta cũng có thể nói lời tạm biệt đàng hoàng." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, lập tức rơi vào im lặng.

Chương 930

Lúc này Bàn Tử thực sự không còn cách nào, chỉ có thể cúi đầu xuống.

Anh ta cầm con dao trong tay, khiến mọi người tưởng rằng anh ta đã thỏa hiệp, vì Bàn Tử không giơ nó lên nữa.

Lúc này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi họ nhìn nhau, lại không nhịn được tự hỏi trong lòng, sao Bàn Tử lại biết chuyện mộ tổ.

Trên mặt họ lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử thấy vẻ mặt căng thẳng của họ, lại đột nhiên cười một tiếng, nói: "Thực ra vẫn có chuyện giấu tôi đúng không." Bàn Tử mặt đầy chắc chắn nói ra những lời này, mọi người rối loạn cả lên, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Họ càng chột dạ, Bàn Tử càng cảm thấy buồn cười.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng, Bàn Tử đã bình tĩnh lại, không ngờ lúc này Bàn Tử lại giơ con dao trong tay lên, nói với họ: "Rốt cuộc là chuyện gì, mau khai ra đi." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn, anh ta cau mày, giống như một con sư tử sắp bùng nổ.

Nhưng Vương Diệp từ hướng này nhìn qua, lại thấy một con lợn rừng đang tức giận, vì tóc của Bàn Tử đều dựng đứng cả lên.

Bộ dạng đó trông có chút buồn cười, nhưng Vương Diệp lại không cười, mà kiên nhẫn chờ Bàn Tử giải quyết chuyện này.

Thực ra cậu sớm đã nhìn ra Bàn Tử dễ bị bắt nạt đến mức nào, cho nên bây giờ mới cho Bàn Tử cơ hội này, một mình đối mặt với những thứ này.

Vương Diệp có thể giúp Bàn Tử một lần, nhưng trong tình huống này, phải để Bàn Tử tự mình giải quyết.

Lúc này nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần sắc bén.

Bàn Tử thấy đám người này vẫn không chịu nói gì, nhất thời cũng mặt đầy bất lực.

Anh ta cầm dao trong tay, sau đó đuổi theo. "Vậy thì các người đừng trách tôi cạn tàu ráo máng, các người cũng biết ba mẹ tôi trước khi qua đời đều ra đi vì bệnh tâm thần, cho nên có di truyền thứ này cũng rất bình thường." Bàn Tử vừa nói lời này, vừa mỉm cười nhìn họ.

Mọi người thấy bộ dạng điên cuồng kia của Bàn Tử, tất cả đều bị dọa ngây người.

Trong tình thế bất đắc dĩ, họ chỉ có thể chạy trốn tứ phía.

Thấy thái độ kia của họ, Bàn Tử lại cực kỳ lạnh lùng nói: "Sao, bây giờ các người vẫn không chịu khai ra à?

Vậy tôi chỉ có thể bắt đầu từ ngọn nguồn thôi." Bàn Tử vừa nói lời này, vừa đi về phía người dễ bắt nạt nhất.

Thấy hành động của Bàn Tử, sắc mặt đối phương trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, hắn thậm chí không nói nên lời.

Ngay lúc đó, Bàn Tử giơ con dao trong tay lên, sau đó cứa một nhát vào cánh tay hắn, gã kia lập tức hét lên một tiếng thảm thiết xé lòng.

Bàn Tử nghe thấy âm thanh này vang lên bên tai, lại làm ra một động tác vô cùng hưởng thụ. "Trời ạ, thật là một tiếng hát tuyệt vời!" Anh ta vừa nói lời này, vừa ngẩng đầu nhìn chằm chằm những người khác, giây tiếp theo cũng kéo chân gã kia để rạch máu.

Hai chỗ đều chảy máu, nhưng Bàn Tử lại nhân lúc mọi người không chú ý, cố ý xoay lưỡi dao vào những chỗ khác của hắn để rạch máu.

Vương Diệp thấy hành động của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, gã này là kẻ thích nhắm vào Bàn Tử nhất, cho nên Bàn Tử tìm hắn rạch máu đầu tiên cũng là bình thường.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được cau mày, thầm nghĩ gã này cũng không tệ, ít nhất không dễ bắt nạt như trước nữa.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm những người khác, lại không nhịn được nói với họ: "Vẫn không chịu khai ra à?

Vậy chỉ có thể trách tôi quá nhân từ rồi." Anh ta vừa nói vừa đuổi theo người mà mình ghét nhất.

Mọi người thấy hành động của Bàn Tử, nhất thời không còn đường lui, chỉ có thể lớn tiếng nói: "Được rồi, chúng tôi bây giờ khai hết." Họ vừa nói lời này, vừa nhẹ nhàng thở dài.

Gã ngã trên đất thì ôm cánh tay mình rên rỉ, đồng thời cũng mặt đầy khóc lóc nói: "Cứu mạng, gã này giết người, mau bắt hắn lại đi!" Vương Diệp thấy bộ dạng kia của hắn, đột nhiên nhấc chân bước tới, nhìn chằm chằm hắn, từ trên cao nhìn xuống nói: "Đừng ở đây la lối những thứ này, làm vậy vô dụng thôi, vì sẽ không có ai đồng tình với mày đâu." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt đối phương trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Ngay lúc đó, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm hắn, lên tiếng nói: "Trước đây các người cảm thấy Bàn Tử dễ bắt nạt, nhưng bây giờ quên nói cho các người biết, lúc tôi và Bàn tổng đến công ty, đã đặc biệt mang theo giấy chứng nhận của bệnh viện tâm thần rồi." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, nhìn tất cả mọi người đang ngồi ở đây, trên mặt chỉ có vẻ chế giễu.

Không thể không thừa nhận rằng, vào thời khắc này, tất cả những gì Vương Diệp làm mới gọi là anh em tốt thực sự.

Giây phút quan trọng đứng ra vì Bàn Tử, thời khắc sinh tử cứu mạng Bàn Tử, nhưng vào thời khắc trưởng thành này, Vương Diệp lại cho Bàn Tử cơ hội.

Lúc này nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử chỉ có sự cảm kích, nước mắt lấp lánh trong khóe mắt anh ta, nhưng rất nhanh lại bị anh ta kìm nén lại, vì lúc này mà khóc chỉ khiến đám người kia cảm thấy anh ta dễ bắt nạt.

Bàn Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa vung dao trong tay, nhìn chằm chằm đám người này, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Mau khai ra." Họ đã bị Bàn Tử dọa cho chết khiếp, lại thêm những lời Vương Diệp nói, họ thực sự không còn cách nào, dù sao bệnh nhân tâm thần một khi nổi điên, đừng nói là người của nha môn, ngay cả bệnh viện tâm thần cũng chưa chắc đã thu nhận.

Hơn nữa còn sẽ để người nhà họ đưa về.

Nhìn tính cách của Vương Diệp, nếu Bàn Tử thật sự lên cơn tâm thần, e là cũng sẽ để Bàn Tử ở trong thôn, sau đó tùy tiện đóng cửa lại.

Cho dù Bàn Tử thật sự chạy ra ngoài, Vương Diệp cũng không quan tâm, làm họ bị thương, có lẽ cũng là điều Vương Diệp hy vọng thấy, ai bảo gã này trông tà ác như vậy.

Mọi người vô cùng bất lực đoán mò trong lòng.

Nhưng vào thời khắc này, ngoài việc nhẫn nhịn cho qua chuyện ra, họ cũng không có cách nào khác.

Vương Diệp thấy thái độ kia của họ, lại không nhịn được cười nói với họ: "Thế nào, có phải cảm thấy rất bất lực với những gì tôi nói không?

Nhưng còn một điểm quan trọng nhất, tôi đã nhận được giấy đồng ý của bệnh viện tâm thần, chỉ cần Bàn Tử không có chuyện gì, anh ấy có thể ở lại trong thôn mãi mãi." Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này.

Đám người kia nghe lời Vương Diệp, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, từng người một đều tức đến nghiến chặt răng.

Gã này thật sự là mất hết nhân tính, mọi người thầm nghĩ.

Bàn Tử thấy họ vẫn còn lề mề ở đó, nhất thời cũng tức giận, vung dao trong tay, không chút nể nang nói: "Được thôi, nếu các người muốn làm như vậy, tôi cũng chỉ có thể không nể nang nữa." Bàn Tử vừa nói, liền lao về phía họ.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, mọi người hét lên một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp nghe thấy âm thanh vang lên bên tai, đột nhiên cười ha hả. "Thật là quá tuyệt vời." Vương Diệp nói xong những lời này, nhìn chằm chằm tất cả mọi người đang ngồi ở đây, lại từ trong lòng mình lấy ra một tờ giấy chứng nhận khác. "Quên nói cho các người biết, thực ra tôi cũng có bệnh tâm thần, nếu không tôi không thể nào chơi chung với Bàn Tử được!" Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, anh em tốt thực sự, chính là vào thời khắc này cùng nhau điên, cùng nhau quậy.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, mọi người vốn còn đang do dự, nhưng bây giờ họ đã không còn cơ hội nữa.

Trong tình thế bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể nghiến chặt răng, nhìn Vương Diệp mặt đầy chua xót nói: "Gã nhà ngươi thật sự không định tha cho chúng ta." Giọng điệu của họ đầy vẻ bất lực, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại cực kỳ qua loa nói: "Tha cho các người, các người hy vọng tôi tha cho các người thế nào?" Khi lời của Vương Diệp nói ra, trên mặt đám người kia chỉ có vẻ cay đắng.

Ngay lúc này, Bàn Tử lại lần nữa thúc giục, trong tình thế bất đắc dĩ, họ mới lên tiếng khai nhận.

Lúc này Bàn Tử mới biết, hóa ra có một trận mưa lớn, trực tiếp làm sập mộ tổ.

Lần đó Bàn Tử cũng biết, họ đặc biệt gọi điện bảo Bàn Tử từ xa về, nhưng vì Bàn Tử có việc, nên đã từ chối.

Cứ để họ tự mình tu sửa.

Bàn Tử tưởng rằng họ sẽ lại bảo mình về, không ngờ sau đó anh ta không nhận được bất kỳ liên lạc nào.

Kết quả không ngờ, chính vì trận mưa lớn lần này, đã làm sập mộ tổ, trong quá trình tu sửa, họ đột nhiên phát hiện có một con đường dẫn đến một nơi tuyệt cảnh.

Ở nơi tuyệt cảnh đó, họ đã gặp gỡ đủ loại người, gần như hưởng thụ được những thứ mà họ mấy đời cũng không thể có được, họ ở nơi đó vô cùng tự do tự tại.

Nhưng họ lại không nhịn được ảo tưởng về những cảnh tượng tuyệt vời khi mình ở trong thế giới hiện thực.

Chỉ tiếc là những người đó đã nhắc nhở đám thôn dân này, nói với họ rằng những thứ này không thể mang ra ngoài, nếu muốn lấy đi, họ sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Tiếc là đám thôn dân này căn bản không quan tâm, hơn nữa còn chuẩn bị lén lút hợp tác, mang những thứ này ra ngoài.

Họ làm những việc này, cũng có thể mượn cớ tu sửa mộ tổ, từng chút một tuồn ra ngoài.

Những người bên trong vẫn còn khá lương thiện, tin vào những lời ma quỷ của họ, hơn nữa cũng sẵn lòng che đậy cho họ, để họ có cơ hội rời đi.

Kết quả không thể ngờ tới, đám người này trộm đi những thứ bên trong, sau một thời gian dài, mọi người phát hiện đám người này không bao giờ quay lại nữa, mới nhận ra những lời họ nói đều là giả.

Lúc này, những người ở nơi tuyệt cảnh đều bắt đầu nổi giận.

Hơn nữa cũng vì chuyện này, họ đã phải chịu một lời nguyền trên diện rộng.

Còn về lời nguyền của sư phụ Hạt Tử rốt cuộc là chuyện gì, cho đến bây giờ mọi người đều không biết, ngay cả chính Hạt Tử cũng không hiểu.

Lúc này Hạt Tử đột nhiên thở dài một hơi, trong mắt lóe lên vài phần sâu thẳm, nếu không có gì sai sót, có lẽ lời nguyền lần đó cũng tương tự như của đám thôn dân này.

Bởi vì lời nguyền mà họ nhận được đều giống hệt nhau, bao gồm cả những thứ linh nghiệm trên người họ, Hạt Tử thầm nghĩ.

Khi mọi người nói những lời này, trên mặt họ đều lộ ra vẻ chua xót.

Nếu không có gì sai sót, những chuyện xui xẻo liên tiếp xảy ra, rất có khả năng là do họ đã lấy đi những thứ trong mộ tổ.

Thấy vẻ mặt sa sút của họ, Bàn Tử chỉ cảm thấy vô cùng nực cười.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn họ nói: "Không thể ngờ, các người lại là loại người này." Bàn Tử thở dài một hơi, một lời cũng không nói nên.

Mọi người thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta: "Trong lòng mày chẳng lẽ không tin bọn tao sao?

Bọn tao thực ra cũng không cố ý, bọn tao thật sự không còn cách nào, chủ yếu là có quá nhiều thứ tốt bày ra trước mắt." Họ vừa nói lời này, vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Họ cho rằng cho dù là Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, Bàn Tử thực ra chính mình cũng không có cách nào từ chối.

Nghĩ đến đây, trên mặt họ đều lộ ra vài phần hưng phấn.

Họ cho rằng những gì mình làm có thể được hợp lý hóa, như vậy, Bàn Tử sẽ không còn tính toán chuyện này nữa, mộ tổ tu sửa lại một chút, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra nữa.

Họ đắc ý nghĩ trong lòng, nhưng suy nghĩ này là sai lầm, Bàn Tử không thể nào như họ mong muốn.

Nói xong những lời này, mọi người lại vội vàng nhìn Bàn Tử bổ sung một câu: "Những cám dỗ này nếu đặt trước mặt mày, mày sớm đã không có cách nào từ chối rồi, huống chi là bọn tao, bọn tao bây giờ chỉ lấy một chút đồ nhỏ mà thôi, mày đừng đến đây chỉ trích bọn tao." Họ vừa nói lời này, vừa nhẹ nhàng thở dài.

Chương 931

Bàn Tử thấy bộ dạng này của họ, trong mắt lộ ra vài phần ý cười, thầm nghĩ người hiền bị người bắt nạt, câu nói này quả nhiên không sai.

Đám người này chẳng qua là cảm thấy, lấy ra một chút đồ tốt, là có thể khiến Bàn Tử không tính toán chuyện này nữa.

Họ vừa nghĩ trong lòng vừa cười hì hì nói với Bàn Tử: "Thế này đi, chúng tôi cho cậu những thứ này, chuyện này coi như bỏ qua." Họ nói xong những lời này, liền từ trong túi mình lấy ra một chuỗi nhỏ vàng bạc châu báu.

Thấy hành động của họ, trong ánh mắt Bàn Tử chỉ có vẻ sắc bén.

Lúc này Bàn Tử không nói thêm gì khác.

Anh ta nhìn chằm chằm đám người này, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, rất lâu sau, mới nhẹ nhàng thở dài, bổ sung một câu: "Tôi thật không ngờ các người lại làm ra chuyện này." Đám người kia tưởng Bàn Tử đã đồng ý nhận số tiền này, nhất thời cũng vui mừng khôn xiết, kết quả không ngờ lúc này Bàn Tử đột nhiên gầm lên với họ.

Bàn Tử không chút nể nang chửi mắng. "Thật sự nghĩ ai cũng như các người, hứng thú với thứ này sao?

Đừng lấy tam quan của các người ra để đo lường tôi." Bàn Tử vô cùng bực bội nói ra những lời này.

Mọi người nghe thấy thì đều sững sờ, họ ngây người tại chỗ, nhìn Bàn Tử, mặt đầy căng thẳng nói: "Mày không thích cái này à?

Nhưng trước đây mày thích nhất chính là những thứ này, mày đừng vì ở cùng người khác mà từ bỏ sở thích của mình, dù sao đây cũng là thứ mày luôn yêu thích..." Lời của họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười lớn.

Bàn Tử nhìn chằm chằm họ, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Sau đó thì sao, tôi phải làm theo những gì các người nói à?

Còn nữa, nói cho các người biết, sở dĩ trong thôn chúng ta có người liên tiếp gặp chuyện, chính là vì lời nguyền do những thứ này mang lại." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Họ ngây người tại chỗ, nhìn Bàn Tử, mặt đầy không dám tin nói: "Sao lại có chuyện như vậy, mày đang đùa phải không." Họ trừng lớn mắt nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự không tin, nhưng Bàn Tử nhìn họ, lại mặt đầy qua loa.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm họ, lại không nhịn được cười nói: "Tuy chuyện như vậy rất khó chấp nhận, nhưng chuyện này không phải là đùa." Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Đám người này thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong tình thế bất đắc dĩ, chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài, họ nhìn nhau một cái.

Trông có vẻ như đã dùng rất nhiều dũng khí, mới lấy ra những thứ trên người mình.

Tuy nhiên trên thực tế, khi họ lấy những thứ này xuống, những gì họ làm cũng khiến Bàn Tử cảm thấy nực cười, cái bộ dạng không nỡ đó.

Trực tiếp chọc cười Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, đột nhiên lấy ra một cái giỏ, nhìn họ nói: "Các người mau bỏ đồ vào đây, tôi bây giờ sẽ mang đi trả lại cho họ, chỉ cần các người bỏ hết đồ đi, tôi sẽ mang về." Khi Bàn Tử nói ra những lời này, mọi người cau mày, nhìn Bàn Tử, không nhịn được cẩn thận dò hỏi một câu: "Lỡ như chúng tôi để cậu mang những thứ này đi, cậu trên đường lén lút lấy một ít, sau đó lời nguyền này trở nên nghiêm trọng hơn, vậy cậu chẳng phải là..." Lời của họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười lớn.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm họ, cũng mặt đầy bất lực nói: "Nếu các người thật sự nghi ngờ tôi như vậy, thì cùng tôi đi qua đó đi, dù sao tôi cũng không sợ, huống chi, nếu trong tay các người còn giấu đồ, tiếp theo chắc chắn là vạn kiếp bất phục." Bàn Tử vô cùng chắc chắn nói ra những lời này, nhưng mọi người nghe những lời này của Bàn Tử, không những không quan tâm, ngược lại còn nhìn Bàn Tử, mặt cười hì hì nói: "Vậy thì sao chứ?

Chuyện này có thể làm gì chúng ta?" Giọng điệu của họ đầy vẻ vênh váo.

Thấy thái độ này của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử hận không thể ra tay đánh họ một trận.

Tuy nhiên, điều khiến Bàn Tử không thể ngờ tới là, lúc này Vương Diệp bước lên, nhìn chằm chằm đám người này, mặt đầy lạnh lùng nói: "Bây giờ các người đều đã giao đồ ra rồi, đúng không?

Những thứ giấu riêng kia tôi cũng không quản, dù sao hậu quả các người có thể tự mình gánh chịu là đủ rồi." Vương Diệp nói xong những lời này, liền nhìn Bàn Tử sau đó ra hiệu cho anh ta một cái.

Bàn Tử gật đầu quả quyết cầm giỏ trong tay đi theo sau Vương Diệp, sau đó đi về phía trên núi.

Thấy họ đi nhanh như vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này mọi người nghĩ ngợi, quả quyết đi theo sau họ, nhưng họ lại không nhịn được bàn tán xôn xao, dù sao có những thứ không giao ra, vấn đề có phải sẽ đặc biệt nghiêm trọng không?

Trong khi họ đang thảo luận không ngớt về chuyện này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được cảm thán với cậu một câu: "Đám người này vẫn không chịu giao đồ ra, rõ ràng là không ổn." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ bất lực, nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử lập tức cười lớn, cậu nắm tay Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta: "Không cần sợ, anh phải nhớ rằng những lời nguyền này luôn tồn tại, hơn nữa chúng ta bây giờ trước tiên trả lại một phần đồ, có lẽ lời nguyền sẽ có thể hóa giải được một phần." Vương Diệp nói là sự thật.

Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, lập tức gật đầu, trên mặt anh ta lộ ra vài phần nụ cười, nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói: "May mà có cậu, nếu không những phiền phức này tôi đều không biết phải giải quyết thế nào." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ suy tư, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng cảm kích của Bàn Tử, trong mắt lại lóe lên vài phần điềm tĩnh. "Bớt giở trò đó đi, hai chúng ta là anh em tốt, nói những lời khách sáo đó làm gì?" Vương Diệp nói là sự thật.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, nhất thời cũng ngượng ngùng sờ mũi mình.

Lúc này Vương Diệp thấy bộ dạng kia của Bàn Tử, lại không nhịn được cười hì hì nói với anh ta: "Dù sao anh chỉ cần nhớ, nếu những người này muốn cạn tàu ráo máng, chúng ta cũng chỉ có thể bó tay chịu trói." Vương Diệp nói là sự thật, họ đều biết những thứ này không trả lại, sẽ có lời nguyền, nhưng bây giờ họ vẫn muốn làm như vậy.

Bây giờ Vương Diệp đã cố gắng hết sức, cho nên tiếp theo bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không có liên quan trực tiếp đến cậu.

Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta gật đầu, đồng ý với những gì Vương Diệp nói, vì trong lòng anh ta cũng nghĩ như vậy.

Đám thôn dân đi theo sau, nghe hai người họ ở phía trước xì xào những lời đó, tâm trạng của họ sao lại không hoảng?

Họ cau mày, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, sau đó lại không nhịn được nói với Bàn Tử: "Cậu có thể đợi chúng tôi một chút được không?" Bàn Tử nghe lời họ, quay đầu nhìn họ đứng tại chỗ, sau đó mặt đầy lạnh lùng cười nói: "Sao thế, không phải là chuẩn bị giao đồ ra rồi chứ, lương tâm cuối cùng cũng phát hiện ra rồi à?

Tôi còn tưởng các người không chuẩn bị làm người tốt chứ." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ chế giễu.

Mọi người nghe thấy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này mọi người nắm chặt nắm đấm, lại mặt đầy nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Chúng tôi sao có thể không làm người tốt, chúng tôi chỉ cảm thấy..." Lời của họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười lớn, vì Bàn Tử thấy bộ dạng do dự của họ, liền biết họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy ra.

Điều quan trọng nhất là bọn họ vẫn mang cái tâm lý ăn may, rõ ràng tai họa đã liên tiếp xảy ra nhiều như vậy, những sinh mệnh mới đã mất đi, cho đến tận bây giờ Bàn Tử vẫn còn nhớ như in.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm vào đám người này, sau đó lắc đầu, nghiêm túc nói: “Quả nhiên mà, có những kẻ nhất định phải tuyệt tử tuyệt tôn rồi mới biết sự đáng sợ trong đó.” Bàn Tử nói xong câu này liền quay người rời đi, không thèm để ý đến bọn họ nữa.

Mọi người chỉ đành đi theo sau Bàn Tử, ai nấy nhìn nhau, nhưng lại không biết phải làm sao.

Lúc này Bàn Tử đi về phía trước, được vài bước lại quay đầu lại nhìn bọn họ, nói: "Tôi chỉ hy vọng cái thứ gọi là báo ứng này có thể nói chút đạo lý.

Dù sao thì người làm sai là các người, chứ không phải mấy đứa nhỏ, phiền báo ứng đừng giáng xuống đầu bọn nó." Bàn Tử nói câu này một cách nghiêm túc, mọi người nghe thấy lời của Bàn Tử vang bên tai, tức khắc tức đến nghiến chặt răng.

"Mày là cái đồ súc sinh, sao có thể nguyền rủa chúng tao!

Đồ đạc chúng tao đều đã giao ra rồi, mày muốn nghi ngờ chúng tao thì chúng tao cũng chịu thôi." Tuy bọn họ tức giận nhưng lại không dám nổi giận quá mức, bởi vì có tật giật mình.

Bàn Tử liếc mắt một cái đã nhìn ra chuyện này, không thèm để ý đến bọn họ nhiều.

Lúc này, bọn họ nhìn Bàn Tử chằm chằm, trong mắt chỉ toàn vẻ sắc lẹm.

Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử rồi đi về phía trước.

Bọn họ đi được một đoạn đường, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy một đống đổ nát xuất hiện phía trước.

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm những người sau lưng mình, vẻ mặt khó hiểu nói: "Theo lý mà nói, những thứ này không phải nên do các người xử lý sao?

Sao chỗ này lại sập nữa rồi?" Kết quả, điều Bàn Tử không ngờ là, lời này của hắn vừa nói ra, một người trong số đó đã gào khóc chạy tới, sau đó vừa khóc vừa gào trước đống đổ nát.

Bàn Tử nghe những lời người đó nói, lúc này mới hiểu ra, thì ra nơi này lại xảy ra một vụ sập mới, hơn nữa lần này sập chính là mộ tổ nhà gã.

Trong phút chốc, Bàn Tử cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng hắn không cười quá lớn, mà chỉ lặng lẽ nhìn cảnh này, trên mặt có vài phần vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Bây giờ chúng ta nên đi đâu?” Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút không hiểu mà hỏi, vì trong lòng hắn không chắc chắn nên cần Vương Diệp cho ý kiến.

Hơn nữa, tình hình ở đây tuy Bàn Tử hiểu rõ trong lòng, nhưng cụ thể phải làm thế nào thì hắn cũng không biết.

Vương Diệp nghe thấy lời của Bàn Tử vang lên bên tai, lập tức nhìn sang Hạt Tử.

Hạt Tử chắc chắn biết phải xử lý thế nào.

Đúng như dự đoán của hắn, vì Hạt Tử là người đi hỏi vấn đề này, nên lúc này Hạt Tử đi vài bước ở đây đã biết nên đi về hướng nào.

Nhìn thấy Hạt Tử đi về phía rừng trúc quen thuộc, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ vội vàng tiến lên, níu lấy tay Hạt Tử, lo lắng nói: “Có thể để mấy ngày nữa rồi hẵng trả không?

Bây giờ chúng tôi đang gặp vấn đề lớn như vậy, vẫn phải sửa sang lại cho tốt đã.” Trong giọng điệu của họ mang theo vài phần căng thẳng và cẩn thận, dù sao thì mộ tổ này còn quan trọng hơn cả mạng sống của họ, vì nó liên quan trực tiếp đến vận thế phong thủy của họ.

Tuy nhiên, Hạt Tử nghe thấy lời của họ vang bên tai, chỉ cười một cách qua loa, nhìn chằm chằm vào đám người này, vẻ mặt không quan tâm nói: “Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?” Hạt Tử vừa nói vừa hất tay bọn họ ra.

Lúc này Vương Diệp đi bên cạnh Hạt Tử, nhìn thấy phong thủy ở đây, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, hắn không nhịn được mà lắc đầu thở dài.

“Long mạch đã bị hủy rồi, nếu bây giờ các người vẫn còn cố chấp không tỉnh ngộ thì tổn thất sẽ ngày càng lớn, dù sao đây cũng là lựa chọn của các người.” Từ lúc báo ứng bắt đầu cho đến bây giờ, sự việc trở nên nghiêm trọng như vậy đều là do bọn họ tự từng bước gây ra.

Vương Diệp lười khuyên nhủ bọn họ nhiều, chỉ mong bọn họ có thể nghĩ thông suốt những điều này.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cũng cười lên.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, nghiêm túc nói: “Khỏi cần để ý đến mấy tên này, dù sao bọn chúng cũng hết thuốc chữa rồi, có nói đạo lý lớn với bọn chúng thì chúng cũng không nghe lọt tai đâu.

Loại ngu ngốc như vậy đáng đời phải ở lại nơi này cả đời, đồng thời chịu đựng dày vò.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ lạnh lùng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, chỉ cười qua loa, không để ý nhiều đến hắn.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không thể ngờ tới là Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm vào đám người này, lại nói với vẻ mặt hả hê: “Không lâu nữa đâu, báo ứng thật sự sắp đến rồi.

Bây giờ mới chỉ là sấm chớp mưa phùn thôi, đừng tưởng thật là…” Lời của bọn họ còn chưa nói xong, đám dân làng đã nổi giận.

Bọn họ cầm đồ trong tay, bất chấp tất cả mà xông lên.

Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của họ, trong mắt lóe lên vài phần bất đắc dĩ.

“Tức giận như vậy có ích gì không?

Hơn nữa cũng chẳng có ai coi các người ra gì cả.” Vương Diệp nói thật.

Mọi người nghe thấy lời này của Vương Diệp, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử càng kéo tay Vương Diệp, thúc giục hắn đi theo mình về phía trước.

Chương 932

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Tại đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn: “Nhớ đi sát bên cạnh Hạt Tử, mấy thứ này cũng đừng làm mất, tôi thấy cái giỏ này có vẻ không chắc chắn lắm.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe thấy lời này, dứt khoát gật đầu.

Nhưng thực ra lúc Vương Diệp nói những lời này cũng là đang cho đám người kia một cơ hội.

Kìm cương trước bờ vực vẫn còn kịp, nếu bọn họ không muốn dừng lại, vậy thì lúc này Vương Diệp chỉ có thể nhìn bọn họ chịu báo ứng.

Đến lúc này, mọi người đều đã cố gắng hết sức.

Nhưng may mắn là có một bộ phận người vẫn đứng ra, nhìn Vương Diệp rồi giao hết đồ trên người mình ra.

Những dân làng khác thấy cảnh tượng này, bỗng dưng rối loạn, lớn tiếng nói: “Các người điên rồi sao?” Trong lời nói của họ đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự chột dạ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, lại không nhịn được mà buông lời chế nhạo: “Chẳng lẽ lại cho rằng người khác không nên giao đồ ra, nên giống như các người, lúc nào cũng giữ những thứ này, bất kể tiếp theo sẽ phải đối mặt với phiền phức và tai họa gì sao?” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt của mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Tại đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm vào bọn họ, lại không nhịn được mà buông lời chế nhạo: “Nếu các người cảm thấy câu nói này của tôi có vấn đề, thì cứ việc...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt của mọi người đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này, mọi người nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói: “Chúng tôi đương nhiên không có ý đó, chúng tôi chỉ cảm thấy mấy tên này cho đến bây giờ vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, tự ý cất giấu những thứ này là quá không nên.” Bọn họ vừa nói, vừa tiến lên, sau đó lại đi trách mắng những người đã giao đồ ra.

Tuy nhiên, những người kia nghe thấy họ trách mắng, sắc mặt lại trở nên cực kỳ thâm trầm.

Lúc này, ai cũng lòng dạ khó lường, không ai biết suy nghĩ trong lòng của đối phương, nhưng Vương Diệp và Bàn Tử lại có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Dù sao thì những gì đám người này nghĩ trong lòng, chẳng qua cũng chỉ là những thứ quý giá kia mà thôi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào bọn họ, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp không nhịn được mà khẽ thở dài, nhìn chằm chằm vào đám người này, hắn lại cất tiếng cảm thán một câu: “Thôi bỏ đi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đừng để ý đến bọn họ nữa.” Vương Diệp nói xong câu này, Bàn Tử dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử đi theo sau Hạt Tử.

Hạt Tử đã đi được một đoạn đường dài, Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Lúc này Bàn Tử thấy Hạt Tử không hề dừng bước, lại vội vàng nói với ông: “Ông đợi tôi một chút.” Nhưng Hạt Tử nghe thấy lời của

Bàn Tử lại không để ý nhiều đến hắn, mà cứ thế đi thẳng về phía trước.

Chẳng bao lâu, mọi người nhìn thấy một con đường nước xuất hiện trước mặt, mà Hạt Tử thì trực tiếp lội qua.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, vội vàng tiến lên cõng ông lên.

Hạt Tử không nhịn được mà cười.

Tại đây, Vương Diệp để Hạt Tử chỉ đường, hắn sẵn lòng cõng ông qua.

Hạt Tử nghĩ một lúc, chỉ một hướng, để Vương Diệp đưa ông qua đó.

Những dân làng phía sau vẫn còn do dự không quyết, không biết nên lựa chọn thế nào trong chuyện này, mà Bàn Tử đã không muốn nói nhảm với bọn họ nữa rồi.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần ý cười.

Bởi vì hắn biết sau hôm nay, sẽ có một trận mưa lớn kéo đến, và ai đó cũng phải trả giá cho sự ích kỷ của mình.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng không nhịn được mà cười lên.

Dù sao thì bộ dạng đáng thương của đám người này, Bàn Tử vẫn nhớ như in.

Lúc này Bàn Tử nhìn cảnh vật nơi đây, trong mắt lóe lên vài phần sắc bén.

Nói thật, cảnh vật nơi đây cũng không tệ, cũng không biết rốt cuộc đâu mới là điểm đến.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, may mà không lâu sau, cuối cùng cũng đã đến đích.

Bàn Tử trợn to mắt, có chút vui vẻ mà cười.

Trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần phức tạp.

Lúc này, mọi người nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mà mở lời hỏi: “Nếu không lấy những thứ đó ra, thì báo ứng tiếp theo sẽ như thế nào?” Bọn họ vừa nói, vừa cẩn thận thăm dò.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy câu hỏi của họ vang bên tai, lại cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn chằm chằm vào đám người này, không nghĩ ngợi mà nói: “Các người hỏi tôi, làm sao tôi biết?

Huống hồ báo ứng biến thành cái dạng gì, tôi trả lời các người thế nào?

Tôi lại chưa từng tự mình trải qua, đợi các người tự mình trải qua rồi, các người lại trả lời tôi đi.” Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ tùy ý và qua loa.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt của mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ tức đến nghiến chặt răng, chưa từng thấy ai kiêu ngạo như Vương Diệp.

Thấy bộ dạng tức giận của họ, Vương Diệp lại không nhịn được mà khoanh tay nói: “Làm sao vậy?

Tôi làm sai cái gì à?” Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ lạnh lùng.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, ánh mắt của mọi người càng trở nên cực kỳ sắc bén.

Lúc này họ không thể nói ra lời chỉ trích nào.

Nhưng bảo họ giao đồ ra thì tuyệt đối không được.

Dù sao thì họ vẫn luôn tuân thủ một câu nói, đó là những thứ này là do họ lấy được, nên dù thế nào cũng không thể trả lại.

Hơn nữa, những thứ này là do những người bên trong tặng cho họ, nên họ cầm cũng là một chuyện cực kỳ đương nhiên.

Nghĩ đến đây, trên mặt mọi người đều lộ ra vài phần ý cười.

Vương Diệp thấy thái độ đó của họ, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Tại đây, Vương Diệp cũng không nhịn được mà khẽ thở dài: “Các người đúng là quá cố chấp rồi.

Nhiều thứ không đơn giản như các người nghĩ đâu.

Nhưng bây giờ tôi cũng không muốn nói nhảm với các người nữa, dù sao cũng là các người tự chọn.” Vương Diệp nói xong câu này, liền nhìn Bàn Tử và Hạt Tử đi vào một đường hầm nhỏ.

Lúc này Hạt Tử đứng trong đường hầm, mở lời nói với Bàn Tử: “Chính là nơi này rồi, đặt đồ vào là được.” Nghe thấy lời của Hạt Tử vang bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Vương Diệp liếc nhìn những người kia, phát hiện trên mặt họ đều mang theo vài phần căng thẳng và cẩn thận.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp lập tức cười lên.

Quả nhiên là có tật giật mình, nếu không sao đám người này lại có bộ dạng như vậy?

Chắc hẳn, ban đầu bọn họ cũng phát hiện ra nơi tuyệt cảnh này ở đây, Vương Diệp thầm đoán trong lòng, nhưng không nói ra.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhìn con đường hầm trước mặt, bỗng dưng cất tiếng cảm thán một câu: “Thứ không thuộc về mình, nếu nhất định phải cầm trong tay, thì thứ nhận được có thể chính là vạn kiếp bất phục.

Cơ hội vẫn còn, nhưng không muốn trân trọng, thì thần thánh đến cũng chịu thua.” Nói xong câu này, Vương Diệp bỗng nhiên cõng Hạt Tử lên.

Hắn đưa Hạt Tử và Bàn Tử nghênh ngang rời đi, miệng còn hát vang.

Mọi người nhíu mày, cũng không biết Vương Diệp có phải đang chế nhạo họ không.

Sắc mặt của họ trở nên cực kỳ kỳ quái.

Tại đây, Vương Diệp và Bàn Tử chỉ cười hì hì nói: “Kệ bọn họ đi.” Khi Vương Diệp nói ra câu này, Bàn Tử dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mà cất tiếng cảm thán một câu: “Chúng ta không nên nghi ngờ họ, dù sao họ cũng đã giao đồ ra rồi.

Cho nên bây giờ bất kể chúng ta gặp phải chuyện gì, hay là trên người họ xảy ra phiền phức gì, cũng không cần để ý nhiều.” Vì loại chuyện này không còn liên quan gì đến báo ứng nữa, Bàn Tử thầm nghĩ.

Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Mọi người cũng không phải kẻ ngốc, sao lại không hiểu ý của họ?

Đặc biệt là bộ dạng mà Bàn Tử thể hiện ra, càng khiến tâm tình của mọi người thêm phức tạp.

Lúc này, mọi người khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Tại đây, Bàn Tử cũng đi thẳng về phía trước.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đã sớm được giải cứu, hai người đi theo sau, sau đó ở đó ríu rít nói chuyện.

Vương Diệp đi phía trước, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thì đi sau đám dân làng, kẹp một nhóm người ở giữa.

Vương Diệp thầm nghĩ về đám dân làng này, cố ý làm ra chuyện như vậy, e rằng là sợ báo ứng đột nhiên giáng xuống.

Nhưng thực tế, có những thứ đúng là không thể đề phòng được.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhìn chằm chằm vào đám người này, Vương Diệp cũng không nhịn được mà đồng cảm với họ… Thật sự là quá đáng thương, đến lúc này vẫn còn cố chấp không tỉnh ngộ, nhất định phải trả giá thảm trọng, mới biết những thứ này không thuộc về họ, không thể lấy đi được.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không thể ngờ tới là, loại chuyện này lại đến đột ngột như vậy.

Chỉ thấy giây tiếp theo, một cây đại thụ đột nhiên đổ ầm xuống.

Tại đây, những dân làng này bị quẹt phải.

Vương Diệp thấy cảnh tượng này xảy ra trước mắt, tức khắc giật mình.

Da thịt trên người bọn họ gần như bị cạo sống mất một lớp.

Chương 933

Thấy cảnh tượng này xảy ra trước mắt, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử không dám tin, lời nguyền thật sự đã giáng xuống.

Sắc mặt của những dân làng kia trở nên vô cùng khó coi.

Còn những dân làng đã giao hết đồ ra thì lại bình an vô sự.

Trải qua chuyện này, họ càng ngày càng tin vào câu nói của Bàn Tử.

Sắc mặt của họ trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Bàn Tử, họ lại run rẩy lấy những thứ trong tay ra, sau đó lại vội vàng nói với Bàn Tử: “Trong nhà chúng tôi còn một ít, hay là anh cõng chúng tôi xuống trước đi.” Trên mặt họ đầy vẻ căng thẳng và cẩn thận, họ đã không dám ở lại nơi này lâu nữa.

Giống như ứng với một câu nói, người xui xẻo thì uống nước cũng nghẹn răng.

Nhớ lại câu nói này, sắc mặt của mọi người cũng trở nên vô cùng khó coi.

Họ sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, thà sớm giao đồ ra còn hơn.

Bởi vì những thứ này vốn dĩ không thuộc về họ, chỉ là họ quá tham lam, và cũng cảm thấy sẽ không có loại báo ứng này.

Bây giờ tất cả mọi người đều đã không dám nghĩ đến chuyện báo ứng nữa rồi, họ sợ mình càng nghĩ thì sự việc càng nghiêm trọng.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy lời của họ vang bên tai, lại lạnh lùng lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, bây giờ các người còn không muốn giao đồ ra, tại sao tôi phải bảo vệ các người?

Đúng vậy, tôi đã cho các người cơ hội sửa sai rồi, các người không trân trọng, chuyện này thì có liên quan gì đến tôi.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Bàn Tử không phải là giả.

Mọi người nghe thấy lời này của Bàn Tử, nhất thời cũng á khẩu không nói được gì.

Bọn họ vô cùng hối hận, nhìn Bàn Tử trong mắt chỉ có sự hối hận sâu sắc.

Nhưng Bàn Tử đối diện với họ, lại không nhịn được mà cảm thán một câu: “Thế này đi, tôi cho các người một cơ hội, cũng đừng nói tôi cạn tàu ráo máng.

Nếu bây giờ các người có thể nhờ người khác đi lấy đồ giúp, tôi còn có thể chạy việc giúp các người.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Lời này nói ra, mọi người lập tức cười lên, nhìn những người bên cạnh mình, mọi người vội vàng đi cầu xin, đồng thời không tiếc đưa ra lợi ích cao hơn.

Lúc này, bộ mặt thật của tất cả mọi người đều lộ ra.

Dù sao một khi liên quan đến lợi ích, ai cũng sẽ nhân cơ hội mà chặt chém một phen.

Bàn Tử thấy bộ dạng tự tàn sát lẫn nhau của họ.

Trong mắt hắn chỉ có sự lạnh lùng, vào lúc này, đã lười để ý đến loại người này.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không thể ngờ tới là, khi đám người này ra tay với nhau, trên mặt họ ngoài sự tức giận ra, không thấy cảm xúc nào khác, ngay cả tình hữu nghị ngày thường cũng không thèm để ý.

Thấy bộ dạng đó của họ, sắc mặt của Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Nhưng cuối cùng vẫn là họ đi cầu xin người khác, nên cuối cùng đành phải bất đắc dĩ giao ra một khoản tiền lớn.

Thấy bộ dạng rời đi của những người này, mọi người chỉ tức đến nghiến chặt răng, lúc này tâm trạng vô cùng phẫn hận.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được mà khẽ thở dài, sau đó vỗ vào vai những người này, trầm giọng nói: “Có những chuyện, sau khi làm rồi thì nhất định phải trả giá.

Bây giờ các người quay đầu vẫn còn kịp, cho nên đừng có dây dưa chuyện tiền bạc này nữa.” Bàn Tử nghiêm túc an ủi họ.

Mọi người nghe thấy lời này của Bàn Tử, lại tức đến nghiến chặt răng, hận không thể đánh cho tên này một trận.

Tên này căn bản không hiểu, lúc họ bị tống tiền thì đau lòng đến mức nào, chỉ biết đứng đây nói những lời châm chọc.

Bọn họ nhíu mày, không để ý nhiều đến Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm vào rừng trúc ở đây, lại không nhịn được mà mở lời nói với họ: “Lúc đó, mộ của ba mẹ tôi xảy ra chuyện, là do các người làm phải không?” Bàn Tử nói ra câu này một cách vô cùng chắc chắn.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, sắc mặt của mọi người trở nên có chút khó coi.

Nếu trong cả làng này muốn phân loại người xấu, thì chắc chắn chia làm ba cấp độ.

Cấp độ thứ nhất là hoàn toàn không xấu.

Cấp độ thứ hai chỉ là xấu bình thường, giống như những người đi được nửa đường rồi giao đồ ra.

Còn cấp độ thứ ba, chính là những người trước mặt này, vì tiền mà không tiếc bị mỡ heo che mắt, chuyện gì cũng làm được.

Chỉ có báo ứng xảy ra trước mắt rồi, mới biết sợ hãi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự lạnh lùng, căn bản không để ý nhiều đến họ.

Lúc này mọi người nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được mà cẩn thận nói: "Có thể nói chút đạo lý không, chúng tôi cũng không cố ý." Bọn họ vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Bàn Tử nghe thấy lời của họ vang bên tai, bỗng dưng nhíu mày, mở lời phủ nhận một câu: "Theo ý của các người thì chuyện này không có bất kỳ quan hệ nào với các người à?" Khi lời này nói ra, mọi người vội vàng gật đầu, nhìn Bàn Tử lại nói với vẻ mặt tươi cười: "Đúng vậy, chính là như vậy.

Nếu anh chịu tin chúng tôi, tiếp theo anh chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lợi ích." Trên mặt họ mang theo vài phần phấn khích.

Nghe thấy lời của họ vang bên tai, Bàn Tử chỉ cực kỳ lạnh lùng cười một tiếng, sau đó lại cực kỳ qua loa nói với họ: "Các người nghĩ tôi sẽ tin các người sao?" Khi lời của hắn nói ra, sắc mặt của mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Vào lúc này, họ đã bất đắc dĩ.

Bọn họ chỉ có thể cúi đầu trước Bàn Tử, sau đó lại lo lắng nói: "Chuyện đó đúng là chúng tôi làm không đúng, nhưng đã qua lâu như vậy rồi, không cần phải truy cứu nữa chứ?

Huống hồ chúng tôi cũng chỉ vì nhất thời tham lam, bây giờ chúng tôi có thể trả lại hết những thứ đó cho anh." Bàn Tử nghe thấy lời của họ vang bên tai, lại lười để ý đến họ, mà chỉ vô cùng bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời.

Hạt Tử đi tới, vỗ vào vai Bàn Tử nói: “Cơ hội tốt như vậy không nắm lấy, còn đứng đây ngẩng đầu nhìn trời, thật sự cho rằng như vậy có thể giải quyết vấn đề sao?” Giọng điệu của Hạt Tử đầy vẻ chất vấn.

Khi lời này nói ra, sắc mặt của Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử lại không nhịn được mà nói với hắn: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Anh chẳng lẽ thật sự cho rằng chuyện này có thể cứ thế nhịn nhục cho qua, coi như chưa từng xảy ra?” Hạt Tử dồn dập chất vấn Bàn Tử.

Nghe thấy lời này của Hạt Tử, hắn bỗng dưng cười lên, nhìn Hạt Tử vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Ông lại không phải tôi, làm sao ông biết tôi sẽ giải quyết thế nào?

Đừng có làm phiền tôi ở đây.” Những người kia thấy bộ dạng này của Bàn Tử, tưởng rằng Bàn Tử sẵn lòng tha thứ cho họ, hơn nữa tính cách của Bàn Tử có lẽ cũng như trước đây, nhẫn nhịn cho qua.

Trong phút chốc, họ không nhịn được mà xáp lại gần, nhìn Bàn Tử nịnh nọt bên tai hắn vài câu, lại nói những lời hay ý đẹp.

Hy vọng Bàn Tử có thể nể tình họ không hiểu chuyện, giơ cao đánh khẽ, tha cho họ lần này.

Nhưng Bàn Tử nghe thấy những lời đó của họ vang bên tai, trong mắt ngoài sự lạnh lùng ra, không thấy cảm xúc nào khác.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm vào họ, không nhịn được mà buông lời chế nhạo một câu: “Vậy tôi cũng hy vọng tên thần kinh này của tôi không cẩn thận ra tay, sau này các người có thể nể tình tôi là bệnh nhân tâm thần, tha cho tôi một mạng.” Bàn Tử vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong lòng hiểu rõ, tên này cuối cùng cũng sắp nổi điên.

Tại đây, Vương Diệp cũng khá tò mò, lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này mọi người bị Bàn Tử dọa đến sắc mặt trắng bệch, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể giao ra một phần nhỏ đồ trên người.

Sau đó lại hứa hẹn với Bàn Tử.

Thấy bộ dạng đó của họ, Bàn Tử chỉ không ngừng cười lạnh, sau đó chỉ vào hướng rừng trúc, mở lời nói với họ: “Chỗ đó tôi sẽ không qua nữa đâu.

Nếu ai sẵn lòng đi một chuyến thì cứ để họ đi, dù sao tôi cũng khá thích nhìn thấy báo ứng giáng xuống.” Như vậy, còn có thể chứng minh lời nguyền là có tồn tại, Bàn Tử thầm nghĩ.

Tuy nhiên, mọi người nghe thấy lời này của Bàn Tử, tất cả đều ngây người, nhìn Bàn Tử không ngừng lắc đầu, hy vọng Bàn Tử có thể bình tĩnh một chút.

Tuy nhiên, lời khuyên của họ căn bản không có tác dụng gì.

Bàn Tử chỉ nhìn chằm chằm vào họ, cực kỳ lạnh lùng chế nhạo nói: “Vậy bình tĩnh thì làm được cái gì?

Giống như ban đầu khi các người làm ra chuyện đó, cũng không cảm thấy mình quá đáng, cho dù cắn rứt lương tâm, các người vẫn có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.” Khi lời của Bàn Tử nói ra, sắc mặt của mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tại đây, Vương Diệp đối diện với Bàn Tử, lại không nhịn được mà mở lời nói với hắn: “Anh mau qua đây đứng với tôi đi, đừng đứng bên đó nữa, tôi cảm thấy bên đó không được tốt lắm.” Lời này của Vương Diệp nói ra, đám dân làng đều giật mình.

Họ tưởng rằng Vương Diệp có thể cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, cũng vội vàng đi theo Bàn Tử qua đó.

Bọn họ không động thì còn tốt, vừa đi như vậy, con rắn trước mặt lập tức quấn tới.

Người tham lam nhất trong số đó trực tiếp bị cắn một miếng.

Tên đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Những người khác thấy một con rắn lớn như vậy, càng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào con rắn này, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

“Yên tâm, con rắn này không có độc.

Chỉ là bị nó cắn một miếng thôi, các người phải đi tiêm một mũi, nếu không cẩn thận bị nhiễm trùng, không chừng toi mạng luôn đấy.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử nghe thấy lời này của Vương Diệp, nhất thời cũng nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mang theo vài phần cảm kích.

Hắn dường như biết lý do Vương Diệp làm chuyện này.

Sau khi con rắn đó bò đi, dân làng dù muốn bắt nó lại để giải hận cũng không làm được, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Vương Diệp, tức giận nói: “Mày đang hãm hại chúng tao, mày là cái đồ khốn!” Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời của họ vang bên tai, lại cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn chằm chằm vào đám người này, Vương Diệp không nhịn được mà cảm thán một câu: “Tôi hãm hại các người?

Các người có tài đức gì đáng để tôi hãm hại?” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vẻ tò mò.

Chương 934

Khi lời này nói ra, mọi người mặt đỏ tai hồng, chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện ghê tởm như vậy.

Nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ không quan tâm, nhìn đám người này lại không nhịn được nói: “Chẳng lẽ tôi còn nói sai sao?” Sự chất vấn trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả.

Mọi người thấy bộ dạng này của Vương Diệp, nhất thời cũng nghiến chặt răng lựa chọn nhẫn nhịn cho qua.

Thấy thái độ đó của họ, Vương Diệp không nhịn được mà mở lời nói với họ: “Nói cho các người biết, tự mình gây chuyện thì tự mình gánh chịu.

Chuyện của Bàn Tử, tôi sẽ từ từ tính sổ với các người.

Đừng tưởng Bàn Tử dễ bắt nạt, tôi cũng không dễ chọc đâu.” Vương Diệp vừa nói, vừa rút giấy chứng nhận bệnh tâm thần của mình từ trong túi ra.

Đây mới là anh em tốt, Bàn Tử thầm nghĩ.

Hắn đã bị cảm động đến hồ đồ, nhìn Vương Diệp trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần ghét bỏ.

Hắn không nhịn được mà vỗ vào vai Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng có làm cái trò này nữa, sến súa kinh khủng, tôi ghét chết đi được.” Vương Diệp trợn mắt, có chút buồn nôn mà nói ra câu này.

Bàn Tử tức khắc tức đến nghiến chặt răng, nhìn Vương Diệp chết sững, không dám tin tên này lại không biết điều như vậy.

Phải biết, hắn nói những lời này với Vương Diệp là vì thật lòng công nhận Vương Diệp, ai ngờ hắn lại không chấp nhận.

Bàn Tử ôm ngực, nhất thời không nói nên lời.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này, càng cảm thấy vô cùng buồn cười, hai người họ cười đến cong cả lưng.

Mọi người ở đây kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời trong lòng cũng thấp thỏm không yên, bắt đầu lo lắng.

Vạn nhất thời gian càng kéo dài, những chuyện họ gặp phải tiếp theo càng nhiều hơn.

Vậy họ lại nên xử lý thế nào?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, lại không nhịn được mà buông lời chế nhạo một câu: “Thế nào, chuyện này trông có vẻ rất quan trọng à?

Tại sao các người trông có vẻ rất cấp bách vậy?” Khi câu hỏi của Vương Diệp nói ra, sắc mặt của mọi người trở nên có chút khó coi.

Hắn cố ý nói những lời châm chọc ở đây, chính là để làm đám người này khó chịu, ai bảo chuyện họ làm lại khiến trời người đều phẫn nộ như vậy.

Vương Diệp vừa thầm nghĩ, vừa nhìn chằm chằm vào đám người này, lại nói với vẻ mặt tươi cười: “Sao các người ai cũng nhìn tôi như vậy?

Chẳng lẽ tôi lại hỏi ra vấn đề rồi sao?

Chuyện này tôi cảm thấy cũng không quan trọng đến thế, hay là tôi và Bàn Tử về ăn chút gì trước đi, tôi và Bàn Tử đều đói rồi.” Bàn Tử vội vàng gật đầu, tán thành lời này của Vương Diệp.

Nhưng những người kia lại níu lấy tay Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần hoảng loạn, không ngừng cầu xin.

Bàn Tử miễn cưỡng gật đầu, nhưng Vương Diệp lại nhíu mày vẻ mặt khó chịu.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lúc này mọi người lại không nhịn được mà mở lời nói với Vương Diệp: “Mày tốt nhất đừng có kiêu ngạo ở đây.” Bọn họ lời còn chưa nói xong, những dân làng kia đã vội vàng chạy về.

“Chúng tôi đã lấy được đồ rồi, không biết có bỏ sót không.” Nghe thấy lời của họ vang bên tai, sắc mặt của mọi người trở nên có chút khó coi.

Bọn họ kiểm kê một lượt, phát hiện đã lấy đủ rồi, lại vội vàng nhìn Bàn Tử mở lời nói: “Bàn gia, lại phải phiền anh mang những thứ này qua đó.” Bọn họ nói câu này một cách khách sáo, thái độ cung kính đó trực tiếp chọc cười Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm vào họ, lại không nhịn được mà buông lời chế nhạo: “Nói thật nhé, các người cứ thế yên tâm giao những thứ này cho tôi, chẳng lẽ không sợ tôi lén vứt đi một cái, sau đó nhìn các người chịu báo ứng à?” Khi lời của Bàn Tử nói ra, sắc mặt của mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Tại đây, Bàn Tử cũng nhìn chằm chằm vào họ, nói với giọng điệu bề trên: “Chuyện của ba mẹ tôi đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong, nếu bây giờ tôi xử lý vấn đề của các người trước, thì chuyện của họ chắc chắn không được đảm bảo.

Cho nên tôi nghĩ là…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã ở đó đồng thanh thề thốt.

Lúc này Bàn Tử thấy thái độ căng thẳng của họ, trong mắt ngoài sự lạnh lùng ra, không thấy cảm xúc nào khác.

Hắn không thể tin lời nói dối của loại người này.

Những lời họ nói căn bản không đáng tin.

Bàn Tử thầm nghĩ, nếu họ có chút độ tin cậy nào, thì ban đầu họ đã không làm ra chuyện như vậy.

Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào đám người này, nhìn bộ dạng thề thốt của họ, trong mắt lộ ra vài phần sắc bén.

Không đợi đám người này phản ứng lại, Hạt Tử lại trực tiếp mở lời nói: “Đừng có thề thốt ở đây nữa, chúng ta làm cho dứt khoát đi.

Cứ thế này, Bàn Tử mang hết những thứ này đi trả, nhưng giữ lại một món trong tay, đợi các người thật sự thực hiện lời hứa, rồi mới trả lại món cuối cùng.” Tuy nhiên, mọi người nghe thấy lời này của Hạt Tử, sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi, sau đó giật lấy cái giỏ trong tay những dân làng kia, nhìn chằm chằm vào Hạt Tử, họ cực kỳ kiêu ngạo nói: “Nói cứ như là chúng tôi nhất định phải cầu xin các người mới có thể hoàn thành chuyện này vậy.

Cùng lắm thì chúng tôi tự mình mang đi trả, chỉ cần chúng tôi thành tâm thành ý, có chuyện gì là không làm được?” Sự ngông cuồng trên mặt họ khiến Hạt Tử cười ha hả.

Lúc này Hạt Tử nhìn chằm chằm vào họ, lại không nhịn được mà cảm khái một câu: “Được thôi, nhưng mong là chuyện này thật sự đơn giản như các người nghĩ.” Giọng điệu của Hạt Tử đầy vẻ lạnh lùng.

Mọi người thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, nhất thời tâm tình cũng trở nên có chút phức tạp.

Lúc này Bàn Tử thấy cảnh tượng này xảy ra trước mắt, nhìn Hạt Tử, Vương Diệp không nhịn được mà nói với hắn: “Cứ như vậy đi, cứ làm theo lời họ nói, dù sao họ muốn tự mình đi trả thì cứ để họ tự đi.

Trên đường này sẽ gặp phải những thứ gì, tôi cũng không chắc.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần trầm trọng.

Mọi người nghe thấy lời này của Vương Diệp, tức khắc hỗn loạn.

Khi họ thật sự không biết phải làm sao thì… Kẻ xấu xa nhất trong đám người không chút do dự mà đứng ra, nhìn chằm chằm vào Vương Diệp và Bàn Tử, nói với vẻ mặt chế nhạo: “Bớt nói nhảm ở đây đi, ai mà tin lời các người nói?” Nghe thấy lời của họ vang bên tai, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Vương Diệp khoanh tay, không nói thêm gì với họ nữa.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt của mọi người lại trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Hạt Tử mới chậm rãi lên tiếng bổ sung.

“Đừng nói lão hủ không nhắc nhở các người, bây giờ mỗi bước các người đi đều tượng trưng cho một bước ngoặt khác nhau.

Vì vậy, sắp tới dù có xảy ra chuyện gì, cũng hy vọng các người có đủ dũng khí để đối mặt.” Giọng điệu của Hạt Tử vô cùng nghiêm túc, mọi người thấy bộ dạng này của ông ta, tức thì nghiến chặt răng.

Giờ phút này, ngoài việc nuốt giận vào trong, họ cũng chẳng có cách nào khác.

Hạt Tử nhìn sang Bàn Tử, cười hì hì khoác vai hắn, nói.

“Tôi nhớ ở đầu làng hình như có mở một quán đồ nướng không tệ, hay là chúng ta ra đó ngồi một lát, tiện thể hóng mát đi.” Hạt Tử tuy nói vậy, nhưng thực chất chỉ muốn dẫn Bàn Tử đến đó ăn chút đồ ngon mà thôi.

Bàn Tử nghe vậy, mặt mày hớn hở gật đầu, trong mắt ánh lên ý cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng của hai người họ, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng đi theo, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng vậy, cả nhóm cứ thế mà đi xa trước mặt mọi người.

Hết cách, đám người chỉ có thể cầu cứu những dân làng đã trả lại vàng bạc châu báu, hy vọng họ có thể chạy việc giúp.

Những người dân làng đó bất đắc dĩ đành gật đầu, sau đó cầm lấy số vàng bạc châu báu, vừa đi được vài bước thì một tia sét đánh xuống.

Vương Diệp nghe tiếng sấm vang lên bên tai cũng giật nảy mình.

Đương nhiên đây đều là những chuyện đã lường trước, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

Chỉ thấy mặt một người dân làng đã đen sì.

Hắn nhìn những người phía sau, thẳng tay ném hết đồ trong tay xuống đất, sau đó hét lên một tiếng thảm thiết rồi tức tốc rời khỏi nơi này.

Vương Diệp thấy hắn hồn bay phách lạc bỏ chạy, trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Giờ phút này, Vương Diệp ôm bụng cười ha hả, thấy cảnh tượng như vậy, anh cười đến chảy cả nước mắt.

Vương Diệp và Bàn Tử cười đến nghiêng ngả, những người khác cũng vậy.

Đám dân làng nghe thấy tiếng cười của họ, vẻ mặt nhất thời trở nên phức tạp, họ thực sự không thể chịu đựng được tất cả chuyện này, nhưng lúc này họ cũng chẳng có cách nào khác.

Ánh mắt họ lóe lên tia sắc bén.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ lại không nhịn được mà nói.

“Đừng như vậy, cứ nhìn chúng tôi chằm chằm, chúng tôi có nợ nần gì các người đâu.

Dù sao thì các người chẳng muốn bỏ ra bất cứ thứ gì mà chỉ muốn hưởng lợi, vậy thì chỉ có thể để các người thử gánh chịu hậu quả của tất cả chuyện này thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa rời đi.

Thấy Vương Diệp đi dứt khoát như vậy, tâm trạng mọi người trở nên vô cùng kỳ quặc.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cười hì hì nói.

“Đi thôi, đến quán đồ nướng ở đầu làng, nghe nói vị cũng không tệ.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, hắn không phải kẻ yếu mềm dễ bắt nạt, chỉ là trong thời khắc này, bắt buộc phải dùng đến thủ đoạn như vậy.

Huống hồ hắn cũng không muốn đánh nhau với đám người này nữa, lỡ như thật sự bị xem là bệnh nhân tâm thần mà bị bắt vào trong, chẳng phải hắn thảm rồi sao?

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử cũng lộ vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử lại không nhịn được mà nói với hắn những suy nghĩ của mình.

Lúc này, mọi người thấy Vương Diệp và nhóm của anh đi dứt khoát như vậy, bất đắc dĩ đành lớn tiếng gọi Vương Diệp.

Họ gọi tên Vương Diệp không có tác dụng, họ bắt buộc phải cúi đầu trước Bàn Tử, đây là quy tắc mà Vương Diệp và Bàn Tử đã đặt ra.

Dưới tình thế bắt buộc, mọi người nhìn Bàn Tử, sau đó hứa hẹn với hắn.

Những lời họ nói ra, Bàn Tử nghe xong mặt chỉ lộ vẻ qua loa, lúc này hắn căn bản không muốn để ý đến họ.

Chương 935

Thấy bóng dáng Bàn Tử ngày càng đi xa, mọi người lập tức hoảng lên.

Họ chỉ có thể nhìn đám dân làng trước mặt, bảo họ đi gọi Bàn Tử quay lại, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề.

Lúc Bàn Tử bị họ kéo lại, mặt hắn lộ rõ vẻ không tình nguyện.

Thấy những người này đang khổ sở cầu xin mình, Bàn Tử không nhịn được lắc đầu thở dài.

“Làm gì thế?

Vừa nãy không phải còn vênh váo lắm sao?

Bây giờ bày ra bộ dạng này để làm gì chứ?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe những lời của Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi, họ sa sầm mặt lại, sau đó nói với Bàn Tử.

“Làm người đừng quá vênh váo, bây giờ chúng tôi chỉ muốn nhờ anh giúp đỡ thôi, nếu anh nhất định muốn dồn ép đến cùng thì chúng tôi cũng không...” Lời của họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười phá lên.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm họ, không nhịn được cảm thán một câu.

“Vậy các người muốn làm gì?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần khó hiểu, và lúc này, Bàn Tử lại không nhịn được mà nói với họ.

“Vừa nãy không phải các người không muốn cúi đầu sao?

Sao bây giờ lại quay lại tìm tôi?

Lẽ nào đã nhận ra sai lầm của mình rồi à?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

Lời này vừa nói ra, mọi người bất đắc dĩ nghiến chặt răng.

Họ cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, căn bản không dám nhìn thẳng vào Bàn Tử.

Ai bảo gã này nói chuyện độc địa như vậy, mỗi câu đều chọc thẳng vào tim gan họ, không cho họ bất kỳ cơ hội nào để trốn tránh.

Bây giờ ngoài việc xin lỗi Bàn Tử ra, dường như họ cũng không có lựa chọn nào khác, và điểm quan trọng nhất là phải đồng ý với những lời Bàn Tử nói.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp cũng không nhịn được mà cười ha hả.

Lúc này Bàn Tử đồng ý giúp họ mang những thứ này về, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải lấy một phần nhỏ đồ vật, ngoài ra, họ cũng phải dùng những thứ này để thề.

Điều này là Hạt Tử dạy cho Bàn Tử, vì Hạt Tử biết đám người này xưa nay giảo hoạt.

Hạt Tử đã ở trong làng này hơn nửa đời người, sao lại không hiểu tính cách của bọn họ chứ?

Giờ đây, nhìn chằm chằm vào đám người này, Bàn Tử lại không nhịn được mà nói với họ.

“Ghi nhớ, làm người nhất định phải giữ chữ tín, nếu các người cứ bất chấp mọi thứ như vậy, nhất định sẽ có báo ứng giáng xuống đầu các người.” Lúc này Bàn Tử có thể nói chuyện ôn hòa với họ, chỉ vì chưa chạm đến nỗi đau của hắn mà thôi.

Trong lúc Bàn Tử cầm những thứ này trả lại, hắn cũng thấy bên trong trống rỗng.

Bàn Tử nhíu mày, hồi lâu không nói nên lời.

Hắn cầm một chiếc nhẫn trong tay rồi cứ thế đi về.

Đám người kia nhìn Vương Diệp và Hạt Tử nghiêm túc thề thốt.

Nghe lời thề của họ vang lên bên tai, Hạt Tử cuối cùng cũng bật cười.

Lúc này Hạt Tử vỗ tay Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn.

“Chẳng bao lâu nữa, rất nhiều thứ đều có thể giải quyết rồi, nỗi oan được giải có lẽ là nói đến chuyện này đây.” Giọng điệu của ông ta đầy vẻ thâm trầm.

Bàn Tử nghe những lời này, vội vàng gật đầu không phủ nhận, và lúc này, hai người họ chỉ vịn vào nhau.

Đám dân làng đi theo sau Bàn Tử, tuy trên đường không xảy ra chuyện gì, nhưng vì Bàn Tử đang cầm một chiếc nhẫn trong tay.

Hơn nữa họ chỉ cần đi đường bất cẩn trượt chân một cái là sẽ ngã sấp mặt.

Nhất thời trên mặt mọi người đều lộ vẻ oán trách, nhưng họ lại không dám nói ra, lỡ như Bàn Tử thẳng tay ném chiếc nhẫn đi, sau này họ muốn kêu oan cũng không có chỗ mà kêu.

Trong thời khắc này, họ chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Bàn Tử thấy vẻ chua xót và uất ức trên mặt họ, liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Tôi thật sự có lúc không hiểu nổi, tại sao người bị hại còn chưa tỏ ra đau buồn, mà các người, những kẻ phạm tội, đã chủ động bắt đầu giả vờ đáng thương rồi.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ thắc mắc.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt mọi người chỉ có vẻ kỳ quặc, họ không dám đáp lại lời của Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp dẫn Bàn Tử quay về, còn Hạt Tử thì chỉ vào sân và tường nhà của họ, vẻ mặt lo lắng nói.

“Những thứ này toàn bộ đều được xây nên từ vàng bạc châu báu kia, nhất định phải đập đi.” Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói.

Bàn Tử nghe lời này của ông ta, vội vàng lắc đầu, đám dân làng phía sau càng khóc lóc thảm thiết, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu… Chuyện đó xảy ra lúc Bàn Tử vẫn còn là một đứa trẻ, cho nên bây giờ, những việc này giao cho Hạt Tử giải quyết là hợp lý nhất.

Lúc này Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, nhưng căm hận bao nhiêu năm nay có thể được giải oan, cũng là điều Bàn Tử chưa từng nghĩ tới.

Giờ đây, Bàn Tử nhìn Hạt Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Hạt Tử đi trước mặt những người này, thay Bàn Tử giải quyết vấn đề ở đây, hễ có ai không phục, chỉ cần Bàn Tử liếc mắt một cái.

Những người này đều sẽ im lặng.

Nhưng Hạt Tử thấy vẻ mặt của họ lại không nhịn được mà bật cười.

“Cuối cùng cũng có thể thấy được cảnh tượng này, tôi chết cũng không hối tiếc.” Hạt Tử nói xong câu này liền ôm bụng cười ha hả.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, sắc mặt trở nên có chút phức tạp.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào khung cảnh đó, hồi lâu không nói nên lời.

Không lâu sau, dưới sự chứng kiến của Hạt Tử, những người này đã dọn dẹp xong mọi thứ.

Giây tiếp theo, với sự giúp đỡ của xe đẩy, tất cả mọi thứ đều trở về như ban đầu.

Thấy những thứ này đều biến mất, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự phẫn nộ.

Số tiền tài mà họ lấy lúc đầu bây giờ đã bị họ tiêu xài hết, cho nên bây giờ muốn tìm họ để tính toán những thứ này cũng chẳng có ích gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được mà nói với hắn.

“Mọi chuyện đều đã giải quyết rồi, nhưng tôi nghĩ trên người họ chắc hẳn vẫn còn một phần đồ chưa giao ra.” Hạt Tử nghiêm túc nói những lời này.

Bàn Tử tuy gật đầu đồng tình, nhưng lại không nhịn được nói với ông ta.

“Họ không giao ra, chúng ta cũng đành chịu.” Bàn Tử có thể làm gì ngoài việc nhìn chằm chằm vào đám người này, hắn có sốt ruột cũng vô dụng, vì bộ dạng vênh váo diễu võ dương oai của họ trước mặt hắn, Bàn Tử vẫn còn nhớ như in.

Nhưng Hạt Tử lại bật cười, ông ta ôm bụng nhìn chằm chằm vào đám người này, vẻ mặt sắc bén nói.

“Bây giờ tôi có thể để Bàn Tử trả lại thứ này trước, nhưng có một điều kiện tiên quyết, các người phải nhớ lời thề độc mà các người đã phát, sớm muộn gì cũng có ngày ứng nghiệm, đừng nghĩ rằng chuyện đó sẽ không xảy ra.” Hạt Tử nói xong những lời này, trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Hạt Tử, quả quyết gật đầu không phủ nhận.

Bộ dạng mà hai người họ thể hiện ra tuy khiến đám dân làng cảm thấy sợ hãi, nhưng phần lớn dân làng không nhịn được mà nói.

“Thật ra chúng tôi chỉ cần trả lại đồ bên trong là được rồi, những thứ mà các người nói, thật ra căn bản sẽ không xảy ra.” Trên mặt họ đều lộ vẻ căng thẳng và cẩn trọng, nói ra những lời tự lừa dối mình như vậy, họ căn bản không cảm thấy sẽ có chuyện gì không may xảy ra.

Ngược lại, nhìn Hạt Tử, trên mặt họ còn mang theo ý cười.

“Bây giờ ông ở đây nguyền rủa chúng tôi, cẩn thận trời tối có thứ gì đó bò vào nhà ông đấy.” Mặt họ đầy vẻ tà ác.

Trong thời khắc này, họ dám làm ra chuyện như vậy, hoàn toàn là do bản tính của họ là thế.

Nhưng Hạt Tử nghe lời của họ vang lên bên tai.

Ông ta lại lắc đầu nhìn đám người này, cực kỳ lạnh lùng nói.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không tiếp tục ở lại nơi này, ở cùng với đám người các người hoàn toàn là làm bẩn chính mình, tôi sẽ đứng ở một nơi xa hơn để nhìn các người.” Hạt Tử nghiêm túc nói những lời này.

Lúc ông ta nói, bộ dạng thể hiện ra không phải là giả, mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Họ cảm thấy da đầu tê dại, những lời Hạt Tử nói dường như khiến họ thấy được một thứ gì đó kinh khủng.

Họ nhíu mày nhìn Hạt Tử, một câu cũng không nói nên lời.

Hạt Tử đối mặt với họ, lại không nhịn được nói.

“Lẽ nào các người không tin những lời tôi nói sao?” Giọng điệu của Hạt Tử đầy vẻ tò mò.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, mọi người vội vàng lắc đầu, rồi lại vỗ ngực, nhìn những người khác lo lắng nói.

“Lúc này tuyệt đối đừng nghe, cũng đừng bị lời của gã này dọa sợ, nếu không chính là đang tiếp tay cho uy phong của hắn.” Bàn Tử có lẽ đã sớm biết bản tính của đám người này là vậy, cho nên thấy bộ dạng này của họ, cũng không nói gì cả.

Lúc này Vương Diệp nhìn những thứ này đều bị hủy trong chốc lát, lại để Bàn Tử trả lại chiếc nhẫn.

Và lúc này, đám người kia chỉ ôm bụng cười ha hả, thầm nghĩ bộ dạng mà Bàn Tử thể hiện trước mặt họ tuy vênh váo, nhưng thực chất chẳng phải vẫn phải cúi đầu trước họ sao.

Nghĩ đến đây, trong mắt họ lộ ra vẻ giảo hoạt.

Chương 936

Lúc này Hạt Tử kéo tay Vương Diệp đi đến đầu làng.

“Có một chuyện tôi muốn nói với cậu.” Khi lời của Hạt Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Ông muốn làm gì, ông không phải là muốn quay lại Tuyệt cảnh chi địa chứ, chuyện của sư phụ ông thật sự không phải...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Hạt Tử đã bật cười.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bình tĩnh nói với anh.

“Thật ra quay lại nơi đó cũng là một lựa chọn không tồi, bởi vì nơi đó trông cũng rất tốt, cho dù ông ấy không còn ở đó, nhưng dù sao, ông ấy cũng đã từng ở lại.” Giọng điệu của Hạt Tử đầy vẻ nghiêm túc, hơn nữa ông ta ở lại trong thôn làng này, những gì phải chịu đựng chỉ có đau khổ, còn không bằng ở nơi đó sống vài tháng cuộc sống ẩn dật.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hạt Tử lộ ra vẻ phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, chỉ bình tĩnh gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này, Vương Diệp dẫn Hạt Tử đi về phía trước, nhưng nhìn Hạt Tử, Vương Diệp lại cực kỳ nghiêm túc nói với ông ta.

“Ông phải suy nghĩ cho kỹ, những chuyện này một khi đã làm, có nghĩa là không có cơ hội quay đầu.

Nếu ông muốn ra ngoài, thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ đến đón ông.” Vương Diệp vô cùng thâm trầm nói những lời này.

Hạt Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, lập tức cười ha hả, tình cảm giữa họ ngàn vàng khó đổi.

Bây giờ nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được cảm thán một câu.

“Tuy chuyện này đối với cậu có phần khó chấp nhận, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể bình tĩnh một chút, vì con người rồi sẽ luôn rời xa cậu thôi.” Hạt Tử nói xong những lời này liền nhìn về phía ngọn núi xa xa.

Vương Diệp nhìn ánh mắt của ông ta, chỉ cảm thấy gã này ngày càng trở nên thâm trầm, khác biệt quá lớn so với trước đây.

Vương Diệp không nói gì thêm, mà cùng Trương Khởi Linh và những người khác đưa Hạt Tử lên núi.

Sau khi làm xong loạt việc này, Vương Diệp mới từ trên núi trở về.

Nhưng những gợn sóng trong lòng Vương Diệp vẫn không thể bình ổn, đám dân làng kia vẫn còn ở đây lải nhải không ngừng.

Họ chỉ trích Bàn Tử không phải, và lúc nói, trên mặt họ chỉ có vẻ sắc bén, căn bản không nhận ra những việc mình làm lúc đầu quá đáng đến mức nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng vênh váo của họ, lúc đi ngang qua, lại không nhịn được nói.

“Thật ra có lúc báo ứng thứ này, thật sự là hết vòng này đến vòng khác, có những thứ đừng tưởng né được một kiếp là có thể tiếp tục sống sót.” Mặt Vương Diệp đầy vẻ bình tĩnh, lời này vừa nói ra, mọi người tức đến tái mặt, họ nghiến chặt răng, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Mày đừng ở đây nguyền rủa chúng tao, đồ ngu!” Họ chửi bới nói những lời này.

Vương Diệp nghe lời của họ vang lên bên tai, chỉ tùy ý cười cười, không nói gì nhiều.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại không nhịn được nhíu mày.

Lúc đi ngang qua đám người này, cậu ta cố ý rắc hết bột thuốc trong tay lên người họ.

Không lâu sau, những người này gãi tai gãi má, trên người ngứa ngáy vô cùng, nói.

“Chuyện gì thế này?” Họ vừa nói vừa hắt hơi.

Thấy bộ dạng của họ, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có vẻ lạnh lùng.

Trương Khởi Linh đi theo sau Vương Diệp, kể lại chuyện bên phía Băng Kỳ Lâm.

“Tôi cảm thấy chuyện bên Băng Kỳ Lâm thật sự quá bất đắc dĩ.” Lời của Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp tuy gật đầu đồng tình, nhưng nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại không nhịn được nói.

“Nhưng chúng ta cũng không có cách nào ngăn cản, hơn nữa chuyện này hoàn toàn là do họ tự làm tự chịu.” Vương Diệp nói xong những lời này lại nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Đúng rồi, em trai của Băng Kỳ Lâm đâu, sao cậu không dẫn nó đến đây?

Không phải tôi bảo cậu dẫn nó đến sao?” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vẻ tò mò.

Trương Khởi Linh nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, liền cúi đầu xuống, có chút bất đắc dĩ nói.

“Nó không muốn đến, hơn nữa nó cứ ở mãi chỗ đầu làng, đâu cũng không muốn đi, trừ phi gặp được anh trai nó hoặc là biết được tin tức liên quan.” Trương Khởi Linh không dám nhìn thẳng Vương Diệp, vì cậu ta biết chuyện này quá tàn nhẫn, lúc đó cậu ta cũng vì nhất thời mềm lòng, nên mới không dẫn nó đến.

Bây giờ Trương Khởi Linh cũng hy vọng Vương Diệp có thể chấp nhận điều này.

Vương Diệp nghe lời giải thích của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, suy nghĩ một lúc, đột nhiên gật đầu, vỗ vai Trương Khởi Linh nói với cậu ta.

“Được rồi, nếu đã như vậy, vậy chúng ta chỉ có thể đợi Bàn Tử trở về rồi mới nói chuyện này với cậu ấy.” Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh quả quyết gật đầu không có ý kiến gì.

Bàn Tử nhảy chân sáo quay về, trong mắt hắn lộ vẻ phức tạp.

Nhưng khi hắn đi đến, hắn lại tỏ ra vô tư, không tim không phổi đùa giỡn với Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được nói với hắn.

“Cậu có tâm sự gì à?” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, mặt Bàn Tử lộ ra vài phần căng thẳng, ngay sau đó lại vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Không có, cậu đừng nói vậy.” Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả.

Vương Diệp không đi sâu vào những chuyện đã xảy ra với Bàn Tử, vì những chuyện này đối với Bàn Tử mà nói, thực chất chính là một vết sẹo.

Còn không bằng cứ để nó qua đi như vậy, nhắc lại cũng chẳng có ích gì.

Bàn Tử ngồi trên xe của Vương Diệp, lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói.

“Sao tôi cảm thấy cậu gầy đi thế?” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử nghe lời của cậu ta vang lên bên tai, lại vẻ mặt thờ ơ nói.

“Tôi đâu chỉ gầy đi, cậu hoàn toàn không hiểu tôi đã trải qua những gì đâu.

Nếu tôi thật sự gầy đi, tôi có thể bỏ xa cậu chín con phố.” Phải biết rằng, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh là hai người trong đội của họ có ngoại hình ưa nhìn hơn Bàn Tử.

Bình thường duyên với người khác giới chỉ kém Vương Diệp một chút thôi, còn Bàn Tử thì có thể nói là gần như không có.

Cho nên Bàn Tử có thể tưởng tượng được, nếu mình gầy đi, duyên với người khác giới của hắn sẽ hoàn mỹ đến mức nào.

Tiếc là những suy nghĩ này của Bàn Tử, lập tức khiến mọi người cười ồ lên.

Nhưng Bàn Tử lại không có tự giác, lúc nói đến những điều này, trên mặt hắn chỉ có sự phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, suy nghĩ một lúc, vỗ vai hắn, có chút bất đắc dĩ nói sao.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, đã qua lâu như vậy rồi.” Hơn nữa những thứ đó đều không phải là thật, cũng không biết Bàn Tử lúc nói những chuyện này, cứ một mực vui vẻ là vì cái gì.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Cậu không thấy tôi gầy đi trông rất đẹp trai sao?

Nếu không phải vì nó đối với tôi là quý giá nhất, có lẽ tôi đã sớm…" Bàn Tử vừa nói vừa vén tóc mái của mình lên, nhưng tay hắn lại sờ phải dầu, hắn nhíu mày, lúc này soi gương mới phát hiện mình đã rất lâu chưa gội đầu.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại ôm bụng, cậu ta nhìn Bàn Tử cười đến nghiêng ngả nói.

"Nếu không đoán sai, tôi có thể cho cậu một cái tên rất lãng tử, chắc là gọi là chàng trai đầu dầu nhỉ." Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử nghe những lời này của cậu ta, lập tức tức giận trợn trắng mắt.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại nghĩ đến một chuyện quan trọng nhất, hắn nhìn Vương Diệp, có chút không hiểu nói.

"Có chút không đúng, bây giờ chúng ta không phải nên đi xử lý một số chuyện quan trọng hơn sao?" Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, chỉ nhíu mày, nhìn hắn vẻ mặt khó hiểu nói.

"Có chuyện gì còn chờ chúng ta làm." Thấy bộ dạng hoàn toàn không biết gì của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng lo lắng, nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, Bàn Tử không nhịn được nổi giận với hai người họ.

"Hai người các cậu ra ngoài một chuyến, lẽ nào không biết chúng ta đang rất lo lắng về chuyện gì sao?" Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe những lời này của Bàn Tử vang lên bên tai, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau một cái, mới đột nhiên phản ứng lại.

Hai người họ nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói.

“Cho nên là chuyện của Triệu Dịch Vũ sao?” Khi cái tên Triệu Dịch Vũ được nhắc lại, Vương Diệp vỗ đầu mình, nhất thời cũng cười lên.

“Suýt nữa thì quên mất một nhân vật quan trọng như vậy.” Một câu nói hờ hững của Vương Diệp, khiến Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp có chút sốt ruột nói với anh.

“Sao cậu có thể như vậy được?

Rõ ràng là một chuyện vô cùng quan trọng.” Bàn Tử không chút nể nang chỉ trích, nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt anh ngoài vẻ bình thản ra, không thấy cảm xúc nào khác.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đột nhiên cười nói với hắn.

“Chỉ là có rất nhiều ẩn tình mà cậu có thể không biết, nhưng bây giờ tôi nói cho cậu, cậu cũng chưa chắc có thể hiểu được.

Cho nên bây giờ bất kể tôi đưa ra quyết định gì, bao gồm cả việc đưa ra thủ đoạn đối phó nào, tôi đều hy vọng cậu có thể bình tĩnh.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần bình tĩnh.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại nhíu mày, có chút mệt mỏi nói.

“Các người lại có chuyện giấu tôi.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần ghét bỏ và chán ghét nồng nặc.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái.

Trên mặt cả hai đều lộ ra vài phần áy náy.

Chương 937

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, càng không chút do dự nói.

“Mau lái xe đến nơi đó đi, tôi nghĩ cô ấy chắc hẳn đã đợi ở đó không thể chờ đợi được nữa rồi.” Người mà cậu ta nói đến, khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bàn Tử nhíu mày, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc họ đang làm chuyện gì, tại sao phải giấu mình.

Vả lại Bàn Tử cũng không hiểu, tại sao họ lại có nhiều bí mật như vậy.

Trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp, đột nhiên vẻ mặt thâm trầm nói.

“Có lẽ từ rất lâu trước đây tôi đã bị loại ra ngoài rồi, cho nên mọi người không coi tôi ra gì, cũng là chuyện thường tình thôi nhỉ.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần thâm trầm và sa sút, nhưng những lời này nói ra, lại trực tiếp chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử, vẻ mặt thờ ơ nói.

“Vậy thì thật sự là cậu nghĩ nhiều rồi, đừng nghĩ chuyện nghiêm trọng như vậy chứ, mọi người chúng tôi sao có thể không coi cậu ra gì được.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần bình thản.

Bàn Tử tuy chấp nhận, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói.

“Nói thật đi, chuyện này cậu còn có suy nghĩ nào khác không?” Trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ phức tạp, hắn tha thiết muốn biết toàn bộ sự việc từ Vương Diệp, lại không ngờ lúc này Vương Diệp lại đội mũ lên.

Anh trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, nhất thời tức đến nghiến chặt răng, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử dù có muốn chỉ trích mọi người, nhưng những người đó cũng không muốn nghe hắn nói nhảm.

Hết cách, Bàn Tử chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi Trương Khởi Linh lái xe, nhưng lúc nhìn phong cảnh ven đường, hắn lại không nhịn được thúc giục Trương Khởi Linh.

“Vẫn chưa đến à?

Khi nào mới đến?

Sao tôi thấy cậu lúc này lái xe đã nửa ngày rồi.” Bàn Tử lải nhải bên tai Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh nghe có chút mất kiên nhẫn, suy nghĩ một lúc, không chút do dự ném điện thoại qua.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy được định vị trước mặt.

Hắn nhìn vào định vị này, trong mắt lóe lên vài phần phấn khích.

Nếu không đoán sai, chẳng bao lâu nữa họ sẽ đến được đích, Bàn Tử không nhịn được mà hoan hô.

Vương Diệp nghe tiếng hoan hô của Bàn Tử vang lên bên tai, liền vỗ vai hắn, vẻ mặt sắc bén nói.

“Đừng nghĩ những chuyện này quá đơn giản, tôi xem, đợi chúng ta ra khỏi thôn này, e rằng sẽ bị người ta theo dõi, còn bị người ta truy sát nữa đấy.” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh đột nhiên sờ sờ vô lăng, giây tiếp theo, cậu ta liền từ dưới đế vô lăng mò ra một cái máy nghe lén.

Cậu ta trực tiếp ném thứ này cho Vương Diệp.

Vương Diệp thấy món đồ này liền đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến trợn tròn mắt.

Vương Diệp giật lại, mở cửa sổ ném ra ngoài.

Lúc này trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bình tĩnh, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với hắn.

"Đừng quá mong đợi, vì thường thì sự việc có thể sẽ khiến cậu thất vọng." Lời này của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử tuy gật đầu đồng tình, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được hỏi.

"Chuyện lẽ nào không có đường lui khác sao?" Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, cực kỳ bình tĩnh nói.

"Đường lui, cậu nghĩ có gì tốt để lui, đám kẻ thù của Triệu Dịch Vũ còn chưa chết hết đâu?

Bản thân Triệu Dịch Vũ tuy đã trở thành hóa thân của lời nguyền, nhưng có thật sự giải thích được điều gì không." Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần lạnh lùng.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử cũng cuối cùng hiểu ra toàn bộ sự việc là như thế nào.

Bàn Tử nhíu mày, sững sờ tại chỗ, hắn một câu cũng không nói nên lời, và lúc này, Vương Diệp lại cười hì hì nói với Bàn Tử.

"Cho nên bây giờ cậu ra ngoài rồi, tốt nhất là nên nói ít một chút, hoặc là cậu cứ làm Bàn Tử vô tư không tim không phổi như trước đây không phải tốt hơn sao, nghĩ nhiều chuyện như vậy làm gì?” Lời đề nghị của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử lại đột nhiên lắc đầu, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói.

“Thật ra tôi muốn làm một người có thể bảo vệ người khác như cậu.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Từ trước đến nay hắn đều rất sùng bái Vương Diệp, vì bất kể gặp phải nguy hiểm gì, đều là Vương Diệp người đầu tiên đứng ra gánh vác.

Nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, anh lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Đừng nghĩ những chuyện này đơn giản như vậy, nếu cậu thật sự muốn bảo vệ người khác như tôi, cậu trước tiên phải giảm hết đống mỡ thừa trên người đi đã.” Bàn Tử tuy miệng luôn nói mình là một Bàn Tử linh hoạt, nhưng thực chất một khi gặp nguy hiểm, hắn không chỉ chạy chậm nhất, mà còn là người kéo dài thời gian nhất.

Vương Diệp vừa nói vừa khẽ cười lên.

Trương Khởi Linh đang lái xe, cũng không kìm được mà bật cười khe khẽ.

Thấy họ đều ở đó chế giễu mình, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử như đang hờn dỗi, trực tiếp khoanh tay trước ngực nhìn họ, ai cũng không thèm để ý.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Lúc này, họ cũng đã rời khỏi thôn trang này.

Vương Diệp quay đầu nhìn lại núi non sông nước phía sau, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Thật ra anh đã nghĩ rằng sau khi mình và Hạt Tử ra khỏi đó, có lẽ có thể đưa Hạt Tử ra ngoài, ít nhất Hạt Tử sẽ không phải gặp lại những chuyện đó nữa.

Kết quả không ngờ Hạt Tử căn bản không muốn rời đi, hơn nữa còn đi tìm sư phụ của mình, cũng không biết ông ta bây giờ sống thế nào, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng đó đã là phong cảnh của Hạt Tử rồi, Vương Diệp dù có day dứt thế nào cũng không có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng không tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Xe này sắp đến đích rồi, tôi xem định vị rồi.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cực kỳ sắc bén nói.

“Lúc xuống xe, chắc hẳn sẽ có không ít người đến tìm chúng ta, cậu phải cẩn thận đấy.” Lời nhắc nhở của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Không thể nào, chuyện này chắc sẽ không trở nên nghiêm trọng như vậy chứ.” Bàn Tử trợn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc hỏi Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, lại không biết phải trả lời câu hỏi của hắn như thế nào.

Vương Diệp lắc đầu, lại thở dài một hơi, nói với Bàn Tử.

“Đừng nghĩ những chuyện này đơn giản như vậy, tôi xem toàn bộ sự việc đã rất khó khăn rồi.” Lời của Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử ngoài việc nhíu mày ra, không nói được lời nào khác.

Lúc này, Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mặt, trong mắt cũng lộ ra vẻ sắc bén, anh từ trong ba lô của mình lấy ra một con dao.

Thấy con dao này bị Vương Diệp cầm trong tay, Bàn Tử lập tức kéo tay Vương Diệp, nhìn anh, lo lắng nói.

“Cậu sắp xuống xe rồi, cậu đợi đã, hay là cũng cho tôi một vũ khí đi.” Hắn thật sự sợ hãi, cũng lo lắng mình không đánh lại được đám người kia.

Vương Diệp nghe lời này của Bàn Tử, quả quyết lấy một khẩu súng đưa qua, Bàn Tử sợ đến trợn tròn mắt, tay cũng run lên.

“Cậu đang đùa à, sao lại mang những thứ này đến đây?” Bàn Tử vừa nói vừa không kìm được mà luống cuống tay chân, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại cực kỳ qua loa nói.

“Có vấn đề gì sao?

Khẩu súng này dùng khá tốt mà?

Hơn nữa tôi tin anh có thể sử dụng nó một cách linh hoạt.” Vương Diệp nói xong liền đẩy cửa chuẩn bị đi xuống, nhưng Bàn Tử vẫn níu tay hắn, không chịu buông tha nói.

“Không được, chú em phải đợi anh đã, bây giờ anh mà xuống thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.” Hắn không muốn cầm thứ này, nhưng Vương Diệp đã nhét nó vào lòng hắn.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói với hắn.

“Bây giờ đã đến lúc thân bất do kỷ rồi, cho nên anh bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh của chúng ta.

Nếu anh muốn sống thì cứ nghe lời tôi.” Giọng điệu Vương Diệp đầy nghiêm túc.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử hết cách, đành phải cắn răng giấu khẩu súng vào trong áo.

Nhưng lúc xuống xe, dáng vẻ của hắn lại vô cùng rón rén, co rúm.

Đi bên cạnh Vương Diệp là Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, hai người họ tỏ ra rất đường hoàng, không hề có chút căng thẳng nào.

Thấy thái độ của hai người, Bàn Tử không khỏi nhíu mày, rồi thầm nghĩ, chẳng lẽ Vương Diệp có ý đồ gì khác.

Lỡ như Vương Diệp cố tình giao khẩu súng này cho hắn, còn hai người kia lại chẳng cầm thứ gì, vậy chẳng phải hắn đã thành kẻ giơ đầu chịu báng sao.

Trong chốc lát, Bàn Tử lại luống cuống tay chân, lúc này đã không biết nên làm gì.

Hắn vội vàng đến bên Trương Khởi Linh, nhìn anh ta có phần gấp gáp nói.

Chương 938

“Trên tay cậu có thứ này không?” Bàn Tử vừa nói vừa dùng khẩu súng của mình huých vào người Trương Khởi Linh một cái.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không hiểu ý hắn.

Ai bảo gã Bàn Tử này lại giấu súng trong áo chứ.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra mấy phần khó hiểu.

“Cậu làm gì ở đây thế?

Còn nữa, đừng có rụt rè như vậy, trông cậu thế này khí thế không đủ đâu.” Bàn Tử thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh, đột nhiên hoàn hồn, hắn biết cả chuyện này có gì đó không ổn, liền kéo tay Trương Khởi Linh, mặt đầy lo lắng hỏi dồn.

“Nhưng mà, chuyến này chúng ta đi làm gì vậy?” Trương Khởi Linh chỉ chỉ vào cái sân lớn trước mặt, nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Đương nhiên là vào trong đàm phán với đám người đó.

Bọn chúng dám làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, chúng ta nhất định phải cho chúng một trận ra trò.” Giọng điệu của Trương Khởi Linh đầy nghiêm túc, còn Bàn Tử thì sững sờ tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử mặt đầy căng thẳng nói với anh ta.

“Làm vậy… có ổn không?” Điều Trương Khởi Linh không ngờ là, lúc này Bàn Tử vừa nói vừa vạch áo ra, lúc này Trương Khởi Linh cũng thấy khẩu súng lục hắn giấu trong áo.

Trương Khởi Linh trừng lớn mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử đối mặt với Trương Khởi Linh, chỉ hoảng loạn nói.

“Tôi cũng không biết phải làm sao, là Vương Diệp đưa cho tôi, cậu ta bảo tôi dùng cái này làm vũ khí.” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên vỗ vai Bàn Tử, nghiêm túc nói với hắn.

“Nhưng mà Vương Diệp đưa cho anh thì anh cứ cầm đi.” Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Bàn Tử nghĩ ngợi, tuy không còn rối rắm nữa, nhưng khi nhìn Vương Diệp phía trước, thấy bọn họ đi nhanh quá, hắn lại vội vàng kéo Trương Khởi Linh đuổi theo.

Khi hai người họ đuổi kịp, Vương Diệp nhìn tên gia nhân trước mặt, trong mắt cũng lộ ra mấy phần khinh thường.

“Chủ nhà các người đâu?” Kết quả khiến Vương Diệp không thể nào ngờ được là, lúc này đối phương ngẩng đầu lên, hiện ra lại là một khuôn mặt bằng giấy.

Giây tiếp theo, cánh cửa sau lưng họ nhanh chóng đóng sầm lại.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, trong mắt chỉ có một tia khinh bỉ.

Giả thần giả quỷ.

Bọn chúng cũng chỉ có mỗi trò này thôi.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Vương Diệp lắc đầu, trong mắt ngoài sự khinh miệt ra, không có bất kỳ cảm xúc nào khác.

Bàn Tử thì lại bị dọa giật nảy mình.

Hắn vội vàng chạy đến bên cạnh Vương Diệp, níu tay hắn, có phần căng thẳng nói.

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ cấp bách.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp qua loa đáp.

“Giờ còn làm gì được nữa?

Chẳng qua là giải quyết hết đám này, ép bọn chúng ra tay.

Đám người đó đều là rùa rụt cổ, không dám ra gặp chúng ta.” Lời này của Vương Diệp nói ra quá tàn nhẫn, Bàn Tử nghe xong cũng giật mình.

Hắn kéo tay Vương Diệp, cẩn thận nói.

“Chú em nói năng cẩn thận một chút, lỡ đắc tội với người bên trong thì chúng ta phải làm sao?

Chắc chắn là gặp rắc rối to.” Giọng Bàn Tử đầy căng thẳng, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, không những không hề nao núng, ngược lại còn cười khẩy hai tiếng nói.

“Có gì đâu mà sợ?” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử hồi lâu không nói được lời nào.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn người giấy trước mặt.

Ngay khi Bàn Tử nghĩ rằng gã này sẽ không xông tới, cứ đứng yên ở đây như một xác chết.

Thì không ngờ gã đột nhiên giơ thanh đao lớn trong tay lên, thanh đao này mọc ra từ trong cơ thể hắn.

Bàn Tử bị hắn dọa giật nảy mình, vội vàng giơ súng trong tay lên, theo bản năng nổ súng.

Bàn Tử thấy người giấy ngã xuống đất.

Khi Vương Diệp nghe thấy tiếng súng, liền nhìn Bàn Tử nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Anh cẩn thận một chút, đừng có cướp cò.

À đúng rồi, đừng có bắn vào mình đấy.” Vương Diệp nghiêm túc dặn dò.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Lúc này trong mắt Bàn Tử ngoài sự hoảng loạn ra, không còn thấy cảm xúc nào khác.

Hắn đã sợ đến mức không nói nên lời.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn.

“Nói thật, đám này rốt cuộc là sao vậy?

Đây đều là kẻ thù của Triệu Dịch Vũ à?” Bàn Tử phát hiện ra mọi người đều biết tình hình ở đây, chỉ có mình hắn là đầu óc mơ hồ, đứng đây như một oan hồn, chẳng biết đang lượn lờ cái gì.

Tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử, quả quyết gật đầu, không lựa chọn qua loa như trước.

Lúc này, dưới ánh mắt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng từng bước đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Chỉ là, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được sốt ruột nói với hắn.

“Cậu đi chậm một chút, đợi tôi đã.” Giọng Bàn Tử có mấy phần gấp gáp, lúc này Vương Diệp chỉ quay đầu lại liếc hắn một cái, mặt đầy qua loa nói.

“Đừng nói nhảm nữa, mau theo kịp tôi.

Bây giờ tôi không thể đợi ai cả, chúng ta phải cứu em trai của Triệu Dịch Vũ ra.” Vương Diệp vừa nói ra lời này, Bàn Tử cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Hắn trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy sốt ruột nói.

“Em trai Triệu Dịch Vũ tên gì?” Vương Diệp vẫn đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhưng vì tạm thời không có nguy hiểm nên nhanh chóng trả lời câu hỏi của Bàn Tử.

“Tên là Triệu Dịch Sinh, anh nhớ kỹ đặc điểm ngoại hình của cậu ta.

Cậu ta trông hơi ngốc, nhưng lại có vẻ rất thông minh.

Lát nữa anh nhất định phải cứu cậu ta!” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi quả quyết gật đầu, không nói thêm gì khác.

Hắn cũng nắm chặt tay, thầm tính toán trong lòng xem phải đối phó với những phiền phức này như thế nào.

Nhưng điều Bàn Tử và Vương Diệp không bao giờ ngờ tới là, hai người họ vừa đi về phía trước được vài bước.

Không ngờ tai nạn đã xảy ra.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, chỉ thấy một cây sào tre từ trên đầu rơi thẳng xuống, may mà Vương Diệp động tác đủ nhanh.

Nếu không bọn họ thật sự không cách nào né được.

Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng, nhìn Vương Diệp, tức giận vô cùng nói.

“Đám người đó thật quá đáng, tôi không thể tha cho bọn chúng.” Bàn Tử vừa nói vừa giơ súng lục của mình lên, sau đó nói với Vương Diệp.

“Xem tôi bắn nát bọn chúng đây.” Giọng Bàn Tử tràn đầy phẫn nộ.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, liền nắm lấy tay hắn, cười hì hì nói.

“Được rồi, đừng đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào khẩu súng trong tay hắn, nhắc nhở Bàn Tử, đạn trong này đều có số lượng hạn định, Bàn Tử không thể vì nhất thời bốc đồng mà dùng hết được.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng lúc này hắn vẫn gật đầu, đi theo Vương Diệp.

Nhưng họ đi được vài bước thì lại có một cơ quan mới xuất hiện, may mà Vương Diệp động tác nhanh, hơn nữa hắn nhìn những cơ quan này cũng biết cách phá giải.

Hắn chỉ nhìn vài cơ quan là đã biết lõi trung tâm của chúng ở đâu.

Lúc này, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp cười hì hì nói.

“Tôi biết phá giải cơ quan này ở đâu rồi, tôi cần anh phối hợp.” Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, quả quyết gật đầu.

Nhưng điều Bàn Tử không nghĩ tới là, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh, tại sao Vương Diệp không gọi hai người họ, mà lại bảo mình qua?

Chỉ là lúc này Bàn Tử cũng chẳng nghĩ nhiều, không để ý đến chuyện đó.

Vương Diệp cũng dẫn Bàn Tử đến một bên khác.

Hắn chỉ vào sàn nhà trước mặt, bảo Bàn Tử dẫm lên đó.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, quả quyết gật đầu.

Chương 939

Nhưng ngay khoảnh khắc Bàn Tử dẫm lên, Vương Diệp lại vội vàng nói với hắn.

“Sẽ có vô số rắn độc, côn trùng độc bò ra từ dưới chân anh, anh nhất định phải cẩn thận, đừng dẫm phải chúng, nhưng cũng phải né tránh đòn tấn công của chúng, à đúng rồi, tuyệt đối không được giết chúng!” Giọng Vương Diệp đầy nghiêm túc.

Lời này vừa nói ra, chân Bàn Tử đã dẫm lên trên.

Hắn vội vàng muốn lùi lại, nhưng Vương Diệp lại ấn vai hắn, nói.

“Anh đã ở đây rồi thì đừng dễ dàng rời đi nữa, nếu không sẽ có chuyện nguy hiểm hơn xảy ra.

Anh kiên nhẫn đợi một lát, sau khi tôi tắt lõi cơ quan, những thứ này sẽ tự động lui về.” Lời Vương Diệp vừa dứt, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Lúc này Bàn Tử sắp khóc tới nơi, hoàn toàn không ngờ Vương Diệp lại làm ra hành động như vậy.

Hắn trừng mắt nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với hắn.

“Sao cậu có thể làm vậy?” Giọng Bàn Tử đầy bực bội, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại tỏ vẻ không quan tâm nói.

“Làm vậy thì có vấn đề gì, hơn nữa, nếu không có anh, một mình tôi căn bản không phá giải được cái lõi này.

Anh phải nhớ, anh đang bảo vệ chúng ta, anh là đại công thần của chúng ta.” Vương Diệp thầm đoán trong lòng, gã Bàn Tử này chắc chắn thích nghe người khác nịnh hót.

Quả nhiên như hắn dự liệu, sau vài câu tâng bốc.

Vẻ mặt đau khổ của Bàn Tử cũng biến mất ngay lúc này, ngược lại còn nở nụ cười nhìn Vương Diệp nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm tốt những việc cậu giao cho.

Cậu mau đi tắt cái lõi đi, tôi ở đây đợi cậu.” Giọng Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng của hai người họ, chỉ đứng ở cửa, kiên nhẫn chờ đợi.

Có điều, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, trong mắt đều lộ ra ý cười, vì trong lòng hai người họ biết rõ tại sao Vương Diệp lại giao cho Bàn Tử nhiệm vụ như vậy.

Hai người họ nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên mấy phần suy tư.

Nhưng Bàn Tử hoàn toàn không hay biết, ngược lại còn nhìn bọn họ, cực kỳ phấn khích nói.

“Hai người các cậu dù có chết, e là cũng không được phân cho nhiệm vụ như thế này đâu nhỉ.” Giọng Bàn Tử có phần đắc ý.

Thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, hai người nghĩ ngợi, không do dự lắc đầu nói.

“Chúng tôi đúng là không nhận được nhiệm vụ như vậy, nhưng chỉ hy vọng bây giờ anh có thể vui vẻ.

À đúng rồi, đừng quên những lời Vương Diệp đã nói.” Giọng điệu của họ có mấy phần khích lệ.

Vương Diệp nghe lời họ vang lên bên tai, nhìn vào lõi trung tâm trước mặt, sắp tắt được rồi.

Nhưng lúc này Bàn Tử, nhìn những con rắn độc và côn trùng độc bò lên giày mình, lại không nói nên lời.

Hắn chỉ hy vọng Vương Diệp có thể nhanh chóng ra ngoài, vì hắn thấy một con rắn đã men theo chân hắn từ từ quấn lên.

Bàn Tử thấy con rắn này, nghĩ ngợi rồi không do dự tóm lấy đầu nó, ném sang một bên.

Làm xong loạt hành động này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, vì hắn phát hiện sau khi ném con rắn này đi, những con rắn khác dường như đều đã tìm được mục tiêu tấn công.

Có lẽ vì Bàn Tử trông dễ bắt nạt, nên chúng đều thi nhau quấn tới.

Lúc này Bàn Tử sắp khóc tới nơi.

Thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân còn đứng bên cạnh xem kịch hay, Bàn Tử không nhịn được hét lên với hai người họ.

“Mau qua đây giúp một tay!” Giọng Bàn Tử đầy cấp bách.

Hai người thấy Bàn Tử như vậy mới gật đầu, nhưng giây tiếp theo Bàn Tử liền thấy những thứ đó nhanh chóng lùi về, dường như có một làn sương mù nào đó lướt qua trước mặt hắn.

Lúc này Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên mấy phần phức tạp, hắn hồi lâu không nói nên lời, không chắc chắn thứ mình vừa thấy rốt cuộc là gì.

Tuy nhiên, điều khiến Bàn Tử không ngờ là, lúc này lại có một thứ mới xuất hiện.

Chỉ thấy một cây gậy dài, từ trên đầu hắn duỗi xuống.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng đứng nép vào tường.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự phức tạp, nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh, Bàn Tử vô cùng cấp thiết hỏi, hai người họ nên giải quyết trò hề này như thế nào.

Bàn Tử thật sự không biết phải đối phó với phiền phức này ra sao, nhưng hai người nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh nói.

“Không cần lo lắng, vấn đề không lớn đâu.” Nghe họ trả lời, trên mặt Bàn Tử ngoài sự phức tạp ra cũng không nói được lời nào khác.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, đột nhiên thở dài một hơi, vẻ mặt sa sút.

Không ai biết nội tâm hắn phức tạp đến nhường nào, sớm biết chuyện này nguy hiểm như vậy, hắn đã không đồng ý với Vương Diệp.

Bàn Tử đang đau buồn vì chuyện này.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng từ trên cây gậy đó đi xuống.

Thấy Vương Diệp xuất hiện trước mặt mình, Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, có phần không dám tin nói.

“Sao cậu lại xuống từ đây?” Giọng Bàn Tử đầy tò mò.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp nhún vai, có phần khó hiểu nói.

“Xuống từ đây không phải là chuyện rất bình thường sao?” Vương Diệp vừa hỏi xong, Bàn Tử đã không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, nhìn hai người bên cạnh mình, sau đó lại chỉ vào cơ quan ở đây, sốt ruột hỏi dồn.

“Cơ quan ở đây đều đã được phá giải hết rồi phải không?” Trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ tò mò.

Vương Diệp không do dự gật đầu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vỗ ngực, mặt đầy phấn khích nói với Vương Diệp.

“Tốt quá rồi, tôi còn tưởng mình phải tiếp tục đứng ở đây nữa chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa bước xuống, chỉ thấy một cánh cửa đột nhiên xuất hiện trước mắt, và Vương Diệp cũng kéo bức bích họa trước mặt xuống.

Khi cánh cửa đó xuất hiện, Vương Diệp cũng thấy chiếc chìa khóa đặt trong chiếc hộp trên hình cánh hoa.

Vương Diệp nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa, trong mắt lóe lên mấy phần phấn khích.

Nếu không lầm.

Bây giờ hắn phải lên đó lấy chiếc hộp xuống mới có thể lấy được chiếc chìa khóa này.

Chỉ là Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại vô cùng phấn khích, nói với hắn.

“Vấn đề này giao cho tôi, tôi biết phải đối phó thế nào.” Giọng Bàn Tử có mấy phần kích động.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử có phần thiếu kiên nhẫn nói.

“Được rồi, anh đừng có ở đây thêm mắm thêm muối nữa, tác dụng của anh đã phát huy xong rồi, bây giờ anh đứng qua một bên đi.” Vương Diệp vừa dứt lời, mặt Bàn Tử chỉ còn lại một mảnh không cam tâm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp có phần bực bội nói.

“Sao cậu có thể không tin tôi?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không những không có chút dao động nào, ngược lại còn nhún vai nói.

“Tôi có không tin anh đâu.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của

Vương Diệp không phải là giả.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử chỉ có thể tức giận nghiến chặt răng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh trước mặt, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Vì hắn phát hiện sau khi cánh cửa này mở ra, bên trong dường như là một bố cục phong thủy âm trạch.

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm nơi này, trong mắt chỉ có một tia sắc bén.

Hắn hồi lâu không nói nên lời, ánh mắt lóe lên vẻ mà mọi người không thể hiểu được.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, nhất thời cũng vỗ vai hắn, cười hì hì nói.

“Thế nào, nhìn thứ này có cảm ngộ gì không?” Vương Diệp vừa hỏi xong, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, hắn chỉ nhìn Vương Diệp, có phần căng thẳng nói.

“Nếu tôi nói với cậu nơi này không nên đến, hơn nữa chúng ta có lẽ cũng không cứu được Triệu Dịch Sinh ra ngoài thì sao?” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp lập tức sững sờ tại chỗ, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt không hiểu nói.

“Sao lại có chuyện như vậy?

Có phải là hiểu lầm không?” Vương Diệp vừa hỏi xong, Bàn Tử đã lắc đầu, chỉ vào âm trạch trước mặt, sau đó giải thích toàn bộ bố cục phong thủy của nó.

Khi hắn nói.

Bộ dạng nghiêm túc đó không giống như đang nói dối.

Trong lòng Vương Diệp cũng rõ, Bàn Tử vốn có những lý giải độc đáo của riêng mình về phong thủy.

Lúc này, Bàn Tử nhìn hai chiếc ghế ở chính giữa, lại không nhịn được quay đầu nói với Vương Diệp.

“Trên hai chiếc ghế này đáng lẽ phải có đồ vật đặt lên, chúng ta bây giờ không thấy gì cả, vậy có nghĩa là bên trong còn có cơ quan mới đang chờ chúng ta.

Chương 940

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại có nhiều thứ phức tạp như thế?” Bàn Tử nắm chặt tay, trong mắt lóe lên vẻ sắc bén.

Theo lý mà nói, bọn họ chỉ tùy tiện bước vào một căn phòng lớn mà thôi.

Tại sao bây giờ lại xuất hiện nhiều phiền phức như vậy?

Bàn Tử hoàn toàn không hiểu nổi, rốt cuộc là chuyện gì.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại cực kỳ nghiêm túc nói với hắn.

“Thả lỏng đi, tôi cảm thấy vấn đề này chắc không nghiêm trọng đâu.” Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng có phần khó coi.

Bàn Tử nghĩ ngợi, không nói thêm gì khác mà chỉ khẽ thở dài.

Tất cả mọi người đều không bước vào, vì câu nói kia của Bàn Tử, nên không khí trở nên vô cùng kỳ quái.

Bàn Tử nhìn mọi người đang ngồi, phát hiện vẻ căng thẳng trên mặt họ, lại không nhịn được an ủi.

“Thật ra thứ này cũng không đặc biệt nguy hiểm, mọi người không cần lo lắng quá.” Giọng Bàn Tử đầy cẩn trọng.

Nói thật, lời này nói ra chính hắn cũng cảm thấy giả dối, huống chi là để mọi người tin.

Trương Khởi Linh kéo tay Bàn Tử, mặt đầy lo lắng nói với hắn.

“Vậy là anh biết bố cục phong thủy tiếp theo nên phá giải thế nào phải không?” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp lại đột nhiên nhìn hai người họ nói.

“Nếu không lầm, bố cục phong thủy ở đây hẳn là để hãm hại chúng ta.

Chúng ta ở trong này không những không vớt vát được chút lợi lộc nào, mà còn phải rời đi với đầy thương tích.” Có lẽ đến thời khắc cuối cùng cũng chỉ có hai người rời đi được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, không nhịn được gọi anh ta lại.

Trương Khởi Linh đi đến trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn cánh cửa bên cạnh, nói với Trương Khởi Linh.

“Đừng đi xuống nữa, chúng ta vẫn nên mau chóng nghĩ cách giải quyết những phiền phức trước mắt đi, tiện thể tìm luôn lối ra.” Lúc này Bàn Tử không thể nhịn được nữa, nhìn hai chiếc ghế trước mặt, hắn không do dự giơ súng bắn tới.

Giây tiếp theo, hai chiếc ghế đổ sầm xuống đất.

Chỉ thấy đạn để lại hai lỗ trên tường.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử lộ ra ý cười.

Bàn Tử ôm bụng cười ha hả, rồi vội vàng né tránh cơ quan bắn ra từ trong tường.

Có điều, lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại mặt đầy sốt ruột nói với hắn.

“Nếu không lầm, tôi đại khái biết rốt cuộc ở đây là chuyện gì rồi.” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, mặt đầy khó hiểu nói.

“Anh nói cho tôi nghe xem, là chuyện gì?” “Bọn chúng có người tàng hình ngồi ở trong đó, dựa vào một góc độ nào đó để chúng ta không nhìn thấy.

Một khi chúng ta bước vào, chẳng khác nào cá cắn câu, sau đó bọn chúng sẽ có trăm cách để giết chúng ta." Giọng Bàn Tử có mấy phần phấn khích.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp hiếm khi giơ ngón cái lên khen hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử chỉ lắc đầu, hắn vỗ vai Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói.

"Đừng làm thế, khen tôi kiểu này vô dụng thôi.

Trước đây mỗi lần chú em khen tôi như vậy, chẳng có tác dụng quái gì cả." Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, đột nhiên cười ha hả, thầm nghĩ, Bàn Tử còn thù dai, chuyện xảy ra trước đây đã lâu như vậy rồi, sao Bàn Tử vẫn còn để bụng ở đây?

Có điều Vương Diệp cũng không so đo nhiều với Bàn Tử, ngược lại nhìn hoàn cảnh trống không trước mặt, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Theo ý anh là tôi dùng cách khác cũng có thể ép người bên trong ra ngoài." Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, hai người lấy ra vô số đinh ghim từ trong hộp.

Tổng cộng có 1000 chiếc đinh trong hai hộp này, cho nên muốn ghim đầy cả nơi này cũng có chút khó khăn, nhưng chất thành một đống chi chít thì lại vô cùng đơn giản.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được giơ ngón cái lên, có điều vì súng trong tay hắn có hạn chế về đạn, nên không tùy tiện ra tay.

Quả như hắn dự liệu, một khi Vương Diệp và Trương Khởi Linh liên thủ, đó chính là sự tồn tại vô địch.

Khoảnh khắc họ ném đinh ghim vào trong, Bàn Tử cũng nghe thấy những âm thanh liên tiếp vang lên bên tai.

Dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng né tránh.

Bàn Tử không nhịn được cười ha hả.

Kết quả khiến họ không ngờ là, trong số đó có vài chiếc đinh ghim lại bị ném ra ngoài, nhưng may mà Vương Diệp và Trương Khởi Linh động tác đủ nhanh, dẫn mọi người nhanh chóng né tránh.

Lúc này, Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt cũng lộ ra ý cười.

"Bọn chúng muốn đuổi cùng giết tận, vậy thì đừng trách chúng ta không nể mặt." Giọng Bàn Tử có mấy phần phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ này của Bàn Tử, đột nhiên vỗ vai hắn, có phần bất đắc dĩ nói.

"Được rồi, anh đừng có một mình ở đây tự sướng nữa, có phải thành tựu của anh đâu." Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lúng túng sờ sờ mũi mình.

Không đợi Vương Diệp phản ứng, Bàn Tử lại nói với hắn.

"Nói thật nhé, thật ra đồ vật bên trong cũng không đáng sợ đến thế đâu." Mặt Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp tuy gật đầu đồng ý, nhưng nhìn Bàn Tử, hắn không nhịn được nói.

"Những người bên trong có thể chạy ra bất cứ lúc nào, cho nên anh nhất định phải cẩn thận hơn, đừng có quá kiêu ngạo ở đây." Kết quả lời nhắc nhở của Vương Diệp lại nhận được tiếng cười không ngớt của Bàn Tử.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt sắc bén nói.

“Về chuyện này thì là do cậu kiến thức nông cạn rồi.

Bọn chúng ở trong môi trường đó, chỉ có thể thông qua bố cục bên trong mới có thể đạt được hiệu quả tàng hình.” Một khi ra ngoài, điều đó cũng có nghĩa là bọn chúng đã đầu hàng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, nghĩ ngợi rồi lập tức gật đầu, không nói thêm gì khác.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp chỉ nghiêm túc nói với hắn.

“Tôi và Trương Khởi Linh còn phải đi đối phó với những nguy hiểm kia, cho nên bất kể ở đây xảy ra tình huống gì, tôi đều hy vọng anh có thể tự vệ.” Bàn Tử nghe lời dặn dò của Vương Diệp vang lên bên tai, nghĩ ngợi rồi quả quyết gật đầu.

Có điều, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn.

“Cậu tự mình phải cẩn thận hơn.” Lúc này trong đầu Bàn Tử đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, dường như đã biết mình nên làm gì.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được cười hì hì nói.

“Bao nhiêu năm nay, may mà có cậu luôn chăm sóc tôi, nếu không có cậu, tôi cũng không biết phải làm sao.” Bàn Tử đột nhiên sến súa khiến Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, có phần khó hiểu nói.

“Anh đang nói gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu.” Theo lý mà nói, Bàn Tử chưa bao giờ là người nói những lời sến súa như vậy, nhưng bây giờ Bàn Tử đã nói ra, vậy có phải là có gì đó không ổn không?

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, hồi lâu không nói nên lời, nhưng không đợi Vương Diệp phản ứng, Bàn Tử lại mở miệng nói với hắn.

“Tôi quyết định một mình vào trong, bắt đám người đó ra, cho nên nếu các người...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Hạo Thiên Chân đã ôm bụng cười ha hả.

“Anh đang chọc tôi cười đấy à?” Lời của Hạo Thiên Chân nói ra, tuy có mấy phần sỉ nhục, nhưng lại không có chút ác ý nào.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, chỉ bình tĩnh chỉ vào thế cục phong thủy bên trong, mở miệng nói.

“Nếu không lầm, bọn chúng lại thay đổi bố cục, hơn nữa lần này người bên trong có lẽ đã chạy hết rồi.

Chúng ta bây giờ đi vào sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng tiếp theo là phải đi cứu người rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Hắn muốn thể hiện bản lĩnh trước mặt mọi người cũng không tệ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử không nhịn được cười ha hả.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, không có nhiều phiền phức như vậy đâu, đây cùng lắm chỉ là một trò che mắt mà bọn chúng bày ra thôi.” Bọn họ bây giờ là đến nhà của bọn chúng, chứ không phải đi vào lăng mộ nào, cho nên Vương Diệp không cảm thấy những thứ này có gì kỳ lạ.

Chỉ là Bàn Tử đã nghĩ những thứ này quá nghiêm trọng mà thôi, Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng hắn không biết nên nói với Bàn Tử chuyện này như thế nào.

Bàn Tử lắc đầu, trên mặt chỉ có sự cố chấp.

Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử lăn một vòng trên đất, nhưng trong lúc khoe mẽ trước mặt mọi người, hắn cũng hét lên một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của hắn vang lên bên tai, vội vàng chạy vào xem, mới phát hiện trên người Bàn Tử có một vết thương.

Hắn nhìn chiếc đinh ghim trên người Bàn Tử, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Hắn dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó giúp Bàn Tử nhổ chiếc đinh ghim ra.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn.

Chương 941

"Anh nói xem anh vội vàng làm gì ở đây?" Giọng Vương Diệp có mấy phần tò mò.

Bàn Tử cúi đầu, không trả lời câu hỏi của Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được cảm thán một câu.

"Không, tôi nói anh này, bây giờ nếu anh không có chuyện gì, tốt nhất đừng có lăn lộn ở đây, vì những chiếc đinh ghim vừa nãy có thể..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã tức giận đến đỏ mặt, nắm chặt tay, nhìn chằm chằm Vương Diệp, cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói.

"Được rồi, anh đừng nói chuyện này nữa." Bàn Tử vừa nói vừa che mặt mình.

Thật sự quá mất mặt, đến cả mặt mũi của tổ tiên cũng bị hắn làm mất hết rồi.

Bàn Tử thật sự không ngờ mình lại làm ra chuyện như vậy trước mặt bao người.

Hắn tuy thừa nhận mình có ý nghĩ muốn khoe mẽ.

Nhưng điều hắn không ngờ là, chiếc đinh ghim này lại trở thành một trong những hòn đá ngáng đường của hắn.

Lúc này, trên mặt Bàn Tử ngoài sự phức tạp ra, không còn thấy cảm xúc nào khác.

Bàn Tử nghĩ ngợi, đột nhiên lắc đầu thở dài, trong mắt lóe lên mấy phần sa sút.

Nhìn những thứ trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp tuy đã giúp hắn nhổ đinh ghim ra, nhưng cơn đau vẫn còn âm ỉ.

Lúc này Bàn Tử, mỗi khi nhớ lại những chuyện này.

Hắn lại không nhịn được muốn khóc.

Nhưng mọi người không biết suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, chỉ thúc giục hắn theo kịp bước chân của họ mà thôi.

Bàn Tử thấy họ đi nhanh như vậy, liền đi lên phía trước.

Chỉ là, Bàn Tử đi được một lúc, phát hiện họ không hề dừng lại, lại vội vàng hét lên với họ một tiếng.

“Mọi người đi nhanh như vậy làm gì?

Không cần đợi tôi à?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử, có phần bất đắc dĩ nhún vai.

“Chúng tôi không có không đợi anh, chúng tôi chỉ cảm thấy...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử liền thấy một bóng đen lướt qua trước mặt mình.

Hắn vội vàng rút súng ra, bắn về hướng đó.

Giây tiếp theo, Bàn Tử nhìn người trước mặt ngã xuống không dậy nổi.

Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp.

“Nguy hiểm quá đi mất.” Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm gã này, trong mắt ngoài sự lạnh lùng ra, không thấy cảm xúc nào khác...

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại lắc đầu, không biết nên đáp lại hắn thế nào.

Bốn người họ đi trong nơi này một lúc, Bàn Tử phát hiện mình lại bị nhốt vào một mật thất, nhưng điều hắn không bao giờ ngờ tới là, lúc này Vương Diệp đột nhiên túm người trên đất lên.

Lúc đầu họ tưởng bắt được gã này chỉ là đồng bọn của những người kia, nhưng không ngờ, sau khi Vương Diệp giật thứ trên mặt gã xuống, mới phát hiện đây lại là Triệu Dịch Thiên.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Triệu Dịch Thiên, tỏ vẻ khó hiểu nói.

“Gã này sao lại giống Triệu Dịch Vũ thế, chẳng lẽ là em trai của Triệu Dịch Vũ à.” Lời Bàn Tử vừa dứt, Triệu Dịch Thiên lập tức cười ha hả.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, trong mắt cũng lộ ra mấy phần sắc bén.

Hắn không nhịn được lắc đầu, mở miệng, mặt đầy nghiêm túc nói.

“Cậu không nên làm vậy, anh trai cậu đã dùng đủ mọi cách để đưa cậu ra ngoài, để cậu sống sót, cậu không nên dính vào nữa.” Giọng điệu của Vương Diệp đầy thâm trầm, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy, trên mặt lại không có chút gợn sóng nào.

Hắn nhìn Vương Diệp, thờ ơ nói.

“Vậy thì đã sao?” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa nắm chặt tay, nhìn những thứ bày biện trước mặt, vô cùng phẫn nộ nói với Vương Diệp.

“Nếu không phải vì đám người này, sao tôi có thể rơi vào tình cảnh như thế này?” Nhưng lúc này Bàn Tử cũng vội vàng chen tới, nhìn Triệu Dịch Thiên, mặt đầy lo lắng nói.

“Hình như lúc nãy tôi bắn cậu một phát, cậu không sao chứ?” Giọng Bàn Tử đầy cấp bách.

Triệu Dịch Thiên nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt ngoài sự qua loa ra, không thấy cảm xúc nào khác.

Nhưng lúc này nhìn Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được mà nói với gã: “Thật ra tôi không thể không thừa nhận, tài bắn súng của anh đúng là quá tệ.” Triệu Dịch Thiên nói với giọng điệu rất nghiêm túc, khi lời này thốt ra, trong mắt Bàn Tử chỉ còn lại sự sắc bén.

Lúc này, Bàn Tử siết chặt nắm đấm, giơ khẩu súng trong tay lên, nhìn hắn, nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Mày rốt cuộc là ai, mày chắc chắn không phải Triệu Dịch Thiên.” Vương Diệp vội vàng cản Bàn Tử lại, nhìn Triệu Dịch Thiên trước mặt, nói với vẻ hơi xót xa: “Nói thật, chúng tôi đến chuyến này quá muộn rồi, hại cậu phải gặp nhiều chuyện không may ở đây, việc này cũng là do tôi không phải.” Lời nói của Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc và áy náy không hề giả dối, thế nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy thì vội lắc đầu, gã kéo tay Vương Diệp nói: “Người này tuyệt đối không phải Triệu Dịch Thiên.

Triệu Dịch Thiên có hơi ngốc nhưng trông rất thông minh, hắn chỉ là một kẻ có ngoại hình gần giống Triệu Dịch Thiên thôi, cho nên không phải cậu ta...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã bật cười.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên ngẩng cằm, nhìn Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Chẳng phải các người vẫn luôn tìm tôi sao?

Sao bây giờ tìm được rồi mà trông có vẻ không vui lắm thế.” Triệu Dịch Thiên nói với giọng có chút sa sút, Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, dường như cũng hiểu được nguyên nhân Bàn Tử nói những lời kia.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử mở miệng nói: “Đừng ở lại đây nữa, chúng ta đi trước đi.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lại lắc đầu, cực kỳ cố chấp nói với anh: “Tôi sẽ không dễ dàng rời đi đâu, gã này có vấn đề, cậu phải tin tôi.” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chỉ cười qua loa, không để tâm nhiều đến gã.

Thấy Vương Diệp vẫn giữ bộ dạng như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng thâm trầm.

Bàn Tử đã không biết nên nói gì nữa, nhưng gã nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng hỏi: “Cậu chẳng lẽ không có suy nghĩ nào khác sao?” Trong thời khắc này, nhất định phải tự sa ngã sao?

Bàn Tử không ngừng tự vấn trong lòng.

Vương Diệp cũng biết, Bàn Tử đang vì chuyện này mà lòng dạ rối bời, nhưng họ không có cách giải quyết, cho nên trong thời khắc này, chỉ có thể chịu đựng.

Ngược lại, Triệu Dịch Thiên trước mặt lại nói với họ một cách cực kỳ lạnh lùng: “Muốn rời khỏi nơi này một cách thuận lợi rất đơn giản, nhưng các người phải trả một cái giá nhất định.” Giọng điệu của Triệu Dịch Thiên đầy vẻ bình tĩnh, hắn vừa nói vừa đeo găng tay của mình vào.

Giây tiếp theo, Bàn Tử còn chưa kịp trả lời câu hỏi của hắn, liền thấy Hạo Thiên Chân bị một sợi dây thừng treo lên trong nháy mắt, mà bên dưới Hạo Thiên Chân cũng xuất hiện một cái hố dầu.

Bàn Tử và Vương Diệp nhìn nhau, cả hai đều giật mình.

Lúc này, Vương Diệp càng siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm

Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: "Rốt cuộc bây giờ anh muốn làm gì?" Thế nhưng đối phương căn bản không phải Triệu Dịch Thiên.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, hắn lại nói một cách cực kỳ lạnh lùng: "Từ đầu đến cuối mày vẫn không biết tao muốn làm gì sao?

Nếu không phải vì bốn đứa súc sinh chúng mày, gia tộc của tao sao có thể ra nông nỗi này?" Giọng điệu của hắn tràn đầy phẫn hận, Vương Diệp nghe lời hắn vang lên bên tai, bỗng nhiên bật cười.

"Vậy ra những thứ này là do các người nợ, trả lại cho người ta, các người đều cảm thấy mình làm sai sao?" Câu hỏi dồn dập của Vương Diệp lập tức chọc giận gã kia, hắn không chút do dự hạ sợi dây thừng xuống một chút.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn hố dầu trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, nói không sợ hãi chắc chắn là giả, nhưng anh ta chỉ có thể cứng rắn mà gắng gượng.

Vương Diệp thấy thần sắc trên mặt Triệu Dịch Thiên, lại vội vàng nói với Hạo Thiên Chân: "Cố lên, tôi sẽ qua cứu cậu ngay." Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, trong mắt lại mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

"Tôi cứ có cảm giác lần này chúng ta không thoát ra được." Những lời nản lòng này nói ra, Vương Diệp lại không hề bị ảnh hưởng, ngược lại nhìn người trước mặt, cực kỳ ngạo nghễ nói: "Nếu anh hy vọng tôi đi giải quyết vấn đề bên phía Triệu Dịch Vũ, anh cứ việc nói cho tôi biết, bởi vì sau khi anh nói ra, những phiền phức trước mắt xử lý cũng sẽ không khó khăn đến vậy." Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này, thấy bộ dạng của Vương Diệp, trong mắt đối phương cũng lộ ra mấy phần căng thẳng, hắn không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Chỉ cần cậu có thể làm theo lời tôi nói, những chuyện khác đều dễ giải quyết.” Giọng điệu của hắn đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp nghe những lời này chỉ cười cho có lệ.

Anh tuy không nói thêm gì khác, nhưng nhìn chằm chằm gã này, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu: “Nhưng tiền đề là anh phải để tôi gặp Triệu Dịch Thiên trước đã.” Thế nhưng ba chữ “Triệu Dịch Thiên” dường như đã chạm vào bãi mìn, khiến đối phương lập tức nổi trận lôi đình.

Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của hắn, trong mắt cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

“Đừng ở đây tức giận, dù sao bây giờ là anh đang cầu chúng tôi làm việc, cho nên anh nên hiểu, muốn chúng tôi làm những việc này, anh phải trả cái giá như thế nào.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần bình tĩnh.

Vương Diệp càng như vậy, đối phương lại càng tức giận.

Lúc này, đối phương nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Giao Triệu Dịch Thiên ra đương nhiên không vấn đề, nhưng tiền đề là mày phải nhớ, cho dù mày có đưa nó đi, mày cũng không thay đổi được những thứ bên trong này.” Hắn nói với vẻ mặt nghiêm túc, Vương Diệp chỉ gật đầu qua loa.

Thái độ của Vương Diệp khiến sắc mặt đối phương có chút khó coi, nhưng gã kia suy nghĩ một chút, cũng không so đo nhiều với Vương Diệp, ngược lại nhìn chằm chằm hoàn cảnh nơi đây.

“Các người cứ ở đây đợi một lát đi, tôi sẽ đưa nó ra ngay.” Lúc này Vương Diệp nghe lời hắn, gần như không có ý kiến gì, cứ thế gật đầu nhìn hắn đi vào, nhưng Vương Diệp biết gã này nhất định sẽ vi phạm lời hứa của mình.

Quả nhiên đúng như Vương Diệp dự liệu.

Gã này đi vào không bao lâu, Vương Diệp liền thấy thuộc hạ của hắn đi ra, đám người đó nhìn Vương Diệp, nói với giọng cực kỳ sắc bén: “Chúng tao đều biết mục đích chuyến này của mày, nhưng có một chuyện tao nghĩ chúng mày vẫn chưa hiểu rõ.” Vương Diệp nhíu mày, nói với vẻ có chút khó hiểu: “Chuyện gì?” Thấy bộ dạng của Vương Diệp, đám người đó liền cười hì hì nói: “Chẳng qua là hy vọng mày có thể tuân thủ lời hứa, bây giờ giải quyết vấn đề trước đi, nếu không chúng mày căn bản không có cách nào gặp được Triệu Dịch Thiên.” Bọn chúng ngay cả vòng vo cũng lười, cứ thế nói thẳng ra, Vương Diệp nhíu mày, nhìn bọn chúng mỉm cười nói: “Ôi chao, tôi đã nói mà, mấy người các người chắc chắn là phường lật lọng, bội tín vong nghĩa.” Thấy bộ dạng của Vương Diệp, trên mặt mọi người chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Bọn chúng đã lười nói thêm lời nào với Vương Diệp, chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn chúng giả ngu giả ngơ, cố tình ra vẻ trước mặt Vương Diệp, thực chất chỉ vì coi thường anh, cho nên mới bày ra thái độ này.

Bọn chúng càng như vậy, sắc mặt Vương Diệp lại càng bình thản.

“Nhớ kỹ lời các người nói, vậy bây giờ tôi đi trước, nhưng có một chuyện quên nói cho các người, phiền chuyển lời cho gã vừa mới đi vào kia.” Đám người đó nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút khó hiểu nói: “Sao vậy?” Thái độ của bọn chúng vẫn rất tồi tệ, nhưng Vương Diệp không so đo nhiều với chúng, từ đầu đến cuối những gì Vương Diệp thể hiện ra đều khá bình thản.

“Tôi đã đặc biệt 'thêm' chút đồ lên người hắn, nếu trong ba ngày hắn không đến tìm tôi, có thể sẽ xảy ra một vài tình huống không hay ho lắm, nếu các người không muốn có chuyện xảy ra, tốt nhất là đến tìm tôi sớm đi.” Lời này của Vương Diệp nói ra, mọi người đều nhíu mày, nhìn anh, có chút bất đắc dĩ nói: “Tại sao cậu cứ phải cạn tàu ráo máng như vậy?” Câu hỏi của bọn chúng khiến Vương Diệp cười ha hả.

Một trận ác chiến bắt đầu là không thể tránh khỏi, đối với những chuyện này, Vương Diệp sớm đã quen.

Nhìn đám người trước mặt, Vương Diệp vẫy vẫy tay với chúng, hưng phấn nói: “Muốn giết muốn chém thì mau lên, đừng ở đây nói nhảm nữa.” Thấy thái độ này của Vương Diệp, sắc mặt của mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, mọi người trong thế bất đắc dĩ, chỉ có thể cứng rắn giao thủ với Vương Diệp, nhưng điều bọn chúng không bao giờ ngờ tới là, những gì Vương Diệp thể hiện ra trước mặt bọn chúng lại kinh khủng đến vậy.

Bọn chúng không nghĩ rằng võ công của Vương Diệp cao cường, không chỉ tay không đánh nhau với những kẻ cầm vũ khí như bọn chúng, mà còn đánh cho bọn chúng ngã lăn ra đất.

Vương Diệp làm xong một loạt chuyện này, nhìn đám người này, trong mắt cũng lộ ra mấy phần mệt mỏi.

“Còn không định để gã kia ra gặp tôi à?

Vậy thì chỉ có thể đợi ba ngày sau hắn đến tìm tôi thôi, nhưng tôi nghĩ trong ba ngày đó, chắc hắn không tìm được tôi đâu.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần hưng phấn và chắc chắn, đám người kia thấy bộ dạng của Vương Diệp, đại khái cũng đoán được sự tình đã biến thành thế nào.

Chương 942

Bọn chúng thực sự không còn cách nào, chỉ có thể nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Bây giờ cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Bọn chúng siết chặt nắm đấm, còn Vương Diệp chỉ lắc đầu, không nói nhảm với chúng nữa, trong mắt anh đã lộ ra mấy phần thất vọng.

Nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp xoay người chuẩn bị đưa họ rời đi, nhưng người đàn ông trung niên kia lại xuất hiện lần nữa.

Ngoài hắn ra còn có Triệu Dịch Thiên, nhưng Triệu Dịch Thiên bị hắn ném xuống đất như một miếng giẻ rách, trên người toàn là vết máu.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, cả người đều sững sờ tại chỗ.

Vương Diệp tức đến nghiến chặt răng.

Gã đàn ông trung niên vừa đối thoại với Vương Diệp, nhìn anh lại nói không chút khách khí: “Những thứ mày vừa nói, mau giao thuốc giải ra đây, nếu mày có thể đưa thuốc giải cho tao, tao có thể để chúng mày không chết, và cho chúng mày rời khỏi nơi này.” Giọng điệu của hắn đầy vẻ nghiêm túc, nhưng lời này vừa nói ra, Vương Diệp đột nhiên ôm bụng cười lớn.

“Tôi chỉ thuận miệng nói bừa thôi, ai ngờ anh lại tin thật.” Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ qua loa, nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt người đàn ông lập tức trở nên vô cùng khó coi, hắn tức giận đập mạnh xuống bàn.

Nhưng không đợi người đàn ông phản ứng, Vương Diệp đã trực tiếp đỡ Triệu Dịch Thiên dậy, cõng cậu ta lên lưng.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông, nói với giọng vô cùng sắc bén: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh dám cản đường tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Thực ra người đàn ông cũng không chắc, liệu Vương Diệp có thật sự không hạ thứ đó với hắn không, lỡ như Vương Diệp lén lút dùng thủ đoạn quỷ dị này thì sao?

Hắn làm sao có thể phát giác được, ngoài điểm này ra, hiện tại đắc tội với Vương Diệp đối với hắn cũng không có lợi ích gì.

Nghĩ đến đây, người đàn ông nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp, hắn không nói gì, chỉ nhìn Vương Diệp cứ thế đưa Triệu Dịch Thiên đi.

Những người bên cạnh lại vô cùng phẫn nộ siết chặt nắm đấm, chuẩn bị đuổi theo Vương Diệp, kết quả một ánh mắt của người đàn ông đã khiến bọn chúng đứng yên tại chỗ.

“Đuổi cái gì mà đuổi, chúng mày lại không có bản lĩnh đối phó với Vương Diệp, bây giờ đuổi theo thì làm được gì?” Giọng điệu của người đàn ông đầy vẻ khinh thường, thấy bộ dạng này của hắn, mọi người đều cúi đầu, không nói thêm gì.

Tuy nhiên, trên thực tế, Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng này, lại không nhịn được nhíu mày.

Anh ta tuy đã được giải cứu, nhưng nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không nhịn được nói với hai người: “Triệu Dịch Vũ vất vả lập lời nguyền, sao dường như chẳng có tác dụng gì cả.” Giọng điệu của anh ta đầy vẻ gấp gáp, thấy bộ dạng này của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp cười ha hả, anh vỗ vai Hạo Thiên Chân, nói với vẻ qua loa: “Đừng nghĩ những chuyện này quá quan trọng, lời nguyền mà Triệu Dịch Vũ vất vả lập ra, nếu không có tác dụng, anh ta không thể nào đi mạo hiểm như vậy.” Trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần tự tin, thấy bộ dạng của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân không nói thêm gì.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, lại cực kỳ hưng phấn nói với anh ta: "Còn một chuyện quên nói cho cậu, nếu một chút tác dụng cũng không có, lần này chúng ta cũng không thể dễ dàng ra ngoài như vậy." Gã nói thật, phải biết kẻ thù của Triệu Dịch Vũ, nhà lớn nghiệp lớn, xưa nay không thiếu những năng nhân dị sĩ.

Nếu bọn họ thật sự có thể thuận lợi đi vào, thuận lợi đi ra, đó mới là chuyện lạ.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lắc đầu, cũng không nói thêm gì, nhưng trước khi đi, Bàn Tử quay đầu nhìn cánh cửa sau lưng mình, lại cười hì hì nói với Vương Diệp: "Nói cho cùng, đám người này cũng chỉ là một đám ăn bám tổ tiên mà thôi, bọn chúng chẳng có chút bản lĩnh hay năng lực gì." Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, tuy gật đầu tán thành, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại vỗ vai gã nói: "Làm người đừng quá kiêu ngạo, đừng tự cho mình là đúng." Lời dặn dò của Vương Diệp khiến Bàn Tử bật cười, gã không nói thêm gì, ngược lại nhìn phong cảnh trước mặt, trong mắt lóe lên mấy phần sắc bén.

Bọn họ đưa Triệu Dịch Thiên vào trong một căn nhà, căn nhà này là do Vương Diệp đặc biệt thuê.

Vết thương trên người Triệu Dịch Thiên, e rằng cần Vương Diệp tự mình chữa trị mới có thể ứng phó.

Nếu không đi tìm những đại phu kia đến, chỉ làm dọa bọn họ một phen.

Vương Diệp lau sạch vết máu trên người Triệu Dịch Thiên, lúc này mới phát hiện Triệu Dịch Thiên ở nơi đó đã phải chịu đựng sự đối xử phi nhân tính tàn khốc đến mức nào.

Anh nhíu mày, thở dài một hơi, trên người cậu ta vừa có vết roi, vừa có vết sẹo dao.

Vương Diệp lắc đầu, hồi lâu không nói nên lời, trong thời khắc này, anh đã không biết nên giải quyết phiền phức trước mắt như thế nào.

Nhưng may mà Triệu Dịch Thiên mệnh lớn phúc lớn, rất nhanh đã tỉnh lại, nhưng khi cậu ta mở mắt, thấy Vương Diệp xuất hiện trước mắt mình, sự hưng phấn và mong đợi trên mặt cũng tan biến sạch sẽ.

Vương Diệp thấy thần sắc trên mặt cậu ta thay đổi, nhất thời tâm trạng cũng trở nên vô cùng khó chịu, trong lòng anh hiểu rõ, Triệu Dịch Thiên nhớ anh trai mình đến nhường nào.

Nếu không vào lúc này, Triệu Dịch Thiên cũng không thể nào nhìn anh tha thiết như vậy.

“Có thể đưa tôi đi gặp anh ấy không?” Triệu Dịch Thiên gần như là cầu xin nói ra những lời này, bởi vì Triệu Dịch Thiên biết mười phần thì có đến tám chín phần là Vương Diệp sẽ từ chối cậu ta, nhưng lúc này Vương Diệp nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, lại không biết nên đáp lại thế nào.

Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng của Vương Diệp, nhất thời tưởng rằng Vương Diệp đang từ chối mình, lại tha thiết nói với anh: “Tôi sẽ không gây phiền phức gì cho anh đâu, tôi chỉ muốn gặp Triệu Dịch Vũ một lần thôi, anh có biết anh trai đối với tôi quan trọng đến mức nào không?” Triệu Dịch Thiên lải nhải nói những lời này, Vương Diệp thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, không khỏi nảy sinh lòng thương hại.

Anh vỗ vai Triệu Dịch Thiên, liên tưởng đến lời dặn dò của Triệu Dịch Vũ, nhất thời cũng không nhịn được mà nói với Triệu Dịch Thiên về tình hình trước mắt.

Lúc này Triệu Dịch Thiên mới hiểu ra, cục diện trước mắt đã trở nên hỗn loạn bất an, và cũng không đơn giản như cậu ta nghĩ, việc cậu ta muốn đi gặp anh trai mình đã trở nên vô cùng phức tạp.

“Vậy tôi có nên trốn đi, không gây phiền phức gì cho các anh không?” Câu hỏi của Triệu Dịch Thiên nói ra, Vương Diệp gật đầu, lẽ ra nên làm như vậy, nhưng biến cố lúc này thật sự quá nhiều, Vương Diệp thậm chí không biết nên nói với cậu ta về chuyện này như thế nào.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai cậu ta, nghiêm túc nói: “Ngoài chuyện này ra, còn có chuyện nghiêm trọng hơn.” Ánh mắt anh lóe lên mấy phần thâm trầm.

Triệu Dịch Thiên kéo tay Vương Diệp, cậu ta biết có quá nhiều thứ mà mình không biết, và tất cả những điều này đều do anh trai cậu ta một mình gánh vác.

“Anh có thể nói hết những điều này cho tôi, tôi đều có thể chấp nhận.” Giọng điệu của Triệu Dịch Thiên đầy vẻ bất đắc dĩ, thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp dù không muốn nói, nhưng suy nghĩ một chút, anh vẫn cứng rắn nói với Triệu Dịch Thiên: “Anh trai của cậu đã chết từ lâu rồi.” Khi những lời này được nói ra, Triệu Dịch Thiên trợn to mắt, nhìn Vương Diệp vừa khóc vừa cười nói: “Anh đừng có ở đây lừa người, anh ấy sao có thể chết được?

Anh ấy đã hứa sẽ cùng tôi sống tiếp, một lời nguyền thì có là gì?” Giọng điệu của Triệu Dịch Thiên đầy vẻ hưng phấn, nhưng Vương Diệp lại kể hết mọi đầu đuôi câu chuyện cho Triệu Dịch Thiên.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn hành động của Vương Diệp, không nói gì.

Nhưng Bàn Tử nhìn thấy lại không nhịn được nhíu mày, gã thật sự cảm thấy việc làm của Vương Diệp rất tàn nhẫn, dù sao Triệu

Dịch Thiên cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên.

Bàn Tử tuy muốn ngăn cản Vương Diệp, nhưng những điều này, Triệu Dịch Thiên buộc phải chấp nhận.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại ngậm miệng không nói gì.

Vương Diệp nói hết những điều này ra, nhìn Triệu Dịch Thiên, ánh mắt anh cũng lộ ra mấy phần kỳ quái.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên đột nhiên siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp cực kỳ lo lắng nói: “Tôi muốn báo thù, tôi không thể nhẫn nhịn được nữa.” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa lấy ra một khẩu súng từ trong túi mình, Vương Diệp nhìn thứ này rồi lại nhìn Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới phát hiện đồ của mình đã bị cậu ta lấy trộm.

Lúc này Vương Diệp vội vàng cản Triệu Dịch Thiên lại, ai ngờ Triệu Dịch Thiên lên cơn điên, Vương Diệp cũng không cách nào ngăn cản.

Gã này trực tiếp cầm súng, chĩa vào đầu mình, nhìn Vương Diệp uy hiếp nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh không muốn tôi tự mình đi giải quyết, vậy tiếp theo anh cứ chờ nhặt xác cho tôi đi.” Hắn vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp cười khổ.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp vội vàng lắc đầu, anh kéo tay Triệu Dịch Thiên, đồng ý cùng cậu ta đi báo thù.

Chỉ là anh cảm thấy những suy nghĩ của Triệu Dịch Thiên quá ngây thơ, dựa vào một khẩu súng mà xông vào, làm sao có thể được, nhưng những lời khuyên của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên căn bản không nghe lọt tai.

Lúc này Vương Diệp trong thế bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Triệu Dịch Thiên, thế nhưng điều khiến Vương Diệp không bao giờ ngờ tới là, lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khi họ đến trước cửa nhà đám người kia, vẫn là nơi quen thuộc đó, nhưng Vương Diệp lại thấy lửa lớn cháy lan như cháy đồng, những người bên cạnh vội vàng dập lửa.

Nhưng những người bên trong dường như không thể nào thoát ra được, giống như có vô số bàn tay kéo họ vào trong ngọn lửa, dù thế nào họ cũng khó lòng thoát khỏi.

Có vô số người ở đó cứu hỏa, nhưng đám cháy này dường như không thể dập tắt, cứ thế bùng cháy dữ dội.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, nếu không đoán sai, những chuyện này có thể liên quan đến lời nguyền.

Thực ra đại thế của những người này đã qua, không còn nhiều cơ hội để họ thay đổi cục diện này, Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điểm này, nhìn đám cháy trước mắt, sắc mặt anh cũng trở nên cực kỳ thâm trầm.

Nhưng Triệu Dịch Thiên thấy cảnh tượng này, lại vô cùng phẫn nộ gầm lên ba tiếng, cậu ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình còn chưa bắt đầu báo thù, những thứ này đã được anh trai mình giải quyết.

Nếu không phải anh trai cậu ta tự mình bố trí một trận pháp như vậy, tất cả những điều này, làm sao có thể dễ dàng hóa giải như thế.

Cậu ta trong lòng hiểu rõ điểm này, trong lúc cậu ta đau buồn tột cùng, Vương Diệp cũng vỗ vai cậu ta, hy vọng cậu ta có thể bình tĩnh, nhưng những lời của Vương Diệp vang lên bên tai, không những không được Triệu Dịch Thiên chấp nhận, Triệu Dịch Thiên còn nhìn Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn hất tay anh ra, cậu ta nóng lòng muốn đi gặp anh trai mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng điên cuồng và cố chấp của Triệu Dịch

Thiên, trong lòng cũng hiểu rõ, nếu không đồng ý với Triệu Dịch Thiên, cậu ta sẽ còn làm ra những chuyện điên cuồng hơn.

Trong thế bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể vỗ vai Triệu Dịch Thiên, dẫn cậu ta đi về phía đó.

Bàn Tử và Trương Khởi Linh họ một đường đi theo, nhưng tâm trạng của mọi người lại trở nên vô cùng nặng nề, bởi vì trong những thời khắc này, thường là lúc nhân tính giao tranh.

Tất cả cảm xúc, có thể trong một khoảnh khắc sẽ sụp đổ.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Triệu Dịch Thiên, trong mắt gã lóe lên sự đồng tình và phức tạp, nhưng Triệu Dịch Thiên chú ý đến ánh mắt của gã, lại không nhịn được mở miệng kể cho mọi người nghe chuyện của mình và anh trai.

Khi cậu ta kể những chuyện này, Vương Diệp cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vì đang lái xe, nên Vương Diệp không để ý nhiều.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên lại kể hết những điều tốt đẹp mà Triệu Dịch Vũ đã làm cho cậu ta, Bàn Tử nghe thấy, trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên vỗ vai Triệu Dịch Thiên, trong ánh mắt kinh ngạc của cậu, Bàn Tử chậm rãi kể lại chuyện cũ.

Trước kia, gã cũng có một người bạn nối khố đối xử tốt với gã như vậy, nhưng người bạn đó, vào một khoảng thời gian nào đó, dường như đột nhiên biến mất, sau này, đến cả mặt mũi cậu ta trông thế nào gã cũng quên mất.

Nhưng Bàn Tử lại có thể dũng cảm sống tiếp, cho nên Bàn Tử hy vọng Triệu Dịch Thiên cũng có thể dũng cảm như vậy.

Bởi vì lúc đó người bạn nối khố kia, đối với Bàn Tử mà nói, cũng giống như một người anh ruột.

Triệu Dịch Thiên nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, đột nhiên cười lắc đầu.

Cậu ta đang chuẩn bị phản bác Bàn Tử, ai ngờ lúc này Bàn Tử lại kể ra chuyện người bạn nối khố kia, năm xưa vì cứu gã mà một mình rơi xuống giếng cổ.

Khi những lời này được nói ra, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, thầm nghĩ, Bàn Tử cuối cùng cũng nhớ lại những điều này rồi.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần kỳ quái.

Anh đang chuẩn bị nói gì đó với Bàn Tử, lại không ngờ Bàn Tử thở dài một hơi, vỗ đầu mình một cái, nhìn mọi người đang ngồi đây.

Bàn Tử lại tỏ ra với họ rằng, mình chẳng nhớ ra được gì cả.

Thấy thái độ này của Bàn Tử, Vương Diệp nghĩ đến câu nói mà Hạt Tử từng nói với mình, cũng không biết tất cả những cuộc gặp gỡ này, rốt cuộc là kiếp nạn hay là ân huệ.

Bàn Tử và người bạn nối khố kia của gã, dường như trong vòng xoay số phận, đã không thể gặp lại nhau trong dòng luân hồi của vận mệnh.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ kỳ dị.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, tâm trạng cũng đã ổn định lại.

Bàn Tử vỗ vai Triệu Dịch Thiên, bảo cậu ta phải nối dõi tông đường, dù sao điều mà Triệu Dịch Vũ vẫn luôn muốn làm, chính là thấy cậu ta con cháu đầy đàn, lúc đó, sẽ không còn cái gọi là lời nguyền, bóng ma bao trùm gia đình họ nữa.

Đây là tâm nguyện cuối cùng của Triệu Dịch Vũ.

Bàn Tử nói ra câu này, Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ suy tư, anh thầm nghĩ, Triệu Dịch Vũ làm gì có nói những lời như vậy.

Gã Bàn Tử này chẳng lẽ đang nói bậy nói bạ.

Đang nghĩ như vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp, nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ nhìn mình, lại nháy mắt với anh một cái.

Chương 943

Vương Diệp lúc này mới đột nhiên hiểu ra ý của Bàn Tử.

Mà Triệu Dịch Thiên nghe Bàn Tử nói những lời này, lại ôm ngực khóc nức nở.

Cậu ta chưa bao giờ nghĩ rằng, anh trai mình trước lúc lâm chung, những điều nghĩ đến, tất cả đều là về cậu ta.

Tình yêu này quá sâu đậm, cậu ta không biết mình phải gánh vác như thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, trong mắt lóe lên mấy phần bất đắc dĩ, anh không biết nên nói gì với Triệu Dịch Thiên, nhưng lúc này Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp, lại tha thiết đề nghị: "Tôi cầu xin anh lái xe nhanh một chút, tôi thật sự muốn gặp anh ấy lần cuối, tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ quẩn." Vương Diệp nghe lời đảm bảo của cậu ta vang lên bên tai, lúc này mới gật đầu.

Anh sở dĩ cố tình lái xe chậm lại, chính là sợ cậu ta có thể sẽ nghĩ quẩn.

Hơn nữa Vương Diệp còn đặc biệt khóa cửa xe lại.

Nhưng thực tế, sau khi Vương Diệp làm xong một loạt chuyện này, anh vẫn lo lắng Triệu Dịch Thiên sẽ nghĩ quẩn, nếu không trong thời khắc này, Vương Diệp sao có thể làm ra chuyện lo lắng thấp thỏm như vậy.

Nhưng bây giờ, Triệu Dịch Thiên đã vực dậy tinh thần, dưới sự an ủi của Bàn Tử, cậu ta đã thay đổi, cũng biết tiếp theo mình nên lựa chọn như thế nào.

Khi họ đến đích, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng có thêm mấy phần khen ngợi, may mà có lời khuyên của Bàn Tử, nếu không Triệu Dịch Thiên làm sao có thể nghĩ thông những điều này.

Thấy ánh mắt của Vương Diệp nhìn mình, Bàn Tử có chút ngại ngùng gãi tai, lúc này, Hạo Thiên Chân lại đi tới vỗ vai gã, vô cùng nghiêm túc nói: "Không tồi nha, nhóc con cậu cuối cùng cũng có chút bản lĩnh, tôi còn tưởng cậu sẽ tiếp tục ăn không ngồi rồi cho béo ra đấy." Giọng điệu của anh ta mang theo mấy phần hưng phấn, lời của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Bàn Tử lại cười qua loa, không nói thêm gì.

Trở lại nơi này, Bàn Tử nhìn nơi này, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Gã không nhịn được lắc đầu thở dài, hồi lâu không nói nên lời.

Tâm trạng của gã vào lúc này tụt dốc không phanh.

Ngoài Bàn Tử ra, những người khác cũng vậy, tuy trạng thái của Triệu Dịch Thiên đã ổn định hơn một chút, nhưng họ cũng sợ Triệu Dịch Thiên sau khi thấy Triệu Dịch Vũ, có thể sẽ mất kiểm soát cảm xúc.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại cho rằng người mất kiểm soát cảm xúc, rất có khả năng là Vương Diệp.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng có chút khó coi, gã không biết nên nói những điều này cho Vương Diệp như thế nào, luôn cảm thấy mức độ tổn thương của những điều này quá lớn, không phải ai cũng có thể dễ dàng chấp nhận.

Bàn Tử lắc đầu, cuối cùng lại dẫn mọi người đi vào bên trong.

Tuy lời nguyền khiến hai bên họ đều rơi vào cảnh mục nát, nhưng ít nhất lời nguyền bên phía Triệu Dịch Thiên đã được hóa giải, Bàn Tử không nhịn được cảm thấy vui mừng vì điều đó.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi họ đến trước mặt Triệu Dịch Vũ, Triệu Dịch Vũ lại đã hóa thành một bộ xương vàng.

Trên xương của anh ta có những thứ màu vàng dính vào.

Không ai biết những thứ màu vàng này là cái gì.

Nhưng Vương Diệp lại nhận ra ngay lập tức, anh sững sờ tại chỗ, nhìn Triệu Dịch Vũ, anh hồi lâu không nói nên lời.

Nếu không đoán sai, Triệu Dịch Vũ hẳn là đã làm chuyện đó.

Nếu không lúc này Triệu Dịch Vũ sao có thể biến thành bộ dạng này?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng đau buồn, anh ôm ngực mình, hồi lâu không nói nên lời.

Triệu Dịch Thiên càng gào khóc thảm thiết.

Bộ dạng đau buồn của cậu ta khiến người ta không nhịn được mà đau lòng, nhưng Vương Diệp không nói thêm gì, bởi vì anh còn đau khổ hơn cả Triệu Dịch Thiên.

Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Vũ, nếu không đoán sai, trước khi chết anh ta hẳn đã uống một lượng lớn vật chất kim loại.

Cho nên mới có thể đảm bảo sau khi chết, xương của anh ta cũng có thể biến thành bộ dạng này.

Vương Diệp thầm phỏng đoán trong lòng, nhưng Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp lại mở miệng nói: “Có thể để tôi ngủ trước mặt anh ấy một giấc không?” Yêu cầu của cậu ta quá kỳ quái, Vương Diệp nhíu mày, nhìn cậu ta hồi lâu không nói nên lời.

Mà Bàn Tử lại trực tiếp gật đầu, không lựa chọn từ chối.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên nói với gã một câu cảm ơn, giây tiếp theo cầm lấy cái lưới bắt giấc mơ trong tay.

Tiếp đó, vòng quanh Triệu Dịch Vũ, cậu ta chậm rãi đi một vòng, rồi lại đi ngược lại một vòng.

Làm xong một loạt chuyện này, Triệu Dịch Thiên trực tiếp nằm xuống đất bên cạnh Triệu Dịch Vũ.

Sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi, cậu ta thậm chí có thể tưởng tượng ra, điều cuối cùng Triệu Dịch Vũ nghĩ đến sẽ là gì.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Triệu Dịch Thiên có chút khó hiểu nói: “Có thể nói cho tôi biết không?

Tại sao xương của anh ấy lại biến thành màu vàng?

Nếu, cậu không biết, cũng không sao.” Khi lời của Vương Diệp nói ra, Triệu Dịch Thiên cười khổ một tiếng, sau đó chỉ vào cơ thể mình, nghiêm túc nói: “Khi hai chúng tôi ra đời, họ đã rút thăm giữa chúng tôi, cuối cùng anh tôi trở thành 'đại thế bẩm', điều đó cũng có nghĩa là giữa tôi và anh ấy, chỉ có tôi mới có thể sống sót.” Chuyện này rất lâu sau Triệu Dịch Thiên mới biết, cho nên bây giờ khi cậu ta nói ra, tâm trạng chỉ có một nỗi nặng trĩu.

Lúc đó Triệu Dịch Thiên không hiểu những chuyện này, tưởng rằng mình có thể cùng Triệu Dịch Vũ sống tiếp, nhưng thực tế, khi Triệu Dịch Vũ gánh vác tất cả những điều này, đã biết rằng tất cả đều không thể quay đầu.

Hơn nữa, Triệu Dịch Vũ cũng không hối hận.

Triệu Dịch Thiên khi nghĩ lại những chuyện này, trong lòng ngoài sự đè nén ra, cũng không có gì khác.

Nước mắt không ngừng chảy ra từ khóe mắt cậu ta.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, liền mở miệng nói với cậu ta: “Cậu mau đi ngủ đi!” Anh biết Triệu Dịch Thiên muốn làm gì, cũng không cản trở cậu ta, hơn nữa nhìn Triệu Dịch Vũ, ngay cả nguyên nhân trong đó anh cũng không hỏi.

Nếu không đoán sai, những thứ này có thể là phương thuốc đặc chế của gia tộc họ.

Thứ này có thể làm xương cốt của họ biến thành màu vàng, như vậy vừa có thể chống lại ngoại chủng, vừa có thể ngăn chặn sự thối rữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, thậm chí khó có thể tưởng tượng Triệu Dịch Vũ khi uống những thứ đó, đã phải dùng bao nhiêu dũng khí.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Diệp trở nên cực kỳ quỷ dị.

Anh thở dài một hơi, hồi lâu không nói nên lời.

Không ai biết tâm trạng của Vương Diệp, lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Thiên trước mặt, thấy cậu ta đã chìm vào giấc ngủ say, Vương Diệp cũng nhìn thân thể Triệu Dịch Vũ.

Anh ta vẫn giữ tư thế đó, và không có bất kỳ thay đổi nào, dù cho gió thổi mưa rơi.

Vương Diệp nhìn lên bầu trời phía trên, nơi đó có một khoảng sáng.

Nếu không có gì sai sót, hẳn là sẽ có mưa rơi xuống từ đó.

Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi không chút do dự nhặt lấy mấy tấm ván gỗ bên cạnh.

Thấy Bàn Tử và Trương Khởi Linh vẫn còn đứng ngây ra đó, Vương Diệp vội vàng gọi họ lại, sau đó ghép tất cả những thứ này lại với nhau, dựng thành một cái giá nhỏ.

Dù cái giá này trông không vững chắc lắm, nhưng ít nhất cũng có thể che gió chắn mưa cho Triệu Dịch Vũ.

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng vừa nhìn Triệu Dịch Vũ, vẻ mặt phức tạp.

Anh chỉ hy vọng, Triệu Dịch Vũ không thực sự bị mắc kẹt ở nơi này, vẫn còn cơ hội để thoát ra.

Vào khoảnh khắc đau thương này, không ai có thể nói lên được suy nghĩ và cảm xúc trong lòng mình.

May mắn là cái giá được dựng lên rất nhanh.

Vương Diệp lo nó không đủ chắc chắn nên còn chèn thêm rất nhiều thứ vào.

Sau khi chắc chắn rằng cái giá đã rất vững, Vương Diệp phủ một lớp vải gạc lên trên.

Như vậy, có thể đảm bảo rằng dù có bất kỳ sự cố hay nguy hiểm nào xảy ra, nó cũng có thể ngăn chặn ngay lập tức, kể cả bụi bặm.

Vương Diệp không tùy tiện chạm vào Triệu Dịch Vũ, anh sợ mình sẽ phá hỏng trận pháp mà Triệu Dịch Vũ đã vất vả bày ra.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là một mùi hương kỳ lạ đột nhiên thoảng qua.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Anh im lặng một lúc lâu, chỉ cảm thấy mùi hương này quá kỳ quái.

Anh ngáp một cái rồi cứ thế ngồi xuống mà không chút phòng bị.

Chẳng bao lâu sau, Vương Diệp, Trương Khởi Linh và những người khác đều thiếp đi.

Khi Triệu Dịch Thiên mở mắt ra, trong mắt chỉ còn lại nước mắt.

Vào khoảnh khắc này, nỗi bi thương trong lòng là thứ anh không thể nào chịu đựng nổi.

Còn Vương Diệp và những người khác chỉ thấy Triệu Dịch Vũ trong giấc mơ.

Nụ cười trên khuôn mặt Triệu Dịch Vũ vẫn rạng rỡ như mọi khi, nhưng miệng anh mấp máy, đang nói điều gì đó mà Vương Diệp hoàn toàn không nghe thấy.

Nhưng cuối cùng, Vương Diệp có thể chắc chắn rằng hai từ cuối cùng anh nói tuyệt đối là "Cảm ơn".

Dù vậy, Vương Diệp vẫn lắc đầu đầy bất lực.

Thứ anh cần không phải là những điều này.

Anh chỉ hy vọng mọi thứ có thể đảo ngược lại, chứ không phải thảm kịch cứ thế diễn ra ngay trước mắt.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ cam chịu.

Anh im lặng một lúc lâu, thậm chí không biết phải dùng lời lẽ nào để diễn tả suy nghĩ trong lòng.

Mọi người lần lượt tỉnh lại, nhưng họ vẫn còn chìm đắm trong giấc mơ.

Bàn Tử đột nhiên khóc nức nở, tiếng khóc của anh ta khiến mọi người giật mình.

Chương 944

Nhưng họ nhanh chóng thu lại ánh mắt, không mấy để tâm đến Bàn Tử.

Phải biết rằng trong số họ, Bàn Tử là người sến sẩm nhất, nên ai cũng chẳng muốn để ý đến anh ta.

Mọi người vừa nghĩ vậy vừa nhìn Bàn Tử rồi không nhịn được nói: "Anh có thể đừng khóc lóc ở đó nữa được không?" Giọng họ đầy vẻ chán ghét.

Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt đầy bất lực nói với họ: "Chẳng lẽ các người không mơ thấy Triệu Dịch Vũ sao?

Tôi mơ thấy anh ấy nói với tôi rất nhiều chuyện." Bàn Tử vừa nói vừa che mắt, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng Triệu Dịch Vũ lại coi mình như em ruột.

Nhớ lại tất cả những gì thấy trong mơ, Bàn Tử không khỏi nghi ngờ trong lòng, liệu đây có phải là hơi ấm cuối cùng mà Triệu Dịch Vũ dành cho mình không?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử đã không thể chấp nhận được suy đoán này của bản thân.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử lại vội vã đi tới, lo lắng hỏi: "Cậu nói xem, có phải những thứ này là do anh ấy cố tình để lại cho chúng ta không?" Giọng anh ta đầy tò mò.

Vương Diệp không trả lời câu hỏi của anh ta, vì chính anh cũng không biết, hơn nữa cũng không dám chắc.

Chuyện này quá tàn khốc, không phải ai cũng có thể chấp nhận được.

Vương Diệp nghĩ thầm.

Thấy Vương Diệp im lặng, Bàn Tử lại lay cánh tay anh, nói: "Cậu mau nói cho tôi biết đi!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Nhưng nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại không nói gì thêm.

Anh chỉ bình tĩnh nhìn phong cảnh bên cạnh.

Chẳng bao lâu, Vương Diệp đứng dậy thu dọn đồ đạc, nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình, vội vàng nói: "Có thể đi được rồi." Không phải anh đang thúc giục Triệu Dịch Thiên.

Mà là trong lòng anh hiểu rõ, Triệu Dịch Thiên ở lại đây càng lâu, vết thương để lại cho anh ấy càng sâu.

Vương Diệp hy vọng Triệu Dịch Thiên có thể sớm nghĩ thông suốt những điều này.

Anh cũng hy vọng Triệu Dịch Thiên có thể sớm tỉnh ngộ, thoát khỏi nỗi đau khổ này mới là lựa chọn duy nhất.

Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng.

Nhìn Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp không nhịn được nói với anh ấy: "Cho dù có rất nhiều chuyện anh không thể chấp nhận, nhưng anh cũng phải mang theo kỳ vọng mà họ dành cho anh..." Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Triệu Dịch Thiên đột nhiên phá lên cười ha hả.

Triệu Dịch Thiên lắc đầu, nhìn Vương Diệp trầm giọng nói: "Cậu căn bản không biết, họ có ý nghĩa gì đối với tôi." Mặc dù Triệu Dịch Thiên đang nổi nóng với Vương Diệp, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại.

Anh không còn tức giận nữa mà nhanh chóng đi theo sau Vương Diệp.

Anh đi sau Vương Diệp, tuy bước chân chậm chạp nhưng ít nhất cũng không ở lại nơi này.

Chỉ là điều Vương Diệp không ngờ tới, khi họ sắp rời khỏi đây, Triệu Dịch Thiên đột nhiên nhìn Vương Diệp nói: "Sau này khi tôi già đi, tôi nhất định sẽ đến nơi này, tôi muốn đến bầu bạn cùng anh ấy." Lời này nói ra tuy có chút điên cuồng, nhưng Vương Diệp lại có thể chấp nhận.

Vương Diệp gật đầu, nhìn anh ấy nói một cách cực kỳ nghiêm túc: "Không thành vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ đi cùng anh." Sự nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp khiến Triệu Dịch Thiên phá lên cười ha hả, nhưng Triệu Dịch Thiên cười cười rồi lại khóc.

Bởi vì thứ anh cần vốn không phải là những điều này, anh chỉ hy vọng Triệu Dịch Vũ có thể ở bên cạnh mình mà thôi.

Nhưng những điều này xem ra lại khó đạt được đến vậy.

Giống như những thứ không thể chạm tới trong mơ, dù anh có muốn có được thế nào đi nữa, cuối cùng cũng giống như tỉnh giấc, mọi thứ đều là hư không.

Nghĩ đến những chuyện này, Triệu Dịch Thiên đã không nói nên lời.

Sau khi Vương Diệp và Bàn Tử đưa Triệu Dịch Thiên trở về, nhìn tòa nhà lớn trước mặt, Vương Diệp không khỏi nói: "Các anh nói xem, anh ấy có làm chuyện dại dột không?" Giọng Vương Diệp đầy tò mò.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không nghĩ ngợi mà lắc đầu phủ nhận, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử nghiêm túc nói: "Tin tôi đi, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó, vì những lời tôi nói với anh ấy đã khiến anh ấy tỉnh ngộ rồi." Thấy bộ dạng tự tin của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cười, không nói gì thêm, mọi chuyện vẫn còn khó nói, Vương Diệp chỉ lười tranh cãi với Bàn Tử mà thôi.

Nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp không có ý định lên tìm Triệu Dịch Thiên, thực ra trong lòng cũng hiểu, Vương Diệp không hề sợ Triệu Dịch Thiên sẽ làm chuyện ngu ngốc đó.

Chẳng bao lâu sau, Vương Diệp lái xe rời đi.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với anh: "Thực ra cậu sớm đã biết, anh ấy sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó." Vương Diệp gật đầu, không phủ nhận những gì Bàn Tử nói.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không thể chờ đợi mà truy hỏi: "Vậy cậu có thể nói cho tôi biết tại sao cậu cứ ở mãi chỗ này không, và lý do cậu làm những việc này là gì?" Giọng Bàn Tử đầy tò mò.

Nghe lời anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp đảo mắt một cái, lười trả lời.

Nếu chuyện gì cũng phải có một lời giải thích, thậm chí là một đáp án, thì những chuyện đó không thể gọi là chuyện được nữa.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lắc đầu, trên mặt chỉ còn lại vẻ bình tĩnh.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong lòng Bàn Tử chỉ cảm thấy không cam tâm.

Nhưng Bàn Tử không so đo nhiều với Vương Diệp, mà nhìn Vương Diệp lái xe rời đi.

Thời gian từng phút trôi qua.

Bàn Tử cũng tin chắc Triệu Dịch Thiên đã thực sự bước ra khỏi bóng ma, vì gần đây khi Bàn Tử đi tìm Triệu Dịch Thiên ăn cơm, uống rượu, anh phát hiện Triệu Dịch Thiên đã béo lên.

Hơn nữa cả người trông cũng tự tin hơn không ít, lạc quan hơn rất nhiều.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Bàn Tử cười hì hì nói với anh ấy: "Anh sống một mình thì nhất định phải sống cho tốt, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề gì, phải biết rằng anh trai anh vẫn luôn ở bên cạnh anh đấy." Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Triệu Dịch Thiên đột nhiên xoa xoa cánh tay mình, không nhịn được buột miệng phàn nàn một câu: "Cái gã nhà anh bớt sến súa đi, anh ấy đã ở nơi đó rồi, làm sao có thể ra ngoài bầu bạn với tôi được, huống hồ chỉ có tôi vào bầu bạn với anh ấy, chứ không có chuyện anh ấy ra tìm tôi đâu." Lời nói của Triệu Dịch Thiên đầy vẻ thâm trầm, Bàn Tử nghe không hiểu.

Bàn Tử tự mình uống rượu ăn thức ăn.

Nhưng thấy bộ dạng tự vui tự sướng của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại không khỏi ngưỡng mộ, anh thật lòng cảm thán một câu: "Nếu như ai cũng có thể sống tự tại như anh thì tốt biết mấy." Bàn Tử nghe câu hỏi của anh ấy vang lên bên tai, lại cực kỳ khó hiểu nói: "Chuyện này trông khó lắm sao?" Bàn Tử nói xong với vẻ mặt thờ ơ, sau đó nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh vẫy tay, bảo cô mang thêm một đĩa thịt nữa.

Lúc này, Bàn Tử nhìn nữ phục vụ kia, không nhịn được lấy điện thoại ra, chuẩn bị xin số liên lạc.

Dù sao thì nữ phục vụ đó trông trẻ trung xinh đẹp như vậy, chỉ tiếc là đối phương đảo mắt một cái.

Cô ấy chửi một câu tiếng địa phương, Bàn Tử nghe không hiểu, chỉ sờ sờ mặt mình, có chút bất lực thở dài. "Chỉ tiếc là tôi vẫn còn mang cái mặt béo này, nếu tôi gầy đi, tôi tin các cô ấy nhất định sẽ lao tới tìm tôi." Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần phấn khích.

Thấy bộ dạng vui vẻ này của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lắc đầu, không nói gì thêm.

Nhưng sau khi ăn xong, Triệu Dịch Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên vội vàng lấy ra một cuốn sách từ trong ba lô, anh nhìn Bàn Tử, vô cùng vui mừng nói: "Tôi quên nói với anh, thứ này là do tổ tiên tôi truyền lại, phiền anh giao cho Vương Diệp." Giọng anh đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe lời anh nói, Bàn Tử lập tức tức đến nghiến chặt răng, nhìn anh, mặt đầy khó hiểu nói: "Tại sao không giao những thứ này cho tôi." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm anh, trong mắt lóe lên mấy phần sắc bén, dường như muốn có được một lời giải thích rõ ràng, dù sao Bàn Tử cũng đã góp một phần công sức trong chuyện của họ.

Bàn Tử tự tin nghĩ, chỉ tiếc là khi lời này của anh ta thốt ra, thứ nhận được lại là nụ cười lạnh của Triệu Dịch Thiên. "Anh bớt giở trò đi, dù sao tại sao Vương Diệp nhận được thì đợi Vương Diệp xem nội dung bên trong sẽ biết thôi." Triệu Dịch Thiên dường như cũng nhận ra Bàn Tử là một nhân vật khó chơi, lúc này lười nói thêm với Bàn Tử, trực tiếp cầm ba lô của mình xoay người rời đi. "Tôi còn có việc nên đi trước đây." Thấy Triệu Dịch Thiên đi dứt khoát như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử vốn định giữ anh lại.

Nhưng nhìn cuốn sổ trong tay, Bàn Tử lại không nhịn được ngậm miệng lại.

Lỡ như gã Triệu Dịch Vũ này thay đổi thái độ thì sao?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng mở cuốn sổ tay ra, lại không ngờ những thứ ghi chép trong đó khiến anh ta trợn mắt há mồm.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ nhìn một lúc lâu, lúc này một bàn tay lớn đột nhiên đè lên cuốn sổ tay, che đi phần lớn nội dung bên trong.

Bàn Tử đang xem say sưa, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, trên mặt lộ ra mấy phần bất lực. "Tôi chỉ xem qua một chút, xem bên trong có chi tiết quan trọng nào không, hoặc là có thứ gì bị anh bỏ sót không." Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần căng thẳng.

Lời giải thích của anh ta khiến đối phương bật cười, Triệu Dịch Thiên nhìn anh, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Thứ này vốn không phải giao cho anh, mau đưa nó cho Vương Diệp đi.

Nếu anh còn dám lén xem nữa, tôi chắc chắn sẽ lột da anh." Sự sắc bén trong giọng nói của anh khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, quả quyết xoay người rời đi.

Lúc này, Bàn Tử đặt đồ vào trong ba lô, trông có vẻ không còn vướng bận nữa.

Trên thực tế, anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên.

Thực ra Bàn Tử định đợi Triệu Dịch Thiên đi rồi sẽ xem cho kỹ, dù sao những thứ bên trong thực sự quá hấp dẫn, anh ta cũng không biết là thật hay giả.

Chỉ tiếc là Bàn Tử dù ngẩng đầu nhìn về hướng nào, anh ta cũng có thể nhận ra một đôi mắt đang sắc bén dõi theo.

Đôi mắt đó là của Triệu Dịch Thiên!

Bàn Tử bị anh ta dọa cho chết khiếp, ôm ngực mình, cuối cùng nhét cuốn sổ tay lại vào ba lô.

Thực sự không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn rời khỏi nhà hàng này.

Ai bảo gã Triệu Dịch Thiên này lại thích làm những chuyện như vậy.

Hơn nữa người này cũng quá cố chấp, anh ta và Vương Diệp rõ ràng là anh em tốt, bất kể là thứ gì cũng có thể cùng nhau chia sẻ, sao ở chỗ Triệu Dịch Thiên, mọi chuyện lại trở nên cứng nhắc như vậy.

Một chút linh hoạt cũng không có.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng Bàn Tử không tranh cãi nhiều với Triệu Dịch Thiên, mà cầm đồ vật cứ thế rời đi.

Bởi vì anh ta biết mình tranh cãi với Triệu Dịch Thiên cũng không có tác dụng gì, thà trực tiếp quay về đưa thứ này cho Vương Diệp còn hơn.

Chương 945

Bàn Tử ngồi trên xe suốt quãng đường, không nhìn xung quanh, cuốn sổ trong ba lô anh ta cũng không lấy ra xem.

Dù sao anh ta cũng đã hứa với Triệu Dịch Thiên sẽ không xem nữa.

Nếu lấy ra nữa thì thật không có đạo đức.

Chỉ là Bàn Tử không nghĩ tới, anh ta ngồi trong xe, Triệu Dịch Thiên vẫn luôn ở chiếc xe bên cạnh nhìn chằm chằm anh ta, chỉ sợ gã này sẽ lấy đồ ra xem.

Nếu Bàn Tử biết việc làm của Triệu Dịch Thiên, e rằng sẽ càng hứng thú hơn với những thứ trong cuốn sổ tay, dù sao có thể khiến anh ta đề phòng như vậy, chứng tỏ những thứ trong cuốn sổ tay vô cùng quan trọng. "Tôi về rồi đây." Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần phấn khích.

Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, nhất thời không nhịn được cười, sau đó mở miệng nói với anh ta: "Về rồi à, anh gặp Triệu Dịch Thiên thế nào rồi?" Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần tò mò.

Về chuyện của anh ta và Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp vẫn rất lo lắng, thậm chí là bất an.

Ai bảo gã Bàn Tử này ra ngoài chơi chỉ biết ăn, hơn nữa cũng không biết quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Lỡ như Triệu Dịch Thiên nghĩ đến chuyện gì không vui.

E rằng Bàn Tử vẫn còn đang ở đó ăn uống no say.

Nghĩ đến đây liền cảm thấy cực kỳ chán ghét Bàn Tử.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lần này Triệu Dịch Thiên lại không muốn gặp anh.

Lẽ nào vẫn còn vì chuyện lần trước mà tức giận sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút khó coi.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại không chút do dự ngồi xuống, sau đó lấy đồ trong ba lô ra, nhìn Vương Diệp, vô cùng phấn khích nói: "Gã Triệu Dịch Thiên trước khi đi đặc biệt bảo tôi đưa cái này cho cậu.

Tôi chỉ lén xem hai mắt, anh ta còn không cho.

Cậu tự mình xem nội dung bên trong đi, đúng rồi, nếu có thể thì chia sẻ cho tôi với." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Anh nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Không thể cho anh xem." Thấy sự sắc bén trong giọng nói của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử chỉ có thể đứng bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi. "Đừng như vậy chứ, thứ này chắc chắn có thể cho chúng ta xem, dù sao chúng ta đều là anh em tốt mà." Giọng anh ta mang theo mấy phần phấn khích.

Vương Diệp không để ý đến anh ta, mà một mình mở cuốn sổ tay ra, nội dung bên trong đều được Vương Diệp thu hết vào mắt.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn từng con chữ được viết bên trong, bao gồm cả những thứ được in khắc trong đó, cả người anh đều sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Anh có chút bất lực thở dài, nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lóe lên mấy phần cam chịu. "Tôi không biết phải nói thế nào về những thứ trong cuốn sổ tay này nữa." Tâm trạng của Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, hồi lâu không nói nên lời, mà mặt đầy u sầu, mở miệng nói: "Có thể cho tôi xem một chút không?" Anh ta không muốn nói những lời khách sáo với Vương Diệp, anh ta chỉ muốn xem nội dung bên trong thứ này.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, anh không những không trả lời, mà còn cúi đầu nhìn cuốn sổ tay trong tay.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử càng thêm tò mò, dù sao những hành vi của họ dường như đều coi thứ này như một chuyện vô cùng bí ẩn.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: "Thứ này là sao vậy?" Anh ta vừa nói vừa ghé lại gần, khuôn mặt đầy vẻ phấn khích, thậm chí là tò mò, anh ta vô cùng cấp thiết muốn chạm vào thứ này.

Tuy nhiên, Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại cực kỳ qua loa, cười cười nói: "Được rồi, anh đừng qua đây xem nữa, thứ này không có gì hay ho đâu, hơn nữa nội dung bên trong cũng rất khô khan, không có gì đáng để quan tâm." Giọng Vương Diệp đầy vẻ qua loa.

Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp lại không cam tâm, anh ta nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp có chút mất kiên nhẫn nói: "Đã nói là anh em tốt, mà bây giờ cậu lại không cho tôi xem." Bàn Tử trực tiếp nổi giận trước mặt Vương Diệp, anh ta sa sầm mặt, sau đó cố ý ngồi xuống bên cạnh Vương Diệp.

Một mình anh ta đã chiếm hơn một nửa chỗ ngồi.

Vương Diệp nhìn hành động của Bàn Tử, nhất thời cũng có chút dở khóc dở cười.

Không ngờ gã này lại cứng đầu cứng cổ như vậy.

Anh lắc đầu, vẫn chọn cách từ chối một cách cố chấp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được đưa tay ra, định giật lấy cuốn sổ tay, nhưng Vương Diệp lại nhanh chóng ngăn cản anh ta.

Thấy sự tò mò trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại một lần nữa mở miệng nói: "Anh thật sự sẽ không muốn biết nội dung bên trong đâu, anh bỏ cuộc đi, đừng nghĩ đến nó nữa." Giọng Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không cam tâm lắc đầu. "Không muốn là không thể nào, thứ này tôi nhất định phải tham gia, huống hồ chúng ta là anh em tốt, cậu nên cho tôi xem một chút." Giọng anh ta đầy vẻ khẩn thiết.

Nhưng Vương Diệp vẫn chọn cách lắc đầu.

Thấy Vương Diệp vẫn như cũ từ chối mình, tâm trạng của Bàn Tử cũng tụt dốc không phanh.

Chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, trong mắt cũng lộ ra mấy phần chán nản, sau đó nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Tôi cũng coi như đã hiểu con người cậu rồi." Giọng Bàn Tử đầy vẻ thâm trầm.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại cực kỳ bình tĩnh, lắc đầu. "Tôi nói cho anh biết, anh biết càng nhiều, càng không có lợi cho anh.

Dù sao cái lý 'tò mò hại chết mèo', chắc không cần tôi phải dạy anh đâu nhỉ." Khi lời của Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử đương nhiên hiểu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại cực kỳ không cam tâm nói: "Tôi thật sự rất tò mò." Vừa nói vừa gãi tai gãi má, sự tò mò của anh ta đối với cuốn sổ tay này tuyệt đối không thua kém tình yêu của anh ta đối với đồ ăn.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ bất lực.

Anh lắc đầu, sau đó khóa cuốn sổ tay vào két sắt của mình.

Nhìn một loạt hành động của Vương Diệp, Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Anh ta vội vàng chạy đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất mãn nói: "Không phải chứ, tại sao cậu lại làm ra chuyện này?

Cậu đang phòng trộm à?

Tôi trông đáng sợ đến vậy sao?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, thật sự muốn gật đầu, nhưng nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, anh thầm nghĩ nếu mình thật sự gật đầu, gã này e rằng sẽ khóc mất.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp nghiêm túc nói với anh ta: "Thực ra cũng không có gì, tôi chỉ cảm thấy nội dung bên trong không phải là thứ anh có thể biết, huống hồ anh biết rồi cũng không có lợi cho anh." Nói xong những lời này, Vương Diệp đặc biệt đổi lại mật mã của két sắt, sau đó lại kiểm tra lại một lần nữa.

Làm xong một loạt những việc này, Vương Diệp mới rời đi.

Bàn Tử không dám tin Vương Diệp sẽ làm chuyện này ngay trước mặt mình.

Rõ ràng trước đây họ thân thiết không chút kẽ hở, nhưng bây giờ

Vương Diệp lại phòng anh ta như phòng trộm.

Chuyện này Bàn Tử không thể chấp nhận được.

Lúc này Bàn Tử cũng khẽ thở dài, nhìn phong cảnh trước mặt, trong mắt cũng lộ vẻ phức tạp.

Anh ta im lặng một lúc lâu.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói với anh ta: "Anh cứ ở đây ngoan ngoãn đi, dù sao có gió thổi cỏ lay gì, tôi sẽ thông báo cho anh ngay lập tức.

Chúng ta đều là anh em tốt, sao tôi có thể bỏ rơi anh được." Vương Diệp vừa nói vừa đi ra ngoài.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng đuổi theo kéo tay Vương Diệp, mặt đầy không cam tâm nói: "Bây giờ cậu không phải là đi tìm Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, rồi đem chuyện này nói cho hai người họ đó chứ." Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Tất cả những điều này đối với Vương Diệp mà nói không hề hấn gì, ngược lại nhìn Bàn Tử, Vương Diệp có chút thương hại nói với anh ta: "Anh cứ ở đây ngoan ngoãn đi, đừng theo qua đây tò mò, chuyện này thật sự không cần thiết.

Trong nồi còn có cơm đó, anh mau đi múc một ít ăn đi." Khi lời của Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bất kể bên trong có món gì, anh ta cũng không có khẩu vị.

Anh ta chỉ muốn biết nội dung cuốn sổ tay trong két sắt.

Nhưng bây giờ Vương Diệp thà đi nói cho Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, cũng không muốn nói với anh ta.

Lẽ nào chuyện này có liên quan đến anh ta?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, liền để Vương Diệp rời đi.

Mà ở đây, Bàn Tử thấy Vương Diệp đi rồi, cũng không chút do dự mà áp người lên cửa két sắt, đồng thời từ từ xoay chìa khóa.

Bàn Tử cẩn thận làm tất cả những điều này, anh ta chỉ hy vọng có thể nhanh chóng mở được két sắt.

Trên mặt anh ta còn mang theo mấy phần tươi cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói với anh ta: "Đừng ở đây lén lút làm chuyện này nữa, mật mã đó không dễ dàng mở được đâu." Khi lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Bàn Tử trợn to mắt, cả người bị dọa cho nhảy dựng lên, hoàn toàn không tin gã Vương Diệp này lại quay lại.

Lúc này Bàn Tử có thể nói là dở khóc dở cười, chưa bao giờ nghĩ chuyện này sẽ xảy ra với mình.

Anh ta thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, nhìn Vương Diệp lại một lần nữa rời đi.

Nhưng Bàn Tử vô cùng không cam tâm, chỉ là anh ta không dám qua đó xem nữa, anh ta sợ Vương Diệp lần này quay lại sẽ trực tiếp ra tay với mình.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng Bàn Tử ngồi trong phòng này, lại không nhịn được nghĩ thầm trong lòng, nội dung trong cuốn sổ tay rốt cuộc là gì.

Chương 946

"Hai người các cậu qua đây một chuyến." Vương Diệp nhìn về phía một căn nhà khác, bên trong là Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, vô cùng cấp thiết nói với hai người họ.

Hai người nghe lời anh nói, vội vàng gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hai người lại cực kỳ khó hiểu nói: "Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại vội vàng thế?" Nghe câu hỏi của họ, Vương Diệp không trả lời, mà sa sầm mặt, vô cùng nghiêm túc nói: "Các cậu tuyệt đối không thể ngờ được, lần này chúng ta đã gặp phải phiền phức lớn đến mức nào." Nói xong những lời này, Vương Diệp liền dẫn họ đi vào trong.

Bàn Tử thấy Vương Diệp quay lại, tâm trạng cũng trở nên vô cùng vui vẻ, vì mình có thể nghe được bí mật lần này.

Lại không ngờ lúc này Vương Diệp không chút do dự mà ôm cả cái két sắt lên.

Ngay trước mặt Bàn Tử, Vương Diệp dẫn hai người họ trở về phòng.

Bàn Tử ôm ngực mình, thậm chí không nhịn được nghĩ thầm trong lòng.

Cách làm này của Vương Diệp chẳng khác nào sát nhân tru tâm, hoàn toàn không coi anh ta là anh em ruột thịt.

Cũng không biết trong lòng Vương Diệp rốt cuộc đang nghĩ gì, lại làm ra hành vi tổn thương anh ta như vậy.

Bàn Tử không nhịn được cảm thấy chán nản trong lòng.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân trước mặt, lại không chút do dự mà mở đồ vật ra.

Nhưng điều anh không biết là, Bàn Tử vẫn luôn ở ngoài cửa.

Bàn Tử tuy không mở cửa, nhưng tai anh ta áp vào cánh cửa, lại có thể nghe thấy âm thanh bên trong. "Các cậu xem kỹ đi, cuốn sổ tay này, những thứ này đối với chúng ta rất quan trọng, hơn nữa cũng giống như lăng mộ mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm." Giọng Vương Diệp đầy vẻ thâm trầm và nghiêm nghị.

Nghe những lời này vang lên bên tai, cả người Bàn Tử đều không ổn.

Thứ mà họ vẫn luôn tìm kiếm trước đây là gì, Bàn Tử nhớ rất rõ, không gì khác ngoài một lăng mộ của hải tặc, chứa đầy vàng bạc châu báu.

Chỉ cần lấy được vàng bạc châu báu bên trong, tiếp theo họ sẽ phát tài to.

Hơn nữa cơ quan bên trong có thể nói là đơn giản, chỉ là thuốc men bên trong khá khó khăn mà thôi.

Dù sao lúc đó họ cũng có ghi chép, trên những món vàng bạc châu báu này, để đề phòng hậu thế trộm cắp, họ đã đặc biệt bôi lên một lớp độc dược dày.

Chỉ có con cháu của họ đến đây lấy đi mới có thể thoát khỏi một kiếp, người ngoài nhất định sẽ gặp vấn đề.

Thông tin như vậy khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng khó chịu, Bàn Tử thậm chí không biết nên nói gì.

Anh ta không nhịn được nghĩ thầm, Vương Diệp và Triệu Dịch Thiên từ đầu đến cuối đều không muốn chia sẻ chuyện này cho anh ta, chẳng lẽ là vì cho rằng anh ta là loại người tham lam sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi.

Hay là họ chuẩn bị tự mình lén lút lấy, tự mình lén lút dùng?

Nghĩ đến đây, cả người Bàn Tử đều không ổn.

Anh ta ngồi phịch xuống sàn nhà.

Nhưng Vương Diệp vừa hay nghe thấy tiếng động bên này.

Anh vội vàng đi tới, mở cửa ra, thấy Bàn Tử cúi đầu ủ rũ ngồi ở cửa.

Nhất thời, Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Anh có chút không hiểu gã này đang nghĩ gì.

Anh nhìn Bàn Tử, còn chưa mở miệng nói, không ngờ lúc này Bàn Tử đột nhiên chỉ vào Vương Diệp, sau đó mở miệng hét lớn với anh: "Hai chúng ta đã nói là anh em tốt, kết quả không ngờ cậu lại làm ra chuyện này.

Được thôi, xem ra tình anh em của hai chúng ta cũng chỉ đến thế, cũng sắp đến hồi kết rồi nhỉ." Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó nghĩ thầm trong lòng, chỉ hy vọng Vương Diệp sẽ bị tác động.

Dù sao chiêu này bình thường anh ta cũng không thường xuyên dùng đến.

Kết quả khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp không chút do dự gật đầu nhìn Bàn Tử, vô cùng sắc bén nói: "Tình anh em của chúng ta quả thực đã đến hồi kết rồi.

Bây giờ anh muốn đi thì đi đi, tôi sẽ không cản anh đâu.

Cửa ở đằng kia, ra ngoài nhớ đóng cửa lại." Vương Diệp nói xong những lời này liền chuẩn bị đóng cửa lại, nhưng lúc này Bàn Tử lại vội vàng ngăn cản Vương Diệp.

Anh ta nhìn Vương Diệp dở khóc dở cười mở miệng nói: "Sao cậu có thể làm chuyện này chứ?

Tôi vừa mới nghe thấy rồi, đây là chuyện liên quan đến lăng mộ của hải tặc kia." Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Anh ta chết cũng không ngờ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện này, giống như mình bị loại trừ vậy.

Kết quả khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, lúc này Trương Khởi Linh không chút do dự đi tới, nhìn Bàn Tử, Trương Khởi Linh mặt đầy vui vẻ nói với anh ta: "Anh tuyệt đối không đoán được chúng tôi đã thấy gì trong này đâu, không chỉ có bản đồ, mà còn có cả chìa khóa.

Tôi nghĩ đây hẳn là món quà họ tặng cho chúng ta nhỉ." Giọng anh ta mang theo mấy phần phấn khích.

Bàn Tử nghe vậy càng dở khóc dở cười muốn đi vào.

Cả người anh ta sắp khóc đến nơi rồi, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử lại không hề động lòng. "Anh đừng nghĩ cách vào đây, tôi sẽ không đưa những thứ này cho anh đâu." Bàn Tử tự véo mạnh vào người mình một cái.

Nếu không phải cơn đau lan ra quá nhanh, e rằng anh ta sẽ nghĩ mình đang nằm mơ, vì anh ta chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện này.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử thực sự không thể nhịn được nữa mà mở miệng nói: "Tôi thật sự chịu đủ cậu rồi, sao cậu có thể làm ra hành vi như vậy chứ?

Những lúc vào sinh ra tử, lẽ nào cậu đã quên rồi sao?" Lời chỉ trích của Bàn Tử khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử, vô cùng vui vẻ nói: "Tôi đương nhiên không quên, lúc đó cũng may có anh, nếu không một mình tôi cũng không có cách nào đối phó với những phiền phức đó.

Nhưng anh muốn ở đây chia một chén canh, không có khả năng." Giọng Vương Diệp đầy vẻ bình thản.

Thấy bộ dạng vong ơn bội nghĩa của Vương Diệp, cả người Bàn Tử đều không ổn.

Anh ta dở khóc dở cười gào thét: "Sao cậu có thể làm chuyện quá đáng như vậy chứ?

Đã nói có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, kết quả bây giờ cậu lại làm ra chuyện này." Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực và thâm trầm.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử: "Có nạn cùng chịu là thật, nhưng có phúc cùng hưởng là giả." Vương Diệp nói xong những lời này, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều bật cười theo.

Thấy ba người họ ở trước mặt mình, bộ dạng diễu võ dương oai, Bàn Tử đã ngây người.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, đột nhiên đấm một quyền vào ngực mình, nhìn Vương Diệp, vô cùng khẩn thiết nói với anh ta: "Cậu làm ra chuyện này, nếu không có gì sai sót, phần lớn nguyên nhân có thể là vì tôi là một kẻ vô dụng, luôn làm gánh nặng cho các cậu, nên bây giờ tôi sẽ rời khỏi đây." Bàn Tử vừa nói vừa xoay người rời đi, anh ta trông có vẻ rất dứt khoát.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng phá lên cười ha hả.

Nghe thấy tiếng cười của họ vang lên bên tai.

Bàn Tử lại không quay đầu lại mà rời đi, vì anh ta không chắc Vương Diệp có thật sự muốn giữ anh ta lại không.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử vừa đi vừa nhìn Vương Diệp, anh ta thỉnh thoảng quay đầu lại, chỉ hy vọng Vương Diệp và những người khác có thể nói một hai câu giữ lại mà thôi.

Kết quả không ngờ, lúc này Vương Diệp thấy Bàn Tử cứ thế đi, còn vẫy tay với anh ta.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Lẽ nào cậu không định giữ tôi lại sao?" Khi lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp ngoài vẻ qua loa ra, cũng không thấy cảm xúc gì khác.

Anh nhìn Bàn Tử có chút ngượng ngùng nói: "Vậy anh mau đi đi, đừng ở đây nữa..." Vương Diệp còn chưa nói hết câu, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Trương Khởi Linh vẫy tay với Bàn Tử, bảo anh ta quay lại, vì anh không nỡ bắt nạt Bàn Tử nữa, ai bảo gã này trông đáng thương như vậy chứ.

Thấy Trương Khởi Linh nhận trách nhiệm, Vương Diệp cũng cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Rồi Vương Diệp mở cửa, chào đón Bàn Tử trở về.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử càng thêm khó coi.

Dù biết tất cả chỉ là trò đùa dai của bọn họ, nhưng Bàn Tử vẫn không thể chấp nhận được chuyện Vương Diệp đã đá mình ra ngoài.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói: “Nếu được, tôi hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra nữa.

Cậu đảm bảo được không?” Khi câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp bỗng phá lên cười ha hả, ôm bụng nhìn Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ nói: “Đảm bảo với anh thế nào đây?

Chuyện này quá đột ngột, phải không?

Huống hồ tôi bây giờ cũng chỉ là tùy tiện thử anh một phen mà thôi.

Nếu anh thật sự cho rằng tiền bạc quan trọng hơn.” Vậy thì sau khi họ vào nơi đó, Bàn Tử sẽ chẳng thèm để ý đến ai, cũng chẳng quan tâm đến thứ gì, đến lúc đó mọi thứ đều sẽ bị lợi ích hóa.

Vương Diệp cũng hy vọng Bàn Tử có thể đặt tình cảm của họ lên trên hết, nên mới cố ý làm ra chuyện này.

Chắc hẳn Triệu Dịch Thiên cũng nhận ra điều này, nên mới cố tình giả vờ như vậy.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói: “Những lời cậu nói tôi tuy chấp nhận, nhưng…” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói: “Những thứ ở đó đúng là bảo tàng, cũng là một vài kỳ tài hiếm có.

Nhưng anh phải nhớ, nếu muốn vào cùng chúng tôi, thì phải nghe theo chỉ huy của tất cả mọi người.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không chút do dự gật đầu, chỉ thiếu điều vỗ ngực cam đoan với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Chương 947

Vì không thể chắc chắn Bàn Tử có đang giả vờ hay không, lỡ như Bàn Tử vào cùng họ rồi lại đột nhiên giở trò, thì họ thà chọn cách đá anh ta ra ngoài còn hơn.

Trong lúc họ đang nghĩ về chuyện này, Hạo Thiên Chân không nhịn được nhìn Vương Diệp mở lời: "Tôi nghĩ ra một chuyện khá hay, thay vì đưa Bàn Tử vào, chúng ta lấy đồ ra rồi cùng nhau chia có phải tốt hơn không?" Lỡ như gã Bàn Tử này vào trong rồi như chó thả rông, gây ra cho họ cả đống phiền phức thì phải làm sao?

Vương Diệp chính là đã cân nhắc đến điểm này, nên mới có thái độ như vậy trong chuyện này.

Thấy vẻ mặt của họ, Bàn Tử không do dự nói: "Mọi người cứ yên tâm 100%, tôi tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy đâu." Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, bỗng cầm thứ trong tay đến trước mặt anh ta nói: "Anh tuyệt đối không biết những thứ này đều là hàng độc nhất, sẽ không còn ai biết nữa, hơn nữa nội dung bên trong đều là bản tuyệt chủng." Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không khỏi nhíu mày, nhìn Vương Diệp rồi vui vẻ nói: "Nếu tôi không đoán sai, tôi nghĩ những thứ bên trong này chắc đều là của tổ tiên Triệu Dịch Thiên bọn họ nhỉ?" Khi lời phỏng đoán này được nói ra, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Nguyên nhân cụ thể chính anh cũng không biết, giờ Bàn Tử hỏi anh, sao anh có thể nói ra được.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những thứ trong cuốn sổ, chỉ gọi Bàn Tử lại, bảo anh ta đến xem cùng, còn thứ này là của ai, Vương Diệp chẳng muốn bận tâm nhiều.

Bàn Tử nhìn thấy những thứ bên trong, trên mặt cũng lộ ra vài phần phấn khích, anh ta không nhịn được cười ha hả.

Vương Diệp cũng bảo Bàn Tử thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, dù sao trong thời khắc này, chỉ có nắm bắt cơ hội, họ mới có thể lấy được đồ.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được cười hì hì nói: "Tôi nghĩ chuyến này chúng ta tuyệt đối sẽ không thất vọng đâu." Trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần vui vẻ, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại chỉ cười một cách qua loa.

Anh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói: "Nếu thứ này thật sự dễ lấy như vậy, tại sao Triệu Dịch Thiên không tự mình đi lấy, mà lại nhường cơ hội này cho chúng ta?

Lẽ nào anh chưa từng nghĩ đến nguyên nhân trong đó sao?" Khi câu hỏi của Vương Diệp được nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Bàn Tử ngơ ngác nhìn Vương Diệp, nói: "Chẳng lẽ gã đó cố ý hại chúng ta?" Giọng anh ta đầy vẻ ngây ngô.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, nhất thời cũng phá lên cười, thầm nghĩ gã này đúng là đồ ngốc.

Anh lắc đầu, không giải thích nhiều với Bàn Tử, mà quay sang nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh, vui vẻ nói với hai người: "Chuyến này đi qua, tôi nghĩ chúng ta sẽ có thu hoạch phi thường.

Mọi người đã mang đủ đồ rồi chứ, không bỏ sót thứ gì quan trọng chứ?" Khi Vương Diệp nói xong, họ vội vàng gật đầu.

Sau đó, Vương Diệp đạp chân ga, nhanh chóng chạy tới đích địa.

Lúc này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phấn khích.

Anh bất giác mở máy phát nhạc, rồi vừa ngân nga giai điệu, vừa ngắm nhìn phong cảnh trước mặt.

Khoảnh khắc này là vui vẻ nhất, dĩ nhiên Vương Diệp cũng hiểu trong lòng, những thứ bên trong không thể hoàn toàn thuộc về anh, nên một phần trong đó Vương Diệp vẫn sẽ nộp lên trên.

Chỉ là phần lớn đồ vật, Vương Diệp vẫn phải lấy đi.

Dù sao, anh không quản ngại vạn dặm xa xôi đi vào, những rủi ro phải đối mặt bên trong, bao gồm cả những việc làm bên trong, đều cần có tiền.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phấn khích, những người đó e rằng cũng sẽ không tranh cãi nhiều với anh nữa.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở lời: “Theo lý mà nói, cậu không phải đã sớm thành tỷ phú rồi sao?

Sao vẫn để mắt đến chút tiền này?” Giọng Bàn Tử có vài phần tò mò.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng trợn trắng mắt, lườm anh ta, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Theo ý của anh, là tôi không được có hứng thú với những thứ này à?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được cẩn thận nói: “Tôi thấy những thứ này…” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Lúc này, Vương Diệp làm một cử chỉ im lặng, rồi đạp mạnh chân ga, chiếc xe lập tức lao vút đi.

Trương Khởi Linh dường như muốn đối đầu với Bàn Tử, lúc này anh nhìn Bàn Tử, bỗng vỗ vai anh ta, mở lời: “Tôi cảm thấy gần đây anh lấy được khá nhiều đồ đấy.

Hay là thế này đi, tôi đi báo cáo với người khác, để họ đến tịch thu những thứ này.

Tôi nghĩ họ sẽ rất vui lòng điều tra.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử liền chết sững.

Anh ta vội vàng lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy lo lắng nói: “Cậu điên rồi à, sao cậu có thể làm chuyện như vậy?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Nhưng Trương Khởi Linh nghe vậy lại cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Anh tự mình làm chuyện gì, còn cần tôi phải nói sao?” Hai người họ cãi nhau không dứt ở đây, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, nhất thời cũng thấy buồn cười, không nhịn được lắc đầu.

May mà không lâu sau đã đến được đích, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra ý cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mặt, thậm chí có thể tưởng tượng được mình sẽ vui đến mức nào sau khi mang được đồ bên trong ra ngoài.

Anh vừa nghĩ vừa lấy cuốn sổ trong tay ra.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, liền huých tay anh, vội vàng nói: “Cho tôi xem nội dung bên trong được không?

Tôi nghĩ tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này, phải không?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ hèn mọn, vì anh ta sợ Vương Diệp sẽ từ chối mình.

Dù sao suốt đường đi Vương Diệp cũng chưa từng nghĩ đến việc đưa sổ cho anh ta, bây giờ sao có thể đưa được?

Đúng như anh ta đoán, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, nhất thời cũng nhíu mày, nhìn Bàn Tử rồi nói với giọng có phần sắc bén: “Xem cái này thì không cần thiết đâu, anh cứ đi theo tôi là đủ rồi.

Anh cứ ngoan ngoãn ở yên, đừng gây ra chuyện gì, thì sẽ không có vấn đề gì cả.” Giọng Vương Diệp có vài phần phấn khích.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử lập tức xịu xuống.

Anh ta nắm chặt nắm đấm nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở lời: “Lẽ nào cậu thật sự muốn làm vậy sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ tò mò, và trong mắt anh ta cũng lóe lên vài phần không cam tâm cùng bất đắc dĩ.

Vương Diệp nghe vậy lại mặt không đổi sắc cười cười.

Anh nhìn Bàn Tử, nhún vai, vẻ mặt không quan tâm nói: “Tôi làm vậy thì có vấn đề gì chứ, vào trong rồi tôi cũng không hại anh.” Bàn Tử hết cách, đành phải gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn địa thế trước mặt, rồi nhìn mọi người bên cạnh mình nói: “Mọi người tản ra tìm đi, theo như trên bản đồ nói, vị trí cụ thể là ở bên cạnh một con gấu đen.

Tôi tin chúng ta tìm kỹ một chút, chắc chắn sẽ tìm được.” Khi lời Vương Diệp được nói ra, mọi người vội vàng gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được phàn nàn một câu: “Cậu cũng không cho tôi xem bản đồ cụ thể, làm sao tôi biết vị trí nào mới là chính xác?

Lỡ như tôi bỏ qua một vị trí đúng thì sao.” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói một cách sắc bén: “Yên tâm đi, anh sẽ không bỏ qua đâu, và tôi cũng sẽ không bỏ qua.

Tôi biết nơi nào mới là vị trí cụ thể.” Vương Diệp vừa nói vừa quan sát môi trường xung quanh.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử nửa ngày không nói nên lời, anh ta còn định lấy bản đồ từ chỗ Vương Diệp cơ.

Kết quả không ngờ lúc này Vương Diệp đi một vòng quanh ngọn đồi nhỏ, không lâu sau liền chỉ vào ngọn núi cao xa xa nói: “Không sai, chính là ở nơi đó, mau theo tôi qua.

Nếu không đoán sai, chắc chắn là ở đó.” Giọng Vương Diệp có vài phần phấn khích.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút lo lắng nói: “Cậu phải chắc chắn 100% là ở nơi đó đấy nhé, nếu xảy ra vấn đề, tôi không tha cho cậu đâu.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng khi lời này được nói ra lại khiến mọi người bật cười.

Vương Diệp và những người khác nhìn Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh đừng có đùa ở đây nữa, anh không tha cho Vương Diệp, thì chúng tôi là người đầu tiên không tha cho anh đấy?” Khi lời họ được nói ra, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử cũng biết mình không có vị trí gì trong lòng mọi người.

Bàn Tử thật sự hết cách rồi, trên mặt anh ta lộ ra vẻ phức tạp.

Anh ta chỉ có thể khẽ thở dài, đi theo sau lưng Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đang vừa nói vừa cười trò chuyện.

Họ đang nói gì?

Bàn Tử một câu cũng không hiểu, chẳng qua chỉ là về mấy con gấu đen và mấy con hươu hoang vớ vẩn.

Bàn Tử vừa nghe, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhìn những hòn đá trên đất, Bàn Tử không nhịn được nhặt lên, rồi ném xuống đất.

Ngoài ra, Bàn Tử còn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy oán trách, anh ta cho rằng Vương Diệp không nói cho anh ta biết những thứ đó là một việc làm cực kỳ sai lầm.

Trong lúc Bàn Tử đang nghĩ về những chuyện này, sắc mặt anh ta cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta im lặng hồi lâu không nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói: “Đừng nói tôi không nhắc anh, anh đừng có ném đá lung tung.

Nếu không cẩn thận ném trúng con gấu đen, tôi xem nó có đuổi anh chín con phố không.” Khi lời này của Vương Diệp được nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Bàn Tử lắc đầu, không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, nếu anh dám giở mấy trò vớ vẩn này với tôi, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử hết cách, đành phải ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng Bàn Tử lại không nuốt trôi được cục tức này.

Nhưng trong thời khắc này, ngoài việc nuốt giận vào bụng, Bàn Tử cũng không còn cách nào khác.

Tuy nhiên, Bàn Tử cầm hòn đá trong tay, nhìn những bụi cỏ bên cạnh, lại thầm chắc chắn trong lòng, dù anh ta có ném hòn đá này thế nào cũng sẽ không ném trúng con gấu đen.

Vương Diệp không cho anh ta xem sổ thì thôi, lại còn đối xử khắc nghiệt với anh ta như vậy, người này đúng là xấu xa thật.

Nhưng nghĩ đến sau khi mình lấy được những món hời đó, cùng lắm thì cắt đứt quan hệ với Vương Diệp là xong.

Vương Diệp biết không có người anh em tốt như mình, Vương Diệp cũng sẽ gặp phải chuyện gì đó.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra ý cười.

Bàn Tử vừa đi vừa ngắm phong cảnh trước mặt.

Anh ta cầm hòn đá trong tay, còn một mảnh nhỏ, không biết ném vào đâu.

Nhưng lời Vương Diệp vừa nói cũng đã nhắc nhở Bàn Tử, anh ta không dám làm bừa.

Chương 948

Nhưng Bàn Tử nhìn bụi cỏ ở đây, lại chuẩn bị tiện tay ném đi.

Nhưng điều Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, khi hòn đá được ném xuống đất, nó bỗng nảy lên.

Anh ta mới phát hiện mình đã ném quá mạnh.

Giây tiếp theo, hòn đá bật sang chỗ khác.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, một con gấu đen to lớn đã đứng phắt dậy.

Con gấu đó ôm đầu, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nếu không nhầm, chính là anh ta đã ném hòn đá trúng con gấu đen.

Bàn Tử chết lặng tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này, Vương Diệp còn chưa ý thức được tình hình bên này, mà đang nhìn bản đồ ở đây có chút không hiểu nói: “Có gì đó không đúng lắm, rõ ràng hang gấu đen ở ngay chỗ này, sao vẫn chưa thấy?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết nên đáp lại anh ta thế nào.

Lúc này, Bàn Tử chỉ nhìn chằm chằm vào con gấu đen đó, trên mặt lóe lên vẻ phức tạp.

Anh ta mấp máy môi, nhìn Vương Diệp, không biết nên nói với Vương Diệp chuyện mình ném đá trúng con gấu đen như thế nào, vì anh ta biết một khi nói với Vương Diệp, tiếp theo Vương Diệp nhất định sẽ lột da anh ta.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng con gấu đó bị ném trúng đầu mà không tìm thấy người, lại vô cùng tức giận gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm giận dữ của nó truyền đến tai Vương Diệp, Vương Diệp trừng lớn mắt nhìn con gấu đen, vội vàng kéo người bên cạnh mình ngồi thụp xuống.

Vương Diệp chết lặng tại chỗ, nhìn con gấu đen, mặt đầy không hiểu nói: "Không ổn rồi, chuyện gì thế này?

Sao con gấu đen này lại đến đây?" Giọng Vương Diệp đầy vẻ không hiểu.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, liền ấp úng nói: "Tôi cũng không biết nữa." Bàn Tử vừa nói vừa né tránh ánh mắt của Vương Diệp.

Vương Diệp không chú ý đến Bàn Tử, nên không biết chuyện này là do Bàn Tử gây ra.

Lúc này, Vương Diệp nhìn môi trường xung quanh, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn chằm chằm vào mọi người bên cạnh, Vương Diệp không nhịn được hỏi họ một câu: "Mọi người có biết đây là tình huống gì không?" Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, mọi người đều lắc đầu.

Họ nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vô tội nói: "Chúng tôi cũng không biết con gấu đen này làm sao nữa, hình như phát điên rồi, ai đã chọc nó vậy?" Nhưng lúc này, Hạo Thiên Chân thấy con gấu đen ôm đầu, lại không nhịn được nhìn Bàn Tử có chút không hiểu nói: "Không phải là anh ném đá trúng nó đấy chứ?" Khi lời này được nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng hoảng loạn.

Anh ta nhìn Hạo Thiên Chân, cực kỳ lo lắng nói: "Anh đừng có nói bậy ở đây, tôi không làm chuyện như vậy." Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, hồi lâu không nói nên lời.

Những thứ trước mắt khiến tâm trạng Vương Diệp trở nên cực kỳ khó chịu.

Thấy sắc mặt Vương Diệp khó coi, Hạo Thiên Chân lại vội vàng vỗ vai Vương Diệp nói: "Bình tĩnh đã, ít nhất bây giờ chúng ta đã tìm thấy con gấu đen này, vậy có nghĩa là tiếp theo tìm được lối vào chắc chắn sẽ không xa đâu." Khi lời an ủi của anh ta vang lên bên tai Vương Diệp, Vương Diệp chỉ tùy ý cười cười, không nói gì thêm.

Vì Vương Diệp hiểu trong lòng, thứ trước mắt khó khăn hơn anh tưởng tượng, thậm chí là nguy hiểm hơn anh tưởng tượng.

Con gấu đen đó cũng không biết đang phát điên cái gì, bỗng gầm lên.

Vương Diệp thấy nó lao về phía mình, trong mắt cũng lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, rồi mở lời phỏng đoán: "Nếu không đoán sai, chắc là do anh làm phải không?" Khi lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử hoàn toàn rối loạn.

Anh ta vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Cậu đừng có nói bậy, chuyện này không có quan hệ gì với tôi cả." Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại mặt không cảm xúc, mà còn nhìn chằm chằm Bàn Tử cười hì hì nói: "Chuyện này có phải do anh làm không, tôi không muốn truy cứu.

Dù sao tôi chỉ biết nếu anh không thừa nhận, tiếp theo vào trong gặp nguy hiểm, tôi sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu." Lời Vương

Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử hết cách, đành phải thừa nhận.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại mặt đầy vô tội nói: "Tôi thật sự không cố ý, nếu tôi biết sẽ ném trúng nó, tôi chắc chắn sẽ không ném như vậy." Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp ngoài vẻ sắc bén ra, cũng không có cảm xúc nào khác.

Lúc này, Vương Diệp không nói thêm lời nào với anh ta, mà nhìn con gấu đen, từ trong túi lấy ra súng săn, chuẩn bị cho nó một phát chí mạng.

Thực ra, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong lòng cũng rất khó chịu, vì anh ta biết mình đã gây thêm gánh nặng cho Vương Diệp.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở lời: "Hay là chúng ta theo dõi nó về đi, tôi cảm thấy theo sau con gấu đen này chắc sẽ thấy được hang của nó ở đâu, như vậy còn có thể giải quyết vấn đề tiện lợi hơn." Giọng Bàn Tử có vài phần phấn khích.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, nhất thời cũng nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ xem những lời Bàn Tử nói có làm được không.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần ý cười.

Và lúc này, Bàn Tử cũng thấy con gấu không còn phát điên nữa.

Vương Diệp thấy con gấu trở lại bình thường, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ tiếc là con gấu này vẫn đang lượn lờ bên ngoài, chứ không quay về.

Nếu họ bây giờ đứng dậy, tiếp tục hành động, không chừng sơ suất một cái là sẽ đụng mặt con gấu đen này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử thấy Vương Diệp do dự không quyết, không nhịn được nói: "Đừng nghĩ nữa, chúng ta mau đi thôi." Khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không để ý nhiều, mà nhìn về hướng con gấu đen rời đi.

Đúng như Vương Diệp đoán, khi con gấu đen này rời đi, nó gần như đi thẳng về hướng khác, hoàn toàn không quay về hang của mình.

Vương Diệp nhìn môi trường xung quanh, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp thì cúi đầu nhìn, không ngờ mình đang đứng trên một dấu chân.

Dấu chân này chính là của con gấu đen, Vương Diệp giật mình một cái, nhưng anh vẫn giữ bình tĩnh, rồi lại cầm súng săn trong tay thầm nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào?

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được thúc giục: "Sao còn chưa đi?" Gã Bàn Tử này thật sự rất nóng lòng muốn lấy được những bảo tàng đó, nên trong thời khắc này mới liên tục thúc giục Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều không được tốt lắm.

Vì hai người họ đã sớm đoán được tính cách của Bàn Tử, nên lúc này nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần chán ghét.

Hai người họ nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu, không tính toán nhiều với Bàn Tử nữa, mà nhìn vào môi trường trước mắt.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại không nhịn được nói với anh ta: "Nếu anh thật sự rất vội, tôi có thể để anh tự đi trước, anh cũng không cần phải đợi tôi ở đây, chúng tôi không cần." Sự khinh thường trong giọng Vương Diệp khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ khó chịu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vội vàng giải thích: "Tôi dĩ nhiên không phải không muốn đợi cậu ở đây, tôi chỉ là…" Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với giọng kẻ cả: "Đừng có nói nhảm ở đây nữa!" Bàn Tử hết cách, đành phải ngậm miệng.

Nhưng đi theo sau lưng Vương Diệp và họ, tâm trạng Bàn Tử cực kỳ không cam tâm, tại sao Vương Diệp họ có thể lấy được bảo chứng?

Thậm chí còn ung dung đi lại ở đây, mà anh ta lại không thể nắm bắt được thứ gì.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được cười nói: "Hay là tôi cho anh xem sổ, anh đi tìm hang gấu đen, chúng tôi ở đây đợi anh nhé!" Giọng Vương Diệp có vài phần phấn khích, anh biết gã Bàn Tử này không gây ra chuyện gì thì sẽ không yên, nên trong thời khắc này mới cho Bàn Tử cơ hội này.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại mặt đầy cẩn thận nói: "Cái thứ trong tay cậu có thể cho tôi không?

Tôi sợ gặp phải con gấu đen đó, một mình tôi không đối phó được." Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp lập tức cười ha hả, nhìn súng săn trong tay mình, không do dự đưa qua.

Thấy bộ dạng hào phóng này của Vương Diệp, Bàn Tử nhất thời cũng vui vẻ cười rộ lên.

Lúc này, Bàn Tử cúi đầu nhìn cuốn sổ trong tay, đồng thời trong lòng nghiên cứu, rốt cuộc nơi nào mới là địa bàn của con gấu đen.

Anh ta vừa nghĩ, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời thấy buồn cười, liền vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: "Thực ra chuyện này cũng không có gì đặc biệt gấp gáp, anh có thể từ từ nghĩ, không cần vội xuất phát, lỡ gặp phải gấu, thì gay go đấy." Khi lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ qua loa, anh ta căn bản không nghe vào, mà nhìn vào môi trường xung quanh, đồng thời cũng nhìn cuốn sổ trong tay mình.

Xem không bao lâu, Bàn Tử đã biết tiếp theo mình nên làm gì.

Trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, không nhịn được mở lời: "Tôi nói thật, anh bây giờ…" Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nhíu mày, nhìn Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta bây giờ nên đi về hướng đó, vì chỉ có nơi đó mới là địa điểm chính xác duy nhất." Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lập tức cười ha hả.

Lúc này, Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử vui vẻ nói: "Được thôi, vậy cứ làm theo lời anh nói, chúng ta bây giờ nên đi đâu đây?" Vương Diệp trông như đang tuân theo mệnh lệnh, nhưng thực tế, Bàn Tử lại có thể nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của Vương Diệp, giống như đang chế nhạo anh ta.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần dò xét.

Nghĩ nghĩ, anh ta lại lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ đó trong đầu.

Anh ta thầm nghĩ Vương Diệp chắc chắn sẽ không làm ra chuyện ghê tởm như vậy.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cười hì hì nói: “Chúng ta sắp lấy được bảo tàng rồi.” Bàn Tử nhìn cuốn sổ, trên mặt chỉ có sự phấn khích.

Vừa nghĩ đến Vương Diệp hào phóng như vậy đưa cho mình, Bàn Tử không nhịn được vui mừng.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, lại vỗ vai anh ta mặt đầy nghiêm túc nói: “Chỉ cần anh vui là được rồi, thực ra những thứ này đều không quan trọng như vậy.” Vương Diệp vừa nói vừa đi theo sau lưng Bàn Tử.

Bàn Tử đi về phía trước không mấy bước, thấy cái hang đó liền cúi đầu nhìn cuốn sổ, rồi vui vẻ nói với Vương Diệp: “Chính là nơi đó.” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp vội vàng gật đầu, nhìn cái hang đó.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bình thản.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân chỉ cầm vũ khí trong tay, nhìn Vương Diệp mở lời: “Có thể lấy lại súng săn của mình rồi, bây giờ phải đề phòng, con gấu đen đó có thể quay lại bất cứ lúc nào.” Bàn Tử nghe lời họ vang lên bên tai, cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện mình không có vũ khí nào.

Anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Vũ khí của tôi đâu?” Giọng Bàn Tử có vài phần cẩn thận, anh ta sợ Vương Diệp sẽ không đưa vũ khí cho mình.

Chương 949

Nhưng Vương Diệp nghe lời anh ta vang lên bên tai, lại nhún vai, mặt đầy vô tội nói: “Lần này chúng ta chỉ mang theo từng này thôi, nên anh bây giờ phải cẩn thận hơn một chút.

Tôi tin anh và con gấu đen đó đấu tay đôi chắc không thành vấn đề.” Khi lời này của Vương Diệp được nói ra, Bàn Tử liền chết sững, anh ta không dám tin Vương Diệp lại lừa mình như vậy.

Anh ta nghĩ nghĩ, cuối cùng khẽ thở dài, không tính toán nhiều với Vương Diệp nữa, mà từ trong ba lô của mình lấy ra một thanh đại đao.

Anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó mọi lúc.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm cũng trong lòng chờ đợi con gấu đen đó xuất hiện.

Chỉ là điều Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, gấu đen còn chưa đợi được, Vương Diệp đã vô ý làm súng cướp cò.

Khi tiếng súng vang lên bên tai, Bàn Tử cả người không ổn.

Âm thanh này trực tiếp có thể dụ con gấu đen đến.

Bàn Tử thầm nghĩ, đang chuẩn bị đưa Vương Diệp nhanh chóng vào nơi đó, chiếm lấy cái hang.

Lại không ngờ, lúc này Vương Diệp bỗng ấn vai Bàn Tử, bảo anh ta ngồi thụp xuống.

Giây tiếp theo, Bàn Tử thấy con gấu đen từ trong hang chạy ra.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Vương Diệp càng hoảng loạn kéo anh ta bỏ chạy.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử mặt đầy ngượng ngùng giải thích: “Thật xin lỗi, tôi cũng không ngờ chuyện này sẽ xảy ra.” Giọng Vương Diệp có vài phần bất đắc dĩ.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại lười tính toán với anh ta.

Chỉ là tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp mà thôi.

Vì anh ta chết cũng không ngờ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Con gấu đen đó đã sớm biết vị trí của họ, dù họ có trốn thế nào, con gấu đen đó vẫn có thể bắt được chính xác.

Vương Diệp thấy con gấu đen cao lớn như vậy, vội vàng cầm súng săn trong tay bắn về phía nó, trúng vào cánh tay con gấu đen.

Trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Con gấu đen này đau đớn bỗng ngã xuống đất không dậy nổi.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của con gấu đen, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh không nói thêm gì, mà nhìn Bàn Tử bên cạnh mình mở lời: “Vấn đề đã giải quyết rồi, mau theo tôi.” Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại mặt đầy lo lắng nói: “Giải quyết đâu mà giải quyết?

Con gấu đen này không phải vẫn đang nằm trên đất sao?

Lỡ chúng ta bây giờ qua đó bị nó tóm thì làm sao?” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp thấy bộ dạng căng thẳng của anh ta, nhất thời cũng mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Anh có thể đừng nhát gan như vậy được không?

Con gấu đen này có gì đáng sợ chứ.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử đã không biết nên đáp lại thế nào.

Chỉ là anh ta nhìn con gấu đen đó, trực giác mách bảo anh ta chuyện này không đơn giản như vậy.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, quả quyết vung đại đao của mình qua.

Lúc này, đại đao chém vào da thịt con gấu đen, lại phát hiện con gấu đen này căn bản không bị thương chút nào.

Lúc này, Bàn Tử bỗng phản ứng lại, anh ta kéo tay Vương Diệp, vội vàng kéo anh ta về phía sau.

“Đừng có phát điên ở đây nữa, con gấu đen này căn bản không bị thương, từ đầu đến giờ, nó đều đang giả vờ bị thương.” Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, vội vàng nhìn về phía con gấu đen, quả nhiên không thấy trên đất có vết máu nào.

Nhất thời, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút khó coi.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng đi theo Bàn Tử, hai người họ cùng nhau rời đi.

Hai người họ đi rất nhanh, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại nhìn con gấu đen này, có chút vui vẻ nói: “Hai người họ đang phát điên gì vậy, con gấu đen này sao có thể không chết được chứ?” Chỉ là trong lúc hai người họ đang bàn tán, Vương Diệp thấy bộ dạng không tin của hai người, lại cực kỳ mất kiên nhẫn thúc giục họ qua.

Hai người hết cách, đành phải đi theo Vương Diệp.

Chỉ là họ không ngờ tới là, họ vừa đi, con gấu đen này liền nhảy dựng lên.

Dường như ý thức được mưu kế của mình có sai sót, con gấu đen lại trực tiếp đuổi theo họ gầm rú.

Bàn Tử thấy cảnh tượng này, càng phát ra tiếng hét thảm thiết, anh ta đã sớm biết những thứ này, chắc chắn giống hệt như anh ta nghĩ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, càng mặt đầy kích động nói: “Trời đất ơi, cái này cũng quá kích thích rồi nhỉ?” Thái độ này của Vương Diệp khiến Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp có chút khó hiểu nói: “Cái này có gì mà kích thích, cậu không thấy tử thần đã giáng xuống đầu chúng ta rồi sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ vô tội.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy, lại chỉ cười một cách qua loa, nói: “Cái này có gì đáng sợ, nếu con gấu đen này đã đao thương bất nhập, vậy thì tôi cũng nhân cơ hội này đánh với nó một trận.” Giọng Vương Diệp có vài phần phấn khích.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, vô cùng tha thiết nói với cậu.

“Thôi đi, cậu đừng làm thế nữa, con gấu đó thật sự không phải thứ cậu đối phó nổi đâu.” Thế nhưng Vương Diệp nghe lời nhắc nhở của Bàn Tử vang bên tai, không những không để ý mà còn lấy từ trong túi ra một chai rượu nhỏ.

Bàn Tử thấy đó lại là rượu trắng thì ngẩn cả người, vội vàng kéo tay Vương Diệp, lời còn chưa kịp nói ra thì Vương Diệp đã tu ừng ực một hớp lớn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt mày hớn hở nói: “Anh cứ xem tôi xử lý nó một trận thế nào đây!” Dáng vẻ kích động này của Vương Diệp khiến Bàn Tử không nói nên lời.

Bàn Tử không biết nên nói gì, chỉ ôm ngực, tâm trạng vô cùng nặng nề nói: “Tôi thật sự không muốn gây thêm chuyện như thế này nữa đâu.” Hắn chỉ muốn sống yên ổn, bảo vật bên trong tuy quan trọng nhưng hắn không muốn thấy Vương Diệp thật sự đánh nhau với con gấu chó kia.

Rốt cuộc chuyện này thật sự rất nguy hiểm, Bàn Tử thầm nghĩ, nhưng Vương Diệp không nghe lời khuyên của hắn, mặc cho Bàn Tử nghĩ thế nào, Vương Diệp cũng không hề nao núng.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử vội vàng đi sát bên cạnh, cầm chắc thanh đại đao trong tay, thầm nghĩ chỉ mong có thể giúp được Vương Diệp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân liếc nhìn nhau, thấy vẻ mặt phức tạp của hai người họ, nhất thời cũng không nhịn được mà đi theo sau.

Chỉ là khi Vương Diệp và con gấu đen kia đối mặt, nào có ai ngờ Vương Diệp lại xông lên như vậy?

Bàn Tử lo lắng muốn kéo tay Vương Diệp, nhưng lại phát hiện Vương Diệp đã hất tay hắn ra.

Bàn Tử hết cách, đành phải đi bên cạnh để thu hút sự chú ý của con gấu đen.

Không ai ngờ Bàn Tử lại làm ra chuyện này, rốt cuộc việc Bàn Tử tham sống sợ chết trong đám người bọn họ đã sớm không còn là bí mật.

Thế nhưng bây giờ, Bàn Tử lại có thể đứng bên cạnh Vương Diệp một cách nghĩa hiệp không chùn bước như vậy, điều này thật sự quá kinh ngạc.

Bọn họ nhíu mày, nhìn Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử thấy vẻ kiên quyết trên mặt Vương Diệp, lại thấy cậu uống đến mặt đỏ bừng, trong lòng nhất thời cũng trở nên vô cùng khó chịu.

Dù biết con gấu chó trước mặt đao thương bất nhập, nhưng Bàn Tử vẫn cố thu hút sự chú ý của nó, hắn cầm hòn đá trong tay múa may rồi ném vào người con gấu.

Hắn làm ra một vài hành động khiêu khích.

Sự chú ý của con gấu vốn đang tập trung vào Vương Diệp.

Kết quả vì gã Bàn Tử này quá ngông cuồng, con gấu liền lao thẳng tới.

Thấy hành động của con gấu, Bàn Tử chết sững.

Hắn tuy sợ hãi nhưng vì bảo vệ Vương Diệp, Bàn Tử chỉ có thể một mình gắng gượng.

Lúc này, Bàn Tử thấy con gấu chó lao tới, không chút do dự đâm đại đao tới, kết quả không ngờ gã này thật sự đao thương bất nhập, Bàn Tử làm thế nào cũng không có tác dụng.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp vô cùng lo lắng nói: “Tiếp theo phải làm sao đây?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt lo lắng nói: “Tôi không biết, nhưng bây giờ cách duy nhất là anh mau qua đây.” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bỗng tức đến giậm chân, vội vàng nói với cậu: “Cậu cũng dụ nó qua đi, như vậy hai chúng ta sẽ dắt mũi nó vòng vòng.” Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, lúc này mới vỗ đầu một cái, sau đó làm vài động tác khiêu khích con gấu.

Thấy những động tác đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được cười ha hả.

Lúc này Bàn Tử thấy con gấu bị dụ qua, lại không ngờ dù mình có khiêu khích thế nào, con gấu cũng chẳng thèm để ý đến hắn.

Thấy bộ dạng này của con gấu, Bàn Tử ngẩn cả người, nhưng Vương Diệp sau khi đánh nhau với con gấu thì mặc kệ tất cả.

Nhìn con gấu này, trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần hưng phấn, cậu nghiến chặt răng, không khách khí nói: "Thật sự coi ông đây là kẻ dễ bắt nạt à." Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần phấn khích, Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ thế mà quật con gấu qua vai, Bàn Tử cứ thế ngây người tại chỗ.

Hắn hồi lâu không nói nên lời.

Đợi hắn phản ứng lại, hắn lại vội vàng mở miệng nói với Vương Diệp: "Cậu bình tĩnh chút đã, đừng manh động, cậu đợi tôi qua giúp cậu." Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết, nhưng Vương Diệp nghe lời hắn vang bên tai, cực kỳ qua loa nói: "Bớt giở trò đó đi, đợi anh qua thì con gấu này sớm đã ăn thịt tôi rồi, còn đợi anh." Nghe lời của Vương Diệp vang bên tai, trong lòng Bàn Tử tuy không dễ chịu, nhưng thấy con gấu này bị Vương Diệp đánh ngã, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều lúc này Bàn Tử lại vội vàng đi đến trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: "Trời đất ơi, cái này thật sự quá lợi hại rồi." Nghe lời của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp chỉ qua loa lắc đầu, nhìn chằm chằm con gấu này từ trên cao nói xuống: "Tôi nhớ hồi đó ông nội tôi tiện tay đánh một con gấu chó là chuyện dễ như trở bàn tay, sao đến lượt tôi lại giống như trở thành một việc vô cùng gian nan thế này?" Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử lập tức ngây người tại chỗ.

Lúc này Vương Diệp lại mở miệng cảm thán một câu: "Còn nhớ hồi trẻ, tôi đến hổ cũng đã đánh chết mấy con." Khi lời cậu vừa nói ra, cậu cũng không nhịn được mà ợ một cái.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức cười ha hả.

Bàn Tử lắc đầu, vỗ vai Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói với cậu: "Được rồi, đừng ở đây khoác lác nữa, cậu say rồi, mau về với tôi đi!" Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang bên tai, lại lắc đầu, ánh mắt cậu rơi trên người Trương Khởi Linh.

"Anh hỏi Trương Khởi Linh xem, Trương Khởi Linh biết chuyện này." Thấy bộ dạng cố chấp như vậy của Vương Diệp, Bàn Tử cũng không nhịn được cười ha hả.

Bàn Tử không đi hỏi, mà đỡ Vương Diệp đi.

Gã Vương Diệp này đã say khướt, không còn sức để đi nữa, cho nên Bàn Tử phải chăm sóc cậu.

Nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Chương 950

"Tôi nói cậu này, cậu đi theo tôi thì đi cho đàng hoàng, đừng có uống rượu nữa." Hắn vừa nói vừa giật lấy chai rượu trong tay Vương Diệp.

Vương Diệp thấy hành động của Bàn Tử, lập tức trừng lớn mắt.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được vỗ một phát vào trán hắn, nhìn hắn cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Khá lắm, mày dám cướp của tao." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã đi tới cõng Vương Diệp lên.

Lúc này Trương Khởi Linh lại lấy từ trong túi ra một viên thuốc giải rượu.

Anh ta đút thứ này cho Vương Diệp, không bao lâu sau, thần trí Vương Diệp đã tỉnh táo lại.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng trêu một câu: "Cậu đúng là, say rượu vào chuyện gì cũng nói ra được." Vương Diệp nhíu mày, mặt đầy vẻ khó hiểu nói: "Tôi đã nói gì?" Cậu không có ấn tượng gì cả.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức cười ha hả, sau đó kể lại hết những lời Vương Diệp vừa nói.

Ai ngờ sau khi hắn nói xong, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: "Những thứ này vốn là thật, anh không tin thì tôi cũng hết cách, nhưng bây giờ chúng ta nên làm gì?" Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần tò mò, cậu đã mất đi phân nửa ký ức.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng nhắc nhở cậu.

Vương Diệp cũng từ trong túi mình lấy ra một cuốn sổ tay mới.

Nhìn cuốn sổ trong tay Vương Diệp, Bàn Tử ngẩn cả người.

Hắn vội nhìn cuốn trong tay mình, bỗng nhiên phản ứng lại, thì ra Vương Diệp không hề đưa cho hắn cuốn thật.

Có lẽ chỉ đưa cho hắn một cuốn để lừa gạt mà thôi.

Bàn Tử trong nháy mắt tức đến nghiến răng nghiến lợi, lấy cuốn sổ của mình ra, nhìn Vương Diệp cực kỳ mất kiên nhẫn chất vấn.

Nghe những lời đó của Bàn Tử vang bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt lo lắng nói: "Tôi đâu phải cố ý, chẳng phải tôi lo anh làm hỏng cuốn tốt này sao, không thì sao tôi lại làm chuyện này được?" Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần nghiêm túc, lời giải thích của cậu nghe có vẻ không chê vào đâu được, nhưng Bàn Tử nghe lại hoàn toàn không tin.

Hắn hất cằm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ngông cuồng nói: "Tôi cũng coi như hiểu được con người cậu rồi, sau này chúng ta đừng làm anh em nữa, làm kẻ thù đi." Giọng hắn đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp cười ha hả, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt qua loa nói: "Anh đã nói như vậy thì tôi cũng hết cách." Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp lại càng không nhịn được muốn cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn cuốn sổ trong tay mình, cũng không chút do dự kéo Bàn Tử qua.

Dù hắn có vẻ rất khó chịu với mình, thậm chí không muốn nhìn những thứ trong tay Vương Diệp, nhưng trong lòng Vương Diệp hiểu rõ, Bàn Tử vẫn rất để ý.

Đúng như cậu dự đoán, vừa kéo Bàn Tử qua, mắt Bàn Tử đã trợn tròn, cứ nhìn chằm chằm vào cuốn sổ trong tay Vương Diệp.

Vương Diệp cũng vội vàng đưa cuốn sổ qua.

Nhưng khi Bàn Tử xem xong những thứ này, hắn ngẩn cả người.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp cực kỳ khó hiểu nói: “Nếu không đoán sai, những thứ bên trong này đều là của tôi đúng không?” Khi lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này Trương Khởi Linh chỉ đẩy cánh tay hắn, có chút ghét bỏ nói với hắn: “Cậu sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Ai nói những thứ này đều là của cậu?” Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên mấy phần mất kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe vậy lại cực kỳ bình tĩnh chỉ vào cái tên trên cuốn sổ tay này nói với anh ta: “Tên viết trên đây là tôi, cho nên thứ này là của tôi.” Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp lập tức cười ha hả, tất cả đều nằm trong dự đoán của Vương Diệp.

Cậu nhìn Bàn Tử không nói nhiều, ngược lại kéo tay Trương Khởi Linh: “Được rồi, đừng so đo với anh ấy nữa, đợi anh ấy có thể lấy được đồ bên trong ra rồi hãy nói!” Sự bình tĩnh trong giọng nói của Vương Diệp khiến tâm trạng Bàn Tử không tốt lắm.

Bàn Tử nhìn hang động của con gấu đen trước mặt, trên mặt mang theo mấy phần căng thẳng.

“Cậu nói xem, bên trong này chắc sẽ không còn con gấu nào khác chứ?” Khi Bàn Tử nói ra những lời này, Vương Diệp lắc đầu, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử lại càng bất đắc dĩ nói: “Bây giờ cậu hỏi chúng tôi, chúng tôi làm sao biết được, chi bằng cậu tự mình vào xem cho rõ?” Giọng anh ta mang theo mấy phần mất kiên nhẫn, khi Trương Khởi Linh nói ra những lời này, Bàn Tử cũng cười ngượng ngùng.

Bàn Tử sờ mũi mình, nhìn Trương Khởi Linh mở miệng nói: “Hai anh em tốt chúng ta, tại sao phải nói những lời đối chọi gay gắt như vậy chứ?

Cư xử hòa thuận không tốt sao?” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần ý cười, nhưng Trương Khởi Linh nghe vậy lại trợn mắt trắng dã, không muốn để ý đến hắn.

Trương Khởi Linh biết Bàn Tử tham lam, cũng biết hắn tham sống sợ chết, cho nên bây giờ nhìn Bàn Tử, trong mắt anh ta chỉ có sự ghét bỏ.

Bàn Tử thấy bộ dạng của bọn họ, nhất thời cũng cười ngượng ngùng.

Nhưng Bàn Tử lại có thể nghĩ ra, tại sao Triệu Dịch Thiên không muốn cho hắn xem cuốn sổ tay đó?

Lúc này Bàn Tử nhíu mày, liên tưởng đến điểm này, sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng khó coi, hắn thậm chí không nói nên lời.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không vội vào, nhất thời lại không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử: “Trong lòng anh nghĩ gì vậy?” Khi câu hỏi của Vương Diệp được nói ra, Bàn Tử nhìn Vương Diệp có chút không hiểu nói: “Tôi có thể nghĩ gì được?” Bàn Tử vẻ mặt bình tĩnh, đối với quá nhiều chuyện, hắn dường như không muốn có quá nhiều tranh cãi.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại cười hì hì nói: “Chẳng lẽ còn có ý kiến khác?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không nói gì thêm, mà nhìn hang động trước mặt mình, không chút do dự dẫn mọi người đi vào.

Có Vương Diệp đi phía trước, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần nhẹ nhõm, vì hắn tin rằng dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, mình tuyệt đối sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Đúng như hắn dự đoán, khi Vương Diệp đi phía trước, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần phấn khích.

Lúc này Bàn Tử, thấy những vết cào trước mặt, trong mắt lóe lên mấy phần cẩn thận.

“Sao tôi cảm thấy con gấu chó này có vẻ hơi kỳ lạ?” Giọng hắn mang theo mấy phần căng thẳng, Vương Diệp nhíu mày, mặt đầy khó hiểu nói: “Nó lạ ở chỗ nào?” Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cẩn thận nói: “Chính là tôi cảm thấy nó dường như đang bảo vệ một thứ gì đó, cậu xem nó đao thương bất nhập, da thịt trông cũng không giống gấu chó bình thường.” Giọng hắn đầy vẻ nghiêm túc.

Thấy bộ dạng tham tiền của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười.

Cậu lắc đầu, không so đo nhiều với Bàn Tử, ngược lại vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Cho dù nó có liên quan đến thứ khác, nhưng cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần lấy đồ bên trong ra là đủ rồi.” Vương Diệp vẫn cố chấp như cũ.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Lúc này mọi người cũng thấy trước mặt xuất hiện một bộ xương khô thật lớn.

Thấy bộ xương này, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Bàn Tử càng ôm ngực, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt tha thiết nói:

“Trời đất ơi, đây không phải là do con gấu chó kia ăn chứ?” Khi lời hắn vừa nói ra, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, con gấu chó đó không thể ăn thịt người, nếu nó ăn thịt người thì lúc nãy đã sớm ăn thịt hai chúng ta rồi, sao có thể để chúng ta nhởn nhơ được?” Lời Vương Diệp nói có lý, Bàn Tử tuy gật đầu tán thành, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được căng thẳng nói: “Ai mà dám chắc gã đó có làm ra chuyện đó không chứ?” Hắn vừa nói vừa nhìn chằm chằm bộ xương này, sau đó cũng phát hiện trên người bộ xương có một bộ quần áo.

Lúc này Bàn Tử không thể chờ đợi được nữa mà lấy quần áo ra, lại phát hiện bên trong có một chiếc chìa khóa nhỏ.

Nhìn chiếc chìa khóa này, trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ khó hiểu, hắn không hiểu nổi, đây là chuyện gì?

Vương Diệp thấy chiếc chìa khóa trong tay hắn lại càng không thể chờ đợi được nữa mà giật lấy, nhìn Bàn Tử có chút khẩn thiết nói: “Anh đưa cái này cho tôi, chính anh cũng xem không hiểu đâu.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lại vội vàng lắc đầu.

Dù phải đưa qua, Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại mặt đầy bình tĩnh nói: “Cậu đừng nghĩ tôi không biết gì cả, trên cuốn sổ tay này viết rõ ràng, muốn mở những kho báu này, phải thông qua thứ này.” Giọng hắn mang theo mấy phần phấn khích.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ lắc đầu, không nói gì thêm.

Lúc này Bàn Tử nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình, lại nhìn cuốn sổ tay, sau đó phấn khích khoa tay múa chân với Vương Diệp.

Thấy một loạt hành động của Bàn Tử, Vương Diệp không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: “Đừng có giả vờ trước mặt tôi, tôi không ăn bộ này đâu.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử lại càng khó coi.

Rốt cuộc Vương Diệp sở dĩ có thái độ này với hắn, hoàn toàn là vì hắn quá tham tiền, hơn nữa những người có mặt ở đây đều biết Bàn Tử phấn khích vì lý do gì.

Chỉ là vì sắp lấy được những kho báu đó, cho nên Bàn Tử lúc này vô cùng vui vẻ.

Tâm trạng hắn thậm chí không kìm được mà nhảy nhót.

Nghĩ nghĩ, Bàn Tử không so đo nhiều với Vương Diệp, mà là nhìn những thứ trước mặt, tiếp đó lại gấp cuốn sổ tay lại.

Nhưng Bàn Tử lại ở nơi này giả vờ nghiêm túc, tìm kiếm khắp nơi.

Không bao lâu sau, Bàn Tử đã tìm thấy một lối vào.

Bàn Tử vô cùng phấn khích gọi Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười lắc đầu với hắn.

“Cậu mau qua đây, tôi thật sự tìm thấy lối vào rồi.” Nghe giọng Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp từng bước đi tới, nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần ghét bỏ, cậu không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử: “Tôi sợ lần này cậu tìm được không phải lối vào, mà là một vài thứ không hay ho gì đâu.” Vương Diệp nói thật, gã Bàn Tử này từ nhỏ đã là miệng quạ đen, hơn nữa từ trước đến nay, cũng không có gì đặc biệt xuất sắc.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Nhưng cậu lại không nói gì nhiều, mà là nhìn những thứ trước mặt mình.

Vương Diệp trong lúc ngưng mắt nhìn, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử thấy Vương Diệp không nói một lời nào, vội vàng nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Thế nào?

Đây rốt cuộc có phải là lối vào không?

Hay là tôi tìm sai chỗ rồi?" Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra mấy phần khẩn thiết.

Thấy bộ dạng lo lắng của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười, cậu vỗ vai Bàn Tử vô cùng bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, lần này tìm đúng rồi, nhưng chúng ta không dễ vào như vậy đâu, nhìn những vết tích này đi, đây đều là do nhện để lại, hơn nữa còn là nhện lớn." Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Cậu sớm đã biết lần này sẽ không dễ dàng như vậy, dù trong tay cậu đã cầm sẵn bản đồ và các loại sổ tay.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử, trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, mặt đầy lo lắng nói: "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Trong lòng Bàn Tử thật sự không có chủ ý, nếu không vào lúc này cũng sẽ không hỏi Vương Diệp.

Nhưng Trương Khởi Linh nghe lời Bàn Tử vang bên tai, lại trợn mắt trắng dã, tiến lên kéo vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử, có chút mất kiên nhẫn nói: "Có thể đừng lúc nào gặp vấn đề cũng tìm Vương Diệp được không?

Cậu không nên tự mình nghĩ cách sao?” Khi lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần vô tội, Bàn Tử xòe tay có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu tôi biết giải quyết thế nào thì tôi đã tìm cách rồi, đâu có ở đây hỏi Vương Diệp?” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần qua loa.

Thấy bộ dạng mặt dày của Bàn Tử, Vương Diệp cười cười, lại không so đo nhiều với hắn, ngược lại còn nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Chương 951

“Đừng cãi với anh ấy nữa, qua đây giúp tôi khiêng mấy tảng đá này ra đi, tôi nghi ngờ ở đây có lối vào thật sự.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, lại vội vàng vẫy tay với Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý anh ta, vội vàng qua giúp, nhưng trong mắt Bàn Tử lại lóe lên mấy phần phức tạp.

Hắn tuy qua giúp, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói với cậu: “Chỗ này thật sự là lối vào sao?

Cậu chắc chắn không nhầm chứ?

Sao tôi cảm thấy ở đây có vẻ hơi kỳ lạ?” Bên trong có gió lạnh, không ngừng thổi vào mặt, hơn nữa khi thổi vào mặt khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Bàn Tử không nhịn được nhíu mày, mặt đầy khó hiểu nhìn Vương Diệp nói: “Chẳng lẽ không có cách giải quyết khác sao?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lười để ý đến hắn.

Lúc này Trương Khởi Linh, thấy Bàn Tử nghiêm túc thúc giục Vương Diệp, nhất thời cũng mất kiên nhẫn nói: “Có bản lĩnh thì tự mình nghĩ cách, không có bản lĩnh thì đừng ở đây nói ba nói bốn.” Nói xong những lời này, Bàn Tử cũng vội vàng qua cùng Trương Khởi Linh khiêng những tảng đá này ra.

Vương Diệp thấy hai người bọn họ ở đây giúp đỡ, lúc này Vương Diệp lấy la bàn trong tay ra, không bao lâu sau, cậu đã biết nên đi đâu.

Nơi này tuy không phải là một con đường chính xác, nhưng ở phía bên kia, tuyệt đối là vậy.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp vô cùng tự tin đi qua, trên mặt cậu lộ ra mấy phần phấn khích.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được cười nói với Vương Diệp: “Đây là con đường chính xác sao?

Tôi thấy trên bản đồ hình như không giống chỗ này lắm.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần căng thẳng, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại cười qua loa.

Lúc này, đứng bên cạnh, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp càng không nhịn được mở miệng nói: “Yên tâm đi, đây chắc chắn là con đường chính xác, tôi tin Vương Diệp.” Trương Khởi Linh từ trong ra ngoài đều hết lòng sùng bái Vương Diệp.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Bàn Tử lắc đầu, không nói gì thêm.

Lúc này Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, cũng từng bước đi vào cùng cậu.

Tuy nhiên, điều khiến Bàn Tử không bao giờ ngờ tới là, cảnh tượng xuất hiện bên trong lại khiến hắn cả đời khó quên.

Chỉ thấy vô số bức tượng được đặt ở đây, ngoài ra, còn có vô số mạng nhện.

Thấy cảnh tượng lộn xộn như vậy, Bàn Tử nhíu mày.

Hắn nhớ lại những gì mình đã thấy trong sổ tay, không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Sao có vẻ không đúng lắm nhỉ?

Chỗ này thật sự là lối vào sao?” Trong cuốn sổ tay hắn thấy rõ ràng là một bức bích họa lớn, hơn nữa cũng là một hoa văn rất hoàn mỹ, là biểu tượng của nơi này của họ.

Cho nên lúc này Bàn Tử thật sự rất khó chấp nhận những gì mình đang thấy trước mắt.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt lại lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn.

Cậu căn bản không muốn trả lời câu hỏi của hắn.

Thấy Vương Diệp không nói gì, sắc mặt Bàn Tử cũng có chút khó coi.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm môi trường ở đây, không nhịn được mở miệng cười nói: "Ở nơi này thật sự có thể tìm được đồ tốt sao?

Mạng nhện nhiều như vậy, có rất nhiều nhện chạy ra cắn chúng ta không?" Bàn Tử ở bên cạnh lải nhải truy hỏi tình hình cụ thể là gì, chính hắn cũng không muốn đi xem, chỉ hy vọng người khác có thể trả lời câu hỏi của hắn.

Vương Diệp lười để ý Bàn Tử, lúc này Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi về phía trước.

Trên mặt hai người họ đều mang theo mấy phần bình tĩnh, đặc biệt là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cười hì hì nói với cậu: "Nếu không đoán sai, con đường này chính là con đường được để lại từ ban đầu." Khi lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Lúc này Bàn Tử nhìn hai người bọn họ, chỉ đầy đầu dấu chấm hỏi mở miệng truy vấn: "Hai người đang nói gì vậy?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ thắc mắc, tuy nhiên khi lời này nói ra, nhận được lại là tiếng cười khẩy của Vương Diệp.

Hai người họ dường như không muốn để ý đến mình, khi Bàn Tử ý thức được điều này, sắc mặt hắn cũng có chút khó coi, sau đó nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Hai người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Chẳng lẽ không thể chia sẻ ra sao?

Rõ ràng mọi người đều không có gì không nói. ....” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp liền quay đầu lại, cố ý làm mặt quỷ với hắn, dọa Bàn Tử khóc thét.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lập tức ôm bụng cười ha hả, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu gan nhỏ như vậy, còn dám đến nơi này, chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?” Khi câu hỏi của Vương Diệp được nói ra, Bàn Tử đã không biết nên trả lời thế nào, hắn chỉ sờ mũi mình, trong mắt lóe lên mấy phần chán nản.

Bàn Tử nhìn môi trường ở đây, sau đó lại mở miệng nói với Vương Diệp: “Người dọa người, dọa chết người, cậu mà hại chết tôi thì gay go đấy.” Khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cười qua loa, cậu biết Bàn Tử sẽ không bị mình dọa chết.

Lúc này Vương Diệp nhìn môi trường ở đây, trong mắt cũng lộ ra mấy phần sắc bén, nếu không đoán sai, nơi trước mặt này chính là lối vào thật sự.

Lúc này Vương Diệp cũng dẫn mọi người đi vào bên trong, đi được mấy bước, lại không ngờ gã Bàn Tử này bỗng nhiên kêu “ái u” một tiếng, sau đó nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Đợi đã, sao mảnh đất dưới chân tôi lại mềm mềm thế này?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ thắc mắc.

Vương Diệp nghe lời hắn vang bên tai, quay đầu lại liếc Bàn Tử một cái, mặt mang theo vẻ ghét bỏ, không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Còn không phải vì anh quá béo sao, mau giảm cân đi!” Thấy thái độ của Vương Diệp đối với mình hời hợt như vậy, sắc mặt Bàn

Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Cậu sao lại có thể làm ra chuyện quá đáng như vậy?” Khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh, cậu không nói gì thêm, mà là từ từ nhìn môi trường ở đây.

Lúc này Trương Khởi Linh chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử đi được mấy bước, cảm thấy đất dưới chân càng ngày càng mềm, lại bất cẩn nhảy một cái.

Hắn muốn thử xem dưới lớp đất này có phải là một cái hố không?

Kết quả không ngờ, cú nhảy này, trực tiếp đưa hắn xuống dưới.

Sắc mặt Bàn Tử, trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nghe tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử vang bên tai, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, cậu vội vàng quay đầu lại, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khẩn thiết nói: “Cậu làm gì ở đây vậy?” Khi lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết nên trả lời cậu thế nào, mà là nhìn Vương Diệp, hắn vô cùng lo lắng nói: “Cậu mau qua đây kéo tôi lên đi, thứ này hình như không chịu được trọng lượng.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất đắc dĩ và cay đắng.

Vương Diệp cười ha hả, ngay lúc ném sợi dây xuống, Bàn Tử lại nhìn thấy một vài thứ kỳ lạ.

“Hay là hai người cũng xuống đây đi.” Lời Bàn Tử quá kỳ lạ, Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử khó hiểu nói: “Anh bị bệnh gì à?

Chúng tôi xuống làm gì?” Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp vang bên tai, lại mặt đầy hoảng loạn nói với cậu: “Trên đó không ổn, trên đó thật sự không ổn, cậu mau xuống đây.” Bàn Tử không ngừng thúc giục Vương Diệp, nhưng cậu không muốn để ý đến hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng có chút khó coi.

Vì Bàn Tử ở dưới này nhìn thấy, từng cái kén nhện một.

Bên trong được bao bọc bởi những thứ to như người.

Bàn Tử không dám tưởng tượng thứ thật sự bên trong, mà là trong lòng suy tư nơi này, nên là nơi những con nhện đó dự trữ lương thực.

Nhưng tại sao lại ở đây?

Trong lòng Bàn Tử không hiểu, nhưng khi kết hợp với đoạn đường mình vừa đi qua, hắn liền có thể nghĩ ra nguyên nhân bên trong, phần lớn nguyên nhân.

Có lẽ đều là vì, đoạn đường bọn họ vừa đi, đất đai mềm xốp như vậy, vừa nhìn đã biết có vấn đề.

Ngoài ra, nếu không đoán sai, con đường phía trên bọn họ đi nên là nơi săn mồi của nhện.

Bao gồm cả lối vào bọn họ tìm thấy ban đầu, e rằng cũng là nơi những con nhện đó đi lại.

Vì trong lòng Bàn Tử rõ ràng, đại đa số nhện đều thích sống trong hang ổ âm u, cho nên những suy nghĩ và suy luận này của hắn đều có thể thành lập.

Lúc này Bàn Tử tha thiết hy vọng mình có thể cứu mạng Vương Diệp, tuy nhiên Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang bên tai, trên mặt ngoài vẻ qua loa ra, cũng không có cảm xúc gì khác.

“Được rồi, cậu tự mình ở trong đó phát hiện ra cái gì thì cứ ở yên đó đi, không cần tìm chúng tôi.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử, trở nên cực kỳ khó coi, hắn thậm chí không biết nên giao tiếp với Vương Diệp thế nào, vì gã này căn bản không coi lời hắn nói ra gì.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, sau đó vô cùng tha thiết nói: “Cậu có thể mau qua đây không?” Bàn Tử ở đó không ngừng thúc giục.

Vương Diệp nghe lời hắn vang bên tai, thật sự hết cách, cậu mới từ trên nhảy xuống.

Thấy Vương Diệp đến trước mặt mình, Bàn Tử vội vàng nói cho cậu biết phát hiện của mình.

Bàn Tử vừa nói vừa nhìn lên Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân trên đầu mình, đồng thời cũng thúc giục hai người họ xuống, nhưng hai người họ lại không xuống, vì cảm thấy phiền phức.

Dù sao Bàn Tử cũng sẽ không phát hiện ra thứ gì tốt đẹp, chi bằng ở đây chờ Vương Diệp quay lại.

Kết quả khi Bàn Tử nói với Vương Diệp về những vấn đề này, Vương Diệp nhìn một lúc, phát hiện ở đây thật sự tồn tại những tình huống đó.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Cậu nhíu mày nhìn Bàn Tử, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại vội vàng ngẩng đầu nói với hai người trên đỉnh đầu: “Đừng đứng đó nữa, mau xuống đây đi!” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, hai người nhíu mày, liếc nhìn nhau.

Vương Diệp cũng vẫy tay với họ, lúc này hai người vội vàng đi theo xuống.

Thấy họ xuống rồi, nhất thời Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Vương Diệp thấy họ đứng trước mặt mình, không nhịn được mở miệng nói với họ: “Hai người ở trên đó, chắc không gặp phải chuyện gì kỳ lạ chứ?” Khi câu hỏi của Vương Diệp được nói ra, hai người vội vàng gật đầu.

Lúc này Bàn Tử thấy những cái kén nhện trước mặt dường như đang động đậy.

Bàn Tử nhíu mày, vội vàng nói cho Vương Diệp biết phát hiện của mình.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái, sau đó thuận theo hướng Bàn Tử nói mà nhìn qua.

Không ngờ những thứ này giống hệt như Bàn Tử nói, Vương Diệp cũng thấy những cái kén nhện đó đang động.

Lúc này Vương Diệp, nhìn những người bên cạnh mình, vội vàng vẫy tay với họ.

Mọi người theo kịp bước chân của Vương Diệp, nhìn Vương Diệp lại có chút khó hiểu nói: “Bây giờ chúng ta nên đi đâu?” Nghe câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào.

Nhưng Bàn Tử lại vỗ vai Vương Diệp, nói với cậu một cách vô cùng nghiêm túc: “Hay là chúng ta cứ ở đây quan sát một chút đi, tôi cảm thấy vấn đề chắc không nghiêm trọng lắm đâu.

Lỡ như có chuyện gì thật, chúng ta cứ chuồn ngay là được.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi dứt khoát gật đầu, không có ý kiến gì.

Chương 952

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người khác lại vô cùng sốt ruột nói.

“Ở lại đây thật sự ổn chứ?

Nghe lời Bàn Tử thật sự không có vấn đề gì à?” “Sao tôi cứ cảm thấy Bàn Tử không đáng tin cậy cho lắm?” Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân liếc nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều phức tạp.

Ngay lúc này, hai người họ không chút do dự mà nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, sắc mặt cũng có chút khó coi, nhất thời không biết nên nói gì.

Bàn Tử rút con dao trong tay ra, nhìn Vương Diệp rồi nói một cách sắc bén: “Hay là thế này đi, chúng ta cứ rạch thứ bên trong này ra xem thử, rốt cuộc bên trong là cái gì?” Giọng điệu của Bàn Tử có mấy phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử thì cau mày, còn chưa kịp đáp lại thì Trương Khởi Linh đã đẩy Bàn Tử một cái, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Anh đúng là ham tiền đến phát điên rồi, bên trong chắc chắn không có tiền đâu.” Nghe lời chỉ trích của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn Trương Khởi Linh rồi nói một cách lo lắng: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó kỳ quái.

Nếu chúng ta mở nó ra, biết đâu lại tìm được thứ gì đó quan trọng.” Giọng Bàn Tử có mấy phần thâm trầm, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại cau mày.

Cậu lắc đầu, không chút do dự phủ nhận lời của Bàn Tử: “Thứ bên trong tuy đang động đậy nhưng nó không thể thoát ra ngoài được.

Nếu chúng ta mở ra, lỡ như nó chạy thoát, chúng ta sẽ trở thành tội đồ.” Vương Diệp nói tuy là sự thật, nhưng Bàn Tử nghe vậy không khỏi cau mày, nhìn Vương Diệp nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Vậy chẳng lẽ bây giờ chúng ta ngồi chờ chết à?

Tôi thật sự muốn biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.” Giọng điệu của Bàn Tử có mấy phần tha thiết.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, bỗng nhiên mỉm cười.

Cậu khẽ lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ qua loa: “Nếu không lầm thì chắc anh đang rất muốn biết bên trong có đồ tốt gì phải không?” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử tuy có chút chột dạ nhưng vẫn nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Không phải đâu, tôi chỉ lo cho sự an toàn của mọi người, nên mới muốn xem bên trong có thứ gì thôi.” Bàn Tử giải thích một cách nghiêm trang.

Nghe lời của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cười cười, không nói thêm gì khác.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn cái kén nhện trước mặt, thấy có thứ gì đó đang từ từ bò ra.

Thấy cảnh tượng như vậy, Vương Diệp vội đẩy cánh tay Bàn Tử: “Mau nhìn kìa, có thứ gì đó ra rồi.” Nghe lời của Vương Diệp, Bàn Tử lộ vẻ hưng phấn, nhưng Hạo Thiên Chân lúc này lại cau mày, nhìn những thứ đó nói với vẻ khó hiểu: “Không đúng lắm, nếu những thứ này thật sự là con mồi mà lũ nhện bắt được, tại sao chúng lại bị đặt trong những cái kén như vậy?” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân có mấy phần thâm trầm.

Vương Diệp nghe vậy liền cau mày, nhìn anh ta nói với vẻ cực kỳ khó hiểu: “Trong này còn có đạo lý gì nữa sao?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân vội gật đầu, nhìn Vương Diệp cười nói: “Đương nhiên là có rồi, những thứ này hình như đều được chúng dùng để sinh sản.

Thông thường, những cái kén dùng để chứa con mồi sẽ khá bẩn, sao có thể trắng như tuyết thế này được?” Nghe lời Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, cũng đẩy hắn một cái với vẻ mất kiên nhẫn: “Nghe thấy chưa?

Mấy thứ này là trứng của chúng nó đấy.” Lúc này, Bàn Tử quả thực không nói nên lời, cả người hắn cứng đờ tại chỗ.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, không nhịn được lên tiếng: “Anh đứng đó ngẩn ra cái gì vậy?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai nhưng Bàn Tử không trả lời.

Thấy bộ dạng của hắn, Vương Diệp có chút mất kiên nhẫn, lời còn chưa nói ra thì Bàn Tử đã làm một động tác ra hiệu im lặng.

Lúc này, Bàn Tử quay đầu nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt lo lắng: “Chúng ta đoán đúng thật rồi, bên trong đúng là ấu trùng nhện.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ cấp bách.

Chỉ thấy một đám nhện đen lúc nhúc từ bên trong bò ra.

Nhìn lướt qua, bất cứ ai mắc chứng sợ lỗ hay sợ đám đông đều sẽ không nhịn được mà muốn nôn.

Vương Diệp cũng vậy.

Lúc này, Vương Diệp nhìn lên bầu trời trên đầu mình, không chút do dự mà trèo ra ngoài.

Vương Diệp đi trước, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cậu, vội vàng đi theo sau, nhìn Vương Diệp nói một cách lo lắng: “Cậu đợi tôi với.” Bàn Tử vừa nói vừa khóc lóc lau nước mắt.

Vương Diệp nghe thấy lời hắn nhưng cũng lười để ý.

Vương Diệp đã ra ngoài, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng được kéo lên.

Lũ nhện bên trong thì điên cuồng lao ra.

Nhìn thấy dáng vẻ của lũ nhện con này, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Lúc này, Vương Diệp dẫn theo Bàn Tử và những người khác, nhanh chóng đi sâu vào trong theo con đường trước mặt.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với cậu một cách lo lắng: “Khoan đã, con đường này không đúng phải không?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ cấp bách.

Vương Diệp nghe vậy liền cau mày, nói với vẻ khó hiểu: “Ý gì đây?” Nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với cậu một cách lo lắng: “Ý là chúng ta hình như đi nhầm đường rồi, vì bên dưới này toàn là ấu trùng nhện, chúng ta đi đường này không ổn lắm đâu?” Lời nhắc nhở của Bàn Tử khiến Vương Diệp trừng lớn mắt.

Lúc này, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân liếc nhìn nhau, suýt nữa thì hét lên một tiếng.

Lời nhắc nhở của Bàn Tử đối với họ mà nói, quả thực là giết người tru tâm.

Nhưng Vương Diệp quay đầu nhìn lại phía sau, lại thấy một đàn nhện đen kịt lúc nhúc đang lao tới, giống như một bầy chuồn chuồn giết người vậy.

Trên người chúng, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được địch ý và sự công kích vô cùng rõ ràng.

Cậu cau mày, vẻ mặt có mấy phần bất đắc dĩ.

“Thật ra so với rắc rối ở đây, tôi càng nghi ngờ những thứ được viết trong cuốn sổ kia có thật không?

Lỡ như bên trong không có vàng bạc châu báu gì cả, chúng ta bị lừa vào đây thì…” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Bớt nói nhảm ở đây đi, mục đích anh nói những lời này chẳng qua là muốn lâm trận bỏ chạy thôi.” Bàn Tử là người thế nào, tính cách ra sao, Vương Diệp liếc mắt là nhìn thấu.

Giờ đây, trong thời khắc này, Bàn Tử càng không chút do dự mà chọn lùi bước.

Hơn nữa, hắn nói những lời này không phải để làm nhiễu loạn thông tin, mà chỉ để Vương Diệp đưa hắn ra ngoài, để hắn được sống sót mà thôi.

Nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

Cậu nói với Bàn Tử với vẻ mặt thất vọng: “Tôi còn tưởng anh có thể cùng tôi đi đến cuối cùng, không ngờ anh bạn này lại…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh đã bước ra, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Hay là thế này đi, tôi đưa anh ta ra ngoài.

Tôi biết đường quay lại.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Bàn Tử thấy bộ dạng của họ, vẻ mặt tuy phức tạp nhưng không từ chối.

Bởi vì ý định ban đầu của hắn chính là rời đi.

Đối với Bàn Tử mà nói, chỉ có rời khỏi đây mới là căn bản.

Dù sao ở lại đây, hắn vừa không lấy được tiền, lại còn bị những thứ này truy sát.

Tai họa như vậy, sao hắn lại muốn gánh chịu chứ?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần kỳ quái.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được lên tiếng đề nghị: "Các cậu ở lại nơi này cũng phải cẩn thận hơn, tôi cảm thấy cuốn sổ kia có vấn đề.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, tôi thấy…" Bàn Tử lải nhải không ngừng, nhưng Hạo Thiên Chân không nhịn được mà đảo mắt, nhìn Bàn Tử nói với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: "Được rồi, đừng nói nữa.

Dù sao thì bất kể chúng tôi tìm được thứ tốt gì ở đây, cũng không liên quan đến anh.

Sau này mọi người sẽ là người của hai thế giới." Vẻ mặt Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần ý cười.

Thấy bộ dạng đắc ý của anh ta, Bàn Tử cũng không nhịn được mà khẽ thở dài.

Nhưng lúc này, Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh đang thúc giục mình, lại đột nhiên vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Anh đợi một chút, có mấy lời tôi muốn nói với Vương Diệp.

Đợi tôi nói xong rồi đi." Thấy Bàn Tử muốn rời đi như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, không nói thêm gì khác.

Chỉ cần Bàn Tử thật sự muốn đi, bất kể thế nào Trương Khởi Linh cũng sẽ đưa hắn ra ngoài.

Nào ngờ, lúc này Bàn Tử lại đi đến bên cạnh Vương Diệp.

“Cậu thấy xác suất tìm được vàng bạc châu báu ở nơi này là bao nhiêu?” Nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một lát, bỗng nhiên định trêu hắn, sau đó nói với vẻ qua loa: “Rất lớn.” Ngay sau đó, Bàn Tử liền trừng lớn mắt.

Nhìn Trương Khởi Linh phía sau, Bàn Tử vẫy tay với anh ta nói: “Tôi không đi nữa, chúng ta qua đây cùng nhau đối phó với lũ nhện này đi.

Lúc này chúng ta không nên sợ hãi, mà nên xông lên.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn.

Thấy bộ dạng này của hắn, Trương Khởi Linh chỉ đảo mắt.

Nhưng Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Anh ta che miệng, sớm đã đoán được cảnh tượng trước mắt.

Anh ta không nhịn được lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt sầu não: “Cho dù ở đây có vàng bạc châu báu, nhưng mục tiêu hàng đầu của chúng ta vẫn là giải quyết lũ nhện này.

Phiền anh đừng đứng ngẩn người ở bên cạnh nữa, mau qua đây giúp một tay đi!” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy vẻ hưng phấn.

Nghe những lời này, Bàn Tử bừng tỉnh, vội vàng gật đầu, không ngừng chân chạy qua.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Bởi vì hắn phát hiện lũ nhện này giết không hết, một đám đen kịt lúc nhúc, dường như vĩnh viễn không đuổi đi được.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, thậm chí không biết nên nói gì.

“Tôi hình như đối phó không nổi với lũ nhện này.” Bàn Tử dè dặt nói ra câu này.

Nào ngờ lời hắn vừa dứt, lại khiến mọi người cười phá lên.

Thấy những người khác đang cười, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn cau mày nói với vẻ cực kỳ khó hiểu: “Có gì đáng cười chứ, sao các người không qua đây giúp tôi?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hắn không ngừng chém giết lũ nhện độc này, chất dịch nhầy của chúng phủ hết lớp này đến lớp khác trên mặt đất.

Chương 953

Nhìn những thứ ghê tởm này, Bàn Tử suýt nữa thì nôn ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười, cậu đẩy vai Bàn Tử, lên tiếng nói: “Đừng hoảng, đừng loạn, thứ này có gì đáng sợ đâu.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử lại càng khó coi.

Hắn không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Nhưng không bao lâu sau, Bàn Tử phát hiện Vương Diệp và Hạo Thiên Chân đều đang đối phó một cách dễ dàng.

Bàn Tử không nhịn được cau mày, nhìn hai người họ nói với vẻ vô cùng kỳ lạ: “Nếu tôi không đoán sai, thực ra những thứ này đối với hai người các cậu căn bản không có chút khó khăn nào phải không?” Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn: “Cho dù những thứ này đối với chúng tôi không khó khăn, thì đã sao nào?

Chẳng lẽ chúng tôi không cần giải quyết à?” Thái độ của Vương Diệp không tốt lắm.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, không lãng phí thời gian với Vương Diệp nữa, mà đi sang chỗ khác.

Cứ đi về phía trước cũng chỉ có vô số nhện, chẳng bằng đi nơi khác xem thử.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần hưng phấn.

Bất kể là ai cũng không thể ngăn cản trái tim muốn mạo hiểm của

hắn.

Nào ngờ, điều khiến Bàn Tử không thể ngờ tới là, khi hắn đi về hướng đó, vẻ mặt cũng lộ ra sự phức tạp.

Bởi vì hắn nhìn thấy ở nơi đó có vô số bóng ma, những thứ đó dường như thoáng qua, lại giống như hắn nhìn lầm.

Bàn Tử cau mày dụi mắt, giơ đèn pin lên.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đi vào.

Vương Diệp thấy động tác của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn: “Anh cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần hả hê.

Bàn Tử nghe lời này, tức đến nghiến chặt răng.

Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thực ra, trong lòng Bàn Tử sao lại không hiểu mức độ chán ghét của Vương Diệp đối với hắn.

Cho nên lúc này, Bàn Tử phải tự mình tìm một con đường.

Nếu không, đi theo sau Vương Diệp bọn họ, chỉ có một con đường chết.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần sắc bén.

Hắn nghiến răng đi trong nơi này.

Nơi này dường như không thông khí, hắn đi được vài bước đã thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Nhưng Bàn Tử vẫn không bỏ cuộc.

Khi giọng nói của Vương Diệp vang lên sau lưng, vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn là qua loa.

Hắn căn bản không muốn để ý đến Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp cũng có chút khó coi.

Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, lên tiếng nói: “Anh có thể đừng giận dỗi với tôi nữa không?

Mau quay lại đi, nơi đó chúng ta chưa ai từng qua, lỡ có nguy hiểm thì sao?” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nào ngờ lời cậu vừa nói ra, Bàn Tử vẫn không đáp lại.

Lúc này, Vương Diệp hết cách, chỉ có thể nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Hai người gật đầu, đồng ý đi theo Vương Diệp qua đó, chỉ là trên mặt hai người lại mang theo mấy phần phức tạp.

“Nói cho cùng, tôi thật sự không ngờ Bàn Tử lại làm ra chuyện như vậy.” Hai người họ vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

“Thật ra Bàn Tử có được sự bướng bỉnh này cũng là hiếm thấy, chúng ta vẫn là đừng đả kích anh ta…” Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần nghiêm túc.

Lời này vừa nói ra, hai người kia liền cười phá lên.

Tiếng cười của họ khiến Vương Diệp cũng không nhịn được muốn cười theo.

Nhưng Bàn Tử cũng nghe thấy động tĩnh từ phía họ, hắn tức đến nghiến chặt răng.

Trong lòng thầm nghĩ, Vương Diệp bọn họ càng coi thường mình, hắn lại càng phải tạo ra một vùng trời riêng.

Nghĩ đến đây, khi Bàn Tử đi, hắn cũng không hề nao núng, không chút sợ hãi.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không thể ngờ tới là, hắn thật sự đã tìm được một con đường.

Nhìn con đường trước mặt, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần hưng phấn, tuy bùn đất ở đây rất trơn, nhưng có thể cảm nhận được bên dưới là đất rất cứng.

Nhất thời, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt lóe lên mấy phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử ở phía trước cứ một mạch đi tới, không thèm để ý đến mình, vẻ mặt cậu cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

“Anh cẩn thận một chút, đừng đụng phải nguy hiểm gì, một mình không đối phó được đâu.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn là mất kiên nhẫn.

Hắn nhìn những thứ trước mặt, thậm chí có thể tưởng tượng được Vương Diệp sau này biết chuyện sẽ vui đến mức nào.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn là hưng phấn.

Bàn Tử đang vui mừng vì chuyện này.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn: “Anh đừng đứng ngây ra đó một mình nữa, rốt cuộc có phát hiện gì, mau nói cho tôi biết.” Thật ra Vương Diệp cũng lo lắng Bàn Tử gặp nguy hiểm ở đó.

Nào ngờ lời Vương Diệp vừa vang lên, vẻ mặt Bàn Tử đã lộ ra sự khinh bỉ.

Hắn cầm đèn pin trong tay chiếu qua, phát hiện Vương Diệp cách mình xa như vậy.

Nhất thời, hắn lại càng thêm chán ghét Vương Diệp.

“Nếu cậu thật sự tò mò tôi có thứ gì ở đây, thì mau qua đây là biết ngay thôi.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ kiêu ngạo, như thể tìm được thứ gì tốt lắm.

Vương Diệp không nhịn được khẽ cười, Trương Khởi Linh thì ở bên cạnh lên tiếng trêu chọc: “Người không biết chuyện, còn tưởng lần này anh tìm được thứ gì to tát lắm đấy.” Giọng điệu Trương Khởi Linh đầy vẻ khinh thường.

Nghe lời của anh ta vang lên bên tai, Bàn Tử lại tỏ ra không quan tâm, bởi vì hắn biết những thứ mình tìm ra đủ để khiến Vương Diệp bọn họ phải nhìn bằng con mắt khác.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử cũng không nhịn được mà cảm thấy vui mừng.

Hắn nhìn chằm chằm vào đoạn đường ray sắt trên mặt đất, tuy không biết tại sao đoạn đường ray này lại đột nhiên bị gãy, nhưng không thể không đoán rằng, đoạn đường ray này bị gãy, cùng với con đường bằng phẳng bên ngoài, có lẽ là do đất ở đây bị sụt lún nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Hơn nữa nơi này cũng đã bị người ta bỏ hoang.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nhịn được muốn cười, nhưng hắn nhìn số hiệu trên đường ray, vẻ mặt lại lộ ra sự phức tạp.

Số hiệu này căn bản không phải là của trong nước, mà là do một số nơi ở nước ngoài sản xuất.

Bàn Tử có một thời gian làm việc trong các xưởng thép, là loại công việc về sắt thép, thời gian đó vô cùng vất vả.

Để thoát khỏi cảnh cực khổ này, hắn đã đặc biệt đi học các kỹ thuật mới, muốn trở thành nhân viên kỹ thuật.

Như vậy, hắn có thể ở phía sau chỉ tay năm ngón.

Ai ngờ lúc đó có một tên khốn, động tác còn nhanh hơn hắn.

Tuy tiến độ học tập của họ như nhau, nhưng Bàn Tử chết cũng không ngờ tới, tên này vì muốn được chỉ tay năm ngón mà lại đi hẹn hò với con gái ông chủ.

Sau đó, một cách khó hiểu, hắn cũng trở thành ông chủ của xưởng thép đó.

Chuyện này khiến tâm trạng Bàn Tử bị đả kích nặng nề, hắn cũng không học thêm các kỹ năng tương tự nữa.

Mặc dù hắn đã nắm vững và có thể đến các xưởng thép khác để trở thành người chỉ huy, nhưng lòng người hiểm ác đã giáng cho Bàn Tử một đòn nặng nề.

Hắn cũng không muốn thử lại nữa, chuyện này cũng trở thành nỗi đau không thể nói thành lời trong lòng hắn.

Bây giờ, vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn là phức tạp.

Khi nhớ lại những chuyện này, hắn thậm chí không biết phải đối mặt thế nào.

Nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại lắc đầu thở dài, gạt những thứ này ra khỏi đầu, không suy nghĩ kỹ nữa.

Dù sao những chuyện này đều đã qua rồi.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, tự an ủi mình.

Chỉ tiếc là, những suy nghĩ này có phần quá ngây thơ.

Bởi vì mỗi khi hắn nhìn thấy số hiệu ở đây, một khi nhớ lại đoạn quá khứ đó, tâm trạng hắn lại không nhịn được mà sa sút.

Rõ ràng mọi người đều dựa vào nỗ lực của bản thân để tranh đấu, cớ sao tên đó lại có thể đi đường tắt như vậy.

Ngoài ra, lúc đó Bàn Tử cũng đã nghĩ cách lấy lòng con gái ông chủ.

Kết quả không ngờ, đối phương đối mặt với lời thỉnh cầu và sự bắt chuyện của Bàn Tử, lại từ chối với lý do Bàn Tử quá béo.

Lúc đó, khi nhận được tin này, Bàn Tử gần như tức chết, bởi vì con gái ông chủ còn béo hơn cả hắn.

Chuyện này đã để lại cho Bàn Tử một nỗi đau rất lớn.

Chương 954

Kể từ đó, Bàn Tử cũng không nghĩ đến việc vào lại các xưởng thép này nữa, mà quay về nhà mình.

Cùng lắm thì hắn lấy lại nghề cũ của mình, dù sao hắn cũng không phải không nuôi sống được bản thân.

Lúc đó, Bàn Tử chán nản buông xuôi, cũng không nghĩ nhiều đến những chuyện khác nữa.

Còn bây giờ, nhìn những thứ này, tâm trạng Bàn Tử lại buồn bã đến mức, ngay cả Vương Diệp bọn họ đi tới cũng không phát hiện.

Bàn Tử nhìn chằm chằm những thứ này, kiểm tra chúng một lượt, xác định không có vấn đề gì lớn, Bàn Tử cũng không bận tâm nữa.

Nhưng số hiệu trên đó, Bàn Tử lại ghi nhớ trong lòng, vì hắn chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ tra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn không hiểu tại sao số hiệu này lại xuất hiện ở đây.

Về phần lớn kiến thức trong xưởng thép, thực ra hắn cũng đã quên gần hết.

Hắn chỉ biết đây không phải là hàng trong nước sản xuất, cho nên đoạn đường ray này rốt cuộc có ý nghĩa gì, Bàn Tử vẫn chưa biết.

Vương Diệp đi đến bên cạnh Bàn Tử, thấy vẻ mặt sa sút của hắn, cậu không nhịn được đẩy vai Bàn Tử một cái, nhìn Bàn Tử cười như không cười hỏi một câu: “Sao nào, bây giờ mới biết cống hiến thực chất cho chúng tôi à!” Giọng điệu Vương Diệp có mấy phần ý cười.

Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp lại siết chặt nắm đấm, hồi lâu không nói được câu nào.

Thấy bộ dạng im lặng của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt lúng túng: “Anh đừng nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật à?” Vương Diệp nói xong những lời này, Bàn Tử lại đảo mắt, không biết nên đáp lại cậu thế nào.

Thực ra những gì Vương Diệp nói đều là sự thật, trong lòng Bàn Tử cũng rõ.

Ai bảo ngày thường hắn chỉ đi theo sau đội, ngoài việc ăn thừa uống cặn ra, thì chính là kêu gào than khóc, tiện thể còn chỉ trỏ bình phẩm những lựa chọn và cách làm của họ.

Cho nên Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt cũng mang theo mấy phần ghét bỏ.

Bàn Tử bị người ta ghét không phải là không có lý do.

Nhìn vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, liền đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp.

Vương Diệp nghe xong những gì Bàn Tử nói, chỉ cau mày, không nói gì.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cậu, tưởng cậu không tin mình, lại vô cùng cấp bách nói: “Cậu tin tôi đi, tôi thật sự không lừa cậu đâu.

Thứ này không phải hàng nội địa, là do người bên ngoài vận chuyển vào đây.

Tôi nghi ngờ nơi này có lai lịch lớn.” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy, lại đột nhiên lắc đầu.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cũng không phải tôi không tin anh, chủ yếu là những thứ này nó khá kỳ quái, anh hiểu không?

Tức là, tôi có tin lời anh, có lẽ cũng không có ích lợi gì." Giọng điệu Vương Diệp có mấy phần căng thẳng và lúng túng.

Bàn Tử nghe lời này, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Hắn trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Sao cậu có thể nghi ngờ tôi như vậy?

Tôi tuy làm người không đáng tin, nhưng ít nhất tôi cũng chưa từng hại đồng đội.

Những kiến thức này thật sự là tôi có được khi còn ở trong xưởng thép, các cậu nếu không tin tôi cũng đành chịu." Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thấy bộ dạng hắn đang cố gắng chứng minh trước mặt mình, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử không nhịn được nói: "Được rồi, anh đừng nói nữa.

Dãy số hiệu này tôi đã nhớ rồi, đợi sau khi ra ngoài, tôi sẽ đi hỏi người ở đó." Lúc này, Hạo Thiên Chân chỉ vỗ vai Bàn Tử, nói với hắn một cách vô cùng nghiêm túc: "Lý do lớn nhất chúng tôi nghi ngờ anh, anh có thể suy nghĩ kỹ lại xem, bởi vì những chuyện này có thể không thoát khỏi quan hệ với những việc anh làm trước đây." Giọng điệu Hạo Thiên Chân đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy đã tức đến hoa cả mắt, không nói nên lời.

Thấy bộ dạng tức giận như vậy của Bàn Tử, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng lộ ra mấy phần khó hiểu.

"Anh cũng đừng tức giận, mọi người chỉ là bàn luận sự việc mà thôi.

Anh cũng nên chấp nhận những sai lầm của mình, chứ không phải lựa chọn trốn tránh.” Bàn Tử thấy họ vẫn nghi ngờ mình như vậy, suy nghĩ một lát, không nói thêm gì khác, mà dưới sự chú ý của mọi người, trực tiếp quay đầu đi về phía trước.

Thấy Bàn Tử một mình đi vào bóng tối, Vương Diệp vội vàng đuổi theo.

Nhưng Vương Diệp nhìn hai người bên cạnh mình, lại khẽ cười với họ.

Người hiểu tính cách của Vương Diệp đều biết, lúc này cậu chỉ đang đùa, cố ý trêu chọc Bàn Tử mà thôi.

Ai ngờ Bàn Tử lại không biết đùa như vậy, một lát đã nổi giận.

Tâm trạng họ cũng trở nên bất đắc dĩ.

Bàn Tử đâu biết những gì họ làm, chỉ thầm nghĩ trong lòng, mình khó khăn lắm mới tìm được nơi này, kết quả họ lại nghi ngờ mình như vậy, trong lòng Bàn Tử vô cùng khó chịu.

Thấy Bàn Tử cứ một mạch đi về phía trước, Vương Diệp không nhịn được cười phá lên.

Cậu vội vàng đuổi theo.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, cũng thấy cậu xin lỗi mình, nhưng hắn lại không chấp nhận.

Hắn lắc đầu, nhìn Vương Diệp nói với vẻ vô cùng thất vọng: “Không cần nói những lời này, dù sao các cậu cũng không tin tôi.

Tiếp theo dù thế nào cũng sẽ nghi ngờ tôi.

Nếu đã như vậy, chúng ta vẫn là đường ai nấy đi đi.” Bàn Tử nói ra câu này một cách vô cùng văn vẻ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại cười phá lên.

Thấy Vương Diệp đang cười, tâm trạng Bàn Tử lại càng thêm buồn bã.

Lúc này, Bàn Tử đã không chuẩn bị nói nhảm với Vương Diệp nữa, hắn chỉ cúi đầu đi về phía trước, không muốn để ý đến ai.

Bộ dạng đó của Bàn Tử, nhìn là biết đang tâm phiền ý loạn.

Vương Diệp vội vàng đuổi theo, nhìn Bàn Tử.

Cậu còn chưa kịp mở miệng giải thích, Bàn Tử đã hất tay cậu ra.

Thấy Bàn Tử nổi giận như vậy, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Nhưng Bàn Tử đi được một lúc, liền cầm đèn pin trong tay chiếu về phía xa.

Lúc này, Bàn Tử lại nhìn thấy một cỗ quan tài đặt giữa đường.

Bàn Tử bị dọa cho giật nảy mình.

Con đường hầm nhỏ trước mặt này, thực ra cũng chỉ lớn như vậy, nhưng khi cỗ quan tài này được đặt ở đây, lại trông vô cùng đột ngột.

Bàn Tử bị dọa đến không nói nên lời.

Vương Diệp vốn còn muốn đùa với Bàn Tử, nhưng thấy hắn đứng im tại chỗ như vậy, cậu vội nhìn theo hướng Bàn Tử đang nhìn.

Lúc này, cậu cũng phát hiện ra một cỗ quan tài.

Sắc mặt Vương Diệp tức khắc trở nên vô cùng khó coi.

Cậu sững sờ tại chỗ, không nói được câu nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu: “Chuyện gì thế này?

Cậu có biết phải giải quyết thế nào không?” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Thấy bộ dạng căng thẳng của hắn, Vương Diệp bỗng nhiên cười sảng khoái.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt không quan tâm: "Có thể có gì được chứ.

Môi trường nơi này tuy trông không thông gió, nhưng đuốc của chúng ta có thể cháy ở đây.

Hơn nữa, phong thủy cục ở đây tệ như vậy, bên trong sẽ không có Tống tử đâu." Vương Diệp nghiêm túc an ủi Bàn Tử.

Nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự phức tạp.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, liền gật đầu, không phủ nhận những gì Vương Diệp nói.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được hỏi: "Cậu xem bên trong rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử lại bắt đầu chỉ tay năm ngón.

Vương Diệp thấy Bàn Tử lại tái phạm tật cũ, nhất thời cũng cau mày.

Nhưng suy nghĩ một lát, Vương Diệp lại không so đo nhiều với Bàn Tử, mà nhìn hắn nói: "Vậy anh ở đó đợi đi, nhưng anh phải giúp tôi cầm đuốc, nếu không một mình tôi không làm được nhiều việc như vậy đâu." Vương Diệp cố ý trêu chọc Bàn Tử.

Ai ngờ lúc này Bàn Tử lại cầm đèn pin trong tay, cười hì hì nói với Vương Diệp: "Tôi chiếu sáng cho cậu là được rồi, đèn pin với đuốc cũng như nhau cả." Nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Cứ dây dưa với Bàn Tử mãi cũng không phải là cách, huống hồ tên này đã từ chối, Vương Diệp có nghĩ cách khác cũng vô ích.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Nhưng khi Bàn Tử đứng bên cạnh cầm đèn pin, Vương Diệp lại thấy hắn cứ đứng sát tường, dường như vô cùng sợ hãi, và đã chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vốn định tha cho hắn.

Nhưng suy nghĩ một lát, lại đột nhiên vẫy tay với Bàn Tử nói: “Anh đứng xa như vậy làm gì?

Chương 955

Trong sổ ghi chép chúng ta không thấy có thứ gì nguy hiểm cả, biết đâu ở đây cũng chẳng có gì đáng sợ.” Giọng điệu Vương Diệp có vẻ hưng phấn, nhưng Bàn Tử nghe lời này lại lắc đầu, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt cố chấp: “Không cần đâu, tôi vẫn ở đây cầm đèn pin thôi.

Thực ra, những gì ghi trên sổ chỉ là một phần thôi, lỡ như ở đây có những thứ khác…” Nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cười phá lên.

Cậu không dây dưa những chuyện này nữa, mà nhìn Bàn Tử nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Được rồi, mau qua đây giúp đi.

Đứng xa như vậy, ánh sáng đèn pin tôi còn không nhìn thấy nữa là.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử hết cách, chỉ có thể từng bước đi tới.

Nhưng Vương Diệp lại không ngừng yêu cầu Bàn Tử đi qua.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được thầm đoán trong lòng, tên này có phải đang trêu chọc hắn không?

Nhưng Vương Diệp dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Bàn Tử.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Mau qua đây cho tôi, đừng đứng đó nữa, tôi không thể hại anh được.” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, chắc Vương Diệp cũng không phải thật sự đang trêu chọc mình.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng đi qua.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu: “Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, nếu không theo đúng quy tắc, tôi tuyệt đối không tha cho cậu đâu.” Giọng điệu của hắn đầy vẻ thâm trầm.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại đột nhiên cười phá lên.

“Đừng giở trò này nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa bật nắp quan tài trước mặt ra.

Nhưng Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, lại đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hắn từ trong ba lô của mình lấy ra một cây nến, nhìn Vương Diệp nói với vẻ vô cùng cấp bách: “Cậu quên thắp cái này rồi.” Ánh mắt Bàn Tử lóe lên mấy phần sắc bén.

Thấy lời nhắc nhở của hắn, Vương Diệp bỗng nhiên cười.

Cậu cầm cây nến trong tay, thắp nó ở bên cạnh.

Khoảnh khắc thắp lên, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra ý cười.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được lên tiếng chế nhạo một câu: “Tôi còn tưởng anh không sợ trời không sợ đất chứ, không ngờ lại sợ những thứ này.

Nhưng anh yên tâm đi, bất kể ở đây có nguy hiểm gì, tôi đều sẽ giải quyết.” Vương Diệp trông có vẻ như đang thề thốt đảm bảo, nhưng thực tế, Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, vẻ mặt lại lộ ra sự phức tạp.

Hắn cảm thấy Vương Diệp sẽ không làm theo những gì cậu nói.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nhịn được nói với Vương Diệp: “Hay là chúng ta cứ bình tĩnh đã...

Sao tôi có cảm giác ngọn nến này vừa rồi như muốn tắt vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào ngọn nến sáp, vẻ mặt sợ hãi của hắn càng khiến Vương Diệp bật cười ha hả, không nhịn được mà lắc đầu.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu, tôi ở đây thì có gì mà phải sợ chứ?” Anh cố ý trêu chọc Bàn Tử, những lời này khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt của Vương Diệp, suy nghĩ một lát rồi dứt khoát siết chặt nắm đấm.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được mở lời với hắn.

“Bình tĩnh một chút, thứ này không đáng sợ như anh nghĩ đâu.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử suy nghĩ một chút, tuy gật đầu nhưng vẻ mặt lại lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn nhìn Vương Diệp, không nhịn được khẽ thở dài nói.

“Tôi nói thật nhé, ở đây có đồ vật thì không đáng sợ, đáng sợ là bên trong chẳng có gì cả.” Bàn Tử đột nhiên nói đùa.

Vương Diệp thấy Bàn Tử bạo gan đùa giỡn với mình, lập tức gật đầu, nhưng nhìn chằm chằm Bàn Tử, Vương Diệp lại hơi bất lực nói với anh ta.

“Ở đây nếu thật sự không có gì cả, tôi e là hai chúng ta…” Lời anh còn chưa nói hết, đã dùng chân đá bật nắp quan tài lên.

Thấy hành động của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ trầm trọng.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng thấy ngọn nến sáp chập chờn, như thể sắp bị gió thổi tắt, vẻ mặt hắn lộ ra sự phức tạp, hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn.

“Đừng căng thẳng, anh càng sợ, không chừng mấy thứ đó lại càng tìm đến.

Anh phải nhớ, có một định luật gọi là…” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, hắn suy nghĩ một lát rồi nhìn Vương Diệp với vẻ mặt hoảng hốt.

“Đừng nói nữa, chúng ta mau giải quyết rắc rối ở đây đi!” Hoặc là trực tiếp rời khỏi nơi này, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Những suy nghĩ và đề nghị này, hắn không dám nói ra, vì hắn biết Vương Diệp nhất định sẽ từ chối mình.

Lúc này, Vương Diệp nhìn nắp quan tài trước mặt, không chút do dự mà lật nó ra.

Thấy hành động của Vương Diệp mạnh bạo như vậy, Bàn Tử cũng bị dọa đến mặt mày trắng bệch, nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, bên trong lại chẳng có gì cả.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được vẫy tay với hắn.

“Anh lại gần chút đi, tôi không thấy rõ ánh sáng nữa rồi.

Đúng rồi, chiếu cho tốt vào, nếu không chiếu được thì cầm đuốc qua đây!” Giọng Vương Diệp có chút thiếu kiên nhẫn.

Nghe những lời đó vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, mở miệng nói với Vương Diệp.

“Đi qua đó không thành vấn đề, nhưng tiền đề là anh phải nhớ, không có lệnh của tôi, anh không được hành động thiếu suy nghĩ.” Bàn

Tử không có ý kiến gì, nhưng lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại ghé sát vào.

Hai người họ nhìn chằm chằm vào những thứ bên trong, không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Đồ tốt như vậy mà anh không lấy, không thấy đáng tiếc sao?” “Tôi thấy chuỗi ngọc mã não này mang ra ngoài chắc đổi được không ít tiền đâu.” Hai người họ cứ lải nhải bên tai Bàn Tử, Bàn Tử nghe vậy cũng thu lại ánh mắt của mình.

Dù hắn vẫn luôn liếc nhìn những món đồ bên trong, nhưng ánh mắt của Vương Diệp quá sắc bén, hắn không dám làm chuyện mạo hiểm này ngay trước mặt Vương Diệp.

Thấy bộ dạng lanh lợi của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bình tĩnh.

“Được rồi, đừng để chút lợi nhỏ trước mắt này mê hoặc.

Phía sau còn nhiều đồ tốt hơn nữa, mấy món đồ vặt vãnh này đã khiến các người không đi nổi, vậy thì các người cũng chỉ đến thế mà thôi.” Nhưng Vương Diệp vừa mới buông lời châm chọc, Trương Khởi Linh đã lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, Hạo Thiên Chân còn đứng bên cạnh, chỉ vào Bàn Tử nói.

“Đừng có giở trò đó, tôi chỉ muốn xem thử gã này có thật sự không hứng thú với những thứ này không thôi.

Lỡ như không phải, chẳng phải chúng ta tiêu đời rồi sao?” Thấy bọn họ đổ hết tội lên đầu mình, Bàn Tử trừng to mắt nhìn họ, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Sao các người có thể làm vậy?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần trầm trọng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, nhất thời cũng che miệng cười.

Anh không nhịn được lắc đầu, nhìn Bàn Tử thở dài với vẻ mặt sầu não.

“Được rồi, đừng nói nhảm với tôi nữa, nói mấy thứ này vô nghĩa lắm.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử bất giác nhíu mày, hắn chìm vào im lặng hồi lâu, mãi không nói nên lời.

Hắn nhận ra rằng vì Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh, sự nghi ngờ của Vương Diệp đối với hắn ngày càng nhiều, nhất thời hắn cũng sinh ra chút ác cảm với hai người họ.

Rõ ràng là bốn người quan hệ không tệ, vậy mà bây giờ lại thành ra thế này, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài phần bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn thấy chuyện này xảy ra.

Chỉ tiếc là hầu hết mọi chuyện đều không đơn giản như hắn nghĩ.

Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, mặt mày ủ rũ.

Vương Diệp không quay đầu lại nhìn Bàn Tử, mà nhìn chằm chằm vào đường ray sắt trước mặt, anh vừa nghĩ vừa như có điều suy tư.

“Thật ra tôi có chút không hiểu, đường ray sắt này ở đây rốt cuộc là để làm gì?

Nó cũng không kéo dài ra ngoài.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ kỳ lạ, vì anh nhìn rất rõ, tại sao đường ray này lại dừng ở đây.

Vì vậy, nhìn những người có mặt, Vương Diệp lại không nhịn được nói với họ.

“Còn nhớ lúc chúng ta vừa bước vào, đã thấy cảnh tượng gì không?

Rõ ràng ở đó chẳng có gì cả.” Ngay cả đường ray hay những thứ tương tự như đường sắt, họ cũng không hề nhìn thấy.

Nhưng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn Vương Diệp lên tiếng nhắc nhở.

“Lúc nãy tôi đi vào, thấy điểm cuối của đường ray sắt đó hướng vào trong lòng đất, có thể là ở đó đã xảy ra chuyện gì đó, nên đường ray mới kéo dài vào trong.” Giọng hắn đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại lắc đầu, anh không chấp nhận cách nói của Bàn Tử, ngược lại còn nhíu mày suy nghĩ.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Bàn Tử vừa rồi cũng đã nói, đường ray này không phải do bọn họ xây dựng, vậy có nghĩa là đường ray này có thể do người khác tự ý lắp đặt ở đây.

Ngoài điểm này ra, còn có một khả năng lớn nhất, đó là có người đang tiến hành thí nghiệm bí mật ở đây, và vẫn luôn che giấu.

Ai bảo nơi này trông hẻo lánh như vậy chứ?

Người bình thường sẽ không đến.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp.

Một nơi hẻo lánh như vậy, ai sẽ tốn công tốn sức xây dựng loại đường sắt này chứ?

Hơn nữa, đường sắt trong khu vực này đều tập trung ở trung tâm thành phố.

Chương 956

Ngoài ra, những nơi khác hầu như đều dùng xe buýt, hoặc xe bò để đi lại, loại đường sắt này căn bản không thể xuất hiện ở đây.

Khi Vương Diệp nói ra những nghi vấn này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng trầm trọng.

Trương Khởi Linh không nhịn được nói với anh.

“Nếu không lầm, chắc là có người cố ý làm thí nghiệm gì đó ở đây.

Quan tài sở dĩ trống rỗng, tôi nghĩ…” Suy đoán của anh ta còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, nói với vẻ rất khó chịu.

“Đừng vội kết luận, tôi cũng không biết chuyện này là thế nào.” Sự tự cao sẽ khiến một người mất phương hướng, vì vậy Vương Diệp hy vọng Trương Khởi Linh có thể bình tĩnh hơn một chút.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh liền gật đầu.

Nhưng Bàn Tử giơ đèn pin trong tay lên, hắn đi được vài bước thì phát hiện phía trước dường như có một bóng đen nào đó đang chắn đường.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Hắn nhìn những người bên cạnh mình, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp.

“Sao tôi cứ cảm giác ở đó có thứ gì đó vậy?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp trừng to mắt, vội vàng nhìn theo hướng Bàn Tử nói.

Vương Diệp cũng thấy một mảng bóng đen lớn đó, vẻ mặt anh lộ ra sự phức tạp, vì khoảng cách quá xa, nên Vương Diệp chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một vài cái hộp.

Anh nhíu mày, nói phát hiện của mình cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp, hắn hoảng hốt nói.

“Không phải cũng là mấy cái quan tài chứ?

Nếu thật sự là vậy, thì tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Vẻ mặt Bàn Tử đầy lo lắng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đã rối loạn cả lên, liền vỗ vai hắn, nói rất nghiêm túc.

“Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Nếu thật sự gặp phải, thì cứ trực tiếp mở chúng ra, xem bên trong có phải đều không có gì không?” Vương Diệp nói xong, cũng quay đầu lại, nhặt ngọn nến sáp trên đất lên.

Mang theo ngọn nến này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra nụ cười.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, hắn lại rơi vào trầm tư, không biết nên nói gì.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử sốt sắng nói.

“Cậu đúng là đồ tham tài.” Bàn Tử không muốn mở nữa, cũng không muốn xem bên trong có gì.

Thử thách tâm lý vừa rồi đã để lại cho hắn một cái bóng ma không thể xóa nhòa.

Hiện tại, hắn chỉ muốn bình yên tìm được vàng bạc châu báu, chứ không phải đi thách thức những thứ chưa biết này.

Vương Diệp thấy vẻ sợ hãi trên mặt Bàn Tử, nhất thời cũng trợn trắng mắt, nhìn Bàn Tử với vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Làm người mà không dũng cảm đối mặt với thử thách, thì sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Anh tin tôi đi, huống hồ tôi cũng không phải tham tài.” Vương Diệp lười nói nhảm thêm với hắn, chỉ nói một cách qua loa.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự phức tạp, hồi lâu hắn không nói nên lời.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Lúc này, Bàn Tử thấy Vương Diệp bước nhanh qua đó, hắn chỉ đành đi theo.

Thấy Bàn Tử đi theo sau mình, Vương Diệp không nhịn được nói với hắn.

“Nhanh lên.” Nghe tiếng thúc giục của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cười nói với anh.

“Lỡ như bên trong có Tống tử thì sao?” “Có Tống tử, mọi người cùng nhau giải quyết là được rồi, sao anh còn muốn trốn tránh à?” Giọng Vương Diệp có chút khó hiểu.

Lời này nói ra, Bàn Tử lại không vui, hắn vội vàng lắc đầu, phủ nhận những gì Vương Diệp nói.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không tranh cãi nhiều với hắn.

Gã này ngoài mặt một đằng, trong lòng một nẻo, Vương Diệp cũng không biết hắn có thật sự sẽ giúp mình không.

Huống hồ, đặt hy vọng vào người khác vốn là một chuyện ngu ngốc.

Thay vì dựa dẫm vào người khác, chi bằng dùng chính năng lực của mình để giải quyết những thứ này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự mà đi đến khu vực trước mặt.

Anh vừa đứng vững, Bàn Tử cũng giơ đèn pin trong tay chiếu qua, phát hiện ở đó quả nhiên chất đống mấy cỗ quan tài.

Ngoài ra, chúng đều được đặt trên đường ray.

Giống như bị người ta cố ý đặt ở đó, lại giống như được người ta sắp đặt cẩn thận.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt lộ ra vài phần khó hiểu.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử thắc mắc.

“Sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn?” Lời Bàn Tử vừa vang lên bên tai, Vương Diệp liền nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng truy hỏi.

“Có chỗ nào không ổn, anh mau nói đi.” Vương Diệp chuẩn bị mở quan tài, anh đã đặt ngọn nến sáp ở góc đông nam.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp, sau đó chỉ vào những cỗ quan tài này, nhìn chằm chằm chúng với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Nếu tôi không đoán sai, vị trí đặt của chúng là theo thế trận Bắc Đẩu Thất Tinh.

Tôi nghĩ thứ đáng sợ bên trong chắc chắn còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng.” Lời này của Bàn Tử nói ra, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Anh suy nghĩ một lát, đột nhiên nhìn Bàn Tử, sau đó khẽ cười, nói với vẻ mặt bình thản.

“Đừng nghĩ phức tạp như vậy, làm sao có thể có nhiều chuyện thần bí như thế xảy ra được?” Anh vừa nói vừa đi tới, Vương Diệp hoàn toàn không thừa nhận những gì Bàn Tử nói.

Bởi vì anh biết chuyện ở đây không phức tạp như Bàn Tử nghĩ, nên mới hy vọng Bàn Tử có thể bình tĩnh lại.

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên giả thần giả quỷ trước mặt mọi người.

Hắn nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn những người bên cạnh, đảm bảo với họ một cách nghiêm túc.

“Nếu tôi không đoán sai, đây chắc chắn là một cái bẫy do người ta sắp đặt cẩn thận.

Chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn, nếu không rơi vào bẫy của họ thì chắc chắn sẽ tiêu đời.” Giọng Bàn Tử đầy căng thẳng.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên bật cười ha hả.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nhìn hắn với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Được rồi, anh đừng nói mấy lời hồ đồ này nữa, sao những chuyện này có thể xảy ra được chứ, bình tĩnh lại đi!” Anh vừa nói vừa đi tới, đối diện với một cỗ quan tài, Vương Diệp nói vài câu.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Vương Diệp đã mở nắp ra.

Lúc này, Vương Diệp cũng thấy bên trong trống rỗng, không có bất cứ thứ gì.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Anh nhíu mày, nhìn mấy cỗ quan tài còn lại, không nhịn được bắt đầu liên tưởng.

Vừa rồi lúc đầu họ nhìn thấy bên trong những con nhện đó, đều có những cái kén kỳ lạ.

Những cái kén đó có hình người.

Nếu không đoán sai, liệu những con nhện đó có phải do người khác cố ý nuôi ở đây không?

Kể cả những Tống tử chạy ra từ đây, đều bị những con nhện đó săn giết.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, suy nghĩ này thật quá điên rồ.

Khi anh nói ra suy nghĩ của mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói.

“Cậu đừng có dọa tôi đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại, nhưng Vương Diệp không trả lời Bàn Tử, mà nhìn những thứ trước mặt.

Anh suy nghĩ một lát, dứt khoát bảo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh giúp đỡ.

Như vậy, giải quyết những thứ này có lẽ sẽ đơn giản hơn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn.

Lúc này, Vương Diệp mở những thứ này ra.

Anh cũng phát hiện bên trong thật sự không có một vật gì, và phát hiện của Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh càng khiến Vương Diệp cảm thấy chấn động.

Họ phát hiện ở đó có một đống quan tài cao như núi, những cỗ quan tài này đều chất chồng lên nhau.

Chương 957

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Anh hồi lâu không nói nên lời.

Trương Khởi Linh chỉ nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, nói với Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Giọng Trương Khởi Linh đầy nghi vấn.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại đột nhiên lắc đầu, anh vỗ vai Trương Khởi Linh nói.

“Nếu không lầm, nơi này e rằng có lai lịch lớn.

May mà Bàn Tử tìm được nơi này, nếu không chúng ta đều không thể đụng tới những thứ này.” Vương Diệp nói thật, nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, lại cảm thấy mình không gánh nổi lời khen này của Vương Diệp, dù sao những lời Vương Diệp nói cũng khiến người ta tê cả da đầu.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một lát, đột nhiên lắc đầu, nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

“Hay là chúng ta quay về đi, nơi này trông âm u quá, chúng ta tiếp tục ở đây cũng chưa chắc có lợi.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại đột nhiên cười lên, anh vỗ vai Bàn Tử nói.

“Được rồi, đừng lăn tăn nữa, mau đi theo chúng tôi đi, không có nhiều vấn đề như vậy đâu.

Những rắc rối đó nếu thật sự đến, chẳng phải cũng có tôi ở đây cản sao.” Giọng Vương Diệp đầy thiếu kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe vậy tuy biết đây là sự thật, nhưng hắn vẫn không dám đối mặt.

Hắn luôn cảm thấy những vấn đề nan giải trước mắt còn phức tạp hơn hắn tưởng.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, hắn đột nhiên nắm lấy tay Vương Diệp nói.

“Cậu thật sự không hiểu.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lên, Vương Diệp làm một cử chỉ im lặng, nhìn Bàn Tử nói vô cùng nghiêm túc.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, sao tôi có thể không hiểu chứ?

Anh sợ hãi cũng vô ích, mau cùng tôi đối mặt đi!” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể đi theo Vương Diệp.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là.

Hắn đi theo Vương Diệp được vài bước, cũng thấy những thứ tồn tại ở đây, Bàn Tử bị dọa đến mặt mày trắng bệch.

Nhìn những cỗ quan tài dày đặc này, Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời, nhưng điều khiến Bàn Tử cảm thấy bất lực hơn là.

Bên cạnh có vô số chuột và côn trùng chạy qua người hắn.

Khi những âm thanh đó vang lên, dọa cho Bàn Tử khóc thét như ma kêu sói tru.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử đột nhiên kéo tay anh, nói với vẻ mặt khẩn thiết.

“Không ổn, vừa rồi có thứ gì đó cắn chân tôi, cậu mau đi tìm xem, có phải là Tống tử không?” Bàn Tử vừa nói vừa đẩy cánh tay Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt cố chấp của Bàn Tử, Vương Diệp lại lắc đầu từ chối.

“Anh muốn tìm thì tự đi mà tìm, tôi không có tâm tư đó.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy nghiêm túc.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lại chìm vào im lặng hồi lâu.

Bàn Tử không nhịn được siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

“Sao cậu có thể làm như vậy?” Bàn Tử chất vấn gay gắt, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại cười với vẻ mặt không quan tâm.

“Tôi không làm gì quá đáng cả, mấy con chuột này tôi cũng không muốn thấy, nhưng chúng cắn chân anh, tôi thì không nhìn thấy.” Vương Diệp biết gã Bàn Tử này đang cố ý gây chuyện.

Cho nên mới cố ý nói rõ những lời này.

Bàn Tử nghe vậy, trên mặt tuy lộ ra vài phần ngượng ngùng, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Bàn Tử vừa nói vừa nhảy lên, hắn đang né tránh những con chuột đó, vẻ mặt chỉ còn lại sự phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp đột nhiên cười, vỗ vai Bàn Tử, nói rất nghiêm túc.

“Yên tâm, không có vấn đề gì đâu, anh tin tôi đi.” Vương Diệp chỉ có thể nói một câu như vậy.

Bàn Tử đương nhiên biết có Vương Diệp ở đây sẽ không sao, nhưng hắn không muốn bị dọa...

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không để ý đến hắn nữa, mà chậm rãi đi qua.

Anh phát hiện những cỗ quan tài này đều được chế tác tinh xảo, giống như bị người khác đặc biệt mang ra, nhưng chặn ở nơi này là có ý gì?

Vương Diệp cũng không hiểu, anh nhíu mày, nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó lấy cuốn sổ tay từ trong lòng ra.

Anh nhìn nội dung trên sổ, đối chiếu lặp đi lặp lại với tất cả, cố gắng tìm ra đáp án từ đây, nhưng Vương Diệp xem nửa ngày.

Anh đều không thấy bất kỳ manh mối nào.

Ngược lại, Bàn Tử đứng bên cạnh Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Hay là thôi đi?

Chúng ta về trước đi.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, vẻ mặt cẩn thận của hắn khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp làm một cử chỉ im lặng.

“Đừng ồn, yên lặng một chút.

Bây giờ quay về là không thể, tôi rất tò mò, rốt cuộc bên trong có thứ gì?” Vương Diệp vừa nói, vừa đi đến bên cạnh những cỗ quan tài đó.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử cũng biết mình không thể khuyên can được nữa.

Nhưng Bàn Tử nhìn sự tà môn ở đây, vẻ mặt lại lộ ra sự phức tạp.

Hắn không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Chúng ta hay là…” Lời hắn còn chưa nói hết, hắn đã thấy trên vách tường có một đóa hoa lớn được vẽ ở đó.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử giật mình.

Lúc này, Bàn Tử giơ đèn pin trong tay, từng bước đi qua.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh vẫn đang phân tích tình hình ở đây, hoàn toàn không ai để ý đến Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn đóa hoa này, vẻ mặt lóe lên sự phức tạp, hắn không hiểu rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Khi hắn đang cảm thấy khó hiểu vì đóa hoa này, lại không ngờ, Vương Diệp đột nhiên lên tiếng bên tai hắn.

“Có thấy thứ gì kỳ lạ không?” Nghe giọng Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cũng nói với vẻ rất thiếu kiên nhẫn.

“Anh đừng ồn ào ở đây, tôi còn phải quan sát môi trường, im lặng một chút, đừng có gào khóc như ma kêu sói tru ở đây.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn quan tài trước mặt.

Nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp, sự tủi thân trong lòng đã lấn át đi nghi hoặc ban đầu.

Thậm chí là cả nỗi sợ hãi của hắn.

Điều hắn không chú ý là, vừa rồi Vương Diệp vẫn luôn đứng ở chỗ đó.

Vậy thì ai đã nói chuyện bên tai hắn?!

Bàn Tử hoàn toàn không nhận ra điểm này, chỉ nhìn đóa Bỉ Ngạn hoa trước mặt, trừng mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Khi hắn đang nhìn chằm chằm vào những hình vẽ này, lại đột nhiên nhận ra điểm đáng sợ nhất.

Đó là những hình vẽ này, lại khiến hắn cảm thấy lạnh sống lưng, còn có cảm giác tê cả da đầu.

Giống như bị thứ gì đó theo dõi.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hồi lâu hắn không nói nên lời.

Vào lúc này, Bàn Tử ngoài việc nhẫn nhịn ra, dường như cũng không có cách nào khác.

Chỉ tiếc là Bàn Tử vừa chịu đựng, vừa dùng đèn pin trong tay chiếu kỹ qua.

Nhưng Bàn Tử không ngờ trên đó vẽ toàn là Bỉ Ngạn hoa, tim hắn cũng đập nhanh hơn một chút.

Một mảng Bỉ Ngạn hoa dày đặc, dù trông chỉ như một đóa hoa khổng lồ, nhưng thực tế đều được tạo thành từ những đóa Bỉ Ngạn hoa nhỏ.

Thấy cảnh tượng như vậy, cả người Bàn Tử đều không ổn.

Hắn quay đầu nhìn Vương Diệp, vội vàng kể lại phát hiện của mình.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, vẻ mặt lại lộ ra vài phần qua loa, anh nhìn Bàn Tử không nhịn được nói.

“Yên tâm đi, không có nhiều vấn đề như vậy đâu, đừng để thứ này dọa sợ, có đáng gì đâu?” Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với hắn.

Chương 958

"Anh bây giờ bình tĩnh lại, ngoan ngoãn qua đây cùng tôi, dọn mấy thứ này đi, có lẽ như vậy mới có thể giải quyết được rắc rối ở đây." Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Bàn Tử suy nghĩ một lát.

Nhưng hắn nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được chia sẻ những gì mình tìm thấy.

Hắn nói xong những lời này, Vương Diệp lại chìm vào im lặng hồi lâu, mãi không đáp lại hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không khỏi lên tiếng hỏi.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp.

Anh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ và khó hiểu, hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp bị những thứ trước mắt dọa sợ, lại không ngờ lúc này Bàn Tử nhìn anh, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Tôi cảm thấy sau cánh cửa chắc chắn là Minh Hà, đi tiếp một chút nữa, chính là Âm Phủ Địa Phủ." Giọng Bàn Tử đầy căng thẳng và cẩn thận.

Vương Diệp nghe những lời ma quái của hắn vang lên bên tai, đột nhiên bật cười ha hả.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Được rồi, anh đừng có nghi thần nghi quỷ ở đây nữa, làm gì có nhiều rắc rối như vậy, anh bây giờ bình tĩnh lại, cùng tôi đối phó với những thứ này đi.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Dù Bàn Tử gật đầu đồng ý, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử vẫn không nhịn được hoảng loạn.

“Chúng ta không đi nữa, thôi đi được không?

Có lẽ con đường này là sai lầm, lẽ ra tôi không nên dẫn mọi người đi lối này.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hối hận, nhưng Vương Diệp nghe vậy, lại lắc đầu với vẻ mặt không quan tâm.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nói một cách ân cần.

“Đừng tự trách mình như vậy, dù sao mỗi một quyết định, mỗi một lựa chọn, có lẽ đều là số mệnh đã định, anh cũng không cần phải oán trách bản thân.” Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Thấy Vương Diệp an ủi mình, Bàn Tử lại không nói nên lời.

Bởi vì Bàn Tử biết là do mình, mới mang lại rắc rối cho mọi người.

Mà lúc này Vương Diệp không chịu rời đi, vậy có nghĩa là, rắc rối sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, vẻ mặt chỉ có một vẻ trầm trọng, hồi lâu hắn không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại mở miệng nói với hắn.

“Thật ra tôi thấy những thứ này cũng không nhất định kỳ quái như anh nghĩ.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lại lắc đầu, hắn nhìn Vương Diệp đột nhiên kéo tay anh nói.

“Dù sao bây giờ anh cứ bình tĩnh là được rồi, tin tôi một câu, thà tin là có còn hơn không.” Hắn lẩm bẩm nói những lời này, Vương Diệp nghe vậy đột nhiên cười, anh lắc đầu, không biết nên đáp lại Bàn Tử thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử siết chặt nắm đấm lại hỏi Vương Diệp một câu.

“Chúng ta là anh em, vậy mà cậu lại không tin những gì tôi nói.” Giọng Bàn Tử đầy thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nói với vẻ ngượng ngùng.

“Tôi không phải không tin anh, tôi chỉ cảm thấy chuyện này không thể xảy ra thôi, huống hồ anh cũng không cần phải…” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, vẻ mặt Bàn Tử đã lộ ra sự thiếu kiên nhẫn, hắn lắc đầu, nhìn Vương Diệp đột nhiên cười nói.

“Được thôi, tôi cũng biết rồi, nói cho cùng chẳng qua là không tin tôi thôi.

Nếu cậu đã nghi ngờ lời tôi nói, vậy cậu cứ ở cùng những người khác đi.” Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm lên.

Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận, còn chưa nói gì.

Trương Khởi Linh đã đi tới, kéo tay Vương Diệp, lo lắng nói.

“Anh đừng để ý đến hắn, gã này chẳng có tác dụng gì, chỉ biết kéo chân sau thôi, giữ hắn lại làm gì?” Anh ta sớm đã thấy rõ những việc Bàn Tử làm vừa rồi.

Bàn Tử nghe lời anh ta vang lên bên tai, trong phút chốc đỏ hoe cả mắt.

Bàn Tử hoàn toàn không tin những gì mình vừa nghe được.

Bàn Tử vừa lắc đầu, vừa khẽ thở dài, hắn nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói.

"Được thôi, tôi cũng biết chuyện này là thế nào rồi." Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn.

"Anh cứ đứng đó đi, bình tĩnh một lát, chúng tôi giải quyết xong chuyện ở đây đã." Nghe những lời này của Vương Diệp vang lên bên tai, dù trong lòng Bàn Tử có vô số bất cam.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử chỉ có thể gật đầu với vẻ mặt sầu não.

Lúc này, Bàn Tử cũng nhìn những hình vẽ trên tường, cố gắng tìm ra manh mối gì đó từ đây để thuyết phục Trương Khởi Linh.

Nhưng Vương Diệp và Trương Khởi Linh họ, lại đang không ngừng tìm kiếm trong những cỗ quan tài trước mặt.

Họ chia nhau hành động, mở hết những thứ này ra.

Họ cố gắng tìm thêm manh mối, dù Vương Diệp cũng thấy trên nắp những cỗ quan tài này, có hoa văn Bỉ Ngạn hoa.

Nhưng Vương Diệp lại hồi lâu không nói nên lời.

Vẻ mặt anh chỉ có sự phức tạp.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không nhịn được chọc vào vai anh nói.

"Nếu không đoán sai, lần này chúng ta có thể thật sự gặp phải Bỉ Ngạn hoa…" Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Anh lấy cuốn sổ tay trong lòng ra, nhìn Trương Khởi Linh, hỏi một câu rất nghiêm túc.

"Chẳng lẽ thứ Triệu Dịch Thiên đưa cho chúng ta còn có thể là giả sao?” Lời này nói ra, Trương Khởi Linh tuy lắc đầu phủ nhận, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác.

Bởi vì Trương Khởi Linh cảm thấy những chuyện này không đơn giản như vậy, nên anh ta cũng hy vọng Vương Diệp có thể xem trọng.

Nhưng trên thực tế, Trương Khởi Linh một mực ép buộc Vương Diệp, thậm chí là yêu cầu Vương Diệp.

Những điều này đều vô dụng.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, chỉ nói với vẻ vô cùng bình thản.

“Nếu anh tin tôi, anh nên chấp nhận những gì tôi nói, chứ không phải chất vấn tôi.” Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, đột nhiên thừa nhận điểm này, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại nói với vẻ đầy bất mãn.

“Không ai biết Triệu Dịch Thiên có lừa chúng ta hay không…” Lời này của anh ta vừa nói ra, lại lập tức cúi đầu xuống.

Anh ta không muốn có quá nhiều giao tiếp bằng mắt với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng cố chấp đó của anh ta, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không tranh cãi nhiều với anh ta.

Lúc này, Vương Diệp chỉ tháo dỡ từng cỗ quan tài một, thậm chí là đập vỡ chúng.

Vương Diệp đã lười tốn thêm tâm tư, bởi vì anh biết bên trong sẽ không có Tống tử, và cũng sẽ không có nhiều hiện tượng quỷ dị như vậy.

Thấy hành động của Vương Diệp nhanh như vậy, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp, hắn không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Trời đất ơi, cậu làm vậy chẳng khác nào bất kính với tiên nhân sao?

Sao cậu có thể làm vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Khi hắn đang chỉ trích Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng đi tới, anh ta vỗ vai Bàn Tử, nói.

“Anh nói hay lắm, vậy qua đây giải quyết đi.” Giọng Trương Khởi Linh đầy thiếu kiên nhẫn.

Thấy Trương Khởi Linh bênh vực Vương Diệp, Bàn Tử vội ngậm miệng, không dám nói thêm gì.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lại lóe lên vài phần sắc bén, nếu không đoán sai, Vương Diệp ở đây có thể sẽ không tìm được thứ gì tốt.

Nhưng trong lúc Bàn Tử đang chờ đợi, hắn cũng nghe thấy tiếng vọng ở bên cạnh vang lên.

Hắn nhìn vách tường trước mặt, không nhịn được áp tai vào.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi hắn đang nghe những tiếng vọng đó, tai hắn đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói.

Bàn Tử hét lên một tiếng kinh hãi, Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới xem tình hình của hắn, lúc này mới phát hiện tai hắn, vậy mà đã chảy máu.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Bàn Tử vô cùng khó hiểu nói: “Chuyện gì thế này?

Sao tai anh lại chảy máu?” Bàn Tử lắc đầu, anh ta cũng không biết phải trả lời thế nào, nhưng Hạo Thiên Chân đã lấy ra nước sát trùng để lau cho anh ta.

Nhìn hành động của Hạo Thiên Chân, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài

phần phức tạp.

“Cậu đợi chút đã, bây giờ đừng bôi mấy thứ này cho tôi vội, cậu xem thử bên cạnh có con trùng nào không?

Tôi nghĩ chắc là bị trùng cắn một miếng.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Hạo Thiên Chân tức đến nghiến chặt răng, nhìn Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Thôi được rồi, anh đừng có lề mề ở đây nữa, cho dù ở đây có côn trùng thì đã sao nào?

Bây giờ sát trùng mới là quan trọng.” Anh ta vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, sau đó sát trùng vết thương cho Bàn Tử rồi băng bó lại.

Chỉ là khi anh ta lau sạch vết máu, anh ta đột nhiên phát hiện vết thương kia chỉ nhỏ như lỗ kim, vậy mà lại có thể chảy ra không ít máu.

Anh ta nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, nhìn Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Vết thương của anh chỉ nhỏ tí tẹo thế này mà lại chảy nhiều máu như vậy, không phải là có vấn đề gì đấy chứ?” Giọng anh ta mang theo vài phần thắc mắc, Bàn Tử nghe thấy lời anh ta vang lên bên tai, cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Lúc này, sau khi Bàn Tử được băng bó xong, anh ta cũng nhìn vào chỗ mình vừa áp mặt vào.

Chương 959

Bàn Tử muốn xem rốt cuộc là thứ gì đang hành hạ mình ở đây.

Chỉ là Bàn Tử vạn lần không ngờ tới, khi anh ta ghé mắt nhìn qua, anh ta cũng thấy một lỗ kim nhỏ.

Ngoài lỗ kim nhỏ này ra, xung quanh toàn là lỗ kim.

Cả bức tường này toàn là lỗ kim, dày đặc không sao đếm xuể.

Cho dù chúng được sắp xếp có trật tự, nhưng khi Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi giật mình, anh ta ôm ngực, nói phát hiện này cho Hạo Thiên Chân biết.

Hạo Thiên Chân nghe xong thì cả người ngây ra, lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn về phía Vương Diệp, vội vàng kể lại mọi chuyện.

Nghe Hạo Thiên Chân nói, vẻ mặt Vương Diệp lại lộ ra vài phần thiếu kiên nhẫn, hắn trừng mắt nhìn Bàn Tử, có chút chán ghét nói: “Anh có thể đừng gây chuyện ở đây nữa được không?

Tìm ra mấy thứ này thì có tác dụng gì?

Cho dù chỗ này thật sự có vấn đề, thì đã sao?” Vương Diệp thật sự ghét cái gã Bàn Tử này, lời nói ra cũng mang theo sự bực bội nồng đậm.

Bàn Tử thấy tính tình Vương Diệp trở nên nóng nảy như vậy, nhất thời cũng không khỏi nhíu mày, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi có thể tin được cậu chứ?” Hạo Thiên Chân gật đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ đăm chiêu: “Anh có để ý thấy điều gì không ổn phải không?” Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó nói ra suy nghĩ của mình, lúc này Vương Diệp trở nên nóng nảy như vậy, anh ta nghĩ, phần lớn nguyên nhân là do hoàn cảnh nơi đây gây ra.

Khi Bàn Tử nói ra lời này, Hạo Thiên Chân cũng gật đầu theo, lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ nói: "Thật ra tôi cũng cảm thấy nơi này có vấn đề, vì khi tôi bước vào đây, tôi đã cảm thấy tâm trạng của mình, cả trạng thái con người tôi đều trở nên vô cùng tồi tệ." Anh ta không nói dối, Bàn Tử nghe vậy trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, không biết nên đáp lại thế nào.

Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp, anh ta mấp máy môi, muốn nói lại thôi, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, Hạo Thiên Chân đã kéo tay anh ta nói: "Thôi được rồi, anh đừng nói những lời đó với Vương Diệp nữa, tôi nghĩ, cậu ấy cũng sẽ không nghe lọt tai, cũng sẽ không tin hai chúng ta đâu." Khi những lời này được nói ra, Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành gật đầu, anh ta thừa nhận đây là sự thật.

Nhưng nhìn về phía Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài.

Lúc này, Vương Diệp cuối cùng cũng phá ra được một lối đi nhỏ.

Nhưng vẫn còn một tấm ván quan tài chặn ở đó, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn cầm chiếc rìu trong tay, không chút do dự vung qua, giây tiếp theo Vương Diệp thấy một dòng nước màu vàng chảy ra, tựa như sông Hoàng Hà.

Mọi người đều giật mình, Bàn Tử nhìn thấy thì càng trợn to mắt, mặt đầy kinh hoàng nói: "Minh hà, bên trong này thật sự là Minh hà!" Bàn Tử hoảng hốt thốt ra những lời này, Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt lại lộ ra vài phần thiếu kiên nhẫn: "Đừng nói những lời như vậy nữa, sao có thể là Minh hà được, có thể là bên trong có nhiều thi thể bị đông cứng thôi.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau một cái, trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ, vì họ thật sự không biết nên thuyết phục Vương Diệp thế nào.

Bất kể họ nói gì, Vương Diệp đều sẽ nghĩ cách khác để bác bỏ, chỉ riêng điểm này đã khiến họ vô cùng phiền não.

Bàn Tử càng không nhịn được khẽ thở dài.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại nhìn chằm chằm vào dòng nước trước mặt, kiên nhẫn chờ nó chảy cạn.

Nếu không có gì sai sót, bên trong hẳn là có rất nhiều nước, nhưng vì những chiếc quan tài này đều chồng chất ở đây, Vương Diệp chỉ phá được một chỗ nhỏ như vậy.

Cho nên, tốc độ dòng nước chảy ra tương đối chậm, nhưng Vương Diệp có thể nhìn ra lượng nước rất nhiều.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Vương Diệp, không nhịn được nói với hắn: “Cậu có cảm thấy không khí hình như trở nên ngột ngạt hơn không?” Khi lời nhắc nhở của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên bừng tỉnh, hắn trợn to mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại phát hiện Bàn Tử vẫn luôn giữ khoảng cách với mình.

Thấy Bàn Tử đứng ở nơi xa như vậy, Vương Diệp liền cười, vẫy vẫy tay với anh ta.

Thế nhưng Bàn Tử nhìn hành động quỷ dị của Vương Diệp, trên mặt lại lộ ra vẻ phức tạp, anh ta không hiểu, Vương Diệp đang làm gì vậy?

Rõ ràng giây trước còn chửi mắng anh ta, vậy mà bây giờ Vương Diệp lại tươi cười với anh ta.

Chuyện này thật quá đáng sợ, Bàn Tử hoàn toàn không hiểu nổi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử né tránh mình, không dám đối mặt với hắn, lại đột nhiên mở miệng nói: "Nếu anh không làm chuyện gì khuất tất, thì qua đây chắc không có vấn đề gì chứ?" Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Anh ta chỉ cúi đầu xuống, anh ta càng như vậy, Vương Diệp càng cảm thấy buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy khinh miệt nói: "Nếu không có gì sai sót, anh chắc chắn đã làm chuyện gì khuất tất, nếu không sao lại chột dạ như vậy?" Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử không biết nên đáp lại thế nào.

Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp lại càng cảm thấy buồn cười.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại đột nhiên đứng ra, nhìn Vương Diệp, mặt đầy tha thiết nói ra tình hình của hắn.

Lời của Hạo Thiên Chân như một tiếng chuông cảnh tỉnh người trong mộng.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cũng gật đầu theo, những điều này quả thực là vấn đề tồn tại trên người Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của họ, Vương Diệp cũng ý thức được có điều không ổn, hắn không nhịn được khẽ thở dài, nhìn về phía Bàn Tử, mặt đầy rầu rĩ nói: "Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì không hay, tôi cũng không cố ý, mong anh có thể tha thứ cho tôi." Bàn Tử nghe vậy lại vội vàng lắc đầu, không dám đối mặt với Vương Diệp, thấy dáng vẻ né tránh của Bàn Tử, Vương Diệp cười rồi đi tới.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại phát hiện dòng nước hình như đã dần dần ngập quá mắt cá chân của mình.

Bàn Tử nhíu mày, vội vàng nói phát hiện của mình cho Vương Diệp.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, hắn cúi đầu nhìn, cũng thấy nước quả thực đã dâng cao như vậy.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, mặt đầy nghiêm túc nói: "Vừa rồi lúc chúng ta mở những chiếc quan tài này, bao gồm cả chất liệu của chúng, chúng ta có thể đã quên mất một manh mối vô cùng quan trọng, đó là bên trong này hình như còn có một lượng thủy ngân nhất định." Vương Diệp là người điên cuồng nhất, hắn chỉ lo mở những chiếc quan tài này, hoàn toàn không để ý đến những thứ bên trong.

Cho nên hắn có thể cũng đã trúng một lượng độc nhất định, Trương Khởi Linh nói ra suy đoán của mình, Vương Diệp nghĩ một lát, liền gật đầu đồng ý với những gì Trương Khởi Linh nói.

Có điều nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại có chút bất đắc dĩ nói với cậu ta: "Tôi cũng không nghĩ chuyện như vậy, lại xảy ra bi thảm đến thế…" Lời hắn còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười khổ một tiếng, Bàn Tử lắc đầu, trên mặt chỉ còn lại sự cay đắng.

Chẳng hiểu sao, người bị thương lại là anh ta.

Nhưng điều rất đáng mừng là, Vương Diệp rất nhanh đã ý thức được sai lầm của mình, và kịp thời sửa chữa, chứ không để vấn đề trở nên ngày càng nghiêm trọng.

Thấy Vương Diệp uống viên thuốc giải độc vào, Bàn Tử vội vàng nhìn những người bên cạnh mình nói: "Mọi người cũng ăn đi." Bàn Tử vừa nghĩ đến cảnh mình vừa bị Vương Diệp mắng xối xả, liền không nhịn được muốn khóc.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi thật sự không cố ý mắng anh.” Giọng Vương Diệp tràn đầy cay đắng, nhưng Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói: “Không sao, bây giờ mọi người ăn thứ này vào, tôi tin sẽ không xảy ra vấn đề như vậy nữa.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, Vương Diệp tuy cười gật đầu, nhưng khi Vương Diệp thấy dòng nước vẫn chưa chảy cạn, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ phức tạp.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được bước tới, vỗ vai hắn nói: “Tôi nói cho cậu biết, cậu nhất định phải bình tĩnh một chút, đừng tháo dỡ hết đồ ở đây, nếu không…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trợn mắt trắng dã, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử có chút bực bội nói: “Đây là thường thức, tôi tự mình đương nhiên biết rõ, không cần anh dạy tôi.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu, chỉ là Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với hắn: “Tôi vẫn hơi sợ, cái dáng vẻ phát hỏa vừa rồi của cậu, chuyện này để lại cho tôi bóng ma tâm lý, có thể là không thể xóa nhòa, cần cả đời để chữa lành.” Bàn Tử làm bộ làm tịch trước mặt họ, Vương Diệp lười để ý đến anh ta, lúc này Vương Diệp nhìn bức bích họa trên tường, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

“Đây là đang kể một câu chuyện.” Giọng Vương Diệp mang theo sự phấn khích, Bàn Tử vội vàng ngẩng đầu nhìn qua.

Giống như anh ta dự đoán, trong câu chuyện này, tình tiết được kể đều liên quan đến Minh hà, bao gồm cả nguồn gốc của nơi này.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, còn Vương Diệp thì mặt đầy bình tĩnh nói: “Nơi này, từ rất lâu trước đây là một nhà máy thí nghiệm bị bỏ hoang, nhưng sau này xảy ra chuyện ma ám.” Nhưng lời của Vương Diệp, nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói với họ: “Sao tôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm?” Lời Vương Diệp cũng vừa thốt ra, mọi người đều gật đầu theo, họ cũng ý thức được, họ nhìn Vương Diệp, không nhịn được cẩn thận nhắc nhở một câu: “Ngoài việc không đúng lắm ra, chúng tôi cảm thấy nơi này hình như không phải do những bậc tiền bối kia tạo ra, mà là do những người đời sau.” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy căng thẳng, khi lời này được nói ra, Vương Diệp vội vàng gật đầu, lúc này Vương Diệp cũng đọc nốt những nội dung còn lại.

Các sự kiện ma ám liên tiếp truyền ra, đến mức nhà máy thí nghiệm này ngay lập tức bị bỏ hoang.

Nhưng vì sự kiện ma ám này quá lớn.

Đến mức những người khác đều biết, nơi này lại có hoa Bỉ Ngạn, cho nên có không ít người nghe danh mà đến, đặc biệt đến nơi này.

Kết quả trong một đêm, lại có cả trăm người biến mất.

Nơi này cũng bị những người đó triệt để phong tỏa, cuối cùng chỉ còn lại vài nét vẽ.

Vương Diệp nhìn những thứ này, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, ở phần lạc khoản cuối cùng, Vương Diệp thấy một chuỗi tên tiếng Anh, hắn ngây người tại chỗ đọc cái tên đó ra: “William Stannard.” Khi hắn nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút buồn cười nói: “Hơi giống với người bạn kia của tôi.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần bất đắc dĩ, cậu ta vừa nói những lời này, vừa đi tới, nhìn chuỗi ký tên kia, trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vẻ kỳ lạ.

Cậu ta ngây người tại chỗ, rất lâu không nói nên lời, Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, mặt đầy tò mò truy hỏi: “Đây chính là người bạn kia của cậu phải không?” Vương Diệp gần như dùng giọng điệu chắc chắn nói ra, Bàn Tử nghe vậy đã trợn to mắt, nhìn Vương Diệp có chút căng thẳng nói: “Cậu nói thật sao?” Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, liền vỗ vỗ vai anh ta, nhìn anh ta có chút cười khổ nói: “Chuyện này có liên quan gì đến anh chứ?” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Anh ta nghĩ một lát, không nói thêm gì khác, mà nhìn những bức bích họa trước mắt.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại với vẻ mặt kỳ quái nói: “Nhưng cậu ấy bây giờ mới ngoài 20 tuổi, sao có thể đã đến nơi này?

Nơi này với cậu ấy hẳn là không có bất kỳ quan hệ nào chứ?” Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần suy đoán, khi những lời này được nói ra, thực ra trong lòng cậu ta cũng đã có đáp án, người bạn kia của cậu ta có từng đến nơi này hay không.

Có lẽ cậu ta sớm đã rõ như lòng bàn tay rồi.

Có điều Bàn Tử đứng bên cạnh, mặt đầy kỳ quái nhìn họ mở miệng nói: “Tôi cũng không hiểu nổi, các người đang làm gì vậy?” Bàn Tử vừa nói những lời này, vừa khẽ thở dài, không đợi Vương Diệp phản ứng, Bàn Tử lại đứng trước bức bích họa, sau đó chỉ vào những lỗ kim bên trong nói: “Vừa rồi tôi nghe thấy bên trong có tiếng vọng, còn nữa, các người xem những lỗ kim này, có phải là họ cố tình đặt ở đây không?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần buồn cười.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại ý thức được một điểm vô cùng quan trọng, hắn đột nhiên vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử mặt đầy nghiêm túc nói: “Anh có từng nghĩ, nơi này là nhà máy thí nghiệm của họ, vậy cũng có nghĩa là, những lỗ kim này có thể là họ dùng để làm thí nghiệm.” Vậy cũng có nghĩa là ở phía bên kia bức tường, họ có thể thông qua.

Nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, anh ta siết chặt nắm đấm, có vẻ hưng phấn nói với Vương Diệp: “Nếu thật sự là như vậy, vậy chúng ta có thể từ đây đi qua không!

Thậm chí là đi xem những thứ ở đó.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kích động, nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ này của Bàn Tử, lại đột nhiên lắc đầu, hắn vỗ vai Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh cũng đừng ôm quá nhiều hy vọng, vì ở đó chưa chắc đã có thứ gì tốt, huống hồ nơi này còn quỷ dị hơn chúng ta tưởng tượng.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài, không phản bác nhiều, nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp nói: “Nếu chuyện này có liên quan đến người bạn kia của tôi, tôi nghĩ, tôi hẳn là biết chuyện gì đã xảy ra rồi.” Người bạn kia của cậu ta trước đây luôn thích thám hiểm, ngoài điểm này ra, cậu ta thích đi khắp nơi trên thế giới, đặc biệt là những nơi kỳ quái, và mỗi lần cậu ta đều có thể sống sót trở về.

Cậu ta tuy là một phú nhị đại rất giàu có, nhưng sự giàu có của cậu ta lại vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, bao gồm cả vận may của cậu ta.

Cho nên lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Phải biết rằng loại nơi âm phủ địa phủ này, cũng là nơi mà đại đa số người yêu thích nhất, hơn nữa theo ghi chép của những người đó, trong âm phủ địa phủ đều có một cuốn sổ sinh tử, cho nên có thể có người sẽ tự ý thay đổi.” Lời cậu ta vừa thốt ra, Bàn Tử đột nhiên ha ha cười lớn, Bàn Tử lắc đầu nhìn cậu ta cực kỳ nghiêm túc nói: “Cậu đừng có ngớ ngẩn ở đây, thứ như âm phủ địa phủ căn bản không tồn tại.” Giọng Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc, nhưng lời anh ta vừa thốt ra, Trương Khởi Linh đã trợn mắt trắng dã, Trương Khởi

Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử vô cùng sắc bén nói: “Những điều anh nói tôi đương nhiên biết, tôi chỉ đang trần thuật lại những truyền thuyết trước đây của họ mà thôi, phiền anh nghe tôi nói hết những lời tiếp theo đã.” Thấy thái độ của cậu ta đối với mình ác liệt như vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần không cam lòng, anh ta sờ sờ mũi mình, nhìn Vương Diệp có chút bất đắc dĩ nói: “Thật ra thì, tôi cũng không phủ nhận những điều cậu ta nói, tôi chỉ cảm thấy mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, và tôi cũng chỉ đang phát biểu quan điểm của mình…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã ra hiệu im lặng, Vương Diệp cũng liếc Bàn Tử một cái, Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại, anh ta đương nhiên biết mình ở đây không có bất kỳ quyền lên tiếng nào.

Bây giờ mà còn gây rối nữa, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp cho anh ta.

Trong lúc Bàn Tử đang yên lặng lắng nghe, điều anh ta không ngờ tới là.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, Vương Diệp, và cả Hạo Thiên Chân, cực kỳ nghiêm túc nói: “Các người có từng nghĩ qua cái gọi là vĩnh sinh, rốt cuộc là chuyện gì không?” Khi những lời này được nói ra, Bàn Tử vội vàng giơ tay lên.

Trương Khởi Linh liếc anh ta một cái, ra hiệu cho Bàn Tử nói.

“Chẳng qua là có được tuổi thọ như trời đất, không già không chết thôi, mệnh cách như vậy, ai mà không ngưỡng mộ, ai mà không muốn trở thành người như vậy chứ?” Khi Bàn Tử nói, dù anh ta trông có vẻ lơ đãng, nhưng thực tế trong lòng anh ta cũng có chút khao khát.

Dù cho vàng bạc châu báu anh ta có được nhiều đến đâu, nhưng nếu không có mạng để hưởng, sau một thời gian, những thứ đó cũng chỉ là của phù du.

Cho nên đối với Bàn Tử mà nói, những thứ đó cũng không quan trọng đến vậy.

Ngược lại, thứ mà anh ta bức thiết muốn có được hơn, có lẽ là trường sinh bất tử, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Thấy dáng vẻ kia của Bàn Tử, Trương Khởi Linh đột nhiên cười cười, dù Bàn Tử không mở miệng nói, cậu ta cũng biết thứ mà Bàn Tử muốn trong lòng.

Lúc này Trương Khởi Linh không nhịn được vỗ vai Bàn Tử, nói với anh ta: “Tôi biết anh muốn gì, nhưng tôi có thể giải thích toàn diện hơn cho anh, cái gì gọi là vĩnh sinh?” Đối với sự hiểu biết của đại đa số người, bao gồm cả nhận thức của họ, vĩnh sinh giống như Bàn Tử đã nói.

Nhưng thực tế, nếu vĩnh sinh lại mang một ý nghĩa khác.

Là một người nào đó đi đến một nơi có bức xạ cao, từ trường mạnh để chế tạo, thậm chí là cải tạo cơ thể của mình.

Thông qua phương pháp biến dị, để đạt được mục đích vĩnh sinh của mình.

Chương 960

Nếu thật sự là như vậy, thì tất cả những điều này thật quá nực cười, Trương Khởi Linh thầm nghĩ trong lòng, khi cậu ta nói ra suy nghĩ của mình, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử chỉ vào bức tường bên cạnh mình, thấy nước ở đó vẫn đang chảy không ngừng, anh ta đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi nghĩ lời giải thích hợp lý nhất trong chuyện này, có lẽ là những người này đã làm một số thí nghiệm vô cùng điên rồ ở nơi này.

Và nơi mà họ luôn muốn đến, có lẽ cũng chỉ là căn cứ thí nghiệm của họ mà thôi.” Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ rầu rĩ, anh ta vỗ vỗ ngực mình, mặt đầy cay đắng nói với Vương Diệp: “Tiêu rồi, lần này thật sự đến nhầm chỗ rồi, còn lãng phí nhiều thời gian như vậy, mau đi cùng chúng tôi đi, đừng ở lại đây nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, Hạo Thiên Chân đã đi đến bên cạnh anh ta, họ không muốn lãng phí thời gian.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ kia của Bàn Tử, lại đột nhiên cười lên, hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi lại nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy nghiêm túc nói: “Các người không phải thật sự cho rằng chuyện này, sẽ thần kỳ như trong tưởng tượng của các người, thậm chí là khoa học viễn tưởng đấy chứ, nói tạo ra là tạo ra được một cái, thứ này thật sự có thể tồn tại sao?” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khinh thường.

Long Quân năm xưa đã tốn bao nhiêu tâm tư và thủ đoạn cũng không có được cơ hội vĩnh sinh, huống chi là những kẻ hậu bối như họ, dù cho trình độ khoa học kỹ thuật của họ cao, thì đã sao?

Họ chưa đạt đến một lĩnh vực nào đó, vĩnh sinh cuối cùng cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần khinh thường, khi những lời này của hắn được nói ra, cả người Bàn Tử đều ngây ra tại chỗ, Bàn Tử có chút lúng túng nói với Vương Diệp: “Nếu đã như vậy, vậy tôi nghĩ có lẽ tôi đã làm một chuyện không hay lắm, mọi người vẫn là đừng đi theo tôi!” Bàn Tử vừa nói, vừa đứng yên tại chỗ, lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm vào bức tường phía sau, trong mắt chỉ có một mảnh phức tạp, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói với cậu ta: “Nếu không có gì sai sót, người bạn kia của cậu có lẽ thật sự đã đến nơi này, nhưng cậu ta đến rồi lại rời đi, còn ở đây viết lại những bức bích họa và văn tự này.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy bình tĩnh, những thứ này cực kỳ quỷ dị, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lời của Vương Diệp đã thành sự thật.

“Điểm trực tiếp nhất, có thể là cậu ta không vào được.” Trên mặt hắn chỉ có một mảnh bất đắc dĩ, những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nghĩ một lát, đột nhiên gật đầu công nhận những gì Vương Diệp nói.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại với vẻ mặt không cam lòng nói: “Nếu cậu ta thật sự chưa từng đến nơi này, vậy tại sao cậu ta lại khắc những bức bích họa này ở đây?

Đây không phải là nói bừa sao?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn, nhưng Vương Diệp nghe thấy câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, lại đột nhiên nhún vai, nhìn chằm chằm Bàn Tử mặt đầy rầu rĩ nói: “Nói bừa cũng không phạm pháp, huống chi cậu ta tùy tiện viết vài thứ, chỉ là để đánh lạc hướng mà thôi.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, hắn cũng nhìn về phía nơi vừa rồi, nước ở đó vẫn đang không ngừng chảy.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, không nói thêm gì khác.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, liền cầm chiếc rìu trong tay, nhìn Vương Diệp nói với hắn: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta hãy phá vỡ bức tường này, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, cũng tiện thể vạch trần âm mưu của chúng một lần.” Tuy nhiên, khi lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại không chút do dự từ chối, hắn nhìn Bàn Tử mặt đầy sắc bén nói: “Nếu anh làm như vậy, thả ra một số khí độc bên trong, hoặc là một số thứ kỳ quái, tôi nghĩ anh chắc chắn không giải quyết được đâu.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đều hoàn hồn lại, hai người họ vội vàng nhìn chằm chằm Bàn Tử mở miệng nói: “Anh đừng có gây thêm rắc rối ở đây, anh đúng là cái đồ vô dụng.” “Đúng vậy, người như anh, thật khiến người ta ghét.” Khi lời của họ vang lên bên tai, mặt Bàn Tử lộ ra vẻ khó xử.

Bàn Tử không biết nên đáp lại thế nào, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm họ, không nhịn được nói: “Nhưng tôi chỉ cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã ra hiệu im lặng, lúc này Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn lựa im lặng.

Nhưng trên mặt anh ta lại lộ ra vài phần không cam lòng.

Không lâu sau, Vương Diệp thấy nước ở đó đã chảy cạn, nhất thời cũng gọi mọi người qua.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được cẩn thận nhắc nhở một câu: “Tôi cứ cảm thấy bên trong có thứ gì đó không đúng lắm, hay là chúng ta đừng làm vậy.” Nói xong những lời này, Bàn Tử lại ý thức được điểm quan trọng nhất, anh ta vội vàng kéo tay Vương Diệp nói: “Còn nữa, bên trong này có một vấn đề then chốt, cậu có thể đã bỏ qua, người bạn của Trương Khởi Linh còn không nghĩ đến việc dời những chiếc quan tài này đi để xem bên trong có gì, chúng ta bây giờ làm như vậy." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã ra hiệu im lặng.

"Ngậm miệng lại cho tôi." Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần không cam lòng.

Mà lúc này Vương Diệp chỉ nhìn dòng nước trước mặt, chúng đã không còn chảy ra nữa, Vương Diệp cũng tăng tốc hành động của mình, rút từng chiếc quan tài bên cạnh ra.

Có lẽ vì sức hắn vô cùng lớn, cho nên khi rút những chiếc quan tài này ra, hoàn toàn không tốn sức, nhưng Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp, lại không nhịn được nhíu mày.

Anh ta nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, đột nhiên mở miệng nói với Trương Khởi Linh: "Cậu không cảm thấy đáng sợ sao?

Tại sao nơi này lại chồng chất nhiều quan tài như vậy, ở đây hình như cố ý chặn con đường này, hơn nữa, mỗi một khe hở đều không chừa lại." Khi lời Bàn Tử được nói ra, Trương Khởi Linh trợn to mắt, cậu ta đương nhiên ý thức được điểm này, chỉ là cậu ta không biết nên đáp lại Bàn Tử thế nào.

Thấy Trương Khởi Linh không mở miệng nói chuyện, Bàn Tử lại không nhịn được khẽ thở dài, trong lòng hiểu rõ quyền lên tiếng của mình cuối cùng vẫn quá thấp, căn bản không ai coi anh ta ra gì.

Bàn Tử không nhịn được nhíu mày.

Lúc này Vương Diệp cũng phá ra một con đường nhỏ, nhìn dòng nước bên trong, mặt Vương Diệp lộ ra vẻ khó xử.

Mà lúc này, Vương Diệp quay đầu nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu chúng ta không đoán sai, cách duy nhất để vào nơi này, có lẽ chính là thông qua thủ đoạn này.” Vương Diệp vừa nói, vừa cầm cây đuốc trong tay, khi cây đuốc đưa vào, ngọn lửa cháy rất vượng.

Lúc này Vương Diệp cũng đi vào theo, Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp, trên mặt lóe lên vài phần phức tạp và chán ghét, anh ta thật sự không muốn làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Nhưng Bàn Tử không muốn cũng là chuyện của anh ta, Vương Diệp không thể nào chọn lựa từ chối, thấy vẻ mặt kiên quyết của Vương Diệp, Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác.

Bàn Tử đi theo mọi người vào trong, nhưng Bàn Tử là người cuối cùng đi vào.

Vì anh ta cứ lề mề ở đó, không muốn vào, hơn nữa còn kéo tay Hạo Thiên Chân.

Anh ta cố gắng thuyết phục Hạo Thiên Chân, để Hạo Thiên Chân đứng về phía mình, lại không ngờ Hạo Thiên Chân không những quả quyết từ chối, mà còn nhìn Bàn Tử, trên mặt còn lộ ra vẻ phức tạp.

“Thôi được rồi, anh đừng có truy cứu những thứ này ở đây nữa, dù sao ở đây chắc chắn không có nhiều vấn đề như vậy đâu, không bằng bây giờ liều một phen với chúng tôi rồi hãy nói.” Nghe lời Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành gật gật đầu.

Nhưng Bàn Tử đi được vài bước, lại đột nhiên chú ý thấy, sau lưng mình có một thứ gì đó vụt qua.

Bàn Tử nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, lúc này Bàn Tử, nhìn về phía Vương Diệp, không nhịn được mở miệng phàn nàn một câu: “Đã nói là đến đây tìm kho báu, kết quả chúng ta bây giờ ở lại nơi này, kho báu không thấy đâu, lại gặp phải bao nhiêu chuyện kỳ quái.” Giọng Bàn Tử tràn đầy thiếu kiên nhẫn, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền cười lên.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng nói nhảm ở đây nữa, những chuyện này có gì đáng để so đo, căn bản không quan trọng.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi, anh ta không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Lúc này, Bàn Tử thở dài một hơi, lấy ra cuốn sổ tay trong tay mình.

Anh ta nhìn mọi người đang ngồi đây, giống như một người vợ oán hận, vô cùng ai oán nói: “Cứ tưởng mọi người là anh em tốt vào sinh ra tử, không ngờ có người đưa cho tôi đồ giả!

Uổng công tôi còn coi cậu ta như anh em ruột.” Thấy dáng vẻ kia của Bàn Tử, Vương Diệp lại nói với anh ta: “Nếu anh muốn xem đồ thật, tôi bây giờ có thể đưa đồ thật cho anh, nhưng chính anh lại không cần.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử không để ý đến hắn, Bàn Tử thấy Vương Diệp đi rất nhanh, nhất thời cũng vội vàng nhấc chân đi theo.

Nhưng Bàn Tử lại chú ý thấy, bóng ma sau lưng mình, đang không ngừng lóe lên, hình như đang đi theo anh ta.

Bàn Tử trợn to mắt, trên mặt chỉ có một mảnh phức tạp, anh ta cầm đèn pin trong tay, mặt đầy kinh hoàng nói với Vương Diệp: “Tôi hình như thấy có thứ gì đó đang đuổi theo tôi, cậu mau qua đây cứu tôi.” Bàn Tử vừa nói những lời này, vừa áp sát vào vách tường, nhưng anh ta lại không dám áp quá gần, những lỗ kim trên vách tường vừa rồi, anh ta vẫn nhớ rất rõ.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, vội vàng quay đầu lại nhìn, lại thấy sau lưng Bàn Tử không có thứ gì cả, đèn pin của hắn chiếu vào Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn hắn, vẻ mặt như muốn khóc nói: “Thế nào?

Phía sau tôi có phải có thứ gì đó đang theo tôi không?

Vừa rồi tôi nhìn rất rõ, nó ở sau lưng tôi lượn qua lượn lại.” Bàn Tử vừa nói, vừa ôm lấy má mình, anh ta trông có vẻ thật sự sắp khóc rồi, nhưng Vương Diệp lại với vẻ mặt bất đắc dĩ nói với anh ta: “Không có thứ gì, ở sau lưng anh cả!” Vương Diệp vừa nói, vừa đi tới, hắn cố gắng kéo Bàn Tử sang một bên.

Nhưng Bàn Tử nghe những lời đó của Vương Diệp, lại nhìn hành động của Vương Diệp, lại đột nhiên lắc đầu lựa chọn từ chối.

“Tôi không muốn qua bên đó, tôi muốn cậu cõng tôi, tôi thật sự rất sợ.” Khi lời của Bàn Tử được nói ra, không chỉ Vương Diệp cười lên, mà ngay cả Hạo Thiên Chân cũng ôm bụng, ha ha cười lớn.

Hạo Thiên Chân vừa cười, vừa lắc đầu thở dài, anh ta nhìn Bàn Tử mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Đừng có làm bộ làm tịch ở đây nữa, không biết còn tưởng anh là đóa hoa mỏng manh đấy, mau theo kịp bước chân của chúng tôi đi, đừng có giả bộ ở đây.” Giọng Hạo Thiên Chân tràn đầy chán ghét.

Nhưng Bàn Tử thấy họ đều ở đó chế nhạo mình, lại không biết nên nói với họ thế nào, về những thứ mình đã thấy.

Anh ta thật sự đã thấy cái bóng đen đó, vẫn luôn đuổi theo sau lưng mình, nếu không sao có thể nói ra những lời chân thật như vậy?

Huống hồ, anh ta cũng hy vọng có thể nhận được sự tin tưởng của mọi người, kết quả họ lại đối xử với mình như vậy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ này của Bàn Tử, nghĩ một lát, đột nhiên vỗ vai anh ta nói: “Để đảm bảo những điều này của anh không phải là ảo giác, lát nữa anh quay đầu lại xem nó ở đâu, đến lúc đó tôi sẽ cùng anh qua đó xem một chút.” Giọng Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc, khi lời hứa của hắn vang lên bên tai, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, không biết có nên đồng ý hay không.

“Lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao?” Trong mắt Bàn Tử lóe lên sự căng thẳng, lúc này Vương Diệp nghĩ một lát, đột nhiên mở miệng nói với Bàn Tử.

“Cứ mỗi 30 giây, tôi sẽ quay đầu lại nhìn một lần.

Nếu như anh không có ở đó, tôi nhất định sẽ cử người đi tìm anh.

Tôi và mọi người sẽ chia nhau ra hành động, sẽ không để anh xảy ra chuyện một mình đâu.” Giọng điệu của Vương Diệp không hề giả dối, Bàn Tử thấy bộ dạng thề thốt chắc nịch của cậu ta, suy nghĩ một lúc rồi bất chợt gật đầu.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại cay đắng nói: “Tôi thật sự không biết đây là chuyện gì nữa, tôi cũng không có chơi trò 'sói đến rồi', tôi cũng không muốn bị cái thứ này bám theo.” Bàn Tử mếu máo nói ra những lời này, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta thì khẽ thở dài.

Thực ra chính cậu cũng ý thức được một điểm quan trọng nhất, Bàn Tử bây giờ trở nên yếu đuối như vậy, có thể có liên quan đến bọn họ.

Ai bảo từ lúc vào đây đến giờ, Bàn Tử làm gì cũng bị họ cố tình chọc ghẹo cơ chứ.

Trong chốc lát, Vương Diệp cũng đầy áy náy vỗ vai Bàn Tử, nói với anh ta: “Bây giờ tôi hứa với anh, sẽ không cùng bọn họ trêu chọc anh nữa.

Lát nữa anh cứ đi cho cẩn thận, nhớ kỹ xem thứ đó nấp ở đâu, nếu không chúng tôi cũng không giúp anh được.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi gật đầu, cũng coi như tin tưởng những lời này của cậu.

Nhưng tâm trạng của Bàn Tử lại có chút phức tạp, anh ta không nhịn được mà nói với Vương Diệp: “Vậy cậu có thể đưa cuốn sổ tay thật cho tôi được không?

Tôi không muốn cầm một cuốn sổ giả, thứ này đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì, thà vứt đi còn hơn.” Nếu không phải Bàn Tử cảm thấy Vương Diệp có thể đã giấu manh mối trong cuốn sổ này, có lẽ anh ta đã sớm vứt nó đi rồi.

Thấy vẻ tủi thân trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng gật đầu, nhưng cậu chỉ đưa qua một phần nhỏ.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp.

Anh ta không nhịn được mà khẽ thở dài, sau đó nhìn Vương Diệp nói: “Cậu làm vậy có hơi không tử tế đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả, nhưng Vương Diệp nghe xong lại thản nhiên nói: “Đừng quên nhiệm vụ quan trọng hiện giờ của chúng ta là gì chứ?

Phải lôi cái bóng đen sau lưng anh ra bằng được, nếu không vấn đề trở nên nghiêm trọng thì ai cũng hết cách đấy.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe vậy mặt cũng lộ vẻ cay đắng, anh ta vội vàng gật đầu, nhưng có chút không hiểu tại sao Vương Diệp lại nhắc đến chuyện này?

Rõ ràng biết anh ta sợ thứ đó như vậy, mà Vương Diệp vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Nhất thời, tâm trạng Bàn Tử lại trở nên phức tạp, không biết nên nói gì.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại vỗ vai anh ta rồi nói: “Anh em tốt chúng tôi sẽ luôn ở đây, sẽ không có ai bỏ mặc anh đâu." Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử liền gật đầu, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mà cẩn thận nói: "Vậy lúc cậu đi phía trước, nhất định phải cẩn thận một chút, tôi sợ sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra." Bọn họ bây giờ vì Bàn Tử mà buộc phải dừng lại hành trình.

Ngay cả phía trước có thứ gì, họ cũng chưa kịp xem kỹ, cho nên lời dặn dò của Bàn Tử lúc này khiến mọi người không nhịn được cười.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, nói không chút nể nang: "Đứa trẻ này cuối cùng cũng lớn rồi nhỉ, tôi còn tưởng nó vẫn không hiểu chuyện như trước đây." Lời cô ấy vừa dứt, Vương Diệp liền bật cười, nhưng cậu không nói gì thêm, Hạo Thiên Chân cũng tự che miệng mình lại.

Bàn Tử lúc này nhìn Hạo Thiên Chân, có chút bất lực nói: "Thôi được rồi, đừng lằng nhằng chuyện này nữa, mau đi về phía trước đi, tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc cái thứ đó ở đâu?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, trong lòng không ngừng tự cổ vũ mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng kiên cường đó của Bàn Tử, lại an ủi anh ta: "Tin tưởng anh, anh là một gã béo linh hoạt, cho dù có xảy ra rắc rối gì cũng đều có thể giải quyết được." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Lúc này mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử đi được vài bước, quay lại thì phát hiện không có bóng đen nào sau lưng.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phấn khích, tưởng rằng chuyện này cứ thế mà qua.

Tuy rằng vừa rồi anh ta không biết giải thích cái bóng đen đó thế nào, nhưng anh ta đã tự tìm cho mình một cái cớ, đó là do mình bị ảo giác mà thôi.

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử lộ vẻ vui mừng.

Chỉ là điều Bàn Tử không ngờ tới là, sau khi anh ta đi theo sau Vương Diệp một lúc, bỗng phát hiện bóng đen lại xuất hiện, hơn nữa lần này còn ngày càng gần anh hơn.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh quay đầu lại thì thấy cái bóng đen đó đang nấp dưới một tấm ván quan tài.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự phức tạp.

Anh ta vội vàng nói cho Vương Diệp phát hiện của mình.

Chương 961

Anh ta kinh hãi hét lên, Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, liền gật đầu, nhưng lại vỗ vai anh ta, bảo anh ta bình tĩnh lại.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử vội gật đầu, nhưng nhìn tấm ván quan tài trước mặt, vẻ mặt anh ta lại phức tạp.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?” Bàn Tử không ngừng hỏi dồn, Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của anh ta, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Thấy Vương Diệp không trả lời mình, Bàn Tử nhìn chằm chằm tấm ván quan tài trước mặt, rồi không nhịn được mà cẩn thận đi tới, anh ta cầm vũ khí trong tay, rồi nói với Vương Diệp: “Tôi tấn công nó trước, sau đó cậu tóm lấy nó.” Ý tưởng của Bàn Tử rất hoàn hảo, nhưng thực tế nếu Vương Diệp làm vậy thì chính là tự tìm đường chết.

Suy nghĩ một lúc, Vương Diệp không do dự lắc đầu từ chối: “Thôi bỏ đi?

Anh cứ kiên nhẫn đợi ở đây, để tôi xem bên trong rốt cuộc là thứ gì đã, đừng tấn công nó vội.” Nghe Vương Diệp sắp xếp, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi không nói gì thêm.

Nhưng lúc này Bàn Tử bỗng phát hiện, Vương Diệp đã lật tấm ván quan tài lên, mọi người cũng nhìn thấy một con tống tử đang đứng ngây ra bên trong.

Bàn Tử trợn trừng mắt, nhìn cảnh tượng này mà không thể tin vào những gì mình vừa trải qua.

Anh ôm ngực, tim đập thình thịch, không ngờ mình lại bị một con tống tử bám theo.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự cay đắng, anh ta nhìn Vương Diệp mếu máo nói: “Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là tôi phải rời xa thế giới tươi đẹp này rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa lau nước mắt, Vương Diệp thấy bộ dạng này của anh ta, nhất thời cảm thấy buồn cười, cậu vỗ vai Bàn Tử, nói cực kỳ nghiêm túc: “Thôi được rồi, đừng nói mấy lời hồ đồ đó nữa, sao anh có thể rời xa thế giới tươi đẹp này được chứ?” Vương Diệp vừa an ủi Bàn Tử, vừa lôi thứ đó ra.

Con tống tử này trông có vẻ đáng sợ, nhưng lại không có tính công kích.

Vương Diệp cũng nhìn thấy quần áo trên người nó.

Lại là một người phụ nữ, Vương Diệp sững sờ tại chỗ, nhìn mái tóc dài của cô ta, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Qua trang phục trên người, không khó để nhận ra, kẻ này tuyệt đối là chủ nhân của những tấm ván quan tài này.

Nhưng Vương Diệp có chút không hiểu, tại sao chỉ có một con tống tử?

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được hỏi một câu: “Anh chắc là chỉ nhìn thấy một con tống tử nhỏ này thôi chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại mếu máo nói: “Cậu có thể giải quyết nó được không?

Tôi cảm thấy thứ này đáng sợ quá.” Dù sao suốt đường đi anh ta đều bị thứ này bám theo, nói không sợ chắc chắn là giả.

Vương Diệp thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Bàn Tử, nhất thời cũng lắc đầu: “Giải quyết nó đương nhiên là không được, là chúng ta xâm nhập vào nơi này, không liên quan gì đến nó, hơn nữa nó cũng không làm hại ai.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử hết cách, chỉ đành khẽ thở dài, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu: “Vậy tôi không thể để nó cứ bám theo mãi được, ai mà biết nó có ra tay với tôi không chứ?” Bàn Tử nghĩ mãi không ra, tại sao mình lại bị thứ này bám theo.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân bỗng che miệng, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Thực ra đây cũng là chuyện tốt mà, dù sao cũng có một đóa hoa đào, tuy rằng không được tươi cho lắm.” Lời cô ấy vừa dứt, Bàn Tử tức đến giậm chân.

Bàn Tử nhìn cô ấy cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Cô mới là hoa đào ấy.” Hạo Thiên Chân vội lắc đầu phủ nhận.

Lúc này, Bàn Tử cũng thấy Vương Diệp đặt thi thể vào trong quan tài, ngay sau đó Vương Diệp đậy nắp quan tài lại.

Làm xong một loạt việc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu không nhịn được mà khẽ thở dài, đối với những thứ trước mắt, cảm thấy vô cùng phiền não.

Dù sao có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát, đặc biệt là những thứ bên trong này, rốt cuộc là chuyện gì, đến giờ Vương Diệp vẫn không hiểu.

Mà bộ dạng hoảng loạn của Bàn Tử cũng khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực.

Nhưng Vương Diệp nghĩ một lúc, bỗng vỗ vai Bàn Tử, nói với anh ta: “Không cần sợ nữa, những vấn đề này đều đã giải quyết xong rồi, tiếp theo cứ đi theo đội ngũ của chúng ta từ từ là được.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử liền gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được nói: “Con tống tử đó là sao vậy?

Sao không xảy ra thi biến?

Không đến cắn tôi, tôi còn tưởng nó sẽ biến thành bộ dạng đáng sợ lắm chứ.” Giọng Bàn Tử có chút cẩn trọng, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của anh ta, lại không nhịn được nhìn chằm chằm anh ta nói: “Sao tôi có cảm giác anh có vẻ rất mong chờ vậy?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, Bàn Tử vội lắc đầu, nhìn cậu có chút hoảng hốt nói: “Tôi không có, tôi chỉ đang nghĩ cái thứ này…” Lời Bàn Tử chưa nói xong, Hạo Thiên Chân đã bật cười, cô ấy nhìn Vương Diệp vội vàng nói: “Bởi vì anh ấy muốn một đóa hoa đào, không muốn một đóa không tươi.” Câu nói đùa của Hạo Thiên Chân khiến Vương Diệp cười ha hả, nhưng Bàn Tử lúc này lại vô cùng sốt ruột nói với cô ấy: “Cô đừng có nói bậy ở đây, tôi không muốn hoa đào nào cả, tôi chỉ đang nghĩ, những châu báu vàng bạc đó đều để ở đâu?” Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, thấy khuôn mặt béo ị của anh ta, Vương Diệp không nhịn được vỗ vào má anh ta, nói: “Muốn mơ mộng thì giảm mỡ trước đi!” Thấy bọn họ đều lấy mình ra làm trò đùa, Bàn Tử tuy có chút không vui nhưng cũng không so đo nhiều với họ.

Bàn Tử càng như vậy, mọi người lại càng thấy thú vị.

Họ đi về phía trước được vài bước, Vương Diệp cầm đèn pin trong tay chiếu qua.

Cậu đặc biệt bật chế độ sáng mạnh, lại phát hiện lúc chiếu qua, thứ hiện ra trước mắt lại là một nơi vô cùng rộng lớn.

Vương Diệp sững sờ tại chỗ, nhìn cảnh tượng này, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử nhận ra cũng vội vàng ghé lại gần, anh ta nhìn Vương Diệp có chút kỳ quái nói: “Chỗ này là sao vậy?

Sao lại có một nơi lớn thế này?" Giống như hai sân bóng… không, phải là ba sân bóng, bởi vì Bàn Tử ở bên cạnh cũng nhìn thấy một nơi còn lớn hơn, trông như ba cái sảnh lớn vậy.

Bàn Tử ngây người tại chỗ, không nói nên lời, mà khi anh ta cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, lại thấy ở đây có những rãnh lõm.

Bàn Tử nhíu mày, anh ta so sánh những rãnh lõm này một chút.

Lại gần như tương đương với những chiếc quan tài kia.

Bàn Tử nói ra phát hiện của mình, Vương Diệp nghe vậy, trên mặt cũng lộ vẻ phức tạp.

Cậu có chút khó hiểu nhíu mày, không biết lần này đến đây rốt cuộc là tìm châu báu vàng bạc, hay là mạo hiểm.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại vội vàng nói với cậu: "Tôi nghĩ nếu không đoán sai, nơi này có lẽ còn đáng sợ gấp 100 lần chúng ta tưởng tượng.

Tôi cảm thấy đây chắc chắn không phải là nơi giấu kho báu." Giọng Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng, bởi vì anh ta cúi đầu nhìn những rãnh lõm kia, phát hiện chúng nhiều vô số kể, lại còn được sắp xếp ngay ngắn.

Ba nơi lớn như sân bóng trước mặt có lẽ chính là nơi để những chiếc quan tài này.

Bàn Tử căn bản không dám nghĩ kỹ.

"Mọi người hay là nghe tôi khuyên một câu đi." Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt có chút phức tạp.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nghĩ một lúc rồi bỗng gật đầu, sau đó nhìn anh ta nói: "Anh có gì muốn nói thì cứ nói đi, nếu tôi nghe lọt tai thì có thể sẽ tiếp thu." Bàn Tử không để ý đến câu nói đó của Vương Diệp, mà nhìn cậu cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ nếu chúng ta không đoán sai, tên Triệu Dịch Thiên kia có lẽ đã cố ý đưa cho chúng ta một tấm bản đồ như vậy, trông thì như cho chúng ta đi tìm châu báu vàng bạc, nhưng thực chất là để chúng ta đi tìm âm phủ địa phủ." Lời Bàn Tử vừa dứt, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, cậu không thể không thừa nhận rằng những gì Bàn Tử nói quả thực có lý.

Chỉ là nhìn Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lại lóe lên vài phần phức tạp.

"Tôi cảm thấy chuyện như vậy chắc sẽ không xảy ra đâu." Sự phủ nhận của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, anh ta không nhịn được nắm chặt tay nói với Vương Diệp: "Sao cậu lại có thể như vậy?

Nếu không phải Triệu Dịch Thiên đưa bản đồ này cho chúng ta, làm sao chúng ta có thể đến được nơi này?

Hơn nữa tên Triệu Dịch Thiên kia vốn dĩ đã không đáng tin cậy rồi." Anh ta vừa nói vừa nắm chặt tay, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn.

Thấy Bàn Tử cứ một mực phủ nhận những điều này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ mệt mỏi.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Đừng nghĩ như vậy, Triệu Dịch Thiên đã thoát khỏi bóng ma trong lòng rồi, sao có thể cố ý làm chuyện này để chọc tức chúng ta được, nghĩ thôi cũng biết là không thể xảy ra." Nhưng lời của Vương Diệp vang lên bên tai lại chỉ nhận được cái cười khẩy khinh thường của Bàn Tử.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Đó là vì biết người biết mặt không biết lòng, sao cậu biết hắn sẽ không làm chuyện đó?

Lỡ như Triệu Dịch Thiên chính là loại người như vậy thì sao?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, anh ta không phải đang bôi nhọ Triệu Dịch Thiên, mà là đang nói sự thật.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, cậu không biết nên đáp lại Bàn Tử thế nào.

Lúc này Hạo Thiên Chân đứng ra, không do dự nói: "Cho dù cả chuyện này là âm mưu của bọn họ, thì có thể làm gì được chứ?" Điều duy nhất họ có thể làm bây giờ là tiếp tục đi tiếp, chứ không phải bỏ cuộc giữa chừng, Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.

Không chỉ cô ấy nghĩ đến điểm này, mà ngay cả những người khác cũng hiểu rõ.

Bàn Tử nghĩ một lúc, không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm vào hoàn cảnh nơi đây, trong mắt mang theo vẻ suy tư.

"Để tôi nghĩ xem, rốt cuộc đâu mới là lối vào âm phủ địa phủ?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, anh ta như người điên, không ngừng lẩm bẩm ở đây.

Trong mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ ghét bỏ, cậu vỗ vai Bàn Tử nói: "Được rồi, anh đừng lằng nhằng nữa, biết đâu những thứ này chỉ là trùng hợp thôi, việc gì phải phóng đại mọi chuyện lên?" Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần bất lực, nhưng Bàn Tử nghe vậy lại hoàn toàn không để vào tai, anh ta chỉ ngẩng cằm lên vô cùng cố chấp nói: "Dù sao các người có suy nghĩ của các người, tôi cũng có thể có cách nhìn của riêng mình." Vương Diệp thấy bộ dạng cố chấp như vậy của Bàn Tử, tuy không nói gì nhiều, nhưng thấy anh ta cầm la bàn trong tay, cứ nhìn chằm chằm vào đó, Vương Diệp lại bất chợt bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh có nghe qua một điển cố chưa?

Phàm là những người hy vọng người thân của mình xuống âm phủ địa phủ tìm một hai chức vị, họ đều sẽ xây một số thứ bên cạnh mộ." Ví dụ như những thứ họ đang nhìn thấy trước mắt, nhưng Bàn Tử nghe những lời giải thích đó của Vương Diệp, trên mặt lại lộ ra vài phần mất kiên nhẫn, anh ta bỗng lắc đầu phủ nhận những điều Vương Diệp nói.

"Đừng có nói nhảm với tôi ở đây, tôi không tin, còn nữa nếu những thứ này thật sự đơn giản như cậu nghĩ, tại sao lại có nhiều thứ được đặt ở đây như vậy." Bàn Tử không tin những điển cố này, cũng không cho rằng những lời Vương Diệp nói bừa với mình đều là thật.

Thấy vẻ mặt cố chấp của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ mệt mỏi, cậu không biết nên giải thích với Bàn Tử thế nào, chỉ là lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được nói: "Anh có thể đừng lằng nhằng những thứ này nữa được không?" Nghe lời của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần phiền muộn, anh ta ngậm miệng không nói gì thêm, nhưng lại giơ đèn pin trong tay soi vào những bức bích họa bên cạnh.

Nhìn những bức bích họa này, vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, nếu không đoán sai, anh ta có thể tìm được một số manh mối từ những thứ này.

Chỉ là điều Bàn Tử không ngờ tới là, lúc này Hạo Thiên Chân đang cầm cuốn sổ mà Vương Diệp đưa cho cô ấy.

Cô ấy ở đó, chăm chú xem xét, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào bên trong, cô ấy luôn cảm thấy bên trong có một số thứ rất quan trọng đã bị mình bỏ sót.

Có thể cũng bị Vương Diệp bỏ sót.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân lật qua lật lại cuốn sổ, ở trang cuối cùng, cô ấy lại nhìn thấy hình vẽ ba bông hoa bỉ ngạn.

Cô ấy nhíu mày, trên mặt lóe lên vài phần phức tạp.

Cô ấy có chút không dám tin, gọi Vương Diệp lại.

“Thứ này là cậu vẽ lên à?” Nghe câu hỏi của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Vương Diệp cúi đầu nhìn, nhìn đóa hoa bỉ ngạn này, cậu không do dự phủ nhận: “Sao tôi có thể vẽ những thứ kỳ quái này ở đây được?

Có phải là Bàn Tử vẽ không?” Bởi vì thứ này là Bàn Tử mang về, nhưng Bàn Tử nghe lời cậu vang lên bên tai, lại tỏ vẻ khinh thường nói: “Đừng có bôi nhọ tôi, tôi không có vẽ.” Nét vẽ trên đó rõ ràng là vẽ phác, mực nước cũng là loại cận đại.

Vẻ mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, nhưng Bàn Tử lại vì sự nghi ngờ của Vương Diệp mà cảm thấy có chút phiền não.

Anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi cảm thấy hai chúng ta không hợp làm đồng đội đâu.” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp bỗng bật cười, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói: “Anh lại bắt đầu rồi, sao bây giờ anh lại nổi giận nữa rồi?

Tôi không cố ý, tôi chỉ hỏi anh thôi mà, hơn nữa thứ này…” …tò mò cũng không được sao?

Câu cuối cùng, Vương Diệp còn chưa nói ra, Bàn Tử đã sa sầm mặt nói: “Đừng nói nhảm nữa, dù sao tôi cũng không chấp nhận.” Bàn Tử càng như vậy, Vương Diệp lại càng cảm thấy dễ chịu, cậu lắc đầu, không nói gì thêm.

Nhưng vào lúc này, Bàn Tử bỗng nắm chặt tay, anh ta khịt mũi khinh thường nói: “Tôi thấy các người bây giờ đều đang nghi ngờ tôi, mà tôi cho rằng nghi điểm lớn nhất chính là ở trên người Triệu Dịch Thiên, tuyệt đối là Triệu Dịch Thiên làm.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, thấy bộ dạng thề thốt chắc nịch của Bàn Tử, trong mắt

Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Cậu lắc đầu, không biết nên đáp lại Bàn Tử thế nào, thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại nói với cậu: “Lẽ nào anh không tin những gì tôi nói sao?” Câu chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không biết nên nói với anh ta thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại nắm chặt tay, chỉ vào cuốn sổ nói: “Lúc đó tôi muốn xem cuốn sổ này, lúc muốn xem kỹ thì Triệu Dịch Thiên cứ ngăn cản tôi, kết quả không ngờ cậu lại bỏ sót cả bức vẽ phác này.” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt, rõ ràng là rất mất kiên nhẫn với sự sơ suất của Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng lắc đầu, nói với anh ta: “Chúng ta bây giờ có thể nghi ngờ Triệu Dịch Thiên, nhưng chúng ta không có đủ bằng chứng.” Bởi vì trong lòng Vương Diệp hiểu rõ, cuốn sổ này tuy là do Triệu Dịch Thiên đưa, nhưng cũng có thể là người khác đã vẽ đóa hoa này lên trên.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng mê muội không tỉnh của Vương Diệp, trên mặt lại lộ vẻ mất kiên nhẫn, anh ta nắm chặt tay nói: “Hôm nay tôi coi như đã hiểu cậu rồi, lời tôi nói, cậu một câu cũng không tin, ngược lại đối với sự nghi ngờ của người khác, cậu lại phải cẩn thận từng li từng tí.” Bàn Tử thật sự thất vọng rồi, Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng không nhịn được vỗ vai anh ta nói: “Tôi cũng không cố ý, tôi nghĩ anh nên thông cảm cho tôi, hơn nữa thứ này…” Lời Vương Diệp còn chưa nói ra, Bàn Tử đã lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt sắc lạnh nói: “Không cần nói thêm gì nữa, dù sao tôi cảm thấy giữa hai chúng ta đã không còn bất kỳ tình cảm nào nữa.” Bàn Tử lạnh lùng nói, Vương Diệp muốn giải thích cũng không có cơ hội, chỉ nhìn vào đóa hoa vẽ phác.

Chương 962

Vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp, từ đầu đến cuối, cậu đều không dám tin Triệu Dịch Thiên sẽ làm ra chuyện như vậy.

Vương Diệp đang vì chuyện này mà khổ não, lại không ngờ lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra vài phần sắc lạnh: "Cậu thật sự không nên nghi ngờ tôi." Bàn Tử bỏ lại câu nói đó, sau đó liền cất bước đi về phía trước, thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp lộ vẻ cạn lời.

Nhưng Trương Khởi Linh lại đi tới, anh vỗ vai Vương Diệp nói: "Không cần phải so đo nhiều với cậu ta, chỉ là một đứa trẻ thôi, chỉ biết nổi nóng như vậy, cũng không hiểu chuyện." Lời này nói ra, Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào, tuy Trương Khởi Linh nói thật, nhưng chính Vương Diệp cũng có chỗ sai, trong lòng cậu hiểu rõ điểm này.

Vương Diệp nhìn bức vẽ phác trước mặt, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Nếu không đoán sai, bức vẽ phác này có thể là vừa mới được vẽ lên.

Bởi vì Vương Diệp nhìn thấy ở dưới đáy nó một dấu tay quen thuộc.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử.

Cậu không nói được lời nào, Bàn Tử thấy Vương Diệp lại ở đó nhìn chằm chằm mình, bỗng ngẩng cằm lên nói với cậu: "Làm gì?

Cậu thật sự nghi ngờ là tôi làm sao?

Nếu cậu nghi ngờ như vậy thì tôi hết cách rồi." Bàn Tử vừa nói vừa dang tay, Vương Diệp nghĩ một lúc, không để ý đến anh ta.

Lúc này Bàn Tử chỉ nhìn vào ngôi mộ thất lớn như ba sân bóng trước mặt.

Anh ta nhìn chằm chằm cảnh tượng này, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp, anh ta có chút không hiểu, tại sao lại có nhiều quan tài chất đống ở nơi này?

Dù cho Vương Diệp vừa rồi đã giải thích cho anh ta, nhưng đối với Bàn Tử mà nói, những điều đó hoàn toàn không đủ.

Lúc này mọi người cẩn thận tiếp cận, trên mặt họ mang theo vài phần quỷ dị, mà lúc này Vương Diệp cũng nhìn chằm chằm vào những hình vẽ bên cạnh.

Những bức bích họa đó đã cho Vương Diệp rất nhiều thông tin quan trọng, cậu không chắc có phải là do người bạn kia để lại không.

Nhưng có thể chắc chắn rằng, những gì được kể trong bức bích họa hoàn toàn là câu chuyện về âm phủ địa phủ.

Khi hoa bỉ ngạn nở, tất cả mọi thứ sẽ được mở ra, người trong âm phủ địa phủ cũng sẽ được thả ra.

Người sống có thể gặp người chết.

Tất cả những điều thần kỳ và tuyệt diệu này đều được thể hiện trong những bức bích họa, không cần nói cũng hiểu.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại bỗng phản ứng lại.

Nơi trước mặt có thể chỉ là một con sông Minh Hà nhỏ mà thôi.

Bởi vì lúc cậu đi ở đây, cậu thậm chí có thể nhìn thấy những dòng nước màu vàng chảy qua bên chân.

Thấy cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

Cậu nghĩ một lúc, bỗng nhìn mọi người ở đây nói: “Hay là chúng ta mở đóa hoa bỉ ngạn này ra, xem xem ở đây có thật sự có âm phủ địa phủ không?” Nhưng lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh đã không do dự lắc đầu, anh phủ nhận những gì Vương Diệp nói.

“Tôi cảm thấy có một điểm mấu chốt, cậu có lẽ cần phải quan sát kỹ một chút.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, mặt đầy khó hiểu hỏi: “Chỗ nào?” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh nghĩ một lúc, không do dự nói với cậu: “Cái gọi là âm phủ địa phủ, ngay cả thứ như hoa bỉ ngạn, nói trắng ra, thực chất chỉ là ảo giác gây ra bởi một nơi nào đó có bức xạ cao, từ trường mạnh mà thôi.” Trương Khởi Linh nói thật, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại bỗng lắc đầu.

“Chúng ta đều đã đến nơi này rồi, lẽ nào còn phải tiếp tục dừng lại sao?” Cậu nói cũng là thật, nhưng Trương Khởi Linh không biết nên đối phó thế nào, lúc này trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp.

Mà Vương Diệp cũng nhìn thấy, một cái bóng trong bóng tối.

Nếu không phải vì thị lực của cậu hơn người, vào lúc này, cậu có lẽ thật sự đã bỏ qua điểm này.

Nhìn đối phương, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ quỷ dị: “Cậu luôn muốn gặp anh trai mình, tại sao không qua đây?

Cứ phải ở lại nơi đó, đợi chúng tôi mở âm phủ địa phủ ra mới chịu đến sao?” Lời của Vương Diệp quá đỗi khó hiểu, mọi người bị dọa giật mình, họ nhìn chằm chằm Vương Diệp mặt đầy khó hiểu nói: “Cậu đang nói gì vậy?” Nghe lời họ vang lên bên tai, Vương Diệp lại cực kỳ tùy ý nói: “Tôi đang giao tiếp với tên kia đấy, nếu không đoán sai, mọi chuyện quả thật đúng như Bàn Tử nói.” Bàn Tử nghe Vương Diệp khen mình, vội vàng đi tới, nhìn Vương Diệp mặt đầy tự hào nói: “Tôi có bao giờ làm cậu thất vọng chưa?” Nhưng Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ suy tư nói: “Đợi đã, sao tôi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm?” Vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng bật cười, cầm đèn pin trong tay, không do dự bật lên.

Lúc này Bàn Tử cũng thuận theo động tác của Vương Diệp nhìn qua.

Bàn Tử nhìn thấy người xuất hiện dưới ánh đèn pin.

Người đó chính là Triệu Dịch Thiên.

Nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử nắm chặt tay, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Cậu có rảnh rỗi không?

Cố tình bày ra tất cả những chuyện này, thật sự thú vị lắm sao?

Anh trai cậu vì cứu cậu mà đã chết rồi, bây giờ cậu làm những chuyện này còn có ý nghĩa gì nữa?” Lời trách mắng của Bàn Tử vang lên bên tai, nhưng Triệu Dịch Thiên lại không đáp lại.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử không do dự xông tới, anh ta hùng hổ, trông như sắp ra tay đánh người.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp, cậu không biết nên ngăn cản Bàn Tử thế nào.

Ai bảo chính cậu cũng đang vì chuyện này mà tức giận!

Lần này Triệu Dịch Thiên làm thật quá đáng, ngay cả Vương Diệp cũng có chút không thể chịu đựng được.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với cậu: “Tôi đã sớm nói tên này có ý đồ xấu rồi, hắn đưa thứ này cho chúng ta là để hãm hại chúng ta.” Tuy nhiên, lời Bàn Tử nói ra lại nhận được sự khó hiểu của Hạo Thiên Chân, cô ấy nhíu mày, nhìn Bàn Tử khó hiểu nói: “Không đúng lắm nha, lúc chúng ta mới nhận được cuốn sổ này, tôi còn nhớ anh đã khen cậu ta thế nào cơ mà?

Anh nói tên này đối với anh thật sự rất tốt.” Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử có chút bất lực nói với anh ta: “Anh có thể phê bình cậu ta, cũng có thể cảm thấy cậu ta làm quá đáng, nhưng anh tuyệt đối không thể hai mặt như vậy được, anh làm người như vậy là có vấn đề đấy.” Lời trách mắng của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, nhưng Bàn Tử lại không quan tâm, anh ta ngẩng cằm lên, nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy vênh váo nói: “Tôi hai mặt đấy, cô muốn thế nào?” Anh ta vừa nói vừa quẹt mũi, thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp không nhịn được cười, Vương Diệp vỗ vai Hạo Thiên Chân nói với cô ấy: “Đừng so đo với tên này, dù sao Bàn Tử nó vẫn vậy thôi.” Vương Diệp nói thật, nhưng lúc này Vương Diệp cũng đã đến trước mặt Triệu Dịch Thiên, cậu thầm nghĩ, Triệu Dịch Thiên làm ra một loạt hành vi này, tuy khiến người ta cảm thấy phẫn nộ, nhưng trong đó có lẽ đều có nguyên nhân, hơn nữa Triệu Dịch Thiên nếu không phải muốn nhìn thấy anh trai mình, sao lại làm chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp bỗng có chút đồng cảm, và cậu nhìn Triệu Dịch Thiên trong mắt lóe lên vài phần thương hại, cậu quyết định sửa chữa tư tưởng của Triệu Dịch Thiên.

Như vậy, có lẽ Triệu Dịch Thiên sẽ không đi sai đường nữa.

Kết quả điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Cậu chắc là không nghĩ tới ở đây sẽ có nhiều quan tài rỗng như vậy đâu nhỉ?” Hắn vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp, Vương Diệp gật đầu, không do dự thừa nhận.

Nhưng nhìn Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp lại tò mò hỏi thêm một câu: “Xem bộ dạng của cậu, có vẻ như cậu biết đây là chuyện gì, có thể nói cho tôi biết được không?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn hắn nở một nụ cười thân thiện, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe vậy lại mặt đầy qua loa nói: “Tại sao tôi phải nói cho cậu?

Hơn nữa nói rồi, cậu có hiểu được không?” Vẻ mặt hắn tràn đầy sự kiêu ngạo, Vương Diệp tức đến nỗi nắm chặt tay, nhìn Triệu Dịch Thiên, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Cậu có giỏi thì nói lại lần nữa xem.” Vương Diệp thầm nghĩ tên nhóc này không dạy dỗ thì không được, thật sự dám ở trước mặt cậu ngang nhiên khoe khoang.

Vương Diệp đã cố gắng đi lý giải cho hắn, nhưng bây giờ hắn còn làm ra hành vi như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy đáng ghét.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên không nhịn được nói với cậu: “Cậu có giỏi thì ra tay với tôi đi, xem xem anh trai tôi trên trời có linh thiêng có tha cho cậu không?” Câu nói kiêu ngạo của Triệu Dịch Thiên trực tiếp chọc cười Bàn Tử, lúc này Bàn Tử không sợ những thứ này, anh ta một bước lao tới, túm lấy vai Triệu Dịch Thiên nói: “Tao nói cho mày biết, tao không có làm gì có lỗi với anh mày, cho nên bây giờ tao dạy dỗ mày một trận, giáo dục mày tử tế một phen, tao nghĩ anh mày nhất định sẽ cảm kích tao.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, thấy bộ dạng thật sự ra tay của Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng ngăn lại, cậu nhìn Triệu Dịch Thiên, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

“Thôi được rồi, cậu đừng so đo với nó, nó chỉ là một đứa trẻ, biết đâu chỉ là suy nghĩ quá cực đoan thôi, hỏi nó xem đây là tình huống gì đã?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi không phải con nít.

Cuốn sổ này là tôi tìm thấy trong ba lô của anh tôi.

Anh ấy muốn đến nơi này, nên tôi muốn xem ở đây có thứ gì.” Việc có thể dụ dỗ được anh trai của hắn đích thân đến đây, chắc chắn là một điều vô cùng kỳ diệu, Triệu Dịch Thiên thầm nghĩ, nhưng một mình hắn lại không dám đến.

Hơn nữa, nếu hắn nói những điều này với Vương Diệp, bọn họ cũng chưa chắc sẽ đến, dù sao nơi nguy hiểm thế này cũng chẳng mấy ai muốn thử sức.

Vì vậy, lúc đó hắn đã lợi dụng lòng tham của Bàn Tử, cố ý đưa thứ này cho Bàn Tử để bọn họ đi tìm báu vật.

Không ngờ mấy tên ngốc này lại đi thật, nhất thời Triệu Dịch Thiên cảm thấy khinh bỉ bọn họ.

Lúc Triệu Dịch Thiên nói những lời này, vẻ mặt nghiêm túc không hề giả tạo.

Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử tức đến nỗi nắm chặt nắm đấm, nhìn hắn với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: "Mẹ nó nhà anh!

Tôi coi anh như em ruột, thế mà anh lại đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự tức chết mất.

Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng bất kỳ ai nữa." Bàn Tử nói những lời này với vẻ nghiêm túc, nhưng điều anh không ngờ là Hạo Thiên Chân đột nhiên nhìn anh và nói. "Lần trước, anh bị ông lão kia lừa, anh cũng nói y như vậy, kết quả là anh vẫn tin người đấy thôi." Lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Bàn Tử đã tức đến nghiến chặt răng.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ hơn là lúc này Trương Khởi Linh lại tủm tỉm cười. "Ngoài lần đó ra, còn có mấy lần anh bị mấy cô gái lừa chung một lúc, anh đều nói y hệt như vậy, cuối cùng anh vẫn tin họ thôi." Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy nghiêm túc, vừa nói vừa nháy mắt với Bàn Tử.

Dáng vẻ trêu chọc của cậu ta khiến Bàn Tử tức đến nghiến răng.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không hề sợ hãi, cậu ta còn khoác vai Hạo Thiên Chân, vẻ mặt nghiêm túc kể cho Hạo Thiên Chân nghe những chuyện xấu hổ trước đây của Bàn Tử.

Bàn Tử có lẽ cũng biết mình không phải là đối thủ của họ, lúc này anh bỗng thở dài, nhìn chằm chằm bọn họ rồi nói: "Mấy người nói chuyện này sau lưng thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng nói trước mặt vợ tôi, nếu không để cô ấy biết thì toi đời." Vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Lời này vừa thốt ra, mọi người lại phá lên cười ha hả.

Họ nhìn Bàn Tử với vẻ khó hiểu: "Thật ra thì, chúng tôi hơi không hiểu, làm sao anh lại nghĩ là mình sẽ có vợ vậy?" "Ai cho anh sự tự tin đó?" Họ liên tục hỏi dồn, khiến Bàn Tử gần như không ngóc đầu lên được.

Triệu Dịch Thiên nhìn cảnh tượng này, trong mắt ánh lên vài phần phức tạp, lại cảm thấy cảnh này có chút ấm áp.

Triệu Dịch Thiên không nhịn được cười, nhìn Bàn Tử rồi đột nhiên lên tiếng đảm bảo: "Nếu anh thật sự không tìm được vợ, tôi có thể nghĩ cách tìm giúp anh một người, ít nhất sẽ không tiêu tiền của anh lung tung." Lời của Triệu Dịch Thiên vừa nói ra, Bàn Tử không thèm nghĩ ngợi mà đảo mắt một cái, nhìn hắn với vẻ mặt mất kiên nhẫn từ chối. "Anh nghĩ mấy lời đó của anh tôi còn tin sao?

Kẻ như anh chính là một con rắn độc, nếu tôi thật sự giao việc tìm vợ cho anh, thì không biết sẽ loạn thành cái dạng gì nữa?" Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, vẻ mặt trong mắt anh khiến Triệu Dịch Thiên cảm thấy có chút bất lực.

Triệu Dịch Thiên lắc đầu, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy bọn họ vui vẻ như vậy cũng không nhịn được mà bật cười.

Lúc này, Vương Diệp mở cuốn sổ tay của mình ra, nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ khó hiểu: "Tôi nghĩ nội dung trong cuốn sổ này chắc cậu đã xem hết rồi, bao gồm cả ý nghĩa bên trong, chắc cậu cũng tự mình hiểu rõ." Triệu Dịch Thiên vội vàng gật đầu, nhìn Vương Diệp, sau đó kể cho anh nghe những chuyện mà Vương Diệp không biết. "Còn một bộ sổ tay nữa tôi không mang theo, những cuốn sổ đó đều ghi chép về nơi này.

Tôi thấy mang theo sẽ rất phiền phức nên đã ghi nhớ hết vào trong đầu rồi." Hắn chỉ vào đầu mình, nghiêm túc nói.

Bàn Tử nghe vậy bỗng bật cười, không chút do dự mà cà khịa: "Thôi cái trò đó đi, cái đầu heo của cậu thì nhớ được bao nhiêu thứ chứ?

Đến lúc bỏ sót điểm quan trọng nào đó thì chúng ta tiêu đời cả lũ." Lời Bàn Tử vừa dứt, sắc mặt Triệu Dịch Thiên lập tức lạnh đi, nhưng hắn nhìn Bàn Tử rồi lại đột nhiên cảm thán một câu: "Thật ra tôi vẫn nhớ được một phần, nhưng lời cậu nói ra đã đả kích tôi ít nhiều, nên có lẽ tôi đã quên mất một vài thứ rồi." Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa khẽ thở dài, không đợi Bàn Tử phản ứng, hắn lại nói tiếp: "Nếu tôi không cẩn thận bỏ sót thứ gì, hại anh Bàn Tử của chúng ta lỡ có mệnh hệ gì, mong mọi người độ lượng cho." Lời của Triệu Dịch Thiên vừa nói ra, mọi người bỗng bật cười.

Họ vừa lắc đầu vừa nhìn Bàn Tử, thật sự không biết nên nói gì.

Chương 963

Lần này Bàn Tử xem như là tự tìm đường chết rồi nhỉ?

Vừa nghĩ thầm, họ vừa nhìn Bàn Tử với ánh mắt phức tạp, sau đó lên tiếng: "Xin chia buồn." "Đừng lưu luyến thế giới này nữa." Lời của họ thật khó hiểu.

Bàn Tử tức đến nghiến răng, trừng mắt nhìn đám người này, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Đủ rồi, đừng có nói ở đây nữa, tôi không muốn nghe.

Hơn nữa, tình yêu của tôi với thế giới này, bất kể là ai cũng không thể dập tắt được, các người đừng có ở đây..." Bàn Tử còn chưa nói xong đã chỉ vào mặt Triệu Dịch Thiên, gắt gỏng: "Nhất là cậu, nếu cậu dám hãm hại tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cậu đâu.

Tôi biết anh trai cậu ở đâu, cũng biết làm thế nào để gặp được anh ta." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, thái độ cao thâm khó lường của anh khiến sắc mặt Hạo Thiên Chân có chút khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Bàn Tử với vẻ hơi khó hiểu: "Anh chắc là anh biết thật không?" Bàn Tử gật đầu, đối mặt với câu hỏi của Hạo Thiên Chân, không chút do dự thừa nhận.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, ánh mắt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên sâu thẳm.

Dù hắn không nói gì cả, nhưng Hạo Thiên Chân liếc nhìn hắn một cái, dường như có thể đoán được hắn đang nghĩ gì. "Đừng tin tên này, nói bừa nói bậy thôi, anh ta chắc chắn không biết đâu.

Nếu biết thì sao còn ở lại đây, vừa nãy sợ đến vãi cả ra quần, chúng tôi đều nhớ rõ mồn một." Chỉ tiếc là lời này của Hạo Thiên

Chân không có tác dụng gì mấy, bởi vì con lừa ngốc Bàn Tử kia vẫn ở bên cạnh không ngừng phản bác lại lời cậu ta. "Đừng nói nữa, anh không cảm thấy không khí rất kỳ quái sao?" Hạo Thiên Chân kéo tay Bàn Tử, nói với vẻ hơi bất lực.

Lời nhắc nhở của cậu khiến Bàn Tử không nhịn được cười.

Lúc này, Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt không quan tâm nói với cậu ta: "Không khí kỳ quái thì có liên quan gì đến tôi?

Hơn nữa tôi thấy..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã nhíu mày.

Họ nhìn Bàn Tử, không nhịn được hỏi một câu: "Nếu anh biết hết mọi thứ, vậy chuyện ở đây giao cho anh giải quyết nhé." Lúc này, Vương Diệp lại đi tới, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Có thể đừng khoác lác ở đây nữa được không?" Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ khinh thường.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử liền gật đầu, nhưng rồi lại không nhịn được nói với anh: "Ai bảo Triệu Dịch Thiên trêu chọc chúng ta?

Tôi nghĩ cách trả đũa lại, có vấn đề gì sao?" Lời này vừa nói ra, Triệu Dịch Thiên lại đột nhiên bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, ánh mắt sâu thẳm, không đợi Bàn Tử phản ứng, Triệu Dịch Thiên đã lên tiếng: "Có những lúc một câu nói của anh, người ta có thể sẽ cho là thật đấy.

Lỡ xảy ra chuyện gì, hy vọng anh có thể tự chịu trách nhiệm cho bản thân." Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa nhìn tất cả mọi người ở đây, ánh mắt hắn lóe lên vài phần sắc bén.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, trong mắt mọi người đều lộ vẻ phức tạp, họ không nói nên lời.

Giờ phút này, trong mắt họ chỉ có một mảng kỳ dị, họ không biết phải đáp lại tất cả những điều này như thế nào.

Nhưng lúc này, Triệu Dịch Thiên lại nói với họ với vẻ mặt thản nhiên: "Nếu các người thấy lời tôi nói có vấn đề, các người cũng có thể đối phó với tôi.

Dù các người có ra tay với tôi, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì." Hắn vừa nói vừa lấy ra một con dao từ trong túi, nhìn mọi người, hắn thật sự không sợ chết.

Nhìn hành động của hắn, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Anh không chút do dự xông lên đoạt lấy con dao, Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên, che mắt lại, suýt nữa thì hét lên một tiếng thảm thiết.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp đảo mắt, nói với vẻ mất kiên nhẫn: "Đừng có kêu la ở đây nữa, mau đi cùng chúng tôi đi.

Lát nữa nếu có chuyện gì không hay xảy ra, cũng là do anh tự chuốc lấy, mọi người đã nghĩ cách cứu anh rồi." Vương Diệp chậm rãi nói.

Trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ vô tội và sâu thẳm, anh nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình, nói với vẻ cực kỳ bực bội: "Dựa vào đâu mà chỉ có cậu được làm mấy chuyện đó, còn tôi thì không được khoác lác một chút?

Bây giờ nếu cậu thật sự coi là thật, vậy thì tôi cũng không còn gì để nói nữa." Bàn Tử vừa nói vừa nghiến răng.

Triệu Dịch Thiên hết cách với anh, đành nhún vai nói: "Được rồi, tôi cũng không trêu chọc anh nữa.

Bây giờ tôi sẽ cho mọi người biết một manh mối quan trọng.

Nơi chúng ta đang đứng tuy là Minh Hà, nhưng chỉ là bước đầu tiên của Minh Hà mà thôi." Lời của hắn quá kỳ lạ, Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt khó hiểu: "Bước đầu tiên là sao?" Anh có chút không hiểu, tại sao nơi này còn chia thành mấy con đường?

Tuy nhiên, lúc này Triệu Dịch Thiên lại chỉ vào những bức tường bên cạnh, nhìn mọi người và nói: "Nếu tôi không đoán sai, các người chắc đã phát hiện ra có những lỗ kim ở đó rồi phải không?

Thực ra nơi này đúng là địa điểm thí nghiệm của những người đó, nhưng còn một nơi quan trọng nhất mà họ vẫn chưa tìm ra." Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa đứng trước bức bích họa.

Vương Diệp nhìn bộ dạng của hắn, trên mặt ánh lên vẻ phức tạp.

Không lâu sau, Triệu Dịch Thiên đã tìm thấy một viên gạch ở đây, hắn rút viên gạch đó ra.

Nhìn hành động của hắn, trong mắt Vương Diệp ánh lên vẻ phức tạp, tên này thành thạo đến mức khó tin.

Hắn dường như đã biết những thứ này từ rất lâu rồi, Vương Diệp thầm nghĩ.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, Triệu Dịch Thiên cũng đã rút viên gạch đó ra, mọi người nhìn thấy một con đường nhỏ xuất hiện trước mặt.

Cùng lúc con đường này xuất hiện, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng gió từ bên trong.

Anh nhíu mày, vội vàng nhìn qua thì phát hiện dưới cây cầu độc mộc kia, có vô số dòng nước đang cuồn cuộn chảy.

Lúc này Triệu Dịch Thiên chỉ khẽ cười một tiếng, hắn nhìn mọi người với vẻ vô cùng bất lực: "Nếu không phải đã xem những thứ anh trai tôi để lại, có lẽ tôi cũng không tin dưới gầm trời này lại có thứ kỳ diệu như vậy." Những người năm đó tuy đã xây dựng một phòng thí nghiệm ở bên cạnh, nhưng sở dĩ họ không tìm thấy cây cầu độc mộc này là vì phần lớn nguyên nhân là do họ tưởng rằng mình đã thông suốt toàn bộ Minh Hà, chính là cái nơi họ đang thấy trước mắt.

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài phần phức tạp, những cơ quan mà họ lợi dụng giống như thang máy, không ngừng chuyển đổi giữa hai tấm gỗ.

Những người đó cũng không nhận ra nơi kỳ lạ này.

Triệu Dịch Thiên dẫn mọi người đi vào, Vương Diệp nhìn dòng nước bên trong, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp.

Nhưng Vương Diệp còn chưa kịp mở miệng, Bàn Tử đã đột nhiên chỉ vào dòng nước dưới chân hỏi một câu: "Nếu không cẩn thận rơi xuống, có cứu lên được không?" Lời Bàn Tử vừa dứt, Triệu Dịch Thiên liền đảo mắt, nhìn anh với vẻ cực kỳ khó chịu: "Nếu anh thật sự tò mò thì có thể thử một lần, xem Vương Diệp có bản lĩnh đó không?

Nếu Vương Diệp có, không chừng anh sẽ được cứu lên đấy." Hắn nói một cách nghiêm túc, nhưng thực tế, Bàn Tử vừa nghe đã cảm thấy hắn đang nói móc mình.

Bàn Tử không nhịn được nhíu mày, nhìn hắn với vẻ mất kiên nhẫn: "Sao cậu lại có thể nói như vậy?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy lại tỏ vẻ thản nhiên: "Đây là anh tự hỏi, tôi chỉ trả lời đúng sự thật thôi.

Bây giờ anh không muốn nghe, tôi cũng hết cách." Giọng Triệu Dịch Thiên mang theo vài phần khinh thường.

Thấy bộ dạng cao ngạo của hắn, ánh mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài

phần phức tạp.

Bàn Tử không biết nên nói gì, nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt anh chỉ còn lại vẻ bất lực.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nói với anh: "Đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ cứ đi qua với chúng tôi đã.

Mấy thứ này khó khăn đến đâu, giải quyết xong rồi hẵng nói, cần gì phải đứng đây nghĩ những chuyện không thực tế này." Vương Diệp biết Bàn Tử muốn trốn tránh, nên mới đẩy anh đi về phía trước.

Nhưng Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, lại hoảng hốt nói với anh: "Anh đợi chút, để tôi tự đi." Bàn Tử cũng sợ tên Vương Diệp này hành động bốc đồng sẽ đẩy mình xuống.

Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, anh có xuống âm phủ địa phủ khóc lóc cũng chẳng ai thèm để ý.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy vẻ mặt cảnh giác của Bàn Tử, lại nói với anh: "Thật ra anh có thể yên tâm, tôi làm việc rất cẩn thận, không thể xảy ra tai nạn kiểu đó, kể cả là trượt tay trượt chân." Lời anh còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Lúc này Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn mọi người với vẻ mặt lo lắng: "Chúng ta nên làm thế nào?

Đi qua cây cầu kia sao?" Lời Bàn Tử vừa nói ra, Triệu Dịch Thiên không do dự gật đầu.

Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, chỉ vào cây cầu độc mộc trước mặt và nói: "Anh qua được không?

Nếu được thì anh đi trước đi, chúng tôi sẽ theo sau." Giọng Triệu

Dịch Thiên có vài phần vội vã.

Thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi lại nhìn chằm chằm cây cầu độc mộc trước mặt.

Cây cầu này vừa nhỏ vừa hẹp.

Nếu anh thật sự đi qua đây, không chừng những người còn lại cũng không cần đi tiếp nữa, dù sao với sức của một mình anh làm sập cây cầu này thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng phá lên cười.

Anh gật đầu, vỗ vai Bàn Tử, nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Những gì anh nói là sự thật, chúng ta nhất định phải chú trọng.

Vì vậy, bây giờ cứ để chúng tôi đi trước!" Nghe lời họ nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó lùi sang bên một bước, nhường cho họ đi về phía trước.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cười nói với anh: "Anh nhanh nhẹn lên một chút, lát nữa chúng tôi chắc chắn sẽ đợi anh ở bên kia." Vương Diệp vừa nói vừa bước đi.

Nhìn hành động của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Bởi vì anh thấy cây cầu này lắc lư chao đảo, anh thậm chí không nói nên lời, vì cảnh tượng trước mắt quá kinh hiểm.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với anh: "Thả lỏng một chút đi, mấy thứ này không có gì đâu, đơn giản lắm.

Anh xem này, đi từng bước một là qua thôi." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Anh làm mẫu cho Bàn Tử xem, nhưng Bàn Tử lại tức đến nghiến răng, mấy thứ này thì có tác dụng gì chứ?

Người có cân nặng nhẹ là Vương Diệp, người có thể dễ dàng đi qua cũng là anh, chuyện này chẳng liên quan gì đến Bàn Tử cả.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp, anh không nhịn được thở dài, hồi lâu không nói nên lời.

Anh đang cảm thấy phiền não vì những chuyện này.

Nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói: "Mọi người đều qua rồi, anh cũng mau lên đi, đừng lề mề ở đó nữa." Bàn Tử gật đầu, anh đương nhiên sẽ qua, chỉ là Bàn Tử đột nhiên phát hiện nếu anh muốn qua, cây cầu trước mặt dài đến bảy tám mét.

Điều đó có nghĩa là trong bảy tám mét này, anh có thể sơ suất gặp tai nạn, bị dòng nước này cuốn đi.

Nhất thời Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: "Anh có dây thừng không?

Buộc cho tôi một sợi trước đã, lỡ tôi rơi xuống thì anh kéo tôi lên." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần ý cười, nhưng lời này vừa nói ra, Vương Diệp lại nhíu mày, nhìn Bàn Tử với vẻ hơi bất lực: "Tôi kéo anh lên, anh có nghĩ đơn giản quá không?

Chương 964

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?" Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, anh không nghĩ Vương Diệp sẽ từ chối mình.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói với Vương Diệp: "Vậy anh cũng không thể làm thế được, lỡ tôi thật sự rơi xuống thì không ai cứu được tôi đâu.

Bây giờ có cơ hội này ngay trước mắt, chúng ta nên biết trân trọng." Bàn Tử nghiêm túc phân tích cho Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại lắc đầu với vẻ mặt bất lực. "Thôi bỏ đi, chuyện này khó quá, hay là thôi đi." Vương Diệp vừa lắc đầu vừa thở dài.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Trương Khởi Linh đã đứng bên cạnh Vương Diệp, nói với anh bằng giọng sắc bén: "Anh nghĩ hay thật nhỉ.

Lỡ anh không cẩn thận rơi xuống, chúng tôi là người giữ dây thừng, nếu cũng bị anh kéo xuống theo thì làm thế nào?" Sự tò mò trong giọng nói của cậu ta không phải là giả.

Bàn Tử nghe câu hỏi của cậu ta vang lên bên tai, trong mắt ánh lên vài phần phức tạp, sau đó lại vô cùng tha thiết nói: "Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, các người có thể xuống âm phủ địa phủ mà xử tôi.

Dù sao thì bây giờ tôi không muốn qua đây..." Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả, nhưng Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng này của Bàn Tử liền không chút nể nang nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh thật sự không muốn qua đây, chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu." Triệu Dịch Thiên nắm chặt nắm đấm, làm một động tác cực kỳ nguy hiểm, nhưng Bàn Tử thấy vậy lại không hề lay chuyển, anh nhìn Triệu Dịch Thiên cực kỳ nghiêm túc nói: "Dù sao thì tôi thật sự không có can đảm đó, các người có ép tôi, tôi cũng hết cách." Bàn Tử bướng bỉnh nói.

Vương Diệp cũng hiểu tính cách của Bàn Tử, trong lòng hiểu rõ, anh không muốn qua, dù có thúc giục thế nào anh cũng sẽ không qua.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không do dự ném sợi dây thừng qua.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói, đảm bảo: "Bây giờ anh có thể qua được rồi, vì sợi dây này tôi sẽ luôn giữ chặt, tuyệt đối không để xảy ra tai nạn, anh cũng có thể tin tưởng tôi." Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần nghiêm túc, anh phân tích cho Bàn Tử về tuổi đời của cây cầu này, cũng như khả năng chịu lực của nó.

Với cân nặng của Bàn Tử, đi qua là dư sức.

Cho nên Bàn Tử căn bản không cần lo lắng.

Nhưng Bàn Tử nhìn dòng sông chảy xiết bên dưới, trên mặt lại lộ ra vẻ phức tạp.

Anh thật sự rất sợ.

Tuy nhiên, lúc đi qua, anh lại nhìn Triệu Dịch Thiên, tò mò hỏi: "Thật ra tôi có chút không hiểu, con sông này có phải thông đến âm phủ địa phủ không?

Nếu tôi không cẩn thận rơi xuống, có phải sẽ bị họ đưa đến đó không?" Triệu Dịch Thiên thấy Bàn Tử lải nhải không ngừng, lập tức lạnh mặt, nói với vẻ mất kiên nhẫn: "Chuyện như vậy có xảy ra hay không, tôi không biết.

Nhưng tôi có thể nói rõ cho anh biết, nếu anh còn lề mề thêm nữa, còn phân tâm ở đó, chuyện như vậy nhất định sẽ xảy ra." Nghe lời nguyền rủa của hắn vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần khó chịu, Bàn Tử nhìn hắn với vẻ mặt ghét bỏ: "Tên này, sao cậu có thể nói những lời như vậy chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa nghiến răng.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhìn Bàn Tử từ cây cầu kia đi qua.

Sau khi đi qua, Bàn Tử phát hiện ra không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhất thời anh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn mọi người, Bàn Tử vui vẻ nói: "Xem ra cũng chẳng có chuyện gì to tát cả.

Nào, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi.

Tiếp theo sẽ đi đâu, là âm phủ địa phủ sao?

Chúng ta có phải đến đó trình diện một chút không?" Bàn Tử lảm nhảm không ngừng.

Thấy bộ dạng lắm lời của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được lắc đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Được rồi, anh đừng nói nữa.

Tôi thấy Triệu Dịch Thiên càng ngày càng khó chịu với anh rồi đấy.

Nếu anh còn nói nhảm nữa, lát nữa Triệu Dịch Thiên sẽ thật sự tiễn anh qua đó luôn." Vương Diệp nói thật.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng ngậm miệng, nhưng anh lại nhìn Triệu Dịch Thiên, cẩn thận nói: "Cậu phải tha thứ cho tôi nhé, tôi không cố ý nói những lời như vậy đâu." Lời Bàn Tử vừa nói ra, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có vẻ qua loa, hắn nói với vẻ mặt thờ ơ: "Không sao, dù sao người đó cũng không phải là tôi." Lời này nói ra thật khó hiểu, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, hiếm khi thấy được cảnh tượng như vậy, cả hai đều không nhịn được vui mừng.

Ngày thường Bàn Tử phiền phức đến mức nào, họ biết rõ mồn một.

Bây giờ thấy Bàn Tử bị trị cho ngoan ngoãn, họ đương nhiên là vui mừng.

Nhìn Bàn Tử, hai người lại không nhịn được nói: "Nếu anh có ý kiến gì, thật ra anh cũng có thể đưa ra, biết đâu hai chúng tôi có thể đứng ra đòi lại công bằng cho anh thì sao?" Lời của hai người họ vừa nói ra, Bàn Tử đột nhiên đảo mắt, nhìn chằm chằm họ, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." Lời Bàn Tử vừa dứt, hai người lập tức ôm bụng cười ha hả, nhìn Bàn Tử, hai người có chút bất lực nói với anh: "Thật ra anh cũng không cần phải hiểu lầm chúng tôi như vậy, làm thế cũng chẳng có tác dụng gì." Giọng điệu của hai người mang theo vài phần buồn bã.

Nghe lời họ nói vang lên bên tai, Bàn Tử lại cực kỳ thản nhiên đáp: "Vậy thì sao chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm, làm ra vẻ vênh váo.

Lúc này Triệu Dịch Thiên nhìn anh, không chút do dự nói: "Tôi biết phía trước có bao nhiêu cơ quan, bao gồm cả cách giải quyết những cơ quan đó.

Nếu anh còn dám làm bộ làm tịch, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu." Nghe lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Bàn Tử lại cười với vẻ mặt thản nhiên. "Vậy thì cậu cứ tiếp tục đi." Bàn Tử bình tĩnh nói.

Sắc mặt Triệu Dịch Thiên lạnh đi, nhìn Bàn Tử, hắn không nhịn được nói: "Tôi nói cho anh biết, mỗi người đều phải trả giá cho hành vi của mình, anh cũng không ngoại lệ." Nghe lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài, không nói gì cả.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên không nhịn được nói với anh: "Mau theo kịp đội của chúng ta đi!" Triệu Dịch Thiên đã không muốn nói nhảm với anh nữa, tên này lúc nào cũng gây ra một đống chuyện, Triệu Dịch Thiên đã quá chán ngán anh rồi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt lạnh lùng của hai người họ, nhất thời cũng không biết nên nói gì để điều tiết bầu không khí ngượng ngùng này.

Chỉ là lúc này Vương Diệp đi được một đoạn đường, thấy Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Trước mặt là con đường đất vàng, nhưng khi Vương Diệp đi, lại cảm thấy không khí vô cùng khô hanh.

Rõ ràng vừa nãy ở kia còn có không ít dòng nước chảy cuồn cuộn... vậy mà bây giờ nơi họ đang ở còn khô hơn cả sa mạc.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhíu mày, không nhịn được nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình nói: "Đây là chuyện gì vậy?" Triệu Dịch Thiên lắc đầu, hắn làm sao biết đây là chuyện gì?

Thấy Vương Diệp ném câu hỏi cho mình, Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được nói với anh: "Nếu không có gì sai sót, phần lớn nguyên nhân là do cơ quan ở đây gây ra, còn có cả Ngũ Hành Bát Quái ở đây nữa.

Không tin anh xem la bàn đi." Triệu Dịch Thiên vô cùng bình tĩnh nói.

Lúc này Bàn Tử vội vàng lấy la bàn trong tay ra, cẩn thận đối chiếu một chút, phát hiện đúng là như lời hắn nói.

Nhất thời Bàn Tử không nhịn được giơ ngón tay cái lên, nhìn

Triệu Dịch Thiên, vui vẻ nói: "Trời đất ơi, cậu bạn này cũng không tệ đâu." Lời khen của anh vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có vẻ bình tĩnh.

Triệu Dịch Thiên nhìn anh lại nói: "Mấy thứ này thì có là gì chứ?" Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa lắc đầu, hắn nghĩ đến anh trai mình, lại không nhịn được nói với anh: "Nếu anh trai tôi ở đây, tôi tin anh ấy sẽ còn mạnh hơn tôi nhiều, vì những thứ này đối với anh ấy, căn bản không đáng là gì." Nghe lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Bàn Tử lập tức gật đầu, tuy nhiên Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Thiên, lại cẩn thận nói: "Tôi cảm thấy có chút không ổn, lúc đó không phải cậu nói mình đã thoát khỏi bóng ma đó rồi sao?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vẻ phức tạp. "Lúc đó tôi thuận miệng nói một câu, anh cũng tin thật sao?

Tôi không ngờ anh lại ngây thơ như vậy." Giọng Triệu Dịch Thiên đầy vẻ bất lực.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử cả người đều ngây ra, Bàn Tử nhìn chằm chằm hắn, cực kỳ khó hiểu nói: "Vậy theo ý cậu là, cả chuyện này đều là lừa tôi, hơn nữa..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã gật đầu.

Triệu Dịch Thiên nhìn phong cảnh trước mặt, trong lòng hiểu rõ, muốn xóa nhòa đi một vài nỗi đau, chỉ dựa vào thời gian là không đủ, huống hồ lời an ủi của người khác, chỉ là vài lời gió thoảng mây bay mà thôi.

Đối với hắn mà nói, có thể có tác dụng lớn đến đâu?

Một người thật sự đau lòng, làm sao có thể dễ dàng chữa lành được?

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vẻ phức tạp.

Nhưng điều hắn không ngờ là, lúc này Bàn Tử đột nhiên nhảy dựng lên, đấm cho hắn một cái, Bàn Tử nhìn hắn cực kỳ khó chịu nói: "Được lắm, dám lừa gạt tình cảm của tôi!" Sự tức giận trên mặt Bàn Tử khiến Triệu Dịch Thiên cảm thấy buồn cười.

Triệu Dịch Thiên lắc đầu, không so đo nhiều với Bàn Tử, mà nhìn con đường trước mặt, sau đó nói với mọi người: "Mau đi về phía trước đi, bây giờ chỉ mới là bước đầu tiên thôi, chúng ta bây giờ phải tiến đến bước thứ hai rồi." Bước thứ hai mà hắn nói, chẳng qua cũng chỉ là địa điểm Minh Hà này mà thôi.

Nhưng Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Thiên, lại tích cực hỏi một câu: "Thật ra, tôi hơi tò mò, bước thứ hai trông như thế nào?

Cậu có thể phân tích cho tôi một chút được không?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khó hiểu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Triệu Dịch Thiên suy nghĩ một lát, đột nhiên cười nói với anh: "Thật ra tôi thấy nói với anh cũng không cần thiết, vì thứ này không quan trọng.

Anh chỉ cần nhớ mục đích của chúng ta lần này là lấy được thứ bên trong ra là đủ rồi." Tuy nhiên, lời Triệu Dịch Thiên vừa dứt, Vương Diệp lại sững sờ tại chỗ.

Anh nhíu mày, còn chưa kịp hoàn hồn, Bàn Tử đã nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên: "Cậu đang nói gì vậy, lấy đồ ra?

Không phải cậu muốn vào trong gặp anh trai mình sao?" Lời này vừa thốt ra, Triệu Dịch Thiên tùy ý cười một tiếng, hắn nhìn mọi người với vẻ mặt qua loa: "Nếu các người đã từng nghe qua truyền thuyết đó, thật ra các người nên biết truyền thuyết đó muốn hoàn thành một cách hoàn mỹ, cần những điều kiện và yếu tố gì?" Chẳng qua là đợi đóa Bỉ Ngạn Hoa kia nở.

Khi hoa nở, là có thể nhìn thấy người thân của mình.

Chỉ là Vương Diệp thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được nói với hắn: "Tôi thấy cậu không cần quá cố chấp, chúng ta bây giờ có thể rời đi, vì bên trong này có thể không tồn tại thứ mà cậu muốn đâu." Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử cũng gật đầu đồng tình.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại nói với vẻ mặt thờ ơ: "Đó là suy nghĩ của các người, liên quan gì đến tôi?

Chuyện tôi muốn làm bây giờ, không ai có thể ngăn cản được." Sự cố chấp trên mặt hắn khiến Vương Diệp cảm thấy có chút đau đầu.

Vương Diệp lắc đầu, không biết nên nói gì với hắn, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn con đường trước mặt, vẫn bằng lòng đi tiếp.

Tuy nhiên, nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình, Vương Diệp không chút do dự nói: "Khi đóa Bỉ Ngạn Hoa kia nở, chúng tôi phải ở bên cạnh cậu." Thật ra Vương Diệp cũng sợ nguy hiểm đó sẽ xảy ra.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên đột nhiên cười một tiếng, hắn nói với vẻ mặt thờ ơ: "Anh không thật sự nghĩ rằng, tôi sẽ bị thứ này đánh gục chứ." Giọng hắn đầy vẻ tò mò.

Thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên lại nói với anh: "Nếu tôi thật sự nghĩ quẩn, thì tôi đã sớm rời khỏi thế giới này rồi, cần gì phải tốn công tốn sức đến nơi này, tìm kiếm cái gọi là Bỉ ngạn hoa chứ?" Sự nghiêm túc trong giọng nói của hắn không phải là giả.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, liền gật đầu đồng ý, Triệu Dịch Thiên tuyệt đối sẽ không nghĩ quẩn.

Lúc này Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn phong cảnh trước mặt, trên mặt Vương Diệp mang theo bảy phần phức tạp.

Hồi lâu anh không nói nên lời.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với anh: "Tôi cảm thấy nơi này có chút âm u, hay là chúng ta cẩn thận một chút đi, mọi người đi cùng nhau." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng chuông gió vang lên bên tai.

Chương 965

Bàn Tử trừng to mắt, nhìn mọi người với vẻ mặt lo lắng hỏi.

Khi lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt mọi người chỉ còn lại vẻ phức tạp. "Anh đang nói gì vậy?

Chúng tôi hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông gió nào cả." Vẻ mặt nghiêm túc của họ không phải là giả.

Bàn Tử lập tức rơi vào im lặng, anh không biết phải miêu tả cho mọi người tiếng chuông gió mình nghe thấy như thế nào.

Nhưng họ nhìn anh, giống như đang nhìn một con quái vật, Bàn Tử cũng có chút không chịu nổi.

Bàn Tử nhìn chằm chằm họ, không nhịn được nói: "Các người có thể nghi ngờ tôi, nhưng không thể dùng ánh mắt nghi ngờ như vậy để nhìn tôi được.

Tôi không thể bị ảo giác thính giác, thứ này là có thật." Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết, anh hy vọng mọi người có thể chấp nhận lời nói của mình.

Nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt buồn rầu: "Cho dù tôi tin những gì anh nói, nhưng thế thì sao chứ?

Cái thứ này e rằng nhất thời cũng không thể xua đi được, hơn nữa chúng tôi đều không nghe thấy, nên chỉ có thể anh nhịn thôi." Đây là cách duy nhất.

Bàn Tử thật sự hết cách, chỉ đành gật đầu đồng ý với những gì Vương Diệp nói, nhưng anh ta nghe thấy tiếng chuông gió ngày càng gần, lại càng dồn dập.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong mắt chỉ toàn là hoảng sợ.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng luống cuống cả chân tay.

Vấn đề trước mắt ngày càng nghiêm trọng, không giống như Vương Diệp nghĩ rằng chỉ có một mình Bàn Tử đang gây rối.

Lúc này, Vương Diệp đột nhiên nắm lấy tay Bàn Tử, nhìn anh ta với vẻ mặt cấp thiết nói: “Bình tĩnh lại trước đã, bất kể nghe thấy gì cũng phải bình tĩnh cho tôi.” Vương Diệp không ngừng nói bên tai Bàn Tử, nhưng anh ta lại cứ lắc đầu quầy quậy.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp.

Bàn Tử không nhịn được, lo lắng nói với Vương Diệp: “Toi rồi, âm thanh đó ngày càng gần tôi, tôi cảm giác có thứ gì đó sắp tấn công mình.” Bàn Tử nói xong liền đi lại lung tung, trông vô cùng bồn chồn bất an.

Vẻ mặt Vương Diệp cũng trở nên phức tạp, anh không nhịn được nói với Bàn Tử: “Anh bình tĩnh lại chút đi, bây giờ lo lắng cũng vô ích.” Vương Diệp không ngừng an ủi anh ta.

Bàn Tử nghe thấy lời Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt ngoài sự qua quýt ra thì chẳng còn cảm xúc nào khác.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Lẽ nào anh thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra sao?” Bàn Tử lắc đầu, chỉ tay về bốn phương tám hướng để biểu đạt với Vương Diệp rằng, dù ở bất cứ đâu anh ta cũng nghe thấy tiếng chuông gió.

Thấy bộ dạng điên cuồng của Bàn Tử, thực ra Vương Diệp cũng biết anh ta không thể nào lừa mình.

Nhưng Vương Diệp không biết phải chấp nhận tất cả chuyện này thế nào, anh chỉ có thể ôm Bàn Tử vào lòng, nhưng khi nhìn khung cảnh xung quanh, trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên vẻ phức tạp.

“Chúng ta có thể đến nơi khác trước được không?

Tôi cảm thấy nơi này có vấn đề.” Vương Diệp vừa dứt lời, Triệu Dịch Thiên vội vàng gật đầu.

Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên tia quỷ dị.

“Sao lại là cậu nghe thấy tiếng chuông gió?” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp nhíu mày, nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Ý gì đây?

Chuyện này còn có ẩn tình gì sao?” Nghe Triệu Dịch Thiên nói vậy, thực ra Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Triệu Dịch Thiên hiểu rõ tình hình nơi này, vậy thì vấn đề của Bàn Tử sắp tới có thể giải quyết được rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Thiên như thể vớ được cọng rơm cứu mạng.

Kết quả, Triệu Dịch Thiên lại lắc đầu, nhìn anh với vẻ mặt thâm trầm nói: “Tôi cũng không rõ tình hình nơi này lắm, tóm lại, người nghe thấy tiếng chuông gió có thể nhìn thấy hoa Bỉ Ngạn, và có thể mang hoa Bỉ Ngạn ra ngoài.” Lời giải thích của hắn vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

“Anh đừng nói nhảm nữa, làm sao tôi có thể tin những lời này?” Vương Diệp vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Thấy Vương Diệp tức giận, vẻ mặt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên phức tạp.

Hắn không nhịn được, cẩn thận giải thích với Vương Diệp: “Tôi thật sự không lừa cậu, những gì tôi nói đều là sự thật.” Nhưng khi lời của Triệu Dịch Thiên vang lên, trong mắt Vương Diệp ngoài sự qua quýt ra thì chẳng còn cảm xúc nào khác.

Lúc này, Vương Diệp dẫn Triệu Dịch Thiên và Bàn Tử đi về phía trước.

Nhìn thấy một hang động trước mặt, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, vì bọn họ nãy giờ cứ đi trên một con dốc đất.

Dù tối tăm không thấy ánh mặt trời, nhưng Vương Diệp biết bây giờ họ phải tìm một chỗ dừng chân, nếu không cứ đi lại ở nơi như vậy, không biết sẽ gặp phải thứ gì.

Hơn nữa, bên dưới còn có Minh Hà đang cuộn trào, nếu không xử lý tốt những chuyện này, vấn đề sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng này của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh: “Bàn Tử, chuyện gì thế này?

Sao anh ta lại bắt đầu hôn mê bất tỉnh?” Hắn vừa nói vừa đẩy đẩy Bàn Tử.

Bàn Tử nhắm nghiền mắt, nhưng miệng lại nói năng lảm nhảm.

“Tôi không biết, tôi không biết gì cả.” Bàn Tử không ngừng lặp lại câu nói đó.

Vương Diệp nhíu mày, thử gọi anh ta tỉnh lại.

Nhưng Bàn Tử không có bất kỳ phản ứng nào, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi, tim anh như treo lên lơ lửng.

“Phải làm sao đây?” Anh vừa nói vừa thở dài, lấy thuốc từ trong túi ra, chuẩn bị chữa trị cho Bàn Tử.

Trương Khởi Linh đột nhiên tiến lên một bước, kéo tay Vương

Diệp nói: “Tôi nghĩ ra một cách rất hay, không biết cậu có muốn thử không?” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp gần như gật đầu không chút do dự.

Dù bình thường họ hay trêu chọc Bàn Tử, nhưng vào thời khắc quan trọng thế này, Vương Diệp sẽ không để nguy hiểm xảy ra.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh càng gấp gáp nói với anh: “Cách giải quyết duy nhất tôi đã nghĩ ra rồi, đó là đi tìm chiếc chuông gió kia.

Chiếc chuông gió này chắc chắn tồn tại, nhưng chỉ có Bàn Tử nghe thấy, có thể là do anh ta đã trúng một loại thuốc gây ảo giác nào đó.” Khi Trương Khởi Linh đưa ra phân tích này, Triệu Dịch Thiên cũng vội vàng gật đầu.

Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tha thiết nói: “Hay là thế này đi, chúng ta chia nhau ra hành động, đi tìm chiếc chuông gió đó.

Cậu ở lại đây giải độc cho anh ta trước.” Nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu không do dự, anh cho Bàn Tử uống viên thuốc giải độc.

Nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn khung cảnh nơi đây, trong mắt lại lộ ra vẻ phức tạp.

Nơi này sạch sẽ quá mức, đến cả bụi bặm cũng không có, thậm chí một con chuột hay một con côn trùng cũng không thấy.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Vương Diệp khó nói nên lời những suy nghĩ trong lòng, nhưng thấy những người khác đã đi, trong mắt anh cũng lóe lên vài phần phức tạp.

Anh cúi đầu nhìn Bàn Tử trước mặt, không nhịn được đẩy vai anh ta nói: “Anh thật sự hôn mê bất tỉnh rồi sao?

Có thể cho chút phản ứng được không?” Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử vẫn nói năng lảm nhảm như cũ.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, anh cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Tuy nhiên, điều Vương Diệp không ngờ tới là, ngay khi mọi người vừa rời đi, Bàn Tử lại đột nhiên mở mắt.

Thấy anh ta đã tỉnh, Vương Diệp không do dự đưa nước qua.

Kết quả không ngờ, Bàn Tử giơ tay gạt phắt bình nước đi, nhìn Vương Diệp cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Tôi không cần cậu ở đây giả làm người tốt.” Lời của Bàn Tử quá khó hiểu, Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, cực kỳ khó hiểu nói: “Anh đang nói gì vậy?

Tôi không có giả làm người tốt.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài, anh hy vọng Bàn Tử có thể chấp nhận những lời anh nói, nhưng dù anh nói thế nào, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự lạnh lùng, anh ta hoàn toàn không để ý đến Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được hỏi thêm một câu: “Anh đã thấy gì trong giấc mơ đó?

Có thể nói cho tôi biết không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử đột nhiên lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp rồi nói: “Cậu có biết một câu nói không? ‘Ngày phòng đêm phòng, trộm nhà khó phòng’, có lẽ là đang nói cậu đấy.” Lời của Bàn Tử quá khó hiểu, Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Anh có thể bôi nhọ con người tôi, nhưng không thể nói những lời như vậy để làm tôi ghê tởm, chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử.” Nhưng lời của Vương Diệp chưa nói xong, Bàn Tử đã bóp cổ anh, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Nếu không phải vì cậu, tôi đã không chết.” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, bộ dạng hung thần ác sát, mặt mày dữ tợn, như thể muốn ăn tươi nuốt sống Vương Diệp.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp ngây cả người, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: “Rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ tò mò, nhưng Bàn Tử nghe thấy lại đáp qua quýt: “Những chuyện này không liên quan đến cậu.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử vẫn luôn nhẫn nhịn tính khí của hắn, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên gật đầu, nhìn Bàn Tử nói: “Tôi cũng không muốn làm chuyện như vậy đâu!” Vương Diệp vừa dứt lời, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp, giây tiếp theo, anh ta thấy nắm đấm của Vương Diệp vung tới.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử ngây cả người, anh ta trừng mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Cậu đang làm gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử, lại đáp với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tôi đang giúp anh tỉnh lại đấy, bao nhiêu lần tai nạn và nguy hiểm, nếu không phải là tôi, ai có thể cứu anh ra?

Kết quả bây giờ anh còn quay lại cắn tôi một phát.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu, mặt anh đầy vẻ cười lạnh.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cuối cùng cũng hồi phục được một chút lý trí.

“Đợi đã, hình như tôi tỉnh rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa ngăn Vương Diệp lại, nhưng Vương Diệp lại nhân cơ hội đấm anh ta thêm hai cái, ai bảo gã này vừa rồi bóp cổ anh mạnh như vậy.

Vương Diệp sao có thể dễ dàng tha cho anh ta.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh: “Cậu đừng nghĩ tôi làm chuyện quá đáng, tôi chỉ cảm thấy...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh có gì muốn nói thì cứ nói hết đi.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên nói với Vương Diệp: “Tôi vừa mới mơ một giấc mơ rất kinh khủng.

Tôi mơ thấy chiếc chuông gió đó không ngừng vang lên bên tai, tôi nói với mọi người, kết quả không một ai để ý đến tôi!” Bàn Tử miêu tả cho Vương Diệp những gì mình thấy, anh ta thấy mọi người đều tản ra, không biết họ chạy đi đâu.

Lúc này, Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Sau đó Bàn Tử cho Vương Diệp biết rằng, khi những người đó tản ra, họ cũng bị quái vật bắt đi, mỗi người bị bắt đến một nơi khác nhau.

Sau đó Bàn Tử đi cứu họ, kết quả lại bị Vương Diệp đâm sau lưng một nhát.

Cuối cùng Bàn Tử chết, nên khi tỉnh lại, anh ta nhìn thấy Vương Diệp với sự phẫn nộ vô cùng.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại tỏ vẻ áy náy nói với anh: “Thực ra tôi cũng không biết tại sao lại mơ giấc mơ kỳ quái như vậy, chiếc chuông gió đó dường như cũng đang cảnh báo tôi, tôi cảm giác chiếc chuông gió đó dường như có thể khiến người ta có năng lực dự báo!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được cười nói với anh: “Coi như là có năng lực dự báo, nhưng rồi thì sao?” Giọng Vương Diệp mang theo sự tò mò.

Chương 966

Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi lập tức rơi vào im lặng.

Anh ta không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Thấy Bàn Tử không nói một lời, Vương Diệp lại nói với anh ta: "Thực ra anh cũng không cần phải quá bận tâm về những chuyện này, mặc dù những người khác đã đi tìm cách giải quyết cho anh rồi, nhưng chúng ta bây giờ có thể đi tìm họ." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng tim anh ta lại đột nhiên đập nhanh hơn, anh ta nhìn Vương Diệp, có chút bất an nói: "Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, họ đều chạy ra ngoài, đều là để cứu tôi sao?" Vương Diệp gật đầu, không do dự thừa nhận.

Lúc này, Bàn Tử chỉ kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Không ổn lắm, những chuyện này quá giống nhau, cứ như những gì xảy ra trong mơ đều biến thành hiện thực vậy." Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, trong mắt lại lộ ra ý cười, anh nhìn Bàn Tử không chút do dự nói: "Nếu anh thật sự muốn cứu mạng những người khác, thì đi theo tôi, còn ở đây nói nhảm làm gì." Vương Diệp nói không chút nể nang.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi vội vàng gật đầu, theo kịp bước chân Vương Diệp.

Chỉ là Bàn Tử không ngờ tới, khi anh ta theo sau Vương Diệp, anh ta cũng thấy hoàn cảnh nơi này khắc nghiệt đến nhường nào.

Minh Hà bên ngoài đã cuộn trào, sóng vỗ vào bờ.

Khi Bàn Tử và Vương Diệp bước ra ngoài, suýt chút nữa đã bị sóng làm ướt giày, vẻ mặt hai người đều lộ ra sự phức tạp.

Lần này Vương Diệp cũng tin rằng những người khác thật sự gặp nguy hiểm.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, anh lo lắng nói với Bàn Tử: “Hay là chúng ta chia nhau ra hành động đi!” Nhưng lời của Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử đã lắc đầu, vẻ mặt cố chấp từ chối.

“Nếu thật sự chia nhau ra, tôi tin rằng nguy hiểm và tai nạn sắp tới sẽ còn nhiều hơn, chi bằng hai chúng ta đi cùng nhau, lỡ gặp phải chuyện gì, còn có thể cùng nhau giải quyết.” Bàn Tử nói quả thật có lý, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không từ chối, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại nói với anh ta: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử không do dự nói với anh: “Cách duy nhất có lẽ là...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng kêu cứu vang lên bên tai.

Bàn Tử cũng nhìn thấy một chiếc lồng sắt giữa Minh Hà.

Tiếng kêu cứu phát ra từ trong lồng sắt.

Khi Vương Diệp nhìn qua, chính là Hạo Thiên Chân đang bị nhốt bên trong.

Thực ra những lời Bàn Tử chưa nói ra lúc nãy, chỉ là muốn Vương Diệp đi cùng anh ta đến những nơi mà anh ta đã thấy trong mơ.

Anh ta cảm thấy giấc mơ có thể là một lời gợi ý rất tốt, chứ không tệ như Vương Diệp nghĩ.

Kết quả không ngờ cảnh tượng trước mắt lại quỷ dị đến vậy.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta đột nhiên kéo tay Vương Diệp nói: “Trong mơ tôi thấy đúng là như thế này, anh ta ở trong lồng sắt đó, kết quả, trong quá trình chúng ta cứu, một con sóng ập tới và cuốn anh ta đi mất.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bi thương, nói đến đây, anh ta không nhịn được ôm mặt, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Tôi đã nói rồi, đừng đến nơi này, nơi này rõ ràng rất tà ma, tại sao cậu còn cố chấp không tỉnh ngộ mà đến đây?

Bây giờ hại tất cả mọi người gặp chuyện, lẽ nào cậu vui lắm sao?” Lời chất vấn của Bàn Tử khiến Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, rồi đạp một cước vào người Bàn Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Bây giờ anh đổ hết trách nhiệm lên người tôi, oán trách tôi, anh nghĩ làm vậy có thể giải quyết được vấn đề sao?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lập tức im lặng.

Cùng lúc Bàn Tử ngậm miệng, Vương Diệp cũng bóp cổ anh ta, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, nếu anh còn dám làm những chuyện ngu ngốc vớ vẩn ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Vương Diệp thật sự tức giận rồi, nếu không anh không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, vẻ mặt cũng lộ ra vài phần ngượng ngùng, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Được rồi, chuyện này là tôi làm không đúng, cậu đừng oán trách tôi.” Lời của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Anh đừng giở trò này nữa, chuyện này cũng không liên quan đến tôi.” Thấy vẻ mặt lạnh lùng của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

“Chúng ta mau qua đó cứu người đi, cãi nhau ở đây cũng không giải quyết được vấn đề.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chiếc lồng sắt trước mặt, rồi không do dự ném sợi dây thừng qua.

Anh vừa ném sợi dây qua, vừa bảo Hạo Thiên Chân thắt một nút ở đó.

Ít nhất làm như vậy, nếu chiếc lồng sắt này thật sự bị sóng cuốn đi, Vương Diệp vẫn có thể nghĩ cách kéo Hạo Thiên Chân lên.

Tuy nhiên, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với anh: “Chúng ta làm vậy thật sự có tác dụng sao?

Lỡ như chúng ta cũng bị cuốn đi thì sao?

Sức nước trong Minh Hà này mạnh đến mức nào, cậu nên biết rõ chứ?” Nghe lời anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp đáp một cách qua quýt: “Coi như tôi biết thì sao chứ?” Thấy vẻ thờ ơ của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Anh ta không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy rất bất lực, dường như tất cả mọi thứ đều vượt ngoài dự liệu của anh ta, thậm chí không cho anh ta bất kỳ cơ hội cứu vãn nào.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta: “Bình tĩnh lại đi, anh qua đây buộc sợi dây này vào tảng đá, lát nữa nếu thật sự có chuyện, chúng ta có thể cùng nhau kéo anh ta lên.” Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp cũng men theo sợi dây thừng đi qua.

Nhìn hành động của Vương Diệp, Bàn Tử trừng lớn mắt.

“Cậu tuyệt đối không được làm như vậy, trong mơ tuy cậu không làm thế, nhưng làm vậy cũng rất nguy hiểm, lỡ như cậu...” Đi ngược trong dòng nước xiết như vậy là một việc cực kỳ nguy hiểm, nếu Vương Diệp không chuẩn bị đầy đủ, rất có thể sẽ mất mạng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự bất lực, anh nhìn Vương Diệp với hy vọng tha thiết, mong Vương Diệp có thể nghe lời mình.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại lắc đầu, anh nhìn về phía Hạo Thiên Chân, trong lòng hiểu rõ Hạo Thiên Chân không thể ngâm trong nước quá lâu, vì tinh thần của Hạo Thiên Chân đã có chút suy sụp.

Nếu còn kéo dài, e rằng cứu được Hạo Thiên Chân lên cũng vô ích.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, rồi nhìn về phía Bàn Tử, vẻ mặt cấp thiết nói với anh ta: "Anh có thể tháo sợi dây ra trước." Lời của Vương Diệp quá khó hiểu, Bàn Tử trừng mắt đầy khó hiểu.

Lúc này, Vương Diệp chỉ mở lồng sắt ra, cứu Hạo Thiên Chân ra ngoài.

Cùng lúc cứu Hạo Thiên Chân, trên mặt anh cũng lộ ra vẻ phức tạp, vì anh cảm thấy dòng nước ngầm dưới chân đang không ngừng cuộn trào, nếu không lầm thì sóng lớn sắp ập đến.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, anh hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, càng không do dự ném sợi dây thừng qua.

Vương Diệp kéo lấy sợi dây, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt nhẫn nại nói: "Sốc lại tinh thần cho tôi." Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp, cũng tỉnh táo lại, anh ta gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết tại sao nữa, tôi rõ ràng đang đi tìm chiếc chuông gió đó, kết quả không cẩn thận giẫm phải cơ quan, sau đó..." Lời của anh ta còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nghe thấy tiếng "ùng ục" vang lên bên tai.

Rất rõ ràng, một con sóng lớn đã nuốt chửng cả hai người họ.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử hét lên một tiếng thảm thiết đến xé lòng, anh ta hoàn toàn không tin những gì mình thấy trong mơ lại ứng nghiệm vào lúc này.

Đối với Bàn Tử mà nói, tất cả những điều này đều khó có thể chấp nhận, trên mặt anh ta chỉ có sự phức tạp, rồi ôm mặt bắt đầu khóc.

Cùng lúc anh ta đang khóc lóc thảm thiết, Vương Diệp cũng ngoi đầu lên từ trong nước.

Nước sông này tuy rất lạnh, nhưng Vương Diệp vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Anh thấy Bàn Tử đang khóc lóc ở đó, trong mắt cũng lộ ra vài phần mất kiên nhẫn, không nhịn được hét lớn về phía Bàn Tử: "Anh khóc cái gì?

Người ta chưa chết mà đã khóc tang ở đây rồi." Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử ngây cả người.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vô cùng phấn khích vẫy vẫy tay với anh.

Lúc này Bàn Tử dở khóc dở cười chạy tới.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp, anh lắc đầu, hồi lâu không nói nên lời.

Anh không biết nên nói gì, tóm lại là gã Bàn Tử này ngu ngốc thật sự khiến anh cảm thấy bất lực.

Vương Diệp cũng kéo tay Bàn Tử, anh bảo Bàn Tử đỡ Hạo Thiên Chân lên.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân tuy khó coi, nhưng ít nhất vẫn còn hơi thở, và ý thức của anh ta chỉ yếu đi một chút thôi.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Vương Diệp không do dự tát anh ta hai cái.

“Tỉnh táo lại cho tôi.” Lời Vương Diệp vang lên, Hạo Thiên Chân mở mắt ra.

Hạo Thiên Chân phát hiện mình vẫn còn sống, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không do dự kéo anh lên, rồi lo lắng nói với anh: “Người còn lại ở bên này, cậu mau theo tôi qua đây, tình hình của anh ta còn nguy hiểm hơn Hạo Thiên Chân.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ tha thiết.

Vương Diệp vội vàng gật đầu, tuy không hiểu tại sao Bàn Tử có thể mơ thấy những chuyện chưa xảy ra.

Nhưng trên thế giới này có quá nhiều thứ không thể giải thích được, nên lúc này Vương Diệp cũng lười bận tâm, chỉ muốn cứu người trước.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói với anh: “Lát nữa cậu sẽ không đột nhiên đâm tôi một nhát chứ?

Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, chúng ta coi như tiền đồ tan nát.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, anh ta cõng Hạo Thiên Chân trên lưng, mặt mày bình thản.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

“Nếu tôi thật sự làm vậy, chắc chắn là vì anh có vấn đề, chứ không phải tôi có vấn đề.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên cười ha hả, trên mặt mang theo vài phần chất phác.

May mà cuối cùng họ cũng đến được nơi đó.

Lúc này, Vương Diệp nhìn vách đá cheo leo trước mặt, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

“Người đâu?

Người anh nói ở đâu?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn khung cảnh nơi đây.

Nhưng tiếng của anh vừa vang lên, anh đã nghe thấy giọng của Trương Khởi Linh vang lên bên tai.

“Sao cậu lại đến đây?

Cuối cùng cậu cũng đến rồi, mau cứu tôi lên đi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa giãy giụa.

Vương Diệp nghe thấy giọng anh ta, nhưng lại không biết anh ta ở đâu.

Nhìn khung cảnh nơi đây, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp cúi đầu nhìn xuống thì thấy Trương Khởi Linh đang dùng một tay treo mình trên vách đá.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, anh vội vàng kéo Trương Khởi Linh lên.

Chương 967

Anh nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh treo ở đây bao lâu rồi?

Sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Trương Khởi Linh vẻ mặt sầu não nói với anh: “Tôi ở đây lâu lắm rồi, từ lúc tôi xuất phát đến giờ, chắc cũng được hai mươi phút rồi.” Lời của anh ta vừa nói ra, Vương Diệp đột nhiên gật đầu, anh nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt bình thản nói: “Chúng ta đi tiếp thôi!

Vẫn còn người chưa được cứu ra mà?” Thái độ của Vương Diệp tuy có chút lạnh nhạt, nhưng mọi người đã quen với bộ dạng ngày thường của Vương Diệp, nên lúc này, họ cũng không nói gì thêm.

Nhưng Vương Diệp nhìn mọi người ở đây, lại không nhịn được cười nói với họ: “Thực ra lần này có thể cứu được hai người các cậu ra, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

Bên Triệu Dịch Thiên, tôi cảm thấy chắc là không còn hy vọng gì nữa.” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, lại không ngờ.

Bàn Tử, gã này lại vô cùng tích cực phản bác: “Sao cậu có thể nghĩ như vậy?

Chúng ta nên cứu tất cả mọi người ra, phải đối xử như nhau chứ.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Thấy bộ dạng cố chấp này của anh ta, Vương Diệp cười ha ha, anh không nói gì thêm, vỗ vai Bàn Tử, Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói: “Tuy là phải đối xử như nhau, nhưng chúng ta qua đó cũng không biết có cứu được Triệu Dịch Thiên ra không, dù sao cũng đã qua một thời gian dài như vậy rồi...” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi lập tức gật đầu, nhưng trong mắt anh ta lại lóe lên vài phần thất vọng.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh: “Tiếp theo chúng ta còn lựa chọn nào khác không?” Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng lắc đầu, rồi dẫn mọi người đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, mọi người vội vàng theo sau.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng kể cho anh nghe những gì mình thấy trong mơ.

“Thực ra cậu còn nhớ lúc chúng ta mới gặp nhau không?

Lúc đó cậu cầm một miếng Mô Kim Phù giả để lừa tôi đấy.” Vương Diệp nói ra lời này, trên mặt mang theo vài phần ý cười, không đợi Bàn Tử phản ứng, Vương Diệp lại vỗ vai anh ta nói: “Chuyện cậu làm lúc đó, thật sự là thất đức, đến giờ tôi vẫn không thể quên được.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức ngại ngùng cười cười, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Tôi không cố ý, tôi tuyệt đối không muốn cố tình làm chuyện như vậy.” Lời của Bàn Tử nói ra, nhận lại được là nụ cười lạnh của Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt sầu não nói: “Thực ra chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, tôi sớm đã tha thứ cho anh, tôi chưa bao giờ ghi thù.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, trên mặt lại lộ ra vài phần căng thẳng.

“Sao cậu lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?” Nhưng câu hỏi của Bàn Tử vang lên, Vương Diệp lại không trả lời anh ta, mà vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Chúng ta đi nhanh lên, chậm là không kịp đâu.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại một lần nữa dặn dò anh nói: “Vậy chúng ta nói trước nhé, bất kể gặp phải vấn đề gì, cậu đều phải bình tĩnh, tuyệt đối không được manh động, và cũng không được ra tay với tôi.” Lời của Bàn Tử vang lên, Vương Diệp không do dự gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân sau lưng mình, hai người họ không nói một lời.

Nhưng họ vẫn đi theo sau anh, và bộ dạng của họ, trông có vẻ cũng không có vấn đề gì.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

Anh không nói gì nhiều, mà đến địa điểm cuối cùng.

Chỉ thấy, hai tay của Triệu Dịch Thiên bị người ta treo lên, mà bên dưới Triệu Dịch Thiên là vô số Lệ Họa.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử luống cuống cả chân tay, anh ta hét lên một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của Bàn Tử, không nhịn được trêu chọc một câu: “Anh sợ lắm à?” Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhìn Vương Diệp lại nói với vẻ mặt lo lắng: “Lẽ nào cậu không sợ sao?

Đừng nói với tôi, cậu điên cuồng đến mức vào thời khắc này...” “Vào thời khắc này, nên là lúc tôi vạch trần cậu.

Tất cả những thứ này đều là giả, rốt cuộc cậu là ai?

Tại sao lại làm chuyện này?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu.

Bàn Tử nghe thấy liền vội vàng lắc đầu.

Ngoài Bàn Tử ra, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt cấp thiết giải thích với anh: “Cậu đang nói gì vậy?

Chúng tôi chính là chúng tôi, và Bàn Tử cũng không có vấn đề gì, tại sao cậu lại nghi ngờ anh ấy?” Lời chất vấn của họ vang lên, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, anh nhún vai, nhìn mọi người ở đây cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi không phải đang nói nhảm, tôi chỉ đang trình bày sự thật mà thôi.

Một người treo mình bên vách đá bằng một tay suốt hai mươi phút, đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ bình thản.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử lại vội vàng nói với anh: “Lời này của cậu là có ý gì?

Cứu được họ, lẽ nào cậu còn không vui?

Cậu còn muốn nghi ngờ họ.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, dường như muốn trách mắng Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại bình thản nói với anh ta: “Cậu thấy tôi làm quá đáng sao?

Nếu thật sự quá đáng, thì cũng đành chịu thôi, vì tiếp theo tôi còn làm chuyện quá đáng hơn nữa.

Người như cậu, không nên tồn tại.” Anh vừa nói vừa đâm con dao vào ngực Bàn Tử.

Bàn Tử trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự phức tạp.

“Cuối cùng cậu vẫn làm chuyện như vậy.” Nhưng Vương Diệp lại ném con dao sang bên cạnh, anh hoàn toàn không quan tâm.

Nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp lại nói với họ: “Tôi không quan tâm các người là ai, tóm lại bây giờ tôi muốn rời khỏi nơi này.

Nếu các người còn dám giam giữ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người.” Vương Diệp nghiến chặt răng, nói ra những lời này một cách sắc lẹm.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, giây tiếp theo lại hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Lúc này, Vương Diệp từ từ mở mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử đứng trước mặt Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần ghét bỏ, rồi đảo mắt, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Gã này cũng thật là, mơ một giấc mơ mà lâu thế, hại chúng ta phải đợi ở đây...” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần mất kiên nhẫn, khí tức nồng nặc này ập vào mặt.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra ý cười, chỉ có Bàn Tử như thế này mới là quen thuộc nhất.

Nhìn mọi người ở đây, Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi tỉnh rồi, không cần đợi nữa.” Lời này của anh tuy là nói cho Bàn Tử nghe, nhưng Bàn Tử nghe thấy, lại đảo mắt một cái đầy vẻ không quan tâm, nói với Vương Diệp: “Tỉnh rồi thì tỉnh rồi, mau đứng dậy cho tôi, đừng có nằm ỳ ở đây giả bệnh nhân nữa, người khỏe như hổ như cậu có thể đánh chết một con hổ đấy.” Giọng anh ta đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, không nhịn được cười ha hả, thầm nghĩ, Bàn Tử vẫn giảo hoạt như mọi khi.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lát, lại không so đo với Bàn Tử, mà vỗ vai anh ta, vô cùng nghiêm túc nói với anh: “Tôi bị làm sao vậy?

Có ai giải thích cho tôi một chút được không?” Nhưng Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại đột nhiên bật cười, anh ta đưa tấm gương của mình cho Vương Diệp.

“Cậu xem vết thương trên mặt cậu trước đi.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp soi gương, mới phát hiện mặt mình vậy mà sưng lên, như bị thứ gì đó chích phải.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với anh: “Cậu bị làm sao vậy?

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Làm người tử tế không được hay sao, cứ phải đi chọc tổ ong vò vẽ.” Giọng điệu Bàn Tử có mấy phần khó hiểu.

Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn.

“Chú em nhớ kỹ đấy, lần sau trên đường thấy tổ ong vò vẽ thì tuyệt đối đừng có chọc vào, lịch trình của cả đoàn đều vì chú mày mà chậm trễ không ít đâu.” Lúc Bàn Tử buông lời chê bai, Vương Diệp đột nhiên bật cười, thực ra hắn hoàn toàn không làm chuyện như vậy.

Nhưng cụ thể là chuyện gì thì hắn đã quên rồi, chỉ nhìn những người đang ngồi đây, Vương Diệp không biết nên bắt đầu nói với họ thế nào.

Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng mờ mịt của Vương Diệp, không nhịn được huých vào tay hắn, rồi nhìn Trương Giao, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: “Cậu không phải là quên hết những chuyện vừa xảy ra rồi chứ?

Nếu tôi không đoán sai, có lẽ cậu đã mất trí nhớ rồi.” Giọng điệu của anh ta có mấy phần tò mò.

Vương Diệp nghe vậy liền gật đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên, mặt đầy hiếu kỳ hỏi dồn.

“Vậy anh có biết đây là chuyện gì không?” Triệu Dịch Thiên vội vàng gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được cẩn thận nói với hắn.

“Tôi cũng không biết nên nói với cậu thế nào.” Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp không nhịn được nói.

“Nói mau, đừng dài dòng.” Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, quả quyết kể lại một loạt hành vi cổ quái vừa rồi của Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp mới từ miệng Triệu Dịch Thiên biết được mình vừa rồi lại làm nhiều chuyện như vậy.

Rõ ràng mọi người đang đi đường ngon lành, kết quả Vương Diệp nói mình nghe thấy tiếng chuông gió, nhất quyết đi tìm, nhưng khi thấy tổ ong vò vẽ thì lại chọc vào nó.

Sau đó hắn bị ong đốt một phát, cứ thế ngất đi, rồi bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh lại bây giờ, vẻ mặt mọi người đều lộ ra sự phức tạp.

Vương Diệp nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, vẻ mặt lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn nhìn Triệu Dịch Thiên, không nhịn được nói: “Nếu tôi nói, trong đầu tôi nhìn thấy một khung cảnh khác, anh có tin không?” Triệu

Dịch Thiên nghe Vương Diệp nói, không chút do dự gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được nói với hắn: “Nếu không đoán sai, có lẽ là vì chúng ta sắp tiếp cận phần thứ hai của Minh Hà, cho nên những thứ chúng ta nhìn thấy bây giờ đều có thể sẽ xảy ra chút vấn đề.” Lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lóe lên mấy phần phức tạp, hắn không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được nói với hắn: “Thực ra thứ này không đáng sợ, hơn nữa tất cả đều là ngẫu nhiên.

Cậu không cần phải nghi ngờ có phải là do nguyên nhân của mình gây ra hay không.” Lời của Triệu Dịch Thiên vang lên, Vương Diệp không chút do dự gật đầu, nhưng nhìn Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp lại không nhịn được nói.

“Tuy những lời anh nói tôi đều công nhận, nhưng tôi cảm thấy…” Lời hắn còn chưa nói ra, Triệu Dịch Thiên đã nhíu mày.

“Cái gì?” Lúc này Vương Diệp chỉ vào Bàn Tử, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tôi cảm thấy gã Bàn Tử này có vấn đề.” Hắn vừa dứt lời, Bàn Tử liền trợn tròn mắt, xông đến trước mặt Vương Diệp chửi một trận xối xả.

Khi tiếng chửi rủa vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên mỉm cười, sau đó nhìn chằm chằm những người đang ngồi nói: “Không có vấn đề gì nữa rồi, gã này không sao cả.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử ngây người tại chỗ, một lúc sau mới định thần lại, hiểu ra Vương Diệp vừa làm gì.

Bàn Tử dở khóc dở cười lắc đầu, nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Chú em đúng là thật tình.” Hắn không biết nên nói gì nữa, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn con đường phía trước, không chút do dự nói với bọn họ: “Mau lên đường thôi!” Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người vội vàng gật đầu, rồi đi theo hắn.

Thấy vẻ mặt bọn họ, Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Tôi thấy cái Âm Phủ Địa Phủ này cũng khá thú vị đấy.” Vương Diệp vừa nói ra, Triệu Dịch Thiên đột nhiên ra dấu im lặng, nhìn Vương Diệp cẩn thận nói: “Tôi nghĩ ở đây chắc chắn sẽ có quái vật xuất hiện.

Tôi đọc trong mấy cuốn sổ tay thấy nói nơi này không được nói chuyện.” Tuy lúc đó anh ta thấy chỉ là vài truyền thuyết, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhắc nhở Vương Diệp.

Nghe lời Triệu Dịch Thiên vang bên tai, Vương Diệp không do dự gật đầu.

Chương 968

Lúc này, Vương Diệp cũng từ Triệu Dịch Thiên mà biết được ngọn ngành sự việc.

Khi tổ tiên của Triệu Dịch Thiên đến nơi này, thực ra là chuẩn bị hồi sinh tộc nhân của mình, đồng thời cũng đi đòi lại những bất công.

Kết quả không ngờ bọn họ ở nơi này, vì có người chủ động mở miệng nói chuyện, khiến cho tất cả mọi người, gần như chỉ có vài người sống sót rời đi.

Phần thứ ba của Minh Hà, bọn họ hoàn toàn chưa vào được, cho nên những thứ trước mắt này vẫn cần bọn họ cẩn thận khám phá.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, nghĩ ngợi một lát, rồi đột nhiên thở dài, nhìn Triệu Dịch Thiên, mặt đầy phiền muộn nói: “Tôi nghĩ chúng ta bây giờ e là thật sự bị mắc kẹt ở nơi này rồi.

Nhưng anh có thể yên tâm, phần thứ ba cũng không nhất định có thể trở thành mấu chốt gây khó dễ cho chúng ta.” Vương Diệp vừa nói ra, Triệu Dịch Thiên không do dự gật đầu, vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Anh ta nhìn hoàn cảnh nơi đây, chọn cách im miệng.

Những người khác đều che miệng mình, sợ phát ra một chút âm thanh.

Nhưng Vương Diệp đi chưa được mấy bước đã thấy trên đất có loại nhện quen thuộc.

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm đám nhện này, sau đó cẩn thận bước qua.

Đám nhện đó chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng chúng dường như không thấy Vương Diệp, cứ thế bò qua.

Hơn nữa chúng còn chủ động nhường đường cho họ, giống như nhóm người Vương Diệp là chướng ngại vật vậy.

Thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nghĩ một lát, đột nhiên nhặt hòn đá trong tay, không chút do dự ném xuống đất.

Tiếng động phát ra khiến đám nhện này đều bu lại.

Thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Nếu không đoán sai, thứ mà bọn họ lúc đó gặp phải, có lẽ chính là loại dốc sát nhân này.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp, hắn im lặng hồi lâu.

Mà lúc này Triệu Dịch Thiên thì nhanh chóng dẫn bọn họ rời khỏi đây.

May mắn là phần thứ hai rất nhanh đã đi qua.

Suốt đoạn đường gió yên sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Vương Diệp khẽ thở phào, tưởng rằng mình đã có cơ hội nghỉ ngơi.

Nhưng Vương Diệp không ngờ tới là, trên bầu trời phía trước lại có vô số thi thể treo lơ lửng!

Vương Diệp trợn to mắt nhìn cảnh tượng này, mặt chỉ còn lại vẻ phức tạp, hắn hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử càng bị dọa đến mức phải che miệng.

Thấy bộ dạng hoảng sợ của Bàn Tử, Vương Diệp đột nhiên vỗ vai anh ta nói: “Thả lỏng đi, sẽ không sao đâu.” Tránh được những thứ này, bọn họ sẽ có thể tiến vào Âm Phủ Địa Phủ.

Đây có lẽ chính là phần thứ ba của Minh Hà.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói: “Nhất định phải hết sức cẩn thận.” Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn thấy một con thuyền đậu bên cạnh, trong mắt lại lộ ra vẻ phức tạp.

“Con thuyền này có ý gì?” Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, đột nhiên nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy phiền muộn giải thích: “Nếu không đoán sai, con thuyền này có thể là đi đến Âm Phủ Địa Phủ.

Chúng ta có lẽ phải lên thuyền, sau đó ngồi thuyền đi qua đó.” Anh ta vừa nói ra, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn không biết nên đáp lại thế nào, chỉ nhìn chằm chằm vào con thuyền này.

Vương Diệp cũng ở bên cạnh thuyền, thấy được hoa văn Bỉ Ngạn Hoa.

Nhìn hoa văn cổ xưa này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, cảm xúc trong lòng khó mà diễn tả thành lời.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không chút do dự nói với hắn: “Mau lên thuyền thôi, nếu không đoán sai, con thuyền này chắc chắn có thể thông đến Âm Phủ Địa Phủ, hơn nữa dòng nước này đều chảy xuống, chúng ta chắc chắn là đi đến nơi đó.” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần hưng phấn, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử lại không nhịn được nhíu mày, nói với anh ta: “Anh không cảm thấy mấy thứ này quá quỷ dị sao?

Cứ như đến quá dễ dàng, hơn nữa không có một chút sóng gió nào.” Vẻ mặt Vương Diệp lóe lên mấy phần bất đắc dĩ.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử nghĩ một lát, đột nhiên gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại mặt đầy không quan tâm nói: “Nhưng những thứ này thì có là gì đâu?

Chẳng sao cả.” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp đột nhiên lắc đầu phủ nhận: “Không phải như vậy, những thứ này nguy hiểm hơn anh tưởng tượng nhiều.

Nếu được, anh có thể đợi tôi một chút, tôi thả thuyền cầu phúc xuống xem vấn đề ở đây là gì.” Vương Diệp vừa nói, vừa lấy tờ giấy trong tay ra, hắn gấp một con thuyền nhỏ.

Nhìn con thuyền nhỏ này, Bàn Tử đột nhiên cười ha hả.

“Tôi xin cậu đừng có giỡn mặt tôi ở đây.

Con thuyền nhỏ này lại còn làm bằng giấy, huống chi là ở nơi thế này, nó làm sao cầu phúc cho người ta được?

Hơn nữa cậu lấy nó đi thăm dò nguy hiểm phía trước kiểu gì?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại mặt đầy không quan tâm lắc đầu, hắn nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh chẳng hiểu gì cả, đứng yên một bên cho tôi, đừng làm phiền tôi ở đây.” Vương Diệp nói xong, liền đặt cây nến trong tay vào con thuyền nhỏ này, giây tiếp theo Vương Diệp liền bắt đầu thả dây câu trong tay.

Nhìn một loạt động tác của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ phức tạp, anh ta không nói gì, mà kiên nhẫn chờ đợi con thuyền nhỏ kia quay về.

Cây nến trên thuyền nhỏ được Vương Diệp đặc biệt thắp lên.

Rõ ràng là thuyền giấy, nhưng lúc này nhìn qua lại có cảm giác như thuyền thật.

Hơn nữa, đốm sáng nhỏ nhoi trên con thuyền đó trông rất kỳ lạ.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, anh ta có chút không hiểu, Vương Diệp học được bí kíp độc môn này ở đâu!

Nếu có cơ hội, anh ta nhất định phải học hỏi Vương Diệp một phen.

Chỉ là lúc này, anh ta cũng muốn biết con thuyền này có thật sự hữu dụng không?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Anh ta im lặng hồi lâu, chỉ lẳng lặng nhìn con thuyền kia.

Không bao lâu, con thuyền kia đã không còn nhìn thấy nữa, đốm lửa nhỏ cũng biến mất.

Bất kể Bàn Tử ngó đầu ra sao, anh ta cũng không thấy rõ.

Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp, anh ta không nhịn được thúc giục Vương Diệp: “Hay là mau kéo con thuyền đó về đi, tôi không thấy được nữa rồi, tôi muốn biết rốt cuộc nó đã biến thành cái dạng gì?” Bàn Tử có chút tin tưởng Vương Diệp, nhưng trực giác lại nói với anh ta, những chuyện này không thể xảy ra.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại mỉm cười nói với anh ta: “Anh vội cái gì, đằng nào anh cũng đâu có tin.

Anh thấy con thuyền đó quay về thì có thể thế nào chứ?

Anh thà cứ ở yên đây, tiếp tục làm gã độc thân hoàng kim của anh đi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức nhíu mày, anh ta nhìn chiếc nhẫn của mình, thầm nghĩ mình đúng là một gã độc thân hoàng kim.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, Triệu Dịch Thiên đứng bên cạnh đột nhiên bật cười.

Triệu Dịch Thiên che miệng, nhìn Bàn Tử với ánh mắt có mấy phần ngượng ngùng.

Nghĩ một lát, anh ta vội vàng nén nụ cười lại.

Thực ra điều Bàn Tử không biết là, lời nói “vương lão ngũ” thực chất là đang mắng người.

Nhưng thấy bộ dạng ngây thơ của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, cũng không chọn cách nhắc nhở anh ta.

Không bao lâu, khi con thuyền này được Trương Giao kéo về, cây nến trên đó vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa không bị dập tắt.

Trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp nhìn con thuyền trước mặt, chuẩn bị bước lên, lại không ngờ Bàn Tử đột nhiên nắm lấy tay Vương Diệp, nhìn hắn mặt đầy lo lắng nói: “Cậu có thể giải thích cho tôi một chút không?

Tại sao con thuyền này không bị ướt?

Cả cây nến này tại sao không tắt?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy khó hiểu.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt lóe lên mấy phần bất đắc dĩ, hắn lắc đầu, mở miệng nói với Bàn Tử: “Tôi có giải thích cho anh cả lượt, anh cũng có thể hiểu được bao nhiêu đâu?

Anh thà cứ yên tâm ngồi lên, cái gì cũng đừng hỏi, cái gì cũng đừng nghĩ, dù sao những nguy hiểm này tôi đều sẽ đi thăm dò.”

Vương Diệp nói thật, nhưng Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại lắc đầu, mặt đầy không cam tâm nói: “Nếu thật sự là như vậy, thì làm sao tôi chịu được!

Cậu không nói cho tôi đáp án, tôi sẽ không lên đâu.” Bàn Tử nói xong, không đợi Vương Diệp phản ứng, lại níu lấy sợi dây của con thuyền nhỏ, dường như đang uy hiếp Vương Diệp, không cho hắn dễ dàng rời đi.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài, mở miệng nói với anh ta: “Vậy thì làm theo lời anh nói đi, mọi người đều đừng đi nữa.” Vương Diệp không để ý đến Bàn Tử, không trả lời câu hỏi của anh ta, phần lớn nguyên nhân là vì gã này vừa rồi nghi ngờ mình, cho nên Vương Diệp cho rằng trả lời câu hỏi của anh ta là đặc biệt ngu xuẩn.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần sa sút, anh ta không nhịn được níu lấy tay Vương Diệp, lại bắt đầu khóc lóc van xin: “Vừa rồi đúng là tôi không đúng, tôi không nên nghi ngờ cậu.

Nhưng loại chuyện này tôi chỉ dùng phương pháp thông thường để phán đoán mà thôi, tôi cũng không có gì sai cả.” Bàn Tử vô cùng bướng bỉnh nói ra lời này, nhưng Vương Diệp vẫn lắc đầu.

Hết cách, Bàn Tử chỉ có thể hoàn toàn cúi đầu trước Vương Diệp, không dám có nửa điểm vòng vo.

Thấy sự phục tùng trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp không chút do dự giải thích nguyên nhân trong đó cho anh ta.

Tuy nói là thuyền cầu phúc, nhưng Bàn Tử không nghĩ đến điểm quan trọng nhất, đó là thuyền cầu phúc, nói một cách khác chính là có ý nghĩa thăng trầm, biến động.

Con thuyền này sẽ gặp phải bao nhiêu sóng gió, đều dựa vào con thuyền nhỏ thăm dò này.

Lúc này, lời của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử nghĩ một lát, anh ta cũng không chút do dự gật đầu, không nói thêm gì khác.

Chương 969

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Tôi thật không ngờ những thứ này lại có nhiều ý nghĩa như vậy.

Vậy chúng ta mau lên thuyền thôi, để còn đi xem thử.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Lúc này Vương Diệp đặt cây nến trên con thuyền nhỏ lên con thuyền gỗ.

Làm xong một loạt việc này, Vương Diệp nhìn cây nến, thấy nó không tắt, trong mắt hắn cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Bây giờ cây nến này không tắt, cũng có nghĩa là, cây nến này vẫn còn có tác dụng khác.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, cùng lúc Bàn Tử ngồi lên, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với hắn: “Cậu cũng quá thần kỳ rồi.

Tôi thấy đi theo cậu, thật sự không cần lo lắng sẽ gặp phải bất ngờ hay nguy hiểm gì?” Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với hắn: “Nói thật đi, trong lòng cậu còn có suy nghĩ nào khác không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự lắc đầu phủ nhận: “Tôi có thể có suy nghĩ gì chứ?” Vương Diệp vừa nói, vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử nghĩ một lát, cũng không dây dưa thêm nữa, mà nhìn con thuyền trước mặt, theo gió và sóng từ từ trôi về phía trước.

Cây nến trước mặt vẫn ổn định như cũ, không có bất kỳ dấu hiệu tắt nào.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Những người khác đã lục tục lên thuyền, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh ta: "Sống gần hết đời người cũng không ngờ, mình lại đến nơi thế này." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với hắn: "Tuy nói là vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Giao đã bật cười.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta: "Nơi này nên tận hưởng cho thật tốt.

Nhưng tôi phải nhắc nhở anh một điểm, là lát nữa bất kể thấy cái gì cũng đừng quá căng thẳng, vì những thứ này đều là chuyện thường tình." Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang mấy phần căng thẳng và cẩn thận.

Anh ta cũng sợ mình sẽ thấy thứ gì đó kinh khủng.

Chỉ là Bàn Tử không ngờ tới, dòng sông này đột nhiên chảy dốc xuống… Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, anh ta chỉ có thể tập trung sự chú ý của mình vào cây nến kia.

Vương Diệp di chuyển, con thuyền chao đảo.

Hắn nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Ai cũng không ngờ bọn họ sẽ trải qua một cảnh tượng như vậy.

Bọn họ có lẽ cả đời này cũng không có một lần, nhưng bây giờ vì

Vương Diệp, tất cả mọi người đều nín thở.

Nếu không phải Vương Diệp dẫn bọn họ đến nơi này, e là bọn họ cũng không biết ở đây còn có nhiều cảnh đẹp diệu kỳ như vậy.

Bởi vì khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy nơi đó có vô số hồ điệp, một vùng xanh biếc lấp lánh, trông vô cùng diễm lệ.

Vẻ mặt bọn họ lộ ra sự phức tạp.

Bọn họ hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ, không nhịn được mở miệng nói: "Hãy tận hưởng tất cả những điều này đi, chúng ta sắp được thấy một vài thứ phi thường rồi." Giọng điệu Vương Diệp có mấy phần phiền muộn.

Nghe những lời này của Vương Diệp vang lên bên tai, mọi người vội vàng gật đầu, nhưng bọn họ nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói: "Sao vẫn chưa đến nơi?" Vương Diệp lắc đầu, chính hắn cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng lúc này mọi người lại thấy một luồng sáng xuất hiện trước mắt, vẻ mặt bọn họ lộ ra sự hưng phấn.

Ngay khi bọn họ tưởng rằng mình sắp đến Âm Phủ Địa Phủ, không ngờ Vương Diệp đột nhiên giơ mái chèo trong tay lên, tức thì khiến con thuyền dừng lại.

Vẻ mặt mọi người đều lộ ra sự phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, trong mắt bọn họ chỉ có một mảnh phức tạp, sau đó mặt đầy khó hiểu nói: "Tại sao cậu lại dừng lại?" Nghe câu hỏi của bọn họ vang lên bên tai, Vương Diệp cực kỳ qua loa nói: "Mọi người nghe thử âm thanh bên trong xem, có phải có chút kỳ quái không?" Lời Vương Diệp vang lên bên tai, mọi người vội vàng nín thở, sau đó cẩn thận lắng nghe âm thanh bên trong.

Không ngờ âm thanh trong đó lại khiến bọn họ tê cả da đầu.

Những âm thanh đó là tiếng gió, còn có tiếng la hét thảm thiết, xen lẫn vào nhau, bọn họ hoàn toàn không dám tin vào những gì mình nghe thấy, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Vương Diệp sững người tại chỗ, nhìn những người đang ngồi, mặt đầy lo lắng nói: “Bên trong rốt cuộc là thứ gì?

Chúng ta phải làm sao đây?” Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, đột nhiên lấy ra cuốn sổ tay mà Vương Diệp đưa cho anh ta, không chút do dự lật đến trang cuối cùng, nhìn Vương Diệp, sau đó níu lấy tay Vương Diệp nói: “Tôi biết rồi, bên trong chính là Bỉ Ngạn Hoa, chúng ta phải đi vào.

Chỉ ở nơi đó, chúng ta mới có thể nhìn thấy cố nhân của mình.” Nghe lời anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, hắn chỉ vào hoàn cảnh bên trong, trực giác nói cho hắn biết nơi đó không ổn.

“Thông thường mà nói, có thể khiến người ta nhìn thấy cố nhân của mình, trừ phi là một lượng lớn thuốc mê, ngoài điểm này ra, còn có thủy ngân.” Bên trong sáng lấp lánh, Vương Diệp không cho rằng bọn họ đã đến thế giới bên ngoài, ngược lại cho rằng bên trong có thể có thứ gì đó đang phát quang ở đó, hấp dẫn bọn họ.

Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, anh ta níu lấy tay Vương Diệp, mặt đầy hoảng loạn nói: “Cậu đừng phân tích nữa, cậu mau cứu chúng tôi đi.

Tôi không muốn ở lại nơi này, tôi cũng không muốn cứ ngây ngốc mãi.” Vương Diệp gật đầu, nhìn con thuyền nhỏ trước mặt mình, sau đó cẩn thận ném một miếng bùi nhùi vào trong.

Nhìn động tác của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng nhặt lại cái bật lửa, anh ta nhìn Vương Diệp, mặt đầy bức thiết nói: “Nếu bên trong thật sự là thủy ngân, cậu ném cái này vào, lỡ như nó bốc cháy, đốt cháy chúng ta thì phải làm sao?” Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp mới hoàn hồn, hắn vỗ đầu mình, nhìn hoàn cảnh bên trong, sau đó nhìn bờ bên cạnh, Vương Diệp không chút do dự ném sợi dây thừng lên đó.

Lúc này Vương Diệp bảo bọn họ lần lượt trèo lên.

Bọn họ theo sợi dây thừng trèo lên bờ, đồng thời cũng thấy Vương Diệp kéo con thuyền nhỏ lên.

Vẻ mặt bọn họ lộ ra sự phức tạp, hồi lâu không nói nên lời, không hiểu đây là chuyện gì.

Lúc này Vương Diệp chỉ ra dấu im lặng.

“Nếu không đoán sai, thứ bên trong có thể còn kinh khủng hơn chúng ta tưởng tượng, hơn nữa thủy ngân ở đó e là cũng rất nhiều.” Sắc mặt Vương Diệp đã có chút tái nhợt.

Trương Khởi Linh chú ý đến điểm này, anh ta vội vàng gật đầu, nhưng Vương Diệp lại đỡ lấy Trương Khởi Linh, nhìn Trương Khởi Linh lo lắng nói: “Hỏng rồi, tôi thấy chúng ta không thể ở đây lâu được nữa.

Bên trong quả nhiên là thủy ngân.” Vương Diệp tức giận nắm chặt nắm đấm, mặt chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự ném con thuyền xuống, sau đó dùng mái chèo chặn lại lối vào nơi khí độc lưu thông.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh bất đắc dĩ, cả người anh ta lảo đảo, chỉ cảm thấy ý thức đang từ từ bị rút đi.

Nhưng tình hình của Hạo Thiên Chân lại còn nghiêm trọng hơn anh ta.

Hạo Thiên Chân níu lấy tay Trương Khởi Linh, mặt đầy lo lắng nói: “Anh bình tĩnh lại, bây giờ không thể hoảng loạn.” Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp lại đột nhiên nói với hắn: “Chúng ta bây giờ còn ra ngoài được không?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên đáp lại thế nào.

Hắn chỉ biết tất cả chuyện này đến quá thuận lợi, thậm chí, thuận lợi đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Nhưng điều Vương Diệp hoàn toàn không ngờ tới là, lúc này Triệu Dịch Thiên đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Tất cả đều tại tôi.

Nếu tôi có thể kiểm tra rõ ràng, những tai nạn này sao có thể xảy ra!” Giọng điệu Triệu Dịch Thiên tràn đầy bất đắc dĩ và tự trách.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, hắn đột nhiên lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên, mặt đầy nghiêm túc nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, những chuyện này không liên quan đến anh.” Mỗi người đều đã cố gắng hết sức.

Trong thời khắc thế này, điều duy nhất bọn họ có thể làm không phải là giải quyết những phiền phức này sao?

Huống chi Triệu Dịch Thiên từ lúc vào đến giờ, vẫn luôn chỉ dẫn cho bọn họ, cũng không nghĩ cách che giấu một phần sự việc, chỉ riêng điểm này đã khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Thiên, càng không nhịn được nói với anh ta: “Anh đã rất lợi hại rồi, không cần tạo cho mình quá nhiều gánh nặng tâm lý.

Những chuyện trước mắt này đều không phải là điều chúng ta muốn thấy.” Lời an ủi của Vương Diệp vang lên, nhưng Triệu Dịch

Thiên lại không thể chấp nhận, anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy tự trách nói: “Không phải như vậy, những chuyện này nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng nhiều.” Nhưng Vương Diệp nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, lại vô cùng nghiêm túc nói với anh ta: “Chỉ là trông có vẻ nghiêm trọng thôi.

Nhưng chúng ta cẩn thận nghĩ cách, vẫn có thể giải quyết được.

Anh tin tôi đi.” Nhưng lời của Vương Diệp lại không có tác dụng gì.

Lúc này Triệu Dịch Thiên chỉ một mực lắc đầu, môi hắn trắng bệch, hắn đã trúng độc.

Những thứ trước mắt này đều không phải ảo ảnh, tất cả đều là tồn tại thực sự.

Hắn phải giải quyết tất cả chuyện này, nếu không tất cả mọi người đều sẽ toàn quân bị diệt ở đây.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, hắn hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng điều mọi người không ngờ tới là, nguy cơ trước mắt này dường như cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Con thuyền nhỏ kia tuy đã chặn được một phần thủy ngân chảy ra, nhưng tình hình trên người bọn họ vẫn rất nghiêm trọng, bọn họ đã mất đi phần lớn ý thức của mình.

Bọn họ chỉ có thể ngã xuống nơi đó, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt có mấy phần bất đắc dĩ.

Thể chất của Trương Giao có thể giúp cô né tránh những thứ này, nhưng những người này thì không thể.

Vương Diệp lấy ra thuốc giải độc cho bọn họ uống, nhìn con thuyền nhỏ kia, sau đó nghiến chặt răng, không chút do dự rút nó ra.

Khoảnh khắc rút ra, Vương Diệp cũng thấy con thuyền nhỏ này xuất hiện một mức độ ăn mòn nhất định trước mặt mình.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Nếu không đoán sai, bọn họ bây giờ muốn rời khỏi nơi này, phải dựa vào con thuyền nhỏ này.

Dù Vương Diệp trong lòng biết rằng, suy nghĩ như vậy quá hoang đường, nhưng những người khác đã hồi phục ý chí, cho nên, thông qua con thuyền nhỏ này rời đi, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lúc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Tuy nhiên, mọi người nhìn Vương Diệp lại không chút do dự nói với hắn: "Cậu chặn con thuyền này lại đi, chúng ta bơi lên." Nghe lời bọn họ vang lên bên tai, Vương Diệp lập tức gật đầu làm theo lời bọn họ nói.

Lúc này Vương Diệp chặn con thuyền lại, trong lúc lăn lộn bơi lội trong đó, Vương Diệp cũng nhìn bọn họ, lo lắng thúc giục: "Nhanh lên theo kịp tôi, mọi người đã uống thuốc giải độc, cho nên triệu chứng của mọi người bây giờ sẽ không đặc biệt nghiêm trọng." Vương Diệp vừa nói ra, mọi người vội vàng gật đầu.

Có thể là do tác dụng tâm lý, cho nên trong thời khắc này, bọn họ đều biết mình nên làm gì.

Thấy bộ dạng bọn họ bơi nhanh lên trên, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần hưng phấn.

Lúc này Vương Diệp ở bên cạnh, không ngừng cổ vũ bọn họ.

Khi mọi người nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ ngại ngùng.

Chương 970

Nhìn Vương Diệp, bọn họ không nhịn được nói: “Thực ra chúng tôi cũng không đặc biệt lợi hại.” Lời bọn họ vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự lắc đầu phủ nhận: “Không, mọi người đã rất giỏi rồi.

Mau theo kịp tôi, chúng ta sắp rời khỏi nơi này rồi.” Vương Diệp không ngừng khích lệ bọn họ.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt mọi người cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Bọn họ không ngừng nghiến răng, sau đó theo hướng Vương Diệp nói, không ngừng bơi lên trên.

May mắn là Vương Diệp đã đến được nơi cao nhất.

Hắn nhìn tảng đá kia, không chút do dự ném sợi dây thừng qua.

Lúc này Vương Diệp nhìn những người sau lưng mình, lo lắng nói với bọn họ: “Mau nắm lấy sợi dây này.” Nghe những lời này của Vương Diệp, mọi người vội vàng gật đầu.

Có sợi dây này giúp đỡ, bọn họ trông không còn gian nan như vậy nữa.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ, không nhịn được mở miệng nói: “Cố lên.” Vương Diệp không ngừng cổ vũ những người này.

Mọi người nghiến chặt răng, cuối cùng trở về vị trí ban đầu.

Có thể là vì toát một thân mồ hôi, cộng thêm thuốc giải độc Vương Diệp cho bọn họ uống đã có hiệu quả, cho nên lúc này triệu chứng của bọn họ cũng không đặc biệt tồi tệ.

Thấy vẻ mặt bọn họ, Vương Diệp lập tức thở phào.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói với bọn họ: "Xác định không có vấn đề gì nữa rồi thì bây giờ đi theo tôi rời đi." Nơi này tuyệt đối không phải là con đường đúng, hơn nữa Vương Diệp cũng không muốn đi khám phá những thứ khác, vì hắn biết những thứ tìm được ở đây, nói cho cùng, cuối cùng vẫn là công cốc.

Nghĩ đến những điều này, hắn đã không muốn tiếp tục giãy giụa ở đây nữa.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Triệu Dịch Thiên đột nhiên níu lấy tay Vương Diệp, anh ta nhìn Vương Diệp vô cùng cấp thiết nói: "Nếu cứ như vậy từ bỏ, tôi thật sự không cam tâm.

Chúng ta có thể thử lại một lần nữa, tôi tin rằng lối vào chắc chắn ở những nơi đó, chúng ta tìm kỹ lại một chút." Giọng điệu anh ta tràn đầy bức thiết, anh ta hy vọng Vương Diệp có thể chấp nhận lời nói của mình.

Nhưng Vương Diệp nghe đề nghị của anh ta vang lên bên tai, lại đột nhiên chọn cách lắc đầu.

Phải thừa nhận rằng, suy nghĩ này của anh ta, cũng như những việc làm đó, thực ra đều vô cùng ngu xuẩn.

Vương Diệp không biết nên nói với bọn họ thế nào.

Nhìn những người này, Vương Diệp lại không nhịn được nói: "Bây giờ mọi người đều không sao rồi, lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người rời khỏi đây, đừng làm ầm ĩ." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, nhưng khi mọi người nghe thấy, trên mặt lại lộ ra vẻ phức tạp.

Nhưng Triệu Dịch Thiên vỗ đầu mình, nhìn Vương Diệp mặt đầy bức thiết nói: "Tôi nghĩ ra vấn đề ở đâu rồi!

Khi chúng ta thấy những thi thể kia, chúng ta hình như còn không biết làm cách nào để đi qua bên cạnh chúng!” Triệu Dịch Thiên trừng lớn mắt, hắn phân tích manh mối của mình cho Vương Diệp nghe.

Hắn cho rằng bọn họ đang ở trong ảo giác, lúc nãy, khi họ đi qua phần thứ ba, lúc nhìn những thi thể đó.

Thực ra những thứ đó đều có vấn đề, họ nên cẩn thận né tránh một chút, chứ không phải lỗ mãng như bây giờ.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, lại không chút do dự lắc đầu từ chối.

Nếu thật sự là ảo giác, triệu chứng của họ lúc nãy sẽ không rõ ràng đến vậy.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ những điều này, đối với những chuyện mà Triệu Dịch Thiên đang vướng mắc, Vương Diệp chỉ có thể tỏ ra tiếc nuối.

Dù sao thì những chuyện này xem ra thật đáng buồn.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, mọi người lại không nhịn được mà nói một cách tha thiết: “Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà quay về sao?” Người hỏi câu này là Bàn Tử, trong lòng anh ta thật sự không cam tâm.

Anh ta khó khăn lắm mới đến được nơi này, lại còn bị thương nặng, nếu không mang được thứ gì ở đây ra ngoài, anh ta thật sự nuốt không trôi cục tức này.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại không nhịn được cười lên, anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khó hiểu rồi nói: “Chẳng lẽ sống sót không tốt sao?

Mấy thứ này đối với anh mà nói, còn chưa quan trọng bằng mạng của anh à?” Khi Vương Diệp nói ra câu hỏi này, Bàn Tử lập tức im lặng.

Thấy Bàn Tử không mở miệng nói gì, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên nói: “Anh muốn tôi tiếp tục đi xuống, không vấn đề gì, nhưng anh phải đưa ra đủ lý do để thuyết phục tôi, nếu không thì dựa vào đâu mà tôi phải mạo hiểm?” Chỉ có sống sót mới là quan trọng nhất, đây là nhận thức trong lòng Vương Diệp.

Thấy bộ dạng cố chấp này của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên cũng hết cách, chỉ đành thở dài.

Triệu Dịch Thiên đi theo bên cạnh Vương Diệp, ánh mắt lóe lên.

Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn: “Tôi nói thật nhé, những thứ anh đưa cho tôi không có vấn đề gì cả, chỉ là chúng ta chọn sai đường thôi, bây giờ chúng ta phải quay đầu lại ngay.” Vương Diệp nói xong những lời này, Triệu Dịch Thiên cũng không nói gì thêm, hắn chỉ cúi đầu, chìm vào trong sự u uất kéo dài.

Thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp cũng không nói thêm gì.

Anh dẫn mọi người quay trở lại theo đường cũ, may mắn là lúc này mọi người đã trở về điểm xuất phát ban đầu, vẻ mặt ai nấy đều lộ ra sự phức tạp.

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta không nhịn được vươn vai một cái, nhìn Vương Diệp rồi nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tôi còn tưởng mình không ra được nữa rồi, lúc bị ngộ độc thủy ngân ấy, tôi thật không ngờ mình lại biến thành cái dạng đó.” Bàn Tử vừa nói, vừa khẽ thở dài, rõ ràng cảm giác sống sót sau kiếp nạn đã mang lại cho anh ta vô số cảm khái.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười ha hả.

Anh lắc đầu, không biết nên đáp lại lời Bàn Tử thế nào.

Thấy Vương Diệp không để ý đến mình, Bàn Tử lại nhìn sang Triệu Dịch Thiên bên cạnh.

Anh ta vỗ vai Triệu Dịch Thiên, nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Nếu duyên phận đã định anh không thể tìm thấy thứ này, vậy bây giờ chúng ta nên an phận đi.

Nếu sắp tới anh có manh mối gì thì cũng có thể nói cho chúng tôi biết." Cùng lắm thì lại đến nơi này một lần nữa, Bàn Tử thầm nghĩ, dù sao anh ta và Vương Diệp đã hẹn đến đây tìm vàng bạc châu báu, kết quả chẳng tìm được gì cả, lại còn phát hiện ra bao nhiêu bí mật ở đây.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Bàn Tử không khỏi khó coi.

Anh ta vừa nghĩ vừa thở dài.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại không nhịn được mở miệng nói: "Tôi nói thật, khi chúng ta tìm được những thứ đó, tôi tin vàng bạc châu báu cũng sẽ không còn xa vời với chúng ta đâu." Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe xong không biết nên đáp lại thế nào, anh ta chỉ nhìn Vương Diệp cười nói: "Chỉ hy vọng những thứ này thật sự đơn giản như vậy!" Vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần sầu muộn, nói đến đây, Vương Diệp cũng không tiếp tục vướng bận những chuyện khác.

Lúc này, Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mặt, trong mắt mang theo vài phần ý cười.

Khó khăn lắm mới rời đi được, anh đương nhiên sẽ trân trọng thời gian hiện tại.

Nhưng khi Vương Diệp đang ngồi xe trở về, lại không ngờ Triệu Dịch Thiên bỗng nhiên đập bàn, nhìn Vương Diệp nói với vẻ vô cùng phẫn nộ: “Tôi hình như biết vấn đề ở đâu rồi, chính là ở phần thứ ba đó, chúng ta đã bị những thứ ở phần thứ ba làm mê hoặc tầm mắt.” Giọng điệu của hắn tràn đầy sự khẩn thiết.

Những người ngồi trong xe bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt đều lộ ra sự phức tạp.

Vương Diệp vội vàng nắm lấy tay Triệu Dịch Thiên, nhìn hắn nói một cách lo lắng: “Cho dù những chuyện này thật sự như anh nghĩ, nhưng điều đó thì giải thích được gì chứ?

Bây giờ chúng ta quay lại cũng không có cách nào cả.” Vương Diệp bày tất cả mọi chuyện ra trước mặt Triệu Dịch Thiên, anh cố gắng để hắn chấp nhận.

Nào ngờ Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng này của Vương Diệp, hắn bỗng lắc đầu cười khẩy nói: “Tôi nói thật nhé, chuyện này đúng là anh chưa nghĩ thông suốt.” Lời của Triệu Dịch Thiên vừa thốt ra, trong mắt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Anh nhìn Triệu Dịch Thiên, không nhịn được nói với hắn: “Anh không thể chấp nhận hiện thực được sao?

Rõ ràng mọi chuyện đã bày ra trước mắt rồi.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần bất đắc dĩ, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trong mắt Triệu Dịch Thiên lóe lên vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh, nhìn cảnh tượng này, cả hai đều không nói gì.

Trong thời khắc này, dường như chỉ có sự im lặng mới có thể khiến bầu không khí bớt đi phần nào ngượng ngùng.

Nhưng Triệu Dịch Thiên lại cố chấp thở dài, hắn nhìn Vương Diệp, nắm chặt nắm đấm, đấm một cú lên bàn, rồi lại mở miệng nói: “Tôi nói cho anh biết, nếu tôi không tìm ra thứ đó, cả đời này tôi chết cũng không cam lòng.” Vương Diệp lại cười lên, anh nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên nói với vẻ cực kỳ khinh thường: “Anh đã quên những lời anh trai anh từng nói rồi sao?” Câu hỏi này vừa thốt ra, sắc mặt Triệu Dịch Thiên lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn đương nhiên không quên, nhưng hắn thật sự không thể chịu đựng được việc mình và anh trai cứ thế này mà chia lìa, vĩnh viễn không thể gặp mặt.

Hắn bây giờ chỉ hy vọng được gặp lại lần cuối cùng mà thôi, chỉ cần gặp được lần cuối, bất kể thế nào hắn cũng có thể chấp nhận.

Thực ra, chuyện của cả gia tộc Triệu Dịch Thiên vô cùng bi thảm, sự việc này xảy ra cũng không phải là điều Vương Diệp muốn thấy.

Nhưng, thứ gọi là ý trời, dường như thường định đoạt phần lớn mọi chuyện, đều là thân bất do kỷ, không thể tự mình quyết định được.

Vì vậy, lúc này Vương Diệp đối với những chuyện này cũng tỏ thái độ vô cùng bình tĩnh, anh không nói thêm gì khác.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên không nhịn được mở miệng nói với anh: “Lần cuối cùng, anh có thể không cần đi cùng tôi, nhưng tôi nhất định sẽ đi, các người đừng ai hòng cản tôi.” Tuy nhiên, điều Triệu Dịch Thiên không ngờ tới là khi lời của hắn vừa thốt ra, thứ hắn nhận được lại là sự thờ ơ của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt không quan tâm: “Tôi nhất định sẽ cản anh, những lời anh trai anh đã nói, tôi vẫn còn nhớ rất rõ, anh đừng có mơ tưởng!” Khi những lời này được nói ra, Triệu Dịch Thiên đã không biết phải trả lời thế nào, trên mặt hắn chỉ còn lại một vẻ kỳ quặc.

Tâm trạng hắn trở nên vô cùng quỷ dị, tất cả cảm xúc lúc này đều cuộn trào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, càng nói một cách cực kỳ bình tĩnh: “Nếu anh không thể chấp nhận, tôi cũng không có cách nào khác.” Triệu Dịch Thiên đã không còn lựa chọn nào khác.

Bàn Tử thấy hai người họ cãi nhau không dứt, suy nghĩ một lát, bỗng nắm chặt nắm đấm, nhìn hai người họ nói: “Dù sao anh cũng chỉ muốn gặp mặt anh trai mình lần cuối thôi mà, hay là chúng tôi đưa anh đến Tuyệt cảnh chi địa.” Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt anh rơi trên người Bàn Tử, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Anh chắc làm như vậy thật sự ổn chứ?” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử liền vội vàng gật đầu.

Thấy vẻ cố chấp trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một lát, bỗng nói với Triệu Dịch Thiên: “Nếu anh đã nói, chỉ muốn gặp lần cuối, vậy bây giờ tôi có thể giúp anh, nhưng sau khi anh gặp xong lần cuối, ý niệm này nhất định phải cắt đứt, không được có nữa.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, anh biết "Tuyệt cảnh chi địa" chỉ là một lời nói dối, nhưng để dập tắt ý niệm của Triệu Dịch Thiên, anh chỉ có thể dùng lời nói dối thiện ý này.

Nếu không, phiền phức sau này sẽ ngày càng lớn, bao gồm cả những bi kịch cũng sẽ nối tiếp nhau ập đến.

Những điều này không phải là điều Vương Diệp hy vọng nhìn thấy, chỉ cần liên tưởng đến điểm này, vẻ mặt Vương Diệp liền lộ ra sự phức tạp.

Anh đã không nói nên lời.

Triệu Dịch Thiên thấy Vương Diệp có thể bảo đảm với mình, nhất thời cũng gật đầu.

Chỉ là Triệu Dịch Thiên ngồi trên ghế, hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, tại sao mình lại không thể đến được ải thứ ba?

Rõ ràng Vương Diệp dùng Khởi Phục Thuyền, đã chứng thực với họ rằng bên trong không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng tại sao phiền phức lại xảy ra vào đúng thời khắc đó chứ!

Triệu Dịch Thiên vẫn luôn không nghĩ ra được những vấn đề này, hắn nói ra hết những nghi hoặc đó, nhưng Vương Diệp không để ý đến hắn, Bàn Tử cũng vậy.

Dường như cả thế giới, chỉ có một mình hắn đang nói chuyện, nếu không phải tất cả những gì trước mắt đều là sự thật, có lẽ Triệu Dịch Thiên còn phải nghi ngờ, những thứ mình nhìn thấy trước mắt này, rốt cuộc là cái gì?

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, lại nói với hắn một cách hơi bất đắc dĩ: “Đừng tiếp tục vướng bận nữa, anh bây giờ chỉ là vì mất đi người thân, cho nên vô cùng đau buồn, anh không thể chấp nhận những điều này, tôi đều có thể hiểu.” Vương Diệp vỗ vai Triệu Dịch Thiên, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy lời của Vương Diệp, lại bỗng nhiên lắc đầu, hắn không nói thêm gì khác với Vương Diệp.

Không đợi Vương Diệp phản ứng, lúc này Triệu Dịch Thiên bỗng từ trong túi mình lấy ra một cuốn sách.

Nhìn cuốn sách này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, còn Triệu Dịch Thiên thì ở trên đó, điên cuồng viết ra những nghi hoặc trong lòng mình.

Chương 971

Thấy hắn viết xuống những dòng chữ đó, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần không nỡ, anh không tiếp tục chú ý đến Triệu Dịch Thiên nữa, chỉ nhìn phong cảnh xa xăm.

Lòng anh đang cuộn trào, cảm xúc không tên vào lúc này trở nên vô cùng phức tạp.

Dường như có vô số thứ, đều đang chìm sâu trong nội tâm anh, chỉ chờ đợi một khắc bùng nổ.

Vương Diệp khẽ thở dài, hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên đã cất sách của mình đi, thấy mọi người lần lượt xuống xe.

Triệu Dịch Thiên cũng không do dự mà đi theo.

Bàn Tử và Vương Diệp tuy lo lắng hắn sẽ làm chuyện dại dột, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, họ đã bảo đảm với Triệu Dịch Thiên.

Cho nên lúc này Triệu Dịch Thiên chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy, hai người nghĩ vậy, liền thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Dịch Thiên đi theo bên cạnh họ, lại không nhịn được mở miệng chất vấn: “Nếu các người không thể đưa tôi đi gặp anh trai tôi lần cuối, tôi nhất định sẽ khiến các người hối hận cả đời.” Giọng điệu của hắn tràn đầy sự nghiêm túc, những lời nói ngây ngô này thốt ra, khiến Bàn Tử không nhịn được muốn cười.

Bàn Tử lắc đầu, không biết nên đáp lại hắn thế nào.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bỗng chỉ vào cổ anh ta, mở miệng nói: “Chỗ này là cái gì vậy?” Bàn Tử nghe thấy lời Vương Diệp vang lên bên tai, anh ta vội vàng sờ cổ mình một cái, nhìn Vương

Diệp nói với vẻ hơi khó hiểu: “Cậu đang nói gì vậy?” Thấy bộ dạng hoàn toàn không biết gì của Bàn Tử, Vương Diệp không do dự mà lấy gương qua.

Nhìn mình trong gương, Bàn Tử không nhịn được cười một cái: “Cũng đẹp trai phết.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, thấy bộ dạng tự luyến đó của anh ta, Vương Diệp lại không nhịn được khẽ thở dài, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Đợi anh nhìn thấy thứ trên cổ, anh chắc chắn sẽ không cười nổi đâu.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử liền trợn mắt, nói với vẻ mặt không kiên nhẫn: “Làm sao có thể?

Tôi đẹp trai như vậy, tôi chắc chắn sẽ rất vui.” Chỉ là lời của Bàn Tử nói đến đây thì đột ngột dừng lại, nụ cười trên mặt anh ta cũng vào lúc này tan biến không còn tăm hơi.

Anh ta trừng lớn mắt, nhìn hình ảnh trong gương, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Anh ta sững sờ tại chỗ, rất lâu cũng không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được vỗ vai anh ta, nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Khi lời của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta không biết nên đáp lại thế nào.

Nhưng Triệu Dịch Thiên thấy vẻ mặt của hai người họ, lại bỗng nhiên đi tới.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử một cái, bỗng trừng lớn mắt, hít sâu một hơi: “Thôi xong rồi, tôi biết đây là chuyện gì rồi, anh trúng chiêu rồi.” Lời của Triệu Dịch Thiên quá khó hiểu, Bàn Tử nhíu mày, nhìn hắn nói với vẻ hơi căng thẳng: “Anh đang nói gì vậy, sao tôi có thể trúng chiêu được?

Cái thứ này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ anh biết rõ?" Bàn Tử thật sự không hiểu những thứ này, cho nên lúc này mới tha thiết hy vọng Triệu Dịch Thiên có thể trả lời anh ta.

Triệu Dịch Thiên nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, không biết nên trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng ấp úng của Triệu Dịch Thiên, càng thêm sốt ruột thúc giục: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Anh mau nói đi!" Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ còn lại vẻ bất đắc dĩ, hắn không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: "Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào, anh tự xem cuốn sách này đi, bên trong đều có ghi chép, tôi cũng không biết Bàn Tử sao lại xui xẻo như vậy?" Giọng điệu của hắn tràn đầy sự bất lực.

Thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, Vương Diệp vội vàng lấy sách của hắn qua xem.

Bên cạnh người qua người lại, xe cộ như nước, ngựa như rồng, náo nhiệt không ngừng, có người khóc, có người cười.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn thấy những dòng chữ bên trong, trái tim anh lập tức lạnh đi, cả người anh đều lạnh toát.

Anh cứ thế đứng sững tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Trong mắt anh lóe lên vẻ phức tạp, đọc xong nội dung cuốn sách, Vương Diệp không do dự trả lại đồ cho Triệu Dịch Thiên: "Được rồi, tôi biết rồi, không cần cho tôi xem nữa." Bàn Tử thấy bộ dạng vô cùng thần bí của Vương Diệp và Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được tò mò truy hỏi: "Rốt cuộc là thứ gì?

Khiến hai người sợ hãi như vậy, mau nói cho tôi biết." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Nghe lời anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp lại nói với vẻ mặt qua loa: “Không có gì đâu, chỉ là một hoa văn kỳ lạ thôi, vài ngày nữa là tự biến mất, không cần lo lắng.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra một tia phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp, dường như muốn nói lại thôi.

Nhưng vì Vương Diệp không nói thêm gì khác, lúc này Triệu Dịch Thiên nghĩ lại cũng không dám lắm lời.

Bàn Tử thấy vẻ mặt kỳ quặc của hai người họ, suy nghĩ một lát, không quá để ý đến họ, mà vừa thở dài, vừa xách đồ của mình lên.

Bàn Tử vô tâm vô phế, nhưng không có nghĩa là chuyện này có thể dễ dàng cho qua.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ, cả sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với anh ta: “Nơi đó nếu chúng ta quay lại một lần nữa, anh thấy thế nào?” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử liền trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp nói không chút do dự: “Đương nhiên là không được, quay lại lần nữa, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Tôi không đồng ý.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự cấp bách, thấy bộ dạng vô cùng kháng cự của anh ta, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ sầu muộn.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử lại càng khó coi, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói: “Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?” Khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Anh không biết nên nói với Bàn Tử thế nào, ngược lại nhìn Bàn Tử nói một cách cực kỳ bình tĩnh: “Tôi nghĩ là, giấc mơ của Triệu Dịch Thiên, chúng ta chưa giúp anh ta hoàn thành viên mãn, cho nên nơi đó chắc chắn còn phải đi thêm một lần nữa, anh đừng từ chối.” Nhưng Bàn Tử lại nhảy dựng lên, anh ta nắm lấy tay Vương Diệp, nói với vẻ mặt tha thiết: “Không phải đã nói là đưa anh ta đến Tuyệt cảnh chi địa rồi sao?

Như vậy là đủ tốt rồi, còn muốn quay lại đó làm gì!

Chỗ đó không chỉ nguy hiểm mà còn quỷ dị, chúng ta căn bản không có cách nào.” Bàn Tử lải nhải không ngừng, nhưng lời của anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi đã quyết định rồi, sẽ đi thêm một lần nữa.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta không biết nên đáp lại thế nào, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này, còn Vương Diệp thì đã dẫn Bàn Tử và Triệu Dịch Thiên đi về phía xe.

Nhưng Bàn Tử bỗng nhiên nghĩ đến điểm quan trọng nhất, anh ta lấy gương ra, soi đi soi lại hoa văn trên cổ mình.

Đợi Bàn Tử nghĩ thông suốt, anh ta bỗng nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, không do dự nói: “Nếu tôi không đoán sai, anh chắc chắn biết hoa văn này là chuyện gì.” Giọng điệu của anh ta tràn đầy sự cấp bách, nhưng Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại lắc đầu, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Đừng ngốc nữa, đây chỉ là một hoa văn bình thường thôi, anh thật sự nghĩ là có thứ gì bám vào người anh à!” Vương Diệp vừa nói, vừa lấy đi gương của Bàn Tử.

Trương Khởi Linh thấy hành động của Vương Diệp, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân chỉ cúi đầu, lật giở cuốn sách trong tay, nếu không đoán sai, hoa văn này anh ta nhất định có thể tìm ra ghi chép liên quan.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, không nhịn được nói với anh ta: "Ngồi xe thì bớt đọc sách đi!" Lời nhắc nhở của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh đẩy tay Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân không hiểu ẩn ý của họ, mà đeo kính của mình lên, nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Được rồi, tôi biết rồi, tôi chỉ xem một lát thôi." Nghe lời của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Anh không nhịn được lắc đầu, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Đã bảo anh đừng xem nữa." Vương Diệp đột nhiên nổi giận, khiến Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt.

Hạo Thiên Chân nhìn anh, trên mặt chỉ có một vẻ phức tạp.

Anh ta có chút không hiểu, tại sao Vương Diệp lại làm như vậy?

Không đợi Vương Diệp phản ứng, Trương Khởi Linh đã lấy đi cuốn sách của Hạo Thiên Chân, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Sắp về rồi, về rồi nói sau!" Hạo Thiên Chân gật đầu, nhưng anh ta vẫn luôn nhìn chằm chằm Bàn Tử, trên mặt lại lộ ra vẻ đăm chiêu.

Lúc này, Vương Diệp vừa lái xe, vừa vỗ vai Bàn Tử nói: "Anh cứ đợi hai ba ngày, hoa văn đó sẽ tự biến mất thôi, anh cũng đừng nghĩ nhiều chuyện quá, những chuyện đó không phải để anh nghĩ." Vương Diệp không ngừng lặp lại chủ đề này, Bàn Tử nghe đến phát phiền, anh ta vội vàng gật đầu, nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt lo lắng: “Được rồi, cậu đừng nói nữa, tôi biết rồi, cái thứ này tôi còn chẳng coi ra gì, cậu quan tâm nó làm gì?” Bàn Tử nói xong câu này, lại bỗng nhiên quay đầu nhìn Triệu Dịch Thiên.

Anh ta thấy Triệu Dịch Thiên như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở vị trí đó, lại không nhịn được mở miệng nói: “Chúng tôi đã nói sẽ đưa anh đến Tuyệt cảnh chi địa, ở nơi đó, anh sẽ thấy anh trai mình, tại sao anh vẫn không đồng ý?

Vẫn muốn chạy về đó.” Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Triệu Dịch Thiên lại không biết nên đáp lại thế nào.

Triệu Dịch Thiên chìm vào im lặng.

Vương Diệp thấy không khí giữa hai người họ ngượng ngùng như vậy, bỗng vỗ vai Bàn Tử nói: “Được rồi, anh đừng vướng bận chuyện này nữa, những chuyện này không đến lượt anh lo.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử bỗng nắm chặt nắm đấm, gầm lên với vẻ mặt không kiên nhẫn: “Cậu thì biết cái gì?

Cậu rõ ràng biết nơi đó nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn muốn làm chuyện này, chẳng lẽ sống yên ổn không tốt sao?” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự chất vấn.

Vương Diệp nghe lời của anh ta vang lên bên tai, lại không biết nên trả lời thế nào, chỉ nhìn phong cảnh xa xăm.

Anh đương nhiên biết sống là tốt, nhưng tình hình trên người Bàn Tử, khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực.

Thấy Vương Diệp không để ý đến mình, Bàn Tử bỗng nắm chặt nắm đấm, anh ta một tay nắm lấy tay Triệu Dịch Thiên, mở miệng nói với hắn: “Tôi nói cho anh biết, tôi đã quyết định rồi, Tuyệt cảnh chi địa, tôi nhất định sẽ đưa anh đi, đợi anh ở đó nhìn thấy anh trai mình rồi, anh đừng có nghĩ đến chuyện đi đến nơi đó nữa.” Giọng điệu của anh ta tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Thấy vẻ cố chấp trên mặt anh ta, Triệu Dịch Thiên bỗng lắc đầu, hắn không nói gì cả, chỉ dùng hành động của mình để từ chối.

Thấy vẻ mặt đầy kháng cự của Triệu Dịch Thiên, ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng sắc bén, anh ta không nhịn được dùng sức nắm chặt tay Triệu Dịch Thiên nói: “Tại sao nhất định phải hại tất cả mọi người đến bước đường không thể quay đầu?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Triệu Dịch Thiên lập tức trừng lớn mắt, hắn rất lâu cũng không nói được lời nào, không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy bộ dạng im lặng của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử nhất thời cũng buông tay ra, nghĩ lại mình bắt nạt hắn cũng chẳng có lợi gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không do dự nói: “Anh đừng nhắm vào anh ta nữa, anh ta có suy nghĩ như vậy, thực ra chúng ta cũng nên giúp anh ta hoàn thành, ai bảo chúng ta nợ anh trai anh ta nhiều như vậy?” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe xong mở miệng, lại không nói nên lời, anh ta nhìn Vương Diệp chỉ nói với vẻ mặt sầu muộn: “Cậu muốn làm người tốt, đó là chuyện của cậu, nhưng tôi không muốn vào đó.” “Vậy thì anh đừng đi.” Vương Diệp nói ra câu này với vẻ mặt tùy ý, dù sao Bàn Tử không vào, cũng tốt, như vậy phiền phức còn bớt đi không ít.

Ngoài ra, Bàn Tử ở ngoài chờ cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra ý cười.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng vô tâm vô phế này của Vương Diệp, lại nắm chặt nắm đấm, nói với vẻ cực kỳ không kiên nhẫn: “Cậu nghĩ có khả năng đó không?

Cậu vào trong, tôi ở ngoài chờ!” Tuy nhiên, Trương Khởi Linh lại bỗng nhiên cười lên, Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử nói với vẻ mặt chế giễu: “Chẳng qua là lo Vương Diệp vào trong rồi giấu riêng vàng bạc châu báu đi thôi, còn ở trước mặt chúng tôi giả vờ đại nghĩa lẫm liệt làm gì.” Lời của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, cả người Bàn Tử đều trừng lớn mắt, anh ta hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe thấy.

Anh ta chỉ vào mũi mình nhìn Trương Khởi Linh, nói với vẻ mặt không thể tin nổi: “Cậu có giỏi thì nói lại lần nữa, tôi giả vờ đại nghĩa lẫm liệt?

Bao nhiêu năm nay tôi theo các người vào sinh ra tử, chẳng lẽ các người đều đã quên rồi sao?” Bàn Tử lải nhải chất vấn, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không do dự mà đảo mắt một cái.

Anh dồn hết sự chú ý vào con đường phía trước, không thèm để ý đến Bàn Tử.

Thấy bộ dạng tâm phiền ý loạn của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được chỉ vào cổ mình nói: “Chẳng lẽ các người đang giấu tôi chuyện này phải không?” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần tò mò và phỏng đoán.

Lời anh ta vừa thốt ra, không khí lập tức trở nên vô cùng ngượng ngùng.

Trương Khởi Linh cũng chìm vào im lặng, hơn nữa còn né tránh ánh mắt của anh ta, không dám nhìn thẳng.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, anh ta đã chắc chắn trăm phần trăm, cổ có vấn đề rồi.

Bàn Tử không đợi mọi người phản ứng, liền nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt không kiên nhẫn: “Lấy cuốn sách đó ra, cuốn sách lúc nãy Vương Diệp xem qua, tôi muốn xem lại lần nữa.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự khẩn thiết, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy lại lắc đầu, nhìn anh ta nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cho anh xem là không thể nào, cuốn sách đó tôi đã cất vào trong hòm rồi, lấy ra rất phiền phức.” Nghe lời nói qua loa của Triệu Dịch Thiên, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Chương 972

Bàn Tử biết Triệu Dịch Thiên đã từ chối mình, tiếp theo anh ta sẽ không có cơ hội nào khác.

Nhưng Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân đang ngồi sau lưng mình, bỗng vỗ vai anh ta nói: “Cậu có biết đây là chuyện gì không?” Anh ta ngồi xe đến mức mơ màng, hoàn toàn không nghe họ nói chuyện, ngược lại bị Bàn Tử gọi tỉnh, trên mặt Hạo Thiên Chân còn lộ ra vài phần mơ hồ.

Nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân đẩy kính của mình một cái, nhìn hoa văn trên cổ Bàn Tử.

Bên cạnh, Trương Khởi Linh không ngừng đẩy chân anh ta.

Hành động của Trương Khởi Linh đã điên cuồng nhắc nhở Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân lại không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại nhìn hoa văn này, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nếu không sai, hoa văn này hình như trước đây.

đã từng thấy ở đâu đó…” Nhưng Trương Khởi Linh vẫn không ngừng véo chân anh ta.

Hạo Thiên Chân hoàn hồn lại thì trừng lớn mắt, nhìn Trương Khởi Linh nói với vẻ mặt khó hiểu: “Cậu làm gì ở đây?” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần tò mò, anh ta thật sự không hiểu mình đã làm sai điều gì mà Trương Khởi Linh lại đối xử với anh ta như vậy.

Thấy vẻ mặt giao tiếp giữa hai người họ, Bàn Tử bỗng cười lạnh một tiếng, anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó nói với Vương Diệp: “Tấp vào lề, tôi có chuyện muốn nói.” Nhưng lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp bỗng cười lên, anh lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử nói với vẻ mặt không kiên nhẫn: “Đừng làm phiền tôi, tôi đang phải lái xe.” Anh không muốn trả lời những câu hỏi đó của Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại bỗng nhiên nắm lấy vô lăng.

Anh ta đương nhiên chỉ tùy ý dọa Vương Diệp một chút, nào ngờ Vương Diệp thật sự bị anh ta dọa giật mình.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ có thể tấp vào lề.

Nhìn vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử không do dự mà nói với anh: “Nói cho tôi biết, thứ trên cổ tôi rốt cuộc là chuyện gì?

Tôi tin cậu nhất định biết, nếu cậu dám giấu tôi, sau này anh em chúng ta không cần nhìn mặt nhau nữa.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Triệu Dịch Thiên vẫn luôn ngồi phía sau, nhìn họ cãi nhau, nhìn họ nghi ngờ lẫn nhau.

Trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vẻ phức tạp, hắn rất lâu cũng không nói được lời nào.

Trong thời khắc này, hắn không biết nên đối phó thế nào.

Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử không nhịn được nói với hắn: “Nếu anh biết đây là chuyện gì, anh có thể nói cho tôi biết.” Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp, và lúc này anh ta lại nhìn Vương Diệp, dồn dập chất vấn: “Nếu cậu không muốn nói cho tôi biết những chuyện này, tôi không ngại nhảy xuống khỏi đây đâu.” Nhưng Vương Diệp đối mặt với lời đe dọa của Bàn Tử, anh vẫn không đổi sắc mặt, nếu là người khác có lẽ đã sớm toát mồ hôi lạnh không ngừng.

Nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử nói một cách cực kỳ lạnh lùng: “Anh có thể đừng nghi thần nghi quỷ nữa được không?

Đã nói là không có vấn đề gì, phiền anh tin tôi một lần, sao tôi có thể lừa anh được?” Giống như một người cha đầy vô tội và bất lực khi bị con trai chất vấn.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần phức tạp, sau đó lại mở miệng chất vấn một câu: “Cậu thề đi.” Bàn Tử vẫn vô lý gây sự, Vương Diệp không đổi sắc mặt mà thề.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, không nhịn được nói với Bàn Tử: “Có thể yên tĩnh một chút được không?

Đã nói không có chuyện gì giấu anh, chúng tôi có thể làm được gì chứ?” Nghe lời của Trương Khởi Linh, trên mặt Bàn Tử tuy lộ ra vài phần chột dạ, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại cảm thấy có chút không đúng, anh ta bỗng mở miệng nói: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Cậu bây giờ tỏ ra bình tĩnh quá, chắc chắn có vấn đề.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nói ra những lời này một cách nghiêm túc.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, bỗng cười cười, sau đó nhìn anh ta nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Anh có phải thích ăn đấm không?” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng rụt đầu lại, nhưng Bàn Tử lại quay đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, trên mặt anh ta mang theo vài phần phức tạp.

Thực ra anh ta vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, chỉ là anh ta cảm thấy Hạo Thiên Chân sẽ không nói cho mình biết mà thôi, hơn nữa Vương Diệp đã thanh minh không có vấn đề gì rồi.

Huống hồ lúc nãy Vương Diệp thề, mắt còn không chớp một cái, vậy chắc chắn là mình hiểu lầm.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Tuy nhiên Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, lại không nhịn được mở miệng nói với anh ta: “Nếu cậu có tra ra được thứ gì liên quan, nhất định phải nói cho tôi biết đầu tiên, tôi đối với những thứ này thật sự rất để tâm.” Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, vì Trương Khởi Linh vẫn luôn véo tay anh ta, cho nên anh ta không nói thêm gì khác.

Thực ra lúc này Hạo Thiên Chân đã nhìn ra điều không ổn, cho nên anh ta không dám nói thêm gì nữa.

Còn Triệu Dịch Thiên chỉ ngồi trên ghế, nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt mang theo vài phần bình tĩnh.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử bỗng quay đầu, chỉ vào mũi hắn nói với vẻ cực kỳ không kiên nhẫn: “Cái thằng mày đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, tao đã nói sẽ đưa mày đi, mày không tin lời tao nói, tiếp theo mày nhất định sẽ chịu khổ.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự không kiên nhẫn, Triệu Dịch Thiên nghe lời anh ta vang lên bên tai, chỉ cười một cách ngượng ngùng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử trút hết lửa giận lên người Triệu Dịch Thiên, nhất thời lại không nhịn được nhìn chằm chằm Bàn Tử nói: “Được rồi, anh đừng ở đây bám lấy người khác không tha nữa.” Có Vương Diệp ở đây mở miệng, Bàn Tử nghĩ lại, cũng không tiếp tục vướng bận, mà nhìn Triệu Dịch Thiên nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Nếu mày biết điều, sao tao có thể đối xử với mày như vậy?

Mày tự kiểm điểm lại vấn đề của bản thân đi!

Đừng ở đây tỏ ra vẻ oan ức, vô dụng thôi.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, lời này vừa thốt ra, trong mắt Triệu Dịch Thiên cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, Triệu Dịch Thiên không nhịn được khẽ thở dài.

Hắn không nói thêm gì khác, còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử, thì mở miệng nói với anh ta.

“Mấy ngày này về rồi, anh muốn ăn gì, uống gì, chơi gì thì cứ thoải mái đi, đừng nghĩ đến chuyện giảm cân nữa, thứ đó không thuộc về anh đâu.” Vương Diệp vừa dứt lời, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp, anh ta trừng mắt nhìn Vương Diệp, trên mặt chỉ có sự kinh ngạc.

Không đợi Bàn Tử kịp phản ứng, Vương Diệp lại nói tiếp.

“Ngoài những chuyện đó ra, khóa tập gym mà tôi đăng ký cho anh trước đây, tôi đã giúp anh hủy rồi, về nhà rồi thì cứ làm một con cá mặn cho tốt vào!” Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần phấn khích, những lời này của cậu ta chỉ khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, nét mặt lộ rõ sự vui mừng.

Tâm trạng kích động lúc này không lời nào tả xiết, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Nhưng gã Bàn Tử này đã quen làm cá mặn rồi, nên dù vấn đề có vẻ không ổn, anh ta cũng không nhận ra.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với anh ta.

“Sao thế, những chuyện này trông khó chấp nhận lắm à?” Bàn Tử vội vàng lắc đầu, không biết nên nói thế nào, ngược lại nhìn Vương Diệp đột nhiên hỏi một câu.

“Chú mày nói xem, chồn chúc Tết gà, có ý tốt được không?” Anh ta châm biếm một câu đầy ẩn ý, Vương Diệp nghe vậy liền nắm chặt nắm đấm, tặng cho anh ta một quả.

Thấy Vương Diệp nổi nóng, Bàn Tử bỗng phá lên cười ha hả.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Vương Diệp, anh ta mới dám chắc người trước mặt chính là Vương Diệp, chứ không phải bị ai đó tráo đổi.

Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp, nói vô cùng nghiêm túc.

“Vậy chú mày nhớ kỹ những lời mình đã nói đấy nhé, đừng có mà hối hận.

Về nhà rồi anh đây chắc chắn sẽ ăn uống no say, nếu chú mày dám cản, anh tuyệt đối không tha cho đâu.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy mong chờ, thấy bộ dạng này của anh ta, Vương Diệp chỉ cười nhẹ, nhưng nụ cười đó lại đầy cay đắng.

Hạo Thiên Chân thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Anh ta đại khái đã đoán được chuyện gì đang xảy ra, nhưng Hạo Thiên Chân không biết nên nói thế nào.

Lúc này, Hạo Thiên Chân chỉ biết thở dài đầy bất lực.

Thấy vẻ mặt của Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh liền nói với anh ta.

“Vui lên đi, bây giờ đã thoát khỏi tình thế khó khăn rồi, đừng có trưng ra bộ mặt đó nữa.” Lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, anh ta giờ đã hiểu được ẩn ý và ám chỉ của họ.

Nhưng vẻ mặt Hạo Thiên Chân lại lộ ra mấy phần phức tạp, vì anh ta nhận ra sự thật đó thực sự khiến người ta khó chấp nhận, thậm chí không biết phải đối mặt ra sao.

Anh ta nhìn vào hình xăm sau lưng Bàn Tử, vẻ mặt cũng trở nên rối rắm.

Bàn Tử chỉ mải mê nghĩ trong lòng, sau khi về nhà sẽ ăn gì, chơi gì.

Hoàn toàn không chú ý đến hình xăm trên cổ mình đang lan dần xuống sau lưng.

Họa tiết này dường như đang phát triển.

Hạo Thiên Chân thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng khe khẽ, nhưng Trương Khởi Linh đột nhiên nắm lấy tay anh ta.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh vô cùng nghiêm nghị, thấy vậy, Hạo Thiên Chân lập tức lấy tay che miệng mình.

Dù không nói một lời nào, nhưng tâm trạng của Hạo Thiên Chân lại vô cùng phức tạp.

Bàn Tử cũng không quay đầu lại nhìn tình hình bên này, chỉ mải suy tính xem lát nữa sẽ làm gì.

Vương Diệp nhìn bộ dạng của Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó nhanh chóng thu lại ánh mắt.

Không ai biết Vương Diệp đang nghĩ gì.

Nhưng ánh mắt đó của Vương Diệp lại chứa đầy thâm ý, chỉ là người ngoài không thể nào giải mã được.

Lúc này, Hạo Thiên Chân không nhịn được khẽ thở dài, anh ta không nói nên lời, thực sự không hiểu đây là tình huống gì.

Anh ta cũng hy vọng có ai đó có thể trả lời.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Vương Diệp và những người khác, vừa nhìn là biết họ sẽ không nói ra, hơn nữa chuyện vừa rồi đã ầm ĩ đến mức nào, trong lòng anh ta cũng hiểu rõ.

Nếu lúc này còn tranh cãi, e rằng mọi chuyện sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân lập tức chọn cách im lặng.

Trong lúc Hạo Thiên Chân im lặng không nói, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Trong đầu cậu ta không ngừng hồi tưởng lại nội dung những cuốn sách vừa đọc, trong mắt lóe lên vài tia kỳ lạ.

May mà không bao lâu sau, họ đã đến nơi.

Vương Diệp và Bàn Tử lần lượt xuống xe.

Bàn Tử nhìn biệt thự lớn trước mặt, không chút do dự chạy vào, mặt mày hớn hở.

“Anh nói cho chú mày biết, hôm nay anh phải ăn năm bịch khoai tây chiên.” Bàn Tử giơ năm ngón tay lên, nhìn Vương Diệp nói với vẻ vô cùng vui sướng.

Thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Vương Diệp không nói thêm gì khác.

Hành vi khác thường này của cậu ta khiến Bàn Tử cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Theo lẽ thường, mỗi khi anh ta đưa ra yêu cầu như vậy, Vương Diệp đã sớm ra tay rồi.

Sao bây giờ Vương Diệp lại có vẻ chẳng thèm để tâm đến anh ta!

Chương 973

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, anh ta hồi lâu không nói nên lời, trong mắt cũng lóe lên vài tia thất vọng.

Nhưng lúc này, Vương Diệp lại không chút do dự xoay người đi vào phòng sách.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bỗng nhiên nắm lấy tay Trương Khởi Linh nói.

“Cậu có thấy tôi giống bệnh nhân giai đoạn cuối không?

Vương Diệp bây giờ cho tôi ăn ngon uống say, vui vẻ thoải mái, chỉ là để tôi...” Lời anh ta còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã lắc đầu, nhìn anh ta với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Được rồi, đừng có đoán mò ở đây nữa, làm gì có nhiều chuyện như vậy.

Đừng tự cho mình là quan trọng quá, huống hồ Vương Diệp cũng sẽ không vì cậu mà làm những chuyện này đâu.” Trương Khởi Linh nói thẳng không nể nang, Bàn Tử nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, không biết phải đáp lại thế nào.

Nhưng có lẽ vì sự lạnh lùng của Trương Khởi Linh, nên tâm trạng Bàn Tử lúc này cũng đã bình thường trở lại một chút, không còn đa nghi như vừa rồi.

Thấy Bàn Tử một mình ngồi trên sofa ăn khoai tây chiên, Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi quyết đoán đuổi theo, anh ta nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt có phần phức tạp.

“Anh chắc chắn biết chuyện gì đang xảy ra.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân có mấy phần quả quyết, nhưng khi anh ta vừa dứt lời, Trương Khởi Linh lại trả lời qua loa.

"Biết thì sao chứ?

Huống hồ những thứ này cũng chẳng là gì." Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên vài tia phức tạp, anh ta không nhịn được khẽ thở dài.

Bất đắc dĩ, anh ta đành phải nắm tay Trương Khởi Linh, cùng anh về phòng.

Hai người chỉ có thể ở nơi đó mới có thể nói chuyện riêng một lát.

Có lẽ chỉ khi đó mới có thể thổ lộ những suy nghĩ thật trong lòng.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hạo Thiên Chân lộ ra nét kỳ quái.

Lúc này, Bàn Tử thấy cả hai đều bỏ đi, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Nhưng may là Triệu Dịch Thiên vẫn còn đứng đây, Bàn Tử vội vàng vẫy tay với cậu ta.

Triệu Dịch Thiên không còn cách nào khác, đành phải cứng đầu ngồi xuống bên cạnh Bàn Tử.

Nhưng khi nhìn Bàn Tử, trong mắt cậu ta lại lóe lên vài tia bất lực.

Nhưng nhiều hơn có lẽ là sự áy náy.

Bàn Tử không hiểu những chuyện này, anh ta vừa ăn khoai tây chiên trong tay, vừa xem TV trước mặt, không nhịn được nói với cậu ta.

"Cậu nói xem mấy người này đang làm trò gì vậy, vừa về đã chạy vào phòng, có phải có bí mật gì đang giấu tôi không?" Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ thắc mắc, sau đó lại bóc thêm một gói khoai tây chiên.

Bây giờ anh ta đang biến nỗi bất mãn trong lòng thành cảm giác thèm ăn, nên mới không buồn bã nhiều như vậy.

Tuy nhiên, Triệu Dịch Thiên chỉ cười nhẹ, không nói thêm gì khác.

Thấy Triệu Dịch Thiên im lặng không nói, Bàn Tử lại đẩy tay cậu ta một cái, vội vàng hỏi.

“Cậu nghĩ sao hả?

Mau nói cho tôi biết, có phải họ thực sự có chuyện gì đang giấu tôi không?” Nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài tia phức tạp.

Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, đột nhiên lắc đầu phủ nhận.

“Có phải anh nghĩ nhiều quá rồi không?

Sao họ có thể có chuyện giấu anh được?

Tôi cảm thấy họ đều coi anh là anh em tốt cả.” Triệu Dịch Thiên gượng gạo nói ra những lời này, cậu ta nhìn Bàn Tử, sau đó lại khẽ thở dài nói với anh ta.

“Nếu anh biết mình không sống được bao lâu nữa, anh sẽ làm gì?” Câu hỏi của cậu ta đột nhiên thốt ra, Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ mặt kỳ quái.

“Cậu không phải là nghĩ quẩn đấy chứ?

Cậu đừng nghĩ vậy nhé, nếu cậu thực sự có ý nghĩ đó, thì cùng tôi ăn thêm chút đồ đi, ăn nhiều rồi sẽ không nghĩ nữa đâu.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy phấn khởi, đem hết đồ ăn vặt trong tay chia cho Triệu Dịch Thiên, nhưng Triệu Dịch Thiên nhìn hành động của anh ta lại lắc đầu.

“Tôi chỉ muốn anh trả lời câu hỏi của tôi thôi.” Triệu Dịch Thiên cố chấp nói ra những lời này, Bàn Tử nghĩ nghĩ, có lẽ sự an ủi cứng nhắc của mình không có tác dụng gì, chi bằng nghĩ ra một cách hay hơn để dỗ dành Triệu Dịch Thiên.

Nhưng lời anh ta còn chưa nói ra, Triệu Dịch Thiên đã vỗ vai anh ta nói vô cùng nghiêm túc.

“Tôi cần một câu trả lời thật lòng, chứ không phải giả dối, là câu trả lời trực quan nhất của chính anh, chứ không phải lời anh nói ra để dỗ tôi.” Khi cậu ta nói ra những lời này, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi không chút do dự gật đầu.

Nói ra suy nghĩ trong lòng mình, đương nhiên là được.

Bàn Tử nghĩ một lát, quyết đoán đặt mình vào hoàn cảnh đó, sau đó nhìn Triệu Dịch Thiên, chỉ lên bầu trời bên ngoài nói.

“Thật ra trước giờ tôi vẫn luôn rất muốn đi nhảy dù một lần, vì tôi béo như thế này, cân nặng như vậy, họ thường sẽ không cho phép tôi nhảy dù, sợ tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mà...” Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Lời anh ta nói đến đây thì dừng lại, Triệu Dịch Thiên thấy vẻ mặt cay đắng đó, không nhịn được cười, cậu ta bỗng vỗ ngực đảm bảo với Bàn Tử.

“Vậy anh giao chuyện này cho tôi, tôi có thể giúp anh thực hiện.” Bàn Tử nghe lời cậu ta vang lên bên tai, vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần không thể tin nổi, sau đó nhìn cậu ta với vẻ mặt căng thẳng.

“Như vậy có không ổn lắm không?

Tôi cảm thấy làm vậy sẽ phiền cậu lắm, tôi thấy hay là thôi đi?

Huống hồ nhảy dù cũng không quan trọng đến thế, những lời họ nói cũng là sự thật.” Ai bảo Bàn Tử béo như vậy chứ?

Lỡ như trong quá trình nhảy dù, không cẩn thận xảy ra vấn đề gì, huyết áp quá cao dẫn đến vỡ mạch máu, anh ta bỏ mạng giữa không trung thì toi.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, anh ta thấy vẻ cố chấp của Triệu Dịch Thiên, nghĩ một lát, bỗng nhiên vẫn cười gật đầu.

Trong khoảnh khắc này, ai có thể từ chối được chứ?

Đó là thứ mình thích nhất, Bàn Tử còn mong được trải nghiệm ngay lập tức.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên không chút do dự gọi điện liên lạc với quản gia của mình.

Quản gia nhận được điện thoại lập tức sắp xếp người đến xử lý.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được nói với cậu ta.

“Nhưng mà, tôi có chút không hiểu, tại sao cậu lại làm theo những gì tôi nói?

Chẳng lẽ trong lòng cậu không muốn làm vậy sao?” Tuy nhiên, khi Bàn Tử nói ra những lời này, Triệu Dịch Thiên đối mặt với anh ta, thấy được sự chân thành trong mắt anh ta, lại đột nhiên phát hiện những lời trong lòng mình không thể nào nói ra được.

Triệu Dịch Thiên cúi đầu, trả lời một cách mơ hồ.

“Không phải, tôi chỉ muốn anh vui vẻ một chút thôi.” Nghe câu trả lời của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử chỉ nghĩ rằng mình nghe thành Triệu Dịch Thiên muốn vui vẻ mà thôi.

Có lẽ nhìn một gã béo như anh ta giãy giụa giữa không trung là một chuyện rất thú vị, Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng, cũng không quá bận tâm.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được vỗ vai anh ta nói.

"Nói thật, những ngày như thế này thật sự rất tuyệt vời, trước đây tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay." Nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Bàn Tử đảo mắt, nhìn cậu ta nói với vẻ hơi cạn lời.

"Xem cậu nói kìa, sau này thời gian tốt đẹp, cuộc đời tươi đẹp còn nhiều, việc gì phải bị những thứ trước mắt này hạn chế?" Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, anh ta lạc quan, vô cùng rạng rỡ.

Trước mặt Triệu Dịch Thiên, anh ta gần như không có bất kỳ sự ngụy trang nào.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, bỗng nhiên cười nói với anh ta một câu cảm thán.

"Lát nữa nhảy dù, nếu anh sợ, nhất định phải nói cho tôi biết, tôi có thể giúp anh hủy, vì là người nhà tôi sắp xếp." Nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu, trên mặt chỉ có sự phấn khích, nhìn Triệu Dịch Thiên, anh ta vô cùng cảm động nói.

"Tôi thật sự quá vui, tôi còn tưởng cơ hội như thế này, tôi sẽ không bao giờ được trải nghiệm, không ngờ là nhờ có cậu, nếu không tôi đã..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã bật cười, lúc này Triệu Dịch Thiên làm một động tác ra hiệu im lặng, nhìn Bàn Tử nói với vẻ vô cùng vui vẻ.

"Lát nữa chơi thì phải chơi cho đã, còn có muốn chơi trò nào khác không, có thể nói cho tôi biết?

Tôi có thể đưa anh đi." Vẻ mặt Triệu Dịch Thiên tràn đầy nghiêm túc, thấy vậy, Bàn Tử nghiêng đầu suy nghĩ, nửa ngày cũng không nói nên lời.

"Thật ra tôi cũng có chút không hiểu, tại sao cậu lại làm những chuyện này?

Hình như có chút không đúng lắm.” Lời anh ta nói đến đây thì dừng lại, Triệu Dịch Thiên chỉ cười vỗ vai anh ta nói.

“Đợi sau này anh hiểu ra, anh sẽ biết thôi.” Nói xong những lời này, Triệu Dịch Thiên nhìn bầu trời bên ngoài, vẻ mặt có chút ưu tư.

Thấy vậy, Bàn Tử nghĩ một lát, cũng không bận tâm nữa.

Có lẽ Triệu Dịch Thiên đang buồn phiền vì chuyện của anh trai mình, nên cậu ta muốn tìm chút niềm vui thôi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Thiên, lại vỗ ngực nói với cậu ta.

“Thật ra cậu có thể tin tôi, vì tôi nhất định sẽ mang lại niềm vui cho cậu.

Người như tôi, dù đi đến đâu cũng là niềm vui di động.” Giọng điệu anh ta tràn đầy phấn khích, thấy bộ dạng tự tin của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lập tức gật đầu, không nói thêm gì khác.

Không bao lâu sau, quản gia của Triệu Dịch Thiên đã lần lượt đến, ngoài quản gia ra còn có các nhân viên nhảy dù.

Bàn Tử nhìn họ, vẻ mặt có chút kích động, sau đó không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói.

“Lát nữa chúng ta nhảy dù...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã từ trong phòng đi ra.

Vương Diệp và Hạo Thiên Chân họ đã bàn bạc xong chuyện tiếp theo cần làm.

Tuy nhiên, Vương Diệp không ngờ rằng, lúc này Bàn Tử lại đi chơi môn thể thao nguy hiểm như vậy.

Cậu ta nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Chương 974

“Tôi vừa mới bảo anh ăn ngon uống say mà?

Anh đi chơi môn thể thao mạo hiểm này làm gì?

Sống cho tử tế không được à?” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy sự bực bội, Bàn Tử thấy Vương Diệp trách mắng mình như vậy, nghĩ một lát, lại chỉ vào Triệu Dịch Thiên kể lại chuyện vừa rồi.

Triệu Dịch Thiên phát hiện ra cuộc đối thoại vừa rồi của mình với Bàn Tử lại khiến Bàn Tử hiểu lầm rằng chính cậu ta muốn tìm niềm vui.

Trong phút chốc, cậu ta cũng không giải thích nhiều.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, trong mắt lóe lên vài tia sắc bén, sau đó xông lên kéo Bàn Tử lại.

“Anh tránh xa cậu ta ra, những lời cậu ta nói, anh còn tin thật à, cậu ta chỉ coi anh như khỉ để đùa giỡn thôi, anh đừng đứng cùng cậu ta.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy bực bội, Bàn Tử nghe vậy trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Sao chú mày có thể nói như vậy?

Cậu ấy vừa mới mất anh trai, bây giờ ngay cả cơ hội gặp anh trai một lần cũng không có, chú mày còn làm tổn thương lòng cậu ấy như vậy, chú mày có còn là người không?” Bàn Tử hùng hổ chất vấn, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Chúng ta đã nói sẽ đưa cậu ta đến Tuyệt Cảnh Chi Địa, nhưng cậu ta không đồng ý, chẳng lẽ anh đã quên chuyện này rồi sao?” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử bừng tỉnh ngộ, đương nhiên anh ta không quên, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói.

“Tôi thấy làm người vẫn không nên quá tàn nhẫn, vì chúng ta bây giờ cũng không phải là cậu ta, cũng không thể nào cảm nhận được nỗi đau trong lòng cậu ta, hay là cứ làm theo lời tôi đi!” Giọng điệu Bàn Tử có mấy phần căng thẳng và cẩn trọng, anh ta cố gắng hết sức để thấu hiểu cho nỗi buồn của Triệu Dịch Thiên.

Thấy bộ dạng ngây thơ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu, cậu ta bỗng không biết nên nói với Bàn Tử về những vấn đề trên người anh ta như thế nào.

Nhưng Vương Diệp lại dồn ánh mắt vào thủ phạm chính, Triệu Dịch Thiên, cậu ta nói với Triệu Dịch Thiên.

“Cậu qua đây một chút, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.” Triệu Dịch Thiên vội vàng gật đầu, nhưng nhìn Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại cười nói với anh ta.

“Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khiến cậu ấy đồng ý cho anh nhảy dù.” Giọng điệu cậu ta có mấy phần kiên định.

Bàn Tử nghe vậy lập tức gật đầu, nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại có mấy phần căng thẳng và cẩn trọng.

“Cậu phải nói chuyện với nó cho tử tế, tuyệt đối đừng cãi nhau với nó, Vương Diệp tính cách hơi bướng bỉnh thôi, còn lại không có vấn đề gì.” Anh ta sợ hai người cãi nhau thành một mớ hỗn độn, nên mới khuyên nhủ nghiêm túc như vậy, Triệu Dịch Thiên gật đầu, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp, cậu ta nhìn Triệu Dịch Thiên, không nhịn được chất vấn.

“Cậu có còn là người không?

Làm ra chuyện này, lương tâm cậu không thấy cắn rứt sao?

Cậu rõ ràng biết chuyện trên người Bàn Tử...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã thở dài một hơi, cậu ta nói với Vương Diệp với vẻ mặt bất lực.

“Nếu tôi có thể thay đổi được tất cả những điều này, tôi đã sớm cố gắng hết sức rồi, làm sao có thể đến lượt anh chỉ trích tôi?

Chính vì tôi không biết phải làm thế nào, nên tôi mới muốn thỏa mãn những nguyện vọng của Bàn Tử.” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa nghiến chặt răng, thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp bỗng thở dài, cậu ta nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt không hiểu.

“Cả chuyện này cậu chuẩn bị giải quyết thế nào?” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có sự bực bội, cậu ta nhìn Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc.

“Đương nhiên là không nói cho Bàn Tử biết, nếu nói cho gã đó biết, làm sao gã có thể chấp nhận được?” Cậu ta nói thật.

Vương Diệp nghĩ một lát, cũng gật đầu, vì trong lòng cậu ta cũng nghĩ như vậy.

Chỉ là cậu ta thấy Triệu Dịch Thiên và Bàn Tử ở đó nói nói cười cười, như thể đã quên mất những chuyện mình từng làm, nên không nhịn được tức giận.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được xin lỗi cậu ta.

“Tôi thật sự không biết sẽ vì tôi mà xảy ra những chuyện này, thật ra tôi cũng muốn xin lỗi Bàn Tử.” Cậu ta dùng cách này để lựa chọn, mong được Bàn Tử tha thứ.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của cậu ta, nghĩ một lát, thật ra cậu ta cũng là một người đáng thương.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Triệu Dịch Thiên không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Nếu anh không có chuyện gì, vậy tôi đi trước, bên Bàn Tử tôi còn phải nói chuyện với anh ấy cho tử tế." Khi lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Vương Diệp không chút do dự gật đầu, nhìn cậu ta rời đi, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Nhưng Trương Khởi Linh bỗng đi đến bên cạnh Vương Diệp, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Cậu có thấy có chút kỳ lạ không?

Tôi cảm thấy có những chuyện dường như đã vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta." Khi Trương Khởi Linh nói ra những lời này, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Không đợi Trương Khởi Linh kịp phản ứng, Vương Diệp lại nói với anh ta.

"Mặc dù trong chuyện này quả thực có rất nhiều vấn đề, nhưng chúng ta bây giờ không điều tra ra được, nên chỉ có thể bó tay chịu trói." Đó là câu trả lời duy nhất mà Vương Diệp có thể đưa ra.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh không còn bận tâm nhiều nữa, nhưng trên mặt anh lại lóe lên vài tia kỳ quái.

Anh đi đến bên cửa sổ, thấy Bàn Tử và Triệu Dịch Thiên đang nói cười vui vẻ.

Và anh cũng thấy Bàn Tử đã lên trực thăng của họ, xem ra Bàn Tử thật sự chuẩn bị nhảy dù.

Nhìn cảnh tượng này, tim Trương Khởi Linh bỗng đập nhanh.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, như thể có chuyện gì xấu sắp xảy ra.

Trương Khởi Linh nghĩ một lát, bỗng xông ra ngoài, ngay sau đó nhìn Triệu Dịch Thiên nói một cách vội vã.

“Cho tôi đi cùng nữa!” Lời của Trương Khởi Linh quá đột ngột, Triệu Dịch Thiên ngẩn người một lát, nghĩ một lát, vẫn gật đầu.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, lại nói với anh ta với vẻ mặt vui vẻ.

“Lão huynh đệ của tôi, cậu cũng đến thử nhảy dù à.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn anh ta, cười ha hả.

Vẻ mặt vô tư lự của anh ta khiến Trương Khởi Linh có chút bất lực, Trương Khởi Linh lắc đầu không nói thêm gì khác.

Thấy Trương Khởi Linh vẫn lạnh lùng như mọi khi, Bàn Tử nghĩ một lát, bỗng sờ mũi mình, nói với vẻ mặt bất lực.

“Tôi nói này, chúng ta khó có dịp thư giãn, ở nơi này nói nói cười cười, ăn uống vui chơi, cậu không thể đừng trưng ra cái mặt đưa đám đó được không?” Khi Bàn Tử nói ra những lời này, vẻ mặt Trương Khởi Linh lộ ra sự phức tạp, anh ta không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Không trưng ra cái mặt đưa đám này là không thể.” Nghe lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Anh ta nhận ra mối quan hệ của mình với Trương Khởi Linh, dường như mấy trăm năm cũng không thể tiến thêm được một bước, nghĩ một lát, cũng không nói thêm gì khác, mà mặc đồ nhảy dù vào.

Những người bên cạnh nhìn Bàn Tử, giải thích cho anh ta những điều cần chú ý khi nhảy dù, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên cũng đi tới.

Nhìn hành động của Triệu Dịch Thiên, Trương Khởi Linh bỗng ngăn cậu ta lại, anh ta nhìn chằm chằm cậu ta nói.

“Tôi ở đây xem là đủ rồi, cậu qua đây hóng hớt làm gì, ở đây không chứa được nhiều người như vậy.” Triệu Dịch Thiên nghĩ một lát, bỗng gật đầu, nhưng vẻ mặt lại có mấy phần không cam tâm, nhìn Bàn Tử, cậu ta cầm thứ trong tay, sau đó lại cất vào túi.

Dù ánh mắt Trương Khởi Linh vẫn luôn dõi theo Bàn Tử, nhưng hành động của Triệu Dịch Thiên, anh cũng không bỏ sót.

Trương Khởi Linh nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Không đợi Triệu Dịch Thiên kịp phản ứng, Trương Khởi Linh bỗng đi đến bên cạnh cậu ta, lúc này Trương Khởi Linh va vào cậu ta một cái, Triệu Dịch Thiên vội vàng đỡ anh.

Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Trương Khởi Linh không nhịn được cười nói với cậu ta.

“Cậu không có mắt à?” Anh ta mắng người không chút nể nang, Bàn Tử nghe vậy bỗng quay đầu lại, nhìn Trương Khởi Linh nói với vẻ hơi bất lực.

“Cậu có thể nói chuyện tôn trọng một chút được không?” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lại nhún vai với vẻ mặt thờ ơ.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Bàn Tử nhất thời cũng có chút hối hận vì đã đưa anh ta lên đây.

Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Thiên, giải thích với vẻ mặt rầu rĩ.

“Tôi cũng không biết gã này lên đây nổi điên gì nữa.” Bàn Tử giải thích một cách nghiêm túc, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe vậy lại cười thờ ơ, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt có mấy phần bình tĩnh.

Không bao lâu sau, Bàn Tử đã cùng người khác nhảy xuống.

Trương Khởi Linh nhìn hành động của Bàn Tử, trên mặt chỉ có sự tùy ý, anh biết Bàn Tử sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vấn đề thực sự là thứ anh ta lấy ra từ trong túi của Triệu Dịch Thiên, đó là một ống nghiệm.

Anh ta nhíu mày, nhìn thứ bên trong, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Triệu Dịch Thiên nhìn hành động của Trương Khởi Linh, cậu ta nói không chút né tránh.

“Thứ này có thể làm chậm sự phát tác của độc tố trong cơ thể anh ấy, tôi chỉ định nhân lúc anh ấy không chú ý, bôi lên người anh ấy, sao anh lại lấy nó ra?” Giọng điệu Triệu Dịch Thiên có mấy phần bất lực, nhưng Trương Khởi Linh nghe lời Triệu Dịch Thiên, lại cảm thấy có chút buồn cười, anh ta nhìn Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt không hiểu.

“Theo lý mà nói, những thứ bên trong đó, Hạo Thiên Chân muốn điều tra cũng phải mất nửa tháng công phu, tại sao cậu lại nghiên cứu ra một loại thuốc giải chỉ trong thời gian ngắn như vậy?” Giọng điệu Trương Khởi Linh có mấy phần tò mò, khi những lời này nói ra, sắc mặt Triệu Dịch Thiên đã trở nên cực kỳ khó coi, cậu ta sững sờ tại chỗ, không biết phải trả lời thế nào?

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Trương Khởi Linh chỉ nói với vẻ tự tin.

“Thứ này, tôi trả lại cho cậu, tôi hy vọng cậu thành thật một chút trước mặt tôi, tôi biết cả chuyện này là như thế nào, nên tôi không muốn vạch trần cậu trước mặt mọi người.” Trương Khởi Linh nói xong những lời này, liền không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Triệu Dịch Thiên không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói.

“Tôi chỉ muốn gặp anh trai tôi thôi, tôi đã làm gì sai?” Câu chất vấn của cậu ta khiến sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ kỳ quái.

Trương Khởi Linh nhìn cậu ta, sau đó lại chỉ vào Bàn Tử vừa nhảy xuống, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Vậy còn hắn thì sao?

Hắn đã làm gì sai?

Chỉ vì hắn không đề phòng sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Triệu Dịch Thiên hiển nhiên không muốn trả lời, cậu ta cúi đầu xuống.

Chương 975

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có sự khinh thường sâu sắc.

Lúc này, Trương Khởi Linh nghĩ một lát, không nói thêm gì khác, mà nhìn phong cảnh trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Lại không ngờ Triệu Dịch Thiên nhìn Trương Khởi Linh, nói vô cùng nghiêm túc.

“Tôi có thể giải thích rất rõ ràng cho anh, những thứ tôi làm, không hề tồn tại bất kỳ vấn đề gì, bao gồm cả việc lấy ra loại thuốc giải này.” Lời Triệu Dịch Thiên còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã vội giơ tay ngắt lời, anh ta nhìn cậu ta cười hì hì nói.

“Chuyện này, cậu cứ đi nói với Vương Diệp, tôi tin Vương Diệp sẽ có rất nhiều thời gian nghe cậu giải thích, nhưng tôi đã không muốn nghe cậu nói nhảm nữa rồi.” Khi Trương Khởi Linh nói ra những lời này, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có sự nặng nề, cậu ta thở dài một cách đau khổ, trông cả người đều không ổn.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không thèm để ý đến cậu ta, và lúc này, Bàn Tử cũng đã hạ cánh thành công.

Anh ta đứng trên bãi cát trước mặt, vẻ mặt có mấy phần phấn khích, sau đó nhìn những người ở đó không ngừng vẫy hai tay, la lớn.

Những người đó nhìn hành động của Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự phức tạp.

Trương Khởi Linh ngồi trên trực thăng từ từ hạ cánh, anh ta thấy Bàn Tử phấn khích chạy tới.

Nhìn thấy một cục thịt như vậy, Trương Khởi Linh lại không nói nên lời.

Trương Khởi Linh cảm thấy gã Bàn Tử này thật đáng thương, nhưng anh ta không biết nên nói với Bàn Tử những chuyện đó như thế nào.

Vì Bàn Tử biết rồi sẽ càng đáng thương hơn, chi bằng cứ để anh ta làm một con heo vô tư lự.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh quyết đoán lựa chọn nhẫn tâm che giấu.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên cũng đi tới, nhìn Trương Khởi Linh cười hì hì nói với anh ta.

“Tôi thấy Bàn Tử lần này chơi rất vui, về rồi cũng có thể chia sẻ với Vương Diệp chuyện ở đây.” Lời cậu ta vừa mới nói ra, Trương Khởi Linh đã bật cười, anh ta nói với vẻ mặt khinh thường.

“Cậu muốn chia sẻ thì cứ chia sẻ, liên quan gì đến tôi?” Vẻ mặt Bàn Tử vẫn còn tràn ngập nụ cười, nhưng nghe những lời chua ngoa cay nghiệt của Trương Khởi Linh, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, anh ta nhíu mày, nói với vẻ hơi bất lực.

“Tôi thật sự không hiểu, các người ở đây làm gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, không thèm để ý đến Trương Khởi Linh nữa, anh ta thực sự ghét Trương Khởi Linh.

Anh ta ngồi trên máy bay, nhìn Triệu Dịch Thiên lái về.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử suốt quãng đường không nói chuyện với mình, trên mặt lại chỉ có sự bình tĩnh.

Anh ta không nói thêm gì khác, còn Bàn Tử thì cầm máy ảnh của mình, nhìn Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt vui vẻ.

“Cậu tuyệt đối không ngờ được tôi vừa mới ở đó chụp rất nhiều tấm ảnh, tôi nghĩ những thứ này đối với tôi chắc chắn sẽ rất đẹp, tôi sẽ nhớ cả đời, cũng là nhờ có cậu, để tôi được trải nghiệm tất cả những điều này." Bàn Tử lẩm nhẩm nói những lời này, Triệu Dịch Thiên nghe vậy chỉ cười nhạt, nhưng lúc này Trương Khởi Linh bỗng đảo mắt nói.

"Đợi không bao lâu nữa, cậu sẽ càng cảm ơn hắn hơn, vì có những chuyện, sắp không giấu được nữa rồi." Trương Khởi Linh nói những lời này cũng là vì tức giận.

Bàn Tử nghe vậy lập tức nhíu mày, nhìn anh ta nói một cách khó hiểu.

"Cậu đang nói gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu?" Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức che miệng mình lại, sau đó nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

"Cậu đừng bị những ân huệ nhỏ nhặt này mua chuộc." "Cậu cứ yên tâm đi, tôi với cậu ấy là bạn bè, những thứ này không gọi là ân huệ nhỏ nhặt, mà gọi là niềm vui giữa bạn bè." Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần ưu tư, Trương Khởi Linh nghe vậy lại cười với vẻ mặt thờ ơ.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Bàn Tử lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói.

"Cậu đừng coi thường tình cảm giữa tôi và cậu ấy, mặc dù Triệu Dịch Thiên làm người có hơi điên cuồng, cố chấp muốn gặp anh trai mình, nhưng con người ai cũng có thứ mình theo đuổi." Bàn Tử nói những lời này một cách nghiêm túc, Trương Khởi Linh nghe vậy không nói thêm gì khác, anh ta nhắm mắt lại, dứt khoát không nói gì cả.

Thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh ta.

“Tôi nói này, con người cậu đừng lúc nào cũng lạnh như băng, cậu phải đi cảm nhận nhiều hơn chân thiện mỹ của thế gian này, rất nhiều thứ không tồi tệ như cậu nghĩ đâu.” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng lời anh ta nói ra, nhận lại chỉ là sự lạnh lùng của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Trương Khởi Linh càng không để ý đến mình, sắc mặt Bàn Tử càng khó xử, vì anh ta sống gần nửa đời người chưa có ai dám đối xử với anh ta như vậy.

Thấy vẻ mặt của hai người, Triệu Dịch Thiên cũng vỗ vai Bàn Tử, nói thẳng với anh ta.

“Vừa hay hai chúng ta đang ở trên máy bay này, hay là chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm đi, không chừng sau này nhìn thấy ảnh, còn nhớ lại đoạn hồi ức này.” Lời Triệu Dịch Thiên vừa mới nói ra, Bàn Tử đã gật đầu lia lịa, nhưng Bàn Tử không ngờ rằng, Trương Khởi Linh lại đảo mắt, cười lạnh một cách khinh thường.

“Giả nhân giả nghĩa, mặt dày vô sỉ.” Hai từ này nói ra, Bàn Tử sững sờ tại chỗ, anh ta nhìn Trương Khởi Linh nói với vẻ hơi không hiểu.

“Tôi thật sự không hiểu, tại sao cậu lại nói những lời như vậy?” Nhưng Triệu Dịch Thiên lại vỗ vai Bàn Tử, cười hì hì nói với anh ta.

“Được rồi, chúng ta đừng để ý đến cậu ta nữa.” Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến, chụp mấy tấm ảnh với cậu ta, cũng đã đến nơi.

Thấy Vương Diệp đứng trong sân.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phấn khích, anh ta thò đầu ra vô cùng vui vẻ chào hỏi Vương Diệp.

Thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, vẻ mặt ưu sầu của Vương Diệp cũng bị lay động, cậu ta chỉ cười nhẹ, nhưng nụ cười đó trông còn khó coi hơn cả khóc.

Bàn Tử nhíu mày, thật sự không hiểu nổi, tại sao mấy người này lại buồn bã, ai nấy đều mặt mày ủ dột.

Nhưng Bàn Tử vẫn là kẻ vô tâm vô phế, không suy nghĩ nhiều đến vậy.

Hắn chỉ cầm lấy tấm ảnh trong tay, bước xuống máy bay, vui vẻ chia sẻ với Vương Diệp chuyện vừa rồi của mình.

Trong lúc Bàn Tử đang nói, Vương Diệp cũng bình tĩnh gật đầu, nhưng Bàn Tử không ngờ, Trương Khởi Linh đột nhiên vỗ vai Vương Diệp, cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

“Không cần nghe cậu ta nói, cậu đi với tôi một lát, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Nghe thấy lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Trương Giao lập tức gật đầu.

Bàn Tử nhìn hành động của hai người họ, mặt đầy vẻ khó hiểu, hắn không nhịn được lên tiếng: “Hai người có coi tôi ra gì không thế?

Tôi đang nói chuyện với Vương Diệp mà, sao lại cứ thế bỏ đi?

Ai lại làm người như thế?” Bàn Tử thật sự tức giận rồi, nếu không đã chẳng nói những lời như vậy.

Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, bỗng nhiên mỉm cười nói với hắn: “Yên tâm đi!

Lát nữa rảnh tôi nhất định sẽ quay lại nghe anh nói tiếp, nhưng bây giờ có chút chuyện quan trọng cần xử lý, hy vọng anh thông cảm.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi cũng không nói thêm gì, hắn xua tay, nhưng nhìn Trương Giao với vẻ mặt đầy chán ghét nói: “Vậy cậu phải nhớ lát nữa quay lại không được đi với ai khác nữa, nếu không tôi sẽ không kể cho cậu nghe mấy chuyện này đâu, tôi đi tìm Hạo Thiên Chân.” Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp cười ha hả, không nói thêm gì mà dẫn Trương Khởi Linh vào phòng.

Bàn Tử ngồi một mình trong sân, bất giác cảm thấy ngứa ngáy.

Hắn thấy cổ mình hơi ngứa, không nhịn được dùng sức gãi.

Một lúc sau, vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp.

Hắn cảm thấy chỗ đó hình như chảy máu rồi, cúi đầu nhìn tay mình thì không ngờ trên tay đã là một mảng máu thịt lẫn lộn.

Hắn sợ đến mức đứng bật dậy.

Hắn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hạo Thiên Chân vừa lúc đi ra, chạm mặt hắn.

Hạo Thiên Chân nhìn hắn định cười, lại không ngờ thấy tay hắn đầy máu.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hạo Thiên Chân sợ đến trợn tròn mắt.

Bàn Tử nhìn anh ta, lo lắng nói: “Vương Diệp đâu rồi?

Mau đưa tôi qua đó, sau lưng tôi tự nhiên ngứa ngáy, còn gãi rách cả ra, chuyện này là sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, vẻ mặt Hạo Thiên Chân lộ ra sự kinh ngạc, cuối cùng lại thở dài như có điều suy nghĩ.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Bàn Tử lại nắm lấy tay anh ta, vội vã hỏi: “Có phải anh biết đây là chuyện gì không?” Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt vô tội: “Tôi không biết, tôi chỉ thấy anh rất đáng thương.” Nghe câu trả lời của anh ta, Bàn Tử trợn mắt, lười để ý, chỉ thúc giục anh ta mau đưa Vương Diệp đến trước mặt mình.

Hạo Thiên Chân liền dẫn hắn đi vào trong.

Hắn nhìn thấy Vương Diệp trong thư phòng, sau đó kể lại tình hình trên người mình cho Vương Diệp nghe.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, vội vàng bước tới xem xét, anh nhìn những thứ sau gáy Bàn Tử.

Điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là mảng thịt đó đã thối rữa, anh sững sờ tại chỗ hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng Bàn Tử vẫn đang cố chịu đựng cơn ngứa, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: "Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Sao tôi cảm thấy có gì đó không ổn?" Giọng Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, đột nhiên mỉm cười, sau đó vỗ vai hắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu, tôi bôi chút thuốc cho anh là được rồi." Vương Diệp vừa nói vừa lấy thuốc mỡ từ trong ba lô ra.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử đương nhiên chọn tin tưởng.

Lúc này, Bàn Tử ngồi trên ghế, vội vàng nói với Vương Diệp: "Cậu mau bôi lên đi, tôi cảm thấy chỗ đó ngứa thật sự, tôi đã cố gắng kiềm chế lắm rồi, nếu không..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp cũng nhíu mày.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng rắc thuốc bột giải độc lên trên đó.

Không lâu sau, tình hình trên người Bàn Tử đã ổn định lại.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng này, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được hỏi: “Chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?” Nghe câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp có chút phiền muộn nói với hắn: “Theo dõi thêm hai ngày nữa xem sao.

Chuyện của anh thật sự không có vấn đề gì lớn đâu.

Bao nhiêu năm nay, chúng ta vào sinh ra tử, nơi nào mà chưa từng đến?

Chút vấn đề nhỏ này mà làm khó được anh sao?” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, rồi lại cầm mấy tấm ảnh của mình, cười hì hì chia sẻ với Vương Diệp.

Nhìn bộ dạng vô tâm vô phế của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không biết nên nói gì, anh chỉ vào mấy tấm ảnh, có chút bất đắc dĩ nói: “Anh xem cái mặt anh kìa, to như cái mâm rồi.” Bàn Tử nghe vậy liền trợn mắt.

Lúc này, Trương Khởi Linh chỉ nhìn Bàn Tử, vẻ mặt u sầu nói: “Còn muốn chơi gì, muốn ăn gì không?

Bây giờ tôi đi làm cho cậu.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Bàn Tử đột nhiên nắm lấy tay anh ta, vội vàng nói: “Anh nghĩ chồn chúc Tết gà thì có ý tốt được không?” Vẫn là câu nói quen thuộc này, Trương Khởi Linh tức đến nghiến chặt răng.

Chương 976

Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của Trương Khởi Linh, lại nhìn Bàn Tử ôm bụng cười ha hả.

Anh không nhịn được lắc đầu, nhìn Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, anh đừng nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này nữa.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn lại không nhịn được nói: “Tôi nói thật nhé, vụ nhảy dù này của tôi về cơ bản là đã viên mãn rồi.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp liền vỗ vai hắn và nói: “Vậy còn có ước mơ nào chưa viên mãn không?

Nói cho tôi biết đi.” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử không hề đề phòng, mà nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi vẫn hy vọng có thể gặp A Thái một lần.” Khi hắn nói ra lời này, cả người Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Anh nhìn Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói: “Yêu cầu này của anh cũng cao quá rồi đấy?

A Thái gặp tôi còn chưa chắc đã để ý đến anh đâu.” Vương Diệp nói thật, vẻ mặt anh cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử liền ngậm miệng lại.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên có chút khó coi, anh không nhịn được khẽ thở dài, dường như trong lòng có điều áy náy.

Nhưng Bàn Tử lại tỏ ra không quan tâm, nói với Vương Diệp: “Thật ra những thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất là mấy anh em chúng ta ở bên nhau.

Thực ra cuộc sống như vậy tôi đã rất mãn nguyện rồi, gặp hay không gặp A Thái cũng không quan trọng đến thế.” Bàn Tử nói thật, Vương Diệp thấy vẻ mặt bình thản của Bàn Tử, tâm trạng lại trở nên phức tạp, anh không biết nên nói gì với Bàn Tử nữa.

Bởi vì những chuyện Bàn Tử đang gặp phải, anh dám chắc nếu mình nói ra, Bàn Tử tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến những chuyện này, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử lại lên tiếng nói với anh: “Cậu không phải thật sự nghĩ rằng tôi thích A Thái đến thế chứ?

Thật ra A Thái đối với tôi mà nói, là một người có cũng được, không có cũng không sao.” Bàn Tử lẩm nhẩm nói, không nhịn được cầm lấy chai rượu bên cạnh uống.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Vương Diệp mỉm cười, không nói thêm gì.

Gã Bàn Tử này không phải ngàn chén không say, hắn chỉ cần dính một giọt là say.

Thấy Bàn Tử uống một ngụm nhỏ đã gục xuống bàn, Vương Diệp cũng cười lên.

Nhưng cười rồi cười, trên mặt Vương Diệp lại lộ ra vẻ cay đắng.

“Một người tốt như vậy, sao lại gặp phải nhiều chuyện thế này?” Giọng Vương Diệp có chút bất đắc dĩ.

Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, mọi người nhìn Vương Diệp càng thêm tha thiết hỏi: “Anh đang nói gì vậy?” Nghe câu hỏi của họ, Vương Diệp lắc đầu không trả lời.

Lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn Bàn Tử, vẻ mặt u sầu nói: “Tôi nhất định sẽ tìm mọi cách cứu anh.” Bàn Tử lại không trả lời Vương Diệp, ngủ rất say.

Thấy Bàn Tử như vậy, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra sự phức tạp.

Nhưng lúc này, Triệu Dịch Thiên lại vội vã bước vào, trong tay còn cầm một ống nghiệm, anh ta nhìn Vương Diệp, vội vàng đưa ống nghiệm qua nói: “Thứ này có thể tạm thời làm dịu tình hình trong cơ thể cậu ấy, mau cho cậu ấy dùng đi, đừng trì hoãn nữa.” Nghe lời anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp lại cảm thấy có chút buồn cười, anh nhìn Triệu Dịch Thiên không nhịn được nói: “Thôi đi, những thứ này thì có tác dụng gì chứ?” Chỉ khi giải quyết triệt để những phiền phức này mới có thể xử lý tình hình trước mắt.

Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với anh: “Ngày tôi chết, có lẽ tất cả mọi thứ sẽ được tha thứ!” Lời của Triệu Dịch Thiên vừa nói ra, Vương Diệp đã tức đến nghiến chặt răng, anh đập mạnh xuống bàn.

Anh trừng mắt nhìn Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Cậu có thể đừng nói những lời chán nản đó nữa được không?

Rõ ràng tôi đã không còn trách cậu, tại sao còn muốn làm như vậy?” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy bực bội.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Triệu Dịch Thiên không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được nói với anh: “Tôi chỉ nói sự thật thôi, huống hồ tôi...” Lời của Triệu Dịch Thiên còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lớn.

Vương Diệp chỉ vào Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu đừng nói nhảm nữa, có bản lĩnh thì đi nghĩ cách giải quyết thực sự đi, đừng ở đây nói xằng nói bậy với tôi, bịa đặt những thứ này đều vô dụng.” Vương Diệp nói thật, sắc mặt Triệu Dịch Thiên lập tức trở nên vô cùng khó coi, mà Vương Diệp lại tiếp tục nói với anh ta: “Tôi chỉ hy vọng cậu có thể nhớ kỹ, tất cả những gì Bàn Tử đang phải gánh chịu, đều là để đổi lấy cho cậu.

Nếu không có những chuyện này, sao anh ấy có thể gặp phải tai bay vạ gió chứ.” Vương Diệp trần thuật lại tất cả, Triệu Dịch Thiên hồi lâu không nói gì.

Lúc này, Vương Diệp lại cầm cuốn sổ trong tay, nói với Triệu Dịch Thiên: “Thông tin của tất cả bọn họ, bao gồm cả những hồ sơ để lại, đều đưa cho tôi xem.

Tôi muốn tìm ra thông tin mấu chốt trong vòng ba ngày, tôi muốn vào lại lần nữa.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy thiếu kiên nhẫn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Triệu Dịch Thiên lập tức gật đầu, nhưng Triệu Dịch Thiên lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi có thể đưa cho cậu xem, nhưng tôi có một vài chuyện muốn nói với cậu.” “Cậu nói thẳng đi.” Vương Diệp lười nói nhảm với anh ta.

Thấy Vương Diệp như vậy, Triệu Dịch Thiên không chút do dự nói: “Những thứ bọn họ để lại, bên trong có một số văn tự cậu có thể không hiểu, nên nếu cậu tin tôi, có thể hỏi tôi.” Lời anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã giơ tay, lắc đầu không chút do dự từ chối: “Không cần, tôi tự xem được.

Bất kể là loại văn tự gì, tôi đều xem hiểu.” Vương Diệp vô cùng tự tin nói ra câu này.

Thấy Vương Diệp như vậy, Triệu Dịch Thiên quả quyết gật đầu, sau đó cho người của mình đem tất cả mọi thứ đến thư phòng của Vương Diệp.

Thuộc hạ của anh ta tuy cảm thấy kinh ngạc về chuyện này, nhưng họ cũng không nói nhiều.

Chỉ là lúc này, trên mặt họ đều mang vài phần phức tạp.

Bởi vì họ dường như ý thức được, những chuyện này phức tạp hơn họ tưởng tượng.

Lúc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần kỳ quái.

Anh lật đi lật lại những thứ trong tay.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, không nhịn được nói với anh: “Chúng tôi đi trước, không làm phiền anh ở đây nữa.” Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Anh phải tìm ra thông tin mấu chốt trong vòng ba ngày, phá giải các cơ quan bên trong, vì vậy anh phải nhốt mình trong phòng.

Nhưng khi Bàn Tử tỉnh lại, hắn vừa ôm đầu vừa nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt tha thiết nói: “Vương Diệp thằng cha đó chạy đi đâu rồi?

Lúc nãy tôi say rượu, hình như nghe thấy nó nói thật lòng, nó nói cái gì ấy nhỉ?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, hắn nhớ rất rõ, nhưng bây giờ bảo hắn nói ra thì lại giống như bị nuốt mất, cảm giác này khiến hắn rất khó chịu.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Trương Khởi Linh có chút bất đắc dĩ nói với hắn: “Cậu nhảy dù xong bắt đầu ngốc rồi à?

Vương Diệp có đến đây đâu, làm sao có thể nói chuyện với cậu được!” Nghe lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử mới hoàn hồn lại.

Hắn vỗ đầu mình, nhìn Trương Khởi Linh cười hì hì nói: “Vậy tôi nghĩ chắc là do tôi uống chút rượu, không cẩn thận ngủ thiếp đi, nằm mơ thôi, hèn gì không nhớ được gì cả.” Thấy Bàn Tử như vậy, Trương Khởi Linh chỉ trợn mắt, không nói thêm gì, nhưng đáy mắt lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng điều khiến Trương Khởi Linh không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại đến bên cạnh Triệu Dịch Thiên, lảm nhảm kể cho anh ta nghe chuyện trong Tuyệt Cảnh Chi Địa.

Khi hắn kể những chuyện đó, cũng bất giác nhắc đến Hạt Tử, trên mặt hắn mang theo vài phần phấn khích.

Thấy bộ dạng hoạt bát đó của Bàn Tử, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vẻ u sầu.

Anh thậm chí có thể tưởng tượng được, sau khi Bàn Tử biết những chuyện mình sắp phải đối mặt, tâm trạng của hắn sẽ phức tạp đến mức nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt Trương Khởi Linh liền lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Bàn Tử chú ý đến ánh mắt của Trương Khởi Linh, ngẩng đầu nhìn qua, lại phát hiện Trương Khởi Linh lập tức thu lại ánh mắt, hơn nữa những biểu cảm anh vừa thấy cũng biến mất không dấu vết.

Tất cả chuyện này giống như hắn bị ảo giác vậy.

Bàn Tử thầm nghĩ, hắn có chút không hiểu, đây là chuyện gì.

Nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại không quá rối rắm, mà nhìn người trước mặt, vô cùng nghiêm túc nói với anh ta: “Thật đấy, anh cùng tôi đến Tuyệt Cảnh Chi Địa đi, bất kể là người như thế nào, anh đều có thể gặp được, hơn nữa ở đó anh có thể thực hiện mọi nguyện vọng.” Chỉ là anh ta cần phải trả một cái giá mà thôi.

Bàn Tử không nói ra câu này, nhưng Triệu Dịch Thiên lại lắc đầu từ chối: “Không cần đâu, tôi đã nói với Vương Diệp rồi, sẽ quay lại nơi đó.

Tuy rằng ở đó nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng không thể vì nó nguy hiểm mà không đi được.” Khi Triệu Dịch Thiên nói ra lời này, Bàn Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử lại lộ ra vài phần u sầu.

“Có lúc thật không hiểu nổi, các người đang nghĩ gì nữa, rõ ràng sống sót đã là rất khó rồi, còn muốn nghĩ đến những chuyện kỳ quái đó.” Triệu Dịch Thiên nghe lời Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần cay đắng.

Đáy mắt anh ta là sự hối hận sâu sắc, sao anh ta lại không biết những chuyện này chứ?

Nếu như lúc mới vào, anh ta đã có những giác ngộ này, anh ta nhất định sẽ ngăn cản tất cả mọi người, không thể để họ vào trong nữa.

Nhưng bây giờ tất cả đã không còn cách nào, anh ta không có cơ hội, cũng không thể quay đầu lại.

Vì vậy, bây giờ anh ta phải giảm thiểu mọi tổn thất xuống mức thấp nhất.

Nghĩ đến đây, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ta hồi lâu không nói nên lời.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, trong mắt lộ ra vài phần khinh thường.

Bàn Tử vừa đi khỏi, Trương Khởi Linh đã ngồi xuống đối diện anh ta.

“Nếu lần này vào trong, mọi người đều bình an vô sự trở ra, tôi hy vọng cậu có thể làm người, đừng làm những chuyện ghê tởm đó nữa.” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy sự nghiêm túc.

Triệu Dịch Thiên không chút do dự gật đầu, sau đó vỗ ngực cam đoan với anh: “Anh có thể yên tâm, chuyện như vậy tôi nhất định có thể làm được, tôi sẽ không như bây giờ, đi gây ra nhiều phiền phức như vậy nữa.” Nghe lời cam đoan của anh ta vang lên bên tai, Trương Khởi Linh chỉ cười qua loa, không nói thêm gì.

Ai mà biết được, Triệu Dịch Thiên nói có thật hay không.

Ba ngày thời gian chớp mắt đã qua.

Trương Khởi Linh đứng trước cửa phòng Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần phức tạp, vẻ mặt tràn ngập bất an.

Anh thật sự không biết phải làm sao.

Vạn nhất Vương Diệp trong vòng ba ngày không tìm ra cách giải quyết, vậy tiếp theo bọn họ chẳng phải chỉ có con đường chết sao?

Bàn Tử còn trẻ như vậy, anh cũng không nỡ nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng của Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng nặng nề, anh thở dài thườn thượt, hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng lúc này Vương Diệp đẩy cửa ra, thấy Trương Khởi Linh cứ đứng ở cửa như vậy, trên mặt anh lại lộ ra vài phần cười khổ.

“Thế nào rồi?

Chuyện xử lý đến đâu rồi?” Trương Khởi Linh vội vàng hỏi.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không chút do dự đặt cuốn sổ trong tay lên trước mặt anh.

“Tôi đã sắp xếp xong những thứ này rồi, ngày mai chúng ta có thể xuất phát, tối nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Khi Vương Diệp nói những lời này, Trương Khởi Linh cũng chú ý đến quầng thâm đậm đặc dưới mắt Vương Diệp, sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

Chương 977

Anh thậm chí không dám tin vào những gì mình đang thấy, anh nắm lấy tay Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không nghĩ rằng, chuyện như vậy sẽ xảy ra, nhưng tôi hy vọng lần này qua đi, chúng ta nhất định có thể sống thuận lợi hơn, không như bây giờ.” Khi anh nói ra lời này, Vương Diệp liền mỉm cười, anh vỗ vai Trương Khởi Linh, có chút bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, anh đừng lo bò trắng răng nữa, làm người vốn nên vui vẻ một chút, chuyện này xảy ra cũng không phải điều mọi người muốn thấy.” Cách giải quyết đã nghiên cứu ra rồi, Vương Diệp đương nhiên hy vọng có thể bình tĩnh một chút.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức gật đầu.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên cũng nhanh chân bước vào.

“Đã tìm ra vấn đề chưa?” Giọng anh ta có chút tò mò, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần căng thẳng, dường như lo lắng sẽ bị Vương Diệp mắng xối xả, nên ở chỗ Vương Diệp, anh ta không dám quá phô trương.

Nghe câu hỏi của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Vương Diệp chỉ vào cuốn sổ trong tay Trương Khởi Linh, nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu cậu muốn hiểu rõ toàn bộ sự việc, có thể xem cuốn sổ này, đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của tôi, có thể cũng có chỗ không chính xác.” Vẻ mặt Vương Diệp có chút khiêm tốn.

Triệu Dịch Thiên nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, không chút do dự gật đầu.

Nhưng Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp, lại vẻ mặt cảm kích nói: “Thật ra chuyện này đa phần nhờ có cậu, nếu không có cậu, tôi cũng không biết phải xử lý thế nào.” Anh ta nói thật, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại cười vẻ không quan tâm.

“Những chuyện này đối với tôi thì có là gì chứ?” Trong mắt Vương Diệp có vài phần bình thản.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Triệu Dịch Thiên cũng lộ ra vẻ xấu hổ, anh ta cúi đầu hồi lâu không nói nên lời.

Sau một thời gian tiếp xúc, sự chán ghét của Trương Khởi Linh đối với Triệu Dịch Thiên đã giảm đi không ít, anh vỗ vai Triệu Dịch Thiên nói: “Được rồi, cậu đừng giả vờ giả vịt ở chỗ Vương Diệp nữa, mau vào trong chuẩn bị những thứ đó đi.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Triệu Dịch Thiên lập tức gật đầu.

Nhưng Triệu Dịch Thiên nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, lại vô cùng nghiêm túc nói với họ: “Hai người cứ yên tâm, tôi sẽ không để hai người thất vọng đâu.

Lần này, dù thế nào cũng sẽ không có ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Triệu Dịch Thiên cười nói xong câu này liền quay người rời đi.

Khoảnh khắc anh ta cười, trông vẫn rất rạng rỡ.

Ít nhất Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều hy vọng, anh ta có thể sống như vậy.

Tâm tư của Triệu Dịch Thiên sâu như biển, không ai biết anh ta đang nghĩ gì.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên cứ thế rời đi, lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, lên tiếng nói với anh: “Anh đi chuẩn bị kỹ càng đi, trận này tôi không thể không có anh, không có anh giúp đỡ, tôi cũng không biết phải làm sao?” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh không chút do dự gật đầu.

Nhưng trước khi đi, Trương Khởi Linh lại vội vàng nhìn Vương Diệp nói: “Có cần mang theo Bàn Tử không?” Vương Diệp suy nghĩ, trong lúc còn đang do dự, không ngờ Bàn Tử đột nhiên từ cầu thang nhảy lên, hắn nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh cười hì hì nói: “Hai người dám sau lưng tôi nói chuyện riêng, còn bị tôi bắt quả tang.

Hai người lại chuẩn bị đi đâu?

Lại không định dẫn tôi theo, thế thì quá vô trách nhiệm rồi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ chán ghét.

Thấy bộ dạng hoạt bát của Bàn Tử, Vương Diệp đột nhiên nói với Trương Khởi Linh: “Dẫn theo đi, đương nhiên phải dẫn anh ấy theo.

Để anh ấy ở lại một mình, chắc buồn chán đến chết mất.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại cười hì hì chạy tới, cho anh một cái ôm, nhưng Vương Diệp không chút do dự né ra.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

“Không phải chỉ vì gần đây tôi béo lên một chút, nên cậu mới né tôi như vậy chứ?” Giọng Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không chút do dự nói với hắn: “Tôi cũng không né anh, tôi chỉ cảm thấy, trông anh có vẻ khỏe hơn nhiều.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn không biết nên trả lời Vương Diệp thế nào, nhưng hắn suy nghĩ một lát, lại đột nhiên nắm lấy tay Vương Diệp nói: “Thật ra gần đây tôi cũng cảm thấy, tôi cảm giác cả người mình như trở nên vai hùm lưng gấu, lúc đi đường hình như có thứ gì đó cứ đè lên cổ và lưng tôi.” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Vương Diệp mỉm cười, nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại nhìn Bàn Tử nói: “Hay là đi bơi với tôi một vòng ở bể bơi đi, tôi thấy gần đây cậu béo lên không ít, vận động ở đó cũng tốt.” Khi Trương Khởi Linh nói ra lời này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ do dự.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, đột nhiên đẩy cánh tay Bàn Tử nói: “Thôi được rồi, mau đi với tôi đi, tôi thấy dạo này anh béo lên rồi đấy, tôi nói bâng quơ mà anh cũng tưởng thật à.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với anh: “Từ lần trước cậu bôi thuốc mỡ đó cho tôi, tôi cảm thấy chỗ này cũng không ngứa nữa?

Chỉ là tôi cảm thấy có chút kỳ lạ.” Bàn Tử nói xong, Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Chỗ nào kỳ lạ, anh có gì không hiểu thì nói cho tôi biết.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài, sau đó hạ thấp giọng nói với anh: “Chỉ là gần đây tôi nằm mơ, hình như toàn mơ thấy một con bạch tuộc, nó bám dính trên người tôi, tôi cũng không biết đây là chuyện gì.

Tôi đi hỏi mấy ông thầy bói, họ nói tôi gặp vận rủi.” Khi những lời này được nói ra, trên mặt Vương Diệp lộ ra một tia kinh ngạc, anh nhìn Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói: “Thầy bói đó ở đâu?

Có phải là Hắc Hạt Tử không?” “Sao cậu biết ông ta là người mù?

Nhưng những thứ này cũng không quan trọng, tôi đoán ông ta chỉ lừa tiền tôi thôi.” Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, hắn đã mang về một số thứ đáng ngờ.

Nhưng lúc này, Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, vô cùng phấn khích nói với hắn: “Anh đừng có điên nữa, người có thể nhìn thấu những thứ này chỉ có Hạt Tử.

Gã Hạt Tử đó đã từ Tuyệt Cảnh Chi Địa trở về rồi.” Vương Diệp vừa nói ra lời này, Bàn Tử trợn tròn mắt, hắn nhíu mày, cẩn thận nhớ lại người mình đã thấy.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, hắn cuối cùng cũng phản ứng lại, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt lo lắng nói: “Đúng vậy, chính là ông ta.” … Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười hì hì gật đầu, anh vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Thật ra tôi đã sớm biết, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Hạt Tử.

Ông ta ở đâu?

Anh mau đưa tôi qua đó, tôi phải đi tìm ông ta.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn lại không nhịn được nói: “Tôi thấy, Hạt Tử không muốn đến gặp tôi, mà lại cố tình làm ra vẻ thần bí, có lẽ là có mục đích khác, hay là chúng ta đừng đi tìm ông ta nữa.” Bàn Tử không muốn mang theo một cái bình dầu, nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, ở cửa đã truyền đến tiếng khua chiêng gõ trống.

Vương Diệp vội vàng đi qua, Bàn Tử theo sau Vương Diệp, lại không ngờ khoảnh khắc mở cửa, Hạt Tử đang đứng ở cửa.

Nhìn Hạt Tử trước mắt, cả người Bàn Tử sững sờ tại chỗ, hắn vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Sao ông lại đến đây?” Đúng là Hạt Tử thật.

Bàn Tử thầm nghĩ, nhất thời nhìn Hạt Tử, trên mặt hắn cũng lộ ra vài phần phức tạp, khó có thể diễn tả thành lời.

Nhưng Hạt Tử thấy vẻ mặt của hai người họ, lại không nhịn được lớn tiếng mắng một câu: “Lũ ngông cuồng, hai cậu đúng là lũ ngông cuồng!

Chuyện quái gì các cậu cũng dám làm, rắc rối nào cũng dám dính vào, thật không sợ chết à.” Hạt Tử lảm nhảm mắng một trận, khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng u sầu.

Bàn Tử trừng mắt nhìn ông ta, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ông im mồm đi được không?

Chúng tôi bây giờ đã làm gì đâu, đừng ở đây mắng người nữa, chúng tôi chẳng làm gì cả.” Bàn Tử vừa nói vừa trợn mắt.

Vương Diệp thấy trên mặt Hạt Tử mang theo vẻ lo lắng, đột nhiên nắm lấy tay Hạt Tử nói với ông ta: “Hay là ông nói cho tôi biết trước, làm sao ông ra khỏi Tuyệt Cảnh Chi Địa được?

À đúng rồi, Bàn Tử, anh đi rót cho ông ấy ly nước.

Không được, anh phải đi mua cho ông ấy ly trà thảo mộc, tôi thấy gần đây ông ấy nóng tính quá.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Hắn nhìn Hạt Tử cười hì hì nói với ông ta: “Tôi nhất định sẽ mua cho ông một ly trà thảo mộc đắng nhất, tôi muốn ông hạ hỏa cho tốt.” Hắn nói xong liền vội vã rời đi.

Thấy Bàn Tử cứ thế rời đi, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, anh không nói thêm gì, nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với anh: “Nếu không đoán sai, cậu chắc chắn có chuyện muốn nói với tôi đúng không?” Hạt Tử vừa nói xong, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Nhìn Hạt Tử, Vương Diệp có chút tiếc nuối nói: “Nếu không đoán sai, tình hình đại khái ông đã tính ra rồi.

Tôi hy vọng chuyện này ông có thể giấu giúp, đừng để Bàn Tử biết, anh ấy vô tội.” Nhưng Hạt Tử nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt chỉ có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Ông ta giơ cây gậy của mình lên, đánh về phía Vương Diệp.

“Cậu cũng biết nó vô tội, vậy tại sao cậu lại đưa nó đến nơi đó?

Đã nói nơi đó là long đàm hổ huyệt, cậu vẫn cứ đi.

Giờ Bàn Tử phải chịu tội thế này, tôi xem cậu tính sao.” Giọng Hạt Tử đầy vẻ nghiêm khắc.

Trương Khởi Linh không tiếp xúc nhiều với Hạt Tử, thấy ông ta trách mắng Vương Diệp, Trương Khởi Linh không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói: “Nếu ông còn dám không tôn trọng tôi như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ông đâu, đừng tưởng ông lớn tuổi mà tôi không dám động thủ.” Trương Khởi Linh không khách khí nói ra lời này.

Hạt Tử nghe vậy, lại vẻ mặt không quan tâm nói: “Vậy cậu có bản lĩnh thì động thủ đi, tôi xem Vương Diệp bảo vệ cậu hay là bảo vệ tôi?” Giọng ông ta có chút tự tin.

Vương Diệp thấy hai người họ cãi nhau không dứt, nhất thời chỉ cảm thấy đau đầu, ôm đầu nhìn họ nói: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, hai người đều bình tĩnh một chút đi, đều lớn cả rồi, bây giờ trước tiên hãy nghĩ cách giải quyết đã.

Lần này ông sẽ đi cùng tôi chứ?” Vương Diệp nhìn Hạt Tử, vẻ mặt tò mò hỏi.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Hạt Tử quả quyết gật đầu.

Ông ta vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Lần này nếu để một mình cậu đi xuống, không biết kết quả sẽ thành ra thế nào nữa?” Thấy vẻ mặt chắc chắn của Hạt Tử, Vương Diệp cũng cười ha hả, anh nhìn Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Thật ra lần này may mà có ông đến, nếu không một mình tôi, thật không biết phải giải quyết phiền phức của mình thế nào, ông biết tính cách của tôi mà.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Hạt Tử lập tức gật đầu, nhưng Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại không nói ra chuyện quan trọng nhất.

Sở dĩ ông ta lặn lội ngàn dặm đến đây, phần lớn nguyên nhân không phải vì ông ta nghĩ thông suốt, mà là vì khi còn ở Tuyệt Cảnh Chi Địa, ông ta đã tính ra Vương Diệp và Bàn Tử lần này có một kiếp nạn.

Vì vậy mới chuẩn bị đến đây giúp đỡ hai người họ.

Không ngờ, những điều này lại giống hệt như ông ta đoán.

Hơn nữa, điều khiến Hạt Tử không bao giờ ngờ tới là, Bàn Tử thấy ông ta, lại giả vờ như không thấy.

Trực tiếp đi lướt qua trước mặt ông ta, điều này Hạt Tử không thể chịu đựng được.

Nhưng có thể đoán được là, gã Bàn Tử này chắc chắn đã quên ông ta là ai rồi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, ông ta vỗ vai Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Bàn Tử, gã này đúng là đồ vô ơn, sau này cậu nên tránh xa nó ra một chút, lúc nãy nó thấy tôi mà lại không nhận ra.” Tuy nhiên, lời của Hạt Tử vừa nói ra, trên mặt Vương Diệp đã lộ ra vẻ trầm ngâm, anh nhìn Hạt Tử vô cùng nghiêm túc dặn dò: “Những lời như vậy, ông đừng nói trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử, anh ấy từ sau khi gặp phải chuyện đó, trí nhớ đã xảy ra chút vấn đề.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, cả người Hạt Tử sững sờ tại chỗ, ông ta nhìn Vương Diệp không dám tin vào những gì mình vừa nghe, sau đó lại nắm lấy tay Vương Diệp nói: “Cậu chắc chắn những chuyện này không có nhầm lẫn chứ?” Vẻ mặt Hạt Tử đầy vẻ không dám tin, Vương Diệp gật đầu, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn bọn họ ồn ào.

Thực ra Trương Khởi Linh cũng không ngờ, Hạt Tử trông hung dữ như vậy, nhưng thực tế lại quan tâm đến Vương Diệp và Bàn Tử đến thế.

Nhất thời thái độ của Trương Khởi Linh đối với Hạt Tử cũng không còn gay gắt nữa, nhưng lúc này Hạt Tử lại không kìm được mà siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp nói: "Cậu đúng là hồ đồ rồi, sao cậu có thể làm chuyện như vậy chứ?

Bàn Tử lần này thật sự..." Nói đến đây, Hạt Tử bật khóc.

Bàn Tử vừa hay đẩy cửa bước vào, tay cầm ly trà thảo mộc, thấy Hạt Tử đang khóc không thành tiếng.

Bàn Tử lộ vẻ khó hiểu, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt đầy tò mò: "Có thể đừng như đàn bà, cứ sụt sùi khóc lóc ở đó được không?" Bàn Tử vừa nói vừa cười hì hì bước tới.

Hạt Tử vội lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, chỉ thấy lờ mờ một bóng người.

Nhưng ông ta không kìm được mà khẽ thở dài.

Bàn Tử vội đưa đồ qua, Hạt Tử cứng đờ cả người uống một ngụm, rồi nhìn Bàn Tử cười nói: "May mà cậu mang thứ này qua, nếu không..." Lời cảm ơn đến quá đột ngột khiến Bàn Tử sững sờ tại chỗ.

Anh ta nhìn chằm chằm Hạt Tử, nghiêm túc nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Nói, lão già giảo hoạt nhà ông có phải lại nghĩ cách gì hại tôi không?" Bàn Tử vừa dứt lời, Hạt Tử đã vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn Bàn Tử cười hì hì: "Sao tôi có thể nghĩ cách hại cậu được?

Tôi chỉ có vài điều không hiểu...” Hạt Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhìn Bàn Tử nói: “Ngày mai chúng ta phải xuất phát rồi, anh mau đi thu dọn hành lý đi, đừng để quên đồ.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng anh ta lại nhìn Hạt Tử, cười hì hì nháy mắt: “Ông đã quay lại rồi thì đừng có tùy tiện rời đi nữa nhé, tôi sẽ ở đây bầu bạn với ông.” Bàn Tử vỗ ngực, anh ta tưởng Hạt Tử quay lại là vì đã nghĩ thông suốt, nào ngờ Hạt Tử quay lại vì tính được bọn họ sẽ gặp chuyện.

Hạt Tử cười gật đầu, không nói thêm gì khác.

Chương 978

Vương Diệp thấy Bàn Tử đã đi, liền nói với Hạt Tử: “Những chuyện khác, chúng ta vào phòng nói đi, ở đây không tiện.” Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử liền gật đầu lia lịa.

Bàn Tử thấy dáng vẻ thần bí của họ, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên chạy đến trước mặt Vương Diệp, nhìn cậu vô cùng nghiêm túc nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, nếu cậu có bản đồ kho báu mà không nói cho tôi biết, định một mình giấu đi, thì hai chúng ta tuyệt đối không làm anh em được nữa.” Bàn Tử vẫn tham tiền như mọi khi.

Hạt Tử bỗng nhiên cười, nhìn Bàn Tử không nhịn được nói: “Ở Tuyệt Cảnh Chi Địa có rất nhiều bảo bối, nếu cậu chịu theo tôi đến đó, cậu có thể sống mãi ở nơi ấy mà không phải chịu bất kỳ đau khổ nào.” Thế nhưng, lời của Hạt Tử nói ra chỉ nhận lại sự bất lực của Bàn Tử.

Anh ta nhún vai, nhìn Hạt Tử cực kỳ nghiêm túc: “Tôi sao mà qua đó được?

Tôi qua đó rồi gầy đi bao nhiêu, trở nên đẹp trai như vậy, qua đó chẳng phải là hại người sao, coi cái vẻ phong lưu phóng khoáng này của tôi đi.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy dáng vẻ tự luyến này của anh ta thì bật cười, nhưng cười rồi, trong mắt cậu lại có lệ quang lấp lánh.

Có điều Bàn Tử không chú ý, chỉ nhìn Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Đợi tôi già rồi có cơ hội, nhất định sẽ qua đó dưỡng lão, tôi tin ở nơi đó cũng rất tuyệt, phong lưu phóng khoáng, cũng rất tốt.” Anh ta cười hì hì nháy mắt, trông có vẻ khá bỉ ổi.

Hạt Tử nghĩ ngợi, nhưng không nói gì thêm, ngược lại còn sẵn lòng chấp nhận dáng vẻ này của Bàn Tử.

Bàn Tử càng ra vẻ béo ngậy thì càng giống anh ta.

Trên người anh ta, Hạt Tử mới có thể thấy được nhiều điểm quen thuộc hơn.

Nếu không, những người mà Hạt Tử tiếp xúc đều quá xa lạ, chỉ khiến nội tâm ông không thể chấp nhận được.

Hạt Tử cứ thế nhìn Bàn Tử trở về phòng, còn ông thì đi theo Vương Diệp vào trong.

Khoảnh khắc cánh cửa vừa đóng lại, gương mặt Vương Diệp liền lộ ra vẻ bi thương.

Không chỉ cậu, mà cả Trương Khởi Linh và Hạt Tử cũng vậy.

Bàn Tử rõ ràng trông hoạt bát như thế, vậy mà chuyện này lại đến quá đột ngột.

Vương Diệp vỗ vai hai người họ, nhìn cả hai nghiêm túc nói: “Bình tĩnh trước đã, bây giờ chúng ta lo lắng cũng vô dụng.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, hai người tuy gật đầu, nhưng họ nhìn Vương Diệp rồi lại không nhịn được nói: “Hai chúng tôi đều cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra.” Họ đồng thanh nói ra câu này.

Hạt Tử nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, mặt lộ vẻ phức tạp, sau đó không do dự hỏi dồn: “Ngươi cũng là người trong đồng đạo.” Khi ông ta hỏi câu này, Trương Khởi Linh vội vàng phủ nhận, chỉ ôm ngực nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi luôn cảm thấy giác quan thứ sáu của mình rất nhạy, nên mỗi lần Bàn Tử gặp chuyện, tôi đều có thể cảm nhận trước được.” Nghe lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi vỗ vai

Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói với anh ta: “Anh yên tâm đi, sẽ không có nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra đâu.” Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh chỉ thở dài một tiếng đầy sầu muộn.

Anh ta không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào, nhưng cảm xúc trong lòng không ngừng cuộn trào, sớm đã khiến anh ta không nói nên lời.

Vương Diệp thấy vẻ bi thương trên mặt Trương Khởi Linh, lại không nhịn được nói với anh ta: “Mọi chuyện đều có một kỳ tích không xác định, có lẽ những thứ này...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Hạt Tử đột nhiên bấm ngón tay tính toán, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Đợi đã, không ổn rồi, tôi cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra.” Hạt Tử vừa nói vừa mở cửa phòng lao ra ngoài.

Rõ ràng ông ta không nhìn thấy gì, chỉ có thể lờ mờ thấy được một công trình kiến trúc lớn.

Vậy mà ông ta lại có thể chạy ra ngoài một cách vội vã như vậy.

Ông ta bị ngã một cú ở cửa.

Vương Diệp vội vàng chạy tới đỡ Hạt Tử dậy, cậu nhìn ông ta, bất lực nói: “Ông đi nhanh như vậy làm gì?

Có chuyện gì cứ giao cho tôi là được rồi, nếu ông bị thương ở đây, ông bảo chúng tôi phải làm sao?” Nhưng khi Vương Diệp nói ra lời này, Hạt Tử lại tỏ vẻ không quan tâm: “Không sao đâu, tôi già từng này tuổi rồi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tôi sớm đã tự xem mệnh cho mình, những chuyện này sẽ không xảy ra với tôi đâu, mau qua xem Bàn Tử thế nào đi!” Giọng điệu của Hạt Tử tràn đầy sự gấp gáp.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, liền gật đầu, sau đó đẩy cửa phòng Bàn Tử ra.

Điều khiến Vương Diệp không ngờ là, Bàn Tử ngã gục trong vũng máu.

Thấy cảnh tượng này, Vương Diệp chết lặng, thậm chí không nói nên lời.

Hạt Tử dường như đã lường trước được mọi chuyện, ông ta nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu mau dùng thuốc cho cậu ấy, dùng thuốc giải để giải trừ những vấn đề trên người cậu ấy, tôi tin rằng chuyện này đối với cậu tuyệt đối không thành vấn đề.” Khi Hạt Tử nói ra lời này, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạt Tử, mặt đầy lo lắng nói: “Tôi đã dùng thuốc cho anh ấy rồi, tiếp theo phải làm sao?” Trong lời nói của Vương Diệp có mấy phần bất lực.

Nghe lời của cậu, Hạt Tử vô cùng sầu não nói: “Tôi cũng không biết phải nói với cậu thế nào, tóm lại vấn đề bây giờ thật sự rất nghiêm trọng.” Hạt Tử nói đến đây thì khẽ thở dài.

Ông ta nhìn Bàn Tử trước mặt, tuy Bàn Tử chưa tỉnh lại, nhưng máu trên người anh ta đã ngừng chảy.

“Tình hình trên người cậu ấy phức tạp hơn chúng ta tưởng.

Sở dĩ cậu ấy mơ thấy con cá tám vòi đó, phần lớn nguyên nhân là do loại nấm mốc ẩn giấu bên trong đang quấy nhiễu não của cậu ấy.” Nếu không mau chóng giải quyết vấn đề này, Bàn Tử có thể sẽ biến thành một người khác.

Suy đoán này không ngừng luẩn quẩn trong đầu Hạt Tử.

Hạt Tử không muốn nói ra, vì ông biết sau khi nói ra, Vương Diệp nhất định sẽ giật nảy mình, nhưng đây là những điều cậu phải chấp nhận.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại mở lời: “Tôi nghĩ về nhiều chuyện, cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý, hơn nữa chúng ta bây giờ xuất phát, e là không kịp nữa rồi.” “Vậy tôi mang thêm chút công cụ, nếu Bàn Tử thật sự phát điên, tôi sẽ trói anh ấy lại.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Hạt Tử gật đầu, không chút do dự đồng ý.

Nhưng nhìn Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được hỏi: “Ngoài cách này ra, còn có phương pháp nào khác có thể chữa trị những vấn đề trên người Bàn Tử không?

Hoặc là tạm thời thuyên giảm cũng được.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Hạt Tử vội vàng gật đầu.

Hạt Tử nắm lấy tay cậu, vẻ mặt gấp gáp nói: “Đương nhiên có, sau khi các cậu vào nơi đó sẽ thấy một cái tế đàn, chỉ cần để Bàn Tử nằm trên đó một lúc, tình hình của cậu ấy sẽ thuyên giảm.” Tay ông ta nắm chặt lấy Vương Diệp, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự vội vã của ông ta, cùng với sự lo lắng như lửa đốt trong lòng.

Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, cậu vỗ vai Hạt Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Những chuyện này cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ làm ổn thỏa, không để ông phải lo lắng.” Nghe lời của Vương Diệp, Hạt Tử lại lắc đầu, ông ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc: “Lần này chúng ta vào trong chia làm hai ngả, tôi đi tìm cách giải quyết cho Bàn Tử, cậu đi lấy đồ trong tế đàn ra, để Bàn Tử thuyên giảm.” Nếu không phải có tình nghĩa vào sinh ra tử, sao Hạt Tử có thể làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Trương Khởi Linh nhìn Hạt Tử đột nhiên nói với ông ta: “Hay là thế này đi, tôi cùng ông qua đó tìm, Vương Diệp và Hạo Thiên Chân họ đi đến tế đàn là chuyện rất đơn giản.” Khi những lời này được nói ra, Hạt Tử suy nghĩ một chút, rồi không do dự gật đầu.

Dù sao thì, Hạt Tử cũng không chắc chắn, mình tìm được thuốc giải rồi, có thể thuận lợi ra ngoài được không.

Vạn nhất không ra được, ông ta cũng có thể để Trương Khởi Linh mang những thứ này ra ngoài.

Ông ta nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, rõ ràng vừa nãy còn như nước với lửa, nhưng Hạt Tử đã không nhịn được mà mở lời: “Chuyện này làm phiền anh rồi, cũng nhờ anh gánh vác nhiều, nếu có chỗ nào phiền phức, thật sự...” Lời của ông ta còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã vội vàng lắc đầu.

Gã này khách khí quá, Trương Khởi Linh nhìn ông ta với vẻ mặt sầu muộn nói: “Ông hoàn toàn không cần phải nói như vậy, vì Bàn Tử là bạn của tất cả chúng ta, cũng là người chúng ta muốn cứu, cho nên việc chúng ta làm bây giờ chỉ có một mục đích, đó là cứu cậu ấy.” Nói những lời khách sáo thừa thãi đó, căn bản không cần thiết.

Thấy sự kiên định trên mặt Trương Khởi Linh, Hạt Tử đột nhiên cười, ông ta nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp.

“Ai mà ngờ được, sau khi Bàn Tử mất đi một người bạn tốt như vậy, bên cạnh lại có thêm nhiều người đến thế.” Giọng điệu của Hạt Tử tràn đầy sự nặng nề.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, ánh mắt lại rơi trên người Bàn Tử.

Nếu không đoán sai, Bàn Tử chắc chắn có lai lịch lớn.

Những chuyện mà Bàn Tử trải qua, chắc chắn không đơn giản như cậu nghĩ.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, nhưng không hỏi thêm.

Lúc này Hạt Tử đột nhiên kéo Vương Diệp lại nói: “Có một chuyện tôi muốn dặn dò cậu, vì Bàn Tử trước đây từng trải qua những chuyện khá kinh khủng, nên tôi hy vọng sau này dù cậu có thấy gì trên người Bàn Tử, cậu cũng có thể bình tĩnh chấp nhận." Nói xong những lời này, Vương Diệp trừng lớn mắt, cậu nhìn Hạt Tử, có chút khó hiểu nhíu mày.

Lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc dặn dò: "Đặc biệt là những thứ cậu thấy trên tế đàn, nhất định phải giữ bình tĩnh, vì đại đa số mọi chuyện quả thực không có cách nào dùng lời nói để giải thích, nhưng tôi chỉ hy vọng cậu có thể làm được việc đó." Khi lời của ông ta được nói ra, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi không do dự gật đầu.

Thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với cậu: "Chuyện này nhờ cậu nhiều." Vương Diệp cười, cậu lắc đầu, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thực ra những chuyện này có đáng là gì đâu?" Sự bình tĩnh trong giọng điệu của Vương Diệp khiến Hạt Tử bật cười.

Hạt Tử không nói thêm gì khác, chỉ nhìn Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Lúc Bàn Tử tỉnh lại, anh ta đang nằm trên giường, trừng mắt nhìn trần nhà, sờ sờ sau lưng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh ta bây giờ tuy bình an vô sự, nhưng lại nhớ rõ cảnh tượng mình nhìn thấy trước khi ngất đi.

Rõ ràng anh ta vì quá đau đớn mà ngất đi.

Vậy mà bây giờ sao lại khỏe mạnh nằm trên giường?

Nghĩ đến những chuyện này, vẻ mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự phức tạp, anh ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta không nhịn được ngồi dậy nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Chỉ là Bàn Tử không ngờ rằng, anh ta lại nghe thấy có người đang khóc trong sân.

Bàn Tử bị dọa đến mặt trắng bệch, vội vàng nhìn xuống.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy Hạt Tử đang ngồi ở đó, không ngừng ôm mặt khóc nức nở.

Hơn nữa Bàn Tử còn thấy trước mặt Hạt Tử có một lò lửa đang cháy.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, Bàn Tử bị dọa đến mặt trắng bệch.

Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Suy nghĩ một chút, anh ta không do dự chạy xuống lầu, trong lòng nghĩ, Hạt Tử gã này sau khi già rồi, làm việc ngày càng hồ đồ.

Toàn là những chuyện anh ta không hiểu.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Bàn Tử không nói gì, mà chạy đến trước mặt Hạt Tử, anh ta nhìn chằm chằm Hạt Tử, vẻ mặt khó hiểu nói: “Ông đang làm gì ở đây vậy?” Giọng điệu của anh ta tràn đầy vẻ chán ghét.

Thấy vẻ mặt của anh ta, Hạt Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, ánh mắt lạnh lùng bất chợt này, trong nháy mắt dọa Bàn Tử giật nảy mình.

Thấy vẻ mặt của Hạt Tử, Bàn Tử không nhịn được nói với ông ta: “Ông bị làm sao vậy?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo mấy phần khó hiểu, anh ta vừa nói vừa lùi lại, nào ngờ Hạt Tử gã này, đột nhiên túm lấy cổ áo anh ta, sức lực vô cùng lớn.

Bàn Tử bị ông ta dọa đến mặt trắng bệch, đến cả giãy giụa cũng đã quên, chỉ nhìn Hạt Tử với vẻ mặt khó hiểu nói: “Dù giữa chúng ta có ân oán gì, ông bây giờ cũng bình tĩnh lại đi, chúng ta nóng nảy không giải quyết được vấn đề đâu.” Bàn Tử vừa nói những lời này, vừa run rẩy hai tay, anh ta gần như là lắp bắp nói ra.

Thế nhưng Hạt Tử thấy dáng vẻ của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta: “Phù hộ cho cậu!” Ông ta nói xong những lời này, liền thò tay vào lò lửa.

Thấy hành động của Hạt Tử, Bàn Tử trừng tròn mắt, nhìn Hạt Tử, anh ta vô cùng lo lắng nói: “Ông bình tĩnh lại trước đi, đừng làm chuyện như vậy, đây không phải Tuyệt Cảnh Chi Địa, ông làm gì cũng phải chịu trách nhiệm, hơn nữa hậu quả cũng không phải là ông có thể gánh nổi đâu!” Lời khuyên của Bàn Tử còn chưa nói xong, chỉ thấy Hạt Tử vốc một đốm lửa ra, giây tiếp theo đã ấn vào sau gáy của anh ta.

Bàn Tử trừng tròn mắt.

Những lời anh ta chưa nói hết, vào lúc này, đều biến thành lời chửi rủa.

Bàn Tử thấy Hạt Tử cuối cùng cũng khôi phục bình thường, anh ta tức giận giơ chân định đá đổ lò lửa trước mặt, nhưng thấy Hạt Tử đã lớn tuổi, nghĩ lại, Bàn Tử không tính toán nhiều với ông ta.

Chương 979

Có điều lúc này Bàn Tử nhìn Hạt Tử, lại vô cùng khó hiểu nói: “Ông không định giải thích một chút, đây là chuyện gì sao?” Điều khiến Bàn Tử không ngờ là, Hạt Tử ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ, chỉ cúi đầu, không nói một lời.

Thấy Hạt Tử như vậy, Bàn Tử không nhịn được bước lên.

Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Hạt Tử đã rùng mình một cái.

Lúc này Bàn Tử vội vàng đỡ lấy ông ta, Bàn Tử cũng phát hiện Hạt Tử lại đang ngáy, ngủ thiếp đi.

Thấy dáng vẻ này của Hạt Tử, trên mặt Bàn Tử ngoài vẻ chán ghét ra, cũng không có biểu cảm gì khác, anh ta chỉ có thể đưa Hạt Tử trở về phòng.

Nhưng vừa nãy khi Hạt Tử đặt đốm lửa đó lên sau gáy anh ta, anh ta lại không có cảm giác gì, cứ như thể tất cả chỉ là ảo giác.

Bàn Tử lắc đầu, vốn còn có vô số lời muốn hỏi Vương Diệp.

Nhưng vì chuyện này ồn ào như vậy, Bàn Tử đột nhiên không còn tâm tư đó nữa.

Anh ta nhìn Hạt Tử, sau đó lại trở về phòng mình.

Chắc chắn Hạt Tử không có vấn đề gì, vẻ mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự phức tạp.

Nói thật, Bàn Tử thật sự không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, sao những chuyện trước mắt dường như ngày càng trở nên nghiêm trọng...

Bàn Tử đang đau đầu vì những chuyện này.

Nhưng không bao lâu, Bàn Tử đã ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Diệp nhìn chiếc xe trước mặt, cùng với những trang bị đó, trong mắt mang theo vẻ phức tạp, những người khác đều đã chuẩn bị xong.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, trên mặt anh ta lóe lên mấy phần nghiêm túc.

Trương Khởi Linh đẩy cánh tay anh ta, nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu có thể, cậu tốt nhất nên giảm bớt tiếp xúc với gã Bàn Tử này, tôi sợ cậu nói sai.” Sự nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Hạo Thiên Chân lại thấy Bàn Tử chạy tới.

Cậu ta thấy Bàn Tử tới, vội vàng cúi đầu, nhìn cuốn sách trong tay, như thể không thấy gì, hơn nữa vẻ mặt chuyên tâm chú ý, khiến Bàn Tử có chút bất lực.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, lại nhìn cuốn sách trong tay cậu ta, không nhịn được mở miệng trêu chọc một câu: “Đừng xem nữa, xem thế nào cũng không hiểu nội dung bên trong, hơn nữa cậu bây giờ đã tốt nghiệp rồi, xem thứ này vô dụng.” Sự nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, nhưng Hạo Thiên Chân nghe thấy lại cười không quan tâm, cậu ta nhìn Bàn Tử vô cùng bình tĩnh nói: “Học thêm một chút luôn tốt, huống chi những thứ này đối với tôi cũng không có gì...” Lời của cậu ta còn chưa nói xong, Bàn Tử đã siết chặt nắm đấm, nhìn cậu ta với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi hiểu ý cậu rồi, là coi thường loại người không có văn hóa như tôi chứ gì.” Trong mắt Bàn Tử lóe lên mấy phần sầu muộn.

Nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu, nhưng nghĩ đến những lời Trương Khởi Linh đã nói với mình, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được nói với anh ta: “Anh đừng hỏi nữa, những thứ này đều vô nghĩa, anh còn không bằng đứng sang một bên đi, đừng làm phiền tôi.” Thấy vẻ mặt của cậu ta, Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng.

Nhưng Bàn Tử nghĩ lại, lại không tính toán nhiều với những người này, ngược lại nhìn Hạt Tử cười hì hì đi tới, đem chuyện tối qua nói ra.

“Cậu nói nhảm gì vậy?

Tối qua tôi ngủ ngon lắm, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.” Giọng điệu của Hạt Tử tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn, ông ta nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ chán ghét.

Thấy Hạt Tử không thừa nhận, Bàn Tử trừng lớn cả mắt.

Bàn Tử nhìn mọi người đang ngồi, với vẻ mặt gấp gáp nói: “Tôi dám thề với trời, những chuyện tối qua thật sự là thật.” Anh ta lải nhải nói, nhưng mọi người nghe thấy, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Lúc này Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử không nhịn được nói: “Tất cả chúng ta đều đang vội xuất phát điều tra giám sát, chuyện này rất không cần thiết, nếu anh thật sự muốn biết, anh đợi lúc về rồi xem đi!” Khi lời của Triệu Dịch Thiên được nói ra.

Bàn Tử lại lắc đầu với vẻ mặt không cam tâm, anh ta nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đợi về rồi xem, sao ông không đợi kiếp sau hẵng ăn cơm?” Anh ta chất vấn dồn dập, khiến sắc mặt Triệu Dịch Thiên có chút khó coi.

Triệu Dịch Thiên suy nghĩ một chút, quả quyết cho người ta lấy đoạn giám sát ra.

Thế nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Triệu Dịch Thiên, anh ta lại lấy máy tính bảng trong tay ông ta, trực tiếp mở video giám sát, lại phát hiện trong giám sát không có gì cả.

Đêm tối yên tĩnh không có gì thừa thãi, nhưng Bàn Tử lại phát hiện tối qua, chỗ Hạt Tử đứng là điểm mù.

Nói cách khác, dù Hạt Tử có xuất hiện hay không, giám sát căn bản không quay được.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử không nhịn được siết chặt nắm đấm, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Tối qua ông chắc chắn đã dậy, còn là tôi đưa ông về, nếu không phải vì trong phòng không có giám sát, tôi bây giờ chắc chắn có thể chứng thực tất cả.” Vẻ mặt anh ta tràn đầy sự nghiêm túc.

Hạt Tử nghe lời anh ta, đột nhiên cười ha hả.

Hạt Tử lắc đầu với vẻ không quan tâm, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Người trẻ tuổi tốt nhất vẫn là nên ít thức đêm đi, xem cậu xuất hiện ảo giác thế kia, qua một thời gian nữa, e là sẽ trở nên nghiêm trọng đấy.” Hạt Tử nói xong những lời này, Vương Diệp không do dự đi tới, nhìn Bàn Tử, cậu thấy vẻ rối rắm trên mặt anh ta, không do dự nói: “Đừng nghĩ nữa, mau cùng chúng tôi xuất phát đi, bây giờ đã không thể trì hoãn nữa rồi.” Nghe lời của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo mấy phần sầu muộn.

Anh ta không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi vẫn có chút không cam tâm...” Anh ta muốn chứng minh tất cả, không biết tại sao, dường như có một bàn tay vô hình, đang cản trở tất cả.

Mắt buồn ngủ mà nghĩ không ra.

Tất cả mọi người đều biết sự thật, duy chỉ có Bàn Tử một mình sống trong mê cung.

Ngoài điểm này ra, cũng không có một ai nguyện ý đứng về phía anh ta, đặt mình vào vị trí của anh ta để suy nghĩ.

Nhìn Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra sự phức tạp.

Còn tưởng là anh em tốt nhất, không ngờ trong thời khắc này, cái gọi là tình anh em đều sẽ thay đổi.

Dù tất cả điều này khó có thể chấp nhận, nhưng Bàn Tử nghĩ lại, vẫn chọn cách bình tĩnh đối mặt, dù sao Vương Diệp cũng là anh em tốt nhất của anh ta, sao có thể làm chuyện có lỗi với anh ta?

Huống chi nếu thật sự có những cái gọi là chuyện giấu giếm.

Sao anh ta có thể không phát hiện ra?

Vương Diệp lại sao có thể không nói cho anh ta.

Nghĩ lại lúc đầu họ đều đã lập lời thề, cho nên chuyện này căn bản không cần quá lo lắng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần hưng phấn.

Nhìn con đường trước mặt, Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi đã không thể chờ đợi được nữa để đến nơi đó rồi.” Lời của Bàn Tử quá kỳ quặc, khiến Vương Diệp suýt nữa đạp phanh.

Vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp và khó hiểu, cậu quay đầu nhìn Bàn Tử, vô cùng ngạc nhiên hỏi dồn: “Tại sao?” Khi lời của cậu được nói ra, ai ngờ Bàn Tử lại vô tư nói với cậu: “Đương nhiên là vì những giấc mơ của tôi, còn có những việc tôi muốn làm đều đã hoàn thành viên mãn, cho nên tôi nghĩ, những ngày tiếp theo...” Lời của Bàn

Tử còn chưa nói xong, Hạt Tử đã giơ cây gậy trong tay, gõ vào cánh tay anh ta một cái, sau đó lại giơ tay gõ vào trán anh ta một cái.

Nhịp điệu kép này khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử ôm đầu và cánh tay, quay đầu nhìn Hạt Tử, vô cùng thiếu kiên nhẫn nói: “Ông làm gì ở đây vậy?” Khi lời của Bàn Tử được nói ra, trên mặt Hạt Tử chỉ có một vẻ vô tội, ông ta nhún vai, nhìn Bàn Tử vô cùng tùy ý nói: “Tôi chỉ là bảo cậu đừng nói nhảm thôi, làm người tử tế không được à?

Cứ phải nghĩ những chuyện linh tinh này, chuyện này đến lượt cậu lo sao?” Hạt Tử nói thật, Bàn Tử nghe thấy, trên mặt cũng lộ ra mấy phần ngại ngùng, anh ta nhìn mọi người đang ngồi, có chút xấu hổ nói: “Tôi chẳng phải là chỉ đùa với mọi người một chút thôi sao.” Bàn Tử cười hì hì nói ra lời này, thế nhưng giọng anh ta vừa dứt, Vương Diệp liền nhìn chằm chằm anh ta, vô cùng thiếu kiên nhẫn nói: “Trò đùa này có gì vui, anh còn đùa nữa, tôi ném anh xuống xe, để anh tự đi bộ tới đây.” Trong giọng điệu của Vương Diệp chỉ có một vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nghe lời của cậu vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó lại ngoan ngoãn ngậm miệng...

Nói thật, Bàn Tử chưa từng nghĩ Vương Diệp lại không biết đùa như vậy, những ngày tháng anh ta và Vương Diệp cười đùa vui vẻ, anh ta vẫn nhớ như in.

Nhưng bây giờ Vương Diệp dường như đã biến thành người khác.

Bàn Tử đối với điểm này, tuy có chút ý kiến, nhưng nghĩ lại, lại không tính toán nhiều với Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, trong mắt lộ ra mấy phần hưng phấn, sau đó không ngừng la hét, mọi người nghe thấy tiếng của anh ta, chỉ cảm thấy vô tội.

Họ cũng không biết tai mình đã làm sai điều gì, tại sao phải chịu đựng những âm thanh này của Bàn Tử?

“Anh làm gì ở đây vậy?

Tối qua không ngủ ngon, muốn ở đây xả hết cảm xúc à?” Hạo Thiên Chân có chút ngạc nhiên hỏi dồn, giọng điệu còn mang theo chút trêu chọc.

Thế nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại không do dự chỉ trích: “Có thể đừng làm phiền ở đây nữa không?” Bàn Tử bị họ chán ghét, cùng với những lời họ nói ra, bị đả kích một chút, nhưng Bàn Tử lại tỏ vẻ không quan tâm.

“Tôi chỉ thấy phong cảnh này đẹp, tôi muốn phát huy giọng hát của mình một chút thôi, huống chi lúc tôi nhảy dù, huấn luyện viên còn nói tôi nhảy dù rất tốt.” Giọng điệu anh ta mang theo mấy phần hưng phấn, lúc nào cũng nhắc đến chuyện mình nhảy dù, xem ra đây thật sự là nguyện vọng cuối cùng của anh ta, mọi người trong lòng nghĩ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra sự phức tạp.

Gã này vô tư, thật không biết lúc nào mới là điểm dừng.

Có điều Vương Diệp không tính toán nhiều với Bàn Tử, mà nhìn anh ta với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lúc nhảy dù vui không?

Nếu có cơ hội, về rồi lại đưa anh đi chơi một lần nữa!” Bàn Tử nghe lời này của Vương Diệp, liền gật đầu.

Anh ta tưởng có cơ hội mà Vương Diệp nói, là tìm Triệu Dịch Thiên nhảy dù một lần nữa, căn bản không biết Vương Diệp có một ý nghĩa khác.

Thế nhưng, khi Vương Diệp nói ra những lời này, cũng khiến không khí trong nháy mắt trở nên vô cùng khó xử.

Lúc này Hạt Tử nhảy dựng lên nhìn Vương Diệp vô cùng thiếu kiên nhẫn nói: “Nếu không phải vì cậu đang lái xe, tôi bây giờ đã sớm đánh cậu rồi.” Lời của Hạt Tử quá khó hiểu, tức giận cũng có chút đột ngột.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Hạt Tử, lại có chút bất lực nói: “Ông có thể bình thường một chút không?

Ông bây giờ làm trò này là có ý gì?

Chẳng lẽ làm như vậy rất oách sao?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo mấy phần thiếu kiên nhẫn, thế nhưng khi lời của anh ta được nói ra, Hạt Tử lại cười với vẻ không quan tâm.

“Tôi nói gã nhà cậu đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt.” Hạt Tử đột nhiên nói ra lời này, Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại cười với vẻ khinh thường.

“Đừng làm phiền tôi ở đây, dù sao chuyện tối qua của ông tôi nhớ như in, ông bây giờ không thừa nhận, nhưng tôi sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh những điều đó là thật.” Giọng điệu anh ta tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng Hạt Tử nghe lời của Bàn Tử, trên mặt lại lóe lên mấy phần bất lực.

Ông ta vỗ vai Bàn Tử, nói với anh ta: “Tìm ra bằng chứng, rồi thì sao?

Chứng minh những thứ đó là thật, rồi thì sao?” Hai câu hỏi, khi được hỏi ra, khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nghiến chặt răng, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo ông, nếu ông còn dám ở đây giương oai diễu võ với tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho ông.” Trong lúc họ đang cãi nhau, Vương Diệp cũng đang nhìn con đường phía trước, sắc mặt cậu trở nên vô cùng thâm trầm.

Triệu Dịch Thiên ngồi ở ghế phụ, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói với cậu: "Chuyến này đi đã quy hoạch lộ tuyến chưa?" Giọng Triệu Dịch Thiên nói rất nhỏ, Bàn Tử căn bản không nghe thấy, lúc chú ý tới chỉ là nhàn nhạt cười.

"Tất cả mọi thứ đều đã quy hoạch xong, nếu ông không muốn vào, ông có thể ở ngoài, nhưng tôi nghĩ ông tốt nhất vẫn là nên ở ngoài đi!" Vương Diệp nói ra, trên mặt Triệu Dịch Thiên lại lóe lên mấy phần phức tạp, ông ta suy nghĩ một chút, đột nhiên nói với Vương Diệp: "Tôi ở ngoài là không thể, tôi vẫn là cùng các anh vào trong đi, tình hình bên trong tôi phải hiểu một chút, hơn nữa tôi cảm thấy." Lời của ông ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm động tác ra hiệu im lặng.

Lúc này Triệu Dịch Thiên cũng thấy, Bàn Tử và Hạt Tử bên kia đã ngừng tranh cãi, sự chú ý của hai người họ, dường như đều đặt lên người Vương Diệp.

Chương 980

Nhất thời Triệu Dịch Thiên cũng giả vờ không biết, cố ý ngồi bên cạnh Vương Diệp, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ông ta miệng ngân nga một điệu nhạc nhỏ, trông như không có chuyện gì xảy ra.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm hai người họ, trên mặt mang theo mấy phần kỳ quái.

Nếu không đoán sai, họ chắc chắn có chuyện đang giấu mình.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lóe lên mấy phần phức tạp, anh ta hồi lâu không nói gì.

Thế nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới.

Lúc này Vương Diệp đang lái xe, lại không ngờ trước mặt đột nhiên nhảy ra một con chó.

Vương Diệp giật mình, cậu muốn đạp phanh đánh lái, nhưng trực giác mách bảo cậu rằng trên con đường núi hoang vắng hẻo lánh này, nếu thật sự làm vậy, không ai biết chiếc xe lăn xuống rồi họ có thể sống sót hay không.

Cho nên điều Vương Diệp có thể làm, đó là giảm tốc độ, nhưng vẫn đâm thẳng tới.

Nhưng may mắn là con chó đó chạy đủ nhanh, họ không đâm trúng.

Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được nhìn con đường trước mặt nói: “Nguy hiểm quá.” Khi Vương Diệp nói ra, Hạt Tử lại đột nhiên cười.

Hạt Tử vỗ vai Vương Diệp, với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xem ra chuyện này có chuyển biến tốt rồi, tất cả mọi thứ sẽ trở nên khác, thả lỏng đi, những thứ này không đáng là gì.” Giọng điệu Hạt Tử mang theo mấy phần nghiêm túc.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, đột nhiên cười, cậu khẽ lắc đầu, không để ý đến Hạt Tử, chỉ cảm thấy đầu óc gã này có chút vấn đề.

Cứ luôn để ý những thứ này, nhưng thực tế những thứ mê tín này vốn không tồn tại, cũng không nên tin tưởng.

Vương Diệp tỏ vẻ không đồng tình, Hạt Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với cậu: “Cậu đừng nghi ngờ tôi, tôi tuy không có bằng chứng gì, nhưng tôi có thể đảm bảo với cậu, những thứ này tôi đều có thể phân tích ra nguyên nhân.” Sự nghiêm túc trên mặt Hạt Tử không phải là giả, nhưng Vương Diệp nghe lời ông ta lại không đáp lại, chỉ khẽ lắc đầu, sau đó lái xe đến đích.

Không bao lâu, Vương Diệp cuối cùng cũng đến được đích, nhìn phong cảnh trước mặt, trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần hưng phấn, cậu không nói gì, mà dỡ trang bị xuống.

Những người khác đều ở bên cạnh giúp đỡ Vương Diệp, trên mặt họ đều mang theo mấy phần sầu muộn.

Nói thật, chuyến này họ đều không đoán trước được, kết cục sẽ như thế nào?

Nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên Chân bỗng lấy máy ảnh từ trong lòng ra.

Hắn nhìn mọi người đang ngồi rồi cười nói: “Hay là chúng ta chụp một tấm ảnh đi, tôi cảm thấy chụp chung một tấm vào lúc này cũng khá hay.” Giọng điệu của hắn có chút căng thẳng và ngượng ngùng, dường như đang làm chuyện gì đó không nên làm.

Bàn Tử thấy bộ dạng gò bó của Hạo Thiên Chân thì không nhịn được cười phá lên.

Hắn vừa cười vừa đi tới, vỗ vai Hạo Thiên Chân, có phần sầu não nói: "Không đúng lắm nha, lúc trước cậu ăn đồ của tôi, sao tôi không thấy cậu căng thẳng như vậy?

Giờ chụp một tấm ảnh mà đã căng thẳng đến thế này rồi, cậu đúng là biết giả vờ thật." Giọng Bàn Tử mang theo ý trêu chọc, Hạo Thiên Chân nghe vậy lại nhướng mày không cho là đúng, sau đó nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Nếu có cơ hội, tôi vẫn sẽ ăn thêm lần nữa." Bàn Tử chỉ nghe được câu sau, còn câu trước thì hoàn toàn không để ý.

Hắn kẹp cổ Hạo Thiên Chân, nhìn hắn với vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Cái thằng cha nhà cậu, sao cậu có thể làm chuyện quá đáng như vậy?

Toàn là món tôi yêu thích nhất, cậu ăn hết rồi thì tôi phải làm sao?" Giọng Bàn Tử đầy bất lực.

Lúc này Vương Diệp đi tới, ánh mắt dừng trên người Hạo Thiên Chân, suy nghĩ một lát rồi bỗng nở nụ cười, nói với Hạo Thiên Chân: "Bắt đầu chụp đi, mọi người qua đây chụp một tấm." Coi như là để kỷ niệm.

Hạo Thiên Chân nghe Vương Diệp nói vậy cũng thở phào một hơi, vẻ mặt cứng ngắc bỗng chốc vơi đi vài phần.

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp không khỏi mỉm cười.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm mọi người.

Nhưng Bàn Tử lại chú ý đến bầu không khí vi diệu này, hắn nhìn Hạo Thiên Chân rồi lại nhìn Vương Diệp, cực kỳ mất kiên nhẫn nói:

"Hai người lén lút cãi nhau à?

Sao tôi cảm thấy hai người có gì đó kỳ lạ thế?

Chuyện hai người đang làm có vẻ không giống như trước đây." Nói xong, hắn lại lén lút đến bên cạnh Vương Diệp, vỗ vai anh rồi nghiêm túc nói: "Cậu nói thật cho tôi biết, có phải cậu bắt nạt cậu ta không?

Tại sao cậu ta lại có bộ dạng này?" Khi lời của Bàn Tử vang lên bên tai, ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Hạo Thiên Chân, anh vội vàng lắc đầu phủ nhận những lời Bàn Tử nói.

Tuy nhiên, Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp lại đột nhiên siết chặt nắm đấm, vẻ mặt sắc bén nói với anh: "Tôi cảnh cáo cậu, tuy Hạo Thiên Chân bình thường trông có vẻ thích bắt nạt tôi, nhưng nếu cậu dám bắt nạt cậu ta, tôi sẽ không tha cho cậu đâu." Hắn đột nhiên ra vẻ đàn anh.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không khỏi bật cười.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đi tới, cười nói với hắn: "Yên tâm đi, tôi và Vương Diệp có gì mà tranh cãi chứ, chúng tôi chỉ là anh em tốt thôi.

Mọi người tâm trạng không tốt nên nói ít đi một chút thôi." Vẻ mặt nghiêm túc của Hạo Thiên Chân không phải là giả.

Nghe câu trả lời của hắn, Bàn Tử chỉ bình tĩnh gật đầu.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ lại không khỏi cau mày: "Hai người đang nghĩ gì vậy?" Vương Diệp vừa nói vừa giơ tay chuẩn bị động thủ với hai người họ.

Thấy hành động của Vương Diệp, cả hai cười hì hì né ra.

Lúc này mọi người cũng đã đứng vào vị trí.

Họ chuẩn bị xong xuôi để chụp ảnh, Vương Diệp và Bàn Tử vội vàng bước vào, Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói với Vương Diệp: “Nếu tôi cũng qua đó thì máy ảnh này sẽ không có ai điều khiển.

Hay là để tôi chụp cho mọi người nhé!” Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi gật đầu, không có ý kiến gì nhiều.

Nhưng Bàn Tử sau khi chụp xong tấm ảnh này lại đột nhiên phản ứng lại.

Hắn nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt lo lắng nói: “Máy ảnh của cậu không phải là máy thông minh sao?

Sao không thể hẹn giờ được à?” Nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân mới sực tỉnh.

Hắn vỗ đầu mình, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt ngượng ngùng: “Nhìn cái trí nhớ của tôi này, quên béng mất.” Khi Hạo Thiên Chân nói ra lời này, Bàn Tử bỗng mỉm cười.

Bàn Tử lắc đầu không nói thêm gì khác, chỉ nhìn Hạo Thiên Chân, chờ hắn chụp lại một tấm khác.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn mọi người với vẻ mặt tiếc nuối: “Thật xin lỗi, máy ảnh hết pin rồi.

Nhưng tấm ảnh kia vẫn được lưu lại, đợi chúng ta ra ngoài rồi chụp một tấm mới nhé.” Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, mọi người suy nghĩ một lát rồi cũng không quá bận tâm, chỉ có Bàn Tử là thở dài đầy tiếc nuối: “Cậu không vào chụp, tấm ảnh này sao gọi là ảnh chụp chung được chứ?

Chẳng ra làm sao cả.” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy bỗng mỉm cười, không nhịn được nói với hắn: “Thật ra chỉ cần trong lòng mọi người nhớ đến tôi là được rồi, những thứ khác không quan trọng đến thế.

Huống hồ chỉ là một tấm ảnh thôi mà.” Hạo Thiên Chân nói với vẻ mặt không quan tâm.

Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi cũng không tiếp tục bận tâm nữa, chỉ nhìn Hạo Thiên Chân rồi không nhịn được cảm thán một câu: “Chúng ta làm anh em cũng được mấy năm rồi nhỉ?” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Hạo Thiên Chân còn chưa kịp trả lời thì Vương Diệp đã cầm túi đồ trong tay, vội vàng nói với họ: “Mau theo tôi, đừng lề mề ở đó nữa.

Mau xuất phát, lát nữa trời tối sẽ gặp phải dã thú đấy.” Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người vội vàng gật đầu.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một lát, quả quyết chỉ con đường hầm cho Hạt Tử.

Nhưng Hạt Tử chỉ đứng ở cửa hầm bấm đốt ngón tay tính toán, vẻ mặt liền trở nên phức tạp: “Lúc đó mọi người nghĩ thế nào mà lại đi vào đó?

Mọi người thật sự không sợ chết sao?” Giọng Hạt Tử có phần trách móc.

Nghe ông ta nói, Bàn Tử vội vàng đi tới, nhìn ông ta với vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Sao ông lại nói như vậy?

Con đường này là tôi tìm ra, cho dù có vấn đề thì ông cũng nên mắng tôi, sao lại có thể mắng người khác?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp bên cạnh, hắn rất bênh vực Vương Diệp.

Nhưng Hạt Tử nghe lời Bàn Tử lại không khỏi cười khổ một tiếng: “Nếu tôi không đoán sai, mọi người chính là ở bên trong đó trúng chiêu đúng không?” “Trúng chiêu gì?” Bàn Tử cau mày, nhìn ông ta đầy khó hiểu.

Lúc này Hạt Tử cũng nhận ra mình đã lỡ lời, ông ta vội vàng nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Chắc hẳn mọi người đã gặp phải không ít chuyện ở bên trong.” Nghe ông ta nói, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạt Tử, nghiêm túc nói: “Ở nơi đó, những gì chúng tôi trải qua dường như đều rất dễ dàng, sau đó khi đến được đích thì kết quả lại là ba cái hố thủy ngân.” Giọng điệu của anh đầy nặng nề.

Phần lớn sự việc, Vương Diệp đều không nói cho Hạt Tử, vì anh đoán Hạt Tử có thể đã tính ra được hết rồi.

Giống như anh dự liệu, Hạt Tử nghe xong những lời đó của Vương Diệp, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, ông ta thậm chí không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được thở dài nói với ông ta: “Nơi này rốt cuộc có vấn đề gì?

Ông có thể nói cho tôi biết được không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Hạt Tử lại cười khổ một tiếng, không biết nên trả lời thế nào: “Nếu không lầm, trước khi vào cậu đã dùng la bàn bói một quẻ phải không?

Nơi này là Thủy môn, cũng có thể xem là một trong những Sinh môn.” Khi Hạt Tử nói ra lời này, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Bàn Tử chỉ đứng bên cạnh, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này, Hạt Tử lại nói tiếp với Vương Diệp: “Tuy nơi này là Thủy môn, nhưng khi mọi người đến được đích cuối cùng, những thứ nhìn thấy toàn bộ đều là thủy ngân.” Hạt Tử nói đến đây thì dừng lại, vì ông ta biết những vấn đề trước mắt này, một khi Vương Diệp và những người khác hiểu ra, họ đều sẽ cảm thấy kinh hãi.

Ông ta đã không biết phải nói cho Vương Diệp như thế nào, dù sao theo những gì ông ta nhận biết được, nơi này cực kỳ nguy hiểm.

Đây là một môi trường tràn ngập thủy ngân, nhưng vì nơi này đã trải qua sự bào mòn của năm tháng nên độc tính của thủy ngân bên trong cũng đã giảm bớt phần nào, cộng thêm bên cạnh có một phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm đó chuyên dùng để nghiên cứu, thêm vào đó, lượng thủy ngân này cung cấp năng lượng cho họ, nói cách khác, chính nơi này, bao gồm cả những cỗ quan tài mà họ nhìn thấy.

Lý do chúng bị bào mòn và chất đống chồng chéo ở nơi đó, phần lớn là do các nhân viên thí nghiệm đã lương tâm trỗi dậy.

Họ không muốn để thủy ngân ở đây gây họa ra ngoài, cũng không muốn tốn nhiều công sức để bịt kín nơi này, vì làm vậy, kế hoạch thí nghiệm của họ sẽ bị người khác phát hiện.

Cho nên họ chỉ có thể dựa vào dòng nước bên trong, cộng thêm những cỗ quan tài ở đây để tiến hành phong ấn ở một mức độ nhất định.

Điều mà Vương Diệp không biết lúc này là, vì anh đã dời những cỗ quan tài đó ra, mở ra một con đường nhỏ.

Chính vì vậy mà nguy hiểm cũng ập đến.

Điều này khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực.

Chẳng trách, anh lại thấy nhiều ảo giác như vậy ở bên trong.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Chương 981

Anh đã lâu không nói nên lời.

Lúc này, Hạt Tử vỗ vai Vương Diệp, vô cùng trầm giọng nói: “Ngay từ đầu các cậu đã chọn sai đường, cho nên những thứ các cậu thấy, bao gồm cả những gì trải qua, đương nhiên là đơn giản rồi.” Sau khi Hạt Tử nói xong, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, bỗng đẩy cánh tay ông ta, mở miệng nói: “Nếu ông cũng biết chúng tôi chọn sai đường rồi, sao ông còn không mau chọn một con đường đúng đắn đi?

Tôi tin chuyện này đối với ông không có chút khó khăn nào.” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Hạt Tử lại cười lên.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ bất lực nói: “Đừng nghĩ những chuyện này đơn giản như vậy, làm gì có chuyện dễ dàng thế chứ?” Hạt Tử vừa nói, vừa nhìn phong cảnh xa xôi, trên mặt chỉ có một vẻ phức tạp.

Ông ta đã lâu không nói nên lời.

Ông ta đang vì chuyện này mà cảm thấy bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Hạt Tử, anh bỗng cau mày nói với ông ta: “Thông qua phương pháp Thính Lôi có thể giải quyết những phiền phức này không?” Hạt Tử gật đầu, đương nhiên là có thể, chỉ là không có ai biết Thính Lôi.

Nhưng khi ánh mắt ông ta rơi vào người Vương Diệp, lại không nhịn được hỏi thêm một câu: “Tôi thấy bộ dạng này của cậu, hình như cậu biết Thính Lôi.” Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Bàn Tử trợn to mắt, nhìn Vương Diệp với ánh mắt phức tạp, hắn hoàn toàn không biết nên nói gì.

Nhưng Bàn Tử lại không nhịn được đẩy cánh tay Vương Diệp, chỉ vào trời quang mây tạnh nói: "Trời đang nắng chang chang thế này, cậu nghe sấm kiểu gì?

Hơn nữa chuyện cậu biết Thính Lôi, sao tôi lại không biết?

Cậu dám giấu nghề à?" Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn, hắn cho rằng Vương Diệp không xem hắn là anh em ruột.

Tuy nhiên, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại không nhịn được nói với hắn: "Cậu đừng chỉ trích Vương Diệp nữa, cậu ấy biết Thính Lôi là do bẩm sinh.

Nếu cậu thật sự muốn học, cậu phải có thiên phú đó, có số mệnh đó thì mới có thể học được." Khi Trương Khởi Linh nói ra lời này, tuy trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng suy nghĩ một lát, lại không quá bận tâm chuyện này nữa.

Lúc này Vương Diệp nhìn bầu trời quang đãng trước mặt, không chút do dự đốt lá bùa trong tay.

Nhìn hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không khỏi nhẹ nhàng thở dài, sau đó mở miệng nói bên cạnh: "Sắp tới chúng ta sẽ được chứng kiến một bữa tiệc thị giác." Giọng điệu của hắn có chút phấn khích, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng gật đầu.

Hắn nhìn cảnh này, sau đó cầm máy ảnh ghi lại.

Nhưng Bàn Tử nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, lại không nhịn được mở miệng nói: "Cậu vừa mới nói máy ảnh hết pin rồi mà?

Sao bây giờ lại đang dùng máy ảnh?

Cậu không muốn chụp ảnh chung với chúng tôi à?" Giọng Bàn Tử tuy rất lớn, nhưng lại không có mấy người chú ý.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, nhưng với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi chỉ cảm thấy chuyện này rất phiền phức thôi, chi bằng cứ chụp một tấm ảnh là xong rồi.

Cứ để mọi người tạo dáng tới lui, những thứ này đều không hay lắm.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân có chút gò bó.

Thấy bộ dạng này của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử không nhịn được véo cánh tay hắn nói: “Chúng ta đều là anh em, cậu bây giờ nói những lời này là có ý gì?

Rõ ràng là không xem tôi là anh em mà, tôi hiểu rồi, dù sao loại người như cậu chính là đồ vong ân bội nghĩa.” Khi hắn nói ra lời này, trong mắt Hạo Thiên Chân chỉ có một vẻ sâu thẳm, hắn lắc đầu, không biết nên trả lời Bàn Tử như thế nào.

Thấy Hạo Thiên Chân không nói gì, Bàn Tử lại siết chặt nắm đấm chất vấn hắn một câu: “Cho nên đến bây giờ cậu vẫn không muốn để ý đến tôi sao?” Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Hạo Thiên Chân chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử không nhịn được nói với hắn: “Đừng hỏi những vấn đề này nữa!” Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại nghe thấy một tiếng sấm vang lên bên tai.

Bàn Tử bị dọa đến mặt mày tái nhợt, lúc này mới phát hiện, vì hắn và Hạo Thiên Chân tranh cãi ở đây.

Đã quên mất bầu trời đã biến thành màu đen.

Thấy xung quanh mây đen bao phủ, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ khó coi, hắn vội vàng trốn đi, chạy đến bên cạnh mọi người.

Lúc này Vương Diệp chỉ đứng giữa khoảng đất trống, nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Làm như vậy có ổn không?

Sao tôi cảm thấy thứ đó có thể sẽ đánh trúng người cậu ấy.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ trầm trọng và cấp thiết.

Nghe lời hắn vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lại với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói với hắn: “Đừng nói những lời hồ đồ như vậy nữa, chuyện này sao có thể xảy ra trên người Vương Diệp được?

Tôi chỉ cầu xin cậu đừng có trù ẻo cậu ấy nữa.” Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên sự sắc bén.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần sầu não.

Hắn một câu cũng không nói, chỉ nhìn cảnh tượng như vậy, tâm tình trở nên có chút phức tạp.

Hắn dường như có chút hiểu, tại sao Vương Diệp không nói với hắn chuyện này.

Bởi vì chuyện này trông có vẻ rất nguy hiểm, hơn nữa Bàn Tử chỉ đứng bên cạnh nhìn thôi đã cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Cũng không biết Vương Diệp đã nhẫn nhịn như thế nào.

Nhất thời tâm tình Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp, hắn thậm chí không biết nên diễn đạt suy nghĩ trong lòng mình như thế nào.

Nhưng may mắn là không bao lâu sau, Vương Diệp đã giải quyết xong những vấn đề khó khăn đó.

Lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn mọi người phía sau, nhìn họ với vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi đã biết nên đi về hướng nào rồi, mọi người theo kịp bước chân của tôi nhé!” Khi Vương Diệp nói ra lời này, mọi người vội vàng gật đầu.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, chỉ kéo tay anh, hết sức nghiêm túc dặn dò: “Cho dù đã tìm được con đường đúng, chúng ta cũng phải kiểm tra lại nhiều lần.

Nếu xảy ra sai sót khác, tính mạng của tất cả mọi người đều sẽ gặp vấn đề ở đây.” Khi Hạt Tử nói ra lời này, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Lúc này Vương Diệp lại bảo họ lui về, còn mình thì đứng giữa khoảng đất trống.

Anh lại một lần nữa lắng nghe sấm.

Những tiếng sấm đó nối tiếp nhau vang lên bên tai, ngoài ra, bên cạnh còn có sấm sét đánh xuống.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử đẩy đẩy cánh tay Hạt Tử, hắn nhìn Hạt Tử vô cùng tha thiết hỏi: “Làm như vậy sẽ không có nguy hiểm sao?

Những tia sét đó sẽ không đánh trúng Vương Diệp chứ?

Như vậy có...” Hắn còn chưa nói xong, Hạt Tử đã vội vàng giơ tay lên.

Hạt Tử bảo hắn im miệng, sau đó nhìn Bàn Tử, với vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn: “Những tia sét này đánh xuống sẽ có nguy hiểm, vì bây giờ là trời quang mây tạnh, những tia sét này đều là do Vương Diệp dẫn tới, cho nên cậu ấy sẽ phải chịu một sự phản phệ nhất định.” Nói xong lời này, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, hắn lo lắng đến mức cả người muốn nhảy dựng lên.

Nhưng Hạt Tử lại cực kỳ bình tĩnh nói với hắn: “Còn nữa, cậu đừng có lải nhải bên tai tôi, đây đều là lựa chọn của chính cậu ấy.

Bất kể gặp phải chuyện gì và hậu quả ra sao, đều nên do chính cậu ấy gánh vác.” Giọng điệu Hạt Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, chuẩn bị cho ông ta một trận, nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, vẫn chọn cách nhẫn nhịn.

Trong thời khắc này, thay vì cãi nhau với Hạt Tử, chi bằng chọn cách nhẫn nhịn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hạt Tử thấy vẻ mặt của hắn, lại không nhịn được nói với hắn: "Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, cậu bây giờ mà dám nghĩ đến những chuyện linh tinh..." Hạt Tử còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cau mày.

Giây tiếp theo, mọi người thấy Bàn Tử lao ra ngoài.

Mọi người bị dọa đến trợn to mắt, cảnh tượng xuất hiện trước mắt giây tiếp theo càng khiến họ hồi lâu chưa hoàn hồn.

Chỉ thấy Bàn Tử dang rộng hai tay lao đến sau lưng Vương Diệp.

Vương Diệp nhắm mắt, đứng giữa những tiếng sấm này.

Anh đang phân biệt, cũng đang phân tích những địa điểm này, bao gồm cả cách vào lăng mộ thật sự.

Chỉ là điều Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại xông tới, hơn nữa còn đẩy anh ngã xuống đất.

Giây tiếp theo một tia sét đánh xuống nơi Vương Diệp vừa đứng.

Sau đó tiếng sấm bắt đầu nhỏ dần, nhưng Vương Diệp đã nắm được thông tin trọng điểm.

Trên mặt anh lộ ra vẻ phức tạp, nhìn Bàn Tử đang đứng bên cạnh mình với vẻ mặt áy náy.

Vương Diệp không nhịn được nói với Bàn Tử: "Sao cậu lại chạy ra đây?

Cậu ra đây làm gì?” Giọng điệu Vương Diệp có chút thắc mắc.

Bàn Tử nghe câu hỏi của anh vang lên bên tai, lại với vẻ mặt ngượng ngùng nói với anh: “Tôi không yên tâm về cậu, nên tôi ra xem sao.

Không ngờ lại thật sự gặp nguy hiểm, may mà tôi đến kịp, nếu không cậu chắc chắn sẽ bị nó đánh trúng rồi.

Tôi thấy lúc đó chúng ta chắc chắn không vào được.” Hắn vừa nói dứt lời, Vương Diệp đã cười lên.

Vương Diệp lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt sâu thẳm nói với hắn: “Tôi nghĩ có một số chuyện, chắc các cậu có thể hiểu được.

Cho dù bị sét đánh trúng, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, vì tia sét này đánh xuống sẽ tổn hại đến tuổi thọ của tôi.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, cả người Bàn Tử đều ngây ra.

Hắn trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Nếu cậu sớm đã biết những chuyện này, vậy tại sao cậu còn cứ đứng ở đây?” Bàn Tử tuy muốn chỉ trích Vương Diệp, nhưng sau khi hoàn hồn lại, hắn lại sờ mũi mình, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Nếu vừa rồi tôi giúp cậu né được tia sét đó, vậy tôi nghĩ tuổi thọ của cậu chắc cũng sẽ không có vấn đề gì.” Giọng điệu của Bàn Tử có chút căng thẳng.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, nhìn vết sét trên mặt đất, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, anh không trả lời câu hỏi của Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử thấy Vương Diệp đi về phía Hạt Tử, lại vội vàng kéo tay Vương Diệp, mở miệng cấp thiết hỏi: “Rốt cuộc cậu nghĩ thế nào?

Chẳng lẽ cậu không định nói cho tôi biết sao?” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần oán trách, hắn có chút không hiểu, tại sao Vương Diệp lại phớt lờ hắn như vậy!

Rõ ràng mọi người đều là đồng đội trên cùng một con thuyền, Vương Diệp lại làm ra chuyện như thế này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ không cam tâm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn: “Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

Chương 982

Nếu có chuyện, tôi chắc chắn sẽ nói cho cậu.

Nhưng chính vì có cậu, nên bây giờ tôi không gặp phải phiền phức gì cả.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Thính Lôi không phải là thứ mà người thường có thể nghe được.

Điều quan trọng nhất là khi đứng ở nơi cực kỳ đáng sợ này, anh cần phải giữ bình tĩnh.

Đồng thời phân tích tình hình xung quanh, anh mới có thể có được đáp án trong lòng mình, nếu không đứng ở nơi này cũng là vô ích.

Lúc này thấy tâm tính kiên định của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, cũng không quá bận tâm nữa.

Nếu Vương Diệp đã nói không có vấn đề gì, vậy hắn nghĩ Vương Diệp chắc chắn sẽ không lừa mình.

Nhưng lúc này Triệu Dịch Thiên lại với vẻ mặt xấu hổ đi ra, hắn siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi không nên đưa ra ý kiến tồi tệ như vậy.

Nếu không phải vì tôi, sao cậu có thể đi mạo hiểm như thế?” Giọng điệu của hắn đầy vẻ dằn vặt.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên cực kỳ nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng nói những lời này nữa.

Tôi bây giờ gặp phải nguy hiểm như vậy, cũng không có quan hệ gì lớn với cậu, chỉ là chuyện tôi tự mình muốn làm thôi.

Đừng đổ hết trách nhiệm lên người mình." Vương Diệp nói thật.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có một vẻ áy náy, hắn không biết nên đáp lại Vương Diệp như thế nào.

Lúc này, Bàn Tử cũng đi tới, hắn vỗ vai Triệu Dịch Thiên, với vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn: "Tôi nói cho cậu biết, vừa rồi Vương Diệp suýt nữa bị tia sét đó đánh trúng, may mà tôi đẩy cậu ấy ra, nếu không..." Bàn Tử vừa nói, vừa cười ha hả, trên mặt chỉ có vẻ tự hào.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, anh cũng gật đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên đang đứng bên cạnh mình với vẻ mặt áy náy, Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói với hắn: "Cậu cũng không cần phải ôm hết mọi chuyện vào người, tất cả chuyện này vốn là duyên phận, hơn nữa là đã được định sẵn như vậy." Nói đến đây, Vương Diệp nhìn Hạt Tử bên cạnh mình, không chút do dự nói với ông ta những chuyện mình vừa nghe được từ Thính Lôi.

Bàn Tử nghe thấy thì trên mặt có chút mơ màng, vì hắn thật sự không hiểu những lời Vương Diệp nói.

Nhưng bộ dạng nghiêm túc của Vương Diệp lại không phải là giả.

Đến mức lúc này Bàn Tử cũng rơi vào trầm tư, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp.

Hạt Tử nghe lời Vương Diệp, chỉ chậm rãi gật đầu.

Thấy vẻ mặt của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với ông ta: "Thật ra những chuyện này trông cũng không khó khăn đến vậy." Hắn vừa nói ra lời này, Hạt Tử chỉ lắc đầu, nhìn Vương Diệp cười lạnh một tiếng nói: "Nhóc con cậu mạng lớn, có người bằng lòng giúp cậu tránh được kiếp nạn đó, nếu không vào lúc khác tôi xem cậu còn có thể nói ra những lời này không?" Giọng điệu của ông ta đầy vẻ bất lực.

Nghe lời ông ta vang lên bên tai, Vương Diệp lại tùy ý mỉm cười, nhưng Bàn Tử lại nghe hiểu ý của Hạt Tử.

Bàn Tử cau mày, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Ông có ý gì?

Tôi và Vương Diệp vào sinh ra tử, bây giờ tôi cứu cậu ấy một mạng thì có là gì?

Ông bây giờ còn quay lại chỉ trích Vương Diệp, ông còn là người không?” Giọng điệu của hắn đầy vẻ khinh thường.

Hạt Tử nghe câu hỏi của hắn, dồn dập vang lên bên tai, nhất thời cũng cười khổ một tiếng.

Hạt Tử sờ mũi mình, nhìn Vương Diệp vô cùng sầu não nói: “Nhóc con cậu thật sự mệnh tốt.” Ông ta nói đến đây, Bàn Tử lại tỏ ra không quan tâm.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó lại vỗ vai Vương Diệp nói: “Chỉ cần chúng ta một ngày còn là anh em, thì không ai có thể làm hại cậu được đâu!” Nghe những lời này của họ vang lên bên tai, trong mắt Hạt Tử chỉ có vẻ phức tạp.

Hạt Tử không nói thêm gì khác, mà dẫn mọi người đi qua.

Nếu Vương Diệp đã tìm được vị trí chính xác, vậy bây giờ họ phải nhanh chóng đến đó, nếu không lãng phí thời gian nữa, Bàn Tử sẽ biến thành cái dạng gì?

Hạt Tử thậm chí có thể tưởng tượng được.

Vương Diệp trong lòng cũng rõ điều này, anh đi theo bên cạnh Hạt Tử, một câu cũng không nói.

Hạt Tử thấy vẻ mặt kiên nghị của Vương Diệp, ông ta bỗng vỗ vai Vương Diệp, mở miệng nói với anh: “Lát nữa bất kể gặp phải chuyện gì, tôi đều hy vọng cậu có thể giữ được bình tĩnh, thậm chí là kiên cường.

Dù sao có quá nhiều thứ chúng ta không thể ngăn cản được.” Khi Hạt Tử nói ra lời này, Vương Diệp bỗng cười lên.

Anh nhướng mày với Hạt Tử, sau đó thản nhiên nói: “Ông nghĩ rằng chuyện như vậy tôi không biết sao?” Nói xong lời này, Vương Diệp liền đi về phía trước.

Bàn Tử thấy Vương Diệp nói chuyện không khách khí như vậy, nhất thời cũng giật mình.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được vỗ vai Vương Diệp, hắn còn chưa nói ra lời, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Anh tuy đã biết con đường vào ở đâu, nhưng lại nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai, dường như có một số loài bò sát đang bò qua.

Vương Diệp cau mày, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ngẩng đầu nhìn về hướng đó.

Hạt Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, cũng cau mày.

Ngay khi họ cho rằng sẽ có chuyện lớn gì xảy ra.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, một con mãng xà lại bò qua.

Nhìn con mãng xà này, Hạt Tử giật mình, ngoài ông ta ra, Bàn Tử cũng vậy.

Hai người họ nhìn nhau, không khỏi mỉm cười.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân là mặt không đổi sắc, dường như không bị tất cả những điều này dọa sợ.

Trên mặt hai người họ chỉ có sự bình tĩnh và điềm đạm.

Nhìn con mãng xà này xuất hiện, họ thậm chí còn nghĩ cách giúp Vương Diệp giải quyết.

Thấy họ ra sức vì Vương Diệp như vậy, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra vài phần ý cười.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được nói với anh: “Thật ra tôi cũng khá vui, dù sao nếu tôi không ra ngoài, vẫn có người ở bên cạnh cậu, không ngừng giúp đỡ cậu.” Sau khi Hạt Tử nói xong, Bàn Tử lại nhìn ông ta tò mò hỏi: “Nói thật đi, cảm giác ở trong vùng đất tuyệt cảnh thế nào?

Chắc là khá tuyệt nhỉ, dù sao ở đó có thể thấy được rất nhiều thứ mơ ước.” Hạt Tử vội vàng gật đầu, nhưng ông ta vừa gật đầu vừa nhìn Bàn Tử cười hì hì nói: “Nếu cậu muốn đến đó, tôi cũng có thể dẫn cậu đi.” Hạt Tử vừa nói ra lời này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử không có suy nghĩ đó, hắn nhìn Hạt Tử với vẻ mặt cấp thiết nói: “Thứ này tôi không muốn thử đâu.

Ông muốn thử thì có thể tự mình trải nghiệm.” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Hạt Tử bỗng xòe tay, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Biết đâu ngày nào đó cậu sẽ phải đi cùng tôi đấy, đừng nói thẳng thừng như vậy.” Sau khi ông ta nói xong, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ đăm chiêu.

Lúc này Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, sau đó với vẻ mặt tò mò hỏi: “Cậu thấy tôi có cơ hội vào đó không?” Vương Diệp không để ý đến hắn, chỉ cảm thấy hai người này rất vô vị.

Đi được một đoạn đường, Vương Diệp cũng nhìn thấy một hang động nhỏ trước mặt, nhưng lối vào lại bị một tảng đá chặn lại.

Nhìn tảng đá này, Vương Diệp đang định dời nó ra, lại không ngờ

Hạt Tử bỗng cản tay Vương Diệp lại: "Đợi đã, cậu xem đây rốt cuộc là tảng đá hay là một con quái vật?" Lời của Hạt Tử quá kỳ lạ, Vương Diệp cau mày.

Lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng nói với Vương Diệp: "Đợi một chút, tôi thấy thứ này không ổn lắm, sao nó lại phập phồng?

Nó giống như đang thở vậy." Nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp trợn to mắt, sau đó vội vàng nhìn qua.

Không ngờ lại giống hệt như anh đoán.

Thứ này thật sự có phập phồng, hơn nữa dường như còn biết thở.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, chuyện này quá khó tin.

Vương Diệp thậm chí còn chưa phản ứng kịp.

Không chỉ có anh, mà cả Bàn Tử cũng vậy.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Sao tôi cảm thấy nơi này rất kỳ lạ?

Dường như đâu đâu cũng là nguy hiểm." Bàn Tử nói thật.

Vương Diệp nghe lời hắn vang lên bên tai, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng im lặng của Vương Diệp, Bàn Tử lại vội vàng nói với anh: "Sao cậu không trả lời tôi?" Khi Bàn Tử nói ra lời này, trên mặt Vương Diệp lóe lên vài phần bất lực.

Anh nhìn Hạt Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Được rồi, chuyện này không quan trọng đâu." Vương Diệp vừa nói ra lời này, sắc mặt Bàn

Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn hồi lâu không trả lời, mà nhìn Vương Diệp cực kỳ sầu não nói: “Tuy chuyện này không quan trọng, nhưng thứ này cũng phải dời nó ra chứ!” Giây tiếp theo, mọi người liền thấy tảng đá này biến thành một con côn trùng khổng lồ.

Nó dang rộng đôi cánh, mọi người liền thấy con côn trùng này bay đi khỏi trước mặt họ.

Nhìn cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người đều bị dọa ngây ra, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạt Tử, với vẻ mặt cấp thiết nói: “Ông có biết đây là chuyện gì không?” Hạt Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, liền qua loa mỉm cười.

Ông ta tiến lên vỗ tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: “Bình tĩnh một chút, chỉ là một số vấn đề khá thường gặp thôi, đừng bị dọa sợ.

Huống hồ đây chỉ là một con côn trùng biến dị thôi.

Chúng ta bây giờ mau vào đi, lát nữa nó chắc chắn sẽ quay lại.” Hạt Tử nói xong, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Tuy anh đã thấy không ít quái vật, nhưng vào lúc này, Vương Diệp vẫn bị dọa sợ.

Nếu không phải vừa rồi Triệu Dịch Thiên nhắc nhở anh một câu, e rằng bây giờ Vương Diệp đã bị con côn trùng đó tấn công.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Anh hồi lâu không nói gì.

Chương 983

Nhưng sau khi đi vào hang động này, trên mặt Vương Diệp lại lộ ra vẻ phức tạp.

Anh phát hiện hang động này dường như có chút khác biệt so với những hang động khác, bên trong lồi lõm, ngoài ra, dường như còn có một số dấu vết con người đã từng sinh sống.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Vương Diệp không nhịn được nhắc đến với Hạt Tử.

Hạt Tử nghe thấy thì trên mặt tuy lộ ra ý cười, nhưng lại với vẻ mặt không quan tâm nói: “Được rồi, cậu đừng quan tâm nữa.

Những thứ này đều không quan trọng.

Mau đi vào trong đi, bây giờ giải quyết chuyện của Bàn Tử quan trọng hơn.” Khi ông ta nói ra lời này, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Hạt Tử, lại với vẻ mặt tha thiết nói: “Ông chắc chắn biết đây là chuyện gì, mau nói cho tôi biết.

Nếu ông không nói cho tôi, tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Nghe Bàn Tử nói, vẻ mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, ông không khỏi khẽ thở dài, chỉ vào khu vực này rồi nói.

“Thật ra lúc đi đường vừa rồi, tôi đã có trực giác rằng nơi này có thể là chỗ ở của một người bạn của tôi, không ngờ lại đúng là như vậy, xem ra tất cả đều là duyên phận.” Bàn Tử nghe những lời này của Hạt Tử, mắt liền sáng lên, anh ta nhìn Hạt Tử với vẻ mặt sốt sắng hỏi dồn.

“Bạn của anh đâu rồi?

Mau gọi anh ta ra đây, như vậy chúng ta muốn vào trong sẽ thuận lợi hơn nhiều.” Giọng anh ta có mấy phần phấn khích, rất tò mò, nhưng khi lời vừa thốt ra, mặt Hạt Tử chỉ còn lại vẻ bất đắc dĩ.

Ông chỉ lên bầu trời bên ngoài rồi nói.

“Tiếc là anh ta đi lâu rồi.” Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy, đại khái cũng hiểu ý, nhưng Bàn Tử lại nhíu mày, nhìn Hạt Tử nói với vẻ hơi bất lực.

“Sao anh ta đi nhanh thế?

Cũng không ở lại thêm chút nào.

Giờ thì hay rồi, chúng ta phải tự lực cánh sinh.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần phiền muộn, anh ta biết nơi này nguy hiểm đến mức nào, nên mới muốn giúp Vương Diệp nhiều hơn một chút.

Nhưng khi Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, vẻ mặt lại lộ ra mấy phần chán ghét, anh không nhịn được mà lên tiếng phàn nàn với Bàn Tử.

“Được rồi, anh đừng nói nhảm ở đây nữa, nói mấy lời này thì có ích gì?” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được cười hì hì nói.

“Vậy bây giờ chúng ta tiếp tục đi vào trong nhé.

Nhưng mà chẳng phải tôi lo cho chú em sao?

Nếu không phải lúc nào cũng nghĩ cho chú em, làm sao tôi lại nghĩ đến chuyện tỉ mỉ như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm, vẻ mặt có mấy phần tự hào.

Hạt Tử sớm đã không còn để tâm, nhìn Vương Diệp, ông nói với vẻ mặt thản nhiên.

“Được rồi, đi vào trong thôi!” Thế nhưng, đúng lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên đứng ra, tay anh vỗ vai Bàn Tử, nhìn chằm chằm anh ta, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Anh đừng tưởng bây giờ có người giúp mình rồi thì có thể ngang nhiên diễu võ dương oai trước mặt chúng tôi.

Tôi vẫn sẽ đứng về phía Vương Diệp, anh đừng hòng bắt nạt Vương Diệp nửa phần.” Khi anh nói ra những lời này, mặt Bàn Tử chỉ có vẻ ngơ ngác khó hiểu.

Bàn Tử nhìn anh ta, nói cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Anh đừng có nói bậy bạ ở đây, tôi không bắt nạt Vương Diệp, với lại con người tôi lương thiện chính trực, chưa bao giờ làm chuyện quá đáng như vậy.” Bàn Tử mặt mày nghiêm túc.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, ánh mắt Trương Khởi Linh cũng lộ ra mấy phần sắc bén.

Giây tiếp theo, Bàn Tử lập tức ngoan ngoãn trở lại.

Vương Diệp cũng không để tâm đến ân oán giữa hai người họ, chỉ đi thẳng về phía trước.

Đi được một đoạn không xa, Vương Diệp liền nhìn thấy một cánh cửa nhỏ xuất hiện trước mắt.

Cánh cửa này xuất hiện ở nơi đây khiến vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Anh có chút không hiểu, đây là chuyện gì?

Trong mắt anh loé lên mấy phần sắc bén.

Anh im lặng hồi lâu.

Đúng lúc Vương Diệp định đẩy cánh cửa này ra, Hạt Tử lại vội vàng bước tới, nói với Vương Diệp.

“Đợi đã, thắp nến lên trước, xem ngài ấy có cho chúng ta vào không." Lời của Hạt Tử vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên cười phá lên, nhìn ông nói với vẻ mặt phiền muộn.

"Anh còn nói là bạn anh, kết quả bây giờ lại không cho chúng ta vào, thế là sao?" Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, nhưng Hạt Tử nghe vậy lại nói rất tùy ý.

"Mấy thứ này thì có gì đáng nói, hơn nữa vốn dĩ tôi cũng phải chào hỏi anh ta một tiếng, không thì anh tưởng cứ thế mà vào à?" Giọng Hạt Tử có mấy phần mất kiên nhẫn.

Bàn Tử nghĩ ngợi rồi không nói gì thêm, mà kiên nhẫn chờ Vương Diệp mở cánh cửa này.

Không lâu sau, Vương Diệp thắp nến xong, lúc đưa tay đẩy cửa, ngọn nến cũng không tắt.

Cứ như vậy, Vương Diệp đẩy cửa ra.

Cửa vừa mở, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần ý cười, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Vương Diệp loé lên mấy phần phức tạp.

Điều khiến anh không ngờ tới là, bên trong vẽ vô số bích hoạ, trông vô cùng tinh xảo.

Những bức bích hoạ này nếu mang ra ngoài, có lẽ sẽ có giá trị không nhỏ, Hạo Thiên Chân thầm nghĩ trong lòng, trong mắt cũng lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Nhưng điều Hạo Thiên Chân không ngờ là… Hạt Tử đi một vòng quanh đây, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được một vài hình ảnh, ông không nhịn được mà nói.

"Không biết anh ta đã mất bao lâu để vẽ những thứ này.

Từng này tuổi rồi còn tốn tâm tư vào mấy chuyện này, cũng không biết ra ngoài tìm tôi.” Hạt Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Lời phàn nàn của ông khiến Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt.

Hạo Thiên Chân nhìn ông với vẻ mặt khó hiểu.

“Ý gì đây?

Bức tranh này là do anh ta vẽ, chứ không phải có sẵn ở đây?” Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy kinh ngạc.

Hạt Tử vội vàng gật đầu, nhưng nhìn anh ta, Hạt Tử lại không nhịn được cười khẽ một tiếng.

“Cậu đừng nghĩ vì đây là do anh ta vẽ mà không có giá trị.

Anh ta đã từng đến những nơi đó, nên tình hình đại khái ở đó anh ta đều đã nắm rõ.

Anh ta cố tình vẽ bức tranh như vậy là để kỷ niệm.” Giọng Hạt Tử đầy vẻ trầm lắng, Vương Diệp đã bắt đầu xem xét thông tin và tư liệu trong các bức bích họa.

Trong khi đó, Hạo Thiên Chân nghe lời Hạt Tử, vẻ mặt lại lộ ra vẻ đăm chiêu.

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm những bức tranh, ánh mắt phức tạp.

Không phải anh ta muốn tranh cãi với Hạt Tử, mà là anh ta cảm thấy có những thứ, cho dù được sao chép một cách hoàn hảo, thì cuối cùng nó vẫn chỉ là bản sao chép.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, dấu ấn mà những người mấy trăm năm trước để lại, sao có thể để hậu nhân chúng ta tùy tiện nghiên cứu là có thể lĩnh hội được đạo lý trong đó?

Thậm chí là có thể tùy tiện vẽ ra được.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt anh ta cũng trở nên phức tạp.

Hạo Thiên Chân im lặng hồi lâu.

Hạt Tử thấy Hạo Thiên Chân im lặng như vậy, lại không nhịn được mà nói với anh ta.

“Nếu cậu có máy ảnh thì có thể chụp vài tấm, vì đây là tác phẩm của bạn tôi, nên tôi muốn mang ra ngoài.” Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu, rồi anh ta bắt đầu chụp lại những bức bích hoạ này.

Nhìn những bức tranh này, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng lộ vẻ phức tạp.

Tuy anh ta không công nhận giá trị của chúng, nhưng không thể không thừa nhận rằng, những tác phẩm này quả thực vô cùng tinh xảo.

Nếu không cũng không thể thu hút hết sự chú ý của anh ta.

Trong lúc Hạo Thiên Chân chụp ảnh, Vương Diệp cũng đã xem xong nội dung đại khái.

Anh nhìn Hạt Tử sau lưng mình, nói vô cùng nghiêm túc.

“Vị trí cụ thể có lẽ là đi thẳng xuống theo con đường này, nhưng sẽ gặp phải một cái Mê Hồn Trận, chúng ta phải đi qua Mê Hồn Trận mới có thể đến được Tế Tự Đài.” Lời này vừa nói ra, Hạt Tử không có ý kiến gì.

Ông nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, lại nói với anh ta lần nữa.

“Anh muốn ở trên này đợi chúng tôi, hay là đi xuống cùng chúng tôi?” Lời Hạt Tử vừa thốt ra, mặt Bàn Tử chỉ toàn vẻ không vui.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn ông nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Tôi cũng không biết mình đã trải qua chuyện gì mà trong mắt các người tôi lại biến thành kẻ tham sống sợ chết thế này.

Tình hình bây giờ, các người còn hỏi tôi câu đó, không thấy đau lòng à?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sưng sỉa trước mặt Hạt Tử, lập tức bước tới, nhìn Bàn Tử nói cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Được rồi, đừng lảm nhảm nữa.

Đi thì đi, không đi thì ở lại.” Vương Diệp ghét nhất là kiểu lề mề như anh ta.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử sờ sờ mũi mình, nói với vẻ hơi ngượng ngùng.

Chương 984

“Đương nhiên là đi cùng rồi.” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Hạt Tử chỉ cười gượng.

Lúc này, Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mà nói với anh.

“Cậu nói với nó hung dữ thế làm gì?” Lời Hạt Tử vừa dứt, Vương Diệp lại rơi vào im lặng.

Bàn Tử thấy họ cãi nhau như vậy, liền kéo tay Hạt Tử, nói với vẻ mặt không đành lòng.

“Thật ra mấy chuyện này không sao cả.” Giọng Bàn Tử có chút gấp gáp.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói, vẻ mặt chỉ toàn là qua loa.

Anh không nói thêm gì cả.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Bàn Tử không nhịn được đi theo sau Vương Diệp, sau đó nhìn vào bức bích họa.

Nhưng anh ta lại thấy ở góc bức bích họa, có một ký tự chi tiết.

Anh ta vội vàng kéo Vương Diệp dừng lại.

Vương Diệp nhìn ký tự này, trong mắt cũng lộ ra một tia sắc bén.

“Sao chỉ viết một chữ?

Ý gì đây?” Khi Vương Diệp nói ra lời này, sự chú ý của Hạt Tử cũng bị thu hút.

Ông nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu.

“Chữ gì?

Cậu nói cụ thể xem nào.” Bàn Tử nhìn chữ đó, vẻ mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Nghĩ ngợi một lúc, anh ta đột nhiên làm ra vẻ nghiêm túc, sau đó trả lời Hạt Tử.

“Hình như là ba chữ chồng lên nhau.

Trên các món đồ cổ, chúng tôi cũng chưa từng thấy loại chữ tương tự này.” Nghe lời Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không nhịn được ôm bụng cười ha hả.

Tiếng cười của anh ta tuy có phần khó hiểu, nhưng Trương Khởi Linh lại không nói gì, chỉ đứng đó che miệng cười.

Chỉ có những người khác là nhíu mày, nhìn cảnh này với vẻ mặt khó hiểu, không biết họ đang cười cái gì?

Đợi Hạo Thiên Chân ngừng cười, anh ta mới nhìn Bàn Tử, hỏi với vẻ mặt buồn cười.

“Thật ra tôi có chút không hiểu, chữ viết ở đây, làm sao anh biết được?

Những món đồ cổ và sách vở kia của anh, anh hiểu được bao nhiêu?

Anh chắc mình không phải là người nửa mùa mù chữ chứ?” Câu hỏi cuối cùng mới là kinh điển nhất.

Vương Diệp nghe xong cũng hoàn hồn.

Anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt có mấy phần bất đắc dĩ, không nhịn được lắc đầu, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân nói.

“Vậy anh phân tích tình hình ở đây đi!” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Nhìn ký tự trên đó, vẻ mặt Hạo Thiên Chân có chút đăm chiêu.

“Trong tất cả các loại chữ viết, tôi chưa từng thấy loại chữ này.

Nếu không đoán sai, chữ này có thể là một manh mối quan trọng, còn phát âm thì tôi cũng không biết.” Khi anh ta nói ra những lời này, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Anh tin những gì Hạo Thiên Chân nói, vì Hạo Thiên Chân chuyên nghiên cứu lĩnh vực này.

Ngoài ra, Hạo Thiên Chân cũng rất am hiểu về những kiến thức này, Vương Diệp cũng tin rằng Hạo Thiên Chân có khả năng đọc hiểu những thứ đó.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được nói với Hạo Thiên Chân.

“Anh có thể ghi nhớ chữ này không?

Nếu có thể ghi nhớ được thì lát nữa trông cậy vào anh.” Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Chuyện này đối với anh ta cũng không khó.

Nhưng Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, lại không nhịn được tò mò hỏi.

“Có thể phân tích ý nghĩa của chữ này không?

Tôi cảm thấy các người đều rất tinh thông mà.” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phấn khích, nhưng Hạo Thiên Chân nghe lời anh ta, lại đảo mắt một cái, nói cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Nếu tôi biết ý nghĩa của nó, tôi cần gì phải ghi nhớ.” Anh ta vừa nói vừa đứng dậy, đi đến chỗ khác nghiên cứu những thứ ở đây, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó

coi.

Bàn Tử sờ mũi mình, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, nói với vẻ hơi chán ghét.

“Cái gã này tính khí khó chịu, cũng không biết bao giờ mới sửa được.” Anh ta phàn nàn những điều đó.

Vương Diệp nghe thấy, nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được cười nói.

“Trước khi nói người ta, anh xem lại đống mỡ trên người mình đi.” Có lẽ vì ở nơi này không có nguy hiểm gì, nên mọi người đều khá thoải mái.

Vương Diệp nói đùa những câu này cũng không kiêng dè gì.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt của Vương Diệp.

Anh ta đột nhiên nắm chặt nắm đấm, hét lớn về phía Vương Diệp.

“Tôi hiểu ý chú em rồi, trước khi về cố ý cho tôi ăn nhiều như thế, kết quả bây giờ lại đến đây chọc ngoáy tôi!” Trong lúc Bàn Tử đang tức giận, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lại nghe thấy một vài âm thanh kỳ lạ.

Anh nhìn mọi người đang ngồi rồi nói.

“Yên lặng một chút.” Lời anh vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử biết Trương Khởi Linh tính tình không dễ chọc, nên vào lúc này, Bàn Tử không dám gây sự với anh.

Nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh lại nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Ở đây có vấn đề gì à?” Câu hỏi của anh vừa thốt ra, hốc mắt Trương Khởi Linh loé lên mấy phần phức tạp.

Anh nhìn Vương Diệp không nhịn được mà nói.

“Cậu không nghe thấy tiếng nước vang lên bên tai sao?

Giống như có thứ gì đó đang nhỏ xuống vậy.” Tương tự như nước, nhưng nghe lại có vẻ đặc hơn.

Chỉ là Vương Diệp còn chưa kịp nghe kỹ, Hạt Tử đã trực tiếp lên tiếng.

“Nếu không đoán sai, âm thanh hẳn là truyền từ bên trong ra.

Muốn giải quyết những rắc rối này, phải đi cùng tôi.” Lời Hạt Tử vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng nhìn ông, Bàn Tử lại không nhịn được tò mò hỏi.

“Sao tôi cảm thấy anh cứ thần thần bí bí thế nào ấy?

Trước đây anh đâu có như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn chằm chằm mọi người, nhưng không một ai để ý đến anh ta.

Những câu đùa của anh ta cũng khiến tâm trạng mọi người trở nên cực kỳ phức tạp.

Đặc biệt là Vương Diệp, anh lạnh mặt xuống, vừa rồi còn nói cười với Bàn Tử, nhưng bây giờ, Vương Diệp đã không muốn để ý đến anh ta nữa.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử không nhịn được nhìn Hạo Thiên Chân nói.

“Chẳng lẽ anh cũng thấy tôi làm sai sao?” Hạo Thiên Chân lắc đầu, anh ta không biết Bàn Tử đang nói gì.

Cho nên vào lúc này, Hạo Thiên Chân chọn cách lảng tránh.

Thấy vẻ mặt của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh ta.

“Thật ra tôi thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Hạo Thiên Chân đã trực tiếp giơ tay ra hiệu im lặng.

Hạo Thiên Chân nhìn anh ta nói vô cùng nghiêm túc.

“Anh bây giờ tốt nhất là im lặng một chút, đừng gây thêm phiền phức cho mọi người nữa.

Tôi cảm thấy nguy hiểm phía trước còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng.” Lời Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại có mấy phần phiền muộn.

“Tuy là rất nguy hiểm, nhưng…” Lời còn chưa nói ra, Vương Diệp đã quay đầu lại, nhìn Bàn Tử nói với vẻ hơi kinh ngạc.

“Sao còn không mau đi theo?” Mọi người đều đã đi rồi, chỉ còn lại Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người ở đây, lải nhải không ngừng.

Vương Diệp cũng không hiểu họ có chuyện gì để nói.

Hai người phản ứng lại, vội vàng đi theo, kết quả phát hiện ra bậc thang dài dằng dặc trước mặt, dường như không thấy điểm cuối.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, không nhịn được mà nói.

“Nói thật nhé, anh có thấy nếu mang mấy thiết bị nhảy dù qua đây thì có thể giải quyết dễ dàng hơn không?” Anh ta vừa nói vừa che miệng, lén lút cười.

Chương 985

Bàn Tử vốn là người vô tâm vô phế như vậy.

Nhưng vì những hình xăm trên người Bàn Tử, nên mọi người đều rất chú ý đến anh ta, bất kể anh ta nói gì, mọi người cũng sẽ nghe thấy.

Chứ nếu là trước kia, bất kể Bàn Tử nói gì, họ cũng sẽ không để ý.

Nhưng bây giờ họ nhìn Bàn Tử, trong mắt lại có mấy phần phức tạp, không nói nên lời.

Bàn Tử thấy họ đều nhìn chằm chằm mình, lại vội vàng đi xuống.

Kết quả không ngờ, Hạt Tử kéo tay Bàn Tử lại, nói với vẻ mặt sốt sắng.

“Ai bảo anh đi?” Giọng Hạt Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Hạt Tử nói với vẻ hơi căng thẳng.

“Tôi thấy mọi người đều đứng đây không đi xuống, tôi còn tưởng các người đang đợi tôi đi trước dẫn đường chứ.

Nếu đã vậy, chúng ta cùng đi thôi!” Anh ta vừa nói vừa kéo Hạt Tử đi, ai ngờ Hạt Tử đứng yên tại chỗ, vững như núi.

Thấy bộ dạng này của Hạt Tử, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên hơi khó coi.

Anh ta nhìn mọi người, không nhịn được sốt ruột nói.

“Sao các người không đi xuống?

Chẳng lẽ có vấn đề gì à?” Anh ta trợn mắt, vẻ mặt có mấy phần kinh hãi.

Vương Diệp thấy bộ dạng vô tội đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói cực kỳ nghiêm túc.

“Quên nói cho anh biết, bậc thang này gọi là Cầu Thang Âm Dương.

Lúc đi xuống, sẽ nhìn thấy một vài thứ rất kỳ lạ, bao gồm cả những người thân đã qua đời của anh.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng không ngờ Bàn Tử nghe vậy lại đột nhiên lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp nói cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Lời này của cậu đi lừa con nít ba tuổi thì được.

Cậu đem ra lừa tôi, cậu nghĩ tôi sẽ tin sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ buồn cười.

Anh ta nhìn Vương Diệp, không đợi Vương Diệp phản ứng, đã trực tiếp cảm thán một câu.

“Bây giờ tôi sẽ là người đầu tiên đi xuống.

Tôi cần phải chứng minh cho các người xem, ở đây căn bản không có mấy thứ thuyết thần quỷ đó.” Anh ta vừa nói vừa bước về phía trước.

Nhìn hành động của Bàn Tử, mọi người chỉ đứng yên tại chỗ, không để ý đến anh ta.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của họ, lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói.

“Các người không thể nhẫn tâm như vậy chứ, mặc cho tôi một mình đi xuống mạo hiểm, rõ ràng là phải đi cùng nhau mà.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã cười phá lên.

Họ cứ đứng yên tại chỗ nhìn Bàn Tử như vậy.

Dường như thật sự không có một ai muốn đi cùng anh ta.

Bàn Tử nghĩ ngợi, đột nhiên nắm chặt nắm đấm, hờn dỗi chạy xuống mấy bậc.

Bàn Tử quay đầu nhìn họ, lại không nhịn được sốt ruột nói.

“Tôi nói cho các người biết, người thân đã mất ấy à, tôi chỉ mong được gặp lại ngay lập tức!” Bàn Tử ném lại câu đó, rồi cắm đầu cắm cổ lao xuống.

Mọi người không còn nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử nữa, vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Lúc này Hạt Tử thở dài một hơi, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt phiền muộn.

“Cái gã này thật sự không nghe lời, đã nói với nó là có nguy hiểm, sao một lời cũng không nghe.” Hạt Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, thật sự hết cách rồi, ông chỉ có thể nói với Vương Diệp.

“Cậu đi xuống cùng tôi đi!” Hạt Tử vỗ vai Vương Diệp, tuy vẻ mặt có mấy phần bất đắc dĩ, nhưng ông vẫn chấp nhận số phận nói.

“Chúng ta vẫn nên đi xuống thôi, đứng ở đây cũng không có cách nào, cơ quan ở đâu chúng ta cũng không biết.” Giọng ông có mấy phần bất đắc dĩ.

Mọi người tuy gật đầu, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại nghiến chặt răng, nhìn Vương Diệp nói với vẻ hơi mất kiên nhẫn.

“Nếu sớm muộn gì cũng phải đi xuống, tại sao vừa rồi anh nhất định phải trì hoãn?

Bây giờ anh để Bàn Tử đi một mình, như vậy là có ý gì?” Vẻ mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ chán ghét.

Bàn Tử nghe lời anh ta vang lên bên tai, nhất thời cũng cười phá lên.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, vẫn có người quan tâm mình.

Anh ta tuy chạy xuống dưới, nhưng lại lén lút quay trở lại, chuẩn bị nghe xem họ đang nói gì ở đây.

Lỡ như họ có chuyện gì quan trọng đang giấu mình, Bàn Tử tuyệt đối sẽ không tha thứ cho họ.

Trong lúc Bàn Tử đang nghĩ ngợi, lại không ngờ Hạt Tử đột nhiên thở dài nói.

“Tôi để cậu ta đi trước, chỉ là để xem lát nữa đi xuống, có nhìn thấy ảo ảnh của cậu ta không mà thôi.” Lời Hạt Tử vừa thốt ra, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân còn chưa kịp lên tiếng chỉ trích, đã lập tức rơi vào im lặng.

Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, Hạt Tử nghĩ ngợi, đột nhiên nói với anh ta.

“Tôi biết cậu và Bàn Tử tình sâu như biển, nhưng cậu cũng phải chấp nhận sự thật rằng Bàn Tử có thể sẽ gặp chuyện không may.” Bàn Tử nhíu mày, càng nghe càng thấy vô lý, trong lòng thầm nghĩ mấy gã này đang nghĩ cái gì vậy, sao ai nấy cũng đều trù ẻo mình thế này?

Bàn Tử tức giận vì chuyện này, nhưng vẫn cứ ở đây, không ra ngoài.

Bởi vì Bàn Tử biết rõ trong lòng, nếu bây giờ mình xuất đầu lộ diện, họ nhất định sẽ bị dọa cho một phen.

Hơn nữa những lời họ nói đã bị mình nghe thấy, không chừng họ cũng sẽ tìm cách che giấu những chuyện mà mình không biết.

Anh ta bây giờ nghe thêm một lát, không chừng có thể nghe được vài chuyện quan trọng hơn.

Thế nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Hạt Tử, lại nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

“Anh còn nhớ người bạn nối khố của Bàn Tử không?” Câu hỏi của anh vừa thốt ra, Hạt Tử lập tức gật đầu.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ.

“Thật ra về người bạn nối khố của nó, có rất nhiều chuyện tôi chưa nói cho các cậu biết.

Bây giờ nhân cơ hội này, tôi nói luôn cho các cậu, sau này các cậu đừng nhắc đến trước mặt Bàn Tử nữa.” Lời Hạt Tử vừa thốt ra, Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt có mấy phần phấn khích và bất ngờ.

Anh ta tưởng rằng mình có thể nghe được chuyện gì từ đây, lại không ngờ, sau lưng có người vỗ vai anh ta, rồi có người gọi tên anh ta.

Giọng nói này nghe giống Hạo Thiên Chân, nhưng lại không phải, cứ cảm thấy có chút quen tai, giống như là một người bạn cũ nào đó.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vội vàng quay đầu lại nhìn, không ngờ lại thấy một bóng người mơ hồ, đứng ở cuối bậc thang.

Bàn Tử vội vàng vẫy tay với người đó, nhìn đối phương với vẻ mặt có mấy phần khó hiểu.

Mà đối phương cũng vẫy hai tay với Bàn Tử, người đó đang đáp lại Bàn Tử, nhưng dường như cũng đang cố ý né tránh điều gì đó.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của người kia, thầm nghĩ có lẽ là Hạo Thiên Chân chạy xuống tìm mình, hơn nữa, việc mình nghe lén ở đây cũng là một chuyện không đạo đức.

Nghĩ ngợi, Bàn Tử không chút do dự chạy xuống, định nói nhỏ với Hạo Thiên Chân một lát.

Tuy anh ta tò mò về chuyện của người bạn nối khố, nhưng anh ta cũng sợ bị những người kia phát hiện.

Hơn nữa chuyện của người bạn nối khố cũng đã qua rồi, anh ta có day dứt nữa cũng không có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được mà nói.

“Anh đừng đi nhanh thế, đợi tôi với.” Bàn Tử vừa nói vừa vội vàng chạy xuống, bóng người trước mặt rõ ràng sắp đuổi kịp rồi, nhưng lại lập tức biến mất không thấy đâu, rồi lại xuất hiện ở phía trước.

Bàn Tử không khỏi nghi ngờ, có phải mình đã xuất hiện ảo giác không?

Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp, anh ta im lặng hồi lâu.

Nhưng điều Bàn Tử không bao giờ ngờ tới là, lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Những lời ông nói ra, nếu Bàn Tử có thể nghe thấy, Bàn Tử nhất định sẽ hối hận vô cùng vì đã đi theo cái bóng kia.

“Thật ra người bạn nối khố của nó đã cùng nó đến một cái mộ chồn vàng, nhưng cái đó cấp thấp hơn cái chúng ta gặp lúc đầu.” Nhưng hai người họ quá trẻ, đến nỗi vừa vào đã gặp nạn.

Bàn Tử lúc đó gặp phải gấu chó, tuy bị con gấu chó đó dọa chết khiếp, nhưng khi những người đi qua phát hiện Bàn Tử toàn thân đầy máu, ngã trên mặt đất, họ vẫn cứu Bàn Tử đi.

Người bạn nối khố của Bàn Tử, tuy lúc đó đã làm một việc đặc biệt tốt, nhưng sau chuyện đó, cả người cậu ta đều trở nên điên điên khùng khùng.

Lúc cậu ta và Bàn Tử đang chơi trong con hẻm, không hiểu sao lại ngã vào trong giếng nước.

Lúc đó Hạt Tử vừa đi ngang qua, định nói chuyện với họ.

Hạt Tử cũng thừa nhận lúc đó, mình quả thực thích lừa gạt trộm cắp.

Nhưng ông cũng chỉ lừa tiền tiêu vặt của mấy đứa trẻ này mà thôi.

Lúc đó ông định lừa lấy tiền tiêu vặt của Bàn Tử và bạn cậu ta, hai đứa nhóc này mê tín nhất.

Chương 986

Kết quả không ngờ, lúc ông đi qua, thì nghe thấy hai đứa nó đang nói chuyện thì thầm.

Bạn của Bàn Tử hứa với Bàn Tử rằng, sau này, bất kể gặp phải chuyện gì, cậu ta cũng sẽ xuất hiện ngay lập tức, và thay Bàn Tử giải quyết những rắc rối đó.

Yêu cầu duy nhất của cậu ta lại là không cần gì cả?

Lúc đó Bàn Tử, cảm thấy vô cùng bất lực về chuyện này.

Hạt Tử cũng tưởng họ đang nói chuyện trẻ con gì đó liền bật cười.

Kết quả Hạt Tử không ngờ rằng, những gì họ bàn luận lúc đó đã vượt quá dự liệu của ông, đặc biệt là những lời mà người bạn của Bàn Tử nói.

Bạn của Bàn Tử đã mơ một giấc mơ.

Tuy cậu ta trở về trở nên điên điên khùng khùng, không thích để ý đến ai, nhưng trong mơ cậu ta đã nhìn thấy một thế giới khác, cũng nhìn thấy sự thật.

Cậu ta phải rời khỏi thế giới hiện tại, mới có thể trở về thế giới ban đầu.

Cũng chính là thế giới mà cậu ta nhìn thấy trong mơ.

Tuy người bạn của Bàn Tử muốn mang Bàn Tử đi cùng, nhưng cuối cùng, vì mối quan hệ với Bàn Tử, gã này lại lương tâm trỗi dậy không mang Bàn Tử theo.

Nhưng cậu ta lại nói với Bàn Tử rất nhiều chuyện về thế giới kia, bao gồm cả những con bọ mà họ gặp phải lúc đầu.

Lúc đó Bàn Tử, nghe một cách vô tâm vô phế, không để ý gì cả.

Hạt Tử cũng kịp thời xuất hiện, chuẩn bị ngăn cản tất cả.

Kết quả, không ngờ chỉ trong nháy mắt, bạn của Bàn Tử đã nhảy xuống giếng nước, hơn nữa lúc Hạt Tử chạy xuống cứu người, lại không tìm thấy thi thể của cậu ta.

Những người trong thôn, tuy tìm được một thi thể khác, nhưng đó cuối cùng không phải là bạn của Bàn Tử.

Chỉ là, họ đã tìm kiếm trong cái giếng đó qua lại mấy lần, hơn nữa một đứa trẻ lớn như vậy làm sao biết bơi?

Cho nên trong lòng họ nghi ngờ, chắc chắn là do dòng nước quá xiết, bạn của Bàn Tử đã bị cuốn đi.

Chuyện này trở thành một nỗi đau trong lòng Bàn Tử.

Lúc Hạt Tử kể lại, trong mắt chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Sớm biết vậy ông đã vội vàng chạy ra, chứ không phải đứng đó nghe lén.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, không nhịn được vỗ vai ông nói.

“Nhưng những chuyện này đều không có cách nào cả.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Hạt Tử đột nhiên lắc đầu, ông nhìn Vương Diệp nói cực kỳ bình tĩnh.

“Những chuyện này đều có cách cả, có lẽ mọi thứ đều có cơ hội thay đổi!” Ông nắm chặt nắm đấm, nói cực kỳ nghiêm túc.

Thế nhưng, Vương Diệp thấy vẻ mặt của ông, lại đột nhiên cười phá lên.

Anh lắc đầu, nhìn Hạt Tử nói với vẻ cực kỳ phiền muộn.

“Người cũng đã không tìm thấy rồi, cho dù lúc đó cậu ta không bị nước cuốn đi, mà vẫn sống tốt, nhưng tại sao cậu ta lại không bao giờ xuất hiện?” Vẻ mặt Vương Diệp có chút tò mò, những lời nói ra cũng khiến Hạt Tử cúi đầu.

Hạt Tử không thể không đối mặt, ông lắc đầu, đột nhiên cười nói.

“Thật ra tôi sớm đã nên biết, những chuyện đó đều là sự thật.” Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, đột nhiên cười phá lên, anh vỗ vai Hạt Tử nói cực kỳ nghiêm túc.

“Tuy những chuyện này đều là thật, nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể bình tĩnh, đừng chấp mê bất ngộ nữa.

Chuyện này tôi cũng sẽ không nói với Bàn Tử, chúng ta bây giờ mau đi tìm Bàn Tử thôi!” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Hạt Tử trở nên hơi khó coi.

Ông nhìn Vương Diệp lại khẽ thở dài, nói.

“Tôi không phải sợ các cậu nói ra trước mặt Bàn Tử, tôi chỉ là trong lòng không nuốt trôi được cục tức này, tôi chỉ là luôn canh cánh trong lòng về người bạn của nó, tôi chưa bao giờ nghĩ, chuyện như vậy lại đến đột ngột như thế…” Lời Hạt Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười phá lên.

Vương Diệp vỗ vai Hạt Tử, nói cực kỳ nghiêm túc.

“Thôi bỏ đi, mau đi thôi, đừng hoài niệm nữa.” Hạt Tử gật đầu, ông lau nước mắt, nhìn bậc thang này.

Không biết tại sao, sau khi đến nơi này, những cảm xúc trong lòng ông, dường như không thể kiểm soát mà tuôn ra ngoài, đặc biệt là khi nghĩ đến người bạn của Bàn Tử, trong lòng ông lại vô cùng áy náy, thậm chí là tiếc nuối, những suy nghĩ đó căn bản không thể diễn tả bằng lời.

Vương Diệp thấy vẻ mặt cay đắng của Hạt Tử, nhất thời cũng cười phá lên.

Chỉ là họ không ngờ rằng, trong lúc đi xuống, Hạo Thiên Chân đột nhiên trợn tròn mắt.

Hạo Thiên Chân kéo tay Hạt Tử, nhìn ông nói với vẻ mặt tha thiết.

“Những lời anh vừa nói, còn nhớ không?” Hạt Tử gật đầu, ông đương nhiên nhớ, nhưng ông nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được mà nói.

“Cậu có vấn đề gì à?” Vẻ mặt Hạt Tử có mấy phần khó hiểu.

Lúc này, Trương Khởi Linh chỉ đảo mắt một cái, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Cậu ta chỉ tò mò, mình có thể gặp được anh trai của mình ở đây hay không mà thôi.” Sự lạnh lùng trong giọng nói của anh khiến sắc mặt Hạt Tử trở nên hơi buồn cười.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Bậc thang này sở dĩ gọi là Cầu Thang Âm Dương, không phải vì nó thông đến hai cõi, mà chỉ vì khi cậu ở đây, sẽ nhìn thấy những hình ảnh mà trong lòng cậu muốn thấy.” Lời Hạt Tử vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta vỗ ngực, nhìn Hạt Tử, nói với vẻ hơi bất lực.

“Anh không nói sớm, anh dọa chết tôi rồi.

Tôi còn tưởng bậc thang này có thể thông đến một nơi khác.” Anh ta vẫn luôn không dám đi xuống, chính là vì lý do này.

Bây giờ nhìn Hạt Tử, sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên hơi khó coi.

Nhưng Hạt Tử nghe lời Hạo Thiên Chân, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Ông lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Cho dù nơi này có thông đến nơi đó, thì đã sao nào?

Cậu cũng không đến được, cậu chỉ có thể đứng nhìn như vậy thôi, cậu cũng không thể tiếp xúc được với họ.” Lời này của Hạt Tử vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân bị dọa đến mặt tái mét.

“Vậy theo ý anh, những thứ nhìn thấy ở đây thực ra không phải ảo giác, mà là tồn tại thật sự.” Hạt Tử chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Thấy Hạt Tử như vậy, Hạo Thiên Chân đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nói với ông.

“Tôi biết phải giải quyết những rắc rối này như thế nào rồi.

Thật ra cũng chỉ là nhìn vào nội tâm của mình mà thôi, không có quan hệ đặc biệt lớn với những thứ thực sự tồn tại ở nơi này.” Vẻ mặt Hạo Thiên Chân có mấy phần ý cười, dường như anh ta đã giải được một bài toán khó ngàn năm.

Thế nhưng Hạt Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, lại không nhịn được thở dài.

Hạt Tử không nói gì thêm, chỉ đi xuống dưới.

Nhưng đi được vài bước, Hạt Tử nhíu mày, đột nhiên nói.

“Dù sao loại thứ này cũng là do nội tâm của cậu mà thôi.” Nói xong câu này, trong lúc ông đi xuống, cũng nhìn thấy một bóng đen hiện ra trước mặt.

Ông vội vàng nói phát hiện của mình cho Vương Diệp, lại không ngờ Vương Diệp đảo mắt một cái, nói với ông cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Cái này của anh gọi là mắt già hoa rồi, phía trước không có gì cả!” Giọng Vương Diệp đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hạt Tử phản ứng lại, cũng cười phá lên.

Ông ngẩng đầu nhìn những thứ trước mặt, vẻ mặt vẫn có mấy phần phức tạp, ông luôn cảm thấy có một người đang đứng ở đó, nhưng Vương Diệp lại luôn phủ nhận những lời đó của ông.

Điều này cũng khiến Hạt Tử cảm thấy có chút bất lực.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Hạt Tử, không nhịn được nói với Hạt Tử.

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ không gặp Bàn Tử ở đây đâu, vì tôi biết Bàn Tử sẽ không gặp nhiều chuyện như vậy, và chúng ta nhất định có thể cứu được cậu ấy.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Hạt Tử tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói.

“Tìm gã Bàn Tử đó về trước đã, đừng để lúc đó gặp phải cả một đám Bàn Tử, vậy thì tôi sẽ…” Lời ông vừa thốt ra, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Nhưng Vương Diệp nhìn hoàn cảnh ở đây, vẻ mặt lại có chút phức tạp.

Nơi này tuy trông tối tăm, nhưng cũng không đến nỗi khiến họ không nhìn thấy một tia sáng nào.

Ngược lại còn có một chút ánh sáng mờ ảo, cũng không biết từ đâu ra.

Vương Diệp nhíu mày, liên tục nhìn chằm chằm xung quanh.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được thúc giục anh đi tìm Bàn Tử về.

Hạo Thiên Chân là một kẻ nhát gan, nhìn hoàn cảnh xung quanh mà hai tay run lẩy bẩy.

Thấy Trương Khởi Linh định đi, hắn vội vàng kéo tay Trương Khởi Linh lại nói.

"Anh cứ ở lại với tôi trước đã, tôi cứ có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra.

Nếu xảy ra thật thì gay to." Giọng hắn đầy vẻ bất lực, thấy bộ dạng này của hắn, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài rồi đứng lại bên cạnh hắn.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt Hạo Thiên Chân cũng lộ ra vài phần nụ cười.

Không đợi Trương Khởi Linh phản ứng, Hạo Thiên Chân đã trực tiếp nói với anh.

Chương 987

“Thật ra tôi thấy Bàn Tử béo như vậy, chắc chắn là phúc khí đầy mình, nên sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, chúng ta có thể yên tâm một trăm phần trăm.” Lúc Hạo Thiên Chân nói ra những lời này, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn cũng không nỡ rời đi.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, đột nhiên nhìn chằm chằm Hạt Tử rồi lên tiếng.

“Chúng ta phải đi đến bao giờ mới rời khỏi nơi này được?” Hạt Tử nghe câu hỏi của Trương Khởi Linh, lại liếc nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình.

Tên Triệu Dịch Thiên này như kẻ điên, cứ lẩm bẩm không ngừng ở đó.

Hắn không ngừng gọi tên ai đó, nhưng Hạt Tử không để ý lắng nghe, Trương Khởi Linh cũng không quan tâm, vì anh biết Triệu Dịch Thiên chắc chắn đang gọi anh trai mình.

Quả đúng như dự đoán của anh, Hạt Tử còn chưa kịp nói gì thì Triệu Dịch Thiên đã đột ngột chạy về phía trước.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, vội vàng nói với hắn.

“Cậu đi đâu đấy?

Mau quay lại đây cho tôi.” Cậu biết nơi này rất nguy hiểm nên hy vọng Triệu Dịch Thiên có thể bình tĩnh một chút, nhưng lời Vương Diệp nói ra lại chẳng có tác dụng gì.

Triệu Dịch Thiên cố chấp chạy về phía đó, Vương Diệp muốn đuổi theo cũng không kịp.

Lúc này Hạt Tử kéo tay Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói.

“Thôi được rồi, đừng quản cậu ta nữa, cứ tìm Bàn Tử về trước đã, Bàn Tử quan trọng hơn.” Trương Khởi Linh cũng gật đầu theo, nhưng Hạo Thiên Chân lại không nhịn được nhíu mày nói.

“Người đằng trước có phải Bàn Tử không?

Sao anh ta lại đi về phía tôi thế này?” Hạo Thiên Chân nói xong câu đó, lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, có lẽ vì có Trương Khởi Linh ở đây nên hắn không khỏi cảm thấy may mắn.

Không đợi mọi người phản ứng, Hạo Thiên Chân lại vỗ ngực, có phần vui vẻ nói.

“Thật ra tôi thấy Bàn Tử ngay từ đầu đã không nên chạy, anh ta chạy là sai rồi, dù sao cuối cùng cũng phải quay về thôi.” Trong giọng điệu của hắn có chút hả hê, nhưng mọi người nghe vậy cũng không so đo nhiều với hắn, chỉ là bóng người đó dường như chỉ thoáng qua rồi lại biến mất.

Vương Diệp trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Nếu không phải tất cả những điều này đều đang thực sự xảy ra.

Có lẽ Vương Diệp đã thật sự nghi ngờ mình bị ảo giác rồi.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn Hạt Tử nói.

“Mấy thứ này không ổn lắm.” Hạt Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ hơi mất kiên nhẫn.

“Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có trù ẻo Bàn Tử.

Tên Bàn Tử đó tuy bình thường đối xử với cậu hơi tệ một chút, nhưng cũng không đến mức đáng chết.” Khi Hạt Tử vừa dứt lời, Vương Diệp lại nhìn thấy một bóng người cực kỳ giống Bàn Tử xuất hiện ở phía trước.

Cậu kéo tay Hạt Tử, vô cùng gấp gáp nói ra phát hiện của mình, Hạt Tử nghe xong thì cả người đã rối loạn.

Nhưng hắn vẫn nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ, không ngờ những gì diễn ra trước mắt lại giống hệt như những gì hắn thấy.

Hắn thật sự nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử đang đứng ở đó, mặt hắn chỉ có một vẻ bất lực.

Hắn ôm đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Hắn ném câu hỏi cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, bất lực nói với hắn.

“Tôi cũng không biết phải làm sao?” Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Hạt Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được gầm lên một tiếng.

“Dù gì cậu cũng là huynh đệ tốt nhất của Bàn Tử, sao cậu có thể thấy chết mà không cứu?

Tôi nói cho cậu biết, bây giờ tốt nhất cậu mau chóng...” Nhưng lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã thấy bóng người đó hoàn toàn biến mất, nhất thời Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lớn một tiếng.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đang ôm đầu, hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, không nhịn được lên tiếng.

“Đừng tới tìm tôi.” Vẻ kinh hãi trên mặt Hạo Thiên Chân.

Khiến Vương Diệp bật cười, cậu bước tới nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, tò mò hỏi.

“Không phải là thấy ông nội cậu đấy chứ?” Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ ra vài phần kinh hãi.

“Tôi không biết phải nói với cậu thế nào nữa, tôi thấy những thứ đó, thật sự quá khủng khiếp.” Hắn vừa nói vừa nhắm chặt mắt lại, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn cũng dở khóc dở cười lắc đầu.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt mà không nói gì.

Bởi vì đây đều là những thứ đáng sợ nhất trong lòng mỗi người, cũng là thứ họ sợ hãi nhất.

Cho nên lúc này mới xuất hiện, Bàn Tử sở dĩ nhìn thấy bạn thuở nhỏ của mình, đều là do tiềm thức đang sợ hãi.

Dù cho ký ức về chuyện Quan Vũ, anh ta đã đánh mất rồi, nhưng ấn tượng mà chuyện đó để lại cho anh ta thực sự quá sâu sắc.

Vì vậy vào lúc này, Bàn Tử không thể nào quên được, mà anh ta cũng nhìn thấy người bạn thuở nhỏ của mình, ngày càng đi xa.

Anh ta tưởng người đó là Triệu Dịch Thiên, không ngừng gọi tên Triệu Dịch Thiên, kết quả phát hiện mình đã đi theo cả một quãng đường.

Tên đó không những không quay đầu lại đáp lời, mà còn đứng ở đó, vẫy tay với anh một cách vô cùng quỷ dị, động tác cực kỳ cứng đờ.

Thấy cảnh tượng như vậy, mặt Bàn Tử đã trắng bệch, hai chân mềm nhũn, cả người đều không ổn, không nhịn được nói.

“Cậu thật sự là Triệu Dịch Thiên sao?” Khi câu hỏi của anh ta được thốt ra, đối phương không hề đáp lại, chỉ không ngừng vẫy tay với anh, động tác đó trông thật quỷ dị.

Bàn Tử thật sự không có dũng khí đi theo, lúc này anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nói.

“Tôi không đến nữa, tôi quay về tìm Vương Diệp và mọi người đây, cậu đừng đi theo tôi nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu, anh ta chuẩn bị quay về, kết quả không ngờ bóng người đó lại đột nhiên xuất hiện trên con đường quay về của anh ta.

Ngoài ra, nó còn đứng trên cầu thang, không ngừng vẫy tay với Bàn Tử.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử không nói nên lời, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

“Tôi đã nói rồi, tôi không muốn qua đó.” Anh ta không biết thứ trước mặt rốt cuộc là gì, nhưng trực giác mách bảo anh ta tuyệt đối không phải thứ gì tốt đẹp.

Hơn nữa cũng không thể là Triệu Dịch Thiên, sao Triệu Dịch Thiên lại cố ý làm chuyện này để trêu chọc anh ta được, nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, anh ta rất lâu cũng không nói được câu nào.

Trong lúc thở dài, anh ta nhìn hoàn cảnh trước mắt, trong mắt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời.

“Có thể đừng đi theo tôi nữa được không?

Tôi thật sự không biết đây là chuyện gì nữa.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy sầu não, anh ta thật sự bị dọa sợ rồi, nếu không vào lúc này sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như vậy, phải biết con người anh ta kiên cường đến mức nào.

Thế nhưng bây giờ, Bàn Tử lại không nhịn được quỳ xuống.

“Coi như tôi cầu xin cậu, đừng đi theo tôi nữa.” Hắn gần như vừa khóc vừa nói ra những lời này, nhưng bóng đen đó lại đột nhiên đi tới, Bàn Tử tưởng rằng Triệu Dịch Thiên không còn trêu chọc mình nữa, lại nắm chặt nắm đấm.

“Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu thật sự dám trêu chọc tôi, tôi nhất định sẽ ra tay, tình nghĩa huynh đệ gì đó ở chỗ tôi chẳng là cái thá gì cả.” Lời nói của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy lại không nhịn được cười khẩy.

Triệu Dịch Thiên đứng ở đầu kia của cầu thang, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt sầu não nói.

“Cậu nói xem tại sao cậu lại dễ dàng nhìn thấy họ như vậy?

Mà tôi phải tốn bao nhiêu công sức cũng không thấy được.” Khi lời của Triệu Dịch Thiên vang lên, Bàn Tử cũng ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện Triệu Dịch Thiên đang đứng ngay trên đầu mình.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên đột nhiên cười khẩy.

Bóng đen trước mặt cũng đi tới trước mặt Bàn Tử, nó không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Đừng quên những lời lúc đó tôi đã nói với cậu, thế giới này thực ra là giả.” Nó vứt lại câu đó, rồi biến mất không dấu vết trong nháy mắt.

Nếu không phải âm thanh đó truyền rõ vào tai mình, Bàn Tử thật sự sẽ nghi ngờ mình bị ảo giác.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta rất lâu cũng không nói được lời nào.

Tâm trạng của anh ta cũng trở nên vô cùng sầu não.

Lúc này, anh ta chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn hoàn cảnh nơi đây.

Triệu Dịch Thiên đi tới, nhìn Bàn Tử với vẻ hơi thương hại nói.

“Không cần nhìn lung tung nữa, những thứ đó đều là người đã chết, hơn nữa, cậu có thể nhìn thấy thực ra là một chuyện rất may mắn, ít nhất có thể đại biểu cho sự tồn tại của họ.” Thế nhưng khi Triệu Dịch Thiên vừa dứt lời, Bàn Tử lại đột nhiên lắc đầu, anh ta nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, nghiêm túc phủ nhận những lời hắn nói.

“Nếu không nhầm, cậu chắc chắn đang nói bậy, những thứ đó sao có thể thật sự tồn tại được?” Bàn Tử vừa nói vừa che miệng, rõ ràng là không tin những thứ này.

Nhưng Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng đó của anh ta lại lắc đầu, vẻ mặt đau đầu nói với anh ta.

“Cậu thích làm theo ý mình, vậy thì tôi cũng không có cách nào khác, chỉ hy vọng những thứ này thật sự như cậu nghĩ.” Triệu Dịch Thiên vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta biết những thứ này, giống hệt như những gì Triệu Dịch Thiên nói, chỉ là anh ta không có dũng khí để chấp nhận mà thôi.

“Vậy nên người vừa xuất hiện trước mặt tôi, thật sự là bạn thuở nhỏ của tôi, cậu không lừa tôi.” Triệu Dịch Thiên không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ nhìn cầu thang trống không, trong lòng vô cùng mong đợi nghĩ rằng, nếu anh trai hắn có thể xuất hiện vào lúc này, thì tốt biết bao.

Chỉ tiếc là hắn đi ở đây nửa ngày, nghe thấy tiếng hét của Bàn Tử, nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử, hắn đều không có phản ứng gì.

Chỉ đến khi, đi tới trước mặt Bàn Tử, phát hiện mình không nhìn thấy anh trai, hắn mới cuối cùng hiểu ra mình có lẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa.

Sự cố chấp trong lòng Triệu Dịch Thiên là điên cuồng.

Nhưng Vương Diệp và Hạt Tử bọn họ lại đi xuống, đặc biệt là Hạt Tử, nhìn Bàn Tử với vẻ hơi mất kiên nhẫn nói.

Chương 988

“Tên này, đi nhanh như vậy làm gì?” Bàn Tử nghe lời Hạt Tử, lại cảm thấy có chút buồn cười, anh ta lắc đầu, nhìn chằm chằm Hạt Tử, vô cùng mất kiên nhẫn nói.

“Còn không phải tại các người dọa tôi sao.” Khi Bàn Tử vừa dứt lời, trên mặt Hạt Tử lộ ra vài phần vô tội, Hạt Tử nhìn anh ta giải thích vô cùng nghiêm túc.

“Tôi cũng không cố ý dọa cậu, hơn nữa cậu nên biết rõ.” Lời hắn còn chưa nói hết, Bàn Tử đã giơ tay ra hiệu im lặng, anh ta nhìn Hạt Tử, nghiêm túc nói.

“Nói đi, chuyện bạn thuở nhỏ của tôi rốt cuộc là thế nào?

Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy.” Trực giác mách bảo anh ta những chuyện này có vẻ khá phức tạp, Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, đột nhiên bật cười.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói.

“Có thể là do cậu quá sợ hãi người ta, cho nên người ta mới xuất hiện.

Hạt Tử nói loại chuyện này là do nỗi sợ hãi trong nội tâm, có phải cậu đã làm chuyện gì có lỗi với người ta không?” Khi Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, như có điều suy nghĩ nói.

“Sao có thể có chuyện đó được?” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài, anh ta ngay cả tên đó trông như thế nào, tên là gì cũng đã quên mất rồi, sao có thể còn sợ hãi người ta được?

Nhưng Triệu Dịch Thiên nghe thấy những lời này của Vương

Diệp, lại trừng lớn mắt, trên mặt lóe lên vài phần hưng phấn, hắn dường như biết làm thế nào để gặp được anh trai mình rồi.

Hắn không ngừng làm ra những động tác sợ hãi, thậm chí là kinh sợ, chỉ tiếc là hắn đứng ở đó nửa ngày cũng không thấy anh trai mình đâu.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, nhưng lại thấy một bóng người thoáng qua.

Trông rất giống anh trai hắn, Triệu Dịch Thiên suy nghĩ một chút, đột nhiên đuổi theo, Vương Diệp nhìn động tác của Triệu Dịch Thiên, lại quay đầu nhìn Hạt Tử nói.

"Lại chạy mất một người rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Đi đường nào mới ra được đây?" Giọng điệu của Vương Diệp mang theo sự tò mò, Hạt Tử nghe lời cậu, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được hỏi dồn.

"Tôi đang hỏi anh đấy, mau trả lời đi." Thế nhưng, Vương Diệp nói ra những lời đó, trên mặt Hạt Tử lại chỉ có một vẻ bình thản.

"Không cần sợ, vẫn còn một chuyện chưa xảy ra đâu, cậu ở đây sốt ruột cũng vô ích." Hạt Tử chậm rãi nói ra những lời này, đối với những chuyện này, hắn dường như lúc nào cũng bình tĩnh không hoảng sợ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Nói không có ý kiến gì tuyệt đối là giả.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại không so đo nhiều với

Hạt Tử, chỉ nhìn cầu thang dài dằng dặc trước mặt với vẻ mặt sầu não.

Cầu thang này kéo dài mãi xuống dưới, Vương Diệp tưởng rằng mình sẽ không nhìn thấy điểm cuối, không ngờ lúc này cậu lại phát hiện cầu thang dường như có điểm cuối.

Cậu vội vàng chạy xuống, Hạt Tử nhìn động tác của Vương Diệp, đột nhiên cười khẩy, nhưng hắn lại vội vàng nói với Vương Diệp.

“Cậu cũng đợi tôi với, đừng chạy nhanh như vậy.” Lời của Hạt Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp không do dự gật đầu, nhưng khi quay đầu lại nhìn Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp lại mang theo vài phần phức tạp.

“Tôi cảm thấy tình hình ở đây, nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng.” Khi Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử chỉ tùy ý cười khẩy, không thể phủ nhận, những gì cậu nói quả thực là sự thật.

Thế nhưng, trong lòng Hạt Tử lại có suy nghĩ khác, trong mắt hắn mang theo vài phần phức tạp.

“Cứ đợi thêm một chút đi, đợi Triệu Dịch Thiên quay lại là được, tên Triệu Dịch Thiên đó cũng chỉ bị trúng tà mà thôi, khi nào cậu ta thấy được chân tướng sự việc, cậu ta sẽ quay lại.” Lời Hạt Tử vừa dứt, Triệu Dịch Thiên quả nhiên quay lại, nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu tiến lên vỗ vỗ vai Triệu Dịch Thiên, nhìn hắn nói.

“Chia buồn nhé, có rất nhiều chuyện không thể quyết định được.” Nhưng khi Vương Diệp vừa dứt lời, trên mặt Triệu Dịch Thiên lại mang theo vài phần qua loa, hắn lắc đầu, nhìn Vương Diệp bình tĩnh nói.

“Thật ra những chuyện này đều không sao cả, tôi đã quen từ rất lâu rồi, hơn nữa, những thứ nhìn thấy ở nơi này không phải đều là ảo giác sao?” Hắn vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, Bàn Tử nghe lời hắn, trên mặt mang theo vài phần căng thẳng, sau đó lại cúi đầu xuống.

Bởi vì Bàn Tử trước đây từng đề cập đến việc đưa hắn đến nơi tuyệt cảnh, nhưng hắn biết ở nơi tuyệt cảnh đó, sẽ nhìn thấy những gì.

Bây giờ nhìn Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử cũng không dám đối đầu nhiều với hắn.

Triệu Dịch Thiên tuy không hiểu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, mà nhìn hoàn cảnh nơi đây.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Vẻ mặt hắn trông có vẻ sa sút, nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được lên tiếng chế nhạo một câu.

“Cậu không thấy đằng trước có đường sao?

Với lại tôi không hiểu, tại sao cậu lại tỏ thái độ?” Khi Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên có chút khó coi, hắn há miệng, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp lại cảm thấy có chút buồn cười, cậu nhìn hắn với vẻ mặt chế nhạo nói.

“Cậu không cần phải giả vờ vô tội trước mặt chúng tôi, đừng quên một số chuyện là do đâu mà ra?

Chúng ta vốn không cần phải đến nơi này.” Điều cậu ghét nhất, chính là Triệu Dịch Thiên giả vờ giả vịt trước mặt họ, cho dù cậu thừa nhận chuyện anh trai Triệu Dịch Thiên, thực sự rất đáng tiếc.

Nhưng chuyện đó đã qua rồi, nếu Triệu Dịch Thiên còn lôi chuyện này ra nói mãi, thì thật sự rất vô vị.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, cậu không nói thêm gì khác.

Nhưng sắc mặt Triệu Dịch Thiên lại trở nên có chút khó coi, nhưng hắn lại cúi đầu xuống, không thật sự dám tranh cãi với Vương Diệp.

Bởi vì trong lòng hắn biết rõ chuyện này quả thực là mình làm sai.

Thấy hai người họ cãi nhau, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp với vẻ hơi khó hiểu nói.

“Cậu cãi nhau với nó làm gì?

Bây giờ cãi nhau có ích gì chứ?

Hơn nữa chúng ta đều là người trên cùng một thuyền, lúc này càng phải hợp tác với nhau.” Lời khuyên của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại không để tâm, chỉ nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh mình, sau đó nói với hắn.

“Tôi hy vọng những gì tôi nói, cậu có thể ghi nhớ.” Khi lời này được thốt ra, Triệu Dịch Thiên gật đầu, nhưng trong mắt hắn lại lóe lên vài phần phức tạp.

Nhưng Bàn Tử lại huênh hoang đi tới bên cạnh hắn, khoác vai hắn, vui vẻ nói.

“Đừng để ý lời nó nói, nó chỉ là một.....” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã liếc mắt một cái, Bàn Tử lập tức im bặt.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cũng không nhịn được đảo mắt một cái, anh ta nhìn hắn vô cùng mất kiên nhẫn nói.

“Cậu đừng quên là ai?

Dẫn mọi người đi ở nơi này, là ai đang mạo hiểm?

Là ai đang giải quyết những phiền phức đó?" Lời nhắc nhở của Trương Khởi Linh khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử sờ sờ mũi, quả thực không thể phản bác, nhưng, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên có chút sầu não.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt anh ta lóe lên vài phần phức tạp, nhìn mọi người đi qua bên cạnh mình, Trương Khởi Linh đột nhiên đứng bên cạnh Bàn Tử nói.

"Đồ vô ơn." Ba chữ này lập tức khiến Bàn Tử trừng lớn mắt, Bàn Tử tuy muốn so đo với anh ta, nhưng nghĩ lại, anh ta còn nhỏ dại, thay vì thực sự thu hút ánh mắt của người khác.

Thà chọn dĩ hòa vi quý còn hơn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không so đo nhiều, nhưng trong lòng vẫn không nuốt trôi được cục tức này.

Triệu Dịch Thiên vỗ vỗ vai anh ta, có chút bất đắc dĩ nói.

"Thật ra vừa rồi tôi làm cũng không đúng." Triệu Dịch Thiên chủ động thừa nhận vấn đề của mình, Trương Khởi Linh nghe thấy, trên mặt lộ ra một nụ cười khinh miệt, anh ta không nói thêm gì khác.

Đi được một lúc, cuối cùng họ cũng rời khỏi cầu thang, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra nụ cười.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhìn cầu thang xoắn ốc dài dằng dặc sau lưng, không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Tôi còn lo không ra được, không ngờ lại rời đi dễ dàng như vậy, nhưng những thứ tôi thấy ở đó thật sự rất khủng khiếp." Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần ghét bỏ, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, đột nhiên bật cười.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói.

“Nhưng những thứ đó thì có đáng là gì?

Cho dù thật sự rất khủng khiếp, không thể rời đi, nhưng chúng tôi cũng sẽ đưa cậu đi mà!” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần nghiêm túc.

Khi những lời này được thốt ra, Bàn Tử tuy cười khẩy, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần căng thẳng.

Bởi vì chuyện vừa rồi với Triệu Dịch Thiên, khiến cho quan hệ giữa anh ta và Vương Diệp, dường như trở nên không mấy tốt đẹp.

Đến nỗi trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ cẩn thận, khi anh ta ở cùng Vương Diệp, thậm chí là đi song song, anh ta đều không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Cậu thấy trên người tôi có vấn đề gì lớn không?” Câu nói của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp đánh giá anh ta một lượt, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Cậu thì có vấn đề gì được, chẳng phải vẫn giống một gã béo bình thường sao.” Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, lập tức bật cười, Vương Diệp không nói thêm gì khác, điều đó có nghĩa là không có vấn đề gì, bởi vì Vương Diệp ghét nhất là lề mề.

Cho nên bây giờ Vương Diệp không nói một lời nào, đó là chứng minh trên người anh ta không có vấn đề gì lớn, nghĩ đến đây Bàn Tử không khỏi cười toe toét.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui mừng nói.

“Không, tôi không phải, tôi là một gã béo linh hoạt.” Anh ta vừa nói vừa nhón chân xoay một vòng trước mặt mọi người.

Bởi vì phía trước là một gian mộ thất tròn màu xám, bên trong có thứ gì, Bàn Tử cũng không nhìn thấy.

Cho nên khi Bàn Tử khiêu vũ, trên mặt cũng mang theo vài phần hưng phấn.

Anh ta nóng lòng muốn thể hiện sự linh hoạt của mình cho Vương Diệp xem.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại lắc đầu có chút dở khóc dở cười, cậu vội vàng nói với Bàn Tử.

Chương 989

“Cậu chậm một chút, đừng xoay vòng ở đây, lỡ có cơ quan thì sao?

Một mình cậu dính vào không giải quyết được, chúng tôi cũng không giúp được cậu đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, khi những lời này được thốt ra, Bàn Tử cũng dừng bước, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại vô cùng nghiêm túc nói.

“Bây giờ cậu phải thừa nhận, tôi là một gã béo linh hoạt.” Khi lời của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp không do dự gật đầu, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt vui mừng nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ thừa nhận, nhưng cậu mau quay lại đi, tôi cảm thấy cậu cách tôi hơi xa, tôi sợ cậu bên đó xảy ra chuyện gì.” Vẻ nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp không phải là giả, nghe thấy Vương Diệp lo lắng, Bàn Tử cười ha hả, anh ta vội vàng quay lại, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi không sao đâu, cậu mau qua đây, ở đây chắc chắn không có cơ quan gì đâu.” Nếu có, anh ta đã sớm trúng chiêu rồi, hơn nữa Vương Diệp là người rất cẩn thận, sao có thể để anh ta đi lung tung ở nơi này?

Chắc chắn là Vương Diệp đã xem qua nơi này không có vấn đề gì, nên mới để anh ta khiêu vũ ở đây.

Tuy điệu nhảy của anh ta rất chói mắt, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn lại không nhịn được vỗ tay nhiệt liệt, cổ vũ cho anh ta, trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần nụ cười.

“Thật sự quá lợi hại, nếu không vào Học viện Hí kịch Trung ương, tôi không nghĩ ra được còn nơi nào có thể dung nạp được vị đại

Phật như anh.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân mang theo vài phần kích động, khi lời hắn nói ra, Bàn Tử rất hưởng thụ, tên này thích nhất là nghe người khác nịnh hót mình.

Nhưng trong lòng anh ta biết rõ nhất, cũng là Vương Diệp ghét nhất người khác nịnh hót.

Bây giờ nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta cẩn thận nói với Vương Diệp.

“Cậu sẽ không cảm thấy tôi là người khá phô trương chứ?” Khi Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp lắc đầu, không để ý đến anh ta.

Lúc này Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nếu Vương Diệp trong lòng có ý kiến với anh ta, chắc chắn sẽ nói ra, không thể để anh ta ở trước mặt làm những chuyện lung tung này được.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh ta.

“Cậu cẩn thận một chút đi, tôi sợ ở đây thật sự có cơ quan gì đó.

Trực giác mách bảo tôi, nơi này không ổn lắm, tuy Ngũ hành bát quái đều không có vấn đề gì.” Khi Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử đi được vài bước, lại thấy phía trước xuất hiện một bóng người.

Anh ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn Hạt Tử, sau đó dừng bước, chặn mọi người lại nói.

“Đợi một chút, tôi có một vấn đề muốn hỏi cho rõ, Hạt Tử phải trả lời tôi, nếu không mọi người đừng hòng đi.” Bàn Tử ăn vạ trước mặt mọi người, nghe lời Bàn Tử, mọi người suy nghĩ một chút, không nói thêm gì khác.

Dù sao ở đây dừng lại thêm một lát cũng không sao.

Lúc này Bàn Tử nhìn Hạt Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Tôi bảo anh nói cho tôi biết, tại sao tôi lại nhìn thấy những thứ đó ở cầu thang kia?

Có phải nơi này đều có ảo giác không?” Giọng điệu của anh ta đầy tò mò, Hạt Tử nghe lời Bàn Tử, đột nhiên cười khẩy, hắn quay đầu nhìn cầu thang đó, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

“Tôi nên trả lời thế nào đây?” Giọng điệu của Hạt Tử mang theo vài phần bất lực, thấy Hạt Tử như vậy, Bàn Tử vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Tôi không quan tâm, dù sao anh cũng phải nói thật cho tôi biết.” Bàn Tử càng như vậy, Hạt Tử lại càng cảm thấy buồn cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng bất lực nói.

“Những điều tôi muốn nói với cậu thì có rất nhiều, nhưng cậu có thể tiếp thu, thậm chí là nghe lọt tai thì chỉ có bấy nhiêu thôi.

Cho nên cậu không có thiên phú đó thì đừng nên biết.” Hạt Tử lẩm bẩm, bộ dạng cao thâm khó lường, khiến Bàn Tử tức giận đến trừng tròn mắt, Bàn Tử nhìn hắn, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Đừng nói tôi không cảnh cáo anh.....” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Hạt Tử đã nhíu mày.

“Mau đi về phía trước đi, nơi này có rất nhiều ảo giác, mọi người nhất định phải cẩn thận, đừng trúng chiêu gì.” Khi Hạt Tử vừa dứt lời, Bàn Tử tuy gật đầu.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần bồn chồn, anh ta nhìn hình ảnh trước mặt, trong mắt mang theo chút phức tạp, không biết thứ mình nhìn thấy, rốt cuộc là thật hay giả.

Ngay khi Bàn Tử đang lo lắng vì điều này, anh ta suy nghĩ một chút, cũng không do dự đi qua, Vương Diệp chỉ quay đầu nhìn Hạt Tử, trên mặt mang theo chút phức tạp.

"Vậy đây là chuyện gì?

Anh không thể giải thích được sao?" Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Hạt Tử tùy ý cười khẩy, không trả lời.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất lực, Triệu Dịch Thiên càng trực tiếp nhìn hắn nói.

"Vậy những thứ này rốt cuộc là ảo giác, hay là thật sự tồn tại?" Triệu Dịch Thiên vì câu hỏi đó của Bàn Tử, cảm thấy cả sự việc đều có khả năng khác.

Lúc này cũng không nhịn được chất vấn Hạt Tử, nhưng Hạt Tử nghe lời hắn, lại cảm thấy có chút buồn cười.

"Tôi nói cậu này thật sự có chút buồn cười, bất kể cái này là thật sự tồn tại, hay là ảo giác, chẳng lẽ thật sự quan trọng đến vậy sao?

Mỗi người nhận được thứ gì đều là đã định sẵn." Lời hắn nói đến đây thì dừng lại, vì trên mặt hắn lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Thấy Hạt Tử như vậy, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên có chút khó coi, Triệu Dịch Thiên nhíu mày, không nhịn được nói với hắn.

"Nếu không nhầm, người như anh chắc phải có bản lĩnh chứ, nếu có thể, anh có thể giúp tôi, để tôi nhìn anh trai tôi một lần được không?" Khi hắn nói đến đây, giọng điệu đầy cầu khẩn, những người khác đều dừng bước, chỉ có một mình Bàn Tử vẫn đi ở phía trước.

Bàn Tử tưởng rằng họ đều đi theo, nên không dừng bước.

Ngay cả quay đầu nhìn cũng không, chỉ nhìn ảo giác đó, nói thật, Tống tử đó trông cũng không giống ảo giác, nhưng Bàn Tử lại không hiểu đây là chuyện gì.

Anh ta muốn đi qua, tiện thể cũng chứng minh dũng khí của mình cho những người khác, để họ biết anh ta không nhát gan như vậy.

Bàn Tử từng bước tiếp cận, nhưng Hạt Tử nghe lời Triệu Dịch Thiên, lại cảm thấy có chút buồn cười, hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt qua loa nói.

“Tôi thật không biết phải trả lời cậu thế nào, nhưng, những thứ này không quan trọng, chẳng phải sao?” Lời hắn vang lên bên tai, sắc mặt Triệu Dịch Thiên, trở nên có chút khó coi, hắn lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt Hạt Tử.

“Tôi cầu xin anh!” Giọng điệu của hắn đầy nghẹn ngào, cho dù là một người bình thường, nhìn thấy, e rằng cũng không nỡ lòng.

Triệu Dịch Thiên nhìn Hạt Tử cũng đang đấu tranh trong lòng.

Hắn đang suy nghĩ trong lòng, Hạt Tử phải đến lúc nào mới bị hắn làm cảm động, nhưng điều hắn không ngờ tới là.

Hạt Tử là người từng trải, sao có thể bị lời nói hành động của hắn mà thay đổi thái độ của mình.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn hắn vô cùng qua loa nói.

“Cậu vẫn nên đứng dậy đi, ở trước mặt tôi nói những lời này, làm những chuyện này là vô ích, cuối cùng vẫn là công cốc.” Lời nói thẳng thừng như vậy, sắc mặt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên có chút khó coi, nhưng hắn nhìn Hạt Tử lại không từ bỏ, hắn tin rằng chỉ cần có lòng, nước cũng có thể chảy đá mòn.

Hơn nữa hắn thành tâm, sao có thể không làm động lòng người khác?

“Tôi thật sự rất muốn gặp anh trai mình, tôi có thể từ bỏ tất cả mọi thứ của tôi, thậm chí là những điều tốt đẹp trong số mệnh của tôi.” Trên mặt hắn đầy vẻ nghiêm túc, nhưng khi những lời này được thốt ra, Hạt Tử lại bật cười.

“Cậu thật sự đừng ngây thơ như vậy, rất nhiều thứ đã được định sẵn, chúng ta không thể thay đổi, cậu phải nhận ra hiện thực.” Hạt Tử lải nhải nói với hắn, hắn dùng hết sức lực, muốn để Triệu Dịch Thiên nhận ra những điều này.

Thậm chí là chấp nhận, nhưng Triệu Dịch Thiên căn bản sẽ không dễ dàng dao động.

“Hoặc là những khoản tiền đó, chỉ cần thứ anh muốn, tôi đều có thể cho anh, tôi chỉ muốn gặp anh trai mình mà thôi, hoặc là anh để tôi tự mình vào gặp anh ấy, bất kể là phương pháp và thủ đoạn gì!” Triệu Dịch Thiên nắm chặt nắm đấm, nghiêm túc nói, vẻ cố chấp trên mặt hắn không phải là giả, bởi vì hắn thật sự muốn gặp anh trai mình.

Nhưng Hạt Tử nghe lời hắn, lại cảm thấy có chút buồn cười, Hạt Tử lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên cực kỳ qua loa nói.

“Thôi đi, bây giờ cậu có tìm đến cái chết, cậu cũng không gặp được anh ấy, bởi vì người chết rồi, sau này cái gì cũng không còn, nhưng anh trai cậu có lẽ vẫn ở nơi đó!” Hạt Tử vừa nói vừa bấm ngón tay, nhẹ nhàng tính toán một chút, hắn đã tính ra được, nhưng hắn không biết phải nói với Triệu Dịch Thiên thế nào.

Bởi vì trong lòng hắn biết rõ những điều này quá tàn khốc, để Triệu Dịch Thiên chấp nhận, chẳng khác nào bảo Triệu Dịch Thiên đi chết.

Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng này của Hạt Tử, lại tưởng rằng hắn đã có kế hoạch, lại không nhịn được nói với hắn.

“Nhưng anh tiết lộ những điều này cho tôi, tôi tin rằng đối với anh cũng không phải là chuyện khó khăn, và bất kể là thứ gì?

Tôi thật sự đều có thể trả giá.” Hắn cố chấp nói ra những lời này.

Hạt Tử không biết phải đáp lại thế nào, chỉ khẽ thở dài.

Thấy Hạt Tử không còn lên tiếng, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vẻ phức tạp.

Trong lúc họ còn đang giằng co ở đây, phía Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, Vương Diệp nghe thấy âm thanh thê lương đó vang lên bên tai, lại chửi một tiếng.

“Tên này lại giở trò gì ở đây nữa vậy?” Vương Diệp vừa nói vừa nhanh chân đi qua, tuy giọng điệu của cậu đầy vẻ ghét bỏ, nhưng sự quan tâm của cậu đối với Bàn Tử là thật.

Vương Diệp đến bên cạnh Bàn Tử, thấy vẻ kinh hãi trên mặt anh ta, lại đẩy cánh tay anh ta một cái, nhìn anh ta với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Cậu làm gì ở đây thế?” Khi Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không có gì, tôi chỉ thấy một vài thứ khá đáng sợ ở đây thôi.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi thở dài, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi cất tiếng.

“Cái thằng này...” Chỉ là vài thứ đáng sợ thôi mà, đâu đến mức khiến Bàn Tử phải phát ra âm thanh như vậy, Vương Diệp thầm nghĩ, ánh mắt anh nhìn Bàn Tử có chút phức tạp.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng giải thích.

“Cậu mau nhìn thứ trước mặt này đi.” Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp liền nhìn sang, không ngờ thứ xuất hiện trước mặt lại là một Tống tử có khuôn mặt nhện.

Vương Diệp trợn to mắt, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Lúc này, Bàn Tử lại càng hoảng sợ hơn, nói với Vương Diệp: “Tôi cũng không biết thứ này là ảo giác hay là thật nữa, thực sự quá đáng sợ.” Bàn Tử vừa nói xong, vẻ mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, vỗ vai Bàn Tử, nói như đang suy nghĩ điều gì đó: “Không cần nghĩ đâu, thứ này tồn tại thật, không phải ảo giác.” Lời của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta thậm chí không nói nên lời, nhìn thứ trước mặt, trong mắt chỉ còn lại sự phức tạp.

Nhưng khi anh ta kịp phản ứng lại, liền vội vàng ôm lấy đùi Vương Diệp, nhìn cậu lo lắng nói: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp, anh không nhịn được nói với Bàn Tử: “Cẩn thận một chút là xử lý được thôi, cậu qua đây với tôi, đừng chọc vào nó vội.

Tuy nó vừa hút một chút khí của cậu, nhưng không sao đâu.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta có gặp phải phiền phức gì khác không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Chương 990

“Chúng ta rốt cuộc phải làm sao bây giờ?” Câu hỏi của hắn lại vang lên, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

“Đã bảo cậu mau qua đây với tôi, đừng có hoảng loạn ở đây nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày, sự phàn nàn của anh dành cho Bàn Tử cũng khiến tâm trạng đối phương trở nên vô cùng tồi tệ.

Bàn Tử nghĩ một lát, khẽ thở dài, không đôi co thêm với Vương Diệp, mà làm theo lời cậu nói, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh.

Trong lúc đi tới, anh ta vẫn không ngừng nhìn con Tống tử kia.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, con Tống tử mặt nhện kia lại quay đầu theo Bàn Tử.

Chứng kiến cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp, anh không nói nên lời, còn Bàn Tử thì phát ra một tiếng hét thảm thiết.

“Cứu mạng!

Tôi rốt cuộc phải làm sao đây?” Tiếng hét của Bàn Tử khiến Vương Diệp cực kỳ bực bội, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Cậu có thể đừng la hét thảm thiết như thế nữa được không?

Cậu càng như vậy thì càng thu hút nó, tôi nhắc cậu bao nhiêu lần rồi mà cậu không nghe à?” Lời Vương Diệp vang lên, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, anh ta cúi đầu xuống, sau đó lại tự bịt miệng mình.

Nhưng lúc này đã không kịp nữa, con nhện mặt người đột nhiên di chuyển thân thể.

Vương Diệp nhìn cảnh này, sắc mặt có chút khó coi, Bàn Tử thì càng luống cuống tay chân.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, khẩn thiết nói: “Cậu nhất định phải cứu tôi, cậu không thể làm kẻ vong ơn bội nghĩa được.

Nếu cậu để tôi chết ở đây, tôi làm ma cũng không tha cho cậu.” Bàn Tử vừa nói vừa khóc, nhưng lại không có giọt nước mắt nào rơi xuống.

Anh ta chỉ lo mình hành động quá mạnh, con Tống tử này sẽ ra tay với mình mà thôi, bởi vì con Tống tử trước mặt này dường như không có vẻ gì là quá đáng sợ.

Đến mức lúc này Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần thiếu kiên nhẫn.

“Cậu đợi chút, để tôi xử lý con Tống tử này.” Anh vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra một nắm gạo nếp.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không ngừng thúc giục bên cạnh, anh ta chỉ hy vọng Vương Diệp có thể nhanh hơn một chút.

“Coi như tôi cầu xin cậu đấy, cậu nhanh lên đi.” Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cậu bình tĩnh lại đi, bây giờ nóng vội cũng vô ích.

Huống hồ nó đã nhắm vào cậu rồi, nên chúng ta càng phải xử lý cẩn thận, nếu không mọi chuyện sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Giọng điệu Vương Diệp đầy bình tĩnh, ngay khoảnh khắc anh nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng kỳ quặc.

Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào, chỉ thấy con Tống tử đột nhiên giơ hai tay lên.

Thấy hành động của nó, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta hoàn toàn không tin vào những gì mình đang thấy.

Tâm trạng anh ta trở nên vô cùng phức tạp, anh ta ôm ngực, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi xin cậu đấy, làm nhanh lên một chút.” Anh ta không ngừng thúc giục Vương Diệp, nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi đồng ý không do dự.

Nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Cậu không cần quá lo lắng, lúc này chúng ta phải bình tĩnh.” Anh cũng muốn cho Bàn Tử một bài học, ai bảo cái tên này lần nào cũng thích tự mình chạy lung tung.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại mở miệng dạy dỗ: “Bất kể gặp phải chuyện gì, cậu cũng nên ở cùng chúng tôi.

Cậu rõ ràng biết bên ngoài nguy hiểm như vậy, bây giờ gây ra phiền phức lại kêu tôi đến giải quyết.” Như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Vương Diệp không ngừng nói, Bàn Tử nghe những lời đó, gật đầu lia lịa, anh ta coi như đã thực sự biết lỗi của mình, nhưng không ngờ Vương Diệp lại độc miệng đến vậy, vẫn còn đang dạy dỗ mình.

Bàn Tử chết cũng không ngờ chuyện này sẽ xảy ra, nhưng điều anh ta không ngờ tới là con Tống tử trước mặt đột nhiên nhe nanh múa vuốt về phía anh ta.

Thấy cảnh tượng này, Bàn Tử lại càng kêu gào thảm thiết, anh ta chỉ không ngừng cầu xin Vương Diệp, đồng thời che mặt và mắt lại, không muốn nhìn.

Anh ta ngồi thụp xuống.

Nhưng ngay khoảnh khắc gạo nếp được rắc xuống, Vương Diệp cũng thấy con Tống tử đang biến thành màu đen.

Thấy cảnh này, Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó anh vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu không phải vì con Tống tử này tuổi đời còn non, tôi tin rằng nếu gặp phải con có tuổi đời lâu hơn, tôi chắc chắn không trị được, đến lúc đó ai phải bỏ mạng cũng không nói trước được.” Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử lộ vẻ bất đắc dĩ, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp lại mở miệng nói: “Coi như tôi cầu xin cậu, đừng đùa kiểu này nữa.” Bàn Tử không ngừng nói, sau đó che mắt lại, bộ dạng đó trông có vẻ thực sự sợ hãi.

Nhưng con Tống tử đã được giải quyết rồi, chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt nhện kia, anh ta lại không nhịn được sợ hãi, dường như những thứ đó vẫn luôn ám ảnh anh ta.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười, coi như lần này đã để lại cho Bàn Tử một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nói thêm gì nữa, anh vỗ vai Bàn Tử, lớn tiếng nói: “Thực ra, những vấn đề này cũng chẳng là gì, cậu nhìn kỹ con Tống tử này đi, cũng coi như để ghi nhớ sự ngu ngốc của cậu lúc đó.” Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này, trông như đang trêu chọc, nhưng Bàn Tử nghe thấy lại không cười nổi.

Bàn Tử nhìn chằm chằm con Tống tử, cuối cùng lại thu hồi ánh mắt, sau đó quay đầu nôn mửa.

Nghe tiếng nôn của anh ta, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm gì, nhìn con Tống tử bên cạnh, trên mặt cũng lộ ra vài phần ghét bỏ, không ngờ con Tống tử này lại đáng thương như vậy.

Chết rồi còn phải biến thành bộ dạng khó coi thế này.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Đợi Bàn Tử điều chỉnh lại xong, anh ta mới ngẩng đầu nhìn con Tống tử bên cạnh, nhưng Bàn Tử lại phát hiện quần áo trên người nó có vẻ kỳ lạ.

Bàn Tử vội vàng gọi Vương Diệp lại.

Bởi vì sau khi giải quyết xong con Tống tử này, Vương Diệp đã chạy đi tìm Hạt Tử.

Anh thực sự rất tò mò về chuyện cái cầu thang Quan Vũ và muốn tìm hiểu thêm.

Dù sao thì loại cơ quan này, trước đây anh cũng không thường thấy, nên anh muốn học hỏi nhiều hơn.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng hiếu học của Vương Diệp, cũng không nhịn được cười.

Hai người họ vây quanh Hạt Tử, không ngừng hỏi han.

Hạt Tử thực sự hết cách, đang định mở miệng trả lời câu hỏi của họ.

Thì tên Bàn Tử này lại bắt đầu la hét gọi họ.

Nghe tiếng Bàn Tử vang lên, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng người tức giận hơn là Vương Diệp và Triệu Dịch Thiên.

Trương Khởi Linh tuy muốn tìm hiểu, nhưng anh biết chỉ cần Vương Diệp nắm vững, thì sau này anh cũng có thể hiểu được, nên anh không đặc biệt vội vàng.

Nhưng Triệu Dịch Thiên chỉ muốn làm rõ, thứ mình thấy rốt cuộc là ảo giác hay là thật.

Nếu là ảo giác, hắn chắc chắn sẽ quay đầu rời đi, nhưng nếu là thật, hắn nhất định sẽ ở lại nơi đó cả đời không rời.

Thấy vẻ cố chấp trên mặt hai người họ, Hạt Tử cười cười, vỗ vai hai người, chỉ về phía Bàn Tử nói: "Không nghe thấy Bàn Tử đang gọi các cậu à?

Mau qua đó đi, tôi thấy thằng nhóc đó chắc chắn còn nhiều chuyện cần tìm cậu." Nghe Hạt Tử nói, Vương Diệp lộ vẻ bất đắc dĩ, anh vội quay đầu nhìn Bàn Tử, rồi nhanh chóng bước tới.

Nhưng Triệu Dịch Thiên nhìn Hạt Tử, lại khổ sở cầu xin: "Ông nói cho tôi bí mật về cái cầu thang đó trước đi, tình hình bên Vương Diệp không quan trọng, tôi thực sự rất muốn biết." Nhưng Hạt Tử thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, dường như đang cố tình trêu chọc hắn, ông ta đột nhiên cười, nhìn tên này với vẻ qua loa nói: "Bàn Tử là anh em tốt nhất của cậu, nó bây giờ gặp chuyện như vậy, cậu không đi quan tâm nó mà lại quay sang hỏi chuyện vô nghĩa này, tôi thấy cậu đúng là đồ lòng lang dạ sói." Lời chỉ trích của Hạt Tử vang lên, sắc mặt Triệu Dịch Thiên có chút khó coi.

Thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, Hạt Tử lại thản nhiên nói với hắn: "Chuyện về cầu thang Quan Vũ, tôi nhất định sẽ nói cho các cậu.

Nhưng đã nói thì phải để mọi người cùng nghe, tôi không thể kể riêng cho một mình cậu được, vì tôi không muốn phải lặp lại lần thứ hai." Hạt Tử cũng bị dồn đến bước đường cùng, lỡ như Triệu Dịch Thiên nổi nóng mà đấm cho ông một phát, cái thân già này của ông chắc chắn không chịu nổi.

Nghe lời Hạt Tử, Triệu Dịch Thiên suy nghĩ một lát, không có ý kiến gì, hắn cứ thế đứng tại chỗ nhìn động tĩnh bên phía Bàn Tử.

Tuy hắn và Bàn Tử là anh em tốt, nhưng không có gì quan trọng hơn anh trai của hắn.

Vì vậy, bây giờ cả trái tim hắn vẫn đặt trên người Hạt Tử, vô cùng khẩn thiết muốn biết tình hình bên cầu thang.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của hắn, trong mắt cũng lộ ra vài phần thất vọng, lắc đầu, không nói gì thêm.

Đứng ở một bên khác, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt lại mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn, sau đó mở miệng trực tiếp mắng: "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?

Cứ ở đây ồn ào mãi, chỉ là một con Tống tử nhỏ thôi, tại sao phải bị nó dọa thành ra thế này?

Người không biết còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì lớn lắm." Lời chỉ trích của Vương Diệp vang lên, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần căng thẳng, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó cẩn thận giải thích: "Không có, tôi không có ồn ào, tôi chỉ phát hiện ra một vài thứ rất hữu ích thôi, đối với chúng ta có rất nhiều trợ giúp." Bàn Tử mang theo vẻ mặt hưng phấn, Vương Diệp thấy vậy liền đảo mắt, cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói: "Bớt giở trò đó đi, có giúp ích hay không, thực ra cũng chẳng sao cả, tôi chưa bao giờ quan tâm đến mấy thứ này." Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không đôi co với cậu, mà cười hì hì nói: "Cậu mau nhìn quần áo của người này đi, hình như là từ mấy nghìn năm trước đúng không?" Bàn Tử không đoán ra được, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui mừng nói, bởi vì đây là một manh mối quan trọng đối với họ, quan trọng nhất là có thể mang lại cho họ một bước đột phá nhất định.

Biết đâu có thể tìm thấy manh mối gì đó về nơi này trên người hắn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không khỏi vui mừng, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Anh liền nhìn con Tống tử trước mặt.

Trong mắt anh lóe lên vài phần phức tạp, suy nghĩ một lát, không chút do dự mà sờ soạng trên người nó.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói: “Cậu không cần tìm đâu, tôi vừa mới sờ rồi.” Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp hận không thể đấm cho anh ta một cái, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Cậu rõ ràng biết tôi bị bệnh sạch sẽ, sao cậu không nói sớm?” Bàn Tử tùy ý cười, nhìn Vương Diệp có chút ngượng ngùng nói: “Tôi cũng không biết sao cậu lại nhanh tay như vậy, tôi cũng không cố ý đâu.” Bàn Tử vừa dứt lời, trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được lắc đầu thở dài, sau đó nhìn thi thể trước mặt, nhưng Bàn Tử lại lấy ra một cuốn sổ trong tay.

“Thứ này tìm thấy trên người hắn.” Bàn Tử mang theo vẻ mặt vui mừng, Vương Diệp nhìn thứ anh ta đưa qua, vội vàng mở ra xem, nhưng lúc này Vương Diệp lại phát hiện trên đó loang lổ vết máu.

Vương Diệp cau mày, nhìn thứ này, anh im lặng một lúc lâu.

Những thứ bên trong đó, Vương Diệp cũng không xem xét kỹ.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, lại không nhịn được cười nói với cậu: “Cậu thấy thứ này...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: “Đừng vội, thứ này tôi sẽ tự xem.” Vương Diệp vừa nói, vừa mở cuốn sổ ra.

Nhưng lúc này Hạt Tử lại vội vàng đi tới, ngoài Hạt Tử ra, còn có Triệu Dịch Thiên.

Triệu Dịch Thiên thấy cuốn sổ trong tay Vương Diệp, không nhịn được nói: “Không cần xem thứ này đâu, mấy thứ này cũng chẳng giúp ích được gì nhiều cho chúng ta, huống hồ những thứ họ để lại từ thời đó, chữ viết cũng mất hết rồi.” Giọng điệu Triệu Dịch Thiên có chút khẩn thiết, hắn hy vọng tiếp tục thảo luận chủ đề kia với Vương Diệp, bởi vì hắn thực sự rất tò mò về bí mật của cái cầu thang đó.

Chương 991

Nhưng Vương Diệp nghe lời Triệu Dịch Thiên, dường như đã nhìn thấu nội tâm của hắn, anh nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ qua loa nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, có chữ hay không, tôi mở ra xem là biết, cậu đừng ở đây lải nhải làm phiền tôi!” Vương Diệp cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói, lời anh vừa dứt, Triệu Dịch Thiên chọn cách im lặng.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, có chút ngại ngùng cười: “Tính cách Vương Diệp tuy là vậy, nhưng con người cậu ấy không đến nỗi tệ, cậu ấy chỉ hơi...” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với hắn, anh ta đang giải thích cho Triệu Dịch Thiên, nhưng Hạt Tử nhìn cảnh này, lại không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khinh thường nói: “Tôi thấy cậu đúng là đồ ngốc, bị người khác bán đi rồi, có khi còn đếm tiền giúp người ta nữa!” Giọng điệu Hạt Tử đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nghe ông ta nói, trong mắt Bàn Tử cũng lóe lên vài phần căng thẳng, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

“Ông hiểu lầm tôi rồi, tôi chắc chắn không phải loại người đó, tôi chỉ cảm thấy những chuyện này không phức tạp như chúng ta nghĩ, mọi người đều đến đây rồi, không cần thiết phải cãi nhau nữa.” Bàn Tử cẩn thận nói, sợ họ lại cãi nhau.

Triệu Dịch Thiên cũng nhận ra thái độ của mình có chút vấn đề, Triệu Dịch Thiên suy nghĩ một lát, quả quyết điều chỉnh lại, nhìn mọi người ở đây, hắn cũng ái ngại nói: “Vừa rồi tâm trạng của tôi đúng là có chút vấn đề, không phải cố ý, tôi cảm thấy...” Hắn còn chưa nói xong, Bàn Tử đã bật cười, Bàn Tử vỗ vai hắn, nói với vẻ mặt trượng nghĩa: "Cậu yên tâm đi, tôi không trách cậu đâu." Giọng điệu Bàn Tử có chút hưng phấn, lời anh ta vừa dứt, Triệu Dịch Thiên tuy bật cười, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên lại đảo mắt một cái.

Ngoài Vương Diệp ra, những người khác đều không nhịn được sa sầm mặt mày, họ thực sự không hiểu nổi, sao Triệu Dịch Thiên có thể cười được?

Khi Triệu Dịch Thiên đối mặt với họ, trong mắt cũng lộ ra vài phần buồn bã, sau đó chọn cách cúi đầu không nói nữa.

Nhưng thực tế cũng chỉ vì Bàn Tử trông có vẻ dễ bắt nạt, tính tình hiền lành dễ nói chuyện, cộng thêm mấy lần trước Triệu Dịch Thiên gây chuyện, Bàn Tử đều không tính toán với hắn.

Vì vậy, Triệu Dịch Thiên cứ ngỡ rằng bất kể mình làm gì, Bàn Tử cũng sẽ không sao cả.

Thậm chí phớt lờ cảm nhận của Bàn Tử, làm ra những chuyện quá đáng như vậy, nhưng những người khác không phải kẻ ngốc, họ nhìn Triệu Dịch Thiên, trong mắt chỉ có sự nghiêm khắc, thậm chí là sắc bén.

Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng của họ, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Triệu Dịch Thiên không nhịn được khẽ thở dài, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Hắn muốn giải thích, nhưng những người này đã không cho hắn cơ hội nữa.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là, những gì hắn thể hiện ra, đã sớm khiến mọi người nhìn thấu bộ mặt thật của hắn.

Những người đó nhìn Triệu Dịch Thiên, trên mặt đều lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, không đợi Triệu Dịch Thiên phản ứng lại, đã trực tiếp nói: “Tôi thấy cậu...” Nhưng lời họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã đoán được họ định nói gì, liền cười hì hì nói với họ: “Mau qua đây xem này, tôi tìm được thứ gì rồi?” Giọng điệu Bàn Tử có chút hưng phấn, mọi người nghe Bàn Tử nói, liền cau mày, khó hiểu hỏi: “Cậu tìm được gì?” Câu hỏi của họ vang lên, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần buồn bã, không nhịn được nói với họ: “Tôi thấy trong cuốn sổ này có một vài...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn bảo anh ta im miệng.

“Cậu thấy gì trong cuốn sổ không quan trọng, quan trọng nhất là tôi thấy gì trong đó?” Vương Diệp vừa nói, vừa đặt cuốn sổ sang một bên.

Nghe lời Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Nhưng anh ta vẫn yên lặng chờ đợi Vương Diệp.

Không bao lâu sau, Vương Diệp đã sắp xếp xong cuốn sổ trong tay.

Anh nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói: “Nội dung ghi chép trong cuốn sổ này, tôi đã hiểu đại khái rồi.

Nhưng tôi muốn làm rõ một điều, có ai có vấn đề gì, muốn hỏi thì có thể hỏi ngay bây giờ, bất kể câu trả lời là gì, tôi đều không quan tâm.” Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên khó coi, hắn cau mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy những vấn đề này...” Lời giải thích của Triệu Dịch Thiên còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ qua loa: “Cậu có chuyện gì muốn nói à?” Câu hỏi của anh vang lên bên tai, Triệu Dịch

Thiên không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp cũng cười, anh nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên rồi nói một cách chiếu lệ: “Hạt Tử, tôi thấy ông cứ nói thẳng ra những vấn đề mà người khác muốn biết đi!” Lời Vương Diệp vừa dứt, trong mắt Triệu Dịch Thiên lóe lên vài phần phức tạp.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, nhìn mọi người có chút buồn bã nói: “Hay là mọi người cùng nghe đi!” Triệu Dịch Thiên thử bắt chuyện để làm hòa với họ, nhưng những gì hắn làm bây giờ, đã sớm không còn ai trân trọng nữa.

Ngay từ khoảnh khắc bộ mặt thật của hắn bị lộ ra, tất cả mọi người đối với hắn đều không có chút thiện cảm nào.

Bây giờ dù Triệu Dịch Thiên có làm gì đi nữa, cũng khó mà cứu vãn được cục diện tồi tệ này.

Chỉ là bản thân Triệu Dịch Thiên không nhận ra mà thôi.

Hắn ngượng ngùng cười, nhìn Vương Diệp bên cạnh, lại mở miệng nói với cậu: “Chúng ta cứ nghe nội dung cuốn sổ trước đi, những thứ khác thực sự không quan trọng đến vậy.” Trên mặt Triệu Dịch Thiên mang theo vài phần cay đắng, tuy hắn cảm thấy mình bị oan ức, nhưng lại không dám thể hiện ra.

Bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, hắn càng như vậy, Vương Diệp sẽ càng cảm thấy hắn nực cười.

Bây giờ Triệu Dịch Thiên cũng không giải thích thêm gì nữa, Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, cũng không do dự nói: “Vậy thì nói ngắn gọn, cuốn sổ này được viết vào khoảng 50 năm trước, hơn nữa chữ viết bên trong không hề bị mờ, thậm chí là biến mất.” Vương Diệp vừa dứt lời, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài phần ý cười, hắn nhìn Vương Diệp, có chút căng thẳng nói: “Tôi không có ác ý gì.” Hắn đương nhiên hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Vương Diệp, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại tùy ý cười, không chút do dự nói: “Tôi biết cậu không có ác ý, nhưng những thứ này thì liên quan gì đến tôi?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhún vai.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Triệu Dịch Thiên cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Cậu cứ nói tiếp đi, nội dung trong đó viết những gì?” Nội dung ghi chép trong đó, chẳng qua là một đội 50 người đến nơi này, kết quả phát hiện, quái vật ở đây, cùng với cơ quan xuất hiện liên tục không ngừng.

Khiến những người này hoa mắt chóng mặt, cũng không dám tin vào những gì mình thấy.

Sau đó, trong 50 người, cũng chỉ còn lại người này, còn sống sót đến được đây.

Chuyện này khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Anh lắc đầu, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp tuy không biết nên nói gì, nhưng không thể không thừa nhận rằng, người này thực sự rất đáng thương, chuyện xui xẻo như vậy cũng có thể gặp phải.

Trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Triệu Dịch Thiên vừa nghe, liền gật đầu, nhìn Vương Diệp, vô cùng tích cực hưởng ứng.

Những hành động đó của Triệu Dịch Thiên, trông vô cùng nực cười.

Vương Diệp không để ý đến hắn, mà nhìn chằm chằm mọi người ở đây, mở miệng nói với họ: “Theo những gì tôi thu được từ trong đó, cái chết của anh ta là do một con nhện gây ra.

Hình dạng cụ thể của con nhện đó, bao gồm cả miêu tả, anh ta đều không kịp ghi lại.” Vương Diệp nói đến đây, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ phức tạp, Bàn Tử càng lo lắng nhìn Vương Diệp nói: “Tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bình tĩnh.

“Đương nhiên là đi một bước xem một bước, chẳng lẽ bây giờ bắt đầu sợ hãi à?” Vương Diệp vừa dứt lời, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần ý cười, anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó lại gật gật đầu, tán thành những gì cậu nói.

Những con nhện này tuy đáng sợ, nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi.

Chỉ là lúc này Bàn Tử, nhìn Vương Diệp không nhịn được lo lắng nói: “Những con nhện này có gây hại gì cho chúng ta không?

Tôi cảm thấy chúng có chút đáng sợ.

Hay là chúng ta cứ cẩn thận hơn một chút.” Bàn Tử thấy bộ dạng bất cần của Vương Diệp, kéo tay cậu, vốn định khuyên nhủ một phen.

Lại không ngờ Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, không những không để tâm, còn nhìn Bàn Tử cười hì hì nói: “Có gì mà phải sợ, là đàn ông thì gan dạ lên một chút, ưỡn ngực lên.” Vương Diệp vừa nói, vừa vỗ vào ngực Bàn Tử.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần bất đắc dĩ, anh ta không thấy trò đùa này buồn cười chút nào.

Anh ta nhìn Vương Diệp, trên mặt cũng lóe lên vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng cười, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử không nhịn được nói: “Được rồi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo tôi.” Vương Diệp vừa nói, vừa đi phía trước, dẫn đường cho Bàn Tử.

Anh biết Bàn Tử sau chuyện vừa rồi đã bị dọa cho một phen hú vía.

Cho nên bây giờ mới chuẩn bị giúp Bàn Tử xây dựng lại dũng khí và sự tự tin của anh ta.

Chỉ là trong quá trình xây dựng đó, trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần phức tạp, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử đột nhiên nói: “Sao tôi cảm thấy nơi này vẫn có chút đáng sợ?

Hơn nữa tôi cứ có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra, hay là chúng ta cứ đứng tại chỗ nghỉ ngơi một lát đi!” Giọng điệu Bàn Tử có chút ý cười, đề nghị của anh ta khiến Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, chỉ tùy ý nói: “Nếu cậu hy vọng dừng lại nghỉ ngơi, vậy tôi nghĩ, những thứ này đều không cần thiết tồn tại.” Giọng điệu Vương Diệp đầy bình tĩnh.

Ngay khoảnh khắc lời nói được thốt ra, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Nhưng tôi cảm thấy hình như tôi hơi đói rồi...” Bàn Tử cười nói ra những lời này, anh ta hy vọng có thể nhận được sự thông cảm của Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại không đổi sắc mặt mà nhướng mày nói: “Vậy thì sao, điều đó có thể nói lên được điều gì?” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi, anh ta không biết nên nói gì.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử vẫn tích cực nói: “Tôi cảm thấy...” Anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ qua loa: “Nhanh lên theo kịp bước chân của tôi, Bàn Tử nhanh nhẹn.” Vương Diệp thậm chí còn gọi thẳng tên anh ta ra.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, sau đó nhanh chóng bước lên.

“Được rồi, tôi qua đây ngay đây.” Bàn Tử vừa nói, vừa khẽ thở dài, anh ta nhìn xung quanh, cầm chiếc la bàn trong tay.

Trong mắt anh ta còn mang theo vài phần phức tạp, sau đó vừa đi vừa than thở: “Sao mà đáng thương thế này?

Rõ ràng lần trước vào rồi thì không cần vào nữa, tại sao lại phải trải qua nỗi đau khổ này lần nữa?” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, đột nhiên bật cười.

Anh vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ tùy ý nói: “Thì sao chứ?

Mấy thứ này cũng không đáng để chúng ta sợ hãi.” Vương Diệp vừa dứt lời.

Bàn Tử đảo mắt một cái, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Đó là vì cậu không hiểu...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười.

Anh thừa nhận, phần lớn niềm vui nỗi buồn của con người không hề tương thông, nhưng điều đó có thể đại diện cho cái gì, những thứ này cũng không có tác dụng với tất cả mọi người.

Nhưng, trong lúc Bàn Tử sợ hãi, cho dù Vương Diệp muốn giúp anh ta khắc phục, cũng không có cách nào.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Vậy thì chỉ có thể xem anh tự mình đối phó thế nào thôi.” Vương

Diệp vừa nói vừa đi về phía trước, Bàn Tử nghe vậy thì tức khắc rối loạn, vội vàng đuổi theo.

Anh ta nhìn Vương Diệp, mặt đầy lo lắng nói: “Chắc không phải là định để một mình tôi đối phó đấy chứ?” Khi Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu không chút do dự.

Hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt thản nhiên nói: “Một mình anh đối phó không được à?

Rắc gạo nếp này qua là được rồi, có gì mà phải sợ.” Hắn vừa nói vừa nắm lấy tay Bàn Tử, sau đó đổ nắm gạo nếp trong tay mình vào tay anh ta.

Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp, ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Chỉ là, điều hai người không ngờ tới là đi chưa được mấy bước, phía trước đã có vô số Tống tử treo lơ lửng ở nơi đó.

Bàn Tử thì đứng sững tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời, cứ thế ngây người nhìn những thứ này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Hắn đẩy vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cẩn thận một chút, đám Tống tử này không dễ chọc đâu.

Nếu anh muốn đối phó với chúng, tốt nhất là nên...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không muốn nghe mấy cái này.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, nói xong câu đó, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, anh ta đã trả lại gạo nếp: “Chuyện quan trọng thế này vẫn nên giao cho chú xử lý đi, tôi thấy mình không có thiên phú đó, nên tôi đi trước đây.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp, không đợi hắn kịp phản ứng đã quay người rời đi.

Chương 992

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, đột nhiên lên tiếng: “Nếu bây giờ anh bỏ rơi tôi, không thể đồng cam cộng khổ, vậy thì lát nữa đừng trách tôi làm ra chuyện tương tự.” Sau khi Vương Diệp buông lời đe dọa, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta thật sự hết cách, đành phải quay lại, nhìn Vương Diệp với ánh mắt bất lực.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, Vương Diệp càng cười hì hì nói với anh ta: “Anh hiểu lầm tôi rồi, tôi không có ý đó, chỉ là tôi cảm thấy mấy thứ này đáng sợ quá, tôi muốn...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn ra hiệu im lặng, nhìn Bàn Tử thản nhiên nói: “Mấy thứ này đáng sợ lắm à?

Nếu đáng sợ thì lần sau tôi cũng biết phải làm thế nào rồi.” Hắn cố ý nói những lời này để trêu Bàn Tử, không ngờ khi hắn vừa dứt lời, Bàn Tử đã ngây cả người.

Hết cách, Bàn Tử đành phải quay lại.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được nói: “Đừng nói tôi không nhắc anh, bây giờ đi cùng tôi, rắc gạo nếp này qua là đối phó được với chúng rồi.” Khi Vương Diệp nói xong, Bàn Tử thực sự hết cách, đành phải đi theo sau hắn.

Nhưng Bàn Tử đi chưa được hai bước lại đột nhiên cau mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu: “Sao tôi cứ cảm thấy chỗ này có gì đó kỳ lạ...

Lỡ như đám Tống tử này có niên đại lâu đời, chúng ta chọc vào chúng thì chẳng phải là toi rồi sao?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bất lực.

Khi anh ta nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, thản nhiên nói: “Sợ gì chứ, có tôi ở đây, bất kể niên đại bao xa, tôi đều đối phó được.

Bây giờ chỉ cần làm theo lời tôi dặn là được rồi, nghe tôi, đi về phía trước.” Vương Diệp vừa nói vừa dẫn Bàn Tử tiến lên, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn thì lại không cười nổi, trong mắt anh ta chỉ có sự mệt mỏi đậm đặc.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại vỗ vỗ vai anh ta, mặt mày rầu rĩ nói: “Dù gì anh cũng là đàn ông con trai, sao mới gặp chút rắc rối nhỏ đã nản lòng rồi?

Chẳng lẽ anh thật sự...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, anh ta không biết phải đáp lại Vương Diệp thế nào, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần sa sút.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại thấy thú vị.

Hắn liên tục thúc giục Bàn Tử, đồng thời cũng dỗ dành, ép Bàn Tử phải đi cùng mình.

Bàn Tử thật sự hết cách, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta vẫn gật đầu, không có ý kiến gì.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên há miệng, định bước lên, nhưng khi nhìn thấy những thứ kia... hắn ta vẫn sợ hãi, dứt khoát ngậm miệng lại, đồng thời lùi lại vài bước.

Nhưng Trương Khởi Linh đã chú ý đến hành động nhỏ của hắn.

Trương Khởi Linh nhìn hắn không nhịn được lên tiếng trêu chọc một câu: “Nếu cậu là anh em tốt của Bàn Tử thì mau qua đó giúp cậu ta đi.” Khi Trương Khởi Linh nói xong, trong mắt Triệu Dịch Thiên lóe lên vài phần phức tạp, hắn không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: “Sao anh lại có thể làm chuyện quá đáng như vậy?

Bàn Tử gặp vấn đề, Vương Diệp và cậu ấy đã giải quyết rồi, tôi qua đó chỉ thêm loạn thôi.” Hắn cố gắng hết sức để lời nói của mình nghe có vẻ hoàn mỹ, như vậy cũng không ai bắt bẻ được...

Nhưng trên thực tế, con người hắn thế nào, mọi người sớm đã nhìn thấu.

Bây giờ dù hắn có biểu hiện ra sao, mọi người cũng không thể tin lời hắn nói.

Trương Khởi Linh nghe lời hắn nói, chỉ cười cho có lệ, không đáp lại, nhưng những người khác đều đã lắc đầu.

Họ thì thầm với nhau, không biết có phải đang bàn tán về mình không.

Triệu Dịch Thiên mặt mày phức tạp, nhìn mọi người đang ngồi, không nhịn được nói với họ: “Nếu các người cũng là bạn của Bàn Tử thì cũng có thể qua giúp mà, không nhất thiết chỉ cần một mình tôi qua, mọi người hợp tác có lẽ...” Lời của Triệu Dịch Thiên còn chưa nói xong, những người đó đã bật cười.

Họ nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt qua loa nói: “Tôi thấy đầu óc cậu đúng là có vấn đề.” Bị họ mắng vô cớ một câu, sắc mặt Triệu Dịch Thiên tự nhiên rất khó coi, tâm trạng của hắn cũng trở nên cực kỳ sa sút.

Nhìn những người này, Triệu Dịch Thiên không nhịn được lên tiếng: “Tôi thật sự không hiểu, tôi đã làm sai điều gì mà các người lại đối xử với tôi như vậy.” Câu chất vấn của hắn vang lên bên tai, mọi người lại thản nhiên cười cười, họ nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt qua loa nói: “Không phải vì cậu làm sai, chỉ là cảm thấy suy nghĩ của cậu có vấn đề thôi.” Sự bình tĩnh trong giọng nói của họ khiến sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

Triệu Dịch Thiên không biết phải trả lời thế nào, chỉ nhìn phong cảnh trước mắt.

Điều mọi người không nhận ra là, vì nhân phẩm của Triệu Dịch Thiên quá tồi tệ, đến mức lúc này họ đều không muốn tiếp xúc quá nhiều với hắn, ngay cả Triệu Dịch Thiên cũng nhận ra điều này.

Nhưng Triệu Dịch Thiên không muốn bị họ chửi mắng, cũng không muốn bị họ ghét bỏ.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên không còn để ý đến họ nữa, trông giống như bị cô lập...

“Nhanh lên, rắc gạo nếp qua đi.” Vương Diệp không ngừng thúc giục Bàn Tử.

Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp rồi lại lên tiếng: “Nhưng chuyện này có hơi khó quá không?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ sa sút.

Anh ta vừa dứt lời, Vương Diệp lại thản nhiên cười cười: “Chuyện này có gì khó đâu, anh nhìn động tác của tôi đây.” Vương Diệp vừa nói vừa nắm lấy tay Bàn Tử.

Ngay lúc Bàn Tử đang đầy vẻ nghi hoặc, cho rằng Vương Diệp sắp biểu diễn trước mặt mình, không ngờ, lúc này Vương Diệp lại trực tiếp bẻ tay anh ta ra.

Giây tiếp theo, toàn bộ gạo nếp trong tay Bàn Tử đều vì hành động của Vương Diệp mà vung ra ngoài.

Bàn Tử sợ đến mức la hét oai oái.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp càng cười ha hả.

Hắn ôm bụng, nhìn Bàn Tử bất lực nói: “Thôi được rồi, anh đừng la nữa.

Dù sao thì mấy thứ này, thật ra cũng không đáng sợ đến thế, đúng không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Anh ta chỉ nhìn những thứ trước mặt, vẻ mặt đầy phức tạp.

Không ai biết tâm trạng của anh ta lúc này u uất đến mức nào.

Lúc này, Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, cũng không nhịn được nói với anh ta: “Anh xem, bây giờ đã bước được bước đầu tiên, tiếp theo làm những việc khác cũng sẽ đơn giản hơn nhiều.

Anh phải tin những lời tôi nói.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử, nhưng sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng u uất.

Anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không biết nên nói gì.

“Tôi thấy chú đùa kiểu này chẳng vui chút nào.

Dù gì hai chúng ta cũng là bạn thân nhất, chú làm vậy...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, thản nhiên nói: “Chúng ta là bạn tốt, nhưng chuyện này thì tính là gì?

Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi, chẳng lẽ anh không đùa nổi à?”

Lời của Vương Diệp quá đáng, Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng.

Lúc này, Bàn Tử thấy những thứ kia lao tới, nhất thời gào khóc thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất lực.

Thấy đám Tống tử kia chạy tới, Vương Diệp lại cực kỳ bình tĩnh giải quyết.

Trong lúc hắn ra tay, Bàn Tử cũng nhìn thấy cảnh này.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút không thể tin nổi nói: “Sao chú lợi hại thế?

Sao không ra tay sớm hơn?” Anh ta vừa nói vừa nghiến chặt răng, nhìn Vương Diệp hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thấy Bàn Tử nhìn chằm chằm mình như vậy, Vương Diệp liền cười ha hả.

Hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt qua loa nói: “Tôi làm vậy không phải là để anh có thêm kinh nghiệm sao?

Như vậy sau này gặp cảnh tương tự, anh sẽ biết phải đối phó thế nào.” Khi Vương Diệp nói xong, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ta không biết phải trả lời Vương Diệp thế nào, chỉ cau mày, chìm vào im lặng hồi lâu.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười cười, lên tiếng nói với anh ta: “Những lời tôi nói có vấn đề gì sao?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Bàn Tử chìm trong im lặng, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại thản nhiên cười

cười, nói với anh ta: “Đi nào, tiếp tục cùng tôi giải quyết đám Tống tử này, tôi tin với lá gan của anh hiện tại...” Bàn Tử đã khóc, tuy không chảy nước mắt nhưng anh ta cứ dụi mắt, trông giống như đang khóc vậy.

Triệu Dịch Thiên thấy cảnh này, cũng không nhịn được bước tới, nghĩ thầm đã đến lúc mình ra sân.

Hắn không chút do dự đứng trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp rồi trực tiếp lên tiếng quở trách: “Cậu kia, sao lại có thể làm chuyện quá đáng như vậy?” Lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Vương Diệp thản nhiên cười cười: “Cậu thấy tôi quá đáng, hay là bây giờ cậu qua thay Bàn Tử đi, cậu là anh em tốt của cậu ta mà...” Nhưng lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã cau mày, hắn nhìn Vương Diệp đột nhiên lên tiếng nhắc nhở một câu: “Trò đùa ác ý này không vui chút nào.

Nếu cậu thật sự coi chúng tôi là anh em tốt thì nên tôn trọng chúng tôi, chứ không phải làm ra chuyện này.” Triệu Dịch Thiên nói một cách nghiêm túc, Trương Khởi Linh bước tới, thấy hắn bắt nạt Vương Diệp, không chút do dự lên tiếng mỉa mai: “Cậu là anh em tốt của Vương Diệp, sao không thấy cậu cùng cậu ấy hoạn nạn có nhau?

Bây giờ lại quay ra chỉ trích Vương Diệp không phải, cậu lấy đâu ra dũng khí vậy?” Khi Trương Khởi Linh nói xong, tuy trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài phần căng thẳng, nhưng hắn lại sờ mũi mình, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi chỉ cảm thấy làm người làm việc không nên quá đáng như vậy thôi, con người nhiều lúc...” Hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng: “Bởi vì nhiều lúc những rắc rối này, tôi tự mình có thể giải quyết, nên căn bản không cần làm phiền các người.” Vương Diệp nói đến đây, lại nhìn họ, bất lực thở dài: “Nhưng các người chưa bao giờ nghĩ cho tấm lòng khổ sở của tôi.” Khi lời này nói ra, sắc mặt họ trở nên cực kỳ khó coi, không biết phải đáp lại Vương Diệp thế nào.

Họ càng như vậy, Vương Diệp lại càng thấy buồn cười.

Lúc này, Vương Diệp đã thu phục hết đám Tống tử này.

Nhưng trên thực tế, người không có mặt mũi đối diện với Vương Diệp chỉ có Triệu Dịch Thiên và Bàn Tử mà thôi, những người khác căn bản không đến mức như vậy.

Triệu Dịch Thiên và Bàn Tử nhìn nhau một cái, trên mặt cả hai đều lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp, càng không do dự nói với hắn: “Tôi thật sự không cố ý, hay là anh tha cho tôi lần này đi.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, anh ta cẩn thận nói những lời này, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại đảo mắt một cái.

Hắn quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt qua loa nói: “Anh có cố ý hay không, liên quan gì đến tôi?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn phong cảnh nơi đây, trong mắt lóe lên vài phần thản nhiên.

Nói thật, đám Tống tử nhện này tuy đáng sợ, nhưng chúng không khiến Vương Diệp đặc biệt sợ hãi, vì Vương Diệp trong lòng biết rõ những thứ này cũng chẳng là gì.

Chúng đều đã bị hắn hàng phục, nếu còn phải sợ hãi nữa thì hắn làm đàn ông cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lúc này, Vương Diệp từng bước đi qua, mới phát hiện quần áo trên người chúng đều đã có niên đại nhất định, hơn nữa trông đều rất cũ kỹ.

Hơn nữa, chúng dường như được xếp thành hàng một.

Khi Vương Diệp dùng đèn pin chiếu qua, hắn mới phát hiện có vô số Tống tử đứng trước mặt, dường như đếm không xuể.

Chương 993

Vương Diệp không nói nên lời, vẻ mặt phức tạp, thậm chí còn chìm vào im lặng hồi lâu.

Lúc này, hắn không biết nên nói gì.

Bàn Tử bước tới vừa đúng lúc thấy cảnh này, tức khắc bị dọa đến tê cả da đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, kinh ngạc nói: “Trời đất ơi, mấy thứ này là sao vậy?

Phải làm sao đây?” Bàn Tử vừa nói vừa thấy tim mình như thắt lại.

Anh ta sợ muốn chết.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đảo mắt một cái, nhìn chằm chằm anh ta, cực kỳ bình tĩnh nói: “Sợ cái gì?

Chẳng lẽ còn lấy được mạng của anh à?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lắc đầu, nhưng tâm trạng vẫn vô cùng phức tạp.

Trong lúc bước tới, anh ta nhìn đám Tống tử nhện, vẻ mặt lộ ra vài phần căng thẳng, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Anh nghĩ đám Tống tử nhện này, chúng làm sao biến thành bộ dạng này?

Tôi tin lúc còn sống chúng chắc chắn là người, nhưng mà...” Bàn Tử nói đến đây thì cau mày.

Vương Diệp thấy bộ dạng bối rối của Bàn Tử, đột nhiên cười cười, vẻ mặt qua loa nói với anh ta: “Còn có thể có nguyên nhân gì?

Chẳng qua là trúng một loại độc tố nào đó, hoặc là cơ thể bị chúng ăn rỗng, rồi...” Mỗi một cơ thể đối với đám nhện này, có thể đều là nơi sinh sản, nên chúng mới ở lại trên những thi thể này.

Khi những lời này được nói ra, Bàn Tử che miệng, trực tiếp nôn mửa.

Anh ta thật sự đã tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên bật cười.

Hắn lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, bất lực nói với anh ta: “Anh bây giờ chính là còn quá trẻ, nếu anh có thể trưởng thành một chút, anh sẽ biết những thứ này, thật ra cũng không đáng sợ đến thế đâu.” Lời của Vương Diệp mang theo vài phần ý cười, nhưng khi hắn nói lời an ủi, Bàn Tử lại không biết phải đáp lại thế nào, trên mặt chỉ có sự phức tạp.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần khinh bỉ, hắn không nhịn được nói với Bàn Tử: “Dù gì cũng là đàn ông con trai, sao gặp chút chuyện nhỏ mà anh đã sợ thành thế này rồi.” Khi Vương Diệp nói xong, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được giải thích một câu: “Tôi không phải là sợ hãi, tôi chỉ cảm thấy cảnh tượng đó rất kinh tởm thôi.” Bàn Tử cẩn thận giải thích, nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, lại cực kỳ qua loa nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau cùng tôi ra phía trước xem có manh mối gì không.” Vương Diệp vừa nói vừa bắt đầu lục lọi bên cạnh đám Tống tử này.

Tuy đám Tống tử này trông rất đáng sợ, thậm chí là kinh tởm, nhưng Vương Diệp vẫn cố gắng chịu đựng sự khó chịu.

Thấy hành động của Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân ngay lập tức qua giúp.

Hai người họ mới là anh em tốt thực sự, không giống như Triệu

Dịch Thiên đứng ở phía sau, chỉ biết truy cứu câu trả lời mình muốn, không quan tâm đến đồng đội.

Triệu Dịch Thiên nhìn hành động của hai người họ, nghĩ nghĩ, vẫn bước lên.

Hắn vốn định giúp đỡ, nhưng khi nhìn thấy đám Tống tử nhện, nhìn thấy bộ dạng của chúng, cũng như mức độ kinh tởm tổng thể, Triệu Dịch Thiên trực tiếp nôn mửa.

Trong lúc nôn, trên mặt Triệu Dịch Thiên cũng lộ ra vẻ phức tạp, hắn không nhịn được khẽ thở dài, đồng thời nắm chặt nắm đấm thầm nghĩ trong lòng.

Có lẽ lần thất bại này thật sự đã khiến hắn bị tất cả mọi người ghét bỏ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên cực kỳ khó coi, hắn thậm chí không nói nên lời, trong một thời gian dài im lặng, hắn cũng trở nên không thích nói chuyện.

Có lẽ, lần này hắn thật sự đã làm sai rồi.

Nhưng hắn chỉ là vì những điều mình muốn mà phấn đấu thôi.

Nghĩ đến đây, Triệu Dịch Thiên lại nắm chặt nắm đấm, không cho rằng mình làm sai.

Bàn Tử tìm một vòng bên cạnh đám Tống tử này, nhưng anh ta chỉ tìm những thứ trông có vẻ đáng tiền.

Trên tay anh ta đã cầm mấy chiếc nhẫn, thậm chí cả vòng tay, vẻ mặt có chút phấn khích.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được cười nói: “Ở đây cũng thú vị phết.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, vì nhặt được tiền nên trên mặt anh ta đều mang theo vài phần vui vẻ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đảo mắt một cái, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Tôi thật sự không hiểu nổi, đầu óc anh nghĩ cái gì vậy?” Vương Diệp nói đến đây, vẻ mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự phức tạp.

Anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được lên tiếng: “Cậu kia, sao lại có thể...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm anh ta, cực kỳ qua loa nói: “Tôi lại làm gì à?

Anh trả lại mấy thứ đó đi, nếu không xảy ra chuyện gì tôi không cứu anh đâu.” Vương Diệp nói thật, nhìn anh ta, ánh mắt cũng lộ ra vài phần sắc bén.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nghe thấy động tĩnh bên này, lập tức đứng dậy.

Ánh mắt hai người họ cùng lúc nhìn qua, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của họ, nhất thời ngượng ngùng cười cười, vội vàng đặt những thứ trong tay xuống.

Nhưng vào khoảnh khắc đặt xuống, Bàn Tử lại oán thầm trong lòng, lần này không chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu không sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Bàn Tử thầm nghĩ, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài, không nói một lời nào.

Nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân chỉ nhìn anh ta một cái rồi thu lại ánh mắt, vì trong lòng họ hiểu rõ tính cách của Bàn Tử vốn là như vậy.

Họ dù có phê bình, thậm chí là chỉ trích Bàn Tử, anh ta cũng sẽ không sửa đổi, chỉ làm theo ý mình.

Và điều quan trọng nhất là, nếu thật sự bắt Bàn Tử trả lại những thứ đó, cũng là một việc rất vô nghĩa, vì Bàn Tử sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại.

Nhưng hai người họ lại lên tiếng nói: “Anh mau tìm những thứ quan trọng ra đi, đừng có lười biếng ở đó nữa.” Khi họ nói xong, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng Bàn Tử lại cười hì hì giấu những thứ đó đi.

Vì không có ai chú ý đến hành động của anh ta, nên anh ta căn bản không quan tâm họ có phát hiện hay không.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần ý cười, không nhịn được khẽ thở dài.

Nhìn phong cảnh nơi đây, trong mắt Bàn Tử còn mang theo vài phần phấn khích.

Anh ta tìm tới tìm lui bên cạnh đám Tống tử đó, cố gắng hết sức để lờ đi khuôn mặt của chúng.

Nhưng, Bàn Tử tìm cả buổi cũng không tìm được manh mối hữu ích nào, nhưng vàng bạc châu báu thì anh ta lại lật ra được một đống lớn.

Nhìn những thứ này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần bất lực.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài, lên tiếng nói: “Tôi thật sự không cố ý, các vị xem, những thứ này để ở đây cũng chỉ bám bụi, không bằng để tôi mang ra ngoài, tôi có thể làm chút việc tốt, mang lại chút công đức cho các vị.” Anh ta cố ý hạ thấp giọng, nói rất nhẹ, không ai nghe thấy.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những món đồ này, nghĩ nghĩ, lại lên tiếng nói với họ: “Các vị không nói gì, tôi coi như là mặc nhận rồi, chuyện này cứ theo lời tôi mà làm nhé.

Các vị thật là những người thiện lành, sau này nhất định sẽ có báo đáp tốt!” Trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra sự phấn khích.

Anh ta nói vài câu tốt đẹp, sau đó giấu hết những thứ trong tay đi.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, anh ta đi chưa được mấy bước, sau đó đột nhiên cảm thấy sau lưng mình rất nặng.

Anh ta cau mày, nhưng không để ý, mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại vô cùng lo lắng nói: “Anh đi đâu đấy?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần phức tạp: “Tôi đương nhiên là đi nơi khác rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu nhìn Vương Diệp, trên mặt còn mang theo vài phần ý cười.

Chỉ là vào khoảnh khắc anh ta quay đầu, anh ta cũng nhìn thấy thứ gì đó sau lưng mình, anh ta bị dọa đến mức hét lên một tiếng thảm thiết.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười cười: “Anh sao thế?

Có phải lấy đồ của người ta nên bị họ bám theo rồi không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại khẽ cười cười, đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn Bàn Tử cực kỳ thản nhiên nói: “Tôi nói cho anh biết, bây giờ anh không được cử động lung tung, nếu không nó dính hơi của anh, chắc chắn sẽ đi theo anh, đến lúc đó tôi cũng không thu phục được nó đâu.” Khi hắn nói xong, Bàn Tử thực sự hết cách rồi.

Bàn Tử dở khóc dở mếu nói với hắn: “Vậy tiếp theo tôi phải làm sao?” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp nghe câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, nhìn hoàn cảnh nơi đây, cũng không nhịn được nói với Bàn Tử: “Tôi không biết.” Giọng hắn mang theo vài phần sa sút.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử thực sự hết cách rồi, anh ta chỉ có thể lên tiếng nói với Vương Diệp: “Chúng ta không thể cứ ở đây mãi được...” Bàn Tử nói đến đây, trên mặt cũng lộ ra vài phần u uất.

Nhưng Bàn Tử thật sự không thể nhịn được nữa, anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được hét lớn một tiếng: “Chẳng lẽ anh thật sự không định giúp tôi giải quyết cái thứ sau lưng tôi à?

Anh thật sự muốn thấy tôi gặp nạn sao?” Giọng Bàn Tử đầy chất vấn.

Khi anh ta nói xong, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt qua loa nói: “Bây giờ anh tìm tôi, tôi cũng hết cách, mấu chốt là tôi đã cố hết sức rồi, anh không thấy sao?” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài, nhìn những thứ trước mặt, Vương Diệp cũng không nhịn được nói với Bàn Tử: “Nếu tôi không đoán sai, tuyệt đối là vì anh đã lấy thứ gì đó của họ, nếu không họ không thể bám theo anh như vậy.

Anh cứ thành thật giao ra đi, như vậy giải quyết chuyện cũng đơn giản hơn.” Vương Diệp nhìn Bàn Tử cười hì hì nói.

Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, lại tức đến nghiến chặt răng.

Anh ta thầm đoán, đây tuyệt đối là cố ý gây khó dễ.

Nhưng Bàn Tử hết cách, anh ta chỉ có thể lấy những thứ trong lòng mình ra, anh ta định chọn vài cái ra, vì anh ta cũng không biết mình đã lấy của ai.

Kết quả không ngờ anh ta không cẩn thận làm rơi cả một chuỗi đồ xuống đất, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Vương Diệp nghe âm thanh vui tai này, cũng không nhịn được khẽ thở dài, hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt vui vẻ nói: "Trời đất ơi, anh cũng vơ vét được khá đấy chứ." Khi Vương Diệp nói xong, trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảng xấu hổ, anh ta đỏ mặt tía tai, không biết phải đáp lại Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, không nhịn được lên tiếng: "Những thứ này trông đáng sợ lắm à?" Khi Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử gật đầu lia lịa.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, dở khóc dở mếu cầu xin: "Tôi thật sự biết sai rồi, anh mau mang nó đi đi, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa những thứ này tôi chỉ tiện tay vơ vét thôi." Giọng Bàn Tử đầy căng thẳng.

Anh ta nói xong, lại đột nhiên giơ ngón tay lên, nhìn Vương Diệp thề thốt đảm bảo: "Hay là thế này đi, tôi thề với anh, tiền bán được từ những thứ này sau khi mang ra ngoài tôi đều sẽ mang đi làm việc tốt, tuyệt đối không để mình..." Bàn Tử nói đến đây thì Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, Bàn Tử tính cách thế nào, hắn còn không hiểu sao.

Nếu anh ta cầm những thứ này thật sự có thể đi làm việc tốt, thì thế giới này đã khác rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Nếu đáng sợ thì anh cứ lấy thêm đi, tôi thấy anh bây giờ đúng là coi như không có chuyện gì xảy ra, thứ gì cũng có thể mang đi." Khi hắn nói xong, cũng không để ý đến Bàn Tử nữa.

Chương 994

Thấy Vương Diệp quay người muốn đi, Bàn Tử vội vàng níu lấy tay Vương Diệp.

Nhưng lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy, sợi tơ phía sau Bàn Tử đã đứt.

Bàn Tử quay đầu lại mới phát hiện mình là vì trên người dính một sợi tơ nhện, nên mới kéo theo thứ kia.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

Anh ta sờ mũi mình, nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: "Cậu kia, thật là quá đáng, trong lúc nguy nan thế này cũng không chọn giúp tôi, chúng ta còn là anh em tốt không?" Lời chỉ trích của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại không đổi sắc mặt cười cười.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt buồn cười nói: "Chúng ta có phải anh em tốt hay không không quan trọng.

Quan trọng là vào khoảnh khắc anh cầm những thứ đó lên, chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm, sự bướng bỉnh trên mặt hắn không phải là giả.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy cũng không làm gì được hắn.

Bàn Tử không nhịn được nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp lên tiếng: "Tôi thấy cậu làm việc tốt nhất là..." Anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nửa cười nửa không cảm thán một câu: "Tôi nghĩ bây giờ anh có thể tìm thêm một chút đồ, vì vừa rồi anh nói sẽ mang chúng đi làm việc tốt, nên tôi cũng nghe thấy rồi." Nói xong câu đó, sắc mặt Bàn Tử tức khắc trở nên vô cùng khó

coi.

Anh ta sa sầm mặt, không ngờ Vương Diệp lại nhớ câu nói đó.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại cười hì hì nói với anh ta: "Tôi nghĩ chắc anh sẽ không hối hận chứ?" Thật ra hắn chính là cố ý nói những lời này, làm những chuyện này để bắt nạt Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy thì trên mặt chỉ có dở khóc dở mếu, nhìn Vương Diệp lên tiếng nói với hắn: "Có thể thương lượng một chút không?

Tôi cảm thấy..." "Tôi đi đi về về cũng tốn không ít tâm tư và công sức, còn có cả tinh lực nữa, dù gì cũng tính là một khoản tiền nhỏ chứ!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần dở khóc dở mếu.

Vương Diệp nghe thấy lại nhún vai, nhìn anh ta vẻ mặt qua loa nói: "Nhưng dù là như vậy, có liên quan gì đến tôi?

Chuyện anh tự mình đã nói xong, chẳng lẽ muốn dễ dàng thay đổi sao?

Anh không sợ bị sét đánh à?" Hàng loạt câu hỏi khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử không nói thêm gì nữa, trên mặt chỉ có sự phức tạp.

Hết cách rồi, Bàn Tử chỉ có thể nhìn Trương Khởi Linh nói: "Vậy bây giờ tôi cứ làm theo những gì anh nói đi!" Bàn Tử vừa nói vừa gỡ hết vàng bạc châu báu trên người họ xuống.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Vương Diệp không nói thêm gì, vì Bàn Tử là người sợ nhất bị trời đánh sét đánh, nên Vương Diệp nói rõ như vậy, Bàn Tử cũng không dám làm ra chuyện quá đáng nữa.

Nhìn Bàn Tử lúc này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ý cười.

Nhưng trong quá trình bận rộn, trên mặt Bàn Tử lại lộ ra vài phần đau khổ, anh ta không nhịn được lên tiếng hỏi Vương Diệp: “Tôi thật sự không thể lén lấy vài cái sao?” Khi câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp đã không muốn trả lời.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ bất lực.

Nhưng Bàn Tử liên tục lấy rất nhiều, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Nếu Vương Diệp không trả lời, vậy có nghĩa là mặc nhận.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nhịn được bật cười.

Lúc này, Bàn Tử dường như cũng biết mình phải làm gì.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt phấn khích, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Bàn Tử đã nhảy chân sáo qua.

“Anh đoán xem tôi tìm được những gì ở đó, vậy mà còn có cả đồ đời Nguyên.” Lời nói của anh ta đầy phấn khích.

Vương Diệp nghe thấy, liền cau mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Sao vậy?

Món đồ này không lẽ xuất hiện từ thời nhà Nguyên sao?” Giọng hắn đầy vẻ thắc mắc.

Bàn Tử nghe thấy thì lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào, chính anh ta cũng không biết tình hình.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp nghĩ nghĩ, liền khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được lên tiếng nói với hắn: “Anh có ý tưởng nào khác không?” Khi Bàn Tử nói xong, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng lại lắc đầu, nói: “Tôi có thể có ý tưởng gì?

Cứ xem lần này có tìm được manh mối gì không đã.

Anh cũng đừng có lười biếng ở đây, cũng đừng thấy tiền là sáng mắt lên.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, anh ta biết Bàn Tử vốn là người như vậy, vào thời khắc này, không thể nào vì mình có tiền mà đi hạ thấp bạn tốt của mình được.

Chuyện đó anh ta không làm nổi.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được mở lời với anh ta.

“Tôi nói cho anh biết, lát nữa nếu anh còn nhặt mấy thứ đó về, gây ra chuyện gì thì tôi tuyệt đối sẽ không giúp anh đâu, đến lúc đó tự anh giải quyết đi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử cũng biết cậu đang nói thật.

Trong phút chốc, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta lắc đầu nguầy nguậy, lo lắng nói với Vương Diệp.

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không làm chuyện đó đâu.” Chỉ có điều, điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Triệu Dịch Thiên lại bước tới.

Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, có phần bất đắc dĩ nói.

“Thật ra tôi không hiểu…” Lời của Triệu Dịch Thiên vang lên bên tai, Bàn Tử nhíu mày nhìn hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: “Cái gì?” Bàn Tử vừa nghĩ vừa mỉm cười nhìn hắn.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên lại không chút do dự nói với anh ta.

“Nếu anh thật sự thiếu tiền, anh có thể tìm tôi, tôi bên này…” Thế nhưng, lời của Triệu Dịch Thiên còn chưa nói xong, Bàn Tử đã bật cười.

Bàn Tử cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm hắn với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Mày bị bệnh à?” Anh ta vừa dứt lời, Vương Diệp liền bật cười, vì Vương Diệp hiểu tính cách của Bàn Tử, anh ta ghét nhất là người khác dùng kiểu bố thí này để cho tiền mình.

Giờ phút này nhìn Triệu Dịch Thiên, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp, gã này nói cho cùng vẫn là thất bại rồi.

Triệu Dịch Thiên thấy ý cười trong mắt Vương Diệp, nhất thời cũng ngượng ngùng cúi đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bối rối bất an nói: “Tôi làm sai gì, anh có thể nói thẳng với tôi, đừng mắng tôi.” Lời vừa dứt, Bàn Tử bỗng mỉm cười.

Bàn Tử lắc đầu nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt tùy ý nói: “Cậu chẳng làm sai gì cả, nhưng tôi cũng chỉ là dùng hai bàn tay của mình để làm giàu, tại sao cậu lại phải nói những lời như vậy chứ?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Nghe lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn há miệng định nói nhưng chưa kịp thốt ra lời nào thì Bàn Tử đã cười lạnh.

Bàn Tử nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt bất cần nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu… Chuyện này nếu cậu còn dám nói lại lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu, cho dù hai chúng ta là anh em.” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Anh ta thật sự tức giận rồi, anh ta có giới hạn của riêng mình, chỉ là giới hạn của anh ta có phần khác người mà thôi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì bỗng bật cười, cậu không nói thêm gì khác mà nhìn vào hoàn cảnh nơi đây, đồng thời tìm kiếm chi tiết.

Bất cứ thứ gì nhỏ nhặt đều có thể mang lại cho họ những lời nhắc nhở quan trọng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Nhưng sau khi Bàn Tử và Triệu Dịch Thiên cãi nhau, sắc mặt cả hai đều trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là Triệu Dịch Thiên, hắn có ý muốn tiếp cận Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử dường như biết thái độ của hắn đối với mình, nên nhất thời cũng không muốn để ý đến hắn.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

Cậu lắc đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng, Vương Diệp nói: “Tôi còn có ý tưởng khác.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp nhíu mày, nhìn anh ta với vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh có chuyện gì?” Nghe lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không chút do dự nói với cậu: “Tôi thấy trên mấy bức tường này hình như có vẽ mấy thứ kỳ quái, hay là chúng ta cứ dọn mấy cái tống tử này đi, xem thử rốt cuộc ở đây là cái gì!” Anh ta chỉ vào những vết loang lổ trên tường, trực giác mách bảo anh ta rằng đây không phải là do năm tháng để lại, mà là dấu vết của những bức bích họa.

Nghĩ đến đây, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt có chút phấn khích.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn qua, không ngờ lại thật sự phát hiện ra.

Nhất thời Vương Diệp cũng không nhịn được giơ ngón tay cái lên, nhìn Bàn Tử mỉm cười nói: “Không tệ nha, tôi còn tưởng trong mắt anh chỉ có tiền, không ngờ chi tiết như vậy mà anh cũng phát hiện được, xem như cũng có chút tác dụng.” Vương Diệp vừa dứt lời, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phấn khích, anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được cười, ôm bụng mình, cực kỳ tùy ý nói: “Thật ra cũng thường thôi, tôi cũng không có gì đặc biệt lợi hại.” Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu.

Thấy bộ dạng ngượng ngùng của anh ta, Vương Diệp cũng bật cười ha hả, cậu vỗ vai Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Thôi đi, anh đã lợi hại lắm rồi, đừng khiêm tốn nữa.” Câu cuối cùng Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã đi đến bên tường.

Lúc này Bàn Tử nhìn những thứ trên đó, vẻ mặt có chút phức tạp.

Tất cả những tống tử đó đều bị Bàn Tử đẩy ngã xuống đất, vẻ mặt Bàn Tử có chút nghiêm nghị.

Bởi vì những tống tử đó thực sự quá đáng sợ, Bàn Tử căn bản không muốn lãng phí thêm tâm tư vào chúng, cũng không muốn tiếp xúc gần với chúng.

Dù sao phần lớn chúng đều đứng sát vào tường, đến nỗi lúc này sau khi Bàn Tử đẩy chúng ngã xuống, một mảng bích họa lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn những thứ này, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Anh ta hồi lâu không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, thậm chí còn sững sờ tại chỗ rất lâu.

Anh ta trợn to mắt, không nói nên lời.

“Lạy trời, mấy thứ này trông cũng tinh xảo quá rồi đấy?” Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới đột nhiên lên tiếng, lời nói của anh ta đầy kinh ngạc và thán phục.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy thì bỗng bật cười.

Cậu lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, không nhịn được mở lời nói: "Được rồi, mấy thứ này cũng chỉ có vậy thôi, anh không cần phải bận tâm nữa." Vương Diệp vừa nói vừa bước tới.

Triệu Dịch Thiên và Hạo Thiên Chân cũng đi theo.

Nhưng trên mặt Triệu Dịch Thiên lại mang theo mấy phần phức tạp, hắn nhìn những thứ này, cố gắng hết sức để nắm bắt những thông tin hữu ích từ đây.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp, cậu không nói gì.

Nhưng trực giác mách bảo Vương Diệp rằng Triệu Dịch Thiên chắc chắn có những hành động nhỏ khác, chỉ là Vương Diệp lười để ý mà thôi.

Chương 995

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn những thứ này, không nhịn được kinh hô thành tiếng: “Lạy trời, họ dùng loại màu vẽ nào mà có thể giữ được màu sắc tươi đẹp như vậy?” Anh ta vừa nói vừa lấy máy ảnh ra, âm thầm ghi lại những thứ này.

Trên mặt anh ta lộ vẻ phấn khích.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân với vẻ hơi khó hiểu.

“Chẳng lẽ vì nơi này thông đến Minh giới, nên công phu chế tạo của bọn họ mới nhiều như vậy à.” Bàn Tử vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân liền đảo mắt khinh bỉ.

Hạo Thiên Chân nhìn anh ta với vẻ mặt khinh thường nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, trong những mộ thất này có ba lời nói dối.

Lời nói dối thứ nhất chính là thông đến Minh giới, lời nói dối thứ hai là trường sinh bất lão.” Triệu Dịch Thiên nghe lời của Hạo Thiên Chân, hắn lập tức trợn to mắt.

Hắn nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt viết đầy sự mất kiên nhẫn.

Trong mắt hắn lộ ra mấy phần chán ghét, dường như rất ghét gã này vạch trần những thứ đó.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp, Bàn Tử không nói nhiều.

Anh ta nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, không nhịn được cười, mở lời nói: “Tôi thấy cậu này…” Lời của Bàn Tử chưa nói xong, trên mặt Hạo Thiên Chân cũng lộ ra vẻ phức tạp.

“Anh cảm thấy tôi không nên nói những lời như vậy sao?

Nhưng đây đều là sự thật trần trụi, huống chi mọi người đều là người thông minh, tại sao phải tự lừa mình dối người?" Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh không nhịn được huých vào tay anh ta một cái.

Trương Khởi Linh nhìn anh ta mở lời nói: "Đừng nói nữa, mau chóng nghiên cứu những thứ này đi, người khác muốn thế nào là chuyện của họ." Nghe lời của Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân dứt khoát gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn bích họa ở đây, trong mắt vẫn mang theo mấy phần phức tạp.

Không ai biết trong lòng anh ta nghĩ gì.

Nhưng trên thực tế, những bức bích họa này lại cho Hạo Thiên Chân rất nhiều gợi ý, đó là thông qua chúng, anh ta đã nhìn thấy một số dấu hiệu khác thường.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên mấy phần phức tạp, sau đó không nhịn được nhíu mày mở lời nói: "Những thứ được ghi lại ở đây toàn bộ đều liên quan đến Minh giới, còn có Bỉ Ngạn hoa, rốt cuộc là chuyện gì?

Lẽ nào thật sự tồn tại nơi như vậy sao?" Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy vẻ mông lung.

Vương Diệp nghe lời của Hạo Thiên Chân, lại chỉ tùy ý cười, không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng lúc này Bàn Tử bỗng gãi lưng mình, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: "Lạ thật đấy, sao sau lưng tôi cứ ngứa thế nhỉ?

Thỉnh thoảng còn giật một cái, là sao vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa chuẩn bị cởi áo ra, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được đảo mắt nói: "Tôi xem giúp anh là được rồi, nếu anh tự xem, lỡ có thứ gì đó đi vào thì làm sao?” Cậu vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, lời này nói không phải không có lý.

Nhưng trong lúc Vương Diệp xem, cậu cũng gọi Hạt Tử qua.

Triệu Dịch Thiên không nhìn cảnh tượng này, vì toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt trên bích họa.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp cũng đảo mắt, vẻ mặt mất kiên nhẫn nắm chặt nắm đấm.

Lúc này Hạt Tử và Vương Diệp cùng đi đến sau lưng Bàn Tử, hai người nhìn một cái mới phát hiện hoa văn trên người Bàn Tử vậy mà bắt đầu lan rộng ra.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi.

Họ hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, lại không nhịn được lo lắng hỏi dồn: “Rốt cuộc phải làm thế nào đây?” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần tò mò.

Cậu vừa dứt lời, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra mấy phần phức tạp, ông ta lắc đầu, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi cũng không biết.” Thấy Hạt Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp lộ vẻ tức giận, nhưng lúc này Bàn Tử lại không nhịn được nhíu mày, vẻ mặt tò mò nói: “Tôi rốt cuộc bị làm sao vậy?

Cậu tức giận cái gì?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

Nghe câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp tùy ý cười: “Không có gì, tôi chỉ thấy chỗ đó của anh hình như bị dị ứng, tôi đang định tìm Hạt Tử xin chút thuốc.” Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử vội vàng gật đầu, hai người một xướng một họa.

Bàn Tử nghe lời họ, trên mặt cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Bàn Tử tuy tin lời họ, nhưng lại không nhịn được nhắc nhở Vương Diệp một câu: "Chúng ta dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, sao cậu có thể làm chuyện như vậy!" Trương Thập Thất nghe câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, bất chợt rùng mình một cái.

Nhưng Bàn Tử không nhìn thấy, anh ta chỉ cười hì hì nói với Vương Diệp: "Có bị dọa không?

Mấy thứ này thật ra là tôi cố ý dọa cậu thôi, dù sao chỉ cần cậu không lừa tôi, tiếp theo bất kể cậu làm gì, tôi đều có thể tha thứ." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, anh ta quay đầu lại mỉm cười với Vương Diệp, đồng thời trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp không biết nên nói gì, chỉ chìm vào im lặng.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

"Tôi đúng là có chút không hiểu." Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhíu mày, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, như có điều suy nghĩ nói: "Anh đừng bận tâm mấy thứ này nữa, tôi lừa anh cái gì chứ?

Đã nói rồi, chỉ là dị ứng thôi, ăn cái này đi." Vương Diệp vừa nói vừa đưa thứ trong tay qua, Bàn Tử nghĩ một lát, liền gật đầu, không tiếp tục nghi ngờ Vương Diệp nữa.

Nhưng trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo mấy phần trầm ngâm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được mở lời nói: "Cậu thấy…" Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn những bức bích họa trước mặt, không nhịn được nói với anh ta: "Đợi khi nào anh khỏe rồi thì mau qua đây." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo mấy phần do dự.

Anh ta ăn hết những thứ trong tay.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được khẽ cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn những hoa văn trên bức tường bên cạnh, những thứ được khắc họa trên đó toàn bộ đều là về Bỉ Ngạn hoa và Minh giới.

Bàn Tử đi tới, nhìn một lúc cũng cảm thấy hoa mắt.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được mở lời nói: "Cậu nói xem những thứ này có thật sự tồn tại không?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào, chỉ nhìn chằm chằm những thứ này, trong mắt mang theo mấy phần trầm ngâm.

Trong lúc cậu đang cảm thấy bất lực vì chuyện này, ai ngờ, lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không chút do dự nói với cậu: "Cậu đừng xem nữa, cậu nói cho tôi biết sau lưng tôi thành ra thế nào rồi, tôi tò mò quá." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, chỉ khẽ cười, không biết nên trả lời anh ta thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nhíu mày hỏi dồn một câu: "Chẳng lẽ vấn đề rất nghiêm trọng à?" Bàn Tử lải nhải hỏi dồn bên tai Vương Diệp.

Vương Diệp nghe lời anh ta vang lên bên tai, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói với Bàn Tử: "Yên tâm đi, có thể có chuyện gì chứ, không có vấn đề gì đâu." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cũng không còn bận tâm nữa, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, cảm thấy họ có chuyện giấu mình.

Trên mặt Bàn Tử mang theo mấy phần phức tạp.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng như vậy, liền vội vàng đi đến bên cạnh Hạt Tử.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu nói: “Cậu xem giúp tôi, có phải ở đây có viết một hàng chữ không?” Nơi Hạt Tử chỉ, Vương Diệp vội vàng nhìn qua.

Vương Diệp liền gật đầu, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt tha thiết nói: “Không sai, ở đây đúng là có một hàng chữ.” Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử bật cười.

Hạt Tử lắc đầu, sau đó nhìn Vương Diệp với vẻ mặt qua loa nói: “Được rồi, tôi biết rồi.” Nhưng lời của Hạt Tử lại khiến Vương Diệp nhíu mày, cậu nhìn hàng chữ này, trong mắt lộ ra mấy phần phức tạp.

Cậu không nhịn được nói với Hạt Tử: “Thứ này là sao vậy?

Chữ viết trên này, sao tôi không hiểu một câu nào cả?” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo mấy phần tò mò.

Hạt Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt qua loa nói: “Thật sự có thể có vấn đề gì chứ, không sao đâu, đừng để ý đến những chữ này, các cậu đều không hiểu, đây là chuyện rất bình thường.” Hạt Tử lải nhải nói, nhưng lời của ông ta quá kỳ quái, khiến Vương Diệp không nhịn được nhíu mày.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng vội vàng qua xem tình hình bên này.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên mấy phần trầm ngâm.

Sau khi anh ta đọc xong hàng chữ này, anh ta nhìn chằm chằm Hạt Tử, lại không nhịn được mở lời nói: “Có thể cho tôi biết không?

Nội dung trong căn phòng này rốt cuộc là gì?

Tôi thật sự có chút không hiểu, kiểu chữ này tôi chưa từng thấy qua.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần tha thiết, anh ta biết Hạt Tử chắc chắn biết ý nghĩa của những thứ này, nhưng Hạt Tử không muốn nói cho anh ta.

Hạo Thiên Chân tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng anh ta nhìn thấy trên mặt Hạt Tử lại đầy vẻ cố chấp.

Lúc này, Hạt Tử tùy ý cười, nhìn họ bỗng mở lời nói: “Thông đến Minh giới địa phủ, ở đây?

Những thứ mà địa lý ghi lại đều là bác sĩ chính là lật đổ thế giới.” Ông ta không trả lời câu hỏi của Hạo Thiên Chân, chỉ nói ra một câu như vậy, điều này khiến mọi người cảm thấy có chút bất lực.

Mọi người nhíu mày, nhìn Hạt Tử, vẻ mặt mang theo mấy phần phức tạp, họ hồi lâu không nói nên lời.

Hạt Tử thấy vẻ mặt của họ, lại không nhịn được mở lời nói: “Tôi làm những thứ này, chẳng lẽ có vấn đề sao?” Lời của Hạt Tử vang lên bên tai, mọi người lập tức gật đầu.

Thấy họ nhất trí gật đầu, trên mặt Hạt Tử chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hạt Tử không nói gì, mà nhìn mọi người đang ngồi đây mở lời nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, chữ viết trong này thật sự không quan trọng, huống chi bức bích họa này các cậu cũng không nhìn ra được manh mối gì, cho nên thứ này cũng không có gì quan trọng.” Lời của Hạt Tử vang lên bên tai, trên mặt mọi người lộ ra vẻ phức tạp, họ nhìn chằm chằm Hạt Tử, trong mắt lóe lên mấy phần bất lực.

Họ không biết nên đáp lại lời của Hạt Tử thế nào.

Nhưng lúc này trong lúc Hạt Tử dẫn mọi người đi về phía trước, ông ta lại nhìn bóng lưng Vương Diệp, không chút do dự đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, ông ta khẽ huých vào tay Vương Diệp một cái.

Vương Diệp hiểu ý của ông ta, chẳng qua là có một số chuyện, ông ta muốn lén nói cho mình.

Lúc này Vương Diệp vội vàng đứng cùng ông ta sang một bên.

Những người đang đi bên cạnh căn bản không chú ý đến điều này.

Vương Diệp nhìn Hạt Tử, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

"Ông có chuyện gì?" Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần trầm ngâm, ông ta không nhịn được mở lời nói với Vương Diệp: "Tôi biết cậu nhất định rất tò mò về câu chuyện được kể trên đó, nhưng tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nhắc nhở cậu." Lời của Hạt Tử nói đến đây, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất lực, ông ta thở dài một hơi.

Vương Diệp không hiểu ông ta đang lo lắng chuyện gì.

Chương 996

Trong lúc Vương Diệp đang đau đầu vì chuyện này, Hạt Tử nhìn cậu không chút do dự mở lời nói: “Cậu có lẽ không biết nơi gọi là Minh giới này có một quy tắc, gọi là ‘người sống không được vào, người chết cũng không được vào trong’.” Lời của Hạt Tử vang lên bên tai, Vương Diệp trợn to mắt, cậu nhìn Hạt Tử với vẻ mặt khó hiểu hỏi dồn: “Ý gì?” Nhưng điều khiến Vương Diệp cảm thấy may mắn là, những người phía trước đều mải miết đi về phía trước, nên không chú ý đến tình hình của họ ở đây.

Lúc này trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp, cậu hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được vẫy tay với Vương Diệp.

Tiếng gọi của Bàn Tử thu hút sự chú ý của mọi người.

Lúc này mọi người mới phát hiện Vương Diệp đang đứng ở đó, vẻ mặt họ mang theo mấy phần phức tạp.

Hạt Tử chỉ giả vờ như không có chuyện gì đi về phía trước, thấy Vương Diệp vẫn đứng ở đó, lại không nhịn được quay đầu nhìn Vương Diệp nói: “Chỗ đó có thứ gì à?” Ông ta vừa dứt lời, Vương Diệp lắc đầu phủ nhận, nhưng trên mặt Vương Diệp lại lóe lên mấy phần phức tạp.

Sự bất lực trong lòng cậu không thể nói thành lời.

Gã Hạt Tử này có rất nhiều lời muốn nói với cậu, kết quả bị Bàn Tử phá đám.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn, cậu hồi lâu không nói nên lời.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cũng không nhịn được mở lời nói với cậu: “Thật ra tôi thấy…” Lời của Hạt Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Bởi vì Vương Diệp phát hiện Bàn Tử cứ quay đầu lại nhìn chằm chằm về phía mình, trên mặt Bàn Tử mang theo mấy phần tò mò, hơn nữa còn có chút hóng chuyện.

Nhưng không cần đoán cũng biết, tất cả những điều này chắc chắn là Triệu Dịch Thiên nói cho anh ta, vì Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên đứng bên cạnh Bàn Tử, trên mặt cũng mang theo mấy phần ý cười.

Bộ dạng đó giống như đã được như ý.

Vương Diệp nhìn chằm chằm cảnh tượng như vậy, trong mắt lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt qua loa nói: “Anh còn nhìn tôi làm gì?

Nhìn tôi có thể nhìn ra hoa à?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử nghe vậy vội vàng lắc đầu phủ nhận, trên mặt anh ta mang theo mấy phần căng thẳng và chột dạ, không ngờ tính khí của Vương Diệp lại nóng nảy như vậy.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn.

Nhìn những người này, Vương Diệp rất bực bội nói: “Chúng ta đều là người trên cùng một thuyền, mọi người không cần phải chơi trò sau lưng đó, có những chuyện bây giờ không tiện nói, không có nghĩa là sẽ không nói.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn họ như để cảnh cáo.

Triệu Dịch Thiên nghe lời của Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hắn thật sự chịu đủ rồi, hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải chịu đãi ngộ như vậy ở đây.

Trong mắt Triệu Dịch Thiên lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được muốn nổi nóng, nhưng lửa giận của Triệu Dịch Thiên còn chưa kịp bùng phát, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi đoán cậu nhất định rất tức giận, nhưng chúng ta bây giờ đều đã đến nơi này rồi, có chuyện gì mà không thể tiến hành theo ý cậu muốn chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Triệu Dịch Thiên chìm vào im lặng, hắn không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Cậu đừng nói những lời như vậy, tôi cũng không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy…” Hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm hắn với vẻ mặt qua loa nói: “Bớt giở trò đó đi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn cảnh sắc nơi đây, cậu hồi lâu không nói nên lời.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi mặc kệ bọn họ, chúng ta nói chuyện của chúng ta trước, các cậu đi trước đi, đợi chúng tôi nói xong, chúng tôi sẽ đuổi theo.” Hạt Tử cũng không định lén lút nói với cậu sau lưng nữa.

Thay vì bị họ làm phiền, thà nói thẳng với Vương Diệp còn hơn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hạt Tử lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, suy nghĩ một lát, hai người không chút do dự gật đầu đi về phía trước, không ở lại đây.

Nhưng trong mắt họ vẫn lóe lên mấy phần phức tạp, tuy họ tò mò muốn biết, nhưng bây giờ Vương Diệp không nói cho họ, cũng có lý do của Vương Diệp.

Nghĩ đến đây, trên mặt hai người họ cũng mang theo mấy phần ý cười, không cảm thấy Vương Diệp gạt họ ra ngoài.

Nhưng lúc này Triệu Dịch Thiên lại lạnh mặt xuống.

Triệu Dịch Thiên nhìn hai người họ, há miệng, chuẩn bị chỉ trích một câu, nhưng hai người họ lại căn bản không để ý đến hắn.

Nhất thời Triệu Dịch Thiên cũng không nhịn được khẽ thở dài, trong mắt lóe lên mấy phần phức tạp, nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Triệu Dịch Thiên bỗng vỗ vai anh ta, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có lẽ có rất nhiều chuyện không thể như chúng ta mong muốn, cho nên bây giờ chúng ta phải chấp nhận sự thật tàn khốc như vậy.” Hắn vừa nói vừa dẫn Bàn Tử rời đi.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, gật đầu, nhưng anh ta lại không nhịn được nói với Triệu Dịch Thiên: “Cậu đừng quá buồn, họ chắc chắn không có ý xấu đó, hơn nữa chuyện này e rằng còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.” Anh ta vừa dứt lời, Triệu Dịch Thiên tùy ý cười.

Triệu Dịch Thiên không biết nên đáp lại thế nào, nhưng sự phức tạp trong lòng đã khiến hắn chìm vào im lặng một thời gian dài.

Hắn đã không nói nên lời.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được mở lời nói với Triệu Dịch Thiên: “Cậu đừng nghi ngờ Vương Diệp, họ thật sự không có ác ý đó, nếu họ thật sự có chuyện muốn giấu chúng ta, còn có thể đưa chúng ta đến đây sao?” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Khi lời này được nói ra, Triệu Dịch Thiên chỉ tùy ý cười, không trả lời.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần bất lực, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, trong lòng nghĩ dường như giải thích thế nào cũng vô dụng.

Nhưng anh ta quay đầu nhìn về phía Vương Diệp, trên mặt lại mang theo mấy phần phấn khích, anh ta biết Vương Diệp nhất định sẽ cho mình câu trả lời.

Lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt có chút phức tạp, ông ta không nhịn được mở lời nói với Vương Diệp: "Tôi nghĩ lần này chúng ta nhất định phải đưa Triệu Dịch Thiên đi gặp anh trai của hắn, bởi vì những thứ này dường như đều là số mệnh đã định." Vương Diệp nghe lời của Hạt Tử, vẻ mặt có chút khó hiểu, cậu nhìn Hạt Tử với vẻ mặt tò mò nói: "Tôi không hiểu, tại sao phải làm chuyện như vậy?

Còn câu nói vừa rồi của ông có ý gì?" Giọng điệu của cậu đầy vẻ tò mò.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Hạt Tử lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại vỗ vỗ mu bàn tay của ông ta, lo lắng mở lời nói: "Ông mau nói cho tôi biết đi, đây là chuyện gì?" Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Hạt Tử lộ ra vẻ phức tạp, Hạt Tử không biết nên đáp lại thế nào.

Ông ta chỉ khẽ thở dài, trong mắt lóe lên mấy phần trầm ngâm và u uất.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại bật cười, cậu nhìn chằm chằm Hạt Tử không nhịn được nói: "Cho nên ông không có ý tưởng nào cả sao?" Câu hỏi của cậu vang lên bên tai, trong mắt lóe lên mấy phần phức tạp.

Ông ta lắc đầu, thở dài một hơi, nhìn Vương Diệp cuối cùng mở lời nói: “Những thứ này đều là đã định, chúng ta e rằng thật sự không thoát được, cho nên vẫn phải làm theo những thứ này thôi.” Nhưng Vương Diệp nghe lời của Hạt Tử, lại cảm thấy có chút nực cười, cậu lắc đầu, nhìn Hạt Tử với vẻ mặt mất kiên nhẫn chất vấn: “Vậy cũng có nghĩa là, bất kể chúng ta làm gì cũng không tránh được, ông chẳng lẽ quên lời nói dối mà Hạo Thiên Chân nói rồi sao?” Cậu vừa dứt lời, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi, Hạt Tử không biết nên đáp lại thế nào.

Chính vì Vương Diệp nói rõ ràng như vậy, cho nên Hạt Tử mới cảm thấy mình rơi vào tình thế khó xử.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được khẽ thở dài, lại vỗ vai cậu dặn dò một câu: “Tôi quên nói cho cậu một chuyện rất quan trọng.” Ông ta vừa dứt lời, Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Chuyện gì?” Vẻ mặt của Vương Diệp đầy vẻ tò mò.

Nghe câu hỏi của cậu vang lên bên tai, trong mắt Hạt Tử cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

“Đó là những thứ này đều là đã định, con đường cuối cùng sẽ chỉ dẫn đến nơi đó, chúng ta bây giờ chỉ có thể nghĩ ra các loại biện pháp để đối phó với những phiền phức đó.” Vương Diệp nghe lời của Hạt Tử, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, cậu hồi lâu không nói nên lời, trong mắt cũng mang theo mấy phần sầu muộn.

Suy nghĩ một lát, cậu cuối cùng vẫn gật đầu, vỗ vai Hạt Tử, nhìn Hạt Tử, coi như là chấp nhận số mệnh nói: “Vậy được rồi, vậy chúng ta bây giờ chỉ có thể đi.” Vương Diệp vừa dứt lời, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra mấy phần phức tạp, Hạt Tử nhìn cậu, không nhịn được mở lời nói: “Vậy chúng ta bây giờ nên đi đâu?” Câu hỏi của Hạt Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhìn ông ta, cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Đi một bước xem một bước thôi, tôi nghĩ con đường này chắc chắn là đi đến một nơi khác, không chừng còn có thể nhìn thấy một số thứ kỳ quái ở đây, đi theo tôi!” Cậu vừa nói vừa kéo Hạt Tử, nhưng Hạt Tử lại bỗng đứng yên tại chỗ, ông ta nhìn Vương Diệp không nhịn được mở lời nói: “Sao tôi cảm giác chân của tôi hình như không đi được nữa?

Hay là cậu cõng tôi đi.” Hạt Tử vừa dứt lời, Vương Diệp bật cười, cậu nhìn chằm chằm chân của Hạt Tử, có phần bất đắc dĩ nói: “Ông đừng nhìn cái đó nữa, ông chỉ là dẫm phải tơ nhện thôi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử phản ứng lại, vội vàng rút chân ra.

Trên mặt ông ta mang theo mấy phần ngại ngùng, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Tôi cũng không biết sao lại có chuyện như vậy.” Ông ta vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười ha hả, cậu vỗ vai Hạt Tử, không nhịn được mở lời nói: “Cũng không sao, mấy chuyện này cũng chẳng là gì.” Vương Diệp vừa nói vừa cười gượng nhìn Hạt Tử.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Hạt Tử không nhịn được nói với cậu: “Cậu nói xem chúng ta tiếp tục đi vào trong, có gặp phải mấy con nhện này không?

Sao tôi cảm giác nguy hiểm như vậy vẫn còn nhiều lắm?” Lời của Hạt Tử vang lên bên tai, Vương Diệp bật cười ha hả, cậu nhìn Hạt Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chẳng phải ông sớm đã nên biết những thứ này là có thật sao?

Gặp chúng cũng là chuyện sớm muộn thôi.” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Hạt Tử càng bất lực, ông ta than thở một tiếng, nhìn Vương Diệp, không nhịn được lắc đầu thở dài.

“Thật không ngờ chuyện như vậy lại liên tiếp xảy ra, thật khiến người ta đau đầu.” Ông ta vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Hạt Tử, nhất thời cũng bật cười.

Cậu không nói thêm gì khác, mà nhìn vào hoàn cảnh nơi đây.

Cậu dẫn Hạt Tử tiếp tục đi về phía trước, nhưng Hạt Tử đi được vài bước, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu đợi tôi một chút, tôi nghĩ tôi hình như thật sự không đi nổi nữa rồi, chân của tôi hình như có chút vấn đề.” Lời của ông ta vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày, cậu nhìn Hạt Tử có phần khó hiểu nói: “Chân của ông bị làm sao?” Cậu vừa nói vừa nhìn chằm chằm Hạt Tử.

Hạt Tử không biết nên trả lời thế nào, Vương Diệp không có cách nào, chỉ có thể ngồi xổm xuống để Hạt Tử leo lên.

Cậu bây giờ chỉ có thể cõng Hạt Tử.

Nhưng trong lúc được Vương Diệp cõng, Hạt Tử lại không nhịn được cười, mở lời nói với Vương Diệp: “Nếu cậu phát hiện ra tôi không phải là tôi, cậu sẽ làm thế nào?” Câu hỏi của Hạt Tử quá kỳ quái, Vương Diệp nhíu mày, quay đầu nhìn Hạt Tử một cái, phát hiện mặt của ông ta không có vấn đề gì.

Trong mắt cậu cũng lộ ra vẻ phức tạp, cậu nhìn chằm chằm Hạt Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Tôi mặc kệ ông có phải là ông không.

Ông chỉ cần nhớ ông đang đứng trước mặt tôi là đủ rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa cõng Hạt Tử đi về phía trước, cậu nhanh chóng đuổi kịp bước chân của mọi người.

Mọi người thấy Vương Diệp cuối cùng cũng đến, trên mặt họ đều lộ ra vẻ bình tĩnh.

Họ thấy Vương Diệp cõng Hạt Tử, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

"Hạt Tử sao vậy?" Nghe câu hỏi của họ vang lên bên tai, Hạt Tử lắc đầu, vỗ vỗ chân mình, có vẻ bất lực nói với họ: "Không có gì, chỉ là chân hình như không ổn lắm." Hạt Tử vừa dứt lời, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạt Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đợi ra khỏi đây rồi, tôi sẽ tiễn ông đến 'tuyệt cảnh chi địa', như vậy, ông cũng không cần phải chịu nhiều tội lỗi ở thế gian này nữa." Vương Diệp vừa dứt lời, Hạt Tử vội vàng gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, Hạt Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được cười hì hì nói: "Vẫn là cậu tốt nhất, biết tôi muốn gì, chứ đổi lại là người khác, làm sao có thể chu đáo như cậu được." Tiếng của Hạt Tử vừa vang lên bên tai, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Hạt Tử rồi không nhịn được lên tiếng: "Thật ra tôi thấy…" Lời của hắn còn chưa nói hết, Hạt Tử đã vỗ vai hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hai chúng ta là anh em tốt nhất, không cần lo lắng, cũng không cần phải suy nghĩ." Hai người vừa nói vừa cười, tâm trạng cũng bất giác tốt lên.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử nhìn bọn họ, không nhịn được nói: "Phía trước hình như là ngõ cụt, không đi được nữa." Giọng Bàn Tử có mấy phần bất đắc dĩ, thấy Vương Diệp và Hạt Tử vẫn còn nói chuyện, nhất thời cũng không nhịn được cau mày nói: "Hai người rốt cuộc có chuyện gì hay ho mà nói mãi không dứt thế, tôi chẳng hiểu nổi." Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử vang lên bên tai, lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn nói với cậu ta: "Ở đây không đi được nữa thì cậu đi xem có cơ quan nào không, nói nhảm làm gì?

Làm phiền tôi với anh ấy nói chuyện." Vương Diệp vừa dứt lời, vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, cậu ta không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại khẽ cười, nói: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?” Lời hắn vang lên bên tai, Bàn Tử lắc đầu, không biết nên trả lời ra sao.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười hì hì nói với cậu ta: “Đừng nói tôi không nhắc cậu đấy…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói hết, trong mắt Bàn Tử đã lộ ra mấy phần sâu xa.

“Tôi hình như thấy thứ gì đó, chúng ta đi nhầm đường à?

Sao lại có một cánh cửa sắt lớn nữa vậy?” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp cau mày, hắn nhìn Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Có vấn đề gì sao?” Bàn Tử bước lên phía trước, nhìn cánh cửa lớn trước mặt, dùng đèn pin rọi lên.

Ngoài ra, cậu ta còn lấy mảnh vải trong tay lau sạch toàn bộ bụi bẩn trên đó.

Vừa lau, cậu ta vừa thấy những con chữ ở đó dần dần hiện ra.

Sắc mặt cậu ta trở nên vô cùng khó coi, cậu ta căn bản không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Cậu ta vội quay đầu nhìn Vương Diệp, báo cho hắn phát hiện của mình.

Chương 997

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cậu ta.

Vẻ mặt hắn cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ bất lực nói: "Yên tâm đi, không có nhiều chuyện như vậy đâu, nơi này có lẽ chỉ là một công xưởng bị người khác bỏ hoang thôi." Hắn vừa nói vừa đi tới, nhưng Hạt Tử lại lắc đầu, ông chỉ vào dòng chữ trên đó, cực kỳ nghiêm túc nói: "Dòng chữ trên này để Hạo Thiên Chân giải thích một chút." Ông vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Hạo Thiên Chân bước lên trước.

Xem xong tất cả, anh ta đã trợn trừng mắt không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, trong mắt mọi người cũng lộ ra vẻ phức tạp, bọn họ không nói nên lời.

"Ở đây có thứ gì vậy?" Lời bọn họ vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân không biết nên đáp lại thế nào, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, lại run rẩy nói: "Cậu tuyệt đối không biết trên này viết gì đâu…" Lời của Hạo Thiên Chân nói đến đây thì dừng lại, vì anh ta phát giác tất cả những điều này khiến anh ta khó chấp nhận đến vậy.

Nhất thời sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên vô cùng khó coi, anh ta thậm chí không nói nổi một câu.

Anh ta nhìn Vương Diệp, đột nhiên mở miệng nói: "Thì ra lũ nhện này đều là từ một căn cứ của bọn họ, hơn nữa nơi này từ rất lâu trước đây đã có người tìm đến rồi." Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ bất đắc dĩ, anh ta vừa dứt lời, Vương Diệp đã giật nảy mình.

Hắn trợn trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt không thể tin nổi, không chỉ Hạo Thiên Chân như vậy, ngay cả Bàn Tử cũng gật đầu.

Bàn Tử nhìn hắn, vẻ mặt tán đồng nói: “Không sai, chính là như vậy.” Trong mắt Bàn Tử lóe lên mấy phần bất đắc dĩ, cậu ta không biết nên nói với Vương Diệp thế nào.

Thấy vẻ mặt của họ, Vương Diệp đi tới, nhìn dòng chữ như giun dế này, mặt hắn cũng lộ vẻ phức tạp.

“Lũ khốn này viết chữ gì ở đây, nói tiếp cho tôi nghe.” Vương Diệp biết ở đây chắc chắn ghi lại một số điều cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trực tiếp mở miệng, cậu ta nói: “Đi, đừng dừng lại ở đây, mau rời khỏi, thấy những thứ này, đừng tò mò.” Bàn Tử vừa dứt lời, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, hắn không biết nên nói gì.

Nhưng Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng bổ sung một câu: “Rời đi ngay lập tức, nơi này cực kỳ nguy hiểm chết người.” Lời họ vang lên bên tai, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, hắn không biết phải làm sao.

Triệu Dịch Thiên lại vội vàng đi tới, nhìn cánh cửa này nói: “Yên tâm đi, chúng ta đều không mở được cánh cửa này đâu, không cần phải lo lắng nữa.” Lời anh ta vang lên bên tai, trên mặt mọi người lại lóe lên vẻ phức tạp, họ không biết nên trả lời thế nào.

Đặc biệt là Vương Diệp, hắn đã rơi vào im lặng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được nói với hắn: “Không cần sợ những thứ này, thật ra không đáng sợ như vậy đâu.” Lời nhắc nhở của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ sâu xa, hắn không đáp lại.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được mở miệng, nói: “Sao tôi cảm giác cánh cửa này hình như đẩy một cái là mở nhỉ.” Hắn vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm cánh cửa, chỉ thấy một luồng gió lạnh thổi ra, mọi người nhìn cảnh tượng như vậy, tất cả đều ngây người.

Họ không nhịn được lên tiếng: “Rốt cuộc là ai đã mở cánh cửa này?” Giọng họ đầy vẻ bất đắc dĩ, thậm chí là đau lòng, căn bản không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng, thậm chí là tồi tệ đến vậy.

Vương Diệp nghe thấy lời họ vang lên bên tai, trên mặt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn lắc đầu, vỗ vai những người có mặt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Còn nhớ cái địa động lúc trước không?

Bọn họ vẫn luôn khoan vào tâm đất, kết quả ở đó nghe thấy một số âm thanh rất kỳ lạ.” Vương Diệp vừa dứt lời, họ gật đầu, mà lúc này Vương Diệp lại không nhịn được cười nói với họ: “Nếu không có gì sai, khoảng cách hiện tại của chúng ta chắc cũng gần giống họ, vì những thứ chúng ta đang thấy…” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Nghe lời của Vương Diệp, mọi người đều cau mày, họ vẻ mặt khó hiểu nói: “Nhưng giữa hai việc này không có liên quan gì chứ?” Giọng họ mang theo mấy phần căng thẳng và cẩn thận, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, lắc đầu.

“Không đơn giản như vậy đâu, đừng nghĩ những thứ này đơn thuần như thế.” Hắn vừa dứt lời, trên mặt mọi người đều lộ ra mấy phần phức tạp, họ không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn họ, vẻ mặt sầu não nói: “Những thứ này có lẽ còn kỳ quái hơn chúng ta tưởng tượng.” Vương Diệp vừa dứt lời, trong mắt họ đều lóe lên vẻ phức tạp.

Họ không biết nên nói gì, trên mặt chỉ có sự kinh ngạc đậm đặc, và cả sự bất lực.

Mà lúc này, Vương Diệp nhìn cánh cửa, không chút do dự nhấc chân đi qua.

Hạt Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vỗ vai hắn, nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Cậu hành động nhanh lên một chút, mau đi vào đi.” Lời ông vang lên bên tai, Vương Diệp vội vàng gật đầu, nhưng Vương Diệp quay đầu nhìn Hạt Tử một cái, lại không nhịn được nói: “Chúng ta đi vội như vậy làm gì?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Hạt Tử không biết nên trả lời thế nào.

“Cậu cứ làm theo lời tôi nói đi.” Giọng Hạt Tử đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy Hạt Tử như vậy liền gật đầu, đi vào trong, Vương Diệp không chút trì hoãn.

Nhưng lúc này Triệu Dịch Thiên lại đi qua, Triệu Dịch Thiên nhìn họ không nhịn được nói: “Nếu không có gì sai, nơi này có lẽ đã bị họ nghiên cứu qua, nhưng hoàn cảnh bên trong e là Minh giới nhỉ.” Anh ta vừa dứt lời, Vương Diệp cau mày, hắn nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, không nhịn được nói với anh ta: “Nếu là Minh giới, chẳng phải bên trong đều như ý cậu mong muốn sao?

Tại sao cậu lại buồn như vậy?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Triệu Dịch Thiên mỉm cười.

Triệu Dịch Thiên nghe thấy vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Tôi không buồn, tôi chỉ tò mò thôi.” Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp cười ha hả, họ không nói thêm gì khác.

Nhưng trong mắt Triệu Dịch Thiên lóe lên mấy phần phức tạp.

Triệu Dịch Thiên nhanh chân đi qua, trong mắt anh ta lóe lên mấy phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên.

Hắn vốn có lời muốn nói với Triệu Dịch Thiên, nhưng nghĩ lại, hình như cũng không cần thiết.

Lúc này, Vương Diệp quả quyết chọn cách im lặng.

Nhưng họ đi được vài bước.

Vương Diệp cũng thấy nhiệt độ ở đây ngày càng thấp, sắc mặt hắn trở nên có chút khó coi, Hạt Tử còn vỗ vai hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cậu đặt tôi xuống trước đi.” Hạt Tử vừa dứt lời, Vương Diệp vội vàng gật đầu, nhưng khi Vương Diệp đặt Hạt Tử xuống, hắn lại phát hiện sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Gương mặt Hạt Tử dường như đã biến thành bộ dạng mặt nhện.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng như vậy, cả người đều không dám tin.

“Anh sao thế?

Sao lại xảy ra chuyện này?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ gấp gáp, nhưng lời hắn vừa vang lên bên tai, Hạt Tử lại không nhịn được cười nói với hắn: “Tôi cũng không biết nên nói với cậu thế nào.” Giọng Hạt Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp nghe lời ông, trong mắt cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

Hắn còn chưa kịp đáp lại, Hạt Tử đã nắm lấy tay Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói với hắn: “Cậu phải nhớ, rất nhiều thứ đều là số mệnh đã định, lúc nãy có lẽ tôi đã giẫm phải mạng nhện, bị thứ đó cắn một nhát, nên lỡ…” Lời ông còn chưa nói hết, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên vô cùng khó coi, hắn rất lâu không nói nên lời.

Hắn nhìn chằm chằm Hạt Tử, vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Chuyện như vậy xảy ra, tại sao anh không nói sớm cho tôi biết?

Chúng ta bây giờ có thể mau chóng rời đi, anh vẫn có thể trở về Tuyệt Cảnh Chi Địa.” Giọng Vương Diệp chỉ có sự lo lắng, vẻ mặt của hắn không phải giả, tất cả những điều này đều là suy nghĩ thật của hắn, nhưng Hạt Tử nghe thấy lại bật cười.

Hạt Tử lắc đầu, chỉ vào hoàn cảnh trước mặt, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Vì nơi này khá lạnh, nên tôi ở đây mức độ bảo quản sẽ cao hơn, tôi hy vọng cậu có thể nhớ, cho dù tôi không đến Tuyệt Cảnh Chi Địa, tôi cũng rất vui.” Nhưng Hạt Tử vừa dứt lời, trên mặt Bàn Tử lại lộ vẻ đau khổ, cậu ta ôm mặt mình, nhìn Hạt Tử vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Sao anh lại biến thành thế này?

Chuyện này chắc chắn là giả phải không?” Cậu ta vừa nói vừa nghiến chặt răng, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử đột nhiên bật cười.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn cậu ta qua loa nói: “Đừng nghĩ nữa, những chuyện này đều là thật, cậu nên trưởng thành một chút đi, chấp nhận những điều này.” Hạt Tử vừa dứt lời, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Thấy bọn họ từng người cúi đầu, vẻ mặt đau buồn, Hạt Tử cũng mở miệng cười: “Đừng sa sút như vậy nữa, dù sao những chuyện này đều là số mệnh đã định, huống hồ tôi đã sớm tính được rồi.

Bây giờ tôi có thể nói cho các cậu biết, là chuyện tiếp theo của các cậu.” Hạt Tử vừa dứt lời, trên mặt ông lộ ra mấy phần phức tạp.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói: “Cậu chắc biết những chuyện tôi đang gặp phải nhỉ!” Lời Hạt Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không mở miệng nói gì, mà Hạt Tử nghĩ một lúc, chỉ vẻ mặt bình tĩnh nói với hắn: “Nơi này rất nguy hiểm, nếu cậu có thể nghĩ thông suốt những chuyện sẽ xảy ra ở đây, những phiền phức này thực ra đều có thể giải quyết được.” Lời Hạt Tử vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp.

Hắn tuy gật đầu, nhưng nhìn Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với ông: “Tôi luôn cảm thấy…” Lời hắn còn chưa nói hết, trên mặt Hạt Tử cũng lộ vẻ phức tạp.

“Nơi này là một địa điểm nghiên cứu thí nghiệm của họ, tuy trông rất đáng sợ, nhưng cũng chứng minh rằng từ rất lâu trước đây họ đã đến nơi này.” Vẻ mặt Hạt Tử đầy sự nghiêm túc.

Điều đó cũng có nghĩa là nơi này đã sớm bị người khác phát hiện, chỉ là Hạt Tử và họ bây giờ mới đến mà thôi.

Vương Diệp nghe lời Hạt Tử, liền gật đầu, không có ý kiến gì khác.

Lúc này Hạt Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cười nói với hắn: “Chúng ta tiếp tục đi vào trong, sẽ không gặp nguy hiểm gì cả, nhưng tôi sắp thi biến rồi, nên tôi hy vọng cậu có thể giết tôi.” Ông vừa dứt lời, Vương Diệp đảo mắt một cái, hắn nhìn chằm chằm Hạt Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Anh đừng nói bậy ở đây nữa, tôi có thể làm chuyện đó sao?” Hắn vừa nói vừa cười lạnh, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạt Tử trong lòng tuy cảm động, nhưng Hạt Tử lại lắc đầu.

“Cậu phải nhớ, một khi tôi biến thành con quái vật đó, các cậu dù thế nào cũng không hàng phục được tôi đâu.

Lũ nhện đó sở dĩ chưa tỉnh lại chỉ là vì vấn đề mùa tiết mà thôi.” Vẻ mặt Hạt Tử đầy sự nghiêm túc, lời nói hết lòng khuyên bảo của ông khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Hạt Tử, không nhịn được hỏi một câu: “Vậy theo ý anh là bọn chúng vì chưa tỉnh lại, nên chúng ta mới không có nhiều phiền phức như vậy, thậm chí không có nhiều…” Lời hắn còn chưa nói hết, Hạt Tử đã vội vàng gật đầu, nhưng Vương Diệp lại vẻ mặt khinh thường bật cười.

“Tôi nói cho anh biết, anh đừng coi thường tôi.

Mấy thứ này, đối với tôi căn bản chẳng là gì cả.” Vương Diệp vừa nói những lời này, vừa vỗ vào ngực mình, thấy vẻ mặt của Vương Diệp, trong mắt Hạt Tử cũng lóe lên vẻ phức tạp, ông không biết nên nói gì.

Sắc mặt ông trở nên có chút khó coi, ông không nhịn được dặn dò Vương Diệp một câu: “Tôi thấy những thứ này thật sự không đơn giản như cậu nghĩ đâu, cậu nên nghe lời tôi.” Lời nói của ông đầy vẻ nghiêm túc và cẩn thận.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại vẻ mặt không quan tâm cười cười.

Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Hạt Tử càng khó coi.

Hạt Tử không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Cậu đừng quá tự đại, bây giờ chúng ta vào nơi đó, chỉ cần đợi Triệu Dịch Thiên nhìn thấy anh trai cậu ta, mọi thứ đều có thể hóa giải.” Vương Diệp nghe lời Hạt Tử vang lên bên tai, trên mặt hắn lại lóe lên mấy phần kinh ngạc, không nhịn được mở miệng nói: “Anh biết từ đâu vậy?” Hắn đã xem đi xem lại mấy lần bức bích họa lúc nãy, bao gồm cả dòng chữ đó, nội dung trên đó hắn đều nhớ rõ mồn một.

Nhưng hắn lại không giống Hạt Tử, xem những thứ đó tỉ mỉ đến vậy, thậm chí là phát hiện ra huyền cơ bên trong.

“Cậu không cần quan tâm tôi biết từ đâu, cậu chỉ cần nhớ cứ đi thẳng con đường này, chúng ta sẽ có thể thấy anh trai cậu ta.” Vẻ mặt

Hạt Tử đầy sự nghiêm túc, ông vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm ông không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Ánh mắt hắn đột nhiên rơi vào người Triệu Dịch Thiên, nếu không có gì sai, có lẽ là Triệu Dịch Thiên đang uy hiếp Hạt Tử!

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, hắn nhìn Triệu Dịch Thiên, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, lại không ngờ lúc này Triệu Dịch Thiên đột nhiên chạy tới.

“Rốt cuộc là thật hay giả?” Triệu Dịch Thiên nắm lấy tay Hạt Tử, nhìn Hạt Tử vẻ mặt gấp gáp truy hỏi.

Trong mắt anh ta lóe lên mấy phần sâu xa, anh ta càng như vậy, Vương Diệp càng cảm thấy buồn cười.

Hạt Tử mở miệng, còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Triệu Dịch Thiên.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Hạt Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Đủ rồi, đừng nói những lời như vậy nữa.” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Hạt Tử trở nên vô cùng khó coi.

Thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, Vương Diệp lại không nhịn được khẽ cười, mở miệng nói với ông: “Anh nói cho tôi biết những thứ này đều là giả đi, sao có thể xảy ra thật được chứ?

Nên những thứ này đều là giả, đúng không!” Vương Diệp không ngừng truy vấn, sự cố chấp trên mặt hắn khiến Hạt Tử bật cười.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn hắn nghiêm túc nói: “Những thứ này đều là thật, lát nữa người các cậu thấy cũng là thật, nhưng cậu ta sẽ rất nhanh biến mất, vì cậu ta sắp phải rời đi rồi.” Hạt Tử nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt chỉ có bi thương.

Chương 998

“Vậy còn anh?

Chúng ta nhất định phải xử lý anh sao?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ trầm thống, mỗi một chữ nói ra, đối với hắn mà nói, đều như đang đâm vào tim mình.

Nhưng Hạt Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, trong mắt lại mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

“Tôi biết nói với cậu những điều này thế nào đây?

Nhưng chúng vốn tồn tại, tôi cũng không biết phải nói sao?” Ông vừa nói vừa thở dài, thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp.

Hắn một câu cũng không nói nên lời.

Hạt Tử thấy thái độ đó của Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng, ông nói: “Nếu cậu thật sự không nỡ ra tay, thì cậu chôn tôi đi?” Lời ông vừa dứt, Vương Diệp vội vàng lắc đầu, bất kể là phương pháp nào, hắn đều không muốn làm.

Thấy bộ dạng cố chấp của Vương Diệp, sắc mặt Hạt Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, ông không biết nên nói gì với Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, lại mở miệng nói với ông: “Đừng nói những lời hồ đồ như vậy, nhất định có cách cứu anh, anh mau ăn những viên giải dược này đi, đây đều là giải độc hoàn, tôi tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo ra.” Hắn vừa nói vừa đưa cho Hạt Tử, nhưng Hạt Tử lại lắc đầu, đẩy tay Vương Diệp ra, ông nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu phải nhớ một câu, nơi này vốn đã quỷ dị, nên những thứ ở đây cũng không dễ dàng đối phó.” Ông vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại không quan tâm mà nhét giải độc hoàn vào miệng ông.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc giải độc hoàn được nuốt xuống, Hạt Tử lại đột nhiên ho khan, Hạt Tử nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nhắc nhở: “Tôi sắp phải đi rồi, các cậu bây giờ có thể bắt đầu đào hố được rồi.” Ông vừa nói vừa nắm lấy tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp, trong mắt ông có lệ lấp lánh, ông không chút do dự nói: “Chuyện vui nhất đời này của tôi, chính là có thể gặp được các cậu, còn có thể ở Tuyệt Cảnh Chi Địa nhìn thấy nhiều thứ như vậy.” Giọng ông mang theo mấy phần hưng phấn, Vương Diệp nghe lời Hạt Tử, lại không cười nổi, trên mặt hắn chỉ có bi thương.

Hắn nắm lấy tay Hạt Tử, không ngừng cầu xin: “Tôi xin anh, anh đừng đi vội, anh cố thêm một chút nữa đi, còn cần gì tôi đều có thể cho anh, anh đừng…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói hết, Hạt Tử đã lắc đầu, Hạt Tử trông có vẻ thật sự không muốn nán lại nữa.

Thấy Hạt Tử như vậy, tâm trạng của Vương Diệp đã bi thương vô cùng, hắn ôm ngực mình, rất lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Hạt Tử cũng lộ vẻ phức tạp, Hạt Tử không nhịn được cười một cái, mở miệng nói với hắn: “Nhớ kỹ, nhất định phải cùng đồng đội của mình đi tiếp, bất kể gặp phải vấn đề gì, cũng đừng nghi kỵ lẫn nhau.” Ông không ngừng nói những lời này, nhưng Vương Diệp nghe thấy, lại vẻ mặt qua loa cười cười.

Hắn nhìn Hạt Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Những thứ này cũng không có gì quan trọng.” Vương Diệp vừa dứt lời, trong mắt Hạt Tử lóe lên mấy phần bất đắc dĩ.

“Bạn bè mới là quan trọng nhất, những người đồng đội này họ sẽ luôn đồng hành cùng cậu, nhưng tôi có lẽ không…” Vương Diệp nghe lời ông, lại vội vàng lấy ra một đống lớn đan dược.

Nhìn những thứ này, Hạt Tử lắc đầu.

Ông đã sớm tính được mạng số của mình đã tận, nhưng sự cố chấp trên mặt Vương Diệp cũng khiến Hạt Tử bật cười.

Hạt Tử lắc đầu, đột nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Hay là thế này đi, tôi xem cho cậu một quẻ trước.

Cũng coi như là lời tạm biệt cuối cùng của chúng ta.” Hạt Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, nhưng Vương Diệp nghe thấy, hắn lại không cười nổi, hắn nhìn chằm chằm Hạt Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Tôi không cần thứ này, tôi chỉ cần anh sống sót.” Giọng hắn đầy vẻ cấp thiết, nhưng khoảnh khắc lời nói ra, trong mắt Hạt Tử lại mang theo mấy phần mong mỏi.

“Thật xin lỗi, tôi không làm được chuyện này, nhưng bây giờ tôi có thể xem cho cậu một quẻ.” Bàn Tử nghĩ một lúc, đột nhiên đi tới, cậu ta nhìn Hạt Tử có chút lo lắng truy hỏi: “Tại sao không xem cho tôi một quẻ?” Không phải cậu ta cố ý gây sự ở đây, chỉ là cậu ta cảm thấy Hạt Tử vốn là người lợi hại, nên những gì Hạt Tử tính ra, chắc chắn đều hữu dụng.

Nhưng Bàn Tử chưa bao giờ nghĩ tới, lúc này Hạt Tử nhìn cậu ta cũng vẻ mặt mất kiên nhẫn cười cười nói: “Đừng hỏi tôi vấn đề này nữa, đợi cậu gặp phải những tai nạn mới, cậu sẽ biết những thứ đó có ý nghĩa gì.” Bàn Tử trợn trừng mắt nắm lấy tay ông, vẻ mặt lo lắng nói: “Không được nha, nếu tôi như vậy, thì chẳng phải là?” Nói đến đây, Bàn Tử dừng lại, không đợi Hạt Tử phản ứng, lại vội vàng mở miệng nói với ông: “Anh phải nhớ, chỉ có anh mới có thể cùng chúng tôi đi tiếp, và chỉ có anh mới có thể cứu mạng chúng tôi.” Cậu ta không ngừng nói những lời này, Hạt Tử nghe thấy đã cười ha hả.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn Bàn Tử bình tĩnh nói: “Người như tôi, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tái xuất hiện trong cuộc đời các cậu, nhưng là với thân phận khác.” Hạt Tử nói đến đây, Bàn Tử cứ lắc đầu, trên mặt cậu ta chỉ có sự cố chấp, cậu ta không muốn gì cả.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạt Tử đột nhiên cười ha hả, Hạt Tử biết Bàn Tử muốn níu kéo mình.

Bởi vì bất kỳ ai trong lòng có những ý niệm khác, nhưng lại bất đắc dĩ phải rời đi, thực ra đều sẽ tiếp tục ở lại, đặc biệt là khi Vương Diệp cầm nhiều linh đan diệu dược như vậy.

Nhưng thực tế, ông biết đại thế của mình đã qua, nhìn Bàn Tử, ông cũng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hơn nữa con người cậu vì quá béo nên nhiều phúc, bất kể gặp chuyện gì cũng có thể gặp dữ hóa lành, cậu chỉ cần nhớ những gì tôi nói là đủ rồi.” Bàn Tử cau mày, thứ cậu ta cần căn bản không phải là những điều này, gặp dữ hóa lành, từ lúc nhỏ cậu ta đã thường xuyên gặp phải.

Nên lúc này, cậu ta nhìn Hạt Tử, trên mặt cũng đầy vẻ cấp thiết, cậu ta không ngừng nói: “Nhưng tôi không cần, tôi chỉ cần anh luôn ở bên cạnh chúng tôi.” Chỉ là khi những lời này nói ra, trên mặt Hạt Tử chỉ có sự lạnh lùng.

Hạt Tử lắc đầu, nhìn cậu ta vô cùng bình tĩnh nói: “Được rồi, mau đi đào hố đi, đừng nói chuyện ở đây nữa.” Ông vừa nói vừa vẫy tay, thấy bộ dạng lạnh lùng tuyệt tình đó của Hạt Tử, tim Bàn Tử như vỡ nát.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Hắn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm.

Nhìn Vương Diệp, Hạt Tử lại không nhịn được nói với hắn: “Cậu chẳng lẽ không…” Lời Hạt Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật

cười.

"Tôi không có suy nghĩ gì khác." Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Hạt Tử càng khó coi.

"Thôi được, xem ra cậu ngay cả lời cuối cùng cũng không muốn nói với tôi, vậy thì thôi, tôi cũng không dây dưa nữa." Ông vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp, trông có vẻ phong khinh vân đạm, nhưng Vương Diệp lại đấm ông một cú.

"Cái gã này, đúng là súc sinh, chúng tôi coi anh quan trọng như vậy, mà lại nói những lời như thế, làm những chuyện như vậy." Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn, ông vừa dứt lời, Hạt Tử đột nhiên cười cười.

Hạt Tử nhìn Vương Diệp, cực kỳ bình thản nói: "Nhưng những thứ này thì có là gì?" Hạt Tử càng như vậy, sắc mặt Vương Diệp càng khó coi.

Hắn không biết nên nói gì, chỉ vẻ mặt sầu não nhìn cảnh tượng này.

Không bao lâu, Hạt Tử nhắm mắt lại.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Vương Diệp càng bi thương đến cùng cực.

Hắn rất lâu không nói nên lời, Triệu Dịch Thiên chỉ đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt anh ta mang theo vẻ phức tạp.

Ngay khoảnh khắc Hạt Tử sắp nhắm mắt.

Ông đột nhiên lại mở mắt ra, ông nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh, không nhịn được mở miệng nói: "Cậu không có gì muốn nói sao?" Ông vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi, anh ta và Hạt Tử đối mặt, anh ta thấy được cảm xúc lóe lên trong mắt

Hạt Tử.

Dường như đang muốn anh ta nói ra những lời đó.

Nhưng Triệu Dịch Thiên không biết nên nói thế nào, anh ta chỉ nhìn Hạt Tử, trong mắt mang theo vẻ phức tạp.

Triệu Dịch Thiên rất lâu không nói nên lời, trong mắt mang theo mấy phần sầu não.

Hạt Tử thấy bộ dạng này của Triệu Dịch Thiên, ông đột nhiên cười cười, sau đó nhìn Triệu Dịch Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi biết trên thế giới này có một loại người, vì để đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn, nhưng đồng thời khi làm những chuyện này, cũng đang phải chịu báo ứng." Ông nói đến đây, thì khẽ thở dài một tiếng, không đợi Triệu Dịch Thiên phản ứng, Hạt Tử lại mở miệng nói: "Mất bò mới lo làm chuồng, kịp thời quay đầu là bờ." Ông vừa dứt lời, Bàn Tử liền bật cười, Bàn Tử nhìn Hạt Tử không nhịn được trêu chọc một câu: "Cái gã này, không biết nói những lời này thì đừng nói bừa chứ." Nhưng Hạt Tử nghe lời Bàn Tử, lại lắc đầu, ông nhìn Bàn Tử dở khóc dở cười nói: "Lần này là chúng ta nhìn nhầm người rồi." Ông vừa nói vừa khẽ thở dài, mỗi tiếng thở dài của ông, đều như một tảng đá khổng lồ, đè lên người Triệu Dịch Thiên.

Triệu Dịch Thiên rất lâu không nói nên lời, anh ta chỉ như vậy nhìn Hạt Tử.

Vương Diệp nghe lời Hạt Tử, cảm thấy buồn cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Hạt Tử vẻ mặt tùy ý nói: "Chúng ta vốn đã nhìn nhầm người, hơn nữa…" Nói đến đây, Vương Diệp không tiếp tục nữa.

Hạt Tử chỉ vỗ vai Vương Diệp, nhìn hắn mở miệng nói: "Tất cả đều có số mệnh, cậu bây giờ dẫn mọi người đi xuống đi, đi đến cuối cùng rồi, mọi thứ đều có thể giải quyết được.” Giọng Hạt Tử đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì, Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng đó của Hạt Tử, đột nhiên mở miệng nói với ông: “Anh có thể đợi một chút không?” Hạt Tử cau mày, nhìn anh ta vẻ mặt khó hiểu truy hỏi: “Đợi cái gì?” Hạt Tử đã không muốn lãng phí thời gian trên người anh ta nữa.

Đối với Hạt Tử mà nói, người như Triệu Dịch Thiên, căn bản không đáng để ông lãng phí thời gian.

Hạt Tử vốn vì chuyện này mà cảm thấy bất đắc dĩ, lại không ngờ.

Triệu Dịch Thiên nhìn ông không chút do dự nói: “Rất nhiều chuyện đều có nỗi khổ riêng, tôi cũng là bất đắc dĩ.” Hạt Tử cười cười, ông còn chưa mở miệng nói, Vương Diệp đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, đã vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Đừng ngụy trang mình thành một người bị hại.” Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi, anh ta không biết nên đáp lại thế nào.

Trong mắt anh ta chỉ có sự sâu xa, sau đó lại cúi đầu xuống, một câu cũng không nói.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp khẽ cười, hắn che miệng mình, không nhịn được mở miệng nói: “Thật ra những thứ này…” Vương Diệp nói đến đây, trên mặt Triệu Dịch Thiên cũng lộ vẻ phức tạp, anh ta không muốn nói gì cả.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, cũng không tiếp tục ép hỏi nữa, dù sao tính cách của người này chính là như vậy.

Ngay khoảnh khắc Hạt Tử nhắm mắt, Bàn Tử nhìn đống đất trước mặt, cũng không do dự bắt đầu động thủ.

Nhưng Trương Khởi Linh lại đấm văng cậu ta một cú.

“Cậu điên rồi à?

Sao cậu có thể làm chuyện như vậy?” Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ mất kiên nhẫn, sau đó nhìn Hạt Tử vẻ mặt lo lắng nói: “Người vẫn còn cứu được, yên tâm.” Nhưng lời anh ta vừa dứt, Hạt Tử trong nháy mắt bắt đầu thối rữa.

Tốc độ cực nhanh, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người đều ngây dại.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng như vậy, họ cứ thế nhìn cảnh tượng này.

Họ rất lâu không nói nên lời.

Lúc này Hạt Tử cứ thế trực tiếp ngã xuống đất, họ căn bản không tin người xuất hiện trước mặt là Hạt Tử.

Vương Diệp càng bi thương đến cùng cực quỳ xuống.

Tình cảm sinh tử trong những ngày qua, bao gồm cả những chuyện họ đã trải qua, Vương Diệp chưa bao giờ quên.

Nhưng ly biệt đến nhanh như vậy, khiến hắn khó chấp nhận đến vậy, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn thậm chí không nói nổi một câu, hắn chỉ ôm ngực mình, rơi vào im lặng kéo dài.

Hắn vì chuyện này mà cảm thấy sầu não, thậm chí là cảm thấy bất đắc dĩ, lại không ngờ lúc này Bàn Tử nhìn hắn mở miệng nói: “Chúng ta bình tĩnh một chút đi, mau giải quyết chuyện này.” Cậu ta vừa nói vừa nhìn Hạt Tử, sau đó bắt đầu đào đất trước mặt mình.

Trương Khởi Linh tuy lúc nãy đấm cậu ta một cú, nhưng cú đấm đó cũng không làm gì được cậu ta.

Trên mặt cậu ta mang theo mấy phần phức tạp.

Bàn Tử khi làm những chuyện này, thực ra trong lòng cũng rất đau khổ, chỉ là cậu ta không có nơi để nói mà thôi.

Đợi cậu ta đào xong cái hố, Vương Diệp vẫn cởi áo trên người mình ra.

Hắn dùng áo của mình bọc lấy Hạt Tử, nhưng ngay khoảnh khắc đặt vào, Vương Diệp lại rơi lệ.

Hắn chưa từng khóc bao giờ, nhưng đến khoảnh khắc tình sâu nghĩa nặng thế này, hắn vẫn không kìm được nước mắt, dù cho trước mặt người khác hắn mạnh mẽ đến vậy.

Thấy bộ dạng đó của hắn, trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp, Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Cậu nhất định phải bình tĩnh hơn.” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nhìn đống đất trước mặt, hắn tự mình nhẹ nhàng chôn Hạt Tử.

Sau khi làm xong mọi việc, tâm trạng của anh trở nên vô cùng não nề.

Nhưng khi nhìn nơi này, anh không ngờ Bàn Tử còn đặc biệt chọn một nơi có phong thủy không tệ.

Anh không khỏi gật đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt vui mừng nói.

“Coi như cậu cũng có chút lương tâm, Hạt Tử đối xử với cậu không tệ.” Lời anh vừa dứt, Bàn Tử liền đảo mắt một vòng, vỗ vỗ vào ngực mình, nhìn Vương Diệp rồi bực bội nói.

Chương 999

“Sao cậu không xem tôi là người thế nào đi?

Sao tôi có thể làm chuyện táng tận lương tâm như vậy được?

Mọi người đều là anh em tốt, tôi không nỡ làm hại các cậu đâu.” Cậu ta nói một cách nghiêm túc, Vương Diệp nghe vậy cũng gật đầu.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp lại thoáng hiện lên nét phức tạp, hồi lâu không nói nên lời.

Trong mắt anh còn lộ ra vài phần sa sút.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Hạt Tử cũng lộ ra vẻ sầu não.

Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp.

“Sao tôi cứ cảm thấy…” Cậu ta nhìn Vương Diệp lo lắng, trên mặt chỉ có sự lo âu, cậu ta thật sự đang lo cho Vương Diệp, và cũng sợ Vương Diệp xảy ra chuyện gì.

Lỡ như Vương Diệp nghĩ quẩn, vậy thì gay go rồi.

Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai cậu ta, sau đó đứng dậy, đi đến một nơi khác.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng lộ vẻ sầu não, không lâu sau, Vương Diệp cầm một tảng đá quay lại.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Vương Diệp bắt đầu khắc tên Hạt Tử lên bia mộ, bao gồm tất cả mọi thứ về ông.

Làm xong loạt việc này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, anh đặt tấm bia mộ xuống.

“Thật sự là quá sơ sài.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã bật khóc, đau đớn tột cùng.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều im lặng đứng sau lưng họ.

Nhưng tâm trạng của cả hai người đều vô cùng nặng nề, và cũng cực kỳ đè nén.

Vào thời khắc này, hai người họ thậm chí không nói được một lời.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của hai người.

Anh cũng không nhịn được mà nói với họ.

“Phấn chấn lên đi, đừng vì chuyện này mà quá đau buồn.” Nói xong, Vương Diệp dẫn mọi người đi về phía trước, nhưng khi anh quay đầu lại nhìn thì phát hiện họ vẫn đứng tại chỗ.

“Mau theo kịp bước chân của tôi đi, chỉ cần để cô ấy gặp được anh trai mình, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tôi mệt lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người vội vàng gật đầu, nhưng họ nhìn Vương Diệp rồi không nhịn được mà nói.

“Chúng tôi thật sự không hiểu, tại sao chúng ta phải gánh vác tất cả những điều này?” Người nói câu này là Hạo Thiên Chân, vẻ mặt cậu ta đầy bực bội, Vương Diệp nghe thấy lời của cậu ta.

Trong mắt anh cũng lộ ra vài phần bất lực, anh lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân rồi nói một cách tùy ý.

“Có lẽ rất nhiều thứ đều là do trời định, chúng ta không có cách nào thay đổi.” Nhưng lời của Vương Diệp nói ra lại không nhận được sự đồng tình của Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, tha thiết hỏi lại.

“Chúng ta có cách mà, chỉ là có người nhất định muốn liên lụy chúng ta mà thôi.” Cậu ta cố chấp nhận định, nhưng Vương Diệp nghe thấy thì đã bật cười, anh lắc đầu, không đáp lại nhiều.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên siết chặt nắm đấm.

Cậu ta nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh, không nhịn được mở miệng nói.

“Cô không đi qua bên kia thì không được à?” Lời Hạo Thiên Chân nói ra, trên mặt cũng lộ vẻ tức giận, sau đó gầm lên một tiếng, mở miệng nói.

“Bây giờ Hạt Tử đã xảy ra chuyện, người tiếp theo cô hy vọng là ai xảy ra chuyện đây?

Rõ ràng đã có nhiều người rời bỏ cô như vậy, cô còn muốn để chuyện này xảy ra nữa sao?” Tiếng chất vấn của cậu ta vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên thoáng hiện lên vài phần bất lực.

Triệu Dịch Thiên lắc đầu, cô không phải là những người này, và cũng chưa từng trải qua những điều đó cùng họ.

Cho nên đồng cảm cũng chỉ là nói suông, cô không thể có cảm giác đó được.

Bây giờ nhìn bia mộ của Hạt Tử, cô tuy buồn nhưng không đặc biệt đau lòng.

“Các người nên hiểu cho tôi, tôi cũng chỉ muốn gặp anh trai mình mà thôi.” Vẻ mặt Triệu Dịch Thiên có vài phần bình thản, cho dù biết chuyện này đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, nhưng cô cũng không muốn lùi bước.

Hai chữ “từ bỏ”, đối với cô mà nói, nặng nề biết bao, sao cô có thể cam lòng làm vậy.

Trong mắt cô thoáng hiện lên vài phần sầu não.

Không ai biết trong lòng cô nghĩ gì, nhưng mọi người nhìn Triệu Dịch Thiên, lại không nhịn được mà nói.

“Cho nên loại người như cô thật sự có thể táng tận lương tâm đến mức độ này.” Triệu Dịch Thiên đột nhiên bật cười.

Đối mặt với sự chỉ trích của Hạo Thiên Chân, trên mặt cô ngoài sự lạnh lùng ra thì không có cảm xúc nào khác.

Cô càng như vậy, Hạo Thiên Chân lại càng tức giận, Hạo Thiên Chân nghiến chặt răng, nhìn cô bực bội nói.

“Tôi chưa bao giờ thấy người nào mặt dày vô sỉ như cô, sao cô có thể làm chuyện quá đáng như vậy?” Lời chất vấn hùng hổ của cậu ta vang lên bên tai, nhưng trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có sự lạnh lùng.

“Lập trường của chúng ta không giống nhau, vậy tại sao phải gộp chung lại?” Cô vừa nói vừa đi về phía trước, từ đầu đến cuối cô đều không có chút dao động, thậm chí là sợ hãi.

Cho dù bọn họ đông người, trông có vẻ đáng sợ, nhưng những gì cô thể hiện ra đều rất bình thản.

Thấy bộ dạng đó của cô, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên có chút khó coi.

“Không đi nữa, nơi này tôi chết cũng không đi, kẻ này lòng lang dạ sói, không cần biết chúng ta đối tốt với cô ta thế nào, cô ta cũng không nhớ.

Nếu đã như vậy, chúng ta qua đó còn có ý nghĩa gì?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nghiến chặt răng, rõ ràng chỉ cần cô ta từ bỏ tất cả, những chuyện này đều có thể kết thúc.

Nhưng Triệu Dịch Thiên lại không muốn làm gì cả, điều này khiến

Hạo Thiên Chân cảm thấy bất lực.

Trong mắt Hạo Thiên Chân thoáng hiện lên vài phần phức tạp, cậu ta không nhịn được mở miệng nói với Triệu Dịch Thiên.

“Tôi đang nói chuyện với cô, cô không nghe thấy sao?” Tiếng chất vấn của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có sự phức tạp.

“Thì có sao đâu?” Triệu Dịch Thiên càng bình tĩnh, Hạo Thiên Chân lại càng cảm thấy nực cười.

Cậu ta lắc đầu, quả thực không so đo nhiều với Triệu Dịch Thiên, nhưng sự uất ức trong lòng không thể nói thành lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, anh đi tới vỗ vai Hạo Thiên Chân, có vẻ bất lực nói.

“Được rồi, chuyện này đã qua rồi, chúng ta đừng day dứt nữa, huống hồ bây giờ cậu tức giận cũng không giải quyết được vấn đề.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn cậu ta cười, lời anh nói ra, Hạo Thiên Chân lại không cười nổi, cậu ta chỉ siết chặt nắm đấm.

“Đừng ngây thơ như vậy, cứ tiếp tục đi về phía trước với chúng tôi là được rồi, dù sao những thứ này cũng sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân vẫn đứng tại chỗ.

Vương Diệp cứ thế khoác vai cậu ta, dẫn cậu ta đi về phía trước.

Vương Diệp đi rất nhanh.

Bàn Tử vội vàng đuổi theo, vẻ mặt Hạt Tử lại mang theo vài phần phức tạp.

Ông ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói.

“Những thứ này là gì?” Ông ta vừa nói vừa đưa những thứ trong tay mình qua, Vương Diệp thấy từng cuộn da dê một.

Trên những thứ này ghi lại toàn bộ con đường phía trước, và những thứ sẽ xuất hiện bên trong.

Vương Diệp xem xong tất cả những thứ này, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, có chút bất lực nói.

“Tôi nghĩ văn tự trên đây chắc chỉ có Hạt Tử mới đọc hiểu được, tôi cũng không hiểu có ý gì?” Vương Diệp vừa nói vừa đưa cuộn da dê qua.

Hạo Thiên Chân cầm lấy cuộn da dê, xem xét kỹ lưỡng một lượt, sau khi xem xong, cậu ta đột nhiên trợn to mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui mừng nói.

“Tôi hình như biết chuyện gì xảy ra rồi, cậu qua đây với tôi, tôi nói cho cậu biết!” Vẻ mặt thần bí của cậu ta khiến Vương Diệp không khỏi tò mò.

Bàn Tử nhìn cảnh này, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Ngoài Bàn Tử ra, Triệu Dịch Thiên cũng cau mày, vẻ mặt cô ta có chút kỳ lạ.

“Tôi thật sự không hiểu, tại sao cô lại làm chuyện như vậy?

Chúng ta đều là người cùng một đội.” Trong giọng nói của Triệu Dịch Thiên mang theo vài phần sầu não, Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên như vậy, lại không nhịn được mà nói với cô ta.

“Những thứ này…” Lời anh còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã bật cười.

“Tôi hiểu rồi, chẳng qua là cảm thấy tôi đã hại chết Hạt Tử, cho nên bây giờ mọi người đều như vậy, cố ý bài xích tôi, nếu đã như vậy, tôi ở lại đây cũng vô dụng.” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa đi về phía trước, thấy bộ dạng tức giận của Triệu Dịch Thiên, lại không một ai đuổi theo.

Bàn Tử nghĩ một lát, đột nhiên khẽ thở dài, cậu ta đi tới nắm lấy cánh tay cô, nhìn cô với vẻ mặt bất lực nói.

“Thôi được rồi, cô đừng ở đây nổi cáu nữa, chúng ta bây giờ mau quay lại đi, họ chắc chắn sẽ nói cho chúng ta biết, không thể nào hại chúng ta đâu.” Bàn Tử không ngừng nói, lải nhải không ngừng, nhưng khi những lời này nói ra, trên mặt Triệu Dịch Thiên chỉ có sự bực bội.

Triệu Dịch Thiên trực tiếp hất tay cậu ta ra, Bàn Tử đứng không vững, trực tiếp ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Vương Diệp nhanh chóng đi tới, kéo cậu ta dậy, nhưng Bàn Tử lại cứ ngồi trên đất.

Triệu Dịch Thiên thấy Bàn Tử ngã, trên mặt lại mang theo vài phần lạnh lùng, cô không hề để ý.

Thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Hạo Thiên Chân càng không nhịn được mà mở miệng, mắng cô ta.

“Cô còn là người không vậy?

Chúng tôi đều là bạn của cô, chỉ vì không nói cho cô biết chuyện này, cho nên cô liền ra tay đánh người?” Lời Hạo Thiên Chân nói ra, trên mặt Triệu Dịch Thiên lộ ra vài phần phức tạp, cô lắc đầu, không biết nên nói gì.

“Tôi không cố ý.” Nhưng lời giải thích này của Triệu Dịch Thiên lại khiến Hạo Thiên Chân cảm thấy nực cười, Hạo Thiên Chân trừng mắt nhìn cô, bực bội nói.

Chương 1000

“Thôi đi?

Cô đừng ở đây giải thích nữa, cô không cố ý mà cậu ta có thể thành ra thế này sao?” Bàn Tử không đứng dậy nổi, chắc chắn là bị thương rất nặng, Hạo Thiên Chân vội vàng đứng bên cạnh xem xét tình hình của cậu ta.

Bàn Tử thấy mảnh vỡ trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Cậu ta từ từ kéo áo mình xuống, sau đó nhìn thấy hình xăm trên lưng mình.

Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự kỳ dị, cậu ta nhìn những người bên cạnh, không nhịn được mở miệng nói.

“Các cậu chắc chắn thứ này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hay là lại có chuyện mới đang giấu tôi?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, nụ cười trên mặt cậu ta cực kỳ cổ quái.

Vương Diệp nghe câu hỏi của cậu ta vang lên bên tai, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng, Bàn Tử lại lo lắng nói.

“Cậu nói cho tôi biết, đây là chuyện gì?

Tôi thật sự không muốn bị giữ trong bóng tối nữa.” Cậu ta không ngừng nói, thấy vẻ mặt của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra sự phức tạp.

“Cho dù nói cho cậu biết thì sao chứ?

Chuyện này cũng không có cách nào giải quyết.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử, Triệu Dịch Thiên thấy bộ dạng đó của Bàn

Tử, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cô ta vội vàng đi tới, nhưng Hạo Thiên Chân lại đẩy cô ta một cái, Hạo Thiên Chân nhìn cô ta bực bội nói.

“Đồ tiểu nhân, mau cút đi cho tôi.” Lời Hạo Thiên Chân nói ra, Triệu Dịch Thiên đã bật cười, Triệu Dịch Thiên lắc đầu, nhìn cậu ta với vẻ mặt qua loa nói.

“Rồi sao nữa, chuyện này có thể trách tôi được sao?

Những thứ này vốn dĩ đã luôn tồn tại.” Cho đến bây giờ Triệu Dịch Thiên vẫn không chịu thừa nhận vấn đề của mình.

Cho dù chính cô cũng thừa nhận tình hình trên người Bàn Tử rất nghiêm trọng, nhưng những thứ này cũng không phải do một tay cô gây ra.

Chỉ là khi cô nói những lời này, ngay cả sự chột dạ cơ bản nhất cũng đã biến mất, dường như mọi chuyện thật sự là như vậy.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại lắc đầu, cậu ta nổi giận ở đây, gào thét với Triệu Dịch Thiên.

“Nếu không phải vì cô, những chuyện này làm sao có thể liên tiếp bị vạch trần?

Những tai họa này làm sao có thể xảy ra như vậy?” Cậu ta trút hết mọi cảm xúc lên người Triệu Dịch Thiên, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe lời của cậu ta, lại qua loa nói.

“Vậy thì sao chứ?

Tôi đã cố gắng hết sức rồi.” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa nhìn phong cảnh nơi đây, trên mặt mang theo vài phần bất lực.

Không ai biết trong lòng Triệu Dịch Thiên nghĩ gì.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, không nhịn được mở miệng nói với cô ta.

“Tôi cảm thấy…” Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Triệu Dịch Thiên đã bật cười.

“An ủi Bàn Tử trước đi!” Vốn dĩ cô ta không nói câu này còn đỡ, bây giờ khi cô ta nói ra, Bàn Tử đã ngây người, cậu ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, lo lắng nói.

“Lời này của cô ta có ý gì?

Ý cô ta là thứ này trên người tôi vốn dĩ đã tồn tại sao?

Hay là các cậu vẫn luôn lừa tôi?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, cậu ta lo đến mức nói năng lộn xộn.

Cậu ta thật sự không dám tin chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình, thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

“Cậu đừng để ý đến họ, những gì họ nói đều là giả.” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cười nói với Bàn Tử.

“Tôi chẳng phải đã nói với cậu là hình xăm này không có chuyện gì sao?

Cậu đừng day dứt nữa.” Lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, Bàn Tử nghĩ một lát, gật đầu không nói thêm gì khác.

Nhưng tâm trạng của Bàn Tử vẫn rất phức tạp.

“Tôi cảm thấy các cậu có chuyện giấu tôi, nhưng tôi không tìm ra được nguyên nhân, cũng không tìm ra được manh mối nào.” Hạo Thiên Chân đã ngừng tranh cãi với Triệu Dịch Thiên, bởi vì cậu ta phát hiện không cần biết mình nói gì với Triệu Dịch Thiên.

Cô ta cũng không chịu nghe, hơn nữa còn dùng những lời rất khó nghe để làm mình khó chịu.

Rõ ràng có một số bí mật không thể tiết lộ, nhưng cô ta vẫn sẽ tức giận nói ra.

Điều này khiến Hạo Thiên Chân cảm thấy vô cùng phiền não.

Hạo Thiên Chân đã không muốn nói chuyện với cô ta nữa, nhưng Bàn Tử lại đột nhiên nhìn họ mở miệng nói.

“Các cậu là anh em tốt nhất của tôi, tôi tin các cậu sẽ không lừa tôi, nhưng nếu các cậu thật sự làm chuyện đó, tôi chết cũng không chấp nhận.” Cậu ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lập tức gật đầu.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, mở miệng nói với cậu ta.

“Những gì cậu nói tôi đều biết, nhưng, cậu phải nhớ, tôi thật sự sẽ không giấu cậu đâu.” Lời anh nói ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần ý cười.

Cậu ta gật đầu, coi như là tin những lời Vương Diệp nói, nhưng trong mắt cậu ta vẫn mang theo vài phần nghi ngờ.

Bởi vì những chuyện này đối với Bàn Tử mà nói rất khó chấp nhận, cậu ta căn bản không muốn để ý đến.

Nếu không phải là bất đắc dĩ, ai lại muốn đội chiếc mũ cao này?

Lại có ai nguyện ý tin tưởng Vương Diệp, mà không đi điều tra sự thật.

Nhưng Vương Diệp là anh em tốt nhất của cậu ta, sao có thể đối xử với cậu ta như vậy?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại không nghĩ đến những thứ này nữa.

Lúc này, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt anh mang theo vài phần bất lực.

Anh hồi lâu không nói nên lời, trên mặt lộ ra sự phức tạp.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Vương Diệp không có ý kiến gì, dẫn Bàn Tử đi về phía trước, nhưng khi Triệu Dịch Thiên đi theo, lại nhìn Bàn Tử với vẻ mặt áy náy nói.

“Tôi không cố ý.” Cô ta không nói câu này còn đỡ, bây giờ cô ta nói ra, cả người Bàn Tử đều sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử nhìn cô ta với vẻ mặt khó hiểu, mở miệng nói.

“Tại sao cô phải xin lỗi?

Tôi cũng không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có ai có thể giải thích cho tôi một chút không?” Trong giọng nói của Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, lời cậu ta nói ra, Vương Diệp đột nhiên lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt sầu não nói.

“Cậu không cần để ý đến cô ta, cô ta chỉ cảm thấy mình đã hại chết Hạt Tử, trong lòng rất khó chịu mà thôi, không cần để ý đến cô ta nữa, chúng tôi không thể giấu cậu đâu.” Anh vừa nói vừa dẫn Bàn Tử đi về phía đó, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, cậu ta nhìn Vương Diệp đột nhiên mở miệng nói.

“Tôi cũng không quan tâm sự thật là gì?

Dù sao cậu cũng là anh em của tôi, tôi tin lời cậu nói, tôi cũng biết cậu không thể lừa tôi.” Lời Bàn Tử nói ra.

Sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi, họ cau mày, không biết nên nói gì.

Bởi vì trong lòng họ hiểu rõ, Bàn Tử chính là vì quá ngây thơ, cho nên mới bị họ lừa dối.

Trương Khởi Linh nghĩ một lát, không chút do dự kéo tay Triệu Dịch Thiên.

Anh đến một bên khác, trừng mắt nhìn Triệu Dịch Thiên, bực bội nói.

“Tôi không hiểu, tại sao cô lại làm chuyện ghê tởm như vậy?

Chúng ta vất vả che giấu như vậy, kết quả bị cô một câu nói vạch trần, trong lòng cô rất vui phải không?” Trong giọng nói của anh tràn đầy sự bực bội, Triệu Dịch Thiên nghe anh chất vấn, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Tôi không có, tôi chỉ là lương tâm…” Nhưng lời Triệu Dịch Thiên nói ra, Trương Khởi Linh lập tức bật cười, Trương Khởi Linh lắc đầu, trừng mắt nhìn cô ta với vẻ mặt khinh thường nói.

“Lương tâm trỗi dậy à?

Cô cảm thấy mình có tư cách nói những lời này sao?

Chuyện này chính là vì cô mà ra, cô tốt nhất là câm miệng cho tôi, đừng tiết lộ nữa!” Vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khởi Linh không phải là giả, khi lời này nói ra, sắc mặt Triệu Dịch Thiên cũng trở nên vô cùng khó coi.

Triệu Dịch Thiên thậm chí không biết nên nói gì, trên mặt chỉ có sự bất lực.

Bởi vì cô phát hiện những thứ này có thể không che giấu được, cho nên cô chuẩn bị tiết lộ toàn bộ sự thật.

Chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ rằng những chuyện này không đơn giản như cô nghĩ, và thực hiện cũng rất khó khăn.

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt cô lộ ra sự phức tạp.

Thấy vẻ mặt của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp không nhịn được cau mày.

Anh trừng mắt nhìn Triệu Dịch Thiên, không nhịn được nói với cô ta.

“Còn đứng đó làm gì?

Còn không mau đuổi theo.” Thái độ của anh đối với Triệu Dịch Thiên vô cùng lạnh lùng, Triệu Dịch Thiên nghe lời anh, tuy vội vàng đi tới.

Nhưng trên mặt Triệu Dịch Thiên lại mang theo vài phần phức tạp.

Chương 1001

Cô ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi có lúc…” Lời còn chưa nói ra, Vương Diệp đã thấy phía trước xuất hiện một vệt sáng, anh cau mày.

Nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp không nhịn được nói với cậu ta.

“Cậu xem thứ kia là gì?” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử nhìn qua, nhưng Bàn Tử lại cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Cậu ta ôm lưng mình, nhìn Vương Diệp có chút bất lực nói.

“Sao tôi cảm thấy lưng tôi hình như không ổn lắm?” Cậu ta vừa nói vừa cau mày, Vương Diệp nghe lời cậu ta vang lên bên tai.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra sự phức tạp, anh không nói gì cả.

“Khó chịu ở đâu?

Cậu nói cho tôi biết.” Vương Diệp vẫn dừng bước, nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cởi áo mình ra, sau đó không ngừng gãi ngứa.

“Tôi cũng không biết chỗ này sao nữa, hình như lại bắt đầu ngứa rồi, hơn nữa toàn thân tôi đều khó chịu, giống như rất nóng.” Bàn Tử không hiểu, đây là tình huống gì, trên mặt chỉ có sự khổ não, cậu ta nhìn Vương Diệp lo lắng hỏi.

“Cậu nói xem thứ này có phải là có vấn đề gì không?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tôi thật sự không hiểu nổi!” Cậu ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Anh không nhịn được khẽ lắc đầu, nhìn Bàn Tử có chút sầu não nói.

“Có thể là có một chút độc tố xâm nhập vào rồi, cậu đợi một lát, tôi chữa cho cậu.” Vương Diệp vừa nói vừa cầm viên thuốc trong tay, sau đó nghiền nát rắc lên trên.

Làm xong loạt việc này, Bàn Tử lại cảm thấy đau đớn vô cùng, cậu ta trợn mắt nhìn Vương Diệp kêu trời la đất.

“Không đúng rồi, thứ này vẫn rất đau.” Bàn Tử không ngừng nói, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, trên mặt thoáng hiện lên vài phần bất lực.

Anh cau mày, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt sầu não nói.

“Có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ mất tác dụng rồi sao?” Lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử vẫn cực kỳ khó coi.

“Cái gì gọi là mất tác dụng?” Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy sự khó hiểu, cậu ta quay đầu lại nhìn Vương Diệp, trên mặt tràn đầy sự tò mò.

Bị Bàn Tử nhìn chằm chằm như vậy, Vương Diệp lại cực kỳ bất lực cười với cậu ta nói.

“Không có gì, tôi đang nghĩ viên thuốc này của tôi có phải là không có tác dụng nữa không?

Vừa nãy Hạt Tử ăn xong hình như cũng không có tác dụng gì nhiều.” Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại cau mày, trên mặt cậu ta thoáng hiện lên vài phần phức tạp, trong lúc muốn nói lại thôi.

Bàn Tử nghĩ một lát, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài, cậu ta nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Tôi cũng tin lời cậu nói, sẽ không lừa tôi, nhưng tôi hy vọng những thứ này…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Anh ta nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói.

“Sao tôi có thể lừa cậu được chứ?

Cậu cứ tin tôi đi!” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ ngực mình, Bàn Tử thấy vậy cũng gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói.

“Tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, anh làm một động tác ra hiệu im lặng, nhìn Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói.

“Đừng quá day dứt, những thứ này không quan trọng.” Anh càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử lại càng khó coi.

Lúc này Bàn Tử nghĩ một lát, tuy không quá để ý, nhưng trên mặt vẫn mang theo vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười cười, mở miệng nói với cậu ta.

“Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, dù sao vết thương trên người cậu chắc không có vấn đề gì nữa rồi chứ?

Tôi thấy cậu hình như không khó chịu như vậy nữa.” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật đầu, cậu ta quả thực không khó chịu như vậy nữa, nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Cậu nói xem thứ này của tôi rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại như vậy…” Cậu ta hy vọng Vương Diệp có thể trả lời câu hỏi của mình, nhưng Vương Diệp nghe lời cậu ta, trên mặt lại mang theo vài phần bất lực.

“Yên tâm đi, thật sự không có chuyện gì.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử, dẫn cậu ta đi về phía trước, nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là.

Triệu Dịch Thiên bước đi rất nhanh, khi cô ta thấy vệt sáng đó, trên mặt chỉ có sự kích động, trực tiếp đâm ngã Vương Diệp và Bàn Tử xuống đất.

Cô ta căn bản không quan tâm đến những thứ này, thấy bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, trong mắt Vương Diệp lộ ra sự phức tạp.

Anh nghiến chặt răng, không nhịn được chửi thề một tiếng.

Bàn Tử nghe tiếng chửi của Vương Diệp vang lên bên tai, nghĩ một lát cũng không nói thêm gì khác.

Bởi vì đối với Bàn Tử mà nói, chuyện Triệu Dịch Thiên làm vốn dĩ đã quá đáng, vừa nãy cậu ta cũng là vì Triệu Dịch Thiên mới bị thương.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nói thêm gì khác, nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh.

“Cậu có cảm thấy môi trường ở đây có chút kỳ lạ không?” Bàn Tử nói xong, Vương Diệp gật đầu lấy la bàn của mình ra, mới phát hiện kim chỉ nam trở nên vô cùng hỗn loạn.

Anh cau mày, nhìn môi trường ở đây, nơi này tuy đáng sợ.

Nhưng trông lại vô cùng hoang vu, Vương Diệp đi về phía trước không được mấy bước, nhìn vệt sáng ở đó, trên mặt anh cũng lộ ra sự phức tạp.

Triệu Dịch Thiên đã biến mất rồi, nếu không sai, có thể đã đi vào trong vệt sáng, nhưng Vương Diệp lại không dám tùy tiện đi vào.

Bởi vì những lời Hạt Tử nói với anh, cho đến bây giờ anh vẫn nhớ như in.

Người sống không được vào, vậy nếu bây giờ họ đi vào, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh kịp thời đến bên cạnh Bàn Tử, kéo Bàn Tử dậy, hai người họ nhìn Bàn Tử có chút bất lực nói.

"Hy vọng sau chuyện này, cậu có thể trưởng thành hơn một chút, đừng ngây thơ đi tin người khác nữa." Lời dặn dò của hai người họ vang lên bên tai, Bàn Tử cười hì hì, Bàn Tử nhìn họ có chút bất lực nói.

"Tôi cũng không tin người khác nữa, tôi chỉ cảm thấy người trên thế giới này không xấu xa như vậy mà thôi, huống hồ Triệu Dịch Thiên cũng không phải cố ý đúng không?" Trong giọng nói của cậu ta mang theo vài phần bình thản.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử như vậy, lại đảo mắt một vòng, cực kỳ bực bội nói.

"Triệu Dịch Thiên đâm ngã cậu, đẩy ngã cậu, cậu đều không so đo với cô ta, ngược lại chúng tôi bảo cậu lấy ít vàng bạc châu báu thôi, cậu lại tức giận." Lời chỉ trích của Hạo Thiên Chân khiến Bàn Tử cười ha hả, Bàn Tử nhìn cậu ta cực kỳ nghiêm túc nói.

"Đó là vì những thứ này đối với tôi đều là quý giá nhất, cho nên thật sự không thể tùy tiện từ bỏ." Lời Bàn Tử nói ra, Hạo Thiên Chân cũng bật cười, Hạo Thiên Chân lắc đầu không so đo nhiều với cậu ta.

Lúc này Hạo Thiên Chân chỉ nhìn phong cảnh trước mắt, trên mặt mang theo vài phần bất lực.

Nhưng Trương Khởi Linh đã đến bên cạnh Vương Diệp, Trương

Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói với anh.

“Cậu đợi tôi một lát.” Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp quay đầu lại nhìn anh, trên mặt mang theo sự nghi hoặc.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói với anh.

“Chúng ta nhất định phải đi vào, nếu không đi vào, chúng ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ.” Lời anh nói ra, Vương Diệp tuy gật đầu đồng ý, nhưng nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại không nhịn được cười nói.

“Nhưng chúng ta đột ngột đi vào chung quy không tốt lắm, lỡ như bên trong có nguy hiểm gì thì sao?” Lời anh nói ra, Trương Khởi Linh bật cười, Trương Khởi Linh lại không nói thêm gì khác, mà quay đầu lại nhìn Bàn Tử bên cạnh mình nói.

“Cậu có muốn vào không?” Không ai biết bên trong có gì, ngay cả Vương Diệp cũng không tính ra được, cho nên, mọi sự thật đều bày ra trước mắt.

Họ chỉ cần bước về phía trước là có thể biết được, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào việc họ có muốn hay không, thậm chí là có dũng khí đó hay không.

Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh giao quyền quyết định cho mình, trên mặt cũng lộ ra vài phần ngại ngùng, cậu ta sờ mũi mình, nhìn Trương Khởi Linh cực kỳ nghiêm túc nói.

“Nếu để tôi chọn, tôi chắc chắn sẽ chọn đi vào, bởi vì bên trong có thể có thứ gì đó tốt.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phấn khích, lời này nói ra, Trương Khởi Linh cau mày.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói.

“Cậu chắc chứ?” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử vội vàng gật đầu, Bàn Tử nhìn mọi người ngồi đây, vô cùng nghiêm túc nói với họ.

“Chúng ta vất vả lắm mới đến đây, không thể cứ ở mãi ngoài cửa, chỗ nào cũng không vào chứ?

Tốt xấu gì cũng phải vào xem môi trường bên trong, lỡ như…” Lời cậu ta nói đến đây, đã không kiềm chế được mà muốn đi vào trong, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy liền lắc đầu.

Anh cũng hết cách với Bàn Tử, anh chỉ có thể gật đầu dẫn Bàn Tử đi vào trong.

Thấy Vương Diệp thỏa hiệp, Bàn Tử cũng cười hì hì, Bàn Tử nhìn cảnh vật ở đây, không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp.

“Nói thật, phong cảnh ở đây trông có vẻ cũng không tệ lắm.” Bàn Tử là người đầu tiên đi vào, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt mang theo vài phần bất lực, nhưng vẫn vội vàng đi theo.

Mọi người đều là anh em tốt, trong thời khắc này, sao có thể không cùng nhau gánh vác hoạn nạn.

Nghĩ đến đây, khi Vương Diệp đi vào.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, nhìn ánh sáng ở đây, trong mắt cậu ta cũng lộ ra vài phần căng thẳng, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lần lượt đi vào.

Nhưng Bàn Tử lại mở miệng lẩm bẩm.

“Nơi này sao kỳ lạ vậy?

Thật sự là âm phủ mà sau này chúng ta sẽ đến sao?” Trong giọng nói của cậu ta mang theo vài phần tò mò.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại bật cười, anh lắc đầu nhìn Bàn Tử, bình thản nói.

Chương 1002

“Có phải là âm phủ hay không, tôi cũng không biết, nhưng, người phía trước hình như là Triệu Dịch Thiên!” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó dẫn Vương Diệp đi về phía trước.

Trên mặt hai người họ đều mang theo vài phần phức tạp.

Đặc biệt là Bàn Tử, cậu ta từng bước đi qua, lại phát hiện Triệu Dịch Thiên đang nói chuyện với một cái bóng.

“Tôi vẫn luôn tìm anh.” Triệu Dịch Thiên vừa nói vừa che mắt mình, sau đó khóc nức nở ở đó.

Bàn Tử há miệng, vốn định an ủi cô ta, không ngờ câu nói tiếp theo của Triệu Dịch Thiên lại trực tiếp khiến cậu ta sững sờ tại chỗ.

“Để vào được nơi này, tôi còn lừa họ, những chuyện trên người Bàn Tử, thật ra đều là giả, tôi vốn định nói cho họ biết, nhưng…” Lời cô ta nói đến đây thì dừng lại, cô ta đột nhiên che mặt mình, khóc nức nở.

“Tôi sợ họ sẽ không dẫn tôi vào, cho nên tôi đã từ bỏ, nhưng tôi không ngờ…” Lời cô ta nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử trợn to mắt, nhanh chóng đi qua, túm lấy cổ áo cô ta, với vẻ mặt không thể tin nổi nói.

“Sao cô có thể làm chuyện như vậy?” Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy sự chất vấn, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra sự phức tạp.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử có chút sầu não nói.

“Thôi được rồi, các người đừng…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã bật cười, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói.

“Thôi bỏ đi.

Những thứ này thì có là gì?” Bàn Tử càng bình tĩnh, sắc mặt Vương Diệp lại càng khó coi, anh không biết nên nói gì.

Nhưng nhìn Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh.

“Lẽ ra tôi nên đoán ra từ sớm, đa số mọi người đều như vậy, không đáng để tin tưởng, đặc biệt là loại người này.” Cậu ta vừa nói vừa chỉ vào mặt Triệu Dịch Thiên.

Triệu Dịch Thiên nghe lời cậu ta, trên mặt lộ ra sự phức tạp, khi cô ta quay đầu lại, trong mắt chỉ có sự kinh ngạc.

Cô ta căn bản không ngờ rằng những lời mình nói lại bị họ nghe thấy.

Lúc này Vương Diệp nhìn Triệu Dịch Thiên, cũng lạnh lùng nói.

“Cô đã thấy anh trai mình rồi, tiếp theo không cần biết gặp phải chuyện gì, cô cũng đừng đến làm phiền chúng tôi, chúng tôi sẽ không giúp cô giải quyết đâu.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra những lời này, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Hắn cứ lắc đầu nguầy nguậy, nhìn Vương Diệp giải thích: “Anh nghe tôi nói đã, những chuyện này đều có nỗi khổ riêng, tôi cũng là bất đắc dĩ, thật sự không phải cố ý làm vậy.” Thế nhưng, lời hắn vừa thốt ra, Bàn Tử đã bật cười.

Bàn Tử nhìn hắn với vẻ mặt đầy chế giễu rồi hỏi: “Thế trông tôi đáng đời phải chịu đựng tất cả những thứ này lắm à?

Hay là nói bọn họ cũng đáng đời phải chịu trách nhiệm cho những gì anh đã làm?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Triệu Dịch Thiên không biết phải đáp lại thế nào.

Hắn chỉ chau mày khổ sở, trông bộ dạng đó thật sự đáng thương.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Anh không nói nhiều, chỉ nhìn Bàn Tử với vẻ qua loa: “Thôi được rồi, anh đừng nói những lời như vậy nữa.” Vừa nói, Vương Diệp vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Nghe lời anh, Bàn Tử lại lộ vẻ u sầu.

“Tôi thấy chúng ta thật sự không thể...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cười lên: “Tính toán nhiều như vậy thì có ích gì?

Bây giờ nhìn rõ rồi, chẳng phải tốt hơn sao?” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai anh ta.

Nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Triệu Dịch Thiên nắm lấy tay Vương Diệp, vốn định giải thích với anh.

Nhưng hành động đó lại khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp gạt tay hắn ra, nhìn Triệu Dịch Thiên, bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, những chuyện này đều đã qua, tôi không muốn nói thêm gì nữa, tôi mệt lắm rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với hắn.

Khi những lời này thốt ra, trong mắt Triệu Dịch Thiên đã ánh lên vẻ bất lực.

Hắn không biết nên nói gì, tâm trạng trở nên vô cùng sa sút.

Hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp không nhịn được mà lên tiếng: “Tôi nghĩ các anh nên...” Bàn Tử nghe vậy, bỗng bật cười.

Anh ta lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên, tò mò hỏi: “Đây là chúng tôi nợ anh sao?” Nói đến đây, anh ta lại siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên, nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Đây vốn là chuyện của gia tộc các người, tại sao cứ nhất quyết phải lôi tôi và Vương Diệp vào?

Bây giờ còn hại mọi người phải lo lắng vì chuyện của tôi.” Nói đến đây, Bàn Tử đã hoàn toàn bùng nổ.

Anh ta siết chặt nắm đấm, nhìn Triệu Dịch Thiên, chất vấn một cách mất kiên nhẫn: “Hạt Tử còn chết ở nơi này, lẽ nào đây đều là những gì anh muốn thấy sao?” Câu nói này thốt ra, Triệu Dịch Thiên đã không biết phải trả lời thế nào.

Vương Diệp cũng không ngờ Bàn Tử lại nói ra những lời như vậy.

Anh vỗ vai Bàn Tử, vốn định an ủi cảm xúc của anh ta, ai ngờ lúc này Bàn Tử lại tuôn ra hết mọi chuyện về anh trai hắn và những gì hắn đã làm.

Lúc nói những lời này, mặt Bàn Tử chỉ toàn là phẫn nộ.

Anh ta nhìn Triệu Dịch Thiên, không nhịn được nói: “Chúng tôi đã làm đến mức tận tình tận nghĩa rồi, tại sao anh còn tiếp tục dày vò chúng tôi?

Rõ ràng nơi này là do chính anh muốn đến, huống hồ lúc đầu chính anh cũng đã nói.” Nói đến đây, anh ta dừng lại, nhưng Triệu Dịch Thiên nghe lời anh ta, vẻ mặt lại lộ ra sự phức tạp.

Triệu Dịch Thiên nhìn Bàn Tử, mấp máy môi, lời giải thích còn chưa kịp nói ra thì Bàn Tử đã cười khẩy.

“Sau khi ra khỏi đây, chúng ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Còn nữa, sau này dù anh gặp phải vấn đề gì cũng đừng bao giờ đến làm phiền chúng tôi nữa, vì chúng tôi không muốn gánh thêm bất cứ thứ gì.” Bàn Tử nói một cách dứt khoát.

Vương Diệp nghe thấy, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Anh vỗ vai Bàn Tử, vốn còn định khuyên vài câu, ai ngờ lúc này Bàn Tử quay đầu bỏ đi thẳng, sau đó còn vứt lại một câu vô cùng tàn nhẫn.

“Ai cũng đừng khuyên tôi!

Ai mà dám khuyên nữa thì sau này không phải anh em tốt.” Bàn Tử nói đến đây, sắc mặt Triệu Dịch Thiên đã trở nên cực kỳ khó coi.

Lần này Triệu Dịch Thiên coi như đã hiểu tính cách của Bàn Tử, cũng biết chuyện mình làm quá đáng đến mức nào.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn Bàn Tử rời đi.

Lúc này, Vương Diệp cũng vội vàng đuổi theo, nhưng Bàn Tử đi được một lúc thì lại thấy một người kỳ lạ đứng ở ngã rẽ phía trước.

Anh ta bước tới, nói với vẻ không thể tin được: “Thúy Hoa, sao em lại ở đây?” Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra khiến Vương Diệp giật mình.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, khó hiểu hỏi: “Anh đang nói gì vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử nghĩ một lúc rồi vội quay đầu lại, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui mừng nói: “Đây là người bạn thân nhất của tôi, tên là Thúy Hoa.

Chú em mau qua đây, tôi giới thiệu cho.” Bàn Tử vừa nói vừa vẫy tay với Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp không qua, Bàn Tử liền tự mình chạy lại.

Nhưng khi Bàn Tử chạy qua, Vương Diệp lại thấy một điều kỳ lạ, đó là sau lưng Bàn Tử chẳng có gì cả.

Bàn Tử đi được vài bước, đến bên cạnh Vương Diệp, cũng thấy Thúy Hoa lại xuất hiện sau lưng Vương Diệp.

Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh ta nhíu mày nhìn Thúy Hoa, có chút khó hiểu nói: “Sao em lại giống như biết dịch chuyển tức thời vậy?

Sao thoáng cái đã đến đây rồi?” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp nghe vậy, đột nhiên đẩy vào vai anh ta một cái.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nói với vẻ mất kiên nhẫn: “Anh bạn này, chẳng lẽ điên rồi sao?

Nơi này chỉ có mấy người chúng ta vào, những người khác làm sao dễ dàng vào đây được?” Câu nói này tuy đã nhắc nhở Bàn Tử, nhưng trong mắt anh ta vẫn mang vài phần phức tạp.

“Nhưng tôi thật sự nhìn thấy Thúy Hoa.

Thúy Hoa trước đây là thanh mai trúc mã của tôi, nếu cô ấy không gặp tai nạn thì đã là vợ tôi rồi.” Khi nhắc đến chuyện này, mặt Bàn Tử lộ vẻ phấn khích, bộ dạng mày bay mặt múa khiến Vương Diệp phải lắc đầu.

Nhưng lúc này, Vương Diệp cũng thấy Thúy Hoa từng bước đi tới từ phía sau Bàn Tử.

Nhìn người kia, Vương Diệp đẩy nhẹ cánh tay Bàn Tử, nhìn anh ta tò mò hỏi: “Đó có phải là Thúy Hoa không?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Anh ta nhìn đối phương, vui mừng nói: “Còn tưởng em không muốn gặp tôi chứ?

Sao em lại trốn kỹ vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa đi tới.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy Thúy Hoa trông rất xinh đẹp, nhưng anh nhìn Bàn Tử rồi không nhịn được mà lắc đầu nói: “Tỉnh táo lại đi, đây là Minh Hà, cho nên chúng ta có thể nhìn thấy rất nhiều thứ ở đây.” Nhưng những thứ này là thật hay giả, Vương Diệp không biết, mà anh cũng không muốn nói ra.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp lại nhíu mày.

Anh ta nhìn Vương Diệp, có chút khó hiểu nói: “Tuy có thể thấy nhiều thứ, nhưng chú em không thấy Thúy Hoa trông rất xinh sao?

Nếu không có chuyện gì xảy ra, có lẽ cô ấy đã thật sự là vợ tôi rồi.” Mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ quyến luyến.

Thúy Hoa nghe lời anh ta, bỗng nhiên bật cười.

Cô ta chìa tay về phía anh ta, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu anh vẫn còn thích em, bây giờ có thể đi cùng em, chúng ta có thể làm một đôi vợ chồng ở nơi đó.” Giọng Thúy Hoa tràn đầy hưng phấn, nhưng Bàn Tử nghe thấy lại vội vàng lắc đầu.

Anh ta nhìn Thúy Hoa, lo lắng nói: “Không được không được, thế thì không được, như vậy là loạn quy củ rồi.

Hay là em cứ ở một mình đi, đợi sau này tôi thật sự không xong nữa, tôi sẽ đến tìm em.” Bàn Tử vẫn phân biệt được những chuyện này.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh còn tưởng Bàn Tử đã bị những thứ này mê hoặc, nhưng xem ra bây giờ thì không phải.

Chương 1003

Thế nhưng Thúy Hoa nghe lời Bàn Tử, lại có chút mất kiên nhẫn nhíu mày: “Anh làm vậy là không tử tế rồi.” Thúy Hoa vừa nói vừa xông lên, trực tiếp nắm lấy tay Bàn Tử, trông có vẻ như muốn cưỡng ép đưa anh ta đi.

Nhưng hành động của Thúy Hoa lại khiến Vương Diệp sa sầm mặt.

Thấy bộ dạng bảo vệ của Vương Diệp, Thúy Hoa nghĩ một lúc rồi lại cười gượng gạo nói với họ: “Tôi chỉ đùa với mọi người một chút thôi, đừng chấp nhặt với tôi.” Thúy Hoa giải thích xong, Bàn Tử cũng cười ha hả.

Anh ta gật đầu nhìn Vương Diệp, cố gắng hết sức để Vương Diệp không quá so đo với Thúy Hoa.

Ngoài chuyện này ra, Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên quay lại, cuộc nói chuyện giữa hắn và anh trai hắn đến đây là kết thúc.

Nhưng trên mặt Triệu Dịch Thiên vẫn còn vẻ lưu luyến.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên khẽ thở dài nhìn Vương Diệp, chuẩn bị xin lỗi anh.

Không ngờ Vương Diệp lại giơ tay lên, nhìn Triệu Dịch Thiên với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Quan hệ giữa mọi người đến đây là kết thúc.

Bất kể là lời gì cũng không cần nói nữa, đợi sau khi rời khỏi đây, chúng ta sẽ không gặp lại nhau.” Vương Diệp nói với vẻ mặt bình tĩnh, lời này thốt ra, sắc mặt Triệu Dịch Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Trong mắt hắn ánh lên vẻ phức tạp, hắn khẽ thở dài, vốn còn vô số lời muốn nói nhưng đều nghẹn lại ở cổ họng.

Nhưng lúc này, hắn phát hiện mình căn bản không thể nói ra được.

Nhìn bộ dạng đó của Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp lại không hề động lòng.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, không nhịn được cười hì hì nói với anh ta: “Ra ngoài rồi, hai chúng ta nhất định phải đi uống chút rượu, ăn chút đồ nướng.” Bàn Tử gật đầu.

Hai người tuy đang cười, nhưng nghĩ đến chuyện của Hạt Tử, tâm trạng cả hai vẫn trở nên vô cùng phức tạp.

Trong lòng hai người họ thực ra cũng hiểu, vào lúc này, buồn bã không giải quyết được vấn đề.

Cho nên điều có thể làm là sống thật tốt và vui vẻ, chứ không phải gánh chịu quá nhiều đau khổ.

Nhờ có Hạt Tử, nên lúc rời đi mọi người đều rất thuận lợi.

Nhìn bầu trời trong xanh, trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười.

Anh quay đầu nhìn mọi người phía sau, không nhịn được vẫy tay chào.

Lúc nhìn Triệu Dịch Thiên, Vương Diệp cũng thu lại ánh mắt của mình.

Tất cả những lời chưa nói hết, bao gồm cả những việc chưa làm xong, và cả những thứ Vương Diệp muốn dặn dò Triệu Dịch Thiên, đều dừng lại ngay tại thời khắc này.

Bởi vì trong lòng Vương Diệp hiểu rõ, Triệu Dịch Thiên có suy nghĩ của riêng mình, hơn nữa những thứ hắn nghĩ còn nhiều hơn họ, cho nên căn bản không cần Vương Diệp phải quan tâm.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, lại không nhịn được cười hì hì nói: "Chiếc xe kia của tôi chắc vẫn còn đậu ở đó.

Tôi đi lái qua trước, mọi người ở đây đợi tôi một lát nhé!" Vương Diệp vừa nói vừa đi đến bụi cỏ kia, sau đó dọn những thứ đó ra.

Bàn Tử cũng qua giúp Vương Diệp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân chỉ đang thảo luận về những gì mình phát hiện được ở bên trong.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, lại không nhịn được mà bật khóc.

"Tôi thấy ông nội tôi, ông ấy mắng tôi, ông ấy cứ mắng tôi mãi, nói tôi lại quay về nơi này." Lúc Hạo Thiên Chân nói những lời này, nỗi đau trên mặt cậu ta không phải là giả.

Trương Khởi Linh nghe vậy cũng cười ha hả.

Trương Khởi Linh vỗ vai cậu ta, có chút bất đắc dĩ nói: "Được rồi, cậu đừng nói những lời như vậy.

Tuy chuyện này xảy ra khiến người ta buồn, nhưng cậu phải nhớ rằng những thứ đó đều là giả." Có lời này của anh, tâm trạng của Hạo Thiên Chân cũng ổn định lại không ít.

Tuy nhiên Trương Khởi Linh nhìn Triệu Dịch Thiên bên cạnh, lại không nhịn được bước tới, nhìn hắn nghiêm túc nói: "Những gì anh thấy là thật." Anh cố ý giải thích với Triệu Dịch Thiên như vậy là hy vọng hắn có thể buông tay, đừng dây dưa không dứt nữa.

Triệu Dịch Thiên thấy thái độ của Trương Khởi Linh đối với mình như vậy, tâm trạng hắn vô cùng phức tạp.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh, không nhịn được mở miệng giải thích: "Lúc đó tôi thật sự là bất đắc dĩ, không còn đường lui." Nhưng khi những lời này của hắn thốt ra, Trương Khởi Linh căn bản không muốn tin, cũng không muốn nghe.

Trương Khởi Linh lắc đầu, nhìn Triệu Dịch Thiên vô cùng nghiêm túc nói: “Thôi bỏ đi, anh cũng không cần phải nói với tôi những lời này, tôi không muốn nghe.” Mặt Trương Khởi Linh lộ vẻ u sầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng thấy Vương Diệp đã khởi động xe.

Vương Diệp vội vàng vẫy tay với họ.

Nhìn những người này, Vương Diệp vui mừng nói: “Mau qua đây.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu.

Anh nhanh chân chạy qua, Hạo Thiên Chân cũng theo sau.

Triệu Dịch Thiên lề mề bước đi.

Thấy Triệu Dịch Thiên đi chậm như vậy, Trương Khởi Linh không khỏi nhíu mày.

Anh nhìn hắn có chút mất kiên nhẫn nói: “Chân cẳng anh không tiện hay sao thế?

Nhanh lên, đừng có lề mề ở đó.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Triệu Dịch Thiên thực sự hết cách, chỉ có thể bước nhanh tới, nhưng trong mắt hắn vẫn mang vài phần phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, mặt lộ vẻ sầu muộn, không ai biết tâm trạng của Triệu Dịch Thiên bất lực đến mức nào.

Lúc này, Triệu Dịch Thiên ngồi lên xe, nhưng không ai nói chuyện với hắn.

Mọi người đều ở đó ríu rít chia sẻ về chuyến đi này.

Bàn Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhịn được khẽ thở dài, nói với vẻ mặt vô tội: “Phải chi Hạt Tử cũng ở đây thì tốt rồi.

Tên Hạt Tử này thật là quá tệ, cứ nhất quyết phải đến góp vui.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp không đáp lại mà đạp thẳng chân ga.

Bàn Tử thấy Vương Diệp lái xe nhanh như vậy, liền giật nảy mình.

Anh ta ôm ngực, nhìn Vương Diệp khó hiểu hỏi: “Anh bị sao vậy?

Lái xe nhanh thế để làm gì?” Khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm tĩnh.

Anh nhìn Bàn Tử, tùy ý nói: “Tôi vẫn chưa bao giờ quên.” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử khẽ thở dài, anh ta biết Vương Diệp đang nói gì, nhưng lúc này Bàn Tử lại không có cách nào.

Anh ta không biết nên an ủi Vương Diệp thế nào.

Hơn nữa, Vương Diệp lái xe được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, nhìn Trương Khởi Linh ngồi sau lưng, Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Anh qua lái một lát đi, tôi hơi mệt rồi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh quả quyết gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Khi Trương Khởi Linh ngồi vào vị trí đó, anh nhìn Vương Diệp, trong mắt vẫn mang vài phần lo lắng.

Nhưng lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trực tiếp giơ tay nói với anh: “Đừng nói gì với tôi cả, bây giờ tôi cần nghỉ ngơi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhắm mắt lại, trông anh có vẻ thật sự kiệt sức.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tuy không làm phiền nhiều, nhưng anh ta nhìn chằm chằm Triệu Dịch Thiên ngồi ở cuối xe, nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Tất cả đều là chuyện do anh gây ra.

Nếu không phải vì anh, mọi chuyện đã không thể trở nên tồi tệ như vậy.” Giọng Bàn Tử tràn đầy phẫn nộ.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại mở mắt ra, anh nhìn Bàn Tử, nói với vẻ mặt sắc bén: “Nói đủ chưa?

Có thể dừng lại được không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử bừng tỉnh, quả quyết lựa chọn im miệng, nhưng tâm trạng anh ta vẫn vô cùng phức tạp.

Triệu Dịch Thiên nghe lời Vương Diệp, lại nhìn vẻ phẫn nộ trên mặt Bàn Tử, nhất thời cũng lựa chọn cúi đầu, không nói thêm gì khác.

May mà không bao lâu sau đã đến nơi.

Vương Diệp nhìn bến xe trước mặt, anh nhìn Triệu Dịch Thiên vô cùng nghiêm túc nói: “Xuống xe đi, thuộc hạ của anh sẽ đến đón anh.” Nói đến đây, Triệu Dịch Thiên tuy gật đầu, nhưng hắn nhìn họ, lại cúi gập người một cái thật sâu.

Thấy hành động của Triệu Dịch Thiên, Bàn Tử đột nhiên bật cười.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn chằm chằm tên này, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Coi như tôi cầu xin anh, sau này đừng xuất hiện nữa.

Anh làm gì cũng không liên quan gì đến tôi, cũng đừng đến tìm chúng tôi.” Lời của Bàn Tử tuy nói ra rất lạnh lùng, nhưng đây đều là lẽ thường tình.

Vương Diệp nghe thấy cũng không nói thêm gì khác.

Triệu Dịch Thiên tuy quay người rời đi, nhưng tâm trạng hắn lại vô cùng phức tạp, không ai biết được tất cả những gì hắn đã trải qua.

Nhưng khi nhìn thấy anh trai mình, hắn vẫn rất vui mừng, đặc biệt là khi biết được tình hình gần đây của anh trai, những điều này không thứ gì có thể thay thế được.

Vương Diệp thấy Triệu Dịch Thiên cứ thế rời đi, nhìn Bàn Tử vô cùng phẫn nộ bên cạnh, lại không nhịn được nói với anh ta: "Anh cứ tức giận cái gì ở đây?" Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử nghĩ một lúc, rồi không khách khí nói với anh: "Tôi thấy tên Triệu Dịch Thiên này thật sự rất đáng ghét, hắn quá giả tạo, giống như một con rắn độc vậy." Lời Bàn Tử vừa thốt ra, trong mắt Vương Diệp ánh lên vẻ phức tạp.

Anh tuy không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói: "Thôi bỏ đi, không phải đã qua rồi sao?

Huống hồ sau này cũng không còn liên hệ gì nữa, bây giờ cũng không cần thiết phải buồn vì chuyện này." Vương Diệp nói thật lòng, Bàn Tử nghe thấy cũng gật đầu, nhưng trong lòng anh ta vẫn rất khó chịu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, không chút do dự bảo anh lái xe ra chợ.

Xuống xe, Vương Diệp mua một đống thịt lớn mang về.

Nhìn hành động của Vương Diệp, mặt Bàn Tử lộ vẻ ngạc nhiên: "Anh còn định tự nướng thịt đấy à?" Bàn Tử vừa nói vừa cười hì hì nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, mua cả dụng cụ và rượu về.

Làm xong một loạt việc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, lại không nhịn được dặn dò: "Anh phải nhớ kỹ, sau này đừng ngốc như vậy nữa.

Còn cái thứ sau lưng anh, thực ra có thể rửa sạch được." "Nhưng tôi hơi tò mò, tại sao nó lại có phản ứng như vậy?” Bàn Tử nghĩ đến điểm mấu chốt nhất, anh ta nhìn Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp sững người tại chỗ.

Ngay cả Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cũng ngây ra.

Chương 1004

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, có chút ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, tại sao thế?” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ phức tạp.

Lúc Hạo Thiên Chân đi tới, nghe thấy câu hỏi của họ, trong mắt cậu ta cũng lộ vẻ u sầu: “Nếu không đoán sai, thứ này có thể thật sự tồn tại.

Có lẽ Hạt Tử chết là để giải quyết vấn đề trên người anh ấy...” Đây là điều hợp lý nhất mà Hạo Thiên Chân có thể nghĩ ra, nếu không Hạt Tử không thể tùy tiện rời đi như vậy.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp nghe vậy gật đầu, anh nhìn Bàn Tử không nhịn được nói: “Thứ này có lẽ không phải chỉ hiện ra một hoa văn như chúng ta thấy, mà là đã cắm rễ sâu vào bên trong.” Lời Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử gật đầu, nhưng tâm trạng anh ta vẫn vô cùng đau buồn: “Anh nói xem tên Hạt Tử này sao lại làm ra chuyện như vậy?

Hắn là một người sợ chết như thế, vậy mà lại vì tôi...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cầm miếng thịt trên tay quay đầu đi thẳng, không thèm nghe anh ta nói nhảm.

Bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, những chuyện đó quá đau buồn, cho nên lúc này nhắc lại cũng không có tác dụng gì.

Vương Diệp xử lý xong chỗ thịt, thấy vẻ hưng phấn trên mặt Bàn Tử, liền cười nói với anh ta: “Tối nay chúng ta ăn một bữa no nê.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Họ ở lại trong sân này, tuy chỉ là thuê tạm thời, nhưng Bàn Tử lại rất hưởng thụ những ngày như vậy.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ tươi cười, anh ta nhìn Vương Diệp nghĩ một lúc, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Thực ra tôi thấy...” Lời anh ta còn chưa nói hết, Trương Điền đã giơ tay ra hiệu im lặng: “Mọi người đừng nói gì cả, cạn ly chúc mừng trước đã.

Chúng ta đã ra khỏi nơi đó, tuy có người không thể ra được.” Giọng Vương Diệp tràn đầy nặng nề.

Lúc nói những lời này, mọi người cũng thấy mắt Vương Diệp đỏ hoe, họ vội vàng lảng sang chủ đề khác.

Từng tốp hai, tốp ba, vào lúc này, họ cười hì hì trêu chọc Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử cũng nhận được một cuộc điện thoại không thể hiểu nổi.

“Mày đừng có giở trò đó, bạn thân của tao chết từ lâu rồi, mày còn nói là bạn thân tao, tao khinh cả nhà mày.” Bàn Tử chửi bới rồi cúp máy.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, mặt lộ vẻ phức tạp: “Ai gọi cho anh vậy?” Vương Diệp rất tò mò hỏi.

Bàn Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, mặt lộ vẻ u sầu, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Có một tên, hắn nói là bạn thân của tôi, ngay cả tên bạn thân hắn cũng nói ra được, nhưng tôi cảm thấy không giống lắm, tôi chửi cho hắn một trận rồi.” Giọng Bàn Tử mang vài phần phức tạp.

Khi lời nói đến mức độ này, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói: “Vậy thật là lạnh lòng rồi.

Nhưng tên bạn thân của anh là ai cũng có thể nhớ được sao?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử tuy đã phản ứng lại, nhưng nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói: “Tên bạn thân của tôi thì không phải ai cũng nhớ được, nhưng tên này chắc chắn không biết.” Bàn Tử vỗ ngực, nghiêm túc nói.

Vương Diệp nghe vậy, mặt cũng lộ ra ý cười.

Anh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời Bàn Tử nói, nhưng nhìn Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp vẫn mang vài phần phức tạp: “Hay là gửi số điện thoại đó cho tôi đi!” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử vội lắc đầu.

Bàn Tử nhìn miếng thịt mỡ trước mặt, không chút do dự cắn một miếng.

Bàn Tử bị nóng đến mức há to miệng, nhe răng nhếch mép.

Nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Không cần, thứ này chẳng có gì đáng để nghiên cứu, chắc chắn là lừa đảo, trước đây tôi gặp nhiều rồi.” Anh ta từ chối dứt khoát.

Vương Diệp nghĩ một lúc, cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Nhưng Bàn Tử lại thấy cuộc điện thoại đó gọi tới lần nữa.

Bàn Tử hết cách, đành phải đưa điện thoại cho Vương Diệp: “Chú em giúp tôi đối phó với tên lừa đảo này đi.” Vương Diệp gật đầu, nhận cuộc gọi, sau đó bật loa ngoài.

Sau một đoạn âm thanh nhiễu loạn của dòng điện, Vương Diệp nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Hình như có người đang niệm kinh ở đâu đó, lại giống như có người đang tụng đọc, nhưng âm thanh từ xa đến gần, Vương Diệp căn bản không nghe rõ đó là thứ gì.

Nhưng anh lại cảm thấy khi âm thanh này truyền vào tai, nó khiến sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

Thậm chí đầu óc cũng không kiểm soát được mà quay cuồng.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp, anh siết chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên vẻ quỷ dị.

“Ai ở đó?” Vương Diệp nghĩ một lúc, rồi không khách khí hỏi.

Anh siết chặt nắm đấm, cố gắng giữ cho cảm xúc ổn định, nhưng Bàn Tử đã nhận ra có gì đó không ổn.

Bàn Tử trợn to mắt, nhìn Vương Diệp, khó hiểu hỏi: “Chuyện gì vậy?” Khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, anh không biết nên trả lời câu hỏi của Bàn Tử thế nào.

Nhưng âm thanh ở đầu dây bên kia thật sự khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng phiền não, thậm chí là mất kiểm soát cảm xúc.

May mà không bao lâu sau, đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở hổn hển, rõ ràng là có người ở đầu dây bên kia, người đó chỉ cố ý phát ra những âm thanh này.

Mục đích là để mình nghe thấy, hay là gì thì Vương Diệp không biết, nhưng Vương Diệp có thể chắc chắn rằng, lai lịch của kẻ này không hề đơn giản.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Anh nhíu mày, lời còn chưa kịp nói ra, người ở đầu dây bên kia lại lên tiếng: “Bàn Tử, mau đến tìm tôi, tôi đang ở trên núi tuyết.” Người ở đầu dây bên kia nói một cách vô cùng thân thuộc, lời này thốt ra, mặt Vương Diệp mang vẻ phức tạp.

Sau đó người đó lại vội vàng bổ sung một câu: “Tôi ở ngay trên núi tuyết, ngọn núi tuyết có truyền thuyết ngàn năm ấy.” Người đó vừa nói vừa thở hổn hển.

Vương Diệp nghe thấy cũng không nhịn được khẽ thở dài, sau đó vô cùng nghiêm túc nói: “Anh muốn chúng tôi đến tìm anh, không thành vấn đề, nhưng anh phải đưa bản đồ cho chúng tôi chứ, huống hồ bây giờ anh đang ở đâu, anh phải nói rõ.” Nhưng lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, người ở đầu dây bên kia đã bật cười.

Người đó lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Nghe thấy âm thanh đó không?

Cứ theo gợi ý của âm thanh đó mà đến tìm chúng tôi, chúng tôi ở đây đợi các cậu.” Giọng điệu của người đó tràn đầy sự trang trọng.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, anh nhìn Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Bạn thân của anh không phải đã chết rồi sao?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức gật đầu, nhưng người ở đầu dây bên kia lại vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi chưa chết, tôi chỉ bị một người đưa đi thôi.

Dưới đáy giếng nước đó, tôi đã học được rất nhiều thứ.

Bàn Tử mau đến tìm tôi đi.” Giọng điệu của người đó tràn đầy vẻ bất lực, hơn nữa nói chuyện đứt quãng, trông giống như bị lạnh đến mức không nói nên lời.

Vương Diệp nhíu mày, mặt mang vài phần phức tạp.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, mấp máy môi, lời còn chưa kịp nói ra.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, liền không chút do dự nói: “Mau qua ăn xiên nướng đi, mặc kệ tên này.

Đây tuyệt đối là lừa đảo.

Thủ đoạn lừa đảo như chúng nó, trước đây tôi gặp nhiều rồi.” “Ví dụ như?” Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử tò mò hỏi.

Thấy Vương Diệp cứ xoáy vào chuyện này, Bàn Tử nghĩ một lúc rồi lại không khách khí nói: “Ví dụ như trước khi tôi lên đường cùng chú em, tên này cũng đã gọi cho tôi, bảo tôi đến một con sông ngầm nào đó tìm hắn.

Tôi đi tìm cái quái gì!” Bàn Tử nói xong những lời này, lại nhìn chiếc điện thoại trong tay Vương Diệp.

Anh ta tưởng điện thoại đã cúp, liền tức giận chống nạnh chửi bới: “Thằng lừa đảo chết tiệt, đừng tưởng tao không biết nó nghĩ gì trong lòng.” Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp quả quyết gật đầu.

Tuy nhiên nhìn Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với anh ta: “Cho dù trong lòng hắn có suy nghĩ khác, nhưng những thứ này cũng không quan trọng.” Lời Vương Diệp nói đến đây, mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp.

Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, người ở đầu dây bên kia đã vội vàng lên tiếng: “Anh bạn này cũng quá xấu tính rồi.” Lời chỉ trích vang lên bên tai, trong mắt Bàn Tử lóe lên vẻ u sầu: “Dù sao anh mới là kẻ lừa đảo thật sự, tôi chưa bao giờ làm chuyện gì hổ thẹn với lòng mình.” Giọng Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng người ở đầu dây bên kia lại cười khẩy lắc đầu, không đáp lại Bàn Tử.

Thấy người đó cúp máy, Vương Diệp nghĩ một lúc, rồi không do dự nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh hỏi: “Anh có biết vừa rồi cái thứ đó là chuyện gì không?” Nhưng lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh lại lắc đầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, tò mò hỏi: “Họ đang tụng đọc cái gì vậy?” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, nói với vẻ mặt vô tội: “Tôi cũng không biết.

Nếu tôi biết rõ thì đã giải đáp cho các anh rồi.

Có lẽ...” Lời của Hạo Thiên Chân còn chưa nói hết, Vương Diệp liền gật đầu, coi như đã hiểu ý cậu ta.

Nhưng lúc này nhìn Hạo Thiên Chân, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu: “Nói thật, những chuyện này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, nhưng tôi không sợ.

Chúng ta đi điều tra xem, thứ họ tụng đọc là gì đã!” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh nhíu mày, anh ta rất lâu không trả lời Vương Diệp.

Nhưng Bàn Tử lại sa sầm mặt, nhìn Vương Diệp có chút mất kiên nhẫn nói: “Nhưng những chuyện chúng ta đã nói trước đó, anh quên hết rồi sao?

Chúng ta nên nghỉ ngơi cho tốt, chứ không phải tiếp tục lo những chuyện này.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Vương Diệp đương nhiên biết, nhưng anh nhìn Bàn Tử, lại nói với vẻ mặt không cam tâm: “Nhưng vào lúc này, chúng ta...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã nhíu mày.

Anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Cứ làm theo lời tôi nói đi.

Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, đừng quan tâm đến tên này.

Lần trước hắn ở dưới lòng đất gặp phải cá sấu, không phải cũng tự mình giải quyết rồi sao?” Sự nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp quả quyết gật đầu, không tiếp tục dây dưa nữa.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ là, mình đang ăn đồ nướng, vừa ăn vừa gãi ngứa, sờ lên lưng, cảm thấy lưng rất khó chịu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vô cùng lo lắng nói về tình hình sau lưng mình.

Vương Diệp nghe thấy, vẻ mặt cũng lộ ra sự phức tạp.

Anh vội vàng qua xem tình hình sau lưng Bàn Tử, kết quả không ngờ, sau lưng Bàn Tử xuất hiện một mảng mẩn đỏ dày đặc.

Trông thì giống mẩn đỏ, nhưng lại là từng sợi tơ máu nối liền với nhau, giống như một tấm bản đồ.

Vương Diệp nhíu mày, khi nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp.

Bàn Tử thấy Vương Diệp mãi không lên tiếng, vốn định gãi hai cái, nhưng lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Chỉ thấy bên trong những sợi tơ máu này, có một chấm đen nhô ra.

Chương 1005

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử lớn tiếng kêu la thảm thiết: “Mau giúp tôi với, xem đây là chuyện gì?

Sao lại khó chịu như vậy?” Vương Diệp giúp anh ta giảm bớt cơn đau trên người.

Nghe những lời đó của Bàn Tử vang lên bên tai, mặt anh cũng lộ vẻ phức tạp.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ Triệu Dịch Thiên, có lẽ lúc đó chỉ vẽ một hoa văn lên người anh để cố ý trêu chọc anh, nhưng tình hình trên người anh bây giờ hoàn toàn là thật, không có chút giả dối nào.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử nhíu mày, anh ta cực kỳ khó hiểu nói: “Anh đang nói gì vậy, tôi không hiểu.” Lúc này, điện thoại của Bàn Tử lại vang lên lần nữa.

Vương Diệp nhíu mày, không chút do dự nhận cuộc gọi.

Bàn Tử sầm mặt lại nhìn cuộc điện thoại này, trực giác mách bảo hắn rằng tình hình trên người mình chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với người gọi đến.

Đúng như Bàn Tử dự đoán, người bạn thuở nhỏ ở đầu dây bên kia dường như biết rõ tình hình của hắn, cũng không chút khách sáo nói với Bàn Tử.

“Nếu muốn giải quyết vấn đề trên người Bàn Tử, tốt nhất hãy đến chỗ của tôi, nếu không thì thần tiên đến cũng không cứu nổi hắn.” Vương Diệp nghe thấy những lời này thì cả người sững sờ, anh trừng to mắt, vẻ mặt đầy khó hiểu hỏi dồn.

“Sao anh biết vấn đề trên người anh ấy?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa vang lên bên tai, người ở đầu dây bên kia chỉ tùy ý cười, rồi không chút khách sáo nói với Vương Diệp.

“Cậu muốn biết nguyên nhân thì phải đến đây mới biết được, hơn nữa thứ mà anh ta vừa nghe ban nãy, thực ra cũng có ảnh hưởng nhất định đến bản thân anh ta.” Hắn ta cứ lải nhải, Vương Diệp nghe mà chỉ thấy toàn là lời vô nghĩa.

Vương Diệp sầm mặt lại, cực kỳ mất kiên nhẫn chất vấn.

“Ý gì?” Nghe câu hỏi này, đối phương suy nghĩ một lúc rồi lại mở miệng thở dài với Vương Diệp một câu.

“Không có ý gì lớn lao cả, ý duy nhất chính là toàn bộ sự việc này, bao gồm cả cái chết của tôi, thực ra chỉ là một cái bẫy mà thôi.” Người ở đầu dây bên kia nói với vẻ bất đắc dĩ, hắn khẽ thở dài, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

“Là một cái bẫy được một nhóm người đặc biệt sắp đặt, tôi và Bàn Tử là những người được chọn, nhưng những người như chúng tôi thì có hàng nghìn hàng vạn.” Khi hắn nói những điều này, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, nghĩ đến những lời Hạt Tử đã nói.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ sầu muộn, dường như đã hiểu ra chuyện gì.

“Vậy nên tất cả những chuyện này đều là mệnh trung chú định sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa vang lên bên tai, người ở đầu dây bên kia không chút do dự gật đầu.

“Không chỉ là mệnh trung chú định, mà tất cả đều do bọn họ lên kế hoạch tỉ mỉ.

Chúng ta phải làm theo yêu cầu của họ, nếu không, mọi người sẽ lần lượt ra đi.” Giọng điệu của hắn đầy vẻ bất lực, Vương Diệp nghe vậy cũng khẽ thở dài, người ở đầu dây bên kia lại vội vàng bổ sung một câu.

“Nếu không phải là bất đắc dĩ, sao tôi lại có thể gọi điện cho các cậu chứ.” Nói đến đây, Bàn Tử đã phản ứng lại, hiểu ra chuyện gì.

Hắn trừng to mắt, lo lắng nói.

“Khoan đã, ý của anh là tất cả chuyện này đều là âm mưu của người khác?

Hơn nữa nó đã tồn tại từ khi tôi còn nhỏ cho đến tận bây giờ?” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự khó tin, khi những lời này được nói ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy sự hoảng hốt trên mặt hắn.

Người ở đầu dây bên kia không chút do dự thừa nhận.

Bàn Tử ôm lấy má mình, trên mặt chỉ còn lại vẻ điên cuồng, hắn nói với vẻ không thể tin nổi.

“Sao có thể chứ?

Anh chắc chắn đang lừa tôi đúng không?

Tôi nói cho anh biết, đừng hòng lừa tiền của tôi, tiền của tôi không dễ lừa đâu.” Kết quả, Bàn Tử vừa dứt lời, người ở đầu dây bên kia liền cười lạnh, giọng điệu cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Tôi còn mong là đang lừa cậu đấy, tôi cũng muốn sống cho tử tế mà!” Hắn nói thật, Vương Diệp nghe thấy cũng không phủ nhận.

Lúc này, nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp không do dự vỗ vai hắn.

Vương Diệp suy nghĩ một lúc, rồi nhìn Bàn Tử nghiêm túc khuyên nhủ.

“Tôi thấy anh tốt nhất nên bình tĩnh một chút, vì đa số mọi chuyện có lẽ đúng như họ nói.

Huống hồ tấm bản đồ sau lưng anh, chắc hẳn là đường đến địa điểm của anh ta, đúng không?” Vương Diệp vừa nói đến đây, điện thoại bên kia đột nhiên cúp máy, tín hiệu cũng lập tức bị ngắt.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, trong lòng anh hiểu rõ, gã kia chắc chắn còn rất nhiều chuyện chưa nói cho mình biết.

Bây giờ thì điện thoại đã ngắt.

Khi Vương Diệp định gọi lại, anh lại phát hiện số này hoàn toàn không tồn tại.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, nhưng lịch sử cuộc gọi lại rõ ràng vẫn còn đó.

Chỉ là trên phần số điện thoại lại hiện một dòng trống, không có gì cả.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, anh không biết nên nói gì.

Bàn Tử thấy cảnh này, bỗng cười khẩy.

“Thủ đoạn của bọn lừa đảo này ngày càng cao tay rồi.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp liền lắc đầu.

Anh nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói.

“Đừng nói như vậy, chuyện này chắc chắn…” Vương Diệp còn chưa nói hết, vẻ mặt Bàn Tử đã lộ ra sự phức tạp.

“Chú em mau xem giúp anh vết thương sau lưng, xem mấy thứ đó có ngày càng rõ hơn không?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn thiết.

Vương Diệp vội vàng quay đầu nhìn, phát hiện đúng là như vậy.

Anh trừng to mắt, nhìn Bàn Tử lo lắng nói.

“Tấm bản đồ đã hiện ra hoàn toàn trên lưng anh rồi.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ chấn động, Bàn Tử nghe vậy càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn nắm chặt nắm đấm, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Tên này đã chết rồi, tại sao còn đến làm liên lụy tôi chứ?

Tôi thật sự không muốn dính vào mấy chuyện này đâu.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo sự oán trách nặng nề, nhưng vào thời khắc này đã không còn lựa chọn nào khác.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, anh đừng nói những lời này nữa, chúng ta bây giờ chỉ có thể đến tìm hắn.

Huống hồ hắn là bạn thuở nhỏ của anh, chỉ vì anh quên hắn mà có thể phớt lờ tình cảm giữa hai người sao?” Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nghiêm túc khuyên nhủ.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, tuy gật đầu nhưng trên mặt vẫn còn vài phần rối rắm.

Thấy Vương Diệp đứng dậy, hắn lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Chúng ta khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nơi đó, tôi thật sự không muốn đi gây thêm phiền phức như vậy, tôi thấy mệt mỏi lắm, làm người thật sự…” Hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Anh quay đầu nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói.

“Thực ra anh có từng nghĩ rằng hoa văn lúc đó của anh, thực chất không liên quan nhiều đến kem, mà lại liên quan đến sự tồn tại mà người bạn thuở nhỏ của anh đã nói không?” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử liền bừng tỉnh.

Hắn trừng to mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ hoảng hốt nói.

“Vậy tôi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tôi còn chưa cưới vợ, còn trẻ thế này, đến tay con gái còn chưa được cầm, lỡ có chuyện gì thì chẳng phải là toang rồi sao?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng, hắn vừa nói vừa ôm mặt, rõ ràng là vô cùng đau khổ.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, trong mắt lóe lên vẻ sầu muộn.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

“Vậy thì chịu thôi, loại chuyện này chúng ta cũng không thể ngăn cản được.” Vương Diệp nói thật.

Bàn Tử nghe vậy tuy gật đầu, nhưng tâm trạng lại vô cùng phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Bây giờ chúng ta lên đường chắc chắn cũng đầy rẫy nguy hiểm, hay là cứ ăn một bữa no nê trước đã, chú em thấy anh nói có đúng không?” Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười hì hì.

Khoảnh khắc hắn vừa dứt lời, Vương Diệp đã lắc đầu, không do dự nói với hắn.

“Không thể nói như vậy được, chúng ta bây giờ phải thu dọn tất cả đồ đạc, nếu không thật sự sẽ không kịp mất.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe vậy tuy khẽ thở dài, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Lúc Vương Diệp đang thu dọn đồ đạc, Bàn Tử nhìn những hoa văn sau lưng mình, cũng không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Hay là chú em qua đây xem làm sao để khắc lại những hoa văn này đi, anh lo chúng sẽ biến mất.” Hắn vừa dứt lời.

Vương Diệp vội vàng gật đầu, anh cầm bút trong tay đến, đồ lại những đường tơ máu đỏ trên người hắn, sau đó áp cuộn da dê trong tay lên.

Khi Vương Diệp đang làm loạt việc này, sắc mặt Trương Khởi Linh có chút khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Cái tên Bàn Tử này đúng là dăm ba bữa lại gây ra cả đống thị phi rắc rối.” Trương Khởi Linh vừa nói đến đây, Bàn Tử quay đầu lườm anh ta một cái, trong mắt tràn ngập vẻ bất mãn.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Trương Khởi Linh chỉ tùy ý cười.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ đến những lời Hạt Tử đã nói, anh lại nhìn Vương Diệp, lo lắng hỏi.

“Nhưng tôi tò mò hơn, chuyện người bạn thuở nhỏ của cậu ta rốt cuộc là thế nào?

Hạt Tử rõ ràng là đã biết rõ ngọn ngành của chuyện này.” Lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Anh mở miệng định nói nhưng chưa kịp thốt ra lời nào, Bàn Tử đã nhìn Trương Khởi Linh và nói rất nghiêm túc.

Chương 1006

“Nếu không đoán sai, có lẽ họ vẫn luôn ở nơi đó, và Hạt Tử có lẽ cũng có lúc tính sai.” Bàn Tử thận trọng nói, đây cũng chỉ là phỏng đoán của riêng hắn, cụ thể có đúng hay không thì lại là chuyện khác.

Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh lại đột nhiên lắc đầu.

“Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.” Vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khởi Linh không phải là giả.

Bàn Tử nghe vậy đột nhiên nghiến chặt răng, hắn nhìn Trương Khởi Linh có chút mất kiên nhẫn nói.

“Cho dù mọi chuyện không đơn giản như vậy thì đã sao chứ?

Dù sao đi nữa, chuyến này chúng ta nhất định phải đi, tôi cũng không biết người bạn thuở nhỏ kia của tôi trông ra sao nữa.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần ý cười.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, rồi nhìn những thứ trên người hắn đang dần dần biến mất, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Anh vỗ vai Bàn Tử, không nhịn được nói.

“Nếu không đoán sai, những thứ này…” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã nhíu mày, hắn nhìn Vương Diệp như đang suy nghĩ điều gì rồi nói.

“Có vấn đề gì sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không chọn cách trả lời.

Thấy Vương Diệp im lặng không nói gì.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc, rồi lại cười hì hì nói với Vương Diệp.

“Tôi nghĩ người bạn thuở nhỏ kia của tôi chắc là nhớ tôi lắm, nếu không sao có thể dăm ba bữa lại gọi điện cho tôi.” Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, đột nhiên mở miệng nói với hắn.

“Anh không thấy mình ngốc lắm sao?

Rất dễ bị lừa.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử liền đảo mắt một vòng.

Hắn lườm Vương Diệp, mất kiên nhẫn nói.

“Chú em mới ngốc ấy, đừng có ở đây nói tôi, tôi đây thông minh lắm nhé.” Trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần phấn khích, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại không biết phải trả lời thế nào.

Anh nhìn Bàn Tử, ánh mắt lóe lên vài phần sầu muộn.

“Tôi cảm thấy chuyến đi này có thể là một âm mưu!” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phỏng đoán.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử đã vội vàng lắc đầu.

“Không thể là âm mưu được, điểm này chú em có thể yên tâm, người bạn thuở nhỏ kia của anh chưa bao giờ lừa anh, hơn nữa nơi đó và những triệu chứng sau lưng anh, chẳng phải là minh chứng rõ ràng nhất sao.” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã chỉ vào lưng hắn, vô cùng nghiêm túc nói.

“Lần này chúng ta tốt nhất nên hoãn lại vài ngày rồi hẵng xuất phát!” Nhưng Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử đã sốt ruột.

Hắn trừng mắt nhìn Vương Diệp, lo lắng nói.

“Nhưng tình hình cơ thể anh nghiêm trọng thế nào, chú em đâu phải không biết, nếu chúng ta thật sự trì hoãn một ngày, chẳng phải là anh đang chờ chết sao.” Vẻ mặt nghiêm túc của hắn không phải là giả, Vương Diệp nghe những lời này của hắn, nhất thời cũng khẽ thở dài.

“Tôi cảm thấy cuộc điện thoại đó chắc chắn có âm mưu.” Những hoa văn sau lưng Bàn Tử đã biến mất, điều đó cũng có nghĩa là trong cuộc điện thoại đó, những thứ được đọc lên có thể sẽ khiến độc tố trong người Bàn Tử phát tác.

Nhưng nếu họ đi chuyến này, nhất định sẽ rơi vào bẫy của người khác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói.

“Anh không định suy nghĩ kỹ lại một chút sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lắc đầu, hắn nhìn Vương Diệp đột nhiên nắm chặt nắm đấm nói.

“Cho dù là vạn kiếp bất phục, tôi cũng phải đi, bởi vì đó là bạn thuở nhỏ của tôi, tôi phải cứu cậu ấy về.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự kiên quyết, Vương Diệp nghe những lời này, ánh mắt anh lóe lên vài phần sầu muộn.

Anh suy nghĩ một lúc, cuối cùng vỗ vai Bàn Tử, dứt khoát nói.

“Được rồi, vậy thì mong rằng chuyện này có thể đơn giản như anh nghĩ.” Khoảnh khắc Vương Diệp dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, Bàn Tử cũng đến, cùng Vương Diệp thu dọn đồ đạc.

Nhưng đêm hôm đó trôi qua rất nhanh.

Khi Bàn Tử mở mắt ra, hắn cũng cảm thấy rõ ràng cả người nhẹ nhõm, dường như không còn đau đớn như hôm qua.

Hắn nằm trên giường, không muốn dậy, đang nghĩ về những lời Vương Diệp đã nói.

Vương Diệp đeo ba lô, chuẩn bị vào gọi Bàn Tử lên đường.

Kết quả không ngờ Bàn Tử lại nhìn Vương Diệp cười hì hì nói.

“Tôi thấy những gì chú em nói hôm qua cũng có lý lắm, hay là cứ làm theo lời chú em đi, dù sao bây giờ anh có đi qua đó, thực ra cũng không có tác dụng gì lớn.” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại không nhịn được nhíu mày.

Anh nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói.

“Anh đã suy nghĩ kỹ chưa, nếu đã quyết định như vậy, vậy chúng ta sẽ không xuất phát.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử đã cười hề hề, nhìn Vương Diệp rất vui vẻ nói.

“May mà có chú em ủng hộ, nếu không một mình anh mà đến nơi đó, anh sợ tâm lý mình cũng không chịu nổi…” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cảm kích, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại lắc đầu.

Anh nhìn Bàn Tử, nói một cách khó hiểu.

“Đừng vui mừng quá sớm, có lúc mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe những lời này, ánh mắt hắn cũng lóe lên vài phần sầu muộn.

“Ngay cả như vậy…” Nhưng Bàn Tử còn chưa nói xong, điện thoại của hắn lại vang lên.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần mất kiên nhẫn, tuy vẫn nhấc máy.

Nhưng trong mắt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần sắc bén, hắn không chút khách sáo nói với người ở đầu dây bên kia.

“Ai đấy?

Suốt ngày gọi điện cho tôi, có thấy phiền không?” Bàn Tử vừa dứt lời, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói yếu ớt của người bạn thuở nhỏ của hắn.

Người bạn đó ở đầu dây bên kia vô cùng đau khổ nói.

“Cậu có thể đến cứu tôi không?

Tôi ở đây một mình chống chọi, mệt mỏi lắm rồi.

Nếu cậu có thể đến giúp tôi, tôi cũng không đến nỗi đau khổ như vậy.” Người bạn vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trừng to mắt, không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

“Sao cậu biết tôi chưa xuất phát?

Tôi đang thu dọn đồ đạc đây.” Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, người bạn ở đầu dây bên kia đã bật cười.

Hắn lắc đầu, không do dự nói với Bàn Tử.

“Đừng lừa người nữa, tôi biết cậu chưa đến.

Hai chúng ta là một, độc tố trên người cậu chưa được giải, cậu không muốn đến đây thì độc tố bên tôi sẽ bắt đầu phát tác.” Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn chìm vào im lặng một lúc lâu.

Rõ ràng, đối với cảnh tượng trước mắt, hắn không biết phải xử lý thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng khẽ thở dài.

Anh vỗ vai Bàn Tử, trong lòng hiểu rõ tất cả những điều này, giống hệt như những gì anh đã nói, vẫn có những điểm kỳ lạ.

Trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ sầu muộn, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói.

“Hay là chúng ta…” Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng tụng đọc từ đầu dây bên kia.

Lúc này, Vương Diệp dứt khoát cúp điện thoại.

Nhưng Bàn Tử vẫn nghe thấy âm thanh mơ hồ đó.

Hắn lắc đầu, đột nhiên nhìn Vương Diệp nói.

“Sao tai tôi hình như không nghe thấy gì nữa?” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả.

Vương Diệp nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp.

“Tôi thấy thứ này quả nhiên có vấn đề.” Chỉ là toàn bộ sự việc rốt cuộc là thế nào.

Họ hoàn toàn không hiểu, hơn nữa Vương Diệp cũng lo lắng độc tố trên người Bàn Tử sẽ phát tác bất cứ lúc nào, bởi vì độc tố trên người hắn giống như một quả bom hẹn giờ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, tha thiết nói.

“Hay là chúng ta bây giờ xuất phát luôn đi, nhân tiện giải quyết luôn chuyện này, không bị người khác uy hiếp nữa.” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử lại cảm thấy có chút ngây thơ.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử nghiêm nghị nói.

“Thực ra mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu, đừng ngây thơ như vậy.

Tôi nghĩ chúng ta đến đó, e là cũng chẳng được lợi lộc gì, những người kia chắc chắn đã chuẩn bị sẵn mọi kế hoạch, còn có cả âm mưu nữa.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe vậy càng thêm chau mày ủ dột, ngồi tại chỗ một lúc lâu không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại thấy những đường tơ máu đỏ sau lưng hắn đang dần dần hiện ra.

Nhưng may là đoạn tụng đọc kia, Bàn Tử không nghe quá nhiều, nên vấn đề của hắn bây giờ không quá nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1007

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không chút do dự nói với hắn.

“Bây giờ anh cảm thấy thế nào, nếu không có vấn đề gì thì cùng tôi cầm đồ xuất phát đi, tôi đã biết đại khái là ở nơi nào rồi.” Vương Diệp vừa dứt lời, trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần kỳ lạ.

Hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu nói.

“Sao chú em lại biết cụ thể nơi đó?” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cầm cuộn da dê trong tay, lại chỉ vào điện thoại của Bàn Tử, nghiêm túc nói.

“Bởi vì đoạn nhạc phát trong này đã giúp tôi phân biệt được vị trí cụ thể của nơi đó, cho nên bây giờ, anh nhất định phải tin những gì tôi nói.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, không nhịn được nói.

“Có lúc tôi cảm thấy…” Bàn Tử còn chưa nói xong, hắn đột nhiên nắm chặt nắm đấm.

Giây tiếp theo, dưới sự chú mục của Vương Diệp, hắn bắt đầu giãy giụa.

Hắn run rẩy không ngừng, giống như lên cơn động kinh.

Vương Diệp thấy cảnh này, vội vàng chạy tới, đè Bàn Tử lại, đồng thời đặt cây gậy dài trong tay vào miệng Bàn Tử, để tránh hắn cắn đứt răng.

Nhưng không lâu sau, Bàn Tử đã trở lại bình thường, nhưng hắn vẫn nhớ rõ bộ dạng lúc mình phát bệnh ban nãy.

Hắn suy nghĩ một lúc, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Vương Diệp tưởng Bàn Tử vẫn chưa bình phục, chuẩn bị tiến hành cấp cứu.

Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, ánh mắt hắn lóe lên vài phần phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, sau đó đẩy Vương Diệp ra, nói với anh.

“Lần này có lẽ thực sự đã trúng âm mưu của người khác rồi.” Bàn Tử vừa dứt lời, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bước vào, hai người nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói.

“Nếu các cậu còn thời gian, có thể đi cùng chúng tôi một chuyến đến chỗ giáo sư đại học của tôi.

Giáo sư của tôi bên đó biết chuyện này là thế nào, có lẽ ông ấy có manh mối.” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân mang theo vài phần căng thẳng.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, không từ chối, Vương Diệp cũng vậy.

Vương Diệp trực tiếp cõng Bàn Tử lên.

Nhìn hành động của Vương Diệp, Bàn Tử cảm động đến phát khóc.

“Vẫn là anh em tốt nhất.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự phấn khích.

Vương Diệp nghe những lời này chỉ lắc đầu, nhưng Trương Khởi Linh lại nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được nói.

“Nếu cậu đã biết anh em là tốt nhất, vậy thì phải nhớ báo đáp Vương Diệp nhiều vào, đừng làm kẻ vong ơn bội nghĩa.” Trương

Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp đã phá lên cười.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh không nhịn được nói.

“Tôi chỉ đùa một chút thôi mà.” Vương Diệp cũng không so đo nhiều với Bàn Tử, mà ngồi lên xe.

Tình hình của Bàn Tử tuy đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn cần phải theo dõi liên tục.

Trương Khởi Linh cứ thế nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, hắn luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Hắn vỗ vai Trương Khởi Linh, không nhịn được nói với anh ta.

“Thôi được rồi, cậu đừng nhìn tôi chằm chằm nữa, tôi cảm thấy tình hình của mình không nghiêm trọng lắm đâu, hơn nữa ánh mắt đó tôi cảm thấy còn đáng sợ hơn cả độc tố kia.” Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh liền đảo mắt một vòng.

Anh ta nhìn Bàn Tử, mất kiên nhẫn nói.

“Cậu còn tưởng tôi thích nhìn một con lợn lắm à.” Lời của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Bàn Tử tức đến trừng to mắt.

Vương Diệp thấy họ cãi nhau không dứt, nhất thời cũng lắc đầu, bất đắc dĩ nói với họ.

“Được rồi, hai người bớt nói lại vài câu đi, khó có dịp ngồi cùng nhau bàn bạc cách giải quyết, nhất định phải cãi nhau đến mức một mất một còn sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, cả hai đều chìm vào im lặng.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói với hắn.

“Tôi chỉ muốn nói với anh, bất kể tiếp theo có chuyện gì xảy ra, anh đều phải chuẩn bị tâm lý, bởi vì chuyện lần này có lẽ phiền phức hơn chúng ta tưởng tượng.

Vị giáo sư đại học kia của tôi có nghiên cứu về những chuyện này.” “Vậy tức là ông ấy có thể giải quyết được.” Bàn Tử nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, vẻ mặt phấn khích hỏi dồn, nhưng niềm vui trên mặt hắn đến quá sớm.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt chán nản của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lại không nhịn được sầm mặt nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Cậu cứ nói thẳng cho tôi biết không được sao?

Tại sao cậu lại phải làm vậy?” Nghe Bàn Tử oán trách, thực ra trong lòng Hạo Thiên Chân cũng rất khó chịu, bởi vì anh luôn coi Bàn Tử như anh em ruột thịt của mình, nhưng bây giờ anh lại không biết phải nói ra câu đó như thế nào.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh nghe thấy giọng điệu oán trách của Bàn Tử, lại cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Lần này có lẽ cậu chết chắc rồi.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trừng to mắt, hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe được.

Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần sầu muộn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh lắc đầu, nhìn mấy người họ, bất đắc dĩ nói.

“Tôi nói mấy người này, đừng có lo lắng ở đây nữa, chuyện còn chưa xảy ra mà, mọi người bình tĩnh một chút, cứ tùy tiện là chuyện này sẽ qua thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn họ.

Lời này nói rất có lý, nhưng khi mọi người nghe thấy, tâm trạng của họ vẫn có chút phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói.

“Tôi cảm thấy lần này tôi thật sự cửu tử nhất sinh.

Người bạn thuở nhỏ kia của tôi không biết đang giở trò gì, cậu ta không phải là cố tình muốn hại tôi chứ?

Nếu thật sự là như vậy, thì tôi phải làm sao đây?” Bộ dạng hoảng loạn của Bàn Tử khiến mọi người phá lên cười.

Thấy họ đều đang chế giễu mình, Bàn Tử sầm mặt lại, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Đừng cười nữa, dù sao chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, các người không cần phải giả vờ tỏ ra phong khinh vân đạm để an ủi tôi, tôi biết chuyện là thế nào rồi.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự sầu muộn.

Khi hắn nói ra lời này, trong mắt mọi người lộ ra vẻ phức tạp.

Họ không biết phải trả lời Bàn Tử thế nào, nhưng Bàn Tử thấy họ không nói gì, suy nghĩ một lúc lại không nhịn được hỏi họ.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Có phải trong lòng các người đã rõ rồi không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng thấy đã đến nơi.

Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Bàn Tử một cái, sau đó nghiêm túc nói với hắn.

“Chúng ta đã đến nơi rồi, tiếp theo là sống hay chết, đều trông cậy vào giáo sư.” Vẻ mặt nghiêm túc của Hạo Thiên Chân không phải là giả.

Bàn Tử nghe vậy thì cả người đã sững sờ, hắn trừng to mắt, hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe được.

Bàn Tử đã sầm mặt xuống, làm ra một vẻ mặt đưa đám.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh mở cửa xe, kéo Bàn Tử xuống, nhìn hắn tùy ý nói.

“Được rồi, ra dáng đàn ông một chút, nghiêm túc lên, đừng để những chuyện này đánh gục.

Ít nhất chúng tôi đều ở bên cạnh anh, anh có gì phải sợ?” Nghe lời của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử lắc đầu, thực ra trong lòng còn vô số cay đắng, hắn chỉ không biết phải nói với Vương Diệp thế nào mà thôi.

Nhưng vào lúc này, Bàn Tử dường như đã học được cách một mình âm thầm gánh vác.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một lúc, cũng không nói thêm gì khác, mà một mình đi vào trong.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh cũng đi theo vào.

Khi Hạo Thiên Chân đến đây đã giải thích rõ mục đích với giáo sư rồi.

Giáo sư là một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, nhưng khi Vương Diệp nhìn vị giáo sư trước mặt, anh lại trừng to mắt, có chút khó hiểu nói.

“Ông bao nhiêu tuổi?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Giáo sư nghe lời Vương Diệp, cười ha hả.

Ông xoa đầu mình, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

Chương 1008

“Chỉ là tóc bạc một chút thôi, chẳng lẽ lại tưởng tôi là ông già rồi sao?

Tôi không phải đâu nhé, chỉ là tôi thích nghiên cứu mấy cuốn sách cổ này, không cẩn thận một cái là thức đến bạc đầu.” Giọng điệu của giáo sư đầy vẻ nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân nghe vậy cũng nhìn Vương Diệp gật đầu, thừa nhận những gì ông nói là thật.

Vương Diệp nhìn giáo sư, chỉ nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Vậy ông có biết vấn đề trên người Bàn Tử phải giải quyết thế nào không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, giáo sư suy nghĩ một lúc, rồi dứt khoát gọi Bàn Tử lại.

Bàn Tử đứng trước mặt giáo sư, trên mặt mang theo vài phần căng thẳng.

Lúc này, giáo sư cầm nhạc cụ cổ trong tay, ông nhìn Bàn Tử không nhịn được nói.

“Bây giờ tôi sẽ bắt đầu lắc những nhạc cụ này, nếu cậu nghe thấy mà cảm thấy đầu rất đau, nhất định phải nói cho tôi biết ngay lập tức, và ngăn tôi lại.” Giáo sư vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Hắn nhìn giáo sư lắc nhạc cụ trong tay, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, không có biến động gì lớn.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Anh tưởng không có chuyện gì, lại không ngờ giáo sư còn chưa bắt đầu lắc nhạc cụ cổ trong tay.

Bàn Tử đột nhiên bịt tai nhìn giáo sư, đau đớn nói.

“Sao tôi cảm thấy tai mình đau quá?” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp cũng thấy có máu chảy ra từ tai hắn.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp trừng to mắt, không thể tin vào những gì mình thấy.

Những người khác cũng bị cảnh này làm cho chấn động sâu sắc.

Giáo sư càng nhìn chằm chằm Bàn Tử, bất lực nói.

“Toi rồi, tôi thấy lần này e là mọi chuyện không đơn giản, cũng không dễ dàng giải quyết được đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của giáo sư không phải là giả.

Bàn Tử nghe vậy thì cả người đã rối loạn.

Hắn nhìn về phía Vương Diệp, muốn khóc mà không có nước mắt nói.

“Vương Diệp, cậu nhất định phải cứu tôi.” Lời của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn giáo sư, vô cùng nghiêm túc nói.

“Tôi thấy ông tốt nhất không nên lắc nhạc cụ cổ này, vì tôi cảm thấy anh ấy có thể có cảm giác nhạy bén với nhạc cụ cổ này.” Vương Diệp vừa dứt lời, giáo sư vội vàng gật đầu tán thành.

Nhưng Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt lại rối loạn.

Hắn nhìn Vương Diệp căng thẳng nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Chúng ta nên đối phó thế nào?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được hỏi thêm một câu.

“Vậy nên…” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã vỗ vai hắn, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Bình tĩnh một chút, toàn bộ sự việc có lẽ không tệ như anh nghĩ đâu, dù sao mọi người đều ở bên cạnh anh, bất kể có vấn đề gì, chúng tôi đều sẽ cùng anh giải quyết.” Lúc này, Vương Diệp cầm lấy một trong những nhạc cụ cổ, dưới sự chú mục của Bàn Tử, anh lắc ba cái.

Khi Bàn Tử nghe thấy âm thanh này, hắn đột nhiên trừng to mắt, nhìn Vương Diệp lo lắng nói.

“Sao tôi cảm thấy âm thanh này giống như những tiếng tụng đọc mà chúng ta đã nghe?

Tiếng tụng đọc mà chúng ta nghe lúc đó, dường như là người nói, nhưng thực tế lại giống như do một số nhạc cụ phát ra.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, vội vàng đi tới, anh nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói.

“Lúc đó tôi chính là dựa vào manh mối này, sau khi không ngừng điều tra, giáo sư của tôi đã nói với tôi, đó là vì tiếng tụng đọc mà chúng ta nghe thấy hoàn toàn là do những nhạc cụ cổ này phát ra.” Lúc này giáo sư nhìn chằm chằm Bàn Tử, tò mò nói.

“Bây giờ cậu có cảm thấy khó chịu gì không?” Câu hỏi của giáo sư vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, sau đó lại lắc đầu.

Giáo sư cầm lấy một nhạc cụ cổ khác.

Khi những nhạc cụ cổ này được lắc, âm thanh phát ra bên trong, giống như tiếng ong ong khi người ta nói chuyện.

Nghe những âm thanh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trừng to mắt nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói.

“Khoan đã, chính là âm điệu này, cậu phải chú ý giữ nguyên âm điệu này, còn có cả lực độ này nữa.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, nhưng trong lúc giáo sư đang lắc, Bàn Tử cũng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tay ông ta.

Không lâu sau, Bàn Tử nhìn giáo sư vô cùng nghiêm túc nói.

“Đúng, chính là lực độ này.” Giáo sư gật đầu, ông lắc nhạc cụ cổ trong tay, sau đó lại cầm lấy một cái mới.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này, vội vàng qua giúp.

Trong lúc hai người đang giúp đỡ, giáo sư cũng thấy Hạo Thiên Chân đột nhiên bịt tai.

“Sao tôi cảm thấy tai mình cũng rất đau?” Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử chỉ trực tiếp gãi lưng mình, nhìn họ cáu kỉnh nói.

“Được rồi, mau dừng lại đi, tôi cảm thấy vấn đề trên người tôi sắp phát tác rồi.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được nói với hắn.

“Nếu tôi không nhầm thì độc tố này của anh không phải là bom hẹn giờ, nhưng nó sẽ phát tác theo âm mưu của bọn họ, khi bọn họ gọi điện thoại tới.” Vương Diệp nói sự thật, phân tích cũng rất hợp lý.

Bàn Tử nghe vậy liền gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, anh không nhịn được lên tiếng.

“Nhưng mà... chuyện này thật sự...” Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Vương Diệp đã sa sầm mặt lại.

Anh nhìn Bàn Tử rồi không nhịn được nói.

“Tôi hình như biết chuyện gì đang xảy ra rồi.” Giọng điệu của anh có mấy phần phức tạp.

Nghe lời Vương Diệp, ánh mắt Bàn Tử cũng lóe lên vẻ phức tạp.

“Vậy tiếp theo chúng ta có phải đi không?

Hay là chỉ cần trốn bọn họ là được?” Thật ra Bàn Tử không muốn đi, vì anh biết đây là một âm mưu, nếu mình đi qua đó, không chừng sẽ chết ở nơi đó.

Vương Diệp thấy vẻ rối rắm và do dự trên mặt Bàn Tử, bất chợt thở dài.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ bất lực.

“Thật ra tôi cũng không biết phải làm sao nữa.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe vậy, trong mắt cũng lộ ra mấy phần phức tạp, anh nhìn Vương Diệp rồi đột nhiên nói.

“Nếu cậu cũng không biết phải làm sao, vậy tiếp theo chúng ta cứ ngồi chờ chết à?” Trong mắt Bàn Tử có lệ lấp lánh.

Đối với anh, người thân nhất chính là Vương Diệp, ngoài Vương Diệp ra, anh không còn ai để tin tưởng, giờ đây chỉ có thể nhìn Vương Diệp như vậy.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp bật cười ha hả.

Anh vỗ vai Bàn Tử một cái, nhìn anh ta với vẻ tùy ý nói.

“Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi, sao anh lại tưởng thật thế?

Nếu thật sự không có vấn đề gì, tôi sẽ giúp anh giải quyết sao?”

Nói đến đây, Vương Diệp nhìn vị giáo sư trước mặt, đột nhiên lên tiếng.

“Tôi tin là ông kiến thức rộng, chắc phải biết vấn đề này nên giải quyết thế nào chứ?” Lời của Vương Diệp vang lên, giáo sư vội vàng gật đầu, ông ta nhìn Bàn Tử rồi nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Nếu đối phương cứ nhất quyết yêu cầu cậu qua đó, vậy bây giờ cậu tốt nhất vẫn nên đi đi, dù sao chuyện này cũng không đơn giản như vậy.” Giáo sư vừa nói vừa đẩy gọng kính của mình.

Đằng sau cặp kính, mắt ông ta lóe lên mấy phần tia sáng.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, lại nhìn giáo sư rồi không nhịn được cười nhẹ, lên tiếng nói.

“Tôi thấy...” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói ra, giáo sư đã cau mày.

Ông ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói.

“Vẫn nên đi qua đó mau đi, vì âm mưu của bọn họ sớm muộn cũng sẽ bắt đầu thực hiện.

Lỡ như bọn họ tự mình đến đây bắt Bàn Tử đi thì gay to.” Lời khuyên của giáo sư không phải không có lý, Vương Diệp nghe vậy tuy gật đầu, nhưng nhìn giáo sư, anh không khỏi cảm thán một câu.

“Chuyện có lẽ không tệ như chúng ta nghĩ đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Giáo sư nghe vậy, đột nhiên trở nên sốt ruột, ông ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp cố chấp nói.

“Chuyện này cậu thật sự cần phải xem trọng, nếu không những người đó nhất định sẽ...” Lời giáo sư còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn giáo sư rồi đột nhiên nói.

“Tôi biết ông là giáo sư của Hạo Thiên Chân, nhưng mỗi câu ông nói nãy giờ đều như đang thúc giục chúng tôi đi qua đó.

Chương 1009

Chẳng lẽ ông và bọn họ là cùng một phe?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt giáo sư trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta vội vàng lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, giải thích với vẻ mặt lo lắng.

“Bạn của cậu sao lại có thể hiểu lầm tôi như vậy?

Sao tôi có thể có vấn đề gì được chứ?” Giọng điệu của giáo sư có mấy phần mất kiên nhẫn.

Vương Diệp nghe những lời này, chỉ cười một cách tùy ý.

“Nếu ông không có vấn đề gì, sao ông lại biết những tiếng tụng kinh mà chúng tôi nghe thấy lúc đó là do những nhạc cụ này phát ra?

Kể cả những việc ông làm cũng quá kỳ lạ rồi phải không?” … Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Hạo Thiên Chân chỉ đứng nhìn cảnh đó mà không nói một lời.

Giáo sư thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, lại tức giận đến nắm chặt tay, nói với vẻ bực bội.

“Cậu kia, sao lại có thể quá đáng như vậy?

Thấy bạn cậu ở đây bắt nạt tôi, cậu không định nói giúp tôi vài câu sao?

Tôi ở đây tốt bụng giúp các cậu xử lý vấn đề này.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự mất kiên nhẫn.

Nhưng Hạo Thiên Chân nghe vậy lại đột nhiên lắc đầu.

Anh chỉ vào tấm bảng đen, nhìn giáo sư và nói một cách nghiêm túc.

“Trước đây tôi từng học môn tự chọn của thầy, thầy chưa bao giờ thích những nhạc cụ cổ này, hơn nữa nếu tôi không nhầm, đối với những thứ này, thật ra thầy căn bản không có cái gọi là thiên phú.” Lời nói đến đây, trên mặt giáo sư đã lộ ra vẻ thất vọng, ông ta chưa bao giờ nghĩ Hạo Thiên Chân sẽ đối xử với mình như vậy.

Thấy bộ dạng đó của giáo sư, Hạo Thiên Chân lại cười nhẹ.

Anh chỉ vào thứ trong tay ông ta, nói cực kỳ nghiêm túc.

“Kể cả thứ thầy vừa cầm, nếu muốn gõ chính xác những âm thanh tụng kinh mà anh ta nghe được, thầy bắt buộc phải rất am hiểu...” Khi những lời này được nói ra, giáo sư đã không biết phải trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy ông ta cúi đầu, lại cảm thán một câu.

“Bây giờ cách tốt nhất là nói cho chúng tôi biết chuyện này là sao?

Dù sao thì ông cũng đã bị chúng tôi vạch trần rồi.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy nghiêm túc, nhưng khi giáo sư nghe thấy, ông ta lại như phát điên, đập bàn một cái rồi trừng mắt nhìn bọn họ, nói với vẻ bực bội.

“Tại sao các cậu cứ phải xoắn xuýt mấy chuyện khác làm gì?

Các cậu chỉ cần nghe theo lời bọn họ ngoan ngoãn đi qua đó là được rồi.

Các cậu mà điều tra mấy thứ này, bọn họ sẽ không tha cho các cậu đâu.” Giọng điệu của giáo sư đầy bất đắc dĩ.

Ông ta ôm đầu, mặt mày đau khổ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của giáo sư, vội vàng bước tới, nhìn ông ta rồi đột nhiên dịu giọng nói.

“Tôi biết chuyện này ông chắc chắn biết rõ là sao, hay là ông kể cho tôi nghe đi, hai chúng ta cùng nhau bàn bạc cách giải quyết, tôi tin ông cũng là người vô tội.” Vương Diệp nói ra lời này, Hạo Thiên

Chân cũng gật đầu.

Anh không còn hùng hổ như lúc nãy, mà nhìn giáo sư nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

"Đúng vậy, trước đây khi tôi học môn tự chọn của thầy, thầy cũng không phải là người xấu xa như vậy, cho nên chắc chắn là có nỗi khổ gì đó, hoặc là có điều khó nói." Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, giáo sư đã lắc đầu.

Ông ta chỉ về phía cửa, trừng mắt nhìn bọn họ, nói với vẻ bực bội.

"Cút hết cho tôi." Ông ta đuổi cả đám ra ngoài.

Hạo Thiên Chân nghe lời giáo sư, lại cảm thấy rất kỳ quái.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, nhìn giáo sư nói với vẻ vô tội.

"Sao thầy lại thô lỗ như vậy?

Chúng tôi đang nói chuyện phải chăng với thầy, thầy trả lời chúng tôi đàng hoàng không được sao?

Cứ phải dùng đến thủ đoạn thô bạo như vậy." Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ oán trách, nhưng giáo sư nghe những lời này, lại cười khẩy không đổi sắc mặt, nhìn Hạo Thiên Chân, ánh mắt chỉ toàn vẻ khinh thường.

Ông ta nhìn Hạo Thiên Chân rồi đột nhiên nói.

"Đừng nói tôi không nhắc các cậu, nếu bây giờ còn không đi, tôi nhất định sẽ đánh các cậu đi." Ông ta vừa nói vừa cầm lấy cây chổi bên cạnh, trông có vẻ hùng hổ, nhưng Vương Diệp nhìn động tác của ông ta, lại không nhịn được lắc đầu.

Vương Diệp nhìn ông ta, nói với vẻ buồn rầu.

"Ông đừng giở trò này ra nữa.

Ông là người thế nào, trong lòng tôi biết rõ, dùng phương pháp và thủ đoạn như vậy chẳng có ý nghĩa gì đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa bước tới.

Giáo sư không ngờ Vương Diệp lại to gan như vậy, lúc này ông ta cũng thấy Vương Diệp giật lấy cây chổi trong tay mình.

Nhìn động tác của Vương Diệp, giáo sư ngẩn cả người.

Thấy bộ dạng đó của ông ta, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu.

“Tôi nói thật nhé...” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói ra, sắc mặt giáo sư đã trở nên cực kỳ khó coi.

“Các cậu cút ngay cho tôi, bây giờ tôi không muốn tiết lộ bất cứ thông tin gì cho các cậu nữa, các cậu không xứng đáng có được.” Giọng điệu của giáo sư đầy quả quyết.

Bộ dạng tức giận đến đỏ mặt của ông ta khiến Vương Diệp có chút khó hiểu.

Vương Diệp cau mày, suy nghĩ một lát rồi lại nói với ông ta.

“Tôi nghĩ ông có thể thử bình tĩnh lại xem, ví dụ như giải thích cho tôi nghe tại sao ông lại tức giận như vậy?

Có phải có ai đó đang ngầm uy hiếp ông không?” Vương Diệp rất nghiêm túc nói ra những lời này, anh không muốn trở thành kẻ thù của giáo sư, nhưng khi lời này được nói ra, giáo sư lại cười lạnh. … Giáo sư lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ khinh bỉ.

“Không có ai uy hiếp tôi, chỉ là các cậu quá ngu ngốc, căn bản không thể lĩnh hội được nội hàm bên trong!” Giáo sư vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm.

Vẻ mặt tức giận của ông ta khiến Vương Diệp bật cười ha hả.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn giáo sư nói với vẻ bất lực.

“Ông mà nói như vậy thì tôi cũng chịu thôi.

Nhưng tôi chỉ có thể nói với ông, làm người không thể quá tự cao tự đại, nhất là như ông.” Lời đã nói đến nước này, sắc mặt giáo sư đã trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta siết chặt nắm đấm, sau đó trực tiếp đẩy cả đám ra ngoài.

Nhìn hành động của giáo sư, Vương Diệp không nhịn được giữ cửa lại.

Anh nhìn giáo sư rồi không khỏi cảm thán.

“Ông không thấy bây giờ đẩy tôi ra ngoài là một việc rất bất lịch sự sao?

Còn một điểm quan trọng nhất, lẽ nào ông không định thử xem độc tố trên người Bàn Tử mạnh đến mức nào à?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt giáo sư lộ ra mấy phần phức tạp, ông ta dường như đang suy nghĩ có nên làm theo lời Vương Diệp hay không.

Thấy bộ dạng đó của giáo sư, Vương Diệp lại bật cười.

“Tôi đùa với ông thôi, ông nghĩ tôi thật sự sẽ để ông làm chuyện như vậy sao?

Bàn Tử là anh em tốt nhất của tôi, tôi sẽ cho phép ông làm hại anh ấy à?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, giáo sư đã sa sầm mặt.

Ông ta nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có lửa giận, lên tiếng nói.

“Cậu đừng có được voi đòi tiên.” Giọng điệu giáo sư đầy bực bội.

Vương Diệp nghe những lời này, chỉ cười một cách tùy ý.

Anh nhún vai nhìn giáo sư, nói với vẻ không hề sợ hãi.

“Tôi không có được voi đòi tiên, tôi chỉ cảm thấy ông là một kẻ quá nhu nhược.

Ngoài việc giở trò sau lưng ra, ông còn biết làm gì nữa?

Ông chỉ là con rối của những người đó mà thôi.” Vương Diệp nói cực kỳ nghiêm túc, những lời thẳng thắn này nói ra, đối với giáo sư mà nói, thực ra cũng là một loại tổn thương.

Thấy giáo sư không nói gì, Vương Diệp lại cười nhẹ.

Anh nhìn giáo sư, nói với vẻ bất lực.

“Ông rất tức giận phải không, nhưng bây giờ ông chẳng làm được gì cả, vì chúng tôi không hề mắc bẫy, và Bàn Tử cũng sẽ không nghe ông hát mấy thứ đó.” Lời Vương Diệp nói đến đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần phấn khích.

Bàn Tử gật gật đầu.

Giáo sư thấy họ dương oai diễu võ, khiêu khích mình trước mặt.

Sắc mặt giáo sư cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, giáo sư suy nghĩ một lát, đột nhiên siết chặt nắm đấm, cầm lấy điện thoại của mình, nhìn Vương Diệp nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi vốn không muốn làm vậy, tất cả là do các cậu ép tôi.” Giáo sư vừa nói, vừa mở điện thoại của mình.

Giây tiếp theo, Vương Diệp nghe thấy những tiếng tụng kinh kỳ quái vang lên bên tai, nhưng trên mặt anh chỉ có vẻ bình tĩnh, trên mặt Bàn Tử cũng có mấy phần hưởng thụ.

Bàn Tử dường như biết ông ta đang làm gì, anh ta còn nhắm mắt lại rất hưởng thụ.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười ha hả.

Chương 1010

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, có chút bất lực nói với anh ta.

“Được rồi, anh đừng làm bộ dạng đó nữa, không thì bọn họ thật sự sẽ muốn đánh anh đấy, mà trông anh thế này cũng đáng ăn đòn lắm.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe những lời này, chỉ cười một cách tùy ý.

Anh nhìn về phía giáo sư, không nhịn được nhún vai nói.

“Ôi chao, sao thế nhỉ?

Sao tôi chẳng có cảm giác gì hết vậy?” Bàn Tử nói ra những lời này không chút sợ hãi.

Giáo sư thấy bộ dạng đó của anh ta, cả người ngây ra.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh cũng sững sờ tại chỗ.

Hạo Thiên Chân có vẻ khó hiểu nói.

“Chuyện gì thế này?

Cậu đã giải quyết xong rồi à?” Anh ta nhìn Vương Diệp, trong mắt có mấy phần tò mò.

Đối mặt với câu hỏi của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp gật đầu, rất nghiêm túc thừa nhận.

“Đúng vậy, chuyện này tôi đã giải quyết từ sớm rồi, thứ này đối với tôi không phải là phiền phức gì lớn.” Vẻ bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Khi giáo sư nhìn thấy cảnh này, cả người tức đến phát điên, ông ta nghiến răng nghiến lợi nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có vẻ bực bội.

Thấy giáo sư tức giận như vậy, Bàn Tử cũng lại gần, nhìn giáo sư nói với vẻ hơi bất lực.

“Đừng tức giận như vậy chứ.

Bây giờ chuyện không như ý ông, ông liền nổi điên, làm vậy không giải quyết được vấn đề đâu, ít nhất ông cũng phải ra dáng một con người chứ.” Giọng điệu Bàn Tử có mấy phần khiêu khích.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt giáo sư đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này, không nhịn được hắng giọng, dù sao cũng là giáo sư của mình.

Bất kể thế nào, thái độ của mọi người cũng nên tốt một chút, đây là suy nghĩ chân thật nhất của Hạo Thiên Chân.

Chỉ tiếc là hành động của anh không khiến mọi người có phản ứng gì lớn.

Trên mặt mọi người chỉ có vẻ mất kiên nhẫn.

Giáo sư nghe những lời của Hạo Thiên Chân, cũng không có phản ứng gì lớn.

Ông ta nhìn Hạo Thiên Chân, đột nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó nói.

“Cậu ở đây giả làm người tốt làm gì?

Nếu không phải vì cậu, những chuyện này sao có thể xảy ra?

Tôi nói cho cậu biết, chính vì cậu đến đây, nên bọn họ mới tới.” Giáo sư đột nhiên đổ hết mọi vấn đề lên người Hạo Thiên Chân.

Khi Hạo Thiên Chân nghe những lời này, trên mặt chỉ có vẻ ngơ ngác khó hiểu.

Anh khẽ thở dài, nhìn giáo sư nói với vẻ cực kỳ bực bội.

“Tùy thầy thôi, dù sao tôi chỉ muốn cho thầy một lối thoát thôi.

Nếu thầy không trân trọng cơ hội này, thì cũng đừng trách tôi không nể mặt.” Hạo Thiên Chân bỏ lại câu này, liền nhìn về phía Vương Diệp, sau đó cười nói với anh.

“Nếu gã Bàn Tử này đã không có vấn đề gì lớn, vậy có nghĩa là lời nguyền này căn bản không tồn tại, chỉ là một lời nói dối do bọn họ bịa ra mà thôi.

Chúng ta về trước đi.” Khi Hạo Thiên Chân nói ra những lời này, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đúng lúc này giáo sư thấy họ thật sự không có phản ứng gì.

Sắc mặt giáo sư cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Giáo sư vội vàng đuổi theo, ông ta trực tiếp giơ điện thoại lên bên tai Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy âm thanh đó thì gật đầu, trên mặt có mấy phần hưng phấn, như thể đang thực sự hưởng thụ.

Thấy động tác của Bàn Tử, giáo sư ngẩn cả người, ông ta căn bản không tin vào những gì mình thấy, trong mắt chỉ có vẻ phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của giáo sư, lại không nhịn được nói với ông ta.

“Không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra phải không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt giáo sư chỉ có vẻ phức tạp, ông ta nhìn Bàn Tử, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của giáo sư, Bàn Tử cười nhẹ, anh không nhịn được cảm thán một câu.

“Đừng làm phiền tôi ở đây nữa, mấy trò vặt của ông không có tác dụng gì với tôi đâu.” Một câu nói thong thả của Bàn Tử trực tiếp chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ hơi bất lực.

“Được rồi, anh đừng kiêu ngạo ở đây nữa, không thì lát nữa thật sự xảy ra chuyện gì, thì gay to đấy.” Vương Diệp vừa nói, vừa che miệng.

Giáo sư nhìn họ rời đi trước mặt mình, ông ta sống chết cũng không dám tin cảnh này lại xảy ra, mắt ông ta trợn trừng.

Giáo sư cứ thế nhìn Vương Diệp và họ rời đi.

Sắc mặt ông ta trở nên cực kỳ khó coi, hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của giáo sư, không nhịn được cảm thán với ông ta một câu.

“Bây giờ ông dùng những thủ đoạn và mánh khóe nhỏ này là vô dụng thôi, vì chúng tôi đã sớm nhìn thấu con người ông, cũng như mục đích thực sự của ông rồi.” Vương Diệp vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm.

Bàn Tử cũng gật đầu, anh quay đầu nhìn giáo sư nói cực kỳ nghiêm túc.

“Bất kể ông có âm mưu gì, hay kế hoạch gì, đều sẽ bị chúng tôi triệt để đập tan, chúng tôi sẽ không mắc lừa đâu.” Vương Diệp thấy Bàn Tử phối hợp với mình như vậy, nhất thời cũng bật cười ha hả, nhưng giáo sư lại đột nhiên sa sầm mặt.

Ông ta nhìn Bàn Tử nói cực kỳ nghiêm túc.

“Nếu tất cả mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy, tại sao các cậu lại đến tìm tôi?” Trên mặt giáo sư đầy vẻ điềm tĩnh.

Hạo Thiên Chân nghe những lời này, không cần suy nghĩ, liền nhìn ông ta nói với vẻ bực bội.

“Còn không phải vì thầy nói ở chỗ thầy có manh mối sao?

Chúng tôi chỉ tò mò thôi, tò mò về những sự việc này, lẽ nào có vấn đề gì à?” Khi Hạo Thiên Chân nói ra những lời này, giáo sư không biết phải trả lời thế nào.

Thấy giáo sư im lặng không nói, Hạo Thiên Chân không nhịn được nói.

“Thầy cũng là người thầy, đừng ở đây đoán mò nữa, dù sao những thứ này cũng không kỳ quái như thầy nghĩ đâu.” Giọng điệu Hạo Thiên Chân có mấy phần hưng phấn.

Khi giáo sư nghe những lời này, trong mắt chỉ có vẻ phức tạp, căn bản không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Giáo sư thở dài một hơi, ông ta nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, không nhịn được nói.

“Lần sau nếu còn có chuyện như vậy, cậu đừng đến tìm tôi.” Nhưng khi giáo sư nói ra những lời này, Hạo Thiên Chân lại cảm thấy khó hiểu.

Anh lắc đầu, nhìn ông ta nói một cách nghiêm túc.

“Tôi chỉ hy vọng thầy đừng cố ý hại chúng tôi như vậy thôi.” Lời nói đến đây, Vương Diệp đã bật cười.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt có mấy phần bất lực.

Thật ra tính cách của Hạo Thiên Chân chính là như vậy, trông có vẻ ngây thơ dễ bắt nạt, nhưng thực tế không phải vậy.

Bây giờ Hạo Thiên Chân cùng Vương Diệp xoay người rời đi.

Vương Diệp quay đầu nhìn giáo sư, không nhịn được nói với ông ta.

“Nếu ông không có việc gì, thì không cần đứng ở đây nữa, chúng tôi...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, mặt giáo sư đã sa sầm.

Ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ bực bội.

“Cậu câm miệng cho tôi.” Vương Diệp thấy bộ dạng không chút nể mặt của giáo sư, liền cười nhẹ, cũng không tính toán nhiều với ông ta.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Khi Bàn Tử gỡ nút tai ra, trên mặt anh chỉ có vẻ phức tạp, sắc mặt trắng bệch, trông như sắp kiệt sức.

Vương Diệp đỡ lấy Bàn Tử, nhìn anh ta, nói với vẻ khó hiểu.

“Anh sao vậy?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta ôm ngực nói với Vương Diệp.

“Tôi thấy tim mình đập nhanh quá.

Lúc nãy gã đó dí điện thoại vào tai, tôi có nghe thấy một chút, không ngờ cái nút tai này chẳng có tác dụng gì cả.” Giọng điệu Bàn Tử đầy bất lực.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, nhất thời cũng bật cười, anh nhìn Bàn Tử nói với vẻ tùy ý.

“Không sao đâu.” Lời Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử đã lắc đầu, anh nhìn Vương Diệp với vẻ cực kỳ bất lực nói.

“Không phải, tôi cảm thấy vấn đề vẫn rất nghiêm trọng, hơn nữa bây giờ trong đầu tôi cứ vang lên những âm thanh đó, tôi cảm thấy cả người mình sắp phát điên rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm lấy tay Vương Diệp, rõ ràng anh ta không biết phải làm gì.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp vỗ vào cánh tay anh ta, nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

Chương 1011

“Thả lỏng đi, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ giúp anh giải quyết chuyện này, tôi sẽ không để anh một mình chống đỡ đâu.” Vương Diệp nói sự thật.

Khi lời này được nói ra, trong lòng Bàn Tử cũng rất cảm động, nhưng anh nghĩ lại, lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Nhưng chuyện này vốn dĩ nên do chính tôi giải quyết.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng khách sáo đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Anh nhìn Bàn Tử, nói với vẻ suy tư.

“Anh như vậy cũng khách sáo quá rồi phải không?” Khi những lời này được nói ra, trên mặt Bàn Tử tuy có mấy phần phức tạp, nhưng anh ta sờ mũi, lại nói với Vương Diệp một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi không phải khách sáo, tôi chỉ đang nghĩ, liệu cậu có thật sự để tôi đi một mình không.” Giọng điệu Bàn Tử đầy cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, nhất thời bật cười ha hả.

Anh vỗ cánh tay Bàn Tử, nói với vẻ bất lực.

“Được rồi, hai chúng ta là anh em tốt, sao tôi có thể đối xử với anh như vậy được chứ?” Vương Diệp nói sự thật.

Bàn Tử nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Anh gật đầu, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói.

“Vậy chúng ta cùng nhau xuất phát đi!” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía trường học.

Anh nhìn Bàn Tử rồi đột nhiên nói.

“Trong đầu tôi có một ý tưởng rất hay, anh có muốn nghe không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử cau mày, anh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu hỏi lại.

“Ý tưởng gì?” Khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên, Vương Diệp cười nhẹ, anh không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Tôi thấy trên người gã giáo sư đó chắc chắn nắm giữ rất nhiều thứ, nếu chúng ta bây giờ qua đó tìm ông ta, không chừng có thể lấy được một phần từ tay ông ta.” Lời nói đến đây, Bàn Tử vẫn cau mày.

Anh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, anh không muốn Vương Diệp qua đó bị mắng.

Nhưng lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Anh vỗ vai Bàn Tử nói một cách cực kỳ nghiêm túc với anh ta.

“Những thứ có lợi cho chúng ta.” Khi những lời này được nói ra, trong mắt Bàn Tử lộ ra mấy phần buồn rầu.

Anh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Nhưng nếu ông ta mắng chúng ta thì sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cảm thấy có chút thừa thãi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử không nhịn được nói.

“Sợ gì chứ, ông ta mắng chúng ta thì chúng ta mắng lại thôi.

Sao anh lại trở nên nhát gan như vậy?

Anh quên mất trước đây mình là Bàn Tử như thế nào rồi à?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử đột nhiên bật cười.

Anh lắc đầu, đương nhiên là chưa quên, chỉ là bây giờ anh đã quen sống khiêm tốn.

Hơn nữa trong lòng Bàn Tử cũng cảm thấy mình đã gây phiền toái cho Vương Diệp, nên không muốn gây thêm rắc rối cho anh.

Nhưng thực tế, Vương Diệp và Bàn Tử là hai anh em tốt, bất kể Bàn Tử gặp phải chuyện gì, Vương Diệp đều sẽ cùng anh giải quyết.

Những chuyện này, đối với Vương Diệp mà nói, chưa bao giờ là phiền phức.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được cảm thán một câu.

“Nếu anh thật sự có ý kiến với tôi...” Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử cau mày, anh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu nói.

“Cậu muốn nói gì?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự nói với anh.

“Tôi không có gì muốn nói, tôi chỉ muốn nói với anh, chúng ta là anh em tốt, anh không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy.” Vương Diệp nói sự thật.

Khi những lời này được nói ra, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên có chút phức tạp.

Anh gật đầu, nhìn Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

“Tôi hiểu.” Lời Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được cười nói với anh.

“Đi thôi, hai chúng ta mau quay lại, cho gã đó một trận tơi bời.” Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Hai người anh em thực sự tốt, trong thời khắc này, sao có thể bỏ rơi nhau được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình, cũng không nhịn được nói với họ.

“Hai người nếu sợ hãi, có thể không cần qua đó.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này, Trương Khởi Linh lập tức gật đầu.

“Nhưng cậu yên tâm đi, tôi với cậu cũng là anh em, nên lần này tôi vẫn sẽ đi cùng cậu.” Trên mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc.

Khi một loạt lời này được nói ra, Vương Diệp rất hài lòng gật đầu.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, Hạo Thiên Chân cũng gật theo.

“Nhân tiện lần này tôi cũng có thể đi lấy một bằng chứng, nếu ông ta thật sự có vấn đề, tôi sẽ tố cáo ông ta.” Giọng điệu Hạo Thiên Chân có mấy phần hưng phấn.

Lời anh ta vừa nói ra, Bàn Tử đột nhiên lại gần, nhìn Hạo Thiên Chân, nói với vẻ mặt lo lắng.

“Vậy cậu tố cáo ông ta, có phải là cậu có thể leo lên vị trí đó của ông ta không?

Hoặc là nhận được một chút lợi lộc.” Khi Bàn Tử nói ra những lời này, Hạo Thiên Chân đột nhiên bật cười.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ bất lực.

“Leo lên vị trí đó của ông ta thì không đến mức, nhưng nhận được một chút lợi lộc, có lẽ vẫn sẽ có!” Nghe câu trả lời của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử gật đầu không nói gì thêm, nhưng trên mặt anh vẫn có mấy phần phức tạp.

“Tôi còn tưởng sẽ giống như tôi nghĩ chứ.” Một câu nói đầy suy tư của Bàn Tử trực tiếp chọc cười Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, không biết nên nói gì.

Thấy Vương Diệp ở đó trêu chọc mình, Bàn Tử lại không nhịn được cau mày.

Anh nhìn Vương Diệp, rất tò mò nói.

“Mấy cái này buồn cười lắm à?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không nói gì thêm.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh.

“Hay là trong lòng cậu có suy nghĩ khác?” Khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên, Vương Diệp khẽ thở dài.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, cảm thán một câu đầy suy tư.

“Trong lòng tôi không có suy nghĩ khác, bây giờ mau qua đó đi, nhân tiện đuổi cùng giết tận gã này, cho ông ta biết uy lực của chúng ta.” Vương Diệp vừa nói, vừa đi qua.

Khi anh đến văn phòng, vẫn là vị trí lúc nãy, nhưng Vương Diệp lại không thấy bóng người nào.

Vương Diệp cau mày, đứng tại chỗ, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử chỉ theo bản năng đi đến bên cạnh những nhạc cụ cổ đó, anh cầm chúng lên, trên mặt có vẻ tò mò.

Ánh mắt anh đầy vẻ tìm tòi.

Thật ra anh có chút không hiểu, tại sao những nhạc cụ cổ này lại có thể phát ra âm thanh kỳ quái như vậy.

Bàn Tử không nhịn được khẽ lắc một cái.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy từ căn phòng bên trong truyền ra những âm thanh kỳ lạ.

"Tôi không nói gì cả, tôi không nói gì với họ cả." Giọng giáo sư từ khe cửa truyền ra.

Vương Diệp cau mày, vội vàng đi qua xem, lúc này mọi người lặng lẽ mở cửa ra.

Giáo sư quay lưng về phía họ, chỉ thấy một bóng lưng.

Nhìn cảnh này, vẻ mặt Vương Diệp trở nên phức tạp.

Vị giáo sư đang giơ tay lên như thể đang gọi điện.

Nhưng Vương Diệp lại thấy điện thoại của ông ta đang đặt trên ghế sô pha.

Vương Diệp cau mày, ánh mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự đi qua.

Những người khác tuy muốn đi theo, nhưng Vương Diệp ra hiệu cho họ, họ liền lập tức đứng yên tại chỗ.

Chỉ là họ nhìn Vương Diệp, trong mắt vẫn có mấy phần phức tạp.

Nhìn bộ dạng đó của họ, Vương Diệp cười nhẹ.

Một đám người tò mò, thật ra Vương Diệp đều có thể hiểu được.

Chương 1012

Và lúc này Vương Diệp cũng đã đến sau lưng vị giáo sư đó.

Khi Vương Diệp đứng sau lưng giáo sư, lúc này mới phát hiện ông ta căn bản không hề gọi điện thoại, ông ta chỉ đang giơ tay của mình lên.

Trông có vẻ như đang gọi điện thoại, nhưng thực tế không phải vậy.

Vương Diệp bị dọa đến đứng sững tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Anh sững sờ một lúc, mặt đầy vẻ không dám tin, đối với cảnh tượng trước mắt cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Trong lúc Vương Diệp sững sờ tại chỗ, Bàn Tử cũng vội vàng đi qua, nhìn Vương Diệp nói với vẻ hơi khó hiểu.

“Tình hình thế nào?” Khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, gã giáo sư đó cũng nghe thấy.

Giáo sư quay đầu nhìn lại cả đám, phát hiện tất cả họ đều đang đứng trong phòng mình, nhất thời tức giận hét lên một tiếng.

Thấy phản ứng của giáo sư lớn như vậy, nhất thời Vương Diệp cũng cười nhẹ.

Anh lắc đầu, nhìn giáo sư nói với vẻ vô tội.

“Ông bình tĩnh một chút đi, chúng tôi không có ý xấu, chúng tôi chỉ có một số chuyện muốn tìm ông hỏi cho rõ thôi, không biết ông có thể cho cơ hội này không.” Giọng điệu có mấy phần hưng phấn.

Khi lời này được nói ra, sắc mặt giáo sư trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta siết chặt nắm đấm nhìn Vương Diệp, chỉ về phía cửa, cực kỳ bực bội nói.

“Các cậu cút cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy các cậu.” Giáo sư vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của giáo sư, chỉ cười lắc đầu, lên tiếng nói.

“Dù sao ông cũng được coi là một giáo sư, nếu để người ta biết ông có bệnh tâm thần thì sao đây?” Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt giáo sư cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn Vương Diệp, trên mặt có mấy phần hoảng loạn.

“Cậu nói bậy, tôi không có, tôi không có...” Lời ông ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Anh vỗ vai ông ta, nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Vừa rồi ông đứng đó lẩm bẩm một mình, giả vờ gọi điện thoại, tôi đã thấy rất rõ rồi.

Ông có bị bệnh hay không, tôi chỉ cần tung video này lên là mọi người sẽ biết.” Vương Diệp vừa nói, vừa giơ điện thoại của mình lên.

Giáo sư không ngờ Vương Diệp lại dám quay video, ông ta ngẩn cả người, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Không đợi Vương Diệp phản ứng, giáo sư trực tiếp giơ tay đập điện thoại của Vương Diệp rơi xuống đất.

Thấy hành động của giáo sư, trong mắt Vương Diệp lóe lên mấy phần bất lực.

“Tại sao ông nhất định phải làm vậy?

Chọc giận tôi, đối với ông mà nói, lẽ nào là một chuyện tốt sao?” Giọng điệu Vương Diệp đầy tò mò.

Giáo sư đối mặt với lời của Vương Diệp, tuy có chút hoảng loạn, nhưng ông ta lại cúi đầu không trả lời.

Thấy bộ dạng này của giáo sư, Vương Diệp cười lạnh một tiếng.

Anh nhìn chằm chằm giáo sư, nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Ông nghĩ trốn tránh có thể giải quyết được vấn đề sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, giáo sư chỉ cúi đầu không nói một lời.

Thấy dáng vẻ đó của ông ta, Vương Diệp lại thở dài một tiếng.

“Người như ông, trước đây tôi đã gặp không ít.

Ông có biết tôi dùng cách gì để đối phó với họ không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, giáo sư không trả lời.

Nhìn thấy vẻ hoảng loạn trên mặt giáo sư, Vương Diệp lại cười nhẹ, anh nhìn ông ta và nói với giọng vô cùng bình tĩnh.

“Với những người như ông, tôi có thể khiến họ thân bại danh liệt, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.” Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, trong lúc giáo sư đang cúi đầu lẩm bẩm, sau khi anh nói xong những lời này, ông ta cũng đột nhiên lao tới trước mặt anh, trực tiếp bóp cổ anh.

Giáo sư lúc này trông như sắp phát điên, hơn nữa khi bóp cổ Vương Diệp, ông ta còn dùng hết sức lực, rõ ràng không muốn tha cho anh.

Nhìn thấy cảnh này, những người khác đều hốt hoảng, họ vội vàng chạy tới giải cứu Vương Diệp, Bàn Tử lại càng nhanh hơn.

Bàn Tử tung một quyền thẳng vào mặt giáo sư, rồi nhìn ông ta nói với vẻ mặt cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Mẹ nó, ông điên rồi à?” Tiếng chất vấn của Bàn Tử vang lên, trên mặt giáo sư chỉ có một vẻ hưng phấn.

Ông ta cười ha hả, nhìn chằm chằm vào tất cả bọn họ rồi nói với vẻ mặt vui mừng.

“Tôi không điên, chỉ là tất cả chúng ta, tất cả mọi người, đều sẽ biến thành ác quỷ đó, không một ai có thể thoát ra được.

Các người đều đã nghe bài tụng đó, cho nên các người cũng sẽ biến thành quái vật giống như tôi.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy hưng phấn.

Khi ông ta nói ra những lời này, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp, anh nhìn giáo sư như đang nhìn một kẻ điên.

Anh lắc đầu, nhìn chằm chằm giáo sư, đột nhiên cảm thán một câu.

“Ông nghĩ rằng dùng thủ đoạn như vậy thật sự có tác dụng sao?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên, giáo sư không biết nên nói gì.

Thấy dáng vẻ im lặng của ông ta, Vương Diệp lại khẽ thở dài, mở miệng nói.

“Tôi khuyên ông một câu, nếu bây giờ ông còn đủ thông minh thì tốt nhất đừng tiếp tục đối đầu với tôi nữa, nếu không thì thật sự không có chút lợi ích nào cho ông đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Giáo sư nghe thấy những lời này, đột nhiên vò đầu, nhìn Vương Diệp nói một cách lo lắng.

“Không phải tôi muốn đối đầu với cậu, mà là tất cả chúng ta đều đã bị chúng để mắt tới rồi.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể đưa ra lựa chọn, nếu không sẽ bị chúng trừng phạt.” Giáo sư trông như đã phát điên.

Vương Diệp nhìn bộ dạng của ông ta, suy nghĩ một lát rồi không chút do dự bước tới.

Anh nắm lấy tay giáo sư, không chọn cách châm chọc mà chọn cách thấu hiểu.

“Ông nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vương Diệp cố gắng hết sức để giọng điệu của mình ôn hòa, tỏ ra thấu tình đạt lý.

Thế nhưng giáo sư nghe lời của Vương Diệp lại cảm thấy có chút bất lực, ông ta ôm ngực, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt đầy đau khổ.

“Cậu thật sự không biết tôi đã trải qua những chuyện gì đâu.” Trong ánh mắt của giáo sư chỉ có sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Vương Diệp nghe thấy lời này của ông ta, trong mắt cũng lộ ra vẻ phiền muộn.

Anh khẽ thở dài, nhìn giáo sư nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Tôi không biết, nhưng…” Nói đến đây, Vương Diệp đã dừng lại.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, giáo sư lại không nhịn được mà nói với anh.

“Tôi nói cho cậu biết, bây giờ mọi hành động của chúng ta, chúng đều biết cả.

Cho nên những lời tôi nói với các cậu, những việc tôi làm ở đây, chúng đều biết rõ mồn một.” Điều duy nhất có thể khiến giáo sư trở nên điên cuồng như vậy chính là tất cả những chuyện này đã làm tổn hại đến lợi ích của ông ta.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn giáo sư, không khỏi cười nhẹ, nhìn chằm chằm ông ta rồi tò mò hỏi.

“Vậy tiếp theo ông sẽ gặp phải chuyện gì?” Khi những lời này được nói ra, giáo sư không biết nên trả lời thế nào.

Thấy ông ta không nói gì, Vương Diệp lại vỗ vai ông ta nói.

“Hay là thế này đi, ông cùng chúng tôi vào trong.” Nhưng lời này của Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử đã sốt ruột.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, nhìn anh nói với vẻ mặt điên cuồng.

“Chú em điên rồi à?

Sao lại có thể làm chuyện như vậy chứ?

Nếu chúng ta mời ông ta vào, chẳng phải là đặt một quả bom hẹn giờ ngay bên cạnh chúng ta sao?” Bàn Tử nói thật lòng, Vương Diệp nghe thấy cũng không phủ nhận.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhíu mày, anh ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt đồng tình.

“Không sai, chúng ta không thể đưa ông ta đi cùng.” Giọng điệu của Trương Khởi Linh tràn đầy sự bất đắc dĩ, anh ta thử khuyên nhủ Vương Diệp, mặc dù biết rằng người như Vương Diệp sẽ không nghe theo.

Thế nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại không nhịn được mà khẽ thở dài, mở miệng nói.

“Anh đừng ngốc nữa, những chuyện này thật sự không phức tạp như chúng ta nghĩ đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả, nhưng khi Trương Khởi Linh nghe thấy, tâm trạng lại trở nên vô cùng phức tạp, anh ta không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại cảm thán một câu.

“Tôi nghĩ nếu chúng ta cho ông ta một cơ hội, có lẽ ông ta sẽ cải tà quy chính, cũng sẽ không làm ra những chuyện quá đáng kia nữa.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả, nhưng khi Trương Khởi Linh nghe những lời này, anh ta lại đột nhiên siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Cậu có thể đừng ngây thơ như vậy được không?” Giáo sư đột nhiên vỗ ngực, nhìn Vương Diệp nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Cậu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện làm hại cậu đâu, tôi có thể đảm bảo với cậu.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp nghe thấy lời này cũng cười gật đầu, anh nói với vẻ rất hài lòng.

“Thật ra tôi biết ông sẽ không phụ sự kỳ vọng, cho nên tôi mới bằng lòng đặt cược vào ông.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, khoảnh khắc nói ra những lời này là vô cùng chân thành.

Giáo sư thấy dáng vẻ của Vương Diệp, lại càng như trút được gánh nặng mà vỗ ngực, ông ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta cùng nhau vào trong đi.

Chương 1013

Hơn nữa tôi cũng sẽ không làm hại các cậu ở bên trong, điểm này cậu có thể hoàn toàn tin tưởng tôi.” Giáo sư càng thề thốt đảm bảo, sắc mặt của những người khác lại càng khó coi, bởi vì họ cảm thấy giáo sư không đơn giản như họ nghĩ.

Lúc này nhìn giáo sư, trong mắt họ cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Giáo sư đối mặt với họ, không nhịn được mở miệng nói.

“Làm phiền các vị tin tưởng tôi, hoặc cho tôi một chút lòng tin, tôi thật sự sẽ không để các vị thất vọng, hơn nữa trong tay tôi thật sự có rất nhiều thứ mà các vị muốn biết.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự khẩn trương, dáng vẻ đó trông như sợ người khác không chấp nhận mình.

Hoàn toàn khác với bộ dạng hùng hổ dọa người lúc nãy.

Bàn Tử nhìn cảnh này, ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Bàn Tử, nhất thời cũng cười nhẹ, anh nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh đấy.” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã vỗ vai anh, nhìn anh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Mang cả ông ta theo đi.” Vương Diệp tưởng Bàn Tử muốn bắt nạt giáo sư, nhưng không ngờ Bàn Tử lại nói ra những lời này.

Trong khoảnh khắc, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ngạc nhiên.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt vui mừng.

“Được thôi, vậy cứ làm theo lời anh nói.” Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử cũng cười ha hả, anh ta gật đầu, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt vui mừng.

“Thật ra chú em có thể yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm hại ông ta, hơn nữa anh cũng sẽ không làm ra hành vi bắt nạt ông ta đâu.

Con người anh trước nay rất lương thiện.” Bàn Tử nói xong, Vương Diệp cười gật đầu, anh rất hài lòng nói với Bàn Tử.

“Con người anh tôi hiểu mà, tôi biết anh là người thế nào, không cần phải đảm bảo với tôi như vậy.

Hơn nữa sau khi chúng ta vào nơi đó, chắc chắn sẽ còn có nhiều xích mích nhỏ, hy vọng mọi người có thể bao dung lẫn nhau.” Nói đến đây, cả người Trương Khởi Linh đều sững sờ.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, hoàn toàn không tin vào những gì mình vừa nghe được.

Lúc này Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm, anh ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt lo lắng.

“Cậu rốt cuộc có hiểu gã này đại diện cho cái gì không?

Ông ta chính là một con ác quỷ trần trụi, trên người ông ta…” Trên người ông ta còn có rất nhiều thứ mà mọi người không hiểu, cho nên bây giờ khi chưa làm rõ những chuyện này, Trương Khởi Linh hoàn toàn không muốn tin tưởng giáo sư.

Chỉ tiếc là khi Trương Khởi Linh nói ra những lời đó, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Anh bình tĩnh một chút đi, bây giờ nói những lời này cũng không có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là…” Nói đến đây, Vương Diệp dừng lại.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ của Vương Diệp, đột nhiên siết chặt nắm đấm, nói với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Lẽ nào cậu không tin những lời tôi nói sao?” Khi câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên, Vương Diệp cười nhẹ, anh nhìn Trương Khởi Linh nói với vẻ phiền muộn.

“Coi như tôi tin thì có thể thế nào chứ?

Giữa hai chúng ta cũng có thể coi là người thân rồi phải không?

Quyết định này của tôi, lẽ nào anh không nên tôn trọng sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, trên mặt giáo sư cũng lộ ra vài phần ý cười, ông ta nhìn Trương Khởi Linh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Tôi thấy những gì Vương Diệp nói là đúng.” Giáo sư cố ý khiêu khích Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng của ông ta, nhất thời cũng tức đến nghiến chặt răng.

Dù Trương Khởi Linh đang tức giận vì chuyện này, nhưng giáo sư nhìn anh ta, lại không nhịn được vỗ ngực đảm bảo.

“Anh có thể đặt lòng tin vào tôi, vì tôi sẽ không để anh thất vọng.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là sau khi vào trong đó, tôi chắc chắn sẽ không hại các người.” Khi giáo sư thề thốt nói ra những lời này, Vương Diệp đã cười ha hả, cũng không biết anh là tin thật hay tin giả, nhưng giáo sư hoàn toàn không quan tâm.

Lúc này giáo sư nắm lấy tay Vương Diệp, nhìn anh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Sau khi hai chúng ta vào trong, tin rằng dựa vào năng lực của hai chúng ta, nhất định có thể tạo ra cục diện đôi bên cùng có lợi ở bên trong.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự hưng phấn.

Dù những lời này của giáo sư nói ra nghe có vẻ chân thành như vậy.

Nhưng trên thực tế, độ tin cậy của ông ta vẫn rất thấp, hơn nữa đây là một con cáo già, trong lòng Vương Diệp biết rõ điều này.

Thế nhưng vẻ mặt mà Vương Diệp thể hiện ra lại giống như rất tin tưởng giáo sư.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, tâm trạng của Trương Khởi Linh vô cùng thất vọng.

Trương Khởi Linh ôm ngực, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi thấy…” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Được rồi, anh đừng căng thẳng như vậy, chuyện này không đáng là gì cả, một chút chuyện nhỏ, đừng làm quá lên.

Chúng ta bây giờ qua đó trước rồi nói.” Nói đến đây, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng anh ta nhìn giáo sư lại đột nhiên chỉ vào mắt mình, nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Tôi sẽ để mắt đến ông mọi lúc mọi nơi.” Khoảnh khắc anh ta nói ra câu đó, Vương Diệp cũng cười ha hả, Bàn Tử cũng vậy.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh nói với vẻ mặt phức tạp.

“Không ngờ cậu cũng có máu trẻ trâu nhỉ.” Trương Khởi Linh nghe thấy lời này của Bàn Tử thì nhíu mày, anh ta nhìn Bàn Tử nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Trẻ trâu gì?” Anh ta không hiểu Bàn Tử đang nói gì.

Bàn Tử thấy dáng vẻ của Trương Khởi Linh, nhất thời cũng cười ha hả, anh ta không giải thích nhiều.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn về phía Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Tôi thấy…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, anh trực tiếp cầm chìa khóa xe của mình, đưa Bàn Tử ra ngoài.

Nhìn hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không nói thêm gì khác.

Giáo sư tuy đi theo sau họ, nhưng lại bị Bàn Tử kéo lại.

“Có thể nói cho tôi biết không?

Tại sao khi anh nghe thấy tiếng nhạc cụ cổ đó lại không có bất kỳ phản ứng nào?” Vẻ mặt của giáo sư tràn đầy sự tò mò.

Nghe câu hỏi của ông ta, Bàn Tử suy nghĩ một lát, đột nhiên chỉ vào đầu mình rồi mở miệng nói.

“Đó là vì bản thân tôi vốn dĩ không có vấn đề gì, cho nên chuyện này đối với tôi cũng không có ảnh hưởng gì.” Vẻ mặt nghiêm túc của Bàn Tử không phải là giả, nhưng sau khi lời này nói ra, giáo sư lại cười lên.

Ông ta gật đầu, nhìn Bàn Tử nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Không phải mọi người đều đã nói, phải làm anh em tốt sao?

Sao bây giờ anh còn giấu giếm như vậy?

Làm vậy thì không có ý nghĩa gì cả.” Giáo sư cố ý chỉ trích Bàn Tử, ông ta cho rằng làm như vậy, Bàn Tử sẽ vì lời chỉ trích của ông ta mà kể hết mọi chuyện.

Nhưng trên thực tế, Bàn Tử là kẻ mặt dày quen rồi.

Hơn nữa Bàn Tử cũng có cách đối nhân xử thế của riêng mình, hoàn toàn không thể vì vài ba câu của giáo sư mà thay đổi nguyên tắc của mình.

Lúc này nhìn giáo sư, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến ông?” Bàn Tử nhìn giáo sư tò mò hỏi.

Khoảnh khắc lời nói ra, sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Vương Diệp cũng lái xe tới.

Vương Diệp nhìn nhóm người họ, vẫy tay ra hiệu.

Mọi người vội vàng gật đầu lên xe.

Nhưng giáo sư lại khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Tôi luôn cảm thấy có chuyện gì đó…” Lời của giáo sư còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lên.

Vương Diệp nhìn giáo sư nói với vẻ mặt tùy ý.

“Chuyện không tệ như ông nghĩ đâu, mau lên xe đi, thắt dây an toàn vào, chúng ta phải xuất phát rồi.

Nếu tôi không đoán sai thì tôi biết mục tiêu ở đâu rồi.” Nói đến đây, trên mặt giáo sư lộ ra vài phần hưng phấn, ông ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt vui mừng.

“Nếu thật sự như vậy thì tốt quá rồi.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự kích động.

Vương Diệp thấy dáng vẻ vui mừng của giáo sư, đột nhiên nhíu mày, nhìn chằm chằm ông ta nói một cách bất ngờ.

“Sao tôi cảm thấy ông có vẻ rất hưng phấn?

Rất mong đợi, có phải có thứ gì đó đang chờ đợi ông không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, trên mặt giáo sư lộ ra vài phần căng thẳng, ông ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ dở khóc dở cười.

“Cậu đang nói gì vậy?

Tôi không mong đợi gì cả, tôi chỉ cảm thấy có một số chuyện chúng ta phải điều tra cho rõ ràng thôi.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp nghe thấy lời này, chỉ bình tĩnh gật đầu, sau đó nhấn ga nhanh chóng đến ga tàu hỏa đó.

Chương 1014

Trong lúc Vương Diệp đang lái xe, giáo sư cũng mở miệng nói với anh.

“Hay là cậu lái xe đến nhà tôi đi, ở nhà tôi có máy bay riêng, có thể đưa chúng ta đến đó trực tiếp, không cần phải đi tàu hỏa.” Khi những lời này của giáo sư được nói ra, Bàn Tử nhíu mày, đang suy nghĩ có nên đồng ý hay không thì không ngờ Vương Diệp đã cười sảng khoái, gật đầu mở miệng nói.

“Được, máy bay riêng dù sao cũng nhanh hơn.” Nghe lời của Vương Diệp, giáo sư nhất thời cũng cười ha hả.

Trên mặt giáo sư mang theo vài phần hưng phấn, ông ta không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp.

“Thật ra cũng là nhờ sự thấu hiểu của cậu.” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự hưng phấn.

Vương Diệp nghe thấy lời này, chỉ tùy ý lắc đầu, anh nhìn giáo sư nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Cái này sao có thể coi là thấu hiểu được?” Vương Diệp vừa nói, vừa lái xe đến trước cửa nhà giáo sư.

Cùng lúc giáo sư xuống xe, nhìn Vương Diệp, trong mắt ông ta vẫn mang theo vài phần ý cười.

“Cậu đợi một lát, tôi vào trong lấy đồ ra.

Tôi tin là các cậu đều đã không chờ được nữa rồi phải không?” Giọng điệu của giáo sư mang theo vài phần hưng phấn và kích động.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của ông ta, nhất thời chỉ cười cười, không nói thêm gì khác.

Thấy sắc mặt bình tĩnh của Vương Diệp, giáo sư lại không nhịn được khẽ cảm thán một câu.

“Không phải ai cũng có thể làm được như cậu, tuổi trẻ tài cao, dù gặp phải chuyện gì cũng có thể giữ được bình tĩnh, thật sự là quá lợi hại.” Lời khen của giáo sư quá ư là khó hiểu, nhưng khi ông ta nói ra, ông ta không ngờ Vương Diệp lại gật đầu, nghiêm túc thừa nhận.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Giáo sư chưa từng gặp người nào mặt dày vô sỉ như Vương Diệp, ông ta sững sờ tại chỗ, lại cười hì hì lắc đầu.

Lúc này giáo sư đi vào, lái chiếc máy bay riêng của mình ra.

Nhưng Vương Diệp nhìn hành động của giáo sư, lại không nhịn được vẫy tay với ông ta.

Giáo sư đậu chiếc máy bay riêng trên bãi cỏ trước mặt.

Vương Diệp thấy hành động của giáo sư, không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi có một ý tưởng đặc biệt, không biết ông…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong.

Sắc mặt giáo sư đã trở nên có chút khó coi.

Ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, ông ta ngồi ở ghế lái chính, Vương Diệp còn không chịu lên, chẳng lẽ là đang trêu ông ta sao?

Nghĩ đến đây, giáo sư không nhịn được khẽ thở dài.

Ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, tuy trong mắt lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, nhưng lại không cố ý tranh cãi với anh.

“Cậu nói đi, ý gì?” Giáo sư vừa nói những lời này, vừa nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, rõ ràng ông ta không muốn để ý nhiều đến Vương Diệp, thái độ mà cả người ông ta thể hiện ra là vô cùng qua loa.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của giáo sư, cũng chỉ tùy ý cười cười, cũng không tính toán nhiều với ông ta, ngược lại nhìn giáo sư, Vương Diệp còn cực kỳ nghiêm túc nói.

“Trước đây tôi cũng từng thi lấy bằng lái, máy bay này tôi cũng biết lái, hay là giao cho tôi đi.” Nhưng sau khi những lời này của Vương Diệp được nói ra, giáo sư lập tức trợn tròn mắt, giọng điệu của ông ta tràn đầy sự chấn động và kinh ngạc, ông ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Giao cho cậu, cậu thật sự làm được sao?

Cậu lại không biết mục tiêu.” Một loạt những lời này nói ra, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh nhìn giáo sư không nhịn được mở miệng cảm thán một câu.

“Ông có thể nghi ngờ bất cứ điều gì, nhưng duy nhất không thể nghi ngờ kỹ thuật lái xe của tôi, còn có chiếc máy bay này nữa, về cơ bản không ai có thể vượt qua được tôi, vì trước đây tôi đã từng ở một vài nơi.” Vương Diệp nói rất ẩn ý.

Nói đến đây, giáo sư đã cười ha hả.

Ông ta suy nghĩ một lát, quả quyết gật đầu, không chút do dự nhường cơ hội này cho Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của giáo sư, Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói.

“Ông yên tâm đi, tôi sẽ không để các ông gặp phải bất ngờ và nguy hiểm đâu, vì bản thân tôi cũng đang ở trên chiếc máy bay này.” Vương Diệp thề thốt đảm bảo một phen, nhưng lại không nhận được sự đồng tình của giáo sư, ngược lại giáo sư nhìn Vương Diệp nói với vẻ lo lắng.

“Thật ra tôi cũng không có yêu cầu gì lớn, chỉ hy vọng cậu lái cho tốt là được rồi, cuối cùng đến được mục tiêu một cách thuận lợi là được, thật ra cũng không có vấn đề gì lớn." Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự căng thẳng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ này của ông ta, không nhịn được cười một tiếng.

Lúc này Vương Diệp ngồi vào vị trí lái chính, trong sự chú mục của giáo sư, Vương Diệp còn không thắt dây an toàn.

Vương Diệp cứ như vậy cất cánh, cả người giáo sư đều sững sờ, ông ta nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt lo lắng.

"Cậu đợi đã, hay là cho tôi xuống trước đi!" Giáo sư đứng ngay ở cửa ghế phụ, ông ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Nghe một phen lời của giáo sư, Vương Diệp vỗ đầu, lúc này mới phản ứng lại, anh nhìn giáo sư nói với vẻ cười như không cười.

"Ông xem trí nhớ của tôi này, lại quên mất ông còn đang đứng ở đây.

Tôi cũng chỉ thử một chút thôi, bây giờ tôi hạ cánh xuống đã.

À đúng rồi, nút hạ cánh ở đâu nhỉ?" Một loạt những lời của Vương Diệp nói ra, cả người giáo sư đều không ổn.

Ông ta ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp nói với vẻ mặt khó hiểu.

"Không phải cậu nói cậu đã thi lấy bằng đó rồi sao?" Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự tò mò.

Thấy dáng vẻ tò mò của ông ta, Vương Diệp suy nghĩ một lát, lại không nhịn được cảm thán với ông ta.

"Thi thì thi rồi, nhưng đôi khi lại quên mất.

Hay là ông nhắc tôi một chút đi, đừng nhỏ mọn như vậy, ông nói cho tôi biết một tiếng đi, không sao đâu.” Không phải là có sao hay không.

Mà là bây giờ, tính mạng của giáo sư đều nằm trong tay Vương Diệp, nếu ông ta không nói cho Vương Diệp biết, ông ta thậm chí có thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nghĩ đến đây, sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của ông ta, trong mắt cũng lộ ra vẻ phức tạp, anh không nhịn được mở miệng nói với giáo sư.

“Tôi thấy…” Lời anh còn chưa nói ra, trên mặt Vương Diệp đã lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này lời của giáo sư còn chưa nói ra, Vương Diệp cười nói với ông ta.

“Tôi đã tìm thấy nút hạ cánh rồi.

Ông chờ nhé, bây giờ tôi đưa ông về.” Vương Diệp vừa nói những lời này, vừa làm ra vẻ trước mặt giáo sư.

Thật ra anh biết lái, chỉ là anh cố ý làm ra vẻ trước mặt giáo sư, dọa gã này một phen.

Không ngờ giáo sư thật sự bị anh dọa cho giật mình.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của ông ta, nhất thời cũng cười lên, anh nhìn giáo sư nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Thoải mái đi, tôi sẽ không để ông gặp nguy hiểm đâu.” Khi Vương Diệp nói ra những lời này cũng từ từ hạ cánh xuống nóc nhà, chỉ tiếc là góc hạ cánh của Vương Diệp quá nguy hiểm.

Giáo sư nhìn cảnh này, sắc mặt của ông ta trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, ngay khoảnh khắc giáo sư chuẩn bị xuống xe, Vương Diệp lại không chút do dự khởi động.

“Đợi đã, phương pháp hạ cánh này của tôi không được tốt lắm, ông đợi một chút.” Giáo sư nghe lời của Vương Diệp, cả người ông ta gần như phát điên, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, ông ta không biết nên nói gì.

Thấy vẻ mặt khó coi của giáo sư, Vương Diệp cười nhẹ, lại không nhịn được cảm thán với ông ta một câu.

“Tôi cũng lâu rồi không lái máy bay, tôi hy vọng ông có thể thông cảm cho tôi một chút, dù sao tôi cũng có thể có một chút lóng ngóng.” Vương Diệp cười nói ra những lời này, nhưng giáo sư lại không cười nổi, tâm trạng của ông ta trở nên vô cùng phức tạp, không ai biết ông ta đang nghĩ gì.

Nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, anh thấy vẻ mặt cứng đờ của giáo sư, chỉ tùy ý nói với ông ta.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở ông đấy.” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, giáo sư liền thấy Vương Diệp không chút do dự khởi động, sau đó, chiếc trực thăng bắt đầu không ngừng bay lên cao.

“Tôi rất ghét người khác nghi ngờ tôi, vừa nãy ông đã chất vấn tôi, cho nên tôi nhất định phải chứng minh cho ông xem, tôi phải cho ông biết tôi lái chiếc trực thăng này lên xuống, trái phải, lượn qua lượn lại đều không thành vấn đề.” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, anh cố ý nói những lời này, nhưng khi giáo sư nghe thấy, cả người ông ta gần như phát điên, ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt lộ ra vẻ oán hận, ông ta không nhịn được nói.

“Coi như tôi cầu xin cậu, cậu đừng chơi như vậy nữa, tôi thật sự không chịu nổi đâu.” Nhưng lời của giáo sư còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ném sợi dây thừng qua.

Giáo sư nhìn sợi dây thừng này, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu.

“Sao vậy?” Giọng điệu của giáo sư tràn đầy sự tò mò.

Thấy dáng vẻ của ông ta, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không nhịn được khẽ thở dài, anh nhìn giáo sư nói với vẻ mặt phiền muộn.

“Lẽ nào ông không hiểu ý của tôi sao?

Ông buộc sợi dây này vào eo đi, lỡ như không cẩn thận rơi xuống, chẳng phải là ông không có bất kỳ sự bảo đảm an toàn nào sao?” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn giáo sư, lại không nhịn được vẫy tay với ông ta, nói.

“Ông mau vào trong đi!” Ai bảo gã này cứ đứng ở cửa sổ, trông cũng rất nguy hiểm.

Nhưng giáo sư nghe lời của Vương Diệp, lại tức đến nghiến chặt răng, nếu ông ta có thể vào được thì đã vào từ lâu rồi.

Còn không phải vì gã Vương Diệp này, cứ đóng chặt cửa, nếu không sao ông ta lại không mở được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy giáo sư không mở miệng nói chuyện, lại không nhịn được khẽ thở dài, anh nhìn giáo sư nói với vẻ mặt kinh ngạc.

“Ông không phải là đến bây giờ vẫn còn nghi ngờ tôi đấy chứ?

Nếu ông thật sự muốn nghi ngờ kỹ thuật bay của tôi, vậy thì tôi hết cách rồi, tôi chỉ có thể chứng minh cho ông xem.” … Vương Diệp vừa nói, vừa nhấn ga, trong sự chú mục của giáo sư, chiếc trực thăng này không ngừng bay lên cao.

Nhìn tốc độ của trực thăng, cả người giáo sư đều không ổn.

Cùng lúc ông ta buộc sợi dây vào eo, đột nhiên giật ra ngoài một cái.

Chương 1015

Lúc này giáo sư cũng phát hiện ra bên trong sợi dây này, hoàn toàn không buộc bất kỳ biện pháp an toàn nào.

Sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi, ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi rốt cuộc đã làm chuyện gì mà cậu lại hành hạ tôi như vậy, lẽ nào đối với cậu tôi thật sự là một kẻ ác thập ác bất xá sao?” Khi câu hỏi của giáo sư vang lên, Vương Diệp cười nhẹ, anh nhìn giáo sư nói với vẻ mặt vô tội.

“Ông thật biết nói đùa, ai đang hành hạ ông chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, giáo sư không biết nên nói gì.

Sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi, ông ta sầm mặt không để ý đến Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ của giáo sư, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu.

“Sợi dây đó ông không tự buộc được sao?

Rõ ràng là buộc vào lan can bên ngoài kia, không lẽ ông tưởng là buộc ở chỗ tôi sao?” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn giáo sư lại không nhịn được thở dài, anh nhìn chằm chằm ông ta nói với vẻ mặt kỳ quái.

“Ông không phải là chưa từng thi lấy bằng lái loại này đấy chứ?

Ông ngay cả kiến thức cơ bản như vậy cũng không biết, ông rốt cuộc…” Một loạt những lời này nói ra, giáo sư đã rơi vào im lặng, ông ta không biết nên trả lời câu hỏi của Vương Diệp như thế nào.

Nhưng tâm trạng của ông ta đã trở nên ngày càng nóng nảy.

Nếu không phải vì bây giờ đang ở trên không trung, tính mạng của mình do Vương Diệp nắm giữ, e rằng ông ta đã sớm nổi giận với Vương Diệp rồi.

Bất đắc dĩ, giáo sư thấy Vương Diệp từ từ hạ cánh trực thăng, trên mặt ông ta cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Lúc này Vương Diệp nhìn cảnh sắc mặt đất.

Ngay khi giáo sư tưởng Vương Diệp sắp hạ cánh, không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn giáo sư cười hì hì nói.

"Ông xem tôi có thể bay nghiêng như thế này này." Vương Diệp nói ra lời này, giáo sư chỉ cảm thấy cả người mình đều dán vào thân trực thăng, sắc mặt của ông ta trở nên vô cùng khó coi, ông ta hoàn toàn không tin vào những gì mình thấy.

Hai tay ông ta bám chặt vào cánh cửa đó, sợi dây tuy bị ông ta buộc chặt vào eo, nhưng trên thực tế đầu kia của sợi dây, không hề buộc vào bất cứ thứ gì.

Đối với giáo sư mà nói, thật ra cũng là một loại hành hạ.

Sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi, rất lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của giáo sư, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó mở miệng cảm thán một câu.

"Tôi thấy ông…" Lời anh còn chưa nói xong, giáo sư đã sầm mặt.

Giáo sư thấy Vương Diệp lái sang một bên.

Chỉ thấy chiếc trực thăng trước mặt trong nháy mắt nghiêng đi, giáo sư chỉ cảm thấy trọng lượng của chiếc trực thăng này đều đè lên người mình, sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi.

Ông ta hoàn toàn không hiểu mình đã tạo nghiệp gì mà Vương Diệp lại đối xử với ông ta như vậy.

Trong lúc ông ta đang cảm thấy bất lực vì chuyện này, Vương Diệp nhìn giáo sư lại cười nhẹ nói.

“Ông đừng như vậy, cứ nhìn chằm chằm tôi, tôi thật sự không có ác ý gì đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Giáo sư thấy dáng vẻ của Vương Diệp, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sâu thẳm, ông ta siết chặt nắm đấm, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Cậu đúng là quá đáng.” Lời chỉ trích vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ tùy ý.

Anh nhìn giáo sư nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Tuy là quá đáng, nhưng…” Lời còn chưa nói ra, lúc này giáo sư đã thấy một thứ kỳ quái xuất hiện trước mắt, chỉ thấy Vương Diệp ném dù hạ cánh qua, Vương Diệp nhìn giáo sư nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Đến đây, mô phỏng nhảy dù một chút.” Lời của Vương Diệp quá ư là khó hiểu, giáo sư đã tức đến đầu óc choáng váng, ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp hét lớn với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Cậu có phải bị bệnh thần kinh không?

Mau hạ cánh, tôi không muốn xem kỹ thuật của cậu nữa.

Nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cậu.” Giáo sư tức giận nói ra những lời này.

Vương Diệp nghe thấy, suy nghĩ một lát, quả quyết gật đầu, nhưng anh lại nhún vai, nhìn giáo sư nói với vẻ mặt vô tội.

“Ông cũng đừng tính toán với tôi nhiều như vậy, tôi thật sự không cố ý.

Nếu tôi có ý muốn khiến ông biến thành bộ dạng này…” Vương

Diệp có rất nhiều thủ đoạn.

Lúc này Vương Diệp cũng từ từ hạ cánh.

Khoảnh khắc giáo sư đứng trên mặt đất, trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ sống sót sau kiếp nạn, cả người ông ta đều mềm nhũn như cọng bún.

Ông ta cứ như vậy ngồi xuống đất.

Vương Diệp nhìn giáo sư không nhịn được cười cười, mở miệng nói với ông ta.

"Ông có muốn thử lại năng lực chuyên nghiệp của tôi không?" Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên, giáo sư vội vàng lắc đầu, ông ta nhìn Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

"Được rồi, đừng chơi mấy thứ này nữa, bây giờ tôi đã tin cậu có năng lực đảm nhận tất cả chuyện này, cho nên bây giờ chúng ta vẫn nên mau chóng xuất phát đi, đừng ở đây đùa giỡn nữa." Giáo sư vừa nói, vừa cởi sợi dây trên người mình ra.

Lúc này giáo sư cũng kéo cửa xe, lên máy bay.

Nhưng Vương Diệp nhìn hành động của giáo sư, lại không nhịn được khẽ thở dài, anh nhìn giáo sư, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Dù sao chúng ta đi chuyến này cũng phải chuẩn bị không ít đồ đạc, sao có thể không mang theo thứ gì?

Ông đừng vội thế, mau qua đây nấu cho chúng tôi một bữa đi." Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ về phía phòng bếp.

Anh lại dám sai mình làm việc, khiến cho sắc mặt giáo sư trở nên vô cùng khó coi.

Giáo sư sầm mặt, ông ta nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự phẫn nộ.

Thấy giáo sư nhìn chằm chằm mình với vẻ tức giận, Vương Diệp lại nhún vai, nói với vẻ mặt vô tội.

“Ông nhìn tôi như vậy làm gì?

Lẽ nào tôi không thể sai ông làm việc sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, giáo sư không biết nên trả lời thế nào.

Thấy dáng vẻ im lặng của giáo sư, tâm trạng của Vương Diệp cũng có chút phức tạp, anh nhìn chằm chằm giáo sư nói một cách nghiêm túc.

“Tôi nói thật nhé.” Lời anh còn chưa nói xong, giáo sư đã nhìn Vương Diệp, cười lạnh nói.

“Tôi đi nấu đồ cho các người ngay đây, chỉ hy vọng các người có thể nuốt trôi được.” Nói đến đây, giáo sư nhìn chằm chằm vào mỗi người đang ngồi ở đó, nói với vẻ mặt âm lãnh.

“Chỉ là không biết anh có gan ăn hay không.” Khi nói câu này, ánh mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, cậu nhìn chằm chằm vị giáo sư, dường như suy tư điều gì rồi cảm thán một câu.

“Sao tôi cứ cảm thấy anh trông hoàn toàn bình thường?

Kết quả lại cứ thích bày trò, dùng mấy thủ đoạn kỳ quái.” Vương Diệp dường như hoàn toàn không hiểu những gì vị giáo sư thể hiện, cũng như những lời ông ta muốn nói.

Lúc này, tài năng giả ngu của Vương Diệp càng khiến vị giáo sư tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vị giáo sư hết cách, chỉ đành xoay người rời đi.

Thấy ông ta đi dứt khoát như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Giáo sư trông có vẻ đã đi, nhưng thực tế ông ta vẫn luôn chú ý tình hình bên này.

Hễ có gió thổi cỏ lay, ông ta sẽ lập tức ngẩng đầu nhìn sang.

Nếu không lầm, trên chiếc trực thăng có thể có thứ gì đó, nên Vương Diệp sẽ không bàn bạc những chuyện quan trọng với họ ở đây.

“Mọi người có thứ gì cần chuẩn bị thì cứ viết vào danh sách này, lát nữa giáo sư sẽ đi chuẩn bị.” Vương Diệp vừa nói, vừa ném tờ danh sách trong tay qua.

Cậu đã viết những thứ mình cần lên đó, cậu tin rằng vị giáo sư nhất định sẽ làm theo.

Gã này trông có vẻ đang hợp tác với họ, nhưng thực chất chỉ là vì có lợi mà thôi.

Vì vậy, bất kể Vương Diệp ra lệnh cho ông ta làm gì, ông ta cũng sẽ không do dự mà đồng ý.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phấn khích.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng không nhịn được mà nói với anh.

“Mau viết những thứ cậu cần lên đi, cho dù phải tốn sức chín trâu hai hổ, gã này cũng sẽ tìm về cho bằng được.” Vương Diệp vừa nói, vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi Linh.

Nghe vậy, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, anh cũng viết những thứ mình cần lên đó.

Khi viết, trong mắt Trương Khởi Linh ánh lên vẻ phấn khích.

Sau khi viết xong những thứ quan trọng này, Bàn Tử nhìn vào tờ danh sách, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghiêng đầu, mắt sáng lên, giây tiếp theo liền viết lia lịa.

Vương Diệp thấy động tác của anh ta mạnh mẽ như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp, cậu khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Vị giáo sư thấy mấy người họ vây quanh một tờ giấy, không biết đang làm gì, trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Ông ta gần như không kìm được sự tò mò trong lòng, muốn qua xem thử tình hình thế nào.

Nhưng điều khiến vị giáo sư không bao giờ ngờ tới là, ông ta còn chưa kịp qua, Vương Diệp đã cầm tờ giấy trong tay đi tới.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trên mặt vị giáo sư lộ ra vài phần phấn khích.

Ông ta vốn tưởng Vương Diệp định giải thích tình hình cho mình, đang lúc vui mừng khôn xiết thì không ngờ Vương Diệp lại thẳng tay ném tờ danh sách vào mặt ông ta.

“Anh mau đi mua những thứ này về, chúng tôi đều cần chúng.” Vị giáo sư trừng lớn mắt, sau khi gỡ tờ danh sách khỏi mặt, ông ta nhìn Vương Diệp, không biết đã phải tốn bao nhiêu tâm tư mới nén được cơn giận xuống.

Chương 1016

Nhưng lúc này, vị giáo sư biết rằng nếu chuyện như vậy còn xảy ra, tiếp theo ông ta thật sự không thể tha thứ cho Vương Diệp.

Thấy vị giáo sư cứ nhìn chằm chằm mình, Vương Diệp lại khẽ thở dài, cậu nhìn ông ta với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Anh cứ nhìn tôi như vậy làm gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, vị giáo sư không biết trả lời thế nào.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, lại nói với ông ta: “Mau làm theo danh sách tôi đưa cho anh đi.

Tất cả mọi thứ bên trong chúng tôi đều cần, không thể thiếu bất kỳ một thứ nào, vì một khi thiếu, đối với chúng tôi mà nói, sẽ không có lợi ích gì cả.” Nói đến đây, Vương Diệp sợ vị giáo sư không tin, lại vội vàng vỗ vai ông ta, bổ sung một câu vô cùng nghiêm túc: “Sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.” Vị giáo sư nghe những lời đó của Vương Diệp, tuy trong lòng có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại, vì để tạo dựng quan hệ tốt, hy sinh như vậy thực ra cũng không sao.

Nghĩ đến đây, trong mắt vị giáo sư lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này, ông ta cúi đầu nhìn danh sách trong tay.

Ban đầu nhìn những thứ đó còn rất bình thường, nhưng khi thấy những dòng chữ Bàn Tử viết, cả người ông ta đều không ổn.

Ông ta hoàn toàn không tin vào mắt mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, không nhịn được mà hỏi: “Cậu nghiêm túc đấy à?

Lại còn cần cả bánh nướng với thịt xông khói?” Mặt vị giáo sư đầy vẻ phức tạp, ông ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt chỉ có một nỗi u sầu.

Nhưng Vương Diệp nghe câu hỏi của ông ta, lại không chút do dự mà gật đầu, cậu nhìn vị giáo sư nói một cách nghiêm túc: “Mấy món này chắc chắn là Bàn Tử viết rồi, anh ta cần chúng đấy.

Anh cứ tin tôi đi, nếu không có mấy thứ này để bổ sung năng lượng thì Bàn Tử sẽ không còn là một gã béo linh hoạt nữa đâu.” Những lời nghiêm túc này vừa thốt ra, mặt vị giáo sư đã tức đến trắng bệch.

Nếu không phải vì đã đồng ý với Vương Diệp là sẽ hòa thuận với họ, thì vào lúc này, có lẽ ông ta đã sớm nổi quạu rồi.

Bất đắc dĩ, vị giáo sư chỉ có thể đi chuẩn bị những thứ này, nhưng trong lúc chuẩn bị, ông ta lại phát hiện một chuyện rất kỳ lạ.

Ông ta thấy phía sau những món ăn mà Bàn Tử viết đều có một dấu X, và một con số.

Ông ta cũng không hiểu đây là ý gì, bèn quay lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu nói: “Bàn Tử, cái này có ý gì vậy?” Vương Diệp chỉ liếc một cái là biết chuyện gì, cậu nhìn vị giáo sư với vẻ mặt u sầu nói: “Tôi nghĩ Bàn Tử chắc là muốn bao nhiêu phần.

Anh cứ nhìn con số bên trong rồi chuẩn bị cho anh ta bấy nhiêu phần là được.

Nhớ kỹ, không được thiếu, chỉ có thể thừa.” Vương Diệp trong lòng cũng rõ, Bàn Tử đang cố ý trêu chọc vị giáo sư, nhưng cậu không nói gì thêm, vì gã này vốn dĩ đã có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn vị giáo sư với ánh mắt bình tĩnh, không nhịn được nói: “Nhiệm vụ này tôi giao cho anh, tuy gian khổ, nhưng tôi tin anh nhất định có thể hoàn thành.” Nói đến đây, Vương Diệp không do dự mà xoay người đi ra ngoài, cậu chỉ vào chiếc máy bay bên ngoài, nhìn vị giáo sư rồi lại nói: “Tôi đi xem chiếc máy bay đó có thể tiếp tục bay được không?

Nếu kỹ thuật của tôi trở lại, lát nữa tôi sẽ đưa các người xuất phát.” Giọng điệu Vương Diệp đầy phấn khích, vị giáo sư nghe những lời này không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy vị giáo sư im lặng không nói, Vương Diệp cũng khẽ cười, cậu vỗ vai ông ta, trong mắt mang theo vài phần tùy ý.

Khi Vương Diệp đi ra ngoài, cậu thực ra biết Bàn Tử đang cố ý trêu chọc vị giáo sư, nhưng Vương Diệp không hề trách anh ta.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, còn cười hì hì đưa Bàn Tử lên máy bay.

Nhưng đúng lúc Hạo Thiên Chân đang ngồi ở dưới thì lại nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ.

“Anh nói gì?

Anh vừa mới đến văn phòng, vậy người tôi vừa thấy là ai?” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ khó hiểu.

Cậu nhận được điện thoại của vị giáo sư đó, nhưng cậu có chút không hiểu.

Cậu đã đi cùng vị giáo sư kia rồi, sao bây giờ lại có một vị giáo sư khác gọi điện cho cậu.

Hạo Thiên Chân cảm thấy vô cùng khó hiểu về điều này.

Vị giáo sư ở đầu dây bên kia cười hì hì nói với cậu: “Cậu đang nói gì vậy?

Có phải cậu vừa thấy nhân viên vệ sinh ở văn phòng không?

Tôi nói cho cậu biết, mấy món cổ nhạc khí mà tôi thu thập được mấy hôm trước…” Vị giáo sư ở đầu dây bên kia lải nhải một tràng dài.

Khi Hạo Thiên Chân nghe thấy, cả người cậu đều không ổn, cậu hoàn toàn không tin những gì mình nghe được.

Trên mặt Hạo Thiên Chân chỉ có vẻ phức tạp, trong mắt lóe lên vài phần u sầu, lúc cúp điện thoại, cả người cậu đều mơ màng.

Nhưng Hạo Thiên Chân không biết nên nói với Vương Diệp thế nào.

Thế nhưng Trương Khởi Linh đã nghe được toàn bộ sự việc, trên mặt anh lóe lên vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh vỗ vai Hạo Thiên Chân, mở lời nói với cậu: "Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ xử lý." Mặc dù có Trương Khởi Linh ở đây đảm bảo, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn lo lắng.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh, không nhịn được nói: "Tôi cảm thấy gã bên trong có mục đích không đơn thuần, hơn nữa hắn ta chắc cũng đã giám sát chúng ta ở một mức độ nào đó, tôi cảm thấy…" Lời của Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, bụi cỏ bên cạnh đã động đậy.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi, cậu quay đầu nhìn lại, đúng như cậu đoán.

Lúc này, vị giáo sư từ trong bụi cỏ đi ra, nhìn Hạo Thiên Chân với vẻ mặt phấn khích.

"Cậu có ý kiến gì với tôi à?" Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu, cậu nhìn vị giáo sư với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Không có, sao tôi có thể có ý kiến với ông được?

Tôi chỉ hơi tò mò, thân phận của ông là gì thôi?" Chính vì Hạo Thiên Chân chưa từng gặp vị giáo sư này, nên vào lúc này mới xảy ra rắc rối như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của Hạo Thiên Chân, trên mặt vị giáo sư chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Ông ta đẩy gọng kính, nhìn Hạo Thiên Chân, nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Thực ra cậu không cần nghi ngờ tôi, vì thân phận trước đây của tôi vốn đã từng có chút vấn đề, nhưng những chuyện đó không lớn, cậu phải tin tôi.” Vị giáo sư vừa nói, vừa nắm lấy tay Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân lại vội vàng hất tay ông ta ra.

Lúc này Vương Diệp cũng từ trên trực thăng xuống.

Cậu nhìn vẻ mặt tái nhợt của Bàn Tử, không nhịn được cười một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh vị giáo sư, vỗ vai ông ta, nghiêm túc nói: “Anh làm gì ở đây?

Bắt nạt Hạo Thiên Chân à?

Hay là anh muốn đi máy bay của tôi?” Mặt Vương Diệp đầy vẻ tò mò.

Hạo Thiên Chân nghe thấy cũng cười rộ lên.

Lúc này Bàn Tử chỉ biết chạy thẳng ra thùng rác bên cạnh mà nôn.

Bàn Tử nhìn mọi người, mặt đầy vẻ phức tạp, anh ta không nhịn được ôm ngực, nhìn chằm chằm mọi người đang ngồi, đau khổ nói: “Tôi thảm quá đi mất.” Bàn Tử vừa nói vừa khóc lóc.

Nghe lời Bàn Tử vang lên bên tai, mọi người bỗng cười rộ lên.

Họ lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, cũng hết cách thôi, Vương Diệp cũng chỉ muốn thể hiện trước mặt cậu một chút thôi, hy vọng cậu có thể hiểu cho cậu ấy.” Trương Khởi Linh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Vị giáo sư nghe lời Vương Diệp, lập tức ngoan ngoãn lại, ông ta nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi hoàn toàn không có ý đó, hơn nữa tôi là người rất lương thiện.” Mặt vị giáo sư đầy vẻ phấn khích, nhưng khi những lời này thốt ra, Vương Diệp lại lắc đầu, cậu nhìn ông ta với vẻ không thể tin nổi nói: “Anh là người không thành thật, tôi liếc mắt là nhìn ra ngay.

Loại người như anh chắc là dân chơi bời.” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy khó hiểu nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu gã này bắt nạt cậu, tôi có thể giúp cậu giải quyết hắn.” Vương Diệp vừa nói, vừa đeo găng tay lên.

Cái gọi là “giải quyết” của cậu cũng không biết là ý gì.

Vị giáo sư thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp, tâm trạng cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Ông ta ôm ngực, trong mắt lóe lên vài phần đau khổ.

Thấy vị giáo sư không nói gì, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với ông ta một câu: “Sao?

Chẳng lẽ anh có ý kiến gì với những lời tôi nói sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, vị giáo sư rơi vào im lặng.

Thấy ông ta không nói gì, Vương Diệp lại cười hì hì nói với ông ta: “Thực ra tôi thấy…” Nhưng lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, mặt vị giáo sư đã sa sầm xuống.

Ông ta nhìn Vương Diệp, có chút u sầu nói: “Tôi thấy con người cậu…” Lời còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Cậu nhìn vị giáo sư với vẻ mặt tùy ý nói: “Lên máy bay ngồi thử một chuyến trước đi!” Vương Diệp vừa nói vừa kéo tay vị giáo sư.

Thấy vẻ nhiệt tình khó từ chối của Vương Diệp, tâm trạng của vị giáo sư là tuyệt vọng, thậm chí là sụp đổ.

Ông ta quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, suy nghĩ một lát rồi lại không khách khí nói với Hạo Thiên Chân: “Nếu cậu thật sự nghi ngờ thân phận của tôi, tôi có thể đưa ra bằng chứng, thậm chí là chứng minh cho cậu thấy con người tôi không có vấn đề gì cả.” Mặt vị giáo sư đầy vẻ nghiêm túc, nhưng khi những lời này thốt ra, cũng chỉ có mình ông ta tin.

Vương Diệp đảo mắt một cái, cậu nhìn chằm chằm vị giáo sư, tùy ý nói: “Thân phận gì đó nghe khách sáo quá, mọi người đừng nói nữa.” Hạo Thiên Chân gật đầu, rơi vào im lặng, cậu hiểu ý của Vương Diệp.

Lúc này vị giáo sư cũng bị ép kéo lên máy bay.

Nhưng ông ta lại vội vàng đẩy cửa ra, ngay khoảnh khắc Vương Diệp còn chưa khởi động, liền lăn thẳng ra bãi cỏ ngay trước mặt Vương Diệp.

Thấy động tác của ông ta vội vàng như vậy, Vương Diệp khẽ thở dài, cũng không tiếp tục hành hạ ông ta nữa, nhưng nhìn vị giáo sư, Vương Diệp lại không nhịn được khẽ nhắc nhở một câu: “Hạo Thiên Chân là bạn thân nhất của tôi, nếu anh dám gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho cậu ấy, thậm chí là tổn thương thực chất, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Vương Diệp vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm.

Lời đe dọa và cảnh cáo của cậu được truyền tải rất rõ ràng, vị giáo sư đã không nói nên lời.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn của vị giáo sư, Vương Diệp lại nói với ông ta: “Tôi trước nay luôn lấy hòa khí làm trọng, nên tôi thật sự sẽ không gây gổ với người khác, anh cũng đừng thách thức giới hạn của tôi.” Sau khi Vương Diệp nói câu này, vị giáo sư liền cười lắc đầu, ông ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vô tội nói: “Thực ra các cậu có thể gọi tên tôi, tôi tên là Phổ Cốc.

Vừa rồi tôi và Hạo Thiên Chân chỉ có một chút hiểu lầm thôi, thực ra chẳng đáng là gì.” Trên mặt Phổ Cốc mang theo vài phần phấn khích.

Khoảnh khắc thốt ra những lời đó, ông ta trông vô cùng chân thành, nhưng thực tế, sự thật có đúng như lời ông ta nói hay không, vẫn cần phải kiểm chứng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng không nói gì thêm.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Phổ Cốc, lại một lần nữa mở lời nói với ông ta: “Mấy chuyện này tôi không quan tâm, tôi chỉ tin vào những gì mắt mình thấy.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Khi những lời này thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc có chút khó coi.

Ông ta nhún vai, với vẻ mặt vô tội nói với Vương Diệp: “Cậu không tin tôi, tôi thật sự hết cách, nhưng tôi chỉ có thể nói với cậu sự thật chính là như vậy.” Mặt Phổ Cốc đầy vẻ nghiêm túc, nhưng khi những lời này thốt ra, căn bản không có ai tin ông ta.

Hạo Thiên Chân cũng khẽ thở dài, cậu nhìn Phổ Cốc, nghiêm túc nói: “Thôi đi?

Tôi thấy ông vốn không phải là giáo sư.

Ông là do người khác giả mạo đúng không?” Giọng cậu đầy vẻ khẳng định.

Vương Diệp nghe những lời này của Hạo Thiên Chân cũng lao vút đến trước mặt Phổ Cốc.

Chương 1017

Cậu sớm đã biết người này có vấn đề, nhưng cậu vẫn luôn giả vờ mà thôi.

Nhìn động tác của họ, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp cười nói: “Cậu đừng nghe thằng nhóc này nói bậy, sao tôi có thể không phải là giáo sư chứ?

Thân phận của tôi chính là như vậy, chỉ là có thể ở giữa có một chút hiểu lầm mà thôi.” Mặt Phổ Cốc đầy vẻ nghiêm túc, một loạt lời này thốt ra, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nhìn Phổ Cốc, không nhịn được nói: “Đừng nói tôi chưa nhắc anh.” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Phổ Cốc đã sa sầm mặt, ông ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Nếu các người không tin thân phận của tôi, vậy các người có thể rời khỏi đây, cũng không cần phải nhờ tôi giúp đỡ.

Dù sao những thứ các người muốn biết tôi cũng không cách nào nói cho các người.” Mặt Phổ Cốc mang theo vài phần xảo quyệt, nhìn Vương Diệp, Phổ Cốc không nhịn được nói với cậu: “Cậu rõ ràng biết hai chúng ta là đồng minh, cũng là người cùng chí hướng, cho nên... thân phận đối với chúng ta thật sự quan trọng đến vậy sao?

Đây chẳng qua chỉ là một cái cớ thôi.” Phổ Cốc nói một cách vô cùng nghiêm túc, nhưng khi những lời đó của ông ta thốt ra, Vương Diệp lại lắc đầu.

“Không giống nhau, những thứ này không hề giống nhau.” Vương Diệp nghiêm túc sửa lại những lời này.

Khi nói ra, Phổ Cốc thực sự hết cách.

Phổ Cốc nhún vai, nhìn Vương Diệp vô cùng khó chịu nói: “Vậy tôi không biết nên giao tiếp với cậu thế nào nữa, tôi chỉ có thể nói đến đây thôi.” Nói đến đây, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ sâu thẳm, cậu nhìn Phổ Cốc không nhịn được nói: “Đúng là không biết nên giao tiếp với tôi thế nào, nhưng mà, những thứ này không quan trọng, hơn nữa…” Nói đến đây, Vương Diệp dừng lại.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ khó coi, ông ta tưởng Vương Diệp vẫn còn nghi ngờ mình nên lại chuẩn bị giải thích.

Nhưng điều khiến Phổ Cốc không bao giờ ngờ tới là, lúc này Vương Diệp lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, dứt khoát vỗ vai cậu ta nói: “Được rồi, chuyện này cũng không quan trọng đến thế, cậu đừng cố chấp như vậy.

Cho dù thân phận của ông ta thật sự có vấn đề, thì ít ra cũng có thể giúp chúng ta được phần nào, dây dưa nhiều như vậy cũng vô dụng.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Phổ Cốc nghe thấy cũng cười ha hả.

Phổ Cốc bỗng nhiên gật đầu, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Vẫn là cậu thức thời hơn, người như cậu sau này nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Dù sao có những thứ vốn dĩ không quan trọng.” Phổ Cốc nhấn mạnh nhiều lần.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, nhất thời cũng cười lắc đầu, cậu không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Phổ Cốc tuy có chút chột dạ, nhưng ông ta không hề hoảng loạn, vì đây là địa bàn của ông ta, hơn nữa Vương Diệp và mọi người đều đã đến đây rồi, nên họ không có cách nào rời đi.

Nghĩ đến đây, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, không nhịn được cảm thán với ông ta một câu: “Tôi nói thật đấy, kỹ thuật lái máy bay của tôi thật sự không tồi, nếu anh muốn lên, tôi có thể chở anh.” Giọng Vương Diệp đầy phấn khích, nhưng khi những lời này thốt ra, trên mặt Phổ Cốc lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Ông ta vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp dở khóc dở cười nói: “Thôi khỏi, cái này vẫn là cậu tự mình trải nghiệm đi, tôi không có tâm tư đó.” Phổ Cốc vừa nói vừa đi về phía nhà bếp.

Tuy lần này chỉ là một phen hú vía, nhưng chuyện này cũng đã nhắc nhở Phổ Cốc một điều nhất định.

Lúc này, Phổ Cốc không do dự liên lạc với người của mình, bảo họ tạo ra một thân phận giả.

Hành động của họ cực kỳ nhanh chóng.

Khi Hạo Thiên Chân đang điều tra về Phổ Cốc, cậu đã thấy những thông tin liên quan đến ông ta.

Nhìn những thứ này, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu phóng to những con dấu đó, lúc này mới phát hiện là giả.

Trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vài phần khinh thường.

Thấy những người khác nhao nhao hỏi mình, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi cũng không biết nên nói với cậu thế nào, dù sao gã này…” Lời của Hạo Thiên Chân nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, nhất thời cũng khẽ cười.

Nếu không lầm, gã này chắc chắn có vấn đề rất lớn.

Vương Diệp đoán không sai chút nào.

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân lại tỏ ra Phổ Cốc không có vấn đề gì, vậy có nghĩa là gã này nhất định có vấn đề rất lớn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử chỉ vỗ ngực, hú vía nói: “Tôi sớm đã biết ông ta chắc không có vấn đề gì lớn rồi, bây giờ tôi đi tìm ông ta nói chuyện, không biết ông ta đã chuẩn bị xong những món tôi thích ăn chưa.” Giọng Bàn Tử đầy phấn khích.

Một loạt lời này thốt ra, Vương Diệp cũng dở khóc dở cười, lắc đầu, không biết nên nói gì với Bàn Tử.

Vào lúc này, Vương Diệp cũng nhìn phong cảnh xa xăm, trên mặt mang theo vài phần phức tạp, không ai biết suy nghĩ trong lòng cậu.

Không lâu sau, Phổ Cốc đã mang tất cả mọi thứ ra.

Ông ta cầm một cái hòm trong tay, lần lượt đưa cho mỗi người.

Bên trong đều là những thứ mọi người cần.

Vương Diệp liếc nhìn một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Cậu gật đầu, nhìn Phổ Cốc không nhịn được nói: “Bản lĩnh của anh đúng là thần thông quảng đại, bất kể là thứ gì anh cũng có thể kiếm được.

Tôi còn tưởng thứ này anh không thể nào lấy được nữa chứ.” Vương Diệp vừa nói, vừa cầm sừng tê giác trong tay.

Khi những lời này của Vương Diệp thốt ra, trên mặt Phổ Cốc cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Phổ Cốc có chút bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Đây là do chính cậu giao cho tôi mà?

Cậu nói nếu không mang đủ, mọi người vào trong sẽ gặp vấn đề, tôi rất lo lắng cho an toàn tính mạng của mọi người, cho nên…” Ông ta giải thích một cách nghiêm túc, trông vô cùng chân thành.

Vương Diệp nghe những lời đó của ông ta cũng gật đầu qua loa, rõ ràng không muốn nghe tiếp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc có chút khó coi.

Phổ Cốc khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Nếu cậu không tin những lời tôi nói, vậy tôi cũng hết cách.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Phổ Cốc không phải là giả, nhưng khi một loạt lời này thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Cậu nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt tùy ý nói: “Nhưng những thứ này thật sự không quan trọng.” Lời đã nói đến nước này, trong mắt Phổ Cốc đã lóe lên vài phần phức tạp.

Lúc này Phổ Cốc bất đắc dĩ, chỉ có thể cười khẽ nói với Vương Diệp: “Vậy bây giờ chúng ta xuất phát chứ?” Câu hỏi của Phổ Cốc vang lên bên tai.

Vương Diệp gật đầu, cậu không do dự ngồi vào vị trí lái máy bay.

Cậu khởi động chiếc máy bay này trong sự chú mục của Phổ Cốc.

Nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Những người khác đều đứng bên cạnh, không hề đi lên.

Rất rõ ràng, họ đều đã được chứng kiến sự lợi hại của Vương Diệp.

Vương Diệp thấy họ không qua, nhất thời cũng sa sầm mặt.

Cậu nhìn chằm chằm mọi người đang ngồi, không nhịn được nói: “Nếu các người nghi ngờ kỹ thuật bay của tôi, vậy tôi nghĩ chúng ta cũng không cần phải tiếp tục xuất phát nữa, dù sao có những thứ…” Lời còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lồm cồm bò lên.

Nhưng mà, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh vẫn đứng bên cạnh.

Thấy động tác của hai người họ, Phổ Cốc khẽ cười, ông ta tưởng họ sẽ không lên, kết quả không ngờ, hai người này lại trực tiếp lấy dây thừng buộc vào người, sau đó lại buộc chặt vào cái giá bên cạnh.

Họ đã làm một số biện pháp an toàn nhất định.

Nhìn động tác của họ, Bàn Tử cũng ném dây thừng ra, anh ta nhìn họ với vẻ mặt cầu xin nói: “Các cậu cũng giúp tôi làm cái này với, tôi cũng sợ lắm, kỹ thuật bay của Vương Diệp thật sự quá tệ.” Khi họ nói những lời này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu nắm chặt nắm đấm, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Bàn Tử nói: “Nếu tôi muốn cậu chết, có rất nhiều cách.

Nếu cậu nhất định phải thách thức giới hạn của tôi…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã kéo dây thừng vào.

Anh ta thấy Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh ngồi ở phía sau, lúc này vẫn còn một chỗ trống, nhưng Phổ Cốc vẫn chưa vào.

Bàn Tử nhìn Phổ Cốc, trên mặt cũng lộ ra vài phần mất kiên nhẫn, anh ta trực tiếp quát lớn với Phổ Cốc.

Lúc này Phổ Cốc hết cách, chỉ có thể đi qua.

Thấy bộ dạng sa sầm mặt của Phổ Cốc, Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng, anh ta nhìn chằm chằm ông ta, với vẻ mặt khinh thường nói:

“Ông còn tưởng mình là hoàng đế à, còn phải để người khác đến tận nơi mời, thật sự coi mình là nhân vật lớn rồi.” Bàn Tử nói chuyện khó nghe, Phổ Cốc nghe thấy tâm trạng khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lại không nhịn được khẽ thở dài, nói với anh ta: “Nếu không muốn lát nữa lúc lái máy bay xảy ra vấn đề gì lớn thì tốt nhất đừng ở đây làm ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi.” Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lập tức gật đầu, anh ta đương nhiên hiểu ý của Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ cười, không nhịn được nói với Bàn Tử: “Tôi biết con người cậu…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nhìn Vương Diệp, mỉm cười nói: “Mau khởi hành đi, tôi không thể chờ được nữa rồi, đây là lần đầu tiên đi máy bay của cậu, cũng không biết sẽ có thu hoạch gì.” Bàn Tử nịnh nọt Vương Diệp hết lời.

Ban đầu Bàn Tử tưởng cậu cố ý dọa Phổ Cốc.

Nhưng bây giờ Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu, Vương Diệp không phải muốn cố ý dọa người khác, cậu chỉ muốn lấy lại kỹ năng bay của mình mà thôi.

Nhất thời Bàn Tử cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ về chuyện này.

Bây giờ Bàn Tử nhìn Vương Diệp, cũng không nhịn được cảm thán với cậu một câu: “Thực ra hoàn cảnh này…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, nhìn Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói: “Được rồi, cậu đừng nói nữa, ở đây không có gì đâu.” Nói đến đây, trong mắt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Thấy bộ dạng không nói gì của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với anh ta: “Đừng nói tôi không nhắc cậu, lát nữa nhớ thắt dây an toàn vào, còn nữa, túi nôn mỗi người lấy một cái đi!” Vương Diệp vừa nói, vừa đưa túi qua.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt mọi người chỉ có một vẻ phức tạp.

Họ nhìn Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nói: “Chúng ta cầm cái này làm gì?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng thừa thãi.

Cậu nhìn họ cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Đương nhiên là để chuẩn bị ói mọi lúc mọi nơi rồi, chẳng lẽ các người thật sự muốn ói bừa ra sàn à?” Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Mọi người nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt họ đều trở nên cực kỳ khó coi, có lẽ không ngờ Vương Diệp lại làm ra chuyện như vậy.

Chương 1018

Nhất thời tâm trạng của mọi người đều trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Diệp cũng không giải thích nhiều với họ, mà trực tiếp khởi động máy bay.

Giờ phút này, một loạt thao tác của Vương Diệp, cùng với hành vi của Trương Khởi Linh, đều khiến tim Bàn Tử treo lên cao nhất.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: "Tôi sợ thật đấy." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã đảo mắt một cái.

Cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói: "Được rồi, đừng nói mấy lời đó, cậu phải tin vào kỹ thuật của tôi, xem tôi bay lượn trên bầu trời này này, đẹp trai biết bao." Vương Diệp vừa nói, vừa lật nhào chiếc trực thăng trước mặt.

Cùng lúc cậu lật nhào, Bàn Tử phát ra tiếng hét thảm thiết.

Vương Diệp thấy sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, liền cài dây an toàn cho anh ta.

Lúc này, Vương Diệp cũng đã lật máy bay trở lại.

"Thế nào?

Thao tác của tôi cũng không tệ chứ, ít nhất không làm các người rơi xuống." Lời Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc đã trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc ôm đầu mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đau khổ nói: "Đầu của tôi cứ đập vào tường." Vương Diệp nghe những lời này của Phổ Cốc, quay đầu nhìn ông ta một cái, mới phát hiện ông ta không thắt dây an toàn.

Cậu đảo mắt một cái, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Chính ông không làm tốt biện pháp an toàn, còn trách ai?” Nói đến đây, Vương Diệp lại một lần nữa nhấn ga.

Giây tiếp theo, trực thăng bắt đầu không ngừng bay vọt lên.

Khi mọi người cảm thấy mình càng lúc càng xa mặt đất, thực ra tâm trạng của họ đều rất phức tạp.

Nói không sợ, tuyệt đối là giả.

Lúc này Bàn Tử càng ôm mặt mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói: “Cậu mau nhìn tôi đi, cậu mau nhìn tôi đi.” Bàn Tử vừa nói, vừa chỉ vào sắc mặt trắng bệch của mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nhịn được đảo mắt nhìn anh ta, với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Được rồi, cậu mau giảm béo đi.

Cứ với cái thân hình này của cậu, sau này không chừng thật sự biến thành một đống thịt bầy nhầy đấy.” Lời Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử đã bị dọa đến sắp ngất đi.

Bàn Tử không nói nhảm với Vương Diệp nữa, vì anh ta thật sự bị dọa chết khiếp rồi.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại khẽ cười.

Lúc này Vương Diệp lái trực thăng, không do dự bay đến một nơi khác.

Cậu nhanh chóng đến đích, tuy bay rất cao, nhưng kỹ thuật bay của Vương Diệp vẫn rất ổn định, ít nhất Trương Khởi Linh không nôn, chỉ có Hạo Thiên Chân và Phổ Cốc ở đó nôn mửa.

Đối với Bàn Tử, anh ta trực tiếp bị dọa ngất đi.

Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ về điều này.

Cậu nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần bất lực.

“Gã này là ngất thật hay ngất giả vậy, hay là lấy bật lửa đốt thử gót chân xem sao.” Lời của Vương Diệp nói đến đây, Trương Khởi Linh đã trừng lớn mắt.

Anh nhìn Vương Diệp, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi, Bàn Tử đã đủ đáng thương rồi, đừng dùng cách đó để hành hạ cậu ấy nữa.” Trương Khởi Linh thật sự hết cách, anh cũng không thể nhìn nổi nữa.

Vương Diệp nghe lời nhắc nhở này của Trương Khởi Linh, tuy gật đầu, nhưng nhìn mấy ngọn núi lớn trước mặt, trên mặt Vương Diệp lại mang theo vài phần phức tạp.

Cậu nhìn Phổ Cốc ở sau lưng mình, không nhịn được nói với ông ta: “Ông chắc đã tìm hiểu về thứ này rồi chứ?” Khi Vương Diệp nói câu này, Phổ Cốc gật đầu.

Lúc này Phổ Cốc đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhưng ông ta chỉ vươn đầu ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, không nhịn được nói với ông ta: “Tôi thấy tốt nhất ông nên ngồi lại, và thắt dây an toàn vào, nếu không xảy ra tai nạn và nguy hiểm gì, tôi không thể đảm bảo được đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Lời nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Phổ Cốc chỉ vào ngọn núi lớn ở xa, nhìn Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Nếu có thể dừng lại trên đỉnh núi đó, thì cứ dừng ở đó đi, chúng ta có thể từ đó trèo xuống, vì địa thế ở những nơi khác không tốt lắm.” Lời của Phổ Cốc nói đến đây, Vương Diệp cũng gật đầu.

Nhưng vào lúc này điện thoại của Phổ Cốc bỗng nhiên vang lên.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng tụng kinh vang lên bên tai.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc không do dự cúp điện thoại, nhưng vẫn chậm một bước.

Lúc này Bàn Tử phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Vương Diệp thực sự hết cách, chỉ đành dừng lại tại chỗ.

Bàn Tử không ngừng la hét thảm thiết, mặt hắn chỉ có đau đớn.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng Bàn Tử lăn lộn qua lại, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Lúc này, Trương Khởi Linh càng đi thẳng đến trước mặt Phổ Cốc.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, nói với vẻ mặt đầy khinh thường.

“Cho cậu nhiều cơ hội như vậy, cậu không biết quý trọng, cứ nhất quyết giở mấy trò mèo này ra, hại bạn tôi thành ra thế này.

Nếu đã vậy, thì tôi sẽ không dễ dàng tha cho cậu đâu.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Lời của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, dứt khoát đi tới, vung nắm đấm thẳng vào má hắn.

Vương Diệp mà đã đánh người thì ra tay luôn, không cần bàn bạc.

Thấy Vương Diệp ra tay, Phổ Cốc ngây người, hắn đứng tại chỗ, suýt nữa thì ngã sóng xoài ra đất.

Vương Diệp nhìn hành động của Phổ Cốc, mặt chỉ có vẻ lạnh lùng.

“Đừng có giả bộ trước mặt tôi, tôi sẽ không vì hành động của ông mà tha cho ông đâu.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử rồi cất tiếng.

“Anh mau xem này, gã này bị ăn đòn rồi, anh đừng đau nữa, ráng chịu thêm chút đi, có lẽ sẽ nhanh khỏi thôi.” Lúc này Bàn Tử tuy mặt đầy đau đớn, nhưng khi nhìn thấy Vương Diệp thật sự đang đánh Phổ Cốc, tâm trạng cũng tốt lên không ít, nhất thời Bàn Tử cũng thở phào một hơi.

Không lâu sau Bàn Tử đã đứng dậy được.

Phổ Cốc bị ăn một trận đòn vô cớ, hắn nhìn bọn họ, trong mắt ánh lên vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy Phổ Cốc còn giả vờ vô tội trước mặt mình, nhất thời cũng cười lạnh, anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, khinh thường nói: “Ông đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, với bản lĩnh hiện tại của ông mà nói.” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, tâm trạng Phổ Cốc đã trở nên cực kỳ phức tạp, hắn ôm ngực mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt lo lắng nói.

“Cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi thật sự không có giả bộ trước mặt cậu.

Tôi chỉ là... cái tiếng chuông này, bản thân tôi vẫn luôn không thay đổi, hơn nữa trước đây tôi đã thấy tiếng chuông này rất hay rồi.” Lời giải thích của Phổ Cốc vang lên bên tai, Bàn Tử lại đột nhiên nhảy tới, vừa ôm vết thương vừa nhìn chằm chằm Phổ Cốc, tức giận nói.

“Nếu không lầm thì gã này chắc chắn là đang công báo tư thù, chú em nhất định phải báo thù giúp anh!” Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy ấm ức.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói một tràng, dứt khoát gật đầu, không có ý kiến gì.

Thế nhưng Vương Diệp lại nhìn Phổ Cốc, túm thẳng cổ áo hắn lôi lên máy bay.

“Lên đây, hai chúng ta lên trên nói chuyện tử tế, tôi muốn thảo luận với ông vài chuyện.” Nói đến đây, Phổ Cốc đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Vương Diệp trực tiếp khởi động trực thăng, ném Phổ Cốc lên.

Hành động của Vương Diệp lúc này càng khiến mọi người hoảng loạn.

Bàn Tử thấy cảnh này cũng giật nảy mình, không nhịn được hét lớn về phía Vương Diệp: “Chú em bình tĩnh chút!

Vừa rồi anh chỉ nổi nóng bừa thôi, anh không có ý đó...” Hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười phá lên, anh nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, tôi biết phải làm gì, không cần các anh nhắc.” Nói đến nước này, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Cậu có thể nghi ngờ tôi, nhưng đoạn tụng kinh này sau khi chúng ta vào trong, nhất định sẽ có tác dụng vô cùng quan trọng, hơn nữa cũng sẽ giúp ích rất lớn cho chúng ta.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Phổ Cốc không phải là giả, hắn bịa chuyện như thật, cũng chỉ có hắn mới nói ra được.

Vương Diệp lắc đầu, anh nhìn hắn với vẻ mặt tùy ý nói: “Đừng nói mấy lời vô ích đó với tôi, tôi không muốn nghe, và tôi cũng sẽ không tin ông.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của anh, nhất thời cũng tức đến run người, tâm trạng trở nên cực kỳ khó chịu.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Vương Diệp trực tiếp bắt đầu nhào lộn trực thăng trên không.

Nhìn hành động của Vương Diệp, mặt mọi người chỉ có vẻ phức

tạp.

Chẳng bao lâu, Vương Diệp đã hạ cánh.

Vương Diệp tuy sắc mặt như thường, nhưng Phổ Cốc thì mặt đã trắng bệch, đứng không vững, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Lúc này Bàn Tử cũng đi tới, hắn nhìn Phổ Cốc, khó hiểu hỏi: "Vừa rồi Vương Diệp đưa ông lên trực thăng nhào lộn, cái trực thăng đó bốc khói rồi, còn bay được nữa không?" Giọng hắn đầy vẻ tò mò.

Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp cũng trợn mắt, Phổ Cốc càng chỉ vào Vương Diệp, tức giận nói: "Cậu đúng là đồ mất trí!

Nếu ngày nào đó cậu thật sự gặp tai nạn, thì cũng là do cậu tự chuốc lấy cả thôi." Giọng Phổ Cốc đầy phẫn nộ.

Vương Diệp nghe lời nguyền rủa của hắn vang lên bên tai, nhất thời cũng cười khẩy.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, tùy ý nói: "Đúng đúng đúng, đều là tôi tự chuốc lấy, nhưng nếu tôi chết tôi cũng sẽ kéo ông theo, tôi sẽ không để ông thoát được lần này đâu." Vẻ nghiêm túc trong mắt Vương Diệp không phải là giả.

Phổ Cốc nghe vậy, tâm trạng đã trở nên cực kỳ sa sút, hắn chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Thấy Phổ Cốc có vẻ đã chấp nhận, Vương Diệp lại nhìn Bàn Tử, không nhịn được cười hì hì nói: "Dù sao hai chúng ta cũng là anh em tốt, vào lúc thế này, nếu tôi không báo thù giúp anh, thì người anh em tốt này cũng không thể gọi là anh em được nữa." Vương Diệp cười nói.

Bàn Tử nghe vậy thì gật đầu, nhưng hắn nhìn chiếc trực thăng lại không nhịn được thở dài nói: "Tiếc quá, cái trực thăng này không biết còn bay được không, lỡ chúng ta bay về giữa đường gặp chuyện gì thì sao?” “Sợ gì, chúng ta có dù lượn mà.” Vương Diệp đảo mắt, nhìn Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử tuy tin tưởng, nhưng hắn nhìn Vương Diệp rồi lại nghiêng đầu đếm một lượt, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Nhưng trên đó chỉ có bốn cái, chúng ta ở đây có năm người.” Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, liền bật cười, anh nhìn về phía Phổ Cốc, cực kỳ khinh thường đáp lại một câu: “Gã đó còn được tính là người sao?” Những lời này đối với Phổ Cốc mà nói là một sự sỉ nhục cực lớn.

Chương 1019

Tâm trạng của Phổ Cốc trở nên vô cùng phức tạp, hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh phức tạp.

Nhưng lúc này Vương Diệp thấy vẻ đau khổ trên mặt Phổ Cốc, lại cười khẩy, nhìn hắn khó hiểu hỏi: "Tôi làm sai chuyện gì rồi sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Phổ Cốc không nói được lời nào.

Mấy người đứng bên cạnh cũng không nói gì nữa, vì họ chưa từng nghĩ Vương Diệp lại tàn nhẫn độc ác đến vậy.

Nhưng cũng may có lần này, họ mới thấy được sự lợi hại của Vương Diệp, nếu không, lần sau có thể cũng sẽ như Phổ Cốc, không có mắt mà chọc vào Vương Diệp.

Lúc Bàn Tử đi ngang qua Phổ Cốc, mặt hắn còn mang mấy phần phấn khích, không nhịn được nói với Phổ Cốc: "Ông tốt nhất nên bảo vệ cái trực thăng này, đừng để có chuyện gì, không thì ông liệu hồn đấy." Hắn nói đến đây thì dừng lại, vì mặt hắn tràn đầy hưng phấn.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Trong mắt Phổ Cốc ánh lên vài phần phức tạp, lúc này Bàn Tử lại cười hì hì nói với hắn: "Đừng nói tôi không nhắc ông, ông đừng ngồi đây nữa, chúng tôi sắp xuất phát rồi, mọi người sẽ không đợi ông đâu, vì ông là người xấu." Nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc đã trở nên cực kỳ khó coi, hắn hoàn toàn không hiểu sao mình lại bị gán cho cái tội danh như vậy.

Vào lúc này, tâm trạng của Phổ Cốc cũng trở nên vô cùng phức tạp, hắn nghiến chặt răng, đột nhiên nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Cậu sẽ hối hận, cậu làm những chuyện này với tôi, cậu sẽ hối hận.” Hắn vừa nói vừa đứng dậy đi theo.

Vương Diệp cầm đồ của mình, nhìn cuộn da dê trước mặt, vẻ mặt có chút phức tạp, anh đang quan sát địa hình ở đây.

Nhưng chẳng bao lâu, Vương Diệp đã phát hiện ra vấn đề, anh nhìn về phía Phổ Cốc, cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói: “Ông qua đây một chút.” Thái độ của Vương Diệp rất tồi tệ.

Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của anh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hắn khẽ thở dài, vừa đi tới vừa nhìn Vương Diệp, kiêu ngạo nói: “Cậu muốn làm gì?” Phổ Cốc vừa nói vừa hất cằm, trông có vẻ không phục.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Phổ Cốc, nhất thời cũng bật cười.

“Được đấy, xem ra là một kẻ cứng đầu.

Nhưng tôi lại muốn hỏi ông, ông hiểu rõ nơi này, hiểu rõ đến mức dẫn chúng tôi đi sai đường sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Phổ Cốc rơi vào im lặng, hắn không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Trên mặt Phổ Cốc mang mấy phần phức tạp, thấy bộ dạng này của hắn, Vương Diệp cười khẩy, không khách khí nói với hắn: “Đừng nói tôi không nhắc ông.” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Phổ Cốc đã sa sầm mặt.

Thấy bộ dạng này của Phổ Cốc, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh tùy ý, anh nhìn hắn, không nhịn được cảm thán một câu: “Tôi nói thật nhé, ông nhìn nơi này xem, ông chắc chắn là mình đã dẫn đúng đường chưa?” Lời này của Vương Diệp vừa thốt ra, Phổ Cốc vẫn sa sầm mặt, rõ ràng không muốn chấp nhận những lời chửi mắng của Vương Diệp, thậm chí còn cảm thấy những lời đó.

Phổ Cốc nhìn Vương Diệp, lại nhìn tấm bản đồ trong tay, hắn cẩn thận quan sát nửa ngày, sắc mặt dần trở nên lúng túng và chột dạ.

“Đợi đã, hình như sai thật rồi.” Phổ Cốc khẽ thở dài, nói ra những lời này.

Vương Diệp nghe thấy thì cũng cười lạnh, anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, cực kỳ khinh thường nói: “Tôi còn tưởng ông không biết mình dẫn sai đường cơ đấy.” Lời của Vương Diệp tuy nói khó nghe, nhưng Phổ Cốc nghe thấy tâm trạng vẫn rất phức tạp, lúc này hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi không cố ý.” Nhưng lời của Phổ Cốc nói đến đây, Vương Diệp liền lắc đầu, anh nhìn hắn cực kỳ qua loa nói: “Có cố ý hay không cũng chẳng liên quan đến tôi, dù sao chuyện này cũng đã cho thấy nhân phẩm của ông rất tệ rồi.” Nói đến đây, Vương Diệp thực sự hết cách, chỉ đành ở đây vạch lại lộ trình.

Nhìn những người sau lưng mình, Vương Diệp vẻ mặt lo lắng nói với họ: “Đi theo tôi, bên này mới là đường đúng.” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với họ.

Mọi người nghe lời Vương Diệp, vội vàng gật đầu rồi đi theo.

Nhưng trên mặt họ vẫn mang mấy phần phức tạp, vừa đi tới vừa không nhịn được nói với Vương Diệp: “Lỡ lần này lại dẫn sai đường nữa thì chẳng phải chúng ta lãng phí thời gian sao?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên siết chặt nắm đấm, anh túm thẳng cổ áo Phổ Cốc, nhìn họ thiếu kiên nhẫn nói: “Nếu các người thật sự muốn truy cứu trách nhiệm của tôi, thì có thể đánh hắn một trận trước, vì tất cả đều là vấn đề của hắn, nếu không đã chẳng có tình huống này.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ phức tạp, họ khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu: “Đừng nói tôi không nhắc các người, lát nữa nếu gặp phải dã thú lớn nào, thì phải nhớ bảo vệ bản thân đấy.” Vương Diệp vừa nói vừa đi về phía trước.

Nói đến đây, Phổ Cốc nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được nói: “Tôi biết đâu mới là lộ trình đúng, cậu đưa bản đồ cho tôi đi.” Vương Diệp nghe lời Phổ Cốc, trên mặt ánh lên mấy phần nghi ngờ, suy nghĩ một lúc, vẫn đưa bản đồ qua.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Phổ Cốc lại dẫn anh đi một con đường rất nhỏ, mà nhìn qua thì đây chính là đường tắt, bọn họ xuyên qua rừng cây.

Cành lá rậm rạp che khuất ánh mặt trời bên ngoài, nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Phổ Cốc, có chút kỳ quái nói: “Đây thật sự là đường đúng sao?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên, trong mắt Phổ Cốc chỉ có một mảnh hưng phấn, hắn thấy mình càng lúc càng gần đích đến, lại vội vàng quay đầu nói với Vương Diệp: “Đương nhiên là đúng rồi, không thì tôi trả lại thứ này cho cậu, cậu tự mình xem cho kỹ đi.” Hắn vừa nói vừa vẫy tay với Bàn Tử.

Bàn Tử thấy hành động của hắn, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

“Cậu qua đây cho tôi.” Bàn Tử nửa ngày trời không có phản ứng gì.

Phổ Cốc cũng sốt ruột, hắn hét lớn một tiếng với anh.

Lời vừa thốt ra, Bàn Tử mới hoàn hồn, tuy gật đầu, nhưng hắn nhìn Phổ Cốc lại thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi qua đây làm gì?” Giọng Bàn Tử chỉ có vẻ qua loa.

Nghe những lời này của Bàn Tử, tâm trạng Phổ Cốc có chút buồn bã, hắn không nhịn được thở dài, cất tiếng nói: “Đương nhiên là bảo cậu qua đây giúp tôi rồi.” Trong mắt Phổ Cốc mang mấy phần hưng phấn, nhưng những lời này vừa thốt ra, trong mắt Bàn Tử lại mang mấy phần phức tạp.

“Tôi cũng không biết phải giúp ông thế nào.” Những lời Phổ Cốc nói quá kỳ lạ, trực giác của Bàn Tử mách bảo hắn mọi chuyện có vấn đề, vì vậy hắn không muốn qua giúp.

Thấy Bàn Tử đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Vương Diệp cũng cười khẩy, lúc này anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, không khách khí nói với hắn: “Tôi nói cho ông biết, anh ấy là người lười nhất trong cả đội chúng tôi, hôm nay ông tính sai nước cờ rồi.” Nói đến nước này, Phổ Cốc cũng hiểu ý của Vương Diệp, hắn khẽ thở dài, nhìn về phía Bàn Tử, không nhịn được nói: “Tôi thật sự không hại cậu đâu, cậu cứ trực tiếp đi theo tôi là được rồi, hơn nữa tôi là người rất lương thiện.” Phổ Cốc vỗ ngực, thề thốt đảm bảo, chỉ là những lời này vừa thốt ra, trong mắt Bàn Tử chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại thấy phía trước có thứ gì đó đang phát sáng, anh vội vàng nhắc nhở mọi người.

Bàn Tử nghe thấy thì càng không nói hai lời mà chạy lên.

Vẻ hưng phấn trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, đột nhiên lắc đầu, anh nhìn chằm chằm hắn nói: “Anh nhất định sẽ hối hận.” Vẻ khẳng định trong giọng nói của anh không phải là giả.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, tâm trạng có chút phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi thấy tôi sẽ không hối hận đâu, vì chuyện này…” Lời còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói: “Được rồi, bây giờ tôi lười giải thích nhiều với anh, anh tự mình xem kỹ thứ đó rốt cuộc là gì đi, nếu thật sự như anh nghĩ, là một thứ tốt.” Nói đến đây, Vương Diệp liền dừng lại.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc, vẫn không do dự đi qua, vì lòng tham và sự tò mò trong lòng đang thúc giục hắn.

Lúc này Bàn Tử cũng từng bước đi qua, hắn thấy những thứ đặt ở đó, trên mặt lộ ra mấy phần hưng phấn, không nhịn được đưa tay định nhặt lên.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử kêu “ái chà” một tiếng, giây tiếp theo hắn đã biến mất ngay trước mặt mọi người.

Phổ Cốc thấy cảnh này, càng lo sốt vó chạy tới, hắn còn quay đầu nhìn về phía Vương Diệp, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu mau qua đây xem là chuyện gì?

Đừng để Bàn Tử xảy ra chuyện gì.” Hắn vừa nói vừa gọi Vương Diệp qua.

Vương Diệp nghe lời hắn, trong mắt ánh lên mấy phần phức tạp, không biết có nên tin lời gã này nói không.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lúc, vẫn không do dự đi qua.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy thứ kỳ lạ ở đây, trong mắt anh ánh lên vẻ phức tạp.

Anh hồi lâu không nói nên lời.

Chẳng bao lâu, Vương Diệp đã phát hiện một thứ rất phức tạp, trước mặt lại có một cái hố lớn, mà Bàn Tử lăn xuống rồi cũng không biết đi đâu, nhưng bên trong có thứ phát sáng.

Nhìn cảnh này, trong mắt Vương Diệp ánh lên vẻ phức tạp, thứ lấp lánh bên cạnh chỉ là một con bướm phát sáng mà thôi, nó vỗ cánh bay đi.

Vương Diệp nhìn cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Anh hồi lâu không nói nên lời.

Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được chỉ vào cái hố dưới chân, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: "Chẳng lẽ không định đi cứu Bàn Tử sao?

Bàn Tử thật đáng thương, rơi xuống đó cũng không có ai cứu lên." Hắn vừa nói vừa ôm ngực.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, đột nhiên giơ chân đạp hắn một cước xuống hố.

Phổ Cốc trợn trừng mắt, hoàn toàn không tin vào việc Vương Diệp vừa làm.

Thấy bộ dạng trợn mắt của Phổ Cốc, Vương Diệp cười khẩy, tùy ý nói với hắn: "Ông không phải rất giỏi nói sao?

Tôi cho ông xuống dưới nói cho đã đi.

Nếu Bàn Tử xuống đó không sao, thì tôi tin ông xuống cũng sẽ không có chuyện gì." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, hai người họ đã buộc xong dây thừng, Vương Diệp không do dự mà men theo dây thừng đi xuống.

Lúc Vương Diệp đáp xuống đất, trên mặt anh cũng lộ ra mấy phần phức tạp, nhưng điều khiến Vương Diệp tuyệt đối không ngờ tới là, Bàn Tử nhìn thấy anh lại nói với vẻ mặt đau đớn: "Chân tôi hình như bị trật rồi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, đang định qua giúp, lại không ngờ Bàn Tử chỉ vào đống vàng bạc châu báu bên cạnh, nhìn Vương Diệp, nghiêm túc nói: “Anh nghĩ chắc anh cần mấy thứ đó an ủi thì mới khỏi được, hay là chú em…” Nhưng lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười khẩy một tiếng.

“Anh đúng là chết không đổi tính!” Nghe lời chỉ trích của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần ngại ngùng, hắn sờ mũi, nhìn Vương Diệp căng thẳng nói: “Anh cũng đâu có cố ý.” Bàn Tử cẩn thận nói.

Vương Diệp nghe thấy thì đảo mắt, hoàn toàn không muốn để ý đến hắn, gã này có cả đống lý do để giải thích, thực tế, hễ gặp nạn là chỉ biết gây phiền toái cho người khác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng có chút ý kiến với Bàn Tử.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lúc, lại không so đo nhiều với Bàn Tử, mà đi đến bên cạnh, anh thấy đống vàng bạc châu báu, trên mặt mang mấy phần phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được khẽ thở dài.

“Chẳng lẽ chú em không thích những thứ này sao?

Mục đích chúng ta đến đây tuy là để giải quyết vấn đề trên người anh, nhưng những thứ này đối với chúng ta mà nói cũng vô cùng quý giá.” Bàn Tử cười nói.

Vương Diệp nghe thấy cũng không phủ nhận, đây là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng nhìn Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp lại mang mấy phần qua loa, anh không nhịn được nói với hắn: “Thực ra…” Lời của

Vương Diệp còn chưa thốt ra, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra nụ cười.

Vì Bàn Tử thấy Vương Diệp cầm những thứ đó qua, hắn tưởng Vương Diệp đã đồng ý, nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, lúc Vương Diệp cầm những thứ đó qua, sắc mặt anh cũng trở nên cực kỳ âm trầm, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, cười hì hì nói: "Nhìn thì mấy thứ này không có vấn đề gì, nhưng thực tế tất cả đều là thạch tín.

Anh xem thứ phủ trên bề mặt kìa." Vương Diệp đeo găng tay mới cầm chúng qua.

Anh vừa nói vừa ném những thứ đó ra trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn một cái, cả người ngây ra.

Lúc này Phổ Cốc cũng đi tới, hắn thấy sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, tuy trong lòng đang cười nhạo tên ngốc này, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài.

Phổ Cốc còn nhìn Vương Diệp, nghiêm túc khuyên nhủ: "Bàn Tử tuổi còn nhỏ, đối với nhiều chuyện có thể không có sức đề kháng, nên chúng ta phải học cách bao dung nó.

Cậu đừng cố ý cầm đến trước mặt Bàn Tử để dọa nó." Phổ Cốc nghiêm trang nói những lời này, ra vẻ trưởng bối.

Vương Diệp nghe thấy cũng cười khẩy, Bàn Tử nghe lời Phổ Cốc, nhất thời cũng gật đầu theo.

Chương 1020

“Đúng vậy, tôi chỉ là không có sức đề kháng thôi, tôi không cố ý, hơn nữa con người tôi…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã giơ tay ra hiệu im lặng, anh nhìn chằm chằm hai người họ cực kỳ tùy ý nói: “Tôi thấy hai người hợp nhau đấy, hay là thế này đi, hai người về sống chung với nhau là được rồi, như vậy cũng không cần phải làm phiền người khác.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử đã luống cuống, hắn vội vàng kéo tay Vương Diệp, lo lắng xin lỗi anh.

Nghe những lời xin lỗi đó, Vương Diệp chỉ bình tĩnh cười cười.

Lúc này anh nhìn Phổ Cốc, lại không nhịn được nói với hắn: “Đây là chuyện giữa tôi và Bàn Tử, nếu ông nhất định muốn xen vào, thì phải xem mình có tư cách đó không đã?

Chứ không phải tùy tiện ở đây đóng vai người tốt.” Nói đến đây, Bàn Tử cũng gật đầu theo, hắn đứng cùng chiến tuyến với Vương Diệp, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, thiếu kiên nhẫn nói: “Đúng vậy, tôi hoàn toàn không cần ông giúp, hơn nữa ông chắc chắn là có mục đích, tôi nhìn ông là biết không phải người tốt rồi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, cũng cười khẩy.

Lúc này Vương Diệp thấy vẻ đau khổ trên mặt Phổ Cốc, nhất thời cũng lắc đầu, nói với hắn: “Thực ra, ý tốt của ông tôi xin nhận, nhưng có những thứ thật sự không đơn giản như ông nghĩ đâu.” Bàn Tử cũng gật đầu theo.

Lúc này Vương Diệp đỡ Bàn Tử dậy, Phổ Cốc lại ôm chân mình, nhìn Vương Diệp đau khổ nói: “Chân tôi trật rồi, vừa rồi cậu đẩy tôi xuống, tuy đất mềm nhưng chân tôi vẫn bị trật.” Trong mắt Phổ Cốc lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được ôm vết thương nói.

“Tôi đã từng này tuổi rồi, cậu còn đối xử với tôi như vậy, tôi thật không hiểu sao cậu có thể ra tay được.

Có lẽ là vì đối với đoàn thể các cậu, tôi hoàn toàn không quan trọng!” Phổ Cốc đột nhiên nói những lời này, bộ dạng đó của hắn trông có chút ấm ức, nhưng Vương Diệp nghe lời Phổ Cốc lại cảm thấy hơi buồn cười, anh nhìn hắn qua loa nói: “Chẳng lẽ ông không phát hiện ra sở dĩ Bàn Tử rơi xuống, hoàn toàn không thể tách rời khỏi liên quan đến ông sao? ” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Phổ Cốc không biết phải trả lời thế nào, thấy bộ dạng im lặng của hắn, Vương Diệp lại cười lạnh nói với hắn: “Đừng nói tôi không nhắc ông, lần sau nếu còn dám giở trò này, tôi nhất định sẽ lột da ông.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ âm trầm.

Lúc này Phổ Cốc thực sự hết cách, hắn chỉ đành thở dài, lựa chọn nín nhịn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, nhất thời cũng bật cười, anh nhìn hắn, trong mắt chỉ có một mảnh tùy ý.

“Tôi thấy…” Lời của Vương Diệp còn chưa thốt ra, hắn đã nhíu mày.

Phổ Cốc nhìn Vương Diệp khó hiểu hỏi: “Cậu muốn nói gì?” Giọng Phổ Cốc đầy vẻ kỳ quái.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Phổ Cốc, không nhịn được cười nói với hắn: “Tôi không có gì muốn biểu đạt, tôi chỉ muốn nhắc nhở ông một câu, những âm mưu quỷ kế của ông, mọi người đều nhìn thấu cả.” Nói đến đây, Vương Diệp cầm cuộn da dê trong tay, anh nhìn la bàn trong tay, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, không nhịn được vỗ vai hắn nói: “Lần này nếu không phải vì anh, mọi người chúng ta đã không bị lạc phương hướng, xem anh gây ra họa lớn thế nào kìa.” Lời trách móc của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử cả người ngây ra, hắn sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp, lo lắng nói: “Nhưng cậu không thể đổ hết trách nhiệm lên người tôi được, chuyện này cũng đâu có quan hệ gì lớn với tôi, tôi cũng không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cẩn thận.

Vương Diệp thấy bộ dạng giải thích của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, anh lắc đầu, nhìn chằm chằm hắn cực kỳ tùy ý nói: “Nói thì nói vậy, nhưng mà, chúng ta vẫn nên xem có leo ra ngoài được không đã?” Nhưng lời của Vương Diệp vừa mới thốt ra, lúc này Trương Khởi Linh cũng phát ra một tiếng hét thảm.

Vương Diệp vội vàng qua xem, mới phát hiện dây thừng đã đứt, xung quanh đều là gỗ mục, sợi dây thừng buộc vào cây cũng bị sức nặng của bọn họ kéo đứt.

Nhìn cảnh này, trong mắt Vương Diệp ánh lên vẻ phức tạp, có lẽ là vì nơi này là đất mềm, nên bọn họ muốn leo ra ngoài, quả thực là khó hơn lên trời.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi, nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp cũng không nhịn được nói với hắn: “Anh xem bây giờ chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, trong mắt Bàn Tử ánh lên mấy phần phức tạp.

Hắn mấp máy môi, không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười khẩy một tiếng nói: “Anh không cần phải giả bộ trước mặt tôi, tôi biết tính cách của anh, anh sẽ không áy náy, cũng sẽ không cảm thấy mình làm sai, dù sao anh vẫn mặt dày như trước.” Vương Diệp đột nhiên bắt đầu chỉ trích Bàn Tử.

Phổ Cốc thấy cảnh này, đột nhiên đứng dậy, hắn đi đến bên cạnh Vương Diệp, chỉ cảm thấy không thể nhìn nổi nữa.

“Nếu cậu muốn trách người, thì có thể trách tôi, cậu không cần phải nổi nóng với Bàn Tử.” Lời của Phổ Cốc nói đến đây, hắn liền cầm lấy cuộn da dê trong tay Vương Diệp, cầm la bàn của mình, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Tôi có thể dẫn các người đi trong này.” Trên mặt Phổ Cốc tràn đầy vẻ nghiêm túc, nhưng Vương Diệp đã nhìn thấu âm mưu của hắn từ lâu.

Lúc này Vương Diệp cười khẩy, anh nhìn Phổ Cốc đột nhiên nói: “Làm vậy thì phiền ông quá, hay là thế này đi, cứ trực tiếp làm theo ý của ông, tôi nghĩ ông chắc biết bọn họ đang ở đâu chờ chúng ta, nên bây giờ trực tiếp đi qua đi.” Vẻ bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Phổ Cốc nghe vậy cả người luống cuống, Bàn Tử cũng trợn mắt.

Phổ Cốc vội vàng giải thích.

Nhưng những lời đó của Phổ Cốc còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười đi tới, vỗ vai hắn: “Ông cũng không muốn mọi người gặp chuyện gì hay tai nạn bất ngờ xảy ra, nên bây giờ vẫn nên mau chóng làm theo lời tôi đi, ít nhất thì ông đã bị lộ rồi.” Phổ Cốc nghiến chặt răng, không ngờ chuyện này lại xảy ra.

Lúc này Phổ Cốc thực sự hết cách, chỉ đành nhìn Vương Diệp khẽ thở dài, sau đó nói với giọng khổ sở: “Tôi thật sự không cố ý, tôi hy vọng cậu có thể tha thứ cho tôi, coi như tôi cầu xin cậu, tôi thật sự bị ép buộc, bọn họ uy hiếp tôi.” Lời của Phổ Cốc nói đến đây, Vương Diệp đã cười ha hả.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Phổ Cốc nghiêm túc nói: “Vậy bây giờ ông mau dẫn tôi qua đó đi, đừng ở đây nói nhảm nữa, tôi không muốn nghe ông lải nhải.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Phổ Cốc nghe vậy tuy gật đầu, nhưng tâm trạng vẫn cực kỳ phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Vương Diệp không nhịn được cảm thán một câu: “Thực ra người như ông, trước đây tôi đã gặp không ít rồi, nhìn thì có vẻ run rẩy dẫn đường, nhưng thực tế, tâm tư không đơn thuần, mục đích cũng không đơn giản.” Lời của Vương Diệp tuy khó nghe, nhưng mỗi câu đều là sự thật.

Bàn Tử nghe thấy sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Ông cũng độc ác quá rồi đấy?” Lời chỉ trích của Bàn Tử vang lên bên tai.

Phổ Cốc lắc đầu, hắn nhìn Bàn Tử, căng thẳng phủ nhận: “Không phải tôi độc ác, tôi thật sự là bất đắc dĩ.” Trên mặt Phổ Cốc đầy vẻ cẩn thận, nhưng lời nói đến đây, Bàn Tử lại cảm thấy có chút buồn cười.

“Ông đừng giở trò đó nữa.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Lúc này Phổ Cốc cũng rơi vào im lặng, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ sắc bén.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Vương Diệp không khách khí nói với hắn: “Được rồi, đừng kéo dài thời gian của mọi người nữa, chúng tôi sẽ không tin lời ông nói đâu, bây giờ mau xuất phát đi, đừng lãng phí thời gian ở đây." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Phổ Cốc.

Phổ Cốc nghe những lời đó của Vương Diệp, thực sự hết cách, chỉ đành kiên trì cầm la bàn trong tay, dẫn bọn họ đi trong này.

Dưới sự dẫn dắt của Phổ Cốc, mọi người tuy đi lòng vòng, đến một nơi kỳ quái, nhưng khi họ thấy phía trước xuất hiện một số bức bích họa, cùng với những thứ được điêu khắc trên đó, Vương Diệp cũng biết mình cách nơi đó không xa nữa.

Nhưng lúc này Phổ Cốc đột nhiên dừng bước, hắn động đậy mũi, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: "Phía trước có chuyện." Vương Diệp nhíu mày, anh cũng hít một hơi, chẳng ngửi thấy gì cả.

Anh có chút không hiểu Phổ Cốc đang giở trò gì ở đây.

"Chuyện gì?" Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, hắn không nhịn được nói với Vương Diệp: "Vấn đề ở nơi này rất nghiêm trọng." Nhưng lời của Phổ Cốc còn chưa thốt ra, Vương Diệp đã bật cười, anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, qua loa nói: "Ở đây thì có thể có chuyện gì nghiêm trọng chứ?" Lời của Vương Diệp nói đến đây, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra mấy phần buồn bã.

"Phía trước có dã thú, e rằng những người của tôi đã hy sinh rồi." Vẻ mặt nghiêm túc của Phổ Cốc không hề giả dối, nhưng Vương Diệp nghe những lời này lại thấy có chút buồn cười.

Cậu lắc đầu, nhìn Phổ Cốc và bình tĩnh nói.

"Dã thú?

Có thể là dã thú gì chứ?" "Lúc tôi rời khỏi đây, bên trong từng có một con hổ, nhưng là một con hổ toàn thân chỉ có xương." Phổ Cốc nói năng lộn xộn, Vương Diệp thấy vẻ hoảng loạn trên mặt hắn, bất giác bật cười, cậu nhìn hắn với vẻ mặt điềm tĩnh và nói.

“Nói vậy tức là nó là một con hổ Tống tử.” Đối với Vương Diệp, những thứ này căn bản không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào, chỉ có Phổ Cốc mới vì chuyện này mà cảm thấy sợ hãi.

Vương Diệp nhìn vẻ mặt của Phổ Cốc, lại không nhịn được mở lời.

“Thả lỏng đi, những chuyện này thật sự chẳng đáng là gì cả.” Nói đến đây, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra vài phần phức tạp, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp không nhịn được cảm thán.

“Tuy những thứ này không đáng sợ, nhưng…” Phổ Cốc còn chưa nói hết, Vương Diệp đã mỉm cười, cậu nhìn hắn với vẻ mặt tùy ý.

“Cùng lắm thì chúng ta đi đối phó là được, chẳng phải việc chúng ta có thể làm bây giờ là tìm cách giải quyết nó sao?” Nói rồi, Vương Diệp cũng nhìn về phía khúc cua trước mặt, cậu nhìn Phổ Cốc nghiêm túc hỏi.

“Có phải đi về phía đó không?” Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Phổ Cốc bỗng lắc đầu, lúc này hắn ta nắm lấy tay Vương Diệp, hiên ngang lẫm liệt nói.

“Trước đây tôi đã làm nhiều chuyện có lỗi với các anh, nên chuyện này tôi quyết định sẽ tự mình giải quyết, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho các anh.” Khi hắn nói xong, Bàn Tử trợn tròn mắt, không thể tin vào những gì mình vừa nghe, Vương Diệp nhìn hắn rồi cười nói.

“Anh làm vậy khiến tôi thật sự rất cảm động đấy, có điều sự cảm động này…” Nói đến đây, Vương Diệp dừng lại, thấy bộ dạng của Vương Diệp, Phổ Cốc không nhịn được nói.

“Cậu không cần phải mỉa mai tôi.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Phổ

Cốc không phải là giả.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại thấy buồn cười, cậu nhìn hắn thản nhiên nói.

“Vậy anh tự mình đi đối phó đi!” Vương Diệp không nói nhảm thêm với hắn nữa mà nói thẳng.

Nghe vậy, ánh mắt Phổ Cốc cũng trở nên vô cùng sắc bén, hắn không chút do dự đi về phía khúc cua, Bàn Tử nhìn cảnh này không khỏi khẽ thở dài.

“Lỡ có chuyện gì thì phải làm sao?” Giọng Bàn Tử đầy căng thẳng, nhưng Vương Diệp đối mặt với câu hỏi này lại thấy có chút buồn cười, cậu nhìn Bàn Tử tùy ý nói.

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, ánh mắt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

“Sao cậu lại trở nên máu lạnh như vậy?

Dù gì con Tống tử đó cũng không đơn giản, tuy Phổ Cốc là người xấu nhưng hắn cũng có thể giúp chúng ta phần nào.” Chính vì còn giá trị lợi dụng, nên Bàn Tử mới hy vọng Vương Diệp đi cứu mạng hắn, nhưng Vương Diệp là ai chứ?

Nếu Vương Diệp thật sự vì vài lời của người khác mà dao động, thì cậu đã không phải là cậu nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử rồi không khách khí đẩy anh ta một cái, nói.

“Muốn đi thì tự anh đi đi.” Lời nói vô cùng thẳng thắn, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp, anh ta nghiến răng nghiến lợi, nhìn Vương Diệp với ánh mắt có vài phần phiền muộn.

“Cậu đúng là…” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng, cậu nhìn Bàn Tử và thản nhiên nói.

“Tôi chẳng có vấn đề gì cả.” Bàn Tử cẩn thận rón rén lại gần, đứng ở chỗ khúc cua, anh ta căn bản không dám nhìn kỹ vào tình hình bên trong, rõ ràng trong lòng cũng đang hoảng sợ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Ngay cả chuyện chính anh còn không làm được thì đừng ép người khác làm, vì như vậy kinh tởm lắm.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe vậy tâm trạng cũng trở nên có chút phức tạp, anh ta thấy bên trong không có động tĩnh gì, tối đen như mực.

Bàn Tử bất giác sợ hãi, anh ta lùi lại từng bước, vội vàng trốn sau lưng Vương Diệp, vẻ mặt kinh hãi của anh ta khiến Vương Diệp phá lên cười.

“Thả lỏng đi, không có gì đáng sợ cả.” Nghe Vương Diệp nói vậy, ánh mắt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp, lúc này anh ta thật sự hết cách, chỉ có thể níu lấy tay Vương Diệp khổ sở cầu xin.

“Chúng ta mau vào trong xem có gì đi, tôi cảm giác thứ đó sắp chui ra rồi, bên trong chắc chắn không phải thứ gì hay ho đâu.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực và căng thẳng, nhưng Vương Diệp nghe xong lại thấy buồn cười.

“Tuy thứ bên trong không dễ đối phó, nhưng chúng ta hợp sức lại đánh bại nó thì vẫn không có vấn đề gì.” Vương Diệp an ủi Bàn Tử, nhưng Bàn Tử nghe xong lại lắc đầu, anh ta đau khổ nói.

“Tôi không muốn cùng các người đối mặt với nguy hiểm như vậy, tôi không muốn gánh vác.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp thấy vậy liền cười gật đầu, nhìn Bàn Tử, cậu cũng tùy ý nói.

“Nếu anh không muốn cùng chúng tôi đối mặt, vậy tôi cũng hết cách.” Vẻ bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không phải là giả, thấy bộ dạng này của cậu, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử không biết nên nói gì, lúc này anh ta thấy Vương Diệp ngồi tại chỗ, chờ đợi thứ bên trong đi ra, thấy vẻ ung dung của cậu, Bàn Tử sắp phát điên.

Trương Khởi Linh bước tới, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khinh thường.

“Tôi thấy anh nói cũng hay lắm, hay là bây giờ anh vào trong đó lý luận với cái gã kia một trận đi!” Hạo Thiên Chân cũng gật đầu theo, anh ta nhìn Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Đến cả kẻ ngốc cũng biết gã đó có vấn đề, sao bây giờ anh vẫn còn bênh vực hắn?” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ tò mò, Bàn Tử đối mặt với câu hỏi như vậy, không biết phải trả lời thế nào.

Chương 1021

Anh ta không hề bênh vực Phổ Cốc, anh ta chỉ cảm thấy nguy hiểm này nhất định phải giải quyết, nếu không sẽ mang đến mối đe dọa chí mạng cho bọn họ.

Trong lúc Bàn Tử đang kinh hãi vì chuyện này, anh ta cũng nghe thấy tiếng hét thảm của Phổ Cốc từ bên trong, không lâu sau, mọi người lại nghe thấy những âm thanh kỳ quái vang lên bên tai.

Có tiếng gì đó kêu "răng rắc", vẻ mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được nắm lấy tay cậu nói.

"Cậu nói xem, có phải con Tống tử đó đang ăn thịt Phổ Cốc không?

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải là quá nguy hiểm sao?" Tuy nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời.

Trương Khởi Linh liền đảo mắt, anh nhìn Bàn Tử với vẻ khinh thường.

"Anh có thường thức không vậy?

Tống tử không ăn thịt người đâu?" Khi lời giải thích của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử mới hoàn hồn, tuy anh ta gật đầu, nhưng khi nhìn về phía Vương Diệp, sự sợ hãi trong mắt vẫn không thể che giấu.

Thấy bộ dạng căng thẳng của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu.

"Bình tĩnh lại đi, bây giờ dù có sợ hãi cũng vô ích, chỉ có thể đợi nó ra thôi." Nói thì nói vậy, nhưng Bàn Tử vẫn luôn cầm đèn pin trong tay chiếu vào khúc cua đó, sợ có thứ gì đó chui ra.

Nhưng Vương Diệp thấy hành động của Bàn Tử lại không nhịn được dọa anh ta một phen.

"Anh cứ chiếu đèn thế này, chẳng phải là đang dụ nó ra sao?

Lỡ nó thật sự chạy ra cắn anh một miếng thì phải làm sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử hoàn hồn, vội vàng tắt đèn pin trong tay, nhưng tay anh ta vẫn không ngừng run rẩy, sau khi tắt đèn pin.

Xung quanh cũng trở nên cực kỳ tối tăm, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, trong bóng tối không thấy rõ năm ngón tay, nếu không chắc chắn Vương Diệp đang ở bên cạnh, Bàn Tử chắc chắn sẽ bị dọa cho đứng tim.

Vương Diệp thấy bộ dạng căng thẳng của Bàn Tử, bất giác khẽ cười, cậu nhìn Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

"Thả lỏng đi, chuyện này thật sự chẳng đáng là gì." Vương Diệp nói đến đây, ánh mắt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp lại nói với anh ta.

"Nếu anh thật sự sợ hãi…" Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần bất lực.

Anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Tôi cảm thấy…" Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, thản nhiên nói.

"Có những chuyện thật sự không cần thiết…" Lời còn chưa nói hết, Bàn Tử đã lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng.

"Tôi nghe thấy âm thanh đó." Anh ta vừa nói vừa bật đèn pin, giây tiếp theo, Bàn Tử thấy một bộ xương trắng xuất hiện trước mặt, giống hệt như Phổ Cốc miêu tả, đây quả nhiên là một bộ xương hổ...

Hơn nữa khoảng cách với Bàn Tử chỉ có một mét, Bàn Tử bị dọa đến hét lên một tiếng thất thanh, giây tiếp theo con hổ đó nhảy dựng lên.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử càng thêm mất kiên nhẫn.

“Đầu óc của anh có vấn đề à?” Giọng Trương Khởi Linh đầy tức giận, Bàn Tử nghe vậy, chỉ biết nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tôi không… Tôi chỉ là…” Lời giải thích của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã giao đấu với con hổ này, nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử chìm vào im lặng một lúc lâu, anh ta không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng khẽ cười, cậu mở lời với Bàn Tử.

“Lấy sợi dây thừng trong tay ra, trói gã này lại, chúng ta có lẽ vẫn còn cách giải quyết.” Tuy là xương trắng, nhưng thực tế trên người nó vẫn còn không ít thịt thối, trông vô cùng khủng khiếp và khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lập tức gật đầu, anh ta lấy sợi dây thừng trong tay ra.

Nhưng tên này lại ném thẳng cho Vương Diệp, anh ta không muốn xử lý những chuyện này.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp tức đến nghiến răng, cậu nhìn anh ta với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Tôi thấy anh đúng là…” Vương Diệp còn chưa nói xong, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

“Tôi…” Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã cười lắc đầu, lúc này Vương Diệp đưa sợi dây cho Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh gật đầu cùng Vương Diệp đối phó ở đó.

Trong lúc hai người đang bận rộn, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực.

Bởi vì lúc này Vương Diệp phát hiện con hổ này, cho dù bị bọn họ trói lại, nhưng nó vẫn có thể giãy giụa, trong phút chốc trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phiền muộn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân không nhịn được bước tới nói.

“Xem gạo nếp của tôi đây.” Anh ta vừa nói vừa rắc qua, Vương Diệp nghe lời Hạo Thiên Chân, nhất thời bật cười, và Vương Diệp cũng nhìn về phía Bàn Tử, anh ta vẫn đang lùi lại, rõ ràng bị cảnh này dọa không nhẹ.

Thấy bộ dạng nhát gan yếu đuối của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ lắc đầu, không nói thêm gì khác, sự thất vọng của cậu đối với Bàn Tử cũng chỉ đến thế mà thôi.

Có những lúc sự việc đến một mức độ nào đó thì khó có thể quay đầu, nói chính là Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cho dù muốn so đo với anh ta, nhưng Vương Diệp cũng không có tâm tư đó.

Tuy trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần thất vọng, nhưng lại không nói thêm gì khác.

Lúc này Vương Diệp nhìn con hổ Tống tử trước mặt bị cậu đánh ngã xuống đất, Vương Diệp cũng nhìn thấy thịt bên trong.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, con hổ Tống tử này trông tuy là một bộ xương trắng, nhưng thực tế vì nó đã ăn thịt người.

Đến nỗi bên trong nó toàn là máu, cộng thêm một ít thịt vụn, nhìn cảnh tượng như vậy, Vương Diệp chỉ cảm thấy ghê tởm.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng như vậy, càng thêm không thể tin nổi nói với Vương Diệp.

“Tiêu rồi, người bên trong này không lẽ chính là Tấn Dung sao?” Trên mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ sợ hãi, nhưng Vương Diệp nghe lời anh ta lại chỉ cười cười, không trả lời.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp nhấc chân, cầm đèn pin trong tay, đi về phía khúc cua.

Trong lúc Vương Diệp đi qua, trên mặt cậu cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt lóe lên vài phần phiền muộn, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, tôi cảm giác chuyện này không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Hạo Thiên Chân không phải là giả, Vương Diệp nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, liền khẽ cười, thản nhiên nói.

“Vậy thì sao chứ?

Điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ…” Nói đến đây, Vương Diệp đã dừng lại, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, tâm trạng Hạo Thiên Chân đột nhiên trở nên có chút phức tạp.

Lúc này Vương Diệp đi về phía trước, nhưng Bàn Tử lại đột nhiên gọi cậu lại, trên mặt Bàn Tử đầy vẻ kinh hoàng.

Bàn Tử vội vàng níu lấy tay Vương Diệp, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Phía trước đó chắc chắn có rất nhiều nguy hiểm…” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng, nhưng khi Vương Diệp nghe những lời này lại thấy có chút buồn cười, cậu lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử thản nhiên nói.

“Cho dù nguy hiểm rất nhiều, nhưng vậy thì sao chứ?” Cậu vừa nói vừa đi qua, lúc này Bàn Tử, tuy đi theo sau Vương Diệp, nhưng anh ta cũng ý thức được việc mình làm có chút kinh tởm, lúc này Bàn Tử nghĩ nghĩ, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Tôi cũng không phải cố ý, tôi chỉ là khi gặp phải một số chuyện có thể sẽ…” Lời giải thích của anh ta còn chưa nói ra, Vương Diệp đã trực tiếp ra dấu im lặng, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử thản nhiên nói.

“Được rồi, không cần giải thích nhiều với tôi.” Nói đến mức này, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên khó coi, anh ta không ngờ Vương Diệp lại tuyệt tình như vậy.

Thấy sắc mặt khó coi của Bàn Tử, mọi người lại không hề thương hại anh ta, mà trực tiếp đi theo sau Vương Diệp.

Và lúc này Vương Diệp đi được vài bước, liền quay lại nói với Bàn Tử.

“Nếu anh không muốn theo kịp, thì cứ ở lại đó đi.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, khi những lời này nói ra, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng bất đắc dĩ, Bàn Tử hết cách, chỉ có thể nhanh chân đi tới.

Nhưng trong lúc Bàn Tử đi tới, trong mắt anh ta cũng lóe lên vài phần phiền muộn.

Anh ta nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Tôi cảm thấy…” Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra dấu im lặng, Vương Diệp nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.

Cậu vừa cầm đèn pin trong tay chiếu qua, Vương Diệp cũng nhìn thấy từng con Tống tử một treo lơ lửng trên không.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người đều ngây ra, Bàn Tử căn bản không tin vào những gì mình nhìn thấy, anh ta cứ thế sững sờ tại chỗ, rất lâu không nói được một lời.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Vương Diệp càng khẽ cười, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử với vẻ mặt phiền muộn.

“Những thứ này trông rất bất ngờ sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp lại cảm thán với anh ta một câu.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, rất nhiều thứ anh không thể thách thức được đâu.” Trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ nghiêm túc, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đột nhiên tức đến nghiến răng.

Nhưng sự phẫn nộ của Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã nói với Bàn Tử.

“Muốn giết muốn lóc tùy anh.” Chỉ một câu nói tùy ý như vậy đã phủi sạch mọi liên hệ giữa cậu và Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng tuyệt tình của Vương Diệp, tâm trạng cũng trở nên cực kỳ phức tạp, anh ta không biết nên nói gì.

Thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp cũng không để ý đến anh ta nữa, mà nhấc chân đi về phía trước.

Trong lúc Vương Diệp đi, trong mắt cậu cũng lộ ra vẻ phức tạp, bởi vì cậu nhìn thấy phía trước có một số thứ kỳ lạ.

Ngoài những con Tống tử treo trên không, còn có một số con bướm phát sáng bay lượn quanh chúng.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ quái, trong lúc Vương Diệp đi qua, những con bướm đó cũng bay tới, nhưng Vương Diệp lại không hề cảm thấy lãng mạn.

Lúc này Vương Diệp cầm lấy quần áo trong tay, không chút do dự đuổi những con bướm này đi.

Nhưng Vương Diệp chỉ đang xua đuổi con bướm trước mặt, ai ngờ những con bướm trong các con Tống tử khác đều đồng loạt lao tới, bướm bay đến thành từng đàn.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, Vương Diệp chỉ cắn chặt răng, không chút do dự đánh ngã những con bướm này xuống đất.

Chương 1022

Những con bướm này trông có vẻ xinh đẹp, nhưng thực tế chúng không đơn giản như vậy.

Vương Diệp trong lòng rõ điều này, giờ đây nhìn những con bướm này, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp không nhịn được nói với anh ta.

“Nếu không có đoán sai…” Vương Diệp còn chưa nói xong, những con bướm đó đã bay đến trước mặt Bàn Tử.

Tên này lại ngốc nghếch đưa tay ra, chạm vào nó một cái, Vương Diệp nhìn hành động của Bàn Tử, đột nhiên khẽ cười, cảm thán.

“Nếu anh ở đây xảy ra bất kỳ tai nạn và nguy hiểm nào, anh phải nhớ, tất cả đều là do anh tự tìm lấy.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, tâm trạng trở nên có chút phức tạp, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Vừa rồi tôi cũng không phải cố ý tham sống sợ chết, huống hồ tính cách tôi vốn dĩ là như vậy, các người đều biết mà, tại sao?” Anh ta nói những lời này một cách hiển nhiên, nhưng Vương Diệp nghe xong lại lắc đầu, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, bình tĩnh nói.

“Nhưng điều đó không thể trở thành lý do để anh trốn tránh, thậm chí là bỏ rơi chúng tôi.” Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử không biết phải giải thích với Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại nói với anh ta.

“Ngoài chuyện này ra.” Nói đến đây, Vương Diệp liền trực tiếp dừng lại.

Thấy Vương Diệp im lặng, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Chờ chết đi!” Nói đến đây, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Bàn Tử phát hiện con bướm đó trên tay anh ta, để lại một dấu ấn sâu sắc.

Bàn Tử nhìn thứ này, trên mặt đầy vẻ khó hiểu, nhưng dấu ấn này cũng thu hút những con bướm khác.

Những con bướm đó không tấn công Vương Diệp nữa, mà trực tiếp lao về phía Bàn Tử, chúng hung hăng lao tới, vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Bàn Tử cả người đều bị dọa đến hồn bay phách lạc, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kinh hoàng.

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi được chưa?

Cậu mau cứu tôi đi, đừng để tôi chết ở đây, nếu không mọi người thật sự sẽ cùng nhau buồn bã, đau lòng đó.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, cậu đột nhiên lắc đầu, cậu nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Mọi người sẽ không đau buồn thương tâm đâu.” Nói đến đây, Bàn Tử cũng tức đến nghiến răng, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Cậu cũng quá đáng lắm rồi đó?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phẫn nộ, nhưng khi Vương Diệp nghe những lời này, trong mắt ngoài bình tĩnh ra, cũng không có cảm xúc nào khác.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nghiến răng nói.

“Cậu…” Anh ta còn chưa nói ra, Vương Diệp đã trực tiếp cầm quần áo đến, xua đuổi những con bướm này, nhưng Bàn Tử vẫn nhìn thấy vài con lọt lưới lao về phía mình.

Giây tiếp theo cơn đau truyền đến, Bàn Tử phát ra tiếng hét thảm, âm thanh thê lương vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần không nỡ.

Nói cho cùng, dù gì cũng là anh em của mình, Vương Diệp sao có thể, thật sự nhẫn tâm nhìn anh ta biến thành bộ dạng đó.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp khẽ thở dài, cậu nhìn Bàn Tử không nhịn được nói.

“Tôi cảm thấy…” Vương Diệp còn chưa nói ra, Bàn Tử đã sa sầm mặt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Cậu mau nghĩ cách đuổi những thứ này đi, tôi sắp không chịu nổi rồi, tôi cảm giác những thứ này không đơn giản như vậy đâu.” Giọng Bàn Tử đầy hoảng loạn, Vương Diệp thấy bộ dạng lo lắng của Bàn Tử, đột nhiên cười cười, cậu lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, bất đắc dĩ nói.

“Tôi dù muốn cứu mạng anh, nhưng có lúc cũng lực bất tòng tâm, anh xem tôi bây giờ cũng chỉ có thể đuổi được một chút bướm này thôi.” Bàn Tử nhịn đau tự mình đuổi những con bướm này đi.

Thấy hành động của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần ý cười, không phải cậu cố ý hành hạ Bàn Tử, cậu chỉ muốn để Bàn Tử hiểu một chuyện.

Điều duy nhất anh ta có thể làm bây giờ là giải quyết tốt những phiền phức này, chứ không phải dựa dẫm vào năng lực của người khác, thông qua năng lực của người khác, dù thế nào cũng khó có thể khiến anh ta có chỗ đứng.

Cho nên sự hiển nhiên của Bàn Tử bây giờ, Vương Diệp tuy có thể bao dung, nhưng lỡ một ngày nào đó Vương Diệp không ở đây thì sao, những điều này không ai có thể nói rõ được.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng như vậy, trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần phiền muộn, anh khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử nghiêm túc nói.

"Anh không được ghi hận Vương Diệp." Lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử đã tức đến nghiến răng, Bàn Tử nhìn chằm chằm bọn họ, với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

"Tôi với các người không còn là anh em nữa." Bàn Tử nói xong liền quay người bỏ đi.

Nhưng Vương Diệp chỉ đếm đến ba, Bàn Tử đã quay trở lại.

"Chúng ta có thể đừng cãi nhau nữa được không?

Đã đến lúc này rồi, còn ở nơi nguy hiểm như vậy tranh đấu, thật vô nghĩa." Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, anh ta trông có vẻ như đang khuyên nhủ Vương Diệp, thực tế là anh ta đang cúi đầu trước Vương Diệp mà thôi, Vương Diệp nghe một loạt lời của Bàn Tử.

Trên mặt cậu chỉ có bình tĩnh, thậm chí không nói thêm gì khác.

Thấy Vương Diệp không mở miệng nói chuyện, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp, anh ta ôm ngực mình, nhìn Trương Khởi Linh vô cùng ấm ức nói.

"Những chuyện trước đó thật sự là hiểu lầm…" Khoảnh khắc Bàn Tử cúi đầu trước Vương Diệp, luôn là lúc Vương Diệp mong chờ nhất, bởi vì Vương Diệp biết Bàn Tử sẽ nghĩ đủ mọi cách hạ mình để lấy lòng cậu.

Giống hệt như Vương Diệp dự liệu.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ cười, lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, nhìn anh ta thản nhiên nói.

“Được rồi, đừng nói nhảm với tôi nhiều như vậy, chúng ta đi về phía trước trước đã.” Vương Diệp vừa nói, vừa dẫn Bàn Tử xuất phát, nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, trong lòng lại bất giác cảm thấy sợ hãi.

Anh ta nhìn xung quanh, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Sao tôi cứ có cảm giác Phổ Cốc dường như không hề bị ăn thịt nhỉ?” Giọng anh ta đầy vẻ nghiêm túc, bởi vì anh ta không thấy thi thể của Phổ Cốc ở đây, Vương Diệp nghe những lời này, cũng gật đầu, thực ra Vương Diệp cũng không thấy.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại đột nhiên ôm mặt, anh ta nhìn Trương Khởi Linh có chút bi thương nói.

“Nếu không có đoán sai, hắn chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, chúng ta bây giờ cũng hết cách.” Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lắc đầu, cậu không tiếp lời Hạo Thiên Chân, chỉ nhìn khung cảnh hỗn loạn ở đây, đột nhiên mở lời.

“Hắn có lẽ thật sự bị ăn thịt rồi.” Vẻ trịnh trọng trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Khi lời này nói ra, Bàn Tử cả người đều không ổn, Bàn Tử ôm đầu mình, nhìn Trương Khởi Linh hoảng sợ nói.

“Vậy thì thật quá tệ rồi, đến mức này rồi chúng ta phải làm sao?” Bàn Tử ném vấn đề cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, trên mặt ngoài lạnh lùng ra, cũng không thấy cảm xúc nào khác.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được siết chặt nắm đấm, sau đó lại mở lời truy hỏi một câu.

“Chẳng lẽ cậu thật sự không định làm gì sao?” Bàn Tử đột nhiên bắt đầu chỉ trích Vương Diệp, có lẽ là vì chuyện vừa rồi, khiến anh ta cảm thấy mình mất mặt, cho nên anh ta cố ý gây chuyện trước mặt Trương Khởi Linh.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời đó của Bàn Tử, lại thấy có chút buồn cười, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt vô tội.

“Chúng ta không phải đã giết con hổ đó rồi sao?

Điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là mặc niệm thôi.” Cậu vừa nói những lời này, vừa thở dài, trông có vẻ như đang vô cùng bất lực vì cái chết của Phổ Cốc.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử hơi trở nên phức tạp, Bàn Tử nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì với Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử đi dạo một vòng ở đây, sau đó thở dài một hơi nói.

“Thật quá đáng thương, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được hắn đã tuyệt vọng đến mức nào khi chết, gã này chết thật không đáng.” Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, lập tức bật cười, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tò mò truy hỏi.

“Sao lại không đáng?” Cậu bất giác cảm thấy Bàn Tử khá thú vị, Bàn Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp, nghĩ nghĩ, quả quyết vỗ ngực nói với Vương Diệp.

“Anh xem có bao nhiêu đồ đạc, giờ hắn không còn ở đây, chẳng phải có nghĩa là tôi phải vác hết sao.” Nói đến đây, Bàn Tử lại vội vàng bịt miệng mình lại, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng.

"Tôi không nói gì cả." Vẻ sốt sắng trên mặt Bàn Tử không phải là giả, lúc này Bàn Tử lại nhìn vào không khí, không nhịn được nói.

"Phổ Cốc, anh nghe thấy rồi cũng đừng so đo với tôi, vì tôi không cố ý, tôi chỉ cảm thấy…" Bàn Tử nói đến đây, Vương Diệp đã phá lên cười, Vương Diệp lắc đầu, cậu nhìn Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

"Được rồi, những lời anh nói hắn chắc chắn nghe thấy được." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt cũng lộ ra vài phần phức tạp, nhưng Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại đột nhiên nói với Vương Diệp.

"Tôi nghĩ đến một điều rất không ổn, tại sao chúng ta không thấy những thứ liên quan đến Phổ Cốc?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kinh ngạc, lúc này Bàn Tử lục lọi trong ba lô một phen, mới phát hiện những thứ đó của Phổ Cốc dường như đều bị Phổ Cốc mang đi rồi.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy cảnh giác.

Vương Diệp đối mặt với những lời của Bàn Tử, trên mặt ngoài bình tĩnh ra, cũng không có cảm xúc dư thừa nào.

"Nếu không có đoán sai, có lẽ hắn lo lắng mình sẽ liên lụy chúng ta, cho nên đã tự mình mang đồ đi rồi." Nói đến đây, trên mặt Vương Diệp còn mang theo vài phần bi thương.

Bàn Tử nghe vậy tưởng Vương Diệp đang nói về chuyện hắn chết, nghĩ nghĩ cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

Lúc này trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nhịn được vỗ vai anh ta, với vẻ mặt tiếc nuối.

“Chúng ta bây giờ chỉ có thể mặc niệm.” Nói đến mức này, Bàn Tử gật đầu, cũng không dây dưa nữa.

Và lúc này cả nhóm liền đối mặt với thi thể con hổ, đột nhiên cúi đầu thật sâu.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại cảm thấy có chút kỳ lạ, dường như mặt đất dưới chân đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, anh ta giẫm giẫm.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng đột nhiên bị treo lên, Bàn Tử trợn tròn mắt, anh ta vừa giãy giụa, vừa hét lớn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của Bàn Tử, quay đầu lại mới phát hiện mảng đất dưới chân Bàn Tử lại nhô lên, và trên đầu Bàn Tử còn có một sợi dây thừng.

Bàn Tử bị sợi dây đó siết chặt cổ, trên mặt đầy vẻ đau đớn, anh ta nhìn Vương Diệp không ngừng giãy giụa, sau đó lo lắng hô lên.

“Mau cứu tôi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, cậu khẽ thở dài, lúc này Vương Diệp không chút do dự ném sợi dây thừng qua, để Bàn Tử nắm lấy.

Trong lúc anh ta nắm lấy, Vương Diệp cũng ném con dao trong tay qua.

Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp.

Anh ta trợn tròn mắt, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, với vẻ mặt lo lắng.

“Cậu điên rồi à?

Chương 1023

Sao lại dùng cách này?

Tôi nói cho cậu biết, nếu xảy ra chuyện gì…” Nhưng Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã quăng con dao xoáy trong tay qua, Vương Diệp cố gắng cắt đứt sợi dây thừng trên tay Bàn Tử.

Kết quả khiến Vương Diệp không ngờ tới là, sợi dây không bị cắt đứt, ngược lại Bàn Tử bị dọa đến sắp ngất đi, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp phá lên cười.

Vương Diệp trong lòng cũng rất khó chịu, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt phiền muộn.

“Thật xin lỗi, tôi cũng không biết.” Nói đến đây, Vương Diệp lại ném phi tiêu xoáy qua.

Lúc này Bàn Tử chỉ có thể nắm lấy sợi dây Vương Diệp ném qua, ngoài ra thì từ bỏ giãy giụa, anh ta biết mình dù làm gì cũng khó có thể thay đổi tình hình hiện tại.

Ngoài ra, khi Vương Diệp ném phi tiêu qua, tim anh ta đều run rẩy, giờ đây nhìn Vương Diệp, Bàn Tử chỉ hy vọng Vương Diệp có thể ném chuẩn.

Nếu thật sự có một chút sơ suất, thực ra Bàn Tử trong lòng cũng có thể chấp nhận, nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với ánh mắt mang theo vài phần khoan dung và từ ái.

Chỉ tiếc là hai loại thần thái này xuất hiện trên khuôn mặt to béo của anh ta, lại trông vô cùng kỳ quặc.

“Cậu yên tâm đi, dù có xảy ra chuyện gì, dù tôi có bị cậu hại chết, tôi cũng không trách cậu đâu.” Nhưng thực tế những lời đại nghĩa lẫm liệt đó, thực ra đều là giả vờ.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, phá lên cười, lúc này Vương Diệp không đợi Bàn Tử phản ứng, lại ném con dao trong tay qua.

May mắn là con dao này đủ sắc bén, lúc này Bàn Tử cứ thế được Vương Diệp cứu xuống, Vương Diệp thấy vẻ mặt sống sót sau tai nạn của Bàn Tử, không chút do dự kéo mạnh sợi dây thừng trong tay.

Hắn chuẩn bị kéo Bàn Tử qua, nhưng ai ngờ Bàn Tử vừa nhìn thấy vực sâu vạn trượng bên dưới, hắn đột nhiên sợ đến trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử ánh lên vẻ bất lực.

“Bình tĩnh một chút được không?

Cái này trông đáng sợ thật, nếu cậu thật sự muốn cứu tôi thì tốt nhất nên đổi cách khác đi.” Bàn Tử cười nói, nhưng Vương Diệp nghe xong lại cảm thấy có chút bất lực, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Đừng như vậy, chúng ta bây giờ chỉ có một con đường.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tâm trạng trở nên vô cùng khó tả.

Hắn thở dài một hơi, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Tôi thấy…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, lúc này Vương Diệp giật mạnh sợi dây thừng trong tay.

Thế nhưng cả người Bàn Tử đều hoảng loạn, hắn cứ đứng như vậy, không chịu qua.

“Tôi cảm giác sức của cậu cũng không lớn đến thế, hay là cậu bình tĩnh lại chút đi, bây giờ mà kéo tôi qua thì chắc chắn không phải là lựa chọn hay ho gì đâu.” Bàn Tử cứng rắn nói ra những lời này, hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng cách này để khuyên Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe một tràng lời của Bàn Tử thì tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Cái thằng này, dứt khoát một chút được không, bây giờ còn ở đó kéo dài thời gian, mày tưởng vui lắm hả?” Lời chất vấn của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào, hắn sợ đến mức sắp tè ra quần.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một chút, không do dự ném thêm một sợi dây thừng nữa qua.

Ngay lúc sợi dây được ném qua, Vương Diệp cũng thấy mảnh đất mềm dưới chân Bàn Tử đột nhiên sụp xuống, giây tiếp theo, cả người Bàn Tử lơ lửng giữa không trung.

Nếu không phải vì sợi dây thừng của Vương Diệp, e rằng bây giờ Bàn Tử đã sớm rơi xuống rồi.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh giúp Vương Diệp một tay, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng lề mề của Bàn Tử, nói không ghét là giả.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ lại, cũng không so đo nhiều với Bàn Tử, mà cùng Vương Diệp kéo hắn trở về.

Phổ Cốc nhìn cảnh tượng này, trên mặt lộ ra mấy phần hưng phấn.

Ai bảo Bàn Tử nói xấu hắn, hắn ngứa mắt nên mới dùng thủ đoạn như vậy.

Bây giờ thấy bộ dạng thảm hại của Bàn Tử, Phổ Cốc cũng cảm thấy buồn cười, hắn không nhịn được vỗ tay khen hay.

Nhưng Phổ Cốc lại dứt khoát giữ bình tĩnh, vì trong thời khắc này, nếu thật sự phát ra tiếng động, e rằng Vương Diệp cũng sẽ phát hiện ra hắn.

Nhưng thực tế, cho dù Phổ Cốc không hó hé một lời, Vương Diệp cũng đã sớm chú ý đến hắn ở đó.

Bởi vì Vương Diệp sớm đã đoán được, gã Phổ Cốc này chưa chết, cũng không xảy ra tai nạn gì, cho nên bây giờ nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Lúc Bàn Tử được kéo lên, trên mặt hắn vẫn còn mang mấy phần đau khổ, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói.

“Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc là ai đang cố ý bắt nạt tôi?

Tại sao chuyện xui xẻo như vậy lại xảy ra với tôi?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ cười, lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, chỉ vào con đường phía trước nói.

“Bớt nói nhảm đi, mau đi theo chúng tôi.” Lời vừa dứt, Bàn Tử lại không dám nhấc chân bước đi.

Vương Diệp không chút do dự đi lên phía trước, hắn không chọn cách an ủi cảm xúc của Bàn Tử.

Trong thời khắc này, nói nhảm đều là thừa thãi, chỉ có hành động thực tế mới có thể giải quyết mọi vấn đề.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không do dự đi về phía trước, nhìn hành động của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử cũng đã phản ứng lại, gã Vương Diệp này đang làm gì.

“Đợi đã, không phải nói nơi này có cơ quan sao?

Sao cậu không giải mấy cái cơ quan này đi?

Cậu cứ thế đường đột đi về phía trước, sẽ có vấn đề đó.” Giọng hắn đầy vẻ căng thẳng.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại thản nhiên cười lạnh một tiếng.

“Thì sao chứ?” Sự bình tĩnh trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe thấy, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

Ngay khi Vương Diệp chuẩn bị đi về phía trước, ai ngờ gã Bàn Tử này như thể lương tâm trỗi dậy, hắn kéo tay Vương Diệp lại, không cho Vương Diệp đi.

Nhìn hành động của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp ánh lên mấy phần mất kiên nhẫn, hắn vốn định mắng Bàn Tử một trận.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không bao giờ ngờ tới là, lúc này Bàn Tử đột nhiên thò tay vào ba lô của mình lục lọi, hắn không biết đang lấy thứ gì, loay hoay mãi mà không lấy ra được.

Vương Diệp cũng nhíu mày, hắn nhìn Bàn Tử với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Đừng có câu giờ của tôi, nếu mày cứ như vậy, lãng phí thời gian để phá tâm trạng của tao, tao tuyệt đối không tha cho mày đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, nhất thời cũng sợ đến run cả người.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ cười, nhưng hắn lại che giấu nụ cười của mình.

Hắn không muốn để Bàn Tử cảm thấy mình là người dễ đùa giỡn, nhưng điều khiến Vương Diệp không bao giờ ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại lấy ra một món đồ ăn từ trong ba lô.

“Đây là món cá tôi thích ăn nhất, hôm nay tôi cho cậu, coi như là hòa giải giữa hai chúng ta đi, cậu đừng cãi nhau với tôi nữa, tôi thật sự biết lỗi rồi.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cầu khẩn, hắn hết cách rồi, nếu không cũng không thể nào lấy thứ này ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, hắn lắc đầu, vừa nhận lấy.

Trong mắt hắn cũng lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Bàn Tử đột nhiên nói.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không so đo với anh đâu.” Vương Diệp vừa nói, vừa ăn ngay trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp, trên mặt ngoài vẻ đau lòng ra thì không còn biểu cảm nào khác.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đều đi tới, hai người họ vỗ vai Bàn Tử, đồng thanh nói.

“Tâm lý bọn tôi cũng bị tổn thương nhất định, chẳng lẽ anh không định bồi thường cho bọn tôi một chút sao?” Câu hỏi của hai người họ vang lên bên tai, Bàn Tử chỉ có thể ôm đầu, vẻ mặt đau khổ nói với họ.

“Coi như tôi cầu xin hai người, hai người đừng nói những lời như vậy nữa, tôi thật sự chịu không nổi đâu.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, lời này vừa nói ra, Vương Diệp cũng bật cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Hóa ra chỉ cho một mình tôi.” Lời của Vương Diệp quá khó hiểu, Bàn Tử nhíu mày, hắn tưởng Vương Diệp không chịu tha thứ cho mình, nhất thời cũng lo lắng.

“Có phải cậu thấy…?” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bình tĩnh nói.

“Tôi chẳng có suy nghĩ gì cả.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tâm trạng không khỏi có chút u sầu.

Lúc này Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại lấy hai thứ từ trong ba lô ra đưa qua.

“Vừa hay đang hơi đói.” Giọng Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần hưng phấn, sau đó dưới ánh mắt của Bàn Tử, anh ta ngấu nghiến ăn hết thứ đó.

Nhìn hành động của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Nếu không phải vì trước đó mình làm sai, hắn sao lại phải lấy những thứ này ra.

Mặc dù quan hệ giữa họ trông có vẻ rất tốt, nhưng thực tế trong quá trình cãi vã, mọi người sẽ không tranh cãi to, họ chỉ khiến mối quan hệ trở nên rất vi diệu.

Mà Bàn Tử chỉ có thể là người xuống nước cầu xin họ tha thứ.

Trương Khởi Linh vừa ăn vừa cười gật đầu.

“Không thể không thừa nhận, tay nghề của Phổ Cốc cũng không tệ.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả, Bàn Tử nghe hắn nói vậy, nhất thời cũng cười lắc đầu.

“Không phải tay nghề của Phổ Cốc không tệ, chuyện này hoàn toàn là vì tôi biết chọn đồ ăn.” Mặt hắn đầy vẻ nghiêm túc, hắn vỗ ngực, rất tự hào nói ra những lời này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, đột nhiên véo vào má hắn nói.

“Coi như tôi cầu xin anh, mau giảm béo đi, không lâu nữa có khi anh không còn là một gã béo linh hoạt nữa đâu.” Hai người họ vừa nói vừa cười đi về phía trước, Bàn Tử thấy Vương Diệp không còn thù dai với mình, trong lòng đương nhiên là vui mừng.

Nhưng đi được một đoạn, Bàn Tử lại ngửi thấy mùi lạ, hình như là mùi dầu hỏa.

Bàn Tử nhíu mày, vội vàng nói cho Vương Diệp biết phát hiện của mình.

Vương Diệp nghe thấy, trên mặt ánh lên mấy phần phức tạp, hắn không do dự đưa thứ trong tay cho Bàn Tử.

Vương Diệp vốn định để Bàn Tử cầm giúp một lát, ai ngờ Bàn Tử lại không chê nước bọt của hắn, cứ thế ăn luôn.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Bàn Tử, trong mắt ánh lên vẻ bất lực.

Nhưng Vương Diệp cũng không so đo nhiều với Bàn Tử, hắn dập tắt hết đuốc, lúc này cầm đèn pin quan sát hoàn cảnh nơi đây.

Chương 1024

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy một vài thứ kỳ lạ.

Hắn thấy bức tường bên cạnh như thể không có khe hở, trên đỉnh đầu cũng vậy, dưới chân cũng thế, họ dường như đã đi vào một mật thất.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp, con đường vừa mới đi cũng đã biến mất.

Vương Diệp khẽ thở dài, loại mật thất này là thứ khiến người ta đau đầu nhất.

Bởi vì nó thường mang ý nghĩa quá nhiều thứ.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy trên tường xuất hiện thêm một vài hoa văn kỳ quái, những hoa văn đó vô duyên vô cớ mọc ra, giống như những đóa hoa.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, mặt đầy vẻ nôn nóng, hắn không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Chuyện gì thế này?

Có phải cơ quan sắp xuất hiện rồi không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không biết trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng không nói.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại ghé sát vào xem những hoa văn này, mặt đầy vẻ tò mò và tìm tòi.

Nhưng Vương Diệp nhìn hành động của Bàn Tử, hắn lại không nhịn được khẽ thở dài, hắn nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nhắc nhở.

“Tôi thấy anh tốt nhất đừng đến quá gần chúng, vì tôi cảm thấy nơi này rất nguy hiểm, lỡ như bất cẩn…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã chạy đến bên cạnh hắn, Bàn Tử nắm lấy áo hắn, mặt đầy vẻ căng thẳng.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ cười, không nhịn được nói.

“Tôi nói anh này…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã sụ mặt xuống, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vô tội nói.

“Tôi sợ thật mà.” Lời giải thích của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu không nói thêm gì khác.

Nhìn hoàn cảnh nơi đây, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Trong lúc những hoa văn đó đang phát triển, Vương Diệp cũng phát hiện những hoa văn này chỉ có ở một mặt tường, còn mặt tường khác lại không tồn tại.

Trương Khởi Linh cũng đột nhiên lên tiếng.

“Nếu không đoán sai, chất liệu của những bức tường này hẳn là khá đặc biệt, hơn nữa khi chúng gặp phải một số hóa chất kỳ lạ, có thể sẽ tạo ra những vết nứt hoa văn như vậy.” Lời hắn vừa nói ra, Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, vẻ mặt hưng phấn nói với hắn.

“Anh mau qua đây xem này, ở đây có vết nứt đó.” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ kích động, lời này vừa dứt, Trương Khởi Linh vội vàng ghé qua.

Lúc này Vương Diệp cũng vội vàng qua xem, khi hắn phát hiện những vết nứt này, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười, hắn lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, bất lực nói.

“Tất cả đều y như anh nói.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Hạo Thiên

Chân liền cười gật đầu.

Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp lại không nhịn được nói với anh ta.

“Nói thật, nếu không đoán sai, tuy chúng ta bị nhốt trong mật thất, nhưng rất nhanh mặt tường này sẽ bị hóa chất bên trong ăn mòn sạch sẽ.” Vẻ trang trọng và nghiêm túc trong giọng nói của Vương Diệp không phải là giả.

Nhưng Vương Diệp lại cười nói ra những lời này, Bàn Tử thấy bộ dạng này của Vương Diệp, hắn trợn tròn mắt, có chút hưng phấn nhìn Vương Diệp nói.

“Vậy chúng ta sẽ gặp phải cái gì?

Vậy chúng ta có thoát ra được không?” Vẻ mong đợi trong giọng nói của hắn không phải là giả, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, hắn đảo mắt một cái, cực kỳ mất kiên nhẫn nói.

“Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy?

Thoát ra là không thể.” Trong mắt Vương Diệp ánh lên mấy phần mất kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nghĩ nghĩ, hắn đột nhiên vẫy tay với Bàn Tử nói.

“Nếu anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra, có thể qua đây, tôi sẽ cho anh biết, những thứ này là chuyện gì!” Mặc dù trên mặt Trương Khởi Linh mang theo nụ cười, nhưng lại cho Bàn Tử một cảm giác không ổn.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt ánh lên mấy phần phức tạp, hắn lắc đầu, từng bước lùi lại.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng cười, hắn chỉ vào mặt tường này, nhìn Vương Diệp và nói cực kỳ nghiêm túc.

“Nếu không đoán sai, thứ bên trong có thể là chì.” Độc tính của thứ này thực ra không khác thủy ngân là mấy, cho nên trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra mấy phần bất lực.

Vương Diệp nghe những lời này của Trương Khởi Linh, lại vỗ vai hắn, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Thoải mái đi, không có gì có thể làm khó chúng ta được, chỉ là một ít chì thôi mà, huống chi những chuyện gặp phải trước đây, không phải còn nghiêm trọng hơn ở đây sao?

Chúng ta còn chưa từng sợ.” Lời vừa nói đến đây, Bàn Tử đột nhiên sờ vào gót chân của mình, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được nói.

“Sao tôi đột nhiên cảm thấy hơi lạnh?” Lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã nhíu mày, hắn nhìn Bàn Tử với vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Sao lại lạnh?” Hắn vẫn rất quan tâm đến Bàn Tử, nếu không thì lúc này không thể nào để ý đến hắn.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài một hơi, hắn không nhịn được chỉ vào gót chân mình nói.

“Gót chân này của tôi trước đây bị thương, một khi gặp phải phong thấp, nó sẽ phát tác ngay lập tức, cho nên tôi nghĩ bên trong này có thể có băng.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp cởi giày ra, hắn đặt chân lên mặt đất, nhưng không cảm nhận được gì cả.

Trong mắt hắn ánh lên mấy phần phức tạp, hắn nhìn Bàn Tử đột nhiên nói.

“Anh đừng có tự dưng kiếm chuyện.” Lời vừa nói đến đây, mặt Bàn Tử đầy vẻ ấm ức, hắn vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp lo lắng nói.

“Tôi không có kiếm chuyện, tôi chỉ cảm thấy nơi này, có thể có rất nhiều vấn đề thôi.” Nhưng thực tế lời giải thích của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Cứ cho là nơi này có rất nhiều vấn đề đi, thì sao chứ?

Chẳng lẽ nó có thể đánh gục anh được sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử rơi vào im lặng, không biết trả lời thế nào.

Nhưng Bàn Tử lại phát hiện một thứ còn kỳ quái hơn, hắn vội vàng chạy đến bên tường, nhìn Vương Diệp, lo lắng nói.

“Cậu mau qua đây xem đây có phải là giọt nước không?” Lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp ghé qua xem, phát hiện những thứ này y như hắn nói, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Hắn rơi vào im lặng, Bàn Tử ôm gót chân mình, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói.

“Tiêu rồi, tôi thấy lần này chúng ta…” Nhưng lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã mỉm cười với hắn.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng bịt miệng mình, hắn lo lắng giải thích.

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ hy vọng mọi người có thể cẩn thận một chút thôi.” Lời giải thích của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ lạnh lùng cười, hắn nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Không sao đâu, thực ra tôi đều hiểu ý của anh.” Lời đã nói đến nước này, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần bất lực, hắn nhìn

Vương Diệp đột nhiên khoanh tay nói.

“Thực ra tôi cũng hy vọng mình có thể mang lại sự khích lệ nhất định cho mọi người, nhưng chân tôi đau thật.” Hắn ngồi thẳng xuống đất, hiển nhiên cơn đau đã khiến hắn mất đi hình tượng của mình.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cũng không do dự đi tới, Hạo Thiên Chân muốn kéo hắn dậy.

Nhưng Bàn Tử thấy hành động của anh ta, lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Anh không cần qua kéo tôi đâu, vì tôi thật sự không đứng dậy nổi.” Khoảnh khắc lời nói ra, Vương Diệp nhìn vào bức tường bên cạnh.

Lúc này, Trương Khởi Linh chuẩn bị đập vỡ bức tường này, nhưng Vương Diệp lại nghĩ đến một điểm rất quan trọng.

“Nếu đối phương thật sự muốn hại chết chúng ta, thực ra hắn đã ra tay từ lâu rồi, cớ gì phải đợi đến bây giờ?

Hắn chỉ đang đợi chúng ta phá giải cơ quan này thôi.” Vương Diệp vừa nói, vừa lấy la bàn của mình ra, nhưng chỉ cần liếc qua la bàn là biết kim chỉ nam đang quay loạn xạ.

Đúng như Vương Diệp đã nghĩ.

Lúc này Vương Diệp cũng cất la bàn trong tay đi.

Trong thời khắc này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp, hắn không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không trả lời hắn.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lại lo lắng nói với hắn.

“Hay là chúng ta tìm thử ở mấy góc này xem có kẽ hở nào không, có lẽ sẽ tìm được.” Giọng Trương Khởi Linh mang theo mấy phần hưng phấn, đề nghị của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên lắc đầu, hắn nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Đừng ngây thơ nữa, chuyện đó không thể nào đâu.

Anh phải nhớ, chúng ta bây giờ đang ở trong một trận đồ Ngũ Hành Bát Quái, cho nên cơ quan của họ cũng được tiến hành theo kế hoạch từng bước một.” Lúc này Vương Diệp vừa nói, vừa phân tích cho Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh vừa nghe vừa gật đầu.

Khi nghe Vương Diệp nói những điều này, hắn chỉ cảm thấy học hỏi được không ít.

Trương Khởi Linh trợn tròn mắt, đột nhiên nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui mừng nói.

“Tôi hình như biết phải giải quyết những phiền phức này thế nào rồi.” Lúc này Trương Khởi Linh, nhìn vào mảng hoa văn trước mặt, trên mặt hắn mang theo mấy phần hưng phấn, hắn không do dự cầm sợi chỉ đỏ trong tay đánh dấu một điểm ở đó.

Trong lúc hắn ấn vào viên gạch đó, Vương Diệp kéo sợi dây đi đến một bên khác.

Lúc này Hạo Thiên Chân qua giúp một tay, và cuối cùng Vương Diệp kéo sợi dây này về vị trí ban đầu.

Trước mặt xuất hiện một mạng nhện kỳ quái bằng chỉ đỏ.

Thấy cảnh tượng này, mặt Bàn Tử đầy vẻ khó hiểu, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt không hiểu nói.

“Làm như vậy có tác dụng không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày, không biết trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, hắn không nhịn được nói.

“Nếu cậu không nghĩ ra cách, tôi có thể…” Nhưng lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này Vương Diệp khẽ cười, không do dự đá một cước vào bức tường bên cạnh.

Chương 1025

Khi Vương Diệp đá một cước đó, bức tường lập tức nứt ra.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy một lỗ hổng tròn, nhỏ hẹp xuất hiện trước mặt.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp nhìn ra ngoài, chỉ thấy một con đường mộ hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt.

Tuy nhiên, bọn Vương Diệp rõ ràng là đang đi thẳng xuống dưới, cho nên Vương Diệp phải bò qua.

Lúc này Vương Diệp không do dự bò lên, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng theo sau.

Bàn Tử một mình ôm gót chân, nhìn bọn họ với vẻ mặt lo lắng nói.

“Các người đừng bỏ tôi lại nhé, mau cứu tôi ra, nếu tôi không ra được khỏi nơi này thì gay go lắm.” Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, dứt khoát nắm lấy tay hắn.

Chỉ tiếc là Bàn Tử quá béo, vòng eo của hắn cứ thế bị kẹt ở cửa động.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp, hắn nhìn Bàn Tử nói.

“Hóp bụng vào, không ngừng hóp bụng.” Vương Diệp không ngừng thúc giục Bàn Tử, nhưng dù có hóp bụng thế nào vẫn còn thiếu một đoạn lớn.

Nhưng đúng lúc này, Vương Diệp cũng thấy một con sóng ập tới, chỉ thấy cả người Bàn Tử sắp bị cuốn đi.

Bàn Tử bị dọa đến mức vội vàng co chân lại, vậy mà lại bò ra được từ bên trong.

Điều này khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực.

Hắn dùng sức kéo Bàn Tử lên.

Bàn Tử quay đầu nhìn thứ bên dưới, lúc này mới phát hiện, hóa ra mình và Vương Diệp thật sự bị nhốt trong một khối lập phương.

Ngoài ra, khối lập phương đó được cố định trên mặt nước.

Nhưng ở vùng nước bên cạnh lại có những màu sắc kỳ quái tụ lại.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, hắn hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cũng không nhịn được khẽ cười, hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bất lực nói.

“Thoải mái đi, tôi sẽ không hại anh đâu, dù sao hai chúng ta cũng là anh em vào sinh ra tử.” Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn lại có một nỗi sợ hãi khó tả.

“Tôi luôn cảm thấy những thứ này không đơn giản như vậy.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần cẩn thận, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, hắn lại lắc đầu, hắn vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt u sầu nói.

“Nhưng chúng ta cũng không còn cách nào khác, lúc này chúng ta ngoài việc…” Lời còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nghe thấy những âm thanh kỳ quái vang lên bên tai, hắn ngẩng đầu nhìn con đường phía trên đầu mình.

Chỉ thấy một khối lập phương nữa rơi xuống.

Bàn Tử vội vàng rụt đầu lại, hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt sống sót sau tai nạn nói.

“Trời đất ơi, cũng đáng sợ quá rồi đấy?” Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, hắn khẽ cười.

Lúc nãy khi đi trong con đường mộ đó, vì hoàn cảnh xung quanh quá tối, nên Vương Diệp không quan sát kỹ.

Bây giờ nghĩ lại, Vương Diệp dường như cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Đại khái là vì hắn không quan sát sự thay đổi của các bức tường xung quanh, nên mấy người họ đi vào một khối lập phương mà không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Sau đó họ đi trong khối lập phương đó, dù khối lập phương có xoay chuyển, nhưng thực tế họ cũng không cảm nhận được.

Bởi vì chỉ cần tốc độ xoay của khối lập phương đủ chậm, sẽ không ai phát hiện ra điều bất thường.

Cũng chẳng trách tại sao Vương Diệp đi trong con đường mộ đó lâu như vậy mà dường như không đến được cuối cùng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đột nhiên nắm chặt nắm đấm, chỉ lên trên đầu mình nói.

“Chúng ta vừa rồi có thể đã rơi xuống từ trên đó, nhưng chúng ta không phát hiện ra thôi.” Vương Diệp gật đầu, không phủ nhận.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử lại nghiến chặt răng.

Lúc này Bàn Tử nghe thấy những âm thanh kỳ quái vang lên bên tai.

Bàn Tử cúi đầu nhìn qua, nhưng hắn lại luôn ngẩng đầu, chú ý đến tình hình phía trên.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không bao giờ ngờ tới là, những khối lập phương nhỏ lăn lộn bên trong lại bị ăn mòn.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, còn Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó lại không nhịn được nói với hắn.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Vương Diệp thấy vẻ kinh hãi và cẩn thận trên mặt Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất lực nói.

“Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, đương nhiên là đi một bước tính một bước, nếu không bây giờ sợ hãi cũng vô dụng.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử sờ sờ mũi mình, hắn tự biết năng lực của mình rất bình thường, không lợi hại như Vương Diệp.

Nhưng những lời Vương Diệp nói ra lại khiến tim hắn có chút tổn thương, hắn ôm ngực, nhìn Vương Diệp có chút bất lực nói.

“Tôi thấy lần sau khi nói chuyện với tôi, giọng điệu của cậu có thể tốt hơn một chút, vì cậu làm như vậy, đối với tôi mà nói, cũng sẽ là một…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

“Im miệng cho tôi!” Lời đã nói đến nước này, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử, nhìn con đường trước mặt, hắn chuẩn bị đi về phía trước, nhưng hắn lại sờ phải một thứ kỳ lạ.

Hắn ngửi một cái, không ngờ lại là máu.

“Thứ gì đây?” Vừa nói vừa nhìn tay mình, tay hắn bị máu dính chặt!

Thấy cảnh tượng này, Vương Diệp khẽ thở dài, hắn nhìn Bàn Tử với vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

“Tại sao anh cứ phải đi chọc vào những thứ kỳ quái này chứ?

Bớt gây thêm phiền phức cho chúng tôi không được sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại nắm chặt nắm đấm nói với hắn.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Bàn Tử chỉ lên trên đầu mình, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Sao tôi nghe thấy có tiếng kêu cứu từ bên trong vọng ra?” Lời này của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp thấy khối lập phương đó rơi xuống, không lâu sau, bên trong quả thật có tiếng vọng ra.

Vương Diệp khẽ cười, không thể không thừa nhận, khả năng cách âm của thứ này quả thực rất tệ.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, đột nhiên nắm lấy tay Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói với hắn.

“Chúng ta không thể thấy chết mà không cứu được.” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần nôn nóng, rõ ràng, hắn hy vọng Vương Diệp có thể làm người tốt, nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Bây giờ chúng ta đi cứu họ rồi, thì sao chứ?

Lỡ như họ không phải là người thì sao?” Nhưng lời của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử lại không lĩnh hội được ý của hắn.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trên mặt đầy vẻ lo lắng, hắn không ngừng thúc giục.

“Sao lại không phải là người?

Giọng của họ không phải là của người sao?” Vương Diệp thấy vẻ hưng phấn trên mặt Bàn Tử, nhất thời khẽ cười.

Nếu không nghe nhầm, bên trong có thể có giọng của phụ nữ, cho nên Bàn Tử mới hưng phấn như vậy.

“Hay là thế này đi, anh cũng biết phải giải quyết những phiền phức này thế nào, cho nên cơ hội này giao cho anh.” Vương Diệp vừa nói, vừa đưa cái cuốc trong tay qua.

Trên mặt Bàn Tử mang theo mấy phần phức tạp, hắn nhìn vòng eo của mình, nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói.

“Vậy cậu lấy một sợi dây thừng qua đây, cậu giúp tôi làm tốt các biện pháp an toàn trước đã.” Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, liền bật cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khinh thường nói.

“Anh phải suy nghĩ cho kỹ, nếu anh thật sự xuống đó, lỡ như bên trong không có ai, anh lại bị nhốt ở trong đó, thì gay go lắm.” Đối mặt với những lời này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử tuy mang theo mấy phần lo lắng, nhưng Bàn Tử khẽ thở dài, lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói với Vương Diệp.

“Không phải vẫn còn có cậu có thể cứu tôi ra sao?” Một tràng lời này của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp liền bật cười, hắn lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất lực nói.

“Vậy thì anh nghĩ nhiều quá rồi đấy?

Tôi trông giống người tốt lắm sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại chỉ vào khối lập phương bên dưới, không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Thời cơ ngay trước mắt rồi, không chừng lần này anh hùng cứu mỹ nhân, về nhà còn có thể cưới được vợ.” Vương Diệp cười trêu chọc, Bàn Tử nghe thấy tuy lắc đầu, nhưng mặt hắn lại không khống chế được muốn cười.

Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ cười, lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng kêu cứu từ bên trong vọng ra.

Hắn đương nhiên biết bên trong đều là người, nhưng tại sao hắn phải cứu chứ, huống chi nếu cứu những người bên trong này lên.

Tìm mọi cách để hãm hại hắn và Bàn Tử thì sao.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra mấy phần phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng lạnh lùng và tuyệt tình đó của Vương Diệp, tâm trạng trở nên có chút bất lực.

“Cái thằng này quá đáng lắm rồi.” Mặc dù Bàn Tử đang chỉ trích mình, nhưng Vương Diệp cũng không đổi sắc mặt.

Bàn Tử thật sự hết cách, chỉ có thể một mình thử nhảy xuống, nhưng trong lúc Bàn Tử đang thử.

Trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra mấy phần căng thẳng, Bàn Tử khẽ thở dài, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp.

Chương 1026

Không ai biết lúc Bàn Tử nhảy xuống, tâm trạng hắn phức tạp đến mức nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng căng thẳng và cẩn thận đó của Bàn Tử, nhất thời ha hả cười lớn.

Lúc này Vương Diệp cố ý hét lớn về phía Bàn Tử.

“Lúc nhảy xuống cẩn thận một chút, đừng để vợ chưa cưới được, bản thân đã toi mạng ở trong đó.” Giọng Vương Diệp mang theo mấy phần hưng phấn, Bàn Tử nghe lời này của Vương Diệp lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn tuy tức giận, nhưng lại không nổi nóng với Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử nhìn khối lập phương nhỏ trước mặt, hắn không do dự lấy cái cuốc trong tay ra, tiếp đó dựa theo vị trí họ vừa rời đi, cũng như phương hướng đại khái đó.

Đập mạnh vào khối lập phương nhỏ này, chỉ thấy một cái lỗ tròn xuất hiện trước mặt.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn.

Bàn Tử không ngờ, cơ quan lại bị hắn phá giải dễ dàng như vậy.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn vào bên trong không nhịn được nói.

“Có ai không?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, không ngờ bên trong không một bóng người.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hắn đứng sững tại chỗ, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

Hắn chỉ cảm thấy tất cả chuyện này vô cùng kinh khủng, nếu ở đây không có người, vậy âm thanh hắn vừa nghe thấy là gì, và hắn nhìn sợi dây thừng trên eo mình.

Hắn cũng lo lắng khi mình xảy ra chuyện ở đây, Vương Diệp sẽ không kéo hắn lên.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử thở dài một hơi, không nhịn được nói về phía Vương Diệp.

“Cậu đưa tôi lên trước đi!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ phức tạp, lúc này Bàn Tử, lại thấy một búi tóc từ bên trong chui ra.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, giây tiếp theo, một bàn tay trắng bệch vươn ra.

Cả người Bàn Tử đều không ổn, giọng nói của anh ta mang theo vài phần cầu khẩn, chỉ hận không thể để Vương Diệp kéo mình lên ngay lập tức, anh ta cảm thấy da đầu tê dại, cả người sắp tè ra quần vì sợ. "Chỗ này có vấn đề." Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ cấp bách, anh ta không ngừng nói, Vương Diệp nghe thấy giọng Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt cũng lộ ra vẻ mất kiên nhẫn. "Chẳng phải tôi đã nhắc anh rồi sao, bên trong không chắc là người sống đâu?

Sao bây giờ anh lại sợ rồi?" Giọng Vương Diệp đầy ý cười.

Cậu có thể thấy bên trong là thứ gì, vì vậy khi Bàn Tử muốn cứu mấy người đó, Vương Diệp đã không ra tay.

Làm vậy cũng là chính xác.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đang hả hê trên nỗi đau của mình, tâm trạng cũng trở nên vô cùng phức tạp, anh ta nắm chặt nắm đấm, không nhịn được nói với Vương Diệp. "Cậu không thể quá đáng như vậy, chúng ta là bạn tốt mà." Giọng Bàn Tử có chút gấp gáp, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta liền bật cười, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất lực nói. "Thế thì sao nào?" Câu hỏi của Vương

Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử chìm vào im lặng, không biết nên nói gì.

Thấy Bàn Tử không nói gì, Vương Diệp lại cười nhẹ, trực tiếp mở miệng nói với anh ta. "Đây là tai họa do chính anh tự rước lấy, tôi có thể cứu anh lên, đó là điều duy nhất tôi có thể làm, nhưng nếu không cứu lên được, anh cũng không thể trách tôi, dù sao tôi cũng không muốn thấy chuyện như vậy." Cậu vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, anh ta bỗng thở dài một tiếng, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy bàn tay kia đã tóm lấy chân mình.

Rõ ràng anh ta sắp rời khỏi nơi này, đã được treo lơ lửng trên không trung, nhưng chỉ thiếu một chút nữa thôi là bị thứ này cản lại.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta không ngừng giãy giụa, liên tục đá chân, muốn đá văng bàn tay kia ra, nhưng với hai cái chân béo của Bàn Tử.

Khi giãy giụa trên không, anh ta cũng nhận ra rõ ràng rằng hai cái chân béo của mình căn bản không thể thoát khỏi gã kia.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, nhưng lúc này bên trong cũng truyền ra âm thanh. "Chờ tôi một chút, tôi bây giờ cảm thấy rất yếu." Giọng của người bên trong là một người phụ nữ, Bàn Tử nghe thấy liền trừng lớn mắt, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, cúi đầu nhìn bàn tay kia, cũng nhìn thấy sơn móng tay.

Trong chốc lát, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, anh ta vỗ vỗ ngực mình cười hì hì nói với người kia. "Hóa ra là người một nhà, sao không nói sớm!" Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu xuống chuẩn bị kéo người kia lên, nhưng tay Bàn Tử còn chưa chạm tới người đó.

Bàn Tử liền nghe người phụ nữ kia mở miệng nói với mình. "Cái lỗ này anh mở nhỏ quá, có thể nhảy xuống mở rộng nó ra một chút không?

Tôi không mở được." Giọng người phụ nữ đầy vẻ bất lực, Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, cậu khẽ thở dài, mở miệng nói với Bàn Tử. "Đừng nói tôi không nhắc anh, lúc nãy khi chúng ta bị kẹt bên trong, chính là dùng sức của mình mà bò ra." Hơn nữa cái lỗ cũng là do họ mở từ bên trong, điều đó có nghĩa là người phụ nữ này hoàn toàn đang nói dối.

Lời nhắc nhở của Vương Diệp đã rõ ràng như vậy, nếu Bàn Tử vẫn không hiểu thì Vương Diệp thật sự hết cách rồi.

Trên mặt Bàn Tử lóe lên vẻ do dự và rối rắm, không biết phải làm sao, thấy vẻ mặt căng thẳng của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nhẹ. "Sống hay chết, tất cả đều nằm trong tay anh, xem anh tự chọn thế nào thôi?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hứng thú, lời đã nói đến mức này, Bàn Tử đã biết mình nên làm gì tiếp theo, Bàn Tử nghĩ một lúc, không chút do dự ra hiệu cho Vương Diệp kéo dây thừng lên.

Tuy nhiên Bàn Tử không nói gì, chỉ làm một động tác tay với Vương Diệp mà thôi, Vương Diệp gật đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều qua giúp một tay.

Chẳng mấy chốc Bàn Tử đã được kéo lên, nhưng cùng lúc Bàn Tử được kéo lên, anh ta cũng thấy bàn tay kia cũng bị kéo theo, sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, chỉ sợ cái thứ này sẽ bị họ kéo lên cùng.

Nhưng trọng lượng như dự đoán lại không truyền đến, Vương Diệp cũng nhìn thấy bàn tay kia, cứ thế nắm lấy gót chân Bàn Tử mà theo lên.

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên trắng bệch, anh ta thậm chí không nói nên lời, mồ hôi lạnh trên trán như hạt đậu lăn

xuống.

Bàn Tử cứ thế dựa vào tường đứng, anh ta nhìn chân mình, rồi nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy cầu khẩn, hy vọng Vương Diệp có thể cứu mình một mạng.

Nhưng Vương Diệp nhìn cái chân này, trên mặt lại mang theo vài phần phức tạp.

Làm sao để gỡ bàn tay này xuống?

Trong lòng Vương Diệp không biết, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với anh ta. "Hay là anh cứ tạm chấp nhận đi, tôi nghĩ nó chắc không có ác ý muốn hại anh đâu, hơn nữa bàn tay này theo anh có lẽ là có mục đích khác." Vương Diệp cười nói ra những lời này, kẻ ngốc cũng nghe ra được Vương Diệp đang nói đùa, hơn nữa, Vương Diệp không muốn quản chuyện này nên mới nói qua loa như vậy.

Bàn Tử cũng nhận ra, vì vậy lúc này Bàn Tử càng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn Vương Diệp cực kỳ phẫn nộ nói. "Sao cậu có thể làm chuyện như vậy?" Lời chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp. "Chuyện như vậy rất quá đáng sao?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử không biết trả lời thế nào, thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp nghĩ một lúc, lại không chút do dự chỉ vào nơi anh ta vừa đứng, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói. "Mau xem người phụ nữ kia còn ở đó không?

Nếu người phụ nữ đó vẫn còn ở đó, vậy thì chứng tỏ tất cả đều là âm mưu của họ." Nhưng Bàn Tử lại vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói. "Nếu cậu tò mò thì tự mình hỏi đi, dù sao tôi cũng không hỏi nữa, người phụ nữ này chắc chắn có vấn đề, nếu cậu muốn tôi chết." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã tức đến trợn trắng mắt, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ mất kiên nhẫn nói. "Cái gã này nói toàn lời hồ đồ gì vậy?" Lời chất vấn của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử mấp máy miệng, không biết nên trả lời thế nào, ngược lại chìm vào im lặng.

Anh ta không trả lời là vì anh ta căn bản không muốn thử nghiệm nỗi đau khổ bên trong, hơn nữa đối với Bàn Tử mà nói, bên trong chắc chắn có vấn đề, nếu mình còn đi vào thì chính là tự tìm đường chết.

Bây giờ Bàn Tử nhìn Vương Diệp, anh ta trực tiếp bắt đầu giả chết, một câu cũng không nói.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp tức đến nghiến răng nghiến lợi, Vương Diệp trực tiếp tiến lên véo tai Bàn Tử, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn nói. "Cho anh một cơ hội nữa, có đi không?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào, thấy vẻ né tránh trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được cảm thán một câu. "Người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân lúc nãy rõ ràng là anh mà, sao bây giờ chút dũng khí này cũng không có?

Anh không phải là thật sự sợ đấy chứ?" Lời nói đến đây, Vương Diệp hét xuống dưới một tiếng. "Lúc nãy là ai gọi Bàn Tử cứu giúp vậy?" Khi câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, cả người Bàn Tử đều hoảng lên, Bàn Tử vội vàng bịt miệng Vương Diệp, nhìn Vương Diệp lo lắng nói. "Sao cậu có thể gọi tên tôi ra như vậy?

Lỡ như lũ cô hồn dã quỷ đó tối đến tìm tôi thì làm sao?" Bàn Tử vốn đã mê tín, bây giờ lại bị chuyện này dọa cho nói năng lảm nhảm, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười nhẹ. "Sợ cái gì, họ đến tìm anh thì anh cứ chơi với họ, tôi thấy anh cũng có vẻ hứng thú đấy chứ." Vương Diệp cười nói ra những lời này, Bàn Tử nghe thấy thì cả người sắp phát điên, anh ta ôm đầu mình, trên mặt chỉ có một mảng đau khổ, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp. "Cái gã này, có chút quá đáng rồi đấy." Khi lời chỉ trích của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảng tùy ý, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ thản nhiên nói. "Quá đáng?

Chuyện này có liên quan gì đến tôi sao?

Đây là do anh tự chọn, tôi chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, huống hồ chẳng lẽ họ không muốn gặp anh sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, bên dưới truyền đến những âm thanh nối tiếp nhau.

Giọng của những người đó đều đang gọi tên Bàn Tử.

Bọn họ bảo Bàn Tử xuống cứu họ lên.

Bàn Tử nghe những âm thanh này, cả người sắp phát điên, anh ta ôm đầu mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cấp thiết nói. "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?

Tôi là anh em tốt của cậu mà." Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, anh ta liền bật cười, cậu lắc đầu, nhìn Bàn Tử rất tùy ý nói. "Chẳng phải anh muốn làm người tốt sao?

Tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền, tác thành cho anh thôi, lẽ nào làm vậy cũng sai sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử chìm vào im lặng, không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại cười nhẹ, cậu không nhịn được cảm thán với Bàn Tử một câu.

Chương 1027

"Đừng nói tôi không nhắc anh, bây giờ nếu còn không qua đó cứu họ lên, họ chắc chắn sẽ còn gọi tên anh mãi, lát nữa người ngày càng đông, họ sẽ gọi ngày càng lớn tiếng." Tiếc là những lời này của Vương Diệp lại không dọa được Bàn Tử, cái gã Bàn Tử này vốn là lợn chết, lợn chết không sợ nước sôi, nói chính là anh ta. "Vậy tiếp theo sẽ thế nào?" Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy tò mò hỏi.

Thấy bộ dạng không sợ chết của anh ta, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp. "Tiếp theo sẽ có quái vật đến, một khi quái vật đến, tôi cũng không cứu được mạng anh đâu." Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, anh ta bỗng cười ha hả, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất lực nói. "Nếu tôi trẻ hơn năm tuổi, cậu nói với tôi những lời này, tôi nhất định sẽ tin, nhưng bây giờ tôi đã là một lão làng rồi, cậu nghĩ còn dọa được tôi sao?" Sự tự tin trong giọng nói của Bàn Tử không phải là giả, Vương Diệp thấy bộ dạng vênh váo của Bàn Tử, cậu bỗng gật đầu, nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói. "Thật ra tôi thấy bộ dạng này của anh cũng khá tốt, làm một kẻ vô dụng không tim không phổi, như vậy ít nhất cũng không có áp lực lớn." Giọng Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc, lời nói đến đây, cả người Bàn Tử đều ngây ra.

Thật ra khi Vương Diệp nói ra những lời này, đối với Bàn Tử mà nói, ý nghĩa đả kích vẫn rất nặng, nhưng Bàn Tử nghĩ một lúc, lại phất tay một cái không so đo nhiều với Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói. "Nếu cậu thật sự không muốn cứu họ, cũng không sao, cứ coi như chưa từng xảy ra, nhưng cái tay này cậu phải xử lý một chút." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào bàn tay trên chân mình.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy liền bật cười, cậu nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, không nhịn được nói với Bàn Tử. "Anh cứ để nó treo trên chân anh như vậy là được rồi, dù sao tôi cũng không có nhiều cách để thực sự giải quyết nó, hơn nữa tôi cảm thấy chắc anh cũng hơi thích nó rồi đấy!" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hứng thú, lời nói đến mức này, cả người Bàn Tử sắp sụp đổ, anh ta tức đến nắm chặt nắm đấm nhìn Vương Diệp, có chút mất kiên nhẫn nói. "Tôi nói cho cậu biết, làm người không thể không có đạo đức như vậy, hơn nữa tôi là anh em tốt của cậu." Bàn Tử sốt ruột, anh ta nói một tràng những lời này, chỉ là lo Vương Diệp sẽ từ chối mình, thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại khẽ thở dài, trực tiếp mở miệng nói với Bàn Tử. "Cho dù tôi muốn giúp anh, nhưng tôi cũng lực bất tòng tâm, anh xem bàn tay này đi, có giống tay bình thường không?

Nếu tôi thực sự tùy tiện qua đối phó, lỡ như cả hai chúng ta đều gặp chuyện thì sao?" Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bên dưới có vô số giọng nói đang gọi tên anh ta, nhưng Bàn Tử lại chọn cách nhẫn nhịn, bây giờ nhìn Vương Diệp.

Trong ánh mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần cầu khẩn. "Nhưng một mình tôi cũng không chịu nổi." Anh ta không có suy nghĩ thừa thãi, chỉ hy vọng Vương Diệp có thể cứu mạng mình mà thôi.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, cậu bỗng cười một tiếng, nhìn bàn tay trên chân Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói. "Gỡ xuống rồi, e là cũng sẽ lại bám lên, nên anh cứ nhịn đi, có lẽ một lúc nữa nó sẽ tự rơi xuống." Vương Diệp nói gì cũng không chịu giúp Bàn Tử việc này, thấy bộ dạng lạnh lùng tuyệt tình của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, Bàn Tử nghiến chặt răng, chưa bao giờ nghĩ chuyện này lại phiền phức đến vậy.

Thấy Bàn Tử tức giận, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp. "Thật sự không phải tôi không muốn giúp anh, mà là lúc này tôi thật sự không biết phải làm sao." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần u sầu, lời đã nói rõ ràng như vậy, nhưng nếu Bàn Tử vẫn không hiểu, thì Vương Diệp cũng không có cách nào khác.

Bàn Tử đứng bên cạnh, tuy tức giận, nhưng Bàn Tử nghĩ một lúc, lại không chấp nhặt với Vương Diệp.

Chỉ là bị một bàn tay níu lấy chân, cảm giác này chung quy không dễ chịu chút nào, huống hồ bàn tay kia còn trắng bệch.

Bàn Tử cúi đầu nhìn một cái là thấy vô cùng kinh khủng, nhưng Bàn Tử cũng đang nhìn sơn móng tay trên bàn tay này, nhìn một lúc Bàn Tử bỗng bật cười.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười, cậu nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói. "Sao rồi?

Có phải tìm thấy thứ gì tốt trên đó không?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp cười nhẹ, không nhịn được nói với Bàn Tử. "Làm gì những thứ này đối với anh?" Lời Vương Diệp còn chưa nói ra, mặt Bàn Tử đã xị xuống. "Cậu xem đi, cái người này vừa nhìn đã biết là quỷ nghèo, đến cái nhẫn đeo cũng là giả." Giọng Bàn Tử đầy vẻ chê bai, anh ta vừa nói vừa ném chiếc nhẫn trong tay xuống đất, Vương Diệp nhìn động tác của Bàn Tử, lập tức cười ha hả. "Anh cũng đừng như vậy chứ!" Lời Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử đã xị mặt xuống, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn nói. "Đừng nói tôi không nhắc anh, nếu anh còn nói mát ở đây, tiếp theo tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, hơn nữa mối quan hệ giữa tôi và anh." Bàn Tử nghiến chặt răng, vốn định nói những lời tàn nhẫn với Vương Diệp, nhưng Bàn Tử lại không có dũng khí đó, vì ánh mắt Vương Diệp vẫn luôn đặt trên người anh ta.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần phức tạp. "Nếu tôi thật sự làm vậy, anh muốn thế nào?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử mấp máy miệng, một lời cũng không nói ra được.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp cười nhẹ, lại không nhịn được nói với anh ta. "Đừng nói tôi không nhắc anh, bây giờ đối đầu với tôi không phải là lựa chọn tốt đâu!" Giọng Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Tuy trong mắt Bàn Tử lóe lên vài phần tủi thân, nhưng Bàn Tử không nói gì thêm, lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử có chút chê bai nói. "Tục ngữ có câu, cầm của người ta tay ngắn, ăn của người ta miệng mềm, anh lấy đồ của người ta, lại còn lải nhải nhiều lời như vậy, anh không sợ tối nó đến tìm anh à?" Lời nói đến mức này, Bàn Tử đã không biết nên nói gì nữa, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười một tiếng, lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm bàn tay kia của anh ta, không nhịn được mở miệng nói. "Anh cẩn thận tối nó qua chặt tay anh đấy." Vương Diệp hạ thấp giọng, cố ý dọa Bàn Tử, và đúng như Vương Diệp dự liệu, Bàn Tử lập tức bị dọa nhảy dựng lên, thấy bộ dạng bị dọa chết khiếp của Bàn Tử.

Vương Diệp không nhịn được lắc đầu. "Sao thế?

Thứ này đáng sợ đến vậy sao?

Dọa anh thành ra thế này, xem cái bộ dạng nhát gan của anh kìa." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần tò mò, Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp cười nhẹ, lại không nhịn được nói với Bàn Tử. "Anh mau nhặt chiếc nhẫn về, đeo lại vào tay nó đi, như vậy, có lẽ những tai nạn kia sẽ không xảy ra với anh, nhưng nếu anh còn lề mề nữa, ai cũng không dám chắc có xảy ra chuyện gì không hay không." Khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử lúc nhặt chiếc nhẫn kia cũng phát hiện.

Mỗi khi anh ta cúi người xuống, chiếc nhẫn đó luôn di chuyển về phía trước một chút.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần kỳ quái, anh ta nhíu mày nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói. "Tôi thấy lạ thật, sao chiếc nhẫn này lại như vậy chứ?" "Anh nhặt không lên à?

Chẳng lẽ là người ta không cho anh nhặt à?" Vương Diệp cười nhẹ, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tò mò hỏi.

Cậu cũng là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nên bây giờ nhìn Bàn Tử, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần trêu chọc.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, anh ta gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói. "Tiêu rồi, món đồ này chắc chắn có vấn đề, nếu không sao tôi lại không nhặt được chiếc nhẫn này, cậu mau qua đây xem tình hình thế nào?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc.

Bộ dạng hoảng loạn của anh ta cũng khiến Vương Diệp bật cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói. "Tôi cũng không biết phải làm sao đây." Lời nói đến mức này, ý của Bàn Tử cũng biểu đạt rất rõ ràng, anh ta hy vọng Vương Diệp có thể qua giúp mình.

Nhưng Vương Diệp trong lúc nghe Bàn Tử nói những lời này, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp, cậu khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt qua loa nói. "Thôi bỏ đi?

Nhặt không lên thì đừng nhặt nữa, dù sao có những chuyện có lẽ sớm muộn gì cũng phải đến, có những thứ, trốn thế nào cũng không thoát?" Sau khi Vương Diệp nói ra những lời này, ánh mắt Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Bàn Tử căn bản không tin vào những gì mình nghe được, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói. "Cái gã này quá đáng thật." Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cũng nhíu mày, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cười như không cười cảm thán một câu. "Như vậy đã gọi là quá đáng rồi sao?

Tôi không ngờ đấy, nhưng anh phải nhớ những thứ này, đều là phiền phức do chính anh rước lấy, chúng ta bây giờ phải tiếp tục đi về phía trước, đừng níu kéo nữa." Vương Diệp không định gánh tội thay Bàn Tử, nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, cả người đều hoảng lên, anh ta chạy đến trước mặt Vương Diệp, nắm lấy tay Vương Diệp, mặt đầy cầu khẩn nói. "Coi như tôi cầu xin cậu, cậu giúp tôi đi, cậu giúp tôi nhặt chiếc nhẫn đó lên, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, tôi bỏ mạng ở đây, cậu cũng không thể ăn nói với người thân của tôi đâu!" Giọng Bàn Tử đầy vẻ uy hiếp, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy liền lắc đầu, cậu nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói. "Ít nhất tôi có thể mang xác của anh đi gặp bạn thân của anh, tin rằng bạn thân của anh, khi nhìn thấy anh lần nữa, nhất định sẽ rất vui mừng, đến lúc đó." Lời còn chưa nói xong, cả người Bàn Tử đã hoảng lên, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp không nói thêm lời nào nữa. "Nếu cậu thật sự muốn làm cạn tàu ráo máng như vậy, thì tôi nghĩ chúng ta thật sự không cần thiết phải tiếp tục qua lại nữa." Bàn Tử nghiến chặt răng, khi nói ra những lời này, vẻ nghiêm túc trên mặt không phải là giả, Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của Bàn Tử, tâm trạng cũng trở nên có chút phức tạp. "Tôi cũng không biết giải thích với anh thế nào, dù sao tình hình ở đây thật sự không đơn giản như anh nghĩ, anh nhìn ngọn núi gập ghềnh phía trước kia đi, anh có nghĩ nơi này thật sự rất đơn giản không?" Lời nói đến đây, Bàn Tử cũng đã đứng ở cuối hành lang, anh ta nhìn ngọn núi kia, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, anh ta căn bản không tin vào những gì mình thấy.

Anh ta bị chấn động tại chỗ, không nói nên lời, Vương Diệp thấy anh ta ngây người tại chỗ, cũng cười nhẹ, cậu không ép Bàn Tử phải chấp nhận tất cả, chỉ nhìn Bàn Tử vô cùng bình tĩnh nói. "Anh bây giờ chỉ giống như một đứa trẻ, vô lo vô nghĩ tận hưởng cuộc sống hiện tại mà thôi.

Anh không phải là tôi, tất cả gánh nặng này, đều do tôi gánh vác." Cho nên Bàn Tử không có tư cách đề ra nhiều yêu cầu như vậy với cậu, còn có những chuyện linh tinh khác, Vương Diệp nói rõ ràng như vậy, Bàn Tử đương nhiên hiểu ý.

Nhưng tâm trạng Bàn Tử vẫn có chút phức tạp, lúc này Bàn Tử mấp máy miệng, cuối cùng lại khẽ thở dài, đi theo sau Vương Diệp có vẻ như đã chấp nhận số phận.

Nhưng thực tế trong lòng Bàn Tử có đang nghĩ chuyện khác hay không, thì không ai biết được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được nói với Bàn Tử. "Tôi nói thật, làm người tốt nhất vẫn nên thành thật, bổn phận một chút, đặc biệt là người như anh, vừa nhìn đã biết là loại có thể không lấy được vợ." Lời nói đến mức này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói. "Chẳng phải tôi chỉ nhất thời hồ đồ làm một chuyện ngu ngốc thôi sao, cậu có cần phải nói móc tôi như vậy không?

Huống hồ hai chúng ta là anh em tốt, cậu làm như vậy, thật sự sẽ làm tôi đau lòng." Lời anh ta nói đến đây, liền ôm lấy ngực mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đau lòng của anh ta.

Vương Diệp cười nhẹ, cậu không tin Bàn Tử thật sự đau lòng.

Nhưng nhìn phong cảnh phía trước, Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử. "Anh xem phong cảnh đẹp như tranh ở đây đi." Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ vào những cây đại thụ và cây khô bên cạnh.

Nơi này vô cùng hùng vĩ tú lệ.

Ít nhất phong cảnh ở đây là Bàn Tử trước đây chưa từng thấy ở nơi khác, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, nhìn hoàn cảnh ở đây, Bàn Tử không nhịn được nói. "Sao nơi này trông kỳ quái vậy?

Phong thủy ở đây có vấn đề gì không?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ lo lắng, Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, cậu vỗ vai Bàn Tử cười như không cười nói.

Chương 1028

"Tôi còn tưởng anh chỉ biết ăn thôi, không ngờ anh cũng nhận ra điều không ổn, vì anh đã nhận ra, vậy tôi cũng rất vui, tôi vừa hay nói với anh một chút về vấn đề bên trong." Vương Diệp vừa nói, vừa kéo Bàn Tử ra, lúc này Bàn Tử đứng trước một cây đại thụ.

Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện, cây đại thụ này cao tới hơn 20 mét.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, căn bản không tin vào những gì mình thấy.

Mà trên đỉnh đầu anh ta tuy có ánh sáng, nhưng ánh sáng đó rất mờ ảo, dường như được chiếu xuống từ một nơi rất cao.

Nhưng anh ta lại có thể nhìn rõ cây đại thụ trước mặt.

Bao gồm cả ngọn núi lớn ở xa, chỉ là tất cả những điều này đều ở trong mộ thất, Bàn Tử trong lòng rõ ràng, điểm này, tất cả đều giống như Vương Diệp nói, đều có vấn đề.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, mà Vương Diệp cũng nắm lấy tay Bàn Tử chỉ vào phong thủy ở đây, không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử. "Hãy nhìn kỹ phong thủy ở đây, nơi này giống như anh nghĩ, phức tạp quỷ dị, hơn nữa, bên trong còn có một con sông lớn." Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ vào dưới chân Bàn Tử, Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả thật thấy ba con sông lớn.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta không dám tin vào những gì mình thấy.

Anh ta ngây người tại chỗ, rất lâu không nói nên lời, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười nhẹ, cậu không nhịn được nói với

Bàn Tử. "Tuy nơi này có chút đáng sợ, nhưng chúng ta dù sao cũng có thể ở đây ngắm cảnh, ít nhất loại phong cảnh tú lệ này, chúng ta trước đây chưa từng thấy." .... "Sau khi ra ngoài e là cũng không thấy được nữa." Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cười bổ sung một câu, hai người họ cố ý ở đây trêu chọc Bàn Tử.

Bàn Tử không nhận ra, Bàn Tử chỉ nhìn hoàn cảnh ở đây, mặt đầy kinh hãi nói với Vương Diệp. "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cười nhẹ, cậu không nhịn được cảm thán với Bàn Tử một câu. "Cách duy nhất có lẽ là, đi qua cây đại thụ này, đến ngọn núi đối diện, nếu không có gì sai sót, người yêu của anh chắc cũng ở đối diện phải không?" Vương Diệp vừa nói những lời này, vừa lấy điện thoại của mình ra, ngay sau đó trong sự chú ý của Bàn Tử, Vương Diệp gọi điện thoại cho giáo sư.

Phổ Cốc tuy đã chết, nhưng Vương Diệp lại tin Phổ Cốc vẫn luôn ở đó, hơn nữa Phổ Cốc chắc chắn đang ở trong bóng tối quan sát tất cả, khoảnh khắc điện thoại được gọi đi, tiếng chuông điện thoại lập tức vang lên.

Phổ Cốc tưởng Vương Diệp gọi điện cho bạn thân của Bàn Tử, không ngờ cậu lại gọi cho chính mình, mà điện thoại của ông ta cũng vừa hay quên điều chỉnh sang chế độ im lặng.

Cảnh này khiến tâm trạng mọi người trở nên cực kỳ phức tạp, chỉ có một mình Vương Diệp là thần sắc bình thản, cả người Bàn Tử đã rối loạn cả lên, Bàn Tử tức đến nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói. "Thằng súc sinh đó vẫn chưa chết." Bàn Tử vừa nói ra câu này, Vương Diệp vội vàng bịt miệng anh ta lại, Vương Diệp nhìn Bàn Tử có chút bất lực nói. "Cái gã này, sao lại thô tục như vậy?

Lời nói ra, không giữ hình tượng chút nào sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử chìm vào im lặng, Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói với Bàn Tử. "Tôi nói cho anh biết, nơi này chắc chắn có vấn đề, và bạn thân của anh, e là đang ở phía trước, chỉ là, tôi tin Phổ Cốc chắc chắn chưa chết, nên tôi muốn Phổ Cốc ra dẫn đường." Vương Diệp không muốn động não, cũng không muốn vất vả đến được bờ đối diện, cậu hy vọng Phổ Cốc có thể xuất hiện, như vậy, cậu có thể giảm bớt không ít phiền phức.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, anh ta lại nhíu mày. "Tuy Phổ Cốc có thể chưa chết, nhưng bây giờ Phổ Cốc không ra, vậy cũng có nghĩa là Phổ Cốc có thể sẽ không đồng ý yêu cầu của chúng ta, hơn nữa cái gã Phổ Cốc này." Quá giảo hoạt.

Mấy chữ này Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử có chút bất lực nói. "Ông ta còn chưa ra, sao anh biết ông ta sẽ không đồng ý với chúng ta?

Huống hồ, dựa vào bạn thân của anh mà nói, anh có nghĩ cô ấy thật sự đáng tin không?

Cô ấy thật sự có thể để chúng ta sống sót rời khỏi nơi này." Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết nói gì, lúc này Vương Diệp lại gọi điện thoại đi, tiếng chuông điện thoại biến mất, Vương Diệp cũng xác định Phổ Cốc đang ở nơi này.

Vương Diệp cũng lười giả vờ với Phổ Cốc nữa, cậu trực tiếp quay người lại, nhìn hoàn cảnh sau lưng, không chút khách khí mở miệng nói. "Ra đi, tôi không muốn chơi trò này với ông ở đây, ông mau ra đây." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần mệt mỏi.

Lời nói đến mức này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi, Bàn Tử quay đầu nhìn hoàn cảnh sau lưng, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử nghĩ một lúc, lại không nhịn được vỗ vai Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói. "Nếu cái gã đó không ra thì." Lời của Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng sột soạt vang lên bên tai.

Nghe thấy âm thanh này, Vương Diệp liền bật cười, giống hệt như Vương Diệp đoán, người đi ra từ trong bóng tối, chính là Phổ Cốc. "Ông không phải chết rồi sao?

Sao ông còn sống?" Bàn Tử trực tiếp đi lên đẩy vai Phổ Cốc một cái.

Bàn Tử vốn là người yêu ghét rõ ràng, huống hồ đối với Bàn Tử và đại đa số mọi người mà nói, Phổ Cốc là người có vấn đề, nên Bàn Tử đương nhiên sẽ không nể mặt ông ta.

Động tác của Bàn Tử suýt chút nữa khiến Phổ Cốc không đứng vững, trên mặt Phổ Cốc lộ ra vài phần phức tạp, Phổ Cốc nắm chặt nắm đấm, bỗng nhìn Bàn Tử gầm lên một tiếng, nói. "Những thứ này là tôi nợ các người sao?" Bàn Tử nghe những lời hùng hồn này của Phổ Cốc, cả người đều ngây tại chỗ, anh ta nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt khinh thường nói. "Không phải, ông bây giờ có ý gì?" Lời nói đến mức này, Bàn Tử lại chống nạnh, anh ta trực tiếp chỉ về phía Vương Diệp, nhìn Phổ Cốc trước mặt, cực kỳ khinh thường nói. "Ông có biết ngoài Vương Diệp ra, căn bản không có ai dám nói chuyện với tôi như vậy không, đợi ông ra ngoài rồi, ông đi hỏi thăm danh tiếng của tôi đi, đợi ông biết tôi là người như thế nào rồi, tôi xem ông nhất định sẽ sợ đến tè ra quần." Giọng Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, nhưng lời nói đến đây, Phổ Cốc lại cười lạnh khinh thường, Phổ Cốc lắc đầu, ông ta nhìn Bàn Tử mất kiên nhẫn nói. "Người như anh, chẳng qua chỉ là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, tôi nói cho anh biết, nơi này chỉ có tôi mới biết đường đi, anh bây giờ phải xin lỗi tôi, nếu không tôi sẽ không dẫn anh qua đây." Sự kiêu ngạo trong giọng nói của ông ta không phải là giả, Bàn Tử nghe thấy lập tức tức đến trừng tròn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phẫn nộ nói. "Cậu xem cái gã này đi, quá đáng đến mức nào, lại còn dám đưa ra yêu cầu như vậy!

Tôi xem hôm nay tôi không đánh chết ông ta, tên tôi sẽ viết ngược lại." Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của Bàn Tử, lập tức gật đầu, rất nghiêm túc nói. "Dù sao cũng là một con chó hoang, luôn cần được thuần phục." Lời này nói ra, thật khó hiểu, nhưng Phổ Cốc lại nghe ra Vương Diệp đang mỉa mai mình, Phổ Cốc sa sầm mặt nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn nói. "Cậu có bản lĩnh thì nói lại lần nữa." Lời của Phổ Cốc vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt bất lực nói. "Nói lại lần nữa cũng không vấn đề, chỉ là ông phải có năng lực chịu đựng tâm lý đó, nếu không tôi nói ra đối với ông cũng là một loại tổn thương, tôi cũng không muốn làm chuyện như vậy." Vương Diệp cười nói ra những lời này, Phổ Cốc nghe thấy thì cả người sắp tức chết.

Lúc này, Phổ Cốc cũng thấy Bàn Tử nhấc chân đá vào mông mình, Bàn Tử nói không chút nể nang: “Được rồi, đừng lảm nhảm ở đây nữa, mau đi làm việc đi.

Bọn tôi còn cần anh dẫn đường đấy.

Là anh đưa bọn tôi vào đây, chẳng lẽ anh còn định giả ngu?” Bàn Tử vừa nói xong, sắc mặt Phổ Cốc có phần khó coi.

Phổ Cốc không ngờ họ đã nhìn thấu kế hoạch của mình.

Nhưng ngay sau đó, Phổ Cốc đã kịp phản ứng, hắn khẽ thở dài, chỉ vào Bàn Tử đứng bên cạnh Vương Diệp rồi nói: “Thân hình của cậu ta to quá, đưa cậu ta qua đó không đơn giản đâu.” Thế nhưng, đối mặt với lời châm chọc của Phổ Cốc, Bàn Tử lại tỏ ra khá bình tĩnh.

Trước đây anh đã nghe không ít lời khó nghe rồi, bây giờ Phổ Cốc cố tình mỉa mai, Bàn Tử cũng chẳng bận tâm.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử càng mặt dày cười hì hì nói: “Chẳng phải chỉ là một ngọn núi thôi sao?

Bò qua là được chứ gì.” Nào ngờ Bàn Tử vừa dứt lời, Phổ Cốc đã lắc đầu nguầy nguậy, nghiêm túc nhìn anh: “Vậy thì anh nhầm rồi, nơi này tuyệt đối không phải là một ngọn núi.

Nơi này đáng sợ hơn anh tưởng tượng nhiều, muốn qua đó thì phải nghĩ cách khác.” “Ý gì đây?

Chẳng lẽ còn là vách núi vạn trượng à.” Giọng Bàn Tử có phần phấn khích, anh ta nhìn Phổ Cốc, cố tình đẩy hắn một cái.

Thấy Phổ Cốc loạng choạng, Bàn Tử lại tỏ vẻ áy náy: “Ây da, tại thân hình tôi to quá, không cẩn thận đẩy anh một cái.

Tôi thật sự không cố ý đâu.” Bàn Tử cười hì hì giải thích, nhưng những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc càng thêm khó coi.

Hắn lườm Bàn Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Tuy tôi không chấp nhặt với anh, nhưng tôi không hy vọng chuyện như vậy xảy ra nữa.” Ánh mắt Phổ Cốc có phần sắc lẹm, Bàn Tử nghe vậy cũng cười một cách quái gở, trông như đã đồng ý, nhưng thực tế không đơn giản như vậy.

Vương Diệp thấy hai người họ gươm tuốt nỏ giương thì lắc đầu: “Thôi được rồi, hai người bớt lời lại đi.

Giờ này còn có gì đáng cãi nhau nữa?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, nhưng cả hai đều không trả lời.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp rồi đột nhiên lên tiếng: “Thật ra tôi không cố ý nhắm vào hắn, là hắn cứ mỉa mai tôi thôi.

Tuy tôi có béo một chút, nhưng đâu phải tôi muốn thế.

Huống hồ, nếu hắn không dẫn đường được thì cút đi.” Vừa nói, Bàn Tử vừa duỗi chân ra, định ngáng Phổ Cốc ngã.

Phổ Cốc thấy chân Bàn Tử đưa ra, hắn vừa nhấc chân định giẫm xuống thì Bàn Tử đã rụt lại.

Bàn Tử nhìn hắn cười hì hì: “Không ngờ tới phải không, đồ lừa ngốc.” Lời lẽ của Bàn Tử vô cùng khó nghe.

Vương Diệp nhíu mày.

Anh nhìn Bàn Tử, định quở trách vài câu.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Phổ Cốc còn kiêu ngạo hơn.

Hắn nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, nói với vẻ mất kiên nhẫn: “Được thôi, lòng tốt không được báo đáp.

Dù sao thì bây giờ đưa các người qua đó tôi cũng chẳng được lợi lộc gì, mọi người cứ ở lại đây tự sinh tự diệt đi.

Gã béo này cũng không cần qua nữa, người như anh…” Nói đến đây, không đợi Vương Diệp phản ứng, Phổ Cốc lại cười lạnh: “Có qua được cũng chỉ gây thêm gánh nặng cho người khác.” Vẻ mặt Phổ Cốc tràn đầy sự nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp, anh ta mấp máy môi nhưng chưa kịp nói gì đã chìm vào im lặng.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Anh nhìn hai người họ, rồi chỉ thẳng vào ngọn núi lớn trước mặt: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hai người nói thẳng cho tôi biết đi, ngọn núi này được bố trí thế nào?” Lời của Vương Diệp còn chưa dứt, Phổ Cốc đã đứng ngay trước mặt anh, đồng thời chỉ cho anh những con đường trước mắt.

Lúc này Vương Diệp mới biết ngọn núi trước mặt chỉ là ảo ảnh, nên họ không thể nào đến được, và con đường họ phải đi bây giờ là một cây cầu dây xích sắt trông chực sập.

Nhìn cây cầu trước mắt, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc nãy anh không để ý đến cây cầu dây xích này, nhưng khi lùi lại vài bước, Vương Diệp mới phát hiện ra mọi thứ mình thấy trước mắt hóa ra là một thuật chướng nhãn pháp.

Chương 1029

Đây cũng có thể coi là một trong những cơ quan.

Bàn Tử nhìn cây cầu dây xích, cả người ngây ra, đứng sững tại chỗ, không nói được lời nào, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì bật cười ha hả.

Anh vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tôi thấy là, anh nên xin lỗi anh ta đi.

Vì lúc nãy anh ta thật sự không cố ý nhắm vào anh đâu, chủ yếu là cây cầu này, anh mà qua thì cũng khá nguy hiểm.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Ban đầu anh tưởng Phổ Cốc đang mỉa mai, nhưng xem ra, Phổ Cốc đang nghĩ cho Bàn Tử.

Phổ Cốc nghe lời Vương Diệp, bỗng hất cằm hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Anh đừng có miêu tả tôi như một kẻ gian ác.

Tôi không đến nỗi xấu xa như vậy.

Tuy đôi lúc tôi có lòng tham, nhưng ít nhất tôi vẫn còn lương tri.” Vẻ mặt Phổ Cốc đầy nghiêm túc.

Lời hắn vừa thốt ra, Bàn Tử đã đảo mắt một cái, nhìn hắn với vẻ cực kỳ khinh thường: “Anh thôi đi, loại chuyện này ai mà tin?

Huống hồ anh mà có lương tri, kiếp sau tôi cũng chẳng tin.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Lời anh vừa thốt ra, ánh mắt Vương Diệp trở nên có chút phức

tạp.

Anh khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử nói như có điều suy nghĩ: “Nhưng có những thứ anh không thể không chấp nhận.

Hơn nữa cây cầu dây xích trước mắt này, dù thế nào đi nữa anh cũng không qua được đâu, anh nên nghĩ cho kỹ những chuyện này đi!” Vương Diệp không thể lúc nào cũng vạch sẵn đường đi cho Bàn Tử.

Cây cầu dây xích trước mắt trông chực sập, e rằng ngay cả Vương Diệp bước lên cũng có thể gặp bất trắc nếu không cẩn thận.

Nhưng Bàn Tử nghe những lời này lại hiểu lầm ý của Vương Diệp.

Anh ta trợn mắt nhìn Vương Diệp, nói với vẻ khó chịu: “Anh có ý gì?

Anh định qua cầu rút ván à?

Nếu anh làm vậy thì hai chúng ta không cần làm anh em nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, vẻ tức giận và phẫn nộ trên mặt không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì bật cười ha hả, anh lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, tôi đùa với anh thôi mà, sao tôi có thể qua cầu rút ván được?

Huống hồ tôi nhất định sẽ nghĩ cách khác.” Nhưng lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã lắc đầu, thẳng thừng sầm mặt trước Vương Diệp: “Tôi không tin loại người như anh đâu, chắc chắn cũng bội tín bạc nghĩa như hắn ta, không thể nói được làm được.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào Phổ Cốc.

Phổ Cốc vô cớ trúng đạn, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp, hắn trợn mắt nhìn Bàn Tử, nói với vẻ khó chịu: “Anh nói bậy bạ gì thế?” Câu hỏi của Phổ Cốc vang lên bên tai, vẻ mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Anh nhìn Vương Diệp, buồn bã nói: “Những gì tôi nói có phải sự thật không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã cười gật đầu.

Bất kể xảy ra chuyện gì, Vương Diệp đều sẽ chọn bảo vệ Bàn Tử.

Thấy bộ dạng này của Vương Diệp, Bàn Tử cũng vui vẻ nói với anh: “Tôi đã nói rồi, gã Phổ Cốc này có vấn đề.

Nhìn cái cách hắn chạy lúc nãy là biết ngay gã này chắc chắn không có ý tốt.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Phổ Cốc nghe những lời này liền dứt khoát lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ oan ức: “Anh nói bậy, lúc nãy tôi đã giải thích với các người rồi, tôi đi xử lý con hổ đó, làm sao có thể chạy trốn được?” Vẻ mặt Phổ Cốc đầy bất đắc dĩ, nhưng Vương Diệp nghe vậy lại lắc đầu.

Anh nhìn Phổ Cốc, nghiêm túc nói: “Anh có thể coi ba người họ là kẻ ngốc, nhưng anh không thể coi tôi cũng là kẻ ngốc, lại còn dùng thủ đoạn như vậy để lừa tôi, làm vậy vô dụng thôi.” Ánh mắt Vương Diệp trở nên cực kỳ sắc bén.

Nói đến đây, Phổ Cốc cũng chìm vào im lặng.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cười ha hả, anh chống nạnh nhìn Phổ Cốc, vẻ mặt khó chịu: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, loại chuyện này tốt nhất anh nên làm ít thôi, nếu không thật sự chọc giận Vương Diệp rồi thì anh sẽ không yên đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, sắc mặt có phần khó coi, anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử buồn bã nói: “Được rồi, chuyện này không cần tranh cãi với hắn nữa.” Vương Diệp nói đến đây, Phổ Cốc cũng chìm vào im lặng.

Hắn biết Vương Diệp làm gì cũng đều bênh vực Bàn Tử, nên lúc này hắn cũng không muốn tranh cãi vô ích với Bàn Tử.

Vì Phổ Cốc biết rõ trong lòng, làm những chuyện này không có ý nghĩa gì.

Bây giờ, hắn chỉ có thể im lặng, đứng đó không nói một lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc thì bật cười, anh nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, buồn bã nói: “Tôi nói thật, anh không cần phải chấp nhặt với loại người này, vì…” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, vẻ mặt Bàn Tử đã lộ ra vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp rồi lại lên tiếng thúc giục: “Không phải anh nói sẽ giải quyết những thứ này sao?

Anh mau xem cây cầu này phải đi qua thế nào?” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười, anh nhìn Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ: “Để tôi nghĩ xem, nếu thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể chúng tôi qua trước, sau đó anh vịn vào dây thừng qua theo.

Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, chúng tôi sẽ kéo dây lại.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Trương Khởi Linh nghe những lời này cũng bật cười, anh cố ý ghé sát vào người Bàn Tử, nhìn Bàn Tử, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thật ra, từ lâu tôi đã nhắc anh rồi, đừng ăn uống vô độ, lúc rảnh rỗi thì vận động nhiều vào, kết quả là anh chẳng nghe gì cả.” Nói đến đây, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trương Khởi Linh trông như đang khuyên nhủ Bàn Tử, nhưng thực chất là đang cười nhạo anh ta.

Bàn Tử biết rõ điều này, tức đến nghiến chặt răng.

“Cậu đừng có ở đây nói mát.” Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của anh ta, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp.

Lúc này Trương Khởi Linh chìm vào im lặng, trong mắt cũng thoáng vẻ buồn bã.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ ngợi một lát, rồi lại không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tóm lại, lúc rảnh rỗi khuyên cậu ta giảm cân cũng là chuyện tốt.

Với thể trạng như cậu ta mà ở nơi này, dù có cơ hội cho cậu ta chạy trốn…” Nói đến đây, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Trương Khởi Linh quanh năm không cười lấy một lần, nhưng bây giờ lại ở đây chế nhạo Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, cảm thấy có chút buồn cười, cũng không ngăn cản nhiều.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là… Lúc này Hạo Thiên Chân cũng gật đầu theo.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ bổ sung một câu: “Với thân hình đó của anh ta thì cũng không ra ngoài được đâu!” Hai người một xướng một họa nói ra những lời này, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta chìm vào im lặng một lúc lâu, thậm chí không nói được một lời.

Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn họ, nói với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: “Đi luôn đi, không cần đưa tôi qua.

Dù sao thì một kẻ như tôi đi theo sau cũng chỉ làm vướng chân các người.

Các người không tin tôi là một gã béo linh hoạt, thì tôi cũng không cần đi theo các người nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, vẻ nghiêm túc trên mặt không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, ánh mắt trở nên có chút phức tạp, anh khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Thấy Vương Diệp không đến an ủi mình, Bàn Tử lại nhìn về phía Trương Khởi Linh, vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Tôi nói cho các người biết, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì ở đây, tất cả các người đều phải chịu trách nhiệm, vì những chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến các người.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, trông anh ta có vẻ thật sự tức giận rồi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử cũng bật cười ha hả.

Anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mọi người chỉ đùa với anh một chút thôi mà, anh đừng có không chơi được như thế.

Mọi người không có ác ý gì đâu.” Nói đến đây, không đợi Bàn Tử phản ứng, Vương Diệp nhìn những người khác, rồi lại vội vàng nói với họ: “Được rồi, chúng ta xuất phát thôi, đừng đứng ở đây nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với họ, định dẫn mọi người đi qua.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không bước đi đầu tiên, anh nhìn Phổ Cốc, nói với vẻ khó chịu: “Anh còn đứng đó làm gì?

Còn không mau đi.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc có phần khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt có vài phần phức tạp, hắn không nhịn được nói: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi một lát nữa đi.” Giọng Phổ Cốc có phần căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, đột nhiên giơ nắm đấm lên, nhìn Phổ Cốc nghiêm túc nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu giở trò trước mặt chúng tôi, tôi sẽ cho anh biết hai chữ ‘Diêm

Vương' viết thế nào." Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh đã bật cười, anh gật đầu, nhìn Phổ Cốc với vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn: "Lúc nãy còn thề thốt hứa hẹn sẽ đưa chúng tôi qua, nếu không đoán sai, mục tiêu của anh, chắc là nhắm vào Bàn Tử phải không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa dứt, sắc mặt Phổ Cốc đã có phần khó coi.

Hắn chìm vào im lặng, không nói một lời.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi không nhịn được xông tới, anh vung một quyền vào má Phổ Cốc, nhìn hắn vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Hay lắm, một người béo như tôi mà cũng có kẻ tốn công tốn sức muốn hãm hại, thật tức chết tôi mà." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, vẻ phẫn nộ trên mặt không phải là giả.

Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận như vậy, cũng che miệng lắc đầu.

"Thôi được rồi, anh đừng chấp nhặt với loại người này nữa, có lẽ hắn không có ác ý gì đâu." Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc cũng có phần khó coi.

Lúc này lửa giận của Bàn Tử càng bùng cháy dữ dội.

Chính vì có Vương Diệp ngăn cản, nên trong lúc này, Bàn Tử mới càng thêm tức giận.

Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử đã túm lấy cổ áo Phổ Cốc.

"Tôi nói cho anh biết, loại người như anh tôi gặp nhiều rồi, bất kể là có mục đích hay ý đồ gì, tôi chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu, anh cũng không ngoại lệ." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận như vậy, cũng bật cười, anh lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thôi được rồi, anh bình tĩnh chút đi, đừng làm chuyện bốc đồng như vậy nữa, làm thế không giải quyết được vấn đề đâu.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, ánh mắt Bàn Tử thoáng vẻ phức tạp, trong mắt có lệ đang chực trào.

Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử quay đầu gầm lên với họ: “Các người là bạn tốt của tôi, tôi có thể không nổi nóng với các người.

Nhưng gã này gian ác, hắn chẳng là gì cả, tại sao tôi không thể ra tay với hắn?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, giây tiếp theo trong ánh mắt của Phổ Cốc, hắn cứ thế ăn một trận đòn của Bàn Tử.

Bởi vì Bàn Tử thật sự rất ghét người khác nói mình béo, nên anh ta đã nhịn cơn giận rất lâu mới bộc phát ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cũng nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, hai người họ chìm vào im lặng, không nói gì thêm.

Không ai ngờ được, Bàn Tử lại kiêng kỵ từ này đến vậy.

Trong chốc lát, sắc mặt cả hai đều có phần khó coi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, cũng không nhịn được khẽ thở dài.

“Nói thật…” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, hai người đã lắc đầu, nhìn Vương Diệp đồng thanh nói: “Suy nghĩ của chúng tôi đã rất dứt khoát rồi.” Thật ra họ biết Vương Diệp muốn quở trách mình một phen, kết quả điều Vương Diệp không ngờ tới là, hai người họ lại đồng thanh nói: “Chúng tôi mãi mãi là bạn tốt của Bàn Tử.” Bàn Tử nghe lời của họ, trong lòng cũng vô cùng cảm động, ánh mắt anh ta thoáng vẻ phức tạp.

Chương 1030

Bàn Tử ném Phổ Cốc sang một bên, nhìn hai người họ, giọng điệu có phần phức tạp và cảm động: “Các người nói thật chứ?

Nếu là thật thì tôi tin.

Nếu các người dám lừa tôi, tôi tuyệt đối không tha cho các người đâu.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, trong lòng cũng bật cười.

Lúc này Vương Diệp khẽ lắc đầu, nhìn Bàn Tử, nói như có điều suy nghĩ: “Thôi được rồi, mọi người thật sự không có ác ý gì đâu.

Hơn nữa lời họ nói ra, làm sao có thể là giả được?

Anh không tin thì nhìn vẻ mặt của họ xem, nếu họ dám nói dối, tôi sẽ thay trời hành đạo, cho họ một trận.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã gật đầu.

Phổ Cốc vì bị đánh một trận, nên bây giờ cũng không dám có hành động gì khác, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn họ nói: “Phiền các vị đi theo tôi lối này.” Phổ Cốc vừa nói, vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, anh lắc đầu, nhìn Phổ Cốc, tò mò hỏi: “Anh không lẽ cảm thấy chúng tôi làm sai à?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Phổ Cốc vội vàng lắc đầu.

“Sao có thể chứ, tôi không có suy nghĩ đó!” Lời giải thích của Phổ Cốc vừa dứt, Vương Diệp đã cười cười gật đầu, nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Anh không có là tốt nhất, nếu anh có suy nghĩ đó, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu.” Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Phổ Cốc đã có phần khó coi.

Phổ Cốc không biết nên trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Thấy bộ dạng đó của hắn, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này, Phổ Cốc nhìn cây cầu dây xích trước mắt, trong sự chú ý của mọi người, hắn loạng choạng bước qua.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, không nhịn được nói với hắn: “Anh thật sự không cần biện pháp bảo hộ nào sao?

Tôi cảm thấy thứ này khá nguy hiểm, anh tốt nhất vẫn nên có biện pháp an toàn đi.” Vương Diệp cẩn thận nhắc nhở, nhưng lời anh vừa dứt, Phổ Cốc đã bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Tôi không cần, vì trước đây tôi thường xuyên đi cây cầu này.

Các người cứ đi theo tôi là được rồi, trừ Bàn Tử đứng yên tại chỗ ra, những người khác…” Lời Phổ Cốc còn chưa dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Anh nhìn Phổ Cốc, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tôi thấy…” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, sắc mặt Phổ Cốc đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp, trong mắt thoáng vẻ buồn bã: “Chẳng lẽ anh không tin tôi sao?

Hay là anh nghĩ tôi sẽ giở trò gì ở đây?” Tuy nhiên, trong lúc Vương Diệp còn đang nghi ngờ, Bàn Tử đã một bước nhảy tới.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử lại làm ra một chuyện táo bạo và bốc đồng như vậy.

Vẻ mặt Bàn Tử có phần phấn khích, anh ta trực tiếp nắm lấy hai bên dây xích của cây cầu rồi bắt đầu rung lắc.

Phổ Cốc đang ở giữa cầu cũng bị dọa cho chết khiếp.

Phổ Cốc trợn to mắt, không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Miệng hắn há to, ngoài việc nắm chặt hai sợi dây, lắc lư theo nhịp điệu của Bàn Tử ra, hắn hoàn toàn không có cách nào khác.

Vẻ mặt Phổ Cốc lộ ra sự phức tạp.

Đợi đến khi hắn kịp phản ứng, Vương Diệp cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, anh nhìn Bàn Tử, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, anh đừng quá đáng.” Tuy lúc nãy Phổ Cốc làm không đúng, nhưng hành động của Bàn Tử bây giờ thật sự khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nhưng lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã bật cười.

“Tôi nói cho anh biết, chuyện này không kết thúc dễ dàng như vậy đâu.

Gã này phải trả giá cho những việc mình đã làm, tôi không thể dễ dàng tha cho hắn.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, rất nghiêm túc nói ra những lời này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, trong lòng cũng lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử vẻ mặt buồn bã: “Coi như tôi cầu xin anh, bây giờ anh đừng làm chuyện như vậy nữa.

Lỡ Phổ Cốc thật sự xảy ra chuyện gì, lát nữa mọi người thật sự không biết phải làm sao.” Những lời nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Nói đến mức này, Bàn Tử nghĩ ngợi, cũng không nói gì thêm.

Lúc này, anh ta dứt khoát buông tay, không tiếp tục rung lắc cây cầu dây xích nữa.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, Phổ Cốc đứng trên đó cũng vì chuyện này mà hoảng loạn một lúc lâu.

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Bàn Tử, trong mắt thoáng vẻ phức tạp, hắn không nhịn được nói với Bàn Tử: “Tôi và anh rốt cuộc có oán thù gì?

Anh phải đối xử với tôi như vậy.

Tôi thừa nhận lúc nãy tôi có làm sai, nhưng anh cũng không cần phải dồn người vào chỗ chết như vậy.” Lời chỉ trích của hắn vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự khó hiểu.

Anh ta nhìn Phổ Cốc, cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh đừng tưởng chúng tôi không biết, anh vẫn luôn đi theo sau chúng tôi, hơn nữa những thứ xuất hiện trên đường đi đều là do anh làm ra.” Giọng Bàn Tử gấp gáp, cảm xúc vô cùng kích động.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, bỗng bật cười.

Thường thì, những biểu hiện này của Bàn Tử thực chất đều có nghĩa là anh ta đang nói bậy, nhưng người khác lại không cảm nhận được, vì giọng Bàn Tử đủ lớn, khí thế đủ mạnh.

Hơn nữa, phần lớn thời gian Bàn Tử đều có thể ‘mèo mù vớ cá rán’.

Nên lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, ánh mắt anh cũng lộ ra vài phần phức tạp, anh khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Phổ Cốc chìm vào im lặng một lúc lâu, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ tái nhợt.

Mọi người không lên tiếng, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

“Tôi thật sự không làm chuyện đó.” Nhưng lời Phổ Cốc vừa dứt, Bàn Tử đã bật cười.

Bàn Tử đoán gã này chắc chắn đã lén lút làm những chuyện mờ ám sau lưng, nên anh ta nắm lấy hai sợi dây xích.

Không đợi Phổ Cốc phản ứng, Bàn Tử đã bắt đầu rung lắc.

Vẻ mặt Bàn Tử có phần kích động, không đợi Phổ Cốc phản ứng, anh ta đã lên tiếng: “Nếu anh thật sự không làm những chuyện đó, thì để tôi nói cho anh biết, người tốt như anh, cây ngay không sợ chết đứng, nên dù tôi có rung gãy cả cây cầu này thì anh cũng sẽ không rơi xuống đâu.” Giọng điệu của Bàn Tử có phần phấn khích và khẳng định.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt có phần khó coi, anh khẽ thở dài, không biết nên nói gì với Bàn Tử.

Thấy Vương Diệp im lặng, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh: “Chẳng lẽ anh thấy tôi làm sai à?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp chìm vào im lặng, Bàn Tử lại không nhịn được nói với anh: “Anh làm vậy có quá đáng không?” Câu chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, anh nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: “Anh không làm sai, nhưng chúng ta không thể dùng thủ đoạn cứng rắn như vậy để uy hiếp hắn, và anh cũng không thể hình thành thói quen này.

Lỡ một ngày nào đó anh thật sự oan uổng người tốt thì sao?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử tuy đã hoàn hồn lại, nhưng anh ta khẽ thở dài, nắm chặt nắm đấm nhìn Vương Diệp, vẻ mặt không cam lòng: “Nhưng để loại người này nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tôi cũng không làm được.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của anh ta, càng vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Được rồi, anh bình tĩnh chút đi.

Nếu hắn thật sự có vấn đề thì tôi đã nhìn ra từ sớm rồi, đâu đến lượt anh ra tay.” Phổ Cốc sống chết không chịu thừa nhận những vấn đề của mình.

Không phải vì Phổ Cốc không làm, mà vì hắn biết rõ trong lòng, một khi nói ra những chuyện đó, tiếp theo hắn sẽ chết thảm hơn.

Nên trong lúc này, Phổ Cốc dứt khoát chọn im lặng.

Vương Diệp thấy Phổ Cốc không lên tiếng, anh lắc đầu, nhìn mọi người bên cạnh mình.

Lúc này Vương Diệp nghĩ ngợi, rồi cũng không do dự nói với Phổ Cốc: “Anh có thể tự mình đi về được không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Phổ Cốc trợn to mắt, hắn nhìn Vương Diệp, nói với vẻ đau khổ: “Anh sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Tôi đã bị hắn dọa chết khiếp rồi, làm sao có thể tự đi về được?” Vẻ mặt Phổ Cốc lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, trong mắt cũng thoáng vẻ bất đắc dĩ, không biết nên nói gì.

Thấy Vương Diệp không lên tiếng, Phổ Cốc càng tức đến nghiến chặt răng.

Hắn chỉ vào Bàn Tử, nhìn Vương Diệp, nói với vẻ bực bội: “Vậy là bây giờ anh thật sự có thể dung túng cho hắn làm những chuyện đó, cứ thế bỏ qua sao?

Hay là anh thấy hắn hoàn toàn không làm sai?” Giọng Phổ Cốc đầy phẫn nộ.

Lời chỉ trích của hắn vang lên bên tai, Bàn Tử trợn to mắt, nhìn gã này, rồi đột nhiên cười cười: “Nếu không đoán sai, anh đang mách lẻo phải không?

Gã này gan hùm mật gấu ở đâu ra mà dám làm chuyện như vậy." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Anh sống gần hết đời người, chưa từng có ai dám đối đầu với anh như vậy.

Đây gọi là khiêu khích trên đầu sóng ngọn gió, Bàn Tử hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Anh một bước xông tới.

Lúc này Vương Diệp không kịp ngăn cản.

Bàn Tử đã rung lắc cây cầu dây xích lên cao, Phổ Cốc suýt nữa bị văng xuống, bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Hắn nhìn Vương Diệp, chỉ có thể không ngừng kêu gào.

Hắn gọi tên Vương Diệp, hy vọng Vương Diệp có thể cứu mình một mạng.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Vương Diệp cười lạnh, anh nhìn hắn, vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, những gì Bàn Tử đang làm bây giờ tôi cũng không có cách nào ngăn cản.

Tôi chỉ có thể bảo anh ta bình tĩnh một chút.

Dù sao thì anh muốn chọc giận anh ta, tôi cũng không có cách nào." Vương Diệp nhún vai, rất nghiêm túc nói ra những lời này.

Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lùng, hắn nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, mất kiên nhẫn nói: "Anh thật sự quá đáng." Lời Phổ Cốc vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười, anh nhìn Phổ Cốc, cực kỳ bình tĩnh nói: "Là tôi quá đáng sao?

Hay là do anh không biết điều?

Anh không phải không biết tính cách của Bàn Tử, anh ta vốn nóng nảy, nên anh muốn khiến anh ta…” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần đắc ý.

Anh gật đầu, nhìn Vương Diệp, trong mắt có vài phần phấn khích: “Vẫn là chú em hiểu tôi nhất, ngoài chú em ra, tôi không biết còn ai hiểu tôi như vậy nữa.” Trong mắt Bàn Tử có vài phần buồn bã.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, anh nhìn Bàn Tử, buồn bã nói: “Anh mau buông tay ra đi, đừng để lúc đó thật sự gây ra chuyện gì, sau này những chuyện này anh đều không thoát được đâu, bị người ta tra ra rồi thì…” Nói đến đây, Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử buông tay ra.

Chương 1031

Trên mặt Bàn Tử có vài phần phấn khích, anh nhìn Vương Diệp, nói với vẻ hơi chột dạ: “Thật ra tôi không có ác ý gì, tôi chỉ dọa hắn một chút thôi.” Giọng Bàn Tử có phần buồn bã.

Vương Diệp thấy anh ta như vậy, trong mắt thoáng vẻ vi diệu, anh lắc đầu, không biết nên nói gì.

Thấy Vương Diệp chìm vào im lặng, Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi lại cười hì hì nói với Vương Diệp: “Hai chúng ta là anh em tốt, chú em chắc sẽ không chấp nhặt với tôi chứ?

Huống hồ nếu hắn có thể tự mình về được, thì tức là hắn không có vấn đề gì lớn.” Bàn Tử vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm, sau đó một quyền đấm mạnh xuống đất, mọi người đều có thể cảm nhận được đất rung núi chuyển.

Cân nặng của Bàn Tử ngày càng tăng.

Lúc này, nhìn về phía Phổ Cốc, Bàn Tử cũng không do dự lên tiếng: “Dù sao thì cây ngay không sợ chết đứng, nên tôi nghĩ anh đi về chắc không có vấn đề gì đặc biệt chứ!” Giọng điệu của Bàn Tử có phần khẳng định, ánh mắt anh ta sắc bén, rõ ràng là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phổ Cốc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không nói thêm lời nào để ngăn cản.

Vì Vương Diệp cũng biết chuyện này là Phổ Cốc làm sai, và nếu Phổ Cốc vô tội, Vương Diệp nhất định sẽ ngăn cản, làm sao có thể đứng đây xem kịch hay được?

Bàn Tử trong lòng cũng biết chuyện này, nên anh ta mới cố tình khiêu chiến giới hạn của Vương Diệp.

Và đúng như dự liệu của anh, Phổ Cốc quả nhiên có vấn đề, nếu không Vương Diệp sẽ không biểu hiện như vậy.

Tuy nhiên, Bàn Tử cũng không dám quá đáng nữa.

Anh ta cứ thế đứng ở đó, yên lặng nhìn Phổ Cốc đi qua, hai chân Phổ Cốc đều run rẩy.

Hắn khó có thể tưởng tượng được những gì mình đã gặp phải.

Hắn nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự căm hận sâu sắc.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Phổ Cốc đã lên tiếng.

"Loại người như anh, nhất định sẽ gặp báo ứng." Giọng điệu Phổ Cốc tràn đầy phẫn nộ.

Khi lời nguyền rủa vang lên bên tai, ánh mắt Bàn Tử chỉ có một sự lạnh lùng.

Chằm chằm nhìn gã, Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Vậy tôi lại mong thứ đó có thể đến sớm chút." Gương mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phấn khích.

Khoảnh khắc lời này nói ra, ánh mắt Phổ Cốc biến đổi cực kỳ phức tạp, gã không biết nên nói gì cho phải.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc, trong mắt anh cũng lộ ra chút ưu tư, anh nhìn gã, nhịn không được lên tiếng: "Hai người đừng cãi nhau nữa.

Anh cũng nói ít lại đi, anh biết tính cách của Bàn Tử rồi đấy." Vương Diệp nhìn qua thì có vẻ như đang duy trì công đạo, nhưng thực tế, mỗi câu anh nói đều là để bảo vệ Bàn Tử.

Phổ Cốc dù có muốn kêu oan cũng không có cơ hội.

Lúc này, trừ việc tự mình đi qua, gã cũng chẳng còn cách nào khác.

Phổ Cốc đi chưa được mấy bước chân đã bủn rủn, nhưng gã vẫn nghiến chặt răng đi tiếp về phía trước.

Lúc này Vương Diệp nhìn Phổ Cốc, lại với vẻ mặt đầy ái ngại nói: “Tôi vừa quan sát địa hình ở đây, hình như chúng ta không có cách nào tiếp cận các công cụ khác để qua cầu.

Cách duy nhất có thể làm là tạo một điểm cố định ở đây, sau đó đu dây thừng qua.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào những điểm neo sau lưng mình.

Phổ Cốc nghe vậy thì sắc mặt trở nên rất khó coi, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

“Ý...

ý gì đây?” Phổ Cốc thật sự bị dọa không nhẹ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó, mắt hiện lên vẻ phức tạp, anh khẽ thở dài, bất lực nói: “Ý là bất kể thế nào, chúng ta đều phải tự dựa vào sức mình mà qua.

Với lại...” Vương Diệp còn chưa nói hết, Phổ Cốc đã đảo mắt trắng dã, suýt chút nữa thì ngất đi.

Thực ra Phổ Cốc cũng hiểu ý Vương Diệp, chẳng qua là gã thấy mình đi chuyến này thật sai lầm.

Gã không nên tới đây, gã nên ở lại kia chờ đợi, vì sớm muộn gì mọi người cũng phải đi qua.

Giờ đây Phổ Cốc tâm như tro tàn, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai gã, đưa dây thừng cho gã rồi nghiêm túc nói: “Thực ra bây giờ anh cầm sợi dây này cũng tốt, ít nhất với bộ dạng hiện tại của anh, đi qua sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc rất khó coi, gã khẽ thở dài, không biết nói gì.

Nhìn dáng vẻ gã như vậy, Vương Diệp quan sát môi trường trước mắt, trong mắt cũng hiện lên chút ưu tư.

Anh khẽ thở dài, sau đó nhìn về phía điểm neo, chuẩn bị xong xuôi mọi dây rợ rồi bắt đầu xuất phát.

Nhưng Vương Diệp mới đi được hai bước, Bàn Tử đã ngăn anh lại.

Bàn Tử chỉ vào cây cầu xích sắt, nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Mày đi trước đi.” Giọng điệu kiên định của Bàn Tử không phải giả.

Phổ Cốc nghe xong liền đột ngột siết chặt nắm đấm, nghiến răng phẫn nộ: “Làm người không được quá đáng như thế, làm chuyện thất đức sẽ gặp báo ứng đấy.” Khi lời chỉ trích vang lên, Bàn Tử bỗng cười ha hả, lắc đầu đắc ý nói với Phổ Cốc: “Vậy tôi còn mong cái báo ứng đó đến đấy.

Nói cho mày biết, Bàn gia sống nửa đời người rồi, chưa bao giờ thấy cái gọi là báo ứng.

Loại người như mày tôi gặp không biết bao nhiêu rồi, chưa có đứa nào nói mà linh nghiệm cả.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay.

Vương Diệp thấy vẻ hung hăng của Bàn Tử, cũng thấy được sự phẫn nộ và thù hận lóe lên trong mắt Phổ Cốc.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, dứt khoát vỗ vai Bàn Tử: “Được rồi, anh bình tĩnh chút đi, nói ít lại thôi.

Đến lúc đó chọc giận gã thật thì chẳng có lợi lộc gì đâu.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử nghe vậy tuy gật đầu, nhưng vẫn hếch cằm nhìn Phổ Cốc với vẻ không sợ gì cả, khiến Phổ Cốc tức đến mức muốn nổ đom đóm mắt.

Nhưng lúc này Phổ Cốc không có cách nào, gã chỉ có thể cầm dây thừng từng bước đi về phía trước, bóng ma tâm lý vừa rồi vẫn bao trùm lấy gã.

Hiện tại mỗi bước đi, Phổ Cốc đều cảm thấy tim mình run rẩy, da đầu tê dại, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán gã.

Vương Diệp nhìn Phổ Cốc tiến lên, nghĩ một chút rồi cũng bước theo, nhưng đây là một cây cầu xích sắt.

Điều đó có nghĩa là khi Vương Diệp bước lên, cây cầu xích bắt đầu chao đảo.

Phổ Cốc nhìn Vương Diệp, sắc mặt trở nên tái mét.

“Cái thằng này...” Phổ Cốc chưa kịp nói hết, Vương Diệp đã cười lên, nhìn gã bằng ánh mắt lạnh lùng: “Tôi thì làm sao?” Câu hỏi của Vương Diệp làm Phổ Cốc không biết trả lời thế nào.

Thấy dáng vẻ đó của gã, Vương Diệp lại cười nhẹ, không khách khí nói: “Đừng bảo tôi không nhắc anh, lát nữa tất cả chúng ta đều phải đi qua cây cầu xích này.

Anh đừng có giữa đường thối lui, cũng đừng có sợ hãi, ít nhất anh đi đầu thì không được để xảy ra vấn đề gì.” Vẻ nghiêm túc của Vương Diệp là thật, nói đến mức này Phổ Cốc cũng hiểu ý, gã gật đầu nhưng trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Đặc biệt là khi số người bước lên cầu ngày càng nhiều, Phổ Cốc phát hiện cây cầu xích rung lắc ngày càng dữ dội.

Phổ Cốc sắp khóc đến nơi, nhưng chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Mỗi bước tiến lên, gã đều cảm nhận được nỗi sợ hãi khi bị Bàn Tử hù dọa vừa rồi.

Bóng ma đó sẽ mãi bao trùm lấy tâm trí gã.

Vương Diệp nhìn Phổ Cốc như vậy, sắc mặt cũng lộ chút phức tạp.

Anh nhìn gã, hơi ưu tư nói: "Nếu anh thực sự sợ thì hay là dừng lại nghỉ một lát đi, tôi thấy chân anh nhũn ra rồi kìa." Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Phổ Cốc nghe xong cúi đầu nhìn chân mình, phát hiện mọi thứ đúng như Vương Diệp nói.

Phổ Cốc vừa nghiến răng tức giận, vừa quay đầu nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy ẩn ý.

Nếu không đoán sai, tên Phổ Cốc này nhất định sẽ dùng âm mưu quỷ kế, Bàn Tử trong lòng cũng hiểu rõ điểm này.

Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử bỗng cầm lấy ba chiếc gậy trong tay, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: "Sợi dây này khi cậu sang đến bên kia, nhớ làm một điểm nối thật dài, tốt nhất là để sợi dây này căng ra, vì Bàn gia sẽ biểu diễn tuyệt kỹ độc môn tại đây." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc.

Vương Diệp thấy vậy, suy nghĩ rồi gật đầu không do dự, nhưng nhìn Bàn Tử, anh vẫn nhịn không được nói: "Nói thật lòng, với cái trọng lượng hiện tại của anh, anh còn làm được mấy trò trước đây không?

Tuy ngày trước anh chơi khá nghệ, nhưng lúc đó anh còn gầy mà." Nghe lời Vương Diệp, Phổ Cốc nhíu mày, nhìn anh đầy vẻ khó hiểu: "Các người đang nói cái gì vậy?" Phổ Cốc giả bộ tò mò, nhưng thực tế trong lòng gã có chút hoảng.

Nếu Bàn Tử thực sự có tuyệt kỹ độc môn gì đó, chẳng phải có nghĩa là âm mưu lát nữa của gã có thể sẽ không thành công sao?

Nghĩ đến đây sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi.

Vương Diệp thấy vậy thì cười cười, nhìn Bàn Tử bên cạnh mình đầy tự hào: “Anh ấy có thể đi trên một sợi dây, chỉ cần cầm gậy trong tay là có thể tùy ý đi qua, đó chính là bản lĩnh của anh ấy!” Khi nói về chuyện này, sự tự hào trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Phổ Cốc nghe xong cũng gật đầu, nhưng thần sắc trên mặt gã lại rất cứng nhắc.

Hiển nhiên chuyện này đối với Phổ Cốc có chút khó chấp nhận.

Vương Diệp thấy vậy cũng nhịn không được nhíu mày, nhìn gã đầy suy tư: “Không lẽ anh thấy Bàn Tử làm vậy có vấn đề gì sao?” Phổ Cốc vội vàng lắc đầu.

Gã nghĩ thầm, thay vì thực sự hãm hại Bàn Tử một vố, chi bằng chọn đứng bên cạnh quan sát, nếu không lúc gã ra tay mà bị người ta nghi ngờ thì hỏng bét.

Ngoài ra, Bàn Tử cũng không phải hạng dễ chọc, Phổ Cốc hiểu rõ điều này, trong mắt lóe lên vài phần bất lực.

Gã khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy Phổ Cốc không nói gì thêm, liền quay đầu nhìn Bàn Tử ra hiệu bằng tay, Bàn Tử hiểu ý ngay.

“Tuy giờ tôi có hơi béo chút, nhưng trò này với tôi chẳng có độ khó nào cả.

Chỉ cần sợi dây của cậu đủ dày, tôi có thể giữ thăng bằng và đi lại thoải mái.” Nói đến đây, Bàn Tử cười lên đắc ý nói với Vương Diệp:

“Nếu không sao tôi được gọi là ‘Gã béo linh hoạt’ chứ?” Giọng điệu của anh ta tràn đầy hưng phấn và tự hào.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó của Bàn Tử thì lắc đầu không biết nói gì.

Mắt anh hiện lên vẻ phức tạp, lúc này Bàn Tử định nói gì đó với Vương Diệp nhưng chưa kịp thốt ra lời, Vương Diệp đã nhíu mày, nhìn Phổ Cốc rồi bỗng dừng bước, nói: “Mọi người có nghe thấy âm thanh gì lạ không?

Hình như có thứ gì đó sắp đứt.” Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Phổ Cốc biến nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử càng trợn to mắt, nghiến răng nghiến lợi nhìn Phổ Cốc đầy vẻ chán ghét: “Nếu không đoán sai, chắc chắn là thằng này cố ý hãm hại mọi người, gã muốn chúng ta chết.” Sự khẳng định trong giọng điệu Bàn Tử không phải giả.

Chương 1032

Vương Diệp thấy vẻ ngang ngược của Bàn Tử thì khẽ thở dài, anh không trách móc thêm vì anh biết Bàn Tử là anh em của mình.

Ngoài ra, gã Phổ Cốc này vốn dĩ đã có vấn đề, nên Vương Diệp sẽ không nương tay với gã.

Phổ Cốc tái mặt, vội vàng lắc đầu phủ nhận, quay lại nhìn Bàn Tử: "Anh không lẽ quên mất những gì mình vừa làm sao?" Khi lời chất vấn của Phổ Cốc vang lên, mắt Bàn Tử chỉ hiện lên vẻ phức tạp, anh nhìn gã ưu tư nói: "Tôi cứ cho là không quên đi, nhưng thì đã sao nào?" Bàn Tử ưỡn ngực, nói lời này một cách đầy hiển nhiên.

Thấy họ cãi nhau không dứt trước mặt mình, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi, anh khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử bất lực: "Tôi nói thật lòng, thay vì các người đứng đây cãi nhau, sao không nghĩ cách giải quyết vấn đề đi?

Bây giờ rắc rối sắp trở thành tai họa chết người rồi đấy." Việc tranh cãi sớm đã không còn quan trọng, nghe lời Vương Diệp, Phổ Cốc chọn cách giữ bình tĩnh, Bàn Tử cũng ngậm miệng không nói thêm gì.

Vì Bàn Tử biết rõ Vương Diệp đang có thành kiến với mình, nên anh cũng chẳng còn cách nào khác ngoài việc im lặng.

Vương Diệp thấy vậy, mắt lóe lên vẻ phức tạp, anh nhìn Phổ Cốc bên cạnh, không chút do dự hỏi: "Lần trước anh đến đây là bao lâu rồi?" Câu hỏi vừa ra, Phổ Cốc liền bấm ngón tay tính toán, dưới sự chú ý của mọi người, gã giơ ra một bàn tay.

"Năm tháng à?" Vương Diệp vừa hỏi xong, Phổ Cốc đã lắc đầu đầy tiếc nuối, nhìn Vương Diệp bất lực: "Là năm năm." Khi con số này nói ra, Bàn Tử hoàn toàn ngây người.

Không đợi mọi người phản ứng, Bàn Tử đã nghiến răng nghiến lợi, chỉ thẳng mặt Phổ Cốc chất vấn: "Thằng này, mày rõ ràng là muốn hại chết tất cả chúng ta.

Tao đã nhìn thấu bộ mặt thật của mày rồi, mọi người nhất định phải cẩn thận." Nghe lời cảnh báo của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ thở dài, không biết nói gì hơn.

"Anh đừng có trông gà hóa cuốc." Nói thì nói vậy, nhưng Bàn Tử lắc đầu, căn bản không muốn nghe.

Anh nhìn Vương Diệp bằng ánh mắt lạnh lùng: "Tôi nói cho cậu biết, không phải tôi đa nghi, mà là thằng này vốn dĩ có vấn đề, cậu nên tin tôi." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó của anh, mắt lộ vẻ phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nhìn cây cầu xích sắt trước mắt, rồi nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân phía sau, suy nghĩ một lát rồi ra lệnh: "Hai người đi lùi lại trước đi." Khi Vương Diệp nói vậy, hai người gật đầu, nhưng Phổ Cốc thì trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó chịu: "Sao anh có thể không tin tôi chứ?

Tôi nói cho anh biết, hai người họ không được đi, anh cũng không được đi, các người phải tin tôi, tôi không hại các người đâu." Mặt Phổ Cốc tràn đầy phẫn nộ, gã nghiến răng nói ra lời này.

Vương Diệp thấy vậy, ánh mắt lộ vẻ ưu tư.

Anh lắc đầu, nhìn Phổ Cốc bất lực: "Thôi đi, anh đừng diễn trò đó nữa." Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, gã nhíu mày nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

"Nơi này thực sự không có nhiều vấn đề như thế đâu." Phổ Cốc chưa kịp giải thích xong thì một tấm ván dưới chân gã bỗng rơi

xuống.

Sắc mặt Phổ Cốc biến đổi cực độ.

Giờ đây Vương Diệp nhìn gã, không chút do dự nói: "Anh muốn liều mạng ở đây thì đó là việc của anh, nhưng đừng kéo chúng tôi theo, mọi người ở đây đều là người quý mạng cả.

Anh thích thử thách giới hạn thì cứ tự mình chơi cho đã đi." Vương Diệp nói xong đã dẫn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân rời đi.

Dáng vẻ quay người rời đi của anh vô cùng tuyệt tình, không để lại chút cảm xúc nào.

Sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, gã nghiến chặt răng nắm chặt sợi dây thừng.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Phổ Cốc vô cùng nghiêm túc nói: "Dù sao mọi người cũng là châu chấu trên cùng một sợi thừng, các người muốn bỏ mặc tôi thì chúng ta cùng chết đi." Phổ Cốc bắt đầu bất cần đời.

Nhưng khi Phổ Cốc nói lời này, mọi người lại không có quá nhiều biến động, đặc biệt là Bàn Tử, anh nhìn gã đầy khinh bỉ: "Thì cùng chết, để xem đứa nào chết trước." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc.

Tên này vốn dĩ là "lợn chết không sợ nước sôi", vào lúc này sao có thể dễ dàng cúi đầu trước kẻ khác.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì bỗng cười lên.

Anh nhìn Phổ Cốc với ánh mắt phức tạp, suy nghĩ một lát rồi không chút do dự bước tới, nhìn gã nghiêm túc nói: "Được rồi, đừng chơi mấy trò kỳ quái này nữa, chúng ta cứ làm người bình thường đi.

Tôi bảo anh này, mau đi theo chúng tôi quay lại đi.” Nghe lời Vương Diệp, Phổ Cốc tuy gật đầu nhưng ánh mắt vẫn đầy vẻ phức tạp: “Đừng bảo tôi không nhắc trước, bây giờ đắc tội với tôi thì chẳng có lợi lộc gì cho các người đâu.” Vẻ nghiêm túc của Phổ Cốc không phải giả.

Vương Diệp thấy gã đe dọa mình thì trong mắt chỉ có sự bình tĩnh, anh nhìn gã thản nhiên nói: “Tôi biết đắc tội anh thì chẳng có gì tốt, nhưng anh cứ đứng mãi ở chỗ đó thì có ích gì cho anh không?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến Phổ Cốc tái mặt, gã há miệng nhưng không biết nói gì.

Thấy Phổ Cốc im lặng, Vương Diệp suy nghĩ rồi lại nhịn không được cảm thán một câu: “Mau qua đây.” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay.

Phổ Cốc nghe xong tuy gật đầu nhưng mắt vẫn còn vẻ phức tạp, gã nhịn không được nói với Vương Diệp: “Muốn tôi qua đó, tiền đề là các người phải nói cho tôi biết, sau khi tôi qua rồi các người định dùng cách gì để giải quyết rắc rối ở đây.” Câu hỏi của Phổ Cốc khiến Vương Diệp nhíu mày.

Lúc này mọi người đã quay lại bên cạnh Bàn Tử, chứng kiến cảnh này, mặt Bàn Tử lộ vẻ hưng phấn: “Cười chết tôi mất, gọi mày về mà mày không về, cứ một mực muốn tìm chết như vậy.” Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cười lên, anh nhìn Bàn Tử bình tĩnh nói: “Được rồi, mặc kệ gã.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn đống trang bị trước mặt, đồng thời lấy dây thừng của mình ra, bắt đầu lắp ghép dưới sự chú ý của mọi người.

Trong khi Vương Diệp làm việc, mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp, anh nhịn không được lên tiếng: “Mấy chuyện này...” Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã cười, nhìn anh lạnh lùng: “Bớt nói nhảm đi.” Lời

Vương Diệp vang lên làm Bàn Tử hơi ngẩn người, sau đó anh ta dứt khoát lại gần giúp một tay.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, nhịn không được chỉ vào cảnh vật bên cạnh nói: "Anh ra đằng kia cảnh giới đi, xem có thứ gì kỳ quái đang tới không?" Trương Khởi Linh đang cố ý đuổi mình đi.

Bàn Tử hiểu rõ điều đó, anh ta đứng ngây ra tại chỗ nhìn họ, đầy vẻ thắc mắc: "Tại sao phải làm vậy?" Trước câu hỏi của Bàn Tử, mắt Trương Khởi Linh chỉ có sự bình tĩnh.

Vương Diệp chứng kiến cảnh này cũng không nói gì thêm.

Thấy bộ dạng Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nghĩ một lát rồi nói: "Tôi thấy..." Bàn Tử chưa kịp dứt lời, Vương Diệp đã cười, thản nhiên nói: "Đừng ở đây mà vui sướng khi người khác gặp họa nữa, mau đi sang một bên đi." Khi Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh lại giúp một tay, nhưng nhìn Vương Diệp, trong mắt anh ta có chút mệt mỏi, anh ta nhịn không được nói: "Tôi thấy đôi khi đầu óc Bàn Tử không được tỉnh táo lắm, có khi lại làm vướng chân chúng ta." Vẻ nghiêm túc của Trương Khởi Linh không phải giả.

Vương Diệp nghe xong thì gật đầu, nhưng nhìn anh ta với vẻ phức tạp: "Bây giờ anh muốn thế nào?

Việc duy nhất chúng ta có thể làm chẳng phải là dọn sạch con đường này sao?" Nói đến đây Vương Diệp bỗng cười lên, anh ngẩng đầu nhìn về phía Phổ Cốc, hất cằm về phía gã rồi nói với Trương Khởi Linh: "Anh nhìn dáng vẻ Phổ Cốc kìa, cứ đứng ngây ra đó như thằng ngốc, nguy hiểm đến nơi rồi mà không biết chạy, hạng người như gã thì có tác dụng gì chứ?" Vương Diệp đầy vẻ tò mò.

Trương Khởi Linh nghe xong thì cười ha hả.

Hạo Thiên Chân thấy hai người họ nói chuyện cũng ghé lại, biết họ đang nói xấu Phổ Cốc, cậu nhịn không được nhíu mày: “Tôi nghĩ nếu nói xấu thì chúng ta nên hạ thấp giọng xuống, nếu không gã nghe thấy có thể sẽ gây rắc rối cho chúng ta đấy, tôi cảm giác gã là người rất thù dai.” Vẻ nghiêm túc của Hạo Thiên Chân là thật.

Vương Diệp thấy vậy chỉ thản nhiên nói: “Thì đã sao?

Gã thù thì cứ thù, dù sao cũng chẳng thể gây ra bất kỳ đe dọa nào cho chúng ta.” Nói đến đây Trương Khởi Linh cũng gật đầu, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân bình tĩnh nói: “Cậu tưởng một loạt hành vi của Phổ Cốc mà chúng tôi không biết sao?” Câu nói của Trương Khởi Linh làm Hạo Thiên Chân sực tỉnh, cậu nhìn Trương Khởi Linh đầy kinh ngạc: “Vậy ý các anh là bất kể gã đang làm gì, các anh đều nắm rõ mười mươi?” Giọng điệu Hạo Thiên Chân tràn đầy kinh ngạc.

Vương Diệp nghe vậy gật đầu ngay lập tức, không thể phủ nhận mọi thứ đúng như Hạo Thiên Chân đoán.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hạo Thiên Chân hoàn toàn ngây người, cậu trợn tròn mắt không nói nên lời.

Vương Diệp cười nói với cậu: “Người trẻ tuổi, đừng có đụng tí việc gì là tưởng như trời sắp sập đến nơi, bình tĩnh một chút, không có chuyện gì là không giải quyết được cả.” Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói.

Hạo Thiên Chân nghe xong tuy gật đầu nhưng mắt vẫn còn vẻ phức tạp.

Phổ Cốc tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng sau đó chẳng còn cách nào, gã chỉ có thể quay lại từ chỗ đó.

Lúc này Phổ Cốc thực sự đã lâm vào đường cùng, nếu không gã cũng chẳng làm ra chuyện như vậy.

Ánh mắt gã lóe lên vẻ phức tạp, khi đến bên cạnh Vương Diệp gã mới phát hiện ra Vương Diệp vẫn luôn xử lý sợi dây thừng này.

Điều đó có nghĩa là lát nữa họ có thể đi qua bằng dây thừng chứ không phải bước lên cây cầu xích sắt kia.

Nghĩ đến đây Phổ Cốc lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng Vương Diệp nhìn gã nhịn không được tò mò hỏi: “Tôi nghĩ chắc anh biết chuyện về người bạn nối khố của Bàn Tử chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp làm sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, gã há miệng không biết trả lời thế nào.

Thấy Phổ Cốc im lặng, Vương Diệp lại cười nói: “Anh nên biết rằng khi chúng ta đạt tới một địa điểm nhất định, dù anh có muốn che giấu điều gì cũng khó lòng làm được, lúc đó chúng tôi sẽ biết hết mọi thứ.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ cười.

Phổ Cốc tái mặt, nắm chặt nắm đấm nhịn không được hỏi Vương Diệp: “Vậy theo ý anh, anh đang đe dọa tôi sao?” Mặt Phổ Cốc tràn đầy sự khó chịu, gã tưởng Vương Diệp đang đe dọa mình.

Tuy nhiên Vương Diệp thấy vậy chỉ đảo mắt trắng dã, anh đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Anh đừng có quá coi trọng bản thân mình, sao tôi có thể đe dọa anh chứ?

Anh có điểm nào đáng để tôi đe dọa không?” Câu hỏi của Vương Diệp làm Phổ Cốc đứng hình, gã không nói được câu nào, cũng không ngờ Vương Diệp làm việc lại tuyệt đến thế.

Thấy Phổ Cốc không nói gì, Vương Diệp khẽ cười rồi lại nói với gã: “Tôi thấy bây giờ tốt nhất anh nên nói thật cho tôi biết chuyện bên trong, nếu không lát nữa anh chẳng có kết cục tốt đẹp đâu.

Tin tôi đi, bản lĩnh chia rẽ của tôi cũng không tồi đâu.” Nói đến đây Trương Khởi Linh cũng gật đầu.

Lúc này Phổ Cốc không còn cách nào khác, gã khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Dù sao có một số chuyện sớm muộn gì các người cũng sẽ biết, đã vậy thì chi bằng giờ tôi nói luôn!” Giọng điệu Phổ Cốc tràn đầy ưu tư.

Vương Diệp thấy vậy liền đảo mắt trắng dã, nhìn gã đầy khinh bỉ: “Anh đừng có làm như mọi người đang hại anh ấy.” Phổ Cốc hết cách, chỉ đành lên tiếng: “Thực ra người bạn nối khố của Bàn Tử sớm đã chết rồi, nhưng người liên tục gọi điện cho Bàn Tử thực chất là thủ lĩnh tổ chức của chúng tôi, họ hy vọng các người có thể đến nơi này.” “Tại sao?” Vương Diệp nhíu mày nhìn Phổ Cốc, tò mò hỏi gã.

Anh sớm đã biết toàn bộ sự việc không hề đơn giản.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Phổ Cốc há miệng không biết trả lời sao.

Thấy Phổ Cốc im lặng, Vương Diệp lại lên tiếng: “Sớm muộn gì cũng có ngày sự việc sáng tỏ, anh bây giờ che giấu cũng vô ích thôi, mau nói cho tôi biết đi!” Lời Vương Diệp nói ra khiến Phổ Cốc không còn cách nào, gã chỉ đành kể lại toàn bộ ngọn ngành cho Vương Diệp nghe.

Lúc này Vương Diệp mới biết, hóa ra họ đã tìm thấy ‘Cánh cổng thời không’ ở nơi này.

Điều đó có nghĩa là chỉ cần mở được cánh cổng này, họ có thể quay về bất kỳ thời kỳ nào.

Điểm này cực kỳ cám dỗ, còn hơn cả trường sinh bất tử.

Bởi lẽ có ai mà không hy vọng mình có thể quay về quá khứ để thay đổi tất cả chứ?

Nghĩ đến đây Vương Diệp nhìn Phổ Cốc trước mặt, cũng nhịn không được khẽ cười.

Anh nhìn gã đầy ưu tư nói: “Tôi cũng coi như biết anh là loại người gì rồi.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, gã nhìn anh nhịn không được nói: “Anh không cần xem tôi như kẻ chẳng ra gì, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi.

Huống hồ nếu không phải vì họ nắm thóp tôi, sao tôi có thể dốc sức cho họ như vậy?” Giọng điệu Phổ Cốc tràn đầy sự phức tạp, rõ ràng gã đang tìm cách bao biện cho hành vi của mình.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại thấy buồn cười, anh lắc đầu nhìn gã cực kỳ đạm định: “Giàu sang không thể làm mê muội, nghèo hèn không thể làm khuất phục, rốt cuộc là loại bắt thóp gì có thể khiến anh biến thành ra nông nỗi này?” Nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, gã không ngờ Vương Diệp lại nhục mạ mình như vậy.

Ánh mắt Phổ Cốc lóe lên vẻ phức tạp, gã há miệng định nói gì đó, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp lại vỗ vai gã nói: “Đừng bảo tôi không nhắc trước.” Nói đến đây Vương Diệp dừng lại.

Phổ Cốc thấy dáng vẻ đó của anh, mắt lộ vẻ phức tạp: “Anh muốn nói gì?” Câu hỏi của Phổ Cốc vang lên, mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh suy nghĩ một chút rồi không ngần ngại nói với gã: “Tôi chỉ muốn diễn đạt một ý thôi.” Nói đến đây Phổ Cốc nhíu mày, mắt vẫn đầy vẻ khó hiểu.

Thấy bộ dạng đó của gã, Vương Diệp không khách khí nói: “Anh chắc phải biết lần này chúng ta sẽ gặp phải cơ quan phiền phức gì chứ?” Nói đến đây Phổ Cốc gật đầu, mọi thứ đúng như Vương Diệp đoán, sở dĩ Phổ Cốc có thể âm thầm thao túng những cơ quan đó suốt thời gian qua chính là vì gã nắm rõ chúng.

Phần lớn nguyên nhân là vì bọn họ đã sớm nắm rõ nơi này như lòng bàn tay, hơn nữa trên đường đi tới đây, Vương Diệp cũng phát hiện ra một vài mảnh xương vụn.

Những mảnh xương này đều là của người, Vương Diệp không tin đây là xương động vật.

Chính vì điểm này, nên Vương Diệp tin rằng tâm tư và công sức mà Phổ Cốc cùng tổ chức đứng sau gã bỏ ra ở nơi này là điều mà anh không thể tưởng tượng nổi.

Giờ đây, anh nhìn Phổ Cốc, trong mắt cũng ánh lên vài phần hứng thú.

Phổ Cốc suy nghĩ một lúc rồi thừa nhận không chút do dự.

Chương 1033

“Tôi tuy biết, nhưng cũng không hiểu rõ lắm, hơn nữa tôi chỉ biết đoạn đường phía trước, sau khi chúng ta qua cây cầu sắt này sẽ gặp phải chuyện gì thì tôi không biết.” Nhưng gã chỉ vào cây cầu sắt, sắc mặt lại trở nên có phần khó coi.

Vốn dĩ gã muốn đồng quy vu tận với đám người Vương Diệp, nhưng khi nghĩ đến hậu quả, gã biết rằng mình không thể gánh vác nổi tất cả chuyện này.

Phổ Cốc thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể dẫn đám người Vương Diệp đến đây, giờ nhìn họ, vẻ mặt của Phổ Cốc cũng lộ ra sự phức tạp.

“Bây giờ tôi có thể phối hợp tốt với các người mọi việc, nhưng tôi cũng hy vọng các người có thể nghe lời tôi.” Vương Diệp nhíu mày, khẽ cười, anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc với vẻ mặt không thể tin nổi và nói.

“Nghe lời anh?” Khi Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi.

Gã cúi đầu không biết giải thích chuyện này với Vương Diệp thế nào.

Thấy Phổ Cốc im lặng không nói gì, Vương Diệp khẽ cười, lại không nhịn được nói với gã.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh đấy.” Vương Diệp còn chưa nói xong, mặt Phổ Cốc đã sa sầm xuống, gã nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Sau khi chúng ta qua bên kia, sẽ có một nhóm người đến tiếp ứng chúng ta, nhưng khi chúng ta ở đây, tất cả những gì chúng ta nói họ đều không nghe thấy.” Nói đến đây, Phổ Cốc đã tuyệt vọng, gã thở dài một hơi, nếu không phải đã đến đường cùng, sao gã có thể tiết lộ tất cả những điều này cho Vương Diệp.

Giờ đây nhìn Vương Diệp, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra vẻ phức tạp.

“Cho nên tôi cần các người phối hợp với tôi, đừng để lộ tất cả mọi chuyện cho bọn họ, cũng đừng để họ biết tôi đã nói hết sự thật cho các người.” Khi Phổ Cốc nói ra những lời này, Vương Diệp suy nghĩ một lúc rồi gật đầu không chút do dự, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, ánh mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

“Thật ra anh cũng không dễ dàng gì.” Vừa nghe Vương Diệp nói, Phổ Cốc khẽ cười, lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói.

“Có gì mà không dễ dàng, tôi chỉ là một người bình thường mà thôi.” Phổ Cốc vừa dứt lời, trong mắt Vương Diệp chỉ còn lại sự lạnh lùng, anh nhìn gã, bình tĩnh nói.

“Anh là người bình thường thế nào?

Mọi người đều lòng dạ biết rõ, không cần phải nói trắng ra như vậy nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Phổ Cốc.

Nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã mấp máy môi, lúc này Phổ Cốc nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được hạ thấp tư thái của mình nói.

“Vậy anh có bằng lòng nghe theo tôi không?” Phổ Cốc vừa dứt lời, Vương Diệp liền gật đầu, đáp ứng không chút do dự.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt Phổ Cốc cũng lộ ra vẻ phức tạp, lúc này gã không nhịn được cười khẽ nói với Vương Diệp.

“Nếu các người đã bằng lòng nghe tôi, vậy thì hãy nhớ kỹ, sau khi qua cây cầu này, bất kể nói gì, làm gì, đều sẽ có người kiểm tra các người.” “Kiểm tra gì?” Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Thật sự, vừa nghe những lời này của Phổ Cốc, Trương Khởi Linh đã cảm thấy đám người ở bên kia vô cùng cao siêu.

Nếu không sao lại có những thứ kỳ lạ cổ quái như vậy?

Trong lúc Trương Khởi Linh đang suy tư, Phổ Cốc cũng khẽ cười, nhìn anh ta nghiêm túc nói.

“Chỗ của bọn họ có máy kiểm tra chuyên dụng, bao gồm cả máy phát hiện nói dối.” Vẻ mặt Phổ Cốc đầy phức tạp, trong mắt mang theo vài phần sâu thẳm, dường như chuyện này gã đã trải qua từ rất lâu rồi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Phổ Cốc, chờ gã từ từ nói ra.

Giống như Vương Diệp dự đoán.

Từ rất lâu trước đây, Phổ Cốc đã gặp phải chuyện như vậy.

Ngoài điểm này ra, những chuyện xảy ra với Phổ Cốc cũng là điều Vương Diệp không thể tưởng tượng nổi.

Đầu óc của gã Phổ Cốc này không được thông minh cho lắm, vì họ thấy Phổ Cốc thật thà, nên đã bỏ qua cho gã, nhưng lúc đó Phổ Cốc còn có một người đồng bạn.

Người đồng bạn đó không được lanh lợi cho lắm, nên khi họ đặt ra những câu hỏi, thậm chí là tra hỏi đến cùng, đều vô ý nói lỡ miệng.

Vương Diệp nghe những lời này của Phổ Cốc, vẻ mặt lộ ra sự phức tạp, anh gật đầu nhìn Phổ Cốc, nghiêm túc nói.

“Vậy bây giờ tôi đã hiểu ý của anh rồi, chẳng qua là tất cả chúng ta đều cần phải giả vờ không biết chuyện này, thuận tiện lừa luôn cả máy móc của bọn họ.” Vương Diệp vừa dứt lời, Phổ Cốc vội vàng gật đầu, nhìn Vương Diệp với ánh mắt mang vài phần cảm kích, gã khẽ thở dài, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Anh nên biết tôi trên có già dưới có trẻ, tôi thật sự rất khó khăn, nếu không tôi không thể nào đến nơi này, cũng không thể nào làm những chuyện như vậy với các người.” Nói đến đây, Phổ Cốc lại cúi đầu chào họ, còn xin lỗi họ nữa, Vương Diệp thấy hành động của Phổ Cốc, bất giác bật cười, anh lắc đầu, lần đầu tiên phá lệ mở miệng nói.

“Anh cũng không cần phải như vậy, dù sao mọi người đều là những người không dễ dàng, nếu không phải vì gánh nặng trên vai, sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Vương Diệp lại chọn cách thấu hiểu Phổ Cốc, điều này khiến Trương Khởi Linh ngây người tại chỗ, anh ta nhíu mày, có chút không hiểu Vương Diệp đang làm gì.

Trong lúc Trương Khởi Linh đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn sợi dây thừng trước mặt, cũng không do dự mà bắt đầu bện lại.

Không bao lâu sau, sợi dây thừng trong tay Vương Diệp đã làm xong.

Lúc này Vương Diệp cố định sợi dây thừng vào tảng đá lớn trước mặt, rồi nhìn về phía cây cầu sắt.

Vương Diệp suy nghĩ một lúc, không chút do dự nói với họ.

“Bây giờ tôi phải qua trước đây.” Vương Diệp vừa nói vừa nhấc chân, nhưng lúc này Bàn Tử lại vội vàng kéo tay Phổ Cốc, anh ta nhìn Vương Diệp vội vã ngăn cản.

“Chú em đợi chút, để anh hỏi gã xem chỗ này có cơ quan gì không đã.” Bàn Tử vừa dứt lời, Phổ Cốc mới phản ứng lại, gã vỗ vào đầu mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói.

“Anh đợi chút, đừng vội qua, chỗ đó có cá sấu, nếu anh qua bây giờ, đám cá sấu đó sẽ nhảy lên cắn anh.” Vương Diệp nghe Phổ Cốc nói vậy, khẽ cười, anh chỉ vào cây cầu, nghiêm túc hỏi.

“Vậy ý của anh là cá sấu ở ngay chính giữa, chỗ trũng nhất kia.” Đối với những gì Phổ Cốc làm, Vương Diệp dường như không có chút dao động nào, cũng không hề so đo với gã.

Điều này khiến Phổ Cốc cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng lúc này nghe câu hỏi của Vương Diệp, gã vẫn gật đầu không do dự nhìn anh, sắc mặt Phổ Cốc có chút khó coi.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm, anh ta nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Mày biết rõ chỗ này có nhiều nguy hiểm như vậy, tại sao không nhắc nhở sớm?

Cứ phải để tao đến chất vấn mày, mày mới chịu nói.” Nói đến đây, Bàn Tử lại khẽ cười, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Mày có phải cố ý muốn hại Vương Diệp không?” Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã không biết phải trả lời thế nào.

Trong lúc Phổ Cốc im lặng, Vương Diệp cũng khẽ cười, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý nói.

“Thôi bỏ đi, mấy chuyện này thì có đáng là gì?” Anh vừa nói vừa nhấc chân chuẩn bị đi về phía trước, Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Tôi biết đi chỗ nào có thể tránh được những nguy hiểm này, anh đừng đi lối đó, tôi biết phải đi từ đâu.” Lời của Phổ Cốc vang lên bên tai.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, anh lắc đầu, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, bình tĩnh nói.

“Không cần đâu, những lời nhắc nhở này đều không cần, tôi tự biết, những chuyện này tôi cũng tự mình xem được, không cần anh phải nói cho tôi.” Vương Diệp vừa nói, vừa buộc sợi dây trong tay vào eo, trong sự chú ý của mọi người, anh không chút do dự bước lên cầu sắt.

Vì phía trước là một mảng tối đen, nên mọi người không nhìn rõ được nhiều thứ, nhưng họ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng Vương Diệp, hiên ngang lao về phía trước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta tức đến nghiến chặt răng nhìn Phổ Cốc bên cạnh mình, không nhịn được nói với gã.

“Nếu Vương Diệp có chuyện gì nguy hiểm, tao nhất định sẽ lột da mày, cho mày biết thế nào là chết.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng này của Bàn Tử, khẽ cười, anh ta lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Anh chàng này, sao vẫn bạo lực như vậy?” Nhưng câu hỏi của Trương Khởi Linh không hề khiến Bàn Tử có chút dao động nào, lúc này Bàn Tử chỉ nhìn chằm chằm Phổ Cốc, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Vương Diệp là người bạn tốt nhất của tôi, nếu nó thật sự xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho mày.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải là giả, Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của anh ta, nhất thời cũng không nói nên lời, gã khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Bàn Tử lại không nhịn được túm lấy cổ gã nói.

“Nói đi, còn chuyện gì chưa khai báo, bây giờ nói hết ra cho tao.” Vì không nhìn thấy tình hình bên phía Vương Diệp, nên Bàn Tử chỉ có thể trút giận lên người Phổ Cốc, Phổ Cốc thấy bộ dạng đó của anh ta, cả người đều rối loạn.

Phổ Cốc không ngừng giãy giụa, đẩy Bàn Tử ra, trên mặt gã lộ ra vẻ phức tạp, gã cẩn thận nói với Bàn Tử.

“Tôi thật sự không cố ý, nếu tôi còn chuyện gì chưa khai báo, thì sau này tôi sẽ bị trời đánh sét đánh, chết không yên lành.” Phổ Cốc đột nhiên thề thốt, sau khi gã nói ra lời này, Bàn Tử lại phỉ một tiếng.

“Mày thôi đi, những lời mày nói mà tin được, thì đúng là chồn cáo chúc Tết gà, không có ý tốt.” Sự kiên định trong giọng điệu của Bàn Tử không phải là giả, Trương Khởi Linh nhìn cảnh này, rõ ràng anh ta nên ngăn cản, nhưng lại chọn cách im lặng, vì anh ta biết gã này chắc chắn có vấn đề.

Lúc này Phổ Cốc thấy tất cả mọi người đều đứng bên cạnh xem kịch vui, không có ai đến giúp mình, trong lòng Phổ Cốc vô cùng tuyệt vọng.

Gã ôm ngực, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, có phần thiếu kiên nhẫn nói.

“Chẳng lẽ anh thật sự không tin tôi sao?” Phổ Cốc vừa dứt lời, Trương Khởi Linh liền bật cười, anh ta lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Những lời Bàn Tử vừa nói, tôi nghĩ chắc anh đều đã nghe thấy rồi chứ?” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã mấp máy môi, không nhịn được giải thích.

“Tôi chỉ là quá căng thẳng, tôi vừa nghĩ đến cái máy kiểm tra đó, tôi đã không nhịn được sợ hãi, cho nên bây giờ tôi thật sự quên hết mọi chuyện rồi, các người đừng ép tôi nữa.” Phổ Cốc vừa nói vừa bịt tai lại, rõ ràng, gã không muốn đối mặt với tất cả những điều này, thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Trương Khởi Linh khẽ cười, anh ta nhìn chằm chằm Phổ Cốc với vẻ mặt khinh thường nói.

"Anh bớt giở trò này đi." Giọng điệu của Trương Khởi Linh đầy bình tĩnh, thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã khẽ thở dài, không nhịn được nói với Bàn Tử.

"Anh nhất định phải tin lời tôi nói, tôi không thể nào hại Vương Diệp được." Lúc này Hạo Thiên Chân đột nhiên kinh hô, Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Thật sự có cá sấu." Giọng điệu của Hạo Thiên Chân đầy phức tạp, ngay khoảnh khắc lời nói được thốt ra, Bàn Tử cũng vội vàng cầm đèn pin chiếu qua, lúc này Bàn Tử nhìn thấy những con cá sấu trong hồ.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta ngây người tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời, một người đàn ông to lớn như anh ta, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đã sững sờ.

Huống chi là Vương Diệp đang ở đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta không nhịn được hét lớn, thu hút đám cá sấu, nhưng đám cá sấu đó căn bản không thèm để ý đến anh ta.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, anh ta nhìn sợi dây thừng trước mặt, không chút do dự muốn qua đó, Trương Khởi Linh lại kéo tay Bàn Tử.

"Anh bình tĩnh lại đi, anh qua đó bây giờ cũng không giải quyết được vấn đề, hơn nữa Vương Diệp cũng không hy vọng chúng ta xảy ra chuyện, cho nên tốt nhất anh vẫn nên ở yên chỗ này, ngoan ngoãn một chút đi.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Bàn Tử liền tức giận hất tay anh ta ra, Bàn Tử nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Anh có biết vấn đề bây giờ có ý nghĩa gì không?

Nếu chúng ta còn tiếp tục trì hoãn ở đây, thì tính mạng của Vương Diệp sẽ đặt ở đâu?” Lời chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, Trương Khởi Linh không nói nên lời, nhưng lúc này Bàn Tử cũng không dám thật sự cầm sợi dây thừng này qua đó.

Phổ Cốc đứng bên cạnh, tuy gã cúi đầu không nói một lời, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần ý cười.

Rất rõ ràng, tất cả những điều này đều nằm trong kế hoạch của Phổ Cốc, lúc này Vương Diệp nhìn đám cá sấu, không chỉ nhanh chóng né tránh, mà còn trước mặt chúng ném ngọn đuốc vào miệng chúng.

Hành động của Vương Diệp khiến Bàn Tử kinh hô một tiếng, trên mặt Bàn Tử đầy vẻ phấn khích, anh ta giơ hai tay lên, không nhịn được ăn mừng.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng này, nhất thời cũng bật cười, nhưng khi Phổ Cốc nhìn thấy cảnh này, gã lại ngây người tại chỗ, cứ thế há hốc mồm chết lặng.

Rất rõ ràng, Phổ Cốc đang kinh ngạc vì tất cả những điều này, Bàn Tử quay đầu lại thấy bộ dạng này của Phổ Cốc, đột nhiên túm lấy cổ áo gã, Bàn Tử nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

Chương 1034

“Thế nào?

Mấy chuyện này không diễn ra như mày mong muốn, có phải trong lòng mày rất không vui không.” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Phổ Cốc phản ứng lại, vội vàng lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt căng thẳng giải thích.

“Sao có thể chứ?

Là anh hiểu lầm tôi rồi, tôi không hề không vui vì chuyện này, tôi chỉ cảm thấy năng lực của Vương Diệp không hề tầm thường mà thôi.” Giọng điệu của Phổ Cốc mang theo vài phần phấn khích, nhưng khi gã dứt lời, trong mắt Bàn Tử chỉ còn lại sự bình tĩnh, anh ta nhìn Phổ Cốc, vẻ mặt tùy ý nói.

“Mày bớt giở trò này đi, tao nói cho mày biết, mày chính là có vấn đề, lát nữa qua đó, tao nhất định sẽ đẩy mày một cái, cho mày xuống cho cá sấu ăn, tao không để loại như mày được sống yên đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, ác ý và hận ý của anh ta đối với Phổ Cốc đã đạt đến đỉnh điểm.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử thậm chí có thể mất đi lý trí, điên cuồng nói ra những lời này, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Hạo Thiên Chân chỉ lặng lẽ nhìn tất cả những điều này, anh ta nhìn Phổ Cốc, không nhịn được mở miệng nói.

“Nói thật, có lẽ anh đã sớm dự liệu được những thứ này rồi nhỉ, tôi cảm thấy anh không hề sợ hãi chút nào, nếu tôi không đoán sai.” Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, sắc mặt Phổ Cốc đã trở nên vô cùng khó coi, gã vội vàng lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, vội vã phủ nhận.

“Anh đoán sai rồi, lúc đó tôi sợ, tôi chỉ cảm thấy.” Nhưng Phổ Cốc còn chưa nói xong, Hạo Thiên Chân đã bật cười, anh ta lắc đầu, nhìn chằm chằm Phổ Cốc, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh bớt giở trò này đi, dù sao lát nữa qua đó, chúng tôi nhất định sẽ đẩy anh xuống, chúng tôi muốn nhìn anh cho cá sấu ăn.” Vẻ mặt của ba người họ không phải là giả, thấy bộ dạng điên cuồng của họ, Phổ Cốc càng sợ đến hai chân run rẩy, một câu cũng không nói nên lời, lúc này Vương Diệp đã đứng ở bờ bên kia.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích, anh bật đèn pin, ra hiệu cho họ, lúc này mọi người thấy đèn pin, cũng không chút do dự cầm lấy sợi dây thừng trong tay.

Trong mắt họ mang theo vài phần phấn khích.

Trong khoảnh khắc này, mọi người cũng bám vào dây thừng, không chút do dự mà bay qua, vì có Vương Diệp ở bên kia làm điểm cố định.

Cho nên họ căn bản không cần lo lắng mình sẽ bị rơi xuống, nhưng Phổ Cốc lại là người qua cuối cùng, có điều gã không biết rằng, những gì Bàn Tử nói nhất định sẽ làm được.

Nhất là bây giờ Phổ Cốc đã làm ra một loạt hành động khiêu khích giới hạn của Bàn Tử, Bàn Tử không thể nào dễ dàng tha cho gã, lúc này Bàn Tử thấy Phổ Cốc vẫn chưa bám vào.

Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng, đá một cước vào mông Phổ Cốc, anh ta nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Còn không mau cút cho tao.” Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc trở nên vô cùng khó coi, gã nhìn chằm chằm Bàn Tử với ánh mắt mang vài phần phức tạp, không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Tôi.” Gã còn chưa nói xong, Bàn Tử đã đá một cước tới.

Bàn Tử là người giỏi nhất trong việc động tay động chân, trong khoảnh khắc này, Bàn Tử căn bản không nói với gã nửa lời đạo lý.

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên vô cùng khó coi, gã thậm chí không nói được một câu, trong mắt gã mang theo sự phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Phổ Cốc lại không nhịn được tò mò nói.

“Mày không dám qua, chẳng lẽ thật sự sợ tao sẽ ném mày cho cá sấu ăn sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc trở nên vô cùng khó coi, gã không biết phải trả lời thế nào.

Bàn Tử cười hì hì vỗ ngực, nhìn Phổ Cốc rất phấn khích nói.

“Nhưng mày cũng có thể yên tâm, vì tao thật sự sẽ không làm như vậy, dù sao tao cũng là người rất nhân từ, mày nên nhìn ra được chứ, tao trông rất hiền lành.” Bàn Tử cười nói ra những lời này, nhưng bộ dạng đó của anh ta lại giống như ác ma, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Phổ Cốc không nói được một câu, Vương Diệp thấy họ vẫn chưa qua, nhất thời cũng nhíu mày, lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Anh làm gì ở đó vậy?

Còn lề mề cái gì, mau qua đây.” Vương Diệp vội vã thúc giục, Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, hoàn hồn lại, anh ta vội vàng bám vào dây thừng, nhưng nhìn Phổ Cốc bên cạnh mình.

Bàn Tử lại vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Mày ngẩn người ở đây làm gì, còn không mau cút qua.” Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Vương Diệp trở nên có phần khó coi, lúc này Phổ Cốc thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể bám vào dây thừng.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của gã, lại quả quyết bỏ dây thừng của mình xuống.

Bàn Tử đến sau lưng Phổ Cốc, Vương Diệp thấy hai người họ ở đó lằng nhằng, nhất thời cũng thở dài, anh trực tiếp gân cổ hét lớn một tiếng nói.

“Anh đừng dọa người ta ở đó nữa, mau cùng gã qua đây đi, đừng gây chuyện thị phi, bây giờ là thời khắc phi thường.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử liền gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần lạnh lùng, thấy Phổ Cốc cứ lằng nhằng ở đó.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc, không chút do dự đá một cước qua, giây tiếp theo Phổ Cốc đã bị anh ta đá qua.

Trên mặt Phổ Cốc đầy vẻ phẫn nộ, gã vô cùng không cam tâm, gã nắm chặt nắm đấm, đột nhiên quay đầu lại nhìn Bàn Tử nói.

“Giết người là phạm pháp.” Gã vừa dứt lời, trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại sự lạnh lùng, Bàn Tử không hề quên những chuyện Vương Diệp gặp phải ở đó nguy hiểm đến mức nào, nếu không phải vì gã Phổ Cốc này, quá ích kỷ.

E rằng Vương Diệp đã sớm gặp nguy hiểm ở đó, nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp thấy họ cuối cùng cũng qua, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại không nhịn được vỗ vai anh ta, vẻ mặt khó hiểu mở miệng nói.

“Anh sao vậy?

Trông có vẻ không vui, ai chọc giận anh à?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử đột nhiên nắm chặt nắm đấm, anh ta chỉ vào mũi Phổ Cốc, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

"Ngoài gã ra, còn có thể là ai?" Phổ Cốc vội vàng lùi lại một bước, gã nhìn Bàn Tử với vẻ mặt đầy phức tạp, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ thở dài, anh biết Bàn Tử đang tức giận vì chuyện gì.

Nhưng lúc này chuyện quan trọng nhất của Bàn Tử là phải bình tĩnh, chứ không phải tức giận với loại người này, nghĩ đến đây, Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử.

"Anh bình tĩnh lại đi, bây giờ làm chuyện này cũng vô dụng thôi." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại vô cùng phức tạp.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói.

"Nếu không phải vì gã cố ý hãm hại chú em..." Nói đến đây, Vương Diệp làm một động tác ra hiệu im lặng, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói.

"Được rồi, chuyện này đã qua rồi, chúng ta cứ coi như chưa có gì xảy ra được không?

Anh cũng đừng so đo với gã này nữa." Phổ Cốc nghe Vương Diệp nói vậy, trên mặt mang theo vài phần bất ngờ, gã mấp máy môi, cứ nghĩ Vương Diệp sẽ tiếp tục truy cứu trách nhiệm của mình, không ngờ Vương Diệp lại bắt đầu khuyên Bàn Tử.

Nhất thời Phổ Cốc cũng bị hành động của Vương Diệp làm cho ngây người tại chỗ, không nói được một câu, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, quả quyết chỉ vào con đường trước mặt nói.

"Người sẽ đến đón anh ở đâu?

Sao tôi không thấy họ?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã suy nghĩ một lúc, không chút do dự chỉ vào một bức tường trước mặt nói.

“Ở đây có một lối đi, nhưng tôi không biết mở thế nào, anh xem có thể phá giải được không?” Phổ Cốc vừa dứt lời, Bàn Tử đột nhiên nhướng mày, anh ta đi đến bên cạnh gã, không nhịn được đá vào chân gã.

“Sao mày lại không biết được, loại người như mày xưa nay xảo quyệt gian trá, sao có thể không biết cách giải quyết ở đây?” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, khi anh ta dứt lời, trong mắt Phổ Cốc chỉ còn lại sự bình tĩnh, gã nhìn anh ta vô cùng tùy ý nói.

“Tôi chính là không biết, anh bây giờ hỏi tôi cũng vô dụng.” Phổ Cốc vừa nói, vừa khẽ thở dài.

Gã nhún vai cố ý khoe khoang trước mặt Bàn Tử, thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Bàn Tử đột nhiên tức giận xông lên, anh ta trực tiếp túm lấy vai Phổ Cốc, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở mày.” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã thở dài, anh nhìn Bàn Tử với vẻ mặt u sầu nói.

“Anh có thể bình tĩnh một chút được không?

Anh bây giờ động thủ cũng không giải quyết được vấn đề, anh nghe tôi nói trước đã.” Vương Diệp còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã đẩy một cái vào tảng đá đó, anh ta nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói.

“Chỗ này có cơ quan, có thể thông qua cơ quan này để mở, nhưng tôi nghi ngờ ở đây có vấn đề, mọi người lùi về sau.” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa chỉ huy mọi người, Vương Diệp thấy bộ dạng này của Trương Khởi Linh, liền cười gật đầu, không thể không thừa nhận rằng, Trương Khởi Linh có phong thái của riêng mình.

Nếu không trong khoảnh khắc này, Trương Khởi Linh không thể nào biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại không nhịn được cười khẽ nói với anh ta.

“Nói thật, không lâu nữa có lẽ cậu sẽ trở thành một Vương Diệp thứ hai.” Vương Diệp vừa dứt lời.

Trương Khởi Linh khẽ cười, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ ngượng ngùng, vì anh ta không ngờ Vương Diệp lại khen mình như vậy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, lại vỗ vai anh ta, mỉm cười nói.

“Đúng là tuổi trẻ tài cao, tôi vừa nhìn thấy cậu, đã có thể nhìn thấy người kế thừa của mình.” Nhưng sau khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử lại nhíu mày, anh ta đi đến trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu nói.

“Chú em nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ anh không thể trở thành người kế nhiệm của chú em sao?” Bàn Tử vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân đột nhiên bật cười, anh ta ôm bụng, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Anh dùng cái gì để trở thành người kế nhiệm của Vương Diệp?

Dùng mỡ trên người anh à?” Lời của Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Bàn Tử liền rơi vào im lặng, anh ta không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, nhất thời cũng đảo mắt một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với anh ta.

“Nếu anh thật sự muốn trở thành người kế nhiệm của tôi, thì bây giờ hãy giảm cân cho tử tế đi!” Thấy họ đều đang trêu chọc mình, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần bất đắc dĩ, anh ta lắc đầu, nhìn Vương

Diệp với vẻ mặt ấm ức nói.

“Tôi đã rất cố gắng để theo kịp bước chân của chú em rồi, chú em xem gần đây tôi đã gầy đi một cân rồi.” Anh ta vừa nói, vừa chỉ vào bụng mình, nhưng bộ dạng đó của anh ta trông không có bất kỳ thay đổi nào, Vương Diệp cứ thế ngây người tại chỗ, lặng lẽ nhìn anh ta.

Phổ Cốc đứng bên cạnh, nhìn cảnh này, đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, gã đột nhiên nhìn Bàn Tử mở miệng nói.

“Thật ra tôi cảm thấy anh cũng không phải người xấu.” Phổ Cốc vừa dứt lời, Bàn Tử liền nhíu mày, anh ta sa sầm mặt nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Sao chỗ nào cũng có chuyện của mày vậy?” Lời chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc trở nên có phần khó coi, gã mấp máy môi, cuối cùng lại rơi vào im lặng, một câu cũng không nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng hùng hổ dọa người của Bàn Tử, nhất thời cũng thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Anh chàng này sao vậy?” Vương Diệp còn chưa nói xong.

Bàn Tử đã chỉ vào tảng đá trước mặt, nhìn Vương Diệp có chút lo lắng nói.

“Được rồi, chú em đừng trách anh nữa, chú em xem Trương Khởi Linh sẽ giải quyết cơ quan này thế nào đi?” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp liền gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, lúc này Vương Diệp cũng thấy Trương Khởi Linh đẩy cơ quan trước mặt ra.

Trong lúc Trương Khởi Linh xử lý những cơ quan này.

Vương Diệp cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng, anh nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt vui vẻ nói.

“Không tồi đâu, cậu làm rất tốt.” Trong lúc Vương Diệp khen ngợi anh ta, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần phấn khích, anh ta nhìn Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói.

“Thấy chưa, chỉ có người như thế này mới có thể trở thành người kế nhiệm của Vương Diệp.” Anh ta vừa dứt lời, trước mặt liền xuất hiện một lối đi, và bên trong cũng có mấy người đi ra, nhìn cảnh này, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần kinh ngạc.

Chương 1035

Bàn Tử và những người khác tuy đã biết chuyện này, nhưng họ vẫn học theo bộ dạng của Vương Diệp, đứng tại chỗ há hốc mồm nhìn đám người này.

Hành động của họ khiến Vương Diệp không nhịn được muốn cười, trên mặt anh lộ ra vài phần ý cười.

Lúc này Phổ Cốc chỉ đi lên phía trước nhìn chằm chằm họ, vẻ mặt ngạc nhiên nói.

“Sao các người lại ra đây?” Câu hỏi của Phổ Cốc vang lên bên tai, trên mặt đám người đó chỉ có sự bình tĩnh, họ chỉ vào Vương Diệp, sau đó nhìn họ vô cùng nghiêm túc nói.

“Nếu người đã đến rồi, thì chúng tôi cũng lười nói thêm những lời vô ích khác, trước tiên hãy theo chúng tôi qua đây đi.” Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, lúc này Bàn Tử càng kích động hơn mở miệng nói.

“Bạn tôi đâu, bạn tôi ở đâu?

Các người rốt cuộc là ai?

Tại sao lại cứ ở mãi nơi này?” Lời chất vấn của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt đám người đó chỉ có sự bình tĩnh, thấy họ không mở miệng nói chuyện, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nhìn chằm chằm họ, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Vậy là cho đến bây giờ các người vẫn không muốn cho chúng tôi một câu trả lời sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ cười, không thể không thừa nhận rằng, kỹ năng diễn xuất của Bàn Tử đúng là độc nhất vô nhị, nếu không không thể nào dọa được đối phương.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, sắc mặt đối phương cũng trở nên vô cùng khó coi, đối phương suy nghĩ một lúc, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Tôi không có ác ý, tôi chỉ mong anh có thể.” Họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười, anh làm một động tác ra hiệu im lặng, lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử vô cùng tùy ý nói.

“Nếu tôi không đoán sai, thì tất cả những điều này có lẽ đều là âm mưu của họ, chúng ta bây giờ cứ vào trong rồi nói sau đi!” Vương Diệp biểu hiện vô cùng bình tĩnh, thấy bộ dạng này của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, anh ta suy nghĩ một lúc, quả quyết gật đầu, không nói thêm gì khác.

Có điều lúc này Bàn Tử tuy đi theo sau Vương Diệp, nhưng nhìn chằm chằm đám người trước mặt, lại không nhịn được nói với họ.

“Đừng nói tôi không cảnh cáo các người, nếu các người dám có ý đồ gì khác, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nghiêm túc nói, nói đến đây, trên mặt đám người đó lộ ra vài phần ý cười, họ lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Chúng tôi sẽ không có ý đồ gì khác đâu, điểm này anh có thể yên tâm, còn một chuyện quan trọng nhất.” Lời của họ nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của họ, trong mắt lóe lên vài phần bình tĩnh.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần ý cười, không bao lâu sau Bàn Tử đã thấy họ xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên có phần khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Lúc này mọi người thấy Vương Diệp, họ biểu hiện bình tĩnh như vậy, lại không nhịn được nói với Vương Diệp và những người khác.

“Các người không phải đã sớm biết chuyện này rồi chứ?” Khi câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh, nhìn chằm chằm đám người này, Vương Diệp vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Tôi ngược lại rất muốn biết, các người dụng tâm sắp đặt tất cả những điều này, mục đích chính là gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, đám người đó cười cười, không trả lời câu hỏi của họ, lúc này mọi người tuy ào ào đi vào trong thang máy.

Nhưng vẻ mặt bọn họ lại có mấy phần phức tạp.

Lúc này, Phổ Cốc còn lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhìn hành động của Phổ Cốc, Vương Diệp không khỏi mỉm cười.

“Tôi nói thật nhé, đôi khi các anh tốn công tốn sức đưa chúng tôi đến đây thực sự không cần thiết, chi bằng nói thẳng mục đích ra, như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.” Vương Diệp cười nói.

Nghe những lời của Vương Diệp, sắc mặt đối phương có phần khó coi.

Hắn ta mấp máy môi, cuối cùng lại chìm vào im lặng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói: “Nếu tôi đoán không lầm, những người này chắc chắn quanh năm suốt tháng ở lì trong cái nơi này, hơn nữa còn không thể ra ngoài ánh sáng.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẳng định.

Vương Diệp nhìn bộ dạng của Bàn Tử, lắc đầu không biết nên nói gì.

Nhưng giờ phút này, Vương Diệp nhìn thang máy trước mặt đang từ từ đi lên.

Trong mắt Vương Diệp cũng lóe lên vẻ phức tạp, anh nhìn chằm chằm vào những người này, không khỏi tò mò hỏi: "Các người rốt cuộc thiếu thứ gì?

Cần phải tốn công tốn sức mời chúng tôi vào đây như vậy." Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, nhưng trên mặt những người đó chỉ có sự bình tĩnh.

Kẻ cầm đầu suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên nói với Vương Diệp: "Đợi cậu gặp ông chủ của chúng tôi thì sẽ biết thôi." Khi hắn ta nói xong, Vương Diệp gật đầu, trong mắt mang theo ý cười.

Giờ phút này, Vương Diệp nhìn thang máy trước mặt, vẻ mặt chỉ có một sự bình tĩnh.

Không lâu sau, họ đã đến nơi.

Vương Diệp nhìn nơi này, trên mặt lộ ra mấy phần hưng phấn.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, nơi này quả nhiên là một phòng thí nghiệm cỡ nhỏ.

Chỉ tiếc là nó được xây dựng bên trong một hầm mộ.

Nhìn kiểu gì cũng thấy lạc lõng, hơn nữa trông rất kỳ quái, xung quanh đã mọc đầy nấm mốc.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp không khỏi thở dài, anh nhìn những người bên cạnh mình rồi lên tiếng nhắc nhở: "Các người làm việc ở đây vẫn nên cẩn thận một chút.

Lúc rảnh rỗi nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn, đừng ở lì trong này mãi.” Vương Diệp vừa dứt lời, một trong số đó cười lạnh, lắc đầu nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Chúng tôi đã bị nhốt ở đây rồi, làm sao có cơ hội ra ngoài được nữa.

Cậu nói nghe nhẹ nhàng thật đấy.” Giọng hắn đầy vẻ khinh thường.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn thì cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói với hắn: “Anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi chỉ cảm thấy...” Vương Diệp còn chưa nói hết, vẻ mặt đối phương đã lộ ra sự phức tạp.

Thấy hắn không nói gì, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên vỗ vai hắn nói: “Đừng nói tôi chưa nhắc anh đấy.” Vương Diệp còn chưa nói xong, đối phương đã cau mày, chỉ vào con đường phía trước rồi đột nhiên nói với Vương Diệp: “Đợi đã, tôi hình như nhận ra có gì đó không ổn.” Giọng hắn mang theo mấy phần hưng phấn.

Vương Diệp trừng lớn mắt, lúc này anh cũng thấy cửa phòng thí nghiệm phía trước đột nhiên bị mở ra, bên trong bước ra mấy tên cướp.

Nói là cướp thì không bằng nói là du côn, vì Vương Diệp thấy quần áo trên người bọn họ rất giản dị, nhưng thứ cầm trong tay lại toàn là vàng bạc châu báu.

Nhìn cảnh này, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ bình tĩnh.

Đúng như anh dự đoán, mấy người này nhanh chóng bị giải quyết.

Trong lúc ngã xuống đất.

Bọn họ nhìn về phía Vương Diệp, không kìm được mà đưa tay về phía anh.

Họ há miệng, nói một cách thều thào: “Mau đi đi, mau rời khỏi nơi này, đừng tin lời bọn họ nói.” Khi họ nói ra những lời này một cách đứt quãng, sắc mặt Vương Diệp có phần khó coi.

Những người bên cạnh đã lôi đám người này đến nơi khác để giải quyết.

Còn họ đi đâu, Vương Diệp hoàn toàn không biết, vì với khả năng của anh, muốn giải quyết tất cả những vấn đề này vẫn có một độ khó nhất định.

Giờ phút này, Vương Diệp nhìn những người này bị lôi đi, Bàn Tử cũng bị dọa đến mức bám sát sau lưng anh.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phức tạp, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy chuyện này thật đáng sợ.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: “Chuyện này rất đáng sợ, nhưng anh cũng phải nhớ bảo vệ tính mạng của mình.

Phải nhớ rằng, những người này đều là ác quỷ giết người không chớp mắt, nếu lỡ không cẩn thận chọc vào bọn họ, có thể sẽ vạn kiếp bất phục.” Khi lời dặn dò của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng rồi lại nhìn Vương Diệp, nắm lấy tay anh nói: “Cậu cũng phải cẩn thận đấy, tôi cảm thấy nơi này rất nguy hiểm.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp liền gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp đi theo bọn họ vào trong phòng thí nghiệm, nhưng anh lại thấy bên trong bày biện một số đồ cổ kỳ quái.

Nhìn những thứ này, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Có một món đồ sứ lại có hình dạng như đầu người?

Về điểm này, Vương Diệp cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Một người đàn ông đột nhiên bước tới, hắn ta mặc vest, khí thế hoàn toàn khác với những người còn lại.

Vì vậy, Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhận ra hắn ta không tầm thường.

Người đàn ông này nhìn Vương Diệp, đột nhiên đưa tay ra, nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: “Chào mừng các vị đến nơi này.” Giọng hắn mang theo mấy phần hưng phấn.

Khi hắn ta nói những lời này, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn chằm chằm gã này, không nhịn được mở miệng nói: “Tốn công tốn sức làm những chuyện này, rốt cuộc mục đích là gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt người đàn ông lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi nói này, sao cậu lại lạnh lùng thế?

Không thể nói chuyện tử tế với tôi được à?

Cứ phải tỏ ra kiêu ngạo như vậy, cứ như cả thiên hạ này cậu là giỏi nhất ấy.” Khi người đàn ông nói thẳng ra, sắc mặt Vương Diệp có phần khó coi.

Anh cau mày nhìn hắn, không chút do dự nói: “Tôi không hề làm ra vẻ trước mặt anh, tôi chỉ muốn biết anh đưa chúng tôi đến đây, rốt cuộc mục đích là gì?” Câu hỏi của Vương Diệp lại vang lên.

Người đàn ông thực sự hết cách với anh.

Hắn lấy khăn tay ra, sau đó lau lau món đồ sứ hình đầu người trước mặt.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hưng phấn nói: “Cậu tuyệt đối không đoán được công dụng của thứ này là gì đâu?” Giọng hắn mang theo mấy phần hưng phấn.

Vương Diệp nghe vậy chỉ bình tĩnh gật đầu, nhìn người đàn ông thản nhiên nói: “Vậy theo ý anh là...” Nói đến đây, Vương Diệp khẽ cười.

Anh nhìn vẻ mặt của người đàn ông, nhất thời cũng lắc đầu, vẻ mặt khinh thường nói: “Thứ này dùng để đựng đầu người.” Vương Diệp đoán ra mọi chuyện vô cùng thấu đáo.

Người đàn ông nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hưng phấn nói: “Trời đất ơi, sao cậu biết được?

Cậu cũng lợi hại quá rồi đấy?

Chương 1036

Cậu đúng là thiên tài.” Giọng người đàn ông đầy vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng nịnh hót của hắn, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn chằm chằm người đàn ông, vẻ mặt khinh thường nói: “Thứ này thì có gì ghê gớm chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt người đàn ông có phần khó coi.

Hắn khẽ thở dài, sờ sờ mũi mình rồi có chút bất lực nói với Vương Diệp: “Hết cách rồi, cậu không tin tôi, vậy tôi chỉ có thể nghĩ cách khác.” Người đàn ông vừa nói vừa khẽ thở dài.

Thấy bộ dạng đó của hắn, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

“Anh có thời gian nói nhảm ở đây, chi bằng nói thẳng cho tôi biết, rốt cuộc phải xử lý chuyện này thế nào?” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt người đàn ông có phần khó coi.

Hắn ta mấp máy môi, không biết nên nói gì.

Lúc này, thấy bộ dạng đi thẳng vào vấn đề của Vương Diệp, hắn cũng hết cách, chỉ có thể vỗ vai anh, rồi dẫn anh đến một phòng họp khác.

Điều Vương Diệp không ngờ tới là, một hầm mộ nhỏ bé thế này lại có thể được bọn họ xây dựng thành một phòng thí nghiệm lớn như vậy, điều này khiến Vương Diệp vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp nhìn người đàn ông rồi đột nhiên cười nói: “Nếu tôi đoán không lầm, các người xây dựng những thứ này ở đây chắc hẳn đã tốn không ít nhân lực vật lực nhỉ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Người đàn ông gật đầu, nhưng lại quay lại nhìn Vương Diệp một cái, rồi vẻ mặt bất lực nói với anh: “Cục cưng à, tôi nhắc cậu một câu, có những chuyện không phải việc của cậu đâu.

Cậu biết càng nhiều thì càng không có lợi, chuyện này chắc không cần tôi dạy cậu chứ?” Giọng người đàn ông đầy vẻ hưng phấn, hắn ta đột nhiên nói ra những lời ghê tởm này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn người đàn ông, thản nhiên nói: “Đúng là không cần anh dạy tôi.” Vương Diệp vừa dứt lời, ánh mắt người đàn ông trở nên có chút phức tạp.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, không khỏi cảm thán một câu: “Nói thật, bí mật ở nơi này thực sự rất nhiều.

Bây giờ nghĩ lại tôi cũng thấy da đầu tê dại.

Tôi chưa từng thấy nơi nào kỳ quái như ở đây.” Người đàn ông vừa nói vừa ôm ngực, làm bộ làm tịch trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng khẽ cười gật đầu.

“Vậy rốt cuộc ở đây ẩn giấu phiền phức gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa được nói ra, ánh mắt người đàn ông đột nhiên rơi vào người Trương Khởi Linh.

Hắn bước một bước đến trước mặt Trương Khởi Linh, nắm lấy tay anh, vẻ mặt vui mừng nói: “Trời đất ơi, sao cậu lại đến đây?” Giọng người đàn ông đầy vẻ hưng phấn, như thể rất thân quen với Trương Khởi Linh.

Vương Diệp nhìn hành động của hắn, lại thấy vẻ mặt khó hiểu của Trương Khởi Linh, liền mỉm cười, nhìn người đàn ông lạnh lùng nói: “Trương Khởi Linh không thân với anh, tốt nhất anh đừng chọc vào cậu ấy.” Bởi vì tính cách của Trương Khởi Linh không đơn giản.

Dù Bàn Tử trông có vẻ yêu ghét rõ ràng, nhưng thực tế Trương Khởi Linh hoàn toàn khác với Bàn Tử.

Vì những gì Trương Khởi Linh thể hiện ra đều hoàn toàn trái ngược với Bàn Tử.

Bàn Tử yêu ghét rõ ràng, nghĩ gì đều thích nói ra.

Nhưng thực tế Trương Khởi Linh không phải như vậy.

Trương Khởi Linh chỉ âm thầm ghi thù, và ai đắc tội với anh, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này, bây giờ nhìn người đàn ông, trong mắt cũng lóe lên mấy phần thương hại.

Người đàn ông nghe lời Vương Diệp, đột nhiên cười lạnh.

Hắn ta lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Diệp, thản nhiên nói: “Yên tâm đi!

Tôi chỉ cần nói với cậu ta vài câu, cậu ta sẽ làm theo mọi chỉ thị của tôi.” Giọng người đàn ông đầy vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt tự tin của hắn, nhất thời cũng bật cười.

Anh gật đầu, thấy người đàn ông nói rất nghiêm túc: “Được thôi, nhưng hy vọng mọi chuyện thực sự có thể như ý anh.

Nhưng tôi nói cho anh biết, tính cách của Trương Khởi Linh không hề nhẹ nhàng đâu.” Lúc này người đàn ông kéo Trương Khởi Linh.

Hắn ta định đưa Trương Khởi Linh sang một bên nói chuyện, nhưng Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

Giờ phút này, Trương Khởi Linh không chút do dự đưa tay ra.

Giây tiếp theo, người đàn ông đã bị Trương Khởi Linh đấm cho một cú, ngã thẳng cẳng xuống đất.

Vương Diệp thấy bộ dạng yếu ớt không chịu nổi một đòn của hắn, nhất thời cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn người đàn ông, vẻ mặt bất lực nói: “Anh bạn này, thật là vô dụng.” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt người đàn ông có phần khó coi.

Hắn ta mấp máy môi, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy cậu…” Hắn còn chưa nói hết, sắc mặt Trương Khởi Linh đã lạnh xuống.

Trương Khởi Linh nắm chặt nắm đấm của mình, sau đó xoay một cái, khớp xương kêu răng rắc.

Anh nhìn chằm chằm người đàn ông, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Anh có mục đích và suy nghĩ gì thì cứ nói thẳng, không cần phải ôm ôm ấp ấp với tôi, quan hệ của chúng ta không thân thiết đến mức đó đâu.” Trương Khởi Linh nói thẳng ra những lời này, Vương Diệp cũng bật cười.

Bàn Tử nhìn cảnh này, càng không nhịn được ôm bụng cười.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên đi đến trước mặt người đàn ông.

“Không phải vậy chứ, anh có suy nghĩ gì có thể nói cho tôi biết, tôi có thể giúp anh giải đáp từng cái một, quan trọng nhất là tôi có thể nói cho anh biết…” Bàn Tử còn chưa nói hết, sắc mặt người đàn ông đã lạnh xuống.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Một kẻ toàn thân là thịt như ngươi thì có tác dụng gì chứ?” Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không tin vào những gì mình vừa nghe.

Gã này đúng là giết người không dao, nói năng cũng không nể nang gì.

Bàn Tử đang tức giận vì chuyện này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh vỗ vỗ vai Bàn Tử, rồi nhìn người đàn ông, vẻ mặt sầu não nói: “Tôi nói thật nhé, anh cũng đừng chọc vào Bàn Tử.

Bàn Tử mà nổi giận lên thì anh ta thật sự sẽ…” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã lắc đầu.

Bàn Tử nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cực kỳ lạnh lùng nói: “Tao khuyên mày trong vòng ba giây nói ra hết mục đích của mày, nếu không tiếp theo tao chắc chắn sẽ cho mày một trận.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Hạo Thiên Chân đang cầm cuốn sổ ghi chép trong tay, ghi lại tất cả mọi thứ.

Trong lúc Hạo Thiên Chân đang ghi chép.

Vẻ mặt người đàn ông cũng lộ ra mấy phần lạnh lùng.

Hắn ta đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, không chút do dự giật lấy cuốn sổ của anh.

Hắn nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Cậu đến đây, nên biết đây là địa bàn của tôi, vì vậy cậu làm bất cứ ghi chép gì ở đây đều phải được sự đồng ý của tôi.” Nói đến đây, người đàn ông cười lạnh, nhìn Hạo Thiên Chân rất kiêu ngạo nói: “Thứ này tôi tịch thu, coi như cho cậu một bài học.” Khoảnh khắc hắn ta nói ra lời đó, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ như đang suy tư.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, cũng không nói thêm gì khác.

Lúc này, người đàn ông đang chuẩn bị hủy cuốn sổ, nhưng không ngờ Trương Khởi Linh ra tay cực nhanh, cứ thế lấy lại cuốn sổ.

Anh trả lại cho Hạo Thiên Chân, rồi đứng trước mặt người đàn ông, nhìn hắn ta, ánh mắt lóe lên vẻ dò xét.

Hành động của Trương Khởi Linh khiến sắc mặt người đàn ông trở nên cực kỳ khó coi, hắn ta thậm chí không nói nên lời.

Thấy bộ dạng đó của người đàn ông, Trương Khởi Linh không khỏi siết chặt nắm đấm.

“Nhanh nói đi.” Lúc này Bàn Tử cũng tìm trong ba lô của mình ra mấy món công cụ.

Nhưng trong lúc đang tìm, anh ta lại nghe thấy tiếng động cơ ở bên cạnh.

Bàn Tử cau mày, cẩn thận ngẩng đầu lên.

Lúc này, Bàn Tử nhìn thấy họng súng đen ngòm, sắc mặt có phần khó coi.

Bàn Tử không chút do dự nhét đồ lại vào ba lô, sắc mặt cũng trở nên vô cùng tê dại.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử chỉ có thể cúi đầu trước người đàn ông.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt người đàn ông cũng lộ ra mấy phần đắc ý.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự nói: “Tôi nói thật, anh căn bản không phải là đối thủ của tôi.

Nếu anh biết điều thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của tôi đi.” Bàn Tử im lặng không nói gì thêm, gã này trước giờ luôn thức thời, cũng không thích khiêu chiến với những kẻ thực sự mạnh.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh nhìn người đàn ông, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Bây giờ anh làm những chuyện này cũng vô nghĩa thôi.” Vương Diệp vừa dứt lời, người đàn ông cũng không nói nhảm với anh nữa mà chỉ vào tấm bảng đen phía trước.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy những gì viết trên bảng đen, chẳng qua chỉ là một số văn tự kỳ quái.

Ngoài ra, Vương Diệp còn thấy một tấm bản đồ.

Nhìn tấm bản đồ này, sắc mặt Vương Diệp có phần khó coi.

Người đàn ông khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Từ rất lâu trước đây tôi đã biết, thứ gọi là thời không có thể thay đổi.

Ngoài ra, tôi cũng có thể quay về quá khứ, thậm chí là tương lai.” Giọng người đàn ông đầy vẻ điên cuồng.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của hắn, trong mắt lóe lên vẻ bình tĩnh, anh không nhịn được nói với hắn: “Vậy anh có thể cho tôi biết, tại sao anh lại vội vã muốn quay về như vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, người đàn ông đột nhiên bật cười.

Hắn chỉ vào ngực mình, rồi lại nhìn những người bên cạnh, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Họ đều là thuộc hạ trung thành nhất của tôi.

Nhưng ba năm trước, tôi phát hiện ra nơi này, và khi tôi điều tra ở đây, có một lượng lớn người đã bị chôn vùi tại đây.” Giọng hắn đầy vẻ nặng nề.

Chương 1037

Nói đến đây, hắn đã dừng lại, không biết nên nói tiếp thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng bật cười.

Nếu không lầm, người đàn ông này vì để điều tra thứ ở đây, đã dùng hết nhân lực vật lực của mình, ngoài ra, có thể còn chạm đến giới hạn của hắn.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, người đàn ông nói tiếp: “Con gái của tôi cũng vì chuyện này mà chết trong một vụ tai nạn xe.

Nếu tôi có thể quay về thời không đó…” Có lẽ tất cả mọi chuyện đều có thể cứu vãn, đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng người đàn ông.

Trong mắt hắn mang theo mấy phần bi thương.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng bật cười.

Anh gật đầu, nhìn người đàn ông với vẻ mặt thương hại nói: “Thực ra, anh cũng là một người đáng thương.

Chuyện này tôi có thể đồng ý với anh, nhưng anh phải đảm bảo.” Vương Diệp còn chưa nói hết, người đàn ông đã cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Đảm bảo cái gì?” Giọng người đàn ông đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của hắn, nhất thời cũng khẽ thở dài, không chút do dự nói với hắn: “Anh phải đảm bảo rằng việc anh đến đây, bao gồm cả những việc anh làm, sẽ không gây ra bất kỳ vấn đề gì.

Hơn nữa, nếu anh dám giở trò, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, gần như là vỗ ngực đảm bảo.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn những người bên cạnh mình mở miệng nói: “Mọi người thấy chuyện quay về quá khứ, có khả năng không?” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử liền cau mày.

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi nói với Vương Diệp: “Ngay cả trường sinh bất lão còn có khả năng, huống chi là thời không.

Tôi cảm thấy chuyện này chắc không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần cẩn trọng, nhưng đối với chuyện này, anh ta rốt cuộc cũng không hiểu rõ, nên không dám tùy tiện kết luận.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng khẽ cười.

Anh nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: “Tôi biết trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng có một tiền đề, tôi phải nói cho anh biết.” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã cau mày.

Anh ta nhìn Vương Diệp, có chút sầu não nói: “Chẳng lẽ cậu không tin những gì tôi nói?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ cười, anh nhìn Bàn Tử thản nhiên nói: “Tôi đương nhiên tin những gì anh nói, nhưng anh phải nhớ, mọi chuyện đều có một tiền đề.

Nếu lần này chúng ta thực sự quay về, lấy được những thứ đó ra.” Thậm chí là giúp hắn hoàn thành việc dịch chuyển thời không, thì tiếp theo có thể sẽ có những chuyện không hay xảy ra với nhóm Vương Diệp.

Mọi thứ đều công bằng.

Mọi thứ đều xảy ra theo định luật bảo toàn.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này, anh nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự sầu não.

Lời anh nói rất mơ hồ, đến đây thì đã dừng lại.

Lúc này Trương Khởi Linh đã hiểu ý của Vương Diệp.

Trên mặt anh lộ ra mấy phần phức tạp, không khỏi khẽ thở dài.

Bàn Tử cau mày, anh ta nhìn người đàn ông không nhịn được nói: "Tôi thấy bộ dạng của anh, hình như thật sự rất điên cuồng.

Hay là thế này đi, chúng tôi đồng ý, nhưng anh phải đảm bảo sau khi chúng tôi làm xong tất cả những chuyện này, anh phải để chúng tôi rời đi." Bàn Tử đột nhiên nói ra những lời này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, trong mắt lộ ra mấy phần phức tạp.

Bây giờ họ thực sự chỉ có thể đồng ý.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức gật đầu, rất hài lòng cười lên.

Hắn đi đến bên cạnh Bàn Tử, vỗ vai anh ta, vẻ mặt vui mừng nói: "Thực ra, người thẳng thắn như anh bây giờ rất hiếm.

Tôi nghĩ giao những chuyện này cho các người, các người nhất định có thể hoàn thành thuận lợi.

Ngoài ra, sau khi các người làm xong, tôi sẽ cho các người một khoản tiền." Giọng người đàn ông đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy nhất thời cũng cười ha hả.

Giờ phút này, Vương Diệp thấy hai người họ nói nói cười cười, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Nhưng khi người đàn ông đưa họ đến trước một cánh cửa kho, Bàn Tử đột nhiên dừng bước.

Trực giác mách bảo anh ta có gì đó không ổn, sắc mặt Bàn Tử lúc này có phần khó coi.

Bàn Tử nhìn người đàn ông không nhịn được nói: “Tôi cảm thấy nơi này hình như hơi nguy hiểm, hay là chúng ta thương lượng một chút đi!” Bàn Tử vừa dứt lời, trên mặt người đàn ông chỉ có sự lạnh lùng.

Hắn nhìn Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh không phải là chỉ muốn lấy tiền chứ?

Chuyện thì không định làm, như vậy là không được đâu.

Thực ra cũng có người như anh, nhưng đầu của họ sớm đã rơi xuống đất rồi.” Người đàn ông vừa nói vừa vỗ vào cánh tay Bàn Tử.

Nhìn hành động của hắn, sắc mặt Bàn Tử có phần khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

“Anh không phải thích tiền lắm sao?

Bây giờ tiền đặt ngay trước mặt rồi, mau vào đi, dù sao cũng...” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vội vàng lắc đầu phủ nhận, anh ta nhìn Vương Diệp có chút hoảng hốt nói: “Tôi cũng không hứng thú với tiền đến thế, tôi chỉ là…” Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã trực tiếp ra hiệu im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Anh cũng không cần giải thích với tôi nhiều như vậy, dù sao tôi cũng không nghe.

Hơn nữa chuyện anh vừa mới đồng ý với anh ta, tôi vẫn còn nhớ rất rõ.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông.

Người đàn ông nghe Vương Diệp nói, đột nhiên cau mày, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp và Bàn Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Sao tôi nghe ý của các người, hình như chỉ có một mình anh ta đi vào?” Người đàn ông vừa dứt lời, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, không giải thích nhiều.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, càng sững sờ tại chỗ.

“Cậu không đùa đấy chứ?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng và cẩn trọng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời bật cười, anh gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Là tự anh lựa chọn, tôi cũng không ép buộc anh.

Là anh muốn giao dịch với người đàn ông này, đã như vậy thì đừng hối hận, dù sao đây cũng là chuyện do chính anh quyết định.” Lời của Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta hồi lâu không nói nên lời.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử chìm vào im lặng một lúc lâu.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không khỏi mỉm cười, không khách khí nói: “Tôi nói thật nhé…” Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã sa sầm mặt.

Anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Cậu không thể làm vậy, làm thế này là dồn người ta vào chỗ chết!

Dù gì chúng ta cũng là anh em vào sinh ra tử, sao cậu có thể mặc kệ mạng sống của tôi chứ?” Lời chỉ trích của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt không quan tâm nói: "Tôi cũng không mặc kệ mạng sống của anh, tôi chỉ cảm thấy có những chuyện thật sự không có cách nào lựa chọn, ví dụ như anh thích tiền, nhưng tôi đối với thứ đó lại không mê mẩn đến vậy." Vương Diệp nói xong, trên mặt cũng lộ ra mấy phần hưng phấn.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, càng tức đến siết chặt nắm đấm nhìn chằm chằm anh, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống gã này.

Rõ ràng, Bàn Tử đã tức đến nghiến chặt răng.

Thấy bộ dạng tức giận của Bàn Tử, người đàn ông đột nhiên cau mày, hắn nhìn chằm chằm họ, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Tôi thấy hai người có thể dừng lại được rồi.

Nếu thật sự chỉ có một mình anh ta đi vào, vậy bây giờ tôi sẽ đưa anh ta vào, chỉ hy vọng cậu sẽ không hối hận." Nói đến đây.

Trên mặt người đàn ông lộ ra mấy phần hưng phấn, hắn nhìn Vương Diệp vui vẻ nói: "Lát nữa cửa đóng lại, cậu đừng có quỳ xuống đất cầu xin tôi đấy." Giọng hắn đầy vẻ kiêu ngạo và ngông cuồng.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hắn, chỉ có một sự bình tĩnh.

Phổ Cốc nhìn cảnh này, lập tức ngây người, sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp có chút khó hiểu nói: "Tại sao cậu lại làm như vậy?" Giọng Phổ Cốc đầy vẻ khó hiểu.

Vương Diệp thấy bộ dạng này của Phổ Cốc, trong mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, vẻ mặt thản nhiên nói: "Tôi làm như vậy có vấn đề gì sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc có phần khó coi.

Phổ Cốc mấp máy môi không biết nên nói gì.

Trong mắt Phổ Cốc còn mang theo sự phức tạp đậm đặc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, không chút do dự nói với hắn: “Nếu anh thật sự muốn cùng Bàn Tử vào sinh ra tử, vậy anh có thể vào trong với anh ta, tôi không có bất kỳ ý kiến gì về chuyện này.” Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Đến đây, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc chìm vào im lặng, một câu cũng không nói nên lời.

Rõ ràng, Phổ Cốc chỉ giỏi nói mồm mà thôi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, trong mắt chỉ có sự lạnh lùng.

Anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, đột nhiên vỗ vỗ vai gã này, cực kỳ lạnh lùng nói: “Nếu anh không thể vào trong đó cùng Bàn Tử, vậy thì đừng ở đây nói lời châm chọc, vì có những chuyện thật sự không phải ai cũng có thể làm được.” Ví dụ như vào sinh ra tử, đây là suy nghĩ trong lòng Vương Diệp.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhất thời cũng cười ha hả.

Hắn gật đầu, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: “Thực ra từ rất lâu trước đây tôi đã biết các người chính là bộ mặt này, không ngờ lại y hệt như tôi nghĩ.” Vương Diệp thấy bộ dạng đó của người đàn ông, nhất thời cũng bật cười.

Anh nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt khinh thường nói: “Vậy theo ý của anh là, đối với tất cả những chuyện này anh cảm thấy vô cùng bất ngờ?” Vương Diệp vừa dứt lời, người đàn ông liền cười gật đầu.

Nhưng điều khiến hắn ta vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, cực kỳ khinh thường nói: “Anh cũng đừng quên lúc mình bị người khác phản bội, chuyện này tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Chuyện anh kể với tôi, tôi đều nhớ cả.” Nói đến đây, sắc mặt người đàn ông đã trở nên cực kỳ âm trầm.

Chương 1038

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng cảm thấy ngọn lửa này đốt chưa đủ lớn.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự bổ sung một câu: “Trên đời này toàn là bội tín bạc nghĩa, giống như anh vậy, anh chính là ví dụ tốt nhất.” Anh cố ý xát muối vào vết thương của người đàn ông.

Lúc này, người đàn ông đã không thể nhịn được nữa, hắn trực tiếp đưa tay kéo cửa kho ra, giây tiếp theo đã đạp Bàn Tử vào trong.

Nhìn vẻ mặt bất lực của Bàn Tử, trong mắt người đàn ông chỉ có sự lạnh lùng.

Giờ phút này, hắn đóng sập cửa lại.

Sau khi làm xong một loạt những việc này, Vương Diệp cũng ngồi sang một bên, nhìn phong cảnh nơi đây, trên mặt anh mang theo mấy phần tùy ý.

Nhìn Vương Diệp, người đàn ông không khỏi cau mày nói: “Tôi thấy cậu…” Người đàn ông còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Anh nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt thờ ơ nói: “Tôi biết đối với anh tôi có rất nhiều vấn đề, nhưng anh cũng phải nhớ một điểm quan trọng.” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, ánh mắt trở nên cực kỳ khó coi, hắn ta mấp máy môi.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên nhìn Vương Diệp mở miệng nói: “Hay là chúng ta vẫn nên vào xem Bàn Tử một chút đi, tôi lo anh ta ở trong đó gặp phải nguy hiểm gì, lỡ như Bàn Tử không cẩn thận xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta phải làm sao?” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, người đàn ông liền bật cười.

Hắn gật đầu, nhìn Trương Khởi Linh, rất nghiêm túc nói: “Bàn Tử biết cậu sẽ vào cùng anh ta, chắc chắn sẽ rất vui.

Dù sao cậu cũng được coi là một trong số ít những người anh em của anh ta.” Người đàn ông vừa dứt lời.

Trương Khởi Linh lại đột nhiên lắc đầu.

Anh khẽ thở dài, nhìn người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng nói: “Nhưng đây đều là lựa chọn của chính Bàn Tử, cũng không liên quan đến tôi, tôi vào cứu anh ta cũng không có tác dụng gì lớn.” Nói đến đây, Trương Khởi Linh cũng đi đến bên cạnh Vương Diệp, anh trực tiếp ngồi xuống cạnh Vương Diệp, hai người ngồi thẳng tắp.

Bộ dạng của họ như thể không có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông đột nhiên cau mày, hắn nhìn chằm chằm Phổ Cốc bên cạnh mình, không nhịn được nói: “Có phải ngươi đã nói gì với bọn họ không?” Câu hỏi của người đàn ông vang lên bên tai, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp trừng lớn mắt, nhìn Phổ Cốc vẻ mặt khó hiểu nói: “Có chuyện gì chưa nói cho tôi biết à?” Khi lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Phổ Cốc sững sờ tại chỗ, ngây người ra, không ngờ Vương Diệp lại chơi một chiêu như vậy.

Lúc vào đây, Phổ Cốc đã nói rất nhiều điều với Vương Diệp.

Phổ Cốc trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp.

Hắn ta mấp máy môi, vốn định nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, Vương Diệp nhìn Phổ Cốc lại vẻ mặt lạnh lùng nói: “Sao thế?

Chẳng lẽ anh không muốn trả lời tôi à?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Phổ Cốc chỉ có sự bình tĩnh.

Phổ Cốc nhìn Vương Diệp, thản nhiên nói: “Trả lời cậu cái gì?

Lúc nãy vào đây, tôi đã nói gì với cậu đâu?” Phổ Cốc cố ý lảng tránh chủ đề này.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Phổ Cốc, nhất thời cũng bật cười.

Anh gật đầu, nhìn Phổ Cốc rất vui vẻ nói: “Được thôi, nếu anh không có gì muốn nói với tôi, vậy thì tốt rồi, dù sao tôi cứ tưởng anh đã nói hết lời rồi chứ.” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn người đàn ông, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, anh đang cố ý ám chỉ điều gì đó với hắn ta.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn siết chặt nắm đấm, không nhịn được nói với Phổ Cốc: “Tốt nhất đừng để tôi biết anh có chuyện gì giấu tôi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu.” Vẻ mặt người đàn ông đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng khi hắn nói đến đây, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Vương Diệp nhìn người đàn ông, vẻ mặt chỉ có sự điềm tĩnh.

Anh không nhịn được nói với hắn: “Tôi nói thật nhé, người như anh…” Vương Diệp còn chưa kịp nói hết câu, sắc mặt người đàn ông kia đã sa sầm xuống.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp với vẻ hơi phiền muộn, nói:

"Ta vốn định thương lượng hẳn hoi với các người, ít nhất ta có thể giao bản đồ cho các người, kết quả các người nhất định phải chơi chiêu này với ta ở đây, vậy thì ta cho các người cùng cút vào trong hết đi!".

Người đàn ông vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, sự nhẫn nại của hắn cũng có giới hạn.

Trong thời điểm này, hắn đã lười phải nói lời thừa thãi với Vương Diệp nữa, hắn cứ tưởng Vương Diệp sẽ đi theo Bàn Tử vào trong.

Ít nhất như vậy, hắn có thể danh chính ngôn thuận đưa bản đồ cho bọn họ, nhưng hiện giờ Vương Diệp lại làm ra chuyện gây khó chịu như thế này.

Người đàn ông cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Vương Diệp nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn, nhất thời cũng nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu nhìn người đàn ông với vẻ đầy bất lực: "Đừng như vậy mà, cứ nhìn chúng tôi như thế cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, huống hồ chúng tôi chỉ là mấy người bình thường thôi.".

Vương Diệp vừa nói vừa thở dài, vỗ ngực mình, rồi nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh, không nhịn được mà nói: "Nói thật lòng, cái gã Bàn Tử kia đúng là đáng thương, chẳng kịp kêu một tiếng đã bị người ta đẩy vào trong, nhưng cũng đáng đời lắm, ai bảo cứ thích ra vẻ làm gì?".

Lời của Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt người đàn ông càng thêm khó coi.

Hắn suy nghĩ một chút, không chút do dự túm lấy cổ áo Vương Diệp xách lên.

Ngoài Vương Diệp ra, những người khác cũng bị người đàn ông đẩy vào hết.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong ánh mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Người đàn ông chỉ mang vẻ mặt phiền muộn nhìn ba người bọn họ.

Hắn nghĩ ngợi, rồi cũng chẳng ngần ngại mà lôi luôn cả Phổ Cốc vào theo.

Khi Phổ Cốc bị lôi vào, sắc mặt cậu ta trở nên cực kỳ khó coi, vội vàng lắc đầu, nhìn người đàn ông đầy lo lắng: "Anh không thể đưa tôi vào trong đâu, tôi vô tội mà, bọn họ mới là tội nhân.".

Thế nhưng những lời này của Phổ Cốc lọt vào tai người đàn ông, trong mắt hắn ngoài vẻ lạnh lùng ra thì chẳng thấy cảm xúc nào khác.

Thấy dáng vẻ đó của hắn, mặt Phổ Cốc lại càng thêm xám xịt.

Lúc này Phổ Cốc thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể đi về phía khác.

Khi cánh cửa đóng lại, Phổ Cốc cũng nhìn thấy bốn người đang đứng sau lưng mình, cậu ta nhìn rõ mồn một thần sắc trên mặt bốn người họ.

Phổ Cốc tái mặt, thậm chí không nói nên lời, cứ thế đứng ngây ra tại chỗ, miệng há hốc.

Trong hốc mắt cậu ta lộ rõ vẻ phức tạp.

Thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc, Vương Diệp khẽ mỉm cười, vỗ vai cậu ta rồi tùy ý nói: "Nếu cậu cũng bị đưa vào đây, vậy tôi đoán trên người cậu có bản đồ nhỉ, lấy bản đồ ra đây, mọi người chúng ta cùng hợp tác, ít nhất có thể bảo đảm cho cậu không chết.".

Vương Diệp nói những lời này vô cùng bình tĩnh, sự trấn định trên mặt anh không phải là giả.

Bàn Tử vẫn đang ngồi xổm dưới đất, thấy Vương Diệp cuối cùng cũng vào, anh béo không nhịn được mà lầu bầu oán trách vài câu: "Tôi còn tưởng cậu chuẩn bị bỏ rơi tôi ở cái xó này rồi chứ.".

Tiếng lầu bầu của Bàn Tử vang lên, Phổ Cốc dường như cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt cậu ta trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp và Bàn Tử đầy vẻ bực bội: "Các người lừa tôi!".

Phổ Cốc đầy vẻ phẫn nộ, Vương Diệp thấy vậy cũng thở dài, vỗ vai cậu ta hết sức nghiêm túc: "Sao cậu lại nói thế được?

Chính cậu cũng bảo chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây mà, đã vậy thì giờ cậu nên phối hợp với chúng tôi, nếu không để gã bên ngoài biết được chuyện này...".

Nói đến đây Vương Diệp dừng lại, sắc mặt Phổ Cốc trở nên hơi khó coi, cậu ta thở dài, nhìn Vương Diệp đầy bất lực: "Tôi thấy cậu làm thế này thật không đúng, chúng ta có chuyện gì thì cứ thương lượng hẳn hoi, không cần thiết phải làm chuyện quá đáng như vậy.".

Giọng Phổ Cốc đầy vẻ phức tạp, cậu ta chưa từng nghĩ mình sẽ bị lôi xuống vũng bùn này.

Cậu ta cứ tưởng Vương Diệp và những người kia thực sự trở mặt với nhau, nào ngờ mấy người này lại dám làm ra chuyện như vậy ngay trước mắt mình.

Bọn họ mưu tính từ lúc nào, Phổ Cốc hoàn toàn không biết, bởi vì cậu ta luôn đứng sau lưng bọn họ, lặng lẽ quan sát từng cử động.

Nhưng hiện giờ bọn họ lại đưa ra một kế hoạch như thế.

Phổ Cốc thở dài sườn sượt, trong mắt chỉ toàn là sự bất lực.

Vương Diệp thấy vậy liền lạnh lùng bảo: "Được rồi, đừng có giả vờ kiểu cách như chưa từng thấy sự đời thế nữa, mau lấy bản đồ ra đi, tôi biết chắc chắn cậu có thứ đó.".

Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Nghe vậy, Phổ Cốc há miệng, định giấu thứ trong tay đi: "Nhưng tôi thực sự không có bản đồ đó, hắn căn bản không đưa cho tôi, cậu nghe nhầm rồi, hắn ta ranh ma lắm, không dễ dàng tin người khác đâu.".

Tuy nhiên, Phổ Cốc chưa nói hết câu, Vương Diệp đã làm thủ thế im lặng, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Cậu bớt giở chiêu đó đi, những gì cậu nói tôi sẽ không tin đâu, cậu chỉ cần nhớ kỹ...".

Vương Diệp chưa kịp dứt lời, Phổ Cốc đã nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy suy tư: "Thực ra...".

Vương Diệp đảo mắt trắng dã, nhìn Phổ Cốc lạnh lùng: "Lời đã nói đến mức này rồi, nếu cậu vẫn không biết phải làm sao thì tôi cũng chẳng biết giao tiếp với cậu thế nào nữa.".

Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai.

Phổ Cốc thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, biết không còn cách nào khác, đành nhìn mọi người rồi lấy bản đồ của mình ra.

Khi đặt bản đồ trước mặt Vương Diệp, mặt cậu ta lộ rõ vẻ phức tạp, nhìn xuống mặt đất rồi hỏi Vương Diệp: "Trang bị của các người đâu?

Cả đuốc này nọ nữa, các người không có gì sao?".

Nghe câu hỏi đó, Vương Diệp lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chúng tôi đi suốt quãng đường tới đây gặp bao nhiêu rắc rối cậu cũng biết mà, huống hồ lúc nãy gã kia còn thu sạch đồ của chúng tôi, sao chúng tôi có thứ đó được?".

Giọng Vương Diệp đầy vẻ bất lực.

Phổ Cốc tức đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này Bàn Tử lại càng phiền muộn hơn: "Trời đất ơi, chỗ này tối đen như mực, ai mà đi tiếp được đây?".

Anh béo vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp chỉ dựa vào chút ánh sáng le lói từ khe cửa để xem bản đồ.

Thấy bộ dạng nghèo nàn của Vương Diệp, Phổ Cốc thở dài, ghé sát vào anh nói: "Cậu đợi một chút, tôi đi xin hắn ít đồ.".

Vương Diệp vội gật đầu đồng ý ngay.

Phổ Cốc vừa đi, Vương Diệp liền nhìn bản đồ trong tay lẩm bẩm: "Tôi cảm giác bản đồ này như kiểu bọn họ vẽ bừa ra ấy, chẳng đáng tin chút nào, trên này chẳng thấy Ngũ Hành Bát Quái hay trận pháp gì cả.".

Chương 1039

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử thở dài, không nhịn được mà nói: "Tôi thấy đám người này thâm hiểm lắm, đặc biệt là cái cậu Phổ Cốc kia, nhìn thì thật thà bản phận, nhưng thực tế tôi cảm giác bụng dạ cậu ta nhiều mưu mô lắm.".

Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp nghe vậy liền gật đầu tán thành: "Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy.".

Bàn Tử hỏi tiếp: "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?".

Vương Diệp chỉ lắc đầu không đáp.

Thấy vậy, Bàn Tử lại thở dài: "Chúng ta không thể thực sự ngậm đắng nuốt cay được, huống hồ trên người gã này có bao nhiêu là vấn đề.".

Vương Diệp bình tĩnh ngắt lời: "Bớt nói nhảm đi, mau lại đây xem bản đồ này với tôi.

Đúng rồi, la bàn, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?".

Trương Khởi Linh gật đầu, tháo sợi dây chuyền của mình xuống, nhìn Vương Diệp mỉm cười: "Đây là sự chuẩn bị cuối cùng của tôi.".

Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân đã trợn tròn mắt, không thể tin nổi hỏi: "Không thể nào, đồ đạc của các người thực sự bị thu hết rồi sao?".

Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ kinh ngạc.

Vương Diệp dứt khoát gật đầu, nhìn cậu ta bất lực: "Cậu không biết chuyện này à?".

Hạo Thiên Chân im lặng, không biết nói gì.

Thấy vậy, Bàn Tử vỗ vai cậu ta: "Chẳng lẽ từ đầu đến giờ cậu cứ tưởng chúng tôi nói đùa chắc, đùa chuyện này thì có gì hay đâu.".

Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt, vẻ mặt đầy oán trách.

Vương Diệp bật cười, nhìn Hạo Thiên Chân: "Chúng tôi thực sự hết cách rồi.".

Bàn Tử nhìn Vương Diệp hỏi: "Cậu nói xem nếu cậu ta không lấy được trang bị về thì chúng ta tính sao?

Chẳng lẽ cứ mò mẫm trong bóng tối mà đi xuống dưới thật à?".

Vương Diệp bình thản đáp: "Ai biết được, nhưng nếu bọn họ thực sự muốn vậy thì chúng ta cứ ở lì đây đi, dù sao bọn họ không cho chúng ta đường sống thì chúng ta cũng chẳng việc gì phải cho bọn họ cơ hội.".

Nói đoạn, Vương Diệp ngồi bệt xuống tấm ván cửa, dáng vẻ như muốn ăn vạ tại chỗ.

Thấy vậy, Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng: "Ý hay đấy, cảm ơn cậu đã hiến kế, nhưng phải thừa nhận là, cậu đi cạnh tôi đúng là gần mực thì đen thật.".

Vương Diệp bật cười lạnh lùng: "Cũng thường thôi, mấy cái này có là gì đâu.".

Vương Diệp tỏ ra vô cùng thản nhiên như không hề để tâm.

Bàn Tử đang định nói gì đó thì sắc mặt Vương Diệp đột nhiên biến đổi.

Anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa, bên trong truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng thì thầm: "Sau khi đưa đồ cho bọn họ phải nhớ kỹ, bất kể bọn họ làm gì cũng phải giám sát chặt chẽ từng cử động, và báo cáo lại cho ta theo thời gian thực.".

Người đàn ông bên trong có lẽ không ngờ rằng những lời hắn nói đều bị Vương Diệp nghe thấy hết, thính giác của anh vốn vô cùng nhạy bén.

Phổ Cốc lễ phép đồng ý.

Một lúc sau, cửa mở ra, Phổ Cốc bước ra với vẻ phấn khởi, cầm theo mấy chiếc ba lô: "Bọn họ đưa hết đồ cho tôi rồi, ngoài ra những trang bị cũ của các người cũng được bọn họ bổ sung thêm một số thứ vào.".

Vương Diệp gật đầu hài lòng, nhìn Phổ Cốc hỏi: "Tôi có một câu muốn hỏi cậu.".

Phổ Cốc tùy ý đáp: "Cậu cứ nói đi!".

Trông Phổ Cốc có vẻ rất nhẹ nhõm, không hề có chút áp lực nào.

Vương Diệp cười thầm, anh thừa biết tại sao cậu ta lại có thái độ này.

Chẳng qua là vì Phổ Cốc đã dàn xếp xong quan hệ với người đàn ông kia, nên giờ chỉ cần coi anh và Bàn Tử như công cụ sai khiến là được.

Vương Diệp nói thẳng thừng: "Cậu còn nhớ những lời lúc đầu cậu nói với tôi không?

Nếu còn nhớ thì tôi nghĩ cậu nên biết tiếp theo phải làm gì.".

Phổ Cốc sững sờ, há miệng đầy bất lực: "Cậu vẫn hy vọng tôi hợp tác với cậu sao?

Nhưng chuyện này khó lắm, tôi nói cho cậu biết, mấy thứ này không đơn giản vậy đâu, tôi chỉ là một tay mơ thôi, chẳng giúp ích được gì lớn đâu.".

Vương Diệp đảo mắt, ném đồ của mình sang một bên, nhìn Phổ Cốc đầy chán ghét: "Đã vậy thì cậu đi theo chúng tôi làm gì?

Loại vướng chân vướng tay như cậu chỉ mang lại rắc rối cho chúng tôi thôi.".

Vương Diệp đột ngột tỏ vẻ ghét bỏ khiến Phổ Cốc ngẩn người ra: "Cậu nói thế là ý gì?".

Vương Diệp thản nhiên: "Chẳng có ý gì cả, tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, hầu hết mọi chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu, đặc biệt là đội ngũ này của chúng tôi, nhìn thì có vẻ quan hệ với cậu không tệ, nhưng chúng tôi không cần kẻ ngáng chân.".

Nghe đến đây, Phổ Cốc đã hiểu ý Vương Diệp, cậu ta trợn mắt bực bội: "Sao cậu có thể làm chuyện như thế?".

Vương Diệp lắc đầu nghiêm túc: "Cậu phải nhớ kỹ, chúng tôi không phải bỏ rơi cậu giữa đường, mà là để cậu rời đi ngay từ điểm xuất phát này, huống hồ cậu đợi ở chỗ này còn tốt hơn là đi sang bên kia với chúng tôi.".

Phổ Cốc lặng người đi hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp lại vỗ vai cậu ta: "Cậu cứ ở đây đợi chúng tôi quay về đi.".

Nói xong, Vương Diệp cầm đồ chuẩn bị cùng mọi người rời đi, nhưng lúc này Phổ Cốc lại chụp lấy vai anh: "Các người không được đi, phải mang tôi theo.".

Vương Diệp bực bội: "Cậu chẳng chịu tiết lộ thông tin gì cho chúng tôi cả, sao chúng tôi hợp tác với cậu được?

Huống hồ mọi chuyện ở đây đều rõ như ban ngày, chỉ là cậu không muốn nói cho chúng tôi biết thôi.".

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, không ngờ Vương Diệp lại chấp nhất chuyện này.

Vương Diệp bồi thêm: "Nếu cậu thực sự muốn gia nhập đội thì mau nói hết mọi chuyện ra đi, tôi thực sự không muốn phải đoán già đoán non nữa.".

Thấy Vương Diệp nghiêm túc như vậy, Phổ Cốc thở dài: "Vậy giờ tôi nói cho cậu biết chuyện này là thế nào.".

Phổ Cốc bắt đầu mô tả những vấn đề trước mắt.

Sau khi nghe xong, Vương Diệp vỗ vai cậu ta: "Nói thật lòng, dù cậu có nói cho tôi biết chuyện gì đi nữa thì cũng chẳng còn quan trọng, vì cậu để đến tận lúc này mới nói thì mất hay rồi.".

Phổ Cốc nghe xong thì đờ người ra, rồi tức đến nghiến răng: "Sao cậu có thể quá đáng như thế chứ?".

Khi cậu ta đang chỉ trích Vương Diệp, Bàn Tử tiến tới đẩy nhẹ một cái, bực bội bảo: "Kẻ quá đáng chính là cậu đấy.".

Phổ Cốc hết cách, đành giơ tay cam đoan: "Giờ tôi nói thật đây, những lời tôi chưa nói với các người là vì đây là địa bàn của bọn họ, tôi nói gì bọn họ cũng có thể biết được.".

Cậu ta cười bổ sung: "Nên chúng ta cứ đi lên phía trước vài bước rồi hãy nói!".

Vương Diệp gật đầu đồng ý.

Đi được vài bước, Phổ Cốc chỉ vào con đường phía trước rồi nói: "Thực ra bản đồ trong tay cậu là giả đấy, ở nơi này phải đi theo lộ trình tôi đã quy hoạch mới đúng.".

Vương Diệp sững người, nhìn bản đồ rồi nhìn Phổ Cốc đầy ngạc nhiên: "Cậu nói thật chứ?".

Thực ra Vương Diệp đã sớm nghi ngờ bản đồ này là giả, anh chỉ đang giả vờ thôi.

Phổ Cốc vỗ ngực cam đoan: "Tôi có thể lấy mạng mình ra thề, những thứ này đều là thật.".

Vương Diệp mỉm cười hài lòng: "Vậy thì cảm ơn cậu đã nói cho chúng tôi biết, nhưng con đường này sẽ dẫn đến đâu?".

Phổ Cốc thở dài bất lực: "Tôi cũng không biết nó dẫn đến đâu, nhưng đa số những người cầm bản đồ kia đi vào thì cuối cùng đều không trở về.".

Đến lúc này Vương Diệp đã hiểu ra: "Nếu không đoán sai thì gã kia cố tình đưa bản đồ đó cho chúng tôi để chúng tôi chết ở nơi đó.".

Phổ Cốc chỉ thở dài chứ không đáp lại suy đoán của Vương Diệp.

Dù biết những gì mình nói có thể bị người đàn ông bên ngoài nghe thấy, Phổ Cốc vẫn chọn đi theo Vương Diệp.

Vương Diệp ra hiệu im lặng, tùy ý nói: "Được rồi, không cần nói nữa, giờ cậu dẫn chúng tôi xuất phát đi.

Nếu người đàn ông đó thực sự muốn mở ra thời không thì hắn nên phối hợp với chúng ta mới đúng.".

Vương Diệp thở dài: "Cậu nói xem trong đầu hắn rốt cuộc đang nghĩ gì nhỉ?

Có phải hắn chẳng thèm quan tâm đến thời không này không, nếu không sao lại tỏ thái độ như vậy?".

Giọng Vương Diệp đầy vẻ dò xét, Phổ Cốc chỉ biết lắc đầu.

Trong khi đó, người đàn ông nghe thấy cuộc đối thoại này thì sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, hắn nhíu mày im lặng hồi lâu.

Ở một phía khác, Vương Diệp nhìn con đường trước mặt, bật đèn pin lên, một lối mộ đạo bằng phẳng hiện ra.

Tuy nhiên anh không vội vàng bước tới vì thấy có rất nhiều dấu chân hỗn loạn.

Vương Diệp hỏi Phổ Cốc: "Cậu chắc phải biết tình hình mấy thứ này chứ?".

Phổ Cốc gật đầu thở dài: "Nói thật lòng, mấy thứ này rất nguy hiểm, có lẽ không phải thứ chúng ta có thể dễ dàng thăm dò được.".

Ánh mắt cậu ta đầy vẻ phức tạp như đang khuyên can, nhưng Vương Diệp chỉ lạnh lùng đáp: "Dù vậy thì đã sao chứ?".

Phổ Cốc suy nghĩ một chút rồi ném một hòn đá lên mặt đường.

Ngay lập tức, cơ quan bẫy rập xuất hiện.

Chương 1040

Vương Diệp nhìn cảnh đó, mắt lóe lên vẻ phức tạp, thở dài: "Tôi thật chẳng hiểu nổi gã kia, sao hắn không dẹp bỏ mấy cái bẫy này đi mà lại để lại cho tôi, làm vậy có ý nghĩa gì chứ?".

Phổ Cốc không biết trả lời thế nào.

Sau đó, Phổ Cốc dẫn Vương Diệp đi theo một hướng khác.

Khi đi qua các bẫy rập trong mộ đạo, Vương Diệp kéo Phổ Cốc lại hỏi: "Mấy cái bẫy này cậu không định giải quyết à?".

Phổ Cốc há miệng không biết nói sao.

Bàn Tử nhíu mày bực bội: "Cậu đã biết đường đi thì việc phá giải bẫy ở đây chắc chẳng khó khăn gì với cậu đâu, đừng có giả ngây giả ngô ở đây nữa.".

Phổ Cốc đành thở dài và dưới sự giám sát của mọi người, cậu ta đã phá giải được các cạm bẫy.

Vương Diệp vô cùng hài lòng, cười nói: "Tôi chưa bao giờ cần một kẻ phế vật, nhưng biểu hiện của cậu làm tôi rất bất ngờ, cậu thực sự rất giỏi đấy.".

Nghe lời khen này, Trương Khởi Linh trợn mắt, không nhịn được lên tiếng: "Trước đây cậu chưa từng khen tôi như vậy, cậu ta chỉ giải quyết được mấy cái bẫy thôi mà, có gì to tát đâu?".

Giọng Tiểu ca đầy vẻ khó chịu.

Vương Diệp bình thản nhìn anh: "Tuy mấy thứ này không là gì, nhưng tôi vẫn phải nói cho anh biết một sự thật.".

Trương Khởi Linh nhíu mày hỏi: "Gì cơ?".

Vương Diệp vỗ vai anh, dứt khoát nói: "Anh phải thừa nhận là thực lực của cậu ta vốn dĩ trên anh, ngoài ra cậu ta cũng khá tận tâm, nếu không sao cậu ta lại chịu nói những lời đó với chúng ta chứ?".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Phổ Cốc.

Phổ Cốc nghe vậy thấy có gì đó không ổn, trực giác mách bảo rằng hành động và lời nói hiện tại của Vương Diệp dường như có ẩn ý khác.

Tuy nghĩ vậy nhưng Phổ Cốc không lộ ra, cậu ta dẫn mọi người đi hết con đường mộ đạo cho đến khi một căn phòng mộ nhỏ hiện ra trước mắt.

Vương Diệp khẽ mỉm cười, nhưng Phổ Cốc lại thở dài phiền muộn: "Tôi cũng không biết phải phá giải cơ quan này thế nào nữa.".

Vương Diệp gật đầu, lúc này anh nhìn thấy những thứ kỳ quái xuất hiện.

Đó đều là cơ quan, và vì sự hiện diện của bọn họ nên chúng đã bị kích hoạt.

Vương Diệp thấy hai thứ giống như hình người đang tiến lại gần.

Phổ Cốc định nói gì đó nhưng Vương Diệp ra hiệu im lặng, điềm tĩnh bảo: "Thả lỏng đi, cơ quan này tôi phá được, nếu không phá được thì cả lũ cùng chết ở đây vậy!".

Vương Diệp nói ung dung như thể chẳng quan tâm đến chuyện sống chết.

Phổ Cốc tái mặt, lắp bắp: "Nếu cậu thực sự không có cách thì để tôi thử xem.".

Nhưng cậu ta chưa dứt lời, hai vũ khí hình người kia đã lao tới tấn công Vương Diệp.

Vương Diệp thở dài, nhìn đống đồ chơi này rồi chuẩn bị ứng phó.

Anh vừa chống đỡ vừa bảo Phổ Cốc: "Cậu có thứ gì thuận tay không, đưa tôi một cái để đối phó với mấy gã này.".

Phổ Cốc không ngần ngại ném ngay một chiếc rìu qua.

Vương Diệp bắt lấy chuẩn xác, rồi đùa: "Nếu là Bàn Tử thì chắc tay đã bị cậu chém đứt rồi.".

Bàn Tử nghe vậy, nhìn chiếc rìu trong tay Vương Diệp, liền siết chặt nắm đấm chửi đổng: "Cái thằng này não có vấn đề à?".

Phổ Cốc ngượng nghịu định giải thích nhưng Bàn Tử đã gạt đi: "Đừng nói tôi không nhắc trước, chuyện này mà còn xảy ra lần nữa, tôi nhất định sẽ bẻ gãy tay cậu đấy.".

Bàn Tử đe dọa không phải là giả.

Lúc này Vương Diệp đang đối phó với hai món binh khí hình người kia.

Anh phát hiện mặt chúng đeo mặt nạ nên không nhìn rõ diện mạo, nhưng động tác của chúng vô cùng nhạy bén.

Trương Khởi Linh lo lắng thở dài rồi lao vào giúp một tay.

Vương Diệp bảo: "Thả lỏng đi!".

Dù gật đầu nhưng mắt Tiểu ca vẫn đầy vẻ lo âu.

Trương Khởi Linh nhận ra những món binh khí này dường như không biết mệt mỏi, đao thương bất nhập.

Anh tiến ra phía sau chúng và phát hiện có những hình khắc kỳ lạ, liền nói cho Vương Diệp biết.

Vương Diệp thấy trên đó khắc tên và giờ sinh của hai món binh khí hình người này, anh nhíu mày suy nghĩ không biết nó có ý nghĩa gì.

Lúc này Trương Khởi Linh bắt đầu chống đỡ không nổi trước sự hung hãn của chúng, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi, vội vã gọi: "Mau tới giúp tôi một tay!".

Vương Diệp bừng tỉnh, lập tức lao tới hỗ trợ.

“Nếu tôi không lầm thì thứ nhân hình binh khí này có lẽ phải thông qua một cơ quan khác mới có thể đóng lại được.

Nếu không, chúng ta cứ tiếp tục đánh với chúng thế này thì nhất định sẽ thua.” Sắc mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc.

Bởi lẽ những nhân hình binh khí này vĩnh viễn không biết mệt mỏi, hơn nữa vũ khí và động tác của chúng lại vô cùng nhạy bén, nhìn qua là biết không hề đơn giản.

Vương Diệp nghe thấy lời Trương Khởi Linh thì lập tức gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói: “Những gì anh nói đều đúng, nhưng có nhiều khi sự việc không đơn giản như chúng ta tưởng đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi khó coi, anh nhìn Vương Diệp, không nhịn được tò mò hỏi tới: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Suy nghĩ một chút, Trương Khởi Linh không chút do dự nắm chặt nắm đấm, anh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng: “Hay là thế này đi, tôi sẽ cầm chân nhân hình cơ quan này, còn cậu đi xử lý những cơ quan kia.” Ngay khi anh nói ra điều đó, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp đi tới cạnh mộ thất, nhìn quanh một vòng.

Nhưng trong lúc Vương Diệp đang quan sát mộ thất, Phổ Cốc và Hạo Thiên Chân cũng đang nhìn, sắc mặt bọn họ biến đổi khá khó coi.

Bàn Tử nghĩ ngợi rồi không chút do dự bước tới.

“Để xem ông đây có đánh cho bọn mày tè ra quần không!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm để hỗ trợ.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp khẽ mỉm cười nói: “Anh qua giúp thì không vấn đề, nhưng đừng có ném cả mạng mình vào đó, nếu không chẳng ai cứu anh đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười.

Nghe thấy lời này, Bàn Tử bỗng nắm chặt nắm đấm, anh nhìn chằm chằm Vương Diệp, có chút mất kiên nhẫn nói: “Cái tên này xấu tính vừa thôi chứ?

Lại còn nói kiểu đó để nguyền rủa tôi à.” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ bực dọc.

Vương Diệp thấy vậy, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh, anh nhìn Bàn Tử một cách tùy ý: “Thì đã sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai khiến sắc mặt Bàn Tử lộ rõ vẻ phức tạp.

Anh há miệng, không biết nên trả lời Vương Diệp thế nào.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cười cười rồi nói tiếp: “Nói thật lòng nhé...” Vương Diệp còn chưa nói hết câu, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên khó coi.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy Trương Khởi Linh đang bị hai nhân hình binh khí tấn công.

Có lẽ vì Bàn Tử không tạo thành mối đe dọa lớn nên hai nhân hình binh khí này căn bản chẳng coi anh ra gì.

Sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, Vương Diệp thấy vậy thì nhất thời cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự xoay chuyển cơ quan.

Tuy cơ quan đã bị Vương Diệp phá giải, hai nhân hình binh khí kia dừng lại, nhưng động tác của chúng chỉ là trở nên chậm chạp hơn một chút mà thôi.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trầm xuống, nhưng Phổ Cốc lại vội vàng chạy tới, chỉ vào những viên cầu trên tường, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Nếu tôi không lầm thì những viên cầu này có lẽ cũng là mấu chốt của cơ quan.” Khi lời nhắc nhở của Phổ Cốc vang lên, Vương Diệp gật đầu.

Anh nhìn những viên cầu, ánh mắt mang theo vài phần phức tạp.

Dưới sự chú ý của Phổ Cốc, Vương Diệp không chút do dự điều động Sinh thần bát tự của chúng.

Sau khi làm xong một loạt việc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ rõ vẻ phức tạp, anh khẽ thở dài, không nhịn được mở miệng nói: “Hy vọng mọi chuyện thực sự đơn giản như chúng ta nghĩ!” Nói đến đây, Phổ Cốc cười lên, nhanh chóng nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt tươi cười: “Nếu tôi không lầm thì chúng ta hiện tại chắc đã phá giải được cơ quan rồi, anh xem chúng đều đã trở về vị trí cũ.” Phổ Cốc vừa dứt lời, Vương Diệp đã lắc đầu, anh nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Tôi cảm thấy chúng ta đi nhầm đường rồi, không phải là ông cố tình dẫn chúng tôi vào con đường này đấy chứ?” Giọng điệu Vương Diệp đầy nghi hoặc.

Phổ Cốc nghe vậy vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Sao tôi có thể cố tình dẫn các anh vào con đường nguy hiểm thế này được?

Anh chắc chắn là hiểu lầm tôi rồi.” Giọng Phổ Cốc đầy vẻ cấp thiết.

Khi lời giải thích vang lên, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Lúc này anh nhìn Bàn Tử, không nhịn được hỏi: “Mọi người không bị thương chứ?” Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhưng nhìn Trương

Khởi Linh, anh lại bất lực nói với Vương Diệp: “Tiểu Ca dường như bị thương rồi, tôi thấy anh ấy có vẻ rất yếu.” Trương Khởi Linh nghe vậy lập tức lắc đầu, anh nhìn Vương Diệp một cách cố chấp: “Tôi không sao cả, cậu đừng nghe anh ta nói bậy.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử đã tức giận nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh gắt gỏng: “Tôi nói này, cái não của anh có vấn đề gì không thế?

Đã bảo là đừng có gượng ép, sao anh vẫn cứ làm vậy hả?” Tiếng mắng mỏ của Bàn Tử vang lên, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên vẻ phức tạp.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự bước tới giúp đỡ.

Thấy vết thương trên mặt Trương Khởi Linh, Vương Diệp lập tức lấy hộp thuốc ra băng bó cho anh.

Trong lúc được băng bó, ánh mắt Trương Khởi Linh trở nên phức tạp, anh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ đầy sầu muộn: “Tôi cũng chẳng biết đến bao giờ mới có thể trở thành người kế nhiệm của cậu.

Theo tiến độ này của tôi thì chắc phải đến nửa đời sau mất!” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Anh lắc đầu, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, lãnh đạm nói: “Bớt giở trò đó đi, anh đã rất lợi hại rồi.

Hơn nữa anh cứ một mực hạ thấp bản thân như vậy, chẳng khác nào đang hạ thấp tôi?

Anh cảm thấy tôi không ra gì sao?” Câu hỏi của Vương Diệp làm Trương Khởi Linh nghẹn lời, anh há miệng nhưng cuối cùng lại chìm vào im lặng, không nói thêm câu nào.

Rõ ràng là những lời này của Vương Diệp đã khiến Trương Khởi

Linh rơi vào trạng thái “tự bế”.

Thấy Trương Khởi Linh không nói lời nào, Vương Diệp băng bó xong vết thương, sau đó nhìn Phổ Cốc đang đứng bên cạnh, dứt khoát hỏi: “Còn cách nào khác để rời khỏi đây không?” Phổ Cốc suy nghĩ rồi gật đầu nhưng lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ưu phiền: “Tuy có cách khác để rời đi, nhưng...” Phổ Cốc chưa kịp nói hết câu, Vương Diệp đã làm thủ thế im lặng.

Anh nhìn Phổ Cốc, bình thản nói: “Ông cứ trực tiếp dẫn chúng tôi đi là được.

Chương 1041

Nơi này đầy rẫy nguy hiểm, nếu không phải vì ông đi cùng chúng tôi, tôi thật sự sẽ nghi ngờ ông cũng giống như gã đàn ông kia, muốn hại chúng tôi đấy.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy nghiêm túc khiến sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Trong mắt Phổ Cốc lóe lên sự sầu muộn, lão dẫn Vương Diệp đi về một hướng khác, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Vương Diệp với vẻ phức tạp: “Tôi nói thật lòng, giờ tôi dẫn các anh đi, có lẽ không phải là con đường chính xác nhất, nhưng tôi hy vọng dù gặp phải chuyện gì, mọi người cũng có thể lượng thứ cho tôi, chứ đừng oán trách như hiện tại.” Phổ Cốc vừa nói vừa thở dài.

Không đợi Vương Diệp phản ứng, lão đã bắt đầu giở trò đáng thương: “Có lẽ các anh không biết, lúc nãy bị mọi người đổ oan, trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng mà...” Lời của Phổ Cốc dừng lại ở đó.

Vương Diệp thấy vậy nhướn mày nói: “Cho nên ý của ông là ông đã đại lượng tha thứ cho tôi, và ông cũng hy vọng tôi có thể tha thứ cho ông?” Sự bình tĩnh trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Ngay khi lời này nói ra, Phổ Cốc sững sờ tại chỗ, lão không hiểu nổi sao Vương Diệp có thể mặt dày vô sỉ đến mức này.

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, lão há miệng định nói gì đó, nhưng lúc này Vương Diệp lại vỗ vai lão, điềm nhiên nói: “Ông muốn nói gì?

Muốn làm gì?

Trong lòng tôi đều biết rõ mồn một, những thứ đó không quan trọng.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với lão.

Nói đến mức này, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Phổ Cốc dẫn mọi người đi theo hướng khác, nhưng lúc này Vương Diệp liếc mắt nhìn la bàn, nó bỗng nhiên lắc lư.

“Đây là đường gì?” Vương Diệp vừa hỏi, Phổ Cốc đã khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Trước đây khi tôi đi cùng một đội người vào nơi này, tôi đã dẫn họ đi về phía trên, hình như họ sống ở đó cũng không tệ, hơn nữa họ...” Nói đến đây, Vương Diệp đã bật cười.

Anh nhìn Phổ Cốc với vẻ châm chọc: “Ông coi tôi là thằng ngốc đấy à?

Họ sống không tệ?

Rõ ràng là họ đã chết ở nơi đó rồi, sao ông có thể nói ra được những lời này?” Vương Diệp vừa dứt lời, Phổ Cốc vội vàng lắc đầu, lo lắng giải thích: “Không phải thế đâu, chuyện không phức tạp như anh nghĩ.

Lúc đó tôi đi cùng họ vào bí cảnh kia, nhưng vì có việc nên tôi chỉ có thể rời đi trước.” Giọng điệu Phổ Cốc đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp nghe vậy, ánh mắt cũng lộ vẻ phức tạp: “Cho nên ý của ông là bọn họ ở nơi đó không ăn không uống mà đến tận bây giờ vẫn không gặp chuyện gì?” Gương mặt Vương Diệp đầy sự bình thản.

Phổ Cốc nghe xong cũng phản ứng lại, lão tự đập vào đầu mình, nhìn Vương Diệp đầy ngượng ngùng: “Tôi không cố ý đâu.” Phổ Cốc vội vàng giải thích, nhưng khi lời nói ra, mặt Vương Diệp ngoài sự bình tĩnh thì không có thêm bất kỳ cảm xúc nào khác.

Anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc, điềm nhiên nói: “Không sao cả, mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình đã làm, ngay cả ông cũng không ngoại lệ.

Tóm lại ông chỉ cần nhớ kỹ những lời mình đã nói, tôi đều sẽ ghi nhớ, bao gồm cả ý đồ của ông.” Vương Diệp thản nhiên nói ra những lời này khiến Phổ Cốc nghe xong sắc mặt trở nên khó coi, không biết phải trả lời ra sao.

Thấy Phổ Cốc như vậy, Vương Diệp đột nhiên cười nói: “Hay là thế này đi, tôi đưa ông vào đó, dù sao hiện giờ ông cũng chẳng có việc gì làm.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào lối đi trước mặt.

Phổ Cốc ngây người ra.

Lúc này Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ bất lực: “Có thể đừng quậy nữa không?

Tôi không muốn lãng phí thời gian trên người lão nữa, mệt mỏi quá.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một người khiến tôi phải tốn tâm tư đến thế.” Giọng điệu Trương Khởi Linh đầy vẻ chán ghét.

Vương Diệp thấy dáng vẻ này của anh thì nhất thời bật cười, anh gật đầu nhìn Trương Khởi Linh: “Vậy thì thật xin lỗi, chuyện này là tôi có lỗi với anh.” Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng sau đó anh nhìn Vương Diệp, không nhịn được cảm thán một câu: “Nhưng nếu cậu muốn hành hạ Phổ Cốc thì tôi có thể giúp một tay.” Nói đến đây, Bàn Tử cũng gật đầu đồng ý, Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ.

Thấy bọn họ phối hợp với mình như vậy, Vương Diệp nhất thời bật cười.

Nhưng lúc này Phổ Cốc lại xụ mặt xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lão thật sự hết cách rồi, đành phải nói với Vương Diệp: “Coi như tôi sai đi, tôi thật sự không biết đâu là con đường chính xác, tôi cũng chưa từng đi hết con đường này.” Phổ Cốc vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, bỗng nhiên tò mò hỏi tới: “Vậy ông vào đây làm cái gì?

Đúng là một kẻ phế vật.” Có Vương Diệp khơi mào, Bàn Tử bỗng bịt miệng cười, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc: “Rõ rành rành là muốn làm vướng chân chúng ta chứ gì.” Nói đến đây, Phổ Cốc nhận ra có gì đó không ổn, lão nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được nói: “Tôi dù sao cũng là giáo sư, anh chắc không đối xử với tôi như vậy chứ, tôi thấy...” Phổ Cốc chưa kịp nói hết, Hạo Thiên Chân đã lắc đầu, nhìn lão một cách nghiêm túc: “Nơi này của chúng tôi ghét nhất là loại người giả tạo, bao gồm cả những kẻ không có bản lĩnh, cả người toàn là rác rưởi, mà ông chính là một trong số đó.” Bị bọn họ hạ thấp như vậy, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão há miệng hồi lâu mà không thốt ra được lời nào, chỉ có thể đứng sững ở một bên.

Vương Diệp nhìn lối đi ở đây, không thèm để ý đến Phổ Cốc nữa, nhưng Phổ Cốc lại cảm thấy Vương Diệp đang muốn dồn lão vào đường cùng.

Trong khoảnh khắc này, Phổ Cốc thực sự hết cách, lão đành phải cầm tai nghe của mình đi sang một bên, sau đó hạ thấp giọng báo cáo tình hình bên này với gã đàn ông kia.

Gã đàn ông nghe những lời báo cáo của Phổ Cốc thì không nhịn được cười khẽ: “Bọn họ giờ đều đang chán ghét ông, vậy thì ông cứ dứt khoát thực hiện triệt để bản chất của một kẻ phế vật đi.” Lời gã đàn ông nói ra khiến sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi: “Nếu tôi thật sự làm vậy, tiếp theo chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.” Phổ Cốc bực dọc nói, lão thậm chí có thể đoán rõ mười mươi kết cục đó.

Phổ Cốc vừa dứt lời, gã đàn ông bỗng cười lên.

Lời của gã còn chưa dứt thì Bàn Tử đã bước tới, nhìn chằm chằm

Phổ Cốc, làu bàu nói: “Ông ở đây lẩm bẩm cái gì thế?

Tụng kinh à?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

Thấy Bàn Tử như vậy, Phổ Cốc rơi vào im lặng, không biết trả lời thế nào.

Thấy Phổ Cốc không nói lời nào, Bàn Tử nghĩ ngợi rồi không chút do dự lấy điện thoại ra, ngay trước mặt Phổ Cốc, anh gọi cho người bạn nối khố của mình.

Bàn Tử cố tình làm vậy để khiến Phổ Cốc khó chịu, anh tin rằng lão nhất định sẽ có phản ứng, và đúng như anh dự đoán.

Khi anh gọi điện, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão vội vàng kéo tay Bàn Tử, nhìn anh với vẻ không hiểu: “Anh đang làm cái gì thế?” Bàn Tử nhìn lão với vẻ mặt thản nhiên, tùy ý nói: “Gọi điện cho bạn nối khố xem nó có nghe máy không thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa bấm số, lúc này Phổ Cốc đã che điện thoại lại, nhìn Bàn Tử với vẻ mất kiên nhẫn: “Anh điên rồi à?

Sao anh có thể làm ra chuyện như vậy?” Phổ Cốc vừa nói vừa ngắt cuộc gọi.

Nhìn sự kích động trên mặt Phổ Cốc, Bàn Tử khẽ thở dài, anh nhìn lão gặng hỏi: “Rốt cuộc ông đang nghĩ cái gì thế?

Giờ không cho tôi làm vậy thì ông muốn làm gì?” Nói đến đây, Bàn Tử lại thở dài, nhìn chằm chằm Phổ Cốc gắt gỏng: “Tôi nói thật nhé, ông ở đây hạ thấp giọng nói một tràng dài, tuy tôi không nghe thấy nhưng tôi cũng có quyền gọi điện cho bạn mình chứ!” Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão không biết trả lời sao.

Vương Diệp chứng kiến cảnh này, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Anh khẽ thở dài, nhìn Phổ Cốc với vẻ sầu muộn: “Tôi đã nói rồi, có kẻ dù đứng về phía chúng ta nhưng thực tế thì lòng dạ đã hướng về người khác từ lâu rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười.

Cả nhóm cùng lúc bước tới, hành động của Vương Diệp khiến sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Lão lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ lo lắng: “Anh đừng hiểu lầm tôi.” Nhưng lời lão vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Anh lắc đầu nhìn Phổ Cốc một cách tùy ý: “Tôi chẳng hiểu lầm ông đâu, tôi chỉ nói đúng sự thật thôi, nhất là hạng người như ông.” Nói đến đây, Vương Diệp dừng lại, anh nhìn chằm chằm Phổ Cốc với vẻ sầu muộn: “Tôi nói thật lòng nhé, nếu ông thực sự không có cách nào thì cứ trực tiếp quay về nơi đó đi.” Phổ Cốc vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp lo lắng: “Đừng làm vậy mà, tôi vẫn có thể phát huy được chút tác dụng chứ, dù sao tôi cũng có hiểu biết đôi chút về nơi này, lỡ như thấy thứ gì quen thuộc, tôi còn có thể chỉ điểm cho các anh.” Giọng lão đầy vẻ cấp thiết.

Vương Diệp thấy vậy, trong mắt lóe lên sự phức tạp, dường như anh đang do dự.

Thấy Vương Diệp như vậy, Phổ Cốc nghĩ ngợi rồi nói: “Nếu anh thật sự bắt tôi quay lại, tôi ở nơi đó sẽ sống không bằng chết mất, gã đàn ông kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho tôi đâu.” Giọng Phổ Cốc đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi quả quyết gật đầu, nhưng nhìn chằm chằm Phổ Cốc, anh lại không nhịn được mà nói: “Nhưng ông cũng biết tính tôi rồi đấy, tôi không thích có kẻ vô dụng ở bên cạnh, nên ông qua đây giúp một tay đi!” Vương Diệp vừa nói vừa ngoắc tay với Phổ Cốc.

Phổ Cốc gật đầu, lúc này Vương Diệp chỉ vào những viên gạch trên tường, bảo lão tháo chúng xuống.

Phổ Cốc nghe theo sự sắp xếp của Vương Diệp, không có bất kỳ ý kiến gì, nhưng trên mặt lão lại mang theo vài phần phức tạp.

Trong lúc tháo dỡ, lão không nhịn được hỏi Vương Diệp: “Mấy thứ này có tác dụng gì không?” Câu hỏi vang lên, Vương Diệp cau mày, nhìn Phổ Cốc đầy vẻ mất kiên nhẫn: “Có tác dụng gì hay không thì liên quan gì đến ông?

Ông chỉ cần làm việc là được rồi.” Thái độ của anh vô cùng gay gắt.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão chìm vào im lặng.

Nhưng khi đang tháo dỡ những bức tường kia, Phổ Cốc bỗng phát hiện việc này khó khăn hơn lão tưởng nhiều.

Chẳng hạn như khi lão khuân từng viên gạch xuống, lão lại nhìn thấy bên trong có rết và một số loài độc trùng đang bò lổm ngổm.

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão sững sờ tại chỗ không nói nên lời, tay còn bị một con rết chích một cái.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Phổ Cốc tái mét.

Lão nghĩ ngợi rồi quả quyết quay lại nhìn Vương Diệp, không chút do dự kể lại tình hình.

Nhưng nghe xong, gương mặt Vương Diệp chỉ lộ rõ vẻ bất lực.

“Sao bảo ông làm chút việc cỏn con cũng không xong thế hả?

Còn gây ra bao nhiêu chuyện, chẳng qua chỉ bị chích một cái thôi mà, có đáng gì đâu?” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt trắng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc càng thêm khó coi.

Dù lão không so đo quá nhiều với Vương Diệp nhưng lại trở nên vô cùng cẩn trọng.

Lúc này, đang khi khuân gạch, lão bỗng thấy một cái đuôi rắn lướt qua trước mặt, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Lão đứng sững tại chỗ không thốt nên lời.

Khi phản ứng lại, lão vội vàng nhìn Vương Diệp: “Không ổn rồi, ở đây có một con rắn.” Giọng Phổ Cốc đầy vẻ kinh hãi.

Vương Diệp thấy vậy, ánh mắt lóe sáng: “Ông đang nói bậy bạ cái gì thế?

Sao có thể có rắn được?” Vương Diệp vừa nói vừa bước tới, nhưng anh lại luôn đứng bên cạnh Phổ Cốc.

Nhìn thì có vẻ là quan tâm, nhưng thực tế biểu hiện của Vương Diệp lại vô cùng lạnh lùng.

Phổ Cốc nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được mở miệng: “Chẳng lẽ anh thực sự không muốn xem thứ bên trong này sao?” Khi câu hỏi vang lên, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự tùy ý.

Anh khẽ thở dài nhìn Phổ Cốc, nói giọng lấy lệ: “Xem thì có ích gì chứ, ông mau tháo mấy viên gạch đó xuống đi.

Chỉ cần ông làm tốt việc, con đường mộ đạo trước mặt này được chúng ta thông suốt thì có thể đi đường tắt rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười.

Những lời khẳng định chắc nịch của Vương Diệp khiến Phổ Cốc cảm thấy có gì đó không ổn.

Lão lắc đầu nhìn Vương Diệp với vẻ cấp thiết: “Sao tôi cứ thấy không ổn chút nào nhỉ?” Phổ Cốc vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười, nhìn lão một cách tùy ý: “Sao lại không ổn được?

Tôi bảo ông này, đừng có mà nghi thần nghi quỷ, mau làm việc đi, nếu không tôi sẽ đuổi ông quay lại đấy.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh cũng cười gật đầu, nhìn chằm chằm Phổ Cốc đầy vẻ mất kiên nhẫn: “Ông cũng biết mình là kẻ phế vật rồi đấy, nên vào lúc này tất nhiên ông phải mang lại cho chúng tôi chút lợi lộc gì đó, nếu không hạng người như ông đi theo chúng tôi cũng chỉ làm vướng chân thôi.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả.

Lời Trương Khởi Linh nói ra khiến sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, lão thậm chí không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy vậy cũng bật cười, anh lắc đầu nhìn Phổ Cốc với vẻ sầu muộn: “Tôi nói thật lòng, loại người như ông trước đây tôi đã thấy không biết bao nhiêu rồi.” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Sắc mặt Phổ Cốc có chút khó coi, lão há miệng như muốn nói gì đó.

Chương 1042

Nhưng vào lúc này, Phổ Cốc lại chìm vào im lặng, bởi lão phát hiện một con rắn đang bò ra ngoài và đang nhìn chằm chằm vào lão.

Sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, lão đứng sững tại chỗ rồi vội vàng lùi lại.

Thấy dáng vẻ hoảng loạn của Phổ Cốc, Vương Diệp cũng phát hiện ra con rắn đó.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Phổ Cốc sầu muộn: "Chẳng phải chỉ là một con rắn thôi sao?

Sao ông lại bị dọa thành ra thế này?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, lão không nói được lời nào vì phát hiện ra những thứ lão sợ hãi đối với Vương Diệp dường như chẳng là gì cả.

Dưới sự chứng kiến của Phổ Cốc, Vương Diệp bỗng nhiên chộp lấy con rắn đó, đồng thời quăng nó lên người Phổ Cốc.

Phổ Cốc đứng sững ra không thốt lên lời.

Thấy dáng vẻ trợn mắt há mồm của lão, Vương Diệp khẽ cười nói: "Thứ này trông có vẻ bất ngờ lắm à?" Phổ Cốc chìm vào im lặng, không biết nói gì.

Thấy vậy, Vương Diệp lại cảm thán thêm một câu: "Tôi nói cho ông biết, loại rắn độc này dù có độc thì cũng không sao, bởi chỉ cần năng lực của chúng ta mạnh hơn chúng, chúng sẽ không dám tấn công." Vương Diệp vừa nói vừa quăng con rắn lên xuống, con rắn cứ liên tục quay đầu muốn cắn anh một cái nhưng đều bị anh quăng đi.

Chứng kiến cảnh này, Phổ Cốc hoàn toàn ngây người, lão thậm chí không nói nổi một lời, căn bản không tin vào những gì mình đang thấy.

Phổ Cốc bị dọa đến ngốc nghếch, Trương Khởi Linh nhìn thấy bộ dạng đó của lão.

Nhưng Vương Diệp đã quăng cho con rắn choáng váng, anh nhìn Phổ Cốc bỗng cười nói: "Qua đây cầm con rắn này đi, tôi phải luyện lòng can đảm cho ông.

Tôi bảo này, thứ này chẳng có gì đáng sợ cả, chỉ có nâng cao lòng can đảm của ông lên thì ông mới có thể đi theo bên cạnh chúng tôi được." Tuy nhiên khi Vương Diệp nói ra những lời này, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, lão vội vàng lắc đầu.

Lão đã có thể cảm nhận được Vương Diệp đang cố tình trêu cợt mình.

Thấy Phổ Cốc từ chối, Vương Diệp bỗng xụ mặt xuống, nhìn lão mất kiên nhẫn: "Cái nhà ông này, đừng bảo tôi không giữ thể diện cho ông nhé, tôi hiện giờ cho ông cơ hội này, nếu ông còn..." Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Phổ Cốc đã trở nên khó coi, lão vội vàng lắc đầu nhìn Vương Diệp đầy hoảng loạn: "Không phải tôi không cần thể diện, tôi chỉ là cảm thấy..." Lão thực sự sợ hãi, sợ nhất chính là loại sinh vật này.

Lúc này Phổ Cốc bỗng lùi lại phía sau, nhưng khi lão chạm tay vào một bức tường, Vương Diệp bỗng chỉ vào sau lưng lão nói: "Ông quay lại nhìn xem kia có phải là một con rắn không?" Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này lão quay đầu lại nhìn, phát hiện đúng là có một con rắn thật.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Phổ Cốc trợn mắt rồi ngất xỉu tại chỗ.

Thấy vậy, Vương Diệp cười ha hả, anh không ngờ lá gan của Phổ Cốc lại nhỏ đến thế.

Anh lắc đầu nhìn Phổ Cốc đầy sầu muộn: “Cái gan của ông cũng nhỏ quá rồi đấy!” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Không đợi Phổ Cốc kịp phản ứng, anh đã bước tới gọi lão tỉnh dậy.

Phổ Cốc mở mắt ra, mơ hồ thấy Vương Diệp đang cầm con rắn kia tiến lại gần.

“Nếu thực sự muốn khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, tôi nghĩ có lẽ phải dùng biện pháp mạnh mới giải quyết được tất cả.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa con rắn tới sát mặt lão.

Phổ Cốc sững sờ, lúc này lão cũng thấy con rắn kia đang ngày càng gần mình hơn.

Giây tiếp theo, Phổ Cốc phát ra một tiếng thảm thiết.

Lão thấy mình bị con rắn kia cắn một cái, cả người lão đờ ra, không nói nổi câu nào.

Vương Diệp vội vàng quăng con rắn sang một bên, nhìn Phổ Cốc nghiêm túc nói: “Tôi vừa mới bẻ gãy hai chiếc răng độc của nó rồi, nó chỉ tùy tiện cắn ông một cái thôi, yên tâm đi, nó không làm gì được ông đâu.” Vương Diệp cười nói.

Nhưng Phổ Cốc nghe xong thì lại ngất xỉu thêm lần nữa.

Thấy lão quá kém cỏi, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên hơi khó coi: “Cái tên này, đúng là đồ vô dụng.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ chân đá vào người Phổ Cốc.

Phổ Cốc cảm nhận được hành động của Vương Diệp nhưng lão vẫn cứ nhắm chặt mắt, không chịu mở ra.

Rõ ràng áp lực mà Vương Diệp mang lại đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng lão.

Vào lúc này, Phổ Cốc đã không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp thấy vẻ hoảng loạn trên mặt lão, nghĩ ngợi rồi lại nói: “Tỉnh táo chút đi, tôi đã tìm thấy một con đường mộ đạo mới rồi, mau đi theo tôi, đừng có giả ngốc ở đây nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với lão.

Nghe vậy, sắc mặt Phổ Cốc trở nên hơi khó coi.

Lúc này, tuy lão đi theo sau lưng Vương Diệp nhưng trên mặt vẫn mang vài phần phức tạp.

Lúc này, ở góc độ mà mọi người không nhìn thấy, trong mắt lão luôn lóe lên sự âm lãnh.

Thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc, Bàn Tử bỗng bật cười.

Anh lắc đầu nhìn lão đầy bất lực: “Nếu tôi không lầm thì ông chắc là có nhiều ý kiến với chúng tôi lắm nhỉ?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên, sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, lão không biết trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy vậy cũng bật cười, anh vỗ vai Bàn Tử một cách tùy ý: “Bây giờ lão hận chúng ta là vì lão chưa nghĩ thông suốt chuyện này thôi, nhưng đợi đến khi lão nghĩ thông rồi, lão ngộ ra thì lão sẽ không hận chúng ta nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa dẫn Bàn Tử đi vào trong.

Trong con đường mộ đạo nhỏ hẹp này, tuy vẫn còn một số rắn rết độc trùng nhưng Vương Diệp không hề sợ hãi.

Anh tiên phong đi phía trước, những loài rắn rết độc trùng kia đều nhanh chóng tránh ra.

Nhưng Phổ Cốc chứng kiến cảnh này thì lại đứng sững tại chỗ hồi lâu không dám bước vào.

Thấy Phổ Cốc cứ đứng đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, anh ngoắc tay gọi lão với vẻ cấp thiết: “Mau vào đây, đừng có đứng đó lãng phí thời gian nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với lão.

Nhưng nói đến đây, sắc mặt Phổ Cốc lại trở nên cực kỳ khó coi.

Lão suy nghĩ một chút, bỗng nhiên kháng cự lắc đầu, sau đó quay người định rời đi.

Thấy dáng vẻ này của Phổ Cốc, Vương Diệp cười lên, anh nhìn lão với vẻ sầu muộn: “Chỉ là một chuyện nhỏ nhặt thế này thôi mà, sao ông lại sợ đến mức đó chứ?

Hãy đem lòng dũng cảm của ông ra đây xem nào.” Vương Diệp không ngừng khích lệ Phổ Cốc, nhưng những lời đó đối với lão lại mang theo sự tra tấn nặng nề.

Sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, lão thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng: “Tôi có thể quay lại trước được không?” Khi câu hỏi vang lên, trong mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp, anh thở dài nhìn Phổ Cốc gặng hỏi: “Ông nghĩ chuyện như vậy có thể xảy ra sao?” Câu hỏi của Vương Diệp làm Phổ Cốc im lặng, lão không biết phải nói gì.

Thấy dáng vẻ im lặng của lão, Vương Diệp lại cảm thán thêm một câu: “Đừng bảo là tôi chưa nhắc nhở ông đấy nhé.” Vương Diệp chưa dứt lời, Phổ Cốc đã bước vào.

Lão không dám chọc giận Vương Diệp thêm nữa.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn của lão, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này Bàn Tử chỉ vỗ vai Phổ Cốc, hào hứng nói: “Hai chúng ta chắc cũng được tính là nan huynh nan đệ đấy.

Vì hồi trước khi tôi mới gia nhập nhóm của Vương Diệp, tôi cũng từng gặp phải vấn đề như vậy, nhưng tôi không có sợ đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực mình.

Thấy vậy, Phổ Cốc sững người nhìn anh đầy khó hiểu: “Vương Diệp cũng từng đối xử với anh như vậy sao?” Phổ Cốc vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu cái rụp, anh vỗ ngực mình, nhìn lão đầy kiêu ngạo: “Không phải ai cũng có thể được Vương Diệp chọn trúng đâu.

Giờ ông bị Vương Diệp đối xử như thế này, ông cảm thấy cậu ấy đang hại ông, nhưng thực tế là cậu ấy đang công nhận ông đấy.” Bàn Tử vừa dứt lời, Phổ Cốc sững sờ tại chỗ, cả người ngây dại, không thể tin nổi vào tai mình.

Đối với chuyện này, Phổ Cốc cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó, không nhịn được cười nói: "Dù chuyện này nghe có vẻ khó chấp nhận, nhưng tất cả đều là sự thật." Khi Bàn Tử nói vậy, Phổ Cốc tuy gật đầu nhưng trong ánh mắt vẫn đầy vẻ phức tạp. "Tôi cảm thấy, nếu Vương Diệp thực sự chấp nhận tôi, vậy tại sao bây giờ anh ấy lại đi nhanh như thế?

Chẳng đợi chúng ta chút nào." Phổ Cốc vừa nói vừa nhìn chằm chằm về hướng Vương Diệp.

Nghe lời Phổ Cốc nói bên tai, ánh mắt Bàn Tử cũng thoáng chút phức tạp. "Cậu thì hiểu cái gì?

Con người Vương Diệp vốn có cách biểu đạt như vậy đấy, chẳng lẽ cậu còn hy vọng cậu ấy đứng đợi cậu?

Cậu là nhân vật tầm cỡ nào chứ?" Bàn Tử chất vấn dồn dập, nhưng những lời này đều là sự thật.

Sau khi Phổ Cốc phản ứng lại, nhất thời cũng chỉ biết khẽ thở dài, không nói gì thêm.

Thấy bộ dạng đó, Bàn Tử lại không nhịn được cảm thán một câu: "Nếu cậu có ý kiến gì về chuyện này..." Lời Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã quay đầu nhìn chằm chằm hai người, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn nói: "Còn đứng đờ ra đó làm gì?

Không mau đuổi theo đi!" Nói đoạn, Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại phát hiện ở đây có một số ký hiệu kỳ lạ.

Hắn nhíu mày, vội vàng báo cho Vương Diệp.

Vương Diệp bước tới, phát hiện những thứ điêu khắc trên đó thì sắc mặt trở nên khó coi. "Những ký hiệu khắc trên này chúng ta đều không hiểu, Hạo Thiên Chân liệu có biết không?" Vương Diệp đột nhiên quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ thắc mắc.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu dứt khoát.

Sau đó, anh ta ghé sát vào các ký hiệu trên tường nhìn kỹ.

Sau khi xem hết nội dung, cả người anh ta cũng sững lại tại chỗ. "Cậu biết không?

Thực ra thời không là thứ có thể bị người khác dễ dàng điều chỉnh." Những dấu vết để lại trên này khiến Hạo Thiên Chân rơi vào trầm mặc hồi lâu, không thốt nên lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân thì bỗng cười lên, lắc đầu vỗ vai anh ta, buồn bã nói: "Được rồi, cậu bình thường lại cho tôi nhờ." Vương Diệp vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu nhưng trong mắt vẫn đầy vẻ trầm tư, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy thứ này có chút đáng sợ." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa xoa xoa cánh tay, rồi bắt đầu giải thích cho bọn họ những thứ vẽ trên tường.

Nếu không đoán sai, những hình vẽ này đều do người xây dựng mộ thất này tự tay vẽ ra.

Và những gì được điêu khắc chính là: "Vận hành của la bàn thời không".

Tuy nhiên, ngoài những thứ này, Hạo Thiên Chân còn nhìn thấy một số chuyện kinh khủng hơn trên vách tường.

Anh ta vội vàng kéo tay Vương Diệp, nhìn anh rồi ra hiệu bằng mắt.

Chương 1043

Vương Diệp thấy bộ dạng đó thì gật đầu, không nói gì thêm.

Nhưng nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp không nhịn được nói: "Tôi cảm thấy bên ngoài chắc là có con đường khác, chỗ này dường như không đi tiếp được nữa, chúng ta đổi đường trước đi!" Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu, nhìn con đường phía trước suy nghĩ một chút rồi đột ngột nói với Phổ Cốc: "Cậu đi theo tôi." Phổ Cốc nghe Trương Khởi Linh sắp xếp, trên mặt chỉ thấy một vẻ mờ mịt, anh ta nhìn Tiểu Ca khó hiểu hỏi: "Tại sao tôi phải đi qua đó?" Trong ngữ khí của Phổ Cốc tràn đầy sự hiếu kỳ.

Thấy Phổ Cốc có ý làm trái ý mình, Trương Khởi Linh tức giận nghiến răng, nhìn chằm chằm cậu ta, mất kiên nhẫn nói: "Tôi bảo cậu qua đây thì cứ trực tiếp qua đây là được, hỏi nhiều như vậy làm gì?" Ngữ khí của Trương Khởi Linh đầy vẻ bực bội.

Lúc này Phổ Cốc mới phản ứng lại, gật đầu đi theo bước chân anh.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Phổ Cốc, nghiêm túc nói: "Cậu cũng biết nơi chúng ta đang đi ngày càng nguy hiểm, điều đó có nghĩa là chúng ta đang ngày càng gần địa điểm thực sự.

Nếu cậu không khôn ngoan hơn một chút thì tiếp theo sẽ chỉ trở thành gánh nặng của chúng tôi thôi." Nói đến đây, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Phổ Cốc đầy phiền muộn: "Điều này không quan trọng, quan trọng là cậu có thể sẽ mất mạng ở nơi này đấy!" Nghe lời này của Tiểu Ca, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên khó coi, suy nghĩ một chút rồi khẽ thở dài: "Thực ra tôi cảm thấy mạng mình cũng lớn, chắc không đến mức xảy ra chuyện đó đâu." Nhưng vẻ kiên định và tự tin đó lại khiến Trương Khởi Linh bật cười.

Anh lắc đầu, nhìn Phổ Cốc đầy khinh miệt: "Cậu không nghĩ là người đàn ông đó sẽ bảo vệ cậu chứ?" Câu hỏi vang lên bên tai khiến sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại vỗ vai cậu ta, cực kỳ nghiêm túc nói: "Rất nhiều thứ mọi người đều tự hiểu rõ trong lòng, nên tôi hy vọng cậu có thể minh bạch.

Mạng của cậu đối với người đàn ông đó chẳng đáng một xu đâu, loại người như cậu vơ đại cũng được một nắm." Sự nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả, lời nói lại rõ ràng như vậy khiến sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi.

Cậu ta thở dài sâu sắc, nhìn Tiểu Ca buồn bã nói: "Nhưng tôi đã không còn cách nào khác rồi." Trong ánh mắt của Phổ Cốc tràn đầy sự phức tạp và xoắn xuýt.

Thấy bộ dạng đó, Trương Khởi Linh suy nghĩ rồi dứt khoát nói thêm: "Cậu vẫn còn cách khác, chỉ cần nhớ kỹ một câu của tôi: Cậu cứ đi theo chúng tôi, bất kể chúng tôi sắp xếp gì, cậu cứ làm theo là được." Có lời này của Tiểu Ca, sắc mặt Phổ Cốc tuy vẫn khó coi nhưng cuối cùng cũng gật đầu, không kháng cự nữa.

Nhưng ở một bên khác, Vương Diệp đã có được thông tin quan trọng từ Hạo Thiên Chân.

Hóa ra họ đang ở một nơi mà chỉ cần sơ sẩy một chút là có chuyện không hay xảy ra.

Cơ quan ở đây xuất hiện dồn dập, ngoài ra, nếu Vương Diệp thực sự tìm được thứ liên quan đến thời không đó, điều đó có nghĩa là Vương Diệp giúp ai cải biến vận mệnh thì tiếp theo, chính anh sẽ trở thành bộ dạng thảm hại của kẻ đó.

Đây gọi là thời không cải vận, nhưng cũng gọi là đổi mạng.

Hạo Thiên Chân vừa nói ra những lời này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Anh khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Không ngờ Hạo Thiên Chân lại vỗ vai anh, vô cùng cố chấp nói: "Nếu tôi không đoán sai, trong mộ thất này chắc chắn có rất nhiều hài cốt, hơn nữa chúng sẽ xuất hiện lặp đi lặp lại." "Tại sao lại nói vậy?" Vương Diệp nhíu mày nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ thắc mắc.

Đối với cách nói này, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, Hạo Thiên Chân khẽ cười, nhìn anh không chút nể nang: "Cậu có lẽ chưa từng nghĩ tới, khi họ quay lại thời không, những người bị cải mệnh và những người bị ép cải mệnh đều sẽ quay về thời đại đó, hơn nữa họ đều có đầy đủ ký ức." Nói đến đây, Vương Diệp dường như đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Anh gật đầu nhìn Hạo Thiên Chân, trầm tư nói: "Đã như vậy, chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn, nếu không khi rắc rối ập đến, vấn đề sẽ trở nên rất nghiêm trọng." Có lời này của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại kéo tay Vương Diệp, lúc anh định rời đi, anh ta vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu chúng ta thực sự bị ép quay về thời đại đó, chúng ta nhất định phải nghĩ cách giải quyết người đàn ông kia.

Giết hắn xong, có lẽ mọi chuyện sẽ biến mất." Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ trịnh trọng.

Bàn Tử đi tới nghe thấy lời này thì bỗng cười ha hả: "Trời đất ơi, cái gã này chỉ đang nói bậy thôi, sao cậu lại coi là thật thế?

Để tôi bảo các người nghe..." Lời Bàn Tử chưa kịp thốt ra, Hạo Thiên Chân đã lắc đầu, nhìn Bàn Tử đầy phiền muộn: "Chuyện này thực sự không đơn giản như anh nghĩ đâu, đừng có bày ra cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó nữa." Ngữ khí của Hạo Thiên Chân đầy vẻ phức tạp.

Thấy anh ta như vậy, Bàn Tử khẽ thở dài, sờ mũi mình rồi nhìn Vương Diệp không nhịn được lên tiếng: "Vậy ra chuyện này thực sự là tôi hiểu sai sao?" Vương Diệp không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, vì lúc này Trương Khởi Linh và Phổ Cốc đã đi ra.

Vương Diệp nhìn hai người họ, không chút do dự nói: "Đi con đường bên trong kia có lẽ có thể trực tiếp đến đích, nhưng mục đích của người đàn ông đó không đơn giản, chúng ta tuyệt đối không thể qua đó." Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt hai người kia trở nên khó coi.

Họ nhìn Vương Diệp đầy bất lực: "Nhưng tiếp theo chúng ta nên đi đâu?" Đối mặt với câu hỏi của hai người, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh thản nhiên nói: "Đương nhiên là rời khỏi nơi này, chẳng lẽ thực sự để người đàn ông kia nhìn chằm chằm sao?" Có lời này của Vương Diệp, Phổ Cốc lập tức gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn vài phần phức tạp, dường như vẫn đang cân nhắc có nên làm theo lời họ nói hay không.

Hiển nhiên, Phổ Cốc không dễ dàng cúi đầu trước họ, ngoài ra trong lòng cậu ta còn có những toan tính khác, Vương Diệp hiểu rõ điều này.

Nhìn Phổ Cốc bây giờ, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ buồn bã, anh không nhịn được nói: "Tôi nói thật lòng, rắc rối trước mắt chúng ta gặp phải nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều."

Nghe vậy, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ lo lắng, vội vàng nhìn Vương Diệp có chút bất lực: "Giờ chúng ta nên đi đâu?

Vạn nhất người đàn ông đó phái người đuổi theo thì sao?

Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản đâu, hay là chúng ta cứ làm theo lời ông ta nói đi!" Khi lời Phổ Cốc vang lên, ánh mắt Vương Diệp lộ ra vài phần bình tĩnh.

Anh lắc đầu, nhìn Phổ Cốc rất nghiêm túc: "Nếu cậu muốn chết, cậu có thể làm theo lời hắn, nhưng chúng tôi muốn sống lâu thêm một chút, cho nên chuyện này cậu tự chọn đi." Vương Diệp vỗ vai Phổ Cốc, rồi không chút do dự quay người rời đi.

Sau khi Vương Diệp đi, những người khác đều lộ vẻ phức tạp trên mặt.

Họ đi theo Vương Diệp, chỉ còn mình Phổ Cốc đứng lại phía sau với vẻ mặt rối rắm.

Cậu ta suy nghĩ một lát rồi cũng dứt khoát đi theo, nhưng lúc này Phổ Cốc cũng bắt đầu nói chuyện với người đàn ông ở đầu dây bên kia: "Hành động lần này của họ không đơn giản đâu." Lời nhắc nhở của Phổ Cốc vang lên, mặt người đàn ông kia lộ vẻ phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát nói với Phổ Cốc: "Cứ đi theo họ đi.

Nếu không đoán sai, họ hiện tại chắc là muốn rời khỏi đây, nhưng nơi này chỉ có tử lộ, không có lối ra." Ngữ khí người đàn ông đầy vẻ phấn khích.

Nói đến nước này, Phổ Cốc cũng thấy da đầu tê dại, cả người như muốn nổ tung, nhưng cậu ta không nói gì thêm.

Lúc này, Phổ Cốc nhìn những viên gạch trước mặt, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát bước theo Vương Diệp, đồng thời không nhịn được nhắc nhở một câu: "Tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu, nơi này chỉ có đường chết, không có đường sống." Khi lời nhắc nhở của Phổ Cốc vang lên, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh nhìn cậu ta đầy tùy ý: "Dù là vậy thì đã sao?" Câu hỏi của Vương Diệp khiến sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, cậu ta không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Vương Diệp nhìn con đường phía trước rồi không chút do dự nói với Phổ Cốc: "Cậu đi lên phía trước trước đi!" Phổ Cốc hiểu ý Vương Diệp, cậu ta sững người tại chỗ, nhìn anh đầy vẻ thắc mắc: "Tại sao lại bảo tôi đi dò đường?" Khi câu hỏi vang lên, Vương Diệp khẽ cười, vỗ vai cậu ta rất nghiêm túc: "Bởi vì năng lực của cậu cao hơn chúng tôi, giao chuyện này cho cậu là vô cùng thỏa đáng, hơn nữa mọi người đều tin tưởng cậu có thể hoàn thành tốt trọng trách này." Nói đến đây, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, nhìn cậu ta mà nghiêm túc hùa theo: "Hơn nữa, một cơ hội rèn luyện thế này, cậu nên trân trọng lấy." Nếu Phổ Cốc không có chủ kiến của riêng mình, có lẽ lúc này đã bị họ lừa phỉnh rồi.

Nhưng Phổ Cốc chưa bao giờ là kẻ ngốc, cậu ta khẽ cười, dứt khoát lắc đầu, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: "Tôi không thể ứng phó nổi những rắc rối này đâu, tôi chỉ là một kẻ bỏ đi thôi, những thứ này cứ giao cho các anh tự xử lý đi!" Phổ Cốc vừa nói vừa quay người định rời đi.

Thấy bộ dạng đó, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi dứt khoát bước tới, nhìn đoạn đạo mộ trước mặt.

Anh cũng thấy những cơ quan xuất hiện dồn dập, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Phổ Cốc thấy Vương Diệp đang ứng phó ở đó thì nhất thời cũng đứng lại, không thực sự rời đi.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng da mặt dày của Phổ Cốc thì bỗng bước tới, nhìn chằm chằm cậu ta, không nhịn được chất vấn một câu: "Cậu không cảm thấy làm thế này là quá đáng lắm sao?" Khi câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên, sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, cậu ta khẽ thở dài, không nhịn được giải thích: "Chuyện không phải như anh nghĩ đâu, tôi thực sự không còn cách nào." Nhưng đúng lúc này, Vương Diệp bỗng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, mọi người vội vàng nhìn qua, chỉ thấy Vương Diệp lúc này cư nhiên rơi vào một bể nước.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người vội vàng chạy tới, Trương Khởi Linh là người đầu tiên, anh không thèm suy nghĩ mà nhảy thẳng xuống.

Nhìn hành động của Tiểu Ca, mọi người đều sững sờ.

Ngay cả Phổ Cốc lúc này cũng ngây người tại chỗ, không tin nổi chuyện như vậy lại xảy ra, vì loại chuyện này trước đây Phổ Cốc chưa từng trải qua.

Ngoài ra, đối với Phổ Cốc, thứ gọi là chân tình thực ý căn bản không thể tồn tại ở nơi này.

Nhưng những gì Trương Khởi Linh đang làm thực sự khiến người ta thấy lạ lùng.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng va đập vang lên bên tai.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mình bị nhốt trong một cái hộp trong suốt, ngoài ra, Trương Khởi Linh đang ở trong nước không ngừng đập vào cái hộp này, đồng thời cố sức đẩy nó lên trên.

Nhìn hành động của Trương Khởi Linh, Vương Diệp sững sờ.

Nếu không đoán sai, anh có lẽ đã bị nhốt vào một cơ quan.

Nhưng nước ở đây quá sâu, nếu Trương Khởi Linh cứ liên tục đẩy anh lên như vậy, cuối cùng anh ấy sẽ kiệt sức mà chết ở nơi này.

Vương Diệp lắc đầu, chỉ tay lên phía trên đầu Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh không hiểu ý Vương Diệp, Vương Diệp liền rút thắt lưng mình ra.

Trương Khởi Linh đã hiểu.

Anh không chút do dự ngoi lên mặt nước, vì Vương Diệp chỉ bị nhốt trong một không gian kín trong suốt nên hiện tại vẫn chưa có vấn đề gì.

Nhưng khi dưỡng khí bên trong cạn kiệt, Vương Diệp chắc chắn sẽ gặp chuyện, Trương Khởi Linh hiểu rõ điều này.

Lúc này anh nhìn sợi dây trong tay, không chút do dự buộc chặt vào người mình.

Mọi người đứng bên cạnh cũng lại giúp một tay, Trương Khởi Linh chỉ cầm sợi dây đó quay lại bên cạnh Vương Diệp.

Anh lặn xuống rất lâu mới thấy Vương Diệp, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi, dù có sắp hết hơi nhưng Trương Khởi Linh cũng không chọn từ bỏ.

Vì anh biết muốn cứu mạng Vương Diệp chỉ có thể dựa vào năng lực của mình, nếu anh bỏ cuộc thì sẽ không còn ai cứu được Vương Diệp nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh cực kỳ khó coi, anh nhìn cái hộp trong suốt trước mặt, dứt khoát quàng sợi dây lên đó.

Làm xong một loạt hành động này, Trương Khởi Linh cũng phát hiện Vương Diệp bên trong đã nhắm mắt lại.

Tiểu Ca sững người, sợ hãi vội vàng đập vào cửa kính.

Vương Diệp nghe thấy tiếng động của Trương Khởi Linh thì mở mắt ra, lắc đầu nhìn anh rồi chỉ vào sợi dây.

Trương Khởi Linh hiểu ý, vội vàng giật dây một cái.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều đang điên cuồng kéo dây ở trên, Phổ Cốc vẫn đứng bên cạnh đờ người ra.

Thấy bộ dạng đó, Bàn Tử tức giận nghiến răng, bước tới đạp cho Phổ Cốc một nhát: "Cậu làm cái quái gì ở đây thế?

Không mau lại giúp một tay đi!" Ngữ khí Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Nghe vậy, sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, tuy qua giúp sức nhưng thực tế lại làm kiểu uể oải không có lực.

Thấy vậy, mặt Bàn Tử tối sầm lại, hắn nhìn cậu ta quát: "Cậu chưa ăn cơm à?

Nếu muốn nếm thử cảm giác bị ném xuống đó thì bây giờ tôi có thể ném cậu xuống luôn đấy." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, vẻ đe dọa trên mặt không phải là giả.

Lúc này Phổ Cốc không còn cách nào, chỉ đành làm theo lời Bàn Tử.

Phổ Cốc kéo sợi dây, mặt đầy vẻ phẫn nộ, không ngừng dùng sức, liều mạng kéo sợi dây lên.

Thấy cậu ta dùng sức, Bàn Tử lúc này mới hài lòng gật đầu.

Chương 1044

Lúc này mọi người đồng tâm hiệp lực kéo cái hộp lên.

Vương Diệp nhìn lớp kính trước mặt, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Tuy đã nổi lên mặt nước nhưng thứ này dường như đao thương bất nhập, làm cách nào cũng khó mà cưa mở được.

Trương Khởi Linh đặt nó lên chỗ bằng phẳng.

Sắc mặt Tiểu Ca cực kỳ khó coi, nhìn cảnh tượng trước mắt mà thậm chí không thốt lên lời.

Bàn Tử thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi bỗng bước tới, nhìn Vương Diệp rồi vẫy vẫy tay với anh. "Anh muốn làm gì?" Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy tò mò, nhưng anh không biết rằng trong môi trường này, lời anh nói người bên ngoài không nghe thấy được.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy thì phản ứng lại ngay, vội lùi ra bên cạnh một chút, đồng thời làm bộ dạng như một con rùa.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng cười lên.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại đột nhiên nhảy lên, không ngừng khoa tay múa chân với Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đã hiểu ý hắn, anh gật đầu mỉm cười nói: "Tôi biết tiếp theo phải làm gì rồi." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử, giây tiếp theo anh vội vàng thu người vào một góc.

Lúc này Bàn Tử không chút do dự nhảy xổ tới.

Trong lúc Bàn Tử nhảy qua, Vương Diệp cũng ôm chặt lấy đầu mình.

Điều khiến người ta không ngờ tới là trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử cư nhiên đóng vai trò then chốt, hắn trực tiếp nhảy nát cái hộp đó.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Khởi Linh liền vỗ tay khen ngợi Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động cũng cười lên, vỗ vai mình, nhìn mọi người đầy phấn khích nói: "Tôi không phải chỉ toàn thịt đâu nhé, tôi vẫn có chút tác dụng đấy.

Các người phải tin tôi, dù sao trong lúc thế này, Vương Diệp là anh em tốt của tôi, tôi không thể để cậu ấy xảy ra chuyện được." Lúc này Bàn Tử vội vàng kéo Vương Diệp ra.

Khi kéo anh ra, thấy vẻ phấn khích trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng vỗ vào ngực hắn một cái: "Tôi thấy nhé!

Anh tốt nhất cứ duy trì cân nặng này đi." Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh cũng bước tới ôm vai Bàn Tử, phấn khởi nói: "Về nhà tôi nhất định sẽ thêm bữa cho anh, tuyệt đối không cắt giảm ăn uống của anh nữa, tôi sẽ bảo họ làm thêm nhiều món cho anh." Lời hứa của Tiểu Ca vang lên bên tai khiến Bàn Tử sững người, hắn nhìn Tiểu Ca đầy khó hiểu: "Đợi đã, mỗi bữa tôi chỉ được ăn bấy nhiêu, họ chỉ đưa cho tôi chừng đó thức ăn, tất cả đều là do cậu sắp xếp à?" Ngữ khí Bàn Tử đầy vẻ tò mò và kinh ngạc.

Nghe vậy, Trương Khởi Linh suy nghĩ rồi gật đầu thừa nhận ngay, trên mặt thoáng chút ngại ngùng: "Nói thế nào nhỉ?

Tôi cũng không cố ý, chỉ là muốn tốt cho sức khỏe của anh thôi, dù sao anh bây giờ vẫn còn trẻ, không thể để xảy ra chuyện gì được." Lời Tiểu Ca vừa dứt, Bàn Tử tức giận nghiến răng, xông đến trước mặt Tiểu Ca, nhìn chằm chằm đầy phẫn nộ: "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Cậu thừa biết tôi thích nhất là cơm mà, ngoài cơm ra tôi chẳng thích cái gì khác nữa." Nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, nhìn Trương Khởi Linh với vẻ oán trách: "Cậu còn đối xử với tôi như vậy, chả trách chuyến này đi xong tôi cảm thấy mình gầy hẳn đi." Ngữ khí hắn đầy vẻ oán hận.

Thấy bộ dạng đó, Trương Khởi Linh khẽ cười, không nhịn được nói: "Tôi cũng không cố ý, mong anh đại xá cho." Mặt Tiểu Ca thoáng vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy họ như vậy thì lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử buồn bã nói: "Được rồi, anh đừng chấp nhặt với Trương Khởi Linh nữa, mọi người cũng chỉ vì lo cho sức khỏe của anh thôi, ai ngờ anh thực sự có 'ngón nghề' này chứ?" Khi Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử hất cằm, hừ lạnh đầy kiêu ngạo: "Tôi đương nhiên là có ích rồi, người như tôi tìm mỏi mắt không ra người thứ hai đâu, hơn nữa tôi bảo cậu nghe, tôi cũng được tính là..." Lời Bàn Tử chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Cái gã này chuẩn bị lải nhải khen ngợi bản thân một hồi đây, nhưng Vương Diệp nhìn cơ quan trước mặt, không nhịn được tò mò hỏi: "Tôi hơi không hiểu, tại sao những cơ quan này lại xuất hiện ở nơi này?

Vừa nãy nó xuất hiện thế nào vậy?

Tôi còn chẳng kịp phản ứng." Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Phổ Cốc thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát đi đến chỗ Vương Diệp vừa đứng.

Phổ Cốc đứng ở đó rồi nói với Vương Diệp: "Tôi nhớ trước khi anh rơi xuống nước, anh đã đứng ở chỗ này, anh có làm gì ở đây không?" Câu hỏi của Phổ Cốc vang lên, Vương Diệp suy nghĩ rồi lắc đầu, anh chẳng làm gì cả.

Nhưng đúng lúc này, Phổ Cốc bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Giây tiếp theo, cậu ta bị bắn lên, lúc này Phổ Cốc cũng bị nhốt vào một cái hộp.

Phổ Cốc cứ thế rơi mạnh xuống nước, sắc mặt cực kỳ khó coi, cậu ta không ngừng đập vào cửa kính, hy vọng họ có thể đến cứu mình.

Vương Diệp thấy vậy, lập tức cầm sợi dây trong tay, không chút do dự nhảy xuống, giúp Bàn Tử cố định mục tiêu.

Phổ Cốc nhìn Bàn Tử, ánh mắt đầy vẻ căng thẳng, cậu ta không ngừng lùi ra bên cạnh, co thành một cụm nhỏ.

Nhưng khoảnh khắc Bàn Tử cứu cậu ta lên, Phổ Cốc vẫn không cẩn thận bị thương, trên má xuất hiện một vết thương lớn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bàn Tử thấy vậy thì càng tỏ vẻ ngại ngùng nói: "Tôi không cố ý đâu, vừa nãy lúc nhảy xuống chắc là chưa căn chuẩn, nếu tôi cố ý thật thì tôi đã chẳng cứu cậu." Ánh mắt Phổ Cốc tuy lóe lên vẻ phẫn nộ, nhưng lúc này suy nghĩ một chút cũng không nói gì thêm.

Cậu ta cứ thế nhìn Bàn Tử, im lặng tuyệt đối.

Cậu ta không nói lời nào, chẳng biết là đã tha thứ cho Bàn Tử hay đang ghi hận trong lòng.

Thấy bộ dạng đó, Bàn Tử bực mình, nắm chặt nắm đấm mất kiên nhẫn nói: "Cậu có ý kiến gì với tôi thì cứ nói thẳng, không cần phải im thin thít ở đây, người không biết còn tưởng cậu chịu uất ức lớn lắm đấy." Ngữ khí Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Khi một tràng lời này thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, cậu ta há miệng, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Vương Diệp nhìn cảnh này, mặt lộ vẻ phức tạp.

Anh lắc đầu, nhìn Phổ Cốc lên tiếng: "Thực ra thì tôi cũng có thể hiểu được, dù sao vừa mới từ dưới đó lên, tôi nghĩ trong lòng cậu chắc chắn là rất sợ hãi." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Phổ Cốc.

Thấy Vương Diệp cuối cùng cũng hiểu cho mình, sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp với vẻ phức tạp: "Tôi cuối cùng cũng hiểu chuyện này là thế nào rồi, đây chắc chắn là một cái cơ quan." Phổ Cốc vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử thấy vậy thì cười lên, lắc đầu nhìn Phổ Cốc châm chọc đầy âm dương quái khí: "Tôi còn tưởng cậu biết từ sớm rồi cơ, không ngờ giờ mới biết." Bàn Tử cố tình nói mấy lời này để làm Phổ Cốc khó chịu.

Phổ Cốc nghe xong trong lòng rất không thoải mái, cậu ta lắc đầu, không so đo quá nhiều với Bàn Tử, chỉ nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: "Tôi cảm thấy nơi này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng, chúng ta phải làm sao đây?" Lời Phổ Cốc vừa dứt, Vương Diệp đã thở dài, nhìn Phổ Cốc đầy bất lực: "Cách giải quyết tốt nhất chắc chắn là..." Nhưng lời Vương Diệp chưa nói hết, mọi người đã thấy ở một nơi khác xuất hiện những thứ càng kỳ lạ hơn.

Họ ngẩng đầu nhìn qua, lúc này mới phát hiện ở đó cư nhiên có vô số cái hộp.

Chúng đang vỗ cánh phành phạch ở đó.

Những âm thanh chúng phát ra khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Hắn nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn, suy nghĩ rồi dứt khoát nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy những thứ này có vấn đề lớn." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp nghe vậy tuy đồng tình, nhưng nhìn Bàn Tử rồi lại nói với hắn: "Chúng ta hiện tại đã không còn cách nào khác rồi." Lời Vương Diệp vang lên bên tai khiến sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi.

Hắn suy nghĩ rồi lại không nhịn được hích vào cánh tay Phổ Cốc bên cạnh, nhìn cậu ta mất kiên nhẫn hỏi: "Cậu thực sự không biết tiếp theo nên đi đâu sao?" Khi câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp nhìn cơ quan phía trước, mặt đầy vẻ phức tạp, anh nhìn những người khác không nhịn được nói: "Nếu không đoán sai, phía dưới chắc chắn có vô số người bị nhốt bởi cơ quan này." Trong khoảnh khắc đó, Vương Diệp đột ngột nói ra lời như vậy, đối với mọi người mà nói thực sự là một loại dày vò.

Lúc này Phổ Cốc xoa xoa cánh tay mình, nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: "Có thể đừng nói mấy lời đó nữa được không?" Ngữ khí Phổ Cốc đầy vẻ căng thẳng.

Vương Diệp thấy vậy cũng cười lên, nhìn Phổ Cốc đầy vẻ hối lỗi: "Thực sự xin lỗi, tôi đã quên mất cậu." Lời xin lỗi của Vương Diệp vang lên, Phổ Cốc lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy rối rắm định nói: "Anh không cần phải xin lỗi tôi, vì tôi cảm thấy..." Lời Phổ Cốc chưa dứt, Bàn Tử đã tức giận nắm chặt nắm đấm, nhìn cậu ta mất kiên nhẫn nói: "Tôi thấy cái gã này gan to bằng trời rồi đấy, nên giờ ý kiến hay yêu cầu gì cậu cũng dám đưa ra." Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt trắng dã, trên mặt đầy vẻ cười lạnh.

Trong lúc này, Vương Diệp cũng biết Bàn Tử đang cố ý nhắm vào Phổ Cốc, nhưng anh chỉ im lặng.

Thấy bộ dạng đó, sắc mặt Phổ Cốc trở nên khó coi, không nhịn được hỏi Vương Diệp: "Anh không thấy anh ta làm thế là quá đáng sao?" Câu hỏi của Phổ Cốc vừa dứt, Vương Diệp liền lắc đầu, nhìn cậu ta đầy bất lực: "Anh ấy làm vậy là quá đáng, nhưng dù sao rắc rối chúng ta gặp phải bây giờ cũng rất nhiều, hơn nữa tôi cũng không có thời gian ở đây mà lục đục nội bộ, chúng ta vẫn nên nghĩ cách xử lý những chuyện khác đi." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Phổ Cốc.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Phổ Cốc bỗng cười lên, cậu ta lắc đầu, không nói gì thêm.

Lúc này Phổ Cốc chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, bởi vì hắn có thể cảm nhận được sự thiên vị rõ ràng của Vương Diệp dành cho Bàn Tử.

Trong khoảnh khắc này, gương mặt Phổ Cốc hiện rõ vẻ bất lực.

Thấy bộ dạng đó của Phổ Cốc, Vương Diệp cũng không nói gì thêm.

Hắn bước về phía bên kia, lũ chim bồ câu kia tuy vẫn đang bay lượn nhưng không lao tới, nên Vương Diệp cũng chẳng hề sợ hãi.

Chỉ có Bàn Tử lúc này đang cầm ống nhòm, nhịn không được nói với Vương Diệp: “Hình như có gì đó không ổn, sao mắt lũ bồ câu này lại có màu đỏ?

Liệu có vấn đề gì không?” Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy vẻ căng thẳng.

Thấy bộ dạng đó của anh béo, Vương Diệp bật cười, cầm lấy ống nhòm từ tay anh, thản nhiên nói: “Thôi đi, có vấn đề gì được chứ, thả lỏng chút đi, lũ chim này chẳng làm gì được chúng ta đâu.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, không còn xoắn xuýt nữa, nhưng nhìn Vương Diệp, anh lại nhịn không được nói tiếp: “Thật ra tôi thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã thấy lũ chim bồ câu kia bay xộc tới.

Chứng kiến cảnh tượng quỷ dị này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, Bàn Tử lại càng hoảng loạn hơn: “Sao chúng lại lao tới đây?”

Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại.

Lúc này Phổ Cốc nhìn bọn họ nói: “Mọi người mau theo tôi, tôi đã tìm thấy một lối thoát ở chỗ này.” Gương mặt Phổ Cốc tràn đầy vẻ hưng phấn, hắn vừa nói vừa vẫy tay gọi mọi người.

Thấy vậy, Vương Diệp gật đầu, nhưng khi bước tới, hắn vẫn nhìn chằm chằm Phổ Cốc và hỏi: “Cậu chắc chắn chỗ này có thể rời đi chứ?” Giọng điệu Vương Diệp đầy tò mò, nhưng phần nhiều là sự chất vấn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Phổ Cốc có chút khó xử, hắn ôm ngực, bất lực nói: “Sao cậu lại nghi ngờ tôi?

Tôi có thể dẫn các người tới đây thì đã chứng minh nơi này không có vấn đề gì rồi, huống hồ trước đây tôi từng đến chỗ này, tôi biết phải đi thế nào.” Phổ Cốc vừa nói vừa mỉm cười với họ.

Vương Diệp gật đầu, nhưng Bàn Tử lại nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt mỉa mai: “Ai biết được trong đầu cái gã này đang tính toán gì?

Vạn nhất tiểu tử cậu muốn hại chúng tôi thì sao?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, sau đó kéo tay Vương Diệp, cố chấp dặn dò: “Cậu đừng có qua đó, tôi bảo cho cậu biết, phòng người là việc không thể thiếu, loại người này chắc chắn có vấn đề.” Thấy Bàn Tử căng thẳng như vậy, Vương Diệp nhất thời bật cười, lắc đầu nhìn biểu ca đầy bất lực: “Anh đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Gã này thì có vấn đề gì được chứ, anh nhìn bộ dạng thật thà chất phác kia của hắn đi, chẳng có vấn đề gì đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Phổ Cốc gật đầu, gương mặt đầy vẻ cam chịu: “Cậu có thể chất vấn nhân phẩm của tôi, nhưng không thể nghi ngờ tôi như vậy.

Nếu mọi người đều thấy tôi có vấn đề, vậy giờ khỏi rời đi luôn đi nhé?" Nói xong, sắc mặt Phổ Cốc đã cực kỳ khó coi, không đợi mọi người kịp phản ứng, hắn trực tiếp đi thẳng vào đường hầm kia.

Nhìn động tác của Phổ Cốc, Vương Diệp cau mày, hắn nhìn sang Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử đã nói hết những gì hắn muốn nói rồi, cho nên lúc này Trương Điền cũng đang phân vân do dự.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, không chút do dự nói: "Cậu dẫn bọn họ vào trước đi, cầm lấy cái này, nếu hắn định giở trò gì thì cứ trực tiếp ra tay, không cần nể nang." Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng khi cầm lấy vật kia, anh nhìn Vương Diệp với vẻ lo lắng, nhịn không được mở miệng: "Tôi cầm cái này rồi thì cậu tính sao?

Đây là vũ khí hộ thân của cậu mà." Giọng điệu Tiểu Ca đầy sự khẩn trương.

Vương Diệp thấy vậy cũng cười, vỗ vai Trương Khởi Linh, trấn an đại khái: "Cậu yên tâm đi, mấy thứ này không làm khó được tôi đâu." Thấy Vương Diệp quả quyết, Trương Khởi Linh cũng không nói gì thêm.

Bàn Tử thấy Tiểu Ca còn do dự, lại nhịn không được chen vào: "Thật ra, tôi thấy nếu cậu thực sự lo cho Vương Diệp thì tốt nhất nên đi điều tra Phổ Cốc đi, tôi cảm giác vấn đề của hắn rất nghiêm trọng đấy." Trương Khởi Linh lắc đầu, căn bản không thèm để tâm đến lời Bàn Tử.

Thấy bộ dạng của Tiểu Ca, Bàn Tử tuy có chút khó chịu nhưng cũng không so đo nhiều.

Mọi người đồng loạt đi vào.

Chương 1045

Vương Diệp nhìn theo họ, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Lúc này hắn nhìn lũ chim bồ câu trước mặt, nếu không đoán sai, lũ chim này chắc chắn sống nhờ ăn thịt người.

Nếu không, ở cái nơi quỷ quái này sao có thể có nhiều bồ câu đến thế?

Hơn nữa màu sắc của chúng rất quỷ dị, không phải màu trắng mà mang theo sắc hồng nhạt.

Vương Diệp không tin đây là loài động vật đã tuyệt chủng.

Phải biết rằng, thường xuyên ăn thứ gì thì cơ thể động vật sẽ xuất hiện đặc tính của thức ăn đó.

Vương Diệp không chút do dự mở dù vũ khí ra, giây tiếp theo, vô số phi tiêu bắn về phía lũ chim bồ câu.

Hắn nhanh chóng rời đi.

Khi đến phía sau đường hầm, Vương Diệp không ngờ Phổ Cốc vẫn đứng đó đợi mình, gương mặt hắn đầy vẻ phức tạp.

“Cậu cuối cùng cũng tới rồi.” Phổ Cốc thở dài.

Vương Diệp gật đầu, nhưng nhìn Phổ Cốc, hắn vẫn nhịn không được nói: “Nói thật lòng, cậu đợi ở đây chắc cũng vất vả lắm, mau đóng cửa lại đi.” Nhưng lời Vương Diệp vừa thốt ra, Phổ Cốc đã vội vàng lắc đầu, hoảng loạn nói: “Chỗ này không có cửa, phải mở từ bên kia cơ.” Thấy Phổ Cốc như vậy, Vương Diệp suy nghĩ một chút, nhặt một hòn đá lên, rồi bảo Phổ Cốc chỉ đường.

Phổ Cốc căng thẳng chỉ về một hướng, Vương Diệp gật đầu đi theo.

Phổ Cốc vẫn rất lo lắng, nhịn không được tò mò hỏi: “Cậu nói xem, lần này chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Vương Diệp lắc đầu, ánh mắt bình tĩnh vô cùng, thản nhiên đáp: “Có thể xảy ra chuyện gì được?” Nghe vậy, Phổ Cốc mới định thần lại, hắn gật đầu, đôi mắt lộ vẻ ý cười: “Nói thật, đầu óc cậu đúng là thông minh.” Phổ Cốc vừa nói vừa giơ ngón tay cái, Vương Diệp chỉ cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Nhưng điều mọi người vạn lần không ngờ tới là khi lối vào còn chưa kịp đóng lại, một con bồ câu đã bay vào.

Trong bóng tối, con bồ câu đó như bị mù, cứ nhảy nhót lung tung tại chỗ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử nhịn không được bật cười, hưng phấn chỉ vào nó: “Nhìn xem, nó bị lạc đàn kìa.” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ hả hê, anh vừa nói vừa chỉ trỏ.

Tuy hành động rất cẩn thận nhưng anh lại nhịn không được tiến lại gần trêu chọc.

Cái tính này của Bàn Tử đúng là thích tìm ngược, cứ thích đi thách thức những thứ mình đối phó không nổi.

Vương Diệp nhìn thấy thì lắc đầu, nghiêm túc cảnh báo: “Đừng bảo tôi không nhắc anh, loại này không dễ chọc đâu, nếu anh nhất định muốn chơi với nó thì...” Vương Diệp còn chưa nói hết câu, Bàn Tử đã phát ra một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy lúc này Bàn Tử đang ôm cánh tay mình, đau đớn kêu lên: “Nó đánh lén tôi!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ tố cáo.

Vương Diệp nghe vậy, gương mặt lộ rõ sự dở khóc dở cười: “Thôi đi, tôi đã nhắc anh từ sớm rồi, cái thứ này có vấn đề mà anh cứ nhất định phải chạm vào nó, giờ xảy ra chuyện lại đổ lỗi cho tôi sao?” Bàn Tử lắc đầu, nhăn nhó: “Cậu xem tay tôi này.” Anh chìa tay ra, lúc này Vương Diệp mới phát hiện trên tay Bàn Tử có một vết thương rất lớn.

Hắn thở dài, vỗ vai Bàn Tử: “Ra ngoài nhớ mua tờ vé số nhé!” Trương Khởi Linh cũng gật đầu tán thành: “Đúng thế, dùng chính bàn tay này mà bốc.” Hạo Thiên Chân cũng phụ họa cười lớn: “Phải đó, tôi thấy cái tay này của anh đúng là bàn tay vàng, biết đâu lại trúng độc đắc đấy.” Nghe họ trêu chọc, sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, muốn khóc mà không ra nước mắt, nhìn Vương Diệp đầy vẻ cầu cứu: “Cậu giúp tôi với.” Vương Diệp chỉ thấy phiền phức, đảo mắt khinh bỉ: “Tôi đã nhắc anh bao nhiêu lần rồi, đừng có dây vào mấy thứ đó, anh không nghe thì thôi.

Giờ xảy ra chuyện rồi mới hối hận thì có ích gì?” Nghe lời lẽ lạnh lùng của Vương Diệp, Bàn Tử thở dài, tự trách: “Thì ra nói đi nói lại, đều là do tôi tự làm tự chịu!” Thấy anh béo tự bạo tự khí, Vương Diệp thản nhiên: “Anh không cần nói thế với chúng tôi, dù sao cũng chẳng phải tại chúng tôi, tôi đã nhắc anh từ trước rồi.” Phổ Cốc đứng bên cạnh lộ vẻ hưng phấn nhưng nhanh chóng thu lại.

Bàn Tử lúc này nhìn Vương Diệp, khó chịu nói: “Vậy ý cậu là, cậu không cần xem con bồ câu kia có vấn đề gì không, mà trực tiếp đổ hết lỗi lên đầu tôi hả?” Vương Diệp thở dài: “Vậy anh muốn sao?

Giờ tôi qua xem thì có ích gì, huống hồ con bồ câu kia chết rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa lấy gậy khều con bồ câu, lúc này Bàn Tử mới nhận ra nó đã chết.

Anh trợn tròn mắt ngạc nhiên: “Sao lại thế được?” Vương Diệp cười, vỗ vai anh: “Nếu không đoán sai, có lẽ là bị anh khắc chết đấy.” Sắc mặt Bàn Tử xám xịt, nhìn Vương Diệp không tin nổi: “Cậu nói thế mà không thấy cắn rứt lương tâm à?” Vương Diệp vẫn bình tĩnh: “Tôi chỉ đùa chút thôi, khí không khí ở đây áp lực quá, tôi làm náo nhiệt chút còn hơn để anh cứ ủ rũ mãi.” Bàn Tử không so đo nữa, nhưng nhìn vết thương trên tay vẫn lo lắng: “Vết thương này liệu có ảnh hưởng gì không?

Vạn nhất tôi bị trúng độc thì sao?

Cậu xem có chữa được không?” Anh vừa nói vừa chìa tay ra, Vương Diệp ghét bỏ tránh ra.

Bàn Tử đứng hình, cảm thấy bị tổn thương sâu sắc, ôm ngực chỉ trích: “Sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?” Vương Diệp thản nhiên: “Tôi chẳng thấy mình quá đáng chút nào, cái tay đó anh đừng có chìa ra linh tinh, vạn nhất có độc thật thì hại chết tôi à?” Nghe vậy, Bàn Tử siết chặt nắm đấm, phẫn nộ: “Cậu biết nó có vấn đề mà sao không chịu giúp tôi?” Vương Diệp chỉ cười qua loa, rồi gọi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại: “Hai người xem thử cái này có vấn đề gì không?” Cả hai lại gần xem vết thương của Bàn Tử rồi bỗng bật cười: “Bàn Tử à, cái này...

đến lúc phải giảm cân rồi.” “Đúng thế, chỉ là vết thương ngoài da thôi, vấn đề không nghiêm trọng, sao mà trúng độc được?” Hạo Thiên Chân cũng gật đầu phụ họa.

Bàn Tử nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng không trúng độc là tốt rồi.

Nhưng lúc này Vương Diệp vẫn cầm một viên Giải Độc Hoàn đi tới, nhìn bàn tay mỡ màng của Bàn Tử mà nhịn không được cảm thán: “Thật ra béo chút cũng tốt, ví dụ như cái tay này của anh, độc tố cũng chẳng ngấm vào nổi, mau uống đi.” Bàn Tử khó chịu: “Cậu đúng là quá đáng.” Vương Diệp cười lắc đầu: “Thế này mà đã quá đáng sao?” Hắn cố ý trêu chọc khiến Bàn Tử tức tối chỉ tay vào mặt: “Nếu không phải vì cậu là anh em của tôi thì tôi đã mắng cậu từ lâu rồi.

Tôi nhịn cậu là vì tôi coi cậu là bạn tốt đấy.” Vương Diệp cười gật đầu: “Thế thì tốt quá.” Bàn Tử định nói gì đó nhưng Vương Diệp đã đảo mắt, giục: “Mau uống đi, còn lôi thôi nữa là mất mạng đấy.” Bàn Tử vội vàng nuốt chửng viên thuốc.

Một lúc sau, Bàn Tử ngồi bệt xuống đất ngáp ngắn ngáp dài.

Vương Diệp vỗ vai anh, ghét bỏ: “Đừng có ngủ ở đây.” Nhưng khi Bàn Tử ngẩng đầu lên, mọi người mới phát hiện môi anh đã tím tái.

Sắc mặt họ lập tức trở nên khó coi: “Chuyện này là sao?” “Vừa nãy chẳng phải bảo không trúng độc sao?

Sao giờ lại thành ra thế này?” Họ cau mày lo lắng.

Vương Diệp thở dài: “Nếu không sai thì Bàn Tử đã trúng độc rồi, giờ uống Giải Độc Hoàn chắc vẫn còn kịp.” Hắn cầm con bồ câu lên và phát hiện trên đỉnh đầu nó có một vệt đỏ thẫm.

Sắc mặt Vương Diệp trầm xuống.

Phổ Cốc hỏi: “Cậu thấy cái này có ích gì không, có giải được độc không?” Vương Diệp lườm hắn: “Tất nhiên không phải cái này.” Nói rồi hắn chặt đầu con bồ câu.

Bàn Tử sợ hãi: “Đừng bảo cậu định cho tôi ăn cái đó nhé, tôi không tha cho cậu đâu.” Vương Diệp khinh bỉ: “Thôi đi, nếu tôi muốn hại anh thì đã ra tay lâu rồi, hơi đâu mà đứng đây phí lời.

Anh đừng có coi tôi là người thiện lương quá.” Bàn Tử im lặng, cam chịu.

Phổ Cốc lo lắng nói: “Tôi cảm giác thứ này không đơn giản đâu, mọi người nên cẩn thận.” Vương Diệp lạnh lùng: “Cẩn thận cũng vô ích.” Phổ Cốc cảm thấy bị Vương Diệp bài xích nên lộ vẻ tự ti.

Vương Diệp thấy vậy liền vỗ vai hắn: “Đừng bảo tôi không nhắc cậu, lúc này tốt nhất bớt nói mấy lời xui xẻo đi, nếu không Bàn Tử mà không vui là tôi không tha cho cậu đâu.” Bàn Tử cũng phụ họa, chỉ mặt Phổ Cốc: “Tôi thấy gã này cố ý nói mấy lời nguyền rủa để tôi đau lòng, tâm tư chắc chắn rất thâm hiểm.” Vương Diệp giục Bàn Tử: “Anh mau ăn cái này đi.” Bàn Tử sững sờ nhìn cái đầu chim bồ câu Vương Diệp đưa tới, sắc mặt tái mét, định lắc đầu từ chối nhưng Vương Diệp đã nhanh tay nhét thẳng vào miệng anh.

Bàn Tử vội vàng nôn ra: “Cậu điên rồi à?

Tuy tôi muốn sống nhưng không muốn dùng cách này, bẩn chết đi được!” Vương Diệp cười khi thấy môi Bàn Tử đã bớt tím, thở phào: “Tôi đang hại anh hay cứu anh đây?” Bàn Tử không biết nói gì.

Vương Diệp quay sang dặn Trương Khởi Linh: “Cậu canh chừng anh ấy, tôi đi xem mấy chỗ khác.” Hắn vẫn phải tìm lối ra.

Trương Khởi Linh gật đầu dặn dò: “Cậu phải hết sức cẩn thận, tôi cảm giác nơi này rất nguy hiểm.” Vương Diệp cầm đèn pin bước đi, Hạo Thiên Chân cũng vội vã theo sau: “Tôi đi cùng cậu!” Vương Diệp không từ chối nhưng vẫn cảm thán: “Thật ra cậu đi theo cũng chẳng giúp được gì nhiều, vì có những chuyện chúng ta không thể ngăn cản được.” Hạo Thiên Chân vỗ vai hắn: “Mọi chuyện chưa chắc đã tệ như chúng ta nghĩ đâu, làm người thì nên rộng lượng một chút.” Vương Diệp cười không nói gì, tiếp tục bước đi.

Thực tế, tình trạng của Bàn Tử vẫn khiến hắn lo lắng khôn nguôi.

Hắn nói với Hạo Thiên Chân: “Tôi cảm giác nơi này cực kỳ nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân cau mày, cảm nhận được Vương Diệp đang giấu điều gì đó.

Lúc này Vương Diệp mới nói thật: Tuy Bàn Tử hiện tại nhìn có vẻ ổn nhưng khi độc tố bộc phát, anh ấy sẽ suy sụp ngay lập tức.

Hạo Thiên Chân sững sờ, không tin nổi vào tai mình.

Vương Diệp thở dài: “Thật sự không biết phải làm sao cho tốt.” Hạo Thiên Chân đề nghị: “Tôi nghĩ nên nói thật cho Bàn Tử biết để anh ấy chuẩn bị tâm lý.” Vương Diệp gật đầu: “Chắc chúng ta phải đi tìm giải dược cho anh ấy thôi, Giải Độc Đan của tôi không có tác dụng nhiều với loại độc này.” Hạo Thiên Chân đồng tình: “Thông thường quanh nơi chúng sống sẽ có giải dược.” Vương Diệp thở dài: “Mọi chuyện nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng, và lần này có thể sẽ rất nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân an ủi: “Cậu thả lỏng đi, phải giữ tâm lý vững vàng mới giải quyết được vấn đề.” Vương Diệp nhìn những hàng cây xung quanh rồi bảo Hạo Thiên Chân: “Cậu quay lại nói với Bàn Tử đi, tôi đi tìm giải dược ở phía kia.” Hạo Thiên Chân dặn dò: “Cậu đi một mình nhớ cẩn thận, có kế hoạch gì phải nói cho mọi người biết, đừng có gánh vác một mình.” Vương Diệp cười: “Yên tâm đi, có gì tôi sẽ nói, nhưng nói ra chưa chắc đã giải quyết được.” Hạo Thiên Chân cuống quýt: “Đừng nói thế, nói vậy đau lòng lắm, sao cậu lại coi thường bản thân mình thế?” Vương Diệp gật đầu, ra hiệu im lặng: “Được rồi, tôi tự có sắp xếp, cậu về trước đi.” Hạo Thiên Chân ra về với linh cảm chẳng lành.

Khi Hạo Thiên Chân đi rồi, gương mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn chìm vào im lặng hồi lâu.

Hạo Thiên Chân quay lại kể mọi chuyện cho mọi người nghe.

Ai nấy đều bàng hoàng.

“Sao có thể như vậy được?” “Có lẽ do nơi này quá khủng khiếp, tạo áp lực tâm lý cho Vương Diệp.” Họ thảo luận, cảm thấy đôi khi mình đã tạo quá nhiều áp lực cho Vương Diệp, nhất là những rắc rối mà Phổ Cốc mang lại.

Hạo Thiên Chân nhắc nhở: “Dù rắc rối bắt nguồn từ chúng ta, nhưng Vương Diệp không hề trách cứ, nên tốt nhất chúng ta đừng nhắc lại chuyện đó.” Khi mọi người đang bàn tán thì thấy Vương Diệp trở về.

Hạo Thiên Chân có chút lúng túng.

Vương Diệp nhìn họ: “Chuyện này thật sự không cần thiết phải nói ra.” Hạo Thiên Chân nghiêm túc: “Không phải do tôi muốn nói, mà là mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát.” Vương Diệp chỉ cười trừ, coi đó là một lời bào chữa.

Hắn nhìn sang Phổ Cốc, bỗng hỏi: “Tôi nghĩ cậu hiểu rõ lý do hắn làm những việc đó chứ?” Phổ Cốc gật đầu, ánh mắt đầy trù trừ: “Tôi biết, nhưng không hiểu hết được.

Trong phòng thí nghiệm đó có vô số quái vật, nếu chúng ta không hoàn thành những gì hắn giao phó, hắn sẽ nhốt tất cả chúng ta vào trong đó.” Vương Diệp nhìn Phổ Cốc trân trân rồi hỏi: “Vậy cách giải quyết tốt nhất hiện giờ là chúng ta quay lại phòng thí nghiệm sao?” Phổ Cốc gật đầu không chút do dự.

“Đây đúng là một cách hay, nhưng chúng ta hiện tại đã không còn đường lui nữa rồi, vả lại ngoài cách này ra, chúng ta cứ tiếp tục đi xuống dưới thực chất cũng là một cách giải quyết...” Phổ Cốc nói đến đây thì dừng lại, bắt đầu ấp úng không biết nên nói gì tiếp.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc cũng không nhịn được mà bật cười.

Hắn đương nhiên hiểu Phổ Cốc, hắn cũng biết suy nghĩ thực sự trong lòng y, chỉ là lúc này Vương Diệp lười vạch trần, vì đối với hắn mà nói, những thứ này dù có nói ra cũng chẳng ích gì.

Nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Vương Diệp, ánh mắt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ khó coi, y không nhịn được khẽ thở dài.

“Dù sao làm gì thì cũng không thể có được sự tin tưởng của các người!” Phổ Cốc nắm chặt nắm đấm, bỗng nhiên như tự sa ngã mà gào lên một tiếng.

Vương Diệp trực tiếp gật đầu thừa nhận.

Bàn Tử ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười ha hả nói: “Tôi còn tưởng anh không tự nhận thức được điều đó cơ đấy!” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, Phổ Cốc đã mặt đầy lo lắng mở miệng: “Cho nên suốt quãng đường này, mọi người đều luôn cảnh giác với tôi sao?” Giọng Phổ Cốc tràn đầy sự không cam tâm, trông giống như một nạn nhân vậy.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy những lời đó lại cảm thấy thật buồn cười.

Hắn lắc đầu chầm chầm nhìn Phổ Cốc, nghiêm túc nói: “Lúc nãy ở chỗ kia, mọi người đều thấy những con quái vật đó khủng bố thế nào, kết quả là anh chỉ lo chạy thoát thân một mình, anh không kéo Bàn Tử theo thì thôi đi...” Ngay cả những người đi sau mình, Phổ Cốc cũng chẳng muốn đoái hoài tới.

Chuyện này Vương Diệp đến giờ vẫn nhớ rõ mồn một.

Nghe Vương Diệp mỉa mai, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Phổ Cốc gật gật đầu, nhìn họ vô cùng nghiêm túc: “Được thôi, nếu các người đều cho rằng chuyện này là tôi sai, vậy tôi cứ đội cái mũ này đi.

Dù sao tôi cũng sai rồi, các người bây giờ cứ việc phê bình tôi nghiêm khắc!

Căn bản không cho tôi cơ hội xin lỗi.” Phổ Cốc vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó, sắc mặt lạnh xuống, hắn nhìn chằm chằm Phổ Cốc rồi mở miệng: “Làm người không nên quá đáng quá.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai khiến sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này Phổ Cốc thở dài thườn thượt, không biết nói gì cho phải.

Chương 1046

Thấy dáng vẻ đó, Vương Diệp lại vỗ vai y, cảm thán một câu: “Còn một điểm trọng yếu nữa, đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Bây giờ anh có thể làm ra chuyện như vậy, cũng có nghĩa là trong tương lai khi phát sinh những chuyện nguy hiểm tương tự, chúng tôi cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Phổ Cốc nghe xong thì cả người ngẩn ra, y trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp lo lắng nói: “Lúc đó tôi chẳng qua chỉ là hành vi theo bản năng thôi, tôi căn bản không cố ý làm vậy, sao các người có thể làm ra loại chuyện này để ức hiếp tôi?” Giọng Phổ Cốc tràn đầy sự chỉ trích.

Vương Diệp không tranh luận thêm với y nữa mà trực tiếp quay người rời đi.

Thấy Vương Diệp đi dứt khoát như vậy, Phổ Cốc vội vàng đuổi theo, kéo tay Vương Diệp, nóng nảy nói: “Theo tôi được biết, nơi này ngoài tôi ra thì không ai biết lối thoát cả, tốt nhất các người đừng có đối đầu với tôi thì hơn?” Giọng Phổ Cốc mang theo vài phần đe dọa.

Y vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, vẻ mặt có chút phấn khích.

Khi lời y vang lên, Vương Diệp bật cười ha hả, những người bên cạnh nhìn cảnh này cũng trợn tròn mắt.

Rõ ràng đối với những lời Phổ Cốc vừa nói, họ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Phổ Cốc nhìn thấy thần sắc trên mặt họ, liền không nhịn được mở miệng: “Lẽ nào các người không tin sao?” Phổ Cốc vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Thấy Phổ Cốc tức giận, Vương Diệp quả quyết lắc đầu, nhìn y bằng vẻ mặt lấy lệ: “Tôi đương nhiên tin anh, nhưng loại chuyện này thì có ích gì chứ?

Huống hồ... anh có thể dẫn chúng tôi rời đi, anh không thấy chuyện này hơi nực cười sao?” Vương Diệp tuy sớm biết gã Phổ Cốc này luôn giấu một tay, nhưng thực tế hắn không hề ký thác hy vọng lên người y.

Loại người như Phổ Cốc giống như rắn độc vậy, nếu thật sự đặt kỳ vọng vào y, điều đó có nghĩa là kết quả cuối cùng chỉ có thất vọng, hơn nữa Phổ Cốc nhất định sẽ đưa họ vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Phổ Cốc và họ chưa bao giờ là người cùng một hội.

Hơn nữa, điều Phổ Cốc muốn làm là đào bới thêm nhiều lợi ích từ người họ, về điểm này Vương Diệp đã sớm nhận thức rõ ràng.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Phổ Cốc, mặt đầy phiền muộn nói: “Nói thật lòng nhé, anh có thể lập tức biến đi được rồi, vì với tính cách của Bàn Tử, anh đã là kẻ lật lọng tráo trở, nên Bàn Tử sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh đâu.” Vương Diệp nghiêm túc cảnh cáo, nhưng khi những lời này nói ra, Phổ Cốc căn bản không sợ.

Trước sự chú ý của mọi người, lúc này Phổ Cốc hất cằm, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy mất kiên nhẫn: “Cứ cho là hắn muốn đuổi tôi đi thì đã sao?

Bây giờ hắn còn chẳng phải đang cầu xin tôi đấy ư, nếu không phải tôi đưa các người tới chỗ Tây Lịch này...” Lời của Phổ Cốc còn chưa dứt, cái bộ dạng cao cao tại thượng đó đã khiến Bàn Tử tức lộn ruột.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh trực tiếp lao đến trước mặt Phổ Cốc.

Không đợi Phổ Cốc kịp phản ứng, Bàn Tử trực tiếp vung nắm đấm tới.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được bật cười, hắn nhìn anh, mặt đầy bất đắc dĩ: "Được rồi, mọi người đừng thô lỗ như vậy, dù sao tên này cũng biết lỗi rồi, tạm thời tha cho y đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng thực tế lại chỉ vào mặt Phổ Cốc, mất kiên nhẫn quát: "Đừng nói Bàn gia không cho anh cơ hội, nếu anh còn dám xuất hiện trước mặt chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu, giờ thì cút ngay cho tôi!" Vẻ mặt Bàn Tử đầy sự khó chịu, tính cách anh vốn dĩ là như vậy.

Phổ Cốc nghe xong, sắc mặt biến hóa cực kỳ phức tạp, y bỗng chỉ vào Vương Diệp phẫn nộ nói: "Cậu liên kết với hắn để bắt nạt tôi, được, chuyện này tôi sẽ nhớ kỹ suốt đời." Phổ Cốc vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Thấy Phổ Cốc tức giận, Vương Diệp chỉ lấy lệ gật đầu, không nói gì thêm.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh này, vẻ mặt đầy sự tùy ý.

Khi thấy Phổ Cốc đi tới, Bàn Tử còn trực tiếp húc y một cái, nhìn y bằng vẻ mặt giả tạo: "Tôi nói cho anh biết, chúng tôi hiện giờ chính là đang bắt nạt anh đấy, thì sao nào?

Anh làm ra những chuyện quá đáng như vậy, chúng tôi chưa động tay động chân đã là nhân từ lắm rồi." Bàn Tử vừa nói vừa nghiến răng, rõ ràng là anh đang thực sự tức giận.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật

cười.

Phổ Cốc thấy họ ngông cuồng như vậy, tâm trạng càng trở nên âm trầm cực độ.

Lúc này Phổ Cốc không nói thêm được câu nào.

Vương Diệp nhìn thấy thần tình trên mặt Phổ Cốc, lại không nhịn được nói với y: “Nếu tôi không đoán sai, trong lòng anh chắc chắn vẫn còn oán hận nhỉ.

Theo tôi biết, hạng người như anh sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ đi mách lẻo với lão bản của anh, lúc đó lão bản chắc sẽ phái người tới tìm chúng tôi.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần khẳng định, dường như hắn đã nắm bắt được tất cả trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, y nắm chặt nắm đấm, mất kiên nhẫn nói với Vương Diệp: “Cậu thật sự quá đáng rồi đấy.” Nhưng lời của Phổ Cốc còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn y đầy tùy ý: “Tôi quá đáng chỗ nào chứ?

Người làm ra những chuyện này rõ ràng là anh, huống hồ anh và lão bản của anh đều cùng một giuộc, tâm địa xấu xa, hơn nữa các người chắc chắn đang che giấu bí mật gì đó.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Phổ Cốc.

Nghe lời Vương Diệp, Phổ Cốc lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy tiêu cực nói: “Tôi là tôi, lão bản của tôi là lão bản của tôi, không thể đánh đồng hai chúng tôi làm một được, vả lại lão bản của tôi chỉ muốn cây Thần Bút đó mà thôi.” “Thần bút gì?” Vương Diệp nhíu mày, nhìn Phổ Cốc với vẻ mặt kỳ quái truy hỏi.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, y khẽ thở dài.

Lúc này trong lòng Phổ Cốc hiểu rằng, có lẽ nói ra những lời tiếp theo này sẽ giúp y hoàn thành mục tiêu của mình.

“Mã Lương Thần Bút, cậu chưa từng nghe qua sao?” Bây giờ, Phổ Cốc nhìn Vương Diệp, nóng nảy chất vấn.

Lời của Phổ Cốc vang lên, Vương Diệp bỗng nhiên cười lớn, nhìn y với vẻ mặt cổ quái: “Loại thứ đó chỉ tồn tại trong mấy chuyện bịa đặt thôi, sao anh lại tin được nhỉ?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười.

Phổ Cốc sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Thấy Phổ Cốc im lặng không nói gì, Vương Diệp lại không nhịn được tò mò hỏi thêm một câu: “Anh không thực sự tin loại thứ đó tồn tại đấy chứ?

Hay là chuyến này anh tới đây chính là để tìm nó?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười.

Sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi, y không biết phải trả lời thế nào.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc, Vương Diệp lại bỗng nhiên cười rộ lên: “Tôi sống nửa đời người rồi, chưa từng thấy ai vì cái loại thứ đó mà phí công tốn sức đánh đổi cả tính mạng, thậm chí dùng hết sức lực để tìm kiếm, thật quá nực cười.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả, khi lời giễu cợt của hắn thốt ra, sắc mặt Phổ Cốc cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Phổ Cốc nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp đầy mất kiên nhẫn: “Cậu tốt nhất nên khách khí một chút.” Lời của Phổ Cốc còn chưa dứt, Vương Diệp đã nhìn y cảm thán một câu: “Nếu tôi không đoán sai, bây giờ tôi mỉa mai châm chọc anh như vậy, chắc hẳn lát nữa lão bản của anh nhất định sẽ tới nhằm vào tôi nhỉ, nhưng tôi còn mong chẳng được đây.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười.

Phổ Cốc sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Phổ Cốc, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, vỗ vai y nói: “Nhưng bây giờ anh có thể bảo lão bản của anh ra mặt được rồi, đúng lúc tôi cũng muốn giao thủ với ông ta một chút, xem xem kỹ xảo của ai cao hơn.

Dù sao ông ta ở nơi này cũng là vì muốn có được mấy thứ kỳ quái kia.” Lời của Vương Diệp vang lên, sắc mặt Phổ Cốc trở nên cực kỳ khó coi.

Trong lúc này, Phổ Cốc quả quyết chọn quay người rời đi, không tiếp tục ở lại đây nữa.

Rõ ràng đối với Phổ Cốc mà nói, ở lại nơi này chẳng có ích lợi gì.

Vương Diệp nhìn Phổ Cốc bỏ đi như vậy, sắc mặt càng thêm phức tạp.

Hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh, bỗng nhiên huýt sáo một tiếng với anh.

Bàn Tử gật đầu, cứ như vậy quay người đi ra ngoài.

Nhìn động tác của Bàn Tử, sắc mặt Trương Khởi Linh có chút khó coi, anh nhìn Vương Diệp rồi trực tiếp nói: “Chuyện như vậy cậu nên giao cho tôi làm, tôi chắc chắn sẽ làm tốt hơn hắn.” Vương Diệp nghe thấy lời của Trương Khởi Linh nhất thời cũng bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh đầy tùy ý: “Vậy anh nghĩ nhiều quá rồi, loại chuyện này chỉ có Bàn Tử mới làm được thôi.” Mấy cái thủ đoạn hạ tam lạm đó tuyệt đối không phải người bình thường có thể dùng được.

Đối với hạng người cố chấp, cổ hủ như Trương Khởi Linh, anh qua đó chắc chắn là trực tiếp đánh cho Phổ Cốc một trận.

Cho nên Vương Diệp cũng có thể tưởng tượng được kết quả sẽ thế nào.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên hơi khó coi, anh nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: “Tôi thấy cậu...” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa dứt, Phổ Cốc đã phát ra một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy sự mãn nguyện.

Rõ ràng, những chuyện này đều nằm trong dự liệu của hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên phức tạp, anh không nói thêm gì nữa.

Không lâu sau, Bàn Tử quay lại, vẻ mặt đầy phấn khích.

Cái bộ dạng xuân phong đắc ý đó của anh khiến người ta cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, lại bỗng nhiên cảm thán một câu: “Hạng người như anh quả nhiên vẫn hợp làm chuyện xấu hơn.” Bàn Tử nghe những lời này chỉ thấy khó hiểu, nhưng anh nghĩ một hồi rồi cũng không so đo với y, mà nhìn Vương Diệp đầy vui vẻ: “Chuyện đã lo xong rồi, chúng ta hiện tại tiếp tục xuất phát thôi.

Tôi tin là cây Mã Lương Thần Bút kia chắc chắn tồn tại, nếu không đoán sai...” Lời của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã nhìn anh đầy nghiêm túc: “Vẫn còn muốn tìm thần bút sao?

Tôi thấy anh thật sự là muốn phát tài đến phát điên rồi.

Giờ thì mau đi theo chúng tôi, đừng có ở lỳ chỗ này nữa, nơi này quá nguy hiểm.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe thấy những lời này, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức

tạp.

Nhưng Bàn Tử nghĩ một hồi, vẫn không nhịn được cảm thán với Vương Diệp: “Lẽ nào chú em thực sự không tò mò sao?

Tôi cảm thấy thứ này mang lại sự cám dỗ quá lớn cho chúng ta, nếu lần này chúng ta chọn bỏ qua, điều đó có nghĩa là chúng ta có thể sẽ sai lầm.” Anh vừa nói vừa ôm ngực.

Nhưng lời còn chưa dứt, Vương Diệp đã cho anh một cái bạt tai, lạnh lùng nói: “Nếu anh thực sự muốn chết, tôi có thể thành toàn cho anh, bây giờ tôi cho anh một đao cho thống khoái, cũng để tránh làm hại tất cả mọi người.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Lúc này Bàn Tử không nói được câu nào, anh nhìn Vương Diệp đau khổ: “Tôi sống nửa đời người rồi mà chưa thấy ai lạnh lùng như chú em cả.” Giọng Bàn Tử tràn đầy sự sầu muộn.

Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp chỉ nhún vai, tùy ý nói: “Tôi là người như vậy đấy, anh muốn thế nào?” Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử thực sự hết cách rồi, anh chỉ đành cúi đầu trước Vương Diệp, nhìn hắn đầy cố chấp: “Chúng ta mau đi thôi.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phiền muộn, anh trông có vẻ bằng lòng đi theo Vương Diệp rời đi, nhưng thực tế anh thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại.

Thấy dáng vẻ đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

“Nếu anh thật sự không nỡ thì cứ ở lại chỗ này đi.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khinh miệt.

Nghe thấy lời này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu phủ nhận, lo lắng nói: “Đương nhiên là không có rồi.” Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó chỉ vào cây cầu phía trước, vô cùng nghiêm túc: “Thấy cây cầu kia không?

Nếu chúng ta không cẩn thận một chút, rất có khả năng sẽ bị thứ bên trong đó khốn trụ.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử nghe thấy lời này, trong mắt đầy vẻ khó hiểu, anh nhìn Vương Diệp kỳ quái: “Sao có thể bị thứ bên trong đó nhốt lại được chứ?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Nhưng Vương Diệp lại chỉ vào mấy cây cầu và sương mù bên cạnh, nghiêm túc phân tích cho anh.

Chương 1047

Trong lúc Vương Diệp phân tích, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh tin những lời Vương Diệp nói, nhưng trong thời điểm này, Bàn Tử lại cảm thấy những thứ này thật khó chấp nhận.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh nhìn Vương Diệp lo lắng: “Chúng ta tiếp theo nên làm gì đây, chuyện này chắc chắn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng nhỉ.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng, nhưng trước câu hỏi của anh, Vương Diệp lại lắc đầu.

Hắn không thèm đáp lại mà nhìn ba cây cầu trước mặt.

Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng: “Tiểu Ca, cẩn thận một chút, sau khi đi qua cây cầu này thì đừng ngoảnh đầu lại, nếu không sẽ bị thứ bên trong này nhốt lại đấy.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức gật đầu, nhưng lúc này anh cũng nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, vô cùng nghiêm túc: “Cậu phải nhớ kỹ, muốn hoàn toàn rời khỏi nơi này thì phải đi thẳng về phía trước, không được ngoảnh đầu lại.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Bàn Tử nhìn dáng vẻ đó của họ, vẻ mặt đầy sự phức tạp.

Nghĩ một hồi, anh không nhịn được hỏi Vương Diệp: “Nếu tôi ngoảnh đầu lại thì sẽ thế nào?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, rõ ràng anh vốn không phải là người an phận, trong những lúc thế này lại càng có thói quen gây chuyện sinh sự.

Vương Diệp nghe lời này của Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười, hắn lắc đầu, nhìn anh vô cùng nghiêm túc: “Tôi nói cho anh biết, nếu anh thực sự ngoảnh đầu lại, thì tiếp theo dù tất cả chúng ta có đồng tâm hiệp lực muốn cứu anh cũng không cứu nổi, hơn nữa anh sẽ mãi mãi bị nhốt ở nơi này.” Nói đến đây, Vương Diệp lại bỗng nhiên cười rộ lên, nói một cách nghiêm túc: “Tương đương với việc trở thành một người thực vật đấy!” Vương Diệp sở dĩ nói như vậy là để Bàn Tử không ngoảnh đầu lại, nhưng hắn không ngờ rằng, Bàn Tử tuy không ngoảnh đầu nhưng thực tế đi được mấy bước, anh lại bỗng nhiên nhíu mày: “Chờ chút, sao tôi cảm giác có cái gì đó cứ va vào mình vậy?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, anh vừa nói vừa nắm lấy tay Vương Diệp.

Cây cầu trước mặt trông tuy vững chãi nhưng thực tế khi Bàn Tử đi trên đó, anh luôn cảm thấy lảo đảo, chao đảo.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: “Chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, chỉ biết trợn trắng mắt, tùy ý nói: “Bây giờ còn làm gì được nữa?

Chẳng phải là phải cẩn thận một chút sao.” Vương Diệp vừa nói vừa dắt Bàn Tử đi về phía trước.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, lại cảm thấy sau gáy mình có thứ gì đó quét qua, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Ngay lúc này, Bàn Tử không nhịn được quơ tay chụp một cái.

Vương Diệp nhìn động tác của Bàn Tử, thấy anh mặt đầy kỳ quái: “Anh đang làm gì vậy?” Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử nhìn thứ trong lòng bàn tay mình, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét thảm thiết: “Chú em mau nhìn xem, đây là cái quái gì thế này?” Bàn Tử vừa nói vừa đưa thứ đó qua.

Lúc này Vương Diệp phát hiện trong tay Bàn Tử cư nhiên đang nắm một nắm tóc.

Nhìn nắm tóc trong tay anh, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bất đắc dĩ: “Vậy thì đúng là hết cách rồi, xem ra có lẽ anh đã bị thứ gì đó nhắm trúng rồi, chúng ta chỉ có thể tìm cách cứu anh ra thôi.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử không biết nên nói gì, anh nhìn nắm tóc trong tay, càng nhìn càng thấy rợn người.

Bàn Tử không chút do dự ném nó đi.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp bất lực nói với anh: “Thật sự xin lỗi, anh lại gặp phải chuyện như vậy, có lẽ chính tôi cũng không biết chuyện này là thế nào, tóm lại tôi sẽ tìm cách giải quyết cho anh.” Vương Diệp vừa nói vừa đổi vị trí cho Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử tuy đã đi lên phía trước, nhưng sắc mặt anh lại trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp có chút hoảng hốt: “Sao sau lưng tôi vẫn có cái gì đó thế?

Chú em xem hộ tôi với.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cấp thiết.

Câu hỏi vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười, nhìn anh lạnh nhạt: “Được rồi, anh đừng có ở đó mà giả vờ giả vịt nữa, ở đây chẳng có cái gì cả, tôi ở ngay sau lưng anh, cái gì cũng không thấy, mau đi tiếp đi!” Lời thúc giục của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng đi được mấy bước, anh lại bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Lúc này Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân phía trước, lo lắng nói: “Cậu nhìn xem, phía trước cậu là cái gì kìa?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cấp bách.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử ngẩng đầu nhìn qua, lúc này hắn mới phát hiện hóa ra có một cái xác chết đang treo lơ lửng ngay trên đầu họ, chân của cái xác cứ liên tục chạm vào vai của Hạo Thiên Chân.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân theo bản năng ngoảnh đầu lại nhìn.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên trắng bệch, lúc này Bàn Tử lại phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Bởi vì ngay khoảnh khắc Hạo Thiên Chân ngoảnh lại, đầu của cái xác kia cũng bỗng nhiên quay ngoắt lại, trực tiếp đối mắt với Hạo Thiên Chân.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, không nhịn được nói với Hạo Thiên Chân: “Đừng có ngất xỉu đấy, mau đi đến chỗ phía trước đi, chúng ta phải đối phó thật tốt với những chuyện tiếp theo.” Vương Diệp đâu vào đấy sắp xếp mọi chuyện.

Nghe lời Vương Diệp, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu nhưng trên mặt lại đầy vẻ cổ quái, cậu nhìn Vương Diệp hoảng loạn: “Hỏng bét rồi, lần này chúng ta phải làm sao đây?” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ cấp thiết.

Trước câu hỏi của cậu, ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự tùy ý, hắn vỗ vai Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Đưa Hạo Thiên Chân đi lên phía trước trước đã.” Bàn Tử nghe lời Vương Diệp hiểu ý của hắn, không chút do dự bế bổng Hạo Thiên Chân lên.

Cứ như vậy, Bàn Tử đưa Hạo Thiên Chân đi phía trước.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, hắn vỗ vai Bàn Tử khen ngợi: “Không tệ.” Khi Vương Diệp thốt ra lời khen ngợi, Bàn Tử lại cảm thấy nơi này vô cùng quỷ dị.

Anh lắc đầu, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc: “Cho dù bây giờ chúng ta có thể rời khỏi nơi này, nhưng thực tế vấn đề của Hạo Thiên Chân chắc chắn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng.” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Bàn Tử nhìn thấy vẻ quỷ dị trên mặt Vương Diệp, bỗng nhiên nhíu mày, nhìn hắn đầy khó hiểu: “Chú em cười cái gì thế?” Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy tùy ý: “Chẳng phải tôi đã nhắc nhở anh không được ngoảnh đầu lại sao?

Tại sao anh còn ngoảnh đầu lại nhìn tôi?

Anh thực sự không sợ nhìn thấy thứ gì đó kỳ quái à?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử không biết nên nói gì.

Thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp lại bỗng nhiên cười rộ lên, nhìn anh đầy cổ quái: “Tôi thấy anh đúng là cái gì cũng không sợ.

Đã như vậy thì anh cứ cùng Hạo Thiên Chân nằm ở chỗ đó luôn đi, đúng lúc cũng giải quyết được vấn đề.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào mảnh đất bên cạnh.

Nhưng nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên cực kỳ khó coi, anh vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp hoảng loạn giải thích: “Chuyện không phải như vậy đâu, chú em nghe tôi giải thích đã, tôi chỉ là nghe thấy tiếng của chú em nên mới làm theo bản năng thôi.” Tuy nhiên khi lời đó thốt ra, Vương Diệp lại trợn trắng mắt, nhìn Bàn

Tử đầy mất kiên nhẫn: “Anh thôi đi, sao tôi có thể tin anh được chứ?

Anh chẳng qua chỉ là vì cây Mã Lương Thần Bút kia nên mới làm ra loại chuyện này thôi.” Khi Vương Diệp thốt ra những lời này, sắc mặt Bàn Tử rõ ràng trở nên cực kỳ khó coi, nhưng khi phản ứng lại, anh lại vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp phẫn nộ: “Chú em nói bậy bạ gì thế!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ hoảng loạn.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh thì cười ha hả, lắc đầu nhìn Bàn Tử bằng vẻ mặt lấy lệ: “Anh là hạng người gì không quan trọng.

Quan trọng là anh vì cây Mã Lương Thần Bút này mà thực sự có thể làm ra loại chuyện như vậy.” Trong mắt Vương Diệp đầy sự thất vọng.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử dù có muốn giải thích cũng chẳng ích gì, anh nắm chặt nắm đấm, không nhịn được hét lớn một tiếng: “Tôi mà thực sự là hạng người đó sao?” Vẻ mặt Bàn Tử đầy sự căng thẳng.

Anh vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, họ đã đi qua cây cầu này rồi.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó của Bàn Tử, cười nói: “Anh có phải hạng người đó không lẽ nào tôi không hiểu, huống hồ từ rất lâu trước đây, vì mấy thứ vàng bạc châu báu bên trong mà anh có thể dùng đủ mọi thủ đoạn và tâm tư, anh tưởng tôi quên hết rồi sao?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Thấy anh im lặng, Vương Diệp lại đẩy cánh tay anh: “Đừng nói là mấy chuyện đó anh đều không nhớ nữa nhé.” Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm, lời của hắn càng khiến Bàn Tử cảm thấy không còn lỗ nẻ nào mà chui.

Bàn Tử ôm đầu, nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Tuy ý thức của Hạo Thiên Chân vẫn còn tỉnh táo, nhưng Bàn Tử lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh nhìn Vương Diệp bên cạnh, không nhịn được nói: “Sao tôi cảm giác dường như có chút không ổn?” Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp đã trực tiếp đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ hoảng loạn: “Chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Bàn Tử thận trọng truy hỏi, anh sợ vì mình mà làm liên lụy đến Hạo Thiên Chân.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, hắn không chút do dự lắc đầu, nhìn anh đầy tùy ý: “Dù sao anh cũng chỉ muốn cây Mã Lương Thần Bút đó thôi, giờ cậu ta có xảy ra chuyện gì thì đối với anh mà nói có đáng gì đâu?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, anh rơi vào im lặng, không nói được câu nào.

Rõ ràng những thứ này đã đả kích Bàn Tử không nhỏ, ngoài ra những lời Vương Diệp nói cũng có ảnh hưởng nhất định tới anh.

Thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp lại vỗ cánh tay anh cảm thán: “Hạng người như anh giờ cũng không còn nhiều đâu, cứ cố gắng phát huy nhé, sau này khi anh nằm xuống, trên bàn cơm chắc chắn sẽ có tôi.” Lời của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử đã khó coi nay còn khó coi hơn, anh lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: “Tôi căn bản không có suy nghĩ đó, vả lại đối với cây thần bút kia, tôi cũng chẳng có chấp niệm gì cả.” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, nhưng lời nói ra chỉ khiến Vương Diệp bật cười, hắn lắc đầu nhìn anh tùy ý: “Mấy thứ này không cần phải giải thích với tôi, dù sao nhân cách của anh tôi đã nhìn thấu rồi, giờ nói những lời này cũng vô dụng.” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử.

Thấy dáng vẻ cố chấp của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, anh nắm chặt nắm đấm, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh lo lắng hỏi: "Tôi là hạng người thế nào, anh chắc phải rõ chứ?" Trước câu hỏi của Bàn Tử, Trương Khởi Linh tuy gật đầu nhưng lại nói một cách không nể tình: "Hạng người như anh chẳng qua là tham sống sợ chết, vả lại còn ham thích vàng bạc châu báu." Giọng điệu Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp, khi lời anh nói ra, mọi người đều cười ha hả.

Lúc này Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự: "Anh cũng đừng quăng mấy câu hỏi đó cho họ nữa, tôi thấy họ chắc cũng chẳng trả lời được đáp án mà anh muốn đâu.

Giờ tốt nhất anh nên nghĩ xem Hạo Thiên Chân nếu xảy ra chuyện thì tiếp theo phải làm sao đi?" Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử thở dài thườn thượt, không biết nói gì.

Thấy Bàn Tử không nói lời nào, Vương Diệp lại cảm thán thêm một câu: "Nếu không đoán sai, trong lòng anh chắc chắn còn có suy nghĩ khác nhỉ?" Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, anh nhìn Vương Diệp với vẻ hơi bất lực: "Chú em đừng nói những lời như vậy nữa, trong lòng tôi có thể có suy nghĩ gì chứ, huống hồ hạng người như tôi chỉ là một người bình thường..." Nói đến đây, Bàn Tử không biết nên nói tiếp thế nào, vì trong đầu anh chỉ có mấy từ miêu tả đó, một khi nói ra nhất định Vương Diệp sẽ tẩn cho một trận.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử quả quyết chọn im lặng.

Nhưng Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự bổ sung một câu: “Chỉ là một kẻ hám tiền thôi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử khẽ cười một cái nhưng rất nhanh đã vội bịt miệng mình lại, lo lắng nhìn Vương Diệp: “Cũng không hẳn là ý đó đâu nhỉ?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử liền nói với anh: “Nếu tôi không đoán sai...” Vương Diệp lời còn chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nhịn được nói: “Triệu chứng của Hạo Thiên Chân dường như còn nghiêm trọng hơn cả chúng ta đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa cúi đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, ngay sau đó vội vàng bước tới.” Lúc này tuy không phải lúc trách mắng Bàn Tử, nhưng Vương Diệp biết có thể nhân cơ hội này làm cho Bàn Tử nhớ đời.

Hắn nhìn Bàn Tử, chẳng chút do dự mà lên tiếng: "Tiền bạc mấy thứ này sao mà so được với mạng sống chứ".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Khi lời của Vương Diệp vang lên, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút phức tạp.

Anh béo khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh ta, lại mở lời: "Nếu không nhầm thì trong lòng anh chắc chắn vẫn còn ý nghĩ khác, anh thấy những điều tôi nói không phục đúng không, cứ việc nêu ra đi".

Vương Diệp chưa nói dứt lời, Trương Khởi Linh đã cười lên.

Chương 1048

Anh siết chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, khiến cả bầu không khí trở nên hỗn loạn.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự nói: "Hạng người tham sống sợ chết như hắn, từ trước đến nay chỉ biết lo cho lợi ích của mình, tính mạng người khác đối với hắn thì có là gì?

Nếu không phải họa sát thân đến tận nơi, hắn căn bản sẽ chẳng coi ra gì đâu".

Trương Khởi Linh đột ngột nói ra những lời này khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh béo trợn tròn mắt nhìn Trương Khởi Linh, vội vàng giải thích: "Không phải như vậy, cậu không được hiểu lầm tôi".

Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần gấp gáp, nhưng lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã đảo mắt một cái, nhìn anh ta đầy lạnh lùng: "Tôi từ đầu đến cuối chưa bao giờ hiểu lầm anh, tất cả những thứ này đều là hiện thực trần trụi".

Trương Khởi Linh vừa nói vừa hất cằm.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử càng thêm trắng bệch.

Vương Diệp thấy anh ta không nói nên lời, lại nhịn không được mà bảo: "Nói thật đấy, chuyện này đúng là anh sai rồi".

Mà còn sai quá sức tưởng tượng, hết lần này đến lần khác, đó là những điều Vương Diệp không thể chịu đựng nổi.

Nghe Vương Diệp chỉ trích, trong lòng Bàn Tử rất khó chịu.

Anh ta cúi đầu, không nói được câu nào.

Thấy dáng vẻ đó, Vương Diệp hỏi: "Trong lòng anh chắc chắn còn chuyện khác đúng không?".

Câu hỏi vừa dứt, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Vương Diệp bằng ánh mắt đầy cẩn trọng, nhưng không ngờ Vương Diệp lại cười lạnh một tiếng.

Nhìn Hạo Thiên Chân đang hôn mê, Vương Diệp sốt sắng nói: "Hạo Thiên Chân đến giờ vẫn chưa tỉnh, có lẽ vấn đề thực sự nghiêm trọng rồi.

Vì một cây thần bút mà anh cái gì cũng dám làm".

Nghe lời Vương Diệp, nhìn Hạo Thiên Chân vẫn hôn mê bất tỉnh, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp lắp bắp: "Chuyện này tôi thực sự không cố ý".

Tuy nhiên, Bàn Tử chưa nói hết lời thì Vương Diệp đã nhìn thấy trên người Hạo Thiên Chân có thứ gì đó kỳ lạ lấp loé không ngừng.

Thấy vậy, sắc mặt Vương Diệp đanh lại.

Bàn Tử thấy Vương Diệp im lặng, tưởng hắn vẫn còn thù oán mình: "Đừng giận nữa mà?

Chuyện này tôi thật sự không cố ý, nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện thế này, tôi tuyệt đối sẽ không đòi chơi ở chỗ này".

Giải thích chưa xong, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn Bàn Tử đầy lạnh lùng: "Được rồi, im miệng cho tôi.

Tôi phát hiện trên người cậu ấy có thứ gì đó kỳ lạ, anh đừng có nói nữa, đừng làm nhiễu loạn tư duy của tôi".

Vương Diệp trông có vẻ lạnh lùng nhưng không còn quở trách mình nữa, Bàn Tử thấy vậy cũng thở phào một hơi.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, sắc mặt có chút khó coi, cậu ta trợn mắt nhìn Vương Diệp, không dám tin nói: "Sao anh lại luôn ở đây?".

Lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã cười lên, anh thở phào, vỗ ngực nhìn Vương Diệp đầy hưng phấn: "Người cuối cùng cũng tỉnh rồi, nghĩa là không sao nữa, chúng ta có thể rời đi rồi chứ?".

Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp đã lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ tình hình trên người Hạo Thiên Chân nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng, và những vấn đề mà tên này gặp phải e là không đơn giản như vậy".

Vương Diệp vừa nói vừa kéo tay Hạo Thiên Chân lên, trong lúc hắn đang quan sát, Hạo Thiên Chân cư nhiên lại làm mặt quỷ với hắn.

Thấy hành động của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp ha hả cười rộ lên.

Lúc này Bàn Tử thấy cảnh này cũng thở phào, nhưng nhìn Hạo Thiên Chân lại khẩn trương hỏi: "Cậu có tha thứ cho tôi không?

Tôi biết trong lòng cậu chắc còn hận tôi, nhưng mấy thứ này tôi đều không cố ý".

Bàn Tử cẩn thận giải thích, nhưng khi lời này thốt ra, mặt Trương Khởi Linh lại sa sầm xuống, nhìn Bàn Tử đầy thiếu kiên nhẫn: "Được rồi, đừng nói mấy lời đó nữa, mau cút sang một bên đi, tôi không muốn nhìn thấy anh".

Thấy bộ dạng đó, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, đây là lần đầu tiên anh ta bị người khác bài xích như vậy.

Vương Diệp thấy Bàn Tử rầu rĩ, nghĩ ngợi một chút rồi vỗ vai anh ta: "Được rồi, anh đừng ở đây tự trách nữa, nếu Hạo Thiên Chân không sao thì chuyện này xóa bỏ, nhưng nếu cậu ấy có mệnh hệ gì...".

Vương Diệp dừng lại ở đó, ai cũng hiểu ý hắn, Bàn Tử cũng không ngoại lệ, anh ta vội vàng gật đầu, nghiêm túc nói với Vương Diệp: "Cậu yên tâm đi, nếu cậu ấy thực sự có chuyện, đời này tôi sẽ không tha thứ cho chính mình".

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp gật đầu hài lòng cười lên.

Thấy thần sắc của Vương Diệp, Bàn Tử lại thở dài, sốt sắng hỏi: "Nhưng tình hình của Hạo Thiên Chân rốt cuộc là thế nào?

Cậu có thể nói cụ thể một chút không?".

Giọng Bàn Tử mang theo vài phần khẩn trương.

Câu hỏi vừa dứt, Vương Diệp đã kéo Hạo Thiên Chân dậy.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân có chút phức tạp, đến lúc này rồi mà thần trí cậu ta vẫn không tỉnh táo.

Vương Diệp thấy vậy, tâm trạng cũng trở nên bất lực, nhìn Bàn Tử sầu não nói: "Tình hình của tên này dường như càng ngày càng nghiêm trọng rồi".

Nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử biến sắc, trợn mắt không dám tin: "Nếu thật sự là vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ?

Chuyện này e là vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta rồi!".

Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu không đáp mà nhìn về phía cây cầu trước mặt, hắn nhìn thấy những thi thể ở giữa cầu.

Thấy những thứ đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, nhịn không được nói: "Nếu không nhầm thì có lẽ đầu óc bị kẹt lại chỗ đó rồi".

Nói cách khác là hồn phách bị giữ lại nơi đó.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn mọi người bên cạnh bảo: "Tôi phải qua bên kia một chuyến, anh ở đây trông chừng cậu ấy, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì".

Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức gật đầu, tuy không có ý kiến gì nhưng nhìn Vương Diệp, mặt Bàn Tử đầy vẻ lo lắng: "Cậu nhất định phải cẩn thận đấy".

Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy vậy liền cười bảo: "Yên tâm đi, mấy thứ này không thành vấn đề đâu".

Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử gật đầu.

Vương Diệp vừa đi khỏi, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, anh nhìn Bàn Tử, nghĩ ngợi rồi chẳng chút do dự đẩy tay anh ta thúc giục: "Anh đứng đây làm gì?

Còn không mau qua giúp một tay".

Nghe Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử ngẩn người, trợn mắt không tin nổi vào tai mình.

Chờ Bàn Tử phản ứng lại, anh ta vội vàng nhìn Trương Khởi Linh nói: "Bây giờ tôi mà qua đó chỉ tổ làm vướng chân Vương Diệp thôi, chi bằng tôi cứ ở đây, vạn nhất Vương Diệp có cần gì...".

Lời Bàn Tử chưa dứt, Hạo Thiên Chân đã cười lên, cậu ta nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc: "Thật ra ấy mà, cũng đa tạ anh, nếu không phải anh đưa tôi tới đây thì e là giờ tôi chẳng thể tới được chỗ này, vả lại...".

Hạo Thiên Chân chưa nói hết lời, Trương Khởi Linh đã trực tiếp rạch đầu ngón tay, giây tiếp theo Hạo Thiên Chân liền im bặt.

Chứng kiến cảnh tượng quỷ dị trước mắt, mặt Bàn Tử trắng bệch, anh ta nhìn về hướng Vương Diệp, chỉ hy vọng hắn có thể bình an trở về.

Bởi vì với Bàn Tử, một khi Vương Diệp có chuyện thì tất cả bọn họ đều sẽ gục ngã tại nơi này, ngay cả cây thần bút mà anh ta hằng mơ ước cũng sẽ tan thành mây khói.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử càng thêm hối hận về hành động của mình.

Trong lúc Bàn Tử đang ảo não, Vương Diệp đã đứng trước những cái xác, ánh mắt phức tạp, hắn không chút do dự gỡ một thứ xuống.

Lúc này Vương Diệp mới phát hiện, hóa ra trên đó có một sợi tơ treo cổ cái xác nên nó mới rớt ở chỗ này.

Vương Diệp gỡ nó xuống rồi vác về.

Thấy hành động của Vương Diệp, mặt Bàn Tử hơi biến sắc, cẩn thận hỏi: "Chắc không sao chứ?".

Giọng Bàn Tử đầy khẩn trương.

Vương Diệp gật đầu, vẻ mặt tùy ý: "Thả lỏng đi, chẳng có chuyện gì đâu".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Nghe vậy, Bàn Tử lặng im không nói được lời nào, bởi vì anh ta thấy cái xác kia đang đưa tay về phía mình.

Thấy cảnh đó, Bàn Tử mặt mày xám xịt.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh ta liền cười bảo: "Đây đều là nghiệt do anh tạo ra đấy".

Lúc này Vương Diệp cũng đi tới trước mặt Hạo Thiên Chân.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, ánh mắt đầy lạnh lùng.

Từ lâu Vương Diệp đã biết cách giải quyết tình huống này, vì trước đây trong thôn cũng có người bị tương tự.

Vương Diệp không chút do dự cắt một túm tóc của Hạo Thiên Chân, đồng thời cũng cắt tóc của cái xác, buộc hai túm tóc lại với nhau, rồi từ trong túi lấy ra một món đồ kỳ lạ.

Thấy hành động của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân đầy vẻ khẩn trương, cậu ta nhìn Vương Diệp sốt sắng hỏi: "Cái này không có vấn đề gì chứ?".

Vương Diệp lắc đầu, tùy ý nói: "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu".

Tuy nhiên câu hỏi của Hạo Thiên Chân lại khiến Trương Khởi Linh cảm thấy buồn cười, anh nhìn cậu ta, thản nhiên nói: "Hạng người như cậu, thật ra vốn dĩ nên trả lại những thứ đã chiếm đoạt của người khác".

Chương 1049

Vương Diệp không thèm để ý đến lời nói mập mờ của Trương Khởi Linh, nhưng Hạo Thiên Chân nghe xong thì rơi vào im lặng.

Lúc này Bàn Tử thấy hai người bọn họ tranh cãi không thôi liền ha hả cười rộ lên.

Cũng may không lâu sau, khi hai túm tóc đã cháy hết, Vương Diệp thấy trên đó để lại một đống tro.

Hắn không chút do dự rắc đống tro đó lên người Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân có chút khó coi, nhưng cậu ta chưa kịp vùng vẫy đã nhắm mắt lại.

Một lát sau, khi Hạo Thiên Chân mở mắt ra, mặt cậu ta lộ vẻ kinh hoàng, cậu ta nhìn Vương Diệp đầy hoảng loạn: "Trời đất ơi, nếu không phải anh cứu tôi về, chắc giờ tôi vẫn còn bị treo lủng lẳng ở chỗ đó quá?".

Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân vừa dứt lời thì Bàn Tử đột nhiên cười rộ lên, lắc đầu hỏi bằng vẻ mặt quái dị: "Ý gì đây?

Không phải cậu vẫn luôn nằm đây sao?

Vừa nãy cậu còn đang nói chuyện với tụi tôi mà?".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy thần sắc trên mặt Bàn Tử liền đảo mắt một cái, không giải thích nhiều vì biết anh ta có nghe cũng chẳng hiểu.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp đầy sầu não: "Nếu không có anh, tôi đoán mình chẳng thể về được đâu, chắc mọi người vẫn cứ tưởng cái đứa đó là tôi mất".

Bàn Tử nghe vậy thì đầu óc mơ hồ, nghĩ mãi không ra nên thôi không nghĩ nữa.

Lúc này Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vui vẻ nói: "Vừa nãy tôi vẫn luôn nhìn cậu đấy".

Vương Diệp thấy thần sắc của hai người bọn họ liền đảo mắt, không nói gì thêm, nhưng lúc này hắn lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai: "Ngươi đã phá hỏng kế hoạch của ta, tiếp theo ngươi cũng phải trả giá đắt".

Giọng điệu đối phương mang theo vài phần phấn khích.

Vương Diệp nghe xong thấy thật không hiểu ra làm sao, hắn lắc đầu, không nói gì thêm.

Bàn Tử thấy thần sắc của Vương Diệp, nhịn không được đẩy vai hắn: "Cậu không phải đang sợ đấy chứ?".

Vương Diệp lắc đầu, bình thản nhìn Bàn Tử: "Tôi nói cho anh biết, tên kia đã nhắm vào chúng ta rồi, không có gì bất ngờ thì sắp tới chúng ta sẽ gặp rắc rối to đấy".

Tuy nói vậy nhưng Bàn Tử chẳng hề sợ hãi, anh ta tùy tiện bảo: "Dẹp mấy thứ đó đi, nhằm nhò gì chứ?".

Bàn Tử hất cằm, ngang nhiên nói ra những lời này.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy bất lực: "Thôi đi, anh đừng nói mấy lời đó nữa".

Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp một cách nghiêm túc: "Tôi nói có gì sai đâu".

Bàn Tử vẫn còn cứng đầu.

Nhưng Vương Diệp thấy vậy liền lắc đầu, nhìn anh ta đầy trịnh trọng: "Đừng bảo tôi không nhắc trước, nếu mấy thứ này thực sự dễ dàng như anh tưởng thì tôi đã chẳng phải sợ như bây giờ".

Vương Diệp vừa nói vừa làm bộ dạng sợ hãi.

Bàn Tử thấy vậy, trên mặt thoáng hiện vẻ khẩn trương: "Lẽ nào thực sự có chuyện sao?".

Câu hỏi vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên thét lên một tiếng thảm thiết.

Thấy Bàn Tử như vậy, mặt Vương Diệp đầy vẻ ghét bỏ, mọi người cũng thế, họ nhìn về phía Bàn Tử, chẳng chút khách khí mà nói: "Anh có thể đừng gây chuyện thị phi nữa được không?".

Giọng điệu của họ đồng thanh đến lạ kỳ.

Bàn Tử nghe vậy liền ôm ngực, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bị tổn thương: "Cậu đối xử với tôi thế này sẽ để lại bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa đấy".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy vậy liền lắc đầu, không thèm nói nhiều.

Lúc này Bàn Tử nhìn mọi người bên cạnh, lại nhịn không được mà nói: "Sau lưng tôi có một con nhện khổng lồ".

Bàn Tử vừa dứt lời, mọi người liền ha hả cười lớn, họ lắc đầu nhìn anh ta đầy bất lực: "Tôi thấy anh điên thật rồi, vả lại đằng kia chẳng có cái gì hết".

Giọng điệu họ mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu, sốt sắng nói: "Nó ở ngay trên đỉnh đầu tôi đây này".

Bàn Tử vừa nói vừa chỉ tay lên đầu mình.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh ta, sắc mặt hơi biến đổi, nhịn không được hỏi: "Anh lại làm cái trò gì thế?".

Tuy nhiên, điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là lúc này Bàn Tử đột nhiên nhe răng trợn mắt với hắn.

Thấy hành động của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp đanh lại.

Lúc này Vương Diệp cuối cùng cũng phản ứng kịp, hắn trợn mắt nhìn Bàn Tử đầy vẻ không dám tin: "Nếu không nhầm thì có lẽ anh cũng trúng chiêu ở chỗ đó rồi đúng không?".

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên có chút khó coi, anh nhìn Vương Diệp, bất lực thốt ra một câu: "Cái này gọi là báo ứng đấy".

Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn khích.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh vui vẻ như vậy liền lắc đầu, nhìn anh bất lực nói: "Cậu cũng đừng có chỉ lo cười nhạo anh ta, dù sao mấy chuyện này cũng chẳng có gì đáng cười, tôi đoán là vẫn phải tìm con nhện đó ra mới được".

Giọng Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Hắn quay đầu nhìn cây cầu kia, nhưng Trương Khởi Linh thấy vậy liền không chút do dự vỗ ngực nói: "Để tôi đi cho".

Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn khích, anh rất muốn được thể hiện bản thân trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp thấy vậy, nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu, đúng lúc hắn đi đi lại lại cũng đã mệt, chi bằng giao cơ hội này cho Trương Khởi Linh.

Thấy Vương Diệp đồng ý, Trương Khởi Linh càng vui mừng: "Cậu yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của cậu".

Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần kích động.

Thấy Tiểu Ca vui vẻ như vậy, Vương Diệp không nói gì thêm.

Nhưng điều mọi người vạn lần không ngờ tới là lúc này Trương Khởi Linh vừa mới xuất phát, Bàn Tử đã ngồi bệt dưới đất, làm ra những động tác kỳ quái cứ như một con nhện đang bò vậy.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp ha hả cười rộ lên, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ.

Trong lúc họ đang cười nhạo, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp sốt sắng hỏi: "Sao tôi lại có những hành vi kỳ quái thế này?".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ lo lắng.

Câu hỏi vừa dứt, Vương Diệp lắc đầu không đáp.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng đó, mặt Bàn Tử càng thêm phức tạp: "Nên là một chút giải thích cũng không có sao?".

Lúc này Bàn Tử bò về phía trước, Vương Diệp thấy vậy liền cười rộ lên, vội vàng đi tới ngăn anh ta lại, đồng thời lấy sợi dây thừng trong tay trói anh ta lại.

Thấy hành động của Vương Diệp, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Sau khi bò được một vòng, anh ta đột ngột nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: "Đợi đã, hình như tôi biết chuyện này là thế nào rồi".

Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp đã tóm được anh ta, lúc này Trương Khởi Linh cũng đã quay lại, vẻ mặt đầy phấn khích.

Trương Khởi Linh không chút do dự giao thứ trong tay ra, Vương

Diệp gật đầu, cầm lấy nó đồng thời bẻ gãy một cái chân nhện xuống, nhưng nhìn cái đầu trọc lóc của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, hắn nhìn Bàn Tử đầy sầu não: "Tôi đã bảo anh bình thường ăn ít thôi, giờ đến cả một sợi tóc cũng tìm không ra, phải làm sao đây?".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử biến sắc, trợn mắt nhìn Vương Diệp đầy cẩn trọng: "Thế cậu cũng không thể không cứu mạng tôi chứ?".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ gấp gáp.

Vương Diệp thấy vậy, nghĩ ngợi một hồi rồi dứt khoát rút con dao nhỏ của mình ra, nghiêm túc nói với anh ta: "Có một điểm trọng yếu tôi phải nói cho anh biết, đó là tôi cũng phải bẻ chân con nhện này xuống, nghĩa là cũng phải mượn một bàn tay của anh đấy".

Vương Diệp nói đến đây thì cười rộ lên.

Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng lắc đầu hoảng loạn bảo: "Cậu không được làm thế, nếu cậu làm vậy thật thì nửa đời sau của tôi coi như tiêu đời rồi".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp thấy vậy liền cười, tùy ý bảo: "Nửa đời sau của anh có tiêu đời hay không chẳng liên quan gì đến tôi cả, dù sao anh chỉ cần nhớ kỹ tôi làm những thứ này đều là vì muốn tốt cho anh thôi".

Vương Diệp chưa nói dứt lời, mặt Bàn Tử đã xám ngoét lại.

Lúc này Bàn Tử rơi vào im lặng, nhận ra Vương Diệp định ra tay thật.

Trương Khởi Linh càng trực tiếp đi tới che mắt Bàn Tử lại, nghiêm túc nói: "Hơi máu me một chút, nhưng anh phải nhớ kỹ những thứ này có thể cứu mạng anh, nghĩa là nhịn một chút là qua thôi".

Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân liền cười rộ lên, cậu ta cũng gật đầu bảo: "Đúng thế, lùi một bước biển rộng trời cao, huống hồ với một người mập mạp như anh, dù có thiếu mất một ngón tay thì người khác cũng chẳng nhận ra đâu".

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy nghiêm túc.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta siết chặt nắm đấm nhìn Hạo Thiên Chân đầy phẫn nộ: "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ chỉ trích.

Chương 1050

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nghe thấy thì lại thờ ơ cười cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân nhịn không được nói: "Cái tên này, nói chuyện cũng được đấy".

Bàn Tử bắt đầu lo lắng vùng vẫy nhưng căn bản không thể cử động nổi, lúc này Vương Diệp chỉ hét lớn: "Hoàn mỹ rồi!".

Tiếng của Vương Diệp vang lên, mặt Bàn Tử trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, anh ta nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: "Đã làm xong rồi sao?".

Giọng Bàn Tử đầy vẻ khẩn trương.

Anh ta không dám tin Vương Diệp thật sự đã chặt tay mình, nhưng lúc này lại nghe Vương Diệp vô cùng hưng phấn nói: "Quả nhiên mọi người bịt mắt anh ta lại là một lựa chọn cực kỳ chính xác, vì khi không nhìn thấy, anh ta sẽ thực sự cảm thấy ngón tay không còn nữa.

Ngoài điểm đó ra, anh ta cũng không cảm nhận được đau đớn".

Vương Diệp vừa nói vừa ha hả cười lớn.

Nghe lời Vương Diệp, mặt Bàn Tử xám xịt không nói nên lời.

Anh ta nhìn về hướng Vương Diệp hét lớn một tiếng: "Cậu thật là quá đáng!

Hai chúng ta cùng vào sinh ra tử bao lâu nay, cậu cư nhiên lại làm ra chuyện này, lương tâm cậu không thấy cắn rứt sao?".

Bàn Tử chưa kịp mắng hết câu, Trương Khởi Linh đã tặng cho anh ta một cái tát, nhìn anh ta đầy thiếu kiên nhẫn: "Bây giờ giữ được mạng cho anh mới là quan trọng nhất, chỉ mất một ngón tay thôi thì có là gì?".

Nghe Trương Khởi Linh nói, Hạo Thiên Chân cũng gật đầu bảo: "Tôi cũng thấy vậy, anh giờ có cảm thấy đau đớn gì đâu, chút khổ này sao anh lại không chịu đựng được chứ?".

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy nghiêm túc.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, không biết phải nói gì.

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân như vậy, nhịn không được bảo: "Dù sao giữa cậu và Bàn Tử cũng có không ít ân oán, chuyện lần này qua đi, sau này coi như xóa sạch".

Nghe Vương Diệp nói, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu nhưng nhìn Bàn Tử, cậu ta lại nhịn không được cười lên: "Tôi cảm thấy Bàn Tử chắc sẽ không vui đâu, dù gì với vẻ ngoài anh tuấn của anh ta, nếu thực sự mất đi một ngón tay thì đối với anh ta có lẽ là một đòn giáng nặng nề".

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy nghiêm túc.

Những lời trêu chọc của Hạo Thiên Chân khiến Bàn Tử tin là thật, mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, trợn mắt nhìn Vương Diệp không dám tin: "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Dẫu sao tôi cũng coi cậu như anh em ruột thịt mà".

Lúc này Vương Diệp thấy Bàn Tử đã có thể cử động được liền thở phào một hơi, con nhện trước mặt lập tức chạy xa.

Thấy cảnh này, Vương Diệp ha hả cười lớn.

Lúc này Bàn Tử mới mở mắt nhìn ngón tay của mình, đột nhiên phát hiện ngón tay cư nhiên bị gập xuống, anh ta vội nâng nó lên.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhịn không được cười hi hi: "Ngón tay này lại nối lại được rồi, nhưng hiện giờ có lẽ vì có chút sai sót không hay lắm, có thể nó sẽ gặp chút vấn đề, nhưng anh cứ thả lỏng đi".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử.

Nghe những lời phỉnh phờ đó, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp đầy thiếu kiên nhẫn: "Sao cậu có thể làm thế chứ?

Cậu coi tôi là kẻ ngốc chắc?".

Bàn Tử vừa nói vừa hét vào mặt Vương Diệp.

Lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cùng đi đến bên cạnh Bàn Tử, vỗ vai anh ta: "Sao nào?

Giờ anh còn ý kiến đúng không?

Tôi thấy gan của anh đúng là to thật đấy, hay là thế này đi!".

Lời hai người chưa dứt, Bàn Tử đã phản ứng kịp, vội vàng lắc đầu nhìn họ đầy khổ sở: "Mọi người hiểu lầm rồi, tôi không có ý kiến gì hết, chẳng qua tôi chỉ cảm thấy lần này Vương Diệp làm cho tôi không được thẩm mỹ cho lắm thôi".

Tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nhìn lại Bàn Tử, nhún vai vẻ không quan tâm: "Nếu anh thực sự có ý kiến với tôi thì cứ việc nói thẳng ra, tôi chẳng có suy nghĩ gì đâu".

Vương Diệp càng như vậy, mặt Bàn Tử càng khó coi.

Thấy dáng vẻ đó của anh ta, Vương Diệp lại cười hi hi bảo: "Hai chúng ta dù sao cũng là anh em một nhà, chẳng lẽ anh thực sự không tin tôi đến thế sao?

Sao tôi có thể chặt tay anh được chứ?

Tôi chỉ cắt mớ lông của anh thôi".

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn anh ta.

Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử biến đổi, sau đó lại vỗ vỗ ngực mình, thở phào nói: "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Thật là khiến người ta cạn lời mà, tôi cứ tưởng cậu thực sự định xuống tay tàn độc với tôi, không ngờ cậu vẫn còn khá nhân từ".

Khi chuỗi lời khen ngợi này thốt ra, Vương Diệp đột nhiên cười rộ lên.

Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử: "Chờ chút, đây không giống anh nha, sao anh lại biết khen người khác thế?

Có phải anh còn âm mưu gì khác không?".

Nghe câu hỏi của Trương Khởi Linh, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta trợn mắt nhìn anh đầy thiếu kiên nhẫn: "Tôi là hạng người đó sao?

Mọi người sao có thể nghĩ tôi xấu xa thế được?

Tôi vốn dĩ là người thật thà bản phận".

Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón tay ra đếm từng cái một.

Vương Diệp nghe những lời đó, trên mặt chỉ có vẻ thiếu kiên nhẫn, hắn đá Bàn Tử một cái, phẫn nộ nói: "Rốt cuộc là đang tính toán cái gì?

Mau nói ra đi".

Vương Diệp quá hiểu Bàn Tử rồi.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, mặt Bàn Tử trở nên khó coi, muốn giải thích cũng không còn cơ hội.

Cực chẳng đã, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy đau đầu: "Tôi thực sự không có ý xấu gì khác, tôi chỉ muốn chia sẻ với cậu mấy thứ gần đây của tôi thôi".

Bàn Tử vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một cái bình xịt.

Vương Diệp thấy anh ta xịt về phía mặt mình liền biến sắc.

Tuy nhiên Vương Diệp nhanh chóng né tránh, lúc này lại tóm lấy tay Bàn Tử gập lại, giây tiếp theo Bàn Tử tự xịt vào mặt mình một cái.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta trợn mắt nhìn Vương Diệp không dám tin: "Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Cậu không thấy mình quá đáng lắm sao?".

Bàn Tử vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử giận dữ như vậy, trong mắt chỉ có vẻ tùy ý, hắn nhìn Bàn Tử đầy thản nhiên.

“Mấy thứ này đều là do anh tự mình chọn, tôi cũng đâu có thật sự làm gì, vả lại chính anh lấy cái thứ này tới tấn công tôi, tôi đây gọi là phòng vệ chính đáng.” Vương Diệp vừa nói vừa hất hàm.

Nghe thấy lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn không thốt lên lời, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, chỉ có thể mở miệng nói: “Nếu như...” Lời của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt tùy ý: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, hiện tại bất kể anh có ý đồ hay ý niệm gì thì đều dẹp ngay cho tôi, nếu không tôi tuyệt đối không tha đâu?” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Lời của Vương Diệp vang lên bên tai khiến sắc mặt Bàn Tử càng thêm khó coi, hắn nhìn Vương Diệp, không nhịn được cảm thán một câu: “Ý đồ xấu của tôi chẳng qua chính là cái thứ này thôi, thật ra nó có tác dụng thu hút văn trùng nhất định, nhưng mà...” Bàn Tử vừa nói vừa tiến lại gần Vương Diệp, vùi đầu vào áo của cậu.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp không chút do dự cởi áo khoác ra, bọc luôn lên đầu hắn.

Một loạt hành vi này của Vương Diệp khiến Bàn Tử trợn mắt hốc mồm, hắn ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt quái dị: “Không lẽ cậu thật sự muốn nhìn hảo huynh đệ của mình chịu tội sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp đã bật cười, cậu chầm chầm nhìn Bàn Tử, thản nhiên nói: “Anh không phải hảo huynh đệ của tôi.

Lúc trước chúng ta đã nói rồi, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, cho nên trong thời khắc này...” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ không thể tin nổi: “Sao cậu có thể làm tổn thương tôi như thế?” Lời chỉ trích của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu cười: “Thế này mà gọi là tổn thương sao?” Câu hỏi của Vương Diệp luôn mang theo sự sắc bén và gai góc, Bàn Tử nghe thấy liền dứt khoát bịt miệng mình lại, không dám nói thêm gì nữa, bởi vì hắn biết Vương Diệp sẽ không đau lòng cho mình.

Bàn Tử rơi vào trầm mặc, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn lại không nhịn được cảm thán: “Dĩ nhiên, nếu anh có cách nhìn khác về những thứ này, hoặc giả có ý tưởng hay yêu cầu gì thì cứ đề ra, cùng lắm thì hai chúng ta cùng giải quyết.” Lời tuy nói vậy, nhưng Bàn Tử lại nhìn ra sự đe dọa trong ánh mắt Vương Diệp, hắn vội vàng lắc đầu, lo lắng nói: “Tôi cảm thấy vấn đề mình có thể giải quyết thì vẫn nên tự làm thì hơn, dù sao để cậu giúp đỡ cũng không phải chuyện tốt lành gì.” Nghe Bàn Tử nói thế, Vương Diệp ha ha cười lớn, gật đầu nhìn hắn đầy nghiêm túc: “Anh có thể nghĩ như vậy, tôi cũng thấy rất vui.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh bước tới.

Tiểu Ca nhìn Bàn Tử, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu chúng ta bây giờ tiếp tục đi tìm Thần bút, tôi tin là những thứ trên mặt anh sẽ khiến anh phải chịu một trận khổ sở lớn đấy.” Ngữ khí của Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn chấn lạ thường.

Bàn Tử nghe xong lời này thì cả người ngây dại, trợn tròn mắt không nói được câu nào.

Vương Diệp biết Bàn Tử đang nghĩ gì, cậu vỗ vai hắn, dứt khoát nói: “Nếu không đoán sai, trong lòng anh chắc chắn đang sợ hãi, nhưng anh lại không nỡ bỏ đống tiền kia, cho nên để tôi giúp anh quyết định, chúng ta trực tiếp đi qua là được.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Có lời này của Vương Diệp, Bàn Tử liền ha ha cười lớn.

Thế nhưng ngay khi Bàn Tử đang vui mừng, Trương Khởi Linh lại nhìn hắn nói tiếp: “Thật ra anh cũng không cần phải quá vui mừng đâu, vì có những chuyện không nhẹ nhàng như anh tưởng đâu.” Vẻ mặt Tiểu Ca có chút phức tạp, lời nói khiến sắc mặt Bàn Tử lại trở nên khó coi, hắn nhìn Tiểu Ca, thận trọng dò hỏi: “Cậu... vẫn còn đang tức giận à?” Câu hỏi vừa dứt, Trương Khởi Linh lập tức lắc đầu, chỉ tay về con đường phía trước, nhìn Bàn Tử đầy hưng phấn: “Dù sao anh cũng không sợ chết, cứ thế mà đi theo chúng ta đi, bất kể tiếp theo gặp phải thứ gì cũng không sao cả.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, nhưng Bàn Tử lại cảm thấy cực kỳ quái lạ, sắc mặt hắn trở nên khó coi, rơi vào trầm mặc.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không nói lời nào, lại đẩy vai hắn thúc giục: “Đừng sợ, chúng ta mau qua đó thôi, bất kể là vấn đề gì cũng có thể dễ dàng ứng phó.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo tay Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử nhìn thấy thần sắc trên mặt họ, nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn suy nghĩ một chút rồi dứt khoát lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy lo lắng: “Thôi thôi, cái chỗ này tôi không đi nữa đâu, các cậu tự đi đi!” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp cũng ha ha cười lớn, gật đầu đầy mãn nguyện: “Tôi còn tưởng chú em anh nghĩ quẩn, muốn đi làm mấy chuyện to gan đó chứ, nếu đã không có ý định đó thì chúng ta quay về.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Thế nhưng hắn còn chưa kịp đi thì một chiếc xe việt dã từ phía trên rơi xuống, Bàn Tử sợ hãi vội lùi lại.

Vương Diệp cũng theo bản năng kéo Bàn Tử lui về phía sau.

Chương 1051

Nhìn thấy hành động của hai người, Trương Khởi Linh bỗng thở dài một hơi, nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt với vẻ không kiên nhẫn: “Lại là ông.” Giọng Tiểu Ca mang theo vài phần phức tạp.

Đối phương nghe thấy lời của Tiểu Ca thì ha ha cười lớn, đó chính là vị lão bản mà bọn họ vẫn luôn thảo luận.

Vị lão bản kia mang vẻ mặt tùy ý, nhìn bọn họ đầy bất lực: “Tôi vốn cũng không muốn tới tìm các người, ai ngờ các người lại dám bỏ chạy?

Nếu các người đã chạy, vậy tiếp theo tôi chỉ còn cách cho các người nếm mùi lợi hại thôi.” Lão bản nói xong, Vương Diệp thấy đèn xe bật sáng, giây tiếp theo, vô số tiếng vỗ cánh vang lên bên tai, giống như có thứ gì đó đang đập cánh liên tục.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Vương Diệp biến đổi.

Lão bản ngồi trong chiếc xe đặc chế đã qua cải trang, thản nhiên nói: “Được rồi, những thứ này là món quà tôi tặng các người, nếu các người có thể sống sót mà ra ngoài, thì nghĩa là đến cả lũ sâu bọ cũng không ngăn được bước chân các người?

Lúc đó tôi cũng sẽ không ngăn cản các người quay về nữa.” Giọng lão bản đầy phấn khích.

Vương Diệp gật đầu nhưng trong mắt thoáng qua vẻ lo âu, cậu nhìn chằm chằm vào những thứ trước mặt.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, tên này đã cuống lên, đấm một phát vào nắp ca-pô xe lão bản.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp nhíu mày, nhưng giây sau Bàn Tử đã ôm lấy nắm đấm của mình, đau đớn kêu lên: “Trời đất ơi, cái xe này làm bằng chất liệu gì vậy?

Đau chết Bàn gia rồi!” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử thì bật cười, lắc đầu nói: “Thôi đi, có những thứ không phải anh muốn phá là phá được đâu, mau tránh ra một bên đi, đừng đứng đây làm mất mặt nữa.” Bàn Tử vội gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tuy cái thứ này trông có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế với năng lực của chúng ta, mấy thứ này cũng chẳng là gì.” Sự nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải giả, Vương Diệp chỉ bình tĩnh gật đầu không nói thêm gì.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên phức tạp.

Lúc này, hắn nhìn chiếc xe trước mặt, nghe thấy những âm thanh kia ngày càng đến gần.

Nếu không đoán sai, âm mưu của lão bản sắp thực hiện được rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi.

Vương Diệp thấy vậy lại an ủi: “Thả lỏng đi, không có thứ gì thật sự đe dọa được chúng ta đâu.” Vương Diệp càng nói thế, Bàn Tử càng thấy khó chịu, hắn ôm ngực nhìn Vương Diệp đầy bất lực: “Sao tôi cảm thấy trong lòng cứ nghẹn lại thế này?

Hình như có thứ gì đó sắp giáng xuống, cảm giác như đại nạn ập đến vậy, làm tôi rối hết cả lên.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thấy dáng vẻ của Bàn Tử, Trương Khởi Linh bỗng nhiên ha ha cười lớn, chằm chằm nhìn Bàn Tử đầy cảm thán: “Tôi còn chưa từng nghĩ cái con lợn béo như anh cũng có lúc biết sợ, hạng người như anh...” Lời Tiểu Ca chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã đen như đít nồi, hắn nhìn Trương Khởi Linh đầy phẫn nộ: “Sao cậu có thể nói tôi như thế?

Chẳng lẽ cậu chưa bao giờ biết sợ là gì sao?” Bàn Tử lải nhải chỉ trích, nhưng Vương Diệp chỉ nhìn hắn đầy thản nhiên.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, rồi nhìn Trương Khởi Linh cực kỳ nghiêm túc: “Tôi và Bàn Tử đi đối phó những thứ kia, hai người đi tìm sơ hở ở chiếc xe đó.” Vương Diệp vừa dứt lời, lão bản đã bật cười, gỡ kính râm xuống, hưng phấn nhìn Vương Diệp: “Thằng nhóc, gan của mày cũng to đấy, tao sống hơn nửa đời người rồi chưa từng thấy ai dám làm vậy.

Nhưng nếu các người thành công, tao sẽ đưa các người rời khỏi đây.” Nghe lời lão bản, ánh mắt Vương Diệp vẫn bình tĩnh.

Trương Khởi Linh gật đầu làm theo lời Vương Diệp, còn Ngô Thiên Chân (Hạo Thiên Chân) thì cầm dụng cụ chuẩn bị đập vỡ cửa kính xe.

Chỉ tiếc là hành động của Thiên Chân không có tác dụng gì, sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh này, sắc mặt cũng thêm phần phức tạp.

Trong khi đó, Bàn Tử nhìn thấy những con côn trùng kỳ quái kia bay tới, sắc mặt hắn xám ngoét.

Lão bản thấy vậy, liền mở loa phóng thanh trên xe, phấn khích nói: “Thứ này gọi là Độc chủng phi nga, với năng lực của chúng thì tuy không gây ra thương hại lớn ngay lập tức, nhưng sở trường của chúng là lấy nước ấm luộc ếch.” Nghĩa là về độc tố, chúng có thể gây ra đòn tấn công mạnh mẽ lên Vương Diệp và Ngô Thiên Chân, cũng như mọi người có mặt.

Nhưng trên xe của lão bản đã bôi một loại chất đặc thù nên lũ sâu bọ không dám tới gần.

Lão bản vô cùng phấn chấn, lúc này Bàn Tử lại phát hiện lũ sâu bọ kia cứ nhắm thẳng vào mình mà lao tới, trong khi phía Vương Diệp lại chẳng có mấy con.

Thấy cảnh này, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn vốn định mắng Vương Diệp một trận, nhưng không ngờ Vương Diệp lại nhìn hắn đầy sốt ruột: “Đừng có nhìn tôi chằm chằm thế, mau lấy bình xịt trong tay anh ra đây.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng gật đầu giao bình xịt cho Vương Diệp, đồng thời dùng quần áo không ngừng xua đuổi lũ sâu bọ kia.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ hoảng loạn, hắn nhìn Vương Diệp lo lắng: “Cái danh anh hùng một đời của tôi không lẽ lại chôn vùi ở chỗ này sao?

Nếu thật sự ngã ngựa ở đây thì tôi biết làm thế nào?” Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy thì bật cười, lắc đầu nói: “Tôi cứ tưởng anh không sợ chết, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay.” Sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, hắn nhìn Vương Diệp nói: “Làm sao mà tôi không sợ chết được?

Tôi bảo này, nếu cậu có thể giúp tôi đuổi mấy thứ này đi, tôi thề là sau này tuyệt đối không đòi cái Thần bút kia nữa.” Vương Diệp nghe vậy liền cười, gật đầu hưng phấn: “Nghĩa là chúng ta tìm thấy rồi anh cũng không cần?” Sắc mặt Bàn Tử biến đổi, hắn rơi vào trầm mặc, nhìn Vương Diệp đầy do dự.

Vương Diệp nhìn hắn, cầm bình xịt cố ý dọa một cái.

Thấy động tác của Vương Diệp, Bàn Tử tâm loạn như ma, hét lên: “Tôi không cần nữa!” Hắn vừa nói vừa thở dài thườn thượt, rõ ràng câu nói này đối với Bàn Tử là một tổn thất vô cùng lớn.

Vương Diệp thấy vẻ thống khổ trên mặt hắn thì ha ha cười lớn.

Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm với Bàn Tử mà trực tiếp cầm bình xịt đi tới trước mặt lão bản.

Lão bản trợn tròn mắt khi thấy Vương Diệp xịt thứ đó lên xe mình.

Sắc mặt lão bản trở nên khó coi, nhíu mày nhìn Vương Diệp đầy quái dị: “Cái gì đây?” Nghe lão bản hỏi, Vương Diệp cười lớn: “Đợi lát nữa, khi bọn chúng bắt đầu lao tới, ông sẽ biết thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn lão bản, khiến lão bản tái mặt không thốt nên lời.

Lão bản suy nghĩ một chút, nhìn đống bọt xịt trước mặt rồi bỗng cười nói với Vương Diệp: “Chiếc xe này của tao đã qua cải trang, mày tưởng mấy tiểu xảo này mà nhốt được tao sao?

Hạng người như mày tao đã thấy không biết bao nhiêu rồi.” Lão bản vừa nói vừa hất hàm đầy vẻ không sợ hãi.

Vương Diệp chỉ thản nhiên gật đầu, hưng phấn nói: “Chỉ cần ông không sợ thì chuyện gì cũng dễ nói, dù sao cái thứ này cũng chẳng ít lần dọa người khác đâu.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử bỗng ha ha cười lớn, hưng phấn bảo: “Cậu giỏi thật đấy!

Nghĩ ra được cái ý tưởng tuyệt diệu thế này.” Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón tay cái, nhưng Vương Diệp chỉ hờ hững không buồn đáp lại.

Lúc này lão bản bật vòi xịt rửa kính để lau sạch thứ Vương Diệp vừa xịt lên.

Gương mặt lão bản lộ ra vài phần đắc ý, thấy thần sắc của Vương Diệp, ông ta lại nói: “Tao nói cho mày biết, cái này gọi là công nghệ cao.

Trong thời đại tương lai, chỉ có công nghệ cao mới có thể nắm giữ tất cả, ngoại trừ điểm đó...” Lời lão bản chưa dứt, Vương Diệp đã cười: “Tôi nghĩ mục đích thật sự của ông là thông qua cây Thần bút kia để vẽ ra công nghệ cao, từ đó thực hiện giấc mơ trong lòng mình.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười, lão bản lập tức gật đầu, hưng phấn nhìn Vương Diệp: “Quả nhiên người hiểu tao có lẽ chỉ có một mình mày thôi.” Giọng lão bản mang theo vài phần cảm thán, ông ta nhìn Vương Diệp nói tiếp: “Hay là thế này đi, mày hợp tác với tao, ít nhất tao có thể bảo toàn tính mạng cho mày, hơn nữa mày hợp tác với tao cũng không thiệt thòi đâu.” Đề nghị của lão bản vừa thốt ra, Vương Diệp đã bật cười đầy chán ghét: “Ông mơ đẹp thật đấy, ông nghĩ chuyện đó có thể xảy ra sao?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến sắc mặt lão bản cực kỳ khó coi, ông ta chằm chằm nhìn Vương Diệp rồi bỗng ha ha cười lớn: “Nếu mày đã không biết điều thì cứ chờ chết đi.” Lão bản vừa nói vừa hất hàm đầy ngạo mạn.

Vương Diệp chỉ bình tĩnh gật đầu không nói thêm.

Thấy vậy, lão bản lại thuyết phục: “Còn nữa, nếu trong lòng mày có ý tưởng hay điều kiện gì cứ việc đề ra, không có điều kiện nào mà tao không đáp ứng được.” Đối với lão bản, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, thứ ông ta muốn chỉ là cây Thần bút kia.

Nếu Vương Diệp có thể làm được, thì việc chi ra một khoản tiền lớn cho Vương Diệp cũng chẳng thấm tháp gì.

Đó là suy nghĩ chân thực nhất của ông ta.

Vương Diệp nhìn thần sắc trên mặt lão bản thì lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không phải ai cũng thấy tiền là mờ mắt đâu.” Vương Diệp hất hàm nói.

Nhưng nhìn cảnh này, Bàn Tử lại thấy đau thắt lòng, hắn ôm ngực nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc: “Thật ra ấy mà, con người tôi vẫn rất yêu...” Sắc mặt Bàn Tử biến đổi phức tạp, nhưng lời chưa dứt đã bị Vương Diệp tặng cho một cái tát.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử lạnh lùng: “Tôi thấy cái loại như anh, có chịu bao nhiêu bài học cũng không khôn ra được.

Nếu đã vậy, anh cứ ở lại với ông ta đi, đúng lúc anh tìm ra Thần bút rồi thì có thể lấy được một khoản tiền từ chỗ ông ta.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, khiến Bàn Tử cuống quýt lắc đầu giải thích: “Không phải thế, tôi không có ý đó.” Nhưng Vương Diệp đã lắc đầu, thản nhiên nói: “Bất kể anh có ý gì thì cũng chẳng liên quan đến tôi, dù sao mấy chuyện này tôi cũng đã nghĩ thông suốt rồi.” Đoạn Vương Diệp nhìn lão bản, không khách khí nói: “Theo tôi được biết, ông chắc là khá hứng thú với hạng người như Bàn Tử, vì hắn cực kỳ hám tiền.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa tay tóm lấy một con phi nga đang bay bên cạnh, nắm chặt cánh nó.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không khỏi hoảng loạn.

Trong khi Bàn Tử đang sợ hãi, Vương Diệp lại cảm thán một câu: “Đừng lo, những thứ hiện tại chúng ta tiếp xúc chỉ được coi là sơ cấp thôi, so với những thứ cao cấp thật sự thì chẳng là gì cả, anh phải tập làm quen với nó đi.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa con sâu bọ tới trước mặt Bàn Tử, khiến hắn sợ đến mức nhảy dựng lên, gà bay chó chạy.

Bàn Tử thật sự hối hận, thật sự biết mình không nên làm những chuyện như vậy.

Hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, không ngừng van nài.

Lúc này, Vương Diệp không chỉ để con phi nga trước mặt hắn mà còn cầm bình xịt trong tay - thứ vốn chẳng còn lại bao nhiêu - xịt thêm hai cái lên người Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử xám ngoét, vừa né tránh vừa la hét ầm ĩ.

Lão bản nhìn vở kịch huyên náo trước mắt, sắc mặt cũng trở nên khó coi, ông ta nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: "Mày cũng không cần phải làm mấy trò buồn nôn này để chọc tức tao chứ!" Lão bản vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp nhíu mày, Ngô Thiên Chân nhìn lão bản đầy kỳ quái: "Ông nói bậy bạ gì đó?

Ai rảnh mà chọc tức ông?

Hơn nữa mấy thứ này không phải do ông tự chọn sao?" Khi Vương Diệp vừa dứt lời, lão bản cũng nhìn thấy trên kính chắn gió của mình xuất hiện một vết nứt, sắc mặt ông ta lập tức biến đổi, không thốt nên lời.

Lão bản suy nghĩ một chút, liền dứt khoát nhấn ga, dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, ông ta cứ thế lái xe rời đi.

Nhìn dáng vẻ của lão bản, gương mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp, nhẹ nhàng thở dài nói với những người khác: "Thật sự khiến người ta cảm thấy..." Vương Diệp chưa nói hết câu, sắc mặt mọi người đã trở nên cực kỳ khó coi, họ nhìn Vương Diệp nói: "Lão bản tuy đã đi, nhưng rắc rối trước mắt vẫn không ít, hơn nữa lũ phi nga này hình như làm cách nào cũng không giải quyết được?" Lúc này Trương Khởi Linh đang có chút bực bội giúp Ngô Thiên Chân xua đuổi lũ sâu bọ.

Thấy dáng vẻ của Tiểu Ca, Vương Diệp ha ha cười lớn, từ trong túi lấy ra một vật kỳ quái rồi châm lửa.

Chẳng bao lâu sau, lũ sâu bọ kia đều biến mất tăm.

Nhìn hành động của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức giơ ngón tay cái tán thưởng.

Ngay cả Bàn Tử chứng kiến cảnh này cũng hưng phấn nói: “Trời đất ơi, cậu giỏi quá đi mất!” Giọng Bàn Tử tràn đầy sự phấn khích và kinh ngạc, nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến hắn.

Ngô Thiên Chân thậm chí còn trực tiếp đi tới đẩy Bàn Tử một cái, thẳng thừng nói: “Anh đừng có mà ở đây nịnh bợ.” Giọng Ngô Thiên Chân mang vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của Thiên Chân thì không nói gì thêm, còn Bàn Tử thấy họ thờ ơ thì lại lải nhải: “Sao các người có thể đối xử với tôi như vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử khiến sắc mặt họ có chút khó coi, Bàn Tử lại tiếp tục: “Chẳng lẽ trong lòng các người thật sự có ý kiến gì sao?” Khi Bàn Tử còn đang hỏi, mọi người đã không nói thêm gì, trực tiếp kéo chiếc xe việt dã kia lại.

Chẳng bao lâu sau, vị lão bản bên trong đã bị bọn họ lôi xuống, bởi vì kính chắn gió đã nứt, việc phá vỡ nó hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Nhìn vị lão bản trước mặt, gương mặt mọi người đầy vẻ phẫn nộ, Vương Diệp còn xoa nắn nắm đấm, hưng phấn nhìn ông ta: “Ông cuối cùng cũng tỉnh rồi, tôi còn tưởng ông không muốn dậy nữa chứ, nhưng tỉnh rồi cũng tốt.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn những người bên cạnh, họ gật đầu rồi không chút do dự ném những thứ trong tay lên người lão bản.

Lão bản khi phản ứng lại mới phát hiện bọn họ cư nhiên đổ lên người mình một số chất độc, sắc mặt ông ta cực kỳ khó coi, trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp như một con cá rời khỏi nước.

Thấy vẻ kinh hoàng trên mặt lão bản, Vương Diệp ha ha cười lớn, vỗ vai ông ta cực kỳ nghiêm túc: “Tôi vốn không muốn làm vậy, đều là do ông ép tôi.

Tôi nói cho ông biết, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, ngay từ đầu tôi đã luôn bao dung ông vì cảm thấy ông chưa đến mức phải chết.”

Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười, khiến lão bản tái mét mặt mày, vội vàng giải thích: “Nhưng tất cả đều là hiểu lầm thôi, mày phải nghe tao giải thích, tao bảo này...” Lời lão bản chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, lạnh lùng nói: “Mấy thứ này không cần nói với tôi, tôi cũng không tin, hơn nữa lời giải thích của hạng người như ông ai mà tin được?

Tôi nói cho ông biết, hạng người như ông tôi đã thấy quá nhiều rồi.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, cậu trực tiếp túm lấy cổ áo lão bản.

Lão bản nhìn hành động của Vương Diệp thì hoàn toàn hoảng loạn.

Chương 1052

Thấy lão bản mất bình tĩnh, Vương Diệp cười lớn, vỗ vai ông ta không khách khí: “Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của mình, ngay cả ông cũng không ngoại lệ.

Ông phải nhớ kỹ, những thứ này đều là do ông tự chuốc lấy.” Lời Vương Diệp vang lên, lão bản không biết phải nói gì, chỉ cuống quýt: “Nhưng tất cả đều là hiểu lầm.” Vương Diệp lắc đầu cười nhạt: “Cho dù là hiểu lầm thì đã sao nào?

Dù sao cũng là do tự tay ông gây ra lỗi lầm, những thứ này một mình ông tự ứng phó chắc cũng không vấn đề gì chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn lão bản.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn lão bản, cũng hưng phấn nói: “Ngoài điều đó ra, tôi tin là bây giờ ông chắc chắn đang nóng lòng muốn quay về, vậy ông mau dẫn đường đi, chúng tôi đi phía sau ông, như vậy mọi người có thể cùng nhau sống sót trở ra.” Trương Khởi Linh căn bản không tin nơi này có Thần bút gì, Vương Diệp cũng không tin, cho nên lúc này Vương Diệp nhìn lão bản đầy phấn khích: “Hiện tại ông chỉ có một con đường sống, muốn sống hay không là tùy ý ông.” Giọng Vương Diệp đầy phấn chấn.

Lão bản nhìn dáng vẻ của Vương Diệp, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Nếu tao đưa các người rời khỏi nơi này, các người có thể hứa với tao những chuyện đó không?” Nhưng lời lão bản vừa thốt ra, Vương Diệp đã bật cười như nghe thấy chuyện hài lớn nhất thiên hạ, cậu lắc đầu nhìn lão bản đầy hời hợt: “Thôi đi, ông nói mấy lời đó bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Sắc mặt lão bản cực kỳ khó coi, ông ta rơi vào trầm mặc không nói lời nào.

Vương Diệp thấy vậy lại cảm thán: “Tôi nghĩ trong lòng ông chắc chắn còn ý tưởng khác, tôi không ngại nghe ông nói đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào tai mình, làm bộ lắng nghe, nhưng thực tế đối với Vương Diệp, hạng người như lão bản không đáng để cậu phải bận tâm.

Hơn nữa Vương Diệp cũng chưa bao giờ phí tâm tư vào ông ta.

Nghĩ đến đây, mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp.

Lão bản thấy vậy sắc mặt cũng đen lại, nhìn Vương Diệp nói: “Nếu mày không đưa tao theo cùng, vậy tất cả chúng ta cứ ở lại đây mãi đi!” Lão bản nói đến đây thì không làm thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Bàn Tử thấy lão bản như vậy, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát bước tới, nhìn lão bản đầy nghiêm túc: “Thật ra tôi thấy ông có thể đặt kỳ vọng lên tôi, vì tôi sẽ không làm ông thất vọng đâu, hơn nữa những thứ ông nói tôi đều có thể làm được, ít nhất tôi đây cũng là người khá đáng tin cậy.” Bàn Tử nói một cách cực kỳ nghiêm túc, nhưng khi lời đó thốt ra, lão bản bỗng bật cười, nhìn hắn đầy chán ghét: “Mày cút sang một bên đi, tao căn bản không cần cái con lợn béo như mày giúp đỡ.

Hạng người như mày căn bản chẳng có tác dụng gì, chỉ tổ làm vướng chân vướng tay tao thôi.” Lão bản nói thẳng thừng như tát vào mặt, Vương Diệp nghe thấy liền ha ha cười lớn, Trương Khởi Linh cũng vậy, tất cả mọi người đều đang cười nhạo Bàn Tử.

Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Ông nói bậy bạ gì đó?” Hắn vừa nói vừa chằm chằm nhìn lão bản.

Lão bản nghe hắn chỉ trích, ánh mắt vẫn bình thản, hất hàm đầy kiêu ngạo: “Tao nói sai à?” Câu hỏi của lão bản khiến Bàn Tử nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ của Bàn Tử, lão bản lại bồi thêm: “Cái loại chẳng có bản lĩnh gì như mày mà còn muốn kiếm chác từ chỗ tao, mày không thấy chuyện này nực cười lắm sao?” Nói đến đây, lão bản cũng cười lớn, nhìn Bàn Tử đầy bất nhẫn: “Mau cút về đi, soi gương xem mình có xứng không?” Ông ta trút hết cơn giận lên người Bàn Tử.

Nghe một loạt những lời sỉ nhục đó, Bàn Tử bỗng ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, hy vọng Vương Diệp có thể đứng ra bảo vệ mình.

Nhưng trong lúc hắn nhìn Vương Diệp, Vương Diệp lại chỉ thản nhiên mỉm cười.

Rõ ràng hành động vừa rồi của Bàn Tử thật sự đã khiến Vương Diệp tức giận.

Bàn Tử nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn đến mức nào, anh béo nhìn Vương Diệp, cuống quýt giải thích: “Tôi thực sự không cố ý đâu.” “Mấy thứ đó thì liên quan gì đến tôi chứ?” Vương Diệp hếch cằm, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt đầy thản nhiên.

Lời của Vương Diệp vang lên bên tai khiến Bàn Tử không biết phải nói gì, sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Trương Phán Khu không nhịn được mà cảm thán: “Nói thật lòng nhé, nếu trong lòng cậu có ý nghĩ khác thì cứ nói ra.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử lại càng thêm tệ hại, anh ta rơi vào trầm mặc, một câu cũng không thốt ra được.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại lên tiếng bồi thêm một câu cảm thán: “Cậu xem cậu kìa, cho dù cậu có muốn bán mạng cho lão ta, giúp lão ta tìm ra cái Thần Bút đó, thì người ta cũng chẳng thèm tốn tiền bạc và tinh lực lên người cậu đâu.” Những lời này của Vương Diệp làm sắc mặt Bàn Tử biến đổi, anh ta chằm chằm nhìn Vương Diệp một lúc lâu rồi không nhịn được mà quát lên: “Tôi biết mình là kẻ vô dụng, nhưng cậu cũng không cần phải chế giễu tôi như thế chứ?

Làm vậy thì có lợi ích gì cho cậu không?" Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phẫn nộ, rõ ràng là đang thẹn quá hóa giận.

Nhưng Vương Diệp nghe anh ta chất vấn lại cảm thấy buồn cười, hắn nhìn Bàn Tử thong thả nói: "Tôi không chế giễu cậu, tôi chỉ đang nhắc nhở cậu, nếu muốn kiếm tiền từ bọn họ thì cậu phải nhìn xa trông rộng một chút, ví dụ như năng lực của bản thân chẳng hạn." Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh cũng gật đầu.

Tiểu Ca bước tới, nhìn Bàn Tử một cách nghiêm túc và nói: "Còn nữa, cái thân hình béo phạp này của cậu cũng phải giảm đi thôi, nếu không đi làm việc với bọn họ, người ta sẽ coi cậu là gánh nặng mà đá văng ra đấy." Khi Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân cũng bước lại gần.

Hắn định nói gì đó nhưng thấy Bàn Tử đang nhìn mình với vẻ mặt mất kiên nhẫn: "Mấy người đủ rồi đấy, đừng có quá đáng như thế." Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Vương Diệp thấy Bàn Tử thực sự nổi cáu, suy nghĩ một chút rồi nhìn những người khác, ra hiệu: "Được rồi, mọi người đừng trêu cậu ấy nữa, không tí nữa Bàn Tử nổi giận thật thì chẳng ai có quả ngon mà ăn đâu." Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người đều bật cười ha hả.

Bàn Tử thấy cảnh đó thì mặt mũi tối sầm lại, anh ta nhìn Vương Diệp hỏi: "Chế giễu tôi trong hoàn cảnh này vui lắm sao?" Trước câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ lắc đầu không biết trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng, Bàn Tử siết chặt nắm đấm, đầy phẫn nộ nói: "Nếu cậu không cho tôi một đáp án hợp lý, tôi sẽ coi như cậu mặc nhận những gì vừa nói." Bàn Tử đột ngột nổi giận, nhưng mọi người căn bản chẳng sợ chiêu này của anh ta.

Lúc này Trương Khởi Linh trực tiếp bước tới, đẩy Bàn Tử một cái, thiếu kiên nhẫn nói: “Cậu có ý gì đây?

Cậu không nghĩ mình quan trọng đến thế chứ?

Còn dám lên mặt với Vương Diệp à?

Hạng người như cậu, chúng tôi căn bản chẳng thèm để mắt tới, nếu không phải vì lúc đầu cậu là bạn của Vương Diệp thì...” Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh sao có thể coi trọng anh ta đến thế.

Một người vô dụng như Bàn Tử căn bản không đáng để họ để tâm.

Trương Khởi Linh nói xong những lời này liền vội vàng bịt miệng lại, tuy đó là lời thật lòng nhưng anh biết nói ra sẽ đả kích Bàn Tử rất nhiều.

Thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh, Bàn Tử đột nhiên cười lớn, anh ta lắc đầu, nhìn họ với vẻ mặt lạnh nhạt: “Được thôi, tôi coi như đã nhìn rõ bộ mặt của các người rồi.” Bộ dạng giận dỗi của Bàn Tử khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực, hắn lắc đầu hỏi: “Đây là lần đầu tiên cậu biết nhân phẩm của chúng tôi sao?” Bàn Tử im lặng không nói gì.

Vương Diệp lại tiếp tục: “Được rồi, chúng tôi đi đây, cậu cứ ở lại đây mà tịnh dưỡng.” Nghe Vương Diệp nói thế, Bàn Tử sững sờ tại chỗ, cuống cuồng hỏi: “Cậu đi đâu?” Giọng điệu anh ta tràn đầy vẻ dè dặt, vừa nói vừa chạy đuổi theo.

Vương Diệp thấy vậy liền bật cười: “Đừng lo, tôi có đi đâu xa đâu?

Chỉ là đi dạo một chút thôi, hơn nữa mấy chuyện này có là gì, chắc cậu cũng tiếp nhận được mà!” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử vẫn rất khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp, lo lắng hỏi: “Sao cậu có thể làm ra chuyện quá đáng như vậy?” Nhưng lời chưa nói hết, anh ta đã đuổi kịp, trừng mắt nhìn Vương Diệp nói thẳng thừng: “Cho dù tôi không thể rời khỏi nơi này, tôi cũng phải kéo cậu theo.” Những lời này thật khó hiểu, Vương Diệp vừa kịp phản ứng thì bỗng thấy chiếc xe của gã lão bản kia lao tới nhanh như bay.

Sắc mặt Vương Diệp biến đổi, hắn không do dự đẩy Bàn Tử ra.

Nhìn bề ngoài thì quan hệ giữa Vương Diệp và Bàn Tử có vẻ căng thẳng, nhưng thực tế Vương Diệp chưa bao giờ bỏ mặc anh ta.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử ngây người ra, tròn mắt nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó tin: “Trời đất ơi.” Lời chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu cười nhạt: “Mấy cái này chẳng là gì cả.” Bàn Tử gật đầu nhưng tâm trạng vẫn cực kỳ phức tạp.

Anh ta nhìn Vương Diệp định nói: “Tôi thấy...” Lời chưa ra khỏi miệng thì Vương Diệp đã lao vụt tới trước mặt gã lão bản: “Với cái kỹ thuật lái xe này mà cũng dám chạy vào đây, tôi thấy ông thực sự muốn chết rồi đấy.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp áp sát gã.

Thấy hành động của Vương Diệp, sắc mặt gã lão bản tuy khó coi nhưng vẫn cố chấp nói: “Đừng bảo tôi không nhắc trước...” Gã còn chưa kịp phản ứng thì Trương Khởi Linh đã đón lấy sợi dây thừng từ tay Vương Diệp.

Hai người phối hợp ăn ý khiến gã lão bản tái mặt.

Gã không biết bọn họ đang định làm trò quỷ gì, lúc này Vương Diệp lại cười hì hì: “Chào đón ác quỷ giáng lâm đi!” Gã lão bản chợt nhận ra chiếc xe của mình bị rung chuyển mạnh, rồi gã kinh hoàng phát hiện Vương Diệp đang trực tiếp nhấc bổng chiếc xe lên.

Gã hoảng loạn kêu lên: “Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng làm thế này, chúng ta thương lượng chút đi, bồi thường thế nào cũng được!” Nhưng Vương Diệp lắc đầu, thản nhiên đáp: “Tôi không cần thứ đó.

Chẳng phải lúc nãy ông bảo mọi người cùng chết sao?

Đã vậy thì ông cũng nên trả giá cho hành động của mình đi.

Tôi mới chỉ nhấc xe lên thôi, sao ông đã sợ rồi?” Gã lão bản im bặt, không nói được lời nào.

Vương Diệp lại cảm thán: “Nếu không nhầm thì chắc ông vẫn còn ý đồ khác, và chắc chắn là vẫn chưa phục tôi.

Nhưng giờ chẳng ai cứu được ông đâu.” Vương Diệp vừa dứt lời, từ trên đỉnh đầu vang lên một tiếng động lớn, Phổ Cốc từ phía trên nhảy xuống với vẻ mặt giận dữ: “Tôi tới cứu ông đây!” Giọng Phổ Cốc đầy vẻ kích động, Vương Diệp thấy vậy liền cười ha hả: “Khá khen cho một con chó trung thành.” Phổ Cốc tức đến nghiến răng nghiến lợi, quát: “Cậu đừng có nói những lời buồn nôn đó!” Vương Diệp vẫn cười tủm tỉm: “Sao nào?

Không cho tôi nói à?” Hắn vừa nói vừa nhìn Phổ Cốc mỉm cười: “Nói thật nhé, chắc trong lòng anh cũng có tính toán riêng, nhưng giờ thì cứ đứng đó mà nhìn lão bản của anh ăn đòn đi.” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, ngay trước mắt Phổ Cốc, hắn vung tay đánh tới tấp vào người gã lão bản.

Gã lão bản sợ tới mức tè ra quần, bị Vương Diệp lôi xềnh xệch xuống xe.

Thấy vẻ mặt của lão ta, Vương Diệp cảm thấy thật nực cười, hắn lắc đầu.

Phổ Cốc vội vàng lao tới ngăn cản, nhưng Vương Diệp lại hỏi ngược lại: “Hạng người như lão ta mà anh còn muốn bảo vệ?

Anh không thấy nực cười sao?

Rõ ràng lão ta đã làm bao nhiêu chuyện tổn thương anh, vậy mà anh vẫn có thể tha thứ, anh cũng giỏi thật đấy.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên.

Sắc mặt Phổ Cốc cực kỳ khó coi, anh ta biết đó là sự thật nhưng vẫn cố nói: “Cậu có thể bình tĩnh một chút không.” Vương Diệp lắc đầu: “Bình tĩnh là chuyện không thể nào xảy ra với tôi.

Còn một điểm quan trọng nữa anh phải nhớ kỹ.” Lời chưa dứt, Phổ Cốc đã thấy vẻ mặt phức tạp của lão bản.

Lão bản nhìn Vương Diệp cuống quýt: “Lúc nãy tôi thực sự không cố ý, nếu cậu cần bồi thường gì khác tôi đều đáp ứng hết.” Lão bản nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp lắc đầu, nhìn lão thản nhiên: “Tiền bạc với tôi chỉ là con số, tôi đây không thiếu thứ đó.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ bình thản, nghe vậy Bàn Tử lại bật cười, sấn tới nói: “Nếu thế thật thì chia cho tôi ít đi!” Bàn Tử cười nói, nhưng Vương Diệp bỗng cau mày, nhìn anh ta không khách khí: “Lấy mạng ra mà đổi.” Bàn Tử nghẹn họng, lẳng lặng lùi ra một góc không dám ho he gì thêm.

Lão bản lại lên tiếng: “Cậu làm thế này là sai rồi, làm người không nên tuyệt đường sống của kẻ khác.

Cậu tha cho tôi lần này, biết đâu sau này tôi sẽ tha cho cậu một lần.” Nhưng Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh đã tóm gọn Phổ Cốc, vẻ mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn, anh không chút do dự lấy dây thừng trói chặt Phổ Cốc lại.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn cảnh này với vẻ hưng phấn, nắm chặt tay nói với Vương Diệp: “Cuối cùng cũng bắt được bọn họ, tâm nguyện cả đời của tôi cuối cùng cũng thành rồi.” Vương Diệp chỉ cười nhẹ, nhìn lão bản hỏi: “Vậy ông thực sự muốn đối đầu với chúng tôi đến cùng sao?” Lão bản không nói được gì, sắc mặt tái nhợt: “Không phải đối đầu, tôi chỉ thấy...” Vương Diệp ra dấu im lặng: “Không cần giải thích với tôi, tôi không muốn biết.

Tôi chỉ muốn biết giờ chúng tôi có thể đi được chưa?” Phổ Cốc bỗng trở nên bạo tào, gào lên: “Các người không đi đâu được hết!” Hắn bắt đầu liệt kê những gì Vương Diệp đã làm và không ngừng nguyền rủa.

Vương Diệp gật đầu nhìn Phổ Cốc một cách nghiêm túc.

Rõ ràng Phổ Cốc rất hận Vương Diệp, bóng ma tâm lý mà Vương Diệp để lại cho bọn họ là quá lớn.

“Đúng, anh ghét tôi, nhưng thì sao nào?

Tính mạng của lão già này, các người còn muốn giữ không?” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ tay vào lão bản.

Phổ Cốc cứng họng không biết trả lời sao.

Lão bản lại nổi giận quát Phổ Cốc: “Cái thằng này, mày nghĩ gì thế hả?

Còn không mau cứu mạng tao!” Phổ Cốc rơi vào im lặng trước sự chỉ trích đó.

Vương Diệp lên tiếng: “Mau đưa chúng tôi rời khỏi đây đi, dù sao chúng tôi cũng không muốn sát sinh.” Lão bản tái mặt nhìn Vương Diệp: “Tôi không làm được, nhưng hắn biết cách rời khỏi đây.” Lão chỉ vào Phổ Cốc.

Vương Diệp bật cười, trừng mắt nhìn lão vẻ khó tin: “Trời ạ, ông coi tôi là thằng ngốc chắc?” Vương Diệp vừa dứt lời lão bản vội vàng lắc đầu, nhưng gã chưa kịp phủ nhận thì Vương Diệp đã vỗ mạnh vào vai gã: “Loại nhân tài như ông tôi lâu lắm mới gặp đấy.” Vương Diệp nhận ra lão già này đang định giở trò láu cá.

Hắn cảm thán: “Từ lần gặp trước đến giờ hình như cũng mấy năm rồi nhỉ.” Giọng điệu hắn có vẻ hưng phấn nhưng ai cũng hiểu đây là lời đe dọa.

Lão bản cau mày đau khổ, Vương Diệp bồi thêm: “Cho ông cơ hội cuối cùng đấy.” Lão bản đành phải gật đầu, nói nghiêm túc: “Cậu đốt cái này lên, sẽ có người tới đón chúng ta.” Vương Diệp cười nhạt, lắc đầu: “Tôi không cần mấy trò màu mè đó, tôi chẳng bao giờ tin cả.

Tốt nhất ông nên nghĩ cách lái xe quay về đi.” Lão bản không còn cách nào khác, đành quay sang quát Phổ Cốc: “Còn đứng đờ ra đó làm gì?

Mau gọi các anh em khác xuống đây, mày thực sự muốn tao chết hả?” Phổ Cốc giật mình gật đầu, nhưng vẫn lo lắng nói với lão bản: “Nếu chúng ta cúi đầu trước bọn họ thì sẽ không có kết quả tốt đâu, hơn nữa...” Lão bản ngắt lời: “Mấy cái đó không liên quan tới tao, mày chỉ cần nhớ kỹ...” Lời chưa dứt, Phổ Cốc đã châm pháo hoa.

Nhưng một điều không ai ngờ tới, một vật thể lạ rơi xuống trúng mặt Phổ Cốc, ngay giây sau hắn thét lên thảm thiết.

Chương 1053

Vương Diệp thấy da thịt Phổ Cốc đang bị ăn mòn, phát ra âm thanh ghê người.

Sắc mặt Vương Diệp đanh lại, hắn nhìn lão bản: “Khá khen cho ông, ngay cả người của mình cũng hại.” Lão bản cuống quýt lắc đầu: “Không phải thế, nghe tôi giải thích, tôi không bảo nó đốt cái đó, và tôi đã nói sẽ đưa các cậu đi, nghĩa là tôi không có ý hại cậu.” Vương Diệp chỉ vào mặt mình, hỏi: “Ông nhìn kỹ mặt tôi xem, có chữ 'thằng ngốc' nào viết trên này không?” Lão bản chỉ biết cười khổ.

Vương Diệp lắc đầu: “Có kẻ đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Sắc mặt lão bản trắng bệch: “Được rồi, chuyện này tôi sai rồi, tôi xin lỗi chân thành.

Dù tôi giải thích thế nào chắc cậu cũng không tin, nhưng tôi thực sự có thể đưa cậu đi.” Lão bản càng cố chứng minh thì Vương Diệp càng thấy nực cười.

Hắn lạnh lùng: “Đừng nói với tôi mấy lời đó, tôi không tin.

Còn một điểm quan trọng nữa.” Lão bản vội nói: “Hay là thế này, tôi đi trước dẫn đường, như vậy cậu sẽ tin lời tôi nói.” Lão không còn cách nào khác đành phải bò lên phía trước dẫn đường dù đang bị thương.

Vương Diệp nhìn theo đầy vẻ lãnh đạm.

Lão bản khẽ thở dài: “Cậu làm thế này hơi quá đáng rồi đấy.” Vương Diệp cáu kỉnh: “Nếu ông không muốn sống thì cứ nói thẳng.” Hắn luôn lạnh lùng như vậy, không đợi lão phản ứng, hắn đã cắm cái pháo hoa vào túi của lão: “Tôi có đầy cách để đối phó với ông.” Phổ Cốc nằm gục đó không còn cử động, chẳng ai biết hắn ra sao và

Vương Diệp cũng chẳng buồn quan tâm.

Lão bản đành phải lết lên phía trên.

Những thuộc hạ khác thấy lão bản lên được thì hớn hở.

Lão bản định gọi to nhưng thấy Vương Diệp cầm pháo hoa đe dọa thì lại nín bặt.

Gã chỉ biết ngậm ngùi lùi lại.

Vương Diệp cảm thán: "Tôi rõ ràng muốn làm người tốt, tại sao cứ phải ép tôi làm chuyện xấu thế này?" Lão bản im lặng.

Vương Diệp nói tiếp: "Mau ném dây thừng xuống, nếu chúng tôi có chuyện gì thì ông cũng đừng hòng chạy thoát." Lão bản phức tạp nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu: "Tôi biết ông hận tôi, nhưng vô ích thôi.

Ngoài việc cúi đầu trước chúng tôi, ông không còn lựa chọn nào khác." Cuối cùng cả nhóm cũng leo được lên trên.

Những tên thuộc hạ kinh ngạc hỏi: "Sao bọn họ lại lên được?" Lão bản nghe vậy như bị xát muối vào vết thương, gã tát cho mỗi đứa một cái: "Tao làm sao biết được, hỏi tao thì có ích gì?" Vương Diệp bước tới trước mặt lão bản, nhướng mày: "Đa tạ ông nhé." Lão bản im lặng, Vương Diệp bồi thêm một câu: "Nói thật lòng, giờ ông trông có vẻ bình an vô sự nhưng lúc nãy tôi đã cho ông một ít độc dược rồi, cho nên nếu không muốn đối đầu với tôi thì tốt nhất..." Lão bản tái mặt, nghiến răng hỏi: "Cậu rốt cuộc muốn gì?" Vương Diệp cười: "Tôi muốn gì ông chẳng biết rõ rồi sao?

Chúng tôi chỉ muốn rời khỏi đây, còn ông cứ muốn giữ chúng tôi lại là vô ích." Vương Diệp vỗ vai lão bản, tuy tỏ vẻ hữu hảo nhưng lão bản cảm nhận được sự đe dọa nặc mùi.

Lão bản đành ra lệnh cho thuộc hạ: “Đi chuẩn bị xe và máy bay đưa bọn họ đi, đừng để họ ở lại đây nữa.” Nếu để bọn họ ở lại, mọi kế hoạch của gã sẽ đổ sông đổ biển.

Vương Diệp thấy gã đồng ý thì cười nhẹ, nhưng không quên dặn dò: “Chúng tôi đi rồi, ông nhớ kỹ, nếu ông dám tìm cách bắt chúng tôi quay lại, chúng tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Lão bản nắm chặt tay: “Tôi chỉ mong cậu đưa thuốc giải cho tôi, và chuyện này không được tiết lộ ra ngoài.

Nếu không, dù tốn bao nhiêu công sức tôi cũng sẽ truy sát các cậu tới cùng.” Vương Diệp nhún vai: “Chuyện đó liên quan gì đến tôi?” Lão bản vẫn cố chấp: “Tôi không quan tâm, chuyện này không được lộ ra, nếu không đừng hòng ai rời đi.” Vương Diệp gật đầu cười hì hì: “Ông giận dữ thế này là vì chột dạ hay là sợ mất mặt?

Sợ chuyện này lộ ra sẽ bị thiên hạ cười chê sao?” Lão bản cứng họng.

Vương Diệp vỗ vai lão: “Thả lỏng đi, tôi sẽ không làm gì ông đâu.” Lão bản than thở: “Tôi thấy cậu thực sự quá đáng quá rồi đấy.” Vương Diệp cười nhạt: “Quá đáng thì đã sao?” Khi xe đến, Vương Diệp bảo lão bản: “Muốn lấy thuốc giải thì lên xe đi cùng chúng tôi, khi nào chúng tôi rời hẳn tôi sẽ đưa cho ông.” Lão bản gật đầu, cầm theo một cuốn sổ tay.

Trên xe, lão bản bắt đầu kể về kế hoạch và những nỗ lực bấy lâu nay của mình.

Lão nhìn Vương Diệp nghiêm túc: “Vì cái Thần Bút đó, tôi đã tốn bao công sức, tôi chỉ muốn cứu mạng bọn họ thôi, tôi không phải là kẻ ác độc như cậu nghĩ đâu.” Vương Diệp thản nhiên: “Dù là vậy thì liên quan gì đến tôi?” Lão bản phẫn nộ: “Vậy cậu giúp tôi một chút không được sao?

Với năng lực của cậu, vào nơi đó chắc chắn sẽ tìm thấy thứ đó.” Vương Diệp nhìn quanh, thấy xe đã đến nơi, hắn nói: “Đó là ước mơ của riêng ông, ông phải tự mình hoàn thành, nó chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả.” Lão bản gào lên: “Cậu quá đáng lắm!” Vương Diệp thản nhiên: “Người khác cũng nói thế rồi, tôi quen rồi.” Lão bản buồn bã: “Tôi chỉ muốn cứu sống họ thôi.” Vương Diệp lắc đầu: “Tôi hiểu ý ông, nhưng tôi không giúp được.

Mọi chuyện không đơn giản như ông nghĩ đâu, không phải cứ làm phép là người chết sống lại được đâu.” Lão bản bịt tai lại, gào lên: “Nếu có cậu tham gia, tôi tin mọi khó khăn đều sẽ được giải quyết.” Lão như một kẻ điên cuồng lảm nhảm, nhưng Vương Diệp không quan tâm, trực tiếp lên máy bay.

Lão bản đi theo, cảm nhận rõ sự tuyệt vọng: “Làm thế này thực sự không có ý nghĩa gì, tôi không làm chuyện xấu, tôi chỉ muốn cứu người, chỉ cần xây dựng lại tất cả là họ sẽ sống lại.” Vương Diệp hỏi ngược lại: “Ông đã bao giờ nghĩ, dù mọi chuyện thành công như ý muốn, kết quả cuối cùng có đơn giản như ông nghĩ không?

Có dễ dàng như ông tưởng tượng không?” Lão bản im bặt.

Vương Diệp nói tiếp: “Cái ý niệm đó ông cứ giữ lấy cho riêng mình, nhưng đừng bắt chúng tôi giúp, tôi cũng không giúp được, tôi không phải đấng cứu thế.” Lão bản gật đầu đầy phức tạp: “Được rồi, coi như tôi ngây thơ khi gửi gắm hy vọng vào cậu.” Vương Diệp xua tay: “Ông muốn nghĩ sao cũng được, không liên quan tới tôi.” Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của lão bản, lại không nhịn được mà nói thêm: “Nếu không nhầm thì, có lẽ một phần cũng là vì lợi ích trong nội tâm của ông đấy nhỉ!” Lời của Vương Diệp vừa dứt, hắn chợt liếc nhìn vào máy tính của lão bản, cười hi hi trêu chọc một câu: “Những người đó chắc đều là tay sai của ông phải không?” Khi những lời này thốt ra, sắc mặt lão bản trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp đã đoán trúng hoàn toàn, lão bản không biết phải giải thích với hắn thế nào.

Nhìn thấy dáng vẻ trầm mặc không nói lời nào của lão bản, Vương Diệp không nhịn được mà cảm thán: “Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.

Những thứ này tôi đã nhìn thấu từ lâu rồi, huống chi tâm tư của loại người như ông vốn dĩ không hề nông cạn như những gì ông thể hiện ra ngoài.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai lão bản.

Rất nhanh sau đó, bọn họ đã đến đích.

Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mắt, trên mặt lộ rõ vài phần hưng phấn.

Lão bản thấy Vương Diệp như vậy, nhịn không được nói: “Cậu thực sự định làm chuyện tàn nhẫn mất nhân tính này sao?

Rõ ràng chỉ cần ra tay giúp đỡ là có thể giải quyết được mà.” Thế nhưng lão bản vừa dứt lời, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm lão bản với vẻ mặt lạnh lùng: “Quá trình này không đơn giản như ông tưởng đâu.” Nghe lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt lão bản càng thêm khó coi, lão rơi vào im lặng không biết nói gì.

Thấy vậy, Vương Diệp lại thở dài đầy phiền muộn: “Nếu tôi không đoán sai, trong lòng ông chắc chắn còn có ý đồ khác.

Cứ việc nói ra đi, nhưng tôi sẽ không đồng ý đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Lão bản nhìn chằm chằm Vương Diệp suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mà lấy tiền từ trong túi ra.

Vương Diệp nói những lời này thực chất chỉ vì muốn giết thời gian trong chuyến hành trình vô vị này mà thôi.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lão bản thực sự không còn cách nào khác, bèn nhét hết tiền vào tay Vương Diệp, khổ sở cầu xin: “Tôi làm vậy là để cứu đám thuộc hạ của mình.

Đám người đó vì tôi mà họ...” Lão bản chưa nói hết câu, Vương Diệp đã cười lớn.

Hắn lắc đầu, nhìn lão bản mà không chút do dự đáp: “Vậy thì ông tự đi mà làm.” Suốt dọc đường đi, Vương Diệp đều từ chối lão bản.

Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử cũng cảm thấy Vương Diệp có phần tàn nhẫn.

May mà bọn họ cũng nhanh chóng tới nơi.

Bàn Tử nhìn thấy lão bản thất hồn lạc phách rời đi.

Dưới sự từ chối quyết liệt của Vương Diệp, lão ta cuối cùng cũng từ bỏ ý định, không còn cố chấp yêu cầu bọn họ làm những việc mạo hiểm đó nữa.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp thấy dáng vẻ lơ đãng của Bàn Tử, hắn bỗng vỗ vai anh béo, trực tiếp cảm thán một câu: “Nếu không nhầm, chắc là anh muốn giúp lão ta đúng không?” Bàn Tử gật đầu, hơi ngại ngùng nói: “Tôi tuy muốn giúp bọn họ, nhưng chuyện này không hề nhẹ nhàng như tôi tưởng, huống chi năng lực của tôi cũng chỉ có hạn thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón tay lên ra hiệu.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì gật đầu, nghiêm túc nói: “Xem ra anh vẫn còn chút tự trọng, tôi cứ tưởng anh không nhận thức được mấy thứ này chứ.” Vương Diệp vừa nói vừa che miệng cười.

Bàn Tử thấy vậy liền hỏi: “Cậu lẽ nào thật sự tàn nhẫn đến thế sao?” Nhưng lời Bàn Tử còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã bước tới, vỗ vai Bàn Tử cảm thán: “Tôi thấy anh cũng khá nhân từ, hay là thế này, cứ giao việc này cho anh đi.

Anh hãy hợp tác tốt với lão bản, thương lượng xem có cách nào bù đắp tổn thất giữa hai bên không?” Trương Khởi Linh chưa nói hết câu, Bàn Tử đã im bặt.

Anh béo không nói thêm gì nữa, vì đối với anh ta, việc này quá khó khăn.

Thay vì nói những lời mỉa mai, chi bằng chọn cách giữ im lặng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không nói nữa, liền nhìn Trương Khởi Linh cười hi hi: “Cuối cùng cũng về đến nơi này rồi, thu dọn một chút đi, mọi người nghỉ ngơi cho khỏe, lần này đúng là vất vả cho các anh rồi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử chợt chỉ vào lưng mình, mặt đầy vẻ lo lắng nói: “Đợi đã, thứ trên lưng tôi vẫn chưa giải quyết xong đâu.” Khi Bàn Tử thốt ra những lời này, Vương Diệp mới sực nhớ ra.

Ngay lúc đó, Vương Diệp nhận được điện thoại của lão bản.

Giọng lão ta có vẻ hưng phấn, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn rồi phải không?

Thật ra những thứ đó là món quà đặc biệt tôi dành tặng cho các người.

Đừng nhìn Bàn Tử có vẻ đáng thương, nhưng thực tế thì...” Nói đến đây, lão bản không giấu nổi sự đắc ý: “Nếu các người thực sự không muốn đến, thì chỉ cần đừng để Bàn Tử nghe loại nhạc đó là được.” Nghe lời lão bản, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nghe thấy thì tức đến nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ quát: “Cái đệch nhà ông, cái lão già này đúng là thâm độc thật!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, trông có vẻ giận dữ nhưng cũng biết rằng chỉ cần không nghe nhạc là không sao.

Anh béo bỗng lại cười hi hi: “Thôi bỏ đi, anh em mình chuẩn bị ăn uống linh đình thôi, hôm nay tôi muốn ăn thịt nướng.” Giọng điệu của Bàn Tử đầy vẻ phấn khởi.

Vương Diệp thấy vậy định cúp máy, không ngờ lão bản lại bồi thêm một câu: “Nhớ cho kỹ, là tất cả các loại âm nhạc, chứ không chỉ riêng loại nhạc đó đâu.” Nói đến đây, mặt Bàn Tử đã cắt không còn giọt máu.

Anh béo nhìn Vương Diệp, cuống cuồng hỏi: “Thế này chẳng phải bắt tôi làm người câm điếc sao?

Sao tôi có thể làm được chuyện đó chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt tay, rõ ràng là bị chọc tức không hề nhẹ.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử thì bật cười ha hả, lắc đầu nói với vẻ bất lực: “Thế thì cũng chịu thôi, những thứ này đâu phải tôi làm.” Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử càng thêm tệ hại, anh ta gầm lên với Vương Diệp: “Cậu rõ ràng biết cách giải quyết rắc rối này mà, không được giả ngu đâu đấy.

Tôi nói cho cậu biết, cậu phải giải quyết dứt điểm cái vấn đề này trên người tôi!” Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh đã bước tới vỗ vai, nghiêm túc nói với anh ta: “Hay là thế này, anh trực tiếp đi tìm lão bản hợp tác, như vậy vừa giải quyết được rắc rối của anh, vừa không làm liên lụy đến chúng tôi.” Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh bỗng cười lớn, nhìn Bàn Tử đầy hưng phấn: “Lại còn có thể thỏa mãn giấc mộng làm đấng cứu thế của anh nữa.” Lời của Hạo Thiên Chân khiến Bàn Tử rơi vào im lặng.

Anh béo suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Diệp: “Cậu thực sự nỡ lòng làm vậy sao?” Trước câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu thừa nhận không chút do dự: “Tất nhiên rồi.” Đầu dây bên kia, lão bản cười ha hả, có vẻ như lão rất kỳ vọng và biết chắc Vương Diệp sẽ đến giúp Bàn Tử giải quyết chuyện này, nên nãy giờ vẫn không cúp máy.

Nhưng điều lão không ngờ tới là, Vương Diệp lại nói với giọng lạnh lùng: “Cái giải dược tôi đưa ông lúc nãy là giả đấy.

Tôi sớm đã biết ông sẽ giấu một tay, nên tôi cũng bắt chước hành vi của ông thôi.” Giọng Vương Diệp lộ rõ vẻ đắc thắng.

Lão bản nghe xong thì sắc mặt tái mét, im lặng không nói được lời nào.

Vương Diệp nhìn đồng hồ, vô cùng nghiêm túc nói với lão bản: “Thời gian của ông không còn nhiều đâu, đừng bảo tôi không nhắc trước.

Nếu bây giờ ông không mau quay lại giải quyết vấn đề của Bàn Tử, thì điều đó cũng có nghĩa là ông có thể sẽ ngã xuống ngay tại chỗ đó đấy.” Một câu nói ngắn gọn đã khiến lão bản sợ đến mức mặt không còn chút máu.

Ngay sau đó, Vương Diệp nghe thấy tiếng tút tút bên kia đầu dây.

Vương Diệp cười ha hả, quay sang nói với Bàn Tử: “Sau khi cứu mạng anh lần này, lần sau đừng có mà tìm tôi nữa.

Mọi người cũng đường ai nấy đi đi, tôi quyết định rồi, bữa cơm chia tay sẽ bắt đầu vào ngày mai.” Lời nói này quá mức kỳ quặc khiến mọi người sững sờ tại chỗ.

Họ không thể tin vào tai mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt quái dị: “Sao lại như vậy được?” Trong giọng nói của họ đầy vẻ phức tạp.

Trước những câu hỏi đó, Vương Diệp cười thoải mái: “Tôi cảm thấy thế này cũng hơi mệt mỏi rồi, chi bằng giải tán đi cho mọi người được tự do hơn, cũng không cần phải đau đầu vì mấy chuyện rắc rối nữa.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Bàn Tử nghe xong thì ngây người ra, trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, cuống quýt nói: “Tôi biết mình béo, bình thường cũng hơi lười biếng ham ăn, nhưng mấy thói xấu đó là bình thường mà.

Nếu cậu có ý kiến thì tôi sửa ngay, đừng có làm thế này mà.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, rồi quỳ sụp xuống.

Chương 1054

Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Vương Diệp dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Hắn khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử nghiêm túc: “Anh đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như thế, không dễ dàng đâu.” Thấy Vương Diệp không hề đùa giỡn, Bàn Tử hoàn toàn chết lặng, không dám tin hỏi lại: “Nhưng mà như thế này...” Bàn Tử chưa kịp dứt lời, Vương Diệp đã lắc đầu, xua tay một cách tùy ý.

Trước khi Bàn Tử kịp nói thêm, Vương Diệp đã đẩy anh ta ra ngoài.

Thấy hành động của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên khó coi.

Ngay cả Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh cũng bị Vương Diệp đẩy ra khỏi cửa.

Hai người nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cấp thiết, nhưng Vương Diệp chỉ bình thản nói: “Lát nữa lão bản kia tới, đưa giải dược cho lão, đồng thời bắt lão giải quyết vấn đề của Bàn Tử trước rồi các anh hãy vào.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa đồ trong tay qua.

Họ nhìn hành động của Vương Diệp với tâm trạng phức tạp, vội vàng lắc đầu: “Không được, chúng ta không thể giải tán!” Giọng điệu của họ đầy vẻ khẩn thiết, nhưng Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó lại cảm thấy buồn cười.

Bàn Tử thì không ngừng nhảy tới nhảy lui trước cửa kính, Vương Diệp thấy vậy cũng cảm thấy nguy hiểm, sợ anh béo vô ý làm vỡ cửa kính.

Hắn không còn cách nào khác, đành bước tới nói với Bàn Tử: “Anh đừng có nhảy tới nhảy lui ở đây nữa, tôi không muốn nhìn thấy các anh.” Sự nghiêm túc trong giọng điệu của Vương Diệp là thật.

Nghe vậy, Bàn Tử hoàn toàn ngây dại, trợn mắt nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó tin.

Vương Diệp chỉ ra dấu im lặng, nhìn Bàn Tử một cách thản nhiên.

Mọi người biết Vương Diệp đã hạ quyết tâm.

Trương Khởi Linh vốn hiểu tính cách Vương Diệp xưa nay nói một là một, hai là hai.

Một khi Vương Diệp đã quyết định thì không thể thay đổi.

Trương Khởi Linh đau khổ nói: “Tôi biết cậu thực sự muốn tách khỏi chúng tôi, nhưng cậu phải nhớ kỹ, tuy chúng ta có thể giải tán, nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục sống cùng nhau.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần cố chấp.

Nghe vậy, Vương Diệp cười lớn, gật đầu nhìn anh với vẻ bùi ngùi: “Anh muốn làm vậy thì tôi cũng không có ý kiến, nhưng tôi muốn anh nhớ kỹ, có những chuyện thực sự không đơn giản như thế đâu.” Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Trương Khởi Linh hơi khó coi, anh gật đầu rồi không do dự bước vào trong, Hạo Thiên Chân cũng đi theo.

Bàn Tử đứng ở cửa lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh béo biết chỉ cần mình không rời đi thì việc thuyết phục Vương Diệp chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng dáng vẻ cầu may đó của Bàn Tử khi lọt vào mắt Trương Khởi Linh lại khiến sắc mặt anh ta cũng trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh kéo trực tiếp Bàn Tử sang một bên, nhìn chằm chằm anh béo nói rất nghiêm túc: “Nếu tôi không nhầm, có lẽ những chuyện xảy ra thời gian qua đã khiến Vương Diệp tâm lực tiều tụy rồi, cho nên chúng ta chắc chắn phải để cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe.” Bàn Tử nghe vậy thì ngớ người ra, trợn mắt nhìn Trương Khởi Linh đầy bất lực: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Có phải để Vương Diệp nghỉ ngơi xong mới có thể đưa cậu ấy đi nơi khác không?” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Nhưng câu hỏi vừa dứt, Trương Khởi Linh đã cười, nhìn anh với vẻ mặt kỳ quặc: “Thật ra tôi cũng không hiểu nổi suy nghĩ thực sự của anh, lẽ nào anh thực sự cảm thấy những thứ đó rất quan trọng sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh khiến Bàn Tử im lặng không nói được lời nào.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm hai người họ, lại cảm thán: “Hai người lại đang xì xào bàn tán cái gì ở đây thế?

Bây giờ còn có thể sống tốt thì hãy tận hưởng đi.” Vẻ nghiêm túc của Vương Diệp là thật.

Bàn Tử nghe xong lập tức gật đầu, nhưng khoảnh khắc Vương Diệp quay lưng rời đi, Bàn Tử liền vội vàng nói với Trương Khởi Linh: “Những thứ này đối với tôi đương nhiên là quan trọng, nó là chỗ dựa để tôi sống tiếp, nếu không có chúng, tôi có lẽ chẳng còn gì cả.” Mặt Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, Trương Khởi Linh nghe xong chỉ cười tùy ý.

Nhưng trong lòng Trương Khởi Linh hiểu rõ những lời Bàn Tử nói có phần khoa trương.

Anh suy nghĩ một chút nhưng không nói gì thêm, chỉ nhìn theo bóng lưng Vương Diệp, nghiêm túc bảo Bàn Tử: “Tôi nói cho anh biết, Vương Diệp bây giờ đã muốn rút lui, nghĩa là anh không có cách nào thuyết phục cậu ấy đâu, vả lại nếu anh cứ tiếp tục quấy rầy cậu ấy...” Lời chưa dứt, Bàn Tử đã gật đầu lia lịa: “Anh yên tâm đi, tôi biết phải làm thế nào mà.

Tính cách của Vương Diệp tôi vẫn luôn hiểu rõ, tôi tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện này trước mặt cậu ấy đâu.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn.

Thấy Bàn Tử vui mừng như vậy, Trương Khởi Linh lại không biết nói gì, anh chẳng rõ đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Không lâu sau, lão bản đã tới, gương mặt lão đầy vẻ phức tạp, nhìn Vương Diệp không nhịn được thốt lên: “Lòng dạ của cậu thực sự quá lớn đấy.” Giọng lão đầy vẻ phiền muộn, Vương Diệp thấy vậy sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm lão bản, cảm thán: “Nói thật lòng, cái loại người như ông...” Vương Diệp chưa dứt lời, lão bản đã nắm chặt nắm đấm, mất kiên nhẫn quát: “Nếu không phải vì cậu...” Sắc mặt Vương Diệp càng thêm khó coi, hắn nhìn lão bản đầy kỳ quặc: “Hai chúng ta vốn dĩ nên nói chuyện cho tử tế, hơn nữa cũng nên thành thật một chút vào lúc này.” Lão bản không đợi Vương Diệp nói hết đã trực tiếp giao giải dược trong tay cho hắn.

Cầm lấy thứ đó, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Hắn nhìn Bàn Tử đang đứng bên cạnh, thúc giục: “Anh mau qua đây.” Nghe tiếng gọi, Bàn Tử mới phản ứng lại, bước tới nhưng nhìn viên dược hoàn trong tay Vương Diệp với vẻ mặt đầy căng thẳng: “Thứ này ăn được không?

Vạn nhất nó có vấn đề thì sao?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng, vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp thấy vậy sắc mặt hơi trầm xuống: “Thả lỏng chút đi.” Bàn Tử nhìn Vương Diệp, bất lực nói: “Không phải tôi không yên tâm, chỉ là tôi thấy gã này xưa nay gian trá, biết đâu lão lại dùng cách khác để hành hạ tôi, nếu thật vậy thì tôi toi đời à?" Trước những lời phiền muộn của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười ha hả.

Hắn lắc đầu nhìn Bàn Tử: "Vậy tôi cũng chẳng biết làm thế nào nữa, dù sao thì mấy thứ này..." Lời Vương Diệp chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi, anh béo nhìn Vương Diệp đầy bất lực: "Hay là bây giờ, bắt lão ta thử trước đi." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào lão bản trước mặt, mặt đầy vẻ hưng phấn.

Lão bản nghe xong thì nghiến răng, đập bàn phẫn nộ quát: "Có giỏi thì nói lại lần nữa xem!" Giọng lão đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Thấy lão bản nổi giận, Bàn Tử lại cười ha hả, nhìn lão đầy vẻ bất lực: "Làm gì mà căng thế?

Thứ này là do ông mang tới, đến thử ông còn không dám, chẳng lẽ ông đã hạ độc bên trong rồi?

Nếu thế thì ông đúng là kẻ quá đáng sợ." Bàn Tử vừa nói vừa chọc chọc vào cánh tay mình, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng: "Cậu xem, tôi biết ngay lão có vấn đề mà, đúng như tôi nghĩ, loại người như lão chính là rắn độc, chúng ta phải cẩn thận, phải đề phòng lão." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, diễn kịch rất giống.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, lộ rõ vẻ bất lực.

Lúc này lão bản đã tức đến nghiến răng, không nói nên lời.

Vương Diệp tiến lại gần Bàn Tử nói: "Nếu không phải vì tôi ở đây, có lẽ lão bản đã tẩn anh một trận rồi." Vương Diệp hạ thấp giọng nói, Bàn Tử hiểu rõ điều đó nhưng mắt vẫn đầy vẻ bất lực: "Nhưng thứ này không có gì chứng minh thì làm sao tôi dám ăn?

Huống chi gã này xảo quyệt như vậy, vạn nhất lão lại hại tôi thì sao?" Nói đến đây, anh béo bỗng bắt đầu khổ sở van nài Vương Diệp.

Vương Diệp hiểu đó là thực tế trần trụi, bèn nhìn lão bản nói đầy bất lực: “Vậy phiền ông thử trước một chút.” Vương Diệp vừa nói vừa đặt viên dược hoàn trước mặt lão bản.

Sắc mặt lão bản trở nên khó coi, ánh mắt lóe lên vẻ sắc lẹm, lão nhìn viên thuốc, suy nghĩ một chút rồi không do dự nuốt vào.

Thấy vậy, Bàn Tử giơ ngón tay cái lên: “Động tác hào sảng đấy, tôi nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn đâu, nhưng thứ này có thực sự là giải dược không, có phải uống một lần là xong không?” Bàn Tử lại lôi ra một đống câu hỏi khiến lão bản ngây người, lão nhìn Bàn Tử đầy mất kiên nhẫn: “Anh đừng có gây chuyện nữa, tôi nói cho anh biết, tôi đã uống nó vào rồi, nghĩa là nó không có vấn đề gì cả.” Lão bản đầy vẻ phẫn nộ, Bàn Tử bỗng lắc đầu nhìn lão bất lực: “Không phải tôi gây chuyện, mà đây vốn là thực tế, chẳng lẽ ông không nên...” Bàn Tử chưa nói hết câu, ánh mắt lão bản đã trở nên cực kỳ âm trầm, lão nhìn anh ta gằn giọng: “Đừng để tôi phải nặng lời, anh bây giờ...” Bàn Tử cười lớn lắc đầu nhìn lão: “Tôi nói này... nếu loại người như ông...” Vương Diệp bật cười cắt ngang, nghiêm túc nói với lão bản: “Viên thuốc này ông đã uống hết rồi, nghĩa là Bàn Tử không còn gì để uống nữa, cho nên ông phải đưa thêm một viên ra, nhưng tôi cũng không biết liệu ông có lấy ra để trêu đùa anh ấy không.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ phức tạp, lão bản nghe xong thì sững sờ, còn Bàn Tử thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với Bàn Tử, nếu Vương Diệp không ủng hộ và thực sự muốn giải tán, anh ta sẽ trở thành kẻ không nơi nương tựa cả đời này, đó là điều anh ta không muốn thấy.

Vương Diệp nhìn sắc mặt lão bản, lại nói thêm: “Vấn đề như của Bàn Tử tôi đã thấy nhiều rồi, thứ đó chỉ có thể gọi là lời nguyền chứ không phải độc, nên giải quyết thế nào, trong lòng ông rõ nhất.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ lạnh lùng.

Lão bản rơi vào im lặng, không nói được lời nào.

Thấy lão bản im lặng, Vương Diệp lại đập bàn mất kiên nhẫn: “Ông đừng có giả câm giả điếc với tôi, tôi biết những thứ này đối với ông chẳng là gì cả.” Lão bản nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi.

Vương Diệp lại cảm thán: “Thật ra thì...” Hắn dừng lại giữa chừng khiến lão bản thở dài sâu sắc, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc: “Tôi biết cậu muốn rút khỏi chuyến đổ đấu lần này, nhưng cậu phải nhớ kỹ.” Lão bản chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã bước tới, cùng Hạo Thiên Chân đứng phía sau hắn.

Thấy tư thế đó của họ, lão bản bỗng cười lớn, trợn mắt nhìn Vương Diệp đầy phẫn nộ: “Thế này là có ý gì?

Cậu đang uy hiếp tôi đấy à?” Lão bản vừa nói vừa nhướn mày.

Vương Diệp dứt khoát lắc đầu, nhìn lão đầy vẻ phiền muộn: “Ông đừng nghĩ nhiều quá, sao tôi có thể uy hiếp ông được?

Tôi chỉ cảm thấy ông làm người không nên quá đáng quá mà thôi.” Vương Diệp cười hi hi nói, khiến lão bản im lặng không biết đáp lại thế nào.

Thấy lão lại im lặng, Vương Diệp vỗ vai lão cảm thán: “Nếu tôi không nhầm, trong lòng ông chắc hẳn có nhiều mặt tối lắm, nhưng những thứ đó với tôi không quan trọng, tôi chỉ hy vọng ông có thể giải quyết vấn đề của anh ấy.” Vương Diệp bình tĩnh nói.

Lão bản thở dài sâu sắc, nhìn Vương Diệp nghiêm túc: “Tôi vốn không muốn dồn vào đường cùng, tại sao cậu cứ phải làm như vậy?

Cho tôi một cơ hội không được sao?

Coi như là cho chính các người một con đường sống.” Vương Diệp gật đầu, nhìn lão đầy hưng phấn: “Được chứ, ông thế mà dám uy hiếp chúng tôi.” Nghe đến đây, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ phức tạp, họ bước tới trước mặt lão bản, không do dự đẩy lão một cái.

Lão bản thấy hành động của họ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, đám tay chân bên cạnh tuy muốn xông vào giúp nhưng chỉ cần một ánh mắt của Vương Diệp, bọn chúng đã sợ đến mức đứng chôn chân tại chỗ.

“Có giải hay không?” Vương Diệp chỉ hỏi một câu đơn giản đã khiến lão bản sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lão vẫn lắc đầu, nhìn Vương Diệp nghiêm túc: “Không phải tôi không muốn giúp, chỉ là tôi cảm thấy có những thứ...” Lão bản chưa kịp dứt lời, Vương Diệp đã cười lớn, nhìn lão vô cùng nghiêm túc: “Được thôi, ông có suy nghĩ riêng của mình, đó là một chuyện rất hoàn mỹ, dù sao ông có thể trả giá cho những gì mình làm là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.” Vẻ nghiêm túc của Vương Diệp không phải là giả.

Trước sự chứng kiến của lão bản, Vương Diệp trực tiếp bước tới, dùng dây thừng treo lão lên.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người sợ đến mức mặt tái mét.

Lúc này lão bản không ngừng giãy giụa, nhìn Vương Diệp cuống quýt: “Cậu có thể không giúp tôi, nhưng không thể hủy hoại tôi như vậy, trên vai tôi gánh vác tương lai của tất cả mọi người, những việc tôi có thể làm...” Vương Diệp cười ngắt lời, lắc đầu nhìn lão vô cùng nghiêm túc: “Mấy thứ đó ông đi mà nói với người khác, không cần nói với tôi, vì tôi sẽ không hiểu, và từ trước đến nay tôi luôn coi ông là một kẻ ngốc.” Lão bản nghe xong thì sững sờ.

Vương Diệp lại cảm thán: “Ông không nghĩ rằng trên đời này thực sự có thứ gọi là chân tình đấy chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến lão bản không nói được lời nào.

Hắn lại bồi thêm: “Sao ông không nhìn lại xem cái đức tính của mình có xứng với thứ đó không?” Lão bản vẫn im lặng.

Thấy vậy, Vương Diệp bỗng cười lớn, nhìn lão cảm thán: “Cho ông cơ hội cuối cùng.” Vương Diệp bắt đầu đếm ngược, lão bản thực sự không còn cách nào khác, hét lên: “Tôi sẽ giải quyết vấn đề của anh ta!” Thấy lão bản chủ động lên tiếng, Vương Diệp gật đầu hài lòng: “Tôi vốn dĩ cũng không định đích thân ra tay, nhưng cũng nhờ Bàn Tử cảnh giác, nếu không mấy rắc rối này e rằng đã thành họa lớn rồi.” Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt lão bản trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử cởi áo ngoài ra, chỉ vào mũi lão bản: “Đừng bảo tôi không nhắc trước, ông mà dám giở trò mèo gì thì tôi tuyệt đối không tha cho ông đâu.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ phẫn nộ, lão bản nhìn Bàn Tử, không còn cách nào khác đành bắt đầu thao tác.

Thấy vậy, Vương Diệp gật đầu hài lòng: “Chờ ông giải quyết xong vấn đề trên người Bàn Tử, tôi cũng sẽ giúp ông giải độc.” Ngay khi lời Vương Diệp vừa dứt, lão bản bỗng ôm lấy ngực mình, nhìn Vương Diệp đầy thống khổ: “Tôi bị làm sao thế này?” Giọng lão đầy vẻ hoảng loạn.

Vương Diệp lắc đầu nhìn lão tùy ý: “Tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ chắc không vấn đề gì lớn đâu.” Lão bản lộ rõ vẻ phiền muộn: “Vậy đây là độc của cậu phải không?” Lão vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nghiến răng.

Vương Diệp gật đầu thừa nhận không chút né tránh: “Đúng vậy, chính là nó.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với lão bản, mặt đầy vẻ đắc ý, khiến lão bản tức đến nổ mắt.

“Mau chóng tăng tốc đi, nếu ông không giải quyết nhanh vấn đề của Bàn Tử, thì độc trên người ông cũng sẽ cứ thế mà phát tác thôi.” Nghe lời Vương Diệp, lão bản không còn cách nào khác đành tăng nhanh tốc độ.

Vương Diệp nhịn không được cười nói: “Mấy thứ này đúng là khiến người ta thấy bất lực thật.” Lời nói của Vương Diệp khiến sắc mặt lão bản cực kỳ khó coi, lão rơi vào im lặng không nói được lời nào.

Lúc này Vương Diệp không do dự nhìn về phía Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên trắng bệch, anh béo nhìn Vương Diệp đầy lo lắng và khẩn trương: “Cậu giúp tôi canh chừng một chút, xem cách của lão có hợp lý không?

Nếu không lão lại hại chết tôi mất.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực, Vương Diệp bỗng cười nói: “Thật ra thì, tôi cũng mù tịt về mấy cái này, anh không cần đặt hy vọng vào tôi đâu, vì tôi cũng chưa tìm hiểu kỹ về nó.” Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai, khiến Bàn Tử hoàn toàn ngây người tại chỗ, không nói lại được câu nào.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười hi hi hỏi: “Mấy thứ này trông có vẻ bất ngờ lắm sao?” Trước câu hỏi đó, Bàn Tử chỉ biết im lặng không nói gì.

Thấy Bàn Tử không nói lời nào, Vương Diệp vỗ vai anh ta, mặt đầy vẻ bất lực nói: “Ráng chịu đựng chút đi, tôi nghĩ lão ta chắc cũng không dám đem tính mạng của chính mình ra làm trò đùa đâu.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, nhưng khi nhìn Vương Diệp, ánh mắt anh ta lại đầy vẻ phức tạp.

Chương 1055

“Sao chú lại nói ra những lời đó?” Bàn Tử chợt hỏi, anh ta không trực tiếp nói ra ba chữ kia (Kim bồn tẩy thủ) vì biết không thể để lão bản biết quá nhiều chuyện.

Khi lão bản nghe thấy, động tác của lão hơi khựng lại một chút.

Vương Diệp nhìn lão bản, bỗng cười nói: “Mấy thứ này có liên quan gì đến ông không?

Còn không mau nhanh tay lên, ông thật sự không muốn sống nữa hả?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, khiến lão bản chỉ có thể dồn hết tâm trí vào việc giải độc.

Thấy dáng vẻ đó của lão bản, Vương Diệp lại không nhịn được cười, nói với Bàn Tử: “Nói thật lòng thì...” Lời của Vương Diệp chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh béo nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ đau đớn: “Sao tôi cảm giác thủ pháp của lão ta cứ sai sai thế nào ấy?” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng.

Khi câu hỏi đó vang lên, Vương Diệp cười ha hả, nhìn chằm chằm Bàn Tử, tùy ý nói: “Thả lỏng chút đi, có tôi ở đây, lão không dám làm bậy đâu.

Huống hồ tôi còn đang canh chừng đây, có tôi rồi anh còn sợ cái gì?” Dù Vương Diệp nói thế, nhưng khi nghe xong, lòng Bàn Tử vẫn vô cùng cẩn trọng.

Anh ta nhìn Vương Diệp, căng thẳng nói: “Không đúng, tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Nhưng Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã nhìn anh ta, vô cùng nghiêm túc: “Anh không thấy lăn lộn trong cái nghề này giống như đi bộ trong bóng tối vô tận sao?

Dường như vĩnh viễn không thấy điểm dừng, vĩnh viễn đều thấy mệt mỏi.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Nghe những lời này, vẻ mặt lão bản cũng lộ ra vài phần sầu muộn.

Lão bản chưa kịp lên tiếng, Vương Diệp đã lườm một cái, lão lại im thin thít.

Lúc này Bàn Tử chỉ lắc đầu, nhìn Vương Diệp một cách chính kinh: “Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình thôi.

Dù sao chú cảm thấy lăn lộn ở đây rất mệt, nhưng tôi lại thấy lấy được mấy thứ minh khí đó là điều rất vui vẻ.” Lựa chọn của mỗi người không giống nhau, nên lúc này Bàn Tử dường như cũng có thể hiểu cho Vương Diệp.

Nhưng anh ta vẫn không nhịn được khẽ thở dài: “Nói thực lòng, chú dù sao cũng là người anh em tốt nhất của tôi, tôi thật sự không hy vọng thấy chú rời bỏ chúng tôi.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải giả, nhưng lời nói ra lại khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, sầu muộn đáp: “Những điều anh lo lắng tôi cũng đang lo, những gì anh nghĩ, trong lòng tôi vẫn luôn cân nhắc.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng ánh mắt vẫn mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta nhìn Vương Diệp, bất lực nói: “Vạn nhất...” Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc: “Không có nhiều vạn nhất như vậy đâu.” Có lời này của Vương Diệp, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn vương chút sầu muộn: “Tổng cảm thấy chuyện này không đúng lắm.” Trong giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần chua xót.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử thì cười ha hả, vỗ vai anh ta: “Thả lỏng đi, mọi chuyện không tồi tệ như chúng ta tưởng đâu.” Lúc này, lão bản nhìn Bàn Tử, cũng nghiêm túc nói: “Xong rồi, đã giải quyết xong.” Nghe lão bản nói thế, Bàn Tử vội quay đầu lại nhìn, soi vào cái gương phía sau, phát hiện mấy đồ án kỳ quái kia đã biến mất không còn dấu vết.

Nhưng Vương Diệp nhìn lão bản, mặt đầy nghiêm túc: “Đưa đoạn nhạc đó ra đây.” Lão bản nghe Vương Diệp nói, sắc mặt trở nên khó coi nhưng thực sự không còn cách nào khác, lão chỉ có thể phát nhạc công khai.

Lúc này Bàn Tử nghe thấy thì mặt vẫn thản nhiên: “Cái gì đây?

Sao mà khó nghe thế?” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt khinh bỉ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử tuy đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhìn lão bản cực kỳ nghiêm túc: “Bởi vì tính cách của ông, lại còn hay thích lừa đảo, nên tôi sẽ đưa giải dược cho ông theo từng đợt!” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn lão bản trước mặt, lại nhịn không được cười hì hì: “Đợi Bàn Tử thật sự không còn vấn đề gì nữa, tôi sẽ giao nốt toàn bộ giải dược cho ông.” Đối với Vương Diệp, những gì cậu làm hiện tại chẳng có vấn đề gì cả.

Bởi vì tất cả những gì lão bản này phải chịu đựng đều là do lão tự chuốc lấy.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn lão bản, không nhịn được cảm thán một câu: “Nếu tôi không đoán sai, trong lòng ông chắc chắn là có ý kiến với tôi, nhưng ông phải nhớ kỹ, tất cả đều là tự làm tự chịu.” Vương Diệp vỗ vai lão bản, rồi nhìn Bàn Tử nói: “Nếu anh không sao rồi thì có thể đi trước đi.” Nhưng Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp căng thẳng nói: “Tôi đi đâu?

Đồ đạc của tôi đều ở đây cả, cứ ở đây đi đã, chú yên tâm, thời gian tới tôi sẽ...” Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả, vỗ vai anh ta đầy bất lực: “Thật ra anh có giác ngộ như vậy cũng là chuyện tốt.” Nghe Vương Diệp nói, ánh mắt Bàn Tử thoáng hiện vẻ sầu muộn nhưng cũng mang theo sự bất lực, anh ta không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy...” Bàn Tử chưa kịp nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng, nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc: “Tôi biết trong lòng anh chắc chắn còn suy nghĩ khác, nhưng những thứ đó anh cứ gác lại một bên đi.” Bàn Tử tuy gật đầu nhưng ánh mắt vẫn đầy phức tạp.

Anh ta không nhắc lại đề tài đó nữa, nhưng lúc này lão bản nhìn Vương Diệp lại không nhịn được tò mò hỏi: “Cậu không phải là chuẩn bị kim bồn tẩy thủ thật đấy chứ?

Thật khiến người ta ngoài ý muốn, nếu cậu thực sự rút khỏi nghề này, đó đúng là tổn thất của tất cả chúng tôi.” Giọng điệu lão bản đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp nghe xong chỉ đảo mắt trắng dã, nhìn lão bản lạnh lùng nói: “Ông đang đánh chủ ý gì trong lòng, tưởng tôi không biết sao?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến sắc mặt lão bản trở nên cực kỳ khó coi, lão rơi vào trầm mặc định giải thích nhưng Vương Diệp không cho lão cơ hội.

Vương Diệp nhìn mọi người đang ngồi ở đó, không nhịn được nói: “Tôi nghĩ trong lòng các người chắc chắn cũng có suy nghĩ khác phải không?” Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người cứ ngỡ Vương Diệp sẵn sàng thương lượng hẳn hoi, không ngờ lúc này Vương Diệp lại hất cằm, nói thẳng thừng: “Tôi không quan tâm các người có suy nghĩ gì hay đề nghị gì, hiện tại các người cứ gác lại hết đi, vì các người có nói ra tôi cũng không nghe, cũng chẳng thay đổi đâu." Kim bồn tẩy thủ là chuyện cá nhân của cậu, nhưng lợi ích liên quan lại gắn với tất cả mọi người, nên bọn họ lo lắng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Vương Diệp sẽ không vì bọn họ mà thay đổi quyết định.

Nhìn thấy vẻ cố chấp trên mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, bỗng mỉm cười nói: "Lúc đầu tôi tuy thấy hơi khó chấp nhận, nhưng giờ tôi nghĩ thông rồi, tôi thấy mấy thứ đó chẳng quan trọng, chỉ cần được ở bên cạnh cậu, mọi thứ khác có đáng là gì đâu?" Giọng điệu Trương Khởi Linh mang theo vài phần tùy ý.

Vương Diệp gật đầu, nhưng lão bản thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp thì sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

Lão bản vốn còn đang tức giận vì quyết định lúc nãy của Vương Diệp, nhưng giờ lão đã không nói nên lời nữa.

Bởi vì đối với lão, tất cả những gì lão đang trải qua và thực hiện đều mang một ý nghĩa khác hẳn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt lão bản biến đổi liên tục.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của lão, lại không nhịn được nói: "Nếu tôi không đoán sai, trong lòng ông chắc chắn còn ý đồ khác, nhưng tôi đã đưa giải dược cho ông rồi, giờ thì cút ngay cho tôi, đừng ở đây nữa." Vương Diệp sa sầm mặt lại.

Thấy Vương Diệp lật mặt nhanh như vậy, trên mặt lão bản thoáng hiện vẻ phẫn nộ, lão nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp đầy thiếu kiên nhẫn: "Cậu ở đây giả vờ cái gì, người như cậu thực ra cũng thế thôi, tâm can đều đen tối cả, cậu..." Lời lão chưa dứt, Vương Diệp đã vỗ vai lão, vô cùng nghiêm túc nói: "Nửa tháng sau quay lại đây một chuyến, lúc đó tôi sẽ đưa viên giải dược thứ hai, tổng cộng có sáu viên." Nghe Vương Diệp nói, lão bản mới phản ứng lại, tức đến mức nhảy dựng lên, nhìn Vương Diệp phẫn nộ nói: “Sao cậu có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế?

Tôi đã giải quyết xong vấn đề cho Bàn Tử rồi, sao cậu không đưa hết thuốc cho tôi?

Cậu đây là đang...?” Lời lão chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn lão cực kỳ nghiêm túc: “Đây là ông tự chuốc lấy, tôi vốn không muốn làm thế, mọi người dứt điểm một lần không phải tốt sao, tại ông cứ thích gây chuyện đấy chứ.” Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Lão bản nghe xong tuyệt vọng thét lên một tiếng thảm thiết rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy lão bản đi khuất, Vương Diệp nhìn những người phía sau mình, nghiêm túc nói: “Thời gian này cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, khi nào rảnh hãy tính đến chuyện phát triển khác.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng lại không nhịn được hỏi: “Chú có muốn về quê không?” Vương Diệp nghe xong chợt cười rộ lên, nhìn Bàn Tử truy hỏi: “Về để dạy dỗ mấy ông lão đồng hương của anh hả?” Bàn Tử im lặng không nói, không biết phải trả lời sao.

Bởi vì nếu Bàn Tử thực sự dẫn Vương Diệp về quê dạy dỗ những người đó, thì cũng có nghĩa là Bàn Tử sẽ bị bọn họ mắng mỏ lây.

Người như Vương Diệp, một khi đã về là chắc chắn sẽ mắng xối xả bọn họ một trận, cuối cùng Bàn Tử lại là người chịu tội.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử hơi khó coi, anh ta cứ thế nằm ườn trên sofa.

Tuy có chút không quen, nhưng số tiền anh ta có hiện tại đã đủ để sống sung túc nửa đời còn lại rồi.

Vì thế Bàn Tử nghĩ ngợi một hồi, cũng không nói gì thêm.

Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mặt, gương mặt thoáng hiện vẻ sầu muộn.

Cậu nhìn Bàn Tử, cảm thán: "Nói thực lòng, môi trường ở đây khá tốt, lúc đầu mua căn nhà này quả là đúng đắn." Dù nói vậy, nhưng mắt Bàn Tử vẫn đầy vẻ phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp sầu muộn nói: "Sao tôi cứ cảm giác...?" Bàn Tử chưa kịp nói hết, Vương Diệp đã ra dấu im lặng, thản nhiên bảo: "Anh nếu rảnh quá thì đi vận động đi, biết đâu ngày nào đó tôi lại đông sơn tái khởi." Nghe Vương Diệp nói thế, Bàn Tử vội vàng gật đầu rồi rời đi.

Thấy Bàn Tử đi rồi, Trương Khởi Linh cũng nóng lòng lại gần, nhìn Vương Diệp đầy nghiêm chỉnh: "Tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, nếu cậu có ý tưởng hay chủ ý gì khác, đều có thể chia sẻ với tôi." Người tinh mắt đều có thể thấy Vương Diệp cố ý đuổi Bàn Tử đi.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp bỗng cười rộ lên, lắc đầu nhìn Tiểu Ca một cách tùy ý: "Tiểu Ca nghĩ nhiều quá rồi, tôi thì có ý tưởng kỳ quái gì được?" Vương Diệp dường như không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi khó coi, anh ta tò mò hỏi: "Cậu có chuyện gì đang giấu đúng không?" Câu hỏi chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh vô cùng nghiêm túc: "Chỉ là thời gian này thật sự đặc biệt mệt mỏi, nên cần thời gian nghỉ ngơi thôi, những thứ này các người chắc phải hiểu chứ!" Trương Khởi Linh tuy gật đầu nhưng mặt vẫn đầy vẻ lo lắng, anh ta nắm lấy tay Vương Diệp, nghiêm túc nói: "Cậu cũng tính là tổ tông của tôi, tôi hiện tại thật sự đặc biệt quan tâm đến cậu, nếu cậu thật sự xảy ra chuyện gì..." Lời chưa dứt, Vương Diệp đã cười lên, lắc đầu nhìn Trương Khởi Linh tùy ý nói: "Nếu thật sự xảy ra chuyện, tự tôi có thể giải quyết, căn bản không cần các người giúp đỡ, thậm chí sự lo lắng vô nghĩa này đối với tôi căn bản không nên tồn tại.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Nghe vậy, Trương Khởi Linh lặng im không biết nói gì.

Thấy dáng vẻ đó của anh ta, Vương Diệp lại cảm thán thêm một câu: “Với kinh nghiệm của một người từng trải, tôi có thể nói với anh rằng, tôi thật sự mệt rồi.” Có lời này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh nghĩ ngợi một hồi, cũng không còn dây dưa hay do dự nữa, anh ta cứ thế xoay người rời đi.

Vì có lẽ còn chuyện khác cần làm, nên anh ta đi rất dứt khoát.

Nhưng Ngô Thiên Chân trước khi rời đi đã để lại ba lô của mình trên sofa, Vương Diệp không thèm đoái hoài đến bọn họ.

Lúc này Vương Diệp nghĩ ngợi rồi dứt khoát đi về phía thư phòng.

Cậu bước vào thư phòng, nhìn thấy những đồ vật bày biện bên trong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Chuyện thường niên lại đến rồi.

Những tên đó thật sự quá rảnh rỗi, chỉ vì cái gọi là thắng thua mà bọn chúng có thể dùng đủ loại thủ đoạn và phương pháp.

Bọn chúng không ngừng so bì ở nơi đó, ngoài điểm này ra, bọn chúng còn mở cửa Cửu Tầng Yêu Tháp.

Thứ này đối với người bình thường tuy chỉ là một món đồ kỳ quái, nhưng đối với Vương Diệp lại vô cùng quan trọng.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, trong lòng cậu hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì đối với mình.

Nghĩ đến đây, gương mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp.

Cậu nhất định phải đến nơi đó, không thể bị những chuyện khác làm vướng chân, cho dù chuyện của lão bản có nghiêm trọng đến đâu.

Nhưng Vương Diệp cũng sẽ không quan tâm đến lão bản, ngoài điểm đó ra, vấn đề trên người Bàn Tử, Vương Diệp cũng sẽ tìm cách giải quyết đơn giản.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn mô hình Cửu Tầng Yêu Tháp trước mặt, lẩm bẩm: "Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa." Đây chỉ là một mô hình nhỏ, nhưng Vương Diệp lại thấy một tấm vé vào cửa dưới đáy nó.

Cậu bị mời, nghĩa là cậu nhất định phải đi.

Và Vương Diệp không muốn mang theo người của mình, nghĩa là lần này cậu sẽ đi một mình.

Ngoài ra, Vương Diệp cũng hiểu rõ nếu mang những người khác theo thì sẽ có ý nghĩa gì.

Phiền phức kéo theo chắc chắn sẽ đếm không xuể.

Nghĩ đến đó, sắc mặt Vương Diệp cực kỳ khó coi, vì đa số người đến Cửu Tầng Yêu Tháp hầu như đều một đi không trở lại.

Hơn nữa, Cửu Tầng Yêu Tháp này ba năm mới mở một lần, căn bản không ai biết sẽ thấy thứ kỳ quái gì ở tầng nào.

Chưa kể là chưa một ai từng vượt qua nó hoàn toàn.

Cho nên Vương Diệp biết rõ bên trong đó phiền phức thế nào.

Vương Diệp rơi vào trầm mặc, suy nghĩ một lát rồi dứt khoát bỏ những thứ đó vào ba lô, bắt đầu thong thả thu xếp.

Cậu đặt những đồ đạc quan trọng vào ba lô.

Sau khi làm xong mọi việc, Vương Diệp nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, vội vàng nhét đồ đạc xuống dưới gầm ghế phía sau.

Động tác của Vương Diệp khiến gương mặt Trương Khởi Linh lộ vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, suy nghĩ một hồi rồi dứt khoát bước vào: “Tôi biết cậu chắc chắn có chuyện giấu chúng tôi, nhưng tôi hiện tại thật sự không yên tâm, nên cậu hãy nói cho tôi đi, tôi thật sự muốn biết.” Giọng điệu Trương Khởi Linh đầy sầu muộn.

Chương 1056

Vương Diệp cười ha hả, nhìn anh ta tùy ý nói: “Tiểu Ca có nghĩ tôi quá phức tạp không?

Sao tôi có thể có chuyện giấu anh được?

Huống hồ...” Vương Diệp chưa dứt lời, sắc mặt Trương Khởi Linh đã cực kỳ khó coi, anh ta sầu muộn nói: “Tôi chỉ cảm thấy mấy thứ này...” Vương Diệp ra dấu im lặng, thản nhiên nhìn Trương Khởi Linh: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, cũng biết anh lo lắng nhiều thứ, nhưng những thứ đó thật sự không cần phải nghĩ.” Nghe Vương Diệp nói đến đây, Trương Khởi Linh lặng im không nói được lời nào.

Anh ta phát hiện mình và Vương Diệp có khoảng cách, vào lúc này, dường như anh ta có vô số lời muốn nói với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại không cho anh ta cơ hội.

Ánh mắt Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp thấy vậy lại không nhịn được cảm thán: “Tôi biết trong lòng anh chắc chắn có suy nghĩ khác.” Vương Diệp chưa nói hết, cậu trực tiếp lấy cái ba lô ra, nhìn Trương Khởi Linh đầy nghiêm chỉnh: “Sẵn tiện tôi cũng chuẩn bị đem mấy thứ này đi đốt, hay là thế này đi, anh giúp tôi đem đi đốt bỏ đi.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Trương Khởi Linh hoàn toàn ngẩn người, anh ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, khó tin nói: “Cậu nói thật sao?

Những thứ này đều là trân quý nhất, hơn nữa là đồ mọi người tặng cậu, mỗi món đều rất tinh xảo, đều do chúng tôi dụng tâm chế tạo.” Trương Khởi Linh nhìn cái ba lô đó, nó là do chính tay anh ta khâu, dùng da trâu da cừu thượng hạng, vô cùng đắt đỏ.

Lúc đó Trương Khởi Linh tặng nó cho Vương Diệp chỉ hy vọng cậu đi đến bất cứ đâu cũng có thể bình an trở về, nhưng không ngờ Vương Diệp lại trả lại nó cho anh ta, còn bảo anh ta đem đốt đi.

Điều này thực sự khiến Trương Khởi Linh khó lòng chấp nhận.

Sắc mặt anh ta cực kỳ khó coi, phẫn nộ nói: "Cậu làm thế này thật quá sai lầm, tôi thật sự không muốn cậu làm vậy." Trương Khởi Linh vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy vậy liền cười rộ lên, vỗ vai anh ta, nói lấy lệ: "Cho dù mấy thứ này làm không tốt, nhưng mà..." Lời Vương Diệp dừng lại ở đó.

Trương Khởi Linh sầu muộn nói: "Tôi thấy..." Vương Diệp ra dấu im lặng, nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc: "Nếu anh không muốn tôi vứt bỏ những thứ này, thì tốt nhất anh đừng có lôi thôi nữa." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh im bặt.

Rõ ràng điều này đối với anh ta là một cú sốc lớn.

Anh ta không nhịn được nói: "Tôi xin cậu đấy." Vương Diệp lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh tùy ý: "Không cần phải nói những lời như vậy, chúng ta đều là bạn tốt, tôi đã nói rồi, kim bồn tẩy thủ thì chắc chắn sẽ..." Vương Diệp nói đến đây, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát rồi dứt khoát quay người bỏ đi.

Nhưng khi anh ta đi, Vương Diệp không hề phát hiện ra vật anh ta để lại.

Dưới chân Trương Khởi Linh có dính một thứ, nhưng khi ra ngoài, anh ta cúi đầu nhìn đế giày mình thì thấy thứ đó đã biến mất.

Gương mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phấn khích, anh ta ôm ngực, cười hớn hở chạy về phòng Ngô Thiên Chân.

Đây là kế hoạch của anh ta và Ngô Thiên Chân, vào lúc này, Trương Khởi Linh biết những thứ này sẽ hoàn mỹ thế nào.

Lúc này, Trương Khởi Linh không nhịn được che miệng cười khẽ.

Nhưng Vương Diệp không hề biết hành động của Trương Khởi Linh, cậu chỉ thu dọn hết đồ đạc lại rồi bỏ vào két sắt.

Làm xong mọi việc, Vương Diệp lại khẽ thở dài, cậu lấy bút giấy từ trong túi ra, viết hết những suy nghĩ của mình.

Cậu viết cho mỗi người một lá thư.

Sau khi hoàn tất, Vương Diệp nhìn bầu trời bên ngoài.

Trời tối rất nhanh, nhưng Vương Diệp không hề thấy đói, cậu nhìn căn phòng trước mặt, tuy tối đen như mực nhưng cậu cảm nhận được ở nơi này cậu an toàn.

Và những người khác cũng an toàn, ít nhất là dưới sự che chở của cậu, không ai gặp phải nguy hiểm bất ngờ nào.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được cười lên.

Chỉ tiếc là tất cả sắp kết thúc rồi.

Vương Diệp bỏ hết những lá thư đó vào phong bì, đặt chúng lên giá sách bên cạnh.

Cậu biết sau khi mình đi, bọn họ nhất định sẽ đến đây lục lọi một phen, đến lúc đó bọn họ sẽ thấy được ý đồ thực sự cũng như suy nghĩ của cậu.

Tuy nhiên, lúc này Vương Diệp vẫn phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.

Cậu nhìn cửa sổ trước mặt, suy nghĩ rồi dứt khoát đẩy ra, nhưng khi lấy ba lô từ két sắt ra, cậu lại cân nhắc về chìa khóa xe và các phương tiện giao thông khác.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tính, Trương Khởi Linh và Ngô Thiên Chân nhìn nhau, gương mặt cả hai lộ vẻ phẫn nộ.

Bọn họ siết chặt nắm đấm, giận dữ nói: “Sớm biết tên này có chuyện giấu chúng ta mà.” Vẻ mặt bọn họ đầy sự mất kiên nhẫn.

Khi lời bọn họ vang lên, Bàn Tử bỗng xuất hiện với vẻ mặt quái dị, tò mò nhìn bọn họ: “Nhìn kìa, từng người một đều tức giận như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Nghe câu hỏi của Bàn Tử, hai người gật đầu, nhìn anh ta đồng thanh nói: “Lần này Vương Diệp không phải kim bồn tẩy thủ đâu, cậu ta định đi một mình đến một nơi cực kỳ kỳ quái, tôi thấy lần này cậu ta còn chuẩn bị bỏ rơi cả chúng ta nữa.” Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, gương mặt Ngô Thiên Chân cũng lộ vẻ phức tạp.

Thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Ngô Thiên Chân tưởng anh ta không coi trọng chuyện này nên nghiêm túc nói thêm vào: “Đúng thế, chắc chắn là vì không muốn mang chúng ta theo nên mới cố ý nói dối để lừa chúng ta, đoán chừng tên này chắc chắn định đi phát tài một mình.” Nghe Ngô Thiên Chân nói vậy, Bàn Tử không ngồi yên được nữa, anh ta bật dậy, nhìn hai người phẫn nộ nói: “Thế thì quá đáng quá rồi, nhất định phải ngăn Vương Diệp lại, chúng ta bây giờ phải nói cho ra lẽ mọi chuyện.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải giả.

Ngô Thiên Chân thấy vậy cũng cười khổ, bất lực nói: “Nhưng hành động của chúng ta bây giờ đều là lén lút, nếu Vương Diệp biết được thì đối với chúng ta cũng chẳng có ích gì.” Gương mặt hai người mang theo vài phần sầu muộn.

Bàn Tử rơi vào trầm mặc, nhưng sau đó anh ta lại không nhịn được nói với Ngô Thiên Chân: “Thật ra ấy mà, chuyện cũng chưa chắc đã tệ như chúng ta tưởng đâu.” Lời Bàn Tử dừng lại ở đó.

Ngô Thiên Chân thấy dáng vẻ của anh ta thì sắc mặt trở nên khó coi: “Không lẽ anh nghĩ lần này Vương Diệp đi chơi sao?

Nếu anh vẫn giữ tâm lý đó thì không cần ở lại đây nữa, chúng ta không cùng đường đâu.” Ngô Thiên Chân vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thấy Ngô Thiên Chân nổi giận, Bàn Tử vội lắc đầu: “Tôi đương nhiên không nghĩ vậy, tôi chỉ thấy có những chuyện không đến mức vô lý như thế, Vương Diệp có lẽ...” Bàn Tử chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã cười lạnh: “Tôi thấy anh đúng là một con sói mắt trắng (kẻ vô ơn).” Trương Khởi Linh nhìn thì như đang cười, nhưng thực tế những ai hiểu anh ta đều biết anh ta chỉ cười khi đang rất giận.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta vội giải thích: “Tôi thật sự không có ý đó, tôi chỉ thấy nơi Vương Diệp sắp đi chắc chắn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, nên chúng ta tốt nhất đừng qua đó.” Nhưng Bàn Tử không ngờ lời mình nói ra không những không nhận được sự cảm thông mà ngay cả Ngô Thiên Chân cũng nhìn anh ta, cười lạnh đầy khinh bỉ.

Thấy dáng vẻ của bọn họ, Bàn Tử thở dài thườn thượt, nghiêm túc nói: “Vạn nhất chúng ta qua đó lại gây liên lụy cho Vương Diệp thì sao?” Nghe Bàn Tử nói, trên mặt hai người chỉ còn sự mất kiên nhẫn.

Bọn họ hất cằm, nhìn Bàn Tử đầy chán ghét: “Lúc anh gây ra bao nhiêu chuyện, chúng tôi chưa bao giờ ghét bỏ, ngay cả Vương Diệp cũng chưa từng nghĩ đến việc bỏ rơi anh, vậy mà giờ Vương Diệp chỉ gặp chút vấn đề nhỏ thế này thôi...” Trương Khởi Linh chưa nói hết, Ngô Thiên Chân đã siết nắm đấm tiếp lời: “Anh thế mà lại muốn thối lui, hạng người như anh đúng là súc sinh không bằng.” Hai người bọn họ kẻ tung người hứng, hạ thấp Bàn Tử không còn một xu dính túi.

Sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, anh ta bịt tai lại, nhìn bọn họ thề thốt: “Tôi thật sự không có ý đó, tôi chỉ thấy mọi người nên bình tĩnh một chút, vả lại chuyện đâu có tệ như chúng ta nói, Vương Diệp chắc chắn có thể bình an trở về.” Lời nói tự lừa mình dối người của Bàn Tử chỉ nhận lại những tiếng cười lạnh.

Hai người lắc đầu, nhìn Bàn Tử đầy khó chịu: “Anh hãy tự hỏi lương tâm mình rồi nhắc lại câu đó xem.” Bọn họ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, sự phẫn nộ trên mặt không phải giả.

Thấy vậy, Bàn Tử thở dài sầu muộn: “Tôi thật sự không có tâm tư chống đối Vương Diệp, tôi chỉ là một gã béo bình thường thôi mà.” Bàn Tử nói với vẻ khép nép, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã bị hai người đảo mắt trắng dã, mắng: “Cái tên này, trong lòng anh nghĩ gì chúng tôi biết rõ mồn một.

Cái hạng ngu ngốc như anh, chúng tôi sớm đã nhìn thấu bản chất rồi.” Bọn họ siết chặt nắm đấm, nói năng không nể nang.

Bàn Tử im lặng không nói được lời nào: “Vậy rốt cuộc các người muốn thế nào?

Các người muốn đi thì cứ tự đi đi, kéo tôi theo làm gì?

Tôi chính là tham sống sợ chết đấy, các người định làm gì tôi?” Bàn Tử hất cằm, dứt khoát tự bạo, anh ta không muốn đi nộp mạng, hơn nữa anh ta thấy Vương Diệp lần này không gọi bọn họ theo, thì cứ an phận ở lại đây còn tốt hơn là qua đó gây thêm loạn cho Vương Diệp.

Đó là suy nghĩ chân thật nhất của Bàn Tử.

Nhưng lời vừa dứt, sắc mặt hai người kia lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử bất giác rùng mình, vì anh ta cảm thấy ánh mắt của hai người đó như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Bàn Tử sợ mất mật, không còn cách nào khác đành bắt đầu khổ sở van nài: “Tôi thật sự không có ý đó, cũng chỉ vì quá nóng ruột nên mới nói ra mấy suy nghĩ đó thôi, tôi thật sự không...” Nhưng lời giải thích của Bàn Tử chưa dứt, mọi người đã lắc đầu, nhìn anh ta đầy lạnh lùng: “Không cần giải thích nữa, mấy lời đó anh cứ giữ lấy mà nói với chính mình đi.

Chúng tôi đã quyết định đi theo Vương Diệp rồi, anh muốn ở lại đây thì cứ việc ở một mình.” Trương Khởi Linh hất cằm, đầy cao ngạo nói xong liền mở cửa bước ra.

Nhưng Trương Khởi Linh không ngờ rằng, ngay khi vừa mở cửa, anh ta đã nhìn thấy Vương Diệp đang đứng sững ở đó.

Bàn Tử không hề hay biết, vẫn nắm chặt nắm đấm phẫn nộ quát: “Tôi nói các người không thể bớt hờn dỗi như thế được sao?

Dù chúng ta là anh em, dù có giảng nghĩa khí, nhưng cũng không thể lấy mạng sống ra làm trò đùa chứ!” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Bàn Tử, ánh mắt đầy vẻ bị tổn thương, và cả sự thất vọng tột độ.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, sắc mặt Bàn Tử hơi khó coi: “Anh cũng đừng nhìn tôi kiểu đó, những gì tôi nói không sai đâu.” Nói đến đây, Bàn Tử bỗng cười lên, định mở miệng khuyên nhủ Trương Khởi Linh, không ngờ Tiểu Ca nhìn anh ta, truy hỏi một câu: “Tôi khá tò mò, nếu chuyện này Vương Diệp biết được, anh sẽ thế nào đây?” Tuy nhiên, lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử đã đảo mắt, biết ngay Tiểu Ca đang định dùng đạo đức giả để ép mình, nên Bàn Tử không chút lưu tình nói: “Vương Diệp mà biết thì chắc chắn sẽ không mang chúng ta theo đâu.” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ khẳng định.

Vương Diệp cười ha hả, bước vào nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi nghiêm túc nói: “Nói thế nào nhỉ?

Lúc đầu tôi đúng là không có ý định đó, vì tôi thấy nơi đó rất nguy hiểm.

Nhưng giờ sau khi nghe anh nhắc nhở, tôi bỗng nhiên nghĩ thông rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Lời Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta câm nín, há miệng nhìn Vương Diệp đầy căng thẳng: “Không phải thế đâu...” Bàn Tử chưa kịp giải thích, Vương Diệp đã bắt đầu châm chọc: “Được rồi, đừng giải thích với tôi mấy thứ đó nữa.

Tôi còn lạ gì cái bộ mặt của anh nữa đâu?

Tôi sớm đã nhìn rõ mồn một rồi.” Vương Diệp hất cằm, Bàn Tử im bặt không nói được câu nào.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử liền vỗ vai anh ta bảo: “Mau thu dọn đồ đạc rồi theo tôi đi.

Anh càng sợ thì tôi càng phải đưa anh theo để mở mang tầm mắt, vả lại lần này chúng ta chưa chắc đã gặp chuyện đâu.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Nghe vậy, mặt Bàn Tử đã cắt không còn giọt máu.

Lúc này Ngô Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, hai người đột nhiên reo hò vui sướng.

Vương Diệp thấy bọn họ vui mừng như vậy, bỗng muốn trêu chọc một phen, bèn nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Lần này chỉ có anh theo tôi đi thôi, hai người bọn họ không cần đi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử hoàn toàn ngẩn người, trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, phẫn nộ quát: “Tôi là anh em tốt nhất của chú, sao chú có thể đưa tôi đi nộp mạng chứ?

Chú biết nơi đó nguy hiểm thế nào mà!

Hai người bọn họ tự nguyện đi thì chú cứ đưa bọn họ đi đi, tại sao lại kéo người vô tội vào?" Đó là suy nghĩ thật lòng nhất của Bàn Tử.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhún vai, tùy ý nói: "Mấy thứ đó có liên quan gì đến tôi đâu?" Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Bàn Tử: "Tôi quyết định rồi, anh mau thu dọn đồ đạc rồi theo tôi rời đi ngay." Sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, anh ta ôm đầu nhìn Vương Diệp đầy đau khổ: "Chú thà cho tôi một đao cho xong đi." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào ngực mình.

Vương Diệp thấy động tác của Bàn Tử, bỗng gật đầu, nghiêm chỉnh bảo: "Được thôi, nếu anh đã muốn chết đến thế thì tôi thành toàn cho anh!" Vương Diệp cười nói, khiến mặt Bàn Tử trắng bệch, vội vàng lắc đầu, hoảng loạn bảo: "Tôi chỉ đùa với chú thôi mà, đừng coi là thật.

Hai chúng ta là quan hệ gì chứ, vào lúc này mà đùa kiểu đó thì không hay đâu." Bàn Tử cười hì hì nói.

Vương Diệp thấy vậy chỉ thản nhiên gật đầu, không nói gì thêm.

Nhìn biểu cảm trên mặt Vương Diệp, Bàn Tử lại thở dài bất lực: "Tôi nói thật, mấy thứ này đúng là khiến người ta không thể chịu nổi." Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy anh ta nổi giận chỉ lắc đầu, tùy ý bảo: "Nhưng dù có vậy thì đã sao chứ?

Chẳng phải đây là những thứ anh vốn nên chấp nhận sao?" Vương Diệp nhướng mày nhìn Bàn Tử.

Chương 1057

Bàn Tử im lặng không nói được lời nào, trong sự bất lực, chỉ có thể đi thu dọn đồ đạc.

Thế nhưng Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân hai gã này cư nhiên lại đi đến trước mặt Vương Diệp, hai người bọn họ nhìn Vương Diệp một cách nghiêm túc nói: “Hay là thế này đi, cậu mang theo cả hai chúng tôi, đúng lúc cũng có thể cho chúng tôi mở mang kiến thức một chút.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân liền vội vàng gật đầu, cậu ta nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: “Đúng vậy, bọn tôi cũng muốn thấy đời một chút.” Sự nịnh nọt trên mặt hai người bọn họ y hệt như đúc từ một khuôn, nhưng khi Vương Diệp nghe thấy lại lắc đầu, hắn nhìn chằm chằm hai người vô cùng nghiêm túc nói: “Hai người các cậu đã đủ dũng cảm rồi, cho nên lần này tôi sẽ không mang theo hai người, nhưng cái gã này thì tôi nhất định phải mang đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mà Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói: “Cái hạng Bát Giới như hắn, mang theo cũng chẳng có tác dụng gì lớn.” Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, suy nghĩ một chút rồi vội vàng nắm lấy tay Vương Diệp nói: “Đúng vậy, sư phụ.” Lúc này Vương Diệp sững người tại chỗ, nhìn chằm chằm vào mặt bọn họ với vẻ phức tạp, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn lại vội vàng lắc đầu nói: “Mang các cậu theo cũng không vấn đề gì, nhưng chúng ta phải hù dọa Bàn Tử một chút chứ!” Vương Diệp cố ý hạ thấp giọng, khi lời này nói ra, hai người kia lập tức hiểu ý, đồng loạt gật đầu.

Bàn Tử đang thu dọn đồ đạc đằng kia, hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì ở đây.

Nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, khi hắn đã thu dọn xong xuôi, chuẩn bị lén lút mang Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi, thì lại thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đang ngồi trên sô pha, hai người vừa nói vừa cười chăm chú xem game.

Nhìn động tác của hai người bọn họ, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, hắn vội vàng đi tới, nhìn bọn họ đầy quái dị hỏi: "Khoan đã, không phải lúc nãy các người nói muốn đi theo Vương Diệp sao?

Sao giờ lại biểu hiện thế này?" Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp, câu hỏi vừa dứt, hai người kia liền trợn tròn mắt, trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy quái dị nói: "Anh nói hươu nói vượn gì thế, hai chúng tôi nói muốn theo Vương Diệp khi nào?" Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Hạo Thiên Chân chợt cười lên, lắc đầu nhìn Bàn Tử với vẻ bất lực truy vấn: "Gã này, não anh có vấn đề gì à?" Câu hỏi của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Bàn Tử chẳng thèm trả lời, lúc này Hạo Thiên Chân lại thở dài một tiếng: "Vương Diệp đã nói rồi, chỉ để anh đi thôi, bọn tôi qua đó cũng chỉ gây thêm phiền phức, thà rằng ở đây đưa tiễn anh lên đường còn hơn, huống hồ tôi cũng hy vọng chuyến đi này của anh thuận lợi." Hạo Thiên Chân cười hì hì nói, lời này lọt vào tai khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn rơi vào trầm mặc, một câu cũng không nói nên lời.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Hạo Thiên Chân, nhất thời cũng mỉm cười lắc đầu, hắn nhìn Hạo Thiên Chân đầy cảm thán nói: "Được rồi, hai người cứ ở lại đây cho tốt, giờ tôi và Bàn Tử xuất phát đây, trên đường sẽ không có tình huống đột xuất nào đâu, hai người cứ ở đây mà xem." Khi lời của Vương Diệp vang lên, hai người bọn họ lập tức gật đầu.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp đầy quái dị nói: “Cậu làm thế này thật sự không hậu đạo chút nào, dù gì hai chúng ta cũng là hảo huynh đệ mà.” Lời trách móc của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Dù là hảo huynh đệ thì đã sao?

Điều đó chứng minh được gì?” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Bàn Tử, khiến sắc mặt Bàn Tử biến thành gan lợn, hắn nắm chặt nắm đấm: “Nhưng cậu làm vậy thật sự không hậu đạo.” Ngữ khí của Bàn Tử đầy vẻ phức tạp, hắn thở dài một hơi thật sâu.

Vương Diệp thấy vậy chỉ thản nhiên nhún vai: “Tôi biết làm vậy không tốt lắm, nhưng những thứ này thì chứng minh được cái gì?” Ngữ khí của Vương Diệp vô cùng bình tĩnh, Bàn Tử không biết phải nói gì, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Thế nhưng khi Bàn Tử thật sự phải theo Vương Diệp ra khỏi cửa, hắn phát hiện Vương Diệp làm thật, sắc mặt Bàn Tử biến đổi, hắn trực tiếp ôm lấy chân Vương Diệp, sau đó ngồi bệt xuống đất: “Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu thật sự muốn đưa tôi qua đó, chỗ đó mà có Tống tử thì tôi tuyệt đối không ra khỏi cửa đâu.” Ngữ khí của Bàn Tử đầy vẻ bất lực, hắn đột nhiên bắt đầu ăn vạ lăn lộn dưới đất.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt chỉ có một vẻ lạnh lùng: “Tôi nói cho anh biết, anh không có cách nào từ chối đâu, tôi đã quyết định rồi, hiện tại kế hoạch sẽ không vì một mình anh mà thay đổi.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử cũng biết mình vô lực xoay chuyển trời đất, nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là, khi hắn đang chuẩn bị thu dọn đồ thì Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh cư nhiên đi tới.

Hai người nhìn chằm chằm Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần chế giễu, bọn họ che miệng đầy bất lực nói: “Thật sự là quá đáng thương, nhưng Bàn Tử à, anh phải tin tưởng Vương Diệp, cậu ấy nhất định có thể bảo vệ anh, sẽ không để anh xảy ra bất kỳ bất trắc hay nguy hiểm nào đâu.” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, Trương Khởi Linh liền ha ha cười rộ lên, vỗ vai Bàn Tử đầy phấn khích nói: “Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy, vả lại với năng lực của Vương Diệp, mang theo một bao thịt như anh hoàn toàn không thành vấn đề.” Lời của Trương Khởi Linh lọt vào tai, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi, hắn không nói gì thêm nhưng có thể tưởng tượng được Bàn Tử sẽ quậy phá đến mức nào.

Bàn Tử trực tiếp lăn lộn trên đất, chẳng thèm để ý đến hình tượng của mình, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp đầy phẫn nộ quát: “Nhưng cậu cũng phải mang theo hai người bọn họ chứ, cậu nhìn xem hai người bọn họ kiêu ngạo chưa kìa.” Ngữ khí của Bàn Tử tràn đầy bất lực, Vương Diệp thấy vậy nhất thời cũng bật cười, hắn vỗ vai Bàn Tử đầy cảm thán nói: “Được rồi, chuyến này hai người bọn họ đi cũng không giúp được gì, mang theo là vô ích, vả lại xe đã đợi đằng kia một lúc rồi, anh đừng có quậy nữa, mau đi theo tôi.” Ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần không kiên nhẫn, Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp đầy tổn thương: “Cậu thật sự muốn làm vậy sao?” Bàn Tử vừa nói vừa ôm ngực, rõ ràng những điều này đối với hắn thật sự khó mà tiếp nhận.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử với vẻ tùy ý, hắn nhún vai thản nhiên nói: “Mấy cái này thì tính là gì?” Khoảnh khắc Vương Diệp nói ra lời đó, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhận ra Vương Diệp nghiêm túc thật, nên chẳng còn cách nào khác, đành phải theo Vương Diệp lên xe.

Thế nhưng Bàn Tử vẫn quay đầu nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, trong ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, Bàn Tử chợt ngẩn người.

Nhìn hành động kích động này của Bàn Tử, Vương Diệp nghĩ ngợi rồi không chút do dự dừng xe lại, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Giờ anh đi lôi hai người bọn họ lên đây đi, nếu bọn họ sẵn lòng qua đây thì mang theo luôn." Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử lập tức phản ứng lại, hắn quả quyết gật đầu, sau đó chạy biến đi, đồng thời lôi cả Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân tới.

Nhìn động tác nhanh nhẹn của Bàn Tử, Vương Diệp ha ha cười lớn, hắn thừa biết trong lòng Bàn Tử đang tính toán chuyện gì.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất lực, hắn vỗ vai Bàn Tử nói: "Đừng nói là tôi chưa nhắc anh, anh bây giờ..." Vương Diệp còn chưa nói xong, trên mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều lộ ra vài phần vô tội.

Lúc này hai người nhìn Vương Diệp đầy cảm thán nói: "Tôi cảm thấy..." Lời bọn họ còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra dấu tay im lặng.

Hắn nhìn bọn họ đầy bình tĩnh: "Được rồi, đừng giải thích nhiều với tôi, tôi cũng không muốn nghe, tóm lại hai người chuẩn bị xong đồ đạc là được." Nghe thấy lời này của Vương Diệp, hai người quả quyết gật đầu, nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại bắt đầu làm bộ làm tịch trước mặt Bàn Tử: "Thật sự khiến người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn mà, nếu không phải vì anh cưỡng ép lôi bọn tôi đi, ước chừng giờ bọn tôi vẫn đang chơi game đằng kia." Trương Khởi Linh vừa nói xong, Hạo Thiên Chân liền cười rộ lên gật đầu, cậu ta nhìn Vương Diệp đầy phấn khởi: "Đúng thế, ván game của bọn tôi mới chỉ vừa bắt đầu thôi." Thấy dáng vẻ cao hứng của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp không biết phải nói gì, lúc này Hạo Thiên Chân lại không nhịn được cảm thán một câu: "Nói thật lòng, cái game đó hay thật đấy, nếu anh rảnh thì cũng có thể chơi cùng bọn tôi." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, nhưng lúc này Bàn Tử nhận ra có gì đó không đúng, hắn nhìn Vương Diệp đầy khẩn trương hỏi: "Có thể nói cho tôi biết không?

Hiện tại chúng ta đang đi đâu thế?" Bàn Tử vừa nói vừa lay cánh tay Vương Diệp, nhưng điều hắn không ngờ tới là Vương Diệp căn bản không thèm để ý đến hắn, mọi tâm trí của Vương Diệp đều đặt vào chiếc điện thoại của Hạo Thiên Chân.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hắn nắm chặt nắm đấm, không nhịn được hét lớn một tiếng: "Chẳng lẽ thật sự muốn để chúng ta chết dọc đường sao?" Ngữ khí của Bàn Tử mang theo vài phần không kiên nhẫn, lời vừa dứt, Vương Diệp liền nhíu mày nhìn Bàn Tử đầy lạnh lùng nói: "Cái gã này, anh đang nói hươu nói vượn gì thế?

Ai lại làm vậy?

Tôi chỉ là đang nghiên cứu cái game này một chút thôi, không được sao?" Vương Diệp vừa nói vừa hếch cằm lên, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử im bặt, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được vỗ vai hắn nói: "Thật ra thì anh cũng tốt, chỉ có điều là hơi lải nhải thôi." Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử không biết trả lời thế nào, những người khác nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được cười rộ lên.

Nói đến đây, mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, hắn thấy vẻ uất ức trong mắt Bàn Tử, nghĩ ngợi một chút rồi lại vỗ vai Bàn Tử nói: "Nơi chúng ta sắp đến lần này, đợi đến nơi tôi sẽ nói cho mọi người biết!" Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Vương Diệp đầy bất lực: "Nếu thật sự là như vậy thì..." Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó của hắn, không nhịn được cảm thán một câu: "Nếu anh cảm thấy những thứ này khó mà tiếp nhận được, thì tôi thật sự không biết phải làm sao nữa." Ngữ khí của Vương Diệp đầy vẻ cảm thán, Bàn Tử ngồi trên xe, nhìn phong cảnh phía trước lướt qua nhanh chóng.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện Vương Diệp lái xe rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp đầy tiêu cực nói: "Khoan đã, cậu lái nhanh thế làm gì?

Dừng lại một chút đi." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, hắn nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử lại ha ha cười nói: "Cửa xe đã khóa rồi, đừng có nghĩ đến chuyện xuống dưới." Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra có điểm không đúng, hắn trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp đầy tiêu cực: "Trời ơi sao cậu lại làm thế, cậu cũng chẳng cho chúng tôi lấy một chút không gian để cân nhắc, cũng không cho thời gian nữa." Tuy nhiên Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân liền cười rộ lên, hai người tháo ba lô xuống, hóa ra bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Vào lúc này, hai người bọn họ cũng chẳng cho Bàn Tử cơ hội trốn tránh, đụng vào ba lô của Bàn Tử đầy phấn khích nói: "Thứ trong ba lô của anh chẳng phải là bằng chứng tốt nhất sao?" Lời bọn họ vang lên khiến sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, hắn trừng mắt nhìn bọn họ đầy phẫn nộ: "Các người thật sự quá đáng rồi đấy." Ngữ khí của Bàn Tử đầy vẻ không kiên nhẫn, tuy nhiên mọi người chỉ nhướng mày, thản nhiên nói: "Thì đã sao, những thứ này đối với anh thật sự quá đáng lắm à?" Nói đến đây, trên mặt bọn họ lộ ra vài phần bi thương, khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử đầy uất ức: "Huống hồ với thực lực của anh, anh đi theo chúng tôi thì có đáng là gì, anh còn có thể giúp đỡ chúng tôi một chút, chẳng lẽ anh thật sự hy vọng chúng tôi xảy ra chuyện ở nơi đó sao?" Khi những lời này nói ra, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, lại không nhịn được cảm thán: “Tôi nói này, anh có thể tham sống sợ chết, cũng có thể tham tiền như mạng, nhưng sao anh có thể bội tín nghĩa như vậy được.” Thật ra Vương Diệp hiểu rõ tính cách của Bàn Tử, nhưng hắn cố ý nói ra lời như vậy, khiến cho Bàn Tử lúc này hoàn toàn ngớ người, hắn nhìn Vương Diệp đầy hoảng loạn nói: “Tôi không hề bội tín nghĩa, tôi chỉ cảm thấy những nơi đó đặc biệt nguy hiểm, nếu có thể né tránh những nguy hiểm này thì chúng ta hoàn toàn có thể không đi qua đó, nhưng những nguy hiểm này...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu tay giữ im lặng, hắn nhìn Bàn Tử thản nhiên nói: “Nhưng dù có như vậy thì những thứ đó tính là gì chứ?

Lần này nếu không phải bất đắc dĩ, sao tôi có thể đi được?” Trên thế giới này căn bản không có ai muốn tìm chết, Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử chợt phản ứng lại, hắn vỗ mạnh vào đầu mình, nhìn Vương Diệp đầy hoảng loạn: “Tôi nghe lời này của cậu là biết có chuyện không ổn rồi, tôi biết tiếp theo chúng ta sắp đi đâu rồi, nếu không đoán sai thì chắc chắn là nơi đó...” Bàn Tử có thể nói là nghe tên nơi đó đã mất vía, Vương Diệp thấy vậy nhất thời cũng bật cười, hắn vỗ vai Bàn Tử thản nhiên nói: “Bình tĩnh một chút, mấy cái này chẳng đáng là gì đâu.” Lời của Vương Diệp vang lên khiến sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, hắn nắm chặt nắm đấm, kìm nén cảm xúc hồi lâu, cuối cùng hóa thành hai hàng lệ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử thật sự khóc, nhất thời sững người tại chỗ, hắn nhìn Bàn Tử đầy quái dị: “Không phải chứ, sao anh lại khóc được thế?” Ngữ khí của Vương Diệp đầy vẻ kinh ngạc, lời vừa dứt, Trương Khởi Linh liền ha ha cười lớn, nhìn chằm chằm Bàn Tử không ngần ngại châm chọc: “Anh cũng ngần này tuổi rồi còn khóc, đợt trước vừa mới đón sinh nhật 30 tuổi xong mà.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải là giả, nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là lúc này Hạo Thiên Chân còn ác hơn, nhìn chằm chằm Bàn Tử nói: “Vả lại hiện tại trong tay anh cũng có không ít tiền, mà số tiền đó toàn bộ đều là theo Vương Diệp đến những nơi kia mới kiếm ra được đấy.” Hạo Thiên Chân bày ra tất cả sự thật, Bàn Tử không biết nói gì, nước mắt cũng bị nén ngược vào trong, bởi vì khi những sự thật này được bày ra, Bàn Tử quả thực đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân lại vỗ vai hắn vô cùng nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng ở đây mà kiểu cách nữa, có những thứ thực sự không cần thiết phải bày ra bộ mặt này đâu.” Hạo Thiên Chân nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, hắn nhìn Bàn Tử một cách chính kinh: “Tổng không thể lúc phát tài thì anh nhiệt tình hơn bất cứ ai, giờ gặp nguy hiểm thì anh chỉ nghĩ đến chuyện đào tẩu, chứ không phải cùng chúng tôi gánh vác.” Trên mặt bọn họ mang theo vài phần không kiên nhẫn, khi lời nói ra, Bàn Tử cũng chú ý thấy bầu không khí trở nên cực kỳ ngượng ngùng, lúc này hắn nghĩ ngợi rồi vội vàng lắc đầu, nhìn bọn họ đầy khẩn trương: “Tôi không có ý đó, tâm tư của tôi vốn rất lương thiện và đơn thuần mà.” Bàn Tử cười hì hì nói, Vương Diệp gật đầu, vỗ vai Bàn Tử đầy cảm thán: “Anh nghĩ được như vậy tôi rất vui, nhưng anh phải nhớ kỹ, rất nhiều thứ không hề đơn giản như chúng ta tưởng đâu.” Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử gật đầu nhưng trong mắt vẫn đầy vẻ khẩn trương, hắn nhìn phong cảnh phía trước.

Sau một hồi lâu, Bàn Tử cuối cùng cũng điều chỉnh được cảm xúc của mình, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được truy vấn một câu: “Là Cửu Tầng Yêu Tháp đúng không?” Khi lời của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu, không hề kiêng dè mà thừa nhận, hắn nhìn Bàn Tử, ánh mắt mang theo vài phần phức tạp: “Chính là nơi đó, hơn nữa là nhận được lời mời, nơi đó đã gửi lời mời, nếu không đi qua đó thì sẽ gặp phải một số chuyện khá ly kỳ rắc rối đấy.” Vương Diệp nói câu cuối cùng một cách ấp úng, hiển nhiên là về thủ đoạn của những người kia, hắn không muốn nhắc tới nhiều.

Nghe những lời này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn thở dài một hơi thật sâu.

Nhưng Bàn Tử nghĩ lại rồi vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Không sao cả, dù sao giờ ba người chúng ta đều đã qua đây rồi, cùng lắm thì bốn người chúng ta cùng nhau xông pha thiên hạ, mấy thứ này cũng chẳng là gì.” Bàn Tử đột nhiên thể hiện tinh thần trách nhiệm, Vương Diệp nghe thấy cũng gật đầu.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được cười rộ lên, hai người nhìn chằm chằm Bàn Tử nghiêm túc nói: “Gã này, não anh có vấn đề gì à?” Hai người họ nói xong, Bàn Tử không trả lời, lúc này hắn nhìn phong cảnh bên ngoài, không lâu sau, bọn họ đã tới trạm trung chuyển.

Tại trạm trung chuyển này, Vương Diệp cầm thư mời đưa cho những người kia, bọn họ không chút do dự đưa cho bốn người bốn tấm vé xe.

Nhìn bốn tấm vé xe này, sắc mặt Bàn Tử cực kỳ khó coi, bọn họ ngồi trên hỏa xa, nhìn con tàu sắp khởi hành, sắc mặt Bàn Tử lại càng tệ hơn.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ đó của Bàn Tử, không nhịn được khẽ cười, hắn vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu không đoán sai thì giờ anh chắc chắn muốn quay đầu đúng không, nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi, huống hồ do dự không quyết cũng chẳng phải tác phong của anh.” Gương mặt Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc, lời hắn vang lên khiến Bàn Tử vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp nghiêm túc: “Đã đến nơi này rồi sao có thể quay đầu được chứ?

Huống hồ những nguy hiểm này chẳng đáng là gì, cùng lắm thì cả lũ cùng gánh.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, thấy dáng vẻ không sợ hãi đó của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, rất nhanh bọn họ đã ngồi trên hỏa xa.

Thế nhưng khi lên hỏa xa, Vương Diệp cũng nghe thấy một số âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, tiếng mấy người phụ nữ trò chuyện khiến Vương Diệp cảm thấy quái lạ.

Bởi vì dường như Vương Diệp đã từng nghe thấy giọng nói của bọn họ từ rất lâu trước đây.

Nhưng mấy người phụ nữ đó lại nhanh chóng biến mất không thấy đâu, Vương Diệp nhìn quanh môi trường xung quanh, tìm thế nào cũng không thấy.

Sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi, thấy vậy Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Có vấn đề gì sao?” Khi câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, nhưng lúc này Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp với vẻ thâm trầm nói: “Có người đang diễn kịch bóng trên tàu này.” Ngữ khí của Trương Khởi Linh đầy vẻ bất lực, lời vừa dứt, Vương Diệp ha ha cười lớn, hắn đã phản ứng lại được chuyện này là thế nào.

Hắn gật đầu, vỗ vai Bàn Tử đầy cảm thán: “Cẩn thận một chút, đừng thấy mỹ nữ là xán lại bắt chuyện, có khi không phải là người đâu.” Vương Diệp nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp với ánh mắt lóe lên vài phần quỷ dị, không nhịn được hỏi Vương Diệp: “Sao cậu biết được?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, mặt hắn lộ vẻ khẩn trương, Vương Diệp thấy vậy liền quả quyết vỗ vai hắn nói: “Không phải thứ gì cũng là đồ tốt đâu.

Tóm lại giờ anh nghe tôi một chút đi, bằng không thật sự rước họa vào thân thì chẳng ai cứu nổi anh đâu.” Sự nghiêm túc trong ngữ khí của Vương Diệp không phải là giả, Bàn Tử nghe thấy sắc mặt cũng trở nên khó coi, lúc này hắn nghĩ ngợi rồi quả quyết giữ im lặng.

Nhưng Bàn Tử nhìn môi trường xung quanh, lại không nhịn được cảm thán với Vương Diệp: “Thật ra thì môi trường ở đây cũng không tệ lắm, nếu không có quá nhiều thứ kỳ quái như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài cửa sổ vào người phụ nữ kia, nhìn Vương Diệp đầy phấn khích nói: “Cậu xem người phụ nữ kia ăn mặc tinh xảo thật đấy.” “Trời đất ơi, sao người phụ nữ kia trông giống người cổ đại vậy?” Lại có thêm một mỹ nữ khác xuất hiện, gương mặt Bàn Tử tràn đầy phấn khích, hắn chỉ vào đối phương, nhìn Vương Diệp đầy cao hứng nói.

Lời hắn vang lên, Vương Diệp lắc đầu không thèm để ý đến hắn, thấy Vương Diệp không đếm xỉa đến mình, Bàn Tử cũng đã quen, bởi vì Vương Diệp không có hứng thú với những thứ này.

Suy nghĩ một chút, Bàn Tử nhìn những mỹ nữ kia rồi đột nhiên vẫy vẫy tay với bọn họ.

Nhìn hành động của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không nhịn được hắng giọng, đồng thời dùng chân đá vào chân hắn một cái.

Bàn Tử gã này đang xem đến vui vẻ thì bất thình lình bị Hạo Thiên Chân đá một cái, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, trợn tròn mắt nhìn Hạo Thiên Chân đầy bất mãn: “Cái đống nhà cậu, cậu làm cái gì thế?

Cú đá này của cậu làm chân tôi sưng vù lên rồi đây này.” Ngữ khí của Bàn Tử đầy phẫn nộ, khi lời nói ra, Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết giải thích với hắn thế nào.

Điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là lúc này Bàn Tử cũng phát hiện những người phụ nữ bên ngoài cư nhiên lướt qua trong nháy mắt, dường như đã biến mất không thấy đâu, hắn chỉ cúi đầu nhìn chân mình một cái, sao chỉ trong chớp mắt đã không thấy nữa rồi.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, sắc mặt cũng trở nên phức tạp, hắn vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Đừng nói là tôi chưa nhắc anh, có những thứ thực sự không đơn giản như anh nghĩ đâu, vả lại những gì anh thấy chưa chắc đã là sự thật tồn tại.” Ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần cảm thán, khi lời nói ra, Bàn Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, những cảnh vật cũ vẫn còn đó nhưng những người phụ nữ kia dường như đã biến mất.

Những mỹ nữ hắn vừa thấy dường như chỉ là mây khói thoảng qua, Bàn Tử cảm thấy có chút tiếc nuối về điểm này.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không hề nghe lọt tai những lời mình nói, lúc này hắn nghĩ ngợi rồi cũng không nói thêm gì khác.

Bàn Tử nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, lại không nhịn được thở ngắn than dài.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Bàn Tử gục xuống bàn, cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Khi Bàn Tử tỉnh lại thì trời đã về đêm.

Bàn Tử mở mắt ra, dụi dụi mắt, lúc này hắn mới phát hiện bên cạnh và đối diện mình cư nhiên là ba người phụ nữ.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn bọn họ đầy khẩn trương hỏi: “Sao lại là các cô?

Có phải tôi ngồi nhầm chỗ rồi không?” Bàn Tử vừa nói vừa đứng dậy, mặt hắn đầy vẻ thận trọng, đối với những người phụ nữ này, thái độ của Bàn Tử vô cùng khách khí, nhưng mấy người phụ nữ kia nghe thấy lời Bàn Tử thì đều lắc đầu.

Thấy nụ cười trên mặt bọn họ, Bàn Tử chợt phản ứng lại, hắn nhìn bọn họ đầy cao hứng nói: "Tôi biết các cô là ai rồi, các cô chính là những mỹ nữ tôi thấy ở chỗ kia lúc nãy, trời đất ơi, tôi cứ tưởng các cô đi rồi chứ." Ngữ khí của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, rõ ràng nhìn thấy những người này khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng kích động, nhưng bọn họ nhìn Bàn Tử chỉ cười không nói.

Hơn nữa bọn họ còn cầm quạt che miệng mình lại.

Trong đó có một người chỉ cúi đầu không nói lời nào, Bàn Tử lại có thể lờ mờ nhìn thấy cằm và chóp mũi của cô ta, nhìn qua là biết chắc chắn xinh đẹp tuyệt trần.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử không nhịn được ghé sát vào mặt cô ta, nhìn cô ta đầy quái gở nói: "Sao cô lại cúi đầu không nói gì thế?

Có phải cô thẹn thùng rồi không?" Bàn Tử là cái hạng thích nhất là bắt chuyện với mỹ nữ, cho nên vào lúc này hắn có vô số thủ đoạn, nhưng đối phương căn bản không thèm để ý đến hắn.

Lúc này, Bàn Tử nhìn quanh môi trường xung quanh, lại phát hiện những người khác dường như đều trở nên vô cùng mờ ảo, hắn thậm chí không nhìn rõ mặt bọn họ, Bàn Tử dụi dụi mắt.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hắn đầy vẻ quái dị nói: "Trời đất ơi, mắt tôi bị làm sao thế này?

Sao nhìn đồ vật mờ mịt thế này?

Chẳng lẽ là ngủ đến mụ mị đầu óc rồi sao?" Bàn Tử vừa nói vừa gõ vào đầu mình, nhưng điều hắn không ngờ tới là người phụ nữ ngồi cạnh hắn đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn một cái.

Cô ta vẫn cầm quạt che miệng, nhìn hành động của cô ta, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ phức tạp, nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là giọng nói của cô ta lại vô cùng êm tai: "Đầu của anh làm sao thế?” Khi câu hỏi thốt ra, Bàn Tử gật đầu, một mỹ nữ ngồi trước mặt hắn cũng đưa tay ra, Bàn Tử thấy tay cô ta chạm vào mặt mình nhưng lại phát hiện cô ta vẫn cúi đầu.

“Cô bị làm sao thế?

Là cổ không thoải mái hay trên mặt có thứ gì không tốt à?” Lời của Bàn Tử vừa dứt, người phụ nữ kia liền cười rộ lên, cô ta ngẩng đầu nhưng không ngẩng hẳn lên: “Tôi sợ tôi vừa ngẩng đầu lên sẽ làm anh sợ hãi.” Vẻ mặt của người phụ nữ đó đầy phức tạp, khi Bàn Tử nghe thấy lời này, hắn vội vàng lắc đầu, nhìn chằm chằm người phụ nữ đó, đồng thời cũng dụi mắt mình.

Chương 1058

Bởi vì Bàn Tử phát hiện tầm nhìn của mình dường như bị thứ gì đó che khuất, trở nên vô cùng mờ ảo.

Nhưng điều khiến Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là khi hắn vừa dứt lời, người phụ nữ kia liền cười rộ lên, cô ta ngẩng đầu lên, Bàn Tử cũng phát hiện miệng của cô ta đã bị chỉ khâu lại.

Ngoài điểm này ra, mắt của người phụ nữ đó cũng bị chỉ khâu lại, chỉ còn một con mắt để lộ ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử phát ra một tiếng thảm thiết thê lương.

Người phụ nữ kia thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, sắc mặt cũng trở nên khó coi: “Không phải đã nói là sẽ không sợ sao?

Tại sao anh lại biểu hiện như vậy?

Chẳng lẽ anh thật sự không thích gương mặt này của tôi?” Người phụ nữ vừa nói vừa đứng dậy, cô ta ngày càng tiến lại gần Bàn Tử, cố ý chạm vào má hắn.

Bàn Tử nhìn hành động của cô ta, lại nhìn người phụ nữ bên cạnh mình.

Bởi vì Bàn Tử phát hiện mình căn bản không thể cử động được, lúc này người phụ nữ kia nhìn Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói: “Nếu anh thật sự sợ hãi thì hay là để tôi giết anh đi?

Ít nhất tất cả những điều tốt đẹp đều có thể dừng lại ở khoảnh khắc tươi đẹp đó, đúng lúc tất cả những thứ này sẽ không biến mất, không tan biến.” Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phấn khích.

Khi lời nói vang lên bên tai, Bàn Tử cũng phát hiện người phụ nữ cầm quạt che miệng kia, miệng cũng bị chỉ khâu lại, hơn nữa mặt trước toàn là máu.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử hoàn toàn ngớ người, tóc của người phụ nữ ngồi chéo đối diện lúc này cũng trở nên dài vô hạn.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn qua mới phát hiện cô ta căn bản không có mặt, chỉ có một lớp da người.

Bàn Tử sợ đến mức phát ra tiếng thảm thiết, hồi lâu không nói nên lời, hắn không ngừng giãy giụa khỏi mớ tóc của người phụ nữ đang quấn quanh cổ mình.

Người phụ nữ đang dùng tay sờ hắn chỉ đặt tay lên tai hắn, hiển nhiên là chuẩn bị lột da mặt hắn xuống.

Nhưng người phụ nữ dùng quạt che miệng kia chỉ thong thả nhìn Bàn Tử, thế nhưng lúc này Bàn Tử cũng phát hiện vì duyên cớ của người phụ nữ này, nước từng chút từng chút lan đến ngực hắn, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn khoang tàu này mới phát hiện toàn bộ khoang tàu đều là nước.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, hắn hồi lâu không nói nên lời, ngay khi Bàn Tử tưởng mình sắp chết thì không ngờ tới lúc này Vương Diệp trực tiếp tát cho hắn hai cái.

Bàn Tử tỉnh lại, mở mắt ra nhìn Vương Diệp đầy khẩn trương hỏi: “Lúc nãy có phải tôi vừa gặp ác mộng không?” Khi câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp đảo mắt một cái, nhìn chằm chằm Bàn Tử với vẻ đầy mất kiên nhẫn nói: “Tôi đã sớm nói với anh rồi, đoàn tàu này không giống bình thường, bảo anh đừng có nhìn ngó lung tung, kết quả giờ trúng phải ác mộng của kẻ khác, giờ anh vui rồi chứ.” Lời của Vương Diệp vang lên, Bàn Tử cũng phát hiện trên tay Vương Diệp toàn là máu tươi, nhìn thấy cảnh này sắc mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi, hắn vội vàng nắm lấy tay Vương Diệp nói: “Chuyện này là thế nào?

Tôi thật sự không biết đó là chuyện gì, tôi chỉ đơn thuần thích ngắm mỹ nữ thôi mà, huống hồ các cậu đều biết rồi đấy." Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí giải thích, nhưng lời hắn nói ra chỉ nhận lại cái đảo mắt của Vương Diệp, Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn đầy phẫn nộ quát: "Tôi đã cảnh báo anh rồi, còn có chuyện như vậy nữa, nếu lần sau còn tái phạm, tôi sẽ không cứu mạng anh đâu." Dáng vẻ nghiêm khắc đó của Vương Diệp khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, hắn rơi vào trầm mặc, không biết nên nói gì.

Điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là lúc này Bàn Tử đột nhiên nắm chặt nắm đấm, nện một phát xuống mặt bàn, nhìn mọi người đang ngồi đầy nghiêm túc nói: "Nếu để tôi biết là kẻ nào đang chơi cái trò thuật rối này, tôi nhất định sẽ lột da hắn ra." Nhưng Bàn Tử không ngờ tới là khi hắn vừa dứt lời, Vương Diệp liền sững sờ tại chỗ, không chỉ Vương Diệp mà ngay cả Trương Khởi Linh cũng ngớ người, Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử lại càng há hốc mồm.

Lời của Hạo Thiên Chân còn chưa dứt, Bàn Tử đã nhíu mày, nhìn bọn họ đầy cổ quái nói: "Làm gì mà nhìn tôi chằm chằm thế?

Sau lưng tôi có thứ gì à?" Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu lại nhìn, điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là sau lưng hắn đang đứng một người đàn ông vô cùng gầy gò.

Cằm và ngón tay của người đàn ông đó sắc nhọn như dao.

Nhìn thoáng qua khiến người ta cảm thấy vô cùng chua ngoa khắc nghiệt, lúc này Bàn Tử cũng bị dọa cho giật mình, không ai ngờ tới người đàn ông này cư nhiên đang biểu diễn kịch bóng trước mặt bọn họ.

Bàn Tử sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông này, bốn người bọn họ đều đồng loạt nhìn gã, lúc này người đàn ông cũng đang biểu diễn cho bọn họ một vở kịch y hệt lúc nãy.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện ba người phụ nữ trong kịch bóng giống hệt những người hắn thấy trong ảo cảnh, Bàn Tử sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Lúc này Bàn Tử một câu cũng không nói nên lời, nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đều đang đá vào chân hắn để nhắc nhở.

Lời Bàn Tử vừa nói lúc nãy ba người bọn họ không hề quên, người đàn ông biểu diễn xong một vở kịch liền nhìn bốn người bọn họ, trực tiếp mở miệng nói: "Đã biểu diễn xong một vở kịch cho các vị rồi, cũng nên trả chút tiền chứ nhỉ?" Ngữ khí của người đàn ông mang theo vài phần phấn khích, lời gã vừa thốt ra, Vương Diệp liền đảo mắt, nhìn người đàn ông đầy vẻ mất kiên nhẫn nói: "Ai thèm xem mấy thứ này của ông?

Mau cút đi cho tôi." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ tay về phía xa.

Người đàn ông nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc này, hắn ta nhún vai, nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: "Cậu làm vậy không hay lắm đâu, có những thứ đi ngược lại lẽ tự nhiên, rốt cuộc thì…" Lời của người đàn ông còn chưa dứt, Vương Diệp đã liếc hắn một cái.

Cái nhìn ấy vừa tới, người đàn ông lập tức chìm vào im lặng, không nói một lời.

Thấy người đàn ông cứ thế bỏ đi, Bàn Tử cũng không kìm được khẽ thở dài.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, cẩn thận hỏi dồn: "Hắn muốn báo thù kiểu gì?” Câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi chỉ vào cổ mình.

“Cổ tôi làm sao?” Bàn Tử trông có vẻ ngây thơ, nhưng Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử thì trực tiếp làm động tác cắt cổ.

Lúc này Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, đứng sững tại chỗ.

Một bên khác cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn sang mới phát hiện ở chỗ nhà vệ sinh, có một người đang nằm trong vũng máu.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, y nhìn Vương Diệp, vẻ mặt quái dị nói: “Tên này bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ là bị cái tên diễn kịch bóng lộng cho rồi à?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp không hề né tránh gật đầu thừa nhận, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu tôi không nhầm, tên đó chắc cũng giống anh, thích ngắm mấy cô gái đẹp đó, còn thích bắt chuyện với họ nữa.

Dù biết mấy thứ đó là bù nhìn, họ cũng chẳng quan tâm.” Thế nên mạng của họ cũng bị đoạt đi theo.

Vương Diệp thản nhiên nói.

Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm suy nghĩ một lát, rồi vội vàng ôm vai Vương Diệp nói: “Thật sự là nhờ chú em, chú em mới là huynh đệ tốt nhất của tôi.” Lời cảm kích của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Thật ra, chú em cũng không cần cảm ơn tôi.

Bởi vì lần này đáng lẽ các anh không cần phải tới, gặp phải những rắc rối này cũng là do tôi đưa các anh đến đây, các anh mới bị cuốn vào sóng gió.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Lúc đó y quên mất chuyện này.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, cậu vỗ vai Bàn Tử, thản nhiên nói: “Mấy thứ này trông có vẻ khó chấp nhận, nhưng thực tế, chỉ cần các anh không đi trêu chọc thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.” Lời dặn dò của Vương Diệp văng vẳng bên tai.

Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn còn vài phần do dự.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp không kìm được cảm thán một câu: “Thế nhỡ hắn ta quay lại tìm tôi gây phiền phức thì sao?

Mấy chuyện tôi vừa làm, tôi đâu có quên.” Bàn Tử cẩn thận nói, vừa nói vừa rúc sát vào Vương Diệp, vẻ mặt đầy lo lắng và căng thẳng.

Đối với Bàn Tử, có lẽ chỉ ở bên cạnh Vương Diệp mới là an toàn.

Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp giơ tay lên, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi còn cho anh hai cái tát tai nữa cơ.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp là thật.

Bàn Tử nghe vậy liền rơi vào im lặng, không nói được lời nào.

Y nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói: “Coi như chú em hay.” Khi mấy chữ này thốt ra, Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự nằm úp xuống bàn.

Nhưng Bàn Tử nghĩ đến những chuyện vừa rồi, lại bật dậy, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Tôi hơi đói rồi.” Bàn Tử không ngờ lời mình vừa dứt, người đàn ông kia lại xuất hiện phía sau y.

Vẻ mặt người đàn ông mang vài phần hưng phấn, hắn ta đang chơi trò kịch bóng trong tay.

Hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt hưng phấn nói: "Chỗ tôi có thịt kho tàu, còn có cả chân giò kho tàu nữa.

Chỉ cần cậu muốn ăn, ở đây không có thứ gì mà cậu không ăn được." Giọng người đàn ông mang theo vài phần hưng phấn.

Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt, y vội vàng dựa vào bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Ăn cái này đi!" Vương Diệp trực tiếp đưa mì lạnh trong tay qua.

Nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử ăn một miếng mới phát hiện là lạnh.

"Sao lại lạnh?

Các anh ăn rồi à?" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, không chút né tránh thừa nhận: "Vừa nãy anh trúng ác mộng của bọn chúng, nên anh cứ hôn mê mãi.

Còn chúng tôi thì không thể vì anh mà bỏ dở những việc đang làm." Thế nên mọi người đều đã ăn cơm rồi, chỉ có Bàn Tử là vẫn đói bụng.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt quái dị nói: "Thế làm sao chú em biết tôi đang ở trong ác mộng?" Bàn Tử cẩn thận nói.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cười ha hả nói với y: "Đương nhiên là vì vừa nãy anh cứ không ngừng gào thét ở đó.

Trừ ác mộng ra thì không còn khả năng nào khác, hơn nữa thủ đoạn của tên kia thô thiển như vậy, tôi liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi.” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử gật đầu, Trương Khởi Linh chỉ che miệng, lén lút cười một cái.

Tuy nhiên, Bàn Tử thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp, nhất thời cũng thở dài thườn thượt, y nhìn Vương Diệp, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Tôi thấy có mấy kẻ thật sự quá đáng, khi làm mấy chuyện đó họ chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả.

Tôi cảm thấy thân phận và hoàn cảnh của tôi đang rất nguy hiểm.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, giọng điệu đầy vẻ cầu xin.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không chút do dự gạt tay y ra.

“Anh đừng có ở đây giả vờ giả vịt.

Tôi nói cho anh biết, tất cả những chuyện này đều là do anh tự chuốc lấy.

Tôi đã sớm nhắc nhở anh rồi, đừng có nhìn ngó lung tung.

Những người trên chuyến xe này không hề đơn giản.” Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Ít nhất tôi cũng coi là huynh đệ tốt của chú em mà, sao chú em lại có thể làm ra chuyện tuyệt tình như vậy?

Chú em thật sự không sợ bị báo ứng à?” Một loạt câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp cảm thấy buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bất lực nói: “Thôi đi, anh nói mấy lời này chẳng có ý nghĩa gì cả, hơn nữa hạ chính...” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ thâm trầm, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói: “Tôi biết những điều này là sự thật, nhưng chú em phải nhớ…” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Cậu nhắm mắt lại, trông như muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, không muốn đáp lời Bàn Tử nữa.

Chương 1059

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, càng sốt ruột nói: “Đừng nói tôi không nhắc anh.

Nếu anh còn dám tiếp tục làm phiền Vương Diệp nghỉ ngơi thì…” Lời Trương Khởi Linh còn chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử lắc đầu, y vốn định nói gì đó, nhưng không ngờ Trương Khởi Linh vỗ vai y cảm thán một câu: “Đừng nói tôi không nhắc anh, vừa nãy Vương Diệp chính vì tinh thần sung mãn nên mới cứu được cái mạng chó của anh, nhưng nếu anh tiếp tục ảnh hưởng đến Vương Diệp nghỉ ngơi thì…” Nói đến đây, Hạo Thiên Chân cười ha hả, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt hưng phấn bổ sung một câu: “Nếu cậu ấy không đủ tinh thần, có khi mạng anh lại… bay rồi đấy.” Phải thừa nhận rằng, hai người bọn họ quả thực là bạn bè tâm đầu ý hợp, trong khoảnh khắc này, mỗi câu họ nói, bao gồm cả những việc họ làm.

Hầu như đều thống nhất, nhìn động tác của bọn họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Giờ đây Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, y phát hiện Vương Diệp thật sự đang nghỉ ngơi.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự nằm úp xuống bàn, y quyết định cứ thế nhìn Vương Diệp ngủ.

Bởi vì đối với Bàn Tử, chỉ có việc cứ thế nhìn chằm chằm Vương Diệp, có lẽ sẽ mang lại cho y một cảm giác an toàn nhất định.

Bàn Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng mang vài phần hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp lờ mờ cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình, cậu mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt bóng nhờn của Bàn Tử vẫn đang nhìn mình.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi, cậu không chút do dự giơ tay tát Bàn Tử một cái, nhìn Bàn Tử có chút sốt ruột nói: “Anh ở đây nhìn chằm chằm cái gì vậy?” Trên mặt Vương Diệp mang vài phần sốt ruột.

Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử có chút ngượng ngùng cười cười, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng giải thích: “Tôi đây chẳng phải lo tôi đụng vào chú em, chú em sẽ không vui sao?

Thế nên tôi cứ thế nhìn chú em.

Như vậy, nếu tôi gặp nguy hiểm gì, chú em cũng có thể phát hiện ra ngay lập tức.” Bàn Tử cẩn thận nói, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử nói, cậu lại lắc đầu, cậu nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Anh không cần cứ thế nhìn tôi đâu.

Dù sao anh chỉ cần nhớ, đừng có nhìn ngó lung tung trên chuyến tàu này là được, và biết nơi này rốt cuộc là gì.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp là thật.

Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử gật đầu, nhưng lúc này Bàn Tử lại nghe thấy tiếng giày cao gót vọng đến từ phía sau, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn.

Bởi vì Bàn Tử cảm thấy tiếng giày cao gót như vậy thường là của mỹ nữ phát ra.

Lúc này Bàn Tử theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, nhưng Vương Diệp lại dùng ngón tay chọc vào mắt y.

Bàn Tử vội vàng che mắt mình lại.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy sốt ruột, nhưng vì Vương

Diệp chọc vào mắt, nước mắt đã tuôn ra xối xả, giờ thì y chẳng nhìn thấy gì nữa.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại vẻ mặt sốt ruột nói: “Chú em làm gì vậy?

Chú em làm thế này, mắt tôi sẽ mù mất, chú em có phải muốn hại tôi không?” Lời chất vấn của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bất lực nói: “Tôi vừa mới nói với anh xong, đừng có nhìn ngó lung tung.

Không ngờ giây sau anh đã phạm rồi.

Đã vậy, tôi cũng không cần cứu cái mạng chó của anh nữa, dù sao đây đều là do anh tự chọn.” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử phản ứng lại, Bàn Tử vội vàng trừng lớn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Tôi đâu có.” Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử.

Trên mặt Trương Khởi Linh mang vài phần mệt mỏi, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử không chút do dự nói: “Nếu tôi là anh, chắc chắn sẽ không mang lại nhiều rắc rối cho người khác như vậy.

Đặc biệt là những việc anh làm bây giờ, thật sự quá mức đáng ghét.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh là thật.

Bàn Tử thấy y như vậy, trong mắt tràn đầy ủy khuất, Bàn Tử há miệng, vốn muốn giải thích, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không kìm được nói: “Anh đừng có ở đây giả vờ giả vịt nữa.

Dù sao tôi cũng chỉ cứu anh một lần thôi, nếu sau này còn có chuyện như vậy xảy ra, anh hãy tự mình cầu phúc đi.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai y.

Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử dứt khoát chọn im lặng.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên lần nữa.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, y theo bản năng muốn nhìn sang.

Mỗi khi tiếng động đó vang lên, tim y lại như bị mèo cào.

Vì vậy, lúc này Bàn Tử chỉ đành cúi đầu xuống.

Nhưng trong lúc y cúi đầu, ánh mắt vẫn không ngừng liếc về phía đó.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt mang vài phần phức tạp.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, tên Bàn Tử này trực tiếp dựa vào vai Vương Diệp, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó vẻ mặt sốt ruột nói: “Có thể làm cho cái âm thanh này biến mất không?

Tôi không muốn nghe thấy tiếng này nữa.” Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất lực.

Lời Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp cười ha hả, Vương Diệp vỗ eo Bàn Tử, vẻ mặt thản nhiên nói: “Thư giãn một chút đi, mấy thứ này tính là gì chứ.

Hơn nữa, nếu tôi làm cho tiếng này biến mất, chẳng phải tương đương với việc giết chết người đàn ông kia sao?

Tôi làm sao có thể làm được chuyện đó?” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử đột nhiên nắm chặt nắm đấm, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút sốt ruột nói: “Nhưng hắn ta đang làm hại tôi mà, chẳng lẽ chú em định khoanh tay đứng nhìn sao?” Trên mặt Bàn Tử mang vài phần sốt ruột.

Khi câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt mày nghiêm túc nói: "Anh nhìn kỹ Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân phía trước đi, biểu hiện của hai người họ và biểu hiện của anh là thế nào?

Anh sẽ biết tại sao tôi không đi giải quyết chuyện này." Lời Vương Diệp nói đến đây, Bàn Tử theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, mới phát hiện hai người họ lại đang nói cười vui vẻ ở đó.

Thấy bọn họ như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, không kìm được nói với Vương Diệp: "Tôi thấy hai người họ đúng là không phải người thường, trong lúc này mà vẫn có thể nhịn được.

Lòng tôi thật sự rất tò mò, tôi rất muốn nhìn." Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, suy nghĩ một lát, lại giơ hai ngón tay ra, Bàn Tử quyết đoán chọn nằm úp xuống mặt bàn.

Không biết qua bao lâu, những tiếng giày cao gót kia mới kết thúc, nhưng trong lòng Bàn Tử thật sự rất khó chịu, luôn cảm thấy chưa được nhìn thấy, trong lòng rất tức giận.

Cứ như không thể nuốt trôi cục tức này vậy.

Vương Diệp thấy vẻ không cam lòng trên mặt Bàn Tử, lại không kìm được nói với y: "Bây giờ anh có thể quay đầu nhìn xem cảnh vật bên đó rồi." Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng y lại động động mũi, nhìn Vương Diệp có chút quái dị nói: "Khoan đã, sao tôi lại ngửi thấy mùi gì đó lạ lạ nhỉ?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, trên mặt y đầy vẻ tò mò.

Khi câu hỏi của y văng vẳng bên tai, Vương Diệp vỗ vai y, vẻ mặt bất lực nói: "Anh tự mình nhìn kỹ một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Anh hỏi tôi mấy vấn đề này có ích gì chứ?” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại, đây là mùi máu tanh.

Nhưng khi Bàn Tử ngẩng đầu nhìn sang thì: Bàn Tử cũng phát hiện cảnh tượng xuất hiện trước mắt vô cùng quỷ dị.

Chỉ thấy một người trực tiếp ngã xuống hành lang, những người bên cạnh đi đi lại lại, cứ như không nhìn thấy gì.

Ngoài ra, máu tươi không ngừng chảy ra từ cổ của tên đó.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử sợ đến hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi phịch xuống ghế.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không kìm được cười nói với y.

“Nhớ kỹ, lần sau nếu còn không biết rút kinh nghiệm thì đó sẽ là kết cục tốt nhất của anh đấy.” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử cả người ngớ ra, mặt y tái nhợt, hai tay không ngừng run rẩy, cả người sợ đến tè ra quần.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử đã không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy vẻ hoảng loạn trên mặt Bàn Tử, lại không kìm được cười hì hì nói với y: “Cơ hội tuy sẽ đặt trước mặt anh, nhưng nếu anh không biết rút kinh nghiệm thì chẳng có gì để nói nữa đâu!” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, trên mặt mang vài phần hưng phấn.

Lời cậu văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử chìm vào im lặng, không nói một lời.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử đã không biết phải ứng phó với những rắc rối trước mắt như thế nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt cũng thoáng hiện vài phần do dự.

“Dù sao anh hãy nhớ, làm người thì cẩn thận một chút, đừng đi gây chuyện thị phi.

Những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ tránh xa anh, chứ không phải đợi anh đi va vào chúng.” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, nhưng trong mắt Bàn Tử vẫn mang vài phần căng thẳng và do dự, Bàn Tử thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói: “Tôi cảm thấy mấy thứ này thật sự quá đáng sợ rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu, y trông có vẻ thật sự bị dọa sợ.

Thứ thật sự có thể dọa sợ Bàn Tử, e rằng chỉ có… không có tiền.

Nên những thứ trước mắt này đối với Bàn Tử, chẳng qua chỉ là hạt cát giữa sa mạc, không đáng kể gì.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nói cho anh biết, ở đây chúng ta đều là người nhà, anh cũng không cần phải giả vờ này nọ.

Dù sao ai cũng biết anh không sợ hãi gì đâu, nếu anh không muốn bị mọi người vạch trần bộ mặt thật thì…” Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã vội vàng lạnh nhạt lại, Bàn Tử nhìn đĩa mì trước mặt, không chút do dự ăn ngay.

Chuyến tàu này dường như sẽ không bao giờ đến được ga cuối.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, có chút sốt ruột thúc giục: “Sao chúng ta vẫn chưa đến?

Mà sao mùi không khí lại ẩm ướt thế này?

Ai đang bày bừa lộn xộn ở đây vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử nói, cậu lắc đầu, cậu đột nhiên ra hiệu im lặng, cậu nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu anh không muốn chịu tội thì tốt nhất nên im lặng một chút đi.” Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày.

Y nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đối diện mình, hai người họ từ khi lên xe đến giờ vẫn luôn thảo luận, nhưng đúng là, sau khi Vương Diệp nói xong những lời đó.

Hai người họ không nói một lời nào, chỉ dùng thủ ngữ ở đó.

Nhìn động tác của bọn họ, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi: “Hai người làm sao vậy?

Sao không nói chuyện nữa?

Lặng lẽ thế à?” Bàn Tử vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Lúc này Bàn Tử phát hiện mỗi người đều chọn im lặng, hơn nữa trên mặt họ không có biểu cảm gì nhiều.

Chương 1060

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, y nhìn Vương Diệp vốn muốn nói gì đó, nhưng không ngờ, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng có lo chuyện bao đồng, đừng có hỏi nhiều, có những thứ không phải anh có thể hiểu được." Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, cũng dứt khoát chọn im lặng.

Nhưng Bàn Tử không ngờ tới, y đột nhiên giẫm phải một thứ gì đó vô cùng ẩm ướt, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn xuống đất, có chút bất lực nói: "Nước đổ ra sàn rồi." Trên mặt Bàn Tử mang vài phần sốt ruột, y vừa nói lời này vừa cúi đầu xuống.

Nhưng Vương Diệp vừa mới vươn tay chuẩn bị kéo cổ áo y lại.

Nhưng không ngờ động tác của Bàn Tử vẫn quá nhanh, Vương Diệp chậm mất một giây.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, trên mặt hai người họ lộ ra vài phần phức tạp.

Hai người lắc đầu, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ của hai người họ, lại không kìm được cười nhún vai, thằng nhóc này đúng là không an phận.

Nếu không thì những chỗ khác đều không có vấn đề gì lớn.

Bàn Tử cúi đầu nhìn một cái, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vương Diệp vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại, vẻ mặt sốt ruột nói:

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tôi không phải đã bảo anh đừng nói chuyện sao?" Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử vốn muốn nói gì đó, nhưng không ngờ tiếng giày cao gót lại vang lên, và lúc này Bàn Tử cũng có thể cảm nhận được, dưới chân mình có nước không ngừng chảy qua lại, cứ như y đang ở dưới đáy biển vậy.

Và những dòng nước đó đã thấm vào.

Bàn Tử nghĩ đến điều này, sắc mặt y trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc nãy khi cúi đầu xuống, y không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy một mảng tối đen.

Nhưng đối với Bàn Tử mà nói, bây giờ có lẽ là buổi tối, nên Bàn Tử không quá bận tâm đến mảng tối đen mà mình vừa nhìn thấy.

Nhưng khi nhìn ra ngoài thấy ánh hoàng hôn, Bàn Tử cả người ngớ ra.

Tiếng giày cao gót vẫn vọng đến từ phía sau Bàn Tử, Bàn Tử không nói được lời nào.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại, vừa nãy mình cúi đầu xuống sở dĩ nhìn thấy thứ màu đen, không phải vì trời tối, mà là y đã đối mặt trực diện với con quái vật kia.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, y chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt lộ ra vài phần bất lực.

Lúc này Vương Diệp không kìm được khẽ mỉm cười, cậu xoa thái dương Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Được rồi, tiếp theo những thứ này sẽ phải dựa vào anh, xem anh tự mình có thể vượt qua được không?” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử chỉ cảm thấy khó hiểu.

Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cẩn thận nói: “Chú em đang nói cái gì vậy?

Sao tôi lại chẳng hiểu một lời nào?” Vẻ nghiêm túc trên mặt Bàn Tử là thật, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt tò mò đó của Bàn Tử, cậu chỉ lắc đầu, không giải thích nhiều với Bàn Tử.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Sau đó Bàn Tử cũng cảm giác được một đôi tay đặt lên vai mình, không nói được lời nào.

Bàn Tử trừng lớn mắt, y nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, mặt y đã trở nên cực kỳ tái nhợt.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu lại chọn phớt lờ.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc này, Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng cười khẽ văng vẳng bên tai.

Chỉ nghe tiếng đó thôi, Bàn Tử đã có thể tưởng tượng ra cô ta xinh đẹp đến mức nào, dáng người quyến rũ đến mức nào.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp, nhưng cảnh tượng y vừa nhìn thấy ở đó cũng khiến Bàn Tử rơi vào nỗi sợ hãi.

Giờ đây Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự gạt bỏ những cảm xúc đó ra khỏi đầu, cũng không dám quay đầu nhìn lại, cứ thế ngơ ngẩn ngồi đó.

Y thà chọn ngẩn ngơ nghĩ về những món ăn ngon.

Y cũng không muốn bận tâm đến tên phía sau mình.

Y càng nghĩ càng đói bụng, phát ra tiếng "ột ột".

Vương Diệp nghe thấy vậy, không kìm được bật cười.

Không lâu sau, tiếng giày cao gót dường như đã biến mất, Bàn Tử cũng phát hiện đôi tay nặng nề kia đột nhiên rời đi, cả người y nhẹ nhõm hẳn.

Trên mặt y lộ ra vài phần phức tạp, y nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, y xoa bụng mình suy nghĩ một lát, không kìm được mở miệng nói: “Tôi hơi đói rồi.” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Lần này anh thể hiện cũng tạm được, nhưng chỗ chúng ta đã hết thức ăn rồi.

Hay là lần này anh qua bên kia mua giúp tôi một ít đồ ăn rồi quay lại đi!” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn y mỉm cười.

Bàn Tử nghe vậy, liền gật đầu.

Bàn Tử không từ chối.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai y nói: “Nhớ kỹ, những lời tôi đã nói với anh, anh đừng có quên đấy.

Bất kể nhìn thấy thứ gì, cũng đừng quan tâm, đừng lắng nghe, đừng để ý.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại vẻ mặt tò mò nói: “Thế nhỡ có người nói chuyện với tôi thì sao?

Tôi cũng không để ý à?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời y văng vẳng bên tai, Vương Diệp khẽ bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu anh có thể quay lại được thì anh nói chuyện với họ thế nào tôi cũng chẳng quản.

Nhưng nếu anh không quay lại được thì đừng trách tôi." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử cả người ngớ ra.

Đúng lúc này, Bàn Tử phát hiện sự việc không ổn rồi.

Vừa nãy khi y nói chuyện với Vương Diệp, giọng điệu mang vài phần trêu chọc, nhưng y không ngờ mình nhận được lại là sự lạnh nhạt của Vương Diệp.

Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ để nói lên tình hình bên đó nguy hiểm đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nói được lời nào.

Bàn Tử thở dài thườn thượt, trong mắt chỉ còn vẻ mệt mỏi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, không kìm được cảm thán một câu với y: "Nếu không nhầm thì trong lòng anh chắc chắn còn có những suy nghĩ khác phải không?" Lời Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử gật đầu, Bàn Tử cầm tiền trong tay.

"Hay là thế này đi, chúng ta hai người cùng đi, như vậy trên đường hai chúng ta cũng có thể nương tựa nhau." Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Trương Khởi Linh lắc đầu, Hạo Thiên Chân cũng nhìn chằm chằm y, khẽ cười một tiếng nói: "Nếu thật sự làm như vậy, người khác có thể coi thường những người ở toa xe này của chúng ta.

Ngoài ra, thể diện của Vương Diệp không thể để anh, một con heo ngốc nghếch, vô duyên vô cớ làm hoen ố được." Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Trên mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ sốt ruột.

Khi lời này thốt ra, Bàn Tử thậm chí có thể cảm nhận được sự khinh miệt của hắn đối với mình.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Vương Diệp gật đầu, vỗ vai Bàn Tử, rất nghiêm túc nói: "Anh cứ coi như là vì thể diện của tôi mà suy nghĩ đi, đừng làm ra chuyện như vậy.

Tôi không thể đi cùng anh được, hơn nữa, nếu bọn họ thật sự biết anh nhát gan đến thế…" Bọn họ có thể sẽ tìm cách dọa nạt Bàn Tử.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bi ai.

Thấy Vương Diệp không nói gì, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Lúc này Bàn Tử, nhìn những người đang ngồi, không kìm được nói: "Mấy người nhẫn tâm thật, tôi chưa từng nghĩ mấy người sẽ làm ra chuyện như vậy." Bàn Tử suy nghĩ một lát, vẫn xoa bụng mình đi qua.

Dù sao những lời Vương Diệp nói với y, y cứ nhớ là được.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn.

Lúc này Bàn Tử cầm tiền trong tay, đi từ toa xe này sang bên kia, chỉ có mười mét đường, nhưng ở giữa sẽ phải đi qua một nhà vệ sinh.

Bàn Tử nhìn cái nhà vệ sinh đó, trên mặt y mang vài phần phức tạp.

Không hiểu sao, khi Bàn Tử nhìn cái nhà vệ sinh đó, luôn cảm thấy bên trong sẽ có một bàn tay thò ra, kéo y vào.

Bàn Tử cảm thấy sợ hãi, Bàn Tử cẩn thận từng bước đi về phía trước, nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là.

Mỗi bước chân y đi đều vô cùng nặng nề.

Lúc này Bàn Tử, cúi đầu nhìn một cái mới phát hiện ống quần của mình, đã sớm bị thứ gì đó làm ướt.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, y trừng lớn mắt, có chút khó tin.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng nghĩ đến, vừa nãy mình nhìn thấy cái bóng đen kia.

Nếu không nhầm thì tất cả những chuyện này hẳn là do tên đó làm.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Nhưng Bàn Tử đi về phía trước, lại phát hiện có một người đàn ông trung niên cũng đi đến chỗ nhà vệ sinh.

Chương 1061

Nhưng người đàn ông trung niên kia đi đến chỗ nhà vệ sinh, không phải là để đi vệ sinh, mà là chuẩn bị đi đến chỗ khác.

Bàn Tử theo bản năng chậm lại bước chân, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, dường như có nguy hiểm gì đó sắp xảy ra.

Hô hấp của Bàn Tử cũng ngừng lại trong khoảnh khắc này.

Đúng như Bàn Tử dự liệu, người đàn ông trung niên kia vừa đi ngang qua cửa nhà vệ sinh, bên trong liền có một bàn tay tái nhợt thò ra, kéo người đàn ông trung niên vào trong.

Bàn Tử trợn tròn mắt, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng không một ai đáp lại y.

Người đàn ông trung niên đó chết lặng kéo cửa nhìn Bàn Tử, không ngừng vẫy vẫy tay, dường như muốn Bàn Tử cứu mạng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hai chân Bàn Tử đều run rẩy.

Vương Diệp đứng dậy từ chỗ ghế, nhìn cảnh tượng như vậy.

Vương Diệp mỉm cười.

Trương Khởi Linh thấy vậy, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ.

Hai người họ trông có vẻ bình thường thích trêu chọc Bàn Tử.

Nhưng thực tế, trong khoảnh khắc nguy nan này, họ vẫn muốn giúp đỡ Bàn Tử.

Vương Diệp thấy vẻ căng thẳng trên mặt hai người họ, nhất thời cũng bật cười, Vương Diệp vỗ vai bọn họ, vẻ mặt thản nhiên nói:

“Thư giãn một chút đi, anh ta sẽ không sao đâu, hơn nữa tên Bàn Tử này…” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, hai người họ đã nhìn thấy, Bàn Tử trực tiếp bước qua người đàn ông trung niên kia mà đi tiếp.

Tính cách của Bàn Tử, Vương Diệp biết rất rõ.

Y từ trước đến nay tham tiền sợ chết.

Ngoài ra, tên Bàn Tử này thà đối phương chết còn hơn là mình chết, nên trong khoảnh khắc này, sự đại nghĩa lẫm liệt, cũng như lòng tốt, từ trước đến nay đều không thể xảy ra với Bàn Tử.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Hạo Thiên Chân bật cười, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp, cậu lắc đầu không biết nên nói gì.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là.

Lúc này Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tò mò nói: “Nếu là tôi nhìn thấy, tôi có thể sẽ chọn giúp đỡ, chú em có giúp không?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh văng vẳng bên tai, Vương Diệp cảm thấy buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt quái dị hỏi dồn: “Thật ra tôi không hiểu, chúng ta và những người này không hề có duyên có cớ gì, vậy cũng có nghĩa là bất kể họ gặp phải chuyện gì, cũng không liên quan nhiều đến chúng ta.” Cái gọi là giúp đỡ rốt cuộc là ra tay tương trợ, hay là đẩy mình vào một vực sâu hơn nữa, đối với điểm này, Vương Diệp căn bản không hiểu rõ.

Lúc này khi Vương Diệp nói ra suy nghĩ của mình, Trương Khởi Linh cũng phản ứng lại, có lẽ tất cả những chuyện này đều là do người đàn ông trung niên kia tự biên tự diễn.

Nếu cái nhà vệ sinh đó thật sự có vấn đề, vậy sẽ không có người nào đi đi lại lại ở chỗ đó.

Nghĩ đến đây, trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phức tạp, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Thật ra tôi cảm thấy tên Bàn Tử này tham tiền sợ chết, đó cũng là một ưu điểm.

Ít nhất trong khoảnh khắc này, anh ta có thể tránh được những thứ này.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang vài phần hưng phấn.

Lời y vừa dứt, Vương Diệp cũng không chút do dự gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ngoài điểm này ra, ở những nơi quỷ dị như thế này, hoặc trong những trường hợp khác mà không thể xác định được thân phận của họ, hay thiện ý của họ, thì tuyệt đối đừng tùy tiện ra tay giúp đỡ, cũng đừng giao lưu quá nhiều.” Bọn họ đều là những người phi thường, những thứ mà họ gặp phải trong khoảnh khắc này, tất cả đều không phải là người, nên họ phải chọn cách bảo vệ bản thân.

Giả sử họ là người bình thường, việc họ đưa ra lựa chọn của mình là không có vấn đề gì, nhưng thực tế những gì họ gặp phải, bao gồm cả thân phận của bản thân họ, đều không hề đơn giản.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này mà đi giúp đỡ người khác, có thể sẽ trở thành con mồi béo bở rơi vào bẫy.

Không lâu sau, Bàn Tử đã quay lại, trên mặt Bàn Tử mang vài phần hưng phấn, y vừa cầm thức ăn trong tay, vừa ngâm nga một điệu nhạc nhỏ, y nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hưng phấn nói: “Vừa nãy tôi thấy một thằng ngốc, hắn bị kéo vào trong, hắn còn cầu xin tôi, chú em nói hắn có phải bị chập mạch không?” Bàn Tử cười hì hì nói.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, lắc đầu không nói thêm gì khác.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử không kìm được mở miệng nói: “Không thể nào, anh ta sao lại tuyệt tình đến thế?

Người khác cầu cứu anh, anh không giúp thì thôi, anh bây giờ còn ở đây giậu đổ bìm leo.

Anh không thấy lương tâm mình cắn rứt sao?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ vào ngực mình.

Thấy động tác của Hạo Thiên Chân, trong mắt Bàn Tử chỉ có sự sốt ruột, Bàn Tử hất cằm, nhìn hắn, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Cậu đừng có mà giở trò.

Mấy thứ này nhằm nhò gì với tôi?

Tôi chưa từng sợ hãi bao giờ.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn anh ta mỉm cười.

Khi lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp cười phá lên, Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ vô liêm sỉ của Bàn Tử thì nghĩ ngợi một lát cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

“Lần tới cậu gặp lại, cậu cũng không định xin lỗi hay giúp đỡ họ sao?” Câu hỏi của Hạo Thiên Chân văng vẳng bên tai, điều khiến người ta không thể ngờ tới là, Bàn Tử, người từ trước đến nay ham sống sợ chết, lại thốt ra một câu nói kinh thiên động địa vào lúc này.

“Tôi nói cho cậu biết, lương thiện là vô dụng.

Một người như cậu, nếu gặp phải chuyện như vậy, tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ đi cứu họ, nhưng trên thực tế những thứ này không đơn giản như vậy đâu.” Nói đến đây, mặt Bàn Tử đầy vẻ tang thương, anh ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thực ra, việc Bàn Tử ham sống sợ chết là có nguyên nhân.

Rất lâu trước kia, Bàn Tử vẫn còn là một người khá lương thiện, hơn nữa anh ta thật thà chất phác, chưa từng làm điều gì vượt quá giới hạn.

“Hồi tôi còn là một người bình thường, tôi có đi làm thị trường đá quý.

Kết quả không ngờ lúc đó tôi lại gặp một nhóm người trông có vẻ thật thà, họ nói không có tiền về nhà, tôi đã cho họ một khoản tiền.” Mặt Bàn Tử đầy vẻ phức tạp, khi nói những lời này, mắt anh ta cũng tràn đầy mệt mỏi, vừa nói vừa khẽ thở dài, dường như nhớ lại một ký ức không mấy tốt đẹp.

“Cuối cùng các cậu đoán xem thế nào?” Thấy vẻ mặt đó của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân lắc đầu, thấy sự tò mò trên mặt Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lại không nhịn được cười mà nói với cậu ta.

“Cậu tuyệt đối không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì đâu, tôi lúc đó cũng bị dọa cho giật mình.

Thực sự khi nghĩ lại, họ thật sự quá đáng sợ, tôi cũng nghĩ rằng lòng tốt, thứ này không nên tồn tại.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Hạo Thiên Chân gật đầu, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân nhìn anh ta lại đầy vẻ tò mò mà nói.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Anh béo mau kể cho tôi nghe đi, đừng có mà câu giờ nữa.” Giọng Hạo Thiên Chân mang theo vài phần phấn khích, lời của Hạo Thiên Chân văng vẳng bên tai, mặt Bàn Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, anh ta xòe tay ra, nhìn cậu ta một cách nghiêm túc mà nói.

“Lúc đó, số tiền tôi đưa cho họ là tôi vừa mới rút từ ngân hàng ra, trên đó còn có số seri, là loại tiền mới tinh, thẳng tắp.” Bàn Tử vừa nói vừa kể lại chuyện đã xảy ra lúc đó, Bàn Tử lúc đó còn trẻ, chỉ vừa tốt nghiệp đại học, anh ta không ngờ lúc đó đi rút tiền học bổng của

mình.

Trên đường, anh ta thấy những người đó không nhà để về, cảm thấy họ đáng thương, liền đưa cho họ một ít, để ba người họ về nhà.

Nhưng Bàn Tử không ngờ rằng...

Vì sự hào phóng giúp đỡ của anh ta, mấy người đó lại nghĩ Bàn Tử dễ bắt nạt, ngoài ra, họ còn phát hiện tờ tiền đó là mới toanh, tức là… Trong tay Bàn Tử chắc chắn có một khoản tiền lớn.

Ba người đó lại hợp sức lại, cầm dao trong tay, ra tay với Bàn Tử, họ muốn tất cả tiền của Bàn Tử.

Lúc đó trên đường còn có những người khác, rõ ràng trên đường lớn cũng có không ít người đi lại, giữa ban ngày ban mặt như vậy.

Theo lẽ thường thì sẽ không có loại người quá đáng, hoặc hành vi trắng trợn như vậy.

Bởi vì, đa số mọi người đều nghĩ rằng những người đi đường sẽ giúp đỡ, nhưng trên thực tế khi Bàn Tử gặp ba người này cướp bóc, điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi những người đi đường nhìn thấy.

Họ lại chọn thái độ thờ ơ, hơn nữa họ chẳng quản gì cả, ngoài ra, Bàn Tử còn nghe thấy vài người đang bàn tán.

Những người đó cho rằng Bàn Tử bị cướp là đáng đời, ai bảo Bàn Tử trông béo tốt tai to, nhìn là biết không phải người tốt.

Chắc chắn đã làm chuyện xấu gì đó nên mới bị như vậy, nếu không Bàn Tử đâu ra nhiều tiền như vậy mà béo tốt.

Họ nghĩ như vậy, hơn nữa khi họ bàn tán, Bàn Tử nghe thấy thì cả trái tim đều lạnh ngắt, nhưng Bàn Tử lúc đó cũng không chọn từ bỏ, cũng không đưa tiền cho họ.

Dù sao Bàn Tử này chính là tham tiền như mạng, nên việc họ muốn cướp tiền của Bàn Tử, cũng giống như muốn lấy mạng Bàn Tử vậy.

Bàn Tử một mình chống trả ba người.

Ba người đó bị Bàn Tử đưa đến nha môn, nhưng những người đi đường nhìn thấy cảnh này, họ đều chọn thờ ơ, không một ai chọn giúp đỡ.

Chính vì điểm này, Bàn Tử sau này đã hiểu ra rất nhiều chuyện, sự giúp đỡ của anh ta lúc đó, quả thật giống như Trương Hằng Cương Đoàn đã nói vậy.

Anh ta chỉ là một con cừu non, tiến vào bẫy của người khác, lại tưởng rằng việc mình làm là lương thiện.

Sau chuyện này, Bàn Tử này liền biến thành tính cách ham tiền sợ chết.

Ngoài ra, trừ Vương Diệp và những người quan trọng, Bàn Tử gần như sẽ không bao giờ đưa tiền cho bất cứ ai nữa.

Đối với Bàn Tử mà nói, số tiền đó vô cùng quan trọng, nếu những người đó thật sự muốn có ý đồ với tiền của anh ta, thì Bàn Tử sẽ đánh cho họ một trận trước.

Ngoài ra, Bàn Tử còn đi học đủ loại võ nghệ, mục đích là để đối phó với những kẻ muốn hại tiền của anh ta.

Cứ như vậy, Bàn Tử sẽ có thể chống lại những tên khốn đó, Bàn Tử trong lòng là ngây thơ như vậy.

Khi anh ta nói ra những lời này, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng chìm vào im lặng.

Hạo Thiên Chân không biết nên nói gì, mặt cậu ta đầy vẻ phức tạp, cậu ta thở dài thật sâu, nhìn Bàn Tử đầy vẻ rầu rĩ mà nói.

“Chuyện như vậy là thật sao?” Câu hỏi của Hạo Thiên Chân văng vẳng bên tai, Bàn Tử gật đầu, trong mắt anh ta chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Đúng như Bàn Tử và Vương Diệp dự đoán, người đàn ông đó quả nhiên đã trở về an toàn từ nhà vệ sinh.

Bàn Tử nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn ta, đột nhiên đứng dậy, dưới sự chú ý của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử trực tiếp ném vỏ chuối trong tay qua.

“Mày chết đi!” Bàn Tử vừa nói vừa trừng mắt mắng to.

Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận như vậy, vội vàng kéo tay Bàn Tử nói.

“Chú em bình tĩnh chút đi, đừng đắc tội với mấy người này, nếu không chúng ta sẽ chẳng có quả ngọt nào đâu.” Lời nhắc nhở của Vương Diệp văng vẳng bên tai.

Chương 1062

Bàn Tử gật đầu, mặc dù Bàn Tử không nói thêm gì khác, nhưng anh ta trừng mắt nhìn người đàn ông này, mặt anh ta lại đầy vẻ kiêu căng.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ đó của Bàn Tử, lạnh lùng cười.

Điều khiến người ta không thể ngờ tới là, phía sau người đàn ông đó lại có một thứ gì đó.

Nếu là người khác, nhìn thấy cảnh này, có lẽ đã bị dọa sợ rồi, thậm chí bắt đầu liên tưởng vô hạn, nhưng Bàn Tử lại biết người đàn ông và thứ này chắc chắn là cùng một phe.

Bàn Tử này nhìn người đàn ông không chút do dự mà mắng chửi, những lời anh ta nói ra vô cùng khó nghe.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, thấy vẻ tức giận trên mặt anh ta, lại vội vàng kéo Bàn Tử nói.

“Thôi được rồi, chú em đừng chấp nhặt với hắn ta nữa.

Tên này chẳng qua là ra ngoài lừa đảo móc túi thôi, tôi đã quen rồi.” Lời khuyên của Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử lạnh lùng cười.

Anh ta nhìn chằm chằm Trương Đồn đầy vẻ kiêu ngạo mà nói.

“Lừa tôi thì được, nhưng lừa tiền của tôi thì tuyệt đối không được.

Còn nữa, có ý định hại tôi thì có thể có, nhưng hại mạng tôi thì tuyệt đối, sẽ bị tôi bóp chết ngay từ trong trứng nước.” Bàn Tử siết chặt nắm đấm, mặt đầy vẻ bực bội.

Bàn Tử này xưa nay cương cường, vào lúc này, Bàn Tử càng không dễ dàng cúi đầu trước người khác.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười phá lên, anh ta gật đầu nhìn Bàn Tử rất nghiêm túc mà nói.

“Được rồi, tôi biết rồi, chú em đừng có chấp nhặt với mấy kẻ này nữa.” Không phải Vương Diệp lo lắng mấy người đó bị Bàn Tử chọc giận, mà là Vương Diệp biết tính cách của Bàn Tử này, anh ta nhất định phải có người cản lại, nếu không anh ta sẽ làm ra những chuyện quá đáng, trên thực tế, những chuyện quá đáng mà Bàn Tử làm ra.

Chẳng qua là anh ta giống như một con chó hoang, la hét ầm ĩ ở chỗ đó.

Ngoài ra, Bàn Tử sau khi la hét xong mà không thấy ai cản lại, sẽ rơi vào tình thế khó xử.

Vương Diệp và Bàn Tử làm huynh đệ tốt bao nhiêu năm nay, sao có thể không hiểu tính cách của Bàn Tử chứ.

Nghĩ đến đây, mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần đắc ý.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước, đối phương nhìn Vương Diệp một cái, sau đó lạnh lùng cười.

Nhưng hắn ta lại quay về chỗ ngồi của mình, không dám nói thêm gì khác.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn một cái, lúc này mới phát hiện vị trí của người đàn ông căn bản không ở bên này, mà ở một vị trí rất xa phía trước, tức là, người đàn ông này gây rắc rối cho Bàn Tử.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, ánh mắt mang theo vài phần phức tạp, nhưng Vương Diệp chỉ cười nhạt một cái.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh trong lòng càng khó chịu hơn.

Bởi vì đối với Trương Khởi Linh mà nói, Vương Diệp chính là thần tượng của cậu ta, cậu ta muốn trở thành một người như Vương Diệp, bất kể gặp phải chuyện gì, đều có thể xử sự không kinh hoàng.

Ngoài ra, biểu hiện của Vương Diệp thật sự khiến Trương Khởi Linh vô cùng sùng bái.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp ánh mắt cũng mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng Vương Diệp chỉ cười một cái, nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ tùy ý mà nói.

“Sau này sẽ gặp nhiều sóng gió hơn nữa, tuyệt đối không được bị cái thứ đồ chơi trước mặt này dọa sợ.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả, lời của Vương Diệp nói ra thì Trương Khởi Linh lập tức gật đầu.

Bàn Tử vừa ăn mì gói vừa nhìn Vương Diệp, anh ta xắn tay áo lên, anh ta vô cùng nghiêm túc mà nói.

“Tôi nói cho cậu biết, nếu tên đó còn dám đến nữa, tôi sẽ trực tiếp cho hắn ta một đấm, tôi sẽ cho hắn ta biết thế nào là Võ Đang truyền nhân.” Anh ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy dáng vẻ mập mờ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Bàn Tử tuy học đủ loại võ học, nhưng với cái thân hình mỡ màng này.

Đứng ở chỗ đó, người khác chỉ sẽ nghĩ anh ta dễ bắt nạt.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử càng là dở khóc dở cười mà lắc đầu, không biết nên nói gì.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được đập bàn hò hét nói.

“Cậu có phải không tin không?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại nghe thấy một âm thanh chói tai, văng vẳng bên tai.

“Ai đang ăn mì gói ở đó?

Thối quá!” Âm thanh đó vừa dứt lời, Bàn Tử đã tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Tử trực tiếp đấm một cú vào cái ghế phía sau.

Bởi vì Bàn Tử biết những người trong toa xe này đều không phải người bình thường, nên Bàn Tử đối xử với họ cũng không có cái gọi là khách khí và lễ độ nữa.

Bàn Tử đầy vẻ bực bội mắng to vào cái ghế.

“Mày có liên quan gì không?

Ít nhất cũng hơn cái loại mày không có tiền mà ăn, gầy như que củi, trông như chưa từng được ăn bữa nào ấy!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bực bội.

Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào cái ghế của mình.

Lúc này Bàn Tử nhìn người đàn ông phía trước đứng dậy, cho dù mặt hắn ta sắc nhọn, trông không phải người tốt.

Nhưng Bàn Tử cũng không vì hắn ta mà cảm thấy sợ hãi, mà là chỉ vào cái ghế của mình mắng chửi ầm ĩ.

Hành động bóng gió đó của anh ta khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ rầu rĩ mà nói.

“Chú em đừng có tiếp tục cãi vã với hắn ta nữa, nếu không hắn ta nổi giận lên thì…” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lắc đầu.

Bàn Tử ngẩng cằm lên, nhìn cái ghế phía trước vô cùng nghiêm túc mà nói.

“Tôi đang nói chuyện với mày đó, sao mày còn không biết đáp lại?” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào cái ghế phía trước.

Người đàn ông kia mới phát hiện Bàn Tử vẫn luôn nói chuyện với cái ghế, sắc mặt người đàn ông trở nên vô cùng khó coi.

Ngay khi người đàn ông định gây rắc rối cho Bàn Tử, Vương Diệp liếc mắt một cái.

Sắc mặt người đàn ông cũng trở nên vô cùng khó coi, người đàn ông cau mày, không nói thêm gì khác, hắn ta rụt đầu lại.

Hắn ta quay về chỗ ngồi của mình, không nói thêm lời thừa thãi nào nữa.

Lúc này Bàn Tử đã ăn no uống say, ợ một tiếng.

Anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, không nhịn được nói.

“Tôi hơi buồn ngủ rồi.” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Bàn Tử chỉ nằm rạp trên bàn, cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Nhưng lúc này Bàn Tử đã ăn no uống say, sao có thể nghĩ đến những chuyện kỳ lạ đó chứ, anh ta chỉ muốn ngủ.

Lúc này Bàn Tử nghe thấy tiếng giày cao gót lộc cộc, chỉ cảm thấy phiền toái.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, nhắm mắt lại gào to một tiếng, nói.

“Đủ chưa hả?

Có phải muốn tôi qua đó chặt tay mày ra không?” Câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp cười phá lên.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, hơi bất lực mà nói.

“Thôi được rồi, hắn ta không làm ồn nữa đâu.” Khi lời của Vương Diệp văng vẳng bên tai, mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử mở mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, anh ta ý thức được điều không ổn, anh ta nhìn Vương Diệp, hơi cẩn thận mà nói.

“Vừa nãy tôi chỉ nói mê thôi, sao những lời kỳ quái đó, tôi đều nói ra hết rồi.” Mặt Bàn Tử mang theo vài phần ngây thơ, anh ta trông có vẻ đơn thuần, nhưng trên thực tế, Vương Diệp biết Bàn Tử này là sợ những kẻ đó nhắm vào anh ta, nên Bàn Tử cố ý nói mê.

Vương Diệp lắc đầu, không nói gì.

Bàn Tử nghe thấy những âm thanh đó không truyền đến nữa.

Mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần cẩn thận, anh ta nhìn Vương Diệp đầy vẻ căng thẳng mà nói.

“Có phải xảy ra chuyện gì chú em cũng sẽ bảo vệ tôi không?” Câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp trừng mắt nhìn anh ta, hơi bực bội mà nói.

“Là các chú em, hay là chú em đó!” “Tôi đôi khi thật sự không hiểu, khi nào thằng nhóc Bàn Tử này mới sửa được cái tính ích kỷ đây?” Mặt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần rầu rĩ, lời của Hạo Thiên Chân văng vẳng bên tai, Bàn Tử không những không tự biết mình, ngược lại còn ngẩng cằm lên.

Anh ta nhìn Hạo Thiên Chân đầy vẻ nghiêm túc mà nói.

“Tôi không thể nào thay đổi được, vì một khi tôi thay đổi, tôi sẽ không còn là tôi của lúc trước nữa.” Mặt Bàn Tử mang theo vài phần tự tin.

Vương Diệp thấy dáng vẻ kiêu ngạo đó của anh ta, trong mắt chỉ có một mảnh bất lực.

Vương Diệp lắc đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử, rất nghiêm túc mà nói.

“Chú em có thể tiếp tục giữ thái độ đó, nhưng chú em phải nhớ đa số các trường hợp, nếu không phải vì chúng ta chủ động ra tay cứu giúp, thì chú em có lẽ đã sớm gặp nguy hiểm rồi.” “Đương nhiên, ích kỷ như vậy cũng không sao, vì chúng ta đều sẽ không chấp nhặt với chú em.” Trông Vương Diệp dường như thật sự sẽ không chấp nhặt với Bàn Tử.

Bàn Tử sớm đã biết rõ, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp cười tủm tỉm mà nói.

“Tôi chỉ đang đùa với chú em thôi.” Lời giải thích của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp chỉ tùy ý cười một cái, Vương Diệp không nói thêm gì khác.

Chương 1063

Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được cảm thán một câu với anh ta.

“Sắp đến nơi rồi, trên đường đi đừng gây thêm rắc rối nào nữa, tôi không muốn cứu chú em đâu.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực mà nói.

“Chú em sao có thể như vậy chứ?

Vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, tôi đây thì gay to rồi.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần than vãn.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, anh ta đột nhiên ra hiệu im lặng.

Anh ta nhìn Bàn Tử đầy vẻ bình tĩnh mà nói.

“Trên toa xe lửa này không chỉ có một mình chú em đâu, bây giờ chú em tốt nhất vẫn nên giữ im lặng, nếu không làm phiền đến người khác, có thể sẽ có loại người hẹp hòi trực tiếp qua đây ăn thịt chú em đó.” Dáng vẻ đó của Vương Diệp trông vô cùng đáng sợ, Bàn Tử bị dọa đến mặt tái mét, không nói được một lời nào.

Bàn Tử cau mày trừng mắt nhìn Vương Diệp, ánh mắt đầy vẻ bất lực.

Anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ oán hận mà nói.

“Tôi sớm đã biết chú em này, căn bản không coi tôi ra gì cả.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần khinh thường.

Thấy dáng vẻ tức giận đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng không thèm đáp lại anh ta nữa, nhưng không thể phủ nhận rằng.

Những lời này của Vương Diệp nói ra xong, quả thực rất có tác dụng, nếu không Bàn Tử cũng sẽ không hạ thấp giọng.

Thấy dáng vẻ tức giận đó của Bàn Diệp, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh tùy ý, anh ta nhìn chiếc xe lửa phía trước từ từ di chuyển.

Bàn Tử đột nhiên trừng lớn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột mà nói.

“Đợi một chút đã, sao chiếc xe lửa này lại chạy chậm như vậy, hình như có gì đó không ổn.” Lời Bàn Tử nói ra, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh hờ hững.

Vương Diệp nhắm mắt lại, trực tiếp không thèm đáp lại anh ta nữa.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử cau mày, đánh giá hoàn cảnh xung quanh, thấy Bàn Tử quay đi quay lại.

Trương Khởi Linh đột nhiên cau mày, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc mà nói.

“Tôi nói cho cậu biết, có những thứ chính là phi lễ vật thị, nếu cậu cứ đi chấp nhặt, thì điều đó cũng có nghĩa là tiếp theo, rắc rối có thể sẽ giáng xuống đầu cậu đó.” Lời cảnh cáo của Trương Khởi Linh văng vẳng bên tai, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần căng thẳng.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, không nhịn được mở miệng nói với cậu ta.

“Cậu có thấy ở đây, hình như có mùi gì đó rất lạ không.” Bàn Tử vừa nói vừa ôm ngực mình.

Thấy hành động của Bàn Tử, trên mặt Trương Khởi Linh, ngoài sự bình tĩnh ra, cũng không thấy được cảm xúc nào khác.

Thấy Trương Khởi Linh cố tình lờ mình đi, Bàn Tử không nhịn được siết chặt nắm đấm, nhìn mọi người đang ngồi đầy vẻ bực bội mà nói.

"Các người làm như vậy là sẽ gặp quả báo đó, ít ra tôi cũng là đồng đội của các người mà." Nhưng lời Bàn Tử văng vẳng bên tai, mọi người căn bản không để ý đến anh ta.

Lúc này Bàn Tử quay đầu nhìn lại phía sau.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện, người đàn ông đó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào anh ta.

Ngoài ra, bên cạnh người đàn ông đó, còn có vài người phụ nữ.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Mấy người phụ nữ đó chính là những người anh ta nhìn thấy trong giấc mơ.

Bàn Tử bị dọa đến mặt tái mét, suýt nữa thì phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng Bàn Tử nghĩ nghĩ, những lời Vương Diệp nói với anh ta, cũng khiến anh ta chìm vào im lặng.

Bàn Tử không nói thêm gì khác, nhìn cảnh tượng phía trước, mặt Bàn Tử lộ ra vẻ rầu rĩ.

Anh ta ngoài việc quay lưng lại với mấy kẻ này ra, cũng không có cách nào khác.

Vào lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, vốn định đánh thức Vương Diệp, nhưng không ngờ, lúc này Vương Diệp cứ thế mà gục đầu xuống.

Ngoài Vương Diệp ra, Trương Khởi Linh cũng vậy.

Thấy dáng vẻ đó của họ, Bàn Tử trừng lớn mắt đầy vẻ kỳ quái mà nói.

“Hai người các chú em không phải bị trúng độc rồi chứ.” Câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, vẫn không có ai để ý đến anh ta.

Bàn Tử không dám quay đầu nhìn.

Ngoài ra, trừ Vương Diệp có thể đối phó với hắn ta ra, căn bản không có ai có thể giải quyết những rắc rối này.

Lúc này Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh đối diện há miệng, vốn định nói chuyện với Trương Khởi Linh.

Nhưng không ngờ Trương Khởi Linh cố tình chọn lờ anh ta đi, nhìn thấy cảnh này.

Tâm trạng của Bàn Tử càng khó chịu hơn, Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Bàn Tử vốn định nói gì đó với Hạo Thiên Chân, nhưng không ngờ Hạo Thiên Chân dứt khoát nhắm mắt lại.

Họ dường như đều không muốn để ý đến mình.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, dứt khoát chọn che miệng lại không nói nữa.

Nhưng Bàn Tử vẫn luôn muốn quay đầu nhìn những thứ phía sau, anh ta cảm thấy kẻ đó hẳn là không còn nhìn chằm chằm vào mình nữa.

Lúc này Bàn Tử cẩn thận quay đầu lại, nhưng khi quay đầu lại, anh ta cũng tự chuẩn bị tâm lý cho mình.

Bởi vì đối với Bàn Tử mà nói.

Bây giờ là hắn ta đang nhìn mình, vậy nên là hắn ta đang mạo phạm mình.

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phấn khích.

Bàn Tử vừa cười, lại không ngờ đối phương vẫn đang nhìn chằm chằm vào anh ta.

Thấy vậy.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử cau mày, không nói được một lời nào.

Lúc này Bàn Tử quay đầu nhìn kẻ đó, trong mắt anh ta cũng lộ ra vài phần bất lực.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, đầu kẻ đó đột nhiên rơi xuống.

Thấy cảnh tượng khủng khiếp này, Bàn Tử suýt nữa bị dọa sợ tè ra quần.

Nghe thấy tiếng của Bàn Tử, Vương Diệp cau mày, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói.

“Nếu chú em thật sự không muốn sống nữa thì có thể nói thẳng với tôi, chú em không cần phải làm nhiều trò nhỏ ở đây, liên lụy đến những người khác thì không hay đâu.” Lời của Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử lắc đầu.

Bàn Tử chỉ vào người phía sau mình.

Ánh mắt anh ta tràn đầy sợ hãi, nhưng Vương Diệp căn bản không đáp lại anh ta.

Thấy Vương Diệp lờ mình đi như vậy.

Thực ra trong lòng Bàn Tử vẫn vô cùng khó chịu.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử.

Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

"Chú em đừng có chơi mấy trò này nữa, thật sự không có ý nghĩa gì đâu, huống hồ chỗ này vốn dĩ đã quỷ dị rồi, chú em bây giờ đang sợ hãi cái gì chứ?" Vương Diệp vừa nói vừa trợn mắt.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp.

Bàn Tử cau mày không nói một lời.

Lúc này Bàn Tử nghĩ nghĩ lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

"Tôi đói rồi, tôi muốn đi mua một chút đồ ăn." Vương Diệp nghe Bàn Tử nói vậy, dứt khoát gật đầu, phất tay, vô cùng nghiêm túc dặn dò Bàn Tử.

"Mau đi đi, trên đường đừng có gây ra rắc rối gì nữa." Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Trương Giao lại khẽ thở dài một hơi.

Lúc này Bàn Tử bước ra ngoài, Bàn Tử nhìn thấy cái nhà vệ sinh đó, cửa nhà vệ sinh thì nửa mở nửa đóng, hơn nữa bên trong vô cùng tối tăm.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, lại không nhịn được hét lớn một tiếng nói.

"Nhìn cái gì mà nhìn!" Lời của Vương Diệp văng vẳng bên tai, Bàn Tử giật mình, không khí quỷ dị trên toa xe.

Vào lúc này dường như cũng biến mất không còn tăm hơi.

Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong lòng hiểu rõ, Vương Diệp vẫn có bản lĩnh đó.

Chỉ là đôi khi Vương Diệp không muốn giúp anh ta mà thôi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử cau mày không nói một lời.

May mắn là không bao lâu sau, anh ta đã đến toa xe phía trước, nhìn thấy những người đó.

Chương 1064

Bàn Tử nói chuyện vui vẻ với họ, may mắn là những người này vẫn rất bình thường.

Nhưng họ dường như biết chuyện toa xe này có vấn đề, Bàn Tử vốn định dò hỏi từ chỗ họ, nhưng không ngờ mọi người trực tiếp chọn lờ anh ta đi.

Thấy dáng vẻ đó của mọi người, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử cũng không nói thêm gì khác.

Anh ta cầm những túi đồ lớn nhỏ, trực tiếp quay về chỗ ngồi, bắt đầu nhồm nhoàm ăn.

Nghe thấy âm thanh từ chỗ Bàn Tử, sắc mặt mọi người trở nên hơi khó coi.

Lúc này Bàn Tử cũng cảm thấy không khí quỷ dị xung quanh dường như đã bớt đi một chút.

Mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phấn khích, âm thanh anh ta ăn uống càng lúc càng lớn, giống như một con heo sống ở chỗ này vậy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng dở khóc dở cười mà lắc đầu, không biết nên nói gì.

Lúc này Bàn Tử ăn xong những thứ này, sau đó lại ợ một cái, rồi trực tiếp bắt đầu ngủ.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói với anh ta.

“Tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cau mày.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, ánh mắt mang theo vài phần bất lực, anh ta nhìn Bàn Tử đầy vẻ rầu rĩ mà nói.

"Bây giờ chú em có thể đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy không." Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười tủm tỉm nói với anh ta.

"Thật ra tôi cảm thấy hương vị mì gói vừa nãy không tệ, nếu chú em muốn ăn thì tôi có thể đi lấy một gói về cho chú em." Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp càng dở khóc dở cười, Vương Diệp lắc đầu không nói một lời.

Trương Khởi Linh ngồi đối diện, thấy dáng vẻ hoạt bát đó của Bàn Tử, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

"Vậy thì cậu đi lấy cho tôi một gói về đi." Nhưng Bàn Tử đột nhiên vặn eo một cái, anh ta nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc mà nói.

"Bây giờ tôi hơi mệt rồi, nên tôi muốn nghỉ ngơi." Nghe lời Bàn Tử nói, Trương Khởi Linh cười lắc đầu, Trương Khởi Linh biết anh ta đang gây sự với mình.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng không nói thêm gì khác, dù sao tính cách của Bàn Tử này vốn dĩ đã là như vậy.

Lúc này Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, lại không nhịn được nháy mắt ra hiệu cho cậu ta, làm một cái mặt quỷ.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, anh ta cũng không nói thêm gì khác.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, Bàn Tử đột nhiên nhắm mắt lại, ngay sau đó bắt đầu ngủ.

Khi anh ta ngủ, không khí lại trở nên vô cùng quỷ dị.

Lúc này Bàn Tử vốn sẽ gặp ác mộng, nhưng điều khiến người ta không thể ngờ tới là Bàn Tử, vì ăn quá no.

Nên anh ta đột nhiên ngáy khò khò.

Nghe thấy tiếng ngáy đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Không khí quỷ dị xung quanh dường như cũng biến mất vào lúc này.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bất lực, Vương Diệp lắc đầu, trong lòng nghĩ, có lẽ cũng ứng nghiệm câu “ăn được là phúc” chăng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nói thêm gì khác.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng lộ ra vài phần rầu rĩ.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh này, không nhịn được cười nói với Vương Diệp.

“Thật ra đây là chuyện tốt.” Lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp gật đầu không phủ nhận.

Lúc này Trương Trát thấy Bàn Tử ngủ say như vậy.

Lúc này Vương Diệp đẩy tay Bàn Tử, Bàn Tử vẫn đang ngủ ở đó.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp không nói thêm gì khác.

May mắn là không bao lâu sau, họ đã đến đích.

Bàn Tử đứng dậy vươn vai một cái.

Ngoài ra, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy trong bụng có khí.

Dưới sự chú ý của mọi người, Bàn Tử ợ một cái.

Lúc này, không khí đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ngay sau đó, Bàn Tử cảm nhận được sự ác ý từ bốn phương tám hướng truyền đến, những ác ý đó không gì khác chính là đủ loại ánh mắt oán độc.

Khi nhìn thấy những ánh mắt đó.

Bàn Tử lại chọn cố ý lờ đi, bởi vì đối với Bàn Tử mà nói, những thứ này chẳng nhằm nhò gì, chủ yếu là có Vương Diệp ở bên cạnh anh ta, cũng không có ai đe dọa được anh ta.

Vậy thì bây giờ anh ta đương nhiên có thể tự do phát huy.

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử sau khi ợ một cái, lại liên tục ợ thêm mấy cái nữa.

Bàn Tử vừa ợ vừa nhìn mọi người, trên mặt anh ta cũng mang theo vài phần khiêu khích.

Những kẻ đó không làm gì được Bàn Tử.

Chỉ có thể nhanh chóng tản ra, rời đi từ các góc.

Thấy họ cứ thế mà đi.

Bàn Tử không nhịn được cười phá lên, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ phấn khích nói.

“Nói thật, ăn nhiều, chính là chuyện tốt phải không?” Lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp cau mày, không biết nên nói gì.

Lúc này Vương Diệp nghĩ nghĩ cũng không nhịn được mở miệng nói với anh ta.

“Chú em tốt nhất vẫn đừng có kiêu căng như vậy.” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử chỉ tùy ý cười một cái, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực mà nói.

“Tôi chỉ ợ hơi thôi mà, lẽ nào vậy cũng sai sao?” Câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp không biết nên nói gì.

May mắn là không bao lâu sau, những người đó đã lần lượt xuống xe, không tiếp tục ở lại chỗ này.

Rõ ràng Bàn Tử đã mang đến cho họ ảnh hưởng vô cùng tệ hại.

Bàn Tử khi xuống xe, mặt anh ta cũng mang theo vài phần căng thẳng, anh ta nhìn Vương Diệp đầy vẻ cẩn thận mà nói.

“Chú em nói những kẻ đó có theo dõi tôi ở những nơi khác không, dù sao vừa nãy tôi hình như hơi kiêu căng.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai.

Vương Diệp đột nhiên lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ nghiêm túc mà nói.

“Không sao đâu, chú em cứ ăn nhiều vào rồi ợ thêm mấy cái nữa, họ sẽ không thèm để ý đến chú em đâu.” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

“Không sai, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi anh ta xuống xe, lại vừa vặn chạm mặt người đàn ông kia.

Bàn Tử bị dọa giật mình, vội vàng lùi về phía sau.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, anh ta lại cố ý đứng phía sau Bàn Tử, khiến Bàn Tử không có đường thoát.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử trừng mắt nhìn Vương Diệp, ánh mắt mang theo vài phần rầu rĩ, anh ta không nhịn được nói.

“Chú em mau tránh sang một bên đi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp trợn trắng mắt, Vương Diệp nhìn Bàn Tử rất bất lực mà nói.

“Không sao đâu, chú em sợ cái gì chứ?

Tên này có gì mà phải sợ.” Lời Vương Diệp tuy nói như vậy, nhưng Bàn Tử vẫn không nhịn được sợ hãi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng mà nói.

“Kẻ này thật sự rất đáng sợ.” Giọng Bàn Tử tràn đầy rầu rĩ, lời của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp cũng cười lắc đầu.

Nhưng điều khiến người ta không thể ngờ tới là, Bàn Tử này khi sợ hãi, bất kể là ai cũng không thể cản được anh ta.

Bàn Tử lại bắt đầu chạy trốn khắp nơi.

Thấy Bàn Tử cứ thế mà bỏ đi, Vương Diệp không chút do dự mà kéo cổ áo Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ bực bội mà nói.

“Chú em ít ra cũng là đồng đội của tôi, chú em cứ thế mà bỏ đi, chú em nghĩ có được không?” Câu hỏi của Vương Diệp văng vẳng bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực mà nói.

“Tôi đây không phải sợ chết, đây gọi là ứng phó cơ trí, không phải bỏ chạy, đây là tẩu vi thượng sách, không có vấn đề gì hết!” Lời Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc mà nói.

“Không được.” Thấy dáng vẻ lạnh lùng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn kẻ phía trước, ánh mắt anh ta mang theo vài phần rầu rĩ, anh ta không nhịn được cầm con dao nhỏ trong tay, sau đó mở miệng nói với hắn ta.

“Tôi nói cho ông biết, nếu ông dám động vào tôi, tôi sẽ giải quyết ông ngay bây giờ.” Nhưng lời Bàn Tử nói ra, trên mặt đối phương chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Đối phương cười một cái, đồng thời cởi mũ của mình xuống.

Hắn ta nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc mà nói.

Chương 1065

“Rất vui được làm quen với anh.” Lời của hắn ta văng vẳng bên tai, Vương Diệp trợn trắng mắt, Vương Diệp trừng mắt nhìn họ đầy vẻ khinh thường mà nói.

“Anh đừng có giả bộ ở đây nữa, quan hệ giữa hai chúng ta là gì, lẽ nào anh còn muốn tiếp tục che giấu sao?” Ngay khoảnh khắc lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn chằm chằm người đàn ông kia rồi lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kỳ quái nói.

“Hai người trước đây không phải là quen biết nhau đấy chứ?

Nếu đúng là như vậy thì...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt tùy ý nói.

“Tôi với hắn dù có quen biết thì đã sao?

Tôi với hắn là bạn à?” Khi Vương Diệp nói ra, đối phương lắc đầu.

Đối phương nhìn Vương Diệp, nói với vẻ rất đau khổ.

“Cậu làm như vậy là không đúng rồi, vì tôi với cậu ít nhất cũng coi như là bạn bè một trận mà, cậu làm vậy thật sự đang làm tôi tổn thương đó.” Hắn vừa nói vừa ôm ngực, trông có vẻ thật sự rất khó chịu.

Nhưng Bàn Tử thấy vẻ mặt đó của hắn, bỗng hừ một tiếng.

Hành động của Bàn Tử quá thô tục, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương nắm chặt nắm đấm nhìn Bàn Tử, vốn định mắng một trận, nhưng vì Vương Diệp đứng cạnh Bàn Tử, bất đắc dĩ, hắn chỉ đành chọn cách nín nhịn.

Vương Diệp thấy hắn như vậy, nhất thời cũng không nhịn được cười nói với hắn.

"Thật ngại quá, tùy tùng của tôi thái độ không được tốt lắm, nhưng tôi cũng hết cách rồi." Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp.

Hắn há miệng định nói gì đó, nhưng không ngờ.

Vương Diệp trực tiếp vỗ vai hắn, thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng ngẩng cằm, đương nhiên bắt đầu làm những động tác thô tục kia.

Khi người đàn ông kia nhìn thấy, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn cau mày, nghĩ một lát, không chút do dự quay người rời đi.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó để lại mấy lời cay độc.

"Người như cậu mà lại đi dẫn theo một tên như vậy, tôi nói cho cậu biết, cậu nhất định sẽ thất bại thôi.

Vì cậu dẫn theo loại heo rừng này thì không thể nào thuận lợi vượt qua được đâu." Lời nguyền rủa của người đàn ông vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử cau mày, sau đó chỉ vào mũi mình, đi thẳng đến trước mặt người đàn ông, nhìn hắn quát lớn một tiếng.

"Hổ không gầm, mày coi tao là mèo bệnh à?

Hay là mày nghĩ tao rất dễ bị bắt nạt?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, những lời chất vấn vang lên bên tai.

Người đàn ông chọn cách làm ngơ, trên mặt hắn chỉ có một vẻ kiêu ngạo.

Thấy hắn như vậy, Bàn Tử lại nắm cổ áo hắn.

Thấy Bàn Tử động thủ, Vương Diệp vội vàng bước tới.

Vương Diệp kéo tay Bàn Tử, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Anh không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Được rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử nhận ra không đúng, vội vàng buông tay mình ra.

Vẻ mặt tức giận của người đàn ông khiến sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử nghĩ một lát lại vội vàng giúp hắn vuốt phẳng nếp nhăn, Bàn Tử nhìn hắn cẩn thận nói.

“Những thứ này, tôi cũng không phải cố ý.” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, người đàn ông chỉ nắm chặt nắm đấm, người đàn ông nhìn Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

“Đợi chúng ta vào trong rồi sẽ biết.” Nói thật, hắn ta đúng là loại bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Lúc này người đàn ông nhìn Bàn Tử như vậy, Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng nói với hắn.

“Tôi thật sự không phải cố ý.” Nhưng lời Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt người đàn ông chỉ có một vẻ lạnh nhạt.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói rất nghiêm túc.

“Hắn là người của cậu, tôi sẽ cho cậu thấy.” Lời người đàn ông vang lên bên tai, điều không ngờ tới là.

Lúc này Trương Khởi Linh không chút do dự bước tới, ngoài Trương Khởi Linh ra, còn có Hạo Thiên Chân bên cạnh anh.

“Nếu cậu dám làm ra chuyện như vậy, thì hãy xem ai sống lâu hơn.” Lời hai người họ vang lên bên tai, sắc mặt người đàn ông có chút khó coi.

Bàn Tử thấy hai người họ như vậy, nghĩ một lát cũng không chút do dự đứng sang.

Ba người đứng cạnh Vương Diệp, trông khí thế ngút trời, dù sao những người đến đây đều là hình bóng đơn độc.

Lúc này chỉ có phía Vương Diệp khí thế kiêu căng nhất.

Người đàn ông thấy Vương Diệp như vậy.

Hắn không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Chúng ta bây giờ, hẹn gặp lại sau nhé.” Nói xong những lời này, hắn ném mũ lên trời, giây tiếp theo người đàn ông biến thành một con cóc.

Thấy cảnh này, Bàn Tử cả người đều sững sờ.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử như vậy, bỗng nhiên cười rộ lên.

Bàn Tử lắc đầu nhìn anh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Chẳng qua chỉ là một trò ảo thuật mà thôi.” Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử đã phản ứng kịp.

Bàn Tử ngơ ngác gật đầu, nhưng hắn nhìn Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi cảm giác tên này hình như hơi đáng sợ.” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không nói thêm gì khác.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Mấy thứ này không có gì đáng sợ cả." Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng khi Vương Diệp dẫn Bàn Tử đến khách sạn, Bàn Tử mới phát hiện nơi này trông rất đổ nát.

Bàn Tử bước lên cầu thang, thậm chí có thể tưởng tượng ra tiếng cót két ở đây, liệu có sập ngay lập tức trong giây tiếp theo, không thể chịu nổi trọng lượng của hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp cẩn thận nói.

"Hay là chúng ta đổi phòng đi!" Giọng điệu Bàn Tử có chút chần chừ.

Khi Bàn Tử nói ra lời này, Vương Diệp phát hiện khi Bàn Tử đi lên, sẽ phát ra những âm thanh kỳ quái.

Vương Diệp cũng cười rộ lên.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử nói rất nghiêm túc.

"Được rồi, vậy cậu cứ ở tầng dưới, mấy người chúng ta ở tầng trên." Khi anh nói ra lời này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt hưng phấn nói.

"Chúng ta cứ ở chung, ở tầng trên đi." Thấy Bàn Tử hưng phấn như vậy, Vương Diệp gật đầu không từ chối.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cũng không nhịn được nói với hắn.

"Nói thật thì cái thân hình này của cậu quả thực nên giảm béo đi." Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Không phải vì tôi béo, mà là vì vừa nãy tôi ăn nhiều đồ như vậy, đổi lại người khác ăn, có lẽ cũng sẽ như tôi thôi.” Vẻ mặt Bàn Tử tìm cớ khiến Vương Diệp bật cười.

Trương Khởi Linh lắc đầu, nhìn Bàn Tử dở khóc dở cười nói.

“Cậu bây giờ dù sao cũng có suy nghĩ của mình, tôi cũng không ý kiến, nhưng cậu phải nhớ nơi này, không chỉ có chúng ta ở, mà những người trên xe kia cũng đang ở.” Bàn Tử nghe những lời này, cả người đều sửng sốt.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, trên mặt chỉ có một vẻ kỳ quái.

Hắn nhìn Vương Diệp cẩn thận nói.

“Cậu làm như vậy không ổn lắm đâu, nếu những người khác cũng ở đây, chi bằng chúng ta đổi sang chỗ khác đi.” Khi Bàn Tử nói ra lời này, Vương Diệp nhún vai.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nói chuyện ôn tồn với hắn.

“Cậu tưởng tôi không muốn đổi phòng sao?

Tôi cũng không muốn đổi, tôi cũng không muốn ở đây, nhưng tôi thật sự không có cách nào, nếu không sao tôi có thể dẫn mấy người đến đây được.” Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp cẩn thận nói.

“Nhưng tôi muốn ở chung phòng với cậu.” Giọng điệu Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng.

Chương 1066

Lời Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp lắc đầu, mở miệng nói.

“Cậu nghĩ những chuyện này đơn giản vậy sao?” Khi Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử cả người đều sững sờ.

Bàn Tử cau mày, chỉ có thể nhìn Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp đưa thẻ số phòng trong tay cho Bàn Tử.

Bàn Tử phát hiện trên đó lại ghi số bốn mươi tư.

Bàn Tử cả người đều sững sờ, hắn trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp không thể tin được nói.

“Cậu rõ ràng biết tôi là người xui xẻo nhất, cậu còn đưa cho tôi số phòng như vậy, đây không phải là muốn tôi đi chết sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm lấy vai Vương Diệp.

Nhưng vẻ mặt cảm xúc kích động của Bàn Tử, lại không khiến Vương Diệp cảm thấy tâm trạng có chút gợn sóng.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Vương Diệp.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh.

“Chẳng lẽ không thể thương lượng đàng hoàng một chút sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp trực tiếp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Thương lượng đàng hoàng là không thể.” Vương Diệp thấy sự hoảng sợ trên mặt Bàn Tử, lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Thả lỏng một chút đi, mấy thứ này không đáng là gì.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, trong mắt Bàn Tử chỉ có một vẻ chần chừ.

Lúc này Bàn Tử chìm vào im lặng, không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Nói thật thì có rất nhiều thứ, tôi cảm thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Đừng sợ hãi, bây giờ sợ hãi không giải quyết được vấn đề gì đâu.” Lúc này Vương Diệp cũng quay đầu rời đi.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Hắn cau mày, thấy Vương Diệp cứ thế bỏ đi, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ phức tạp.

Nhưng Bàn Tử nhìn số phòng của mình, nghĩ một lát vẫn không chút do dự đi tới, vì hắn quá mệt mỏi rồi.

Bàn Tử vừa nói vừa đi về hướng đó.

Bàn Tử đẩy cửa phòng, đồng thời hắn cũng nghe thấy tiếng cười từ bên trong vọng ra.

Bàn Tử đứng ngây người một lát, hắn trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy sự phức tạp.

Nhưng rất nhanh những âm thanh đó lại biến mất không dấu vết, dường như là ảo giác của chính hắn.

Bàn Tử nghĩ một lát, quăng những ý nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu.

Bàn Tử cứ thế bước vào.

Thấy Bàn Tử đã vào.

Vương Diệp không nhịn được cười rộ lên.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình, không nhịn được mở miệng nói với họ.

“Lát nữa bên Bàn Tử dù có xảy ra chuyện gì, mấy người cũng đừng qua đó.” Lời Vương Diệp nói ra, mọi người gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mở miệng đề nghị một câu.

“Cậu làm vậy để rèn luyện sự dũng cảm của Bàn Tử e rằng không ổn lắm đâu.” Khi Trương Khởi Linh nói ra lời này, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt tùy ý nói.

“Cái này có gì đâu, có thể giúp hắn tăng thêm dũng khí, những thứ này đều là chuyện tốt.” Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Vương Diệp nhìn họ, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Đối với Vương Diệp mà nói, chỉ có làm như vậy mới là hợp lý nhất.

Vì nếu Bàn Tử cứ quá nhát gan thì sẽ không có kết quả tốt đâu.

Hơn nữa môi trường bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp còn khắc nghiệt hơn bây giờ.

Vương Diệp nghĩ đến đây, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp khẽ thở dài, trên mặt chỉ có một vẻ chần chừ.

Lúc này, Vương Diệp nhìn về phía Bàn Tử.

Trong mắt anh, cũng mang theo vài phần chần chừ.

Mọi người nhìn Vương Diệp lại không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Hay là chúng ta bây giờ về nghỉ ngơi trước đi.” Khi họ nói ra lời này, Vương Diệp gật đầu.

Ba người họ đều ở trong hai căn phòng.

Ngoài điểm này ra, Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh ở cùng nhau, Vương Diệp chỉ ở trong phòng mình.

Lúc này Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Trong mắt anh chỉ có một vẻ chần chừ.

Anh nhìn hoàn cảnh ở đây không nhịn được kéo cửa sổ ra.

Nhưng khoảnh khắc kéo cửa sổ ra, Vương Diệp thấy Bàn Tử cười hỉ hả vẫy tay chào anh.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lắc đầu.

Anh không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Nhất định phải cẩn thận hơn, đừng đi để ý đến những thứ lộn xộn đó, bất kể nghe thấy gì cũng đừng quản, cứ đóng cửa lại, đừng để ý gì là được.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử gật đầu, nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp.

“Tôi có thể đi mua chút đồ ăn không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại không nhịn được nói với Bàn Tử.

“Tôi đi cùng cậu nhé.” Anh biết Bàn Tử trong lòng chắc chắn sợ hãi, nên quyết định dẫn Bàn Tử đi cùng.

Bàn Tử nghe vậy quả quyết gật đầu.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói.

“May mắn là cậu đi cùng tôi, nếu không...” Lời hắn còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói rất nghiêm túc.

“Ở chỗ này ăn uống không có tác dụng đâu.” Vương Diệp nói ra lời này, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói.

“Chỗ này, không phải có chuyện ma quỷ gì đó chứ.” Lời hắn vang lên bên tai, Vương Diệp vội vàng lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Sao có thể, cậu đừng nghĩ phức tạp như vậy, tôi nói cho cậu biết chỗ này thật ra cũng không đặc biệt đáng sợ đâu, chúng ta ở đây cẩn thận một chút là được.” Nghe Vương Diệp đảm bảo, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng lời Bàn Tử còn chưa dứt.

Bàn Tử đã thấy một người, trực tiếp từ trước mặt hắn, đầu cúi gằm đi qua.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn không nhịn được mở miệng nói.

“Sao tôi cảm giác chỗ này hơi đáng sợ vậy.” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp vẻ mặt tùy ý.

Vương Diệp không đáp lời hắn.

Lúc này trên lầu truyền đến một tiếng hét chói tai, Bàn Tử sợ tới mức mặt tái mét.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp còn chưa kịp nói ra lời, Vương Diệp đã nói với Bàn Tử.

“Cậu bây giờ đã quyết định, đi theo tôi đến nơi đó, vậy cũng có nghĩa là, tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải nhiều chuyện quỷ dị đáng sợ hơn, nên tôi cần cậu chuẩn bị tâm lý để đón nhận.” Bàn Tử nghe lời Vương Diệp nói.

Bàn Tử không nhịn được gật đầu, nhưng Bàn Tử lại không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi cảm thấy những chỗ này vẫn tương đối nguy hiểm, tuy tôi quả thực nhát gan hơn, nhưng tôi cảm thấy sự dũng cảm của tôi có thể lớn hơn.” Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

“Tôi thật sự có thể.” Nhưng lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nói rất nghiêm túc.

“Nếu cậu thật sự có thể, vậy bây giờ cậu cứ ở chỗ đó qua một đêm đi, chỉ cần qua đêm là có thể giải quyết được.” “Cậu có thật sự có thể đối mặt với những rắc rối này không.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai.

Chương 1067

Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử cau mày, mãi lâu sau cũng không nói được lời nào.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cảm thán một câu với anh.

“Thật ra cậu là một người khá gian xảo, tuy tôi nhát gan hơn, nhưng sự thật thì cậu làm như vậy thật sự không có kết quả tốt đâu.” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp thấy vẻ mặt buồn bã của hắn, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp không nói thêm gì khác với hắn.

Nhưng Bàn Tử nhìn người phụ nữ đi ngang qua bên cạnh mình, Bàn Tử không nhịn được cười rộ lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn kỹ thì phát hiện đối phương không có mặt.

Bàn Tử bị dọa giật mình, sắc mặt tái mét, hắn không nói nên lời.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt chỉ có một vẻ bất đắc dĩ.

Anh lắc đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói rất nghiêm túc.

“Tôi đã nói với cậu từ sớm rồi là phải giới sắc, nhưng cậu cứ không nghe, bây giờ gặp rắc rối rồi, cậu cũng phải tự mình đối mặt.” Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử quả quyết gật đầu.

May mắn là không bao lâu sau, họ đã đi đến quầy lễ tân.

Tất cả đồ ăn trong quầy lễ tân đều đã được người khác mua hết.

Bàn Tử cau mày, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Mấy thứ này đều bị bán hết rồi, tiếp theo tôi ăn gì đây, chắc chắn là có người cố ý gây sự với tôi.” Giọng điệu Bàn Tử có chút oán hận.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử nói, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Anh vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Nếu không đoán sai, có lẽ chính là người đàn ông kia, tôi đoán hắn ta cố ý làm ra chuyện này để làm cậu tức điên, tối nay cậu đoán chừng sẽ đối đầu với hắn.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn cái nồi bên cạnh, lại không chút do dự nói.

“Tôi thấy phía sau có gà rừng, và đủ thứ linh tinh khác, hay là cậu đi cùng tôi đến đó làm vài món ngon đi.” Trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ xin xỏ.

Vương Diệp không chút do dự gật đầu.

Thấy Vương Diệp đồng ý, Bàn Tử cười rộ lên.

Lúc này Bàn Tử liền nghĩ trong lòng, lát nữa sẽ làm một món ăn thật ngon, như vậy hắn sẽ có thể trốn tránh những thứ đó.

Vì đối với Bàn Tử mà nói, chỉ cần ăn no ngủ kỹ thì cho dù sấm sét cũng sẽ không tỉnh lại.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, bỗng nhiên vỗ vai Bàn Tử nói với hắn.

“Thật ra đa số chuyện, đều không đơn giản như chúng ta nghĩ.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử cau mày, hạ giọng, cẩn thận nói với Vương Diệp.

“Tôi biết, nhưng những món ngon thì luôn đơn giản.” Thấy Bàn Tử vô tư vô lo như vậy, Vương Diệp mỉm cười, không biết nên nói

gì.

Hai người họ lang thang ở khu vườn sau không bao lâu.

Đúng như Bàn Tử dự liệu, hắn quả nhiên tìm thấy không ít đồ ăn ngon ở đây, tuy đều là rau dại, quả dại.

Nhưng đối với Bàn Tử mà nói.

Những thứ này có thể nói là món ngon nhân gian, ngoài điểm này ra, Vương Diệp còn giúp Bàn Tử xử lý một con gà rừng.

Hai người họ bận rộn ở khu vườn sau nửa ngày, cuối cùng Bàn Tử bưng một nồi thức ăn lên lầu.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được lắc đầu.

Nhưng khi Bàn Tử đi lên đồng thời đẩy cửa ra, cũng thấy một người đàn ông đứng trong phòng hắn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp tưởng Bàn Tử sẽ hét thảm thiết, nhưng không ngờ, Bàn Tử bưng cái nồi trong tay, trực tiếp đặt xuống bàn.

Lúc này Vương Diệp cũng đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn cảnh này.

Trên mặt người đàn ông còn lộ ra vẻ khiêu khích và khinh thường.

Thấy người đàn ông như vậy, Bàn Tử chỉ cười tùy ý một cái.

Bàn Tử không nói thêm gì khác, cứ thế bắt đầu ăn.

Vẻ mặt vô tư vô lo của Bàn Tử, thật sự khiến Vương Diệp phải nhìn bằng con mắt khác.

Vương Diệp lắc đầu, không nói được lời nào.

Người đàn ông nhìn Bàn Tử, hắn bỗng nhiên bắt đầu tạo ra đủ loại âm thanh kỳ quái, nhưng khi những âm thanh đó vang lên bên tai, căn bản không hề mang lại bất kỳ phản ứng nào cho Bàn Tử.

Lúc này, Bàn Tử húp mì soàn soạt.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ hưng phấn, hắn nhìn Vương Diệp không nhịn được vẫy tay gọi Vương Diệp nói.

“Cậu có muốn vào ngồi một lát không?

Nhìn tôi ăn đồ ăn này!” Hắn vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Lời hắn vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, nhưng Bàn Tử nhìn người đàn ông trước mặt, lại không nhịn được nói với hắn.

“Trời ơi, đùi gà mật ong này ngon quá trời.” Hắn vừa nói vừa ăn ngấu nghiến ngay trước mặt người đàn ông.

Thấy hành động của Bàn Tử, sắc mặt người đàn ông có chút khó coi.

Người đàn ông nhìn Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói.

“Tôi thấy cậu là chán sống rồi.” Giọng điệu người đàn ông có chút sốt ruột, nhưng lời người đàn ông vang lên bên tai, Bàn Tử lại không hề mảy may.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp quay người rời đi.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đi, cũng không nói thêm gì khác.

Nhưng điều không ngờ tới là, khi Vương Diệp quay lại, Vương Diệp đã mang theo một đống đồ.

Thấy đồ ăn vặt mà Vương Diệp mang về, Bàn Tử càng thêm hưng phấn hò reo.

Lúc này, người đàn ông cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng người đàn ông nhìn chằm chằm Vương Diệp lại không nhịn được mở miệng nói.

“Thứ phải đến cuối cùng cũng không tránh khỏi, hắn bây giờ có một kiếp nạn, nếu hắn không cẩn thận một chút thì...” Nhưng lời người đàn ông còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm người đàn ông, nói rất nghiêm túc.

“Mấy thứ này, không đến lượt cậu phải lo lắng, cũng không đến lượt cậu phải quản, cậu tốt nhất đừng có ở đây mà can thiệp việc người khác.” Giọng điệu Vương Diệp có chút tức giận.

Nghe lời Vương Diệp nói, người đàn ông nghĩ một lát, không chút do dự gật đầu.

Nhưng người đàn ông nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt chần chừ nói.

“Nói cho cùng, nếu có thể sống vô tư vô lo như hắn, chắc hẳn đó là mơ ước của cậu nhỉ!” Giọng điệu hắn có chút hưng phấn.

Lời hắn vang lên bên tai, Vương Diệp không hề mảy may, như thể không nghe thấy gì.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt người đàn ông cũng trở nên có chút khó coi.

Người đàn ông cau mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được tò mò hỏi thêm một câu.

“Cậu chẳng lẽ thật sự?” Lời người đàn ông còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn người đàn ông, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Không cần nói những lời này.” Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ bình tĩnh.

Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt người đàn ông có chút khó coi.

Người đàn ông cau mày, chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Thấy người đàn ông im lặng không nói, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu với người đàn ông.

“Đúng rồi, nếu bây giờ cậu còn không rời khỏi đây, còn muốn lang thang ở đây thì tôi tin người phụ nữ kia rất nhanh sẽ tìm đến rồi.” Giữa họ có một món nợ, cho đến bây giờ Vương Diệp vẫn không quên.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, người đàn ông cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn nhanh chóng rời đi.

Thấy hắn cứ thế bỏ đi, Vương Diệp cũng cười lắc đầu.

Bàn Tử ở đó ăn nửa ngày, cuối cùng ăn no rồi, trực tiếp nằm trên giường ngủ thẳng cẳng.

Đến nửa đêm, Bàn Tử sờ bụng, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn thức dậy đi vệ sinh, nhưng Bàn Tử cũng thấy có bóng người đi lại ở cửa sổ bên cạnh.

Sắc mặt Bàn Tử càng ngày càng khó coi.

Chương 1068

Hắn nghĩ đến những lời Vương Diệp nói với mình, hắn nghĩ một lát lại không chút do dự nằm lại giường.

Nhưng lúc này Bàn Tử nhắm mắt, lại cảm thấy dù thế nào cũng không ngủ được, vì bên ngoài truyền đến tiếng thảm thiết, ngoài điểm này ra, còn có tiếng động ở đó, như có người đang chặt củi vậy.

Bàn Tử càng bị những âm thanh này làm ồn không ngủ được, bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành mở tất cả đồ ăn của mình ra.

Trong hoàn cảnh như vậy, Bàn Tử ăn xong liền ngủ thiếp đi.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp nghe những âm thanh này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Anh không đứng dậy nhìn, vì anh biết chuyện là như thế nào, anh đã sớm hiểu, tất cả những người ở đây đều tồn tại mối ân oán vướng mắc, ở đây không có chuyện tụ tập thành nhóm.

Dù sao ai cũng muốn bảo vật trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Điều đó cũng có nghĩa là, một khi chọn tụ tập thành nhóm với người khác, thì mọi thứ sẽ không do mình nắm quyền kiểm soát.

Trương Khởi Linh nghe những âm thanh kỳ quái này, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên có chút khó coi.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ một lát, cũng không quá do dự.

Trương Khởi Linh nhìn về phía Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp lại bật đèn.

Trương Khởi Linh cau mày, nghĩ một lát, không chút do dự đẩy cửa bước ra.

Tiếng động dưới lầu dừng lại đột ngột, Trương Khởi Linh căn bản không sợ hãi.

Lúc này, Trương Khởi Linh đi đến cửa phòng Vương Diệp.

Khi Vương Diệp mở cửa, anh và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, hai người đều bật cười.

Cần biết, những người như Vương Diệp và Trương Khởi Linh, tuyệt đối không phải là quái vật bình thường có thể dọa sợ bọn họ.

Ngoài điểm này ra, hai người họ cũng có thể thu phục những quái vật đó.

Nên trong những lúc như thế này, hai người căn bản không hề sợ hãi, ngược lại là những người ở dưới đó, thấy cảnh quỷ dị như vậy, họ nghĩ một lát, không chút do dự thu dọn hành lý của mình.

Họ cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cậu chẳng lẽ không sợ sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy câu hỏi này vô cùng thừa thãi.

Vương Diệp không trả lời.

Thấy vẻ mặt im lặng không nói của Vương Diệp, Trương Khởi Linh nói.

“Thật ra tôi cảm thấy...” Lời Trương Khởi Linh còn chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Những lời này không cần nói ra, dù sao đa số mọi thứ đều không đơn giản như chúng ta nghĩ, hơn nữa...” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt chần chừ nói.

“Tôi cảm thấy Cửu Tầng Yêu Tháp này quả thực tương đối nguy hiểm, nhưng chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ không thể tay trắng quay về sao?” Lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp cau mày, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, Trương Khởi Linh lại lấy ra một thứ từ trong túi anh.

Nhìn cái thứ này, sắc mặt Vương Diệp càng trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp cau mày, đồng thời không hiểu nổi.

Trương Khởi Linh cũng không nhịn được khẽ thở dài.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Tôi cũng không biết phải giải thích những thứ này với cậu như thế nào, tóm lại thứ này không đơn giản như vậy.” Trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ chần chừ.

Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Vậy tôi cũng không biết phải làm sao nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướn mày về phía Trương Khởi Linh.

Lời Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần khó hiểu.

Thấy Trương Khởi Linh im lặng không nói, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Trương Khởi Linh.

“Thật ra thì...” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã ra hiệu im lặng.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tôi muốn thứ này.” Vương Diệp nhìn về hướng anh chỉ, Vương Diệp bật cười.

Đó là một cái quạt, nhưng cái quạt này không giống quạt bình thường.

Vì cái quạt này có cơ quan, ngoài điểm này ra, mỗi cây kim bạc bên trong đều có thể phá giải đủ loại độc, hơn nữa nó cũng có thể trong chớp mắt đoạt mạng người.

Lúc này, Vương Diệp thấy lòng tham trên mặt Trương Khởi Linh.

Vương Diệp cũng lắc đầu.

Anh vỗ vai Trương Khởi Linh nói rất nghiêm túc.

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu, đừng nghĩ những chuyện này quá dễ dàng, đa số mọi thứ muốn có được đều phải trả giá đắt.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lại lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói.

“Lần này chúng ta nếu vào trong mà không lấy bất cứ thứ gì ra, hai người chúng ta nhất định sẽ hối hận, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta.” Người mà Trương Khởi Linh nói là ai, Vương Diệp đương nhiên rõ như ban ngày.

Những người ở đây đều phải vào trong lấy một thứ gì đó ra, nếu không họ không thể sống sót ra ngoài.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng không chút do dự nói với anh.

“Cậu muốn cái này không thành vấn đề, nhưng cậu phải nhớ, nếu chúng ta thật sự không thể lấy chúng ra được, thì nhất định phải giữ mạng sống, rời đi trước.” Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi

Linh gật đầu.

“Cậu cũng coi như là tổ tiên của tôi, tôi nghĩ trong này rốt cuộc có bí mật gì, cậu hẳn là biết rõ hơn tôi nhỉ!” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp cười lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cho dù tôi biết rõ hơn cậu, nhưng có những thứ cũng không phải chúng ta hai người có thể dòm ngó.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả dối, khi những lời này nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh cau mày, không nói được lời nào.

Trong những lúc như thế này, những thứ mà Vương Diệp nói ra, cũng khiến Trương Khởi Linh chìm vào im lặng kéo dài, Trương Khởi Linh không biết phải làm sao.

“Thứ này là ai tạo?

Mục đích tạo ra thứ này là gì?” Nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh vẻ mặt tò mò hỏi thêm.

Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp cười lắc đầu.

Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, nói rất nghiêm túc.

“Hay là tôi kể cho cậu nghe một truyền thuyết nhé, tuy đây là truyền thuyết, nhưng cũng coi như là sự thật mà ai cũng tin, hơn nữa họ truyền miệng nhau, cho rằng thứ này là có thật.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên có chút khó coi.

Trương Khởi Linh cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt chần chừ

nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cậu trực tiếp nói cho tôi biết đi!” Giọng điệu Trương Khởi Linh đầy vẻ tò mò, nhưng lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp cũng cười nói với Trương Khởi Linh.

“Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không biết phải nói với cậu như thế nào, tóm lại đa số mọi chuyện, đều không đơn giản như chúng ta nghĩ, hơn nữa...” Nói đến đây, Vương Diệp liền chìm vào im lặng.

Thấy Vương Diệp không nói gì.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên có chút khó coi.

Trương Khởi Linh cau mày, vẻ mặt phức tạp nói với Vương Diệp.

“Vậy mục đích họ tạo ra thứ này là gì?” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ tò mò.

Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp cười lắc đầu.

Lúc này, dưới sự chú ý của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng kể tất cả nguồn gốc cho Trương Khởi Linh nghe.

Lúc này Trương Khởi Linh mới biết, hóa ra ở Lâu Lan trước đây, có một quốc gia, tất cả mọi người trong quốc gia đó đều là tinh anh, hơn nữa họ rất giỏi trong việc chế tác cơ quan.

Cửu Tầng Yêu Tháp này cũng do họ chế tác ra, hơn nữa trong truyền thuyết như vậy, yêu quái là có thật, bị họ nhốt vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nhưng ai cũng không ngờ tới.

Những yêu quái đó lại thoát ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp, hơn nữa đã tiến hành tàn sát quy mô lớn người dân trong quốc gia Lâu Lan.

Lô người còn lại để trấn áp những yêu quái này, họ đã dời tất cả cơ quan cùng các loại vật phẩm, thậm chí là những thứ quan trọng, tất cả đều chuyển vào.

Đồng thời khi họ dọn vào, họ cũng định cư tại nơi đó.

Chương 1069

Họ cùng những quái vật kia tương sinh tương khắc.

Vòng luân hồi như vậy, năm này qua năm khác, chưa từng dừng lại.

Thế nhưng điều không ai ngờ tới là, tòa Cửu Tầng Yêu Tháp này lại được phát hiện không lâu trước đây, cụ thể là khoảng 30 năm trước.

Nhưng họ đã không chọn báo cáo sự việc này, cũng không nói cho bất kỳ ai, mà tự mình độc hưởng bí mật.

Tuy nhiên, mọi việc cũng phát triển theo chiều hướng tồi tệ, bởi vì người đó hoàn toàn không thể khống chế được yêu quái bên trong, cũng như những cơ quan bên trong.

Sau này, gã đó bất đắc dĩ, đành phải mời các loại nhân sĩ giang hồ, hy vọng họ có thể đến nơi này.

Để họ phá giải những cơ quan bên trong, khi những cơ quan này được hóa giải, sát khí bên trong cũng sẽ tiêu tan theo.

Nhưng điều quan trọng nhất, những món đồ tinh xảo được đặt bên trong, đều là phần thưởng dành cho những người này.

Chính vì phần thưởng này cực kỳ hấp dẫn, nên rất nhiều người đã đặc biệt đến đó.

Lúc đó, Vương Diệp không còn cách nào khác, đành phải đi theo.

Dù sao thì đối với Vương Diệp mà nói, một mặt thân phận của cậu ấy đặc biệt, mặt khác là vì những người kia đều để mắt đến cậu, nên mới mong Vương Diệp có thể đến đó.

Vương Diệp lúc đó tuy đã từ chối, nhưng những người đó vẫn không chịu buông tha, hơn nữa Vương Diệp cũng không có cách nào, đành phải đi theo.

May mắn là chuyện này chỉ diễn ra vài năm một lần, nên Vương Diệp cũng không quá đau đầu vì nó.

Nhưng giờ thì thực sự không thể tránh được, Vương Diệp đành phải đến đây.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, bỗng bật cười, vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nói thật, tôi cũng có thể hiểu cho cậu." Lời của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: "Hiểu cho tôi, hiểu tôi thế nào?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh mỉm cười, trên mặt cậu có vài phần tò mò.

Lời cậu vang lên bên tai, Trương Khởi Linh không chút do dự nói: "Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không đến thật, vì nơi này thực sự quá kinh khủng, chỉ nghe cậu kể truyền thuyết thôi, tôi đã thấy rất đáng sợ rồi." Y vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng cười lắc đầu, cậu bó tay với Trương Khởi Linh.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng vỗ vai Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: "Lời nói tuy là vậy, nhưng cũng không cần phải tuyệt vọng đến thế, bởi vì đa số mọi chuyện sẽ không kỳ quái như chúng ta nghĩ đâu." Huống hồ, tất cả những điều này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, gật đầu, nhưng y lại nhìn Vương Diệp, sốt ruột nói: "Cậu đã vào đó mấy lần rồi, có thể kể chi tiết bên trong cho tôi nghe kỹ càng được không?" Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, cậu nhìn Trương Khởi Linh cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi không biết phải nói với cậu thế nào, bởi vì mỗi lần vào, cảnh vật lại không giống nhau, hơn nữa cậu phải nhớ, Cửu Tầng Yêu Tháp diện tích quá lớn, lớn đến nỗi tôi không thể đếm xuể." Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: "Vậy cậu đã lấy được gì từ trong đó?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần chần chừ.

Vương Diệp khẽ cười, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tôi không lấy được gì trong đó cả." "Tại sao lại không lấy được gì?" Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt chỉ có sự khó tin.

Y che miệng, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc, nhưng Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh nói với y: "Vào nơi đó thì nhất định phải lấy được thứ gì đó mới có thể rời đi sao?

Tôi nói cho cậu biết, đồ vật bên trong đó tuyệt đối không phải thứ mà người bình thường có thể sở hữu." Nói đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần chần chừ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hơn nữa, lúc đó tôi cũng chỉ là một người rất khiêm tốn, nên không muốn tự mình rước thêm nhiều phiền phức như vậy, tôi đã tặng những thứ đó cho người khác." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng trên mặt y vẫn còn vài phần bất đắc dĩ, y không nhịn được nói với Vương Diệp: "Thật ra cậu cũng không cần phải tặng cho người khác, ít nhất cậu cũng có thể giữ lại một hai món cho mình, như vậy tôi có thể nghiên cứu kỹ hơn những cơ quan đó." Nhưng điều Trương Khởi Linh không ngờ tới là, lời y vừa dứt, Vương Diệp đã lấy chiếc nhẫn của mình ra, cậu nhìn Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Cậu có thể nghiên cứu cái nhẫn này, chip cơ quan bên trong đã được lấy ra rồi, sẽ không còn phóng ra thứ gì nữa đâu.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, y nhíu mày, cầm lấy chiếc nhẫn, khẽ xoay một vòng.

Nghe tiếng lò xo bên trong, sắc mặt y cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh trợn tròn mắt, khó tin vào những gì mình vừa nghe.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu với y: “Nói thật, ban đầu khi tôi nhìn thấy thứ này, tôi cũng thấy khá kỳ lạ, bất quá...” Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ phức tạp, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút khó tin nói: “Thật ra...” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu, vỗ vai Trương Khởi Linh, vẻ mặt thản nhiên nói: “Những thứ này không đáng là gì.” Giọng điệu Vương Diệp chỉ toàn sự tùy ý.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, y khẽ thở dài, nhìn chiếc lò xo này, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi cứ có cảm giác, cơ quan bên trong thứ này hẳn là rất nhiều.” Chỉ tiếc là cái chip bên trong đã bị Vương Diệp lấy ra.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh khẽ thở dài một hơi.

Vương Diệp vốn hiểu tính cách của Trương Khởi Linh, cậu lắc đầu, đặt một que diêm nhỏ vào bên trong chiếc nhẫn.

Dưới ánh mắt chú mục của Trương Khởi Linh, Vương Diệp đeo chiếc nhẫn lên, nhưng lại nhắm về phía xa.

Thấy động tác của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh cũng phát hiện, ngay khoảnh khắc chiếc nhẫn xoay, que diêm nhỏ lập tức ghim vào tường.

Hơn nữa là đâm rất sâu vào.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, y trợn tròn mắt, không nói nên lời.

Y chạy đến bức tường, bám vào tường nhìn dấu vết đó.

Que diêm đó ghim vào dấu vết quá sâu, đến nỗi Trương Khởi Linh muốn lấy nó ra cũng rất khó khăn.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó tin nói: “Trời ơi, cái này thật sự quá chấn động!” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Lời Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp chỉ cười lắc đầu, cậu vỗ vai Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Vũ khí cơ quan bên trong nghiêm trọng hơn tôi tưởng tượng, hơn nữa cũng lợi hại hơn cậu tưởng.

Những thứ này đều không hề đơn giản như vậy, đừng coi nó là bảo bối.” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Trương Khởi Linh càng khó coi.

Y nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Tại sao cậu lại nói những lời như vậy?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp cười lên, vỗ vai Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Bởi vì những thứ này đối với tôi mà nói, vốn dĩ là một vật nguy hiểm, huống hồ phần lớn mọi thứ đều không đơn giản như vậy.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi cũng có thể hiểu ý cậu, chính là hoài bích kỳ tội.” Trương

Khởi Linh cười nói ra lời này.

Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh, cậu gật đầu, nhìn Trương Khởi Linh vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu có thể hiểu được những điều này tôi rất vui, nhưng cậu phải nhớ, nếu đã vào nơi đó, nhất định phải lấy một thứ gì đó ra, nhưng tuyệt đối không phải để lừa người khác.” Nghe lời Vương Diệp, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ không cam lòng, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp với ánh mắt khó hiểu.

“Tại sao?” Giọng điệu Trương Khởi Linh tràn đầy sự cố chấp.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cười lắc đầu, vỗ vai Trương Khởi Linh, cực kỳ nghiêm túc nói: “Không có nhiều tại sao đến thế, phần lớn mọi thứ đều không đơn giản như vậy, hơn nữa cậu muốn lấy thứ đó ra, lỡ đâu chúng ta lại động chạm đến phần bánh của người khác thì sao?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ phức tạp, y nhíu mày, không nói nên lời.

Rất hiển nhiên, đối với những điều Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không chút do dự nói với y: “Ngoài điểm này ra, còn một chuyện nữa, tôi hy vọng cậu có thể ghi nhớ.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh nhíu mày.

Tuy Trương Khởi Linh trông có vẻ uể oải, nhưng ít nhất việc y có thể vào và lấy được một hai món cơ quan ra, đối với Trương Khởi Linh mà nói, vẫn là một chuyện tốt.

Nhưng điều Trương Khởi Linh không ngờ tới là, lời Vương Diệp vừa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân.

"Hai người đang nói gì vậy?

Tôi có thể vào nghe một chút không?

Tôi thấy hai người nói chuyện khá thú vị đó." Giọng điệu người đàn ông kia tràn đầy sự sắc bén.

Nghe giọng nói này, da đầu Trương Khởi Linh tê dại.

Trương Khởi Linh nhíu mày, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Vương Diệp lấy ra một nắm kim bạc từ trong túi, ngay sau đó đặt vào chiếc nhẫn, cậu hướng về phía cửa.

"Bây giờ rời đi." Vương Diệp thốt ra bốn chữ này, người đàn ông kia lập tức biến mất không dấu vết.

Thế nhưng Vương Diệp vẫn không chút nương tay, kích hoạt chiếc nhẫn trong tay.

Cây kim bạc trong tay lập tức bay vút đi.

Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: "Người đến đây chắc chắn thân phận không tầm thường đâu nhỉ!" "Không chỉ vậy đâu, bọn họ từng người một đều có bản lĩnh siêu phàm hơn chúng ta tưởng tượng, hơn nữa mục đích chính của chúng ta lần này đến đây không phải là kết oán với họ." Trong ánh mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng trên mặt y lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ, y vỗ vai Vương Diệp, rất đau đầu nói: "Hơn nữa tôi cảm thấy có quá nhiều thứ đều vượt ngoài dự liệu của chúng ta, cảm giác những thứ này thực sự nguy hiểm hơn chúng ta tưởng." Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, cậu vỗ vai Trương Khởi Linh, cực kỳ nghiêm túc nói:

"Cậu phải nhớ, bây giờ cậu đã đi theo tôi đến nơi này, vậy cũng có nghĩa là, tiếp theo cậu sẽ luôn đi theo tôi, ngoài điểm này ra, cậu là người kế nhiệm của tôi." Những điều này đều không thể thay đổi được.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng trợn tròn mắt, y nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng hốt nói: "Tôi có thể từ chối không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Từ chối là không thể, hơn nữa chuyện như thế này, không thể không xảy ra với cậu và tôi." Thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi, y nhíu mày, không nói một lời, y chìm vào im lặng hồi lâu.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được cười tủm tỉm nói với y: "Nói thật, đối với những điều này, cậu có thể sẽ cảm thấy khó tin, nhưng thực tế, có quá nhiều thứ đều là..." Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi, y nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp tùy ý cười một tiếng, cậu nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tiếp theo đương nhiên chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào để đối phó với những cơ quan bên trong." Vương Diệp vừa nói vừa lấy tờ giấy trong tay ra.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói: "Thứ này đại diện cho cái gì sao?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp cười lắc đầu, cậu nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Thứ này đại diện cho các cơ quan bên trong, và cũng là phần lớn cảnh quan cơ quan mà tôi đã thấy ở đó.

Tôi hy vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý để đón nhận.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh gật đầu.

Hai người họ vẫn luôn thảo luận ở nơi này, nhưng điều Trương Khởi Linh không ngờ tới là, những cơ quan bên trong đều vô cùng thâm sâu.

Ban đầu Trương Khởi Linh cảm thấy với năng lực của mình, việc giải quyết mọi rắc rối này có lẽ không đáng là gì, nhưng giờ đây Trương Khởi Linh cũng đã thấy được sự khó khăn.

Lúc này, Trương Khởi Linh chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Vương Diệp nhìn những thứ này, trong ánh mắt cũng lóe lên vài phần mệt mỏi.

“Thật ra tôi cũng chưa từng nghĩ những thứ này sẽ mang lại cho tôi nhiều phiền phức đến vậy, tôi vốn dĩ không muốn quan tâm đến chúng.” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cười lắc đầu.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp, cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Nào, hai chúng ta hãy tĩnh tâm lại nghiên cứu thật kỹ một chút, tin rằng thứ này nhất định sẽ bị chúng ta tìm hiểu thấu đáo.” Giọng điệu Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn khích.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười.

Thấy Vương Diệp vẻ mặt lơ đễnh như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên khó coi.

Sáng sớm hôm sau, khi Trương Khởi Linh bước ra từ phòng Vương Diệp, trên mặt y tràn đầy vẻ uể oải.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, cũng không chút do dự nói: "Cậu về rồi thì hãy nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, chủ yếu là tối nay chúng ta mới hành động, nên tôi buổi tối sẽ không nghỉ ngơi, phải đợi đến ban ngày mới nghỉ ngơi tử tế được." Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh không có ý kiến gì.

Trương Khởi Linh cứ thế nằm vật ra ngủ.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Khởi Linh như vậy, há miệng.

Thế nhưng không ngờ Vương Diệp cũng vỗ vai Hạo Thiên Chân nói: "Thôi được rồi, cậu bây giờ cũng đi theo cậu ấy nghỉ ngơi đi, đừng đứng ở đây nữa." Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy sự bình tĩnh, nhưng những lời cậu nói ra lại như mang theo ma lực, lúc này Hạo Thiên Chân cũng không thể khống chế mà trở về phòng.

Chương 1070

Trên mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy vẻ phức tạp, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, rõ ràng đã ngủ đủ rồi, nhưng vẫn nằm vật ra ngủ.

Cậu ta rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Đúng lúc này, Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử cười tủm tỉm đi tới, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, về nhanh chóng nghỉ ngơi một chút đi, tối nay có nhiệm vụ phải làm, hơn nữa còn phải xuất phát nữa, làm sao cậu có thể cứ nói cười vui vẻ với tôi mà chơi được?" Lời Vương Diệp nói quá mức khó hiểu, Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kỳ quái.

Nhưng Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại không nói thêm gì khác, mà gật đầu, thật sự quay về ngủ.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng nằm vật ra ngủ.

Thực ra thời gian xuất phát thật sự là vào lúc rạng sáng, nhưng Vương Diệp không muốn để mỗi người trong số họ đều trong trạng thái tinh thần uể oải mà đến nơi đó.

Vì vậy Vương Diệp hy vọng họ có thể phấn chấn tinh thần lên.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng không chút do dự nằm vật ra ngủ.

Đối với Vương Diệp mà nói, giấc ngủ trọn vẹn là quan trọng nhất.

Không lâu sau khi ngủ, Vương Diệp nghe thấy tiếng gọi ăn cơm.

Vương Diệp nhíu mày, cậu mở mắt nhìn khung cảnh xung quanh, nhưng không ngờ những người bên cạnh đều nhìn Vương Diệp mở lời nói: “Sao giờ cậu mới dậy?

Còn không mau lại đây ăn cơm đi, lát nữa chúng ta phải xuất phát rồi.” Giọng điệu của họ mang theo vài phần phấn khích.

Lời họ vang bên tai, Vương Diệp nhíu mày.

Lúc này, một người đàn ông cao lớn cũng đi tới, đối phương nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt mang theo vài phần sắc bén.

“Chú em thối này, không lẽ còn chưa ngủ tỉnh à?

Mau thu dọn đồ đạc theo tôi, xuất phát thôi, trời đâu có thời gian chờ chú em!” Người đàn ông cao lớn vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Vương Diệp nghe lời hắn, nhất thời cũng nhíu mày.

Vương Diệp vỗ vai hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Sao anh lại đến nữa?” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy vẻ chần chừ, nhưng đối phương nghe lời Vương Diệp lại vẻ mặt bình tĩnh nói: “Dù sao chú em cũng phải vào nơi đó, tôi đương nhiên phải để mắt đến chú em rồi, huống hồ lúc đó tôi đã nói rõ với chú em rồi, sẽ bảo vệ chú em thật tốt, cho nên bây giờ chú em mau dậy đi!” Lời người đàn ông vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, nhưng cậu nhìn khung cảnh nơi đây, lại không nhịn được nói với người đàn ông: “Anh hãy để tôi hoài niệm thêm một lần nữa đi, tôi đã rất lâu rồi không mơ thấy cảnh này, tôi cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ quay lại được nữa.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, người đàn ông cũng cười ha hả.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tùy ý nói: “Thật ra những thứ này cũng không đáng là gì, chuyện chú em đi mạo hiểm cùng tôi ở nơi đó trước đây, tôi đến tận bây giờ vẫn chưa từng quên.” Người đàn ông này chính là người bạn đồng hành cùng Vương Diệp tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp, cũng là người bạn đồng hành duy nhất của Vương Diệp.

Ở nơi như vậy, rất buồn bực.

Nhưng Vương Diệp và người đàn ông lại có thể hòa hợp rất vui vẻ.

Trên mặt hai người họ mang theo vài phần phức tạp, đặc biệt là trong khoảnh khắc này.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp, cũng sốt ruột nói: “Chuyện chú em đã hứa với tôi lúc đó, chú em không lẽ đã quên rồi sao?

Bây giờ mau chóng thu dọn đồ đạc, đi theo tôi rời đi thôi, chú em không thể tiếp tục ngủ nữa, nếu không sẽ không kịp đâu.” Trên mặt người đàn ông tràn đầy vẻ lo lắng.

Lời người đàn ông vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Những người trước mặt này phụ trách nấu cơm.

Ngoài điểm này ra, người đàn ông cũng đã chuẩn bị tiền bạc cho họ, nên họ mới làm theo lời người đàn ông nói.

Thế nhưng ai ngờ được, sau khi Vương Diệp và người đàn ông một lần nữa tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp, người đàn ông đã gặp nguy hiểm, lỡ một cái là bị thương.

Vốn dĩ họ chỉ còn cách lối ra hai mét, nhưng vì người đàn ông bị trọng thương, hắn thực sự không thể đi được, hắn chỉ có thể đẩy Vương Diệp ra ngoài.

Chuyện này Vương Diệp vẫn nhớ rõ mồn một.

Giờ đây Vương Diệp nhìn người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt cậu cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Cậu thở dài một hơi thật sâu, không nói nên lời.

Trong khoảnh khắc này, trong ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ chần chừ.

Vương Diệp thở dài thật sâu, không biết nên nói gì.

Thế nhưng điều không ai ngờ tới là.

Lúc này, người đàn ông lại nhìn Vương Diệp nói: “Lần này chú em vào, nhất định phải thật cẩn thận, giúp tôi điều tra rõ sự thật năm đó.” Lời người đàn ông vang bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Vương Diệp mở mắt, nhìn khung cảnh xung quanh.

Tuy xung quanh vẫn quen thuộc như mọi khi, nhưng trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, bởi vì Vương Diệp hiểu rõ người đàn ông kia sẽ không quay lại nữa, và tất cả những gì cậu thấy trong mơ đều đã trở thành quá khứ.

Vương Diệp lắc đầu, cuối cùng vẫn rửa mặt một cái, để mình tỉnh táo lại.

Lúc này, Vương Diệp nhìn khung cảnh nơi đây, cũng không chút do dự đi về phía khác.

Thấy Vương Diệp cứ thế rời đi, đôi mắt trong bóng tối cũng biến mất không dấu vết.

Lúc này, Vương Diệp đến cửa phòng Trương Khởi Linh, không chút do dự gọi Trương Khởi Linh dậy.

Không chỉ Trương Khởi Linh, ngay cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đã đến phòng Vương Diệp.

Trên mặt hai người họ mang theo vài phần phức tạp, họ nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói: “Thật là lạ, sáng nay cậu không phải đã bảo hai chúng tôi về ngủ sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp cười lắc đầu, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Bất kể có gọi cậu về ngủ hay không cũng không quan trọng, bây giờ cậu mau im miệng đi, có vài chuyện có lẽ cậu cần phải chuẩn bị tâm lý để đón nhận.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được cười nói: “Sao hai cậu trông có vẻ nghiêm túc thế?

Có chuyện gì quan trọng muốn nói à?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, hai người kia nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy hai người họ không nói gì, Vương Diệp lại không nhịn được nói với họ: “Thôi được rồi, hai cậu...” Vương Diệp còn chưa nói hết, hai người họ đã đồng thanh nói: “Chúng tôi đều nằm mơ.” Giọng điệu của họ tràn đầy vẻ chần chừ.

Lời họ vang bên tai, Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt kỳ quái nói: “Mơ thấy gì?

Mau nói ra nghe xem.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi, cả hai thở dài thật sâu, không chút do dự nói: “Thật ra giấc mơ này nói ra cũng khá kỳ lạ, chúng tôi cũng không ngờ lại mơ thấy giấc mơ như vậy.” Trên mặt hai người họ tràn đầy vẻ phức tạp.

Lời họ vang bên tai.

Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt sốt ruột nói: “Rốt cuộc là giấc mơ gì mà khiến hai cậu thành ra thế này?” Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt hai người trở nên khó coi, cả hai khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nói ra cậu có thể không tin, hai chúng tôi vậy mà lại mơ thấy cậu hợp tác với một người đàn ông trung niên rất cao lớn, hơn nữa hai người không ngừng chuyển động trong Ngũ Tầng Yêu Tháp.” Lời họ vừa dứt, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, Vương Diệp nhíu mày, nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hai cậu nói những điều này là thật sao?

Đừng lừa tôi, bây giờ tôi ghét nhất là người khác lừa dối tôi.

Nếu hai cậu có thể đảm bảo, thì tôi sẽ tin.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt hai người cũng trở nên khó coi, cả hai khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Hơn nữa chúng tôi cũng đã thấy người đàn ông đó trong giấc mơ, người đàn ông đó nói cảm xúc của cậu rất dễ sụp đổ, bảo hai chúng tôi hãy chăm sóc cậu nhiều hơn một chút.” Giọng điệu của họ mang theo vài phần trêu chọc.

Lời họ vừa dứt, Vương Diệp bỗng lắc đầu, cậu nhìn họ, nghiêm túc nói: “Nếu không nhầm thì, có lẽ đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, chuyện này chẳng là gì cả, không cần phải quá để tâm.” Vương Diệp trông rất bình tĩnh.

Nghe Vương Diệp nói vậy, hai người kia tuy gật đầu, nhưng cũng không kìm được sự hiếu kỳ nhìn Vương Diệp.

“Vậy rốt cuộc đây là chuyện gì?

Cậu có thể cho chúng tôi một chút câu trả lời không?” Câu hỏi của họ vang bên tai, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ chần chừ.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn hai người vẻ mặt tùy ý nói: “Tôi cũng không biết phải nói với hai cậu thế nào, dù sao thì những thứ bên trong này không hề đơn giản.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi, cả hai nhíu mày, nhìn Vương Diệp rất căng thẳng nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Câu hỏi của họ vang bên tai, Vương Diệp vỗ vai họ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra là được.” Vương Diệp càng tỏ ra bình tĩnh, sắc mặt hai người càng khó coi, bởi vì họ cảm thấy Vương Diệp đang giấu diếm họ chuyện gì đó.

Nhưng trong khoảnh khắc này.

Dù họ rất sốt ruột muốn biết, nhưng Vương Diệp cũng sẽ không nói cho họ biết.

Trong khoảnh khắc này, họ không có cách nào, họ chỉ có thể gật đầu.

Họ trông có vẻ như thực sự không còn mong muốn gì, nhưng thực tế, trong lòng họ vẫn vô cùng tò mò về bí mật và câu trả lời thật sự.

Tuy nhiên, Vương Diệp không muốn tiết lộ, họ cũng không thể ép buộc.

Lúc này, họ nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần chần chừ.

Họ không nhịn được cười tủm tỉm nói với Vương Diệp: “Thật ra hai chúng tôi cảm thấy...” Lời họ còn chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn hai người họ, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không có nhiều cảm thấy gì cả, mau chóng thu dọn đồ đạc đi, chúng ta có thể xuất phát rồi.” Nghe lời Vương Diệp, hai người họ gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn con đường phía trước, cậu cũng không chút do dự cầm chiếc đèn pin trong tay.

Lúc này mọi người mới phát hiện, khách sạn trước mặt đã biến đổi trong chớp mắt.

Sắc mặt những người này trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử thì càng trợn tròn mắt, che miệng mình lại, ôm cánh tay Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Má ơi, cái này gọi là chuyện quái gì vậy?!” Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp chỉ tùy ý cười một tiếng.

Thấy Vương Diệp vẻ mặt lơ đễnh như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử kéo cánh tay Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Trời đất ơi, cậu có thể đừng cười nữa được không?

Thứ này trông ghê rợn như thế, cậu không thể cho chúng tôi một chút câu trả lời và gợi ý nào sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Những thứ này có gì đáng sợ chứ, yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai có thể làm hại các cậu.

Huống hồ có rất nhiều thứ, vốn dĩ là các cậu phải tự mình trải qua.” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp trước mặt.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử phát hiện bên cạnh còn không ít sương mù vờn quanh, hắn ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện tòa Cửu Tầng Yêu Tháp này, vậy mà lại cao thẳng tới tận mây xanh.

Đúng lúc này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Chương 1071

Thấy Bàn Tử bị dọa không nhẹ, Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Tất cả mọi thứ có lẽ chỉ là một huyễn tượng mà thôi, bây giờ cậu cứ coi những thứ này là chướng nhãn pháp là được.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo vài phần căng thẳng.

Bàn Tử nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp trước mặt, hắn không nhịn được khẽ thở dài.

Rất nhanh, Bàn Tử đã phát hiện ra điều không ổn.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp trước mặt, trợn tròn mắt.

Nhìn thứ này, trong ánh mắt hắn tràn đầy vẻ phức tạp.

Hắn không biết nên nói gì, nhưng không ngờ Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Có một điểm quan trọng, tôi muốn nói cho cậu biết.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Những thứ này không quan trọng, tôi chỉ tò mò, chúng ta tiếp theo nên đi về hướng nào?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn hai bên đường.

Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp không chút do dự dẫn họ đi về phía đó.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử chỉ có thể vội vàng theo kịp, nhưng Bàn Tử nhìn chiếc xe phía trước, hắn cũng ngây người tại chỗ.

“Cái này là sao?” Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Thế nhưng Trương Khởi Linh nghe lời Bàn Tử, y nghĩ nghĩ, không chút do dự thay Vương Diệp trả lời câu hỏi của Bàn Tử: “Nếu không nhầm thì...” Tất cả những điều này có lẽ chỉ là chướng nhãn pháp, nhưng cái chướng nhãn pháp này cũng chính là gợi ý về vị trí cụ thể của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này, họ buộc phải dựa theo gợi ý này để đi đến đích của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Đúng lúc này, trên mặt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp không hề né tránh mà thừa nhận.

Bàn Tử thấy vẻ mặt của hai người họ, hắn trợn tròn mắt, cả người suýt ngất xỉu, Bàn Tử căn bản không tin.

Bàn Tử vỗ ngực mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt căng thẳng nói: “Trời đất ơi, những thứ này thật sự quá đáng sợ!” Bàn Tử vừa nói vừa che mặt.

Thấy vẻ mặt khó tin của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười, Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, những thứ này chẳng là gì đâu, từ rất lâu trước đây, tôi đã từng đến nơi này rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa lái xe.

Thấy động tác của Vương Diệp, Bàn Tử không nhịn được nói với Vương Diệp: “Những người khác đâu?

Sao những người khác vẫn chưa xuất phát?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp không trả lời.

Lúc này, Bàn Tử sốt ruột quay đầu, nhìn khách sạn phía sau.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện, bên trong lục tục truyền đến động tĩnh.

Ngoài điểm này ra, có vài phòng đã sáng đèn, nhưng có vài phòng đèn lại tắt.

Lúc này Bàn Tử cũng nhíu mày.

“Bọn họ đã xuất phát rồi, hay là chưa?” Thế nhưng đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp lại nhíu mày.

Vương Diệp nhìn đèn xe phía trước, con đường mà đèn xe chiếu sáng có hai vệt bánh xe hằn sâu.

Thấy cảnh này, Vương Diệp không nhịn được cười lên, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt chần chừ nói: “Tôi không biết, nhưng tình hình cụ thể có lẽ là đã có một bộ phận người đi đến đó rồi.” Lời Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin vào những gì mình vừa nghe.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Nói ra những điều này cậu có thể không tin, nhưng đây đều là sự thật trần trụi.” Vương Diệp mang theo vài phần bất lực trong ngữ khí.

Khi Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử trừng lớn mắt, khó tin nhìn Vương Diệp nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào, thấy vẻ mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với hắn: “Dù sao có tôi ở đây có thể đảm bảo an toàn cho các anh, hai người cứ yên tâm là được.” Tuy nhiên, khi Vương Diệp nói xong, Bàn Tử lại vội vàng lắc đầu, Bàn

Tử nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi không nghi ngờ chú em, tôi chỉ cảm thấy mấy thứ này phức tạp hơn chúng ta tưởng, hơn nữa hình như…” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thật ra anh cũng không cần nghi ngờ, cẩn thận như vậy, dù sao những phòng tắt đèn kia, có thể là vì bọn họ đã đi ra ngoài rồi, hơn nữa nếu bọn họ muốn đối phó chúng ta thì…” Lúc này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực, anh khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói: “Bọn họ sẽ không dễ dàng để chúng ta rời khỏi nơi này đâu.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử tuy nhiên y nguyên… Họ đã sớm chuẩn bị trên đường, vào lúc này, Vương Diệp chỉ có thể thấy hai bên đều không có một bóng người.

Nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp lái xe chậm như vậy, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Chú em sao không lái nhanh một chút, chúng ta lái xe tốc độ này thì đến bao giờ mới tới nơi?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ tùy ý, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “E là phải rất lâu đó, nhưng cụ thể thì tôi cũng không biết.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với Bàn Tử, lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh nơi này, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Vậy tại sao không lái nhanh một chút?” Hắn lại lần nữa hỏi câu hỏi này.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp lại cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử rất nghiêm túc nói: “Anh có biết những người đến nơi này đều không tầm thường không?” Bàn Tử gật đầu, hắn mơ hồ đoán ra được một ít, thấy vẻ mặt Bàn Tử.

Vương Diệp cũng không chút do dự nói với Bàn Tử: “Chính vì những người đến nơi này không tầm thường, điều đó cũng có nghĩa là chúng ta ở nơi này có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên chúng ta nhất định phải giảm tốc độ xe.” Ít nhất như vậy có thể tránh đụng phải những kẻ khác, hơn nữa cũng có thể bảo vệ họ khỏi nguy hiểm.

Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Vương Diệp, thấy vẻ mặt mơ hồ của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười hì hì nói với Bàn Tử: “Đừng nói tôi không nhắc chú em trước, lái xe nhanh quá, lỡ mà đụng trúng người khác, tiếp theo chúng ta sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu.” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, lại một lần nữa bổ sung thêm một câu: “Chúng ta tuy rằng lái xe rất chậm, nhưng có một sự thật, tôi hy vọng cậu có thể nhớ kỹ.” Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, Trương Khởi Linh không ngờ Vương Diệp lại đoán trúng suy nghĩ trong lòng mình.

Lúc này, Vương Diệp nhìn con đường phía trước, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần quyến luyến, anh nghĩ đến những người bạn đồng hành trước đây của mình, vào lúc này, tâm trạng của anh cũng trở nên có chút phức tạp.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt mệt mỏi nói: “Còn nhớ rất lâu trước đây, một người bạn của tôi đã từng nhắc nhở tôi, bất kể làm chuyện gì cũng đều phải chuẩn bị kỹ càng, ngoài điểm này ra, cũng phải đi trước.” Bởi vì chỉ có làm như vậy mới có thể đề phòng, những người kia đặt cơ quan trên đường, thậm chí là làm những chuyện nhắm vào họ.

Điều duy nhất họ có thể làm là trải sẵn mọi thứ, ngoài điểm này ra, sau khi họ làm xong những chuyện này, vẫn còn không ít phiền phức.

Cho nên Vương Diệp mới rõ những thứ này có ý nghĩa gì.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng trên mặt Trương Khởi Linh vẫn mang theo vài phần ưu sầu.

Trương Khởi Linh không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt ưu sầu nói: “Chúng ta bây giờ vội vàng chạy tới, tốc độ này e là đã không kịp rồi phải không?” Nhưng nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại cười, Vương Diệp thấy sự nghi ngờ trên mặt Trương Khởi Linh, anh không chút do dự lắc đầu nói: “Không hề.” Thấy sự kiên định trên mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh nghĩ nghĩ cũng quả quyết gật đầu, không tiếp tục nghi ngờ, nhưng trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần ưu sầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Chúng ta rốt cuộc phải mất bao lâu mới có thể đến nơi?” Trương Khởi Linh thật sự vô cùng sốt ruột, bởi vì vừa rồi cậu ấy cũng thấy Cửu Tầng Yêu Tháp xuất hiện dưới ánh trăng, tuy rằng là phản xạ ra.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng có thể tưởng tượng được, Cửu Tầng Yêu Tháp đó huy hoàng đến mức nào, vào lúc này, Trương Khởi Linh nói không mong đợi thì tuyệt đối là giả.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, Vương Diệp đột nhiên đưa chiếc nhẫn trong tay cho cậu ấy.

“Cái này, giao cho cậu để giữ mạng, còn những thứ này đều là vũ khí và cơ quan, cậu nhất định phải cẩn thận, đừng tùy tiện khai hỏa.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp, cậu ấy không nhịn được mở miệng nói: “Vậy người bên trong sẽ tấn công chúng ta sao?” Câu hỏi của cậu ấy vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh vô cùng nghiêm túc nói: “Bọn họ đương nhiên sẽ không tùy tiện tấn công chúng ta, nhưng cậu phải nhớ, bọn họ đều không phải người tốt, điều đó có nghĩa là chúng ta ở trong đó cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Trương Khởi Linh, nghe lời Vương Diệp.

Trương Khởi Linh gật đầu, lúc này, Trương Khởi Linh đeo chiếc nhẫn của mình lên.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là.

Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, trên mặt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Cái thứ phía trước kia là gì?” Nhưng Bàn Tử không ngờ tới là, khi câu hỏi của hắn nói ra, Vương Diệp lại chọn im lặng, thấy Vương Diệp không đáp lời mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Chú em làm như vậy thì có hơi quá đáng rồi đấy.” Bàn Tử vừa nói lời này, vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ tùy ý cười cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi quá đáng chỗ nào?

Phía trước chỉ là một con cáo mà thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, lời Vương Diệp nói ra, Hạo Thiên Chân cũng cười ha ha, Hạo Thiên Chân lắc đầu, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: “Nếu tôi không đoán sai, anh bạn này (Bàn Tử) chắc là sợ thật rồi, hắn từ nhỏ đến lớn sợ nhất là mấy thứ này.” Khi Hạo Thiên Chân nói xong, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân cực kỳ nghiêm túc nói: “Tên này gan đặc biệt nhỏ.” Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử đang mang theo vài phần phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, rất nghiêm túc nói: "Tôi không phải gan nhỏ, tôi chỉ là thấy cái thứ đó nên tò mò thôi, hơn nữa chú em lái xe chậm như vậy, có phải sợ đụng trúng bọn nó không?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu, lúc này, Bàn Tử cầm điện thoại của mình nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tò mò nói: "Tôi xem một chút, bây giờ là mấy giờ rồi?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn giờ, kết quả không ngờ lại là ba giờ sáng, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt quỷ dị nói: "Cách lúc chúng ta xuất phát đã qua hai tiếng rồi, sao vẫn chưa đến nơi?" Nhưng lời Bàn Tử vừa nói xong, Vương Diệp đã cười lắc đầu, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh cập nhật lại thời gian đi, khu vực của anh bị lỗi, cho nên thời gian bị lệch." Khi lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng cười, Hạo Thiên Chân lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Anh bạn này (Bàn Tử) thật sự ngốc, chẳng lẽ không xem bản đồ sao?

Chúng ta bây giờ vẫn luôn di chuyển, hơn nữa càng di chuyển càng về phía bắc, điều đó có nghĩa là thời gian chắc chắn sẽ có sai số." Bàn Tử nghe những lời này xong, cũng nhìn bản đồ, lúc này, Bàn Tử lại phát hiện mình không có trên bản đồ, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Hắn trừng lớn mắt, trong ánh mắt tràn đầy phức tạp, Vương Diệp nghe thấy tiếng Bàn Tử ồn ào vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ bực bội.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải trả lời câu hỏi của Bàn Tử thế nào, thấy Vương Diệp im lặng không nói, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Vào lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt sốt ruột nói: "Xong rồi, chúng ta bây giờ lại không có trên bản đồ, vậy có phải chúng ta đã đi đến một nơi rất kỳ quái rồi không?" Câu hỏi của Bàn

Tử vang lên bên tai, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử vẻ mặt ưu sầu nói: “Tôi cũng không biết phải giải thích với anh thế nào, dù sao thì…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói: “Tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu không nhầm thì chúng ta bây giờ chắc đã đến một nơi có từ trường rất loạn, anh bây giờ chắc cũng không có tín hiệu rồi, chỉ có thể nhìn la bàn thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mở la bàn trong tay, chiếc xe này anh lái chậm hơn cả đi bộ, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ xuống xe đi bộ đi!” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, trong ngữ khí của hắn mang theo vài phần châm chọc, nhưng khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lại trợn mắt trắng dã, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: “Anh bạn này, đầu óc có vấn đề gì à?

Bây giờ đã ngồi trên xe rồi, anh còn muốn xuống đi bộ, lẽ nào anh muốn tất cả chúng ta đều ở lại nơi này sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt Bàn Tử, Trương Khởi Linh lại một lần nữa nói với Bàn Tử: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh trước, anh tốt nhất đừng có gây chuyện ở đó, bởi vì hậu quả của rất nhiều chuyện, đều không phải chúng ta có thể gánh chịu được.” Trong ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần bực bội, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh nơi đây, Bàn Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Có phải vì xuống xe rồi, chúng ta sẽ mất phương hướng không?” Khi câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp không trả lời hắn, lúc này, Vương Diệp lại khởi động chân ga, nhưng lần này, Vương Diệp vẫn lái rất chậm.

Nhưng ít nhất cũng nhanh hơn một chút so với lúc nãy.

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử không nhịn được cười, Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng mở miệng nói với Bàn Tử: “Thư giãn một chút đi!” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cười hì hì nói, Bàn Tử nghe thấy cũng gật đầu.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt ưu sầu nói: “Thật ra tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không có nhiều cái ‘cảm thấy’ đó đâu, anh bây giờ cứ im lặng đi, có thể giúp tôi rất nhiều.” Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, nhưng Bàn Tử nghĩ nghĩ, vẫn không chút do dự gật đầu, chỉ là Bàn Tử vạn lần không ngờ mình lại bị Vương Diệp ghét bỏ.

Vào lúc này, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy ưu sầu, thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử “Nói thật, chuyện này thật sự không đơn giản như anh nghĩ, chúng ta bây giờ chỉ có nhanh chóng rời khỏi nơi này, mới có thể tiến vào nơi an toàn.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm túc, cũng có nghĩa là Vương Diệp trong quá trình lái xe không thể bị bất kỳ sự quấy rầy nào, hơn nữa Bàn Tử cũng phải giữ im lặng tuyệt đối.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, Trương Khởi Linh không chút do dự bịt miệng Bàn Tử lại.

Hạo Thiên Chân cũng nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong ánh mắt mang theo vài phần ưu sầu.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp lại từ trong túi của mình, lấy đồ ăn vặt ra.

Bàn Tử lập tức rơi vào im lặng, hắn không nói một lời, cứ thế ở chỗ đó nhồm nhoàm ăn.

Nghe những âm thanh đó, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực, Vương Diệp nhìn con đường phía trước, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, cứ như thể rất lâu trước đây, anh và nơi này có rất nhiều duyên nợ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, anh chỉ mới đến nơi này vài lần mà thôi, mối liên hệ với nơi này thật sự không đặc biệt lớn.

Vương Diệp lắc đầu, không nói một lời, anh vứt bỏ những cảm xúc phức tạp trong đầu, vào lúc này, Vương Diệp cũng đạp chân ga, vội vàng muốn đến nơi.

Nhưng Vương Diệp đột nhiên tăng tốc, Bàn Tử cũng bật người lên, Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp có chút sốt ruột nói: “Chú em có phải đụng trúng cái gì rồi không?

Cả người tôi đều bị nảy lên một cái.” Bàn Tử vừa nói vừa lớn tiếng kêu Vương Diệp, lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lập tức giảm tốc độ xe, lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, nghĩ nghĩ, lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Anh nghĩ nhiều rồi phải không?” Vương Diệp nhìn xung quanh, anh vừa rồi căn bản không đụng trúng cái gì, nhưng Bàn Tử lại mở cửa sổ xe, Bàn Tử nhìn về phía sau mới thấy một cái ba lô.

Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột nói với Vương Diệp: “Kia có người, chú em vừa rồi đụng trúng người rồi.” Bàn Tử cố ý phóng đại sự thật, bởi vì Bàn Tử muốn Vương Diệp qua đó xem xem, đó là thứ quái quỷ gì, hơn nữa hắn cũng muốn lục lọi trong ba lô xem có thứ gì tốt không?

Nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên khó coi, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ mặt quỷ dị nói: "Anh đừng có ở đây nói lung tung, tôi vừa rồi đâu có thấy người nào, làm sao có thể đụng trúng người được?" Trong ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần bực bội, nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp rất không cam lòng nói: "Nhưng tôi thật sự vừa rồi thấy chú em đụng trúng người rồi, hơn nữa ở chỗ đó có một người nằm đó mà." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ về hướng đó.

Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, lúc này Vương Diệp nghĩ nghĩ, không chút do dự lái xe quay lại.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy, một người xuất hiện dưới đèn xe.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Đối phương trông có vẻ như đang hôn mê bất tỉnh, nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử vốn định đẩy cửa xe ra để cứu người, nhưng không ngờ, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: "Anh bạn này, sao mà anh thích gây chuyện đến vậy?

Chương 1072

Hình như chỗ nào cũng có phần của anh vậy?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cẩn thận nói: “Tôi không có gây chuyện, đây không phải tôi cứu người sao?

Chú em nhìn chỗ kia đi, có người ngã xuống, tôi muốn cứu hắn dậy.” Bàn Tử nghiêm túc giải thích, nhưng khi những lời này nói ra, Vương Diệp căn bản không muốn để ý, thấy Trương Khởi Linh im lặng không nói.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói: “Chú em này, thật sự là…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã chỉ về hướng đó, lúc này, Vương Diệp cũng mở chiếc đèn pin cực mạnh trong tay.

Lúc này Bàn Tử ngẩng đầu nhìn qua, mới phát hiện phía trên có không ít ruồi nhặng, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt kỳ lạ nói: “Thật là kỳ quái, sao ở đây lại có nhiều ruồi nhặng như vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Ở đây tại sao lại có nhiều ruồi nhặng… anh tại sao còn phải hỏi câu hỏi ngu xuẩn như vậy?” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trông có vẻ như sắp tức giận rồi, nhưng Bàn Tử cũng phản ứng kịp, Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột xin lỗi: “Tôi thật sự không thấy tên đó ngã trên mặt đất, hơn nữa tôi thật sự cảm thấy hắn bị làm sao?

Tôi chỉ muốn giúp hắn thôi, chú em biết mà, tôi là người thích giúp đỡ người khác nhất.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, lời giải thích của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: “Thôi đi, anh đừng nói mấy lời đó nữa, tôi không muốn tin đâu.” Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, lúc này, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói: “Nhưng mà…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ lạnh lùng nói: “Thôi được rồi, anh bây giờ đừng nói mấy lời này nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ tay lên, thấy động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Bàn Tử nhìn hoàn cảnh nơi đây, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Vậy chúng ta bây giờ nên đi về hướng nào?” Nhưng Vương Diệp còn chưa trả lời lời Bàn Tử, Trương Khởi Linh đã nhíu mày, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cực kỳ ghét bỏ nói: “Tôi bây giờ chỉ hy vọng anh có thể im lặng một chút, bởi vì mỗi lần anh nói chuyện đều làm phiền Vương Diệp lái xe.” Khi lời Trương Khởi Linh nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt cẩn thận nói: “Nhưng tôi đây cũng không phải cố ý mà.” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ mặt bực bội nói: “Đừng nói với tôi mấy lời giải thích đó nữa, tôi không muốn nghe.” Thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra là phiền phức như vậy, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, hắn nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì khác.

Nhưng trong lòng Bàn Tử vô cùng tự trách, nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại không nhịn được mở miệng nói: “Tôi thừa nhận có rất nhiều chuyện, tôi làm khiến chú em hơi ghét, nhưng mà, có những thứ chú em nhất định phải suy nghĩ kỹ một chút.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trực tiếp khởi động động cơ, không thèm để ý Bàn Tử, lúc này Hạo Thiên Chân cũng nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu anh muốn xuống đó làm bạn với hắn, anh có thể tiếp tục nói chuyện, chúng tôi không ngại tác thành cho anh đâu." Bàn Tử không nói thêm gì khác, nhưng Bàn Tử nhìn cái ba lô kia, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, hắn nhìn sợi dây câu trong tay, không chút do dự ném qua.

Bởi vì tốc độ lái xe của Vương Diệp đặc biệt chậm, cho nên Bàn Tử ném mấy lần không trúng, lần cuối cùng Bàn Tử ném qua thì trực tiếp trúng.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, hắn cứ thế kéo cái ba lô đó, cũng không có ai biết hắn làm gì, hơn nữa đối với Bàn Tử mà nói.

Lỡ đâu bên trong có thứ gì tốt thì lần này cũng có thể coi là nhặt được của hời.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử tràn đầy phấn khích, Vương Diệp nhìn con đường phía trước, thật không dễ dàng gì họ đã đi được nửa chặng đường, Vương Diệp thở phào một hơi.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn mọi người đang ngồi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người nghỉ ngơi một chút đi!" Nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt mọi người trở nên khó coi, Trương Khởi Linh nghĩ nghĩ, không nhịn được nói với Vương Diệp: "Cậu có phải mệt rồi không?

Hay là thế này đi, để tôi lái xe, cậu chỉ huy tôi." Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh như vậy, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, hắn nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt bực bội nói: "Với năng lực của cậu mà nói, cậu không thể lái xe được đâu, cậu cứ trả lại nhiệm vụ này cho Vương Diệp đi, dù sao đó là việc của Vương Diệp, không liên quan gì đến cậu." Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi

Linh, lời Bàn Tử vang lên bên tai, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không nói được một lời nào, Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: "Cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ đã qua bốn năm tiếng rồi, nếu có ai đói thì cứ lấy đồ ăn ra mà ăn." Vương Diệp vừa nói vừa mở ba lô của mình, nghe lời Vương Diệp, họ gật đầu, lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần phấn khích.

Đối với Bàn Tử mà nói, bây giờ Vương Diệp đã chịu nghỉ ngơi, điều đó có nghĩa là hắn có thể xem qua mấy thứ trong ba lô.

Nhưng khi Bàn Tử kéo ba lô qua, Vương Diệp cũng bắt đầu ngáp ngủ, nhưng ngủ được nửa chừng, Vương Diệp cảm thấy có người đẩy mình tỉnh dậy.

Lúc này, Vương Diệp nhìn người đàn ông đang đứng bên cửa sổ ngoài kia.

Không lâu sau, Vương Diệp ngửi thấy một mùi hôi thối, Vương Diệp trừng lớn mắt, lập tức tỉnh dậy, nhìn hoàn cảnh xung quanh, Vương Diệp vẻ mặt bực bội nói: "Đây là ai đang làm gì?" Trong ngữ khí của anh ta tràn đầy tức giận, nghe lời Vương Diệp, tay Bàn Tử cũng run lên một cái, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt tràn đầy căng thẳng.

Lúc này, Vương Diệp và Bàn Tử nhìn nhau một cái, lập tức biết Bàn Tử đang gây chuyện, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: "Anh lại đang gây ra chuyện gì ở đó?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt vô tội nói: "Tôi cũng không biết phải nói với chú em thế nào, tôi vừa rồi thấy cái ba lô đó, tôi cảm thấy nó cứ thế vứt trên đường, tôi thấy thật đáng tiếc, cho nên tôi mới nhặt nó về, chú em chắc sẽ không trách tôi chứ?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: “Nếu không phải vì điều kiện không cho phép, tôi bây giờ thật sự muốn quăng anh xuống xe đấy.” Trong ngữ khí của Vương Diệp tràn đầy tức giận, nghe những lời này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bực bội nói: “Anh lại đang gây ra chuyện gì ở đây?

Tại sao anh lại nhặt cái ba lô đó lên?

Anh không biết những người ở đây đều gặp tai ương sao!” Bàn Tử bây giờ tùy tiện nhặt mấy thứ này lên, đó chẳng khác nào tự tìm đường chết, lúc này sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày.

Cậu ấy hồi lâu không nói nên lời, thấy Trương Khởi Linh như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt kỳ quái nói: “Nhưng tôi cảm thấy tôi làm cũng không có vấn đề gì lớn.” Lời giải thích của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt bực bội nói: “Thôi đi, anh đừng nói mấy lời này nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Anh cũng không cần vứt nó đi, anh cứ ôm nó như vậy, ở cùng với nó đi, xuống xe đi.” Vương Diệp vừa nói vừa mở cửa xe, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử cả người đều ngớ ra, Bàn Tử trừng lớn mắt, vội vàng lắc đầu nói: “Chú em đừng làm như vậy, tôi thật sự biết lỗi rồi.” Nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt bực bội nói: “Tôi không tin.” Khi mấy chữ này nói ra, mặt Bàn Tử đã trắng bệch, Bàn Tử không biết phải nói gì, thấy vẻ mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại một lần nữa cảm thán với hắn: “Cái tên này gan thật sự là lớn, tôi chưa bao giờ thấy ai không sợ chết như anh, anh tự mình không sợ chết, nhưng anh cũng không thể liên lụy người khác.” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt chỉ có vẻ bực bội, thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải nói gì, mà lúc này Vương Diệp lại nói với Bàn Tử: “Còn một điểm quan trọng nữa, đừng nói tôi không nhắc anh trước.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử liền lạnh mặt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi ở chỗ này nhìn thấy một quyển sổ ghi chép, chú em có muốn xem một chút không?” Câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Bàn Tử thấy Vương Diệp từ chối mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt tò mò truy vấn: “Chú em chẳng lẽ không muốn biết nội dung bên trong sao?

Tôi cảm giác nội dung bên trong hẳn sẽ khiến chúng ta kinh ngạc lắm, ngoài điểm này ra, hẳn là có thể thu hoạch được thông tin nhất định ở trong đó chứ!” Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Bàn Tử, nhưng sau khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt thản nhiên nói: “Tôi nói cho anh biết, nếu những thứ này thật sự có thể cho chúng ta thông tin nhất định, thì chúng ta lần này đi qua đó, chỉ cần nhặt quyển sổ ghi chép của những người kia trên đường là được rồi.” Trong ngữ khí của Vương Diệp tràn đầy châm chọc, khi những lời này nói ra, Bàn Tử cũng hiểu ý Vương Diệp, Bàn Tử tuy cúi đầu xuống, nhưng Bàn Tử nghĩ rồi lại không nhịn được mở miệng nói: “Tôi cảm thấy chú em không cần phải đối xử với tôi như vậy, dù sao tôi chỉ là có ý tốt nhắc nhở thôi, hơn nữa chú em nếu không chấp nhận thì cứ không chấp nhận đi.”

Bàn Tử vừa nói vừa ngẩng cằm lên, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần quật cường, khi những lời này nói ra, hắn căn bản không cảm thấy mình quá đáng.

Thấy Bàn Tử vẻ mặt trơ tráo như vậy, Vương Diệp đột nhiên giơ tay lên, vỗ mạnh một cái vào vai Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, nói mấy lời này không có ý nghĩa gì đâu." Vương Diệp vừa nói vừa ngẩng cằm lên, lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt ưu sầu nói: "Nếu chú em không xem, vậy tôi tự mình xem vậy, dù sao cái thứ này tôi cảm giác cũng không có vấn đề gì lớn, đúng rồi, các anh cân nhắc lại một chút đi, xác định thật sự không xem sao?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn họ, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, tuy nhiên, khi câu hỏi của hắn nói ra, Vương Diệp vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như thường.

Thấy Vương Diệp không thèm để ý mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nghĩ nghĩ, vẫn tự mình cầm quyển sổ ghi chép này, nhưng khi hắn sắp mở ra.

Trương Khởi Linh lại giơ tay ngăn hắn lại, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử hơi bất lực nói: "Anh bạn này có thật sự không sợ chết không?

Anh không biết những quyển sổ ghi chép này, tùy tiện mở ra là có tai ương ẩn chứa sao?" Khi câu hỏi của Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp cười một tiếng, Vương Diệp không biết phải phản ứng thế nào, nhưng Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh lại cực kỳ nghiêm túc nói: "Đây đâu phải trò chơi, làm sao có thể có mấy thứ kỳ quái như vậy?

Cậu đừng có suy nghĩ lung tung nữa, với cái số mạng lớn, phúc lớn của tôi mà nói, thì không thể xuất hiện chuyện như vậy được.” Trong ngữ khí Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cũng cười, không thể phủ nhận rằng, cái tên Bàn Tử này quả thật gan lớn.

Vào lúc này, Vương Diệp cũng lười nói thêm gì khác, nhưng Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Trương Khởi Linh cũng khẽ thở dài.

Vào lúc này, cũng không có ai đi ngăn cản Bàn Tử, bởi vì họ đều biết ngăn cản Bàn Tử là không giải quyết được vấn đề, hơn nữa cái tên Bàn Tử này căn bản không nghe lời khuyên.

Lúc này, Bàn Tử một mình cầm quyển sổ ghi chép trong tay, dưới sự chú ý của mọi người, Bàn Tử cứ thế mở quyển sổ ghi chép ra, khi hắn mở quyển sổ ghi chép ra, hắn cũng cười hì hì nói với Vương Diệp: “Chú em có muốn xem một chút không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu từ chối, cho dù bị Vương Diệp từ chối, nhưng Bàn Tử cũng vẻ mặt không sao cả.

Lúc này, Bàn Tử cứ thế một mình mở quyển sổ ghi chép ra, cẩn thận xem.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Vương Diệp cũng không nhịn được cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt ưu sầu nói: “Nói thật, quyển sổ ghi chép của anh có thể nhìn ra được mánh khóe gì chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử nhíu mày, Bàn Tử không biết phải phản ứng thế nào.

Rất hiển nhiên, những thứ này đối với Bàn Tử mà nói, thật ra có độ khó nhất định, dù sao tất cả mọi người đều đang thử thách hắn, hơn nữa dáng vẻ của họ cũng khiến trong lòng Bàn Tử có chút phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử nghĩ nghĩ, lại nghiến răng trong lòng hiểu rõ, quyển sổ ghi chép này đã lấy về rồi, nếu hắn không xem kỹ nội dung bên trong, chẳng phải là uổng phí sao?

Nghĩ đến điểm này, Bàn Tử cũng nghĩ đến chuyện mình bị Vương Diệp mắng, bây giờ Bàn Tử càng vội vàng xem xong thứ này trong căng thẳng.

Thấy vẻ mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng cười, không ai từng nghĩ cái tên này lại sốt ruột đến vậy, ngoài điểm này ra, thái độ mà Bàn Tử thể hiện từ đầu đến cuối đều khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực.

Cứ như thể sẽ có người ném quyển sổ ghi chép của hắn đi vậy, dáng vẻ bảo vệ đồ ăn của Bàn Tử khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực.

Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng đã xem xong nội dung bên trong quyển sổ ghi chép này, nhưng sau khi Bàn Tử xem xong, tâm trạng của hắn cũng trở nên cực kỳ bất lực, hắn thở dài một hơi, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói: “Trời ơi, cái thứ này…” Lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Thôi được rồi, bất kể anh đã thấy gì ở đó, đều đừng nói với tôi, bởi vì tôi căn bản không muốn nghe, hơn nữa tôi cũng không tò mò, quan trọng nhất là, những thứ này đều là anh tự mình chọn.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải phản ứng thế nào.

Tuy nhiên vào lúc này, Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên người Hạo Thiên Chân, hắn nhìn Hạo Thiên Chân, đột nhiên cười hì hì nói: “Cậu chẳng lẽ không tò mò sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân nhíu mày, nếu không nhầm thì tên Bàn Tử này chắc là muốn lừa cậu ấy.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy phức tạp, Hạo Thiên Chân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không chút do dự lắc đầu.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tôi cho dù có tò mò, thì có thể làm gì chứ?

Những thứ này cũng không giúp được tôi bao nhiêu, hơn nữa tôi cảm thấy…" Nhưng.

Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Bàn Tử đã thở dài một hơi, Bàn Tử lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt mệt mỏi mở miệng nói: "Cậu nhìn xem cậu như vậy thật quá cổ hủ rồi, làm gì có ai suy nghĩ như cậu, tôi nói cho cậu biết những thứ này không phức tạp như cậu nghĩ đâu, hơn nữa tôi cũng không phải là kẻ xấu." Sự nghiêm túc trên mặt Bàn Tử không phải giả, dáng vẻ đó của hắn, trông như chỉ thiếu việc thề thốt đảm bảo cho Hạo Thiên Chân, chỉ tiếc là cho dù hắn có thề thốt đảm bảo đi chăng nữa thì Hạo Thiên Chân cũng sẽ không tin.

Trong khoảnh khắc đó, Vương Diệp chỉ cảm thấy phức tạp vô cùng.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi lại mở miệng nói: "Cậu đừng có lừa phỉnh tôi nữa, tôi không có hứng thú với mấy thứ này.

Cậu đã xem rồi thì tự mình chịu đi." Nét mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Khi những lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Thấy Bàn Tử im lặng, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với anh ta một câu: "Nói thật, những thứ này cậu có thực sự khó chấp nhận không?" Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử dứt khoát gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy mệt mỏi nói: "Không chỉ khó chấp nhận, mà tôi còn cảm thấy nội dung bên trong thật sự khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cậu phải nghe tôi nói kỹ đây, tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu đâu." Bàn Tử tuy hùng hồn cam đoan như vậy, đáng tiếc khi những lời này thốt ra, thứ anh ta nhận được chỉ là tiếng cười lạnh hờ hững của Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Vương Diệp thấy Bàn Tử vẫn cầm cuốn sổ kia, anh nghĩ một lát, không nhịn được ngáp một cái, rồi nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Cậu cứ tiếp tục xem hết cuốn sổ này đi, bên trong có nội dung gì thì cậu xem kỹ từng chút một, đừng bỏ lỡ những chi tiết đó." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng cằm.

Lời Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: "Ít nhất tôi cũng là huynh đệ kết nghĩa của cậu, cậu làm như vậy thật sự được sao?

Hơn nữa trước đây tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các cậu cả." Trong ngữ khí của Bàn Tử mang theo vài phần trách móc và tố cáo.

Khi những lời này thốt ra, Vương Diệp chỉ lắc đầu, anh nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi thản nhiên nói: "Mặc kệ cậu có làm những chuyện này hay không, cũng không liên quan gì đến tôi.

Dù sao thì cậu chỉ cần nhớ rằng tôi không có hứng thú với tất cả những thứ này, và đó là do cậu tự mình rước lấy phiền phức, vậy thì cậu tự nghĩ cách giải quyết đi.” Vương Diệp nói thật.

Lúc này, Vương Diệp trực tiếp tựa lưng ngủ thiếp đi.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử tuy còn muốn nói thêm, nhưng Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh đã siết chặt nắm đấm.

Trương Khởi Linh ra dấu im lặng, anh nhìn Bàn Tử, ánh mắt cũng lóe lên vài phần sắc bén, như thể đang đe dọa Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, anh nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy nghiêm túc nói: “Nói thật…” Nhưng Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã trực tiếp bỏ qua anh ta.

Thấy Trương Khởi Linh và họ đều lạnh nhạt vô tình như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không nói được lời nào.

Trong khoảnh khắc này, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Anh ta thở dài thườn thượt, không biết nên tính toán thế nào.

Rõ ràng, những thứ trước mắt đều khiến Bàn Tử cảm thấy lo lắng.

Đáng tiếc, khi Bàn Tử đang phiền não vì những chuyện này, một điều không ai ngờ tới đã xảy ra.

Lúc này, ngoài cửa sổ xe bỗng truyền đến tiếng cát đập vào cửa kính.

Bàn Tử vội vàng lay cửa sổ lên, kết quả không ngờ.

Giây tiếp theo, Bàn Tử đã nhìn thấy một khuôn mặt xuất hiện ngoài cửa sổ.

Bàn Tử sợ đến mức la làng kêu gào thảm thiết, Vương Diệp lập tức bị đánh thức.

Chương 1073

Anh nhíu mày, trong mắt chỉ có sự sốt ruột nồng đậm.

Khi Vương Diệp đang chán ghét vì chuyện này, Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử như vậy, sắc mặt anh ta cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh đẩy cánh tay Bàn Tử, nhìn anh ta, mặt đầy sốt ruột nói: “Cái tên này, cậu có phải não thiếu sợi dây thần kinh không, sao lại la làng kêu gào thảm thiết ở đây?

Không thấy người khác cần nghỉ ngơi sao?” Trương Khởi Linh trách móc thốt ra.

Bàn Tử lắc đầu, anh ta nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy ủy khuất nói: “Tôi đương nhiên biết Vương Diệp cần nghỉ ngơi, nhưng tôi cũng sợ hãi khi nhìn thấy thứ bên ngoài.

Cậu xem đó là cái gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử hoàn toàn ngả về phía Trương Khởi Linh.

Thấy Bàn Tử ngả về phía mình như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Anh nhíu mày, nhìn Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: “Cái tên này, não cậu có vấn đề sao?

Mau về chỗ cũ cho tôi.” Tuy nhiên, lời trách móc của Trương Khởi Linh chẳng có tác dụng lớn đối với Bàn Tử, dù sao Bàn Tử là đồ cứng đầu, anh ta căn bản không sợ hãi.

Vì vậy, bây giờ.

Mặc kệ người khác nói gì, đối với Bàn Tử cũng không ảnh hưởng nhiều.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Mọi người khẽ thở dài, lúc này Vương Diệp ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhịn được cười nói: "Trả cuốn sổ cho người ta đi, không phải nó cố tình đến đòi cậu sao?

Nhanh lên!" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử trợn tròn mắt.

Anh nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự khó tin, sau đó bịt miệng nói: "Cái này sao có thể chứ?

Nó sao có thể đến tìm tôi đòi chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn khuôn mặt bên ngoài.

Trên mặt Bàn Tử tuy mang theo vài phần hoảng sợ, nhưng điều Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là.

Lúc này, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Cậu có thể không trả, nhưng cậu phải nhớ, nếu cậu không trả thì lát nữa nó lôi cậu đi, chúng ta ai cũng không cứu được cậu đâu." Thế nhưng Bàn Tử lại ôm chặt cuốn sổ trong tay, anh ta nhìn mọi người đang ngồi, mặt đầy do dự và rối rắm mở miệng nói: "Nhưng nội dung cuốn sổ này tôi còn chưa xem xong, nếu cứ thế này trả lại cho nó thì trong lòng tôi cũng khó chịu." Thế nhưng Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, không thèm trả lời anh ta nữa, mà tiếp tục ngủ.

Lúc này, Trương Khởi Linh và Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt cũng đầy sốt ruột nói: "Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu còn không trả lại thứ này, lát nữa cậu thật sự bị nó lôi đi thì đừng có tìm chúng tôi đòi hỏi nhé.” Trên mặt hai người chỉ có một mảnh chán ghét.

Thấy họ như vậy, Bàn Tử tuy đau lòng, nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại không nói thêm gì khác.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự hạ cửa sổ xe xuống, tiếp đó đưa cuốn sổ ra ngoài.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử và Trương Khởi Linh, lại không nhịn được nói: “Sợ cái gì chứ, nếu Bàn Tử thật sự bị nó lôi đi, cho dù có lôi theo hai người các cậu, thậm chí là lôi theo cả chiếc xe của tôi cũng không giải quyết được vấn đề.” Cái gì nên đi thì dù thế nào cũng phải đi, cái gì không thể đi thì dù thế nào cũng không mang đi được?

Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Vương Diệp.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, căn bản không tin những gì mình vừa nghe.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành nhìn Vương Diệp nói: “Tôi thừa nhận phần lớn mọi chuyện tôi đều làm sai, nhưng cậu cũng không cần phải châm chọc tôi như vậy.

Cậu nghĩ xem, nếu cậu làm như vậy thì đối với tôi cũng có ảnh hưởng nhất định đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp thấy vẻ mặt ủy khuất của anh ta, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp bịt miệng mình, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: “Có ảnh hưởng nhất định đến cậu, nhưng những thứ này có liên quan gì đến tôi chứ?

Tôi đã nhắc nhở cậu rồi, là do cậu tự mình không nghe lời mà thôi.

Đã như vậy thì chúng ta cũng không cần nói thêm gì khác nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng cằm.

Lời Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên phản ứng thế nào.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử nhìn nhau một cái, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Cậu thì sao?

Cứ ngồi về vị trí cũ đi, đừng có chen lấn sang bên này, chúng tôi không muốn vì cậu mà rước lấy rắc rối linh tinh gì đâu.” Trong ngữ khí của Trương Khởi Linh mang theo vài phần sốt ruột.

Khi lời Trương Khởi Linh thốt ra, Bàn Tử cũng nhận ra sự lạnh nhạt vô tình của anh ta.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh khó tin nói: “Cậu làm ra chuyện như vậy, cậu không cảm thấy mình quá đáng sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có sự phức tạp.

Anh nhìn Bàn Tử, mặt đầy lạnh nhạt nói: “Nhưng tôi và Vương Diệp đã nhắc nhở cậu từ sớm rồi, là do cậu tự mình không nghe lời mà thôi.

Đã như vậy thì những thứ này có liên quan gì đến tôi chứ?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhướng cằm.

Lời Trương Khởi Linh vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt chỉ có sự phức tạp.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại không nhịn được cười nói với Bàn Tử: “Được rồi, cậu cũng đừng than vãn ở đây nữa.

Dù sao mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình làm, ngay cả cậu cũng không ngoại lệ, huống hồ chúng tôi đã nhắc nhở cậu rồi cậu cũng biết mà.” Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng biết chuyện không có đường lui.

Lúc này Bàn Tử chỉ có thể ngồi ngây ra trên ghế, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp lại mặt đầy cẩn thận nói: “Mặc dù tôi đã trả lại cuốn sổ kia, nhưng lát nữa nó có còn đến tìm tôi không?

Dù sao tôi cũng đã xem nội dung bên trong rồi, tôi cảm thấy hình như có gì đó không ổn lắm.” Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu mình.

Thấy Bàn Tử đau đầu như vậy, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, không sao đâu, những thứ này thật sự không đáng là gì.

Hơn nữa, nếu nó thật sự đến thì cũng chẳng có cách nào.” Vương Diệp dang hai tay, trong ngữ khí chỉ còn sự bất lực.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Rõ ràng, tất cả những thứ trước mắt này khiến tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ nặng nề.

Lúc này Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Tôi thừa nhận lần này tôi làm chuyện không đúng, nhưng liệu có hậu quả gì không?

Cậu cũng nên nói rõ cho tôi biết chứ, dù sao tôi cũng là huynh đệ tốt của cậu mà.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vẻ mặt Bàn Tử dường như mang theo chút ý vị đạo đức ép buộc, nhưng khi Vương Diệp nghe thấy, anh vẫn không đổi sắc mặt.

“Cậu hỏi tôi, tôi làm sao mà biết được chứ?

Nếu tôi có thể trả lời được thì làm sao tôi còn phải quanh co ở đây?

Huống hồ tôi đương nhiên hy vọng cậu bình an vô sự rồi!” Trong ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần chán nản.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử cũng xem như đã rơi vào tuyệt vọng.

Bàn Tử than thở một tiếng, ôm mặt mình, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất lực nói: “Xem ra trời muốn diệt tôi rồi, dù thế nào cũng không thể ngăn cản được nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa khóc.

Thấy Bàn Tử đang khóc ở đó, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này, Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Cậu cũng đừng kêu la ở đây nữa.

Mọi người chúng tôi đều muốn cứu cậu, nhưng là do cậu tự mình không nghe lời, huống hồ cậu lại coi cái thứ đó là đồ tốt.

Đã như vậy thì mọi người chúng tôi chỉ có thể…” Lời Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, bởi vì trong chuyện này, chỉ cần là người tinh ý đều có thể nhìn ra chuyện này là như thế nào.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử tự mình cũng không ngoại lệ.

Bàn Tử chỉ vì ham sống sợ chết nên mới hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của người khác.

Đáng tiếc, nếu thứ này thật sự dễ dàng như anh ta nghĩ, vậy thì thật là buồn cười rồi.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Nhập gia tùy tục, có những thứ không thể tránh được, vậy thì bây giờ cậu cứ chấp nhận đi, dù sao những thứ này đối với cậu cũng chẳng là gì.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử chỉ cảm thấy tàn nhẫn.

Anh ta siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Cậu làm như vậy thật sự không cảm thấy mình quá đáng sao?” Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự tùy ý.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử mặt đầy bình tĩnh nói: “Quá đáng sao?

Nếu thật sự quá đáng thì tôi nghĩ người thật sự quá đáng phải là cậu.

Tuy nhiên, nếu cậu không hiểu gì về những việc mình đã làm thì tôi cũng chẳng có cách nào khác.” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ chán nản.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Tử thở dài thườn thượt, không nói được lời nào.

Rõ ràng, trong lòng Bàn Tử rất khó chịu, nhưng Vương Diệp cũng chuẩn bị nhân cơ hội này để dạy Bàn Tử một bài học nhỏ.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng không nói cho Bàn Tử biết chuyện này sẽ không mang lại ảnh hưởng lớn cho anh ta, anh chỉ muốn Bàn Tử nơm nớp lo sợ, như vậy anh ta sẽ không làm ra những chuyện như vậy nữa.

Chương 1074

Tuy nhiên, khi màn đêm buông xuống, Vương Diệp cũng đang ngáy ngủ.

Bàn Tử nghe tiếng ngáy của Vương Diệp, trong lòng rất khó chịu.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như sợ hãi cực độ, nhưng Trương Khởi Linh lại vỗ vai anh ta cười nói: “Được rồi, cậu đừng sợ ở đây nữa.

Cái gì nên xảy ra thì nhất định sẽ xảy ra, cậu sợ hãi cũng vô dụng thôi, chi bằng hãy chuẩn bị tâm lý trước đi!” Khi lời Trương Khởi Linh thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh hoảng loạn nói: “Cái tên này não cậu có thật sự có vấn đề không?

Cậu lẽ nào thật sự muốn nhìn tôi đi chết sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Trương Khởi Linh chỉ tùy ý cười cười.

Trương Khởi Linh càng hờ hững, tâm trạng Bàn Tử càng khó chịu.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử dường như biết mình thật sự không còn cách nào nữa.

Nhưng họ cũng đã lái xe được mười mấy tiếng rồi, nên Bàn Tử cũng cảm thấy buồn ngủ.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này, Bàn Tử cũng không chút do dự nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bàn Tử tuy sợ hãi, nhưng trên thực tế, đối với Bàn Tử mà nói, ngủ cũng là một chuyện rất quan trọng, vì vậy, trong khoảnh khắc này, Bàn Tử cũng an tâm ngủ thiếp đi.

Tiếng ngáy của Bàn Tử đánh thức mọi người một lần, nhưng mọi người suy nghĩ một chút, đều không nói thêm gì khác.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp tỉnh lại, anh đã ngủ đủ giấc rồi.

Chỉ là ngủ trong xe rốt cuộc vẫn có chút không thoải mái mà thôi.

Nhưng Vương Diệp không biểu lộ ra ngoài.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử phía sau mình, Vương Diệp không nhịn được cười một tiếng.

Anh vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy chán nản mở miệng nói: “Cái tên này…” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày nhìn Vương Diệp, mặt đầy chán nản nói: “Cậu gọi tôi dậy làm gì?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vang bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự hờ hững.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy thản nhiên nói: “Tôi thấy cậu ngủ ngon như vậy, tôi muốn cậu dậy nói chuyện với tôi một lát thôi.” Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử nhận ra mọi chuyện không ổn lắm.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp mặt đầy cẩn thận nói: “Không đúng nha, không phải chúng ta nên đến đích sớm hơn sao?

Sao chúng ta lại dừng ở đây?

Không đi tiếp nữa à, bây giờ chắc trời sáng rồi chứ?

Sao còn không mau lên đường.” Bàn Tử vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp.

Trong ngữ khí của anh ta tràn đầy sự thúc giục, nhưng khi lời anh ta thốt ra, Vương Diệp cũng cười lắc đầu.

“Được rồi, bây giờ vội vàng đi cũng vô ích thôi, chi bằng cứ kiên nhẫn đợi một chút, chưa chắc mọi chuyện đã tệ hại như chúng ta nghĩ.” Lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, luôn cảm thấy những lời Vương Diệp nói có vấn đề.

Nhưng Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại không nói thêm gì khác.

Bàn Tử chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh đây, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Bàn Tử lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Vậy tiếp theo chúng ta đợi gì ở đây?

Đợi những người phía sau sao?” Nhưng thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói với anh ta: “Họ đã bị chặn lại rồi, chắc không nhanh đến được đâu, tôi chủ yếu chỉ là muốn nói chuyện với cậu thôi.” Khi lời Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử gật đầu, nhưng trong mắt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần phức tạp.

Rõ ràng, đối với những điều Vương Diệp nói này, Bàn Tử cảm thấy có chút khó chấp nhận, nhưng Bàn Tử vẫn chọn đối mặt một cách bình tĩnh.

Nhưng nhìn hoàn cảnh xung quanh đây, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi sao lại cảm thấy nơi này…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: “Nơi này có vấn đề gì sao?” Ngay giây phút lời nói thốt ra, Bàn Tử không biết nên phản ứng thế nào.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Đừng sợ nha, tất cả những thứ này đều là số mệnh, hơn nữa cái gì nên đến dù thế nào cũng không tránh được?” Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

Lời Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử cũng có thể cảm nhận được sự u ám trên người Vương Diệp.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, chỉ cảm thấy Vương Diệp trước mặt có chút kỳ lạ, nhưng trong lòng Bàn Tử cũng không nói ra được chỗ nào kỳ lạ.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu có phải có ý kiến gì với tôi không?” Khi câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp vội vàng lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: “Cậu có phải nghĩ những thứ này quá phức tạp không?

Tôi làm sao có thể có ý kiến với cậu?

Tôi chỉ là thấy cậu ngủ không ngon lắm nên gọi cậu dậy thôi.” Khi lời nói đến đây, Bàn Tử cũng thấy Vương Diệp mở cửa xe.

Bàn Tử đứng ngây tại chỗ, trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự khó tin.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Bàn Tử cứ thế cuộn tròn thành một cục, hơn nữa Bàn Tử còn muốn đánh thức những người khác.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp vội vàng xuống xe, mở cửa xe kéo Bàn Tử xuống.

Thấy hành động của Vương Diệp gấp gáp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, căn bản không tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt chỉ có một mảnh phức tạp.

Anh ta há hốc miệng, vốn định nói gì đó với Vương Diệp, nhưng không ngờ, lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: “Mau xuống đây với tôi, tôi cho cậu xem tình hình đêm qua ở bên đó.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về phía sau.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí bước xuống đất.

Đối với Bàn Tử mà nói, nguy hiểm bên ngoài giống như vô số cá sấu đang rình rập dưới nước.

Điều này khiến Bàn Tử cảm thấy hoảng loạn, nhưng Bàn Tử dưới sự dẫn dắt của Vương Diệp, vẫn đi theo Vương Diệp.

Điều Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là.

Xung quanh đây không chỉ là một vùng hoang mạc, mà còn có vô số bộ xương trắng chất đống.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người ngây ra.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: “Bây giờ cậu mới bắt đầu hỏi tôi, cậu mới bắt đầu sợ hãi, nhưng vô ích thôi.

Vẻ mặt dũng cảm đêm qua của cậu, tôi vẫn còn nhớ rành mạch.” Lời Vương Diệp thốt ra, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ kỳ quái.

Anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất lực nói: “Đó là vì cậu hiểu lầm tôi, tôi thật sự không dũng cảm, hơn nữa tôi…” Lời Bàn

Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Được rồi, cậu đừng có nói những lời này ở chỗ tôi nữa, tôi cũng không muốn nghe.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên phản ứng thế nào.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy sự phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy chán nản cảm thán một câu: “Mau theo tôi qua đây, qua bên này xem kỹ đi.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo cánh tay Bàn Tử.

Bàn Tử không còn cách nào, anh ta chỉ có thể theo Vương Diệp đi qua, nhưng nhìn thấy những cảnh tượng trước mắt đó.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày nửa ngày trời không hoàn hồn, rõ ràng không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Bởi vì Bàn Tử nhìn thấy cái ba lô đêm qua, hóa ra lại là một thứ đã mục nát?

Hơn nữa nhìn nó giống như một khối thi thể.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử cả người ngây ra.

Vương Diệp từ trên đó kéo sợi dây xuống.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Nhìn xem, đây chính là sợi dây đêm qua cậu ném lên đây.

Nếu không phải cậu kéo nó đi suốt đường, có lẽ chúng ta đã không thể gặp được nó rồi.” Nét mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Tay anh ta run rẩy, anh ta nhìn Vương Diệp, mặt đầy hoảng sợ nói: “Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Tôi thật sự không biết, hơn nữa đêm qua tôi cũng không cố ý trêu chọc, tôi chỉ là không hiểu chuyện mà thôi.” Lời giải thích của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu nhìn Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần mệt mỏi, sau đó chỉ vào những thứ trước mặt này nói: “Cậu nói những lời như vậy có ý nghĩa gì sao?

Chương 1075

Cậu nghĩ họ sẽ tin sao?

Cho dù họ tin thì sao chứ?

Cuốn sổ đêm qua của cậu không phải đã để lại ấn tượng thảm khốc cho họ sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử cả người đều sắp đứng không vững rồi.

Anh ta lùi lại vài bước, dựa vào cửa xe, nhìn Vương Diệp mặt đầy hoảng sợ nói: “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Cậu có thể nói rõ cho tôi biết được không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, chỉ cảm thấy trên mặt có một mảnh bình tĩnh.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử mặt đầy tùy ý nói: “Tôi làm sao mà biết được chứ?

Cho dù tôi có nói cho cậu biết, nói rõ từng chi tiết cho cậu nghe, nhưng thì sao chứ?

Có giải quyết được vấn đề không?

Huống hồ đây là rắc rối do cậu tự mình gây ra mà.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe những lời này của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Cậu lẽ nào muốn nhìn tôi chết sao?” Bàn Tử dường như nhận ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Thấy Bàn Tử bắt đầu sợ hãi, Vương Diệp cũng bật cười.

Anh khoanh tay lắc đầu, nhìn Bàn Tử mặt đầy chán nản nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi làm sao có thể muốn cậu chết?

Tôi chỉ là cảm thấy có những thứ nên nhận ra sớm một chút mà thôi, huống hồ, tất cả những thứ này căn bản không đơn giản như chúng ta nghĩ, phải không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, trong mắt chỉ có sự phức tạp nồng đậm.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh đây lại không nhịn được sợ hãi.

Tay Bàn Tử đều run rẩy.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cười lên.

Vương Diệp đi tới, kéo cánh tay Bàn Tử.

Anh nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: “Cậu không phải rất tò mò cuốn sổ mà cậu nhìn thấy rốt cuộc là cái gì sao?

Bây giờ tôi sẽ đưa cậu qua bên đó xem kỹ một chút.” Trong ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, căn bản không dám tin những gì mình vừa nghe.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp.

Bàn Tử thở dài thườn thượt, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy vẻ mặt buồn bã của Bàn Tử, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: “Được rồi, cậu cũng đừng bày ra vẻ mặt này, cứ như ai đang làm khó cậu vậy, nhưng trên thực tế tất cả những thứ này đều là do cậu tự mình lựa chọn.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử cười lạnh.

Lời Vương Diệp vang bên tai.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử cho dù nhận ra những việc mình đã làm là vô cùng sai lầm, hơn nữa nhận ra vấn đề của mình, nhưng thì sao chứ?

Điều này căn bản không giải quyết được vấn đề.

Giống như Vương Diệp đã nói, cái gì nên đến sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Mặc kệ Bàn Tử đưa ra quyết định gì, lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng mặt đầy chán nản nói: “Nói thật, loại người như cậu…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy chán nản nói: “Nhưng tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy lạnh nhạt nói: “Thôi đi, mấy thứ này đừng nói với tôi nữa, tôi không muốn nghe đâu.” Vương Diệp nhìn thứ trước mặt, anh không chút do dự dùng gậy gạt những thứ bên trong ra.

Lúc này Bàn Tử lại nhìn thấy một cuốn sổ tay.

Cuốn sổ tay này giống hệt cuốn anh ta nhìn thấy đêm qua.

Nhưng Bàn Tử cũng nhìn thấy bàn tay trước mặt, bàn tay đó dường như vẫn luôn nắm chặt cuốn sổ tay kia, hơn nữa dù thế nào cũng không chịu buông ra.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ hãi, Trương Khởi Linh cũng cười nói với Bàn Tử: “Cuối cùng cũng bắt đầu sợ rồi sao?

Nhưng sợ hãi thì đã muộn rồi.” Nét mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Khi những lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, dứt khoát kéo tay Vương Diệp nói: “Cậu nhất định phải cứu mạng tôi nha, tôi là huynh đệ tốt nhất của cậu, huống hồ, tất cả những thứ này đều là vô tội, tôi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, nếu cậu không giúp tôi thì tôi thật sự không biết phải làm sao nữa rồi.” Trong mắt Bàn Tử tràn đầy sự kinh hãi.

Rõ ràng, tất cả những thứ này đã mang lại áp lực tâm lý cực kỳ mạnh mẽ cho Bàn Tử.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, cũng cười nói với anh ta: “Giúp cậu một tay, tôi phải giúp cậu thế nào đây?” Dưới ánh mắt của Bàn Tử, Vương Diệp nói xong những lời này, liền trực tiếp quay người rời đi.

Thấy Vương Diệp lạnh nhạt vô tình như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất lực nói: “Cái tên này, cậu làm việc thật sự có hơi quá đáng đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, rõ ràng đang tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Diệp thấy Bàn Tử tức giận như vậy, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử mở miệng cảm thán một câu: “Tôi làm việc cho dù quá đáng thì sao chứ?

Cậu làm gì được tôi?” Khi lời nói đến đây, Vương Diệp thấy Bàn Tử giận tím mặt như vậy, Vương Diệp cũng cảm thấy có chút bất lực.

Vương Diệp khẽ thở dài, vỗ vai Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Huống hồ những thứ này đều là do cậu tự mình lựa chọn.” Khi lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, cuối cùng nói với Vương Diệp: “Vậy bây giờ chúng ta mau quay về đi, mau đến nơi đó, có lẽ tất cả những nguy cơ này đều có thể giải quyết được.” Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, sau khi những lời này của mình thốt ra, Vương Diệp lại cầm cuốn sổ lên, hơn nữa anh còn ném bàn tay kia xuống đất.

Nhìn hành động của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự kinh hoàng.

Bàn Tử ôm mặt mình, rất lâu đều không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại không nhịn được cười nói với anh ta: “Có muốn xem nội dung bên trong không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự tùy ý.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy bình tĩnh nói: “Đêm qua tôi đã xem hết rồi, có gì mà hay ho nữa chứ, chẳng qua là kể chuyện hắn một mình đi bộ đến đây thôi, vả lại những gì trong đó nói tôi đã biết từ lâu rồi.” Điều Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là, Vương Diệp lại lắc đầu, không trả lời anh ta.

Nhìn hành động của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Anh ta nhíu mày, rất lâu đều không nói được lời nào.

Thấy Bàn Tử im lặng như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán với Bàn Tử một câu: “Tôi thì sao?

Tôi lại cho cậu lời cảnh báo cuối cùng, hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, đi chấp nhận tất cả những thứ này, nếu không thì hầu hết mọi chuyện đều không dễ dàng như cậu nghĩ đâu.” Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Trong mắt anh ta lóe lên vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp không nhịn được cảm thán với Bàn Tử: “Nói cho cùng, những thứ này đối với cậu mà nói, có lẽ thật sự khó chấp nhận, nhưng trên thực tế, cậu hãy nhìn kỹ nội dung bên trong đi.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo Bàn Tử qua.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một chút, dù sao Vương Diệp cũng đã xem rồi, đã như vậy thì Vương Diệp cũng sẽ gặp phải chuyện giống như anh ta.

Vì vậy bây giờ anh ta đi cùng Vương Diệp xem một chút, chắc cũng không sao.

Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Bàn Tử, nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là.

Khi Vương Diệp lật cuốn sổ ra, Bàn Tử cũng nhìn thấy nội dung hoàn toàn khác biệt.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta trợn tròn mắt, căn bản không tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Anh ta đứng ngây tại chỗ, không nói được lời nào.

Miệng anh ta há to.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp.

Rõ ràng, đối với những gì mình vừa nhìn thấy, Bàn Tử cảm thấy khó tin.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời lại cười nói với Bàn Tử: "Tôi sao lại cảm thấy cậu hình như rất kinh ngạc?

Cậu lẽ nào cảm thấy những thứ này đều là giả sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai.

Bàn Tử nhíu mày, Bàn Tử không biết nên nói gì, nhưng tất cả những thứ trước mắt này đã mang lại áp lực tâm lý nhất định cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với Bàn Tử: "Cậu xem những gì bên trong kể này, hóa ra là chính hắn một mình lái xe?

Kết quả trên đường gặp phải mấy người, họ không có xe nên hắn đã đưa mấy người đó lên xe, cảm thấy họ đáng thương, kết quả không ngờ lại bị họ tàn nhẫn sát hại." Cuối cùng vẫn là khi chết mới viết lại những thứ này.

Chương 1076

Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực về điều này, bởi vì mỗi chữ cái nhìn rất cẩu thả.

Hơn nữa trên đó còn có vết máu thật sâu.

Sau khi xem xong nội dung cuốn sổ này, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, cả người đều ngây dại.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử trực tiếp ôm đầu ngồi xổm xuống.

Rõ ràng, tất cả những thứ này đối với Bàn Tử mà nói căn bản không thể chấp nhận được.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử trực tiếp ôm đầu ngồi xổm xuống.

Rõ ràng, tất cả những thứ này đối với Bàn Tử mà nói căn bản không thể chấp nhận được.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: “Được rồi, đừng sợ, những thứ này thật sự không đáng là gì.” Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Thấy Bàn Tử im lặng như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được cười tủm tỉm nói với Bàn Tử.

“Nhớ kỹ đấy, lần sau thật sự phải nghe lời chúng tôi, đừng có tùy tiện nhặt mấy thứ linh tinh ven đường về.” Vương Diệp nói thật, khi

Bàn Tử nghe thấy, cả người Bàn Tử đều hoảng hốt.

Bàn Tử lắc đầu, rồi đột nhiên nói với Vương Diệp: “Nhưng tôi không thấy mấy thứ đó có vấn đề gì.” Hai tay Bàn Tử run rẩy.

Anh ta lắp bắp nói ra những lời này, nhưng khi lời của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh đương nhiên có thể thấy mấy thứ đó không quan trọng, nhưng anh phải nhớ kỹ, tùy tiện ba vấn đề trong đó thôi cũng có thể hại chết anh.” Nói đến đây, Vương Diệp dừng lại.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Rõ ràng, đối với những thứ này, Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó chấp nhận.

Thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Anh cũng đừng thấy tất cả mọi chuyện có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế, những thứ này...” Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã thở dài, Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mệt mỏi nói: “Đừng nói nữa, tôi đã biết chuyện này là thế nào rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, cả người anh ta gần như tuyệt vọng.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, lúc này Vương Diệp cũng không nói thêm lời nào khác với Bàn Tử.

Đối với Vương Diệp mà nói, nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì, huống hồ thái độ và bản tính của Bàn Tử vốn dĩ là như vậy.

Vương Diệp có nói gì với anh ta cũng vô ích.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, trong mắt cũng tràn đầy vẻ u sầu.

Lúc này, Bàn Tử loạng choạng trở lại xe.

Thấy vẻ hoảng hốt trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp ôm miệng, nhìn chằm chằm Bàn Tử, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, anh cũng đừng có diễn trò nữa, tôi biết anh không cố ý, huống hồ có những thứ anh cũng không muốn, cho nên anh..." Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói: "Nếu trên đời này có báo ứng, có lẽ vì các cậu không ở đây, tôi đã chịu đựng cả ngàn lần báo ứng, bị hành hạ rồi." Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Bàn Tử, hơn nữa Bàn Tử cũng biết, nếu tối qua không phải Vương Diệp bảo anh ta ném quyển sổ đi, tiếp theo anh ta sẽ gặp phải chuyện gì.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng của Bàn Tử đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Thấy bộ dạng trầm mặc của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: "Đối với những thứ này, cho dù anh khó chấp nhận, thì vẫn là..." Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, cảm thán với vẻ mặt u sầu: "Tôi thấy..." Bàn Tử còn chưa nói xong, trên mặt Vương Diệp đã lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, bình tĩnh nói: "Dù sao thì tôi có nói thế nào?

Anh cũng không nghe lọt tai, đã như vậy, thì anh cứ giữ ý kiến và suy nghĩ của mình đi.” Vương Diệp nói xong những lời này, liền trực tiếp đóng cửa xe.

Bàn Tử vội vàng ngồi vào xe, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt lấp liếm: “Tôi không có ý đó, những lời anh nói tôi đương nhiên là nghe, chỉ là tôi thấy những thứ này không quỷ dị như chúng ta tưởng thôi, với lại lần này chắc không nguy hiểm đến thế chứ.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy cẩn trọng và căng thẳng.

Khi Bàn Tử nói ra, Vương Diệp tuy gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng nói với vẻ mặt u sầu: “Tôi phải nhắc nhở anh thế nào đây?

Dù sao thì những thứ này...

đều là số mệnh cả.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào ngực Bàn Tử.

Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Rõ ràng, những hành động của Vương Diệp đều mang đến cho Bàn Tử một sự đả kích nhất định.

Thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cười nói với Bàn Tử: “Nếu không đoán sai, đối với tất cả những chuyện này, anh chắc chắn có những suy nghĩ khác, thậm chí còn cho rằng tôi đang nói dối, thậm chí là lừa gạt, nhưng trên thực tế thật sự không phải vậy.” Những thứ nên đến thì không thể cản được, hơn nữa Vương Diệp đưa Bàn Tử đi cũng chỉ hy vọng Bàn Tử có thể chuẩn bị tâm lý để chấp nhận mà thôi.

Thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

“Anh yên tâm đi, nguy hiểm lần này chắc không đến mức cướp đi tính mạng anh đâu, tôi đã giúp anh bói một quẻ rồi.” Vương Diệp vừa nói những lời này, vừa lắc đầu thở dài.

Khi lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Đối với Bàn Tử mà nói, những thứ trước mắt này thật sự mang lại cho anh ta một đả kích không nhỏ, ngoài điểm này ra, Bàn Tử cũng không ngờ tất cả mọi chuyện lại đến đột ngột như vậy.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy phức tạp.

Anh ta chìm vào im lặng, không nói được lời nào.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu với Bàn Tử.

“À đúng rồi.

Lần này anh cứ mang theo hết những thứ này đi, không thì sơ ý một cái nó mà mang anh đi mất, tôi cũng không biết phải làm sao nữa.” Vương Diệp đưa bùa bình an và đủ loại đồ vật cho Bàn Tử.

Thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử không chút do dự nhận lấy.

Thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Nếu không đoán sai, lần này chắc không nguy hiểm đến thế, nhưng anh cũng phải chuẩn bị tâm lý để đối phó, dù sao tôi cũng không phải là thần.” Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử biết Vương Diệp đã cố gắng hết sức rồi, cho nên vào lúc này, Bàn Tử cũng không nói thêm lời nào khác.

Bàn Tử cầm bùa bình an trong tay, chỉ không ngừng cầu nguyện ở nơi này, hy vọng tất cả những chuyện này có thể tránh xa anh ta.

Nhưng khi Bàn Tử đang cầu nguyện, nếu những thứ này thật sự đơn giản như vậy, thì anh ta cũng sẽ không gặp phải tất cả những chuyện này.

Khi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân tỉnh dậy, Vương Diệp đã lái xe rồi.

Vương Diệp lái xe, nhìn về phía điểm đến xa xa, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Rất nhanh, bọn họ sắp đến điểm đến rồi, hơn nữa ở nơi đó, bọn họ sẽ gặp phải nguy hiểm mới, những thứ này đều là Vương Diệp không muốn thấy.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Trương Khởi Linh lại ôm miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói: "Bàn Tử, chuyện này là sao vậy?

Cậu ta sao lại ngủ rồi?

Hơn nữa cậu ta có vẻ không ổn lắm đâu." Khi lời của Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt kỳ lạ nói: "Tôi cũng không biết chuyện này là sao, nếu không đoán sai thì..." Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhưng Bàn Tử lại trực tiếp ôm miệng, có vẻ muốn nôn.

Vương Diệp hạ cửa kính xe xuống.

Lúc này, Bàn Tử trực tiếp nôn ra ngoài.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ

khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cũng bất đắc dĩ nói: “Cậu làm sao vậy?

Gặp phải chuyện gì à?” Khi câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt hoảng sợ nói: “Chết tiệt, tôi cảm giác tôi đã bị thứ đó theo dõi rồi, tôi bây giờ lại bắt đầu phát sốt.” Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu.

Thấy hành động này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Những người khác vội vàng chạy tới.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, lúc này Trương Khởi Linh phát hiện Bàn Tử thật sự phát sốt rồi.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói: “Chết tiệt, chúng ta tiếp theo phải làm sao đây?” Khi câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu không đoán sai, tên này có lẽ đã trúng tà rồi, xem ra tiếp theo vẫn phải nghĩ cách khác để giải quyết vấn đề của cậu ta.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Lời của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ tùy ý.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, thản nhiên nói: “Nếu không thì chúng ta có thể làm gì chứ?” Vương Diệp lắc đầu, giọng điệu chỉ có một sự phức tạp.

Chương 1077

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn hoàn cảnh xung quanh, anh ta không nhịn được khẽ thở dài.

Khi Hạo Thiên Chân đang đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, lại không nhịn được cảm thán một câu với Hạo Thiên Chân: "Thư giãn chút đi, chắc không có chuyện gì to tát đâu, cậu đưa mấy thứ này cho cậu ta uống đi, để cậu ta uống nhiều một chút, chắc sẽ khỏe lại thôi." Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần hoảng sợ.

Anh ta nói với vẻ mặt kỳ lạ: "Cái thứ anh đưa cho tôi là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn chằm chằm chai nước trong tay.

Vương Diệp nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp bật cười, anh ta lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân một cách bình tĩnh nói: "Cái này đương nhiên là để cậu ta tỉnh lại, là thuốc nước trị sốt." Lời của Vương Diệp nói ra, Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, không chút do dự gật đầu.

Sau khi anh ta uống hết cả chai, sắc mặt Bàn Tử tuy vẫn rất khó coi.

Nhưng không bao lâu, Bàn Tử đã ngủ thiếp đi.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt u sầu: "Thật khiến người ta đau đầu.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Lời của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói: “Chuyện này là sao vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có một sự bình tĩnh.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, tùy ý nói: “Tôi không biết phải nói với anh thế nào?

Nhưng anh vừa nãy phát sốt, anh vừa nãy có ấn tượng cụ thể nào không?

Đã làm chuyện gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui vẻ nói: “Tôi vừa nãy mơ thấy chúng ta đã vào cái Cửu Tầng Yêu Tháp đó rồi, chúng ta đã tìm thấy rất nhiều bảo bối ở trong đó, hơn nữa chúng ta ở nơi đó gần như là những người vô địch.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy kích động.

Thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp thở dài, nhìn những người khác, bất đắc dĩ nói: “Có lẽ chuyện này rất huyền ảo, anh ta đã mơ một giấc mơ như vậy, nghĩa là, lần này chúng ta có thể sẽ gặp một chút bất ngờ và sóng gió.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Khi lời của Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kỳ quái nói: “Sao có thể chứ?

Cậu ta chỉ là một giấc mơ thôi, những thứ này có thể nói lên điều gì?” Nhưng khi câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp lại cố ý giữ im lặng.

Thấy Vương Diệp không nói gì, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cẩn trọng nói: “Anh cũng đừng vì một giấc mơ của tôi mà bắt đầu lo lắng, tôi trước đây thường xuyên mơ những giấc mơ vớ vẩn này, hơn nữa tôi ngày nào cũng mơ thấy đồ ăn ngon.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, nhưng Vương Diệp lại không thấy không khí dịu đi chút nào.

Vương Diệp chỉ lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu, đừng ôm lấy cái suy nghĩ ngây thơ đó, huống hồ, chuyện lần này thật sự nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng.” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, trong mắt chỉ có một sự bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử dường như cũng biết chuyện này là thế nào, đại khái mọi chuyện đều không đơn giản như anh ta nghĩ.

Cho nên vào lúc này, Vương Diệp mới có bộ dạng này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì, nhưng Vương Diệp thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, cười nói với anh ta: “Nhưng anh cũng có thể thư giãn chút đi, những thứ này thực ra cũng chẳng là gì cả, nếu thật sự có thể đánh bại chúng ta, chúng ta cũng sẽ không đến nơi này.” Vương Diệp nói là sự thật, khi Bàn Tử nghe thấy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn

Vương Diệp cũng nói với vẻ mặt phấn khích: “Trong lòng tôi còn có một suy nghĩ.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Khi lời của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ mặt kỳ dị: “Suy nghĩ gì vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải nói gì.

Thấy biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Nói thật đi.” Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, quan sát hoàn cảnh xung quanh, rồi đột nhiên bắt đầu bịt tai mình lại.

“Sao tôi dường như nghe thấy vô số chim đang bay?

Chúng đang kêu thét ở đâu vậy, rốt cuộc là chuyện gì?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, trong mắt anh ta chỉ có sự hoảng sợ.

Câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt u sầu nói: “Tôi làm sao biết được?” Khi câu hỏi của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp rất u sầu nói: “Không đúng chút nào, tại sao âm thanh này chỉ có tôi nghe thấy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng trầm mặc của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chúng ta tiếp theo phải làm sao?” Ngay khi tất cả mọi người đang lo lắng vì chuyện này, không ai ngờ tới.

Bên ngoài cửa kính xe lại có một người gõ gõ cửa kính xe.

Bàn Tử thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn, hoảng hốt phát ra ba tiếng kêu thảm thiết.

Sắc mặt đối phương cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương nhíu mày nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt chỉ có sự ghét bỏ nồng đậm, giống như tất cả những gì Bàn Tử đã làm đều dẫm phải đuôi hắn vậy.

Nhưng khi Bàn Tử đối mặt với hắn, trong mắt Bàn Tử chỉ có một sự khó chịu.

Bàn Tử nhìn chằm chằm tên này, không nói gì đã xắn tay áo lên, rồi bắt đầu chửi bới.

Đối với Bàn Tử mà nói, vì tên này là một người, nếu hắn muốn dọa mình, thì tất cả mọi chuyện hắn làm đều là không đúng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự khó chịu.

Nhìn tên này, Bàn Tử suy nghĩ một chút, không chút do dự mắng té tát: “Mẹ nó, não của mày có vấn đề à?

Mày dọa tao làm gì?

Não mày có phải chưa mọc đủ không?” Bàn Tử vừa nói vừa hạ cửa kính xe xuống, trực tiếp lao ra ngoài, chỉ vào mũi đối phương, nhưng anh ta lại không xuống xe.

Tính cách của Bàn Tử, Vương Diệp rõ như lòng bàn tay.

Bàn Tử tuy gào khóc la mắng một trận.

Nhưng vào lúc này, Bàn Tử vẫn có chút sợ hãi.

Bàn Tử rụt đầu lại, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được bật cười.

Anh ta ôm miệng, nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ mặt u sầu: "Anh này, thật là..." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cẩn thận nói: "Tên này đang bắt nạt tôi đấy à?

Anh không nhìn ra sao?

Hắn ta cố ý phát ra những âm thanh kỳ quái đó để tôi nghe thấy, tôi thấy hắn ta chính là cố ý dọa dẫm tôi, tôi nhất định phải cho hắn ta biết tay." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu, điều này là không thể phủ nhận.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ u sầu.

Anh ta không nhịn được vỗ vai Bàn Tử nói: "Đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, đa số các tình huống cũng không đến nỗi tệ như vậy, huống hồ tên này đột nhiên xuất hiện, chắc chắn là có lý do của hắn, chi bằng tìm hiểu rõ tình hình một chút." Lời tuy nói là vậy, nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn vô cùng khó chịu.

Bàn Tử nhìn chằm chằm tên này, trong mắt chỉ có sự phức tạp, sau đó nắm chặt nắm đấm làm động tác nghiến răng nghiến lợi.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương nhíu mày, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng sợ của Bàn Tử.

Vương Diệp cũng ngẩng đầu nhìn qua, không ai ngờ tới, tên này lại cầm cây sáo trong tay bắt đầu thổi.

Bàn Tử nghe thấy những âm thanh kỳ quái đó.

Bàn Tử bây giờ vẫn đang sợ hãi.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, đối phương cười ha hả.

Đối phương nhìn chằm chằm Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: "Mày muốn dọa tao, mày còn phải xem lại mình có đủ tư cách không?

Hơn nữa loại người như mày, tao không biết đã gặp bao nhiêu rồi, dám cướp cái thứ đó." Lời của hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhíu mày.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, bất đắc dĩ nói: "Tên này, nói chuyện thật sự khiến người ta thấy kỳ lạ, cho dù cậu ta thật sự làm vậy, nhưng cũng không đáng chết chứ, cậu làm như vậy tính là gì?" Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Lời của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trên mặt đối phương chỉ có một vẻ kiêu ngạo.

Đối phương ngẩng cằm lên, nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ mặt khó chịu: "Chuyện này liên quan gì đến anh?

Chương 1078

Chẳng lẽ cậu ta là bạn của anh sao?

Nếu thật sự là vậy, tại sao anh không đến giúp sớm hơn?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, u sầu nói: “Tôi cho dù muốn đến giúp sớm hơn, nhưng mà...” Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ mặt ghét bỏ: “Tôi nói cho anh biết, cậu ta đã cướp cặp sách của bạn tôi, còn lấy quyển sổ ra, chuyện này tôi với cậu ta không...” Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp đột nhiên bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, nói với vẻ mặt kỳ quái: “Trời ạ, cậu làm sao vậy?

Cậu sẽ không phải là nhìn thấy trên đường đó chứ?” Đối phương gật đầu.

Trên mặt đối phương tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Có vẻ như vào ban đêm, hắn đã nhìn thấy cái cặp sách đó, kết quả không ngờ lại bị Bàn Tử thuận tay giật mất.

Sau đó hắn đuổi theo mãi mà không đuổi kịp cái cặp sách đó, cho nên hắn cũng ôm lòng oán hận.

Nhưng Vương Diệp thấy biểu cảm trên mặt hắn, Vương Diệp lại thấy có chút buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm hắn, vô cùng nghiêm túc nói: “Hay là thế này đi, tôi chỉ cho anh một con đường sáng, anh cứ đi thẳng theo con đường này lùi lại, đi khoảng hai ba trăm mét, anh đại khái có thể nhìn thấy quyển sổ đó rồi.” Và cả cái cặp sách đó nữa.

Câu này Vương Diệp không nói ra, vì Vương Diệp biết đó không phải là cặp sách, nhưng tên kia nghe lời Vương Diệp, trên mặt hắn lại tràn đầy sự khó chịu.

Hắn lắc đầu.

“Tôi còn chưa muốn quay về, tôi sắp đến đích rồi, nếu tôi còn quay về thì chẳng phải là đồ ngốc sao?

Hơn nữa tôi ở đây cũng khá tốt.” Hắn vừa nói vừa ngẩng cằm lên, giọng điệu của hắn mang theo vài phần kiêu ngạo.

Lời của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn hắn, tùy ý nói: “Tùy anh thôi, dù sao anh tự chọn những thứ này cũng không liên quan gì đến tôi.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt đối phương càng khó coi.

Đối phương nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Rõ ràng, tất cả những điều này đều mang lại cho đối phương một áp lực nhất định.

Thấy trong mắt hắn tràn đầy phức tạp, Vương Diệp lại không nhịn được cảm thán một câu với hắn: “Nói đi thì phải nói lại.” Vương Diệp còn chưa nói xong, đối phương đã nhíu mày.

Đối phương nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ mặt kỳ quái: “Tôi sao lại cảm thấy...” Hắn còn chưa nói xong, lúc này Bàn Tử đã tỉnh dậy.

Bàn Tử mở mắt ra, nhìn chằm chằm tên này, sau đó trực tiếp đẩy cửa kính xe ra, vội vàng lao vào đánh hắn ta.

Nhưng khi Bàn Tử phản kích, Bàn Tử vội vàng kéo cửa kính xe

lên.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả.

Đối phương đang nghiến răng nghiến lợi, đồng thời Vương Diệp vẫy tay với hắn, giây tiếp theo, Vương Diệp đạp ga, trực tiếp rời đi trước mặt hắn.

Thấy thái độ ngông cuồng của Vương Diệp, sắc mặt đối phương cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được giơ ngón cái lên.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui vẻ nói: "Không hổ là huynh đệ tốt của tôi, đến cả tôi muốn làm gì cũng biết, tiếp theo chúng ta không cần sợ hắn ta nữa, tôi đoán tên này chắc chắn sẽ gặp tai ương." Nhưng sau khi Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lại lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Người lấy cái sổ đó là anh, vậy cũng có nghĩa là, tai ương chỉ xảy ra với anh thôi, ngoài điểm này ra, hắn ta cũng chỉ tò mò về cái sổ đó thôi, cho nên..." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, anh ta không nói tiếp nữa.

Rõ ràng một người thông minh đều biết ý Vương Diệp muốn biểu đạt là gì.

Vào lúc này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trong mắt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp, anh ta căn bản không dám tin những gì mình nghe thấy, trong mắt anh ta tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Anh ta thở dài thật sâu, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, lại không nhịn được cảm thán một câu với Bàn Tử: "Nói thật đi, những lời tôi nói này anh có thể không tin, nhưng trên thực tế, tất cả những điều này đều là có thật.” Vương Diệp lắc đầu, trong mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Lời của Vương Diệp nói ra, trong mắt Bàn Tử lộ ra sự phẫn nộ.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm nhìn chằm chằm Vương Diệp, hơi bất đắc dĩ nói: “Tôi biết những thứ này là có thật, nhưng anh cũng không cần phải cố ý dọa dẫm tôi như vậy chứ, hơn nữa tất cả những chuyện này chắc cũng không huyền ảo như anh nói.” Bàn Tử cười hì hì nói, nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Rõ ràng, đối với sự ngây thơ của Bàn Tử, Vương Diệp không biết phải làm sao.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, trong mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng trầm mặc của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được vỗ vai Bàn Tử nói: “Nếu tôi không đoán sai thì...” Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn hoàn cảnh ở đây, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy...” Nhưng lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Được rồi, đừng nói những lời vô nghĩa này nữa, những thứ này không quan trọng, huống hồ...” Trong mắt Vương Diệp lóe lên vài phần phức tạp.

Dưới sự chú ý của Bàn Tử, Vương Diệp đạp ga, trực tiếp đi đến ngôi miếu thờ trước mặt.

Thấy hành động của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp.

Lúc này Bàn Tử chuẩn bị đẩy cửa kính xe, xuống xe, kết quả không ngờ Vương Diệp lại khóa cửa xe lại.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ mặt kỳ quái: “Chuyện này là sao vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn hoàn cảnh ở đây.

Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một sự thản nhiên.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, tùy ý nói: “Anh hỏi tôi, tôi trả lời thế nào?

Huống hồ những thứ này lại có thể tính là gì?” Vương Diệp vừa nói vừa ngẩng cằm lên.

Lời của Vương Diệp vang lên bên tai.

Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào.

Rõ ràng, tất cả những điều này đều mang lại cho Bàn Tử không ít đả kích.

Thấy ánh mắt mang theo biểu cảm của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Nói thật đi.” Vương Diệp còn chưa nói xong, mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt căng thẳng nói: “Tôi thấy...” Bàn Tử còn chưa nói xong, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ u sầu.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh ở đây, không nhịn được nói với Bàn Tử: “Chết tiệt, lần này bị người khác nhanh chân hơn rồi, có lẽ là vì chuyện của anh.” Khi lời của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một sự phức tạp.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp lại không nhịn được nói với anh ta: “Chẳng lẽ không tin những gì tôi nói sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Bàn Tử dứt khoát lắc đầu, nhưng trong mắt Bàn Tử cũng lóe lên vài phần u sầu.

Anh ta nhìn hoàn cảnh ở đây, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: “Cánh cửa này đều đang khóa, sao có thể bị người khác nhanh chân hơn chứ?

Anh có phải là nhầm lẫn ở đâu đó không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp căn bản không đáp lại anh ta.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp trực tiếp lái xe đến cửa sau.

Nhưng nhìn thấy thứ này, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt tò mò: “Tôi thì chưa bao giờ thấy phong cảnh như vậy, anh rốt cuộc lái xe đến nơi nào vậy?

Tại sao trước đây tôi chưa bao giờ thấy nơi này?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời của Bàn Tử vang lên bên tai.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một sự thản nhiên.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, tùy ý nói: “Tôi làm sao biết được?” Vương Diệp nhìn Bàn Tử cười cười.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên rất khó coi.

Bàn Tử nhíu mày quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng điều khiến Bàn Tử không ngờ tới là, anh ta vừa xuống xe, một vật màu đen đã lao thẳng tới.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng lăn lên xe lại.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kinh hoảng nói: “Chết tiệt, đây là yêu ma quỷ quái gì vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp nhìn thứ xuất hiện trước mặt này, trong mắt chỉ có một sự bất đắc dĩ.

Vương Diệp lắc đầu, hồi lâu không nói được lời nào.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói: “Chẳng lẽ...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Được rồi, những thứ này chẳng là gì cả.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo Bàn Tử xuống.

Chương 1079

Những người khác đều xuống xe.

Trương Khởi Linh nhìn cái bóng đen đó, Trương Khởi Linh không chút do dự lấy đá ném xuống.

Thấy hành động của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cười ha hả.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng như vậy, càng cẩn thận thò đầu ra.

Bàn Tử không ngờ tới, lại là một con chim lớn?

Hơn nữa sau khi bị Trương Khởi Linh đánh một cái, nó lại ngốc nghếch rời đi.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử vỗ ngực mình, nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt u sầu: “Nói thật đi, tôi sống nửa đời người chưa từng thấy thứ kinh khủng như vậy, nó thật sự khiến tôi sợ hãi rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Trong mắt anh ta chỉ có sự sợ hãi nồng đậm.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, nhất thời cũng cười lắc đầu.

“Chưa từng thấy người nào nhát gan như anh.” Nói đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt đau đầu nói: “Anh nhát gan như vậy, vào trong đó rồi thì làm sao?

Nơi đó có rất nhiều thứ khủng khiếp, hơn nữa tôi thấy tên này đa phần sẽ làm vướng chân chúng ta.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi sao có thể chứ?” Nhưng lời Bàn Tử còn chưa nói xong, cánh cửa bên trong đã mở ra.

Chỉ thấy vài người từ bên trong đi ra, ba ba hai hai khoác vai nhau, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui vẻ nói: “Cậu cũng đến rồi.” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần quen thuộc và thân thiết.

Vương Diệp nghe lời bọn họ, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp.

Bàn Tử nhìn mấy người trước mặt này, Bàn Tử nói với vẻ mặt tò mò: “Các người là ai vậy?” Khi câu hỏi của Bàn Tử nói ra, mấy người đó cười ha hả, không trả lời lời Bàn Tử.

Bọn họ cứ như vậy rời đi, thái độ của bọn họ đối với Bàn Tử vô cùng bình thản.

Thấy bộ dạng của bọn họ, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, vốn định mách, nhưng không ngờ, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự nói: “Anh và những người này lại không quen biết, anh hỏi bọn họ những câu hỏi kỳ lạ này, anh nghĩ bọn họ sẽ trả lời sao?” Câu hỏi này không kỳ lạ, nhưng ở nơi này, câu hỏi này lại trở nên kỳ lạ, cho nên lúc này Vương Diệp cũng không muốn Bàn Tử hỏi những câu hỏi như vậy.

Thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói: “Tôi cũng hiểu ý anh, chỉ là tôi thấy...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vào lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Được rồi, đừng gây sự ở đây nữa, có những người không phải anh có thể trêu chọc, ngay cả tôi còn không muốn để ý đến bọn họ, anh còn muốn đi chào hỏi bọn họ.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần thất vọng.

Khi lời anh ta nói ra, Bàn Tử đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt hoảng sợ nói: “Nhưng tôi không biết chuyện này, nếu tôi biết thì tôi chắc chắn sẽ không đi trêu chọc bọn họ, huống hồ anh cũng không nói trước với tôi.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần vô tội.

Lời của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp liếc mắt trắng dã.

Vương Diệp không để ý đến anh ta, mà im lặng nhìn những người trước mặt rời đi.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn những người trước mặt này, không nhịn được mở miệng cảm thán một câu: “Cũng không biết mấy tên này là sao, vào rồi lại ra, lẽ nào nơi đó còn có thể ra vào được nữa sao?” Câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp liếc mắt trắng dã.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói với vẻ mặt khó chịu: “Anh đừng nghĩ mấy thứ vớ vẩn này, nơi này sao có thể vào rồi lại ra được.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử mỉm cười.

Lời của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt u sầu nói: “Vậy bọn họ rốt cuộc là sao?” Bàn Tử không ngừng truy vấn.

Nhưng vào lúc này, Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp lại giữ im lặng.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, bất đắc dĩ nói: “Trời ạ, cậu còn biết chuyện này là sao mà, cậu còn muốn hỏi bọn họ, rõ ràng là vì có vấn đề, cho nên mới từ bên trong đi ra.” Khi lời của Trương Khởi Linh nói ra, Bàn Tử phản ứng lại.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy sự phức tạp, căn bản không tin những gì mình nghe thấy.

Thấy bộ dạng Bàn Tử đứng sững tại chỗ, Vương Diệp lại vỗ vỗ cánh tay anh ta, ngay sau đó dẫn Bàn Tử đi vào.

Nhưng Vương Diệp còn chưa bước vào, Bàn Tử đã đứng yên tại chỗ.

Thấy bộ dạng đờ đẫn của Bàn Tử.

Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, tò mò nói: “Anh sẽ không phải là thật sự không muốn vào chứ?” Lời của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không muốn vào.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Anh ta vừa nói vừa nhìn cánh cửa này, trong mắt anh ta mang theo vài phần hoảng sợ.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt u sầu nói: “Sớm đã nói với anh rồi, nơi này không có nhiều nguy hiểm như vậy đâu, anh không cần phải nghĩ nó nghiêm trọng đến thế.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng khi lời anh ta nói ra, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên phức tạp.

Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Tôi không nghĩ vậy, hay là thế này đi, vẫn là các cậu vào đi, như vậy cũng có thể bớt chuyện, hơn nữa tôi cũng không muốn làm vướng chân các cậu.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần u sầu.

Khoảnh khắc lời nói ra, Trương Khởi Linh lập tức bật cười.

Trương Khởi Linh lắc đầu, nhìn anh ta với vẻ mặt tò mò truy hỏi: “Cậu thấy có khả năng đó sao?” Bàn Tử đã đến đây rồi, bọn họ sao có thể còn để Bàn Tử đứng ở cửa đây chứ, huống hồ đứng ở cửa đây cũng không phải là kế lâu dài, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì đó.

Bàn Tử một mình không giải quyết được, thì có thể sẽ tệ lắm, huống hồ, nơi này nhìn có vẻ kỳ lạ như vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại đi đến bên bức tường, y chỉ vào bức tường, nhìn mọi người nghiêm túc nói: "Các người xem chỗ này, chắc chắn có vấn đề." Giọng điệu Bàn Tử có chút trầm ngâm, bức tường này toàn là cát bụi, nhưng y vẫn nhìn mọi người rất nghiêm túc mà nói: "Nếu không nhầm thì cái Cửu tầng yêu tháp này hẳn là mọc lên từ dưới đất, bằng không sao chỗ này lại có nhiều bụi bặm như vậy chứ?" Mắt Bàn Tử đượm vẻ ưu tư, y vừa nói vừa lắc đầu thở dài, sau đó, lau đi một phần bụi bặm trên đó, y nhìn thoáng qua đồ án.

Bàn Tử chết cũng không ngờ tới, vào lúc này, thứ y nhìn thấy là một đồ án hình quỷ.

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử sợ đến mức vội lùi lại phía sau, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại vội vàng bước tới.

Mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy phấn khích, y nhìn Vương Diệp vui vẻ nói: "Trời ạ, cái thứ này quá tuyệt vời đúng không?

Món đồ này có thể mang lại cho chúng ta rất nhiều phát hiện khảo cổ, bao gồm cả những tác phẩm nghệ thuật bên trong, thật sự có thể nói là hạng nhất." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa giơ ngón cái lên, nghe Hạo Thiên Chân nói, Vương Diệp bật cười, lúc này Vương Diệp lại gần xem xét, mới phát hiện thứ này được vẽ vô cùng chân thực.

Bằng không vào lúc này, Bàn Tử sao có thể sợ đến mức tè ra quần?

Thấy vẻ mặt Bàn Tử, Trương Khởi Linh cười nói với Bàn Tử: "Thôi được rồi, mấy thứ này chẳng là gì cả, đừng sợ." Lời vừa thốt ra, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, Bàn Tử nhíu mày, ôm ngực nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói: "Món đồ này nhìn thật sự rất đáng sợ." Lời Bàn Tử vừa nói ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bất lực, Vương Diệp lắc đầu, không muốn đáp lời Bàn Tử nhiều.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, Bàn Tử khẽ thở dài, sau đó, cúi đầu nói: "Tôi cũng biết, dù sao thì các người cũng sẽ không quan tâm đến cảm xúc của tôi, đúng không?

Hơn nữa đối với các người mà nói, tôi đây là người khá kiểu cách." Khi lời Bàn Tử thốt ra, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự tùy ý, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói: "Anh đừng có nói lung tung ở đây, tôi sao có thể như vậy được chứ?

Tôi chỉ là cảm thấy..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: "Trực giác mách bảo tôi, chỗ đó rất nguy hiểm, nếu các người thật sự muốn vào, thì tôi thật sự không biết phải làm sao nữa." Lời Bàn Tử thốt ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử đầy ưu tư nói: "Anh cũng biết mà, chuyến này tôi đến là vì nhận lời mời của bọn họ, tức là nếu tôi không vào, sau này tôi cũng sẽ gặp bất trắc, cho nên chúng ta thật sự phải vào thôi." Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Nhưng Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu, y theo sau Vương Diệp, nhưng khi đi theo Vương Diệp vào trong, mặt y cũng tràn đầy vẻ quỷ dị, y nhìn xung quanh cảnh vật, cẩn thận né tránh, vẻ thận trọng trên mặt y không phải giả vờ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử đầy ưu tư nói: "Anh bạn này, có chúng ta ở đây rồi, anh có gì mà phải sợ chứ?

Huống hồ chúng ta đâu phải không bảo vệ anh, mấy thứ này căn bản không cần phải lo lắng." Mặt Vương Diệp tràn đầy bất lực, lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp muốn khóc không ra nước mắt.

Dáng vẻ đó của y trông vô cùng khó chịu.

Nhưng Vương Diệp lại không biết phải làm sao, vào lúc này, ngoài việc nhìn Bàn Tử ra, y cũng không làm được gì khác.

Ngay lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bất lực nói: "Được rồi, anh mau mau vào đây đi!" Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, nhưng khi đi theo sau Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng đượm vẻ ưu tư.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất lực nói: "Tôi cảm thấy có những thứ thật sự là phòng không thể phòng." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, bọn họ cùng nhau bước vào cửa, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy tầng tháp đầu tiên.

Nói là tháp, nhưng thực tế, đây là tầng thứ mấy, căn bản không ai biết.

Ngoài điểm này ra.

Bàn Tử còn thấy một người đeo mặt nạ đi tới, hơn nữa trên người y lại mặc một loại vỏ ngoài hình cầu.

Hơn nữa cả người nhìn cứ như một con Niên oa, nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị, Bàn Tử nhíu mày, da đầu như muốn tê dại, y không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, ngay lúc này, thứ này đang trình diễn màn lăn qua lăn lại trước mặt bọn họ.

Nhìn hành động của nó, Vương Diệp không nói thêm gì khác, nhưng không lâu sau, thứ này lập tức tan tành, những thứ bên trong cũng biến mất.

Lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại, bên trong căn bản không phải là người.

Bàn Tử trợn tròn mắt, căn bản không tin những gì mình nhìn thấy, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng ngây người tại chỗ, y giơ máy ảnh trong tay lên, sau đó, chụp một tấm hình về thứ đó.

Nhưng điều khiến Hạo Thiên Chân vạn vạn không ngờ tới là, vào lúc này, thứ bên trong đó lập tức rơi vào Nhật Bất Lịch Bồng.

Chương 1080

Ngay sau đó là vô số lưỡi đao chém xuống, chém thứ đó thành trăm mảnh.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào, Hạo Thiên Chân càng suýt nữa hét lên kinh hãi.

Vào lúc này, sắc mặt tất cả mọi người đều vô cùng khó coi.

Dù sao mọi người đều biết những thứ này có ý nghĩa gì, tuy bên trong không có người, nhưng thực tế, tất cả những điều này dường như cũng đang nhắc nhở bọn họ.

Vương Diệp cười cười, nhìn ba người bên cạnh mình, mặt đầy bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, mấy thứ này không đáng gì, tôi trước đây đã từng trải qua tất cả những điều này rồi, bây giờ tôi dẫn các anh vào, dù thế nào cũng sẽ không gặp hiểm nguy." Lời cam đoan của Vương Diệp vang lên bên tai.

Ba người tuy gật đầu, nhưng trên mặt vẫn còn vài phần ưu tư.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh lúc này, sắc mặt y trở nên vô cùng khó coi, y nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất lực nói: "Những thứ này thật sự quá khiến người ta sợ hãi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa ôm ngực, dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp ném viên đá trong tay qua.

Điều không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này, những lưỡi đao kia đều rơi xuống, nhìn thấy cảnh này, trong mắt Vương Diệp tràn đầy bất lực.

Viên đá đó rất nhanh biến thành bột mịn, hơn nữa lối đi phía trước bọn họ, hiển nhiên là phải đi về phía đó.

Mà đó cũng là con đường duy nhất.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử quay đầu nhìn cánh cửa phía sau mình, Bàn Tử vốn định quay lại, kết quả không ngờ cái vỏ hình cầu vừa lăn kia lại xuất hiện.

Không ai biết thứ này rốt cuộc là người hay là một cơ quan.

Dù sao thì Bàn Tử thấy nó lăn về phía cửa, Bàn Tử cũng thấy vô số lưỡi đao từ trên trời rơi xuống.

Ngay sau đó thứ này lập tức tan tành, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng lắc đầu, y vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy ưu tư nói: "Nói thật nhé." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi, y ôm mặt, nhìn Vương Diệp mặt đầy hoảng sợ nói: "Chúng ta tiếp theo thật sự phải đi qua chỗ này sao?

Có cách nào khác hay đường nào khác không?" Trong mắt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, lúc này Trương Khởi Linh cũng nhíu mày, Trương Khởi Linh đã bình tĩnh lại, không còn hoảng loạn như vừa nãy, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi nói thật, nếu không nhầm thì con đường duy nhất của chúng ta tiếp theo có lẽ là..." Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm một cử chỉ im lặng.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy bình tĩnh nói: "Chúng ta không có cách nào khác, nhưng chúng ta có thể thử tìm cách né tránh những thứ này." Thế nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp mặt đầy sốt ruột nói: "Anh điên rồi sao?

Chúng ta làm sao có thể tránh được chứ?

Những lưỡi đao này nhìn nguy hiểm như vậy, hơn nữa..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy thờ ơ nói: "Tôi đã nói rồi, mấy thứ này không đáng gì, anh phải nghe lời tôi." Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, vào lúc này, y không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, y vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói: "Tôi nhớ trước đây, khi có tiền ở phía trước, anh cơ bản là bất kể có là đao sơn hỏa hải gì, anh cũng có thể xông pha mà." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười, dưới ánh mắt của Bàn Tử, Vương Diệp chợt từ trong túi mình lấy ra một đồng tiền vàng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, trong mắt y mang theo vài phần phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào, thấy dáng vẻ im lặng không nói của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với Bàn Tử: "Không lẽ thật sự không có cách nào chấp nhận tất cả những điều này sao?" Khi câu hỏi vang lên bên tai, Bàn Tử vẫn im lặng, thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với y: "Đừng sợ chứ, có chúng ta ở đây rồi, anh có gì mà phải sợ?

Huống hồ, tất cả mọi người chúng ta đều sẽ bảo vệ an toàn cho anh, bây giờ anh chỉ cần thả lỏng là được rồi." Lời tuy là nói như vậy, nhưng Bàn Tử cũng lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp mặt đầy hổ thẹn nói: "Tôi làm sao có thể để các anh bảo vệ chứ?

Chuyện như vậy tôi tự mình có thể giải quyết, huống hồ các anh đã đủ đau đầu rồi, nếu còn phải lo cho tôi nữa, e rằng các anh cũng sẽ phân thân mệt mỏi." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lập tức bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, rất nghiêm túc nói: "Xem ra anh vẫn có chút tự biết mình, cũng biết mình sẽ gây phiền phức cho chúng tôi.

Đã như vậy, vậy thì tôi cũng yên tâm rồi.

Bây giờ anh theo chúng tôi cùng đi về phía đó đi, đừng có lảm nhảm ở đây nữa." Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử phản ứng lại, Bàn Tử trợn tròn mắt, y nhìn Vương Diệp mặt đầy hoảng sợ nói: "Vậy theo ý anh nói là, anh chỉ tùy tiện đùa giỡn với tôi sao?" Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp cười gật đầu, dưới ánh mắt của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử mặt đầy ưu tư nói: "Không chỉ vậy, hơn nữa những trò đùa này tôi nghĩ anh hẳn là cũng có thể chấp nhận được." Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ tái nhợt, y nhíu mày, đứng tại chỗ, không nói được lời nào, lúc này Trương Khởi Linh cũng bước tới, Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh tự mình cũng nói, nếu để chúng ta giúp đỡ thì sẽ làm phiền chúng ta.

Đã như vậy, vậy thì tôi cũng hy vọng anh thật sự có thể hiểu rõ đạo lý bên trong này, chứ không phải cố ý nói ra những lời như vậy." Lời Trương Khởi Linh thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Kẻ ngốc cũng biết Bàn Tử không thể chấp nhận tất cả những điều này, ngoài điểm này ra, Vương Diệp cũng biết Bàn Tử vừa nãy đã làm một loạt hành động giả vờ.

Nhưng vào lúc này, Vương Diệp lười vạch trần, y chỉ lẳng lặng nhìn Bàn Tử, y biết, dù thế nào đi nữa, Bàn Tử cũng sẽ đi theo mình vào.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phấn khích, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp rất đau đầu nói: "Thế nhưng tôi cảm thấy..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm một cử chỉ im lặng, lúc này, Vương Diệp nhìn ba người trước mặt.

Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Thấy Vương Diệp thật sự muốn đi qua, Bàn Tử vội vàng kéo tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp mặt đầy sốt ruột nói: "Chúng ta có thể đã bỏ lỡ một điểm quan trọng, thêm vào đó kinh nghiệm từ trước đến nay của anh, có thể sẽ khiến chúng ta hiểu lầm, tôi bây giờ hy vọng anh có thể nghe tôi nói một câu." Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ sốt ruột, y nhìn Vương Diệp mặt đầy khẩn thiết nói: "Chỗ phía sau chúng ta cũng là đao sơn, điều đó cũng có nghĩa là, con đường này không phải là con đường thật sự, hơn nữa bây giờ nếu chúng ta thật sự đi qua, đó chính là tìm đường chết." Trong mắt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc, lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, lúc này Trương Khởi Linh bước lên, Trương Khởi Linh vốn định nói gì đó.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: "Những điều anh nói, tôi có thể chấp nhận, nhưng tôi muốn nói với anh rằng, con đường chúng ta đang đi bây giờ, là do con Niên oa kia dẫn đường, điều đó cũng có nghĩa là đây chắc chắn là đúng." Hơn nữa Vương Diệp trước đây đều dựa theo những con đường do các Niên oa này dẫn đường mà đi vào, người bạn kia của y cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, khi

Vương Diệp kể kinh nghiệm nội tâm của mình cho Bàn Tử nghe.

Mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ quỷ dị, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp không nói một lời mà nói: "Tôi không cần biết, đó là bạn gái anh, nhưng bây giờ là chúng tôi đi theo anh vào, cho nên bất kể thế nào đi nữa, an toàn của chúng ta nhất định phải được đảm bảo, tuyệt đối không thể đùa giỡn trong chuyện này." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ quỷ dị, thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp đứng tại chỗ, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Vậy tôi cho anh nửa tiếng, anh đi tìm con đường thứ hai.

Nếu anh không tìm được, thì tiếp theo - anh cứ chờ chết đi!" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào đao sơn phía trước, ngay sau đó dưới ánh mắt của mọi người, Vương Diệp đã bắt đầu thử.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp, trong mắt mọi người cũng tràn đầy bất lực, nhưng lúc này Bàn Tử lại chết sống không chịu nhận thua, y lấy ra la bàn của mình, nhưng Bàn Tử lại nhìn la bàn không ngừng xoay tròn.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, y không ngờ kim chỉ trên la bàn lại bị từ trường ở đây gây nhiễu, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vương Diệp cũng bước tới, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Thôi được rồi, anh đừng có giãy giụa ở đây nữa, bây giờ mau mau đi theo chúng ta rời đi đi!" Vương Diệp vừa nói vừa giật sợi dây trong tay.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy ưu tư nói: "Thế nhưng đầu óc anh thật sự không đủ tỉnh táo, anh không hiểu tất cả những điều này có ý nghĩa gì, những thứ này thật sự rất nghiêm trọng." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy phức tạp, khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lập tức bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói: "Thôi được rồi, đừng nói những lời này nữa." Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, đồng thời không biết phải làm sao, Trương Khởi Linh cũng cực kỳ bình tĩnh nói với Bàn Tử: "Hơn nữa có tôi ở đây thì có gì mà phải sợ chứ, huống hồ bây giờ tôi sẽ thử trước cho các anh xem, đợi tôi qua rồi, các anh hãy đi theo, tin rằng làm như vậy nhất định sẽ không có vấn đề gì." Thế nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, sau khi y nói ra những lời này, Bàn Tử chợt nghiến chặt răng, dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Tử chợt hét lớn một tiếng, nói: "Hôm nay tôi liều mạng với các người!" Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp ngây người tại chỗ, Vương Diệp trợn tròn mắt, cứ tưởng Bàn Tử sẽ phô diễn bản lĩnh hay chiêu trò gì đó, thế nhưng điều khiến Vương Diệp vạn vạn không ngờ tới là.

Vào lúc này, Bàn Tử lại cầm la bàn trong tay, ngay sau đó, đập mạnh xuống đất, giây tiếp theo, một chiếc la bàn mới tinh xuất hiện ngay trước mặt.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Diệp nhíu mày, có điều chiếc la bàn này không giống la bàn truyền thống, kim chỉ trên la bàn này lại là một con Chu Tước, ngoài điểm này ra.

Những hoa văn cũng như thiết kế trên đó đều vô cùng cổ kính.

Hạo Thiên Chân nhìn thứ này, trên mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy phấn khích, y trợn tròn mắt nhìn Bàn Tử, mặt đầy phấn khích nói: "Trời ạ, thứ này là cái gì vậy?" Giọng điệu y mang theo vài phần sốt ruột, y vừa nói vừa cầm máy ảnh trong tay chụp lia lịa, y chưa từng thấy chiếc la bàn như vậy.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy sốt ruột nói: "Anh đừng có bày cái trò này nữa, thứ này là tôi trước đây đi đến một mộ thất nọ lấy ra, tôi vốn không định mang nó ra đâu." Trên mặt Bàn Tử tràn đầy phức tạp, lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp phản ứng lại, Vương Diệp trợn tròn mắt, lúc này Vương Diệp vội vàng túm lấy cổ áo Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: "Tôi hình như nhớ chuyện đó rồi, chúng ta lúc đó đã nói với anh rồi, đừng có lấy mấy thứ này ra, kết quả anh vẫn lén lút lấy một cái, đúng không?" Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, vào lúc này, Bàn Tử nhìn mọi người, trong mắt cũng mang theo vài phần chột dạ, sau đó cúi đầu xuống, mặt đầy né tránh nói: "Tôi làm vậy không phải là vì nghĩ cho mọi người sao, nếu không phải vì an toàn của mọi người mà cân nhắc, tôi làm sao có thể làm ra loại chuyện này chứ?" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã liếc mắt trắng dã, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: "Thôi đi, anh đừng có nói mấy lời đó nữa, tôi cũng không muốn nghe, dù sao bây giờ anh mau dẫn chúng tôi đi đến con đường chính xác là được rồi." Vương Diệp vừa nói vừa liếc mắt trắng dã, thấy vẻ mặt Vương Diệp, Bàn Tử cũng biết hành động lần này của mình, quả thật khiến Vương Diệp đau đầu.

Bởi vì ở chỗ đó, tùy tiện lấy bất kỳ thứ gì ra ngoài, đều sẽ dẫn đến những cơ quan hủy diệt khác nhau, có thể tất cả mọi người sẽ bị kẹt lại ở đó.

Thế nhưng Bàn Tử lúc đó vẫn không thể kiềm chế, y trước khi đi đã dùng dây câu của mình, trực tiếp kéo thứ này ra.

Chuyện gì xảy ra sau đó, Bàn Tử căn bản không để ý, dù sao Bàn Tử chỉ tiện tay mang cái la bàn này ra, hơn nữa Bàn Tử cũng biết.

Cái la bàn này thực ra không giống những la bàn khác, nó có thể mang lại chỉ dẫn chính xác vào những thời điểm then chốt, ngoài điểm này ra, nó sẽ không dẫn người đến những nơi sai lầm.

Cho dù có từ trường mạnh mẽ, nhưng phạm vi bao phủ của chiếc la bàn này cũng vô cùng rộng lớn.

Bởi vậy lúc này, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phấn khích, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sốt ruột nói: "Nói thật, tôi thật không nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra." Bàn Tử vừa nói vừa ha hả cười, ngay lúc này, Bàn Tử nhìn về hướng Sinh môn, chỉ vào một cánh cửa khác, Vương Diệp nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy tò mò nói: "Trước đây anh có từng đi vào những cánh cửa đó chưa?" Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói: "Khi người bạn kia của tôi dẫn tôi đến đây, anh ấy đã nói với tôi rằng, nếu đi lại ở đây, nhất định phải thông qua sự dẫn đường của những con Niên oa đó, chúng ta mới có thể vào được." Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử liếc mắt trắng dã, Bàn Tử nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy thờ ơ nói: "Vậy tôi nghĩ người bạn đó có thể là đang cố ý hại anh, bằng không, anh ta sao có thể cam tâm tình nguyện nói ra những lời hồ đồ như vậy chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa liếc mắt trắng dã, lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng lúc này, Vương Diệp đã đi đến trước cánh cửa này.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt cũng mang theo vài phần căng thẳng, Bàn Tử nghĩ nghĩ, không chút do dự cầm viên đá ném qua.

Thế nhưng khi viên đá đó ném qua, thứ nhận được chỉ là sự bật lại, cánh cửa này làm sao có thể tùy tiện mở ra chứ.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp liếc mắt trắng dã.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ lúng túng, Bàn Tử xoa xoa mũi, kéo tay Vương Diệp, mặt đầy căng thẳng nói: "Mặc dù chiếc

Chu Tước la bàn này trước đây tôi quả thật đã từng thử qua, tôi cũng biết chiếc la bàn này có thể có một chút tác dụng, nhưng tôi cũng không biết nó có thật sự hữu dụng hay không." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột, lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp dường như đã phản ứng lại, Vương Diệp trợn tròn mắt, nhìn Bàn Tử mặt đầy tò mò nói: "Vậy theo ý anh nói, là chính anh trong lòng cũng không chắc chắn sao?" Câu hỏi này vừa thốt ra, Bàn Tử gật đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không chút né tránh mà nói: "Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào, dù sao thì những thứ này không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài, khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp chỉ cười lúng túng, không nói thêm gì khác.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy hoảng sợ nói: "Anh lẽ nào không tin những điều tôi nói sao?

Hơn nữa..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm một cử chỉ im lặng, vào lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Tôi đây là người khá giảng đạo lý và khai minh, cho nên cái la bàn này là anh lấy ra, tiếp theo anh cứ qua đó mở cánh cửa kia đi!" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Thế nhưng khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp mặt đầy sốt ruột nói: "Anh không thể làm như vậy được, nếu anh thật sự làm như vậy, thì đối với tôi mà nói chắc chắn là một tổn hại vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong.

Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp làm một cử chỉ im lặng, nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Mấy thứ này không liên quan gì đến tôi, anh chỉ cần qua đó mở cửa là được rồi, nếu cánh cửa đó không có vấn đề gì, tất cả chúng ta đều sẽ đi theo." Vương Diệp rất bình tĩnh nói ra những lời này, nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử thở dài sâu sắc, không biết phải làm sao, nhưng thấy vẻ mặt của bọn họ, trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ bất lực, Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi hiểu rồi, lần này anh thật sự muốn ép tôi bịt miệng." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần oán trách, thế nhưng lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp cũng bật cười, Vương Diệp không đáp lời Bàn Tử, chỉ bình tĩnh nhìn Bàn Tử đi qua.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vào lúc này, tâm trạng Bàn Tử cũng có chút khó chịu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp mặt đầy ưu tư nói: "Tôi cảm thấy..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, lúc này, Vương Diệp không chút do dự đẩy Bàn Tử đi về phía trước, Bàn Tử nhìn con Chu Tước trong tay mình.

Dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm: "Xin ngàn vạn lần đừng hại tôi nha, Đại La Gia Gia của tôi, nếu người hại tôi, thì thật là gay go rồi." Bàn Tử không ngừng nói, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp lại không chút do dự thu sợi dây về.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, nhất thời cũng bật cười, Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói: "Nếu không nhầm thì, tôi có lẽ đã biết anh tiếp theo muốn làm gì rồi." Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Anh mau mau đi nhanh một chút, chúng ta tiếp theo sẽ lập tức đi theo." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Nhưng vào lúc này, Bàn Tử thật sự hết cách rồi, Bàn Tử chỉ đành tăng tốc độ của mình, trong mắt y cũng mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử vừa khẽ thở dài, vừa nhìn cánh cửa trước mặt mình, cánh cửa này được thiết kế vô cùng cổ kính, hơn nữa lại là một cánh cửa sơn son.

Rất lâu trước đây, Bàn Tử đã có một ám ảnh tâm lý cực kỳ lớn đối với loại cửa như vậy, bởi vì Bàn Tử biết những thứ bị nhốt bên trong đây đều không phải là thứ tốt lành gì, cho nên một khi cánh cửa mở ra, những gì đón chờ sẽ thực sự rất thảm khốc.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Thế nhưng Bàn Tử thấy Vương Diệp vẫn luôn thúc giục mình, Bàn Tử nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cứng đầu cưỡng ép kéo cánh cửa này ra.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, khi cánh cửa này mở ra, vô số luồng gió thổi tới, Bàn Tử càng trợn tròn mắt, y nhìn con Chu Tước, không ngờ kim chỉ lại không ngừng xoay tròn.

Cả người Bàn Tử hai mắt trợn ngược.

Cả người Bàn Tử đều ngây ra, y không nói được lời nào, y căn bản không biết đây là chuyện gì.

Đồng thời khi y ngây người tại chỗ, y nhìn về phía Vương Diệp, trong mắt y cũng mang theo vài phần cầu xin, y hy vọng Vương Diệp có thể qua giúp đỡ.

Chương 1081

Thế nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bất lực, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử rất ưu tư nói: "Tôi phải làm sao đây?" Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu, nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp rất đau đầu nói.

“Nhưng biểu ca thực sự cần chú em giúp đỡ.” Bàn Tử nói đầy bất lực.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp dù gật đầu nhưng lúc này, nhìn Bàn Tử, anh cũng vô cùng bất đắc dĩ nói: “Nhưng tôi cũng không biết phải giúp anh thế nào, mấy thứ này thật sự không đơn giản như anh nghĩ đâu, đừng nhìn theo góc độ đó.” Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc, lời anh vừa dứt, Bàn Tử liền cau mày, không biết làm sao cho phải.Trong khoảnh khắc này, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Ngay lúc này, Bàn Tử thấy Chu Tước cuối cùng đã dừng lại, nó chỉ vừa bị thổi bay một chút thôi.

Bàn Tử chợt thở phào nhẹ nhõm, anh vỗ ngực, quay đầu nhìn Vương Diệp, không nhịn được cười nói: “Tôi biết ngay mà, có chuyện gì đâu.

Mấy anh mau qua đây đi, chỗ này chắc chắn an toàn tuyệt đối.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, anh vừa nói vừa vẫy tay về phía Vương Diệp.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp dẫn những người bên cạnh đi tới.Thấy dáng vẻ hớn hở của Bàn Tử, Vương Diệp trên mặt cũng hiện lên vài phần bất lực.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh quan sát một lượt quanh nơi này.

Mặc dù phía sau cánh cửa là bóng tối vô tận, nhưng điều đó cũng có nghĩa là bên trong có thể thực sự là con đường chính xác.

Lúc này, Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp, trên mặt anh có chút nghiêm túc, anh không nhịn được nói: “Tên Bàn Tử này đôi khi trông không đáng tin cậy, nhưng thực ra, hắn vẫn khá tốt.” Nhưng khi Trương Khởi Linh khen ngợi, Vương Diệp lại thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp trợn trắng mắt, nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ sốt ruột nói: “Tốt cái quái gì.

Nếu không phải lúc đó hắn dùng cái phương pháp ngu ngốc kia để mang cái la bàn này ra, nếu lúc đó cứ trực tiếp lấy đi, tôi e là tất cả chúng ta đã phải chết ở chỗ đó rồi.” Lời này tuy nói rất gay gắt, nhưng sắc mặt Trương Khởi Linh cũng có chút khó coi.Trương Khởi Linh cau mày nhìn Vương Diệp, rồi nhẹ nhàng thở dài, vẻ mặt bất lực nói: “Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào, dù sao lần này cũng nhờ có Bàn Tử, nếu không chúng ta đã chẳng dễ dàng tìm được lối ra như vậy.

Nếu thật sự phải đi qua cái đao sơn kia...” E rằng đừng nói Vương Diệp, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không thể toàn vẹn mà rời đi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh có chút khó coi.

Không thể phủ nhận, chủ ý của Vương Diệp thật sự không tồi.

Trong tình huống này, Vương Diệp có thể dẫn họ kiên quyết tiến về phía trước, chứ không chọn cách lùi bước.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ chứng minh Vương Diệp là một người rất đáng tin.

Nghĩ đến đây, trong mắt Trương Khởi Linh cũng hiện lên vài phần tán thưởng.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Thật lòng mà nói, đôi khi tôi rất nể anh.

Nhưng bây giờ chúng ta cũng nên vào trong xem sao.” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, bình tĩnh nói: “Mấy thứ này không quan trọng.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng thực ra trong lòng anh có chút khó chịu.

Thực ra Trương Khởi Linh muốn giúp Bàn Tử gánh đỡ, để Bàn Tử không bị mắng nữa.

Nhưng Trương Khởi Linh không ngờ, sau khi anh nói ra, Vương Diệp lại hoàn toàn không để tâm.

Lúc này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.Trương Khởi Linh cau mày, sớm biết đã không giúp đỡ chuyện này rồi, ai mà ngờ Bàn Tử lại mang đến cho anh ta phiền phức thế này.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười tủm tỉm nói: “Ai vào trước đây?

Biểu đệ vào trước hay biểu ca vào trước?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Trên mặt Bàn Tử hiện lên vài phần căng thẳng, khi câu hỏi của anh vừa thốt ra, Vương Diệp nhướng mày nhìn anh, không chút do dự nói: “Anh nghĩ tôi sẽ vào trước à?” Nghe lời này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ quái lạ nói: “Chú em có ý gì?

Chẳng lẽ...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Đừng có nói nhảm ở đây nữa, bây giờ anh mau đi vào đi.

Vì anh nói bên trong là đúng, vậy thì anh dẫn chúng tôi cùng vào đi.” Khi lời này thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với anh ta: “Sao, mấy thứ này đối với anh mà nói, lẽ nào rất khó xử lý à?” Câu hỏi vang lên bên tai, Bàn Tử cau mày, lắc đầu, không biết phải đáp lại thế nào.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp nói: “Nhưng nếu tôi tự mình đi vào, gặp phải nguy hiểm gì, mấy chú sẽ mất đi một người bạn tốt như tôi đấy.” Ánh mắt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp chỉ trợn trắng mắt.Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: “Nhưng tôi cảm thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã đẩy anh ta vào.

Thấy hành động thô lỗ như vậy của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử trợn tròn mắt, căn bản không tin vào những gì mình thấy.

Lúc này, Bàn Tử ngoài việc đi vào, anh không còn cách nào khác.

Anh nhìn hoàn cảnh bên trong, ánh mắt đầy phức tạp.

Anh cẩn thận từng bước đi vào, nhưng điều vạn vạn không ngờ tới là, khi Bàn Tử bước vào.

Bàn Tử lại nghe thấy vài tiếng bàn tán từ bên trong.

Bàn Tử trợn tròn mắt, vội vàng quay đầu nhìn Vương Diệp, đầy vẻ sốt sắng nói: "Trong đó có người nói chuyện kìa, chắc đây là con đường chính xác rồi." Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp trợn tròn mắt, vội vàng đi theo.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử liền bật cười.Ngay lúc này, hai người họ đã đi vào.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, suy nghĩ một lát, vừa định bước vào.

Kết quả không ngờ Vương Diệp đã trừng mắt nhìn họ, không chút do dự nói: "Được rồi, hai cậu cứ đứng ở ngoài đi, đừng vào.

Chỗ này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, huống hồ có tôi và Bàn Tử ở đây rồi, các cậu vào làm gì cho thêm rắc rối?" Vương Diệp vừa nói vừa trừng mắt nhìn họ cười.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt hai người họ đều có chút khó coi, nhưng hai người nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai người họ cứ thế, ngoan ngoãn đứng ở đó.Nhưng Bàn Tử cũng đứng bên cạnh nhìn hai người họ, Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: "Tôi thấy đôi khi chú em thật sự hơi quá đáng đấy." Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, trong mắt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình thản.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ tùy tiện nói: "Mấy thứ này tính là gì?

Tôi đây cho dù quá đáng, chẳng lẽ anh còn có thể ăn thịt tôi sao?" Khi lời này thốt ra, Bàn Tử cau mày, không biết phải đáp lại thế nào.

Bàn Tử ủ rũ cúi đầu, trông có vẻ hơi buồn.Nhưng thực tế, Vương Diệp lười để ý đến cảm xúc của Bàn Tử.

Vương Diệp chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh đây, sau đó, nhìn những người bên cạnh, đầy vẻ suy tư nói: “Tôi hơi không hiểu, chỗ này sao nhìn có vẻ âm u thế này?” Anh vừa nói vừa bật đèn pin.

Lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng bàn tán biến mất, Bàn Tử vội vàng lay tay Vương Diệp, đầy vẻ sốt sắng nói: “Tôi vừa chẳng nói với chú em rồi sao, ở đây có tiếng động mà?

Tại sao chú em còn nói chuyện?

Bây giờ chú em làm họ sợ rồi, e là chúng ta sẽ phải đánh nhau với họ mất.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử, đầy vẻ nghiêm túc nói: “Con đường mỗi người đi đều không giống nhau, không thể gặp được nhau đâu.” Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc.

Nghe lời này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.Nhưng rất nhanh, Bàn Tử lại nghe thấy những tiếng thì thầm đó, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên cực kỳ phức tạp.

Anh trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng nói: “Trời ơi, chuyện này là sao vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ suy tư nói: “Anh cũng đừng sợ, chuyện này có thể nghiêm trọng đến mức nào chứ?

Mấy thứ này cũng chẳng tính là gì đâu mà.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười.

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp, Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp rất bất lực nói: “Chúng ta e là phải đi ra phía trước kia xem sao, nếu ở đó thật sự có người, chúng ta có lẽ nhất định phải tìm cách giải quyết.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Đây là lần đầu tiên Bàn Tử có chủ kiến như vậy.

Bàn Tử cảm thấy khá hài lòng với biểu hiện của mình.

Anh không nhịn được đắc ý.

Thấy dáng vẻ vui vẻ của anh ta, trong mắt Vương Diệp cũng hiện lên vẻ bất lực.Vương Diệp lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Từ rất lâu trước đây tôi cũng từng trải qua mấy thứ này rồi, nhưng tôi nói cho anh biết, mấy thứ này thật sự chẳng tính là gì cả.

Tôi chưa bao giờ gặp người khác ở những nơi như thế này.” Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Vương Diệp, bởi vì mỗi người vào đây đều phải dựa vào năng lực của mình để rời đi, chứ không phải dựa vào người khác.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử không nói gì thêm, nhưng khóe mắt anh cũng hiện lên vài phần căng thẳng.

Anh nhìn hoàn cảnh bốn phía, sau đó không nhịn được khẽ thở dài.Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Thôi được rồi, đừng hoảng loạn nữa, mau theo bước chân chúng tôi đi vào đi, e là bên trong này cũng không có vấn đề gì lớn đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa cầm đèn pin trong tay.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thấy họ định đi, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ mệt mỏi nói: “Chẳng lẽ thật sự muốn tôi và Hạo Thiên Chân ở lại chỗ này sao?” Anh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử nghe lời này của anh, sắc mặt trở nên khó coi, Bàn Tử cau mày, nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ sốt ruột nói: “Anh nghe xem anh nói cái gì kìa, tôi bây giờ còn ghen tị với anh không kịp đây này, anh vậy mà còn cảm thấy mình đứng ở đây là chịu uất ức à?

Hay hai chúng ta đổi chỗ cho nhau nhé?” Bàn Tử vừa nói vừa trừng mắt nhìn anh cười.Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, khóe mắt lộ rõ vài phần sốt ruột.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ phức tạp.

Trương Khởi Linh cau mày, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài, nhìn Bàn Tử rất bất lực nói: “Tôi nói anh béo này, anh có thể đừng có kiểu ngang ngược như vậy không?” Ngay khi câu hỏi thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, Bàn Tử cau mày, không biết phải đáp lại thế nào.Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại một lần nữa đẩy tay Bàn Tử nói: “Bây giờ nếu anh còn dám gây sự nữa, tiếp theo tuyệt đối không có trái ngon để ăn đâu, mau theo chúng tôi đi vào đi, tôi không muốn nghe anh lải nhải ở đây nữa.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng thực ra trong lòng anh vẫn có chút khó chịu.

“Tại sao chú em lại phải lôi tôi vào?

Chương 1082

Hai người họ có thể đứng ở ngoài, chẳng có chuyện gì cả.” Giọng Bàn Tử tràn đầy sốt ruột, anh cuối cùng cũng bùng nổ, anh cảm thấy mấy thứ này không thể chịu đựng được.

Nhưng khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lại bật cười.Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ hiếu kỳ nói: “Bây giờ anh đang ở đây một mình sao?” Khi câu hỏi vang lên bên tai, Bàn Tử không biết phải đáp lại thế nào.

Lúc này, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, lại chỉ vào ngực mình, cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh phải hiểu rõ một chuyện, bây giờ là tôi theo anh cùng đi vào.

Điều đó có nghĩa là ở đây, bất kể gặp phải phiền phức gì, tôi và anh sẽ cùng nhau đối mặt, cùng nhau gánh vác.” Vì vậy, những lo lắng và suy tính của Bàn Tử hoàn toàn không cần thiết, Vương Diệp thầm nghĩ.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, cũng không nói thêm gì khác.

Nhưng khóe mắt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần suy tư.

Anh nhìn hoàn cảnh nơi đây, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Chỗ này nhìn vẫn hơi nguy hiểm đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa cười, nhưng lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp lại không để ý đến anh ta.

Vương Diệp dẫn Bàn Tử đi dạo quanh nơi này.Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: “Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ mỉm cười.

Lúc này, Vương Diệp cầm đèn pin không ngừng đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp bước đi không ngừng, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn vô cùng khó chịu, Bàn Tử cảm thấy Vương Diệp tên này có chút thiên vị, rõ ràng mọi người đều nên cùng nhau trải qua gian nan như vậy, nhưng Vương Diệp lại để Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân ở bên ngoài.

Hơn nữa Vương Diệp còn để mình đi theo sau anh ta, điều đó thật sự là quá đáng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử cau mày, không biết làm sao cho phải.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng thở dài.Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ suy tư nói: “Tôi nói thật...” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn hoàn cảnh bốn phía, đầy vẻ suy tư nói: “Tôi cảm thấy, chỗ này vẫn hơi nguy hiểm đấy, hai chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.” Nhưng Bàn Tử không ngờ rằng, lời anh ta vừa thốt ra, tiếng bàn tán lại càng lúc càng gần.

Hơn nữa, Bàn Tử nghe thấy tiếng nói chuyện đó, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên cực kỳ tái nhợt.

“Phía trước kia chắc là có hai người.” “Đại ca, anh đừng động, tôi bây giờ cầm dao qua đó trước, nếu có chuyện gì bất ngờ anh cứ đi trước, tôi sẽ chém chết mấy tên đó.” Khi lời này thốt ra, cả người Bàn Tử đều sững sờ tại chỗ, Bàn Tử trợn tròn mắt, căn bản không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Lúc này, Bàn Tử đều ngây người ra.Bàn Tử cau mày, anh nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, anh vội vàng kéo tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột nói: “Chú em có nghe thấy tiếng đó không?

Tôi nghe thấy mấy tên đó vậy mà muốn giết chết hai chúng ta!” Giọng Bàn Tử tràn đầy hoảng sợ.

Khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp cũng trợn trắng mắt.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ mệt mỏi nói: “Thôi được rồi, anh đừng có nghĩ mấy chuyện này phức tạp đến thế, chỗ đó sao có thể có người chứ?

Huống hồ chuyện giết chết hai chúng ta, chẳng phải vẫn còn anh và tôi sao?

Hai chúng ta sẽ không sao đâu.” Giọng Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc, nhưng khi lời anh thốt ra, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó chịu.Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, không biết làm sao cho phải.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử.

Vương Diệp liền bật cười.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Mấy thứ này thật sự chẳng tính là gì cả.” Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, sau đó cầm vũ khí trong tay, từng bước một đi qua.

Nhưng khi anh ta cầm đèn pin trong tay, tim anh ta cũng thót lên.

Lúc này mà nói không sợ, tuyệt đối là giả.

Vương Diệp thấy dáng vẻ hai chân Bàn Tử run rẩy, Vương Diệp đột nhiên dậm dậm chân, sau đó quát một tiếng.

Bàn Tử bị dọa đến mặt tái mét, sau đó cả người đều trợn tròn mắt.Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp cười ha ha, anh lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ bất lực nói: “Anh béo này, anh có thể bình tĩnh một chút được không?

Mấy thứ này thì tính là gì chứ?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử cau mày, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không biết nên nói gì.Thấy dáng vẻ Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp suy nghĩ một lát, lại không chút do dự nói với Bàn Tử: “Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi mà, chẳng lẽ anh không chịu nổi một câu đùa à?

Mấy thứ này thì tính là gì, anh chịu khó nhịn một chút là được rồi, anh biết tôi là người thích đùa mà.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử cau mày, không biết phải đáp lại thế nào.Lúc này, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp, cuối cùng lại nhẹ nhàng thở dài, không nói một lời nào.

Rõ ràng, Bàn Tử đã thất vọng tột độ với Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp không nói gì thêm với Bàn Tử, anh chỉ nhìn phong cảnh phía xa.

Anh cầm đèn pin chiếu qua.

Lúc này Bàn Tử chuẩn bị đi tới, nhưng không ngờ Vương Diệp lại kéo tay Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh có tin là ở đó chẳng có chuyện gì không?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử trợn tròn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng nói: “Sao có thể không có chuyện gì chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, cực kỳ tùy ý nói: “Đã nói chỗ đó chắc chắn không có vấn đề gì mà.

Hai chúng ta bây giờ cá cược đi, nếu ở đó có vấn đề gì, tôi sẽ đi trước, anh cứ trực tiếp quay về chỗ đó mà đợi, chỗ này tôi sẽ dò đường.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn anh ta cười.Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử cau mày, không biết làm sao cho phải.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng cười nói với anh ta: “Có dám cá cược không?” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không chút kiêng dè nói: “Tôi cá cược với chú em thì không vấn đề gì, nhưng chú em phải nhớ, nếu chú em thua cược, chú em nhất định phải thực hiện lời hứa của mình, bao gồm cả những lời chú em vừa nói, chú em đều không được quên.” Bàn Tử vừa nói vừa trừng mắt nhìn Vương Diệp cười.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, đối với điều này, không có bất kỳ ý kiến nào.Thấy Vương Diệp đồng ý, trong lòng Bàn Tử cũng có chút khó chịu, Bàn Tử luôn cảm thấy mấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nhưng Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, vì Vương Diệp đã nói rồi, nếu chỗ đó thật sự có người, tiếp theo sẽ là Vương Diệp tự mình gánh vác.

Điều đó cũng có nghĩa là, anh ta không cần phải buồn bã hay thậm chí là sợ hãi vì chuyện này.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử liền bật cười.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng lắc đầu.

Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ suy tư nói: "Thật lòng mà nói, tôi đã bảo chỗ đó sẽ không có vấn đề gì, anh nên tin tôi đi.

Huống hồ tôi đến đây số lần còn nhiều hơn anh nữa, chẳng lẽ còn phải nghi ngờ tôi sao?" Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử cau mày, Bàn Tử không biết phải đáp lại thế nào, nhưng lúc này, trong lòng Bàn Tử vẫn có chút khó chịu.Vương Diệp dẫn Bàn Tử từng bước một đi về phía trước, Bàn Tử nhìn những con đường phía trước, tâm trạng Bàn Tử liền trở nên vô cùng căng thẳng.

Bàn Tử cau mày, luôn cảm thấy nơi phía trước đó rất kỳ lạ.

Trong lúc Bàn Tử đang lo lắng, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được cảm thán một câu: "Anh xem, ở đây chẳng có thứ gì cả phải không?

Đâu có phức tạp như anh nghĩ, huống hồ có tôi ở đây, có thứ gì có thể trở thành uy hiếp chứ?" Lời tuy nói như vậy, nhưng Bàn Tử rất nhanh đã chú ý đến một điều không đúng, anh ta nghe thấy tiếng động truyền ra từ bên trong bức tường, anh ta cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng nói: "Tại sao bên trong bức tường này lại có tiếng động?" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vỗ bức tường.

Nghe lời Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng hiện lên vẻ bất lực.Thấy Vương Diệp không nói gì, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử cau mày, kéo tay Vương Diệp, đầy vẻ sốt sắng nói: "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Tôi nghĩ chú em nên cho tôi một câu trả lời hợp lý chứ!" Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, nhưng lúc này Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh gọi những người khác cũng lại đây." Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử không chút do dự gọi những người khác đến, nhưng khi Bàn Tử gọi họ đến.

Bàn Tử cũng đang nhìn hoàn cảnh bên phía Vương Diệp, Bàn Tử nhìn vấn đề của Vương Diệp ở đây, anh ta đang lo lắng, anh ta sợ Trương Thần Y (Trương Khởi Linh) có chuyện gì đó giấu mình.Nhưng điều Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là, khi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi đến đây, thấy bên trong bức tường này có tiếng động.

Trên mặt hai người họ đều hiện lên vài phần bất lực, hai người lắc đầu, không biết làm sao cho phải.

Thấy dáng vẻ đó của hai người họ, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, Bàn Tử cau mày, nhìn hai người họ đầy vẻ hiếu kỳ nói: "Bên trong này rốt cuộc là thứ gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự có người bên trong sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì thật là kỳ lạ quá rồi, mấy thứ này cũng quá lạ lùng rồi chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Lời Bàn Tử vừa dứt, hai người họ cười ha ha, hai người nhìn Bàn Tử, đầy vẻ bất lực nói: "Anh xem anh nói toàn những lời hồ đồ gì kìa?

Bên trong này sao có thể thực sự có vấn đề chứ?" Lời hai người vừa thốt ra, Bàn Tử cau mày, nhưng thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, mọi người cũng bật cười, mọi người trừng mắt nhìn Bàn Tử, đầy vẻ hiếu kỳ nói: "Anh sẽ không thật sự sợ hãi đấy chứ?" Khi câu hỏi này thốt ra, anh ta không biết phải đáp lại thế nào.

Lúc này, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, lại một lần nữa mở miệng nói: "Anh còn nhớ anh của ngày xưa không, vô sở bất năng, hơn nữa dưới gầm trời này căn bản không có thứ gì có thể làm khó anh, anh về cơ bản không hề biết sợ hãi là gì, tại sao bây giờ anh lại ra nông nỗi này?" Khi câu hỏi của Vương Diệp thốt ra.

Bàn Tử chần chừ mãi không đáp lại Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại bật cười.Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, tiếp đó chỉ vào tảng đá này, nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: "Không thể phủ nhận là, mấy thứ này thật sự khá kỳ lạ, nhưng anh có từng nghĩ đến nguyên lý bên trong này không?

Tảng đá này thực ra có thể giữ lại âm thanh của con người, vì vậy chúng ta mới nghe thấy những âm thanh mờ ảo." Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy bất lực.

Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử trợn tròn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng nói: "Vậy là, con đường này là con đường chính xác!" Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Trên mặt Bàn Tử hiện lên vài phần phấn khích, anh ta cảm thấy mình đã dẫn Vương Diệp đến một con đường đúng, vì vậy lúc này, anh ta không nhịn được vui mừng.Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, cực kỳ bất lực nói: "Tôi cũng không biết phải nói thế nào?

Nhưng chỗ này không nhất định là chính xác, nhưng..." Lời Vương Diệp còn chưa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp nói: "Nếu chỗ này thật sự có người từng đến, vậy có phải đại biểu cho việc chúng ta có thể thông qua đối thoại của họ, để suy đoán những chuyện từng xảy ra ở đây không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp mỉm cười, Vương Diệp vừa suy tư, vừa không biết phải đáp lại thế nào.

Chương 1083

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, khóe mắt Bàn Tử cũng hiện lên vài phần bất lực.Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng nói: “Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Chú em mau nói cho tôi đi, tôi thật sự rất tò mò, hơn nữa tôi cũng thật sự muốn tìm hiểu, muốn cung cấp sự giúp đỡ cho mọi người.” Bàn Tử nghiêm túc nói những lời này.

Khi lời thốt ra, Vương Diệp liền bật cười.

Không chỉ Vương Diệp cười, ngay cả Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Hạo Thiên Chân đi đến bên cạnh Bàn Tử, Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, không chút kiêng dè mở miệng nói: “Anh béo này, e là anh chỉ muốn xem ở đây có nguy hiểm hay không thôi?

Nếu có nguy hiểm, anh sẽ chạy trốn ngay lập tức, đừng tưởng chúng tôi không biết những suy nghĩ trong lòng anh.” Nhưng ngay khi lời Hạo Thiên Chân thốt ra, Bàn Tử cũng vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, trong mắt mọi người cũng hiện lên vài phần bất lực.Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, không chút kiêng dè nói: “Trong lòng anh có phải nghĩ như vậy không?

Cũng chỉ có anh rõ thôi, hơn nữa tôi bây giờ cũng không quan tâm mấy thứ này, tôi chỉ muốn giải quyết những phiền phức hiện tại mà tôi biết.” Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ hoảng sợ nói: “Vậy hai chúng ta bây giờ nên làm gì đây?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này Vương Diệp để Trương Khởi Linh đi nghe cuộc đối thoại bên trong, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, âm thanh bên trong là mờ ảo, nên anh cũng không biết ở đó có thật sự có tiếng động hay không.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ.

Anh cũng biết thính lực của Trương Khởi Linh tốt hơn người bình thường, nên anh mới giao chuyện này cho Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng không chút do dự lắng nghe âm thanh truyền ra từ bên trong.

Nhưng khi Trương Khởi Linh đang nghe.

Trên mặt Trương Khởi Linh cũng hiện lên vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ suy tư nói: “Bên trong này quả thật có đối thoại, hơn nữa họ hình như đã gặp phải một con quái vật kỳ lạ nào đó, cuối cùng chỉ còn lại ba tiếng kêu thảm thiết.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Lúc này Bàn Tử cũng trợn tròn mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, còn có những người khác, trên mặt Bàn Tử tràn đầy bất lực, sau đó lại đầy vẻ tự trách nói: “Nếu tôi lỡ không cẩn thận làm hại chết mấy chú, tôi hy vọng mấy chú có thể tha thứ cho tôi.” Nhưng khi lời Bàn Tử thốt ra, nhận được chỉ là tiếng cười khẽ của Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử cũng cau mày, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ bất lực nói.

“Chẳng lẽ thật sự cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vào khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút kiêng dè mở miệng nói: “Trước hết, mọi người đều cùng đến chỗ này, huống hồ ai nấy cũng đã trổ hết tài năng.

Nếu không may xảy ra chuyện gì, sao có thể đổ trách nhiệm lên đầu người khác được chứ?” Giọng Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Những lời này vừa nói ra, Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, hai mắt rưng rưng nói: “Đa tạ biểu đệ.” Khi Bàn Tử nói ra những lời đó, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười, nhìn Bàn Tử đầy vẻ tùy ý nói: “Thôi được rồi, đừng có nói mấy lời hồ đồ đó ở đây nữa.

Chúng ta đều là anh em tốt, đến đây cũng chỉ vì muốn sống sót mà thôi, nếu không phải vì muốn sống, tôi sao có thể đến đây?” Vương Diệp vừa nói vừa trợn trắng mắt.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử gật đầu.

Vào lúc này, Bàn Tử cũng vội vàng kéo tay Vương Diệp nói: “Chú em vừa nói chúng ta là anh em tốt, vậy nên mấy cái phiền phức sắp tới thì nhờ chú em đấy.

Tôi hy vọng với năng lực của chú em, những thứ này chú em có thể giải quyết được.” Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp trợn mắt, nhìn Bàn Tử không chút kiêng dè nói: “Anh bớt giở trò đi, tôi nói anh biết, chúng ta phải cùng nhau đối phó với mấy rắc rối này.

Nếu thật sự để tôi một mình xử lý, vậy thì anh đừng hòng!” Vương Diệp vừa nói vừa giật tay Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, Bàn Tử cũng biết mình không thể trốn tránh được, trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Lúc này Vương Diệp cũng kéo Bàn Tử đi vào bên trong, nhưng bước chân của Bàn Tử lại run rẩy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời bật cười.

Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử thì càng lắc đầu, dở khóc dở cười nói: "Hay là thế này đi, chúng tôi hai người cứ theo sát bên anh, Bàn Tử." Thật ra Hạo Thiên Chân càng sợ Bàn Tử làm liên lụy Vương Diệp.

Nhưng khi lời Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Vương Diệp cũng lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân cực kỳ bình tĩnh nói: "Thôi được rồi, mấy thứ này chẳng đáng là gì." Dù nói vậy, nhưng trong lòng Hạo Thiên Chân cũng có chút khó chịu.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử đầy vẻ khó hiểu nói: "Một con heo thối như cậu, đi theo Vương Diệp bên cạnh, ngoài việc gây thêm phiền phức ra thì cậu cũng chẳng giúp được gì khác.

Thật không hiểu Vương Diệp vì sao lại chọn cậu nữa." Vẻ mặt nghiêm túc của Hạo Thiên Chân không phải giả.

Bàn Tử nghe thấy những lời đó của cậu ta, Bàn Tử trợn lớn mắt, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt kỳ quái nói: "Cậu nói cái gì?

Cậu có giỏi thì nói lại lần nữa xem." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân khiêu khích.

Hắn cảm thấy tên Hạo Thiên Chân này nói chuyện quá đáng.

Trong khi Bàn Tử tức giận vì chuyện này, Hạo Thiên Chân nhìn hắn cũng đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Vậy tôi không nói như thế thì cậu muốn tôi nói thế nào?" Giọng điệu của Hạo Thiên Chân mang theo vài phần chần chừ.

Lời Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vào khoảnh khắc này, mí mắt Bàn Tử cũng cụp xuống.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt chần chừ nói: “Tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Hạo Thiên Chân đã ra hiệu im lặng.

Vào khoảnh khắc này, Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc nói: “Bây giờ cậu cứ theo sát Vương Diệp cho tốt, đừng làm liên lụy anh ấy.

Hai chúng tôi sẽ ở phía sau hỗ trợ cho các cậu, tuyệt đối sẽ không để các cậu lâm vào nguy hiểm.” Mặc dù lời bảo đảm của Hạo Thiên Chân nghe rất hay, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, trên mặt hắn cũng lộ ra vài phần sốt ruột.

Bàn Tử trợn trắng mắt, nhìn cậu ta đầy vẻ thờ ơ nói: “Tôi mới không muốn tin những gì cậu nói.” Bàn Tử vừa nói vừa cười.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp trực tiếp kéo tay Bàn Tử đi về phía trước.

Thấy dáng vẻ kiên quyết của Vương Diệp, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên khó chịu.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Nhưng khi Bàn Tử đi về phía trước cùng Vương Diệp, điều mà Bàn Tử không ngờ tới là hai người họ rất nhanh đã nhìn thấy một con quái vật.

Tên đó trông có bộ giáp cực kỳ cứng rắn, ngoài điểm này ra, nó ngồi đó như một người, hơn nữa trông giống một con cá sấu.

Nó dài tới hai mét.

Bàn Tử nghĩ trong lòng, vừa nghĩ vừa dang rộng tay, làm động tác ước lượng.

Nhưng điều mà Bàn Tử không ngờ tới là Vương Diệp cũng vội vàng kéo tay hắn nói: “Anh đang làm gì vậy?

Anh muốn khiêu khích nó sao?

Tên này hình như chưa tỉnh, anh đừng đi trêu chọc nó.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ căng thẳng nói: “Nhưng chúng ta vẫn phải đi ngang qua nó chứ, lỡ như lúc chúng ta đi ngang qua, nó bỗng nhiên tỉnh dậy thì chẳng phải là toi rồi sao, chi bằng bây giờ trói nó lại đi.” Bàn Tử vừa nói vừa cười với Vương Diệp.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Chúng ta bây giờ phải đi ngang qua nó, bởi vì nếu thật sự xảy ra xung đột với nó, đối với chúng ta mà nói, chẳng có lợi ích gì cả, hơn nữa một con cá sấu lớn như vậy mà đối phó thì không hề đơn giản.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử tuy không có ý kiến gì, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Dù sao đối với Bàn Tử mà nói, những thứ này không hề đơn giản.

Vào khoảnh khắc này, hắn chỉ có thể rón rén đi theo sau Vương Diệp.

Hắn và Vương Diệp vừa đi qua.

Hai người họ trên mặt đều mang theo vài phần cẩn thận.

Nhưng hai người họ vừa đi qua, Bàn Tử đã thấy con cá sấu đó mở một con mắt.

Bàn Tử trợn lớn mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử cứ như vậy, bị dọa đến đứng sững tại chỗ, không nói được một câu nào.

Hắn không đi đâu cả, cứ đứng ngây ngốc như vậy.

Vương Diệp vội vàng kéo tay Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt hoảng sợ của Bàn Tử, Vương Diệp cũng lắc đầu, đành chịu với Bàn Tử.

Nhưng sau khi hai người họ đi qua, điều không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Tên Bàn Tử này lại đi theo Vương Diệp, nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm vào mắt con cá sấu đó.

Hắn đang nghĩ, liệu cá sấu có phát hiện ra mình không.

Nhưng có những thứ luôn là không thể ngăn cản, thứ càng sợ hãi, càng có khả năng xảy ra.

Vào khoảnh khắc này, con cá sấu bỗng nhiên giãy giụa một cái, ngay sau đó phát ra một tiếng gầm lớn.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động đó, suýt chút nữa thét lên thảm thiết, nhưng Vương Diệp mắt nhanh tay lẹ bịt miệng Bàn Tử lại.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp, hắn trợn lớn mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ, hai tay run rẩy.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

Chương 1084

Vương Diệp tắt đèn pin, dẫn Bàn Tử đi về một hướng khác.

Nhưng lúc này Bàn Tử vẫn sợ hãi vì chuyện đó.

Bàn Tử vừa nghĩ đến Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vẫn còn ở đằng kia, trong lòng Bàn Tử liền vô cùng khó chịu.

Bàn Tử nhíu mày, vốn định nhắc nhở Vương Diệp, nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là tiếng bước chân dồn dập cũng truyền đến.

Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nghe thấy.

Tim Bàn Tử đã thót lên đến cổ họng.

Vào thời điểm mấu chốt này, nói Bàn Tử không sợ hãi thì tuyệt đối là giả.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, hai người họ đều có hơi thở nặng nề.

Bởi vì hai người họ đều hiểu, những gì sắp xảy ra tiếp theo có ý nghĩa gì.

Lúc này Bàn Tử đã loạn cả bước chân.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, trong mắt hắn tràn đầy sự kinh hãi.

Nhưng trong khi Bàn Tử sợ hãi, Vương Diệp cũng khẽ thở dài.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, nếu nó thật sự lao đến, vậy thì hai chúng ta chỉ có thể hợp lực giải quyết nó.

Anh cầm sợi dây này đi, hai chúng ta xem có trói được nó không?” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên bên tai.

Bàn Tử nhìn thấy con cá sấu lao đến, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Quả nhiên, bọn họ vẫn bị phát hiện, hơn nữa loài cá sấu khi ngủ thường mở mắt, ngoài điểm này ra, khi cá sấu mở mắt ngủ, tuyệt đối đừng nhìn chằm chằm vào mắt nó quá lâu, bởi vì trong mắt người sẽ có một loại ánh sáng có thể phản xạ ra ngoài.

Vì vậy cá sấu có thể nhạy bén phát hiện ra.

Tên Bàn Tử này căn bản không biết, vì mình nhất thời sơ suất mà dẫn đến chuyện như vậy.

Trong khi Bàn Tử cảm thấy khó chịu vì chuyện này, Vương Diệp không chút do dự xông tới, ngay sau đó cho con cá sấu này một cú đấm.

Cú đấm của Vương Diệp vừa giáng xuống đầu cá sấu, lúc này Bàn Tử cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bàn Tử thấy con cá sấu không ngừng lắc đầu quẫy đuôi, hất Vương Diệp xuống.

Thấy cảnh tượng đó, Bàn Tử cả người đều loạn cả bước chân.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, lại vội vàng vẫy tay với Bàn Tử nói: “Anh đừng đứng ngây ra đó, mau nghĩ cách đối phó với những rắc rối này đi.

Tôi nói cho anh biết, nếu anh không giải quyết con cá sấu này, tất cả chúng ta sẽ không ai rời khỏi đây được đâu.” Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử phản ứng lại, nhưng hai tay Bàn Tử vẫn run rẩy.

Lúc này Bàn Tử cầm sợi dây trong tay, hắn và Vương Diệp cùng kéo, đồng thời cũng chạy đến bên cạnh cá sấu.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi hắn đang chạy, con cá sấu đó lại há miệng về phía hắn, ngay sau đó lại ngậm lại.

Rõ ràng, con cá sấu đó muốn cắn vào mông hắn một cái.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, Bàn Tử trợn lớn mắt, nhìn Vương Diệp vừa muốn khóc vừa không ra nước mắt nói: "Cậu mau cứu tôi với, con cá sấu này thật sự rất đáng sợ." Bàn Tử vừa nói vừa lau nước mắt.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ bình tĩnh nói: "Sợ cái gì, trên đời này có thứ gì đáng sợ đâu." Dù sao cũng chỉ là một mạng mà thôi, Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng.

Tuy nhiên, Vương Diệp thấy vẻ mặt hoảng sợ của Bàn Tử, cũng thấy con cá sấu này không ngừng đuổi theo Bàn Tử.

Vương Diệp nhíu mày, không nói được một lời.

Trong khi anh đang suy nghĩ, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Tôi thấy những thứ này thật sự rất đáng sợ." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp lập tức bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ tùy ý nói: "Thôi được rồi, mấy thứ này tính là gì chứ?" Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Vào khoảnh khắc này, tâm trạng Bàn Tử càng bị kìm nén xuống đáy.

Bàn Tử nhìn thứ này, trong mắt hắn tràn đầy vẻ phức tạp.

Trong khi Bàn Tử đang suy nghĩ, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, cũng đầy vẻ chần chừ nói: “Nói đi nói lại, những thứ này thật sự không đáng sợ, nếu anh thật sự muốn…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, chỉ vào con cá sấu đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vào khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút kiêng dè nói: “Những thứ này không có gì đáng sợ cả, đừng sợ.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu.

Con cá sấu này lại một lần nữa lao tới.

Nhưng Bàn Tử thấy con cá sấu cứ nhìn chằm chằm vào mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhíu mày nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu nói: “Tại sao con cá sấu này cứ nhắm vào tôi?

Nó không phải là muốn ăn thịt tôi đấy chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa khóc lóc.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Tuy nhiên, trong khi Bàn Tử đang khóc ở đó, Vương Diệp cũng ném sợi dây qua.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, sốt ruột nói: “Anh mau lấy dây trói nó lại, bây giờ tôi sẽ đè nó xuống, không cho nó chạy lung tung, nhưng anh phải nhớ…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, con cá sấu này bỗng nhiên bắt đầu lăn lộn.

Vương Diệp bị nó quật một cái, nhưng rất nhanh, Vương Diệp đã nắm lấy hai chân cá sấu, ngay sau đó cứ như vậy, hoàn toàn đè ép nó từ phía trước.

Vương Diệp dùng hết sức lực.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại.

Bàn Tử vội vàng cầm sợi dây trong tay, ngay sau đó, trói chặt con cá sấu này lại.

Hắn gập chân tay cá sấu.

Thấy động tác của Bàn Tử, Vương Diệp cười hài lòng gật đầu.

Nhưng sau khi Vương Diệp nhận ra một chuyện quan trọng hơn, anh lại vội vàng chỉ vào miệng cá sấu nói: “Anh mau trói chặt miệng nó lại, sau khi miệng nó bị trói, tiếp theo sẽ không có vấn đề gì nữa.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử phản ứng lại.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng cầm sợi dây trói chặt miệng cá sấu.

Thấy động tác của Bàn Tử, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rất nghiêm túc nói: “Làm rất tốt.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi thấy những thứ này cũng tạm ổn, dù sao con cá sấu này hình như thật sự đã bị chúng ta giải quyết.” Mặc dù con cá sấu này chưa chết, nhưng bây giờ miệng nó đã bị trói chặt, chân tay nó đều bị gập lại và trói chặt.

Ngoài việc nó còn có thể dùng đuôi để động đậy ra, nó căn bản không thể tạo thành mối đe dọa.

Thấy cảnh tượng đó, Bàn Tử nhất thời bật cười.

Lúc này, Vương Diệp cũng tìm một tảng đá lớn đến, đè lên con cá sấu này.

Thấy động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bởi vì Bàn Tử thấy con cá sấu đó hình như muốn giãy thoát sợi dây trên miệng ra.

Thấy cảnh tượng đó, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, ngay sau đó đối mặt với con cá sấu đó, rồi không chút do dự giật chặt hai sợi dây trong tay, hắn thắt một nút chết.

Lúc này con cá sấu càng tức giận hơn, sức giãy giụa của nó cũng càng lớn.

Thấy dáng vẻ đó của nó, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột nói: “Chúng ta có nên gọi những người khác đến không?

Nếu không với năng lực của hai chúng ta, muốn giải quyết tên này thật sự rất khó khăn.” Lời hỏi của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Tuy nhiên, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ đau đầu nói: “Nhưng chúng ta gọi những người khác đến, cũng chưa chắc đã giải quyết được rắc rối ở đây, huống hồ, lần này cũng là rắc rối do hai chúng ta gây ra.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử trợn lớn mắt, nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu nói: “Chẳng lẽ chúng ta còn phải tự mình, ở đây đối phó với con cá sấu này sao?” Nhưng khi lời Bàn Tử vừa nói ra, Trương Khởi Linh và

Hạo Thiên Chân đã đi tới.

Hai người họ trên mặt đều tràn đầy sự tức giận.

Hai người nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Những lời hai người vừa nói, chúng tôi đều nghe thấy cả rồi.

Hai người thật sự quá đáng, sao có thể làm ra chuyện sai lầm như vậy chứ?” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy sự sốt ruột.

Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Vào khoảnh khắc này, tâm trạng Hạo Thiên Chân cũng có chút khó chịu.

Chương 1085

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Hạo Thiên Chân, nhất thời cũng vỗ vai Hạo Thiên Chân, đầy vẻ chần chừ nói: “Thư giãn đi, những thứ này chẳng đáng là gì.” Dù lời nói là vậy, nhưng sắc mặt Hạo Thiên Chân vẫn vô cùng khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Nhưng tôi cảm thấy…” Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ bình tĩnh nói: “Bây giờ anh hãy cắm con dao trong tay vào miệng nó đi, bây giờ tôi muốn giết nó.” Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, hắn nhìn con cá sấu trước mặt, không chút do dự nói: “Nói thật lòng, những gì hai chúng ta làm, hẳn là có thể coi là trừ hại cho dân rồi.

Một con cá sấu như thế này lẽ ra phải sớm bị tiêu diệt.

Nó ở lại chỗ này thêm một ngày, mối đe dọa và tai họa mà nó mang lại cho chúng ta sẽ càng nhiều.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Nghe lời Bàn Tử nói, Vương Diệp bật cười.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại một lần nữa mở miệng nói: “Anh đừng nghĩ những gì tôi nói là giả, tôi nói cho anh biết, những nguy hiểm này đều là phòng không kịp.

Hai chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật tốt để đón nhận tất cả những điều này.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vào khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ chần chừ nói: “Nhưng nói đi nói lại, còn một điểm quan trọng nữa mà có lẽ anh cũng đã bỏ qua.” Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử nhíu mày.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Bàn Tử không chút do dự lấy con dao trong tay mình, ngay sau đó gỡ bỏ những sợi dây đó.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn, trong lòng hai người rốt cuộc cũng có chút khó chịu.

Hai người suy nghĩ một lát, không chút do dự đi tới.

Lúc này Trương Khởi Linh liền giật lấy con dao trong tay Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, hết sức nghiêm túc nói: “Hai người vứt bỏ bọn tôi ở bên ngoài thì thôi đi, giờ chuyện như thế này cũng không giao cho bọn tôi làm.

Rõ ràng là coi bọn tôi như người ngoài rồi.

Nếu đã vậy, thì cũng có nghĩa là tình cảm bao năm qua của chúng ta đều không còn gì nữa.” Khi lời này vừa nói ra, Vương Diệp đứng ngây người tại chỗ.

Vương Diệp nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Trương Khởi Linh cũng trợn mắt, nhìn chằm chằm Vương Diệp, đầy vẻ sốt ruột nói: “Sao cậu lúc nào cũng có thể ra vẻ vô tội như thế chứ?

Chẳng lẽ cậu thật sự nghĩ những việc cậu làm không có vấn đề gì sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp ngượng ngùng lắc

đầu.

Vào khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng đầy vẻ chần chừ nói: “Cậu đừng nghĩ phức tạp như vậy, tôi sao có thể nghĩ như thế được, tôi chỉ cho rằng có một số chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ mà thôi.” Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng vào khoảnh khắc này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ mệt mỏi nói: “Tôi nghĩ… đôi khi cậu thật sự nên giao những thứ này cho tôi, để tôi chia sẻ một chút.” Dù lời nói là vậy, nhưng trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp khẽ thở dài, không nói thêm gì khác.

Lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh ở đây, không nhịn được nói với Hạo Thiên Chân: “Ước chừng phía trước đó cũng còn không ít vấn đề, nhưng, không thể không thừa nhận là, nơi này quả thực là một con đường chính xác.” Lời Vương Diệp vừa nói ra.

Bọn họ đều gật đầu.

Lúc này Bàn Tử cũng cầm Chu Tước la bàn trong tay, hắn nhìn Vương Diệp đầy vẻ vui vẻ nói: “Tôi sớm đã nói rồi, tôi sẽ không lừa người.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Chu Tước la bàn này, thiết kế cũng như tất cả những điều cần lưu ý bên trong đều vô cùng tinh xảo.

Bàn Tử nhìn thứ này, trong mắt hắn tràn đầy sự yêu thích.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao.

Vào khoảnh khắc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: “Nói đi nói lại…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, chỉ vào con đường phía trước, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tôi sao lại cảm thấy chỗ kia hình như….” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong.

Hắn đã thấy Chu Tước la bàn trong tay không ngừng xoay tròn.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp, sau đó, nhìn Chu Tước la bàn trong tay đầy vẻ kỳ lạ nói: “Không đúng rồi, sao nó lại động chứ?

Đâu có gió chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn la bàn trong tay.

Cá sấu tuy phát ra tiếng gầm khẽ, nhưng cá sấu căn bản không thể giãy giụa.

Vương Diệp cũng từ trong bụng cá sấu, nhìn thấy rất nhiều thứ lộn xộn, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Bụng cá sấu rất lớn.

Bàn Tử vẫn đang nghiên cứu Chu Tước la bàn trong tay, trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử không hiểu, tại sao Chu Tước la bàn này lại cứ xoay tròn.

Trong khi hắn đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Anh cũng đừng đứng đó nhìn chằm chằm nữa, mau qua đây xem đi, ở đây có một số phát hiện mới.” Lời Vương Diệp vừa nói ra.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ hoảng sợ nói: “Phát hiện mới gì, không phải là phát hiện này khiến Chu Tước la bàn của tôi cứ xoay tròn đấy chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa vội vàng đi tới.

Lúc này Bàn Tử lại thấy một số thứ.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp đầy vẻ hoảng sợ nói: “Trời đất ơi, đây là chuyện gì vậy?” Hai người họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, trong mắt hai người tràn đầy vẻ sốt ruột, họ hy vọng Vương Diệp có thể trả lời cho họ.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm họ, không chút do dự nói: “Hai người làm sao vậy?

Khả năng chịu đựng tâm lý chỉ có thế thôi sao?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, hai người nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng cảnh tượng này thật sự rất đáng sợ.

Lúc này Vương Diệp cũng lấy ra rất nhiều thứ từ bên trong, ngoài chất nhầy ra, còn có một ít cát.

Những hạt cát này là để cá sấu tiêu hóa.

Vương Diệp nhìn những thứ này, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp.

Anh nhíu mày, không biết phải nói gì.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy vẻ kỳ quái, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu nói: “Tôi sao lại cảm thấy thứ này…” Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ bình tĩnh nói: “Những thứ này chẳng đáng là gì.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Cậu mau nhìn xem đây là cái gì?” Bàn Tử vội vàng kéo ra một cái chìa khóa từ trong bụng cá sấu, nhưng khi cái chìa khóa này được kéo ra, vô số cái chìa khóa khác cũng theo sau.

Thấy cảnh tượng đó, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nhìn thấy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ chần chừ nói: “Thôi được rồi, những thứ này chẳng đáng là gì, đừng sợ.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, không chút do dự ném cái chìa khóa này ra xa.

“Các anh xem, Chu Tước la bàn của tôi có xoay không?” Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp nhìn thoáng qua Chu Tước la bàn của hắn, Chu Tước la bàn vẫn chỉ về hướng xa đó, không còn xoay nữa.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Nó không còn xoay nữa, hình như đã trở lại bình thường rồi, chẳng lẽ tất cả những thứ này thật sự là do cái chìa khóa này gây ra sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào cái chìa khóa trong tay Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử lại lắc đầu.

Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, trong mắt hắn tràn đầy vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài, trong khi hắn đang cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cũng đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong.

Trong mắt Bàn Tử đã tràn đầy vẻ phức tạp, hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ quái nói: “Có phải chúng ta đã bỏ lỡ một số thứ gì đó không?” Bàn Tử vừa nói vừa cầm cái chìa khóa này lại.

Chu Tước la bàn này tuy vẫn không ngừng xoay tròn, nhưng Bàn Tử lại không chút do dự tắt nó đi.

Bởi vì đối với Bàn Tử mà nói, nếu Chu Tước la bàn này không ngừng xoay tròn, tiếp theo chắc chắn sẽ có một chút đả kích đến tâm lý của hắn.

Vì vậy vào khoảnh khắc này, Bàn Tử chỉ cần biết đâu là con đường chính xác là đủ rồi.

Hắn tắt cái la bàn này đi, sau đó cầm chìa khóa trong tay.

Lúc này Vương Diệp nhìn thoáng qua ký hiệu trên mặt chìa khóa.

Vương Diệp lập tức bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ vui vẻ nói: “Không ngờ tới, lần này chúng ta lại lập công lớn rồi.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần kích động.

Nghe lời Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: “Chúng ta đã làm gì?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, Vương Diệp cầm chìa khóa trong tay, nhìn hắn đầy vẻ kích động nói: “Những thứ này, đều có thể mở được bảo hạp.” Nhưng sau khi lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử lại nhíu mày.

Lúc này Trương Khởi Linh, nhìn Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc nói: “Cậu bình tĩnh một chút đi, tôi nghi ngờ những thứ này không ổn lắm, nếu những thứ này thật sự có thể mở được bảo hạp, vậy tại sao lại có nhiều cái như vậy nằm ở trong đó?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp nhíu mày.

Chương 1086

Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng lúc này Vương Diệp suy nghĩ một lát, lại nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ nghiêm túc nói: “Nếu không nhầm thì…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh trợn lớn mắt, vội vàng ném chìa khóa trong tay Vương Diệp ra xa.

Lúc này Vương Diệp cầm đèn pin chiếu tới, Vương Diệp vốn định lấy lại, kết quả không ngờ tới, Trương Khởi Linh kéo tay Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Cái chìa khóa này có vấn đề, cậu đừng chạm vào nữa.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp đứng ngây tại chỗ.

Tôi trợn tròn mắt, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh nói cái gì vớ vẩn vậy?

Sao nó lại có vấn đề được chứ?” Khi tôi vừa hỏi xong, Trương Khởi Linh thở dài một hơi, vừa cầm đèn pin chiếu qua, vừa nhìn tôi vẻ mặt cảnh giác nói: “Cậu đúng là đồ ngốc thật rồi à?

Cậu không nhớ trước đây chính cậu đã nói với tôi những lời đó sao?

Nếu thứ gì mà dễ dàng có được như vậy, thì chắc chắn ở đây có vấn đề.” Ngoài điểm này ra, ở đây chắc chắn còn có cạm bẫy nữa.

Đây là những lời tôi đã từng nói với anh ấy trước đây, cho đến bây giờ, Trương Khởi Linh vẫn chưa quên.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, tôi khẽ thở dài, nhíu mày không biết phải làm sao.

Thấy tôi không nói gì, sắc mặt Trương Khởi Linh hơi khó coi, anh ấy nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt phức tạp nói: "Hơn nữa, sao chúng ta có thể dễ dàng lấy được những chiếc chìa khóa rương báu này như vậy chứ?

Cậu không thấy chuyện này nghe có vẻ hơi buồn cười sao?" Trương Khởi Linh vừa dứt lời, tôi gật đầu.

Trong khoảnh khắc đó, tôi đã phản ứng lại, tôi lắc đầu, lùi lại vài bước, cả người trông có vẻ không ổn lắm.

Biểu ca đứng ngây tại chỗ, vội vàng đỡ tay tôi, nhìn tôi vẻ mặt hoảng hốt nói: "Chú em bị làm sao vậy!" Nghe lời biểu ca nói, sắc mặt tôi trở nên khó coi, tôi lắc đầu, không biết phải nói với bọn họ thế nào.

Thấy tôi trầm mặc không nói gì, sắc mặt mọi người đều cực kỳ khó coi, lúc này biểu ca kéo tay tôi, càng sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Biểu ca vừa nói vừa nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy lo lắng, câu hỏi của anh ấy vang lên bên tai, tôi lắc đầu.

Trong khoảnh khắc này, tôi vẫn còn loạng choạng, không lâu sau, tôi ngồi bệt xuống đất.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng này, anh ấy đã nhận ra vấn đề.

Trương Khởi Linh vỗ vai biểu ca, vẻ mặt sốt ruột nói: "Tôi biết chuyện này là sao rồi, chắc chắn là Vương Diệp không cẩn thận bị trúng độc, nếu không vừa rồi cậu ấy sẽ không sinh ra ảo giác như vậy." Khi Trương Khởi Linh nói xong, biểu ca nghe thấy vài tiếng sột soạt, anh ấy nhíu mày, ngẩng đầu nhìn qua.

Lúc này biểu ca mới phát hiện, vừa rồi ở chỗ chiếc chìa khóa đó truyền đến tiếng động lạ.

Biểu ca chiếu đèn pin qua.

Sắc mặt biểu ca trở nên cực kỳ khó coi, không ai ngờ rằng chiếc chìa khóa kia lại biến thành con nhện.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi, ngay cả biểu ca cũng không ngoại lệ, anh ấy trợn tròn mắt, nhìn tôi vẻ mặt sốt ruột nói: “Nếu không nhầm thì tình trạng của Vương Diệp chắc chắn rất tệ, mọi người mau lấy thuốc giải độc ra đi.” Vẻ mặt biểu ca đầy nghiêm túc.

Biểu ca vừa nói xong, sắc mặt tôi trở nên cực kỳ khó coi, tôi khẽ thở dài, nhìn hoàn cảnh xung quanh, nghĩ ngợi rồi nhịn không được nói với biểu ca: “Anh…” Tôi chưa nói hết lời, lúc này Trương Khởi Linh đã đặt thuốc giải độc trước mặt tôi.

Trong tình huống này, không chỉ biểu ca sốt ruột, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vô cùng lo lắng, anh ấy nhìn tôi, vẻ mặt sốt ruột thúc giục tôi nói: “Mau uống cái này đi.” Khi Trương Khởi Linh nói xong, tôi bật cười, tôi lắc đầu, không uống thuốc này, mà nhìn hoàn cảnh xung quanh, thấy tôi như vậy, biểu ca càng thêm sốt ruột.

Biểu ca đứng tại chỗ không ngừng gãi tai gãi đầu, trong mắt anh ấy tràn đầy phức tạp, anh ấy không biết tại sao tôi lại không muốn uống thuốc này, anh ấy nhìn tôi suy nghĩ một lát, liền không chút do dự xông tới.

Trông anh ấy như muốn ép tôi uống thuốc này.

Thấy biểu ca như vậy.

Tôi bật cười, tôi giơ tay lên, nhìn biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Trên đời này, những loại độc dược có thể làm hại tôi cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ tôi có uống cái này cũng vô ích, chi bằng để tôi quan sát hoàn cảnh ở đây xem sao.” Tôi vừa nói vừa nhìn biểu ca cười, khi tôi nói xong, biểu ca tức đến nghiến răng nghiến lợi, biểu ca nhìn tôi, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Tình trạng của chú em bây giờ đã tệ đến mức này rồi, chú em còn muốn xem xét hoàn cảnh xung quanh, chú em định xem kiểu gì đây?” Giọng điệu của biểu ca đầy phẫn nộ.

Tôi thấy biểu ca như vậy, sắc mặt tôi trở nên khó coi, tôi khẽ thở dài, nhìn biểu ca rất đành chịu nói: “Tôi không biết phải giải thích với anh thế nào, dù sao tôi có thể quan sát ra cơ quan ở đây vẫn còn vấn đề, anh đừng nói nữa.” Nghe tôi nói, biểu ca gật đầu, biểu ca đứng sang một bên, không nói một lời nào, anh ấy chỉ nghĩ, nếu tôi thực sự có thể nhìn ra vấn đề thì.

Đây có lẽ là một chuyện tốt, nghĩ đến đây, biểu ca bật cười, lúc này, biểu ca đứng sang một bên, kiên nhẫn chờ đợi, nhưng tôi đi được vài bước thì.

Cuối cùng tôi vẫn uống thuốc giải độc.

Thấy tôi như vậy, biểu ca thở phào nhẹ nhõm, lúc này Trương Khởi Linh nhìn tôi, càng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không hiểu, tại sao có lúc cậu lại bướng bỉnh như vậy?” Rõ ràng thứ này sớm nên uống rồi, nhưng tôi cứ cố đợi đến bây giờ, Trương Khởi Linh tuy có ý kiến về điều này, nhưng tôi nhìn Trương Khởi Linh vẫn vẻ mặt bình thản.

Thấy tôi sắc mặt như thường, Trương Khởi Linh nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn lắc đầu, không nói thêm gì khác, dù sao đối với Trương Khởi Linh mà nói.

Vì Vương Diệp lúc này không nghe lọt tai, nên dù anh ấy có nói thế nào, tôi cũng sẽ không nghe, nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh vẻ mặt đầy phức tạp.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, tôi rất nhanh đã tỉnh táo lại, tôi nhìn hoàn cảnh xung quanh, ngay sau đó, không chút do dự chỉ vào con đường phía trước nói: "Tiếp tục đi về phía trước thôi!" Khi tôi nói xong, mọi người gật đầu, bọn họ làm theo lời tôi nói, trong khi đi về phía trước, trong mắt bọn họ cũng mang theo vài phần phức tạp.

Trong khoảnh khắc này, biểu ca nhìn tôi, nhịn không được khẽ thở dài, biểu ca vẻ mặt bất đắc dĩ nói với tôi: "Tôi cảm thấy con đường này cũng chưa chắc đã đúng, chú em đợi một chút, để tôi lấy la bàn ra." Biểu ca vừa nói vừa lấy la bàn của mình ra, tôi đứng tại chỗ đợi anh ấy, biểu ca thấy Chu Tước chỉ vào con đường phía trước, biểu ca nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tôi thấy vẻ mặt biểu ca, nhất thời cũng bật cười, tôi nhìn biểu ca, cực kỳ nghiêm túc nói: "Nếu không nhầm thì la bàn của anh, hình như cũng là của một người phi phàm nào đó mới có được." Khi tôi nói xong.

Sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt kỳ lạ nói: "Chẳng lẽ thứ này vẫn là do những người đó để lại từ trước à?" Anh ấy nhớ lúc đó đi vào mộ thất kia đã có người từng đến rồi, nhưng bọn họ ở trong đó không hề gặp bất kỳ ai, hơn nữa lúc đó, biểu ca cũng chỉ thấy thứ này đẹp mắt.

Cho nên biểu ca mới lấy thứ này đi, bây giờ, nhìn tôi, trong mắt biểu ca cũng mang theo vài phần hưng phấn.

"Nói thật, món đồ này khá thú vị đấy." Biểu ca vừa nói vừa nhìn Chu Tước trên đó.

Không thể phủ nhận, Chu Tước này được thiết kế cực kỳ đẹp mắt, hơn nữa những vật liệu được sử dụng đều là những thứ mà biểu ca chưa từng thấy bao giờ.

Tôi nghe lời biểu ca nói, tôi gật đầu, nhưng tôi nhìn biểu ca cũng cực kỳ nghiêm túc nói: "Lúc đó chúng ta đi vào mộ thất kia, tuy rằng chúng ta sống sót thoát ra ngoài, nhưng có lẽ cũng có người giống như chúng ta sống sót thoát ra ngoài, cho nên anh tốt nhất nên cất thứ này đi, đừng để người khác nhìn thấy." Nghe những lời này của tôi, vẻ mặt biểu ca đầy phức tạp, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt khó hiểu nói: "Chú em nói vậy là có ý gì?" Biểu ca vừa hỏi xong, sắc mặt tôi trở nên khó coi, tôi nhíu mày, nhìn biểu ca vẻ mặt bối rối nói: "Người có thể đến được nơi này đều phi thường, giống như lần trước chúng ta đến nơi đó vậy, đều không phải người bình thường có thể tiếp xúc với những thứ này, cho nên tôi mong anh có thể cất giấu những thứ này đi." Nghe tôi nói vậy, biểu ca đã phản ứng lại, biểu ca trợn tròn mắt, nhìn tôi vẻ mặt sốt ruột nói: "Tôi hiểu ý chú em rồi, tức là nếu chúng ta không may mắn thì có thể sẽ gặp phải tên đó." Biểu ca vừa nói xong, tôi gật đầu, lúc này Trương Khởi Linh cũng trợn tròn mắt, Trương Khởi Linh nhìn biểu ca vẻ mặt sốt ruột nói: "Tôi thấy Vương Diệp nói đúng đấy, anh nhất định phải cất thứ này đi, nếu không đối phương nhìn thấy thì chắc chắn sẽ đến đòi lại, nếu anh…" Trương Khởi Linh chưa nói hết lời, biểu ca đã bật cười, biểu ca lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, những đạo lý này tôi vẫn hiểu, tôi nhất định sẽ giấu nó đi." Biểu ca vừa nói xong, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết nên nói gì.

Nhưng tôi thấy vẻ mặt kiêu ngạo của biểu ca, tôi lắc đầu, tôi cầm la bàn Chu Tước của biểu ca, tôi nhìn biểu ca cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh có thấy ký hiệu ở đây không?

Cái này đại diện cho Tần gia." Trong mắt tôi tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Nghe tôi nói, sắc mặt biểu ca trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca trợn tròn mắt, nhìn tôi trong mắt tràn đầy hoảng sợ, sau đó, anh ấy bịt miệng mình lại, vẻ mặt sốt ruột nói: "Sao chú em lại biết chuyện này?" Biểu ca vừa nói vừa lùi lại, trên mặt anh ấy mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, anh ấy tưởng rằng mình đã giấu đủ kín rồi, nhưng trên thực tế.

Tôi thấy anh ấy lấy la bàn này ra, thấy anh ấy đập nó xuống đất một cái, tôi đã biết biểu ca chắc chắn không biết cách dùng thứ này, ngoài điểm này ra, món đồ này không thuộc về biểu ca.

Bây giờ nhìn biểu ca, trong mắt tôi cũng tràn đầy sự bất đắc dĩ, tôi lắc đầu, không chút do dự lấy la bàn của anh ấy, ngay sau đó lật qua tùy tiện điều chỉnh ba lần.

Không lâu sau, tiếng "cạch cạch" vang lên bên tai, lúc này biểu ca thấy la bàn này có Chu Tước vươn ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, biểu ca bật cười, biểu ca nhìn tôi vẻ mặt vui vẻ nói: "Trời ơi!" Biểu ca vừa nói vừa bịt miệng mình lại, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, thấy biểu ca như vậy, tôi chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Lúc này, tôi nhìn biểu ca, cực kỳ nghiêm túc nói: "Những thứ này có đáng là gì đâu." Chuyện này cũng bình thường thôi.

Tôi nghĩ thầm như vậy, nghe tôi nói, biểu ca gật đầu, nhưng biểu ca nhìn tôi nhất thời cũng cười ngượng ngùng nói: "Lúc đó tôi mang nó ra, tôi cứ nghĩ nó chỉ là một miếng sắt vụn thôi, không ngờ khi nó vô tình rơi xuống đất, nó liền biến thành cái dạng này, sau đó tôi cứ nghĩ nó mở ra là như vậy." Trong giọng điệu của biểu ca mang theo vài phần ngượng ngùng và căng thẳng, khi biểu ca giải thích xong, tôi chỉ mỉm cười nhàn nhạt, trong khoảnh khắc này, tôi nhìn biểu ca, cũng vẻ mặt bình thản nói: "Mấy thứ này có đáng là gì đâu chứ?" Tôi vừa nói vừa nhướng mày nhìn biểu ca, khi tôi nói xong, sắc mặt biểu ca trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt hoảng loạn nói: “Chú em không phải đang trêu chọc tôi đó chứ?” Biểu ca vừa hỏi xong, tôi lắc đầu, tôi nhìn chằm chằm biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh yên tâm đi, sao tôi có thể trêu chọc anh chứ?” Tôi càng bình tĩnh, sắc mặt biểu ca càng khó coi, trong khoảnh khắc này, tâm trạng của biểu ca cũng trở nên phức tạp.

Biểu ca khẽ thở dài, nhìn tôi hơi bối rối nói: “Thật ra tôi thấy…” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã bật cười, tôi vỗ vai biểu ca, không chút do dự nói: “Những thứ này có đáng là gì đâu.

Mọi chuyện đều có thể cẩn thận tìm hiểu cơ quan của nó, với lại thứ này, anh phải tìm một cái vỏ bọc bên ngoài, nếu không bị phát hiện, anh sẽ gặp rắc rối lớn đấy.” Tôi càng nói vậy, sắc mặt biểu ca càng khó coi.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự đáng sợ như chú em nói sao?

Sao tôi cảm thấy gia tộc đó cũng chẳng qua chỉ đến thế thôi?

Ngay cả thứ này cũng có thể làm mất.” Thực ra cũng chỉ đến thế thôi, biểu ca thầm nghĩ trong lòng, nhưng.

Những suy nghĩ đó của anh ấy, tôi dường như nhìn thấu ngay lập tức, tôi nhíu mày, nhìn chằm chằm biểu ca, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, không đợi biểu ca phản ứng lại, tôi liền trực tiếp mở miệng nói: “Anh không cần nghĩ rằng những lời tôi nói này có thể lừa gạt anh, thậm chí là đùa giỡn anh, bởi vì những điều này vốn dĩ là sự thật, anh không tin tôi cũng chẳng có cách nào.” Tôi nhìn biểu ca, vẻ mặt bình thản nói, nghe tôi nói, biểu ca suy nghĩ một chút, không chút do dự gật đầu, nhưng lúc này, biểu ca nhìn tôi cũng vẻ mặt bối rối nói.

“Nhưng tôi thấy…” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã bật cười, tôi nhìn chằm chằm biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh đúng là muốn chết rồi phải không, anh chưa thấy sông Hoàng Hà, anh không muốn rơi lệ.” Tôi vừa nói vừa nhìn biểu ca cười.

Khi tôi nói xong, sắc mặt biểu ca trở nên cực kỳ phức tạp, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt kỳ lạ nói: “Tôi thấy bọn họ chắc sẽ không đụng phải chúng ta đâu, hơn nữa nơi này quỷ dị như vậy, sao bọn họ có thể vượt qua được chứ?” Trong giọng điệu của biểu ca mang theo vài phần cẩn thận, nhưng khi anh ấy nói xong, tôi lại cười lắc đầu, trong khoảnh khắc này, tôi đã lười giải thích nhiều với biểu ca rồi.

Thấy vẻ mặt của tôi, sắc mặt biểu ca cũng trở nên khó coi.

Biểu ca nhíu mày, không biết phải làm sao.

Thấy biểu ca như vậy, tôi bật cười, tôi nhìn chằm chằm biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Đối với những thứ này, nếu anh không thể lý giải được thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa?” Thấy vẻ mặt của tôi, biểu ca gật đầu, trong khoảnh khắc này, biểu ca không nói gì thêm, nhưng trên thực tế, trong lòng biểu ca vẫn còn hơi phức tạp.

Đặc biệt là bây giờ biểu ca, nhìn những món đồ trước mặt này.

Sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, anh ấy nhíu mày, nhìn tôi, vẻ mặt lo lắng nói: “Nếu bị bọn họ phát hiện thứ này là do tôi lấy thì, bọn họ chắc sẽ không nghĩ là tôi trộm đâu nhỉ!” Biểu ca vừa nói vừa nhìn tôi cười, tôi lắc đầu, tôi lật cái la bàn này lại, tôi nhìn những ký tự khắc trên đó, tôi nhìn chằm chằm biểu ca, cực kỳ nghiêm túc nói: “Nếu không nhầm thì cái này chắc là của nhị công tử nhà bọn họ phải không?” Đối với nhị công tử của họ, bọn họ rất coi trọng, bao gồm tất cả trang bị mà họ cấp cho nhị công tử đều là tốt nhất.

Trong khoảnh khắc này, tôi cũng hiểu, nếu biểu ca thực sự bị bọn họ phát hiện, biểu ca sau này sẽ gặp phải chuyện gì.

Nghĩ đến đây, trong mắt tôi tràn đầy phức tạp, tôi nhíu mày, khẽ thở dài, không nói được một lời nào.

Thấy tôi trầm mặc không nói gì, biểu ca cũng nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, biểu ca lấy vô số tờ giấy từ trong túi ra, bọc thứ này lại.

Nhưng tôi nhìn động tác của biểu ca, tôi suy nghĩ một chút rồi nhịn không được nói với biểu ca: "Anh bây giờ cũng không cần hoảng loạn như vậy, bởi vì chúng ta sẽ không gặp người khác ở đây, ngoài điểm này ra, tôi chỉ hy vọng sau này khi ra ngoài mà gặp những người đó, anh tuyệt đối đừng lấy thứ này ra." Trừ khi là một mình mình, tôi thầm nghĩ trong lòng, biểu ca nghe tôi nói, biểu ca gật đầu, anh ấy đương nhiên hiểu những điều đúng sai này, nhưng biểu ca nhìn tôi cũng vẻ mặt đau đầu nói: "Nói thật lòng, tôi thấy có một số chuyện…" Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã bật cười, tôi nhìn biểu ca cực kỳ lạnh nhạt nói: "Thôi được rồi, đừng có nói nhảm ở đây nữa, tôi không muốn nghe những lời này." Thấy tôi như vậy, biểu ca gật đầu, biểu ca không nói thêm gì khác, nhưng trong lòng biểu ca vẫn còn hơi khó chịu.

Biểu ca nhìn la bàn trong tay, suy nghĩ một chút, không chút do dự giấu nó đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ấy giấu đi, anh ấy nhìn tôi cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi thật không ngờ nhặt được một bảo bối như vậy mà còn phải giấu giếm." Biểu ca vừa nói vừa lắc đầu thở dài, biểu ca vừa nói xong, tôi chỉ mỉm cười, không nói thêm gì khác, tôi nhìn mọi người đi về phía trước.

Lúc này biểu ca lại vội vàng kéo tay tôi, biểu ca nhìn tôi vẻ mặt sốt ruột nói: "Chú em có nghĩ thứ này có phải là từ mộ thất này mang ra không?" Biểu ca vừa nói vừa chỉ vào mảnh đất dưới chân mình.

Nghe biểu ca hỏi, tôi lắc đầu, trong khoảnh khắc này, tôi nhìn biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: "Tôi đã từng gặp một đội ngũ từ rất lâu trước đây rồi, đội ngũ đó chuyên đến Cửu Tầng Yêu Tháp này để lấy đi những cơ quan đó, ngoài điểm này ra, bọn họ còn đặc biệt đến để dọn sạch đồ vật bên trong.” Trong mắt tôi tràn đầy phức tạp, tôi vừa nói vừa lắc đầu thở dài, khi nói đến đây.

Sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt cẩn thận nói: “Nhưng sao tôi lại cảm thấy cái này giống như ăn trộm hơn?” Bọn họ căn bản không phải đến đây nghiên cứu, mà là đến để ăn trộm, biểu ca thầm nghĩ trong lòng, khi biểu ca nói xong, tôi làm một cử chỉ im lặng, tôi nhìn biểu ca vẻ mặt qua loa nói: “Mấy thứ này có đáng là gì đâu chứ?” Tôi càng nói vậy.

Sắc mặt biểu ca càng khó coi, lúc này biểu ca khẽ thở dài, nhìn tôi vẻ mặt bối rối nói: “Tôi thấy…” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã lắc đầu, tôi nhìn chằm chằm biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Tôi nói cho anh biết, khi tôi đi theo những người đó vào, tôi đã nhìn thấy trên tay bọn họ có la bàn còn tinh xảo hơn cái của anh nhiều, về cơ bản bọn họ chưa bao giờ thất thủ.” Khi tôi nói ra những lời này, trên mặt tôi tràn đầy bối rối và cảm thán, thấy tôi như vậy, biểu ca càng trợn tròn mắt, biểu ca nhìn tôi, vẻ mặt sốt ruột nói: “Theo lời chú em nói, ý là bên trong này có không ít đồ vật đã bị bọn họ lấy trộm rồi sao?” Biểu ca vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, biểu ca vừa vì chuyện này mà kinh ngạc, đồng thời tôi thấy vẻ mặt biểu ca, nhất thời cũng bật cười ha ha.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng này, nhất thời cũng đảo mắt, anh ấy biết những thứ đó chắc chắn không dễ bị lấy trộm, trong khoảnh khắc này, Trương Khởi Linh nhìn biểu ca, cũng không chút do dự nói: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa, những thứ đó sao có thể bị lấy đi chứ?” Trong ánh mắt Trương Khởi Linh tràn đầy sự bình tĩnh, Trương Khởi Linh vừa nói xong, biểu ca nhíu mày, biểu ca nhìn tôi há miệng, vốn định nói gì đó, nhưng không ngờ, tôi nhìn biểu ca, trực tiếp mở miệng nói: “Anh nghĩ đồ vật ở đây thực sự dễ lấy như vậy sao?

Hơn nữa tôi nói cho anh biết, ở đây có một quy tắc, trừ khi là đồ vật thuộc về anh, nếu không anh không thể lấy đi.” Trong mắt tôi tràn đầy phức tạp, tôi vừa nói xong, biểu ca nhíu mày, biểu ca nhìn tôi, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Lời chú em nói là có ý gì?

Chẳng lẽ chỉ những người được chọn vào đây mới có thể lấy những thứ đó đi sao?” Anh ấy vừa hỏi xong, tôi gật đầu.

Không thể phủ nhận, tên biểu ca này đối với những lợi ích tiền bạc này, quả thực có một trực giác cực kỳ nhạy bén, trong khoảnh khắc này.

Những gì biểu ca thể hiện ra cũng khiến tôi cảm thấy bất đắc dĩ.

Chương 1087

Tôi lắc đầu, nhìn biểu ca vẻ mặt bối rối nói: “Nói thật, tôi thấy…” Tôi chưa nói hết lời, biểu ca đã bật cười.

“Vậy thì tôi hiểu rồi, vậy lúc đó bọn họ chắc chắn là mỗi lần lấy một món, cứ mỗi lần đến là lấy một món rồi rời đi phải không.” Trong giọng điệu của biểu ca mang theo vài phần vui vẻ, nhưng biểu ca vừa nói xong, tôi đã đảo mắt, tôi nhìn biểu ca, vẻ mặt khinh thường nói: “Nếu mọi chuyện thực sự như anh nói vậy, thì tôi nghĩ đồ vật ở đây đã sớm bị người ta dọn sạch rồi, tôi nói cho anh biết, chỉ trong những trường hợp đặc biệt, mới có thể lấy đi.” Không phải mỗi người vào là có thể lấy đi một lần, cũng không phải mỗi người vào là có thể lấy đi bao nhiêu lần.

Những thứ này đều phải xem duyên phận.

Và Cửu Tầng Yêu Tháp cũng chính vì điểm này mà trở nên quỷ dị.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt tôi đã trở nên cực kỳ phức tạp, thấy tôi như vậy, sắc mặt biểu ca trở nên khó coi.

Biểu ca khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt bối rối nói.

“Vậy thì tôi coi như đã hiểu ý chú em rồi, nhưng theo lời chú em nói, ý là chúng ta tiếp theo…” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã lắc đầu, tôi vỗ vai biểu ca, không chút kiêng dè nói: “Chuyện quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là rời khỏi nơi này, chứ không phải là.” Tôi chưa nói hết lời, sắc mặt biểu ca đã trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca nhíu mày, nghe tiếng bước chân từ phía trước truyền đến, anh ấy vẻ mặt hoảng loạn mở miệng nói: “Ai ở chỗ đó vậy?” Biểu ca vừa nói vừa nhìn về phía đó, khi biểu ca nói xong, tôi ngẩng đầu nhìn qua, lúc này tôi cũng nghe thấy tiếng bước chân, tôi cầm đèn pin chiếu qua.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là, hóa ra lại là một người.

Người đó vác một chiếc ba lô, trên mặt anh ta mang theo vài phần phức tạp, anh ta giơ tay che bớt ánh đèn pin, anh ta vẻ mặt hoảng loạn mở miệng nói: "Tôi là người sống sót ở đây." Anh ta vừa nói xong, tôi bật cười, tôi nhìn chằm chằm anh ta, vẻ mặt khó hiểu nói: "Ai cũng biết vì sao lại đến nơi này, tại sao phải tự gắn cho mình cái mác người sống sót?

Anh nghĩ làm như vậy sẽ khiến thân phận của anh cao quý hơn sao?" Không phải tôi nói khó nghe, mà là những gì tôi nói đều là sự thật, trong khoảnh khắc này, đối phương nghe tôi nói, sắc mặt đối phương cũng trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca thấy tôi như vậy, biểu ca giơ ngón tay cái lên.

Anh ấy chưa bao giờ thấy tôi dùng thái độ như vậy đối xử với người khác, cũng là lần đầu tiên thấy tôi mắng người khác, biểu ca nhịn không được khẽ cười.

Tôi thấy biểu ca đang cười ở đó, nhất thời cũng đảo mắt, lúc này tôi nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt, không chút do dự nói: "Tôi nói cho anh biết, tốt nhất là anh nên nói hết mọi chuyện của mình ra đi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho anh, hơn nữa những người như anh, chắc chắn không đơn giản." Tôi chưa nói hết lời.

Thanh niên đã bật khóc, thanh niên nhìn tôi vừa nước mũi vừa nước mắt nói: "Có một số chuyện thật sự là hiểu lầm, tôi đã sống ở đây rất lâu rồi, tôi đã rất cố gắng rồi, tôi cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp lại ai nữa, không ngờ cuối cùng các anh cũng đến." Nhưng khi thanh niên nói xong, tôi bật cười, tôi nhìn chằm chằm thanh niên vẻ mặt tò mò nói: "Tôi trông giống một tên ngốc sao?" Câu hỏi của tôi vang lên bên tai, thanh niên lau nước mắt đi, nhưng anh ta trông vẫn rất gầy yếu, hơn nữa cái dáng vẻ đó rất đáng thương.

Nhưng sự đáng thương này lại khiến người ta rất khó chịu.

Biểu ca nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp, biểu ca khẽ thở dài, không biết nên nói gì, trong khoảnh khắc này.

Biểu ca chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, bởi vì anh ấy không thể can thiệp vào tất cả những chuyện này, ngoài điểm này ra, rốt cuộc thanh niên này là chuyện gì, biểu ca cũng không hiểu.

Lúc này biểu ca suy nghĩ một chút, không chút do dự mở miệng nói: “Anh hãy nói rõ ràng với chúng tôi, có lẽ sau này chúng tôi có thể giúp anh.” Lòng tốt của biểu ca khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn cười, tôi giơ tay lên không chút do dự tặng biểu ca một cái tát.

Thấy tôi như vậy, sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, anh ấy vội vàng ôm đầu mình, nhìn tôi vẻ mặt bối rối nói: “Chú em làm sao vậy?” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã làm một cử chỉ im lặng, tôi nhìn chằm chằm biểu ca cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Thôi được rồi, đừng có nói nhảm ở đây nữa, nếu anh muốn giúp anh ta thì anh cứ đứng chung với anh ta đi, giao hết đồ trên người anh cho anh ta, còn lương thực của anh thì, cứ ăn ít một chút đi!” Tôi vừa nói xong.

Trên mặt thanh niên tràn đầy hưng phấn, thanh niên nhìn biểu ca, hai mắt anh ta phát sáng, cái dáng vẻ đó trông quá đáng sợ rồi, biểu ca nhíu mày, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Biểu ca thở dài một hơi, không biết phải làm sao, tôi thấy biểu ca như vậy, nhất thời cũng bật cười, tôi nhìn chằm chằm thanh niên vẻ mặt bối rối nói: “Tôi nói cho anh biết, anh ta là huynh đệ của tôi, nếu anh dám động vào anh ta, tôi sẽ xuống đánh rụng hết răng của anh, tôi muốn anh quỳ xuống nhảy khốn khiêu.” Tôi vừa nói vừa nhìn thanh niên cười, tôi vừa nói xong, sắc mặt thanh niên trở nên khó coi, thanh niên nhíu mày, không biết phải làm sao.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt thanh niên trở nên cực kỳ khó coi, thanh niên nhíu mày, trong mắt chỉ có sự phức tạp nồng đậm, tôi thấy thanh niên như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Biểu ca chú ý thấy ánh mắt anh ta nhìn mình, sắc mặt biểu ca càng trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca trợn tròn mắt nhìn chằm chằm thanh niên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Mẹ nó chứ, sao mày lại nhìn tao như vậy?” Biểu ca vừa nói vừa nghiến chặt răng, biểu ca vừa nói xong, tôi cũng bật cười, không thể phủ nhận là.

Thái độ của thanh niên đối với biểu ca quả thực đủ thân thiện, nhưng không ai ngờ rằng, tên thanh niên này vậy mà đã lẻn đến bên cạnh biểu ca, hơn nữa tay anh ta cực kỳ nhanh nhẹn, đã chạm vào ba lô của biểu ca.

Biểu ca nhíu mày, nhìn tay anh ta, không chút do dự tặng anh ta một cái tát, thanh niên bị đánh một cái, nhưng trên mặt thanh niên lại mang theo vài phần hoảng hốt, anh ta nhìn biểu ca vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh không phải nói là muốn làm việc tốt sao?” Anh ta vừa nói vừa nhìn biểu ca cười, lời anh ta vang lên bên tai, biểu ca chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, biểu ca nhìn chằm chằm anh ta, không chút nể nang nói: “Anh nghĩ người như anh xứng đáng sao?” Biểu ca vừa hỏi xong, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi, đối phương nhíu mày, không nói được một lời nào, tôi thấy anh ta như vậy, nhất thời cũng bật cười.

“Đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ gì trong lòng.” Tôi vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, tôi vừa nói xong, sắc mặt biểu ca trở nên cực kỳ khó coi, biểu ca nhíu mày, suy nghĩ một chút, lại nhịn không được cảm thán một câu với tôi.

“Tôi thấy…” Biểu ca chưa nói hết lời, tôi đã làm một cử chỉ im lặng, tôi nhìn biểu ca cực kỳ bình tĩnh nói: “Từ bây giờ, anh đừng nói nữa, nếu không tên này có thể sẽ bám dính lấy anh đấy.” Tôi vừa nói xong, biểu ca gật đầu, biểu ca đã phản ứng lại, anh ấy cứ như vậy giữ im lặng, nhìn chằm chằm thanh niên, không nói một lời nào.

Thấy biểu ca như vậy, sắc mặt thanh niên trở nên cực kỳ khó coi, anh ta ôm ngực mình, giả vờ như rất bị tổn thương, anh ta nhìn chằm chằm biểu ca, vẻ mặt khó hiểu nói: “Có đôi khi tôi thật sự không hiểu.” Thanh niên chưa nói hết lời, biểu ca đã bật cười, biểu ca nhìn anh ta không chút do dự giơ tay nói: “Nếu mày muốn ăn đòn thì.” Biểu ca nói đến đây thì dừng lại, thanh niên thấy anh ấy như vậy, sắc mặt trở nên khó coi, thanh niên lùi lại vài bước, ai bảo biểu ca trông có vẻ rất khó chọc chứ.

Trong khoảnh khắc này, thanh niên cũng không dám chọc vào biểu ca, trong mắt thanh niên tràn đầy phức tạp.

Lúc này, thanh niên nhịn không được khẽ thở dài.

Tôi thấy thanh niên như vậy, trong mắt cũng lộ ra sự bất đắc dĩ, biểu ca nhìn cảnh tượng này, sắc mặt biểu ca càng trở nên cực kỳ khó coi.

Biểu ca nhíu mày, nhìn thanh niên vẻ mặt bối rối nói: “Nói đi thì cũng phải nói lại.” Biểu ca chưa nói hết lời, lúc này tôi đã giật nhẹ ba lô của anh ấy, thấy tôi như vậy, biểu ca đã phản ứng lại, biểu ca vội vàng gật đầu, bịt miệng mình lại.

Biểu ca không nói thêm gì khác, nhưng Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng này, Trương Khởi Linh lại cảm thấy vô cùng buồn cười, Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm thanh niên, không chút do dự nói: “Theo lý mà nói, nơi này mấy năm mới mở ra một lần, anh vẫn luôn ở lại nơi này, anh dựa vào cái gì mà sống chứ?” Trương Khởi Linh vừa nói xong, sắc mặt thanh niên trở nên khó coi, thanh niên chỉ vào hướng phía trước, nhìn bọn họ cực kỳ nghiêm túc nói: “Ở chỗ đó có một suối nước, có thể giúp chúng tôi sống sót, hơn nữa tôi còn trồng một ít rau nhỏ ở đó, các anh có thể qua đó xem thử, tôi chỉ là đã lâu không được ăn thịt rồi, tôi muốn ăn thịt thôi.” Trên mặt anh ta tràn đầy sự nghiêm túc.

Thanh niên vừa nói xong, biểu ca trợn tròn mắt, trên mặt biểu ca mang theo vài phần hưng phấn.

Biểu ca nhìn về hướng đó, trong mắt anh ấy tràn đầy sự mong đợi, anh ấy chiếu đèn pin trong tay qua.

Kết quả không ngờ ở đó lại là một bức tường, biểu ca nhíu mày, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu, lúc này thanh niên, nhìn biểu ca cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi nói cho anh biết, có thể đi vào bằng những con đường khác.” Thanh niên vừa nói xong, biểu ca tuy gật đầu, nhưng trong mắt biểu ca vẫn mang theo vài phần phức tạp.

Trong khoảnh khắc này, trên mặt biểu ca tràn đầy vẻ quỷ dị, biểu ca suy nghĩ một chút, không chút do dự nói với thanh niên: “Nếu đã như vậy, vậy thì anh dẫn đường đi!” Biểu ca vừa nói vừa đi theo sau anh ta, nhưng biểu ca đi được vài bước, đột nhiên ý thức được điều không ổn, biểu ca quay đầu nhìn tôi một cái.

Trong mắt biểu ca tràn đầy phức tạp, anh ấy nhìn tôi vẻ mặt khó hiểu nói: “Chú em làm sao vậy?

Sao chú em không qua đây?

Chú em trông có vẻ rất sợ hãi.” Biểu ca vừa nói vừa nhìn tôi cười, biểu ca vừa nói xong, tôi đảo mắt, tôi nhìn biểu ca vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Tôi phải nói anh thế nào đây?

Anh là đồ ngốc, chẳng lẽ anh thực sự nghĩ anh ta sẽ đưa anh đến nơi đó sao?

Hay là…” Tôi vừa nói vừa nhìn chằm chằm thanh niên cười lạnh, tôi cầm chủy thủ trong tay, thấy động tác của tôi, biểu ca trợn tròn mắt.

Trực giác mách bảo biểu ca có điều không ổn, biểu ca vội vàng lùi lại, nhưng anh ấy đã muộn rồi.

Đồng thời khi biểu ca lùi lại, tôi không chút do dự chém thanh niên trước mặt thành hai nửa.

Nhìn thấy động tác của tôi.

Cả người biểu ca đều ngây ra, biểu ca trợn tròn mắt, không nói được một lời nào, ngay lúc này, Trương Khởi Linh không chút do dự rắc bột phấn trong tay lên mặt biểu ca.

Không lâu sau, biểu ca liền mở mắt ra, biểu ca nhìn hoàn cảnh xung quanh, chỉ cảm thấy bột phấn này cũng không quá chói mắt, nhưng anh ấy nhìn tôi, trong ánh mắt anh ấy cũng tràn đầy sự sợ hãi.

Lúc này biểu ca cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện trên đất quả thực có một sợi dây leo, nhưng trên sợi dây leo này cũng có một con nhện.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, biểu ca nhíu mày, nhìn tôi vẻ mặt kỳ lạ nói: “Thứ này đại diện cho cái gì?” Biểu ca vừa nói vừa chỉ vào con nhện này, câu hỏi của biểu ca vang lên bên tai, tôi không chút do dự đá văng nó ra làm hai mảnh.

Nhìn thấy động tác của tôi, sắc mặt biểu ca trở nên khó coi, biểu ca nhíu mày cuối cùng cũng phản ứng lại.

Trong khoảnh khắc này, biểu ca ôm ngực mình, biểu ca nhìn tôi, vẻ mặt sốt ruột nói: “Nếu không nhầm thì cái này chắc là tên thanh niên vừa rồi phải không?” Biểu ca vừa nói xong, tôi gật đầu, ngay lúc này, trên mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều mang theo vài phần quỷ dị, tôi thấy bọn họ như vậy, không chút do dự rắc bột phấn qua.

Thứ này trông tuy là bột phấn, nhưng trên thực tế, đây là thuốc giải độc tôi đặc biệt nghiên cứu ra.

Ngoài điểm này ra, thứ này có thể khiến tâm trí con người tỉnh táo ngay lập tức, nhưng cũng sẽ mang lại một đòn giáng nhất định, ví dụ như Trương Khởi Linh lúc này trực tiếp ôm đầu.

Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự đau khổ, anh ấy nhìn tôi vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh đã làm gì tôi, tại sao tôi lại cảm thấy đau như vậy.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lăn lộn trên đất, nhìn thấy động tác của Trương Khởi Linh, sắc mặt tôi trở nên khó coi, tôi nhíu mày, không biết phải làm sao.

Trong khoảnh khắc này, tôi vỗ vai Trương Khởi Linh, cũng không chút do dự nói: “Thả lỏng một chút đi, bây giờ anh chỉ là chưa thích ứng thôi, đợi anh thích ứng rồi, sau này anh có thể sẽ ổn hơn một chút.” Nghe tôi nói, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, Hạo Thiên Chân trông có vẻ rất bình tĩnh.

Hạo Thiên Chân vẫn cầm máy ảnh chụp cái xác nhện.

Nhìn động tác của Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh đầy vẻ khó hiểu nói: “Chuyện này là sao vậy?” “Vừa nãy xuất hiện trước mắt chỉ là một ảo giác thôi, đừng nghĩ nhiều.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh đã phản ứng lại.

Cậu ấy gật đầu, không còn bận tâm quá nhiều, nhưng Hạo Thiên Chân dù rất nhanh đã tỉnh táo lại, trên mặt vẫn mang theo vài phần phức tạp.

“Tôi có chút không hiểu, tại sao nó có thể biến thành hình dạng một người?

Nó đã làm gì chúng ta sao?" Khi lời Hạo Thiên Chân thốt ra, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nó không làm bất cứ điều gì với chúng ta cả." Lời Vương Diệp vừa dứt, Hạo Thiên Chân gật đầu, nhưng vào lúc này, tâm trạng của Hạo Thiên Chân cũng trở nên phức tạp.

Cậu ấy nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ lạ nói: "Thế rốt cuộc chuyện này là sao?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Nhìn động tác của Hạo Thiên Chân, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử đi tới, Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, không chút do dự nói: "Tôi biết có một loại ảo giác là mê hoặc con người thông qua tai.

Tức là, khi chúng ta nghe thấy âm thanh đó, chúng ta dồn hết sự chú ý vào âm thanh đó rồi bỏ qua những thứ khác." Khi Bàn Tử nói xong, Hạo Thiên Chân đã phản ứng lại, cậu ấy gật đầu.

Nhưng trong mắt Hạo Thiên Chân cũng mang theo vài phần phức tạp, cậu ấy khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử đầy bất lực nói: "Vậy những thứ này có ý nghĩa gì?" Khi câu hỏi của Hạo Thiên Chân thốt ra, Bàn Tử chỉ cười.

Vào lúc này, Bàn Tử không trả lời câu hỏi của cậu ấy quá nhiều.

Nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, vành mắt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần phức tạp.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử không kìm được mở miệng nói: "Đều tại anh cả, anh không nên để chúng ta nghe tiếng bước chân đó, nếu không chúng ta chắc chắn sẽ không…" Nhưng lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hai người họ, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Hai người đừng có mà nghĩ lung tung ở đây, chuyện như vậy sao có thể chứ?” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt hai người đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hai người nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ lạ nói: “Thế rốt cuộc chuyện này là sao?” Khi nói đến đây, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Nhìn thấy vẻ tò mò trên mặt hai người họ, Vương Diệp nhíu mày, không chút do dự nói với họ: “Chuyện gì không quan trọng.

Quan trọng là chúng ta tiếp theo phải đề phòng thế nào?

Tôi nghi ngờ nơi này chắc chắn vẫn còn rất nhiều vấn đề.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, hai người nghĩ nghĩ rồi cũng gật đầu, không nói thêm gì khác, nhưng hai người nhìn Vương Diệp, trong vành mắt cũng mang theo vài phần lo lắng.

Họ không kìm được nói với Vương Diệp: “Nói đi, chúng ta bây giờ nên đi đâu?

Có cần lấy la bàn ra không?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, vẻ mặt thân thiện đó khiến Vương Diệp cảm thấy có chút bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Tôi không cần la bàn.

Anh cứ cất cái thứ đó đi là được rồi.

Đừng gây thêm rắc rối cho chúng ta như vậy, nếu không thật sự gặp phải thứ đó ở đây, chúng ta có giải thích thế nào cũng không rõ ràng được.” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Dù Bàn Tử không có ý kiến gì, nhưng khi nhìn Vương Diệp, trong vành mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ cười, nhìn xung quanh, không kìm được nói với Vương Diệp: “Nói thật, hoàn cảnh ở đây thật ra không tệ.” Bàn Tử vừa nói vừa lấy la bàn của mình ra.

Chương 1088

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp lườm một cái.

Vương Diệp không muốn để ý đến Bàn Tử, lúc này Bàn Tử đã mở la bàn ra, anh ta nhìn Chu Tước trên đó, phát hiện phương hướng vẫn đúng.

Nhất thời Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta cất la bàn đi, nhưng trong vành mắt vẫn mang theo vài phần căng thẳng.

Anh ta nhíu mày, không biết nên nói gì.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Cậu ấy nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ lo lắng nói: "Thật ra mà nói, cái la bàn này của anh cứ tùy tiện lấy ra như vậy, nếu Thiên Chân xảy ra chuyện, anh đừng có gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ không đến cứu anh đâu." Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ sốt ruột.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy hoảng sợ nói: "Anh xem anh nói cái gì kìa?" Bàn Tử vừa nói vừa lườm nguýt.

Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cười.

Vào lúc này, Vương Diệp không nói thêm gì khác với Bàn Tử.

Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ lạ nói: "Tôi cảm thấy…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ hoảng loạn nói: “Đợi một chút đã, tôi hình như nghe thấy tiếng chuông gió từ đằng đó truyền đến.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về hướng đó.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, anh ta trợn mắt nhìn qua.

Lúc này Vương Diệp dẫn mọi người đi về phía đó, Bàn Tử tuy đi theo sau Vương Diệp, nhưng trong vành mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp.

Họ đi được vài bước, Vương Diệp đột nhiên đứng sững lại.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình, đầy vẻ lo lắng nói: “Mọi người đợi ở đây một lát đi.

Nếu không đoán sai thì chúng ta bây giờ có lẽ đã đi nhầm đường rồi, mặc dù la bàn chỉ thế này, nhưng hình như không giống những gì tôi từng thấy trước đây.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu nói: “Thế chúng ta sau khi vào đây rồi tìm cách ra ngoài, có phải là đã hoàn thành lời mời lần này không?

Hơn nữa anh cũng sẽ không có bất kỳ lợi ích nào.” Khi câu hỏi của họ thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Trương Khởi Linh, Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, không chút do dự nói: “Cậu cũng không cần vì chuyện của tôi mà phiền lòng như vậy.

Với năng lực của tôi, giải quyết mấy rắc rối này tuyệt đối không thành vấn đề.

Việc quan trọng nhất của cậu bây giờ là tự chăm sóc tốt bản thân.”

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Vào lúc này, Trương Khởi Linh không nói thêm gì khác.

Nhưng trong vành mắt Trương Khởi Linh cũng mang theo vài phần phức tạp, cậu ấy khẽ thở dài, nhìn xung quanh, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: "Tôi cảm thấy…" Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp trực tiếp dẫn Trương Khởi Linh đi về phía khác.

Nhìn thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên có chút khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn chằm chằm xung quanh, nhìn Vương Diệp đầy vẻ căng thẳng nói: "Tôi sao mà cảm thấy…" Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự đi về phía trước.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, khi họ giữ im lặng, phía trước quả nhiên truyền đến âm thanh suối nguồn.

Hơn nữa khi nước suối rơi xuống, họ nghe thấy rất rõ ràng.

Lúc này Bàn Tử cũng trợn tròn mắt.

Bàn Tử nhíu mày, không biết nên nói gì.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Cậu ấy cầm đèn pin chiếu qua, lúc này Vương Diệp quả nhiên nhìn thấy một suối nguồn.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy một cái cây, nhưng trên cái cây đại thụ đó, Vương Diệp lại nhìn thấy vô số thi thể.

Khi ánh đèn pin chiếu vào, thứ còn lại chỉ có sự lạnh lẽo vô tận, cũng như sự sợ hãi khiến người ta hoảng sợ.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp.

Vương Diệp đứng sững tại chỗ, không nói được lời nào.

Khi cậu ấy cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không kìm được mở miệng nói: “Nói đi…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mấy thứ này không đáng là gì.” Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng phức tạp, vào lúc này, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên phức tạp.

Anh ta chìm vào im lặng, không biết phải làm sao.

Lúc này, Vương Diệp nhìn xung quanh, nghĩ nghĩ rồi lại không kìm được mở miệng nói với mọi người: “Khi các anh đi theo sau tôi, nhất định phải cẩn thận một chút.” Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, Bàn Tử vội vàng kéo tay Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt vội vã nói: “Tôi cảm thấy nơi này không ổn rồi, ở đây có nhiều thi thể như vậy, điều đó cũng có nghĩa là dưỡng chất của cái cây đại thụ này, có lẽ là từ những thi thể này mà ra.” Điều đó cũng có nghĩa là nếu họ đi về phía trước, rất có khả năng sẽ rơi vào cơ quan, tiếp theo, sẽ bị cái cây đại thụ này nuốt chửng.

Ngay sau đó, họ sẽ giống như những thi thể này, bị treo lơ lửng trên đó.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết nên nói gì.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Cậu ấy vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử vẻ mặt bình tĩnh nói: “Thả lỏng đi, mấy thứ này chắc chắn không phức tạp như anh nghĩ.

Huống hồ, nếu thật sự có chuyện như vậy xảy ra, tôi cũng có thể cứu mạng các anh.

Nếu các anh không yên tâm thì cứ đợi ở phía sau.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn họ mỉm cười.

Vương Diệp trông có vẻ rất gan dạ, hơn nữa dường như không sợ gì cả.

Nhìn thấy vẻ mặt của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng thở dài: “Tôi sao mà cảm thấy anh hình như một chút cũng không muốn nghe lời khuyên?

Chẳng lẽ thật sự cảm thấy thứ này rất vui sao?” Giọng Bàn Tử tràn đầy vẻ sốt ruột.

Khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp đi về phía trước, đi được vài bước sau đó, Vương Diệp cũng nhìn thấy thi thể phía trước lại co lại.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp bị dọa nhảy dựng.

Lúc này, Vương Diệp quay đầu nhìn những người phía sau mình, kết quả không ngờ ở giữa đột nhiên xuất hiện một khe nứt lớn.

Nói là đột nhiên xuất hiện, không bằng nói là mảnh đất ở giữa đó, trực tiếp rơi xuống.

Vương Diệp nhíu mày, không nói được lời nào.

Khi cậu ấy cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy phức tạp.

“Tôi thật sự không biết phải làm sao đây?” Bàn Tử vừa nói vừa ném sợi dây qua, anh ta thử kéo Vương Diệp qua, nhưng động tác của Bàn Tử lại khiến Vương Diệp bật cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: “Đừng dùng cách này nữa, cái cách ngu xuẩn này không có tác dụng đâu.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng tâm trạng của Bàn Tử cũng có chút phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Nhưng tôi thật sự không biết phải làm sao nữa, cái thứ này cảm thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt thản nhiên nói: “Tôi biết, đối với những thứ này…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Tôi hiểu ý anh, nhưng anh nhất định phải quay lại.” Ánh mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ nghiêm nghị.

Lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn sợi dây không ngừng ném đi ném lại, nhưng vào lúc này, tâm trạng của Vương Diệp cũng trở nên phức tạp.

Sợi dây của họ dù thế nào cũng không ném qua được, hơn nữa khi họ ném đá qua, vẫn không có tác dụng gì.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Vương Diệp nhíu mày nhìn họ, hai người đầy vẻ lo lắng nói: “Hai người sao mà ngốc vậy chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Trương Khởi Linh lại ném sợi dây lên cây đại thụ.

Trương Khởi Linh nhìn thấy mình thành công xong, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy phấn khích.

Cậu ấy nhìn Vương Diệp chuẩn bị ném sợi dây qua, để Vương Diệp nắm sợi dây này đi qua.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới cũng đã xảy ra, lúc này Trương Khởi Linh trực tiếp bị sợi dây đó kéo đi.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp trợn tròn mắt, không nói được lời nào.

Khi cậu ấy cảm thấy kinh ngạc vì điều này, Trương Khởi Linh nhìn thấy vẻ mặt của Vương Diệp, trong mắt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy bất lực.

Trương Khởi Linh thở dài một hơi thật sâu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Thế rốt cuộc phải làm sao đây?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt tay, khi Trương Khởi Linh cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng vẻ mặt thản nhiên nói: “Nếu không đoán sai thì…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã rơi xuống cái cây đại thụ đó.

Chương 1089

Vương Diệp nhìn thấy Trương Khởi Linh ở gần mình như vậy, Vương Diệp không chút do dự theo sát.

Lúc này, Vương Diệp men theo cái cây này leo đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Nhưng Bàn Tử nhìn động tác nguy hiểm của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: “Tôi thật sự không hiểu, anh tại sao lại làm hành động nguy hiểm như vậy?

Anh qua cứu cậu ta, anh sẽ bị cái cây đại thụ kia nuốt chửng, anh mau xuống đây, chúng ta nghĩ cách khác đi.” Bàn Tử vừa nói vừa ném phi đao trong tay qua, từ rất lâu trước đây anh ta đã dùng phi đao rất linh hoạt, cho nên bây giờ khi phi đao ném qua.

Bàn Tử cũng không lo lắng phi đao này sẽ làm Trương Khởi Linh bị thương, nhưng phi đao của anh ta ném qua, căn bản không cắt đứt được sợi dây, lúc này Bàn Tử cầm đèn pin chiếu qua.

Bàn Tử mới đột nhiên phát hiện, thì ra sợi dây đó đã sớm biến thành dây leo.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, không nói được lời nào.

Khi Bàn Tử đang ngẩn người, Vương Diệp cũng đã đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Vương Diệp nhìn thấy hai tay Trương Khởi Linh bị dây leo quấn chặt, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp nhíu mày, nghĩ nghĩ rồi không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm cách giúp cậu thoát khỏi đây.” Nghe Vương Diệp nói.

Trương Khởi Linh gật đầu, Trương Khởi Linh không có ý kiến gì, nhưng trong vành mắt Trương Khởi Linh cũng mang theo vài phần phức tạp, cậu ấy khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Tôi cảm thấy…” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đừng nói chuyện, tôi bây giờ đang nghĩ cách đưa cậu xuống.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh, tâm lý Bàn Tử vô cùng lo lắng.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ tò mò nói: “Tôi phải qua đó bằng cách nào?

Chúng ta có nên cùng nhau qua không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp còn chưa trả lời, lúc này Bàn Tử đã treo sợi dây lên cây đại thụ, lúc này Bàn Tử cũng đã rơi xuống bên cạnh Trương Khởi Linh.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử nhất thời cũng cười ha ha.

Trương Khởi Linh giơ ngón cái lên nhìn Bàn Tử, đầy vẻ sắc bén nói: “Được lắm, anh bạn này đúng là trượng nghĩa.

Tôi còn tưởng anh chỉ đứng nhìn thôi chứ.” Dù sao Bàn Tử cũng là tính cách như vậy, cho đến bây giờ Trương Khởi Linh vẫn nhớ rất rõ ràng.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử lườm một cái, Bàn Tử nhìn chằm chằm cậu ấy, đầy vẻ sốt ruột nói: “Anh bớt nói lại đi.” Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm, vẻ mặt Bàn Tử trông vô cùng kiêu ngạo.

Trương Khởi Linh nhìn thấy dáng vẻ đó của anh ta, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh không nói thêm gì khác, Bàn Tử nhìn thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, trong vành mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử há miệng, vốn định nói gì đó, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới cũng đã xảy ra vào lúc này.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân ném sợi dây qua, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại không bị cuốn qua.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, vừa kéo sợi dây trong tay vừa suy nghĩ có nên ném qua hay không.

Ai ngờ Hạo Thiên Chân đứng không vững, trực tiếp cả người trượt xuống.

Nhìn cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân kéo sợi dây bị Vương Diệp kéo qua.

Lúc này, Vương Diệp nhìn thấy hai người này bị cây trói chặt, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Nhưng Hạo Thiên Chân lại bật cười, Hạo Thiên Chân đẩy mắt kính của mình một chút, nhìn Vương Diệp đầy vẻ vui vẻ nói: “Không thể phủ nhận là chúng ta bây giờ vẫn khá may mắn, dù sao hai chúng ta cũng không có chuyện gì xảy ra.” Lời Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ tán đồng nói: “Đúng là như vậy, nhưng cũng không thể lơ là, dù sao có những thứ không đơn giản như vậy đâu.” Nghe Vương Diệp nói, Hạo Thiên Chân cười cười, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh và Bàn Tử bên cạnh mình, trong mắt cậu ấy cũng mang theo vài phần bất lực, cậu ấy lắc đầu, đầy vẻ lo lắng nói: “Hai người thật sự không nên dùng cách ngu xuẩn như vậy, bây giờ không biết phải làm sao để cứu hai người xuống.” Lời Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, đầy vẻ lo lắng nói: “Mấy thứ này thì đáng là gì?” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Hạo Thiên Chân càng khó coi.

Lúc này Hạo Thiên Chân, nhìn dây leo phía trên, cậu ấy lấy dao nhỏ cắt một nhát, ngay sau đó lại kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nghe âm thanh của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp nhíu mày, lúc này Vương Diệp lại gần, điều khiến người ta không ngờ tới là.

Sau khi dây leo bị cậu ấy cắt một lỗ, lại nhanh chóng lành lại.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp đứng sững tại chỗ, ngay cả bản thân Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ lạ nói: “Thế này là sao đây?

Hai chúng ta còn có thể cứu hai người họ xuống không?” Câu hỏi của Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt im lặng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày nghĩ nghĩ rồi không chút do dự nói: “Nói thật, mấy thứ này thật ra hai chúng ta cũng không quan tâm nhiều đến vậy.” Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, Bàn Tử không hy vọng Vương Diệp vì chuyện của mình mà cứ đau đầu, cũng không muốn Vương Diệp vì cứu mình mà phải trả giá bằng mạng sống.

Dù sao Bàn Tử trong lòng hiểu rõ, bây giờ những rắc rối này đã rất khó giải quyết, cho nên lúc này Bàn Tử cũng không chút do dự nói ra những lời như vậy, dù anh ta nói rất ẩn ý.

Nhưng trên thực tế, trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, lời nói và cử chỉ của anh ta, Vương Diệp vừa nhìn đã hiểu ý anh ta.

Vào lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cũng đầy vẻ sốt ruột chất vấn: "Anh là không muốn sống nữa, đúng không?" Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử ngượng ngùng cười cười, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp lại nhéo mặt anh ta, đầy vẻ sốt ruột nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh đâu." Lời Vương Diệp còn chưa nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: "Tôi hiểu ý anh, nhưng…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã vỗ vai Bàn Tử và cực kỳ bình tĩnh nói: "Bây giờ anh hãy yên tĩnh một chút cho tôi, đừng nói những lời vô nghĩa này nữa.

Tôi cũng không muốn trong quá trình cứu anh xảy ra bất kỳ tai nạn nào, nếu anh hy vọng mình không cẩn thận rơi xuống thì…" Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, lời đe dọa của cậu ấy hiển nhiên, nhưng Bàn Tử lần này lại không bị dọa sợ.

Trong mắt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp nghĩ nghĩ, không chút do dự nói: "Thật ra tôi cảm thấy…" Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vào lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: "Mấy thứ này không đáng là gì." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong vành mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần lo lắng.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Trương Điền đầy bất lực nói: “Vào lúc nguy cấp, tôi cảm thấy tôi vẫn phải mang lại cho anh một chút giúp đỡ.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn sợi dây leo này, đang nghĩ cách gỡ nó ra, nhưng khi Vương Diệp đang nghĩ thì.

Trong mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp, Bàn Tử nhìn Trương Mục đột nhiên mở miệng nói: “Tôi cả đời này có thể quen biết anh, thật ra là một chuyện rất may mắn.

Tôi cảm thấy tôi cũng đã tốn không ít thứ vì anh rồi, cho nên, lần này có lẽ cũng xong đời rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ khó hiểu nói: “Vậy lời này của anh có ý nghĩa gì?” Tôi cảm thấy câu hỏi vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

“Trong ba lô của tôi có một cuốn sổ tiết kiệm, lát nữa anh cứ cầm lấy cuốn sổ đó đi, đợi ra ngoài rồi anh cứ nhập mật mã ngày sinh của tôi vào là được, như vậy anh có thể lấy tiền của tôi.” Bàn Tử nói đến đây thì thở dài một hơi, ánh mắt Bàn Tử tràn đầy phức tạp, anh ta không biết nên miêu tả tâm trạng trong lòng mình như thế nào, tâm trạng lạc lõng khiến sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ phức tạp.

“Còn nữa, tất cả đồ cổ của tôi đều để ở dưới tầng hầm, chỗ đó rất đáng giá, anh nhất định phải cẩn thận.” Anh ta vừa nói những lời này, vừa lắc đầu thở dài, trong vành mắt anh ta tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt đó của anh ta, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai anh ta, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mấy thứ này không quan trọng, anh chỉ cần nhớ tôi đối với anh không tham lam.

Còn nữa, nếu anh không lấy lại tinh thần đi, tiếp theo tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh đâu." Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp nghĩ nghĩ, lại lắc đầu thở dài nói: "Thật ra tôi đã đủ cố gắng rồi, tôi cảm thấy thứ này thật sự có thể mê hoặc tâm trí con người.

Bây giờ tôi nhìn thấy rất nhiều bạn bè, họ đều đang nhiệt tình đi về phía tôi." Ánh mắt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ lo lắng nói: "Anh đúng là một thằng ngốc." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười, lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử đưa tay về phía không khí đó, dù anh ta chỉ có một cánh tay bị treo, nhưng.

Khi Bàn Tử đưa tay về phía đó, Vương Diệp cũng không chút do dự nắm lấy tay Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ khó hiểu nói: "Anh hãy lấy lại tinh thần đi, trước đây chúng ta có chuyện gì mà chưa từng trải qua, đao sơn hỏa hải cũng đã đi qua, bây giờ chỉ là chút vấn đề nhỏ này thôi, sao anh lại bị đánh bại rồi?" Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ sốt ruột.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, ánh mắt Bàn Tử trở nên cực kỳ sâu sắc, Bàn Tử nhíu mày, sau đó khóc òa lên, anh ta bắt đầu rên rỉ.

Tiếng khóc thê lương của anh ta không ngừng vang vọng khắp nơi này.

Khi Vương Diệp nghe thấy, trong ánh mắt Vương Diệp tràn đầy bất lực, lúc này Bàn Tử còn kéo cả mũi mình.

Vương Diệp trợn tròn mắt, Vương Diệp nhìn thấy mũi thế này cứ thế mà rơi xuống.

Vương Diệp đứng sững tại chỗ, nhìn Bàn Tử đầy vẻ khó hiểu nói: "Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: "Cách duy nhất có thể khiến tôi giữ tỉnh táo, có lẽ là không ngừng khóc lóc.

Bây giờ tôi chỉ muốn khóc một trận thật đã." Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân đã nắm chặt tay Trương Khởi Linh, sợi dây leo đó chỉ trói ở eo Trương Khởi Linh.

Dù là như vậy, nhưng sợi dây leo này cũng mang lại đả kích rất lớn cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không nói được lời nào.

Khi cậu ấy cảm thấy đau đầu vì chuyện này, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, cũng không chút do dự nói: "Đừng nghĩ đến những chuyện không vui đó nữa, làm vậy không giải quyết được vấn đề.

Chỉ là vì nơi này có rất nhiều khí tức đau buồn khiến người ta khó chịu không ngừng dụ dỗ anh, phân giải loại khí tức đau buồn đó thôi." Ánh mắt Hạo Thiên Chân tràn đầy phức tạp, lời khuyên của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lại lắc đầu, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân, cực kỳ bất lực nói: "Không phải vậy đâu, có vài chuyện thật sự không đơn giản như vậy, tôi cảm thấy…" Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, cậu ấy đã rơi lệ.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của cậu ấy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không kìm được cầm dao trong tay nói: “Nếu anh còn khóc nữa, tôi không ngại cắt cổ anh đâu, như vậy sẽ nhanh chóng hơn.” Lúc này Bàn Tử vội vàng cắn chặt răng, không còn khóc nữa, nhưng khi anh ta nhìn Vương Diệp, trong vành mắt anh ta cũng tràn đầy nước mắt.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, cậu ấy nhìn Vương Diệp rất kỳ lạ nói: “Bây giờ tất cả vấn đề đều chỉ xảy ra khi họ khóc lóc, tâm trạng của họ trở nên rất thấp thỏm, nếu không đoán sai thì, đây có lẽ là cái cây đại thụ này đang giở trò quỷ.” Lời Hạo Thiên Chân vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử và Trương Khởi Linh phía trước.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, không chút do dự đổ axit sulfuric trong tay xuống.

Khoảnh khắc axit sulfuric đổ xuống, Bàn Tử kêu lên những tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ khó hiểu nói: “Anh sao vậy?” Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt anh ta mang theo sự phức tạp, anh ta không chút do dự mở miệng nói: “Tôi không biết, tay tôi hình như bị điện giật, tay tôi đột nhiên tê dại, tôi cũng không biết chuyện này là sao, anh đã làm gì tôi?” Khi lời Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp lập tức bật cười, Vương Diệp nhìn lọ thuốc trong tay, nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: “Anh làm gì vậy?

Tôi đang cứu mạng anh đó, ráng nhịn một chút là được rồi.” Vương Diệp nói xong, Bàn Tử tuy gật đầu nhưng trong mắt vẫn mang vài phần phức tạp.

Chương 1090

Anh ta nhìn Vương Diệp, ánh mắt đầy bi thương, không nhịn được mà than thở: “Thật không ngờ tôi lại gặp phải chuyện thế này, mấy thứ này thật sự quá đau lòng.” Giọng điệu Bàn Tử đầy bất lực.

Vương Diệp nghe xong thì bật cười, lúc này, anh nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: “Dù sao thì cái cảm giác bị điện giật này cũng sẽ biến mất rất nhanh thôi, lát nữa tôi kéo anh lên, anh nhớ đứng vững, đừng có đứng xiêu vẹo nữa.”

Khi Vương Diệp nói dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu, lúc này dây leo cũng buông lỏng.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng đó, cũng bật cười, anh nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Nói thật, anh bây giờ cũng coi như đại nạn không chết, vừa nãy đã khóc rồi thì khóc thêm lần nữa đi, tôi còn muốn xem.” Vương Diệp mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Mày còn là người không đấy?

Sao mày có thể nói ra lời đó chứ?

Vừa nãy tao thật sự rất đau khổ, giờ mày còn muốn đổ thêm dầu vào lửa à.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Mấy thứ này có đáng là gì đâu.” Vương Diệp nói ra những lời này một cách bình thản.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Nhưng trạng thái của Trương Khởi Linh lại càng ngày càng suy yếu, cậu ấy cứ thế nhắm mắt lại, cả người như muốn ngủ thiếp đi.

Vương Diệp vội vàng đổ một loại dung dịch lên người cậu ấy, lúc này Trương Khởi Linh cũng nhíu mày.

Nhưng Trương Khởi Linh khác với Bàn Tử, khi đau đớn, cậu ấy sẽ giữ im lặng, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, bởi vì cậu ấy không muốn người khác lo lắng cho mình.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Trương Khởi Linh như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự kéo Trương Khởi Linh lên, may mà cả bốn người bọn họ đều bình an vô sự, nhưng Trương Khởi Linh lại đột nhiên nhắm mắt lại.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Trương Khởi Linh không ngừng lẩm bẩm đòi nước, Vương Diệp không chút do dự đổ nước vào miệng cậu ấy.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh đã mở mắt ra, nhưng trạng thái của cậu ấy trông rất yếu ớt, ngay cả bản thân Trương Khởi Linh cũng không hiểu tại sao chuyện như vậy lại xảy ra.

Khi Trương Khởi Linh đang suy nghĩ, cậu ấy nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mệt mỏi nói: “Tôi cảm giác hai anh em chúng ta e là gặp nạn rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói xong, Vương Diệp trừng lớn mắt, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh khó tin nói: “Sao có thể chứ?

Chỉ là một vấn đề nhỏ thôi, anh ráng chịu một chút, có lẽ bây giờ sẽ qua ngay thôi.” Vương Diệp nói xong, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng lúc này, trên mặt cậu ấy vẫn mang vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, đột nhiên ôm đầu, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng loạn nói: “Không biết tại sao, tôi cảm thấy cả người tôi cứ quay cuồng, không ngừng quay, đầu rất chóng mặt, chúng ta có thật sự hết cách rồi không?” Nói đến đây, trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy phức tạp.

Những lời Trương Khởi Linh nói, bao gồm cả những việc cậu ấy làm, đều không thể kiểm soát được, Trương Khởi Linh thậm chí còn không ý thức được mình đang làm gì.

Vào lúc này, Trương Khởi Linh nắm tay Vương Diệp, cũng vội vàng nói: “Có thuốc không?

Hay là thuốc giảm đau.” Lời Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi khó coi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nắm tóc mình, nhìn Vương Diệp đầy hoảng sợ nói: “Tôi thật sự cảm thấy không ổn chút nào, hình như có thứ gì đó cứ quấy nhiễu đầu óc tôi, tôi cảm thấy lời tôi nói, và cả chính tôi nữa, ngày càng không giống tôi.” Nhìn cảnh tượng này.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, anh ta nhìn Vương Diệp đầy lo lắng nói: “Tôi nói thật, nếu không lầm thì có thể có thứ gì đó kỳ lạ đang thao túng cậu ấy, anh phải biết ở đây có nhiều thi thể như vậy, có lẽ cũng có không ít oan hồn...” Lời Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Rõ ràng, ý của anh ta đã truyền đạt rất rõ ràng.

Hạo Thiên Chân nghe lời anh ta nói, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn Bàn Tử khó tin nói: “Trời ơi, chuyện như vậy chắc không xảy ra đâu nhỉ?

Vừa nãy anh bị treo ở đó có tình huống như vậy không?” Hạo Thiên Chân vừa hỏi xong, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử đương nhiên không gặp phải, nhưng Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, cũng bất lực nói: “Tôi chỉ là cảm thấy nơi này không đơn giản như vậy thôi, huống chi dáng vẻ Trương Khởi Linh bây giờ cũng quá kỳ lạ rồi đúng không?” Khi Bàn Tử nói xong.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt cậu ấy cũng tràn đầy lo lắng, cậu ấy thật sự không hiểu Trương Khởi Linh bị làm sao.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi, không biết phải làm sao cho phải.

Khi cậu ấy đang đau đầu vì chuyện này, Trương Khởi Linh nhìn thấy vẻ mặt của Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh đột nhiên nói với Hạo Thiên Chân: “Cậu không phải là đồng đội tốt của tôi sao?

Cậu mau trả lại tiền cho tôi.” Lời Trương Khởi Linh quá đỗi kỳ lạ, Hạo Thiên Chân đứng sững tại chỗ, Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt kỳ quái nói: “Cậu nói vậy là có ý gì?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Lời Hạo Thiên Chân vang bên tai, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt khó hiểu nói: “Cậu không lẽ thật sự quên chuyện năm xưa rồi sao?”

Trương Khởi Linh không ngừng nói lảm nhảm.

Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh nói, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Lúc này Vương Diệp nhận ra có điều không ổn, anh vội vàng sờ đầu Trương Khởi Linh.

Chuyện mà Vương Diệp không ngờ tới nhất cũng xảy ra.

Trương Khởi Linh lại phát sốt.

Vương Diệp đứng sững tại chỗ, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vành mắt tràn đầy phức tạp, anh căn bản không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Vương Diệp thở dài một hơi, không nói nên lời.

Khi Vương Diệp đang đau đầu vì chuyện này, Trương Khởi Linh lại đột nhiên bắt đầu ngâm nga.

Cậu ấy hát những câu chữ rất khó hiểu và khó nghe.

Mọi người nhíu mày, trong mắt đều tràn đầy phức tạp.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử: "Chúng ta tìm một chỗ bằng phẳng đã, Trương Khởi Linh bây giờ trạng thái rất tệ, hơn nữa cậu ấy đã phát sốt rồi, tôi đoán là do cái cây này gây ra." Khi Vương Diệp nói xong, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng trong vành mắt Bàn Tử cũng mang vài phần lo lắng, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cẩn thận nói: "Chắc sẽ không có chuyện gì đặc biệt tệ xảy ra chứ?" Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lại không nhịn được ôm mắt khóc nức nở.

"Nếu Trương Khởi Linh mà có mệnh hệ gì, tôi cũng không muốn sống nữa." Bàn Tử vừa nói vừa ôm mặt khóc.

Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vành mắt tràn đầy khinh thường: "Tôi nhớ trong ba lô anh có một quyển sổ tiết kiệm, nếu Trương Khởi Linh mà thật sự có chuyện gì, thì cứ lấy quyển sổ tiết kiệm đó ra đi, với cả mấy món đồ cổ trong hầm ngầm nữa." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Lời Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin vào những gì mình nghe thấy.

Lúc này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp cẩn thận nói: “Thế nhưng tôi thấy anh làm vậy không đúng lắm!” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Lời Bàn Tử nói xong, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình thản, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói: “Mấy thứ này có đáng là gì đâu?” Vương Diệp vừa nói vừa dang tay ra.

Tuy nói như vậy, nhưng sắc mặt Trương Khởi Linh vẫn rất khó coi.

Lúc này, Bàn Tử cũng không chút do dự tìm thấy một cái hang động.

Khi anh ta đưa mọi người đến đó.

Vương Diệp thấy trạng thái Trương Khởi Linh càng ngày càng tệ, Vương Diệp cũng không chút do dự bỏ những viên thuốc của mình vào miệng Trương Khởi Linh.

Trạng thái của Trương Khởi Linh tuy có khá hơn một chút.

Nhưng là một thằng ngốc, ai cũng có thể nhìn ra tình hình của Trương Khởi Linh vô cùng nghiêm trọng.

Hơn nữa Trương Khởi Linh đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Trương Khởi Linh như vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Hạo Thiên Chân càng nhìn Vương Diệp đầy lo lắng nói: “Bất kể thế nào, nhất định phải cứu mạng Trương Khởi Linh, tuyệt đối không thể để cậu ấy gặp nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân nói xong, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự cõng Trương Khởi Linh đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh lại càng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi hình như có ý thức rồi, anh chờ một chút.” Lời Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp đứng sững tại chỗ.

Vương Diệp quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Thế nhưng điều khiến người ta không ngờ tới nhất là, lúc này Trương Khởi Linh lại hai mắt trợn ngược.

Cậu ấy cứ thế ngất đi.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt khó hiểu nói: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Vương Diệp vừa hỏi xong.

Trương Khởi Linh không trả lời.

Thấy dáng vẻ như vậy, trong mắt mọi người cũng tràn đầy phức tạp.

Mọi người nhìn Trương Khởi Linh không chút do dự đưa cậu ấy vào hang động.

Lúc này, Bàn Tử châm lửa đuốc.

Trong vành mắt Bàn Tử tràn đầy đau lòng.

Trương Khởi Linh hôn mê bất tỉnh, đây đối với tất cả mọi người mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Ngoài việc chăm sóc Trương Khởi Linh ra, Vương Diệp cũng không làm được chuyện gì khác, nhưng may mà trạng thái của Trương Khởi Linh cũng không quá tệ, bởi vì Vương Diệp và Bàn Tử vẫn luôn cho cậu ấy uống nước.

Trương Khởi Linh tỉnh lại mấy lần giữa chừng, nhưng cậu ấy trông vẫn rất mơ hồ.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, đột nhiên kéo Hạo Thiên Chân nói: “Hay là chúng ta đi thỉnh thần đi!” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy kiên nghị.

Tay anh ta tuy lạnh buốt, nhưng ánh mắt lại rực cháy.

Rõ ràng, anh ta muốn cứu mạng Trương Khởi Linh.

Chương 1091

Vương Diệp thấy dáng vẻ Bàn Tử như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Khẽ thở dài, không chút do dự nói: “Anh đừng nghĩ mấy chuyện này đơn giản, hiển nhiên như vậy.

Nếu mạng của Trương Khởi Linh thật sự dễ dàng cứu được như thế thì sao lại thành ra nông nỗi này!” Vương Diệp nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày suy nghĩ một lát, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tôi nghĩ dù thế nào, chúng ta cũng phải thử một lần.” Bàn Tử nói xong, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt bình thản nói: “Thử một lần, anh nghĩ chúng ta nên thử thế nào?” Lúc này Bàn Tử đưa Vương Diệp ra ngoài, anh ta cũng không quan tâm Vương Diệp có nghe mình hay không, anh ta chỉ muốn cứu mạng Trương Khởi Linh mà thôi.

Vào lúc này, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phức tạp nói: “Hai chúng ta đứng ở đây thỉnh thần, bất kể thế nào, chỉ cần cuối cùng thỉnh được, thì nhất định sẽ cứu được Trương Khởi Linh.” Trong ánh mắt Bàn Tử tràn đầy kiên định.

Nhưng khi Bàn Tử nói xong, Vương Diệp lại cảm thấy vô cùng buồn cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Anh nghĩ chuyện như vậy thật sự có thể xảy ra sao?” Câu hỏi này vừa nói ra, Bàn Tử đứng sững tại chỗ.

Lúc này, Vương Diệp chỉ vào những thi thể phía trước, khi gió thổi qua, những thi thể này hơi lay động, trông rất kỳ quái.

Nhưng bọn họ đã ở đây rất lâu rồi, nên bọn họ đã quen với cảnh tượng này.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cũng không chút do dự nói: “Anh nghĩ mấy thứ này quá dễ dàng rồi.

Nếu chúng thật sự có oan hồn, vậy thì lúc chúng ta mới vào, tại sao lại thấy con nhện và dây leo kia chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy Bàn Tử im lặng không nói gì.

Trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp thở dài một tiếng, vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: “Anh đừng nghĩ mấy chuyện này nhẹ nhàng như vậy, cái nơi này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng nhiều, Trương Khởi Linh bây giờ có thể giữ lại một mạng đã là chuyện vô cùng may mắn rồi.” Nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, Hạo Thiên Chân đã vội vàng chạy ra.

Trong ánh mắt Hạo Thiên Chân tràn đầy lo lắng, Hạo Thiên Chân kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Anh mau lại đây xem trạng thái Trương Khởi Linh kìa, cả người cậu ấy nhìn rất không ổn.” Lời Hạo Thiên Chân nói xong, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp vội vàng chạy về xem.

Điều khiến người ta không ngờ tới nhất là, mặt Trương Khởi Linh đã biến thành màu xanh, nhưng Trương Khởi Linh vẫn còn thở.

Chỉ là dáng vẻ Trương Khởi Linh như vậy, trông rất kỳ quái, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ bị dọa giật mình, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Vương Diệp nhíu mày, không biết phải nói gì.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phức tạp nói: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp không trả lời anh ta.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự đỡ Trương Khởi Linh dậy.

Và ở đây, Vương Diệp cũng lấy ra một cây kim bạc từ trong túi của mình.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp khẽ châm kim bạc vào huyệt vị của Trương Khởi Linh.

Không lâu sau, Vương Diệp đã thấy kim bạc phát đen.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp nhíu mày, không nói nên lời.

Lúc này, tâm trạng của Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Khi Vương Diệp đang đau đầu vì chuyện này, thậm chí không biết phải làm sao cho phải, lúc này Trương Khởi Linh cũng mở mắt ra.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi chắc là bị trúng độc rồi.” Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh mình cực kỳ nghiêm túc nói: “Bây giờ tôi đi tìm thuốc giải độc, hai người ở đây trông chừng Trương Khởi Linh cẩn thận, tôi tin với năng lực của hai người, chăm sóc Trương Khởi Linh sẽ không thành vấn đề.” Vương Diệp nói xong, hai người tuy gật đầu, nhưng lúc này Bàn Tử lại kéo tay Vương Diệp, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt lo lắng nói: “Tôi thấy anh đi một mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, hay là thế này đi, anh cũng dẫn tôi theo.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong.

Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói: “Mấy thứ này không quan trọng.

Cho dù anh có đi cùng cũng vô dụng thôi, hơn nữa anh ở đây chỉ cần chăm sóc tốt cho Trương Khởi Linh là được rồi, đừng để tình hình cậu ấy thêm nguy hiểm.” Khi Vương Diệp nói xong, trong ánh mắt Bàn Tử cũng mang vài phần phức tạp, Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh đầy bất lực nói: “Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?” Câu hỏi của Bàn Tử vang bên tai.

Hạo Thiên Chân vội vàng dẫn Bàn Tử đi xử lý những vết thương nhỏ trên người Trương Khởi Linh, những vết thương nhỏ này không chừng đều có thể lấy mạng Trương Khởi Linh.

Thấy hành động của bọn họ, Vương Diệp thở phào một hơi.

Nhưng tâm trạng của Vương Diệp vẫn vô cùng khó chịu.

Vương Diệp nhíu mày, trong lòng hiểu rõ có quá nhiều thứ, đã vượt quá dự liệu của anh.

Lúc này, Vương Diệp cũng không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp nhíu mày, vội vàng đi về phía cái cây Thiên Thụ Lệ kia.

Anh hiểu rằng gần cái cây lớn đó chắc chắn có thuốc giải, bởi vì độc là mọc ra ở cạnh cái cây lớn.

Điều đó cũng có nghĩa là thuốc giải chắc chắn ở ngay bên cạnh.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Lúc này, khi Vương Diệp đang leo trèo ở đây.

Chân Vương Diệp đột nhiên trượt, lúc này Vương Diệp nhìn thấy một cây nấm, trong mắt Vương Diệp tràn đầy hưng phấn, anh không chút do dự hái cây nấm này xuống, nhưng khi anh hái xuống.

Tay anh cũng bị thứ gì đó đâm một cái.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, anh cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên tay có một vết thương.

Vết thương này trông rất rõ ràng, anh nhíu mày không hiểu chuyện này là sao.

Khi anh đang suy nghĩ.

Lúc này Vương Diệp cũng đột nhiên phát hiện, cây nấm này có lẽ chính là thuốc giải, dù sao thì xung quanh đây cũng không có loại thực vật kỳ lạ nào khác.

Ngoài điểm này ra, cây nấm này trông có hình dạng rất kỳ lạ.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự hái nó xuống.

Nhưng khi Vương Diệp hái nó xuống.

Vương Diệp cũng thấy những dây leo kia đột nhiên buông lỏng.

Có một phần thi thể rơi xuống, nhưng có ba phần dây leo vẫn bám chặt lấy những thi thể kia.

Nhìn cảnh tượng này.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự mang cây nấm này về.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp còn đánh dấu trên đường đi.

Lúc này Vương Diệp đã trở về đích, nhìn mọi người trước mặt.

Trương Khởi Linh vẫn đang nói lảm nhảm.

Vương Diệp nhìn cây nấm trong tay, suy nghĩ một lát, không chút do dự đặt nó vào cái túi bên cạnh.

Lúc này, Vương Diệp chăm sóc Trương Khởi Linh, anh hỏi ý thức của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mở mắt ra, nhìn Vương Diệp vành mắt tràn đầy mệt mỏi.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp nhíu mày.

“Anh không cần cứu tôi, nếu thật sự không còn cách nào thì cứ bỏ tôi lại đi, tôi cũng không muốn trở thành bình dầu kéo chân mọi người.” Lời Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp liếc mắt một cái.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt không kiên nhẫn lấy cây nấm ra, anh nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh nhìn kỹ xem đây là cái gì?” Vương Diệp vừa nói vừa đặt cây nấm trước mặt Trương Khởi Linh.

Nghe Vương Diệp nói, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy phức tạp, Trương Khởi Linh nhìn kỹ một cái, không ngờ lại là một cây nấm.

Hơn nữa khi Trương Khởi Linh nhìn thấy thứ này, Trương Khởi Linh theo bản năng muốn ăn vào.

Thấy dáng vẻ Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp nhíu mày, suy nghĩ một lát, không chút do dự nói: “Anh chờ một chút, tôi phải làm một thử nghiệm, tôi phải xem thứ này có độc không?

Nếu có độc thì tôi không thể cho anh ăn.” Trương Khởi Linh gật đầu, trông vẫn có lý trí, thế nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới nhất là, lời anh vừa nói xong, lúc này Trương Khởi Linh đã há miệng, ăn cây nấm đó vào.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp nhíu mày, không nói nên lời, anh đứng sững tại chỗ.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng cười một tiếng.

Thấy dáng vẻ Trương Khởi Linh như vậy.

Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp bất lực nói với Trương Khởi Linh: "Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Vạn nhất thứ này có vấn đề, chẳng phải bây giờ anh chết rồi sao?

Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, Trương Khởi Linh không biết phải trả lời thế nào.

Trong ánh mắt Trương Khởi Linh, mang vài phần mệt mỏi, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt u sầu nói: "Tôi chỉ là cảm thấy thứ này trông có vẻ ngon, nên tôi muốn ăn thôi, huống chi thứ này chắc không có hại gì cho tôi đâu nhỉ!" Trương Khởi Linh vừa hỏi xong.

Vương Diệp cũng thấy Trương Khởi Linh đột nhiên bắt đầu thổ huyết.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người bên cạnh càng bị dọa giật mình, bắt đầu đỡ Trương Khởi Linh dậy.

Lúc này Trương Khởi Linh tuy đã ngồi dậy, nhưng cậu ấy vẫn không thể kiểm soát được, cứ thế nôn ra những vệt máu đen.

Chương 1092

Vương Diệp nhìn cảnh tượng này, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp bất lực nói: “Tôi nên làm gì đây?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này mọi người nhìn Trương Khởi Linh, càng vẻ mặt lo lắng nói: “Chúng tôi cảm thấy...” Lời bọn họ còn chưa nói xong, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn bọn họ vẻ mặt hoảng sợ nói: “Tôi cảm giác trạng thái của tôi hình như tốt hơn nhiều rồi, chỉ là cả người hơi nhẹ thôi, tôi cũng không biết chuyện này là sao.” Khi Trương Khởi Linh nói xong, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Đã nói sớm rồi, bảo cậu đừng ăn mấy thứ này, sao cậu không nghe lời?” Thấy Bàn Tử tức giận như vậy, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, bất lực nói: “Thôi được rồi, anh đừng có ở đây lo chuyện bao đồng nữa, cậu ấy tự có chủ ý, đây là chuyện tốt, nhưng mà...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nhíu mày, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Chuyện đã thành ra thế này rồi, anh còn dám bênh vực cậu ấy, anh không biết chuyện cậu ấy làm nguy hiểm đến mức nào sao?” Trong mắt Bàn Tử mang vài phần không kiên nhẫn.

Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bình tĩnh nói: “Anh xem cậu ấy không phải đã tốt hơn rồi sao, huống chi Trương Khởi Linh cái người này vốn dĩ mệnh lớn phúc lớn, dưới trời này cũng không có bao nhiêu thứ có thể đánh gục cậu ấy, bây giờ anh cũng nên tin tưởng cậu ấy đi.” Khoảnh khắc Vương Diệp nói xong, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui mừng nói: "Không ngờ người hiểu tôi, cũng chỉ có anh." Giọng điệu Trương Khởi Linh tràn đầy u sầu.

Khi Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp mỉm cười gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử dường như cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Bàn Tử.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói với Bàn Tử: "Mấy thứ này đều không quan trọng." Khoảnh khắc Vương Diệp nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không nhịn được cảm thán với anh ta một câu: "Nói đi nói lại..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Nhưng lúc này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh, lại không nhịn được hỏi Trương Khởi Linh: "Cậu thật sự không sao rồi sao?" Giọng điệu Bàn Tử mang vài phần lo lắng, anh ta cái người này trông tuy đôi khi vô tâm vô phế, nhưng trên thực tế, anh ta vẫn khá quan tâm đến đồng đội của mình.

Vương Diệp thấy sự lo lắng trên mặt Bàn Tử.

Nhất thời cũng bật cười, anh gật đầu, vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: "Yên tâm đi, không có chuyện gì nữa đâu." Giọng điệu Vương Diệp mang vài phần u sầu.

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong vành mắt Bàn Tử vẫn mang vài phần không yên tâm.

Lúc này Bàn Tử trực tiếp đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, anh ta nhìn Trương Khởi Linh cực kỳ nghiêm túc nói: "Đến đây, cậu đưa tay ra, tôi bắt mạch cho cậu." Khoảnh khắc Bàn Tử nói xong.

Trương Khởi Linh bật cười, Trương Khởi Linh nhìn anh ta, vẻ mặt buồn cười mở miệng nói: “Anh không phải tự cho mình là thần y đấy chứ?

Còn bắt mạch cho tôi, anh chàng này, đừng có ở đây trêu tôi cười nữa, mau tránh ra chỗ khác đi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa đẩy Bàn Tử ra.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Bàn Tử cười hi hi lắc đầu, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bất lực nói: “Cậu cũng coi như là một trong số ít bạn bè của tôi, tôi cũng không muốn cậu gặp chuyện, vậy nên lần sau cậu đừng làm ra hành động lỗ mãng như vậy nữa.” Thế nhưng lời Bàn Tử nói xong, Trương Khởi Linh lại chỉ cười một tiếng.

Trương Khởi Linh biết mình làm những chuyện này có vấn đề hay không, cho nên Trương Khởi Linh mới biểu hiện bình tĩnh như vậy.

Thế nhưng Trương Khởi Linh không giải thích với Bàn Tử, bởi vì cậu ấy hiểu Bàn Tử sẽ không nghe lọt tai, Bàn Tử muốn nghe, chỉ là cậu ấy đồng ý mà thôi.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng gật đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, lần sau tôi sẽ không làm ra chuyện nguy hiểm như vậy nữa.” Khoảnh khắc Trương Khởi Linh nói xong, Bàn Tử cũng bật cười.

Nhưng Bàn Tử nhìn bóng tối bên ngoài, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tiếp theo chúng ta phải đi đâu?

Chẳng lẽ thật sự để tôi dẫn sai đường rồi sao?

Nếu đúng là như vậy thì gay to rồi.” Trong vành mắt Bàn Tử tràn đầy bất lực.

Lời Bàn Tử nói xong, Vương Diệp cười cười, Vương Diệp nhìn chầm chầm Bàn Tử cực kỳ tùy ý nói: “Anh chẳng phải còn cái la bàn đó sao?

Anh lấy la bàn ra xem thử đi, chúng ta tiếp theo nên đi đâu thì sẽ biết ngay thôi, bây giờ chúng ta cứ đợi ở đây một lát cũng được.” Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử gật đầu, y không chút ý kiến.

Y không chút do dự cầm la bàn trong tay, sau đó dưới ánh mắt của Vương Diệp, liền dứt khoát mở nó ra.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp mỉm cười.

Lúc này, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt đầy vẻ rầu rĩ nói với Vương Diệp.

“Sao tôi cứ cảm giác hình như đi hướng nào cũng không phải đường đúng?

Chúng ta sẽ không phải là lạc vào một màn sương mù nào đó rồi chứ?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại vỗ vai Bàn Tử nói.

“Cho dù có lạc vào sương mù đi nữa thì thực ra cũng không quan trọng.

Dù sao có mấy anh em tốt chúng ta ở đây, có vấn đề gì cũng có thể giải quyết được hết.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, không chút ý kiến.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, mặt đầy phấn khởi nói.

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Tiểu ca, cơ thể của cậu thực sự không còn vấn đề gì nữa sao?” Trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần lo lắng.

Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh gật đầu, nhìn y rồi không chút do dự nói.

“Cứ yên tâm đi, đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Bây giờ tôi cảm thấy toàn thân đều đã có tinh thần, hơn nữa không có thứ gì có thể đánh bại tôi.” Trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phấn khởi, lúc này Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bàn Tử nhìn la bàn trong tay, y lại phát hiện, cái la bàn này hình như không mở ra được nữa.

Sắc mặt y trở nên hơi khó coi, y nhíu mày nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn những người khác.

Tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào y.

Rõ ràng, họ đang tò mò xem Bàn Tử có thể xử lý vấn đề ở đây không.

Thấy dáng vẻ của họ, Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi không chút do dự cắn chặt răng, trong lòng thầm nhủ dù thế nào cũng không thể mất mặt.

Thế nên lúc này Bàn Tử cũng đang sốt ruột mở cái thứ này ra.

Nhưng khi mở, y cũng khẽ thở dài một tiếng, y nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói.

“Biểu đệ, ban nãy chú em mở cái thứ này ra kiểu gì vậy?

Chú em chỉ tùy tiện vặn một cái là nó mở ra rồi, bây giờ chú em cũng giúp anh mở một cái đi!” Trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần bất lực.

Bàn Tử vừa nói xong, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp không từ chối y, ngay sau đó, ‘cạch’ một tiếng, Vương Diệp đã mở la bàn ra.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy Chu Tước bay lên.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, không kìm được thốt lên “Ối trời!” Tiếng của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp bật cười ha hả.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói.

“Tôi thấy anh cũng phải học cho kỹ cách mở cái thứ này.

Nếu không, lần sau một món đồ tốt như vậy rơi vào tay anh mà anh còn không biết cách mở thì coi như xong đời rồi.” Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử gật đầu, không vội phản bác Vương Diệp, mà nhìn Vương Diệp nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Tôi thấy chú em nói có lý, tôi nhất định phải làm theo những gì chú em nói.” Trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần phấn khởi.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười gật đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc nói.

“Ngoài điểm này ra, cái thứ này anh phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy, nếu không, thứ đang chờ đợi anh sẽ là tử kỳ đấy.” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy bất lực.

Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử vội vàng gật đầu, Bàn Tử không chút ý kiến, nhưng trong mắt Bàn Tử cũng lộ rõ vài phần rầu rĩ.

Y quan sát hoàn cảnh xung quanh, lại không kìm được cảm thán với Vương Diệp một câu.

“Mà nói đi thì cũng phải...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, mấy thứ này không quan trọng.

Mau nghĩ chuyện khác đi.” Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử cầm la bàn trong tay, nhưng y cũng phát hiện Chu Tước không động đậy nữa.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, lúc này Vương Diệp cũng không chút do dự lấy la bàn qua.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói.

"Dù sao cái la bàn này cũng không quay nữa, đúng lúc nhân cơ hội này, tôi sẽ dạy anh cách mở và đóng nó cho kỹ?" Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử gật đầu, trên mặt Bàn Tử lộ rõ vài phần khẩn thiết.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự mở cái thứ này ra ngay trước mặt Bàn Tử.

Thấy động tác của Vương Diệp dứt khoát như vậy, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói.

"Mà nói đi thì cũng phải..." Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm một cử chỉ "im lặng".

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói.

"Mấy thứ này không quan trọng, đừng hỏi tôi những câu hỏi kỳ lạ như vậy." Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không kìm được cảm thán.

"Tôi không phải đang hỏi chú em những câu hỏi kỳ lạ, tôi chỉ là hơi không hiểu, tại sao chú em đối với những thứ này dường như trời sinh đã có một bản lĩnh vô cùng mạnh mẽ?" Một cách khó hiểu, Bàn Tử có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ từ Vương Diệp.

Khi Bàn Tử cảm thấy bất lực vì chuyện này, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời lại cười nói với y.

“Không còn cách nào khác, tôi từ trước đến nay đều là một cường giả.

Anh ngưỡng mộ tôi là chuyện bình thường, những người như anh cũng nhiều lắm.” Trong mắt Vương Diệp lộ rõ vài phần phấn khởi.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử trợn trắng mắt, Bàn Tử nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ khó chịu nói.

“Chú em bớt làm màu đi, tôi đối với chú em chẳng có chút ngưỡng mộ nào cả, tôi chỉ đơn thuần là tò mò thôi.” Bàn Tử vừa giải thích xong, Vương Diệp bật cười ha hả.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Nếu anh nói không có thì không có vậy, cứ làm theo những gì anh nói đi!” Vương Diệp quá đỗi bình tĩnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ cẩn trọng nói.

Chương 1093

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, những fan cuồng như tôi, chú em trước đây chắc hẳn cũng thường xuyên gặp rồi đúng không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không chút do dự thừa nhận.

“Không chỉ thường xuyên gặp, mà mỗi người bọn họ đều cầu xin tôi nhận họ làm đồ đệ đấy.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy phấn khởi.

Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, y kiên nhẫn học hỏi, trong lòng y hiểu rõ, mình không thể thua kém bất kỳ ai.

Thấy vẻ tỉ mỉ trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp chợt liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Vương Diệp cười nói với Trương Khởi Linh.

“Xem cái tên này kìa, hình như đây là lần đầu tiên nó nghiêm túc như vậy đấy.” Khoảnh khắc Vương Diệp nói xong, Trương Khởi Linh cũng gật đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp không hề kiêng dè nói.

“Đúng vậy, tính cách của anh ta trước đây như thế nào?

Tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ mồn một đây này.” Trong mắt Trương Khởi Linh lộ rõ vài phần phấn khởi.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ tùy ý mỉm cười.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói.

“Thế nào rồi?

Anh đã học được chưa?” Vương Diệp vừa hỏi xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ cẩn trọng nói.

“Tôi cảm thấy cái này vẫn hơi khó, hay chú em dạy tôi lại một lần nữa đi.” Trong giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự căng thẳng và cẩn trọng.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười, nhưng Vương Diệp không hề chế giễu mà gật đầu, nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ sảng khoái nói.

“Yên tâm đi, dạy anh một lần nữa không thành vấn đề.

Mấy thứ này đối với tôi căn bản chẳng có gì khó cả, anh nhìn kỹ đây.” Vương Diệp vừa nói vừa xoay la bàn trong tay.

Thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ rõ vài phần cẩn trọng.

Khi y đang học, y cũng nghe thấy tiếng chuông leng keng vang lên bên tai.

Y nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ căng thẳng nói.

“Chú em có nghe thấy tiếng chuông leng keng nào không?” Câu hỏi của y vừa dứt, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Vương Diệp lắc đầu, ngay sau đó lại kéo tay Bàn Tử, nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Thôi được rồi, anh đừng có lơ đãng nữa, anh hãy nhìn kỹ tôi thao tác đây.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt lộ rõ vài phần khẩn thiết, y không kìm được mở miệng nói.

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, chú em đúng là vô sở bất năng.” Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Lời khen của Bàn Tử vang lên bên tai, Trương Khởi Linh thì chỉ mỉm cười.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử đang học, nhưng Bàn Tử học nửa buổi trời, hình như vẫn không có chút tiến bộ nào.

Trong mắt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần bất lực.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, cậu chỉ ghé qua nhìn sơ qua một cái là đã biết phải làm thế nào.

Trong mắt cậu lộ rõ vài phần phấn khởi, cậu không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Anh vẫn chưa học được sao?

Anh nhìn tôi thao tác đây!” Trương Khởi Linh vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng y cũng cảm thấy đau đầu nhức óc, nhưng Bàn Tử lại nghe thấy tiếng chuông leng keng vang lên lần nữa.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, y đứng ngây ra tại chỗ, hai tay cứng đờ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

“Chuyện này là sao vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử khẽ thở dài.

Bàn Tử chỉ ra bên ngoài nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ sốt ruột nói.

“Tôi cũng không biết phải giải thích với chú em thế nào, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông leng keng.” Trong giọng điệu của Bàn Tử lộ rõ vài phần rầu rĩ.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ tùy ý nói.

“Nếu không nhầm thì, đây có thể là hiểu lầm thôi!” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ thản nhiên.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử vẫn lộ rõ vài phần phức tạp.

Trong khoảnh khắc này, tâm trạng của Bàn Tử trở nên hơi rầu rĩ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, không kìm được vỗ vai y nói.

“Thôi được rồi, anh đừng nghĩ nhiều nữa.

Nếu thật sự có tiếng chuông leng keng thì tất cả chúng ta đều có thể nghe thấy.

Huống hồ anh cũng đâu có trúng độc, chuyện như vậy không thể xảy ra được.” Trong giọng điệu của Vương Diệp lộ rõ vài phần bình tĩnh.

Bàn Tử nghe vậy, Bàn Tử gật đầu, không chút ý kiến.

Y nhìn la bàn trong tay, ngay sau đó lại không chút do dự thao tác một lần nữa.

Không thể phủ nhận rằng, cái tên Bàn Tử này ngoại trừ đầu óc hơi chậm một chút ra, thì những chỗ khác căn bản không có vấn đề gì.

Y học vài lần là đã biết rồi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười nói với y.

“Anh bạn này, vẫn là có chút bản lĩnh đấy, cũng không ngu xuẩn như chúng ta nghĩ.

Hơn nữa anh cũng khá lợi hại đấy, cái thứ này muốn học thực ra rất khó.” Trong mắt Vương Diệp lộ rõ vài phần bất lực.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ vui vẻ nói.

“Đều nhờ chú em chỉ dạy, nếu không với năng lực của một mình tôi thì làm sao có thể dễ dàng học được chứ?” Trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần rầu rĩ.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Tuy nói là vậy, nhưng cũng không thể thiếu nỗ lực của chính anh.

Chúng tôi chẳng qua chỉ tùy tiện dạy anh một chút mà thôi.” Vương Diệp biểu hiện quá đỗi bình tĩnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng lộ rõ vài phần rầu rĩ.

Bàn Tử không kìm được nói với Vương Diệp.

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, chú em thấy với năng lực của tôi thì khi nào tôi có thể vượt qua các chú em?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp sững người.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử mặt đầy vẻ kỳ lạ nói.

“Cậu nói thật đấy à?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh không hề kiêng dè nói.

“Dù sao bây giờ tôi cũng đã trở thành chủ nhân của cái la bàn này rồi, bất kể thế nào đi nữa, tôi cũng phải nắm vững nó, cho nên các chú em nhất định phải...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp lấy cái la bàn trong tay Bàn Tử qua.

Dưới ánh mắt chú mục của Bàn Tử, Vương Diệp gấp cái la bàn này lại.

Tất cả các cơ quan đều vận hành trong tay Vương Diệp, tay Vương Diệp giống như một cái kẹp linh hoạt vậy.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp không chỉ kích hoạt những cơ quan đó, mà còn cực kỳ nhanh chóng khiến những cơ quan đó xoay chuyển lật ngược.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin những gì mình đang thấy.

Y đứng ngây ra tại chỗ, đồng thời mở to mắt, há hốc mồm nhìn Vương Diệp nói.

“Trời đất quỷ thần ơi, chú em cũng quá mạnh rồi đó!” Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Chương 1094

Lời khen của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp chỉ qua loa mỉm cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Tôi vừa nhìn thấy nó lần đầu tiên là đã biết nó là cái gì rồi, hơn nữa tôi cũng biết cách sử dụng cái thứ này.

Thế nên anh muốn hoàn toàn nắm vững nó thì e là vẫn hơi khó đấy, nhiều nhất cũng phải dùng cả đời.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử cả người đờ ra.

Y căn bản không tin những gì mình vừa nghe thấy, y nhìn Vương Diệp đột nhiên cười nói.

“Trò đùa này không vui chút nào.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ rõ vài phần rầu rĩ.

Y vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn y, mặt đầy nghiêm túc nói.

“Tôi không có đùa, tôi nói thật đấy.

Mấy thứ này vốn dĩ phải mất cả đời công phu để học, huống hồ cái đầu óc chậm chạp như anh thì làm sao có thể dễ dàng học được chứ?” Trong giọng điệu của Vương Diệp tràn đầy vẻ rầu rĩ.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lại không kìm được nói với cậu.

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, Bàn Tử có lẽ thật sự phải mất nhiều thời gian như vậy, nhưng tại sao chú em lại tùy tiện nắm vững được nó chứ?

Chẳng lẽ trước chúng tôi chú em đã dành rất nhiều thời gian để nghiên cứu cái thứ này rồi sao?” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ tò mò.

Trương Khởi Linh vừa hỏi xong, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, làm sao tôi có thể dành nhiều thời gian để nghiên cứu cái thứ này chứ?

Tôi chỉ là khi có thời gian thì đi tìm hiểu một chút tình hình bên đó mà thôi.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng trên mặt Trương Khởi Linh vẫn lộ rõ vài phần phức tạp.

Cậu luôn cảm thấy những gì Vương Diệp nói có vấn đề.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ một lát, cũng không nói thẳng ra.

Trương Khởi Linh chỉ nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Mà nói đi thì cũng phải nói lại, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp ra hiệu “im lặng”.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Bây giờ cậu đừng nói gì vội, cứ nhìn Bàn Tử thao tác đã.

Cái thứ này nhìn thì có vẻ là một cái la bàn, nhưng trên thực tế, nó có thể biến thành những thứ kỳ quái muôn hình vạn trạng.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lúc này Vương Diệp thấy vẻ mơ màng trên mặt Bàn Tử, lại cười nói với Bàn Tử.

“Anh cũng không cần cảm thấy tôi rất lợi hại, bởi vì tôi chỉ nắm giữ được phần còn lại mà thôi, bên trong này còn có tám mươi mốt bộ trình tự đấy.” Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử mở to mắt nhìn Vương Diệp, chỉ cảm thấy cái la bàn trong tay cũng cầm không vững nữa.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với y.

“Tôi nói cho anh biết, anh có thể có được cái thứ này, thực ra cũng có thể coi là một loại duyên phận.

Bây giờ anh, hãy trân trọng nó thật tốt, biết đâu sau này thật sự có thể, bởi vì nó có một tạo hóa.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử vỗ ngực mình, nhìn Vương Diệp thề thốt nói.

“Chú em yên tâm đi, tôi nhất định sẽ trân trọng nó, tôi sẽ đối xử tốt với nó, tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra bất kỳ tổn hại nào, thậm chí là vấn đề.” Lời cam đoan của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ qua loa mỉm cười.

Thấy dáng vẻ thờ ơ đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy vẻ rầu rĩ.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, không kìm được nói với cậu.

“Vương Diệp vừa làm những gì, cậu có nhìn thấy không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ kỳ quái.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ khó hiểu nói.

“Tôi thấy những gì anh nói hơi kỳ lạ.” Nói thật, Trương Khởi Linh căn bản không hiểu những gì Bàn Tử nói đại diện cho điều gì.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, trong mắt Bàn Tử tràn đầy bất lực.

Bàn Tử khẽ thở dài, không kìm được nói với cậu.

“Nhưng mà...” Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã làm một cử chỉ “im lặng”.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, mặt đầy bình tĩnh nói.

“Mấy thứ này không quan trọng.” Trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một vẻ tùy ý.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, Bàn Tử nghĩ một lát, cũng không nói thêm gì khác.

Nhưng Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh lại không kìm được mở miệng nói.

“Tôi nói thật lòng, nếu cậu không nhìn thấy thì điều đó cũng có nghĩa là cái thứ này có lẽ thật sự chỉ có tôi mới có thể nắm giữ được.

Mấy người đừng có tranh giành với tôi!” Trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần khẩn thiết.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười gật đầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử càng thêm dở khóc dở cười mà lắc đầu.

Nhưng khi Bàn Tử đang nghiên cứu ở đó, y lại nghe thấy tiếng chuông leng keng vang lên lần nữa.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, y dừng động tác trong tay, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ hoảng sợ nói.

“Chú em thật sự không nghe thấy tiếng chuông leng keng nào sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ tò mò nói.

“Anh bị làm sao vậy?

Cả buổi tối cứ nghiên cứu cái thứ này, có gì mà kỳ lạ sao?” Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ căng thẳng nói.

“Tôi cũng không biết phải nói với chú em thế nào, cái thứ này thật sự có vấn đề, hơn nữa tôi cũng đã nghe thấy rất rõ ràng.” Trong giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử nói một cách cực kỳ rầu rĩ.

“Thôi được rồi, cho dù thật sự có tiếng chuông leng keng đi nữa thì thực ra, có thể cũng chỉ là trên những cái cây lớn bên ngoài treo vài cái chuông thôi, gió thổi qua thì phát ra âm thanh.” Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại mặt đầy vẻ sốt ruột nói.

“Rốt cuộc là nguyên nhân gì, mà lại khiến nó phát ra tiếng chuông chỉ mình tôi mới nghe thấy?” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào ngực mình, trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ kỳ dị nói.

“Chẳng lẽ chú em thật sự không có cách nào trả lời câu hỏi của tôi sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử không chút do dự nói.

“Tôi thật sự không biết phải trả lời câu hỏi của anh thế nào, bởi vì tiếng chuông đó đến bây giờ tôi vẫn chưa nghe thấy.

Huống hồ bên ngoài tối đen như mực, tối nay chúng ta còn phải ngủ lại ở chỗ này nữa chứ.” Bàn Tử bây giờ cứ làm ra lắm chuyện kỳ quái như vậy, người không biết còn tưởng y muốn dọa ai cơ chứ.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng cậu nhìn Bàn Tử cũng mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Tôi biết anh gan hơi nhỏ, nghe thấy một chút âm thanh cũng có thể phong xuy thảo động, nhưng anh không cần phải nghĩ mọi chuyện tệ đến vậy, có thể đều chỉ là tự mình nghe nhầm thôi.” Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ kỳ dị nói.

“Không, không thể nào là tôi nghe nhầm được, tôi cảm thấy cái này chắc chắn có vấn đề, chú em tin tôi đi, chúng ta có nên ra ngoài đi một vòng không?” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần căng thẳng.

Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Ra đó đi một vòng không có ích gì đâu, chúng ta chi bằng cứ nghỉ ngơi ở đây cho tốt.

Hơn nữa lát nữa chúng ta còn phải đi nhặt củi về để sinh hoạt nữa chứ.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Tôi với chú em ít nhiều cũng coi như là anh em tốt rồi đúng không?

Thế mà bây giờ tại sao chú em lại không tin những gì tôi nói chứ?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài.

Chương 1095

Vương Diệp nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Tôi phải giải thích với anh thế nào đây?

Mấy thứ này thật sự không đơn giản như vậy đâu.” Trong giọng điệu của Vương Diệp tràn đầy bất lực.

Vương Diệp vừa nói xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ khó hiểu nói.

“Tại sao chú em lại...?” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã làm một cử chỉ “im lặng”.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

“Mấy thứ này không quan trọng, anh cũng không cần truy cứu nữa.

Bây giờ chúng ta mau rời khỏi đây đi!” Vương Diệp vừa nói vừa dẫn Bàn Tử đi vào trong hang động.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, không chút ý kiến.

Nhưng khi Bàn Tử đi vào bên trong.

Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, trong mắt y cũng lộ rõ vài phần căng thẳng.

Y khẽ thở dài, luôn cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Trực giác mách bảo y rằng nơi này có vấn đề, nhưng Bàn Tử lại không muốn nói ra, bởi vì Bàn Tử biết nếu mình nói ra, Vương Diệp sẽ chỉ nghĩ y thảo mộc giai binh.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử lộ rõ vài phần căng thẳng.

Điều khiến Bàn Tử vạn vạn không ngờ tới là.

Khi y cầm đèn pin trong tay chiếu về phía bóng tối đó, Bàn Tử cũng thấy một cái thi thể nằm ẩn ở chỗ đó, cũng không biết có phải thi thể hay không, dù sao nhìn qua thì vô cùng mơ hồ.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lộ rõ vài phần phức tạp.

Y dừng bước.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không đi nữa, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Vương Diệp quay đầu nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ kỳ lạ nói.

“Anh bị làm sao vậy?” Vương Diệp vừa hỏi xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Bàn Tử, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Nói thật thì...” Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã làm một cử chỉ “im lặng”.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Chú em đừng nói gì vội, hình như tôi lại nghe thấy âm thanh đó rồi.” Trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ căng thẳng.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn về phía trước.

Vương Diệp không thấy những thứ Bàn Tử nói.

Lúc này, Bàn Tử không chút do dự chỉ về hướng đó, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ căng thẳng nói.

“Chỗ đó có một cái thi thể đang nằm đấy, chú em thật sự không nhìn thấy sao?” Trong giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy vẻ khẩn thiết.

Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh đi đến, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ khó hiểu nói.

“Không phải, anh bạn già, anh bị làm sao vậy?

Trông có vẻ không ổn chút nào.” Trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy sự quan tâm.

Trương Khởi Linh vừa nói xong, Bàn Tử lại lắc đầu.

Bàn Tử không đáp lời cậu, Bàn Tử chỉ kéo tay Vương Diệp, nhìn cậu nói một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Chú em tin tôi đi, chỗ đó chắc chắn có vấn đề.

Tôi với chú em là anh em tốt, hơn nữa cũng là cùng sinh cùng tử, làm sao tôi có thể lừa chú em được chứ?

Chú em đi cùng tôi qua đó xem kỹ một chút đi.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ căng thẳng.

Bàn Tử vừa nói xong, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử mặt đầy vẻ rầu rĩ nói.

“Tôi đã nói rồi, ở đó không có vấn đề gì cả, bây giờ chúng ta qua đó cũng chỉ là lãng phí thời gian thôi.” Nói đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không chút do dự mở miệng nói.

“Nhưng chú em cũng nói rồi, chúng ta phải ở lại đây, vậy có nghĩa là chúng ta phải qua đó xem thử hoàn cảnh và rốt cuộc là sao chứ.” Trong giọng điệu của Bàn Tử lộ rõ vài phần khẩn thiết.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự gật đầu.

Vương Diệp không từ chối Bàn Tử, khi đi cùng Bàn Tử qua đó, trong mắt Bàn Tử cũng lộ rõ vài phần căng thẳng.

Dáng vẻ mà Bàn Tử biểu hiện ra thật sự quá đỗi kỳ lạ, mọi người đều không kìm được lo lắng.

Lúc này Trương Khởi Linh, càng nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ khó hiểu nói.

“Tôi càng ngày càng không hiểu anh đang làm cái quái gì nữa.

Tôi cảm thấy trạng thái của anh rất không ổn.” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy bất lực.

Khi Trương Khởi Linh nói ra lời ấy, chỉ nhận được cái cười lạnh của Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại vô cùng nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Hai người các cậu đều không tin những gì tôi thấy ở đó sao?

Vậy thì, tôi sẽ chứng minh cho hai người xem.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, đôi mắt hắn ngập tràn sự phức tạp.Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh vỗ vai Bàn Tử, mặt mày sầu não nói: “Làm sao tôi có thể không tin anh chứ?

Đương nhiên tôi tin những thứ này, chỉ là…” Vương Diệp chưa nói hết lời, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Bàn Tử trực tiếp kéo Vương Diệp đi về phía trước, khi đi, Vương

Diệp thấy mắt Bàn Tử đỏ hoe.Khuôn mặt Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, mắt Vương Diệp tràn ngập sự kỳ lạ.

Vương Diệp nhíu mày, không hiểu vì sao Bàn Tử lại ra nông nỗi này.Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Bàn Tử lại nghiến răng nghiến lợi nói với Vương Diệp: “Chú em mau đi theo tôi.” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, ánh mắt hắn đầy vẻ cấp thiết.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp gật đầu, nhưng khi Vương Diệp và Bàn Tử đi qua, trong mắt Vương Diệp lại lộ ra vài phần lo lắng.

Vương Diệp khẽ thở dài, anh đã nhìn ra Bàn Tử có chút không ổn, nhưng anh vẫn chưa biết phải làm sao.Vào lúc này, mặc dù Vương Diệp và Bàn Tử đã đi qua, nhưng thực tế, Bàn Tử vẫn luôn chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, Bàn Tử đều có thể giật mình.

Thấy Bàn Tử như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, Vương Diệp nhíu mày, sự lo lắng dành cho Bàn Tử càng ngày càng sâu sắc.Nhưng thái độ Bàn Tử thể hiện ra lại càng ngày càng gay gắt, hơn nữa hắn căn bản không để những lời Vương Diệp nói vào mắt, hắn nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Nếu chú em thật sự coi tôi là anh em tốt, thì bây giờ chú em nên tin tôi, nên đi cùng tôi qua đó xem xét kỹ lưỡng.

Tôi không thể lừa chú em được.” Mặt Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ sầu não nói: “Nói đi thì phải nói lại…” Vương Diệp chưa nói hết lời, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.Bàn Tử giơ chiếc đèn pin trong tay, chỉ vào bức tường bên cạnh, nhìn họ, mặt mày nghiêm túc nói: “Thấy không?

Chỗ này có một thứ đang giấu ở đây, hơn nữa vừa nhìn là biết ngay đó là thi thể.” Đôi mắt Bàn Tử tràn ngập sự phức tạp, nhưng Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên cực kỳ khó coi, Vương Diệp nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nghe thấy.Vào lúc như thế này, hành động của Bàn Tử đã làm kinh động tất cả mọi người.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đi tới, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt tràn ngập sự phức tạp.Hạo Thiên Chân thở dài sâu sắc, không biết phải nói gì.

Bàn Tử thấy từng người một cứ nhìn chằm chằm mình mà không nói gì, Bàn Tử lại nhìn họ, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Các cậu cho tôi một chút phản ứng đi chứ, ở đây rõ ràng có đồ vật, sao các cậu lại không có chút phản ứng nào vậy?” Bàn Tử nhíu mày, nhìn họ, mặt đầy vẻ cấp thiết nói.

Khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Có những thứ có thể thật sự là anh đã xuất hiện ảo giác.

Tôi nghi ngờ anh có thể đã trúng độc rồi, hay là bây giờ anh đi theo chúng tôi qua đây kiểm tra một chút đi!” Trong ánh mắt Trương Khởi Linh, mang theo vài phần lo lắng, nhưng khi lời Trương Khởi Linh nói ra, chỉ nhận được sự sốt ruột của Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, vô cùng ghét bỏ nói: “Đến cả cậu cũng không tin tôi?

Cậu miệng thì nói chúng ta là anh em tốt, kết quả bây giờ cậu lại làm ra chuyện như vậy, cậu không thấy hành vi của mình quá đáng lắm sao?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận đó của Bàn Tử, Vương Diệp chợt phản ứng lại.

Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh ta nổi giận quá mức vô cớ rồi, tôi đoán anh ta có thể giống như anh, trúng độc rồi.” Khi Vương Diệp nói ra lời ấy, Bàn Tử quả thật bật cười.

Bàn Tử nắm cổ áo Vương Diệp, vô cùng sốt ruột nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không có vấn đề gì.

Nếu chú em còn muốn tiếp tục bôi nhọ tôi, tôi không ngại đánh chú em một trận đâu.” Trong ánh mắt Bàn Tử tràn ngập sự sắc bén.

Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp cười cười, Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao.Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử lại nhìn chằm chằm mọi người, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Nếu các cậu thật sự không tin lời tôi nói, vậy thì các cậu tiếp theo sẽ mất tôi đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào ngực mình.

Bàn Tử trong mắt tràn ngập sự kiêu ngạo.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Vậy anh cứ kéo cái thứ đó ra đi, cũng tốt, để tôi xem kỹ rốt cuộc đó là thứ gì?” Vào lúc như thế này, Vương Diệp không tiếp tục tranh cãi với Bàn Tử.

Chương 1096

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử không chút do dự liền đưa tay làm động tác kéo.Nhưng động tác này của hắn trông cũng vô cùng kỳ quái.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi, tất cả đều biết Bàn Tử đã xuất hiện ảo giác, hơn nữa Bàn Tử cũng đang kéo không khí.Thế nhưng khi họ nhìn, họ lại không nhịn được sợ hãi.

Họ nhíu mày, nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ hoảng sợ nói: "Tôi cảm thấy…" Lời họ chưa nói hết, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những người trước mặt này, vô cùng nghiêm túc nói: "Các cậu đều đừng nói gì, cái thứ này sắp ra rồi, tôi nghi ngờ nó là Tống tử, các cậu phải chuẩn bị sẵn sàng."Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, nhưng Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân lại trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, không nhịn được kéo tay Vương Diệp.Nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bất đắc dĩ.

Vương Diệp ra hiệu im lặng.Vương Diệp không muốn đi cùng cậu ta.Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ sầu não nói: "Tôi cảm thấy…" Lời Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ nghiêm túc nói: "Anh mau chứng minh đi, tôi đang ở đây xem đây, anh cứ yên tâm, tôi sẽ tin những gì anh nói, hơn nữa tôi sẽ luôn ủng hộ anh.” Nụ cười của Vương Diệp quá cứng nhắc.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử ngây người một lát, nhưng sau khi Bàn Tử phản ứng lại, hắn vội vàng gật đầu.

Hắn nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ vui vẻ nói: “Chú em yên tâm đi, tôi sẽ không làm chú em thất vọng đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực mình.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp gật đầu.

Ngay lúc này, Bàn Tử không chút do dự bắt đầu kéo.Trong mắt Bàn Tử tràn ngập sự phức tạp.

Hắn nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ cẩn thận nói: “Tôi cũng không biết đây là chuyện gì nữa, tên này tóc lại dài như vậy, bất kể kéo thế nào cũng không kéo ra được, các cậu đợi một chút đi.” Trong giọng điệu Bàn Tử tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp châm một điếu thuốc, đi đến bên cạnh, trong mắt Vương Diệp, tràn ngập sự bất đắc dĩ.Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng không nói thêm gì khác, mà chỉ một mình ở đây không ngừng kéo.

Những hành động đó của hắn khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.Vào lúc như thế này, ngay cả sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết phải nói gì.

Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Vương Diệp.Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại kéo tay Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ cấp thiết nói: “Anh rõ ràng biết Bàn Tử làm như vậy là có vấn đề, tại sao anh không ngăn cản anh ta?" Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân tràn ngập sự tò mò.

Khi câu hỏi của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Vương Diệp chợt bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, vô cùng nghiêm túc nói: "Cậu nói anh ta có vấn đề, thì anh ta có vấn đề sao?

Những thứ này là do cậu định đoạt sao?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân cười lạnh.

Vương Diệp cố ý phóng đại âm lượng của mình.

Khi Hạo Thiên Chân nghe thấy, sắc mặt Hạo Thiên Chân đều trở nên cực kỳ khó coi.Vào lúc như thế này, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải nói gì.Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn chằm chằm hắn, lại không chút do dự nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Nếu anh không nhanh tay hành động, chúng tôi tiếp theo sẽ không đợi anh, mà cái thứ này chúng tôi cũng sẽ không xử lý." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi.Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Những gì tôi nói sẽ không giả dối, hơn nữa tôi cũng sẽ làm mọi thứ thật tốt." Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp không tiếp tục quanh co nữa, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng tràn ngập sự bất đắc dĩ.Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Tôi cảm thấy anh…" Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, bình tĩnh nói: “Những thứ này không quan trọng, cậu không cần phải bận tâm.” Vương Diệp càng bình tĩnh, sắc mặt Hạo Thiên Chân càng khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, trực tiếp kéo tay Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi nói cho anh biết, tên này chắc chắn có vấn đề, hai người họ có thể đều có vấn đề.” Trong mắt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự phức tạp.

Khi Hạo Thiên Chân nói ra lời đó, Trương Khởi Linh nhíu mày.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân, không nhịn được mở miệng nói: “Tôi cảm thấy có một số chuyện là cậu nghĩ quá nghiêm trọng.

Cậu có nghĩ đến một điểm quan trọng không?

Nếu bây giờ chúng ta đều phủ nhận lời Bàn Tử nói, thì đối với Bàn Tử mà nói, thật ra đó cũng là một sự đả kích.”Vẻ nghiêm túc trên mặt Trương Khởi Linh không phải giả.

Nghe những lời này của Trương Khởi Linh, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết phải nói gì.Thấy Hạo Thiên Chân im lặng không nói gì, Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm cậu ta, lại không chút do dự nói: “Tôi biết trong lòng cậu có rất nhiều suy nghĩ, nhưng…” Trương Khởi Linh chưa nói hết lời, Hạo Thiên Chân đã ra hiệu im lặng.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy những thứ này không quan trọng.

Nhất định phải để Bàn Tử biết những việc anh ta làm là có vấn đề, nếu không…” Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã cười lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm cậu ta, vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu cũng biết đầu óc anh ta đang trúng độc, bây giờ cậu đi giảng đạo lý với anh ta, cậu thấy có giảng được không?

Nếu lỡ anh ta lát nữa đột nhiên bắt đầu phát điên lên, chuyện như vậy ai sẽ chịu trách nhiệm đây?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh nói ra, Hạo Thiên Chân không biết phải trả lời thế nào.

Trên mặt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự phức tạp.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Những thứ này anh nói tôi đều biết.” Nhưng lời Hạo Thiên Chân vang lên bên tai.Thật ra Trương Khởi Linh cũng biết Hạo Thiên Chân căn bản không quan tâm đến những thứ này.

Vào lúc như thế này, Trương Khởi Linh cũng không nói thêm gì khác.Nhưng trong mắt Trương Khởi Linh cũng mang theo vài phần sầu não.

Khoảnh khắc Trương Khởi Linh quay người rời đi, anh nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, không chút do dự nói: “Tôi hy vọng lần sau cậu đừng làm những hành vi vô lý như vậy nữa, đặc biệt là đi chỉnh sửa những thứ này.

Bây giờ Vương Diệp đã đưa ra quyết định, cậu không cần phải nhúng tay vào nữa.” Trong lời nói của Trương Khởi Linh tràn ngập sự sầu não.

Khi lời Trương Khởi Linh nói ra, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu, nhưng trong mắt Hạo Thiên Chân lại mang theo vài phần không cam lòng.Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử.

Trong mắt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự phức tạp.

Cậu biết Bàn Tử chắc chắn có vấn đề, nhưng bây giờ không một ai chỉ ra vấn đề của Bàn Tử.Vì vậy Hạo Thiên Chân quyết định đi qua giúp một tay, chỉ cần để Bàn Tử biết những gì mình nhìn thấy đều là giả, như vậy Bàn Tử mới có thể tỉnh táo lại.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự phức tạp.Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, trên mặt Bàn Tử tràn ngập sự kỳ quái.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn cậu ta, mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Cái thằng này, đi qua làm gì?

Cậu muốn giúp tôi à?

Nếu cậu giúp thì qua đây kéo một chút đi.” Bàn Tử vừa nói vừa kéo sợi tóc trong tay.

Thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Hạo Thiên Chân nhìn hắn, vô cùng sầu não nói: “Tôi có chút không hiểu, thứ này có khó làm vậy sao?

Sao anh tốn nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa xử lý xong?

Chẳng lẽ nó căn bản không tồn tại?” Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân tràn ngập sự khó hiểu.

Khi câu hỏi của Hạo Thiên Chân nói ra, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử nhìn cậu ta, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Tôi cũng không biết phải giải thích với cậu thế nào, dù sao những thứ này không hoang đường như cậu nghĩ đâu, hơn nữa tôi rõ ràng nhìn thấy nó ở bên trong, cậu phải tin những gì tôi nói, chỉ có tôi mới là chân lý.” Trong mắt Bàn Tử tràn ngập sự hưng phấn.

Bộ dạng đó của hắn, trông cả người đều đã phát điên.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết phải nói gì, nhưng lúc này Bàn Tử đã kéo tay cậu ta, mặt đầy vẻ hưng phấn nói: “Cậu tin những gì tôi nói đi!” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân mỉm cười, nhưng khi lời Bàn Tử nói ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn hắn, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Nhưng anh đến bây giờ vẫn chưa thành công.” Hạo Thiên Chân không ngừng nói, khi Bàn Tử nghe thấy, Bàn Tử cũng nghĩ ra đủ mọi cách để phản bác, hơn nữa thái độ Bàn Tử thể hiện ra quá bình tĩnh.Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết phải nói gì.Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, lại không nhịn được nói với Hạo Thiên Chân: “Cậu ở đó làm gì?

Đừng nói những lời hồ đồ đó.” Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Khi lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nhìn anh, mặt đầy vẻ cẩn thận nói: “Tôi không nói hồ đồ.” Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân mang theo vài phần bình tĩnh.

Khi lời Hạo Thiên Chân nói ra, Vương Diệp mặt đầy vẻ bình tĩnh lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Cho dù bây giờ cậu nói những điều này đều đúng, nhưng điều đó lại có thể nói lên điều gì chứ?

Chẳng lẽ cậu còn muốn đi chỉnh sửa tất cả những điều này sao?”

Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Khi lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết phải làm sao.Trong lúc Hạo Thiên Chân đang đau đầu vì chuyện này, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lại nói với cậu ta: “Cậu đợi thêm một chút đi, tôi cảm giác tôi sắp kéo được cái thứ này ra rồi.” Trong mắt Bàn Tử tràn ngập sự hưng phấn.

Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Hạo Thiên Chân không biết phải nói gì.Hạo Thiên Chân lắc đầu, chỉ cảm thấy cả thế giới đều điên rồi.

Cậu ta đối với tất cả những điều này cảm thấy vô cùng khó chấp nhận, nhưng trong lúc Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh và Vương Diệp nhìn nhau.Trong mắt Trương Khởi Linh cũng mang theo vài phần đau đầu.Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Tôi cảm thấy chuyện này, e rằng vẫn phải nghĩ cách khác để giải quyết, hơn nữa độc trên người Bàn Tử là sao?

Chúng ta đều không biết.” Nói đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ mệt mỏi nói: “Vạn nhất độc trên người Bàn Tử trực tiếp hại anh ta cả đời, chúng ta chẳng phải…” Khi Trương Khởi Linh nói ra lời đó, Vương Diệp lắc đầu.

Vào lúc như thế này, Vương Diệp đã không biết phải đối mặt với những thứ này thế nào nữa, anh nhìn về phía Bàn Tử, Bàn Tử vẫn đang không ngừng kéo không khí.Thấy động tác của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Vương Diệp khẽ thở dài, không biết phải làm sao, nhưng trong lúc Bàn Tử đang thao tác.Trong mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần hưng phấn.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, mặt đầy vẻ vui vẻ nói: “Cậu mau tránh sang một bên, bây giờ tôi sắp kéo được nó ra rồi.” Trong giọng điệu Bàn Tử tràn ngập sự kích động.

Thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Hạo Thiên Chân chỉ nhíu mày.

Chương 1097

Hạo Thiên Chân không biết phải nói gì, vì Hạo Thiên Chân biết Bàn Tử này có vấn đề.Nhưng Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, vẫn đứng sang một bên.Vì những lời Vương Diệp vừa nói với cậu ta, cho đến bây giờ, cậu ta vẫn nhớ rõ mồn một.

Bàn Tử bây giờ đang có vấn đề về đầu óc.Cậu ta không thể nào thật sự đi chọc tức Bàn Tử được, nếu Bàn Tử nổi giận, trực tiếp cho cậu ta hai quyền, chẳng phải cậu ta sẽ ngã vật xuống đất sao?Nghĩ đến đây, trên mặt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, không biết phải làm sao.Lúc này Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được mở miệng nói: “Cậu sao còn đứng đó?

Mau tránh ra một bên cho tôi, tôi đã nói cậu đứng ở chỗ này, sẽ cản trở tôi phát huy mà.” Trong giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần sầu não.

Khi lời Bàn Tử nói ra, Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Hạo Thiên Chân nhìn hắn, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi đi sang một bên, được chưa?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đi sang một bên.

Thấy động tác của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử gật đầu.

Bàn Tử không có bất kỳ ý kiến gì.Nhưng khi Bàn Tử đi qua, lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, cũng mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Anh không phải nói sắp kéo ra rồi sao?

Sao bây giờ còn đi về phía tôi?” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần hưng phấn.

Cậu ta cảm thấy cơ hội sắp đến rồi, bây giờ có thể để Bàn Tử biết những gì cậu ta nhìn thấy đều là thật, cũng có thể chứng minh cho Bàn Tử biết những thứ này là giả.Nghĩ đến đây, trên mặt cậu ta tràn ngập sự hưng phấn, nhưng Hạo Thiên Chân không ngờ rằng, khoảnh khắc cậu ta nói ra lời đó, trên mặt Bàn Tử cũng tràn ngập sự sốt ruột.

“Cậu đừng sốt ruột ở đây, tôi phải đổi góc độ, nếu không thứ đó không dễ kéo ra đâu, hơn nữa tôi thấy vai nó đã ló ra rồi.” Trong mắt Bàn Tử tràn ngập sự hưng phấn.

Thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt Vương Diệp tràn ngập sự bi ai.

Vương Diệp thở dài sâu sắc, không nhịn được mở miệng nói: “Bàn Tử này suốt chặng đường, đi theo chúng ta cũng đã trải qua biết bao phong cảnh, không ngờ bây giờ lại chỉ đến nông nỗi này.” Trong giọng điệu Vương Diệp tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, cũng lại nói với anh bên cạnh: “Những thứ này đều là không thể tránh khỏi, nếu nguy nan thật sự muốn xảy ra…” Lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp nhíu mày.

Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh thở dài, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Bây giờ chúng ta tổng không thể còn đứng trơ ở đây chứ, hay là qua đó giúp một tay đi.” Thật ra Trương Khởi Linh cảm thấy Bàn Tử, có thể cũng thật sự là có chút vấn đề về đầu óc, nhưng Hạo Thiên Chân bây giờ lại nguyện ý đứng bên cạnh Bàn Tử để khuyên nhủ.Điều này đối với Hạo Thiên Chân mà nói vẫn có chút khó khăn, hơn nữa Trương Khởi Linh cũng khá kính phục, dù sao chuyện như vậy người bình thường đều không làm được.

Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh, gật đầu.Nhưng khi Vương Diệp đi qua, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Chỗ bức tường kia có phải có thứ gì đó sắp ra không?” Vừa nãy bức tường rất nhẵn nhụi, nhưng bây giờ Vương Diệp hình như thấy thứ gì đó sắp rơi ra rồi, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.Nghe những lời này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh đảo mắt trắng dã.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Bây giờ anh cũng bắt đầu phát điên rồi sao?

Tên Bàn Tử kia đã đủ điên rồi, anh đừng làm những trò này nữa.”Trong giọng điệu Trương Khởi Linh tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần lo lắng, nhưng lúc này Bàn Tử nghe lời Trương Khởi Linh, Bàn Tử lại mặt đầy vẻ sốt ruột quay đầu lại hét lớn với anh ta, nói: “Cái thằng này đang nghi ngờ ai đấy?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Khi Bàn Tử tức giận, Trương Khởi Linh cũng lắc đầu.

Trương Khởi Linh không trả lời câu hỏi của hắn.Vì Trương Khởi Linh biết không cần thiết phải cãi nhau với một tên điên như vậy.Thấy bộ dạng im lặng không nói gì của Trương Khởi Linh, Bàn Tử ngẩng cằm lên.

Bàn Tử nhìn họ, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Trừ Vương Diệp ra sẽ tin tôi, còn lại các cậu đều cho rằng tôi có vấn đề.

Dù sao bây giờ tôi sắp kéo nó ra rồi, đợi các cậu nhìn thấy cái thi thể này, các cậu sẽ tin thôi.” Trong ánh mắt Bàn Tử tràn ngập sự hưng phấn.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhanh chóng đi tới, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Bàn

Tử, cậu ta sắp khóc rồi.

“Có thể đừng điên nữa không?” Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân tràn ngập sự mệt mỏi.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Vương Diệp bật cười.

Hạo Thiên Chân ở đây lải nhải nói nửa ngày, Vương Diệp hầu như đều có thể cảm nhận được cổ họng cậu ta khản đặc.Nhưng Bàn Tử một câu cũng không nghe lọt tai.

Bàn Tử chỉ tự mình kéo không khí.

Thấy động tác của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp tràn ngập sự bất đắc dĩ.Vương Diệp không biết phải nói gì.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp đã bình thường hơn một chút, Trương Khởi Linh cũng không nói thêm gì khác.Nhưng khi họ đi qua.Chuyện không ngờ tới cũng đã xảy ra.Lúc này, một thứ gì đó trực tiếp rơi xuống từ bức tường kia.Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, hồi lâu đều không nói ra lời.

Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trong lúc Trương Khởi Linh đứng sững tại chỗ, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Bàn Tử này không bệnh à!” Trương Khởi Linh vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Trong mắt Trương Khởi Linh tràn ngập sự phức tạp.

Khi lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.Nhưng Bàn Tử nghe lời Trương Khởi Linh, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn họ, mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Các cậu nói những lời kỳ lạ gì vậy?

Sao hình như lại kéo đến một số chuyện không nên nói.” Bàn Tử ghét nhất là người khác nói hắn bị bệnh.Thấy thần sắc trên mặt Bàn Tử, Trương Khởi Linh vội vàng lắc đầu, nhưng lúc này Trương Khởi Linh cũng đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Nhìn cái thứ trước mặt kia, trong mắt Trương Khởi Linh tràn ngập sự tò mò.Trương Khởi Linh vốn muốn đi qua mở cái thứ đó ra, nhưng Bàn Tử lại vội vàng kéo tay anh ta nói: “Cái thứ này có lẽ không đơn giản, anh đợi Vương Diệp qua xử lý trước đã.” Khi lời Bàn Tử nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, lại nhìn cái thứ trước mặt này, cậu ta chỉ cảm thấy cả người đều muốn phát điên!Cậu ta không ngờ Bàn Tử ở đây kéo không khí nửa ngày, cuối cùng lại thật sự kéo ra một thứ gì đó.

Cậu ta quay đầu nhìn Vương Diệp, trong mắt cậu ta tràn ngập sự phức tạp.

Cậu ta không nhịn được mở miệng nói: “Vậy rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?” Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân tràn ngập sự phức tạp.

Khi lời Hạo Thiên Chân nói ra, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ bình tĩnh nói: “Anh nên biết đây là chuyện gì mà!” Khi câu hỏi của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử lắc đầu.

Bàn Tử nhìn từng người một trong số họ.

Lúc này Bàn Tử mới hoàn hồn.Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn chằm chằm họ, mặt đầy vẻ hoảng hốt nói: “Nói thật lòng, những thứ tôi nhìn thấy ở đây, các cậu sẽ không phải là đều không nhìn thấy chứ?” Khi câu hỏi của Bàn Tử nói ra, không ngờ mọi người đều gật đầu.

Thấy bộ dạng đó của họ, Bàn Tử càng vỗ đầu mình, mặt đầy vẻ kỳ quái nói: “Cũng khó trách các cậu coi tôi là có bệnh, hóa ra là vì các cậu đều không nhìn thấy, nhưng điều này cũng không sao, dù sao tôi cũng quen rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn họ cười hềnh hệch.

Thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt Vương Diệp tràn ngập sự khó hiểu.

“Sao hả?

Anh trước đây còn có dị năng gì à?” Câu hỏi của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Chú em đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi không có dị năng gì, tôi nghĩ có thể là vì tôi đã nhắm mắt quá lâu trong bóng tối, cho nên tôi mới có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp nhíu mày.

Lúc này Vương Diệp nhắm mắt lại, không lâu sau Vương Diệp liền mở mắt ra.Lúc này Vương Diệp cũng trợn tròn mắt, anh lùi lại một bước.Vương Diệp bị dọa giật mình.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cười ha ha.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ hưng phấn nói: “Tôi đã nói rồi mà, tôi không thể nào dọa các cậu, ở đây thật sự có rất nhiều tóc, hơn nữa cái thi thể kia cũng là thật sự tồn tại, vừa nãy các cậu thật sự là vì mắt có vấn đề, cho nên mới không phát hiện ra.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp chỉ cười cười.

Vào lúc như thế này, Trương Khởi Linh cũng dụi dụi mắt mình.Trong mắt Trương Khởi Linh tràn ngập sự phức tạp.

Lúc này Trương Khởi Linh nhìn qua cũng phát hiện ra cái thi thể kia, hơn nữa Hạo Thiên Chân sau khi nhắm mắt hồi lâu, khi mở mắt ra, cậu ta phát ra một tiếng kêu thảm thiết.Thấy thần sắc trên mặt Hạo Thiên Chân, Vương Diệp cười ha ha.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy vẻ sầu não nói: "Anh vẫn là mạnh hơn." Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Khi lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Bàn Tử tràn ngập sự phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ sầu não nói: "Tôi cảm thấy những thứ này cũng bình thường thôi." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.Khi Bàn Tử nói ra lời đó, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Vào lúc như thế này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, chỉ mặt đầy vẻ sầu não nói: "Những thứ này không quan trọng.

Chỉ là anh nhắm mắt từ khi nào vậy?" Khi câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử nhíu mày.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần chột dạ.

Hắn nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ căng thẳng nói: "Tôi cũng không biết phải giải thích với chú em thế nào." Trên mặt Bàn Tử tràn ngập sự sầu não.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp vỗ vai hắn, không chút do dự nói: "Mau nói cho tôi biết." Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần cấp thiết.Điều không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử khẽ thở dài.

Bàn Tử nhìn mọi người, không chút do dự mở miệng nói: "Vừa nãy khi cái tên này không ngừng nôn ra máu, tôi đã bị dọa đến mức che mắt lại rồi, hơn nữa mãi một lúc lâu sau tôi mới mở mắt ra.

Các cậu đừng thấy lúc đó tôi hình như là đang mắng người, nhưng trên thực tế, mắt tôi vẫn luôn nhắm nghiền.” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Khi lời Bàn Tử nói ra, Trương Khởi Linh cười ha ha.

Trương Khởi Linh vỗ vai hắn, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi đã nói mà, lúc đó sao anh có thể anh dũng như vậy chứ?

Với cái tính cách như anh, sao anh có thể đi chọc giận tôi chứ?” Trong giọng điệu Trương Khởi Linh mang theo vài phần sầu não.

Trương Khởi Linh vốn dĩ giống Vương Diệp, hơn nữa tính cách của anh ta và Vương Diệp rất tương tự.

Đa số thời gian, chỉ có anh ta đưa ra quyết định, không ai đi can thiệp anh ta, cũng không ai đi trách cứ anh ta.Bàn Tử trước mặt Trương Khởi Linh từ trước đến nay đều là tiểu đệ, vẫn luôn là rụt rè, nhưng lúc đó Bàn Tử lại chọn cách trách cứ anh ta, điều này cũng khiến Trương Khởi Linh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.Bây giờ Trương Khởi Linh đã hiểu ra, trong mắt Trương Khởi Linh cũng lộ ra sự bất đắc dĩ.

Trương Khởi Linh lắc đầu, nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ sầu não nói: “Tôi cảm thấy, lúc đó anh vẫn rất anh dũng, dám làm ra chuyện như vậy.” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói hết.Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ bình tĩnh nói: “Cũng tạm được thôi, nếu lúc đó là mở mắt ra thì tôi đoán sẽ bị dọa đến chết nửa người mất.” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ sầu não.

“Anh thôi đi, đừng có khoe khoang trước mặt tôi.” Bàn Tử chắc là không dám nói ra lời như vậy.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử như vậy, nhất thời cũng cười lắc đầu.Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng và chột dạ.

Chương 1098

Hắn chỉ vào cái thứ trước mặt này, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ cẩn thận nói: “Cái món này phải xử lý thế nào?” Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng.Lúc này Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được cười nói: “Dù sao cái thứ này là anh kéo ra, anh đi xem nó rốt cuộc là chuyện gì?

Anh giải quyết nó đi, anh sẽ là đại công thần của chúng ta hôm nay.” Khi lời này nói ra, cả người Bàn Tử đều ngớ người ra.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Trương Khởi Linh.

Trong mắt hắn tràn ngập sự phức tạp.

Hắn không nhịn được mở miệng nói: “Cậu nói thật sao?

Làm chuyện như vậy hình như không ổn lắm đâu, hơn nữa tôi trong số các cậu cũng được coi là nhỏ bé, nếu các cậu thật sự làm như vậy, e rằng không ổn lắm đâu.” Trong giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, nhưng lời nhắc nhở của hắn nói ra, chỉ nhận được sự thờ ơ của mọi người.Thấy mọi người thờ ơ như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ thật sự không muốn giúp tôi?” Khi câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử mặt đầy vẻ sầu não nói: “Nếu tôi thật sự một mình đi qua, có lẽ thật sự sẽ không cẩn thận gây ra một số chuyện không hay lắm, tôi cảm giác cái loại đó…” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.Vào lúc như thế này, Vương Diệp nhìn chằm chằm

Bàn Tử, mặt đầy vẻ bình tĩnh nói: “Vẫn là anh đi đi, dù sao là anh kéo nó ra trước, bất kể thế nào, những thứ này đều phải do anh xử lý.” Khi Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta cau mày, không biết nên nói gì.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với anh ta: “Nói đi nói lại, biểu ca mà không có gan thì tại sao lại chọc ghẹo cái thứ này làm gì?” Vương Diệp hỏi.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần ngập ngừng, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt thận trọng nói: “Khi tôi nghe thấy tiếng chuông đó, tôi cứ có cảm giác mấy thứ này cứ gọi tôi hoài, nên tôi mới tính qua xem thử.” Bàn Tử giải thích.

Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, không đáp lời anh ta, tôi chỉ nhìn những người xung quanh mình, vẻ mặt ngập ngừng nói: “Nói thật lòng...” Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt mọi người đã trở nên cực kỳ khó coi, họ cau mày nhìn Vương Diệp, thận trọng nói: “Thật ra...” Lời của họ còn chưa dứt, lúc này mọi người đều nghe thấy tiếng chuông, sắc mặt họ có vẻ khó coi.

Bàn Tử thấy bộ dạng của họ, nhất thời cũng cười nói với họ: “Nghe thấy rồi chứ?

Tiếng này cứ kêu mãi.” Bàn Tử vừa nói vừa đẩy tay họ, trông anh ta rất phấn khích.

Vương Diệp thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, sắc mặt tôi cũng trở nên khó coi.

Tôi cau mày, không biết nên nói gì.

Thấy dáng vẻ của tôi, sắc mặt Bàn Tử có vẻ khó coi.

Bàn Tử nhìn tôi, thận trọng nói: “Chú em sao trông có vẻ lạnh nhạt với tôi vậy?

Chẳng lẽ chú em thật sự không tin mấy thứ này sao?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần khẩn thiết, anh ta vội vàng muốn Vương Diệp chấp nhận mấy thứ này, nhưng lời anh ta vang bên tai, tôi cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Dù tôi có thể chấp nhận mấy thứ này, nhưng thực tế chúng ta cũng phải làm rõ rốt cuộc cái thứ này là sao chứ?

Tại sao nó lại chui ra từ vách tường vậy?” Lúc này Vương Diệp nhìn kỹ vách tường, tôi cũng ngây người tại chỗ, tôi nhìn quan tài cũ nát, rất lâu không nói nên lời.

Trong khi tôi ngây người, Bàn Tử cũng xán lại gần, anh ta cười hì hì nhìn Vương Diệp nói: “Tôi đoán là do tập tục phong kiến của bọn họ, cứ xây mấy thứ này trong vách tường.” Mắt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng tôi lại quệt một nắm tro, nhìn Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói: “Theo lý mà nói, những loại gỗ mà họ chọn hẳn phải là loại thượng hạng, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?” Mắt Vương Diệp mang theo vài phần kỳ lạ.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử cau mày, anh ta không biết phải trả lời thế nào, nhưng trong khi quệt những nắm tro này, anh ta lại không nhịn được cười nói với Vương Diệp: “Nói thật, tôi thấy mấy thứ này hơi quen, cứ như tôi đã từng...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, tôi nhìn chằm chằm Bàn Tử, điềm tĩnh nói: “Mấy thứ này không quan trọng, biểu ca không cần giải thích cho tôi nghe đâu.” Vương Diệp tỏ ra quá lạnh nhạt, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh ta vẫn mang theo vài phần căng thẳng.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp, thận trọng nói: “Vậy mấy thứ này chúng ta thật sự không có cách nào hóa giải sao?” Vấn đề của Bàn

Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, tôi cầm những nắm tro đó lên, nhìn Bàn Tử vẻ mặt căng thẳng nói: “Tôi hình như nhớ ra vài ký ức không mấy hay ho rồi.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử cũng hồi tưởng lại, anh ta ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ lạ nói: “Chẳng lẽ ở đây có mấy con Bạch Nghĩ Ông sao?” Vấn đề của anh ta nói ra, Vương Diệp gật đầu, tôi nhìn Bàn Tử vẻ mặt ngập ngừng nói: “Ngoài thứ này ra có thể đạt được hiệu quả và mục đích như vậy, những thứ khác căn bản không làm được, hơn nữa...” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói: “Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp vỗ vai anh ta, không chút do dự nói với anh ta: “Mấy thứ này không quan trọng.” Thái độ của Vương Diệp tỏ ra quá điềm tĩnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ phức tạp.

Bàn Tử cau mày, trong khi suy tư, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Bàn Tử: “Biểu ca mau qua đây xem một chút, mấy thứ này có phải là dấu vết của bọn chúng không?

Nếu bọn chúng còn ở gần đây, vậy tức là chúng ta không thể ở lại hang động này lâu được nữa rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử cũng cau mày, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Đây không phải Cửu Tầng Yêu Tháp sao?

Tại sao lại có mấy thứ kỳ quái này?

Chú em đã từng đến nơi này bao giờ chưa?” Vấn đề của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp lắc đầu, nhưng tôi nhìn Bàn Tử, lại vội vàng vỗ tay anh ta nói: “Ban đầu chúng ta không phải đã nói là phải xem hướng la bàn sao?

Chúng ta phải đi theo chỉ dẫn của la bàn chứ." Giọng Vương Diệp mang theo vài phần khẩn thiết, lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử phản ứng lại, anh ta vội vàng gật đầu, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt bất lực nói: "Nhưng cái la bàn của tôi hình như bị mất linh rồi, chú em xem nó không tài nào nhúc nhích được?" Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp không biết phải đáp lại thế nào, nhưng tôi nhìn la bàn trong tay Bàn Tử.

Trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bất lực, tôi phát hiện cái la bàn này thật sự không nhúc nhích được, trong mắt tôi lộ ra vài phần ngập ngừng.

Trong khi tôi đau đầu vì chuyện này, không biết phải làm sao, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tôi thấy..." Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này tôi không chút do dự lật ngược la bàn lại, Bàn Tử cũng thấy Chu Tước trực tiếp rơi xuống.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy vẻ vội vàng, anh ta không nhịn được hét lớn một tiếng: "Chú em đang làm cái quái gì vậy?" Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười, tôi nhìn Bàn Tử vẻ mặt bình tĩnh nói: "Chú em hoảng cái gì, có tôi ở đây thì thứ gì có thể trở thành uy hiếp chứ?" Nhưng Chu Tước rất nhanh đã bị một sợi tơ kéo lên.

Khi Vương Diệp nói ra, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần bất lực, anh ta khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt ngập ngừng nói: "Tôi thấy có vài thứ đó..." Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, điềm tĩnh nói: "Mấy thứ này không quan trọng.” Lúc này, Vương Diệp không chút do dự nhìn Chu Tước trước mặt, Chu Tước đột nhiên bay lên.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử cả người ngớ người ra, anh ta ngây người tại chỗ, mắt trợn tròn miệng há hốc.

Sau khi Bàn Tử phản ứng lại, anh ta lại vẻ mặt phấn khích vỗ tay cho Vương Diệp, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói: “Trời ơi, chú em đúng là quá lợi hại rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa xu nịnh, những lời đó của Bàn Tử vang bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh phức tạp, tôi hiểu rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trong khi tôi suy tư, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, anh ta lại không nhịn được cười nói với tôi: “Chú em sao trông có vẻ không vui vậy?

Chẳng lẽ mấy thứ này không đem lại cho chú em chút khích lệ nào sao?” Vấn đề của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp cau mày, tôi không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt của tôi, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, vẻ mặt khó hiểu nói: “Chú em trông có vẻ thật sự không vui.” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cười cười, tôi lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, tùy tiện nói: “Chú em đừng nghĩ phức tạp vậy, tôi không có không vui, tôi chỉ đang nghĩ xem làm sao để xử lý thứ này thôi.” Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, anh ta nhìn những cái động bên cạnh, trong mắt mang theo vài phần căng thẳng, bên trong đặt đủ loại quan tài lớn nhỏ, ngoài điểm này ra, đa số quan tài đều đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh này, trong mắt cậu ta cũng tràn đầy khó hiểu, sau đó, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt tò mò nói: “Nói đi nói lại, tôi đi Nam về Bắc cũng chưa từng thấy loại thứ kỳ quái này, hay là anh giải thích cho tôi biết nguyên lý bên trong đi.” Nhưng lời cậu ta vừa nói ra, Trương Khởi Linh chỉ lắc đầu.

Trương Khởi Linh trông có vẻ không muốn nói nhiều về những chuyện này với cậu ta, thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi, cậu ta cau mày, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt bất lực nói: “Tôi nhớ trước đây anh không như vậy mà.

Trước đây tôi chỉ cần hỏi là anh sẽ trả lời hết, nhưng bây giờ anh hình như chỉ trốn tránh tôi thôi!” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trong khi Hạo Thiên Chân tức giận vì chuyện này, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân, cũng vẻ mặt sốt ruột nói: “Cậu có thể đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy được không?

Nếu tôi nói hết cho cậu, nhỡ đâu cậu sơ ý gặp chuyện gì thì tôi phải làm sao?” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy tức giận.

Thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cãi nhau, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất lực, tôi khẽ thở dài, nhìn chằm chằm hai người họ vẻ mặt ngập ngừng nói: “Hai cậu này...” Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã kéo tay Vương Diệp, Bàn Tử nhìn Vương Diệp sốt ruột nói: “Nói đi nói lại, cái thứ này quả thật quỷ dị hơn chúng ta tưởng tượng, hơn nữa, con Bạch Nghĩ Ông này đến giờ vẫn chưa ra, rốt cuộc là sao vậy?” Bàn Tử ngẩng đầu quan sát môi trường xung quanh.

Lúc này Vương Diệp không đáp lời Bàn Tử, tôi chỉ nhìn Chu Tước trong tay.

Điều mà Vương Diệp không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này, nó lại không ngừng bay lên trên.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Kia là thứ quái quỷ gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ về phía vách tường.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, lúc này tôi cũng giật mình, không ai ngờ ở trên cao của vách tường, lại có một vật màu trắng treo ở đó.

Trong khi Vương Diệp ngây người tại chỗ, cũng giật mình một cái.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng sợ nói: “Trời ơi, rốt cuộc đây là cái gì vậy, sao nơi này trông đáng sợ thế?” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy khẩn thiết.

Anh ta vội vàng nép về phía Vương Diệp, nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, tôi lại đẩy anh ta một cái, tôi vẻ mặt chê bai nói với anh ta: “Đã chết thì cùng chết, biểu ca đừng nghĩ là biểu ca có thể thoát được kiếp này.” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử cười cười, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt ngập ngừng nói: “Tôi thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, tôi nhìn chằm chằm Bàn Tử, điềm tĩnh nói: “Biểu ca đừng nói nữa, đừng làm phiền tôi nữa.” Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài, anh ta không nói thêm gì nữa, đại khái cũng hiểu rằng những hành động của mình, quả thật đã gây ra một sự quấy nhiễu nhất định cho Vương Diệp.

Thế nên lúc này Bàn Tử dứt khoát im lặng, anh ta ngậm miệng, không nói một lời, trông có vẻ thành thật hơn rất nhiều.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười nói với anh ta: “Khi biểu ca không nói nữa, tôi cảm thấy cả thế giới yên tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa không khí ở đây cũng trong lành hơn hẳn.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử chỉ cau mày, anh ta không biết phải trả lời thế nào.

Bàn Tử nhìn môi trường xung quanh, nghĩ nghĩ, lại nhanh chóng rời xa tôi, không tiếp tục ở bên cạnh Vương Diệp nữa, anh ta cảm thấy Vương Diệp hơi đáng ghét.

Bàn Tử tuy nghĩ như vậy, nhưng anh ta cũng không nói thêm gì khác.

Vương Diệp thấy Bàn Tử cứ thế bỏ đi, nhất thời cũng bật cười, tôi nhìn la bàn trong tay, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Chẳng lẽ chỗ đỉnh đầu đó là cách rời đi sao, Vương Diệp nghĩ trong lòng.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ, Bàn Tử cũng đã đến dưới vật màu trắng đó.

Bàn Tử cau mày, nhìn chằm chằm thứ đó, trong mắt tràn đầy khó hiểu, anh ta không hiểu đây là thứ gì, tại sao lại treo ở chỗ này.

Trong khi Bàn Tử đang nghĩ, trên mặt anh ta cũng tràn đầy phức tạp.

Trong khi anh ta suy tư, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, đột nhiên đi tới.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt tò mò truy hỏi: “Biểu ca đang xem gì ở đây vậy?

Có phát hiện mới nào sao?” Vấn đề của Vương Diệp vang bên tai, Bàn Tử giật mình, anh ta vội vàng quay đầu nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Tôi cũng không biết phải nói với chú em thế nào, tôi cảm thấy thứ này hơi kỳ lạ, có thể là những con Bạch Nghĩ Ông đó.” Trên mặt anh ta mang theo vài phần thận trọng.

Khoảnh khắc lời anh ta nói ra, Vương Diệp cau mày, lúc này tôi cũng nghĩ đến những chuyện mình đã trải qua trước đây, tôi nhìn Bàn Tử vẻ mặt ngập ngừng nói: “Không biết biểu ca còn nhớ vụ tai nạn lần đó không, khi chúng ta đi vào nơi đó, không ai ngờ rằng bên trong lại có nhiều Bạch Nghĩ khủng bố như vậy, sau đó còn có ba con Bạch Nghĩ Ông.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói: “Chuyện đó tôi đến bây giờ vẫn chưa quên, tôi cứ tưởng chú em đã quên rồi, không ngờ chú em vẫn còn nhớ, tôi nói cho chú em biết, chuyện đó bây giờ tôi nghĩ lại, tôi vẫn còn thấy lòng mình ngổn ngang.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần ngập ngừng.

Khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cười gật đầu.

Lúc này, tôi nhìn Bàn Tử, không chút do dự mở miệng nói: “Tôi nhớ lần đó cũng là hai chúng ta kề vai sát cánh sống chết, nếu không phải tôi đã cứu biểu ca một mạng, chưa chắc biểu ca đã không bỏ mạng ở trong đó rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Trong khi đó, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng xảy ra tranh cãi, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ sốt ruột.

Vương Diệp thấy hai người họ cãi nhau, tôi cau mày, vội vàng đi tới, nhìn chằm chằm hai người họ vẻ mặt khó hiểu nói: “Hai cậu sao lại cãi nhau ở đây nữa vậy?

Quan hệ của hai cậu trước đây không phải rất tốt sao?

Bây giờ cãi nhau đến mức này, ra thể thống gì?” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe Vương Diệp nói vậy, trên mặt hai người họ chỉ có một mảnh bình tĩnh, họ nhìn Vương Diệp, vẻ mặt điềm tĩnh nói: “Hai chúng tôi không phải đang cãi nhau, hai chúng tôi chỉ xảy ra một số tranh chấp mà thôi, hơn nữa ý kiến của chúng tôi không thống nhất, nên bây giờ chúng tôi đang tranh luận ở đây.” Họ vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp, trông họ rất nghiêm túc, nhưng thực tế, Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhìn thấu bộ mặt thật của họ, tôi lắc đầu, nhìn họ vẻ mặt ngập ngừng nói: “Mấy người này...” Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt họ đã trở nên cực kỳ khó coi, họ cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh chẳng lẽ không tin những gì chúng tôi nói sao?” Vấn đề của họ vừa nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Anh mau nhìn Bàn Tử kia kìa.” Lời cậu ta vừa nói ra, Vương Diệp ngây người tại chỗ, tôi cau mày, khi tôi quay đầu nhìn lại, lúc này tôi cũng phát hiện Bàn Tử bị treo lên, tôi vội vàng chạy tới.

Chương 1099

Nhưng trong khi tôi chạy tới, Bàn Tử cũng không ngừng giãy giụa, anh ta đạp chân, nhìn con Bạch Nghĩ Ông trước mặt, trong mắt anh ta tràn đầy sốt ruột, không ai ngờ con Bạch Nghĩ Ông này lại nhả tơ về phía anh ta.

Hơn nữa hình như muốn kéo anh ta lên.

Nói thật, sở dĩ loại Bạch Nghĩ Ông này được gọi là Bạch Nghĩ Ông, chính là vì nó là sự kết hợp giữa mối và nhện, trước đây Vương Diệp và Bàn Tử đã từng chứng kiến sự kỳ lạ của những thứ này.

Trong khoảnh khắc như vậy, Vương Diệp cũng biết những thứ này có ý nghĩa gì, tôi vội vàng đi tới, nhìn Bàn Tử vẻ mặt khẩn thiết nói: “Ráng chịu thêm một chút, tôi bây giờ lập tức có thể cứu biểu ca ra rồi.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử vội vàng gật đầu, trên mặt anh ta mang theo vài phần phấn khích, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói: “Tôi tin chú em nhất định có thể cứu cái mạng chó này của tôi.” Lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp cũng bật cười, tôi không chút do dự ném phi tiêu trong tay qua.

Trong khi tôi ném phi tiêu qua, Bàn Tử cũng vẻ mặt bất lực thở dài.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt bực bội nói: “Lần này chú em ném trượt rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa ném cái phi tiêu đó trở lại.

Vương Diệp thấy vết thương trên mặt Bàn Tử, lúc này cũng phản ứng lại, tôi nhìn Bàn Tử, vẻ mặt thận trọng nói: “Thật sự xin lỗi, tôi đúng là sơ ý trượt tay cầm qua.” Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần căng thẳng.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử chỉ lắc đầu, anh ta nhìn

Vương Diệp, vẻ mặt khẩn thiết nói: “Chú em mau cứu tôi xuống đi, tôi thật sự không muốn bị treo ở chỗ này nữa, thật sự đáng sợ quá.” Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần ngập ngừng.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự đi tới.

Nhìn Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ngập ngừng, tôi cầm phi tiêu trong tay, sau đó, không chút do dự ném vào sợi tơ.

Lúc này Bàn Tử cũng bị đánh một cái, anh ta cau mày, nhưng anh ta cũng rơi xuống.

Bàn Tử ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phấn khích nói: “Tôi được cứu rồi!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kích động.

Thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Vương Diệp gật đầu, nhưng tôi nhìn Bàn Tử cũng vẻ mặt khó hiểu nói: “Nhưng tôi lại không hiểu, tại sao thứ này lại nhắm vào biểu ca?” Vấn đề của Vương Diệp vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta cau mày, không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói gì, Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, lại vẻ mặt kỳ lạ nói: “Rốt cuộc là chuyện gì sẽ khiến biểu ca...” Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt căng thẳng nói: “Chuyện này đừng nói nữa, tôi nghi ngờ nếu chúng ta còn tiếp tục bàn tán, nó có thể nghe hiểu lời chúng ta, lát nữa lại kéo tôi lên nữa thì sao, chúng ta tốt nhất vẫn là nên rời khỏi đây thôi.” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hoảng loạn, nhưng lời Bàn Tử nói ra, Hạo Thiên Chân đột nhiên bật cười, cậu ta đi tới, nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói: “Để tôi xem trên mặt anh có cái gì đây, sao lại có một miếng thịt vụn vậy, anh ăn vụng ở đây à?” Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần tò mò.

Lời Hạo Thiên Chân nói ra, Bàn Tử ngây người tại chỗ, anh ta cau mày, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hoảng loạn của Bàn Tử, nhất thời cũng lắc đầu.

Tôi hình như trong khoảnh khắc đã hiểu ra chuyện này là sao.

Vương Diệp khẽ thở dài, không nói một lời.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng kéo tay tôi, anh ta nhìn tôi vẻ mặt hoảng loạn nói: “Chú em nên nghe tôi giải thích chứ.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp bật cười.

Tôi nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt tò mò truy hỏi: “Theo lý mà nói, khi chúng ta tiến vào nơi đó, chúng ta đã kề vai sát cánh sống chết, biểu ca cũng nên biết tập tính của mấy thứ này chứ, tại sao biểu ca lại còn muốn tự tìm cái chết ở đây?” Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần tò mò.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, anh ta sờ bụng mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói: “Chính chú em cũng nói là chúng ta cần chỉnh đốn một chút, đã vậy thì tại sao tôi không thể ăn một ít đồ chứ?

Tôi đói sắp ngất rồi đây.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trên mặt anh ta mang theo vài phần tức giận.

Thấy Bàn Tử tức giận như vậy, Vương Diệp cũng bật cười, tôi nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt tò mò nói: “Vậy là biểu ca có thể ăn uống ở đây mà không sợ dẫn dụ bọn chúng tới sao?” Giọng Vương Diệp tràn đầy sốt ruột.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử cau mày, anh ta cúi đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói gì, Vương Diệp vỗ vai anh ta, lại lần nữa mở miệng nói: "Đừng nói tôi không nhắc biểu ca trước, nếu biểu ca còn tiếp tục chọc ghẹo mấy thứ này, sau này thật sự xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ không quản biểu ca đâu." Trong mắt Vương Diệp tràn đầy bất lực, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh ta vẫn mang theo vài phần thận trọng.

"Tôi thấy tôi hơi mệt rồi, hay là chúng ta cứ dựng trại trước đi, hơn nữa theo thói quen trước đây của chú em, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút ở bên ngoài kia." Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Tôi nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh phía sau mình, không chút do dự nói với họ: "Tạm thời đừng đến gần chỗ này nữa, chỉ cần chúng ta ở yên một chỗ, không chọc ghẹo mấy thứ này, về cơ bản chúng ta sẽ bình an vô sự." Vương Diệp hiểu tính cách của những con Bạch Nghĩ Ông này, nên vào lúc này, tôi cũng không chút do dự phân phó họ.

Lời Vương Diệp nói ra, mọi người gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, lại vẻ mặt bất lực nói: "Tôi thấy anh này..." Trong khi hai người họ đang tranh cãi, Vương Diệp cũng bịt tai mình lại, tôi trực tiếp kéo Bàn Tử, đi ngang qua hai người họ.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, hai người họ đột nhiên bật cười.

Hai người họ lắc đầu, không biết nên nói gì, nhưng sau khi hai người họ rời khỏi đây, cảm xúc có hơi bình tĩnh hơn một chút, tuy họ không nói gì, nhưng trong lòng họ vẫn rất khó chịu.

Tuy nhiên sở dĩ họ tranh cãi, chỉ là vì một số chuyện xảy ra tranh chấp mà thôi, nên Vương Diệp cũng không quá băn khoăn, nhưng có một chuyện mà Vương Diệp không biết.

Vương Diệp đã dựng trại xong, tôi nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, tôi cũng không nhịn được nói với Bàn Tử: “Nếu biểu ca muốn ăn gì thì ra cửa mà ăn, không thì con Bạch Nghĩ Ông kia tới, chúng ta ai nấy đều gặp nạn đấy.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Bàn Tử chạy ra cửa, ăn uống ngấu nghiến.

Thấy hành động của Bàn Tử, Vương Diệp bật cười.

Tôi lắc đầu, không biết phải làm sao, nhưng vào lúc này, trên mặt Hạo Thiên Chân cũng tràn đầy bất lực, cậu ta khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt ngập ngừng nói: “Nếu anh thật sự muốn làm vậy, anh nhất định phải đưa tôi theo.” Hai người họ lại cãi nhau ở đó.

Vương Diệp căn bản không có tâm trí để nghe, tôi chỉ nhìn thịt nướng trong tay, trong mắt mang theo vài phần ngập ngừng.

Rất khó khăn mới có thể ăn, Vương Diệp cũng cùng Bàn Tử đi đến cửa.

Hai người họ ăn ở đây rất ngon lành, nhưng Bàn Tử cũng thấy Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đang cãi nhau ở đó.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Theo lý mà nói, quan hệ của chú em với hai người họ cũng không tệ lắm chứ, sao chú em lại không biết nguyên nhân bọn họ cãi nhau vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Vấn đề của Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp cau mày, tôi nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột nói: "Vấn đề này biểu ca hỏi tôi, tôi biết trả lời sao đây?

Mấy thứ này biểu ca không nên tự mình nghĩ lấy sao?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta cau mày, nghĩ nghĩ, không chút do dự vẫy tay về phía hai người họ, vẻ mặt phấn khích nói: "Hai cậu có muốn ăn chút gì không?

Mau qua đây ăn đi." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần nhiệt tình, nhưng lời Bàn Tử nói ra, nhận được lại là ánh mắt khinh bỉ của hai người họ.

Bàn Tử cau mày, rất lâu không nói nên lời.

Lúc này, Bàn Tử ngây người tại chỗ, không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười nói với Bàn Tử: "Tôi nói biểu ca này..." Vương Diệp còn chưa nói ra, Bàn Tử đã lắc đầu, anh ta tự mình ăn uống.

Thấy vẻ mặt điềm tĩnh của Bàn Tử, Vương Diệp cũng biết, đa số mọi thứ đều không thể gây quá nhiều phiền nhiễu cho Bàn Tử.

Vì Bàn Tử vốn là người vô tâm vô phế, nếu thật sự sẽ vì ba lời hai lẽ của người khác, thậm chí là một ánh mắt, mà thay đổi bản thân, thì Bàn Tử thật sự quá buồn cười rồi.

Và Vương Diệp cũng chính vì điểm này, nên thái độ đối với Bàn Tử, cũng như dụng tâm đối với Bàn Tử sẽ không giống nhau.

Dù sao Bàn Tử là người trọng tình trọng nghĩa, dù có nói là bỏ chạy, gặp nguy hiểm là thích bỏ chạy, nhưng thực tế, Bàn Tử vẫn có một chút phẩm chất, so với đa số mọi người.

Bàn Tử vẫn đáng tin cậy, không như những người khác chỉ biết tham lam tiền bạc.

Trong khoảnh khắc như vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, nhất thời cũng cười nói với anh ta: “Bây giờ nhìn kỹ lại, biểu ca hình như thật sự có không ít ưu điểm.” Khi Vương Diệp nói ra, Bàn Tử lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt điềm tĩnh nói: “Tôi đây đâu chỉ có một chút ưu điểm, tôi đây từ đầu đến chân toàn là ưu điểm.” Bàn Tử vừa nói vừa rung rung khối thịt mỡ trên người.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, lập tức ngây người tại chỗ, tôi cau mày, nghĩ nghĩ, cuối cùng lại dở khóc dở cười lắc đầu.

Tôi nhìn Bàn Tử, đột nhiên mở miệng nói: “Nhớ kỹ nhé, những lời này của tôi, biểu ca cứ xem như tôi chưa từng nói.” Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, sự nghiêm túc trong mắt không phải giả.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử lườm một cái, anh ta nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Chú em xem chú em này, thật biết làm mất hứng.” Anh ta vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Tuy anh ta đang châm chọc, nhưng thực tế trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần bất lực.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, Bàn Tử biết tính cách của tôi, nên Bàn Tử không so đo với tôi.

Nhưng sau khi hai người họ ăn xong đồ trong tay, Bàn Tử cũng cau mày, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Tôi thật sự không hiểu nổi nữa rồi, hai người họ có gì mà cãi nhau, cãi đến bây giờ không thèm ăn uống gì, chẳng lẽ thật sự có mâu thuẫn lớn đến vậy sao?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cười cười, tôi không đáp lời anh ta.

Lúc này, Vương Diệp đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, tôi nhìn Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Dù Tiểu ca có thể trạng tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là không cần ăn uống.” Khoảnh khắc lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh cau mày, không biết nên nói gì.

Thấy Trương Khởi Linh im lặng không nói gì, Vương Diệp nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh lại không chút do dự nói: “Giữa Tiểu ca và Hạo Thiên Chân quả thật có không ít mâu thuẫn, điểm này tôi cũng biết, nhưng mâu thuẫn kiểu này, sớm muộn gì cũng sẽ được hóa giải thôi.” Trong khi Vương Diệp khuyên nhủ, Trương Khởi Linh cũng cười gật đầu, nhưng dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, trông có vẻ căn bản không xem lời tôi là gì.

Vương Diệp càng nhìn dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, càng cảm thấy kỳ lạ.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng không chút né tránh nói: “Đợi khi anh biết chuyện Hạo Thiên Chân định làm, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu ta đâu, hơn nữa tôi bây giờ đã bị cậu ta chọc tức đến nửa chết nửa sống rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lắc đầu thở dài, trong mắt anh ta tràn đầy mệt mỏi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, nhất thời lại cười nói với anh ta: “Chuyện này khoa trương quá.” Trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ lơ đễnh.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lắc đầu, không tiếp tục giải thích với tôi.

Vì trong lòng Trương Khởi Linh hiểu rõ, dù mình có giải thích với Vương Diệp thế nào, Vương Diệp cũng không hiểu, ngoài điểm này ra, Trương Khởi Linh cũng biết những chuyện này không thể cho Vương Diệp biết.

Trương Khởi Linh cau mày, không nói một lời.

Lúc này Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử đẩy ra ngoài, hai người họ nhìn nhau một cái, trong mắt đều mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn hai người họ, vẻ mặt bất lực nói: “Người là sắt, cơm là thép, hai cậu sao có thể không ăn gì chứ?

Món thịt nướng ngon thế này, nếu không phải nể hai cậu ở đây, tôi đã sớm...” Lời Bàn Tử còn chưa dứt, anh ta đã thấy hai người họ ăn uống.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử gật đầu, anh ta nhìn hai người họ vẻ mặt rất vui vẻ nói: “Sớm vậy không phải tốt rồi sao, còn phải để tôi qua mời.” Bàn Tử lườm một cái, trong mắt mang theo vài phần sốt ruột.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, hai người họ lại không đáp lời anh ta, hai người họ nhìn chằm chằm Bàn Tử, ánh mắt vậy mà còn mang theo một tia khinh miệt.

Bàn Tử cau mày, căn bản không dám nghĩ mình nhìn thấy có phải là thật hay không, nhưng Bàn Tử vốn dĩ lạc quan, nên anh ta cảm thấy mình có thể chỉ là nhìn hoa mắt rồi.

Lúc này, Bàn Tử cũng không còn băn khoăn do dự, mà nhìn hai người họ điềm tĩnh nói: “Hai người bọn mày mà không đủ thì còn có thể quay lại lấy thêm, bọn Bàn gia đây tùy tiện nướng cho hai người bọn mày ăn.” Bàn Tử trong mắt mang theo mấy phần hưng phấn.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, cả Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều lườm hắn một cái.

Chương 1100

Hai người nhìn Bàn Tử, đồng thanh nói: “Hai chúng tôi đâu phải heo, ăn nhiều như vậy làm gì?” Khi lời này nói ra, Bàn Tử cả người đều không được tốt lắm, hắn cuối cùng cũng hiểu bọn họ đang ám chỉ trào phúng mình.

Bàn Tử trừng mắt nhìn bọn họ, đầy vẻ sốt ruột nói: “Mẹ nó hai con bạch nhãn lang này, tao tốt bụng gọi hai người chúng mày đến ăn đồ, kết quả hai người chúng mày lại ám chỉ chửi tao như vậy, hai người chúng mày đúng là nhân tài!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, trên mặt hắn tràn đầy sốt ruột, hắn thật sự tức giận rồi.

Hắn quay lại bên cạnh Vương Diệp, trong mắt hắn tràn đầy bất đắc dĩ.

Hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn thấy bộ dạng Bàn Tử tức giận như vậy, Vương Diệp đột nhiên bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ không hiểu nói: “Ăn mấy miếng thịt nướng này, không ngon hay sao mà biểu ca lại tức giận rồi?” Vấn đề của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy phẫn nộ nói: “Chú em không biết Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân làm quá đáng cỡ nào đâu, tôi chưa bao giờ thấy ai ác như hai người bọn họ.” Bàn Tử đang tức giận, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Vương Diệp dập tắt ngọn lửa trong tay, nhìn Bàn Tử đầy bình tĩnh nói: “Trước tiên thì mấy thứ này không quan trọng, thứ hai thì anh cứ đi nghỉ đi, tối có việc cần tìm anh đó.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng Bàn Tử phản ứng lại sau đó, hắn lại trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp đầy không hiểu nói: “Chờ chút, ý cậu là sao?

Tối có việc gì cần tìm tôi?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy bình tĩnh nói: “Mấy thứ này không quan trọng.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết nên nói gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn ngả đầu ngủ thiếp đi.

Dù sao đối với Bàn Tử mà nói, ăn no rồi ngủ vốn là tính cách của hắn.

Lúc này Vương Diệp cũng đến trước mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Vương Diệp nhìn bọn họ, đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi nói hai người có thể đừng quá đáng như vậy không?

Tính cách Bàn Tử tuy hơi thô lỗ, nhưng điều đó không có nghĩa hai người có thể tùy ý bắt nạt cậu ấy như vậy.” Lời trách móc của Vương Diệp vang lên bên tai, kết quả nhận được lại là sự lạnh nhạt của hai người.

Thấy hai người bọn họ không thèm để ý mình, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp cau mày nhìn bọn họ, đầy vẻ không hiểu nói: “Hai người không phải là cảm thấy mình không làm gì sai chứ?” Khi vấn đề của Vương Diệp nói ra, hai người bọn họ cười cười.

Hai người nhìn Vương Diệp, đầy vẻ tùy tiện nói: “Hai chúng tôi quả thực đã làm sai, nhưng mà thì sao chứ?

Chúng tôi nói cũng chỉ là sự thật mà thôi, huống chi, chúng tôi cũng hy vọng Bàn Tử có thể giảm cân một chút, đừng như con heo vậy.” Trên mặt bọn họ tràn đầy bình tĩnh, lời bọn họ nói ra cũng là điều đương nhiên, đường hoàng.

Vương Diệp nghe những lời như vậy, đột nhiên cầm cây gậy trong tay, đầy vẻ sốt ruột nói: “Có giỏi thì nói lại lần nữa xem.” Vương Diệp đang tức giận, sắc mặt hai người bọn họ cũng trở nên hơi khó coi.

Hai người cau mày, cuối cùng giữ im lặng, không nói một lời.

Thấy bộ dạng bọn họ im lặng không nói, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy sốt ruột.

Vương Diệp nhìn hai người bọn họ đầy vẻ ghét bỏ nói: “Hai người bây giờ bắt đầu chê Bàn Tử, nhưng hai người có từng nghĩ đến những chuyện Bàn Tử đã làm vì hai người trước đây không?” Vấn đề của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt hai người bọn họ trở nên hơi khó coi.

Hai người cau mày, không biết nên nói gì.

Thấy hai người bọn họ không nói gì, Vương Diệp lại nhìn hai người bọn họ, không chút do dự nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở hai người, bây giờ tốt nhất là nên xin lỗi Bàn Tử, nếu Bàn Tử ngủ rồi thì đừng làm phiền cậu ấy.” Khi lời Vương Diệp nói ra, hai người bọn họ gật đầu.

Khi hai người bọn họ đến bên cạnh Bàn Tử, đúng như Vương Diệp dự đoán, Bàn Tử đã ngủ rồi.

Trong ánh mắt Trương Khởi Linh, mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử, nhịn không được hạ thấp giọng nói: “Tôi thừa nhận có một số chuyện tôi đã làm sai rồi.” Trương Khởi Linh nói xong lời này, liền trực tiếp đứng dậy.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đầy nghiêm túc nói: “Tôi đã xin lỗi Bàn Tử rồi, Bàn Tử chấp nhận lời xin lỗi của tôi.” Nhưng ngay khoảnh khắc Trương Khởi Linh nói xong lời đó, Hạo Thiên Chân cũng ngây người tại chỗ.

Hạo Thiên Chân trừng lớn mắt, nhìn Trương Khởi Linh khó tin nói: “Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Bàn Tử tên khốn đó không phải đang ngủ sao?

Anh lại nói cậu ta chấp nhận lời xin lỗi của anh, anh không cảm thấy anh rất buồn cười sao?” Hạo Thiên Chân nắm chặt tay, trong ánh mắt tràn đầy sốt ruột.

Vương Diệp nghe những lời như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn hai người bọn họ đầy nghiêm túc nói: “Thật ra thì, hai tên này, là thật sự không muốn xin lỗi, tôi đã nhìn ra rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai hai người bọn họ.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp đầy nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy không phải không muốn xin lỗi, tôi đã nghĩ qua rồi, nhưng Bàn Tử đang ngủ, cho nên, tôi cũng phải đợi cậu ấy tỉnh mới có thể xin lỗi.” Lời Hạo Thiên Chân nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp tuy không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng anh nhìn Hạo Thiên Chân, nhịn không được mở miệng nói: “Hai người tối nay có bí mật gì phải không?

Nếu không đoán sai thì hai người đang âm mưu một số thứ đúng không?” Nhưng lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi.

Hai người vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy hoảng loạn nói: “Anh đang nói gì vậy, hai chúng tôi sao có thể âm mưu cái gì?

Hai chúng tôi chỉ tùy tiện bàn bạc một số chuyện mà thôi, huống chi xảy ra một số tranh chấp, không phải rất bình thường sao?” Lời giải thích của bọn họ nói ra, Vương Diệp cười gật đầu.

Xảy ra tranh chấp quả thực là một chuyện bình thường, nhưng, biểu hiện của hai người bọn họ quá kỳ lạ rồi.

Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác.

Vương Diệp trực tiếp quấn túi ngủ của mình lại.

Thấy hành động của Vương Diệp, hai người bọn họ đầy vẻ không hiểu nói: “Anh sao lại nghỉ ngơi sớm như vậy?

Bây giờ nghỉ ngơi sớm như vậy hình như không tốt lắm phải không?” Dù sao bọn họ bây giờ mới vừa ăn no.

Nhưng lời bọn họ nói ra, Vương Diệp cũng lườm một cái.

Vương Diệp nhìn bọn họ, đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi là tuổi con heo, cho nên tôi ăn no là ngủ.” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy sốt ruột, lời trào phúng của anh vang lên bên tai.

Hai người đều ngây người tại chỗ, cau mày, nhìn Vương Diệp đầy bất đắc dĩ mở miệng nói: “Đây chỉ là tùy tiện đùa một chút mà thôi.” Lời hai người bọn họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Vương Diệp không thèm để ý bọn họ, cứ như vậy ngả đầu ngủ thiếp đi.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh nhạt.

Thấy bộ dạng Vương Diệp như vậy, sắc mặt hai người cũng trở nên hơi khó coi.

Hai người khẽ thở dài, dần dần có chút hối hận về những gì mình đã làm.

Nhưng bây giờ hối hận đã không giải quyết được vấn đề rồi, dù sao thái độ của Vương Diệp đối xử với bọn họ đã lạnh nhạt đến vậy.

Bàn Tử đang ngủ, đồng thời hắn cũng hắt hơi một cái.

Rất nhanh, Bàn Tử tỉnh lại.

Bàn Tử mở mắt nhìn bốn phía này, kết quả không ngờ Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều ở bên cạnh.

Hắn bị dọa nhảy dựng, ôm ngực mình, nhìn hai người, đầy vẻ kỳ lạ nói: "Hai người làm gì vậy?

Vừa nãy mắng tôi một trận, bây giờ còn đến chỗ tôi dọa nạt tôi, thật sự không muốn tôi sống tốt sao?" Vấn đề của Bàn Tử nói ra, trên mặt hai người bọn họ lộ ra mấy phần căng thẳng.

Hai người há hốc mồm, nhìn Bàn Tử không chút do dự mở miệng xin lỗi.

Lời bọn họ nói ra, Bàn Tử ngây người tại chỗ.

Bàn Tử cau mày, nhìn hai người bọn họ, đầy vẻ kỳ lạ nói: "Mặt trời mọc đằng tây rồi sao, hai người còn biết xin lỗi đó." Bàn Tử vẫn luôn bị bọn họ trào phúng một cách âm dương quái khí, trong lòng hắn rất khó chịu, cho nên bây giờ tìm được cơ hội, Bàn Tử trào phúng bọn họ một trận: "Hai người bây giờ đừng xin lỗi tôi, tôi sẽ không chấp nhận, những lời hai người vừa nói, tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ mồn một, những tổn thương này tôi vĩnh viễn không thể quên." Trong giọng điệu Bàn Tử tràn đầy kiên định, bộ dạng hắn trông như đã chịu đủ ủy khuất vậy.

Thấy bộ dạng Bàn Tử như vậy, Trương Khởi Linh đột nhiên nắm chặt tay nói: "Làm người đừng quá đáng, ngươi đừng được đằng chân lân đằng đầu, nếu ngươi thật sự muốn chọc giận chúng tôi, tiếp theo chờ đợi ngươi tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu." Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sốt ruột, lời Trương Khởi Linh nói ra, Bàn Tử cả người đều ngớ người ra.

Bàn Tử cau mày, nhìn Trương Khởi Linh khó tin nói: "Cho nên theo ý lời anh nói là, tôi còn phải ngoan ngoãn nghe lời các anh, tôi không thể giận các anh, đúng không?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, hắn đang tức giận, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn những người này đầy bất đắc dĩ nói: "Hai người nếu thật sự không muốn xin lỗi thì đừng ở đây nói những lời này, tôi cũng không muốn mang đến tổn thương kép cho Bàn Tử đâu." Trong mắt Vương Diệp tràn đầy mệt mỏi, nghe lời Vương Diệp nói, trên mặt hai người chỉ có một mảnh bình tĩnh, dường như những thứ này đối với bọn họ mà nói là có cũng được mà không có cũng sao.

Thấy bộ dạng bọn họ lơ đãng như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử muốn khóc không ra nước mắt, kéo tay Vương Diệp, đầy phẫn nộ nói: "Cậu nhìn xem bọn họ quá đáng cỡ nào." Bàn Tử vừa nói vừa ôm mắt, thấy bộ dạng Bàn Tử đau khổ như vậy, Vương Diệp cười cười.

Vương Diệp chỉ vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ sầu não nói: "Thôi được rồi, anh cũng đừng chấp bọn họ làm gì, bọn họ chỉ là tùy tiện đùa với anh một chút thôi." Thế nhưng trên thực tế, khi những lời như vậy nói ra, trong lòng Vương Diệp chính mình cũng có chút khó chịu, bởi vì Vương Diệp biết bọn họ không phải đang đùa, vào những thời khắc như vậy.

Vương Diệp an ủi Bàn Tử xong, anh cũng không thèm để ý hai người này nữa.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có sự thất vọng, dù sao đối với anh mà nói, hai người này ngoại trừ gây rắc rối.

Còn là làm ra những chuyện như vậy, khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Thấy bộ dạng Vương Diệp như vậy, trên mặt bọn họ tràn đầy phức tạp.

Bọn họ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quay đầu rời đi, không tiếp tục ở lại đây nữa.

Thấy hai người đều đi rồi, Vương Diệp cũng thở dài một hơi.

Lúc này Hạo Thiên Chân, nhìn Trương Khởi Linh lại lần nữa mở miệng nói: "Nếu anh thật sự muốn một mình đi vào đó, tôi sẽ nói chuyện này cho Vương Diệp biết." Thế nhưng lời Hạo Thiên Chân vừa nói xong, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp đi tới, nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ tò mò truy hỏi: "Nói cái gì cho tôi biết?" Vấn đề của Vương Diệp vang lên bên tai, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra mấy phần hoảng loạn.

Hạo Thiên Chân vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy căng thẳng nói: "Anh nghe nhầm rồi, tôi không nói gì cả, tôi chỉ là đang đùa một chút thôi." Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần mệt mỏi, thế nhưng lời anh nói ra, Vương Diệp lại lườm một cái.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ sốt ruột nói: "Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì trong lòng." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Hạo Thiên Chân.

Trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần sốt ruột, thấy bộ dạng Vương Diệp như vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên hơi khó coi.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, không biết nên làm sao cho phải.

Vào những thời khắc như vậy, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng mang theo mấy phần mệt mỏi.

Chương 1101

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, sau đó, anh và Vương Diệp mở miệng nói: “Tôi cảm thấy, anh có thể đã hiểu lầm một số điều, chúng tôi sẽ không đi gây rắc rối đâu.” Lời đảm bảo của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ không hiểu nói: “Tôi có chút không hiểu, thái độ của anh đối với Bàn Tử, tại sao lại thể hiện ác liệt như vậy?

Chẳng lẽ Bàn Tử thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với anh sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh cười, lời Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh vội vàng lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: “Cậu ấy không làm chuyện gì có lỗi với tôi, tôi chỉ là đang nghĩ một số chuyện.” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lườm một cái.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ sốt ruột nói: “Cho nên theo ý lời anh nói là, anh có thể tùy tiện làm tổn thương Bàn Tử?” Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột nói, vào những thời khắc như vậy, ai cũng không ngờ, Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp, đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi cho dù thật sự làm tổn thương cậu ấy, nhưng mà thì sao chứ?

Tôi lại không cố ý, huống chi anh chẳng lẽ không thể tha thứ cho tôi sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt tay, thấy bộ dạng Trương Khởi Linh tức giận như vậy, Vương Diệp cười cười.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói:

“Không sao, tha thứ cho anh đương nhiên không là gì cả, nhưng tôi chỉ hy vọng hai người đừng đi gây rắc rối ở đó, tôi đã nhìn ra mục đích của hai người rồi.” Trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần bất đắc dĩ, nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh chỉ cười cười.

Trương Khởi Linh cau mày, không biết nên nói gì, và lúc này, Trương Khởi Linh lại không chút do dự quay người đi về phía khác.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, trên mặt mọi người lộ ra mấy phần phức tạp.

Mọi người cau mày nhìn hướng Vương Diệp rời đi, từ đầu đến cuối đều không hiểu rõ Vương Diệp rốt cuộc là muốn đi đâu.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, hai người phản ứng lại sau đó, vội vàng đi theo.

Kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ là châm thêm một ít củi mà thôi.

Vương Diệp nhìn hai người bọn họ đầy nghiêm túc nói: “Nếu hai người không muốn nghỉ ngơi thì hai người cứ thức đêm trước đi, đợi đến nửa đêm, tôi và Bàn Tử tỉnh dậy, tôi sẽ đến châm thêm củi.” Nghe lời Vương Diệp nói, bọn họ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Bộ dạng bọn họ trông có chút âm trầm, đối với Vương Diệp dường như cũng không có bất kỳ phản cảm nào, thậm chí là ghét bỏ.

Thấy bộ dạng bọn họ như vậy, Vương Diệp chỉ tùy ý cười cười.

Ai biết được suy nghĩ thật sự trong lòng bọn họ chứ.

Vương Diệp nghĩ như vậy trong lòng, nhưng lúc này anh không quan tâm đến những thứ này.

Vương Diệp rời khỏi đây, đồng thời, bọn họ nhìn Vương Diệp, cũng nhịn không được mở miệng nói: “Chúng tôi chỉ hy vọng lần làm này, sẽ không khiến anh...” Lời bọn họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ngả đầu ngủ rồi.

Thấy bộ dạng Vương Diệp vô tâm vô phế như vậy, hai người bọn họ cười cười, cuối cùng lại lắc đầu, không nói gì cả.

Lúc này, Vương Diệp đang ngáy ngủ.

Bọn họ nghe tiếng ngáy của Vương Diệp, trong đêm như vậy, bọn họ cảm thấy lòng cũng trở nên bình tĩnh lại rồi.

Nhưng trên thực tế, hai người nhìn nhau một cái, trong mắt hai người cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Hai người nắm chặt tay, không chút do dự mở miệng nói: “Thứ nên đến, dù thế nào cũng không thể ngăn cản được?

Hay là bây giờ mau chóng xuất phát đi!” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân cười, lời Trương Khởi Linh nói ra, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh cũng không chút do dự nói: “Thật ra tôi cảm thấy hai chúng ta làm như vậy, thật ra vẫn có một chút quá đáng, Vương Diệp nếu biết, nhất định sẽ so đo với chúng ta.” Tuy nhiên, lời Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh căn bản không nghe lọt tai.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Khởi Linh tự mình đi về phía trước, nghĩ đi nghĩ lại, cũng vội vàng đi theo.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần sầu não, Hạo Thiên Chân nhịn không được khẽ thở dài, chuyện khiến người ta vạn vạn không ngờ cũng xảy ra vào lúc này.

Hai người bọn họ vừa mới đi, Vương Diệp đã mở mắt.

Vương Diệp nhìn hướng bọn họ rời đi, nhịn không được lắc đầu, quả nhiên, những thứ này đúng như anh đoán.

Vương Diệp cười.

Nhưng anh lại không nói thêm gì khác, chỉ là nhìn hai người bọn họ đi về phía khác mà thôi.

Thấy hai người bọn họ cứ như vậy đi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, nhất thời bật cười, thật ra thì, anh không yên lòng Bàn Tử là thật, nhưng bây giờ cũng không thể để hai người đó rơi vào nguy hiểm.

Vương Diệp nghĩ đến điểm này, vội vàng đi qua.

Vương Diệp đang đi qua, đồng thời, trong mắt anh tràn đầy mệt mỏi.

Nhưng chuyện khiến người ta vạn vạn không ngờ cũng xảy ra vào lúc này.

Lúc này, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh bị treo lên.

Vương Diệp cau mày, không chút do dự đi qua, kết quả không ngờ.

Anh còn chưa ra tay giúp, lúc này Hạo Thiên Chân đã ném con dao trong tay qua.

Trương Khởi Linh tự mình giải quyết phiền phức này.

Những dây leo này vào ban đêm vẫn vô cùng đáng sợ.

Vương Diệp cau mày, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Anh khẽ thở dài, không biết nên làm sao cho phải.

Nhưng Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, lại nhịn không được cười nói: “Hai chúng ta phối hợp vẫn vô cùng tốt, tin rằng Vương Diệp thấy hai chúng ta như vậy chắc cũng sẽ yên tâm hơn một chút.” Trong giọng điệu Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần hưng phấn, thế nhưng lời anh nói ra, Trương Khởi Linh lại lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn anh đầy vẻ mệt mỏi nói: “Tôi hy vọng chuyện như vậy, Vương Diệp cả đời này cũng không biết.” Quả nhiên hai người bọn họ chính là lén lút làm những chuyện lớn đó.

Vương Diệp nghĩ như vậy trong lòng, đối với thái độ của hai người này, anh cũng có chút ác liệt.

Nhưng Vương Diệp cũng không trực tiếp xuất hiện, mà là đi theo sau hai người bọn họ.

Lúc này, Vương Diệp đi theo sau hai người bọn họ.

Hai người nhìn cái cây lớn phía trước, không chút do dự leo lên.

Thấy hành động của bọn họ, Vương Diệp cau mày không hiểu, bọn họ đang làm gì.

Vương Diệp đang suy nghĩ, đồng thời, hai người bọn họ cũng nhanh chóng leo lên đến đỉnh cây.

Thấy hành động của bọn họ, Vương Diệp càng cảm thấy kỳ lạ.

Vương Diệp tuy đã đi theo.

Nhưng anh cũng đang né tránh những dây leo đó, bởi vì những dây leo đó thấy người sẽ quấn lấy, Vương Diệp cũng không hy vọng gây sự chú ý của bọn chúng.

May mắn là hành động của Vương Diệp đủ nhanh chóng, không chỉ né tránh những dây leo đó, mà còn, anh cũng đã đến sau lưng hai người bọn họ.

Hai người bọn họ căn bản không biết, bởi vì phía sau là một mảng tối đen.

Hơn nữa bọn họ cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Thấy bọn họ từng người leo lên trên, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bình tĩnh.

Hai người leo lên đến đỉnh cây, lúc này Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên, anh mới phát hiện ở đó lại có một cái quan tài nhỏ.

Anh cau mày, hồi lâu cũng không hoàn hồn lại.

Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo mấy phần hưng phấn.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ vui vẻ mở miệng nói: "Thật ra thì, nếu Vương Diệp biết những thứ này, chắc chắn sẽ rất hài lòng về hai chúng ta." Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân cười, khi lời anh nói ra, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu.

Nhưng trong viền mắt Hạo Thiên Chân cũng mang theo mấy phần sầu não.

Hạo Thiên Chân nhịn không được khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ sầu não nói: "Tôi cảm thấy, nếu cái thứ này được mở ra, vấn đề rất nghiêm trọng, chi bằng chúng ta cứ mang xuống trước rồi hãy nói." Hạo Thiên Chân vẫn còn có chút sợ hãi, nghe lời Hạo Thiên Chân nói, Trương Khởi Linh gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Vương Diệp nghe cuộc đối thoại của bọn họ, nhất thời cũng cảm thấy kỳ lạ, theo lý mà nói.

Nếu chỗ này thật sự có một cái quan tài như vậy, tại sao anh không biết, mà là hai người này tự mình đến đây, Vương Diệp mới biết.

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp cau mày, không biết nên làm sao cho phải, đồng thời, những người này cũng trực tiếp mang quan tài xuống.

Thấy trên mặt hai người bọn họ đầy vẻ sầu não, Vương Diệp cau mày, ngay sau đó đi lên xem, lúc này Vương Diệp, đứng ở trên nhìn xuống.

Vương Diệp đột nhiên phản ứng lại rồi, là vì anh trước đây quá lo lắng cho Trương Khởi Linh, cho nên mới bỏ qua một điểm quan trọng như vậy, hơn nữa cái thứ này có thể là do Hạo Thiên Chân phát hiện.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp nhìn về phía Hạo Thiên Chân, trong mắt anh mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp khẽ thở dài, không biết nên làm sao cho phải.

Hạo Thiên Chân đang mang đồ xuống, đồng thời, anh nhìn Trương Khởi Linh, hoặc là đầy vẻ kích động nói: “Tôi cảm thấy cái thứ này sau khi mở ra bên trong chắc là...” Lời anh còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã ra dấu “im lặng” một cái.

Trương Khởi Linh chỉ vào hướng hang động đó, nhìn Hạo Thiên Chân cực kỳ nghiêm túc nói: “Bọn họ vẫn đang nghỉ ngơi bên trong đó, anh đừng làm phiền hai người bọn họ tỉnh giấc.” Khi lời này nói ra, Hạo Thiên Chân gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Vương Diệp nghe cuộc đối thoại của hai người bọn họ, lại thấy hai người bọn họ phối hợp ăn ý, anh lập tức ngây người tại chỗ.

Vương Diệp chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Anh đang cảm thấy bất đắc dĩ vì chuyện này, đồng thời, nhất thời cũng cười khổ lắc đầu, không thể phủ nhận là, hai tên này quả thực có năng lực.

Có thể làm ra chuyện như vậy ngay dưới mí mắt anh.

Vương Diệp cũng vô cùng kính phục.

Chương 1102

Lúc này hai người đặt quan tài ở bên cạnh, nhưng hai người cũng không vội vàng mở ra, mà là đi châm thêm củi.

Thấy hành động của bọn họ, Vương Diệp vẫn đứng trong bóng tối không xuất hiện.

Lúc này, Vương Diệp cũng cảm thấy phía sau có dây leo vươn tới.

Anh không chút do dự cầm con dao nhỏ trong tay, ngay sau đó trực tiếp cắt đứt dây leo này.

Hành động của Vương Diệp quá nhanh chóng, đến nỗi những dây leo đó đều không dám đến gần.

Nhưng trên thực tế, Vương Diệp cũng không chủ quan.

Anh nhìn cảnh vật xung quanh, ngay sau đó lại nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, có chút không hiểu, rõ ràng những dây leo xung quanh nhiều như vậy, một chút không cẩn thận là sẽ bị kéo đi, hơn nữa sẽ gây sự chú ý của bọn chúng.

Vậy tại sao hai người này lại mạo hiểm như vậy, làm ra chuyện như vậy.

Vương Diệp đang suy nghĩ không hiểu, đồng thời, Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh cũng đầy vẻ háo hức nói: “Nói đi nói lại, cái thứ chúng ta lấy được lần này, có phải có thể mang lại rất nhiều giúp đỡ cho chúng ta không?” Vấn đề của Hạo Thiên Chân nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân cực kỳ nghiêm túc nói: “Ngoại trừ điểm này ra, bên trong đây có không ít đồ tốt đó, anh đừng coi thường cái thứ này, phải biết rằng, chúng ta có thể dựa vào cái này để lấy được.” Trương Khởi Linh đang luyên thuyên nói, Vương Diệp nghe đồng thời, anh cũng phát hiện giọng Trương Khởi Linh đột nhiên nhỏ đi.

Vương Diệp cau mày, không chút do dự đi ra.

Thế nhưng Trương Khởi Linh lại không phát hiện ra anh, anh chỉ nhìn vào chỗ phía trước đó.

Vương Diệp cau mày, ngẩng đầu nhìn qua.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một đôi mắt xanh lục u ám.

Vương Diệp ngây người tại chỗ, không nói được một lời, Trương Khởi Linh càng trừng lớn mắt.

Trương Khởi Linh kéo cái thứ này chạy vào trong hang động.

Vương Diệp nhìn hành động của Trương Khởi Linh, nhất thời cũng không hiểu, Trương Khởi Linh tại sao lại mang cái thứ này đi qua, dù sao cái thứ này, và tính mạng của bọn họ căn bản không đáng để nhắc đến.

Thế nhưng bây giờ, Trương Khởi Linh lại mang nó vào, điều đó cũng có nghĩa là cái thứ kia có thể cũng sẽ đi theo.

Vương Diệp đang suy nghĩ, đồng thời, đôi mắt xanh lục u ám đó cũng dừng lại trên người anh.

Vương Diệp cau mày, không chút do dự cầm con dao trong tay, căn bản không sợ hãi.

Vào những thời khắc như vậy, Vương Diệp cũng hiểu, anh càng sợ hãi thì những thứ này sẽ đến càng nhanh, cho nên chỉ có bình tĩnh mới có thể giải quyết tất cả phiền phức này.

Nghĩ đến điểm này, trong viền mắt Vương Diệp tràn đầy kiêu ngạo.

Lúc này, Vương Diệp nhìn cái thứ phía trước đó, khi nó tiếp cận anh, anh cũng thấy trên mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân mang theo mấy phần bình tĩnh.

Hai người tuy đã thở phào một hơi.

Nhưng hai người bọn họ chết sống cũng không ngờ cái thứ này, là đang lao về phía Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng hai người đứng tại chỗ đó, anh nghĩ đi nghĩ lại, không chút do dự mở miệng nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau qua đây giúp một tay đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn hai người bọn họ cười.

Lời Vương Diệp nói ra, hai người ngây người tại chỗ.

Hai người bật đèn pin trong tay.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, Vương Diệp vẫn luôn ở chỗ đó, hai người bọn họ đều ngớ người ra.

Bọn họ trừng lớn mắt, không nói được một lời.

Thấy trên mặt bọn họ ngẩn người, Vương Diệp cũng cười cười.

Vương Diệp nhìn hai người bọn họ, đầy vẻ tò mò nói: "Hai người sao trông có vẻ rất bất ngờ vậy?

Chẳng lẽ những thứ này rất khó chấp nhận sao?" Vấn đề của Vương Diệp vang lên bên tai, hai người căn bản không biết nên trả lời thế nào, bởi vì hai người bọn họ chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, hơn nữa những gì Vương Diệp đã làm quả thực đã khiến bọn họ kinh ngạc.

Hai người cau mày, không nói được một lời.

Vương Diệp thấy bộ dạng hai người bọn họ như vậy, cười cười.

Anh ôm miệng mình, sau đó cầm con dao trong tay.

Anh nhìn con quái vật phía trước này.

Anh không chút do dự xông lên, ngay sau đó cầm con dao trong tay chém vào người nó.

Hành động của Vương Diệp quá nhanh chóng.

Vào những thời khắc như vậy, trên mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều tràn đầy phức tạp.

Hai người thở dài sâu sắc, chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh lúc này, Trương Khởi Linh càng không ngờ kế hoạch của mình sẽ bị Vương Diệp phát giác.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, anh phản ứng lại sau đó, anh cũng vội vàng đến giúp.

Anh đến giúp, đồng thời.

Vương Diệp đã đánh gục con quái vật này xuống đất.

Anh nhìn con sói trước mặt này, trong mắt mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Anh cũng không hiểu, một nơi nghèo nàn như vậy, tại sao lại có con sói như vậy.

Vương Diệp đang nghĩ, đồng thời.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, trên mặt cũng mang theo mấy phần ngượng ngùng.

Trương Khởi Linh nhịn không được cười cười, sau đó không chút do dự nói: “Tôi cảm thấy...” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ lạnh nhạt nói: “Nếu là giải thích thì không cần nói nữa, mục đích và ý đồ thực sự của hai người ở lại đây là gì?

Tôi đại khái cũng đã đoán được, tôi chỉ có chút không hiểu.” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt hai người đều trở nên hơi khó coi.

Hai người cúi đầu xuống, không biết nên trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng hai người bọn họ im lặng không nói, anh cũng lườm một cái.

Lúc này, Vương Diệp đến trước cái quan tài nhỏ đó.

Thấy hành động của Vương Diệp nhanh chóng như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi khó coi.

Trương Khởi Linh đứng trước mặt Vương Diệp, nhìn Vương Diệp đầy cẩn thận nói: “Đây là bí mật cuối cùng của tôi rồi, anh không thể mở ra.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, trong giọng điệu anh mang theo mấy phần tiều tụy.

Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp cau mày.

Anh cười cười, đột nhiên mở miệng nói: “Bên trong đây là con trai của anh.” Vấn đề của Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh vội vàng lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đầy hoảng sợ nói: “Điều này sao có thể?

Tôi chỉ là...” Nhưng lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lườm một cái.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, không chút do dự nói: “Vì đã không phải là con trai của anh, vậy anh để tôi mở ra xem, thì có gì mà không được, trừ phi trong lòng anh có quỷ, không dám để tôi biết đồ bên trong này." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh cười lạnh, lời anh nói, vang lên bên tai, sắc mặt Trương Khởi Linh, biến trở nên hơi khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đầy bất đắc dĩ nói: "Tôi không phải trong lòng có quỷ, mà là cái thứ này tôi bây giờ thật sự không có cách nào nói cho anh biết, chi bằng anh đợi thêm một chút đi, đợi qua một thời gian nữa, tôi nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho anh nghe." Trương Khởi Linh kéo tay Vương Diệp, trong viền mắt anh mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Nhưng lời Trương Khởi Linh, vang lên bên tai, kết quả nhận được chỉ là sự lạnh nhạt của Vương Diệp.

Thấy bộ dạng Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên hơi khó coi.

Anh khẽ thở dài, không biết nên làm sao cho phải, đồng thời, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại nhịn không được mở miệng nói: "Nếu anh không thể để tôi mở ra, vậy anh chính mình cũng không thể mở ra, hơn nữa mục đích anh mang những thứ này đến đây rốt cuộc là gì?

Anh nói cho tôi biết những thứ này, tôi sẽ không truy cứu nữa." Trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần nghiêm túc, anh nói đều là sự thật.

Trương Khởi Linh nghe thấy, sắc mặt anh trở nên hơi khó coi.

Anh cau mày, căn bản không biết nên giải thích với Vương Diệp thế nào.

Những lời đó anh dường như không thể nói ra.

Trương Khởi Linh đang nghĩ trong lòng, đồng thời, anh nhìn Vương Diệp, cũng nhịn không được mở miệng nói: "Tôi cảm thấy có những thứ không phải là anh có thể biết, chi bằng anh cũng đừng hỏi thăm nữa đi?” Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp, đột nhiên cười nói những lời này.

Thế nhưng lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp lại đầy vẻ sốt ruột nói: “Anh cảm thấy có khả năng này sao?” Lúc này, Vương Diệp cầm cây nến thăm mộ trong tay.

Thấy Vương Diệp muốn mở cái quan tài này ra, Trương Khởi Linh càng hoảng sợ.

Anh nhìn Vương Diệp đầy vẻ sầu não nói: “Anh tuyệt đối không thể làm như vậy, cái thứ này mở ra, nhất định sẽ có tai họa lớn xảy ra.” Trong viền mắt anh tràn đầy kỳ lạ, nghe lời anh nói, Vương Diệp cau mày.

Vào những thời khắc như vậy, Vương Diệp không muốn để ý đến anh.

Nhưng điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là, cậu còn chưa kịp mở thứ đó ra, Trương Khởi Linh đã trực tiếp đánh ngất cậu.

Hạo Thiên Chân đứng cạnh cũng chết lặng tại chỗ, cậu ta trợn tròn mắt nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt tràn đầy khó tin.

“Cậu điên rồi sao?

Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, lần này bọn họ đúng là làm sai, nhưng Trương Khởi Linh bây giờ đánh ngất Vương Diệp thì tính là gì chứ?

Trong lúc Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta, Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, thẳng thắn nói: “Chuyện này không liên quan đến cậu, nếu cậu muốn xen vào, tôi không ngại đánh ngất luôn cả cậu.” Trương Khởi Linh như biến thành người khác, thái độ cậu ta thể hiện ra khiến người ta vô cùng hoảng sợ.

Chương 1103

Vào lúc này, Hạo Thiên Chân nhíu mày, không nói được lời nào.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, cuối cùng chỉ lắc đầu thở dài, không nói thêm lời nào.

Không lâu sau, khi Vương Diệp tỉnh lại, cậu thấy mình đang ở trong một trang viên, cậu nhíu mày, ánh mắt tràn đầy vẻ quái lạ.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn những người bên cạnh.

Lúc này, Vương Diệp cũng phát hiện Trương Khởi Linh đang đứng yên lành bên cạnh mình.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp một cái, đột nhiên mở miệng nói: “Thật ra, bí mật của Cửu Tầng Yêu Tháp, mọi người chúng ta đều đã biết rồi.” Giọng Trương Khởi Linh đầy phiền muộn.

Nghe những lời này của Trương Khởi Linh, Vương Diệp nhíu mày, cậu không hiểu Trương Khởi Linh muốn biểu đạt điều gì.

Nhưng điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, thẳng thắn nói: “Tôi cũng nhận được lời mời này, nên tôi cần mang một thứ gì đó ra ngoài, hơn nữa thứ này là của tôi.” Khi Trương Khởi Linh nói ra lời này, Vương Diệp bật cười ha hả, rồi nhìn Trương Khởi Linh đầy vẻ phiền muộn mà nói: “Sao cậu biết nó là của cậu?

Nhỡ đâu nó không phải của cậu, cậu đi ra ngoài chẳng phải sẽ chết sao?

Huống hồ những thứ này…” Lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã lắc đầu, cậu ta nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi đã mơ thấy rất nhiều đêm rồi.

Vừa nãy khi tôi bị trúng độc ngất đi, lúc tôi mở mắt ra, trong lúc mơ màng tôi đã nhìn thấy góc cạnh đó." Cậu ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Khi lời cậu ta nói ra, Vương Diệp gật đầu, cậu nhìn cậu ta, vẻ mặt bất lực nói: "Vậy theo lời cậu nói, nó chính là định mệnh của cậu." Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, lại không nhịn được vỗ vai cậu ta nói: "Cậu muốn mang thứ này ra ngoài, tôi sẽ không cản cậu.

Nhưng cậu phải nhớ, tuyệt đại bộ phận mọi thứ đều không đơn giản như cậu nghĩ, mỗi một món đồ đặt trong Cửu Tầng Yêu Tháp đều có một thứ đang canh giữ." Hiện giờ, Trương Khởi Linh bình an vô sự mang thứ này đi, không có nghĩa là kẻ bảo vệ chỉ là một cái cây, mà là có nghĩa thứ kia còn chưa xuất hiện mà thôi.

Khi Vương Diệp nghĩ đến điểm này, cậu nhìn Trương Khởi Linh không chút do dự nói: "Chúng ta bây giờ đoán chừng phải rời khỏi nơi này rồi, phải đi ngay lập tức, nếu không thứ kia sẽ nhanh chóng đuổi tới." Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, nhưng cậu ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy hoảng sợ nói: "Sao cậu không ngăn tôi lại?

Chẳng lẽ cậu không thấy chuyện này có vấn đề sao?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang bên tai, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng nhíu mày, không biết phải làm sao.

Lúc này, Trương Khởi Linh không nhịn được khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, lại vỗ vai cậu ta, thẳng thắn nói: "Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng bây giờ chúng ta ngoài bỏ chạy ra thì thật sự không có cách nào khác.

Huống hồ cậu cũng đã nói, nó là của cậu, bây giờ cậu mang đi, đương nhiên tôi không có vấn đề gì." Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, cậu ta lại có chút cảm kích Vương Diệp.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, khi Vương Diệp gọi Bàn Tử tỉnh dậy.

Trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy bất lực, Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt đau khổ nói: "Nhưng chúng ta còn chẳng biết lối ra ở đâu, cậu để tôi ngủ thêm chút nữa đi, tôi thật sự rất mệt." Bàn Tử vừa nói vừa thở dài.

Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, cậu nhíu mày, không biết phải làm sao.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại không chút do dự nói với Bàn Tử: "Anh muốn ngủ thêm chút nữa cũng được, không sao cả.

Nhưng anh phải nhớ, nếu anh tiếp tục ngủ, chúng tôi sẽ rời đi, vậy nên anh cứ ở lại đây một mình." Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt trở nên khó coi, anh nhíu mày, không biết phải nói gì.

Bàn Tử mò mẫm đứng dậy.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta ngáp một cái, trong mắt chỉ có một vẻ mệt mỏi, căn bản không ngờ Vương Diệp lại làm ra chuyện như vậy.

Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, vốn định mắng người, nhưng không ngờ Vương Diệp lại quay đầu nhìn Bàn Tử nói: "Nếu anh không nhanh lên, mọi người chúng ta sẽ không đợi anh đâu." Vì tất cả mọi người đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Thấy dáng vẻ của bọn họ, Bàn Tử chỉ đành gật đầu, sau đó nhanh chóng nhét tất cả đồ đạc vào ba lô.

Nhìn động tác của Bàn Tử, Vương Diệp mỉm cười.

Ngay lúc này, Bàn Tử khó khăn lắm mới theo kịp, nhưng trong mắt anh cũng mang theo vài phần mệt mỏi.

Bàn Tử thở dài một hơi, nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, trong mắt anh tràn đầy mệt mỏi, anh không nhịn được mở miệng nói: "Có lúc tôi thật sự không hiểu, hai cậu vì sao lại làm ra chuyện như vậy, vào lúc này, quấy rầy giấc mộng của người khác, thật sự là một chuyện tốt sao?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn hai người họ mỉm cười.

Lời Bàn Tử vừa dứt, trên mặt hai người lộ ra vài phần bất lực, cả hai khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử đầy vẻ phiền muộn nói: "Tuy đây không phải là chuyện tốt, nhưng…" Lời họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Sao tôi cứ như nghe thấy tiếng gì đó đang bay về phía chúng ta vậy, là tiếng cánh vỗ." Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt sốt ruột nói: "Cậu nhanh xem ở đây có chỗ nào để cậu trốn không?

Tuyệt đối đừng để người khác phát hiện cậu." Nghe lời Vương

Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu.

Nhưng Bàn Tử cũng chết lặng tại chỗ, anh ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Cậu xem cậu nói cái gì vậy?

Trương Khởi Linh chỉ là một người bình thường thôi, tại sao lại phải để cậu ta trốn đi?

Cậu ta đâu phải người không thể gặp ai.” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt.

Nhưng Bàn Tử không hiểu, Vương Diệp căn bản không để tâm.

Thấy Trương Khởi Linh đã trốn đi, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bất lực.

Vương Diệp thở dài thật sâu.

Lúc này, Bàn Tử thấy một chiếc lông vũ rơi xuống trước mặt, anh ta không nhịn được cười, nhìn Vương Diệp vẻ mặt tươi cười nói: “Cậu nhìn chiếc lông vũ này xem, hình như là của Cáp Tử.

Tôi hồi trước từng nuôi một con Cáp Tử, lông của nó cũng y như vậy, rụng đầy cả một đống.” Anh ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nhưng lúc này, Bàn Tử cũng thấy vô số lông vũ từ trên đầu mình rơi xuống, anh ta giật mình nhảy dựng, không chút do dự né tránh.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy phức tạp.

Khi anh ta trốn vào trong động, anh ta nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt hoảng sợ nói: “Trời ơi, sao lại có nhiều lông vũ rơi xuống thế này?

Con Cáp Tử này phải lớn cỡ nào chứ?” Anh ta vừa nói vừa trợn tròn mắt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Nghe lời anh ta, Vương Diệp mỉm cười, cậu nhìn anh ta, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi cũng không biết, dù sao thì thứ này chắc chắn không hề đơn giản." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh vẫn mang theo vài phần phiền muộn.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: "Tôi thấy…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cách khó hiểu.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy bất lực.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phiền muộn nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao mấy cậu lại biến thành ra thế này?

Có phải có chuyện gì đang giấu tôi không?" Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trông có vẻ hơi tức giận.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại thẳng thắn nói: "Anh đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy.

Chúng tôi sao có thể giấu anh chuyện gì chứ?

Tôi nói cho anh biết, anh là một thành viên trong đội của chúng ta, bây giờ anh nên bảo vệ tất cả mọi người chúng ta." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, anh ta giơ nắm đấm lên, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi thì trước kia từng nuôi Cáp Tử, nếu thứ bên ngoài kia thật sự là Cáp Tử, tôi biết phải thu phục nó thế nào.

Các cậu cứ kiên nhẫn đợi ở đây là được rồi, bây giờ tôi sẽ ra ngoài giải quyết nó." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, trong mắt mang theo vài phần hài lòng.

Nhưng khi Bàn Tử bước ra ngoài, trong mắt anh cũng mang theo vài phần phức tạp.

Anh ta thầm nghĩ, trước đây Vương Diệp căn bản không phải như vậy, nhưng bây giờ Vương Diệp lại dám để anh ta đi đối mặt với những rắc rối này.

Khi nghĩ đến những chuyện này, Bàn Tử liền cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Bàn Tử không nói ra, bởi vì đối với Bàn Tử mà nói, chuyện như vậy dù có nói ra, có lẽ Vương Diệp cũng sẽ không phản ứng nhiều.

Tuy nhiên, Bàn Tử quay đầu nhìn bọn họ một cái.

Điều Bàn Tử vạn lần không ngờ tới là, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm mình, hiển nhiên, bọn họ đều đang hy vọng anh ta sẽ đi giải quyết rắc rối kia.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, há hốc mồm không nói được lời nào.

Bàn Tử chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Anh ta đau đầu vì chuyện này, thậm chí không biết phải làm sao, nhưng cuối cùng vẫn cứng đầu cứng cổ đi giải quyết rắc rối này.

Dù sao anh ta cũng tự mình nói rồi, anh ta xưa nay có một tay thu phục Cáp Tử, nên anh ta tự mình đi giải quyết những rắc rối này cũng là một chuyện rất bình thường.

Nghĩ đến điểm này, khóe mắt Bàn Tử mang theo vài phần phiền muộn.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Bàn Tử, lại cười nói với anh ta: “Nếu anh không có cái gan đó, thật ra anh cũng không cần thử đâu, tôi cũng sẽ không ép anh làm chuyện như vậy.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Chương 1104

Nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, lại vỗ ngực mình, nhìn Vương Diệp thề thốt nói: “Cậu cứ yên tâm đi, tôi đã nói rồi, tôi đối phó với mấy con Cáp Tử này rất lợi hại, nên cậu cứ đợi tôi ở đó là được rồi.” Thực tế, dù Bàn Tử nói vậy, nhưng anh ta vẫn không nhịn được hoảng sợ.

Dù sao thì nhiều lông vũ rơi xuống như vậy, phải có bao nhiêu con Cáp Tử chứ?

Với năng lực một mình anh ta, còn chẳng biết có giải quyết thành công được không nữa.

Nghĩ đến điểm này, mặt Bàn Tử đầy phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Nhưng cuối cùng suy nghĩ một lát, anh ta vẫn không chút do dự đi ra ngoài.

Thế nhưng Bàn Tử đi ra ngoài chưa được bao lâu, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của anh ta.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự đi tới, sau đó hướng về phía đó hét một tiếng: “Bàn Tử, anh đang làm gì thế hả?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn khung cảnh xung quanh, không hiểu Bàn Tử đang làm gì.

Nhưng khi lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử chậm chạp không đáp lại cậu.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Trong lúc Vương Diệp đứng sững tại chỗ, Bàn Tử cũng phát ra âm thanh kinh hãi.

Nghe tiếng Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng ngẩng đầu nhìn sang.

Lúc này, Vương Diệp lập tức sững sờ tại chỗ.

Cậu chưa bao giờ nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Cậu vội vàng đuổi theo sau Bàn Tử, cậu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Anh cẩn thận một chút, đừng có rơi xuống đấy.” Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử cả người đều ngớ người ra.

Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn về phía Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột giải thích: “Không phải tôi đi bắt nó, mà là nó đã bắt tôi lên đấy.

Chẳng lẽ cậu không nhìn ra điểm này sao?” Bàn Tử vừa nói lời này, vừa siết chặt nắm đấm, trong mắt anh ta tràn đầy bất lực.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bất lực nói: “Vậy sao anh không nói sớm?

Tôi còn tưởng…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã kêu lên chói tai.

Thấy Bàn Tử căn bản không thể trả lời câu hỏi của mình, Vương Diệp không chút do dự ném sợi dây thừng qua.

Sợi dây thừng này trực tiếp buộc vào eo Bàn Tử.

Vương Diệp dùng sức kéo một cái, giây tiếp theo, Bàn Tử liền rơi xuống.

Thế nhưng trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy hoảng sợ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt cẩn trọng nói: “Cậu đợi một chút, độ cao của tôi hơi cao, cậu bảo nó bay thấp xuống một chút đi, không thì tôi mà thật sự rơi xuống thì gay go rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài, trong mắt anh tràn đầy bất lực.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, dứt khoát gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Anh không có vấn đề gì lớn chứ?” Khi câu hỏi của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhưng trong mắt anh ta vẫn mang theo vài phần bất lực.

Bàn Tử khẽ thở dài, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy có thứ…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cực kỳ bất lực nói: “Nói thật lòng, anh có nhìn kỹ dáng vẻ của con Cáp Tử này chưa?” Câu hỏi của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu đang nói cái gì vậy?

Tôi hơi không hiểu.

Dáng vẻ của Cáp Tử chẳng phải là như vậy sao?

Tại sao còn phải nhìn kỹ?

Tôi vừa mới ra đã bị nó bắt lên rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cũng đứng sững tại chỗ.

Vương Diệp nhìn về phía Bàn Tử, cậu bật đèn pin trong tay.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói:

“Cầm đèn pin có tắt được không?

Nó chói mắt quá, làm mắt tôi cứ hoa hết cả lên.” Giọng anh ta mang theo vài phần oán trách.

Khi lời anh ta nói ra, Vương Diệp lắc đầu, không biết phải đáp lại thế nào.

Lúc này, Bàn Tử quay đầu nhìn lại một cái.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy phức tạp, Bàn Tử trợn tròn mắt, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử, nhất thời cũng thở dài.

Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói với Bàn Tử: “Thật ra, tôi đã sớm biết những chuyện này không đơn giản như vậy rồi.

Anh nhìn con Cáp Tử đằng sau anh xem to như thế nào, nếu nó thật sự muốn kéo anh xuống, chắc chắn không hề đơn giản chút nào đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Khi lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh nhíu mày, vẻ mặt bất lực nói với Vương Diệp: “Nhưng cậu như vậy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói: “Anh đợi thêm chút nữa đi, tôi nghĩ xem có cách nào khác để kéo anh xuống không?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Nghe những lời này, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng điều ai cũng không ngờ tới là, khi Vương Diệp dùng đèn pin chiếu vào con Cáp Tử.

Vương Diệp cũng phát hiện con Cáp Tử đó không có đầu.

Vương Diệp đứng sững tại chỗ, rất lâu không nói nên lời.

Vương Diệp bị cảnh tượng này dọa đến tái mặt, cậu nhíu mày, không biết phải làm sao.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trên mặt anh ta tràn đầy hoảng sợ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh ta, không nhịn được mở miệng nói với anh ta: “Tôi đoán những thứ này…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: “Xem ra lần này đúng là không kịp phòng bị rồi.” Trong khóe mắt Bàn Tử tràn đầy hoảng loạn.

Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp tuy gật đầu, nhưng cậu nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng nói: “Nói là nói vậy, nhưng mọi chuyện cũng không phức tạp như chúng ta nghĩ đâu!” Khi nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, anh nhíu mày, không biết phải làm sao.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài, luôn cảm thấy những chuyện này rắc rối hơn anh ta tưởng tượng.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, Vương Diệp cũng không nhịn được nói với anh ta: “Anh đừng sợ, tôi nhất định sẽ nghĩ cách kéo anh xuống.” Lời cam đoan của Vương Diệp vang bên tai.

Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng khóe mắt anh ta vẫn mang theo vài phần phiền muộn.

Bàn Tử nhìn khung cảnh xung quanh, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tôi thấy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã vội vàng cầm sợi dây thừng trong tay, sau đó dùng sức kéo Bàn Tử về phía sau.

Nhưng con Cáp Tử kia cũng đang dùng sức kéo Bàn Tử.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Lúc này, Bàn Tử cũng không nhịn được lớn tiếng la làng nói: "Cậu dừng lại một chút đi, cậu kéo tôi đau rồi đấy, thứ này cứ luôn túm chặt lấy quần áo tôi." Lời Bàn Tử vang bên tai.

Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự buông tay.

Kết quả không ngờ ngay khoảnh khắc buông tay, Vương Diệp cũng bị kéo lên.

Thấy Vương Diệp cũng bị kéo lên cùng mình, Bàn Tử cười ha hả, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt tươi cười nói: "Hay là hai chúng ta cứ đi theo con Cáp Tử này dạo một vòng ở nơi khác đi, có lẽ con Cáp Tử này vội vàng đưa hai chúng ta đi là vì có chuyện gì đó đấy." Trong giọng Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

Nhưng khi lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không chút do dự nói: "Tay tôi đã buông ra rồi, anh tự lo lấy thân mình đi!" Mặc dù việc tự bảo vệ mình là điều Vương Diệp giỏi nhất, nhưng Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, anh ta cũng sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử trợn tròn mắt, căn bản không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

Trong lúc Bàn Tử cảm thấy khó mà chấp nhận được chuyện này, Vương Diệp cũng không nhịn được nói với Bàn Tử: "Anh tự mình cẩn thận một chút, bây giờ chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác để cứu anh.

Còn nữa, sợi dây thừng này sẽ kéo dài vô hạn." Vương Diệp vừa nói vừa kéo đầu dây thừng còn lại.

Nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Ngay lúc này, Vương Diệp không chút do dự chạy ngược trở lại.

Thấy Vương Diệp thật sự bỏ chạy, cả người Bàn Tử sợ đến tái mặt.

Lúc này, Bàn Tử nhìn con Cáp Tử khổng lồ trước mặt, không nhịn được mở miệng nói: “Nếu mày có mặt, có lẽ tao còn biết mày có phải con Cáp Tử tao từng nuôi không, nhưng bây giờ mày bắt tao lên cũng chẳng có lợi ích gì đâu, hay là mày thả tao ra đi!” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn con Cáp Tử khổng lồ này, trong giọng anh ta mang theo vài phần nịnh nọt và hạ mình.

Thế nhưng con Cáp Tử kia không hề để ý đến anh ta.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày không biết phải làm sao.

Trong lúc anh ta đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh trước mặt, cũng không chút do dự kể chuyện của Bàn Tử ra.

Khi hai người kia nghe thấy, cả hai lập tức sững sờ tại chỗ, trợn tròn mắt, khó tin nói: “Sao có thể có chuyện như vậy xảy ra chứ?

Cậu đang đùa sao?” Câu hỏi của hai người họ nói ra, Vương Diệp chỉ nhíu mày, cậu không biết phải trả lời thế nào.

Chương 1105

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt hai người đều trở nên khó coi.

Cả hai nhíu mày, đã không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ đó của hai người họ, Vương Diệp nhìn chằm chằm bọn họ, cũng không chút do dự nói: “Nói thật lòng…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, trên mặt hai người họ đều tràn đầy phức tạp.

Cả hai nhìn Vương Diệp, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn siết chặt nắm đấm, kiên quyết nói: “Dù sao Bàn Tử cũng là anh em tốt của chúng ta, bây giờ sao có thể trơ mắt nhìn anh ấy bị mang đi chứ?

Chúng ta vẫn nên qua giúp một tay đi, ít nhất chúng ta cũng phải dốc hết sức mình chứ.” Nghe những lời này, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn hai người họ, rất hài lòng nói: “Hai cậu có suy nghĩ như vậy, tôi rất vui, nhưng tôi cảm thấy tuyệt đại bộ phận mọi thứ đều không đơn giản như vậy.

Hai cậu đi theo tôi thì nhất định phải cẩn thận một chút.” Khi lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng Bàn Tử, cả người đều giật mình.

Vương Diệp nhíu mày, không biết phải làm sao, nhưng cậu vội vàng chạy ra xem, cũng thấy vẻ mặt bất lực của Bàn Tử.

Bàn Tử bị thứ này liên tục quăng qua quăng lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc Bàn Tử sắp rơi xuống, con Cáp Tử kia luôn có thể nhanh chóng kéo anh ta lên.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp chỉ cảm thấy vô cùng quái lạ.

Hạo Thiên Chân cũng ngẩn người, cậu ta nhíu mày, nhìn Bàn Tử không nhịn được mở miệng nói: “Trước kia anh không phải rất thích ăn Cáp Tử sao?

Có khi nào là vì anh ăn quá nhiều Cáp Tử nên nó ghi thù không?” Câu hỏi của Hạo Thiên Chân vang bên tai.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào, nhưng trên thực tế, Bàn Tử cảm thấy hai chuyện này không có bất kỳ liên quan nào.

Nhưng bây giờ Hạo Thiên Chân lại nói ra những lời như vậy, thì chẳng khác nào muốn lấy mạng anh ta.

Nếu con Cáp Tử trước mặt này tin lời Hạo Thiên Chân, hoặc là nghe hiểu được, vậy thì tiếp theo anh ta chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Vừa nghĩ đến điểm này, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra vài phần bất lực, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được đầy phẫn nộ hét lớn với Hạo Thiên Chân: “Cậu nói cái gì vớ vẩn vậy hả?” Trong lúc Bàn Tử hét lên, sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên khó coi.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, không nhịn được nói với Bàn Tử: “Tôi nói đây không phải là lời vớ vẩn, tôi nói đều là sự thật.

Nếu anh không thể chấp nhận được, tôi cũng không biết phải làm sao?

Quan trọng nhất là những vấn đề này thật sự rất rắc rối.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nhưng khi lời Hạo Thiên Chân nói ra, Bàn Tử lại vẻ mặt sốt ruột nói: “Cho dù thật sự rất khó xử lý, nhưng cũng không liên quan đến cậu, tôi cũng không cần cầu xin cậu giúp đỡ.” Bàn Tử rất quật cường.

Vương Diệp thấy hai người họ cãi nhau, nhất thời cũng thở dài.

Vương Diệp vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, không nhịn được nói với cậu ta: “Cậu lùi lại phía sau một chút đi.” Khi lời Vương Diệp nói ra, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu, nhưng cậu ta nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt mệt mỏi nói: “Tôi thật sự không hiểu, tên này tại sao lại nói những lời như vậy chứ?

Rõ ràng tôi là vì tốt cho anh ta, nhưng bây giờ anh ta lại…” Lời Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Những chuyện này không quan trọng, không cần phải so đo nhiều với anh ta.” Nghe lời Vương Diệp, Hạo Thiên Chân gật đầu, nhưng trong mắt cậu ta vẫn mang theo mười phần phiền muộn.

Điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này, Bàn Tử lại phát ra tiếng cười thê lương.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đang cười ở đó, cậu nhíu mày.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn sang, kết quả không ngờ, Bàn Tử vừa nhổ lông vũ ném xuống đất, vừa nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: “Tôi biết phải xử lý con Cáp Tử này thế nào rồi.

Tôi nhổ hết lông vũ của nó xuống, nó tiếp theo sẽ không bay lên được nữa.” Bàn Tử cười hì hì nói ra lời này.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại không nhịn được nói với anh ta: “Tôi thì nghĩ, nếu lông vũ trên người nó đều rụng hết, mà nó lại không có đầu, có lẽ sẽ vô cùng đáng sợ đấy!” Khi lời này nói ra, động tác của Bàn Tử khựng lại.

Sau khi Bàn Tử hoàn hồn, lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bàn Tử không nhịn được vừa kêu vừa gào, nói: “Cậu sao có thể làm chuyện quá đáng như vậy?

Cậu đang cố ý dọa tôi đúng không?” Trong giọng Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột.

Lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp không biết phải đáp lại thế nào.

Vương Diệp càng im lặng, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Vào lúc này, Bàn Tử không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tôi nói cho cậu biết, người như cậu…" Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp trực tiếp mở miệng nói với Bàn Tử: "Tôi nói cũng chỉ là lời thật thôi, anh không nghe lọt tai, tôi biết phải làm sao bây giờ?" Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh nhíu mày, vẫn còn đau đầu vì chuyện này.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra, Bàn Tử vẫn đang nhổ lông vũ của con Cáp Tử kia.

Hơn nữa con Cáp Tử kia dường như không có bất kỳ cảm giác gì.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, không ngừng kéo xuống, Vương Diệp thấy từng nắm lông vũ rơi xuống.

Nhìn những thứ này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, không nhịn được mở miệng nói: "Có khi nào nó vẫn luôn bảo vệ thứ đó không?" Khi câu hỏi này nói ra, Trương Khởi Linh lắc đầu.

Trương Khởi Linh không biết phải trả lời thế nào, nhưng trực giác mách bảo cậu ta rằng chuyện này hẳn không thần bí đến thế.

Chỉ là chính cậu ta cũng không dám khẳng định trả lời.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của cậu ta, Vương Diệp nhíu mày, khẽ thở dài, không nói thêm gì khác.

Dù sao đối với Vương Diệp mà nói, thà tự mình đi giải quyết những rắc rối này, còn hơn là đặt hy vọng vào Trương Khởi Linh.

Tên Trương Khởi Linh này chỉ biết cầm thứ kia rời đi, căn bản không nghĩ đến trọng điểm ở đây.

Nhưng trong lúc Bàn Tử đang nhổ lông vũ, Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng nói: "Thật là kỳ lạ, đầu của con Cáp Tử này sao lại biến mất được chứ?

Có khi nào là có người chặt đầu nó đi để làm Cáp Tử ngọc không?" Trong giọng anh ta mang theo vài phần tò mò.

Thứ này Vương Diệp từ trước đến giờ chưa từng nghe nói qua, nên Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Vương Diệp, Bàn Tử lại không nhịn được nói với cậu ta: "Tôi cảm thấy con Cáp Tử này thật ra cũng không đáng sợ đến thế, ít nhất bây giờ nó chưa gây ra tổn hại thực chất nào cho tôi." Bàn Tử cười hì hì nói.

Nhưng đối mặt với lời Bàn Tử, Vương Diệp trong lòng vẫn có chút khó chịu, thậm chí có một chút hổ thẹn.

Nhưng Vương Diệp cũng không còn cách nào.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, cực kỳ nghiêm túc nói: "Bây giờ cậu hãy trốn vào trong trước đi, đừng ra ngoài.

Còn nữa, mang theo thứ đó của cậu giấu kỹ một chút, tuyệt đối đừng để bị phát hiện." Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu không có bất kỳ ý kiến gì.

Ngay lúc này, Vương Diệp kéo sợi dây thừng của Bàn Tử, không chút do dự bò qua.

Thấy Vương Diệp cũng đã đến, Bàn Tử cười ha hả, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói: “Tôi đã sớm biết cậu sẽ không dễ dàng vứt bỏ tôi, không ngờ cậu quả nhiên không bỏ rơi tôi ở chỗ này.” Trong giọng Bàn Tử mang theo vài phần vui vẻ.

Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ nhíu mày, không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, anh nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng sợ nói: “Sao tôi cứ cảm thấy cậu hình như…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Những chuyện này không quan trọng, hai chúng ta nhanh chóng nhổ hết lông vũ của nó xuống đi.

Cứ theo cái phương pháp ngốc nghếch mà anh nói, xem có giữ được mạng của hai chúng ta không.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười.

Nhưng khi lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói: “Tôi đột nhiên phát hiện cậu hình như hơi kỳ lạ, thái độ cậu thể hiện ra có chút không đúng.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Thế nhưng lời Bàn Tử vang bên tai, Vương Diệp lại không hề đáp lại anh ta.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

“Cậu không phải là làm chuyện xấu nên chột dạ đấy chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Tuy anh ta đang nhổ lông vũ, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp cũng vẻ mặt tò mò truy hỏi.

Trong mắt anh ta mang theo vài phần căng thẳng, anh ta dường như không muốn nghe thấy câu trả lời như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp mỉm cười, cậu nhìn Bàn Tử cực kỳ bình tĩnh nói: "Anh muốn nghe câu trả lời như thế nào đây?" Khoảnh khắc câu hỏi vang bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt không vui nói: "Tôi chỉ là rất tò mò thôi, nếu cậu không thể cho tôi câu trả lời, những chuyện này thật ra cũng không sao." Bàn Tử cười nói ra lời này.

Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp cố ý giữ im lặng.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử càng khẳng định Vương Diệp có vấn đề.

Tuy nhiên, tốc độ nhổ lông vũ của bọn họ ở đây càng lúc càng nhanh.

Nên con Cáp Tử này rất nhanh đã trụi lủi.

Nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử không nhịn được cười ha hả.

Bàn Tử phát hiện mình bay thấp xuống một chút, Bàn Tử cũng bật cười.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói: "Tôi đã sớm biết nhổ hết lông vũ của nó xuống, nó tiếp theo sẽ không bay cao được nữa." Bàn Tử vừa nói, vừa bám vào cánh của con Cáp Tử đang nhổ lông.

Nhìn động tác nhanh thoăn thoắt của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng nói: "Nhỡ đâu những thứ này vốn dĩ anh không nên gặp phải, kết quả vì một người nào đó mà không cẩn thận gặp tai ương, anh sẽ oán trách bọn họ sao?” Câu hỏi này nói ra quá kỳ lạ, Bàn Tử nhíu mày, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Tôi sao phải oán hận bọn họ?

Chương 1106

Hơn nữa, ai dám khẳng định những thứ này là thứ người khác nên phải chịu đựng chứ?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cười ha hả, gật đầu, vỗ vai Biểu ca không chút do dự nói: "Coi như anh nghĩ thoáng." Nghe Vương Diệp nói, trên mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp, anh ta cau mày, có chút không hiểu ý Vương Diệp.

Nhưng Bàn Tử nghĩ một lát cũng không nói gì thêm, Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Biểu ca, không kìm được cười nói với anh ta: "Nói thật, trong lòng anh đang nghĩ gì, thực ra tôi đều hiểu rõ.

Còn việc duy nhất tôi có thể làm bây giờ là cố gắng cứu mạng anh." Dù sao, nếu giữa Trương Khởi Linh và Bàn Tử chỉ có thể bảo toàn một người, thì Vương Diệp chỉ có thể cố gắng cứu người có khả năng cứu được.

Vương Diệp vẫn luôn nghĩ như vậy trong lòng.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói một hồi, trong lòng anh ta thực ra đã có câu trả lời, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp có chút thất vọng nói: "Nói thật, tôi cũng không ngờ chú em lại làm ra chuyện như vậy, tôi cứ tưởng đối với chú em, tôi mãi mãi là quan trọng nhất chứ." Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười, lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp chỉ lắc đầu, nhìn Biểu ca vẻ mặt buồn bã nói: "Đối với tôi, anh dù là quan trọng nhất, nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy." Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Nghe vậy, Bàn Tử cũng chỉ tùy ý cười một tiếng.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử tỏ ra thờ ơ.

Nhưng trên thực tế, trong lòng anh ta vẫn có chút khó chịu.

Bàn Tử cau mày nhìn con cáp tử trước mặt, chỉ đành tăng tốc hành động.

Nhưng thực ra, trong lòng Bàn Tử vô cùng không phục.

Dù sao thì anh ta và Vương Diệp cũng là bạn sinh tử nhiều năm, vậy mà giờ Vương Diệp lại làm ra chuyện thế này.

Trong khi Bàn Tử đang oán trách vì chuyện này.

Vương Diệp nhìn Biểu ca, cũng không kìm được mở lời: “Thật ra thì, tôi cũng khó xử lắm.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, vội vàng gật đầu, nhưng rồi lại nhìn Vương Diệp mà nói: “Chúng ta bây giờ tăng tốc hành động đi, biết đâu lát nữa là có thể thoát khỏi chỗ này rồi, hơn nữa cái thứ này cũng không thể thật sự đánh bại hai chúng ta chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, nhìn Biểu ca vẻ mặt tán đồng nói: “Nó sẽ không đánh bại hai chúng ta đâu, hai ta mãi mãi là mạnh nhất!” Vương Diệp nắm chặt tay, trong mắt ánh lên vài phần phấn khích.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không kìm được mở lời: “Nói đi nói lại thì... hai chúng ta quen nhau cũng lâu rồi nhỉ?” Trong khi Bàn Tử đang trò chuyện với Vương Diệp, Vương Diệp cũng cười gật đầu.

Hai người họ ở trên đó, vậy mà lại bắt đầu trò chuyện, nhưng trong lúc đang giằng co, trong lòng cả hai đều có chút phức tạp, dù sao thì ai cũng có tâm tư riêng, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

May mà không lâu sau, con cáp tử này bay càng lúc càng chậm, hơn nữa bọn họ cũng đang rơi xuống.

Lúc này, con cáp tử dường như nhận ra có gì đó không ổn, nó vội vàng buông Vương Diệp và Bàn Tử ra.

Hai người rơi từ trên cao xuống, tuy cả hai đều kêu 'ái chà' một tiếng.

Nhưng dù sao thì thân thể hai người cũng cường tráng, không có vấn đề gì lớn.

Vì vậy, sau khi Bàn Tử và Vương Diệp kịp phản ứng, họ vội vàng chạy vào trong sơn động, trên mặt cả hai đều tràn đầy hoảng sợ.

Trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: “Trời đất ơi, tôi sống nửa đời người chưa từng thấy thứ gì quái dị như vậy, chú em nói xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào con cáp tử bên ngoài.

Nghe Bàn Tử hỏi, Vương Diệp kéo anh ta đi sâu vào trong một chút.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Vương Diệp, Bàn Tử lại không kìm được cười nói với chú em: “Sao thế?

Chú em đang lo cho tôi à?” Bàn Tử tủm tỉm cười truy hỏi.

Khi Bàn Tử hỏi xong, Vương Diệp gật đầu, nhìn Biểu ca vẻ mặt buồn bã nói: “Dù có lo cho anh thì những thứ này cũng vô dụng, dù sao những gì phải đến, chúng ta đều không thể ngăn cản được.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần buồn bã, nhưng Bàn Tử lại trợn trắng mắt, không thèm để ý đến Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, lại không kìm được nói với Hạo Thiên Chân: “Cái tên Trương Khởi Linh kia ở đâu rồi?” Bàn Tử vừa hỏi xong, Hạo Thiên Chân không biết phải trả lời thế nào, nhưng Vương Diệp nhìn Biểu ca cũng vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh tìm Trương Khởi Linh làm gì?” Nhưng câu hỏi của Vương Diệp vừa vang lên bên tai, Bàn Tử trên mặt cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt buồn bã nói: “Tôi nghi ngờ cái thứ này là do Trương Khởi Linh gây ra.” Nghe câu trả lời như vậy, Vương Diệp cả người ngây ra.

Vương Diệp cau mày, nhìn Bàn Tử khó tin nói: “Nếu thật là như vậy, thì chuyện này tệ rồi.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu, nhìn chú em vẻ mặt buồn bã nói: “Ngoài điểm này ra, tôi còn nghi ngờ chú em và bọn họ đều là một phe.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào mũi Vương Diệp.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử trở nên vô cùng tức giận.

Thấy vẻ mặt giận dữ của Bàn Tử, Vương Diệp vội vàng lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Biểu ca, vẻ mặt buồn bã nói: “Anh đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, chuyện này làm sao có thể là do chúng ta liên thủ gây ra chứ?” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần mệt mỏi, nhưng Vương Diệp càng giải thích, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Tôi mặc kệ, dù sao chuyện này chắc chắn có liên quan đến chú em!” Nếu không thì làm sao Vương Diệp lại giả vờ tốt bụng đến cứu anh ta được chứ?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử càng trở nên khó coi.

Trong khi Bàn Tử đang oán trách.

Trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy mệt mỏi.

Vương Diệp khẽ thở dài, chỉ vào hướng bên trong, nhìn Biểu ca vô cùng nghiêm túc nói: “Trương Khởi Linh ở ngay đó, nếu anh thật sự cho rằng tất cả những chuyện này có liên quan đến Trương Khởi Linh thì anh cứ vào đó chất vấn cậu ta đi!

Còn tình cảm bấy lâu nay của chúng ta, nếu anh có thể coi như không tồn tại, thì cứ thoải mái cãi nhau với chúng tôi đi!” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự bình tĩnh, trong mắt anh chỉ có một khoảng lặng.

Anh ta trông như thể chẳng hề bận tâm.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy thì càng giận đến bốc hỏa.

Anh ta nắm chặt tay, nhìn Vương Diệp vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Chú em rõ ràng biết tôi đang để ý chuyện gì mà?

Tại sao chú em bây giờ lại có thể thể hiện thái độ như vậy?

Chú em không thấy mình quá đáng à?” Bàn Tử vừa hỏi xong, Vương Diệp cười lên.

Vương Diệp nhìn Biểu ca vẻ mặt tùy ý nói: “Tôi thừa nhận những chuyện tôi làm là quá đáng, nhưng những thứ này thì đáng là gì chứ?

Anh nghĩ tôi thật sự muốn làm những chuyện như vậy sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa vang lên bên tai, Bàn Tử cau mày, không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, Vương Diệp lại một lần nữa nói với Biểu ca: “Hơn nữa, anh đã nghĩ mọi chuyện quá dễ dàng rồi, những chuyện đó căn bản không hề đơn giản như vậy đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh trông có vẻ yếu ớt.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, anh vội vàng đỡ Trương Khởi Linh.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này cũng ngây người tại chỗ.

Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Chuyện này là sao?

Tại sao Trương Khởi Linh lại biến thành ra nông nỗi này?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cũng vẻ mặt buồn bã nói: “Vừa nãy tôi đã bị thương rồi, kết quả không ngờ vết thương này lại khá nghiêm trọng.

Tôi vốn dĩ không muốn nói cho ai cả...” Nhưng bây giờ xem ra không giấu được nữa.

Trong khi Trương Khởi Linh đang nghĩ ngợi, Bàn Tử nghe lời cậu ta, cũng khẽ thở dài.

Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Vậy thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa.” Bàn Tử liền ngồi xuống bên cạnh.

Thực ra Bàn Tử trông có vẻ đã hết giận rồi, nhưng trên thực tế, anh ta vẫn còn bận tâm vì chuyện đó.

Vương Diệp cũng nhìn ra những điều này.

Vương Diệp nghĩ một lát, không nói gì thêm, chỉ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, vẻ mặt buồn bã nói: “Cậu mau lộ vết thương ra đi, tôi băng bó cho cậu một chút.” Vương Diệp cầm hộp thuốc trong tay.

Bàn Tử vẫn ngồi bên cạnh ngẩn người, nhìn về phía bên ngoài.

Hạo Thiên Chân cũng đi tới, nhưng sắc mặt Bàn Tử vẫn vô cùng khó coi.

Trong khi Vương Diệp đang băng bó cho Trương Khởi Linh, trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy đau đớn.

Trương Khởi Linh không kìm được khẽ thở dài.

Vương Diệp nhìn những vết thương này, trên mặt tràn đầy khó hiểu.

Những vết thương này sâu đến tận xương, tuy đều đã đang lành lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra những vết thương này nghiêm trọng đến mức nào.

Vương Diệp cau mày, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt khó hiểu nói: "Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Tại sao cậu chưa từng nói ra?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa vang lên bên tai.

Trương Khởi Linh trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ, vẻ mặt mệt mỏi nói với Vương Diệp: "Tôi cũng không biết phải nói với cậu từ đâu, dù sao thì những thứ này thật sự vô cùng..." Cậu ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp vỗ vai cậu ta, vẻ mặt buồn bã nói: "Nếu cậu không muốn khai ra thì im miệng đi." Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp vẻ mặt buồn bã nói: "Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với cậu, nhưng tôi cảm thấy..." Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Bàn Tử đã hừ lạnh một tiếng bên cạnh.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy kiêu ngạo, xem ra Bàn Tử đã thật sự tức giận rồi.

"Làm bộ làm tịch." Bàn Tử đột nhiên nói ra mấy chữ đó, Vương Diệp cũng cau mày.

Khi Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, cũng không kìm được mở lời: "Tôi thừa nhận lần này đúng là liên lụy đến anh, nhưng anh sao không nghĩ xem?

Có phải đây là do nguyên nhân từ chính anh mà ra không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa vang lên bên tai, Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, nhưng Bàn Tử lại nhìn Trương Khởi Linh nói không chút do dự: "Tôi mặc kệ, dù sao thì bây giờ các cậu đều đã chột dạ rồi, vậy thì có nghĩa là chuyện này chắc chắn có liên quan đến các cậu!" Bàn Tử hất cằm, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo.

Lời nói tuy là vậy, nhưng Vương Diệp lại cảm thấy Bàn Tử đã suy nghĩ quá sơ sài về những chuyện này.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ ngợi, anh cũng không kìm được khẽ thở dài khi nhìn Biểu ca.

Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói xong, trên mặt Bàn Tử đã tràn đầy bất đắc dĩ.

Chương 1107

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên kêu lên một tiếng, nói: “Đúng là số khổ, không ngờ lại gặp phải những người như các cậu.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười, nhưng anh ta không nói gì thêm với Biểu ca, chỉ nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu bây giờ cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi!” Trương Khởi Linh gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng thấy một thứ gì đó rơi xuống bên ngoài.

Vương Diệp cau mày, cầm đèn pin chiếu qua.

Không ai ngờ lại là con cáp tử đó, Vương Diệp ngây người tại chỗ.

Nó không có đầu, trông thật sự rất đáng sợ.

Vương Diệp cau mày, không thốt nên lời.

Lúc này, Bàn Tử cũng ngây người tại chỗ.

Bàn Tử há hốc mồm, nhìn Vương Diệp vẻ mặt tức giận nói: “Xem xem bây giờ nó đến tìm ai?” Nói đến đây, Vương Diệp biết tính cách của Bàn Tử, anh ta chắc chắn sẽ đùn đẩy trách nhiệm.

Vì vậy, Vương Diệp nhìn Biểu ca, không chút kiêng dè mở miệng nói: “Nếu nó đến tìm tôi, thì tôi sẽ cam chịu số phận mà giải quyết nó.

Nhưng nếu nó đến tìm anh, thì có nghĩa là nó nhắm vào anh đấy.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần kiêu ngạo.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử trên mặt tràn đầy phức tạp.

Bàn Tử cau mày, há miệng, vốn định giải thích điều gì đó.

Kết quả không ngờ Vương Diệp đã vỗ vai Biểu ca, cười nói với anh ta: “Trương Khởi Linh cũng sẽ đứng về phía chúng ta.

Bốn người chúng ta cứ ngồi đây, xem rốt cuộc nó đến tìm ai?

Nếu đến tìm anh, thì anh phải cam chịu số phận.

Nếu tìm Trương Khởi Linh, thì Trương Khởi Linh cam chịu số phận.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Biểu ca cười.

Khi lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử trên mặt vẫn còn mang theo sự do dự và rối rắm.

Còn Vương Diệp nhìn Biểu ca, cũng nói không chút do dự: “Anh không phải không có cảm giác gì lớn đối với những thứ này sao?

Đã như vậy, bây giờ anh đừng sợ.

Dù sao nếu nó thật sự muốn làm hại một người, thì tuyệt đối sẽ không làm hại anh.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử nắm chặt tay, nhìn Vương Diệp nói không chút do dự: “Tôi bây giờ cũng nói thẳng với chú em rồi, nó tuyệt đối sẽ không ra tay với tôi đâu, vì tôi chưa từng làm những chuyện xấu đó cả.” Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm.

Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp chỉ tùy ý cười một tiếng.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp không nói gì thêm với Biểu ca, bởi vì Vương Diệp biết mọi chuyện sẽ không như Bàn Tử mong muốn.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp tràn đầy buồn bã.

Trong khi Vương Diệp đang suy tư, Bàn Tử nhìn chú em cũng nói không chút do dự: "Chú em đừng nghĩ những điều tôi nói có vấn đề." Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần kiêu ngạo.

Nghe những lời này của Bàn Tử, Vương Diệp cười cười, nhìn Biểu ca nói không chút do dự: "Những điều anh nói tuy có lý, nhưng..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn cái thứ kia, đang nhảy nhót từng bước về phía mình.

Trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy hoảng sợ.

Bàn Tử cau mày, không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Biểu ca, nhất thời cũng vỗ vai anh ta nói: "Anh cũng đừng sợ hãi ở đây nữa, chúng ta vừa nãy đã nói rõ rồi, bất kể nó nhắm vào ai, tất cả chúng ta đều sẽ đồng lòng giúp đỡ.

Nhưng bây giờ chúng ta cần tìm hiểu rõ, rốt cuộc đây là trách nhiệm của ai?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Biểu ca cười lạnh.

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử chỉ cảm thấy trái tim mình như đóng băng.

Bàn Tử từ trước đến nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Trong khi Bàn Tử đang cảm thấy bất đắc dĩ vì chuyện này, con cáp tử kia trực tiếp ngoạm lấy quần áo của anh ta.

Bàn Tử lập tức ngây người tại chỗ, còn Vương Diệp cũng vội vàng kéo tay Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân cũng chạy tới giúp, nhìn Bàn Tử vẻ mặt mệt mỏi nói: "Nói thật, nếu không phải Vương Diệp giúp anh, tôi đã không thèm đến đây." Hạo Thiên Chân hất cằm, trong mắt mang theo vài phần kiêu ngạo.

Cậu ta nói là sự thật, cậu ta ghét nhất là những người như Bàn Tử.

Rõ ràng Trương Khởi Linh vô tội, nhưng Bàn Tử cứ nhất định muốn đổ trách nhiệm lên người khác.

Tuy Hạo Thiên Chân tức giận vì chuyện này, nhưng dù sao bây giờ cũng là thời khắc quan trọng đến tính mạng, cậu ta cũng không thể thật sự giận dỗi Bàn Tử, mà đứng nhìn Bàn Tử chết được.

Thấy Hạo Thiên Chân đến giúp, Bàn Tử nhất thời cũng òa khóc.

Bàn Tử nhìn con cáp tử đó, cuối cùng bỏ chạy thục mạng.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy mệt mỏi, anh ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cái này thật sự là vì tôi sao?

Nhưng tôi nhớ tôi đâu có làm gì đâu chứ!" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, hiển nhiên đối với những thứ này cảm thấy khó tin.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hoảng sợ của Biểu ca, nhất thời cũng vỗ vai anh ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu không lầm, có thể là vì vừa nãy anh đứng ở cửa chỗ đó ăn không ít đồ ngon, nên nó ngửi thấy mùi vị đó, nó mới đến.

Anh nên tự mình suy nghĩ lại vấn đề của bản thân đi." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử cả người ngây ra.

Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Vương Diệp khó tin nói: "Nếu thật là như vậy, thì chẳng phải toi đời sao?

Vừa nãy tôi ăn nhiều đồ như vậy, nếu không chỉ có một con cáp tử, thì chẳng phải là chết chắc rồi à?" Anh ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, giọng điệu mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của Biểu ca, cũng lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Biểu ca, rất mệt mỏi nói: “Tôi cũng không biết phải làm sao đây?

Dù sao thì những thứ này tôi cũng là lần đầu tiên trải qua.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả vờ.

Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng sợ nói: “Chú em không thể như vậy được, chú em nhất định phải cứu mạng tôi!” Bây giờ Bàn Tử cuối cùng cũng biết hai chữ “nhận thua” viết thế nào rồi.

Vừa nãy Bàn Tử còn đang nghĩ cách đổ trách nhiệm lên người Trương Khởi Linh, nhưng bây giờ xem ra, tất cả những chuyện này đều là họa do chính anh ta gây ra.

Vì vậy Bàn Tử không nói một lời, hơn nữa còn van xin Vương Diệp cứu mạng anh ta.

Thấy vẻ mặt đó của Bàn Tử, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy bất đắc dĩ, Hạo Thiên Chân thì càng trợn trắng mắt: “Người như anh đúng là giả tạo.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nắm chặt tay.

Khi lời trách móc của Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhìn cậu ta vẻ mặt buồn bã nói: “Cậu đừng có nói bậy ở đây, tôi không hề giả tạo.” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, vẻ mặt giận dữ của anh ta chọc Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Biểu ca, vẻ mặt buồn bã nói: “Anh xem anh đang nói cái gì thế này?” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử trên mặt tuy mang theo vài phần hoảng sợ, nhưng Bàn Tử nghĩ một lát, nhìn chú em cũng nói không chút do dự: “Tôi không thấy những điều tôi nói có vấn đề.” Bàn

Tử hất cằm, trong mắt mang theo vài phần kiêu ngạo.

Thấy vẻ mặt đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ tùy ý cười một tiếng.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, lại không chút do dự nói: "Thôi được rồi, cậu đừng cãi nhau với anh ta nữa.

Tính cách của anh ta vốn là như vậy, chúng ta cho dù có thật sự cãi nhau với anh ta, cũng chẳng có lợi ích gì.

Hơn nữa, nếu cứu được mạng anh ta thì cứ cứu đi." Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần mệt mỏi.

Nghe Vương Diệp nói, Hạo Thiên Chân tuy gật đầu, nhưng trong mắt cậu ta cũng mang theo vài phần kiêu ngạo.

Bàn Tử nhìn về phía cửa động, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Bàn Tử liền ngồi xuống bên cạnh Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được nói với chú em: "Chú em chắc sẽ không chê bai tôi chứ?" Bàn Tử vừa hỏi xong, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Biểu ca, vô cùng bình tĩnh nói: "Tôi cũng biết anh không dễ dàng gì." Vương Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói.

Khi những lời này thốt ra, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh ta vẫn mang theo vài phần mệt mỏi.

Anh ta nhìn Vương Diệp không kìm được mở lời: "Nói thật, tôi thật sự không nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần buồn bã.

Thấy vẻ mặt đó của Biểu ca, Vương Diệp lại cười nói với anh ta: "Cho dù tất cả mọi chuyện..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, trong mắt Bàn Tử đã tràn đầy bất đắc dĩ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên mở lời nói: "Chẳng lẽ con cáp tử kia thật sự là vì tôi trước đây đã ăn quá nhiều cáp tử, nên mới đến tìm tôi trả thù sao?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Câu hỏi của anh ta vừa dứt, Vương Diệp chỉ trợn trắng mắt.

Vương Diệp không hề thấy chuyện này buồn cười, hơn nữa cũng không thấy Bàn Tử hài hước.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử cả người ngây ra.

Bàn Tử cau mày, đồng thời không biết phải làm sao.

Vương Diệp vỗ vai Biểu ca, cũng không kìm được nói với anh ta: "Tôi nói thật nhé.

Có thể là vì anh trước đây đã gây ra quá nhiều tội lỗi rồi..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: "Chắc không phải đâu, có lẽ là nó không cẩn thận nhìn lầm người mà thôi, tôi nghĩ mục tiêu của nó hẳn là Trương Khởi Linh." Cho đến lúc này, Bàn Tử vẫn không chịu thừa nhận sai lầm của mình, hơn nữa thái độ mà anh ta thể hiện ra cũng khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Chương 1108

Vương Diệp cau mày, không biết phải nói gì.

Vương Diệp lắc đầu, cuối cùng vẫn không nói một lời.

Nhưng con cáp tử kia lại rơi xuống.

Vương Diệp cau mày, anh biết con cáp tử này là đến tìm Bàn Tử.

Nhưng trong khi Bàn Tử đang nhìn, anh ta cũng không kìm được hoảng sợ hét lớn: “Rốt cuộc chuyện này là thế nào?!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, nhưng lời anh ta vừa thốt ra, căn bản không có một ai có thể trả lời câu hỏi của anh ta.

Thấy mọi người đều im lặng không nói gì, tim Bàn Tử như tê dại.

Bàn Tử ôm ngực, nhìn mọi người vẻ mặt quái dị nói: “Các cậu chẳng lẽ thật sự không muốn cứu mạng tôi sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa vang lên bên tai, Vương Diệp không biết phải phản ứng thế nào.

Thấy vẻ mặt trầm mặc của Vương Diệp, Bàn Tử nhìn con cáp tử trước mặt, cũng không kìm được mở lời nói: “Nếu không lầm, con cáp tử này chắc chắn không hề đơn giản như vậy, hơn nữa lần này nó có thể đã chuẩn bị đầy đủ rồi đến.” Bàn Tử lải nhải nói, nhưng khi lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp vẫn giữ im lặng.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài.

Trong mắt anh ta mang theo vài phần mệt mỏi, anh ta không kìm được nói với Vương Diệp: “Tôi cảm thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Ngay lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng những con cáp tử vang lên bên tai.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Lúc này Vương Diệp nhìn thấy từng con cáp tử xuất hiện.

Thấy cáp tử nhiều đến vậy, Bàn Tử cả người ngây ra.

Nhưng chỉ có một con cáp tử trong số đó là không có đầu, những con cáp tử còn lại đều có đầu.

Nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử không hiểu là chuyện gì.

Nhưng một chuyện ngoài sức tưởng tượng đã xảy ra, chỉ thấy những con cáp tử này đột nhiên bắt đầu vây công một con cáp tử có đầu.

Con cáp tử đó lập tức hoảng loạn, không chỉ né tránh, mà còn không ngừng vỗ cánh.

Nhưng những con cáp tử khác lại giẫm đạp lên người nó.

Lúc này, Bàn Tử cũng nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Đầu của con cáp tử kia cứ như vậy, bị những con cáp tử khác cứng rắn giật xuống.

Máu văng tung tóe xung quanh, nhìn cảnh tượng này.

Bàn Tử cả người hoảng loạn, Bàn Tử cau mày, không thốt nên lời.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, không kìm được nói với chú em: “Trời đất ơi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Bàn Tử vừa nói vừa ôm lấy má mình.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy hoảng sợ.

Đối mặt với câu hỏi của Biểu ca, Vương Diệp cau mày, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên

khó coi.

Bàn Tử lay cánh tay Vương Diệp, nhìn chú em vẻ mặt sốt ruột nói: “Nhưng chuyện này...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, những con cáp tử kia đều biến mất.

Chúng không tiếp tục vây quanh ở chỗ này nữa.

Thấy chúng như vậy, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử vỗ ngực mình.

Anh ta bắt đầu cầu ông bà cảm ơn.

Thấy vẻ mặt đó của anh ta, Vương Diệp cười cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chằm chằm những con cáp tử trước mặt, đột nhiên cười nói với Biểu ca: “Có lẽ đúng như anh nói, đầu cáp tử có thể mang lại sự giúp đỡ rất lớn cho chúng, nên chúng mới chọn cách giật đầu đồng loại mình.” Hoặc có lẽ đó là cáp tử ngọc mà Bàn Tử đã nói, đối với những con cáp tử trước mặt mà nói, nó có lợi ích cực kỳ lớn.

Bởi vậy chúng mới mạo hiểm làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp cau mày, trong khi đang suy tư, thấy vẻ mặt của Biểu ca, anh ta cũng không kìm được nói với anh ta: “Nếu anh cảm thấy không thể chấp nhận được tất cả những chuyện này...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, trong mắt Bàn Tử đã tràn đầy phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, luôn cảm thấy mọi chuyện phức tạp hơn anh ta tưởng tượng.

Trong khi Bàn Tử đang nghĩ ngợi, Vương Diệp vỗ vai anh ta, cũng không kìm được nói với anh ta: “Nói thật, bây giờ anh chắc đã an toàn rồi, anh yên tâm đi!” Khi Vương Diệp nói ra những lời đó, trên mặt

Bàn Tử vẫn còn mấy phần bất lực.

Bàn Tử lắc đầu nhìn Vương Diệp bỗng nhiên kêu than.

“Tôi khổ quá mà!” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy.

Thấy cái dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử đầy vẻ phiền muộn nói.

“Kể cả có khổ đi nữa, thì sao chứ?

Dù sao chuyện này cũng đã qua rồi, anh không thể đợi đến khi mọi việc ổn định rồi mới tính sổ với bọn tôi chứ.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười lạnh.

Khi Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn anh, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Sao tôi có thể có ý đó chứ?

Tôi chỉ đang nghĩ mấy thứ này rốt cuộc là vì cái gì mà đến thôi.” Lời giải thích của Bàn Tử quen thuộc như mọi khi.

Vương Diệp thấy cái dáng vẻ đó của Bàn Tử, lại liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Trương Khởi Linh vẫn còn đang buồn bã vì những lời Bàn Tử nói.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự vỗ vai Bàn Tử, mở miệng nói.

“Thôi được rồi, tất cả mọi chuyện đúng như anh nói, đều là lỗi của Trương Khởi Linh, được chưa?

Bây giờ anh có thể đừng làm phiền ở đây nữa không?” Luôn muốn đổ trách nhiệm cho người khác, căn bản không thể nhận ra sai lầm của chính mình, hơn nữa cũng không cách nào chấp nhận những chuyện nằm ngoài dự liệu của mình.

Đây chính là tính cách của Bàn Tử, cũng là điểm khiến Vương

Diệp ghét nhất.

Thấy Vương Diệp đột nhiên tức giận, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết làm thế nào cho phải, mà Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, lại lần nữa mở miệng nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh thật sự muốn thách thức giới hạn của tôi, thì tiếp theo tôi nhất định sẽ lột da anh.” Vương Diệp cười lạnh, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo.

Thấy cái dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng lắc đầu nói.

“Anh đừng nghĩ nhiều như vậy, sao tôi có thể thách thức giới hạn của anh chứ?

Tôi chỉ là…” Lời giải thích của Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã trực tiếp đứng dậy, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

“Tôi đi ra chỗ khác là được rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa bước ra ngoài.

Thấy hành động của Trương Khởi Linh, Bàn Tử cúi đầu, không nói một lời.

Thật ra, Bàn Tử cảm thấy Trương Khởi Linh rất biết cách đối nhân xử thế.

Dù sao thì hành động hiện tại của Trương Khởi Linh cũng khiến Bàn Tử cảm thấy hài lòng.

Trong lúc Bàn Tử đang nghĩ thầm, Vương Diệp thấy cái dáng vẻ đó của Bàn Tử, lại không nhịn được cười nói với Bàn Tử.

“Vậy thì anh cứ tự ở lại đây đi.” Vương Diệp cũng đi theo ra ngoài, Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Không một ai trong số họ ở lại nơi này.

Bàn Tử thấy dáng vẻ của họ, Bàn Tử đảo mắt trắng dã, vẻ mặt đầy sốt ruột nói.

“Giả vờ cái gì tôi cũng không hiểu, tại sao phải bày ra cái bộ dạng này?

Rõ ràng là vấn đề của chính mình, ngay cả lỗi của mình cũng không nhận ra, thì sau này làm sao làm người đây?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Rõ ràng, hắn cảm thấy mình không có bất kỳ vấn đề nào, nhưng khi Bàn Tử ở lại một mình nơi đây.

Trong mắt Bàn Tử cũng mang theo mấy phần hoảng sợ, luôn cảm thấy nơi đây có một số nguy hiểm tiềm ẩn.

Bàn Tử nhìn chiếc lều bên cạnh, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nằm xuống.

Tính cách của Bàn Tử vốn dĩ là như vậy, Vương Diệp đã sớm nhìn thấu.

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn còn ở đó, cảm thấy bất lực vì rắc rối mình mang đến cho Bàn Tử.

Vương Diệp không chọn an ủi Trương Khởi Linh, bởi vì anh biết Trương Khởi Linh không thật sự đau lòng hay buồn bã.

Hơn nữa quan trọng nhất là, đối với tuyệt đại đa số mọi chuyện, thực ra Vương Diệp cũng có thể hiểu rõ.

Trong lúc Vương Diệp ở bên cạnh Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp.

“Tôi biết con Hạt tử kia là chuyện gì rồi.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá đỗi bình tĩnh và lãnh đạm.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Tôi biết đôi khi tôi thật sự đã mang đến rắc rối và phiền phức cho mọi người, nhưng những chuyện này tôi cũng không muốn, nếu tôi có thể tránh được thì tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức tránh né.” Trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Chương 1109

Vương Diệp nghe những lời đó của Trương Khởi Linh, đột nhiên bật cười.

Anh nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bất lực nói.

“Tôi than phiền anh lúc nào?” Câu hỏi đó vang lên bên tai, Trương Khởi Linh không biết phải trả lời thế nào, chỉ là nội tâm Trương Khởi Linh thật sự vô cùng bất lực, hắn cảm thấy những chuyện này không đơn giản như hắn nghĩ.

Cho nên vào lúc này, hắn mới hy vọng mình có thể thành tâm xin lỗi Vương Diệp, và Vương Diệp có thể chấp nhận.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh.

Vương Diệp cũng vỗ vai Trương Khởi Linh, không chút do dự nói.

“Cho dù tất cả mọi chuyện này thật sự là do anh mà ra, nhưng rốt cuộc chúng ta đều là anh em tốt, không thể nào thật sự vì một chuyện vặt vãnh như vậy mà gây gổ với nhau được.” Anh em tốt thật sự, sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cãi vã, huống chi là chuyện lớn.

Hơn nữa, anh vừa nãy có tức giận với Bàn Tử, nhưng cũng chỉ là tùy tiện dạy dỗ Bàn Tử vài câu mà thôi.

Vương Diệp căn bản không hề động khí, chỉ là dáng vẻ của anh trông như đang tức giận, cho nên Bàn Tử cũng không dám đến chọc ghẹo, cũng không dám nói thêm lời thừa thãi nào khác.

Trương Khởi Linh nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh lập tức bật cười.

Trương Khởi Linh gật đầu, nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói.

“Thật ra anh có thể nghĩ như vậy, tôi rất vui.” Giọng điệu Trương Khởi Linh mang theo mấy phần phiền muộn.

Vương Diệp nghe những lời đó của Trương Khởi Linh.

Anh cũng chỉ lắc đầu, không trả lời.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trong mắt Trương Khởi Linh mang theo mấy phần phiền muộn.

Đúng lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh đi tới, trong mắt Trương Khởi Linh mang theo mấy phần bất lực, anh không chút do dự mở miệng nói.

“Thật ra cái thứ luôn đặt trong quan tài nhỏ kia…” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra.

Vương Diệp nhíu mày, anh nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Tiếng kêu đó trực tiếp lấn át giọng nói của Trương Khởi Linh.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng đứng sững tại chỗ, Trương Khởi Linh nhíu mày, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp, cuối cùng lại lắc đầu, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói.

“Lần này chúng ta chỉ cần lấy thứ này ra là được rồi, tiếp theo chúng ta cũng không cần tìm những thứ khác nữa.” Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng khi anh và Trương Khởi Linh quay lại.

Hai người cũng thấy Bàn Tử đang khóc lóc gào thét co ro thành một cục.

Thấy cái dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cảm thấy trong mắt tràn đầy mệt mỏi.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Nói thật, đôi khi tôi thật sự không hiểu, tại sao anh luôn có thể gây ra nhiều chuyện như vậy?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười lạnh.

Lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói.

“Anh nghĩ chuyện như vậy tôi thật sự muốn làm sao?” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt trắng dã.

Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần kiêu ngạo.

Vương Diệp nghe những lời đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Anh nhìn Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói.

“Vậy theo ý anh là, anh muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi sao?” Khi câu hỏi đó vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Lúc này, Bàn Tử chỉ vào phương hướng bên trong, nhìn Vương Diệp cực kỳ nghiêm túc nói.

“Chỗ đó chắc chắn có thứ gì đó, vừa nãy khi tôi đang ngủ, tôi cảm giác có một thứ lạnh ngắt chạm vào chân tôi một cái.

Tôi cảm thấy thứ đó không ổn lắm, hai người có muốn đi xem thử không?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Giọng điệu của hắn tuy mang theo mấy phần lấy lòng, nhưng Vương Diệp làm sao có thể không nhìn ra, hắn đang sai vặt mình làm việc.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm nhìn Bàn Tử, vẻ mặt tò mò nói.

“Anh thấy có khả năng đó sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phiền muộn nói.

“Cho dù không có khả năng đó, nhưng mà…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trực tiếp nhìn chằm chằm hắn mở miệng nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh bây giờ còn dám sai vặt chúng tôi làm việc, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu.” Đặc biệt là Vương Diệp bây giờ, tính tình của anh vô cùng nóng nảy.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử tự mình cầm đèn pin đến, ngay sau đó chiếu về phía đó.

Bàn Tử nhìn chỗ đó, trong mắt Bàn Tử tràn đầy hoảng sợ.

Trong lúc Bàn Tử đang nhìn chằm chằm, điều khiến người ta không ngờ tới là, Hạo Thiên Chân đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Giọng nói của Hạo Thiên Chân khiến người ta giật mình.

Lúc này Vương Diệp vội vàng nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân chỉ vào đỉnh đầu Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói.

“Anh mau nhìn chỗ đó.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa rùng mình.

Nghe những lời đó của Hạo Thiên Chân.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua.

Lúc này Vương Diệp cũng bị giật mình.

Vương Diệp nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nhìn thấy.

Anh đứng sững tại chỗ, rất lâu không nói nên lời.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại không nhịn được nói với anh.

“Rốt cuộc đây là thứ gì vậy?” Vương Diệp nhìn con rắn đó, sau đó vội vàng kéo tay Bàn Tử.

Bàn Tử không chú ý đến tình hình bên họ, bởi vì Bàn Tử vẫn đang sốt ruột tìm kiếm thứ vừa nãy.

Kết quả Bàn Tử không biết là, cái thứ đó đang bám trên đầu hắn, bất động.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Thôi được rồi, anh đừng kéo tay tôi, tôi tìm nó ra trước đã, đợi tôi tìm được rồi, anh sẽ không nghi ngờ tôi nữa.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần hưng phấn, nhưng khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt phiền muộn nói.

“Anh bạn này sao lại nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời câu hỏi của Vương Diệp thế nào.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần bất lực.

Vương Diệp khẽ thở dài, anh nhìn Bàn Tử không chút kiêng dè nói.

“Anh nhìn trên đầu mình đi.” Giọng điệu anh tràn đầy bất lực.

Hạo Thiên Chân nghe những lời đó của Vương Diệp, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên hơi khó coi.

Hắn cảm thấy Vương Diệp làm như vậy hơi mạo hiểm.

Bởi vì Bàn Tử sau khi nhìn thấy thứ đó, Bàn Tử có thể sẽ sợ đến tè ra quần.

Nhưng hắn bây giờ cũng không tiện nói những lời khuyên nhủ đó.

Bởi vì Bàn Tử đã ngẩng đầu nhìn qua.

Thấy vẻ mặt hoảng sợ của Bàn Tử, sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên hơi khó coi.

Hạo Thiên Chân thở dài.

Bàn Tử sợ hãi lăn lê bò toài chạy đến sau lưng Vương Diệp.

Thấy vẻ hoảng loạn trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Con rắn đó vậy mà vẫn luôn đi theo sau lưng Bàn Tử.

Thấy cảnh tượng như vậy, Vương Diệp nhíu mày, rất lâu không nói nên lời.

Chương 1110

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được mở miệng nói.

“Nhanh chạy đi, chạy ra ngoài đừng ở lại nơi này, nếu không nhầm thì nó hẳn là nhắm vào anh mà đến.” Lời Vương Diệp vừa dứt, cả người Bàn Tử đều ngây người.

Bàn Tử trừng to mắt, nhìn Vương Diệp khó tin nói.

“Sao lại như vậy được chứ?

Anh đang đùa tôi sao?

Chuyện như vậy sao có thể xảy ra?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt phiền muộn nói.

“Đã bảo anh đừng làm những chuyện khuất tất, kết quả bây giờ bị thứ này nhắm tới, anh còn giả bộ vô tội, anh nghĩ làm như vậy có tác dụng sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải đáp lại thế nào, nhưng trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy bất lực.

Bàn Tử thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phiền muộn nói.

“Tôi nói thật.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, con rắn đó đã phi tới.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử càng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng may mà Trương Khởi Linh hành động cực kỳ nhanh.

Không những ngăn chặn bi kịch xảy ra, mà còn cứu cái mạng chó của Bàn Tử.

Trong mắt Trương Khởi Linh mang theo mấy phần bất lực.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử vẻ mặt phiền muộn nói.

“May mà có tôi ở đây.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt bất lực nói.

“Tuy là có cậu ở đây, nhưng ai mà bảo đảm những thứ này không phải do cậu gây ra?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn anh mỉm cười.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy sốt ruột.

Mặc dù bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, nhưng vào lúc này, Bàn Tử vẫn không quên gây khó dễ cho Trương Khởi Linh.

Lời hắn vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn hắn sau đó lại lắc đầu.

Vương Diệp thấy cảnh tượng này, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp trực tiếp đi tới, vỗ vai Trương Khởi Linh mở miệng nói.

“Tôi đã nói sớm rồi, đừng lo chuyện bao đồng, dù anh có cứu mạng hắn, nhưng hắn cũng không nhất định sẽ cảm ơn anh đâu, thử nhìn xem bây giờ thành ra cái dạng gì rồi.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên hơi khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết làm thế nào cho phải.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, không chút do dự nói.

“Lần sau đừng làm những chuyện thừa thãi này nữa.” Tuy nhiên, lời Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử đã tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo mấy phần phẫn nộ.

Hắn không chút do dự xông tới, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói.

“Tôi thấy anh làm như vậy là không đúng đâu, tôi chỉ nói đùa một chút thôi, huống hồ chuyện Trương Khởi Linh làm không có bất kỳ vấn đề gì, cái này gọi là thấy việc nghĩa ra tay đó.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vừa dứt, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, không tin những lời đó của Bàn Tử.

Bàn Tử càng lấy lòng vào lúc này, càng khiến người ta cảm thấy bất lực.

Trương Khởi Linh cũng lắc đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử không chút kiêng dè nói.

“Nói thật, tôi cũng thấy Vương Diệp vừa nói có lý, dù sao khi tôi chọn giúp anh, thực ra cũng là đang mạo hiểm, cho nên chuyện như vậy lần sau tôi sẽ không làm nữa.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn họ vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Hai người sao có thể làm như vậy chứ?

Đùa giỡn như vậy không có ý nghĩa gì đâu?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra mấy phần bất lực.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử vẻ mặt phiền muộn nói.

“Đây đều là do chính anh chọn.” Thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá đỗi bình tĩnh, đến nỗi Bàn Tử lúc này cũng hoảng loạn.

Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Thật ra những lời hai người nói, tôi đều có thể hiểu, những chuyện này quả thật là tôi không nên làm.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Nhưng khi lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Vào lúc này, Vương Diệp căn bản không nghe lọt bất kỳ lời nào Bàn Tử nói.

Thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá đỗi lạnh nhạt.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy bất lực.

Hắn càng muốn giải thích, lại càng phát hiện, mình dù giải thích thế nào cũng không rõ ràng.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy bất lực.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật

cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Mọi người là vì coi anh là anh em, cho nên mới cứu mạng anh, nhưng nếu anh không biết ơn…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Tôi chỉ là tùy tiện đùa giỡn một chút thôi.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt qua loa nói.

“Không quan trọng là đùa giỡn hay không.” Thấy dáng vẻ lãnh đạm đó của Vương Diệp, Bàn Tử dường như cũng biết những chuyện này là không thể nào.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy mệt mỏi.

Hắn liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Nhưng lời giải thích của Bàn Tử còn chưa nói ra, Bàn Tử đã thấy con Hạt tử không đầu đó lại quay lại.

Bàn Tử bị giật mình.

Bàn Tử nhìn con Hạt tử đó, trên mặt tràn đầy phức tạp.

Thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại không nhịn được cười nói với hắn.

“Nó lại đến tìm anh rồi.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo mấy phần hưng phấn.

Anh biết con Hạt tử này đến là vì Trương Khởi Linh, nhưng bây giờ anh đổ hết chuyện này lên đầu Bàn Tử, là vì anh muốn Bàn Tử biết những sai lầm của chính mình.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lời anh vừa nói ra, Bàn Tử đã vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Tôi nghĩ trong này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, sao nó có thể đặc biệt đến tìm tôi chứ?” Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần căng thẳng.

Nhưng khi lời giải thích của Bàn Tử vừa dứt, thứ hắn nhận được chỉ là nụ cười lạnh của Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp không tin, Bàn Tử cũng nhíu mày.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh.

Chương 1111

“Tôi nghĩ…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, con Hạt tử đó đột nhiên đã tóm lấy hắn.

Vương Diệp vội vàng đánh con Hạt tử xuống.

Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy bất lực, nhìn con Hạt tử này lại lần nữa bay đi, trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ vô tội.

Hắn còn sợ hãi vỗ ngực mình, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói.

“Nói thật, tôi thật sự không hiểu, những thứ này là chuyện gì vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy.

Nhưng khi câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Trương Khởi Linh vốn muốn giải thích tất cả những chuyện này là trách nhiệm của mình, nhưng Vương Diệp cũng nhìn Trương Khởi Linh mở miệng nói.

“Có lẽ là vì Bàn Tử trước đây đã làm quá nhiều chuyện thất đức, nếu không thì chuyện như vậy sao có thể nhắm vào hắn chứ?” Vương Diệp cười nói những lời này với Bàn Tử.

Khi Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt phẫn nộ nói.

“Hơi quá đáng rồi đó.” Trong lúc Bàn Tử tức đến nghiến chặt răng, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt phẫn nộ của Bàn Tử, nhất thời cũng vỗ vai Bàn Tử nói.

“Tôi nghĩ anh vẫn nên tìm cách giải quyết con Hạt tử kia đi, dù sao tiếp theo chúng ta sẽ phải đi đến những nơi khác, không thể lãng phí thời gian ở đây.” Hơn nữa Vương Diệp cũng nói rồi, chỗ này có lối ra, điều đó cũng có nghĩa là họ phải tìm kiếm kỹ lưỡng ở đây.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy bất lực.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, hắn biết tất cả những chuyện này đều do mình gây ra, mặc dù những thứ này không hiểu sao lại rơi xuống đầu Bàn Tử.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Trương Khởi Linh có thể thư giãn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, nhất thời cũng bật cười.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Anh nhìn xem sự khác biệt giữa anh và Trương Khởi Linh đi.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy vẻ chán ghét.

Nghe những lời đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại vội vàng ngẩng cằm lên, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Tuy là có một chút xíu khác biệt, nhưng nhân vô thập toàn, huống hồ con người cũng không ai giống ai cả.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần kiêu ngạo, trông có vẻ rất tự hào.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp khẽ thở dài, không biết phải nói gì nữa.

Trong lúc Vương Diệp đang phiền lòng vì chuyện này, Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp cũng không chút do dự nói.

“Tôi nghĩ anh chắc chắn sẽ đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu tôi, nhưng anh làm như vậy là không đúng đâu, bởi vì những thứ này đều không phải do tôi gây ra.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần phiền muộn.

Lời giải thích của hắn vừa dứt, Vương Diệp chỉ cười cười.

Thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phiền muộn nói.

“Anh không lẽ không tin những gì tôi nói sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không đáp lời hắn.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, không nhịn được lắc đầu thở dài.

“Tôi chưa từng thấy ai như anh.” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Bàn Tử đã đảo mắt trắng dã.

Bàn Tử cố tình làm mặt quỷ trước mặt Trương Khởi Linh, không ngoài mục đích là muốn khiêu khích Trương Khởi Linh mà thôi.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử không chút khách khí nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Chút nữa khi chúng ta ra ngoài, nếu con Hạt tử kia còn đến nữa, tôi thật sự không biết phải làm sao nữa, anh tự mình nghĩ cách giải quyết đi.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Bàn Tử nghe những lời đó của Vương Diệp, Bàn Tử lập tức đứng sững tại chỗ.

Hắn trừng to mắt nhìn Vương Diệp, khó tin nói.

“Anh làm như vậy hơi quá đáng rồi đó!” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Trong lúc Bàn Tử đang tức giận, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cũng chỉ cười nhạt vẻ mặt điềm nhiên.

Rất nhanh, Vương Diệp đã dọn dẹp đồ đạc xong, bởi vì trời đã sáng.

Mọi người theo sau Vương Diệp, trong mắt mọi người mang theo mấy phần cẩn thận.

Họ nhìn môi trường xung quanh, nhìn Vương Diệp vẻ mặt cẩn thận nói.

“Luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.” Mặc dù trời đã sáng, nhưng thật ra, trực giác cũng đang mách bảo họ, tất cả nguy hiểm vẫn còn ẩn nấp trong bóng tối.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hoảng sợ của họ, Vương Diệp lập tức bật cười.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai họ, vẻ mặt phiền muộn nói.

“Cho dù những nguy hiểm này vẫn còn, nhưng thì sao chứ?

Không thể nào bỏ chạy được đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử bên cạnh mình.

Bàn Tử thấy ánh mắt kỳ lạ đó của Vương Diệp, hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu mình, chỉ thấy một cọng lông vũ rơi xuống.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần phức tạp.

Hắn vội vàng ôm lấy đầu mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói.

“Cái thứ quỷ đó lại đến rồi.” Giọng điệu hắn tràn đầy vẻ chán ghét.

Lời hắn vừa dứt, Vương Diệp chỉ cười cười.

Vương Diệp không định ra tay giúp đỡ.

Thấy dáng vẻ lạnh nhạt đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói.

“Không lẽ thật sự không định giúp tôi sao?

Hay là anh thật sự có thể chịu đựng được chuyện như vậy?” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã đảo mắt trắng dã.

“Tôi đương nhiên không thể chịu đựng được, nhưng những chuyện này chúng tôi cũng không thể làm gì, tất cả chúng tôi đều đang cố gắng hết sức giúp anh đó!” Vương Diệp nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Khi Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử căn bản không tin những lời nói dối đó của Vương Diệp.

Trong lúc hắn đang đứng bên cạnh tức giận, con Hạt tử đó cũng đang bay lượn trên đầu hắn.

Bởi vì bây giờ trời đã sáng, cho nên mọi người cũng có thể nhìn thấy xung quanh có ánh sáng lờ mờ.

Họ nhìn con Hạt tử không đầu đó, sắc mặt họ trở nên hơi khó coi.

Vào lúc như vậy, họ không sợ hãi, tuyệt đối là giả.

Nhưng Bàn Tử đứng giữa họ, trong mắt Bàn Tử chỉ có một mảng bình tĩnh.

Trông có vẻ như Bàn Tử không có nhiều phản cảm đối với những thứ này.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không nhịn được cười nói với hắn.

“Anh gan còn to lắm đó.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Bàn Tử.

Khi lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không chút do dự nói.

“Tôi căn bản không sợ.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Ngay cả vào lúc như vậy, Bàn Tử vẫn bày ra một thái độ vô cùng cứng rắn, trông có vẻ như không có thứ gì có thể làm khó hắn.

Nhưng thật ra, Vương Diệp thấy vẻ mặt tái nhợt của Bàn Tử.

Vương Diệp cũng biết Bàn Tử đang sợ hãi điều gì.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử không nhịn được nói với hắn.

“Có những chuyện anh vẫn phải thừa nhận, nếu anh không thừa nhận thì chúng tôi thật sự cảm thấy với năng lực của anh, những thứ này anh có thể tự giải quyết, như vậy chúng tôi cũng sẽ không giúp anh.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Nghe những lời đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Chương 1112

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phiền muộn nói.

“Anh làm như vậy là không thỏa đáng đâu.” Giọng điệu Bàn Tử mang theo mấy phần bất lực, nhưng hắn chết sống không chịu thừa nhận mình sợ hãi.

Lúc như vậy, Vương Diệp dù có muốn giúp Biểu ca cũng không giúp được.

Hai người họ cố tình chơi trò kéo dài này, vì Vương Diệp muốn nghe lời xin lỗi từ Bàn Tử.

Những chuyện Bàn Tử làm vừa rồi quá đáng đến mức nào, cho đến bây giờ, cậu vẫn nhớ rõ mồn một.

Vì vậy, lúc này Vương Diệp hoàn toàn sẽ không dễ dàng tha thứ cho Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử đại khái cũng hiểu ra.

Bàn Tử khẽ thở dài, không chút do dự cúi đầu.

Khi anh ta đang xin lỗi, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng hài lòng gật đầu.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, không chút ngần ngại nói: “Sớm thế này chẳng phải tốt hơn sao.” Vương Diệp vừa nói, vừa cầm cung tiễn trong tay, rồi nhắm vào con cóc kia.

Không lâu sau, con cóc kia rơi xuống.

Mặc dù đầu nó đã không còn, nhưng nó vẫn ngoan cường sinh trưởng, hơn nữa bên cạnh cái đầu còn có vài vết nứt kỳ lạ.

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Nhưng Bàn Tử nghĩ một lát, bên trong này có thể giấu không ít đồ tốt.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử, cậu nhíu mày, vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ khó hiểu nói: “Biểu ca đang làm gì vậy?” Vương Diệp vừa hỏi xong, mặt Bàn Tử lộ rõ vài phần hoảng sợ, nhưng anh ta vẫn nhìn Vương Diệp, sốt sắng mở miệng nói: “Tôi xem bên trong này có gì hay ho không?

Nếu có đồ tốt, chúng ta...” Lời anh ta nói đến đây thì dừng lại.

Trong lòng anh ta vẫn luôn nghĩ đến việc phát tài, nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, cậu cũng lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, không hề nể nang nói: “Biểu ca nghĩ thật sự đơn giản vậy sao?” Vương Diệp nói đến đây thì không thèm trả lời Bàn Tử nữa.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, nhất thời cũng bật cười, anh ta vội vàng lấy con dao nhỏ trong tay ra, rồi không chút do dự rạch vào vết nứt kia.

Thấy động tác của Bàn Tử, mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ ghét bỏ, Hạo Thiên Chân lùi lại mấy bước, nhìn Bàn Tử đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi nói thật đấy, anh làm việc này có thể sẽ hối hận.” Bởi vì Hạo Thiên Chân đã đoán được bên trong là thứ gì.

Nhưng trên thực tế, dù lời cảnh báo của Hạo Thiên Chân đã được đưa ra, Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai.

Bàn Tử chỉ hất cằm, đầy vẻ sốt ruột nói: “Chuyện này liên quan gì đến anh?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kiêu ngạo.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nghĩ một chút, cậu kéo tay Hạo Thiên Chân, nhìn Hạo Thiên Chân, đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Anh cũng đừng để ý đến tên này nữa.

Dù sao anh ta cũng không hối hận về những việc mình làm, chúng ta có cứ nhìn chằm chằm anh ta cũng vô ích.” Vẻ mặt Vương Diệp nghiêm túc không phải giả vờ.

Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp, gật đầu.

Khi đi theo, anh ta cũng không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi cứ thấy thứ đó không ổn lắm, hình như có gì đó ẩn chứa bên trong.” Cứ như thể những nguy hiểm đó, giây tiếp theo sẽ xuất hiện.

Nhưng khi Hạo Thiên Chân nói ra, Vương Diệp chỉ tùy ý cười một tiếng, thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá đỗi bình tĩnh.

Vì vậy, lúc này Hạo Thiên Chân nghĩ đi nghĩ lại, cũng không truy hỏi thêm nữa.

Hạo Thiên Chân đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Trong mắt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Hạo Thiên Chân, không nhịn được cười nói với anh ta: “Nếu thật sự có những chuyện không hay xảy ra, thì chúng ta cũng đã cố hết sức rồi.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mắt Bàn Tử đã đầy vẻ sốt ruột.

Bàn Tử hất cằm nhìn Vương Diệp, rất ghét bỏ nói: “Tôi hiểu ý mấy người.

Mấy người chẳng phải là tham sống sợ chết sao?

Đợi tôi phát tài rồi, mấy người sẽ chạy đến ngay.” Lời anh ta còn chưa nói dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi nghĩ Biểu ca không cần phải nghĩ chúng tôi như vậy.

Dù sao mọi người cũng sớm tối ở bên nhau lâu như thế, huống chi tính cách mỗi người ra sao, Biểu ca cũng nên rõ ràng chứ.” Lời Vương

Diệp còn chưa dứt, trong mắt Bàn Tử đã lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ buồn bã nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi mà.” Lời Bàn Tử còn chưa dứt.

Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp trực tiếp dẫn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi dứt khoát như vậy, mặt Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này Hạo Thiên Chân không chút do dự quay đầu nhìn Bàn Tử nói: “Tôi thấy có thứ gì đó không ổn.” Nhưng lời nhắc nhở của Hạo Thiên Chân vừa thốt ra, Bàn Tử đã thấy từng khối từng khối thứ gì đó rơi xuống.

Bàn Tử nhíu mày, anh ta nhìn những thứ từ trong vết nứt chui ra, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bên trong toàn bộ là côn trùng, hơn nữa đều là côn trùng màu đỏ máu.

Rõ ràng, chúng đều dựa vào con cóc này mà sống sót.

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không nói được lời nào.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ buồn bã nói: “Nói thật, Biểu ca mà thực sự gây ra rắc rối gì, chúng tôi sẽ không giúp đâu.” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, mặt Bàn Tử đã lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, rất sốt sắng giải thích:

“Tôi chỉ tò mò xem một chút thôi mà, nếu hai chúng ta không cẩn thận phát tài, biết đâu nửa đời sau chúng ta...” Lời anh ta còn chưa nói dứt, Vương Diệp đã lắc đầu.

Thực ra số tiền trong tay Bàn Tử đã đủ nhiều rồi, nhưng tên Bàn Tử này lại quá tham lam, nếu không thì lúc như vậy đã không làm ra chuyện quá đáng như thế.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này.

Nhưng Vương Diệp lại không nói thêm gì khác.

Bàn Tử vừa nhìn thứ này, trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần cẩn thận.

Anh ta vội vàng vứt con dao trong tay xuống, rồi nhanh chóng đi theo.

Những con côn trùng màu đỏ kia tuy bị quấy rầy.

Nhưng chúng không đi theo sau Bàn Tử, hơn nữa chúng rất nhanh đã ẩn nấp trở lại.

Trong lúc như vậy, Bàn Tử sợ đến mức tè ra quần.

Trong ánh mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ hoảng sợ đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy vẻ buồn bã nói: “Đừng sợ chứ, vừa nãy Biểu ca chẳng phải muốn phát tài sao?

Biểu ca tiếp tục xem chỗ đó có tiền không?

Biết đâu ở đó có không ít vàng bạc châu báu đang chờ Biểu ca đấy?” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Nhưng khi lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử lại ôm lấy đầu mình, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ hối hận nói: “Giờ tôi mới biết, tôi đã làm một chuyện sai lầm đến mức nào.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, anh ta dở khóc dở cười nói ra những lời này.

Nhưng khi Vương Diệp nghe thấy, Vương Diệp căn bản không muốn trả lời anh ta.

Thấy vẻ lạnh nhạt và kiêu ngạo trên mặt Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Lúc như vậy, Bàn Tử dù có muốn tìm Trương Khởi Linh nói chuyện, nhưng Trương Khởi Linh cũng không thèm trả lời anh ta.

Cả nhóm cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành đi theo sau bọn họ.

Nhưng trong mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần mệt mỏi.

Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía đó, anh ta sợ những con côn trùng kia sẽ bò ra.

Anh ta cũng lo lắng mình sẽ vì chuyện này mà gặp phải *huyết quang chi tai*.

Nếu thật sự là như vậy, thì gay go rồi.

Khi nghĩ đến những chuyện này, cả người Bàn Tử đều ngất xỉu.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên rất khó coi.

Trương Khởi Linh nghe thấy âm thanh kỳ lạ, anh quay đầu nhìn lại mới phát hiện, Bàn Tử đã ngã xuống đất.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ khó hiểu nói: “Biểu ca bị làm sao vậy?” Vương Diệp vừa nói, vừa lay Bàn Tử.

Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử căn bản không trả lời.

Dáng vẻ Bàn Tử như đã mất đi ý thức.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Vương Diệp đang cảm thấy đau đầu vì chuyện này, đồng thời trong mắt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng suy đoán: “Nếu không nhầm thì.

Chương 1113

Tên này có lẽ là vì những con côn trùng vừa nãy, dẫn đến chuyện này xảy ra.” Những con côn trùng vừa nãy đáng sợ đến mức nào, cho đến bây giờ, Trương Khởi Linh vẫn nhớ rõ mồn một.

Lúc như vậy, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng không chút do dự nói: “Tôi cảm thấy những thứ này phức tạp hơn chúng ta nghĩ.” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa lắc đầu thở dài.

Lời Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào.

Nhưng điều không ai ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Bàn Tử lại bắt đầu thổ huyết.

Vương Diệp nhìn cảnh này, sắc mặt trở nên khó coi.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, nhưng Bàn Tử vẫn hôn mê.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp tràn đầy hoảng sợ.

Cậu không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng này, sắc mặt cả hai đều trở nên cực kỳ khó coi.

Cả hai đứng sững tại chỗ, căn bản chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Ngay lúc này, Vương Diệp cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự nói: “Mau mau tỉnh lại cho tôi, Biểu ca cái đồ bình dầu này!” Giọng Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Thấy mặt Bàn Tử dần dần tím tái, Vương Diệp cũng đứng sững tại chỗ.

Lúc này Trương Khởi Linh vội vàng đi đến, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ hoảng loạn nói: “Nếu không nhầm thì, có lẽ là một ngụm máu đã tắc nghẽn khí quản của anh ta.

Cậu xem anh ta có phải bị tắc không?” Mặt anh ta mang theo vài phần sốt ruột.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, cũng đầy vẻ tò mò truy hỏi: “Anh không tiếp tục oán trách anh ta nữa sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trương Khởi Linh cười một tiếng, anh nhìn Vương Diệp, đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi căn bản không hề ghi hận anh ta.

Tôi sớm đã biết tính cách người này là như vậy, những điều này tôi đều đã quen rồi.” Trong giọng Trương Khởi Linh chỉ có sự bình tĩnh và hòa nhã.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp nhíu mày, không biết nên nói gì.

Không lâu sau, Bàn Tử tỉnh lại.

Lúc này Vương Diệp nhìn vẻ mặt mơ hồ của Bàn Tử, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cũng đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi đã sớm nói với Biểu ca là đừng có động vào mấy thứ đó mà.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Trương Khởi Linh lắc đầu, không nói một lời.

Lúc như vậy, Trương Khởi Linh cũng đứng trên cao nhìn xuống Bàn Tử nói: “Cậu xem, tham lam chẳng có ích gì.

Mỗi lần đều là vì tham lam mà dẫn đến chuyện như thế này.” Trong giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần oán trách.

Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Bàn Tử không biết nên đáp lại thế nào, vành mắt Bàn Tử tràn đầy bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ mệt mỏi nói: “Tôi có cố ý đâu, huống chi tôi đây chẳng phải vẫn bình yên vô sự sao?

Sao mấy người cứ mắng tôi thế?

Chỉ cần tôi không sao, chuyện gì cũng chẳng đáng gì.” Bàn Tử vừa nói, vừa vỗ ngực mình.

Bàn Tử biết bọn họ là vì quan tâm mình nên mới như vậy, nên vào lúc này, Bàn Tử cũng tỏ ra không hề gì.

Dáng vẻ đó của anh ta khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ ghét bỏ nói: “Biểu ca tự mình gặp chuyện, đối với tôi mà nói, đương nhiên không đáng gì.

Nhưng nếu Biểu ca làm liên lụy đến người khác, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho Biểu ca đâu.” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy sốt ruột.

Nghe lời Vương Diệp, cả người Bàn Tử đều sững sờ.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: “Anh sẽ không thật sự quên những lời mình từng nói trước đây chứ?

Anh từng nói chỉ cần tôi không sao, mọi chuyện đều có thể bỏ qua, vậy mà giờ anh lại bắt đầu tính toán với tôi.” Bàn Tử vừa nói, vừa chỉ vào Vương Diệp.

Khi đang tức giận, anh ta cũng thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Anh ta nhíu mày, cuối cùng chọn cúi đầu xuống, không nói một lời.

Anh ta chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy.

Anh ta cảm thấy bất đắc dĩ vì chuyện này, thậm chí không biết phải làm sao.

Đồng thời, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, lần nữa mở miệng nói: “Lần sau nếu còn có chuyện như vậy xảy ra, tôi tuyệt đối sẽ lập tức rời đi, hơn nữa là kiểu quay đầu bỏ đi, tuyệt đối sẽ không ở lại nhìn Biểu ca lấy một cái.” Vẻ mặt Vương Diệp nghiêm túc không phải giả vờ.

Khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không ngờ Vương Diệp lại nói ra những lời như vậy.

Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này, đồng thời Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không chút do dự nói: “Được rồi, đừng có ở đó giả bệnh nữa.

Tôi biết Biểu ca không có chuyện gì, mau theo chúng tôi đi thôi, đừng ở đây làm mất thời gian của tôi.” Thái độ của Vương Diệp quá đỗi khiến người ta tức giận.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử thở dài sâu.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh bên cạnh.

Có lẽ cũng biết hai người này không đáng tin, nên Bàn Tử không oán trách họ.

Bàn Tử chỉ đi theo sau Vương Diệp, nhưng từ đầu đến cuối Bàn Tử chỉ thể hiện ra sự bất đắc dĩ.

Bàn Tử lắc đầu, không nói được lời nào.

Vương Diệp nhìn ngọn đồi phía trước, trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ khó hiểu.

Cậu nhìn những vệt sáng lờ mờ trên đỉnh đầu, không nhịn được mở miệng nói: “Cũng không biết những vệt sáng trên đầu đó có thật sự dẫn đến lối ra không.” Nhưng khi lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không chút do dự mở miệng nói: “Đừng nghĩ nhiều thế, rời khỏi chỗ này chắc chắn không đơn giản vậy đâu.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần mệt mỏi.

Nhưng lời Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cũng đứng sững tại chỗ.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Sao chỗ nào cũng có chuyện của Biểu ca vậy?

Mấy thứ này cần Biểu ca nhắc nhở sao?” Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ ghét bỏ.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ buồn bã nói: “Tôi cũng chỉ là có lòng tốt thôi, nếu cậu không thể chấp nhận được thì...” Lời Bàn Tử còn chưa nói dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc như vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không chút do dự nói: “Tôi nói cho Biểu ca biết, bây giờ Biểu ca đã không còn bất kỳ quyền lên tiếng nào nữa.

Nếu Biểu ca muốn đứng vững giữa chúng tôi, thì Biểu ca sau này đừng gây ra bất kỳ rắc rối nào cho chúng tôi.” Khoảnh khắc lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ kỳ quái nói: “Anh làm như vậy không ổn lắm đâu!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng bật cười, Trương Khởi Linh vỗ vai anh ta, không nhịn được mở miệng nói: “Anh đừng nói những lời hồ đồ như vậy nữa.

Tôi nói cho anh biết, bất kể làm như vậy có vấn đề hay không, những thứ này đều không quan trọng.

Dù sao anh chỉ cần làm theo trình tự của chúng tôi là được rồi.” Lời Trương Khởi Linh nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, há miệng, vốn định nói gì đó, kết quả không ngờ lúc này Hạo Thiên Chân cũng không chút do dự nói với anh ta: “Huống chi, chỉ cần anh bớt gây chuyện chẳng phải là tốt rồi sao.” Đối với Hạo Thiên Chân mà nói, điều này quá đỗi đơn giản.

Nhưng anh ta không hiểu, vì sao Bàn Tử lại thể hiện ra dáng vẻ này, trên mặt anh ta mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Anh ta vốn định khuyên nhủ, kết quả không ngờ lúc này Bàn Tử lại trợn trắng mắt, Bàn Tử nhìn họ, cực kỳ kiêu ngạo nói: “Dù sao tôi đây là người như vậy, tôi không thể vì mấy người mà thay đổi.

Huống chi tôi từ trước đến nay đều không gây sự rắc rối, tôi chỉ là tò mò mà thôi.

Con người có lòng hiếu kỳ là một chuyện vô cùng bình thường.”

Trên mặt anh ta tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Anh ta nhìn mọi người, trong mắt mang theo vài phần trêu chọc.

Nhưng khi lời anh ta thốt ra, Vương Diệp đột nhiên bật cười.

Vương Diệp vỗ vai anh ta, không chút do dự nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở Biểu ca nhé, mấy thứ này nếu Biểu ca không thể chấp nhận được thì...” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Tôi thấy...” Lời Bàn Tử còn chưa nói dứt, Vương Diệp đã trực tiếp đi qua.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử cũng vội vàng theo sau.

Nhưng Bàn Tử nhìn thấy ở đây có một dòng suối nhỏ.

Trong mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phấn khích.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ vui mừng nói: “Trời ơi, sao ở đây lại có nước?” Anh ta vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Chương 1114

Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã trợn trắng mắt.

Vương Diệp căn bản không thèm trả lời anh ta.

Thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá đỗi kiêu ngạo, đến mức Bàn Tử căn bản không biết làm thế nào để tiếp cận Vương Diệp.

Bàn Tử đang đau đầu vì chuyện này, đồng thời Vương Diệp nhìn con đường phía trước, cũng không chút do dự nhanh chóng chạy qua.

Thấy Vương Diệp chạy nhanh như vậy, Bàn Tử vội vàng theo sau.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đồng loạt kéo tay anh ta.

Hai người nhìn Bàn Tử, đầy vẻ sốt ruột nói: “Anh đi theo làm gì cho rộn ràng?

Anh sẽ không nghĩ rằng với năng lực của anh, mấy thứ đó có thể giải quyết thuận lợi chứ?” Trên mặt hai người họ tràn đầy vẻ sốt ruột.

Lời hai người họ thốt ra, Bàn Tử nhíu mày, Bàn Tử không biết nên đáp lại thế nào.

Vương Diệp quay đầu nhìn họ một cái, rồi vội vàng vẫy tay ra hiệu cho họ nói: “Mau lại đây chỗ tôi.” Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu.

Khi họ chạy tới, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Nói đến đây...” Lời Bàn Tử còn chưa nói dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ bình tĩnh nói: “Biểu ca đừng có nói nhảm ở đây.” Vương Diệp không muốn trả lời Bàn Tử.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, nhất thời bật cười.

Trương Khởi Linh lắc đầu, nhìn Vương Diệp không chút do dự mở miệng nói: “Anh có phát hiện mới gì ở đây sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào.

Thấy dáng vẻ im lặng không nói của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn dòng nước bên trong này, trong mắt anh tràn đầy sự phức tạp.

Bên trong này lại có thứ phát sáng.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nghĩ một lát, không chút do dự ngồi xổm xuống.

Nhưng Bàn Tử cũng vội vàng kéo tay Trương Khởi Linh nói: “Anh muốn nghiên cứu thứ gì, cứ nói thẳng với tôi là được rồi.” Bàn Tử vỗ ngực, trong mắt mang theo vài phần phấn khích.

Dáng vẻ nịnh nọt này của anh ta khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không hề nể nang nói: “Biểu ca sẽ không thật sự cảm thấy mình gây rắc rối chưa đủ lớn đấy chứ?” Khi câu hỏi vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết nên nói gì.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, lại không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: “Nếu không nhầm thì...” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, trên mặt Trương Khởi Linh đã tràn đầy tức giận.

Trương Khởi Linh trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, rất sốt ruột nói: “Cái này hẳn là thủy ngân chứ?” Khi lời Trương Khởi Linh thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, không hề né tránh nói: “Không sai, cái này không chỉ là thủy ngân, hơn nữa bên trong còn có không ít độc tố.

Tôi đoán chúng ta bây giờ có lẽ đã đi sai đường rồi.” Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, anh ta đột nhiên bật cười.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ vui mừng nói: “Tôi biết phải xử lý những rắc rối này như thế nào.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Nhưng dáng vẻ hóng chuyện đó của Bàn Tử cũng khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Lúc này Bàn Tử, trực tiếp lấy ra một cái la bàn từ trong túi mình.

Trong mắt Bàn Tử mang theo vài phần vui mừng.

Thấy dáng vẻ vui vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao.

Bàn Tử vừa mở la bàn ra, anh ta cũng thấy Chu Tước bay lên.

Bàn Tử không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp không nhịn được nói với Bàn Tử: “Nói thật, thứ này quả thực có thể mang lại sự giúp đỡ nhất định cho chúng ta.

Nhưng Biểu ca có chắc phương hướng của nó thật sự là chính xác không?” Khi câu hỏi này vang lên bên tai, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: “Lời anh nói là ý gì?

Chẳng lẽ còn có thể sai sao?” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp mỉm cười.

Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đầy vẻ buồn bã nói: “Điều này không có vấn đề gì.

Tôi chỉ là cảm thấy những thứ này sẽ làm nhiễu loạn phương hướng của nó.” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ buồn bã nói: “Sao có thể xảy ra chuyện như vậy được, anh có phải nghĩ nhiều quá rồi không?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Trong mắt Bàn Tử tràn đầy bất đắc dĩ.

Anh ta lắc đầu, từ đầu đến cuối đều cảm thấy Vương Diệp đã làm phức tạp hóa mọi chuyện.

Tuy nhiên, khi Bàn Tử đang cười, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp khẽ thở dài, cậu cũng không để tâm Bàn Tử có tin hay không.

Cậu chỉ nhìn Bàn Tử, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi nói cho Biểu ca biết, đối với những thứ tôi nói này, Biểu ca có thể cứ việc không tin.

Nhưng Biểu ca phải nhớ, tuyệt đại đa số mọi chuyện không đơn giản như Biểu ca nghĩ, cũng không như tôi nghĩ mà được như ý.” Nếu cách Bàn Tử nói thật sự khả thi, thì Vương Diệp đã sớm lấy la bàn của mình ra rồi, sao có thể đợi đến bây giờ.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ hoảng sợ nói: “Cái này là thật sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp cười lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ tùy ý nói: “Thật hay không cũng không quan trọng.

Dù sao Biểu ca chỉ cần nhớ kỹ, những thứ này thật sự không đơn giản như chúng ta nghĩ, đặc biệt là thứ mà Biểu ca vẫn luôn tin tưởng này.” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Việc nghiên cứu và chế tạo của nó không đơn giản như Bàn Tử nghĩ, cũng sẽ không thần kỳ như họ nghĩ, chỉ cần tùy tiện giơ tay lên là thứ này có thể dẫn họ đi đúng đường.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này.

Giờ đây nhìn Bàn Tử, Vương Diệp cũng không chút do dự nói với anh ta: “Đừng nói tôi không nhắc nhở Biểu ca nhé.

Thứ này dùng quá nhiều lần sẽ giảm tuổi thọ của nó.” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ buồn bã nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết sao?

Huống chi nếu tôi không dùng thứ này, chúng ta tiếp theo thật sự không còn cách nào, cũng không còn đường lui nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Bàn Tử đang tức giận vì chuyện này, đồng thời Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, cũng không chút do dự nói: “Có thể có những cách khác, có thể giúp chúng ta giải quyết những rắc rối này!” Khi lời Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử trợn trắng mắt, vốn định nói gì đó, kết quả không ngờ lúc này Vương Diệp lại lấy ra một kim chỉ la bàn từ trong túi mình.

Nhìn thứ này, trong mắt Bàn Tử tràn đầy vẻ khó hiểu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ tò mò nói: “Anh còn giữ một chiêu nữa đấy à?

Bảo bối này từ đâu ra vậy?” Anh ta vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Trong mắt anh ta mang theo vài phần tò mò.

Nhưng khi câu hỏi của anh ta thốt ra, thứ nhận được chỉ là sự sốt ruột của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, đầy vẻ ghét bỏ nói: “Bảo bối gì chứ, cái này tôi tìm được ở Thanh Đồng Thụ trước đây.

Người khác đều nói đây là Định Hải Thần Châm, nhưng tôi lại lấy nó ra làm kim chỉ của la bàn.” Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử trợn tròn mắt.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ vui mừng nói: “Trời đất ơi, theo lời anh nói thì thứ này của anh chẳng phải còn mạnh hơn cái của tôi sao?

Vậy sao anh không lấy ra sớm hơn?” Bàn Tử vốn không muốn tiết lộ chuyện mình sở hữu Chu Tước này.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ tới là, lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp đã trợn trắng mắt.

Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, đầy vẻ sốt ruột nói: “Nhưng lấy mấy thứ này ra thì sao chứ?

Chẳng lẽ thật sự có thể giúp chúng ta đi đường tắt sao?

Huống chi lần đầu tiên tôi đến chỗ này, tôi cũng đã đi qua những cơ quan đó như vậy." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử đứng sững tại chỗ.

Vào lúc như vậy, tâm trạng Vương Diệp có chút sốt ruột.

Bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, thực ra họ có những phương pháp thích đáng hơn để giải quyết những rắc rối kia.

Nhưng vì tên Bàn Tử này cứ mãi do dự không quyết.

Chương 1115

Cho nên họ vẫn luôn dừng lại ở một nơi kỳ lạ và quỷ dị này.

Vương Diệp căn bản không biết đây là đâu, ngay cả lối ra ở đâu, Vương Diệp cũng không biết.

Vừa nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Vương Diệp liền trở nên vô cùng khó chịu.

Vương Diệp ôm lấy ngực mình, nhìn Bàn Tử, đầy vẻ buồn bã nói: “Tôi cảm thấy...” Lời Vương Diệp còn chưa nói dứt, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra vẻ phức tạp.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, đầy vẻ mệt mỏi nói: “Tôi hiểu ý anh.” Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn một chút phương hướng của kim chỉ.

Kim chỉ vẫn hướng về phía đỉnh đầu họ.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn những vệt sáng trên đỉnh đầu, nghĩ một lát, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: “Không bằng thế này đi, anh mang theo cái hộp đó, chúng ta tiếp theo sẽ rời đi từ chỗ đó, có lẽ đó mới là phương pháp thật sự.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, cũng không nhịn được mở miệng nói: “Nhưng tối hôm đó anh không phải đã nói với tôi rằng những chuyện này không đơn giản như vậy sao?

Nếu chúng ta muốn rời khỏi đây, cần phải đi theo hướng cửa đó.” Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần cẩn thận.

Nhưng khi lời Trương Khởi Linh thốt ra, Vương Diệp lại trợn trắng mắt.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ bình tĩnh nói: “Đó chỉ là một quy tắc mà họ đã đặt ra mà thôi.

Huống chi, chỉ cần chúng ta có thể rời khỏi đây một cách thuận lợi, những thứ này đều chẳng đáng gì.” Khoảnh khắc lời Vương Diệp thốt ra, Trương Khởi Linh tuy gật đầu, nhưng trong mắt anh ta cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Vào lúc này, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phiền muộn nói: “Cậu nói có lý, nhưng chỗ này hơi cao.” Nghe Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử liền cười phá lên, nhảy ra nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ hớn hở chỉ vào ngọn đồi nhỏ kia nói: “Chẳng phải ở đây có một ngọn đồi nhỏ sao?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, rõ ràng là anh ta đang muốn lập công, nhưng Vương Diệp nhìn bộ dạng của Bàn Tử lại lắc đầu.

Vương Diệp không chút kiêng nể nói với Bàn Tử: “Anh đừng có nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy.

Bên cạnh ngọn đồi nhỏ này là những dòng nước độc, anh nghĩ đất ở đây có bình thường không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ bất lực nói: “Cậu nói mấy cái này có lý, nhưng…” Lời của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, nhìn Bàn Tử với vẻ mặt khó chịu nói: “Anh bây giờ chẳng hiểu gì cả, mấy thứ này anh cũng không rõ, tôi chỉ mong anh có thể làm một thằng câm, đừng có nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, tôi cũng không muốn nghe, huống chi anh giúp được chúng tôi cũng chẳng đáng là gì.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả, nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử cả người sững sờ.

Bàn Tử nhíu mày, không thốt nên lời.

Trong lúc đang đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, cũng không chút do dự nói: “Còn một điểm quan trọng nữa, tôi cũng mong anh có thể ghi nhớ, bây giờ anh chỉ cần đi theo chúng tôi là được rồi, đừng có nghĩ ra mấy cái phương pháp kỳ quái đó, chúng tôi không cần.” Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm khắc.

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, lúc này, Vương Diệp không chút do dự quăng sợi dây lên.

Nhìn động tác của Vương Diệp, Bàn Tử liền cười phá lên, che miệng lại, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất lực nói: “Tôi sao cứ cảm thấy động tác này của cậu có vẻ không ổn nhỉ?

Cậu làm như vậy thật sự sẽ…” Lời của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã cười lên, trừng mắt nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ khó chịu nói: “Nếu anh làm được, vậy thì anh qua đây mà làm.” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay về phía Bàn Tử, vẻ khó chịu và sự tức giận trên mặt cậu ta cũng biểu lộ rõ ràng.

Bàn Tử sao dám qua đó chứ.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy hoảng sợ nói: “Tôi chỉ là tùy tiện đùa với cậu một chút thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, nhưng khi những lời này nói ra, cái nhận được lại là sự khó chịu của Vương Diệp.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: “Trò đùa này chẳng có gì hay ho cả, lần tới nếu còn muốn đùa kiểu này, tôi không ngại ‘chơi lớn’ với anh đâu đấy.” Ánh mắt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích, nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào thì lúc này, Vương Diệp cũng không chút do dự quăng sợi dây lên.

Kết quả không ngờ sợi dây lại móc được vào, Bàn Tử trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy khó tin.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mặt đầy kinh hãi nói: “Trời đất ơi, thật sự thành công rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa cười ha hả, thấy Bàn Tử đang cười, Vương Diệp cũng lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ tùy ý: “Mấy thứ này có đáng là gì đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười, lời của Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Vào lúc này, Bàn Tử nhíu mày, cũng không nhịn được nói với Vương Diệp: “Thật sự thành công rồi, chuyện này thật sự quá bất ngờ, tôi còn tưởng phải tốn rất nhiều công sức chứ.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, bộ dạng vô tội của anh ta cũng khiến Vương Diệp cảm thấy khó chịu, Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Bàn Tử với vẻ chán ghét nói: “Anh sẽ không phải là nhìn không quen đấy chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười lạnh, vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả, vào lúc này, thái độ Vương Diệp biểu hiện ra cũng khiến Bàn Tử cảm thấy hoảng loạn.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy căng thẳng nói: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi sao có thể nhìn không quen chứ?

Bây giờ cậu có thể thành công, tôi rất vui.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, nhưng lời của Bàn Tử vang lên bên tai, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh kiêu ngạo.

Vương Diệp căn bản không hề bận tâm những gì Bàn Tử nói, vào lúc này, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: “Anh là người cuối cùng đi lên.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào ngực Bàn Tử, nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày, không biết nên làm thế nào.

Vương Diệp không chút do dự trèo lên, nhìn động tác của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mở miệng nói: “Hay là đổi cách khác đi, như vậy có được không?

Vạn nhất không cẩn thận xảy ra chuyện gì, chẳng phải là gay go rồi sao.” Giọng điệu của Trương Khởi Linh mang theo vài phần căng thẳng, nhưng khi lời của Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp lại lườm một cái, trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ khó chịu nói: “Cậu đừng có nói nhảm ở đây, năng lực của tôi không ai có thể nghi ngờ.” Sự kiêu ngạo của Vương Diệp khiến mọi người trên mặt lộ ra vẻ bất lực, mọi người lắc đầu, không thốt nên lời.

Trong lúc họ dở khóc dở cười, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mở miệng nói: “Bây giờ cậu kiêu ngạo như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ hối hận, dù sao…” Lời của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã nhìn qua, thấy Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp hừ lạnh một tiếng, lúc này, Vương Diệp không chút do dự trèo lên trên.

Trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, trong lúc cậu ta đang trèo, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, Bàn Tử cũng không nhịn được cười nói với Vương Diệp: “Cậu thật sự quá lợi hại.” Bàn Tử không ngừng nịnh bợ.

Nhưng Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, trong mắt cậu ta chỉ có một mảnh khó chịu.

“Bây giờ nịnh bợ cũng không làm tôi vui đâu.” Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ vô tội nói: “Tôi cảm thấy con người cậu đôi khi…” Lời phàn nàn của Bàn Tử còn chưa dứt, Vương Diệp đã cười lắc đầu, nhìn Bàn Tử không chút kiêng nể nói: “Đợi tôi trèo lên, tôi sẽ tìm cách ném anh xuống.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười lạnh, lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều nhìn Vương Diệp, trên mặt hai người mang theo vài phần căng thẳng, hai người không nhịn được nói với Vương Diệp: “Cậu nhất định phải cẩn thận đấy.” Khi lời của hai người họ nói ra, Vương Diệp gật đầu, vào lúc này, Vương Diệp nhìn hai người họ, càng bình tĩnh nói: “Cẩn thận là nhất định sẽ cẩn thận, nhưng lát nữa khi hai người lên, hai người phải chuẩn bị tâm lý thôi, bởi vì độ cao này hơi cao, sợi dây của tôi dài 100 mét.” Khi lời của Vương Diệp nói ra, trên mặt hai người họ đều lộ ra vẻ phức tạp, hai người nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy phiền muộn nói: “Nếu thật sự là như vậy thì xong đời rồi.” Hai người họ vừa nói vừa thở dài, nghe lời của hai người họ, Vương Diệp rất bất lực.

Vào lúc này, Vương Diệp cũng không biết nên nói gì với họ.

Tuy nhiên, trong lúc Vương Diệp đang trèo lên, cậu ta cũng nhìn những thứ bên cạnh mình.

Ở chỗ này, Vương Diệp nhìn thấy một số con cóc, Vương Diệp nhíu mày, những con cóc này có con lớn con nhỏ, hơn nữa con nhỏ nhất giống hệt những con Vương Diệp nhìn thấy bên ngoài.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, trong lúc Vương Diệp không hiểu rõ những thứ này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được cười nói: “Cậu sao không tiếp tục trèo lên nữa?

Có phải xảy ra vấn đề gì rồi không?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười, lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không đáp lời anh ta.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được mở miệng châm chọc một câu: “Nếu sợi dây này của cậu thật sự không được, chi bằng cậu nghĩ cách khác đi, tôi quăng cho cậu một sợi dây qua, cậu móc nó lên.” Bàn Tử không cố ý gây sự, chỉ là Bàn Tử cảm thấy Vương Diệp không đáng tin cậy như vậy mà thôi, cho nên vào lúc này, Bàn Tử cũng muốn giúp Vương Diệp một chút.

Nhưng sự giúp đỡ của Bàn Tử đối với Vương Diệp, lại giống như đang gây sự.

Vào lúc này, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, trong ánh mắt cũng tràn đầy sự khó chịu, cậu ta không chút do dự mở miệng nói: "Anh đừng có nói nhảm ở đây." Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp có chút hoảng sợ nói: "Tôi chỉ là tốt bụng nhắc nhở cậu thôi." Bàn Tử căn bản nuốt không trôi cục tức vừa rồi, cho nên bây giờ Bàn Tử hận không thể dạy dỗ Vương Diệp một trận, nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh, thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cũng cảm thấy nuốt không trôi cục tức này.

Mặc dù Bàn Tử đang tức giận vì chuyện này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn chọn nhẫn nhịn, ngậm miệng không nói một lời, dù sao chọc giận Vương Diệp cũng chẳng có lợi ích gì.

Nghĩ đến đây, trong khóe mắt Bàn Tử mang theo vài phần phiền muộn, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, lại không nhịn được cười nói với Bàn Tử: "Đợi tôi lên được, tôi sẽ tìm cách xử lý anh." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn ánh sáng kia, dưới sự chú ý của Bàn Tử, Vương Diệp nhanh chóng trèo lên, hơn nữa Vương Diệp trèo rất nhanh, Bàn Tử lập tức sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử nhíu mày, rất lâu sau cũng không nói được lời nào, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, lại không nhịn được cười nói với Bàn Tử: "Đợi tôi lên rồi, tên anh chắc chắn xong đời." Vương Diệp không quên tên Bàn Tử này đã châm chọc cậu ta bằng giọng điệu âm dương quái khí như thế nào, cho nên vào lúc này, Vương Diệp khẳng định sẽ không dễ dàng tha thứ cho Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, ánh mắt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử thở dài sâu sắc, không biết nên làm thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, nhất thời cũng cười nói với Bàn Tử: "Anh bây giờ…" Lời của Vương Diệp còn chưa dứt, Bàn Tử đã vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ gấp gáp nói: "Tôi chỉ là tùy tiện đùa với cậu một chút thôi, chúng ta trước đây chẳng phải thường xuyên đùa như vậy sao, huống chi đầu óc tôi hồ đồ cũng là chuyện bình thường." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp giải thích, nhưng lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại cảm thấy có chút buồn cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ qua loa nói: "Tôi không nghĩ những thứ này là đùa giỡn, hơn nữa đầu óc của anh vẫn luôn rất bình thường, chưa bao giờ hồ đồ." Ánh mắt Vương Diệp trở nên cực kỳ sắc bén, nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Vào lúc này, Trương Khởi Linh cũng đi tới, Trương Khởi Linh trừng mắt nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ mệt mỏi nói: "Đôi khi tôi thật sự không hiểu, vì sao anh lại làm ra loại chuyện này, anh rõ ràng biết đã mang lại cho chúng tôi bao nhiêu phiền phức rồi, bây giờ còn cố ý làm Vương Diệp chán ghét, chẳng lẽ anh thật sự mong cậu ấy rơi xuống sao?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Bàn Tử cúi đầu, không nói một lời.

Trên thực tế, Bàn Tử chỉ là nuốt không trôi cục tức trong lòng, cho nên mới luôn nhắm vào Vương Diệp.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Trương Khởi Linh nhìn anh ta mặt đầy vẻ khó chịu nói: "Anh đừng có nghĩ mình cúi đầu xuống, là có thể giả vờ làm ra vẻ rất vô tội, rồi tất cả mọi người đều phải tha thứ cho lỗi lầm của anh.” Trong khóe mắt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ khó chịu, nghe Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử gật đầu, nhìn họ rất nghiêm túc nói: “Mấy người nói đều đúng, dù sao tôi đây chính là đồ vô dụng, bây giờ mấy người muốn dạy dỗ tôi, cứ tùy tiện mà làm đi, đã như vậy, vậy thì cứ tiếp tục dạy dỗ đi.” Bàn Tử vừa nói vừa ngẩng cằm, Bàn Tử làm ra vẻ như heo chết không sợ nước sôi, Vương Diệp đã trèo tới đỉnh rồi, trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khích.

Thấy ánh sáng phía trước ngày càng gần, Vương Diệp cũng biết đây chắc chắn là hướng rời đi.

Trong mắt Vương Diệp tràn đầy phấn khích, nhưng trong lúc Bàn Tử và Trương Khởi Linh đang đối đầu, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh và những người khác cũng không nhịn được mở miệng nói: “Tôi đây từ trước đến nay không sợ chết, nếu mấy người muốn rời đi, cứ việc đi theo Vương Diệp là được, tôi cùng lắm không dùng sợi dây này, tôi sẽ nghĩ cách khác, dù có chết ở đây cũng không sao.” Tính cách của Bàn Tử trước giờ vẫn vậy, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, nhất thời cũng cười lên, cậu ta lắc nhẹ sợi dây, lúc này Bàn Tử trực tiếp bị đánh vào mặt một cái.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, anh ta trợn tròn mắt ngẩng đầu nhìn lên, lúc này Bàn Tử cũng phát hiện Vương Diệp đã biến mất.

Bàn Tử đứng sững tại chỗ, rất lâu sau cũng không nói được lời nào, đợi rất lâu sau anh ta mới phản ứng lại, anh ta lắp bắp nhìn những người bên cạnh mình, thậm chí không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Bởi vì Bàn Tử phát hiện cảnh tượng này quá kinh khủng, đặc biệt là sau khi Vương Diệp biến mất, mọi thứ dường như đều trở nên hỗn loạn.

Nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng cạnh Bàn Tử lại vô cùng bình tĩnh.

Hai người họ dường như không hề bận tâm đến những chuyện trước mắt, chỉ có Bàn Tử giống như kiến bò chảo nóng, vẫn không ngừng đi vòng vòng.

Thấy Bàn Tử sốt ruột không thôi, hai người họ cũng cười lên, trừng mắt nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: “Yên tâm đi, Vương Diệp sẽ không sao đâu.” Ngược lại, việc Bàn Tử bây giờ không ngừng lẩm bẩm, không ngừng nguyền rủa Vương Diệp mới khiến hai người họ cảm thấy ghê tởm.

Hai người họ lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử, trong ánh mắt tràn đầy sự khó chịu.

Thấy bộ dạng của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày, há miệng, vốn định nói gì đó.

Không ngờ lúc này Vương Diệp lại cười nói với mọi người: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau trèo lên.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vội vàng trèo lên sợi dây, thấy tốc độ của hai người họ nhanh như vậy, Bàn Tử cũng vội vàng theo sau, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại trừng mắt nhìn anh ta nói: “Anh chờ một chút đi, hai người chúng tôi cùng kéo sợi dây này đã thấy hơi chật vật rồi, nếu anh còn qua nữa thì không ổn lắm đâu, anh cứ ở lại đây mà giữ đi!” Trên mặt họ mang theo vài phần phấn khích, nghe lời của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, đứng tại chỗ, sốt ruột đến nỗi trong lòng vừa khó chịu vừa bất lực, anh ta nắm chặt nắm đấm, không nhịn được đấm một quyền xuống đất.

Nhưng trong lúc anh ta ngồi xuống đất, nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ khó chịu.

Vốn dĩ anh ta muốn mắng Vương Diệp một trận, nhưng bây giờ lại phát hiện mình có tức giận cũng không mắng ra được, dù sao bộ dạng của Vương Diệp, nhìn cũng không dễ bắt nạt.

Bàn Tử ở đây sốt ruột đi vòng vòng không ngừng, Vương Diệp đứng ở đỉnh đầu, Vương Diệp nhìn gió ở đây, trên mặt Vương Diệp tràn đầy bình tĩnh.

Mặc dù bốn phía đều là vách núi cheo leo, nhưng Vương Diệp biết, chỉ cần thoát ra khỏi nơi đó, tiếp theo họ sẽ có cách rời đi.

Hơn nữa, vị trí cụ thể của Cửu Tầng Yêu Tháp, căn bản không ai biết.

Bởi vì bên dưới nó là một hình dạng sa lún rất kỳ lạ, điều đó có nghĩa là, nơi này sẽ theo thời gian mà di chuyển đến một địa bàn khác, và Vương Diệp cùng đồng đội bây giờ có lẽ đã sớm rời khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp rồi.

Họ bây giờ có thể đã đi đến những nơi khác, cho nên Vương Diệp dễ dàng thoát khỏi sự hạn chế của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn về phía Cửu Tầng Yêu Tháp, Vương Diệp cũng nhìn thấy cái màu đỏ rực ở đỉnh cao nhất.

Đây là một mảnh vải đỏ, hay là đỉnh nhọn màu đỏ, Vương Diệp cũng không biết.

Nhưng nhìn thấy vệt đỏ chói mắt đó, Vương Diệp vẫn cảm thấy thứ này có chút khó chấp nhận.

Vương Diệp nhíu mày, cuối cùng vẫn lắc đầu, không nói gì thêm.

Khi cậu ta kéo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lên, cả hai người đều cười.

Nhưng hai người họ cũng phát hiện mình thật sự đã đi ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp, nhất thời, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Chương 1116

Lúc này Bàn Tử cũng đỏ mặt, cố sức trèo lên.

Nhưng Bàn Tử trèo nửa ngày cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, suy nghĩ một chút, không chút do dự mở miệng nói: “Tốc độ của anh cũng quá chậm rồi phải không?

Chi bằng chúng ta mọi người cùng kéo anh lên đi.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, anh ta còn mong Vương Diệp có thể kéo mình lên nữa chứ.

Thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Vương Diệp lại lắc đầu, mặt đầy vẻ mệt mỏi nói: “Rõ ràng là vấn đề có thể tự mình giải quyết, lại cứ nhất định phải dựa vào người khác, anh nghĩ có dễ dàng như vậy sao?

Sức lực của chúng tôi là do gió thổi đến sao?” Giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần kiêu ngạo, nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử lập tức xị xuống, bất đắc dĩ, Bàn Tử đành phải tự mình cặm cụi leo lên.

Bàn Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể vất vả trèo lên, nhưng rất nhanh Bàn Tử đã trèo ra được, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

Bây giờ, nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Bàn Tử cũng mặt đầy kích động nói: “Cái này tính là gì chứ?

Cái này căn bản không thể đánh bại tôi.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần vui vẻ, thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Vương Diệp cũng cười lắc đầu, bây giờ Vương Diệp móc sợi dây ra ngoài, ngay sau đó không chút do dự trượt xuống vách núi cheo leo.

Nhìn cảnh tượng này, cả người Bàn Tử sợ đến mềm nhũn chân tay, những người bên cạnh cứ thế đi theo bước chân của Vương Diệp, hai người họ không có bất kỳ lời oán thán nào, nhưng Bàn Tử lại kéo cả ba người họ, mặt đầy vẻ gấp gáp nói: “Chờ một chút đã, chúng ta nếu muốn đi xuống từ đây, chẳng phải có nghĩa là sợi dây này có thể đứt bất cứ lúc nào sao?

Vậy thì quá nguy hiểm rồi phải không?

Chi bằng chúng ta vẫn nên nghĩ cách khác mà đi xuống đi.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự hoảng loạn, nhưng lời của Bàn Tử nói ra, cái nhận được lại là sự bất lực của ba người, ba người lắc đầu, không chút do dự từ chối.

“Tôi nói cho anh biết, anh hoặc là bây giờ đi cùng chúng tôi, hoặc là anh cứ tiếp tục ở lại trên đó.” Vương Diệp rất bình tĩnh nói.

Lúc này, Vương Diệp trong một giây đã trượt xuống năm mét.

Thấy Vương Diệp không sợ chết như vậy, cả người Bàn Tử sợ đến tái mặt, anh ta đứng tại chỗ, run rẩy nửa ngày, cuối cùng vẫn chọn đi xuống.

Chỉ là động tác của Bàn Tử rất chậm, khi Vương Diệp và những người khác đều đã chạm đất, Bàn Tử vẫn bị treo lơ lửng giữa không trung.

Vương Diệp không nhịn được đi qua lắc nhẹ sợi dây.

Bàn Tử sợ đến kêu la khóc thét, thấy bộ dạng của Bàn Tử thì Vương Diệp cười ha hả, nhưng lúc này Vương Diệp cũng nhìn về phía Cửu Tầng Yêu Tháp một chút.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn qua, Vương Diệp cũng cảm thấy bên trong dường như có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vương Diệp nhíu mày.

Nhưng cậu ta không suy nghĩ kỹ càng, cũng không tìm hiểu quá nhiều, chỉ không ngừng lắc sợi dây, không bao lâu sau, Bàn Tử đã xuống được.

Bàn Tử sợ đến không còn cách nào khác, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ của mình, bây giờ chạm đất, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy vẻ khó chịu trách móc: “Tên này thật sự không trượng nghĩa, cậu sao có thể làm ra loại chuyện này?

Chẳng lẽ cậu không sợ tôi bị dọa chết sao?” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy sự tức giận, lời của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ mỉm cười nhạt, cho dù tên Bàn Tử này mắng mỏ liên miên, nói một đống lời.

Nhưng Vương Diệp cũng không có sóng gió lớn gì, thấy bộ dạng của Vương Diệp, mặt Bàn Tử tái mét.

Bàn Tử nhíu mày, cuối cùng thở dài sâu sắc, ngay sau đó nhìn môi trường xung quanh, rồi không chút do dự nói với Vương Diệp: “Xe của chúng ta đâu?

Bây giờ chúng ta phải quay về rồi chứ?

Cái nơi quỷ quái này, tôi không muốn ở lại nữa.” Bàn Tử là người luôn tham sống sợ chết, bây giờ cũng không muốn mạo hiểm quá nhiều ở nơi này.

Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, lập tức gật đầu, nhưng cậu ta chỉ vào hướng Cửu Tầng Yêu Tháp, cậu ta cũng nhìn những người bên cạnh mình, mặt đầy vẻ mệt mỏi nói: “Chúng ta vẫn phải đi về phía đó mới được, nếu không chúng ta đi vòng quanh đây cũng vô dụng, hơn nữa…” Lời của Vương Diệp còn chưa dứt, Bàn Tử đã thở dài sâu sắc, mặc dù Bàn Tử cảm thấy có chút vô lực, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đi theo sau Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử và Vương Diệp chậm rãi đi về phía trước, mặc dù họ đều đi bộ, nhưng Bàn Tử đi suốt quãng đường này, lại nghỉ ngơi đến năm lần.

Đương nhiên, khi anh ta nghỉ ngơi căn bản không có ai đợi anh ta, mọi người vẫn tự mình đi về phía trước, bởi vì đối với họ, Bàn Tử cũng chỉ là một người bạn đồng hành mà thôi.

Nếu phải đợi Bàn Tử như vậy, thì họ ước chừng đợi đến tối cũng không đi đến cuối cùng.

Bàn Tử cảm thấy tức giận với những gì họ làm.

Nhưng rất nhanh, họ đã đến trước Cửu Tầng Yêu Tháp, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy những bức họa vẽ bên ngoài Cửu Tầng Yêu Tháp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích.

“Ba Thục.” Anh ta đột nhiên thốt ra từ này, Vương Diệp nhíu mày, trừng mắt nhìn Bàn Tử mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Anh sao vậy?” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự tò mò, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử chỉ vào những bức bích họa trên đó, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ hớn hở nói: “Cậu không nhìn thấy ý nghĩa trên đó sao?

Chỉ cần chúng ta đi đến nơi này, là có thể nhìn thấy tiền kiếp kiếp này của chúng ta, trời đất ơi, điều này có bao nhiêu kích thích!” Anh ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy Bàn Tử kích động như vậy, Vương Diệp chỉ lắc đầu, Vương Diệp không đáp lời anh ta, bởi vì Vương Diệp biết, mặc dù những bức bích họa ở đây, quả thực có thể khiến họ nhìn thấy tiền kiếp kiếp này.

Nhưng điều này không có nghĩa là tất cả đều là thật, hơn nữa trên những bức bích họa này đều có chứa thành phần mê huyễn nhất định, chỉ là lúc này Vương Diệp không nói cho Bàn Tử mà thôi.

Nhưng Bàn Tử cũng không hỏi thêm quá nhiều, anh ta chỉ nhìn bức bích họa này, trên mặt anh ta mang theo vẻ phấn khích, không lâu sau, Vương Diệp đã lái xe tới, tiếng xe bên ngoài đã thu hút sự chú ý của những người bên trong.

Lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng kêu cứu từ bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nghe những âm thanh đó, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ quỷ dị.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, hai người không nói gì ngồi vào xe.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân cũng nghe thấy những âm thanh kỳ lạ.

“Chỉ cần các anh chịu cứu chúng tôi, sau đó, chúng tôi sẽ đưa đồ trong tay cho các anh.” Khi lời này nói ra, Hạo Thiên Chân chỉ cười lạnh, nhưng điều Hạo Thiên Chân không ngờ tới là, khi cậu ta thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này Bàn Tử cũng đang vẫy tay về phía Cửu Tầng Yêu Tháp.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần kích động, Bàn Tử nhìn về phía Cửu Tầng Yêu Tháp, mặt đầy vẻ phấn khích nói: “Các người mau mang đồ ra đây đi, thể hiện thành ý của các người ra, nếu các người thật sự có thành ý, thì tôi sẽ xuống dưới hợp tác tốt với các người.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, khi lời của Bàn Tử nói ra, những người bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp đều cười ha hả, ngay sau đó, Bàn Tử cũng nghe thấy giọng nói của họ: “Các anh phải cứu chúng tôi ra, nếu không những thứ trong tay chúng tôi không dễ dàng vứt ra đâu, hơn nữa thứ này chúng tôi cũng không biết làm thế nào để lấy ra.” Trên mặt họ tràn đầy vẻ bất lực, nghe lời của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, lại tức giận vì chuyện này, nhưng không ngờ những người kia cũng đã kéo sợi dây ra.

Nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ quỷ dị, còn những người bên trong, chỉ vô cùng nghiêm túc nói với Bàn Tử: “Bây giờ anh hãy kéo sợi dây đó, hoặc tìm một điểm cố định, như vậy, chúng tôi có thể trèo ra rồi.” Nghe lời của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhìn sợi dây trước mặt này, theo bản năng muốn đưa tay ra lấy, kết quả không ngờ tay Vương Diệp trực tiếp đánh vào mu bàn tay anh ta.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử cực kỳ khó chịu nói: “Tên anh sống chán rồi sao?” Giọng điệu của Vương Diệp tràn đầy sự chán ghét, thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, anh ta nhíu mày, không biết nên làm thế nào.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, anh ta nhìn tay mình bị đỏ lên, ngay sau đó ngồi trở lại xe, không nói gì thêm.

Nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn không cam tâm, bởi vì những người kia vẫn đang kêu gọi Bàn Tử, hơn nữa giá cả họ đưa ra ngày càng cao, Bàn Tử không động lòng chắc chắn là giả.

Vương Diệp thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Vương Diệp đột nhiên nói với Bàn Tử: “Anh có biết vì sao vào ban đêm, khi dạo chơi ở bờ sông hay hồ chứa nước, người ta thường khuyên không nên dựa vào thành hay bờ không?” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào, thấy vẻ mặt ngây ngốc của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười giải thích với anh ta.

Bởi vì khi đi chơi ở bờ sông và hồ chứa nước, thường có thể nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ, những âm thanh đó thực ra chỉ là âm thanh do thiên nhiên, bao gồm cả xoáy nước do dòng chảy tạo ra.

Nhưng con người trong môi trường như vậy, vì xung quanh tương đối yên tĩnh, nên những âm thanh do xoáy nước tạo ra, sẽ khiến họ sản sinh ra một loại ảo giác, giống như có người đang gọi tên họ.

Cho nên những người đó thường sẽ cảm thấy có người ở dưới nước, sau đó bắt đầu đối thoại với những người đó, không lâu sau, có thể sẽ không kiềm chế được mà lao xuống nước chơi.

Đặc biệt là những người có ý chí không đủ kiên định, cơ bản đều sẽ làm như vậy.

Bây giờ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng mặt đầy vẻ mệt mỏi thở dài.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự kinh ngạc, anh ta ôm ngực, trừng mắt nhìn Vương Diệp khó tin nói: "Trời đất ơi, cậu nói thật đấy sao?" Bàn Tử vừa nói vừa che miệng, anh ta căn bản không thể chấp nhận.

Nhưng Vương Diệp lại lười để ý đến Bàn Tử, nếu những thứ này không phải thật, vậy thì tại sao mỗi năm lại có nhiều người bị chết đuối như vậy chứ?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì nhất thời chết đuối thôi sao?

Huống chi, những người giỏi bơi lội thì nhiều vô kể, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái xoáy nước chết tiệt này.

Thứ này rốt cuộc là do xoáy nước hay thứ gì khác tạo ra, e rằng chỉ có người trong cuộc mới rõ.

Nhưng người chết rồi đều không biết nói, cho nên bây giờ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng chỉ cười như không cười nhìn anh ta, không nói gì thêm.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử dứt khoát chọn im lặng, Bàn Tử cúi đầu, lúc này, Vương Diệp khởi động xe không chút do dự chở họ quay về theo đường cũ.

Vương Diệp đang lái xe, nhìn cảnh vật xung quanh.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh nơi đây, nhịn không được nói với Vương Diệp: “Tôi bỗng nhiên thấy hơi buồn ngủ.” Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp gật đầu.

Bàn Tử nhắm mắt lại, không lâu sau, anh ta cảm thấy chiếc xe cứ chạy mãi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp nhịn không được nói: “Sao chú em không nghỉ ngơi một chút?

Lái xe mệt mỏi như vậy không tốt đâu.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần lo lắng, anh ta thấy Vương Diệp lái xe từ sáng đến tối, cứ như vậy mãi không ổn chút nào.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp không hề đáp lại lời anh ta mà còn tăng tốc.

Hơn nữa, phía trước còn chưa bật đèn đường, Bàn Tử sợ đến tái mặt.

Anh ta vội vàng vỗ vai Vương Diệp, lo lắng nói: “Chú em mau bật đèn xe lên!” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần khẩn thiết.

Nghe anh ta nói, Vương Diệp bật đèn xe lên, nhưng lúc này Bàn Tử nhìn con đường phía trước, anh ta cũng phát hiện màn đêm đen kịt đến mức không nhìn rõ năm ngón tay.

Bàn Tử sợ đến tái mặt, anh ta nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu lăn dài trên trán anh ta.

Lúc này, Bàn Tử nghe thấy tiếng phanh xe.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, kết quả không ngờ một thứ đáng sợ đứng chắn ngang đèn xe.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử sợ đến tái mặt, anh ta thét lên một tiếng thảm thiết, thậm chí còn thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt của nó.

Lúc này, Bàn Tử cũng nghe thấy cửa sổ xe bị người ta gõ.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, kết quả không ngờ là một đám nam nữ, hơn nữa mặt bọn họ đều trắng bệch, trông tràn đầy oán khí, và bọn họ trừng mắt nhìn Bàn Tử nói với vẻ cực kỳ bực bội: “Vì sao không chịu cứu chúng tôi?

Các người rõ ràng chỉ cần kéo một sợi dây thôi mà, vì sao không chịu làm chuyện đó?” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy phẫn nộ, những lời trách móc vang lên bên tai.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, anh ta cũng biết mình đang gặp ác mộng, nhưng Bàn Tử dù làm cách nào cũng không tỉnh lại được.

Lúc này, Bàn Tử cũng phát giác mình dường như sắp chết đuối, giống như Vương Diệp đã nói, cho dù anh ta bơi rất giỏi, rất thạo nín thở, nhưng bây giờ… Bàn Tử thật sự không còn cách nào nữa.

Chương 1117

Bàn Tử phát giác mình thật sự không thể tỉnh lại, hơn nữa sự áp bức của những người này càng ngày càng nhiều, nỗi sợ hãi của Bàn Tử đối với bọn họ cũng vô hạn mở rộng.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng vươn tay về phía Vương Diệp: “Mau cứu tôi!” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy khẩn thiết, anh ta cảm thấy Vương Diệp mới là người duy nhất có thể cứu mình.

Kết quả không ngờ Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều quay đầu nhìn anh ta, hai người nở một nụ cười đáng sợ.

Hơn nữa, mặt của hai người bọn họ cũng biến thành mặt người khác.

Lúc này, Vương Diệp cũng chậm rãi quay đầu lại, nhưng mặt Vương Diệp lại trắng bệch, hơn nữa da thịt trên người anh ta từng mảng từng mảng rơi xuống.

Lại còn có côn trùng bò trên tóc anh ta.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Bàn Tử sợ đến tái mặt, anh ta thật sự không thể tỉnh lại được, vì những người này cứ liên tục tiếp cận anh ta.

Bàn Tử né sang một bên đồng thời cũng phát hiện, dù mình làm cách nào, dường như cũng không thể tránh khỏi bọn họ.

Bởi vì bọn họ càng chen lấn càng gần, hơn nữa Bàn Tử cũng dần cảm thấy khó khăn, Bàn Tử nhíu mày, trừng mắt nhìn những kẻ trước mặt, mặt đầy bất lực nói: “Tôi thật sự không biết chuyện năm đó là như thế nào, các người đừng đuổi theo tôi nữa.” Nhưng lời giải thích của Bàn Tử rất vô lực, Bàn Tử trong lúc giãy giụa, phát hiện bọn họ càng ngày càng gần, lúc này Bàn Tử cũng cảm thấy hồn phách dường như sắp bị người ta hút mất.

Mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhíu mày, không nói được một lời.

Trong khoảnh khắc như vậy, tâm trạng của anh ta cũng trở nên cực kỳ kỳ lạ.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp tát Bàn Tử một cái, nhưng Bàn Tử vẫn không tỉnh lại, chỉ là anh ta có thể cảm nhận được đau đớn.

Vương Diệp nhìn mặt Bàn Tử nhăn lại, Vương Diệp cũng cười ha ha.

Anh ta nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, mặt đầy bất lực nói: "Tôi thấy thằng nhóc này phần lớn là trúng tà rồi, hai cậu có cách nào giúp anh ta không!" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Bàn Tử.

Nghe Vương Diệp nói, hai người bọn họ nhìn nhau, suy nghĩ một lát, không chút do dự véo nhân trung của Bàn Tử.

Không lâu sau, Bàn Tử sợ đến hai tay run rẩy, ngay sau đó tỉnh lại. … Nhìn biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp nhíu mày.

Mặt Bàn Tử xanh lét, hơn nữa trông rất kỳ quái.

Vương Diệp lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử, rất bất lực nói: "Có những thứ không nên lấy, nếu cậu nhất định tham lam thì tiếp theo cậu cũng sẽ phải trả giá cho nó.

Chúng ta bây giờ có thể cứu mạng cậu, nhưng cũng chỉ có thể bảo toàn lần này thôi." Mặt Vương Diệp tràn đầy bất lực.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử hoàn hồn.

Bàn Tử trợn tròn mắt, vội vàng kéo tay Vương Diệp, nhìn những người bên cạnh, mặt đầy lo lắng nói: “Trời ơi, những thứ tôi vừa gặp phải, các anh đơn giản là không thể tưởng tượng được.” Anh ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp cười gượng gạo, mọi người nhìn Bàn Tử càng là mặt đầy sầu não lắc đầu.

Những thứ Vương Diệp vừa nói, Bàn Tử e là không nghe lọt tai, nếu không thì bây giờ sao lại thành ra bộ dạng này.

Mọi người dứt khoát chọn cách im lặng, không thèm để ý đến Bàn Tử.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, để ý đến Bàn Tử là không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Trong lòng bọn họ đang nghĩ đồng thời, Bàn Tử nhìn bọn họ cũng mặt đầy sầu não nói: “Nói đi thì nói lại, tôi thấy có những thứ thật sự…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã lắc đầu.

Mọi người trừng mắt nhìn Bàn Tử nói với vẻ cực kỳ lạnh nhạt: “Có những thứ quả thực là không thể tránh khỏi, nhưng bây giờ cậu thể hiện ra cái bộ dạng này, hình như cũng không có tác dụng lớn lắm nhỉ?” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy kiêu ngạo.

Nghe bọn họ nói, mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này Vương Diệp cũng không chút do dự tăng tốc, Bàn Tử dứt khoát chọn im miệng, bởi vì những người khác không thèm để ý đến mình.

Huống chi, cái vẻ đối đầu của bọn họ như vậy, Bàn Tử sao có thể còn đi tìm bọn họ nói chuyện.

Lúc này, Bàn Tử chỉ có thể giữ im lặng, lẳng lặng nhìn Vương

Diệp lái xe.

Không lâu sau, Vương Diệp đã đến đích.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn ga xe lửa trước mặt, Vương Diệp không chút do dự đưa Bàn Tử lên xe.

Lần này bọn họ có thể nói là người thứ ba trở về.

Cho nên Vương Diệp lúc này cũng nhịn không được vui mừng.

Nhìn Vương Diệp cười toe toét như vậy, Bàn Tử cũng cười.

Bàn Tử lắc đầu, trừng mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói: “Sao tôi cảm thấy chúng ta hình như không phải là người đầu tiên?” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp chỉ cảm thấy khó hiểu.

Lúc này, Bàn Tử gãi đầu một cái, chỉ cảm thấy đầu rất ngứa.

Không lâu sau, trong tay Bàn Tử đều là một nắm côn trùng màu đỏ, nhìn những côn trùng màu đỏ này lăn lộn trong tay mình, cả người anh ta muốn nôn mửa.

Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói: “Trời ơi, chuyện này là sao?” Bàn Tử vừa nói vừa run rẩy hai tay, đối với tất cả những thứ trước mắt này, hiển nhiên là cảm thấy khó chấp nhận.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ anh ta, nhất thời cũng cười lắc đầu: “Cậu xem cái bộ dạng này của cậu, sợ sệt đến mức nào.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười.

Vương Diệp chỉ rắc một nắm tro qua, những côn trùng trong tay Bàn Tử đều biến mất.

Bàn Tử dụi mắt, nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt chỉ có sự khó tin, anh ta sợ đến trợn tròn mắt, không nói được một lời.

Nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cười ha ha.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói: "Cậu quả thực đoán đúng rồi, chúng ta không phải là người đầu tiên trở về, nhưng người đầu tiên trở về e rằng cũng đã dùng một chút mánh khóe trên người cậu, cho nên cậu mới nhìn thấy những thứ kỳ quái đó." Không phải Vương Diệp cố ý gây thù chuốc oán, mà là Vương Diệp chỉ nói sự thật mà thôi.

Nếu Bàn Tử không gãi ra nắm côn trùng màu đỏ này, có lẽ Trương Thần chỉ sẽ nghĩ Bàn Tử bị trúng tà.

Nhưng Bàn Tử đã gãi ra con côn trùng này.

Vậy thì có nghĩa là, tất cả những chuyện này đều là do người khác cố ý làm.

Nhìn dáng vẻ Vương Diệp như vậy, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh ta đang tức giận đồng thời, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Thực ra, suy cho cùng thì Bàn Tử quá ngây thơ, suy nghĩ những chuyện đó quá đơn giản, hơn nữa anh ta quá tham lam, cho nên lần này phải trả giá cũng là chuyện bình thường.

Bàn Tử cũng sợ hãi, Bàn Tử kéo tay Vương Diệp hỏi đông hỏi tây, anh ta lo lắng trên người mình có những côn trùng đó, tiếp theo sẽ có một số chuyện không hay xảy ra.

Nhưng đối mặt với những câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp lại cảm thấy hơi bất lực, Vương Diệp lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử mặt đầy sầu não nói: "Tôi nên giải thích với cậu thế nào đây?

Những con côn trùng đó tuy có vấn đề, nhưng nó sẽ không mang lại ảnh hưởng quá lớn đến tính mạng cậu." Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Tôi luôn cảm thấy có những thứ không đơn giản như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, anh ta đang cảm thấy bất lực vì chuyện này.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, chỉ là thở dài lắc đầu.

Nhưng lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy phong cảnh xuất hiện trước mặt.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự đưa Bàn Tử lên xe.

Chiếc xe đó đã đến, nhưng trên xe bày không ít hoa tươi, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lần lượt theo sau Vương Diệp.

Những bông hoa tươi này được đặt trên xe đồng thời, những người đó cũng đang hỏi có ai muốn mua hoa không.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ bọn họ, Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại chuẩn bị thể hiện lòng tốt của mình trước mặt Vương Diệp, Bàn Tử kéo tay Vương Diệp một cái, và bày tỏ với Vương Diệp mình muốn đi mua một ít hoa tươi.

Nhìn biểu cảm trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp vậy mà lại kéo tay Bàn Tử, không cho Bàn Tử đi qua.

Nhìn dáng vẻ Vương Diệp như vậy, mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Nhưng lúc này những người bán hoa kia dường như cũng biết tâm tư của Bàn Tử, bọn họ trực tiếp đi tới, nhìn Bàn Tử cười rất ôn hòa.

Bàn Tử dứt khoát mua một bó hoa từ chỗ bọn họ.

Kết quả không ngờ bó hoa này trực tiếp bán với giá trên trời, vậy mà cần 500 tệ.

Bàn Tử nghe thấy 500 tệ, cả người anh ta đều ngớ ra.

Bàn Tử đứng ngây tại chỗ, sau đó sờ vào ví tiền của mình, mặt đầy bất lực nói: “Thật sự xin lỗi, ví tiền của tôi hình như bị người ta lấy trộm rồi, bây giờ trên người tôi không còn một đồng nào, cho nên thật sự rất tiếc, lần sau có cơ hội tôi sẽ mua hoa của các người vậy!” Bàn Tử cười nói ra lời này, mọi người nghe Bàn Tử nói, mọi người cười ha ha.

Bọn họ gật đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Được thôi, vậy thì lần sau mua vậy, nhưng chúng tôi bây giờ tặng cậu một bó hoa cũng được.” Nhưng Bàn Tử lại không chuẩn bị nhận, bởi vì Bàn Tử biết không có thứ gì là cho không, bọn họ bây giờ tốt bụng như vậy, chắc chắn không phải nói lên bọn họ lương thiện, chắc chắn là có vấn đề.

Bàn Tử lắc đầu từ chối nhưng không tránh được, cuối cùng bọn họ trực tiếp nhét bó hoa vào tay Bàn Tử.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại trực tiếp ném bó hoa trở lại, động tác của Vương Diệp quá thô bạo, anh ta trừng mắt nhìn những người trước mặt, mặt lạnh như tiền.

Những người bên cạnh nhìn động tác của Vương Diệp, bọn họ tuy có chút ý kiến với Vương Diệp, nhưng bọn họ cũng không đến can thiệp, bởi vì chuyện này không phải là chuyện bọn họ có thể quản.

Mấy người nông dân trồng hoa kia nhìn Vương Diệp, sau đó lại cười lắc đầu, bọn họ nói với Vương Diệp: “Không ngờ các cậu lại có năng lực như vậy, nhanh thế đã quay về rồi, cứ tưởng các cậu phải mất rất nhiều thời gian chứ.” Bọn họ cười nói ra lời này, trông có vẻ quan hệ với Vương Diệp không tệ, nhưng trên thực tế, khi những lời này nói ra, cái nhận được lại là sự bực bội của Vương Diệp.

Vương Diệp lườm một cái, trừng mắt nhìn những người trước mặt, thái độ cực kỳ kiêu ngạo nói: “Thế thì sao chứ?

Liên quan gì đến các người?” Vương Diệp vừa nói vừa trừng mắt nhìn bọn họ cười lạnh.

Chương 1118

Nghe Vương Diệp nói, những người này chỉ là cười ha ha lắc đầu, bọn họ không quá chấp nhặt với Vương Diệp.

Nhìn dáng vẻ bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng nhìn phong cảnh bên ngoài.

Bởi vì vé ghế ngồi đều đã bán hết, cho nên bốn người bọn họ chỉ có thể đứng ở chỗ này, nhưng mỗi người đều đứng ở một góc, nơi đó trông có vẻ là đứng tùy ý.

Nhưng trên thực tế chỉ là để canh chừng người phía trước, phía sau, bên trái, bên phải mà thôi, cũng lo lắng sẽ có người đến động thủ với bọn họ.

Tuy rằng phần lớn người trong toa xe này đều là bình thường, nhưng ai cũng không thể đảm bảo.

Trong đây có thể có những kẻ tạp nham nào đó.

Nghĩ đến điểm này, mặt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những người nông dân trồng hoa trước mặt, Bàn Tử cố ý tránh ánh mắt của bọn họ.

Không ngờ Bàn Tử khi bọn họ xuống xe, Bàn Tử vậy mà lại ngây người nhìn những bông hoa trong tay bọn họ.

Vương Diệp nhìn ánh mắt Bàn Tử, Vương Diệp kéo cánh tay Bàn Tử một cái, kết quả không ngờ Bàn Tử níu lấy tay Vương Diệp, mặt đầy cẩn thận nói: “Những người này đều không phải người đơn giản, bọn họ đều là người từ trong Cửu Tầng Yêu Tháp ra.” Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp chỉ cảm thấy khó hiểu, Vương Diệp lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử, mặt đầy bất lực nói: “Cậu đừng có ở đây nói bậy, sao có thể giống như cậu nói chứ?

Bọn họ nếu thật sự đi từ Cửu Tầng Yêu Tháp ra thì những người bọn họ…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng, đợi bọn họ hoàn toàn xuống xe xong, Bàn Tử mới nói phát hiện của mình cho Vương Diệp biết.

Nguyên lai Bàn Tử là trên những bông hoa của bọn họ, nhìn thấy những con côn trùng màu đỏ, đang bò lổm ngổm, hơn nữa không chỉ anh ta nhìn thấy những con đó, ngay cả trên những bông hoa khác cũng vậy.

Anh ta căn bản không thể tưởng tượng được cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, anh ta không thét lên, rất bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, có lẽ là vì anh ta biết chỉ có sống sót là quan trọng nhất.

Cho dù những thứ này cực kỳ chấn động và khó chấp nhận, nhưng Bàn Tử cũng biết, vẫn phải giữ bình tĩnh.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, nhất thời cũng cười rộ lên.

Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Được rồi, những thứ này đâu phải chuyện gì to tát, nhìn mặt cậu biến thành bộ dạng gì rồi, sợ đến tái mét cả.

Tôi nói cho cậu biết, sau này tình huống như vậy nhiều lắm, những chỗ cần cậu ra mặt cũng không ít đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử cười.

Nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nghe được.

Nhìn anh ta đứng ngây tại chỗ, Vương Diệp lại cười nói với Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh: “Nói đi thì nói lại, hai cậu hình như trên đường đi không nói gì mấy nhỉ?

Có tâm sự gì sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, hai người lắc đầu, hai người nhìn Vương Diệp, chỉ là nói với vẻ chiếu lệ: "Hai chúng tôi không có tâm sự gì, hai chúng tôi chỉ là có một số chuyện nghĩ không thông mà thôi, nhưng chúng tôi nghĩ kỹ một chút là sẽ hiểu." Nghe bọn họ nói, Vương Diệp gật đầu không nói nhiều, tính cách của hai người bọn họ vốn dĩ là như vậy, Vương Diệp cũng không nghĩ muốn từ trong miệng bọn họ.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn hai người bọn họ, lại trừng mắt nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, mở miệng nói: "Cậu có muốn đi đến cái nơi Ba Thục đó không?" Câu hỏi này quá khó hiểu, Bàn Tử hé miệng, còn chưa trả lời, Vương Diệp đã vỗ vai Bàn Tử nói: "Cứ nói thật đi." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, Bàn Tử đương nhiên muốn đi, anh ta muốn đi xem kiếp trước kiếp này của mình, cũng tò mò mình trước đây rốt cuộc là như thế nào.

Cho nên trong khoảnh khắc như vậy, Bàn Tử cũng không muốn bỏ lỡ chuyện quan trọng như thế.

Nhìn sự kích động trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, không chút do dự nói: "Nếu chuyến này đi qua cần cậu phải trả giá bằng tính mạng, cậu cũng bằng lòng sao?" Khi câu hỏi này nói ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, đầu Bàn Tử như trống bỏi, không ngừng lắc lư.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử mặt đầy kháng cự, Vương Diệp cũng cười ha ha.

Hiện giờ, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, mặt đầy sầu não nói: "Nói đi thì nói lại, có những chuyện thật sự là cậu không thể tưởng tượng được đâu." Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy thâm trầm.

Nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy không dám tin nói: "Lời chú em là ý gì?” Khi câu này nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp lại miêu tả một chút cho Bàn Tử về những người mà anh đã từng quen biết.

Anh trước đây đi đến Cửu Tầng Yêu Tháp, cũng không chỉ đi cùng bạn bè, bởi vì ở nơi đó, không ít người có thể gặp gỡ, cho nên Vương Diệp cũng đã có chút liên hệ với bọn họ.

Bọn họ cùng nhau sống sót trở ra, kết quả không ngờ có một thanh niên thật sự bị nội dung trên bích họa thu hút, muốn đi xem hình dáng kiếp trước kiếp này của mình, cho nên anh ta dứt khoát chọn đi Ba Thục.

Hơn nữa, dáng vẻ anh ta y hệt Bàn Tử, không chỉ hưng phấn, mà còn vô cùng mong đợi.

Kết quả không ngờ huynh đệ đi cùng anh ta, không chỉ không cùng anh ta ở nơi đó nhìn thấy kiếp trước kiếp này của hai người, mà ngược lại còn ở đó nhìn thấy một số thứ phi thường.

Kết quả sau khi trở về, hai người bọn họ đều ngớ ra, đầu óc bọn họ dường như đã trúng một loại độc nào đó, ngay sau đó liền vào bệnh viện tâm thần.

Chuyện này Vương Diệp vẫn nhớ rõ ràng.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, cũng mặt đầy mệt mỏi nói: “Đương nhiên rồi, về chuyện này, rất nhiều người đều đang bàn luận, không ít người đều cho rằng, chỉ là bọn họ không thể chịu đựng được những thứ kiếp trước kiếp này, cho nên bọn họ hóa điên.” Nói đến đây, mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, nhịn không được khẽ mỉm cười, anh biết suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, hiện giờ Vương Diệp cũng không chút do dự nói: “Nhưng cũng có một bộ phận người cho rằng, những gì bọn họ nhìn thấy căn bản không phải là kiếp trước kiếp này, mà là sợi dây đoạt mệnh.” Khi câu này nói ra, mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp mặt đầy căng thẳng nói: “Tôi thấy cái thứ này cũng không huyền hồ như mọi người nói, tôi thì chắc chắn sẽ không đi tự chui đầu vào rọ, tôi chỉ là tò mò, muốn tìm hiểu thêm về nơi này mà thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa trừng mắt nhìn Vương Diệp cười, anh ta thể hiện rất cẩn thận.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, lập tức gật đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Tôi hiểu ý cậu rồi.” Trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình thản.

Nhìn dáng vẻ Vương Diệp như vậy, Bàn Tử gật đầu.

Và lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng nhịn không được cảm thán một câu: “Nói đi thì nói lại, chú em có từng đi đến cái nơi Ba Thục đó chưa?

Nếu chú em từng trẻ tuổi, tôi nghĩ chú em chắc chắn từng muốn đi đến nơi đó, thăm dò cái chân tướng dưới ánh mặt trời đó nhỉ.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhìn thấy đoàn tàu bỗng nhiên dừng lại.

Lúc này Bàn Tử trực tiếp ngã về phía trước, nhưng Vương Diệp lại vội vàng kéo cổ áo Bàn Tử.

Bàn Tử tuy giữ vững được thân hình, nhưng cổ áo bị Vương Diệp kéo, anh ta giống như đang bị treo cổ vậy, anh ta không ngừng giãy giụa hướng lên trên.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, vội vàng đẩy anh ta đến cửa sổ.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của một người bên ngoài cửa sổ, Bàn Tử sợ đến tái mặt.

Mặc dù khuôn mặt đó chỉ thoáng qua, nhưng Bàn Tử đã đối mặt với nó, cho nên Bàn Tử cũng biết, đó chắc chắn là một người, nhưng tại sao nó lại biến mất, Bàn Tử căn bản không thể hiểu được.

Bàn Tử nhíu mày, trong ánh mắt chỉ có sự chấn kinh nồng đậm.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, cũng đỡ anh ta dậy, trừng mắt nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi nói cho cậu biết những nơi đó, tôi tuy rằng muốn đi, nhưng tôi cũng biết, có những người không thích hợp đi đến nơi đó, cho nên tôi đã không đi.” Nghe Vương Diệp giải thích, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào.

Anh ta chỉ biết những thứ mình vừa nhìn thấy cực kỳ quỷ dị, chính vì khuôn mặt người đó có mắt, cho nên Bàn Tử mới đối mắt với nó, nếu không Bàn Tử không thể nào khẳng định nó là người.

Nhưng lời Vương Diệp nói ra xong, Bàn Tử trông có vẻ lơ đễnh, Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, trong mắt tràn đầy sự kỳ quái.

Lúc này Vương Diệp cũng đẩy cánh tay Bàn Tử một cái, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy khó hiểu nói: “Cậu đang ngây ngốc cái gì vậy?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử lắc đầu, Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào, nhưng Bàn Tử nghĩ đến khuôn mặt người mình vừa nhìn thấy, trong lòng cũng hiểu, có lẽ chỉ có Vương Diệp mới có thể giúp được mình.

Hiện giờ, Bàn Tử cũng kéo Vương Diệp, mặt đầy vội vàng nói: “Tôi vừa nhìn thấy một khuôn mặt người bên ngoài cửa sổ xe, rốt cuộc đó là chuyện gì vậy?” Mặt Bàn Tử tràn đầy tò mò, câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lắc đầu, nhưng Vương Diệp lại biết, chiếc xe lửa này bỗng nhiên dừng lại, chắc chắn là không đơn giản.

Hiện giờ, nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng khẽ thở dài, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mở miệng nói: "Bất kể tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng hy vọng cậu chuẩn bị tâm lý để đón nhận, cứ như những thứ nên đến rồi sẽ đến, thuận theo tự nhiên." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, tuy không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng trong lòng Bàn Tử lại vô cùng khó chịu, anh ta trừng mắt nhìn Vương Diệp khó tin nói: "Nhưng tôi cảm thấy tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì, tôi cũng là một người tốt, tai nạn như vậy không nên giáng xuống đầu tôi chứ, điều này không hợp lý." Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, trong ánh mắt anh ta tràn đầy căng thẳng và khẩn thiết, câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, Trương Khởi Linh gật đầu.

"Tôi đồng tình với những điều cậu nói, nhưng… mỗi người đều có một kiếp nạn, và một duyên phận, nếu không nhầm thì kiếp nạn của cậu hẳn là sắp đến rồi." Nhưng nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử lại trở nên cực kỳ hoảng sợ, rõ ràng ý của Vương Diệp đã biểu đạt rõ ràng như vậy, nhưng Bàn Tử lại căn bản không thể chấp nhận, anh ta kéo tay Vương Diệp, mặt đầy khẩn thiết truy hỏi: "Vì sao lại đến?

Là vì tôi đã làm những chuyện đó sao?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài, Vương Diệp không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn dáng vẻ Vương Diệp im lặng không nói, Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy lo lắng nói: "Chú em mau nói cho tôi biết." Bàn Tử vừa nói vừa cầu xin.

Nghe những lời đó của Bàn Tử, mặt Vương Diệp lộ ra sự bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, trừng mắt nhìn Bàn Tử, rất mệt mỏi mà kéo tay anh ta ra.

Những kiếp nạn này và những việc làm của Bàn Tử, không hề có bất kỳ sự liên quan nào, cho dù Bàn Tử không làm bất cứ chuyện gì, những chuyện này vẫn sẽ xảy ra.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, đúng như Vương Diệp đã nói, những thứ nên đến sớm muộn gì cũng sẽ đến, chỉ là xem nó sẽ giáng xuống dưới hình thức nào mà thôi.

Cho nên điều Bàn Tử có thể làm cũng chỉ là đối mặt với kiếp nạn như vậy, thậm chí là chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nếu không trong khoảnh khắc như vậy, chỉ sợ hoảng loạn sẽ không giải quyết được vấn đề.

Nhưng những lời khuyên nhủ của Vương Diệp vang lên bên tai, cái nhận được lại là sự tuyệt vọng của Bàn Tử.

Bàn Tử ôm đầu của mình, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa.” Bàn Tử lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy mệt mỏi mở miệng nói: “Tôi cảm thấy những thứ này thật sự khiến người ta không thể chấp nhận.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy thâm trầm.

Nghe những lời đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bất lực, Vương Diệp khẽ thở dài, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn dáng vẻ Vương Diệp như vậy, mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, lại một lần nữa mở miệng cầu xin: “Chú em chẳng lẽ thật sự không biết nên giúp tôi thế nào sao?” Câu hỏi của Bàn Tử nói ra, cái nhận được lại là sự mệt mỏi của Vương Diệp.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử mặt đầy sầu não nói: “Tôi dù biết, nhưng tôi cũng không biết phải giúp thế nào, hơn nữa những thứ này tôi cũng không thể tính toán chính xác, cậu bây giờ cứ ở bên cạnh tôi, trước tiên xem xét vấn đề, chúng ta cứ tùy cơ ứng biến.” Lời Vương Diệp nói ra, cảm xúc của Bàn Tử hiếm khi bình tĩnh hơn một chút, nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là khi nghĩ đến những lời Vương Diệp nói.

Bàn Tử căn bản không thể chấp nhận tất cả những điều này, Bàn Tử lắc đầu, trên mặt chỉ có một mảnh mệt mỏi.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, nhìn Bàn Tử thật sự sợ hãi, hai người đều cảm thấy bất ngờ, hai người nhìn Vương Diệp hơi kinh ngạc nói: “Thật không ngờ tên này lại biết sợ.” Giọng điệu của hai người bọn họ mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe hai người bọn họ nói, Vương Diệp cười ha ha, nhưng Bàn Tử nhìn bọn họ còn có tâm trạng cười, Bàn Tử tức giận đến dậm chân.

Lời trách móc của Bàn Tử vang lên bên tai, cái nhận được chỉ là sự tùy ý của ba người bọn họ.

Nhưng lúc này, đoàn tàu lại một lần nữa khởi hành, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Diệp nhìn nhân viên tàu đi ngang qua, Vương Diệp vội vàng gọi anh ta lại, câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Mặt nhân viên tàu lộ ra sự bất lực.

Nhân viên tàu khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mặt đầy mệt mỏi nói: “Tôi cũng không biết nên giải thích với cậu thế nào, dù sao thì, vấn đề không lớn, chúng tôi đã giải quyết, hơn nữa những thứ này đều không ảnh hưởng gì lớn.” Lời nhân viên tàu nói ra, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt chỉ có một mảnh quỷ dị, nói thật, anh ta thật sự không tin những lời nhân viên tàu nói.

Nhưng bây giờ không có cách nào, Vương Diệp cũng chỉ có thể gật đầu, nhìn nhân viên tàu đi ngang qua.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, lại mặt đầy sầu não nói với Bàn Tử: “Có những chuyện sắp xảy ra rồi, nếu cậu có thể chuẩn bị tâm lý tốt thì có lẽ kiếp nạn cũng không nghiêm trọng đến thế.” Vương Diệp cười nói ra lời này.

Nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho phải, hiển nhiên không thể chấp nhận tất cả những điều này.

Nhìn dáng vẻ Bàn Tử im lặng không nói, Vương Diệp lại cười nói với Bàn Tử: “Đương nhiên rồi, nếu là người khác, e rằng đều không thể chấp nhận, nhưng tôi tin cậu có cái tâm lý mạnh mẽ đó, cho nên cậu hẳn là có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này.” Vương Diệp nắm chặt tay, không ngừng cổ vũ Bàn Tử.

Chương 1119

Nghe những lời Vương Diệp nói, trong lòng Bàn Tử tuy có chút thoải mái, nhưng y nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất lực nói: “Nhưng mà đại đa số mọi chuyện đều không đơn giản như chúng ta nghĩ, hơn nữa tôi cũng lo lần này lỡ như thực sự có chuyện ngoài ý muốn, vạn nhất mà như vậy thì sắp tới tôi không…” Bàn Tử vò đầu bứt tai, ánh mắt tràn đầy bi ai.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Vương Diệp cười lắc đầu, dù Bàn Tử vô cùng tuyệt vọng, Vương Diệp vẫn vỗ vai an ủi: “Yên tâm đi, sẽ không đến mức đó đâu, kiếp nạn lần này của biểu ca chỉ là vết thương nhỏ thôi, sẽ không thực sự lấy mạng biểu ca đâu, trừ phi biểu ca muốn làm một kẻ cùng hung cực ác, nếu không thì thật sự sẽ không có vấn đề lớn.” Nghe Vương Diệp an ủi, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Bàn Tử thấy có vé rồi, vội vàng đi mua bốn vé giường nằm.

Bốn người họ nằm trong một căn phòng.

Nhưng không lâu sau đã nghe tiếng ngáy của Bàn Tử, nghe tiếng ngáy của Bàn Tử, mọi người đều bật cười.

Mọi người lắc đầu, không biết phải làm sao, nhưng lúc này Vương Diệp cũng cười nói với hai người họ: “Thật ra thì, kiếp nạn lần này của Bàn Tử còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng nhiều, nếu hai anh có thể chịu khó một chút, thì hãy giúp tôi trông chừng Biểu ca nhiều hơn một chút nhé, đừng để anh ấy xảy ra chuyện gì lớn.” Nghe lời Vương Diệp, hai người họ đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, trong mắt y cũng hiện lên vẻ phức tạp, y thật sự không biết phải đánh giá tất cả những điều này như thế nào, bởi vì những chuyện này y chưa từng nghĩ sẽ xảy ra.

Thấy Vương Diệp trầm mặc không nói, mọi người cũng ngáp một cái, rồi không chút do dự đi ngủ.

Lúc này Vương Diệp tựa vào đầu giường, vốn định đọc sách một lát, nhưng không ngờ bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân.

Vương Diệp nhíu mày, nghe những tiếng bước chân đó, trong mắt y có vài phần phức tạp, tiếng bước chân đó dường như đang đi lại trước cửa phòng họ.

Nếu không sao lại quen thuộc đến thế?

Hơn nữa, mỗi nhịp điệu đều giống nhau.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt hiện lên vài phần chán ghét.

Khoảnh khắc này, Vương Diệp dứt khoát cất sách đi.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, trong mắt y cũng hiện lên vẻ bất lực.

Bàn Tử vẫn đang ngủ ở đó, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến, nhưng Vương Diệp không lo lắng, vì Vương Diệp biết những nguy hiểm này, y vẫn có thể giải quyết được.

Vì vậy, trong khoảnh khắc như vậy, Vương Diệp cũng tỏ ra vô cùng lãnh đạm.

Nhưng tiếng bước chân bên ngoài nhanh chóng biến mất, nhưng y không phải đi xa, mà là đứng ở ngay cửa phòng, vẫn không hề rời đi.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt có vài phần kỳ dị, y không hiểu rốt cuộc là ai vẫn luôn nhắm vào Bàn Tử.

Nếu là có mối thù sâu đậm như biển máu với Bàn Tử, Vương Diệp còn có thể lý giải được.

Nhưng nếu thực sự là cái gọi là kiếp nạn, vậy thì thật nực cười rồi.

Bởi vì cái kiếp nạn kia, là do Vương Diệp nói ra để dọa Bàn Tử, cũng là để an ủi Bàn Tử, nếu không Bàn Tử mà biết thật sự mình bị những thứ đó nhắm vào, chắc chắn Bàn Tử đời này e rằng khó có thể yên giấc.

Chính vì điểm này, Vương Diệp mới có thêm vài phần thương cảm với Bàn Tử, nếu không y đâu có để Bàn Tử ngủ yên như vậy.

Y đương nhiên sẽ để Bàn Tử và mình cùng canh giữ ở đây, làm sao có thể để mình y canh chừng một mình được.

Nhưng bây giờ ba người họ đều đã ngủ, ở đây chỉ có Vương Diệp canh chừng, vì vậy Vương Diệp cũng không hoảng không loạn.

Tiếng bước chân bên ngoài quả nhiên đã dừng lại, nhưng Vương Diệp cũng nghe tiếng xe đẩy đồ ăn vang lên bên ngoài.

Rõ ràng có người đến đẩy xe đồ ăn, nhưng Vương Diệp đã đổi biển ở cửa thành "Xin đừng làm phiền", chiếc xe đồ ăn đó cũng đã đi ngang qua.

Còn về việc người ở cửa có còn ở đó hay không, Vương Diệp cũng không để tâm, vì Vương Diệp biết có những thứ, vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối.

Khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng kiên nhẫn chờ đợi tên kia đi vào.

Nhưng trong lúc Vương Diệp chờ đợi, Bàn Tử lúc này cũng bắt đầu mơ màng, Bàn Tử lại mơ thấy mình quay trở lại khung cảnh quen thuộc đó.

Hơn nữa, trong khung cảnh trò chơi quen thuộc đó, tất cả mọi người đều nhắm vào Bàn Tử, họ đều đang tìm cách lấy mạng Bàn Tử.

Lúc này lá bùa vàng trong tay Vương Diệp đặt lên người Bàn Tử.

Hơi thở của Bàn Tử cũng trở lại bình thường, không còn khó thở như lúc nãy nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp hiện lên vài phần bất lực, y thở dài, rốt cuộc cũng hiểu ra có những thứ không thể tránh khỏi.

Kiếp nạn của Bàn Tử này e rằng không hề đơn giản như vậy.

Nhưng Bàn Tử không hề biết Vương Diệp đang lo lắng, Bàn Tử nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Tiếng bước chân bên ngoài cũng không còn vang lên nữa.

Đợi đến khi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân tỉnh giấc, lúc này Vương Diệp cũng nhắm mắt lại.

Nhưng khi Vương Diệp nhắm mắt lại, trong đầu y vẫn còn quanh quẩn vài chuyện quan trọng.

Y vẫn chưa nhắc nhở Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vài điều quan trọng: Đừng mở cửa cho người khác, cũng đừng tùy tiện đi ra ngoài lang thang, thức ăn đã để trong tủ rồi.

Chỉ là vài chuyện đơn giản như vậy, nhưng Vương Diệp lại phát hiện mí mắt mình dường như vô cùng nặng nề, dù thế nào y cũng không mở mắt ra được.

Trong khoảnh khắc như vậy, y dường như cũng không biết, phải làm sao để nói những chuyện này cho Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Trên mặt Vương Diệp tràn đầy bất lực, Vương Diệp thở dài thật sâu, đại khái cũng hiểu đây là chuyện gì rồi.

Chắc là đối phương đều khí thế hung hăng, đã chuẩn bị kỹ càng, khoảnh khắc này, cho dù Vương Diệp có mạnh mẽ đến đâu, nhưng họ vẫn có thể làm y bó tay.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng bi ai, Vương Diệp nắm chặt tay, chỉ hy vọng Trương Khởi Linh có thể hiểu ý y.

Y chỉ có thể nắm chặt tay.

Khi Trương Khởi Linh đi tới, thấy Vương Diệp đang ngủ, Trương Khởi Linh cũng không kìm được giúp Vương Diệp đắp chăn, kết quả phát hiện, Vương Diệp vẫn luôn nắm chặt tay.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Trương Khởi Linh hiện lên vài phần kỳ lạ.

Y còn nhớ rất lâu về trước, y từng theo Vương Diệp đến một nơi vô cùng quỷ dị, ở nơi đó, y và Vương Diệp không có cách nào rời đi, chỉ có thể thay phiên nhau canh đêm.

Như vậy, hai người họ có thể duy trì tinh thần sung túc, bao gồm cả việc đủ sức ứng phó.

Kết quả không ngờ, đến lượt Vương Diệp nghỉ ngơi, Vương Diệp lại vẫn luôn nắm chặt tay.

Lúc đó Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều có một quy định bất thành văn, đó là khi hai người thay phiên nghỉ ngơi, có thể sẽ chạy đến những nơi khác để thám hiểm, tìm cách rời đi.

Kết quả Trương Khởi Linh khi đó thấy Vương Diệp nắm chặt tay thì biết chắc chắn có điều bất ổn rồi.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, dứt khoát ở lại bên cạnh Vương Diệp.

Trong khoảnh khắc như vậy, Trương Khởi Linh cũng hiểu, mọi chuyện chắc chắn không ổn.

Giờ đây, Trương Khởi Linh cũng vỗ vai Hạo Thiên Chân nói: "Cậu cứ ở trong phòng đi, đừng đi đâu cả, vì chúng ta bây giờ vẫn chưa đến đích, mà cho dù đến rồi, cũng phải đợi Vương Diệp tỉnh dậy rồi mới đi." Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Hạo Thiên Chân gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng trên mặt Hạo Thiên Chân cũng hiện lên vài phần cẩn trọng.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt căng thẳng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy anh?

Sao em cứ cảm thấy anh hình như rất sợ hãi?" Trên mặt Hạo Thiên Chân có vài phần lo lắng, đối mặt với câu hỏi của Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Trương Khởi Linh trầm mặc không nói, sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng trở nên khó coi, Hạo Thiên Chân kéo Trương Khởi Linh, vẻ mặt căng thẳng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cậu ấy không ngừng hỏi, nhưng Trương Khởi Linh không nói một lời, vì Trương Khởi Linh biết chuyện giữa y và Vương Diệp, người khác không thể nào hiểu được.

Huống hồ bây giờ y có giải thích với Hạo Thiên Chân thì Hạo Thiên Chân cũng chưa chắc đã hiểu được.

Vì vậy, Trương Khởi Linh giữ im lặng.

Khi Bàn Tử mở mắt ra, y nhìn hai người.

Trong mắt Bàn Tử có vài phần phấn khích, sau đó y vỗ ngực, rồi sờ bụng, vẻ mặt sốt ruột nói: "Có đồ ăn không?

Tôi đói quá, mau đưa tôi chút gì ăn đi!" Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Trương Khởi Linh, trên mặt Bàn Tử có vài phần phấn khích.

Thấy Bàn Tử tinh thần sung mãn như vậy, Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, không chút do dự nói: “Chỗ chúng ta không có gì ăn cả.” Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Bàn Tử cả người ngớ người ra, Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn Trương Khởi Linh đầy khó tin nói: “Không thể nào, sao có thể như vậy được chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa ôm miệng, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh buồn rầu.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn y vô cùng bất lực nói: “Đã nói là ở đây không có gì ăn.” Giọng Trương Khởi Linh mang vài phần sốt ruột, nghe Trương Khởi Linh trả lời, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên sa sút, Bàn Tử ôm ngực, không nói được lời nào.

Nhưng Vương Diệp trong giấc mơ, lờ mờ nghe thấy tiếng Bàn Tử muốn ra ngoài.

Vương Diệp vốn định tỉnh dậy, nhưng không ngờ lại bị một lực lượng cổ xưa mạnh mẽ nào đó kiềm chế.

Lúc này Vương Diệp cũng nghe tiếng bước chân từ cửa truyền đến, tiếng bước chân đó vẫn quen thuộc như mọi khi, ngay cả nhịp điệu cũng không thay đổi.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, chỉ hy vọng có thể lập tức ngăn Bàn Tử lại.

Kết quả không ngờ Hạo Thiên Chân đã tìm thấy một ít đồ ăn trong tủ.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột nói: “Biểu ca đừng có cằn nhằn ở đây nữa, nếu biểu ca thật sự đói thì cứ ăn mấy thứ này trước đi.

Vương Diệp bây giờ đã ngủ rồi, nếu biểu ca tùy tiện đi ra ngoài, gặp phải nguy hiểm gì thì mọi người chúng ta biết làm sao?” Hạo Thiên Chân không phải đang dọa Bàn Tử, cậu ấy nói là sự thật.

Khi Bàn Tử nghe thấy vậy, tâm trạng cũng trở nên sa sút, y ôm ngực, cuối cùng vẫn miễn cưỡng ăn hết mì tôm.

Mặc dù Bàn Tử không vui, nhưng sau khi ăn no uống đủ, y cuối cùng vẫn nằm lên giường, rồi bắt đầu ngáy.

Hai người nghe tiếng ngáy của Bàn Tử, nhất thời, trên mặt cả hai đều hiện lên vẻ bất lực, hai người nhìn nhau, lắc đầu, không nói gì thêm.

Có lẽ đã quen với tính cách của Bàn Tử từ lâu rồi, nên họ cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng khi hai người họ ở trong phòng, cả hai đều cảm thấy căn phòng có chút ngột ngạt, họ muốn ra ngoài hít thở.

Nhưng Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Vương Diệp, Trương Khởi Linh thử nới lỏng nắm tay của Vương Diệp.

Kết quả không ngờ, nắm tay của Vương Diệp hoàn toàn không thể nới lỏng.

Chương 1120

Nhìn cảnh này, Trương Khởi Linh cũng dứt khoát từ bỏ.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu đừng nghĩ nữa, bây giờ chúng ta không thể ra ngoài được.

Đợi Vương Diệp tỉnh dậy chúng ta hãy đi ra ngoài.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân gật đầu, tuy không có ý kiến gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Bởi vì đối với Hạo Thiên Chân mà nói, cậu ấy từ trước đến nay chưa bao giờ là người thích bị hoàn cảnh gò bó.

Mà bây giờ chỉ có thể ở trong xe lửa, cậu ấy không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi trên chiếc giường này.

Nhưng Trương Khởi Linh lại kể cho cậu ấy nghe những chuyện trước đây.

Trương Khởi Linh kể lại những trải nghiệm của mình, khi Hạo Thiên Chân nghe, trên mặt Hạo Thiên Chân cũng có vài phần phấn khích.

Cậu ấy nhìn Trương Khởi Linh đầy khó tin nói: “Trời ơi, chuyện này là thật sao?” Giọng Hạo Thiên Chân mang vài phần phấn khích, nghe lời Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh gật đầu.

Trương Khởi Linh không chút né tránh nói: “Những chuyện này không chỉ là thật, mà tất cả điều này…” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói hết, Hạo Thiên Chân đã ra hiệu “suỵt”.

Hạo Thiên Chân chỉ về phía Vương Diệp.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thấy Vương Diệp đột nhiên duỗi thẳng hai tay, sau đó, hai tay Vương Diệp đang làm một số động tác kỳ lạ, hoàn toàn không ai hiểu được.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì.

Nhưng không lâu sau.

Vương Diệp đã tỉnh lại.

Vương Diệp nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó, vẻ mặt bất lực nói: "Cuối cùng thì cũng tỉnh lại rồi, còn tưởng mình suýt nữa thì không tỉnh dậy được chứ." Lời Vương Diệp quá kỳ lạ, khi hai người họ nghe, sắc mặt cả hai đều trở nên khó coi, hai người nhíu mày, vừa không hiểu.

Khoảnh khắc này Vương Diệp cũng vỗ vai họ nói: "Nếu tôi không nhầm thì, trên chuyến tàu này.

Chúng ta hẳn sẽ gặp phải không ít vấn đề, tôi hy vọng hai anh có thể chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó, hơn nữa mọi người đều là anh em tốt, đồng cam cộng khổ, hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ." Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, hai người họ gật đầu lia lịa, nhưng trên mặt cả hai vẫn còn vài phần phức tạp, vì hai người không hiểu Vương Diệp muốn biểu đạt điều gì.

Trương Khởi Linh đã lờ mờ đoán ra một vài điều.

Lúc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, Vương Diệp cũng không kìm được nói với Hạo Thiên Chân: "Lần này quả thực đã làm cậu phải chịu thiệt rồi." Lời Vương Diệp vừa nói ra, Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Thật ra trong lòng cậu ấy không hề trách ai cả, càng không có gì phải chịu thiệt.

Cậu ấy chỉ là không hiểu, rốt cuộc Vương Diệp đang làm gì mà thôi.

Nhưng Vương Diệp không giải thích với Hạo Thiên Chân.

Vương Diệp đi đến bên cạnh Bàn Tử, Bàn Tử bị Vương Diệp gọi tỉnh, y mở mắt ra, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kỳ dị nói: "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa ngáp, trên người Bàn Tử toàn mùi mì tôm, nhưng Vương Diệp không để ý, Vương Diệp chỉ kéo áo Bàn Tử xuống.

Thấy động tác của Vương Diệp, Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, y vội vàng co rúm lại thành một cục, sau đó, che hai tay mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt sốt ruột nói: "Khoan đã, cậu rốt cuộc muốn làm gì?

Cậu giải thích rõ ràng cho tôi trước đã." Trong mắt Bàn Tử có vài phần sốt ruột.

Trên mặt y tràn đầy hoảng sợ, dường như chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm chuyện như vậy, vì tính cách Vương Diệp thế nào, y hiểu rõ, nhưng bây giờ, những việc Vương Diệp làm, thật sự đã dọa Bàn Tử sợ chết khiếp.

Thấy vẻ mặt khó tin của Bàn Tử, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Anh cứ yên tâm đi, tôi không thể nào hại anh được, tôi bây giờ chỉ muốn giúp anh giải quyết những phiền phức trên người anh mà thôi, biết rằng những phiền phức này đã liên lụy đến chúng ta." Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử cả người ngớ người ra, Bàn Tử trừng lớn mắt, kéo tay Vương Diệp, đầy khó tin nói: "Cậu đang đùa đúng không, sao lại trở nên nghiêm trọng đến vậy?

Hơn nữa tôi nhớ những người đó…" Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã lắc đầu.

Quần áo trên người Bàn Tử bị Vương Diệp cởi sạch.

Lúc này Bàn Tử vội vàng co rúm lại thành một cục, nhìn những người bên cạnh, trên mặt y có vài phần hoảng loạn.

Nhưng Trương Khởi Linh lại trợn trắng mắt, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, không chút khách khí mà châm chọc: "Anh lại chẳng phải con gái, có gì mà phải che che đậy đậy chứ?

Huống hồ mọi người đều là đàn ông, có gì mà chưa từng thấy, hơn nữa có gì mà chúng ta không có?" Hai người họ vừa nói vừa nhìn Bàn Tử mỉm cười.

Lời họ vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Và tại đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cũng không chút do dự nói: "Nếu anh còn không muốn tôi giúp, tiếp theo loại tà ma kia thực sự tìm đến, thì sẽ không ai có thể cứu mạng anh được nữa." Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng khó coi.

Hạo Thiên Chân không hiểu, đây là chuyện gì.

Nhưng Bàn Tử cũng dần dần buông lỏng.

Bàn Tử cứ như vậy ngồi trên đất nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy vẻ kỳ quái.

Lúc này Vương Diệp cầm cây bút son trong tay vẽ vẽ lên người y.

Hơn nữa, thứ trong tay Vương Diệp, nhìn thì giống bút son, nhưng dường như chất liệu lại có chút khác biệt so với bút son.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi, Hạo Thiên Chân nhíu mày, không hiểu đây là chuyện gì.

Không ngờ, khoảnh khắc này Vương Diệp sau khi vẽ vẽ lên người Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, không kìm được khẽ thở dài.

Bởi vì Vương Diệp phát hiện những thứ y viết trên người Bàn Tử, hầu như chỉ một lát nữa sẽ biến mất, trên người Bàn Tử dường như căn bản không thể lưu lại bất kỳ ký hiệu nào.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, Vương Diệp thở dài thật sâu, nhìn Bàn Tử đầy khó tin nói: “Tôi thực sự không biết đây là chuyện gì.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Cậu không thể làm thế được, cậu nhất định phải cứu mạng tôi chứ.” Lúc này Bàn Tử cũng buông xuôi, cả người nằm vật ra trước mặt.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp lại tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao cho phải.

Nhưng không lâu sau, Bàn Tử liền phát hiện trên người mình vừa đau vừa ngứa, lúc này Vương Diệp cũng thấy từng con côn trùng màu đỏ bò ra.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị như vậy, y càng bị dọa đến hai chân mềm nhũn, cả người sắp ngất xỉu, nhưng nếu không phải Vương Diệp vẫn luôn đỡ lấy y, có lẽ Bàn Tử đã thực sự phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Vương Diệp vỗ vỗ vai y, vẻ mặt bất lực nói: “Đã nói với anh rồi, nhập gia tùy tục, đừng quá hoảng loạn.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử cười gượng một tiếng, nhưng thực tế, Bàn Tử căn bản không cười nổi.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng u uất, y ôm ngực, nhìn Vương

Diệp đầy khó tin nói: “Tôi cảm thấy đôi khi cậu thật sự không nên cứ như vậy…” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã vẽ vẽ lên mặt y.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp.

Không lâu sau, mọi người liền thấy trên người Bàn Tử, có đủ loại thứ nổi lên.

Toàn là những con côn trùng màu đỏ, còn có một số thứ màu trắng, từ lỗ chân lông của y phun ra.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ quỷ dị.

Họ hoàn toàn không hiểu, đây là chuyện gì, hơn nữa trước đây họ cũng chưa từng tiếp xúc với chuyện quỷ dị đến vậy.

Họ vì tất cả những điều này mà cảm thấy sốt ruột, thậm chí là hoảng loạn, nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp vô cùng bình tĩnh nói: “Cố nhịn một chút nữa đi, không lâu nữa là sẽ ổn thôi.” Nghe lời Vương Diệp, họ tuy gật đầu, nhưng trong mắt họ vẫn hiện lên vẻ phức tạp, rõ ràng, đối với những thứ này họ cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp không kìm được nói với họ: “Mặc dù tình hình hiện tại của Bàn Tử, nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng, nhưng chúng ta cũng không thể từ bỏ Bàn Tử.” Nghe lời Vương Diệp, họ gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng nhìn Bàn Tử trước mắt, tâm trạng họ cũng trở nên vô cùng u uất, họ không kìm được nói với Bàn Tử: “Anh nhất định phải mau khỏe lại đấy.” Nghe lời họ, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng lúc này Bàn Tử, cảm thấy Vương Diệp đã vẽ đầy những ký hiệu đó lên khắp người mình, hơn nữa Vương Diệp căn bản không bỏ sót một tấc da nào.

Tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng kỳ dị, nếu là người khác làm chuyện như vậy, Bàn Tử chắc chắn sẽ chửi đối phương té tát, nhưng vì chuyện này là do Vương Diệp làm, vì vậy Bàn Tử chọn cách chịu đựng.

Lúc này nhìn Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Khoảnh khắc này, Vương Diệp không chút do dự đổi bút lấy một cây khác.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại thấy cây bút trong tay Vương Diệp.

Không ai ngờ rằng, cây bút trong tay Vương Diệp lại là bút nhọn.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp bắt đầu khắc trên người Bàn Tử.

Sau khi làm xong một loạt chuyện này, Bàn Tử cả người phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh nói với Bàn Tử: “Cố nhịn một chút đi, nếu không nhịn được thì mạng anh sẽ mất đấy.” Vẻ nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả.

Khi những lời này nói ra, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng bất lực, Bàn Tử ôm ngực, không nói được lời nào.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ đó, Vương Diệp vỗ vai y nói: “Tôi nói cho anh những chuyện này, nếu anh không thể chấp nhận được thì…” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Bàn Tử đã chìm vào im lặng.

Lúc này Bàn Tử, nhìn cảnh sắc phía xa, trong mắt y chỉ có một mảnh phức tạp.

Nơi họ ở có cửa sổ, nên Bàn Tử có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, nhưng Bàn Tử cũng nhìn thấy gương mặt người kia, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vàng chỉ về hướng đó.

Khi y đang nhắc nhở Vương Diệp, Vương Diệp cũng ra hiệu im lặng, y đã vẽ đầy những phù hiệu đặc biệt lên người Bàn Tử.

Không lâu sau, trên người Bàn Tử đều bắt đầu chảy máu, nhưng những giọt máu đó dường như là thấm qua da mà chảy ra.

Hoàn toàn không ai biết đây là chuyện gì, ngay cả Bàn Tử cũng giật mình.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp cũng khẽ thở dài, y không ngừng an ủi Bàn Tử.

Y bảo Bàn Tử không ngừng chịu đựng, đợi Bàn Tử chịu đựng qua rồi, có lẽ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, bởi vì tất cả những điều này thật sự quá đau khổ.

Nhưng không lâu sau, Bàn Tử đã hoàn hồn, Bàn Tử phát hiện mình đã khỏe lại rồi.

Chương 1121

Bàn Tử không kìm được cười khà khà, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

Khoảnh khắc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói: “Được rồi, bây giờ anh không sao là được rồi.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu không có ý kiến gì.

Nhưng khi Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, y lại không kìm được chỉ về phía cửa sổ nói: “Sao vừa nãy tôi lại nhìn thấy gương mặt người kia?

Gương mặt người đó rốt cuộc là sao?

Tại sao nó nhất định phải quấn lấy tôi?

Tôi với nó có mối thù sâu đậm gì sao?” Câu hỏi của Bàn Tử văng vẳng bên tai, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, vì bản thân Vương Diệp cũng không biết nguyên nhân, huống hồ, bây giờ, những tình huống này còn phức tạp hơn y nghĩ.

Chỉ riêng việc giải quyết những vấn đề này của Bàn Tử, Vương Diệp đã phải tốn không ít tâm tư, huống hồ trong khoảnh khắc như vậy, mỗi bước đi, mỗi phút giây, đều không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Vì vậy Vương Diệp không muốn nói lời thừa.

Y cũng không hy vọng sai lầm của mình, dẫn đến việc Bàn Tử đời này biến thành một quái vật.

Thấy Vương Diệp không nói gì, tâm trạng Bàn Tử trở nên có chút sa sút.

Bàn Tử khẽ thở dài, cuối cùng vẫn giữ im lặng, không nói gì thêm nữa.

Và tại đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Hai anh có thể ra ngoài mua chút đồ về.

Mua nhiều đồ dinh dưỡng một chút nhé!” Bởi vì Bàn Tử vô cùng yếu ớt, hơn nữa họ vẫn chưa đến đích.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân gật đầu.

Khi hai người họ đẩy cửa ra, lúc này gió cũng thổi vào.

Bàn Tử nhìn cơn gió này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Không lâu sau, Bàn Tử đã ngủ thiếp đi.

Đồ dinh dưỡng mua về, Bàn Tử còn chưa kịp ăn, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn.

Vương Diệp và những người khác đang sốt ruột xử lý vấn đề của Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân thật sự không hiểu vấn đề của Bàn Tử rốt cuộc là chuyện gì, tại sao Vương Diệp lại trở nên như vậy.

Trong khi Hạo Thiên Chân đang suy tư, không ngờ, khoảnh khắc này Vương Diệp nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, chỉ vẻ mặt bất lực nói: “Cậu đừng có suy nghĩ lung tung nữa, đợi Bàn Tử khỏe lại rồi, tôi sẽ nói cho cậu biết tất cả mọi chuyện.” Nghe lời hứa của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, Hạo Thiên Chân không có ý kiến gì, cậu ấy nhìn Bàn Tử trước mặt, chỉ cầu mong Bàn Tử có thể mau khỏe lại.

Không lâu sau, Bàn Tử bắt đầu sốt cao, sau đó lại sốt nhẹ, hơn nữa Vương Diệp và Trương Khởi Linh họ thay phiên nhau chăm sóc.

May mắn là không lâu sau, cuối cùng cũng đến đích.

Lúc này Bàn Tử cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp, chỉ là sắc mặt y tái nhợt, nhìn cả người như là hư ảo vậy, hoàn toàn khác với vẻ hoạt bát rạng rỡ trước đây.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, trong lòng Vương Diệp cũng có chút khó chịu.

Dù sao thì tất cả những điều này dường như cũng có thể tránh được.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ là, khi đoàn người họ xuống xe, Bàn Tử vẫn nói cười vui vẻ, trò chuyện với họ: “Nói thật lòng, tôi cũng không ngờ mình lại có thể khỏe lại.

Đương nhiên rồi, tất cả những điều này đều phải cảm ơn những người anh em tốt của tôi!

Nếu không phải có những người anh em tốt của tôi ở bên cạnh, ngày đêm canh giữ, có lẽ tôi đã không có cơ hội này rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả, Vương Diệp lắc đầu không nói gì thêm.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử hiện lên vài phần phức tạp, y nhìn Vương Diệp không kìm được mở miệng nói: “Tôi thật sự có chút không hiểu, lần này rốt cuộc tôi đã gặp phải chuyện gì?

Tại sao lại gặp phải những thứ như vậy?” Trên mặt y có vài phần căng thẳng, câu hỏi của y văng vẳng bên tai, Vương Diệp không trả lời, nhưng lúc này Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống.

Bàn Tử nhìn thấy dưới toa xe có một thứ màu trắng đang trôi nổi, nhưng thứ đó là gì, Bàn Tử căn bản không biết.

Lúc này Vương Diệp cũng kéo tay Bàn Tử, đưa Bàn Tử đến sảnh chờ phía trước.

Thấy vẻ mặt điềm tĩnh của Vương Diệp, Bàn Tử lại kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt phấn khích nói: "Ân cứu mạng lần này của cậu, tôi dù không ăn cơm cũng không thể quên được." Y vừa nói vừa nhìn cậu ấy mỉm cười.

Lời này vừa nói ra, Vương Diệp lập tức bật cười, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng khoảnh khắc này Vương Diệp cũng thấy người quen thuộc kia xuất hiện trước mặt, chính là kẻ mà họ đã nhìn thấy trên chuyến tàu khi đi đến Cửu Tầng Yêu Tháp.

Khi kẻ đó (không nam không nữ) xuất hiện trước mặt, Vương Diệp cũng giật mình.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Nhưng đối phương nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cũng bất lực nói: "Tôi cảm thấy…" Lời cậu ta còn chưa nói hết, Vương Diệp đã nắm chặt tay, Vương Diệp nhìn cậu ta vẻ mặt kỳ dị nói: "Cậu một đường đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt y trở nên khó coi, y khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Thấy y trầm mặc không nói, Bàn Tử cũng cầm con dao trên tay, nhìn y với vẻ mặt sốt ruột nói: "Mày rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì?" Nhưng Bàn Tử không ngờ, lời mình vừa nói ra, đối phương liền bật cười, y che miệng, nhìn Bàn Tử đầy phấn khích nói: “Thật không ngờ cái đồ mập ú nhà mày lại khỏe nhanh đến vậy, tao còn tưởng bệnh này sẽ khiến mày cứ hôn mê mãi chứ, không ngờ sức đề kháng của mày cũng mạnh ghê.” Y vừa nói vừa che miệng cười trộm.

Cái vẻ không nam không nữ của y, cộng thêm những lời y vừa nói, đã lập tức chọc giận Vương Diệp.

Vương Diệp tuy bề ngoài có vẻ hiền lành, nhưng thực tế, Vương Diệp không thể chịu đựng được việc người khác giẫm đạp lên giới hạn của mình.

Giờ đây, Vương Diệp cũng không chút do dự ra tay.

Đối phương bị hành động của Vương Diệp làm giật mình, trên mặt y hiện rõ vẻ quỷ dị.

Thấy Vương Diệp nổi giận, cả người Bàn Tử không ổn chút nào, anh ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, khó tin nói: “Trời đất ơi, chú em cũng vì chuyện này mà ra tay với anh sao.” Bàn Tử che miệng, trên mặt chỉ còn lại một mớ cảm xúc phức tạp.

Từ trước đến nay, Bàn Tử luôn cảm thấy mình bị Vương Diệp coi thường, cho dù quan hệ của anh ta và Vương Diệp có vẻ không tệ, nhưng thực tế, Vương Diệp đôi khi cũng không chú ý đến anh ta.

Vì vậy Bàn Tử cũng đã quen rồi, kết quả không ngờ, Vương Diệp lại vì anh ta mà ra tay, những chuyện này khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Bàn Tử nhíu mày, ánh mắt chỉ có một vẻ phức tạp, rõ ràng, anh ta cảm thấy khó chấp nhận tất cả những điều này.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền vỗ tay Bàn Tử nói: “Tôi nói cho anh biết, lần này anh gặp nhiều vấn đề như vậy, chính là do y ta gây ra, anh nghĩ tôi có thể chịu đựng được sao?” Khi câu hỏi này nói ra, Bàn Tử lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đi đến trước mặt cái tên kia, anh ta túm lấy cổ áo đối phương, nhưng không ngờ.

Cái tên kia lắc đầu, nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Hai người có thể tiếp tục nhắm vào tôi, cũng có thể tiếp tục túm cổ áo tôi, nhưng hậu quả chắc chắn không phải thứ hai người có thể gánh vác.” Trong giọng điệu của y mang theo vài phần ngạo mạn, nghe lời y nói, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt, Vương Diệp căn bản không tin, nhưng không ngờ, đối phương không chút do dự mở miệng nói: “Chuyện lần này không phải do tôi làm, là người khác gây ra, không liên quan đến tôi.

Hai người không tin tôi cũng đành chịu, hơn nữa tôi đây chỉ biết một chút nội tình mà thôi.” Y vừa nói, vừa giơ ngón cái lên.

Vương Diệp nhìn hành động của y, trên mặt Vương Diệp đầy vẻ quái dị, lúc này Vương Diệp trực tiếp ép y phải nói ra tất cả mọi chuyện, mặc dù cái tên kia không muốn.

Cuối cùng, y vẫn phải cúi đầu trước nắm đấm của Vương Diệp.

Giờ đây, y đã khai ra tất cả mọi chuyện.

Hóa ra là vì Bàn Tử muốn đi xem kiếp trước kiếp này của mình, vì Bàn Tử muốn xem, nên những người kia cũng biết ý của Bàn Tử, cộng thêm Bàn Tử đối với sợi dây kia cũng có tình cảm đặc biệt.

Bàn Tử lúc đó muốn cứu những người kia ra, như vậy có thể kiếm được một món hời, kết quả không ngờ những người kia cũng nhân cơ hội này, đưa Bàn Tử vào danh sách bồi táng.

Khi Bàn Tử nghe y nói những lời này, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ qua loa, anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp bên cạnh, đột nhiên cười hề hề nói: “Cái này chắc chắn là lừa người rồi, tôi sống nửa đời người chưa từng thấy loại người như y ta, tôi không thể tin những gì y nói đâu.” Chuyện bồi táng này được nói ra, cũng là điều Bàn Tử không ngờ, nhưng Vương Diệp lại biết người này nói là thật.

Bởi vì Vương Diệp biết có một số người sau khi chết, họ chết không nhắm mắt, họ hy vọng có thể dẫn nhiều người hơn xuống địa ngục cùng mình, sau đó họ sẽ đi tìm những người đơn thuần, có vẻ như đang sống trong ngõ cụt.

Những người như Bàn Tử, có thể tùy tiện lừa đi, có thể dùng một chút thủ đoạn nhỏ, liền khiến Bàn Tử đi theo bọn họ, là lựa chọn hàng đầu của họ.

Nhưng vì Vương Diệp ở bên cạnh Bàn Tử, nên họ cần thông qua những phương thức khác để lừa Bàn Tử đi, vì vậy Bàn Tử mới nhìn thấy nhiều thứ kỳ lạ như vậy.

Ban đầu họ định khống chế tinh thần của Bàn Tử, khiến Bàn Tử trong mơ làm theo lời họ, kết quả không ngờ, Vương Diệp ngày đêm canh giữ, họ không còn cách nào khác, đành phải từ bỏ.

Nhưng, người đàn ông trước mắt này cũng nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc dặn dò: “Tôi không biết phải nói với cậu thế nào, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, kế hoạch của họ từ trước đến nay chưa từng thất bại, hơn nữa họ đều là hậu nhân Uông Tàng Hải, nếu cậu không muốn đối đầu với họ, tốt nhất vẫn nên giao thằng mập này ra đi!” Khi lời nói đến đây, ánh mắt Vương Diệp trở nên cực kỳ âm lãnh, Bàn Tử nghe những lời này, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ hoảng loạn, sau đó lại thở dài sâu sắc.

Anh ta chỉ cảm thấy một trái tim như muốn nhảy ra ngoài, không biết phải làm sao, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, liền cười lắc đầu, giờ đây, Vương Diệp nhìn người đàn ông bên cạnh, cũng không chút do dự nói: “Không thể nào.” Nhưng lời Vương Diệp nói ra, nhận được lại là sự bất lực của người đàn ông này, tuy y trông không nam không nữ, nhưng ánh mắt y vẫn vô cùng sắc bén, hơn nữa khí thế đầy đủ của y cũng khiến người ta cảm thấy e ngại.

Giờ đây, Vương Diệp thấy vẻ mặt y, Vương Diệp cũng nghiến chặt răng, kết quả không ngờ, đối phương khẽ cười một tiếng, không chút do dự mở miệng nói: "Huống hồ, thằng mập này cũng không đáng để cậu hao phí tâm tư, bỏ ra nhiều tâm huyết và cái giá lớn đến vậy." Y nói là sự thật, loại người như Bàn Tử, nếu thật sự phải dùng mạng sống của mình để bảo vệ Bàn Tử, thì chắc chắn là không tốt.

Hơn nữa loại người như Bàn Tử cũng là tự làm tự chịu, không liên quan gì đến Vương Diệp, nên Vương Diệp giao Bàn Tử ra, vốn dĩ cũng chẳng tính là gì.

Đó là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng người đàn ông, nhưng Vương Diệp thấy người đàn ông còn đang ở đó khuyên nhủ, cũng không chút do dự đẩy y ra, bắt y rời đi.

Thấy sự quật cường trên mặt Vương Diệp, người đàn ông chỉ cười lắc đầu, y chỉ để lại một câu nói: "Cậu chắc chắn sẽ hối hận thôi." Trong giọng điệu của người đàn ông đầy vẻ ngạo mạn, nhưng Vương Diệp đối mặt với lời y, trong mắt Vương Diệp lại chỉ có sự lạnh nhạt, Vương Diệp không quá để ý đến y.

Bởi vì Vương Diệp biết lời tên này nói không thể thành sự thật.

Vào thời khắc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp thấy sự rối rắm và do dự trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ rơi anh đâu." Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, cả hai đều không kìm được khẽ thở dài, nói thật, tính cách của Vương Diệp, họ đều hiểu rõ.

Nhưng họ cũng không hy vọng Bàn Tử thật sự sẽ mang lại phiền phức cho Vương Diệp.

Trong khi họ đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân trước mặt, cũng không chút do dự nói: “Hai người cũng không cần phải, coi những lời y nói là thật như vậy, rất có thể những thứ y nói, chỉ là để đánh lừa chúng ta mà thôi, huống hồ những thứ này căn bản không đáng tin.” Nghe lời Vương Diệp, họ gật đầu, không có ý kiến gì nữa.

Họ đưa Bàn Tử tiếp tục lên đường, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ mệt mỏi nói: “Cũng không biết là đã chọc phải người của Uông gia từ lúc nào.” Chuyện tiếp theo e rằng sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Diệp trở nên có chút buồn bã, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút hoảng sợ.

Anh ta nắm chặt nắm đấm, kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng nói: “Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần lo lắng, đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Anh ấy biểu hiện quá đỗi bình tĩnh, đến nỗi Bàn Tử muốn có được một câu trả lời từ Vương Diệp, dường như còn khó hơn lên trời.

Bàn Tử thật sự không còn cách nào, chỉ có thể đi theo sau đoàn người.

Nhưng khi Vương Diệp đưa Bàn Tử lên xe, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, cũng không kìm được nói với Bàn Tử: “Giờ anh đi với tôi đến Tân Nguyệt Khách sạn đã, đến đó rồi, có lẽ mọi chuyện đều có cách thương lượng.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu không có ý kiến gì, tuy Tân Nguyệt Khách sạn đã vô cùng cũ kỹ, nhưng khi hai người họ bước vào.

Những người bên trong vẫn vô cùng nhiệt tình ra đón tiếp, vì đây đều là thân thích của họ, nên Tân Nguyệt Khách sạn thực chất không giống như những gì bên ngoài đồn đại.

Chương 1122

Tân Nguyệt Khách sạn tuy không chiêu đãi người ngoài, nhưng, Tân Nguyệt Khách sạn chỉ mở cửa cho người bên trong, hơn nữa mỗi lần mở cửa họ đều kiếm được một khoản tiền lớn.

Vì vậy không ít người giàu có đều thích đến, giờ đây Vương Diệp bước vào, Vương Diệp cũng kiên nhẫn chờ họ mang món ăn lên, Bàn Tử nhìn những món ngon trước mắt, nước bọt của Bàn Tử đều muốn chảy ra rồi.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, nhưng khi Bàn Tử ở đây, anh ta cũng nghe thấy giọng một người đàn ông.

Người đàn ông này chính là con trai của ông chủ Tân Nguyệt Khách sạn, tuy ông chủ Tân Nguyệt Khách sạn đã qua đời cách đây không lâu, nhưng người đàn ông này cũng trong một thời gian ngắn đã tiếp quản khách sạn.

Giờ đây, Ngụy Kim đi đến trước mặt Vương Diệp, trong mắt Ngụy Kim mang theo vài phần ngạo mạn, sau đó không chút do dự mở miệng nói: “Không có lợi thì không dậy sớm, chuyện gì đã thổi cậu đến đây vậy?” Nghe những lời này của Ngụy Kim, Vương Diệp cười gượng gạo, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Cậu nói nghe lạ thế, cứ như tôi đến đây thật sự có mưu đồ lợi lộc vậy, tôi chỉ có vài chuyện muốn bàn bạc với cậu thôi, vả lại, cậu cũng muốn biết nguyên nhân cái chết thật sự của cha mình mà.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Ngụy Kim mỉm cười, nghe lời Vương Diệp, Ngụy Kim chỉ lắc đầu, Ngụy Kim nhìn anh ấy, vẻ mặt bình thản nói: “Tôi không muốn nghe những lời giải thích đó của cậu.” Trong giọng điệu của Ngụy Kim mang theo vài phần ngạo mạn, thấy Ngụy Kim như vậy, Vương Diệp cười lắc đầu, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim vẻ mặt buồn rầu nói: “Chẳng lẽ cậu đối với cha mình thật sự không tò mò sao?

Hay là nói cậu đối với cái chết của ông ấy thật sự không quan tâm?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Ngụy Kim cười lạnh, đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim dần dần trở nên khó coi, tuy Ngụy Kim vẫn không nói một lời.

Nhưng lúc này Bàn Tử suy nghĩ một chút, cũng quả quyết mở miệng khiến anh ta phá phòng: “Tôi thấy cái gã nhà cậu rõ ràng là đang nghĩ đến cha mình, nhưng giờ lại còn cố chấp!

Đừng tưởng mình là ông chủ Tân Nguyệt Khách sạn thì có thể muốn làm gì thì làm!” Bàn Tử vừa nói, vừa hếch cằm.

Nghe những lời này của Bàn Tử, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi, Ngụy Kim nhíu mày, nhìn Bàn Tử khó tin nói: “Anh làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Ngụy Kim vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm, Ngụy Kim trong khi tức giận vì chuyện này, Bàn Tử nhìn anh ta cũng đầy vẻ mệt mỏi nói: “Những gì tôi nói chẳng lẽ không phải sự thật sao?” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Anh ta biết mình không nói sai, nên anh ta cũng bắt đầu ăn món chân giò heo lớn kia, anh ta ăn đến mức mồm miệng đầy dầu mỡ, Vương Diệp thấy anh ta như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Ngụy Kim tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngụy Kim trong khi tức giận, Bàn Tử nhìn Ngụy Kim cũng không kìm được cảm thán: “Cơ hội tốt như vậy đặt trước mắt, nếu không biết trân trọng, cứ thế mà bỏ lỡ, chắc hẳn cậu sau này nhất định sẽ hối hận.

Đến lúc đó, cậu sẽ phải quỳ trước mặt chúng tôi cầu xin thôi.” Khi lời nói đến đây, sắc mặt Ngụy Kim đã trở nên cực kỳ khó coi, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim và Bàn Tử, Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự nói với Ngụy Kim: “Thật ra tôi cũng không có ác ý gì, hơn nữa chuyến này tôi đến đây thật sự muốn giúp cậu, nên tôi cũng hy vọng cậu có thể…” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Ngụy Kim đã lắc đầu, lúc này Ngụy Kim hếch cằm, nhìn họ từ trên cao nói: “Hai người trực tiếp nói ra ý nghĩ đi.” Trong giọng điệu của Ngụy Kim mang theo vài phần ngạo mạn.

Từ trước đến nay anh ta luôn như một con công kiêu ngạo, dường như sẽ không dễ dàng cúi đầu vì ai, Vương Diệp thấy Ngụy Kim như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất lực, sau đó không chút do dự nói ra ý nghĩ của mình.

Lần này anh ấy chuẩn bị đi đối phó với người của Uông gia, nên anh ấy cần sự ủng hộ của Ngụy Kim.

Với thế lực và khả năng của Ngụy Kim, Ngụy Kim ở nơi này cũng được coi là một nhân vật có tiếng tăm.

Vì vậy, Vương Diệp hiện tại cần sự che chở của Ngụy Kim.

Nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi, Ngụy Kim nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: “Cậu chỉ muốn được tôi che chở mà thôi, nhưng những chuyện này đâu có đơn giản như vậy, chi bằng cậu đi nghĩ cách khác đi!” Ngụy Kim vừa nói, vừa vỗ tay Vương Diệp, nhưng lời Ngụy Kim nói ra, nhận được lại là sự bất lực của Vương Diệp.

“Cậu nghĩ người của Uông gia thật sự sẽ bỏ qua cho cậu sao?

Cha cậu chính là chết dưới tay người của Uông gia, hơn nữa chuyện này chẳng lẽ thật sự đã quên rồi sao?” Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ tò mò, câu hỏi này vang lên bên tai.

Ngụy Kim không biết phải trả lời thế nào.

Trong lòng Ngụy Kim có chút khó chịu, anh ta ôm ngực, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt buồn rầu nói: "Tôi biết chuyện của cha tôi, đến giờ vẫn chưa được giải quyết, nhưng hiện tại đi chọc giận Uông gia, không chỉ đối với cậu, mà đối với tôi cũng không có bất kỳ lợi ích nào, hơn nữa tôi cũng không muốn tự mình rước lấy nhiều phiền phức như vậy." Vẻ mặt nghiêm túc của Ngụy Kim không phải giả dối, Vương Diệp cũng có thể hiểu những suy nghĩ và hành vi này của Ngụy Kim, nhưng Vương Diệp vỗ vai Ngụy Kim.

Lại không chút do dự nói: "Chúng ta đều ở trên cùng một con thuyền, Uông gia lần này đang tìm người bồi táng, tức là có thể cậu cũng sẽ bị họ nhắm tới." Trong giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ buồn rầu.

Nhưng Vương Diệp không ngờ, sau khi mình nói ra những lời thật lòng này, nhận được lại là nụ cười lạnh của Ngụy Kim, Ngụy Kim lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Diệp cực kỳ ngạo mạn nói: "Thôi được rồi, cậu đừng nói những lời hồ đồ này nữa, tôi không tin đâu." Ngụy Kim hếch cằm, trong giọng điệu chỉ có sự lạnh nhạt.

Thấy Ngụy Kim như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, không biết phải làm sao.

Nhưng Ngụy Kim lại đầy vẻ không quan tâm, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp, và những người bên cạnh anh ấy cực kỳ lạnh nhạt nói: "Tình hình bên Uông gia tôi không muốn tìm hiểu, nên hai người ăn xong bữa cơm này rồi thì có thể rời khỏi đây, đừng tiếp tục ở lại đây, cũng đừng mang lại bất kỳ phiền phức nào cho tôi." Trong giọng điệu của anh ta đầy vẻ bình tĩnh, nghe lời anh ta nói, Vương Diệp gật đầu, giờ đây, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, cũng cực kỳ nghiêm túc nói: "Như vậy, tôi cũng không ngại nói rõ với cậu, nếu cậu thật sự không cần chúng tôi giúp đỡ, sau này người của Uông gia tìm đến tận cửa, chúng tôi cũng sẽ không ra tay đâu.” Nghe lời Vương Diệp nói, Ngụy Kim gật đầu, Ngụy Kim không có ý kiến gì, nhưng Ngụy Kim không biết rằng, Vương Diệp từ sớm khi đến đây, Vương Diệp đã mua ba tờ báo.

Hơn nữa khi Vương Diệp mua báo, Vương Diệp còn đưa tiền trong tay cho người bán báo kia.

Vương Diệp đưa tiền cho anh ta, là để anh ta kiên nhẫn chờ mình.

Nếu Vương Diệp sau hai canh giờ, vẫn không ra, anh ta sẽ lập tức chạy đến Uông gia, và nói ra chuyện của Vương Diệp và Ngụy Kim.

Vì vậy người bên Uông gia cũng sẽ biết tình hình bên này, chỉ cần tiền đưa đủ nhiều, đứa trẻ này sẵn lòng đi chờ, bởi vì Vương Diệp sau đó còn có một khoản tiền nữa.

Vì vậy đứa trẻ này chờ mãi, thấy Vương Diệp không ra, liền quả quyết chạy đến Uông gia.

Tuy anh ta ở Uông gia không có bất kỳ tiếng nói nào, những người kia cũng không coi đứa trẻ này ra gì, nhưng đứa trẻ nói ra chuyện của Vương Diệp và Ngụy Kim xong.

Những người kia đều bị giật mình, sau đó không chút do dự thu dọn đồ đạc, vội vàng chạy đến khách sạn này.

Lúc này Vương Diệp cũng đang cùng Trương Khởi Linh và những người khác, nói cười vui vẻ ăn uống.

Nhưng Ngụy Kim đứng bên cạnh, lại gõ bàn tính, đồng thời, cố ý gõ bàn tính rất to.

Cùng với tiếng lách cách lách cách, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp đầy phấn khích nói: “Lần này các cậu thật sự đã chuẩn bị đầy đủ, gọi nhiều món ăn như vậy, cũng không biết các cậu có trả nổi tiền không đây?” Nhưng lời Ngụy Kim nói ra, Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Diệp biết có người sẽ trả tiền thay mình, nên Vương Diệp không hề hoảng loạn.

Nhưng Ngụy Kim thấy Vương Diệp không trả lời mình, Ngụy Kim lại tức đến nắm chặt nắm đấm, Ngụy Kim không chút do dự chỉ vào Vương Diệp nói: “Nếu cậu dám ăn quịt ở đây của tôi, tôi chắc chắn sẽ không tha cho cậu.” Trong giọng điệu của Ngụy Kim đầy vẻ tức giận, đối mặt với những câu hỏi này của Ngụy Kim, thái độ Vương Diệp biểu hiện ra chỉ có sự bình tĩnh, Vương Diệp căn bản không coi Ngụy Kim ra gì.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Ngụy Kim trở nên khó coi.

Ngụy Kim nhíu mày, không biết phải làm sao.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim cũng cực kỳ bình tĩnh nói: “Tôi nói cho cậu biết, người của Uông gia, chắc không lâu nữa sẽ tìm đến cậu, dù sao cha cậu cũng đã thoát khỏi tay bọn họ, họ chắc hẳn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu đâu.” Lời Vương Diệp nói ra, Ngụy Kim nhíu mày, Ngụy Kim nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột nói: “Cậu đừng có ở đây nói bậy nữa, cha tôi căn bản không hề thoát ra, cha tôi đã chết từ lâu rồi.” Trong giọng điệu của Ngụy Kim đầy vẻ tức giận, rõ ràng, chuyện này đối với anh ta là một nỗi đau trong lòng, nhưng Vương Diệp thấy Ngụy Kim không thể chấp nhận, Vương Diệp lại không nói thêm gì khác.

Anh ấy và những người khác ở đây, nói cười vui vẻ ăn uống.

Bàn Tử tuy đã ợ một cái, nhưng Bàn Tử vẫn vô cùng đói.

Bàn Tử xoa bụng mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: “Tôi thấy tôi hơi đói rồi.” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất lực, thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cười ha hả, anh ấy lấy thực đơn qua, sau đó để Bàn Tử gọi món lại.

Thấy hành động của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, họ trong tay quả thật có tiền, nhưng Tân Nguyệt Khách sạn ở đây một tờ giấy thôi, cũng có thể quý như vàng.

Họ bây giờ tiêu xài như vậy, thật sự ổn sao?

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Bàn Tử trở nên có chút khó chịu, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, không biết phải làm sao.

Nhưng lời Vương Diệp đã nói ra rồi, Bàn Tử cũng không cần phải tiếp tục tự kiềm chế mình, nên Bàn Tử quả quyết bắt đầu gọi món.

Ngụy Kim đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Ngụy Kim đầy vẻ ngạo mạn, Ngụy Kim không kìm được mở miệng châm chọc: “E rằng có người ăn không nổi bữa cơm này, lại còn muốn vỗ mặt sưng phồng giả làm người giàu, thật đáng cười.” Trong giọng điệu của Ngụy Kim đầy vẻ khinh miệt, nghe những lời này của Ngụy Kim, cả người Bàn Tử đều ngây người tại chỗ, Bàn Tử nhíu mày, nhìn anh ta vẻ mặt sốt ruột nói: “Cậu làm thế hơi quá đáng đấy.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm rất tức giận, nhưng Ngụy Kim nghe lời anh ta nói, Ngụy Kim vẻ mặt qua loa nhún vai.

Thái độ Ngụy Kim biểu hiện ra quá đỗi lạnh nhạt, thấy Ngụy Kim như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó không chút do dự gọi một bàn đầy món ăn.

Khi anh ta gọi những món ăn đó, trong mắt anh ta chỉ có sự bình tĩnh, dường như khoản tiền này thật sự có thể trả được.

Bàn Tử càng như vậy, Ngụy Kim đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, lại càng tức giận.

Ngụy Kim luôn cảm thấy họ dường như thật sự đã có mưu tính từ trước.

Nhưng Ngụy Kim không biết phải làm sao, lúc này Ngụy Kim cũng nghe thấy tiếng bước chân chỉnh tề từ bên ngoài truyền đến, Ngụy Kim nhíu mày, trong mắt đầy vẻ quái dị.

Anh ta nghe tiếng bước chân đó, sau đó ngẩng đầu nhìn qua.

Kết quả không ngờ là người của Uông gia đã đến, trên mặt họ mang theo vài phần phấn khích.

Người dẫn đầu bước vào cũng là lão đại Uông gia.

Trong ánh mắt đối phương đầy vẻ ngạo mạn, từ rất sớm trước đây, anh ta thực ra chỉ là một tay sai của Uông gia, nhưng vì Uông Tàng Hải mãi không sống lại, nên Uông gia cũng xảy ra đấu đá nội bộ.

Hơn nữa tên này dựa vào đấu đá nội bộ, dùng đủ loại thủ đoạn.

Cuối cùng bò lên vị trí lão đại Uông gia, hơn nữa còn dùng những thủ đoạn tàn độc.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn anh ta, trong mắt Vương Diệp đầy sự bất lực.

Uông Nhất Hải bước vào, Uông Nhất Hải nhìn hoàn cảnh xung quanh, cũng không kìm được cảm thán một câu: “Nơi này náo nhiệt như vậy, sao không có ai mời tôi đến ăn cơm chứ?

Gọi nhiều món ăn đầy một bàn như vậy, ăn hết không đây?

Chi bằng để tôi ngồi xuống đi!” Trong giọng điệu của Uông Nhất Hải mang theo vài phần phấn khích, Vương Diệp nghe những lời này của Uông Nhất Hải không từ chối, Bàn Tử suy nghĩ một chút, cũng không nói thêm gì khác.

Uông Nhất Hải quả quyết ngồi xuống, nhưng Uông Nhất Hải lại ngồi đối diện Vương Diệp, giờ đây, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp cũng không kìm được nói với Ngụy Kim:

“Ngay lập tức mọi chuyện sẽ đến đấy.” Ngụy Kim nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp là cố ý hạ thấp giọng, nên Ngụy Kim cũng nghe rất rõ ràng.

Sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhíu mày, nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, trong ánh mắt anh ta đầy sự bất lực.

Anh ta thở dài, không biết phải làm sao.

Thấy Ngụy Kim trầm mặc không nói, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên bật cười.

Vương Diệp vỗ vai Ngụy Kim, không chút do dự nói: “Nói đến đây, cậu thật sự không tò mò cha mình đã đi đâu sao?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp.

Thái độ Ngụy Kim biểu hiện ra cũng vô cùng ngạo mạn, trông có vẻ như thật sự không quan tâm đến chuyện này, nhưng Uông Nhất Hải dường như không muốn nhắc đến những chuyện này.

Uông Nhất Hải trực tiếp bắt đầu ăn uống, Ngụy Kim cũng cho người làm đồ ăn cho họ.

Ngụy Kim không dám động tay chân vào những món ăn đó, vì Ngụy Kim biết so với thế lực của Uông gia, mình rốt cuộc vẫn kém một trời một vực.

Nên anh ta không muốn làm thêm những chuyện gây rắc rối.

Tính cách của Ngụy Kim không giống cha anh ta.

Cha anh ta thích đối mặt với khó khăn, hơn nữa ghét nhất là bị người khác ức hiếp, nhưng Ngụy Kim lại có thể chịu đựng được tất cả những điều này.

Ngụy Kim sở dĩ có thể chịu đựng.

Là vì Ngụy Kim biết đại cục mới là quan trọng nhất, hơn nữa Ngụy Kim không muốn rắc rối thêm, chuyện của cha đã mang lại cho anh ta rất nhiều phiền não.

Nên vào thời khắc như vậy, thái độ Ngụy Kim biểu hiện ra cũng vô cùng bình tĩnh.

Chương 1123

Từng món ăn lần lượt được mang lên.

Nhìn những món ngon hoàn hảo này, Bàn Tử cười ha hả, Bàn Tử há to miệng ăn, Uông Nhất Hải thấy Bàn Tử như vậy, Uông Nhất Hải đột nhiên nói với anh ta: "Chú em à, cứ ăn nhiều một chút đi, nhìn chú em gầy gò yếu ớt thế này thật không ra thể thống gì, có khi là gặp phải vấn đề gì rồi." Lời Uông Nhất Hải còn chưa nói xong, Vương Diệp đã kéo mặt xuống, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải vẻ mặt sốt ruột nói: "Những chuyện này có liên quan gì đến ông sao?" Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên khó coi, Uông Nhất Hải nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào, còn Vương Diệp nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, lại một lần nữa mở miệng cười nói: "Uông gia các người dạo này hình như thích nhúng tay vào chuyện bên ngoài lắm nhỉ." Vương Diệp vừa nói, vừa cười.

Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải vội vàng lắc đầu, Uông Nhất Hải ở chỗ Vương Diệp còn khá khách khí, không có nhiều động tác nhỏ như vậy, nhưng khi anh ta đối mặt với Bàn Tử, ai cũng có thể thấy sự dò xét của anh ta đối với Bàn Tử.

Nên Ngụy Kim nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngụy Kim cũng không kìm được hoảng loạn, anh ta dường như biết được điều gì đó.

Nhưng Ngụy Kim vẫn giữ im lặng và bình tĩnh.

Bởi vì Ngụy Kim hiểu, vào thời khắc như vậy, càng sốt ruột, có thể mọi chuyện sẽ càng phiền phức.

Vì vậy, Ngụy Kim chọn im lặng, nhưng khi Ngụy Kim im lặng, Uông Nhất Hải trước mặt nhìn Vương Diệp nhưng lại không chút do dự nói: "Tôi hiểu ý của cậu, nhưng tôi cảm thấy hầu hết mọi chuyện đều không quan trọng.” Trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần phấn khích.

Lúc này Uông Nhất Hải gắp thức ăn cho Bàn Tử, nhưng Bàn Tử không dám ăn.

Bàn Tử cố ý né tránh.

Mặt Uông Nhất Hải lập tức kéo xuống, Uông Nhất Hải vỗ bàn, sau đó lại cười lạnh, Bàn Tử vẫn cứ né tránh anh ta.

Nên Uông Nhất Hải bất kể thế nào.

Hơn nữa Vương Diệp cũng biết Uông Nhất Hải là một người rất thích làm bộ làm tịch, nên bây giờ, Vương Diệp mới cho Uông Nhất Hải cơ hội này.

Nếu không vào lúc khác, anh ấy đã chỉnh đốn Uông Nhất Hải một trận rồi, làm sao có thể để Uông Nhất Hải ở đây ra vẻ được.

Vương Diệp trong lòng nghĩ, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp cũng không kìm được mở miệng nói: “Tôi cảm thấy những người bên cạnh cậu đều phi thường.” Trong giọng điệu của Uông Nhất Hải mang theo vài phần phấn khích, lời khen của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ bình tĩnh nhìn.

Không lâu sau, bữa cơm này đều đã ăn xong, lúc này Vương Diệp cũng không chút do dự đứng dậy, tiễn Uông Nhất Hải đi.

Thấy vẻ ngạo mạn trên mặt Vương Diệp, Uông Nhất Hải cũng nhíu mày, Uông Nhất Hải nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt kỳ quái nói: “Tôi cảm thấy cái tên này của cậu hình như đầu óc có vấn đề thì phải.

Chẳng lẽ thật sự không biết Uông gia và thân phận của tôi có ý nghĩa gì sao?

Cậu bây giờ đắc tội tôi như vậy, đối với cậu mà nói, thật sự có lợi ích gì sao?" Uông Nhất Hải vừa nói vừa chỉ vào đầu mình.

Vương Diệp nghe lời Uông Nhất Hải, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt.

Ngụy Kim đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngụy Kim không kìm được mở miệng nói: "Nếu hai người muốn cãi vã hay đánh nhau, thì ra ngoài mà làm đi, nơi này của tôi không chỉ phí sửa chữa, mà cả phí trang trí đều vô cùng đắt đỏ, tôi không hy vọng rắc rối thêm, cũng không hy vọng hai người bỏ đi là xong." Nhưng lời khuyên của Ngụy Kim rõ ràng không có tác dụng lớn lắm, bởi vì Vương Diệp và Uông Nhất Hải vẫn đối đầu gay gắt, cả hai đều không muốn bỏ qua cho đối phương.

Khi hai người họ nhìn nhau, mọi người dường như cũng có thể cảm nhận được khí thế trên người hai người họ, vào thời khắc như vậy, tỏa ra tia lửa.

Chỉ còn thiếu một khoảnh khắc nữa, hai người họ có thể đánh nhau, nhưng lúc này Uông Nhất Hải vỗ bàn một cái, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói.

Hơn nữa còn không phải là vui vẻ bình thường.

"Hôm nay tôi rất vui, nên tôi không định so đo với cậu, nhưng thế lực Uông gia, cùng mọi thứ của Uông gia không phải thứ mà cậu có thể trêu chọc, nếu cậu là người thông minh, tốt nhất vẫn không nên làm những chuyện như vậy." Giọng Uông Nhất Hải đầy vẻ sốt ruột, nghe những lời này, Vương Diệp lộ vẻ bất lực.

Cậu khẽ thở dài, nhìn Uông Nhất Hải, mệt mỏi nói.

"Ý anh là gì?

Tôi hiểu mà, nhưng Uông gia thì tôi chưa bao giờ sợ, huống hồ, Uông gia sau khi mất Uông Tàng Hải, ngay cả một con rắn cũng không xứng, chỉ là một con sâu nhỏ.” Vương Diệp cố ý khiêu khích Uông Nhất Hải, những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngụy Kim càng lúc càng khó coi.

Bởi vì Ngụy Kim lờ mờ cảm thấy Vương Diệp tên này muốn tìm chết, nhưng Vương Diệp muốn chết thì thôi đi, tại sao lại kéo cậu ta xuống nước?

Tại sao lại nói những lời như vậy ngay tại quán ăn của cậu ta?

Chẳng lẽ thật sự muốn ép cậu ta đưa ra lựa chọn đó sao?

Ngụy Kim thầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc Ngụy Kim đang tức giận, Uông Nhất Hải trước mặt cũng tức đến mức đạp đổ cái bàn.

Bàn Tử sớm đã có dự liệu, vội vàng lùi ra phía sau.

Lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng vội kéo Bàn Tử sang một bên, còn Vương Diệp thì trừng mắt nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, cậu ta dùng giọng điệu bề trên nói.

“Chỉ là chút trò đùa vậy thôi mà anh cũng không chịu được sao?

Tôi có chỉ mặt gọi tên ai đâu chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn hắn mỉm cười.

Nghe lời Vương Diệp nói.

Sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi, nhìn thấy sự phẫn nộ trên mặt Uông Nhất Hải, Vương Diệp biết hành động của mình đã quá đáng đến mức nào, nhưng cậu ta chẳng hề bận tâm, bởi vì mục đích của cậu chỉ là muốn chọc tức Uông Nhất Hải.

Hiện tại, Uông Nhất Hải đang nghiến răng nghiến lợi, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải cũng không chút do dự nói.

"Chỉ là một Uông gia nhỏ bé mà dám động thủ với người của tôi, anh còn nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao?" Nói đến đây, Uông Nhất Hải chợt hiểu ra, hắn ta cười ha hả.

Hắn vẫn còn đang nghĩ, một nhân vật như Vương Diệp làm sao lại vô duyên vô cớ cãi nhau với mình chứ.

Hóa ra là vì chuyện của Bàn Tử.

Hiện tại, Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử, ánh mắt lộ vẻ bất lực, hắn ta nhún vai, mệt mỏi nói với Vương Diệp.

"Là do cậu ta tự chọn." Lời Uông Nhất Hải vừa thốt ra, Vương Diệp liền đảo mắt, cậu ta trừng mắt nhìn hắn, cực kỳ sốt ruột nói.

"Được rồi, anh đừng có phí lời ở đây nữa.

Bất kể có phải cậu ta tự chọn hay không, cậu ta là người của tôi, anh dám động vào cậu ta, tiếp theo anh sẽ phải chết." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn hắn mỉm cười.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Uông Nhất Hải gật đầu, hắn ta nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói.

"Được thôi, cậu ta rất có bản lĩnh, nhưng tôi không sợ cậu.

Càng như vậy, tôi càng thấy toàn bộ sự việc càng có tính thách thức, tên này, tôi cũng quyết định sẽ bắt cho bằng được." Giọng Uông Nhất Hải đầy ngạo mạn.

Bàn Tử bị kẹt ở giữa, trong mắt tràn đầy sợ hãi, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, không nhịn được hạ giọng nói.

"Tôi nói thật, tôi sống nửa đời người chưa từng thấy chuyện như vậy, chẳng lẽ lần này thật sự là vì tôi mà gây ra họa sao?" Giọng Bàn Tử đầy hoảng loạn, nhưng lời cậu ta nói ra lại nhận được sự bất lực từ hai người kia.

Họ lắc đầu, nhìn Bàn Tử mệt mỏi nói.

“Cậu đừng nghĩ mình quan trọng đến thế, không phải vì cậu mà lần này gây họa đâu.

Vương Diệp và người của Uông gia vốn dĩ đã có ân oán rồi.” Nghe họ giải thích, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cậu ta vỗ ngực, nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, trên mặt đầy vẻ châm chọc.

“Chỉ là một tên nhát gan thôi.” Bàn Tử cũng mở miệng nói ra những lời như vậy, khi Vương Diệp nghe thấy thì cậu ta sững sờ, ngay cả Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng vậy, hai người họ đứng ngây ra tại chỗ, chưa kịp hoàn hồn.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ khó hiểu nói.

“Biểu ca mở miệng nói làm gì?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ cổ quái, nghe lời Vương Diệp nói, trong mắt Bàn Tử chỉ có một mảnh bình tĩnh, cậu ta chỉ vào Uông Nhất Hải vô cùng nghiêm túc nói.

“Tôi thấy tôi không nói sai, những thứ tôi nói là sự thật, loại tiểu lâu nghĩ như hắn mà còn dám động vào tôi, đúng là chán sống rồi!

Kẻ dám nhòm ngó tôi thì nhiều vô kể!

Hắn có cái mạng đó hay không còn chưa biết chừng?” Giọng Bàn Tử đầy ngạo mạn.

Vương Diệp nghe những lời này của Bàn Tử, nhất thời cũng dở khóc dở cười lắc đầu.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh mình, đầy vẻ bất lực nói.

“Thật xin lỗi, tính cách của biểu ca tôi là như vậy, nếu anh không thể chấp nhận được thì tôi cũng không biết phải làm sao.

Đương nhiên, tôi cũng hiểu những hành động này của Bàn Tử có thể sẽ gây ra một số tổn hại cho anh.” Giọng Vương Diệp đầy ngạo mạn.

Uông Nhất Hải nhìn thấy dáng vẻ của Vương Diệp, hắn ta lắc đầu.

Lúc này Uông Nhất Hải trừng mắt nhìn Vương Diệp, không hề kiêng dè nói.

“Tôi cũng có thể nói cho cậu biết, tôi chẳng hề bận tâm đến những thứ này.

Nếu cậu thật sự muốn đối đầu với tôi, tiếp theo tôi không ngại nhổ cỏ tận gốc tất cả những người của các cậu.” Chỉ là một thế lực nhỏ bé mà thôi, Uông Nhất Hải thầm nghĩ trong lòng, nhưng lời nói kiêu căng của Uông Nhất Hải vừa thốt ra, thứ nhận được lại là vẻ mệt mỏi của Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Uông Nhất Hải rời đi.

Lúc này Uông Nhất Hải đi ra cửa, Vương Diệp cũng vẫy tay với đứa trẻ kia.

Khi đứa trẻ đó đi vào, Vương Diệp nhét tiền vào tay nó, nhưng Vương Diệp cũng đứng yên trong quán ăn không rời đi, bởi vì Vương Diệp biết tiền vẫn chưa được trả.

Hơn nữa Ngụy Kim tên này cũng sẽ không dễ dàng để cậu ta rời đi.

Y như Vương Diệp dự liệu, Ngụy Kim nắm lấy cổ áo Vương Diệp, đầy vẻ sốt ruột nói.

“Cậu có ý gì?

Cậu ở chỗ tôi gây sự, còn làm ra chuyện lớn như vậy, chỗ tôi đã loạn thành cái bộ dạng này rồi, cái trang trí này, sàn nhà này muốn thay mới cũng tốn không ít tiền phải không?” Cậu ta không bị Uông Nhất Hải dọa sợ, nhưng Vương Diệp lại có rất nhiều cách để Ngụy Kim hào phóng giải quyết những rắc rối này.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim cũng không chút do dự nói.

“Tôi có thể giúp cậu tìm cha cậu về, cũng có thể giúp cậu báo thù.” Vương Diệp cực kỳ bình tĩnh nói ra những lời này, nhưng không ngờ lời cậu ta vừa thốt ra, Ngụy Kim lại lắc đầu.

Ngụy Kim trừng mắt nhìn cậu ta, cực kỳ ngạo mạn nói.

“Tôi không cần những thứ này, tôi chỉ cần cậu bồi thường tiền cho tôi, và cả tiền ăn cậu cũng trả luôn đi.” Vương Diệp không phải là không có tiền đó, nhưng Vương Diệp không muốn làm những chuyện phiền phức như vậy.

Hơn nữa Vương Diệp sớm đã coi nơi này như nhà mình, cậu ta trước kia có mối quan hệ không tồi với cha của Ngụy Kim.

Chương 1124

Vì vậy, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt, cũng không chút do dự nói.

“Bữa cơm này, Uông Nhất Hải cũng đã ăn, cậu nên đi tìm Uông Nhất Hải phải không?” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần ngạo mạn.

Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ kỳ lạ, cậu ta siết chặt nắm đấm, trong lòng hiểu rõ Uông Nhất Hải không phải là người mà cậu ta có thể chọc vào.

Vì vậy vào lúc này, Ngụy Kim cũng không chút do dự nói.

“Tôi không quản cậu là người đầu tiên gọi món, vì vậy bữa cơm này nhất định phải do cậu trả, nếu cậu không trả thì đừng hòng sống sót bước ra ngoài.” Lời Ngụy Kim vừa nói xong, những người bên cạnh liền cầm côn trong tay đi tới.

Ánh mắt họ tràn đầy phẫn nộ, trông ai nấy cũng đầy khí thế.

Dường như muốn đánh Vương Diệp một trận, nhưng Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, lại không nhịn được vỗ vai cậu ta nói.

“Bây giờ đặt những sức mạnh này vào cái lũ ‘chó cậy gần nhà’ thì không có tác dụng đâu.

Cha cậu đến bây giờ vẫn chưa tìm được cậu, thật sự không lo lắng sao?” Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ tò mò.

Lời Vương Diệp vừa hỏi ra, Ngụy Kim lại lắc đầu.

“Đừng đánh trống lảng, bây giờ tôi chỉ muốn thấy tiền của cậu.” Cậu ta thể hiện thái độ không nhượng bộ chút nào, nhưng lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ ngoài cửa.

Vương Diệp vốn dĩ còn muốn thoái thác với Ngụy Kim một chút, bởi vì khoản tiền này đối với Vương Diệp mà nói thật sự không đáng, tiền nên tiết kiệm thì vẫn phải tiết kiệm, tiền nên tiêu thì vẫn phải tiêu.

Vì vậy Vương Diệp cũng đang suy nghĩ, có nên lấy số tiền này ra không.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lúc này Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, kết quả không ngờ đứa trẻ vừa nãy lại đầy máu mồm.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ quỷ dị.

Lúc này Vương Diệp nhanh chóng bước ra, Ngụy Kim cũng đi theo sau Vương Diệp.

Ngụy Kim dường như lo lắng Vương Diệp không muốn trả tiền cho mình, vì vậy cậu ta vội vàng đi theo, nhưng Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, Vương Diệp lại hất tay Ngụy Kim ra.

Vương Diệp nhìn đứa trẻ trước mặt, đầy vẻ không tình nguyện.

Kết quả, không ngờ đứa trẻ này lại bị Uông Nhất Hải và những người khác đánh một trận.

Ngoài điểm này ra, trong miệng nó còn nôn ra vô số tờ tiền.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Ngay cả Ngụy Kim cũng sững sờ tại chỗ, cậu ta trừng to mắt, căn bản không tin những gì mình nhìn thấy.

Ngụy Kim tức đến nghiến răng nghiến lợi, đầy vẻ phẫn nộ mở miệng nói.

“Bọn khốn này thật sự quá đáng rồi, tôi phải đi dạy dỗ bọn chúng một trận.” Giọng Ngụy Kim đầy phẫn nộ, mọi người nghe những lời này của Ngụy Kim, càng vội vàng xông lên, họ cản Ngụy Kim lại, không cho cậu ta đi qua.

Hiện tại, Vương Diệp cũng lấy tiền trong tay ra.

Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt vô cùng nghiêm túc nói.

“Muốn chẳng qua là tôi đưa tiền ăn, và tiền đền bù những hư hỏng của quán ăn ra thôi.

Những thứ này đã đủ rồi, sau này cậu đừng đến tìm tôi nữa, cậu chỉ là kẻ ‘chó cậy gần nhà’ mà thôi.” Trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ lạnh nhạt, cậu ta thật sự không ngờ Ngụy Kim lại có cái bộ mặt này.

Cũng không ngờ những người phía sau Ngụy Kim đều như vậy.

Tục ngữ nói rất đúng, có chủ nào tớ nấy.

Hiện tại, thuộc hạ của Ngụy Kim có bộ dạng này.

Điều đó cũng có nghĩa là, bộ mặt thật của Ngụy Kim cũng là như vậy.

Họ đã lựa chọn ngăn cản Ngụy Kim, vậy cũng có nghĩa là, tiếp theo, dù Ngụy Kim có muốn đi tìm Uông Nhất Hải gây phiền phức.

Nhưng Ngụy Kim cũng sẽ chọn cách thoái lui.

Nghĩ đến những chuyện này, Vương Diệp cũng hiểu ra lần này mình thật sự đã nhìn lầm người.

Vương Diệp lắc đầu, trực tiếp nhét tiền vào túi của Ngụy Kim.

Lúc này Vương Diệp cũng đưa Bàn Tử và những người khác rời đi.

Vương Diệp đưa đứa trẻ này đến bệnh viện.

Mặc dù răng của đứa trẻ này không nghiêm trọng, nhưng tâm hồn non nớt của nó đã bị tổn thương nặng nề.

Vì vậy tâm lý của nó cũng có chút vấn đề.

Tuy nhiên, khi Vương Diệp nhìn thấy cha mẹ nó, Vương Diệp cũng đền bù cho họ một khoản tiền lớn.

Cha mẹ nó tuy hài lòng nhưng trong lòng vẫn rất đau khổ.

Dù sao đây cũng là con trai của họ, trong lòng họ vô cùng đau khổ.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp cũng khẽ thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Ngụy Kim nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt cậu ta trở nên cực kỳ phức tạp.

Mặc dù những thuộc hạ của cậu ta đã cố gắng hết sức ngăn cản, nhưng cậu ta vẫn không cam lòng.

Cậu ta đặc biệt chạy đến nơi này.

Kết quả không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn thấy vẻ mặt của cha mẹ đứa trẻ, cậu ta dường như nhớ lại dáng vẻ của cha mình khi cậu ta bị thương lúc đó.

Khi nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Ngụy Kim trở nên có chút bất lực, chóp mũi cậu ta cũng đỏ lên.

Cậu ta nghĩ đến những lời Vương Diệp đã nói, tâm trạng cậu ta cũng không còn khó chịu nữa.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu ta.

Vương Diệp đi thẳng qua bên cạnh cậu ta, cứ như thể không hề chú ý đến người này.

Lúc này Bàn Tử cũng liếc nhìn Ngụy Kim một cái, Bàn Tử lắc đầu, đầy vẻ mệt mỏi nói.

“Gieo gió gặt bão mà thôi.” Bàn Tử cố ý nói những lời như vậy để làm người khác khó chịu, nhưng Ngụy Kim căn bản không hề bận tâm.

Lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều vỗ tay Bàn Tử nói.

“Cậu tên này, không nên lắm mồm như vậy.

Cậu không biết cậu đã chọc giận Uông Nhất Hải rồi sao?

Tiếp theo cậu cũng không còn xa cái chết nữa đâu.” Lời nhắc nhở của hai người vang lên bên tai, Bàn Tử cả người đều sững sờ tại chỗ.

Cậu ta nhíu mày, nhìn hai người họ khó tin nói.

“Hai người đùa tôi đấy à, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra?” Bàn Tử vừa nói vừa che miệng mình, giọng cậu ta mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Nhưng đối mặt với lời Bàn Tử nói, trên mặt hai người họ lại tràn đầy vẻ bất lực.

Hai người lắc đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói.

“Nói thế nào nhỉ?

Có một số chuyện thật sự là cậu nghĩ quá phức tạp rồi, những chuyện đó tuyệt đối sẽ không tệ như cậu nghĩ đâu.” Bàn Tử lại cảm thấy không thể chấp nhận được, bởi vì trực giác mách bảo cậu ta rằng Vương Diệp tiếp theo khẳng định sẽ đi giải quyết chuyện của Uông gia, vì vậy Uông gia chắc chắn sẽ tìm đến cậu ta.

Mà Vương Diệp rõ ràng là biết những điều này, nhưng Vương Diệp vẫn muốn rời xa cậu ta.

Bàn Tử vì chuyện này mà cảm thấy khó chịu, thậm chí là đau lòng.

Khi cậu ta không biết phải làm sao cho phải, không ngờ hai người kia vẫn còn ở đó ríu rít thảo luận.

Bàn Tử nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ đó của họ, sắc mặt cậu ta càng trở nên cực kỳ phức tạp.

Không ngờ vào lúc như thế này, ngay cả những huynh đệ tốt cùng hoạn nạn, nhưng cũng vẫn sẽ lơ là cảm xúc của cậu ta.

Bàn Tử cúi đầu xuống, trên mặt chỉ còn một mảnh buồn bã.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp cũng đã tìm được Ngụy Kim.

Trông có vẻ Vương Diệp quả thật đã nói lời thề son sắt, sẽ không bao giờ đến tìm Ngụy Kim nữa, nhưng Vương Diệp biết Ngụy Kim đã suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện rồi, vì vậy.

Hiện tại hợp tác với Ngụy Kim là vô cùng ăn ý.

Vương Diệp hiểu rõ điểm này, hiện tại Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp cũng đầy vẻ bất lực kể với Ngụy Kim về tình hình của Bàn Tử bên kia.

Nhưng Vương Diệp không ngờ rằng sau khi mình nói nửa ngày, Ngụy Kim không những không phản ứng, mà còn giơ tay lên, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

“Tôi không bận tâm đến Bàn Tử tên đó, tôi chỉ cảm thấy hành động của Uông Nhất Hải quá đáng, hắn ta không nên động thủ với một đứa trẻ, vì vậy tôi quyết định liên thủ với cậu để giải quyết hắn.” Nghe những lời này của Ngụy Kim, Vương Diệp gật đầu, cậu ta hài lòng nói với Ngụy Kim.

“Được thôi, cậu có suy nghĩ như vậy, tôi rất hài lòng, hơn nữa tôi nghĩ hai chúng ta nhất định sẽ trở thành những đối tác hợp tác rất tốt.”

Vương Diệp cười nói ra những lời này, nghe lời Vương Diệp nói, trong mắt Ngụy Kim chỉ có một mảnh ngạo mạn.

Lúc này Ngụy Kim cũng bắt đầu chuẩn bị những chuyện này, nhìn thấy vẻ nôn nóng trên mặt Ngụy Kim, Vương Diệp cũng thở dài.

Vương Diệp biết tuyệt đại đa số chuyện đều không đơn giản như vậy.

Chương 1125

“Cậu cứ đợi một chút đi, đợi Uông Nhất Hải bắt đầu ra tay, tôi sẽ thông báo cho cậu.” Nghe lời Vương Diệp nói, Ngụy Kim gật đầu không có bất kỳ ý kiến nào.

Khi Vương Diệp quay về, Uông Nhất Hải cũng đã phái người mai phục gần cửa nhà họ.

Nhưng Vương Diệp lại không hề hay biết, bởi vì Vương Diệp không phải đi vào từ cửa chính, Vương Diệp là lật ngói từ mái nhà mà vào.

Căn bản không ai sẽ nghĩ Vương Diệp sẽ làm những chuyện như vậy, hơn nữa tư duy của Vương Diệp, bao gồm cả hành động của Vương Diệp, thật sự không giống với tuyệt đại đa số mọi người.

Vào lúc như thế này, khiến người ta cũng cảm thấy bất lực trước Vương Diệp.

Mọi người tuy có chút đau đầu, nhưng họ lại không nói thêm gì khác.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Biểu ca hẳn là không có vấn đề lớn gì chứ, trên người có chỗ nào khó chịu không?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử lắc đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại đầy vẻ khó hiểu nói.

“Tôi có chút không hiểu, biểu đệ tại sao lại hỏi vấn đề như vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ mỉm cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cực kỳ điềm tĩnh nói.

“Bởi vì sắp có chuyện xảy ra rồi, một khi những thứ đó đến, tôi đoán hai chúng ta chưa chắc đã giải quyết được đâu." Lời Vương Diệp nói quá mức khó hiểu, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu ta nhíu mày nhìn Vương Diệp khó tin nói.

"Cậu nói thật đấy à?

Sao tôi cứ cảm thấy cậu đang đùa vậy?

Nếu những điều này đều là thật, vậy tôi nên làm gì đây?" Bàn Tử vừa nói vừa ôm ngực, hiển nhiên cảm thấy không thể chấp nhận được.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ đầy vẻ bình tĩnh nói.

"Nếu cậu thật sự không thể chấp nhận được, vậy tôi cũng không biết phải làm sao?

Hơn nữa Uông Nhất Hải và những người đó đã chuẩn bị động thủ với cậu rồi." Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử.

Cậu ta tuy đã dành cho Bàn Tử không ít sự bảo vệ, cũng từng hứa sẽ bảo vệ Bàn Tử thật tốt, nhưng điều này không có nghĩa là những thứ này sẽ được trao đi vô điều kiện.

Vì vậy Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng không chút do dự nói với Bàn Tử.

"Nếu đối với những thứ này, cậu có thể có một suy nghĩ rõ ràng, có lẽ cậu có thể tự mình một tay xoay chuyển càn khôn." Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử cười khổ một tiếng, Bàn Tử lắc đầu, đầy vẻ mệt mỏi nói.

"Biểu đệ đừng nói vậy, tôi tuyệt đối không có khả năng đó." Bàn Tử trực tiếp ngồi phịch xuống đất, cậu ta thà làm một con cá ươn, cũng không muốn lật mình.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp nhíu mày, cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Bởi vì hành động của Bàn Tử, khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng thất vọng.

Khi Vương Diệp lắc đầu, Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, cũng không nói thêm gì khác, mà đi về phía phòng.

Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, Bàn Tử vốn dĩ có không ít vấn đề, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử nghĩ một lát, cũng giấu đi những suy nghĩ của mình.

Không lâu sau, Bàn Tử liền nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Đúng như Vương Diệp đã nói, Uông Nhất Hải sớm đã dẫn người chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Hiện tại, Uông Nhất Hải nhìn những người trước mặt.

Trên mặt Uông Nhất Hải lộ ra vài phần hưng phấn, Bàn Tử bị hắn ta dọa cho sắc mặt tái nhợt.

Uông Nhất Hải vẫy tay, trực tiếp bắt Bàn Tử đi.

Khi Bàn Tử đang giãy giụa, Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử cũng đầy vẻ vui vẻ nói.

“Nói thật, dạo này tôi vẫn còn lo không biết có kẻ ngốc nào chịu mắc câu không, không ngờ cậu đã sẵn lòng đi xem kiếp trước kiếp này của mình rồi, nếu đã vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu!” Hắn ta cười tủm tỉm nói.

Nghe lời hắn ta nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nghĩ đến những lời Vương Diệp đã nói với mình, cậu ta dứt khoát giãy giụa kịch liệt, ngay sau đó lấy ra một con dao nhỏ từ trong túi quần.

Uông Nhất Hải còn chưa kịp hoàn hồn, Bàn Tử đã trực tiếp cầm con dao nhỏ đâm vào cánh tay hắn ta một cái.

Uông Nhất Hải phát ra tiếng kêu thảm thiết, những người bên cạnh liền đánh đấm đá Bàn Tử một trận.

Bàn Tử tuy bị bọn chúng đánh cho sắc mặt tái nhợt, nhưng Bàn Tử chẳng hề sợ hãi, bởi vì cánh tay Uông Nhất Hải đã chảy máu, nhưng lượng máu chảy ra lại rất ít.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Bàn Tử nhíu mày, vừa không hiểu vừa nghe Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử cực kỳ ngạo mạn nói.

“Cậu biết tại sao tôi lại tìm vật tế sống không?

Bởi vì những kẻ ngu xuẩn như cậu, luôn tìm cách làm hại tôi, cho nên tôi cần những kẻ ngốc như các cậu, để tôi sống thoải mái hơn.” Giọng Uông Nhất Hải đầy hưng phấn.

Nghe những lời này của Uông Nhất Hải, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu ta nhíu mày, nhìn hắn ta khó tin nói.

“Anh làm ra chuyện quá đáng như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy...?” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Uông Nhất Hải đã lắc đầu.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ của mình.

Chỉ thấy bọn chúng trực tiếp nhét Bàn Tử vào trong bao tải.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ phức tạp, cậu ta nhìn những người trước mặt, trong mắt đầy vẻ kỳ lạ.

Cậu ta hồi lâu không nói nên lời, nhưng những người trước mặt lại trừng mắt nhìn Bàn Tử, cực kỳ ngạo mạn nói.

“Cậu bây giờ thật sự không thể chạy thoát được nữa.” Nhưng Vương Diệp cũng xuất hiện, Vương Diệp giật lấy cái bao tải của bọn chúng.

Bàn Tử được Vương Diệp giải cứu.

Bàn Tử thở phào một hơi thật sâu, căn bản không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần mệt mỏi.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, cậu ta vỗ vai Bàn Tử, lại trừng mắt nhìn Uông Nhất Hải, cười nói.

“Quả nhiên y như tôi đoán, tên anh không chịu bỏ cuộc, nhưng thế thì sao chứ?

Tôi không thể dễ dàng cho anh cơ hội đắc ý được.” Vương Diệp lao thẳng tới, giao chiến với Uông Nhất Hải, nhưng đúng lúc này, những người bên cạnh Uông Nhất Hải vội vàng xông đến bảo vệ hắn.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ lạnh nhạt, Uông Nhất Hải lúc này cũng cầm một lọ thuốc màu trắng bôi lên cánh tay.

Chẳng mấy chốc, vết thương của hắn đã lành.

Thấy vậy, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ kỳ quái, Vương Diệp nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, vẻ mặt khó hiểu nói: "Anh đã không còn là người nữa sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang bên tai, Uông Nhất Hải không trả lời, hắn chỉ ngẩng cằm lên, kiêu ngạo nói với những người kia: "Mau chóng bắt lấy bọn chúng!" Giọng điệu Uông Nhất Hải tràn đầy hưng phấn, nghe hắn nói vậy, mọi người gật đầu, không chút do dự bắt đầu ra tay, còn Vương Diệp trong khi giao chiến với bọn họ, vẫn nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, không khỏi mở miệng nói: "Nếu anh đã không phải là người, vậy thì tôi nghĩ tất cả chuyện này thật sự khiến người ta bất ngờ, nhưng có lẽ anh vẫn là xác người thôi, chỉ là gene cơ thể của anh đã bị biến đổi mà thôi." Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu, nhưng Uông Nhất Hải không muốn trả lời nhiều, vì hắn vẫn nhớ khoảng thời gian tăm tối đó, nên bây giờ Uông Nhất Hải chỉ có thể giữ im lặng.

Đối mặt với những lời của Vương Diệp, Uông Nhất Hải cũng chọn cách im lặng.

Nhưng Uông Nhất Hải càng như vậy, Vương Diệp càng cảm thấy buồn cười, Vương Diệp vừa đánh đổ những người này xuống đất, vừa đi đến trước mặt Uông Nhất Hải, hắn cầm con dao nhỏ trong tay, cắt vào cánh tay Uông Nhất Hải.

Uông Nhất Hải đau đến tái mét mặt, nhưng những người bên cạnh vẫn xông tới.

Dù sao thì những kẻ này đều đã được tinh anh huấn luyện, dù bị Vương Diệp đánh ngã xuống đất, nhưng bọn họ vẫn có thể chịu đau mà tiếp tục bảo vệ Uông Nhất Hải ngay lập tức.

Thấy dáng vẻ của bọn họ, Vương Diệp bật cười nói: "Nuôi được mấy con chó không tệ đấy chứ." Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần hứng thú, nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó chịu nói: "Anh nói những lời này có chút ghê tởm." Uông Nhất Hải nắm chặt nắm đấm, hơi tức giận.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Uông Nhất Hải, chỉ tùy ý nhún vai: "Quả thật là ghê tởm, nhưng thì sao chứ?" Vương Diệp thể hiện quá mức tùy tiện, thấy dáng vẻ Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải cũng trở nên cực kỳ thảm hại.

Lúc này, Vương Diệp vẫn đánh đổ đám thủ hạ của hắn, hơn nữa Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đến giúp đỡ, Uông Nhất Hải lập tức rơi vào thế yếu.

Trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy vẻ kỳ quái, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt cũng cực kỳ nghiêm túc nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đối đầu với anh, tôi chỉ hy vọng anh có thể bỏ qua cho Bàn Tử, Bàn Tử đối với tôi là người cực kỳ quan trọng, nếu anh thật sự muốn hại anh ấy, tôi sẽ không ngại chiến đấu với anh đến cùng." Trong mắt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi đã không biết phải làm sao nữa rồi.

Anh biết đấy, tôi thật sự cần sống sót, nên anh hãy giao Bàn Tử cho tôi đi, anh giao Bàn Tử cho tôi, bất kể là thứ gì, tôi cũng sẽ đáp trả cho anh!" Uông Nhất Hải vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Bàn Tử nghe những lời này của Uông Nhất Hải, sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy gã này điên rồ, dám đưa ra yêu cầu như vậy.

Bàn Tử không thể chịu đựng được, ánh mắt anh ta cũng rơi vào Vương Diệp, anh ta nghĩ Vương Diệp cũng là một người chính trực, chắc sẽ không làm ra chuyện đó.

Ánh mắt anh ta mang theo vài phần kỳ vọng, nhưng anh ta không ngờ rằng, khi ánh mắt anh ta rơi vào Vương Diệp, Vương Diệp lại nháy mắt với anh ta, không đưa ra câu trả lời chính xác.

Hơn nữa, ánh mắt Vương Diệp cũng chập chờn bất định, Bàn Tử nhất thời sợ đến tái mét mặt, không biết phải làm sao, luôn lo lắng Vương Diệp sẽ đâm mình một nhát, nên Bàn Tử bắt đầu lùi một bước về sau.

Lúc này Uông Nhất Hải trực tiếp bắt đầu khóc lóc cầu xin, và đưa ra đủ loại điều kiện có lợi cho Vương Diệp, những điều kiện đó khi nói ra, thật sự không ai có thể không động lòng.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy vẻ đau khổ và than vãn trên mặt hắn, Vương Diệp chỉ vẻ mặt bất đắc dĩ mở miệng nói: "Dù vậy thì sao chứ?" Vương Diệp biểu hiện quá mức bình tĩnh, thấy thái độ của Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi.

Uông Nhất Hải nhíu mày, không biết phải làm sao, còn Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, nói: "Mau chóng bắt lấy bọn chúng!" Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải vội vàng bắt đầu giãy giụa.

Nhưng lúc này Bàn Tử đã cầm sợi dây thừng lớn xông tới, anh ta là người đầu tiên trói Uông Nhất Hải lại.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, anh ta ghét nhất là Uông Nhất Hải, vì anh ta cảm thấy Uông Nhất Hải từ trước đến nay luôn nhắm vào mình, bây giờ Uông Nhất Hải còn muốn lấy mạng anh ta.

Chuyện này anh ta làm sao có thể nhẫn nhịn!

Trong lúc Bàn Tử vì chuyện này mà tức giận, Uông Nhất Hải thấy dáng vẻ Bàn Tử, trên mặt Uông Nhất Hải cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp không khỏi khẽ thở dài.

Nhưng Uông Nhất Hải dù bị trói lại, nhưng vẫn không hoảng không loạn. "Nếu anh thật sự muốn đối đầu với toàn bộ Uông gia, vậy thì tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ rơi vào tử cục, nếu anh không muốn thấy chuyện đó xảy ra, anh tốt nhất là nên từ bỏ càng sớm càng tốt." Trong mắt Uông Nhất Hải tràn đầy sự nghiêm túc, nghe lời cảnh báo của hắn, Vương Diệp chỉ lạnh nhạt gật đầu, vào khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thật sự xin lỗi, những điều anh nói này thật ra tôi cũng đã có dự liệu, tôi cũng hiểu rõ việc làm những thứ này quả thật cần phải thận trọng." Nhưng lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, vì trong lòng Vương Diệp có một ý nghĩ táo bạo, hắn biết người của Uông gia không thể dễ dàng bỏ qua cho mình, bây giờ, hắn đã ra tay với Uông Nhất Hải rồi.

Chương 1126

Dù có thật sự thả Uông Nhất Hải về, e rằng người của Uông gia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn, đã vậy thì chi bằng lợi dụng Uông Nhất Hải để kiếm chút lợi lộc.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt vui vẻ nói với Uông Nhất Hải: "Tôi chỉ tùy tiện lợi dụng anh một chút thôi, tôi tin anh chắc sẽ không so đo với tôi chứ, hơn nữa những chuyện này đối với anh mà nói, thật ra không đáng là gì." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Uông Nhất Hải mỉm cười.

Uông Nhất Hải còn chưa kịp định thần, Vương Diệp đã đánh ngất hắn, Bàn Tử thấy hành động của Vương Diệp, Bàn Tử reo hò lên.

Vương Diệp thấy dáng vẻ vui mừng của Bàn Tử.

Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự giải thích cho anh ta về những chuyện sắp xảy ra, vì Vương Diệp bây giờ đã đánh ngất Uông Nhất Hải, điều đó cũng có nghĩa là.

Tất cả bọn họ đều đang đối đầu với Uông gia, ngay cả Bàn Tử cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn này, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt anh ta tuy có chút khó coi, nhưng anh ta lại tỏ vẻ không sao cả.

Bởi vì đối với Bàn Tử mà nói, vì mọi người đều rơi vào tình cảnh tương tự, điều đó cũng có nghĩa là mọi người đều không thể tránh khỏi kiếp nạn này, nên Bàn Tử cũng không khỏi vui mừng.

Hơn nữa, mọi người đều trên cùng một con thuyền, từ nay về sau, anh ta cũng không cần lo lắng mình sẽ bị bỏ rơi nữa.

Trong lòng Bàn Tử có những suy nghĩ ngây thơ đó, chỉ ước rằng ba điều này có chút không thực tế.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ, Bàn Tử tuy vui mừng, nhưng việc Uông Nhất Hải bị bọn họ bắt giữ, rốt cuộc cũng không phải là chuyện tốt.

Bàn Tử không nghĩ rõ những điều này, Bàn Tử chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, nhưng Vương Diệp cũng đã sớm nghĩ rõ rồi, nên Vương Diệp không đặt hy vọng vào anh ta.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Vương Diệp không khỏi căn dặn hai người làm việc, nghe lời Vương Diệp, hai người gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Hai người họ đưa Uông Nhất Hải cũng như đám thủ hạ của hắn đều nhốt vào phòng giam.

Sau khi làm xong một loạt chuyện này, Vương Diệp dọn dẹp nơi này một chút, cố gắng xóa bỏ dấu vết bọn họ từng đến đây.

Bàn Tử đến giúp đỡ, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, có lẽ là nghĩ đến việc mình có thể thuận lợi thoát khỏi kiếp nạn này, nên Bàn Tử không khỏi vui mừng.

Nhưng niềm vui của Bàn Tử thật sự đến quá sớm, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt mệt mỏi nói: "Có vài chuyện có lẽ thật sự sẽ khiến anh thất vọng, bây giờ tôi cũng không biết phải miêu tả tất cả những chuyện này với anh như thế nào, chỉ là nếu anh cứ giữ những suy nghĩ ngây thơ này, tôi cũng không biết phải làm sao." Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, nhưng Bàn Tử suy nghĩ một chút, rồi vỗ ngực, vẻ mặt không chút sợ hãi nói: "Tôi không lo, dù sao thì chúng ta cứ cùng nhau tiến cùng nhau lùi là được, chúng ta mãi mãi là người trên cùng một con thuyền." Giọng điệu Bàn

Tử tràn đầy kích động, thấy dáng vẻ vui mừng của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, không nói gì thêm, nhưng nụ cười trên mặt Vương Diệp lại có chút quỷ dị.

Lúc này, Uông Nhất Hải cũng tỉnh lại, Uông Nhất Hải phát hiện mình bị trói, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi.

Còn Ngụy Kim cũng vội vàng đến chỗ Vương Diệp, trong mắt Ngụy Kim mang theo vài phần phức tạp, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: "Anh thật sự đã bắt Uông Nhất Hải và đám người của hắn sao?" Vương Diệp để Bàn Tử đi thông báo tin tức, nên, khi Ngụy Kim biết tin này, Ngụy Kim ngay lập tức chạy tới, Ngụy Kim cảm thấy chuyện như vậy không thể xảy ra, người của Uông gia không dễ chọc đâu.

Bất kể Uông Nhất Hải và đám thủ hạ của Uông gia có dễ bắt hay không, nhưng muốn đối phó với bọn họ, rốt cuộc là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Nên những gì Vương Diệp đang làm bây giờ thật sự có chút lỗ mãng, nghĩ đến chuyện này, trong mắt Ngụy Kim tràn đầy vẻ kỳ dị.

Ngụy Kim nhíu mày, không biết phải làm sao, Vương Diệp thấy dáng vẻ Ngụy Kim, Vương Diệp chỉ tùy ý nói với Ngụy Kim: "Yên tâm đi, mấy thứ này xong cả rồi." Vương Diệp biểu hiện quá mức bình tĩnh, thấy dáng vẻ Vương Diệp, Ngụy Kim tuy gật đầu, nhưng trong lòng Ngụy Kim lại có chút khó chịu, hắn luôn cảm thấy những chuyện này không dễ dàng như vậy.

Hắn nhìn Vương Diệp, trong khóe mắt mang theo vài phần mệt mỏi, Vương Diệp thấy dáng vẻ Ngụy Kim, chỉ vỗ vai Ngụy Kim, vẻ mặt bình thản nói: "Những thứ này không quan trọng." Vương Diệp cười tủm tỉm nói với Ngụy Kim, thấy dáng vẻ Vương Diệp, trên mặt Ngụy Kim tràn đầy sự bình tĩnh, ngay lúc này Vương Diệp đưa Ngụy

Kim đến phòng giam.

Hắn cũng nhìn thấy Uông Nhất Hải ở trong phòng giam.

Ngay khi Ngụy Kim nghĩ rằng Vương Diệp đang đùa với mình, không ngờ hắn lại thấy Uông Nhất Hải nghiến răng nghiến lợi về phía mình, và gào thét về phía mình.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng vội vàng nhét miếng giẻ lau vào miệng hắn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Ngụy Kim tràn đầy vẻ kỳ quái, Ngụy Kim nhíu mày, kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt cẩn thận và căng thẳng nói: "Tôi luôn cảm thấy lần này cách làm của anh không ổn lắm, như vậy có quá mạo hiểm không?

Người của Uông gia thật sự sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu." Ngay cả khi Vương Diệp ở đây cũng được coi là một tay có tiếng nói, nhưng trên thực tế, người của Uông gia mới là những kẻ có quyền thế ngút trời, với năng lực của Vương Diệp mà đối đầu với bọn họ.

Hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Ngụy Kim nghĩ vậy trong lòng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ Ngụy Kim, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp không khỏi khẽ thở dài, kéo tay Ngụy Kim, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Vì đã quyết định nhổ tận gốc toàn bộ Uông gia, bây giờ do dự không có tác dụng gì, anh chi bằng dứt khoát một chút, trực tiếp đứng về phía chúng tôi, nếu anh thật sự muốn đứng về phía Uông gia, vậy thì tôi cũng không có cách nào." Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai, thái độ hắn thể hiện ra chỉ có sự bình tĩnh.

Ngụy Kim thấy dáng vẻ Vương Diệp, Ngụy Kim vội vàng lắc đầu nói: "Làm sao tôi có thể đứng về phía Uông gia được chứ?

Đương nhiên tôi ở bên anh, chỉ là tôi không muốn gánh vác..." Ngụy Kim còn chưa nói hết lời, Vương Diệp đã trợn trắng mắt, thấy dáng vẻ Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên có chút khó coi.

Ngụy Kim nhíu mày, không biết phải làm sao, còn Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt. "Tôi nói cho anh biết, tên này vốn dĩ không phải là người, hắn vốn dĩ nên rời khỏi thế giới này, nhưng trên người hắn gánh vác quá nhiều sinh mạng, nên hắn cũng biết cách sống sót." Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Kim định thần lại, Ngụy Kim nhíu mày, nhìn Vương Diệp, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, sau đó lại thăm dò mở miệng nói: "Sao tôi lại cảm thấy anh hình như biết toàn bộ chuyện này vậy?

Bọn họ không lẽ đã nắm giữ kỹ thuật trường sinh sao?" Nhưng đối mặt với lời Ngụy Kim, Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Diệp cảm thấy Ngụy Kim nói chưa đủ chính xác, còn Vương Diệp cũng không nhìn thấy ánh sáng trong mắt Ngụy Kim, Vương Diệp chỉ vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải nói: "Có thể nói là bán trường sinh." Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Kim gật đầu, nhưng trên thực tế nắm đấm của Ngụy Kim lại âm thầm siết chặt.

Không ai biết Ngụy Kim đang nghĩ gì, nhưng Vương Diệp thấy Ngụy Kim hứng thú với Uông Nhất Hải như vậy, Vương Diệp lại mở miệng nói với Ngụy Kim: "Hay là thế này đi, anh và Uông Nhất Hải ở cùng nhau, tôi đi ra ngoài xử lý những chuyện khác trước, anh cũng tiện hỏi hắn, cha anh đi đâu rồi?" Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Kim gật đầu không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng Uông Nhất Hải lại trừng lớn mắt, Uông Nhất Hải không ngừng nháy mắt với Vương Diệp, hắn ú ớ, vì không nói được lời nào, hắn chỉ có thể không ngừng nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Nhưng dáng vẻ Uông Nhất Hải lại không khiến Vương Diệp có bất kỳ nghi ngờ nào, Vương Diệp chỉ vỗ vai Uông Nhất Hải, vẻ mặt bình thản nói: "Yên tâm, chúng tôi sẽ không dễ dàng ra tay với anh, Ngụy Kim này cũng rất bình tĩnh, tuy anh đã bắt cha hắn đi rồi, nhưng hắn sẽ không ra tay độc ác với anh, vì anh vẫn còn hữu dụng." Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải vội vàng lắc đầu, Uông Nhất Hải không ngừng nói những lời đó, nhưng Vương Diệp căn bản không nghe thấy, vì hắn liên tục nói chuyện.

Trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy vẻ mệt mỏi và sợ hãi, Ngụy Kim thấy Vương Diệp đóng cửa lại, Ngụy Kim cũng mỉm cười.

Ngụy Kim tuy không nói một lời, nhưng khi hắn nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, Uông Nhất Hải lại bị hắn dọa sợ đến chết khiếp.

Thật ra Vương Diệp không quan tâm hai người bọn họ có ân oán gì, vì đối với Vương Diệp mà nói, điều quan trọng nhất chính là hợp tác với Ngụy Kim, trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng đã cho Ngụy Kim đủ thời gian và không gian.

Nhưng điều Vương Diệp không biết là, chân trước hắn vừa đi, chân sau Ngụy Kim đã nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải mở miệng nói: "Cách trường sinh là gì?" Ánh mắt Ngụy Kim tràn đầy sự sắc bén, câu hỏi của hắn vang bên tai, trên mặt Uông Nhất Hải chỉ có một mảng hoảng sợ, Uông Nhất Hải lắc đầu, không muốn khai báo bất cứ điều gì.

Còn trong mắt Uông Nhất Hải cũng tràn đầy vẻ sợ hãi, dường như rất sợ Ngụy Kim.

Thấy dáng vẻ Uông Nhất Hải, sắc mặt Ngụy Kim trở nên có chút khó coi, Ngụy Kim nắm chặt nắm đấm, sau đó, chỉ vào mặt hắn không ngừng đe dọa.

Những lời đe dọa của Ngụy Kim vang bên tai.

Trên mặt Uông Nhất Hải chỉ có một mảng bất đắc dĩ, hắn không muốn nói bất cứ lời nào, không phải vì Uông Nhất Hải không muốn khai báo tất cả những điều này, mà là kỹ thuật trường sinh căn bản không nằm ở hắn.

Hắn biết cách trường sinh vận hành như thế nào, nhưng một loạt chuyện này đều cần kỹ thuật để hỗ trợ.

Nên Uông Nhất Hải thật sự không biết phải nói sao, Ngụy Kim cũng trực tiếp tháo miếng giẻ lau trong miệng hắn ra, Ngụy Kim nhìn hắn, không chút do dự nói: "Nếu anh chịu hợp tác với tôi, tôi có thể cùng anh đối phó Vương Diệp, tôi chỉ cần anh giao kỹ thuật trường sinh ra." Giọng điệu Ngụy Kim tràn đầy sự nghiêm túc.

Sự kiên định trong mắt hắn, trực tiếp dọa Uông Nhất Hải sợ đến tái mét mặt, Uông Nhất Hải nhíu mày, căn bản không tin những gì mình nghe được, rõ ràng Ngụy Kim và Vương Diệp có vẻ quan hệ thân thiết như vậy.

Nhưng bây giờ Ngụy Kim lại nói những lời như vậy, Uông Nhất Hải chỉ cảm thấy khó tin.

Uông Nhất Hải lắc đầu, không biết phải nói gì, nhưng Ngụy Kim lại trực tiếp đấm vào bụng hắn một quyền, Ngụy Kim lại cho hắn một cơ hội nữa, để hắn suy nghĩ kỹ.

Uông Nhất Hải suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Uông Nhất Hải đã không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể hợp tác với Ngụy Kim, nếu hắn không hợp tác với Ngụy Kim, tiếp theo đối đầu với Vương Diệp, chỉ có một con đường chết, nên hắn biết mình phải lựa chọn.

Thấy dáng vẻ Uông Nhất Hải, Ngụy Kim gật đầu, Ngụy Kim rất hài lòng nói với hắn: "Anh vẫn là một người thông minh, cha tôi ở đâu thì tôi biết, tôi không cần anh nói cho tôi biết." Nghe những lời này của Ngụy Kim, Uông Nhất Hải gật đầu, Uông Nhất Hải cũng biết những bí mật không ai biết của Ngụy Kim.

Nên Uông Nhất Hải cũng không nói gì thêm, hai người hợp tác cũng bắt đầu trong sự ăn ý thầm lặng.

Chỉ riêng Vương Diệp không hề hay biết chuyện này, khi Ngụy Kim bước ra ngoài, trên mặt Ngụy Kim đang mang vẻ bất đắc dĩ, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó cười vẫy tay với Vương Diệp, tiếp đó nói rằng mình cần quay về khách sạn, vì bên khách sạn có chút chuyện, cần hắn qua xử lý.

Nên Ngụy Kim cứ thế bỏ đi, ngay cả tung tích của cha mình, hắn cũng không nói cho Vương Diệp biết, Ngụy Kim căn bản không nhận ra tâm trạng của mình quá vội vàng, nên vào khoảnh khắc này, bất kể hắn làm gì cũng đều có sơ hở.

Vương Diệp cũng nhìn ra ngay, bây giờ Vương Diệp chỉ tùy ý mỉm cười, Vương Diệp không truy cứu Ngụy Kim nhiều, có lẽ cũng đoán được Ngụy Kim này có vấn đề, nên Vương Diệp cũng không nói gì thêm.

Lúc này, Vương Diệp đến trước mặt Uông Nhất Hải, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, trong mắt mang theo vài phần hưng phấn.

Nhưng khi Uông Nhất Hải đối mặt với Vương Diệp lại có chút chột dạ, dường như sợ kế hoạch và mục đích của mình, bị Vương Diệp biết được.

Thấy vẻ căng thẳng và hoảng sợ trên mặt Uông Nhất Hải, Vương Diệp cũng cười nói với Uông Nhất Hải: "Tôi nghĩ người của Uông gia chắc đã biết chuyện này rồi, anh đoán xem bọn họ biết bằng cách nào?" Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải lắc đầu, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự sợ hãi, hắn vội vàng muốn chứng minh những điều này không liên quan đến mình.

Nhưng không ngờ, câu nói tiếp theo của Vương Diệp, trực tiếp dọa hắn sợ đến mắt trợn trắng, lúc này, Vương Diệp không chút do dự nói: "Đương nhiên là vì có người ra ngoài thông báo tin tức, mà người này chính là Ngụy Kim, anh và Ngụy Kim đã thiết lập quan hệ hợp tác rồi, đúng không?" Lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy vẻ kỳ quái, Uông Nhất Hải thầm hối hận những gì Ngụy Kim vừa làm, nếu không phải vì Ngụy Kim quá vội vàng rời đi, có lẽ Vương Diệp đã không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Uông Nhất Hải cũng trở nên cực kỳ sa sút, Vương Diệp thấy biểu cảm trên mặt Uông Nhất Hải, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Bây giờ, Vương Diệp cũng vỗ vai Uông Nhất Hải vô cùng nghiêm túc nói: "Anh cũng không cần đổ hết mọi chuyện lên đầu Ngụy Kim, vì có vài chuyện tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết, hơn nữa hai người các anh có hợp tác hay không?

Tuy tôi không có chứng cứ, nhưng tôi cũng đã đoán ra rồi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Uông Nhất Hải, Uông Nhất Hải nghe lời Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bây giờ, cách duy nhất để Vương Diệp chứng minh hai người bọn họ có hợp tác hay không, chính là xem Ngụy Kim lần này trở về có thông báo tin tức hay không?

Nếu Ngụy Kim thông báo tin tức, điều đó cũng có nghĩa là hai người bọn họ đã hợp tác rồi, Vương Diệp nghĩ trong lòng.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh, trong mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần kỳ quái, anh ta nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt khó chịu nói: "Tôi cảm thấy Ngụy Kim này có vấn đề về đầu óc, rõ ràng Uông Nhất Hải và Uông gia đã hành hạ cha hắn đến mức này, nhưng bây giờ hắn vẫn không biết hối cải, thật sự quá đáng." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần khó chịu.

Nhưng lời Bàn Tử nói ra, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, những thứ này cũng không liên quan đến chúng ta, chỉ cần bọn họ có thể gánh chịu hậu quả là đủ rồi." Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, thấy dáng vẻ Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, Bàn Tử nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải trước mặt, đột nhiên nhe răng trợn mắt với hắn.

Uông Nhất Hải tuy bị dọa giật mình, nhưng Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử trước mặt, Uông Nhất Hải lại cảm thấy Bàn Tử không thể tạo thành uy hiếp.

Vì đối với Uông Nhất Hải mà nói.

Hắn bây giờ thật sự sợ Vương Diệp và cũng lo lắng Vương Diệp sẽ trong cơn tức giận mà giết mình, nhưng hắn cũng biết, bây giờ Ngụy Kim đã đi thông báo tin tức rồi, điều đó cũng có nghĩa là, người của Uông gia rất nhanh sẽ đến.

Nghĩ đến đây, trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần kiêu ngạo, Vương Diệp dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Uông Nhất Hải, Vương Diệp cũng vỗ vai Uông Nhất Hải nói: "Anh nói xem nếu Ngụy Kim đi đến Uông gia, một cái không cẩn thận nhìn thấy thi thể của cha hắn, hắn sẽ như thế nào?" Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải trừng lớn mắt, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: "Anh đừng có ở đây nói bừa, anh thậm chí còn không biết cha hắn ở đâu, làm sao anh có thể làm ra chuyện như vậy được?

Huống hồ anh cũng không phải là người như vậy." Hắn cảm thấy Vương Diệp sẽ không tàn nhẫn như vậy, tuy nhiên phán đoán của hắn lại chọc cười Vương Diệp, chính vì tất cả mọi người đều không dự đoán được, nên Vương Diệp mới chuẩn bị cho bọn họ một chút bất ngờ.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, Uông Nhất Hải dường như hiểu ra chuyện Vương Diệp muốn làm, hắn kéo tay Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần hoảng sợ.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ Uông Nhất Hải, Vương Diệp lại cười lắc đầu, hắn vỗ vai Uông Nhất Hải, vẻ mặt sầu não nói: "Tôi cũng không biết phải nói với anh thế nào, những chuyện trước kia, dù sao thì bối cảnh xã hội của Ngụy Kim và tất cả mọi thứ của hắn, tôi đều đã điều tra kỹ lưỡng." Ngay cả cha Ngụy Kim ở đâu, Vương Diệp cũng biết.

Vấn đề này.

Kết quả Ngụy Kim lại nghĩ Vương Diệp đang nói dối.

Chương 1127

Nên Ngụy Kim không để tâm, nhưng bây giờ, Vương Diệp lại dựa vào bằng chứng mạnh mẽ này, thành công nắm giữ được điểm yếu của bọn họ.

Nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, Vương Diệp cũng cười nói với Uông Nhất Hải: "Cũng đến lúc phải trả giá cho những việc mình đã làm rồi." Vương Diệp cười rất ngông cuồng, Uông Nhất Hải nghe thấy vậy, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ tái mét, Bàn Tử đứng bên cạnh, Bàn Tử không khỏi lắc đầu thở dài. "Thế này thì hà cớ gì chứ?

Tất cả mọi chuyện đều do tự mình tạo ra, rõ ràng có cơ hội tốt như vậy ở trước mắt, kết quả lại không biết trân trọng." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần trầm tư, đối mặt với câu hỏi này của Bàn Tử.

Trong mắt Uông Nhất Hải tràn đầy vẻ lạnh lùng, nhưng nhiều hơn vẫn là sự hối hận, Vương Diệp thấy dáng vẻ Uông Nhất Hải, cũng không nói gì thêm với hắn.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: "Được rồi, bây giờ có thể bắt đầu ra tay rồi, đều giống hệt như chúng ta đã đoán." Uông Nhất Hải định thần lại sau đó, Uông Nhất Hải cũng trừng lớn mắt, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp vẻ mặt phẫn nộ nói: "Sao có thể làm ra chuyện hèn hạ như vậy?" Giọng điệu Uông Nhất Hải tràn đầy sự bức thiết, hắn vội vàng muốn mắng chửi Vương Diệp một trận, nhưng lời hắn nói ra, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp không biết phải giải thích với hắn thế

nào.

Dù sao Vương Diệp cũng chỉ tò mò, Ngụy Kim có phản bội mình hay không mà thôi, nên hắn đã đặc biệt đến nơi này để thăm dò một chút.

Kết quả Uông Nhất Hải còn chưa kịp khai báo, sự chột dạ và căng thẳng của hắn, đã để lộ tất cả những điều này ra rồi.

Bây giờ, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh vội vàng rời đi, Uông Nhất Hải nhìn bóng lưng của bọn họ, vẻ mặt sốt ruột nói: "Các người không thể làm ra chuyện như vậy." Uông Nhất Hải gần như hét lên những lời này, nhưng dù vậy, cũng không ai vì hắn mà dừng lại.

Vì đối với mọi người mà nói, chỉ có mệnh lệnh của Vương Diệp là quan trọng nhất, trước mắt là Uông Nhất Hải và Ngụy Kim, hai người muốn tìm đường chết, đã vậy thì bọn họ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hai người.

Bọn họ cứ thế rời đi, thấy bọn họ đi vội vàng như vậy, sắc mặt Uông Nhất Hải cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Còn ở một bên khác, Ngụy Kim cũng đã chuẩn bị xong tất cả, hắn quyết định đi tìm người của Uông gia, nói rõ mọi chuyện.

Ngay cả khi Vương Diệp đã tốn không ít tâm tư vào hắn, hơn nữa hắn đã hẹn ước với Vương Diệp, sẽ hợp tác thật tốt, nhưng những thứ này.

Đối với Ngụy Kim mà nói, những thứ này không quan trọng, vì Ngụy Kim biết Vương Diệp và bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ thù của mình, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là, trên người cha Ngụy Kim có một phi tiêu thuộc về Vương Diệp.

Trong lúc Ngụy Kim nghĩ vậy trong lòng, khóe mắt hắn tràn đầy oán niệm.

Hắn chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra chuyện như vậy, cũng chính vì hắn ghét Vương Diệp, nghi ngờ Vương Diệp đã làm hại cha mình, nên hắn mới đi lại gần Uông gia như vậy.

Nhưng điều Ngụy Kim không biết là, lần này mình thật sự đã đưa ra một quyết định cực kỳ sai lầm, cha hắn tuy là vật bồi táng, nhưng nói trắng ra, thật ra cũng chỉ là một vật thí nghiệm, là một vật thí nghiệm mà Uông gia muốn có được kỹ thuật trường sinh.

Kết quả không ngờ vật thí nghiệm này lại thành công, hơn nữa sau khi thành công cũng thật sự đã đạt được trường sinh, chỉ là còn thiếu một chút kỹ thuật, không ai biết ba cành cây đó rốt cuộc ở đâu.

Ngay cả người của Uông gia cũng không hiểu rõ, nên người của Uông gia rất muốn tìm hiểu tất cả những điều này, nhưng trong lúc bọn họ tìm hiểu, bọn họ cũng phát hiện, Vương Diệp đã trộm cha Ngụy Kim đi.

Khi bọn họ tung tin tức này ra, căn bản không ai tin, ngay cả Ngụy Kim cũng không tin, vì Ngụy Kim và Vương Diệp có quan hệ rất tốt, tuổi tác hai người không chênh lệch nhiều.

Hơn nữa Vương Diệp và cha Ngụy Kim đi lại khá gần, nên Ngụy Kim và Vương Diệp có quan hệ rất tốt, kết quả không ngờ, khi tin tức này truyền ra.

Ngụy Kim cũng thấy cha mình bị Vương Diệp đưa đến nơi khác.

Nếu không phải tai mắt của hắn, nói cho hắn biết chuyện này, e rằng hắn cả đời này cũng sẽ không biết.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Ngụy Kim đã trở nên cực kỳ u uất, hắn căn bản không dám chấp nhận chuyện như vậy xảy ra.

Đối với Ngụy Kim mà nói, những thứ này tương đương với đòn chí mạng, bởi vì Vương Diệp cũng coi như là một người bạn khá quan trọng của Ngụy Kim.

Hiện tại dù là phản bội Vương Diệp, nhưng Ngụy Kim cũng không cảm thấy mình quá đáng.

Hắn từng bước đi về phía nhà Uông Nhất Hải.

Nhưng khi đang đi, hắn cũng nghe thấy âm thanh kỳ lạ từ trên đỉnh đầu truyền đến, hắn ngẩng đầu nhìn lên, kết quả không ngờ, cha mình bị người ta ném xuống từ độ cao một mét.

Tuy cha hắn không bị thương nặng, nhưng hắn lại thấy đối phương thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, hắn còn chưa kịp đuổi theo.

Cha hắn đã trở nên vô cùng suy yếu, Ngụy Kim không có cách nào, Ngụy Kim chỉ có thể đưa ông về trước, tuy cha hắn hiện tại đang sống sờ sờ, nhưng trên thực tế, lại không giống loại đang sống đó.

Ngụy Kim không cách nào chấp nhận tất cả những điều này, cho nên mới hợp tác với Uông Nhất Hải, giờ đây, Ngụy Kim đưa cha mình về, trong mắt Ngụy Kim cũng đầy vẻ quỷ dị.

Ngụy Kim không hiểu rốt cuộc tất cả những chuyện này là ai làm, nếu là Uông Nhất Hải thao túng, vậy Uông Nhất Hải tại sao phải tốn công sức lớn đến khiêu khích hắn chứ!

Ném cha hắn trước mặt hắn.

Chẳng phải đây là đang khiêu khích hắn sao?

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Ngụy Kim đầy vẻ không kiên nhẫn, Ngụy Kim trong lúc tức giận vì chuyện này, trong đầu Ngụy Kim cũng xuất hiện một ý nghĩ táo bạo.

Có lẽ Vương Diệp đã biết tất cả, cho nên Vương Diệp mới đến ngăn cản, hơn nữa Vương Diệp còn ném cha hắn ở đây.

Nhưng chuyện như vậy dù nghĩ thế nào cũng không thể xảy ra được, nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Ngụy Kim đầy vẻ bất lực.

Ngụy Kim thở dài thật sâu, không biết phải làm sao cho phải, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ bất lực.

Lúc này, Vương Diệp lặng lẽ rời đi, anh không để lại bất kỳ động tĩnh nào.

Ngụy Kim căn bản không biết lần này mình đã làm một chuyện ngu xuẩn đến mức nào, nhưng sau khi Ngụy Kim đưa cha mình về nhà.

Ngụy Kim cũng lập tức đến chỗ Vương Diệp, Ngụy Kim không đi tìm những người nhà họ Uông, bởi vì Ngụy Kim nghi ngờ cha mình là do Vương Diệp ném xuống.

Cho nên Ngụy Kim cũng chuẩn bị làm rõ mọi chuyện với Vương Diệp, vào lúc như vậy, tâm trạng của Ngụy Kim vô cùng u ám.

Kết quả không ngờ Ngụy Kim còn chưa nhìn thấy Vương Diệp, Trương Khởi Linh đã tưởng hắn đến tìm Uông Nhất Hải, Trương Khởi Linh cười tủm tỉm đưa hắn đến chỗ Uông Nhất Hải.

Nhưng vào khoảnh khắc đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Trương Khởi Linh cũng biến mất không dấu vết, căn bản không ai hiểu đây là chuyện gì.

Ngay cả Ngụy Kim cũng vậy, lúc này Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Trương Khởi Linh không nhịn được nói với Hạo Thiên Chân: “Đừng qua đây làm phiền bọn họ.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Hạo

Thiên Chân gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng Bàn Tử lại đứng một bên, lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Bàn Tử lắng nghe kế hoạch của Ngụy Kim và Uông Nhất Hải, cũng nghe xong những điều Uông Nhất Hải nói, lúc này Ngụy Kim mới biết, tất cả kế hoạch của mình Vương Diệp đã biết hết rồi.

Ngụy Kim ngồi phịch xuống đất, căn bản không biết phải đối mặt với Vương Diệp thế nào, bởi vì sự đơn thuần mà hắn giả vờ trước mặt Vương Diệp, cũng như sự trung thành và hợp tác của hắn với Vương Diệp.

Những điều này đều là thật, hơn nữa hắn cũng không ngờ, Vương Diệp lại phát hiện nhanh đến vậy, những điều này khiến hắn cảm thấy chấn kinh.

Thấy sự rối rắm trên mặt Ngụy Kim, Uông Nhất Hải nghĩ nghĩ rồi lại mở lời nói với Ngụy Kim: “Nếu cậu thật sự muốn cứu cha mình, thì hãy nghe tôi một lời khuyên, bây giờ hãy giải quyết Vương Diệp trước, giải quyết Vương Diệp xong, cha cậu sẽ được người nhà họ Uông chúng tôi cứu.” Trên mặt Uông Nhất Hải đầy vẻ nghiêm túc, nhưng lời Uông Nhất Hải nói ra lại nhận được nụ cười lạnh của Ngụy Kim, Ngụy Kim nhìn hắn, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Anh có phải nghĩ những chuyện này quá đơn giản rồi không?” Trong mắt Ngụy Kim đầy vẻ không kiên nhẫn, thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên hơi khó coi, Uông Nhất Hải cau mày, nhìn hắn đầy vẻ khó hiểu nói: “Tuy tôi nghĩ chuyện đơn giản rồi, nhưng trên thực tế cậu thật sự không muốn cứu cha mình sao?

Hay là nói cậu có thể chấp nhận Vương Diệp tiếp tục ức hiếp cậu?” Trên mặt Uông Nhất Hải đầy vẻ tò mò, hắn không ngừng ném những lời này cho Ngụy Kim, Ngụy Kim không biết phải lựa chọn thế nào, tâm trạng hắn trở nên có chút quỷ dị.

Thấy dáng vẻ Ngụy Kim trầm mặc không nói, Uông Nhất Hải lại cười nói với hắn: "Đương nhiên rồi, tôi cũng hiểu, đối với phần lớn mọi chuyện, cậu chắc chắn cảm thấy khó chấp nhận, chỉ là có những thứ cậu chắc chắn phải chấp nhận thôi!" Trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần u ám, nghe lời Uông Nhất Hải, Ngụy Kim gật đầu, lúc này Ngụy Kim không chút do dự nói: "Vậy hai chúng ta tiếp tục hợp tác, nhưng tôi phải giải quyết Vương Diệp thế nào đây?

Một người như anh ta, chắc không đơn giản đến vậy đâu?" Dù sao Vương Diệp thân thủ bất phàm, hơn nữa Vương Diệp bò ra từ nơi như vậy, tức là thân phận của Vương Diệp phi thường, nhưng thấy vẻ mặt của Ngụy Kim, Uông Nhất Hải lại lắc đầu nói: "Cậu chỉ cần đặt con dao này trước mặt Vương Diệp, sau đó, Vương Diệp sẽ ngã xuống đất, tiếp đó, anh ta sẽ mặc cho cậu xử trí." Trong giọng Uông Nhất Hải mang theo vài phần hưng phấn, nghe những lời này của Uông Nhất Hải, Ngụy Kim cau mày, chỉ cảm thấy khó tin, hắn trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, đầy vẻ khinh thường nói: "Đừng có ở đây lừa bịp người ta, đây chỉ là một con dao thôi, nếu anh nói bảo tôi dùng con dao này đâm Vương Diệp một nhát, Vương Diệp ngã xuống đất, tôi còn tin, nhưng anh đặt trước mặt thì làm sao mà có tác dụng?" Trong giọng Ngụy Kim đầy vẻ kiêu ngạo, nghe những lời này của Ngụy Kim, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên hơi khó coi, Uông Nhất Hải khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Thấy dáng vẻ đó của Uông Nhất Hải, Ngụy Kim lại nắm chặt nắm đấm, lần nữa mở miệng nói: "Anh cứ thành thật khai ra đi." Nhưng Ngụy Kim không ngờ, lời hắn vừa dứt, Uông Nhất Hải đã kể cho hắn nghe quá trình mình lấy được con dao này, lúc đó hắn đi vào một căn mộ thất, căn mộ thất đó có chút đáng sợ.

Hơn nữa căn mộ thất đó là của ai, Uông Nhất Hải đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, hắn chỉ là lấy được con dao này từ bên trong.

Con dao này được đặt trên bia mộ, cho nên hắn đã lấy nó đi, kết quả không ngờ khi lấy con dao đi, tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

Hơn nữa Uông Nhất Hải cũng đã dùng thứ này để thử không ít người, ví dụ như lúc nãy khi Vương Diệp đến thăm hắn, hắn cố ý chĩa mũi dao này về phía Vương Diệp.

Không ngờ Vương Diệp cả người đều không ổn rồi!

Khi hắn nói những điều này, trên mặt Ngụy Kim đầy vẻ quái dị.

Ngụy Kim không biết có nên tin hay không, Uông Nhất Hải thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim.

Trên mặt Uông Nhất Hải lộ ra vài phần bất lực, hắn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó vỗ vai Ngụy Kim nói: “Hai chúng ta dù sao cũng là quan hệ hợp tác, tôi làm sao có thể hại cậu chứ?

Cậu cứ làm theo những gì tôi nói đi.” Nghe những lời này của Uông Nhất Hải, Ngụy Kim nghĩ nghĩ, dứt khoát gật đầu.

Hắn sờ con dao này, tuy đây là một con dao, nhưng trên thực tế trông lại giống được làm từ đá, có lẽ nó là một con dao đặc biệt, cho nên có thể phát huy tác dụng quan trọng vào lúc như thế này.

Đặc biệt là một người vô sở bất năng như Vương Diệp, e rằng sợ nhất chính là những thứ này.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Ngụy Kim lộ ra vài phần hưng phấn, thấy dáng vẻ vui vẻ của Ngụy Kim, Uông Nhất Hải lại cười nói với hắn: “Tôi cũng hy vọng lần này cậu có thể khải hoàn trở về.” Nghe lời Uông Nhất Hải, Ngụy Kim gật đầu.

Ngụy Kim cứ như vậy, xoay người đi ra ngoài, nhưng Ngụy Kim vừa đi khỏi, sắc mặt Uông Nhất Hải đã trở nên cực kỳ khó coi, lúc này Bàn Tử cũng nhìn Uông Nhất Hải, cười nói: “Thôi được rồi, đừng sợ, Bàn gia tôi đã gánh chịu những điều kinh khủng này rồi.”

Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Uông Nhất Hải càng trở nên cực kỳ tái nhợt, nếu không phải vì Bàn Tử vẫn luôn cầm súng chỉ vào đầu hắn, hắn làm sao có thể nói ra những lời kỳ quặc như vậy.

Giờ đây, trong mắt hắn cũng đầy vẻ bất lực, hắn thở dài thật sâu, chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra với mình, cũng chưa từng lường trước được mình sẽ phải cúi đầu.

Hơn nữa một người như Vương Diệp, thật sự không đáng để hắn cúi đầu.

Nghĩ đến những chuyện này, trong mắt Uông Nhất Hải đầy vẻ bất lực.

Nhưng Uông Nhất Hải cũng không biểu lộ ra ngoài.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Uông Nhất Hải, Bàn Tử lại cười nói với Uông Nhất Hải: “Lần này là cho anh cơ hội cải tà quy chính, đừng không trân trọng, nếu anh không trân trọng thì chúng tôi có thể lấy mạng anh.” Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn, lời Bàn Tử vừa dứt, Uông Nhất Hải vội vàng lắc đầu.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp đang ở trong thư phòng, xem những ghi chép của mình.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh, anh biết Ngụy Kim muốn đến tìm mình, cho nên anh đã để Trương Khởi Linh dẫn đến.

Khi Ngụy Kim xuất hiện trước mặt, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh, nhưng lúc này Ngụy Kim cũng đang do dự rối rắm, không biết có nên đặt con dao nhỏ lên bàn hay không.

Nhưng Ngụy Kim nghĩ nghĩ, lại cố ý ngồi xuống, sau đó đặt con dao nhỏ lên bàn.

Lúc này Vương Diệp cũng mất trọng tâm lùi về sau vài bước, ngay sau đó, ngồi phịch xuống đất, thấy dáng vẻ lúng túng của Vương Diệp, trên mặt Ngụy Kim đầy vẻ quái dị.

Ngụy Kim không thể tin được thứ Uông Nhất Hải đưa cho mình lại thần kỳ đến vậy, Ngụy Kim cau mày, trong mắt đầy vẻ phức tạp, tục ngữ nói rất đúng, sinh khắc tương khắc.

Tức là, dù là thứ mạnh mẽ đến đâu, nó cũng có nhược điểm, nghĩ đến điểm này, trên mặt Ngụy Kim lộ ra vẻ hưng phấn, thấy Vương Diệp ngã xuống đất, không nói một lời.

Ngụy Kim cũng vội vàng giả vờ đến đỡ Vương Diệp dậy, và quan tâm hỏi han một hồi, nghe những lời đó của Ngụy Kim, trong mắt Vương Diệp lộ ra vẻ bất lực.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, chỉ biểu thị cả người anh vô cùng khó chịu, nhưng cụ thể là chuyện gì, Vương Diệp chính mình cũng không biết.

Chương 1128

Cũng chính vì Vương Diệp trả lời, cho nên Ngụy Kim cũng vui vẻ gật đầu, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp, rất hưng phấn nói: "Thật ra có một chuyện nhiều năm trước, tôi vẫn luôn không hiểu, tôi muốn nhân cơ hội hôm nay hỏi anh một chút." Nghe lời Ngụy Kim, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp trông có vẻ như sẵn lòng trả lời câu hỏi của Ngụy Kim, nhưng Ngụy Kim thấy Vương Diệp không thoải mái.

Trong mắt Ngụy Kim lại đầy vẻ kiêu ngạo, hắn biết tất cả những điều của Vương Diệp đều là ngụy trang, giờ đây, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp cũng không chút do dự nói: "Tôi muốn biết những sự thật năm đó, tại sao anh lại ra tay với cha tôi?

Tại sao trên người cha tôi lại có phi tiêu của anh?" Những câu hỏi này vang lên bên tai.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh tùy ý, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim nghĩ nghĩ, không chút do dự mở miệng nói: "Tôi nghĩ cậu chắc đã phản bội tôi rồi phải không?

Có lẽ là vì chuyện của cha cậu, nhưng những điều này đối với tôi mà nói, thật ra cũng là chuyện đương nhiên, tôi sớm đã dự liệu được." Vương Diệp biểu hiện quá đỗi bình tĩnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi.

Ngụy Kim cau mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Anh không cần cảm thấy chuyện này là tôi cố ý bạc đãi anh, hai chúng ta xem như là quan hệ hợp tác, nhưng chuyện của cha tôi, tôi không thể bỏ qua." Lời Ngụy Kim vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cười qua loa, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, đầy vẻ tùy ý nói: "Lúc đó cha cậu bị bắt đi chôn cùng, cậu chắc biết chứ!" Câu hỏi của

Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Kim gật đầu, lúc này, Vương Diệp cũng kể cho hắn nghe sự thật năm đó, vào lúc như vậy, nếu còn tiếp tục giấu giếm những chuyện năm đó.

Thì tất cả mọi thứ sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại, cho nên Vương Diệp cũng không chút do dự tiết lộ sự thật, sở dĩ anh ra tay với cha Ngụy Kim, là vì vấn đề của cha Ngụy Kim vô cùng nghiêm trọng.

Ngoại trừ điểm này ra, lúc đó trên người anh chỉ có phi tiêu, cho nên anh chỉ có thể thông qua năng lực phi tiêu, để bài trừ những độc tố trên người cha Ngụy Kim.

Khi Vương Diệp nói, trong mắt Ngụy Kim chỉ có một mảnh phức tạp, Ngụy Kim không biết có nên tin hay không, nhưng Ngụy Kim lại không hiểu Vương Diệp tại sao lại giấu cha mình đi.

Đối mặt với những câu hỏi đó của Ngụy Kim, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất lực, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Ngụy Kim không chút do dự nói: "Đương nhiên rồi, bây giờ tôi giải thích với cậu, có lẽ phần lớn cậu sẽ không tin, nhưng những thứ này không sao, tôi có nhiều cách lắm." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Ngụy Kim mỉm cười, nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có một mảnh thống hận, ngay lúc này, Vương Diệp không chút do dự nói ra những tội ác của nhà họ Uông.

Nếu Vương Diệp không giấu cha hắn đi, mà trả ông lại cho Ngụy Kim, thì với Ngụy Kim của năm đó, hắn hoàn toàn không có năng lực bảo vệ cha mình.

Bởi vì Ngụy Kim chỉ là một chú chim non vừa trưởng thành, cho nên hắn không chịu nổi gió sương mưa bão này, huống chi là ba thế lực khổng lồ nhà họ Uông.

Cho nên Ngụy Kim trước mặt bọn họ chỉ như một con kiến hôi, căn bản không đáng nhắc tới.

Chỉ có Vương Diệp giấu cha Ngụy Kim đi, bọn họ mới không dám manh động.

Hơn nữa cha Ngụy Kim trông có vẻ đã thành công trong thí nghiệm, nhưng lại có một chút khuyết điểm nhỏ, trông có vẻ như có thể bù đắp được.

Nhưng trên thực tế, tất cả những điều này đều là cớ của nhà họ Uông, bao gồm cả lời nói dối của bọn họ.

Bọn họ chỉ là muốn tiếp tục điều tra kỹ thuật Vĩnh Sinh, muốn thông qua cha Ngụy Kim, tiếp tục tìm hiểu thêm nhiều phương pháp dưỡng sinh.

Cha Ngụy Kim đối với bọn họ từ đầu đến cuối chỉ là vật thí nghiệm, cho dù cha Ngụy Kim thật sự trở thành người Vĩnh Sinh, nhưng bọn họ cũng sẽ tìm mọi cách để cha Ngụy Kim biến thành tro tàn.

Bọn họ không thể nào để cha Ngụy Kim trở thành người Vĩnh Sinh, bộ mặt thật của bọn họ Vương Diệp sớm đã nhìn thấu rồi, giờ đây, khi Vương Diệp nói ra những lời này.

Trên mặt Ngụy Kim đầy vẻ khó tin, hắn trợn tròn mắt, sau đó vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ hoảng loạn nói: “Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra được?” Trong giọng Ngụy Kim đầy vẻ sốt ruột, nhưng khi hắn liên kết tất cả mọi thứ lại với nhau, và suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn dường như thật sự đã hiểu rõ tất cả.

Có lẽ năm đó hắn thật sự không có năng lực để bảo vệ mình, cho nên Vương Diệp cũng chính vì điểm này, mới giấu cha hắn đi, những người nhà họ Uông, đoạn thời gian đó vẫn luôn tìm kiếm cha hắn.

Hơn nữa bọn họ thanh thế lừng lẫy, Ngụy Kim thậm chí còn nhớ cảnh bọn họ đập phá quán cơm của mình, nếu thật sự là do hắn bảo vệ cha mình, có lẽ hắn đã sớm không chống đỡ nổi sự tìm kiếm của những người đó rồi.

Huống chi mấy người bên cạnh hắn cũng không thật sự đáng tin cậy đến vậy, Ngụy Kim đối với những điều này đều nghĩ rất rõ ràng, giờ đây sự an ủi của Vương Diệp cũng có thể nói là hợp lẽ.

Nhưng Ngụy Kim nhìn Vương Diệp, Ngụy Kim lại rưng rưng nước mắt xin lỗi anh, thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, Vương Diệp lắc đầu, nói với Ngụy Kim đầy vẻ u ám: "Tôi cũng không biết phải giải thích với cậu thế nào, dù sao tất cả mọi chuyện đều không phức tạp như cậu nghĩ." Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc, nghe những lời này của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ quỷ dị, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp, khó tin nói: "Nhưng anh làm như vậy, đối với cha tôi thật sự có lợi sao?

Ông ấy bao giờ mới có thể tỉnh lại?" Lời Ngụy Kim còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

"Tôi cũng không biết, nhưng cụ thể vẫn phải xem những người nhà họ Uông đã tiêm vào người ông ấy bao nhiêu độc tố, bây giờ tôi chỉ giúp ông ấy giải quyết một phần, kết quả không ngờ lại bị cậu trộm về rồi." Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Ngụy Kim lại nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn Vương Diệp nói: "Nếu anh đã biết tôi trộm ông ấy về rồi, vậy tại sao anh không quay lại trộm về?" Trong giọng Ngụy Kim đầy vẻ không kiên nhẫn, nhưng lời hắn vừa dứt, lại nhận được nụ cười khinh thường của Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu, thật sự cạn lời với Ngụy Kim.

Tên Ngụy Kim này quá ấu trĩ, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, nếu

Vương Diệp thật sự qua đó, trộm cha hắn về, thì tức là hai người họ cứ trộm đi trộm lại, sớm muộn gì cũng xé rách mặt.

Tiếp theo, những người nhà họ Uông cũng sẽ nhân cơ hội ngư ông đắc lợi từ cuộc tranh giành này.

Nghĩ đến những chuyện này, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp cũng đầy vẻ mệt mỏi thở dài, nghe những lời giải thích đó của Vương Diệm, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi.

Có lẽ là từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến chuyện như vậy, cho nên Ngụy Kim cảm thấy tất cả những điều này đều khó chấp nhận.

Thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh tùy ý, Vương Diệp nhìn chằm chằm Ngụy Kim, không chút do dự nói: “Đương nhiên rồi, tôi cũng hiểu trong lòng cậu có thể có những suy nghĩ đặc biệt của riêng mình, cậu thậm chí không công nhận những điều tôi nói, nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Nếu cậu thật sự có năng lực, đến tận bây giờ, cậu vẫn chưa giải quyết được vấn đề của cha mình.” Trong giọng Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh nhạt, Ngụy Kim đổ hết mọi trách nhiệm, bao gồm cả những vấn đề đó lên người anh, nhưng tất cả những điều này cũng vừa vặn là điều Vương Diệp không thể chịu đựng được.

Cho nên vào lúc như vậy, Vương Diệp nhìn chằm chằm Ngụy Kim, trong mắt Vương Diệp cũng đầy vẻ không kiên nhẫn, sự tức giận và phẫn nộ của anh trút ra vào lúc này.

Ngụy Kim nghe những lời đó của Vương Diệp, tâm trạng Ngụy Kim trở nên có chút uất ức, quả thật hắn đã coi tất cả mọi thứ đều là việc Vương Diệp nên làm.

Cho nên vào lúc như vậy, Ngụy Kim đối mặt với những lời đó của

Vương Diệp, Ngụy Kim cũng cảm thấy khó đối mặt.

Ngụy Kim thở dài thật sâu, không biết phải làm sao cho phải, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, chỉ đầy vẻ lạnh nhạt nói với Ngụy Kim: “Nói đi nói lại, nếu cậu không thể chấp nhận chuyện của cha mình, thì cậu hãy đi tìm cách hợp tác với những người nhà họ Uông, lấy được nhiều lợi ích hơn từ bọn họ.” Khi nói đến đây, Vương Diệp lập tức bật cười, Vương Diệp che miệng mình, nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp không chút do dự nói với Ngụy Kim: “Chắc chắn không lâu nữa, cậu sẽ chỉ là vật chôn cùng được bọn họ nuôi béo mà thôi.” Trong giọng Vương Diệp mang theo vài phần thản nhiên, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi, Ngụy Kim cau mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, đầy vẻ không kiên nhẫn nói: “Cái tên nhà anh làm quá đáng thật rồi.” Ngụy Kim hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng những lời đó của Ngụy Kim vang lên bên tai, lại nhận được sự bất lực của Vương Diệp.

Vương Diệp cũng chỉ là nói sự thật mà thôi.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi, lúc này Ngụy Kim cau mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: “Tôi cảm thấy, hai chúng ta có thể hợp tác tốt một chút, hơn nữa anh cũng không cần dùng thái độ như vậy đối xử với tôi, bởi vì tôi đã biết lỗi, tôi cũng không có lỗi, đặc biệt quá đáng mà.” Lời Ngụy Kim còn chưa nói xong.

Vương Diệp đã bật cười, Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Ngụy Kim, đầy vẻ nghiêm túc nói: “Cậu có thể tính toán thời gian cho kỹ, bây giờ đã trôi qua tròn ba năm, năm đó khi cậu biết những hiểu lầm đó, cậu thà hiểu lầm tôi, cũng không muốn đến tìm tôi.” Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, anh nhìn Ngụy Kim trước mặt, mọi người đều là người thông minh, đương nhiên hiểu ý của đối phương, cho nên vào lúc như vậy, Vương Diệp cũng không chút do dự bổ sung.

Chính vì thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, cho nên Ngụy Kim bây giờ muốn hối hận cũng đã không kịp nữa.

Cho nên Vương Diệp cũng hiểu, Ngụy Kim bây giờ sẽ đối mặt với áp lực như thế nào, bao gồm cả việc hắn sẽ đối mặt với phong ba bão táp ra sao, những điều này đối với Vương Diệp mà nói, thật ra không quan trọng.

Bởi vì tất cả những điều này đều là lựa chọn của chính Ngụy Kim.

Ngụy Kim ngồi phịch xuống đất, hiển nhiên không cách nào chấp nhận tất cả những điều này, bởi vì tất cả mọi thứ đều đã không kịp nữa rồi, cho nên vào lúc như vậy, Ngụy Kim đều cảm thấy những điều này đều không thể chấp nhận được.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Ngụy Kim, Vương Diệp cũng bật cười.

Anh cười không phải là châm chọc, chỉ là một nụ cười rất bình tĩnh, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Rõ ràng lúc đó Ngụy Kim chỉ cần đến tìm anh, hỏi rõ mọi chuyện là được rồi, kết quả Ngụy Kim nhất định phải làm cho mọi chuyện trở nên nghiêm trọng đến mức này.

Bây giờ đã không thể quay đầu lại được nữa rồi, cho nên Ngụy Kim bắt đầu hối hận, nhưng những điều này đều không cần thiết.

Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, không nhịn được mở miệng nói: “Tôi nói thật lòng, đối với những điều này, cậu có thể thật sự cảm thấy tàn nhẫn, nhưng trên thực tế, tôi sớm đã quen với những người như cậu rồi, cũng không phải là người đầu tiên, dù sao người hiểu lầm tôi cũng rất nhiều.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra những lời này.

Anh dường như thật sự đã quen rồi, Ngụy Kim thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Ngụy Kim vội vàng lắc đầu, hắn cất con dao trong tay đi.

Hành động của Ngụy Kim khiến Vương Diệp bật cười, Vương Diệp vỗ vai Ngụy Kim, vô cùng nghiêm túc nói: “Hơn nữa tôi cũng đã cho cậu cơ hội rồi, tôi nghĩ cậu chắc đã mơ hồ đoán được chuyện này đã bị tôi biết, hơn nữa bên Uông Nhất Hải chắc cũng đã nói với cậu rồi, kết quả không ngờ cậu còn muốn để hiểu lầm tiếp tục.” Con dao nhỏ này đã nói rõ, mối quan hệ của hai người họ, thật sự đã bị cắt đứt rồi!

Bây giờ Vương Diệp nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp cũng đầy vẻ u ám nói với Ngụy Kim: “Nếu cậu không thể chấp nhận những điều này, thì tôi cũng không có cách nào.” Ngụy Kim thật sự bắt đầu hối hận rồi, nhưng Ngụy Kim nắm tay Vương Diệp cũng không có tác dụng gì, Vương Diệp hất tay Ngụy Kim ra, trong mắt chỉ có một mảnh lạnh nhạt.

Thái độ và lập trường của anh, đều đã biểu hiện rất rõ ràng rồi, tất cả những điều này đều là do Ngụy Kim tự chuốc lấy, Vương Diệp cũng không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Ngụy Kim thở dài thật sâu, chưa từng nghĩ mình sẽ rơi vào cảnh thảm hại như vậy.

Hiện tại, nắm giữ Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn cũng coi như là người nổi tiếng ở khu vực này, kết quả không ngờ bây giờ lại biến thành ra nông nỗi này.

Nhưng Vương Diệp cũng niệm tình cũ, Vương Diệp thật sự không muốn để cha Ngụy Kim cứ thế chết đi, cho nên Vương Diệp cũng vỗ vai Ngụy Kim, bảo Ngụy Kim đưa cha hắn qua đây.

Nghe những lời đó của Vương Diệp, Ngụy Kim gật đầu không có ý kiến gì, Ngụy Kim cứ như vậy, xoay người chạy ra ngoài, không lâu sau, hắn đã đưa cha mình về.

Nhưng Vương Diệp thấy Ngụy Kim trong tay còn cầm con dao kia, trong mắt Vương Diệp cũng đầy vẻ quái dị, sau đó chỉ vào tay hắn, đầy vẻ khó hiểu nói: "Con dao này cậu còn muốn tiếp tục cầm sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Kim không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này Ngụy Kim khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ u ám nói: "Con dao này tôi sẽ không tiếp tục cầm, nhưng tôi chỉ là..." Lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ném con dao của hắn vào thùng rác, thấy hành động của Vương Diệp, trong mắt Ngụy Kim mang theo vài phần u ám.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự bắt đầu ép những độc tố trên người cha hắn ra, lúc này Ngụy Kim cũng phát hiện vấn đề nằm ở đâu.

Sắc mặt cha hắn trông như bình thường, giống như người thực vật, nhưng trên thực tế.

Khi Vương Diệp dẫn độc tố ra, Ngụy Kim cũng nhìn thấy những thứ không giống bình thường.

Những sắc mặt đó trở nên cực kỳ tái nhợt, ngay cả móng tay cũng biến thành màu xám, nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Ngụy Kim trở nên cực kỳ hoảng sợ, hắn chỉ cảm thấy trời đất sắp sụp đổ rồi.

Còn Vương Diệp đứng trước mặt cha Ngụy Kim, Vương Diệp cũng đầy vẻ bình tĩnh thở dài.

Muốn có được Vĩnh Sinh, vốn dĩ là thao tác nghịch thiên, đã là nghịch thiên, thì đối với những người bình thường này mà nói, tự nhiên cần phải gánh chịu cái giá lớn mà cả đời không cách nào bù đắp được.

Cho nên cha Ngụy Kim dù có sống sót, nhưng trên thực tế, nỗi đau bên trong đó, cũng là điều cha Ngụy Kim không thể chịu đựng nổi.

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ bất lực, Vương Diệp thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Nghe tiếng thở dài của Vương Diệp, Ngụy Kim càng hối hận không thôi, Ngụy Kim ôm ngực mình, nhìn Vương Diệp, nói ra tất cả tội lỗi của mình.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời xin lỗi đó của hắn, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất lực, Vương Diệp vỗ vai hắn, sau đó đuổi hắn ra ngoài, bởi vì Vương Diệp không muốn nghe, một người cứ lải nhải bên tai mình không ngừng.

Cho dù trước đó hắn thật sự đã làm sai, nhưng bây giờ mọi chuyện còn chưa sai đến mức không thể quay đầu lại, hắn vậy mà đã biểu hiện ra dáng vẻ này, Vương Diệp lại cảm thấy có chút chán ghét.

Thái độ mà Vương Diệp biểu hiện ra vô cùng lạnh nhạt, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, tâm trạng Ngụy Kim cũng trở nên cực kỳ bất lực, Ngụy Kim đè nén cảm xúc, sau đó cứ đứng mãi ở chỗ cửa.

Nhưng trong lúc đứng.

Ngụy Kim nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn dứt khoát quỳ xuống, lúc này Trương Khởi Linh đi tới, Trương Khởi Linh bưng đồ ăn, chuẩn bị bảo Vương Diệp ăn một chút, kết quả không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nhưng Trương Khởi Linh sắc mặt như thường mở cửa, Vương Diệp thấy Ngụy Kim quỳ ở đó, Vương Diệp dường như không nhìn thấy vậy, vẫn cầm con dao trong tay.

Ngụy Kim nhìn Vương Diệp ăn uống, trong mắt Ngụy Kim mang theo vài phần phức tạp, giờ đây Vương Diệp nhìn chằm chằm Ngụy Kim mở miệng nói: “Cậu cũng không cần tiếp tục quỳ ở đó, quỳ như vậy đối với cậu không có lợi ích gì, những người nhà họ Uông sắp đến rồi, thà nghĩ cách giải quyết còn hơn ở đây quỳ gối.” Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Kim vội vàng gật đầu, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp, trong mắt đầy vẻ nóng bỏng, lúc này, Ngụy Kim không chút do dự đi liên hệ những thuộc hạ của mình.

Nhưng khi bọn họ biết Ngụy Kim muốn đối đầu với nhà họ Uông, trên mặt bọn họ đều đầy vẻ kỳ lạ, từng người một đều bắt đầu khuyên ngăn Ngụy Kim, cho dù bọn họ rất coi trọng chuyện của cha Ngụy Kim.

Nhưng Ngụy Kim còn chưa nói ra tất cả sự thật, bọn họ đã bắt đầu xúi giục Ngụy Kim, hợp tác với những người nhà họ Uông.

Ngụy Kim nghe những lời đó của bọn họ, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi, hắn chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra, hắn thở dài thật sâu, nhất thời cũng rơi vào tình thế không thể thoát ra.

Mọi người thấy dáng vẻ đó của Ngụy Kim, mọi người tưởng Ngụy Kim đã nghe lọt tai, nhất thời cũng hài lòng gật đầu, bọn họ vỗ vai Ngụy Kim, vô cùng nghiêm túc nói với Ngụy Kim: “Bọn tôi ấy, không thể nào hại cậu được, hơn nữa cách chúng tôi đối xử với cậu những năm qua, cậu cũng rõ rồi chứ gì?

Cho nên chúng ta thật sự là người cùng một thuyền.” Trong mắt bọn họ đầy vẻ nghiêm túc, lời bọn họ vừa dứt, lại nhận được nụ cười của Ngụy Kim, thấy Ngụy Kim ở đó cười, trên mặt bọn họ đầy vẻ khó hiểu.

Chương 1129

Lúc này Ngụy Kim trực tiếp chạy ra ngoài, hắn tập hợp một đám thuộc hạ lại, tuy những thuộc hạ đó không muốn đến.

Tuy nhiên, vẫn có một bộ phận người nguyện ý đi theo Ngụy Kim.

Nhìn động tác của Ngụy Kim, trên mặt mọi người tràn ngập hoảng sợ.

Những người này trông có vẻ là họ hàng của Ngụy Kim, bình thường quan hệ không tệ, còn thường xuyên nói cười, đùa giỡn với Ngụy Kim.

Thế nhưng đến thời khắc quan trọng này, bọn họ lại bắt đầu ngăn cản Ngụy Kim, vì họ không muốn vì lựa chọn nhất thời của Ngụy Kim mà làm ảnh hưởng đến lợi ích của mình sau này.

Tuy nhiên, lời nói và sự ngăn cản của bọn họ lại khiến Ngụy Kim cảm thấy vô cùng bất lực.

Ngụy Kim lắc đầu, không giải thích nhiều với bọn họ nữa, mà cứ thế tùy ý dẫn theo những người trước đó rời đi, dường như cả Tân Nguyệt Khách Sạn cũng vì chuyện này mà chia rẽ hoàn toàn.

Trên mặt mọi người tràn ngập bất lực, ai nấy đều khẽ thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Ngụy Kim cứ thế rời đi, không giải thích với bất kỳ ai.

Nhưng khi Ngụy Kim dẫn những người này đến chỗ Vương Diệp, Vương Diệp nhìn động tác của bọn họ, không kìm được nói: “Mấy người làm lớn chuyện thật đấy, bây giờ những người của Uông gia chắc đã biết chúng ta ở đâu rồi, e rằng không bao lâu nữa, Uông gia sẽ kéo đến.” Nghe Vương Diệp nói, Ngụy Kim tràn ngập kinh ngạc, anh ta cúi đầu muốn xin lỗi Vương Diệp, nhưng không ngờ Vương Diệp đã nhìn Ngụy Kim nói: “Không ngờ thể chất của cha cậu vẫn rất tốt, ông ấy bây giờ hình như đã khá hơn một chút, nhưng sau này vẫn phải xem điều trị tiếp theo.” Nghe Vương Diệp nói, Ngụy Kim vội vàng gật đầu, hai mắt anh ta rưng rưng cảm kích, lúc này, nhìn Vương Diệp, anh ta cũng không ngừng xin lỗi.

Ngụy Kim đang xin lỗi Vương Diệp vì những hành động ngu xuẩn của mình.

Những người bên cạnh nhìn cảnh này, trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ quỷ dị.

Nhưng Vương Diệp đẩy Ngụy Kim ra, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, Vương Diệp bảo họ đi vào, nhưng bọn họ lại cứ đứng ngây ra ở sân, không chịu vào.

Đây là do Ngụy Kim phân phó, Ngụy Kim nhìn những thủ hạ trước mặt, đích thân dẫn bọn họ đứng trong sân.

Nhưng Vương Diệp đi ra nói với bọn họ rằng ở sân nhiều muỗi, bảo họ vào trong nhà.

Ngoài điểm này ra, đứng trong sân không phải là hành vi an toàn, vì người của Uông gia có thể đến bất cứ lúc nào.

Vương Diệp không muốn mọi chuyện trở nên nghiêm trọng.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Ngụy Kim nhìn Vương Diệp cũng với vẻ mặt mệt mỏi mở miệng nói: “Người của Uông gia, nếu thật sự đến, chúng ta phải làm sao?” Đối mặt với câu hỏi của Ngụy Kim, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này, Uông Nhất Hải được người ta dẫn đến, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, không kìm được nói với Uông Nhất

Hải: “Anh chắc là người vĩnh sinh thành công rồi nhỉ!” Nghe Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải lại vội vàng lắc đầu, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp với vẻ mặt căng thẳng nói: “Tôi chỉ là người bán vĩnh sinh thôi.” Uông Nhất Hải giải thích xong, Vương Diệp cười gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, cũng không chút kiêng dè nói: “Tôi hiểu rồi, chính vì anh là người bán vĩnh sinh nên bây giờ anh mới cần đi tìm những vật bồi táng, và Biểu ca cũng trở thành người được chọn làm vật bồi táng của anh.” Nghe Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải trên mặt tràn đầy sự xấu hổ, nhưng lúc này Bàn Tử lại bước tới, Bàn Tử chuẩn bị động thủ, Trương Khởi Linh liền kéo Bàn Tử lại.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy khó hiểu, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại trực tiếp chỉ vào mũi anh ta nói: “Tôi hy vọng sau chuyện này, Biểu ca có thể nhớ kỹ bài học này, sau này sẽ không phạm phải chuyện này nữa.

Đương nhiên, nếu bài học này qua đi rồi mà Biểu ca lại quên mất, thì tôi cũng không có cách nào.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, anh ta thề thốt đảm bảo với Vương Diệp.

Thấy những lời Bàn Tử nói, Vương Diệp chỉ tùy ý mỉm cười.

Thái độ Vương Diệp thể hiện ra quá mức bình thản, Uông Nhất Hải đứng bên cạnh nhìn, trên mặt anh ta cũng lộ ra vài phần cổ quái, anh ta không kìm được nói với Vương Diệp: “Anh định làm gì tiếp theo?” Uông Nhất Hải vừa dứt lời, Vương Diệp liền bật cười.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng động truyền đến từ cửa.

Vương Diệp nhíu mày, tinh thần Ngụy Kim và những người khác đều căng thẳng.

Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ quái dị, bọn họ không chút do dự nhìn về phía cửa.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy thủ hạ của Uông Nhất Hải đi tới.

Nhưng ngoài anh ta ra, còn có vô số người đứng ở cửa, dường như đã bao vây cả ngôi nhà của mình.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Uông Nhất Hải lén lút mỉm cười, nhưng rất nhanh, anh ta lại che giấu nụ cười của mình.

Quay lại nhìn, Vương Diệp đã thấy.

Vào thời khắc như vậy, Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, cũng với vẻ mặt mệt mỏi nói: "Nói thật, anh đúng là có chút lợi hại đấy." Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón cái lên, nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên khó coi, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt quái dị nói: "Anh bây giờ muốn thể hiện điều gì?" Uông Nhất Hải rất cẩn thận nói những lời này.

Thấy vẻ căng thẳng và lo lắng trên mặt Uông Nhất Hải, Vương Diệp cũng bật cười, Vương Diệp vỗ vai Uông Nhất Hải không kìm được nói: "Anh phái nhiều người đến như vậy, chẳng qua cũng chỉ muốn đàm phán với tôi mà thôi.

Đã như vậy, tôi sẽ cho anh cơ hội này, chỉ là phải xem anh có cái số đó hay không thôi." Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên khó coi, lúc này Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, không kìm được cười nói: "Không ngờ bị anh nhìn thấu rồi, nhưng tôi là loại người vĩnh sinh, cho nên anh hẳn phải biết, dù anh có thật sự giết tôi, thậm chí khiến tôi hóa thành tro bụi, thì tôi vẫn sẽ không biến mất." Trên mặt anh ta tràn đầy phấn khích.

Điều quan trọng nhất là, trong tay anh ta nắm giữ loại chứng cứ đó, bao gồm cả loại kỹ thuật kia, cho nên anh ta không cần lo lắng người của Uông gia, dù thế nào cũng sẽ cứu anh ta.

Cũng chính vì vậy, nên Uông Nhất Hải mới có thể leo lên được vị trí trong Uông gia!

Tuy nhiên, Uông Nhất Hải so với những "đầu sỏ" thật sự của Uông gia, rốt cuộc vẫn kém một bậc lớn, vì những người khác trông thì có vẻ nâng đỡ Uông Nhất Hải, nhưng thực chất cũng chỉ vì có lợi ích mà thôi.

Vì vậy, vào thời khắc như vậy, tâm trạng Uông Nhất Hải cũng trở nên hơi chán nản.

Uông Nhất Hải khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy Uông Nhất Hải như vậy, Vương Diệp bỗng vỗ vai Uông Nhất Hải nói: "Thật ra, trong đầu tôi có một ý tưởng táo bạo, vừa hay cũng có thể thúc đẩy sự hợp tác giữa hai chúng ta." Nghe Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải trong mắt tràn đầy khó hiểu, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt quái dị nói: "Anh muốn nói điều gì?" Giọng điệu Uông Nhất Hải tràn đầy cẩn thận và cảnh giác, dường như lo lắng Vương Diệp sẽ hại mình, nhưng Vương Diệp thấy Uông Nhất Hải căng thẳng như vậy.

Vương Diệp lại không chút do dự nói ra câu đó.

Vương Diệp biết những người của Uông gia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, vì Vương Diệp đã bắt được Uông Nhất Hải.

Ngoài điểm này ra, nếu Uông Nhất Hải quay về, Uông gia có lẽ cũng sẽ bị bọn họ tra tấn nghiêm khắc, nên Vương Diệp quyết định để Uông Nhất Hải trở thành người vĩnh sinh hoàn toàn.

Ý tưởng này của Vương Diệp, bao gồm cả ý niệm của anh ta, thật sự quá táo bạo, Uông Nhất Hải từ trước đến nay chưa từng nghe nói.

Uông Nhất Hải lắc đầu, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Anh có nghĩ quá đơn giản rồi không?” Giọng điệu Uông Nhất Hải tràn đầy kinh ngạc.

Đối mặt với câu hỏi của Uông Nhất Hải, Vương Diệp chỉ cười nói qua loa: “Thứ này quá đơn giản ư?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Uông Nhất Hải cười lạnh.

Nghe Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải không biết phải trả lời thế nào, tuy những điều Vương Diệp nói đều là sự thật, nhưng Uông Nhất Hải dường như không biết phải đối mặt ra sao.

Khi Uông Nhất Hải im lặng, Vương Diệp không kìm được thở dài: “Nói thật, tôi cũng hiểu suy nghĩ thật sự trong lòng anh.

Sao anh có thể không muốn trở thành người vĩnh sinh chứ?

Hơn nữa, sự tồn tại của những người các anh cũng là để phục sinh Uông Tàng Hải phải không!” Khi câu nói cuối cùng của Vương Diệp thốt ra, không chỉ mắt Uông Nhất Hải sáng lên, mà ngay cả những người khác cũng trừng lớn mắt.

Bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp với ánh mắt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Bọn họ không ngờ Vương Diệp lại nói chuyện này một cách nhẹ nhàng như vậy.

Dường như toàn bộ sự việc căn bản không đáng để nhắc đến.

Những người bên cạnh Ngụy Kim trông có vẻ trung thành tuyệt đối với Ngụy Kim, nhưng thực tế, nhiều năm qua bọn họ đã sớm bị những người kia tẩy não rồi.

Bọn họ đối với Ngụy Kim cũng sớm coi như một ông chủ không quan trọng mà thôi, chỉ là để giả vờ trước mặt mọi người, nên mới cố tình đi theo.

Kết quả không ngờ đến nơi này lại nghe được tin tức như vậy.

Khi bọn họ sững sờ tại chỗ, cũng đang nghĩ cách làm sao để thông báo tin tức.

Vương Diệp thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp dường như biết suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp cũng không kìm được nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu ca giúp tôi lấy cái bảng gỗ trong ngăn kéo ra đi.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Lúc này Vương Diệp cũng ném chìa khóa cho Trương Khởi Linh.

Khi Trương Khởi Linh vội vàng cầm lấy chìa khóa rời đi.

Hầu như tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Trương Khởi Linh, vì bọn họ rất hiếu kỳ về chuyện này, cũng muốn biết Vương Diệp sẽ xử lý thế nào.

Chẳng lẽ Vương Diệp đối với chuyện phục sinh Uông Tàng Hải thật sự không có cảm giác gì lớn sao?

Huống hồ, Uông Tàng Hải làm sao có thể tùy tiện phục sinh được chứ.

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ giễu cợt, nhưng khi bọn họ đang cười, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, Vương Diệp cũng mở miệng nói: “Đương nhiên rồi, có những thứ anh có thể không chấp nhận được, nhưng đó đều là sự thật.

Uông Tàng Hải có thể thật sự ở trên anh, nhưng nếu anh muốn thay thế ông ta, thì cũng rất đơn giản.” Vương Diệp hiểu rằng tất cả những người của Uông gia đều khát khao phục sinh Uông Tàng Hải, nên Uông Nhất Hải có một chút ý kiến với Uông Tàng Hải cũng là chuyện bình thường, anh ta vốn dĩ là chó săn của Uông gia.

Hiện tại anh ta tuy nắm giữ trọng quyền của Uông gia, nhưng thực tế, anh ta vẫn luôn cảm thấy mình chưa thật sự chiếm đoạt được toàn bộ Uông gia.

Vì vậy Uông Nhất Hải biết kẻ thù lớn nhất của mình chính là Uông Tàng Hải, mặc dù anh ta trông có vẻ rất kính trọng Uông Tàng Hải, nhưng thực tế, mọi chuyện này căn bản không đơn giản như Vương Diệp nghĩ.

Quả nhiên, sau khi Vương Diệp nói ra những lời đó.

Sắc mặt Uông Nhất Hải quả nhiên trở nên hơi kỳ lạ, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn Vương Diệp mà không nói nên lời.

Nhưng Uông Nhất Hải nhìn những người trước mặt, Uông Nhất Hải cũng biết, bất kể mình đưa ra lựa chọn và quyết định như thế nào, cũng có vô số cặp mắt đang nhìn.

Vì vậy Uông Nhất Hải dứt khoát chọn bình tĩnh, sau đó nhìn Vương Diệp bất lực lắc đầu, và bày tỏ rằng Vương Diệp đã đoán sai suy nghĩ trong lòng anh ta.

Thấy Uông Nhất Hải vẻ mặt như thường, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp biết những gánh nặng mà Uông Nhất Hải đang mang, anh ta trông có vẻ như đã từ chối mình, nhưng Vương Diệp không bận tâm, Vương Diệp chỉ gọi những người trước mặt ra bên ngoài.

Bọn họ tuy không muốn rời đi, mà còn đi rất lề mề, nhưng vì Ngụy Kim luôn thúc giục bọn họ, nên bọn họ ba chân bốn cẳng rời đi.

Thấy bọn họ cứ thế rời đi, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất

lực.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, không kìm được mở miệng nói: “Nói thật, cậu hoàn toàn không cần đưa bọn họ đến, bọn họ cứ như cục nợ vậy, căn bản không giúp được gì quan trọng cho chúng ta.” Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi, anh ta cũng không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này.

Thấy Ngụy Kim im lặng không nói, Vương Diệp cũng vỗ vai Ngụy Kim, không chút do dự mở miệng nói: “Ngay cả những điều tôi nói đây, dù cậu có khó chấp nhận, thì cậu cũng phải học cách đối mặt với tất cả.

Bất kể cậu có giành được Tân Nguyệt Khách Sạn hay thật sự có được nhiều quyền lợi đến vậy.” Nói đến đây, trên mặt Ngụy Kim lộ ra vài phần quỷ dị, Ngụy Kim nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Chương 1130

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Kim, cũng không chút do dự mở miệng nói: “Nhưng người không thể đánh thức thì vẫn là cậu.” Anh ta nói là sự thật, Ngụy Kim vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng của mình, cứ nghĩ mọi chuyện đều hoàn hảo như anh ta tưởng tượng, nhưng thực tế không phải vậy.

Lúc này lời Vương Diệp thốt ra, sắc mặt Ngụy Kim trở nên hơi khó coi.

Ngụy Kim khẽ thở dài, không nói nên lời, không biết phải đối mặt ra sao.

Thấy Ngụy Kim im lặng không nói, Vương Diệp lại vỗ vai Ngụy Kim nói: “Nói thật, đối với những điều tôi nói đây, cậu chắc chắn là không thể chấp nhận được, nhưng mà...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Ngụy Kim đã trở nên cực kỳ quỷ dị.

Bởi vì những điều Vương Diệp nói, anh ta đều đoán đúng cả, hơn nữa Ngụy Kim cũng chưa từng nghĩ rằng những thủ hạ của mình lại đối xử với mình như vậy.

Hiện giờ, Ngụy Kim một mình đứng đó ngẩn người, Vương Diệp cũng không để ý đến anh ta.

Vương Diệp chỉ đến trước mặt Uông Nhất Hải, anh ta còn chưa nói gì, Uông Nhất Hải đã mở miệng nói: “Tôi đã biết phải chọn thế nào rồi.” Ánh mắt Uông Nhất Hải tràn đầy sự sắc bén, anh ta nói ra lựa chọn của mình, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Không lâu sau, những người của Uông gia đều lục tục đi vào.

Vương Diệp đã cho họ cơ hội, đương nhiên họ có thể đi vào, nhưng khi họ bước vào, Vương Diệp cũng thấy bọn họ khí thế hung hăng, Vương Diệp mỉm cười.

Lúc này, Vương Diệp đứng ở đây, kiên nhẫn chờ đợi bọn họ đến.

Rất nhanh, bọn họ đã đến trước mặt Vương Diệp.

Trong ánh mắt bọn họ mang theo vài phần kiêu ngạo, thủ hạ của Uông Nhất Hải càng trực tiếp hất cằm, nhìn chằm chằm Vương Diệp, không chút nể nang nói: "Mau thả anh ta ra, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Nhưng Vương Diệp nghe lời này của anh ta, liền bật cười.

Vương Diệp tháo những dây trói trên người Uông Nhất Hải ra.

Uông Nhất Hải tuy đã hợp tác với Vương Diệp, nhưng thực tế.

Uông Nhất Hải lại cảm thấy trong lòng vô cùng bất an, nếu không phải lần này, bên cạnh không có ai đáng tin cậy, có lẽ Uông Nhất Hải đã không làm ra chuyện như vậy.

Bởi vì Uông Nhất Hải hiểu, hiện tại anh ta chỉ có hợp tác với Vương Diệp mới là quan trọng nhất, vì những người của Uông gia sau khi anh ta trở về, chắc chắn sẽ nghĩ cách gây khó dễ cho anh ta.

Hơn nữa, có lẽ còn mượn cơ hội lần này, tước đoạt quyền lợi trên người anh ta.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Uông Nhất Hải trở nên hơi nặng nề.

Vương Diệp thấy Uông Nhất Hải không nói một lời, Vương Diệp chặc một tiếng: "Tôi đã chuẩn bị thả anh ta ra rồi, nhưng bây giờ anh ta hình như không muốn đi theo mấy người rời đi, tôi cũng không hiểu, đây là chuyện gì nữa." Vương Diệp vừa nói vừa giang tay ra.

Sau khi lời này thốt ra, Uông Nhất Hải hoàn hồn.

Uông Nhất Hải nhìn những người trước mặt, với vẻ mặt khẩn thiết nói: “Tôi đã quyết định không rời đi với mấy người nữa, đừng tiếp tục gây khó dễ cho anh ta, và tôi cũng đã cân nhắc kỹ chuyện muốn hợp tác với anh ta rồi.” Nghe Uông Nhất Hải nói, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Mọi người nhìn Uông Nhất Hải và Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu hợp tác, cần phải thông qua thẩm hạch của Uông gia chúng tôi, phiền hai vị cùng chúng tôi đi một chuyến.” Khi bọn họ nói lời này, trong mắt nhìn Vương Diệp cũng tràn đầy sự sắc bén, dường như chỉ cần Vương Diệp dám từ chối, bọn họ tuyệt đối sẽ không tha cho Vương Diệp.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp mỉm cười.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự nói với bọn họ: “Đi với mấy người một chuyến thì không sao, nhưng đi đâu chứ?

Ở đây, hay đến chỗ mấy người đàm phán, chẳng phải đều như nhau sao?

Có gì không nói rõ được, điện thoại không thể nói à?” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ hiếu kỳ, khi câu hỏi này thốt ra, sắc mặt thủ hạ của Uông Nhất Hải lập tức sa sầm, đối phương nhìn chằm chằm Vương Diệp, với vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Nếu ngươi thật sự có thành ý hợp tác, thì ngươi bây giờ nên đi theo chúng tôi rời đi, chứ không phải cứ ở đây lãng phí thời gian, thậm chí còn kéo dài với chúng tôi.” Giọng điệu thủ hạ của Uông Nhất Hải tràn đầy sự không kiên nhẫn, Vương Diệp hiểu tính cách của những người này.

Vương Diệp gật đầu, trông có vẻ đã đồng ý, nhưng ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Uông Nhất Hải.

Trong ánh mắt Vương Diệp mang theo vài phần thương hại.

Uông Nhất Hải thu hồi ánh mắt, không nhìn Vương Diệp đối mặt, anh ta biết thủ hạ của mình trông có vẻ trung thành với mình, nhưng thực chất cũng là nghe theo mệnh lệnh của Uông gia, nếu không vào thời khắc như vậy, sao lại thể hiện ra thái độ này.

Khi nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng của Uông Nhất Hải đã trở nên cực kỳ khó chịu.

Uông Nhất Hải ôm ngực, không nói nên lời, còn Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, cũng cười nói với anh ta: “Đương nhiên rồi, đúng vậy, những điều kiện hợp tác mà tôi vừa đề xuất, nếu anh còn có ý kiến hay suy nghĩ khác, anh đều có thể nói ra.” Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt thủ hạ của Uông Nhất Hải trở nên hơi khó coi, nhưng rất nhanh lại thu liễm lại, trông như bình thường.

Vương Diệp đã biết anh ta ẩn ý đoán ra được vài điều.

Vương Diệp không vội, hơn nữa vào thời khắc như vậy, Vương Diệp cũng rất bình tĩnh đi theo sau bọn họ, tuy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng muốn đi theo.

Nhưng Vương Diệp lại không cho họ cơ hội này, Vương Diệp chỉ đưa Bàn Tử đi cùng.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu, anh ta cứ nghĩ là vì mình có quan hệ tốt nhất với Vương Diệp nên Vương Diệp mới đưa mình đi.

Nhưng Bàn Tử không ngờ đi chưa được mấy bước, Vương Diệp đã nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải mở miệng, nói về chuyện của Bàn Tử.

Bàn Tử tuy là người được chọn làm vật bồi táng của bọn họ, nhưng Vương Diệp sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, nên bọn họ nghe những lời đó của Vương Diệp, đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp cũng với vẻ mặt bình tĩnh nói với Bàn Tử: “Hai chúng ta chuyến này đi, e rằng cũng hung nhiều lành ít, cũng sợ lần này trở về, có thể coi là đồng sinh cộng tử rồi.” Vương Diệp cười nói ra những lời này, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt Bàn Tử lại trở nên cực kỳ tái nhợt, anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Chú em nói thật hay đùa đấy?” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Diệp chỉ tùy ý mỉm cười: “Đương nhiên là nói thật rồi.” Nếu là nói đùa, sao tôi có thể nói ra.

Ngụy Kim tuy cũng muốn đi theo, nhưng Vương Diệp không cho Ngụy Kim cơ hội đó, nên Ngụy Kim chỉ có thể đứng ở cửa nhìn theo đầy sốt ruột.

Tại sao anh ta lại nhìn theo đầy sốt ruột?

Chỉ là vì anh ta biết, ngoài Vương Diệp ra, không ai có thể cứu cha mình, chính vì điểm này, nên Ngụy Kim mới thể hiện ra thái độ đó.

Vương Diệp cũng hiểu điều này, nên sau khi lên xe, hầu như không quay đầu nhìn lại phong cảnh phía sau, anh ta đã sớm nhìn thấu tất cả, bao gồm cả bộ mặt của những người đó.

Vương Diệp nhìn Uông gia trước mặt, không thể phủ nhận là, Uông gia tuy chưa thành công phục sinh Uông Tàng Hải, nhưng những châu báu được truyền lại không ngừng trong nhiều năm qua, bao gồm cả việc kinh doanh của họ.

Đã sớm khiến toàn bộ Uông gia trở nên vô cùng lớn mạnh.

Không chỉ thế lực hùng mạnh, mà còn chiếm cứ cả một vùng trời ở nơi này.

Vương Diệp nhìn cảnh vật trước mặt, Vương Diệp không kìm được khẽ mỉm cười.

Cảnh sắc Uông gia, việc xây dựng bao gồm cả kiến trúc của họ, đều có sự nghiên cứu về phong thủy.

Ngay cả chỉ là một cái ao nhỏ.

Nhưng cũng tuyệt đối đã xoay chuyển rất nhiều phong thủy.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, cười như không cười nói với anh ta về những điều phong thủy quan trọng này.

Bởi vì hình tượng Uông Tàng Hải vẫn luôn in sâu vào lòng người, nên mọi người đều coi Uông Tàng Hải là người quan trọng nhất của mình để đối đãi, nên những cuốn sách mà Uông Tàng Hải để lại cũng được bọn họ lật giở đọc.

Đến nỗi phong thủy bao gồm cả những kiến giải của Uông Tàng Hải, đều bị bọn họ dung nhập vào trong cuộc sống, ngay cả sau khi Vương Diệp bước vào, nhìn thấy chỉ là những đồ nội thất bình thường nhất.

Nhưng bên trong những đồ nội thất này đều có sự nghiên cứu về phong thủy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

“Phong thủy này tuy làm không tệ, nhưng thực tế khí mạch của Uông gia đã tận rồi, nên bây giờ phục sinh Uông Tàng Hải mới là mấu chốt, nhưng Uông Tàng Hải thật sự không có cách nào phục sinh được.” Vương Diệp nói ra những lời này một cách thẳng thừng, khi không ít người nghe thấy, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ nắm chặt tay, trông rất tức giận, dường như muốn tìm Vương Diệp tính sổ.

Nhưng Vương Diệp lại phong thái nhẹ nhàng mỉm cười, anh ta cảm thấy mình không nói sai, hơn nữa nhìn những người trước mặt, Vương Diệp không hề hoảng loạn.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt mọi người lộ ra vài phần phức tạp.

Mọi người nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, không nói nên lời.

Chính vì Vương Diệp rất hiểu về tất cả những điều này, nên trong lòng bọn họ cũng đoán rằng, Vương Diệp có lẽ đã nói đúng, trong lòng bọn họ rất khó chịu, không biết phải làm sao.

Uông Nhất Hải nhìn cảnh tượng trước mắt, Uông Nhất Hải không kìm được bật cười, nhưng anh ta nhìn Vương Diệp cũng với vẻ mặt lo lắng nói: "Nếu thật sự là như vậy, thì chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Đối mặt với vấn đề của Uông Nhất Hải, Vương Diệp đã đưa ra cho anh ta một đáp án vô cùng sáng rõ, đó chính là phục sinh Uông Tàng Hải, cũng là điều mà tất cả mọi người đều khao khát.

Và sở dĩ Uông Nhất Hải sẽ bóp méo trái tim mình, là vì tất cả mọi người đều khát khao Uông Tàng Hải có thể sống lại.

Vì vậy Uông Nhất Hải dần dần cũng có chút bất mãn với việc tẩy não như vậy, bao gồm cả sự áp bức của bọn họ, sau này trái tim Uông Nhất Hải liền hoàn toàn vặn vẹo.

Huống hồ, đối với Uông Nhất Hải mà nói, Uông Tàng Hải đã trở thành một nhân vật của mấy ngàn năm trước rồi, tổng không thể bây giờ thật sự nói phục sinh là phục sinh được chứ.

Anh ta chỉ cảm thấy những người đó đang làm trò cười.

Vì vậy, vào thời khắc như vậy, thái độ Uông Nhất Hải thể hiện ra cũng vô cùng lãnh đạm.

Nhưng khả năng giả vờ của Uông Nhất Hải không tệ, nên, tất cả mọi người đều cảm thấy Uông Nhất Hải thật sự muốn phục sinh Uông Tàng Hải.

Vào thời khắc như vậy, vẫn có không ít người ủng hộ Uông Nhất Hải.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, Vương Diệp khẽ mỉm cười: “Bây giờ điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là đánh cắp thi thể Uông Tàng Hải ra ngoài, mấy người hẳn là có khả năng này chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm bọn họ mỉm cười.

Nghe Vương Diệp nói, bọn họ gật đầu.

Kỳ thực bọn họ đã sớm đưa thi thể Uông Tàng Hải ra ngoài rồi.

Chỉ là bọn họ lo lắng bây giờ nói ra như vậy, sẽ mang lại ảnh hưởng nhất định cho bọn họ, huống hồ, làm việc mạo hiểm như vậy, từ trước đến nay không phải là phong cách của bọn họ.

Vương Diệp thấy bọn họ gật đầu, Vương Diệp cũng hài lòng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai bọn họ, với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nói thật, mấy người có thể hiểu rõ tất cả những điều này, thực ra trong lòng tôi cũng rất vui.” Nghe Vương Diệp nói, trong mắt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, nhưng Uông Nhất Hải lại kéo tay Vương Diệp, với vẻ mặt không yên tâm nói: “Anh chắc chắn Uông Tàng Hải thật sự có thể phục sinh ư?” Trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy vẻ căng thẳng, Vương Diệp gật đầu.

Vào thời khắc như vậy, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, Vương Diệp cũng không chút kiêng dè nói: “Mấy người muốn chỉ là phương thức vĩnh sinh mà thôi, đã như vậy, tôi có thể giúp mấy người hoàn thành vĩnh sinh, sau này tất cả mọi chuyện đều không còn xa vời nữa.” Nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu, trên mặt mọi người tràn đầy phấn khích, bọn họ nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vui vẻ nói: “Không sai, chúng tôi chính là nghĩ như vậy.” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy sự kích động, thấy bọn họ vui vẻ như vậy, Vương Diệp ha ha bật cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, càng bất lực nói: “Vậy nên bây giờ tôi cứ kiên nhẫn đợi một chút đi, đợi đến khi nào mấy người đưa Uông Tàng Hải ra, thì những kế hoạch này có thể bắt đầu thực hiện được rồi.” Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy sự bình tĩnh.

Nghe Vương Diệp nói, trên mặt mọi người lộ ra vài phần cổ quái, mọi người nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai bọn họ nói: “Ngay cả khi trong lòng mấy người có suy nghĩ hay kế hoạch khác, mấy người đều có thể nói ra.” Vương Diệp bình tĩnh nói ra những lời này, nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu.

Chương 1131

Lúc này mọi người vừa suy nghĩ, vừa không chút do dự nhìn Vương Diệp nói: “Bây giờ chúng tôi lập tức đi đưa Uông Tàng Hải ra ngoài, nhưng anh phải đồng ý với chúng tôi rằng khi phục sinh, phải dưới sự chứng kiến toàn bộ của chúng tôi!” Nghe bọn họ nói, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử thấy bọn họ đều tha cho mình, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, may nhờ Vương Diệp, nếu không anh ta có thể tưởng tượng được những người này sẽ tàn nhẫn đến mức nào.

Bởi vì khi Bàn Tử bước vào nơi này, Bàn Tử đã có thể cảm nhận được sự điên cuồng của bọn họ, và sự khát khao của mỗi người, bao gồm cả sự sùng bái của bọn họ đối với Uông Tàng Hải.

Bọn họ trông chẳng giống người nữa, Bàn Tử nghĩ trong lòng, Bàn Tử có chút ghét bỏ những người này, chỉ mong anh ta không thể hiện ra.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng cười nói với Bàn Tử: “Nói thật...” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã làm một cử chỉ ra hiệu im lặng.

Anh ta nhìn những người trước mặt, lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi chỉ hy vọng lần này mấy người có thể thuận lợi thành công.

Nếu thật sự có thể phục sinh Uông Tàng Hải, có lẽ tất cả chúng ta đều có thể hòa thuận sống chung.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy mong đợi, nhưng lời nói ra như vậy chẳng khác nào người si nói mộng, vì chuyện như vậy không thể xảy ra.

Sau khi Uông Tàng Hải phục sinh, bọn họ chỉ sẽ muốn nhiều thứ

hơn.

Vì vậy Vương Diệp nhìn những người trước mặt, Vương Diệp dường như đã đoán được sau khi Uông Tàng Hải phục sinh, bộ mặt của bọn họ sẽ như thế nào.

Đúng lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phấn khích.

Anh ta nhìn những người bên cạnh mình, anh ta không kìm được nói với những người đó: “Mau đưa Uông Tàng Hải ra đi, à mà, tôi cũng muốn Uông Nhất Hải ở bên cạnh xem, hơn nữa Uông Nhất Hải có lẽ còn phải phối hợp với tôi nữa!” Lời Vương Diệp thốt ra, mọi người vội vàng gật đầu, mọi người cười hì hì đi đưa Uông Tàng Hải ra.

Bọn họ trông có vẻ như mặc cho Vương Diệp sắp đặt, nhưng thực tế trong lòng bọn họ nghĩ gì, e rằng chỉ có bọn họ mới rõ.

Y như Vương Diệp dự liệu.

Khi bọn họ đến một căn phòng khác, bọn họ dứt khoát khóa cửa và cửa sổ lại, sau đó, hạ thấp giọng bắt đầu bàn tán.

Trong khi tranh luận, cuối cùng bọn họ vẫn quyết định đưa ra một Uông Tàng Hải giả, để xem Vương Diệp có thực lực đó không.

Ngoài điểm này ra, cái gọi là Uông Tàng Hải giả chỉ là một vật phẩm thí nghiệm thất bại của bọn họ mà thôi, Uông Nhất Hải biết chuyện này, nhưng bọn họ tin Uông Nhất Hải sẽ không phản bội mình.

Vì vậy, bọn họ đã đưa Uông Tàng Hải giả ra.

Vương Diệp nhìn phòng thí nghiệm trước mặt, hài lòng gật đầu, sau đó thay toàn bộ quần áo trên người.

Sau khi Vương Diệp thay quần áo xong, Bàn Tử đứng bên ngoài cửa sổ kính, trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần căng thẳng và cẩn trọng.

Những người bên cạnh nhìn chằm chằm Bàn Tử, ánh mắt bọn họ tràn đầy sắc bén.

Cứ như giây tiếp theo sẽ tóm lấy Bàn Tử vậy.

Bàn Tử tuy trong lòng hoảng loạn nhưng lại không quá sợ hãi.

Vì Bàn Tử biết Vương Diệp nhất định sẽ thành công.

Hiện giờ nhìn về phía Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử cũng tràn đầy hưng phấn, nhưng Bàn Tử không biết rằng, Vương Diệp đã có kế hoạch từ trước.

Hiện tại, nhìn Uông Tàng Hải trước mặt, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra một tia sắc bén.

Những người bên ngoài cứ thế yên lặng theo dõi, bọn họ chờ đợi Vương Diệp thành công.

Uông Nhất Hải nhìn thứ này, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, ánh mắt lóe lên một tia không rõ ý vị.

“Tôi cũng mong cậu lần này có thể thành công.” Uông Nhất Hải đột nhiên nói ra câu này.

Khi Vương Diệp nghe thấy, anh lập tức gật đầu, sự ăn ý giữa hai người im lặng triển khai vào lúc này.

Nhưng Uông Nhất Hải không tin Vương Diệp thật sự hiểu ý mình, nên Uông Nhất Hải cũng đến trước mặt Vương Diệp, trong mắt hắn mang theo vài phần căng thẳng.

Nhưng khi Uông Nhất Hải đang căng thẳng, Vương Diệp nhìn hắn, cũng không nhịn được khẽ cười.

Vương Diệp thể hiện quá mức bình tĩnh, thái độ và hành động của Vương Diệp đều khiến Uông Nhất Hải cảm thấy hơi hoảng loạn.

Lúc này Uông Nhất Hải nhìn khung cảnh xung quanh, Vương Diệp thản nhiên nói: “Nếu trong quá trình này, cậu cần bất kỳ sự giúp đỡ nào khác, cậu cứ nói.” Uông Nhất Hải nói rất nghiêm túc, ánh mắt hắn tràn đầy chân thành, trông có vẻ rất mong Uông Tàng Hải có thể sống lại.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hắn, lập tức gật đầu, nhưng cũng nhìn hắn, không chút do dự nói: “Mấy chuyện này tôi hiểu, cậu cũng không cần nói thêm lời vô nghĩa nào nữa.” Nghe Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải lập tức gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được nói: “Vậy tôi sẽ từ từ chờ.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa đứng sang một bên.

Mọi người nhìn cảnh này, tuy có hơi khó hiểu nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ yên lặng đứng nhìn.

Nhưng vào lúc này, khi Vương Diệp bắt đầu thao tác, lòng mọi người đều thắt lại.

Bọn họ nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt tràn đầy cẩn trọng và căng thẳng.

Bọn họ cũng sợ Vương Diệp sơ suất mà làm hỏng tên này.

Đây cũng coi như là vật thí nghiệm của bọn họ.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn tên kia trước mặt, không chút do dự bắt đầu thao tác.

Anh cầm kim châm trong tay.

Bàn Tử đứng bên ngoài, nhìn cảnh này, nhíu mày suy nghĩ trong lòng: Vương Diệp sao lại còn biết dùng kim châm chứ?

Rõ ràng, Vương Diệp đang lừa những người này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn.

Trong khi Bàn Tử đang vui mừng vì chuyện này, hiện tại, Vương Diệp cũng không chút do dự bắt đầu niệm những câu kỳ lạ.

Khi mọi người nghe thấy, trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ quái lạ.

Lúc này Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp cũng đầy vẻ lo lắng, hắn lo Vương Diệp sơ suất mà thất bại.

Nhưng điều Uông Nhất Hải dần dần không ngờ tới là, lúc này, Vương Diệp từ bên cạnh cầm lên một cái cốc rỗng.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp đổ nước vào miệng người kia.

Tuy làn da người kia đều khô héo, nhưng khi ly nước được đổ vào.

Mọi người có thể thấy rõ làn da hắn lập tức có sức sống trở lại, cứ như ly nước này giống như không khí, được bơm vào một quả bóng xẹp.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ phức tạp, bọn họ sững sờ tại chỗ, không nói nên lời.

Lúc này, Vương Diệp nhìn tên kia trước mặt, lắc nhẹ lượng nước còn lại trong tay.

Điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, Vương Diệp lại rạch mở trái tim tên này.

Nhìn cảnh này, mọi người sợ hãi vội vàng lùi lại một bước.

Bàn Tử thấy bọn họ hoảng loạn lại căng thẳng như vậy, Bàn Tử cười cười, mặt đầy bình tĩnh nói với bọn họ: “Yên tâm đi, Biểu đệ Vương Diệp sẽ không làm bậy đâu, cậu ấy nhất định có thể phục sinh tổ tông của các người.” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy hưng phấn.

Nghe những lời này của Bàn Tử, mọi người tuy gật đầu, nhưng trong mắt họ cũng lộ ra vài phần phức tạp, bọn họ không biết có nên tin hay không.

Thấy bọn họ từng người một không đáp lời mình, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Bàn Tử lắc đầu, mệt mỏi nói: “Tin Vương Diệp đi, Biểu đệ Vương Diệp nhất định làm được.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần kích động.

Khi anh ta gào lên ở đây, những người bên cạnh nhìn anh ta, trong mắt lại tràn đầy nghi ngờ.

Lúc này Vương Diệp đổ lượng nước còn lại vào trong trái tim hắn.

Lúc này mọi người cũng phát hiện trái tim hắn bắt đầu đập.

Rõ ràng đây chỉ là một vật thí nghiệm mà thôi, hơn nữa đã sớm bị bọn họ vứt bỏ.

Nếu không phải lo lắng xử lý không sạch sẽ sẽ bị những người bên ngoài biết được.

Bọn họ căn bản sẽ không giấu ở nơi này.

Giờ bị kéo tới đây, bọn họ cũng không ngờ mọi chuyện lại thành công như vậy.

Lúc này Vương Diệp nhìn vật thí nghiệm trước mặt.

Trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ quái dị.

Vật thí nghiệm này có được sinh mệnh và sự tái sinh.

Chỉ là hắn trông không giống người bình thường cho lắm.

Trong cơ thể người bình thường đều có máu, nhưng trong cơ thể hắn chỉ có dòng nước.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự khép lại trái tim hắn.

Không lâu sau, làn da trên người hắn cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy vẻ mặt bọn họ, Vương Diệp đột nhiên cười nói với họ: “Còn có ý kiến gì khác không?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, mọi người lắc đầu.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng bắt đầu vỗ tay khen ngợi, nhưng Uông Nhất Hải chỉ vào người trước mặt, lại nhìn Vương Diệp, mặt đầy căng thẳng nói: “Đến bao giờ hắn mới có thể tỉnh lại?” Đối mặt với câu hỏi của Uông Nhất Hải, Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự giơ ba ngón tay lên.

Trên mặt mọi người tràn đầy sốt ruột, lại còn phải đợi ba ngày ư?

Chương 1132

Kết quả không ngờ Vương Diệp trực tiếp mở miệng nói: “Chỉ cần đợi thêm ba phút nữa là được.” Nghe những lời này của Vương Diệp, mọi người lập tức bật cười ha hả, nhưng trong lòng bọn họ cũng vẫn lo lắng, nhìn cảnh tượng trước mắt, họ sợ tên này sẽ không tỉnh lại.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trên mặt bọn họ đều mang vài phần hoảng sợ.

Vương Diệp thấy vẻ mặt căng thẳng của bọn họ, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Thực ra bọn họ căn bản không cần biểu hiện như vậy, bởi vì tất cả những chuyện này thật sự không đáng để sợ hãi.

Chỉ là nếu bọn họ muốn hoảng sợ thì Vương Diệp cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, Vương Diệp nhìn tên kia trước mặt, không lâu sau, hắn quả nhiên ngồi dậy, hơn nữa còn mở mắt ra.

Hắn nhìn xung quanh, trong ánh mắt có thêm vài phần sợ hãi.

Nhìn cảnh tượng này, cả người Bàn Tử đều sững sờ.

Bàn Tử không nhịn được hét lớn, sau đó, nhìn những người bên cạnh mình, mặt đầy sốt ruột nói: “Ôi trời ơi, các người có dám tin không?

Hắn ta sống lại rồi kìa!

Biểu đệ Vương Diệp này quá thần kỳ đi?

Giống như thần tiên vậy.” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, trong mắt mọi người tràn đầy vẻ quái dị, bọn họ không biết phải trả lời thế nào.

Tuy nhiên, người kia lại nhìn những người trước mặt, mặt đầy ngơ ngác nói: “Các người còn muốn tiếp tục động thủ với tôi sao?

Bao giờ mới có thể thả tôi đi?” Vấn đề của hắn vừa nói ra, mọi người đều hoàn hồn.

Mọi người cười ha hả, trong lòng hiểu rằng đây không phải trò ảo thuật của Vương Diệp, mà là Vương Diệp đã thật sự thành công.

Nhất thời, bọn họ đều vô cùng hài lòng về điều này.

Bọn họ gật đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt, lại nhìn tên kia, rất hưng phấn nói: “Yên tâm đi, khoảng thời gian sắp tới chúng tôi sẽ đối xử tốt với anh, sẽ không để anh phải chịu bất kỳ đau khổ nào, thậm chí là tủi thân.” Lời cam đoan của bọn họ vang lên bên tai, nhưng thứ nhận được lại là sự sốt ruột của người đàn ông này.

Nhìn cảnh này, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần mệt mỏi.

Lúc này, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, mặt đầy phiền muộn nói: “Nói đến đây, tôi cảm giác hình như mình đã không phục sinh đúng người.” Vương Diệp còn chưa nói xong.

Uông Nhất Hải đã cười.

Uông Nhất Hải lắc đầu, vỗ vai Vương Diệp, vô cùng nghiêm túc nói: “Chúng tôi chỉ là lo lắng thao tác lần này của cậu có thể thất bại, nên chúng tôi đã đưa người khác đến đây.

Hy vọng cậu cũng có thể hiểu được cách làm cẩn trọng của chúng tôi.” Giọng Uông Nhất Hải tràn đầy lo lắng.

Khi hắn nói ra, những người khác đều gật đầu, hiển nhiên bọn họ cũng rất sợ Vương Diệp sẽ chấp nhặt với họ, nhưng không ngờ.

Sau khi bọn họ nói ra, Vương Diệp cũng cười.

Vương Diệp gật đầu, nhìn bọn họ rất nghiêm túc nói: “Tôi có thể hiểu những cách làm của các người, nhưng tôi cũng hy vọng các người có thể hiểu cho tôi.” Lời của Vương Diệp quá đỗi khó hiểu, mọi người nhíu mày, căn bản không hiểu tại sao Vương Diệp lại nói như vậy.

Thấy bọn họ sững sờ tại chỗ, Vương Diệp lại cười nói với họ: “Có lẽ các người chưa đoán được tính cách của tôi, bao gồm cả năng lực của tôi, có thể đều có giới hạn, không thể nói là lúc nào cũng có thể làm ra chuyện như vậy.” Nghe Vương Diệp nói, cả người Uông Nhất Hải giật mình.

Uông Nhất Hải trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Vương Diệp, có chút sốt ruột kêu lên: “Đó là ý gì?” Uông Nhất Hải trông có vẻ rất nóng nảy.

Những người khác nhìn cảnh này, bọn họ đều nhíu mày.

Thực ra, chuyện Uông Nhất Hải đang làm cũng là chuyện bọn họ muốn làm.

Quan trọng nhất là, bọn họ đều muốn nổi giận với Vương Diệp.

Ai bảo tên Vương Diệp này trông cứ như cố ý đùa giỡn bọn họ vậy.

Nhưng không ngờ, sau khi Vương Diệp giải thích cặn kẽ, bọn họ đều lựa chọn chấp nhận.

Chính vì năng lực này vô cùng đặc biệt, nên mỗi lần Vương Diệp sử dụng đều cần phải qua 15 ngày mới có thể sử dụng lại.

Bằng không, nếu cứ tùy tiện dùng như vậy, sau này chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề.

Anh bây giờ có thể cứu sống người, nhưng liệu có xuất hiện vấn đề khác hay không thì Vương Diệp không biết, nên bọn họ an toàn nhất vẫn là đợi 15 ngày.

Đối mặt với những lời này của Vương Diệp.

Tuy trên mặt bọn họ tràn đầy phức tạp và rối rắm, nhưng bọn họ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Bọn họ quyết định làm theo những gì Vương Diệp nói.

Thấy vẻ mặt bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng hài lòng gật đầu.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn bọn họ, lại càng mặt đầy phiền muộn mở miệng nói: “Các người nguyện ý hiểu cho tôi, thực ra tôi cũng khá vui.

Chỉ là ba điều này cũng không đơn giản như mọi người nghĩ đâu.” Vương Diệp nhìn bọn họ mỉm cười, trông Vương Diệp cứ như vô hại, nhưng thực tế, Uông Nhất Hải lại nhìn ra vấn đề của Vương Diệp.

Nếu Uông Nhất Hải có thể bảo bọn họ mang Uông Tàng Hải tới.

Có lẽ Uông Nhất Hải cũng có thể tưởng tượng được Vương Diệp sẽ làm gì Uông Tàng Hải.

Người trước mặt này trông có vẻ đã phục sinh, nhưng thực chất, hắn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Mặc dù hắn ngay từ đầu đã như vậy, nhưng mọi người lại quên đi nỗi sợ hãi ban đầu của hắn.

Bây giờ hắn tuy cũng sợ hãi, nhưng trông có vẻ không còn sợ hãi nhiều như vậy.

Hơn nữa, khi hắn bị đưa đi, những người kia cũng giam hắn lại, trực tiếp tiến hành kiểm tra, bao gồm cả việc quan sát định kỳ.

Vương Diệp biết rõ hành động của bọn họ, cũng tạm thời ở lại nhà họ Uông.

Nhưng khi Ngụy Kim biết chuyện này, Ngụy Kim lập tức vội vàng chạy tới.

Những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vô cùng ghét Vương Diệp.

Bọn họ đi theo sau Ngụy Kim, bình phẩm đủ kiểu về Vương Diệp.

Ác ý của bọn họ đến quá đột ngột, Ngụy Kim còn chưa kịp phản ứng thì bọn họ đã đến cửa nhà họ Uông.

Lúc này Ngụy Kim vội vàng ngăn cản bọn họ, kết quả không ngờ Vương Diệp cũng bước ra từ cái nhìn tiễn biệt của Uông Nhất Hải.

Vương Diệp chỉ là quay về thu dọn ít đồ đạc mà thôi.

Bởi vì Vương Diệp đã đồng ý hợp tác tốt với Uông Nhất Hải, nên giờ Vương Diệp chỉ quay về lấy tạm vài thứ.

Lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng nhìn Ngụy Kim trước mặt, Vương Diệp hoàn hồn, lại cười hì hì mở miệng nói với cô ta: “Sao lại dẫn nhiều người đến đón tôi thế?

Làm như vậy hình như không ổn lắm đâu, huống hồ tôi cũng không lợi hại đến thế.” “Cũng không biết bọn họ làm chuyện này để làm gì,” Vương Diệp nghĩ trong lòng.

Nhưng Ngụy Kim nghe lời Vương Diệp nói, trên mặt Ngụy Kim lại lộ ra vài phần cổ quái.

Cô ta mở miệng, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Mặc kệ bọn họ nói gì, anh đừng để ý.

Những người này chính là nói nhảm, đầu óc bọn họ có vấn đề.” Nhưng lời Ngụy Kim còn chưa nói xong, những người này đã trực tiếp đẩy Ngụy Kim sang một bên, sau đó, vây quanh bảo vệ Ngụy Kim ở phía sau.

Trông có vẻ bọn họ đang bảo vệ Ngụy Kim.

Nhưng thực tế, ý nghĩ thật sự trong lòng bọn họ chỉ có bọn họ biết.

Bọn họ đang che đậy tội ác của mình, đang trốn tránh.

Thấy vẻ mặt bọn họ như vậy, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi.

Mà lúc này, những người kia lại chỉ vào mũi Vương Diệp, lớn tiếng mắng nhiếc: “Tại sao lại muốn đưa thiếu gia của chúng tôi đi làm những chuyện nguy hiểm đó?

Chúng tôi căn bản không muốn đối đầu với nhà họ Uông, chúng tôi chỉ là tiểu thương làm ăn mà thôi.” “Tên khốn nhà ngươi, lòng dạ thật ác độc.

Vừa đến đã tìm thiếu gia của chúng tôi, giờ xảy ra tình huống như vậy, lại còn muốn thiếu gia của chúng tôi cùng ngươi đối mặt với hiểm nguy.” “Chắc hẳn ngươi cũng coi thiếu gia của chúng tôi là công cụ đúng không?

Cứ như vậy, thiếu gia của chúng tôi có thể giúp ngươi chặn đứng những sóng gió kia, còn ngươi thì có thể tiêu dao pháp ngoại.” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy sốt ruột, lời bọn họ nói vô cùng khó nghe.

Khi Vương Diệp nghe, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ quái dị.

Đúng lúc này Uông Nhất Hải bước tới.

Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, lại nhìn những người trước mặt, mặt đầy sốt ruột quát mắng: "Chuyện các người làm thật sự quá đáng rồi!

Người của tôi còn đến lượt các người được nước lấn tới sao?" Giọng Uông Nhất Hải tràn đầy ghét bỏ.

Nghe những lời này của Uông Nhất Hải, mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Mọi người trừng lớn mắt nhìn Uông Nhất Hải, khó tin nói: "Ngươi đang nói cái gì vậy?" Giọng điệu của bọn họ tràn đầy kinh ngạc.

Đối mặt với những lời này của bọn họ, trong mắt Uông Nhất Hải chỉ có một mảnh lạnh nhạt, Uông Nhất Hải không chút do dự nói: "Đừng có giả ngây giả dại nữa." Uông Nhất Hải vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Thấy Uông Nhất Hải như vậy, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người nhíu mày, nhìn Uông Nhất Hải, mặt đầy khó hiểu nói: "Chuyện này là sao?" Bọn họ còn chưa hiểu rõ, không ngờ mấy con chó của nhà họ Uông đã chạy ra, giải thích với mấy tên thủ hạ của Ngụy Kim.

Nghe lời giải thích của bọn chúng.

Chương 1133

Những người của Ngụy Kim đều hiểu ra.

Nhất thời trên mặt bọn họ đều tràn đầy xấu hổ.

Hiện tại, bọn họ nhìn Vương Diệp, cũng mặt đầy sốt ruột xin lỗi.

Nghe lời xin lỗi của bọn họ, Vương Diệp chỉ thản nhiên cười.

Vương Diệp không đáp lại bọn họ quá nhiều.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Mọi người nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy sốt ruột nói: "Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Bây giờ chúng tôi nguyện ý xin lỗi anh, đó là cho anh thể diện." Bọn họ vừa nói vừa hất cằm lên.

Nghe những lời kiêu ngạo này của bọn họ, Uông Nhất Hải cũng cười lạnh.

Uông Nhất Hải gật đầu, nhìn chằm chằm bọn họ, rất hài lòng nói: "Được lắm, gan cũng to phết.

Sống nửa đời người ta chưa từng thấy ai như các người." Giọng Uông Nhất Hải mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe những lời này của Uông Nhất Hải, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người nhíu mày, không biết phải làm sao, nhưng không ngờ lúc này Uông Nhất Hải lại nhìn bọn họ mở miệng nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở các người.

Bây giờ tốt nhất là nên giữ mắt cho tinh tường một chút, bằng không một khi sơ suất đắc tội với nhân vật không nên đắc tội, đầu các người sẽ không giữ được đâu.” Lời Uông Nhất Hải còn chưa nói xong, trên mặt mọi người đã lộ ra vẻ khổ não.

Bọn họ thở dài thật sâu, nhìn Uông Nhất Hải, mặt đầy phiền muộn nói: “Yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ hiểu.” Thái độ của bọn họ đối với Vương Diệp đã thay đổi, nhưng Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Vương Diệp ngoài sự lạnh nhạt ra, cũng không thấy những cảm xúc khác.

Anh ta đứng ngoài cuộc, cứ như tất cả những chuyện này không liên quan gì đến anh ta vậy.

Ngụy Kim nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngụy Kim lắc đầu, không biết nên nói gì.

Nhưng Ngụy Kim nghĩ đi nghĩ lại, vẫn đi theo sau Vương Diệp, quyết định đưa Vương Diệp về.

Nhưng khi Ngụy Kim tiễn Vương Diệp, những thủ hạ của cô ta cũng đi theo phía sau.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, vẻ mặt nịnh hót xu nịnh của bọn họ khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm bọn họ, mặt đầy mệt mỏi nói: “Các người những kẻ này cũng không cần giả bộ trước mặt tôi.” Vương Diệp vừa nói vừa cười lạnh nhìn bọn họ.

Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ nhíu mày, không biết phải làm sao.

Và lúc này, Vương Diệp cũng dẫn Ngụy Kim đi về một hướng khác.

Những người kia dù muốn đuổi theo, nhưng bọn họ cũng không có cơ hội đó.

Lúc này, Vương Diệp cũng kể cho Ngụy Kim nghe chuyện của mình ở bên Uông Nhất Hải.

Khi Ngụy Kim nghe xong, trên mặt Ngụy Kim tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên là không thể chấp nhận được.

Thấy vẻ mặt của Ngụy Kim, Vương Diệp cũng bật cười.

Ngay lúc này, Vương Diệp vỗ vai Ngụy Kim, mặt đầy nghiêm túc nói: "Nếu cậu thật sự muốn phục sinh cha cậu, thực ra cậu tốt nhất đừng nên nghĩ đến chuyện đó.

Chi bằng cậu nghĩ xem làm thế nào để giải độc trên người ông ấy." Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Ngụy Kim.

Hiện tại, anh cũng không chút do dự phân tích lợi và hại của chuyện này cho Ngụy Kim.

Khi Ngụy Kim nghe, lập tức gật đầu, tuy không có ý kiến, nhưng thực tế trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Đối với Ngụy Kim mà nói, những chuyện này dường như thật sự có chút khó chấp nhận.

Ngụy Kim nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Ngụy Kim như vậy, Vương Diệp không nhịn được nói với Ngụy Kim: "Đương nhiên rồi, còn có một chuyện quan trọng nữa." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Ngụy Kim đã ra hiệu im lặng.

Ngụy Kim nhìn những người trước mặt, bọn họ đang nịnh bợ, trực tiếp đi đường vòng xa đến đây.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Ngụy Kim trở nên cực kỳ khó coi.

Ngụy Kim nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Ngụy Kim như vậy, Vương Diệp lại cười nói với Ngụy Kim: “Thôi được rồi, tôi còn có việc, cậu cứ ở lại chơi đùa với bọn họ đi.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người nhíu mày, nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, dường như muốn giải thích gì đó với Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp căn bản không nghe lời bọn họ, trong chớp mắt, Vương Diệp đã biến mất trước mặt bọn họ.

Bọn họ căn bản không tìm thấy Vương Diệp, bọn họ chỉ có thể đứng tại chỗ, mặt đầy uất ức.

Ngụy Kim dù muốn trách mắng bọn họ, nhưng Ngụy Kim cũng biết những lời mình nói ra, bọn họ không nhất định sẽ tin, cũng sẽ không chấp nhận.

Hơn nữa, e rằng từ rất lâu trước đây, trong mắt bọn họ đã không còn tổ chức của mình nữa.

Bọn họ đã sớm coi nhà họ Uông là nhân vật quan trọng.

Bằng không, sao bọn họ lại biểu hiện ra bộ dạng này chứ?

Khi nghĩ đến những chuyện này, Ngụy Kim cảm thấy lạnh lòng.

Ngụy Kim chưa từng nghĩ những tên này sẽ trở thành tay sai của kẻ thù mình, còn Vương Diệp trước đó đã dốc sức giúp đỡ cô ta.

Kết quả lại bị Ngụy Kim coi là kẻ thù.

Sự hiểu lầm như vậy khiến Ngụy Kim cả đời cũng không thể quên.

Lúc này, Vương Diệp quay về phòng của mình.

Mặc dù Bàn Tử vẫn bị giữ lại ở nơi đó, nhưng Vương Diệp tin bọn họ không dám làm gì Bàn Tử, đặc biệt là anh và Uông Nhất Hải.

Nếu Uông Nhất Hải thật sự hy vọng Uông Tàng Hải sống lại, địa vị của hắn bị lật đổ, vậy thì hắn tuyệt đối không thể hợp tác với mình.

Hơn nữa, thứ Uông Nhất Hải muốn chẳng qua chỉ là quyền lợi mà thôi.

Đã như vậy, Vương Diệp có thể thỏa mãn hắn, cũng có thể làm được tất cả những điều này, hẳn là Uông Nhất Hải nhất định sẽ rất vui mừng.

Khi nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Lúc này, khi Vương Diệp đang xách hành lý của mình, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đi theo sau Vương Diệp.

Cả hai người đều không yên tâm về Vương Diệp, bọn họ đồng thanh mở miệng nói: “Hay là anh đưa cả hai chúng tôi đi cùng đi.” “Dù sao chuyến này của anh đi, e rằng cũng phải một thời gian dài mới quay lại được, huống hồ tình hình bên đó chúng tôi…” Lời bọn họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lắc đầu.

Vương Diệp nhìn bọn họ, mặt đầy thản nhiên nói: “Tôi hiểu ý các cậu, nhưng mà…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, bọn họ đã khẽ thở dài.

Lúc này, bọn họ cũng biết Vương Diệp từ chối rõ ràng đến mức nào, hiện tại, bọn họ chỉ có thể giữ im lặng.

Thấy bọn họ không nói gì thêm, Vương Diệp cũng vẫy tay chào bọn họ, cứ thế tiêu sái rời đi.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, trên mặt bọn họ cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Lúc này, bọn họ tiễn Vương Diệp rời đi.

Lúc này Vương Diệp quay trở lại nhà họ Uông.

Mặc dù Ngụy Kim cũng đang đón Vương Diệp trên đường, nhưng trên mặt Ngụy Kim lại tràn đầy hoảng sợ.

Ngụy Kim nhíu mày, nhìn Vương Diệp, có chút mệt mỏi nói: “Nói đến đây, có một số chuyện kiếp này tôi thật sự nợ anh, nếu kiếp sau có cơ hội nhất định sẽ trả anh.” Lời Ngụy Kim vừa nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này Vương Diệp quay về nhà họ Uông, Uông Nhất Hải và những người khác đối đãi anh như một vị khách quý.

Thấy vẻ mặt bọn họ như vậy, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình thản.

Thời gian 15 ngày nhanh chóng trôi qua, mặc dù trong 15 ngày này Vương Diệp vẫn luôn bị bọn họ quan sát.

Nhưng Vương Diệp không quan tâm, bởi vì Vương Diệp biết bọn họ không tìm được cơ hội.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cho dù bọn họ có luôn theo dõi mình, luôn ở bên mình ngày đêm, nhưng thực tế bọn họ cũng không thể nắm được thông tin quan trọng từ tay mình.

Bởi vì Vương Diệp không muốn đưa đồ cho bọn họ, bất kể thế nào, bọn họ cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Sau khi 15 ngày kết thúc.

Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Lúc này Uông Nhất Hải và Vương Diệp đều bị đưa vào phòng thí nghiệm đó, nhưng Uông Nhất Hải lại bị những người kia cố ý ngăn lại, hiển nhiên, bọn họ không cho Uông Nhất Hải vào.

Hơn nữa bọn họ dường như cũng nhận ra Uông Nhất Hải có vấn đề.

Trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy bất đắc dĩ, Uông Nhất Hải khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Ngoài điểm này ra, Uông Nhất Hải còn thấy một chiếc quan tài được vận chuyển vào trong.

Tuy hắn không chắc người bên trong có phải Uông Tàng Hải hay không, nhưng hắn cũng hy vọng Vương Diệp lần này có thể tùy cơ ứng biến.

Hiện tại, Vương Diệp ở bên trong, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, Vương Diệp hoàn thành lần phục sinh này.

Chương 1134

Giống như lần phục sinh trước, ba lần này đều vô cùng đơn giản.

Trên mặt mọi người tràn đầy hưng phấn, bọn họ trừng lớn mắt, nhìn Uông Tàng Hải trước mặt ngồi dậy, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Uông Tàng Hải nhìn những người trước mặt, trong mắt hắn tràn đầy mệt mỏi, sau đó mở miệng nói chuyện với bọn họ.

Hắn căn bản không biết mình sao lại tỉnh lại như vậy.

Hắn vẫn nhớ rõ bộ dạng mình khi chết, kết quả không ngờ lại đột nhiên tỉnh dậy.

Những người bên cạnh nghe thấy.

Trên mặt bọn họ tràn đầy hưng phấn, bọn họ nhìn Uông Tàng Hải trước mặt, mặt đầy kích động reo hò.

Uông Nhất Hải thấy vẻ mặt vui mừng của bọn họ, sắc mặt Uông Nhất Hải cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Uông Nhất Hải nhíu mày, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.

Nếu không nhầm thì hắn dường như đã hiểu rõ mục đích thật sự của những người này, và cả suy nghĩ của bọn họ.

Khi nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng của Uông Nhất Hải cũng trở nên có chút quỷ dị.

Hắn ôm ngực mình, chỉ cảm thấy cảm xúc trở nên vô cùng sa sút.

Dường như mọi chuyện đều không đơn giản như hắn nghĩ.

Còn những điều Vương Diệp đã hứa với hắn, dường như đã hối hận rồi.

Khi nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Uông Nhất Hải cũng tràn đầy sốt ruột.

Uông Nhất Hải vốn định tìm Vương Diệp gây phiền phức, kết quả không ngờ.

Uông Tàng Hải đi được vài bước, lập tức ngất xỉu xuống đất.

Mọi người vội vàng đỡ hắn dậy, sau đó lại bắt đầu chăm sóc hắn một cách cẩn thận.

Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh yên lặng nhìn, bởi vì mặt anh cũng vô cùng yếu ớt trắng bệch, nên mọi người đều tin Vương Diệp đã tốn rất nhiều công sức.

Lúc này Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, cũng không nhịn được mở miệng nói: “Lần này cậu thật sự đã phản bội tôi sao?” Trên mặt Uông Nhất Hải tràn đầy tò mò.

Câu hỏi của hắn vừa nói ra, thứ nhận được lại là sự khinh miệt của Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp như vậy, Uông Nhất Hải lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra hắn chỉ cần Vương Diệp không phản bội mình là đủ rồi.

Vào lúc này, tâm trạng của Uông Nhất Hải cũng bắt đầu tốt hơn.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, anh không nhịn được nói với Uông Nhất Hải: “Phần lớn mọi chuyện đều không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Uông Tàng Hải không hề hoàn toàn phục sinh, cậu chỉ cần nhớ, sự hợp tác giữa hai chúng ta, chưa bao giờ đứt đoạn.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài, anh trông vô cùng yếu ớt.

Uông Nhất Hải thấy Vương Diệp như vậy, Uông Nhất Hải cũng lo lắng không thôi.

Uông Nhất Hải lắc đầu, không biết phải làm sao.

Nhưng vào lúc này, Vương Diệp cũng không chút do dự đi nghỉ ngơi.

Mọi người thấy vẻ mặt yếu ớt của Vương Diệp, nhất thời cũng tin rằng lần này Vương Diệp thật sự đã giúp đỡ bọn họ, chứ không phải đang giở trò.

Hiện tại, khi bọn họ để Vương Diệp nghỉ ngơi, bọn họ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, ánh mắt của bọn họ cũng trở nên cực kỳ quỷ dị.

Uông Nhất Hải biết những lời bọn họ muốn nói, Uông Nhất Hải không chút do dự mở miệng bày tỏ lập trường của mình.

Hắn ta cảm thấy, hiện tại Uông Tàng Hải đã hồi sinh rồi, vậy vị trí của Uông gia nên giao cho Uông Tàng Hải quản lý.

Tuy nhiên, với trình độ tinh thần hiện tại của Uông Tàng Hải, có lẽ y không thể khống chế toàn bộ Uông gia, nên hắn cần thông qua các phương thức khác để phụ trợ Uông Tàng Hải.

Mọi người nghe những lời Uông Nhất Hải nói, lập tức gật đầu, vô cùng hài lòng về điều này.

Họ mong Uông Nhất Hải nói những lời như vậy, dù sao một người như Uông Nhất Hải có thể biết tiến biết lùi, giờ đây, trong khoảnh khắc này, cũng hiểu rõ những thứ không thuộc về mình thì phải biết nhường lại.

Mọi người vì thế cũng rất vui mừng, nhìn thấy vẻ mặt của họ, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên khó coi, Uông Nhất Hải nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Lúc này, Uông Nhất Hải khẽ thở dài, ánh mắt y tràn đầy vẻ quỷ dị, có lẽ cũng nghĩ đến những chuyện này không phức tạp như mình nghĩ, nên thái độ Uông Nhất Hải thể hiện ra cũng vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, mọi người nhìn Uông Nhất Hải càng thêm hài lòng gật đầu, bởi vì Uông Nhất Hải có tự biết mình, nên họ cũng tin rằng Uông Tàng Hải sẽ nhanh chóng bình phục, và toàn bộ Uông gia sẽ trở lại địa vị cùng đẳng cấp như xưa.

Uông Nhất Hải đã sớm nắm giữ mọi thứ trong tay.

Ngay từ khi y hợp tác với Vương Diệp, y đã biết tất cả sẽ phát triển đúng như mình dự liệu.

Vào thời khắc này, Uông Nhất Hải cũng không hề hoảng loạn.

Mọi người nhìn thấy vẻ mặt của Uông Nhất Hải, trong mắt họ tràn đầy bất lực, họ không nhịn được khẽ thở dài.

Có lẽ không biết phải đối mặt với tất cả những điều này như thế nào, họ cảm thấy Uông Nhất Hải có vấn đề, nhưng hiện tại cũng không có chứng cứ, hơn nữa Vương Diệp và Uông Nhất Hải vừa nhìn đã biết là nước với lửa.

Hai người càng không thể hợp tác, nhưng họ cũng không hiểu liệu trong những chuyện này có ẩn giấu điều gì mà họ không biết hay không.

Vì vậy, trên mặt họ cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Uông Nhất Hải nhìn thấy vẻ mặt đó của họ, lại vô cùng tùy ý nói với họ: “Các vị cứ yên tâm, hiện tại tôi có thể giao ra một phần quyền lợi và những thứ mình đang kiểm soát.

Như vậy, các vị chắc hẳn đã tin tưởng tôi rồi chứ?” Nghe Uông Nhất Hải nói vậy, mọi người gật đầu.

Lúc này, họ nhìn Uông Nhất Hải và nói một cách vô cùng nghiêm túc: “Chúng tôi tin anh, chỉ tiếc là...” Lời của họ còn chưa nói xong, Uông Nhất Hải đã làm động tác im lặng, Uông Nhất Hải nhìn họ và nói một cách cực kỳ bình tĩnh: “Đã tin tôi rồi, vậy thì bây giờ hãy làm theo lời tôi nói đi, đừng nghi ngờ tôi nữa.” Uông Nhất Hải biểu hiện quá đỗi bình tĩnh, mọi người nhìn thấy dáng vẻ của y, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Họ khẽ thở dài, không biết phải đối mặt với tất cả những điều này như thế nào.

Và tại đây, Uông Nhất Hải cũng không chút do dự đi về phía khác.

Thấy Uông Nhất Hải đi vội vã như vậy, trong mắt mọi người cũng lộ ra vẻ quỷ dị, họ quay đầu nhìn phòng Vương Diệp, họ không rõ Uông Nhất Hải và Vương Diệp có liên hệ gì với nhau không.

Còn trong phòng, Vương Diệp chỉ nhìn Bàn Tử, mặt mày bình tĩnh nói: “Tôi bảo anh chuẩn bị ít dây thừng mà?

Dây thừng đó đâu?

Anh lấy ra đi.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nói: “Anh làm cái quái gì vậy?

Chẳng phải anh đã hồi sinh Uông Tàng Hải rồi sao?

Theo lý mà nói, chúng ta đáng lẽ phải thoát nạn rồi chứ, sao anh cứ cảm thấy như thể...?” Lời còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp đã trợn trắng mắt, Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: “Cậu đúng là đồ ngốc thật rồi hả?

Cậu không biết sau khi hồi sinh Uông Tàng Hải thì sẽ có kết cục gì à?” Giọng Vương Diệp tràn đầy tức giận, thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, sau đó lại mặt mày mệt mỏi thở dài: “Tôi tuy biết hồi sinh Uông Tàng Hải có thể sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp, nhưng tôi cũng chỉ nghĩ anh đã đáp ứng bọn họ, nên chuyện này đối với anh mà nói hẳn là chuyện nhỏ như con thỏ...”.

Bàn Tử chỉ muốn sống yên ổn, anh ta sẽ không đi nghĩ những chuyện linh tinh đó, hơn nữa điều quan trọng nhất là tất cả những chuyện này không liên quan nhiều đến Bàn Tử, anh ta đương nhiên có thể lựa chọn an nhàn một cách hợp lý.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, chỉ mặt đầy sốt ruột nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu.

Nếu cậu không chấp nhận được những lời tôi nói...” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, trong mắt Bàn Tử đã lộ ra vài phần phức tạp, anh ta nhíu mày, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Anh cứ nói đi, dù sao những gì tôi có thể làm tốt, tôi đều sẽ làm...” Nhưng lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trực tiếp giật lấy dây thừng từ tay anh ta.

Thấy Vương Diệp hành động nhanh như vậy, Bàn Tử giật mình.

Nhưng Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nói gì thêm, mà để mặc Vương Diệp kéo cái dây thừng đó trong tay.

Lúc này, Vương Diệp thắt nút dây thừng ở đầu giường, rồi mở cửa sổ.

Phía dưới cửa sổ tuy có người tuần tra, nhưng họ đều đang bàn tán chuyện Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải có thể hồi sinh, đối với những người này đều là chuyện tốt, nên lúc này tâm trạng họ cũng vô cùng phấn khởi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hớn hở của họ, trong mắt Vương Diệp tràn đầy mệt mỏi, lúc này Vương Diệp lắc đầu, không nói một lời, cứ thế dẫn Bàn Tử bên cạnh nhảy xuống từ nơi này.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ quái dị.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Thấy Bàn Tử hoảng sợ như vậy, Vương Diệp cười lắc đầu, tuy hai người cứ thế bỏ chạy, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy căng thẳng nói: "Chúng ta có làm gì xấu đâu, cứ thế bỏ đi có ổn không?

Hơn nữa, thế lực của Uông gia tay dài quá, chúng ta dù có trốn đến đâu cũng sẽ bị họ tóm về thôi." Giọng Bàn Tử mang theo vài phần hoảng loạn.

Tuy nhiên, lời anh ta vừa nói ra, đổi lại chỉ là sự bất lực của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử và nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Bây giờ chúng ta mà không đi, đợi đến khi những người của Uông gia kịp phản ứng, thì cả hai chúng ta chỉ có đường chết thôi.

Huống hồ, tình hình bên Uông gia, Uông Nhất Hải sẽ quay về xử lý." Hắn đã sớm thương lượng mọi chuyện với Uông Nhất Hải rồi, nên vào thời khắc này, hắn cũng biết cách giải quyết những rắc rối này.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Lúc này, Bàn Tử chỉ lẽo đẽo theo sau Vương Diệp.

"Khi nào thì bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta có vấn đề?" Bàn Tử vô cùng căng thẳng.

Dù sao chuyện như này Bàn Tử cũng mới làm lần đầu, nên sợ hãi là chuyện bình thường.

Chương 1135

Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Bàn Tử, cười ha hả nói với anh ta: “Ai mà biết được chứ?

Khi nào họ phát hiện ra thì cứ tùy duyên của họ.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể tăng tốc mà chạy thôi.

Không mang Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân theo cũng là không muốn mang theo hai cái gánh nặng mà thôi.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu, nhưng trong mắt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần sợ hãi.

Anh ta vừa đi cùng Vương Diệp vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, Bàn Tử sợ đến mức không đi nổi.

Vương Diệp thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Bàn Tử, Vương Diệp cười lắc đầu.

Chuyện này đối với Vương Diệp mà nói cũng chẳng đáng là gì, cùng lắm chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, hắn đã sớm quen rồi.

Rắc rối và nguy hiểm thì luôn có, dù sao mỗi lần hắn mạo hiểm như vậy, đều phải gánh chịu rủi ro lớn.

Nhưng những gì hắn thu hoạch được lại phi thường.

Nếu Uông Nhất Hải thật sự có thể nắm quyền toàn bộ Uông gia, thì đối với Uông Nhất Hải mà nói, những lợi ích sau này cũng sẽ không ít.

Trong mắt người ngoài, Vương Diệp dường như không nói nhiều với Uông Nhất Hải, nhưng trên thực tế, cuộc đối thoại giữa hai người họ đã sớm được mở ra trong thầm lặng.

Hơn nữa, sự hợp tác của hai người họ cũng không phải là điều người khác có thể lý giải được.

Hiện tại Bàn Tử không còn cách nào khác, chỉ đành theo sát Vương Diệp, run rẩy nhìn xung quanh.

Nhưng không lâu sau, khi họ quay lại, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đã chuẩn bị sẵn xe.

Lúc này Bàn Tử cũng đã phản ứng kịp, anh ta nhìn Vương Diệp mặt đầy phấn khích nói: "Cậu đúng là quá đỉnh rồi đó!" Bất kể là Uông Nhất Hải hay Uông gia, thực ra đều là những nhân vật có máu mặt, căn bản không dễ chọc, nên Bàn Tử cũng vô cùng sùng bái cách làm của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của Bàn Tử, dường như có thể cảm nhận được sự kích động và cảm xúc của anh ta.

Nhưng Vương Diệp từ đầu đến cuối lại vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt, dường như không hề có chút gợn sóng nào vì sự vui mừng này của Bàn Tử.

Giờ thấy vẻ mặt hưng phấn của Bàn Tử, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử và nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Cậu đừng mừng sớm quá, những người của Uông gia đều không phải dạng vừa đâu.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể nhân lúc bọn họ chưa kịp phản ứng mà nhanh chóng chạy trốn, mới có thể tìm được đường sống." Bằng không nếu bị bắt lại, dù Vương Diệp và Uông Nhất Hải có hợp tác, nhưng trên thực tế, Uông Nhất Hải cũng sẽ không nương tay với họ.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vội vàng đạp ga, lúc này, Bàn Tử cũng vội vàng túm lấy tay nắm.

Anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó vội vàng thắt dây an toàn.

Họ liền bắt đầu cuộc chạy trốn tốc độ cao tại nơi này.

Chỉ là kỹ năng lái xe của Vương Diệp rốt cuộc là hàng đầu, trừ việc Bàn Tử nôn ọe nửa ngày trên mặt đất ra, những chuyện khác hầu như không xảy ra.

Họ cứ thế rời khỏi nơi đó, Uông Nhất Hải cũng không đến tìm họ, phỏng chừng Uông gia cũng phải đợi đến ngày thứ hai mới biết chuyện này.

Bàn Tử nôn khan cả buổi.

Trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy vẻ vô tội, anh ta thở dài thật sâu, nhìn Vương Diệp mệt mỏi nói: “Anh không thấy anh lái xe nhanh như vậy thực ra là một tội lỗi sao?

Rõ ràng tôi căn bản không thể thích nghi được, hơn nữa, Bồ Đào còn ở chỗ đó kia mà, chẳng lẽ anh không lo cho Bồ Đào sao?” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy tò mò.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp cũng mặt đầy bất lực lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử và nói một cách chán nản: “Dù tôi có lo cho Bồ Đào đi nữa, thì có thể làm gì chứ?

Tình hình bên Bồ Đào, cô ấy tự mình sẽ xử lý.” Vương Diệp biểu hiện vô cùng bình tĩnh, lời nói của hắn nhẹ nhàng thốt ra, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Bàn Tử nhìn hắn và sốt ruột nói: “Cậu cũng quá đáng rồi đó!” Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt tức giận của anh ta chỉ nhận lại được sự bất lực của Vương Diệp.

“Hay là bây giờ, cậu đi mang cô ấy ra đi, tôi tin với năng lực của cậu, cậu nhất định có thể làm được.” Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

Anh ta chỉ nói miệng thì rất hăng, nhưng thực tế mà bảo anh ta đi làm thì.

Chẳng có chuyện gì làm tốt được cả.

Giờ đây, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên đi đâu?

Chúng ta cũng cần phải lên kế hoạch hậu lộ chứ.” Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, điều này là không thể phủ nhận.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng mặt đầy mệt mỏi nói: “Nói đến chuyện này, chúng ta tiếp theo có lẽ còn phải đi đến một nơi khác, phải đến đó tìm một người bạn cũ để nói chuyện tử tế, tính toán con đường sắp tới.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, trên mặt Bàn Tử tràn đầy khó hiểu.

“Anh trước đây đâu phải người như vậy, sao bây giờ còn cần như thế?” Giọng Bàn Tử tràn đầy căng thẳng, anh ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và tò mò, anh ta sợ chọc giận Vương Diệp, nhưng không ngờ khi những lời này nói ra.

Vương Diệp đã cười lắc đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy tùy ý nói: “Dù hiện tại chúng ta thực sự không cần phải suy đoán, nhưng trên thực tế, tất cả những điều này cũng không đơn giản như chúng ta nghĩ, huống hồ, với năng lực của chúng ta mà nói, chúng ta vẫn phải đi hỏi về tiền đồ.” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nhíu mày.

Bàn Tử nghĩ nghĩ, không nói gì thêm, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh đều lắc đầu, hai người đi đến bên cạnh Bàn Tử, đồng thanh nói: “Có lúc những chuyện anh làm thật sự khiến người ta tức giận.” Dường như Bàn Tử thật sự chẳng hiểu gì cả, hiện tại, Vương Diệp gặp phải nhiều rắc rối, thậm chí là những chuyện phiền muộn như vậy, Bàn Tử vẫn còn lải nhải nói không ngừng.

Thấy hai người họ trách móc mình, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi, Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Và vào lúc này, hai người cũng trừng mắt nhìn Bàn Tử, không hề né tránh nói: “Sau khi chúng ta đến nơi đó, có lẽ sẽ phải tìm một chỗ tốt để ẩn náu, bằng không nếu bị người của Uông gia tìm được, chắc chắn là không có trái ngọt mà ăn đâu.” Lời của họ vừa nói ra, Vương Diệp dứt khoát gật đầu.

Thấy Vương Diệp đồng tình, Bàn Tử càng sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là muốn mạng tôi sao?” Bàn Tử sợ nhất là những chuyện này, nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp lại trợn trắng mắt, Vương Diệp nhìn anh ta mặt đầy sốt ruột nói: “Chỉ là chạy trốn mà thôi, những chuyện này đáng là gì chứ?

Tay của Uông gia cũng không thể vươn dài đến những nơi xa xôi như vậy.

Chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là có thể tránh được họ rồi.” Nghe lời Vương Diệp nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp.

Bởi vì trực giác mách bảo Bàn Tử, tất cả những điều này không đơn giản như vậy, chỉ là Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Anh ta lại không biết phải nói ra thế nào, luôn cảm thấy khi những lời này nói ra, có thể sẽ mang lại đả kích nhất định cho Vương Diệp.

Nghĩ đến chuyện này, Bàn Tử dứt khoát lựa chọn giữ im lặng.

Thấy Bàn Tử không nói nữa, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó không chút do dự đi về phía khác.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng đi theo.

Hai người họ cầm dây thừng trong tay, sau đó ném dây lên cái móc trên lầu.

Sau khi hoàn thành một loạt chuyện này, Vương Diệp lái xe ẩn vào bụi cây, bụi cây đó đủ rậm rạp, nên khi Vương Diệp đi ra từ bên trong.

Bàn Tử dường như không nhìn thấy Vương Diệp, Bàn Tử thấy Vương Diệp đến, lập tức vội vàng vẫy tay về phía hắn.

Thấy vẻ lén lút của Bàn Tử, Vương Diệp liền mỉm cười.

Vương Diệp chỉ vào sợi dây trước mặt bảo Bàn Tử leo lên, thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, Bàn Tử không biết phải làm sao.

Bàn Tử kéo dây thừng trong tay, sau đó bắt đầu không ngừng leo trèo, nhưng không ngờ anh ta leo ở đây nửa ngày cũng không bằng Vương Diệp cầm dây dùng sức quăng một cái.

Bàn Tử cứ thế bị Vương Diệp ném lên.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ, rất lâu cũng không hoàn hồn lại, nhưng khi anh ta phản ứng lại, anh ta lại nhìn Vương Diệp mặt đầy kích động nói: “Không ngờ thực lực của anh lại trở nên mạnh mẽ đến vậy, sức lực này còn lớn hơn trước!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhìn cầu thang phía trước, sau đó không chút do dự nói với Vương Diệp: “Chúng ta tiếp theo phải đi đâu?” Lời Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp chỉ vào tấm ván sắt dưới chân Bàn Tử, không hề né tránh nói: “Cậu kéo tấm ván sắt đó lên, sau đó nhìn thấy một cầu thang đi xuống phía dưới là được rồi.” Lời chỉ huy của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Khi Bàn Tử nhấc tấm ván sắt lên, quả nhiên nhìn thấy một đường hầm.

Anh ta không chút do dự bước vào.

Thấy Bàn Tử đi nhanh như vậy, những người khác cũng vội vàng đi theo, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, bảo hai người họ đừng vội.

Bởi vì Vương Diệp muốn cho Bàn Tử nếm mùi một chút, tên này luôn không nghe lệnh, nên Vương Diệp cũng hy vọng Bàn Tử có thể nếm thử cảm giác tự gánh lấy hậu quả.

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ thầm.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, cũng đang đợi Vương Diệp và những người kia đến.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh Vương Diệp lén lút cười.

Hai người họ cảm thấy Bàn Tử nhất định sẽ gặp rắc rối bên trong, nhưng không ngờ đợi ở đây nửa ngày, Bàn Tử vẫn không có động tĩnh gì.

Vương Diệp nghĩ một lát, không chút do dự dẫn hai người họ đi vào.

Kết quả không ngờ Bàn Tử đã mò mẫm lấy đèn pin ra.

Anh ta lo lắng khi Vương Diệp vào sẽ không nhìn thấy mình, cũng sợ mình trực tiếp ngủ quên ở đây, nên cố ý bật đèn pin, sau đó, chiếu thẳng vào mặt mình.

Để Vương Diệp biết mình đang ngủ ở chỗ này, Bàn Tử thật sự đã phí không ít tâm tư, Vương Diệp nhìn cái bản mặt lợn đó của anh ta, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp bước lên, vốn định cho Bàn Tử một đấm, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đứng bên cạnh dở khóc dở cười kéo tay Vương Diệp lại.

Thấy dáng vẻ của hai người họ, Vương Diệp lắc đầu, không nói gì thêm.

Tuy nhiên, Vương Diệp cũng cảm nhận được điện thoại trong túi quần rung lên.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng lấy điện thoại ra, trên đó là một dãy số lạ.

Mặc dù Vương Diệp không biết, nhưng hắn vẫn không chút do dự nghe máy.

Người ở đầu dây bên kia là một người bạn tốt trước đây của Vương Diệp.

Đối phương gọi điện đến là hy vọng Vương Diệp có thể giúp anh ta giải quyết vấn đề của cháu trai mình.

Chương 1136

Vấn đề của cháu trai anh ta nghiêm trọng hơn Vương Diệp tưởng tượng, hơn nữa ngay cả bản thân anh ta cũng không thể ứng phó.

Khi anh ta nói những lời đó, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Bởi vì đã đi chơi ở nơi khác, lang thang ba ngày ba đêm.

Cuối cùng khi bị người khác tìm thấy, toàn thân đều là vết thương.

Chuyện này Vương Diệp trước đây cũng từng nghe nói qua, Vương Diệp cứ nghĩ đã qua rồi, kết quả không ngờ những vết thương trên người tên này không những không khỏi, ngược lại hiện tại còn mắc phải một căn bệnh tinh thần nhất định, hơn nữa phần lớn mọi thứ đều có một sự bài xích và sợ hãi vô danh.

Chỉ là, người bên phía họ lại nói, tên này không phải vì chuyện lần này mà mắc bệnh tinh thần, mà là linh hồn của y bị người khác câu mất.

Cụ thể là bị thứ gì trộm đi thì không ai biết, dù sao hiện tại họ đã bắt đầu triệu tập các thế lực từ mọi phía, cũng bắt đầu tìm kiếm những người bạn của mình, chính là để đoạt lại linh hồn của y.

Nếu họ chỉ nói bâng quơ thì Vương Diệp chắc chắn sẽ nghĩ chuyện này là giả, nhưng hiện tại họ đã triệu tập các thế lực từ mọi phía rồi, vậy thì Vương Diệp trong lòng phỏng đoán tính chân thực của chuyện này.

Nếu không lầm, chuyện này chắc chắn là thật.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, chỉ là lần này bọn họ rốt cuộc là, không cẩn thận làm mất hồn, hay là do những chuyện khác gây ra.

Vương Diệp cũng không biết, Vương Diệp chỉ có thể cười hì hì với người bạn ở đầu dây bên kia, nghĩ cách từ chối chuyện này, bởi vì Vương Diệp không muốn nhúng tay vào quá nhiều rắc rối.

Nhưng người bạn ở đầu dây bên kia lại cảm thấy không hài lòng, lại vô cùng sốt ruột kể cho Vương Diệp nghe về mối quan hệ của họ trong những năm qua, bao gồm cả những thứ Vương Diệp còn nợ anh ta.

Khi anh ta nói, Vương Diệp vừa nghe vừa lộ ra vẻ bất lực trên mặt.

Vương Diệp khẽ thở dài, không hề né tránh nói với người ở đầu dây bên kia: “Thực ra mà nói, những chuyện năm đó tôi cũng biết, chỉ là trước đây tôi quả thật đã nhận được sự giúp đỡ của các cậu, nhưng bây giờ tôi không có thời gian, nên tôi không thể đến được.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, người bạn ở đầu dây bên kia nghe xong quả nhiên rất không hài lòng, ngay sau đó, quyết tâm phải mời Vương Diệp đến.

Anh ta nói gần nửa buổi, đưa ra một đống thứ, Vương Diệp thực sự không thể từ chối, cuối cùng vẫn chọn đồng ý.

Dù sao lần này cũng không chỉ có mình hắn đi, nên Vương Diệp cũng yên tâm, lần này hẳn không có nguy hiểm lớn.

Nhưng có một điều Vương Diệp không biết.

Người bạn ở đầu dây bên kia sau khi cúp điện thoại, cũng không chút do dự nói với những người bên cạnh về kế hoạch tiếp theo.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp đánh thức Bàn Tử dậy, sau đó lại nói với những người bên cạnh rằng kế hoạch đã thay đổi.

Họ nghe Vương Diệp nói, gật đầu, không có ý kiến gì, dù sao họ vốn coi Vương Diệp là lão đại.

Giờ đây, họ cũng nguyện ý đi theo Vương Diệp, hễ Vương Diệp ra lệnh một tiếng, họ đều nguyện ý đi theo Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ của họ như vậy, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự lái xe, dẫn họ đi về một hướng khác.

Hắn vốn định đi thăm một người lớn tuổi, nhân tiện cũng muốn nghe từ miệng vị lão nhân đó những chuyện gần đây, kết quả không ngờ kế hoạch này lại bị cuộc điện thoại của người bạn làm gián đoạn.

Trong bất đắc dĩ, Vương Diệp đành phải đi xử lý chuyện của bạn mình, dù sao đối với Vương Diệp mà nói, mọi chuyện đều có mức độ quan trọng riêng.

Hơn nữa, Vương Diệp cũng không cảm thấy việc hỏi về tiền đồ của mình là một chuyện quá quan trọng, dù sao tất cả tiền đồ đều trực tiếp liên quan đến những gì mình đang làm.

Vương Diệp cứ thế dẫn mọi người đến chỗ ở của bạn mình.

Khi họ đến nơi này, trên mặt Bàn Tử vẫn mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Tuy đã đến một thành phố khác, nhưng Bàn Tử cũng lo lắng những người của Uông gia sẽ tìm đến.

Nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Bàn Tử, vô cùng bình tĩnh nói với Bàn Tử rằng.

Họ bây giờ đang giúp bạn của hắn làm việc, nên những người của Uông gia, dù có muốn đối phó với họ, thì người bạn đó của Vương

Diệp cũng sẽ không để họ dễ dàng đạt được ý đồ.

Chính vì vậy, Vương Diệp mới công khai trắng trợn như thế.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lập tức gật đầu, không có ý kiến gì thêm.

Ngay lúc này, Bàn Tử nhìn người trước mặt.

Trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần phức tạp, đối phương đeo một cái mặt nạ, trông hơi đáng sợ, cũng hơi giống mặt quỷ.

Bàn Tử và y nhìn nhau một cái, sau đó lại ngượng ngùng thu ánh mắt lại.

Đối phương nhìn Bàn Tử, sau đó, không chút do dự trêu chọc Vương Diệp.

Y nói Bàn Tử rất béo, nhưng trên người Bàn Tử lại có không ít phúc khí.

Khi y nói những điều này, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt đầy tùy ý nói: "Đây chẳng qua chỉ là một con lợn ăn tương đối béo mà thôi, những thứ này chẳng đáng là gì." Tuy nhiên, điều Vương Diệp không ngờ là, lời hắn vừa nói ra, đối phương đã thở dài thườn thượt, đối phương kéo tay Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói: "So với đứa cháu trai của tôi, tình trạng của nó thật sự tốt hơn nhiều." Khi anh ta nói về cháu trai mình, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự bất lực của anh ta.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần chỉ có một mảnh bi ai, anh ta ôm mặt mình, sau đó, mặt đầy bất lực nói: "Lần này nếu không phải đã đi điều tra, tôi thật sự không biết cháu trai tôi chỉ vì bị bọn họ câu mất hồn, nên mới dẫn đến chuyện như vậy xảy ra.

Suốt những ngày qua, tôi còn bắt nó uống nhiều thuốc như thế."

Cừu Nhất Tuần vừa nghĩ đến chuyện này, anh ta liền cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy.

Trong khi anh ta nói, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp vỗ vai anh ta, mặt đầy bình tĩnh nói: “Được rồi, những chuyện này cũng chẳng là gì, anh cũng chỉ là vì muốn cứu mạng nó mà thôi, nó hẳn sẽ hiểu cho anh.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần tuy gật đầu, nhưng Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy buồn bã cầu xin, hy vọng Vương Diệp có thể hết sức giúp mình.

Nghe những lời cầu xin của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp vỗ ngực mình, sau đó lại kéo Bàn Tử và những người kia ra, nói rằng lần này có bốn người cùng đi.

Nên Cừu Nhất Tuần căn bản không cần lo lắng, hơn nữa điều quan trọng nhất là, lần này họ chỉ cần đi tìm một hồn phách mà thôi, nên đây là một trận chiến vô cùng đơn giản.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, Cừu Nhất Tuần gật đầu.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói: “Có anh giúp đỡ, tôi tin toàn bộ chuyện này nhất định sẽ vô cùng thành công.” Giọng Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần phấn khích, lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp liền bật cười.

Nói thật, Cừu Nhất Tuần thật sự đã đánh giá hắn quá cao.

Nhưng Vương Diệp không biết phải nói những điều này với Cừu Nhất Tuần như thế nào.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, trên mặt Cừu Nhất Tuần cũng mang theo vài phần buồn bã, không nhịn được nói: “Chỉ là lần này đi, rốt cuộc cũng có chút nguy hiểm, hy vọng các cậu có thể chấp nhận rủi ro.” Lời Cừu Nhất Tuần vừa nói ra, Vương Diệp cười ha hả.

Vương Diệp đã sớm quen với những chuyện này rồi.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng đặt bản đồ trước mặt Vương Diệp, nhưng không ngờ đó lại là một sơn lĩnh.

Nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt quỷ dị nói: “Anh làm như vậy không phải là đang hại người sao?

Nơi đó toàn là gấu đen, chúng ta mà qua đó, chẳng phải là tìm chết sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt tay, trong lúc hắn tức giận, Cừu Nhất Tuần cũng mặt đầy bất lực thở dài.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp và nói một cách mệt mỏi: “Tâm trạng của anh tôi có thể hiểu, nhưng có những chuyện thật sự không còn cách nào khác.

Cháu trai tôi chính là bị những con gấu đen đó câu hồn, nên tôi mới phải tìm nhiều người như vậy.” Lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp khẽ thở dài.

Chính vì thái độ mà Cừu Nhất Tuần thể hiện ra vô cùng nghiêm túc, cộng thêm Cừu Nhất Tuần không hề có vẻ chột dạ hay né tránh.

Nên Vương Diệp mới tin những điều Cừu Nhất Tuần nói.

Nhưng Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, lại không nhịn được nói với Cừu Nhất Tuần: “Thế nhưng chuyện này nếu đi xử lý, cũng không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn Cừu Nhất Tuần.

Thấy dáng vẻ Vương Diệp như vậy, Cừu Nhất Tuần tuy gật đầu, nhưng trên thực tế, Cừu Nhất Tuần căn bản không hề bận tâm đến những điều này.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp cười nói: “Anh cứ yên tâm đi, vũ khí và trang bị cần cho các cậu tôi đều sẽ chuẩn bị cho các cậu, tuyệt đối sẽ không để các cậu lần này cứ thế mạo hiểm tiến vào nơi nguy hiểm như vậy.” Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, sau đó dẫn những người bên cạnh bắt đầu nghỉ ngơi.

Là sẽ đi vào ngày thứ hai.

Nên bây giờ họ cần ngủ đủ giấc.

Nhưng khi Vương Diệp đang ngủ, hắn lại có thể nghe thấy những tiếng nói chuyện mơ hồ.

Dường như cũng là cuộc đối thoại y hệt, Cừu Nhất Tuần dường như cũng có những người bạn khác đến rồi.

Vương Diệp nghĩ thầm như vậy trong lòng, nhưng vì quá mệt mỏi, nên Vương Diệp không để ý.

Chỉ là, chuyện này cũng đã gieo một hạt giống trong lòng Vương Diệp.

Sáng sớm hôm sau, Vương Diệp mở mắt, rồi nhìn Quy Nhất Tuần trước mặt, hỏi bạn bè của Quy Nhất Tuần đã đến chưa, nhưng Quy Nhất Tuần lại nói mình không có bạn bè nào đến cả.

Thấy vẻ mặt của Quy Nhất Tuần như vậy, Vương Diệp gật đầu, đồng thời trong lòng cũng nghĩ, có lẽ là mình bị ảo giác thính giác nên mới xảy ra chuyện này.

Vương Diệp tuy không băn khoăn quá nhiều, nhưng thực tế, chuyện này vẫn mang lại cho anh một sự ảnh hưởng nhất định.

Đặc biệt vào thời điểm như thế này, Vương Diệp cũng không hiểu phải xử lý mọi chuyện ra sao.

Gã Quy Nhất Tuần này trông cũng không đơn giản, Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng sau khi lấy những trang bị mà Quy Nhất Tuần đã chuẩn bị, Vương Diệp kiểm tra qua loa một lượt, xác định không có vấn đề gì.

Lúc này Vương Diệp cũng đeo đồ đạc lên rồi rời đi.

Bàn Tử đi theo Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân hai người nhìn tấm bản đồ trong tay, sau đó phân tích xem nên lên núi từ đâu.

Dãy núi trước mặt vô cùng lớn.

Ngoài ra, dù Vương Diệp là một người bạn được Quy Nhất Tuần mời đến, nhưng phía sau vẫn còn những người bạn khác đang trên đường tới.

Chương 1137

Vì vậy, Vương Diệp phải kiên nhẫn chờ đợi, nếu anh không muốn chờ thì cũng có thể tự mình đi trước đến đó xem xét tình hình.

Vương Diệp cũng vừa hay không muốn chờ những người đó, ngoài ra, Vương Diệp còn cảm thấy Quy Nhất Tuần có vấn đề.

Vương Diệp không muốn truy cứu quá nhiều với Quy Nhất Tuần, nên cứ thế vội vàng đến ngọn núi hùng vĩ này.

Nhưng mọi người nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt họ lại lộ vẻ căng thẳng, họ không nhịn được nói với Vương Diệp rằng tấm bản đồ trước mặt rất quỷ dị, lúc này Vương Diệp đến xem mới phát hiện.

Tấm bản đồ này lại giống như một chiếc mặt nạ khổng lồ.

Những đường nét phác họa ra hình dạng giống như những hoa văn, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Chắc hẳn nơi này cũng không đơn giản, nếu không thì Quy Nhất Tuần và cháu trai của lão cũng sẽ không gặp chuyện ở đây.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp chợt bật cười, anh che miệng, lắc đầu, nhìn những người bên cạnh, thản nhiên nói: “Thôi được rồi, những chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu.” Vương Diệp biểu hiện quá đỗi bình tĩnh, thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, những người bên cạnh tuy gật đầu, nhưng thực tế, trên mặt họ vẫn lộ vẻ phức tạp.

Họ cảm thấy Vương Diệp biểu hiện thản nhiên như vậy, chắc chắn là vì trong lòng có chuyện, nhưng lúc này Vương Diệp không thể hiện ra, nên họ cũng không có cách nào.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mắt, không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình.

Anh ta cảm thấy những thứ này cũng chẳng là gì.

Huống hồ, với khả năng của Bàn gia mà nói, đại đa số mọi chuyện trên đời, thực ra đều có thể dễ dàng giải quyết.

Trong khi Bàn Tử khoác lác trước mặt Vương Diệp, Vương Diệp nghe những lời của Bàn Tử, lập tức cười ha hả gật đầu, Vương Diệp dẫn Bàn Tử đi một mạch lên núi.

Bàn Tử vẫn lải nhải nói không ngừng.

Nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử rồi nhắc nhở anh ta, nếu còn tiếp tục nói chuyện không ngừng, gấu sẽ bị hấp dẫn đến.

Vì những con gấu đó thích nhất là âm thanh, Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lập tức sợ đến mặt tái mét, sau đó giữ im lặng.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng phát hiện, phía trước có người đang cắm trại, Bàn Tử vội vàng bước tới, lúc này Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp rồi mở miệng nói: “Tôi cảm giác chuyện về cháu trai của Quy Nhất Tuần có thể là giả, chúng ta ngay cả cháu trai của lão ấy còn chưa gặp mặt, bây giờ đã đi xử lý chuyện này, dù sao cũng không tốt lắm.” Lời này còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lắc đầu, Vương Diệp cúi đầu không trả lời câu hỏi của anh ta, Trương Khởi Linh nhìn con đường núi gập ghềnh, cuối cùng vẫn chọn cúi đầu bước đi.

Trương Khởi Linh không nói thêm gì khác, nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, trên ngọn núi này có khá nhiều đá vụn, hơn nữa Bàn Tử còn nhìn thấy cây cối bên cạnh có tổ ong mật.

Thấy cảnh tượng này, trên mặt Bàn Tử lộ vẻ căng thẳng, đây quả nhiên là một ngọn núi gấu, nếu không thì làm sao ở đây lại có nhiều ong mật đến vậy.

Điều duy nhất Bàn Tử có thể làm là cẩn thận tránh chúng, nếu không một khi không cẩn thận bị thứ này cắn một miếng, chỉ sợ anh ta cả đời khó quên được mùi vị đó.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Bàn Tử, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng cười mà cảm thán: "Nhìn Bàn Tử gã này sợ đến mức nào rồi kìa." Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử đã ra hiệu im lặng, anh ta sợ nhất là thứ đó.

Kết quả không ngờ, anh ta chỉ chú ý nhìn chỗ cắm trại phía trước mà quên nhìn đường dưới chân.

Một cái không cẩn thận giẫm phải đá vụn dưới chân, giây tiếp theo lăn một vòng trên mặt đất, Vương Diệp thấy anh ta ngã sấp mặt, Vương Diệp vội vàng túm lấy vạt áo anh ta.

May mắn là Vương Diệp hành động đủ nhanh, nếu không, nếu Bàn Tử gã này thật sự lăn xuống, e rằng cả người anh ta thật sự sẽ bị thương không ít.

Thấy vẻ mặt Bàn Tử như vậy, Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài, nhìn Bàn Tử đầy bất đắc dĩ nói: "Anh sao lại lỗ mãng như vậy?

Lần sau nếu không cẩn thận một chút, thật sự xảy ra chuyện gì, ai sẽ giải quyết chuyện này đây?" Giọng Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử cười gượng gạo, nhưng lúc này Bàn Tử lại nhìn máu ở lòng bàn tay mình.

Anh ta không ngờ, không cẩn thận lại làm rách lòng bàn tay, nhất thời, trên mặt cũng thêm vài phần xấu hổ, anh ta không biết phải nói với Vương Diệp chuyện này thế nào.

Vương Diệp thấy vẻ mặt anh ta như vậy, lập tức bật cười, anh vỗ vai Bàn Tử, vốn định mắng Bàn Tử vài câu, kết quả không ngờ.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, thấy cảnh tượng này, anh cúi đầu nhìn chân mình, anh đột nhiên đứng yên tại chỗ, nhìn Vương Diệp, thở dài đầy bất đắc dĩ.

Lúc này Vương Diệp mới biết, vì ở đây có quá nhiều đá vụn, nên khi Trương Khởi Linh đi rất cẩn thận.

Vốn dĩ là dính trên giày, nhưng vì vừa nãy anh ta không chú ý, không phủi những viên đá vụn đó xuống, nên những viên đá vụn đó cũng làm hỏng giày của anh ta.

Hiện giờ, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh cũng thở dài một hơi.

Trương Khởi Linh lắc đầu, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, sau đó không chút do dự mở miệng nói: “Tôi cảm giác nơi này thật sự có vấn đề, không chỉ địa thế, còn có hướng đi, ngay cả đá ở đây nhiều như vậy, chắc chắn cũng không đơn giản.” Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp, lời Trương Khởi Linh nói ra, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Trương Khởi Linh, vô cùng nghiêm túc nói: “Cho dù ở đây có nhiều vấn đề, nhưng hiện tại chúng ta cũng không có cách nào khác.” Hơn nữa, họ càng leo lên cao, họ càng cảm nhận được nhiệt độ ở đây càng ngày càng cao, khí hậu nóng bức mang đến cho họ mồ hôi và sự bực bội.

Họ nhíu mày, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, lúc này Bàn Tử càng thở hổn hển, anh ta nhìn những người phía trước, rõ ràng cách họ không xa.

Nhưng bây giờ lại phát hiện mình dường như phải leo một đoạn đường rất dài mới có thể tiếp cận họ, nhất thời, trong lòng Bàn Tử cũng có chút nản lòng.

Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử như vậy, lập tức cười lắc đầu, lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, đầy bất đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, chuyện này chẳng là gì cả.” Vương Diệp bảo Bàn Tử thả lỏng, nhưng không ngờ Bàn Tử tuy thả lỏng, nhưng thực tế, trên mặt Bàn Tử vẫn lộ vẻ sốt ruột, anh ta sốt ruột muốn đi đến trước mặt những người đó.

Ngoài ra, Bàn Tử cũng thử vẫy tay chào họ, kết quả không ngờ họ căn bản không nhìn thấy mình.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp khó tin nói: “Bọn họ là sao vậy?

Chẳng lẽ không nghe thấy tiếng của chúng ta?” Rõ ràng khoảng cách cũng không xa, nhưng họ lại biểu hiện ra vẻ mặt như vậy, Bàn Tử cảm thấy có chút bất đắc dĩ, Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử như vậy, lúc đó lắc đầu, anh cũng không biết phải nói thế nào.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy.

Bàn Tử nhìn chằm chằm những người trước mặt, Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng vào họ, họ nghe thấy tiếng của Bàn Tử, khi ngẩng đầu nhìn lại, lập tức bật cười.

Nhưng hành động của họ lại là hướng về Vương Diệp, hơn nữa họ dường như cũng đang vẫy chào Vương Diệp.

Bàn Tử thấy vẻ mặt nhiệt tình của họ, cười nói với Vương Diệp: “Anh quen những người bạn này từ khi nào vậy?” Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ tò mò, câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp vỗ vai anh ta, đầy mệt mỏi nói: “Tôi không quen họ.” Vương Diệp nói là sự thật, thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đầy bất đắc dĩ nói: “Anh nói thật sao?” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần bực bội, lời anh ta nói ra, Vương Diệp quả quyết gật đầu, và lúc này Vương Diệp nhìn những viên đá vụn dưới chân, Vương Diệp cũng phát hiện con đường ở đây, không chỉ gập ghềnh.

Hơn nữa trên những viên đá này.

Vương Diệp cũng nhìn thấy từng vệt máu, Vương Diệp nhíu mày nhìn những thứ đó, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cũng vội vàng đến gần, Bàn Tử vỗ cánh tay Vương Diệp, đầy khó hiểu nói: "Thứ này có thể nói lên điều gì?" Trong ánh mắt Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, câu hỏi của anh ta nói ra, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp không trả lời anh ta, mà ngược lại nhìn những viên đá trước mặt.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự nhặt những viên đá lên.

Những viên đá này có cảm giác và chất lượng không đồng đều, nên Vương Diệp không biết phải diễn tả vấn đề của những thứ này ra sao.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, nghĩ một chút, vẫn quả quyết vỗ vai Bàn Tử, vô cùng nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Cứ tiếp tục đi thôi, đến chỗ cuối cùng rồi nói sau." Vương Diệp bây giờ chỉ có thể trả lời Bàn Tử như vậy, thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng thực tế, trong lòng Bàn Tử lại có suy nghĩ khác.

Trong khi anh ta nhìn ngang ngó dọc, nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mở miệng nói: "Nói chứ, những người đó có thật sự không nhìn thấy chúng ta không, sao cứ ngồi ở chỗ đó mà không đến đây?" Chỉ là vẫy tay chào họ.

Thái độ như vậy cũng quá qua loa rồi?

Bàn Tử thầm nghĩ, nhưng khi họ khó khăn lắm mới đi qua, Bàn

Tử cũng phát hiện những người đó biểu hiện ra ba thái độ vô cùng nhiệt tình.

Bàn Tử thấy vẻ mặt họ như vậy, Bàn Tử lắc đầu, không biết phải làm sao.

Nhưng đối phương khi cười nói chuyện với Bàn Tử.

Trên mặt họ vẫn lộ vẻ phấn khích, thấy vẻ mặt vui vẻ của họ, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải nói gì.

Và lúc này, Vương Diệp cũng vỗ vai họ, vô cùng nghiêm túc nói với họ về chuyện của Quy Nhất Tuần, họ quả nhiên là bạn của Quy Nhất Tuần, khi thấy Vương Diệp, họ cũng không ngoại lệ.

Ngoài ra, họ thực ra đều không quen biết nhau.

Họ chỉ được Quy Nhất Tuần mời đến, nên phải ở đây giúp Quy Nhất Tuần làm việc mà thôi, ở nơi này gặp gỡ nhau, trong lòng họ cũng vui vẻ.

Vương Diệp thấy vẻ mặt vui vẻ của họ.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp, Vương Diệp không biết phải nói thế nào.

Nhưng trực giác cũng nói cho anh biết, gã Quy Nhất Tuần này không đơn giản như vậy, Quy Nhất Tuần tìm nhiều người đến như vậy, hơn nữa họ lại giao tiếp gượng gạo như thế.

Quy Nhất Tuần cũng không quan tâm, mục đích rất rõ ràng.

Nhưng Vương Diệp lại không biết phải nói ra sao, dù sao những chuyện này có lẽ cũng là anh nghĩ nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài, không băn khoăn thêm nữa.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh Vương Diệp, lại không nhịn được nói với những người này: “Trên tay mấy người chắc có đồ ăn chứ?” Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ phấn khích, anh ta xoa bụng mình, trên đường leo lên đây, anh ta không chỉ đói đến mức bụng dán lưng, mà cả người đều ướt đẫm mồ hôi.

Bàn Tử thật sự chịu đủ rồi.

Thấy vẻ mặt Bàn Tử như vậy, họ gật đầu, sau đó không chút do dự lấy đồ ra, khi họ chia cho Bàn Tử, trên mặt vẫn mang theo nụ cười lớn.

Trông có vẻ rất thiện lương, nhưng Vương Diệp lại không lấy, vì Vương Diệp biết, trên đời này không có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống.

Cho dù mọi người đều được Quy Nhất Tuần mời đến.

Nhưng sự thật là, gã Quy Nhất Tuần này không hề đơn giản như vậy, hơn nữa khi những người này lấy đồ ra, cho dù những thứ này họ cũng đã chuẩn bị sẵn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Bàn Tử căn bản không phản ứng, mà ở đó ăn không ngừng, dường như căn bản không quan tâm những thứ này.

Thấy vẻ mặt Bàn Tử như vậy, Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài, miệng Bàn Tử ăn đến tròn vo, hơn nữa vẻ mặt miệng đầy dầu mỡ đó, khiến người ta không nhịn được muốn cười.

Lúc này Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, nhìn Bàn Tử, đầy vui vẻ nói: “Giờ anh chắc ăn no rồi chứ?” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử quả quyết gật đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, thần sắc phấn khích nói: “Không chỉ ăn no, mà còn có sức lực rồi, tiếp theo muốn đi đâu, các anh cứ dặn dò, tôi nhất định sẽ đến đó xem thử.” Bàn Tử người này quả thật không tệ, nhưng tật xấu duy nhất của anh ta có lẽ là đặc biệt thích khoe khoang khả năng của mình, hiện giờ khi lời anh ta nói ra, mọi người đều cười gượng gạo.

Cũng sẽ không thật sự có ai đi sai khiến Bàn Tử, dù sao Vương Diệp đứng ở đó, thái độ đối với Bàn Tử, bao gồm cả tư thái mà Vương Diệp từ đầu đến cuối thể hiện ra, sớm đã nói lên tất cả.

Vào thời điểm như vậy, thái độ của họ đối với Bàn Tử vô cùng khách khí, Bàn Tử thấy vẻ mặt họ như vậy, lập tức cười nói với họ: “Nói chứ…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, họ đã lắc đầu, họ nhìn những cái lều trước mặt, sau đó đầy căng thẳng nói với Bàn Tử rằng mình không có nhiều lều như vậy.

Vì mọi người đều mang đồ lên.

Nên họ cũng không thể chạy xuống lấy một chuyến nữa, lúc này Bàn Tử cầm bản đồ lên xem, mới phát hiện cả ngọn núi có độ cao tận 500 mét.

Tức là, anh ta chạy lên chạy xuống một chuyến, ước tính cũng có thể giảm mấy cân.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần bất đắc dĩ, Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài.

Chương 1138

Ngay khi Bàn Tử không biết phải làm sao, những người trước mặt này, nhìn Bàn Tử và Vương Diệp, lại không nhịn được cười nói: “Nếu hai cậu thật sự không chuẩn bị gì, thì thực ra cũng có thể mau chóng xuống đó lấy một ít, nếu không đợi trời tối rồi, thật sự sẽ rất nguy hiểm.” Sở dĩ mọi người ở lại chỗ này, là vì biết ở đây có rất nhiều gấu đen, nên họ phải cẩn thận hơn, và quan trọng nhất là, trong tay họ có đủ các loại súng.

Những thứ này chắc hẳn đều do Quy Nhất Tuần đưa cho họ, Vương Diệp thầm đoán.

Thấy Vương Diệp không nói gì, trên mặt họ cũng lộ vẻ phức tạp, sau đó đầy bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Thực ra chúng tôi cũng muốn giúp cậu, chỉ là chuyện này thật sự không đơn giản như vậy, tôi cũng hy vọng cậu có thể hiểu cho nỗi khổ của chúng tôi.” Nghe lời họ nói, Vương Diệp cười.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, trên mặt mọi người cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng Vương Diệp nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cười nói với họ: “Được thôi, tôi bây giờ sẽ đi lấy, các anh ở đây giúp tôi chăm sóc mấy người anh em này nhé!” Vương Diệp biết họ không muốn xuống, nên Vương Diệp nguyện ý chủ động đứng ra đảm đương, nhưng Bàn Tử thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lại đầy bất đắc dĩ nói: “Nói thật, tôi cũng không cần anh phải làm chuyện này.” Bàn Tử nói với vẻ căng thẳng.

Khi những lời này nói ra, Vương Diệp căn bản không đáp lời anh ta, nếu anh ta thật sự muốn đến, làm sao có thể nói những lời này.

Anh ta có rất nhiều cách, và Vương Diệp cũng không để ý đến bất cứ ai khác.

Trương Khởi Linh sở dĩ không đi theo Vương Diệp, là vì Vương Diệp đã ra lệnh cho anh ta, Vương Diệp bảo anh ta đứng ở chỗ này, canh chừng những người ở đây, vì Vương Diệp cảm thấy họ có vấn đề.

Nên Trương Khởi Linh cũng đương nhiên đứng ở đây, Bàn Tử thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh như vậy, Bàn Tử đẩy cánh tay anh ta một cái, anh ta muốn thúc giục Trương Khởi Linh đi theo Vương Diệp.

Kết quả không ngờ Trương Khởi Linh căn bản không đồng ý.

Thấy Trương Khởi Linh mặt lạnh tanh, trên mặt Bàn Tử cũng đầy bất đắc dĩ.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn khu rừng cây cao lớn này, rồi lại nhìn những viên đá vụn nhỏ, sau đó bắt đầu nói chuyện phiếm với những người bên cạnh mình.

Anh ta cảm thấy nơi này có chút quỷ dị, hơn nữa còn nói ra những thứ trên bản đồ.

Bàn Tử người này sở dĩ có nhiều bạn như vậy, một mặt là vì khi kết bạn Bàn Tử thích hào phóng không giữ lại gì.

Nhưng mặt khác là vì Bàn Tử người này rất xảo quyệt, còn rất trọng nghĩa khí.

Hiện tại, khi Bàn Tử nói những thứ này, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng thở dài, không biết phải khuyên ngăn Bàn Tử thế nào.

Nhưng thực tế, trực giác lại nói cho Trương Khởi Linh biết, Bàn Tử khi nói những thứ này, cũng sẽ mang lại điều không hay cho họ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh càng ngày càng khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày còn chưa kịp nói với Bàn Tử, kết quả không ngờ những người kia đều đã cười ha hả.

Những người đó lắc đầu, nhìn Bàn Tử trước mặt, đầy mệt mỏi nói với anh ta: "Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, những thứ này không phức tạp như cậu nghĩ đâu, nếu cậu không nói, chúng tôi còn không phát hiện ra chuyện này đâu." Giọng họ mang theo vài phần bất đắc dĩ, nghe lời họ nói, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn họ, cũng đầy khó hiểu nói: "Vậy các người có biết, Quy Nhất Tuần 'tìm hồn', rốt cuộc là chuyện gì không?" Trên mặt Bàn Tử đầy tò mò, câu hỏi của Bàn Tử nói ra, họ quả quyết gật đầu, sau đó không chút do dự nói với Bàn Tử: "Chẳng qua là đi bắt con gấu đen đó thôi, bắt được con gấu đen đó xong, chúng ta tiếp theo có thể đi tìm Quy Nhất Tuần." Vì con gấu đen đó đã dọa cháu trai của Quy Nhất Tuần một trận, nên họ muốn bắt con gấu đen đó, chỉ tiếc là không thành công.

Bàn Tử nghe thấy lúc đó, trên mặt Bàn Tử cũng đầy phức tạp.

Trực giác đang nói với Bàn Tử, chuyện như vậy không thể xảy ra, hiện giờ, nhìn những người trước mặt này, Bàn Tử cũng không hề kiêng dè nói: "Các người chắc chắn là có một số chuyện bị hiểu lầm rồi!" Giọng Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, nhưng lời anh ta nói ra, những người này lại lắc đầu, nhìn Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không có bất kỳ hiểu lầm nào, tất cả những gì chúng tôi đang làm bây giờ, đều là làm theo lời Quy Nhất Tuần dặn dò, huống hồ chúng tôi cũng không cảm thấy chuyện này có gì." Bắt một con gấu, có thêm nhiều người đến giúp cũng là bình thường, họ biểu hiện ra vẻ thờ ơ, dường như từ đầu đến cuối thật sự là Bàn Tử đã lo lắng quá nhiều.

Thấy vẻ mặt họ như vậy, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, Bàn Tử nhíu mày, căn bản không tin những gì mình thấy.

Mọi người đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời cũng cười ha hả, họ che miệng, nhìn Bàn Tử trước mặt, không nhịn được mở miệng nói: "Cậu sẽ không thật sự nghi ngờ những thứ này có vấn đề chứ?

Vậy cậu làm như vậy thật sự không được đâu, cậu là người quá đa nghi rồi." "Tôi nói cho cậu biết, chúng tôi chỉ đến đây bắt một con gấu mà thôi, cậu đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, và tin rằng họ cũng sẽ không làm những chuyện hại chúng ta đâu." Trên mặt họ đầy vẻ nghiêm túc, lời họ nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, hiểu rằng mọi chuyện này không đơn giản như họ nói.

Nhưng Bàn Tử không biết phải nói với họ thế nào, lúc này Hạo Thiên Chân đã kéo tay Bàn Tử, đầy sốt ruột nói: "Cậu tại sao lại phải nói nhiều với họ như vậy, họ có thể hiểu được sao?

Huống hồ, đây cũng chỉ là suy đoán một chiều của chúng ta mà thôi." Giọng Hạo Thiên Chân mang theo vài phần chán ghét, anh ta cảm thấy Bàn Tử đang cố ý gây rối cho họ, nhưng sau khi lời Hạo Thiên Chân nói ra.

Bàn Tử lại vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi không cảm thấy những điều tôi nói này có vấn đề, tôi chỉ tò mò thôi, vạn nhất có người giống tôi, cũng cảm thấy như vậy, có lẽ chuyến này của chúng ta có thể…" Lời giải thích của Bàn Tử còn chưa nói xong, những người khác đều cười ha hả, họ nhìn phong cảnh xa xa, cũng không biết là đang chế giễu Bàn Tử, hay là đang nghĩ đến chuyện khác mà vui vẻ.

Nhưng thực tế, Bàn Tử cũng hiểu, họ chắc chắn đang chế giễu mình, dù sao bộ mặt của những người này, đều rõ như ban ngày.

Nhưng vì Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh luôn kéo Bàn Tử, nên Bàn Tử cũng không băn khoăn quá nhiều nữa, ngược lại đối với chuyện này.

Bàn Tử cũng cảm thấy có lẽ thật sự là mình nghĩ nhiều rồi, chứ không phải thật sự phức tạp như anh ta nghĩ.

Chỉ tiếc là vào thời điểm như vậy, tâm trạng Bàn Tử vẫn có chút quỷ dị, Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài, không biết phải đối mặt với tất cả những điều này như thế nào.

Trong khi Bàn Tử đang suy nghĩ, cũng đang mong chờ Vương Diệp có thể nhanh chóng trở về, nếu Vương Diệp có thể nhanh chóng đến, có lẽ anh ta cũng có thể thông qua Vương Diệp, nhận được một số thông tin quan trọng.

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Tử đầy phức tạp, có lẽ cũng chỉ có Vương Diệp mới không hề giữ kẽ mà thảo luận những chuyện này với anh ta, đổi lại là người khác, e rằng thật sự sẽ chế giễu anh ta.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Bàn Tử đầy bất đắc dĩ.

Bàn Tử thở dài sâu sắc, không biết phải đối mặt với tất cả những điều này như thế nào, và lúc này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, lại không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: “Cậu lẽ nào thật sự cảm thấy những thứ này có thể chấp nhận được sao?” Trên mặt Bàn Tử đầy tò mò, khi câu hỏi này nói ra, Trương Khởi Linh không chút do dự gật đầu, Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Đại đa số mọi thứ trên đời, đều không phức tạp như chúng ta nghĩ, có lẽ thật sự là như chúng ta nghĩ ban đầu vậy.” Trương Khởi Linh cố ý hạ thấp giọng mình, Bàn Tử thấy vẻ mặt anh ta như vậy, Bàn Tử dù hiểu ý anh ta, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Vì đối với Bàn Tử mà nói, Trương Khởi Linh bây giờ căn bản là chưa hiểu rõ tình hình, nếu không Trương Khởi Linh làm sao lại biểu hiện ra vẻ mặt như vậy chứ.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Bàn Tử đã lộ ra vẻ phức tạp.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ là, khi anh ta ở đây chờ Vương Diệp, một người bên cạnh lại đi đến, đối phương tuy ngồi cạnh đống lửa.

Nhưng cả người hắn ta tái nhợt, trông như rất lạnh vậy, Bàn Tử thấy vẻ mặt hắn ta như vậy, nhất thời cũng trừng mắt nhìn xuống bầu trời.

Trời còn chưa hoàn toàn tối, nhưng lại có một chút ánh sáng mờ ảo, trông có vẻ sắp trời tối rồi, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Và lúc này, đối phương nhìn Bàn Tử cũng không chút do dự nói: “Chúng nó đều là kẻ có mưu đồ thâm sâu, các cậu khi ở cùng với bọn họ nhất định phải cẩn thận.” Hắn ta nói xong những lời này, lại trở về vị trí ban đầu của mình, hắn ta giả vờ như không có chuyện gì.

Bàn Tử thấy vẻ mặt hắn ta như vậy, trên mặt Bàn Tử đầy nụ cười.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng kéo tay hắn ta, nhìn hắn ta sốt ruột nói: “Rốt cuộc chuyện này là sao?

Anh chắc chắn là biết rõ rồi chứ, hơn nữa những suy luận vừa rồi của tôi cũng tuyệt đối không có vấn đề gì, tôi nghĩ anh chắc chắn là hiểu rõ những thứ này.” Bàn Tử kéo tay hắn ta, trên mặt mang theo vẻ sốt ruột, khi Bàn Tử nịnh nọt, đối phương cũng không nhịn được cười ha hả, thấy vẻ mặt hắn ta như vậy.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút quái dị, không ngờ đối phương nhặt một viên đá lên, không chút do dự ném về phía anh ta, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt đầy vẻ quái dị.

Lúc này Bàn Tử nhìn hắn ta, cũng đầy khó hiểu nói: “Anh tại sao lại lấy đá ném tôi?” Nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, không ngờ đối phương lập tức mặt mũi dữ tợn, giây tiếp theo, Bàn Tử cũng thấy đầu hắn ta nổ tung, sau đó, chỉ còn lại một cái thân thể trước mặt.

Tứ chi của hắn ta trong khi giãy giụa, Bàn Tử thấy hắn ta ngã xuống vũng máu, trên mặt Bàn Tử toàn là máu tươi, Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Anh ta tỉnh dậy trong tiếng kêu thảm thiết, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn nhau, hai người đều lắc đầu, đầy bất đắc dĩ nói: “Bàn Tử, gã này thật sự có vấn đề.” Trên mặt hai người đầy vẻ mệt mỏi, Bàn Tử nghe lời họ nói, Bàn Tử thở dài sâu sắc, không biết phải giải thích với họ thế nào.

Và lúc này, những người đi bên cạnh.

Họ cũng cười, họ đi đến, nhìn Bàn Tử trước mặt, hỏi thăm anh ta vài câu, Bàn Tử nghe lời họ nói, một câu cũng không nói nên lời.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại đặt ánh mắt vào bên cạnh đống lửa.

Bên cạnh đống lửa, không có ai cả, hơn nữa ở đó chỉ có củi đang cháy hừng hực, trông như đó là ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Nhưng những thứ đó, trông lại thật đáng sợ, Bàn Tử căn bản không hiểu, chuyện này là sao.

Trên mặt Bàn Tử đầy phức tạp, anh ta thở dài sâu sắc, trong khi lùi lại vài bước, người bên cạnh cũng vội vàng kéo tay Bàn Tử, sau đó vung một con dao qua.

Giây tiếp theo, Bàn Tử thấy ba con rắn bị hắn ta ghim lên cây.

Thấy cảnh tượng này, Bàn Tử cả người đều sững sờ tại chỗ, anh ta run rẩy lùi lại, trong ánh mắt anh ta đầy vẻ mệt mỏi, anh ta chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Trong khi anh ta sững sờ tại chỗ, đối phương thấy Bàn Tử sợ ngây người, nhất thời cũng cười ha hả, đối phương vỗ vai Bàn Tử, đầy nghiêm túc nói: "Cậu bây giờ còn trẻ.

Kinh nghiệm còn ít, đợi sau này cậu trải qua nhiều rồi, cậu sẽ biết những thứ này không đáng sợ như vậy." Giọng hắn ta mang theo vài phần phấn khích, lời hắn ta nói ra, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào, và lúc này, hắn ta nhìn Bàn Tử lại không hề kiêng dè nói: "Tất nhiên rồi, người trẻ tuổi có chút bay bổng, thích suy nghĩ lung tung cũng là điều bình thường." Hắn ta nói với vẻ bình thản, lời hắn ta nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu, anh thấy trời càng ngày càng tối, nhưng Vương Diệp vẫn không có tung tích, nhất thời, anh cũng cầm bó đuốc trong tay chuẩn bị xuống tìm Vương Diệp.

Những người đứng cạnh nhìn động tác của Trương Khởi Linh, suy nghĩ một lát rồi dứt khoát nói với cậu: "Nếu cậu thật sự muốn đi tìm Vương Diệp, chi bằng thế này, cứ tìm thêm người đến giúp, đông người bao giờ cũng tốt hơn, nơi này không đơn giản đâu." Nghe bọn họ nói, Trương Khởi Linh tuy gật đầu nhưng cũng khéo léo từ chối.

Ai mà biết được những người này thật sự đến giúp hay có ý đồ khác, nên Trương Khởi Linh không muốn gửi gắm hy vọng vào bọn họ.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt bọn họ lộ ra vài phần phức tạp, khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh, nhịn không được mở miệng nói: "Cậu đúng là cố chấp, về sau thế nào cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì." Nhưng người nói những lời này cũng dứt khoát chọn im lặng, vì Bàn Tử đã nhìn bọn họ với vẻ mặt đầy sốt ruột và nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử vốn có gì nói nấy, giờ đương nhiên có gì bực bội là phát ra ngay, tuyệt đối sẽ không khách khí với bọn người này.

Lúc này, mọi người đều chọn giữ im lặng, nhưng Bàn Tử suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định cầm Hạo Thiên Chân đi theo Trương Khởi Linh.

Chỉ là khi bọn họ chuẩn bị xuất phát, nhìn ngọn núi đồ sộ trước mặt, nơi đây có vô số con đường, bọn họ không chắc Vương Diệp sẽ đi lối nào.

Quan trọng nhất là, những ngọn núi ở đây khá hiểm trở, hơn nữa đường đi cũng quanh co.

Điều đó có nghĩa là, bọn họ đứng ở chỗ này, tầm nhìn chỉ giới hạn ở một khoảng nhỏ phía trước.

Bọn họ muốn đi tìm Vương Diệp thì phải mở rộng người ra, nhưng một khi đã mở rộng phạm vi, bọn họ sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị lạc.

Nghĩ đến chuyện này, mặt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy ảo não, cậu ôm đầu, nhìn Bàn Tử, nhịn không được hỏi: “Thật sự không có cách nào sao?” Lời cậu vừa thốt ra, Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Đầu óc Bàn Tử có lớn được bao nhiêu đâu, những thứ anh ta có thể nghĩ tới e rằng cũng chỉ có bấy nhiêu, làm sao anh ta biết tiếp theo phải làm những chuyện này thế nào.

Thấy vẻ mặt phức tạp của Trương Khởi Linh, Bàn Tử cũng cười nói với cậu: “Chi bằng thế này, chúng ta cứ bắn một quả pháo hiệu ở đây đi, biết đâu Vương Diệp thấy pháo hiệu, có thể sẽ biết chúng ta ở đâu rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa cầm pháo hiệu trong tay.

Nhưng động tác của Bàn Tử lại khiến những người kia cực kỳ bất mãn, bọn họ nhíu mày nhìn Bàn Tử, sau đó đầy sốt ruột nói: “Sao cậu lại lôi pháo hiệu ra?

Cái thứ này mà đốt trong đêm tối ở chỗ này, chẳng phải là thu hút lũ gấu tới sao?” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần tức giận, lời vừa nói ra, Bàn Tử lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, dứt khoát nói với bọn họ: “Các người vừa rồi không phải nói muốn đi tìm cùng chúng tôi sao?

Đã vậy thì mọi người cứ bắt đầu tản ra đi, ba người một nhóm, cầm đuốc đi các hướng mà tìm.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn chằm chằm bọn họ, vẻ mặt cậu tràn đầy cẩn thận, nhưng khi lời cậu vừa thốt ra, những người trước mặt lại nhịn không được cười phá lên.

Bọn họ lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Cậu có nghĩ mọi chuyện quá đơn giản không?” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần sốt ruột, nghe những lời này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, cậu nhíu mày, đầy khó hiểu nói: “Các người vừa rồi nói sẽ giúp đỡ mà.” Trương Khởi Linh nói rất nghiêm túc, nhưng cậu không ngờ rằng, lời vừa thốt ra lại nhận được tiếng cười ha hả của những người này.

Bọn họ lắc đầu, chỉ vào Trương Khởi Linh trước mặt, ngay sau đó không kiêng nể gì nói: “Đúng là người trẻ đơn thuần, tùy tiện nói vài câu cũng có thể bị lừa.

Cũng tại chúng tôi không nên đùa như vậy.” Bọn họ vừa nói vừa ôm ngực, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, dường như thật sự đang cảm thấy hối lỗi vì lời nói đùa của mình.

Trương Khởi Linh dường như cũng hiểu rõ bọn họ là loại người gì, lúc này cậu nhíu mày, nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, quyết định ba người bọn họ cùng đi tìm.

Chương 1139

Thấy ba người bọn họ kiên quyết như vậy, những người này lại lần nữa mở miệng nói: “Điều đáng sợ nhất là Vương Diệp quay về, kết quả lại còn phải đi tìm ba người các cậu, cứ chạy tới chạy lui suốt một đêm như vậy, vạn nhất thật sự đụng phải lũ Hắc Hạt Tử kia, e rằng...” Đêm nay khó mà yên giấc được.

Bọn họ nghĩ thầm trong lòng như vậy, trên mặt tràn đầy mỉa mai, lời vừa nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải, còn Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng Vương Diệp vừa chuẩn bị đứng dậy, lại không ngờ Trương Khởi Linh lúc này đã dứt khoát xuất phát, trên mặt cậu mang theo vài phần phức tạp.

Đối với Trương Khởi Linh mà nói, nếu còn tiếp tục do dự thì chắc chắn sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì, chi bằng dứt khoát một chút, trực tiếp xông lên.

Thấy Trương Khởi Linh cứ thế mà đi, trên mặt mọi người cũng lộ ra vài phần mệt mỏi, mọi người nhịn không được khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh đầy bất đắc dĩ nói: “Cậu thật sự quá ngây thơ rồi, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy kiêu ngạo, lời vừa nói ra, Trương Khởi Linh chỉ tùy ý cười cười.

Lúc này, Vương Diệp cũng dứt khoát xuất hiện, thấy Vương Diệp cuối cùng cũng trở về, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra vẻ kích động, Trương Khởi Linh vội vàng bước tới.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp chỉ cầm chiếc lều trong tay nói:

"Đi đến chỗ khác đi, tôi đã tìm được một nơi có địa thế tốt hơn, ở đó có lẽ chúng ta sẽ an toàn hơn." Nhưng lời Vương Diệp vừa thốt ra, những người này liền cười ha hả, bọn họ lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy khinh thường nói: "Công bằng mà nói, thời gian chúng tôi đến đây sớm hơn các cậu, ở cái nơi này, số lần chúng tôi lăn lộn sứt sẹo còn nhiều hơn các cậu, cho nên nơi này tuyệt đối là an toàn nhất." Bọn họ vừa nói vừa hất cằm, trên mặt mang theo vài phần kiêu ngạo.

Nghe những lời này của bọn họ, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh tùy ý, lúc này Trương Khởi Linh tức đến nghiến răng nghiến lợi, Trương Khởi Linh ghét nhất là cái điệu bộ ấy của bọn họ.

Thấy Trương Khởi Linh tức giận như vậy, mọi người cũng cười phá lên, bọn họ không quên vẻ ngây thơ của Trương Khởi Linh vừa nãy, lúc này, bọn họ nhìn Vương Diệp cũng dứt khoát nói: "Vừa rồi Trương Khởi Linh còn nói muốn đi tìm cậu, ba người bọn họ nếu thật sự đi tìm cậu giữa hoang giao dã ngoại này, chẳng phải là đi tìm chết sao?" Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, lời vừa nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết nên diễn tả suy nghĩ trong lòng mình như thế nào.

Nhưng Trương Khởi Linh lại hất cằm, nhìn Vương Diệp, đầy nghiêm túc nói: "Khi xưa đã kết bái rồi, giờ chút khó khăn này làm sao có thể đánh gục, thậm chí là chia rẽ chúng ta được chứ." Giọng điệu Trương Khởi Linh chỉ có sự bình tĩnh.

Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt anh ta lộ ra vài phần phức tạp, anh ta nhịn không được khẽ thở dài, sau đó nhìn Trương Khởi Linh đầy rầu rĩ nói: "Nói thật, những lời cậu nói nghe thì hay đấy, nhưng thực tế những chuyện này căn bản không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Bàn Tử vừa nói vừa thở dài thật sâu, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Thấy Bàn Tử như vậy, Trương Khởi Linh cũng nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, nhất thời cũng bật cười, cậu che miệng, nhìn Bàn Tử trước mặt, đầy sốt ruột nói: “Trong số chúng ta, chắc chỉ có anh là chọn bỏ chạy thục mạng, dù sao tôi cũng quen rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa cầm đồ trong tay, thấy Vương Diệp cố chấp muốn rời đi, trên mặt mọi người cũng lộ ra vài phần phức tạp, mọi người khẽ thở dài, dứt khoát giữ lại.

Nhưng lời khuyên của bọn họ, Vương Diệp không nghe lọt tai, bọn họ suy nghĩ một lát, cũng không miễn cưỡng nữa, mà cứ thế tiễn Vương Diệp và những người khác rời đi.

Thấy bọn họ cứ thế mà đi, trên mặt mọi người cũng lộ ra vài phần phức tạp, mọi người nhịn không được khẽ thở dài, sau đó bắt đầu bàn tán về chuyện của Vương Diệp.

Nói thật, Vương Diệp trong lòng bọn họ cũng coi như là một người khá nổi tiếng.

Bây giờ, bọn họ nhìn Vương Diệp trước mặt, cũng nhịn không được nói với cậu: “Cậu nhớ phải cẩn thận đấy.” Bọn họ chỉ nói câu này rồi không nói thêm gì nữa, làm sao Vương Diệp có thể không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng bọn họ chứ.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng dẫn bọn họ đến một hang động.

Nơi này là hoang phế, cho nên Vương Diệp mới dẫn bọn họ đến, trên mặt bọn họ mang theo vài phần hưng phấn, nhịn không được mở miệng nói: “Vẫn là phải dựa vào cậu.” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần vui vẻ, ánh mắt của Bàn Tử càng lộ ra vẻ kích động, anh ta nhịn không được nói với Vương Diệp: “Nói thật, nếu không phải có cậu quay lại, e rằng chúng ta ở nơi kia còn không có chỗ dung thân!

Hơn nữa tư tưởng của bọn người kia, bao gồm cả tính cách của bọn họ, thật sự phi thường.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu, trên mặt anh ta tràn đầy phức tạp, tuy bây giờ trời đã tối, nhưng Vương Diệp đã nhóm lửa ở chỗ này, nên ở đây không tối lắm.

Bàn Tử cũng qua giúp dựng lều, anh ta đào một cái hố rồi cắm cọc lều vào đó.

Sau khi làm xong một loạt chuyện này, anh ta lại nhìn Vương Diệp bên cạnh đầy khó hiểu nói: “Chúng ta có hang động rồi, còn ở ngay cửa, làm mấy cái này hình như không có tác dụng gì...” Lời anh ta vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhịn không được nói với anh ta: “Đó là để thu hút sự chú ý của người khác, còn cái lều này chỉ là dựng tạm ở đây thôi, vạn nhất có lúc chúng ta phải ra ngoài thì sao?” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào bên trong hang động, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, nhưng Bàn Tử ngẩng đầu nhìn đỉnh hang động, lại phát hiện đây là một vách núi vô cùng hiểm trở.

Nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử nhịn không được khẽ cười, nhưng sau khi phản ứng lại, anh ta lại vỗ đầu mình, đầy sốt ruột nói với Vương Diệp: “Cậu mau qua xem, hai vách núi này có giống một ngôi mộ không?” Trên mặt anh ta mang theo vài phần lo lắng, lời vừa nói ra, Vương Diệp nhìn hang động trước mặt, nhưng cậu không nhìn ra điều gì.

Cho nên Vương Diệp lùi lại vài bước, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, cũng vội vàng dẫn Vương Diệp lùi lại.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp đứng tại chỗ, không muốn lùi lại, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Lúc này Vương Diệp cho Bàn Tử một cái tát, Bàn Tử quá kích động, cho nên làm bất cứ chuyện gì cũng không suy nghĩ đến hậu quả.

Và lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng đầy sốt ruột nói với anh ta: “Anh quay đầu nhìn kỹ xem phía sau mình có gì?

Rồi hãy nói với tôi.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử ngây người tại chỗ, anh ta trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này Bàn Tử càng ngây người ra, một câu cũng không nói nên lời.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Vương Diệp cũng cười lắc đầu, đây cũng là vách núi hiểm trở, hơn nữa mặt này vô cùng dốc đứng.

Cho nên nếu bọn họ thật sự cứ thế lùi lại, một cái không cẩn thận là sẽ trực tiếp lăn xuống.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ, Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt anh ta cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này Bàn Tử nhịn không được khẽ thở dài, đồng thời cũng xin lỗi Vương Diệp, những lời anh ta vừa thốt ra, nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, không thèm để ý đến Bàn Tử, dù sao những lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, chỉ khiến Vương Diệp cảm thấy hơi buồn cười.

Thấy Vương Diệp biểu hiện lạnh nhạt như vậy, tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên hơi bất đắc dĩ.

Bàn Tử nhìn hang động trước mặt, ngay sau đó lại kéo tay Vương Diệp, đầy căng thẳng nói với cậu về chuyện ở đây.

Anh ta cảm thấy nơi này giống một ngôi mộ, cho nên phong thủy ở đây chắc chắn không tốt lắm, hơn nữa đi vào hang động này, có lẽ cũng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến những gì mình đã thấy trong giấc mơ, lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, dứt khoát nói ra.

Khi Bàn Tử nói ra, căn bản không ai chịu nghe, vì đối với Vương Diệp mà nói, Bàn Tử không thể cung cấp thông tin quan trọng cho cậu.

Quan trọng nhất là, những thứ Bàn Tử nói, cậu thật sự không để tâm, chỉ là một giấc mơ thôi, có thể đại diện cho điều gì?

Thấy Vương Diệp vẻ mặt hờ hững như vậy, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy bất đắc dĩ, Bàn Tử khẽ thở dài, luôn cảm thấy mọi chuyện không đúng lắm, nhưng nhìn môi trường xung quanh này, Bàn Tử cũng không nói ra được có chỗ nào không đúng, cho nên Bàn Tử chỉ có thể lững thững đi lại ở đây.

Và lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử cũng không kiêng nể gì nói với anh ta: "Nói thật, nếu anh thật sự cảm thấy ở đây có vấn đề, thì anh cứ ở đây mà xem kỹ, vấn đề ở đâu, đợi anh tìm thấy rồi, tôi sẽ qua cùng anh thảo luận." Bây giờ chưa tìm thấy, Vương Diệp đương nhiên phải chuẩn bị cho khẩu phần ăn tiếp theo, cho nên Vương Diệp cũng lấy ra không ít lương khô từ trong ba lô.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần phức tạp, Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lại cười nói với anh ta: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Bây giờ vẫn là nên ăn no bụng mới là quan trọng nhất." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử lại cười phá lên: "Tôi cũng không biết tại sao, sau khi ăn một cái bánh thịt của bọn họ, hình như tôi không còn đói nữa, chỉ cảm thấy toàn thân đầy sức lực, bây giờ cũng không đói lắm." Bàn Tử nhìn những thứ này, nhất thời cũng có một loại cảm xúc chán ghét, cứ như thể thứ này không thể khiến anh ta đói vậy.

Thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp lập tức ngây người tại chỗ, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vốn dĩ không thèm để ý đến

Bàn Tử, nhưng bây giờ nghe những lời này của Bàn Tử.

Hai người bọn họ đều ngây người ra, bọn họ trợn tròn mắt nhìn Bàn Tử, khó tin nói: “Không phải chứ, cái tên tham ăn nhà anh sao lại thế này?” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy kinh ngạc, lời vừa thốt ra, Bàn Tử chỉ vẻ mặt qua loa lắc đầu, Bàn Tử nhìn bọn họ, rất bình tĩnh nói: “Tôi không thấy tôi làm như vậy có vấn đề gì.” Trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảnh đạm nhiên, thái độ anh ta biểu hiện ra ngoài quá tùy tiện, mọi người thấy Bàn Tử như vậy, lại vội vàng kéo tay Bàn Tử nói: “Anh có phải đang nghĩ gì không?” “Hay là anh đang giảm cân.” Trong khi bọn họ đang đoán, Bàn Tử cũng cười phá lên, Bàn Tử lắc đầu, nhìn bọn họ vô cùng nghiêm túc nói: “Không có giảm cân, chỉ là thật sự không thể ăn nổi, hơn nữa tôi cảm thấy thứ bọn họ cho tôi hình như thật sự có vấn đề.” Lúc này Bàn Tử cũng ôm bụng ngồi xuống, Vương Diệp tưởng Bàn Tử bị đau bụng, nhất thời cũng lấy súng lục từ trong túi mình ra.

Cậu chuẩn bị đi giáo huấn bọn người kia một trận, kết quả không ngờ Bàn Tử trực tiếp nhìn Vương Diệp nói: “Cậu lấy thứ này ra làm gì?

Đồ của bọn họ chắc là không có vấn đề gì, nhưng tôi đoán bên trong chắc có thêm một số thành phần khiến người ta không dễ đói.” Nếu không Bàn Tử làm sao lại biểu hiện như vậy?

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên hơi khó coi, Vương Diệp nhíu mày, vỗ vai Bàn Tử vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu anh có vấn đề thì đừng cố gắng chịu đựng, nếu cố gắng chịu đựng mà xảy ra chuyện gì, mọi người sẽ không có cách nào đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử nhíu mày, thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cười hì hì gật đầu, vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Nhưng dù vậy, cả người Bàn Tử trông có vẻ không ổn, trên đầu anh ta đột nhiên có mồ hôi lạnh chảy xuống, nhìn những giọt mồ hôi lạnh này, cả người Vương Diệp đều ngây người ra.

Lúc này Bàn Tử cũng thở dài thật sâu, anh ta ôm đầu, nhìn Vương Diệp đầy đau khổ nói: “Đợi một chút, tại sao bụng tôi lại khó chịu như vậy?” Giọng điệu của anh ta tràn đầy phiền muộn, nghe những lời này của anh ta, Vương Diệp cũng biết mình đã đoán đúng, quả nhiên những thứ đó có vấn đề.

Vương Diệp tức đến nắm chặt nắm đấm, Trương Khởi Linh càng trực tiếp chuẩn bị xông qua, nhưng bên ngoài đã rất tối rồi, ngoại trừ ngọn lửa trại ở đó có thể mang lại kỳ tích!

Mặt trăng trên đầu đã bị mây đen che phủ, nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, cậu nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy bất đắc dĩ nói: “Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?” Một khi bọn họ bước ra khỏi nơi được lửa trại chiếu sáng, thì cũng đồng nghĩa với việc đi lại trong bóng tối không thấy năm ngón tay.

Thứ đó thật sự quá đáng sợ, thị lực của bọn họ không tốt như vậy, hơn nữa bọn họ cũng không muốn thử thách loại cực hạn đó.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt cậu lộ ra vài phần bất đắc dĩ, cậu nhịn không được khẽ thở dài, sau đó đá Bàn Tử dậy.

“Cứ đưa Bàn Tử qua đó trước đã, chắc chắn là đồ ăn của bọn họ có vấn đề, nếu không Bàn Tử làm sao lại như vậy?” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo vài phần tức giận, thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lập tức gật đầu, không phủ nhận, nhưng trên mặt Trương Khởi Linh cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Cậu nhìn môi trường xung quanh này, ngay sau đó dứt khoát cầm đuốc đi dẫn đường, ba người bọn họ cầm đồ ăn của mình, cứ thế lảo đảo rời khỏi nơi này.

Bọn họ vẫn còn nhớ đi về hướng nào.

Cho nên bọn họ dứt khoát vội vàng đi qua, bọn họ nhìn ngọn lửa trại ở đằng xa, bọn họ nghe thấy có người ở đó đang nói cười, trên mặt bọn họ tràn đầy sốt ruột.

Bọn họ bây giờ còn có thể cười ra tiếng, thật sự khiến người ta cảm thấy đáng ghét.

Lúc này Bàn Tử đã bắt đầu rên rỉ, trên mặt Bàn Tử tràn đầy đau khổ, anh ta nhịn không được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: “Tôi chắc không chết đâu nhỉ!” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy tò mò, câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh đã bắt đầu mắng mỏ nói: “Sớm đã bảo anh rồi, đừng ăn đồ của bọn họ cho, sao cứ không nghe?

Giờ sắp chết rồi mới biết hối hận phải không!” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sốt ruột, lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Bàn Tử lại thở dài thật sâu, Bàn Tử lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, sau đó, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi biết, từ rất lâu rồi cậu đã ghét tôi, giờ thấy tôi chết, chắc cậu cũng vui lắm.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài, anh ta không chịu sửa sai, cũng không chịu chấp nhận những lỗi lầm của mình, mà lại ở đây nói những lời mỉa mai này.

Nhất thời, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi, Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cuối cùng Trương Khởi Linh cũng không nói thêm gì nữa, mà không chần chừ đi đến trước mặt những người kia, cậu đứng giữa những người này, ngay sau đó, cầm súng trong tay, chỉ vào đầu một người trong số họ.

“Vừa rồi các người đã bỏ gì vào thứ đã đưa cho Bàn Tử?” Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, mọi người đều giật mình, bọn họ trợn tròn mắt, nhìn khẩu súng trong tay Trương Khởi Linh, sau đó lại cười ha hả nói: “Cái tên nhà cậu gan cũng lớn đấy, khẩu súng này không đi chỉ lũ Hắc Hạt Tử kia, vậy mà lại nhằm vào chúng tôi, cậu không thấy mình có vấn đề sao?” Giọng điệu của bọn họ tràn đầy sốt ruột, nhưng Trương Khởi Linh lại không hề bị ánh mắt của bọn họ, bao gồm cả khí thế của bọn họ chấn nhiếp, mà vẻ mặt bình tĩnh chỉ vào đầu đối phương.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, trên mặt mọi người cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, mọi người trực tiếp rút súng từ trong túi ra, bọn họ đồng loạt chỉ vào Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh lại không hề sợ hãi.

Lúc này Vương Diệp cũng đi tới, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn những người trước mặt, đầy bất đắc dĩ nói: “Chắc cho đến bây giờ, các người vẫn ngây thơ cho rằng, Cừu Nhất Tuần giở trò này khiến chúng ta đến đây, là để đoạt lại hồn phách sao?

Nhưng trên thực tế có thật sự đơn giản như vậy không?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn bọn họ mỉm cười.

Nghe lời Vương Diệp, trên mặt bọn họ tràn đầy sốt ruột, nhưng tên bị Trương Khởi Linh chỉ súng vào đầu, lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn nhìn Vương Diệp vẻ mặt phẫn nộ nói: “Lo mà quản chó của cậu đi.” Hắn biết Trương Khởi Linh răm rắp nghe lời, cho nên cũng hiểu Trương Khởi Linh làm chuyện như vậy, chắc chắn là vì Vương Diệp.

Thấy hắn tức giận như vậy, Vương Diệp lập tức bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn mọi người, rất nghiêm túc nói: “Chỉ để đối phó một con Hắc Hạt Tử thôi, hà tất mỗi người đều có súng?

Mấy khẩu súng này thật sự là để đối phó Hắc Hạt Tử sao?” Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần tò mò, những câu hỏi này vừa thốt ra, trên mặt mọi người lộ ra vài phần quỷ dị, thực ra có vài người đã đoán được điều không đúng, nhưng bọn họ cố tình giả vờ không biết.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người cũng cười ha hả mở miệng nói: “Cậu muốn biểu đạt điều gì thì cứ nói thẳng ra đi!

Đừng có quanh co lòng vòng không hay, huống hồ tâm tư của chúng tôi cũng không phức tạp như cậu, những thứ nghĩ đến, những thứ nhìn thấy cũng không nhiều như vậy.” Bọn họ nói một cách nghiêm trang, lời vừa thốt ra, nhận được cũng là sự khinh miệt của Vương Diệp, Vương Diệp nhìn bọn họ đầy kiêu ngạo nói: “Các người thật sự không hiểu sao?” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt bọn họ trở nên hơi khó coi, bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy bất đắc dĩ nói: “Chúng tôi thật sự không hiểu, người tài giỏi như cậu, có lẽ có thể chỉ điểm mê tín cho chúng tôi được chăng, chắc chắn...” Lời bọn họ còn chưa nói xong, trên mặt Vương Diệp đã lộ ra vẻ bất đắc dĩ, Vương Diệp khẽ thở dài, ngay sau đó nhìn những người trước mặt, không kiêng nể gì nói: “Nói thật, các người này, không những ngu xuẩn, mà còn thông minh đến bất thường.” Vương Diệp cười hì hì nói, khi nói đến đây, những người trước mặt đều tức đến nghiến răng nghiến lợi, bọn họ tuy đều không nổ súng, nhưng bọn họ cũng biểu lộ vẻ chán ghét đối với Vương Diệp.

Từng người một lườm nguýt, hất cằm, cái điệu bộ đó, hận không thể dùng lỗ mũi để nhìn người.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp lại lần nữa cảm thán một câu: “Bị người ta lợi dụng làm quân cờ, vậy mà còn không biết thông tin liên lạc quan trọng đến mức nào, ngược lại còn cho rằng mình cầm súng ở đây là bá chủ một phương.” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, lời cậu châm chọc vừa thốt ra, sắc mặt những người này đều trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng trùng hợp thay cũng chính vì Vương Diệp nói toàn là sự thật, cho nên trên mặt bọn họ cũng tràn đầy bất đắc dĩ, bọn họ khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, ngay sau đó vội vàng cất súng trong tay đi.

Chương 1140

Trong khoảnh khắc như vậy, bọn họ cũng hiểu, nếu còn tiếp tục đấu đá lẫn nhau, thì bọn họ thật sự sẽ trở thành quân cờ hoàn hảo nhất trong tay Cừu Nhất Tuần.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt bọn họ tràn đầy bất đắc dĩ, bọn họ khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: “Chúng tôi đã không biết nên nói gì nữa rồi, dù sao những thứ đồ ăn chúng tôi có đều là Cừu Nhất Tuần đưa cho chúng tôi, cho dù cậu có muốn nghi ngờ chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng không biết nên giải thích những thứ này với cậu như thế nào.” Bọn họ nói một cách nghiêm trang, lời vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ vẻ mặt qua loa lắc đầu, Vương Diệp vỗ vai bọn họ vô cùng nghiêm túc nói: “Nhưng tôi không tin những điều các người nói.” Vương Diệp dám khẳng định những thứ này chắc chắn có bàn tay của bọn họ nhúng vào, nếu không chỉ dựa vào một mình Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần làm sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Hơn nữa hắn cũng không có năng lực đó.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người vội vàng lắc đầu, mọi người nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Chúng tôi không hề lừa cậu, chuyện này thật sự là do Cừu Nhất Tuần một tay sắp đặt.” Bọn họ vẫn không chịu khai ra sự việc, cho nên Vương Diệp cũng không đặt tâm tư vào bọn họ, mà nhìn Bàn Tử trước mặt, nhìn bọn họ vẻ mặt quỷ dị nói: “Vậy tình trạng của Bàn Tử phải xử lý thế nào?

Tôi nghĩ các người chắc đã từng trải qua rồi chứ?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, bọn họ gật đầu, tuy hơi không tình nguyện, nhưng vẫn lấy ra những thứ Vương Diệp cần.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp lập tức bật cười.

Khi Vương Diệp nhét viên thuốc vào miệng Bàn Tử, không bao lâu sau, tình trạng của Bàn Tử tuy tốt hơn, nhưng cả người Bàn Tử như vừa từ dưới nước vớt lên vậy.

Cả người anh ta đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, cũng khẽ thở dài, sau đó đầy bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Chúng tôi thật sự không biết chuyện này là thế nào, cậu muốn truy cứu trách nhiệm của chúng tôi, chúng tôi cũng không có cách nào, dù sao đều là Cừu Nhất Tuần một tay sắp đặt.” Trên mặt bọn họ tràn đầy nghiêm túc, bọn họ đẩy tất cả trách nhiệm lên người Cừu Nhất Tuần, chỉ sợ Vương Diệp lập tức đi giải quyết Cừu Nhất Tuần.

Nhưng suy nghĩ trong lòng bọn họ, Vương Diệp làm sao có thể không biết chứ, Vương Diệp lắc đầu, nhìn bọn họ vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nếu các người vẫn không chịu khai ra, thì tiếp theo tôi thật sự sẽ không tha cho các người đâu.” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt bọn họ trở nên hơi khó coi.

Lúc này, bọn họ dứt khoát nói với Vương Diệp: “Chúng ta mọi người có thể hợp tác tốt, nhưng ai mà biết được hợp tác với loại người như cậu có kết quả tốt đẹp không?

Nhỡ đâu giây sau cậu lại trở mặt thì sao?” Nghe lời bọn họ, Vương Diệp lập tức ngây người tại chỗ, Vương Diệp trong lòng tự hỏi nhân phẩm của mình chắc không đến nỗi tệ như vậy.

Nhưng bây giờ bọn họ lại biểu hiện ra thái độ này, nhất thời, Vương Diệp cũng cảm thấy vô cùng tò mò.

“Tại sao các người lại nói như vậy?” Vương Diệp nhìn bọn họ đầy khó hiểu truy vấn.

Khi câu hỏi này vừa thốt ra, mọi người đều thở dài, mọi người nhìn Vương Diệp trước mặt, ngay sau đó, dứt khoát mở miệng nói: “Cậu thật sự ngốc, hay là giả ngốc?” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần sốt ruột, dường như không muốn trả lời câu hỏi của Vương Diệp, thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp dứt khoát nói: “Tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu thật sự có những chuyện không hay đó, có lẽ cũng chỉ là do những lời đồn đại bên ngoài và hiểu lầm gây ra thôi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, trên mặt tràn đầy sự chân thành.

Thấy dáng vẻ của anh, mọi người không biết nên nói gì, có lẽ vì ánh mắt anh kiên định.

Thế nên, mọi người lúc này suy nghĩ một chút, cũng không do dự mà nói ra chuyện nhà họ Uông.

Sau khi họ nói ra, Vương Diệp liền ngây người.

Lúc này, Vương Diệp cười phá lên, nhìn họ với vẻ bất đắc dĩ nói: "Không ngờ lại thật sự có liên hệ với nhà họ Uông." Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, vốn tưởng quả báo có lẽ còn phải một lúc nữa mới đến, ai ngờ lại đến sớm như vậy.

Hiện giờ nhìn những người trước mặt, Vương Diệp cũng rất nghiêm túc giải thích với họ, nhưng những lời giải thích của Vương Diệp nói ra, chỉ nhận được sự bất lực từ họ.

Những người đó lắc đầu, căn bản không tin lời Vương Diệp nói, thấy vẻ kiêu ngạo trên mặt họ, Vương Diệp cũng khẽ thở dài, giờ đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, không khỏi nói với anh: "Thật ra mà nói, tính cách của tôi anh cũng hiểu.

Nếu tôi thật sự muốn ra tay với nhà họ Uông, thì nhà họ Uông không thể nào có người sống sót." Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh dứt khoát gật đầu.

Mọi người nghe Vương Diệp nói vậy, nhất thời cũng thấy có lý.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, cũng không hề né tránh mà nói: "Chắc là Cửu Nhất Tuần đã kể cho các vị nghe chuyện này phải không!" Nghe Vương Diệp nói, họ gật đầu, lúc này, trên mặt họ cũng mang vài phần thận trọng và căng thẳng.

Giờ đây, Vương Diệp cũng cười phá lên.

Không thể phủ nhận, Cửu Nhất Tuần đã chơi trò này rất tốt, trực tiếp chơi một màn chia rẽ, khiến tất cả mọi người đều nghi ngờ Vương Diệp.

Trong khi nghi ngờ Vương Diệp, họ còn nghĩ cách nhắm vào Bàn Tử, đây đối với Vương Diệp mà nói là một chuyện cực kỳ buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải đối phó với những rắc rối này ra sao, nhưng mà...

Những người trước mặt lại cười nói với Vương Diệp: "Tên Cửu Nhất Tuần này chắc chắn có vấn đề, với lại hôm nay cũng may là cậu chịu ra đây nói chuyện rõ ràng mọi việc, nếu không chúng tôi chắc chắn sẽ sai hết lần này đến lần khác." Hiện giờ, họ cũng coi như đã hiểu rõ tình hình, Vương Diệp thấy dáng vẻ của họ, lập tức gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn họ, không khỏi mở lời nói: "Cho dù có sai hết lần này đến lần khác đi nữa, nhưng những chuyện này đối với các vị mà nói, chắc cũng chẳng đáng là gì nhỉ." Họ có thừa cách để giải quyết, hơn nữa cũng sẽ không bị mọi chuyện này đánh gục.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ trong lòng, họ gật đầu.

Chỉ là hiện tại nếu có thể hợp tác với Vương Diệp, thật ra cũng là một chuyện tốt, họ nghĩ trong lòng, dù sao thì ai cũng là người không có lợi thì chẳng ai dốc sức.

Thấy dáng vẻ của họ, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần kiêu ngạo.

Vương Diệp lắc đầu, không nói gì thêm với họ, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, mở lời nói với anh: "Đợi Bàn Tử khỏe lại thì chúng ta về nghỉ ngơi đi, dù sao ngày mai chúng ta chắc chắn phải xuống núi." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Mọi người nhìn Vương Diệp, cũng không nói gì thêm, đối với đề nghị này của Vương Diệp, họ không có ý kiến gì.

Thấy dáng vẻ của họ, Vương Diệp liền bật cười, anh nhìn họ, không khỏi mở lời cảm thán: "Đương nhiên rồi, tôi cũng hiểu lập trường của các vị, các vị đứng về phía Cừu Nhất Tuần, nhưng cũng hy vọng bản thân có thể thu hoạch được nhiều lợi ích hơn." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với họ, mọi người nghe xong, tuy có chút ngại ngùng, nhưng đều thừa nhận.

Tuy nhiên, khi họ thừa nhận, Vương Diệp nhìn họ, cũng đầy vẻ bất đắc dĩ mà thở dài: "Miếng bánh trước mặt chỉ có bấy nhiêu thôi, muốn là người đầu tiên ăn bánh, e rằng các vị còn chưa đủ tư cách đâu, hơn nữa nếu không cẩn thận lại trở thành vật hy sinh, lúc đó thì thật là trò cười." Giọng Vương Diệp mang chút suy tư, Bàn Tử cuối cùng cũng hồi phục, lúc này Vương Diệp cũng đưa Bàn Tử về.

Mọi người thấy Vương Diệp đi điệu nghệ như vậy, trên mặt họ cũng đầy vẻ bất lực.

Không thể phủ nhận, Vương Diệp nói là thật, nhưng họ lại cảm thấy chuyện đó không thể xảy ra, quan trọng nhất là Cừu Nhất Tuần hẳn sẽ không đối xử với họ như vậy.

Nghĩ đến đây, trên mặt họ lộ ra vài phần phức tạp, chỉ là họ nghĩ trong lòng như vậy thôi, nhưng những lời Vương Diệp nói cũng đã mang đến cho họ một ảnh hưởng không nhỏ.

Thấy họ cứ thế rời đi, Vương Diệp cũng cười nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: "Tên Cừu Nhất Tuần này đúng là có thủ đoạn." Vương Diệp giơ ngón tay lên.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cười khẽ, lúc này mọi người cũng quay về sơn động ban đầu.

Tuy tình trạng của Bàn Tử đã không còn tệ như vậy nữa, nhưng Vương Diệp vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được sự suy yếu của Bàn Tử.

Lúc này, Bàn Tử thở dài, trực tiếp nằm lên chiếc giường Vương Diệp đã trải sẵn.

Anh nhìn Vương Diệp, đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Thật ra mà nói, Bàn gia thật sự đã bị hãm hại, nếu không bọn chúng làm gì có cơ hội này?" Bàn Tử hận đến nghiến răng nghiến lợi, Vương Diệp thấy vẻ mặt Bàn Tử, nhất thời cũng cười nói với anh: "Tôi hiểu những suy nghĩ này của anh, huống hồ những chuyện này cũng chẳng có cách nào khác." Vương Diệp bình tĩnh nói, Bàn Tử nghe những lời này của Vương Diệp, dù gật đầu, nhưng mặt anh lại đầy vẻ quái dị.

Bàn Tử đánh một cái ngáp, không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Dù Bàn Tử cả đêm không có chuyện gì, nhưng Vương Diệp lo lắng cho anh, nên cả đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Vương Diệp đã chuẩn bị mọi thứ, sẵn sàng dẫn họ xuống núi, nhưng Vương Diệp không ngờ, Cừu Nhất Tuần lại đích thân đến.

Cừu Nhất Tuần dẫn theo cháu trai mình, cháu của ông ta trông tinh thần không được tốt lắm.

Mọi người nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, cũng đầy vẻ mệt mỏi mà thở dài.

Trong khi họ trò chuyện với Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần vừa nghe họ nói vừa gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp đã sải bước đến đối diện ông ta.

Vương Diệp khí thế hung hăng, chưa từng nghĩ sẽ khách sáo với Cừu Nhất Tuần.

Giờ đây, Vương Diệp cầm khẩu súng trong tay, chĩa vào đầu Cừu Nhất Tuần và mở lời nói: "Tại sao lại bỏ thứ gì đó vào đồ ăn?" Nghe Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần cau mày, ông ta nhìn hành động của Vương Diệp, rồi đột nhiên cười phá lên, ông ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ mệt mỏi nói: "Cậu làm như vậy không phải là một chuyện tốt đâu.

Có những việc sai một lần thì được, nhưng sai lần thứ hai, thứ ba thì không được nữa rồi, hơn nữa tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ thật sự làm những chuyện hại các cậu." Cừu Nhất Tuần nghiêm túc nói, nhưng khi những lời này nói ra, chỉ nhận được sự bất lực từ Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, không chút do dự nói với Cừu Nhất Tuần: "Vẫn không chịu thừa nhận sao?" Giọng Vương Diệp đầy vẻ bực bội, lời Vương Diệp vừa dứt, trên mặt Cừu Nhất Tuần chỉ còn một mảng phức tạp, ông ta không biết phải trả lời thế nào.

Và lúc này, Vương Diệp cũng bóp cò súng.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Ông ta cau mày, nhìn Vương Diệp không khỏi mở lời nói: "Chẳng lẽ hai chúng ta không phải là anh em tốt sao?

Giờ đây cậu làm ra chuyện như vậy, thật sự không cảm thấy mình quá đáng sao?" Giọng Cừu Nhất Tuần mang vài phần bất lực, nhưng lời Cừu Nhất Tuần vừa dứt, chỉ nhận được một nụ cười giễu cợt.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ bất lực.

Họ khẽ thở dài, không ngờ mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như vậy, nhưng họ cũng thích thú xem kịch hay như vậy.

Vì họ cũng muốn biết một câu trả lời, thấy họ từng người không giúp đỡ, cũng không nói gì, Cừu Nhất Tuần cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp và nói rất nghiêm túc: "Có lẽ cậu đã tin lời của ai đó, nên mới cho rằng tôi có vấn đề, nhưng thực tế nếu tôi thật sự có vấn đề thì..." Lời Cừu Nhất Tuần còn chưa nói hết, Vương Diệp đã trực tiếp lấy bản đồ ra.

Vương Diệp vừa mở bản đồ, vừa nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, bắt đầu phân tích.

Khi Cừu Nhất Tuần nghe Vương Diệp phân tích, nhất thời cũng cười phá lên, ông ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực nói: "Thật ra mà nói, có vài chuyện có lẽ là cậu nghĩ quá nhiều rồi." Giọng Cừu Nhất Tuần mang chút suy tư, nhưng lời Cừu Nhất Tuần vừa dứt, Vương Diệp lại liếc mắt xem thường.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, đầy vẻ bực bội nói: "Cậu đừng có mà giở trò nữa, chuyện này làm sao có thể là tôi nghĩ sai được?" Vương Diệp thể hiện ra vẻ cực kỳ kiêu ngạo, thấy dáng vẻ của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên rất khó coi.

Ông ta cau mày, thực sự không biết phải làm sao cho phải.

Cuối cùng, Cừu Nhất Tuần suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu.

Ông ta nhìn những người trước mặt, rồi đẩy cháu trai mình, rất nghiêm túc nói: "Giống như các vị đã đoán, tôi thật sự không có chuyện gì tốt để tìm các vị.

Nhưng con gấu đó cũng thật sự cần phải bắt, dù sao cháu tôi cũng vì nó mà mới ra nông nỗi này." Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ bi ai.

Giờ đây, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi giải thích với anh, tại sao trong đồ ăn của Bàn Tử lại có những loại thuốc kỳ lạ đó.

Bởi vì khi Cừu Nhất Tuần sắp xếp những thứ này, ông ta cũng lo lắng họ không có cách nào lừa được con gấu đó đến, nên đã chuẩn bị cho họ ba phần đồ ăn có chứa một số dược vật đặc biệt.

Những thứ này vừa ngọt ngào béo ngậy, lại còn rất nhiều mỡ, là món mà loài gấu thích ăn nhất.

Vì vậy, Cừu Nhất Tuần đã bỏ vào đó một ít thuốc, mục đích là để dụ lũ gấu đến.

Sau khi lũ gấu ăn xong, chúng sẽ ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự, và họ cũng có thể thông qua phương pháp này để bắt được con gấu đó.

Ngoài điểm này ra, họ cũng có thể phán đoán con gấu nào mới là con mà Cừu Nhất Tuần muốn tìm.

Chỉ là lời giải thích của Cừu Nhất Tuần vang lên bên tai, Vương Diệp lại tỏ vẻ bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, đầy vẻ buồn cười nói: "Những thứ ông nói này cũng khá thú vị đấy, nhưng những người đó có ngốc đến vậy không?" Nghe Vương Diệp nói vậy, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, ông ta nhìn những người trước mặt, sau đó lại đầy vẻ bất lực mà mở lời nói: "Họ có ngốc đến vậy không?

Tôi không biết, dù sao thì tôi không thể nào làm ra chuyện như vậy, huống hồ tôi cũng không ngờ họ sẽ ngu ngốc đến thế." Giọng Cừu Nhất Tuần mang vài phần bất lực, nhưng lời Cừu Nhất Tuần vừa dứt, Vương Diệp lại thấy buồn cười.

Chương 1141

Vương Diệp nhìn những người trước mặt, không hề né tránh mà nói với họ: "Lát nữa nếu có cơ hội, tôi cũng sẽ cho các vị thử nghiệm một lần như vậy, để các vị biết hậu quả và cái giá phải trả khi làm như thế, kẻo các vị còn tiếp tục làm những chuyện như vậy." Giọng Vương Diệp đầy vẻ bực bội, lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt họ trở nên cực kỳ khó coi.

Họ lắc đầu, thiết tha hy vọng Vương Diệp có thể tha thứ cho họ.

Thấy dáng vẻ của họ, Vương Diệp chỉ liếc mắt xem thường.

Và lúc này, Bàn Tử cũng đi tới, Bàn Tử chỉ vào mũi họ mắng cho họ một trận.

Mặc dù Bàn Tử đã hết giận, nhưng Vương Diệp cũng biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là thái độ mà tên Cừu Nhất Tuần này thể hiện từ đầu đến cuối.

Hiện giờ Vương Diệp cũng lắc đầu, không nói gì thêm nữa, mà dẫn Bàn Tử đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Trương Khởi Linh nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, đột nhiên cười nói với ông ta: "Nếu chúng ta tìm thấy con gấu đó, mà trong bụng gấu lại nhìn thấy vài thứ không nên thấy, tiếp theo..." Lời anh nói đến đây thì dừng lại, trong ánh mắt anh mang vài phần âm hiểm.

Cừu Nhất Tuần thấy dáng vẻ của anh, chỉ cau mày, trong mắt mang vài phần phức tạp.

Khả năng giả ngốc giả khờ của ông ta không tệ.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn thấy thái độ đó của ông ta, Trương Khởi Linh liền cười lắc đầu, làm sao Trương Khởi Linh có thể không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông ta chứ.

Chỉ là Trương Khởi Linh lười truy cứu mà thôi, Trương Khởi Linh cứ thế xoay người rời đi.

Thấy Trương Khởi Linh đi vội vàng như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên khó coi.

Ông ta khẽ thở dài, nhìn những người bên cạnh mình, không khỏi mở lời nói: "Mấy tên các người thật sự quá ngốc, sao lại có thể lấy nhầm thuốc chứ?

Hại Bàn Tử gặp phải chuyện như vậy, trong lòng tôi thật sự rất khó chịu." Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa lắc đầu thở dài, những người bên cạnh ông ta nghe xong, lập tức cười ngượng nghịu lắc đầu.

Họ muốn giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Dù sao thì họ cũng đã nhận ra tên Cừu Nhất Tuần này không đúng lắm, nhưng họ lại không biết phải diễn tả thế nào.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng không nói gì thêm với họ nữa.

Cừu Nhất Tuần chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh đây, rồi không chút do dự mà nói với họ: "Được rồi, trước tiên cứ ở lại đây một lát đi, lát nữa xem lũ gấu đó xuất hiện ở chỗ nào?

Rồi chúng ta sẽ đến đó." Nghe ông ta nói, mọi người gật đầu, nhưng cháu trai đi theo Cừu Nhất Tuần trông thật đáng thương, vì cậu bé không có ý thức của mình, hơn nữa cậu chỉ biết cúi gằm đầu.

Dáng vẻ của cậu bé trông thật sự khiến người ta đau lòng, không ít người đã đi tới, chủ động hỏi thăm cậu, thậm chí còn nói những lời chúc phúc.

Trong khi Cừu Nhất Tuần lắng nghe, ông ta cũng cúi thấp mắt, lần lượt cảm kích, nhưng thực tế, Cừu Nhất Tuần đang nghĩ gì trong lòng, thì chỉ có một mình ông ta biết.

Cố ý nhắc đến chuyện Vương Diệp đã hại nhà họ Uông trước mặt mọi người, giờ đây, thái độ mà ông ta thể hiện trước mặt mọi người cũng thật vô tội.

Chắc hẳn, Cừu Nhất Tuần cũng đang chơi một ván cờ rất lớn.

Vương Diệp nghĩ đến đây, trên mặt đã lộ ra vẻ buồn cười.

Nhưng Vương Diệp không nói gì thêm, anh chỉ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Anh nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ vui vẻ nói: "Nói đến mới nhớ, chúng ta đi quanh đây một vòng, hình như vẫn chưa thấy bóng gấu nào nhỉ!" Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: "Chú em định làm gì bây giờ?" Giọng Bàn Tử mang vài phần hiếu kỳ.

Đối mặt với câu hỏi này của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười.

Bây giờ là ban ngày, nên tầm nhìn cũng như phạm vi hoạt động của họ, khu vực đều an toàn.

Giờ đây, Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử nói: "Bây giờ đương nhiên là đi tìm con gấu đó về, rồi dẫn nó đến chỗ này của họ.

Dù sao thì thứ họ muốn chỉ là con gấu đó thôi, thấy gấu, họ hẳn sẽ rất vui." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vui vẻ nói: "Chú em thấy cách này của chú em thật sự không tồi chút nào." Giọng Bàn Tử mang vài phần kích động.

Vương Diệp nhìn những tảng đá vỡ trước mặt, lúc này Vương Diệp cũng nhanh chóng đi về phía đỉnh đầu.

Đối với Vương Diệp mà nói, chỉ có đi đến chỗ đó, có lẽ mới có thể nhìn thấy những thứ khác biệt.

Những tảng đá vỡ trước mặt này quá nhiều.

Không loại trừ khả năng là do vụ nổ gây ra.

Nhưng Vương Diệp tin rằng, trên đỉnh đầu, chỉ cần nơi có đá vỡ càng ngày càng ít đi, thì tiếp theo họ sẽ có thể nhìn thấy nhiều hơn hình dạng của rừng nguyên sinh.

Cũng có thể ở chỗ đó mà gặp gấu.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ trong lòng, Bàn Tử đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không khỏi mở lời nói: "Thật ra chú em thấy chỗ này thật sự rất nguy hiểm." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử bình thản nói: "Tôi thấy vẫn ổn mà, cũng không đáng sợ như mọi người nghĩ đâu." Thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra vô cùng lạnh nhạt.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng thực tế trên mặt anh cũng đầy vẻ bất lực.

Lúc này, Bàn Tử nhìn khu rừng rậm rạp trước mặt, bụi cỏ và cây cối ở đây đều khá nhiều, nên Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng Vương Diệp nói ở đây không có vấn đề, Bàn Tử dù có nghi ngờ, anh cũng không có cách nào, anh chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí né tránh những bụi cỏ và cây cối đó.

Trong khi né tránh, anh cũng ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào, trên mặt anh tràn đầy vẻ hiếu kỳ, rồi lay tay Vương Diệp, đầy vẻ nôn nóng nói: "Tôi hình như ngửi thấy mùi bánh kẹo." Giọng anh đầy vẻ phấn khích.

Nghe lời này của anh, trong mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ quái dị.

Vương Diệp cau mày, đầy vẻ khó hiểu nói: "Bánh kẹo gì?" Giọng Vương Diệp mang vài phần hiếu kỳ.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử cười phá lên, anh nhìn Vương Diệp đầy vẻ vui vẻ nói: "Chính là cái mùi bánh nướng đỏ đó, tôi vừa ngửi là biết ngay, hơn nữa còn phủ ba lớp mật ong dày." Giọng anh đầy vẻ kích động.

Nghe lời anh nói, Vương Diệp cũng cười, Vương Diệp vỗ vai anh, đầy vẻ vui vẻ nói: "Cầm chắc đồ trong tay đi, tiếp theo có lẽ sẽ có một trận ác chiến." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng Bàn Tử vừa ngó trái nhìn phải vừa không khỏi nói với Vương Diệp: "Nhưng sao chú em lại cảm giác những thứ này sẽ là ảo giác của chúng ta?" Anh mơ hồ đoán được tiếp theo sẽ gặp phải cái gì đó, nên anh sợ Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Vương Diệp đột nhiên cười nói với anh: "Lần này, cũng nhờ có anh nói cho tôi biết, nếu không tôi cũng không có cách nào chính xác bắt được bóng dáng của tên đó đâu." Giọng Vương Diệp mang vài phần kích động.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lại lộ ra vẻ bất lực.

Bàn Tử thở dài một hơi, kéo tay Vương Diệp, không khỏi nhìn

Vương Diệp nói: "Có lẽ hai chúng ta cũng sẽ có sai lệch." Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp lại không trả lời anh, giờ đây, Vương Diệp chỉ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, mở lời nói: "Anh đi cùng tôi đến chỗ khác một chuyến." Sau đó Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi lên từ một con đường núi khác, vì con đường Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi khá dốc đứng, nên Vương Diệp quyết định tự mình và Trương Khởi Linh sẽ đối phó với những rắc rối này.

Tuy nhiên, sự sắp xếp và phân công của Vương Diệp lại khiến Bàn Tử có chút bất mãn.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực nói: "Chú em làm như vậy, sao mà được?" Bàn Tử khẽ thở dài, trong mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, lại nhận được một nụ cười của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy vẻ đối phó nói: "Những thứ này đáng là gì?

Các anh bây giờ đi trên con đường bằng phẳng kia, nếu thật sự nhìn thấy, thì cứ nổ súng bắn vào yếu hại của nó." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử, nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại đẩy kính mắt của mình một cái.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, sau đó gấp sách lại, không hề né tránh mà nói: "Nếu thật sự nổ súng bắn vào yếu hại, e rằng tiếp theo chúng ta sẽ phải ngồi tù mọt gông." Lời Hạo Thiên Chân vừa dứt, Vương Diệp đã phản ứng lại.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự nói với Bàn Tử: "Thế này đi, anh thấy chúng nó thì cứ nói cho tôi biết, rồi lập tức rút lui đến nơi an toàn.

Tiếp theo chúng ta sẽ đặt thức ăn ở đây, để chúng nó đến ăn." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu không có ý kiến gì.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, tuy anh ta và Hạo Thiên Chân đi về một hướng khác, nhưng anh ta vẫn không khỏi nói với Hạo Thiên Chân: "Cậu tuyệt đối không được cản trở tôi đấy." Điều anh ta sợ nhất là vào thời khắc mấu chốt, Hạo Thiên Chân lại kéo lùi anh ta.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân liếc mắt xem thường.

Hạo Thiên Chân đầy vẻ bực bội nói: "Tên anh đầu óc có vấn đề sao?

Tôi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Giọng Hạo Thiên Chân mang vài phần ghét bỏ.

Thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, không nói được lời nào.

Và lúc này, Vương Diệp cũng vẫy tay với họ.

Trong khi Vương Diệp giữ im lặng, họ cũng gật đầu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dứt khoát đi về hướng đó.

Khi hai người họ đi, tuy rất cẩn thận, nhưng giữa họ vẫn có chút sợ hãi.

Và lúc này, Vương Diệp cũng đi lên theo con đường dốc đứng này.

Nhưng điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là, anh lại gặp phải một con gấu.

Đối phương đang mở đôi mắt sáng quắc, nằm phục trong bụi cỏ.

Khi nó nhìn thấy Vương Diệp, liền lùi lại vài bước.

Vương Diệp sợ đến tái mặt, lập tức vội vàng kéo tay Trương

Khởi Linh nhanh chóng bỏ chạy thục mạng, ngay cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử anh cũng không thèm để ý.

Thấy Vương Diệp chạy vội vàng như vậy, trên mặt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng lộ ra vài phần bất lực.

Hai người họ suy nghĩ một chút, rồi không chút do dự mà đi theo.

Nhưng khi hai người họ đi theo, họ cũng phát hiện còn không bằng đừng theo, vì phía sau Vương Diệp đã có một con gấu con đi theo, con gấu đó rất đáng yêu.

Chương 1142

Nhưng đằng sau con gấu con đáng yêu này, thường có hai con gấu lớn đi theo, nên hai người họ cũng hiểu, con gấu con này có ý nghĩa gì.

Hai người họ vốn định dừng bước, không đi theo nữa, nhưng không ngờ con gấu con kia dường như đã phát hiện ra hai người họ.

Trên mặt con gấu con tràn đầy vẻ phấn khích, Hạo Thiên Chân cũng không hiểu nó có ý gì, chỉ biết nó nhe nanh múa vuốt lao về phía mình.

Hạo Thiên Chân chỉ có thể nhanh chóng đi theo Vương Diệp.

Lúc này Bàn Tử cũng vội vàng đi theo, nhưng vì ở đây có rất nhiều đá vỡ, nên khi họ chạy cũng phải hết sức cẩn thận.

Huống hồ họ căn bản không phải là đối thủ của những cao thủ rừng rậm này, dù sao gấu là loài sống ở nơi này ngày đêm, họ chỉ tình cờ đi ngang qua đây mà thôi.

Giờ đây, họ muốn chạy thoát khỏi con gấu này, thật sự khó hơn lên trời.

May mà chỉ có một con gấu con nhỏ đến, họ nghĩ trong lòng.

Nhưng lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân một cái, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, rồi vội vàng chạy đến chỗ Cừu Nhất Tuần và nhóm người của ông ta.

Mặc dù chỗ Cừu Nhất Tuần còn cách Vương Diệp một đoạn đường dài, nhưng Vương Diệp nghe tiếng gấu con phía sau, Vương Diệp cũng vội vàng tăng tốc, không khỏi mở lời nói: "Chúng ta không cần lo cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sao?" Câu hỏi của Trương

Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp cười cười.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ bất lực nói: "Tôi dù muốn lo, nhưng cũng không có khả năng đó, huống hồ hai chúng ta sớm đã..." Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã gật đầu.

Vì Vương Diệp không lo, vậy anh cũng không cần nói thêm gì khác, Trương Khởi Linh nghĩ trong lòng.

Chỉ là Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Nhất thời, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh vội vàng chạy đến chỗ xa nhất, rồi ném sợi dây thừng trong tay về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân khi sắp bị đuổi kịp, vội vàng kéo sợi dây thừng trong tay, không ngờ Bàn Tử cũng kéo lấy sợi dây thừng này.

Hai người họ nhìn nhau.

Trong thời khắc như vậy, điều kiểm tra chính là lòng người.

Lúc này, Bàn Tử cau mày, nhìn Hạo Thiên Chân không chút do dự nói: "Ít nhất tôi cũng coi như là người già rồi chứ, cơ hội này cậu nên nhường cho tôi, tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ, cậu hẳn là biết chứ!" Bàn Tử vừa nói vừa sải bước chạy về phía trước.

Nhưng Trương Khởi Linh thấy sợi dây thừng bị Bàn Tử kéo, trên mặt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy vẻ bất lực.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, không nói được lời nào.

Lúc này Trương Khởi Linh dứt khoát buông sợi dây thừng.

Thấy hành động của Trương Khởi Linh, Bàn Tử lại càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thấy Bàn Tử đã buông sợi dây thừng, Trương Khởi Linh cũng vội vàng kéo Hạo Thiên Chân lại.

Hạo Thiên Chân trực tiếp ôm đầu che mặt, đồng thời lăn lộn trên đất.

May mà hành động của Trương Khởi Linh đủ nhanh, nên Hạo Thiên Chân liền bị anh kéo qua, trong nháy mắt Trương Khởi Linh cười phá lên.

Nhưng Bàn Tử lại không may mắn như vậy, Bàn Tử chỉ có thể một mình không ngừng chạy.

Vương Diệp thấy dáng vẻ thê thảm không chịu nổi của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ bất lực.

Trong khi Vương Diệp khẽ thở dài, Bàn Tử cuối cùng vẫn nghiến răng nghiến lợi đi theo.

May mà Cừu Nhất Tuần và nhóm người của ông ta đã phát hiện bên này có gì đó không ổn.

Cừu Nhất Tuần và nhóm của ông ta đi tới.

Con gấu thấy nhiều người như vậy, nhất thời cũng lùi lại.

Họ vội vàng chạy, nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ bất lực.

Lúc này, Vương Diệp không khỏi khẽ thở dài.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp, lại càng đầy vẻ bất lực mà lắc đầu.

Cừu Nhất Tuần vỗ vỗ vai Vương Diệp, nhìn anh rất nghiêm túc nói: "Cậu cũng không cần liều mạng như vậy, dù sao chúng ta muốn bắt những con gấu này, có rất nhiều cách, cậu lấy mạng ra đánh cược như vậy, hình như cũng không hay lắm nhỉ?" Giọng ông ta mang vài phần suy tư.

Lời ông ta vừa dứt, Vương Diệp lại liếc mắt xem thường.

Vương Diệp nhìn chằm chằm ông ta, đầy vẻ bực bội nói: "Ông đừng có mà nghĩ nhiều, tôi không phải vì ông mới đi dụ những con gấu đó về đâu, tôi chỉ vừa hay gặp phải chúng, kết quả không ngờ chúng cứ đuổi theo tôi mà thôi." Giọng Vương Diệp tràn đầy vẻ kiêu ngạo, anh cố chấp muốn giải thích, nếu là trước đây Vương Diệp lười nói nhiều, nhưng bây giờ Vương Diệp không muốn để Cừu Nhất Tuần nghĩ mình chạy trối chết.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cười phá lên, Cừu Nhất Tuần gật đầu, nhìn Vương Diệp, sau đó hạ giọng mở lời nói: "Lát nữa cậu cứ đi theo tôi qua bên kia một chuyến đi, tôi có vài chuyện muốn nói với cậu." Nghe Cừu Nhất Tuần nói vậy, Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Trong khi Vương Diệp thở hồng hộc, Bàn Tử lại ngồi phịch xuống đất, nhưng sau đó Bàn Tử lập tức nhảy dựng lên.

Bàn Tử ôm lấy lưng mình, nhìn vào mông mình, rồi đầy vẻ đau khổ đá văng những tảng đá vỡ ra, tiếp đó vừa chửi bới vừa than vãn.

Lúc nãy anh ta vừa nằm xuống, liền bị những tảng đá vỡ này đâm một cái, trong nháy mắt khiến anh ta cả người phát điên.

Hiện giờ nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử cũng đầy vẻ ấm ức mà thở dài.

Trong khi anh ta than vãn, Vương Diệp nhìn anh ta cũng rất bất lực nói: "Thật sự hết cách rồi, chúng ta bây giờ có thể giữ lại một mạng, cũng đã rất không dễ dàng rồi." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ bất lực.

Trong khi Bàn Tử ngó trái nhìn phải, Bàn Tử cũng không khỏi nói với Vương Diệp: "Nói đến mới thấy, chỗ này trông hình như hơi âm u." Bàn Tử vừa nói vừa cau mày.

Lúc này Vương Diệp nhìn cây cối trên đỉnh đầu, cuối cùng gật đầu, nơi này thật sự khá âm u.

Cũng không biết bọn họ tìm đâu ra được một nơi phong thủy tốt như vậy.

Lại còn đóng quân nhiều lều trại ở đây.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, y lại không nói gì nhiều, mà chỉ nhìn những người xung quanh.

Bọn họ đang đun nước, sau đó mang đến cho Vương Diệp uống.

Nhìn động tác của bọn họ, Vương Diệp gật đầu.

Vừa trải qua vận động kịch liệt trong thời gian dài, giờ uống chút nước thật sự là chuyện bình thường.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, không ngồi xuống, bởi vì anh không muốn mình quá mệt mỏi.

Nếu chạy xong mà nằm xuống ngay thì không tốt, nên anh thà đứng một lát.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, lại đang ôm cánh tay mình, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đau đớn nói.

“Cậu có miếng dán vết thương nào không?” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ buồn bực.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp nhíu mày, mặt đầy khó hiểu nói.

“Tôi làm sao mà có được?” Thế nhưng trên tay Hạo Thiên Chân toàn là những vết thương rách nát, những vết thương này là do lúc nãy y chạy trốn mà ra.

Trương Khởi Linh kéo sợi dây trong tay, lúc đó Hạo Thiên Chân chỉ lo chạy trốn, nên căn bản không ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Bởi vậy hiện tại Hạo Thiên Chân nhìn những vết thương của mình, y cũng biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, không biết nên nói gì.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của y, lại vỗ vai y nói.

“Thật ra chuyện cũng không phức tạp đến thế.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Hạo Thiên Chân liền gật đầu, nhưng trên mặt y vẫn mang theo vài phần tự ti, y cúi đầu xuống.

Không ai có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y, thế nhưng Cừu Nhất Tuần bên cạnh lại mang một chai nước sát trùng đến.

Nhìn chai nước sát trùng này, trên mặt Hạo Thiên Chân đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp đi tới, trực tiếp giúp Hạo Thiên Chân sát trùng.

Cừu Nhất Tuần thấy động tác của Vương Diệp, nhất thời cũng bật cười.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ nói.

“Cậu yên tâm đi, cái thứ này không thể hại người được, vả lại tôi cũng không thể làm chuyện như vậy trước mặt các cậu.” Giọng Cừu Nhất Tuần đầy vẻ nghiêm túc, lời nói nghiêm chỉnh của y vừa thốt ra, chỉ nhận được cái nhìn buồn cười của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần mặt đầy bình thản nói.

“Cậu bớt giở trò đi.” Vương Diệp không tin Cừu Nhất Tuần, đặc biệt là vừa nãy Cừu Nhất Tuần còn nói muốn nói chuyện riêng với y, chuyện này đã khiến Vương Diệp nghi ngờ, nên Vương Diệp nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, cũng không cảm thấy y có ý tốt.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt mọi người cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Dù sao Cừu Nhất Tuần cũng chỉ vì muốn cứu mạng đứa cháu trai của mình thôi, sao cậu lại trưng ra bộ mặt khó coi như vậy chứ?” “Cứ như thể Cừu Nhất Tuần thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với cậu vậy, quan trọng nhất là, Cừu Nhất Tuần từ đầu đến cuối đều không có vấn đề gì lớn.” Trên mặt bọn họ đầy vẻ không kiên nhẫn, lời nói vang lên bên tai, nhưng Vương Diệp căn bản không nghe lọt câu nào.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt bọn họ ngày càng khó coi, bọn họ khẽ thở dài, sau đó lại nhìn khung cảnh nơi đây.

Vương Diệp thấy bọn họ không nói tiếng nào, nhất thời lại nhìn Bàn Tử bên cạnh nói.

“Anh đi nấu chút đồ ăn đi, đúng rồi, đừng có lấy mấy cái thuốc của bọn họ ra mà dùng đấy.” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Thế nhưng mọi người nghe thấy lời nói ẩn ý của Vương Diệp, sắc mặt bọn họ đều trở nên khó coi, bọn họ nhíu mày, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Bọn họ không biết nên nói gì, nhưng không thể phủ nhận rằng, cái tên Vương Diệp này có lúc nói chuyện thật sự rất khó nghe.

Hiện tại lời này vừa thốt ra, trực tiếp khiến bọn họ không biết phải đối mặt như thế nào.

Chương 1143

Thấy bọn họ im lặng không nói gì, Vương Diệp nói.

"Bây giờ cậu có thời gian rồi chứ?" Cừu Nhất Tuần gật đầu, y dẫn Vương Diệp đi đến một bên khác, hai người bọn họ bắt đầu nói chuyện ở đó.

"Lần này tôi chủ yếu vẫn là hy vọng cậu có thể, ở chung với tôi cho tốt, đừng có tranh chấp với tôi nhiều như vậy, dù sao mọi người đều đang chú ý, và tất cả chúng ta đều là bạn tốt." Nếu Vương Diệp thật sự cãi nhau với Cừu Nhất Tuần, e rằng những người khác chỉ lo xem trò cười, mà quên mất những chuyện quan trọng.

Chỉ là những lời nói của Cừu Nhất Tuần vừa thốt ra, thứ nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, y vẫn không tin.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng biết được suy nghĩ trong lòng y.

Giờ phút này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn những người bên cạnh mình, sau đó lại hạ thấp giọng vô cùng nghiêm túc nói.

"Thật ra tôi tranh thủ đến đây lần này là để, chữa trị cho đứa cháu trai của tôi, nhưng cậu cũng biết mấy con gấu đó rất thích nhặt đồ bỏ đi để ăn mà!" Giọng y mang theo vài phần phấn khích, lời y vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, không phủ nhận.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần lại kể hết chuyện của đứa cháu trai mình mà không hề giấu giếm.

Cháu trai của y có không ít văn kiện trên người, hơn nữa có một tài liệu kiến trúc quan trọng, vừa vặn nằm trong chiếc túi đeo bên mình.

Lúc đó thằng bé đi ngang qua đây, là vì muốn về nhà nhanh hơn một chút, nên đã đi đường tắt, kết quả không ngờ lại xảy ra chuyện.

Hiện giờ, sau khi tài liệu của thằng bé bị con gấu chó kia lấy trộm, y cũng vì chuyện này mà buồn bã không vui, hơn nữa trong lòng y vô cùng khó chịu, quyết định tự mình đến đây, giết chết những con gấu chó này.

Kết quả không ngờ y đến đây, không những không giết được những con gấu chó đó, mà còn gặp phải một số thứ vô cùng kỳ lạ ở đây, đến cả cháu trai y bây giờ cũng không thể nói rõ được.

Huống chi là Cừu Nhất Tuần, y còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nên Cừu Nhất Tuần chỉ có thể thở dài đầy bất đắc dĩ.

Khi Cừu Nhất Tuần nói lại những chuyện này.

Trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần không kiên nhẫn, Vương Diệp liếc mắt, trừng mắt nhìn Cừu Nhất Tuần, sau đó không chút do dự nói.

“Nếu tôi không đoán sai, thì tài liệu đó hẳn là vô cùng quan trọng, nếu không các cậu cũng sẽ không tốn công sức lớn như vậy mà đến đây.” Vương Diệp nhếch cằm, giọng điệu mang theo vài phần kiêu ngạo.

Nghe Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần gật đầu, nhưng y cũng vỗ tay Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ cầu xin y nói.

“Cậu nói nhỏ thôi, bây giờ cậu mà hét lên như vậy, bọn họ đều nghe thấy rồi thì tôi phải làm sao đây?

Bọn họ đều biết về tài liệu đó rồi, sắp tới sẽ rắc rối to.” Nghe những lời này của y, Vương Diệp gật đầu.

Tuy Vương Diệp tin những điều y nói, nhưng Vương Diệp nhìn y, cũng đầy vẻ tò mò truy hỏi.

“Tài liệu đó có ý nghĩa gì?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt đối phương trở nên khó coi, đối phương khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy bất đắc dĩ nói.

“Tôi cũng không biết nên nói với cậu thế nào, dù sao thì tài liệu đó chắc chắn không hề đơn giản, chỉ là bây giờ, nếu tôi nói cho cậu biết, thì chắc chắn sẽ không thỏa đáng.” Y muốn giữ bí mật.

Nhưng cũng muốn Vương Diệp bán mạng cho mình, bởi vì Vương Diệp vừa ra tay đã trực tiếp thu hút con gấu chó kia đến, chỉ riêng điểm này thôi đã đủ để chứng minh năng lực phi phàm của Vương Diệp.

Nghĩ đến đây, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần phấn khích, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Cừu Nhất Tuần, lập tức liếc mắt, sau đó không chút do dự nói.

“Trừ phi cậu nói hết tất cả cho tôi, nếu không tôi không thể giúp cậu làm việc được, hơn nữa người như tôi ghét nhất là người khác có chuyện giấu giếm tôi.” Giọng Vương Diệp đầy vẻ không kiên nhẫn, thái độ y thể hiện ra kiên quyết như vậy, Cừu Nhất Tuần thật sự hết cách, chỉ đành hạ thấp giọng nói cho Vương Diệp biết.

Tài liệu đó chỉ là về bản vẽ xây dựng mộ thất bên dưới ngọn núi hùng vĩ này, hơn nữa là vào thời Minh Thanh.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã cho thấy thứ này chắc chắn vô cùng đáng tiền, hơn nữa bản tài liệu này cũng là sư phụ của y đưa cho y, sư phụ y hy vọng y có thể xuống đó tìm được vài thứ tốt mang lên.

Ngoài điểm này ra, cũng có thể đi quan sát kiến trúc của bọn họ, cũng như thiết kế cơ quan của bọn họ.

Vương Diệp nghe Cừu Nhất Tuần nói những lời này, nhất thời cũng liếc mắt.

Y sớm đã biết người này đi đường tắt cũng sẽ không đi vào loại hoang sơn dã lĩnh này.

Huống chi là cháu trai của y.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, mặt đầy bất đắc dĩ nói.

“Nếu cậu nói sớm hơn thì chuyện làm sao có thể nghiêm trọng đến vậy?

Huống chi, tình hình bên Uông gia, sao cậu lại cố ý khuếch đại lên?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ không kiên nhẫn, y vốn tưởng rằng chuyện bên Uông gia phải rất lâu nữa những người này mới nghe được tin tức, kết quả không ngờ tối hôm qua bọn họ đã biết rồi.

Nhất thời, Vương Diệp cũng có thêm vài phần ý kiến về Cừu Nhất Tuần.

Nếu không phải vì đã từng có hoạn nạn chi giao với Cừu Nhất Tuần trước đây.

Có lẽ hiện tại, Vương Diệp đã sớm tỏ thái độ với Cừu Nhất Tuần rồi.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần bất đắc dĩ, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mặt đầy mệt mỏi nói.

“Tôi thật sự không biết nên giải thích những thứ này với cậu thế nào.” Cừu Nhất Tuần cúi đầu xuống, trông có vẻ đau khổ và buồn bã, thế nhưng Vương Diệp cũng chẳng bận tâm, Vương Diệp chỉ vỗ vai Cừu Nhất Tuần, mặt đầy bình thản nói.

“Cậu chỉ cần nói cho tôi biết tất cả những chuyện này là thế nào là được rồi?” Vương Diệp nhếch cằm.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần liền dứt khoát đáp lời.

“Cậu biết không, tin tức này còn chưa truyền ra ngoài, nhưng là Uông Nhất Hải nói cho tôi biết, nên tôi nghĩ cậu có thể không rõ con người Uông Nhất Hải, tôi liền định mượn chuyện này để cảnh báo cho cậu.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ nghiêm túc, lời Cừu Nhất Tuần vừa thốt ra, Vương Diệp trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, Vương Diệp nghe tiếng chim hót xung quanh, chỉ cảm thấy lòng mình trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng y rất nhanh đã lấy lại tinh thần, dù sao ánh nắng chói chang như vậy, gió nhẹ cũng ấm áp.

Hiện giờ, Vương Diệp cũng lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần mặt đầy bình thản nói.

“Sớm đã đoán được.” Vương Diệp nói rất bình tĩnh, thế nhưng Cừu Nhất Tuần vẫn có thể nhìn thấy vẻ thất vọng và bất đắc dĩ trên mặt Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần vỗ vai Vương Diệp, mặt đầy ưu sầu nói.

“Được rồi, tôi biết cậu đang khó chịu buồn bã mà.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ nghiêm túc, y nói những lời này rất nghiêm chỉnh, thế nhưng khi Vương Diệp nghe thấy, Vương Diệp lại mặt đầy vẻ không sao cả nói.

“Cho dù thật sự khó chịu, thì lại làm được gì chứ?

Mấy thứ này không nói lên được điều gì cả.” Vương Diệp nhếch cằm, giọng điệu mang theo kiêu ngạo.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, không nói thêm gì khác nữa.

Chỉ là giờ phút này, Cừu Nhất Tuần nhìn những người bên cạnh mình, lại nói với Vương Diệp.

“Cậu đừng nghĩ bọn họ đều là bạn của tôi, từng người bọn họ đều rất tốt, nhưng trên thực tế bọn họ đều có mục đích, cậu nhất định phải đề phòng bọn họ.” Lời Cừu Nhất Tuần vừa thốt ra, Vương Diệp đã liếc mắt, đạo lý như vậy y đương nhiên hiểu rõ.

Thấy thái độ bình tĩnh mà Vương Diệp thể hiện ra, trên mặt Cừu Nhất Tuần cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Cừu Nhất Tuần nhìn những huynh đệ bên cạnh mình, tuy rằng cười nói chào hỏi với bọn họ.

Thế nhưng khi Cừu Nhất Tuần thu lại ánh mắt, Vương Diệp cũng thấy khóe môi Cừu Nhất Tuần rũ xuống.

Hiển nhiên, Cừu Nhất Tuần đối với những người này là có ý kiến, nhưng y chỉ không thể hiện ra mà thôi, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Cừu Nhất Tuần, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Vương Diệp vỗ vai Cừu Nhất Tuần, mặt đầy bình thản nói với Cừu Nhất Tuần.

“Không sao đâu, dù sao cũng có hai chúng ta ở đây.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần tuy gật đầu, nhưng trên thực tế, trên mặt y cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Y nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng nói.

“Những điều cậu nói tuy có lý.

Nhưng lòng người thứ này luôn phải đề phòng một chút, hơn nữa từng người trong bọn họ đều có suy nghĩ không hề đơn giản.” Lời Cừu Nhất Tuần còn chưa nói xong, Vương Diệp đã trực tiếp lắc đầu, không đáp lời Cừu Nhất Tuần.

Hiện tại vào thời điểm then chốt này mà đi nói về bọn họ, đi nhận xét bọn họ một cách nhất định, thật ra không có bất kỳ lợi ích nào, chi bằng kiên nhẫn suy nghĩ xem phải giải quyết những chuyện này như thế nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, y biết những con gấu đó hoạt động theo bầy đàn, nên đồ ăn của bọn họ không thể đặt ở nơi quá lộ liễu, nếu không.

Một con gấu ăn xong mà xảy ra vấn đề, những con gấu khác chắc chắn sẽ kéo đến đánh bọn họ, hơn nữa nếu bọn họ dám động thủ, chỉ sợ phải ngồi tù mọt gông.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ những chuyện này, y thấy bọn họ đã chuẩn bị xong đồ trong tay, Vương Diệp vội vàng nói với bọn họ.

“Các cậu cứ đặt đồ lên giỏ đi, một lát nữa tôi sẽ mang những thứ này đặt ở những nơi bọn chúng thường đến, các cậu đừng tùy tiện làm bừa.” Vương Diệp quyết định ôm lấy tất cả, thế nhưng mọi người nghe những lời này của Vương Diệp, nhất thời cũng cười ha ha.

Mọi người lắc đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy mệt mỏi mở miệng nói.

“Tên nhóc cậu có phải nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi không?” Giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần bất đắc dĩ, lời bọn họ vừa thốt ra, trong mắt Vương Diệp cũng lộ ra vẻ buồn bực, giờ phút này Vương Diệp vỗ vai bọn họ, mặt đầy mệt mỏi nói.

“Tôi không hề nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, mà ngược lại nếu các cậu hiện tại đi qua đó, chỉ sẽ đánh rắn động cỏ, huống chi chỉ có tôi mới biết vị trí chính xác của bọn chúng.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt bọn họ trở nên khó coi, bọn họ nhíu mày, không biết nên đáp lại như thế nào.

Thấy bọn họ im lặng không nói gì, Vương Diệp lại nhìn bọn họ nói.

“Chẳng lẽ các cậu còn muốn bị bọn chúng truy đuổi sao?

Hay là tôi đứng ở phía sau chỉ đường cho các cậu?” Nói đến đây, Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh đột nhiên bật cười.

Trương Khởi Linh che miệng, nhìn những người trước mặt, đầy vẻ châm chọc nói.

“Thật đúng là buồn cười chết người mà, người không biết còn tưởng đây là đang làm chuyện gì đại sự, từng người tranh giành loại công lao này, công lao này dễ giành đến vậy sao?” Vạn nhất thật sự không cẩn thận gây ra chuyện gì, e rằng thứ này, không phải bọn họ có thể gánh chịu được.

Trong lúc Trương Khởi Linh đang nghĩ thầm trong lòng, bọn họ nghe những lời này của Trương Khởi Linh, bọn họ cũng khẽ thở dài, sau đó giữ im lặng, không nói một câu nào.

Thấy bọn họ không nói gì thêm nữa, trong ánh mắt Trương Khởi Linh mang theo vài phần kiêu ngạo, Trương Khởi Linh nhếch cằm, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, mặt đầy thản nhiên nói.

“Lát nữa tôi sẽ đi cùng cậu.” Mọi người gật đầu không có ý kiến gì, nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đi tới, Cừu Nhất Tuần nhìn những người trước mặt, vô cùng nghiêm túc mở miệng nói.

“Tôi cũng hiểu tâm ý của các cậu.

Chương 1144

Đến lúc đó, chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề trên người cháu trai tôi, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ cảm ơn các cậu.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa vỗ ngực, trên mặt y đầy vẻ nghiêm túc.

Mọi người nghe những lời này của Cừu Nhất Tuần, trên mặt bọn họ lộ ra vài phần phức tạp, bọn họ suy nghĩ một chút, không chút do dự gật đầu, không từ chối.

Thấy dáng vẻ đó của bọn họ, Cừu Nhất Tuần lập tức bật cười.

Giờ phút này, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, lại lần nữa kéo mặt nói với Vương Diệp.

“Tôi nói cho cậu biết, khi cậu đi làm những chuyện này nhất định phải cẩn thận hơn, đừng có rước phiền phức về, nếu mọi người vì cậu mà xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu đâu.” Cừu Nhất Tuần nhếch cằm, giọng điệu mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Nghe những lời này của y, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Ngay lúc này, Vương Diệp không chút do dự xoay người rời đi, thấy Vương Diệp cầm những thứ trong giỏ, đi về phía những nơi khác.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không nhịn được khẽ thở dài, cũng không biết chuyện này có thành công hay không.

Thế nhưng sự thật toàn bộ sự việc thì bọn họ lại không hề hay biết, nên vào những lúc như thế này, bọn họ vẫn có chút ngây thơ.

Vương Diệp quay đầu nhìn bọn họ một cái, ánh mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Bọn họ cũng không hiểu, chỉ nhìn Vương Diệp rời đi, lúc này Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, trực tiếp nằm dài ra chiếu.

Hai người bọn họ, một người quá mệt, một người bị thương, nên bọn họ không đi tới.

Chỉ là những người bên cạnh, khi đi ngang qua bọn họ, trên mặt bọn họ vẫn mang theo vài phần khinh thường, bọn họ lắc đầu, nhìn hai người này không hề né tránh nói.

“Hai cậu đúng là lười thật.” Trên mặt bọn họ mang theo vài phần không kiên nhẫn, thế nhưng Hạo Thiên Chân nghe những lời này của bọn họ, y lại lười biếng không muốn giải thích.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, y đột nhiên chỉ trỏ nói.

“Nói đi thì cũng phải nói lại.

Mấy cậu thật sự không sợ mấy con gấu đó sao?

Hay là mấy cậu không sợ phải ngồi tù mọt gông?” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người đã ra dấu im lặng, mọi người nhìn Bàn Tử vô cùng bình tĩnh nói.

“Những thứ này không quan trọng.” Trong mắt bọn họ chỉ có một mảng kiên định, ngay sau đó, không chút do dự vỗ ngực, bắt đầu kể về việc mình quen biết Cừu Nhất Tuần, và bày tỏ sự nghĩa khí của bọn họ đối với Cừu Nhất Tuần.

Khi bọn họ đang làm những chuyện này, sắc mặt Cừu Nhất Tuần đã trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần thật không ngờ bọn họ lại làm một loạt chuyện này trước mặt Bàn Tử, mà Bàn Tử lại càng ôm bụng cười ha ha, Bàn Tử lắc đầu, trong ánh mắt chỉ có một mảng khinh miệt.

Thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử.

Trong mắt mọi người cũng đầy vẻ không kiên nhẫn.

Bọn họ nắm chặt nắm đấm, trông có vẻ muốn động thủ, thế nhưng Bàn Tử căn bản không bận tâm, Bàn Tử chỉ trừng mắt nhìn bọn họ, mặt đầy bình thản nói.

“Tôi nói thật cho mà biết, tôi và các cậu cũng coi như không oán không cừu, các cậu mà dám...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Cừu Nhất Tuần đã bước ra dàn hòa, trên mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nghe những lời đó của Cừu Nhất Tuần, tâm trạng mọi người tuy có khá hơn một chút, thế nhưng khi Vương Diệp và Trương Khởi Linh đang đặt những thứ đó xuống.

Trên mặt hai người bọn họ cũng đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng, bởi vì gấu chó thứ này không phải chuyện đùa, một khi không cẩn thận, có thể bọn họ sẽ gặp nạn.

Kết quả là hai người bọn họ sau khi đặt hết những thứ này xong, hình như cũng không đụng phải con gấu chó kia, trên mặt hai người lộ ra vài phần phức tạp, dường như không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Giờ phút này, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, cũng mặt đầy bất đắc dĩ nói.

“Cậu nói mấy con gấu chó đó sẽ không đi gọi đồng bọn chứ?

Tối nay chúng ta có nên rời khỏi nơi này trước không?” Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, thứ nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp vỗ vai anh, mặt đầy bình tĩnh nói với anh.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra đâu, huống chi tối nay chúng ta cũng sẽ không ở lại trong hang động đó nữa.” Y sớm đã biết nơi này không hề đơn giản, cũng hiểu rõ những người mà Cửu Nhất Tuần mời đến tâm tư cũng không hề đơn giản, nên Vương Diệp cũng không phí tâm tư vào bọn họ.

Vả lại điều quan trọng nhất là, những người đó rõ ràng đã nhìn ra nơi đây có vấn đề, kết quả bọn họ lại cố ý giả vờ như không có chuyện gì.

Chỉ riêng điểm này thôi đã khiến Vương Diệp không thể nhịn cười.

Vương Diệp lắc đầu, không nói nên lời, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phức tạp.

Giờ phút này, Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp, mặt đầy thản nhiên nói.

“Nói đi thì cũng phải nói lại.

Tối nay chúng ta có nên trốn trước không, dù sao lần này chúng ta cũng phải vượt qua được.” Lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra dấu im lặng, Vương Diệp nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy bình tĩnh nói.

“Nếu thật sự muốn trốn, thì cũng là dẫn bọn họ cùng trốn, tuyệt đối không phải chúng ta lén lút bỏ chạy.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức nhíu mày, có chút không hiểu, sao Vương Diệp lại trọng nghĩa khí đến vậy.

Thế nhưng khi một trận gió lạnh thổi qua, Trương Khởi Linh cũng chú ý đến một số điều bất thường, trực giác mách bảo anh rằng có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào anh.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng ngẩng đầu nhìn qua, lại phát hiện nơi đó chỉ là bụi cỏ động đậy một chút, nhưng không có bất cứ thứ gì.

Giờ phút này Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, không chút do dự kéo tay Vương Diệp, dẫn Vương Diệp đi về phía những nơi khác, hai người bọn họ nhanh chóng quay trở lại.

Mà lúc này Vương Diệp cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái.

Bầu trời tối quá nhanh, tuy trên mặt đất có rất nhiều đá vụn, nhưng vì bọn họ đã đi ở đây mấy ngày, nên bọn họ cũng đã quen rồi.

Mà tại đây Vương Diệp nhìn những viên đá vụn này, y đột nhiên nhặt lên một đống, y nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình mở miệng nói.

“Thứ này có giống như việc chúng ta nổ tung một nơi nào đó, sau đó những viên đá đều bị thổi tung ra không?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra.

Trương Khởi Linh lập tức gật đầu, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp mặt đầy nghiêm túc nói.

“Cực kỳ giống.” Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn khích, thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng vỗ vai Trương Khởi Linh, mặt đầy bình tĩnh nói.

“Vậy nên chúng ta tiếp theo đoán chừng vẫn sẽ gặp phải một số thứ không hay ho cho lắm.” Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Giờ phút này Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn phong cảnh nơi đây.

“Cậu cảm thấy bên Uông gia thật sự không cần đi xử lý sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, thứ nhận được cũng là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, mặt đầy mệt mỏi nói.

“Tình huống bên Uông gia, cậu cảm thấy xử lý thế nào thì tốt hơn?” Khi câu hỏi này vang lên bên tai, cũng nhận được sự bất đắc dĩ của Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh thở dài, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Trương Khởi Linh cau mày khổ sở, Vương Diệp cười cười nói.

“Người bên Uông gia sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, hiện tại có Cừu Nhất Tuần ở đây, nên cũng không cần sợ hãi.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Hai người bọn họ mãi mới quay về được.

Kết quả không ngờ.

Tên Bàn Tử này không biết kiếm đâu ra rượu, thế mà lại uống say mèm, thấy dáng vẻ say xỉn của Bàn Tử, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ buồn cười.

Chỉ riêng Vương Diệp và Trương Khởi Linh, đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, hai người tức đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng lại mặt đầy bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người bọn họ cho dù muốn nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, lúc này Hạo Thiên Chân, nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy mệt mỏi nói.

“Tôi đã cố gắng hết sức ngăn cản anh ta rồi, kết quả không ngờ anh ta chỉ đụng vào chút rượu thôi là đã bắt đầu hưng phấn.” Giọng Hạo Thiên Chân đầy vẻ uể oải, lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đi tới, đẩy tay hai người bọn họ, mặt đầy bình tĩnh nói.

“Được rồi, đến lúc ăn cơm rồi, mau qua đây đi!” Giọng Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần phấn khích, nghe những lời này của Cừu

Nhất Tuần, bọn họ gật đầu, ngay sau đó không chút do dự đi tới, lúc này Vương Diệp cũng nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Vương Diệp kéo tay Hạo Thiên Chân một cái, bởi vì những người khác còn chưa bắt đầu ăn, nên Vương Diệp không muốn Hạo Thiên Chân ăn.

Hạo Thiên Chân cố ý làm chậm động tác, Trương Khởi Linh chỉ giả vờ dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, đứng tại chỗ không ngừng uống nước.

Thế nhưng mọi người trước khi bắt đầu ăn cơm, bọn họ cũng cố ý chờ đợi một chút, bọn họ nhìn Vương Diệp, nhìn Cửu Nhất Tuần mặt đầy khó hiểu nói.

“Ăn cơm đi chứ, các cậu còn đứng ngẩn ra đó làm gì?” Trên mặt bọn họ đầy vẻ tò mò, câu hỏi vừa thốt ra, Vương Diệp khẽ cười, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, bọn họ lại nhìn Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nói.

“Các cậu sẽ không phải là không muốn ăn chứ?” Vương Diệp lắc đầu, nhìn những người trước mặt, sau đó xoa đầu mình, lại dựa vào người Hạo Thiên Chân, mặt đầy mệt mỏi nói.

“Không có, chỉ là hơi mệt một chút thôi, không có gì to tát cả.” Nghe lời Vương Diệp, bọn họ gật đầu, không nói gì khác, chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ lại không nhịn được cười mà cảm thán với Vương Diệp một câu.

“Xem ra hôm nay các cậu chắc là đã đặt những thứ đó vào đủ mọi loại nơi rồi, nếu không các cậu sẽ không mệt như vậy.” Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phấn khích, lời bọn họ vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cười gượng gạo, không biết nên đáp lại như thế nào.

Ngay lúc này, Vương Diệp cũng nhìn bọn họ bắt đầu ăn, Vương Diệp lúc này mới chậm rãi đi tới.

Cửu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn những thứ đó, sau đó nhận lấy, ngay sau đó lại đưa cho Hạo Thiên Chân.

Động tác của hai người bọn họ khiến Cửu Nhất Tuần bật cười, Cửu Nhất Tuần không chút do dự đưa những thứ khác cho Vương Diệp, thế nhưng trên mặt Cửu Nhất Tuần, cũng mang theo vài phần phức tạp.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt bọn họ cũng đầy vẻ phức tạp.

Đợi đến khi bữa cơm này ăn xong, mọi người nhìn Vương Diệp cũng không nhịn được mở miệng trêu chọc.

"Không ngờ bình thường nhìn cậu từ xa, cảm thấy cậu khá là hòa nhã, thế mà khi ăn cơm lại làm cao." Bọn họ cố ý nói những lời như vậy, không ngoài việc trêu chọc những hành động vừa nãy của Vương Diệp, thế nhưng Vương Diệp nghe mà mặt vẫn bình thản.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên bắt đầu la hét om sòm, ngay sau đó lại hát những bài ca quê mùa, khi mọi người nghe thấy, trên mặt mọi người đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp không chút do dự đi tới, ngay sau đó bịt miệng Bàn Tử lại.

Nhìn cảnh tượng này, mọi người cười ha ha, ngay sau đó lại vây quanh đống lửa ở đó cười hì hì trò chuyện.

Chương 1145

Bọn họ trông có vẻ bình thản, cứ như thể không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa ở nơi này cũng không trải qua quá nhiều phong ba, cứ như là đến đây nghỉ dưỡng vậy.

Vương Diệp liếc nhìn bọn họ một cái, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn, mấy tên này thật sự không đáng tin cậy, rõ ràng ở nơi này đã đủ nguy hiểm rồi, thế nhưng bọn họ lại không biết đi tuần tra kiểm tra.

Ngược lại lại ở nơi này chỉ lo ăn uống vui chơi, ăn cơm xong rồi, bọn họ còn ở đó ăn trái cây dại, thấy miệng bọn họ không ngừng nghỉ, trong mắt Vương Diệp cũng đầy vẻ khinh thường.

Cừu Nhất Tuần nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng y sao có thể không khó chịu chứ, nhưng y chỉ không thể hiện ra mà thôi.

Nhưng lúc này mọi người cũng nghe thấy tiếng sói tru vang lên bên tai.

Trên mặt bọn họ đầy vẻ kỳ lạ.

Vương Diệp thấy bọn họ từng người một loạn cả trận cước, Vương Diệp lại mở miệng nói với bọn họ.

“Còn nhớ rõ địa vị của các cậu trên giang hồ trước đây đều phi phàm chứ, bây giờ chỉ là một con sói thôi, chắc hẳn không đến mức dọa các cậu sợ chết khiếp chứ.” Vương Diệp vừa nói vừa trừng mắt nhìn bọn họ mỉm cười, lời Vương Diệp vừa dứt, bọn họ lắc đầu, thế nhưng bọn họ nhìn Vương Diệp cũng mặt đầy hoảng sợ nói.

“Quan trọng là chúng tôi đã rất lâu rồi không đụng phải sói, hơn nữa thứ này không dễ đối phó như vậy, chúng tôi sợ hãi cũng là chuyện bình thường.” Trên mặt bọn họ đầy vẻ nghiêm túc, lời bọn họ vừa thốt ra, người buồn cười là Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, rất là vui mừng.

Cừu Nhất Tuần nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được nói với họ: “Mọi người cứ cầm chắc công cụ trong tay đi.

Nếu bọn chúng thật sự xông tới, thì chỉ có cách giữ cho mình được sống sót thôi.” Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Cừu Nhất Tuần.

Mọi người nghe Cừu Nhất Tuần nói vậy, liền gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng trong khi họ ngó trước ngó sau, cũng không nhịn được mở miệng nói: “Tuy nhiên, chỉ nghe thấy tiếng sói tru, hình như cũng không thấy bóng dáng chúng đâu cả, giờ chúng đang ở đâu?” Lời họ vừa dứt, Vương Diệp đã trợn tròn mắt.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, mặt đầy vẻ lo lắng nói với Bàn Tử: “Tỉnh dậy nhanh đi, hổ sắp tới rồi!” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử sợ đến chết khiếp.

Cùng lúc đó, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp nghe Cừu Nhất Tuần đập đầu một cái, hô to “Không ổn rồi!”.

Cừu Nhất Tuần đứng dậy, nhìn những người trước mặt, vẻ mặt vội vã nói: “Không đúng lắm, tôi nhớ những cái cây tôi đặt ở đó, hình như không chỉ có bấy nhiêu?” Đã như vậy, điều đó cũng có nghĩa là những thứ này có thể đã bị sói ăn, hơn nữa, lũ sói đó vô tình gặp phải tai vạ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Mọi người nghe Cừu Nhất Tuần nói vậy, lập tức ngây người tại chỗ, họ nhìn nhau, không nói một lời.

Thấy họ im lặng, Cừu Nhất Tuần lại vỗ vai họ, vẻ mặt khó hiểu nói: “Thấy anh đến kể chuyện này, mọi người cũng nên nghĩ cách đi chứ, sao ai nấy đều không nói gì vậy?” Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, đột nhiên trêu chọc: “Tuy mọi người muốn nghĩ cách, nhưng chuyện này không đơn giản thế đâu, hơn nữa, nếu lũ sói đó thật sự ăn phải, ai sẽ cho chúng thuốc giải đây?” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày.

Nghe Vương Diệp nói, trên mặt mọi người lộ ra vài phần kỳ quái.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần còn chưa kịp nói gì, nhưng không ngờ, mọi người đã mở miệng nói: “Dù sao thì những thứ cây cỏ này cũng không phải do chúng tôi đặt, nếu là chúng tôi đặt thì có lẽ chúng tôi sẽ chịu một phần trách nhiệm, nhưng cái này không liên quan gì đến chúng tôi.” Mặt họ tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Lời họ nói ra, Vương Diệp cũng hiểu ý.

Cừu Nhất Tuần quay đầu nhìn Vương Diệp bên cạnh, ánh mắt mang theo vài phần mặc niệm.

Nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Cừu Nhất Tuần thì chỉ bình thản mỉm cười: “Tôi hiểu ý mọi người rồi, không gì khác ngoài việc muốn tôi đi giải quyết chuyện này thôi, vậy tôi sẽ đi.” Vương Diệp vừa nói vừa cầm cái túi nhỏ trong tay.

Trong cái túi đó toàn là những viên thuốc màu trắng, những thứ này đều là thuốc giải độc, và Vương Diệp cũng đi thẳng về phía trước.

Tiếng động ở đâu, Vương Diệp liền đi về phía đó.

Thấy Vương Diệp kiên quyết như vậy, sắc mặt mọi người trở nên

khó coi.

Họ cau mày, nhìn Vương Diệp không thể tin được mà nói: “Anh bạn này, sao…?” Lời họ còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn họ, bình thản nói: “Được rồi, những thứ này không quan trọng.” Vương Diệp nhướng cằm, giọng điệu đầy kiêu ngạo.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt họ trở nên kỳ lạ.

Họ cau mày, rồi lại thở dài thườn thượt, không biết phải đối mặt thế nào.

Thấy họ im lặng, Vương Diệp lại cười nói với họ: “Yên tâm đi, so với việc mọi người ai cũng không có trách nhiệm, tôi vẫn có thể chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm.” Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt mọi người trở nên rất khó coi, họ cau mày, không biết phải đối mặt thế nào.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng cầm đồ trong tay, không chút do dự xuất phát.

Trương Khởi Linh đi theo sau Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng vội.

Có lẽ lũ sói đó cũng chưa ăn những thứ đó.” Mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ cấp bách.

Lời Cừu Nhất Tuần vừa nói ra, điều nhận được lại là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai anh ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bất kể thế nào, cũng phải đi xem một chút chứ, tối qua cũng không nghe thấy tiếng sói tru.” Thấy vẻ mặt kiên quyết của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần không chút do dự gật đầu.

Cừu Nhất Tuần tuy không từ chối, nhưng khi thấy Vương Diệp đi về phía đó.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Lúc này Vương Diệp cũng vậy.

Trương Khởi Linh lẳng lặng đi theo bên cạnh Vương Diệp, nhưng Bàn Tử đã tỉnh lại.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ thế đi, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Mọi người nhìn Bàn Tử há miệng, vốn định ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn chọn để Bàn Tử đi, dù sao thì họ cũng là rắn chuột một ổ.

Họ nghĩ trong lòng như vậy, vẻ mặt họ cũng lộ rõ điều đó.

Cừu Nhất Tuần dường như cũng biết suy nghĩ của họ, lúc này Cừu Nhất Tuần nhìn họ, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài.

Ở một bên khác, Vương Diệp hoàn toàn ngây người.

Trên đỉnh đồi là một hàng mắt đỏ rực.

Lũ sói đều đứng ở hàng đồi đó.

Vương Diệp cau mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Anh vội vàng nép vào chỗ đá.

Nhìn Trương Khởi Linh phía sau mình, Vương Diệp cũng kéo Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khởi Linh càng nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mắt, vẻ mặt khó hiểu nói: “Chuyện này là sao?

Bọn chúng đang họp à?" Giọng Trương Khởi Linh đầy căng thẳng.

Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, điều nhận được chỉ là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh, bình tĩnh nói: "Cậu đừng nghĩ phức tạp thế, nếu bọn chúng thật sự biết họp thì…" Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Anh nhìn đàn sói trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: "Vậy rốt cuộc đây là chuyện gì?" Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ buồn bã.

Đối mặt với những câu hỏi này của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ thể hiện sự bất đắc dĩ.

Trong đêm yên tĩnh và đáng sợ như vậy, những con sói đó đứng chen chúc bên nhau, từng đôi mắt đỏ rực không biết đang nhìn gì.

Hơn nữa, một khi chúng tru lên, thì là đồng thanh gào thét.

Và vị trí của chúng hoàn toàn không giống với nơi Vương Diệp đặt cây cối, nên Vương Diệp cũng xác định chúng không ăn những thứ đó.

Vương Diệp cũng không biết phải trả lời Trương Khởi Linh thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng, Trương Khởi Linh cũng khẽ thở dài.

Trương Khởi Linh nhìn những con sói trước mặt, ngay sau đó lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bọn chúng chắc là vì trăng tròn, sau đó vẽ thứ gì đó để làm nghi thức đặc biệt gì đó phải không?!" Giọng Trương Khởi Linh mang theo vài phần buồn bã.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói, chỉ cười gượng gạo.

Nhưng lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng lạch cạch.

Vương Diệp cau mày, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng không hiểu đây là chuyện gì.

Nhưng Trương Khởi Linh lại đẩy tay Vương Diệp, chỉ về phía đỉnh đồi.

Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ sốt ruột, anh nhắc nhở Vương Diệp rằng đàn sói đã biến mất.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, mới phát hiện đàn sói thật sự đã biến mất.

Lúc này, Vương Diệp lập tức ngây người tại chỗ, không nói được một lời.

Thấy Vương Diệp im lặng, Trương Khởi Linh cũng vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt tức giận nói: “Anh nhanh nhìn xem những thứ đó là gì?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa bật đèn pin trong tay.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy những chiếc đầu lâu trắng, không ngừng lăn xuống từ phía đỉnh đồi.

Dường như sau khi lũ sói rời đi, những chiếc đầu lâu đó nối tiếp nhau lăn xuống, như dòng thác trắng xóa, trực tiếp đổ xuống trước mặt.

Hơn nữa, khi chúng lăn đến chân Vương Diệp, Vương Diệp hoàn toàn ngây người.

Anh không tin vào những gì mình nhìn thấy, anh kéo Trương Khởi Linh vội vàng né sang bên.

Bàn Tử lơ mơ đi tới, nhìn những thứ này, vẻ mặt khó hiểu nói:

“Chuyện này là sao?

Chương 1146

Sao lại có nhiều con gián trắng kỳ lạ như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa trợn mắt ra.

Lúc này Bàn Tử mới phát hiện, những thứ trước mặt này, đâu phải gián?

Đây là đầu lâu!

Bàn Tử sợ đến tái mặt, ngay sau đó Vương Diệp vội bịt miệng anh ta lại.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rồi nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, cấp bách nói: “Tắt đèn pin đi, bây giờ im lặng một chút, chúng ta rút lui, đừng gây ra bất kỳ tiếng động nào.” Một khi họ gây ra bất kỳ tiếng động nào, thu hút sự chú ý của đàn sói bên kia, thì chắc chắn sẽ là một đòn tai họa.

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử liền tăng tốc chạy về.

Tên Bàn Tử này đúng là kẻ tham sống sợ chết, tốc độ chạy trốn của anh ta không hề chậm hơn bất kỳ ai.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời bật cười ha hả.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nói thật thì, chú em bây giờ có chạy nhanh nữa cũng chẳng ích gì đâu.” Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả.

Khi những lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Vương Diệp nói: “Vậy nếu chúng ta bây giờ không chạy, chẳng phải sẽ bị đàn sói đó ăn thịt sao?

Hơn nữa, những thứ đó vừa nhìn đã biết chắc chắn có vấn đề, với lại, những cái đầu lâu đó từ đâu ra vậy chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Lúc này Vương Diệp cũng phát hiện dù họ không bật đèn pin, họ vẫn có thể nhìn rõ đường đi phía trước, mặc dù bây giờ là ban đêm, nhưng họ vẫn có thể thông qua ánh trăng trên đầu để quan sát mặt đường.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp cau mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vẻ mặt khó hiểu nói: “Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lắc đầu, không chút né tránh nói với Vương Diệp: “Tôi không biết, nếu tôi biết thì tôi nhất định sẽ nói cho cậu đáp án, nhưng tôi cảm thấy những thứ này, thật sự phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.” Trương Khởi Linh trả lời rất nghiêm túc.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử đột nhiên vỗ vai Vương Diệp nói: “Đêm trăng tròn thường là khởi đầu của một loại tế tự nào đó.

Tôi đoán đám sói này ở đây, cộng thêm mấy cái đầu lâu lăn xuống, chắc cũng là một hình thức tượng trưng gì đó.” Bàn Tử vừa nói vừa lẩm bẩm bấm ngón tay, trông cứ như đang tính toán có bài bản lắm.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại giáng một tát vào tay Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Chú em này, đúng là ngốc hết chỗ nói, rõ ràng chả biết cái gì, giờ lại còn ở đây làm ra vẻ bí hiểm, chẳng lẽ chú em thấy mình hài hước lắm à?” Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, trên mặt mang theo vài phần gượng gạo và căng thẳng.

Thấy Bàn Tử không nói gì, Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vẻ mặt cấp bách nói: “Nhớ kỹ, về đến nơi rồi chuyện này ai cũng không được nói, đừng để bọn họ biết tình hình bên này, chỉ cần nói là bầy sói không liên quan gì đến chúng ta là được.” Vương Diệp đột nhiên chọn giấu diếm.

Hai người họ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Hai người họ khi quay về, Vương Diệp cũng đi theo sau họ, nhưng Vương Diệp vẫn luôn quay đầu, nhìn những thứ phía sau.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, vào lúc này, tâm trạng của anh cũng trở nên kỳ quái.

Có lẽ là nghĩ đến chuyện này không đơn giản như mình tưởng, giờ đây, Vương Diệp dường như cũng mơ hồ đoán được mục đích thật sự của Cừu Nhất Tuần khi đến đây.

Khi nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần với ba phần không tin tưởng.

Nếu không lầm, tâm tư và mục đích của tên Cừu Nhất Tuần này tuyệt đối không đơn giản như anh nhìn thấy.

Hiện tại, họ vội vàng quay về, có lẽ cũng chẳng có lợi ích gì.

Khi nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cố ý lang thang bên ngoài một lát, không bao lâu sau, Vương Diệp mới quay về.

Nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần đã sốt ruột không chịu nổi.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhìn những người bên cạnh, Cừu Nhất Tuần không nhịn được mở miệng nói: "Ít ra Vương Diệp cũng giống mọi người, đến để giúp đỡ, sao mọi người có thể làm vậy mà không cứu chứ?" Cừu Nhất Tuần vốn muốn họ đi tìm, nhưng những người đó vì có đàn sói và cả gấu đang chờ ở đó, nên họ không muốn đi.

Hơn nữa họ còn tìm đủ mọi lý do để thoái thác.

Họ cho rằng với năng lực của Vương Diệp, trên đời này cũng không có bao nhiêu thứ có thể làm khó Vương Diệp.

Và điều quan trọng nhất là, năng lực của Vương Diệp như thế nào, họ đều nhìn thấy rõ.

Trong lúc này, họ cũng vỗ vai Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt qua loa nói: "Nói cho cùng, anh đã quá coi trọng Vương Diệp rồi, nên mới thấy chuyện này khó giải quyết, chứ thực ra, chuyện này thật sự không phức tạp đến thế đâu." Mặt họ tràn đầy vẻ phấn khích.

Lời họ nói ra, Cừu Nhất Tuần lập tức ngây người.

Cừu Nhất Tuần trợn mắt nhìn họ, vẻ mặt khó chịu nói: "Mọi người đang nói cái gì vậy, có ai nói chuyện như vậy sao, thật là, quá đáng!" Rõ ràng Vương Diệp là một người rất quan trọng, nhưng họ lại biểu lộ thái độ đó, điều này khiến Cừu Nhất Tuần cực kỳ khó chịu.

Thấy Cừu Nhất Tuần tức giận, mọi người chỉ lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Dù sao thì là Vương Diệp tự mình muốn đi, không liên quan gì đến chúng tôi." Họ nói xong câu đó, liền đi thẳng đến lều trại, họ không nói thêm nữa.

Những người khác trông có vẻ rất mệt mỏi.

Cừu Nhất Tuần thấy họ như vậy, Cừu Nhất Tuần tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng may mắn thay không lâu sau, Vương Diệp đã quay về.

Thấy vẻ mặt chật vật của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng vội vàng chạy tới, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp thở dài thườn thượt.

Lời Cừu Nhất Tuần còn chưa nói ra, Vương Diệp đã vỗ vai Cừu Nhất Tuần, qua loa nói: "Không có chuyện gì xảy ra cả, không cần lo lắng, tôi bây giờ phải đi nghỉ rồi, sáng sớm ngày mai còn phải đối phó với mấy con gấu chó kia nữa." Giọng Vương Diệp đầy vẻ bình thản.

Nghe Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần lập tức ngây người.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp không thể tin được mà nói: "Sao lại như vậy chứ?" Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ phức tạp.

Khi câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, điều nhận được cũng chỉ là sự qua loa của Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp vẻ mặt lơ đễnh như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nắm tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu trong lòng cậu thật sự có những chuyện không hiểu được…" Đối với Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp bây giờ chắc chắn là đang cố chấp, nếu không sao có thể cố ý né tránh những lời nói này của anh ta.

Hơn nữa sự quan tâm này của anh ta đối với Vương Diệp, từ trước đến nay đều rất hữu ích.

Giờ đây, anh ta nhìn Vương Diệp, anh ta bám sát bên Vương Diệp để sống chết, muốn có được một sự thật và một câu trả lời.

Nhưng bất kể anh ta tìm Vương Diệp thế nào, xoay quanh Vương Diệp ra sao, Vương Diệp vẫn không nói một lời, hơn nữa vẻ mặt Vương Diệp trông rất lạnh nhạt.

Thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra, khiến Cừu Nhất Tuần cảm thấy hơi nản lòng.

Những người đứng bên cạnh nhìn Cừu Nhất Tuần, họ đột nhiên cười nói với Cừu Nhất Tuần: “Nói thật thì, tính cách của Vương Diệp vốn dĩ là như vậy, anh bây giờ đặt hy vọng vào cậu ta, chi bằng nghĩ xem có cách nào khác không?

Cách tốt hơn.” Lời họ còn chưa nói hết, Cừu Nhất Tuần đã cau mày.

Cừu Nhất Tuần nhìn họ, vẻ mặt khó hiểu nói: “Mọi người đang nói cái gì vậy?

Tôi đặt hy vọng vào cậu ta cái gì?

Tôi chỉ nghĩ cậu ta tâm trạng không tốt, nên tôi muốn quan tâm cậu ta một chút thôi, mọi người có phải nghĩ nhiều quá rồi không?” Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần đạm nhiên.

Lời anh ta vừa nói ra, những người trước mặt đột nhiên bật cười ha hả.

Họ lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần, rất nghiêm túc nói: “Được rồi, vậy thì cứ coi như là chúng tôi nghĩ nhiều rồi.” Nhưng thực tế, mục đích thật sự của họ khi đến đây, tất cả mọi người đều ngầm hiểu rõ.

Thấy Vương Diệp như vậy, họ cũng đại khái đoán được Vương Diệp đã gặp phải chuyện gì ở đó.

Họ sở dĩ không đến hỏi thăm, là vì họ biết Vương Diệp không nhất định sẽ nói ra, nên họ cứ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Thấy họ như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Cừu Nhất Tuần cau mày, nhìn những người trước mặt, anh ta ho khan một tiếng, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi cũng hy vọng mọi người có thể đặt sự chú ý vào những chuyện quan trọng hơn, chứ không phải, đặt tâm tư vào những thứ không liên quan.” Nói đến đây, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn những người trước mặt, vẻ mặt mệt mỏi mở miệng nói: “Có những người luôn thích dùng một cách khác, một suy nghĩ khác để lý giải những gì tôi đang làm.

Đương nhiên, tôi cũng biết những việc làm này của tôi có thể hơi kỳ quái, là do tôi thật sự lợi hại rồi.” Lời Cừu Nhất Tuần vừa nói ra, những người trước mặt đều bật cười ha hả.

Họ gật đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần, họ rất nghiêm túc đồng ý, nhưng thực tế, những điều Cừu Nhất Tuần nói này, là thật hay giả, họ căn bản không quan tâm, vì họ biết Cừu Nhất Tuần chắc chắn sẽ lừa họ.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt họ đã tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Họ nhướng cằm, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trong mắt chỉ có một vẻ lạnh nhạt.

Thấy họ như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần không chút do dự quay về lều của mình, anh ta không đến chỗ Vương Diệp, mà là một mình ở đó, ngược lại những gì anh ta đang làm bây giờ càng tỏ ra chột dạ.

Chỉ là Cừu Nhất Tuần bây giờ còn trẻ, kinh nghiệm sự đời còn ít, nên không biết mà thôi.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử khi đến chỗ Vương Diệp, trên mặt hai người đều mang theo vài phần cẩn thận.

Nhưng không ngờ Vương Diệp đã ngủ rồi.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp một cái, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi phức tạp, anh suy nghĩ một lát, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Tối nay mọi người thay phiên nhau canh gác đi.” Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, mọi người lập tức gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng những người bên ngoài dường như vô tình đi tới, nhưng thực tế lại như cố ý, vì lều của Vương Diệp cách lều chính rất xa.

Giờ đây, họ có thể đi tới, cũng không thể nói là trùng hợp được, mà ngược lại là chuyện cố ý gây ra.

Trương Khởi Linh nhìn họ, trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp.

“Sao đêm muộn thế này còn phải có người canh gác chứ?

Chương 1147

Chỗ chúng ta không phải đã có người canh rồi sao?" "Anh bạn này, rốt cuộc đang sợ cái gì?

Hai người ra ngoài một chuyến, không lẽ gặp phải rất nhiều chuyện kỳ lạ, rồi cố tình không nói cho chúng tôi biết đấy chứ." Nói đến đây, họ đã siết chặt nắm đấm, vẻ mặt khó chịu chất vấn Trương Khởi Linh.

Họ nhướng cằm, ánh mắt đầy vẻ dò xét.

Lời họ nói ra, Trương Khởi Linh lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Mọi người đừng nghĩ chuyện phức tạp thế, chúng tôi chỉ lo ở đây không có người canh gác, nên chúng tôi chủ động đứng ra thôi.

Vì mọi người đã ở đây canh rồi, vậy chúng tôi không cần phải canh nữa." Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Hạo Thiên Chân liền bật cười ha hả, lúc này Bàn Tử càng reo hò lên.

Bàn Tử không hiểu kế hoạch giữa họ, cũng không thể lý giải những thứ này.

Vào lúc này, trong mắt Bàn Tử chỉ có sự phấn khích.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn những người trước mặt, vẻ mặt vui vẻ nói: "Tuyệt vời, tối nay chắc không cần chúng ta canh gác rồi phải không, nếu không cần chúng ta thì chúng ta sẽ ngủ sớm." Lời Bàn Tử vừa nói ra, những người kia gật đầu, trên mặt họ mang theo vài phần đạm nhiên, vì việc canh gác là luân phiên, nên bây giờ chưa đến lượt họ, những người khác cũng không có ý kiến.

Trong lúc Bàn Tử vui vẻ, họ liếc nhìn Bàn Tử một cái, trên mặt mang theo vài phần nghi ngờ, dường như không ngờ biểu hiện của

Bàn Tử lại như vậy.

Trong khi họ đang suy nghĩ về điều này, Bàn Tử thấy họ vẫn còn đứng đó, vẻ mặt anh ta cũng trở nên kỳ lạ, không nhịn được mở miệng nói với họ: “Mọi người xem xem sao lại làm ra vẻ mặt này?” Giọng Bàn Tử đầy vẻ tò mò, anh ta vừa nói vừa lắc đầu.

Những người trước mặt tuy biểu hiện ra trạng thái có chút không ổn, nhưng họ lại cố ý nhìn Bàn Tử, bình thản nói: “Chúng tôi làm như vậy thì có vấn đề gì à?” “Thực ra trạng thái của họ không đúng chút nào, họ trông có vẻ thất hồn lạc phách, hơn nữa họ không thu thập được những thứ mình muốn từ Bàn Tử và Trương Khởi Linh.” Nên họ cảm thấy lần này chắc chắn có vấn đề, nhưng họ cố ý không biểu hiện ra mà thôi.

Kết quả không ngờ, tên Bàn Tử này lại thích nói nhiều như vậy.

Hiện tại, đối mặt với những lời nói này của Bàn Tử, ngoài việc phủ nhận, họ cũng không có cách nào khác.

Thấy họ như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn họ nói: “Nói thật thì, với năng lực của mọi người, mọi người canh gác ở đây hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu mọi người không muốn làm vậy, cũng không cần phải ép buộc mình, giờ lại làm ra ba bộ mặt đau khổ này.” Bàn Tử ở đây lải nhải trách móc, những người trước mặt nghe Bàn Tử nói vậy, trên mặt họ tràn đầy vẻ kỳ quái.

Nhưng khi họ hoàn hồn lại, họ lại cười khổ một tiếng, lắc đầu phủ nhận những lời Bàn Tử nói, ngay sau đó, nhanh chóng rời đi.

Thấy họ đi vội vàng như vậy, trên mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ kiêu ngạo.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, sau đó lại đẩy tay Hạo

Thiên Chân, chế giễu họ.

Trong khi Bàn Tử đang nói những thứ này.

Trên mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phức tạp, Trương Khởi Linh không biết phải nói với anh ta thế nào, hay là cứ tiếp tục.

Nhưng Trương Khởi Linh trong lòng cũng hiểu rõ, với tính cách của Bàn Tử, bất kể nói gì với Bàn Tử, tên Bàn Tử này nhất định sẽ làm ầm ĩ lên, đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ biết bí mật của họ.

Lúc này Trương Khởi Linh khẽ thở dài, cũng không nói thêm gì khác, mà lại để Bàn Tử đi ngủ, cùng lắm thì họ cứ ở đây canh gác cẩn thận.

Trương Khởi Linh cảm thấy trên người Vương Diệp có chuyện, nên anh mới quyết định canh gác.

Hiện tại thấy Bàn Tử đã đi ngủ, Hạo Thiên Chân cũng được anh ấy sắp xếp đi ngủ.

Trương Khởi Linh tuy ngồi đó, nhưng lại nhìn cảnh vật xung quanh, hình như anh ấy không ngủ được.

Những người bên cạnh sẽ không thường xuyên đến đây dò xét, nên Trương Khởi Linh cũng không cần lo lắng, hơn nữa bên cạnh Trương Khởi Linh cũng đốt một đống lửa, nên Trương Khởi Linh cũng không lo gấu sẽ đến gần.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh cũng nghe thấy, tiếng bước chân lạo xạo vang lên bên tai.

Lúc này Trương Khởi Linh, bị người ta vỗ vai một cái, Trương Khởi Linh giật mình thon thót, giây tiếp theo Cừu Nhất Tuần đã đi tới chỗ này.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần phức tạp, thật không dễ dàng gì tất cả mọi người đều đã ngủ, anh ta chỉ có thể nhân cơ hội này đến đây, để nói chuyện với Vương Diệp cho rõ ràng.

Anh ta thật sự có rất nhiều chuyện không hiểu, cũng không biết Vương Diệp đã gặp phải chuyện gì ở đâu, nếu không cũng sẽ không tự mình đến chỗ này.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang suy nghĩ, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, nhưng không ngờ Vương Diệp đã mở mắt nhìn chằm chằm vào anh ta.

Trương Khởi Linh đã chìm vào giấc ngủ.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp lại mỉm cười.

Cừu Nhất Tuần ngạc nhiên bịt miệng mình, sau đó ngó trái ngó phải, thấy không có ai phát hiện động tĩnh của mình, anh ta vội vàng đi tới.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần cấp bách, anh ta kéo tay Vương Diệp, ngay sau đó bắt đầu hỏi Vương Diệp về những vấn đề đã gặp phải ở đó.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang hỏi, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần mệt mỏi.

Vương Diệp khẽ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Cừu Nhất Tuần nói: “Lần này anh thật sự giao cho tôi một nhiệm vụ rất lớn, với năng lực của tôi, e rằng thật sự không đơn giản để hoàn thành, tình hình bên đó, phức tạp hơn chúng ta tưởng.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần lập tức ngây người.

Cừu Nhất Tuần trợn lớn mắt nhìn Vương Diệp, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mặc dù Vương Diệp không hé lộ nửa lời về tình hình bên đó.

Nhưng Cừu Nhất Tuần đã mơ hồ đoán ra được một chút không ổn.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, cuối cùng vẫn khẽ thở dài, rồi nói: “Thực ra tôi không lâu trước đây đã quyết định phải đi vào nơi đó rồi, chỉ là tôi bây giờ vẫn chưa tìm được lối vào, giờ đây, tôi đưa mọi người đến, cũng là hy vọng những người này có thể động một chút suy nghĩ khác.” Có lẽ chỉ cần họ động não, sau đó lối vào sẽ tìm thấy được.

Nhưng thực tế, tính cách của những người này thường là án binh bất động.

Cừu Nhất Tuần sau khi chờ đợi bao nhiêu ngày, Cừu Nhất Tuần cũng không đợi được nữa.

Hiện tại nhìn Vương Diệp trước mặt, Cừu Nhất Tuần hy vọng Vương Diệp có thể chủ động giúp đỡ mình.

Tuy nhiên, trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ cầu xin, nhưng thực tế, những lời đó của anh ta nói ra, điều nhận được vẫn là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt rất mệt mỏi nhìn Cừu Nhất Tuần nói: “Thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết phải giúp anh thế nào, điều quan trọng nhất là những chuyện này không đơn giản, xử lý chúng rất phiền phức.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Khi những lời này nói ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần cứ thế ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp vẻ mặt không thể tin được, hiển nhiên không ngờ những thứ này lại xảy ra.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp lại vỗ vai Cừu Nhất Tuần mở miệng nói: “Nếu anh thật sự hy vọng tất cả mọi chuyện đều thuận lợi tiến hành, tôi nghĩ anh có thể kể hết mọi chuyện cho bọn họ, có lẽ đến khi chân tướng đại bạch.” Mọi người mới bắt đầu ra sức làm việc cho Cừu Nhất Tuần, chứ không phải dưới sự che giấu của Cừu Nhất Tuần, cố ý làm ra vẻ bận tâm ở chỗ này.

Họ chắc chắn biết chuyện ở đây.

Nhưng họ cứ cố ý không làm, họ cũng đang chờ Cừu Nhất Tuần đâm thủng tờ giấy này.

Thấy vẻ mặt của anh ta.

Cừu Nhất Tuần cũng biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, cũng hiểu rõ những thứ này quả thực là hiện thực trần trụi.

Lúc này Cừu Nhất Tuần, khẽ thở dài một tiếng, vỗ vai Vương Diệp, ngay sau đó cứ thế rời đi.

Ông ta không nói thêm một lời nào nữa, rõ ràng vẫn còn đang do dự.

Nhưng Vương Diệp cũng không ép Cừu Nhất Tuần, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, nếu phải cưỡng ép Cừu Nhất Tuần thì cả chuyện này sẽ chẳng còn ý nghĩa gì.

Sau khi Cừu Nhất Tuần rời đi, Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Thật ra vừa nãy tôi vẫn chưa ngủ, mà vẫn luôn lắng nghe những lời bàn tán của những người bên cạnh, cũng như từ miệng họ mà biết được ngọn nguồn của mọi chuyện.

Bao gồm cả cách Cừu Nhất Tuần nhìn nhận toàn bộ sự việc.

Giờ Cừu Nhất Tuần đã đích thân đi tới, tôi cũng biết suy nghĩ thật sự trong lòng ông ta, chỉ là muốn thực hiện tất cả những điều này thì vẫn cần phải đẩy thuyền một phen.

Chính vì hiểu rõ điều này, nên tôi mới nói những lời đó với Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh.

Chỉ là Cừu Nhất Tuần tiếp theo sẽ đưa ra quyết định gì, tất cả đều phụ thuộc vào ông ta, tôi cũng không dám trực tiếp nói ra những điều này.

Hiện tại, mối quan hệ giữa tôi và Cừu Nhất Tuần vô cùng vi diệu, mặc dù lúc Cừu Nhất Tuần đến không ai nhìn thấy.

Nhưng thực tế, những chuyện giữa tôi và Cừu Nhất Tuần, những người kia đại khái cũng đã đoán được ít nhiều.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần đau đầu.

Điều tôi ghét nhất chính là phải xử lý những mối quan hệ xã giao đó.

Hiện tại, tôi cũng có thể tưởng tượng ra những tên đó sẽ trưng ra bộ mặt như thế nào.Khi nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên cực kỳ khó coi, tôi khẽ thở dài, sau đó không chút do dự lay lay cánh tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh tuy đã tỉnh nhưng vẫn không mở mắt.

Sở dĩ tôi để Trương Khởi Linh ngủ là để Cừu Nhất Tuần biết rằng chuyện này chỉ có hai người chúng tôi biết.

Trong khoảnh khắc này, tôi nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, cũng không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: “Hãy nhớ kỹ bộ mặt của tên này, và cũng phải nhớ kỹ bộ mặt của phần lớn những người khác, tuyệt đối đừng đặt hy vọng và gửi gắm vào bọn họ.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng nhớ lại những thứ mình đã nhìn thấy, giờ đây, y nhìn Vương Diệp, khẩn trương nói: “Anh nói cái chỗ chúng ta nhìn thấy có phải là lối vào không?

Nếu sáng mai chúng ta tới đó mà vẫn còn nhiều hài cốt như vậy, chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự tò mò, câu hỏi của y văng vẳng bên tai, đáp lại là Vương Diệp nhún vai.

Hiện tại, vào thời điểm mấu chốt này, tôi cũng không biết phải nói với Trương Khởi Linh về những rắc rối này như thế nào.

Nhưng điều duy nhất chúng tôi có thể làm là giống như những người khác, án binh bất động, nếu không hành động hấp tấp sẽ chỉ mang lại vô số sóng gió.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng thúc giục Trương Khởi Linh nghỉ ngơi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhắm mắt, vì y không đứng dậy nên bóng y cũng không xuất hiện.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn xung quanh, sau đó không chút do dự nằm xuống.

Tôi tuy nghỉ ngơi nhưng mắt vẫn luôn quan sát khắp nơi.

Tôi không ngủ vội, vì tôi biết những người này chắc chắn có vấn đề.Đúng như Vương Diệp dự đoán, đến nửa đêm.

Nghe thấy vài tiếng bước chân lạo xạo, tôi hé mắt.

Chương 1148

Lúc này, tôi thấy mấy người đang đi về phía mình, nhưng họ lại cố ý chiếu ngọn đuốc vào mặt tôi.

Họ muốn xem tôi đã ngủ chưa, tôi cố ý nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc như vậy, tôi cũng đang chờ đợi họ giáng cho mình một đòn chí mạng.

Nhưng không ngờ họ không ra tay, mà lại bắt đầu lục lọi tìm kiếm đồ đạc ở chỗ đó.

Động tác của họ quả thật rất nhỏ, vì Trương Khởi Linh còn chưa bị đánh thức, nhưng Vương Diệp thì có thể cảm nhận được.

Hiện tại, tôi cũng hơi mở mắt, nhìn về phía bọn họ.

Tuy họ đang làm những chuyện lén lút như vậy, nhưng lại không hề sợ hãi.

Thấy bộ dạng của bọn họ, tôi bật cười.

Tôi che miệng, trong mắt mang theo vài phần kiêu ngạo.

Không cần nghĩ cũng biết bọn họ đang làm gì.

Nghĩ đến chuyện này, tôi nhìn những người trước mặt.

Tôi chuẩn bị cho mấy tên này một bài học.

Nếu không nhầm, bọn họ chắc chắn muốn tìm kiếm thông tin quan trọng từ trong ba lô của tôi.

Như vậy, bọn họ có thể dựa vào thông tin đó để nắm giữ thêm nhiều bằng chứng hữu ích, và bắt Cửu Nhất Tuần phải khai ra tất cả.

Tôi cũng đang suy nghĩ xem có nên ném phi tiêu trong tay ra không, vì làm như vậy vẫn có chút mạo hiểm, vạn nhất không cẩn thận thất bại thì gay go rồi.

Nghĩ đến chuyện này, tôi nhìn những người trước mặt, trên mặt cũng mang theo vài phần phức tạp.Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, có một bóng người hành động nhanh hơn anh, người này chính là Cừu Nhất Tuần.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần sốt ruột, ông ta đi đến trước mặt những người này, mở chiếc đèn pin trên tay ra.

Nhìn động tác của Cừu Nhất Tuần, mọi người giật mình, họ cầm dao trong tay chuẩn bị ra tay, nhưng không ngờ phía sau Cừu Nhất Tuần là một đám người đang đứng.

Nhìn cảnh này, sắc mặt họ sợ đến trắng bệch.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần nhìn chằm chằm bọn họ, cũng đầy vẻ bất lực nói: “Tại sao nhất định phải làm ra loại chuyện này chứ?

Hành vi quá đáng lẽ nào thật sự có thể giúp các cậu có được đặc biệt nhiều lợi ích sao?” Vương Diệp nghe những lời này của Cừu Nhất Tuần, lập tức cười ha ha.

Tôi biết đêm nay chắc chắn là một đêm không tầm thường, Cừu Nhất Tuần nhất định sẽ khai ra tất cả mọi chuyện.

Nếu Cừu Nhất Tuần không nói ra những chuyện này, tôi cũng nhất định sẽ chỉnh đốn đám người này một phen, và dựa vào thủ đoạn của mình để khiến tất cả mọi người nghi ngờ về nơi này.

Đến lúc đó, tôi có thể đẩy thuyền một phen, lợi dụng những người này làm quân cờ của mình, khiến họ bán mạng vì tôi.

Chính vì vậy, Vương Diệp cũng nghe thấy những lời tiếp theo của Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần đã mắng bọn họ một trận, ông ta cảm thấy họ làm như vậy là không đúng chút nào.Trong khi Cừu Nhất Tuần đang mắng, sắc mặt của những người này cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Họ khẽ thở dài, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, với vẻ mặt bất lực nói: “Nói thật, có một số chuyện anh thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi.” Trên mặt họ tràn đầy mệt mỏi, lời của họ vừa dứt, Cừu Nhất Tuần chỉ lắc đầu, nhìn chằm chằm bọn họ, với vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Tôi không quan tâm chuyện này có phải là tôi nghĩ quá nhiều hay không?

Tôi chỉ cần nhớ chuyện này không thoát khỏi liên quan đến các cậu!” Cừu Nhất Tuần nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tràn đầy sự sắc bén.

Nghe những lời này của Cừu Nhất Tuần, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Và lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng không chút do dự vạch trần bộ mặt của họ, ngay sau đó, trực tiếp bộc lộ ra những suy nghĩ trong lòng họ.

Ngoài điểm này ra, ông ta còn kể rõ tình hình của Uông gia, và liên kết bọn họ với Uông gia.

Lần này, những gì Cừu Nhất Tuần làm có thể nói là đã làm Vương Diệp chấn động.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trong mắt chỉ có một sự phức tạp.

Tôi chưa từng nghĩ Cừu Nhất Tuần này, chỉ dựa vào thủ đoạn như vậy mà đã làm được nhiều chuyện đến thế.

Đổi lại là người khác làm sao có thể như Cừu Nhất Tuần được.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lập tức trở nên nghiêm túc.Và lúc này, mấy người kia la lớn kêu oan, nhưng cũng vô dụng, bởi vì Cừu Nhất Tuần đã đội cái chậu phân lên đầu họ, bất kể họ có vứt thế nào cũng không vứt bỏ được.

Thấy sự sợ hãi trên mặt bọn họ, tôi cũng khẽ cười.

Mỗi người đều phải trả giá cho những gì mình đã làm, kể cả bọn họ cũng không ngoại lệ.

Tôi thậm chí có thể tưởng tượng được, sau chuyện này, trong lòng bọn họ sẽ kiêng dè Cừu Nhất Tuần đến mức nào, bao gồm cả những người khác đối với Cừu Nhất Tuần sẽ cẩn thận ra sao.

Ngoài điểm này ra, những người đi theo sau Cừu Nhất Tuần, căn bản không nói thêm nửa lời, cũng không hỏi thêm bất cứ điều gì không nên hỏi, bởi vì đối với những người này mà nói, đi hỏi những vấn đề đó là không đáng, hơn nữa không có giá trị, và điều quan trọng nhất là, khi họ đi theo Cừu Nhất Tuần rời đi, họ cũng quay lại nhìn về phía Vương Diệp.

Họ dùng đèn pin chiếu vào mắt Vương Diệp, cố gắng nhìn thấy một chút ánh phản chiếu, muốn xem Vương Diệp có phải đã ngủ chưa.

Kết quả không ngờ Vương Diệp ngủ rất say, hơn nữa mắt anh vẫn luôn nhắm nghiền.

Nhìn cảnh này, trên mặt mọi người tràn đầy sự bất lực, họ khẽ thở dài, thật sự không còn cách nào.

Mặc dù họ mơ hồ đoán được Vương Diệp đã tỉnh dậy, nhưng họ cũng không có bằng chứng để chứng minh.

Hiện tại họ chỉ có thể đi theo Cừu Nhất Tuần rời đi, giả vờ như không có chuyện gì.Cừu Nhất Tuần thấy họ đi theo sau mình, ông ta nhìn họ, không kìm được mở lời nói với họ: “Các cậu đi theo tôi cũng một thời gian rồi, mối quan hệ với tôi cũng có thể coi là bạn bè rất tốt, nên tôi hy vọng nếu trong lòng các cậu thật sự có những suy nghĩ không thông suốt, các cậu nhất định phải nói ra.

Đừng như mấy tên kia mà lén lút làm ra loại hành vi đó, làm như vậy rất ghê tởm.” Khi Cừu Nhất Tuần dặn dò xong, những người này tuy gật đầu, nhưng thực tế trong lòng họ đều hiểu rõ tính cách của Cừu Nhất Tuần, cũng như những lời ngụ ý mà Cừu Nhất Tuần chưa nói ra.

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt họ đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Họ nhíu mày, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, với vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nói thật, có một số chuyện chúng tôi thật sự chưa bao giờ nghi ngờ anh, huống hồ đó chỉ là hành động đơn phương của bọn họ mà thôi, không liên quan gì đến chúng tôi.

Chúng tôi đối với anh luôn trung thành tận tụy.” Họ vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Lời của họ vừa dứt, Cừu Nhất Tuần hài lòng gật đầu.

Trong khoảnh khắc này, Cừu Nhất Tuần nhìn họ, cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Chỉ hy vọng các cậu thật sự có thể nói được làm được!” Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần ưu tư.

Lời của Cừu Nhất Tuần vừa dứt, trên mặt những người này lộ ra vẻ bất lực.Những người này nhíu mày, trong khi nhìn ngang nhìn dọc, Cừu Nhất Tuần nhìn họ, lại lần nữa cảm thán một câu: “Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi, đừng đứng ở đây nữa, cũng đừng nói chuyện này cho Vương Diệp biết.

Đợi sáng mai tôi sẽ nói lại rõ ràng với mọi người.” Khi lời ông ta vừa dứt, mọi người đều hiểu ý.

Mọi người gật đầu, lục tục trở về nghỉ ngơi, nhưng thực tế sắc mặt của mọi người đều trở nên rất khó coi.

Họ biết bộ mặt của tên Cừu Nhất Tuần này, cũng biết thủ đoạn của ông ta.

Chỉ là hiện tại họ không tiện nói ra mà thôi, huống hồ cũng không có ai tụ tập lại để thảo luận chuyện này.

Họ biết Cừu Nhất Tuần có nhiều cách để trị bọn họ, nên họ chỉ có thể giữ im lặng.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cũng cười một tiếng.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, Cừu Nhất Tuần lại đi về phía mình.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự mở lời nói: “Dậy đi, tôi biết vừa nãy cậu không ngủ.” Cừu Nhất Tuần lay tay Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần hiểu rõ Vương Diệp là người như thế nào, Vương Diệp không dễ ngủ như vậy, hơn nữa khi những người kia gây ra chuyện lớn như vậy, Vương Diệp có thể đã tỉnh từ sớm rồi, chỉ là Vương Diệp vẫn luôn giả vờ ngủ mà thôi.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần phức tạp.

Nhưng lời của Cừu Nhất Tuần còn chưa nói ra, Bàn Tử đã bắt đầu ngáy khò khò.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng khẽ thở dài, nhưng không ngờ Bàn Tử lại tỉnh dậy.

Bàn Tử nhìn chiếc đèn pin trong tay ông ta, cực kỳ sốt ruột nói: “Mày làm cái quái gì vậy?

Tao đang ngủ ngon lành, sao mày lại đánh thức tao dậy hả?” Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột.

Nghe lời của Bàn Tử, Cừu Nhất Tuần cười gượng.

Lời giải thích của Cừu Nhất Tuần còn chưa nói ra, Bàn Tử đã trực tiếp ném nắm giấy vào người ông ta.

Khi cái tính nóng nảy của Bàn Tử nổi lên, y không cần biết đối diện là ai, y cứ thế mà nổi giận.

Ngoại trừ Vương Diệp có thể kiềm chế y, những người khác đều không có cách nào.

Lúc này, Bàn Tử trực tiếp mắng Cừu Nhất Tuần chạy thục mạng.

Cừu Nhất Tuần cứ thế mà đi, ông ta không muốn gây sự chú ý của những người khác, ông ta chỉ có thể kiên nhẫn rời khỏi nơi này.

Ngoài điểm này ra, Cừu Nhất Tuần cũng lo lắng Bàn Tử sẽ trực tiếp xông ra, đánh mình một trận.

Bộ dạng Cừu Nhất Tuần thận trọng, trông có vẻ buồn cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Cừu Nhất Tuần, nhất thời cũng bật cười.

Nhưng tôi lại giả vờ như đang ngủ, đến mức căn bản không ai phát hiện tôi đã tỉnh.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng khẽ thở dài, không biết Vương Diệp là thật sự ngủ hay đang giả vờ ngủ.

Cừu Nhất Tuần tuy không hiểu rõ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Cừu Nhất Tuần trở về chỗ của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời sáng, Vương Diệp cũng tỉnh dậy.

Chương 1149

Vương Diệp nhìn cảnh vật nơi đây, những người phụ trách canh đêm đã đi nghỉ ngơi.

Lúc đó, tôi cũng bắt đầu tìm củi, lén lút nhìn xung quanh cảnh vật để cảnh giác.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhanh chóng đi đến trước mặt Vương Diệp, ngay sau đó, kéo cổ áo Vương Diệp.Động tác của Cừu Nhất Tuần có chút thô lỗ.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Cừu Nhất Tuần, nhất thời cũng nhíu mày.

Tôi gạt tay Cừu Nhất Tuần ra, nhìn chằm chằm ông ta, đầy vẻ sốt ruột nói: “Ông muốn làm gì?” Trong giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Tôi lùi lại mấy bước đồng thời vịn vào cái cây bên cạnh, bởi vì Cừu Nhất Tuần vừa nãy xông tới, kéo cổ áo tôi, cũng mang theo một lực xô đẩy nhất định.

Nên tôi suýt nữa thì đứng không vững.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần chỉ cười qua loa, đầy vẻ qua quýt.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần kể lại chuyện tối qua, và lần nữa nói ra chuyện Vương Diệp giả vờ ngủ tối qua.

Khi ông ta nói những chuyện này, trên mặt Vương Diệp chỉ có một sự bất lực, tôi lắc đầu, không biết phải giải thích thế nào.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần lại cắn chặt răng, càng khẳng định Vương Diệp đã làm ra loại chuyện đó.

Vương Diệp chắc chắn đã tỉnh, nhưng cố ý giả vờ ngủ mà thôi.

Thấy bộ dạng của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp mệt mỏi thở dài, tôi nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, ngay sau đó đẩy Cừu Nhất Tuần lên phía trên, vì Cừu Nhất Tuần vẫn luôn đi xuống phía dưới, tôi cũng không muốn bị Cừu Nhất Tuần đẩy xuống.

Thấy sự cẩn thận và căng thẳng trên mặt Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng vỗ ngực, nhìn Vương Diệp thề thốt đảm bảo nói: "Chỉ cần cậu nói hết tất cả mọi chuyện cho tôi biết, không diễn trò vặt vãnh trước mặt tôi, không giở thủ đoạn, tôi sẽ không thể nào nhằm vào cậu được, hơn nữa tôi là người chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm." Trên mặt ông ta tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng khi những lời này vừa dứt, đáp lại lại là tiếng cười của Vương Diệp.

Tôi lắc đầu nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ mệt mỏi nói: "Những điều ông nói, cho dù có bằng chứng, nhưng lại có thể nói lên được điều gì, huống hồ..." Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Cừu Nhất Tuần đã trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, ông ta đã trực tiếp kéo cổ áo Vương Diệp, bất chấp tất cả nói: "Cậu xem, bây giờ cậu đã thừa nhận rồi, vậy tức là tối qua cậu cố ý thả dây dài câu cá lớn.

Ý đồ thật sự của cậu là gì?

Cậu không muốn nói rõ với tôi sao?" Trong giọng điệu của Cừu Nhất Tuần tràn đầy sự phức tạp.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Cừu Nhất Tuần, nhất thời cũng cười nói với Cừu Nhất Tuần: “Đây chỉ là suy đoán đơn phương của ông mà thôi.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm những chuyện trái lương tâm, huống hồ thả dây dài câu cá lớn chưa bao giờ là phong cách của tôi.

Chuyện tôi muốn làm thì không có gì là không làm được.” Vương Diệp ngẩng cằm, trong giọng điệu tràn đầy sự kiêu ngạo.

Những điều tôi nói quả thật là sự thật, khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy cũng nhíu mày, không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy Cừu Nhất Tuần im lặng không nói, tôi lại vỗ vai Cừu Nhất Tuần, vô cùng nghiêm túc nói: “Ông thà đặt những nghi ngờ này lên người tôi, chi bằng hãy đi điều tra kỹ một chút, tại sao bọn họ lại chạy đến chỗ tôi, bọn họ có phải đã tư thông với những người khác không?” Trong ánh mắt Vương Diệp tràn đầy sự sắc bén.

Khi những vấn đề này được đưa ra, trên mặt Vương Diệp cũng tràn đầy sự bất lực.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần đã phản ứng lại, Cừu Nhất Tuần vỗ vào đầu mình, lùi lại mấy bước.

Thấy vẻ mặt bừng tỉnh của Cừu Nhất Tuần, tôi cũng khẽ cười.

Tôi nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ ưu tư nói: “Hiện tại tầm nhìn của ông thật sự đã nông cạn đi rất nhiều.

Ngày xưa ông chưa bao giờ như vậy, bây giờ ông trở thành bộ dạng này, thật sự khiến tôi cảm thấy rất thất vọng.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, tôi chuẩn bị rời đi, tôi cầm đồ trong tay cứ thế mà đi.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần vội vàng đuổi theo.

Lời giải thích của ông ta còn chưa nói xong, tôi đã hất Cừu Nhất Tuần ra.

Động tác của tôi quá thô lỗ, Cừu Nhất Tuần không cẩn thận trực tiếp lăn một vòng.

Tôi trực tiếp kéo tay Cừu Nhất Tuần, nhưng cánh tay Cừu Nhất Tuần cũng bị những viên đá vụn làm chảy máu.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi giật mình, vội vàng đưa Cừu Nhất Tuần trở về băng bó vết thương.

Hai người chúng tôi lôi thôi trở về, những người kia nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt đều tràn đầy sự phức tạp và quỷ dị.

Họ tuy không nói gì khác, hơn nữa từng người đều kiên nhẫn giúp đỡ, nhưng thực tế, mỗi người trong số họ đều có những toan tính riêng, họ đều đang suy đoán chuyện này, đều đang nghĩ xem những thứ này rốt cuộc là chuyện gì, và đang cân nhắc những chuyện giữa ba bên với Vương Diệp.

Chỉ là trong khi họ đang suy nghĩ, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, Cừu Nhất Tuần cũng không kìm được nói với Vương Diệp: “Lần tới nếu hai chúng ta đi trộm mộ, thì cứ chọn chỗ bằng phẳng mà đi, đừng đến những nơi dốc đứng như thế này.” Lời của Cừu Nhất Tuần vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng mấy người tối qua lại hăm hở đi đến trước mặt Cừu Nhất Tuần.

Họ ngẩng cằm, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, không hề né tránh nói với Cừu Nhất Tuần: “Chúng tôi cảm thấy nơi này có những thứ khác, chắc chắn ẩn chứa huyền cơ, chỉ là hiện tại anh không cho chúng tôi đi điều tra mà thôi, nên chúng tôi quyết định liên kết lại với nhau.” Họ nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tràn đầy sự kiêu ngạo.

Nghe những lời này của họ, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần lắc đầu, nhìn họ với vẻ mặt bất lực nói: “Các cậu không thể làm chuyện như vậy, nơi này thật sự rất nguy hiểm, ở đây toàn là chó gấu, căn bản không phức tạp như các cậu nghĩ, hơn nữa những thứ đó làm sao có thể ở đây được chứ?” Trong giọng điệu của ông ta tràn đầy sự bất lực.

Những lời họ nói rất ẩn ý và mơ hồ, những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, họ cũng biết sự thật sắp nổi lên.

Nhất thời, trên mặt mọi người đều lộ ra vài phần hưng phấn.

Trong khi họ đang mong đợi, mấy người trước mặt đều lắc đầu, họ trực tiếp nói ra những phát hiện và suy nghĩ của mình.

Lúc đó khi Bàn Tử nói, họ đã mơ hồ nhận ra một chút không đúng.

Sau đó, Bàn Tử đi, họ cũng bắt đầu xem bản đồ.

Mấy ngày sau, họ vẫn luôn quan sát địa thế núi ở đây, phát hiện nơi này thật sự có vấn đề.

Hiện tại nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt họ cũng tràn đầy sự sốt ruột.

Họ biết Cừu Nhất Tuần chắc chắn có chuyện giấu giếm họ, trong khi tức giận, họ lại không có cách nào với Cừu Nhất Tuần.

Bởi vì họ biết Cừu Nhất Tuần không thể nào khai ra tất cả, nên tâm trạng của họ cũng trở nên cực kỳ nặng nề.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng khẽ thở dài, nhìn những người trước mặt, đầy vẻ bất lực nói: “Các cậu đều bình tĩnh một chút đi, chuyện thật sự không phức tạp như các cậu nghĩ, huống hồ Cừu Nhất Tuần bây giờ còn bị thương rồi, trước tiên hãy băng bó vết thương cho Cửu Nhất Tuần đi.” Tuy nhiên lời khuyên của Vương Diệp không có tác dụng lớn.

Những người trước mặt chỉ ngẩng cằm, nhìn Cửu Nhất Tuần và Vương Diệp trước mặt, cực kỳ lạnh lùng nói: “Mặc kệ Cửu Nhất Tuần bị thương nặng đến đâu, không liên quan gì đến chúng tôi.

Dù sao bây giờ chúng tôi chỉ muốn đi tìm ra những thứ ở đây, nơi này chắc chắn có một mộ thất, cụ thể là mộ thất nào?

Chúng tôi cũng không biết, nhưng chúng tôi tìm ra được là được rồi!” Trong ánh mắt họ tràn đầy sự sắc bén.

Sau khi ném lại những lời này, họ hùng hổ khí thế hiên ngang rời đi.Những người còn lại đứng tại nơi này, trên mặt họ mang theo vài phần quỷ dị, sau đó từng người một mở miệng bàn tán: “Những người này hình như là của Nam Phái đúng không?” “Người bên Nam Phái làm việc cứ như vậy đấy, bất kể sự thật là gì cũng đều đầu nóng à?

Dù sao cuối cùng vẫn sẽ gây ra không ít rắc rối.” “Những người này thật sự là muốn tiền đến phát điên rồi.” Những lời thốt ra từ miệng họ, cơ bản đều chẳng có mấy câu tốt đẹp, dù sao những người này đều là xem sắc mặt Cửu Nhất Tuần mà nói, họ chỉ sợ đắc tội Cửu Nhất Tuần.

Thấy sự cẩn thận và căng thẳng trên mặt họ, tôi cũng bật cười.

Cơ bản chỉ cần là điều họ có thể nghĩ đến, bất kể là tốt hay xấu, họ đều có thể nói ra.

Rõ ràng người bên Nam Phái không tệ đến mức đó, hiện tại lại vì vài lời của bọn họ mà trở thành bộ dạng này.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vài phần phức tạp, ngay cả Vương Diệp cũng khẽ thở dài.

Tôi lắc đầu nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, đột nhiên mở lời nói với Cừu Nhất Tuần: “Tôi cảm thấy chuyện này ông có một phần trách nhiệm.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Cừu Nhất Tuần cười.

Cừu Nhất Tuần gật đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Những điều cậu nói có lý, tôi quả thực có một phần trách nhiệm, tôi nên ngăn chặn chuyện như vậy xảy ra, nhưng tôi không thể làm được.” Cho đến hiện tại, Cừu Nhất Tuần vẫn không chịu khai ra tất cả.

Hiện tại, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, tôi cũng lắc đầu, tôi trực tiếp quay người rời đi, không muốn nói thêm gì khác.

Hiện tại, Vương Diệp vừa đi, cục diện lập tức thay đổi.

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi, không khí cũng biến thành một kiểu khác, sự quỷ dị âm thầm cuộn trào trên mặt những người này, không ngừng biến đổi.

Mọi người đều biết rõ mọi chuyện là như thế nào, chỉ là họ thích giả vờ câm điếc, hơn nữa họ đều đang chờ đợi một cơ hội, đều đang chờ Cừu Nhất Tuần chủ động khai ra.

Hiện tại, Cừu Nhất Tuần nhìn những người trước mặt, trên mặt Cừu Nhất Tuần cũng mang theo vài phần ưu tư.

Cừu Nhất Tuần không kìm được khẽ thở dài, nhìn họ đầy vẻ mệt mỏi nói: “Nếu tôi nói ra tất cả sự thật này, chỉ sợ các cậu cũng sẽ ghét tôi như ghét người Nam Phái vậy!” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa ôm ngực, trên mặt tràn đầy sự tự ti.

Nhưng điều Cừu Nhất Tuần không biết là, trong khi ông ta nói những chuyện này, Vương Diệp cũng đã đi tìm những người kia.

Mặc dù tối qua họ đã lục lọi đồ của tôi, nhưng tôi quyết định tha thứ cho họ, vì họ đều vô tội, huống hồ, tính cách của họ cũng giống

Bàn Tử, chỉ là không chịu nổi kiểu người hay che giấu này.

Điều họ ghét nhất là sống trong một môi trường giả dối.

Hiện tại, họ thà một mình xông pha đến những nơi nguy hiểm, cũng không muốn ở cùng Cừu Nhất Tuần.

Giả dối quanh co không phải ai cũng làm được.Hiện tại, Vương Diệp đã tìm họ trở lại.

Vương Diệp nhìn những người này trên mặt mang theo vài phần phức tạp, nhưng không ngờ những người trước mặt lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, hết sức sốt ruột nói: “Thôi đi, bây giờ cậu đại diện Cừu Nhất Tuần đến đây đưa chúng tôi về, cậu không cảm thấy chuyện này có chút nực cười sao?” Trong giọng điệu của họ mang theo vài phần ghét bỏ.

Nghe những lời này của họ, Vương Diệp lập tức bật cười.

Tôi lắc đầu, nhìn họ với vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nghe xem các cậu đang nói cái gì vậy?” Trong ánh mắt Vương Diệp mang theo vài phần ưu tư.

Nghe những lời này của Vương Diệp, trong mắt mọi người chỉ có một sự kiêu ngạo.

Mọi người nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mặt, không hề né tránh nói: “Nếu cậu không biết sự thật, cậu sẽ không thể nào đến đây đưa chúng tôi về.

Cậu và Cừu Nhất Tuần là một phe, nhưng bây giờ cậu còn muốn thừa nhận.” Họ chỉ vào mũi Vương Diệp, tuy không có ác ý, nhưng Vương Diệp không thích họ chỉ vào mũi mình.

Chương 1150

Hiện tại, tôi nhìn những người trước mặt, tôi cũng không chút do dự nói: “Cất tay các cậu về đi, nếu còn dám chỉ vào mũi tôi nữa, tiếp theo tôi sẽ vặn tay các cậu.” Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải giả vờ, ánh mắt sắc bén của tôi trực tiếp khiến những người này rụt tay lại.

Nhưng những người trước mặt đều lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vô cùng bực bội nói: “Nếu cậu chỉ muốn chúng tôi quay về, chúng tôi sẽ không thể nào quay về được.

Loại người như cậu, e rằng ở cùng Cừu Nhất Tuần thì đúng là đồng bọn chó chết.” Trong giọng điệu của họ mang theo vài phần sốt ruột.

Lời của họ vừa dứt, Vương Diệp lập tức bật cười.

Tôi gật đầu, nhìn họ với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cừu Nhất Tuần đã thừa nhận tất cả rồi.

Nếu các cậu còn muốn gây sóng gió bên ngoài, thì cứ tiếp tục đi.” Tôi không nói nhảm với họ nữa, vì tôi biết làm như vậy là vô nghĩa.

Họ ghét những kẻ giả dối, bây giờ tôi trực tiếp ném thẳng lời nói ra.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, mọi chuyện được làm rõ, trên mặt họ đều lộ ra sự hài lòng.

Họ gật đầu, vỗ vai Vương Diệp, đầy vẻ vui vẻ nói: “Xem ra Cừu Nhất Tuần này vẫn biết thời thế, hiện tại cũng không làm ra chuyện đắc tội chúng tôi.

Nếu ông ta một mình xông pha, chỉ sợ cũng chẳng thu được lợi lộc gì.” Hiện tại, họ đều có thể đoán được, tại sao Cừu Nhất Tuần lại đưa nhiều người như vậy đến nơi này.

Hiện tại, họ nhìn Vương Diệp trước mặt, họ cũng đi theo sau Vương Diệp, hùng hổ khí thế hiên ngang quay trở lại, hệt như lúc họ rời đi.

Những gì họ thể hiện ra lúc này, đều là sự kiêu căng và bá đạo.

Khi họ đến trước mặt Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài.

Tôi nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, lập tức nhún vai.

Cừu Nhất Tuần cũng khai ra tất cả mọi chuyện.

Khi mọi người lắng nghe, tất cả đều che miệng, nhưng Cừu Nhất Tuần cũng che giấu một phần sự thật, ví dụ như, ông ta đến nơi này không phải để chữa bệnh cho cháu trai mình.

Chuyện trị bệnh cho cháu trai vẫn còn đó, nhưng con gấu kia vẫn phải tìm.

Chỉ là bây giờ họ còn phải đi tìm một ngôi mộ thất.

Hiện tại chưa có lối vào, nên họ phải đi tìm lối vào, nhưng con gấu kia nhất định phải tìm thấy, nếu không cháu trai của anh ta sẽ không được cứu.

Khi Cừu Nhất Tuần nói ra những lời đó, mọi người đều gật đầu, vẻ mặt mấy người đàn ông cũng đầy phấn khích, họ vỗ vai Cừu Nhất Tuần, nhìn anh ta với vẻ mặt kiêu ngạo mà nói: "Anh tìm như thế này không phải tốt hơn sao?

Cứ nhất định phải trì hoãn đến bây giờ, mọi người nói rõ ràng mọi chuyện, như vậy chung sống không phải đơn giản hơn sao?

Huống chi lãng phí nhiều thời gian như vậy, anh không đau lòng à?" Bọn họ nhướng cằm, giọng điệu mang theo vài phần ngạo mạn, những người khác đứng bên cạnh chỉ cười gượng gạo, nhìn họ mà cảm thán thở dài.

Họ biết nên đứng về phía nào, cũng biết nên theo phe ai.

Hiện giờ, trong khi họ chế giễu Cửu Nhất Tuần, đám người gió chiều nào xoay chiều đó này cũng không nhịn được lên tiếng khuyên can. "Chúng tôi thấy các anh nói chuyện có vẻ hơi quá đáng đấy." Khi họ khuyên can, trông có vẻ như một lòng hướng về Cửu Nhất Tuần, nhưng Vương Diệp chỉ liếc mắt một cái rồi rời đi ngay lập tức.

Cửu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của họ, cũng biết họ đều đang lấy lòng mình.

Đây chẳng qua chỉ là sự giả dối mà thôi.

Chỉ khi Vương Diệp ở bên cạnh, anh ta mới có thể nói ra vài lời thật lòng của mình.

Nhìn những người trước mặt, Cửu Nhất Tuần thật sự không nói nên lời.

Cửu Nhất Tuần bỏ lại vài chữ như "cho bản thân", sau đó cứ thế rời đi.

Thấy bộ dạng của Cửu Nhất Tuần, vẻ mặt mọi người đều đầy phức tạp.

Tuy mọi người đã quyết định đi tìm lối vào, nhưng họ cũng quyết định tìm con gấu kia trước.

Có lẽ con gấu đó mới là điểm mấu chốt, hơn nữa Cửu Nhất Tuần chắc chắn vẫn còn giấu diếm chuyện gì đó.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là do đám người cơ hội kia nghĩ ra, mấy người nóng nảy đó làm sao có thể nghĩ thông những thứ này chứ?

Với tính cách của họ, điều họ có thể đoán được cùng lắm là địa thế này có vấn đề.

Hơn nữa, con gấu kia, và cả cháu trai của Cừu Nhất Tuần, toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, thực ra không liên quan nhiều đến họ, và họ cũng không bận tâm.

Điều quan trọng nhất là trong lòng họ quan tâm nhất chính là, lần này họ có thể lấy được bao nhiêu lợi ích từ ngôi mộ thất.

Chỉ cần lấy đủ lợi ích, họ sau đó sẽ có thể phát tài lớn.

Hiện tại đến nơi này cũng không tính là lãng phí thời gian, cũng không tính là làm càn ở đây.

Nếu thật sự chỉ vì tìm một con gấu mà lãng phí nhiều thời gian và tâm sức như vậy ở đây... e rằng họ ngủ cũng không yên giấc.

Nhưng bây giờ có thể phát tài lớn, trong lòng họ đương nhiên là cao hứng.

Nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt họ cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Còn Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, Cừu Nhất Tuần cũng không né tránh mà nói với Vương Diệp: "Có vài chuyện hai chúng ta biết riêng với nhau là đủ rồi, nói ra cho những người xung quanh cậu cũng không có ý nghĩa gì." Cừu Nhất Tuần cố ý đứng ở một nơi xa, những người kia cũng không biết Cừu Nhất Tuần chạy đi đâu.

Vương Diệp biết Cừu Nhất Tuần sẽ đến chỗ này tìm mình, cho nên đã đặc biệt đến đây.

Nhưng khi Cừu Nhất Tuần nói ra những lời đó, Vương Diệp lại không hề đáp lại anh ta.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần nhẹ nhàng thở dài.

Đang chuẩn bị hết lời khuyên nhủ Vương Diệp, tuy tính cách Vương Diệp vốn dĩ là cứng đầu, nhưng Cừu Nhất Tuần cảm thấy với sự kiên nhẫn của mình, cậu ta có thể cũng sẽ nghe lọt tai.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, lời còn chưa nói ra, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt thản nhiên nói: "Thôi được rồi, những thứ này tôi đều hiểu cả.

Anh tưởng đây là chuyện gì tốt đẹp à?

Mọi người đều biết, họ đều có thể phát tài lớn sao?

Cứu được một mạng về đã là một chuyện không tồi rồi." Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Cừu Nhất Tuần cười ha hả, thản nhiên nói: "Cứu được một mạng thì chắc chắn là có thể, điểm này cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không để cậu và những người của cậu chết uổng ở trong đó đâu." Cừu Nhất Tuần vỗ ngực, thề thốt đảm bảo, nhưng khi những lời này nói ra, cái anh ta nhận được lại là cái lườm của Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần càng lúc càng khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhẹ nhàng thở dài, đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp cũng chỉ cười tùy ý.

Tư thái Vương Diệp biểu hiện ra chỉ có ngạo mạn và bình tĩnh.

Bởi vì từ rất lâu trước đây anh ta đã như vậy, cho nên Cừu Nhất Tuần cũng đã quen.

Hiện giờ, Cừu Nhất Tuần nhìn phong cảnh trước mặt, Cừu Nhất Tuần cũng không nhịn được nói với Vương Diệp: "Nói thật, chỗ đó thật sự không đơn giản như vậy, bây giờ việc cấp bách là vẫn phải tìm cho ra con gấu đó trước.

Tìm được con gấu rồi, có bản đồ, chúng ta sẽ dễ xử lý hơn nhiều." Lời của Cừu Nhất Tuần nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, sau đó vẻ mặt đầy nghi ngờ nói: "Nếu tôi không đoán sai, con gấu 'Quan Vũ' kia cụ thể bề ngoài..." Vương Diệp nói ra lời đó.

Cừu Nhất Tuần cười gượng gạo, Cừu Nhất Tuần gật đầu.

Anh ta quả nhiên là muốn mình một mình chiếm giữ những lợi thế này.

Cừu Nhất Tuần cũng biết mình chiếm giữ lợi thế sẽ không có lợi.

Ai bảo anh ta một mình lang thang ở đây nửa ngày mà không tìm được bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Cũng chính vì vậy, Cừu Nhất Tuần mới có thể kể những chuyện này cho Vương Diệp, nếu không bây giờ Cừu Nhất Tuần cũng sẽ không biểu hiện ra bộ dạng này.

Vương Diệp lườm một cái, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần.

Anh ta không muốn hiểu Cừu Nhất Tuần nữa, cũng không muốn nói chuyện phiếm khác với anh ta. "Nói thật, những việc làm của anh thật sự khiến người ta ghê tởm." Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột, khi anh ta tức giận, không giống những người khác, nếu những người khác nổi giận thì cứ thế nổi giận rồi thôi, nhưng Vương Diệp nhất định sẽ nổi giận mãi, ghi hận cho đến khi địa cầu nổ tung.

Vương Diệp có tính cách như vậy, hiện giờ nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ kiêu ngạo.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần gượng gạo và chột dạ, sau đó lại vẻ mặt đầy căng thẳng xin lỗi Vương Diệp: "Cậu biết đấy, tôi làm việc đều thích giữ lại một tay cho mình, cho nên nếu tôi thật sự nói hết tất cả mọi chuyện cho cậu, đối với bản thân tôi mà nói, sẽ không thể nào tốt đẹp được." Vẻ mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ căng thẳng, những lời này nói ra, cũng chỉ có bản thân anh ta tin, nhưng khi Vương Diệp nghe thấy, Vương Diệp lại lắc đầu.

Vương Diệp vỗ vai Cừu Nhất Tuần vô cùng nghiêm túc nói: "Cho tôi ảnh con gấu, và những thứ cụ thể là được rồi." Vương Diệp không chuẩn bị nói chuyện phiếm với Cừu Nhất Tuần nữa, Cừu Nhất Tuần đưa ảnh cho Vương Diệp đồng thời, Vương Diệp cũng gật đầu, sau đó cứ thế cầm ảnh quay về.

Cừu Nhất Tuần nhìn hướng Vương Diệp rời đi, nhìn tấm ảnh đó, tuy ảnh còn rất nhiều, có thể in ra, nhưng anh ta lại không ngờ, khi anh ta quay lại, Vương Diệp đã phát ảnh cho mỗi người.

Vương Diệp nhìn những người trước mặt, vẻ mặt mang theo vài phần sốt ruột.

Khi anh ta đi ngang qua mỗi người, giọng điệu đều cao giọng và trách mắng: "Tìm cho kỹ!

Có thấy con gấu này hay không, quyết định việc cháu trai của anh ta có được cứu sống hay không!" Giọng điệu Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người gật đầu, nhưng khi Vương Diệp đi qua, lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Vương Diệp, bởi vì họ không ngờ Vương Diệp lại nhìn chằm chằm họ như vậy.

Hơn nữa thái độ của Vương Diệp khiến họ cảm thấy có chút sốt ruột, họ cũng được coi là nhân vật lớn, nhưng bây giờ Vương Diệp lại bày ra bộ dạng và thái độ như vậy, rõ ràng là đang giễu cợt họ.

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt họ cũng trở nên vô cùng khó coi, họ nắm chặt nắm đấm, vốn dĩ muốn nổi giận, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại cười nói với họ: "Tấm ảnh này?

Tôi vốn không định đưa cho các anh, bởi vì đây là Cừu Nhất Tuần đưa riêng cho tôi, tôi chỉ không muốn tiến độ trở nên rất chậm, cho nên tôi hy vọng mọi người có thể tìm thấy." Khi những lời này nói ra, mọi người đều đã biết chuyện gì đang xảy ra, ngay cả mấy kẻ ngốc đó cũng hiểu.

Chương 1151

Họ trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Họ há miệng, lời còn chưa nói ra, lúc này Vương Diệp đã cười nói với họ: "Tin rằng các anh nên có thể xử lý tốt những tình huống này chứ?" Khi câu hỏi của Vương Diệp nói ra, họ gật đầu, họ nhìn Vương Diệp, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Chúng tôi có thể xử lý tốt, chỉ mong..." Lời của họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn họ vô cùng bình tĩnh nói: "Chuyện này nếu các anh muốn nói cho Cừu Nhất Tuần, thì cứ việc nói, dù sao các anh dù có chia rẽ ly gián, thậm chí là chơi trò hãm hại, quan hệ giữa tôi và Cừu Nhất Tuần cũng không thể bị các anh chặt đứt." Vương Diệp biết họ đang nghĩ gì, cũng hiểu đa số đám chó săn đó sẽ dùng thủ đoạn gì, cho nên anh ta cũng nói rõ hết mọi chuyện, những người này thật sự muốn làm ra chuyện như vậy, anh ta cũng không sợ.

Thấy vẻ ngạo nghễ trên mặt Vương Diệp, và thái độ Vương Diệp bày ra, mọi người hình như cũng hiểu tại sao Vương Diệp lúc đầu lại bày ra thái độ trách mắng như vậy.

Đại khái là đoán được thái độ trước đó của họ, nghĩ đến điểm này, họ không nhịn được khẽ cười.

Khi Cừu Nhất Tuần quay lại, biết được những hành động này của Vương Diệp thì càng nổi trận lôi đình, chuẩn bị mắng Vương Diệp một trận, nhưng cuối cùng vẫn chọn nuốt giận vào trong.

Chuyện này đã xảy ra rồi, Cừu Nhất Tuần thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn chấp nhận.

Hiện giờ, Cừu Nhất Tuần đi đến trước mặt Vương Diệp, Cừu

Nhất Tuần cũng nhìn Vương Diệp mà hết lời khuyên nhủ: "Hai chúng ta ít nhiều cũng là quan hệ sinh tử có nhau, cậu bây giờ làm ra hành động này, tôi thật sự càng ngày càng không hiểu được." Cừu Nhất Tuần thở dài sâu sắc, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi, nhưng lời của Cừu Nhất Tuần nói ra, cái anh ta nhận được lại là sự sốt ruột của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần vô cùng ngạo mạn nói: "Anh không hiểu, đó là chuyện của riêng anh, là tôi không muốn trì hoãn thêm bất kỳ thời gian nào nữa." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn tấm ảnh trong tay, anh ta nhớ hình như mình đã từng nhìn thấy con gấu này ở đâu đó, hiện giờ, anh ta nhìn Cừu Nhất Tuần cũng vẻ mặt vui vẻ nói: "Tôi nhớ ra rồi!

Con gấu này hình như đã từng thấy ở khu vực sườn núi đó!" Vương Diệp vừa nói vừa cầm súng của mình lập tức xuất phát, thấy vẻ kích động trên mặt Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng vội vàng đi theo.

Tuy Cừu Nhất Tuần trong lòng có khí, nhưng bộ dạng hành động nhanh nhẹn của Vương Diệp lúc này... trông cũng không giống giả dối.

Nghĩ đến điểm này, Cừu Nhất Tuần khẽ cười, Cừu Nhất Tuần vội vàng theo sát phía sau Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp cười nói: "Tôi nói cho anh biết, với năng lực của tôi, bắt được con gấu đó, tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng các anh phải phái thêm người đến theo dõi tôi." Vương Diệp vừa nói vừa nhướn mày về phía Cừu Nhất Tuần, lời của Vương Diệp nói ra, Cừu Nhất Tuần vội vàng vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Nhưng chân trước Cừu Nhất Tuần vừa đi, Vương Diệp đã gọi

Trương Khởi Linh và Bàn Tử đi cùng, bốn người họ cứ thế xuất phát mà không đợi ai.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp không chút do dự mở miệng nói: "Không phải nói muốn đợi họ sao?

Sao chú em không đợi gì cả?" Lời của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp chỉ vẻ mặt qua loa cười một tiếng: "Anh thấy họ thật sự sẽ đến sao?

Bắt gấu đâu phải trò đùa, trong tay có súng thì sao chứ?

Họ thật sự có dũng khí đó sao?

Mấy kẻ chó săn này cùng lắm là lúc ăn thịt có phần mà thôi." Giọng điệu Vương Diệp chỉ toàn vẻ sốt ruột, anh ta nói là sự thật, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử phản ứng lại, Bàn Tử run rẩy gật đầu.

Hiện giờ, Trương Khởi Linh cũng đi đến bên cạnh Bàn Tử, Trương Khởi Linh đẩy tay Bàn Tử, thản nhiên nói: "Cậu sẽ không thật sự quên mất bộ dạng những người kia đưa thứ đó cho cậu chứ?" Giọng điệu Trương Khởi Linh, mang theo vài phần phấn khích.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho phải.

Còn Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại đột nhiên lớn tiếng hô lên, mở miệng nói: "Tôi đoán Bàn Tử có lẽ đến năm sau cũng chưa chắc đã trưởng thành, sẽ chín chắn, ngược lại cứ ngây thơ ngu ngốc như vậy, có lẽ còn giúp anh ta sống sót được!" Loại lời mắng người này, khi Bàn Tử nghe thấy thì theo bản năng muốn nổi giận, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, lại nghe câu nói cuối cùng của Vương Diệp, Bàn Tử lại bật cười, Bàn

Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt khó hiểu nói: "Tại sao?" Bàn Tử tưởng Vương Diệp là muốn khen mình có phúc khí mệnh tốt, nhưng không ngờ, lúc này, Vương Diệp vỗ vai anh ta, không chút né tránh nói: "Đương nhiên là do anh không cấu thành mối đe dọa, họ giết anh cũng không có ý nghĩa, cho nên họ sẽ để anh sống tốt." Vương Diệp nói là sự thật, Bàn Tử nghe thấy thì Bàn Tử lập tức kêu ai oán, anh ta ôm mặt, nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: "Anh nói cái gì vậy chứ?

Toàn nói kiểu như anh không mang lại mối đe dọa cho họ ấy." Bàn Tử vừa nói vừa lườm một cái, thấy anh ta lại làm trò ngu ngốc, Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác, mà nhìn về phía sườn núi xa xa, ngay sau đó cầm ảnh, không chút do dự đi về phía đó.

Đối với những hành động này của Bàn Tử, Vương Diệp có lẽ đã sớm chai sạn rồi, cho nên khi Vương Diệp đi tới, Trương Khởi Linh cũng đang đánh giá môi trường xung quanh, kết quả không ngờ con gấu quả nhiên xuất hiện.

Nhưng con gấu đó lại xuất hiện bên cạnh thùng rác, Vương Diệp nhìn nó, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, khi Vương Diệp cầm súng trong tay chuẩn bị ra tay, lại không ngờ, con gấu trước mặt dường như đã chú ý.

Con gấu lùi lại vài bước, thấy bộ dạng hoảng loạn của nó, trong mắt Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu, Vương Diệp vẫy tay về phía những người bên cạnh mình, bảo họ lùi lại.

Con gấu này sở dĩ bị họ nhận ra và nhớ kỹ, là vì trên đầu con gấu này có một chỏm lông vàng, cánh tay nó màu nâu.

Chỉ riêng đặc điểm nổi bật này của con gấu, cũng đủ để người ta nhìn qua không quên.

Hiện giờ Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp cũng không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: "Nghe lệnh tôi, tôi còn chưa nói đến lúc, cậu đừng động đậy." Lời của Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng khi họ đứng ở đó, họ cũng phát hiện ra, con gấu kia bỏ chạy tán loạn là có nguyên nhân, bởi vì họ thấy rất nhiều con gấu chạy đến.

Vẻ mặt họ mang theo vài phần phức tạp, con gấu họ muốn bắt đã chạy mất, hiện giờ lại có nhiều con gấu lớn như vậy kéo đến, họ không biết phải đối mặt thế nào, vẻ mặt họ mang theo vài phần hoảng sợ.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thở dài sâu sắc, Trương Khởi Linh kéo tay Vương Diệp, ánh mắt mang theo vài phần mệt mỏi, anh ta nhìn Vương Diệp không chút né tránh mở miệng nói: "Chúng ta bây giờ chạy, chắc không kịp nữa rồi phải không?" Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ hoảng sợ, lời của anh ta nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn anh ta vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Là thật sự không kịp rồi, hơn nữa một chút cơ hội cũng không còn." Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cả người cứng đờ, Trương Khởi Linh cứ thế sững sờ tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời, nhưng không ngờ, lúc này Vương Diệp nhìn những con gấu trước mặt.

Vương Diệp lại trực tiếp cầm súng trong tay nhắm bắn, thấy động tác của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh vội vàng kéo tay Vương Diệp, kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ là dương đông kích tây, ngay sau đó, nhanh chóng đưa họ rời đi.

Những con gấu đó bị kinh hãi, tuy sợ hãi, nhưng cũng không lo lắng.

Hơn nữa còn ào ạt chạy về phía này, nhưng không ngờ Vương

Diệp và Trương Khởi Linh họ lại chạy quay về.

Cửu Nhất Tuần thấy họ quay lại, sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên hơi khó coi, Cửu Nhất Tuần nhíu mày nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: "Cậu cuối cùng cũng quay lại." Giọng điệu Cửu Nhất Tuần mang theo vài phần phức tạp, lời của Cửu Nhất Tuần nói ra, Vương Diệp chỉ vẻ mặt qua loa cười một tiếng, Vương Diệp nhìn Cửu Nhất Tuần cực kỳ tùy ý nói: "Yên tâm đi, những sóng gió nhỏ bên ngoài đó còn chưa đủ để đánh chết tôi, huống chi dưới bầu trời này cũng không có bao nhiêu chuyện có thể làm khó được tôi." Tư thái làm ra vẻ của Vương Diệp, khiến Bàn Tử cười phá lên, Bàn Tử che miệng mình, kể lại chuyện vừa rồi.

Khi Bàn Tử nói ra trước mặt mọi người, sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, Cửu Nhất Tuần nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp không nhịn được cười nói với anh ta: "Chuyện này cũng là chuyện bình thường mà thôi, anh vừa rồi cũng nói sẽ phái cho tôi một ít nhân lực, kết quả đến bây giờ đều không thấy họ đâu." Nếu có họ ở đây, có lẽ mình cũng sẽ không trở thành bộ dạng này, Vương Diệp nghĩ trong lòng, và ý tứ của anh ta cũng đã được biểu đạt rõ ràng.

Vẻ mặt Cửu Nhất Tuần mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Lúc này Cửu Nhất Tuần không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết nên nói với cậu những chuyện này thế nào, họ không muốn thì tôi cũng không thể ép buộc được." Vương Diệp đã sớm đoán được, Vương Diệp qua loa cười một tiếng, nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, Vương Diệp cũng vẻ mặt bình tĩnh nói: "Chuyện này cũng không trách anh." Lời nói đến đây, những người kia đi tới, vẻ mặt họ mang theo vài phần phức tạp, họ nhìn Cửu Nhất Tuần và Vương Diệp trước mặt, họ vốn định nói gì đó, nhưng không ngờ Vương Diệp đã cười nói với Cửu Nhất Tuần:

"Tôi còn có việc thì đi trước." Vương Diệp đi về phía khác, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần gật đầu, những người kia nhìn Vương Diệp còn chưa kịp mở miệng nói chuyện với Vương Diệp, đã nhận được vẻ mặt lạnh lùng của Vương Diệp.

Hơn nữa bộ dạng Vương Diệp coi thường họ, cũng khiến tâm trạng của họ trở nên cực kỳ quỷ dị, họ cứ thế cúi đầu xuống, không nói một lời nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, nhất thời cũng cạn lời.

Vương Diệp dẫn Trương Khởi Linh, khi họ rời đi, nhìn môi trường xung quanh, tâm trạng của Vương Diệp cũng trở nên hơi quỷ dị.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: "Chú em không thấy mục đích của những người này đều không đơn giản sao?

Hơn nữa lần này đến đây hình như đều có dụng tâm khác." Bàn Tử hạ thấp giọng, lời nói nước đến chân mới nhảy của anh ta nói ra, cái nhận được là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Vương Diệp trực tiếp tát vào mặt Bàn Tử một cái, Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột nói: "Anh bớt nói mấy lời này đi, có ý nghĩa gì chứ?" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử tuy cười một tiếng, nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần gượng gạo.

Nhưng không ngờ Cừu Nhất Tuần rất nhanh đã đi tới, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần phấn khích, anh ta nhìn Vương Diệp, lời còn chưa nói ra, Vương Diệp liền nhướng cằm vô cùng nghiêm túc nói: "Thế nào, họ có đồng ý đến không?" Câu hỏi của Vương Diệp nói ra, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu, anh ta nói những lời này thực ra là để tăng thêm gánh nặng tâm lý cho Cừu Nhất Tuần, khi Cừu Nhất

Tuần trong lòng có thêm chút áy náy, Cừu Nhất Tuần sau này sẽ làm theo lời anh ta.

Giống như Vương Diệp dự liệu, khi Cừu Nhất Tuần nói ra suy nghĩ của mình, Vương Diệp lập tức lườm một cái. "Anh có biết đó là nơi nào không?

Anh để tôi đi vào hang gấu, đó chẳng phải là để tôi đi chịu chết sao?" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột, nhưng không ngờ Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói: "Mấy ngày nay tôi vẫn luôn dùng máy bay không người lái để quan sát những con gấu này, tôi phát hiện ra chúng thật sự có một nơi trú ẩn, hơn nữa tất cả những con gấu đều sống ở nơi đó, cậu chỉ cần ẩn nấp ở chỗ không xa là được rồi." Chỉ cần nhìn thấy con gấu kia xuất hiện, dùng súng gây mê bắn nó, sau đó đưa nó đi, đây là một chuyện vô cùng đơn giản, Cừu Nhất Tuần nghĩ trong lòng.

Nhưng lời của Cừu Nhất Tuần nói ra, Vương Diệp lại cảm thấy vô cùng buồn cười, Cừu Nhất Tuần đã lên kế hoạch mọi thứ vô cùng hoàn hảo, nhưng trên thực tế, khi thực hiện, giữa chừng lại có một đống trở ngại.

Chỉ là Cừu Nhất Tuần hình như bị mù, căn bản không nhìn thấy những điều này, Vương Diệp cũng không biết nên giải thích với Cừu Nhất Tuần thế nào.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Tôi nói cho anh biết, loại chuyện mạo hiểm này tôi không muốn làm." Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

Khi những lời này nói ra, Cừu Nhất Tuần cũng vội vàng kéo tay Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần bắt đầu khổ sở van xin, Bàn Tử đứng bên cạnh đẩy Cừu Nhất Tuần một cái, không chút do dự nói: "Cái gã nhà anh, mơ mộng hão huyền nghĩ ra đủ thứ hay ho, để anh tự mình đi làm, e rằng anh ngay cả cái gan đó cũng không có." Bàn Tử trực tiếp chửi rủa ầm ĩ, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười một tiếng, hiện giờ, sự ngu ngốc này của Bàn Tử cũng đã giúp anh ta một tay.

Chắc hẳn có những hành động này của Bàn Tử, sau này anh ta cũng sẽ càng thành công hơn.

Giống như Vương Diệp dự liệu, Bàn Tử càng chửi tệ, người trước mặt càng khó ngẩng đầu lên, Cừu Nhất Tuần này nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp rất nghiêm túc nói: "Vậy thế này đi, chuyện này tôi sẽ cùng cậu đi giải quyết." Lời của Cừu Nhất Tuần nói ra, cái nhận được chỉ là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần cực kỳ lạnh nhạt mở miệng nói: "Chỉ bằng năng lực của anh, anh còn muốn cùng tôi đi giải quyết chuyện này sao?

Anh không thấy điều này hơi viển vông sao?

Tôi nghĩ đến lúc đó, anh chắc sẽ là người đầu tiên bỏ chạy mất thôi!" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần ngạo mạn, anh ta nói là sự thật, Cừu Nhất Tuần nghe thấy thì sắc mặt cũng trở nên hơi khó coi, Cừu Nhất Tuần nhẹ nhàng thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cậu xem, đây chẳng phải là cậu nghĩ nhiều rồi sao?

Tôi thật sự muốn hợp tác với cậu, không ngờ cậu lại như thế..." Lời của Cừu Nhất Tuần còn chưa nói xong, Vương Diệp cười lạnh lắc đầu.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn những người qua đường này, Vương Diệp cũng nói với Cừu Nhất Tuần: "Dù sao họ cũng không muốn đi, tôi đi đến chỗ đó cũng không có tác dụng gì lớn, hơn nữa nơi đó đâu phải chỗ người có thể đi!" Vương Diệp nhướng cằm, giọng điệu mang theo vài phần ngạo mạn.

Không đợi Cừu Nhất Tuần phản ứng lại, Vương Diệp đã vỗ vai anh ta biểu thị mình cần nghỉ ngơi, bảo Cừu Nhất Tuần rời khỏi chỗ này, thấy vẻ dứt khoát trên mặt Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần cũng thở dài sâu sắc, Cừu Nhất Tuần chưa từng nghĩ những chuyện này sẽ xảy ra, cuối cùng, vì bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Vương Diệp đi nghỉ ngơi.

Cừu Nhất Tuần trong khi buồn bã vì chuyện này, lúc này Vương Diệp nhìn phong cảnh trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần lo lắng.

Anh ta biết chỗ đó nguy hiểm đến mức nào.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, nhất thời cũng cười tủm tỉm xáp lại gần, anh ta hạ thấp giọng, vẻ mặt vui vẻ nói: "Trời đất quỷ thần ơi, chú em cuối cùng cũng thông minh một lần rồi, tôi nói cho chú em biết, chỗ đó nhất định rất nguy hiểm, nếu không cái gã này không thể nào đến cầu xin chú em đâu." Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ nghiêm túc, lời của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp chỉ qua loa cười một tiếng, nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn môi trường ở đây, lại không nhịn được nói với Bàn Tử: "Nếu họ đến tìm anh, thì anh cứ cố gắng đừng để ý đến họ, họ đều không phải người tốt gì." Vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp không phải giả, Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, liền gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng Bàn Tử trong khi nhìn trái nhìn phải, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Nói chứ, chú em rốt cuộc đã nhìn thấy gì ở chỗ đó?" Vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần tò mò.

Bởi vì vừa rồi anh ta không đi qua, hơn nữa cũng không nhìn thấy những bầy gấu đó, cho nên anh ta cảm thấy sự việc hẳn là không đặc biệt nghiêm trọng, thêm nữa cái gã Cừu Nhất Tuần kia đã cầu xin họ nửa ngày.

Cho nên Bàn Tử cũng cảm thấy chuyện này có lẽ là Vương Diệp cố ý gây khó dễ cho Cửu Nhất Tuần, lúc này, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng không ngờ lời của Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp đã trực tiếp đẩy anh ta một cái, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt ngạo mạn nói: "Anh tự mình đi qua chỗ đó mà xem một chút, anh thấy chỗ đó là cái gì rồi?

Anh cứ quay lại nói cho tôi biết." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào sườn núi xa xa, nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên hơi khó coi, anh ta nhíu mày suy nghĩ một lát, vẫn là thử đi qua.

Khi anh ta đi qua, cũng nhìn thấy những bầy gấu đó nối tiếp nhau xuất hiện trong bụi cỏ và rừng cây, nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử cả người bị dọa cho tè ra quần.

Quả nhiên ứng nghiệm câu "gấu xuất hiện".

Bàn Tử bị dọa đến nỗi không dám làm gì, anh ta vội vàng chạy về.

Những người bên cạnh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt họ mang theo vài phần cười cợt, họ còn chưa kịp nói chuyện với Bàn Tử.

Bàn Tử đã trực tiếp từ bên cạnh họ nhanh chóng đi qua, lời Vương Diệp vừa nói, Bàn Tử vẫn còn nhớ rõ ràng, hiện giờ Bàn Tử nhìn bầy gấu ở đó.

Bàn Tử cũng biết những người này trong lòng đang tính toán gì, cho nên lúc này Bàn Tử không chút do dự mà bỏ chạy.

Những người kia thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng khẽ thở dài.

Họ lắc đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt quỷ dị nói: "Cái gã nhà anh, sao lại...?" Lời của họ còn chưa nói xong, Bàn Tử đã cười gượng gạo, lúc này, Bàn Tử vội vàng quay lại bên cạnh Vương Diệp, ánh mắt anh ta đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chương 1152

Anh ta lại không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra, nhất thời, tâm trạng cũng trở nên hơi lo lắng, với năng lực của Bàn Tử mà nói.

Dù là đánh một con gấu con... e rằng cũng hơi chật vật.

Những người khác phát hiện Vương Diệp không hành động, nhất thời cũng đoán được chỗ đó nhất định là có nguy hiểm.

Nhưng họ nghĩ một lát, vì muốn thể hiện bản thân trước mặt Cừu Nhất Tuần.

Vào thời khắc này, họ vẫn kiên quyết đi về phía đó, kết quả nhìn thấy những con gấu đó, sắc mặt họ trở nên cực kỳ khó coi.

Tuy họ quyết định muốn ra tay, nhưng trên thực tế những con gấu này không đơn giản như vậy, hơn nữa họ cũng nhìn thấy con gấu mà Cừu Nhất Tuần muốn tìm rồi, vẻ mặt họ mang theo vài phần phấn khích.

Họ cầm cung tên trong tay chuẩn bị ra tay với con gấu đó, kết quả không ngờ một con gấu lớn hơn lại đi đến bên cạnh con gấu đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt mọi người đều đầy phức tạp, họ không nhịn được lắc đầu thở dài, cả ngọn núi đầy gấu này chẳng lẽ tất cả gấu đều tập trung lại với nhau sao?

Đều là cùng một loài sao?

Họ nghĩ trong lòng.

Lúc này, họ cũng không dám làm càn.

Họ căng thẳng đặt dụng cụ xuống, cứ thế nhìn cảnh tượng trước mắt.

Còn Vương Diệp ở bên kia cũng bắt đầu ngáy khò khò.

Thực ra tôi không hề ngủ, chỉ đang nghĩ cách khác để giải quyết rắc rối này thôi, bởi vì trực giác mách bảo tôi rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, nên hành động hấp tấp sẽ chẳng có lợi ích gì.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt tôi lộ ra vài phần phức tạp.

Mọi người nhìn Vương Diệp, định mở miệng nói gì đó, nhưng không ngờ, Vương Diệp chợt ra hiệu im lặng.

Thấy vẻ mặt của Vương Diệp, trên mặt họ lộ vẻ phức tạp.

Cùng lúc đó, Cừu Nhất Tuần cũng dẫn phần lớn người chạy về phía đó, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần phức tạp, vừa nhìn trái ngó phải.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt cũng lộ vẻ phức tạp.

Vì có Cừu Nhất Tuần đích thân dẫn dắt, không ít người đã đi theo, nhưng khi thấy đàn gấu, tất cả đều sợ đến mức chân đứng không vững.

Sắc mặt họ tái nhợt, thấy họ như vậy, Vương Diệp liền bật cười.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần nhìn những thứ trước mắt, trên mặt cũng lộ vẻ bất lực.

Nhưng Cừu Nhất Tuần không chọn từ bỏ, mà đặt bẫy ở những nơi khác, anh ta để một ít mật ong và một ít thức ăn, nghĩ rằng làm vậy có thể thu hút lũ gấu.

Kết quả là Cừu Nhất Tuần bận rộn cả ngày, cuối cùng quả thật đã thu hút được một phần gấu.

Nhưng những con gấu đó dường như không mấy phản ứng với thức ăn anh ta cho, hơn nữa, đó cũng không phải con gấu mà anh ta muốn.

Nhất thời, sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, Cửu Nhất Tuần thật sự hết cách, đành tìm đến Vương Diệp, lại một lần nữa bắt đầu cầu xin.

Những lời đó vừa thốt ra, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ bất lực.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, lời tôi còn chưa nói hết.

Những người bên ngoài chợt bắt đầu la ó, đàn gấu vậy mà lại kéo đến chỗ họ, hơn nữa còn là thành đàn thành lũ.

Họ căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hoảng sợ của họ, lúc này cũng bật cười.

Tôi nhìn Cửu Nhất Tuần bên cạnh, trong mắt lóe lên ý vị thâm trường, nếu không lầm thì, chắc chắn là vì Cửu Nhất Tuần mà những con gấu này mới kéo đến.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ bất lực, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Cửu Nhất Tuần với vẻ mặt mệt mỏi nói.

“Thật lòng mà nói, đôi khi, cái cách anh dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, trông thật sự rất tồi tệ.” Lời Vương Diệp còn chưa dứt, trên mặt Cửu Nhất Tuần đã lộ vẻ phức tạp.

Cửu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó lại thở dài đầy phiền muộn.

“Chuyện này cũng không liên quan gì đến tôi, tôi cũng không biết chúng lại bốc đồng làm ra chuyện như vậy.” Cửu Nhất Tuần bất lực cười gượng với Vương Diệp.

Khi đàn gấu kéo đến, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ bất lực, tôi nhìn thấy con gấu mà Cửu Nhất Tuần muốn.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự lao tới, nhưng Trương Khởi Linh cũng dẫn hai người khác đi về phía khác.

Trương Khởi Linh đang phối hợp với Vương Diệp, anh biết Vương Diệp muốn làm gì, cũng hiểu mình tiếp theo phải giúp Vương Diệp như thế nào.

Thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, trên mặt Bàn Tử cũng lộ vẻ bất lực, Bàn Tử khẽ thở dài, tuy giờ đang chạy trốn, nhưng điều đó không ngăn được anh ta đứng trên cao đạo đức, chỉ trỏ bình luận về Trương Khởi Linh.

“Mày đúng là đồ quỷ, giờ phút quan trọng thế này mà mày lại bỏ rơi biểu đệ Vương Diệp, mày không thấy mình làm hơi quá đáng sao?

Ít nhất cũng phải giúp chú ấy một tay chứ!” Giọng Bàn Tử mang theo vài phần sốt ruột.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, chỉ nhận được cái nhìn buồn cười của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt kỳ lạ nói.

“Tôi thấy cậu có vẻ nhiều ý kiến đấy nhỉ, nếu cậu có mấy cái suy nghĩ linh tinh đó, cậu cũng có thể nói ra.

Miễn là hợp lý, tôi sẽ đẩy cậu qua đó.” Giọng Trương Khởi Linh tràn đầy châm chọc, lời anh vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử sững sờ một chút, không nói thêm gì nữa.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được mà hò reo.

Họ nhìn bóng dáng Vương Diệp, chợt bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Đây mới là nam tử hán chân chính.” “Có bao nhiêu người có thể như Vương Diệp, bất chấp tất cả mà lao tới?” Họ dường như đang khen ngợi Vương Diệp, nhưng thực chất là đang cố ý ca tụng để anh tự hại mình, vì họ biết Vương Diệp là một kẻ ngốc, chỉ có kẻ ngốc mới dám đối đầu khó khăn.

Hơn nữa, loại chuyện này, mỗi phút mỗi giây đều là thách thức tính mạng, nên Vương Diệp đi qua đó căn bản chẳng có lợi lộc gì.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, Vương Diệp không đối đầu trực diện với lũ gấu đó, mà trực tiếp ném một vật màu trắng về phía con gấu mà anh muốn.

Không ai biết Vương Diệp đã ném thứ gì.

Con gấu đó cứ thế dừng bước, ngay sau đó đi theo hướng Vương Diệp, nhìn cảnh tượng này, trên mặt mọi người tràn đầy phức tạp.

Đàn gấu đương nhiên không để ý đến con gấu kia, nhưng Vương Diệp nhìn con gấu trước mặt, lại vui vẻ mở lưới lớn, sau đó trực tiếp treo nó lên cây.

Con gấu này tuy không ngừng gầm gừ, nhưng những con gấu khác chỉ nhìn một cái rồi không thèm để ý.

Bởi vì đối với đàn gấu đó mà nói, chúng có việc quan trọng hơn phải làm, nên chúng sẽ không đặt mục tiêu và tâm tư vào con gấu không quan trọng này.

Lúc này, Vương Diệp nhìn con gấu trước mặt, trên mặt tôi cũng lộ vẻ hưng phấn, tôi biết tất cả những chuyện này đều do Cừu Nhất Tuần giở trò, giờ đây, đàn gấu lăn lộn đến, rồi cũng lăn lộn đi.

Chúng làm bụi bay mù mịt cả một vùng, xem ra những con gấu này thật sự rất hung hãn.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng không nhịn được khẽ thở dài, đại khái là nghĩ đến chuyện này không đơn giản như mình tưởng.

Đến mức vào lúc này, Vương Diệp cũng không nói thêm gì.

Tôi đi về phía khác, mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt đầu cảm thán.

“Tên này thật sự quá lợi hại.” “Anh ta không tốn chút sức nào đã có thể bắt được con gấu đó, thật sự quá siêu đẳng.” “Người như anh ta, chắc có thể làm thủ lĩnh của chúng ta nhỉ!” Họ bàn tán xôn xao nói những lời này, đối với họ mà nói, chỉ cần thổi phồng Vương Diệp lên tận trời, sau đó, họ có thể để Vương Diệp đi trước, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, Vương Diệp cũng sẽ giải quyết đầu tiên.

Kết quả điều họ không ngờ tới là, khi họ đến bên cạnh Vương Diệp, Vương Diệp cố ý thả con gấu kia xuống.

Lúc này, những người này bao vây con gấu, nhưng không một ai dám chủ động bắt nó.

Lúc này, Vương Diệp cũng dựa lưng vào cây, chậm rãi ngồi xuống.

Tôi nhìn những người trước mặt, vẻ mặt bất lực nói.

“Tôi mệt chết rồi, chuyện này cứ giao cho mấy người đó, tin rằng với năng lực của mấy người, chắc chắn mấy người có thể giải quyết được.” Vương Diệp thở hổn hển nói những lời này, trông thật sự rất mệt mỏi.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Họ khẽ thở dài, nhìn về phía Vương Diệp, không nói được lời nào.

Nhưng con gấu kia khi định chạy trốn, cũng vì có quá nhiều người đuổi theo nó, con gấu không còn cách nào khác, đành phải ở lại đây.

Nhưng con gấu đó cũng đang thử thách chiến đấu với những người này, nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt Vương Diệp lộ vẻ bất lực, Vương Diệp khẽ thở dài, vẻ mặt sốt ruột nói với họ.

"Thể lực của tôi đã cạn kiệt rồi, nếu hôm nay mấy người còn không mau chóng bắt được con gấu này, thì sau này, muốn bắt được nó thật sự là không thể." Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ bất lực, khi nói đến đây, trên mặt những người kia cũng lộ vẻ phiền muộn.

Tuy họ không muốn đứng ra, nhưng lời Vương Diệp nói cũng đã nhắc nhở họ.

Lúc này, họ chỉ có thể đứng ra, nhìn con gấu trước mặt, không chút do dự bắt đầu động thủ.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng khẽ cười.

Cùng lúc đó, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm con gấu trước mặt, đúng như Vương Diệp dự đoán, con gấu kia nhanh chóng lao về phía họ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp liền bật cười, nhưng điều khiến người ta không thể ngờ tới là, vào lúc này, khi con gấu trước mặt lao tới, những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt đều tràn đầy phức tạp.

Họ chỉ có thể nhanh chóng né sang một bên, trong khi sợ hãi, Vương Diệp thấy họ như vậy, cũng bật cười.

Cùng lúc đó, Cừu Nhất Tuần vội vàng xông lên, tiêm cho con gấu một mũi thuốc mê.

Chương 1153

Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy sốt ruột, anh ta chưa từng nghĩ những người này lại chậm chạp như vậy, cũng không ngờ họ sẽ làm ra chuyện này.

Trong khi anh ta đau đầu vì chuyện này, những người trước mặt đều ngượng ngùng cười cười, họ nhìn Cừu Nhất Tuần, trên mặt mang theo vài phần bất lực, họ không nhịn được khẽ thở dài.

Lời giải thích của họ còn chưa nói ra, Cừu Nhất Tuần đã lắc đầu.

Cừu Nhất Tuần quay người đi về phía khác, không nói một lời.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng tuyệt tình của Cừu Nhất Tuần, trên mặt mọi người lộ vẻ bất lực, họ đi theo bên cạnh Cừu Nhất Tuần, líu lo giải thích, nhưng không ai nghĩ rằng Cừu Nhất Tuần sẽ tin những lời họ nói.

Chỉ là vào lúc này, họ buộc phải làm ra vẻ.

Còn Cừu Nhất Tuần cũng không chút do dự quay đầu rời đi, trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần bất lực.

Khi anh ta đi về phía khác, cũng đang nghĩ cách lấy thứ bên trong cơ thể con gấu ra, nhưng nếu muốn lấy ra, vẫn phải đưa nó xuống núi để phẫu thuật.

Vào lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng không từ mà biệt, chỉ để lại vài thuộc hạ của mình, nói với họ ý tưởng đại khái của mình.

Những gì Cừu Nhất Tuần làm, khiến trên mặt mọi người tràn đầy sốt ruột, mọi người đang tức giận vì chuyện này, Vương Diệp thấy vẻ mặt phẫn nộ của họ, Vương Diệp lại chợt châm chọc họ một câu.

“Thật lòng mà nói, nếu vừa rồi mấy người có thể dũng cảm hơn một chút, thì ít nhất Cừu Nhất Tuần cũng sẽ không đối xử với mấy người như vậy.

Chuyện này, mấy người cũng phải tự tìm vấn đề từ bản thân mình.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần kiêu ngạo, tôi nói là sự thật, nhưng khi mọi người nghe thấy thì lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, họ nhìn Vương Diệp, cuối cùng vẫn không nói gì.

Lúc này, Vương Diệp ở trong lều, không đi đâu cả, dù sao thì những ngày này vẫn cứ tiêu sái như vậy trôi qua.

Đối với Vương Diệp mà nói, những người trước mặt này, bất kể có chế giễu tôi thế nào, hay giở trò sau lưng ra sao, thực ra cũng chẳng là gì cả, bởi vì Vương Diệp căn bản không coi họ ra gì.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử bước tới, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp.

Lời Bàn Tử còn chưa nói ra, Vương Diệp đã liếc xéo một cái, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Anh lại muốn làm gì nữa đây?” Vương Diệp đã lờ mờ đoán ra được một chút vấn đề, nhưng không ngờ lúc này Bàn Tử lại cười ngượng ngùng, anh ta ghé sát vào Vương Diệp, sau đó nói nhỏ ý nghĩ của mình.

Anh ta cho rằng những gã đó chắc chắn có vấn đề.

Hơn nữa, trước khi đi, Cừu Nhất Tuần cũng đưa cho anh ta một mảnh giấy, chỉ là anh ta chưa mở ra.

Khi anh ta đưa mảnh giấy cho Vương Diệp, trên mặt anh ta mang theo vài phần bất lực, anh ta lo Cừu Nhất Tuần gã này sẽ hãm hại mình, nên mới giao mảnh giấy này cho Vương Diệp.

Thấy mảnh giấy của Cừu Nhất Tuần, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ bất lực, tôi mở mảnh giấy ra thì phát hiện Cừu Nhất Tuần hẹn tôi gặp mặt.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một lát, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Được rồi, tôi biết rồi, bây giờ anh có thể đi làm chuyện khác được rồi, không cần cứ loanh quanh bên tôi nữa.” Vương Diệp nói là sự thật, Bàn Tử nghe thấy thì gật đầu, nhưng trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần tò mò, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kỳ lạ nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Trên mặt anh ta mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng, anh ta đối với những chuyện này thật sự rất tò mò, hơn nữa còn là tò mò từ tận đáy lòng.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, Vương Diệp chợt giơ tay lên, ngay sau đó suýt nữa tát vào mặt anh ta một cái, thấy Bàn Tử vội vàng né sang một bên, Vương Diệp bật cười trêu chọc.

“Đừng có chọc tôi, anh không chọc nổi tôi đâu.” Vương Diệp bỏ lại câu nói đó, rồi tiêu sái rời đi, thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, Bàn Tử cũng nhớ lại lời tôi nói, trên mặt anh ta mang theo vài phần sốt ruột.

Và anh ta cũng cứ đinh ninh rằng Vương Diệp cố ý nhắm vào mình, trong lòng anh ta khó chịu, nhưng những người bên cạnh lại không hề để tâm, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Nhất thời, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên có chút sa sút.

Còn khi Vương Diệp đến dưới núi, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần phiền muộn.

Tôi nhìn phong cảnh trước mắt, không lâu sau, Cừu Nhất Tuần xuất hiện, trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần bất lực, anh ta vỗ vai Vương Diệp, Vương Diệp quay đầu nhìn Cừu Nhất Tuần, rất tùy ý.

Nhưng không ngờ lúc này Cừu Nhất Tuần lại không chút kiêng dè mở miệng nói.

“Chúng ta không tìm thấy thứ muốn trong cơ thể con gấu đó.” Ánh mắt Cừu Nhất Tuần tràn đầy phiền muộn, lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp liền bật cười.

Tôi nhìn anh ta, vẻ mặt bất lực nói.

“Không tìm thấy, đó là do năng lực của mấy người kém cỏi, không liên quan gì đến tôi.” Giọng Vương Diệp chỉ có sự kiêu ngạo, nghe lời Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp vẻ mặt mệt mỏi nói.

“Vậy thì lần này chúng ta thật sự phải ‘mò cua trong bóng tối’ rồi.” Giọng anh ta tràn đầy bất lực, trên mặt cũng thấp thoáng vẻ u sầu, trong ánh mắt càng là sự bất lực.

Rõ ràng, chuyện này đã giáng cho anh ta một đòn không nhỏ, hơn nữa anh ta cũng chưa từng nghĩ những chuyện này sẽ xảy ra, trong mắt Cừu Nhất Tuần tràn đầy mệt mỏi.

Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần như vậy, cũng không nói thêm gì khác, mặc dù Cừu Nhất Tuần đã mệt mỏi với tất cả, nhưng Cừu Nhất Tuần sau này vẫn sẽ dũng cảm tiến lên, vì mục đích của anh ta chưa đạt được.

Giờ đây, Vương Diệp cũng không quan tâm trong cơ thể con gấu kia có thật sự không có tài liệu hay không.

Bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, tài liệu loại này dù có tìm thấy cũng có thể làm giả, huống chi tính cách của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp cũng hiểu rõ, anh ta vốn hay đa nghi.

Hơn nữa anh ta cũng sẽ không tùy tiện bộc lộ át chủ bài của mình, huống hồ là thổ lộ lòng mình.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần kiêu ngạo, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn hoàn cảnh ở đây, không nhịn được lắc đầu cảm thán.

“Thật sự quá đau lòng, có những chuyện chúng ta thật sự không thể lựa chọn, giờ tôi cũng coi như đã nhìn thấu tất cả.” Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần càng lúc càng khó coi, Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bất lực nói.

“Tôi thấy đôi khi anh không cần bi quan đến thế.” Giọng Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần phiền muộn, lời anh ta vừa nói ra, chỉ nhận được cái nhìn buồn cười của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt tùy ý nói.

“Những thứ này đáng là gì?” Vương Diệp vừa nói vừa giang tay ra.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự đi về phía ngọn núi, bước chân tôi không ngừng, chưa từng chờ đợi Cừu Nhất Tuần.

Đối với Vương Diệp mà nói, chờ Cừu Nhất Tuần là một việc vô nghĩa, hơn nữa, trong tay Cừu Nhất Tuần chắc chắn có tài liệu, chỉ là bây giờ cố ý giả vờ chưa lấy được mà thôi.

Nếu anh ta thật sự không có tài liệu, thì bây giờ anh ta đã phát điên từ lâu rồi, làm sao có thể thản nhiên nói những lời này với mình?

Vương Diệp sớm đã đoán ra tất cả, nhưng tôi cũng không nói toạc ra, mà trái lại còn giả vờ như không có chuyện gì, cứ thế rời khỏi nơi này.

Dường như tất cả mọi chuyện đối với Vương Diệp mà nói đều không là gì cả.

Thấy Vương Diệp cứ thế đi, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn về hướng Vương

Diệp rời đi, trong mắt tràn đầy bất lực.

Trong khi anh ta đau đầu vì chuyện này, cũng lặng lẽ mở chiếc hộp trong tay ra, thứ đặt bên trong quả thật là tài liệu, nhưng anh ta không muốn đưa cho Vương Diệp.

Tất cả cũng phụ thuộc vào khả năng Vương Diệp gã này còn giữ lại vài thủ đoạn.

Vì vậy anh ta không muốn Vương Diệp trở thành mối đe dọa của mình.

Bởi vì họ cần phải đi vào nơi đó, ở đó tương đương với việc sinh tử, hơn nữa cũng tương đương với việc giao mạng sống của mình cho đối phương.

Nếu anh ta thật sự giao tài liệu cho Vương Diệp, chỉ sợ sau này sẽ không có kết cục tốt đẹp nào.

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút khó coi.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Nhưng không lâu sau, Cừu Nhất Tuần đã dẫn cháu trai của mình quay lại, tinh thần của cháu trai anh ta đã hồi phục được một chút.

Vương Diệp nhìn người đàn ông trước mặt, Vương Diệp cười.

Tuy trên mặt đối phương vẫn còn vài phần ngây ngốc, nhưng ánh mắt của anh ta đã trở nên trong sáng, dường như đã khôi phục được một chút thần trí, Vương Diệp thấy anh ta như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời đều vui vẻ chúc mừng.

“Thật sự quá tuyệt vời, cuối cùng cũng cứu được người về.” “Tôi nghĩ sau này chắc cũng không còn rắc rối nào khác có thể làm khó chúng ta nữa đâu.” “Nếu thật sự là như vậy, thì chắc chắn con đường phía trước sẽ thuận buồm xuôi gió.” Tuy nhiên, trong khi họ bàn tán xôn xao, Bàn Tử liếc nhìn gã đó một cái, Bàn Tử cảm thấy anh ta có chút quen mắt, nhưng lại không thể nhớ ra, mà trái lại còn nhìn những người đang nịnh hót kia, cực kỳ khinh thường nói.

“Thật lòng mà nói, gã này thật sự có chút buồn cười.” Lời Bàn Tử vừa nói ra, những người trước mặt tuy kéo mặt xuống, nhưng vì Bàn Tử không chỉ đích danh, nên họ cũng không tiện nhận vơ.

Thấy vẻ mặt của họ, Bàn Tử cũng bật cười, Bàn Tử hất cằm, nhìn chằm chằm họ, vẻ mặt phức tạp nói.

“Thật lòng mà nói, với năng lực của mấy người, bắt được con gấu kia là chuyện dễ như trở bàn tay đúng không?

Tại sao vừa rồi không chịu làm chuyện như vậy?

Còn bây giờ, ở đây nịnh hót, mấy người lại rất hăng hái nhỉ.” Lời Bàn Tử còn chưa nói hết.

Vương Diệp đã kéo tay Bàn Tử, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại nhìn những người kia, vẻ mặt bất lực nói.

“Ai cũng là người, sẽ có lúc mắc sai lầm, chúng ta cũng không thể dùng ánh mắt sắc bén đó mà nhìn họ, huống chi chúng ta luôn phải học cách thông cảm cho họ.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với những người này, nụ cười trên mặt tôi cùng với giọng điệu đều bình thản ôn hòa, dường như cũng rất dễ gần, nhưng trên thực tế, sự sắc bén lóe lên trong mắt Vương Diệp.

Mọi người vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Trên mặt họ mang theo vài phần phức tạp, họ lùi lại vài bước, nhìn Bàn Tử trước mặt, rồi lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói.

“Chủ yếu đó cũng là một con gấu, mọi người cũng không nghĩ là thật sự sẽ bắt được con gấu này, nếu không…” Lời họ còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, Vương Diệp nhìn họ, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Những thứ này không quan trọng.” Vương Diệp vừa nói vừa ha ha cười, thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt họ lộ vẻ bất lực, họ khẽ thở dài, cam chịu đứng bên cạnh không nói gì.

Trong lòng họ đều đã có vô số sự phẫn nộ đang cuộn trào.

Bao gồm cả sự tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, chỉ là họ thể hiện rất tốt, những cảm xúc này cũng đã được họ kiềm chế lại.

Căn bản không ai có thể thông qua vẻ mặt của họ mà nhìn thấu suy nghĩ thật sự trong lòng họ, ngay cả Vương Diệp cũng vậy.

Nhưng Vương Diệp cũng không để tâm, cho dù những người này ghét bỏ mình, nhưng đối với Vương Diệp mà nói, họ không thể tạo thành mối đe dọa, thì cũng chỉ tương đương với mấy con chó hoang mà thôi.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần nhìn mọi người trước mặt, cũng không chút do dự mở miệng nói.

“Vấn đề của cháu trai tôi đã được giải quyết.

Chương 1154

Vậy mọi người tiếp theo có thể tiếp tục đi tìm lối vào.” Lời Cừu Nhất Tuần vừa nói ra, mọi người hò reo cười lên.

Mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần cũng cầm bản đồ phân tích hướng đại khái của lối vào với họ, Vương Diệp nghe những phân tích của Cừu Nhất Tuần, cười gật đầu, vô cùng nghiêm túc nói với mọi người.

“Phân tích đâu ra đấy, không ngờ Cừu Nhất Tuần vẫn ‘gừng càng già càng cay’, lúc này, chúng ta dựa vào Cừu Nhất Tuần, biết đâu thật sự có thể tìm thấy lối vào.” Giọng Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn, lời tôi vừa nói ra, mọi người nhíu mày, luôn cảm thấy những điều Vương Diệp nói có một chút vấn đề, nhưng họ vẫn đang mò mẫm.

Hơn nữa bây giờ để lấy lòng Cừu Nhất Tuần, họ chỉ có thể cười hì hì gật đầu đồng tình với lời Vương Diệp nói, đồng thời cũng nhìn Vương Diệp mở miệng nói.

“Thằng nhóc này cuối cùng cũng thông suốt rồi, cứ tưởng mày sẽ không nói lời hay chứ, không ngờ bây giờ mày cũng biết nói những lời dễ nghe rồi.” Giọng họ mang theo vài phần ý cười, họ cố ý nói những lời này, cũng chỉ để thể hiện một mặt xu nịnh của Vương Diệp mà thôi, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại lắc đầu.

Vương Diệp nhìn những người trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt bình thản mở miệng nói.

“Mấy người đừng nghĩ phức tạp như vậy, tôi từ trước đến nay không phải là người biết nịnh bợ, lời tôi nói vốn dĩ là sự thật, huống chi những người hiểu tính cách của tôi đều biết tôi thích gì mà.”

Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, tôi nhìn ánh mắt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần sắc bén, đúng như Vương Diệp dự đoán, Cừu Nhất Tuần thấy Vương Diệp như vậy, liền lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Lúc này Cừu Nhất Tuần tuy không nói thêm gì, nhưng nhìn những người bên cạnh mình, Cừu Nhất Tuần cũng cực kỳ bất lực nói.

“Mấy người này.” Lời Cừu Nhất Tuần còn chưa nói ra, trên mặt những người kia đã lộ vẻ kiêu ngạo.

Họ hất cằm nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, không chút kiêng dè nói.

“Chẳng lẽ chúng tôi còn nói sai?

Vương Diệp, người này quả thật không biết nịnh hót, nhưng đôi khi anh ta lại thuận nước đẩy thuyền.” Ánh mắt họ mang theo vài phần sắc bén, dường như đều đã đoán thấu suy nghĩ của Vương Diệp.

Lúc này, họ trông có vẻ hòa nhã, nhưng thực chất, ai nấy đều đang đối đầu gay gắt.

Vương Diệp cũng hiểu suy nghĩ trong lòng họ, nhưng Vương Diệp lại không so đo với họ, mà trái lại còn bình tĩnh nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt.

Lúc này Cừu Nhất Tuần lắc đầu, tiếp tục nghiên cứu bản đồ, anh ta có thể nhìn ra sự đối đầu gay gắt giữa những người này, mặc dù là sau lưng, nhưng.

Cừu Nhất Tuần cũng có thể cảm nhận được một chút gì đó không đúng.

Lúc này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn những người trước mặt, vẻ mặt mang theo phức tạp.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Tuy tôi không nói thêm gì khác, nhưng khi tôi nhìn Cừu Nhất Tuần, lại phát hiện Cừu Nhất Tuần đã tìm thấy một lối đi chính xác.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cũng đi tới, phân tích một hồi.

“Vừa nãy khi anh xem bản đồ này, anh đã hoàn toàn bỏ qua la bàn.

Vì vậy, bây giờ chúng ta lấy la bàn ra, rất rõ ràng lối vào anh tìm thấy chỉ là một con đường cụt mà thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Cừu Nhất Tuần khi nghe thấy, Cừu Nhất Tuần cũng phản ứng lại, anh ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng hốt nói.

“Anh nói có lý.” Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, liền bật cười.

Họ nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần khinh bỉ.

Họ không nói một lời nào, nhưng thái độ và vẻ mặt của họ, sớm đã toát ra sự sốt ruột đối với Vương Diệp.

Chỉ là vào lúc này, Vương Diệp căn bản không để tâm.

Vương Diệp biểu hiện quá đỗi lạnh nhạt, thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt họ cũng lộ vẻ phức tạp.

Những gì họ vừa thể hiện ra, giống như nắm đấm đấm vào bông gòn, Vương Diệp không đau không ngứa, họ cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là bây giờ họ không thể biểu lộ ra mà thôi.

Nhưng, điều này không ngăn cản họ châm ngòi ly gián, đùa giỡn mối quan hệ giữa Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần, đây là sở trường của họ.

Họ khẽ thở dài, vừa nhìn trái ngó phải, vừa không nhịn được mở miệng nói với Cừu Nhất Tuần.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Câu hỏi của họ vừa nói ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút khó coi, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn họ, sau đó lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói.

“Tôi cũng không biết phải quyết định thế nào.” Khi lời này nói ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp không nói thêm gì khác, mà trái lại còn yên lặng nhìn mảnh đất này trước mặt.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần kiêu ngạo.

Sau khi tôi xem xong bản đồ này, lập tức không chút do dự khoanh ba vòng tròn ở những nơi khác.

“Được rồi, chỗ này chính là lối vào, mọi người hãy cẩn thận mò mẫm ở chỗ đó đi, biết đâu có thể tìm thấy lối vào thật sự ở đó.” Vương Diệp vừa nói vừa đặt bản đồ trước mặt.

Mọi người nghe lời Vương Diệp nói, họ chỉ cảm thấy buồn cười, họ nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần nghi ngờ, sau đó, lại không chút do dự nói.

“Đây chỉ là suy đoán của anh thôi, lại chưa được chứng thực, hơn nữa tại sao anh lại có suy đoán như vậy?

Chúng tôi không hiểu.” Họ vừa nói vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, giọng điệu của họ mang theo vài phần cao ngạo, lời họ vừa nói ra, Vương Diệp khẽ thở dài.

“Mấy người không tin tôi cũng đành chịu.” Cùng lúc đó, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, tôi không giải thích nhiều với những người này, cũng không dài dòng với họ, mà trực tiếp bảo Trương Khởi Linh thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dẫn Trương Khởi

Linh xuất phát.

Cừu Nhất Tuần thấy Vương Diệp như vậy, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài một tiếng, anh ta nhìn những người bên cạnh mình, dứt khoát kìm nén suy nghĩ của mình, không chút do dự nói với họ.

“Thế này đi, vẫn là cứ đi theo Vương Diệp trước đã, tôi cảm thấy phân tích vừa rồi của tôi quả thật có chút thiếu nghiêm túc, bây giờ cứ đi theo bên cạnh Vương Diệp, xem thử chỗ đó có thể tìm thấy lối vào hay không.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần bất lực.

Nghe lời Cừu Nhất Tuần nói, vẻ mặt mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên và khó hiểu.

Họ còn chưa kịp nói gì, nhưng không ngờ, Vương Diệp đã đeo ba lô, quay đầu nhìn họ một cái.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần bình thản, nhưng ánh mắt lại khinh miệt, tôi không khách khí mở miệng nói.

“Đừng có nghĩ mọi chuyện đơn giản như mấy người tưởng!” Khi nói đến đây, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ hưng phấn, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, ngay sau đó, không chút do dự mở miệng nói.

“Nếu thật sự muốn đi tìm chết thì cứ đi đi, tôi cũng lười cản.” Hắn nói lời thật lòng, nhưng những người trước mặt nghe xong đều cảm thấy bất đắc dĩ, họ khẽ thở dài, thực sự không biết phải quyết định thế nào.

Bởi vì lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đã đi theo bước chân của Vương Diệp, bây giờ họ chỉ có thể đi theo Vương Diệp, nếu không cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Vừa đi theo sau Vương Diệp, trong lòng họ vừa thầm mong cái tên này sẽ không cố ý hãm hại họ.

Thế nhưng, tất cả những gì họ làm lại khiến Vương Diệp cảm thấy rất buồn cười.Vương Diệp đi đến một khoảng đất bằng phẳng phía trước.

Ở đây có một cái bồn địa nhỏ, còn có một ngọn đồi, nhưng chúng cách nhau khá xa, nên Vương Diệp bắt đầu tìm kiếm từ con đường dưới chân.

Hắn cầm thứ trong tay, vừa đi vừa gõ gõ đập đập.

Nhìn động tác của Vương Diệp, mọi người cũng bắt đầu suy đoán.

Họ không nhắm vào Vương Diệp, dù sao bây giờ là cơ hội phát tài, nếu họ đối đầu với Vương Diệp thì chẳng có lợi lộc gì.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt họ lộ ra vài phần hưng phấn.Họ nhìn địa thế và hướng đi ở đây, nhịn không được bàn luận với Cừu Nhất Tuần bên cạnh.

Họ có vẻ như vô điều kiện, không giới hạn, kể hết mọi thứ.

Nhưng thực tế, khi họ nói ra những điều này, họ cũng đang tung hỏa mù cho Cừu Nhất Tuần, đồng thời lại có một lộ tuyến mới xuất hiện.

Vương Diệp há chẳng biết những trò vặt vãnh của họ, bây giờ Cừu Nhất Tuần nhìn họ, cũng lắc đầu.

Cừu Nhất Tuần đâu phải đồ ngốc, làm sao lại không nhìn thấu.

Nhưng Cừu Nhất Tuần lại giỏi nhất là giả ngu, giả lơ, hắn nhìn những người bên cạnh mình, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi chẳng hiểu một câu nào cả.

Về chỗ này, tôi cũng là lần đầu tiên tới, có rất nhiều vấn đề cần chúng ta cùng nhau khám phá.” Cừu Nhất Tuần rất nghiêm túc thảo luận với họ, nhưng về những chi tiết quan trọng, Cửu Nhất Tuần không hề tiết lộ một câu nào.

Thấy dáng vẻ đó của Cửu Nhất Tuần, trên mặt mọi người lộ ra vài phần phức tạp, họ nhíu mày, không ngờ Cửu Nhất Tuần lại làm chuyện như vậy.

Dù họ đang tức giận vì chuyện này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng họ vẫn cười hì hì gật đầu, đồng tình với những lời Cửu Nhất Tuần nói.

Thấy họ đồng tình, trên mặt Cửu Nhất Tuần cũng tràn đầy hưng phấn, Cửu Nhất Tuần nhìn họ, vẻ mặt bình thản nói:“Nếu các anh đều cho rằng những gì tôi nói không có vấn đề gì, vậy thì tiếp theo hãy làm theo lời tôi mà tìm kiếm đi, tôi nghĩ chúng ta nhất định sẽ tìm được lối vào chính xác.” Mặc dù họ không muốn làm theo lời Vương Diệp, nhưng Cửu Nhất Tuần cũng hiểu, những người này quá tinh ranh.

Lời Cửu Nhất Tuần vừa dứt, mọi người gật đầu.

Lúc này Vương Diệp đã dẫn Trương Khởi Linh đi về phía lối vào, hai người họ nhìn dốc đất dày đặc ở đây, trên mặt đều mang vài phần bất đắc dĩ.Những người khác đi tới, nhìn cảnh tượng trước mắt, họ khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, không chút kiêng dè mở miệng nói: “Đành chấp nhận số phận đi, mấy thứ này làm gì dễ tìm đến thế, dù anh đúng là lợi hại thật, nhưng cũng không thể cứ dựa vào trực giác của mình mà làm chuyện này.” Lời họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã liếc mắt trắng dã.

Vương Diệp nhìn những người trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Tôi muốn đưa ra quyết định gì thì có liên quan gì đến mấy người?” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Trương Khởi Linh cầm xẻng trong tay, đang giúp Vương Diệp làm việc.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên cười hì hì chế nhạo.Họ nói gì, Trương Khởi Linh không nghe thấy, Vương Diệp cũng không nghe rõ.

Hai người họ chỉ lo làm việc của mình ở đây, nhưng Cừu Nhất Tuần thì nghe rõ lời họ nói.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn những người trước mặt, đột nhiên mở miệng nói: “Mấy người này sao lại có thể…?” Lời hắn vừa nói đến đó thì đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn nghe thấy động tĩnh từ phía Vương Diệp.

Lúc này Cừu Nhất Tuần trừng lớn mắt, không thèm để ý đến những kẻ ngốc trước mặt nữa.

Hắn vội vàng đi đến trước mặt Vương Diệp.

Những người kia tuy đang bàn tán chuyện Trương Khởi Linh làm "chó" cho Vương Diệp, nhưng trong lòng họ sao lại không ghen tị cơ chứ?

Bây giờ thấy dáng vẻ của Cừu Nhất Tuần, họ cũng vội vàng xúm lại gần.

Trên mặt họ lộ ra vài phần hiếu kỳ.Họ nhịn không được khẽ cười, rồi nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, thầm nghĩ nếu hai người này thật sự tìm được lối vào thì tốt quá.

Đúng như họ đoán, Vương Diệp và Trương Khởi Linh quả thực đã tìm được lối vào, nhưng lối vào bị hai tấm đá lớn chặn lại, nên Vương Diệp và Trương Khởi Linh vẫn không thể dời chúng đi.

Hai người họ trên mặt đều mang vài phần bất lực, quay đầu nhìn những người phía sau, mới phát hiện bọn họ ai nấy đều nhìn chằm chằm đầy vẻ thèm muốn, họ nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, vỗ ngực.Họ còn chưa kịp nói gì, lúc này Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn những người bên cạnh, Vương Diệp không chút kiêng dè tuyên bố, chỗ này không phải là lối vào chính xác.

Chương 1155

Khi Vương Diệp nói những lời này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, họ đầy vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm Vương Diệp, căn bản không tin vào điều mình nghe thấy.

Hai tấm đá trước mặt đã cho họ biết câu trả lời rồi, Vương Diệp đã tìm được lối vào chính xác, nhưng bây giờ Vương Diệp lại không chịu thừa nhận.

Họ cảm thấy vô cùng sốt ruột, họ nắm chặt tay, vốn định nổi nóng, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp vừa đẩy hai tấm đá đó ra, vừa mở miệng nhắc nhở mọi người một câu.

Cần biết rằng, một khi những thứ này được mở ra, bất kể có phải là lối vào chính xác hay không, bên trong đều sẽ có lượng lớn độc khí thoát ra, cho nên Vương Diệp vì tính mạng của họ mà bảo họ tránh sang một bên.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhắc đến độc khí, những người bên cạnh đều phản ứng lại ngay lập tức, còn những lời sau đó của Vương Diệp, họ căn bản không để tâm.

Họ chỉ chạy đến một nơi rất xa.Trên mặt họ tràn đầy sự cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, lập tức bật cười.

Chỉ có Cừu Nhất Tuần vẫn đứng cạnh Vương Diệp, mặc dù Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang ghi chép ở bên cạnh.

Nhưng hai người họ cũng bị một câu nói của Vương Diệp dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Hạo Thiên Chân cầm máy ảnh chụp, Bàn Tử chỉ cầm bút viết viết vẽ vẽ, ghi lại tất cả những gì đang diễn ra.

Vương Diệp thấy thái độ mà hai người họ thể hiện như vậy, Vương Diệp mỉm cười, rồi hợp tác với Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đi tới giúp đỡ, Cừu Nhất Tuần làm việc rất tích cực.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Cừu Nhất Tuần, đột nhiên giơ ngón cái khen ngợi hắn một câu.

Nghe Vương Diệp khen ngợi, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Hắn khẽ thở dài, rồi chỉ vào những người bên cạnh, vẻ mặt nặng nề nói với Vương Diệp: “Những gì họ làm, thật sự còn không bằng súc sinh.” Giọng Cừu Nhất Tuần mang vài phần bực bội, hắn trách móc nói ra.

Vương Diệp cười gật đầu.

Bây giờ, nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp cũng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tính cách của mấy người này vốn dĩ là như vậy, thực ra tôi đã quen từ rất lâu rồi.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng tùy ý.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ cổ quái.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn xung quanh, rồi mở miệng nói với Vương Diệp: “Nếu thứ này thật sự là lối vào chính xác, thì tiếp theo anh hẳn sẽ làm vài động tác nhỏ phải không?” Trên mặt hắn mang vài phần cẩn trọng và căng thẳng.Hắn biết tính cách của Vương Diệp, nên đại khái cũng hiểu, sau khi họ làm những chuyện đó, Vương Diệp sẽ đáp trả kiểu gì.

Nhưng Cừu Nhất Tuần không hề hy vọng Vương Diệp sẽ làm hại họ, bởi vì những người này đều là bạn bè do hắn dẫn đến, hơn nữa quan hệ với hắn cũng khá tốt.

Nếu Vương Diệp thật sự làm hại họ, đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, chẳng có lợi lộc gì, hơn nữa Cừu Nhất Tuần cũng biết “hòa khí sinh tài”, nên hắn hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh một chút.

Nhưng lời khuyên nhủ bây giờ lại không có tác dụng gì.

Hắn vẫn nhớ tính cách của Vương Diệp là như thế nào.

Nghĩ đến chuyện này, tâm trạng Cừu Nhất Tuần trở nên có chút nặng nề.Cừu Nhất Tuần nhíu mày, không nói một lời nào.

Hắn không còn lải nhải khuyên nhủ như vừa nãy nữa, mà thay vào đó là đứng bên cạnh giúp đỡ làm việc.

Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần yên tĩnh hơn một chút.

Vương Diệp cũng cười gật đầu.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt bình thản nhắc nhở hắn đừng nói quá nhiều lời thừa thãi.

Vương Diệp sẽ không chủ động ra tay với những người này, bởi vì Vương Diệp không muốn làm bẩn tay mình, nhưng mặt khác, Vương Diệp không hy vọng họ sẽ trở thành vật cản trên đường hắn đi.

Và Cừu Nhất Tuần có thể sẽ trở thành một trong số những vật cản đó.

Khi Vương Diệp nói những lời này, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn Vương Diệp, không nói nên lời.

Hắn đứng sững tại chỗ, há miệng, vốn dĩ có vô số lời muốn nói ra, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn xung quanh, lại đột nhiên cảm thán một câu với Cửu Nhất Tuần: “Xem ra hai thứ này không cách nào mở ra được rồi.” Bởi vì Vương Diệp đã dùng hết sức lực ở đây, cũng thấy những khối đất bên cạnh đang rung chuyển, nghĩa là, hai tấm đá này chắc chắn cần phải gõ mở những lớp bùn đất bên cạnh.Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, hắn cũng gọi Trương Khởi Linh đến.

Trương Khởi Linh cùng hắn làm việc ở đây.

Những người đứng ở xa, tuy kiên nhẫn chờ đợi, nhưng phát hiện Vương Diệp vẫn chưa mở được lối vào.

Họ nghĩ một lát, rồi cũng đi tới, sau đó chuẩn bị nịnh nọt trước mặt Vương Diệp.

Trên mặt họ mang vài phần hưng phấn.

Lời họ còn chưa nói ra, lúc này mọi người đã nghe thấy tiếng nổ kỳ lạ, họ giật mình nhảy dựng, rồi vội vàng né sang một bên.

Thấy họ bị dọa, Vương Diệp cũng bật cười.

Vương Diệp nhìn quả khí cầu phá hủy cỡ nhỏ trong tay.

Thứ này là do Hạo Thiên Chân phát minh cho hắn một thời gian trước, dùng để phá những lớp bùn đất không thể đào bới được.

Loại khí cầu phá hủy này có định hướng.

Mặc dù không thể so sánh với bom, nhưng nó lại có thể tạo ra hướng nổ tương tự như bom.

Trông có vẻ đúng là như bom đã nổ, nhưng thực tế chỉ sử dụng một phần nhỏ uy lực, cùng với âm thanh lớn để trấn áp những thứ bên trong.

Nhưng Vương Diệp chủ yếu dùng nó để trấn áp những kẻ tham lam bên ngoài.

Khi Vương Diệp làm những chuyện này, trên mặt những người kia cũng tràn đầy căng thẳng, họ nhìn nhau, rồi lại đến bên cạnh Vương Diệp, họ vẫn không bỏ cuộc.Lời họ còn chưa kịp nói ra, lúc này tiếng nổ lại vang lên lần nữa, họ sợ đến mức mặt tái mét.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, đột nhiên vẫy tay gọi Cừu Nhất Tuần.

Nhưng Cừu Nhất Tuần do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn đi tới.

Hắn nhìn Vương Diệp, trên mặt mang vài phần cẩn trọng và căng thẳng, nhưng không ngờ khi Vương Diệp cùng hắn lại dời tấm đá này, hai khối đá lớn liền được đẩy ra.Nhìn cảnh tượng trước mắt, Cừu Nhất Tuần lập tức bật cười.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang vài phần hưng phấn, hắn giơ ngón cái lên, vẻ mặt vui vẻ khen ngợi Vương Diệp.

Những lời khen ngợi đó vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ qua loa gật đầu, Vương Diệp tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ cổ quái.

Mọi chuyện này đối với Vương Diệp mà nói, dường như đều nằm trong tính toán.

Cừu Nhất Tuần thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, liền vẻ mặt kỳ lạ nói: “Anh có phải đã sớm đoán được sau khi chúng ta mở ra sẽ thấy thứ này không?

Hay là nói vụ nổ vừa nãy là do anh tạo ra?” Hắn không biết quả khí cầu phá hủy cỡ nhỏ đó là do Vương Diệp nghiên cứu, hắn chỉ nghĩ bên trong có cơ quan, nên mới vô cùng cẩn thận.Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, không trả lời hắn.

Vương Diệp dời hết những tấm đá và bùn đất trước mặt ra.

Những người khác nhìn lối đi trước mặt, mặc dù bên trong không thấy chút ánh sáng nào, nhưng họ lại vô cùng hưng phấn, họ vây quanh Vương Diệp, líu ríu nói chuyện.

Âm thanh của họ vang lên bên tai, Vương Diệp mỉm cười, Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt mọi người lộ ra vài phần phức tạp, họ nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt đăm chiêu mở miệng nói: “Chỗ này chúng ta có thể đi được không?” Trong lòng họ một mặt là mong đợi, một mặt cũng là hưng phấn, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi chỗ này không đi được, nên họ hy vọng có một người có thể trở thành "hòn đá dò đường" cho mình.

Nhưng những câu hỏi đó của họ vừa thốt ra, Vương Diệp lại không trả lời.

Vương Diệp vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như thường, những câu hỏi như vậy quăng cho hắn, hắn cũng không đáp được.

Quan trọng nhất là, thái độ mà họ đang thể hiện lúc này, khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng buồn cười.Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhìn họ vẻ mặt bình thản nói: “Tự mà xem cho kỹ đi, dù sao tôi cũng không biết.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm lối vào phía trước.

Hắn tuy chưa đi vào, nhưng đã đang chuẩn bị đuốc của mình, và cả những thứ trong ba lô.

Rõ ràng, hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Những người khác nhìn động tác của Vương Diệp, họ cũng làm theo một cách có hình có dạng.

Họ cũng lo lắng Vương Diệp sẽ đi thẳng vào mà không nói một tiếng nào.

Khi Trương Khởi Linh đi tới, trên mặt Trương Khởi Linh mang vài phần căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp hơi cẩn thận nói:“Tôi xem la bàn thấy phương hướng hình như không đúng?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, những người khác lập tức rối loạn cả lên.

Vương Diệp thấy dáng vẻ hoảng loạn của họ, đột nhiên nhíu mày nhìn chằm chằm họ, vẻ mặt khó hiểu nói: “Ít ra mọi người trên giang hồ cũng đều coi là nhân vật lớn nhỏ cả, sao bây giờ mấy người lại không hiểu chút kiến thức này?

Hay là nói mấy người từ trước đến nay chưa từng trải qua chuyện như vậy?” Trên mặt Vương Diệp mang vài phần hiếu kỳ.

Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, mọi người nhíu mày, nhìn Vương Diệp vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Chúng tôi không phải… chúng tôi chỉ thích làm theo những gì thế hệ cũ đã làm mà thôi, dù sao chúng tôi cũng không thích đi thách thức những khó khăn không thuộc về mình.” Trên mặt họ mang vài phần căng thẳng.

Lời giải thích này vô cùng khiên cưỡng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp tuy gật đầu không truy cứu quá nhiều, nhưng hắn liếc nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại lắc đầu, trực tiếp dẫn Trương Khởi Linh đi vào.Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, Trương Khởi Linh nghĩ một lát, cũng không nghi ngờ, mà trực tiếp đi theo sau Vương Diệp.

Hai người họ một trước một sau đi về phía trước.

Lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên nhíu mày.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, hơi cẩn thận nói: “Những người khác không cần dẫn vào sao?” Câu hỏi của

Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp lắc đầu.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có muốn vào hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào hai người họ.

Còn những người khác vẫn không đi vào, có lẽ là đang giữ thái độ quan sát.

Vương Diệp khá thờ ơ với họ, hắn nhìn xung quanh.

Hắn nghĩ một lát, không chút do dự bước về phía trước.

Đi được vài bước, Vương Diệp nghe thấy vài âm thanh kỳ lạ.Vương Diệp dừng bước, hắn nói phân tích của mình cho Trương Khởi Linh.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, hắn lắc đầu nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kỳ lạ bày tỏ rằng mình không nghe thấy âm thanh gì cả.

Chương 1156

Trên mặt hai người họ mang vài phần căng thẳng.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng vỗ vào tay Vương Diệp, nhưng lại không có lời đáp.

Hắn không hiểu, vì sao Vương Diệp lại muốn thách thức thứ này, xét theo tính cách của Vương Diệp, hắn vốn dĩ không phải là người làm chuyện như vậy.

Cho nên Trương Khởi Linh không thể hiểu nổi, nhưng câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp lại vẻ mặt qua loa hất tay hắn ra.Lúc này Vương Diệp chỉ bình tĩnh nói vài câu, lập tức Trương Khởi Linh hoàn hồn.

Họ đã từng đến một nơi rất đặc biệt từ rất lâu trước đây, ở đó tất cả la bàn, hoặc định vị đều không chính xác.

Cần phải dựa vào phương pháp nguyên thủy nhất của họ.

Chuyện đó đến bây giờ Trương Khởi Linh vẫn còn nhớ rõ, bây giờ Vương Diệp nhắc nhở, đối với Trương Khởi Linh mà nói, quả thực như sấm bên tai.

Lúc này Trương Khởi Linh khẽ thở dài, không nói một lời nào.

Hắn đi theo bên cạnh Vương Diệp, tiếp tục đi về phía trước, nhưng đi được vài bước, Trương Khởi Linh đột nhiên dừng bước.Trương Khởi Linh trừng lớn mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt hoảng sợ nói với Vương Diệp rằng mình cũng nghe thấy những âm thanh đó, nhưng những âm thanh đó dường như lúc có lúc không.

Khi hắn đang thuật lại tất cả những điều này, lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy động tĩnh từ phía cửa.

Vương Diệp nhíu mày, đứng yên không nhúc nhích.

Trương Khởi Linh cũng giữ im lặng.

Lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên nghe thấy Vương Diệp cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Đó là động tĩnh của bọn họ gây ra.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng chán ghét.

Thấy thái độ đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu.

Ngay sau đó mọi người vội vàng đi đến bên cạnh Vương Diệp và Trương Khởi Linh.Trên mặt họ mang vài phần hưng phấn, họ nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh hơi kích động mở miệng nói: “Sao hai người đi nhanh vậy?

Cũng không đợi chúng tôi.” Họ vừa nói vừa chạy tới, trông có vẻ vui vẻ, nhưng tất cả đều ôm ý đồ xấu.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi theo Cừu Nhất Tuần vào.

Trên mặt hai người họ mang vài phần cẩn thận và căng thẳng, mặc dù cả hai đều cầm đuốc, nhưng vừa nhìn trái ngó phải, họ cũng vội vàng đến bên cạnh Vương Diệp.

Họ nhìn lối đi hẹp trước mặt.

Lúc này Vương Diệp dẫn họ tiếp tục đi vào, rồi không lâu sau đó.Vương Diệp đột nhiên dừng bước, bảo những người khác đi về phía trước, nhưng không ngờ những người đó còn tinh ranh hơn cả Vương Diệp, họ cứ đứng yên tại chỗ chờ Vương Diệp.

Thấy thái độ mà họ thể hiện như vậy, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Cừu Nhất Tuần nghĩ một lát, không chút do dự bước lên phía

trước.

Kết quả điều Cừu Nhất Tuần không ngờ là, hắn vừa mới khoe khoang xong, thì đã một chân đạp vào con sông.

Trên mặt hắn tràn đầy căng thẳng, hắn sợ hãi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh của hắn thu hút sự chú ý của những người khác, mọi người vội vàng cầm đèn pin chiếu qua, phát hiện hắn chỉ là một chân giẫm vào con sông, nhất thời mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người vỗ vai Cừu Nhất Tuần, bảo Cừu Nhất Tuần yên tâm.Những hành động đó của họ, tuy mang lại một sự an ủi nhất định cho Cừu Nhất Tuần, nhưng thứ Cừu Nhất Tuần cần không phải là những thứ này, hắn muốn là mọi người cùng tiến cùng lui.

Nhưng những người này dường như không hiểu ý của hắn.

Trong lúc Cừu Nhất Tuần đang đau đầu vì chuyện này, những người trước mặt lại nhìn Vương Diệp, rồi không chút do dự nói: "Sao ở đây lại có một con sông?" Câu hỏi của họ vừa thốt ra, Vương Diệp không trả lời họ.

Lúc này Vương Diệp cũng chỉ đi tới kéo Cừu Nhất Tuần dậy.Nhưng điều Vương Diệp không ngờ là, trong đám người, có một tên đeo kính.

Hắn khẽ cười, nhìn những người trước mặt, rồi dùng cách chế nhạo mà nói hết sự vô năng, bao gồm cả sự ngu xuẩn của họ.

Khi hắn nói, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ cổ quái, mặc dù những lời hắn nói Vương Diệp đồng tình, nhưng Vương Diệp không hiểu, vì sao hắn lại vô duyên vô cớ nịnh nọt.

Vương Diệp sẽ không vì mấy lời hắn nói mà lung lay nguyên tắc của mình.

Vương Diệp chỉ nhìn hắn vẻ mặt khó hiểu nói: “Nếu anh đã hiểu rõ chuyện này là thế nào, vậy tôi nghĩ tiếp theo anh có thể giải quyết những rắc rối này.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lời này vừa thốt ra, đối phương lắc đầu, đối phương hất cằm, vẻ mặt mang vài phần kiêu ngạo, rồi không chút do dự nói với Vương Diệp: “Dù tôi có thể giải quyết những rắc rối này, nhưng người duy nhất có thể giải quyết được, e rằng cũng chỉ có anh.” Trong ánh mắt hắn tràn đầy sự nghiêm túc.

Những lời này vừa thốt ra, Vương Diệp lập tức cười ha hả, Vương Diệp lắc đầu, nhìn hắn vẻ mặt lạnh nhạt khẽ cười.Những người khác nhìn cảnh tượng như vậy.

Nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp lại trực tiếp tìm thấy một chiếc thuyền nhỏ cũ nát từ bên cạnh, chiếc thuyền này là một chiếc hoạ phảng.

Trên mặt mọi người mang vài phần căng thẳng, khi họ dùng đèn pin chiếu vào chiếc thuyền nhỏ này, họ cũng phát hiện trước mặt quả thực là một con sông nhỏ.

Hơn nữa con sông đó sâu vô cùng, quan trọng nhất là, nước sông lạnh thấu xương không thể chịu nổi.

Tiếng kêu thảm thiết mà Cừu Nhất Tuần phát ra khi không cẩn thận giẫm vào vừa nãy, mọi người vẫn còn nhớ rất rõ, hơn nữa tay Cừu Nhất Tuần cũng lạnh cóng, đến bây giờ Cừu Nhất Tuần vẫn chưa hoàn hồn sau cú giật mình vừa rồi.

Mọi người nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, họ khẽ thở dài, còn chưa kịp nói gì với hắn.

Nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp đã đẩy chiếc hoạ phảng ra.Lúc này mọi người cũng nhìn thấy cảnh tượng xuất hiện trước mắt.

Chiếc hoạ phảng này được làm từ loại gỗ vô cùng đặc biệt, nên dù đã qua mấy chục năm, mấy trăm năm dường như cũng không hề mục nát.

Ngay cả khi nó vẫn luôn neo đậu ở mép con sông nhỏ này, mọi người vẫn có thể nhìn thấy những nét vẽ trên chiếc thuyền nhỏ này.

Bao gồm cả thiết kế của chiếc thuyền nhỏ này, và cả loại vải được sử dụng trên đó.

Trong lúc họ kinh ngạc vì điều này, đèn pin của họ cũng chiếu vào bên trong.

Chiếc hoạ phảng này trông rất tốt.Vương Diệp nhìn cảnh tượng này.

Khi Vương Diệp cầm đèn pin chiếu qua, kết quả không ngờ là ánh sáng đèn pin của hắn lại chiếu thẳng vào một bộ xương khô màu trắng, lập tức dọa những người khác giật mình.

Chỉ có một người thanh niên đeo kính đi tới, chính là người thanh niên vừa nãy giúp Vương Diệp chế nhạo những người khác.

Trên mặt người thanh niên đó mang vài phần kiêu ngạo, hắn hất cằm, nhìn những người bên cạnh mình, rồi không chút kiêng dè mở miệng nói: “Chỉ là một xác chết thôi, có gì mà phải sợ.” Tuy nhiên, lời người thanh niên vừa thốt ra, Vương Diệp thấy hắn định đi lên hoạ phảng.

Vương Diệp đột nhiên kéo tay hắn, Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình, rồi nhìn chằm chằm người thanh niên vẻ mặt căng thẳng nói: “Ước chừng chúng ta không thể qua bằng chiếc thuyền này được rồi, chỉ có thể đi bộ, hoặc là bơi.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt người thanh niên trở nên cực kỳ khó coi.

Những người khác đều giật mình, họ nhìn Vương Diệp không hiểu hỏi:Theo lẽ thường mà nói, bên trong tuy có một xác chết, quả thực có chút không may mắn, nhưng Vương Diệp cũng không cần thiết phải sợ hãi đến vậy chứ!

Họ thầm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng không ngờ khi lời họ vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ vào cái xác chết bên trong, Vương Diệp ra hiệu cho họ biết oan hồn chưa tiêu tan.

Bây giờ họ nhảy lên chiếc thuyền đó, sẽ chỉ gặp chuyện không hay.

Cho nên bây giờ họ vẫn còn cơ hội, cùng lắm thì họ ra ngoài tìm một chiếc thuyền nhỏ khác đi vào.

Ít nhất những chiếc thuyền nhỏ bên ngoài chắc chắn sẽ tốt hơn chiếc này, chiếc này quá tà môn.

Lời nhắc nhở của Vương Diệp vừa thốt ra, những người khác đều phản ứng lại.

Họ gật đầu, đồng tình với lời Vương Diệp nói, rồi không chút do dự chạy về phía lối vào.Thấy họ đi vội vàng như vậy, những người còn lại chỉ nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt khó hiểu nói: “Nhưng vì sao bây giờ chúng ta lại phải đi, chúng tôi không hiểu nổi.

Dù bên trong này thật sự có những cái gọi là oan hồn như anh nói, nhưng anh không thấy tất cả những chuyện này hơi vớ vẩn sao?” Họ vừa nói vừa che miệng cười trộm.

Họ cảm thấy Vương Diệp người này quá câu nệ, hơn nữa những thứ Vương Diệp nói ra, cũng không nhất định sẽ xảy ra, thậm chí là tồn tại.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt họ lộ ra vài phần phức tạp.

Lời họ còn chưa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp nhìn họ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu mấy người thật sự không tin, vậy thì hai người cứ lên đó ngồi thử một chuyến đi.

Đợi mấy người lên đó dạo một vòng, khi mấy người quay lại, e rằng mấy người sẽ không chịu nổi đâu." Người thanh niên đó nhìn Vương Diệp, trên mặt hắn mang vài phần quỷ dị, hắn chỉ vào cái xác chết bên trong, nhìn chằm chằm Vương Diệp hơi khó hiểu nói: "Quần áo trên cái xác đó đều bị tro bụi che phủ rồi, nhưng bên trên có những sợi kim tuyến, có lẽ là một người phụ nữ." Trên mặt hắn mang vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Khi hắn đang phân tích những thứ này, những người khác cũng gật đầu ở đó.

Hắn cho rằng đây chỉ là một vũ nữ, nên sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tuy nhiên, lời hắn vừa thốt ra, Vương Diệp lại kéo tay hắn đi về phía khác, ngay sau đó, Vương Diệp trực tiếp ngồi xổm xuống, bật đèn pin.Nhìn động tác của Vương Diệp, những người khác đều nhíu mày.

Trên mặt họ tràn đầy hiếu kỳ, và lúc này người thanh niên cũng nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt sốt ruột hất tay hắn ra.

Nhưng không ngờ giây tiếp theo, người thanh niên đó cũng nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị xuất hiện trước mắt.

Dưới ánh đèn pin của Vương Diệp, hắn nhìn thấy ở một số góc tối, xuất hiện vô số thi thể.

Những thi cốt đó chất đống ở nơi đó, người thanh niên sợ đến mức mặt tái mét, vừa lùi về phía sau, hắn vừa ngồi phịch xuống đất, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, Vương Diệp bật cười ha hả.

Những người khác thấy Vương Diệp đang cười ở đó, trên mặt họ tràn đầy kinh ngạc, họ nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh còn là người không vậy?

Sao anh còn cười được?” Họ vừa nói vừa đi đến bên cạnh người thanh niên, họ vỗ vai người thanh niên, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đanh lại của Vương Diệp.Trong lúc họ an ủi người thanh niên, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp lắc đầu.

Lời hắn còn chưa nói ra, những người trước mặt nhìn những thi cốt bên trong.

Tuy họ sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng cũng thầm cảm kích Vương Diệp, nếu không phải Vương Diệp vừa nãy cản họ lại, có lẽ bây giờ họ đã ngồi lên thuyền rồi.

Đợi đến khi họ khó khăn lắm mới phát hiện vấn đề bên trong chiếc thuyền đó, e rằng họ cũng sẽ bị dọa chết khiếp.

Chủ yếu là chiếc thuyền đó rộng đến 20 mét, con sông này tuy không sâu, nhưng nó rất rộng.

Cụ thể rộng bao nhiêu, mọi người cũng không biết, họ chỉ đứng ở lối đi nhỏ này.

Chương 1157

Trông thì lối đi nhỏ này an toàn, nhưng trên thực tế, lại là như vậy.

Cừu Nhất Tuần cũng đi đến bên cạnh Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng nói: “Vừa nãy anh phát hiện bằng cách nào?

Mọi người đều đứng ở vị trí này, vì sao mọi người đều không nhìn thấy?” Câu hỏi của Cừu Nhất Tuần quá đỗi chí mạng.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Cừu Nhất Tuần, đột nhiên chỉ vào đầu hắn, vẻ mặt hưng phấn nói: “Nếu não anh có vấn đề thì có thể đi khám khoa thần kinh.” Vương Diệp vừa nói, vừa kéo Cừu Nhất Tuần quay lại vị trí cũ, ngay sau đó, đèn pin bật sáng, lúc này mọi người cũng nhìn thấy những bộ thi cốt xuất hiện dưới bàn trà.

Mặc dù những bộ thi cốt đó chỉ lộ ra chân, nhưng lại có rất nhiều đôi chân lạnh lẽo.

Lúc nãy họ chỉ lo nhìn thi thể người phụ nữ kia nên hoàn toàn không để ý đến những đôi chân này.

Nào ngờ Vương Diệp đã chú ý đến, trên mặt mọi người hiện rõ vẻ nặng nề.

Lúc này Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp, cũng bị giật mình một cái.

Anh ta mặt đầy áy náy xin lỗi Vương Diệp, nhưng những lời anh ta nói ra chỉ nhận được sự qua loa từ Vương Diệp.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn chiếc thuyền trước mặt, cảm nhận dòng sông ở đây rất sâu.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh, bỗng nhiên nói với họ:

"Chỗ này chắc vẫn còn khá tà môn." Vương Diệp nói thật, khi người thanh niên nghe thấy, anh ta cũng vội vàng gật đầu, vỗ tay Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Nếu không nhầm thì chúng ta ở đây chắc sẽ gặp không ít rắc rối, tôi cũng mong cậu có thể đứng ra giải quyết." Giọng điệu anh ta mang vài phần cẩn trọng và lo lắng, khi anh ta nói những lời này, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp nhìn anh ta, mặt đầy nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, sẽ làm thôi." Vương Diệp vỗ ngực, nhưng Bàn Tử hiểu tính cách con người Vương Diệp, anh ta càng đồng ý thì càng chứng tỏ anh ta không thể làm được.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử khẽ thở dài.

Bàn Tử còn chưa kịp nói gì, những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên lại cười và cảm thán với Vương Diệp một câu: "Thật lòng mà nói, chúng tôi cũng không thấy rắc rối ở đây nguy hiểm đến mức nào." Họ vừa nói vừa đứng bên bờ sông, từng người một vẻ mặt bình thường, thậm chí còn muốn xuống sông thử thách một chút.

Vương Diệp thấy họ không sợ chết như vậy.

Vương Diệp cau mày còn chưa kịp nói gì, thì dưới sông bỗng nhiên có thứ gì đó đang cuộn trào.

Họ sợ đến tái mặt, khi đèn pin chiếu qua, đoạn sông này dường như có màu đen kịt.

Mặt họ chỉ còn một mảng trắng bệch, sợ hãi vội vàng lùi lại.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng quyết định sắp xếp một phần người đi vào, những người còn lại ở bên ngoài canh giữ.

Nếu tất cả mọi người đều đi vào, e rằng vấn đề sẽ trở nên phiền phức.

Nào ngờ, lời đề nghị của Cừu Nhất Tuần vừa thốt ra, mọi người đều đồng loạt lắc đầu từ chối.

Họ hoàn toàn không muốn ở ngoài chờ đợi, điều quan trọng nhất là, họ muốn đi vào vì muốn chia một phần móc họng.

Sự tham lam của họ thể hiện quá rõ ràng, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, cũng bật cười, đối với chuyện này, Vương Diệp không can thiệp quá nhiều.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng của Vương Diệp, liền đột nhiên cười nói: “Cậu biết chỗ này nguy hiểm thế nào mà, cậu nên khuyên họ đừng đi.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa vỗ tay Vương Diệp, trên mặt anh ta có vài phần cẩn trọng và lo lắng, nhưng lời anh ta nói ra, Vương Diệp lại không trả lời.

Những người khác nhìn cảnh tượng này.

Trên mặt họ đầy vẻ kỳ quái, họ nhìn chằm chằm Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần, hơi là lạ nói: “Sao cảm giác mọi chuyện hình như có gì đó không ổn?” Họ vừa nói vừa khẽ thở dài, lời họ nói ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa một tiếng.

Vào lúc này, Cừu Nhất Tuần lại một lần nữa khuyên họ rời đi.

Nhưng những lời Cừu Nhất Tuần nói ra lại không có tác dụng gì, những người khác vẫn đứng yên tại chỗ.

May mắn là không lâu sau đó, những người bên ngoài đã mang vào hai chiếc thuyền.

Một phe là phe bảo thủ mang vào thuyền gỗ, phe còn lại là phe “thời thượng” mang vào thuyền chạy điện.

Nói là xe điện, chi bằng nói là du thuyền.

Mặc dù chiếc du thuyền này khá nhỏ, nhưng chở những người này thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Khi họ đưa những người này lên, trên mặt họ lộ vẻ hưng phấn.

Vương Diệp nhìn những thứ họ đặt trước mặt, bỗng nhiên bật cười, anh giơ ngón cái lên nhìn những người này, mặt đầy nghiêm túc khen ngợi.

Anh ta gần như khen không ngớt, những người khác nghe vậy, chỉ thờ ơ gật đầu.

Lúc này Vương Diệp cũng ngồi lên du thuyền.

Đối với Vương Diệp mà nói, chỉ có đi chiếc thuyền điện này mới có thể giải quyết vấn đề nhanh hơn, cũng có thể tránh được những tai nạn.

Trong sông chắc chắn có thứ gì đó, nhưng Vương Diệp không nhắc nhở họ, bởi vì anh ta không có nghĩa vụ đó, điều quan trọng nhất là, tất cả quyền lựa chọn đều do họ tự quyết định.

Là họ tự muốn đi theo, họ muốn tự tìm đường chết, Vương Diệp có cản cũng không được.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, bỗng nhiên vẫy tay về phía Trương Khởi Linh.

Khi Trương Khởi Linh đi đến, anh ta cũng ngồi lên du thuyền cùng Vương Diệp.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng theo bản năng muốn ngồi lên.

Tuy nhiên, chân Bàn Tử còn chưa kịp bước lên, Vương Diệp đã trực tiếp cản Bàn Tử lại.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột nói: “Nếu anh mà lên thật, tôi đoán chắc chắn chiếc du thuyền này sẽ lật.

Anh chi bằng ở ngoài hoặc đi thuyền gỗ của bọn họ đi.” Bàn Tử đứng bên cạnh trợn mắt há mồm, Hạo Thiên Chân đã thành công lên thuyền.

Trên mặt Hạo Thiên Chân lộ vẻ hưng phấn, ba người họ trực tiếp xuất phát dưới ánh mắt của mọi người.

Bàn Tử cứ thế trợn tròn mắt, anh ta nhìn ba người kia, mặt đầy sốt ruột nói: “Vậy là vứt bỏ tôi như thế này à?

Các cậu làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ lương tâm không cắn rứt sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay.

Thấy vẻ mặt tức giận của Bàn Tử, Vương Diệp cũng thở dài, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Trong sông này có thứ gì đó, nếu anh cứ cố chấp lên, lỡ không cẩn thận bị lật thuyền thì gay to rồi.

Vậy nên vì sự an toàn của anh, anh cứ đi cùng với bọn họ đi!” Vương Diệp vừa nói vừa bật đèn, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy dòng sông đen kịt trước mặt, trong sông giấu thứ gì đó, Vương Diệp không biết.

Nhưng ở đây vẫn còn khá nhiều du thuyền, vậy nên Bàn Tử vẫn xuống xem xét, muốn tìm một chiếc có thể dùng được.

Người thanh niên kia trên mặt mang vài phần kỳ quái, anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó không chút do dự nói: “Tôi cứ có cảm giác chúng ta đi những chiếc du thuyền này sẽ bị lật, nhưng vì có cậu ở đây, nên tôi cũng muốn thử một chút, tôi nghĩ có cậu dẫn đầu, chuyện như vậy chắc sẽ không xảy ra.” Anh ta cười hì hì nói.

Lời anh ta nói ra, Vương Diệp cau mày, Vương Diệp nhìn anh ta, mặt đầy bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cậu đừng có đặt hết hy vọng vào tôi, làm như vậy chẳng có tác dụng gì, hơn nữa thuyền có bị lật hay không, tôi cũng không thể xác định được.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt người thanh niên có vài phần phức tạp, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói: "Cậu đúng là đồ khó ưa, nói chuyện thật sự khiến người ta bất lực, thậm chí còn làm tổn thương lòng người." Tuy nhiên, Bàn Tử lại vỗ vai người thanh niên, thúc giục anh ta nhanh chóng đuổi theo.

Nào ngờ, người thanh niên suýt chút nữa mất thăng bằng.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, bật cười haha.

Vương Diệp sớm đã đoán được những chuyện này sẽ xảy ra.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử và người thanh niên đều trở nên cực kỳ khó coi, hai người họ chìm vào im lặng dài.

Nhưng những người khác đều ngồi thuyền gỗ, vì có du thuyền, họ cũng lo lắng không ổn định, hơn nữa họ cũng không có khả năng giữ thăng bằng tốt như vậy.

Vì vậy, họ chỉ có thể đậu du thuyền ở một bên, nhưng khi họ đậu du thuyền ở đó, điều họ không biết là, họ vừa ngồi lên thuyền gỗ chưa được bao lâu, du thuyền của họ đã biến mất.

Chiếc du thuyền đó đậu sát mép nước, dưới sự va đập của nước, tuy chao đảo chông chênh, nhưng cũng có một vài chấm đen, từ từ bò lên.

Không lâu sau, những chiếc du thuyền đó đều biến mất không còn dấu vết.

Chúng không để lại bất kỳ mảnh vỡ nào.

Lúc này Vương Diệp đi đến phía trước nhất, cũng phát hiện phía trước hóa ra là bức tường.

Vương Diệp cau mày, ở chỗ này anh ta hoàn toàn không thấy bất kỳ lối ra nào.

Bốn phía đều là tường.

Vương Diệp không nhìn thấy hướng chảy của dòng nước, anh ta nhìn những người bên cạnh, không chút do dự nói cho họ biết phát hiện của mình.

Khi Vương Diệp nói, trên mặt họ tràn ngập sự kinh ngạc, họ trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ khó tin, sau đó, không kiêng dè mở miệng nói: “Cậu chắc là đang đùa thôi phải không, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?” “Chúng tôi không tin đâu.” Họ vừa nói vừa bịt miệng, lời họ nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp không biết phải giải thích những thứ này với họ như thế nào.

Nhưng tính cách của Vương Diệp vốn dĩ không phải là người sẽ giải thích với họ, vậy nên Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác, mà ngược lại, để họ tự mình mò mẫm kỹ lưỡng ở chỗ này.

Lúc này Vương Diệp cũng quay đầu trở lại.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp dứt khoát như vậy, trên mặt hai người họ lộ ra vài phần bất đắc dĩ, hai người họ nhìn Vương Diệp, còn chưa kịp nói gì.

Nào ngờ, lúc này, những người khác cũng phát ra tiếng kinh hô, họ trợn tròn mắt, trên mặt tràn ngập vẻ kỳ quái, họ phát hiện chỗ này thật sự giống như Vương Diệp nói.

Không có bất kỳ lối thoát nào, hơn nữa ở chỗ này dòng nước cũng không thể chảy ra ngoài.

Trên mặt họ tràn ngập sự hoảng sợ, họ còn chưa kịp nói gì.

Lúc này Vương Diệp đã khẽ thở dài, Vương Diệp nhìn họ, mặt đầy phiền muộn nói: “Thật lòng mà nói, những thứ này chẳng là gì cả, cứ thả lỏng tâm trạng mà đối phó là được.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai họ.

Nghe lời Vương Diệp, họ gật đầu, mặc dù đối với chuyện này họ không có quá nhiều ý kiến và thái độ, nhưng họ nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được cảm thán một câu: “Chỉ là chuyện này chúng tôi thật sự không biết phải làm sao?” Họ vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp cũng trực tiếp lái du thuyền quay về.

Đối với Vương Diệp mà nói, nếu chỗ này là sai, vậy họ chắc chắn phải đi tìm lại lối vào.

Chỉ là, khi Cừu Nhất Tuần rời đi, trên mặt anh ta mang vài phần không cam lòng, anh ta khẽ thở dài, anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, anh ta luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp, sau đó không chút do dự đề nghị, anh ta cho rằng, ở đây chắc chắn vẫn còn lối ra.

Chương 1158

Khi những lời anh ta nói ra, trên mặt mọi người chỉ có một mảnh buồn cười, mọi người bịt miệng, đối với sự ngây thơ của Cừu Nhất Tuần, họ cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Họ còn chưa giải thích gì nhiều, lúc này Cừu Nhất Tuần đã nắm chặt tay hạ quyết tâm muốn ở lại chỗ này, ngoài điểm này ra, anh ta cũng hy vọng Vương Diệp cũng ở lại.

Nhưng đa số mọi người đều đã quyết định quay về rồi, họ ở lại đây cũng không tìm được bất kỳ kẽ hở nào.

Trong sự bất đắc dĩ, Cừu Nhất Tuần chỉ đành đi theo họ quay về.

Cừu Nhất Tuần tuy không cam tâm.

Nhưng khi họ quay lại hướng ban đầu, họ cũng sững sờ tại chỗ, họ phát hiện, du thuyền của mình đã biến mất.

Trong khi họ xì xào bàn tán, Vương Diệp nhìn bờ sông.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy bên bờ sông quả thật không có du thuyền.

Trong đó, người mua du thuyền càng đau khổ than vãn một tiếng, anh ta nhìn những người kia, mặt đầy sốt ruột mở miệng nói: “Chiếc du thuyền này tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua, sao nó lại biến mất như vậy?

Có phải là rơi xuống sông rồi không?

Nếu vậy, các cậu có muốn cùng tôi vớt nó lên không?” Trên mặt anh ta tràn ngập sự cẩn trọng và lo lắng, khi lời này nói ra, mọi người liền bật cười.

Ngay cả Vương Diệp cũng vậy, Vương Diệp bịt miệng, nhìn gã trước mặt, Vương Diệp lắc đầu, không chút kiêng dè nói với anh ta: “Cậu nghĩ mọi người sẽ lương thiện đến thế sao?” Ngay từ đầu họ đã đứng ngoài bàng quan, vì vậy khi lời anh ta nói ra, Vương Diệp cũng có thể tưởng tượng được những người khác sẽ từ chối.

Giống hệt như Vương Diệp đoán, đủ loại lý do được thốt ra từ miệng họ, mà người đó cũng không dám cầu xin Vương Diệp giúp đỡ, anh ta biết Vương Diệp tính cách kỳ quái, vậy nên nếu thật sự đến cầu xin Vương Diệp giúp đỡ.

E rằng sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Nghĩ đến chuyện này, anh ta cũng chạy ra ngoài, đồng thời tìm một cây sào tre, rồi không ngừng khuấy đảo ở chỗ đó, có vẻ như muốn tìm vị trí cụ thể của chiếc thuyền điện của mình.

Hơn nữa, anh ta còn cầm đèn pin chiếu xuống mặt nước, nhưng lại phát hiện mặt nước này lại không thể xuyên thấu.

Lúc này anh ta cũng không nhịn được đưa tay xuống sông, mặc dù cái lạnh thấu xương vẫn khiến anh ta sợ hãi, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng mọi người thấy bộ dạng đó của anh ta, mọi người lại khẽ thở dài.

Mọi người hoàn toàn không đến giúp đỡ.

Từ đầu đến cuối, thái độ họ thể hiện ra chỉ có sự lạnh nhạt, hoàn toàn không coi gã này ra gì.

Thấy bộ thái độ lạnh nhạt đó của họ, Vương Diệp cũng khẽ thở dài.

Vương Diệp đi đến bên cạnh người đó, sau đó giúp anh ta cầm cây sào, ngay sau đó không ngừng khuấy đảo ở chỗ này.

Nhưng Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, khi anh ta đưa tay vào mặt nước, anh ta cũng thấy nước đó trong suốt, dù đèn pin không thể chiếu qua được.

Trên mặt anh ta mang vài phần bất đắc dĩ.

“Tôi không hiểu, chuyện này là sao vậy?” Anh ta vừa nói vừa nắm chặt tay, trên mặt anh ta tràn ngập vẻ nặng nề.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp mặt đầy phiền muộn mở miệng nói: “Đã không hiểu thì cũng không cần quá mức xoắn xuýt làm gì.” Vương Diệp nói thật, cho dù đối phương nghe xong gật đầu, nhưng anh ta vẫn không cam tâm, anh ta nhìn những người bên cạnh.

Anh ta suy nghĩ một chút, dứt khoát cởi quần áo của mình, và quyết định nhảy xuống tìm kiếm kỹ càng, xem có thật sự không thể tìm thấy hay không.

Dù sao đó đều là những chiếc du thuyền anh ta đã bỏ tiền mồ hôi xương máu ra mua, sao anh ta có thể cam lòng để những thứ này cứ thế chìm xuống dòng sông này.

Trong khi anh ta đau đầu vì chuyện này, trên mặt anh ta cũng tràn ngập sự bất đắc dĩ, anh ta thở dài thật sâu, không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp kéo tay anh ta, mặt đầy căng thẳng nhắc nhở anh ta rằng dưới đó có vấn đề, nhưng những lời Vương Diệp nói ra lại không có tác dụng gì.

Đối phương hất tay Vương Diệp ra, sau đó chỉ vào ngực mình, lại chỉ vào chiếc du thuyền bên cạnh, mặt đầy sốt ruột nói: “Cậu căn bản không biết những chiếc du thuyền này tôi đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mua, số tiền này, đối với tôi mà nói, quan trọng như mạng sống của tôi vậy.

Lúc đó tôi lấy chúng ra là dùng cả mạng để đánh đổi về.” Vì vậy anh ta hiện tại thật sự không cam lòng, chiếc du thuyền này cứ thế chìm xuống, hơn nữa anh ta cũng đang tức giận vì lúc nãy rời đi đã không đẩy du thuyền vào bờ.

Trong khi anh ta tức giận vì chuyện này, Vương Diệp cũng không còn cách nào, Vương Diệp chỉ đành đưa cho anh ta một sợi dây thừng, bởi vì nước sông ở đây quá lạnh thấu xương, nên Vương Diệp lo lắng anh ta lỡ không cẩn thận rơi xuống sẽ bị chuột rút.

Nếu bị chuột rút thì anh ta không thể bơi lên được, mọi người cũng sẽ không đi cứu, Vương Diệp cũng không muốn tự mình rước rắc rối vào thân, nên đã đưa cho anh ta một sợi dây thừng.

Đối phương vừa buộc sợi dây này vào thắt lưng, vừa suy nghĩ một chút, rồi không chút do dự nhảy xuống.

Vương Diệp thấy anh ta không ngừng quẫn quại trong nước sông, Vương Diệp cũng biết nước sông này chắc chắn rất lạnh.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, anh ta chìm xuống đó nửa ngày cũng không thấy nổi đầu lên.

Lúc này Vương Diệp cũng vội vàng kéo dây thừng nhấc anh ta lên.

Nhưng Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là, khi anh ta kéo dây thừng nhấc gã kia lên, anh ta chỉ thấy nửa thân trên của gã, mặt anh ta đã trắng bệch, hơn nữa con mắt của anh ta đã biến mất.

Và con mắt còn lại cũng đã biến mất, con mắt rơi ra ngoài dính liền với máu thịt của anh ta, nhưng nửa bên mặt của anh ta cũng đã biến mất.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức sợ đến tái mặt.

Mấy ngón tay của anh ta cũng biến mất, nửa thân dưới của anh ta có thể nói là hoàn toàn biến mất, chỉ còn thấy một cái rốn, và ruột gan phơi bày ra ngoài.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, suýt chút nữa nôn khan, những người khác cũng sợ đến tái mặt.

Họ vội vàng lùi lại.

Trên mặt họ tràn ngập sự hoảng sợ, họ nhìn Vương Diệp mặt đầy khó hiểu nói: "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Sao gã này lại biến thành bộ dạng như vậy?" Trên mặt họ tràn ngập sự hiếu kỳ và kinh ngạc, lời họ hỏi ra, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp nhìn họ, mặt đầy kỳ quái nói: "Tôi không biết phải giải thích với các cậu thế nào, dù sao thì nó cứ kỳ quái hơn chúng ta tưởng tượng là được, hơn nữa nếu dùng thái độ khách quan để đánh giá tất cả những điều này, tôi đoán tôi cũng không thể hiểu rõ được." Vương Diệp nói thật, lúc này Vương Diệp nhìn thi thể này, Vương Diệp cau mày, không biết phải xử lý thế nào.

Anh ta đang kéo sợi dây thừng trong tay, nhưng Cừu Nhất Tuần lại vung con dao trong tay qua, Cừu Nhất Tuần mặt đầy vội vàng hét lớn một tiếng: "Cẩn thận!" Vương Diệp bị anh ta dọa giật mình, đồng thời lùi ra sau ném đi.

Lúc này Vương Diệp cũng phát hiện, sợi dây thừng anh ta vừa kéo, lập tức bị một vài chấm đen ăn mòn sạch sẽ.

Vương Diệp cứ thế sững sờ tại chỗ, Vương Diệp trợn tròn mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Anh ta chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra, anh ta ôm đầu, trên mặt chỉ còn một mảng bất đắc dĩ, anh ta sợ đến tái mặt.

Nhưng những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, họ lại mặt đầy bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: "Cậu có từng nghĩ, rốt cuộc chuyện này là sao không?

Những thứ này chắc sẽ không chạy đến chỗ chúng ta chứ.

Vạn nhất nguy hiểm này liên lụy đến chúng ta thì chẳng phải gay to rồi sao?" Trên mặt họ tràn ngập sự cẩn trọng và lo lắng, họ khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Một đám người nhát gan sợ phiền phức, vĩnh viễn chỉ biết lo cho lợi ích của bản thân.

Vương Diệp thấy bộ mặt xấu xí của họ, Vương Diệp cũng lắc đầu, không muốn nói thêm nửa câu vô nghĩa nào với họ nữa.

Nếu lúc nãy có người đứng ra ngăn cản anh ta thì ít nhất chuyện như vậy sẽ không xảy ra.

Điều quan trọng nhất là, Vương Diệp lúc nãy đã nói với gã này rồi, anh ta có thể cho tiền gã, chỉ cần gã đừng nhảy xuống, nhưng gã đó hoàn toàn không muốn.

Anh ta không muốn lấy tiền của Vương Diệp, bởi vì đối với anh ta mà nói, đó không phải là tiền của anh ta, hơn nữa khi Vương Diệp đưa tiền cho anh ta, tương đương với bố thí, anh ta không thể chấp nhận những thứ này.

Vương Diệp thấy thi thể anh ta biến thành bộ dạng như vậy, Vương Diệp cũng phát hiện sau khi sợi dây thừng rơi xuống, thi thể anh ta cũng không thể kéo lên được nữa, ngay cả sợi dây thừng của mình cũng vậy.

Cuối cùng, trên mặt Vương Diệp cũng tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Anh ta có thể tưởng tượng được khi người đó quằn quại dưới đó, đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn.

Anh ta nhìn người thanh niên bên cạnh, người thanh niên đi đến, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất đắc dĩ mở miệng an ủi anh ta, nói: "Chuyện này ai cũng không muốn thấy, ai cũng không muốn xảy ra?

Chủ yếu là số mệnh của anh ta có lẽ là như vậy thôi, cậu cũng đừng quá đau lòng.” Lời an ủi của người thanh niên thốt ra, Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn người thanh niên trước mặt, bỗng nhiên cảm thán với anh ta: “Tôi hiểu ý cậu, chẳng qua là cậu muốn nói những chuyện này đều là do anh ta tự chuốc lấy, cũng có nghĩa là, tiếp theo nếu cậu cũng làm ra hành vi quá khích như anh ta, tôi cũng có thể giống như những người khác, khoanh tay đứng nhìn, ở bên cạnh mà xem.” Vương Diệp cực kỳ sốt ruột nói, Vương Diệp biết bọn họ đều là một giuộc, bất kể già hay trẻ, họ đều lạnh nhạt vô tình.

Ngay cả bây giờ người thanh niên cũng vậy, anh ta nhìn có vẻ quan hệ tốt với mình, nói cười vui vẻ với mình, nhưng thực chất lòng anh ta lại đen tối.

Hơn nữa khi anh ta nói những lời đó, Vương Diệp căn bản không hiểu anh ta nói ra bằng cách nào, cho dù là an ủi, nhưng kiểu an ủi như thế này, nghe vào ít nhiều cũng khiến người ta ghê tởm.

Kiểu giả tạo này là điều Vương Diệp chưa từng nghĩ tới.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn người thanh niên trước mặt, trên mặt chỉ còn một vẻ sốt ruột nhẹ.

Vương Diệp còn chưa kịp nói gì, lúc này người thanh niên liền cau mày, nhìn những người xung quanh mình, không nhịn được nói với họ: “Thật lòng mà nói, tôi không thấy tôi làm chuyện này có gì quá đáng.

Người chết không thể sống lại, hơn nữa chúng ta nên nhìn xa trông rộng, tất cả những chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến chúng ta, tất cả đều là lựa chọn của chính anh ta.” Người thanh niên nói thật, khi những người khác nghe thấy, trên mặt họ tràn ngập vẻ kỳ quái.

Người thanh niên ngẩng cằm lên, trên mặt quả thật tràn ngập sự vô tình, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp cuối cùng vẫn bật cười.

Nếu là người khác nói những lời này, bất kể là Bàn Tử hay Hạo Thiên Chân, những người trong số họ.

Vương Diệp chắc chắn sẽ cho anh ta một cái tát, nhưng hiện tại người thanh niên đối với Vương Diệp mà nói, chỉ là một người không liên quan, không đáng bận tâm.

Vương Diệp căn bản không cần thiết phải hao phí bất kỳ tâm tư nào lên anh ta.

Ngay cả sự lương thiện cơ bản nhất của con người, anh ta cũng có thể vứt bỏ.

Tiếp theo anh ta cũng không cần thiết phải đặt bất kỳ hy vọng và kỳ vọng nào vào người thanh niên đó nữa.

Hơn nữa điều khiến người ta cảm thấy buồn cười nhất là, người thanh niên sở dĩ đến khuyên nhủ anh ta, hoàn toàn là vì Vương Diệp có giá trị lợi dụng, nếu không anh ta căn bản không thể nào đến an ủi mình.

Cũng giống như gã kia lúc nãy sống chết muốn nhảy xuống, ai cũng không cản được.

Họ cảm thấy người đó có cũng được, không có cũng không sao, nên bất kể anh ta ở dưới đó có gặp nguy hiểm gì, cũng không liên quan gì đến những người này.

Chính vì điểm này, nên họ đối với chuyện này cũng vô cùng thờ ơ, đến mức gã kia lập tức biến mất, bị quái vật dưới đó ăn sạch sành sanh.

Chương 1159

Họ cũng cảm thấy chuyện này có thể chấp nhận được, hơn nữa họ có thể dùng tâm thái bình tĩnh như vậy để đối mặt.

Bởi vì người này có cũng được, không có cũng không sao, họ đã đánh mất sự lương thiện của mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, chỉ lắc đầu, không nói thêm gì khác, nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đến bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt bí ẩn mỉm cười nói: “Tôi biết, đối với đa số mọi chuyện, cậu vẫn có quan niệm khá bảo thủ, nhưng tôi cũng hy vọng cậu có thể hiểu rằng, mọi người đều có tính khí và thái độ riêng của mình, cậu cũng không cần thiết phải cố gắng yêu cầu họ đứng cùng một chiến tuyến với cậu.” Cừu Nhất Tuần nói thật, nhưng khi Vương Diệp nghe thấy, lập tức trợn tròn mắt.

Anh ta nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt anh ta mang vài phần khó tin, nhưng sau khi hoàn hồn lại.

Vương Diệp bỗng nhiên gật đầu, Vương Diệp giơ ngón cái lên, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, mặt đầy nghiêm túc nói: “Được rồi, tôi hiểu ý cậu rồi.” Vương Diệp cười nói ra những lời này, khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy, Cừu Nhất Tuần cảm thấy không ổn lắm, nhưng thấy Vương Diệp không truy cứu thêm, Cừu Nhất Tuần cũng thở dài thật sâu, không nói thêm gì khác nữa.

Những người khác nhìn chiếc du thuyền trước mặt, họ cau mày, cũng hiểu ra những chiếc du thuyền đó là chuyện gì.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, lúc này Bàn Tử bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh hô, Bàn Tử nhìn những người bên cạnh mình, mặt đầy sốt ruột nói: “Chiếc thuyền gỗ kia sao lại bắt đầu chìm xuống rồi?” Trên mặt Bàn Tử tràn ngập sự cẩn trọng, lời anh ta nói ra, mọi người bị giật mình một cái, mọi người trợn tròn mắt nhìn chiếc thuyền kia, lúc này mới phát hiện chiếc thuyền đó thật sự đang chìm xuống nước.

Lập tức, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, lúc này mọi người còn chưa hoàn hồn lại, hai chiếc du thuyền đậu ở mép nước, Vương Diệp thấy chúng đã biến mất.

Hai chiếc du thuyền đó cũng từ từ biến mất, căn bản không ai hiểu chuyện này là sao, chẳng lẽ dưới nước còn có người cá ăn thịt người?

Trong khi những câu hỏi này cứ lảng vảng trong đầu họ, họ cũng lắc đầu.

Nếu có những thứ đó, tại sao người cá lại còn đến ăn cả ván gỗ và sắt thép của họ.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt họ tràn ngập vẻ kỳ quái.

Nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần lại cầm bản đồ trong tay, anh ta vừa mở bản đồ vừa nhìn những người bên cạnh, mặt đầy nghiêm túc nói: “Nếu tôi không nhầm thì, có lẽ tất cả đều bắt nguồn từ loại sinh vật kỳ lạ này.

Các cậu nhìn xem, loại sinh vật này bất kể là vật chất gì?

Chỉ cần không thuộc về nơi này, chúng đều sẽ lập tức ăn sạch sành sanh.” Hơn nữa số lượng của chúng khổng lồ, bất kể là dùng lửa đốt hay dùng thứ gì khác để đối phó, căn bản không thể giải quyết được chúng, bởi vì chúng rất nhỏ, giống như những con vi sinh vật vậy.

Chúng ta chỉ có thể dùng kính hiển vi mới có thể quan sát được, mà trên bản đồ này ghi chép, e rằng cũng chỉ có duy nhất một loại quái vật khó đối phó như vậy.

Vương Diệp nhìn bản đồ trong tay anh ta, trên mặt Vương Diệp tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Khi những người khác nghe thấy những lời này, từng người một đều sợ hãi tránh sang một bên, nhưng, họ đứng ở lối đi này, họ nhìn chiếc thuyền hoa trước mặt.

Trên mặt họ cũng tràn ngập sự khó hiểu, sau đó, xì xào bàn tán về chiếc thuyền hoa này.

Cuối cùng, Cừu Nhất Tuần đã đưa ra cho họ câu trả lời chính xác, nếu không nhầm thì, có lẽ là vì chiếc thuyền hoa này vốn dĩ thuộc về nơi đây, nên chiếc thuyền hoa đó không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Khi những người khác nghe thấy, trên mặt họ cũng lộ ra vài phần kỳ dị, họ cau mày, nhìn Cừu Nhất Tuần, sau đó lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt kỳ quái mở miệng nói: “Nếu thật sự là như vậy, thì cái mà chúng ta vừa thấy ở chỗ kia, chắc không đơn giản chỉ là bức tường nữa rồi, có lẽ phải ngồi trên chiếc thuyền hoa đặc biệt này, chúng ta mới có thể nhìn rõ tình hình đại khái ở đó.” Trên mặt họ mang vài phần cẩn trọng và lo lắng.

Họ đặt ánh mắt lên người Vương Diệp.

Họ biết chuyện này chỉ có Vương Diệp dẫn đầu đi làm mới có thể làm tốt, nên họ nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt cũng mang vài phần mong đợi.

Nhưng khi ánh mắt của họ đặt lên người mình, Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn chằm chằm những người trước mặt này, Vương Diệp không chút do dự nói: “Đừng nghĩ nữa, tôi không thể làm chuyện như vậy.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, nghe lời Vương Diệp, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, họ than vãn một tiếng, nhìn Vương Diệp, sau đó lại không ngừng van xin.

Tiếng của họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cười qua loa, nhìn những người trước mặt này, Vương Diệp mặt đầy mơ hồ nói: “Tôi trông có vẻ không muốn đi cùng các cậu thật đấy, nhưng con đường phía trước dù sao cũng phải tự mình đi, chẳng lẽ thật sự muốn tôi cứ thế dẫn dắt các cậu mãi sao?” Trên mặt Vương Diệp mang vài phần hiếu kỳ, câu hỏi này nói ra, mọi người tức đến nghiến răng nghiến lợi, họ nhìn chiếc thuyền hoa bên cạnh, cũng phát hiện chiếc thuyền hoa đó căn bản không có cái gọi là xích sắt để neo lại.

Nó cứ thế yên lặng dựa vào bờ.

Trông nó như thể đang đợi người qua đường bước lên.

Bọn họ nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, chỉ cảm thấy tất cả thật kinh khủng, nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần cũng đã chạy đến một đầu khác của chiếc thuyền họa.

Cừu Nhất Tuần nhìn những người trước mặt, vẻ mặt lo lắng nói: "Ở đây có treo một Long Bì Đăng, chúng ta có thể phải dựa vào chiếc Long Bì Đăng này mới có thể đi đến tận cùng." Lời của Cừu Nhất Tuần vừa dứt, đã có một số người nản lòng thoái chí, chính là những người trẻ tuổi hơn.

Bọn họ nhìn Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt căng thẳng nói: "Chúng tôi thấy chỗ này nguy hiểm quá, với lại quỷ dị kinh khủng, hay là anh cho chúng tôi rời đi đi." "Đúng vậy, chúng tôi tiếp tục ở đây cũng chẳng giúp được gì nhiều, huống hồ anh dẫn chúng tôi đến đây, cũng nên nghĩ đến sự an toàn của chúng tôi chứ." Ngụ ý chính là muốn Cừu Nhất Tuần phải tha cho bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, bọn họ không phải tự nguyện đến đây, bọn họ không muốn tiếp tục đi tiếp.

Vì vậy Cừu Nhất Tuần chỉ có thể tôn trọng ý nguyện của bọn họ.

Lời bọn họ vừa dứt, không chỉ Cừu Nhất Tuần ngây người tại chỗ, mà ngay cả những người trong nhóm bọn họ cũng đờ đẫn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt chấn kinh của bọn họ, Vương Diệp cười ha hả.

Cậu đã sớm đoán được chuyện như vậy sẽ xảy ra, những người trẻ tuổi này trông có vẻ là đến đây để mở rộng tầm mắt.

Nhưng nói trắng ra thì chỉ là đến đây để đi tìm cái chết mà thôi.

Vương Diệp hiểu rõ điều này, cũng không muốn bình phẩm gì nhiều.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ những điều này, cậu nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, sau đó lại châm chọc một câu: "Dừng lỗ kịp thời mới là hữu dụng nhất, nếu cứ sai chồng sai, e rằng sau này sẽ không còn đường quay đầu nữa đâu." Khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy, sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp có chút không kiên nhẫn nói: "Dù có thật sự không thể quay đầu, nhưng tôi tự mình có thể chịu đựng hậu quả bi thảm ở đây, những chuyện này không cần cậu phải nói cho tôi biết." Cừu Nhất Tuần nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt bực bội.

Thái độ anh ta biểu hiện ra cực kỳ ngạo mạn, trông như thể Vương Diệp đang cố tình gây sự với anh ta.

Nhưng Vương Diệp lại cười lắc đầu.

Vương Diệp cứ thế yên lặng nhìn.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, Bàn Tử còn chưa kịp nói gì, thì Cừu Nhất Tuần đã trực tiếp vẫy tay gọi anh ta.

Cừu Nhất Tuần nhìn Bàn Tử, vẻ mặt hưng phấn nói: "Nếu tôi không nhầm thì bên trong chắc chắn có không ít vàng bạc châu báu, cậu mà chịu đi cùng chúng tôi, phỏng chừng cũng kiếm được khối lợi đấy, thế nào?

Có muốn đi cùng chúng tôi không?" Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa cười hì hì nhìn Bàn Tử.

Lời anh ta vừa dứt, trên mặt Bàn Tử hiện lên vài phần phức tạp, trong lòng anh ta quả thực đã dao động.

Nhưng thấy Vương Diệp đứng bên cạnh vẻ mặt không đổi sắc.

Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: "Vương Diệp khi nào xuất phát, tôi sẽ đi." Mọi người nghe thấy câu trả lời của Bàn Tử, ai nấy đều tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ nhìn Bàn Tử trước mặt, rồi lại trừng mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bực bội nói: "Vương Diệp là nhân vật nào mà đáng để anh làm ra chuyện như vậy, anh này có phải đầu óc có vấn đề không?" Bọn họ vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Trong khi bọn họ đang tức giận, Bàn Tử nhìn bọn họ, cũng cười qua loa rồi không chút kiêng dè nói: "Vương Diệp đối với tôi là một người rất quan trọng, nên nếu cậu ấy không đi, mà tôi lại thật sự đi theo mấy người điên rồ, thì chắc chắn tôi sẽ không sống sót trở về được." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, anh ta vẫn hiểu rõ tình hình hiện tại.

Những người khác nghe lời anh ta nói, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ tức giận vì chuyện này, nhưng bọn họ suy nghĩ một lát, cũng không chấp nhặt với Bàn Tử.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng bắt đầu lên thuyền.

Nhưng anh ta vừa mới đi đến đuôi thuyền, anh ta đã nhìn thấy những bộ xương trắng chất đống bên trong.

Vì chiếc thuyền này rộng 20 mét, nên bọn họ căn bản không thể nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong.

Bọn họ chỉ có thể đứng trên bờ để ước lượng đại khái.

Kết quả bây giờ xem ra, số thi thể ẩn chứa bên trong thực sự nhiều và kinh khủng hơn bọn họ tưởng tượng.

Nhìn những thi thể dày đặc này, mặc dù quần áo trên người bọn họ đã mục nát theo năm tháng.

Nhưng Cừu Nhất Tuần vẫn có thể nhìn ra, quần áo trên người bọn họ hình như là của cùng một triều đại.

Lúc này Lịch Viết lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cừu Nhất Tuần vội vàng quay đầu nhìn những người phía sau mình, anh ta vẫy tay với những người này.

Khi những người đó đi tới, trên mặt bọn họ cũng mang vài phần kỳ lạ.

Bởi vì quần áo bọn họ mặc là của cùng một triều đại, điều đó cũng có nghĩa là, cái chết của bọn họ có lẽ không phức tạp như mọi người nghĩ.

Bọn họ chỉ cần cẩn thận xem xét chuyện này, và xử lý những thi thể đó, sẽ không có nhiều phiền phức như vậy.

Khi Cừu Nhất Tuần đang nói những điều này, Vương Diệp cười ha hả.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, dưới ánh mắt của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp nhún vai, vẻ mặt qua loa nói: "Tôi tiện tay cười vài tiếng thôi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn khung cảnh xung quanh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, động tác lên thuyền của Cừu

Nhất Tuần cũng ngừng lại.

Những người khác chỉ lo thúc giục Cừu Nhất Tuần lên đó tự tìm chết, không một ai muốn đi cùng Cừu Nhất Tuần.

Chỉ riêng điểm này thôi, cũng đủ để giải thích suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Lúc này Cừu Nhất Tuần mặc dù không hiểu ra, nhưng Cừu Nhất Tuần vẫn quyết định đi trước bọn họ.

Chỉ cần mình đi trước bọn họ, chứng minh cho bọn họ thấy, những chuyện khác đều không nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Cừu Nhất Tuần cười.

Nhưng không ngờ Cừu Nhất Tuần vừa mới lấy hết dũng khí bước tới, Vương Diệp đã nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt nghiêm túc châm chọc nói: "Nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi, thi thể chất đống nhiều như thế, sao có thể là cùng một triều đại chứ?

Chỉ dựa vào quần áo trên người họ mà đánh giá tất cả, sao anh không nhìn xuống dưới chân kia?" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ xuống dưới chân Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần dùng đèn pin chiếu một cái, mới phát hiện dưới chân mình cũng có một số thi thể, hơn nữa quần áo trên người bọn họ trông có vẻ là của thời gian gần đây nhất.

Lập tức, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhìn những người bên cạnh mình, anh ta vội vàng nhảy trở lại.

Anh ta không dám bước thêm nửa bước, cả người run rẩy vì sợ hãi.

Những người khác thấy vẻ mặt hoảng sợ của Cừu Nhất Tuần, trong mắt bọn họ cũng ánh lên vài phần phức tạp.

Bọn họ còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy một cảnh tượng mà bọn họ không thể ngờ tới, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Chương 1160

"Trời ơi, cái thứ này đáng sợ quá, mấy người đừng đứng đó khoanh tay đứng nhìn nữa, mau nghĩ cách giải quyết đi!" Giọng Cừu Nhất Tuần tràn đầy sự cấp bách.

Lời này vừa dứt, trong mắt mọi người chỉ có một mảnh bất lực, bọn họ lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt kỳ quái nói: "Chúng tôi chỉ có thể đi theo anh thôi chứ, chúng tôi làm gì có chủ ý hay quyết định gì, chúng tôi là loại người nào anh chẳng hiểu rõ sao?" Bọn họ vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần nhướng mày, bọn họ giả vờ như những kẻ vô dụng, trông như thể chẳng giúp được gì, Cừu Nhất Tuần cũng không thể trông cậy vào bọn họ.

Lúc này Cừu Nhất Tuần đã tức đến tái mặt, anh ta chưa từng nghĩ những người này lại mặt dày đến vậy.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang tức giận, anh ta cũng đi đến bên cạnh Vương Diệp, cuối cùng vẫn chọn cách nhẫn nhịn và đi cùng Vương Diệp.

Có lẽ anh ta hiểu rằng chỉ có thể dựa vào Vương Diệp mới được, nên lúc này Cừu Nhất Tuần cũng không nói thêm gì với Vương Diệp.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng hỏi ý kiến Vương Diệp.

Trong khi anh ta hỏi, Vương Diệp nhìn chiếc la bàn trong tay, Vương Diệp đột nhiên nói với mọi người: "Chắc đây không phải là con đường đúng đắn đâu, chúng ta cứ đi trước đã, ở lại đây e rằng cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì." Nghe lời Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu, bọn họ chen chúc nhau chạy ra.

Bọn họ đi rất nhanh, chưa từng đợi người bên cạnh mình, không hề chăm sóc những người già yếu bệnh tật.

Vương Diệp thấy thái độ đó của bọn họ, Vương Diệp cười.

Trong đó có một ông lão tuy đã lớn tuổi, nhưng bước chân của ông ta vẫn rất vững vàng.

Nhưng không ngờ những thanh niên đi ngang qua ông ta, vì quá vội vàng, vô tình va phải ông ta một cái, ông lão trực tiếp ngã nhào về phía trước.

Vương Diệp thấy ông ta như vậy, Vương Diệp vội vàng đỡ ông ta dậy, sau đó hỏi thăm tình hình trên người ông ta.

Nhưng ông ta lại nói với Vương Diệp rằng mình không sao cả.

Thấy ông ta như vậy, Vương Diệp cười gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn ông lão này, Vương Diệp cũng không chút do dự nói với ông lão: "Dù sao thì tất cả những chuyện này cũng là ông tự làm tự chịu thôi.

Từ rất lâu rồi, mấy người đã lạnh nhạt vô tình, nên ông cũng chẳng bận tâm đến cái gọi là sinh tử, cứ để mọi chuyện diễn ra như vậy." Vương Diệp nói là sự thật, khi ông lão nghe thấy, ánh mắt ông ta lập tức trở nên vô cùng âm lãnh.

Ông ta nắm chặt nắm đấm nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bực bội nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu, cậu không cần ở đây nói mấy lời này để làm tôi ghê tởm." Giọng ông lão mang vài phần ngạo mạn, ngay cả trong lúc này, ông ta vẫn giữ thái độ tôn kính thường ngày.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông ta, gật đầu.

Vương Diệp không nói thêm gì khác, những người khác đã chạy đến chỗ cửa.

Lúc này ông lão cũng lảo đảo đi theo phía sau.

Nhưng ông lão còn chưa đứng vững, Vương Diệp đã đi đến chỗ khác, giây tiếp theo, ông lão trực tiếp ngã lăn ra đất.

Những người đó thấy ông lão thảm hại như vậy.

Trên mặt bọn họ mang vài phần kỳ quái, nhưng sau khi hoàn hồn lại, cũng vội vàng đỡ ông lão dậy.

Ông lão càng chỉ vào Vương Diệp mà mắng một trận.

Kết quả ông lão vạn vạn không ngờ tới là, trong khi ông ta mắng Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cũng đứng ra.

Cừu Nhất Tuần nhìn ông lão trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: "Hai chữ 'mặt dày' trên người ông quả thật được phát huy đến tột độ, chuyện vừa rồi xảy ra chắc tôi không cần phải miêu tả lại lần nữa chứ." Cừu Nhất Tuần đã nhìn thấy rõ ràng những chuyện vừa rồi.

Khi ông lão nghe thấy, ông lão lập tức cụp mắt xuống.

Những người khác nhìn Vương Diệp, tuy có chút tức giận.

Nhưng bây giờ vì Cừu Nhất Tuần đang bảo vệ Vương Diệp, nên bọn họ cũng không dám nói thêm gì khác.

Đặc biệt là trong lúc này, bọn họ chỉ có thể giữ im lặng.

Trông có vẻ bọn họ rất bảo vệ ông lão, nhưng thực tế, lòng hiếu thảo của bọn họ, bao gồm cả những gì bọn họ thể hiện từ đầu đến cuối đều là giả dối.

Vương Diệp liếc nhìn bọn họ một cái, Vương Diệp đột nhiên lắc đầu.

Ông lão thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt ông ta ánh lên vài phần nặng nề.

Thực ra những lời Vương Diệp nói, cũng đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho ông ta, thậm chí còn mang lại một đả kích nhất định.

Ông ta cũng không biết mình làm như vậy có thật sự không tốt hay không, nhưng bây giờ đã làm đến mức này rồi, làm sao sửa chữa cũng không có cách nào.

Có lẽ vì đến tuổi già rồi, nên báo ứng cũng đến dồn dập.

Trong khi ông lão đang suy nghĩ những điều này.

Vương Diệp cũng cùng Cừu Nhất Tuần bên cạnh nhìn đồ vật trong tay, trên mặt hai người họ mang vài phần phức tạp.

Khi hai người họ đang nhìn, cuối cùng quyết định đi vào từ một hướng khác.

Chỗ này có thể không thật sự đúng đắn, nhưng lại có một số người đột nhiên nắm chặt nắm đấm đề nghị, muốn kéo cái thứ đó ra.

Thanh niên nhìn cảnh tượng như vậy, hắn chỉ tiện tay nói vài câu bên cạnh bọn họ, thêm dầu vào lửa, bọn họ đã nổi lòng tham, muốn kéo cái thứ đó ra.

Thấy vẻ mặt sốt ruột và điên cuồng của bọn họ, thanh niên khẽ cười.

Hắn không ngờ kế hoạch của mình lại thành công đến vậy.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của thanh niên, Vương Diệp cau mày, luôn cảm thấy mọi chuyện không ổn.

Lúc này Vương Diệp nhìn ông lão bên cạnh mình, Vương Diệp còn chưa kịp nói gì với ông lão, thì không ngờ, ông lão lúc này lại cảm thán với Vương Diệp một câu: "Nếu bọn họ thật sự kéo cái thuyền họa đó ra, và bán được không ít tiền, thì tôi đây chắc chắn sẽ ghen tị đến đỏ mắt mất." Hắn vừa nói vừa che miệng, ánh mắt hắn rơi trên người Vương Diệp, trông như đang nói về Vương Diệp.

Vương Diệp cau mày, trừng mắt nhìn hắn, trong mắt mang vài phần kỳ lạ.

Từ đầu đến cuối, Vương Diệp đều không hiểu ý hắn, nhưng Vương Diệp suy nghĩ một lát, cũng không nói thêm gì khác.

Nhưng thấy những người đó hăm hở đi vào, Vương Diệp lại cười mà cảm thán với bọn họ một câu: "Tôi nghĩ những năm qua, người đi đến chỗ này chắc cũng không ít, nhưng tại sao khi Cừu Nhất Tuần nhìn thấy họ, bọn họ lại có tư thế bò ra ngoài thế kia chứ." Rõ ràng, đó là một tư thế chạy trốn, hơn nữa đó là một trạng thái cực kỳ kinh khủng, rốt cuộc bọn họ tại sao lại như vậy?

Đây là những vấn đề đáng để người ta suy ngẫm mãi không thôi.

Chỉ là những người này thấy lợi quên nghĩa, nên bọn họ không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Bọn họ chỉ hy vọng mình có thể mang cái thứ đó ra, nếu cái thuyền họa đó mang ra thật sự đổi được không ít tiền.

E rằng bọn họ đời sau sẽ không phải lo ăn mặc nữa, cũng không cần tiếp tục ở chỗ này, đi đến cái nơi quỷ quái kia để Mô Kim.

Trong khi bọn họ đang suy nghĩ, bọn họ căn bản không hề để ý đến lời khuyên của Vương Diệp.

Sau khi Vương Diệp nói một hồi, mới phát hiện bọn họ đều đã đi.

Nhưng Vương Diệp nhìn thanh niên bên cạnh mình, thanh niên đi đến bên cạnh Vương Diệp, hạ giọng, vẻ mặt ngạo mạn nói: "Trong giới chúng tôi đây, tất cả mọi người đều là những kẻ ích kỷ, anh cũng đừng đặt bất cứ hy vọng hay niềm tin nào vào bọn họ, chỉ có tiền bạc mới có thể khiến chúng tôi phát điên và khao khát." Hắn vừa nói vừa ngẩng cằm, hắn biểu hiện ra vẻ cực kỳ lạnh nhạt.

Lời hắn vừa dứt, Vương Diệp lập tức cười ha hả, Vương Diệp vỗ vai hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Những gì cậu nói có lý, nhưng đối với cậu, bọn họ hẳn là những hòn đá lót đường đúng không?

Nếu những hòn đá lót đường này đều chết hết, thì con đường tiếp theo vẫn phải tự cậu mà đi thôi." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với thanh niên.

Báo ứng vẫn luôn tồn tại, nên thanh niên cũng không cần vì chuyện này mà may mắn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của thanh niên lập tức đông cứng, Vương Diệp cũng cười, cậu biết những gì mình nói đã mang lại một đả kích nhất định cho thanh niên.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Vương Diệp cũng không quan tâm hắn có thể chấp nhận hay không.

Vương Diệp chỉ biết những người đó đi vào, sẽ không có bất kỳ kết quả tốt đẹp nào.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn thanh niên bên cạnh mình, như thể nhìn thấu tất cả bí mật trên người hắn, cười nói: "Đây là 'cháu ngoan' do chính tay cậu dạy dỗ đấy." Người xưa có câu, thượng bất chính hạ tắc loạn (trên không ngay dưới ắt cong).

Giờ đây, báo ứng cũng đang dần dần xuất hiện.

Cừu Nhất Tuần nhìn cảnh tượng trước mắt, Cừu Nhất Tuần thở dài, anh ta vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt nặng nề nói: "Dù sao thì bọn họ cũng là đến giúp mà, cậu đừng nói những lời như vậy." Lời nói đến đây, Vương Diệp lập tức cười.

Cừu Nhất Tuần này sở dĩ khiến Vương Diệp ghét đến vậy, chính là vì thái độ do dự không quyết đoán mà anh ta thể hiện từ đầu đến cuối.

Dường như bất kể đối với ai, Cừu Nhất Tuần cũng đều vô cùng cẩn trọng, không dám có chút sơ hở nào.

Nhưng những điều này chẳng có tác dụng gì, giờ đây, Vương Diệp nhìn ông lão và thanh niên bên cạnh mình, cả hai người họ đều nhìn cậu bằng ánh mắt căm thù, nhưng Vương Diệp không hề bận tâm. "Tôi nói vậy không hề quá đáng, mọi người có thể rút lui bất cứ lúc nào, dù sao thì có những chuyện thật sự không thuộc về chúng ta, nếu quá tham lam thì quả thực chẳng có lợi lộc gì đâu." Vương Diệp chỉ ngẩng cằm trừng mắt nhìn hai người họ, vẻ mặt tươi cười châm chọc.

Khi những lời này thốt ra, sắc mặt hai người họ trở nên cực kỳ khó coi, không thể phủ nhận rằng, Vương Diệp nói đúng là sự thật, và hai người họ cũng không biết phải đối mặt như thế nào.

Nhưng khi họ nghe thấy tiếng hưng phấn truyền đến từ bên trong, trên mặt họ tràn đầy sự kích động.

Chỉ là những âm thanh đó nghe có vẻ hưng phấn, hay là gặp khó khăn mà phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cũng không ai có thể phân biệt rõ ràng.

Vương Diệp thấy hai người họ vội vã chạy qua, lúc này Vương Diệp cũng thấy ông lão lăn một vòng, ông lão ngồi phịch xuống đất.

Căn bản không ai đến đỡ, ngay cả thanh niên cũng không để ý đến ông ta, thanh niên quay đầu nhìn ông ta một cái, rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Vương Diệp thấy bộ dạng lạnh nhạt vô tình đó của thanh niên.

Vương Diệp cũng đi tới, đỡ ông lão dậy.

Vương Diệp nhìn ông lão trước mặt, vẻ mặt nặng nề nói: "Đừng quá vui mừng, tất cả mọi chuyện có thể đều sẽ khiến chúng ta thất vọng, thậm chí là kinh ngạc." Kỳ vọng của bọn họ quá cao, nên bây giờ thất vọng cũng là chuyện bình thường.

Vương Diệp hiểu rõ điều này, nhìn ông lão trước mặt, Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ cười.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt ông lão trở nên cực kỳ khó coi, ông lão khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp vẻ mặt bực bội nói: "Thôi được rồi, cậu đừng nói những lời này nữa." Ông ta nắm chặt nắm đấm, giọng nói mang vài phần ngạo mạn, trông như thể đang tức giận vì những gì Vương Diệp nói.

Nhưng Vương Diệp thấy thái độ mà ông ta biểu hiện ra là như vậy.

Chương 1161

Vương Diệp cũng nhún vai, không nói thêm gì khác, đồng thời cũng buông tay, không tiếp tục đỡ ông ta.

Đối với Vương Diệp mà nói, đỡ loại người này là vô nghĩa.

Ông lão tuy tự mình đứng vững được, nhưng động tác của ông ta rất cẩn thận, ông ta sợ mình lại vô tình ngã, như vậy sẽ có thể nhờ người khác giúp.

Ông ta không muốn dựa vào sức mạnh của người khác, trên mặt ông lão mang vài phần ngạo mạn, ông ta ngẩng cằm, thái độ biểu hiện ra chỉ có sự lạnh nhạt.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông lão, Vương Diệp cười.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, cậu còn chưa kịp nói gì với Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh vội vàng che mắt Vương Diệp, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự căng thẳng, anh ta không biết phải miêu tả sự việc phía trước cho Vương Diệp như thế nào.

Vương Diệp thấy động tác của Trương Khởi Linh, trong mắt Vương Diệp mang vài phần bực bội, cậu đẩy tay Trương Khởi Linh ra, đồng thời trong lòng nghĩ, trên đời này bất kể là phiền phức gì, cậu đều đã từng chứng kiến.

Hiện giờ Trương Khởi Linh cứ thế che mắt cậu, thực ra anh ta làm vậy chẳng có ích lợi gì.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn khung cảnh trước mặt, lúc này Vương Diệp mới phát hiện, bọn họ tuy đã kéo chiếc thuyền họa ra.

Nhưng thực tế, máu thịt của bọn họ đều đã chảy trên đất, hơn nữa cơ thể bọn họ đều treo trên chiếc thuyền họa, những mép thuyền họa đều là những gai nhọn.

Những gai nhọn này trực tiếp đâm xuyên qua da thịt của bọn họ, đâm vào bụng bọn họ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt bọn họ trở nên vô cùng khó coi, bọn họ đứng ngây người tại chỗ, không nói được một lời nào.

Vương Diệp cau mày, thấy bộ dạng đó của bọn họ, Vương Diệp khẽ thở dài.

Những người bên ngoài hớn hở chào đón, chưa từng nghĩ mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thanh niên càng trực tiếp đờ đẫn, hắn khô miệng đến không nói được câu nào.

Hắn lắc đầu, quay đầu nhìn Vương Diệp, không ngờ những gì Vương Diệp nói lại thực sự xảy ra, hắn tức giận xông đến trước mặt Vương Diệp.

Hắn trông như chuẩn bị đánh Vương Diệp một trận, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt tức giận đó của hắn.

Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Diệp vỗ vai hắn, vẻ mặt ưu tư nói: "Trút giận lên người tôi chẳng có ích gì đâu, tôi hy vọng lần sau cậu có thể ghi nhớ những điều này, nổi giận với tôi chỉ khiến tính cách của cậu ngày càng bạo tháo thôi." Vương Diệp nói là sự thật.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của thanh niên, Trương Khởi Linh cũng trực tiếp giữ hắn lại, đồng thời ném hắn sang chỗ gốc cây bên cạnh.

Động tác của Trương Khởi Linh rất mạnh, thanh niên lập tức lăn một vòng trên đất, trên mặt hắn tràn đầy sự chấn kinh.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của thanh niên, lập tức cười ha hả.

Lúc này, Vương Diệp che miệng, còn chưa nói gì, thanh niên đã tức đến nghiến răng nghiến lợi, vỗ vào ngực mình.

Nhưng không ngờ lúc này Trương Khởi Linh, nhìn thanh niên, Trương Khởi Linh chỉ vẻ mặt bực bội nói: "Tất cả những chuyện này đều do cậu tự làm tự chịu, không liên quan gì đến chúng tôi cả, chính cậu đã xúi giục bọn họ đi vào chỗ đó, kéo chiếc thuyền họa ra." Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, trên mặt thanh niên chỉ có sự khó tin, những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ bất lực.

Bọn họ khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Lúc này thanh niên càng tức đến nghiến răng nghiến lợi, thanh niên nhìn Trương Khởi Linh, sau đó lại trừng mắt nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, vẻ mặt bực bội nói: "Rõ ràng hai người các cậu có thể ngăn cản mà, nhưng hai người từ trước đến nay chưa từng ngăn cản." Trong khi thanh niên đang tức giận, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, Trương Khởi Linh cũng cười.

Vương Diệp thật sự đã ngăn cản, chỉ là tên này lòng lang dạ sói, căn bản không hề ghi nhớ.

Ngoài điểm này ra, những chuyện vừa rồi xảy ra mang lại đả kích cho thanh niên, có lẽ là vô cùng nặng nề, nên hắn bây giờ căn bản không hoàn hồn lại được, đại não đang trong trạng thái chập mạch.

Bây giờ mới nói ra những lời quá đáng như vậy, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, Trương Khởi Linh chỉ cười.

Đợi đến khi thanh niên cuối cùng cũng hoàn hồn lại, hắn đột nhiên dựa vào một gốc cây lớn, cười ha hả.

Cả người hắn đều phát điên.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương Diệp thấy ông lão đi về phía thanh niên, Vương Diệp tưởng ông lão đi an ủi hắn, nhưng không ngờ ông lão lại trực tiếp vung gậy ba toong, đánh vào người thanh niên.

Ông lão đổ tất cả trách nhiệm lên người thanh niên, trong khi ông ta mắng chửi thanh niên, trên mặt thanh niên cũng tràn đầy sự tức giận, hắn đẩy ông lão ngã xuống đất, hắn nhìn ông lão, vẻ mặt bực bội nói: "Tôi chỉ tiện mồm nói với bọn họ vài câu thôi, bọn họ muốn tự mình đi tìm chết, thì liên quan gì đến tôi, tại sao lại đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu tôi?" Bọn họ cãi nhau không ngừng nghỉ, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, Cừu Nhất Tuần đi đến bên cạnh Vương Diệp, cuối cùng suy nghĩ một lát, Cừu Nhất Tuần đột nhiên nhìn Vương Diệp vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tôi phải đưa ra một quyết định." Anh ta như đã hạ quyết tâm rất lớn, trong khi anh ta nói những lời này, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh nhạt, Vương Diệp nhìn anh ta vẻ mặt bực bội nói: "Thôi được rồi, đừng lải nhải ở đây nữa, tôi không muốn nghe đâu." Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, Cừu Nhất Tuần cau mày.

Lúc này Bàn Tử đã kéo tay Cừu Nhất Tuần, Bàn Tử nhìn Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt bực bội nói: "Chỗ đó nguy hiểm đến mức nào anh biết mà, nhưng anh cứ im lặng không bày tỏ thái độ, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ chứng minh anh là người có thể dung thứ cho cái chết của bọn họ." Anh ta cũng là một trong những kẻ dung túng.

Điều đó cũng có nghĩa là, anh ta cũng là một trong những kẻ gây tội.

Bàn Tử nhìn Cừu Nhất Tuần, Bàn Tử vẻ mặt bực bội nói với Cừu

Nhất Tuần: "Anh đừng tưởng mình vô tội, anh chỉ nghĩ rằng bọn họ cứ thế mà đi, anh sẽ thiếu đi vài viên đá dò đường, anh sẽ rất thiệt thòi." Nên anh ta mới dung túng những người này làm ra chuyện như vậy, kết quả đã xảy ra bi kịch này.

Tất cả những chuyện này đều do một tay Cửu Nhất Tuần gây ra.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự bực bội, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, trực tiếp vung về phía mặt Cửu Nhất Tuần.

Vương Diệp thấy hai người họ đánh nhau, Vương Diệp thở dài, cậu vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bất lực khuyên can.

Vương Diệp sở dĩ phải khuyên can, là vì Vương Diệp biết làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa Bàn Tử nổi giận cũng chẳng có tác dụng gì.

Cửu Nhất Tuần bị Bàn Tử đánh một trận xong, dường như thật sự đột nhiên thông suốt tỉnh ngộ.

Anh ta nhìn những người trước mặt, rồi không chút do dự đuổi bọn họ đi.

Khi những người đó bị đuổi đi, trên mặt bọn họ cũng tràn đầy sự hoảng sợ, lúc này thanh niên đã phản ứng lại, thanh niên đột nhiên kéo tay Cửu Nhất Tuần, nhìn Cửu Nhất Tuần, vẻ mặt sốt ruột nói: "Hãy cho tôi thêm một cơ hội cuối cùng, anh cứ để tôi ở lại chỗ này, bất kể sống chết thế nào tôi cũng có thể chấp nhận." Lời của thanh niên vừa dứt, Cửu Nhất Tuần lập tức cười, Cửu Nhất Tuần che miệng, nhìn thanh niên vẻ mặt khó hiểu hỏi vặn: "Tại sao cậu lại cố chấp như vậy?" Một khi đi đến chỗ đó, đồng nghĩa với cái chết, nhưng thanh niên vẫn muốn làm chuyện như vậy, đây là điều Cửu Nhất Tuần không thể hiểu được, Cửu Nhất Tuần lắc đầu, trừng mắt nhìn thanh niên vẻ mặt bực bội nói: "Cậu làm vậy, chẳng lẽ thật sự sẽ không hối hận sao?

Hay là đối với cậu mà nói, việc ở lại chỗ này thật sự có nhiều lợi ích đến thế?" Nghe những lời Cửu Nhất Tuần nói, trên mặt thanh niên tràn đầy sự nặng nề.

Thanh niên nhìn những người bên cạnh mình, dưới ánh mắt của bọn họ, thanh niên không chút do dự gầm lên nói: "Tôi chỉ muốn làm rõ tại sao bọn họ lại chết thôi, hơn nữa tôi cũng muốn báo thù cho cái chết của bọn họ." Thái độ mà thanh niên thể hiện ra trông có vẻ rất chính nghĩa, nhưng nói trắng ra, chỉ là một số điều không quan trọng đã được hồi đáp.

Bởi vì bọn họ từ đầu đến cuối đều là vì tiền, nên mới đi kéo cái thuyền họa đó ra.

Kết quả không ngờ, nhiều người như vậy đã chết ở chỗ đó.

Hơn nữa khi thi thể của bọn họ được lấy xuống, Vương Diệp cũng thấy cái thuyền họa đó, lập tức quay trở lại vị trí ban đầu, khi nó quay về, dường như còn có tiếng nó rơi xuống nước, vang vọng bên tai.

Vương Diệp nghe những âm thanh đó, trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự phức tạp.

Những người khác nhìn cảnh tượng này, bọn họ sớm đã sợ đến tái mặt, không nói được một lời nào.

Nhưng lúc này thanh niên còn có thể ở lại chỗ này, thậm chí còn dám chính nghĩa mà biểu lộ thái độ này.

Thật sự khiến người ta cảm thấy buồn cười, Cửu Nhất Tuần không muốn bị người khác mắng nữa, Cửu Nhất Tuần chỉ có thể bịt tai mình lại, nhìn thanh niên vẻ mặt bực bội nói: "Tôi xin cậu đấy, cậu mau đi đi, đừng ở chỗ này cản trở nữa, cậu ở lại đây cũng chỉ là tự tìm chết thôi, chi bằng mau về đi, sống thêm vài năm nữa." Cửu Nhất

Tuần nói là sự thật, nhưng không ngờ thanh niên lại trực tiếp từ chối.

Trên mặt thanh niên chỉ có sự cố chấp.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Vương Diệp cười.

Giờ đây Cừu Nhất Tuần nhìn hắn, cũng không chút kiêng dè nói rõ với hắn.

Chính hắn muốn ở lại chỗ này, nên bất kể hắn gặp phải phiền phức gì.

Cừu Nhất Tuần cũng sẽ không quá bận tâm, hơn nữa Cừu Nhất Tuần cũng không có trách nhiệm trực tiếp, thậm chí là sự cần thiết phải đến giúp.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang nói những lời này.

Trên mặt của thanh niên đầy vẻ kinh ngạc, cậu ta mở to mắt nhưng không ngờ Cừu Nhất Tuần lại nói ra những lời tuyệt tình đến vậy.

Trong khi cậu ta đang đau đầu vì chuyện này, Cừu Nhất Tuần nhìn cậu ta với vẻ mặt lạnh lùng nói: “Cậu đừng cảm thấy những gì tôi nói là quá đáng, những điều tôi nói từ trước đến nay đều không có bất kỳ vấn đề nào.” Cừu Nhất Tuần nói thật, khi thanh niên nghe thấy, sắc mặt cậu ta trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu ta thở dài, nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, suy nghĩ một lát rồi dứt khoát gật đầu.

Cậu ta thật sự có thể đồng ý, nhìn thấy vẻ mặt gật đầu đó, Cừu Nhất Tuần gần như phát điên.

Cừu Nhất Tuần ôm đầu, căn bản không hiểu tại sao cậu ta lại đưa ra quyết định như vậy, nhưng Cừu Nhất Tuần nghĩ một lúc cũng không truy cứu thêm, mà nhìn cậu ta vô cùng nghiêm túc nói: “Được thôi, đã quyết định rồi thì bây giờ đi theo chúng tôi đi, dù sao chúng tôi không thể cứu mạng cậu, chúng tôi cũng chưa từng nghĩ cậu sẽ đến cứu mạng chúng tôi.” Cửu Nhất Tuần nói tất cả mọi chuyện rất rõ ràng, khi thanh niên nghe thấy, cậu ta gật đầu.

Trên mặt dù mang theo vài phần chua xót, nhưng nhìn những người đồng lứa bên cạnh, thanh niên cũng vẫy tay với họ.

Những người khác đều cau mày, mặt họ đầy vẻ nặng nề, họ căn bản không thể chấp nhận tất cả những điều này, hơn nữa thanh niên lại cứ như vậy ở lại nơi này, không đi cùng họ.

Họ cũng biết, thanh niên sắp tới sẽ gặp phải chuyện gì, cậu ta có thể chết không có chỗ chôn, không thể trở về cố hương của mình.

Nhưng họ lại không thể khuyên thanh niên quay về, thế nhưng điều mọi người không ngờ tới vẫn xảy ra.

Lão đầu nhìn thanh niên, lão đầu lại cười hì hì nói với cậu ta: “Nếu cháu đã chọn ở lại nơi này, vậy thì đừng phụ lòng kỳ vọng của tất cả chúng ta, nhớ kỹ, nhất định phải kiếm được nhiều thứ ở đây mang về.” Đừng phụ lòng kỳ vọng của họ, lời nói ra nghe thật mỉa mai, Vương Diệp lắc đầu, nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của thanh niên, Vương Diệp cũng bật cười.

Lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, còn chưa kịp nói gì, thanh niên đã gật đầu.

Thanh niên nhìn lão đầu với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, cháu nhất định sẽ mang những thứ đó về.” Cảnh tượng này thoạt nhìn quả thực là cha từ con hiếu, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng họ vừa mới đi, thanh niên đã móc ra một số thứ từ túi của mình.

Toàn bộ là thuốc, Vương Diệp nhìn tên trên đó, mới phát hiện những thứ này là thuốc chữa bệnh tim.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, thanh niên đã vứt chúng như vứt rác, ném thẳng vào bụi cây.

Theo sườn dốc, những thứ này không biết đã lăn đi đâu, Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, thanh niên đã nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, thúc giục ông ta lên đường.

Trên mặt thanh niên chỉ có một vẻ lạnh nhạt.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của thanh niên, Vương Diệp lộ ra vài phần kỳ lạ, Vương Diệp cau mày, nhìn chằm chằm thanh niên, trong lòng nghĩ tên này thật không trung thực.

Ngay cả hành động vứt thuốc cũng dứt khoát như vậy.

Điều đó cũng có nghĩa là sau này cậu ta giết người, thậm chí là vứt bỏ người khác, cũng có thể làm rất dứt khoát.

Ngay cả Cừu Nhất Tuần cũng vậy, Cừu Nhất Tuần nhìn ra tính cách của thanh niên và cũng biết, sắp tới thanh niên chắc chắn sẽ cố ý gây sự với ông ta, nhưng Cừu Nhất Tuần không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1162

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp bên cạnh, ông ta đến bên cạnh Vương Diệp, còn chưa kịp nói gì với Vương Diệp, thanh niên đã vỗ vai ông ta, cam đoan rằng mình không thể làm hại ông ta.

Khi thanh niên nói những lời đó, trên mặt Cừu Nhất Tuần chỉ có vẻ phức tạp, Cừu Nhất Tuần tin cậu ta mới là lạ.

Đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, thanh niên có thể làm ra chuyện này, chỉ vì lão đầu đã làm ra chuyện ghê tởm cậu ta, nên thanh niên cũng lấy oán trả oán.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng có thể tưởng tượng được, lát nữa nếu thanh niên thực sự gặp chuyện mà mình không đi cứu cậu ta, thì sắp tới sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng lại không ngờ lúc này thanh niên ngẩng cằm, nhìn hai người trước mặt, lạnh nhạt nói: "Nếu hai người còn muốn tiếp tục cẩn thận, thậm chí lo lắng tôi ra tay với hai người, vậy thì bây giờ tôi có thể bắt đầu ra tay." Cậu ta ngẩng cằm, trên mặt mang theo vài phần kiêu ngạo, cậu ta căn bản không sợ Vương Diệp.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt đó, Vương Diệp khẽ thở dài, giây tiếp theo, thanh niên trực tiếp rút ra một cây loan đao từ túi của mình.

Khi cây loan đao đó được rút ra, Vương Diệp cũng nghe thấy một tiếng ù ù bên tai, nhưng chỉ là một tiếng.

Nhưng nhìn kỹ, dường như có một vật cực kỳ kỳ lạ bay qua tai Vương Diệp.

Vương Diệp cau mày, nhìn thanh niên bên cạnh, cậu ta cầm con dao trong tay, sau đó ngẩng cằm, nói với họ rằng con dao này là do mình lấy ra từ một gian mộ thất rất đặc biệt.

Tất cả mọi người đều không biết cậu ta có vũ khí này.

Hơn nữa, chỉ cần cậu ta rút vũ khí này ra, về cơ bản là có người sẽ ngã xuống.

Đối với những chuyện này, cậu ta biểu hiện rất lạnh nhạt, nhìn thấy thái độ kiêu ngạo trên mặt cậu ta, Vương Diệp cũng cau mày, hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp không biết nên đánh giá thế nào, nhưng trực giác cũng mách bảo Vương Diệp rằng, tên thanh niên này không dễ chọc, Vương Diệp lắc đầu, nhìn thanh niên đầy vẻ ưu tư nói: “Được rồi, mọi người không còn nghi ngờ cậu nữa, chỉ là cảm thấy người như cậu có thể thật sự làm ra những chuyện uy hiếp chúng tôi.

Nếu cậu có thể đảm bảo mình sẽ không làm hại chúng tôi, vậy thì cứ tiếp tục đi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, nghe lời Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần gật đầu, ngay cả Vương Diệp cũng đã bày tỏ thái độ, Cừu Nhất Tuần không thể do dự nữa.

Tuy nhiên, thanh niên nhìn thấy sự tin tưởng trên mặt hai người họ, cậu ta cũng cười.

Thanh niên vỗ vai hai người họ, cười nói với họ: “Hai người là người tốt, tôi không thể ra tay với hai người.” Lời cậu ta vừa dứt, Bàn Tử đứng bên cạnh xem nãy giờ, Bàn Tử cũng đột nhiên đi tới, Bàn Tử nhìn thanh niên, trên mặt mang theo vài phần phấn khích, sau đó đầy vẻ mong đợi nói: “Cậu thấy tôi là người tốt hả?” Trên mặt Bàn Tử đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng, khi ông ta nói những lời này, Vương Diệp lập tức ngây người tại chỗ.

Lúc này thanh niên lắc đầu, thanh niên cầm loan đao trong tay, chỉ vào độ sắc bén trên đó.

Năm nay trên mặt mang theo vài phần kiêu ngạo, cậu ta nhìn chằm chằm Bàn Tử đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Nếu anh không muốn chết, tốt nhất đừng có mà chọc vào.” Thanh niên nhìn ra ai là người tốt, ai là người xấu.

Người như Bàn Tử, tuy không phải kẻ xấu, nhưng ông ta cũng không phải người đặc biệt tốt, nên thanh niên không muốn có bất kỳ giao tiếp, thậm chí là liên quan nào với ông ta.

Nhìn thấy thái độ lạnh nhạt mà thanh niên biểu hiện ra, Bàn Tử khẽ thở dài, Hạo Thiên Chân thật sự đi đến bên cạnh Bàn Tử, Hạo Thiên Chân đẩy cánh tay ông ta, đầy vẻ kiêu ngạo nói: “Cái con heo béo nhà anh, còn dám nói mình là người tốt sao?

Đừng quên lúc anh ăn thịt là tích cực cỡ nào.” Cậu ta vừa nói vừa cười ha hả, khi câu nói đùa này được nói ra, những u ám trong lòng Bàn Tử lập tức tan biến, vì Bàn Tử nghĩ đến những món ăn ngon.

Bây giờ, nhìn những người bên cạnh mình.

Trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, Bàn Tử nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Dù sao chúng ta bây giờ đến chỗ đó cũng chắc chắn sẽ gặp rắc rối, không bằng trước tiên đi xuống núi ăn một bữa ngon, đợi chúng ta ăn xong, chúng ta lại quay lại đây!” Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, lời này vừa ra, Vương Diệp cau mày, còn chưa kịp trả lời, Bàn Tử đã không ngừng kêu ca.

Những lời đó vừa nói ra, Vương Diệp khẽ thở dài, Vương Diệp vỗ vai ông ta, đầy vẻ ngưng trọng nói: “Nếu anh muốn đi, vậy thì cùng đi thôi.” Vương Diệp không còn cách nào khác, chỉ có thể dẫn Bàn Tử đi.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, Bàn Tử cũng phấn khích cười phá lên.

Thanh niên cau mày, nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, trong mắt mang theo vẻ phức tạp.

Dường như đang đánh giá mối quan hệ của hai người họ.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng nhìn thanh niên, đầy vẻ tò mò hỏi tên thanh niên, trong khi hỏi những điều này, cũng bắt đầu hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Thanh niên nhìn dáng vẻ đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn, vốn dĩ muốn né tránh, nhưng không ngờ ánh mắt Vương Diệp cũng rơi trên người cậu ta, rõ ràng Vương Diệp cũng tò mò.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, thanh niên suy nghĩ một lát, không chút do dự nói ra tên của mình, cậu ta tên là Vạn Quý Quý, mặc dù sống chung với những người này đã lâu và có rất nhiều tình cảm, nhưng trên thực tế, họ đã chạy đi quá nhanh.

Lúc này cậu ta khẽ thở dài, nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, sau đó lại nói với họ về hoàn cảnh trưởng thành của mình.

Bởi vì tổ tiên của họ từ đời này sang đời khác đều làm cái nghề này, nên tổ tiên của họ cũng mắc phải rất nhiều bệnh tật.

Ngay cả khi trước đây họ quả thực đã đào được một số thứ lớn và phát tài, nhưng vì chữa bệnh, vì muốn sống sót, họ cũng đã vung phí mất gần hết gia sản.

Ngoài điểm này ra, những tổ tiên của họ còn lo lắng thủ nghệ của mình sẽ thất truyền, sẽ mất đi, cái chén cơm duy nhất của họ, nên họ bắt đầu không ngừng sinh con đẻ cái.

Đồng thời, không ngừng bồi dưỡng chúng, con cái của họ tuy là cốt nhục ruột thịt của họ, nhưng khi sinh ra, chúng giống như công cụ của họ, là những cỗ máy của họ.

Những việc làm đó của họ, cho đến bây giờ, thanh niên vẫn không thể quên.

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Vạn Quý Quý lộ ra vài phần bất lực, Vạn Quý Quý khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp và Bàn Tử bên cạnh, đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Hai người đừng tỏ ra thương hại như vậy, tôi không cần hai người ban phát.” Vạn Quý Quý biểu hiện cực kỳ kiêu ngạo, nhìn thấy vẻ mặt đó của Vạn Quý Quý, Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

“Tôi đâu có thương hại!

Tôi chỉ cảm thấy trong hoàn cảnh này mà cậu còn có thể sống sót, kiên cường bất khuất như vậy, tôi nghĩ cậu chắc chắn là có sức khỏe rất tốt, sắp tới cậu cũng có thể mang lại sự giúp đỡ nhất định cho chúng tôi.” Bàn Tử cười hì hì nói, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, dứt khoát gật đầu.

Hai người họ đi về phía dưới núi, nhìn thấy chiếc xe đó, họ không chút do dự tiến lên.

Ngay sau đó, cả đoàn người cứ như vậy, theo lời Bàn Tử đã đến nhà hàng.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, nhìn thấy khu chợ trước mặt, trong mắt ông ta mang theo vài phần vui vẻ.

Sau đó lại nói với Vương Diệp bên cạnh, muốn trực tiếp đặt một con heo quay.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của ông ta, Vương Diệp gật đầu không từ chối, cứ như vậy để ông ta đi.

Vạn Quý Quý nhìn cảnh tượng trước mắt, Vạn Quý Quý đột nhiên đứng dậy, yêu cầu đi cùng Bàn Tử.

Vương Diệp gật đầu không từ chối, hai người họ cứ như vậy lên đường.

Nhìn thấy hai người họ đi vội vàng như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần ưu tư, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, không chút kiêng dè nói: “Chúng ta nói thẳng đi?

Chuyện này có lẽ phức tạp hơn chúng ta nghĩ, tôi muốn nói rõ tình hình bên trong cho anh nghe.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần mỉm cười, lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mặt, ông ta sớm đã biết Vương Diệp có giấu nghề.

Không ngờ tên này lại thực sự âm hiểm đến vậy.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần bi ai, ông ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ bất lực nói: “Tôi còn tưởng mối quan hệ của hai chúng ta sẽ không có chuyện che giấu lẫn nhau xảy ra, không ngờ cậu vẫn giấu tôi.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa lắc đầu thở dài, nhưng Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ đó của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp chỉ ngẩng cằm, đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi giấu anh là vì phẩm hạnh của anh không ổn.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần cười lạnh.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên hơi khó coi, ông ta cau mày, nhìn Vương Diệp đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Rõ ràng là cậu không phải vì vấn đề nhân phẩm của tôi, cậu chỉ cảm thấy tôi không có tư cách để biết mà thôi.” Cừu Nhất Tuần đang tranh cãi với Vương Diệp, Vương Diệp cũng bật cười, cậu không nói gì thêm, mà nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh bên cạnh, phân tích tình hình bên trong cho hai người họ.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần phức tạp, Cừu Nhất Tuần còn chưa kịp nói gì, lúc này

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đã cười nói với Vương Diệp: “Hai chúng tôi sớm đã đoán được chuyện bên trong là như vậy.” Nếu họ muốn đi đến lối vào cuối cùng, bây giờ họ phải đi thuyền họa phường nhỏ đó, hơn nữa họ cũng hiểu rằng, ở nơi đó từ trường bị nhiễu loạn.

Điều đó cũng có nghĩa là họ căn bản không thể dùng la bàn để phân biệt vị trí thực sự, bây giờ cảm thấy có thể tìm thấy lối vào chính xác duy nhất này, thì điều đó chứng tỏ là rất không dễ dàng.

Bây giờ, họ cũng không còn kén cá chọn canh nữa, mà nhìn Vương Diệp trước mặt đầy vẻ ngưng trọng nói: “Chỉ là dù sao đi nữa, nếu chúng ta thật sự phải ngồi thuyền họa phường đó đi vào, e rằng nguy hiểm gặp phải cũng sẽ nhiều hơn chúng ta tưởng tượng.” Họ nói thật, lời họ vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp nhìn họ, không chút kiêng dè nói: “Không chỉ vậy, hơn nữa chúng ta cũng không biết trên con thuyền đó sẽ có những thứ gì, con thuyền đó lớn đến 20 mét, chúng ta có thể không cẩn thận một chút sẽ gặp phải những chuyện khá phiền phức và khó giải quyết.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, quan trọng nhất là bên trong có quá nhiều hài cốt, Vương Diệp cũng không biết phải đối mặt như thế nào, nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, trên mặt mọi người cũng lộ ra vài phần ưu tư.

Nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần lại nhìn Vương Diệp, đột nhiên đề nghị với Vương Diệp, đợi đến nơi đó, Vương Diệp hãy đốt sừng tê giác.

Nếu sừng tê giác được đốt lên mà trực tiếp có khói bốc cháy, thì điều đó có nghĩa là ở đó có ma.

Khi ông ta nói những lời này, Vương Diệp nghe, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ thiếu kiên nhẫn, cậu lắc đầu, nhếch môi đầy vẻ chán ghét nói: “Anh thôi đi, anh nói những lời như vậy có ý nghĩa gì?”

Vương Diệp biểu hiện rất thiếu kiên nhẫn, nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cau mày, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, ông ta còn chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã cười và cảm thán với ông ta: “Tôi nói cho anh biết, những thứ đó đều là do các người tự tưởng tượng ra mà thôi, chúng căn bản không thể tồn tại.

Trên đường đi, mọi người cũng đã thấy không ít thứ, những thứ đó thực ra đều là ảo ảnh.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh bên cạnh, hai người họ gật đầu.

Họ đã theo Vương Diệp rất lâu, nên cũng đã cùng Vương Diệp trải qua không ít chuyện.

Bây giờ nghe Cừu Nhất Tuần nói những lời này, họ chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của họ, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần bất lực, Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng không ngờ Vương Diệp lúc này đã cười nói với ông ta: “Nói thật, nếu anh thật sự muốn tin những thứ này, vậy thì anh cứ tiếp tục tin, dù sao tôi cũng không sao cả.” Vương Diệp nói thật.

Khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần kỳ quái, ông ta cảm thấy mình cầm sừng tê giác là hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu Vương Diệp muốn phản đối, ông ta cũng không biết phải làm sao?

Tuy nhiên, Vương Diệp bây giờ đã trao cơ hội này cho ông ta, nên ông ta vẫn muốn nắm bắt.

Ông ta tin rằng với năng lực của mình, việc chứng minh sự tồn tại của những thứ đó chắc chắn là có thể.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt ông ta lộ ra vài phần phấn khích.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ đó của ông ta, Vương Diệp lắc đầu, không biết nên làm thế nào cho phải, những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt họ cũng lộ ra vài phần ưu tư.

Lúc này Bàn Tử đã cùng thanh niên quay lại, trên mặt hai người họ mang theo vẻ phấn khích, đặc biệt là Vạn Quý Quý, Vạn Quý Quý nhìn Bàn Tử ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Vạn Quý Quý cũng cảm thấy thế giới này thực ra cũng không quá tệ.

Vạn Quý Quý tuy đang vui, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của ba người kia, Vạn Quý Quý cũng nhận ra điều không ổn, ba người họ chắc chắn đã lén lút nói chuyện quan trọng gì đó sau lưng mình.

Nghĩ đến điểm này, Vạn Quý Quý đột nhiên đi tới, cậu ta nắm chặt nắm đấm, còn chưa kịp lên tiếng, Cừu Nhất Tuần đã nói ra những lời mình đã nói với Vương Diệp.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Cừu Nhất Tuần, Vạn Quý Quý lập tức ngây người tại chỗ, Vạn Quý Quý cau mày, ngay sau đó, nhanh chóng thu lại vẻ mặt của mình, cậu ta nghĩ mình làm như vậy, không ai có thể nhìn rõ suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng không ngờ Vương Diệp lại vỗ vai Vạn Quý Quý, Vương Diệp nhìn Vạn Quý Quý đầy vẻ bất lực nói: “Cậu đang nghĩ gì trong lòng vậy?

Tôi vừa nãy đã đoán được rồi, cậu cứ yên tâm đi, bây giờ mọi người đều là người cùng thuyền, sẽ không còn làm những chuyện ghê tởm người khác nữa đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài, nghe lời Vương Diệp, Vạn Quý Quý gật đầu, Vạn Quý Quý nhìn Vương Diệp trên mặt mang theo vài phần mỉm cười, sau đó lại cẩn thận từng li từng tí nói: “Nếu họ ở chỗ này, họ chắc chắn sẽ chọn che giấu, hơn nữa ở cái nơi chúng ta đi qua đó, họ đã phân tích ra ở đó có đồ rồi.” Vạn Quý Quý đột nhiên nói ra những lời như vậy, có lẽ là vì cậu ta tin tưởng Vương Diệp, nên bây giờ cậu ta cũng không chút bảo lưu mà nói ra những chuyện đó.

Khi cậu ta nói, Vương Diệp cũng gật đầu, Cừu Nhất Tuần đang nghe, Cừu Nhất Tuần càng cau mày, đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Trời ạ, những người đó ít ra cũng có tình nghĩa nửa đời với tôi chứ, sao họ lại có thể làm ra chuyện ghê tởm như vậy?!

Lúc đó khi tôi hỏi, họ còn không nói!” Giọng Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn, khi ông ta đang tức giận, Vương Diệp cũng cười ha hả, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, tiện miệng nói ông ta ấu trĩ.

Cậu nói thật, Cừu Nhất Tuần này từ đầu đến cuối chưa từng có thái độ đúng mực, hơn nữa Cừu Nhất Tuần sở dĩ có thể có tất cả quyền phát ngôn ở nơi này, phần lớn là do những thế lực chống lưng phía sau ông ta, tuyệt đối không phải năng lực cá nhân của ông ta.

Nếu dựa vào năng lực cá nhân mà ông ta có thể đạt được tất cả những điều này, thì bây giờ ông ta cũng sẽ không ngây thơ như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lắc đầu, không quá bận tâm.

Cừu Nhất Tuần nhìn thấy thái độ đó của Vương Diệp, trong giây lát cũng nghĩ đến rất nhiều điều, có lẽ chỉ khi ở bên Vương Diệp, ông ta mới được đối xử chân thành.

Chương 1163

Cừu Nhất Tuần thở dài, ông ta nhìn Vương Diệp và nói về chuyện trước đây.

Trước đây khi ông ta và Vương Diệp lần đầu hợp tác, lúc đó Cừu Nhất Tuần cũng có không ít thuộc hạ đi theo.

Họ lo lắng Cừu Nhất Tuần gặp nguy hiểm, hơn nữa thái độ họ biểu hiện ra là cực kỳ trung thành.

Lúc đó Cừu Nhất Tuần đối với họ có thể nói là cảm động vô cùng.

Ngoài điểm này ra, khi Cừu Nhất Tuần gặp phải những nguy hiểm đó, ông ta cũng không để họ liên tiếp đi thử, mà là tự mình đi đến đó thử.

Khi ông ta thử ở đó, nếu không phải vì Vương Diệp xuất hiện kịp thời, e rằng ông ta đã chết từ lâu rồi.

Lúc đó Cừu Nhất Tuần căn bản không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Đến sau này, hai người họ chạy vào một mật thất.

Khi hai người họ chạy vào, những thuộc hạ ở bên ngoài phát hiện Cừu Nhất Tuần, họ tiến vào mật thất, họ vội vàng kéo Cừu Nhất Tuần ra, kết quả không ngờ, cánh cửa phía sau họ cũng bắt đầu đóng sập lại.

Họ vội vàng đi ra ngoài, ngay sau đó không một ai tiếp tục ở lại nơi này, tìm cách kéo Cừu Nhất Tuần lên.

Bởi vì Cừu Nhất Tuần và Vương Diệp lúc đó đã rơi vào một cái bẫy lõm xuống.

Nên điều này cũng tương đương với một mật thất.

Bởi vì trên đầu họ có một tấm ván, không ngừng kéo dài ra từ bức tường bên cạnh, họ phải nhanh chóng kéo Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần ra.

Kết quả không ngờ cánh cửa phía sau họ cũng đóng lại, nên lúc đó họ dứt khoát từ bỏ Cừu Nhất Tuần, ngay lập tức chọn bảo toàn tính mạng của mình.

Những việc làm đó của họ, cho đến bây giờ, Cừu Nhất Tuần vẫn nhớ rõ mồn một.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Cừu Nhất Tuần cũng nói ra suy nghĩ của mình với vẻ mặt hoảng sợ: “Lúc đó nếu không phải có cậu xuất hiện, không phải có cậu cơ trí ứng phó những rắc rối đó, thực ra với năng lực của một mình tôi, tôi chắc chắn sẽ thảm bại.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ nghiêm túc, lời ông ta vừa nói ra, Vương Diệp lập tức gật đầu, Vương Diệp nhìn ông ta một cách nghiêm chỉnh nói: “Anh tự mình có suy nghĩ này, tôi cũng rất vui, dù sao thì…” Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Cừu Nhất Tuần đã trở nên cực kỳ khó coi, Cừu Nhất Tuần nhìn người bên cạnh, ông ta vội vàng cúi đầu xuống, ngay sau đó lại kéo tay Vương Diệp.

Vương Diệp trực tiếp đứng dậy che khuất tầm nhìn của người đó, trên đầu người đó đội một chiếc mũ, một bên mắt bị một miếng che mắt che lại, dáng vẻ của người đó trông hơi kỳ lạ.

Hơn nữa ánh mắt của người đó quét qua từng người một, dường như đang tìm kiếm gì đó, nếu không phải vì Vương Diệp đứng dậy cắt con heo quay.

Có lẽ ánh mắt của người đó thật sự sẽ dừng lại trên người Cừu Nhất Tuần, hơn nữa dáng vẻ của Vương Diệp trông cũng hơi kỳ lạ.

Tuy nhiên, lúc này Vương Diệp vì cắt con heo sữa quay này, nên người đàn ông đó cũng đi qua, chỉ là trên mặt Cửu Nhất Tuần vẫn đầy vẻ hoảng loạn, Cửu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Lời Cửu Nhất Tuần còn chưa nói ra, Bàn Tử đã la hét ầm ĩ, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, sau đó, nhìn Vương Diệp đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: "Anh không biết hôm nay là sinh nhật tôi sao?

Con heo sữa này là bánh sinh nhật tôi mua về, sao anh lại cắt nó?" Ông ta còn chưa kịp ước, Vương Diệp đã làm ra chuyện như vậy, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn thấy vẻ mặt tức giận đó của Bàn Tử, Vương Diệp phản ứng lại.

Nhưng con heo sữa này đã bị Vương Diệp chia năm xẻ bảy, Vương Diệp nhìn con heo sữa trước mặt, sau đó lại nói với Bàn Tử: "Anh xem anh thế này sao được, ai sinh nhật lại nướng một con heo sữa làm bánh sinh nhật?

Tôi nói cho anh biết, tôi nhất định phải mua cho anh một cái bánh sinh nhật." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ thiếu kiên nhẫn, ông ta ngẩng cằm, đầy vẻ nghiêm túc nói với Vương Diệp: "Nếu anh thật sự muốn đi mua bánh sinh nhật, nhất định phải mua loại nhiều kem, vì tôi thích ăn loại đó nhất." Bàn Tử cười hì hì nói, nhìn thấy ông ta đòi hỏi quá đáng, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Chỉ là cậu nhìn Cửu Nhất Tuần bên cạnh, trên mặt cậu cũng lộ ra vài phần ưu tư, cậu biết người đàn ông vừa rồi chắc chắn không đơn giản, nếu mình cứ như vậy đi, Cửu Nhất Tuần có thể sẽ gặp rắc rối.

Nghĩ đến chuyện này, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, nhìn thấy Vương Diệp đang suy nghĩ, lúc này Vạn Quý Quý đột nhiên đứng dậy, Vạn Quý Quý nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Hay là thế này đi, tôi đi mua bánh sinh nhật về, các anh ở đây đợi tôi là được rồi.” Vạn Quý Quý vừa nói vừa vỗ tay Vương Diệp, nghe những lời này của Vạn Quý Quý, Vương Diệp gật đầu, nhưng lúc này Vạn Quý Quý vừa mới đi, sắc mặt Cừu Nhất Tuần đã trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần kéo vai Vương Diệp, nhìn Vương Diệp đầy vẻ căng thẳng nói: “Cậu ngồi xuống trước đi, tôi đoán lần này tuy đã thoát được, nhưng rắc rối sắp tới chắc chắn cũng không nhỏ đâu.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ hoảng sợ, lời nói này vừa ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn về hướng người đàn ông rời đi, cậu cũng đầy vẻ khó hiểu nói: “Tôi không hiểu, chuyện này là sao vậy?

Anh đắc tội với ông ta lúc nào, ông ta trông hơi kỳ lạ, giống như một lão độc nhãn vậy.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày, nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, ông ta thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ nặng nề nói: “Danh tiếng và địa vị của ông ta trên giang hồ, cậu có thể chưa từng nghe nói, nhưng, những thành tựu mà ông ta đã làm trước đây, các cậu tuyệt đối biết.” Trên mặt ông ta mang theo vài phần phức tạp, khi ông ta nói những chuyện này, trong mắt chỉ có vẻ ngưng trọng, Vương Diệp nhìn thấy vẻ mặt đó của ông ta, liền đầy vẻ khó hiểu nói: “Tôi không hiểu ý anh.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày, nhìn thấy vẻ mặt đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Cậu đương nhiên là không hiểu, nhưng tôi lúc đó khi cùng ông ta đi vào cùng một mộ thất, tôi lúc đó không cẩn thận đã làm bị thương mắt ông ta trong bóng tối, tôi nghĩ bây giờ ông ta có thể chính là cố ý đến tìm tôi đó.” Lời này vừa ra, Vương Diệp lập tức ngây người tại chỗ, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, chỉ cảm thấy Cừu Nhất Tuần này trở nên vô cùng xa lạ, trong ký ức của cậu, Cừu Nhất Tuần chưa từng làm chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ những việc Cừu Nhất Tuần làm, bao gồm cả những lời ông ta nói ra, đã khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ khó hiểu nói: “Tại sao anh lại làm chuyện như vậy?” So với những chuyện quá đáng mà Cừu Nhất Tuần đã làm, Vương Diệp càng tò mò hơn là Cừu Nhất Tuần có phải vì có nỗi khổ tâm khó nói hay không.

Nên mới làm ra chuyện này, vì lời Vương Diệp vừa nói ra, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần bất lực, ông ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ nặng nề nói: “Quả thực là có nỗi khổ tâm khó nói, lúc đó ông ta định làm bị thương một thuộc hạ của tôi, lúc đó tôi còn chưa gặp cậu mà.” Ông ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười gượng.

Lời này vừa ra, Vương Diệp trợn mắt trắng dã, Vương Diệp nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, trên mặt mang theo vài phần khinh thường, sau đó lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Vậy thì tôi chịu thua rồi, những thứ này có lẽ là do anh tự chuốc lấy.” Vương Diệp vừa nói vừa che miệng.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn thấy hai người họ bàn tán xôn xao, Bàn Tử cũng xán lại gần, tò mò hỏi: “Hai người đang thảo luận gì vậy?

Có thể nói cho tôi biết không?

Sao tôi cảm giác một câu cũng không hiểu?” Trên mặt ông ta đầy vẻ tò mò, những lời này vừa nói ra, Vương Diệp lắc đầu.

Vương Diệp không nói cho Bàn Tử, mà nhìn những người qua lại xung quanh.

Vương Diệp biết rõ người đàn ông kia chắc chắn đã theo dõi Cừu Nhất Tuần, nếu không hắn sẽ không cố ý đi đến chỗ này.

Hắn đã là Độc Nhãn Lang, vậy mà còn đến đây, điều đó có nghĩa là hắn chắc chắn biết Cừu Nhất Tuần ở đâu, hơn nữa quãng thời gian này có lẽ vẫn luôn theo dõi Cừu Nhất Tuần, bây giờ cố ý xuất hiện, có thể cũng là để cảnh cáo Cừu Nhất Tuần một chút.

Chẳng lẽ hắn lại có thể đi trước mặt Cừu Nhất Tuần sao?

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, vỗ vai hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi e là lần này cậu lành ít dữ nhiều rồi.” Vương Diệp nói thật, nhưng Cừu Nhất Tuần nghe xong lại vội ôm đầu, vẻ mặt thống khổ nhìn Vương Diệp nói: “Tôi nghĩ anh chắc có cách giúp tôi giải quyết mấy rắc rối này, hay là anh giúp tôi nghĩ cách đi, tôi thật sự không biết phải làm sao nữa.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa thở dài thườn thượt, lời vừa dứt, Vương Diệp chỉ lắc đầu bất lực, nhìn Cừu Nhất Tuần, ái ngại nói: “Chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi, nếu tên kia thật sự không định buông tha cậu, tôi nghĩ tôi ở bên cạnh cậu cũng không giữ được mạng cho cậu đâu, cậu có lẽ có thể xin lỗi hắn.” Khi câu nói cuối cùng thốt ra, Vương Diệp cũng chỉ là có bệnh thì vái tứ phương, vì bọn họ hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác.

Thấy Vương Diệp như vậy, Cừu Nhất Tuần lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, hắn lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Vương Diệp nói: “Anh đừng có phát điên, nếu tôi mà thật sự xin lỗi hắn, hắn tuyệt đối sẽ lấy mạng tôi.” Cừu Nhất Tuần biết mục đích của hắn khi đến đây là gì, hơn nữa, Cừu Nhất Tuần cũng không muốn trả lại con mắt cho hắn, nếu bản thân cũng trở thành Độc Nhãn Lang thì Cừu Nhất Tuần đời này chẳng còn là người nữa.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy khó chịu, thấy hắn có vẻ chống đối, Vương Diệp cũng thở dài, không ép hắn, mà nhìn chằm chằm xung quanh.

Hắn vẫn đang quan sát người đàn ông đó.

Nhưng Độc Nhãn Lang không xuất hiện, tuy Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, nhưng Cừu Nhất Tuần lại chỉ vào bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng nói với Vương Diệp: “Nhìn xem người kia có phải Độc Nhãn Lang không?” Vẻ mặt hắn mang theo vài phần cẩn trọng.

Hắn không dám nhìn kỹ, chỉ có thể nhờ Vương Diệp xem, nhưng khi Vương Diệp nhìn sang, lại không thấy người kia, Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai Cừu Nhất Tuần, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi nói cho cậu biết, mất một con mắt vẫn tốt hơn mất cả mạng, nếu hắn thật sự muốn lấy mạng cậu, thì bây giờ cậu chỉ có thể đàm phán với hắn thôi.” Ít nhất bây giờ có thể bảo toàn lợi ích của Cừu Nhất Tuần ở mức tối đa, nhưng lời Vương Diệp vừa dứt, Cừu Nhất Tuần lại lắc đầu, hắn ngẩng cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Vương Diệp nói: “Vậy thì tôi thà chọn chết cho xong, hắn muốn con mắt của tôi, sau này tôi biến thành một kẻ mù lòa thì sẽ không ai chăm sóc tôi, những tên thủ hạ của tôi cũng sẽ thừa cơ cướp đoạt tất cả mọi thứ của tôi.” Cừu Nhất Tuần tức đến nghiến răng nghiến lợi, vừa nghĩ đến đám thủ hạ của mình là hắn lại tái mặt, những kẻ thủ hạ đó trông ai nấy đều trung thành, khách khí với hắn.

Nhưng thực tế, từ sau lần chia tay với Vương Diệp đó, hắn bắt đầu để ý hành vi của đám thủ hạ, mới phát hiện chúng sẽ làm vài trò nhỏ sau lưng.

Chúng sẽ tư lợi, còn lén lút đưa tiền cho bọn Quần Tiệp.

Chúng cố ý đưa sổ sách giả cho Cừu Nhất Tuần, nếu không phải vì tình cảm đã gây dựng mấy năm nay, Cừu Nhất Tuần có lẽ đã nổi giận với chúng từ lâu rồi.

Khi hắn nói những điều này, Vương Diệp bật cười, Bàn Tử cũng cười, Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Chỉ có Trương Khởi Linh nhìn hắn, vẻ mặt ái ngại nói: “Nói thật, hôm nào cậu chết dưới tay đám thủ hạ của cậu cũng là đáng đời, tôi thật sự chưa từng thấy ai ngu xuẩn như cậu.” Trương Khởi Linh nói thật, Cừu Nhất Tuần này trông có vẻ thông minh, tính toán mọi chuyện đâu ra đấy, nhưng thực chất hắn cũng ngu xuẩn thôi.

Trương Khởi Linh lắc đầu, không nói một lời, hắn ngẩng cằm, giữ nguyên vẻ kiêu ngạo thường thấy, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lập tức cười ha ha.

Hắn nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mặt, sau đó không chút do dự nói với Cừu Nhất Tuần: “Tôi lại đưa ra một suy đoán táo bạo nữa, có lẽ Độc Nhãn Lang tìm đến đây là do đám thủ hạ của cậu tiết lộ thông tin.” Nếu không, Độc Nhãn Lang đã sớm chạy đến chỗ ở của Cừu Nhất Tuần mà ra tay rồi.

Có lẽ từ rất lâu trước đây, Cừu Nhất Tuần đã bị Độc Nhãn Lang để mắt tới rồi.

Khi Vương Diệp đưa ra những suy đoán này, Trương Khởi Linh cũng vội vàng gật đầu, lúc này Hạo Thiên Chân càng đập bàn, sau đó đẩy gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu tôi suy luận không sai, thì hắn có lẽ đã liên kết với đám thủ hạ của cậu rồi, bây giờ cậu thật sự là lành ít dữ nhiều, cậu phải chuẩn bị tâm lý để đối phó với những rắc rối này đi.” Vẻ mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy bất đắc dĩ.

Mặc dù những lời này nói ra khá tổn thương người khác, nhưng trong mắt Hạo Thiên Chân vẫn lấp lánh vài phần hả hê, Hạo Thiên Chân cảm thấy tên này đúng là khiến cậu ta cạn lời.

Hơn nữa hắn vừa ngu vừa xấu, nên Hạo Thiên Chân cũng thích xem trò cười của hắn.

Nghe những lời của bọn họ, sắc mặt Cừu Nhất Tuần lập tức trở nên vô cùng khó coi, tiếp đó hắn lại ngồi phịch xuống đất, chiếc ghế hắn ngồi cũng không vững, hắn như rơi xuống hầm băng, nhìn những người bên cạnh.

Hắn thực sự không còn cách nào, chỉ có thể nói với Vương Diệp: “Vậy chúng ta nghĩ cách mang hắn đến đây đi!” Bây giờ chỉ có đàm phán là quan trọng nhất.

Cừu Nhất Tuần vừa nghĩ trong lòng, Vương Diệp đã kéo hắn dậy, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, hơi bất đắc dĩ nói với hắn: “Đừng tỏ ra thảm hại như vậy, nhỡ đâu hắn vừa hay đi ngang qua cửa, thấy cậu như thế, chẳng phải sẽ nghĩ cậu dễ bắt nạt sao?

Nhỡ đâu hắn trực tiếp ra tay với cậu thì sao.” Nói đến đây, Cừu Nhất Tuần sợ đến vội ngồi bật dậy, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, tuy sợ đến tái mặt, nhưng vẫn cẩn thận nhìn chằm chằm xung quanh.

Hơn nữa hắn còn đang cầm vũ khí trong tay, định tấn công những kẻ khả nghi.

Vương Diệp nhìn khẩu súng trong tay hắn.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi, hắn khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt khó hiểu nói: “Tôi không hiểu, tại sao cậu lại phải cầm súng?” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên hơi khó coi, hắn nhíu mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Vương Diệp nói: “Tôi làm vậy chẳng phải là để bảo toàn mạng sống của mình sao.” Nhưng hắn đã quyết định nói chuyện với Độc Nhãn Lang rồi, bây giờ lại mang súng ra, chẳng phải nói rõ là hắn muốn khai chiến với Độc Nhãn Lang sao?

Vương Diệp nhíu mày, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, tính cách của Cừu Nhất Tuần, Vương Diệp cũng không muốn truy cứu quá nhiều.

Hắn chỉ nhìn những người bên cạnh mình.

Tiếp đó lại cười hì hì nói sang chuyện khác với bọn họ, Vạn Quý Quý cũng cuối cùng đã quay lại, Vạn Quý Quý cầm theo bánh kem, vẻ mặt mang theo vài phần phấn khởi, cô ấy nhìn Bàn Tử, vui vẻ nói: “Tôi đặc biệt dặn người ta cho nhiều kem tươi lắm, lúc cho kem vào tôi còn trả thêm tiền cho người ta nữa, anh chắc chắn sẽ thích mê cho coi.” Vạn Quý Quý vừa nói vừa đi đến trước mặt Bàn Tử, Bàn Tử mở hộp bánh kem ra, thấy lớp kem dày bên trong, lập tức cười ha hả.

Vương Diệp nhìn Vạn Quý Quý bên cạnh, Vương Diệp chợt đổi chỗ với Vạn Quý Quý, hắn ngồi ở vị trí gần cửa, lưng quay ra cửa, hắn biết chỗ này không an toàn.

Nhưng Vương Diệp không muốn Vạn Quý Quý gặp phải những bất trắc đó.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp, có vẻ suy tư nói: “Nếu tôi không đoán sai, cậu chắc là cố ý bảo vệ Vạn Quý Quý phải không?

Cậu này, thật sự khó lường quá.” Bàn Tử vừa nói vừa che miệng cười trộm, Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh, Vạn Quý Quý nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ hỏi: “Chuyện này là sao vậy?” Cô ấy hơi không hiểu, mình ra ngoài một lát sao lại xảy ra nhiều biến động đến vậy, lúc này Bàn Tử liếc nhìn Cừu

Nhất Tuần, sau đó lại cẩn thận hạ thấp giọng.

Bàn Tử này vốn dĩ đã to béo, nên hắn nói chuyện giọng rất lớn.

Bây giờ, cho dù hắn hạ thấp giọng, nhưng Cừu Nhất Tuần ngồi đối diện vẫn nghe rõ mồn một những lời hắn nói.

Sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, hắn thở dài thườn thượt, trong lòng thật sự không còn chút cách nào.

Khi Vạn Quý Quý nghe thấy, cô ấy cũng trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, không ngờ tên này lại ngu xuẩn đến thế.

Khi hai người bọn họ đang thảo luận ở đó, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần cũng tràn đầy khó chịu, Cừu Nhất Tuần nắm chặt nắm đấm, đấm một cái xuống bàn, không chút do dự nói: “Đủ rồi, đừng nói nữa.” Cừu Nhất Tuần không muốn nghe những chuyện mất mặt của mình, cũng không muốn thấy bọn họ chế giễu mình.

Thấy Cừu Nhất Tuần tức giận, Bàn Tử vội che miệng lại, nhưng hắn lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau đó huýt sáo một tiếng, trông có vẻ lơ đễnh, mà Bàn Tử còn ra vẻ cực kỳ kiêu căng.

Hắn hoàn toàn không coi Cừu Nhất Tuần ra gì, tính cách của Bàn Tử chính là như vậy, nếu hắn mà biết thế nào là tinh tế, thì đã không bị Vạn Quý Quý đánh giá là người xấu rồi.

Chương 1164

Thấy Bàn Tử đắc ý vênh váo như vậy, Vạn Quý Quý cũng bật cười, Vạn Quý Quý vỗ vai hắn, Vạn Quý Quý biết bản tính Bàn Tử không xấu, nhưng nếu Bàn Tử thật sự đắc tội Cửu Nhất Tuần thì sau đó hắn sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì, nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt Vạn Quý Quý cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ, lời khuyên của Vạn Quý Quý còn chưa kịp nói ra, Bàn Tử đã chỉ vào hướng cửa sổ, vẻ mặt căng thẳng nói với Vương Diệp: "Tôi hình như nhìn thấy người mà cậu đang tìm rồi." Trong giọng điệu của hắn tràn đầy hoảng sợ, giọng hắn lập tức trở nên cực kỳ nhỏ, đây mới gọi là hạ thấp giọng.

Bởi vì khi Bàn Tử nói ra, trừ bản thân hắn nghe thấy, những người khác đều không nghe thấy.

Cửu Nhất Tuần thấy miệng hắn động đậy, vẻ mặt hắn tràn đầy tò mò.

"Tôi thấy người đó rồi." Bàn Tử quay đầu lại, nhìn bọn họ với vẻ mặt căng thẳng, mặt hắn đã tái mét, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, tiếp đó không chút do dự nói: "Chúng ta mau chạy thôi." Lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy lời Bàn Tử nói.

Vương Diệp lắc đầu, hắn vỗ vai Bàn Tử, nhìn Cửu Nhất Tuần bên cạnh mình, sau đó cười hì hì nói với Cửu Nhất Tuần: "Cái gì phải đến thì không thể tránh được, chi bằng cứ ra tay nhanh đi!" Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần phấn khởi, nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, hắn lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thế này sao mà được chứ?" Cửu Nhất Tuần vừa nói vừa khẽ thở dài.

Hắn không muốn đàm phán với Độc Nhãn Lang kia, bởi vì năm đó khi hắn lấy đi con mắt của Độc Nhãn Lang, bản thân hắn nghĩ lại cảnh tượng đó cũng đã thấy tàn nhẫn, huống chi bây giờ còn đàm phán với hắn.

Chỉ sợ đối phương nhìn thấy hắn thì hận không thể lấy mạng hắn, nghĩ đến những chuyện này, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy bất đắc dĩ, khi hắn nói về những chuyện này, vẻ mặt hắn cũng tràn đầy ân hận và hối tiếc, Vương Diệp thấy thần sắc trên mặt hắn, Vương Diệp cũng biết không thể tránh khỏi, Vương Diệp trực tiếp đứng dậy, nhìn hắn một cái, ánh mắt dường như có một tia thâm ý.

Cừu Nhất Tuần không thấy hành động của Vương Diệp, hắn chỉ cúi đầu, ôm đầu, đang nghĩ lát nữa sẽ đối mặt thế nào, thậm chí là trốn tránh ra sao.

Nhưng không ngờ khi Vương Diệp quay lại, bên cạnh hắn lại có thêm một đôi chân.

Cừu Nhất Tuần nhìn đôi chân đó, vẻ mặt mang theo vài phần tò mò, hắn hơi không hiểu, tại sao ở bàn này lại có thêm một người.

Vẻ mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần kỳ lạ, hắn vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nhìn đối phương, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, Cừu Nhất Tuần và một con mắt đối diện nhau.

Cừu Nhất Tuần sợ đến tái mặt, tiếp đó răng bắt đầu va vào nhau lập cập.

Hắn ngồi còn không vững, những người khác thấy Cừu Nhất Tuần như vậy, trên mặt bọn họ mang theo vài phần tò mò và khó hiểu, lúc này Bàn Tử cũng khẽ thở dài.

Bàn Tử vỗ vai Cừu Nhất Tuần, cực kỳ nghiêm túc nói: “Là phúc hay họa đều không tránh được, chuyện cậu tự làm thì cậu cũng phải tự chịu.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc, những lời này vừa dứt, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn chằm chằm Độc Nhãn Lang trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: “Anh muốn làm gì?” Vẻ mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần tò mò, những câu hỏi này vừa dứt, sắc mặt Độc Nhãn Lang trở nên cực kỳ khó coi.

Độc Nhãn Lang khẽ thở dài, sau đó đấm một quyền xuống bàn, giây tiếp theo, cái bàn này vỡ tan tành, ngay cả con lợn sữa quay của Bàn Tử cũng lăn xuống đất, trực tiếp lăn xuống bậc thang bên dưới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử tức đến nắm chặt nắm đấm, hắn nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, nhưng rồi cân nhắc lại, cái bàn gỗ thật này.

Bàn Tử lập tức im lặng, không nói gì thêm nữa, hắn biết mình không chịu đòn được như cái bàn này.

Huống hồ, đây chỉ là một khởi đầu nhỏ mà thôi.

Bàn Tử nghĩ như vậy trong lòng, hắn ôm bánh kem ngồi ăn ở bên cạnh.

Cừu Nhất Tuần thấy Bàn Tử vô tư vô lo như vậy, hắn lại nhìn chằm chằm Độc Nhãn Lang trước mặt, vẻ mặt căng thẳng nói: “Thật ra tôi đã biết chuyện năm đó là do tôi làm sai, nhưng những chuyện này đều là hiểu lầm, nếu chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng thì…” Nhưng không ngờ lời hắn còn chưa dứt, Độc Nhãn Lang đã cười phá lên, Độc Nhãn Lang nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, không chút do dự nói: “Tôi muốn con mắt của cậu.” Hắn vừa nói vừa đưa tay ra, các ngón tay tạo thành hình móng vuốt chim ưng, giây tiếp theo, Cừu Nhất Tuần đã sợ đến ngất xỉu, mặt hắn trắng bệch, hơn nữa trên mặt còn lấm tấm mồ hôi.

Bộ dạng đó trông không giống giả vờ ngất.

Vẻ mặt Độc Nhãn Lang tràn đầy khó chịu, hắn nhìn chằm chằm

Vương Diệp bên cạnh mình, sau đó vẻ mặt khó chịu nói với Vương Diệp: “Thành ý của các người chính là như vậy sao, thật sự khiến người ta thấy nực cười.” Trong giọng điệu của hắn mang theo vài phần khó chịu.

Bộ dạng hắn tức giận, trông như muốn đổ hết lửa giận lên đầu tất cả mọi người, lúc này Bàn Tử đã sợ đến tái mặt, Bàn Tử từng bước lùi về phía cửa.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn những người khác nghĩ cách rời khỏi nơi này, nhưng không ngờ một bàn tay trực tiếp kéo hắn lại, Vạn Quý Quý kéo hắn, vẻ mặt đầy khó chịu nói: “Nếu bây giờ anh mà đi, thì sau này rắc rối chắc chắn sẽ càng nghiêm trọng hơn, chúng ta chi bằng nhịn một chút đi, bây giờ hắn chỉ đang lúc tức giận thôi mà!” Hơn nữa chuyện này không liên quan đến bọn họ, nên Bàn Tử càng chột dạ, càng chứng tỏ Bàn Tử có vấn đề, tên kia cũng sẽ không bỏ qua cho Bàn Tử.

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Vạn Quý Quý trở nên hơi khó coi.

Thấy Vạn Quý Quý như vậy, Bàn Tử suy nghĩ một lát, quả quyết gật đầu, tiếp đó lại quay về chỗ ngồi, chỉ là nơi trước mặt này đã là một bãi chiến trường bừa bộn.

Những người khác cũng không dám lại gần, trên mặt bọn họ tràn đầy căng thẳng và hoảng sợ, ngay cả ông chủ cũng không dám thở mạnh một hơi, lúc này, Vương Diệp liếc nhìn ông chủ một cái.

Ý hắn rất rõ ràng, ám chỉ mình sẽ bồi thường, Độc Nhãn Lang thấy không ai để ý đến mình, hắn chợt chỉ vào Cừu Nhất Tuần quát lớn một tiếng, nói: “Các người tại sao vẫn còn ngẩn người ở đây?

Không mau gọi Cừu Nhất Tuần dậy đi, lẽ nào thật sự định để hắn cứ giả vờ ngất để trốn tránh chuyện này sao?” Vẻ mặt hắn tràn đầy khó chịu, lời này vừa dứt, Vương Diệp đã phản ứng lại, Vương Diệp thấy vẻ oán hận trên mặt hắn, lúc này Vương Diệp cũng hiểu.

Những chuyện Cừu Nhất Tuần làm năm đó đã gây ra tổn hại lớn đến mức nào cho Độc Nhãn Lang này, hơn nữa lúc đó Cừu Nhất Tuần cũng nói, là ra tay trong một mộ thất, điều đó có nghĩa là Cừu Nhất Tuần sau khi ra tay đã trực tiếp bỏ chạy, Độc Nhãn Lang này chỉ còn lại một con mắt, hơn nữa còn phải chịu đựng sự đau đớn kịch liệt và nguy cơ bị nhiễm trùng mà chết, loại nguy hiểm này không phải là nhỏ.

Đây là một chuyện có độ khó cực kỳ cao.

Bây giờ, hắn nói với Cừu Nhất Tuần, chỉ cần con mắt của Cừu Nhất Tuần, thực ra đã có thể coi là khoan hồng nhân đức rồi.

Nếu Vương Diệp là hắn, Vương Diệp đã sớm lấy mạng Cừu Nhất Tuần rồi, làm sao có thể còn đứng ở đây nói chuyện ôn hòa với Cừu Nhất Tuần chứ.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, Vương Diệp khẽ thở dài, lời lẽ thương hại còn chưa kịp thốt ra, lúc này Độc Nhãn Lang đã ngẩng cằm, nhìn mọi người phía trước.

Hắn cảm thấy việc con mắt năm đó bị lấy đi, thực ra là đã tạo nên hắn, nếu không phải vì mất đi con mắt, có lẽ hắn bây giờ đã không có lịch sử huy hoàng như vậy.

Hắn nghĩ đến những thứ mình đã lấy ra, vẻ mặt hắn cũng tràn đầy phấn khởi.

Trong khi hắn đang vui mừng vì chuyện này, cũng nhận ra mình đang tự mãn, hắn vội vàng lắc đầu, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, không chút do dự bày tỏ suy nghĩ của mình.

Mục đích hắn đến đây chỉ có một.

Đó là báo thù, chỉ cần hắn báo thù xong, hắn có thể rời khỏi nơi này, hắn sẽ không tiếp tục đeo bám Cửu Nhất Tuần nữa.

Lời hắn vừa dứt, Vương Diệp khẽ thở dài, Vương Diệp gật đầu, hắn nhìn Cửu Nhất Tuần bên cạnh mình, sau đó lại vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hắn.

Khi Cửu Nhất Tuần tỉnh lại, hắn phát hiện Vương Diệp đều rất nghiêm túc, bọn họ thật sự muốn lấy con mắt của mình, Cửu Nhất Tuần mặt đã trắng bệch, hắn vội vàng lắc đầu, từng bước lùi lại phía sau, nhưng lúc này Độc Nhãn Lang cũng đã bước tới.

Độc Nhãn Lang nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, nghiêm túc kể với hắn, sau khi Cửu Nhất Tuần lấy đi con mắt của hắn năm đó, hắn một mình ở cái nơi quỷ quái đó đã thoát ra ngoài bằng cách nào.

Cửu Nhất Tuần lúc đó, vì có cao nhân giúp đỡ, nên hắn có thể dễ dàng chạy thoát, nhưng Độc Nhãn Lang này thì không, hơn nữa lúc đó Độc Nhãn Lang vì mất đi một con mắt, nên tầm nhìn của hắn rất mơ hồ, dựa vào con mắt còn lại, hắn căn bản không nhìn rõ những thứ đó, chỉ có thể tránh né những cái cơ bản.

Hơn nữa cả người hắn đều vô cùng thảm hại, đến khi hắn cuối cùng bò ra khỏi nơi đó, hắn đã không còn ra hình người nữa, nếu không phải có người đi ngang qua, tốt bụng cứu hắn, có lẽ hắn đã không thể sống đến bây giờ.

Nghĩ đến những chuyện này, vẻ mặt Độc Nhãn Lang tràn đầy thù hận, hắn nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, chỉ hận không thể giết chết tên này.

Nhưng nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp của mình, Độc Nhãn Lang cuối cùng vẫn nuốt xuống những ngọn lửa giận dữ và oán khí đó, hắn nhìn chằm chằm Cửu Nhất Tuần trước mặt, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi chỉ cần một con mắt của cậu, chuyện này coi như huề nhau, từ nay về sau tôi sẽ không còn đến tìm cậu gây rắc rối nữa, cậu cũng không được đến tìm tôi.” Nhưng lời Độc Nhãn Lang vừa dứt, Cừu Nhất Tuần lại lắc đầu, Cừu Nhất Tuần sống chết cũng không muốn đồng ý, yêu cầu này của hắn quá đáng rồi.

Cừu Nhất Tuần quả quyết đề nghị đưa tiền cho hắn, bất kể là bồi thường bao nhiêu, Cừu Nhất Tuần đều có thể bỏ ra, có thể khiến hắn không phải lo lắng về ăn mặc.

Nhưng khi Cừu Nhất Tuần nói những điều này, vẻ mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần phức tạp, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trong khóe mắt mang theo vài phần kỳ lạ, hắn còn chưa kịp nói gì.

Cừu Nhất Tuần thấy Độc Nhãn Lang không thèm đáp lại mình, nhất thời cũng tức đến nắm chặt nắm đấm, trên mặt mang theo vài phần khó chịu.

Đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, phần lớn mọi chuyện quả thực có thể dùng tiền để giải quyết, nhưng lúc đó Độc Nhãn Lang đã dùng mạng sống của mình để đánh cược.

Hắn đã thắng cược, nên hắn mới sống sót.

Nhưng bây giờ, Cừu Nhất Tuần lại muốn dùng tiền để chôn vùi những tội ác của mình.

Điều đáng ghê tởm nhất là Cừu Nhất Tuần từ đầu đến cuối, dường như đều không ý thức được mình đã làm sai.

Mà lại đang nghĩ cách dùng tiền để dàn xếp mọi chuyện.

Nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt Độc Nhãn Lang đã tràn đầy khó chịu.

Trong khi Độc Nhãn Lang đang tức giận vì chuyện này, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, hắn chợt nói với Vương Diệp: “Tôi cũng chỉ là nể mặt cậu, nên mới chỉ muốn một con mắt của hắn, nếu không tôi đã sớm phế hắn rồi.” Hắn có rất nhiều cách, khi nói những lời này.

Vương Diệp cũng gật đầu, sau đó vỗ vai hắn: “Tôi biết ý cậu, nhưng nếu hắn bây giờ không muốn đưa, vậy chúng ta chỉ có thể đưa hắn đến nơi khác trước, đợi đến khi nào hắn chịu đưa, thì trực tiếp ra tay thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Độc Nhãn Lang, nhưng Cừu Nhất Tuần lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, Cừu Nhất Tuần vẻ mặt phẫn nộ mắng chửi Vương Diệp.

Hắn cho rằng, tình cảm và giao tình của mình với Vương Diệp bao năm nay cũng không phải là giả, Vương Diệp bây giờ lại làm ra chuyện quá đáng như vậy, Cừu Nhất Tuần không thể nào chịu đựng được.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang tức giận, Độc Nhãn Lang trước mặt cũng bật cười, hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, trong mắt chỉ có một vẻ khinh miệt.

Tất cả mọi người đều nghĩ hắn muốn lấy mạng Cừu Nhất Tuần, nhưng thực chất, hắn chỉ muốn giác mạc của Cừu Nhất Tuần mà thôi, hơn nữa chỉ là giác mạc của một con mắt.

Những điều này đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, căn bản không có bất kỳ độ khó nào, Độc Nhãn Lang cũng đã nói hết tất cả mọi chuyện ra, sở dĩ hắn đến tìm Cừu Nhất Tuần chính là vì hắn cần giác mạc của Cừu Nhất Tuần để làm chuyện khác, khi hắn nói những lời này, Cừu Nhất Tuần cũng đã phản ứng lại, hắn sờ vào mắt mình, nhìn Độc Nhãn Lang, có vẻ suy tư nói: “Tôi còn tưởng anh muốn móc thẳng nó ra.” Nếu thật sự như vậy, Cừu Nhất Tuần là không thể chấp nhận được, Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần như vậy, Vương Diệp đẩy cánh tay hắn, cười khẩy đầy khinh thường: “Nếu phải làm như thế, cậu cũng nên đồng ý, chẳng lẽ cậu đã quên chuyện năm đó rồi sao?”

Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần khó chịu.

Lời này vừa dứt, Cừu Nhất Tuần lắc đầu, hắn đương nhiên nhớ, chỉ là không ngờ Vương Diệp lại tàn nhẫn đến vậy thôi.

Và lúc này, Độc Nhãn Lang nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, Độc Nhãn Lang lại một lần nữa mở miệng nói: “Cậu không cần nghĩ cách khác để lấy giác mạc của người khác, bởi vì tôi chỉ cần giác mạc của cậu.” Vẻ mặt Độc Nhãn Lang tràn đầy cố chấp, lời hắn vừa dứt, Cừu Nhất Tuần ngượng nghịu gật đầu, tâm tư của Cừu Nhất Tuần bị nhìn thấu, hắn vẻ mặt nặng nề nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt nói: “Vậy chúng ta phải đặt lịch phẫu thuật trước.” Cừu Nhất Tuần đang sắp xếp một loạt những việc tiếp theo, lúc này Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần chuyện không liên quan đến hắn, hắn có thể đi mua con lợn sữa quay của mình.

Hắn nhìn Vạn Quý Quý bên cạnh, vội vàng dẫn Vạn Quý Quý đi ngay.

Hai người bọn họ vừa mới đi, Độc Nhãn Lang trước mặt đã nhíu mày, Độc Nhãn Lang nhìn Cừu Nhất Tuần và Vương Diệp, sau đó vẻ mặt quả quyết mở miệng nói: “Nếu tôi không đoán sai, hai người các cậu đang định làm chuyện khác phải không.” Vẻ mặt hắn mang theo vài phần kỳ lạ, lời hắn vừa dứt, Vương Diệp nhíu mày, không biết phải làm sao.

Bởi vì hắn quá chắc chắn, mà Vương Diệp cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Độc Nhãn Lang trở nên hơi khó coi, hắn chỉ vào hướng Hùng Sơn, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, mở miệng nói: “Nếu hai người các cậu cần đến nơi đó, tôi khuyên hai người có thể từ bỏ đi, chỗ đó phiền phức hơn tôi nghĩ, hơn nữa tôi trước đây cũng đã đến đó thám thính qua rồi, không hề đơn giản như vậy đâu.” Khi hắn nói những chuyện này, vẻ mặt hắn tràn đầy vẻ nghiêm trọng, thấy hắn như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên hơi khó coi, hắn vẫn muốn moi thông tin từ hắn.

Kết quả Cừu Nhất Tuần còn chưa moi được thông tin, Độc Nhãn Lang đã cười khẩy, Độc Nhãn Lang lắc đầu, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt kiêu ngạo từ chối trả lời câu hỏi của hắn.

Bộ dạng hắn trông như thể, đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Độc Nhãn Lang trước mặt, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nói thật, tôi thật sự không tội ác như anh nghĩ đâu.” Vẻ mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy cẩn trọng và căng thẳng, chỉ là những lời này vừa dứt, Độc Nhãn Lang căn bản không tin, Độc Nhãn Lang chỉ ngẩng cằm, vẻ mặt chế nhạo nói: “Những chuyện này không liên quan đến tôi, tôi không nói cho cậu biết, cũng là tùy theo ý muốn của tôi.” Nói đến đây, hắn đi ra ngoài, dường như đang đợi ai đó đến, Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần rũ đầu ủ rũ như vậy, Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết đi đến trước mặt Độc Nhãn Lang này.

Vương Diệp nhìn Độc Nhãn Lang này, hắn còn chưa kịp nói gì, không ngờ Độc Nhãn Lang đã đề nghị muốn đưa Vương Diệp đi đến một nơi khác.

Vương Diệp nghe lời Độc Nhãn Lang này nói, lập tức gật đầu, không có ý kiến, Vương Diệp đi theo hắn rời đi, đồng thời, hắn nhìn xung quanh, vẻ mặt đầy tò mò nói với Độc Nhãn Lang: “Nếu không nhầm, anh chắc là muốn nói với tôi về chuyện bên Hùng Sơn phải không?” Khi câu hỏi này vừa dứt, Độc Nhãn Lang quả quyết gật đầu, Độc Nhãn Lang nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ kể về chuyện bên Hùng Sơn.

Khi hắn đang nói, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ quỷ dị, Vương Diệp không hiểu, tại sao hắn lại phải giấu diếm tên kia.

Cừu Nhất Tuần tuy làm việc hơi ngu.

Nhưng bây giờ hắn lại trước mặt mình, kể rõ những điều này ra, chẳng phải là quá kỳ quái sao?

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Loại đạo lý này Vương Diệp rất hiểu, bây giờ nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, Vương Diệp cũng vội vàng mở miệng cắt ngang lời hắn nói: "Được rồi, anh đừng nói nữa, tôi chỉ rất tò mò, tôi và Cừu Nhất Tuần rõ ràng là cùng một phe, lời như vậy anh nói trước mặt tôi và Cừu Nhất Tuần, chẳng phải cũng như nhau sao?" Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần kỳ lạ, lời hắn vừa dứt, Độc Nhãn Lang khẽ thở dài, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, tiếp đó lại hạ thấp giọng, nói rõ với Vương Diệp: Cừu Nhất Tuần này có rất nhiều chuyện đang giấu Vương Diệp, nếu Vương Diệp thật sự muốn tin Cừu Nhất Tuần, hắn chắc chắn sẽ chịu thiệt, mất trắng.

Ngoài điểm này ra, còn gì nữa không?

Khi hắn nói những lời này, vẻ mặt hắn tràn đầy vẻ nghiêm túc, Vương Diệp thấy hắn như vậy, Vương Diệp nhíu mày, không biết phải làm sao.

Trong khoảnh khắc này, tâm trạng Vương Diệp cũng trở nên hơi nặng nề, hắn khẽ thở dài, vỗ vai Độc Nhãn Lang, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết phải làm sao nữa." Những điều Độc Nhãn Lang nói quả thực đáng tin.

Chương 1165

Hơn nữa còn có một nguyên nhân để tin hắn.

Tuy nhiên, Vương Diệp lại cảm thấy phần lớn sự việc không giống như anh ta nói.

Thấy Vương Diệp như vậy, Độc Nhãn Lang biến sắc, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt nặng nề nói: "Nếu anh không tin thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao thì lời tôi cũng đã nói đến đây rồi." Độc Nhãn Lang vừa nói vừa hất cằm, thái độ anh ta thể hiện rõ là như vậy.

Vương Diệp thấy anh ta thế, cũng cau mày, trầm ngâm nói: "Dù tôi có tin tất cả những gì anh nói, nhưng bây giờ tôi còn có việc khác phải làm, nên tôi phải đi trước." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về phía Cừu Nhất Tuần, rõ ràng không muốn ở lại với Độc Nhãn Lang nữa.

Thấy Vương Diệp như vậy, Độc Nhãn Lang gật đầu, không có ý kiến gì.

Anh ta nhìn Vương Diệp rời đi, sau đó lại bất lực gọi với theo bóng lưng anh: "Anh mà đặt hy vọng vào Cừu Nhất Tuần thì nhất định sẽ hối hận đấy, người này không đáng để anh dựa vào đâu." Hơn nữa, trên người Cừu Nhất Tuần còn rất nhiều bí mật, cho dù nhìn anh ta có vẻ ngốc nghếch, nhưng thực tế kiểu người này mới là đáng sợ nhất, bởi vì Cừu Nhất Tuần có thể vừa liên hệ với Uông gia, vừa giữ quan hệ tốt với Vương Diệp.

Điểm đó đã nói lên rằng Cừu Nhất Tuần là người đại trí nhược ngu.

Hơn nữa, thái độ và biểu cảm của anh ta trước mặt Vương Diệp là như thế nào, Vương Diệp vẫn nhớ như in, Độc Nhãn Lang cũng không ngoại lệ, Độc Nhãn Lang vẫn luôn đứng ở cửa nhìn.

Chỉ là những người đó không phát hiện ra mình.

Nhưng thực tế, ngay cả khi Độc Nhãn Lang không đến nhắc nhở, Vương Diệp cũng có thể hiểu những đạo lý này.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, mỉm cười nói với anh ta: "Ít nhất hôm nay cũng là sinh nhật của Bàn Tử, dù sao đi nữa, anh cũng nên chuẩn bị một chút quà chứ." Nhưng lời Vương Diệp vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần đã nhướng mày, Cừu Nhất Tuần thấy vẻ mong đợi trên mặt Bàn Tử, đột nhiên nửa cười nửa không nói: "Hay là tôi đưa mấy người Uông gia đến đây, cho các anh chút bất ngờ và ngoài ý muốn nhé!" Mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ hưng phấn.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức sầm mặt xuống, Bàn Tử lườm anh ta, sốt ruột nói: "Anh mà không đưa tiền ra thể hiện tấm lòng thì tôi cũng không thèm chấp, nhưng vào cái ngày đại hỉ này, anh lại nói mấy lời đó, chẳng phải đang chọc tức tôi sao?" Bàn Tử vừa nói vừa đập bàn, anh ta trực tiếp đứng dậy, sốt ruột la lối.

Lời anh ta vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần nhìn anh ta, bất lực thở dài.

Đồng thời cũng cực kỳ nghiêm túc giải thích với họ, nhưng lời giải thích của Cừu Nhất Tuần, căn bản không ai nghe lọt tai.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Cừu Nhất Tuần, sau đó nói với anh ta một vài lời thâm thúy: "Nếu mấy người Uông gia thật sự đến, thì tôi nghĩ tôi có thể triệt để giải quyết bọn họ, hơn nữa cũng có thể tiễn cả anh và mấy người Uông gia đi cùng một lúc." Mặt Vương Diệp mang theo vài phần kiêu ngạo.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần cau mày, nhìn Vương Diệp trầm ngâm nói: "Bất kể làm việc hay nói chuyện, đừng nói quá chắc chắn, vạn nhất sơ suất một cái là thất tán thì gay go rồi." Cừu Nhất Tuần cười tủm tỉm nói.

Khi anh ta nói những lời này, Vương Diệp cũng gật đầu.

Trong đầu anh hiện lên những lời mà Độc Nhãn Lang đã nói với anh.

Hơn nữa, lần này vì Độc Nhãn Lang xuất hiện, kế hoạch của họ cũng buộc phải trì hoãn.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp khẽ thở dài, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, đầy vẻ tiếc nuối nói với anh ta: "Tôi vẫn muốn sớm vào trong hang động đó.

Xem xem cái thuyền đó rốt cuộc là chuyện gì?

Tôi cũng tò mò, con sông đó là sao nữa?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần lại vỗ đầu nhắc nhở Vương Diệp rằng tấm bia đá bên kia vẫn chưa được che lại, có thể có dân làng đi vào.

Kết quả, khi những lời này thốt ra, Vương Diệp chỉ cười lạnh, Vương Diệp căn bản không cho rằng Cừu Nhất Tuần là loại người như vậy.

Vương Diệp hất cằm, không để Cừu Nhất Tuần vào mắt.

Thấy Vương Diệp như vậy, mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vẻ lo lắng.

Anh ta còn chưa kịp giải thích, Vương Diệp đã vỗ vai anh ta, nghiêm túc nói: "Anh có tính cách thế nào?

Là loại người ra sao, tôi đều hiểu rõ.

Nơi đó có ai đã đi qua rồi, súng của chúng ta từ đâu ra?

Chúng ta đều biết rõ, anh cũng không cần phải tiếp tục giả vờ ngây thơ trước mặt chúng ta nữa." Giả vờ vẻ vô tội đó, chẳng lẽ thật sự nghĩ mình có thể lừa được tất cả mọi người sao?

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, anh cũng nhướng mày.

Khi những lời này thốt ra, mặt Cừu Nhất Tuần biến sắc.

Anh ta nhìn Vương Diệp cười gượng gạo, và nói rằng mình chỉ là đã quên.

Lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp không để tâm, mà lúc này, Bàn Tử cũng cau mày, Bàn Tử nhìn Cừu Nhất Tuần, trầm ngâm nói: “Tôi cứ cảm thấy cái tên này có âm mưu.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần lắc đầu, Cừu Nhất Tuần còn chưa kịp phủ nhận, Vương Diệp liền nhìn chằm chằm Bàn Tử, cười nói: “Mặc kệ tên này có âm mưu hay không, thực ra đều không quan trọng.

Điều chí mạng nhất là bản chất của anh ta.” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên khó coi.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, bất lực nói với anh ta: “Nếu anh thực sự giấu chúng ta nhiều chuyện như vậy, thì chúng ta sau này cũng không cần tiếp tục hợp tác nữa.” Bàn Tử nghiêm túc nói, nhưng những lời này của Bàn Tử lại yếu ớt, bởi vì mọi người đều hiểu tính cách của Bàn Tử, hơn nữa năng lực của Bàn Tử, mọi người đều thấy rõ.

Vương Diệp cười cười, không nói gì thêm với Bàn Tử.

Lúc này Cừu Nhất Tuần dường như gật đầu, nghe lọt tai những gì Bàn Tử nói, nhưng thực tế, Cừu Nhất Tuần đang nghĩ gì, chỉ có bản thân anh ta biết.

Khi Vương Diệp và Bàn Tử đang ăn mừng sinh nhật ở đây, mặt những người khác cũng tràn đầy hưng phấn.

Nơi này tuy vừa xảy ra một màn náo loạn, nhưng lại không ảnh hưởng đến không khí của họ.

Sau khi Vương Diệp bồi thường tiền, liền dẫn Bàn Tử đi về một hướng khác.

Những người còn lại đi theo sau Vương Diệp.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng la hét quen thuộc vang lên bên tai.

Vương Diệp cau mày, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra là đám người Uông gia, bọn họ cầm rìu trong tay, sốt ruột nói: “Vương Diệp ở chỗ đó, mau đuổi theo cho tôi.” Bọn họ tức giận la hét ầm ĩ.

Nghe thấy tiếng của bọn họ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, Vương Diệp vội vàng kéo tay Bàn Tử, dẫn anh ta nhanh chóng bỏ chạy.

Thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử quay đầu nhìn những người phía sau, sau đó lại nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, tức giận nói: “Anh đúng là dám thật.” Anh ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Lúc này Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu, lời giải thích của anh ta còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp đã bảo Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh trèo qua bức tường, bò vào trong con hẻm đó.

Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể tăng tốc độ bỏ chạy.

Nhưng Cừu Nhất Tuần lại không thể trèo qua, bởi vì Bàn Tử dùng sức đẩy anh ta một cái, Cừu Nhất Tuần trực tiếp lăn một vòng trên đất.

Lúc này Bàn Tử cũng thấy những người kia đi tới đỡ anh ta dậy.

Bàn Tử lập tức tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhìn bọn họ nói với vẻ không tình nguyện: “Các anh dừng lại một chút, nghe tôi giải thích mọi chuyện.

Mọi việc không tệ như các anh nghĩ đâu, các anh bây giờ vội vàng bỏ chạy là không có lợi đâu.” Mặt Cừu Nhất Tuần đầy vẻ bất lực, chỉ là những lời này thốt ra, không chỉ Bàn Tử không tin, mà ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy buồn cười.

Bọn họ nhanh chóng rời đi, không thèm trả lời Cừu Nhất Tuần.

Sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, anh ta thở dài thật sâu, nhìn những người bên cạnh mình, bất lực nói: “Sao các anh lại đến vội vàng thế chứ?

Chẳng lẽ không thể bàn bạc thời gian đàng hoàng rồi mới ra ngoài sao?” Mặt anh ta đầy vẻ sốt ruột.

Lời này vừa thốt ra, đám người Uông gia chỉ cười ha ha, bọn họ tỏ ra vô cùng chất phác, thật thà.

Lúc này Vương Diệp đã dẫn Hạo Thiên Chân lên xe đi.

Độc Nhãn Lang lái xe phía trước, anh ta lái xe máy, đồng thời cũng lớn tiếng nói với Vương Diệp: “Các anh đi theo tôi, tôi có thể đưa các anh đến nơi an toàn.” Nghe Độc Nhãn Lang nói vậy, Vương Diệp cau mày, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn chọn đi theo Độc Nhãn Lang, bởi vì phía sau đã truyền đến tiếng còi ô tô.

Rõ ràng, đám người Uông gia đã đến rồi.

Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực về điều này, nếu không phải vì Độc Nhãn Lang luôn dẫn đường phía trước, chưa chắc họ đã có thể chạy đến nơi hoang vu hẻo lánh này.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn môi trường xung quanh, sau đó nhìn Độc Nhãn Lang, bất lực nói: “Bây giờ chúng ta an toàn rồi phải không?" Lời Vương Diệp vừa hỏi ra, Độc Nhãn Lang gật đầu, nhưng Độc Nhãn Lang vỗ trán Vương Diệp lại cười nói với anh: "Tôi sớm đã đoán Cừu Nhất Tuần sẽ trở mặt rồi." Mặc dù cuộc chạy trốn lần này quả thực khá kích thích, nhưng đối với tất cả mọi chuyện, Độc Nhãn Lang đều nắm trong tay, nên nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Độc Nhãn Lang cũng mang vài phần mặc niệm.

Anh ta có chút đồng tình với Vương Diệp.

Tuy nhiên, những hành động của Độc Nhãn Lang, Vương Diệp căn bản không để tâm, anh chỉ nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, sau đó, trầm ngâm nói với Bàn Tử: "Chắc là chúng ta thời gian tới đều phải ở lại chỗ này thôi, đám người Uông gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua chúng ta đâu." Lời nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh ta cau mày, đau khổ nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Nhưng trước đó anh không phải đã thỏa thuận với Uông Nhất Hải rồi sao?" Giọng điệu anh ta mang theo vài phần tò mò.

Khi những lời này thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử nói với vẻ mệt mỏi: "Dù đã thỏa thuận rồi, nhưng mọi người cũng có ngày trở mặt, hơn nữa chúng ta tin Uông Nhất Hải cũng vô ích." Điều khiến người ta tức giận nhất, vẫn là hành động của tên Cừu Nhất Tuần này.

Vừa nghĩ đến Cừu Nhất Tuần cái tên ngốc này, Vương Diệp đã tức đến nghiến răng.

Thấy Vương Diệp tức giận như vậy, Bàn Tử cũng đẩy tay anh ta nói: "Thôi đi, anh đừng vì Cừu Nhất Tuần mà tức giận nữa, tên này không đáng để chúng ta phải tức giận đâu." Bàn Tử nghiêm túc nói.

Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, Vương Diệp cũng hỏi anh ta về nơi đi sắp tới.

Nào ngờ, Độc Nhãn Lang lại có tính tự bảo vệ rất cao.

Đối mặt với những câu hỏi của Vương Diệp, Độc Nhãn Lang lắc đầu.

Lúc này Vạn Quý Quý cũng đi tới.

Vạn Quý Quý cầm vũ khí trong tay nhìn chằm chằm Vương Diệp, nghiêm túc nói: "Tôi và những người trong gia tộc tôi tuy là tự tư tự lợi, nhìn có vẻ là những kẻ vô tâm vô phế, nhưng thực tế, nếu muốn liên kết lại để làm một số việc, chúng tôi vẫn rất đoàn kết." Hàm ý của Vạn Quý Quý là anh ta có thể giúp Vương Diệp giải quyết những rắc rối này.

Khi anh ta nói những lời này, Vương Diệp cười ha ha, Vương Diệp lắc đầu, vỗ vai anh ta, bình tĩnh nói: "Thôi đi, anh mà xử lý những chuyện này, chỉ rước thêm không ít phiền phức vào mình, hơn nữa tôi cũng không muốn những người trong gia tộc anh để mắt đến anh." Với năng lực của Vương Diệp mà nói, giải quyết những chuyện này, thực ra cũng không phải là khó khăn.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mặt Trương Khởi Linh lộ ra vài phần phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp trầm ngâm nói: "Nếu thật sự không còn cách nào, thì chỉ có thể xông ra ngoài đánh một trận với đám người Uông gia thôi, dù sao chúng ta cũng không sợ." Trương Khởi Linh vừa nói vừa hất cằm, thái độ Trương Khởi Linh thể hiện ra đúng là không sợ chết, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: "Đừng nghĩ như vậy, chúng ta vẫn còn đường lui, huống hồ nếu chúng ta thực sự vì bọn họ mà sợ hãi, thì không đáng chút nào." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh cười gật đầu.

Vạn Quý Quý nhìn cảnh tượng trước mắt, Vạn Quý Quý than thở một tiếng, rầu rĩ nói: “Các anh làm như vậy không được đâu, nhất định sẽ hối hận đấy, đối với những rắc rối này, nhất định phải chủ động tấn công, mới có thể diệt cỏ tận gốc.” Vạn Quý Quý nghiêm túc nói.

Nhưng khi những lời này thốt ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như thường, sắc mặt Vạn Quý Quý cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Chương 1166

Lúc này Vạn Quý Quý khẽ thở dài, nhìn xung quanh, bất lực nói với Vương Diệp: “Cứ ở mãi chỗ này cũng không phải là cách, Uông gia vẫn phải giải quyết.” Đối mặt với lời nói này của Vạn Quý Quý, Vương Diệp cũng chỉ bất lực thở dài.

Vương Diệp vỗ vai Vạn Quý Quý, mệt mỏi nói: “Chỉ là lần này thật đáng tiếc, đã liên lụy đến anh.” Đối với Vương Diệp mà nói, Vạn Quý Quý hoàn toàn có thể không bị cuốn vào sóng gió, nhưng bây giờ vì Vạn Quý Quý đi theo họ, nên đám người Uông gia cũng tự nhiên sẽ để mắt đến anh ta.

Nhìn Vạn Quý Quý trước mặt, mặt Vương Diệp lộ ra vài phần áy náy, nhưng không ngờ Vạn Quý Quý nghe lời Vương Diệp, anh ta trực tiếp lắc đầu, anh ta qua loa nói với Vương Diệp: “Những thứ này có đáng gì đâu?

Uông gia đến một đợt, tôi đánh một đợt là được rồi, tôi từ trước đến nay chưa từng sợ bọn họ, huống hồ con cháu gia tộc chúng tôi khi được rèn luyện, không có gì là không sợ hãi cả.” Mặt anh ta đầy vẻ nghiêm túc.

Khi nói về những chuyện này, anh ta cũng nhắc đến chuyện của gia tộc mình.

Lúc này Vương Diệp mới biết, những gì họ trải qua từ nhỏ đến lớn đều phi thường.

Cũng chính vì điểm này, nên Vạn Quý Quý không sợ hãi những thứ này.

Vạn Quý Quý chỉ bình tĩnh nhìn xung quanh, sau đó lại cười nói với Vương Diệp: “Nếu đám người Uông gia thật sự đến sớm, thì tôi nghĩ những người như chúng ta sẽ gặp không ít rắc rối, nhưng cũng có kết quả tốt, đó là, mượn cơ hội lần này để tìm ra điểm đột phá.” Mặt Vạn Quý Quý mang theo vài phần phức tạp.

Khi anh ta nói những thứ này, mặt anh ta đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng Vương Diệp lại không hiểu, điểm đột phá mà Vạn Quý Quý nói là ở đâu.

Khi Vương Diệp đang suy nghĩ những chuyện này, Độc Nhãn Lang cũng đi tới.

Độc Nhãn Lang hài lòng gật đầu, anh ta vỗ vai Vạn Quý Quý, rất vui vẻ nói: “Xem ra nhóc không phải đồ ngốc, những chuyện này nhóc vẫn hiểu.” Mặt Độc Nhãn Lang mang theo vài phần hưng phấn.

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Vương Diệp, Độc Nhãn Lang lắc đầu, nhìn Bàn Tử và những người khác trước mặt, anh ta không chút do dự kể lại toàn bộ sự việc lần này.

Thực ra, việc đám người Uông gia có thể tìm đến đây, Cừu Nhất Tuần cũng có công.

Tại sao Cừu Nhất Tuần lại làm những chuyện như vậy, khiến bọn họ rơi vào cảnh bị truy sát, điều đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng, nếu Cừu Nhất Tuần có thể mượn cơ hội lần này để lấy được sự tin tưởng của Vương Diệp và bọn họ, thì thực ra đây cũng là một chuyện tốt.

Đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, để đạt được mục đích, anh ta có thể bất chấp thủ đoạn.

Hiện tại những chuyện này là do Cừu Nhất Tuần tự mình làm ra, Độc Nhãn Lang cũng đã quen rồi.

Khi Độc Nhãn Lang nói những điều này, Vương Diệp thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh ta.

Mắt Vương Diệp cũng tràn đầy bất lực.

Dù sao thì thái độ của Độc Nhãn Lang, nhìn có vẻ là thật, còn Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: "Tôi nghĩ thời gian tới, có lẽ cần anh ra ngoài mạo hiểm một chuyến, anh phải ở bên ngoài đó theo dõi bọn họ." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Độc Nhãn Lang lắc đầu.

Độc Nhãn Lang còn chưa kịp nói gì, nhưng lúc này Trương Khởi Linh đã cười nói với Vương Diệp: "Tôi hiểu ý anh, anh bảo tôi theo dõi Cừu Nhất Tuần, tôi chắc chắn có thể khiến anh ta ngoan ngoãn, hơn nữa tên này vừa có động tĩnh gì, tôi cũng sẽ thông báo cho anh ngay lập tức." Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Độc Nhãn Lang lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta vỗ ngực, sắc mặt có chút bất lực nói: "Thực ra về tình hình bên phía Uông gia, tầm nhìn xung quanh đây tôi vẫn có thể nắm bắt được, nên anh không cần tự mình phái người ra ngoài.

Tuy nhiên, nếu anh muốn đi điều tra Cừu Nhất Tuần, thì anh cứ đi đi!" Mặt anh ta mang theo vài phần hưng phấn.

Khi lời này thốt ra, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự kích động của Độc Nhãn Lang.

Vương Diệp nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, mặt mang vài phần phức tạp, sau đó, không chút do dự nói: "Nếu tôi không đoán sai, anh chắc không chỉ muốn đôi mắt của Cừu Nhất Tuần đâu." Nói đến đây, Vương Diệp chỉ dừng lại.

Độc Nhãn Lang gật đầu, chỉ cần một con ngươi thì làm sao đủ?

Còn tên anh ta, mặc dù anh ta chưa từng nói ra, nhưng Vương

Diệp dùng Độc Nhãn Lang để gọi anh ta, anh ta cũng không có ý kiến gì, rõ ràng người này có tấm lòng khá rộng rãi.

Hơn nữa anh ta cũng không giống Cừu Nhất Tuần, giấu giếm nhiều mưu tính, còn có nhiều tâm tư như vậy.

Nghĩ đến những gì Cừu Nhất Tuần đã làm, mặt Vương Diệp đã lộ ra vẻ bất lực, Vương Diệp lắc đầu, nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, thần sắc có chút phức tạp nói: “Lúc đó anh hợp tác với Cừu Nhất Tuần chắc mệt lắm phải không?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Độc Nhãn Lang mỉm cười.

Nghe lời Vương Diệp, Độc Nhãn Lang dứt khoát gật đầu, sau đó, rầu rĩ nói: “Khi tôi hợp tác với anh ta lúc đó, tôi chưa từng nghĩ tên này lại có nhiều ý kiến như vậy, mà những người bên cạnh anh ta, chẳng có tác dụng gì cả, tôi cũng không biết tại sao anh ta lại bảo vệ những gia nô đó đến vậy.” Khi nói về những chuyện này, trên mặt anh ta chỉ có một vẻ kinh ngạc, bởi vì đa số các gia đình phú quý đều không coi trọng những gia nô này, đặc biệt là với thân phận như Cừu Nhất Tuần.

Bọn họ thường khi vào những nơi đó, cơ bản gia nô đều là đi làm vật hy sinh, nhưng Cừu Nhất Tuần lại coi trọng sinh mạng của bọn họ hơn cả người có khả năng như mình.

Nghĩ đến điểm này, mặt Độc Nhãn Lang lộ ra vài phần bất lực.

Khi anh ta nói về những chuyện này, Vương Diệp cũng cười cười.

Những điều này đối với Vương Diệp mà nói, thực ra cũng là chuyện thường tình, anh sớm đã quen rồi.

Bây giờ, nhìn ngọn núi lớn trước mặt, Vương Diệp đột nhiên nghĩ đến một điểm quan trọng, đó là Cừu Nhất Tuần nhất định sẽ dẫn họ vào, anh ta không thể cứ mãi đợi ở đó.

Hơn nữa, mặc dù đám người Uông gia sẽ mang lại mối đe dọa cho họ, nhưng Vương Diệp tin rằng, không lâu nữa, Cừu Nhất Tuần sẽ giải quyết những rắc rối này, đồng thời, sau khi giải quyết xong, còn đặc biệt chạy đến trước mặt họ để đòi công.

Giống hệt như Vương Diệp đoán, Cừu Nhất Tuần quả nhiên đã đến trước mặt họ đòi công, hơn nữa anh ta đã tìm chính xác vị trí của Vương Diệp và bọn họ, mặc dù anh ta tự mình đến một mình.

Nhưng khi anh ta đến trước mặt mình, Vương Diệp vẫn bị giật mình.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, hốc mắt mang theo vài phần phức tạp.

Và lúc này, Hạo Thiên Chân cũng lấy ra một thiết bị định vị từ túi đồ của mình.

Mặt anh ta mang theo vài phần bất lực, anh ta lắc đầu, khi ném thứ này trước mặt Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần cười gượng gạo, anh ta xoa xoa mũi.

Nhìn những người trước mặt, hết lời khuyên nhủ giải thích với họ, rằng mình chỉ vì quá lo lắng cho sự an toàn của họ, nên mới làm ra chuyện như vậy.

Nhưng thực tế trong lòng anh ta nghĩ gì, chỉ có bản thân anh ta biết.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, có chút nghiêm trọng nói với anh ta: “Chúng ta không có chuyện gì cả, anh cũng không cần phải đặc biệt đến quan tâm.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần cau mày, anh ta cảm thấy lời Vương Diệp nói có chút không đúng, bởi vì thái độ của Vương Diệp nhìn có vẻ lạnh như băng.

Lúc này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt ủ rũ nói: “Chuyện bên Uông gia, tôi thật sự không biết là chuyện gì, tôi chỉ là trên đường nhìn thấy mấy thủ hạ của họ, nên tôi mới cảm thấy Uông gia có lẽ sắp đến rồi.” Anh ta không giải thích thì thôi.

Bây giờ vừa giải thích, Vương Diệp nghe xong liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần, lạnh nhạt nói: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, tôi tin chuyện này không liên quan gì đến anh, anh cũng không cần phải bào chữa quá nhiều ở đây.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lãnh đạm.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút nghiêm trọng, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đột nhiên nói: “Tính cách của anh luôn như vậy, anh sẽ không thật sự nghĩ rằng, tôi có liên hệ với người bên Uông gia đó chứ?” Mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần sốt ruột.

Lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp không trả lời, nhưng Độc Nhãn Lang cũng đi đến bên cạnh Cừu Nhất Tuần, nhìn anh ta một cái.

Thấy vẻ điên cuồng trên mặt Độc Nhãn Lang, Cừu Nhất Tuần lập tức trợn trắng mắt.

Lúc này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, anh ta đẩy tay Độc Nhãn Lang, nhìn Độc Nhãn Lang, sốt ruột nói: “Bây giờ là lúc nào rồi, anh còn muốn đôi mắt của tôi, anh cứ đợi tôi giải quyết xong chuyện này đã, chúng ta hẵng nói chuyện khác, đôi mắt này đối với anh mà nói, nhất thời nửa khắc cũng chưa dùng đến đâu.” Anh ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thấy anh ta tức giận như vậy, sắc mặt Độc Nhãn Lang trở nên khó coi, Độc Nhãn Lang cau mày, không nhịn được nói với anh ta: “Đây là anh tự mình đã hứa với tôi.” Độc Nhãn Lang nói là sự thật.

Vương Diệp thấy hai người họ cãi nhau không ngừng, Vương Diệp đột nhiên cười nói với Cừu Nhất Tuần: "Tôi tin chuyện bên Uông gia, không liên quan gì đến anh, nhưng đôi mắt mà anh nợ anh ta, anh cũng nên trả cho anh ta rồi chứ?" Vương Diệp vừa nói vừa đẩy tay Cừu Nhất Tuần.

Thấy Vương Diệp như vậy, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu.

Lúc này Độc Nhãn Lang cũng vây quanh Cừu Nhất Tuần.

Vương Diệp cũng chặn đường đi của Cừu Nhất Tuần.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần vô cùng nghiêm túc nói: "Dù sao anh cũng đã hứa với anh ta rồi, bây giờ đưa đôi mắt cho anh ta chắc không sao đâu." Vương Diệp cười tủm tỉm nói.

Nhưng những lời này vang lên bên tai, Cừu Nhất Tuần chỉ cảm thấy cay đắng.

Cừu Nhất Tuần ôm đầu, nhìn hai người họ nói với vẻ mặt đau khổ: "Ngày tháng đã khó khăn như vậy rồi, tại sao các anh còn muốn hành hạ tôi thế chứ?

Chẳng lẽ làm những chuyện như vậy khiến các anh vui lắm sao?" Giọng điệu Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần sốt ruột.

Lời này vừa thốt ra, ngược lại khiến Vương Diệp và Độc Nhãn Lang trở thành tội nhân.

Hai người họ nhìn nhau, đột nhiên cười ha ha nói: "Đương nhiên sẽ không khiến chúng ta vui, chỉ là anh đã đồng ý rồi, nên anh cũng nên thực hiện lời hứa." Hai người họ hất cằm, giọng điệu mang theo vài phần kiêu ngạo.

Thấy Vương Diệp đứng về phía Độc Nhãn Lang, Cừu Nhất Tuần lại đột nhiên nói: "Tình hình bên Uông gia, trừ tôi ra, không ai có thể giúp anh giải quyết.

Nếu bây giờ anh muốn đối đầu với tôi, anh cứ thử xem kết cục sẽ ra sao.” Anh ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, lời đe dọa trong giọng điệu anh ta không phải là giả.

Nhưng Vương Diệp nghe xong, liền cười ha ha.

Vương Diệp che miệng, nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ kinh ngạc nói: “Vậy ra bây giờ anh đang đe dọa tôi sao?

Anh nghĩ làm như vậy có tác dụng sao?

Chơi trò này thật sự có thể dọa được tôi sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần mỉm cười.

Khi lời này thốt ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không chút né tránh nói: “Thực ra lần này Uông gia sở dĩ tìm đến, một phần là vì anh, một phần khác là vì tôi.” Mặt anh ta mang theo vài phần bất lực.

Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp gật đầu.

Uông gia tại sao lại tìm đến, Vương Diệp biết rõ, chính là vì anh đã trêu chọc Uông Tàng Hải, nên những người này mới tức giận với anh.

Hơn nữa, bọn họ muốn lấy mạng anh.

Nghĩ đến chuyện này, hốc mắt Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực.

Anh nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt còn chưa kịp nói gì, Cừu Nhất Tuần đã nói ra.

Anh ta nói cho Vương Diệp biết đám người Uông gia, muốn tiến vào mộ thất đó, nên tiếp theo mọi người có thể sẽ cùng đi trên con thuyền đó.

Hơn nữa, người của Uông gia đã liên hệ với anh ta rồi.

Bọn họ hy vọng Vương Diệp có thể nói chuyện đàng hoàng với họ, ít nhất là đừng cứ lẩn trốn như vậy, và người mà họ phái đến chính là anh ta (Cừu Nhất Tuần).

Tuy nhiên, sau khi Cừu Nhất Tuần nói những lời này, không chỉ Vương Diệp cười, mà ngay cả Độc Nhãn Lang ở bên cạnh cũng bật cười.

Độc Nhãn Lang lắc đầu, nhìn Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Thôi đi, tôi sớm đã đoán được tính cách của anh rồi.

Chương 1167

Bọn họ chắc là đã bao vây ngọn núi này rồi phải không?” Mặt Độc Nhãn Lang mang theo vẻ hưng phấn.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp cau mày.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp lạnh lùng như vậy, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu, Cừu Nhất Tuần kéo tay Vương Diệp.

Mặt anh ta mang theo vài phần cấp thiết, lời giải thích còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên tai.

Vương Diệp quay đầu lại nhìn, phát hiện đám người Uông gia đều đang chạy đến.

Những điều này giống hệt như Độc Nhãn Lang đoán.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, lời anh còn chưa nói ra, Cừu Nhất Tuần đã lắc đầu, bất lực nói: “Thật sự là bất đắc dĩ.” Lời Cừu Nhất Tuần nói đến đây, Độc Nhãn Lang đứng bên cạnh đã cười phá lên.

Hai người họ sẽ không tin lời Cừu Nhất Tuần nói.

Lúc này Bàn Tử lại trực tiếp xông tới.

Anh ta trực tiếp ra tay với Cừu Nhất Tuần.

Hành động của Bàn Tử làm tất cả mọi người giật mình.

Vương Diệp cũng không ngờ Bàn Tử tên này lại hung hãn đến vậy.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, bất lực nói: “Anh đánh anh ta cũng vô ích thôi, thà bình tĩnh một chút còn hơn.” Vương Diệp nói là thật, Bàn Tử nghe xong, sắc mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Anh ta nhìn Độc Nhãn Lang trước mặt, sau đó lại chỉ vào mũi Cừu Nhất Tuần nói: “Tất cả mọi chuyện đều do anh ta mà ra, nên bây giờ giải quyết anh ta, hoặc là uy hiếp anh ta, đám người Uông gia chắc sẽ không làm gì chúng ta đâu.” Tuy nhiên, lời Bàn Tử vừa thốt ra, đám người Uông gia cũng đi tới.

Người đi đầu là Uông Nhất Hải.

Mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần hưng phấn, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Sau đó, không chút né tránh nói: “Lâu rồi không gặp, anh có quên những chuyện mình đã làm trước đây không?” Mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần tò mò.

Câu hỏi của anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp cau mày, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Vương Diệp im lặng không nói, Uông Nhất Hải lại cười nói: “Lần trước trêu chọc chúng tôi, chắc là vui lắm hả?” Giọng điệu Uông Nhất Hải mang theo vài phần kiêu ngạo.

Uông Nhất Hải vừa dứt lời, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên khó coi.

Cậu cau mày, nhìn Uông Nhất Hải đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi đã nói rồi, năng lực của tôi có hạn.

Tôi có thể làm là dốc sức giúp các anh thực hiện tâm nguyện, nhưng nếu tâm nguyện không thành, tôi cũng không biết phải bù đắp thế nào.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Khi Uông Nhất Hải nghe thấy, trong mắt y chỉ có một vẻ lạnh nhạt.

Nhưng lúc này, Bàn Tử đã cầm dao kề vào cổ Cừu Nhất Tuần.

Động tác của Bàn Tử quá nhanh, đến cả Vương Diệp cũng giật mình.

Cậu nhìn Bàn Tử trước mặt, chỉ cảm thấy gã này như biến thành người khác.

Trước đây, Bàn Tử làm việc gì cũng rụt rè, không dám lớn tiếng.

Thế nhưng giờ đây Bàn Tử lại làm ra chuyện như vậy, Vương Diệp cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cậu nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: "Sao biểu ca lại cả gan như vậy chứ?" Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe Vương Diệp nói, trên mặt Bàn Tử chỉ có vẻ bình tĩnh.

Anh nhìn những người bên cạnh, không nhịn được nói với họ: "Mấy người đừng đứng đực ra đó nữa, mau qua đây giúp một tay đi.

Xử lý gã này xong thì chúng ta mới có thể đối phó với rắc rối tiếp theo." Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần hưng phấn.

Nhưng lời Bàn Tử vừa nói ra, sắc mặt mọi người lại trở nên khó coi.

Họ khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử đầy vẻ sốt ruột nói: "Anh bình tĩnh một chút đã." Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân là người đầu tiên bước ra, nhìn anh ta nói: "Anh nóng nảy không giải quyết được vấn đề đâu, huống hồ những thứ nên đến thì dù thế nào chúng ta cũng không tránh được.

Nếu thật sự phải cùng nhau đến chỗ Mục sư đó, thì chúng ta chỉ có thể đồng ý." "Đúng vậy, những chuyện này anh đâu phải không biết." Hai người họ khuyên nhủ, khiến sắc mặt Bàn Tử dịu đi một chút.

Lúc này, Cừu Nhất Tuần đã sợ đến tái mét mặt, chân y run lẩy bẩy.

Y nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Y còn chưa kịp nói gì, thì Bàn Tử đã trực tiếp cầm con dao trong tay, khẽ cứa vào cổ y, nhưng không ngờ con dao còn chưa kịp cứa đứt da thịt y.

Cừu Nhất Tuần lúc này liền phản công lại Bàn Tử.

Bàn Tử còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị Cừu Nhất Tuần giẫm xuống đất, mặt anh ta úp chặt xuống nền.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng xông lên.

Cậu một tay đánh vào chỗ đau của Cừu Nhất Tuần.

Ngay lập tức, Cừu Nhất Tuần lùi lại mấy bước, y ôm lấy bắp chân mình, mặt đầy đau đớn.

Y nhìn Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột nói: “Cậu muốn tôi chết sao?” Giọng điệu của y mang theo vài phần phẫn nộ.

Những lời này vừa thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bất lực.

Vương Diệp lắc đầu, rất bình tĩnh nói: “Những chuyện này đều do ông tự chuốc lấy.

Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ra tay sát hại ông, hơn nữa cũng là ông lật lọng, nên mới có chuyện như vậy.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Lời này vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần lập tức ha hả cười lớn, ngay cả Bàn Tử lúc này cũng cau mày, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt.

Cừu Nhất Tuần lúc này cũng kể hết mọi mục đích của mình ra.

Y thực sự muốn Vương Diệp đi theo y đến nơi đó, hơn nữa y không hy vọng có ai lùi bước, thậm chí là có người rút lui.

Y ghét nhất là những gì Vạn Quý Quý đã làm lúc đó.

Khi y nói đến những chuyện này, trên mặt y lộ rõ vẻ chán ghét.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của y, liền cau mày, vẻ mặt đầy ưu tư nói với y: “Chúng tôi làm quả thực không nên, nhưng những chuyện này là do chúng tôi nợ ông sao?” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hiếu kỳ.

Câu hỏi này vừa thốt ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên khó coi.

Y khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đầy vẻ nặng nề nói: “Tuy không phải các cậu nợ tôi, nhưng các cậu cũng nên gánh vác trách nhiệm nhất định chứ!

Hơn nữa, ngay từ đầu các cậu đã đồng ý rồi, sao có thể lật lọng như vậy?” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thái độ đương nhiên của y khiến Vương Diệp bật cười.

Lúc này, Uông Nhất Hải cũng bước tới, vỗ tay, nhìn họ một cách nghiêm túc nói: “Thôi được rồi, màn kịch giữa các người, tôi không muốn xem nữa.

Vở kịch này lẽ ra đã phải kết thúc từ lâu rồi.

Bây giờ mau thu dọn đồ đạc, cùng chúng tôi xuất phát đi!” Nghe Uông Nhất Hải nói, trên mặt Vương Diệp tràn đầy kinh ngạc.

Cậu nhìn chằm chằm y, đầy vẻ khó hiểu truy hỏi: “Tại sao anh cũng phải đi?” Câu hỏi vừa thốt ra, Bàn Tử tuy không còn thảm hại như vậy nữa, nhưng trên mặt anh ta vẫn hiện lên vài phần nóng nảy.

Bàn Tử vừa rồi bị Cừu Nhất Tuần đánh ngã xuống đất.

Hiện giờ thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mình, trong lòng Bàn Tử đương nhiên không vui, bởi vì những người nhà họ Uông này ghét Bàn Tử nhất.

Những thủ hạ của họ khi nhìn Bàn Tử.

Trên mặt họ cũng mang theo vài phần hưng phấn, họ nhướn mày về phía Bàn Tử, dường như đang chế giễu anh ta.

Bàn Tử lúc này thật sự không nhịn được nữa, dù sao Vương Diệp cũng ở bên cạnh mình, cùng lắm thì đánh nhau với Cừu Nhất Tuần thôi, dù thế nào thì Vương Diệp cũng sẽ qua giúp một tay.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Bàn Tử tràn đầy phẫn nộ.

Bàn Tử lúc này xông đến trước mặt Cừu Nhất Tuần, không đợi Cừu Nhất Tuần kịp phản ứng, anh ta đã bắt đầu động thủ.

Cừu Nhất Tuần giật mình, vội vàng né sang một bên.

Nhưng khi né tránh, y cũng cầm con dao trong tay, trực tiếp cứa rách cánh tay Bàn Tử.

Bàn Tử trừng to mắt nhìn cánh tay mình, mặt đầy kinh ngạc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng thở dài.

Cậu vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nặng nề nói: “Biểu ca đang làm cái quái gì vậy?” Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần sốt ruột.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử còn chưa kịp giải thích, vết thương trên cánh tay Bàn Tử đã chảy máu không ngừng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp khẽ thở dài, sau đó vội vàng bắt đầu băng bó cho Bàn Tử, nhưng khi băng bó vẫn không cầm được máu.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy hoảng sợ, anh ta trừng to mắt nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt.

Anh ta còn chưa kịp nói gì, Uông Nhất Hải đã nhìn chằm chằm

Cừu Nhất Tuần nói: “Thôi được rồi, cậu đừng so đo với Bàn Tử nữa.

Mau giúp anh ta cầm máu vết thương đi, nếu không gã này mà chết, Vương Diệp cũng sẽ không bỏ qua chúng ta đâu.” Uông Nhất Hải nói là sự thật, y biết mình có rất nhiều hợp tác với Vương Diệp, bao gồm cả một đoạn đường dài phía trước đều phải dựa vào Vương Diệp, vì vậy y không thể đắc tội với Vương Diệp.

Uông Nhất Hải vừa dứt lời, Cừu Nhất Tuần gật đầu, ngay sau đó, không chút do dự giúp Bàn Tử băng bó.

Động tác của y cực kỳ nhanh, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, máu đã ngừng chảy.

Chương 1168

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ kỳ quái, anh ta cau mày nhìn hai người họ, vẻ mặt phức tạp.

Vương Diệp vốn định mắng Bàn Tử một trận.

Nhưng hiện tại xem ra, lần này Bàn Tử có lẽ là ‘mèo mù vớ cá rán’ rồi, lại khiến họ phát hiện ra một vấn đề quan trọng như vậy.

Lúc này, Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Độc Nhãn Lang đứng bên cạnh cau mày, sau đó không chút do dự quay người rời đi.

Thấy Độc Nhãn Lang đi vội vàng như vậy, Cừu Nhất Tuần cũng cười nói: “Nếu anh cứ thế bỏ đi, sau này đừng có tìm tôi đòi mắt nữa, tôi sẽ không trả lại cho anh đâu.” Giọng điệu của y mang theo vài phần kiêu ngạo.

Khi những lời ngông cuồng này thốt ra, trên mặt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, thoáng chốc mới hiểu ra, có lẽ hai người họ đã hợp tác với nhau từ rất lâu rồi.

Thế nên Cừu Nhất Tuần trên suốt quãng đường này thật sự là đại trí nhược ngu, có lẽ tất cả quy tắc trò chơi, đều không lợi hại bằng Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần mới là người thắng lớn thực sự, y đã lên kế hoạch mọi thứ trong tầm tính toán của mình, tất cả mọi thứ đều nằm trong tay y.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại nhìn những người bên cạnh mình, đầy vẻ kiêu ngạo nói: “Mau thu dọn đi, nếu cái tên đó thực sự cứ thế bỏ đi, thì sau này chúng ta không cần quan tâm đến hắn.

Còn nếu Vương Diệp muốn đi theo chúng ta, thì cứ để cậu ta đi phía sau.” Lời này vừa thốt ra.

Không chỉ Vương Diệp tức giận, ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm, đi đến trước mặt Vương Diệp, đầy vẻ sốt ruột chất vấn cậu: “Tại sao bây giờ chúng ta phải hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn những chuyện này?

Với loại người như hắn, rõ ràng chúng ta có thể một quyền đánh bại hắn mà.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Thấy Trương Khởi Linh tức giận như vậy, Cừu Nhất Tuần lúc này ha hả cười nói: “Bởi vì chúng tôi đông người, nên các cậu không có cách nào.

Các cậu chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp và sai bảo của chúng tôi.” Giọng điệu Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần ngông cuồng, khi loại lời này thốt ra thì thật là trơ tráo.

Khi Trương Khởi Linh nghe thấy, trên mặt cậu cũng tràn đầy sốt ruột.

Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm.

Tuy tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Diệp lúc này lại cười và thở dài với Trương Khởi Linh một câu: “Cứ đi theo bọn họ trước đã.” Vương Diệp không nói thêm gì khác.

Vạn Quý Quý nhìn cảnh tượng trước mắt, cô ấy chỉ như một con rắn độc yên lặng đứng bên cạnh, không nói một lời nào, nhưng ánh mắt lại sắc bén.

Ánh mắt cô ấy lướt qua từng người, sau đó lại lặng lẽ thu về, hoàn toàn không coi đây là chuyện gì.

Vì vậy, khi Vạn Quý Quý làm những chuyện này, mọi người căn bản không chú ý tới.

Trên mặt cô ấy mang theo vài phần phức tạp, họ nhìn bốn phía, trong mắt mang theo vài phần ưu tư, họ còn chưa kịp nói gì.

Vạn Quý Quý lúc này lại cười và thở dài với Vương Diệp một câu: “Nếu bây giờ chúng ta xuất phát, có thể sẽ gặp một vài nguy hiểm nhỏ, nhưng những nguy hiểm này, nếu cậu cảm thấy không đáng kể thì cũng không sao.” Trên mặt Vạn Quý Quý lộ ra vài phần hưng phấn.

Lời cô ấy vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Lời này tuy hơi kỳ lạ, nhưng chẳng phải là đang nói bóng gió châm chọc một số người sao.

Vương Diệp hiểu ý cô ấy.

Giờ đây, Vương Diệp cũng dẫn theo Độc Nhãn Lang đi theo phía sau đội ngũ.

Độc Nhãn Lang nhất định phải lấy được mô mắt đó, nên anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Chỉ là nhìn những người đông đảo trước mặt, trên mặt Độc Nhãn Lang cũng tràn đầy phức tạp.

Vạn Quý Quý lắc đầu, không ngờ cuối cùng vẫn không tránh khỏi kiếp này.

Trong khi Vạn Quý Quý đang ưu tư vì chuyện này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp đột nhiên nói với cậu ấy: “Đúng rồi, những công cụ của cậu có bị bỏ quên không?

Nếu có thì cậu phải đi bổ sung trang bị, nếu không chúng ta cứ thế xuất phát mạo hiểm, e rằng không ổn lắm.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày.

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh có vẻ đã hiểu ra.

Trương Khởi Linh lúc này nhìn bốn phía, không chút do dự nói với Vương Diệp rằng mình muốn đi bổ sung trang bị.

Nhưng không ngờ lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Uông Nhất Hải đã bước tới.

Uông Nhất Hải nhìn Trương Khởi Linh, sau đó lại nhìn những người bên cạnh mình, đầy vẻ kiêu ngạo nói: “Không chỉ cậu phải đi, mà người nhà họ Uông chúng tôi cũng phải đi.

Vì vậy lần này tiện đường cùng nhau xuất phát đi, nhưng cậu một mình đại diện cho tất cả họ là được rồi.” Uông Nhất Hải ngẩng cằm, trên mặt mang theo vài phần bình thản.

Thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh gật đầu, mặt không đổi sắc đi theo họ rời đi.

Thấy Trương Khởi Linh đồng ý, trên mặt những người khác cũng lộ ra vài phần phức tạp, họ cứ trừng trừng nhìn Vương Diệp.

Đặc biệt là Uông Nhất Hải.

Y thích nhất là nhìn Vương Diệp, hơn nữa chỉ cần trên mặt Vương Diệp có một chút khác thường, y đều có thể nhanh chóng nắm bắt được.

Kết quả là Vương Diệp lại biểu hiện vô cùng lạnh nhạt.

Thái độ mà cậu thể hiện ra, cứ như toàn bộ sự việc không hề liên quan gì đến cậu vậy.

Uông Nhất Hải khẽ thở dài, trên mặt mang theo vài phần thất vọng.

Y còn tưởng có thể thông qua biểu cảm trên mặt Vương Diệp mà nắm bắt được điều gì đó thú vị, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại bình thản như nước.

Nhất thời, Uông Nhất Hải cũng dẫn họ nhanh chóng rời đi.

Uông Nhất Hải vừa đi khỏi, Cừu Nhất Tuần lúc này đã đến bên cạnh Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp khuyên nhủ một cách chân thành rằng mình cũng bất đắc dĩ.

Nếu không phải là bất đắc dĩ, y làm sao có thể làm ra chuyện này?

Những lời y vừa thốt ra, không chỉ Vương Diệp bật cười, ngay cả Độc Nhãn Lang cũng cười.

Hai người họ nhìn nhau, sau đó lắc đầu, không nói một lời.

Họ biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, nhưng rất nhanh cũng quay trở lại lối vào ban đầu.

Đúng như Vương Diệp đoán, ở đó có người của Giang Nhất Hoàn canh giữ.

Hơn nữa, trong số những người đó, còn có vài người là thủ hạ của Cừu Nhất Tuần.

Khi họ thấy Cừu Nhất Tuần, ánh mắt dừng lại trên người y, trên mặt cũng mang theo vài phần kính trọng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Vương Diệp dường như đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Vương Diệp vỗ vai Cừu Nhất Tuần, nghiêm mặt nói: “Tôi thấy những thủ hạ này của ông dường như cũng không đến nỗi bất kính với ông lắm đâu.

Những chuyện ông nói trước đây, tôi cảm thấy hơi buồn cười.” Vương Diệp vừa nói vừa che miệng.

Khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy, y liền vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp đầy vẻ lo lắng nói: “Không phải đâu, những chuyện đó là thật, cậu phải tin lời tôi nói chứ.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần bất lực.

Nhưng những lời giải thích này vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cười xã giao.

Giờ đây, Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần đã đến lối vào đó, nhưng ngoài họ ra, ở đây còn có không ít người đang đứng.

Trên mặt họ mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Họ mặc quần áo đặc biệt, hơn nữa trong tay cầm một số thiết bị độc đáo, trông như đang làm nghiên cứu gì đó.

Vương Diệp đứng bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, Cừu Nhất Tuần liền gọi Vương Diệp đi vào.

Khi Vương Diệp bước vào mới phát hiện, những người này đang thắp đèn ở chỗ thông đạo.

Suốt dọc con đường, đèn chiếu sáng toàn bộ thông đạo.

Ngoài ra, còn có đèn sáp được thắp ở những góc tường.

Rõ ràng, nếu đèn sáp tắt, những người này sẽ ngay lập tức đi chỉnh đốn.

Tuy nhiên, cho dù họ ở nơi này, giữ sự tập trung cao độ vào chuyện này, thì cũng không có tác dụng gì.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn những người trước mặt, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp còn chưa kịp nói gì, những người trước mặt đã cười và nói với cậu: “Đây chẳng phải là vị đó sao?” Giọng điệu của họ mang theo vài phần hưng phấn, ánh mắt sùng bái là thật.

Vương Diệp thấy thái độ đó của họ, vẻ mặt đã trở lại bình tĩnh.

Khi Cừu Nhất Tuần đi ngang qua họ, y chỉ bình tĩnh gật đầu, không nói thêm gì khác.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, Vương Diệp cũng không nhịn được mà cảm thán với Cừu Nhất Tuần: “Mấy người các ông có tiền thật tốt, còn biết sửa sang nơi này, làm những chiếc đèn ở đây, xem ra đã bố trí mọi thứ ở đây thật đâu ra đó.” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Chương 1169

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Y cau mày, nhìn Vương Diệp không nhịn được nói: “Tôi không hiểu ý lời cậu nói.” Cừu Nhất Tuần nghiêm mặt nói, nhưng không ngờ Vương Diệp chỉ vào con thuyền bên trong, đồng thời chỉ vào cái máy đặt trên bờ.

Cái máy đó là thứ họ dùng để bắt những động vật kỳ lạ trong sông.

Vương Diệp nhìn những người mặc quần áo kỳ lạ, đứng ở đó, không ngừng xem tài liệu trong tay, rồi viết viết vẽ vẽ.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn.

Trong khi cậu kiên nhẫn chờ đợi ở đây, lại không ngờ đã có một nhóm người đi xuống từ chiếc thuyền vẽ kia.

Trên mặt những người đó tràn đầy nghiêm cẩn, bởi vì Cừu Nhất Tuần đã cho họ một khoản tiền lớn, nên họ sẵn lòng liều mạng.

Hơn nữa, một khi họ chết, số tiền đó sẽ được trao cho gia đình họ.

Vì vậy họ cũng dứt khoát đồng ý làm những chuyện mạo hiểm đó, nhưng không ngờ sau khi đi một vòng trên thuyền, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Những thi cốt đó cũng đã được họ thu dọn lại, từng cỗ thi thể được những người đó kéo ra ngoài để kiểm tra.

Những gì họ làm khiến Vương Diệp cảm thấy có chút kinh ngạc.

Giờ đây, nhìn con thuyền trước mặt.

Cừu Nhất Tuần lúc này cũng thay quần áo và đi lên.

Vương Diệp cũng mặc một bộ quần áo đặc biệt, nhưng cậu chỉ khoác một chiếc áo khoác ngoài mà thôi.

Vương Diệp không hề sợ hãi những thứ này, bởi vì cậu biết những thứ nên đến thì sẽ không vì công nghệ trong tay cậu đủ cao minh mà bị ngăn cản.

Vương Diệp hiểu rõ điều này, giờ đây nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh, Vương Diệp thật sự không nhịn được nói: “Chúng ta có nên thắp sáng ngọn đèn trên mũi thuyền không?” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về phía mũi thuyền.

Nghe Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần cau mày, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Y lắc đầu, từ chối đề nghị của Vương Diệp.

Đối với Cừu Nhất Tuần mà nói, chuyện như vậy rốt cuộc là không ổn, huống hồ ngọn đèn kia dù có thắp hay không, thực ra cũng không có tác dụng gì lớn.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Cừu Nhất Tuần lộ ra vài phần phức tạp.

Cừu Nhất Tuần đi đến bên cạnh ngọn đèn đó, sau đó nhìn bóng tối xung quanh.

Tuy trên tường đều có đèn, nhưng nơi này vẫn vô cùng tối, xem ra ngay cả đèn cũng không thể chiếu sáng.

Trong khi Cừu Nhất Tuần đang suy nghĩ những chuyện này, Vương Diệp đã chạm vào ngọn đèn đó một cái, nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, tay cậu vừa chạm vào ngọn đèn đó, ngọn đèn lập tức bùng cháy.

Bên trong dường như vẫn còn nhiên liệu thừa.

Cùng lúc ngọn đèn bùng cháy.

Lúc này Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần cũng phát hiện ra.

Tầm nhìn trước mặt lập tức trở nên vô cùng rộng lớn, bởi vì ngọn đèn này đã chiếu sáng rất nhiều bóng tối, hơn nữa họ cũng nhìn thấy rất nhiều cảnh sắc mà vừa rồi không thấy.

Họ chợt nhận ra, những ngọn đèn vừa nãy treo trên vách tường thực chất chỉ treo trên một cây sào nhỏ.

Phía sau cây sào nhỏ đó là dòng sông vô tận, hơn nữa nước sông ở đây đang cuồn cuộn chảy, họ cũng có thể thông qua ngọn đèn này mà nhìn rõ những thứ đang lăn lóc trong sông.

Sắc mặt họ trở nên khó coi, Vương Diệp cau mày, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Trong khi cậu đang suy nghĩ những chuyện này, Cừu Nhất Tuần đột nhiên cười và nói với Vương Diệp: “Ngọn đèn này có nguyên lý gì vậy?” Trên mặt y mang theo vài phần hiếu kỳ.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn ngọn đèn, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, sau đó lại khẽ mỉm cười.

Chiếc đèn này được chế tác vô cùng tinh xảo.

Quan trọng nhất là, chiếc đèn này căn bản không có chỗ để nhiên liệu, nghĩa là.

Ở dưới đáy chiếc đèn này, thực ra căn bản không tồn tại vật chất cháy.

Nhưng tại sao nó lại có thể chạm một cái là bùng cháy?

Phần lớn nguyên nhân có lẽ đến từ sự kỳ lạ của ngọn đèn này, cùng với cách chế tác quái dị của nó.

Chiếc đèn này kín mít, những thứ bên trong làm sao cháy được, làm sao tiêu hao oxy, Vương Diệp còn biết sao?

Nhưng điều Vương Diệp có thể khẳng định là, chiếc đèn này tuyệt đối không phải là những ngọn đèn bình thường, hơn nữa thứ được thắp sáng bên trong, có lẽ cũng không phải là lửa như họ tưởng tượng.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Cậu nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, dù Cừu Nhất Tuần có khao khát tri thức đến mấy, Vương Diệp cũng không chuẩn bị nói cho y biết.

Đối với Vương Diệp mà nói, những thứ này không quan trọng.

Ngoài điểm này ra, Cừu Nhất Tuần cũng là người không đáng để Vương Diệp tin tưởng.

Y quá xảo quyệt, đơn giản là không ai có thể đối phó được y.

Nhưng khi Vương Diệp đang nghiên cứu thứ này, điều không ngờ tới là, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la hét chói tai của những người đó.

Vương Diệp bị họ dọa giật mình.

Vương Diệp quay đầu nhìn họ.

Lúc này Vương Diệp mới chợt nhận ra, thuyền của mình đã bắt đầu khởi hành, và cậu cùng Cừu Nhất Tuần đang ở trên thuyền.

Hai người họ nhìn nhau một cái, trên mặt cả hai đều lộ ra vài phần phức tạp, đặc biệt là Cừu Nhất Tuần lúc này.

Y che miệng, nhìn Vương Diệp đầy vẻ kinh hãi nói: “Hai chúng ta không phải là không có cách quay đầu lại được đấy chứ?

Ngọn đèn này không nên thắp sáng, vừa thắp lên là thuyền đã chạy về phía trước rồi.” Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ kỳ dị.

Lời y vừa thốt ra, Vương Diệp cau mày.

Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng nhìn những người bên cạnh mình.

Vương Diệp cũng phát hiện họ đang vội vã muốn qua đây, nhưng dù họ có nhảy thế nào, họ cũng không có cách nào tiếp cận con thuyền này.

Mà Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được, con thuyền này đang di chuyển rất chậm, quan trọng nhất là, khi có dòng nước xoáy qua bên cạnh, căn bản không thể gây nhiễu loạn hành trình của con thuyền này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp đang lộ ra một vẻ khó coi.

Vương Diệp cau mày, không nghĩ tới chuyện như vậy lại xảy ra.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, liền nhìn Vương Diệp đầy vẻ kỳ quái nói: “Tôi không hiểu, chuyện này là sao vậy?” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa cầm công cụ trong tay, y nắm chặt con dao đó, chuẩn bị tấn công những nguy hiểm đang tiến đến.

Nhưng mà.

Những nguy hiểm đó vẫn luôn không tiếp cận, ngược lại con thuyền của họ cứ thế bình tĩnh, không chút gợn sóng, bơi về phía trước, tốc độ hơi chậm, nhưng nếu nhanh thì sẽ gặp vấn đề.

Vương Diệp cau mày, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Khi Vương Diệp đang cảm thấy hiếu kỳ vì chuyện này.

Lại không ngờ, Uông Nhất Hải lúc này đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Nhưng không ngờ Uông Nhất Hải lại vẫy tay về phía họ, y trực tiếp ném sợi dây thừng xuống trước mặt Vương Diệp, y bảo Vương Diệp kéo sợi dây thừng.

Nhưng Vương Diệp đâu phải kẻ ngốc, cậu làm sao có thể kéo sợi dây thừng này mà ở lại trên con thuyền này?

Trông có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng ít nhất việc mạo hiểm vi phạm những quy tắc này.

Tuyệt đối là có vấn đề.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp.

Cậu nhìn sợi dây thừng không động đậy, nhưng Cừu Nhất Tuần lúc này lại nhanh chóng buộc sợi dây thừng vào lan can bên cạnh.

Sau khi làm xong loạt chuyện này, Cừu Nhất Tuần cũng vẫy tay về phía họ.

Nhưng điều Cừu Nhất Tuần không ngờ tới là, cùng lúc y vẫy tay, Vương Diệp cũng đang nhìn y, nhưng giây tiếp theo Cừu Nhất Tuần trực tiếp ngã xuống đất.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Cậu che miệng, nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ khó hiểu nói: “Ông bị sao vậy?” Cậu đẩy tay Cừu Nhất Tuần, nhưng Cừu Nhất Tuần không có bất kỳ phản ứng nào, hơn nữa sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ tái nhợt, nhịp tim của y cũng đang dần mất đi.

Vương Diệp giật mình, cậu nhìn ngọn đèn trước mặt, suy nghĩ một lát, không chút do dự chạm vào ngọn đèn đó một cái.

Ngọn đèn đó tắt ngúm, ngay sau đó con thuyền cũng quay đầu chậm rãi hành trình trở lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp cau mày, không nghĩ tới chuyện như vậy lại xuất hiện.

Nhưng trạng thái của Cừu Nhất Tuần vẫn vô cùng suy yếu, tuy không tệ hại như vừa rồi, nhưng y hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, những người bên cạnh đều sốt ruột không thôi.

Nhưng trong lúc hôn mê, Cừu Nhất Tuần lại nhìn thấy một người phụ nữ vẫy tay về phía y.

Chương 1170

Người phụ nữ đó mặc đồ hở hang.

Hơn nữa là một phụ nữ cổ đại, dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Khi Cừu Nhất Tuần nhìn thấy, trên mặt y tràn đầy hưng phấn.

Ngoài điểm này ra, người phụ nữ đó còn đang mỉm cười với y.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Cừu Nhất Tuần không nhịn được khẽ mỉm cười.

Cừu Nhất Tuần lúc này lưu luyến không rời, nhưng không ngờ khi y đi đến trước mặt người phụ nữ đó, cô ta vẫn đang từ tốn uống trà ở đó.

Chỉ là bên tai Cừu Nhất Tuần còn có rất nhiều âm thanh ồn ào, y căn bản không hiểu những âm thanh đó là gì, y chỉ như đang đuổi ruồi bọ mà vỗ tai mình một cái.

Nhưng người phụ nữ đó thấy y chậm chạp không uống trà, nhất thời, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Cô ta trừng mắt nhìn Cừu Nhất Tuần, ánh mắt lóe lên vài phần sốt ruột.

Khi cô ta đang nhìn Cừu Nhất Tuần, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Y khẽ thở dài, nhìn người phụ nữ đầy vẻ bất lực nói: “Cô đợi một chút, tôi xem những âm thanh đó là gì đã?

Cứ léo nhéo nói không ngừng, làm ảnh hưởng đến hai chúng ta.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa ha hả cười.

Y còn chưa chạm vào tay người phụ nữ đó, người phụ nữ đó đã sa sầm mặt, ngay sau đó, một quyền đánh vào ngực Cừu Nhất Tuần.

Giây tiếp theo, Cừu Nhất Tuần trực tiếp ngã xuống đất.

Cừu Nhất Tuần trừng to mắt, khóe miệng có tia máu, y phun ra.

Y không ngờ người phụ nữ này một quyền đánh tới, lại khiến y bị nội thương.

Nhất thời, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, trên mặt người phụ nữ chỉ có một vẻ kiêu ngạo.

Người phụ nữ ngẩng cằm, trừng mắt nhìn Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ sốt ruột nói: “Uống hay không?” Khi ba chữ này thốt ra, Cừu Nhất Tuần cuối cùng cũng gật đầu, y không còn lựa chọn nào.

Chỉ là khi Cừu Nhất Tuần cẩn thận đứng dậy, thì phía sau đột nhiên có một tiếng động vang lên.

Khi ánh mắt Cừu Nhất Tuần rơi vào chân người phụ nữ này.

Sắc mặt y trở nên cực kỳ khó coi, y cau mày, nhìn người phụ nữ này, không nói nên lời.

Chân cô ta lại là xương cốt!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Cừu Nhất Tuần mặt tái mét, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu, nhìn người phụ nữ này, đầy vẻ hoảng sợ nói: “Ngươi rốt cuộc là ai?” Trên mặt y tràn đầy căng thẳng.

Câu hỏi của y vừa thốt ra, người phụ nữ ha hả cười lớn, người phụ nữ che miệng mình, nhìn Cừu Nhất Tuần, giọng điệu kiêu ngạo nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi phải đồng ý với ta, uống thứ này xuống đi, dù sao cũng là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.” Cô ta vừa nói vừa vỗ tay Cừu Nhất Tuần.

Thấy bộ dạng đó của cô ta, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu.

Cừu Nhất Tuần lúc này cũng bị Vương Diệp đánh thức.

Cừu Nhất Tuần trừng to mắt.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng thổi tắt chiếc Tê Ngưu Giác trong tay, y nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, đầy vẻ bất lực nói với Vương Diệp: “Tôi sớm đã biết hắn ta chắc chắn là gặp tà rồi, cậu còn không tin tôi, kết quả Tê Ngưu Giác thắp lên rồi, cậu bị vả mặt rồi chứ gì.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa ngẩng cằm.

Giọng điệu của y mang theo vài phần sốt ruột.

Nhưng Cừu Nhất Tuần nghe tiếng hai người họ, sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Y nhìn chằm chằm Vương Diệp và Uông Nhất Hải, đầy vẻ kỳ quái nói: “Chuyện này là sao vậy?

Sao tôi vừa nãy lại ngất xỉu?” Khi y hỏi câu này, bên tai y vẫn còn văng vẳng giọng nói của người phụ nữ kia, người phụ nữ đó dường như cảm thấy vô cùng sốt ruột với những gì y đã làm.

Ngoài điểm này ra, người phụ nữ kia cũng nói rõ với anh ta rằng, sau này chắc chắn sẽ còn tìm anh ta nữa.

Khi những âm thanh đó văng vẳng bên tai, mặt Cừu Nhất Tuần đã trắng bệch, đến cả Vương Diệp và Uông Nhất Hải nói gì, anh ta cũng không nghe lọt tai.

Thấy Cừu Nhất Tuần ra cái dạng đó, Vương Diệp trên mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp lắc đầu, không biết phải làm sao cho phải, lúc này Uông Nhất Hải nhìn Cừu Nhất Tuần, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Cái thằng ngốc này, có phải đầu óc có vấn đề thật không?” Uông Nhất Hải vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Lúc này Cừu Nhất Tuần mới hoàn hồn, anh ta thở dài thật sâu, nhìn Vương Diệp và Uông Nhất Hải trước mặt, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Tôi vừa nãy sở dĩ ngất đi, là vì tôi đã treo sợi dây đó lên con thuyền kia, người phụ nữ đó cố ý trừng phạt tôi.” Nhưng giờ xem ra, hình phạt của cô ta dường như đã kết thúc rồi.

Nghĩ đến đây, Cừu Nhất Tuần thở phào nhẹ nhõm, chỉ là khi anh ta nói những lời này, Vương Diệp chợt bật cười ha hả.

Trong khi Vương Diệp cười, mắt Cừu Nhất Tuần tràn đầy sự kỳ lạ, Uông Nhất Hải nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ ngẩng cằm, mặt đầy kiêu ngạo nói: “Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn là có thành phần trúng tà, nhưng người phụ nữ kia là thế nào?

Giải quyết ra sao đây?

Có ai biết không?” Mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng, Vương Diệp lắc đầu, không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ là Cừu Nhất Tuần nhìn xung quanh, vẫn cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Mọi thứ vừa trải qua đã để lại cho Cừu Nhất Tuần một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa, giờ đây, nhìn những người bên cạnh mình, Cừu Nhất Tuần cũng vội vã bảo họ kéo mình đi.

Khi Cừu Nhất Tuần để họ kéo mình đi, mặt anh ta cũng tràn đầy bất đắc dĩ, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp bên cạnh, mặt mệt mỏi nói với Vương Diệp: “Tôi thật sự không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra.” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa thở dài, anh ta đang đau đầu vì chuyện này, nhưng Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần như vậy, Vương Diệp lại vỗ vai anh ta, mặt thờ ơ nói: “Tôi cảm giác cậu không dễ dàng thoát được cửa ải này đâu.” Nếu Cừu Nhất Tuần thật sự có thể dễ dàng vượt qua thì người phụ nữ kia đã không xuất hiện.

Hơn nữa những lời cô ta nói với Cừu Nhất Tuần, không chỉ là lời nhắc nhở cho Cừu Nhất Tuần mà còn là lời nhắc nhở cho những người đến sau như bọn họ.

Nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, Vương Diệp đã phân tích tai ương này, khi Cừu Nhất Tuần nghe, mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Không đến nỗi chứ, tôi đã chuẩn bị mọi thứ đến mức này rồi, nếu cô ta còn cứ bám lấy tôi không buông thì tôi thật sự không biết phải làm sao nữa." Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa ôm đầu, trên mặt mang theo vài phần đau khổ, thế nhưng lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cười xã giao.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp vẫn bình thường như thế, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ nặng nề nói: "Tôi thật sự không biết phải làm sao đây?" Anh ta sợ nhất là khi mình ngồi lên con thuyền này, lại vô duyên vô cớ ngất đi, sau đó lại nhìn thấy người phụ nữ kia, lỡ như lần này anh ta không thể tỉnh lại, chẳng phải anh ta sẽ mất mạng sao?

Trà mà người phụ nữ kia chuẩn bị chắc chắn có vấn đề, nghĩ đến chuyện này, mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ bất đắc dĩ.

Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần như vậy, đột nhiên mở miệng cười nói với Cừu Nhất Tuần: "Cậu đã nghe nói đến giết quỷ bao giờ chưa?" Lời này vừa thốt ra, mặt Cừu Nhất Tuần đã tái mét, anh ta kéo tay Vương Diệp, anh ta biết tính cách của Vương Diệp và cũng hiểu, chuyện anh ta muốn làm không ai cản được.

Nhưng nếu Vương Diệp muốn làm chuyện điên rồ và bốc đồng như vậy, có lẽ sẽ kéo theo anh ta.

Vì vậy Cừu Nhất Tuần kiên quyết ngăn cản Vương Diệp, khi những lời ngăn cản đó vừa thốt ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lãnh đạm.

Vương Diệp không thèm để ý đến Cừu Nhất Tuần, ngược lại còn hất tay anh ta ra, sau đó đi lên con thuyền kia, những người khác căn bản không thể ngăn cản, hơn nữa bọn họ cũng không muốn mạo hiểm.

Nhưng Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần bên cạnh, mở miệng nói với anh ta: “Nếu cậu không qua đây, lát nữa nếu tôi thực sự rơi vào ảo giác kỳ lạ đó, cậu cũng không thoát được đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa ngẩng cằm, trên mặt anh ta tràn đầy vẻ lãnh đạm, Cừu Nhất Tuần sợ đến tái mặt, anh ta lắp bắp nói: “Sao… sao anh biết?

Anh đang nói bừa đấy à!” Anh ta đang tự hù dọa mình.

Cừu Nhất Tuần nghĩ thầm như vậy, nhưng trong lòng anh ta lại không có chút tự tin nào, anh ta biết rõ những thứ này không có gì đáng sợ.

Đặc biệt là tính cách của Vương Diệp, anh ta từ trước đến nay không phải người hay đùa giỡn, hơn nữa anh ta có thể nói ra những lời như vậy, tức là anh ta cơ bản đã có suy tính.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn những người bên cạnh mình, sau đó dẫn theo vài người, đi theo Vương Diệp lên.

Khi hai người bọn họ đi lên, Vương Diệp nhìn xung quanh, trên mặt anh ta cũng đầy vẻ cảnh giác.

Ngay lúc này, Vương Diệp đẩy nhẹ chiếc đèn kia, chiếc đèn lập tức sáng lên, dưới sự chú ý của những người khác, bọn họ thật sự cứ thế mà ngất đi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt những người kia tràn đầy hoảng sợ, bọn họ che miệng, không nói nên lời.

Lúc này Cừu Nhất Tuần cũng vô duyên vô cớ ngất đi, Vương Diệp đối với chuyện này không hề dao động, bởi vì những thứ này nằm trong dự liệu của anh ta.

Thấy Vương Diệp sắc mặt vẫn như thường, những người khác đều đẩy tay Vương Diệp, mặt đầy vẻ lo lắng nói: "Anh nhất định phải nghĩ cách cứu Cừu Nhất Tuần của chúng tôi!

Cừu Nhất Tuần là chủ tử của chúng tôi, anh ấy còn có vai trò rất quan trọng." Bọn họ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, bọn họ hiển nhiên là lo lắng Vương Diệp sẽ nuốt lời, nào ngờ lời vừa thốt ra, Vương Diệp ngẩng cằm, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: "Được rồi, tôi nhất định sẽ cứu mạng cậu ta, yên tâm đi, dù thế nào thì cái mạng chó này của cậu ta cũng không mất được đâu." Vương Diệp tỏ ra vô cùng lãnh đạm, thấy thái độ kiêu ngạo của Vương Diệp, trên mặt mọi người lộ ra vài phần sốt ruột, bọn họ siết chặt nắm đấm, cảm thấy rất ghét những lời Vương Diệp nói.

Nhưng ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Uông Nhất Hải, anh ta vẫy tay về phía Uông Nhất Hải, Uông Nhất Hải gật đầu, sau đó ném sợi dây qua, chỉ là khi ném dây anh ta vẫn còn hơi sợ hãi.

Nhưng khi anh ta ném sợi dây qua, những người bên cạnh Cừu Nhất Tuần cũng phát hiện, hơi thở của Cừu Nhất Tuần ngày càng yếu ớt.

Bọn họ vội vàng giục Vương Diệp ra tay, đồng thời cũng vẫy tay với những người trên bờ, bảo họ chuẩn bị tâm lý.

Lúc này, Vương Diệp cũng bắt đầu cân nhắc, Cừu Nhất Tuần sẽ mất đi dấu hiệu sinh mệnh vào lúc nào, giờ đây, Vương Diệp thấy Cừu Nhất Tuần sắp không trụ nổi nữa.

Vương Diệp cũng vội vàng đẩy nhẹ chiếc đèn kia, khoảnh khắc chiếc đèn tắt, Cừu Nhất Tuần liền tỉnh lại.

Bởi vì những người bên cạnh anh ta đã đốt *Tê Ngưu Giác*, trên mặt anh ta mang theo vài phần hoảng hốt, thấy con thuyền này đang quay về hướng cũ, trong chốc lát, Cừu Nhất Tuần cũng bật cười.

Cừu Nhất Tuần đang vui mừng vì chuyện này, nào ngờ Vương Diệp lại trực tiếp kéo tay một người trong số đó, Vương Diệp nhìn anh ta vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu có đồng hồ bấm giờ đúng không, bấm giờ một phút, trong một phút này nếu có bất kỳ biến cố hay vấn đề gì, cậu lập tức kéo chiếc đèn này xuống.” Vương Diệp vừa nói vừa kéo sợi dây trong tay, nghe lời Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần chỉ cảm thấy vô cùng không ổn, anh ta lắc đầu, nhìn Vương Diệp trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Lời của Cừu Nhất Tuần còn chưa kịp nói ra, lúc này Vương Diệp đã làm cho chiếc đèn sáng lên, giây tiếp theo Vương Diệp treo sợi dây lên lan can.

Ngay lúc này, Vương Diệp cũng nhìn xung quanh, sau đó vô thức ngất đi, khi anh ta tỉnh lại, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có một mình anh ta, mặc dù chiếc đèn trước mặt vẫn sáng.

Con thuyền hoa này cũng tiếp tục đi về phía trước, nhưng Vương Diệp lại cảm nhận được một khí tức quỷ dị.

Lúc này Vương Diệp thấy một người phụ nữ đi ra từ phía sau mình, trên mặt đối phương mang theo vài phần phấn khích, cô ta nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ vui vẻ nói: “Ngươi đặc biệt đến tìm ta sao.” Giọng điệu của cô ta tràn đầy phấn khích, khi cô ta nói những lời này, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được sự vui mừng của cô ta.

Vương Diệp nhìn cô ta chằm chằm, trên mặt đầy vẻ khó hiểu, nào ngờ người phụ nữ trước mặt, nhìn Vương Diệp không rót trà cho anh ta, cũng không nói thêm gì khác, ngược lại còn giữ một khoảng cách với anh ta.

Lúc này người phụ nữ nhìn Vương Diệp rất lâu, cô ta mới mở miệng, chỉ vào con sông trước mặt, nói rõ rằng con sông này thực sự có vấn đề, hơn nữa dưới đáy con sông này, có vô số thi cốt chìm sâu bên trong.

Nếu Vương Diệp có thể vớt hết những thi cốt này lên, vậy sau đó Vương Diệp có thể nhận được lợi ích cực lớn ở đây.

Chỉ là chuyện như vậy đối với Vương Diệp mà nói thì quá đỗi gian nan, dù sao trong con sông này có rất nhiều thứ kỳ quái, những con quái vật kia là thế nào, Vương Diệp còn chưa hiểu rõ nữa.

Anh ta nhìn người phụ nữ trước mặt, trên mặt chỉ có một vẻ lãnh đạm, anh ta không đồng ý yêu cầu của người phụ nữ kia, người phụ nữ kia thấy Vương Diệp tinh ý như vậy, trong chốc lát cũng bật cười, cô ta ngẩng cằm nhìn Vương Diệp, rất nghiêm túc nói: “Dù thế nào đi nữa, chỉ cần ngươi hợp tác với ta, ngươi sẽ không thất vọng đâu.” Cô ta tỏ ra vô cùng nghiêm túc, nhưng khi lời này thốt ra, Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Diệp nhìn cô ta mặt đầy vẻ nặng nề nói: “Tôi không quan tâm đến sự thất vọng, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc ngươi là thế nào?

Chương 1171

Ngươi là vì sao?” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự tò mò, lời này vừa thốt ra, người phụ nữ kia bật cười ha hả, lúc này người phụ nữ kia cũng giải thích thân phận và lai lịch của mình cho Vương Diệp.

Cô ta sở dĩ ở lại nơi này, là vì từ rất lâu về trước, cô ta đã cùng với những người kia chết đi, kết quả không ngờ lúc đó cô ta lại không chết, dù sao thì lúc đó những người kia vì muốn chôn vùi những chuyện xấu mà bọn họ đã làm.

Bọn họ đã ném tất cả những người biết chuyện này xuống sông, hơn nữa trong những con sông này quả thực có một số thứ vô cùng kỳ lạ, thậm chí còn đáng sợ hơn *Thi miết*.

Chỉ có những thứ bị bọn người kia tẩm trầm hương, mới không bị những con quái vật kia nuốt chửng.

Khi cô ta nói những điều này, trên mặt cô ta tràn đầy sự nghiêm túc, thái độ không hề giữ lại gì của cô ta khiến Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn cô ta, trong mắt mang theo vài phần quỷ dị, Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, người phụ nữ kia lại bật cười, người phụ nữ nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt sắc bén nói: “Ta sở dĩ không giữ lại gì mà nói cho ngươi những điều này, là vì ta hy vọng ngươi có thể làm tốt những chuyện này, chứ đừng làm ta thất vọng.” Trên mặt người phụ nữ tràn đầy sự nghiêm túc, những lời này vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, giờ đây, nhìn người phụ nữ trước mặt, Vương Diệp cũng mặt đầy vẻ ưu tư nói: “Ý của ngươi ta hiểu, nhưng những thứ này đối với ta không quan trọng.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lãnh đạm, người phụ nữ thấy Vương Diệp như vậy, trong mắt cô ta lóe lên vài phần phức tạp, sau đó lại cười nói với Vương Diệp về những chuyện này.

Tất cả mọi thứ ở đây đều do bọn họ xây dựng nên, người phụ nữ này chỉ phụ trách làm ca vũ kỹ ở nơi này mà thôi, tuy nhiên, thân phận của cô ta quả thực rất bình thường.

Nhưng cô ta không ngờ rằng, khi cô ta đang dỗ dành những người kia vui vẻ, những người đó lại ra tay trực tiếp với cô ta.

Chuyện như vậy khiến cô ta cảm thấy vô cùng chấn kinh, giờ đây, nhìn Vương Diệp trước mặt, người phụ nữ cũng cười lắc đầu.

Cô ta cười khổ một tiếng, trông vẫn còn đau khổ vì chuyện cũ, nhưng Vương Diệp lại không bị vẻ ngoài giả tạo của cô ta lừa dối, ngược lại còn tò mò nói: “Nếu ngươi có thể tồn tại ở nơi này dưới dạng du hồn, vậy chẳng phải ngươi có thể rời khỏi nơi này sao?

Tại sao ngươi không đi?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn quanh đây, nào ngờ người phụ nữ kia lại chỉ vào chiếc đèn trước mặt, cô ta nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói: “Chiếc đèn này quả thực rất thần kỳ, bên trong không có không khí, không có gì cả, nhưng lại được chế tạo từ một loại vật liệu đặc biệt, nó có thể tùy tiện đẩy một cái là sáng, tùy tiện đẩy một cái là tắt.” Khi nói đến đây, người phụ nữ đột nhiên bật cười, cô ta quay đầu nhìn Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần tò mò, sau đó không chút do dự mở miệng nói: “Chẳng lẽ các ngươi chưa từng cân nhắc nguyên nhân thực sự bên trong đây sao?” Lời cô ta vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào, khi Vương Diệp im lặng không nói, trên mặt người phụ nữ cũng tràn đầy vẻ kiêu ngạo, cô ta ngẩng cằm, mặt đầy vẻ lãnh đạm nói: “Nguyên nhân thực sự bên trong, có lẽ tất cả mọi người đều không thể nghĩ tới, nhưng bọn họ và ta sở dĩ vẫn luôn ở lại nơi này, đó là vì chúng ta đều đã bị thứ bên trong chiếc đèn này khóa chặt.

Chiếc đèn này sở dĩ có thể thắp sáng, là vì vật liệu mà nó sử dụng không hề đơn giản, mặt khác là vì khi nó cháy, nó dùng linh hồn của những người này." Giờ đây, sắc mặt người phụ nữ cũng trở nên cực kỳ khó coi, cô ta mặt mày dữ tợn nhìn Vương Diệp, mặt đầy phẫn nộ nói với Vương Diệp: "Mau đi đi, đừng quay lại nơi này nữa, đừng tiếp tục đến khám phá mọi thứ ở đây, chúng ta không muốn chết, cũng không muốn dùng linh hồn của mình, để thành toàn cho dục vọng của các ngươi." Giọng điệu của cô ta tràn đầy phẫn nộ, lời này nói ra quá đỗi khó hiểu, nhưng Vương Diệp thấy vẻ tức giận đó, Vương Diệp dường như cũng có thể hiểu được.

Giờ đây, Vương Diệp gật đầu, vỗ vai người phụ nữ, mặt đầy vẻ nghiêm túc nói: "Ngươi bình tĩnh một chút đi, ta biết chuyện này mang lại cho ngươi đả kích rất lớn, nhưng ngươi tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, hơn nữa ta cũng không thể đồng cảm để trải nghiệm tất cả những điều này." Vương Diệp nói là sự thật, người phụ nữ nghe thấy thì lập tức lườm một cái, cô ta nhìn chiếc đèn trước mặt, sau đó siết chặt nắm đấm, không chút do dự nói với Vương Diệp: "Sau khi ngươi ra ngoài nhất định phải hủy diệt chiếc đèn này." Cô ta không ngừng dặn dò, Vương Diệp gật đầu, khi Vương Diệp tỉnh lại, bên tai anh ta vẫn còn văng vẳng giọng nói của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia không ngừng nói những lời đó, cô ta hy vọng Vương Diệp có thể giúp mình thực hiện tâm nguyện, khi cô ta nói, trên mặt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ ưu tư.

Những người khác thấy Vương Diệp cuối cùng cũng tỉnh lại, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp cười trêu chọc một câu: "Cậu còn ngủ giỏi hơn tôi nữa." Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần phấn khích, lời này vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp không đáp lại anh ta, đó là vì Vương

Diệp cảm thấy lời anh ta nói không buồn cười.

Ngoài điểm này ra, tất cả những gì người phụ nữ kia vừa nói, Vương Diệp vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nhìn những người bên cạnh mình, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần phức tạp, Vương Diệp há miệng, còn chưa nói gì, những người trước mặt này lại cười mà cảm thán với Cừu Nhất Tuần một câu: “Đại nhân đúng là mệnh lớn phúc lớn, những kẻ hèn mọn này không thể so với ngài được.” “Đúng vậy.” Bọn họ ở đó nịnh nọt, lời bọn họ vừa thốt ra, Vương Diệp chợt bật cười, khi Cừu Nhất Tuần nghe thấy, mặt anh ta càng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta giơ tay lên, trực tiếp cho những người này vài cái bạt tai, nhìn chằm chằm những người trước mặt, Cừu Nhất Tuần mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Mấy thằng khốn các ngươi, đầu óc có vấn đề hả?

Ở đây nói năng vớ vẩn cái gì thế?

Muốn chết hả?” Cừu Nhất Tuần vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, khi anh ta tức giận, trên mặt những người khác cũng lộ ra vài phần căng thẳng.

Bọn họ sờ mũi nhìn Cừu Nhất Tuần, mặt đầy vẻ không cam lòng cười cười.

Bọn họ tưởng Cừu Nhất Tuần sẽ thích kiểu nịnh hót này, nào ngờ Cừu Nhất Tuần lại phản cảm đến thế.

Vương Diệp nhìn chiếc đèn trước mặt, mặc dù anh ta vẫn còn nằm trên con thuyền này, nhưng Vương Diệp lại phát hiện những thi cốt trên đó đều đã bị bọn họ chuyển ra ngoài.

Và khi Vương Diệp nhìn quanh, Vương Diệp cũng phát hiện chiếc đèn kia quả thực đang treo lơ lửng giữa không trung, hơn nữa dường như là huyền không ở nơi đó.

Vương Diệp đi tới, nhìn chiếc đèn kia, trên mặt mang theo vài phần phức tạp, anh ta nghĩ đến lời người phụ nữ kia nói với mình.

Cừu Nhất Tuần và những người khác xúm lại hỏi Vương Diệp, cái vẻ bảy mồm tám lưỡi của bọn họ, trông có vẻ rất quan tâm đến chuyện này.

Nhưng Vương Diệp thấy sự tò mò trên mặt bọn họ, Vương Diệp lại cười lắc đầu, Vương Diệp nói rõ với bọn họ rằng chuyện này không quan trọng.

Thấy Vương Diệp sắc mặt như thường, trên mặt mọi người cũng tràn đầy vẻ phức tạp, đặc biệt là Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần nhìn chằm chằm Vương Diệp cười hì hì nói: “Cái cậu này không được rồi, cậu có bí mật đang giấu tôi.” Anh ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, những người khác nhìn Vương Diệp, sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ sắc bén.

Lúc này, mọi người không chút do dự vây quanh Vương Diệp, thấy thái độ bọn họ biểu hiện ra như vậy, Vương Diệp cũng bật cười.

Giờ đây, nhìn những người này, Vương Diệp đột nhiên nói ra những gì mình thấy trong mộng cảnh.

Những lời người phụ nữ kia nói với anh ta, Vương Diệp không hề giữ lại gì mà kể hết.

Những điều anh ta nói cũng không giống như đang đùa giỡn, những người khác nhíu mày, ngay cả Cừu Nhất Tuần cũng kéo tay Vương Diệp, anh ta kéo Vương Diệp về bên cạnh mình.

Anh ta không cho Vương Diệp chạm vào chiếc đèn kia, đồng thời cũng bảo những người khác đi vớt đáy sông này, xem có đúng như Vương Diệp nói là bên trong có vô số thi cốt không.

Trong khi anh ta đang sắp xếp những thứ này, Vương Diệp cũng chỉ đang suy nghĩ tại sao người phụ nữ kia lại nói những lời như vậy với anh ta, theo lý mà nói, người phụ nữ kia với anh ta không thân không thích, tại sao lại nguyện ý gửi gắm hy vọng vào anh ta chứ?

Cô ta là người tốt hay kẻ xấu, theo góc độ của người phụ nữ kia mà nói, tuyệt đối là một kẻ xấu.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn chiếc đèn kia, trên mặt lộ ra vài phần buồn cười, cũng may anh ta nhất thời ngây thơ, tin vào lời đường mật của người phụ nữ kia.

Nếu người phụ nữ kia thật sự không nói dối, chỉ sợ cô ta đã sớm kể hết những chuyện đó ra rồi, huống hồ nếu cô ta thật sự cảm thấy mình mệnh không nên chết.

Cô ta cũng không nên cứ mãi cản trở mình, không cho mình rời khỏi nơi đó, hơn nữa điều đáng sợ nhất là, cô ta lại bảo mình làm hỏng chiếc đèn kia, vậy lời ẩn ý của cô ta chẳng phải đang biểu thị rằng cô ta cần Vương Diệp chỉnh sửa mọi thứ sao?

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp chợt bật cười, khi anh ta đang suy nghĩ, anh ta cũng lắc đầu, trong mắt tràn đầy vẻ châm biếm, người phụ nữ này rốt cuộc vẫn nghĩ quá đơn giản, coi anh ta là thằng ngốc.

Khi Vương Diệp đang suy nghĩ, anh ta nhìn Cừu Nhất Tuần ngay trước mặt, Cừu Nhất Tuần nghe những lời đó của Vương Diệp, anh ta vẫn còn đang cẩn thận phân tích, anh ta cảm thấy người phụ nữ kia hẳn là không phải kẻ xấu.

Hơn nữa khi anh ta chuẩn bị đi hủy chiếc đèn kia, Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần đột nhiên nói với Cừu Nhất Tuần: “Khi chúng ta vừa nãy ngất đi, bọn họ hẳn là đã đốt *Tê Ngưu Giác* rồi đúng không?” Lời này vừa thốt ra, Cừu Nhất Tuần vội vàng gật đầu, đồng thời, nhìn Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói với anh ta, vừa nãy anh ta tỉnh lại sớm hơn Vương Diệp một chút, hình như là ngay khi

Vương Diệp vừa ngất đi.

Cừu Nhất Tuần đã tỉnh, hơn nữa lúc đó Cừu Nhất Tuần lo lắng cho sự an nguy của Vương Diệp, cho nên đã chạy đến bên Vương Diệp, muốn giúp anh ta giải quyết một số rắc rối.

Kết quả không ngờ, anh ta đốt ở đó nửa ngày trời, Vương Diệp vẫn không tỉnh lại, cuối cùng chiếc *Tê Ngưu Giác* kia sắp cháy hết, anh ta chỉ đành lấy một chiếc *Tê Ngưu Giác* mới ra.

Khi anh ta nói những điều này, Vương Diệp chợt bật cười, anh ta gật đầu, ngăn cản hành động của Cừu Nhất Tuần, đồng thời phân tích suy nghĩ của mình ra.

Người phụ nữ kia chắc chắn có vấn đề, nhìn cái vẻ khẩn thiết của cô ta, liền biết cô ta chắc chắn muốn thoát khỏi nơi này.

Hơn nữa điều đáng buồn cười là, thái độ mà người phụ nữ kia biểu hiện từ đầu đến cuối, trông có vẻ vô tội, gặp phải rất nhiều tai họa bất ngờ, nhưng thực tế không phải vậy.

Nếu không phải vì có chiếc *Tê Ngưu Giác* kia đang kiềm chế người phụ nữ đó.

Có lẽ người phụ nữ kia đã sớm ra tay với anh ta rồi, người phụ nữ kia có lẽ cũng biết mục đích thực sự khi anh ta đến đây, nghĩ đến đây, nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, Vương Diệp đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Ở đây có nhiều chuyện như vậy, cậu có lo lắng bọn họ sẽ đột nhiên tỉnh lại tìm chúng ta tính sổ không?” Ở nơi này, điều Cừu Nhất Tuần có thể cảm nhận được chính là khí tức âm lạnh, cộng thêm những lời Vương Diệp vừa nói, ngay lập tức, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi không biết phải trả lời lời anh nói thế nào, nhưng tôi nghĩ hồn ma kiểu này chắc không tồn tại đâu nhỉ, có lẽ chỉ là chúng ta nghĩ nhiều rồi, anh không thấy chúng ta nên tin vào khoa học sao?” Trên mặt anh ta mang theo vài phần phấn khích, khi anh ta nói những lời này, bản thân anh ta cũng không có đủ tự tin, hiển nhiên anh ta cũng biết mình nói những điều này, chẳng khác nào nói chuyện phiếm vô bổ.

Nếu khoa học thật sự hữu dụng, thì tất cả những gì anh ta vừa trải qua, đã thật sự không cần dùng *Tê Ngưu Giác* để giải quyết rồi.

Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ nặng nề, lúc này Uông Nhất Hải cũng đi tới, Uông Nhất Hải nhìn hai người bọn họ, đột nhiên mở miệng nói: “Trương Khởi Linh và mấy người bọn họ sắp quay lại rồi, thu dọn một chút đi, tối nay chúng ta sẽ xuất phát, mọi người ăn nhiều một chút, đợi đến khi vào trong rồi sẽ không có cơ hội ăn nữa đâu.” Anh ta vừa nói vừa lấy những viên nang trong tay ra, những viên nang này chứa một lượng lớn calo, bao gồm cả thức ăn bên trong, đủ để bọn họ ở nơi đó vài ngày.

Anh ta nhìn viên nang trước mặt, sau đó không chút do dự ăn vào.

Vương Diệp thấy anh ta ăn nhanh như vậy, Vương Diệp cũng vội vàng lấy một viên theo hành động của anh ta, Cừu Nhất Tuần nhìn chằm chằm Vương Diệp, mặt đầy vẻ kỳ lạ nói: “Sao cậu cũng bắt đầu ăn rồi?

Chẳng lẽ cậu không nghi ngờ tôi sao?” Khi nói đến đây, Vương Diệp chợt bật cười ha hả, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, sau đó không chút kiêng dè mở miệng nói: “Đồ mà các cậu nghiên cứu ra sẽ không có vấn đề đâu, nếu có vấn đề thì chính cậu cũng sẽ không ăn.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên vô cùng khó coi, đen sì như mực.

Nhưng lúc này Vương Diệp ăn hai miếng xong, đột nhiên gật đầu, sau đó lại nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh mình, mở miệng nói: “Cái đồ này cậu làm rất tốt đấy.” Vương Diệp vừa nói vừa bật cười ha hả, nghe lời Vương Diệp nói, Cừu Nhất Tuần chỉ gượng gạo lắc đầu.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải đều đã ăn xong những thứ này.

Lúc này Vương Diệp cũng rõ ràng nhận ra, thứ mà bọn họ đưa cho mình quả thực có lợi ích, bởi vì sau khi ăn xong, anh ta hầu như không cảm thấy đói nữa.

Hơn nữa nhiệt lượng trong cơ thể anh ta cũng đầy đủ, khi Trương Khởi Linh và Bàn Tử bọn họ quay lại, trên mặt bọn họ cũng mang theo vài phần phấn khích, duy chỉ có Hạo Thiên Chân, một mình cầm viên nang ở đó nghiên cứu.

Trên mặt Hạo Thiên Chân tràn đầy sự phức tạp, khi anh ta đang suy nghĩ những thứ này, Bàn Tử vốn dĩ muốn ăn, nào ngờ lại bị Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần đồng thanh ngăn cản.

Trên mặt hai người bọn họ mang theo vài phần sốt ruột.

Hai người bọn họ nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Được rồi, cậu đừng ăn mấy thứ này, kẻo lát nữa lại xảy ra chuyện gì, biết chưa.” Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ sốt ruột, nghe những lời này của bọn họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong mắt mang theo vài phần cầu xin.

Anh ta dường như hy vọng Vương Diệp có thể giúp anh ta cầu xin, nhưng cái thái độ mà anh ta biểu hiện ra cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo lời hai người bọn họ nói.

Bàn Tử không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình mang thêm chút thức ăn vào, nhưng khi đi theo phía sau bọn họ, Bàn Tử nhìn chiếc đèn kia.

Bàn Tử đột nhiên đứng dậy, nhìn Vương Diệp nói: “Trời đất của tôi ơi, mấy cái hoa văn trên này, các cậu có ai nghiên cứu kỹ chưa?” Anh ta vừa nói vừa kéo tay Hạo Thiên Chân, lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp lắc đầu, Hạo Thiên Chân càng nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Chỉ là mấy cái hoa văn đơn giản thôi mà, có gì mà phải nghiên cứu?” Khi nói đến đây, trên mặt Bàn Tử tràn đầy phấn khích, Bàn Tử nghĩ đến những chuyện mình đã làm trước đây, giờ đây nhìn mọi người trước mặt, Bàn Tử cũng không chút do dự kể ra: “Không phải là hoa văn đơn giản đâu, mà là thỏ ngọc thời Chiến Quốc, còn có cả Hằng Nga nữa, cách thức và kiểu điêu khắc được sử dụng trên này thật sự không hề đơn giản.” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần phấn khích, trước đây anh ta đã từng thấy một chiếc bình hoa, kiểu điêu khắc và cách thức được sử dụng trên đó, chính là kiểu thời Chiến Quốc này.

Và lúc đó Bàn Tử vốn dĩ chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi, anh ta đã có thể mua được chiếc bình hoa kia, kết quả không ngờ những người đó không chịu bán cho anh ta, Bàn Tử thật sự không còn cách nào, chỉ đành thất vọng quay về.

Nhưng điều Bàn Tử không ngờ là, ngày thứ hai sau khi anh ta thất vọng quay về, anh ta đã thấy tin tức về chiếc bình hoa kia, chiếc bình hoa đó trực tiếp bán được với giá hơn trăm triệu.

Khi Bàn Tử nghĩ đến những điều này, trên mặt anh ta cũng mang theo vài phần đau khổ và hối hận, khi anh ta nói ra, những người kia đều bật cười ha hả.

Bọn họ lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, thần sắc ngưng trọng nói: “Được rồi, những thứ này chẳng đáng gì đâu.” Khi nói đến đây, Vương Diệp đột nhiên bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, trong mắt anh ta mang theo vài phần phấn khích, anh ta không chút do dự lấy Bàn Tử ra trêu chọc: “Nếu anh thích chiếc đèn này, đợi chúng ta quay về, anh cứ mang chiếc đèn này về đi.” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, sau đó mặt đầy kinh ngạc nhìn Vương Diệp: “Cậu nói thật đấy à?” Lời anh ta vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân lắc đầu, Hạo Thiên Chân còn chưa kịp ngăn cản, Bàn Tử đã trực tiếp vươn tay ôm lấy chiếc đèn này.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phấn khích, khi anh ta ôm chiếc đèn này, cũng không có bất kỳ điều bất ngờ nào xảy ra với anh ta, mọi người nhíu mày, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt cũng mang theo vài phần phức tạp.

Bọn họ nhíu mày, vốn định nói gì đó, nào ngờ, lúc này Bàn Tử, nhìn Vương Diệp mặt đầy phấn khích nói: “Với chiếc đèn này, tôi thật sự yêu thích không rời tay được.” Giọng điệu của anh ta mang theo vài phần kích động và vui vẻ, lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ gật đầu qua loa.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, những người khác nhìn Bàn Tử, trong mắt bọn họ đều mang theo vài phần quỷ dị, đặc biệt là Cừu Nhất Tuần.

Sau khi Cừu Nhất Tuần phản ứng lại, anh ta vội vàng xông tới, vỗ tay Bàn Tử, mặt đầy sốt ruột mà quát lớn với Bàn Tử. "Đầu óc anh có vấn đề à?

Cái đèn này không sáng, anh còn ôm nó làm cái gì?

Nếu mà bị anh làm hỏng, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu." Cừu Nhất Tuần tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Sau khi Cừu Nhất Tuần nói xong, Vương Diệp rốt cuộc cũng hoàn hồn, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, trong ánh mắt mang theo vài phần oán niệm.

Bàn Tử nhìn hai người bọn họ, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương, sau đó lại tràn đầy vẻ xấu hổ mở miệng nói: "Tôi cũng không biết các người coi trọng cái đèn này như vậy, các người nói sớm thì tôi cũng sẽ không thích nó đến không buông tay như thế." Bàn Tử vừa nói vừa cười gượng gạo, hiện giờ Bàn Tử đứng ở bên cạnh, cả người đều tỏ ra vô cùng gò bó.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại chạy tới nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cẩn thận hạ thấp giọng.

Cậu ta ghé vào tai Vương Diệp nói một tràng, những người khác tuy không nghe thấy, nhưng trong mắt bọn họ đều lấp lóe vẻ phức tạp!

Chương 1172

Rất hiển nhiên, đối với những hành vi này của Hạo Thiên Chân, bọn họ cảm thấy vô cùng mất kiên nhẫn.

Những người này ghét nhất là sự tình vượt quá dự liệu của bọn họ, hiện giờ, việc làm của Hạo Thiên Chân cũng khiến bọn họ cảm thấy chán ghét.

Bọn họ nhíu mày, nhìn Hạo Thiên Chân trước mắt, trong hốc mắt mang theo vài phần phức tạp.

Bọn họ còn chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, không chút do dự nói: "Tôi đã ăn viên nang kia rồi, cậu cũng ăn đi?

Dù sao nếu bọn họ muốn hại chúng ta, bất kể phòng bị thế nào, chúng ta cũng không phòng được." Vương Diệp nói lời nói thật, Hạo Thiên Chân nghe thấy cũng rất bất lực.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh không chút do dự nói: "Anh đừng ăn những thứ này." Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Trương Khởi Linh nghe thấy, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh há miệng, còn chưa kịp nói gì, lại không ngờ lúc này Hạo Thiên Chân đã cười nói với Vương Diệp: "Nói thật, bọn họ nghiên cứu ra những viên nang này quả thực thần kỳ, các anh cái gì cũng không ăn, tiếp theo đều sẽ không bị chết đói." Cậu ta vừa nói, vừa che miệng cười trộm, những người khác nghe cậu ta nói, trên mặt chỉ có một mảng cổ quái.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy Cừu Nhất Tuần vọt tới, Cừu Nhất Tuần nhìn chằm chằm cậu ta, trong ánh mắt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh nhìn thứ kia, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Khi Trương Khởi Linh ăn vào, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng tràn đầy bất lực, cuối cùng cậu ta quyết định đứng cùng một chỗ với Bàn Tử, đồng thời biểu thị với bọn họ mình bị "tam cao".

Chính vì vậy nên bọn họ mới không miễn cưỡng Hạo Thiên Chân.

Chỉ là Hạo Thiên Chân chung quy vẫn có một chút vấn đề, bọn họ trong lòng nghĩ như vậy, chủ yếu là ai cũng không nghĩ tới trong tay Hạo Thiên Chân sẽ có những khí tài kia, dùng để nghiên cứu thành phần bên trong viên nang của bọn họ.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt bọn họ cũng toát ra vài phần phức tạp, bọn họ nhẹ nhàng thở dài, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bất quá trong lúc bọn họ đang suy tư những thứ này, Hạo Thiên Chân nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ lại nhíu mày, nhìn bọn họ thần tình quái dị nói: "Sao mọi người còn không xuất phát?" Cậu ta vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Lúc cậu ta ngồi xuống, Bàn Tử nhìn ván gỗ dưới chân, anh cũng dậm dậm chân, động tác kia khá là thô lỗ.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu, ngay sau đó đẩy cái đèn kia cho sáng lên.

Khoảnh khắc đèn sáng, Vương Diệp không hề ngất xỉu, bởi vì Vương Diệp đã sớm có biện pháp ứng phó.

Huống hồ ở chỗ bọn họ, sừng tê giác có rất nhiều, cùng lắm thì cứ giằng co với tên kia mãi.

Tên kia đại khái cũng biết mình không phải đối thủ của những người này, cho nên mãi đến hiện tại đều không xuất hiện, Vương Diệp đối với việc này cảm thấy có chút bất lực.

Hiện giờ, nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp cũng nở nụ cười, hắn vốn định hù dọa Bàn Tử một chút, ai ngờ Bàn Tử dường như đã nhìn thấu tâm tư của hắn.

Bàn Tử chỉ vào sau lưng Vương Diệp, thần tình phức tạp nói: "Sao tôi hình như nhìn thấy phía sau cậu có một khuôn mặt?" Bàn Tử vừa nói vừa thở dài, ngay sau đó né sang bên cạnh một chút, anh sợ nhất chính là mấy thứ này.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng sợ hãi đó của anh thì cười ha hả.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, mấy thứ này chẳng là gì cả." Vương Diệp biểu hiện vô cùng bình tĩnh, Bàn Tử thấy vậy lại lắc đầu, vẻ mặt khẩn trương nói với Vương Diệp: "Không phải, mấy thứ đó hình như thật sự có chút khủng bố." Đặc biệt là khuôn mặt kia, nó dường như thật sự dựa vào trên vai Vương Diệp.

Tuy rằng khi Bàn Tử chiếu đèn pin qua thì phát hiện khuôn mặt kia căn bản không tồn tại.

Nhưng khi Bàn Tử tắt đèn pin đi, anh lại phát hiện dựa vào ánh sáng kia chiếu xạ, trên vai Vương Diệp hình như thật sự có một khuôn mặt người.

Lúc này Bàn Tử cũng thu hút sự chú ý của những người khác, mọi người nhìn Vương Diệp mới phát hiện Bàn Tử nói không phải là giả, bọn họ giật nảy mình.

Mà ánh mắt của bọn họ cũng tề loạt nhìn về phía Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần cũng phát hiện trên vai mình cũng có một khuôn mặt.

Trên mặt hai người toát ra vài phần phức tạp, ngọn đèn này thật sự kỳ quái, cho dù hai người bọn họ đổi vị trí với người khác, nhưng trên vai bọn họ luôn sẽ có một khuôn mặt người.

Tuy rằng mơ hồ không rõ, nhưng bộ dáng kia nhìn qua vẫn khiến người ta cảm thấy khủng bố, Bàn Tử lắc đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Những người khác nhìn một màn này, nhất thời cũng bị dọa không nhẹ.

Bất quá bọn họ không có một ai dám thảo luận, bởi vì thân phận của Vương Diệp và Cửu Nhất Tuần đều không đơn giản.

Hai người bọn họ bình tĩnh ngồi bên mép thuyền, nhìn dòng sông chậm rãi trôi qua.

Dòng sông trong nháy mắt rẽ ra từng đạo sóng nước.

Khi bọn họ đi về phía trước, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh nơi này, trong hốc mắt cũng mang theo vài phần phức tạp.

Không bao lâu sau, bọn họ liền đi tới nơi gọi là bốn bức tường, lúc này Vương Diệp mới phát hiện bốn bức tường kia chỉ là một ít cây sào chống đỡ, dẫn đến bọn họ nhìn thấy toàn bộ đều là bóng tối.

Nhìn một màn trước mắt, Vương Diệp cười ha hả, con thuyền này trực tiếp xuyên qua những bức tường này, nói là xuyên qua, còn không bằng nói là xuyên qua những cây sào kia.

Vương Diệp lắc đầu, không nói gì khác.

Nhưng khi thuyền tiếp tục đi về phía trước, Bàn Tử cũng nghe thấy thuyền dường như đụng phải thứ gì đó, từ đó phát ra âm thanh thanh thúy.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn mọi người bên cạnh, vội vàng nói ra phát hiện của mình.

Mọi người nghe thấy, trên mặt mang theo vài phần quỷ dị.

Bọn họ nhìn chằm chằm Bàn Tử nghĩ nghĩ, không chút kiêng dè mở miệng nói: "Anh nghĩ nhiều rồi đi?

Chúng tôi cũng không phát hiện tình huống đó." "Anh có phải hay không quá đa nghi rồi?" Bọn họ vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử, ai bảo Bàn Tử đối với những thứ này là sợ hãi nhất, hiện giờ bọn họ cũng không chút do dự lấy Bàn Tử ra trêu chọc.

Nhưng sự nghi ngờ của bọn họ lại làm cho Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàn Tử đi đến bên mép thuyền, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy một màn quỷ dị, anh giật nảy mình, trừng lớn mắt nhìn những cái đầu bên mép thuyền kia, trên mặt tràn đầy vẻ quái dị.

Những cái đầu kia chìm trong sông, nhưng lại theo dòng sông cuộn trào mà nổi lên chìm xuống.

Nhìn một màn trước mắt, Bàn Tử sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, anh trừng lớn mắt, bởi vì trong lòng anh có một cỗ dự cảm vô cùng bất tường.

Mọi người nghe thấy, trên mặt bọn họ cũng tràn đầy hoảng sợ, bọn họ chạy tới xem xét, mới phát hiện Bàn Tử không nói dối, nhất thời, mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ khó coi.

Hơn nữa trong con sông này dường như cũng không chỉ có một thi thể, những thi thể kia theo dòng sông quay cuồng mà nổi chìm.

Bọn họ không hiểu nổi, đây là chuyện gì xảy ra?

Nhưng lúc này Bàn Tử nhìn chằm chằm những thi thể này, lại bỗng nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: "Mấy con tống tử này chắc sẽ không bò lên tìm chúng ta đâu nhỉ?" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy cẩn thận và khẩn trương, vấn đề này quá mức mạc danh kỳ diệu, Vương Diệp nhún vai, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Nếu thật sự là như vậy, thế thì anh phải cẩn thận một chút." Vương Diệp thể hiện ra tư thái như thế, Bàn Tử tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, những người khác ở đó xì xào bàn tán, nhưng thái độ của bọn họ đối với Vương Diệp cũng có chút bất mãn.

Đặc biệt là Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, hai người bọn họ nhìn chằm chằm Vương Diệp, trong hốc mắt mang theo vài phần ghét bỏ.

Nhưng hai người bọn họ nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lựa chọn lắc đầu, không chấp nhặt với Vương Diệp, ngược lại đi theo Nặc Thiên Âu ở phía trước.

Khi con thuyền này di chuyển, bọn họ cũng phát hiện âm thanh thi thể va đập vào thuyền ngày càng nhiều.

Bọn họ giật nảy mình, sau đó cầm đèn pin chiếu qua, nhưng cho dù không có đèn pin, bọn họ vẫn có thể nhìn thấy những thi thể kia, bởi vì đèn trên đầu bọn họ vô cùng sáng.

Lúc này Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt sông, lại không ngờ một cánh tay vươn lên, Bàn Tử sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mắt trợn tròn, anh đẩy tay Vương Diệp, thúc giục Vương Diệp nhìn qua.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến anh, Vương Diệp chỉ nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp còn chưa kịp nói gì với bọn họ, lúc này Bàn Tử liền ngất đi.

Vương Diệp tưởng Bàn Tử trúng tà, vội vàng cầm sừng tê giác trong tay, kết quả không ngờ sừng tê giác còn chưa châm lửa, lúc này

Bàn Tử đã mạnh mẽ hít ba hơi khí lạnh.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó chỉ về hướng mũi thuyền, những người khác cũng nhìn thấy cánh tay kia đang móc vào bên mép thuyền.

Tuy rằng cánh tay kia chỉ là bạch cốt, nhưng mà, cánh tay kia dường như đang lao lao nắm chặt con thuyền này, sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ khó coi.

Trên mặt bọn họ tràn đầy sự khẩn trương.

Không có ai biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng lúc này, Vạn Quý Quý đi tới bên cạnh Vương Diệp, Vạn Quý Quý vỗ tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt phức tạp nói: "Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Trên mặt Vạn Quý Quý tràn đầy sự khẩn trương, vấn đề này nói ra quá mức đúng lúc, những người khác đều nhìn Vương Diệp, trên mặt bọn họ tràn đầy sự cầu cứu.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ, hắn lại nhún vai, vẻ mặt có lệ nói: "Tôi làm sao biết, tôi cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, mọi người tận lực nghĩ cách đi!" Vương Diệp vừa nói, vừa nhướng mày với mọi người, hắn biểu hiện thái độ là không để tâm như thế.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt mọi người trở nên có chút khó coi, bọn họ nhẹ nhàng thở dài, nhìn chằm chằm cánh tay trước mặt này.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, Uông Nhất Hải bỗng nhiên đi tới, gã nhấc chân đá văng cánh tay kia xuống, cánh tay kia trực tiếp rơi xuống sông.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng thở phào nhẹ nhõm, gã nhìn những người bên cạnh mình, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Những người bên cạnh gã phản ứng lại, vội vàng cầm mái chèo, ngay sau đó đẩy những thi thể kia ra.

Nhìn động tác nhanh nhẹn của bọn họ, Uông Nhất Hải hài lòng gật đầu, con thuyền này vẫn đang tiếp tục chạy về phía trước, hơn nữa dưới ánh đèn chiếu rọi, tầm nhìn của bọn họ là phạm vi ba mét.

Bất quá, Uông Nhất Hải lại cảm thấy tim đập thình thịch, khi gã ngồi ở trên ghế, gã còn che ngực mình, nhìn Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu nói: "Sao tôi cảm giác hình như có chút không ổn?" Gã vừa nói vừa thở dài, trực giác đang nói cho gã biết có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm gã, hơn nữa gã không dám nhìn vào trong bóng tối, phảng phất gã vừa nhìn qua, sẽ chạm mắt với những thứ kia.

Uông Nhất Hải bị chính mình dọa đến hoảng loạn không thôi.

Cừu Nhất Tuần nhìn thấy bộ dạng đó của gã, liền đi tới bên cạnh, vỗ vai gã, đồng thời an ủi cũng là đang trào phúng gã có tật giật mình.

Hai người bọn họ quan hệ dường như không đơn giản, nếu không trong thời khắc này, sao có thể nói ra những lời như vậy?

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng hi hi ha ha đùa giỡn của hai người bọn họ, nhẹ nhàng thở dài, sau đó nhìn Bàn Tử bên cạnh, vẻ mặt không kiên nhẫn nói với Bàn Tử: "Tôi nói cho anh biết, anh đừng có đi gây chuyện thị phi cho tôi." Hắn đã loáng thoáng cảm giác được cánh tay kia không bình thường, cho nên nếu Bàn Tử muốn đi gây chuyện, Vương Diệp nhất định sẽ ngăn cản ngay lập tức.

Nhưng lời nói của hắn vừa thốt ra, Bàn Tử đã cười ha hả, Bàn Tử hiện tại hận không thể co rút lại ở chỗ này, trở thành một cục thịt mỡ.

Như vậy, Vương Diệp sẽ không nói anh.

Hơn nữa anh ghét nhất chính là giao tiếp với mấy thứ này, con người anh trời không sợ đất không sợ, sợ nhất chính là chết.

Lại không ngờ Bàn Tử ngay trước mặt Vương Diệp, không chút do dự làm ra bộ dáng một con heo, đồng thời cũng học tiếng heo kêu.

Vương Diệp nhìn thấy thần tình trên mặt anh, nhất thời cũng cười rộ lên.

Chương 1173

Vương Diệp hiểu ý của Bàn Tử, Vạn Quý Quý nhìn cánh tay kia, ánh mắt cũng rơi vào trên người Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải.

Cô ta nhìn hai người đồng thời cũng phát hiện đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải hành vi cử chỉ rất kỳ quái.

Bọn họ thoạt nhìn cầm mái chèo trong tay, là chuẩn bị đuổi những thi thể kia đi, nhưng Vạn Quý Quý lại hạ thấp giọng đi tới bên cạnh Vương Diệp, mở miệng nhắc nhở Vương Diệp: "Khả năng rất nhanh sẽ có chuyện xảy ra." Ngữ khí của cô ta mang theo vài phần phức tạp, lời cô ta nói ra, Vương Diệp nhíu mày, nhưng lúc này Uông Nhất Hải cũng nhìn chằm chằm cô ta, vẻ mặt tươi cười nói: "Đang nói thì thầm cái gì đấy?

Là chuyện chúng tôi không nghe được sao?

Mau nói ra, để cho mọi người chúng tôi biết một chút." Uông Nhất Hải vừa nói vừa nhìn cô ta, tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt gã lại sắc bén, nhìn chằm chằm tử tử.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, sắc mặt Vạn Quý Quý trở nên có chút khó coi, cô ta nhẹ nhàng thở dài, không biết nên nói cái gì.

Nhìn thấy bộ dạng trầm mặc không nói của Vạn Quý Quý, trên mặt Uông Nhất Hải cũng toát ra vài phần phức tạp.

Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn chằm chằm Vạn Quý Quý có chút cổ quái nói: "Sao không nói?

Chẳng lẽ là chỉ có thể nói cho Vương Diệp biết sao?

Mọi người đều đã ở trên cùng một con thuyền, còn giở mấy trò vặt này thì không thú vị đâu nhỉ?" Uông Nhất Hải vừa nói vừa nhìn cô ta trào phúng.

Nghe những lời kia của Uông Nhất Hải, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Cho dù có chuyện giấu anh, thế thì có thể làm sao?" Vương Diệp hất cằm, thoạt nhìn thực sự đang khiêu khích Uông Nhất Hải.

Những người khác nhìn một màn trước mắt, bọn họ đều giật nảy mình, Cừu Nhất Tuần vội vàng đi tới.

Cừu Nhất Tuần kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt nôn nóng khuyên nhủ: "Hai người các anh đừng cãi nhau nữa, đều nói là đang ở trên cùng một con thuyền, cố ý giấu giếm lẫn nhau thì không có gì hay ho cả, Vạn Quý Quý rốt cuộc đang nói cái gì?

Chúng tôi cũng không để ý, chúng tôi chỉ để ý anh có cái tâm kia hay không mà thôi?" Cừu Nhất Tuần vừa nói, vừa nhẹ nhàng thở dài, Uông Nhất Hải nghe thấy thì chỉ cười lắc đầu, gã diện mục dữ tợn, thoạt nhìn vô cùng tức giận.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, cũng thấy đám thuộc hạ của gã đã đi tới.

Hiển nhiên, bọn họ đều nghe theo ý kiến của Uông Nhất Hải, chỉ cần Uông Nhất Hải bảo bọn họ động thủ, bọn họ nhất định sẽ ra tay với hắn.

Nhưng Vương Diệp lại ngồi tại chỗ, bất động như núi, hắn nhìn đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp.

Hắn không chuẩn bị nhắc nhở bất luận kẻ nào, bởi vì hắn biết những lời nhắc nhở của mình nói ra cũng vô dụng, đám thuộc hạ của Cừu Nhất Tuần sẽ không đi giúp, Uông Nhất Hải cũng sẽ không đi.

Giống như Vương Diệp đoán, đám người của Uông Nhất Hải sau khi đi được vài bước, bọn họ bỗng nhiên đứng tại chỗ, ngay sau đó bắt đầu lùi về phía sau, chân tay bọn họ vô cùng cứng ngắc.

Nhìn thấy bọn họ biểu hiện kỳ quái như vậy, những người khác giật nảy mình, bọn họ trừng lớn mắt nhìn chằm chằm những người này, vẻ mặt kinh khủng lùi sang một bên.

Không có một ai muốn tiến lên kéo bọn họ lại, nhưng sau khi phát hiện một người trong đó nhảy xuống nước, những người kia cũng theo đó nối đuôi nhau nhảy xuống.

Những người bên cạnh nhìn một màn này, từng người bọn họ đều đứng ngây ra đó, không ai muốn đi giúp đỡ.

Uông Nhất Hải nhìn một màn trước mắt, cũng giật nảy mình, gã trừng lớn mắt nhìn đám thuộc hạ trước mặt, ngay sau đó, không chút do dự lao tới.

Gã có thể kéo được một người thì hay một người, trong lòng gã nghĩ vậy.

Không ngờ người kia căn bản không cách nào kéo lại được, tư thế cả người hắn vô cùng cứng ngắc, hơn nữa tư thái mà người kia biểu hiện ra cực kỳ khủng bố.

Khi hắn quay đầu nhìn Uông Nhất Hải, mặt hắn xanh mét, diện mục dữ tợn, đồng thời, hắn cũng đẩy Uông Nhất Hải ra, sau đó, không chút do dự nhảy xuống.

Nhưng sau khi những người này nhảy xuống, đầu của bọn họ liền biến mất trên mặt nước, đợi khi bọn họ nổi lên, mọi người nhìn thấy chính là dòng nước huyết nhục mơ hồ, còn có tay chân của bọn họ.

Nhìn một màn trước mắt, mọi người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Cừu Nhất Tuần cũng trừng lớn mắt nhìn, trong lòng có một tia kinh hoảng.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện như vậy sẽ xảy ra, bọn họ ôm đầu, trên mặt tràn đầy bất lực và khổ sở.

Cừu Nhất Tuần nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, cũng đi tới bên cạnh Uông Nhất Hải.

Nhưng hắn lại không dám chạm vào Uông Nhất Hải, hắn sợ hãi chính mình cũng sẽ bị liên lụy, hắn nhìn Uông Nhất Hải, vẻ mặt cẩn thận nói: "Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, anh cũng nên nén bi thương, kỳ thực tuyệt đại bộ phận sự tình cũng không phức tạp như anh nghĩ đâu." Uông Nhất Hải nghe Cừu Nhất Tuần khuyên nhủ, cho dù những lời này là phát ra từ nội tâm, cũng là chân thành, nhưng Uông Nhất Hải căn bản nghe không lọt.

Uông Nhất Hải quay đầu nhìn Vương Diệp, gã biết Vương Diệp khẳng định hiểu rõ tình huống trong này, gã đi đến trước mặt Vương Diệp, biểu tình vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì đám thuộc hạ của gã chết như thế nào, gã còn nhớ rõ ràng rành mạch.

Gã đang đau khổ vì chuyện này, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, ngay sau đó không chút do dự nói: "Anh biết phải làm sao để cứu bọn họ?

Tại sao anh không ra tay?" Uông Nhất Hải vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm, trên mặt gã tràn đầy phẫn nộ, tựa hồ có vô số ngọn núi lớn đè trên vai gã, cả người gã đều không cách nào đứng dậy nổi.

Gã cứ như vậy nhìn chằm chằm Vương Diệp, trên mặt tràn đầy không kiên nhẫn.

Khi những lời này thốt ra, Vương Diệp cố tình cười rộ lên.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải trước mặt, trong ánh mắt mang theo vài phần hiếu kỳ, không đợi Uông Nhất Hải phản ứng lại, Vương Diệp đã cười cảm thán một câu với gã: "...Mấy thứ này là tôi nợ anh sao?

Tại sao tôi nhất định phải giúp đỡ?" Khi nhóm Vương Diệp gặp phải vấn đề như vậy, bọn Uông Nhất Hải chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, đã như vậy, Vương Diệp lựa chọn giúp đỡ gã là không có ý nghĩa.

Huống hồ, chuyện này phải làm sao?

Hắn cũng không hiểu tại sao hắn phải mạo hiểm đi cứu mạng những người này.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảng lạnh lùng.

Vạn Quý Quý đứng ở bên cạnh, nhìn một màn này, cô ta không nói gì, bởi vì trong thời khắc mấu chốt này, chỉ có thể bảo vệ bản thân.

Ở trong khả năng cho phép đi giúp đỡ những người này, mới là chính xác, nhưng mà, lấy sinh mệnh chính mình đi cứu mạng những người này, một mạng đổi một mạng là không đáng.

Hơn nữa Uông Nhất Hải thoạt nhìn đối với đám thuộc hạ của mình vô cùng coi trọng, vô cùng để ý, nhưng trên thực tế, khi loại chuyện này xảy ra, cả người gã giống như người gỗ, dường như cũng không có phản ứng quá lớn.

Nếu gã thật sự muốn cứu những người kia, bất kể thế nào, đều có thể cứu được tính mạng bọn họ.

Trương Khởi Linh nhìn thấy Uông Nhất Hải chất vấn Vương Diệp, cũng đi đến trước mặt Vương Diệp, anh chắn trước người Vương Diệp, sau đó không chút do dự hô lên với Uông Nhất Hải: "Ai mà phản ứng kịp chứ?

Bọn họ nhảy nhanh như vậy, ai biết bọn họ muốn làm gì?

Nhỡ đâu mấy con quái vật trong nước bò lên, cả thuyền chúng ta đều đi đời." Không phải Trương Khởi Linh lạnh lùng tuyệt tình, mà là Trương Khởi Linh có sao nói vậy.

Từ đầu đến cuối, Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần thể hiện ra tư thái chính là có chuyện đang giấu bọn họ, đã như vậy, bất kể là Vương Diệp hay là Trương Khởi Linh, hai người bọn họ đều không có nghĩa vụ phải đi giúp đỡ.

Nghĩ đến điểm này, trên mặt Trương Khởi Linh toát ra vài phần không kiên nhẫn.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, sắc mặt Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần cũng trở nên cực kỳ khó coi, hai người bọn họ nhẹ nhàng thở dài, nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt bất lực nói: "Cậu nói những lời như vậy, thì thật sự không tốt lắm đâu." Trên mặt hai người bọn họ mang theo vài phần không kiên nhẫn, nhưng Trương Khởi Linh nghe thấy lại mặt không đổi sắc, anh quay đầu nhìn Vương Diệp bên cạnh mình.

Anh biết lời mình nói không có vấn đề, hiện giờ Vương Diệp cũng ngồi ở bên cạnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Tuy rằng chiếc thuyền nhỏ này trên đường đi vẫn sẽ va va chạm chạm, đụng phải những thi thể kia.

Nhưng bọn họ đã phân tích ra nguyên nhân những người kia sở dĩ nhảy xuống, làm ra hành động quỷ dị như vậy, khẳng định chính là vì khi bọn họ đẩy những thi thể kia ra, một cái không cẩn thận, đã để sinh vật kỳ quái trên người những thi thể đó dính vào người.

Dù sao nơi này khi mở ra, mùi hôi thối ập vào mặt, còn có bí mật bị ẩn giấu hàng ngàn hàng vạn năm ở đây, đều đủ để cho những sinh vật kỳ quái này không ngừng sinh sôi nảy nở.

Trong lúc bọn họ tiến hóa, tất cả những gì phát sinh cũng là thứ mà những người ngoại lai như bọn họ không biết.

Cho nên bọn họ căn bản không có cách nào thông qua đầu óc, thậm chí là trực giác đầu tiên để phán đoán tất cả những điều này.

Trừ việc giống như cái xác biết đi, làm việc theo logic của những sinh vật này, bọn họ căn bản không có biện pháp nào khác.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Vương Diệp cũng vỗ vai anh, nhìn anh nghiêm túc nói: "Mấy thứ này không quan trọng." Bởi vì lý luận với những người này là vô dụng, Vương Diệp cũng hiểu tính cách của những người này, bao gồm cả thái độ của bọn họ là như thế nào.

Giờ phút này Vương Diệp cũng không cho bọn họ bất kỳ hy vọng gì, thậm chí là ký thác.

Cửu Nhất Tuần nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lập tức cảm thấy bầu không khí trở nên vô cùng xấu hổ, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó, đi đến bên cạnh Vương Diệp, bởi vì con thuyền này vô cùng lớn, vô cùng vững chắc, cho nên những người khác đi lại ở đây căn bản không thành vấn đề.

Khi Cửu Nhất Tuần đi tới bên cạnh Vương Diệp, trên mặt hắn cũng mang theo vài phần hưng phấn, sau đó không chút do dự nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy vừa rồi cách bọn họ nói chuyện, còn có bộ dạng bọn họ làm việc kia, xác thực có một chút vấn đề." Cửu Nhất Tuần bỗng nhiên hư tâm chỉ ra những thứ trên người mình, khi hắn nói những lời này, Vương Diệp chỉ cười có lệ.

Vương Diệp nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, thần tình bình tĩnh nói: "Cho nên anh muốn biểu đạt cái gì?" Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hiếu kỳ, câu hỏi của hắn vang lên bên tai, nhận được chỉ là sự lạnh lùng của Cừu Nhất Tuần.

Trong thời khắc này, Cừu Nhất Tuần không chút do dự nói với Vương Diệp: "Nếu lần sau còn có chuyện như vậy xảy ra, các người có thể cứu thì tốt nhất vẫn là ra tay tương trợ đi, đừng có giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nữa." Trên mặt hắn mang theo vài phần phức tạp, khi lời này nói ra, Vương Diệp thậm chí có thể cảm nhận được hắn lý trực khí tráng, nhưng giờ phút này Vương Diệp lại lắc đầu.

Hắn nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, vẻ mặt lạnh lùng mở miệng nói: "Thế thì có thể làm sao?

Ra tay tương trợ, những lời như vậy anh nói ra khỏi miệng, anh còn cảm thấy có chút ý tứ nào sao?" Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy không kiên nhẫn, lời hắn nói ra khiến sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn Vương Diệp thần tình bất lực nói: "Tôi cảm thấy..." Lời của hắn còn chưa nói xong, lúc này Uông Nhất Hải liền trực tiếp cầm súng trong tay chĩa vào Vương Diệp, gã đã đặt ngón tay lên cò súng.

Những hành vi này của gã, chẳng khác nào đang uy hiếp khiêu khích Vương Diệp.

Hành động của gã làm cho sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt Trương Khởi Linh trong nháy mắt trở nên vô cùng nghiêm túc, ngay sau đó, đi đến trước mặt Vương Diệp, anh cứ như vậy đứng chắn trước mặt Vương Diệp.

Hiển nhiên, anh nguyện ý đứng chắn trước nguy hiểm, hơn nữa tư thái mà anh thể hiện ra cũng cực kỳ kiên định, phảng phất là đang biểu thị với những người này rằng Vương Diệp không nguyện ý.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lập tức cười rộ lên.

Hiện giờ, Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, hắn kéo Trương Khởi Linh về bên cạnh mình, đồng thời nhìn chằm chằm hai người trước mặt, không chút do dự nói: "Lời nên nói tôi đã nói rất rõ ràng, nếu hai người các anh không có cách nào hiểu rõ, thậm chí không có cách nào lý giải, vậy thì tôi cũng không biết nên diễn đạt tất cả những điều này như thế nào." Vương Diệp vừa nói, vừa hất cằm cười, lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một mảng bất lực.

Hiện giờ, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, thầm nghĩ, Vương Diệp người này chung quy vẫn quá mềm lòng, hắn nên quả đoán một chút.

Ít nhất Vương Diệp không thể giống như hiện tại.

Bởi vì những người này chỉ cảm thấy Vương Diệp dễ bắt nạt, cho nên mới đối xử với Vương Diệp như vậy.

Trong lúc anh đang suy nghĩ chuyện này, con thuyền trước mặt cũng không ngừng đi vào bên trong, dần dần cũng có độ sâu nhất định.

Trên mặt mọi người tràn đầy vẻ phức tạp, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, sau đó vẻ mặt khẩn trương mở miệng nói: "Chúng ta đây là đi tới chỗ nào rồi?

Sao ngay cả những tín hiệu lưu lại lúc mới bắt đầu cũng không nhìn thấy nữa?" Ngữ khí của bọn họ mang theo vài phần khẩn trương, vừa rồi khi bọn họ đi ở nơi này, hiển nhiên là đã làm tín hiệu nhất định, hơn nữa cứ cách một đoạn đường, bọn họ sẽ ném những thứ kia xuống.

Chương 1174

Những thứ đó đều là chế tác từ tài liệu đặc thù, cho nên khi bọn họ ném xuống, bọn họ cũng có thể xác định vị trí của mình, thậm chí dựa vào khoảng cách kéo dài của những thứ kia mà phán đoán bọn họ hiện tại đi được bao lâu.

Nhưng hiện tại tín hiệu của bọn họ đã biến mất không thấy.

Dù sao dây thừng trong tay bọn họ cũng có độ dài, tốc độ liên kết của bọn họ cho dù đủ nhanh, nhưng vẫn không bằng tốc độ thuyền không ngừng chạy.

Trên mặt mọi người toát ra vài phần phức tạp, mọi người nhẹ nhàng thở dài, không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, lập tức cười nói với bọn họ: "Nhìn bộ dạng các người biểu hiện ra, tôi còn tưởng chuyện này mang đến đả kích lớn bao nhiêu cho các người chứ." Vương Diệp vừa nói, vừa lắc đầu thở dài.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong hốc mắt mọi người chỉ có một mảng phức tạp, bọn họ nhíu mày, không biết nên trả lời lời của Vương Diệp như thế nào.

Mà tại đây, Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhìn nhau một cái.

Hai người bọn họ tuy rằng không làm ra chuyện thương hại, thậm chí là uy hiếp Vương Diệp.

Nhưng điều này cũng không đại biểu hai người bọn họ có thể chung sống hòa bình với Vương Diệp, đặc biệt là Uông Nhất Hải, Uông Nhất Hải nhìn chằm chằm Vương Diệp không chút kiêng dè nói: "Tôi muốn biết rốt cuộc nơi này là chuyện gì xảy ra?

Anh nên cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, thậm chí là câu trả lời thỏa đáng, còn có chúng ta hiện tại đi bao lâu, trong lòng anh thực ra hẳn là nhớ rõ chứ?" Khi lời nói của Uông Nhất Hải thốt ra, Vương Diệp lập tức cười ha hả, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: "Anh lấy đâu ra mặt mũi mà nói những lời như vậy?

Tôi trước giờ vẫn không hiểu tại sao anh có thể hùng hồn lý lẽ nói ra mấy lời này." Cậu ta vừa nói vừa lắc đầu thở dài, ngay cả Trương Khởi Linh cũng phải bật cười, bởi vì cái điệu bộ mà hai người kia thể hiện ra quá mức ngu xuẩn.

Cứ như thể Vương Diệp cái gì cũng tinh thông, bây giờ cứ đẩy hết mọi vấn đề cho Vương Diệp là hắn nhất định có thể giải quyết được.

Nhưng thực tế đâu phải vậy.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thở dài, anh nhìn chằm chằm hai người kia, nói thẳng không kiêng dè: "Đừng trách tôi không nhắc nhở hai người, hai người các anh bây giờ mà dám gây chuyện thị phi ở đây, thậm chí là ném mấy cái nan đề đó cho Vương Diệp, tôi chắc chắn sẽ không tha cho hai người đâu." Trương Khởi Linh vừa nói vừa chỉ tay vào bọn họ, thái độ cực kỳ cao ngạo.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, sắc mặt hai người kia trở nên khó coi.

Trong lúc bọn họ còn đang nhìn nhau, Vương Diệp bỗng nhiên cười hì hì nói: "Đã đi đến nước này rồi, còn nghĩ chuyện quay đầu làm sao cho đơn giản hả?

Các anh có phải ngây thơ quá rồi không?

Mấy thứ này nếu mà hoàn mỹ như các anh nghĩ thì tốt biết mấy."

Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm, thái độ tỏ ra vô cùng lãnh đạm.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần đều trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ nhíu mày nhìn Vương Diệp, không biết nên làm thế nào cho phải.

Suy nghĩ một lát, họ lại bỗng nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: "Dù sao với bản lĩnh của cậu, nhỡ đâu có nguy hiểm xuất hiện, cậu thực sự có thể giải quyết mà." Trên mặt bọn họ lộ rõ vẻ sốt ruột.

Khi bọn họ nói những lời này, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, sau đó không chút do dự chỉ tay xuống mặt sông, nói: "Chuyện vừa nãy tôi sở dĩ không ra tay, là vì tôi cũng bó tay.

Các anh không tưởng là tôi khoanh tay đứng nhìn, định ngồi mát ăn bát vàng để ngư ông đắc lợi đấy chứ!" Trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần tò mò.

Câu hỏi của hắn nói ra, kỳ thực trong lòng Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần đều hiểu rõ, chỉ là đối với họ, hành động hiện tại của Vương Diệp chẳng khác nào đang khiêu khích.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, trong lòng nghĩ về chuyện vừa rồi, bất kể là ai thì cũng bó tay, nhưng hai người bọn họ lại đặt hy vọng lên người Vương Diệp.

Đó cũng chính là nguyên nhân chuyến này bọn họ gọi Vương Diệp tới, họ cho rằng mấy rắc rối này Vương Diệp đều có thể giải quyết.

Nhưng thực tế, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của họ mà đáp: "Tôi nói cho hai người biết, toàn bộ sự việc không đơn giản như các anh nghĩ đâu.

Quan trọng nhất là, nếu các anh coi tôi như thần thánh để đối đãi, thì e rằng tiếp theo chỉ có thất vọng không ngừng thôi." Vương Diệp nói lời thật lòng.

Nghe vậy, trên mặt hai người kia cũng lộ ra vài phần trù trừ, sau đó khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đăm chiêu nói: "Vậy mấy chuyện đó cậu không làm được, thì mấy cái cơ bản cậu phải làm được chứ?" Vẻ mặt bọn họ mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm hai người với ánh mắt phức tạp.

Vương Diệp còn chưa nói hết câu, bọn họ đã bắt đầu bắt Vương Diệp suy đoán khoảng cách ở đây, bao gồm cả việc nơi này sẽ xuất hiện nguy hiểm gì, cũng như nơi này có bí mật gì.

Khi bọn họ nói ra những lời này, Trương Khởi Linh cười khẽ một tiếng.

Những người bên cạnh cũng không nhịn được, bọn họ quay đầu đi chỗ khác nhưng trong mắt lại ánh lên ý cười.

Mọi người đều cảm thấy chuyện này buồn cười, hai người này bình thường cũng được coi là nhân vật lớn đàng hoàng, thế mà bây giờ lại làm ra chuyện ngu xuẩn, nói ra những lời ngớ ngẩn đến vậy.

Đây là điều bọn họ không ngờ tới, ai nấy đều lắc đầu với ánh mắt phức tạp.

Trong lúc bọn họ đang suy tư về chuyện này, Vương Diệp nhìn hai người kia, không chút kiêng dè mở miệng: "Thế thì tôi chịu chết, không biết xử lý sao nữa.

Mấy thứ các anh nói tôi một cái cũng không biết, hơn nữa năng lực của tôi cũng đâu có yếu đến thế." Hắn vừa nói vừa vươn vai, dựa thẳng vào tấm rèm phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, Uông Nhất Hải tức đến nghiến răng: "Vụ Uông Tàng Hải, tao không tính toán với mày, không có nghĩa là chuyện cứ thế cho qua.

Mày đừng có kiêu ngạo trước mặt tao, tốt nhất là tém tém lại một chút, người trẻ tuổi đừng có thách thức giới hạn của tao." Uông Nhất Hải vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, ánh mắt mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Khi những lời này thốt ra, Vương Diệp lập tức cười ha hả đáp trả: "Thách thức giới hạn của ông thì sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa dứt, Uông Nhất Hải nhíu mày, trong hốc mắt lóe lên vài phần trù trừ, vẫn chưa trả lời câu hỏi của Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp lại nhún vai, không chút kiêng dè nói với Uông Nhất Hải: "Và quan trọng nhất là, cục diện hiện tại ông vẫn chưa nhìn rõ." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ tay ra xung quanh. "Chỗ này tôi chưa từng đến, thế mà các người lại cứ mặc nhiên cho rằng bất kể gặp rắc rối gì tôi cũng có thể hóa giải, thậm chí là cho các người một câu trả lời hài lòng.

Muốn nếm mùi đau khổ hả?" Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần tò mò.

Câu hỏi này nói ra, sắc mặt hai người kia tràn đầy vẻ phức tạp.

Họ nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chiếc thuyền, quả đoán chọn cách nhắm mắt lại, không thèm để ý đến hai người bọn họ nữa.

Bất kể bọn họ nói gì, Vương Diệp cũng mặc kệ, chỉ cần hai người họ còn giữ chút thể diện cho bản thân thì cơ bản sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên giống như hắn dự liệu.

Hai người kia quả thật vẫn còn giữ thể diện, trong thời khắc này cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy thái độ của họ như vậy, Vương Diệp bỗng nhiên cười nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: "Cẩn thận chút đi, lát nữa có thể trời sẽ mưa đấy." Vương Diệp vừa nói vừa sờ mũi mình.

Nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt những người khác chỉ toàn là sự khó hiểu, bọn họ trợn to hai mắt.

Hiển nhiên, đối với những gì Vương Diệp nói, bọn họ cảm thấy không thể chấp nhận nổi.

Bọn họ lắc đầu, vốn định nói gì đó, nhưng không ngờ Vương Diệp lại mở miệng nói với bọn họ: "Đương nhiên rồi, tôi biết các người không cách nào tin được, nhưng chuyện đó liên quan gì đến tôi đâu?

Chúng ta chỉ cần bung dù là được rồi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Nhưng Trương Khởi Linh nghĩ ngợi một chút, lại không chút do dự tỏ ý với Vương Diệp là trực tiếp vào trong trốn mưa là được.

Lời anh nói ra chỉ nhận lại sự phu diễn của Vương Diệp, giờ khắc này Vương Diệp căn bản chẳng muốn quan tâm đến bọn họ.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ khó hiểu.

Vương Diệp uống một ngụm nước, ngay sau đó lại nói với Trương Khởi Linh: "Tìm xem có cái gì đựng được không, để tát nước ra ngoài?" Nghe Vương Diệp nói, vẻ mặt Trương Khởi Linh có chút phức tạp.

Anh nhìn Vương Diệp còn chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã lại cười hì hì bảo: "Lát nữa mưa to lắm, chúng ta còn phải tát nước ra, không là cái thuyền này của chúng ta lật mất." Vương Diệp nói với vẻ nghiêm túc.

Trương Khởi Linh nghe xong liền quả đoán gật đầu, không có ý kiến gì nữa.

Anh nhìn xung quanh, ánh mắt mang theo vài phần phức tạp.

Trong lúc nhìn ngó nghiêng, nhìn Vương Diệp anh cũng không nhịn được mở miệng nói: "Thực ra, chuyện trời mưa này chắc không thể nào xảy ra đâu nhỉ?

Tại sao cậu lại nói ra những lời kỳ quái như vậy?" Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự tò mò.

Câu hỏi của anh nói ra, Vương Diệp chỉ lắc đầu, ra hiệu im lặng, nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt điềm tĩnh: "Tôi có nói ra anh cũng không hiểu đâu, chi bằng chọn cách im lặng." Vương Diệp vừa nói vừa ngáp một cái, ngay sau đó bắt đầu ngủ dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhíu mày, hai người nhìn nhau, chẳng hiểu Vương Diệp đang làm cái quái gì.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau một cái, hai người lập tức bật cười, sau đó kéo Trương Khởi Linh đi vào trong trốn mưa, nhưng cũng lấy dù của mình ra.

Thấy động tác của họ kỳ quái như vậy, những người khác cũng không tự chủ được mà bắt chước theo.

Bọn họ cầm dù, vừa bung dù vừa cảm thấy hành vi của mình có chút kỳ quái, bởi vì ở trong loại hẻm núi thế này, cho dù xung quanh đều là nước, nhưng đâu có nghĩa là cái nơi chỉ cao hơn đầu họ một hai mét này lại có thể tụ mây và mưa được.

Trong lúc bọn họ đang suy nghĩ về chuyện này, Uông Nhất Hải thậm chí còn có một loại dự cảm chẳng lành.

Hai người bọn họ dường như trời sinh đã thích gây sự, vào thời khắc này không những muốn cãi lý với Vương Diệp, mà còn cố ý hát đối đài với hắn. "Đúng là cười chết người, ở cái nơi này mà có mưa được, cũng không biết tên kia sao mà nói ra miệng được." "Chắc là nói bừa để dọa chúng ta thôi!" "Cũng chỉ có hắn mới làm ra được loại chuyện này." Bọn họ bàn tán xôn xao.

Trong lúc hai người đang thảo luận, người bên cạnh đang cầm dù vốn định qua nhắc nhở họ một chút, kết quả không ngờ bọn họ lại lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy cao ngạo, không chút do dự mở miệng nói: "Hai người chúng tao không làm kẻ ngốc đâu, không giống như bọn mày ngu xuẩn đến mức độ này.

Hắn chỉ tùy tiện nói hai câu mà mấy người bọn mày đã tin sái cổ rồi, đúng là hết thuốc chữa." Bọn họ hất cằm, trong giọng nói tràn đầy sự kiêu ngạo.

Khi nói những lời này, vẻ nghiêm túc trên mặt họ không phải là giả.

Vương Diệp nhìn thấy thái độ của hai người họ như vậy, bỗng nhiên cười gật đầu.

Trong thời khắc này, Vương Diệp không chút do dự nói với hai người: "Không sao cả, dù sao hai người các anh thích làm chuyện như vậy thì tôi cũng không có ý kiến." Hắn vừa nói vừa nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, mọi người liền nghe thấy tiếng gì đó rơi lộp độp trên dù, vẻ mặt ai nấy đều tràn đầy khó hiểu.

Lúc này Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhìn nhau, lại không ngờ rằng trên mặt họ có những điểm đen rơi xuống.

Những thứ này trông như hạt cà phê, nhưng hai người họ lại ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc.

Chương 1175

Sắc mặt hai người tràn đầy vẻ phức tạp, sau đó không chút do dự trốn vào trong thuyền.

Vẻ mặt họ đầy sự khó hiểu.

Vương Diệp nhìn dáng vẻ hoảng loạn của họ, bỗng nhiên mở miệng nói: "Bình tĩnh chút đi, chỗ này đã mưa đâu, chỉ là rơi chút bụi xuống thôi mà, sao hoảng lên thành cái dạng này rồi?

Vẫn còn vấn đề đấy." Vương Diệp cười hì hì nói.

Lời hắn nói ra khiến hai người trước mặt nhíu mày, nhìn Vương Diệp không biết làm sao cho phải.

Dù sao ban đầu họ cũng không tin những gì Vương Diệp nói.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp lại cho họ sự giúp đỡ lớn đến thế.

Trong chốc lát, trên mặt hai người cũng lộ ra vài phần bất lực, nhưng những lời Vương Diệp nói lại càng khiến họ tò mò hơn.

Cái gì gọi là mưa vẫn chưa rơi?

Nói cách khác, những gì họ thấy hiện tại chỉ là giả tượng sao?

Trong lúc bọn họ đang suy nghĩ, ánh mắt mang theo vài phần tò mò, chỉ là không ai có thể cho họ câu trả lời.

Lúc này, Vương Diệp nhìn bọn họ, cũng không chút kiêng dè mở miệng nói: "Tôi mà đoán không nhầm, với năng lực của các vị, gầm trời này chắc chẳng có gì làm khó được các vị đâu nhỉ!" Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Lời hắn nói ra khiến những người trước mặt đều nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, lại cười cảm thán một câu: "Nói thật lòng, trong lòng các vị dù có chứa chấp thứ gì tôi cũng không quan tâm.

Quan trọng nhất là, tôi chỉ hy vọng các vị có thể làm tốt việc của mình, bao gồm cả việc sống cho tốt." Vương Diệp nói với vẻ nghiêm túc.

Khoảnh khắc lời nói thốt ra, những người trước mặt đều nhíu mày.

Vẻ mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, khi suy tư về chuyện này, trong hốc mắt cũng vương vài phần trù trừ.

Nhưng bọn họ cũng đang chờ đợi cơn mưa mà Vương Diệp nói tới.

Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần đã bị dọa sợ, hết cách đành phải trốn vào chỗ dù của đồng bọn.

Hai người họ nhíu mày, nhất thời cũng đang chờ đợi cơn mưa kia giáng xuống.

Kết quả không ngờ cơn mưa kia chưa tới, họ lại thấy vô số thứ giống như hạt cà phê rơi xuống.

Vẻ mặt bọn họ tràn đầy khó hiểu.

Lúc này Vương Diệp lại trực tiếp bịt mũi, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vẻ mặt đầy cao ngạo nói: "Trời đất ơi, cái thứ này mùi nồng quá vậy?

Các anh mau dọn đống này ra ngoài, không lát nữa mưa xuống là cả cái thuyền này của chúng ta đi tong đấy." Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu, nép người vào phía trong một chút.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bên cạnh.

Nghĩ ngợi một chút, anh không chút do dự kéo tay hai người, có khổ cùng cam, có nạn cùng chịu.

Đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng họ lúc này.

Anh cũng không cho bất kỳ ai cơ hội trốn tránh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thực sự hết cách, chỉ đành qua giúp một tay.

Những người khác nghe lời Vương Diệp, tuy có chút khó chịu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn chọn ném những thứ này xuống sông.

Vẻ mặt bọn họ tràn đầy quái dị, khi chạm vào những thứ này, họ cũng lờ mờ ngửi thấy trên tay mình có mùi hôi thối.

Vẻ mặt bọn họ phức tạp, suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu thở dài, không nói một lời.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của họ, lại cười hì hì nói: "Thứ này gọi là Diệp Minh Hương, nếu các anh từng nghe qua thì chắc chắn sẽ bị lai lịch thực sự của nó thuyết phục đấy." Vương Diệp cười hì hì nói ra câu này, trong mắt mọi người chỉ còn lại một mảng phức tạp.

Mọi người nhíu mày, không biết nên trả lời lời của Vương Diệp thế nào, chỉ là trực giác mách bảo họ thứ này không phải thứ tốt lành gì.

Nhưng hiện tại hết cách rồi, ngoại trừ việc tích cực ném những thứ này ra ngoài, chẳng lẽ lại để như lời Vương Diệp nói, cơn mưa ập đến làm hỏng cái thuyền này sao.

Vẻ mặt bọn họ mang theo vài phần trù trừ, không nhịn được khẽ thở dài.

Lúc này, Vương Diệp không chút kiêng dè dặn dò họ vài câu: "Sắp mưa rồi đấy, động tác của các anh nhanh lên một chút, muộn thêm lát nữa là không kịp đâu." Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Khi hắn nói những lời này, trên mặt Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần chỉ còn lại vẻ phức tạp.

Hai người bọn họ căn bản không hiểu nổi Vương Diệp lấy đâu ra sự tự tin đó, cư nhiên có thể nói ra những lời quả quyết như vậy.

Chẳng lẽ loại thế ngoại cao nhân như Vương Diệp thực sự chỉ cần bấm đốt ngón tay một cái là có thể nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay sao?

Hai người bọn họ đang suy tư về chuyện này, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt cũng mang theo vài phần trù trừ.

Nhưng lời của họ còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp đã chú ý tới.

Vương Diệp bỗng nhiên cười, mở miệng châm chọc bọn họ: "Không cần nghĩ nhiều đâu, thứ gì nên đến thì có cản cũng không được.

Hơn nữa hai người các anh cứ đi suy đoán thân phận của tôi, nghi ngờ năng lực của tôi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu.

Điều quý giá nhất là tôi bây giờ có thể nói ra những lời nhắc nhở này, đã coi như là nhân chí nghĩa tận rồi.

Nếu hai người các anh không trân trọng, thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa." Lúc này Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, bỗng nhiên vỗ vai Trương Khởi Linh, sau đó không chút do dự nói: "Đừng có nhìn nhận chuyện này phức tạp quá." Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh tuy nghĩ không thông, nhưng anh nghĩ ngợi rồi vẫn giữ im lặng, không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng đó chờ đợi.

Những hạt "cà phê" kia đã không còn rơi xuống nữa, tuy không hiểu những thứ này là vật chất gì, nhưng Trương Khởi Linh cũng không hỏi nhiều.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Thấy động tác của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải vẻ mặt đăm chiêu, hai người họ đi tới, cũng nương theo hướng nhìn của Vương Diệp mà nhìn lên trời, kết quả không ngờ...

Hai người bọn họ chẳng nhìn thấy gì trên trời cả, chỉ thấy một màu đen kịt.

Chẳng lẽ Vương Diệp đang bày trò gì sao?

Trong lúc hai người đang suy nghĩ, vẻ mặt còn mang theo vài phần tò mò chưa kịp hỏi, thì lúc này Vương Diệp lại cười nói với họ: "Mau bung dù cho kỹ vào, sắp mưa rồi." Nghe lời Vương Diệp, hai người họ phản ứng lại, vội vàng gật đầu, sau đó nép chặt vào nhau.

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn đó của hai người, Vương Diệp cũng cười nói: "Bình tĩnh chút đi, bung dù rồi, lát nữa mưa xuống, nếu thực sự hắt vào trong thuyền thì các người ráng sức mà tát nước hất ra ngoài." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Nghe lời Vương Diệp, hai người trước mặt chỉ nhíu mày, nhìn Vương Diệp đầy đăm chiêu.

Đối với họ, cơn mưa sắp tới có thể là kiến thức hiếm thấy nhất trong đời.

Trong lúc hai người đang mong chờ, một chuyện khiến họ vạn lần không ngờ tới đã xảy ra.

Giờ khắc này, họ nhìn thấy những giọt nước mưa kia cư nhiên lại có màu máu đỏ lòm.

Sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ khó coi, cứ thế trừng to mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Rõ ràng hai lão già này ngồi trên thuyền là kẻ mồm mép nhất, kết quả hiện tại cả hai đều im bặt, cứ như người câm, một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Những người khác bỗng nhiên phát hiện hoàn cảnh cổ quái, thậm chí là bầu không khí quỷ dị này.

Bọn họ cũng nhận ra nước mưa trước mặt trở nên cực kỳ hiếm lạ, vẻ mặt tràn đầy phức tạp.

Bọn họ nhìn về phía Vương Diệp, còn chưa kịp nói gì, lúc này Vương Diệp đã nhíu mày, vẻ mặt quái dị mở miệng nói: "Toang rồi, mưa càng lúc càng lớn, các người mau dọn mấy thứ này ra ngoài đi." Vương Diệp vừa nói vừa thúc giục bọn họ.

Nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt bọn họ tuy tràn đầy khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời hắn.

Thấy hành động của họ nhanh nhẹn như vậy, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vỗ vai họ, nhìn họ nói vô cùng nghiêm túc: "Động tác nhanh nhẹn một chút, chung quy vẫn có lợi, hơn nữa mấy thứ này luôn cần phải chuẩn bị cho sung túc." Nghe Vương Diệp nói, bọn họ gật đầu không có ý kiến.

Nhưng khi bọn họ dọn những thứ này ra ngoài, vẻ mặt cũng tràn đầy căng thẳng.

Cừu Nhất Tuần đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, ông ta nhíu mày, vẻ mặt đầy quái dị nói với Vương Diệp: "Cậu chắc chắn biết chuyện này là như thế nào." Trong giọng nói của ông ta tràn đầy sự khẳng định, nhưng khi nói ra lời này, nhận lại chỉ là sự phu diễn của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt bình thản mở miệng nói: "Sao tôi biết được?

Tôi mà liệu việc như thần, trực tiếp tính ra chuyện này là thế nào thì tôi chắc chắn sẽ nói cho ông biết, nhưng hiện tại tôi tính không ra." Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy cổ quái.

Những người khác nhíu mày nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Bọn họ còn chưa kịp nói gì lại thấy Vương Diệp lắc đầu: "Đừng có đặt hy vọng lên người tôi, tôi đã cho các người đủ gợi ý rồi.

Nếu những rắc rối này các người không tự mình giải quyết thì tôi cũng hết cách giúp các người." Vương Diệp nói với vẻ nghiêm túc.

Hắn nói lời thật lòng.

Cừu Nhất Tuần biết tính cách con người Vương Diệp, lúc này ông ta cũng vội vàng thúc giục đám thủ hạ làm việc.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử đã đang hì hục làm ở đằng kia rồi.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nhìn chằm chằm những thứ này, chỉ có thể cố gắng hết sức cầm mấy tấm vải không ngừng thấm bớt phần lớn nước máu ra ngoài.

Vẻ mặt cậu ta mang theo vài phần bất lực.

Loại chuyện thiếu thực tế này Hạo Thiên Chân chưa từng trải qua.

Cậu ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, trong mắt tràn đầy sự bó tay, khẽ thở dài không biết làm sao cho phải.

Chương 1176

Lúc này Vương Diệp lại bỗng nhiên cười nói với mọi người: "Chuyện này thực ra cũng chẳng tính là rắc rối lớn gì đâu, mọi người cứ bình tĩnh mà ứng phó.

Chiếc thuyền này tôi đoán là còn tiếp tục chở chúng ta đi tiếp xuống dưới, tiếp theo còn gặp nhiều thứ quỷ dị hơn nữa kia." Vương Diệp vừa nói vừa cười ha hả, thái độ hắn thể hiện ra vô cùng bình tĩnh, mặc cho trong bầu không khí quỷ dị này, không khí xung quanh đều sặc mùi huyết tinh.

Bọn họ đều không biết tại sao Vương Diệp lại có thể bình tĩnh đến thế, hơn nữa còn cười được, đây là điều bọn họ nghĩ không thông.

Bọn họ lắc đầu nhìn Vương Diệp trước mặt, còn chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã cười cảm thán một câu: "Quá hoảng quá loạn chỉ làm cho mọi kế hoạch trở nên rối tung thôi, hiện tại mọi người giữ vững hành động nhất trí thì vẫn có thể giải quyết được mấy vấn đề này." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Mọi người nghe xong vẻ mặt đều tràn đầy phức tạp.

Họ nhíu mày nhìn chằm chằm Vương Diệp, cứ cảm thấy những gì hắn nói không đáng tin cậy, nhưng mọi người cũng không có chứng cứ để chứng minh, hơn nữa bọn họ chỉ có thể tích cực đối mặt.

Vẻ mặt bọn họ tuy mang theo vài phần bất lực, lại không ngờ lúc này Vương Diệp bỗng nhiên đẩy cánh tay họ, cười nói: "Bình tĩnh chút đi, mấy thứ này vốn dĩ không quan trọng." Vương Diệp tỏ ra vô cùng tùy ý.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt họ lộ ra vài phần phức

tạp.

Họ thở dài không biết làm sao cho phải.

Lúc này Vương Diệp lại cười nói với mọi người: "Tiếp theo chúng ta không còn đường quay đầu nữa rồi, cho dù có dập tắt cái đèn kia thì chúng ta cũng không về được, e rằng chỉ có thể đi một mạch xuống dưới thôi." Vương Diệp vừa nói vừa bấm đốt ngón tay, hiển nhiên là hắn đang tính toán.

Thế nhưng mọi người nhìn thấy động tác của Vương Diệp, vẻ mặt ai nấy đều tràn đầy phức tạp.

Mọi người lắc đầu, sau đó vừa đầy vẻ khủng hoảng ném những thứ kia ra ngoài, vừa lo lắng phản bác phủ nhận, còn Vương Diệp thì thần sắc vẫn bình tĩnh. "Mấy thứ cậu nói chắc chắn là giả, cậu chắc chắn là đang cố ý dọa chúng tôi." "Đúng là cười chết người, tưởng mình bấm đốt ngón tay là có thể giống như thần tiên tính ra hết mọi thứ sao?" "Cậu có phải nghĩ quá đơn giản rồi không?

Hay là do chúng tôi quá tôn trọng cậu nên cậu mới làm ra loại chuyện này?" Vẻ mặt bọn họ tràn đầy sự nghiêm túc, sau đó không chút do dự nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mất kiên nhẫn nói: "Cậu cứ cố tình dọa chúng tôi như vậy có ý nghĩa gì không?" Bọn họ vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Bọn họ càng sốt ruột, càng hoảng loạn, Vương Diệp càng biết tâm tư bọn họ đã vô cùng bất định rồi.

Giờ khắc này Vương Diệp chỉ lắc đầu, không giải thích quá nhiều với bọn họ.

Đối với Vương Diệp mà nói, giải thích mấy thứ này nếu mà có tác dụng thì hắn cũng chẳng cần lãng phí nhiều thời gian với đám người này làm gì.

Nhìn thấy thái độ bình tĩnh của Vương Diệp, trong mắt mọi người tràn đầy sự phức tạp, họ khẽ thở dài nhìn Vương Diệp không biết làm sao.

Lúc này Vương Diệp lại cười cảm thán một câu: "Nói ra thì, với năng lực của mấy người các anh, không được đâu." Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Sau đó, nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải trước mặt, nhân lúc hai người không chú ý, Vương Diệp trực tiếp thuận tay cuỗm luôn hai khẩu súng của họ.

Hắn hai tay cầm hai khẩu súng, sau đó không chút do dự cười hì hì nói với mọi người: "Giải quyết mấy cái rắc rối đó, hẳn là đơn giản quá rồi nhỉ." Hắn vừa nói vừa chĩa súng về phía những người trước mặt.

Bọn họ sợ đến mức giơ tay lên, nhưng đúng lúc này Vương Diệp cũng không chút do dự nổ súng.

Trong nháy mắt, đám người sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Lúc này Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải phản ứng lại, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai người hận không thể lao tới động thủ với Vương Diệp, nhưng vì Vương Diệp đang cầm súng trong tay nên hai người chỉ đành phục tùng.

Thế nhưng miệng hai người lại chửi bới ầm ĩ: "Thằng kia mày điên rồi hả?

Sao mày có thể làm ra chuyện như vậy?

Bọn họ là thủ hạ của chúng tao, bọn họ cho dù làm chuyện gì cũng không đến lượt mày quản giáo." Vẻ mặt hai người tràn đầy sự mất kiên nhẫn.

Lời hai người vừa dứt, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, sau đó không chút do dự ném trả hai khẩu súng còn nóng hổi về phía họ.

Hai người cứ thế trợn mắt nhìn Vương Diệp.

Mãi đến lúc này, bọn họ mới cảm thấy như vừa tỉnh mộng, hoàn toàn không dám mơ màng nữa.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của họ, nhất thời cũng cười ha hả, sau đó không chút do dự chỉ về một hướng, mở miệng nói: "Nhìn xem kia là cái gì?" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về phía đó, đồng thời cũng lấy đèn pin của mình ra.

Khoảnh khắc lấy đèn pin ra, hắn bật lên chiếu thẳng vào chỗ phía trước.

Lúc này mọi người mới phát hiện, Vương Diệp căn bản không phải ra tay với bọn họ, Vương Diệp chỉ là đang ra tay với con tống tử ở phía trước mà thôi.

Mọi người nhìn thứ đó, vẻ mặt tràn đầy phức tạp.

Nếu không phải Vương Diệp một kích chí mạng, thì có lẽ con tống tử kia đã nhảy lên thuyền rồi.

Bọn họ sợ đến mức mặt mày thảm hại.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của họ, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh, vào thời khắc này, Vương Diệp không chút kiêng dè nói với họ: "Nếu muốn động thủ với các người thì tôi cần gì dùng súng, tôi chỉ cần dùng tay thôi là các người đo ván rồi." Hắn nói lời thật lòng.

Những người trước mặt nghe Vương Diệp nói, vẻ mặt tràn đầy sự bất lực, bởi vì cơn mưa máu vừa rồi đã mang lại cho họ vô số sợ hãi, bao gồm cả áp lực tâm lý, đến mức bọn họ quên cả việc quan sát địch tình xung quanh.

Nếu không phải Vương Diệp phản ứng kịp thời, e rằng bọn họ thực sự xảy ra chuyện rồi.

Trước mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bọn họ tràn đầy bất lực, đồng thời há miệng muốn nói lại thôi, không biết giải thích thế nào.

Lời còn chưa nói ra, Vương Diệp đã đứng dậy.

Vương Diệp nhìn mọi người, sau đó không chút do dự nói: "Dự là cơn mưa này sẽ càng lúc càng lớn, các người phải cẩn thận hơn một chút.

Tôi có thể làm là cố gắng hết sức loại bỏ vạn nan, nhưng vấn đề có ập đến hay không thì chúng ta cũng không biết được." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự qua loa.

Lời hắn nói ra, trong mắt mọi người chỉ còn lại một sự bất lực.

Lúc này mọi người khẽ thở dài, không biết nên đối mặt với những rắc rối này thế nào, họ đang đau đầu vì tất cả những chuyện này.

Lúc này, Vương Diệp nhìn họ, lại không chút do dự nói: "Nhanh lên đi, đừng có ngồi đần mặt ra đó nữa.

Sự việc đã đến nước này rồi, sớm đã nhắc nhở các người đừng có tới nơi này, các người không nghe, giờ thì hay rồi đấy." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cũng phát giác thủ hạ của mình quả thực đã bắt đầu hoảng loạn.

Tuy nhiên, hai người bọn họ lại trực tiếp giơ súng lên trời bóp cò.

Vẻ mặt hai người tràn đầy sự mất kiên nhẫn, đồng thời chỉ vào Vương Diệp, cực kỳ chán ghét nói: "Thằng nhãi này, có bản lĩnh thì nói thêm một câu nữa xem.

Lòng quân của chúng tao không cho phép mày quấy nhiễu.

Nếu bây giờ mày còn muốn nói những lời như vậy để nhắm vào chúng tao, chúng tao không ngại động thủ với mày đâu." Lời của hai người vừa thốt ra, Vương Diệp lập tức cười ha hả.

Giờ khắc này, Vương Diệp nhìn bọn họ, vô cùng nghiêm túc nói: "Vậy hai người cứ việc, dù sao không có tôi, đám người các người cũng xong đời." Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài, tư thái mà hắn thể hiện ra thờ ơ như vậy, khiến mọi người nhìn thấy cũng như lọt vào trong sương mù.

Sắc mặt mọi người tràn đầy vẻ phức tạp, bọn họ nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Vương Diệp không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: "Tôi mà xảy ra chuyện thật, mấy người cũng đừng sống nữa, đi theo tôi luôn cho rồi.

Dù sao mấy người ở lại chỗ này cũng là chịu khổ chịu tội." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi Linh.

Tư thái hắn thể hiện ra không hề sợ hãi, hơn nữa bộ dạng đại nghĩa lẫm nhiên kia cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nắm chặt nắm đấm, trong lòng quả thực là giận sôi gan.

Bất quá, hai người bọn họ căn bản không biết nên làm gì bây giờ.

Cho dù là một chút biện pháp cũng không có, nhưng bọn họ cũng không thể nào dễ dàng bỏ cuộc.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, sau đó nhìn Vương

Diệp, không chút do dự mở miệng nói: "Chúng tôi không thể nào động thủ với anh, anh cứ việc yên tâm.

Và quan trọng nhất là, tiếp theo chúng tôi chắc chắn sẽ làm theo lời anh nói." Bọn họ cười nói ra những lời này, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần miễn cưỡng.

Vương Diệp liếc mắt một cái liền nhìn ra sự giằng co cùng bất lực trong lòng bọn họ.

Nhưng Vương Diệp cũng chẳng để ý đến những thứ này, hắn nhìn bọn họ, cười tủm tỉm nói: "Nếu thật sự không có cách nào đối mặt, thậm chí không biết nên đáp lại lời tôi như thế nào thì thực ra cũng không sao, dù sao tôi cũng sẽ không so đo quá nhiều với các người." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt mọi người chỉ còn lại một mảng phức tạp.

Bọn họ nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Bọn họ đang đau đầu vì chuyện này, lại không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn quanh bốn phía, rồi bỗng nhiên cười nói với bọn họ: "Nói thật thì, cái này vẫn rất thú vị." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào vách tường, đồng thời nhìn bọn họ, vô cùng nghiêm túc giới thiệu những thứ trên vách tường kia.

Khi Vương Diệp nói, sắc mặt mọi người chỉ còn lại một vẻ phức tạp.

Ban đầu bọn họ chỉ tưởng rằng trên hai bên tường chỉ là một ít vết bẩn màu đen mà thôi, kết quả không ngờ sau khi Vương Diệp nói xong những thứ trên đó, bọn họ mới hoảng hốt hiểu ra.

Trên đó toàn bộ đều là vết máu.

Bọn họ từng người từng người đều ngây ngẩn tại chỗ.

Khi bọn họ đưa tay định chạm vào, Vương Diệp nhìn bọn họ, bỗng nhiên cười nói: "Có lẽ từ rất lâu trước kia, cũng có người giống như các người đưa tay chạm vào những thứ này, kết quả chỉ cần sơ sẩy một cái là đi đời nhà ma.

Tôi hiện tại chỉ có thể cố gắng hết sức nhắc nhở các người." Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh nói.

Khi lời này thốt ra, sắc mặt những người khác trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào.

Tâm trạng của bọn họ cũng trở nên có chút áp lực, bọn họ ôm lấy ngực mình, trên mặt chỉ còn một vẻ trù trừ.

Trong khi bọn họ đang ảo não vì chuyện này, cũng nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy lo lắng, hỏi Vương Diệp liệu sờ vào những thứ này có vấn đề gì không.

Nghe câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp trợn trắng mắt: "Yên tâm đi, có vấn đề cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta." Nghe Vương Diệp trả lời, sắc mặt mọi người chỉ còn lại một vẻ quái dị.

Bọn họ không yên tâm, muốn từ chỗ Vương Diệp nhận được một đáp án xác thực, nhưng mặc kệ bọn họ đào tận gốc trốc tận rễ thế nào, thái độ hiện giờ của Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Chương 1177

Nhưng bọn họ nghĩ lại, ngay cả Vương Diệp cũng không sợ, vậy có nghĩa là hiện tại những thứ này cũng không tính là vấn đề lớn.

Hơn nữa khi bọn họ chạm vào những bức tường đen sì kia, bọn họ cũng có thể cảm nhận được trên đó tràn ngập mùi máu tanh thoang thoảng.

Ngay từ đầu bọn họ đã ngửi thấy mùi này rồi.

Bọn họ chỉ nghĩ rằng mùi tanh này là do trong sông có những thứ cổ quái kia nên mới xuất hiện mùi lạ như vậy.

Nhưng hiện tại xem ra không phải như thế, mà là vì trên vách tường dính đầy máu, cho nên mới có chuyện này xảy ra.

Trong lúc bọn họ đang suy nghĩ, Vương Diệp bỗng nhiên vỗ vai bọn họ, sau đó chỉ vào bờ sông hai bên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cái bờ sông này có thể lên được, cũng có thể để cho các người rời đi.

Ai trong các người muốn rời đi thì cứ trực tiếp đi lên đi, lát nữa con đường này sẽ biến mất không thấy đâu." Vương Diệp nghiêm trang nói.

Khi hắn nói lời này, ánh mắt còn rơi trên người Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải.

Lời hắn vừa thốt ra, hai người bọn họ liền nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Hai người bọn họ còn chưa kịp nói gì, lúc này Vương Diệp lại cười nói với bọn họ: "Cơ hội ngàn năm có một, bỏ lỡ rồi thì tiếp theo chắc chắn sẽ hối hận.

Tôi e là các người cũng không có cách nào chịu đựng được nỗi bi thống trong đó đâu." Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hưng phấn.

Lời hắn nói ra khiến hai người trước mặt nhíu mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn lắc đầu, vẻ mặt kiên định nói với Vương Diệp: "Chúng tôi không thể nào dễ dàng bỏ cuộc." Hai người bọn họ hất cằm, trên mặt tràn đầy sự nghiêm túc, hiển nhiên mặc kệ là nguy nan như thế nào cũng không thể ngăn cản bọn họ.

Bọn họ trông có vẻ dũng cảm, nhưng thực tế loại dũng cảm này cũng chẳng qua là do sự ích kỷ và dã tâm của bọn họ thúc đẩy mà thôi.

Nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải trước mặt, Vương Diệp quay sang nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, lại không ngờ tên Bàn Tử này đã bắt đầu duỗi người, hơn nữa còn vẫy tay định leo về phía vách tường kia.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử: "Anh tưởng anh bây giờ chạy thì chạy thoát được sao?" Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần hiếu kỳ.

Câu hỏi này vừa thốt ra, trong nháy mắt làm Bàn Tử giật nảy mình, bởi vì lời hắn vang lên quá bất ngờ.

Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, gã trừng mắt nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy sự căng thẳng.

Bàn Tử há miệng, còn chưa kịp nói gì, lúc này Vương Diệp đã lắc đầu, không chút kiêng dè nói với tất cả mọi người: "Đừng làm mấy chuyện giãy dụa dư thừa nữa, làm như vậy là vô dụng thôi." Trên mặt Vương Diệp chỉ còn một vẻ lạnh lùng.

Khi lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, gã nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt cổ quái mở miệng nói: "Tôi không có giãy dụa, tôi chỉ là muốn rời khỏi cái chỗ này mà thôi.

Chỗ này nguy hiểm, tại sao tôi không thể đi?" Trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Rõ ràng vừa rồi Vương Diệp đã nói, cơ hội đặt ngay trước mắt, đều là dựa vào năng lực bản thân để nắm bắt.

Giờ đây gã muốn chạy trốn, chẳng lẽ cũng là chuyện sai lầm?

Trong khi Bàn Tử đang suy tư lo lắng vì chuyện này, Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của gã, cũng cười lắc đầu, không chút kiêng dè mở miệng nói: "Anh làm như vậy đương nhiên không có vấn đề, nhưng mà..." Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần bất lực.

Bàn Tử nhíu mày, còn chưa kịp hỏi thăm, lúc này Vương Diệp đã hất cằm, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Đừng hòng chạy, anh đã định sẵn là người của chỗ này rồi." Khi câu nói này từ miệng hắn thốt ra, trên mặt Bàn Tử chỉ còn một vẻ chấn kinh.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mặt, gã căn bản không tin vào những gì mình nghe thấy.

Đợi sau khi gã hoàn hồn, Vương Diệp lại vỗ vai gã nói: "Tôi đùa với anh thôi, có điều hiện tại đã không còn cơ hội nữa rồi.

Anh nhìn xem bọn họ đều không đưa ra lựa chọn, bây giờ anh đi một mình cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng ở lại chỗ này." Vương Diệp cười hì hì nói.

Bàn Tử nghe thấy vậy, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Gã ngây ngẩn tại chỗ, nhìn Vương Diệp trước mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Thấy Bàn Tử không nói thêm gì nữa, Vương Diệp cũng quay đầu nhìn Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần nói: "Đã không còn cơ hội nữa rồi, hai người các người cũng ngoan ngoãn ở lại đi, đừng nghĩ đến mấy cái ý đồ xấu xa khác.

Muốn rời đi ư, hiện tại đã quá muộn rồi." Khi lời hắn thốt ra, lúc này mọi người cũng phát ra một tiếng kinh hô.

Bọn họ cúi đầu nhìn mặt sông, mới phát hiện nước sông đã trở nên vô cùng chảy xiết.

Sắc mặt bọn họ trở nên đặc biệt khó coi, bọn họ vừa căng thẳng vừa sợ hãi, cũng lo lắng những rắc rối này bọn họ không cách nào ứng phó được.

Dù sao mới đi vào chưa được bao lâu, bọn họ đã gặp phải bao nhiêu chuyện quỷ dị.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, bọn họ sốt ruột đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, lại vỗ vai bọn họ, vẻ mặt đầy qua loa nói: "Yên tâm đi, vấn đề không nghiêm trọng, sự việc rất đơn giản, tùy tùy tiện tiện là có thể giải quyết được." Hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Khi những lời này từ miệng hắn thốt ra, những người này thậm chí không tin người đứng trước mặt là Vương Diệp.

Bởi vì bộ dạng mà Vương Diệp thể hiện ra thực sự khiến bọn họ cảm thấy chấn kinh.

Bọn họ lắc đầu, không nói thêm gì khác nữa.

Lúc này Vương Diệp nhìn mái chèo trong tay mình, đồng thời cũng vội vàng thu mái chèo lại.

Những người khác nhìn động tác của Vương Diệp, bọn họ cũng làm theo.

Bọn họ không tiếp tục khua mái chèo để đấu tranh với dòng nước ngầm này nữa.

Đối với bọn họ mà nói, làm như vậy chắc chắn là có vấn đề, bởi vì Vương Diệp hiện tại đều đã tự giác thu mái chèo lại rồi, bọn họ cũng không muốn tiếp tục "đỉnh phong tác án".

Hiện giờ, bọn họ nhìn chiếc thuyền trước mắt trôi theo dòng nước, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ trừng lớn mắt, ngây ngẩn tại chỗ, nhìn Vương Diệp trước mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Nhìn thấy bọn họ từng người thần tình ngốc trệ, Vương Diệp bỗng nhiên cười hì hì nói với bọn họ: "Thả lỏng đi, mấy thứ này không tính là gì cả, chỉ là một chút vấn đề nhỏ mà thôi." Hắn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào.

Chỉ là nhìn chiếc thuyền trước mắt, lúc này mọi người cũng ý thức được có chỗ không ổn, chiếc thuyền này dường như đang đẩy bọn họ đến nơi sâu hơn.

Trong hoàn cảnh này, bọn họ căn bản không thể nào thông qua ngọn đèn trên đỉnh đầu mình để nhìn thấy nhiều cảnh vật hơn.

Những gì bọn họ có thể nhìn thấy, có lẽ chỉ là khu vực phong cảnh trước mặt này.

Sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp trước mắt, bọn họ khao khát hy vọng Vương Diệp có thể cho bọn họ gợi ý, thậm chí là đưa bọn họ rời khỏi nơi này.

Nhưng rất hiển nhiên, Vương Diệp buông tay về phía bọn họ.

Vương Diệp nhìn bọn họ, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Tôi cũng lực bất tòng tâm rồi." Hắn tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào.

Nhưng khi chiếc thuyền này bị nước cuốn vào dòng lũ, Vương Diệp cũng có thể phán đoán rõ ràng, bọn họ hiện tại đang ở trong một cái xoáy nước, hơn nữa không còn tiếp tục đi về phía trước, thậm chí cũng không lùi về sau, ngược lại là đi theo xoáy nước không ngừng xoay tròn.

Sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt tràn đầy kinh khủng, nhịn không được mở miệng nói: "Chuyện này là thế nào?" Trong giọng điệu của bọn họ tràn đầy kinh ngạc, bọn họ vừa nói vừa bám lấy hai bên mạn thuyền.

Bọn họ sợ hãi, bởi vì xoáy nước này càng ngày càng gấp, trông có vẻ như muốn hất văng bọn họ xuống, bọn họ làm sao có thể không lo lắng?

Đối mặt với những câu hỏi này của bọn họ, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Hắn lại không phải thần cơ diệu toán, cũng không phải người thiết kế con thuyền này, hắn làm sao có thể biết bí mật bên trong.

Nhưng Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải liếc nhìn nhau, hai người lại vội vàng đẩy cánh tay Vương Diệp nói: "Anh chắc chắn biết chuyện này là như thế nào, anh mau chóng nói cho hai người chúng tôi biết.

Nếu anh dám giấu giếm, hai người chúng tôi chắc chắn sẽ không tha cho anh." Trong giọng điệu của hai người mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Lời của hai người thốt ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Vương Diệp hất cằm nhìn chằm chằm hai người bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Vậy thì làm được gì nào?

Mấy thứ này có quan hệ gì với tôi?" Hắn tỏ ra vô cùng hời hợt.

Hai người kia nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong nháy mắt tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Không đợi hai người bọn họ phản ứng lại, Vương Diệp lại bỗng nhiên cười hì hì nói với bọn họ: "Vừa rồi rõ ràng có một cơ hội tốt như vậy đặt ngay trước mắt, nhưng các người không biết trân trọng.

Bây giờ cơ hội này trôi qua rồi, các người bắt đầu sợ hãi, vậy đã vô dụng rồi." Hắn nói là sự thật, vừa rồi bọn họ có thể rời khỏi chiếc thuyền này, nhưng bọn họ không nắm chắc cơ hội đó.

Hiện giờ, bọn họ chỉ có thể theo cái xoáy nước này không ngừng xoay tròn.

Xoáy nước này sẽ đưa bọn họ đến nơi nào, căn bản không có ai biết.

Chỉ là trong lòng mọi người đều rõ ràng, xoáy nước này không đơn giản như vậy.

Bọn họ nhìn Vương Diệp trước mặt, nhìn hoàn cảnh bốn phía, nhất thời tâm trạng cũng trở nên đặc biệt nặng nề.

Bọn họ khẽ thở dài, không biết nên biểu đạt sự nặng nề trong nội tâm thế nào.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng phát giác chiếc thuyền đang xoay tròn, giây tiếp theo liền là long trời lở đất.

Ngay lúc này, Vương Diệp vội vàng bám lấy điểm vững chắc của con thuyền, cũng chính là long cốt của nó.

Sau khi Vương Diệp bám lấy, Bàn Tử, Trương Khởi Linh cùng với Hạo Thiên Chân - ba người đều làm theo động tác của Vương Diệp.

Những người khác nhìn thấy cảnh này cũng vội vàng làm theo.

Nhưng có vài người không phản ứng kịp, sơ sẩy một cái liền bị hất văng ra ngoài.

Chương 1178

Người bên cạnh giật nảy mình, đồng thời cũng sốt ruột đưa tay định kéo hắn về.

Nhưng đã không còn cách nào nữa, sau khi đối phương bị nước cuốn đi, hắn giống như bị một con quái vật khổng lồ nuốt chửng, lực hút mạnh mẽ đem hắn đi mất, căn bản không cho những người kia cơ hội.

Cho dù là muốn kéo hắn về, nhưng mọi người cũng phát hiện chuyện này khó hơn lên trời, sắc mặt bọn họ trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt chỉ còn một vẻ phức tạp.

Bọn họ còn chưa kịp nói gì, lúc này Vương Diệp đã cười nói với bọn họ: "Chờ thêm chút nữa đi, cơ hội lập tức sắp tới rồi, cơ hội tới thì mọi người có thể đi." Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, nhưng mọi người nghe Vương Diệp nói, tâm trạng bọn họ lại trở nên đặc biệt nặng nề.

Bọn họ nhíu mày, không biết nên trả lời lời nói của Vương Diệp thế nào, nhưng trực giác cũng đang nói cho bọn họ biết, tất cả chuyện này không đơn giản như vậy.

Hiện giờ, nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mắt, bọn họ không chút do dự nói với Vương Diệp: "Chúng ta thật sự không có cách nào rời khỏi chỗ này nữa sao?" Câu hỏi của bọn họ vang lên bên tai, lúc này Vương Diệp còn chưa kịp mở miệng trả lời, một con sóng lớn trực tiếp ập tới.

Vương Diệp nhân cơ hội lùi về sau một chút.

Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần vẫn luôn trốn ở bên cạnh hắn.

Hai người biết, chỉ có đi theo Vương Diệp mới là an toàn, cho nên căn bản không thèm để ý đến sự sống chết của người khác.

Khi con sóng này ập tới, những người bị sóng đánh ngã kia theo bản năng buông lỏng tay, đồng thời lăn ra bên ngoài.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, nhất thời cũng thở dài một hơi.

Không thể phủ nhận là những người này rất đáng thương, nhưng hết cách rồi, ai bảo bọn họ muốn dẫn những người đó vào đây chứ.

Vương Diệp cũng không thể nào mạo hiểm tính mạng để cứu mạng bọn họ được.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần khinh miệt.

Bất quá hắn lại không biểu hiện ra ngoài, ngược lại lẳng lặng nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải trước mặt.

Không bao lâu sau, bọn họ liền bị trôi đến một đầu khác.

Giờ khắc này, Vương Diệp nhìn xoáy nước trước mặt.

Trong khi xoáy nước đang cuộn trào, chiếc thuyền nhỏ này cũng không ngừng xoay tròn bên trong, nhưng sóng nước dường như không còn ập tới nữa.

Chỉ là tốc độ xoay của nó càng ngày càng nhanh, Vương Diệp cũng càng ngày càng chóng mặt.

Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần hai người dứt khoát lấy dây thừng ra, trói cả bọn họ lại với nhau.

Vương Diệp nhìn động tác của hai người bọn họ, nhất thời cũng vội vàng hô hoán những người khác.

Bàn Tử đã sắp bị lắc đến ngất đi rồi, nghe thấy lời Vương Diệp, lúc này mới mơ mơ màng màng luồn dây thừng qua.

Nhưng dây thừng của gã còn chưa thắt nút, cả người cũng đã ngất lịm đi.

Vương Diệp chỉ có thể nén đau đầu thắt nút lại cho gã.

Những người khác cũng nhanh chóng làm xong loạt việc này.

Lúc này Vương Diệp vẫn có thể cố nén cơn chóng mặt, nhưng cái bụng và phản ứng sinh lý của hắn không thể để hắn chịu đựng tất cả những chuyện này.

Hắn hiện tại nhất thời cũng vội vàng cầm dây thừng tự trói mình lại.

Nhưng hắn cũng đang nghĩ, nếu thật sự phải trôi theo dòng nước, vậy thì chiếc thuyền này sẽ đưa bọn họ đến địa phương nào đây?

Là nơi nguy hiểm sao?

Tại sao lại cứ trôi mãi đến đây?

Chiếc thuyền này hẳn là sẽ để cho bọn họ an toàn chứ.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, những người khác cũng làm theo động tác của Vương Diệp.

Trên long cốt buộc một sợi dây thừng, đồng thời buộc vào trên người mình.

Không bao lâu sau, những người này toàn bộ đều bị lắc đến choáng váng đầu óc, trên mặt bọn họ chỉ còn một vẻ thống khổ.

Lúc này Vương Diệp bỗng nhiên ôm lấy đầu mình.

Hắn có ý thức, nhưng hắn không biết mình đang ở đâu, bởi vì bốn phía một mảnh đen kịt, căn bản nhìn không rõ.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Hắn thử gọi những người bên cạnh, đồng thời cũng sờ soạng, kết quả không ngờ hắn cư nhiên không ở trên chiếc thuyền kia, hơn nữa hắn cũng không sờ thấy những người khác.

Khi hắn đưa tay sờ qua, ngoại trừ sờ được bùn đất ra thì cũng không cảm nhận được thứ gì khác.

Giờ khắc này Vương Diệp trong nháy mắt ngây ngẩn tại chỗ.

Hắn trừng lớn mắt, căn bản không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nhưng vì bốn phía đều là bóng tối một mảnh, cho nên Vương Diệp căn bản không có cách nào đi thăm dò những thứ khác.

Cho dù thị lực của hắn vô cùng tốt, nhưng bốn phía này dường như cái gì cũng không có, trống rỗng một mảnh, hơn nữa nhìn không thấy bờ bến, cho nên Vương Diệp mới cảm thấy mờ mịt tại đây.

Giờ khắc này Vương Diệp nhíu mày, bắt đầu gọi tên Bàn Tử và những người khác.

Trong khi gọi bọn họ, Vương Diệp cũng cẩn thận đề phòng, ai cũng không xác định nơi này liệu có mãnh thú gì hay không?

Hắn cầm lấy cây "gậy gỗ" trong tay, vẻ mặt lại mang theo vài phần quái dị, cây gậy này ở đâu ra?

Hắn vừa nghĩ thầm trong lòng, cũng tình bất tự cấm sờ soạng một chút, lại phát hiện đây căn bản không phải cái gọi là gậy gỗ, đây là một bộ phận nào đó trên cơ thể người.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Hơn nữa căn cứ vào độ dài cùng độ thô để phán đoán, thì đây là xương đùi của một người đàn ông trưởng thành.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp.

Vương Diệp ngây ngẩn tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Nhưng điều khiến Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt.

Vương Diệp nghe thấy âm thanh, vội vàng nhìn về phía phát ra tiếng động.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một cái bóng đen đang nằm rạp ở chỗ đó.

Vương Diệp ngây người nhìn cái bóng đen kia, sau khi phản ứng lại, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn, sau đó hoảng hốt lao lên phía trước.

Hắn biết tên này chắc chắn không phải Bàn Tử, cũng không phải Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, nhưng mạng của tên này vẫn phải cứu, bằng không hắn một mình ở đây cô quân tác chiến cũng tuyệt đối không qua khỏi.

Đồng thời, trên mặt đối phương cũng tràn đầy sự bất lực.

Đối phương có thể loáng thoáng nhận ra có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình, nhưng hắn lại không xác định đó là cái gì.

Lúc này Vương Diệp cầm khúc xương đùi trong tay, gõ nhẹ vào đầu hắn một cái, nhưng Vương Diệp không hề gõ mạnh xuống, hắn chỉ là ra hiệu một chút mà thôi.

Sắc mặt đối phương trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, đối phương tức giận nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Mọi người đều là người trên cùng một con thuyền, làm chuyện như vậy có ý nghĩa sao?" Khi lời này thốt ra, Vương Diệp lập tức cười rộ lên.

Vương Diệp lắc đầu, không chút do dự nói với đối phương: "Anh nhìn thấy mặt tôi, vậy tại sao anh còn muốn giả bộ ra một cái vẻ không quen biết tôi chứ?" Trong giọng điệu của hắn mang theo vài phần hiếu kỳ.

Đối phương nghe thấy lời này, trong nháy mắt ngây ngẩn tại chỗ, không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy hắn ngốc trệ trầm mặc không nói, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần khinh miệt.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói với hắn: "Chính vì anh căn bản không biết tôi là ai, cho nên anh hiện tại chỉ có thể dựa vào phỏng đoán như vậy.

Huống chi anh xuất hiện ở chỗ này, vị miễn có chút kỳ quái đi!" Giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần cao ngạo.

Hắn hẳn là một thủ hạ của Cừu Nhất Tuần, nhưng Vương Diệp không xác định thân phận thực sự của hắn là gì.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, trên mặt đối phương lộ ra vài phần buồn cười, hắn vội vàng gọi tên Vương Diệp.

Trong khi gọi, hắn cũng giả bộ ra vẻ vô cùng thân thiết: "Tôi đây không phải là lo lắng trong số chúng ta sẽ có người biến thành quái vật hoặc là Tống tử, cố ý đến hại chúng ta sao.

Đây chỉ là cảnh giác một chút mà thôi." Hắn cẩn thận từng li từng tí nói, nhưng loại giải thích này khi thốt ra lại vô cùng khiên cưỡng.

Vương Diệp lắc đầu, không hề tin tưởng, đồng thời cũng cầm lấy bật lửa trong tay.

Ngay khoảnh khắc bật lửa được thắp sáng, Vương Diệp cũng nhìn rõ mặt đối phương, đối phương cũng nhìn rõ tướng mạo của hắn.

Đối phương vẻ mặt cao hứng vỗ vỗ cánh tay Vương Diệp, thoạt nhìn vô cùng vui vẻ.

Nhưng mặt Vương Diệp quả thực vẫn đanh lại.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm hắn, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn: "Tôi thấy cái dạng này của anh, hình như..." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt đối phương đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, đang định mở miệng giải thích, lại không ngờ lúc này Vương Diệp đã ra dấu tay im lặng với hắn.

Vương Diệp nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi nói cho anh biết, anh bây giờ tốt nhất câm miệng cho tôi, sau đó mau chóng đi tìm những người khác qua đây." Hắn thu bật lửa lại.

Nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, đối phương không còn cách nào, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Hắn trông có vẻ thật thà chất phác, đồng thời cũng làm theo lời Vương Diệp nói.

Chương 1179

Vương Diệp lại đang nghĩ người này đã gặp ở đâu rồi.

Hắn cẩn thận ngẫm nghĩ, căn bản nhớ không ra.

Nhưng ngay lúc Vương Diệp vừa xoay người, trong tay đối phương cũng có thêm một khúc xương đùi, ngay sau đó, không chút do dự vung về phía Vương Diệp.

Khi tiếng gió truyền đến từ sau lưng, Vương Diệp lập tức cúi người né tránh.

Lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn tên kia, đối phương quả nhiên đang cầm vũ khí trong tay.

Hơn nữa hắn cảm thấy nơi này tối tăm như vậy, Vương Diệp cũng không nhìn thấy hắn đang ở đâu.

Mà thị lực của hắn thực ra cũng giống như người bình thường, hắn chỉ dựa vào việc Vương Diệp vừa rồi cầm bật lửa, cộng thêm Vương Diệp không cử động, cho nên mới cảm thấy Vương Diệp vẫn còn ở chỗ cũ.

Kết quả không ngờ Vương Diệp né được, nhất thời sắc mặt đối phương cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Sau đó, vẻ mặt căng thẳng lùi lại vài bước.

Thính lực của hắn rất tốt, nhưng thị lực của hắn rất tệ.

Hiện giờ, Vương Diệp nhìn động tác của hắn, Vương Diệp cũng vội vàng đuổi theo, đồng thời tóm lấy cánh tay hắn, trực tiếp đá văng hắn ra.

Trên mặt đối phương tràn đầy hoảng sợ.

Giờ khắc này, Vương Diệp đánh hắn đến mức hai mắt nổ đom đóm, cuối cùng hắn mới khai ra lai lịch của mình.

Mục đích hắn tới đây cũng không phải muốn nhắm vào Vương Diệp hay những người kia, hắn chỉ muốn tới nơi này thám thính chân tướng mà thôi.

Hơn nữa hắn không có đi theo sau chiếc thuyền kia, mà hắn đã buộc một sợi dây thừng nhỏ vào sau chiếc thuyền đó, đồng thời móc xuồng của mình vào trên đó.

Ai cũng không ngờ tới, cái ý đồ xấu xa của tên này lại thực sự thành công.

Thêm vào đó khi xoáy nước cuộn trào, hắn căn bản không có đi theo xoáy nước cùng nhau quay cuồng, ngược lại là bám ở trên vách tường bên cạnh, nhìn sợi dây thừng kia, cuối cùng đi theo bọn họ đến cái địa phương này.

Nghe những lời giải thích này của hắn, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ quái dị.

Nói như vậy là suốt dọc đường đi qua đây, hắn căn bản không bị chóng mặt.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: "Cho nên dọc đường đi anh đã nhìn thấy phong cảnh gì?" Vương Diệp không vội vàng động thủ, ngược lại kiên nhẫn hỏi thăm, có khả năng hiện tại hắn có thể thông qua tên này tìm được tin tức mấu chốt.

Kết quả không ngờ đối phương lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói: "Thị lực này của tôi thật sự không được, tôi cái gì cũng không nhìn thấy.

Tôi chỉ nghe thấy rất nhiều tiếng nước chảy, sau đó tôi liền đi tới chỗ này." Hắn là men theo sợi dây thừng kia mà đi thẳng qua đây.

Khi Vương Diệp bảo hắn giao dây thừng ra, hắn vẻ mặt xấu hổ nói với Vương Diệp: "Sợi dây thừng kia vừa rồi tôi cũng làm mất rồi, hơn nữa anh cũng biết đấy, đi qua nơi này không đơn giản như vậy, cho nên tôi chỉ có thể cố hết sức..." Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp liền lắc đầu.

Vương Diệp căn bản không tin, ngược lại nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt đầy uy hiếp nắm chặt nắm đấm.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi, hắn trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp trước mắt.

Lúc này, hắn đem tất cả mọi chuyện đều khai ra.

Dây thừng, hắn xác thực có, nhưng hắn hiện tại không muốn giao cho Vương Diệp, bởi vì những người khác đều chưa tỉnh lại.

Hơn nữa hắn cũng chuẩn bị lợi dụng những người này để uy hiếp Vương Diệp.

Nhưng lời uy hiếp của hắn còn chưa nói ra khỏi miệng, Vương Diệp đã cầm lấy khúc xương đùi gõ vào đầu hắn, không chút do dự nói: "Anh không có thực lực đấu với tôi, hơn nữa anh cũng không phải đối thủ của tôi.

Anh hiện tại nếu thức thời thì tốt nhất vẫn là mau chóng giao dây thừng ra đi, bằng không sự tình tuyệt đối không đơn giản như anh nghĩ đâu." Vương Diệp vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Nghe lời hắn nói, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương thở dài thật sâu, suy nghĩ một chút, không chút do dự dẫn Vương Diệp đi tới chỗ để dây thừng.

Vương Diệp nhìn sợi dây thừng này, ngay sau đó trực tiếp cầm trong tay.

Nhìn thấy Vương Diệp cầm lấy sợi dây, sắc mặt hắn vô cùng khó

coi.

Hắn còn đang đàm phán với Vương Diệp, hắn bảo Vương Diệp tha cho mình.

Lần này quả thực là hắn quỷ mê tâm khiếu, cư nhiên dùng phương pháp như vậy, muốn đem đám người bọn họ coi như quân cờ, đồng thời lợi dụng Vương Diệp.

Nhưng khi câu nói kia của hắn thốt ra, Vương Diệp lại lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm sợi dây thừng trước mắt, sau đó vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Tôi tìm những người khác trước đã, bọn họ nếu xảy ra chuyện gì, những thứ này toàn bộ đều là do anh làm." Hắn không phân rõ phải trái trắng đen đổ cái nồi này lên người tên kia.

Đối phương nghe thấy vậy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi, hắn vội vàng muốn chối bỏ.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói ra, lúc này Vương Diệp đã thuận theo dây thừng đi tới bên cạnh chiếc thuyền kia.

Chiếc thuyền kia chỉ là bị mắc cạn, nhưng Vương Diệp cũng nhìn thấy những người nằm ở trên đó.

Bọn họ ngã trái ngã phải.

Nhưng tại sao dây thừng của mình lại tuột ra, dẫn đến việc hắn bị văng sang bên kia?

Đây là điều Vương Diệp nghĩ mãi không thông.

Theo lý mà nói, hắn là người cuối cùng thắt nút dây, nhưng tại sao hắn lại từ đó văng ra ngoài?

Trong lúc suy nghĩ vẫn chưa thông suốt, Vương Diệp bỗng nhiên nghĩ đến một điểm mấu chốt.

Anh quay đầu nhìn gã đàn ông bên cạnh mình, vẻ mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn, hỏi: "Cậu tên gì?

Có phải tôi bị cậu lôi từ trong đó ra không?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt đối phương trở nên có chút lúng túng.

Hắn giải thích với Vương Diệp rằng tên hắn là Vương Thiên.

Khi kể lại những chuyện này, trên mặt hắn chỉ toàn là sự căng thẳng.

Quả thực hắn là người đã đưa Vương Diệp đến nơi này, hơn nữa còn chuẩn bị lợi dụng Vương Diệp một phen.

Kết quả Vương Thiên không ngờ rằng ý định lợi dụng còn chưa thành công thì đã bị Vương Diệp nhìn thấu, khiến cho trong lòng hắn khó chịu hồi lâu.

Nghe những lời này thốt ra từ miệng hắn, Vương Diệp cũng tin vào mức độ chân thật của câu chuyện.

Nhưng nhìn gã này, Vương Diệp vẫn tỏ vẻ không kiên nhẫn, nói: "Tôi không muốn quan tâm đến mấy thứ đó." Anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Vương Thiên thấy bộ dạng đó của anh thì cau mày, vẻ mặt đầy lo lắng nói: "Nhưng mà tôi không có nhiều ác ý đến thế, tôi cũng chỉ nhất thời bốc đồng mà thôi, anh cũng nên tha thứ cho lỗi lầm này của tôi chứ." Hắn cười hì hì nói, nhưng khi lời vừa dứt, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Thấy thần tình của Vương Diệp như vậy, sắc mặt đối phương cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn cau mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, không biết phải làm sao cho phải.

Cũng may không lâu sau, những người khác đều lục tục tỉnh lại.

May mắn là không có ai bị lạc, có khả năng chính mình thực sự là bị Vương Thiên kéo đến nơi này.

Vương Diệp bảo họ kiểm kê lại quân số và vật tư.

Bọn họ đếm hồi lâu cũng không thấy mất thứ gì, nhưng sau khi thắp hỏa chiết tử và nến lên, họ cũng nhìn thấy Vương Thiên đang đứng trước mặt.

Bọn họ giật nảy mình, vội vàng né sang một bên.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng loạn của họ, khó hiểu nói: "Sao từng người từng người một đều bị dọa thành cái dạng này thế?" Câu hỏi của Vương Diệp không nhận được câu trả lời nào.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải lại càng bị dọa đến mức sợ vãi ra quần.

Hai người run lẩy bẩy, chầm chầm nhìn vào Vương Thiên trước mắt, vẻ mặt đầy lo lắng mở miệng nói: "Bất kể là oan gì cừu gì, mày cứ đi tìm đám người năm xưa ấy, đừng đến tìm bọn tao gây phiền phức." Nghe lời hai người này, Vương Diệp lập tức hoàn hồn.

Xem ra hai kẻ này có quen biết Vương Thiên.

Vương Thiên nghe lời bọn họ, lập tức cười lớn: "Đã biết tao đến để lấy mạng hai đứa bay, thì bây giờ đừng giãy giụa nữa, mau chóng giao mạng ra đi, nếu không tao..." Nhưng lời của hắn còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bóp lấy cổ hắn.

Vương Diệp nhìn hắn với thần tình chán ghét, nói: "Vui lắm sao?" Bàn Tử và Trương Khởi Linh đã bị dọa rồi, cho nên Vương Diệp không muốn bi kịch kiểu này tiếp diễn.

Thấy thái độ của Vương Diệp, đối phương thu liễm lại một chút.

Nhìn thấy bộ dạng thành thật của Vương Thiên, Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải sững sờ tại chỗ.

Hai người bọn họ cau mày, nhìn Vương Diệp, sau đó lại vội vàng đi tới, nhìn anh với vẻ mặt đầy khó hiểu: "Ý gì đây, chẳng lẽ tên này là người sống?" "Tai nạn năm xưa không làm hắn chết sao?" Hai người bọn họ đồng thanh hỏi.

Tiếng nói của họ vang lên bên tai, nhưng trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Xem ra hai kẻ này đúng là có tật giật mình, nếu không sao lại có bộ dạng như thế?

Tuy nhiên Vương Diệp chẳng muốn quan tâm đến mấy thứ này, bởi vì chúng không quan trọng.

Nhìn Vương Thiên bên cạnh, Vương Diệp còn chưa kịp nói gì thì Vương Thiên đã cười ha hả.

Hắn chầm chầm nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải trước mặt, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói với hai người: "Nợ máu năm xưa phải trả bằng máu." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt hai người kia trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy bọn họ bị dọa đến mặt mày trắng bệch, bộ dạng như sắp sợ đến mức ném cả liêm sỉ đi.

Vương Diệp vỗ vai Vương Thiên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Cậu đi chuyến này mục đích chắc chắn không phải chỉ để báo thù.

Mau chóng khai báo đi.

Còn nữa, hai kẻ này tuy làm nhiều việc ác, nhưng cậu đem tiền đồ của mình chôn vùi vào việc này cũng không đáng." Vương Diệp nói lời thật lòng.

Chương 1180

Khi Vương Thiên nghe thấy, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nhìn Cửu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Tha cho hai người, đương nhiên là không vấn đề gì, nhưng hai người các ngươi xứng sao?" Câu hỏi như vậy thốt ra, Vương Diệp có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo của hắn.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại cố ý hắng giọng, chầm chầm nhìn gã này, vô cùng nghiêm túc nói: "Ở đây là địa bàn của tôi, tạm thời giao cho tôi quản lý.

Cậu tốt nhất thành thật một chút cho tôi.

Bất kể cậu với bọn họ có ân oán gì, chuyện đó không liên quan đến tôi, đừng có gây sự ở chỗ tôi." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Bàn Tử nghe thấy những lời này, càng là nước mắt nước mũi tèm lem chạy tới, trên mặt tràn đầy ý cười.

Hắn nhìn Vương Diệp, trực tiếp ôm lấy đùi anh, khổ sở cầu khẩn: "...Thời khắc mấu chốt vẫn là cậu đáng tin cậy nhất." Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp lập tức cười ha hả, nhưng vẫn giữ vẻ rất bình tĩnh.

Những người khác nhìn Vương Diệp trước mắt.

Bọn họ cau mày, còn chưa kịp nói gì với Vương Diệp thì Bàn Tử đã cảm thán nói với anh: "Tôi nghĩ tới một điểm mấu chốt." Bàn Tử bỗng nhiên hạ thấp giọng.

Lúc này ánh mắt Bàn Tử đặt lên người Cửu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải.

Hai kẻ này đeo vàng đeo bạc, trên người cũng có không ít đồ đạc đáng giá.

Chỉ cần một ánh mắt đó liếc qua, Vương Diệp đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Nhưng thời điểm ba người bọn họ đến nơi này không thích hợp.

Cho nên Vương Diệp không muốn hắn đặt tâm tư vào những chuyện này.

Vương Diệp vỗ vỗ đầu hắn, vẻ mặt bình thản nói: "Anh xem thử cái đầu anh đã đủ bóng chưa?

Nếu chưa đủ bóng thì để tôi cạo trọc luôn cho nhé." Vương Diệp cười hì hì nói, câu này có hai tầng nghĩa.

Bàn Tử nghe xong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Hắn quả quyết giữ im lặng.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải phản ứng chậm chạp, sau khi hiểu ra, nhìn Bàn Tử trước mặt với vẻ mặt đầy khó chịu: "Cái tên này bị điên à, sao mày có thể táng tận lương tâm như thế hả?

Hai bọn tao vẫn là người sống sờ sờ đấy nhé?

Mày đã nhăm nhe tiền tài trên người bọn tao rồi." Hai người nắm chặt nắm đấm, mặt đầy phẫn nộ.

Nhưng khi lời nói thốt ra, Bàn Tử lại chỉ cười cho có lệ.

Bàn Tử hất cằm nhìn hai người họ, vẻ mặt tùy ý nói: "Bàn gia nói thật lòng thôi, tôi có nói sai đâu?" Bàn Tử biểu hiện rất hời hợt.

Hai người kia thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn họ cau mày nhìn Bàn Tử, lời còn chưa kịp nói ra thì Bàn Tử đã cười nói với Vương Diệp: "Chúng ta xem trước xem chỗ nào có lối ra đi?

Hơn nữa cứ ở mãi chỗ này cũng không phải là cách, để tôi đi thám thính trước một chút." Hắn cười hì hì nói, sợ rằng sẽ bỏ sót một món vàng bạc châu báu nào đó không thuộc về mình.

Nhìn thấy bộ dạng cao hứng đó của hắn, Vương Diệp chỉ đưa cây đuốc cho hắn, sắc mặt thản nhiên nhìn hắn nói: "Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đón nhận tình huống xấu nhất đi, không phải thứ gì cũng có thể như nguyện đâu." Vương Diệp tỏ ra rất bình tĩnh.

Bàn Tử nghe vậy, tuy không hiểu rõ ý tứ nhưng vẫn cười hắc hắc, đồng thời cầm đuốc đi soi tứ phía.

Nhưng tên này vạn lần không ngờ tới là, hắn đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy xác chết nằm ngổn ngang.

Bàn Tử trực tiếp bị dọa đến mức phát ra tiếng thảm thiết, thanh âm thê lương vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ vãi linh hồn chạy về, cũng hiểu tên này bị dọa không nhẹ, nhưng lại cảm thấy hắn đúng là tự làm tự chịu.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt đều không nhịn được mà bật cười.

Bàn Tử thấy bọn họ cười cợt, nhất thời nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp có chút phẫn nộ nói: "Bọn họ hơi quá đáng rồi đấy." Bàn Tử nói rất nghiêm túc, nhưng khi lời trách móc thốt ra, Vương Diệp chỉ cười trừ.

Những người trước mặt còn chưa kịp giải thích với Bàn Tử thì lúc này Vương Diệp đã nghe thấy một số tiếng bước chân kỳ quái.

Vương Diệp cau mày, cầm đèn pin soi về phía đó, liền nhìn thấy một số thứ kỳ quái.

Cho dù bọn họ đi theo những vòng xoáy đó lăn lộn đông tây, thì trang bị vẫn có thể dùng được.

Nhưng khi đèn pin chiếu qua, Vương Diệp không nhìn thấy gì cả, ngược lại tiếng xích sắt cũng vang lên thoáng qua sau lưng.

Lúc này Vương Diệp sững sờ tại chỗ, anh kinh ngạc đến mức nửa ngày không nói nên lời.

Bàn Tử càng bị biểu cảm trên mặt anh dọa cho chết khiếp, không biết phải làm sao.

Bàn Tử khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất lực nói: "Ông trời của tôi ơi, hai chúng ta phải làm sao bây giờ?" Trong giọng điệu của hắn tràn đầy sự chua xót.

Câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp cũng chỉ cười cho có lệ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, tùy ý nói: "Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?

Chúng ta bây giờ chỉ có thể xem thử rốt cuộc là cái thứ gì?

Ở ngay sau lưng chúng ta, anh cầm đuốc qua đó xem thử đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhét cây đuốc lại cho hắn.

Nhưng Bàn Tử nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp, mãi không nói nên lời.

Cuối cùng khi hắn cầm cây đuốc đi qua đó, tay hắn đều đang run rẩy.

Những người khác thấy bộ dạng vừa nhát gan vừa vô dụng của Bàn Tử, nhất thời đều ngẩn ra. "Loại người như này, sao cậu có thể dung túng cho hắn đi theo bên cạnh mãi thế?" Bọn họ bỗng nhiên nhìn Vương Diệp hỏi.

Với năng lực của bọn họ mà nói, bọn họ chắc chắn sẽ dũng cảm hơn Bàn Tử.

Chỉ là với bộ dạng mà Bàn Tử thể hiện ra, Vương Diệp vẫn để hắn ở lại bên cạnh, điều này thật sự khiến bọn họ không thể lý giải.

Câu hỏi của họ vang lên, Bàn Tử cũng dựng tai lên nghe.

Bàn Tử muốn nghe Vương Diệp đánh giá, kết quả không ngờ Vương Diệp lại đảo mắt một cái. "Mấy thứ này liên quan gì đến các người?" Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Bọn họ nghe Vương Diệp trả lời, nhất thời cũng tự thấy mất mặt, sờ sờ mũi, không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức cười ha hả.

Nhưng ngay lúc hắn đang cười, tiếng xích sắt cách hắn ngày càng gần.

Bàn Tử sợ đến mức đứng chết trân tại chỗ, hắn chẳng dám đi đâu cả.

Nhưng Vương Diệp lại vội vàng ném cây gậy trong tay qua. "Cúi đầu xuống!" Tiếng quát này của Vương Diệp đến rất kịp thời.

Bàn Tử nghe thấy liền cúi đầu xuống, cây gậy trong tay Vương Diệp đã quất trúng vào người gã kia.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, một câu cũng không nói nên lời.

Vương Diệp chỉ cười với hắn một cách qua loa. "Yên tâm, sự việc không nghiêm trọng." Vương Diệp tỏ ra rất bình tĩnh.

Bàn Tử nhìn anh, nhất thời sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn cau mày, sau đó nhìn về phía thứ kia.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đưa ngọn đuốc qua.

Không có lòng hiếu kỳ là nói dối, nhưng hắn không ngờ lòng hiếu kỳ lần này của mình trực tiếp dọa hắn ngu người.

Bàn Tử nhìn đối phương, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Cằm của đối phương dường như đã biến mất không thấy đâu.

Hơn nữa trên tay và chân của nó đều có xích sắt, bao gồm cả trên cổ cũng có một sợi xích.

Bàn Tử nhìn cảnh này, căn bản nghĩ không thông, tên này rốt cuộc đã làm chuyện gì.

Mà những người kia lại muốn giam cầm nó như vậy.

Trong lúc Bàn Tử sững sờ tại chỗ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt cũng đầy khó hiểu nói: "Một con Tống tử sống sờ sờ đứng trước mặt mà anh còn không chạy, anh thật sự không sợ à?" Vương Diệp cười hì hì nói.

Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử mới hoàn hồn.

Bàn Tử kêu cha gọi mẹ quay đầu nhìn Vương Diệp, sau đó bắt đầu ôm lấy mặt mình gào khóc thống khổ.

Nhưng trong lúc hắn đang khóc lóc ở đó...

Những người khác nhìn Bàn Tử, lập tức cười phá lên.

Tiếng cười nhạo của bọn họ làm Bàn Tử đỏ mặt tía tai.

Bàn Tử nhìn đám người này, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, nói: "Các người có gì mà cười?" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên là tức giận rồi.

Chương 1181

Nhưng những người khác nhìn Bàn Tử lại nhún vai, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chưa từng thấy ai vô dụng như mày, chỉ là một con Tống tử thôi mà, xem mày sợ thành cái dạng gì kìa, đúng là đồ nhà quê chưa va vấp xã hội." Trong giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần cao ngạo.

Bàn Tử nghe lời bọn họ, cau mày, không biết phải đáp trả thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại liếc nhìn những người bên cạnh, bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói với họ: "Được rồi, các người đừng có cãi nhau nữa." Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Lời anh nói ra khiến những người trước mặt chỉ cười gượng gạo, nhưng trên mặt họ vẫn tràn ngập vẻ kiêu ngạo.

Nhất thời, Bàn Tử cũng nuốt không trôi cục tức này.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, mặt đầy phẫn nộ.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó chỉ vào mũi đám người kia, mở miệng nói: "Nhìn xem những việc đám người này làm quá đáng đến mức nào." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Bộ dạng tức giận của hắn khiến Vương Diệp cảm thấy dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, Vương Diệp lại nghe thấy tiếng xích sắt vang lên.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng nấp sau lưng anh.

Vương Diệp ném nắm gạo nếp trong tay qua.

Tuy rằng anh không nhìn thấy rõ ràng con Tống tử phía trước.

Nhưng nghe tiếng bước chân kia, anh đã có thể xác định.

Quả nhiên, gạo nếp trong nháy mắt ném trúng lên người con Tống tử kia.

Nhưng hành động của anh dường như cũng chọc giận nó.

Anh hết cách, định trực tiếp thu phục con Tống tử này, nhưng trước mắt dùng phương thức vu hồi như vậy chỉ khiến nó càng thêm tức giận.

Lúc này Vương Diệp vỗ đầu mình, thầm nghĩ sơ ý một chút mà chơi quá đà rồi, một con Tống tử mà nổi điên thì rất khó giải quyết.

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra, Vương Diệp cũng lắc đầu, đoán chắc bọn họ không nhìn ra được, nếu bọn họ nhìn hiểu thì e rằng đã sớm phát điên rồi.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh, đẩy tay Bàn Tử, bảo hắn đi sang bên kia.

Bàn Tử cau mày, không hiểu lắm ý tứ lời nói của Vương Diệp, lại không ngờ bây giờ Vương Diệp chỉ đi về một hướng khác.

Anh giao sợi dây thừng trong tay cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, còn chưa kịp đưa dây cho Trương Khởi Linh thì Trương Khởi Linh đã tự động đi sang một bên.

Thấy mọi người đều dồn ánh mắt vào mình, Bàn Tử bỗng nhiên cười lên.

Bàn Tử nhún vai, chầm chầm nhìn những người trước mặt, lạnh lùng nói: "Bây giờ phải dựa vào tôi thôi!" Bàn Tử chỉ có thể kéo sợi dây thừng trong tay, cùng Vương Diệp phối hợp trong ngoài ập tới.

Nhưng ngay khi hắn xông tới, con Tống tử kia cư nhiên trực tiếp nhảy xổ vào hắn.

Tất cả những điều này không nằm trong dự liệu.

Trong nháy mắt, Bàn Tử vội vàng né sang một bên, nhưng lúc né tránh, cánh tay hắn cũng bị cào bị thương, hắn lập tức phát ra thanh âm khàn khàn.

Mọi người nghe thấy tiếng hắn, vội vàng cầm đèn pin soi tới, mới phát hiện trên cánh tay hắn có một vết thương vô cùng rõ ràng.

Máu tươi cũng chảy xuống.

Nhất thời sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa mà trực tiếp đi qua, cầm lấy sợi dây thừng trong tay Bàn Tử.

Bàn Tử yếu ớt được người khác đỡ lấy, đưa đến chỗ bên cạnh.

Cho dù nơi này là bóng tối, nhưng tâm bọn họ không đen.

Tuy nhiên Vương Thiên nhìn cảnh này lại cau mày, nhìn Vương Diệp, đăm chiêu nói: "Tên này quả thật có bản lĩnh." Hắn nói nghiêm túc.

Nhưng lời vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Lúc này, anh và Trương Khởi Linh liên thủ, không bao lâu sau, tên kia đã bị giải quyết.

Vương Diệp nắm chặt sợi dây thừng trong tay.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của anh, tuy rằng thở phào nhẹ nhõm nhưng tâm trạng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Anh ta nhìn Bàn Tử bên cạnh.

So với những chuyện này, anh ta thực ra càng lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử.

Dù sao đây cũng là một con Tống tử.

Sơ sẩy một chút đã làm Bàn Tử bị thương, cũng không biết vết thương của Bàn Tử có chuyển biến xấu hay không, thậm chí là biến thành Tống tử.

Trong lòng anh ta lo lắng không thôi, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng sốt ruột của Trương Khởi Linh thì cũng đi theo sau anh ta, nhưng lại đi rất thong thả.

Bàn Tử thấy Vương Diệp vô tâm vô phế, cà lơ phất phơ, lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, có chút bất mãn nói: "Sao cậu có thể biểu hiện ra cái bộ dạng này chứ?" Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần phẫn nộ.

Nhưng tiếng trách móc vừa mới thốt ra, Vương Diệp đã từ trong túi lấy ra một bình rượu mạnh.

Dưới ánh mắt chăm chú của Bàn Tử, Vương Diệp trực tiếp đổ thứ đó xuống.

Nhìn động tác của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên đặc biệt khó coi.

Hắn trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp.

Ngay sau đó phát ra tiếng thảm thiết như chọc tiết heo.

Vương Diệp cũng trực tiếp lấy miếng vải trong tay nhét vào miệng hắn.

Bàn Tử tuy không phát ra được âm thanh, nhưng trong ánh mắt lại viết đầy sự oán hận.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, hận không thể đánh cho tên này một trận.

Nhưng Vương Diệp và Bàn Tử nhìn nhau, Vương Diệp lại lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, vô cùng trầm trọng nói: "Đừng cảm thấy việc tôi làm là quá đáng, tôi làm vậy đều là vì muốn tốt cho anh thôi." Bình rượu này của anh không phải rượu thường, rượu này một mặt có thể khử trùng cho Bàn Tử, mặt khác có thể giải quyết độc tố của thi thể.

Nhưng lời giải thích của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử căn bản không tin.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp, càng là cười ha hả nói: "Anh bạn này cũng có bản lĩnh thật đấy, đến người mình cũng dám hại." Vương Thiên bỗng nhiên ném ra câu trách móc kiểu này, Bàn Tử nghe thấy càng thêm khó chịu.

Bàn Tử ôm ngực, nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó vẻ mặt bất lực nói: "Tôi đã tạo nghiệp gì thế này, tại sao cậu lại đối xử với tôi như vậy?

Tình cảm bao ngày qua, chẳng lẽ cậu thật sự không để vào mắt sao?" Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, bởi vì có những người khác đang thương hại hắn.

Mạc danh kỳ diệu, Bàn Tử cũng cảm thấy mình khá đáng thương.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử càng là giận không để đâu cho hết.

Trong lòng hắn khó chịu, những người khác vỗ vai hắn, không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể nhìn nhau một cái.

Hai người bọn họ hiểu rõ tính cách của Bàn Tử, cho nên bây giờ cũng hiểu, Bàn Tử chỉ là đơn thuần đang làm màu, giở thói "bánh bèo" mà thôi.

Hai người suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói với Bàn Tử: "Nếu anh cảm thấy Vương Diệp làm như vậy là không đúng, thế thì anh tự mình đi giải quyết vấn đề đi, còn nữa đừng có ở đây mà tìm đường chết." Trong giọng điệu của bọn họ mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Lời của bọn họ nói ra, Bàn Tử trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Đợi sau khi hoàn hồn, hắn nhìn người trước mặt với vẻ không thể tin nổi, nói: "Sao bây giờ có vẻ như toàn bộ sự việc lại là lỗi của tôi thế?

Chẳng lẽ các người thật sự không nhìn thấy sự tổn thương mà Vương Diệp gây ra cho tôi sao?" Vết thương sâu như vậy, ít nhất Vương Diệp cũng phải nghĩ cách khác để băng bó, thậm chí là trị liệu cho hắn một phen.

Kết quả không ngờ Vương Diệp lại đổ rượu uống lên trên đó.

Hành vi qua loa lại lấy lệ như vậy thực sự khiến Bàn Tử nuốt không trôi cục tức này.

Cộng thêm Vương Thiên ở bên cạnh lải nhải không ngừng, cho nên Bàn Tử cũng cho rằng hành vi lần này của Vương Diệp là thực sự quá đáng.

Thấy bộ dạng đau lòng buồn bã của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ.

Vương Thiên nhìn Bàn Tử, liền cau mày, đăm chiêu nói: "Tôi nghĩ bọn họ đối với anh có khả năng đã không còn loại... tôn trọng cơ bản nhất rồi." Hắn trắng trợn khiêu khích ly gián.

Khi nói những lời này, ánh mắt hắn cũng rơi trên người Vương Diệp, dường như muốn nhận được sự chú ý của Vương Diệp.

Nhưng cho dù ánh mắt hắn đặt lên người Vương Diệp, Vương Diệp vẫn mặt không đổi sắc nhìn Bàn Tử. "Anh có phải hay không có rất nhiều ý kiến với chúng tôi?

Nếu có thì cứ trực tiếp đề xuất, dù sao mọi người chúng tôi chính là cái dạng đó, cũng sẽ không vì anh mà thay đổi đâu." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Bàn Tử nghe xong nháy mắt hai mắt nổ đom đóm, sau đó phẫn nộ nắm chặt nắm đấm, tiếp đó lại nhắm mắt lại.

Bàn Tử không nói thêm một câu nào nữa.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, cũng nhìn những người khác.

Lúc này Vương Diệp còn chưa mở miệng nói gì với họ, mọi người đã nhìn chằm chằm Bàn Tử, sau đó mở miệng cảm thán: "Đều là chuyện nhỏ." "Thật sự là chuyện nhỏ." Bọn họ không ngừng an ủi, nhưng lời nói ra lại vô cùng cứng nhắc, bởi vì trong lòng bọn họ đều hiểu, đây không phải là chuyện nhỏ.

Chương 1182

Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ, bọn họ cũng không thể giống như Vương Thiên đi châm ngòi ly gián, khiến Bàn Tử nảy sinh hiềm khích với Vương Diệp.

Bọn họ chỉ có thể cố gắng hàn gắn tình cảm của hai người.

Tuy nhiên, khi những lời này thốt ra từ miệng bọn họ, trong mắt Bàn Tử đã tràn đầy nước mắt.

Hắn nhìn những người bên cạnh mình, tâm trạng trở nên đặc biệt khó chịu, nhưng không một ai đáp lại hắn.

Cộng thêm vết thương dường như đang từng chút một khép lại.

Bàn Tử cũng không đi tìm ai gây phiền phức nữa, hơn nữa hắn cũng trở nên thành thật hơn.

Nhưng trong lúc hắn đang ngồi, Vương Thiên lại đi về phía hắn.

Vương Thiên vỗ vai hắn, thần tình bất lực mở miệng nói: "Tôi cũng được coi là người từng trải, tôi có thể hiểu được nỗi khổ của anh." Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử cũng thấy vết thương trên cánh tay mình sắp lành hẳn.

Hắn cười cười, ngẩng đầu nhìn về hướng Vương Diệp.

Hắn vốn định chia sẻ với Vương Diệp, kết quả không ngờ gã này ngồi bên cạnh hắn lải nhải không ngừng.

Những lời thốt ra kia, chẳng qua cũng chỉ là đang châm ngòi ly gián.

Ánh mắt Bàn Tử trở nên có chút phức tạp.

Hắn cau mày, nhìn Vương Thiên trước mắt, bỗng nhiên vung cánh tay ba cái.

Bàn Tử đang hỏi thăm thân phận của hắn.

Nhưng hắn còn chưa nhận được đáp án, lúc này Vương Diệp đã đi tới.

Vương Diệp liếc Vương Thiên một cái, Vương Thiên chột dạ né tránh.

Đồng thời hắn cũng đứng dậy, trông có vẻ lơ đãng rời đi, nhưng thực tế thần tình cùng tư thái vô cùng căng thẳng.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Vương Diệp cười cười.

Anh nhìn chằm chằm Bàn Tử, giải thích cho Bàn Tử về thân phận của Vương Thiên, bao gồm cả nguyên nhân Vương Thiên đến nơi này.

Khi anh nói ra những lời đó, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nắm chặt nắm đấm, chằm chằm nhìn Vương Diệp, thầm nghĩ tên này, sao còn không hiểu hả!

Hại hắn cứ một mực tin tưởng lời gã kia nói, thậm chí còn suýt chút nữa cùng hắn chuyện trò vui vẻ.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến hắn.

Anh đi về phía những nơi khác.

Nơi này quá lớn, bọn họ cần phải thám thính kỹ càng một lượt, nếu không sẽ không có cách nào lấy được manh mối quan trọng từ đây.

Đặc biệt là Vương Diệp lúc này, anh hiểu những manh mối này có thể mang lại sự giúp đỡ lớn đến mức nào cho bản thân.

Anh nhìn Bàn Tử, lại nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Bàn Tử tuy rằng lẳng lặng ngồi bên cạnh, nhưng hắn lại nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.

Hắn cau mày, sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con thuyền kia dường như đang chuyển động.

Hắn nhìn những người bên cạnh, nhìn bọn họ đi tới.

Trong lúc bọn họ đi tới, cũng đang dò hỏi xem trên thuyền có người hay không.

Bàn Tử hành động đặc biệt cẩn thận, kết quả Bàn Tử vạn lần không ngờ tới...

Trong lúc hắn từng bước đi tới, những người khác bỗng nhiên đẩy Bàn Tử một cái.

Ngay sau đó, tiếng cười lớn vang lên bên tai.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn sa sầm mặt mày, quay đầu nhìn những người sau lưng mình.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng phát hiện sau lưng mình làm gì có người!

Hắn nháy mắt sững sờ tại chỗ, đồng thời nhìn con thuyền trước mắt.

Lúc này Bàn Tử đã bị dọa đến mức hai mắt trắng dã, đồng thời hai chân run cầm cập, toàn thân phát lạnh.

Nhưng con thuyền kia vẫn đang động đậy ở đó, không ai biết bên trong có tình huống gì.

Nhưng khi Bàn Tử vội vàng báo tin tức này cho mọi người...

Mọi người vẫn bị hắn làm cho giật mình.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, chầm chầm nhìn về hướng con thuyền, bỗng nhiên nói với Bàn Tử: "Có khả năng cũng chỉ là hiểu lầm thôi." Bọn họ không muốn để ý đến chuyện này, hiển nhiên bọn họ cũng sợ hãi.

Nhưng Bàn Tử lại không cho bọn họ cơ hội trốn tránh, con người Bàn Tử chính là thích bám lấy những chuyện này không buông.

Chính vì như thế, cho nên Bàn Tử mới được Vương Diệp giữ lại bên cạnh.

Những người khác có lẽ nghĩ không thông, cũng sẽ cảm thấy Bàn Tử là gánh nặng của Vương Diệp.

Nhưng trên thực tế, rất nhiều lần gặp rắc rối đều là nhờ sự quan sát nhạy bén của Bàn Tử nên mới có thể né tránh.

Hiện giờ, nhìn Bàn Tử trước mắt, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần phức tạp.

Vương Diệp cau mày, sau đó đi về phía con thuyền kia.

Nhưng Bàn Tử thấy động tác của Vương Diệp, hắn lại vội vàng đứng dậy đi theo.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy lo âu nói: "Tôi nghĩ vấn đề này hẳn là vấn đề của mọi người, cho nên chuyện này không thể chỉ giao cho một mình cậu đi xử lý, những người khác cũng cần phải đưa ra phương án xử lý nhất định." Trên mặt hắn tràn đầy sự nghiêm túc.

Nhưng lời Bàn Tử nói ra, Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhìn nhau một cái, hai người hất cằm, mắt liếc sang chỗ khác.

Hiển nhiên, cả hai đều không muốn để ý đến Bàn Tử.

Nơi đó nguy hiểm thế nào, cho dù bọn họ không biết, nhưng con thuyền kia có thể đưa bọn họ đến nơi quỷ dị thế này thì chứng tỏ con thuyền đó chắc chắn không đơn giản.

Nếu bọn họ còn muốn qua đó kiểm tra, thì chính là đang tự tìm đường chết.

Huống chi hiện tại Vương Diệp là người muốn đi thám thính.

Vậy thì để Vương Diệp đi, dù sao thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít.

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng, cố ý tránh né ánh mắt của Bàn Tử, đồng thời nhắm mắt lại, giả vờ nghỉ ngơi ở đó.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng hậu nhan vô sỉ đó của bọn họ.

Bàn Tử cho dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng Vương Diệp cũng vỗ vai Bàn Tử, thần tình qua loa mở miệng nói: "Một mình tôi cũng có thể giải quyết được." Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Anh còn chưa trả lời, lúc này Bàn Tử liền nghe thấy có người kiêu ngạo nói: "Có người tốt nhất vẫn là đừng lo chuyện bao đồng nữa, hiện tại đã có người nguyện ý đứng ra giải quyết vấn đề rồi, mày còn muốn tiếp tục ngăn cản thì chẳng có ý nghĩa gì đâu." "Không sai!" "Làm chuyện như vậy có ý nghĩa gì chứ?" Bọn họ không ngừng nói, hơn nữa ngay cả thủ hạ của bọn họ cũng đang trào phúng Bàn Tử, hiển nhiên là cảm thấy Bàn Tử chó đi bắt chuột, lo chuyện bao đồng.

Khi bọn họ nói những lời đó, Bàn Tử đã tức đến mức hai mắt trắng dã.

Vương Thiên đứng bên cạnh, tuy rằng một câu cũng không nói, nhưng vẫn đi tới. "Tôi với anh dường như là quan hệ thù địch, có điều hiện tại tôi đã bị anh bắt rồi, cho nên tôi muốn cung cấp cho anh một số manh mối quan trọng." Trên mặt Vương Thiên tràn đầy sự nghiêm túc, lời hắn vừa thốt ra, tai của Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần đều dựng đứng lên.

Hai người bọn họ muốn nghe xem rốt cuộc là manh mối gì.

Nhưng Vương Thiên lại ghé sát vào bên cạnh Vương Diệp, hạ thấp giọng nói một tràng dài.

Vương Diệp nghe xong, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ. "Chuyện này là thật hay giả thế?" Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần chấn kinh.

Nghe vậy, Vương Thiên ngẫm nghĩ một chút rồi hào không do dự nói: "Đương nhiên là thật rồi, sao có thể là giả được?

Cậu tin tôi đi, tôi không thể nào hại cậu đâu, chúng ta đều là người trên cùng một con thuyền mà." Vẻ mặt Vương Thiên vô cùng chân thành.

Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần nhíu mày, hai người bọn họ từng bước đi tới, nhìn Vương Diệp trước mắt với vẻ mặt phức tạp: "Dù sao cũng là người trên cùng một thuyền, sao có thể có bí mật chứ?

Có phải các người đang thương lượng chuyện gì không?

Nên nói cho chúng tôi biết đi chứ." Trong giọng nói của gã mang theo vài phần dò xét.

Khi Uông Nhất Hải nói lời này, ánh mắt cũng rơi trên người Vương Diệp, ánh mắt tuy có vẻ tinh tế nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, thần tình qua loa nói: "Không có gì, chúng tôi không có bí mật gì cả." Lời Vương Diệp vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần lập tức siết chặt nắm đấm, Uông Nhất Hải lại càng sa sầm mặt mày.

Hai người bọn họ một trái một phải đứng đó, hiển nhiên cảm thấy bất mãn với Vương Diệp.

Nhưng Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn hai người bọn họ, bỗng nhiên cười hì hì, nhảy nhót lung tung như một con khỉ, nhìn đám người trước mặt vui vẻ nói: "Nếu mọi người thật sự tò mò như vậy, có thể đi cùng Vương Diệp qua bên kia thám thính bí mật ở đó." Vẻ mặt hắn mang theo vài phần hưng phấn, vừa nói vừa chỉ tay về phía chiếc thuyền kia.

Những người khác đều biết, chiếc thuyền đó chính là hang hùm miệng sói, sao bọn họ có thể qua đó được.

Bọn họ lắc đầu, nhìn Vương Thiên trước mắt, quả quyết lựa chọn từ chối.

Uông Nhất Hải lại càng hất cằm, thần tình kiêu ngạo mở miệng: "Tôi muốn xem xem cái tên như cậu có thể giở trò gì.

Cái loại nhóc con thối tha như cậu, trước đây tôi không biết đã gặp bao nhiêu rồi, đừng tưởng nói bậy bạ vài câu là có thể dọa được tôi." Trong giọng nói của Uông Nhất Hải tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Vương Thiên nghe vậy, trong nháy mắt sững sờ, hắn nhíu mày nhìn Uông Nhất Hải.

Chương 1183

Trong khi hắn rơi vào trầm mặc, Vương Diệp nhìn đám người trước mắt, bỗng nhiên lắc đầu, sau đó vẻ mặt đầy khinh thường nói: "Các người không muốn qua đó thì thôi, hiện tại còn trăm phương ngàn kế châm chọc Vương Thiên, làm vậy có ý nghĩa gì không?" Vương Diệp bỗng nhiên bắt đầu bênh vực Vương Thiên.

Tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng những người khác cũng không hỏi nhiều, ngược lại vẫn giữ vẻ bình tĩnh thường thấy.

Đối với bọn họ mà nói, Vương Diệp và Vương Thiên khẳng định là có vấn đề.

Trước mắt, nếu bọn họ tự làm loạn trận cước trước, sự tình khẳng định sẽ trở nên tồi tệ.

Nghĩ đến việc này, bọn họ quả quyết lựa chọn im lặng, nhưng Vương Diệp lại chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp đi qua, anh cũng đi theo. "Tôi đi cùng cậu!" Vương Diệp gật đầu, đưa đèn pin cho Trương Khởi Linh, còn mình thì cầm đuốc.

Khi hắn từng bước đi tới, sự chú ý của những người khác cũng đặt lên chiếc thuyền kia.

Thật ra bọn họ đã sớm phát hiện chiếc thuyền kia có động tĩnh, nhưng không ai dám qua đó thám thính.

Hơn nữa đối với bọn họ, động tĩnh trên thuyền rốt cuộc là chuyện gì, bọn họ cũng không biết.

Điều quái lạ nhất là bọn họ cũng biết chiếc thuyền này có vấn đề, nếu tùy tiện đi qua, khẳng định sẽ rơi vào kết cục chết không có chỗ chôn.

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn, ngay cả Vương Thiên cũng không ngoại lệ.

Bộ dạng đứng ngoài quan sát của Vương Thiên khiến mọi người cảm thấy có chút bất mãn.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải đi đến bên cạnh hắn, hai người đẩy tay Vương Thiên, cười như không cười nói: "Sao cậu không qua đó giúp đỡ?

Theo lý mà nói, cậu nên qua đó giúp một tay chứ?" Trên mặt hai người mang theo vài phần cao ngạo.

Lời nói vừa thốt ra, sắc mặt Vương Thiên trở nên có chút khó coi.

Vương Thiên nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào, tâm trạng cũng trở nên cực kỳ nặng nề. "Sự việc bên kia rất nghiêm trọng, tôi qua đó chỉ thêm phiền phức thôi." Vương Thiên bỗng nhiên nghiêm mặt nói ra những lời như vậy.

Những người khác nghe thấy, chỉ cười khinh miệt.

Bọn họ mới không tin lời Vương Thiên nói.

Tên Vương Thiên này hiển nhiên là không muốn qua bên đó, cho nên mới tỏ vẻ như vậy.

Nghĩ đến đây, trên mặt mọi người tràn đầy sự khinh thường.

Đám người nhìn chằm chằm Vương Thiên, sau đó lại châm chọc nói: "Vô phi cũng chỉ là đẩy Vương Diệp vào chỗ nguy hiểm đó, như vậy cậu có thể trốn tránh tất cả vấn đề rồi.

Cậu cảm thấy cậu thực sự có thể trốn được sao?

Chúng tôi cũng không phải hạng ăn chay, sẽ không tùy tiện bỏ qua cho cậu đâu." Bọn họ vây quanh Vương Thiên, nhao nhao nói.

Trương Khởi Linh và Ngô Thiên Chân quay đầu nhìn bọn họ một cái, trên mặt hai người lộ ra vài phần bất mãn, sau đó phẫn nộ quát: "Có thể đừng ồn ào nữa được không?

Vương Diệp muốn làm chuyện gì là quyết định của chính cậu ấy, không liên quan đến người khác, cũng sẽ không vì vài ba lời của người khác mà thay đổi." Vẻ mặt hai người tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Khi lời nói thốt ra từ miệng bọn họ, sắc mặt Vương Thiên cũng trở nên khó coi, hắn nhíu mày, sau đó nhìn hai người, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chuyện này xác thực là lỗi của tôi." Nếu Vương Thiên không nói ra những lời này, có lẽ sự việc cũng sẽ không lúng túng như vậy.

Nhưng hiện tại sau khi hắn nói xong, không chỉ Trương Khởi Linh sững sờ tại chỗ, mà ngay cả Ngô Thiên Chân lúc này cũng nhíu mày.

Ngô Thiên Chân nhìn chằm chằm hắn, thần tình khó hiểu nói: "Cậu có biết mình đang nói cái gì không?" Giọng điệu của Ngô Thiên Chân mang theo vài phần bực bội.

Hành động của tên này khiến Ngô Thiên Chân cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Đã để Vương Diệp đi qua đó rồi, giờ lại nói ra những lời hối hận kiểu này, người không biết chuyện còn tưởng hắn vô tội đến mức nào.

Mọi người đều đã là người trưởng thành cả rồi, giờ lại bày ra bộ dạng này, chẳng lẽ thực sự khao khát nhận được sự thương hại và tha thứ của tất cả mọi người sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Thiên Chân trực tiếp lắc đầu, xoay người rời đi, không thèm để ý đến tên ngu xuẩn này nữa.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, nhất thời đều cười ha hả, không biết là đang cười nhạo ai, nhưng tiếng cười của bọn họ vô cùng chói tai.

Sắc mặt Vương Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Không ai biết trong lòng Vương Thiên đang nghĩ gì.

Nhưng khi Vương Diệp tiếp cận chiếc thuyền kia, lại không để ý đến tiếng cười của đám người này.

Hắn chỉ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Trương Khởi Linh khó khăn lắm mới quay lại, Vương Diệp nhìn Tiểu Ca trước mặt, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Anh để ý đến bọn họ làm gì chứ?

Tùy bọn họ nói gì thì nói, mấy thứ đó đều không quan trọng, quan trọng là việc chúng ta cần làm." Sự nghiêm túc trên mặt Vương Diệp không phải là giả.

Trương Khởi Linh nghe vậy tuy gật đầu, nhưng tâm trạng lại trở nên đặc biệt nặng nề.

Đặc biệt là lúc này, nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một vẻ phức tạp.

Anh khẽ thở dài, sau đó buồn bã nói: "Những gì cậu nói cố nhiên có lý, nhưng tôi chính là không cách nào nhẫn nhịn được việc người khác làm những chuyện ghê tởm như vậy ngay dưới mắt tôi." Vẻ mặt Trương Khởi Linh tràn đầy nghiêm túc, từng câu từng chữ nói ra khiến Vương Diệp cũng cảm nhận được sự chân thành của anh.

Nhưng Vương Diệp lại nhún vai, vẻ mặt trầm trọng nói với anh: "Hết cách rồi, sự đời vốn dĩ là như vậy." Hắn đã quen rồi, hơn nữa từ rất sớm trước kia, hắn đã nhìn thấu bộ mặt của những kẻ đó.

Sau sự việc của Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, hắn đã không còn đặt bất kỳ kỳ vọng nào vào người khác nữa.

Trước mắt nhìn chiếc thuyền này, tuy trên đó có thứ chưa biết, nhưng Vương Diệp lại cảm thấy chúng dễ xử lý hơn.

So với đám người kia, chuyện trên thuyền xác thực dễ giải quyết hơn, dù sao đám người kia chỉ biết tranh cãi không ngớt, mang đến cho hắn đủ loại phiền phức.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa vội vàng đi đến trước chiếc thuyền, hắn mở mành che thuyền ra.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, hắn vừa mới vén rèm lên đã nhìn thấy thứ ở bên trong, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Đó hình như là một con vượn lông (mao hầu tử), hơn nữa sau khi đối mắt với Vương Diệp một cái, nó liền nhanh chóng bỏ chạy.

Vương Diệp nhìn cảnh này, sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, có chút bất đắc dĩ nói: "Chắc là một con vượn lông thôi!" Bỏ lại câu nói đó, Trương Khởi Linh cũng cười gượng gạo.

Lúc hai người bọn họ chuẩn bị rời đi, kết quả không ngờ chiếc thuyền lại bắt đầu rung lắc.

Vương Diệp nhìn chiếc thuyền, phát hiện bên trong căn bản không có gì, ngược lại là dưới đáy thuyền có thứ gì đó đang va đập, cho nên mới dẫn đến việc chiếc thuyền không ngừng rung lắc.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng bảo Trương Khởi Linh dùng đèn pin soi xuống đáy thuyền.

Trương Khởi Linh gật đầu, khi đèn pin chiếu qua, sắc mặt anh cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Anh nhìn con Thi Miết khổng lồ kia, trên mặt tràn đầy sự chấn kinh.

Anh vội vàng nói cho Vương Diệp biết phát hiện của mình.

Vương Diệp nghe vậy, cúi xuống xem xét, cũng nhìn thấy con quái vật kia.

Trong nháy mắt, Vương Diệp sững người.

Hắn bịt miệng, vội vàng lùi lại phía sau.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn cũng đi theo phía sau.

Hai người bọn họ chuẩn bị bỏ chạy, nhưng đám người Vương Thiên vẫn chưa biết tình huống bên này, trên mặt còn mang theo vài phần tò mò.

Khi bọn họ đi tới, nhìn thấy Vương Diệp và Trương Khởi Linh kinh hoảng thất thố, nhất thời vẻ mặt cũng tràn đầy quái dị.

Bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, khó hiểu hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Kết quả không ngờ, Vương Diệp chẳng những không thèm nhìn bọn họ, ngược lại cứ cắm đầu chạy về phía trước, đồng thời cũng xốc lại ba lô, vội vàng muốn rời đi: "Chạy mau!" Lời này vừa nói ra, Bàn Tử phản ứng lại, cũng vội vàng đeo đồ đạc của mình lên chạy theo sau lưng Vương Diệp.

Ngô Thiên Chân và những người khác cũng như vậy, vội vàng đi theo.

Nhưng trong lúc chạy theo, bọn họ vẫn không hiểu phía sau rốt cuộc có thứ gì, tại sao Vương Diệp lại sợ hãi đến mức này.

Nhìn Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải trước mắt, Vương Diệp lại bắt đầu hỏi bọn họ có mang theo "thứ đó" hay không!

Nghe Vương Diệp hỏi, vẻ mặt bọn họ thoáng qua vài phần lúng túng.

Nói cho cùng, bọn họ cũng chỉ là sợ nơi này có nguy hiểm tiềm tàng khác nên không muốn đi tìm, hơn nữa bọn họ cũng sợ mình lỡ như gặp bất trắc.

Khi bọn họ nói ra những lời giải thích đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ âm lãnh.

Hắn sa sầm mặt mày nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Được lắm, các người thật có bản lĩnh." Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên.

Đám người trước mặt nghe vậy không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng vỗ vai Vương Diệp, anh trực tiếp ném hòn đá trong tay về phía xa.

Rất nhanh, hòn đá đập vào tường, rơi xuống đất.

Nhất thời, anh cũng phân biệt được vị trí, bèn báo khoảng cách cho Vương Diệp.

Vương Diệp gật đầu, đồng thời nhanh chóng chạy qua.

Khi chạy tới nơi, Vương Diệp cũng sờ được vách đá.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó leo lên trên.

Chương 1184

Nhưng trong quá trình leo, Vương Diệp cũng nghe thấy chỗ chiếc thuyền kia không còn động tĩnh nữa.

Những kẻ khác vẫn còn đang tò mò ở đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng bọn họ như vậy, không muốn nói nhảm nhiều.

Hắn trực tiếp cầm dây thừng trong tay ném về phía xa.

Trực giác mách bảo hắn nơi đó có một tảng đá lớn.

Kết quả điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là, hắn ném dây thừng lâu như vậy mà chẳng những không buộc chặt vào tảng đá lớn kia, ngược lại dây thừng còn cứ thế tuột xuống.

Vương Diệp hết cách, chỉ đành ném thử sang chỗ khác. "Mèo mù vớ cá rán", có lẽ chính là nói Vương Diệp hiện tại.

Cuối cùng Vương Diệp cũng tìm được một điểm cố định.

Những người khác thấy vậy vội vàng đi theo Vương Diệp, leo lên vách đá này.

Nhưng mấy người đi chậm lại nhìn thấy một bóng đen lao về phía mình.

Bọn họ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, sau đó vẻ mặt đầy gấp gáp hét lên: "Chuyện này rốt cuộc là sao?" "Đó là cái quái gì vậy?

Mau lấy đuốc đuổi chúng đi!" Bọn họ gấp gáp kêu la, âm thanh thu hút sự chú ý của Vương Diệp.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, nhưng cuối cùng vẫn lực bất tòng tâm thu hồi tầm mắt, tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

Hắn thực sự hết cách rồi, nếu còn cách nào hắn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội, nhưng hiện tại mọi chuyện đã thành ra thế này.

Hắn chỉ đành cúi đầu không nói một lời.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, bỗng nhiên nói: "Xem ra đám Thi Miết lần này, còn cả đám vượn lông kia đều hung hăng kéo đến rồi." Anh cầm đèn pin chiếu qua, phát hiện từng đàn quái vật đang xuất hiện, hơn nữa đen kịt một mảng, trông vô cùng khủng bố.

Những người sống sót nhìn thấy đồng bạn của mình bị quái vật nuốt chửng, tâm trạng đều nặng nề.

Nhưng Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải lại vẫn đang tiếp tục leo lên trên, trên mặt hai người mang theo vài phần cao ngạo, hiển nhiên không cảm thấy mấy thứ này là cái gì ghê gớm.

Nhìn thấy hai người bọn họ biểu hiện lạnh lùng như vậy, Vương Diệp ngẫm nghĩ, bỗng nhiên đổ rượu trong tay xuống, sau đó dưới sự chú ý của mọi người, hắn ném cả bình rượu qua.

Đám quái vật tưởng là đồ tốt gì, vội vàng vây lại.

Đúng lúc này Vương Diệp ném hỏa chiết tử (ống lửa) trong tay xuống.

Giây tiếp theo, ngọn lửa trực tiếp bùng lên.

Sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải phản ứng lại, lại nhìn chằm chằm Vương Diệp, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn mắng: "Tên này não có vấn đề à?

Hoàn cảnh xung quanh còn chưa khảo sát kỹ càng, cậu đã bắt đầu đốt chỗ này rồi, cậu muốn chúng tôi chết sao?

Cậu sống quá thoải mái rồi nhỉ?" Trong giọng nói của bọn họ tràn đầy phẫn nộ.

Tuy nhiên, sự chỉ trích của bọn họ lại không nhận được hồi đáp của Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ nhìn hoàn cảnh nơi này, đồng thời nói với người bên cạnh mình: "Bình tĩnh chút đi." Vương Diệp nói xong, những người bên cạnh hắn gật đầu.

Nhưng bọn họ nhìn bốn phía, trong ánh mắt cũng thoáng qua vài phần phức tạp, sau đó hỏi Vương Diệp: "Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Nếu chúng ta nhất định bị đám quái vật này vây khốn, liệu có phải không còn đường sống?" Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này, hắn nhìn đám quái vật kia, bọn chúng vẫn thành đàn kết đội lao tới.

Nhưng Vương Diệp nhìn động tác của chúng, bỗng nhiên giật mạnh sợi dây thừng trong tay.

Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải tưởng Vương Diệp muốn chạy, hai người cũng vội vàng kéo dây thừng, bọn họ sợ Vương Diệp bỏ rơi mình.

Kết quả không ngờ lúc này Vương Diệp lại lấy từ trong ba lô ra một bình rượu.

Nhưng vì bốn phía quá tối nên Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải đều không nhìn thấy, bọn họ chỉ cảm thấy sợi dây thừng rung lên một cái, sau đó vội vàng kéo dây đi theo.

Vương Diệp cảm nhận được hai người bọn họ đang ở ngay bên dưới mình, trong nháy mắt sững sờ.

Hai người bọn họ cư nhiên cũng đang đu dây thừng, hơn nữa gần như là lướt qua vai đám quái vật kia.

Vương Diệp thấy bộ dạng không sợ chết của bọn họ, bỗng nhiên bật cười, sau đó mở miệng trêu chọc: "Không ngờ hai người các anh lại thích anh dũng hy sinh vì nghĩa như vậy, đã thế thì tôi thành toàn cho các người." Nói xong lời này, Vương Diệp trực tiếp đổ rượu trong tay xuống.

Lúc này hai người ngửi thấy mùi vị quen thuộc, trong khoảnh khắc liền biết Vương Diệp muốn làm gì.

Nhất thời sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi, vội vàng lắc đầu, còn chưa kịp giải thích với Vương Diệp thì hỏa chiết tử trên tay Vương Diệp đã châm lửa.

Hai người bọn họ kêu khóc thảm thiết, nhưng Vương Diệp lại ném hỏa chiết tử xuống, tuy tránh hai người bọn họ nhưng vẫn khiến cả hai sợ mất mật.

Đặc biệt là nhìn thấy cảnh tượng thiêu đốt bên dưới, sắc mặt bọn họ trắng bệch.

Cũng nhờ vậy mà đám quái vật bị bức lui một mảng lớn.

Vương Diệp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dẫn những người khác đi về phía khác.

Chỉ sợ nơi này không thể ở lại thêm nữa.

Nhưng vì sự việc lần này, bọn họ cũng biết cần phải bắt đầu khảo sát địa hình nơi này thật kỹ, tuyệt đối không thể giống như Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần, ngồi ì một chỗ kiên nhẫn đợi Vương Diệp xử lý xong mọi việc.

Làm vậy quá ích kỷ, hơn nữa bọn họ cũng không muốn liên lụy Vương Diệp.

Trong khi bọn họ khảo sát, tuy vẫn lo lắng nhưng đều là hai người kết bạn đi cùng nhau, cho nên Vương Diệp rất nhanh đã biết được tình hình đại khái nơi này.

Bọn họ đi đến góc nào cũng sẽ dựng một ngọn đuốc lên.

Chính vì vậy, Vương Diệp nhìn lướt qua cũng có thể mượn ánh sáng vi lượng này để quan sát hoàn cảnh cả khu vực.

Lúc này Vương Diệp cười cười, hắn sờ bức tường bên cạnh, chỉ tùy tiện cạy một cái đã cạy ra bùn nhão.

Trên mặt hắn mang theo vài phần phức tạp: "Ước chừng từ rất lâu về trước, phiến địa phương này là một cái hồ." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Những người khác nghe thấy càng thêm vẻ mặt chấn kinh bịt miệng, không biết có nên tin hay không.

Nhưng Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải đã ở đó thúc giục: "Chúng ta có thể đi sang chỗ tiếp theo không?

Nếu cứ ở lại chỗ này thì sống không bằng chết mất?

Huống hồ chúng ta là đi vào từ đâu chứ?" Bọn họ lải nhải hỏi han, bộ dạng đó khiến Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười.

Vương Diệp lắc đầu, cũng không muốn trả lời bọn họ.

Hắn nhìn bốn phía, sau đó lại nhìn những người bên cạnh mình, dặn dò: "Mọi người hành động ổn định một chút, tôi hiện tại đi xem chiếc thuyền kia trước." Nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu.

Nhưng khi mọi người đến bên cạnh Vương Diệp, cũng nhịn không được nói với hắn: "Cậu hoàn toàn không cần thiết phải chiều theo hai người bọn họ." Những người này thực ra đều là thủ hạ của hai kẻ kia, nhưng bọn họ đặc biệt đi tới nói với hắn những lời như vậy, cũng biểu thị quyết tâm và thái độ của bọn họ, chỉ là không nói rõ ràng ra mà thôi.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý những điều này, hắn lắc đầu đi về phía chiếc thuyền, đồng thời men theo quỹ tích đi thẳng về phía trước.

Kết quả không ngờ, quỹ tích của chiếc thuyền kia cư nhiên là kéo dài từ trên đầu xuống.

Trong nháy mắt Vương Diệp sững sờ, hắn nhíu mày, không quá tin vào phát hiện của mình, nhưng ngẫm lại thì những thứ này dường như cũng là bình thường.

Hắn nhìn vùng phía trên đỉnh đầu, ngay sau đó hào không do dự cầm đuốc bắt đầu leo lên.

Nhưng trong quá trình hắn leo, Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần cũng đứng ở một bên khác, hai người an an tĩnh tĩnh.

Trực giác mách bảo bọn họ nơi này có thể sẽ có phát hiện, dù sao thổ nhưỡng nơi này cũng khá xốp.

Hai người bọn họ đứng ở đó buồn chán tán gẫu, đồng thời giẫm đạp lên mặt đất dưới chân, chê bai chỗ này quá mềm.

Khi bọn họ nói những lời này, những người khác thấy bộ dạng du thủ hảo nhàn lười biếng của bọn họ, nhất thời cũng đảo mắt xem thường.

Mọi người có rất nhiều ý kiến với bọn họ, nhưng bọn họ chẳng hề để ý.

Dù sao hai người bọn họ xưa nay vốn ích kỷ, trong đầu chỉ nghĩ đến việc bản thân thoải mái là được.

Kể cả Vương Diệp và những người khác tận tâm tận lực ở đây, bọn họ cũng mặc kệ.

Bọn họ cứ đứng đó lải nhải nói chuyện, kết quả không ngờ Cừu Nhất Tuần bỗng nhiên cúi đầu nhìn chân mình, vẻ mặt tiêu cấp nói: "Sao hình như có nước chảy ra vậy?" Trong giọng nói của gã tràn đầy sự chấn kinh.

Gã vừa dứt lời, Uông Nhất Hải đảo mắt, dùng lực giẫm mạnh lên chỗ đất mềm nhất đó.

Vẻ mặt gã lập tức tràn đầy kinh hãi.

Gã phát hiện nước thật sự đang không ngừng trào ra.

Gã sững sờ tại chỗ, sau đó vội vàng lùi về phía sau.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn của bọn họ, trong mắt thoáng qua vài phần không kiên nhẫn, vốn tưởng rằng hai tên này lại gây chuyện thị phi, kết quả không ngờ khi hai người bọn họ chạy tới, vẻ mặt đầy gấp gáp biểu thị chỗ kia có nước đang trào ra.

Mọi người nghe thấy, vẻ mặt tràn đầy chấn kinh.

Đợi khi bọn họ cầm đuốc chạy tới thì phát hiện dường như đã không kịp nữa rồi.

Hơn nữa dòng nước này còn đang lan tràn ra xung quanh, trong nháy mắt sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 1185

Mọi người nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, còn chưa kịp chỉ trích thì lúc này Vương Diệp đã biết tình hình bên này.

Chủ yếu là do bọn họ hét quá to, cộng thêm bộ dạng nhốn nháo đó khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực.

Vương Diệp chỉ đành vội vàng đi tới, nhìn đám người này mới phát hiện nước đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất.

Vương Diệp ngẫm nghĩ, quả quyết đẩy chiếc thuyền kia tới, đồng thời nhìn mọi người, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Lên thuyền trước rồi nói sau!" Nghe vậy, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng lúc này anh lại nhìn Vương Diệp, đăm chiêu gõ vào mạn thuyền nói: "Tôi nghĩ mãi không thông, tại sao đám Thi Miết lại ở dưới đáy thuyền?" Chẳng lẽ là vì bên trong có thứ gì ngon lành?

Đám Thi Miết này thông thường mà nói, có thể là vì có xác chết tồn tại.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt thoáng qua vài phần kinh nghi bất định.

Hai người bọn họ nhìn nhau, cuối cùng vẫn cúi đầu nhìn xuống dưới đáy thuyền.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn qua, cả người hắn cũng sững sờ tại chỗ, hắn nhíu mày nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Hai người bọn họ nhìn nhau, nửa ngày không nói nên lời.

Những người khác đứng bên cạnh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không ngại tò mò hỏi han.

Chỉ là khi thấy tốc độ nước lan tràn ngày càng nhanh, bọn họ cũng thấy nơi này sắp bị nhấn chìm rồi.

Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, hắn bỗng nhiên quay lại thuyền, đồng thời vẻ mặt nhẹ nhõm cười cười.

May mà bọn họ vừa rồi chạy tới kịp thời, ngăn cản được một bi kịch và sự cố, nếu không hiện tại tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này.

Vương Diệp vì chuyện này mà dở khóc dở cười, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, lập tức cười ha hả gật đầu.

Tất cả mọi người đều đã lên thuyền, mực nước cũng ngày càng cao.

Mọi người cũng phát hiện chiếc thuyền này đang nhẹ nhàng nổi lên, bọn họ chỉ cần thắp sáng đèn là được.

Sau khi đèn sáng lên, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn những người bên cạnh, đăm chiêu nói: "May mà hiện tại đã không còn rắc rối gì lớn." "Không sai." Những người bên cạnh cười như không cười nhìn bốn phía.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui mừng của bọn họ, bỗng nhiên lắc đầu, sau đó nhìn đám người trước mắt vô cùng nghiêm túc nói: "Đừng vội mừng quá sớm, sự cố có thể xảy ra ngay giây tiếp theo đấy." Vẻ mặt hắn tràn đầy sự nghiêm túc, mọi người nghe xong trong nháy mắt rơi vào trầm mặc.

Bọn họ vốn định làm dịu bầu không khí, ai ngờ Vương Diệp không cho bọn họ cơ hội này.

Vương Diệp nói một câu như vậy trực tiếp khiến bọn họ kết thúc mọi đề tài, mọi người cứ thế lẳng lặng ngồi trên thuyền.

Nhưng Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải nhìn chằm chằm

Vương Diệp, lập tức nói: "Vừa rồi cậu nhìn thấy cái gì, nói cho chúng tôi biết đi!" Trên mặt bọn họ mang theo vài phần hưng phấn.

Đối mặt với lời nói của bọn họ, Vương Diệp chỉ lắc đầu, vẻ mặt qua loa nói: "Tôi có thể nói gì với các anh chứ?" Hắn biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải không chịu bỏ qua, quả quyết đi đến trước mặt Vương Diệp, nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt sắc bén nói: "Cậu khẳng định là nhìn thấy bên dưới có cấu tạo độc đáo, cậu hiện tại nói cho hai người chúng tôi biết, hoặc là mọi chuyện vẫn còn cứu vãn được." Lúc này Uông Nhất Hải đã lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục.

Nhìn động tác của gã, tất cả mọi người đều ngây người.

Vốn dĩ bọn họ ngồi trên chiếc thuyền này đã coi như là người cùng khổ, kết quả không ngờ còn muốn nội đấu.

Nhất thời sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mắt, lập tức cười ha hả, hắn lắc đầu nhìn Uông Nhất Hải, đăm chiêu nói: "Anh cảm thấy anh lấy súng ra có thể bắt tôi làm gì chứ?" Ánh mắt Vương Diệp thoáng qua vài phần hiếu kỳ.

Uông Nhất Hải nghe vậy thì lắc đầu: "Tôi không muốn làm hại cậu, cũng không muốn động thủ với cậu, tôi chỉ muốn tìm hiểu rõ ràng tình hình nơi này.

Cậu thành thật khai báo, mọi chuyện còn có đường xoay chuyển." Nhưng loại lời đe dọa này Vương Diệp chưa bao giờ để vào mắt.

Nếu hắn thực sự bị mấy thứ này uy hiếp thì cũng không đáng sợ.

Hắn nhìn những người bên cạnh, trên mặt mọi người tràn đầy sự bất lực, bọn họ khẽ thở dài, vốn định khuyên giải.

Kết quả không ngờ lời khuyên giải còn chưa kịp nói ra, lúc này Uông Nhất Hải đã phát giác súng của mình bị Vương Diệp đoạt mất.

Tốc độ của Vương Diệp quá nhanh, gã còn chưa kịp định thần lại, khoảnh khắc súng bị đoạt đi, gã toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Lúc này Vương Diệp đã ra tay.

Hắn nhắm ngay vào điểm trung tâm vừa rồi, bắn liền mấy phát.

Ngay sau đó mọi người liền nhìn thấy nước trực tiếp ồ ạt trào ra, trong nháy mắt sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng sững sờ tại chỗ, gã trừng lớn mắt phản ứng lại thấy không ổn, nhìn Vương Diệp vẻ mặt đầy phẫn nộ nói: "Cậu điên rồi sao?

Sao cậu có thể làm chuyện quá đáng như vậy?" Uông Nhất Hải chỉ là tùy tiện uy hiếp hắn một chút mà thôi, kết quả không ngờ Vương Diệp cư nhiên làm ra chuyện như vậy.

Trước mắt, tất cả mọi người đều sẽ rơi vào nguy cơ.

Uông Nhất Hải đau khổ vì chuyện này, nhưng Vương Diệp chỉ ném trả lại súng, vẻ mặt lạnh lùng cười cười.

Bọn họ đều đã khiến sự việc trở nên tồi tệ rồi, hiện tại để sự việc trở nên tồi tệ hơn nữa, có lẽ mới là biện pháp giải quyết duy nhất.

Hắn cứ thế dựa vào mạn thuyền, đồng thời nhìn những người bên cạnh, trên mặt chỉ có một vẻ qua loa, cái bộ dạng điếu nhi lang đương (lấc cấc) kia vô cùng gợi đòn.

Nhưng bọn họ hiện tại bắt buộc phải dựa vào Vương Diệp.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, tâm trạng mọi người trở nên đặc biệt nặng nề, bọn họ thở dài thườn thượt, ôm ngực với vẻ mặt khó coi.

Bọn họ đang đau đầu vì chuyện này, Vương Diệp nhìn Cửu Nhất Tuần đang đứng cạnh mình, bỗng nhiên lên tiếng: "Anh quản lý hắn cho tốt vào, sẽ không có chuyện gì đâu.

Không quản tốt, tất cả mọi người đều phải chết." Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Cửu Nhất Tuần nhìn thấy bộ dạng đó của hắn thì hiển nhiên bị dọa cho giật mình, cứ thế ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ nhìn Vương Diệp, một câu cũng không thốt nên lời.

Lúc này, con thuyền cũng nương theo sóng nước mà di chuyển.

Không ai biết con thuyền này muốn đi về đâu.

Nhưng nơi này ẩn chứa những con quái vật gì, bọn họ vẫn nhớ rõ mồn một.

Nước dường như ngày càng đen hơn.

Bọn họ nhíu mày nhìn mặt nước, trực giác mách bảo rằng nơi này có rất nhiều nguy hiểm.

Bọn họ vừa mới lùi lại vào trong khoang thuyền thì đã nhìn thấy Vương Diệp lúc này một tay đang túm lấy con thủy hầu tử (vượn nước), tay kia tóm chặt một con thi miết.

Vương Diệp cười ngông cuồng hai tiếng.

Nhìn bộ dạng cao hứng đó của Vương Diệp, nhất thời bọn họ cũng không thể lý giải nổi.

Nhìn người đồng hành bên cạnh mình, bọn họ không nhịn được mà thầm oán thán hành động của Vương Diệp, chuyện này thực sự quá khó để chấp nhận.

Trong lúc bọn họ đang thầm thì, Vương Diệp nghe thấy tiếng, liền xách con thủy hầu tử đến trước mặt bọn họ, dọa cho đám người kia khóc thét.

Vương Diệp ném thẳng con thủy hầu tử xuống nước, đồng thời nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, ra hiệu cho y chú ý một chút.

Vương Diệp cũng đi vào trong thuyền, nhưng không giống những người khác, hắn không phải vào đây để ngẩn người mà là để nghỉ ngơi.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu lướt qua vô số hình ảnh.

Hắn còn nhớ rất lâu về trước từng gặp một lão già, lão già đó đã nói với hắn những lời kỳ quái.

Rằng trong mệnh hắn có một kiếp số vô cùng đặc biệt, hắn nhất định phải nghĩ cách độ qua kiếp nạn đó.

Nhưng lão chỉ cho Vương Diệp một gợi ý, nói rằng nếu hắn nhìn thấy con thuyền được chế tạo từ long cốt của Giao Long, thì đó là lúc hành trình phá kiếp của Vương Diệp bắt đầu.

Tại nơi này, Vương Diệp sẽ mất đi thứ quý giá nhất của mình.

Thế nhưng Vương Diệp nhìn những người xung quanh, hắn lại phát hiện nơi này chẳng có thứ gì, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Nếu nhất định phải nói thứ gì quan trọng nhất, đại khái chính là Bàn Tử và Trương Khởi Linh, những người anh em này.

Vương Diệp suy nghĩ, đồng thời cũng nhanh chóng gạt bỏ những lời lão già kia nói ra khỏi đầu.

Chỉ là lời nói nhảm của một tên giang hồ đạo sĩ mà thôi, làm sao xứng để hắn tin tưởng chứ.

Tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào bản thân hắn, hắn có thể thay đổi tất cả.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp bật cười, không nói thêm gì nữa, trên mặt mang theo vài phần quái dị.

Trong lúc hắn quan sát xung quanh, những người khác nhìn Vương Diệp trước mắt, cũng không kìm được mà hỏi: "Cậu đang nghỉ ngơi sao?

Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?" Câu hỏi thốt ra, Vương Diệp lắc đầu không đáp.

Nhưng khi thời gian trôi qua từng giây từng phút, mọi người phát hiện mực nước bên ngoài đã dâng lên đến độ cao vô cùng khủng khiếp.

Nếu còn có người ở dưới đó, có lẽ nước đã ngập qua đầu rồi.

Một người phụ trách báo số, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Nước đã dâng lên đến 5 mét rồi." Câu này vừa nói ra, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người sững sờ tại chỗ, không nói nên lời.

Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần vốn định nói gì đó nhưng chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên con thuyền rung lắc dữ dội.

Dường như có thứ gì đó đang va đập, âm thanh va chạm vang lên ngay bên tai khiến sắc mặt ai nấy đều trắng bệch.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, hy vọng hắn có thể tỉnh lại giúp đỡ, nhưng không ngờ Vương Diệp chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Hắn vẫn nhắm mắt, dường như đang bế mục dưỡng thần.

Chương 1186

Những người khác cũng không biết có nên làm phiền hay không, chỉ đành trơ mắt nhìn.

Trong lúc bọn họ đang than ngắn thở dài, chợt nhìn thấy một con rắn bơi lướt qua bên cạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ khó coi.

Đó là một con rắn khổng lồ, bọn họ không biết nó lớn cỡ nào, chỉ mới nhìn thấy một mảng da nhỏ của nó.

Bọn họ xác định là rắn vì lớp vảy trên người nó và những vệt nước để lại trên mặt hồ.

Nhất thời, mọi người phát ra tiếng thảm thiết, nhao nhao bàn tán.

Vương Diệp nghe thấy âm thanh ồn ào, trên mặt lộ ra vài phần bất mãn.

Hắn nhíu mày nhìn đám người trước mắt, sau đó lạnh lùng nói, giọng điệu có chút mất kiên nhẫn: "Chuyện gì mà khiến các người sợ hãi ra nông nỗi này?" Vương Diệp tỏ ra vô cùng chán ghét.

Hắn vừa dứt lời, mọi người dở khóc dở cười chỉ tay xuống dưới, vốn định nhắc nhở Vương Diệp một chút.

Kết quả không ngờ Vương Diệp nhìn động tác của họ xong chỉ đảo mắt xem thường, sau đó trả lời đầy lệ, chiếu lệ: "Đừng sợ, chuyện chẳng có gì đâu, đừng có hoảng loạn ở đây." Vương Diệp vừa nói vừa nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi, khiến vẻ mặt những người khác tràn đầy phức tạp.

Ngay sau đó, con thuyền lại bị húc mạnh một cái.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt mỗi người đều trở nên cực kỳ nặng nề, bọn họ nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Lời cầu xin còn chưa kịp thốt ra, lúc này Vương Diệp đã lấy từ trong túi ra một con dao găm sắc bén.

Hắn nhìn những người xung quanh, mài dao soàn soạt, đồng thời nhìn sang Trương Khởi Linh, giao quần áo của mình cho y.

Hắn cởi đồ chỉ còn lại một chiếc quần lót, khiến những người khác sững sờ ngay tại chỗ. "Cậu định làm cái gì thế?

Đừng có nghĩ quẩn, dưới đó sâu tới năm mét, lỡ không cẩn thận bị chuột rút là xong đời đấy." Bọn họ còn chưa nói hết câu, Vương Diệp đã đảo mắt xem thường, hất tay bọn họ ra, cầm con dao trong tay phấn khích nhảy tùm xuống nước.

Hắn chẳng hề sợ hãi những thứ này.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, còn những người khác nhìn hắn thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, tâm trạng vô cùng áp lực.

Nhưng Vương Diệp căn bản không để ý đến bọn họ, hắn cầm dao lặn ngụp trong nước.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một con đại xà, thân hình nó vô cùng to lớn, hơn nữa cứ lượn lờ dưới đáy thuyền.

Hiển nhiên nó đã nhận ra khúc xương kia, nhưng Vương Diệp lại không biết nên xử lý thế nào, đành nhìn chằm chằm con đại xà chờ nó xuất kích.

Trong quá trình chờ đợi, con đại xà cũng lao tới, trong nháy mắt quấn chặt lấy Vương Diệp.

Chỉ mong Vương Diệp có thể dựa vào con dao trong tay mà rạch thủng da nó.

Lúc này bỗng phát ra tiếng gầm giận dữ, mọi người cũng nhìn thấy con rắn trồi lên khỏi mặt nước.

Nhìn thấy cái đầu rắn, ai nấy đều sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, phát ra đủ loại tiếng kinh ngạc và la hét chói tai.

Vương Diệp nghe tiếng họ, trên mặt chỉ có sự bất lực.

Hắn lắc đầu, cầm con dao trong tay, sau đó trực tiếp đâm mạnh xuống đầu con rắn.

Con rắn tuy bị hắn đâm trọng thương, nhưng cũng quật mạnh Vương Diệp một cái.

Con rắn cứ thế từ từ ngã xuống.

Tuy chưa thấy hết toàn thân nhưng cũng có thể đoán được kích thước của nó.

Nó dài đến hai mét, bề ngang không dưới 30 xăng-ti-mét.

Nhất thời, mọi người nhìn Vương Diệp với vẻ đầy lo lắng, nhưng không ngờ lúc Vương Diệp bị hất văng ra thì đập người vào vách tường, đầu óc choáng váng.

Những người khác ở trên thuyền chưa kịp nói gì thì Vương Diệp đã mò mẫm trên vách tường, nơi đó có ba lối đi độc đáo.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt tràn đầy khó hiểu, bắt đầu bước từng bước về phía đó.

Thấy Vương Diệp đi mãi không có động tĩnh gì, Trương Khởi Linh nhất thời cũng không kìm nén được nữa, liền cởi quần áo trên người ra.

Hiển nhiên y định nhảy xuống tìm Vương Diệp.

Nhưng Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần không chịu để y đi, vì hai người biết Trương Khởi Linh một khi đi rồi thì bọn họ thực sự hết cách.

Hiện tại Trương Khởi Linh có thể coi là người kế tục Vương Diệp, tuyệt đối không thể rời khỏi tầm mắt bọn họ, cũng không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Nếu không, rắc rối sẽ trực tiếp giết chết đám người này.

Bàn Tử cũng bắt đầu cầu xin Trương Khởi Linh, hắn nhìn y nói vô cùng nghiêm túc: "Anh bạn yên tâm đi, Vương Diệp sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn đâu, chúng ta ở đây đợi một chút là được." Nhưng Bàn Tử không ngờ rằng, hắn vừa dứt lời, Trương Khởi Linh bỗng nhiên cười lạnh, nhìn lướt qua đám người xung quanh rồi túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Đám người kia cứ tưởng Bàn Tử đứng cùng chiến tuyến với họ, ánh mắt nhìn Bàn Tử còn có thêm vài phần cảm kích, nhưng chưa kịp mở miệng khuyên can thì Trương Khởi Linh đã bắt đầu lột quần áo trên người Bàn Tử, dọa Bàn gia mặt mày tái mét.

Bàn Tử lùi lại vài bước, kết quả quần áo trên người đều bị lột sạch.

Trương Khởi Linh nhìn hắn, nói vô cùng nghiêm túc: "Đi thôi, cùng tôi đi tìm Vương Diệp." Hạo Thiên Chân cũng làm theo, cởi bỏ quần áo.

Ba người bọn họ đứng đó, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, trực tiếp nhảy xuống nước.

Đám người kia ngay cả một câu khuyên can cũng không kịp thốt ra.

Bởi vì họ biết không thể ngăn cản được những người này, quan trọng nhất là bốn người này xuống dưới đó, có lẽ sẽ trở thành đá dò đường cho họ, xem bên dưới có nguy hiểm gì không.

Nghĩ đến đây, mọi người cười khẩy, nhưng nụ cười tắt ngấm khi nghe thấy âm thanh kỳ lạ truyền lên từ dưới đáy.

Vô số bong bóng sủi lên mặt nước, họ nhíu mày, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Mà lúc này, Bàn Tử cũng nhìn thấy lối đi kia, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Hắn vội vàng đi tới, cũng nhìn thấy Vương Diệp đang men theo cầu thang đi lên từng bước một.

Bàn Tử hớn hở vẫy tay với Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì chỉ cười cho có lệ.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn thấy Vương Diệp lại vui vẻ đi tới, ôm chầm lấy hắn một cái.

Trương Khởi Linh rưng rưng nước mắt, y còn đang lo Vương Diệp gặp rắc rối gì, nhưng không ngờ nhận lại là sự bất lực của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, đẩy y ra, đồng thời nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt lạnh lùng nói: "Được rồi, đừng có ôm ấp tôi nữa, chúng ta mau đi vào lối chính diện đi!" Vương Diệp tỏ ra rất bình thản.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Trương Khởi Linh gật đầu.

Tuy y không có ý kiến gì nhưng khi nhìn xung quanh, tâm trạng cũng trở nên có chút cổ quái.

Đặc biệt là khi ánh mắt y lướt qua những thứ này.

Y đi đến bên những bức phù điêu.

Những gì khắc họa trên đó không chỉ là những thứ trong quá khứ mà còn là tất cả những gì từng xảy ra ở đây.

Bốn người bọn họ đứng ở chỗ này, mặc kệ đám người bên ngoài.

Nhưng Bàn Tử lại nhíu mày, nhìn Vương Diệp, đăm chiêu nói: "Mấy anh em chúng ta ở đây chung quy vẫn không an toàn, chi bằng gọi đám người kia vào đi.

Như vậy lỡ có rắc rối gì thì mọi người cũng có thể cùng nhau giải quyết." Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần tiếu ý, tuy trong đáy mắt thoáng qua vài phần chột dạ nhưng lại cố ý che giấu không để Vương Diệp nhìn thấy.

Hiển nhiên, hắn sợ trong bốn người thì năng lực của hắn thấp nhất, đến lúc đó hễ có nguy hiểm thì đám kia sẽ là bia đỡ đạn để hắn chạy cho nhanh.

Cho nên hắn mới quyết định gọi những người khác vào.

Nhưng đề nghị của hắn chỉ nhận lại cái lườm của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn hắn, thần tình mất kiên nhẫn nói: "Anh mà không muốn ở chỗ này thì cút ra ngoài." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào cầu thang bên cạnh.

Cái cầu thang đó có thiết kế rất độc đáo, cho dù mực nước bên ngoài rất cao nhưng cầu thang này vẫn rất thấp, hơn nữa không hề có chút nước nào chảy vào.

Đây là điều khiến Vương Diệp kinh ngạc nhất, nhưng không thể phủ nhận là những người chế tạo ra cơ quan và mộ thất này thực sự đã dùng hết trí não.

Vương Diệp lắc đầu cảm thán.

Cùng lúc đó, Bàn Tử bị Hạo Thiên Chân vỗ một cái, nhìn vẻ mặt sợ sệt của hắn, Hạo Thiên Chân bỗng cười ha hả nói: "Nếu bọn họ thực sự quan tâm đến sự sống chết của chúng ta, thực sự để ý đến Vương Diệp, thì chỉ cần nhảy xuống là sẽ thấy lối đi này.

Nhưng nếu họ không muốn cứu chúng ta... thì cho dù chúng ta ra ngoài gọi họ vào cũng thế thôi.

Những kẻ đó dù có đến đây thật thì làm được gì?

Bọn họ thực sự có thể giải quyết rắc rối ở đây sao?" Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lập tức bật cười.

Hạo Thiên Chân lắc đầu nhìn Bàn Tử, thầm nghĩ Bàn Tử vẫn còn quá ngây thơ, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Hắn đang suy nghĩ thì bị Bàn Tử trừng mắt một cái, nhất thời cũng cúi đầu xuống.

Tất cả mọi người đều chọn im lặng.

Vương Diệp nhìn bức phù điêu trước mặt, cũng đang tìm kiếm manh mối từ đây, nhưng những dòng chữ bên trên hắn xem không hiểu.

Chương 1187

Hạo Thiên Chân đi tới, cũng lắc đầu, vẻ mặt mang theo vài phần khổ não, nhìn Vương Diệp bất lực nói: "Tuy chúng ta xem không hiểu văn tự trên phù điêu, nhưng có thể nhìn thủ thế và động tác của họ, những bích họa này đều có thể giúp ích cho chúng ta." Vẻ mặt cậu ta tràn đầy nghiêm túc.

Nghe những lời bình tĩnh thốt ra từ miệng cậu ta, Vương Diệp thậm chí còn cảm nhận được sự bất lực trong đó.

Nghĩ ngợi một chút, Vương Diệp không do dự gật đầu.

Hắn không muốn đả kích Hạo Thiên Chân, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, Hạo Thiên Chân hiện tại đã cố gắng hết sức rồi.

Nhưng nhìn vào bích họa, hắn lại lờ mờ nhận ra chút gì đó không đúng.

Hóa ra tại nơi này từng xảy ra rất nhiều chuyện.

Mà vùng đất này cũng là do tộc nhân Giao Long tạo ra.

Sau lưng bọn họ đều có một cái đuôi dài, hơn nữa độ dài ngắn và hình dạng của cái đuôi dường như cũng khác nhau.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt lóe lên vài phần suy tư.

Trong lúc hắn còn chưa hiểu, nhìn tiếp lên bích họa mới hoảng hốt nhận ra, người đàn ông ngồi trên ghế kia hẳn là Hậu Tuấn (hoặc một vị vua nào đó).

Vương Diệp nhìn những dòng chữ bên cạnh, căn bản không đọc được, nhưng thông qua thần thái của những tộc nhân Giao Long kia, hắn dường như cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra là tên hoàng đế đó tìm bọn họ đến đây để tu sửa lăng mộ.

Tộc nhân Giao Long đã quả quyết đồng ý, hơn nữa còn rất sảng khoái.

Nhưng vì tộc nhân Giao Long vốn có năng lực mạnh hơn người thường nên tên hoàng đế đó nảy sinh lòng kiêng kỵ.

Vương Diệp bước từng bước xuống dưới, đèn pin chiếu lên những bức tường.

Nhìn bích họa trên đó, vẻ mặt hắn tràn đầy phức tạp.

Hắn xem hết tất cả nội dung, đợi đến khi hoàn hồn thì lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn những người bên cạnh, sau đó lắc đầu đầy bất lực, thần tình nặng nề mở miệng: "Tôi thật không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra." Hắn vừa nói vừa khẽ thở dài, đồng thời giải thích cho họ những gì mình nhìn thấy.

Hắn xem nhanh nhất, khả năng lý giải mạnh nhất.

Tên cẩu hoàng đế kia quả nhiên đã nảy sinh ý định nhổ cỏ tận gốc đối với tộc nhân Giao Long.

Cho nên khi tu sửa lăng mộ, tên cẩu hoàng đế và đám thủ hạ đã liên hợp lại bắt hết tộc nhân Giao Long.

Ngoài điểm này ra, nơi này còn là con đường đào vong do tộc nhân Giao Long xây dựng nên.

Những nội dung và phù điêu khắc họa trên này đều là do họ để lại cho hậu thế, hy vọng hậu thế có thể nhìn thấy.

Nhưng khi Vương Diệp nhớ tới những gì mình nhìn thấy dưới đáy con thuyền kia, hắn dường như đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Đại khái là tộc Giao Long đã sớm bị diệt tuyệt, cho nên thân thể họ bị cắt ra để làm thành một con thuyền.

Nhưng con thuyền đó sẽ đi về đâu, Vương Diệp cũng không chắc chắn.

Thế nhưng trực giác mách bảo hắn, điều đó chưa chắc đã đúng.

Tộc nhân Giao Long chưa từng làm chuyện xấu, dù sở hữu năng lực mạnh mẽ nhưng họ cũng chưa từng nghĩ đến việc hại người.

Nhưng cẩu hoàng đế cảm thấy họ là mối đe dọa nên đã ra tay với họ.

Chuyện như vậy Vương Diệp vạn lần không ngờ tới.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, khẽ thở dài nhìn những người trước mặt.

Khi nói hết mọi chuyện ra, sắc mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ âm trầm.

Mọi người trừng lớn mắt.

Bàn Tử lại càng rảo bước đến trước mặt Vương Diệp, đẩy cánh tay hắn, hoảng loạn nói: "Nếu tôi đoán không lầm thì nơi này khẳng định giấu không ít đồ tốt, nếu không tên cẩu hoàng đế kia sẽ không làm chuyện như vậy." Giọng điệu hắn tràn đầy cấp thiết, nhưng từng câu từng chữ thốt ra chỉ nhận lại nụ cười chiếu lệ của Vương Diệp.

Hắn không biết nên trả lời Bàn Tử thế nào, nhưng trực giác bảo hắn rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như Bàn Tử nghĩ.

Đặc biệt là khi bọn họ di chuyển trong nơi này, họ chỉ mới nhìn thấy vài bức bích họa và phù điêu mà thôi, chưa thấy hết phong cảnh thực sự bên trong.

Và quan trọng nhất, bí mật bên trong bao gồm cả chân tướng sự thật, liệu có giống như những gì bích họa nói hay không, căn bản không thể biết được.

Cho nên việc duy nhất có thể làm là giữ bình tĩnh, bình tĩnh mới giúp họ nhanh chóng tìm ra lối thoát.

Ánh mắt Bàn Tử tràn đầy bất lực.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, bảo hắn đi theo mình về phía trước.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử tuy bước đi nhưng tâm trạng cũng trở nên nặng nề.

Hắn nhìn xung quanh, bỗng khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp đăm chiêu nói: "Tôi cảm giác nơi này..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Hắn nhìn Bàn Tử, sau đó cầm cây đuốc trong tay, ngọn lửa cháy rất vượng trong không khí.

Nhưng khi đi về phía trước, Vương Diệp cũng chú ý thấy không khí nơi đó ẩm ướt.

Vương Diệp nhíu mày, đi được vài bước thì nhìn thấy một hồ nước nhỏ.

Nhưng bên cạnh hồ nước đó có điểm kỳ lạ.

Hắn đi xuống dưới, những người khác nhìn hồ nước nhỏ mới phát hiện nước bên trong có màu xanh lục, khác hẳn với nước màu đen họ nhìn thấy bên ngoài.

Bọn họ vội vàng báo cho Vương Diệp biết phát hiện của mình.

Vương Diệp chỉ lắc đầu, không đáp lại.

Nhưng lúc này Hạo Thiên Chân cũng đến bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt mang theo vài phần cấp thiết, đẩy tay Vương Diệp nói: "Tôi nghĩ ra một chuyện." Giọng điệu Hạo Thiên Chân mang theo vài phần trịnh trọng.

Vừa nói cậu ta vừa lấy từ trong túi ra một cuốn sách.

Vương Diệp nhìn chằm chằm động tác của cậu ta với vẻ tò mò.

Hạo Thiên Chân chỉ cho Vương Diệp thấy mình đã dịch được những văn tự kia.

Cậu ta lờ mờ hiểu được ý nghĩa của một hai chữ, cho nên qua suy luận, cậu ta cảm thấy sở dĩ nước biến thành màu đen là vì tộc nhân Giao Long đều đã chết, hơn nữa là chết trong dòng nước đen đó.

Cho nên nước mới biến thành màu đen, những con quái vật sinh sôi nảy nở trong đó.

Vẻ mặt cậu ta tràn đầy bất lực.

Lời vừa nói ra, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử lúc này cũng bị dọa cho giật mình, trừng lớn mắt nhìn Hạo Thiên Chân, hoảng sợ lùi lại vài bước, nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhất thời trong mắt chỉ còn lại sự kinh khủng bất định.

Cuối cùng hắn vẫn khẽ thở dài, thầm nghĩ có Vương Diệp ở đây chắc cũng không có nguy hiểm gì lớn.

Hiện giờ, Bàn Tử chỉ đành nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân, nói đầy bất lực: "Cậu đừng có dọa tôi, những chuyện này sao có thể quỷ dị đến thế chứ?" Nhưng không ai để ý đến Bàn Tử, vì Bàn Tử ở trong nhóm vốn không có tiếng nói, quan trọng nhất là tính cách hắn vốn ấu trĩ.

Lúc này Hạo Thiên Chân chỉ vào dòng nước xanh lục, nhìn Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc: "Có khả năng trong này ẩn chứa rất nhiều quái vật." Trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vài phần trầm trọng.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó, sững sờ tại chỗ, nhíu mày không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Nhưng khi Vương Diệp cầm đèn pin chiếu tới, vẻ mặt hắn cũng tràn đầy phức tạp.

Ánh đèn pin phản chiếu trên mặt nước, Vương Diệp nhìn thấy bên trong thuần khiết sạch sẽ, chẳng có thứ gì cả.

Hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi tiếp tục đi về phía trước, mọi người nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Ngũ quan của tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó như ngưng trệ.

Rõ ràng là sợ hãi nhưng bọn họ đều không kìm được mà quay đầu lại nhìn, đặc biệt là Bàn Tử, mặt hắn đã trắng bệch, hai tay run rẩy.

Nhưng khi Bàn Tử quay đầu lại, lại phát hiện nước chỉ đang cuộn sóng mà thôi, dường như không có thứ gì khuấy động bên trong.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, đồng thời nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Hắn còn chưa kịp khuyên giải thì lúc này Vương Diệp đã ý thức được điều không ổn, lấy con dao găm sắc bén từ trong túi ra.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, dù hắn đã lấy dao ra nhưng mặt nước kia cũng nháy mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử và Vương Diệp nhìn nhau, cả hai đều nhận ra điều bất thường.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn nhìn Vương Diệp, đăm chiêu nói: "Chúng ta không phải sắp xong đời rồi chứ?" Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy cẩn trọng và lo lắng.

Hắn vừa dứt lời, Vương Diệp chỉ cười chiếu lệ, nhìn chằm chằm con dao trước mặt, rồi lại nhìn mặt nước.

Nghĩ ngợi một chút, hắn bỗng nói với những người khác: "Tôi nghĩ vấn đề chắc không nghiêm trọng đâu." Vương Diệp tỏ ra rất bình tĩnh.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, dù là vậy nhưng trên mặt ai nấy đều mang theo vài phần bất lực.

Thật ra trong lòng họ đều rõ, rắc rối trước mắt vô cùng nghiêm trọng, nhưng lại không biết phải nói bắt đầu từ đâu.

Vương Diệp dẫn bọn họ đi từng bước về phía trước.

Chương 1188

Bàn Tử thấy vậy bỗng nhíu mày, đăm chiêu nói: "Tôi cứ cảm thấy làm thế này không ổn lắm.

Dù sao mấy thứ này cũng không thể quay lưng lại với chúng được, một khi chúng ta quay lưng lại, chúng sẽ cảm thấy chúng ta là con mồi ngon." Đó là quy tắc sinh tồn của con mồi, cũng là quy tắc rừng rậm nguyên thủy nhất.

Khi hắn nói những lời này, Vương Diệp cũng chỉ cười trừ.

Bàn Tử tưởng hắn không biết, nhưng thực tế trong lòng hắn đều hiểu rõ.

Có điều hiện tại bọn họ thực sự hết cách rồi, chỉ có thể dùng phương thức này.

Nhìn Bàn Tử trước mắt, Vương Diệp vỗ vai hắn, mặt đầy vẻ trầm trọng nói: "Đi bước nào hay bước ấy thôi." Bàn Tử không hài lòng với câu trả lời này của Vương Diệp, nhưng vẫn đi theo sau hắn.

Tiếng nước chảy sau lưng đã biến mất.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Vương Diệp nhìn thấy một lối đi.

Nhưng lối đi này dường như có rất nhiều khúc ngoặt.

Tuy nó kéo dài mãi nhưng không ai dám chắc khi đi tiếp, tại chỗ rẽ kia sẽ có thứ gì đang ẩn nấp chờ đợi bọn họ.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ nặng nề, hắn thở dài thườn thượt, nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Lời còn chưa nói ra thì Bàn Tử đã bảo: "Vấn đề không nghiêm trọng đâu." Bàn Tử vừa nói vừa đi qua, vì nơi này không có thứ gì kỳ quái, hơn nữa cũng không có cái gọi là bích họa, chỉ là một lối đi mà thôi.

Hắn cảm thấy tiếp tục đi về phía trước chắc nguy hại không lớn.

Kết quả Bàn Tử không ngờ là, đi chưa được mấy bước, phía trước bỗng có bóng đen lướt qua, đèn pin của hắn vừa vặn chiếu trúng cái bóng đó.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, quay đầu nhìn Vương Diệp phía sau, mới phát hiện bọn Vương Diệp khi nhìn thấy cảnh tượng đó đều đã lùi lại phía sau.

Nhất thời, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, nhìn bọn họ, bất lực nói: "Sao các người có thể làm chuyện như vậy chứ?

Mọi người đều ở trên cùng một con thuyền, không thể bỏ rơi tôi được.

Thứ kia là cái gì?

Các người mau giải thích cho tôi một chút đi." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy cấp thiết.

Hắn vừa dứt lời, Vương Diệp cười gượng gạo, đi tới nhìn chằm chằm Bàn Tử rồi nói vô cùng nghiêm túc: "Có thể trước đây anh chưa từng đến nơi nào như thế này, cho nên đối với những kiến trúc và cách chế tạo lối đi này, anh có thể không hiểu, nhưng bây giờ tôi có thể nói cho anh biết." Vương Diệp cười nói ra những lời này, Bàn Tử nghe xong sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trừng lớn mắt nhìn Vương Diệp, khó tin nói: "Cậu muốn nói cái gì?" Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy hoảng sợ.

Câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, sau đó không do dự nói với hắn: "Tôi muốn nói với anh là, lối đi trước mặt này được dùng để mai phục.

Trong đại đa số mộ thất, một khi có lối đi như thế này..." Thì cơ bản đều là điềm báo chẳng lành.

Những lời này Vương Diệp còn chưa nói hết, mặt Bàn Tử đã trở nên trắng bệch, ôm ngực lùi lại phía sau.

Hắn bị dọa cho khiếp vía.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó thì lập tức cười ha hả.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau, trên mặt hai người cũng lộ ra vài phần đau đầu.

Nhưng Bàn Tử lại kéo tay Vương Diệp, bỗng nhiên kêu gào: "Cậu chắc chỉ đang đùa với tôi thôi đúng không?

Chuyện như vậy sao có thể xảy ra được chứ, tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không tin đâu." Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, trên mặt mang theo ý cười, nhưng nụ cười đó dưới cái nhìn chăm chú của Vương Diệp cũng dần trở nên ngưng trọng, cuối cùng biến mất hẳn.

Vương Diệp nhìn hắn, chỉ lắc đầu đầy bất lực. "Chấp nhận hiện thực đi, những thứ này vốn dĩ phải chấp nhận mà." Hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại một vẻ thống khổ, nhưng hắn nhìn lối đi trước mắt, lại thử nhặt một hòn đá ném về phía trước.

Phía trước không có động tĩnh gì, Bàn Tử vừa đi qua vừa căng thẳng, kết quả không ngờ đi được vài bước, hắn bỗng nhận ra điều không ổn, mất kiên nhẫn nói: "Sao mấy người các cậu lại đứng ở phía sau thế hả?

Mau qua đây đi chứ!" Bàn Tử sốt ruột vẫy tay với bọn họ.

Nhìn thấy dáng vẻ cấp thiết đó của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, dở khóc dở cười đi tới.

Tuy hắn đã đi tới, nhưng Bàn Tử lại cảm nhận được sự qua loa của Vương Diệp, nhất thời tâm trạng Bàn Tử cũng trở nên nặng nề hơn hẳn.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn ngó xung quanh, trên mặt thoáng hiện vài phần bất lực.

Lúc này, Vương Diệp đi về phía trước.

Nhưng mới đi được vài bước, Vương Diệp cũng nhận ra có điều không ổn.

Hắn nhìn Bàn Tử, sau đó cầm đèn pin soi lên vách tường bên cạnh.

Bàn Tử nhìn thấy một gương mặt quỷ, trong nháy mắt giật thót mình lùi lại.

Những người khác nhìn thấy Bàn Tử như vậy thì cười ha hả.

Vương Diệp cũng dở khóc dở cười lắc đầu.

Bàn Tử nghe thấy tiếng cười của bọn họ mới hoàn hồn lại.

Thấy bọn họ không ai bỏ chạy, Bàn Tử mới bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào gương mặt quỷ trên tường, lúc này mới phát hiện đó là do người ta vẽ lên.

Nhưng vì vẽ quá mức sống động, Bàn Tử chỉ vừa đối mắt nhìn một cái, đã cảm giác hồn phách của chính mình như sắp bị hút đi mất.

Bởi vì quá đáng sợ, hơn nữa lại giống như có một người sống sờ sờ đang đứng ở đó, nếu không phải xác định đây chỉ là một bức tranh trên mặt phẳng, Bàn Tử có khả năng thật sự sẽ bị hù chết.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Mấy người các cậu cũng thật là, sao không nhắc nhở tôi sớm một chút?

Các cậu thực sự muốn hù chết Bàn gia à?" Trong giọng nói của Bàn Tử tràn đầy phẫn nộ.

Nhưng dù gã có trách móc, Vương Diệp cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Những người khác nhìn Bàn Tử trước mắt, tâm trạng bọn họ có chút trầm trọng, vỗ vỗ vai Bàn Tử, sau đó nói qua loa: "Chỉ là một bức tranh mà thôi, bọn chúng cố ý vẽ ở chỗ này để dọa người, yên tâm đi, anh em sẽ giữ mạng cho cậu." Cho dù bọn họ nói chắc như đinh đóng cột, nhưng Bàn Tử cũng không tin.

Bàn Tử quay đầu đi, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên gương mặt kia.

Gã cảm thấy đôi mắt của bức họa này quá chân thực, lúc gã đối mắt với nó, thậm chí có thể cảm nhận được đối phương đang trừng trừng nhìn mình, hơn nữa cảm xúc của người trong tranh, Bàn Tử dường như cũng có thể cảm nhận được.

Bàn Tử vẫn đang nhìn chằm chằm thứ này, trong ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Tâm trạng đang phiêu hốt bất định, Vương Diệp bỗng nhiên đẩy cánh tay Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói: "Tại sao anh cứ nhất định phải nhìn chằm chằm vào thứ đó thế?" Vương Diệp nghĩ không thông, luôn cảm thấy thần tình của Bàn Tử có chút không đúng, dường như không giống gã ngày thường.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử lắc đầu, gã thu hồi ánh mắt, nhìn Vương Diệp trước mặt, thần tình mang theo vài phần xấu hổ.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Nụ cười trên mặt Vương Diệp biến mất, vốn dĩ định trêu chọc

Bàn Tử vài câu, nhưng nghe thấy tiếng bước chân kia, Vương Diệp cũng biết sự tình khẳng định không ổn.

Hắn và Trương Khởi Linh bên cạnh liếc nhìn nhau, quyết định một mình đi qua đó, kết quả không ngờ Trương Khởi Linh cũng đi theo, Thiên Chân cũng rất kinh ngạc.

Ba người bọn họ cứ thế đi tới, Bàn Tử vốn dĩ cũng muốn đi theo bọn họ, nhưng không biết vì sao, khi ánh mắt Bàn Tử rơi vào trên bức họa này, gã cảm thấy chân mình như bị đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy, chỉ có thể mê mẩn nhìn chằm chằm bức tranh trước mặt.

Trên mặt gã mang theo vài phần phức tạp, gã cứ nhìn mãi vào đôi mắt trong tranh, gã nghĩ không thông vì sao đôi mắt của bức họa này lại vẽ truyền thần đến thế.

Gã dường như thật sự có thể cảm nhận được cảm xúc mà người trong tranh mang theo.

Trên mặt gã chỉ còn lại một vẻ phức tạp, gã nhíu mày, không thể diễn tả suy nghĩ trong lòng, nhưng gã vẫn cứ nhìn chằm chằm bức họa.

Lúc này, Vương Diệp cũng đã đi đến trước mặt Vương Thiên.

Vương Thiên lăn một vòng, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, lại nhìn hồ nước bên cạnh, sau đó sợ đến mức kêu oai oái, chỉ vào cái hồ nước kia, vẻ mặt đầy lo lắng nói: "Thứ này quá khủng bố, cái hồ nước này sao lại tự mình chuyển động vậy?" Trong giọng nói của gã tràn đầy cấp thiết.

Lời gã vừa nói ra, Vương Diệp lập tức bật cười.

Vương Diệp đứng từ trên cao nhìn xuống, cứ thế nhìn chằm chằm gã mà không nói một lời.

Tên này cũng bị ánh mắt của Vương Diệp dọa cho sắc mặt trắng bệch, gã nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt.

Gã còn chưa kịp nói gì với Vương Diệp, thì Vương Diệp đã nhìn gã, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn hỏi: "Cậu tới nơi này có mục đích gì?" Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy lãnh đạm, vừa nói hắn vừa từng bước đi về phía Vương Thiên.

Vương Thiên thấy ánh mắt Vương Diệp sắc bén, nhất thời cũng biết mình nếu không cho Vương Diệp một lời giải thích hợp lý, hắn sẽ không tha cho mình.

Vương Thiên thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp trước mặt, bỗng nhiên lắc đầu than thở, vẻ mặt trầm trọng nói: "Tôi là không yên tâm về các cậu, cho nên tôi mới đặc biệt nhảy xuống đây tìm các cậu, kết quả lại nhìn thấy cái cầu thang và lối đi kia.

Các cậu cũng thật là, đi cũng không biết chào hỏi chúng tôi một tiếng." Vương Thiên lẩm bẩm nói, tên này thoạt nhìn thì vô tâm vô phế, nhưng phần nhiều cũng là ngu xuẩn, loại lời này nói ra lúc này chẳng khác nào đang đắc tội Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại khoanh tay trước ngực, nhìn Vương Thiên, bình thản nói: "Tôi chính là cái tính cách này đấy, cậu muốn thế nào?" Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Vương Thiên cười gượng gạo, sau đó nhếch khóe miệng, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Vậy tôi không biết nên làm sao nữa, phản chính tính cách của cậu đã như vậy thì tôi cũng nên chấp nhận.

Nhưng các cậu thật sự không muốn đi gọi những người khác xuống sao?" Trên mặt gã mang theo vài phần tò mò, nhưng khi nói ra những lời này, tư thái của gã vẫn vô cùng khúm núm, bởi vì Vương Diệp và hai người phía sau vẫn luôn nhìn chằm chằm gã.

Hơn nữa ba người bọn họ giống như ba ngọn núi lớn, cứ thế nhìn gã chằm chằm khiến da đầu gã tê dại.

Vương Thiên thấy bọn họ không nói lời nào, nhất thời cũng cười gượng gạo: "Tôi có thể đi theo các cậu không?" Vẻ mặt Vương Thiên mang theo vài phần khẩn trương.

Vương Diệp nghe Vương Thiên nói, tuy gật đầu, nhưng lúc để Vương Thiên đi theo, hắn bỗng nhiên bỏ lại một câu: "Nếu cậu muốn bọn họ qua đây thì cậu có thể tự mình đi tìm bọn họ, không cần thiết phải nói với tôi những lời này, tôi không muốn nghe, hơn nữa đối với đám người kia, tôi cũng không có hứng thú." Hắn tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Thấy thái độ đó của Vương Diệp, Vương Thiên cũng gật đầu, dường như đã hiểu ra điều gì.

Dù sao đám người kia làm việc quá đáng như vậy, hiện tại Vương Diệp không muốn để ý tới bọn họ cũng là bình thường.

Cũng chỉ có gã mới nhảy xuống tìm Vương Diệp.

Chương 1189

Nghĩ đến chuyện này, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, cũng sán lại hiến ân cần.

Gã nói một tràng dài.

Nhưng Vương Diệp căn bản không nghe lọt tai, Vương Diệp chỉ nhìn Trương Khởi Linh và Thiên Chân bên cạnh mình, sau đó vẻ mặt khó hiểu nói: "Bàn Tử tên kia chạy đi đâu rồi?" Trong mắt Vương Diệp tràn đầy tò mò.

Câu hỏi này nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh và Thiên Chân trở nên có chút lúng túng, hai người nhìn nhau một cái, nhìn Vương Diệp đầy bất lực nói: "Bọn tôi không biết." Hai người bọn họ tỏ ra vô cùng bó tay.

Vương Diệp nghe vậy, trong nháy mắt trợn to mắt, sau đó nhìn ngó xung quanh.

Hắn đang tìm kiếm tung tích của Bàn Tử, nhưng nghĩ lại, Bàn Tử có khả năng vẫn đứng ở chỗ cũ.

Động tác của Bàn Tử có chút phản thường, trước đây Bàn Tử sẽ không bao giờ nhìn chằm chằm vào mấy bức tranh như vậy.

Tính cách Bàn Tử vốn dĩ nóng nảy, làm sao có thể tĩnh tâm lại được?

Lúc nãy khi Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm bức họa, Vương Diệp đã nhận ra điều không ổn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vội vàng rảo bước, Trương Khởi Linh cũng đi theo.

Thiên Chân dường như cũng nhận ra điều không ổn, Thiên Chân nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói: "Tôi nhớ lúc chúng ta đi tới, tôi nghe Bàn Tử nói chuyện, anh ấy nói anh ấy có thể nhìn thấy cảm xúc bên trong đôi mắt kia." Nói đến đây, sắc mặt Trương Khởi Linh trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Thiên Chân khóe miệng trễ xuống, trên mặt chỉ còn lại một mảnh khẩn trương.

Cậu ta và Bàn Tử tình cảm tuy không tính là đặc biệt thâm hậu, nhưng tối thiểu Bàn Tử và cậu cũng có giao tình vào sinh ra tử, cậu ta không thể nào thật sự để Bàn Tử rơi vào nguy hiểm, cho nên cậu đem phát hiện này nói cho Vương Diệp.

Lời cậu vừa nói ra, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Trương Khởi Linh nhìn cậu, sau đó vẻ mặt quái dị nói: "Sẽ không phải là có vấn đề chứ?" Ánh mắt Trương Khởi Linh phiêu hốt bất định, ai mà biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Vương Diệp chỉ có thể tăng tốc độ, hắn một câu cũng không nói, nhưng khi đi vào, hắn thấy Bàn Tử vẫn đứng ở chỗ cũ.

Dáng vẻ ngây ngốc của Bàn Tử khiến Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười, nhưng khi đi đến gần, Vương Diệp mới phát hiện Bàn Tử dường như cả người đều cứng đờ tại đó.

Vương Diệp trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử tuy quay đầu nhìn hắn, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười si ngốc, Vương Diệp giật nảy mình, những người khác cũng như thế.

Ngay cả Vương Thiên bên cạnh Vương Diệp, cho dù đã gặp qua việc lớn, nhưng hiện tại nhìn Bàn Tử, gã vẫn sợ tới mức bịt chặt miệng mình.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt, suýt chút nữa phát ra một tiếng thảm thiết.

Dáng vẻ kia của Bàn Tử, vừa nhìn đã biết là một kẻ đần độn.

Nhưng hiện tại gã lại không dám tin tưởng Bàn Tử sẽ biến thành bộ dạng này.

Bàn Tử dọc theo đường đi này có bao nhiêu tham ăn lười làm, gã đều nhìn ở trong mắt, tên này chính là một kẻ tinh ranh.

Làm sao có thể biến thành một kẻ đần độn?

Trong lúc gã đang suy nghĩ, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Vương Diệp nhìn bức tường vừa rồi, cũng phát giác bức họa kia dường như có chút quen mắt.

Sở dĩ bọn họ bị dọa, chính là vì bức họa kia vẽ vô cùng sinh động.

Dáng vẻ sống động như thật, giống như thật sự có người đang đứng ở chỗ đó.

Nhưng hiện tại đã mất đi vẻ sống động, Vương Diệp cũng ý thức được điều không ổn.

Hắn kéo Bàn Tử sang một bên.

Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn Bàn Tử, trong mắt tràn đầy lo lắng, cậu ta đang lật sách và ghi chép, ý đồ tìm kiếm phương pháp giúp đỡ Bàn Tử.

Vương Thiên đã nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Nếu không đoán sai, tôi nghĩ Bàn Tử chắc là hết cứu rồi." Trong giọng nói của gã tràn đầy ngưng trọng.

Lời gã vừa nói ra, Vương Diệp trừng to mắt, Vương Diệp nhìn gã, sau đó sa sầm mặt, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn quát: "Đừng có nói hươu nói vượn." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bực bội.

Bàn Tử là anh em tốt của hắn, tuy Bàn Tử dọc theo đường đi thường xuyên đem lại phiền toái, nhưng Vương Diệp thật sự coi Bàn Tử như thủ túc của mình.

Cho nên mới coi trọng Bàn Tử như vậy.

Hiện giờ, Vương Thiên nói ra những lời này, nhận được cũng là sự chán ghét của Vương Diệp.

Ánh mắt hắn giống như dao găm, Vương Thiên nhìn hắn một cái, quả quyết cúi đầu, nhưng nhìn Bàn Tử trước mặt, tên này là thật sự đáng thương.

Vương Thiên đang thầm nghĩ trong lòng, nhưng Bàn Tử đang thất thần bỗng nhiên cười một cái, nụ cười có chút cổ quái.

Vương Diệp nhìn gã, sau đó thuận theo ánh mắt gã nhìn sang.

Giờ khắc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một cái bóng lóe lên rồi biến mất, thứ đó là cái gì Vương Diệp không biết, nhưng có thể xác định chính là, thứ kia khẳng định có liên hệ với Bàn Tử.

Vương Diệp đẩy vai Bàn Tử, cố gắng để gã tỉnh táo lại.

Nhưng Bàn Tử nhìn thấy tư thái đó của Vương Diệp, lại bỗng nhiên chảy nước miếng, đồng thời cười ha hả.

Tư thái mà Bàn Tử thể hiện ra khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng bất lực, hơn nữa tròng mắt gã còn không khống chế được mà đảo loạn.

Mọi người nhìn một màn trước mắt, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch.

Lúc này Trương Khởi Linh càng là nhìn Vương Diệp, vẻ mặt thống khổ nói: "Chúng ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?" Trương Khởi Linh đối với Bàn Tử thái độ tuy không quá tốt, nhưng hiện tại tính mạng Bàn Tử bày ra trước mắt, anh ta cũng không thể nào làm ngơ, hơn nữa chuyện này hoàn toàn là tai bay vạ gió.

Bàn Tử bị bọn họ đẩy vài cái vẫn không có cách nào tỉnh táo lại.

Vương Diệp nhìn bức họa kia, hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cầm con dao găm trong tay.

Nếu tất cả đều do bức họa này mà ra, vậy hắn hiện tại sẽ hủy bức họa này đi.

Trong ánh mắt hắn lóe lên một tia ngoan độc, khóe miệng mím chặt.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn định động thủ, Vương Thiên lại vươn tay ngăn cản hắn.

Trong ánh mắt Vương Thiên mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương, Vương Diệp liếc mắt nhìn qua, trực tiếp dọa gã đứng không vững.

Nhưng Vương Thiên vẫn bình tĩnh lại được.

Giờ khắc này Vương Thiên khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, tâm trạng trở nên đặc biệt trầm trọng, gã nhịn không được nói với Vương Diệp: "Tôi thật không biết nên làm sao, tôi chỉ hy vọng cậu có thể bình tĩnh một chút." Giọng Vương Thiên tràn đầy bất lực.

Lời gã nói ra, Vương Diệp chỉ cười lắc đầu.

Vương Diệp hất tay gã ra, đồng thời nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt.

Hắn nhìn bức họa trước mắt, cầm con dao găm trong tay, lướt qua theo đường viền của bức họa, hắn không làm hỏng bức tranh, chỉ là rạch một vòng quanh đường viền mà thôi.

Nhưng sát ý trong mắt hắn thì kẻ ngốc cũng có thể nhìn thấy, vậy mà Vương Thiên lại vẫn nắm lấy tay hắn. "Tôi biết quyền lên tiếng của tôi không nhiều, hơn nữa địa vị cũng không cao, nhưng tôi nghĩ tôi thật sự có thể giúp được cậu, cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói." Giọng Vương Thiên mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương.

Nghe Vương Thiên nói, Vương Diệp gật đầu, sau đó nhìn gã vẻ mặt đầy qua loa nói: "Vậy hiện tại cậu muốn làm cái gì?" Vương Diệp thu dao găm lại, nhưng tay hắn cũng đặt lên người Vương Thiên, thoạt nhìn là vô tình, nhưng con dao găm cũng đang kề vào vai Vương Thiên.

Vương Thiên bị động tác của hắn dọa cho sắc mặt trắng bệch, gã đứng tại chỗ, cả người bắt đầu run rẩy.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của gã, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Tên này muốn ngăn cản hành vi của mình, gã khẳng định là có vấn đề, ánh mắt Vương Diệp sắc bén.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn một màn này.

Cho dù Trương Khởi Linh một câu cũng không nói, nhưng anh ta cho rằng, Vương Thiên kẻ này vốn dĩ tham sống sợ chết, hiện tại bỗng nhiên đứng ra, có thể là thật sự có thể giúp bọn họ.

Nghĩ nghĩ, anh ta cũng vỗ vai Vương Diệp, bảo Vương Diệp bình tĩnh.

Trương Khởi Linh vừa mở miệng nói chuyện, Vương Diệp cũng bình tĩnh hơn không ít.

Giờ khắc này Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, trong ánh mắt lóe lên vài phần sắc bén, nhưng hắn chưa nói hết câu, Vương

Thiên đã trực tiếp giải thích nguyên nhân mình ngăn cản.

Từ rất lâu trước kia, gã cũng từng gặp qua chuyện như vậy, những chuyện đó cơ bản đều xảy ra trong thôn trang, hơn nữa, so với tình huống này không giống nhau lắm, nhưng đều là hồn phách bị người khác hút lấy.

Lúc gã giải thích, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Giọng điệu cũng khẩn trương, gã sợ Vương Diệp không tin, sợ hắn cho rằng mình nói dối để lừa hắn.

Quan trọng nhất là, hai chuyện này căn bản không có điểm chung, hiện tại gã ngăn cản Vương Diệp liền có vẻ hơi dư thừa.

Hơn nữa cũng sẽ chọc giận Vương Diệp, Vương Diệp hiện tại giống như một con sư tử hùng mạnh, chỉ cần gã có một chút gì không đúng, Vương Diệp có khả năng sẽ lập tức ra tay với gã, đánh gục gã ngay.

Vương Thiên trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng, bởi vì chưa từng tiếp xúc với Vương Diệp, cho nên lo lắng Vương Diệp sẽ trực tiếp lấy mạng mình, dù sao Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải chính là loại người như vậy.

Trước kia khi gã đi theo hai người đó, chỉ cần lỡ miệng nói sai ba câu, hai kẻ đó đều sẽ cố ý điều phái gã đi đến những nơi nguy hiểm, để gã ở đó từ từ tìm kiếm.

Chuyện này gã nhớ tới liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, Vương Diệp chỉ cười cười. "Cho nên cậu hiện tại muốn biểu đạt cái gì?" Vương Diệp hất cằm, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng.

Vương Thiên thấy dáng vẻ đó của hắn, bèn khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt trầm trọng mở miệng nói: "Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, lúc đó khi bọn họ giải quyết những vấn đề kia, bọn họ không có phá hoại bức họa, chỉ là đi tìm Sơn Thần..." Sau đó không bao lâu, những phiền toái kia liền được giải quyết, chủ yếu là vì có Sơn Thần phù hộ, gã thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lời này vừa nói ra, Vương Diệp bỗng nhiên cười lạnh, dưới ánh mắt khẩn trương của Vương Thiên, Vương Diệp nhìn chầm chầm gã, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Chuyện hoang đường." Bốn chữ này nói ra, Vương Thiên trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Chương 1190

Gã ngây dại nhìn Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự mê hoặc.

Gã bị một màn này dọa đến mức không biết nên nói gì, nhưng Vương Diệp lại không muốn để ý tới gã, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Sau đó, hắn nhìn Vương Thiên đăm chiêu nói: "Tôi nghĩ, nếu tôi không đoán sai, cậu hẳn là cảm thấy Bàn Tử nên dùng thủ đoạn như vậy để giải quyết phiền toái?" Vương Diệp cười nói ra lời này.

Bàn Tử tuy là mất đi thần trí, cả người giống như kẻ đần độn, nhưng nghe thấy Vương Diệp gọi tên mình, Bàn Tử bỗng nhiên cười hi hi đáp lại một tiếng, chỉ là nụ cười kia phi thường cổ quái.

Vương Thiên nhìn một màn này, cũng bị dọa cho không nhẹ.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên, thấy gã không nói lời nào, bỗng nhiên nhíu mày.

Hắn chỉ vừa nhíu mày một cái, Vương Thiên lập tức gật đầu, vẻ mặt lo lắng mở miệng nói: "Đúng, tôi cảm thấy làm như vậy là hữu dụng nhất, chủ yếu là vì những chuyện này quá quỷ dị, những người năm đó có thể..." Lời gã còn chưa nói xong, Vương Diệp đã gật đầu.

Vương Diệp trực tiếp kéo tay Bàn Tử, lôi Bàn Tử đến trước mặt bức họa kia.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, có chút bất lực.

Vương Thiên để hai người bọn họ mặt đối mặt, đồng thời ở bên cạnh châm ba điếu thuốc.

Dù sao trong tay Vương Thiên chỉ có thuốc lá, lấy thuốc lá thay thế nhang.

Làm như vậy, tuy cũng là lần đầu tiên, nhưng Vương Thiên tin tưởng thành ý của mình ở đó, Sơn Thần hẳn là cũng sẽ bị cảm động.

Trong lúc suy nghĩ, gã nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương.

Nhưng khi gã đang lấy lòng Vương Diệp, Vương Diệp cũng nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chuyện này nếu cậu không giải quyết được, tôi sẽ kéo cậu theo chôn cùng." Mấy chữ này nói ra, sắc mặt Vương Thiên trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, gã sững sờ tại chỗ, hai mắt tối sầm, cả người muốn ngất xỉu.

Nhưng vì Vương Diệp đang cầm dao găm trong tay, Vương Thiên cũng biết mình ngất xỉu cũng không giải quyết được vấn đề, không chừng ngất xỉu rồi, Vương Diệp sẽ lập tức lấy máu gã.

Giờ khắc này Vương Thiên thực sự hết cách, chỉ có thể thở dài thật sâu, gã nhìn Bàn Tử trước mắt, ngay sau đó, không chút do dự bắt đầu động thủ.

Bàn Tử mở mắt, nhìn Vương Thiên trước mặt, nhưng khi Vương Thiên đang quỳ lạy cầu khẩn, trong miệng gã cũng lẩm bẩm rất nhiều thứ kỳ quái.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên, trong mắt mang theo vài phần khẩn trương, hắn cũng không biết mình có nên tin tưởng Vương Thiên hay không, nhưng đây có khả năng là biện pháp duy nhất.

Trong lúc Vương Thiên đang lẩm bẩm khấn vái, Trương Khởi Linh và Thiên Chân cũng đi tới bên cạnh Vương Diệp, hai người bọn họ đứng trước mặt Vương Diệp, kẻ bên trái người bên phải hỏi: "Cậu cảm thấy sẽ có cách sao?" "Sẽ thành công sao?" Câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp trực tiếp bịt tai mình lại, tư thái cùng thần tình hắn biểu hiện ra đã cho Trương Khởi Linh và Thiên Chân biết đáp án.

Trên mặt hai người mang theo vài phần bất lực.

Hai người khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Bàn Tử nhìn Vương Thiên trước mặt, gã bỗng nhiên cười một cái, ngay sau đó thổi ra một bong bóng nước mũi.

Nhìn Bàn Tử ngây dại như thế, sắc mặt Vương Thiên cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Gã nhớ tới em trai mình, em trai gã năm đó chính là gặp phải chuyện như vậy, sau đó cũng là thông qua sự giúp đỡ của Sơn Thần mới giải quyết được, gã hiện tại chỉ có thể coi Bàn Tử thành em trai mình.

Nếu không gã không xác định mình có thể thành tâm thành ý đi cầu xin hay không.

Bởi vì Bàn Tử tên này không chỉ tinh ranh, mà lúc ở trên thuyền còn chiếm không ít tiện nghi của gã.

Chuyện này gã đến hiện tại đều chưa quên, nhưng hiện tại nhắc tới cũng không phải lúc, cho nên gã chỉ có thể nhắm mắt lại coi Bàn Tử như em trai mình, bắt đầu khổ sở cầu xin.

Trong lúc gã đang cầu xin, một trận gió thổi tới, lúc này Bàn Tử cũng bỗng nhiên hắt hơi một cái, Bàn Tử tỉnh táo lại rồi.

Nhưng bức họa kia cũng mất đi cảm giác sống động như thật.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, Vương Diệp sững sờ tại chỗ, hắn nhìn Bàn Tử trước mắt, hô hoán Bàn Tử vài tiếng.

Bàn Tử đều gật đầu đáp ứng, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử lại nghĩ không thông, vì sao hắn lại gọi mình như vậy.

Trên mặt Bàn Tử lóe lên vài phần phức tạp, sau khi hoàn hồn, lại bỗng nhiên nói với Vương Diệp: "Cậu bị làm sao thế?" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy khó hiểu.

Câu hỏi này từ trong miệng gã thốt ra, Vương Diệp cũng tin tưởng Bàn Tử đã không sao, tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, tâm trạng Vương Diệp vẫn vô cùng trầm trọng.

Khi hắn kể lại chuyện vừa rồi, Bàn Tử lập tức cười ha hả, Bàn Tử lắc đầu biểu thị mình căn bản không hề biến thành cái gọi là đần độn.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn Vương Thiên bên cạnh, Vương Thiên cả người đều vô cùng suy yếu, hiển nhiên, chuyện như vậy khiến gã chịu đả kích rất lớn.

Hơn nữa tiêu hao khả năng cũng là tinh khí thần của gã.

Vương Diệp đỡ Vương Thiên, để Vương Thiên đứng lên.

Vương Thiên tuy đứng lên, nhưng khi gã nhìn ngó xung quanh, nhìn Vương Diệp trước mắt, gã cũng vẻ mặt đầy bất lực nói: "Tôi thật không biết nên giải quyết những phiền toái này thế nào." Vương Thiên vừa nói vừa khẽ thở dài.

Lúc này, Vương Diệp cũng từ trong túi mình lấy ra một miếng đồ ăn đưa cho gã, đó là một miếng thực phẩm.

Vương Thiên trực tiếp nuốt xuống, nhưng khi Vương Thiên đang ăn, Bàn Tử cũng ngẩn người, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó vẻ mặt đầy sốt ruột nói: "Đó chẳng phải khô bò của tôi sao?

Sao cậu lại đưa cho hắn chứ?" Trong giọng nói của gã mang theo vài phần bất mãn, gã vừa nói vừa nhíu mày, hiển nhiên đối với hành vi của Vương Diệp cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng lời gã nói ra, Vương Diệp cũng chỉ lạnh lùng cười cười.

Hiện giờ Vương Thiên ăn thứ này vào xong, trạng thái cả người đã tốt hơn không ít, thoạt nhìn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn chằm chằm bức họa trước mặt, lúc dời ánh mắt đi, cũng nhìn Bàn Tử nói: "Đừng có tiếp tục nhìn chằm chằm nó nữa, nếu không anh sẽ chết đấy." Mấy chữ này nói ra, Bàn Tử trong nháy mắt thu hồi ánh mắt.

Gã vốn dĩ vẫn còn không ít lòng hiếu kỳ, nhưng hiện tại nghe Vương Diệp nói, gã đâu còn dám tiếp tục táy máy nữa!

Gã chỉ sợ hãi cúi thấp đầu, đi theo sau Vương Diệp, nhưng lại có thể cảm nhận được phía sau có một ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào mình.

Tuy không xác định có phải bức họa kia hay không, nhưng lời Trương Khởi Linh nói đã đem lại cho Bàn Tử đả kích trầm trọng.

Cho nên Bàn Tử cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp lắc đầu, tâm trạng trở nên có chút cổ quái.

Lúc này Vương Thiên cũng mở miệng nói với hắn: "Bình tĩnh chút đi, sự tình không nghiêm trọng đâu." Lời Vương Thiên nói ra, nhìn con đường khúc chiết phía trước, gã lại bỗng nhiên cầm hỏa chiếc tử trong tay ném thẳng qua đó.

Hỏa chiếc tử vừa ném qua, lúc này Bàn Tử cũng nhìn thấy ở đó có một bức tượng điêu khắc, trong nháy mắt, Bàn Tử sợ đến mức hai chân mềm nhũn.

Vương Diệp thấy gan Bàn Tử nhỏ như vậy, bỗng nhiên từ trong túi lấy ra một miếng vải, nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt Bàn Tử tràn đầy khó hiểu. "Cậu định làm cái gì?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, Vương Diệp nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy tùy ý nói: "Đương nhiên là bịt mắt anh lại, như vậy anh sẽ không nhìn thấy mấy thứ đó nữa, anh sẽ không sợ hãi, hơn nữa cũng sẽ không tiếp tục ngựa quen đường cũ, cứ nhìn chằm chằm bọn chúng." Vương Diệp cười nói ra lời này, Bàn Tử nghe thấy sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch, thầm nghĩ tên này quả thực là tang tâm bệnh cuồng.

Nếu không đổi lại là người bình thường, sao lại làm chuyện như vậy?

Bàn Tử vội vàng lắc đầu cự tuyệt, cũng cam đoan mình sẽ không nhìn, nhưng Vương Diệp không tin, Vương Diệp cố chấp bịt mắt gã lại.

Bàn Tử cuối cùng hết cách, chỉ có thể nắm lấy tay kia của Vương Diệp, chính là nắm lấy tay Thiên Chân.

Hai người bọn họ nhìn Bàn Tử trước mắt, bỗng nhiên cười hi hi nói với Bàn Tử: "Nếu hôm nào anh thật sự không nhìn thấy nữa, hai người bọn tôi sẽ là đôi mắt của anh." Trên mặt hai người tràn đầy nghiêm túc, nhưng Bàn Tử nghe lời bọn họ, Bàn Tử lại trợn trắng mắt, sau đó phì một tiếng, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Hai người các cậu đừng có nói hươu nói vượn nữa, đến lúc đó hai người khẳng định là đồng bọn giúp tôi giảm béo thì có." Ước chừng gã muốn ăn cái gì cũng không ăn được, Bàn Tử khi nhớ tới những chuyện đó liền cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười ha hả.

Trương Khởi Linh nhìn một màn trước mắt, cũng lắc đầu, anh ta nhìn chằm chằm bức tượng điêu khắc kia, tỉ mỉ nhìn nửa ngày, mới phát hiện bức tượng này là làm bằng thanh đồng.

Anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp, Vương Diệp cũng sững sờ tại chỗ.

Tuy rằng thanh đồng bắt nguồn từ thời kỳ đồ đồng, nhưng ở nơi này xuất hiện loại tượng điêu khắc bằng thanh đồng này, có phải hay không có chút kỳ quái.

Vương Diệp nhíu mày, những văn tự khắc trên vách tường vừa rồi bọn họ không một ai từng thấy, vậy cũng có nghĩa là, trên lịch sử, tất cả những thứ này không được ghi chép lại.

Hơn nữa dung mạo của tên Cẩu hoàng đế kia, bao gồm cả y phục trên người hắn, cùng với những thứ hắn cầm, thoạt nhìn đều giống như vô cùng viễn cổ.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần phức tạp, hắn lắc đầu, không biết nên làm thế nào cho phải, đồng thời cũng đem phát hiện của mình nói cho những người này.

Khi hắn nói những lời này, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, mọi người trừng to mắt, nhìn Vương Diệp trước mắt, sau đó che miệng, vẻ mặt đầy khiếp sợ nói: "Nếu thật sự giống như cậu nói, vậy tên Cẩu hoàng đế này phỏng chừng lai lịch rất lớn." Có Thiên Chân tiếp lời, Trương Khởi Linh cũng vội vàng gật đầu. "Không sai, là hắn?" Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn chằm chằm bức tượng thanh đồng trước mặt, trên mặt gã mang theo vài phần nụ cười, bỗng nhiên nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Gã hất cằm, thần tình cao ngạo nói: "Thứ này không tính là gì, bức tượng điêu khắc này kỳ thực cũng chỉ là vì thoạt nhìn có chút giống thanh đồng mà thôi, nhưng thực tế, lượng đồng bên trong khẳng định là khá ít." Lời gã nói ra, Vương Diệp nhíu mày, Vương Diệp nhìn gã, trên mặt mang theo vài phần tò mò.

Hắn không nghĩ tới chuyện như vậy sẽ xảy ra, mà lúc này Vương Thiên chỉ cầm cây gậy trong tay, nhìn Vương Diệp đứng đắn nói.

“Độ tinh khiết của nó cực thấp.

Bởi vì trước đây tôi từng tiếp xúc qua những món đồ bằng thanh đồng kia rồi, thanh đồng có độ tinh khiết cao thoạt nhìn sẽ không ra cái dạng này.” Hơn nữa, hắn còn có một phương pháp độc môn để thăm dò.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, từ trong túi mình lấy ra một ít bột phấn.

Nhìn thấy thứ đó, Vương Diệp nhíu mày, nhưng không ngờ khi hắn rắc thứ bột này lên trên, chỗ thanh đồng đó trong nháy mắt như thể bốc cháy, trực tiếp lan tràn ra.

Tuy rằng thanh đồng đã lan ra, nhưng Vương Diệp cũng nhìn thấy sau khi lớp vỏ lan đi, còn lại một mảng màu đồng cổ.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần bất lực, hắn lắc đầu, tỏ vẻ không hài lòng.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Vương Thiên cũng lộ ra vài phần trù trướng.

“Bất quá sở dĩ tôi có thể nhìn ra ngay, đó là vì tôi đã nhìn thấy sắc đỏ cổ kính này, chẳng qua hiện tại tôi đặc biệt chứng minh cho các anh xem một chút mà thôi.” Trên mặt hắn mang theo vài phần ý cười.

Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp gật đầu.

Vương Thiên xác thực là đã mang lại trợ giúp cho bọn họ, nhưng mục đích của tên Vương Thiên này, bao gồm cả tâm tư của hắn đều không đơn thuần.

Cho nên Vương Diệp đối với Vương Thiên vẫn có chỗ kiêng kỵ, nhưng Vương Thiên lại chẳng hề để ý, mà là nhìn bức tượng điêu khắc trước mắt, giọng điệu có chút tiếc nuối nói: “Nếu có thể mang ra ngoài thì tốt rồi, có điều thứ này cũng không phải thanh đồng nguyên chất, cho nên mang ra ngoài ước chừng cũng chẳng đổi được bao nhiêu tiền, nhưng giá trị văn vật vẫn tương đối cao.” Hắn cười nói ra những lời này.

Chương 1191

Kỳ thực bức tượng này cũng không tính là sống động, so với bức họa kia, bức tượng này trông chẳng khác nào một gã đàn em lép vế.

Hai người bọn họ đứng trước bức tượng nghị luận sôi nổi, nhưng Bàn Tử lại đang nắm chặt lấy tay Thiên Chân, trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần bất lực.

“Mấy người chẳng lẽ không thể trả lại mắt cho tôi sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Anh ta đang tức giận vì chuyện này, nhưng mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của anh ta, lại chỉ cười qua loa lấy lệ.

Đặc biệt là Vương Diệp lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy tùy ý nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, trả lại mắt là có thể, nhưng mà, tại sao nhất định phải là bây giờ?” Hắn tiếp tục đi về phía trước, những con đường này giống như gợn sóng, khúc chiết bất định, cho nên khi đi đến đoạn đường phía trước, Vương Diệp đều có thể nhìn thấy một khúc quanh.

Hắn ném hỏa chiết tử trong tay qua, nhưng lúc này Vương Thiên lại ngăn tay Vương Diệp lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Cậu ném cái này sớm quá rồi.” Trên mặt hắn mang theo vài phần bất lực, Vương Diệp nghe hắn nói vậy, trong mắt mang theo vài phần quái dị.

Trong khi Vương Diệp còn chưa hiểu rõ, Vương Thiên cũng tỏ vẻ mình có thể ném những hỏa chiết tử này.

Nhìn thấy bộ dạng hiến ân cần đó của hắn, Vương Diệp nghĩ nghĩ, quả đoán gật đầu.

Hắn không từ chối Vương Thiên, là vì hắn biết việc ném hỏa chiết tử qua đó phi thường khảo nghiệm kỹ năng.

Cho nên Vương Diệp liền giao nhiệm vụ này cho Vương Thiên.

Vương Thiên dường như thân kinh bách chiến, mặc kệ là phiền toái gì cũng không làm khó được hắn.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Vương Thiên bỗng nhiên trừng lớn mắt.

Vương Thiên nhìn chằm chằm thứ ở phía trước, hắn còn chưa hoàn hồn, thì lúc này Bàn Tử đã mở miệng nói với hắn: “Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải, bọn họ chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới chuyện xuống dưới tìm chúng ta sao?

Bọn họ thật sự lạnh lùng tuyệt tình như vậy à?” Trên mặt Bàn Tử tràn đầy tò mò.

Nghe Bàn Tử nói, Vương Thiên nhíu mày không trả lời, nhưng lúc này Vương Diệp cũng đã đi tới bên cạnh Vương Thiên.

Vương Diệp nhìn thứ xuất hiện trước mắt kia, trong mắt chỉ có một mảnh phức tạp, ai cũng không ngờ tới.

Đây cư nhiên là một cái Tống tử (cương thi) được bảo quản hoàn hảo.

Trên người nó, Vương Diệp có thể nhìn thấy tất cả văn lộ da dẻ, bao gồm cả độ đàn hồi của da.

Vương Diệp cứ như vậy đứng ngây ra tại chỗ.

Hơn nữa Tống tử này dường như là nam, nhưng quần áo trên người lại giống như của nữ.

Vương Diệp phân biệt không ra giới tính của nó.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn vào đuôi nó, lại phát hiện nó căn bản không có đuôi.

Nói cách khác, thứ này với Giao Long nhất tộc không có quan hệ gì.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nếu ở chỗ này mà đụng phải những thứ kia thì coi như xong đời.

Ước chừng cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Sau khi Vương Thiên hoàn hồn, hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, ngơ ngác nói với Bàn Tử: "Bọn họ đương nhiên là muốn qua đây tìm các người, nhưng bọn họ không có nhiều cơ hội và thời gian như vậy." Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần trầm trọng.

Nghe Vương Thiên nói, Bàn Tử gật đầu, nhưng anh ta lại quay sang nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Trong ánh mắt anh ta cũng lóe lên vài phần sắc bén, bỗng nhiên nói với Vương Diệp: "Biểu đệ, thật ra anh nghĩ sở dĩ bọn họ không qua đây, quan trọng nhất là bọn họ sợ chết.

Chúng ta tiếp theo liệu có đụng phải bọn họ không?" Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp nhún vai, trong mắt chỉ có một mảnh lạnh lùng.

"Ai biết được chứ?" Trong thời khắc này, đương nhiên giữ được cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất, mặc kệ Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải có muốn qua đây tìm bọn họ hay không.

Những thứ này kỳ thực đều không quan trọng.

Hơn nữa Uông Nhất Hải và Cừu Nhất Tuần tiếp theo sẽ gặp phải phong ba bão táp gì, Vương Diệp cũng không có tâm tư đi quản, cũng không muốn đi để ý.

Nhưng Bàn Tử người này dường như rất thích lo chuyện bao đồng, luôn thích ở trong những thời khắc này khơi mào một số đề tài vô nghĩa.

Rõ ràng những thứ này là không cần thiết, nhưng Bàn Tử có khả năng là vì mắt không nhìn thấy, cho nên quá rảnh rỗi, mà chuyện ngốc nghếch lúc đầu mình nói với Bàn Tử, anh ta cũng không để ý.

Nói cách khác, Bàn Tử còn muốn chịu thêm chút tội.

Cho nên trong đầu Vương Diệp cũng toát ra một ý tưởng, thay vì bảo hộ Bàn Tử tốt như vậy, chi bằng để Bàn Tử nhìn thấy chút sóng gió.

Nghĩ đến chuyện này, nhìn Bàn Tử trước mắt, hắn bỗng nhiên nói: "Anh khôi phục chắc cũng khá rồi nhỉ!

Chi bằng chúng ta tháo tấm vải này xuống đi, như vậy anh cũng có thể nhìn rõ hoàn cảnh nơi này." Lời Vương Diệp nói quá mức kỳ quái, Thiên Chân nhíu mày, cậu ta nhìn Vương Diệp trước mắt, trong ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Cậu ta không nghĩ tới Vương Diệp sẽ nói như vậy, nhưng Thiên Chân nhìn thấy bộ dạng hưng phấn đồng ý của Bàn Tử, Vương Diệp cũng trực tiếp tháo tấm vải xuống cho anh ta.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình thản.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lại nhìn Thiên Chân bên cạnh mình, sau đó mặt đầy cao hứng nói: "Mắt của Bàn gia hình như lập tức trở nên vô cùng sáng rõ." Anh ta cười hì hì nói, đồng thời chớp mắt trước mặt Vương Diệp, cũng đang khoe khoang mắt của mình.

Vương Diệp nhìn anh ta, trên mặt chỉ có một mảnh lạnh lùng.

Nhưng khi ánh mắt Bàn Tử rơi vào nơi mà mọi người đều đang ngưng tụ sự chú ý...

Trong nháy mắt, Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, anh ta từng bước lùi về phía sau, ngay sau đó cả người đều sắp ngã ngồi xuống đất.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ đó của Bàn Tử, còn chưa kịp nói gì với anh ta, mặt Bàn Tử đã trắng bệch một mảnh, sau đó lắc đầu, môi cũng tái nhợt.

Vương Diệp nhìn thấy tư thái biểu hiện ra của Bàn Tử như thế, lập tức cười ha hả.

Hắn kéo Bàn Tử dậy, Bàn Tử tuy rằng đã hoàn hồn, nhưng trên trán anh ta toàn là mồ hôi lạnh rậm rạp.

Đồng thời anh ta cũng móc khăn tay ra lau mồ hôi lạnh, anh ta nhìn Tống tử trước mặt, nếu không phải vì đối phương nhắm mắt, Bàn Tử có khả năng đều sẽ cảm thấy đây là một người sống, hơn nữa cái Tống tử này trông quá mức chân thực.

Bàn Tử thật sự là chịu không nổi cái tội này rồi.

Trên mặt anh ta tràn đầy bất lực.

Vương Diệp thấy Bàn Tử bị dọa mặt trắng bệch, bỗng nhiên kéo anh ta lên, chỉ vào cái Tống tử trước mặt, cười hì hì nói: “Anh có thể thử nhìn thẳng vào nó xem, vạn nhất trong quá trình nhìn nhau, nó mở mắt ra, như vậy chúng ta có thể hỏi nó chút vấn đề rồi.” Trò đùa này vừa thốt ra, mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng thảm hại, anh ta vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp dục khóc vô lệ nói: “Được rồi, chú em đừng nói mấy lời này nữa, anh thấy trò đùa kiểu này chẳng vui chút nào.” Bàn Tử vừa nói vừa hất tay Vương Diệp ra, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử thì bật cười.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhìn Vương Thiên bên cạnh, bỗng nhiên nói với Vương Thiên: “Có thể cho chút phân tích không?” Tuy rằng không xác định Vương Thiên có phải đồng đội hay không, có cùng hắn thống nhất chiến tuyến hay không, có thể cho hắn sự trung thành hay không, nhưng Vương Diệp không để ý.

Hắn muốn chỉ là Vương Thiên có thể cho mình sự trợ giúp nhất định vào thời khắc mấu chốt, bao gồm cả giải đáp những vấn đề kia.

Đối mặt với lời Vương Diệp, sắc mặt Vương Thiên trở nên có chút trầm trọng, hắn khẽ thở dài, không chút do dự nói: “Trước đây tôi chưa từng thấy hình ảnh quỷ dị như vậy, nhưng chúng ta có thể xem thử trong miệng nó có thứ gì kỳ quái hay không?” Lời Vương Thiên vừa mới nói ra khỏi miệng, Trương Khởi Linh liền trừng tròn mắt, mặt đầy sắc bén gầm lên một tiếng: “Xem cái đầu cậu ấy, cậu còn dám chạm vào nó à!

Tôi thấy trên người thứ này khẳng định là bôi đầy các loại độc tố!” Đây vẫn là lần đầu tiên Trương Khởi Linh có cảm xúc kích động như vậy.

Khi lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn hai người trước mắt, trên mặt mang theo vài phần ngưng trọng, hắn bỗng nhiên nói toạc ra: “Mấy người đừng có quá nghịch ngợm, sự tình không đơn giản như vậy đâu, tốt nhất vẫn là đề cao cảnh giác đi!” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Tống tử trước mặt, hắn mắt nhìn thẳng đi ngang qua bên cạnh Tống tử, dù sao thứ này cũng không phát động công kích bọn họ.

Nhìn thấy Vương Diệp đi vội vàng như thế, những người khác vội vàng đi theo.

Bàn Tử là người nhát gan sợ hãi nhất, nhìn Vương Diệp phía trước, Bàn Tử kìm lòng không đậu nói: “Tôi nói thật lòng đấy, cái Tống tử kia trông thật sự có chút dọa người, cái bộ dạng nhe nanh múa vuốt đó làm người ta mặt cắt không còn giọt máu.” Bàn Tử nói câu nào cũng là thật lòng, nhưng lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp lại chỉ lắc đầu qua loa, không để ý quá nhiều, mà là lẳng lặng nhìn chằm chầm Trương Khởi Linh bên cạnh.

Ánh mắt Trương Khởi Linh vẫn dừng lại trên người Tống tử này, Vương Diệp nghĩ không ra.

Chính lúc Vương Diệp tưởng Trương Khởi Linh gặp phải chuyện gì, lại không ngờ tới, trong mắt Trương Khởi Linh bỗng nhiên có nước mắt lăn xuống.

Nhìn mọi người trước mắt, Trương Khởi Linh bỗng nhiên lẩm bẩm tự nói: “Người này, tôi có quen.” Lời Trương Khởi Linh nói ra, tất cả mọi người đều bị dọa giật mình.

Bàn Tử càng là đứng ở bên cạnh che miệng, cười trộm nói: “Thôi đi lão ca, anh đừng có đùa, tuổi anh còn không bằng Vương Diệp, Vương Diệp còn không biết hắn, làm sao anh có thể quen biết chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Thiên Chân nhìn thấy bộ dạng đó của anh ta, bỗng nhiên đi lên phía trước, đẩy anh ta một cái, mặt đầy bất mãn nói: “Nói cái gì thế?” Thiên Chân vốn dĩ luôn bảo vệ Trương Khởi Linh, khi lời cậu ta nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, rơi vào xấu hổ.

Nhưng nghĩ nghĩ, anh ta vẫn không chút do dự nói: “Tôi nói vốn là lời nói thật, cứ nhìn cái thứ này đi, Tiểu Ca còn muốn nhận quen biết cái Tống tử này, cái này phải niên đại nào mới có thể bắt quàng làm họ hàng được chứ.” Những lời này của Bàn Tử tuy rằng khó nghe, nhưng Vương Diệp tịnh không phủ nhận.

Có điều Vương Diệp lại tin tưởng Trương Khởi Linh khả năng là có cách nói khác.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, sắc mặt có chút ngây ra.

Còn chưa kịp hỏi kỹ, Trương Khởi Linh đã thở dài, lấy một mảnh vải trên người Tống tử xuống.

Đó chỉ là một mảnh vải nhỏ, nhưng Trương Khởi Linh lại yêu thích không buông tay.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt tràn đầy khó hiểu, hắn còn chưa kịp hỏi, Bàn Tử liền bật cười.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy tò mò nói: “Nếu không đoán sai thì, cái này chắc là của cha chú anh hả?” Lời anh ta nói ra, Trương Khởi Linh tịnh không cho anh ta đáp lại, nhưng lúc này Thiên Chân cũng nhìn thấy cái tên trên mảnh vải, trong nháy mắt Thiên Chân đứng chôn chân tại chỗ.

Cậu ta nhíu mày, mặt đầy khó hiểu mở miệng nói: “Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Cậu ta bị dọa giật mình, trên mặt mang theo vài phần chấn kinh.

Lời cậu ta nói ra, Trương Khởi Linh không biết nên đáp lại thế nào.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng ghé sát lại, nhìn chằm chằm cái tên bên trên, trên mặt anh ta mang theo vài phần khinh cuồng và cao ngạo, sau đó không chút do dự nói: “Để Bàn gia xem trên này viết cái gì?” Anh ta vừa nói vừa vươn đầu qua, nhưng động tác của anh ta lại bị Trương Khởi Linh né tránh.

Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần bất mãn, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, độ chán ghét đối với Bàn Tử bỗng nhiên thoáng cái đạt tới đỉnh điểm.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mắt, liền đẩy cánh tay Bàn Tử, mặt đầy trù trướng mở miệng nói: “Anh đừng có ở đây đùa giỡn, loại chuyện hi hi ha ha này không hay đâu.” Vương Thiên đứng bên cạnh cũng gật đầu, chủ yếu là hành vi của Bàn Tử thực sự làm người ta tức giận, rõ ràng mọi người đều đang nói chủ đề nghiêm túc như vậy.

Thế mà Bàn Tử còn có thể cười được, hơn nữa còn giả bộ mạn bất kinh tâm, quả thực chính là xát muối lên vết thương của người khác.

Vương Thiên đều không thể nhẫn nhịn.

Bàn Tử nghe Vương Diệp huấn xích, tuy rằng cúi đầu xuống, nhưng anh ta nhìn Vương Thiên trước mặt, trên mặt lại mang theo vài phần bất mãn.

Chương 1192

Anh ta đi đến bên cạnh Vương Thiên, sau đó trừng mắt nhìn Vương Thiên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Cậu đừng có nói hươu nói vượn nữa.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên đang tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Thiên nhìn anh ta lại vẻ mặt qua loa nói: “Những thứ tôi nói là nói hươu nói vượn sao?” Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần nạp muộn.

Lúc này Vương Diệp cũng đi tới bên cạnh Trương Khởi Linh, hắn liếc mắt nhìn cái tên bên trên, nhíu mày, có chút hi kỳ nói: “Thật không ngờ bọn họ cũng từng tới nơi này.” Vương Diệp nói ra lời này, Bàn Tử cả người đều không ổn rồi.

Bàn Tử vội vàng ghé sát lại, nhìn cái tên bên trên, mặt đầy khó hiểu nói: “Làm sao chứng minh cái này có liên quan tới anh ta?

Chỉ là khác biệt một chữ nha.” Anh ta vừa nói, vừa nhìn chằm chằm mảnh vải kia, nhưng Trương Khởi Linh lại nhanh chóng nhét vào trong túi mình.

Hắn nhìn chằm chằm cái Tống tử trước mặt, vẻ mặt phức tạp mở miệng nói: “Nếu không đoán sai thì, ở rất lâu trước kia, các bậc cha chú tổ tông của tôi hẳn là từng giao đấu với hắn, nếu không không thể nào lưu lại một thứ như vậy trên người hắn.” Hơn nữa mảnh vải trong tay hắn còn bị xé rách, hiển nhiên là lưu lại lúc đánh nhau.

Lời Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp nhìn thấy vẻ hoài niệm trên mặt Trương Khởi Linh, kỳ thực cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Tiểu Ca.

Trong khoảnh khắc như vậy, Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, nhịn không được nói với hắn: “Nói thật lòng, anh hiện tại còn trẻ, sau này anh sẽ nhìn thấy càng nhiều thứ hơn.

Hơn nữa chúng ta hiện tại đi tới nơi này, hoặc là không bao lâu nữa, chúng ta cũng sẽ lưu lại dấu vết ở đây.” Trên mặt Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc, Trương Khởi Linh nghe hắn nói, nhất thời cũng cảm thấy phi thường ấm áp, cười gật đầu.

Chỉ duy độc Bàn Tử đứng ở bên cạnh, anh ta vừa chun mũi, vừa nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt mang theo vài phần bình thản.

Đối với những thứ Vương Diệp nói, Bàn Tử cảm thấy có chút buồn cười.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, bỗng nhiên mở miệng nói với Trương Khởi Linh: “Kỳ thực...” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh liền ra hiệu im lặng.

Trên mặt Trương Khởi Linh lóe lên vài phần trù trướng, nhịn không được nói với Bàn Tử: “Cậu không cần nói mấy lời an ủi đó đâu.” Trương Khởi Linh là nghiêm túc, hắn biết Bàn Tử tên này nói không ra lời an ủi tử tế nào, trong thời khắc như vậy, thái độ của hắn đối với Bàn Tử cũng là cực kỳ lạnh lùng.

Bàn Tử nghe hắn nói, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta đứng ở bên cạnh, nhìn chằm chằm cái Tống tử trước mặt, bỗng nhiên nhe nanh múa vuốt với đối phương, ngay sau đó lại nhìn Trương Khởi Linh nói: “Nếu tổ tông nhà anh đều đã từng đối phó với hắn, vậy tôi hiện tại hồi sinh hắn dậy, tôi tin tưởng anh cũng có thể thu thập hắn lại một lần nữa.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhướng mày với hắn.

Trong thời khắc như vậy, Bàn Tử tứ vô kỵ đạn nói lời châm chọc, hiển nhiên là vì có Vương Diệp ở đây, cảm thấy không giữ được mặt mũi nên mới làm ra loại hành vi quá phận này.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

Đối với những hành vi ấu trĩ này của Bàn Tử, Vương Diệp dường như đã sớm thấy nhiều không trách.

Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Cho dù hắn muốn tỏ thái độ nhất định đối với chuyện này, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, tính cách của Bàn Tử vốn dĩ là như thế, mặc kệ làm thế nào thì vẫn cứ là cái dạng đó.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng trầm mặc.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, bỗng nhiên cười nói: “Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!” Bàn Tử cười hì hì đẩy cánh tay Vương Diệp, ý đồ giảng hòa, nhưng lời anh ta nói ra, Vương Diệp chỉ liếc anh ta một cái, ngay sau đó lại nhìn người bên cạnh mình nói: “Lúc chúng ta đi về phía trước phải cẩn thận hơn.” Lời Vương Diệp nói ra, mọi người gật đầu.

Bàn Tử phát hiện Vương Diệp lơ mình đi, nhất thời trên mặt cũng viết đầy xấu hổ, tâm tư muốn giải thích cũng dừng lại tại đây.

Bởi vì Bàn Tử phát giác mặc kệ mình giải thích với Vương Diệp thế nào, Vương Diệp dường như đều không tin tưởng, thậm chí là không chấp nhận.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể đi theo sau bọn họ.

Nhưng đi về phía trước không được mấy bước, Bàn Tử nhìn thấy một con búp bê oa oa khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Bàn Tử trong nháy mắt bị dọa đến vội vàng lùi về sau.

Thứ này làm quá mức chân thực, nhưng trong sự chân thực ấy, mặt nó trắng bệch, hơn nữa mắt thì đen sì, còn môi thì đỏ như máu.

Nhìn thấy một màn như vậy, Bàn Tử cả người đều muốn ngất xỉu, giống như nhìn thấy một hình nhân như thật vậy, cảm giác kinh khủng đó mang đến cho Bàn Tử có thể nói là cực kỳ cao.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử nhịn không được thở dài thườn thượt, anh ta kéo tay Vương Diệp, mặt đầy bất lực mở miệng nói: "Tôi thật không biết nên làm thế nào nữa." Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu, hiển nhiên trong lòng khó chịu không thôi.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, lại cười lắc đầu nói: "Thế thì có thể làm sao?

Những thứ này nói lên được cái gì?" Tư thái Vương Diệp biểu hiện ra là phu diễn tùy ý như thế, đến nỗi Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta nhíu mày, chìm vào im lặng, đồng thời trong ánh mắt cũng viết đầy mệt mỏi, không biết nên đối mặt với tất cả chuyện này như thế nào.

Nhất thời, trên mặt anh ta chỉ có một mảnh cổ quái, anh ta cảm thấy đau khổ, thậm chí là vô trợ vì tất cả những chuyện này.

Có điều con búp bê như thật trước mặt lại không dọa được Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ nhìn người bên cạnh mình, sau đó dẫn bọn họ đi vòng qua từ bên cạnh.

Nhưng mới vừa đi qua, Vương Diệp liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hơn nữa tiếng khóc kia còn lẩn quẩn bốn phía, bọn họ căn bản không có cách nào bắt được thanh âm này là từ đâu tới.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, hắn đứng ngây ra tại chỗ.

Bàn Tử nghe thấy thanh âm kia, mặt cũng trắng bệch.

Lúc này Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, sau đó không chút do dự chỉ vào con búp bê kia nói: "Sao tôi cảm giác tiếng khóc là từ chỗ này truyền đến?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Vương Diệp biểu hiện cực kỳ lạnh lùng tùy ý.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đầu đều sắp nổ tung, anh ta nhìn Vương Diệp, kéo tay hắn, mặt đầy lo lắng nói: "Cậu không thể tàn nhẫn như vậy được." Bàn Tử sốt ruột nói, tiếng khóc văng vẳng bên tai, nhưng nhận được chỉ là sự lạnh lùng của Vương Diệp.

Trong thời khắc như vậy, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, không chút kiêng dè nói: "Đừng có nghĩ sự tình phức tạp như vậy, những thứ này sao có thể giống như anh nghĩ chứ?" Bỏ lại câu này, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh và mọi người bên cạnh nói: "Mau chóng theo sát bước chân tôi, đừng đứng ở đó, ước chừng nơi này tà môn một chút thôi, nhưng tránh qua là được rồi." Đối mặt với lời này của Vương Diệp, trên mặt Vương Thiên chỉ có một mảnh kinh ngạc.

Hắn tuy rằng không hiểu rõ tính cách Vương Diệp lắm, nhưng trong lòng hắn biết Vương Diệp xưa nay đều không phải là một người lười biếng như vậy.

Nhưng hiện tại thái độ mặc kệ không hỏi của Vương Diệp đối với chuyện này thực sự làm hắn cảm thấy có chút quái dị.

Hắn nghĩ nghĩ, cũng không hỏi nhiều nữa, đi theo sau Vương Diệp.

Trừ Vương Thiên ra, những người khác cũng đều ở đó.

Duy độc một mình Bàn Tử còn đứng sau lưng con búp bê kia, trên mặt tràn đầy quái dị.

Anh ta nhìn chằm chằm thứ này, tuy rằng vật này rất tà môn, nhưng trực giác lại bảo anh ta thứ này giống một cái Tống tử.

Anh ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn giữ im lặng, đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Nhưng đi không được mấy bước, Bàn Tử bỗng nhiên phát hiện tiếng khóc kia càng ngày càng ồn ào, trong nháy mắt sắc mặt Bàn Tử trắng bệch một mảnh.

Bàn Tử nhíu mày, trên mặt tràn đầy quái dị, anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó cười nói với Vương Diệp: "Không thích hợp, cậu xác định không muốn quay đầu lại xem một chút sao?

Tôi cảm giác phía sau vấn đề rất lớn đấy." Khi anh ta ném ra câu này, Vương Diệp liếc anh ta một cái, phát hiện nụ cười trên mặt anh ta cứng ngắc như thế.

Vương Diệp bỗng nhiên nhíu mày, nhìn chằm chằm anh ta, mặt đầy khó hiểu nói: "Tại sao anh phải biểu hiện ra cái dạng này chứ?

Giống như tôi ngược đãi anh vậy, anh làm ra cái bộ dạng này rất thú vị sao?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử nghe vấn đề của hắn, nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhíu mày, không biết nên trả lời thế nào.

Anh ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn khẽ thở dài, đi đến trước mặt Trương Khởi Linh, tự mình xin lỗi Trương Khởi Linh.

Trò đùa của anh ta tuy rằng có chút quá trớn, nhưng anh ta thật sự không phải cố ý, anh ta chỉ muốn điều hòa không khí một chút mà thôi.

Nhưng anh ta không ngờ mình lại đạp trúng lôi khu của Vương

Diệp.

Như ngày nay, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, trên mặt hắn cũng mang theo vài phần trầm trọng, anh ta nhịn không được khẽ thở dài.

Trong khi xin lỗi, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, coi như là chấp nhận lời xin lỗi của anh ta.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, lại kìm lòng không đậu nói với Vương Diệp: "Thực ra về tính cách của Bàn Tử, tôi cũng có thể hiểu được, nhưng tôi nghĩ con búp bê phía sau kia ước chừng không dễ xử lý." Hắn vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Vương Diệp nghe xong quả đoán gật đầu, nhưng lại đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía trước, thần tình trên mặt là biểu cảm nghiêm túc.

Phàm là có một người đứng ở trước mặt hắn, cẩn thận nhìn thần tình trên mặt hắn, hoặc hứa đều sẽ phát hiện không thích hợp.

Bởi vì Vương Diệp lúc này thần tình kiên định, trong khi đi về phía trước, trên mặt hắn viết đầy mệt mỏi, trực giác đã nói cho hắn biết nơi này có nguy hiểm rồi.

Nếu hắn còn muốn tiếp tục dây dưa ở đây, e rằng tiếp theo thật sự không có kết quả tốt đẹp gì.

Hắn trong lòng hiểu rõ điểm này, hắn cũng được coi là một người lý trí.

Nhưng Bàn Tử vẫn ở nơi đó lải nhải không ngừng, dường như căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Vương Diệp đối với việc này cảm thấy phi thường không kiên nhẫn, cho dù có ý kiến với Bàn Tử, nhưng cuối cùng Vương Diệp nghĩ nghĩ, vẫn giữ im lặng.

Hắn đi quá nhanh, những người khác không còn cách nào, chỉ có thể đi theo.

Tuy rằng đây là ba thông đạo hình gợn sóng, nhưng dường như sau khi trải qua chuyện con búp bê kia, chỗ thông đạo gợn sóng trước mặt đã không còn thứ gì kỳ kỳ quái quái xuất hiện.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết là nên vui mừng hay bất lực, không ngờ chỗ phía trước cư nhiên xuất hiện một cái bóng.

Khi đèn pin trong tay anh ta chiếu qua, nhìn thấy là một thứ như ẩn như hiện.

Trên mặt anh ta mang theo vài phần quái dị.

Nhất thời, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, anh ta đứng tại chỗ, không tiếp tục đi về phía trước.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cũng quả đoán dừng bước chân.

Hắn biết phía trước là thứ gì, thứ nên tới, mặc kệ thế nào cũng không tránh khỏi, đây chính là số mệnh đã định.

Vương Thiên vươn vai, trên mặt mang theo vài phần ý cười, hắn không nhìn thấy cái bóng phía trước, ngược lại nhìn thấy đám người bọn họ đều đứng lại tại chỗ, Vương Thiên cũng nhịn không được cao hứng: “Chúng ta có phải sắp rời khỏi nơi này rồi không?” Hắn tò mò hỏi.

Lời hắn nói ra, Bàn Tử chỉ liếc hắn một cái, ánh mắt băng lãnh, trong nháy mắt làm cho sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 1193

Vương Thiên nghĩ không ra Bàn Tử vì sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Trong khi hắn đang tò mò, kết quả không ngờ hắn còn chưa phản ứng lại, lúc này Vương Diệp nói: “Đi loanh quanh một hồi lại trở về chỗ này rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhún vai.

Nghe Vương Diệp nói vậy, trên mặt mọi người lóe lên vài phần phức tạp, Bàn Tử càng là cúi đầu xuống.

Bàn Tử đã chìm vào im lặng, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại nhịn không được mở miệng nói với anh ta: “Hay là anh lên xem thử đó rốt cuộc là cái thứ gì đi?

Tôi tin tưởng chuyện này giao cho anh, anh khẳng định có thể làm tốt.” Lời Vương Diệp nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút cổ quái, anh ta nhíu mày, nhìn thấy Vương Diệp phi thường nghiêm túc.

Cuối cùng nghĩ nghĩ, không chút do dự gật đầu.

Nhưng trong khi anh ta đi lên, trong ánh mắt cũng viết đầy mệt mỏi.

Điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, anh ta đi không được mấy bước, liền trực tiếp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thanh âm sắc bén kia trực tiếp xé rách chân trời.

Vương Diệp cũng ngây ra tại chỗ, ngay cả Vương Thiên cũng như thế.

Vương Thiên qua hồi lâu mới hoàn hồn, sau đó đẩy cánh tay Vương Diệp, mặt đầy khó hiểu nói: “Đây là có chuyện gì?

Hai người chúng ta có nên đi xem tình huống của cậu ta không?”

Vương Thiên tò mò hỏi, hắn hiện tại đã coi Bàn Tử là một người bạn rồi, nếu không hắn cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Vấn đề của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài, không biết nên trả lời thế nào.

Trên mặt Vương Diệp lóe lên vài phần trầm trọng.

Lúc này Bàn Tử bỗng nhiên quay đầu nhìn mọi người sau lưng mình, hô hấp của anh ta đều dồn dập, kết quả không ngờ tới một người cũng không qua đây.

Bàn Tử tức giận siết chặt nắm đấm, trong lòng bất lực có chút không thể diễn tả, nhưng cuối cùng vẫn dục khóc vô lệ mở miệng nói: “Mấy người đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau chóng qua chỗ này giúp tôi một tay đi, nếu còn không qua, tôi thật sự hết cách rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa thở dài thườn thượt.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp gật đầu, hắn không chút do dự đi qua.

Có điều Vương Diệp tuy rằng đi qua, nhưng hắn lại biểu hiện phi thường mạn bất kinh tâm, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt.

Giọng hắn lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn, không chút do dự mở miệng nói: "Anh đừng có nghĩ nhiều chuyện như vậy, làm mấy thứ này phức tạp lên cũng chẳng có tác dụng gì đâu." Vương Diệp vừa an ủi Bàn Tử, vừa ném nắm gạo nếp trong tay đi.

Một giây trước Bàn Tử còn tin lời Vương Diệp, nhưng hiện tại mặt anh ta đã trắng bệch.

Anh ta chằm chằm nhìn Vương Diệp trước mặt, căn bản không thể tin nổi lời tên này nói, chỉ trân trối nhìn con búp bê kia, mặt mũi kinh hoàng lùi lại phía sau.

Bàn Tử đang sợ hãi vì chuyện này, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai anh ta, mặt đầy vẻ bình thản nói: "Anh nhìn xem, chuyện bé tẹo thế này đã dọa anh thành ra cái dạng này rồi, anh vẫn cần phải luyện tập nhiều hơn đấy." Vương Diệp cười hì hì trêu chọc, nhưng Bàn Tử nghe lời hắn, nhìn nắm gạo nếp trong tay hắn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Trong khoảnh khắc như vậy, Bàn Tử chỉ cảm thấy mình không nói nên lời, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, bỗng nhiên bóp cổ Vương Diệp nói: "Tao không muốn mày chơi mấy trò này nữa." Anh ta thực sự tức giận rồi, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại chỉ cười qua loa, không hề vì thái độ của Bàn Tử mà cảm thấy áy náy.

Vương Diệp chỉ nhìn Bàn Tử trước mắt, mặt đầy vẻ bình thản nói: "Mấy thứ này thì tính là cái gì?" Thái độ mà hắn thể hiện ra khiến Bàn Tử sững sờ ngay tại chỗ.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, không biết nên diễn tả suy nghĩ trong lòng mình thế nào.

Nhưng lúc này, con búp bê bỗng nhiên lao tới, Vương Diệp nhanh chóng kéo Bàn Tử né sang một bên.

Trong lúc hai người bọn họ né tránh, không ngờ con búp bê kia bỗng nhiên hai mắt chảy máu.

Trong nháy mắt, Bàn Tử sợ vãi cả linh hồn, ngã lăn ra đất, nhìn Vương Diệp bên cạnh, trên mặt viết đầy vẻ cấp thiết.

Anh ta vẫy vẫy tay với Vương Diệp, hy vọng Vương Diệp có thể qua cứu mình, nhưng hành động đó lại không nhận được sự dao động hay thậm chí là hồi đáp nào từ Vương Diệp.

Vương Diệp dường như chỉ lo tự mình chạy trốn, căn bản không để anh ta vào mắt, khiến Bàn Tử lập tức rơi vào trầm mặc.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ bi thống, anh ta không nhịn được thở dài thườn thượt.

Vương Diệp thấy Bàn Tử nhếch nhác không chịu nổi lại còn đang giải thích, trên mặt hắn lộ ra vài phần trù trừ.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, sau đó không chút do dự nói: "Chuyện nhỏ thôi, đừng sợ." Nói đến đây, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền túm lấy cánh tay anh ta.

Tuy Vương Diệp đã kéo anh ta qua, nhưng Bàn Tử lại cảm nhận được giọt máu kia đã chảy lên đầu mình.

Bàn Tử sờ đầu, giây tiếp theo, anh ta cũng nhìn thấy giọt máu kia biến thành vô số trứng trùng màu trắng, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử sững sờ tại chỗ.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mắt, đưa thứ trong tay qua.

Vương Diệp liếc mắt một cái, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày nhìn Bàn Tử, thần tình phức tạp nói: "Tôi cũng không nghĩ tới sẽ có chuyện như thế này xảy ra." Vương Diệp nhún vai, giọng điệu mang theo vài phần mệt mỏi.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử mặt đầy khổ sở mở miệng: "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, nhận được chỉ là sự qua loa của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn anh ta, mặt đầy vẻ tùy ý nói: "E là phải nghĩ cách khác để đối phó rắc rối rồi." Lời nói nhẹ tênh của hắn thốt ra, khiến Bàn Tử rơi vào trầm mặc, đồng thời cũng ôm mặt kêu rên.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần sầu não.

Mà ngay lúc này, Vương Diệp nhìn đám trứng trùng kia, không chút do dự lấy bật lửa ra, ngay sau đó thiêu rụi đám trứng trùng sạch sẽ.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trong lòng Bàn Tử tuy vui mừng nhưng vẫn vô cùng bất lực.

Anh ta không nhịn được ôm mặt rên rỉ đau khổ, khó chịu vì chuyện này, nhưng Vương Diệp nhìn anh ta lại không chút do dự nói: "Đừng nghĩ mọi chuyện tồi tệ như vậy, mấy thứ này không phức tạp như anh nghĩ đâu." Vương Diệp nói thật.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, trên mặt lại viết đầy vẻ bi ai.

Hiện tại không đợi Vương Diệp ra tay đối phó con tống tử này, chỉ thấy Trương Khởi Linh đã lao đến trước mặt tống tử.

Động tác của Trương Khởi Linh cực kỳ nhanh nhẹn, anh giải quyết con tống tử này.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, hắn cười cười.

Trương Khởi Linh cầm lá bùa vàng trong tay, trực tiếp dán lên đầu con tống tử.

Cho dù thứ đó đã dán lên đầu tống tử, nhưng Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, trên mặt viết đầy vẻ bi thống.

Anh ta nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi chỉ suýt chút nữa là phải rời xa cậu rồi, cậu biết không?

Mấy thứ này thực sự quá nguy hiểm, tôi hy vọng cậu lần sau đừng có đùa mấy trò này nữa." Bàn Tử vừa nói vừa thở dài thườn thượt, Vương Diệp vừa rồi thực sự đã dọa anh ta khiếp vía.

Nhìn vẻ mặt dở khóc dở cười của Bàn Tử, Vương Diệp trực tiếp đồng ý.

Nhưng Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, lại không nhịn được nói với Bàn Tử: "Anh phải nhớ kỹ, chúng ta hiện tại vẫn chưa rời khỏi nơi này, e là đoạn đường tiếp theo sẽ gặp không ít rắc rối đâu." Hắn nói thật lòng.

Bàn Tử nghe thấy thì chỉ kêu lên một tiếng, nhưng không ai ngờ tới, khi mọi người thu dọn tâm tình tiếp tục xuất phát, Bàn Tử lại nhìn thấy thứ xuất hiện trên tường.

Bàn Tử giật nảy mình, thứ đó vẽ quá chân thực, là bức chân dung một người phụ nữ, hơn nữa da trắng như tuyết, dung mạo càng tinh tế động lòng người.

Bàn Tử lập tức bị thu hút, không chỉ Bàn Tử, những người khác cũng như vậy.

Vương Diệp nhìn hai người bọn họ, trên mặt mang theo vài phần bất lực.

May mà hiện tại chỉ nhìn thấy một khuôn mặt, nếu nhìn thấy cả thân thể phía sau, e là hai người bọn họ hận không thể đứng trước bức chân dung kia nhìn mãi, nhìn đến thiên hôn địa ám.

Dù sao cái dạng mắt tròn mắt dẹt của họ, Vương Diệp cũng đã thu vào tầm mắt.

Hắn quay đầu nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Hai người sắc mặt như thường, căn bản không bị bức chân dung phía trước thu hút, ngược lại nhìn Vương Diệp trước mắt, tò mò hỏi: "Chúng ta tiếp theo nên đi đâu?" Câu hỏi của hai người thốt ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa, biểu hiện vô cùng tùy ý.

Thấy Vương Diệp mặt vô cảm, trên mặt hai người lộ ra vài phần quái dị.

Hai người bọn họ vội vàng đi tới bên cạnh Vương Diệp, kết quả không ngờ lại thấy Bàn Tử và Vương Thiên đang nhìn chằm chằm vào bức họa.

Trong nháy mắt, sắc mặt hai người trở nên cực kỳ khó coi.

Họ nhíu mày, Trương Khởi Linh sa sầm mặt mũi, vốn định huấn thị, kết quả không ngờ Vương Diệp lại vỗ vai anh một cái.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, thần tình bình tĩnh mở miệng nói: "Không sao đâu, hai người họ muốn xem thì cứ để họ xem đi, dù sao mấy thứ này cũng không quan trọng.

Hơn nữa trong này có thứ gì quỷ dị hay không, chúng ta cũng không biết." Bỏ lại câu này, Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước, mắt không nhìn ngang liếc dọc.

Tuy Bàn Tử và Vương Thiên bị thu hút, nhưng hai người họ cũng chú ý đến lời Vương Diệp nói.

Trên mặt họ mang theo vài phần phức tạp, nhìn Vương Diệp trước mắt.

Đợi sau khi hoàn hồn, hai người vội vàng đuổi theo, sau đó mặt đầy vẻ sốt ruột mở miệng nói: "Cậu đang nói cái gì thế, hai chúng tôi nghe không hiểu." Hai người sốt sắng hỏi han, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía bức chân dung kia.

Vương Diệp nhìn vẻ mặt cùng ánh mắt của hai người, bỗng nhiên mở miệng nói: "Các người có biết không, trong một hoàn cảnh cổ quái như thế này, rất có khả năng sẽ gặp phải một số thứ không hay ho cho lắm." Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười, lời hắn nói ra khiến hai người trước mắt nhíu mày, có chút hiểu được ý tứ.

Hai người bọn họ đang suy tư, do dự không quyết, lại không ngờ lúc này Vương Diệp chỉ vỗ vai hai người, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có một loại gọi là con rối trong tranh, cũng giống như mấy con tống tử kia vậy.

Những con tống tử đó sở dĩ bị đặt ở nơi này, hơn nữa sở hữu thần trí của chính mình, thậm chí biết tiếp theo nên làm những gì, hoàn toàn là tùy thuộc vào sự sắp xếp và thao tác của những kẻ đã đặt chúng ở đây." Nếu không phải vì có những kẻ đó, có lẽ tất cả chuyện này đều sẽ không thuận lợi như vậy.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, hồi lâu không hoàn hồn, đợi sau khi phản ứng lại, anh ta dường như đã hiểu ra điều gì đó, vỗ vỗ đầu mình.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt tràn đầy ảo não và hối hận, không nhịn được xin lỗi Vương Diệp.

Nhưng những lời xin lỗi đó thốt ra, Vương Diệp lại không có phản ứng gì lớn. "Dù sao người xảy ra vấn đề cũng không phải là tôi.

Chương 1194

Nếu anh thực sự xảy ra chuyện, tôi cũng không biết cứu anh thế nào, vậy tôi chỉ có thể tận lực mà làm thôi." Nếu tận lực mà cũng không có cách nào, vậy thì chỉ đành phó mặc cho ý trời.

Vương Diệp nghĩ như vậy, hơn nữa thái độ hắn thể hiện ra cũng y hệt thế.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, hận không thể trực tiếp quỳ xuống cầu xin.

Nhưng Bàn Tử nghĩ lại, sự việc cũng chưa đến mức tồi tệ đó.

Lúc này Bàn Tử tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong ánh mắt anh ta lại lóe lên vài phần nặng nề.

Anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi biết những lời cậu nói có lý, nhưng mà..." Lời Bàn Tử nói đến đây bỗng nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, anh ta ghé sát tai Vương Diệp.

Ngay khi tưởng rằng anh ta muốn nói lời gì quan trọng, lại không ngờ Bàn Tử cười hì hì mở miệng nói: "Cậu không thấy người phụ nữ kia trông rất giống một cô minh tinh đang nổi sao?

Hơn nữa còn là cô đẹp nhất ấy, tôi vừa nhìn thấy cô ấy, tôi liền cảm thấy chắc chắn là cô ấy." Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần kích động.

Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Thiên nghe thấy liền vội vàng ghé lại gần, sau đó hạ thấp giọng nói: "Tôi bảo anh này, anh tuyệt đối đừng nghe thằng nhóc này nói hươu nói vượn, mấy thứ hắn nghe được hoàn toàn có vấn đề.

Cô minh tinh đang nổi đó thực ra không đẹp bằng cô minh tinh mà tôi thích đâu." Nói đến đây, mặt anh ta lộ ra vẻ khác thường.

Trong khoảnh khắc như vậy, Vương Thiên càng nhìn Vương Diệp trước mắt, thần tình kích động nói: "Nhưng nói chung, cô ấy và nữ minh tinh tôi thích vẫn rất giống nhau." Vương Thiên vừa nói vừa nhướng mày, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn đó của Vương Thiên, Vương Diệp chỉ đăm chiêu gật gật đầu.

Vương Diệp biểu hiện vô cùng bình thản ung dung, đến mức Vương Thiên cũng nghĩ không thông suy nghĩ thực sự trong lòng Vương Diệp.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mắt, nghĩ ngợi một chút, bỗng nhiên lại gần nói với Vương Diệp: "Chẳng lẽ cậu không có ý kiến gì hay ho để giao lưu với tôi sao?" Vương Thiên mặt đầy khó hiểu hỏi.

Vương Diệp rõ ràng là đàn ông, sao cậu ta lại có thể chẳng có chút phản ứng nào thế nhỉ.

Vương Thiên trong lúc không hiểu nổi, nhìn bức chân dung kia, trên mặt cũng tràn đầy say mê.

Thế nhưng sự say mê của anh ta nhận được cũng chỉ là sự khinh miệt của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn hai người trước mắt lạnh nhạt nói: "Những lời nên nói với các người tôi đều đã nói rồi, hai người các người nghe không lọt tai thì tôi cũng hết cách, bây giờ tôi phải rời khỏi nơi này đây." Hắn nói xong, không đợi hai người phản ứng lại, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, hai người vội vàng đi theo sau hắn, kết quả không ngờ động tác của Trương Khởi Linh và Hạo

Thiên Chân còn nhanh hơn.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân trông có vẻ như cố tình đối đầu với hai người bọn họ, nhất thời Bàn Tử và Vương Thiên chỉ đành bị buộc đứng tại chỗ, để hai người kia qua trước.

Trên mặt họ mang theo vài phần trù trừ, không nhịn được khẽ thở dài, đặc biệt là Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Anh ta tình không tự chủ nói với Vương Diệp: "Cái cậu này, sao cũng không đợi tôi với?" Bàn Tử vừa nói, ánh mắt vẫn tình không tự chủ liếc về phía sau.

Nói không động lòng tuyệt đối là giả, đặc biệt là chữ "sắc" là con dao trên đầu.

Cho dù tất cả mọi người đều biết, nhưng Bàn Tử vẫn không kiềm chế được, ngay cả Vương Thiên cũng không ngoại lệ.

Hai người bọn họ đứng ở nơi này, dù chân đang đi theo Vương Diệp, nhưng thực tế tâm tư đã sớm đặt lên bức họa kia, trên mặt tràn đầy kích động.

Vương Thiên không nhịn được vui mừng vì chuyện này.

Có thể nhìn thấy bức chân dung đẹp như vậy, đối với Vương Thiên mà nói đương nhiên là một chuyện tốt.

Cho nên Vương Thiên cũng đang vui vẻ, nhưng Bàn Tử đã phản ứng lại, vội vàng đuổi theo bước chân Vương Diệp.

Anh ta không dám tiếp tục quay đầu nhìn nữa, trực giác mách bảo anh ta quay đầu sẽ không có kết quả tốt.

Trong lúc Bàn Tử đuổi theo, Vương Thiên thấy bộ dạng đó của anh ta cũng vội vàng đi tới.

Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần oán trách, anh ta nhíu mày, không nhịn được nói với Bàn Tử: "Cậu làm thế hơi quá đáng đấy, sao không gọi tôi một tiếng?

Chỉ lo một mình đi về phía trước, làm người ai làm thế?" Vương Thiên vừa nói vừa trợn trắng mắt, lời nói vang lên bên tai.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần xấu hổ, anh ta sờ sờ mũi, mặt đầy bất lực mở miệng nói: "Cậu xem cậu nói cái gì thế?

Tôi đâu có không gọi cậu?

Tôi làm người quang minh chính đại, không có bất kỳ vấn đề gì." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, Vương Thiên nghe lời anh ta, trên mặt lại có vẻ khinh miệt, lắc đầu, trong hốc mắt tràn đầy cao ngạo.

Anh ta ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhưng ánh mắt luôn tình không tự chủ phiêu diêu đến bức chân dung kia.

Hai người bọn họ đi ở đó lải nhải không ngừng, khi đi ngang qua bức chân dung, họ tình không tự chủ muốn quay đầu lại.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp bỗng nhiên nắm lấy vai hai người nói: "Đừng quay đầu nhìn nữa." Vương Diệp xuất hiện sau lưng bọn họ lúc nào bọn họ căn bản không biết, trước mắt nhìn Vương Diệp, trên mặt họ viết đầy vẻ chấn kinh.

Thấy họ mặt đầy kinh ngạc, Vương Diệp cười nói với họ: "Đừng nói tôi không nhắc nhở các người, bây giờ nếu còn quay đầu nhìn nữa thì sự việc sẽ không dễ xử lý đâu." Vương Diệp biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Từng câu từng chữ này thốt ra, trong nháy mắt khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, nhưng Vương Thiên lại không khống chế được, muốn quay đầu nhìn, đôi mắt anh ta cứ liếc về phía sau.

Kết quả không ngờ khi mắt anh ta liếc về phía sau, anh ta cũng cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Luồng khí lạnh lẽo đó ập vào mặt, trực tiếp dọa anh ta giật mình.

Sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi, sững sờ tại chỗ, tình không tự chủ nghiêng đầu một cái.

Lúc này Vương Thiên phát hiện Vương Diệp không còn ngăn cản mình nữa.

Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần hưng phấn, kết quả vừa quay đầu anh ta liền nhìn thấy hình ảnh quỷ dị kia.

Người phụ nữ kia dán vào vai anh ta, vẹo cổ nhìn Vương Thiên, cười nói: "Em có đẹp không?" Câu hỏi này thốt ra, Vương Thiên lập tức gật đầu, trên mặt tràn đầy kích động.

Người phụ nữ này đẹp đến mức nào, Vương Thiên căn bản không muốn dùng lời nói để hình dung.

Dù sao nhan sắc của người phụ nữ này thực sự khiến Vương Thiên cảm thấy chấn động.

Trong khoảnh khắc này, Vương Thiên hận không thể tỏ tình với cô ta.

Cho dù có mười cái miệng, anh ta cũng cảm thấy không đủ dùng, anh ta muốn chứng minh chân tâm của mình, muốn dùng ngôn ngữ làm động lòng người phụ nữ này.

Vương Thiên nghĩ ngợi, bắt đầu liều mạng khen ngợi.

Những lời đó của Vương Thiên thốt ra, trên mặt người phụ nữ cũng lộ ra vài phần hài lòng.

Cô ta sờ má mình, bỗng nhiên nói với Vương Thiên: "Nhưng mà em ở nơi này rất lâu rồi, một mình em rất cô đơn, trước giờ đều không có ai bầu bạn với em, cũng không có ai giống như anh.

Hay là anh ở lại đi!" Người phụ nữ cười nói ra những lời này, trên mặt lộ vẻ sắc sảo.

Nhưng Vương Thiên lại không chú ý tới, nghe cô ta nói vậy, càng mặt đầy hưng phấn trợn to mắt, nghĩ ngợi một chút, cuối cùng không chút do dự gật đầu.

Thấy Vương Thiên gật đầu đồng ý, trên mặt người phụ nữ cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Nhưng cô ta lại nhướng mày, nhìn chằm chằm Vương Thiên, thần tình cao ngạo mở miệng nói: "Anh phải nhớ kỹ, ở lại nơi này đồng nghĩa với việc vứt bỏ những người bạn kia của anh." Trên mặt người phụ nữ tràn đầy khinh miệt, khi những lời này thốt ra, lập tức khiến Vương Thiên tỉnh táo lại.

Lời này giống như gậy đánh vào đầu, khiến Vương Thiên rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Vương Thiên nhíu mày nhìn người phụ nữ trước mặt, sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh ta lắc đầu, thần tình kiên định đẩy người phụ nữ ra, bỗng nhiên mở miệng nói với cô ta: "Tôi quyết định rồi, tôi phải đi theo các bạn đồng hành của tôi.

Tôi không thể bị những nhan sắc này dụ dỗ mê hoặc, tôi phải đi theo bọn họ, cô đừng tiếp tục ngăn cản tôi nữa." Khi lời nói thốt ra, trên mặt Vương Thiên tràn đầy kiên định, anh ta hạ quyết tâm muốn đi theo Vương Diệp, nhưng lời này nhận được lại là sự phẫn nộ của người phụ nữ.

Người phụ nữ nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Vương Thiên trước mặt, trên mặt tràn đầy bất mãn.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi, sau đó thần tình sắc sảo mở miệng nói: "Nhưng vừa rồi chẳng phải anh luôn miệng nói rất thích em sao?

Bây giờ vì em mà ở lại anh cũng không chịu, vậy thì em thấy anh thực sự muốn chết rồi." Những lời này từ miệng cô ta thốt ra, Vương Thiên có thể cảm nhận được sự hung tàn của cô ta.

Vương Thiên sợ đến mức mồ hôi lạnh toàn thân đều lăn xuống, đứng ở nơi này, Vương Thiên cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Phía trước tuy có ánh đèn đang dao động, nhưng anh ta không biết người ở chỗ đó có phải là Vương Diệp hay không, hơn nữa trực giác cũng đang mách bảo anh ta dường như anh ta toang rồi.

Nghĩ đến những chuyện này, trên mặt Vương Thiên đã viết đầy vẻ sợ hãi.

Vương Thiên dứt khoát quỳ xuống, không ngừng cầu xin, kết quả không ngờ người phụ nữ kia quả quyết ôm lấy anh ta nói: "Đừng cầu xin em nữa, trực tiếp ở lại đi, đây mới là điều trong lòng anh luôn mơ ước cầu mong, em đã nhìn thấu tất cả suy nghĩ của anh rồi, anh cứ ở lại đi." Cô ta không ngừng la hét, Vương Thiên lại dở khóc dở cười rên rỉ đau khổ, chỉ là những lời đó của Vương Thiên lại không có tác dụng gì lớn.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, bỗng nhiên cười hì hì nói với Bàn Tử: "Nếu vừa rồi tôi cũng chọn khoanh tay đứng nhìn, e là anh cũng sẽ giống như cậu ta bây giờ đấy!" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Vương Thiên trước mặt.

Lời hắn nói ra khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút xấu hổ, anh ta thần tình vi diệu gật đầu.

Đối mặt với những lời này của Vương Diệp, thực ra Bàn Tử cũng không biết nên đáp lại thế nào, nhưng Bàn Tử nghĩ ngợi, lại không kiêng dè nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy mấy thứ này cũng chẳng là gì, nếu cậu thực sự không quan tâm tôi, thực ra cậu cũng sẽ không qua cứu tôi..." Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp liền ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn chầm chầm Bàn Tử trước mặt, mặt đầy vẻ qua loa nói: "Đừng nói nhảm, tôi không muốn nghe mấy thứ này." Vương Diệp biểu hiện cực kỳ lạnh nhạt, những lời này từ miệng hắn thốt ra, nhận được là sự trù trừ của Bàn Tử.

Bàn Tử nghĩ ngợi, không chút do dự.

Nhưng nhìn Vương Thiên trước mặt, trong lòng Bàn Tử vẫn lo lắng, nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử tình không tự chủ nói: "Chúng ta tiếp theo phải làm sao?

Chẳng lẽ khoanh tay đứng nhìn à?" Bàn Tử dè dặt nói.

Anh ta và Vương Thiên tình cảm tuy không đặc biệt thâm hậu, nhưng tối thiểu cũng không thể dung túng đồng bạn biến thành cái dạng này.

Cảm giác đó giống như đang cứu một chính mình khác vậy.

Trong lúc Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt mang theo vài phần căng thẳng, ánh mắt thăm dò.

Chương 1195

Vương Diệp nhìn anh ta chỉ nhướng mày, lơ đãng nói: "Bớt giở cái bài này đi, tôi không muốn nghe anh nói mấy lời này.

Anh biết phải làm sao để cứu cậu ta tỉnh lại mà, chuyện này giao cho anh, tôi không muốn nhúng tay vào." Thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút quái dị.

Bàn Tử nghĩ ngợi, không chút do dự gật đầu.

Anh ta cho dù tán đồng những lời Vương Diệp nói, nhưng nhìn chằm chằm Vương Thiên trước mặt, anh ta vẫn tình không tự chủ nói với Vương Thiên: "Mau tỉnh lại đi." Anh ta đẩy cánh tay Vương Thiên, mặt tràn đầy lo lắng, nhưng Vương Thiên không có nửa điểm phản ứng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, anh ta nhìn Vương Diệp trước mắt, chỉ cảm thấy cả bầu trời đều sắp sập xuống rồi, tình không tự chủ mà rên rỉ.

Anh ta đang đau khổ vì chuyện này, thậm chí là bất lực.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, bỗng nhiên lắc đầu, thần tình qua loa nói: "Chuyện bé tẹo thế này đã làm khó anh đến mức này rồi sao?

Cậu ta nếu vẫn không được thì anh nghĩ cách chọc cho cậu ta tỉnh đi." Vương Diệp vừa nói lời này, vừa từ trong túi lấy ra một cây kim, dưới ánh lửa chiếu rọi ẩn hiện sắc tím.

Bàn Tử nhìn cây kim này, trên mặt tràn đầy bất lực.

Anh ta tình không tự chủ lắc đầu, vốn định từ chối, kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ liếc anh ta một cái, liền cao thâm khó lường mở miệng nói: "Dùng thủ đoạn như vậy không những có thể nhanh chóng cứu sống Vương Thiên, hơn nữa cũng có thể khiến Vương Thiên có cảm giác đau đớn, rất nhanh cậu ta sẽ tỉnh lại thôi, bằng không đặc trưng sinh mệnh sẽ từng chút một trôi đi mất." Tiếp theo, bất kể là phương pháp gì cũng không cứu được Vương Thiên.

Cho dù Đại La Thần Tiên đến cũng vô dụng như nhau.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử nghĩ ngợi, không chút do dự đồng ý.

Bàn Tử lúc này nhìn Vương Thiên trước mặt, thần tình ngưng trọng mở miệng nói: "Đã như vậy, tôi chỉ đành đắc tội, hy vọng cậu tỉnh lại rồi đừng trách cứ tôi, tôi hy vọng cậu có thể cảm kích tôi." Bàn Tử vừa nói lời này vừa bắt đầu châm kim, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, trông có vẻ không nỡ xuống tay.

Nhưng trên thực tế, anh ta thấy Vương Thiên mãi không tỉnh lại, thầm nghĩ có khả năng là do mình dùng lực chưa đủ mạnh, cho nên anh ta lại lần nữa gia tăng sức mạnh.

Vương Diệp nhìn chằm chằm anh ta, mặt tràn đầy quái dị, không nghĩ tới Bàn Tử tên này lại điên cuồng như vậy.

Vương Diệp kéo tay Bàn Tử một cái.

Vương Diệp còn chưa phản ứng lại, Bàn Tử liền cười ngượng ngùng, sau đó dùng sức đâm xuống.

Lúc này Vương Thiên trong nháy mắt trợn to mắt, cậu ta không chỉ có ý thức, hơn nữa hô hấp cũng bắt đầu trở nên thuận lợi.

Vương Diệp nhìn cảnh này, lập tức cười lên.

Tuy nhiên Vương Thiên vẫn chưa tỉnh hẳn, Vương Diệp nhìn Bàn

Tử một cái.

Tuy cái dạng thần tình dữ tợn của Bàn Tử có chút khủng bố, nhưng Vương Diệp vẫn mặc kệ anh ta ra tay.

Anh ta cầm cây kim trong tay, không chút do dự chọc xuống.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy cao ngạo, trong lúc chọc hoàn toàn quên mất hình tượng và thân phận của mình.

Anh ta chỉ lo cứu tỉnh Vương Thiên, lại không nghĩ tới bộ dạng đó của mình trông giống hệt một mụ phù thủy già.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, không ngờ giây tiếp theo Vương Thiên thực sự tỉnh lại.

Có điều trên mặt Vương Thiên lại tràn đầy đau khổ và mờ mịt, cậu ta nhìn Vương Diệp và Bàn Tử trước mắt, thần tình buồn bực nói: "Tôi bị làm sao thế này?

Sao lại ngất đi vậy?" Cậu ta tò mò hỏi, lời vừa thốt ra, Bàn Tử liền cười ha hả, vỗ vai cậu ta, nhìn mặt cậu ta.

Kết quả không ngờ trên cây kim kia cư nhiên có máu, trong nháy mắt anh ta giật nảy mình, vội vàng thu lại, đồng thời nhìn chằm chằm Vương Thiên, mặt đầy xấu hổ nói: "Không có gì, cậu ngất đi chủ yếu là vì cậu quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia, não cậu bị cái hồn kia khóa lại rồi." Bàn Tử dè dặt giải thích, Vương Thiên nghe lời anh ta, trên mặt mang theo vài phần trù trừ.

Cho dù Vương Thiên tin những lời Bàn Tử nói, nhưng trên mặt cậu ta vẫn mang theo vài phần bán tín bán nghi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, bỗng nhiên lắc đầu thở dài nói: "Anh đấy nhé." Vương Diệp bỏ lại câu này xong liền trực tiếp xoay người, hiển nhiên không muốn để ý tới Vương Thiên, hành vi đó của Vương Thiên cũng khiến Vương Diệp cảm thấy bất mãn.

Thấy thái độ Vương Diệp thể hiện ra như vậy, nhất thời sắc mặt Vương Thiên cũng trở nên có chút cổ quái.

Vương Thiên nhìn Bàn Tử trước mặt.

Cậu ta đối với mộng cảnh vừa rồi vẫn có chút hiểu biết, nhưng không ngờ Vương Diệp lại biểu hiện ra cái dạng này, nhất thời cũng tình không tự chủ mà căng thẳng lên.

Cậu ta đang lo lắng sợ hãi, lại không ngờ Bàn Tử đẩy tay cậu ta, mặt đầy đạm định nói với cậu ta: "Chuyện không lớn đâu, tính cách con người Vương Diệp chính là như thế, cậu không cần thiết chấp nhặt với hắn." Bàn Tử cười hì hì nói, đối phương nghe lời Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần trù trừ, nghĩ ngợi một chút rồi quả quyết gật đầu, sau đó lại nhìn Bàn Tử sốt ruột thúc giục nói: "Sao bây giờ mọi người còn chưa xuất phát?

Ở cái nơi này có thể nhặt được đồ tốt sao?" Cậu ta tò mò nói, nhưng trong giọng điệu lại mang theo vài phần không thân thiện, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm nhận được, huống chi là Vương Diệp.

Vương Diệp liếc cậu ta một cái, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, vốn định nổi giận với cậu ta, kết quả không ngờ Vương Thiên lại nhìn Vương Diệp khách khách khí khí xin lỗi hắn.

Khi cậu ta nói những lời đó, Vương Diệp chỉ qua loa gật đầu.

Thái độ Vương Diệp thể hiện ra lơ đãng như vậy, nhất thời sắc mặt Vương Thiên trở nên cực kỳ xấu hổ, sau đó không chút do dự đi theo sau lưng Vương Diệp.

Cả nhóm người cũng tiếp tục xuất phát, trên mặt họ mang theo vài phần cổ quái, hầu như mỗi người đều có toan tính riêng, ngoại trừ Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân là vô tư vô lo.

Ngay cả Vương Diệp thực ra cũng có chút kiêng dè với hai người phía sau, bao gồm cả việc nơi này sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Nhưng may mà đi được vài bước, họ cư nhiên đi tới một cửa mộ đạo nhỏ.

Vương Diệp nhíu mày, trên mặt mang theo vẻ khó hiểu.

Họ cứ như vậy rời khỏi con đường hình gợn sóng kia.

Vương Diệp cảm thấy có chút kinh ngạc về điều này.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được mở miệng cười hì hì nói: "Thực sự là quá tốt, chúng ta cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi đó rồi." Giọng điệu Bàn Tử tràn đầy kích động, anh ta đang vui mừng vì chuyện này.

Vương Diệp nhìn anh ta một cái, trên mặt Vương Diệp thoáng qua vài phần trù trừ.

Vương Diệp lắc đầu, cũng không cảm thấy đây là chuyện đáng mừng, ngược lại nhìn hoàn cảnh bốn phía, Vương Diệp nói với Bàn Tử: "Anh đừng có nghĩ mọi chuyện hoàn mỹ như thế." Không chừng chân trước vừa rời khỏi hang hổ, chân sau đã bước vào hang sói, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Bàn Tử thấy lời Vương Diệp nói khó nghe như thế, nhất thời mặt cũng xị xuống, vốn định trách cứ Vương Diệp một trận, nhưng khi anh ta nhìn hoàn cảnh bốn phía...

Bàn Tử còn chưa nói dứt lời, anh ta đã bị những âm thanh kia dọa cho hai chân run rẩy.

Tiếng gió xuyên qua nơi này, âm thanh phát ra giống như vô số người đang tụng ca.

Nhưng khi những người đó tụng ca cũng mang theo một chút ý vị thê lương, những âm thanh đó vô cùng chói tai, nhưng cũng giống như dao nhọn, dường như muốn đâm vào trong tim.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn những thứ trước mắt, trên mặt chỉ còn lại một vẻ bình tĩnh.

Bàn Tử nhìn thấy thái độ này của Vương Diệp thì sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, anh ta trốn sau lưng Vương Diệp, trên mặt viết đầy sự bất lực, không chút do dự mở miệng hỏi: "Tôi... chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Trương Khởi Linh và Thiên Chân đi lướt qua người anh ta, hai người liếc nhìn anh ta một cái, ánh mắt dường như đang nói lên sự vô dụng của Bàn Tử.

Nhìn thấy thái độ của hai người bọn họ, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn hai người trước mắt, vẻ mặt đầy khổ não, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, sau đó vẻ mặt trầm trọng nói: "Hai người các cậu làm vậy, thật sự là..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu.

Lúc này Vương Diệp nghe thấy những âm thanh đó, lại bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, dứt khoát nói: "Đây chỉ là một loại thiết kế cơ quan khéo léo mà thôi, anh đừng để bị dọa thật.

Nếu gan anh bé quá, sợ hãi như vậy thì lát nữa đừng có đi qua, kẻo lại xảy ra vấn đề gì." Kiểu đòn tâm lý chiến thuật này, Vương Diệp đã từng gặp từ rất sớm trước đây.

Giờ nghe Vương Diệp nói toạc ra, Bàn Tử chỉ đành cười gượng gạo.

Từ rất lâu trước kia, khi Vương Diệp xông pha qua những cửa ải đó, kỳ thực đã từng gặp phải những kẻ toan tính tỉ mỉ hết thảy mọi thứ.

Khi đó Vương Diệp không hề sợ hãi, nhưng những người bạn bè thân thiết của Vương Diệp thì lại vô cùng khiếp sợ.

Hơn nữa, mấy người bạn cùng đi với hắn lúc đó vì quá sợ hãi nên đã bỏ cuộc.

Ngay sau đó, bọn họ trực tiếp trúng phải cơ quan, Vương Diệp còn chưa kịp cứu người thì bọn họ đã biến mất khỏi thế giới của hắn.

Chuyện này Vương Diệp vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ trù trướng.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, thẳng thắn nói: "Đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản." Nghe hắn nói vậy, Bàn Tử chỉ cười gật đầu, nhưng thực tế trong lòng Bàn Tử lại vô cùng khó chịu, anh ta nhìn ngó xung quanh.

Vương Thiên đi theo bên cạnh hắn, nhìn thấy thứ này thì bỗng nhiên cười lớn một tiếng, sau đó thản nhiên nói: "Chuyện bé xé ra to, có cái gì đáng sợ đâu.

Bàn Tử tên này đúng là đồ rùa rụt đầu, có tí chuyện cỏn con cũng bị dọa chết khiếp." Vương Thiên nói lời thật lòng, Vương Diệp nghe vậy thì vẻ mặt có chút đăm chiêu, không biết đáp lại thế nào, còn Bàn Tử nghe thấy thì tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Tử đang đau khổ thậm chí là ảo não vì chuyện này, lại không ngờ Vương Diệp nhìn những thứ trước mắt chỉ cười bình tĩnh một tiếng.

Bàn Tử nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt đầy tò mò, dường như không hiểu rốt cuộc Vương Diệp muốn làm gì.

Nhưng ánh mắt của Bàn Tử không nhận được chút phản ứng nào từ Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ nhìn cơ quan trước mặt mình, bỗng nhiên nói với bọn họ: "Đã đi đến nước này rồi, tôi nghĩ chúng ta không còn đường quay đầu đâu." Khi Vương Diệp nói ra lời này, mọi người đều gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp một cái, tuy trong lòng có suy nghĩ nhưng ngẫm nghĩ lại cũng không nói thêm gì khác.

Không ngờ Vương Diệp đi rất nhanh, trực tiếp đi thẳng về phía trước, căn bản không màng đến cái gọi là cơ quan kia, cứ như thể phía trước chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Vương Diệp đi như trên đất bằng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sắc mặt âm tình bất định.

Anh ta bỗng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh và Thiên Chân bên cạnh, không nhịn được phàn nàn: "Vương Diệp tên này thật kỳ quái, rõ ràng nói chỗ đó có cơ quan, kết quả bây giờ còn đi nhanh như vậy, cậu ta thật sự không sợ chút nào sao?" Vẻ mặt Bàn Tử đầy thắc mắc.

Chương 1196

Nghe anh ta nói vậy, Trương Khởi Linh và Thiên Chân chỉ cười cho có lệ.

Hai người biểu hiện cực kỳ tùy ý, không có phản ứng gì lớn với chuyện này.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, hắn chỉ quay đầu liếc Bàn Tử một cái, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Hắn không đặt tâm tư lên người Bàn Tử mà ngược lại đang quan sát hoàn cảnh nơi này.

Tại nơi này, thứ Vương Diệp có thể nhìn thấy là tượng điêu khắc bằng thanh đồng, bao gồm cả vách tường, tất cả đều được chế tạo từ thanh đồng.

Đi chưa được mấy bước, Vương Diệp đã nhận ra có điều không ổn.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói với mọi người: "Mọi người đứng yên tại chỗ trước đi, đừng tiếp tục đi lên nữa." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ.

Bàn Tử dừng bước, đồng thời cũng chuẩn bị tư thế lùi lại phía sau.

Cho dù Vương Diệp đã nói nơi này có cơ quan, bọn họ cứ lùi lại là sẽ kích hoạt, nhưng Bàn Tử vẫn muốn chạy, anh ta cảm thấy đường lui là quan trọng nhất.

Bàn Tử đang toan tính trong lòng, Vương Diệp dường như biết suy nghĩ của anh ta, hắn quay đầu nhìn Bàn Tử, ánh mắt sắc bén nói: "Anh đừng có vội vàng bỏ chạy, vì làm như vậy không giải quyết được vấn đề đâu." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Bàn Tử nghe vậy, vẻ mặt đầy lo âu, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó cúi đầu xuống.

Bàn Tử trông có vẻ như đã nghe lọt tai những lời Vương Diệp nói, nhưng thực tế trong lòng lại có tính toán khác.

Không ngờ lúc này Vương Diệp nhìn mọi người, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tôi hình như lỡ tay gây ra rắc rối lớn rồi.

Hiện tại chúng ta đã đến con đường này, trông có vẻ như có thể đi tiếp, dù sao mọi người cũng đang ở cùng nhau." Kết quả lại không được như người ta mong muốn.

Vương Diệp nhún vai, vẻ mặt có chút trù trướng.

Hắn nói đến đây, sắc mặt mọi người liền trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người nhíu mày, chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ nói những lời này.

Bọn họ đứng ngây ra tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Mà đúng lúc này, Vương Diệp không chút do dự nói với bọn họ: "Hoặc có lẽ mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi." Lời hắn vừa dứt, hắn liền chỉ vào vách tường bên cạnh và ra hiệu cho bọn họ.

Bởi vì vách tường cũng như hoàn cảnh nơi này đều được chế tạo từ thanh đồng, cho nên nếu bọn họ tiếp tục đi vào trong, có khả năng sẽ bị trúng độc trong vô thức.

Hơn nữa đó đều là độc tính mãn tính, vì không khí ở đây rất ẩm ướt.

Khi những độc tố đó bay hơi trong không khí, chúng cũng sẽ theo hơi thở xâm nhập vào cơ thể bọn họ.

Khi Vương Diệp nói về chuyện này, vẻ mặt hắn mang theo vài phần trầm trọng.

Hắn khẽ thở dài, nhìn mọi người trước mặt với thần tình bất lực: "Nếu không đoán sai, cả một đường hầm bên trong chắc hẳn đều được chế tạo từ thanh đồng.

Tuy rằng ở đây có một cánh cửa, nhưng muốn mở ra thì phải tốn quá nhiều công sức và tâm tư.

Hiện giờ tôi cố ý nói rõ với mọi người, hy vọng mọi người có thể thương lượng xem tiếp theo nên đi đâu về đâu, chứ không phải mặc kệ tôi dẫn dắt mọi người đi về phía trước.

Sinh mạng của mỗi người đều mang ý nghĩa phi thường, tôi hy vọng mọi người có thể tự mình lựa chọn." Nghe những lời này của Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử trở nên ngưng trọng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát hỏi: "Ý của cậu nói những lời này là cậu có thể giúp chúng tôi giải quyết những rắc rối này sao?

Hay là nói nếu tôi muốn đi, cậu có thể tống tôi đi?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Vương Diệp gật đầu, sau đó không chút do dự cầm lấy ba lô trong tay, dưới ánh mắt chăm chú của Bàn Tử, Vương Diệp cứ thế một tay xách Bàn Tử lên.

Đồng thời hắn đặt chiếc ba lô vào chỗ Bàn Tử vừa đứng, sau đó kéo anh ta lại.

Bàn Tử cứ thế bị đưa trở lại bậc thang vừa rồi.

Anh ta ngây người tại chỗ, nhìn Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn những người bên cạnh, không nhịn được khẽ thở dài, may mắn là mình chưa đi quá sâu, nếu không bây giờ cũng hết cách cứu mạng những người này.

Nhưng hành động của hắn lại khiến mọi người sững sờ tại chỗ, hồi lâu không hoàn hồn.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trên mặt viết đầy sự chấn kinh và hoảng sợ, anh ta chưa từng nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Vương Thiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên dở khóc dở cười lắc đầu.

Anh ta nhìn chằm chằm Bàn Tử, lại nhìn Vương Diệp, suy nghĩ một chút rồi nói với A Ninh và Y Thị Chân đang đứng bên cạnh: "Nếu tôi đoán không sai, ba người các cô cậu chắc không muốn rời khỏi nơi này đâu nhỉ, cho nên chúng ta cứ tiếp tục đi vào trong thôi.

Bây giờ lùi lại đã không giải quyết được vấn đề nữa rồi." Hơn nữa mục đích bọn họ đến đây mọi người đều biết rõ, hiện tại nếu còn muốn lùi bước thì ngay từ đầu bọn họ đã không nên tới.

Vương Thiên có cái nhìn trực quan về những thứ này, hơn nữa anh ta hiểu rõ thứ mình muốn.

Trong thời khắc này, anh ta nhìn Vương Diệp và cũng không chút do dự nói: "Ba người chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý xong rồi." Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu, sau đó nhìn cánh cửa trước mặt, rồi nhanh chóng đi về phía trước, chỉ còn một mình Bàn Tử vẫn đứng ở bậc thang đó.

Lúc này Bàn Tử siết chặt nắm tay, thầm nghĩ mình cũng đang ở cái chốn này rồi.

Dù là đi tới hay lùi lại, kỳ thực kết cục đều như nhau.

Bàn Tử đau đầu ảo não vì chuyện này, anh ta nhìn Vương Diệp, không nhịn được khẽ thở dài, vẻ mặt đầy mệt mỏi, sau đó dứt khoát nói với Vương Diệp: "Cậu đừng đi nhanh thế, tôi nguyện ý đi cùng cậu rời khỏi đây." Trên mặt Bàn Tử thoáng qua vẻ bất lực, trông thì có vẻ đúng là nguyện ý đi theo Vương Diệp, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự mệt mỏi và chán chường, quả thực có vài phần ý tứ oán trách.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, không nói gì thêm, nhưng ngay khoảnh khắc Bàn Tử đi tới, Vương Diệp lại không chút do dự bổ sung một câu: "Là anh tự mình lựa chọn, không liên quan gì đến tôi.

Còn nữa, từ lúc anh bước vào nơi này, tất cả đều tùy thuộc vào sự lựa chọn của chính anh." Bàn Tử nghe vậy liền cười lớn, sau đó khoác vai Vương Diệp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cậu xem cậu nói cái lời gì thế này?

Tôi đương nhiên là nguyện ý tiếp tục đi về phía trước rồi.

Hai anh em chúng ta là huynh đệ tốt, tôi sao có thể bỏ mặc cậu lúc hoạn nạn chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, không có thái độ gì lớn, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, những lời Bàn Tử nói chưa chắc đã là thật.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa không đợi Bàn Tử phản ứng lại, hắn nhìn cánh cửa thanh đồng trước mắt, không chút do dự bắt đầu đẩy cửa ra.

Ngay khi hắn đẩy cửa, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Cơ quan bên trong đang chuyển động, dường như cũng đang nhắc nhở hai người bọn họ rằng nơi này vô cùng nguy hiểm.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, Bàn Tử cũng vậy.

Hai người bọn họ đứng ngây ra tại chỗ nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời tim đều muốn nhảy lên tận cổ họng.

Đặc biệt là Bàn Tử, trên má viết đầy sự bất lực, trong ánh mắt cũng nồng đậm nỗi sợ hãi, chân cũng không nhịn được mà run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta liền cười lớn.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt đầy đăm chiêu nói: "Thả lỏng đi, mấy thứ này chẳng là cái thá gì cả." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh điềm đạm.

Bàn Tử nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần phức tạp, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát gật đầu.

Anh ta không nói thêm gì khác mà lẳng lặng nhìn cánh cửa thanh đồng trước mắt với vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Khi Vương Diệp mở cửa ra, Bàn Tử cũng nhìn thấy luồng khí cũ kỹ ập vào mặt, bao gồm cả những thứ đặt bên trong.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút cổ quái, anh ta nhíu mày nhìn Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần gượng gạo, cười cười rồi không chút do dự nhấc chân đi vào.

Vương Diệp còn chưa bảo anh ta vào, anh ta đã nhanh chóng chui tọt vào trong.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt mọi người đều có chút bất mãn, đặc biệt là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Bàn Tử, không nhịn được hét lớn một tiếng: "Cái tên này não có vấn đề thật hả?

Còn chưa bảo anh vào, bây giờ đã đi vào rồi, chẳng lẽ thật sự không sợ nguy hiểm sao?" Trương Khởi Linh tò mò hỏi.

Từng câu từng chữ thốt ra, Bàn Tử lộ vẻ xấu hổ.

Anh ta nhìn Vương Diệp một cái, lại nhìn Trương Khởi Linh, sau đó vẻ mặt đầy trù trướng nói: "Tôi sao có thể không sợ nguy hiểm?

Tôi chỉ cảm thấy mấy thứ này chẳng là gì, hơn nữa nếu nguy hiểm thật sự tồn tại thì Vương Diệp đã sớm ngăn cản tôi rồi." Bàn Tử con người này vốn dĩ đã mặt dày vô sỉ, bây giờ những lời như vậy thốt ra từ miệng anh ta, Vương Diệp càng tập mãi thành quen.

Nhưng để cho Bàn Tử một bài học nhớ đời, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, suy nghĩ một chút rồi vỗ vai anh ta nói: "Vừa rồi tôi định nhắc nhở anh đấy, nhưng anh đi nhanh quá, tôi không có cơ hội nhắc.

Có điều lần sau e là tôi chưa kịp nhắc thì anh đã..." Chết vì sự ngu xuẩn của mình rồi - Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng ý tứ hắn muốn biểu đạt cũng đã truyền đạt đủ.

Mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Diệp, cười gượng gạo nói: "Cậu chắc chỉ đang nói đùa thôi nhỉ, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?" Giọng điệu Bàn Tử mang theo vài phần bất lực.

Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, hắn nhìn phong cảnh trước mắt, vẻ mặt trầm trọng nói với Bàn Tử: "Nơi này thật sự có cơ quan.

Đừng thấy vàng bạc châu báu ở đây có vẻ rất hấp dẫn mà nghĩ có thể tùy ý lấy đi." Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Vương Diệp, Bàn Tử gượng gạo lắc đầu, muốn phủ nhận lời Vương Diệp nói, kết quả không ngờ Vương Thiên đã đi tới.

Vương Thiên nhìn anh ta, vẻ mặt đầy đăm chiêu, không chút do dự nói: "Trong đầu anh đang nghĩ cái gì, chúng tôi đều nhìn thấy rõ mồn một, chẳng qua chỉ là muốn lấy tiền tài ở đây mà thôi, anh tưởng mọi người thật sự không hiểu sao?" Giọng điệu anh ta mang theo vài phần trêu chọc.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, anh ta xụ mặt xuống, một câu cũng không nói nên lời, không nhịn được khẽ thở dài.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, ánh mắt lóe lên vài phần ngưng trọng, không nhịn được nhắc nhở: "Đừng nói tôi chưa nhắc nhở anh, mọi người đều hiểu, dưới gầm trời này có ba loại tiền không thể lấy.

Mà anh cứ khăng khăng muốn lấy hết số tiền này đi, vậy thì tôi muốn bảo toàn mạng sống cho anh cũng không giữ được đâu." Vương Diệp cười hì hì nói.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Vương Thiên vội vàng gật đầu.

Tuy Vương Thiên và Bàn Tử đều tham tài như nhau, nhưng Vương Thiên con người này có giới hạn và nguyên tắc, chưa bao giờ đi lấy những thứ không thuộc về mình.

Chương 1197

Anh ta nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt trêu chọc, bỗng nhiên huýt sáo một cái, không đợi Bàn Tử phản ứng lại, liền trực tiếp mở miệng châm chọc: "Nói thật, hạng người như anh, nếu không phải vì gặp được Vương Diệp, có lẽ anh đã chết ở đây vô số lần rồi." Anh ta nói lời thật lòng, Bàn Tử nghe thấy thì sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy anh ta nói chuyện thẳng thắn như vậy, lại vỗ vai anh ta nói: "Được rồi, chúng ta chỉ là cho Bàn Tử một bài học nhỏ thôi, không cần nói khó nghe như vậy.

Tôi cũng không lợi hại đến thế, ngược lại những thứ này đều phải dựa vào sự tự giác của bản thân để bảo toàn mạng sống." Từng câu từng chữ nói ra, Bàn Tử sao có thể không hiểu ý của hắn?

Bàn Tử đứng bên cạnh không nói nửa lời, nhưng nhìn những thứ kia, anh ta sao có thể không động lòng.

Vẻ mặt anh ta đầy bất lực, không nhịn được khẽ thở dài.

Vương Diệp liếc Bàn Tử, bỗng nhiên nói như đùa: "Anh nếu thật sự thích thì cứ nhặt mấy thứ đó lên đi." Vương Diệp tỏ ra rất bình tĩnh.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, vẻ mặt có chút do dự, cuối cùng không chút do dự đi tới.

Nhưng anh ta còn chưa kịp nhặt mấy thứ đó lên, Vương Thiên đã vội vàng nói với anh ta: "Mau nhìn kìa, chỗ kia có con rắn!" Vẻ mặt Vương Thiên đầy lo lắng.

Lời vừa thốt ra, Bàn Tử trong nháy mắt sợ đến mức nhảy dựng lên, nhưng khi nghe thấy tiếng cười ầm ĩ của bọn họ, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Bàn Tử bất lực quay đầu nhìn những người này, nắm chặt nắm tay hét lớn: "Sao các người có thể làm chuyện quá đáng như vậy chứ?" Bàn Tử phẫn nộ nói, nhưng Vương Thiên lại từng bước đi tới.

Vương Diệp cũng đi qua, hai người nhìn nhau, rồi nhìn chằm chằm vào những thứ trước mắt, không nhịn được cảm thán: "Chúng ta đều hiểu, những miếng phỉ thúy và châu báu này trông có vẻ như đã chất đống ở đây rất lâu, nhưng thực tế độ ẩm trong không khí lại rất lớn." Điều đó có nghĩa là độc tố trên đó có thể đều đã bay hơi theo không khí ẩm ướt.

Cho dù bên trên không có cái gọi là độc tố, nhưng những vàng bạc châu báu này kỳ thực cũng sẽ biến đổi theo không khí ẩm ướt.

Cũng giống như những thanh đồng kia, tuy rằng thanh đồng là thứ đáng giá, nhưng cũng sẽ chẳng có ai nguyện ý mạo hiểm tính mạng để lấy nó ra.

Vương Diệp biết rõ những thứ này.

Nhưng hắn nhìn Bàn Tử trước mặt với vẻ ngưng trọng, Bàn Tử tên này dường như ngốc thật, mấy thứ này nghĩ kiểu gì cũng không thông.

Giờ đây, Vương Diệp nhắc nhở từng câu từng chữ, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Vẻ mặt Bàn Tử trở nên trầm trọng, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp với vẻ mệt mỏi, bỗng nhiên nói: "Tôi cảm thấy có một số chuyện còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng." Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp liếc Bàn Tử, trên mặt chỉ có một vẻ điềm đạm, hắn dứt khoát nói: "Tôi biết thứ anh muốn.

Những vàng bạc châu báu bên trong, không chỉ anh muốn, tôi nghĩ Vương Thiên cũng vô cùng khát khao, nhưng có một số thứ không đơn giản như vậy đâu." Nói đến đây, Vương Thiên cũng gật đầu.

Vẻ mặt Vương Thiên trầm trọng, anh ta nhìn đống vàng bạc châu báu này, mệt mỏi nói: "Lại có ai mà không thích mấy thứ này chứ?

Từ rất sớm tôi đã biết, ở cái chốn này là con đường phát tài, nhưng mà, chỉ cần sơ sẩy một chút cũng có khả năng bỏ mạng tại đây." Vẻ mặt Vương Thiên tràn đầy sự bất lực.

Vương Diệp gật đầu, hắn đi đến bên cạnh những miếng phỉ thúy, chỉ liếc nhìn một cái rồi lắc đầu, thu hồi ánh mắt, nói: "Mọi người nhìn kỹ chất lượng những miếng phỉ thúy kia đi." Nó không hoàn toàn thấu quang, ngược lại bên trong những miếng phỉ thúy đó, cho dù là tinh khiết trong suốt nhưng cũng ẩn chứa những thứ khác biệt, phảng phất như bên trong có chứa một số chất liệu cực kỳ đặc thù.

Trông giống như máu, nhưng nhìn kỹ lại giống như màu hồng nhạt, không ai có thể giải thích rõ những thứ này là gì.

Nhưng Vương Diệp lại hiểu, thứ này khẳng định không đơn giản.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu, đối với những thứ này dường như cũng đã bắt đầu kiềm chế ham muốn.

Trương Khởi Linh và Thiên Chân đi tới, nhìn hai người trước mắt cười cười.

Thật không ngờ, Vương Diệp chỉ dăm ba câu đã trực tiếp dập tắt ý niệm của Bàn Tử.

Đối với việc này, bọn họ cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng khi Vương Diệp dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt hắn cũng mang theo vài phần cổ quái, hắn nhìn chằm chằm người bên cạnh, không nhịn được nói: "Trên người mọi người có mặt nạ không?

Hoặc là khăn che mặt, mau quấn kín vào, đừng hít vào quá nhiều không khí." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người đều gật đầu.

Bàn Tử vội vàng lôi khăn tay của mình ra.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái rồi tiếp tục đi.

Vẻ mặt bọn họ đầy cẩn trọng.

Trong lúc di chuyển, Vương Thiên nhìn Vương Diệp tò mò hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?" Vương Diệp chỉ vào hoàn cảnh xung quanh, sau đó không chút do dự giải thích: "Nói kỹ cho mọi người biết, không khí ở nơi này quá ẩm ướt, ai cũng không xác định được bên trong sẽ có thứ gì.

Bao gồm cả tạp chất trong không khí liệu có gây ảnh hưởng đến cơ thể chúng ta hay không." Những thứ này đều là ẩn số.

Cho nên Vương Diệp hy vọng bọn họ có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt để ứng đối, chứ không phải hoảng loạn đi xử lý rắc rối.

Nghe Vương Diệp nói, Vương Thiên gật đầu.

Nhưng khi bọn họ tiếp tục đi sâu vào trong, vẻ mặt ai nấy đều mang theo vài phần ngưng trọng nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Trong hốc mắt Vương Thiên thoáng qua vẻ mệt mỏi, anh ta bỗng nhiên nói với Vương Diệp: "Thực ra ý của cậu tôi đều hiểu, nhưng mà, tôi trước đây đi nam sấm bắc, bất kể nơi nào tôi cũng từng đi qua, tôi cái gì cũng từng kiến thức..." Vương Thiên còn chưa nói hết câu, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Có những thứ không thể đánh đồng với nhau được.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, tuy không nói ra lời nhưng ánh mắt đã biểu rõ tất cả.

Lúc này Vương Thiên quả quyết im lặng, không nói thêm một câu nào nữa.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Vương Thiên, vỗ vai anh ta, không chút do dự nói: "Đừng có nghi ngờ quyết định của Vương Diệp, tôi nói cho cậu biết những thứ đó cậu sớm muộn gì cũng hiểu thôi." Bàn Tử hất cằm, vẻ mặt đầy đắc ý và cao ngạo, cứ như thể chuyện này là do anh ta đề xuất vậy.

Mọi người thấy anh ta như thế, nhất thời đều dở khóc dở cười lắc đầu, không biết nên biểu thái thế nào.

Ngay khi mọi người còn đang suy nghĩ về chuyện này, không ngờ phía trước bỗng nhiên có một cái bóng vụt qua.

Trương Khởi Linh bắt gặp được, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Vương Diệp, dứt khoát nói: "Chỗ đó có người." Giọng điệu anh mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Sở dĩ xác định là người chứ không phải cái bóng là vì Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng hít thở của hắn.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói vậy, vẻ mặt có chút phức tạp, sau đó dỏng tai nghe ngóng một chút, chỗ đó quả thực có tiếng hít thở khe khẽ.

Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt tràn đầy sự cổ quái.

Chưa kịp nói gì, lúc này Bàn Tử đã sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Bàn Tử trợn to mắt nhìn Vương Diệp, lại nhìn Trương Khởi Linh, sau đó thần tình phức tạp hỏi: "Thế là thế nào?

Không phải là có vấn đề lớn đấy chứ?" Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự lo lắng và căng thẳng.

Câu hỏi thốt ra từ miệng anh ta chỉ nhận được sự trấn tĩnh của Vương Diệp.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh nhìn nhau, hai người bình tĩnh nói: "Chắc sẽ không có vấn đề lớn đâu." Hai người bọn họ biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Lúc này Vương Diệp từng bước đi về hướng đó.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp đầy lo lắng, không nhịn được nói với hắn: "Cậu nhất định phải cẩn thận một chút." Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Trong quá trình đi tới, Vương Diệp cũng nghe thấy chỗ đó có âm thanh rất nhỏ, dường như có người đang cử động.

Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần bất lực.

Bàn Tử cũng nghe thấy âm thanh này.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, quả quyết rút chủy thủ của mình ra đi theo, vẻ mặt đầy sự nghiêm cẩn.

Anh không muốn Vương Diệp xảy ra bất cứ chuyện gì, cho nên anh phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Kết quả không ngờ Trương Khởi Linh vừa mới đi tới, Vương Diệp dường như đã nhìn thấy hắn.

Vương Diệp quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Chỉ nhìn thấy một màn tối đen, nhưng hắn lại không chút do dự bật đèn pin lên bảo Trương Khởi Linh quay về.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó hiểu.

Trương Khởi Linh đứng sau lưng Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến bất kỳ ai, hắn đi rất nhanh.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cố chấp như vậy, lại vội vàng nói với Trương Khởi Linh: "Anh đừng đi cản trở Vương Diệp, Vương Diệp người này vốn dĩ tính cách đã như vậy rồi, chúng ta nên hiểu cho cậu ấy, chứ không phải quấy rầy cậu ấy như thế này." Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng anh ta chỉ nhận được sự bình tĩnh của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn về phía xa, vẻ mặt điềm đạm, không nhịn được nói với Bàn Tử: "Tuy rằng chúng ta xác thực không nên quấy rầy, nhưng mà..." Hắn còn chưa nói hết câu, Bàn Tử đã nhíu mày, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Trong khi anh ta còn chưa nghĩ thông, lúc này Vương Diệp không chút do dự nhìn chằm chằm về hướng đó nói: "Ai ở chỗ đó?

Ra đây nói chuyện với tôi được không?" Vương Diệp tò mò nói: "Tôi không có ác ý." Nói đến đây, Vương Diệp lại vội vàng bổ sung một câu, dường như lo lắng đối phương sẽ đề phòng mình, cho nên thái độ của Vương Diệp đối với hắn cực kỳ cẩn thận dè dặt.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt đối phương trở nên có chút khó coi.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút do dự hỏi: "Anh đến nơi này bao lâu rồi?

Anh là người sống chứ?

Tại sao lại ở chỗ này?

Anh có thức ăn không?" Vương Diệp tò mò hỏi han, kết quả không ngờ khi câu hỏi của hắn vang lên bên tai, người kia cũng nhảy ra.

Vẻ mặt đối phương mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Khi hắn lao đến trước mặt Vương Diệp, Vương Diệp bật đèn pin trong tay lên, cũng lộ ra ba khuôn mặt quen thuộc.

Chương 1198

Sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi, hắn nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mắt, trong mắt viết đầy sự ghét bỏ và bất lực, hắn lắc đầu, không kìm được hỏi: "Sao ông lại ở chỗ này?" Cừu Nhất Tuần đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, vẻ mặt có chút gượng gạo, sau đó nhìn những người trước mắt, lại đầy vẻ căng thẳng giải thích: "Mọi người mãi không quay lại, cho nên tôi tò mò, hơn nữa tôi lo lắng cho mọi người, tôi liền qua đây tìm mọi người, kết quả không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này." Vẻ mặt ông ta đầy sự cẩn trọng.

Lời giải thích này vừa thốt ra, Vương Diệp lập tức cười lên, không chỉ Vương Diệp cười, ngay cả Bàn Tử cũng cười ha hả, tất cả mọi người cũng vậy.

Vương Thiên nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu, vỗ vai Cừu Nhất Tuần, không chút do dự nói: "Thôi đi, ông đừng có nói mấy lời này.

Lúc tôi xuống tìm người, các người vẫn còn đang ngồi trên con thuyền kia kìa, bây giờ ông giải thích mấy thứ này căn bản chẳng ai tin đâu." Vẻ mặt Vương Thiên đầy sự mất kiên nhẫn, lời nói khinh miệt thốt ra từ miệng anh ta khiến Cừu Nhất Tuần đỏ mặt tía tai.

Cừu Nhất Tuần lắc đầu, trên mặt viết đầy sự cố chấp, ông ta hy vọng Vương Diệp có thể tin tưởng mình, nhưng cái bộ dạng ông ta thể hiện ra thật sự rất buồn cười.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, dở khóc dở cười nói: "Được rồi, đừng nghĩ đến mấy chuyện này nữa.

Ông hả?

Cũng đừng giải thích với tôi ông từ đâu tới, tôi cũng không muốn nghe, dù sao chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước là được." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, đối với Cửu Nhất Tuần, cậu không có quá nhiều sự quan tâm, bao gồm cả những gì hắn đã trải qua trước đó.

Tuy nhiên, Vương Diệp vừa dứt lời, sắc mặt Cửu Nhất Tuần liền trở nên cực kỳ khó coi, cảm xúc của hắn trở nên bạo tháo lạ thường.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Sao các người có thể như vậy hả?

Tôi vừa mới thật sự thoát ra từ hang hùm đấy, tại sao các người chưa bao giờ chịu quan tâm tôi thế?

Các người không biết tôi vừa gặp phải cái gì đâu!" Hắn vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, cái điệu bộ lý sự hùng hồn đó của Cửu Nhất Tuần khiến Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười.

Giờ phút này, Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Cửu Nhất Tuần trước mặt, thần tình thản nhiên mở miệng nói: "Anh đã trải qua những gì?

Tôi đúng là không rõ, nhưng tôi biết, nếu không phải vì anh, đám người nhà họ Uông sẽ không tìm đến tôi, mà quan hệ giữa tôi và nhà họ Uông cũng sẽ không dây dưa không rõ như vậy." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, lời của cậu vừa nói ra, sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên có chút lúng túng.

Chuyện này đúng là hắn làm không đúng, hắn sờ sờ mũi.

Hắn chuẩn bị xin lỗi Vương Diệp, kết quả không ngờ lời xin lỗi còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Vương Diệp đã ra hiệu cho hắn im lặng.

Vương Diệp nhìn hắn, trên mặt chỉ có vẻ phức tạp, sau đó không chút do dự mở miệng nói: "Mấy thứ này ấy à, không cần nói với tôi."

Dù sao bọn họ đi suốt chặng đường này cũng gặp không ít rắc rối.

Kết quả không ngờ Cừu Nhất Tuần, cái tên này lại không chịu thôi, cứ nằng nặc kéo tay Vương Diệp lải nhải không ngừng.

Bọn họ khi đó ngồi trên chiếc thuyền kia, theo dòng nước chảy càng ngày càng xiết, bọn họ cũng dần dần nhìn thấy vách đá trên đỉnh đầu.

Hóa ra bốn bề nơi này đều được làm bằng đá, phía trên đỉnh đầu căn bản không phải là lối ra duy nhất.

Đến mức lúc đó Cừu Nhất Tuần cùng mọi người đều tuyệt vọng rồi.

Sau đó Cừu Nhất Tuần hết cách, chỉ có thể vỗ mạnh vào mấy vách đá kia, ý đồ tìm kiếm lối ra khác.

Kết quả không ngờ một con sóng đánh tới.

Ngay sau đó, Cừu Nhất Tuần bị cuốn xuống dưới, hắn cứ tưởng mình bị quái vật bắt đi.

Lúc đó hắn sợ tới mức khóc lóc om sòm, ở trong nước cũng cực kỳ sợ hãi, kết quả không ngờ, trôi nổi chìm nổi trong nước một hồi, hắn cư nhiên nhìn thấy lối đi kia, sau đó liền nhanh chóng bơi qua.

Hắn cũng chẳng quan tâm mình có sống nổi hay không, dù sao hắn chỉ biết, nếu mình thật sự quay lại trên chiếc thuyền kia, ước chừng cũng là một con đường chết.

Còn không bằng buông tay đánh cược một lần, đi vào trong lối đi kia, có lẽ như vậy mới là lựa chọn chính xác.

Khi giải thích những lời này, khuôn mặt hắn tràn đầy sự căng thẳng.

Hắn sợ Vương Diệp và những người khác không tin, sau đó lại vỗ ngực thề thốt đảm bảo.

Nhưng những lời đó của hắn nói ra, trên mặt mọi người chỉ có một vẻ chán chường.

Bọn họ liếc Cửu Nhất Tuần một cái, sau đó che miệng, vẻ mặt đầy khinh miệt nói: "Thôi đi, đừng nói mấy lời đó nữa." Bọn họ tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Cửu Nhất Tuần nghe bọn họ nói, lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt bọn họ, nhất thời, tâm trạng trở nên nặng nề lẫn lộn.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, nghĩ nghĩ, không chút do dự túm lấy tay Vương Diệp nói: "Cậu chắc chắn là tin tôi mà, tuy tôi làm nhiều chuyện không nên, nhưng thực tế thì lòng tôi thành thật lắm, tôi luôn hướng về cậu, cậu nên hiểu rõ chứ." Cửu Nhất Tuần lải nhải nói mãi, nhiên những lời này vang lên bên tai, nhận lại chỉ là sự bất lực của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Cửu Nhất Tuần, trong ánh mắt mang theo vài phần mệt mỏi, cậu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vỗ vỗ vai Cửu Nhất Tuần, không chút do dự nói: "Tấm lòng anh đúng là thành thật, nhưng thế thì sao nào?

Chúng ta hiện tại phải tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện anh gặp phải." Nếu không phải vì Cửu Nhất Tuần gọi đám người nhà họ Uông tới, thái độ của Vương Diệp đối với hắn cũng không đến nỗi tệ hại như vậy.

Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn một màn trước mắt.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần tiếu ý, hắn che miệng, nhịn không được cười trộm, đồng thời nhìn Cửu Nhất Tuần trực tiếp châm chọc: "Đã làm ra mấy chuyện buồn nôn như thế rồi, còn hy vọng mọi người tha thứ cho anh, anh lấy đâu ra cái mặt dày thế hả?

Tôi nói cho anh biết, từ lúc anh hợp tác với đám người nhà họ Uông kia, tình cảm của chúng ta đã cắt đứt sạch sẽ rồi." Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, lời này từ miệng hắn thốt ra khiến Cừu Nhất Tuần đau khổ.

Cừu Nhất Tuần trông có vẻ bất lực, nhưng Vương Diệp lại chẳng có mấy dao động...

Vương Diệp nhìn lối đi trước mặt, sau đó dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Có điều, hiển nhiên là sự nhếch nhác trên người Cừu Nhất Tuần là thật.

Bộ dạng kia thoạt nhìn ít nhiều có chút đáng thương, hơn nữa đầu bù tóc rối, cộng thêm quần áo trên dưới toàn thân đều ướt sũng, nhìn qua cũng không giống đang lừa người, nhưng Vương Diệp lại không quan tâm.

Tuy nhiên, Cừu Nhất Tuần lại đi đến bên cạnh Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, hắn không chút do dự mở miệng nói: "Tôi thừa nhận chuyện tôi làm đúng là không bằng heo chó, nhưng các người cũng nên cho tôi một cây đuốc nhỏ để tôi hong khô quần áo chứ, không thì tôi ốm mất, lúc đó là xong đời." Hắn cũng không dám mơ tưởng Vương Diệp sẽ cứu mạng mình, chỉ là muốn cố gắng sống sót.

Ở thời khắc như này hắn cũng hiểu, ngoại trừ bản thân có thể tự cứu mình ra, cũng chẳng ai cứu nổi mạng mình.

Trên mặt hắn mang theo vài phần sầu não, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, nghĩ nghĩ, không chút do dự gật đầu.

Vương Diệp đưa đuốc cho hắn, nhưng nhìn Cừu Nhất Tuần trước mắt, Vương Diệp cũng không hề kiêng dè nói thẳng: "Cầm lấy cây đuốc này rồi thì lát nữa đừng có tìm bọn tôi nữa." Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

Cừu Nhất Tuần nghe lời cậu nói, sắc mặt trở nên cực kỳ sầu khổ, sau đó lại quỳ bên cạnh sống chết không đồng ý.

Tư thái mà Cừu Nhất Tuần thể hiện ra quả thực khiến người ta thấy đáng thương, nhưng Vương Diệp lại không có mấy dao động.

Vương Diệp chỉ nhìn mọi người bên cạnh mình, sau đó cười nói với bọn họ: "Đám người chúng ta thoạt nhìn cũng chẳng giống người tốt lành gì nhỉ!" Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần chỉ còn một mảng vô vọng, hắn ôm ngực, sau đó trực tiếp quỳ trên mặt đất kêu gào đau khổ.

Hắn ở chỗ đó không ngừng lải nhải.

Những chuyện buồn phiền, bao gồm cả những chuyện khiến người ta cảm thấy bất lực, toàn bộ đều bị hắn kể lể ra hết, hắn tưởng làm như vậy có thể nhận được sự thương hại của những người này.

Nhưng lời của hắn nói ra, nhận lại chỉ có sự khinh thường của Vương Diệp.

Những người khác đều là nhìn sắc mặt Vương Diệp mà hành sự, thấy biểu cảm của Vương Diệp như vậy, bọn họ cũng sẽ không nói thêm lời nào khác.

Đặc biệt là Bàn Tử, Bàn Tử lại càng cậy thế Vương Diệp mà khinh miệt tên này.

Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Cừu Nhất Tuần, túm lấy cổ áo hắn, nhìn tên này với vẻ mặt đầy không kiên nhẫn: "Đừng có ở đây làm phiền nữa, bọn tôi không muốn nhìn thấy anh, anh bây giờ mau ngậm miệng lại cho tôi, nếu không tôi ném anh xuống đấy." Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào cơ quan phía sau mình, trên mặt tràn đầy vẻ cao ngạo.

Lời hắn nói ra khiến sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương bị dọa đến mức toàn thân phát run, trên mặt viết đầy sự sợ hãi.

Trong khi tay hắn đang run rẩy, Bàn Tử liếc hắn một cái, lại nhìn Vương Diệp bên cạnh mình.

Bàn Tử giống như tên tay sai nịnh thần vậy, làm chuyện gì hình như cũng muốn thỉnh thị Vương Diệp một chút.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử lại tỏ ra cực kỳ bình thản, không có biến hóa cảm xúc gì lớn.

Bởi vì Cừu Nhất Tuần cứ khăng khăng muốn đi theo bọn họ, cho nên Vương Diệp cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu, để Cừu Nhất Tuần đi theo phía sau.

Nhưng Vương Diệp sẽ không làm thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Sẽ không giống như trước kia đi kiểm tra những cơ quan đó, thậm chí là bảo vệ Cừu Nhất Tuần, những gì cậu có thể làm chính là cố hết sức mình, đưa những người khác rời đi.

Cừu Nhất Tuần thấy thái độ của Vương Diệp lạnh lùng như vậy, hắn cũng nhịn không được khẽ thở dài, sau đó đi đến bên cạnh Vương Diệp hạ thấp giọng nói: "Chẳng lẽ cậu đối với đồ vật bên trong, thật sự một chút hứng thú cũng không có sao?" Hắn tò mò hỏi.

Trong ánh mắt hắn viết đầy vẻ phức tạp, dường như chỉ cần Vương Diệp gật đầu, thừa nhận mình có hứng thú, tiếp theo Cừu Nhất Tuần sẽ đại triển thân thủ.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhất thời cũng khẽ thở dài một hơi, đại khái là hiểu mình sẽ không thành công.

Trong thời khắc này, Cửu Nhất Tuần cũng nhịn không được khẽ thở dài, hắn ủ rũ cụp đuôi, nhìn Vương Diệp trước mắt, đáy mắt lóe lên sự thất vọng nặng nề.

Hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng nói với Bàn Tử: "Vào thời nhà Minh nhà Thanh, trong dân gian vẫn luôn lưu truyền một câu chuyện, bây giờ tôi nói ra có thể các anh không tin, nhưng tôi nói cho các anh biết, bản đồ của tôi, còn cả vị trí hiện tại chúng ta đang đứng, bao gồm cả nơi tiếp theo sẽ đi tới..." Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại, trên mặt tràn đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt đầy tò mò.

Bàn Tử có chút không hiểu thứ hắn muốn diễn đạt.

Nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy, những thứ hắn sắp nói tiếp theo chắc chắn có liên quan đến tiền tài, vừa nghĩ đến chuyện này, hắn liền nhịn không được mà suy nghĩ.

Bàn Tử kích động vì chuyện này, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần cẩn thận: "Anh đừng có nói mấy lời đó với tôi, tôi không muốn nghe, tôi đối với mấy thứ này một chút hứng thú cũng không có." Bàn Tử hất cằm, vẻ mặt lạnh lùng nói, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc qua.

Vương Thiên nhìn hắn một cái, lập tức nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Vương Thiên che miệng, cười cười.

Không chỉ Vương Diệp biết suy nghĩ trong lòng hắn, ngay cả những người khác cũng đều nhìn thấu rồi.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ chỉ cười lắc lắc đầu, không bình luận quá nhiều, hiện giờ bọn họ cũng đang đợi Cửu

Nhất Tuần khai báo tình huống nơi này.

Cừu Nhất Tuần nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn biết sự chú ý của Bàn Tử đã đặt lên người mình, hắn nghĩ nghĩ, không chút do dự nói với Bàn Tử: "Ở nơi này cất giấu bí mật thực sự là quá nhiều, tôi sợ tôi khai báo hết mọi chuyện ra, cậu có thể sẽ không chấp nhận nổi." Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy sự nghiêm túc.

Từng câu từng chữ này nói ra, nháy mắt khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, Bàn Tử nhíu mày, nhìn Cừu Nhất Tuần, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Mà ngay lúc này, Cừu Nhất Tuần hạ thấp giọng, không chút do dự nói: "Thứ đó chỉ cần chúng ta tìm được, không chỉ giá trị liên thành, quan trọng nhất là nó có thể khiến người ta kéo dài tuổi thọ, loại đồ vật này là bảo vật không thể cầu mà có được." Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy hưng phấn, Bàn Tử nghe lời hắn nói, trên mặt lộ ra vài phần kích động, hắn bị dỗ đến ngẩn ngơ.

Chương 1199

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức bật cười.

Giờ phút này Vương Diệp lắc đầu, chỉ cảm thấy Bàn Tử tên này có chút ngốc nghếch.

Trong lúc cậu đang cười nhạo Bàn Tử, Bàn Tử liếc Vương Diệp một cái, trên mặt mang theo vẻ mười phần qua loa: "Con người đối với mấy thứ này vốn dĩ luôn có sự theo đuổi, đây là chuyện bình thường, cậu không thể cười nhạo tôi như vậy được." Bàn Tử nói như thật, nhưng lời của hắn nhận lại chỉ là sự cười nhạo của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Vương Thiên đứng bên cạnh, lẳng lặng nghe, trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần tiếu ý.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, phát hiện tất cả mọi người đều đang cười, Bàn Tử nhíu mày, nhìn chằm chằm những người này nghĩ nghĩ, không chút do dự mở miệng hỏi: "Sao các người đều đứng đó cười nhạo thế hả?

Chẳng lẽ đều không tin sao?" Bàn Tử tò mò nói, đồng thời ánh mắt hắn cũng rơi vào trên người Cừu Nhất Tuần, trong mắt lóe lên vài phần sắc bén, hắn bỗng nhiên vỗ vỗ vai Cừu Nhất Tuần, không chút do dự nói: "Đừng bảo là tôi không cảnh cáo anh nhé, về chuyện này, nếu anh dám lừa gạt tôi, hoặc là chơi xỏ tôi, tôi chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu." Lời hắn vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu phủ nhận, trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ bất lực, hắn nhìn Bàn Tử, thần tình hoảng hốt mở miệng nói: "Bàn gia ngài uy danh thế nào, tôi hiểu rõ mà, ngài nhìn cái gan này của tôi xem, tôi dám làm chuyện như vậy sao?

Tôi còn hận không thể cung phụng ngài lên ấy chứ." Cừu Nhất Tuần chiến chiến căng căng nói, từng câu từng chữ này nói ra, khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút cổ quái.

Bàn Tử nhíu mày.

Luôn cảm thấy chỗ nào đó có chút không đúng lắm, nhưng hắn lại không nói lên được, hắn nghĩ nghĩ, không chút do dự lắc đầu, không so đo quá nhiều với Cừu Nhất Tuần nữa.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng bật cười, cậu nhịn không được mở miệng nói với Bàn Tử: "Đừng bảo là tôi chưa nhắc cậu nhé, nếu những thứ Cừu Nhất Tuần nói có chỗ giấu diếm, tiếp theo cậu sẽ thua đến cái quần cũng không còn đâu." Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, sắc mặt Bàn Tử liền trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Đừng có nói mấy lời xui xẻo đó nữa." Cừu Nhất Tuần tuy rằng không đáng tin lắm, nhưng Bàn Tử biết cái tên này không có lợi thì không dậy sớm, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới nơi này, Ngọc Giao Long mà hắn nói chắc chắn là có tồn tại.

Hắn nếu thật sự dám trước mặt nhiều người như vậy mà nói dối, nói ra những lời lẽ như thế, vậy thì hắn chắc chắn là sai lầm rồi.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cao ngạo.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của hắn, trên mặt Cừu Nhất Tuần lóe lên vài phần sầu não.

Giờ phút này Cừu Nhất Tuần nhíu mày, đánh giá xung quanh, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp.

Trong lúc Cừu Nhất Tuần đang nhìn chăm chú tứ phía, Bàn Tử nhìn hắn, Bàn Tử bỗng nhiên thúc giục hắn đi về phía trước, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Hắn hiện tại đang nôn nóng muốn lấy được thứ kia.

Nhưng Cừu Nhất Tuần cũng không biết lộ tuyến cụ thể ở đây, dù sao con đường này hắn cũng là chó ngáp phải ruồi mà đi vào, trước mắt nhìn Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần cười gượng gạo, hiển nhiên là đang ra hiệu để Vương Diệp dẫn đường, dù sao Vương Diệp đi phía trước, cho dù có nguy hiểm, Vương Diệp mới có thể giải quyết ngay lập tức.

Tư thái mà Cừu Nhất Tuần thể hiện ra khiến người ta cảm thấy có chút chán ghét, mọi người nhíu mày, liếc hắn một cái, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là thu hồi ánh mắt.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, bỗng nhiên cười nhướng mày với hắn, sau đó nhìn hắn nói: "Anh đang cười cợt nhả với ai đấy?

Tưởng anh làm ra cái bộ dạng này thì mọi người đều có thể chấp nhận anh sao?" Vương Diệp nói lời nói thật, Cừu Nhất Tuần nghe thấy thì sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng trắng bệch.

Hắn vội vàng lắc đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy khủng hoảng giải thích: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy quan hệ giữa chúng ta cũng không tệ lắm." Hắn cảm thấy mình có thể tạo mối quan hệ tốt với những người này, cho nên nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt hắn mang theo vài phần cẩn thận và thành khẩn, thoạt nhìn là thật tâm thật ý.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái rồi thu hồi ánh mắt, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, cậu nhìn chằm chằm Bàn

Tử, không chút do dự nói: "Cậu muốn đi cùng hắn thì đứng cùng một chỗ với hắn đi, đừng có đứng bên cạnh bọn tôi, còn nữa hai người các cậu ấy à, cũng coi như là ngưu tầm ngưu mã tầm mã." Vương Diệp tuy nói những lời này là đang âm dương quái khí trào phúng, nhưng câu nào cũng là thật, Bàn Tử nghe thấy thì sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt viết đầy vẻ hoảng sợ, dường như không ngờ Vương Diệp sẽ làm chuyện như vậy, nhưng Vương Diệp lại không thèm để ý đến hắn.

Cửu Nhất Tuần nghĩ nghĩ, quả quyết lùi về sau vài bước, sau đó nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt đầy vẻ thể thiết nói: "Ở cùng một chỗ với Vương Diệp là được rồi, không cần lo cho tôi, tôi có thể tự sinh tự diệt." Trên mặt hắn tràn đầy vẻ nghiêm túc, nhưng Bàn Tử nghe lời hắn nói lại trợn trắng mắt, sau đó cố ý ngay trước mặt Vương Diệp mở miệng nói: "Anh ở đây giả vờ cái gì chứ?

Ai mà không biết lòng lang dạ thú của anh?

Anh ở chỗ tôi chơi chiêu này vị chi là quá ấu trĩ rồi đi?" Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, nói xong câu này liền lập tức cười hì hì đi tới.

Bộ dạng đó của Bàn Tử thoạt nhìn thật sự rất tiện đòn.

Nhưng cũng chẳng có ai đi chỉ trích Bàn Tử, dù sao Cửu Nhất Tuần, cái tên này vốn dĩ là đáng đời.

Lúc trước khi bọn họ nhảy xuống từ trên thuyền, căn bản không có một ai nghĩ tới chuyện qua cứu người.

Bọn họ chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân, hiện tại, ở thời khắc như này gặp rắc rối rồi, Cửu Nhất Tuần lại chủ động dán cái mặt lên, cho dù là mặt nóng, thì thế nào chứ?

Bọn họ bắt buộc phải để ý tới sao?

Trong thời khắc này, Bàn Tử biết chuyện mình nên làm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, chỉ cần Vương Diệp ra lệnh một tiếng, Bàn Tử đều biết Vương Diệp muốn làm những gì, hắn giơ đèn pin và đuốc lên.

Hắn cẩn thận từng li từng tí soi đường ở phía trước, đồng thời cũng cố ý đá văng mấy hòn đá vụn ra, hắn nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: "Cậu cẩn thận một chút, lúc đi đường đừng để va quệt vào đâu." Một câu nói đầy vẻ quan tâm của Bàn Tử nói ra, chọc cười không chỉ mỗi Vương Diệp, ngay cả những người khác cũng đều bật cười.

Bọn họ lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp.

Lúc này Vương Thiên lại càng đứng ra, nói: "Ở khoản này đúng là không ai chơi lại cậu." Trong ngữ khí của Vương Thiên mang theo vài phần hưng phấn, lời Vương Thiên nói ra khiến Bàn Tử nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra vài phần quái dị, hắn không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử vẫn là vẻ mặt đầy quan tâm.

Vương Diệp không từ chối sự giúp đỡ này của hắn, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, cậu quả thực cần những thứ này.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần tiếu ý, cậu nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó trong lúc Bàn Tử đi về phía trước, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm con đường trước mặt.

Bên cạnh quả thực chất đống không ít vàng bạc châu báu, có điều vì Vương Diệp đã nhắc nhở, cho nên không có một ai đi nhặt lấy, ngay cả Vương Thiên cũng như thế, Vương Thiên đối với mấy thứ này cực kỳ hứng thú.

Nhưng hiện tại cảnh cáo của Vương Diệp đều đã đến mức này rồi, Vương Thiên làm sao còn có thể đi nhặt mấy thứ này lên chứ.

Vương Thiên một bên đi theo Vương Diệp, một bên nhìn hoàn cảnh bốn phía, trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần tiếu ý.

Hắn đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu mở miệng nói với Vương Diệp: "Cậu có cảm thấy nơi này trông hơi kỳ lạ không?" Hắn vừa nói vừa chỉ vào con đường trước mặt, dù sao ở chỗ giữa kia có không ít cái bóng, thoạt nhìn không có lay động, hơn nữa cũng không có phập phồng, hẳn là chỉ là mấy cái cột bình thường.

Nhưng hắn nghĩ không thông, tại một lối đi như này, tại sao lại có cột trụ tồn tại, hơn nữa còn là đặt ở giữa đường.

Hắn có chút nghĩ không thông.

Lời hắn vừa nói ra, Cừu Nhất Tuần liền vội vàng đi tới, trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp, lại nhìn Vương Thiên, vẻ mặt đầy bất lực mở miệng nói: "Có khả năng là cơ quan đấy, mọi người cẩn thận một chút, tôi cảm giác nơi này không đơn giản như vậy đâu." Trong ngữ khí Cừu Nhất Tuần mang theo sự cẩn trọng.

Nhưng lời nhắc nhở của hắn nói ra lại chẳng có ai coi là chuyện to tát.

Giờ phút này Vương Thiên cũng chỉ khẽ cười cười, ngay sau đó tiếp tục đi về phía trước, còn tỏ ra lơ đễnh.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng nhíu mày, trong mắt viết đầy oán niệm và bất mãn, không ngờ tên này sẽ đối xử với mình như vậy.

Phải biết rằng, trước kia, Vương Thiên chính là đàn em của hắn, Vương Thiên chưa bao giờ dám không tôn trọng hắn, nhưng bây giờ Vương Thiên cư nhiên dám làm ra loại hành vi này.

Hắn đối với chuyện này vô cùng tức giận, nhưng hiện tại người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hắn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt đi theo sau lưng những người này.

Hắn cười tươi rói, nhưng không có một ai để hắn vào mắt, hơn nữa mọi người đều trực tiếp phớt lờ điểm này của hắn, tuy rằng khiến Cừu Nhất Tuần cảm thấy bất mãn.

Nhưng Cừu Nhất Tuần nghĩ nghĩ, vẫn là lựa chọn dung nhẫn, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt có chút bất lực.

Tư thái đó của Cừu Nhất Tuần nhận lại chỉ là sự khinh miệt của Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu, cậu nhìn chằm chằm con đường trước mặt.

Trên mặt cậu mang theo vài phần phức tạp, lúc này Bàn Tử cũng sán lại gần, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy cẩn thận và căng thẳng đưa ra gợi ý: "Tôi nếu đoán không sai, con đường trước mặt chắc chắn là có vấn đề, còn có chỗ giữa đường kia, tại sao lại có một cái cột như vậy chứ, chắc chắn là vì có cơ quan." Nói đến đây, trên mặt hắn mang theo vài phần hưng phấn, hắn vẻ mặt đầy khẳng định nói với Vương Diệp, chỉ thiếu nước chưa vỗ ngực bảo đảm, bởi vì Bàn Tử không xác định những gì mình nói có phải là thật hay không, cho nên Bàn Tử không dám trực tiếp vỗ ngực bảo đảm, hắn chỉ có thể nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mang theo vài phần tiếu ý.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ qua loa, giờ phút này Vương Diệp quay đầu nhìn mọi người bên cạnh mình, Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói với bọn họ: "Trong lòng các người có suy nghĩ gì không?" Vương Diệp tò mò hỏi thăm, đối mặt với câu hỏi này của Vương Diệp, trên mặt mọi người lóe lên vài

phần phức tạp.

Giờ phút này Trương Khởi Linh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lắc đầu, lúc anh cầm hòn đá vụn trong tay ném qua đó, bên trên không có bất kỳ động tĩnh gì, hơn nữa chỗ đó là làm bằng đá phiến, thoạt nhìn cũng không giống nơi có thể đặt cơ quan.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, hắn đã nhận ra con đường phía trước là thứ gì, nhưng hiện tại hắn không nhắc nhở.

Bởi vì hắn có bí mật đang giấu giếm những người này, hắn quả thực là muốn qua nơi này tìm con Giao Long kia, nhưng điều này cũng không đại biểu hắn phải để lộ hết thảy mọi thứ ra.

Vừa nghĩ đến những gì mình đang gánh vác trên người, ánh mắt Cừu Nhất Tuần lại trở nên cực kỳ nặng nề, đồng thời một vài tâm tư nhỏ bắt đầu dâng lên.

Đó là bởi vì hắn biết những thứ kia tuyệt đối không thể để người khác biết được.

Mấy tên này một khi biết được, sự việc chắc chắn sẽ trở nên đặc biệt nghiêm trọng.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút cổ quái, Cừu Nhất Tuần nhịn không được khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, bỗng nhiên mở miệng nói với Cừu Nhất Tuần: "Anh có suy nghĩ hay chủ ý gì hay ho không?" Vương Diệp tò mò hỏi, đối mặt với câu hỏi này của Vương Diệp, hắn tỏ ra hoàn toàn không biết gì. "Tôi không có." Cừu Nhất Tuần trực tiếp lắc đầu, vừa rồi hắn thể hiện ra trước mặt mọi người vẫn là cung cung kính kính khách khách khí khí, bất kể là cái gì hắn cũng sẽ trả lời.

Thậm chí là đưa ra một đáp án da dáng ra hình, nhưng hiện tại tư thái mà Cừu Nhất Tuần thể hiện ra, giống như sự không liên quan đến mình, treo lên thật cao.

Hắn trở mặt quá nhanh, đến mức mọi người đều có vài phần ý kiến với hắn, Vương Diệp cũng không ngoại lệ, Vương Diệp nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt mang theo vài phần tiếu ý.

Cậu gật đầu, không nói thêm gì khác.

Nhưng trong lúc bọn họ đang do dự không quyết ở đây, Bàn Tử đi ở phía trước, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần kích động, hắn đẩy cánh tay Vương Diệp, không chút do dự nói: "Chúng ta đừng do dự nữa, mau chóng xuất phát thôi, chúng ta hiện tại nhất định phải xuyên qua nơi đó, nếu không lãng phí nhiều thời gian ở đây như vậy cũng chẳng có tác dụng gì." Bàn Tử sốt ruột nói, hắn vừa nói vừa sải bước về phía trước, hắn thoạt nhìn khí vũ hiên ngang, hơn nữa không sợ trời không sợ đất.

Mọi người cứ đứng ở phía sau, lẳng lặng nhìn, trên mặt bọn họ mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Sở dĩ bọn họ không muốn qua đó là vì bọn họ sợ hãi.

Đương nhiên, cũng là vì Bàn Tử, con người này vốn dĩ thích tìm đường chết (tác tử), cho nên bọn họ đã sớm quen rồi.

Bàn Tử đi được vài bước, chú ý tới phía sau mình không có ai, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự chấn kinh.

Bàn Tử quay đầu nhìn chằm chằm đám người phía sau, trên mặt viết đầy vẻ cổ quái, sau đó không chút do dự gầm lên với bọn họ một tiếng: "Mấy người các người đang làm cái gì thế hả?

Tại sao không đi theo tôi?" Bàn Tử vẻ mặt đầy bất mãn nói, lời hắn nói ra, sắc mặt mọi người trở nên rất khó coi, mọi người nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt cạn lời nói: "Tại sao phải đi theo anh?

Đã bảo là cơ quan ở chỗ này còn chưa xác định, anh bây giờ vội vàng chạy qua đó thì có thể làm được gì chứ." Trong ngữ khí của bọn họ mang theo vài phần bất mãn.

Lời bọn họ nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, Bàn Tử nhíu mày, lùi về sau vài bước.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, Vương Diệp bỗng nhiên nói với Bàn Tử: "Cậu đừng có lùi lại, lỡ như không cẩn thận kích hoạt cơ quan gì đó thì gay go lắm đấy, còn nữa cậu bây giờ cứ tiếp tục đi về phía trước là được rồi, đừng quan tâm mấy chuyện đó." Vương Diệp cười hì hì nói.

Chương 1200

Nghe Vương Diệp nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, trên mặt hắn viết đầy sự phức tạp và hoảng sợ, phát hiện những người khác thật sự không thèm để ý đến mình, bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể quay đầu đi về phía trước.

Một mạch làm tới, trong lúc hắn đi về phía trước, Cừu Nhất Tuần nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần bi ai.

Kỳ thực Bàn Tử chuyến này đi qua sẽ không gặp bao nhiêu rắc rối, ngược lại là sau khi tất cả mọi người đều qua đó rồi, có khả năng sẽ gặp phải một số chuyện không hay.

Cừu Nhất Tuần thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, có khả năng là ánh mắt hắn quá mức sắc bén, đến mức Bàn Tử lập tức chú ý tới, Bàn Tử quay đầu nhìn hắn một cái, trên mặt mang theo vài phần tiếu ý.

Giờ phút này Bàn Tử không chút do dự vẫy vẫy tay với hắn, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần vẻ mặt đầy vui vẻ nói: "Anh mau qua đây." Thấy bộ dạng vui vẻ đó của Bàn Tử, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút khó coi, hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử vẻ mặt đầy bất mãn nói: "Chỗ đó nguy hiểm lắm, tôi mà qua đó thì khác nào đi nộp mạng." Cừu Nhất Tuần cẩn thận từng li từng tí nói, trong lúc hắn đang từ chối, Bàn Tử liếc hắn một cái, nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn đứng trong bóng tối, nhưng trong tay cầm một cái đèn pin.

Cái đèn pin đó của hắn chiếu thẳng vào mặt Cừu Nhất Tuần, ánh sáng chói mắt khiến Cừu Nhất Tuần không mở nổi mắt, trong mắt

Cừu Nhất Tuần có thêm vài phần ghét bỏ và oán trách.

Kết quả không ngờ, giờ phút này Cừu Nhất Tuần nghe thấy Bàn Tử nói một tràng đầy nghĩa chính ngôn từ: "Nếu không phải vì có tôi, anh nghĩ anh có thể ở lại chỗ này sao?

Anh tưởng mọi người thật sự có thể dung nạp anh à?

Anh mau qua đây, tôi nói cho anh biết, tôi bây giờ cho anh cơ hội, anh mà không qua thì anh xong đời đấy." Bàn Tử nói lời nói thật, Cừu Nhất Tuần nghe thấy thì sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch.

Dưới sự chú mục của mọi người, Cừu Nhất Tuần đi tới, tuy rằng là không tình nguyện, nhưng vẫn đi qua rồi.

Nhìn một màn trước mắt, Vương Diệp cau mày, cậu nghĩ nghĩ, không chút do dự mở miệng nói: "Bàn Tử, cậu làm vậy hơi quá đáng đấy." Vương Diệp nói lời nói thật, Bàn Tử nghe vậy, trên mặt mang theo vài phần sầu não, hắn nhịn không được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, tình không tự chủ được mở miệng nói...

“Nhưng tôi cũng đâu có cố ý, chủ yếu là Cừu Nhất Tuần từng bảo có thể làm anh em tốt sống chết có nhau với tôi, tôi cũng tin lời hắn nói nên mới gọi hắn tới, ai ngờ hắn lại đối xử với tôi như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ tay vào ngực mình, trên mặt mang theo vài phần bất mãn.

Nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi, hắn chưa bao giờ hứa hẹn kiểu đó.

Nhưng lúc này Cừu Nhất Tuần cũng không thể nào thề thốt giải thích với mọi người được.

Bởi vì bọn họ sẽ không tin, mặt khác là vì hiện tại hắn không thể đắc tội Bàn Tử để bảo toàn bản thân, lúc này mà làm gì dại dột thì càng thêm nguy hiểm.

Dù sao những người bên cạnh Vương Diệp, ai nấy đều là sài lang hổ báo, bọn họ căn bản không muốn lãng phí thời gian trên người hắn.

Trước mắt, hắn chỉ có thể đi theo Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần vô trợ.

Đi bên cạnh Bàn Tử, mọi người cũng phát hiện hai người họ dường như không gặp phải nguy hiểm gì, nhất thời mọi người suy nghĩ một chút rồi không do dự đi về phía trước.

Vương Diệp dẫn bọn họ đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn những người phía sau, trên mặt mang theo ý cười, không nhịn được mở miệng nói: "Không ngờ chỗ này cũng chẳng có mấy nguy hiểm nhỉ, mọi người mau qua đây, đừng có lề mề nữa." Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Khi mọi người đi theo sau Vương Diệp, ánh mắt bọn họ cũng trở nên sắc bén hơn.

Nhưng đi chưa được mấy bước, bọn họ liền nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.

Mọi người nhíu mày, lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy.

Vương Diệp lắng nghe những âm thanh nhỏ nhặt đó, hình như là tiếng chuột đang gặm nhấm gỗ phát ra.

Vương Diệp lộ vẻ quái dị, hắn vừa nghe vừa đánh giá hoàn cảnh xung quanh, mắt quan sát bốn phương, tai nghe tám hướng.

Đây chính là bản lĩnh của Vương Diệp.

Cừu Nhất Tuần và Bàn Tử đứng cùng một chỗ, nhưng khi nhìn cây cột trước mặt, hắn lại không nhịn được đưa tay ôm lấy nó.

Nhìn sang những người khác, Cừu Nhất Tuần suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn rụt tay về, sau đó lại dựa vào cây cột kia.

Hắn cố gắng làm cho động tác của mình trông không quá kỳ quái, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tỏ ra cực kỳ bình tĩnh tùy ý.

Tuy nhiên, vẻ mặt Cừu Nhất Tuần vẫn mang theo vài phần cẩn trọng.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần thì mỉm cười, lắc đầu, bỗng nhiên mở miệng nói với hắn: “Nhìn cái dạng sợ sệt của anh kìa, giống cái gì không?” Vương Diệp tỏ ra cực kỳ buồn cười.

Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, nhận lại là sự bất lực của Cừu Nhất Tuần.

Lúc này Cừu Nhất Tuần nhìn phong cảnh trước mặt, bỗng nhiên nói với Vương Diệp: “Tôi cứ cảm thấy sắp có cơ quan xuất hiện, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút đi, lỡ như không cẩn thận xảy ra chuyện gì thật...” Cừu Nhất Tuần còn chưa dứt lời, Trương Khởi Linh đã nhảy dựng lên, nhìn hắn với vẻ mặt đầy chán ghét, nói: “Nói lảm nhảm cái gì thế hả?

Nói mấy lời này thú vị lắm sao?” Trương Khởi Linh cực kỳ phản cảm với người này, anh chưa từng thấy ai đáng ghét như Cừu Nhất Tuần.

Trước đây bọn họ vào những nơi thế này, thực ra đều có quy củ cả.

Ở những nơi này không được nói lời xui xẻo, cũng không được nói hươu nói vượn, nếu không sơ sẩy một cái là gặp tai nạn ngay.

Chuyện như vậy Trương Khởi Linh luôn nhớ kỹ.

Trương Khởi Linh nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, chỉ cảm thấy tên này đang mang lại vận đen cho bọn họ.

Trong khi Trương Khởi Linh đang phẫn nộ vì chuyện này, Cừu

Nhất Tuần nhìn bọn họ, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Vương Diệp liếc nhìn Cửu Nhất Tuần một cái, lại bỗng nhiên nhìn chằm chằm Bàn Tử mở miệng nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì...” Vương Diệp còn chưa nói hết câu, mọi người liền cảm giác được trời đất quay cuồng.

Bàn Tử càng là nhìn thấy phiến đá dưới chân mình trong nháy mắt lật ngược lại.

Bàn Tử sợ tới mức nổi cả da gà.

Hắn trừng lớn mắt, trên mặt viết đầy kinh khủng, không nhịn được thở dài thườn thượt, cứ thế ngây ra tại chỗ, đồng thời cũng choáng váng.

Không chỉ có hắn ôm lấy cây cột, ngay cả Cửu Nhất Tuần và những người khác cũng vội vàng ôm lấy.

Đặc biệt là Cửu Nhất Tuần, tên này tỏ ra cực kỳ căng thẳng, hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt viết đầy sự bất lực, không nhịn được thở dài, cảm thấy đau đầu, thậm chí là vô trợ vì chuyện này.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Cửu Nhất Tuần, bỗng nhiên vỗ vai hắn cười nói: “Vấn đề không lớn, thả lỏng đi!” Lời Vương Diệp nói ra, Cửu Nhất Tuần tuy gật đầu, nhưng nhìn hoàn cảnh bốn phía, hắn vẫn không nhịn được sợ hãi.

Cửu Nhất Tuần rùng mình một cái, trên mặt viết đầy sợ sệt.

Vương Diệp liếc Cửu Nhất Tuần một cái, bỗng nhiên nói: “Anh trông có vẻ rất sợ hãi, anh đang sợ cái gì thế?

Có phải anh biết vấn đề ở chỗ này không?” Vương Diệp dường như trực tiếp nhìn thấu nội tâm Cửu Nhất Tuần.

Trong nháy mắt, những lời này khiến sắc mặt Cửu Nhất Tuần trở nên cực kỳ trắng bệch.

Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu phủ nhận, vẻ mặt mang theo vài phần cấp thiết, nhưng hắn càng vội vàng giải thích thì những lời nói ra lại càng vô dụng.

Vương Diệp chỉ nhìn Cừu Nhất Tuần cười nhạt.

Tư thái hắn thể hiện ra hời hợt như vậy, đến nỗi mọi người đều rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Mà giờ khắc này, mọi người cũng cảm giác được cơ quan trước mặt vẫn đang không ngừng xoay chuyển, bọn họ ngoại trừ ôm lấy cây cột ra cũng không còn cách nào khác.

Đặc biệt là Bàn Tử, tên này bị dọa đến mức kêu khóc thảm thiết, vẻ mặt đầy đau khổ.

Vương Thiên trông có vẻ vẫn còn bình tĩnh, Vương Thiên trước đây cũng từng gặp qua sóng to gió lớn.

Trong thời khắc như vậy, Bàn Tử tuy rằng sợ hãi nhưng hắn cũng không dám làm bừa, ngoại trừ phát ra một tiếng hét thảm ra cũng không làm được chuyện gì khác.

Nếu không, với tính cách trước đây của Bàn Tử, hắn chắc chắn đã yêu cầu Vương Diệp mau chóng qua cứu mạng mình rồi, làm sao có thể giống như bây giờ ngốc nghếch ôm lấy cây cột.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, vẻ mặt mang theo vài phần ngưng trọng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Đừng sợ, cây cột này không có vấn đề gì lớn đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn phiến đá đang xoay chuyển dưới chân.

Kết quả không ngờ phiến đá này trong quá trình xoay chuyển, trong nháy mắt đảo ngược lại.

Hóa ra con đường trước mặt này là treo lơ lửng.

Hơn nữa, những phiến đá bọn họ vừa nhìn thấy, toàn bộ đều theo sự xoay chuyển của con đường mà rơi xuống vực sâu.

Bọn họ nhìn vào bóng tối đen kịt không thấy đáy, trên mặt tràn đầy sự bất lực.

Đặc biệt là Bàn Tử lúc này, hắn không nhịn được thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt bất lực nói: “Toang rồi, chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bi ai.

Vương Diệp chỉ cười lắc đầu, không biết nên đáp lại thế nào.

Hắn tỏ ra khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng bâng quơ), Bàn Tử thấy vậy thì sắc mặt trở nên có chút cổ quái.

Lúc này Bàn Tử nhìn phiến đá xoay chuyển, giây tiếp theo, Bàn Tử trực tiếp bị đảo ngược lại.

Bàn Tử sợ tới mức ôm chặt lấy cây cột kia, những người khác cũng như thế, trên mặt bọn họ tràn đầy căng thẳng.

Kết quả không ngờ, trong khi bọn họ đang sợ hãi, Bàn Tử nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy lo lắng, sau đó, hắn cấp thiết thúc giục Vương Diệp cho một cách giải quyết.

Nhìn thấy bộ dạng cuống cuồng của Bàn Tử, Vương Diệp lộ ra vài phần bất lực, khẽ thở dài, vỗ vai Bàn Tử, thần tình mệt mỏi nói: “Yên tâm đi, hiện tại chỉ là đang thử thách khả năng thăng bằng của chúng ta thôi, tôi tin chỉ cần bình thường anh chịu khó rèn luyện thì mấy thứ này cũng không phải rắc rối gì.” Vương Diệp cười hì hì nói.

Bàn Tử nghe thấy vậy sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch, hắn quay đầu nhìn phong cảnh sau lưng mình, kết quả không ngờ đèn pin trên người đột nhiên rơi xuống.

Trong nháy mắt, Bàn Tử nhìn thấy bóng tối không đáy kia, ngay sau đó, hắn cũng nghe thấy tiếng một vật rơi xuống đất phát ra âm thanh, nơi đó khẳng định là cực kỳ sâu.

Nếu không âm thanh kia sẽ không lâu như vậy mới truyền đến.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Giây tiếp theo phiến đá này lại bắt đầu xoay chuyển.

Bàn Tử rốt cuộc cũng có thể đứng vững một chút trên phiến đá, vẻ mặt vô cùng bất lực.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Diệp đang ở ngay bên cạnh hắn.

Giờ khắc này Vương Diệp nhíu mày.

Chương 1201

Không bao lâu sau, phiến đá trước mặt xoay chuyển càng nhanh hơn.

Hắn nhìn chằm chằm cây cột trước mắt, trên mặt mang theo vài phần hiếu kỳ.

Trong khi hắn quan sát cây cột này, cũng phát hiện đầu của cây cột này cư nhiên là một ít vảy rồng.

Ngoại trừ điểm này ra, khi Vương Diệp ôm cây cột này cũng cảm giác được một chút không thích hợp, ví dụ như cây cột của hắn khác với của người khác.

Cột của người khác có lẽ là có tay có chân, nhưng cột của Vương Diệp hình như chỉ có một cái đuôi.

Hắn nhíu mày, trên mặt tràn đầy khó hiểu.

Ở phần đuôi cây cột lại càng cực kỳ kỳ quái.

Hắn không xác định thứ này là cái gì, nhưng nhìn phiến đá trước mặt, trong mắt hắn mang theo vài phần sắc bén.

Trong đầu hắn có một số hình ảnh quen thuộc lướt qua, ở thời khắc như thế này, vẫn là những thứ ghi nhớ trong đầu đáng tin cậy hơn.

Nếu không phải vì trong đầu hắn có ký ức, có lẽ hiện tại hắn thực sự không nghĩ ra tiếp theo phải lựa chọn thế nào.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Không bao lâu sau phiến đá trước mặt lại lần nữa bắt đầu xoay chuyển.

Trong quá trình xoay chuyển, mọi người cũng phát hiện tốc độ xoay của phiến đá càng lúc càng nhanh, hơn nữa căn bản không cho bất cứ ai cơ hội phản ứng.

Bàn Tử ý thức được sự không ổn, vẻ mặt tràn đầy căng thẳng.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, hắn không nhịn được nói: “Tôi nên làm cái gì bây giờ?” Bàn Tử mặt đầy căng thẳng hỏi han, giờ phút này Vương Diệp vẫn chưa nghe thấy.

Vương Diệp dường như nghĩ thông suốt điều gì đó, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình.

Cừu Nhất Tuần ở bên cạnh Bàn Tử, cho nên Vương Diệp muốn nhìn Cừu Nhất Tuần vẫn phải né tránh tầm mắt của Bàn Tử.

Đột nhiên, Bàn Tử ở chỗ đó chắn mất tầm nhìn.

Vương Diệp cho dù muốn nói chuyện với Cừu Nhất Tuần e rằng cũng không chạm mắt được.

Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần nói chuyện nửa ngày, cuối cùng Bàn Tử rụt đầu về một bên, Vương Diệp và Cừu Nhất Tuần mặt đối mặt, trên mặt hai người đều mang theo vài phần phức tạp.

Đặc biệt là Cừu Nhất Tuần lúc này, hắn giả bộ ra vẻ vô cùng sợ hãi, trông có vẻ như trong thời khắc này hoàn toàn bất lực, chỉ có thể chờ đợi.

Nhưng trên thực tế chân tướng có phải như vậy hay không, e rằng cũng chỉ có mình hắn biết.

Vương Diệp liếc Cừu Nhất Tuần một cái, bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh có biết mấy rắc rối này nên giải quyết thế nào không?” Vương Diệp tò mò hỏi thăm.

Nghe câu hỏi của hắn, trên mặt Cừu Nhất Tuần thoáng qua vài phần trầm trọng, hắn không nhịn được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, sau đó không do dự nói: “Tôi không biết, tôi cái gì cũng không hiểu.” Cửu Nhất Tuần nói thật.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn thì gật đầu.

Khoảng cách giữa mỗi cây cột chưa đến nửa mét, cho nên Vương Diệp tin tưởng mình có thể giải quyết thành công.

Chính là ôm tín ngưỡng như vậy, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn cũng đang sốt ruột hồi tưởng.

Nhưng nhìn cây cột trong tay Bàn Tử, Vương Diệp dường như đã hiểu ra điều gì.

Cây cột mà Bàn Tử đang ôm trước mặt, thoạt nhìn chính là hình dạng một cái đầu rồng, hơn nữa cái đầu rồng kia trông rất sống động, bất kể là mắt hay là răng nanh.

Chỉ là Bàn Tử mải ôm cây cột, căn bản không chú ý tới những chi tiết này.

Thật ra tất cả các cơ quan, thậm chí là những chất độc kia, đều là dựa vào những quan sát tỉ mỉ đó mà tìm ra.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt mang theo ý cười, hắn bỗng nhiên vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Cho dù cách nhau nửa mét, nhưng Vương Diệp vẫn một tay vịn cột, rướn cả người về phía trước.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, vẻ mặt phức tạp, nhìn Vương Diệp đầy khó hiểu nói: “Cậu muốn làm cái gì?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, sau đó không do dự nói với hắn: “Nếu tôi đoán không lầm, chỗ này hẳn là cơ quan Cửu Chuyển Thập Bát Loan.” Khoảnh khắc lời nói thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn cây cột trước mắt, lại nhìn những người khác, bọn họ đều giống như mình, cả người ôm chặt lấy cây cột.

Bọn họ căn bản không dám giẫm lên phiến đá, trừ khi phiến đá đó không xoay chuyển.

Tuy rằng xác định nơi trước mặt là cơ quan, nhưng những lời Vương Diệp nói, Bàn Tử căn bản không hiểu.

Tên Bàn Tử này không chỉ não xoay chuyển chậm, mà đối với việc lý giải đại đa số tình huống cũng khá chậm chạp.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Bàn Tử thoáng qua vài phần hoảng hốt, suy nghĩ một chút rồi không do dự hỏi: “Nghĩa là sao?

Tôi nghe không hiểu.” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn những người khác, sau đó giao tiếp với Trương Khởi Linh cùng Thiên Chân bọn họ.

Thiên Chân tuy rằng có chút hiểu biết về thứ Vương Diệp nói, nhưng cụ thể thế nào hắn cũng không nhớ ra, chỉ có thể nghe theo Vương Diệp phân phó.

Ba người bọn họ miêu tả hình dạng cây cột của mình, Vương Diệp gật đầu, lúc này mới cười lên.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mắt, thần tình hưng phấn nói: “Không ngờ anh lại là thiên tuyển chi tử.” Lời Vương Diệp nói ra làm Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt đầy khó hiểu, sau đó nhìn cây cột trước mắt rồi lại nhìn Vương Diệp, mặt đầy hưng phấn hỏi: “Thiên tuyển chi tử nghĩa là tôi có thể tránh được tất cả rắc rối này hả?

Tôi có phải sắp được phát tài không?” Trên mặt hắn mang theo vài phần hiếu kỳ.

Lời vừa thốt ra, Vương Diệp liền đảo mắt, trừng Bàn Tử, vẻ mặt đầy khinh thường nói: "Anh cảm thấy mình xứng sao?" Hai câu hỏi này thốt ra, mặt Bàn Tử trong nháy mắt xị xuống, hắn nhíu mày nhìn Vương Diệp.

Trong khi hắn khẽ thở dài, Vương Diệp nhìn chằm chằm hoàn cảnh xung quanh, sau đó không do dự nói với Bàn Tử: "Tôi nói cho mà biết, tại sao nơi này là Cửu Chuyển?

Chính là vì mấy cây cột chúng ta thấy, bao gồm cả chỗ chúng ta đang đứng, toàn bộ đều là một con rồng." Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử liền nhíu mày, nhìn Vương Diệp nôn nóng hỏi: "Nghĩa là sao?" Ngữ khí Bàn Tử mang theo vài phần hiếu kỳ.

Những lời này từ miệng hắn thốt ra, nhận lại chỉ là sự qua loa của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt tùy ý nói: "Thôi bỏ đi, giải thích anh cũng không hiểu, tôi tí nữa sẽ nói kỹ với mọi người sau, hiện tại anh chỉ cần làm theo lời tôi nói là được." Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Mà giờ khắc này, Bàn Tử dựa theo lời Vương Diệp phân phó mà xoay chuyển.

Nhưng trong quá trình xoay chuyển, hắn nhìn Vương Diệp, trên mặt cũng tràn đầy căng thẳng.

Hắn vừa xoay, phiến đá dưới chân liền bắt đầu chuyển động điên cuồng, Bàn Tử phát ra đủ loại tiếng hét thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng hắn kêu khóc om sòm, trên mặt viết đầy sự ghét bỏ.

Những người khác cũng không ngoại lệ, bọn họ vừa nghe vừa trực tiếp bịt tai lại, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất lực nói: “Tên Bàn Tử này thật sự đáng ghét.” Nghe bọn họ nói vậy, Vương Diệp cười cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn vẫn đang cố gắng chỉ huy Bàn Tử, kết quả không ngờ tên này thực sự sợ chết khiếp.

Ngay cả nửa điểm dũng khí cũng không lấy ra được, chỉ biết ở đó kêu la thảm thiết.

Vương Diệp nghe giọng hắn, vẻ ghét bỏ trên mặt ngày càng lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại, chung quy vẫn là đồng đội của mình, trước mắt mà thật sự đi trào phúng Bàn Tử thì Vương Diệp cũng ngại, hắn chỉ có thể nhìn Bàn Tử, mặt đầy nghiêm túc dặn dò: “Bởi vì hiện tại hắn đang ở vị trí đầu rồng, cho nên hắn bắt buộc phải xoay cái đầu rồng này lại, nếu không con rồng này sẽ tiếp tục xoay, mà chúng ta ở trên đó sẽ giống như bị cửu chuyển vậy.” Lời nói khổ khẩu bà tâm thốt ra, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, sau đó làm theo lời Vương Diệp.

Nhưng trong quá trình xoay chuyển, trên mặt hắn vẫn mang theo vài phần bất lực.

Hắn nhíu mày, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt quái dị hỏi: “Tôi nên làm thế nào?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ khẽ thở dài.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại nhìn cơ quan trước mặt, vẻ mặt mang theo vài phần trù trừ.

Hắn bỗng nhiên nói với Bàn Tử: “Nếu không đoán sai thì tiếp theo vẫn phải dựa vào anh xoay chuyển cây cột này, anh cứ cẩn thận từng chút một mà đẩy là được, cố gắng đừng để nó phát sinh cửu chuyển.”

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy nghiêm túc.

Hắn để Bàn Tử đẩy, đồng thời trên mặt cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Nhưng Bàn Tử vừa đẩy một cái, phiến đá dưới chân hắn liền xoay nhanh hơn.

Hơn nữa chỉ có phiến đá dưới chân Bàn Tử xoay.

Bàn Tử mặt đầy bất lực, ở đó kêu la thảm thiết, âm thanh trực tiếp át cả tiếng cơ quan xoay chuyển.

Vương Diệp trừng Bàn Tử, mặt đầy bất mãn, sau đó không do dự quát: "Được rồi, anh đừng có kêu khóc ở đó nữa, tôi cần phải nghe âm thanh kia, anh cứ gào mồm lên át cả tiếng cơ quan thì tôi nghe kiểu gì?" Ngữ khí Vương Diệp mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Lời hắn nói ra, Bàn Tử phản ứng lại, quả quyết gật đầu, giữ im lặng.

Trong khi ngậm miệng, hắn nhìn cây cột trước mặt, vẻ mặt mang theo vài phần bất lực.

Hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này Vương Diệp lắng nghe cơ quan đang chuyển động.

Bàn Tử đi theo cây cột không ngừng xoay tròn, bởi vì sợ Vương Diệp mắng mình nên Bàn Tử căn bản không dám phát ra nửa điểm âm thanh, vẻ mặt tràn đầy bất lực, trong mắt viết đầy sự ủy khuất.

Hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Vương Diệp, hy vọng Vương Diệp có thể hiểu ý mình.

Kết quả không ngờ Vương Diệp trực tiếp lựa chọn phớt lờ hắn, cảm xúc trong mắt hắn trực tiếp bị Vương Diệp coi như không khí.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử thở dài thườn thượt.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền biết nên giải quyết thế nào.

Trong những cây cột này quả thực có tồn tại cơ quan.

Tuy nhiên, những cơ quan đó cần bọn họ nghĩ cách khác để phá giải.

Chương 1202

Vương Diệp nhìn những đồng đội khác, vẻ mặt mang theo vài phần bất lực, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: “Mọi người bắt đầu chuyển động cây cột một chút đi, tôi cũng tiện nghe ngóng cơ quan bên trong, thuận tiện giúp mọi người nghĩ cách giải quyết cụ thể, mọi người đừng có hét thảm nữa.” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Lời hắn nói ra, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Trong mắt bọn họ mang theo vài phần khẩn trương, đồng thời khi chuyển động cây cột, bọn họ cũng không nhịn được khẽ thở dài.

Bọn họ đang sợ hãi, thậm chí là lo lắng vì chuyện này.

Duy chỉ có Cừu Nhất Tuần trong đám người là tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Cừu Nhất Tuần dường như tính trước kỹ càng (hung hữu thành trúc), hắn không có bất kỳ sự hoảng loạn nào, nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mang theo ý cười.

Bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần làm Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười.

May mắn là chỉ có mỗi người luân phiên xoay chuyển cây cột, cho nên Vương Diệp có thể suy đoán ra xoay chuyển thế nào mới có thể làm cho cây cột trở lại bình thường.

Cơ quan trước mặt sở dĩ có âm thanh cửu chuyển là vì thân thể con rồng trước mặt này bị lật ngược.

Nếu thân thể con rồng này có thể xoay về chính diện, thậm chí là biến thành hình dạng bình thường, thì tiếp theo nó sẽ không phát sinh hành vi lật nhào nữa.

Mà cơ quan của bọn họ cũng coi như là được giải quyết triệt để.

Vương Diệp vẫn là khá thông minh.

Giờ khắc này Vương Diệp lắng nghe âm thanh bên trong những cơ quan đó, đồng thời chỉ huy bọn họ.

Bàn Tử tuy rằng bình tĩnh hơn một chút, nhưng hắn phát hiện phiến đá dưới chân mình vẫn sẽ xoay chuyển.

Nhất thời, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy bất lực, hắn đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp.

Khi hắn nói, Vương Diệp nghe những lời đó, trên mặt chỉ có một mảng bất mãn.

“Lúc anh nói với tôi những lời này, chẳng lẽ không có suy nghĩ kỹ xem vì sao lại có chuyện như vậy xảy ra à?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời hắn nói ra, Bàn Tử nhíu mày, mặt đầy bất lực nói: “Tôi không biết, nhưng tôi biết sống sót là vô cùng quan trọng, cậu đừng có dùng thái độ như vậy đối xử với tôi, tôi đã đủ đáng thương rồi.” Bàn Tử chính là sợ chết nên mới liên tục thúc giục Vương Diệp mau chóng giải quyết rắc rối, kết quả không ngờ nhận được lại là sự mất kiên nhẫn của Vương Diệp.

Điều này là Bàn Tử vạn lần không ngờ tới, trên mặt hắn tràn đầy bất lực.

Bàn Tử vì chuyện này mà dở khóc dở cười.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại cười đầy vẻ qua loa, không do dự nói với Bàn Tử: “Thôi đi, anh một điểm cũng không đáng thương, anh đừng có tự thêm nhiều đất diễn cho mình nữa, tôi không muốn nghe anh nói mấy lời thừa thãi đó.” Lời Vương Diệp nói ra, Bàn

Tử chỉ cảm thấy như một cây kim châm thẳng vào ngực mình, hắn không thể dung thứ, sau đó lại nắm chặt nắm đấm, mặt đầy phẫn nộ gào thét nói: “Cậu không nên làm chuyện như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Trong khi hắn đang tức giận, Vương Diệp nghe những lời đó, trên mặt chỉ có một vẻ tùy ý.

Vương Diệp không do dự nói với Bàn Tử: “Tôi không làm chuyện như vậy thì tôi nên làm chuyện gì?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, đánh giá hoàn cảnh xung quanh, tâm trạng trở nên cực kỳ áp lực, sau đó nhìn cây cột rồng trước mắt, hắn cũng ở đó mày mò.

Mà lúc này Vương Diệp đã biết cơ quan của những người khác phải giải quyết thế nào, trong khi Vương Diệp đang chỉ huy bọn họ, Bàn Tử nhìn thấy cây cột của bọn họ không ngừng xoay chuyển.

Trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảng khủng hoảng và trắng bệch, hắn bị dọa đến mức hai chân bủn rủn, đồng thời cũng rùng mình, mồ hôi trên mặt cứ thế tí tách rơi xuống.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Vương Diệp lắc đầu, không nhịn được nói với Bàn Tử: “Đừng quá sợ hãi, mấy rắc rối này không là gì cả.” Cho dù lời Vương Diệp là vậy, nhưng Bàn Tử nghe xong, trong lòng lại không có bất kỳ sự thư thái nào.

Bàn Tử nhìn cây cột trước mắt, không bao lâu sau, cây cột của những người khác đều đã được chỉnh lại ngay ngắn, bọn họ không tiếp tục xoay chuyển nữa, duy chỉ có Bàn Tử vẫn sẽ theo phiến đá xoay chuyển mà bị đảo lộn.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy căng thẳng.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp chỉ huy mình, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận.

Làm theo những gì Vương Diệp nói, nhưng không ngờ Vương Diệp lại thông minh như vậy, đem tất cả những thứ này đoán ra hết, những thứ này là Cừu Nhất Tuần chưa từng nghĩ tới.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp một cái, vẻ mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, cuối cùng lại thu hồi ánh mắt, không nói thêm gì khác.

Nhưng ngay khi Cừu Nhất Tuần tưởng rằng Vương Diệp không nhìn thấu suy nghĩ trong nội tâm hắn, thì thật ra Vương Diệp đã sớm nghĩ đến trong lòng hắn đang toan tính cái gì.

Có lẽ Cừu Nhất Tuần còn cảm thấy mình ngụy trang rất tốt, Vương Diệp không nhìn thấu bộ mặt thật của hắn, nhưng thực tế đã sớm nắm thóp suy nghĩ trong lòng hắn rồi.

Trong thời khắc như vậy, Vương Diệp không nhịn được khẽ cười, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần, bỗng nhiên trêu chọc một câu: “Cậu cũng khá là trầm ổn đấy, đổi lại là người khác gặp chuyện như vậy, phỏng chừng đã sớm luống cuống tay chân rồi, không ngờ cậu còn có thể tâm bình khí hòa mà đối phó nhỉ.” Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Cừu Nhất Tuần nghe xong lại cười gượng gạo, nhưng hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Hắn đang chờ đợi Vương Diệp giải quyết vấn đề của Bàn Tử.

Nhưng trong quá trình chờ đợi, cũng sợ hãi Vương Diệp không có cách giải quyết, nhưng cũng lo lắng Vương Diệp có thể thuận lợi giải quyết.

Nếu hắn tùy tùy tiện tiện liền giải quyết xong, có phải ý nghĩa là Vương Diệp sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của hắn?

Nghĩ đến điểm này, ánh mắt hắn trong nháy mắt lạnh xuống, nhưng hắn rũ mắt xuống, không ai nhìn thấy suy nghĩ trong mắt hắn.

Hơn nữa mọi người đối với tư lự trong lòng hắn cũng nghĩ không ra.

Mọi người chỉ có thể nhìn phong cảnh nơi này, bọn họ chờ đợi thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng đang chờ đợi Vương Diệp cứu viện.

Kết quả không ngờ, bên phía Vương Diệp xảy ra chuyện.

Lúc này, Bàn Tử chỉ vì một chút không cẩn thận vặn sai phương hướng.

Cơ quan dưới chân Bàn Tử nhanh chóng bắt đầu xoay chuyển, Vương Diệp nhìn Bàn Tử lập tức nổi trận lôi đình nói: “Cái tên này não có phải thực sự có vấn đề không?

Tôi bảo anh xoay sang phải, sao anh lại xoay sang trái hả?

Trong đầu anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế?” Vương Diệp mặt đầy khó hiểu hỏi.

Bàn Tử nghe những lời trách móc đó, trên mặt tràn đầy sự vô trợ.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được thở dài thườn thượt, hắn nhìn những đồng bạn bên cạnh mình, bỗng nhiên nói với bọn họ: “Ai cũng biết tôi là người gan bé mà, trong thời khắc này, khẳng định sẽ xuất hiện một sai sót nho nhỏ, sao còn có người yêu cầu tôi như vậy chứ?” Tư thái mặt dày mày dạn của hắn trực tiếp chọc cười mọi người, nhưng mọi người chỉ cười một cái, ngay sau đó lại thu nụ cười về.

Bọn họ không dám cười trước mặt Vương Diệp, bởi vì cảm giác đó cứ như là đang khiêu khích Vương Diệp vậy.

Vương Diệp đương nhiên là có thể hiểu được.

Trước mắt nhìn chằm chằm những người này, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Vương Diệp không do dự nói với bọn họ: "Mấy người các người đều kiên nhẫn chờ đợi cho tôi, đừng có ở đây nói thêm nửa lời!" Vương Diệp tỏ ra vô cùng mất kiên nhẫn.

Vương Diệp bỗng nhiên phát hỏa, đến nỗi mọi người đều sững sờ tại chỗ, bọn họ yên lặng ở đó.

Lúc này Bàn Tử cũng đang ở đó tiếp tục mày mò, bởi vì là đầu rồng, cho nên Bàn Tử muốn xoay chuyển thành công vẫn là có chút khó khăn.

Hơn nữa những cơ quan kia thiết kế ra cứ như là đang thiết kế những mảnh ghép hình cực kỳ khó khăn vậy, hắn muốn ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh mà không muốn mọi thứ trở nên tồi tệ thì hoàn toàn là dị tưởng thiên khai (viển vông).

Bởi vì tên Bàn Tử này hoàn toàn không có cách nào ứng phó với những rắc rối này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, trên mặt tràn đầy bất lực, không nhịn được thở dài thườn thượt.

Hắn đang đau đầu vì chuyện này.

Lại không ngờ lúc này Bàn Tử bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm lên giận dữ, hắn nhìn Vương Diệp mặt đầy tiêu kỵ (lo lắng) nói: "Tôi đã xoay sang trái rồi, tại sao còn thở dài?

Chẳng lẽ tôi xoay sai à?" Cừu Nhất Tuần vẫn luôn đứng xem bên cạnh, nhìn thấy tư thái ngu xuẩn kia của Bàn Tử, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, hắn ôm đầu, cả người sắp nổ tung.

Hắn chưa từng thấy ai ngu xuẩn như Bàn Tử.

Hắn thở dài thườn thượt, nhìn về hướng Vương Diệp, dường như bỗng nhiên hiểu được vì sao Vương Diệp lại tức giận như vậy.

Nếu là Vương Diệp, hắn cũng sẽ vì chuyện này mà tức giận, nhưng hiện tại tức giận cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Cừu Nhất Tuần chỉ có thể chỉ huy Bàn Tử xoay chuyển cơ quan.

Vì Bàn Tử tên này thực sự quá ngốc, Vương Diệp chẳng buồn nói nửa lời, nên hắn cứ im lặng như vậy.

Kết quả không ngờ trong quá trình Cừu Nhất Tuần chỉ huy, Vương Diệp lại nghe thấy một âm thanh dư thừa. "Đúng, nâng lên phía trên một chút nữa, sau đó xoay sang trái." Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Khi chỉ huy những thứ này, hắn căn bản chưa từng cân nhắc đến hậu quả, hơn nữa cũng chẳng nghĩ đến nhiều chuyện như vậy.

Nhưng khi Cừu Nhất Tuần vừa thốt ra câu đó, động tác của Bàn Tử khựng lại một chút.

Tiếp đó, tuy vẫn làm theo lời hắn, nhưng sau khi phản ứng lại, Bàn Tử nhìn Vương Diệp nói: "Hình như vừa nãy chú em đâu có nói mấy câu này nhỉ?

Sao bây giờ tôi lại phải nâng lên một chút?

Lại còn phải xoay nữa?" Vừa nói, Bàn Tử vừa nhìn cái trụ trong tay.

Lời hắn vừa dứt, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Cừu Nhất Tuần cũng coi như biết mình đã gây họa, hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, sau đó run rẩy mở miệng nói: "Hình như tôi không cẩn thận nói sai rồi." Trong ngữ khí của Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Những lời này thốt ra từ miệng hắn chỉ nhận được sự qua loa của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Thôi đi, trong lòng ông chắc chắn có bí mật.

Hơn nữa nhân vật như ông chắc chắn cũng không tầm thường, có điều không ngờ ông lại giấu sâu đến thế." Vương Diệp cười hì hì trêu chọc.

Lời hắn nói ra khiến không khí lạnh đi vài độ.

Lúc này Vương Diệp tiếp tục sắp xếp cho Bàn Tử xoay chuyển cơ quan.

Chương 1203

Trong quá trình xoay, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó không chút do dự nói: "Dừng một chút đã, những thứ Cừu Nhất Tuần vừa nói kia, tôi có cần làm theo không?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Vương Diệp gật đầu.

Thấy Vương Diệp gật đầu, Bàn Tử cười lên, sau đó không chút do dự bắt đầu xoay chuyển.

Lúc này đây, Bàn Tử nhìn Cừu Nhất Tuần bên cạnh mình, hắn bỗng nhiên nhướng mày với Cừu Nhất Tuần, dường như là đang cảm ơn gã.

Không bao lâu sau, những phiến đá này đều khôi phục nguyên dạng.

Những người này cũng không còn đứng xiêu vẹo nữa.

Mà đúng lúc này, Cừu Nhất Tuần và Vương Diệp cũng tiên phong đi tới con đường phía trước.

Trên mặt hai người mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Lúc này, những người khác cũng lục tục đi tới.

Trong ánh mắt Vương Diệp viết đầy vẻ nghiêm cẩn, hắn nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, bỗng nhiên cười nói với gã: "Cũng lợi hại đấy chứ." Lời Vương Diệp nói ra khiến Cừu Nhất Tuần giật nảy mình.

Tuy rằng câu nói mạc danh kỳ diệu này thoạt nhìn có vẻ lơ đãng, nhưng Cừu Nhất Tuần đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu chứ.

Cừu Nhất Tuần lập tức nghe ra sự trào phúng trong lời nói của hắn.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần viết đầy vẻ bi ai, hắn nhịn không được thở dài thườn thượt, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Cậu xem cậu nói gì thế?

Tôi cũng đâu có lợi hại gì, cậu nói những lời như vậy, kỳ thực chẳng có ý nghĩa gì cả..." Cừu Nhất Tuần cẩn thận từng li từng tí nói, nhưng lời hắn nói ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần, thần tình lạnh nhạt nói: "Không có ý nghĩa sao?" Tư thái mà Vương Diệp thể hiện ra là như thế, đến mức Cừu Nhất Tuần trong nháy mắt rơi vào im lặng.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, lại không kịp chờ đợi nói với Bàn Tử: "Anh cảm thấy cách nói của hắn thế nào?" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Cừu Nhất Tuần.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử lắc đầu, hắn rảo bước đi tới.

Thật ra Bàn Tử không truy cứu quá nhiều vấn đề của tên Cừu Nhất Tuần này, ngược lại đám người bọn họ lại rất thích soi mói những chi tiết này.

Nhìn mọi người trước mắt, ánh mắt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Hắn nghĩ ngợi, bỗng nhiên vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự mở miệng nói: "Tôi thấy mọi người không cần thiết phải như vậy, cứ nhắm vào Cừu Nhất Tuần làm gì.

Tuy rằng vừa rồi hắn có thể thực sự có chút vấn đề, nhưng ai cũng không xác định được có phải hắn ăn may hay không?" Bàn Tử bỗng nhiên nói ra những lời này, mọi người nghe thấy thì sắc mặt đầy vẻ cổ quái.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh lúc này.

Hai người bọn họ liếc nhau, nhìn Bàn Tử trước mặt, bỗng nhiên cười nói với Bàn Tử: "Anh cũng có bản lĩnh thật đấy." Hai người bọn họ giơ ngón tay cái lên.

Lời hai người nói ra khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi.

Hắn nhíu mày, nhìn mọi người trước mắt, trên mặt viết đầy vẻ bất lực.

Bàn Tử nhịn không được khẽ thở dài, sau đó lại vẻ mặt đầy khẩn trương mở miệng giải thích: "Mấy thứ này cũng không phải do tôi nghĩ ra, tôi chỉ cảm thấy mọi người không cần thiết phải đặt nhiều tâm tư vào một chuyện không cần thiết như vậy." Bàn Tử nghiêm trang giải thích.

Cửu Nhất Tuần nghe lời Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Lúc này Cửu Nhất Tuần vội vàng gật đầu, hắn nhìn Bàn Tử trước mắt, lại nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, sau đó không chút do dự nói với Vương Diệp: "Tôi thấy Bàn Tử nói rất đúng, mọi người đối với chuyện này dường như có chút quan tâm quá độ rồi.

Tôi có thể thực sự chỉ là không cẩn thận nói sai thôi, tôi đối với mấy thứ này, nếu mà hiểu rõ thật thì..." Thì tại sao hắn lại không đứng ra giúp đỡ chứ?

Hắn thầm nghĩ trong lòng như vậy, đồng thời cũng giả bộ ra một vẻ vô tội.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, bỗng nhiên khẽ thở dài.

Hắn đi đến bên cạnh Vương Diệp, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, hắn liền đẩy cánh tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp nghiêm trang nói: "Nghe tôi chuyện này đi, cùng lắm thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đừng coi nó là chuyện gì to tát." Trên mặt hắn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Nhưng những lời này của Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảng bình tĩnh, hắn nhìn mọi người trước mắt, thản nhiên mở miệng nói với bọn họ: "Chúng ta tiếp tục xuất phát." Vương Diệp dẫn bọn họ đi về phía trước, trông cứ như người không liên quan.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, mọi người gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Bọn họ đi theo sau lưng Vương Diệp, nhịn không được khẽ thở dài.

Trong lúc bọn họ đang nhìn dáo dác xung quanh, Vương Diệp liếc bọn họ một cái, lại nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, bỗng nhiên mở miệng thúc giục Bàn Tử: "Động tác của anh nhanh lên một chút." Trong lúc Vương Diệp thúc giục, Bàn Tử nghe những lời đó, trên mặt mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương.

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên thở dài một hơi, không chút do dự nói với Vương Diệp: "Tôi thấy cậu đối xử với tôi không nên ác liệt như vậy, tối thiểu tôi cũng được coi là một người anh em tốt của cậu mà." Hơn nữa, vừa rồi hắn cũng chỉ đứng về phía chính nghĩa mà thôi, Vương Diệp sao có thể làm như vậy chứ.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng những lời này của Bàn Tử nói ra lại không nhận được phản ứng gì lớn từ Vương Diệp, thậm chí là sự công nhận.

Thật ra những người khác đều đã nhìn ra toàn bộ sự việc là như thế nào, chỉ có Bàn Tử tên này dường như vẫn ngu ngốc ngờ nghệch như vậy.

Cừu Nhất Tuần khẳng định là hiểu rõ tình huống bên trong này, nhưng Cừu Nhất Tuần chính là không muốn tiết lộ, cũng không muốn cho bọn họ bất kỳ sự giúp đỡ nào, ngược lại là đứng ở chỗ đó lẳng lặng chờ Vương Diệp.

Hơn nữa dã tâm của Cừu Nhất Tuần, bọn họ gần như có thể thấy bằng mắt thường.

Nếu không đoán sai thì mục đích Cừu Nhất Tuần tới đây khẳng định không đơn giản như vậy, sẽ còn giống như hắn nói sao.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt mọi người mang theo vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân liếc nhau, hiển nhiên cả hai người đều đã nghĩ thông suốt, sự ăn ý của bọn họ rất cao.

Cho dù không nói lời nào, đôi bên đều có thể hiểu ý tứ.

Lúc này Trương Khởi Linh khẽ cười cười, anh ta có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Bàn Tử sau khi biết mình bị lừa.

Bàn Tử con người này vĩnh viễn đều tham lam.

Sở dĩ hắn bảo vệ Cừu Nhất Tuần là vì hắn lo lắng Vương Diệp sẽ đuổi Cừu Nhất Tuần đi.

Chỉ cần Cừu Nhất Tuần tên này vừa đi, Bàn Tử sẽ không kiếm chác được lợi lộc gì nữa, đây không phải điều Bàn Tử hy vọng, cho nên Bàn Tử vẫn hy vọng hắn ở lại đây.

Chính vì thế, tư thái mà Bàn Tử thể hiện ra mới tích cực như vậy.

Mà lúc này Vương Diệp cũng là vì nghĩ đến những chuyện này, cho nên oán khí trong lòng dường như cũng trong nháy mắt tan biến, nhưng Cửu Nhất Tuần đâu phải thứ tốt lành gì?

Nghĩ đến tiếp theo, Bàn Tử cũng sẽ ngã nhào trên người hắn ta mà thôi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Bàn Tử vẫn đi theo bên cạnh Cửu Nhất Tuần.

Quan hệ giữa hai người bọn họ nhìn qua tuy rằng không tốt đến thế, nhưng nguyện vọng của Bàn Tử là có thể chiếu cố hắn nhiều hơn.

Cho nên, Cửu Nhất Tuần sống cũng khá thoải mái, bởi vì có Bàn Tử ở bên cạnh tận tình chăm sóc, Cửu Nhất Tuần cũng có thể cảm nhận được chút ôn tồn.

Tối thiểu những người khác đều mặt lạnh với Cửu Nhất Tuần, chỉ có Bàn Tử là cười hì hì với hắn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần ý cười, hắn che miệng cười trộm hai tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói với Bàn Tử: "Đừng có nghĩ sự việc tốt đẹp như thế." Lời Vương Diệp nói ra khiến Bàn Tử nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần khẩn trương.

Lúc hắn đưa bánh mì cho Cửu Nhất Tuần thì tay run lên một cái, đến mức người sau suýt chút nữa tưởng bên trong có độc dược gì.

Trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp sau lưng mình, nhịn không được cười cười, trong mắt viết đầy vẻ xấu hổ, sau đó lại sờ đầu giả ngu nói: "Cậu đang nói cái gì thế?

Sao tôi một câu cũng nghe không hiểu?

Hình như tôi cũng chưa từng làm chuyện xấu gì mà?

Hơn nữa con người tôi cũng không ngây thơ." Bàn Tử nghiêm trang nói, nhưng lời hắn nói ra chỉ nhận được sự qua loa của Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ cười cười, không đáp lại hắn quá nhiều, cũng không giải thích quá nhiều với hắn.

Thái độ đó của Vương Diệp lọt vào mắt Bàn Tử, khiến sắc mặt anh ta lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, nhịn không được nói: "Cậu..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền ra hiệu im lặng.

Vương Diệp nhìn Cừu Nhất Tuần trước mắt, thấy Cừu Nhất Tuần đang cầm đồ của Bàn Tử ăn, hắn chậm rãi nói: "Đồ ăn ngon nhỉ, ăn nhiều một chút là được rồi, đừng có làm Đông Quách và Sói." Vương Diệp biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Bộ dạng hời hợt kia phảng phất như không quan tâm đến tất cả mọi thứ, nhưng khi đôi mắt hắn liếc qua, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Đến mức Cừu Nhất Tuần và Vương Diệp nhìn nhau, động tác trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Hắn nhìn bánh mì trong tay, trong mắt mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, còn chưa kịp giải thích tỉ mỉ với Vương Diệp, lúc này Vương Diệp đã cười với hắn.

Bộ dạng Vương Diệp thể hiện ra chính là như vậy, hắn không cho người ta nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình, nhưng bộ dáng kia dường như đã nhìn thấu người khác.

Cừu Nhất Tuần cũng không biết nên làm thế nào cho phải, trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất lực, hắn ôm đầu, vẻ mặt thống khổ kêu rên.

Hắn đang phiền não vì chuyện này, thậm chí là bất lực.

Nhưng tư thái mà Cừu Nhất Tuần thể hiện ra lại không khiến người ta có nửa điểm dao động, duy chỉ có Bàn Tử ở bên cạnh nhìn Vương Diệp, lầm bầm chửi mắng nói: "Tại sao cậu phải đối xử với Cừu Nhất Tuần như vậy?

Cừu Nhất Tuần đã đủ đáng thương rồi, cậu còn nói những lời âm dương quái khí trào phúng như thế thì có ý nghĩa gì chứ?

Hắn sao có thể là một con sói được?" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Cừu Nhất Tuần, trên mặt viết đầy vẻ đau lòng.

Trong khi hắn an ủi Cừu Nhất Tuần, Cừu Nhất Tuần nghe những lời đó, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Hắn nhịn không được khẽ thở dài.

Nghĩ ngợi, Cừu Nhất Tuần bỗng nhiên lau nước mắt, hắn ngẩng đầu nhìn Vương Diệp trước mắt.

Chương 1204

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Cừu Nhất Tuần cúi rạp người chào Vương Diệp: "Tôi bây giờ sẽ không ở lại chỗ này nữa, miễn cho cậu cảm thấy tôi đang cổ hoặc người khác, thậm chí là hại Bàn Tử.

Chuyện như vậy tôi không muốn làm, tội danh như vậy tôi cũng không muốn gánh." Hắn biểu hiện vô cùng nghiêm túc, bộ dạng kia pha vài phần nghĩa chính ngôn từ, phảng phất như Vương Diệp đang oan uổng hắn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lập tức cười ha hả gật đầu.

Vương Diệp phất tay, chỉ về phương hướng xa xa vô cùng nghiêm túc nói: "Được, vậy ông đi đi.

Con đường phía trước chúng tôi chưa từng đi qua, cho nên ông có thể đi bên đó.

Nhưng nếu ông đi ngược về thì khẳng định sẽ gặp rắc rối, cho nên ông chỉ có thể đi về phía trước." Vương Diệp cười hì hì nhắc nhở hắn.

Cố ý nói những lời như vậy là để Cừu Nhất Tuần đi dò đường, tư thái thể hiện ra cũng có vài phần tiện hề hề.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Cừu Nhất Tuần biến đắc cực kỳ khó coi, hắn nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Cừu Nhất Tuần tức giận vì chuyện này, hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, hắn tin tưởng Bàn Tử nhất định sẽ đứng ra bảo vệ hắn.

Và giống như hắn dự đoán, Bàn Tử đã bước ra.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn thở dài một hơi, vỗ vai Vương Diệp, thần tình trầm trọng, nhưng cuối cùng cư nhiên một câu cũng không nói, cứ thế đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Bàn Tử biểu hiện hời hợt, Cừu Nhất Tuần nhìn hắn một cái, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ Bàn Tử cư nhiên lại bị "giải quyết" nhanh như vậy.

Cừu Nhất Tuần sững sờ tại chỗ, hồi lâu đều không hồi thần lại.

Bàn Tử thấy bộ dạng chấn kinh đó của hắn, bỗng nhiên nhún vai với hắn, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ mở miệng nói: "Chuyện Vương Diệp muốn làm tôi cũng hết cách ngăn cản, hơn nữa chính ông muốn đi về phía trước, vậy ông cứ đi về phía trước cho tốt, đừng bỏ cuộc." Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với hắn.

Vương Diệp sẽ dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, cho nên Bàn Tử không cần lo lắng tiếp theo không có Cừu Nhất Tuần thì bọn họ không đi được.

Chính vì thế, Bàn Tử mới có thể biểu hiện tùy ý đạm nhiên như vậy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần ý cười.

Hắn nhịn không được mở miệng nói với Bàn Tử: "Có đôi khi, anh cũng khá thông minh đấy." Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật đầu, hắn tán đồng tất cả những gì Vương Diệp nói.

Cừu Nhất Tuần đi về phía trước vài bước, phát hiện bọn họ thật sự không ngăn cản mình, nhất thời sắc mặt Cừu Nhất Tuần cũng trở nên có chút khó coi.

Hắn quay đầu nhìn mọi người sau lưng mình.

Trên mặt hắn mang theo vài phần buồn bã, hắn khẽ thở dài một hơi, nghĩ ngợi rồi không chút do dự mở miệng nói: "Tôi cảm thấy, tôi vẫn là đi theo các cậu thì an toàn hơn.

Hơn nữa, vừa rồi tôi thực sự không có bất kỳ giấu giếm nào, tôi và Bàn Tử quan hệ tốt như vậy, tôi sao có thể đi làm những chuyện đó chứ?" Cừu Nhất Tuần cẩn thận từng li từng tí giải thích.

Trong thời khắc mấu chốt hắn vẫn nhận túng, không có cố chấp tranh cãi với bọn họ như trước kia.

Thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, mọi người lập tức cười ha hả.

Bọn họ không để ý tới Cừu Nhất Tuần mà kết bạn thành nhóm đi lướt qua người hắn, giống như Cừu Nhất Tuần căn bản không tồn tại vậy, căn bản không ai coi hắn ra gì.

Vương Diệp liếc Cừu Nhất Tuần một cái cũng không thèm để ý tới hắn nữa.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Lúc đi lướt qua người Cừu Nhất Tuần, hắn cố ý đưa gói đồ ăn vặt trong tay qua.

Cừu Nhất Tuần vội vàng cầm lấy, trên mặt cũng có thêm vài phần ý cười.

Phảng phất như cầm được gói đồ ăn vặt này, quan hệ giữa hắn và Bàn Tử lại trở về như trước kia.

Nhưng bởi vì những lời nhắc nhở của Vương Diệp, Bàn Tử đối với hắn cũng có thêm vài phần đề phòng.

Vương Diệp nói cũng có chút đạo lý, tên này dường như thực sự có chuyện đang giấu giếm hắn.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt mang theo vài phần khẩn trương.

Hắn không đi hỏi kỹ càng mà lẳng lặng đi về phía trước.

Vương Diệp nhìn thoáng qua người bên cạnh mình, bỗng nhiên mở miệng nói với bọn họ: "Chúng ta tiếp theo phải đi đâu đây?" Sau khi hắn ném ra câu này, mọi người liền giật nảy mình.

Bọn họ nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: "Ý gì vậy?" Bọn họ không hiểu nổi tại sao Vương Diệp lại nói những lời này.

Kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ vào con đường phía trước, trên mặt mang theo vài phần buồn bã, hắn nhìn người bên cạnh mình, ánh mắt mang theo vẻ mờ mịt. "Mau nhìn xem, đây là một bức tường." Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người đều ngây ra tại chỗ.

Khi đèn pin của bọn họ chiếu tới, đồng thời cũng đưa tay sờ lên vách tường.

Không ngờ trước mặt thực sự là một bức tường, hơn nữa bức tường này dường như là màu đen.

Nhất thời, sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ nhíu mày.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, không có ai đưa ra đáp án, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, biết Vương Diệp hiện tại khẳng định là đang buồn phiền vì chuyện này.

Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Vương Diệp, vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt đầy tươi cười nói: "Không cần quá lo lắng, tôi nghĩ tình huống này nhất định có thể nghĩ cách giải quyết!" Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ nghiêm túc, lời an ủi của anh ta có chút tác dụng.

Vương Diệp nghe vậy quả quyết gật đầu.

Tuy không nói thêm gì khác, nhưng trong lúc Vương Diệp tìm kiếm ở đây, hắn cũng nhìn thấy một số dấu vết.

Hắn nhìn thấy một số vết tích ở bên cạnh những bức tường này, vệt đó là hình một đường thẳng, hiển nhiên bức tường này dường như đã lùi về sau một nấc.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Đường kẻ ngang kia cách mặt tường một khoảng rộng bằng một bàn tay, cũng tức là nói có thể có người đã đẩy bức tường này ra.

Vương Diệp đang suy nghĩ về nguyên lý cơ quan của bức tường này, lại không ngờ bức tường trước mặt bỗng nhiên chậm rãi nâng lên.

Vương Diệp nhíu mày, hồi lâu không hồi thần lại.

Những người khác cũng sững sờ tại chỗ.

Bức tường trước mặt vừa nâng lên, bọn họ liền lùi về sau vài bước.

Bọn họ sợ hãi khủng hoảng vì chuyện này.

Vương Diệp nhìn bọn họ một cái, sau đó ra hiệu im lặng, mọi người đều gật đầu.

Nhưng Vương Diệp lại mạc danh kỳ diệu quay đầu nhìn Cừu Nhất Tuần một cái.

Trực giác nói cho Vương Diệp biết Cừu Nhất Tuần biết đáp án nơi này, nhưng Vương Diệp hiện tại không dám xác định Cừu Nhất Tuần có phải thật sự sẽ một lòng một dạ hướng về bọn họ hay không.

Cho dù Cừu Nhất Tuần thật sự biết đáp án nơi này, những lời hắn nói ra liệu có thật sự đáng tin không?

Những thứ này có thể là giả.

Vương Diệp thầm tư tác trong lòng như vậy, hắn nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt mang theo vài phần ngưng trọng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần cười gượng gạo, nhịn không được nói với Vương Diệp: "Sao cậu cứ nhìn chằm chằm tôi thế?

Cậu chẳng lẽ không biết nên giải quyết rắc rối này thế nào sao?

Bức tường kia sắp nâng lên rồi, bên trong liệu có thứ gì tốt đang đợi chúng ta không?" Hắn cười nói ra những lời này.

Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời.

Nhưng theo bức tường không ngừng nâng cao, lúc này Bàn Tử cũng ngồi xổm xuống.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương.

Khoảnh khắc ngồi xổm xuống, hắn thò đầu nhìn vào, hắn nghiêng đầu, trên mặt viết đầy vẻ buồn bực, lòng hiếu kỳ đang thúc giục tiến về phía trước.

Nhưng sau khi nhìn thấy thứ bên trong, Bàn Tử càng là bị dọa sợ đến mức đặt mông ngồi phịch xuống đất, mặt hắn trắng bệch, bị dọa đến nửa ngày cũng không nói ra lời, tay đều đang run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu, hắn đẩy vai Bàn Tử, vẻ mặt đầy cổ quái mở miệng nói: "Mọi người đều ở chỗ này, anh có gì phải sợ chứ?" Vương Diệp nói là lời nói thật.

Bàn Tử nghe vậy lắc đầu, hắn không biết nên trả lời thế nào, bởi vì hắn nhìn thấy bên trong có một số thứ kỳ quái.

Hắn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử càng là vẻ mặt đầy khủng hoảng nói: "Tôi không biết nên nói với cậu thế nào, dù sao vấn đề bên trong thực sự rất nghiêm trọng." Bàn Tử thở dài thườn thượt.

Vương Diệp cũng nghiêng đầu nhìn vào, nhất thời hô hấp của Vương Diệp cũng dồn dập.

Mọi người thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bọn họ cũng vội vàng nghiêng đầu nhìn theo.

Kết quả không ngờ vừa nhìn qua, tất cả mọi người đều bị dọa không nhẹ, Hạo Thiên Chân càng là ngã ngồi xuống đất.

Hạo Thiên Chân cũng giống như Bàn Tử, đều không chịu nổi kinh hách như vậy.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta liền dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó kéo tay anh ta, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tôi đã sớm nói rồi, đồ vật bên trong rất khủng bố, các người không ai tin tôi cả." Trong ngữ khí của Bàn Tử mang theo vài phần oán trách.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời cũng cười gượng gạo, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Diệp liếc Hạo Thiên Chân một cái, trên mặt mang theo vài phần buồn bã.

Chương 1205

Trương Khởi Linh kéo Hạo Thiên Chân đứng dậy.

Nhưng Vương Thiên nhìn thứ này, gã lại nhổ một bãi nước bọt, đồng thời vẻ mặt đầy khó hiểu nói: "Người không biết còn tưởng là cái gì đâu?

Xem các người bị dọa thành cái dạng gì kìa, từng người từng người một như chưa từng va chạm xã hội vậy." Vương Thiên vừa nói vừa trợn trắng mắt.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên, trong ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Vương Thiên xấu hổ sờ đầu, lại cẩn thận từng li từng tí cười nịnh nọt Vương Diệp nói: "Tôi không có nói cậu." Trên mặt Vương Thiên tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Bộ dạng cẩu thả nịnh bợ đó của gã trong nháy mắt chọc giận Bàn Tử.

Bàn Tử trực tiếp giơ chân, một cước đá vào mông gã.

Bàn Tử nhìn Vương Thiên trước mắt, trên mặt mang theo vài phần bất mãn, trực tiếp đứng dậy vỗ vỗ bụi trên người mình, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Mày có ý gì?

Mày nói mấy anh em bọn tao không được chứ gì?" Hắn vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, nhìn qua chỉ thiếu chút nữa là không nhịn được rồi.

Vương Thiên vội vàng lắc đầu giải thích, nhưng lời giải thích đó không có tác dụng.

Bàn Tử vẫn cứ mắng mỏ ầm ĩ với gã.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có một mảng phiền toái, hắn ôm đầu, nhìn Bàn Tử mở miệng nói: "Được rồi, anh đừng cãi nhau nữa, hiện tại vẫn là giải quyết vấn đề, quan trọng là nếu tiếng ồn của anh dẫn dụ cái tống tử kia qua đây, tôi xem tiếp theo nên làm thế nào?" Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử trong nháy mắt thành thật trở lại, hắn bịt miệng mình, một câu cũng không nói.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt hắn mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, nhiều hơn là sự lấy lòng, sinh sợ mình sẽ không cẩn thận chọc giận Vương Diệp, bất quá hắn vẫn rất để ý.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái sau đó thu hồi ánh mắt.

Vương Thiên đứng bên cạnh cũng không dám nói thêm nửa lời.

Vương Thiên sợ mình không cẩn thận chọc giận Bàn Tử, sau đó quả bom hẹn giờ này sẽ đem lại phiền toái vô hạn cho Vương Diệp, đây không phải điều Vương Thiên muốn thấy.

Vương Diệp đứng nhìn tống tử bên trong, cái tống tử kia quả thực khủng bố, dù sao cũng là trực tiếp đối mặt với bọn họ, hơn nữa là hình dạng đảo ngược.

Chân của nó hiển nhiên là bị treo lên, nếu không không có khả năng đảo ngược như vậy.

Hơn nữa khoảnh khắc bức tường này chậm rãi nâng lên, Vương Diệp cũng cảm nhận được mùi ẩm ướt ập vào mặt.

Khi mọi người ngửi thấy những mùi đó, trên mặt bọn họ đều lộ ra vài phần cổ quái.

Trong mùi ẩm ướt kia còn xen lẫn mùi thi xú, mùi vị đó khiến bọn họ khó mà diễn tả.

Trên mặt bọn họ chỉ có một mảng bất đắc dĩ, bọn họ thở dài thườn thượt.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của bọn họ, bỗng nhiên mở miệng nói: "Sao các người cũng có vẻ không chấp nhận được vậy?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi này của Vương Diệp, mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Bàn Tử cúi đầu, không biết nên đối mặt với Vương Diệp thế nào, dù sao là người bình thường đều không có cách nào chịu nổi, người giống như Vương Diệp thì cả thế giới không có mấy ai.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, tuy rằng thần tình hắn có chút ủ rũ, nhưng sau khi phản ứng lại, lại cười hì hì nói với Vương Diệp: "Chúng tôi sao có thể như vậy chứ?

Chúng tôi chỉ là bị giật mình mà thôi, hơn nữa chúng tôi cảm thấy mùi này có chút khó ngửi." Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, dường như là lo lắng Vương Diệp không tin, cho nên hắn cố ý bịt mũi mình, giả bộ ra một vẻ vô cùng ghét bỏ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên cười nói: "Dù sao anh cũng sợ mấy thứ này, chi bằng thế này đi, dùng 'dĩ độc trị độc', như vậy có thể khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, tôi tin anh có thể làm tốt." Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử nghe lời hắn vội vàng lắc đầu, xua tay cự tuyệt.

Hắn lùi về sau vài bước, trên mặt viết đầy vẻ khủng hoảng.

Hắn trông vô cùng sợ hãi, hơn nữa đề nghị của Vương Diệp nói ra cứ như là muốn hắn xuống địa ngục vậy.

Con người Bàn Tử đem tất cả sự từ chối đều viết lên trên mặt.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp cười ha hả.

Những người khác nhìn Vương Diệp, trong ánh mắt mang theo vài phần buồn bã, đặc biệt là Vương Thiên lúc này.

Vương Thiên thoạt nhìn tuy rằng ông cụ non, dường như đối với cái gì cũng không quan tâm, nhưng hiện tại nhìn thứ đồ chơi bên trong kia, gã vẫn bị dọa giật mình.

Dù sao nhãn cầu của thứ kia đều lồi cả ra, bộ dạng đó quả thực đáng thương.

Người không biết còn tưởng nó là tội nhân thập ác bất xá gì, đến mức sau khi chết còn bị người ta treo ở chỗ này.

Trong lúc Vương Thiên thầm nghĩ, Vương Diệp đi lên phía trước, bật đèn pin trong tay, đồng thời nhìn thoáng qua bức tường trên đỉnh đầu.

Nhưng hắn cũng quay đầu liếc nhìn Cừu Nhất Tuần một cái, hắn tin tưởng Cừu Nhất Tuần có đáp án.

Ánh mắt hắn đảo qua người Cừu Nhất Tuần, đèn pin cũng chiếu qua.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cười gượng gạo.

Đối với tống tử trước mặt này, Cừu Nhất Tuần cũng không hiểu rõ, hắn chỉ biết có sự tồn tại này, nhưng tình huống cụ thể thế nào hắn không biết.

Hơn nữa nhìn tống tử bên trong, trên mặt hắn cũng mang theo vài phần khẩn trương.

Hắn hiểu ý Vương Diệp, vì thế cũng đi tới bên cạnh Vương Diệp, căn cứ vào suy đoán của mình mở miệng nói: "Nếu tôi đoán không sai, kỳ thực cái tống tử này hẳn là đã đắc tội không ít người, nếu không không có khả năng bị đối xử như vậy." Khoảnh khắc lời nói thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Bàn Tử đi lên phía trước, thoạt nhìn dường như có chút lo lắng Cửu Nhất Tuần sẽ cướp mất sự nổi bật của mình, hắn cố ý chen Cửu Nhất Tuần ra một chút.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, đồng thời nhìn chằm chằm tống tử trước mặt, vẻ mặt đầy nhiệt liệt thảo luận: "Quần áo mặc trên người nó thoạt nhìn dường như là của một triều đại khác, có vẻ cũng chẳng liên quan gì nhiều đến con Giao Long này." Khi Bàn Tử nói lời này, Vương Diệp thấy bộ dạng thề thốt đanh thép của hắn thì chỉ nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần bán tín bán nghi, không biết có nên tin hay không.

Nếu là Cửu Nhất Tuần nói những lời như vậy, Vương Diệp khẳng định là không tin, nhưng hiện tại Bàn Tử cũng đứng ra đề nghị rồi, Vương Diệp nghĩ ngợi, những thứ Bàn Tử nói quả thực có đạo lý.

Tuy ngoài miệng tán đồng với Bàn Tử, nhưng thực ra Vương Diệp cũng ngầm công nhận sự cẩn trọng của Cửu Nhất Tuần.

Vương Diệp nhìn Cửu Nhất Tuần trước mặt, thấy ánh mắt hắn thoáng qua vẻ không chắc chắn, nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu.

Hắn cầm đèn pin, chống lên cằm, vẻ mặt lộ rõ vài phần căng thẳng.

Hắn vừa quan sát con tống tử trước mặt, vừa lo lắng nó sẽ bất ngờ vùng dậy.

Nhưng so với mấy thứ này, Vương Diệp lại càng tò mò về bức tường phía trên đầu hơn.

Nếu bức tường đó sập xuống thì bọn họ coi như xong đời.

Vương Diệp đang suy tư về vấn đề này thì không ngờ Cửu Nhất Tuần đã đi vào trong.

Hắn cầm đèn pin rọi vào bóng tối sâu thẳm, nhưng không gian bên trong dường như có chất liệu hấp thụ ánh sáng.

Đèn pin chiếu vào căn bản không thấy rõ hoàn cảnh bên trong, tầm nhìn chỉ vỏn vẹn trong bán kính nửa mét.

Hắn cũng không dám tiếp tục đi sâu vào, bởi chẳng ai biết sau nửa mét kia rốt cuộc là thứ quỷ quái gì.

Dù sao hắn cũng chỉ nhìn thấy một lối đi nhỏ mà thôi.

Không dám đi tiếp, hắn đành đứng ngẩn ra bên cạnh xác con tống tử, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Hắn quan sát y phục trên người tống tử, chú ý đến kinh mạch và làn da đã bị phong hóa, mục nát theo thời gian của nó.

Hắn nhíu mày, luống cuống không biết nên làm thế nào cho phải.

Thấy hắn nhìn sợi dây thừng trên đỉnh đầu, Vương Diệp cũng bước vào.

Vì Cửu Nhất Tuần đã vào đó thám thính, Vương Diệp cũng không thể đứng ngoài chờ đợi mãi được.

Cửu Nhất Tuần sẽ không đời nào nói hết đáp án và chân tướng cho cậu, tất cả đều phải tự mình đi tìm.

Vương Diệp vừa bước vào liền nhìn chằm chằm vào sợi dây thừng kia, vẻ mặt cũng có chút căng thẳng.

Cậu đang tìm kiếm đáp án từ sợi dây đó.

Nào ngờ Vương Diệp vừa mới chạm vào, sợi dây thừng lập tức đứt phựt.

Có lẽ do treo chân cái xác quá lâu, cộng thêm thời gian bào mòn và phong hóa, sợi dây đã mất đi độ dai vốn có.

Lúc này Vương Diệp chỉ tùy tiện chạm nhẹ một cái là nó đã đứt lìa.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt thoáng vẻ phức tạp.

Ngoài việc dây thừng bị đứt, cái xác tống tử kia cũng rơi uỵch xuống đất.

Đầu nó đập xuống nền, mọi người nghe rõ tiếng xương cốt gãy giòn tan, vẻ mặt ai nấy đều trở nên khó coi.

Vương Diệp nhìn bộ dạng bọn họ, không nhịn được khẽ thở dài, còn chưa kịp nói kỹ càng với họ vài câu thì đã thấy Hạo Thiên Chân trợn mắt, cả người ngất lịm đi.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng đỡ lấy, lo lắng không thôi.

Vương Diệp nghĩ ngợi rồi phẩy tay với hai người bọn họ, lớn giọng nói: "Hai người đừng qua đây, đợi tôi giải quyết xong chuyện chỗ này rồi hãy lại." Vương Diệp biết Hạo Thiên Chân vì quá sợ hãi nên mới không dám qua, dẫn đến ngất xỉu.

Những người khác đều đã lục tục đi qua, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn thấy mấy thứ này, không chỉ bẩm sinh đã sợ mà mặt mũi còn trắng bệch ra.

Bộ dạng đó quả thực có chút đáng thương, Vương Diệp cũng không nỡ để cậu ta phải đối mặt với mấy thứ này nên bảo cậu ta tránh đi.

Thấy Vương Diệp nói vậy, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Cậu ta sắc mặt yếu ớt uống chút nước, được Trương Khởi Linh chăm sóc.

Chương 1206

Trong mắt Trương Khởi Linh thoáng qua vài phần không tình nguyện.

Tuy Hạo Thiên Chân đúng là anh em tốt của anh ta, nhưng anh ta càng muốn ở bên cạnh Vương Diệp để cùng khám phá những bí ẩn kia hơn là ở lì chỗ này chăm sóc người bệnh.

Nhưng giờ có hối hận cũng vô dụng, anh ta chỉ đành ở lại chăm sóc Hạo Thiên Chân, vẻ mặt căng thẳng vỗ vỗ vai cậu ta.

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên vẻ sắc bén, còn chưa kịp nói gì thì Hạo Thiên Chân đã nhíu mày.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt phức tạp nói: "Anh nếu muốn qua đó thì cứ qua đi, tôi tự mình ở đây chống đỡ một lát là được." Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Trương Khởi Linh nhíu mày, vẻ mặt do dự, ánh mắt âm tình bất định.

Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng anh ta vẫn lắc đầu từ chối.

Nhưng khi thấy ngay cả tên Bàn Tử nhát gan cũng đã đi qua đó, biết tất cả mọi người đều đã dồn sang bên kia, chỉ còn mình anh ta ở lại chỗ này, anh ta lại lo lắng.

Có lẽ thực sự sẽ có chi tiết gì đó bị bọn họ bỏ sót chăng?

Trương Khởi Linh nghĩ đoạn, quả quyết nhìn Bàn Tử nói vọng sang: "Cậu đừng có đứng ngẩn ra đó, mau xem trên người nó có trang sức hay nhẫn gì không.

Nếu có thì tháo xuống xem văn tự bên trên." Trương Khởi Linh vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Người xưa rất thích khắc dấu tích lên nhẫn và trang sức, như vậy có thể lưu lại cho họ một ký thác đặc thù.

Lời anh ta vừa thốt ra, Bàn Tử liền gật đầu lia lịa, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Hắn xắn tay áo và ống quần lên, chỉ hận không thể để Trương Khởi Linh ra lệnh sớm hơn.

Lúc này, nhìn đống trang sức trước mặt, ánh mắt Bàn Tử viết đầy hai chữ "kích động", nước miếng suýt thì chảy ròng ròng, vội vàng tháo mấy món đồ đó xuống.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái đầy ghét bỏ, lắc đầu nói thẳng: "Chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ thôi mà, sao anh lại ra cái dạng này?

Cái tật thấy tiền sáng mắt này, anh nhất định phải sửa đi." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: "Thì tôi nhìn kỹ thêm chút nữa thôi mà." Bàn Tử vẻ mặt vừa cẩn thận vừa căng thẳng, cố ý làm bộ ném cái vòng cho Trương Khởi Linh, nhưng khi nói những lời đó thì rõ ràng là không đủ tự tin.

Hắn sợ Vương Diệp, mặt khác cũng không muốn để Vương Diệp nhìn thấu tâm can mình.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc mắt là nhìn thấu ngay.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, tuy không bình phẩm quá nhiều nhưng đối với Bàn Tử lại thêm vài phần ghét bỏ.

Cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt đầy bất lực, sau đó không chút do dự nói: "Anh xem thì cứ xem, nhưng phải nhớ kỹ, những thứ này không thuộc về anh.

Nếu anh không muốn bị nó đuổi theo thì tốt nhất xem xong hãy trả lại cho nó." Vương Diệp nói từng câu từng chữ, vẻ mặt nghiêm cẩn.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt đầy vẻ không đồng tình.

Hắn thầm nghĩ Vương Diệp nói thì hay lắm, bảo trả lại, nhưng thực tế dù hắn không trả thì Vương Diệp cũng sẽ giúp hắn giải quyết rắc rối thôi.

Con tống tử trước mặt đã bị thời gian bào mòn, phong hóa đến mức chỉ cần chạm nhẹ là muốn hóa thành tro.

Giờ cho dù hắn có lấy mấy món đồ này thật, con tống tử kia làm gì được hắn?

Chẳng lẽ nó có thể đứng dậy cứng như sắt thép mà đuổi theo hắn mấy con phố chắc?

Nghĩ đến chuyện này, Bàn Tử lập tức phì cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì vẻ mặt đầy bất lực, tên này thật sự quá ấu trĩ rồi.

Vương Diệp và Bàn Tử biết rõ gốc gác của nhau, sao có thể không hiểu suy nghĩ trong lòng tên này.

Trong khoảnh khắc như vậy, Vương Diệp nhìn đám đồ chơi trong tay Bàn Tử.

Bàn Tử tuy tỏ ra nghiêm túc nhưng ánh mắt lại phiêu hốt bất định, hơn nữa làm việc có vẻ không đáng tin cậy.

Hắn nhân cơ hội nhét chiếc nhẫn vào túi quần mình, tưởng rằng hành vi của mình Vương Diệp không thấy, nhưng Vương Diệp lại nhìn rõ mồn một.

Vương Diệp trừng mắt nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lộ rõ sự không hài lòng.

Cậu vốn định đi nghiên cứu chuyện khác, nhưng giờ xem ra mấy thứ kia không quan trọng bằng việc ch chỉnh đốn Bàn Tử.

Cậu đứng chắn trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp, sau đó nhích người nhường chỗ một chút.

Hắn đang ngồi xổm ở đó, giả vờ chăm chú quan sát, đồng thời cũng đang chăm chú giấu đồ vào túi quần.

Kết quả không ngờ Vương Diệp không ngồi xuống mà chỉ đưa tay ra, nhìn hắn với ánh mắt đầy nghiêm nghị.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Diệp, Bàn Tử giật mình thon thót, nhíu mày nhìn Vương Diệp, giả bộ không hiểu hỏi: "Làm gì đấy?" Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại phía sau, giọng điệu đầy vẻ hoảng hốt, hiển nhiên là lo Vương Diệp sẽ làm ra hành động tổn hại đến mình.

Nhưng Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp lại cười cười đầy vẻ qua loa, trừng mắt nhìn Bàn Tử, ánh mắt chỉ có sự tùy ý, không khách khí nói: "Bỏ cái đó ra, tôi vừa thấy anh giấu nó vào túi quần rồi." Vương Diệp nói thẳng thừng, không hề do dự, giọng nói không hề kìm nén khiến tất cả mọi người giật mình, ai nấy đều nghe thấy rõ ràng.

Bọn họ vẻ mặt chấn kinh, lùi lại vài bước, đồng thời cầm đèn pin đồng loạt chiếu vào Bàn Tử.

Bàn Tử bỗng chốc trở thành nhân vật trung tâm dưới ánh đèn tụ quang.

Bàn Tử nhìn bọn họ, nhất thời vội vàng đưa tay che mắt, bất mãn nói: "Làm cái gì thế?

Một lũ cầm đèn rọi vào tôi!

Chói mắt bỏ xừ, các người muốn làm gì?

Muốn làm mù mắt Bàn gia à?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ bất mãn.

Nghe hắn nói vậy, mọi người vẻ mặt có chút xấu hổ, nhíu mày, nhưng nghĩ lại vẫn kiên trì với ý định của mình.

Bọn họ không cảm thấy việc mình làm là quá đáng.

Lúc này nhìn chằm chằm Bàn Tử, ánh mắt bọn họ viết đầy vẻ sắc bén, không chút do dự nói với Bàn Tử: "Bỏ đồ ra đây." Bọn họ học theo dáng vẻ của Vương Diệp, hơn nữa còn giả bộ nghiêm túc y hệt, khiến không khí trở nên vô cùng quái dị.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt cả hai lộ ra vài phần tiếu ý.

Hai người nhíu mày, nhìn Bàn Tử rồi không kìm được cười nói: "Tên này đúng là khổ thân." "Biết ngay là hắn thể nào cũng muội lương tâm mà giấu đồ đi.

Tuy mấy thứ này không thuộc về hắn, nhưng hắn nhất định sẽ làm thế." Hai người bọn họ đứng đó bàn tán xì xào.

Vì giọng không quá lớn nên Bàn Tử nghe rõ mồn một.

Thấy bọn họ thì thầm to nhỏ, vẻ mặt Bàn Tử cũng đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Hắn trực tiếp đặt món đồ trong tay xuống trước mặt Vương Diệp, sau đó quay đầu đi, vẻ mặt cao ngạo nói: "Tôi đã bỏ hết đồ ra rồi, đừng có lại tìm tôi mà đòi nữa, tôi không có nhiều đồ chơi thế đâu." Bàn Tử biểu hiện vô cùng cao ngạo, không dám nhìn thẳng vào mắt Vương Diệp.

Đôi mắt lấm lét đã nói lên tất cả, hắn vẫn còn giấu đồ, hơn nữa còn cố ý che chắn túi quần, rõ ràng là không muốn cho Vương Diệp nhìn thấy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, trên mặt cũng lộ ra vài phần bất lực.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử không chút kiêng dè nói: "Mau lấy ra hết đi." Trong lúc cậu đang răn đe, những người khác cũng cầm đèn pin và đuốc soi vào.

Lần đầu tiên mặt Bàn Tử ở gần ngọn đuốc đến thế, hắn sợ tới mức lùi lại vài bước, lông mặt cũng bị sém một ít.

Hắn sờ mặt một cái, nhìn đám người này, sau đó lại vừa chửi đổng vừa lôi nốt mấy món đồ còn lại ra.

Khi hắn lấy đồ ra, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Cầm mấy món đồ chơi đó trên tay, Vương Diệp đặt trả lại lên thi thể.

Làm xong loạt hành động này, những người khác nhìn Bàn Tử với ánh mắt phức tạp, dường như đang phỉ nhổ hành vi của hắn.

Nhưng mặt khác, bọn họ cũng cảm thấy chấn kinh trước độ mặt dày của tên Béo này.

Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên linh cơ khẽ động.

Hắn đi đến bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt cẩn thận và căng thẳng, rồi lại nhìn mọi người nói: "Tôi và Bàn Tử không giống nhau.

Tuy tôi cũng thích tiền tài, nhưng loại tiền tài bất nghĩa này tôi sẽ không lấy.

Cho nên nhiệm vụ như thế này các vị có thể giao cho tôi, tôi có thể giải quyết được." Lời hắn vừa thốt ra, Vương Diệp nhíu mày liếc nhìn hắn một cái.

Vừa rồi lúc Bàn Tử giấu đồ, sở dĩ Vương Diệp nhìn thấy là do thị lực cậu cực tốt.

Nhưng giờ Bàn Tử đã làm ra hành vi như vậy, Vương Diệp cũng không định để hắn tiếp tục đụng vào mấy món đồ này nữa.

Thế mà Vương Thiên lại chủ động đứng ra nhận việc.

Vương Diệp nhíu mày, ánh mắt phức tạp suy tư về tính khả thi của việc này.

Kết quả làm Vương Diệp vạn lần không ngờ tới là Vương Thiên nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: "Cậu phải tin tôi, tôi chắc chắn làm được." Vương Thiên vỗ ngực, vẻ mặt kích động thề thốt đảm bảo.

Bàn Tử thấy hắn tranh việc của mình liền lao tới đẩy hắn một cái, bất mãn nói: "Cái thằng không biết xấu hổ này, sao mày có thể làm ra loại chuyện đó?

Tao nói cho mày biết, mấy thứ này xưa nay đều qua tay tao, mày giờ không thể cướp quyền lợi của tao được." Bàn Tử cãi nhau với hắn.

Vương Diệp nhìn hai người bọn họ nội chiến ở đó, cãi đến mặt đỏ tía tai, hơn nữa còn túm cổ áo nhau như muốn tranh cái một mất một còn.

Vương Diệp nhìn chằm chằm hai người, vẻ mặt đầy bất lực, không chút do dự vỗ vai Vương Thiên nói: "Nếu cậu có thể làm tốt việc này thì giao cho cậu.

Còn anh nữa Bàn Tử, đừng có gây sự với người ta." Vương Diệp nhìn Bàn Tử với vẻ bất mãn.

Quả thực là do Bàn Tử tự mình chuốc lấy, nếu không phải hắn làm ra hành vi tắt mắt như vậy, Vương Diệp sao lại tỏ thái độ ghét bỏ thế này?

Chương 1207

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, Bàn Tử thấy cậu như vậy liền khẽ thở dài, cũng biết mình làm điều không nên.

Hắn nhìn Vương Diệp, có chút rụt rè nói: "Nhưng mà tôi thật sự không cố ý.

Cậu cũng biết mấy món đó lấy một món ra ngoài cũng đủ ăn cả đời, tôi chỉ tiện tay cầm một cái thôi mà.

Hơn nữa, mấy thứ này để ở đây cũng là chôn vùi trong bụi đất." Chi bằng để chúng ra ngoài phát huy tác dụng thực chất.

Bàn Tử mặt dày nói ra những lời này, Vương Diệp không biết hắn lấy đâu ra cái mặt đó, cuối cùng chỉ đảo mắt, không thèm nói thêm nửa câu.

Thái độ của Vương Diệp khiến Bàn Tử có chút bất lực.

Hắn tâm tro ý lạnh gật đầu, sau đó đứng sang một bên, vẻ mặt sầu não nói: "Thôi được rồi, xem ra là tôi bị người ta ghét rồi.

Các người tự chơi đi, cứ ở đó mà thân thiết với Vương Thiên, Vương Thiên tốt hơn tôi nhiều, tôi ra góc kia ngồi." Nói xong, hắn chỉ vào một góc tường rồi chạy ra đó ngồi thật.

Bộ dạng trông như đang diện bích tư quá.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên cười nói: "Khá lắm, anh cũng biết diện bích hối lỗi cơ đấy." Vương Diệp cười hì hì.

Bàn Tử nghe thấy, tức đến đỏ mặt, quay đầu trừng mắt nhìn Vương Diệp một cái rồi lại lập tức xìu xuống.

Thực ra Bàn Tử vẫn biết chuyện này là do mình làm sai, giờ nhìn

Vương Diệp, hắn cũng không nói nhiều, cũng chẳng muốn giải thích gì thêm.

Bàn Tử giữ im lặng như vậy khiến Vương Diệp cảm thấy hài lòng.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Ý thức được lỗi lầm của mình quả thực là một chuyện rất đáng quý, nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể rút ra bài học lần này, chứ không phải tiếp tục chấp mê bất ngộ." Vương Diệp nói lời thật lòng.

Bàn Tử nghe vậy vội vàng gật đầu.

Hắn đứng bên cạnh nhìn Vương Thiên cướp mất việc của mình, ánh mắt viết đầy vẻ bất mãn.

Tuy nhiên khi Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đi tới, Bàn Tử lại làm ra vẻ biết lỗi.

Bộ mặt đó của Bàn Tử đương nhiên lọt vào mắt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Hai người không thèm để ý đến hắn mà lẳng lặng đi tới bên cạnh xác chết.

Vẻ mặt cả hai đều mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng, đặc biệt là Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân ghé sát vào người Vương Diệp, ánh mắt dáo dác nhìn quanh, không ai chú ý đến nhưng Bàn Tử lại nhìn thấy.

Bàn Tử cảm thấy có chút kỳ quái, bèn đi tới, vẻ mặt thắc mắc nói: "Cậu bị sao thế?

Sao cứ làm ra cái vẻ lấm lét như trộm vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hạo Thiên Chân vừa định mở miệng nói chuyện thì thấy Bàn Tử đi tới cắt ngang.

Trong nháy mắt sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng khó coi, cậu ta nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Bàn Tử, vẻ mặt phiền chán nói: "Anh nói cái gì đấy?" Vừa nói cậu ta vừa siết chặt tay.

Trông Hạo Thiên Chân có vẻ tức giận.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Bàn Tử sờ mũi, còn chưa kịp xin lỗi thì Trương Khởi Linh đã nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Trương Khởi Linh sa sầm mặt mày, thần tình chán ghét nói: "Cậu lại muốn giở trò gì nữa đây?" Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Anh ta vốn dĩ luôn bảo vệ Hạo Thiên Chân, nay lời này nói ra khiến Bàn Tử càng thêm cười gượng gạo đầy xấu hổ.

Bàn Tử vẻ mặt đầy sầu não, nhíu mày không biết làm sao cho phải.

Thấy Bàn Tử như vậy, trong mắt Trương Khởi Linh thoáng qua vẻ mệt mỏi.

Lúc này Trương Khởi Linh không nhịn được khẽ thở dài, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, không chút do dự nói: "Có gì muốn nói thì cậu cứ nói thẳng đi, đằng nào Vương Diệp cũng sẽ không nói ra ngoài đâu.

Hơn nữa Bàn Tử bọn họ biết cũng chẳng sao cả." Anh ta nói thật lòng.

Lời này nói ra khiến Vương Thiên đang nghiên cứu châu báu cũng giật mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vương Thiên quét mắt nhìn sang đám người này, ánh mắt viết đầy vẻ cổ quái, dường như đang hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Thấy Vương Thiên như vậy, Vương Diệp cười cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, vẻ mặt bình thản nói: "Có gì muốn nói thì mau nói đi." Vương Diệp biết Hạo Thiên Chân chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó nên mới hỏi như vậy.

Đúng như dự liệu, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu.

Trên mặt cậu ta lộ ra vẻ hưng phấn xen lẫn lo sợ, nhìn Vương Diệp kích động nói: "Có thể nói ra các anh không tin, đây không phải tin tốt lành gì, nhưng cũng coi như là tôi đi bao nhiêu lâu nay, nhìn bao nhiêu phong cảnh mới gặp được một lần!" Cậu ta vừa nói vừa giơ ngón tay lên.

Tuy kích động nhưng nghĩ đến hậu quả, thần tình trên mặt cũng dần biến mất, nụ cười tắt ngấm.

Vương Diệp thấy vậy thì vẻ mặt lộ ra vài phần quái dị, không chút do dự bảo Hạo Thiên Chân: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Cậu mau nói cho tôi biết." Vương Diệp sốt ruột thúc giục.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi, sau đó nhìn Bàn Tử và Vương Thiên trước mặt.

Cậu ta không nhịn được khẽ thở dài, rồi thẳng thắn nói: "Có thể nói ra các người sẽ không tin, nhưng vừa rồi khi kiểm tra mấy cái xác tống tử kia, tôi thấy chúng thực ra có vấn đề.

E là bọn chúng sắp thi biến rồi." Hai chữ "thi biến" vừa thốt ra, mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch.

Cả người hắn sợ đến mức ôm đầu, hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng phản ứng lại xong, hắn lại cười lắc đầu: "Đùa, cậu chắc chắn là đang đùa.

Đừng có trêu tôi, tuy tôi gan bé nhưng tôi cũng không có ngu đâu nhé." Bàn Tử nói vẻ nghiêm túc, đồng thời vỗ ngực đắc ý.

Vương Diệp thấy bộ dạng cao hứng đó của Bàn Tử liền đảo mắt, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Người thích đùa nhất là anh, Hạo Thiên Chân chưa bao giờ thích nói đùa cả." Vương Diệp nói thật.

Bàn Tử nghe xong, cả người đều cảm thấy không ổn.

Hắn lắc đầu nhìn Vương Diệp, thần tình viết đầy vẻ phức tạp.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, sau đó nhìn Vương Diệp quả quyết nói: "Vậy tôi hiểu rồi, nhưng chuyện này sao có thể xảy ra?

Cậu nhìn xem bọn chúng đều đã biến thành xác khô rồi, gió thổi cái là bay, biến thành bụi ngay." Hắn vừa nói vừa nhìn mấy cái xác tống tử trước mặt, vẻ mặt viết đầy sự căng thẳng và hoảng loạn.

Tay hắn trong lúc vô tình chạm vào tay một con tống tử.

Bàn Tử vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng những lời hắn nói cũng là đang phản bác lại lập trường và quan niệm của Hạo Thiên Chân.

Nhất thời, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

Cậu ta trừng mắt nhìn Bàn Tử, vội vàng lao tới túm lấy cổ áo Bàn Tử, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Anh có thể nghi ngờ tất cả, cũng có thể phủ nhận toàn bộ, nhưng anh không cần thiết phải làm ra chuyện như vậy." Nghe những lời thật lòng này, Bàn Tử lại thở dài, nhìn Hạo Thiên Chân đầy vẻ bất lực nói: "Tôi thật sự không biết phải làm sao?

Tôi nghĩ mấy thứ này..." Lời hắn còn chưa nói hết, đúng lúc này cánh tay Bàn Tử bỗng nhiên bị một thứ gì đó giữ chặt.

Vì đèn pin trong tay Bàn Tử vô tình rơi xuống đất nên hắn cũng không biết là ai đang giữ tay mình.

Nhưng Vương Diệp lại nhìn cực kỳ rõ ràng, cậu đột nhiên sững người tại chỗ.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt cũng sợ đến mức vội vàng lùi lại vài bước.

Cậu ta vốn định gây sự với Bàn Tử, nhưng giờ chuyện này xảy ra, gây sự với Bàn Tử đã không còn cần thiết nữa.

Trên mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ quái dị. "Ai kéo tay tôi đấy?" Bàn Tử nói xong lại liếc nhìn về phía Vương Thiên.

Vương Thiên đang cầm đèn pin trên tay.

Bàn Tử nhìn hắn, quả quyết hỏi: "Tại sao mày lại kéo tay tao?" Giọng Bàn Tử đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Thiên giọng điệu quái dị, lắc đầu bất lực nói: "Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy?

Tôi thèm vào mà kéo tay anh." Hắn và Bàn Tử đứng cách nhau một đoạn xa như vậy, cho dù hắn có đặc biệt chạy tới kéo tay Bàn Tử thì e là cũng không kịp.

Trong lúc hắn giải thích, Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó thì vẻ mặt lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, hỏi: "Thế thì lạ thật, rốt cuộc là ai nắm tay tôi?" Hắn vừa nói vừa nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Nhưng lúc này Bàn Tử cũng phát hiện đèn pin nằm cách mình không xa.

Đã Vương Diệp bọn họ không chịu soi đèn cho, vậy hắn tự mình soi.

Hắn vừa nghĩ vừa vội vàng nhặt đèn pin lên, miệng lẩm bẩm: "Để tôi xem là thằng ngốc nào đang trêu đùa tôi?

Để tôi biết được thì tôi chắc chắn sẽ không tha cho hắn, tôi sẽ lột da hắn." Giọng Bàn Tử đầy vẻ bực bội.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cười lắc đầu, bất lực nói: "Anh xem anh đang nói cái gì thế hả?

Có ra thể thống gì không?" Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày.

Bàn Tử nghe những câu nói thật lòng đó liền rơi vào trầm mặc, nhìn Vương Diệp không biết đáp lại thế nào.

Nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến hắn.

Lúc này Bàn Tử cầm đèn pin rọi qua, hắn phát hiện một cánh tay hoàn chỉnh.

Hắn nhíu mày, vẻ mặt đầy khó hiểu: "Tay ai mà mịn màng thế này?" Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh.

Chương 1208

Hắn tưởng là Trương Khởi Linh, bỗng nhiên cười âm hiểm, vẻ mặt khinh thường nói với Trương Khởi Linh: "Dựa vào cậu mà cũng đòi trêu đùa Bàn gia à?" Bàn Tử vừa nói dứt lời thì không nhịn được quay đầu nhìn lại phía sau mình.

Kết quả không ngờ tới là Trương Khởi Linh lại đang đứng ở chỗ kia.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh hét lớn: "Cậu đứng ở chỗ đó?

Thế ai đang kéo tay tôi?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, mặt cắt không còn giọt máu vì sợ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ hãi như vậy bỗng nhiên bật cười, nhìn Bàn Tử không kìm được nói: "Đừng sợ, có lẽ chỉ là do anh căng thẳng quá sinh ra ảo giác thôi." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy nhưng không biết phải phản ứng ra sao.

Trương Khởi Linh đứng nhìn cảnh tượng trước mắt lại lắc đầu, không chút do dự nói: "Có đôi khi thật sự nghĩ không thông nổi." Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử vội vàng định hất cái tay kia ra, kết quả không ngờ sự tình tồi tệ hơn đã xảy ra.

Nhất thời sắc mặt Bàn Tử biến đổi kịch liệt.

Hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, thần tình khủng hoảng kêu lên: "Ối trời đất ơi, tôi phải làm sao bây giờ?" Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu sợ hãi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử liền cười ha hả lắc đầu, không chút do dự nói: "Có cái gì mà phải sợ, cùng lắm chỉ là một con tống tử thôi mà, gỡ tay nó ra là được." Vương Diệp đứng bên cạnh trực tiếp chỉ huy.

Cậu không cảm thấy mình làm thế có gì quá đáng, ngược lại còn cho rằng tên Bàn Tử này chuyện bé xé ra to.

Trong tình huống này, Bàn Tử không nên nhát gan như vậy mà phải dũng cảm lên một chút.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa bắt đầu cổ vũ.

Nhưng Bàn Tử nghe mấy lời đó thì mặt mũi đã méo xệch.

Hắn nhìn con tống tử trước mặt, lại trừng mắt nhìn Vương Diệp, đầy phẫn nộ nói: "Cậu còn là người không hả?

Sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy?

Cậu thừa biết tôi vốn sợ mấy thứ này mà!" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, vẻ mặt đầy bất lực.

Vương Diệp thấy vậy, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp không biểu thái quá nhiều.

Nhưng thấy thái độ dửng dưng không cho là đúng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử càng thêm khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, ánh mắt viết đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp lại chẳng hề bận tâm, chỉ lẳng lặng quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử vẻ mặt đầy quái dị.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi rồi nói thẳng với Vương Thiên bên cạnh: "Nếu cậu còn muốn làm anh em tốt với tôi thì mau qua đây giúp một tay!" Bàn Tử sốt ruột nói, nhưng mấy lời đe dọa kiểu này nói ra chẳng có chút trọng lượng nào, bởi vì Vương Thiên vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Vương Thiên nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Gặp chuyện phiền phức thì vẫn phải dựa vào chính mình giải quyết, chứ anh cứ dựa vào tôi mãi, như thế là không được đâu." Vương Thiên nói rất nghiêm túc, nhưng lời này vừa thốt ra đã chọc giận Bàn Tử.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trên mặt viết đầy sự phẫn nộ.

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên quay đầu nhìn Vương Thiên, hung hăng nói: "Đợi ông đây cắt đuôi được thứ này, ông nhất định sẽ quay lại tẩn cho mày một trận, cho mày biết sự lợi hại của ông." Bàn Tử mở miệng ra là đe dọa.

Vương Thiên nghe thấy vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, cậu ta nhìn về phía Vương Diệp, hai tay không kìm được mà run rẩy: "Tôi làm sai sao?

Tôi chỉ muốn sống sót thôi mà, những thứ này nói lên được điều gì chứ?" Vương Thiên vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Vương Thiên, trên mặt lộ ra vài phần sầu muộn.

Anh nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho phải, nhìn Vương Diệp cũng không biết nói gì.

Trong mắt Vương Thiên cũng lóe lên vài phần mệt mỏi.

Ai bảo cậu ta là người mới đến chứ?

Dù sao ở trong cái vòng tròn của nhóm Vương Diệp, bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm với cậu ta, hơn nữa cậu ta cũng chỉ vừa mới hòa nhập, huống hồ mục đích của tên này lại quá rõ ràng.

Cho nên việc nhóm Vương Diệp đối xử với cậu ta bằng thái độ như vậy, dường như cũng là chuyện bình thường.

Vương Thiên lúc này suy nghĩ một chút, khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Nhưng ngay lúc Bàn Tử vung tay ra để cố hất cái thứ kia đi, hắn cầm đèn pin, vô tình chiếu vào mặt đối phương.

Trong nháy mắt, Bàn Tử sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, ngay sau đó bắt đầu kêu khóc thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng hét chói tai của Bàn Tử, trên mặt chỉ có sự bình tĩnh.

Trong thời khắc như thế này, Vương Diệp không tỏ thái độ gì nhiều, mà chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Thấy tư thái đó của Vương Diệp, nhất thời sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi, hắn nhíu mày, trong mắt lóe lên vài phần quái dị.

Bàn Tử nhìn khuôn mặt ngay trước mắt mình, khuôn mặt của đối phương giống hệt Bàn Tử.

Nó cũng trơn bóng mịn màng, hơn nữa không có bất kỳ nếp nhăn nào, trông thực sự giống một người sống, ngay cả lông tóc và lông mày cũng giống thật đến mức không thể tin được.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy sự hoảng sợ, nếu không phải biết nó là một con Tống tử, Bàn Tử có khi còn nghi ngờ đây có phải là hàng giả hay không.

Tuy nhiên sự nghi ngờ này rất nhanh đã biến mất.

Bàn Tử lúc này suy nghĩ một chút, cũng không xoắn xuýt quá nhiều về những chuyện này nữa.

Hắn chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy bất lực nói với anh: "Tôi thật không biết phải làm sao bây giờ?" Bàn Tử nói đến đây, Vương Diệp lại bật cười.

Vương Diệp thấy tay Bàn Tử vẫn bị nắm chặt, anh bỗng trợn to mắt, sau đó cố ý trêu chọc Bàn Tử, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Tay của anh sao vẫn chưa vứt bỏ anh thế?

Là thật sự không sợ à?

Nếu trên người anh dính mùi thi khí đó, tiếp theo nó sẽ đuổi theo anh mãi đấy, lúc đó thì tiêu đời." Vương Diệp nói như thật.

Bàn Tử nghe xong, cả người đều ngây ra, lúc này hắn mới hiểu sự việc nghiêm trọng đến mức nào, vội vàng hất tay đối phương ra.

Nhưng Bàn Tử cũng phát hiện trên cánh tay mình có vết hằn màu xanh tím, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó siết chặt nắm đấm, chửi bới ầm ĩ: "Cái thứ này cũng quá đáng rồi đấy?

Sao nó có thể làm chuyện như vậy chứ?" Nói đến đây, sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, hắn khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, tò mò hỏi: "Cái tay này của tôi chắc sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp nhíu mày, liếc nhìn Bàn Tử một cái, suy nghĩ một chút rồi vội vỗ vai Bàn Tử nói: "Yên tâm đi, cho dù có chuyện gì mọi người cũng sẽ cùng anh đối mặt, không để anh một mình đối diện với những thứ khó khăn này đâu." Vương Diệp nói lời thật lòng, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, hắn nhìn con Tống tử trước mặt, trong lúc hoảng hốt hắn phát hiện con Tống tử này dường như sắp mở mắt, hơn nữa mũi của nó hình như cũng đang động đậy.

Không phải nó đang thở đấy chứ?

Bàn Tử vừa nghĩ, vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Hắn quả quyết nói chuyện này cho Vương Diệp biết.

Vương Diệp nghe xong, trên mặt lại lộ ra vài phần sầu muộn, anh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt quái lạ nói: "Chắc là hiểu lầm thôi!" Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn Bàn Tử.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh biết Vương Diệp đang trêu chọc Bàn Tử, lúc này Trương Khởi Linh vẻ mặt quả quyết mở miệng nói: "Nếu không đoán sai, con Tống tử này đã bị Bàn Tử đánh thức, vậy tôi nghĩ tiếp theo nó chắc chắn sẽ đuổi theo Bàn Tử mãi, Bàn Tử tiêu đời rồi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa ôm đầu, trông như thể trời sắp sập xuống.

Bàn Tử nghe thấy lời y, trên mặt viết đầy sự cổ quái và chấn kinh, sau đó lại nhìn Vương Diệp trước mắt.

Hắn không biết phải làm sao cho phải.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng cười lắc đầu, vẻ mặt sầu muộn mở miệng nói với Bàn Tử: "Nhìn cái dạng này của anh xem, người không biết còn tưởng anh đã bị dọa cho chết khiếp rồi đấy." Vương Diệp vừa nói vừa che miệng.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên có chút khó coi, hắn nhíu mày, không biết nên làm thế nào.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không để ý đến Bàn Tử, mà vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm con Tống tử trước mặt.

Mặt Bàn Tử trắng bệch, lúc này Vương Thiên cũng lẳng lặng trốn ra sau lưng nhóm Thiên Chân.

Đối với Vương Thiên mà nói, chỉ có như vậy mới là hữu dụng nhất, cậu ta ở bên cạnh Thiên Chân mới có thể ẩn giấu thân hình của mình, nếu không cái tên Bàn Tử kia một khi nổi điên lên thì chuyện gì cũng làm được.

Hơn nữa những người khác cũng sẽ không để ý chuyện này.

Vương Diệp thấy bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của Vương Thiên, nhất thời cũng cười lắc đầu.

Lúc này Vương Thiên nhìn Vương Diệp, khi bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cậu ta cũng viết đầy sự căng thẳng.

Cậu ta sợ nhất là Vương Diệp đẩy mình ra ngoài.

Thấy bộ dạng sợ hãi đó của cậu ta, Vương Diệp lắc đầu.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự nói với Vương Thiên: "Yên tâm đi, sự việc chưa tồi tệ đến mức đó đâu." Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử gật đầu, tuy không có ý kiến gì nhưng trong mắt cũng viết đầy sự quái dị.

Bàn Tử cảm thấy lời của Vương Diệp là nói với mình, nhưng thực tế Vương Diệp chỉ đang an ủi Vương Thiên, anh cũng nhìn ra Vương Thiên tiến thoái lưỡng nan, làm người có chút gian nan.

Cho nên Vương Diệp không hy vọng Vương Thiên quá buồn bã.

Vương Diệp nói xong, Vương Thiên cười gật đầu.

Vương Thiên nhìn Bàn Tử trước mắt, trong ánh mắt mang theo vài phần cao ngạo và khinh miệt.

Tên Bàn Tử này trông quả thực hoành hành bá đạo, có thể bắt nạt không ít người, nhưng thực tế, ở trong thời khắc mấu chốt này, Bàn Tử vẫn không phải là một phế vật không làm được gì cả.

Chương 1209

Cậu ta vừa nghĩ, thần tình viết đầy sự kích động, nhưng cậu ta lại che giấu rất tốt nên chẳng ai nhìn thấy.

Lúc này Bàn Tử cũng nhìn con Tống tử trước mắt.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, vẻ mặt quái dị nói với Vương Diệp: "Cậu nói hai chúng ta nên làm thế nào đây?" Bàn Tử cẩn thận nói, lời vừa thốt ra, Vương Diệp lại không có phản ứng gì lớn, anh chỉ nhìn hắn, vẻ mặt bình thản nói: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà." Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe thấy thì gật đầu, nhưng trong mắt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, ngay sau đó cũng chạy đến bên cạnh Vương Diệp, kết quả không ngờ Bàn Tử mới đi được vài bước, con Tống tử kia liền mở mắt.

Trong nháy mắt, Bàn Tử sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi của Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười, anh vỗ vai Bàn Tử, đồng thời chỉ vào con Tống tử kia mở miệng nói: "Nó với anh giống nhau, đều là một gã béo tròn trùng trục, nhìn xem cái này gọi là duyên phận, không khéo nó là kiếp trước của anh, anh là kiếp này của nó đấy." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử mỉm cười.

Khi những lời này thốt ra, Bàn Tử trợn ngược hai mắt, cả người suýt ngất xỉu, hắn không ngờ Vương Diệp lại đùa kiểu này.

Trên mặt hắn mang theo vài phần bất lực, không nhịn được khẽ thở dài, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thấy tư thái mà Bàn Tử thể hiện ra như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh và tùy ý.

Trong thời khắc này, Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử: "Thả lỏng chút đi, mấy thứ này không phải chuyện lớn." Vương Diệp nghiêm túc an ủi, Bàn Tử nghe những lời đó lại cảm thấy dù nghe thế nào cũng thấy sai sai.

Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, trong lúc hắn đang suy tư những chuyện này, Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần sầu muộn, tùy tiện nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Ngay sau đó lại kéo tay Bàn Tử đi về một hướng khác.

Không ngờ con Tống tử kia sau khi mở mắt lại thực sự cứ đi theo Bàn Tử mãi.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, vừa sợ hãi kêu khóc thảm thiết, vừa nhảy cẫng lên, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lo lắng nói: "Cậu mau giúp tôi giải quyết nó đi, sao cậu có thể mặc kệ được!" Giọng điệu của hắn mang theo vài phần phẫn nộ.

Khi hắn nói xong, Vương Diệp khẽ thở dài, vẻ mặt đầy bất lực nói: "Tôi dù có muốn quản, nhưng cũng phải có thực lực đó chứ." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử gật đầu.

Trong thời khắc như thế này, Bàn Tử tuy không nói thêm gì khác, nhưng trong mắt cũng viết đầy sự phức tạp, đặc biệt là khi hắn nhìn con Tống tử này.

Trong lúc hắn run rẩy, tâm cũng hoảng loạn lên.

Vương Diệp biết Bàn Tử đang sợ cái gì.

Nhưng Vương Diệp không an ủi, chỉ lẳng lặng nhìn con Tống tử trước mặt.

Con Tống tử kia từng bước từng bước đi về phía Bàn Tử.

Vương Diệp cũng mơ hồ nhận ra có chút gì đó không ổn.

Nếu không đoán sai, là do Bàn Tử chạm vào con Tống tử này nên nó mới phát sinh thi biến, nghĩa là những con Tống tử khác không có vấn đề gì, chỉ cần bọn họ không chạm vào là được.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vội vàng nói ra phát hiện của mình.

Mọi người nghe thấy thì vội vàng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Nhưng bọn họ nhìn về phía Bàn Tử, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần mặc niệm, không nhịn được khẽ thở dài, không chút do dự nói: "Bàn Tử đúng là đáng thương." Lời này nói ra, Vương Diệp lại không có phản ứng gì lớn.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Những người trước mắt này nhìn Vương Diệp, thần tình bọn họ lóe lên vài phần quái dị.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp không nhịn được mở miệng nói: "Đừng có sợ quá." Lời này nói ra, những người bên cạnh tuy gật đầu, nhưng Bàn Tử vẫn không nhịn được phát ra tiếng hét thảm thiết, bởi vì con Tống tử kia càng lúc càng đến gần.

Lúc này Vương Diệp liếc nhìn lông tóc trên người Tống tử, nhìn Bàn Tử trực tiếp mở miệng nói: "Chuyện không nghiêm trọng đâu, anh nhổ vài sợi tóc đưa cho tôi, tôi dẫn hoạt khí của anh sang chỗ khác, nó sẽ không tiếp tục đuổi theo anh nữa." Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này Bàn Tử cũng thầm thấy may mắn vì mình không phải đầu trọc, nếu không thì lấy đâu ra tóc mà nhổ.

Thấy trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự dứt khoát, Vương Diệp nhận lấy mấy sợi tóc, ngay sau đó anh lấy ra một ít rượu đỏ trong tay, rồi ngâm tóc vào bên trong.

Không bao lâu sau, Vương Diệp cầm thứ này đi sang một bên khác, đồng thời nhìn về phía Bàn Tử nói: "Được rồi, bây giờ bắt đầu nín thở." Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Vương Diệp nhìn con Tống tử đi theo mấy sợi tóc trong tay mình, anh cũng bật cười, may mà tốc độ của hắn không nhanh, nếu không Vương Diệp chắc chắn không cách nào thành công.

Trương Khởi Linh biết Vương Diệp muốn làm gì, y vội vàng chuẩn bị phòng bị, đồng thời cũng đào một cái hố ở nơi Vương Diệp định đi qua.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vài phần vui vẻ, anh gật đầu, rất hài lòng nói: "Vẫn là anh đáng tin cậy nhất." Khi lời này nói ra, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự cẩn thận.

Lúc này Vương Diệp nhìn cái miệng hố nhỏ kia, quả quyết nhét tóc vào.

Sau khi làm xong loạt hành động này, con Tống tử kia cũng bắt đầu đi loanh quanh cái miệng hố, nói trắng ra là chỉ đang đi vòng quanh tóc của Bàn Tử mà thôi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, vội vàng chạy đến, đồng thời chỉ vào mũi mình, ra hiệu với Vương Diệp rằng hắn rất xin lỗi về chuyện trước đó.

Hắn vẫn luôn nín thở, hắn muốn biết bây giờ mình có thể ngừng nín thở được chưa.

Nhưng hắn không nói ra lời, Vương Diệp đã biết suy nghĩ trong lòng hắn, lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, quả quyết gật đầu, để Bàn Tử thở.

Lúc này Bàn Tử bắt đầu hít thở từng ngụm lớn, nhưng nhìn con Tống tử kia, Bàn Tử lại vội vàng nín bặt hơi, hắn sợ nhất là phương pháp của Vương Diệp không hiệu quả.

Bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của Bàn Tử khiến Vương Diệp cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, vẻ mặt quả quyết nói: "Anh nếu không tin tưởng bản lĩnh của tôi thì có thể đổi phương pháp khác, không cần thiết phải làm bộ làm tịch trước mặt tôi." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Bàn Tử nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó lại vội vàng lắc đầu nói: "Cậu đừng hiểu lầm, tôi đâu có suy nghĩ đó?" Bàn Tử cẩn thận nói.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lập tức gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, lại cẩn thận nói: "Nhưng mà vừa rồi lúc tôi lấy mấy thứ kia xuống, tôi đều chạm vào chúng rồi, bọn chúng có khi nào...?" Lời của Vương Thiên còn chưa nói hết, Bàn Tử giống như nhìn thấy thứ gì kỳ quái, trực tiếp nhảy sang bên cạnh, tránh Vương Thiên thật xa.

Thấy tư thái Bàn Tử thể hiện ra như vậy, trên mặt Vương Thiên tràn đầy sự xấu hổ.

Vương Diệp thấy Vương Thiên như thế, lắc đầu nói: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện đó đâu, mấy thứ này còn chưa đến mức tồi tệ như vậy.

Hơn nữa nếu muốn xảy ra thì đã xảy ra từ sớm rồi, sao lại đợi đến lúc cậu nhắc nhở chứ?" Vương Diệp nói lời thật lòng.

Vương Thiên nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, cậu ta ôm ngực, nhìn Vương Diệp vẻ mặt đầy kích động nói: "Không sao thì tốt nhất rồi." Cậu ta vừa nói, trong ánh mắt đều là sự cảm kích, bởi vì toàn dựa vào Vương Diệp, nếu không cậu ta thảm rồi.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh này lại cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh Vương Thiên, cố ý đẩy Vương Thiên một cái.

Vương Thiên không đứng vững, ngã nghiêng sang bên cạnh một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Vương Thiên cũng không cố ý giả vờ yếu đuối, ngược lại vẻ mặt thẳng thắn nói với Bàn Tử: "Anh muốn làm gì?

Anh cố ý động thủ như vậy, chúng ta đều ngồi cùng một chiếc thuyền, anh cảm thấy anh làm chuyện này có hợp lý không?" Vương Thiên vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Từng câu từng chữ này thốt ra không cho phép Bàn Tử phản bác, nhưng Bàn Tử thấy tư thái kiêu ngạo đó của Vương Thiên, hắn lại không chút do dự mở miệng nói: "Thì có làm sao?" Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm.

Thấy tư thái Bàn Tử thể hiện ra cao ngạo như vậy, Vương Thiên trong nháy mắt bật cười, gật đầu, không chút do dự nói: "Được lắm, anh bạn này quả thực rất mạnh, nếu anh đã muốn chơi trò gà nhà đá nhau, vậy tôi sẽ chơi với anh tới cùng." Vương Thiên cũng không phải dạng dễ bắt nạt, tuy rằng hiện tại Vương Thiên cần sự giúp đỡ của nhóm người Vương Diệp, nhưng điều này không có nghĩa là Vương Thiên có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bàn Tử thấy Vương Thiên rốt cuộc cũng lộ bộ mặt thật, hắn bỗng nhiên cười lớn, sau đó vẻ mặt đầy khinh miệt mở miệng nói: "Ông đây sớm đã biết mày là loại người như vậy rồi." Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Vương Thiên trở nên có chút khó coi.

Còn Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được khẽ thở dài, trong thần tình lóe lên vài phần mệt mỏi.

Anh vẫn đi đến bên cạnh hai người, tuy rằng đối với hành vi này của Vương Thiên, Vương Diệp có chút bất lực, nhưng điều khiến Vương Diệp cảm thấy đau đầu hơn chính là sự vô lý của cái tên Bàn Tử này.

Bàn Tử không nên làm ra hành vi như vậy.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa đi đến bên cạnh Bàn Tử, kéo tay Bàn Tử một cái, nhìn chằm chằm hắn, không chút do dự mở miệng nói: "Anh muốn làm gì hả?" Trong giọng điệu của Vương Diệp mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe ra được, cả người đều sững sờ tại chỗ, hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, khó tin nói: "Cậu có biết bây giờ cậu đang nói cái gì không?

Sao cậu có thể dùng giọng điệu và thái độ như vậy để đối xử với tôi?" Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trong mắt viết đầy sự phẫn nộ, hắn tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận đó của Bàn Tử, trên mặt lại chỉ có một vẻ bình tĩnh và ung dung.

Anh căn bản không vì tư thái mà Bàn Tử biểu hiện ra mà có nửa điểm dao động.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Bàn Tử càng khó coi, hắn rơi vào trầm mặc hồi lâu, ngay sau đó lại đứng bên cạnh nhìn Trương

Khởi Linh và Thiên Chân.

Lúc này Bàn Tử không chút do dự nói với hai người bọn họ: "Hai người các cậu nếu mắt chưa mù thì kỳ thực đều có thể nhìn ra tên này cố ý chơi tôi, cậu ta cố ý nhắm vào tôi." Vương Thiên nghe lời hắn nói, cả người đều ngây ra, Vương Diệp cũng vậy.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Bàn Tử trước mặt, dứt khoát mở miệng nói với hắn: "Được rồi, anh đừng làm mấy chuyện này nữa, làm như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ anh thích chơi trò gà nhà đá nhau đến thế à?

Nhưng mà anh cũng chỉ biết mỗi trò này thôi." Vương Diệp châm chọc đầy ẩn ý, Bàn Tử nghe thấy thì lập tức im lặng, câu gì cũng không dám nói.

Lúc này Bàn Tử sờ sờ mũi, nhìn Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần phẫn nộ nhưng nhiều hơn là sự mất kiên nhẫn.

Còn Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khẽ thở dài, suy nghĩ một chút, dứt khoát đi đến trước mặt Bàn Tử, hạ mình mở miệng nói: "Bàn gia này, bây giờ chuyện này đã giải quyết xong rồi, con Tống tử kia cũng không tiếp tục vây quanh anh nữa, anh xem chuyện này, hay là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, coi như chưa từng xảy ra đi?" Vương Thiên đều đã hạ mình đến mức độ này rồi, nếu Bàn Tử còn không hiểu thì tiếp theo Bàn Tử đáng đời bị bọn họ mắng cho một trận.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, Bàn Tử tên này không biết tốt xấu cũng không phải ngày một ngày hai.

Sự chán ghét của Vương Diệp đối với Bàn Tử cũng đang tăng lên từng chút một.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, dường như hiểu được ý tứ trong ánh mắt đó, hắn bỗng nhiên siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Vương Diệp, không chút kiêng dè mở miệng nói: "Cậu ghét tôi thì cứ nói thẳng, cậu làm gì mà phải dùng ánh mắt đó nhìn tôi?

Đúng là chuyện này tôi làm không đúng, nhưng các cậu cũng đâu có suy nghĩ cho tôi." Bàn Tử chửi đổng rồi buông lời, tính cách con người hắn vốn dĩ đã kiểu cách, cộng thêm làm người không đủ thẳng thắn, cho nên trước mắt trong thời khắc này, dù có bậc thang để xuống nhưng Bàn Tử cũng không muốn nhận, cứ thế bỏ đi.

Thấy tư thái Bàn Tử thể hiện ra như vậy, Vương Diệp cả người đều sững sờ một chút, suy nghĩ một lát rồi lại lắc đầu.

Đứng tại chỗ, Vương Thiên vẻ mặt đầy khó xử.

Chương 1210

Vương Thiên nhíu mày, căn bản không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Lúc này Vương Thiên nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bi ai mở miệng nói: "Tôi thật sự không ngờ sẽ thành ra như thế này." Cậu ta không cố ý, nhưng khi những lời này thốt ra, Vương Diệp lại chỉ bình tĩnh cười cười, không có phản ứng gì lớn.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt Vương Thiên cũng lộ ra vài phần bất lực, ngay sau đó lại rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Nhưng Vương Diệp nhìn mọi người bên cạnh mình, anh cũng biết Bàn Tử chỉ là đang giận dỗi mà thôi, cho nên Vương Diệp không định đi để ý đến hắn, đợi qua một lúc nữa, Bàn Tử hết giận sẽ tự quay lại.

Trong lòng Vương Diệp cũng hiểu rõ điểm này, liền kiên nhẫn chờ đợi.

Bàn Tử rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa, từng bước từng bước lại gần, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười, vẻ mặt đầy khinh thường nói với Bàn Tử: "Anh làm cái gì thế này?

Là muốn nghe lén cơ mật của chúng tôi à?

Vừa rồi anh không phải cảm thấy mình rất oan ức sao?

Bây giờ còn quay lại làm gì?

Còn không mau cút đi." Vương Diệp nói chuyện khó nghe, Trương Khởi Linh nghe thấy trên mặt chỉ có sự bình tĩnh, nhưng Vương Thiên nghe thấy lại không nhịn được che miệng, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy cẩn thận và căng thẳng.

Cậu ta cảm thấy Vương Diệp không nên nói ra những lời như vậy, bởi vì Bàn Tử hiện tại đã buồn bã thế kia, Vương Diệp theo lý mà nói cũng nên an ủi hắn một chút.

Vương Thiên thầm nghĩ trong lòng, nhưng những lời này cậu ta còn chưa nói ra miệng, Vương Diệp liền liếc cậu ta một cái.

Ánh mắt đó của Vương Diệp dường như là đang bảo cậu ta ngậm miệng.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Thiên suy nghĩ một chút, quả quyết giữ im lặng.

Nhưng trong lúc Vương Thiên không nói gì, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt cũng lộ ra vài phần sầu muộn.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, cuối cùng vẫn là cun cút quay lại, Bàn Tử không có cách nào chống đối Vương Diệp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, không nhịn được khẽ thở dài, còn chưa kịp cúi đầu trước Vương Diệp, lúc này Vương Diệp đã cười một tiếng, nhìn chằm chằm Bàn Tử không chút kiêng dè nói: "Tính khí vẫn còn cứng lắm, người không biết còn tưởng anh định tiếp tục đấu đá với chúng tôi đấy." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm, tư thái anh thể hiện ra cực kỳ cao ngạo.

Bàn Tử thấy Vương Diệp như vậy, cả người đều không được tốt cho lắm, sau đó xấu hổ nói: "Sao cậu lại nghĩ thế chứ?

Mấy thứ này đều chỉ là hiểu lầm thôi mà, huống hồ vừa rồi đúng là tôi làm không đúng." Rõ ràng có một bậc thang tốt để Bàn Tử đi xuống, kết quả tên này chẳng những không trân trọng.

Trước mắt trong thời khắc này, Bàn Tử đến trước mặt Vương Diệp xin lỗi, tương đương với việc tự vả mặt mình trước đám đông.

Nhưng Vương Diệp không quan tâm, anh chỉ nhìn Bàn Tử cười tùy ý.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, không có bất kỳ dao động nào.

Cừu Nhất Tuần vẫn luôn không nói gì, đứng xem trò cười, xem náo nhiệt, nhìn cảnh tượng trước mắt không nhịn được khẽ cười.

Cừu Nhất Tuần đang chế giễu, nhưng hắn lại cảm thấy không ai chú ý tới.

Tiếng cười khẽ của hắn trực tiếp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt thản nhiên mở miệng nói: "Cái tên này, hình như gan to nhỉ, cư nhiên dám cười nhạo ông." Bàn Tử vừa nói vừa đi đến trước mặt Cừu Nhất Tuần, túm lấy cổ áo hắn.

Cừu Nhất Tuần nghe lời hắn nói, lập tức lắc đầu phủ nhận, đồng thời vẻ mặt chột dạ và căng thẳng nói với Vương Diệp: "Chúng ta nên tiếp tục đi xuống dưới thôi, sao còn dừng ở chỗ này chứ?

Xem thử cánh cửa phía trước kia có mở được không đi?!" Giọng điệu của hắn mang theo vài phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Cừu Nhất Tuần, chỉ cười lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Dù sao ác nhân tự có ác nhân trị.

Trong thời khắc này, tên Bàn Tử này cho dù bản lĩnh cường hãn, nhưng thực tế cũng chỉ đến thế mà thôi, Vương Diệp thầm nghĩ.

Tư thái Vương Diệp thể hiện ra vô cùng bình tĩnh, tùy ý.

Bàn Tử liếc Vương Diệp một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt của mình.

Những người còn lại đứng bên cạnh nhìn cảnh này, trong mắt bọn họ lóe lên vài phần phức tạp.

Vương Diệp nhìn mọi người bên cạnh mình, cũng không nhịn được mở miệng nói: "Nói mới nhớ..." Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Những người trước mắt nhíu mày, nhìn Vương Diệp với vẻ không hiểu, trong lúc bọn họ đang tò mò, Vương Diệp nhìn cánh cửa trước mặt, vội vàng vẫy tay gọi Vương Thiên.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, cầm dao găm trong tay, y đã chuẩn bị sẵn sàng công kích.

Vương Thiên nhìn cánh cửa thanh đồng trước mặt.

Cánh cửa thanh đồng này chế tác vô cùng độc đáo, bên trên cư nhiên được điêu khắc hình khổng tước, ngoại trừ điểm này ra, cậu ta còn nhìn thấy trên đó có một số viên bảo thạch, những viên bảo thạch đó thực sự rất đẹp.

Cậu ta chỉ nhìn một cái đã không nhịn được hít sâu một hơi, hiển nhiên đã bị bảo thạch làm rung động.

Thấy cậu ta như vậy, Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói: "Cậu đừng tưởng đây là thứ tốt lành gì?

Tôi nói cho cậu biết, thường thì những thứ càng mê người lại càng có nguy hiểm chết người, cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút." Vương Diệp nói lời thật lòng, khiến Vương Thiên nghe xong liền rơi vào trầm mặc, cậu ta nhìn Vương Diệp, sau đó thật thà gật đầu.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh này lại không nhịn được cười hắc hắc, đồng thời che miệng, nhìn chằm chằm Vương Diệp và Vương Thiên, tình không tự chủ mở miệng nói: "Không có cái gan đó lại có cái tâm đó, loại người như mày, chung quy làm việc gì cũng không xong đâu." Bàn Tử nghiêm túc nói, khi lời này thốt ra, sắc mặt hắn rất khó coi.

Vương Thiên nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử, không biết nên làm thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng Vương Thiên như vậy, ánh mắt cũng rơi trên người Bàn Tử.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, một câu cũng không nói, tư thái anh thể hiện ra lạnh nhạt, tùy ý đến mức Bàn Tử cũng phải im lặng.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, khẽ thở dài.

Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt lóe lên vài phần quái dị, sau đó lại vẻ mặt quả quyết nói với Vương Diệp: "Hai người chúng ta vẫn phải nhanh chóng động thủ thôi." Khi lời cậu ta thốt ra, Vương Diệp gật đầu, không từ chối.

Hiện giờ Vương Diệp nhìn cánh cửa trước mặt, anh trực tiếp ngồi xổm xuống.

Vương Thiên nhìn anh, ra hiệu cho Vương Diệp.

Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần ý cười, cậu ta nhìn Vương Diệp, tình không tự chủ nhướng mày nói: "Anh có nhìn ra manh mối gì ở đây không?" Vương Thiên tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Thiên, Vương Diệp lắc đầu, trên mặt chỉ có một vẻ tùy ý, ngay sau đó lại không chút do dự cạy viên gạch dưới đất lên.

Động tác của Vương Diệp quá dứt khoát nhanh gọn, Vương Thiên nhìn Vương Diệp với vẻ mặt không hiểu.

Sau đó, nhìn viên gạch bị Vương Diệp cạy lên, khối gạch thanh thạch này cũng có điêu khắc.

Hơn nữa loại gạch này nếu đem ra ngoài, e rằng đều có thể mang lại không ít cống hiến văn hóa cho những người kia.

Vương Thiên cứ lẳng lặng nhìn như vậy, trên mặt viết đầy sự hưng phấn.

Trong lúc cậu ta đang vui vẻ, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cậu ta, bỗng nhiên vỗ vai cậu ta, rồi đặt viên gạch sang một bên.

Vương Thiên nhìn động tác của Vương Diệp, vẻ mặt mang theo vài phần khó hiểu.

Lại không ngờ Vương Diệp tiếp tục cạy một viên gạch khác lên.

Trong lúc anh đang cạy những viên gạch này, Vương Thiên thấy Vương Diệp cứ nằm bò ở chỗ đó, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Không ngờ một động tác còn nhanh hơn xảy ra, đối phương giật lấy đèn pin trong tay cậu ta.

Ánh mắt đối phương mang theo vài phần sắc bén, quả quyết chiếu vào hướng Vương Diệp đang nhìn.

Cậu ta nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, không nhịn được khẽ thở dài.

Vương Thiên không ngờ mình chỉ lơ đễnh một chút, cư nhiên lại có chuyện như vậy xảy ra, nhất thời trong lòng cũng thấy buồn bã tiếc nuối.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không để ý những thứ này.

Trương Khởi Linh cứ lẳng lặng soi đèn pin cho Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, trong mắt mang theo vài phần sầu muộn.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, sau đó cầm đèn pin chọc nhẹ vào chỗ ván cửa một cái.

Không bao lâu sau, cánh cửa trước mắt cư nhiên có ánh sáng.

Ngay sau đó, trước mặt xuất hiện một lối đi nhỏ.

Nhìn lối đi này, trên mặt mọi người tràn đầy sự phức tạp, tâm tư bọn họ đều bát diện linh lung, đều hiểu rõ trong thời khắc như thế này, bất kể gặp phải thứ gì cũng đều đại biểu cho sự phi thường.

Trong hoàn cảnh này, bọn họ tình không tự chủ thở dài, đồng thời cũng đưa mắt nhìn nhau nói với Vương Diệp: "Chúng ta tiếp theo chắc sẽ không gặp rắc rối gì chứ?!" Bọn họ tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ cười cho có lệ, trên mặt chỉ có một vẻ tùy ý.

Anh không trực tiếp trả lời những người này, ngược lại nhìn đèn pin trong tay, rồi chiếu vào lối đi phía trước.

Ánh mắt anh cũng rơi trên lối đi.

Thấy Vương Diệp không trả lời, đám người trước mắt cũng hết cách, bọn họ chỉ đành khẽ thở dài, sau đó đi theo sau Vương Diệp.

Trong lúc bọn họ đi theo Vương Diệp, Vương Thiên lại nghe thấy một số âm thanh kỳ quái.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp, thần tình hoảng hốt nói: "Tôi hình như nghe thấy tiếng chuông gió." Vương Thiên nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp giống như không nghe thấy, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Bàn Tử liếc Vương Thiên một cái, sau đó trợn trắng mắt, vẻ mặt bất mãn quở trách: "Nói hươu nói vượn, ở đâu ra tiếng chuông gió chứ?

Chương 1211

Đừng có ở đây mà làm rối loạn lòng người." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn cậu ta cười lạnh, đồng thời cũng giả bộ kiêu ngạo tự đại.

Vương Thiên thấy tư thái đó của hắn, không nhịn được khẽ thở dài.

Cậu ta nhìn mọi người trước mắt, thực sự không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng cuối cùng thấy Vương Diệp đi nhanh như bay, Vương Thiên cũng vội vàng đuổi theo, nhìn hoàn cảnh xung quanh nói: "Anh có cảm thấy con đường này có chút kỳ quái không?" Vương Thiên lải nhải bên cạnh Vương Diệp.

Bước chân Vương Diệp hiếm khi dừng lại, nhưng anh nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, trong ánh mắt lại mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Khi Vương Thiên còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã dứt khoát mở miệng nói: "Cậu bớt nói nhảm ở đây đi, bất kể con đường này có kỳ quái hay không, thì cũng chẳng liên quan gì đến cậu cả." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Vương Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Vương Thiên nhíu mày, không biết nên làm thế nào, mà Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng nhìn hoàn cảnh xung quanh, không đợi Vương Thiên phản ứng lại, liền trực tiếp nói với Vương Thiên: "Thả lỏng chút đi, sự việc không nghiêm trọng thế đâu." Vương Diệp vừa nói vừa cười vỗ vai Vương Thiên.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Thiên tuy gật đầu, nhưng thực tế trong lòng cũng có không ít suy nghĩ, nhất là trong thời khắc này.

Vương Thiên đã có thể cảm nhận rõ ràng sự nguy hiểm, nhưng mong là Vương Diệp cũng biết.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Vương Thiên lóe lên vài phần trầm trọng.

Mà đúng lúc này, Vương Diệp quả quyết cầm đèn pin trong tay, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi nhanh như vậy, Vương Thiên vội vàng đi theo sau anh, nhưng Bàn Tử lại ẩn ước cảm giác được sự không ổn.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vội vàng đuổi theo, nhưng hắn đi sau Vương Diệp cũng không có tác dụng gì lớn, bởi vì trong thời khắc này, Vương Diệp chỉ mải miết một mình đi tới, cho dù Bàn Tử ở phía sau gọi tên anh, nhưng Vương Diệp cũng không có phản ứng gì lớn.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Thiên và Cừu Nhất Tuần nhìn nhau một cái, hai người đều giật mình. "Trời đất ơi, chuyện này là sao vậy?" Hai người bọn họ nói xong câu này thì đã đến bên cạnh Vương Diệp, nhất là Trương Khởi Linh, động tác của Trương Khởi Linh là nhanh nhất, bởi vì y lo lắng cho Vương Diệp nhất.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, vội vàng mở miệng nói: "Cậu làm sao thế?" Giọng nói quan tâm của y vang lên bên tai, Vương Diệp dừng bước, cầm đèn pin chiếu vào Trương Khởi Linh một cái, vẻ mặt hòa hoãn nói: "Tôi có thể làm sao chứ?

Tôi chẳng qua chỉ đi lại ở chỗ này thôi, sao các người ai nấy đều hoảng hốt thế kia?

Chẳng lẽ tôi còn bỏ rơi các người sao?

Tôi đâu phải loại người đó." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn mấy người bọn họ mỉm cười.

Lời anh nói ra khiến mấy người bọn họ đều ngẩn người tại chỗ.

Cừu Nhất Tuần khẽ thở dài, sau đó vỗ ngực nói: "Chúng tôi còn tưởng cậu định bỏ rơi chúng tôi chứ." Lời Cừu Nhất Tuần vừa dứt, Vương Diệp liền cười lắc đầu.

Nhưng đúng lúc này, Vương Diệp lại nhìn thấy phía trước có một chùm sáng lóe lên rồi tắt ngúm, sau đó lại có một chùm sáng xuất hiện ở một nơi khác, dường như có người đang đứng đó.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần quái dị, anh đem phát hiện của mình nói cho mọi người biết.

Khi mọi người nghe thấy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ nhìn Vương Diệp trước mặt đầy vẻ khó tin, lên tiếng: "Có sao?

Sao chúng tôi không để ý thấy?" Vừa nói, bọn họ vừa ngẩng đầu nhìn con đường phía trước.

Lúc này Bàn Tử là người sợ nhất, hắn trốn ngay sau lưng Vương Diệp, miệng lải nhải không ngừng: "Cậu chắc chắn là nhìn nhầm rồi, đừng sợ, tôi bảo cậu biết mấy thứ này chỉ là ảo giác của cậu thôi, đừng lo lắng quá." Bàn Tử lải nhải liên hồi.

Những người bên cạnh nhìn bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy luồng sáng đó.

Bọn họ không nhịn được khẽ thở dài, sau đó quả quyết nói: "Đó là thật." Câu này vừa thốt ra, Bàn Tử sững sờ một chút.

Hắn nhìn người vừa nói, nếu là người khác thì có lẽ Bàn Tử đã sớm nổi nóng rồi, nhưng hiện tại người nói chuyện là Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, điều đó có nghĩa là hai người bọn họ không lừa gạt mình.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử đứng dậy, tò mò nhìn qua, hắn thật sự nhìn thấy ánh đèn pin đang chiếu qua chiếu lại ở chỗ đó, trên mặt viết đầy vẻ khó hiểu.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ một chút, quả quyết nói với những người bên cạnh: "Mọi người cứ ở yên chỗ này, tôi đến chỗ phía trước xem thử là chuyện gì?" Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh vẫn cố chấp đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một vẻ phức tạp, anh nhìn Vương Diệp trước mắt, quả quyết nói: "Tôi không thể bỏ rơi cậu, tôi nói cho cậu biết, tôi nhất định phải đi cùng cậu." Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Vương Diệp nghe vậy, không biết nên trả lời thế nào, nhưng trong lúc bước đi, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng rung động kỳ lạ.

Âm thanh rung động vang lên bên tai, điểm này Vương Diệp cũng nghĩ không thông.

Vương Diệp sờ lên mặt đất dưới chân mình, Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp không tiếp tục đi về phía trước, nhất thời cũng bật cười.

Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần hưng phấn, anh tưởng Vương Diệp đã bỏ cuộc, kết quả không ngờ Vương Diệp chỉ đứng dậy, nhìn mọi người bên cạnh với thần tình cổ quái, nói: "Không ổn." Mấy chữ này vừa thốt ra, những người bên cạnh đều cười gượng gạo, bọn họ lắc đầu nhìn Vương Diệp, không hề kiêng dè nói: "Có gì đâu mà không ổn, mấy thứ này có khả năng chỉ là ảo giác thôi." Nhưng lời bọn họ vừa nói xong, Vương Diệp nhìn về hướng đèn pin kia, sóng ánh sáng do đèn pin chiết xạ ra càng ngày càng nhiều, hơn nữa tốc độ biến mất và xuất hiện cũng như tần suất càng lúc càng nhanh.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, cậu vội vàng quay đầu nhìn mọi người phía sau, hét lớn một tiếng: "Đừng đứng ở chỗ đó nữa, mau theo sát bước chân tôi, chạy mau!" Vương Diệp sốt ruột thúc giục.

Những người phía sau nghe thấy liền quả quyết gật đầu, vội vàng đi theo bên cạnh Vương Diệp, nhưng Vương Thiên lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy khó hiểu: "Chuyện này là sao?

Tại sao phải chạy gấp như vậy?

Phía trước có thứ gì à?" Vương Thiên tò mò hỏi, nhưng Vương Diệp không có phản ứng gì lớn, trên mặt chỉ có vẻ bình tĩnh, sau đó quay sang nói với Bàn Tử bên cạnh: "Anh đừng chạy chậm như thế, chạy chậm là lát nữa bị bắt đi đấy." Vương Diệp nói thật, Bàn Tử nghe xong sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn nhìn Vương Diệp, vội vàng lắc đầu, sau đó sợ đến vãi cả ra quần nói: "Cậu chắc chắn là đang đùa, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Hơn nữa có cậu ở chỗ này, tôi tin sẽ không có nguy hiểm xuất hiện." Bàn Tử nói như đinh đóng cột, nhưng Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, cậu nhìn chằm chằm Bàn Tử, thần tình mang theo vài phần phức tạp, sau đó lại quả quyết nói: "Anh còn nói nhảm một câu nữa thì sẽ biết tay tôi." Vương Diệp rất ít khi nói lời độc địa như vậy, Bàn Tử nghe xong rốt cuộc cũng ý thức được có điều không ổn, hắn nhìn Vương Diệp, thần tình mang theo vài phần xấu hổ, sau đó vội vàng đi lên phía trước.

Bàn Tử đã không dám tiếp tục dây dưa nữa.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có sự bình tĩnh, không nói thêm gì khác.

Đối với tên Bàn Tử này, Vương Diệp cũng không muốn bình luận quá nhiều.

Thái độ của Vương Diệp khiến Bàn Tử ngẩn người tại chỗ, hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt láo liên nhìn ngó nghiêng.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh nơi này, cũng nhanh chóng mở miệng nói: "Chạy mau." Cậu vẫn không ngừng thúc giục, nhưng sức bật của mọi người trong nháy mắt đều đã dùng vào việc chạy trốn, cho nên hiện tại bọn họ cũng dần cảm thấy mất sức.

Bọn họ tưởng chỉ cần chạy một đoạn ngắn, nhưng hiện tại phải chạy thời gian dài như vậy, đối với bọn họ mà nói quả thực quá gian nan.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một luồng sáng xuất hiện trước mặt.

Vương Diệp nhíu mày nhìn chằm chằm luồng sáng đó, cậu còn chưa kịp phản ứng thì Bàn Tử đã không nhịn được hét lớn một tiếng, sau đó thần tình kích động nói: "Ông trời ơi, luồng sáng này có ý nghĩa gì?

Đây có phải là một thứ phi thường không?

Chúng ta có thể nào..." Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp đã thấy Bàn Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, những người khác đều nghe thấy.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy Bàn Tử ngã nhào xuống đất.

Khoảnh khắc đó, sau khi ánh sáng biến mất, Vương Diệp chú ý tới chân và lưng của Bàn Tử đều có không ít vết thương, bất quá vì đó chỉ là một cái hố nhỏ, cũng không quá sâu nên Bàn Tử không bị thương quá nặng.

Tuy đều là vết thương ngoài da nhưng Bàn Tử vẫn không nhịn được kêu gào.

Thế nhưng khi Vương Diệp rọi đèn pin xuống người Bàn Tử, Bàn Tử phát hiện bên cạnh mình toàn là vàng bạc châu báu, cả người hắn lập tức thay đổi thái độ, hai mắt sáng rực như vàng.

Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, không kìm được nuốt nước miếng, hắn cũng muốn may mắn như Bàn Tử.

Hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Hắn biết bây giờ muốn xuống đó cũng không hay lắm, vì mọi người chắc chắn sẽ bài xích hành vi như vậy, hơn nữa chính hắn cũng hiểu mạo hiểm như thế chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Nghĩ đến đây, Vương Thiên không nhịn được khẽ thở dài, hắn nhìn về hướng Bàn Tử, vội vàng hỏi: "Ở dưới đó cảm giác thế nào?" Nghe câu hỏi của hắn, Bàn Tử hừ lạnh cao ngạo một tiếng, sau đó thần tình bình thản nói: "Còn thế nào được nữa, thì cứ như vậy thôi." Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm lên.

Thấy thái độ đó của Bàn Tử, mọi người cười gượng lắc đầu.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Vương Thiên, nhất thời cũng bật cười, sau đó quả quyết hỏi Bàn Tử: "Anh có leo lên được không?" Nghe Vương Diệp hỏi, Bàn Tử lập tức cười hì hì gật đầu, nhưng tay hắn lại vơ vét đống đồ vật kia lên.

Vương Diệp thấy Bàn Tử trong đau khổ mà lộ ra nụ cười sung sướng như vậy cũng cười theo.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bên cạnh mình, lúc này cậu mới phát hiện vừa rồi có vấn đề.

Vương Diệp nhíu mày, vẻ mặt phức tạp, luồng sáng kia khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, Vương Diệp cũng không ngờ sẽ có thứ như vậy, cậu không nhịn được khẽ thở dài.

Cậu nhìn những người bên cạnh, không kìm được nói: "Nói ra thì..." Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, mọi người nhìn bộ dạng Vương Diệp đầy vẻ thắc mắc.

Trong lúc bọn họ đang tò mò, Vương Diệp quả quyết nói: "Nếu tôi đoán không lầm thì tên Bàn Tử kia chắc cũng không sao đâu, mọi người đừng lo lắng, còn đồ đạc trong đó có khả năng cũng là ảo giác." Vương Diệp vừa nói vừa đi tới bên cạnh khối cầu thủy tinh.

Trương Khởi Linh nghe Vương Diệp nói, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện Hạo Thiên Chân đã biến mất, anh nhìn Vương Diệp với thần tình hoảng loạn: "Hạo Thiên Chân chạy đi đâu rồi?" Ngữ khí của anh tràn đầy thắc mắc, đồng thời bắt đầu hô to tên Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân dường như không nghe thấy, vẫn luôn không trả lời anh.

Trong nháy mắt, Trương Khởi Linh hoàn toàn rối loạn tay chân.

Mà lúc này Hạo Thiên Chân nhìn hoàn cảnh trước mắt, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu, cậu bị đưa đến một mật thất tối tăm.

Nơi này khiến Hạo Thiên Chân cảm thấy tò mò và khốn hoặc, nhưng sau khi bật đèn pin đi một vòng, cậu mới phát hiện mình bị nhốt ở một nơi bốn bề đều là tường.

Hơn nữa bốn bức tường này không có bất kỳ khe hở nào, có thể nói là bao bọc cậu hoàn toàn, cậu căn bản không ngờ mình sẽ đến loại địa phương này.

Trên mặt cậu mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, nhưng trong thời khắc này, không ai có thể giữ được bình tĩnh, bởi vì dưỡng khí đang tiêu hao từng chút một, Hạo Thiên Chân ý thức được điều không ổn.

Hạo Thiên Chân nhíu mày nhìn xung quanh, thần tình bất lực nói: "Tiếp theo mình nên làm gì đây?" Hạo Thiên Chân tò mò tự hỏi, nhưng không có ai trả lời cậu, chỉ có mình cậu ở lại nơi này.

Trương Khởi Linh sau khi phát hiện Hạo Thiên Chân biến mất, tâm thái lập tức bùng nổ, anh nhìn Vương Diệp, trên mặt mang theo vài phần phẫn nộ và sốt ruột, kéo tay Vương Diệp kích động nói: "Hạo Thiên Chân đối với tôi rất quan trọng, sao cậu ấy có thể biến mất được chứ?

Cậu giúp tôi tìm cậu ấy được không?

Tôi tin cậu nhất định có thể tìm được cậu ấy." Vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần cầu khẩn.

Vương Diệp nghe những lời này, thực ra cũng không đành lòng từ chối, cậu nghĩ một chút rồi quả quyết gật đầu, đồng thời vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Đừng nhìn sự việc tồi tệ như vậy, mọi thứ không bi quan thế đâu, chúng ta phải nhìn xa hơn." Trương Khởi Linh gật đầu, dù không có ý kiến gì nhưng nhìn hoàn cảnh xung quanh vẫn không nhịn được thở dài.

Chương 1212

Đặc biệt trong thời khắc này, điều Trương Khởi Linh cảm nhận được không chỉ là sự vô vọng mà nơi này mang lại, mà nhiều hơn là sự lo lắng cho Hạo Thiên Chân.

Hiện tại không có tin tức gì của cậu ấy, trong lòng anh càng thêm khó chịu.

Anh ôm đầu.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi đó của Trương Khởi Linh, bỗng nhiên mở miệng nói: "Anh đừng lo, mấy thứ này không phức tạp đến thế đâu." Nhưng khi những lời này thốt ra, sắc mặt Trương Khởi Linh lại trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân vẫn đang ở bên trong, không ngừng lớn tiếng hô hoán, cố gắng thu hút sự chú ý của người khác.

Đồng thời, cậu cũng đang lần mò trên vách tường và dùng lực gõ vào.

Cậu cố gắng gõ qua từng tấc tường, hy vọng có thể tìm ra sơ hở.

Nhưng nắm tay cậu đã đỏ ửng mà vẫn không thấy cái gọi là sơ hở đâu, ngược lại thể lực đang tiêu hao từng chút một.

Cậu cũng hiểu hiện tại phạm vi hoạt động càng lớn thì dưỡng khí và thể lực tiêu hao càng nhiều.

Hiện giờ, điều duy nhất cậu có thể làm là nghỉ ngơi một chút ở chỗ này, chờ Vương Diệp bọn họ tới cứu viện. "Tin tưởng Vương Diệp, bọn họ chắc sẽ nhanh chóng phát hiện mình bị nhốt ở chỗ này thôi", Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.

Nhưng điều cậu không ngờ tới là từ mật thất tối tăm trước mặt lại truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Cậu nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, sau đó tò mò đi theo hướng âm thanh, kết quả không ngờ lại thấy một người đang ngồi ở trong góc.

Hạo Thiên Chân căn bản không hiểu chuyện này là sao.

Trên mặt Hạo Thiên Chân viết đầy vẻ phức tạp và kinh khủng, cậu che miệng, hồi lâu không nói nên lời.

Ở một bên khác, Vương Diệp cũng bắt đầu phân chia nhân sự để đi tìm.

Nhưng trên thực tế, tên Cừu Nhất Tuần kia vẫn sợ hãi, hắn bộc lộ bản chất thảm hại của mình, sợ đến mức không đi nổi, ngồi bệt xuống góc tường nói, đồng thời run rẩy bảo Vương Diệp: "Tôi nghĩ tôi tìm không được đâu, chi bằng tôi cứ ở chỗ này đi, tôi lo sẽ có cơ quan khác xuất hiện, nếu cơ quan xuất hiện thì toi đời." Trên mặt Cừu Nhất Tuần viết đầy vẻ bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh Cừu Nhất Tuần.

Cậu vốn định kéo hắn dậy, nhưng không ngờ Cừu Nhất Tuần diễn trò lâm trận lùi bước cũng thật đạt.

Hắn trực tiếp giả vờ chân mềm nhũn, Vương Diệp căn bản không cách nào kéo hắn lên được.

Ánh mắt Vương Diệp cũng lạnh xuống, cậu nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, nói với vẻ rất hài lòng: "Được lắm, anh rất biết diễn trò, nhưng tôi hy vọng lát nữa khi tai nạn tương tự giáng xuống đầu anh, anh cũng chuẩn bị tâm lý tốt để gánh chịu." Từng câu từng chữ thốt ra, Cừu Nhất Tuần nháy mắt rơi vào im lặng.

Khi bọn họ đẩy Cừu Nhất Tuần đến vị trí của Hạo Thiên Chân, Cừu Nhất Tuần bắt đầu sợ hãi, hắn bắt đầu giải thích với Vương Diệp và xin lỗi.

Nhưng Vương Diệp không có phản ứng gì lớn, chỉ phất tay, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mặt, vẻ mặt ninh tĩnh nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nghe những lời giải thích của anh." Lời Vương Diệp nói ra, Cừu Nhất Tuần rốt cuộc cũng biết sự tình trở nên nghiêm trọng, nhưng hắn phát hiện mình giải thích cũng vô dụng, vì thái độ của Vương Diệp đã nói lên tất cả.

Bất đắc dĩ, Cừu Nhất Tuần chỉ có thể khẽ thở dài.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần mang theo vài phần mệt mỏi và khó coi, Vương Diệp cũng chẳng quan tâm, chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó cùng những người khác hô gọi tên Hạo Thiên Chân.

Trong lúc Vương Diệp hô hoán, Hạo Thiên Chân cũng không nghe thấy tiếng bọn họ, cậu chỉ đập vào tường với vẻ mặt sợ hãi, đồng thời lôi hết vũ khí trong cái ba lô khổng lồ ra.

Chỉ cần là thứ dùng được đều bị cậu lôi ra hết, kết quả không ngờ cậu lấy được một chiếc điện thoại.

Cậu nhìn chiếc điện thoại này, trên mặt thoáng qua vài phần phức tạp, cậu đúng là một tên lanh lợi.

Nhưng sau khi hồi thần, cậu lại hoảng hốt phát hiện, thực ra mình có cầm điện thoại cũng vô dụng, bởi vì trên người Vương Diệp và Trương Khởi Linh đâu có cầm điện thoại.

Cho nên cậu cầm thứ này dường như cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Lúc này Hạo Thiên Chân không nhịn được khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Cậu hô hoán ở chỗ này nhưng phát hiện âm thanh không truyền ra ngoài được, vì bốn phía đều là tường, cả căn phòng kín như bưng.

Đổi lại là người khác ở chỗ này chắc đã sớm phát điên, nhưng Hạo Thiên Chân có thể bình tĩnh lại là vì cậu biết Vương Diệp nhất định sẽ tới cứu mình, hơn nữa cũng hiểu sự việc sẽ không tồi tệ đến thế.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ kích động.

Trong khi chờ đợi, cậu nhìn đồ vật xung quanh, vẻ mặt đăm chiêu.

Cậu cầm điện thoại suy nghĩ, cuối cùng quyết định dùng nhạc chuông điện thoại để thu hút sự chú ý của mọi người, biết đâu tiếng chuông chói tai nhất của điện thoại có thể để Vương Diệp bắt được.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt cậu tràn đầy kích động, quả quyết bắt đầu thao tác, kết quả không ngờ nhạc chuông cứ phát liên tục, người bị chói tai lại là chính cậu.

Trên mặt cậu viết đầy vẻ bất lực, cậu bịt tai lại, nhất thời cũng không biết làm sao, nhưng hiện tại để thoát ra ngoài, cậu chỉ có thể dùng cách này, nếu không sẽ chết ở đây.

Trong lúc cậu đang suy nghĩ với vẻ mặt đầy bất lực, tiếng chuông vang lên, Vương Diệp dường như cũng loáng thoáng nghe thấy được một chút, cậu dừng bước.

Vẻ mặt cậu mang theo vài phần phức tạp.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh đang tìm kiếm như lửa đốt.

Bàn Tử tuy bình thường thích "việc không liên quan mình thì treo cao", nhưng hiện tại Hạo Thiên Chân xảy ra chuyện, nghĩa là Bàn Tử không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc này Bàn Tử cũng tích cực tìm kiếm, kết quả không ngờ trong lúc tìm kiếm, vẻ mặt hắn mang theo vài phần khó hiểu.

Hắn và Vương Diệp nhìn nhau một cái.

Hắn mới phát hiện người vừa ngáng chân mình là Vương Diệp.

Trong mắt hắn mang theo vài phần phức tạp, hắn thấy Vương Diệp đang nằm bò ra đất, tay cầm đèn pin.

Vẻ mặt hắn vừa xấu hổ vừa khẩn trương, nhìn Vương Diệp rồi giải thích một cách nghiêm túc, nhưng Vương Diệp không có phản ứng gì lớn.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Cậu biểu hiện vô cùng tùy ý lạnh nhạt, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày không biết làm sao.

Hơn nữa Vương Diệp nhìn hình ảnh trước mắt, trong ánh mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Nhưng điều khiến mọi người vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra ngay lúc này, cậu cư nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ trong sàn nhà.

Nói là sàn nhà, chi bằng nói đây là một viên gạch lớn, bởi vì nơi này căn bản không có ván gỗ mà được đổ bằng bê tông.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, cậu vội vàng báo phát hiện của mình cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nghe xong, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Anh che miệng, vẻ mặt viết đầy sự quái dị.

Anh cũng giống Vương Diệp nằm bò ra mặt đất, nhưng anh chẳng nghe thấy gì cả, thế mà Vương Diệp lại có thể bắt được âm thanh.

Thính lực của Vương Diệp cực tốt, cậu nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, suy nghĩ một chút rồi quả quyết cầm con dao trong tay, dùng sức chém xuống mặt đất.

Trong lúc chém, cậu cũng không kìm được hô hoán, cố gắng nhận được sự hồi đáp của Hạo Thiên Chân.

Nhưng những âm thanh đó lại không truyền đến chỗ Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân chỉ nghe thấy nơi này có chấn động.

Trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần thắc mắc, sau đó không ngừng la hét.

Cậu dứt khoát gào lên, nhưng cảm xúc càng kích động thì trong nơi này cậu lại càng sợ hãi.

Đặc biệt trong thời khắc này, cả người cậu không nhịn được rùng mình, thậm chí sợ hãi mình có phải sẽ chết ở đây không.

Đủ loại sợ hãi và ảo tưởng ập đến, cậu giống như một con kiến nhỏ bé bị nước lạnh bao phủ, không còn đường sống.

Vẻ mặt cậu mang theo vài phần bất lực, trực tiếp ngồi xổm xuống, một câu cũng không nói.

Vương Diệp nghe thấy tiếng của Hạo Thiên Chân, lập tức cười lên, cậu vội vàng chỉ xuống đất, nói: "Người ở trong đó, mau cứu người, đừng đứng ngẩn ra đó nữa, mau gọi hết mọi người lại đây!" Vương Diệp sốt ruột nói.

Những người bên cạnh gật đầu, Bàn Tử cũng vội vàng đi tới, vẻ mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Hắn cầm hòn gạch trong tay.

Nhưng Vương Diệp nhìn thứ hắn cầm, vẻ mặt lại mang theo vài phần phức tạp, cậu nhìn Bàn Tử đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Có thể lấy cái búa qua đây không?

Anh cầm cái thứ đó thì làm được gì?

Mau bày ra tư thế cứu người đi, đừng có từng người một lười biếng ở đó." Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm tay.

Trương Khởi Linh đã sốt ruột cầm xẻng không ngừng gõ xuống đất, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Tiếng động truyền đến từng hồi, đây là sự thật.

Vẻ mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy bất lực, hắn vội vàng lấy khẩu súng lục trong tay ra.

Lúc Cừu Nhất Tuần giao súng cho Vương Diệp, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ mặt vô tội nói: "Vừa rồi tôi thật sự không phải cố ý thấy chết không cứu, tôi có rất nhiều nguyên nhân, cậu nghe tôi giải thích được không?" Cừu Nhất Tuần khẩn trương hỏi.

Vương Diệp nghe lời hắn, bỗng nhiên cười lên, sau đó đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Dựa vào cái gì chứ?" Mấy chữ này vừa thốt ra, trong nháy mắt khiến Cừu Nhất Tuần rơi vào tình cảnh khó coi.

Cừu Nhất Tuần chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục như vậy, lúc này hắn chỉ có thể khẽ thở dài.

Còn Vương Diệp cầm súng, cuối cùng vẫn quyết định trả lại cho Cừu Nhất Tuần.

Trong ánh mắt cậu thoáng qua vài phần phức tạp.

Bức tường trước mặt dày bao nhiêu không ai nói rõ được, nếu cậu cứ thế nổ súng, lỡ bắn trúng Hạo Thiên Chân thì cả đời này cậu cũng không tha thứ cho mình.

Nhưng Cừu Nhất Tuần thấy Vương Diệp trả súng lại, vẻ mặt lại mang theo sự cẩn trọng và khẩn trương, hắn nhìn Vương Diệp, dứt khoát nói: "Cậu có thể cầm súng này dùng, không cần trả cho tôi, tôi chỉ muốn giúp các cậu thôi, tôi không có nhiều ác ý như vậy, huống hồ tôi ngay từ đầu đã là..." Hắn còn chưa nói hết, Vương Diệp đã trợn trắng mắt.

Chương 1213

Hắn cứ liên tục đưa súng qua, Vương Diệp thấy bộ dạng đó liền hất tay hắn ra, đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Anh có phải não bị úng nước không?

Tôi đã nói rồi, tôi không cần mấy thứ này, mau cút đi cho tôi, nếu tôi cần dùng đến thì cần anh bảo sao?" Vương Diệp nói thật, thái độ tuy không tốt nhưng thực tế những người đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này đều lắc đầu.

Lúc này Bàn Tử túm lấy vai Cừu Nhất Tuần, đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Mày làm cái gì thế hả?

Mày đang khiêu chiến giới hạn của Vương Diệp à?

Mày không biết cứu người là quan trọng nhất sao?" Ngữ khí của Bàn Tử mang theo sự bực bội.

Cừu Nhất Tuần hết cách, chỉ đành đứng bên cạnh cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt viết đầy sự bất lực và vô vọng.

Nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến hắn, những người khác cũng giả vờ như chuyện này chưa từng xảy ra.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó cầm cái búa trong tay, nện một nhát xuống.

Vương Diệp thấy vậy liền tò mò hỏi: "Có động tĩnh gì không?" Bàn Tử khẽ thở dài, lắc đầu với vẻ mặt vô tội và mệt mỏi: "Chẳng có động tĩnh gì cả." Hắn nói như thật, nhưng Vương Diệp nghe xong liền trợn trắng mắt, cậu giật lấy cái búa trong tay hắn.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết nện xuống mặt đất.

Ánh mắt cậu viết đầy sự sốt ruột, nhưng mặt đất thật sự không chút sứt mẻ, rõ ràng bên trong quả nhiên đang nhốt Hạo Thiên Chân.

Nếu không sao lại có một mặt đất như thế này xuất hiện chứ?

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh đã đào được một cái lỗ thông nhỏ.

Tuy cái lỗ chỉ vừa một nắm tay chui lọt nhưng Trương Khởi Linh không quan tâm, anh không ngừng đào bới, trên mặt viết đầy sự sốt ruột, cái xẻng trong tay đều bị đào đến quăn cả mép.

Nhưng Trương Khởi Linh mặc kệ, động tác của anh không ngừng tăng tốc.

Vương Diệp thấy vậy bỗng nhiên nói với anh: "Anh đợi một chút, tôi xem chỗ này có âm thanh không." Thính lực của cậu vốn hơn người, nghe Vương Diệp nói vậy, Trương Khởi Linh gật đầu không ý kiến.

Khi anh tránh ra, Vương Diệp ghé tai nghe ngóng âm thanh bên trong.

Vẻ mặt Vương Diệp trở nên phức tạp, âm thanh truyền ra từ bên trong khiến cậu cảm thấy hưng phấn, cậu vội vàng gật đầu, vui vẻ nói: "Người ở bên trong, tôi nghe thấy tiếng rồi." Trên mặt Vương Diệp tràn đầy kích động.

Thấy Vương Diệp vui vẻ như vậy, những người khác cũng không nhịn được cười lên.

Bọn họ nắm chặt tay, trong thời khắc này cũng không kìm được hoan hô một tiếng.

Vương Diệp nghe tiếng hoan hô của họ, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh, sau đó lắc đầu, không do dự dội gáo nước lạnh: "Đừng vội mừng quá sớm, mau giúp một tay, hiện tại chỉ có đục thủng chỗ này chúng ta mới cứu người ra được, hơn nữa cậu ấy có khả năng đang bị nhốt trong mật thất." Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm tay, tình huống trước mắt nguy hiểm hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, cho nên phải tranh thủ thời gian.

Nghe Vương Diệp nói, Vương Thiên vội vàng gật đầu.

Vương Thiên cầm một cái xẻng khác, thay phiên với Trương Khởi Linh, đồng thời mở rộng cái lỗ nhỏ mà Trương Khởi Linh đã đào.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần cẩn trọng và khẩn trương, Vương Thiên biểu hiện vô cùng cấp thiết, so với tên ngốc Cừu Nhất Tuần thì Vương Thiên đáng tin cậy hơn nhiều.

Quan trọng nhất là những việc làm này của Vương Thiên tuy mọi người không nhắc tới, nhưng đều đã nhìn thấy.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên với vẻ cảm kích, cậu quả quyết vỗ vai Vương Thiên, không do dự nói: "Đến cả Bàn Tử cũng không tích cực bằng anh.

Anh yên tâm, chúng tôi sau này nhất định sẽ cảm kích anh." Vương Diệp nói thật, Vương Thiên nghe xong gật đầu không ý kiến, động tác trong tay rất nhanh, mọi người liền nhìn thấy một chút ánh sáng.

Vẻ mặt mọi người trở nên phức tạp.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang ôm ngực, cậu suýt chút nữa thì nôn ra, bởi vì ở nơi này cậu bị ngạt thở.

Hơn nữa để đào được một con đường, bọn họ đã mất một tiếng đồng hồ.

Một tiếng đồng hồ trôi qua trong chớp mắt, bọn họ không hề hay biết, ngược lại Hạo Thiên Chân cả người đều khó chịu, sắc mặt trắng bệch.

Vương Diệp vội vàng mở rộng miệng hố.

Lúc này Hạo Thiên Chân cảm nhận được không khí, vội vàng ghé đầu lại gần, trên mặt viết đầy sự bất lực.

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân yếu ớt như vậy liền nói: "Cậu bé ngoan, ráng chịu thêm chút nữa, chúng tôi sẽ đưa cậu ra ngay." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Lúc này Vương Diệp đã mở rộng cả miệng hố ra, vẻ mặt đầy phức tạp.

Hạo Thiên Chân nấp ở bên cạnh, cậu đứng ở trong góc vì lo mấy vụn đá sẽ rơi trúng đầu, nếu vậy thì đúng là họa vô đơn chí.

Thấy bộ dạng đó của cậu, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc đầu bất lực nói: "Thật không ngờ tới..." Bọn họ lẩm bẩm tự nói, Vương Diệp thấy vậy bỗng nhiên cười lên, vỗ vai họ: "Chuyện này có đáng gì đâu." Những người trước mặt nghe vậy sắc mặt trở nên khó coi, nhíu mày không biết đáp lại thế nào.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt thoáng qua vài phần trầm trọng và lo âu.

Nhưng điều vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Khoảnh khắc Vương Diệp kéo Hạo Thiên Chân ra, giây này cậu cũng nghe thấy tiếng ầm ầm kỳ lạ.

Cậu nhíu mày khó hiểu, suy nghĩ một chút rồi quả quyết dùng sức kéo cánh tay Hạo Thiên Chân.

Tay Hạo Thiên Chân bị Vương Diệp kéo đau, cậu nhíu mày định nói chuyện này với Vương Diệp thì... lời còn chưa thốt ra, Hạo Thiên

Chân đã cúi đầu thấy ba lô bị một lớp bột phấn phủ lên.

Giây tiếp theo, mật thất nhỏ bé trước mắt nháy mắt biến mất, mà lúc này, Vương Diệp cũng thấy trên đỉnh đầu mình xuất hiện thêm vài thứ kỳ quái.

Vương Diệp nhíu mày nhìn thứ trên đỉnh đầu, lúc này cậu mới phát hiện bọn họ đang bị nhốt trong một mật thất lớn hơn.

Trong nháy mắt, Vương Diệp sững sờ tại chỗ, những người khác cũng vậy.

Hạo Thiên Chân càng ôm chặt ngực, đau khổ nói: "Đây không phải là búp bê Nga sao?

Phải đợi đến khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi đây?" Cậu đã chịu đủ cuộc sống này, không muốn nhẫn nhịn nữa.

Vương Diệp thấy cậu buồn bã như vậy, quả quyết vỗ vai cậu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chỉnh đốn lại một chút, nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta mọi người cùng suy nghĩ cách rời đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn bức tường bên cạnh, cậu tranh thủ từng giây từng phút, không chọn từ bỏ, cầm cái xẻng trong tay không ngừng đục tường.

Những người khác cũng qua giúp đỡ, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Bọn họ không nhịn được khẽ thở dài, tâm trạng trở nên có chút trầm trọng.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, trực tiếp nói với bọn họ: "Đều là chuyện nhỏ, đừng để trong lòng quá, mau qua đây giúp một tay, đoàn kết là quan trọng nhất." Đào thoát ra ngoài mới là lựa chọn tất yếu của bọn họ.

Vương Diệp vừa dứt lời, những người trước mặt lập tức gật đầu, không có ý kiến gì.

Trong lúc bọn họ đi tới cố gắng giúp Vương Diệp, kết quả không ngờ bức tường trước mặt dường như vô cùng dày.

Trương Khởi Linh đang đục tường cũng phát hiện bức tường này không chút sứt mẻ, hơn nữa bên trên không có bất kỳ chỗ lõm nào.

Trên mặt Trương Khởi Linh viết đầy vẻ khó hiểu, anh nhìn Vương Diệp thắc mắc: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao bức tường này lại khác với tường bê tông bình thường?

Có phải có vấn đề gì không?" Anh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, ánh mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh, bất lực nói: "Ai biết được chứ?

Có thể đều là chuyện nhỏ thôi!" Vương Diệp biểu hiện vô cùng tùy ý.

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Trong tình huống này Trương Khởi Linh dù không quá so đo, nhưng anh phát hiện đã tốn không ít thời gian và tâm tư ở đây mà cuối cùng vẫn không thành công, tâm thái Trương Khởi Linh muốn nổ tung.

Trương Khởi Linh siết chặt nắm tay nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Trạng thái của Hạo Thiên Chân không quá suy yếu vì đã được bổ sung nước và thức ăn, dưỡng khí lúc này cũng đầy đủ.

Nhưng Hạo Thiên Chân cảm thấy vô cùng sợ hãi, thần tình lo âu, đôi mắt viết đầy sự mệt mỏi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó vỗ vai cậu nói: "Đừng nghĩ sự việc tồi tệ như vậy, hiện tại vẫn còn cơ hội." Nghe Vương Diệp nói, Hạo Thiên

Chân gật đầu.

Nhưng điều không ai ngờ tới lại xảy ra, bức tường trước mặt bỗng nhiên biến hình, giây tiếp theo, mọi người thấy bức tường đang không ngừng co lại.

Trên mặt bọn họ tràn đầy sự khó hiểu.

Bàn Tử là người sợ nhất, thấy cảnh này hắn hét toáng lên, đồng thời ôm đầu nhìn Vương Diệp đầy tiêu cực: "Ông trời ơi, chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?

Có phải là không còn đường sống nữa rồi không?" Bàn Tử lải nhải không ngừng.

Âm thanh vang bên tai, Vương Diệp nghe xong chỉ biết bất lực lắc đầu, dứt khoát nói với Bàn Tử: "Đừng nghĩ mọi chuyện tồi tệ thế, làm sao mà như vậy được?

Có thể chỉ là một phong ba nhỏ thôi, qua rồi thì sẽ không sao cả." Vương Diệp nói như thật, nhưng lời an ủi này đã không còn tác dụng lớn nữa, bởi vì Bàn Tử đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vô cùng sợ hãi.

Ngoài ra, Vương Thiên cũng vội vàng co rúm vào một góc.

Mọi người chen chúc nhau, đặc biệt là khi bức tường không ngừng biến hóa và nuốt chửng những thứ bọn họ ném ra ngoài.

Mọi người đều ý thức được điều không ổn.

Lúc này Vương Diệp cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cậu nhìn những người bên cạnh, cuối cùng nhìn bức tường trước mặt.

Tuy tường đang không ngừng co lại nhưng trên đầu và dưới chân không có vấn đề gì, hơn nữa bốn góc tường cũng không có động tĩnh.

Ngoại trừ các bức tường trước, sau, trái, phải đang không ngừng ép vào trong thì những chỗ khác gần như không có vấn đề gì.

Chương 1214

Vương Diệp dường như nghĩ ra mấu chốt để phá giải, trên mặt mang theo nụ cười, cậu nhìn mọi người, dứt khoát nói: "Vấn đề không lớn." Vương Diệp nói xong, những người bên cạnh gật đầu nhưng lại cười không nổi.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, thần tình viết đầy sự mệt mỏi và hoảng loạn, không kìm được hỏi: "Tiếp theo chúng ta còn phải làm gì nữa?

Chắc là lát nữa bức tường này vẫn sẽ tiếp tục co lại, đợi đến lúc đó chúng ta có khả năng sẽ bị ép bẹp mất." Bọn họ vừa nói vừa chỉ vào bức tường.

Bàn Tử là sợ nhất, trên mặt thoáng qua vẻ lo âu và ngưng trọng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ hãi như vậy, vẻ mặt chỉ có sự bất lực, cậu lắc đầu vỗ vai Bàn Tử, tùy ý nói: "Nhìn cái dạng gan bé như chuột của anh xem, chuyện có lớn đâu mà dọa anh thành ra thế này rồi?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào.

Cừu Nhất Tuần vội vàng chen vào giữa bọn họ để xí một vị trí tốt, kết quả không ngờ Bàn Tử trực tiếp túm tóc hắn kéo ngược ra sau.

Lúc này Cừu Nhất Tuần vì trọng tâm không vững nên ngã ngửa ra sau một cái.

Bất quá vì tường đã ngừng co lại nên Cừu Nhất Tuần cũng không gặp nguy hiểm, hắn chỉ va vào tường.

Hắn sốt ruột muốn chạy trốn nhưng phát hiện bức tường này không có dấu hiệu co lại nữa.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười, vỗ ngực coi như thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thực tế, hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, ác ý đối với Bàn Tử càng lúc càng lớn.

Chuyện vừa rồi Bàn Tử kéo hắn một cái hắn vẫn chưa quên, hắn trừng mắt nhìn Bàn Tử, ánh mắt viết đầy sự lạnh lùng.

Nhưng rồi hắn lại cúi đầu che giấu sự băng lãnh trong mắt.

Bàn Tử liếc hắn một cái, sau đó cười nói: "Cái này gọi là trong truyền thuyết 'người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm', giống như loại người như mày ấy." Lời hắn nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng đó, Cừu Nhất Tuần chỉ biết bất lực khẽ thở dài, kết quả ngẩng đầu nhìn những người bên cạnh mới phát hiện bọn họ căn bản không quan tâm.

Trên mặt bọn họ chỉ có sự bình tĩnh, đối với chuyện này không biểu thái quá nhiều, dường như đã sớm tập quen rồi.

Thấy thái độ đó của bọn họ, Cừu Nhất Tuần siết chặt nắm tay, trên mặt viết đầy sự phẫn nộ.

Hắn tức giận vì chuyện này, đồng thời cũng cảm thấy Vương Diệp và bọn họ không nên hành xử như vậy.

Nhưng không có ai đứng ra nói đỡ cho Cừu Nhất Tuần, bọn họ chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cừu Nhất Tuần không nhịn được khẽ thở dài, trông có vẻ suy sụp nhưng thực tế trong lòng hắn có rất nhiều toan tính.

Vương Diệp đối với điểm này đã sớm có nhận thức rõ ràng.

Trong khoảnh khắc này, Vương Diệp cố ý giữ im lặng.

Đó là vì Vương Diệp biết Cừu Nhất Tuần căn bản chưa bị những khó khăn này đánh gục, ngược lại tên này trong lòng cũng đang toan tính không ít chuyện.

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa nhìn Cừu Nhất Tuần, sau đó quả quyết đi tới bên cạnh hắn, giả vờ giả vịt vỗ vai Cừu Nhất Tuần, nghiêm túc nói: "Bàn Tử, tên này xác thực làm không đúng, anh yên tâm đi, tôi sẽ giáo huấn Bàn Tử một trận ra trò, tôi sẽ không để anh ta tiếp tục làm những chuyện quá đáng đó nữa." Vương Diệp siết chặt nắm tay, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Cừu Nhất Tuần gật đầu không ý kiến.

Hắn cười, ánh mắt cũng thoáng qua vài phần kích động, hiển nhiên là đang vui mừng.

Nhưng thực tế, khoảnh khắc Vương Diệp quay lưng đi, nụ cười trong mắt hắn nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Dù hiện tại đã an toàn nhưng hắn vẫn không dám đến gần bức tường.

Hắn đang sợ hãi.

Nhưng những chuyển biến đó cũng như tất cả biểu hiện của hắn đều bị Hạo Thiên Chân nhìn thấy hết.

Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm hắn, sau đó huých nhẹ vào tay Trương Khởi Linh bên cạnh, nhắc nhở Trương Khởi Linh nhìn qua.

Trương Khởi Linh mặt vẫn bình tĩnh, chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi khẽ cười lắc đầu, đối với những thứ này Trương Khởi Linh đã sớm dự liệu.

Trương Khởi Linh biểu hiện vô cùng tùy ý và bình tĩnh.

Thấy vậy, Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ lo âu, không nhịn được thở dài nói với Trương Khởi Linh: "Tôi có đôi khi thật sự..." Lời cậu nói đến đây thì dừng lại, Trương Khởi Linh vỗ vai cậu, điềm tĩnh an ủi: "Yên tâm đi, mọi người chắc chắn có thể thoát ra ngoài, chỉ là một vấn đề nhỏ thôi, trước đây cũng không phải chưa từng gặp qua, dù mấy thứ này có nghiêm trọng thì Vương Diệp vẫn có thể giải quyết được." Trương Khởi Linh bỗng nhiên đá quả bóng trách nhiệm sang cho Vương Diệp.

Vương Diệp nghe vậy liền cười ha hả, vẻ mặt sảng khoái.

Trong thời khắc như vậy, Vương Diệp không hề cố ý làm mặt nghiêm, hay khiến bầu không khí trở nên căng thẳng, ngược lại còn cười hì hì nhìn mọi người.

Vương Diệp biểu hiện vô cùng bình tĩnh tùy ý.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, những người bên cạnh đều không nhịn được khẽ thở dài, nhìn hoàn cảnh xung quanh với vẻ mặt phức tạp.

Bọn họ đang suy tư một số chuyện.

Lúc này Vương Diệp lại bắt đầu tìm tòi phương pháp rời đi.

Theo lý mà nói, có nhiều không khí như vậy, nếu vừa rồi nơi này thật sự đang bị nén ép thì không khí có khả năng đã làm nổ tung các khe hở.

Nhưng hiện tại Vương Diệp thấy đây vẫn là một mật thất, điều đó có nghĩa là không khí chắc chắn đã thông qua những khe hở nhỏ để thoát ra ngoài.

Khe hở có thể nằm ở những góc tường hoặc trên đỉnh đầu, bất quá đỉnh đầu và dưới chân chắc chắn là không thể.

Bởi vì Vương Diệp biết, lúc nãy khi cứu Hạo Thiên Chân ra, cậu đã thông qua chỗ trên đỉnh đầu mà đào không ngừng mới thành công, nhưng hiện tại Vương Diệp không cảm thấy phương pháp này còn hữu dụng.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi quả quyết nói ra suy nghĩ và phân tích của mình.

Những người bên cạnh nghe xong cũng vội vàng gật đầu tán đồng lời Vương Diệp, nhưng nhìn Vương Diệp, bọn họ lại không nhịn được nói: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Chắc là lát nữa bức tường này vẫn sẽ tiếp tục co lại, đợi đến lúc đó chúng ta có khả năng sẽ bị ép vào trong." Bọn họ vừa nói vừa chỉ vào bức tường.

Bàn Tử là người sợ nhất, trên mặt hắn thoáng qua vẻ lo âu và ngưng trọng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ hãi như vậy, vẻ mặt chỉ có sự bất lực, cậu lắc đầu, vỗ vai Bàn Tử, tùy ý nói: "Nhìn cái dạng gan bé như chuột của anh xem, chuyện có lớn đâu mà dọa anh thành ra thế này rồi?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử không biết nên trả lời thế nào.

Tâm trạng của Bàn Tử vẫn vô cùng nặng nề, đặc biệt là khi nhìn thấy hoàn cảnh nơi này, cậu ta không nhịn được mà thở dài.

Bàn Tử đang buồn rầu vì chuyện này, Vương Diệp liếc nhìn cậu ta một cái, rồi lại dứt khoát mở miệng nói: "Được rồi, có tôi ở đây thì đừng có ủ rũ nữa.

Phải nhớ kỹ, lấy khí thế của mình ra, có như vậy chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này." Lời Vương Diệp nói ra, Bàn Tử gật gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Cậu ta làm theo lời Vương Diệp, nhưng trong lúc lấy hết dũng khí, trên mặt Bàn Tử cũng tràn đầy vẻ cổ quái.

Ánh mắt cậu ta rơi vào không gian này, từng tấc từng tấc lướt qua, Bàn Tử bỗng nhiên chú ý tới một đôi mắt.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy sự kinh ngạc, cậu ta bịt miệng mình lại, khi nói cho Vương Diệp phát hiện của mình, cậu ta vẫn còn bàng hoàng.

Lúc này Vương Diệp nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, đó không phải là một đôi mắt thật, đó chỉ là vết tích và hình dáng của một con mắt mà thôi.

Nhưng mà...

đôi mắt như vậy quá mức chân thực, không phải họa sĩ bình thường có thể vẽ ra được.

Vương Diệp biết bên trong này khẳng định là có người.

Hiện giờ, nhìn về phía bốn góc tường, tuy rằng bốn góc kia không ngừng kéo dài, nhưng lúc này Vương Diệp vẫn nguyện ý thử một lần.

Hắn vươn tay, sờ lên đỉnh góc tường, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Hắn cầm cái xẻng và trường đao trong tay, dứt khoát đâm mạnh vào đó.

Vẻ mặt hắn chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền phát hiện đao của mình có thể hoạt động ở phạm vi rộng hơn.

Vương Diệp lộ ra vài phần hưng phấn, hắn không nói phát hiện của mình cho mọi người, mà là chỉ huy bọn họ học theo hành động của mình.

Nghe lời Vương Diệp, bọn họ làm theo những gì hắn nói.

Trong lúc bọn họ thao tác, Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của mọi người, trên mặt cũng lộ ra vài phần trù trừ.

Hắn lắc đầu, không chút do dự mở miệng nói: "Cố lên, động tác nhanh một chút." Vương Diệp sốt ruột lầm bầm.

Nghe Vương Diệp nói, những người bên cạnh gật đầu, không có ý kiến gì, trên mặt bọn họ mang theo vài phần ý cười.

Bởi vì bọn họ cũng có thể cảm nhận được mình sắp thành công rồi, bọn họ không kìm lòng được mà vui vẻ.

Nhưng tiếng hoan hô còn chưa kịp vang lên, Vương Diệp đã dứt khoát dặn dò một câu: "Cẩn thận một chút, bức tường này hình như lại bắt đầu co lại rồi, tôi cảm thấy không ổn." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, những người bên cạnh nhanh chóng sợ tới mức trốn thẳng vào giữa.

Lúc này Cừu Nhất Tuần vẫn đang ở trong đám người bọn họ, trên mặt gã viết đầy sự sợ hãi.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng sợ sệt đó của Cừu Nhất Tuần, bỗng nhiên nhíu mày, nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt khó hiểu nói: "Vừa rồi sao anh không qua giúp đỡ?

Anh cứ trốn mãi ở chỗ này là có ý gì?" Vương Diệp vẻ mặt khó hiểu hỏi, nhưng lời hắn nói ra lại khiến sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên có chút khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhẹ nhàng thở dài, gã lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mệt mỏi lại phức tạp, mở miệng nói: "Tôi không có trốn mãi ở chỗ này, vừa rồi tôi cũng đang thử giải quyết những rắc rối này, là cậu hiểu lầm tôi." Khoảnh khắc lời nói thốt ra, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười.

Hắn nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần trước mắt, thần tình cao ngạo chất vấn: "Cho nên tôi cần phải xin lỗi anh sao?" Từng câu từng chữ này nói ra, trực tiếp khiến Cừu Nhất Tuần rơi vào im lặng, gã lắc đầu.

Giống như dự đoán của Vương Diệp, bức tường này thật sự bắt đầu co rút lại.

Mọi người không còn cách nào khác, chỉ có thể nắm chặt tay nhau, bị vây chặt vào giữa.

Chương 1215

Trên mặt Cừu Nhất Tuần tràn đầy hưng phấn, nhưng gã lại cúi đầu xuống, dù vậy khóe miệng vẫn không giấu được sự vui vẻ.

Những người còn lại nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, trên mặt bọn họ tràn đầy phẫn nộ.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, trong ánh mắt lóe lên vài phần không kiên nhẫn.

Cừu Nhất Tuần tên này thật sự quá quá đáng, chiếm cứ vị trí của hắn.

Nếu không phải vì hiện tại đang nắm tay mọi người để duy trì thăng bằng, có lẽ hắn hiện tại đã sớm kéo Cừu Nhất Tuần ra sau lưng rồi.

Như vậy, Cừu Nhất Tuần có thể thay thế hắn chịu đựng những đau đớn kia.

Tuy rằng Bàn Tử có ý xấu, nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi, cụ thể những chuyện xấu đó, hắn cũng không dám làm.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần trù trừ, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, không chút do dự nói với Bàn Tử: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì lớn đâu." Vừa rồi tường co rút quá nhanh, nhưng hiện tại tốc độ co rút có chút chậm lại.

Nếu không đoán sai thì có lẽ là do vừa rồi bọn họ đã đâm thủng cái góc tường kia.

Vương Diệp đang suy nghĩ, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và khẩn trương, hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Hắn đang suy tư những vấn đề này, kết quả không ngờ tới, Cừu Nhất Tuần bỗng nhiên phát ra tiếng thảm thiết kêu gào.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần viết đầy đau đớn, gã không ngừng kêu rên, giống như một con vịt chết.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của gã, trên mặt lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Bọn họ nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, thần tình chán ghét mở miệng nói: "Anh đang làm cái trò gì ở đây thế?" Hạo Thiên Chân có thái độ vô cùng ác liệt đối với Cừu Nhất Tuần, cậu ta nhìn chằm chằm gã, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Có thể đừng ồn ào nữa được không?

Giọng của anh đã ảnh hưởng đến phán đoán của chúng tôi rồi, anh bây giờ tốt nhất nên câm miệng lại cho chúng tôi." Cậu ta siết chặt nắm đấm, thần tình chán ghét nói ra những lời này.

Cừu Nhất Tuần nhìn thấy bộ dạng đó, trên mặt viết đầy sự vô tội, gã lắc đầu, vẻ mặt bất lực nói: "Tôi không cố ý gây chuyện thị phi, mà là tôi thật sự..." Lời của gã còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Vương Diệp cảm nhận được Cừu Nhất Tuần đang từng chút một lún xuống dưới, hắn nhìn gã, vẻ mặt bất lực nói: "Có lẽ trong truyền thuyết báo ứng chính là như vậy đi!" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Cừu Nhất Tuần nhướng mày.

Khi lời này thốt ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần nhíu mày, nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mắt, gã không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng Vương Diệp lại không cho gã cơ hội phản ứng, hắn chỉ lẳng lặng nhìn gã.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Bất đắc dĩ, Cừu Nhất Tuần cứ như vậy ôm lấy đầu mình, thần tình viết đầy mệt mỏi.

Gã đang buồn bã vì chuyện này, thậm chí là đau lòng khổ sở, nhưng lại không có ai để ý, bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, tất cả những thứ này cũng không quan trọng.

Cừu Nhất Tuần nhìn mọi người trước mắt, gã hối hận vì phát hiện quá muộn.

Gã nên sớm đứng cùng một chỗ với bọn họ một chút, như vậy cho dù cùng nhau gặp vấn đề, cũng là đồng cam cộng khổ, mà không phải một mình gã đi chịu đựng nỗi đau khổ vô biên vô tận này.

Trên mặt Cừu Nhất Tuần viết đầy ảo não.

Vương Thiên nhìn gã một cái, cuối cùng lắc đầu.

Kỳ thực Vương Thiên nhìn thấy bóng dáng của mình trên người Cừu Nhất Tuần, bởi vì Vương Thiên cũng muốn làm chuyện như vậy.

Đối với Vương Thiên mà nói, sống sót là quan trọng nhất, nhưng thực tế, gã cũng không hy vọng mình trở thành một kẻ tiểu nhân, bởi vì gã thật vất vả mới lấy được hảo cảm của đám người Vương Diệp.

Gã không muốn để Vương Diệp bọn họ cảm thấy mình có vấn đề.

Cho nên Vương Thiên mới không đi tranh giành vị trí này, kết quả không ngờ tới, động tác của Cừu Nhất Tuần cư nhiên nhanh hơn gã một bước.

Nhưng hiện tại Cừu Nhất Tuần gặp phải rắc rối như vậy, gã cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Gã nhẹ nhàng thở dài, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mắt, bi ai trong thần tình không phải là giả.

Nhưng cuối cùng vẫn chọn lựa cúi đầu, một câu cũng không nói.

Bàn Tử nhìn một màn trước mắt, vô cùng chấn động.

Bàn Tử cứ như vậy trừng lớn mắt, tuy rằng hắn ghét Cừu Nhất Tuần, nhưng trong lòng hắn cũng không phải là xấu xa.

Bàn Tử ngây ngốc tại chỗ, Vương Diệp nhìn một màn này cũng nhịn không được nhẹ nhàng thở dài, hắn lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi mở miệng nói: "Có một số việc khả năng mệnh trung chú định chính là như vậy, mọi người đừng quá đau buồn, thương tâm làm gì, có một số việc vẫn là phải nhìn thoáng ra." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, nhưng sau khi lời hắn nói ra, Bàn Tử bỗng nhiên thở dài một hơi, cúi đầu xuống.

Bầu không khí giờ phút này trở nên có chút áp lực, kết quả không ngờ tới, Bàn Tử bỗng nhiên mở miệng nói: "Ai lại đi đau buồn vì cái chết của một kẻ tội ác chứ." Trong giọng điệu của hắn mang theo vài phần khinh thường.

Lời này nói ra, mọi người đều nhìn thấy sự lạnh lùng trong ánh mắt Bàn Tử.

Đối với Bàn Tử mà nói, Cừu Nhất Tuần xác thực tội không đáng chết, nhưng hiện tại những thứ này đều là Cừu Nhất Tuần tự tìm.

Nếu gã không ích kỷ như vậy, gã hiện tại cũng sẽ không gặp phải những thứ này.

Suy nghĩ trong lòng Bàn Tử vô cùng rõ ràng.

Những người trước mắt nhìn Bàn Tử, bọn họ lắc đầu, cuối cùng vẫn vỗ vai Bàn Tử nói: "Đừng như vậy, phàm sự nhìn thoáng hơn một chút." Bọn họ vừa nói vừa nhìn Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử gật gật đầu, nắm tay bọn họ.

Bọn họ cũng cẩn thận từng li từng tí đứng vững, giờ khắc này cũng đang chờ đợi cái chết buông xuống ở giây tiếp theo.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, nhịn không được nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới cũng xảy ra ngay lúc này, bức tường trước mắt bỗng nhiên dừng lại.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, hắn nhìn về phía góc tường xa xa, mới phát hiện vì tường đang co lại, góc tường cách bọn họ càng lúc càng xa.

Vương Diệp không còn cách nào khác, chỉ có thể ghép nối con dao trong tay và trường đao lại với nhau.

Sau khi làm xong một loạt việc này, Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không chút do dự mở miệng hỏi: "Như vậy có được không?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp gật gật đầu.

Cho dù cách này không được, bọn họ cũng muốn thử một lần.

Nếu không cứ như vậy bỏ cuộc thì trong lòng Vương Diệp không cam tâm.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Bàn Tử vừa giúp Vương Diệp, vừa quan sát hoàn cảnh bốn phía, sau đó không ngừng cầm trường đao trong tay, liên tiếp đâm thủng góc tường, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Hắn nhìn Vương Diệp, đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp.

Vương Diệp cũng gật đầu, không chút kiêng dè nói: "Không tồi, cậu làm rất tốt." Nhưng Vương Diệp vừa mới khen ngợi Bàn Tử xong, lúc này Bàn Tử liền thấy dao trong tay mình rơi xuống, hắn suýt chút nữa bị chọc vào mắt, vội vàng lùi về sau vài bước.

Kết quả không ngờ tới, hắn vô ý dẫm lên đầu Cừu Nhất Tuần.

Cừu Nhất Tuần tuy rằng đã dung hợp cùng xi măng, nhưng đầu gã vẫn chưa chìm xuống, đang trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tuy rằng cả người không thể cử động, nhưng gã lại không chút kiêng dè nói với Bàn Tử: "Anh làm cái gì thế hả?

Anh dẫm lên tôi rồi." Trong giọng điệu của gã mang theo vài phần phẫn nộ, tư thái tức giận đó khiến Bàn Tử cảm thấy có chút bất lực.

Bàn Tử nhẹ nhàng thở dài, dứt khoát xin lỗi gã.

Bất quá sau khi xin lỗi xong, Bàn Tử nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, lại vẻ mặt quả quyết mở miệng nói: "Anh hiện tại có thể thử một chút xem có thể từ bên trong đi ra hay không?

Nếu mà ra được thì sự tình nghiêm trọng rồi." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Tuy nhiên, Cừu Nhất Tuần nghe lời hắn lại càng trợn trắng mắt, sau đó vẻ mặt không kiên nhẫn nói với Bàn Tử: "Tôi nếu mà ra được thì còn cần anh đến nhắc nhở sao?

Tôi hiển nhiên là không được, cho nên mới cần các người giúp đỡ, các người đừng có ở đó mà lải nhải nữa, mau cứu tôi đi." Gã sốt ruột lầm bầm.

Lời này nói ra, Vương Diệp không có phản ứng gì lớn, Bàn Tử nhìn gã một cái, cuối cùng vẫn lắc đầu, sau đó thần tình mệt mỏi mở miệng nói: "Tôi không thể nào cứu anh được." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, hắn nói thật.

Cừu Nhất Tuần tên này hễ đến thời khắc nguy nan thì chỉ lo cho tính mạng của mình, căn bản không để ý tới người khác, ngay cả tìm kiếm Hạo Thiên Chân gã cũng vô tâm.

Chỉ riêng điểm này đã chứng minh nhân phẩm của gã vô cùng có vấn đề.

Trong thời khắc như vậy, Bàn Tử cũng không chuẩn bị lãng phí thời gian trên người gã.

Lời Bàn Tử nói ra, sắc mặt Cừu Nhất Tuần trở nên cực kỳ khó coi.

Cừu Nhất Tuần siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp trước mắt, sau đó lại nhìn chằm chằm Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần phức tạp. "Chẳng lẽ thật sự không có ai nguyện ý cứu tôi sao?

Sao các người có thể nhẫn tâm như vậy chứ?

Vừa rồi tôi đều đã nghĩ cách cứu Hạo Thiên Chân, các người hiện tại làm như vậy..." Lời của gã còn chưa nói xong, Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của gã, đã bật cười.

Hắn cầm con dao trong tay, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mắt.

Con dao trong tay hắn vô cùng sắc bén, Cừu Nhất Tuần sợ đến gần chết, sắc mặt trắng bệch.

Trong ánh mắt gã viết đầy sự khẩn trương, gã ý đồ né tránh, nhưng bởi vì gã đã bị vây trong xi măng nên căn bản không có cách nào tránh thoát.

Gã chỉ có thể nhìn Vương Diệp trước mắt, trong mắt viết đầy sự sợ hãi.

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi đó của gã, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, nghĩ nghĩ, dứt khoát trả lời: "Vừa rồi anh xác thực là giúp không ít người, cũng làm không ít việc, nhưng nếu anh muốn đi ra, tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể làm chính là cho anh một phương pháp giải quyết dứt khoát một chút." Vương Diệp nói thật, nhưng Cừu Nhất Tuần nghe thấy thì ý thức được chuyện Vương Diệp muốn làm.

Cừu Nhất Tuần vội vàng lắc đầu, vẻ mặt hoảng loạn xin lỗi Vương Diệp.

Chương 1216

Từng câu từng câu nói ra, Trương Khởi Linh cười một tiếng.

Trong ánh mắt Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh khinh miệt.

Nhưng ở nơi này, bọn họ có thể cảm giác được không chỉ có áp bách, còn có không khí càng ngày càng ít đi.

Trương Khởi Linh ôm ngực mình, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt bất lực nói: "Chúng ta phải mau chóng đi ra ngoài, bằng không nếu không khí càng ngày càng loãng, chúng ta khẳng định sẽ xảy ra chuyện." Trương Khởi Linh nói thật, Vương Diệp nghe thấy thì vội vàng gật đầu, không phủ nhận.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, sau đó lại sốt ruột nói với Trương Khởi Linh: "Xem xem có phương pháp nào khác để rời đi không?" Bởi vì bọn họ đã đâm thủng góc tường, có lẽ thông qua phương thức góc tường bọn họ có thể rời đi.

Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh gật gật đầu, vội vàng đi qua thăm dò.

Nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới cũng xảy ra ngay lúc này.

Trương Khởi Linh tuy rằng đã khuếch đại góc tường trước mắt, nhưng lại phát hiện bức tường bên cạnh vẫn không chút sứt mẻ.

Trên mặt anh mang theo vài phần bất lực, chỉ có thể tận lực không ngừng mở rộng góc tường này.

Mà ở bên kia, Vương Diệp nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, nhịn không được nhẹ nhàng thở dài.

Hắn vỗ vỗ má Cừu Nhất Tuần, trong lúc đối mắt với gã, hắn vẻ mặt quả quyết nói: "Gan của anh cũng thật sự rất lớn đấy, có đôi khi tôi thật sự nhìn không ra suy nghĩ trong lòng anh, nhưng hiện tại tôi nghĩ tôi nhìn rõ rồi." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Nghe lời Vương Diệp, Cừu Nhất Tuần gật gật đầu: "Tôi thật không phải cố ý khiêu khích các người." Cừu Nhất Tuần vẻ mặt nghiêm túc giải thích.

Nhưng Vương Diệp không để ý những thứ này, hắn chỉ nhìn Cừu Nhất Tuần trước mắt, trên mặt mang theo vài phần lo lắng, quả quyết nói: "Nói câu thực lòng, đổi lại là người khác đối mặt với hoàn cảnh như anh, khả năng bọn họ đều đã sợ đến tè ra quần rồi, hơn nữa đã sớm chịu đựng nỗi đau khổ vô biên vô tận này, cảm thấy nhân sinh không còn hy vọng." Nhưng lời Vương Diệp mới vừa nói đến đây, Cừu Nhất Tuần liền cười rộ lên.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kích động mở miệng nói: "Nhưng tôi thì không." Gã đương nhiên là muốn sống sót.

Nhưng khi lời gã nói ra, Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn chằm chằm Cừu Nhất Tuần, thần tình thản nhiên nói: "Không còn cách nào nữa rồi, anh không có cách nào thoát ra được đâu, anh phải ý thức được đây là hiện thực.

Còn nữa, nếu anh không muốn lại nhẫn nại thống khổ vô biên vô tận..." Hắn có thể cho Cừu Nhất Tuần một đao kết thúc.

Nhưng lời hắn nói ra, Cừu Nhất Tuần lại vội vàng lắc đầu, khổ sở cầu xin Vương Diệp, chỉ dựa vào một cái miệng và một cái não.

Cừu Nhất Tuần đã nói vô số lời, những lời kia lúc nói ra có lẽ thực sự hữu dụng, nhưng liên tưởng đến những việc Cừu Nhất Tuần đã làm trước kia, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần trù trừ.

Hắn cầm trường đao trong tay, nhìn Cừu Nhất Tuần trước mặt, nghiêm túc nói: "Anh nhìn cho kỹ đi, tôi dùng thanh trường đao này gõ xuống mặt đất, thậm chí là khai khẩn, tôi đều không có cách nào làm cho mặt đất này nứt ra, vậy cũng có nghĩa là thứ này thật sự không đơn giản như vậy.

Chúng tôi phải đi rồi." Nói đến câu cuối cùng, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Sau đó, nhìn những người kia nối đuôi nhau bò ra ngoài, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh trù trừ, hắn nhẹ nhàng thở dài.

Cừu Nhất Tuần thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhịn không được kêu rên, đồng thời lớn tiếng la hét hy vọng Vương Diệp có thể ở lại.

Nhưng những âm thanh kia vang lên bên tai, Vương Diệp lại không có phản ứng gì lớn.

Vương Diệp chỉ nhìn những người bên cạnh mình lần lượt đi ra ngoài, trên mặt mang theo vài phần ý cười, thúc giục bọn họ rời đi.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mắt, khó tin nói: "Sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy chứ?" Lời Cừu Nhất Tuần nói ra, Vương Diệp sửng sốt một chút.

Hắn dừng bước, trong thời khắc cuối cùng, Vương Diệp trực tiếp mở miệng nói với Cừu Nhất Tuần: "Tôi nhẫn tâm không phải do một tay anh tạo thành sao?

Anh đừng quên, lúc đó ân oán giữa tôi và nhà họ Uông đều là do một mình anh thúc đẩy." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn chằm chằm gã cười lạnh.

Lời này nói ra, lòng Cừu Nhất Tuần đều lạnh đi, gã ôm ngực mình, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Trên mặt gã viết đầy sự hoảng loạn, nhưng những lời đó nói ra, Vương Diệp lại không có phản ứng gì lớn.

Cho dù Cừu Nhất Tuần hiện tại giải thích, đem tất cả mọi chuyện vớt vát lại, nhưng thì thế nào chứ?

Điều này có thể chứng minh Cừu Nhất Tuần lúc đó là vô tội sao?

Vương Diệp đang suy nghĩ, đồng thời trên mặt mang theo vài phần bất lực, hắn lắc đầu, cứ như vậy rời đi.

Cừu Nhất Tuần nhìn thấy Vương Diệp đi vội vàng như thế, trong ánh mắt viết đầy thống khổ.

Lúc này Vương Diệp cũng ở ngay góc tường, trực tiếp mở miệng hét lớn một tiếng: "Tôi từng nghĩ cho anh một đao thống khoái, nhưng anh không muốn, anh tự mình muốn thừa nhận nỗi đau khổ vô biên vô tận này, vậy tôi chỉ có thể thành toàn cho anh." Nói đến đây, Vương Diệp trực tiếp rời khỏi nơi này.

Cừu Nhất Tuần thấy bọn họ đều đi rồi, gã rơi vào trong bóng tối vô biên vô tận, chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tại thời khắc như vậy, Cừu Nhất Tuần cứ thế buông tiếng khóc rống lên, nhưng gã cho dù có khóc cũng giải quyết không được vấn đề, đám người Vương Diệp đều không có bất kỳ dao động nào.

Trong ánh mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh lạnh lùng, Cừu Nhất Tuần lúc đó làm ra chuyện như vậy, hiện tại cũng là lúc nên trả giá lớn rồi.

Vương Diệp trong lòng nghĩ vậy.

Cừu Nhất Tuần nhìn hoàn cảnh nơi này, trên mặt viết đầy sự bất lực, gã thở dài thật sâu, không biết nên làm thế nào cho phải, đại khái cũng biết vận mệnh đã chú định.

Cừu Nhất Tuần cứ thế nhắm hai mắt lại.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới chính là, những xi măng trước mắt này hình như toàn bộ đều biến thành nước, Cừu Nhất Tuần lúc này phát hiện mình có thể hoạt động.

Trên mặt gã tràn đầy kích động.

Mà ở bên kia, Vương Diệp nhìn Vương Thiên cùng với Trương Khởi Linh và những người khác, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp: "Nơi này không nên ở lâu, mọi người mau chóng đi thôi, ở đây nhất định còn có vấn đề." Lời hắn nói ra, mọi người trước mắt gật gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Vương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, trong mắt hai người lóe lên vài phần phức tạp.

Hai người bọn họ nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút kiêng dè mở miệng nói: "Nói cho cùng, người vất vả nhất vẫn là cậu, chịu đựng nhiều thứ như vậy, bất quá tên Cừu Nhất Tuần kia cũng là tội hữu ứng đắc." Hai người bọn họ nghiêm túc nói.

Lúc này Trương Khởi Linh vỗ vai Hạo Thiên Chân, nhìn Vương Diệp vẻ mặt kích động nói: "Đa tạ cậu, bằng không Hạo Thiên Chân cũng không biết nên làm thế nào?" Anh ta trông có vẻ cao hứng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó, chỉ gật gật đầu, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân trước mắt, thần tình ngưng trọng mở miệng nói: "Lần sau nhất định phải cẩn thận hơn, tận lực đi theo bước chân của chúng tôi, đừng để bị lạc đàn một mình." Lời nói thốt ra, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Mà Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, ngay sau đó lại dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, Vương Diệp vẫn khẩn trương cẩn thận, hơn nữa cả người đều căng thẳng.

Vương Diệp lo lắng những thứ nguy hiểm kia sẽ buông xuống.

Trong thời khắc này, Vương Diệp nhìn mọi người trước mắt, không chút do dự nói với bọn họ: "Sự tình không nghiêm trọng, thả lỏng một chút đi, đừng coi những thứ này là chuyện phức tạp quá." Lời Vương Diệp nói ra, mọi người gật đầu.

Kỳ thực Bàn Tử là người sợ hãi nhất, nhưng hắn hiện tại vì thể diện của mình nên cố ý giả bộ một bộ dạng không sợ hãi.

Vương Thiên trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng cũng hoảng hốt, cho dù Vương Thiên tên này trước kia đã làm không ít chuyện, nhưng hiện tại đối mặt với tình huống này, nói không sợ tuyệt đối là giả.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt, cười gật gật đầu, trên mặt mang theo vài phần trù trừ và tùy ý, biểu hiện ra vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, sau đó lại nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, nhịn không được nhẹ nhàng thở dài, sau đó vẻ mặt tùy ý nói: "Nói câu thực lòng..." Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Vương Thiên vẻ mặt khó hiểu.

Vương Thiên còn chưa phản ứng lại, Vương Diệp đã trực tiếp nói với gã: "Chúng ta hiện tại đi trước đi, đi rồi nói sau, sau đó đi ra ngoài chúng ta sẽ lại thảo luận một chút về cuộc đời tiếp theo, còn có quy hoạch sau này." Lời Vương Diệp cũng thật kỳ quái.

Vương Thiên nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần khó hiểu, gã có chút hoảng loạn, giống như một số bí mật của mình bị Vương Diệp nhìn thấu rồi.

Trong lúc Vương Thiên đang sợ hãi, Vương Diệp liếc nhìn Bàn

Tử một cái, sau đó lại nói: "Bụng tên Bàn Tử này đã rõ ràng không thoải mái rồi, chúng ta phải tăng tốc độ một chút." Nghe Vương Diệp nói, Vương Thiên nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, ánh mắt ngốc trệ cõng Bàn Tử lên.

Động tác nghĩa vô phản cố của gã khiến mọi người bật cười.

Lúc này mọi người lắc đầu, nhìn Vương Thiên trước mắt, tình không tự chủ được mà khen ngợi gã.

Thanh âm bọn họ vang lên bên tai, Vương Thiên cười rộ lên.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Vương Thiên cũng khôi phục một mảnh bình tĩnh, bởi vì đối với Vương Thiên mà nói, Vương Diệp có khả năng là đã nhìn thấu thân phận của mình, nếu thật sự là như vậy thì xong đời.

Khi nghĩ đến những chuyện này, Vương Thiên nhịn không được nhẹ nhàng thở dài, nhíu mày, trong ánh mắt lóe lên vài phần phức tạp.

Gã cõng Bàn Tử một đường đi về phía trước, không bao lâu sau, bọn họ liền đi tới trước một căn phòng nhỏ.

Căn phòng trước mắt này vẫn là dùng xi măng làm thành, khi nhìn thấy căn phòng quen thuộc cùng với dược liệu quen thuộc, sắc mặt bọn họ đều trở nên cực kỳ khó coi.

Hạo Thiên Chân càng là bị dọa đến vội vàng lùi về sau vài bước, trên mặt viết đầy sự khủng hoảng.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng sợ hãi đó của Hạo Thiên Chân, bỗng nhiên bật cười, nhìn chằm chằm lối đi nhỏ trước mắt, cứ như vậy nhanh chóng đi qua.

Hắn dứt khoát dẫn đầu.

Những người khác nhìn thấy Vương Diệp đi, cũng vội vàng đi theo, Hạo Thiên Chân là người đầu tiên đi theo.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, nhíu mày nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền đi tới trước một cánh cửa.

Nhìn cánh cửa này, Vương Diệp cũng nhìn thấy những hoa văn trên đó.

Qua thật lâu, Vương Diệp nhẹ nhàng thở dài một hơi, không chút do dự mở miệng nói với bọn họ: "Thật không nghĩ tới sự tình sẽ phức tạp như vậy, hết thảy mọi chuyện khiến người ta rất bất ngờ.

Bất quá hiện tại xem ra, có những thứ này, những rắc rối chúng ta vừa gặp phải cũng coi như là hợp lý." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Nghe lời Vương Diệp, những người trước mắt gật gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng nhìn hoàn cảnh bốn phía, bọn họ lại nhịn không được mở miệng nói: "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Bọn họ tò mò dò hỏi.

Vương Diệp liếc bọn họ một cái, ngay sau đó lại trực tiếp mở miệng nói: "Chuyện nhỏ mà thôi." Hắn vừa nói vừa vươn tay chuẩn bị mở cửa ra, nhưng lúc này Vương Diệp nhìn hoa văn bên trên, cả người đều sửng sốt một chút, cảm thấy hoa văn này không quá thích hợp.

Trong lúc hắn đang suy tư, những người khác cũng đang nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Kết quả điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là hoa văn trước mắt này xác thực là có lai lịch lớn.

Chương 1217

Hắn cầm đèn pin trong tay chiếu lên.

Lúc này Bàn Tử cũng vội vàng đi tới, sợ Vương Diệp sẽ bỏ sót những chi tiết quan trọng, hắn cầm đèn pin chiếu lên những hoa văn này, nhưng rất nhanh Bàn Tử liền ngây ngẩn tại chỗ.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần chấn kinh, hắn dụi dụi mắt mình, đối với những thứ mình nhìn thấy, hắn cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận.

Hắn cũng hiểu được những thứ này có thể là thật.

Hắn đẩy đẩy cánh tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp vẻ mặt hoảng loạn nói: "Cậu nói xem đây là chuyện gì xảy ra?" Lời hắn vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp lại chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Vương Diệp biểu hiện vô cùng tùy ý, trong thời khắc này, hắn không có cảm xúc phập phồng gì lớn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử nhíu mày, thần tình mang theo vài phần cổ quái, sau đó lại gọi những người khác tới.

Lúc này Vương Thiên cũng sáp lại gần.

Nhưng khi Vương Thiên nhìn xong toàn bộ nội dung bên trên, cả người gã đều bị dọa đến phát ra một tiếng thảm thiết, đặt mông ngồi phịch xuống đất, mặt mày trắng bệch, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Hiển nhiên, một màn trước mắt khiến Vương Thiên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất lực nói với hắn: "Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Vương Thiên vừa nói vừa ôm ngực mình, gã đang sợ hãi.

Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Những hoa văn trước mắt này, người được điêu khắc bên trên chính là hình tượng của đám người bọn họ.

Bao gồm cả đường nét đại khái của bọn họ đều đã được vẽ ra, đây là điều Vương Diệp không ngờ tới.

Hơn nữa những thứ bọn họ gặp phải trên đường đi, chính diện cánh cửa này đều ghi lại hết.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày.

Vương Thiên càng là bị dọa đến ngồi dưới đất, một câu cũng nói không nên lời, trên mặt viết đầy sự chấn kinh.

Bàn Tử nhìn một màn trước mắt, nghĩ nghĩ, dứt khoát vỗ vai Vương Diệp, sau đó lại nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, vẻ mặt nghiêm túc nói với Vương Thiên: "Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nhìn xem dọa cậu thành cái dạng gì rồi." Lời Bàn Tử nói ra, Vương Thiên tuy rằng gật đầu, nhưng nỗi sợ hãi vẫn không thuyên giảm.

Thế nhưng trên mặt Thiên Chân lại tràn ngập vẻ bất lực, cậu ta khẽ thở dài, không kìm được mà mở miệng nói: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?" Thiên Chân tò mò hỏi, nghe vậy, Bàn Tử nhíu mày, tiếp tục nhìn xuống phía dưới, kết quả không ngờ rằng những gì được vẽ ở đây lại là tất cả mọi chuyện trong tương lai.

Vẻ mặt Vương Diệp trở nên phức tạp.

Bàn Tử vội vàng soi đèn pin vào.

Lúc này, đến cả Vương Diệp cũng không dám nhìn tiếp nữa.

Sau khi bọn họ mở cửa, đi vào trong sẽ gặp phải rất nhiều mãnh thú.

Những con mãnh thú đó sẽ bao vây bọn họ, ngay sau đó, sau khi bọn họ biến thành từng bộ xương trắng, lại sẽ có không ít bóng người xuất hiện.

Cuối cùng, những bóng người đó nuốt chửng toàn bộ hài cốt của bọn họ.

Những cái gọi là bóng người đó, có lẽ chính là sự tồn tại khủng khiếp nhất trong truyền thuyết.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, gương mặt hắn tràn đầy vẻ nặng nề.

Tâm trạng của hắn cũng trở nên đặc biệt trầm trọng.

Những người khác tuy rằng đều dồn ánh mắt lên người Vương Diệp, nhưng thực tế trong lòng bọn họ cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Bọn họ nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ đang sợ hãi, cũng đang hy vọng Vương Diệp có thể đưa ra phương pháp giải quyết rõ ràng.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, bỗng nhiên bật cười, không chút do dự mở miệng nói: "Đừng lo lắng, chuyện nhỏ thôi." Câu nói này bọn họ đã nghe vô số lần, nhưng dường như lần nào Vương Diệp cũng đều có thể thuận lợi giải quyết, nghĩ đến đây, mọi người đều gật đầu, không còn ý kiến gì nữa.

Nhưng Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt, lại không chút do dự nói: "Vậy chúng ta tiếp theo vẫn muốn tiếp tục đi xuống sao?

Nghe nói Giao Long nhất tộc, đám gia hỏa này xác thực là sở hữu năng lực tiên tri." Cậu ta nghiêm túc nói, vừa nói vừa nhìn những thứ trong tay mình.

Vương Diệp nhìn cậu ta một cái, cuối cùng lắc đầu, sau đó mở miệng nói với mọi người: "Nghỉ ngơi ở chỗ này một chút đi, nơi này có thể là tạm thời an toàn." Lời hắn vừa thốt ra, mọi người đều gật đầu.

Những thứ vừa rồi vẽ trên cửa quả thực đã mang lại cho bọn họ bóng ma tâm lý nhất định, bao gồm cả cảm giác áp bách, bọn họ sợ hãi cũng là bình thường.

Trong lúc Vương Diệp suy tư, hắn nhìn cánh cửa phía sau lưng, chú ý đến những chi tiết đó, cũng cố gắng hết sức để bọn họ biết rằng những thứ này là giả.

Nhưng Vương Diệp lại phát hiện suy nghĩ của mình quá ngây thơ, mỗi một chi tiết được vẽ trên cửa căn bản không có cái gọi là sơ hở, hơn nữa còn có cảnh Cửu Nhất Tuần bị nuốt chửng.

Bức tranh đó được vẽ ra, khiến vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, hắn không nhịn được khẽ thở dài.

Giờ phút này, Vương Diệp cứ thế nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời, hiển nhiên, hắn không biết phải giải quyết như thế nào.

Trong lúc hắn đang suy tư việc này, Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của hắn.

Trên mặt Bàn Tử thoáng qua vài phần mệt mỏi và ngưng trọng, gã khẽ thở dài, cũng không nói gì.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên nói với gã: "Được rồi, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi, tôi phụ trách canh gác ở chỗ này." Lời hắn nói ra, mọi người đều gật đầu.

Lúc này Bàn Tử lại không có tâm trí đâu mà nghỉ ngơi, gã nhìn Vương Diệp trước mắt, trong lòng có vô số suy nghĩ, nhưng cuối cùng những suy nghĩ đó đều bị gã giấu đi, cứ thế nhắm mắt lại ngủ.

Vương Diệp nhìn gã như vậy, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp, cuối cùng nhìn những người bên cạnh mình, hắn không kìm được khẽ thở dài.

Những người này thực ra trong lòng đều có suy nghĩ riêng, nhưng vì Vương Diệp không muốn đối mặt, cho nên bọn họ cũng không chủ động nhắc tới, mà chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, không nói một lời.

Cừu Nhất Tuần nhìn Vương Diệp trước mắt, bỗng nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: "Vất vả cho cậu rồi!" Câu nói này thốt ra, Vương Diệp ngẩn người một chút, đây là giọng của Cừu Nhất Tuần, nhưng vì những người khác đều đã ngủ, cho nên khi Vương Diệp nghe thấy âm thanh này, cũng cảm thấy mạc danh kỳ diệu.

Hắn nghĩ có thể mình đã xuất hiện ảo giác, nhưng lý trí cũng nói cho hắn biết tất cả những điều này chưa chắc là ảo giác, có thể chính là sự thật, nhưng hắn lại không tìm ra nguyên nhân là vì sao.

Trong lúc hắn đang suy tư những chuyện này, Cừu Nhất Tuần lúc này đã cười hắc hắc, gã lại vội vàng mở miệng nói: "Những thứ vẽ trên tường đều là giả, không cần quá sợ hãi, tôi sẽ che chở cho các cậu, để các cậu đi đến đích." Khi câu nói này thốt ra, trong lòng Vương Diệp đã có đáp án, rất hiển nhiên, những gì nhìn thấy trước mắt đều là thật, Cừu Nhất Tuần khẳng định vẫn còn sống sờ sờ, nhưng gã đang ở đâu thì Vương Diệp hoàn toàn không biết.

Vương Diệp nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vài phần phức tạp, hắn nghĩ nghĩ, quả quyết nói: "Ông đang ở đâu?

Có thể ra mặt cho tôi nhìn ông một cái không?" Vương Diệp tò mò hỏi, kết quả không ngờ lời hắn vừa dứt, Cừu Nhất Tuần bỗng nhiên cười ha ha, tiếng cười bén nhọn chói tai vang lên bên tai.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ khó coi, hắn siết chặt nắm đấm, trong ánh mắt mang theo vài phần phẫn nộ.

Hắn đang phiền lòng vì chuyện này.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, bọn họ không nhịn được khẽ thở dài, từng người mê man mở mắt ra, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt hòa hoãn nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Bọn họ tò mò hỏi, đồng thời cũng vươn vai, xem ra ngủ rất ngon, Vương Diệp nhìn bọn họ như vậy, chỉ lắc đầu.

Hắn không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng mọi người thấy Vương Diệp trầm mặc không nói, trên mặt bọn họ cũng lộ ra vài phần cổ quái, bọn họ nhìn Vương Diệp, không chút kiêng dè mở miệng hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?" Nói đến đây, Vương Diệp bật cười.

Dưới ánh mắt tò mò của bọn họ, Vương Diệp nhìn cánh cửa sau lưng mình, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Trong lúc nhìn chằm chằm cánh cửa này, hắn nhìn những hoa văn bên trên, hiển nhiên, cánh cửa này không phải có thể dự tri tương lai, mà là vì trên cửa có lớp vữa kia.

Nhưng lớp vữa đó bọn họ nhìn thoáng qua không nhận ra.

Vương Diệp đưa tay chạm thử một cái, cảm giác được sự bất thường, lúc này mới hoảng hốt phát hiện, những thứ bọn họ nhìn thấy đều là cạm bẫy.

Vương Diệp không nhịn được khẽ cười cười, vẻ mặt đầy tò mò.

Thiên Chân và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, thấy Vương Diệp đang cười, trên mặt hai người cũng mang theo vài phần lo lắng, sợ nhất là tinh thần Vương Diệp xảy ra vấn đề gì.

Trong lúc hai người bọn họ đang sợ hãi, điều khiến người ta không ngờ tới là, Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên đi đến bên cạnh Vương Diệp, sau đó đẩy cánh tay Vương Diệp một cái.

Gã còn chưa kịp hỏi kỹ càng, Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, quả quyết nói ra phát hiện của mình. "Tôi nghe thấy giọng của Cừu Nhất Tuần rồi, nếu không đoán sai thì tất cả những thứ này có thể là do Cừu Nhất Tuần giở trò quỷ, chúng ta phải đi vào sau cánh cửa này." Hắn vừa nói, Bàn Tử nghe thấy vậy, trên mặt viết đầy vẻ khiếp sợ, gã che miệng, vẻ mặt tràn đầy hoảng khủng.

Hiển nhiên, Bàn Tử không tin vào những gì mình nghe được.

Vương Diệp nhìn thần tình trên mặt Bàn Tử, trên mặt hắn chỉ có một mảnh bất lực, hắn lắc đầu, trực tiếp vỗ vai Bàn Tử nói: "Đều là chuyện nhỏ thôi, đừng có nhìn nhận nghiêm trọng như vậy." Lời này nói ra, Bàn Tử cho dù gật đầu, tâm trạng cũng là áp lực, đặc biệt là trong giờ phút này.

Gã nhìn quanh bốn phía thần tình phiêu hốt bất định, không biết nên đáp lại lời Vương Diệp thế nào, gã ngay cả bình tĩnh lại cũng có chút gian nan.

Mà lúc này, Vương Diệp chỉ vào lớp vữa trước mắt. "Cừu Nhất Tuần tên kia còn sống sờ sờ, nhưng hắn có phải là người hay không thì không xác định được.

Có điều hắn khẳng định vẫn đang ở đây." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Khi Thiên Chân nghe thấy vậy, cậu ta dở khóc dở cười lắc đầu, nhìn Vương Diệp trước mắt không kìm được nói: "Nhưng tôi nhìn qua cũng đâu giống kẻ ngốc, loại lời này sao anh lại không biết ngại mà nói ra được chứ?

Cừu Nhất Tuần khẳng định không còn ở đây nữa, anh hẳn là đang nói đùa đi, hay là anh trực tiếp cho tôi biết đáp án luôn cho rồi." Thiên Chân không có nhiều kiên nhẫn như vậy, nhưng lời cậu ta nói ra, Vương Diệp chỉ không thèm để ý, hắn cúi đầu xuống, đối với những lời Thiên Chân nói, hắn không thể phủ nhận, nhưng hắn cũng không muốn trả lời.

Đối với Vương Diệp mà nói, lời hắn đã nói rõ ràng như vậy rồi, Thiên Chân còn muốn giả ngu giả ngơ, vậy Vương Diệp còn có thể làm sao.

Hắn chỉ có thể để Thiên Chân cứ ngốc tiếp đi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Thiên Chân nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt cậu ta viết đầy vẻ sợ hãi, cậu ta ôm đầu, không nhịn được kêu rên: "Nếu đây là sự thật, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Cậu ta vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trên mặt viết đầy sự bất lực.

Vương Diệp nhìn cậu ta như vậy, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó mở miệng đầy quả quyết nói với cậu ta: "Chuyện lớn bao nhiêu đâu mà dọa cậu thành cái dạng này, làm người vẫn là phải nhìn xa trông rộng một chút, đừng vì mấy chuyện này mà sợ hãi, Cửu Nhất Tuần mà thôi, đánh bại hắn là được." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Nhưng Thiên Chân nghe Vương Diệp nói vậy lại cảm thấy có chút buồn cười, cậu ta lắc đầu, thần tình tràn đầy mệt mỏi, nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên cười ha ha nói: "Anh nghĩ cũng đơn giản thật đấy, mấy thứ này đâu có dễ dàng như vậy." Cậu ta vừa nói vừa trợn trắng mắt, nhưng Vương Diệp nghe Thiên Chân nói, vẻ mặt lại chỉ có một mảnh tùy ý.

Đối với những gì Thiên Chân nói, Vương Diệp không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Bàn Tử thấy tâm trạng Vương Diệp không tốt, gã nghĩ nghĩ, lại vội vàng nhìn chằm chằm Thiên Chân mở miệng nói: "Cậu nếu thật sự không có cách nào an ủi Vương Diệp, vậy cậu đừng có ở đây mà bỏ đá xuống giếng, cậu chơi cái trò này thì tính là gì?

Trong lòng Vương Diệp cũng khó chịu, cậu đừng có tưởng trong lòng cậu ấy không có gì." Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, gã đang trách mắng Thiên Chân, dù sao trong thời khắc như thế này, mọi người đều hoảng loạn chân tay, ngay cả Thiên Chân cũng không ngoại lệ.

Chương 1218

Thiên Chân có thể bình tĩnh lại, thực ra đã vô cùng tốt rồi, hơn nữa những lời Vương Diệp nói vốn dĩ đã hoang đường, Bàn Tử lâu dần cũng có thể hiểu được.

Nhưng Bàn Tử nghĩ lại, dù sao Vương Diệp cũng là người mình, sao cậu ta có thể làm ra hành vi này chứ, Bàn Tử vội vàng ném những ý niệm đó ra ngoài.

Giờ phút này Bàn Tử siết chặt nắm đấm, hạ quyết tâm muốn hành động theo suy nghĩ trong lòng mình, Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười.

Thiên Chân nhìn mọi người trước mắt, khẽ thở dài một hơi, sau đó vẻ mặt đầy quả quyết mở miệng nói: "Nếu không đoán sai, người hắn hận nhất hẳn là Bàn Tử, chi bằng để Bàn Tử đi thu hút sự chú ý của hắn đi, như vậy có lẽ sự việc sẽ thành công." Giọng điệu của cậu ta mang theo vài phần hưng phấn và kích động, nhưng Vương Diệp nhìn dáng vẻ ngây thơ đó của Thiên Chân lại cảm thấy có chút vấn đề.

Hắn nhìn chằm chằm Thiên Chân trước mắt, nghiêm túc nói với cậu ta: "Cừu Nhất Tuần cũng ghét cậu, sao cậu không đứng ra đi?" Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với cậu ta, lời này nói ra quá mức ly phổ, cho nên Vương Diệp vô cùng chán ghét.

Nghe Vương Diệp nói, Thiên Chân ý thức được tâm trạng Vương Diệp không tốt lắm, cậu ta xấu hổ cười cười lắc đầu.

Thiên Chân còn chưa kịp giải thích quá nhiều với Vương Diệp, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, bỗng nhiên mở miệng nói với Bàn Tử: "Anh cảm thấy chuyện này thế nào?" Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vội vàng lắc đầu, gã một câu cũng không muốn nói, gã không muốn ra ngoài chịu chết.

Tư thái gã thể hiện ra vô cùng kiên định quả quyết, Vương Diệp thấy vậy liền gật đầu.

Trong thời khắc như thế này, Vương Diệp không có suy nghĩ dư thừa, mà Bàn Tử nhìn Thiên Chân bên cạnh mình, trong ánh mắt mang theo vài phần hận ý, gã ghét nhất là loại người như Thiên Chân.

Trong khi gã đang ghét bỏ Thiên Chân, Trương Khởi Linh và Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, hai người bọn họ cũng không hy vọng mọi người còn gây gổ nội bộ ở chỗ này, bởi vì chuyện này là không cần thiết.

Nếu cứ cãi nhau tiếp, đối với bọn họ mà nói không có bất kỳ lợi ích gì, huống chi lưỡng bại câu thương không phải là chuyện hai người bọn họ hy vọng nhìn thấy.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng vội vàng vỗ vai Thiên Chân, y nghiêm túc nói với Thiên Chân: "Tôi biết những suy nghĩ trong lòng cậu, nhưng tên Cừu Nhất Tuần này nếu thật sự muốn cố ý trêu chọc chúng ta, vậy cũng tức là hắn tiếp theo vẫn sẽ xuất hiện." Nói đến đây, Trương Khởi Linh bỗng nhiên cười lạnh, đôi mắt Trương Khởi Linh phảng phất như nhìn thấu tất cả, y vẻ mặt cao ngạo nói tiếp: "Hơn nữa chúng ta hiện tại tự mình nội đấu trước là không được, như vậy nhất định sẽ để mục đích của Cừu Nhất Tuần thực hiện được." Lời y nói câu nào cũng là thật, nhìn thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Thiên Chân gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, trên mặt Thiên Chân thoáng qua vài phần phức tạp.

Cậu ta nhìn hoàn cảnh bốn phía, tâm trạng trở nên có chút nặng nề.

Mà giờ khắc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói với Bàn Tử: "Anh sợ không?" Khi vấn đề này được thốt ra, Bàn Tử lắc đầu, trên mặt Bàn Tử chỉ có một mảnh bình tĩnh, nhìn hoàn cảnh bốn phía, Bàn Tử hất cằm thẳng lưng, lạnh lùng nói: "Có gì mà phải sợ?" Gã vừa nói vừa nhìn bốn phía, thần tình tràn đầy cao ngạo, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của gã, lập tức cười ha ha.

Đối với biểu hiện này của Bàn Tử, Vương Diệp đương nhiên là hài lòng, nhưng hắn nhìn Bàn Tử trước mắt, lại không chút do dự nói với gã: "Anh đã không sợ thì bây giờ thu dọn một chút đi, đi theo chúng tôi xuất phát, chúng ta sắp phải đi vào nơi đó rồi." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào cánh cửa trước mặt, nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, gã đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Nhưng khi Vương Diệp mở cánh cửa này ra, Bàn Tử lại vội vàng nói với Vương Diệp: "Khoan đã, đợi chút, tôi chuẩn bị cây trường đao này trước đã, nếu thật sự có mãnh thú gì thì chúng ta có thể giải quyết." Gã nghiêm túc nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của gã liền gật đầu, nhưng Thiên Chân đứng bên cạnh vẻ mặt lại mang theo vài phần hồ nghi, cậu ta nhìn Bàn Tử và Vương Diệp trước mặt, sau đó dứt khoát nói: "Tôi cảm thấy sự tình vẫn có chút không đúng.

Anh đừng mở cửa vội." Lời Thiên Chân nói ra, Vương Diệp gật đầu, Vương Diệp làm theo lời Thiên Chân nói, bởi vì Thiên Chân là người đáng tin cậy nhất trong số những người này ngoại trừ Trương Khởi Linh, cho nên Vương Diệp tự nhiên tôn trọng ý kiến của cậu ta.

Hắn dừng động tác trong tay lại, nhìn Thiên Chân trước mặt với vẻ tò mò, không chút do dự mở miệng hỏi: "Cậu muốn nói cái gì?" Trong ánh mắt Vương Diệp mang theo vài phần kinh ngạc, vẻ mặt đầy khó hiểu dò hỏi.

Nghe Vương Diệp nói, Thiên Chân nhíu mày, sau đó nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mắt, ngay sau đó lại chỉ vào lớp vữa bên trên.

Trong ánh mắt cậu ta mang theo vài phần hưng phấn, không chút do dự nói với Vương Diệp: "Nếu chúng ta cứ thế mở cửa ra, ngộ nhỡ gặp phải những mãnh thú đó thật thì sao, hoặc có biến cố gì xảy ra." Cậu ta nghiêm túc nói, lời này không phải là không có đạo lý, bởi vì Cửu Nhất Tuần đều đã giở ra cái trò này rồi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, hắn nhìn lớp vữa trước mặt, không nhịn được khẽ thở dài, vẻ mặt đầy quái dị nói: "Tôi thực sự nghĩ không thông, tên Cửu Nhất Tuần kia đang ở đâu?

Hắn không lẽ còn nằm trong đống xi măng này chứ?

Hay là nói hắn ở trong xi măng cũng có thể hành động tự như?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Khi câu nói này thốt ra, không có ai trả lời hắn.

Thiên Chân nhìn quanh bốn phía, nghĩ nghĩ, quả quyết nói với hắn: "Trên thế giới này nếu thật sự có chuyện thần kỳ như vậy thì tốt rồi, đừng nghĩ những thứ này quá khoa trương ly phổ, hắn khẳng định không phải có thể đi lại tự như trong xi măng, tuyệt đối là tìm được một vật che chắn nào đó." Thiên Chân nghiêm túc nói.

Cậu ta vốn định giải thích với Vương Diệp, nhưng những lời giải thích đó còn chưa nói ra, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, trên mặt mang theo vài phần phức tạp.

Thiên Chân thấy bộ dạng lo lắng đó của Vương Diệp, dứt khoát vỗ vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt điềm tĩnh nói: "Có tôi ở chỗ này, anh không cần sợ hãi, huống chi Cửu Nhất Tuần muốn làm chuyện gì thì khẳng định là phải đợi chúng ta chủ động đi ra ngoài, hiện tại Cừu Nhất Tuần không đợi được chúng ta." Nói cách khác, mục đích của Cừu Nhất Tuần sẽ không thực hiện được.

Hơn nữa Cừu Nhất Tuần cũng không thể nào biến thành một thứ nhỏ bé như vậy dính ở trên đó, cũng đồng nghĩa với việc những thứ này tuy là do Cừu Nhất Tuần vẽ ra, nhưng Cừu Nhất Tuần cũng cần thời gian để thay đổi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt nói: "Có điều, nói đi cũng phải nói lại, có thể anh cũng chưa nghĩ thông suốt một chuyện." Lời của Thiên Chân nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Thiên Chân, trên mặt mang theo vài phần buồn bực, hắn còn chưa hỏi quá nhiều, Thiên Chân đã trực tiếp cười nói: "Những hoa văn trước mặt này tuy là do Cừu Nhất Tuần một tay làm ra, nhưng những thứ chưa biết chung quy vẫn là chưa biết, cũng tức là Cừu Nhất Tuần trong lúc thiết lập tất cả những thứ này, bản thân hắn ở bên trong có khả năng cũng gặp nguy hiểm." Sau cánh cửa có gì không ai biết, nhưng có thể xác định là ở nơi này chưa bao giờ có địa đái an toàn, cho dù có thì cũng chỉ là tạm thời.

Thiên Chân thầm nghĩ trong lòng.

Lời cậu ta nói câu nào cũng là thật, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Thiên Chân, lúc ấy liền gật đầu, hắn tán đồng lời Thiên Chân nói, đồng thời ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn sau lưng mình.

Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, lời nói của Thiên Chân đã mang lại cho mọi người sự nhắc nhở nhất định.

Lúc này Thiên Chân cũng đã bình tĩnh lại, cậu ta thở ra một hơi dài, nhìn Thiên Chân trước mặt với vẻ biết ơn.

Nhưng khi những lời cảm ơn thốt ra từ miệng cậu ta, ánh mắt

Thiên Chân chỉ có một mảnh bình tĩnh, cậu ta nhìn Vương Diệp, mỉm cười nói: "Hiện tại biết vì sao tôi không hoảng không loạn rồi chứ?

Chính là vì tôi có đủ nhiều sự tự tin đấy." Cậu ta vừa nói vừa vỗ ngực mình, Vương Diệp thấy Thiên Chân làm ra vẻ điệu bộ trước mặt mình, nhất thời cũng dở khóc dở cười lắc đầu.

Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào, nhưng Thiên Chân cũng không để ý đến ánh mắt đó của Vương Diệp.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền nghe thấy giọng của Cừu Nhất Tuần, khi giọng Cừu Nhất Tuần vang lên bên tai, những người khác cũng đều nghe thấy, trên mặt bọn họ mang theo vài phần ý cười.

Thiên Chân lắc đầu, cậu ta căn bản không còn sợ hãi như vừa rồi, ngược lại còn bình tĩnh đối thoại với không khí: "Có bản lĩnh thì ông đi ra đây, đừng có ở sau cánh cửa đó mà ngây ngốc, làm như vậy thì tính là đàn ông gì?" Nói đến đây, trên mặt Bàn Tử lộ ra vài phần kích động, Bàn Tử không chút kiêng dè mở miệng nói: "Còn nữa, ông có bản lĩnh thì mau chóng đi ra đánh một trận với bọn tôi." Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần hưng phấn, nhưng khi lời này thốt ra, căn bản không có ai trả lời gã, nhưng Vương Diệp lại nghe thấy tiếng thảm thiết kêu gào.

Vương Diệp nhíu mày, nghe thấy âm thanh này, những người khác cũng không tự chủ được mà nhíu mày, sau đó xoa xoa cánh tay mình, da gà toàn thân bọn họ đều muốn dựng đứng cả lên.

Bọn họ là thực sự sợ hãi, Vương Diệp thấy bọn họ như vậy, nhất thời cũng bật cười, sau đó lắng nghe tiếng thảm thiết truyền đến từ bên trong.

Nhưng cuối cùng nụ cười trên mặt Vương Diệp cũng dần dần biến mất, bởi vì hiện tại đến Cừu Nhất Tuần cũng có thể gặp phải rắc rối như vậy, nghĩa là bọn họ cũng không thoát được.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp khẽ thở dài.

Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt, dứt khoát nói: "Tôi biết mọi người không thể cứ ở mãi chỗ này, khẳng định là phải đi vào, nhưng hiện tại tôi có thể nói cho anh biết là, bên trong chắc chắn có mãnh thú, nếu không Cừu Nhất Tuần không vẽ ra được." Nếu không có những tư liệu thực tế này, sao Cừu Nhất Tuần có thể vẽ ra cảnh tượng chân thực như vậy chứ?

Trong lúc thầm nghĩ, cậu ta cũng không chút do dự phân tích ra.

Khi cậu ta nói những lời này, Vương Diệp gật đầu, vẻ mặt tán đồng, đối với lời cậu ta nói, Vương Diệp gần như không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng nhìn hoàn cảnh bốn phía, trên mặt Vương Diệp cũng mang theo vài phần sầu não, hắn không nhịn được thở dài, sau đó nói với mọi người: "Thực ra tôi vẫn có chút nghĩ không thông..." Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại, giờ phút này cánh cửa từ từ mở ra, một tiếng "két" vang lên, trực tiếp cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, thần kinh cũng như sự chú ý của mọi người đều bị thu hút về phía đó.

Sắc mặt bọn họ vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy bọn họ như vậy, trên mặt cũng lộ ra vài phần sầu não, hắn khẽ thở dài, vỗ vai những người này, quả quyết nói: "Tránh ra hai bên một chút, tôi đi xem xem là có chuyện gì." Vương Diệp nghiêm túc nói, nghe lời Vương Diệp, những người bên cạnh đều gật đầu.

Vẻ mặt bọn họ mang theo vài phần phức tạp, nhìn hoàn cảnh bốn phía, sau đó lại liếc nhìn Vương Diệp, tràn đầy bất lực nói: "Anh nhất định phải cẩn thận đấy, đừng để rơi vào nguy hiểm." Bọn họ lo lắng cho Vương Diệp.

Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, gã lại vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh: "Hay là cậu đi xem xem chuyện này là thế nào đi?

Dù sao chỉ có cậu mới có thể giúp được Vương Diệp, chúng tôi đều chỉ mang lại gánh nặng cho cậu ấy thôi." Bàn Tử nghiêm túc nói.

Nhưng điều gã không ngờ tới là, sau khi nói ra câu này, Vương Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn gã một cái, ánh mắt băng lãnh, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, gã đứng tại chỗ, nửa ngày cũng không nói nên lời, đồng thời thân thể cũng cứng đờ.

Vương Diệp liếc gã một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, không thèm để ý đến gã.

Ngay sau đó lại ném ra một câu: "Trương Khởi Linh không cần qua đây." Lời hắn nói ra, bước chân của Trương Khởi Linh khựng lại một chút, nhưng vẫn nghĩa vô phản cố đi lên.

Vương Diệp nghe thấy tiếng bước chân của y, cũng thở dài thật sâu, giờ phút này Vương Diệp lắc đầu, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Cậu không nên qua đây, cậu qua chỗ này làm gì chứ?

Cậu lại không giúp được gì, hơn nữa tôi làm liên lụy đến cậu, trong lòng tôi cũng khó chịu." Lời hắn nói câu nào cũng là thật, nhưng khi Trương Khởi Linh nghe thấy, y lại tỏ vẻ không sao cả, y nhún vai, nhìn Vương Diệp trước mắt cực kỳ tùy ý nói: "Tôi qua đây, đó là chuyện của tôi, huống chi bất kể xảy ra tình huống gì, tôi đều có thể gánh vác được." Trương Khởi Linh nói sự thật, trước đây Trương Khởi Linh thường xuyên làm ra những chuyện như vậy, nhưng lần này không giống lần trước, Vương Diệp lắc đầu, hắn nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh lãnh đạm nói: "Cánh cửa này có thể tự mình mở ra, vậy cũng tức là bên trong khẳng định có cơ quan, hoặc là có thứ gì khác đang thúc đẩy, tôi không hy vọng cậu bị vạ lây." Vương Diệp nghiêm túc nói, bản thân hắn có năng lực giải quyết vấn đề như vậy, nhưng Trương Khởi Linh không có thực lực đó (theo suy nghĩ của Vương Diệp), cho nên Vương Diệp hy vọng Trương Khởi Linh có thể quay về.

Nhưng lời Vương Diệp nói ra, trên mặt Trương Khởi Linh lại mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh nhíu mày, y nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mắt, trong ánh mắt thoáng qua vài phần mệt mỏi, y không nhịn được khẽ thở dài, sau đó quả quyết mở miệng nói: "Làm người cũng không thể tuyệt tình như cậu được." Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm, nghiêm túc nói ra câu này, nhưng khi Vương Diệp nghe xong, hắn chỉ cười cho qua chuyện, sau đó nhìn Trương Khởi Linh với vẻ đầy bất lực nói: "Loại chuyện này gọi là tuyệt tình sao?" Hắn tò mò hỏi, từng câu từng chữ thốt ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, không biết nên lựa chọn thế nào.

Mà lúc này, Vương Diệp cũng nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, thần tình băng lãnh nói: "Cho cậu cơ hội lựa chọn cuối cùng, bây giờ mau chóng rời khỏi chỗ này, tôi không muốn nói nhảm với cậu quá nhiều." Vương Diệp nói thật lòng.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, y thở dài thật sâu, không biết làm sao cho phải.

Có lẽ là vì ánh mắt của Vương Diệp thực sự quá sắc bén, Trương Khởi Linh cũng không còn cách nào, hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của Vương Diệp, trong thời khắc như thế này, Trương Khởi Linh quả quyết lui về.

Nhìn thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp bật cười, hắn gật gật đầu, vẻ mặt đầy hài lòng nói: "Cậu sớm nên làm như vậy rồi." Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, vẫn không biết trả lời thế nào, bởi vì lý trí nói cho y biết, nếu y thực sự đi rồi, vậy tiếp theo chính Vương Diệp sẽ cô lập vô viên.

Nhưng hiện tại tư thái mà Vương Diệp thể hiện ra cũng không phải thứ Trương Khởi Linh có thể can dự, bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh quay trở lại bên cạnh mọi người.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh một cái, gã bỗng nhiên cười cười, sau đó dứt khoát mở miệng nói: "Không ngờ cậu cũng có lúc chịu thua, có điều chuyện này cũng bình thường, dù sao tôi đã sớm tính được, Vương Diệp không thích người khác đi theo cậu ấy, huống chi, thời khắc nguy nan thế này, cậu ấy thích tự mình một người đi đối mặt." Khi Bàn Tử nói chuyện này, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, không biết là đang khen ngợi Vương Diệp hay là đang ăn mừng vì Vương Diệp không lôi mình theo.

Nhưng cũng may ông trời có mắt.

Rất nhanh Vương Diệp nghe thấy lời Bàn Tử, hắn trực tiếp quay đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Đi theo tôi." Mấy chữ này thốt ra, Bàn Tử ngẩn người một chút, gã nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, nghĩ nghĩ, gã quả quyết đẩy vai Trương Khởi Linh, nhìn Trương Khởi Linh với vẻ đầy hưng phấn nói: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, Vương Diệp gọi cậu qua kìa, không nghe thấy sao?" Gã vừa nói vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh lại cảm thấy Vương Diệp không phải đang gọi mình.

Giống như Trương Khởi Linh dự liệu, Vương Diệp quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử, thần tình sắc bén nói: "Mau chóng lăn qua đây.

Bàn Tử." Khi hai chữ cuối cùng được thốt ra, Bàn Tử tâm như tro tàn, gã nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, căn bản không tin vào những gì mình nghe được.

Bàn Tử chỉ đành vội vàng đi qua.

Trong quá trình di chuyển, vẻ mặt gã tràn ngập sự phức tạp, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên bật cười, sau đó trực tiếp khoác vai Bàn Tử, Vương Diệp vẻ mặt cao hứng nói: "Đừng có giãy giụa ở đây nữa.

Đi cùng tôi đi, làm bia đỡ đạn như vậy mới đúng chứ." Vương Diệp nghiêm túc nói, Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt trở nên đặc biệt khó coi.

Vương Diệp khoác vai gã, rất hiển nhiên chính là không cho Bàn Tử cơ hội đào tẩu, hơn nữa trong lúc hai người bọn họ đi trên con đường này, Bàn Tử vẫn cầm chặt đèn pin trong tay.

Tay hắn đang run rẩy, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên cười nói với gã: "Học được cái hiệu ứng ánh sáng đèn này ở đâu thế?" Hắn tò mò hỏi, Bàn Tử nghe Vương Diệp trêu chọc thì lại chẳng thấy buồn cười chút nào.

Gã siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt tràn đầy sự gay gắt, quả quyết nói: "Cậu thừa biết tôi sợ mấy thứ này, tại sao cứ nhất định bắt tôi phải qua đây chứ?

Hơn nữa rắc rối ở đây nguy hiểm như vậy, ngay cả Trương Khởi Linh cậu cũng không muốn để anh ta đặt chân vào." Nhưng hiện tại, Vương Diệp cư nhiên lại lôi gã qua đây.

Điểm này làm Bàn Tử rất bất mãn.

Nhưng lời Bàn Tử nói ra, trên mặt Vương Diệp lại chỉ có một vẻ bình tĩnh, không có cảm xúc gì dao động quá lớn.

Chương 1219

Nhìn thấy thái độ này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ đau khổ.

Bàn Tử khẽ thở dài, sau đó đẩy cánh tay Vương Diệp, không do dự chút nào mà nói: "Cậu mau trả lời tôi đi." Gã sốt ruột nói, nhưng từng câu từng chữ nói ra, trong mắt Vương Diệp ngoại trừ lạnh lùng thì cũng chẳng thấy có cảm xúc gì dư thừa.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử hết cách rồi.

Bàn Tử chỉ đành thở dài một hơi, sau đó quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Vương Diệp trực tiếp túm lấy cổ áo Bàn Tử, đúng lúc này Vương Diệp và Bàn Tử cùng nhau ngã nhào xuống.

Bàn Tử còn chưa phản ứng kịp xem chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trên đầu có một con dao bay vụt qua.

Bàn Tử sợ tới mức mặt trắng bệch, cả người cứng đờ tại chỗ.

Gã hận không thể nằm lì ở cái chỗ này cả đời, dù sao mấy thứ kia cũng quá mức khủng bố.

Gã đang sợ hãi.

Vương Diệp nhìn thấy hai chân Bàn Tử run lập cập như vậy, bỗng nhiên cười ha hả.

Hắn vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nhìn xem cái bộ dạng này của anh là sao hả?" Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Khi lời nói thốt ra, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, thần tình tràn ngập sự căng thẳng và hoảng loạn, môi cũng trắng bệch.

Gã chỉ đành nói với Vương Diệp: "Đây là phản ứng bản năng, sự sợ hãi này là thứ tôi nên có, nếu tôi mà không sợ thì tôi đã không phải là người bình thường rồi." Bàn Tử rất nghiêm túc giải thích với Vương Diệp, nhưng sau khi nói xong, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười.

Vương Diệp nghĩ đến một người bạn, hắn nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, tùy tiện nói: "Đừng dùng cách đó để định nghĩa thế nào là người bình thường.

Tôi có một người bạn cũng sợ hãi y như anh vậy, nhưng bọn họ lại thích đi khiêu chiến những thứ kích thích đó, cho nên bọn họ đã cắt bỏ dây thần kinh sợ hãi của chính mình." Nói đến đây, khóe miệng hắn nhếch lên cười.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, ánh mắt sắc bén nói: "Chẳng qua chỉ là một phần dây thần kinh thôi, anh đừng sợ quá.

Bọn họ sau khi cắt bỏ thì không còn sợ hãi như vậy nữa, hơn nữa đối mặt với những nguy hiểm đó, bọn họ đều không sợ, bọn họ còn bảo với tôi, đó mới là người bình thường." Khi những lời này nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Gã nhíu mày, không cách nào định nghĩa được ý tứ trong lời nói của Vương Diệp, nhưng gã nghĩ ngợi một chút, vẫn lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi đếch sợ." Bàn Tử nói như đinh đóng cột.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cũng bật cười.

Chỉ cần gã không sợ hãi, vậy tiếp theo Vương Diệp cũng không cần lo lắng những chuyện này nữa.

Vương Diệp gật đầu, hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó chỉ vào thông đạo phía trước.

Dưới cái nhìn chăm chú của Bàn Tử, Vương Diệp nghiêm túc nói với gã: "Có lẽ vừa rồi anh không chú ý đến cái âm thanh kia, nhưng tôi đã nghe thấy rất rõ ràng, vừa rồi là tiếng Cừu Nhất Tuần đang thảm thiết kêu gào." Nhưng khi Vương Diệp nói ra, trên mặt Bàn Tử lại mang theo vài phần bất lực.

Gã khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự nói: "Tôi nghĩ tai cậu có thể là xuất hiện ảo giác rồi, chuyện này làm sao có thể xuất hiện chứ?" Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, đồng thời cũng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng mình xuống.

Đối với Bàn Tử mà nói, những nỗi sợ hãi kia chẳng tính là gì.

Bởi vì hiện tại gã có thể nhẫn nại tất cả những điều này.

Nhưng lời Bàn Tử vừa mới nói ra, Vương Diệp liền cười hắc hắc.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Anh cảm thấy sự việc thực sự đơn giản như vậy sao?

Tôi đều đã nghe thấy rồi, còn có khả năng là ảo giác ư?

Tôi cũng đâu phải là anh." Vương Diệp vừa nói vừa trợn trắng mắt.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên làm thế nào cho phải.

Gã quay đầu nhìn thoáng qua những người sau lưng mình.

Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện mình và bọn họ có khoảng cách vô cùng xa.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, thực sự nghĩ không thông, Vương Diệp làm sao có thể làm ra loại hành vi này.

Gan của tên này béo hơn cả gấu rồi.

Trong lúc gã đang suy nghĩ, ánh mắt cũng tràn ngập sự oán trách và muốn 'phun tào', nhưng Vương Diệp lại không thèm để ý đến gã mà kéo gã tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, Bàn Tử bỗng nhiên ngồi bệt xuống đất.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, gã chỉ vào con đường phía trước, vẻ mặt bất đắc dĩ mở miệng nói: "Quá nguy hiểm rồi, tôi không muốn đi thử nghiệm mấy cái nguy hiểm này, hơn nữa tôi vẫn chỉ là một tên Bàn Tử vô tội yếu đuối." Gã nói một cách nghiêm túc.

Có điều Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì gật đầu, nhìn hoàn cảnh sau lưng mình, hắn ra vẻ nghi thần nghi quỷ nói: "Tuy rằng vừa rồi đã tránh thoát con dao kia, nhưng hiện tại anh cũng đã đi tới chỗ này, vẫn còn vô số cơ quan đang chờ đợi anh đấy.

Muốn tiếp tục đi như thế nào, hoàn toàn quyết định bởi chính bản thân anh." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cứ thế há to miệng nhìn Vương Diệp.

Gã ngẩn người tại chỗ hồi lâu đều không nói ra lời, mà Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn gã mỉm cười.

Trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc, hiển nhiên không phải đang nói đùa, Bàn Tử cuối cùng hết cách.

Gã thở dài thật sâu, ngay sau đó nhanh nhẹn đứng lên, đi theo sau lưng Vương Diệp.

Trong ánh mắt Bàn Tử lóe lên vài phần bất lực, nhìn thấy Bàn Tử đi theo, Vương Diệp trực tiếp nói với gã: "Mấy thứ này đối với anh không có hại đâu, sự từng trải của anh thực sự quá nông cạn rồi.

Hiện tại đi theo tôi xông pha ở chỗ này một chút, tốt xấu gì cũng có thể tăng trưởng một ít kiến thức." Vương Diệp nói là lời thật lòng, nhưng Bàn Tử nghe thấy thì vẻ mặt lại tràn đầy sự cạn lời.

Gã lắc đầu, thầm nghĩ mình xông pha thế này chẳng qua là mang cái mạng nhỏ ra chơi đùa ở chỗ này mà thôi.

Tuy rằng đối với Vương Diệp mà nói, nơi này không có bất kỳ uy hiếp gì, nhưng đối với Bàn Tử, nơi này là chỗ đòi mạng gã.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt nhưng lại không cách nào phản bác, bởi vì lời Vương Diệp nói là chân lý, hơn nữa gã hiện tại đi phản bác Vương Diệp cũng chẳng có lợi lộc gì.

Bàn Tử chỉ đành gật gật đầu, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tươi cười nói: "Cậu nói có lý, tôi tán thành mấy điều cậu nói, chúng ta tiếp tục xuất phát đi!" Bàn Tử sốt ruột thúc giục.

Vương Diệp nhìn thấy cái bộ dạng nịnh nọt đầy mặt đó của Bàn Tử, lập tức cười ha hả, sau đó quả quyết gật đầu dẫn Bàn Tử một đường đi về phía trước.

Hắn đi vô cùng nhanh, Bàn Tử thấy Vương Diệp đi gấp như vậy, nhất thời cũng nhớ tới cái cơ quan mình vừa gặp phải.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy lo âu kéo tay Vương Diệp: "Hai người chúng ta không nên cẩn thận một chút sao?

Cái cơ quan kia nếu mà còn xuất hiện nữa, vậy chẳng phải là tiêu đời à?" Gã vừa nói vừa trừng lớn mắt.

Lời này nói ra, Vương Diệp chỉ trợn trắng mắt, nhìn gã đầy vẻ qua loa nói: "Xem anh nói kìa, làm sao có thể có chuyện như vậy xảy ra?

Tôi bảo cho anh biết, có tôi dẫn anh đi, bất kể chuyện gì cũng không thể xảy ra được." Vương Diệp vỗ ngực mình, hắn thề thốt đảm bảo.

Nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi, gã muốn từ chối Vương Diệp.

Nhưng những lời từ chối đó gã lại không cách nào nói ra được.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ đành gật đầu, đi theo sau lưng Vương Diệp xuất phát.

Trong lúc đi theo Vương Diệp, vẻ mặt gã tràn ngập sự phức tạp.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, ngay sau đó dẫn gã tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng đi chưa được mấy bước, gò má Bàn Tử bỗng nhiên trở nên vô cùng trắng bệch, gã dần dần ý thức được có một số việc cực kỳ kinh khủng.

Gã nghe thấy một vài âm thanh kỳ quái, giống như là thứ gì đó bị nhai nát.

Trên mặt Bàn Tử tràn ngập vẻ quái dị.

Khi gã nhìn Vương Diệp nói ra phát hiện của mình, gã còn cố ý hạ thấp giọng.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng sợ hãi đó của Bàn Tử, hắn bỗng nhiên cười lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Bình tĩnh chút đi, có thứ gì là thực sự có thể đem lại uy hiếp cho chúng ta chứ." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử nhướng mày.

Hắn nói là lời thật lòng.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhất thời cũng ngẩn người tại chỗ, nhưng nghĩ ngợi một chút, vẫn nuốt nước miếng, vẻ mặt nghiêm túc nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy ấy à, làm người chính là không thể quá mức tự đại ngông cuồng.

Giống như cậu thế này rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện, cậu vẫn nên giống tôi khiêm tốn một chút đi." Bàn Tử vỗ ngực mình, trên mặt mang theo vài phần ý cười, nhưng những lời này nói ra nhận được chỉ là sự lạnh nhạt của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn gã nhướng mày, không chút do dự nói: "Anh cảm thấy có khả năng này sao?" Vương Diệp nói là sự thật, Bàn Tử hết cách, chỉ đành gục đầu xuống, một câu cũng không nói.

Trong lòng gã vô cùng khó chịu, nhưng Vương Diệp không quan tâm.

Vương Diệp chỉ nhìn Bàn Tử, thần tình nhàn nhạt nói: "Tôi bảo cho anh biết, anh hiện tại ở chỗ tôi tốt nhất đừng có giở nhiều trò như vậy, đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần đi theo tôi, tôi đảm bảo sẽ dẫn anh đi ăn thịt, tin tôi không?" Vương Diệp hiếu kỳ nói.

Một tràng lời này từ trong miệng hắn thốt ra, Bàn Tử cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Bàn Tử nghĩ ngợi, bỗng nhiên vỗ đầu mình, gã nhìn Vương Diệp vẻ mặt đầy kích động nói: "Tôi nhớ ra rồi, lần trước tôi suýt bị bọn tổ chức đa cấp lừa vào, bọn họ cũng nói y hệt cái giọng này của cậu.

Tôi đến giờ vẫn không cách nào quên được, cái tên này đúng là..." Gã vừa nói câu này vừa siết chặt nắm đấm, hiển nhiên là cảm thấy Vương Diệp đang lừa gã.

Hơn nữa còn cho rằng Vương Diệp đang 'chém gió' với gã, nhưng gã lại không nói toẹt ra rõ ràng như vậy, ngược lại nói đến đây thì dừng lại, hy vọng Vương Diệp có thể có chút ý thức.

Nhưng mà...

Lời gã nói ra, Vương Diệp lại vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Vương Diệp nhìn chằm chằm Bàn Tử, cực kỳ tùy ý mở miệng nói: "Thế thì sao nào?

Mấy thứ này xác thực là tôi đang dụ dỗ anh, nhưng đều đã đi đến nước này rồi, anh còn muốn quay đầu sao?

Chương 1220

Anh cảm thấy anh quay về được à?" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào cây đại khảm đao sau lưng.

Lời hắn nói ra, Bàn Tử cả người đều ngẩn ra tại chỗ.

Bàn Tử hết cách, chỉ đành ngốc nghếch đi theo Vương Diệp.

Trong khi đi theo Vương Diệp, tâm trạng gã cũng trở nên đặc biệt nặng nề.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng gã, trực tiếp túm lấy tay Bàn Tử, không cho Bàn Tử cơ hội lui lại.

Hắn cứ như vậy kéo Bàn Tử đi một mạch về phía trước.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy sự bất lực, gã ôm lấy má mình.

Cả người gã đều sắp rơi vào trạng thái thống khổ, thế nhưng Vương Diệp chẳng hề để ý.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử chỉ đành từng bước đi theo.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần sầu não.

Khi gã đi bên cạnh Vương Diệp, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, nhịn không được mở miệng nói với Bàn Tử: "Nói đi cũng phải nói lại..." Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần không hiểu.

Gã còn chưa phản ứng kịp.

Như hôm nay Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía này, liền nhìn

Bàn Tử cười hì hì mở miệng nói: "Tôi bảo anh này, cái thứ kia tuyệt đối là có vấn đề, nhưng hai người chúng ta đều đã qua đây rồi thì không thể nào lui lại được.

Anh phải nhớ kỹ điểm này, hiện tại cũng đừng có lâm trận bỏ chạy cho tôi, nếu không tôi khẳng định sẽ đánh anh một trận đấy." Vương Diệp vừa nói câu này vừa siết chặt nắm đấm.

Bàn Tử hết cách, chỉ đành khẽ thở dài, sau đó đi về phía trước, trên mặt mang theo vài phần bất lực.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Bàn Tử liền nghe thấy tiếng Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Trương Khởi Linh nhịn không được hô to: "Mọi người đi nhanh lên, nhanh lên chút, tôi ở phía sau vẫn luôn quan sát đấy, đừng có lề mề chậm chạp ở đó.

Bàn Tử, anh đừng sợ, mọi người sẽ bảo vệ anh." Nhưng mà, điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới là, Trương Khởi Linh nói ra lời này đã đủ quá đáng rồi, thế mà Hạo Thiên Chân cư nhiên trực tiếp lớn tiếng nói với Bàn Tử: "Chúng tôi sẽ dùng tinh thần và niềm tin để ủng hộ các anh đi tiếp, nhất định sẽ luôn âm thầm bảo vệ các anh, che chở các anh." Khi lời này nói ra, Bàn Tử cả người đều ngẩn tại chỗ.

Bàn Tử nhíu mày, nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó chỉ hai người sau lưng mình, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Cậu nên đưa hai người bọn họ qua đây mới đúng, đặc biệt là Hạo Thiên Chân, sự từng trải của Hạo Thiên Chân còn ít hơn tôi đấy." Gã vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, gã cảm thấy Vương Diệp làm việc không công bằng.

Nhưng những lời này nói ra, trên mặt Vương Diệp lại không có biểu tình gì dao động lớn.

Hắn kéo Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, nhìn Bàn Tử, Vương Diệp quả quyết nói với gã: "Thứ gì phải đến, bất kể thế nào cũng không tránh được đâu, làm người vẫn nên quả quyết một chút đi, dứt khoát đối mặt." Vương Diệp nói là lời thật lòng.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp trước mặt, thần tình tràn ngập sự phẫn nộ, cuối cùng lại thở dài thật sâu.

Gã không nói thêm gì khác, dù sao trong những thời khắc này, thứ Bàn Tử phải chịu đựng thực sự là quá nhiều.

Nhưng Bàn Tử suy nghĩ một chút, lúc đi theo bên cạnh Vương Diệp, Vương Diệp nhìn bóng đen phía trước, hắn vội vàng cầm đèn pin trong tay lên.

Khi đèn pin của hắn chiếu qua, đôi mắt màu xanh lục kia chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt, Bàn Tử bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, gã nhìn tay Vương Diệp trước mặt, trực tiếp túm lấy Vương Diệp.

Móng tay cũng không tự chủ được mà bấm vào trong thịt Vương Diệp.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Bàn Tử trước mặt, trên mặt viết đầy sự không kiên nhẫn.

Tên này sợ hãi thì hắn có thể hiểu, nhưng tên này làm ra chuyện quá đáng như vậy, đây là điều Vương Diệp không thể hiểu nổi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó nhìn đôi mắt màu xanh lục kia.

Vương Diệp vẻ mặt lãnh đạm nói với Bàn Tử: "Chỉ là một đôi mắt mà thôi, sao anh lại sợ thành cái dạng này thế hả?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử nhíu mày.

Lời này nói ra, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, gã nhịn không được khẽ thở dài, sau đó nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Là mắt sao?

Đó là mắt đơn giản như vậy à?

Đó là mãnh thú đấy." Gã vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, cảm xúc có chút kích động, bởi vì gã cảm thấy Vương Diệp không coi chuyện này ra gì, Vương Diệp sớm muộn gì cũng có ngày hối hận.

Trong lúc gã đang suy nghĩ, trên mặt Vương Diệp lại không có bất kỳ sự hối hận nào, thậm chí là dao động về cảm xúc.

Lúc này Bàn Tử đại khái cũng hiểu rồi, Vương Diệp có khả năng là người không có tim.

Cũng có khả năng là bởi vì những rắc rối này Vương Diệp có thể dễ dàng đối phó, cho nên Vương Diệp không cảm thấy những thứ này là uy hiếp, ngược lại chỉ có một mình gã ở chỗ này sợ hãi không thôi.

Khi nghĩ đến những chuyện này, Bàn Tử cả người đều thở dài, thần tình tràn ngập bi ai, hiển nhiên không biết nên đối mặt với tất cả chuyện này như thế nào.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên cười cười, sau đó vỗ vai Bàn Tử, nói với gã: "Chuyện nhỏ, đừng sợ." Nhưng từng câu từng chữ này nói ra, Bàn Tử lại không biết nên trả lời thế nào.

Bàn Tử nhíu mày, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, ngay sau đó lại nhìn bên cạnh mình.

Gã cầm đèn pin, phàm là chỗ nào nhìn thấy được gã đều chiếu qua.

Gã sợ nhất chính là chỗ này sẽ có thứ gì đó chạy ra dọa gã giật mình.

Nhìn thấy bộ dạng đầy sợ hãi đó của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Bàn Tử: "Chuyện nhỏ thôi." Vẫn là một câu nói như vậy.

Bàn Tử nghe thấy thì cả người đều cuống lên, gã siết chặt nắm đấm.

Còn chưa kịp nổi nóng, bên cạnh gã đã truyền đến tiếng hô hấp của động vật.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, gã rơi vào trầm mặc, một câu cũng không nói, sau đó tắt đèn pin trong tay đi, trên mặt tràn đầy sự sợ hãi.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng sợ hãi đó của Bàn Tử, bỗng nhiên cười ha hả, hắn không chút do dự nói với Bàn Tử: "Chuyện to tát gì đâu?

Thứ kia nếu mà thực sự qua đây, hai người chúng ta cùng nhau đối phó, tôi tin tưởng hai ta có thể làm được." Vương Diệp vừa nói vừa vỗ ngực mình.

Nhìn thấy bộ dạng thề thốt đảm bảo đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhíu mày, rơi vào trầm mặc hồi lâu, một câu cũng không nói nên lời.

Không bao lâu sau, Bàn Tử liền cảm nhận được một luồng gió mạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, gã vội vàng lùi lại phía sau vài bước, trên mặt tràn ngập sự khủng hoảng.

Gã đang sợ hãi.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bỗng nhiên túm lấy tay Bàn Tử, ngay sau đó kéo Bàn Tử đến bên cạnh mình.

Kết quả không ngờ tới mùi máu tanh lướt qua bên người Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì cười ha hả, hắn quả quyết nói: "Chỉ suýt chút nữa thôi." Vương Diệp bỗng nhiên giơ ngón tay mình lên nói ra lời này.

Bàn Tử nghe thấy, trên mặt mang theo vài phần không hiểu, gã nhìn Vương Diệp trước mặt vẫn chưa phản ứng kịp.

Như bây giờ, Vương Diệp liền trực tiếp nói với gã: "Tôi bảo anh biết, cái thứ kia chỉ suýt chút nữa thôi là vặt cái đầu của anh xuống rồi." Vương Diệp nghiêm túc nói.

Bàn Tử nghe thấy thì cả người đều ngây dại, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người đều muốn ngất xỉu, căn bản không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Nhưng qua rất lâu, Bàn Tử rốt cuộc cũng hoàn hồn lại.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy sự hoảng hốt và mê mang, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự nói với Vương Diệp: "Cậu có thể là chỉ đang nói đùa thôi đúng không, làm gì có chuyện như vậy xảy ra?" Gã vừa nói vừa khẽ thở dài, tuy rằng là không tin, nhưng thực tế trong ánh mắt gã đã tràn ngập sự sợ hãi, hiển nhiên gã đã tin rồi.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của gã thì chỉ cười qua loa, sau đó cầm lấy con dao trong tay.

Ngay khoảnh khắc cầm dao lên, Vương Diệp quả quyết đưa đèn pin trong tay cho Bàn Tử.

Đồng thời khi đưa cho Bàn Tử, hắn cũng ra hiệu cho Bàn Tử một cái thủ thế.

Bàn Tử không hiểu Vương Diệp giơ cái thủ thế đó lên là có ý gì, gã nhìn Vương Diệp vẻ mặt đầy lo lắng nói: "Cậu có ý gì?" Khi lời gã nói ra, Vương Diệp không trả lời gã, chỉ cầm đại đao trong tay lao tới.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, chỉ đành cầm đèn pin trong tay chiếu sáng cho Vương Diệp, có lẽ Vương Diệp cần thứ này.

Trong khi Bàn Tử đang suy nghĩ, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Kết quả không ngờ tới trong quá trình gã chiếu sáng, Vương Diệp nhìn con mãnh thú trước mắt này, nó trông càng giống một loại động vật răng nanh cỡ lớn.

Vương Diệp trong quá trình đối đầu với nó, cảm nhận được không chỉ là áp bách về sức mạnh, mà nhiều hơn chính là sự sợ hãi do con mãnh thú cỡ lớn này mang lại.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp, bởi vì trên người nó toàn mùi máu tanh, hơn nữa chỗ răng của nó toàn là một ít thịt thối.

Hơn nữa khi nó há mồm, Vương Diệp ngửi thấy mùi xi măng và hơi người.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhíu mày, không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nhưng nhìn Bàn Tử sau lưng mình, Vương Diệp cũng vẻ mặt đầy không kiên nhẫn mắng một tiếng, nói: "Cái tên này đầu óc có vấn đề hả?

Tôi bảo anh cầm đèn pin là để chiếu vào mắt cái con kia, không phải dùng để chiếu sáng, không phải để anh ở đó xem kịch, xem hai người bọn tôi đánh nhau." Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Nghe thấy những lời này của Vương Diệp, Bàn Tử rốt cuộc cũng hoàn hồn lại.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần xấu hổ, sau đó nhìn Vương Diệp vẻ mặt đầy căng thẳng xin lỗi, nhưng những lời xin lỗi đó nói ra lại không có tác dụng gì lớn.

Vương Diệp chỉ liếc xéo gã một cái, ngay sau đó lắc đầu, không nói thêm gì khác mà nhìn con mãnh thú cỡ lớn trước mặt.

Bởi vì Bàn Tử cuối cùng cũng học khôn rồi.

Nhưng trong quá trình Bàn Tử chiếu sáng, gã lờ mờ cảm giác được một chút không thích hợp.

Chương 1221

Gã nhìn Vương Diệp, thần tình tràn đầy phức tạp, còn chưa kịp nói chuyện với Vương Diệp thì con mãnh thú kia đã trực tiếp vồ tới, bởi vì con mãnh thú kia cảm thấy Bàn Tử đang khiêu khích nó.

Vương Diệp nhìn thấy Bàn Tử còn đứng tại chỗ bất động, nhất thời sắc mặt hắn cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn vội vàng lao tới, ngay sau đó túm lấy Bàn Tử kéo mạnh ra.

Hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn nói: "Mẹ nó chứ, có phải đầu óc có vấn đề rồi không?

Anh chẳng lẽ còn không biết đường tránh ra à?" Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần phẫn nộ.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt đầy căng thẳng nói: "Cậu cũng không nói sớm." Trên mặt gã mang theo vài phần may mắn, bởi vì có Vương Diệp ra tay cho nên gã tránh thoát được một kiếp này.

Gã nhìn Vương Diệp trước mặt, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần vui mừng.

Nhìn thấy cái bộ dạng vui vẻ đó của Bàn Tử, Vương Diệp lại cười không nổi.

Vương Diệp chỉ sa sầm mặt, nhìn chằm chằm Bàn Tử không kiên nhẫn nói: "Tôi bảo cho anh biết, lần sau nếu còn có chuyện như vậy xảy ra, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu, tôi sẽ lột da anh đấy." Từng câu từng chữ này nói ra, mang đến cho Bàn Tử không chỉ là nỗi sợ hãi vô bờ, mà còn là sự áp bách của Vương Diệp.

Khi ập tới, nó giống như sóng biển, trực tiếp mang đến cho Bàn

Tử cảm giác ngạt thở.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy sự bất lực, gã khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, gật đầu, không chút do dự nói: "Cậu yên tâm đi, lần sau tôi khẳng định sẽ không như vậy nữa." Nhưng mà, lời Bàn Tử vừa mới nói ra, gã liền nhìn thấy con mãnh thú kia lao tới.

Gã còn chưa phản ứng kịp, đèn pin trong tay đã chiếu vào chỗ mắt của đối phương, kết quả không ngờ tới gã không tính toán tốt cự ly, cho nên khoảnh khắc con mãnh thú kia lao tới, cũng trực tiếp đớp luôn cái đèn pin trong tay gã vào bụng.

Trong nháy mắt ánh sáng biến mất không thấy đâu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, hắn đã không nhìn thấy Bàn Tử nữa rồi, thứ hắn có thể nhìn thấy là một màn đen kịt.

Bàn Tử nhìn thấy con mãnh thú trước mắt ăn mất đèn pin, nguồn sáng duy nhất biến mất, Bàn Tử cũng bị dọa đến mức kêu khóc thảm thiết.

Trong khi gã đang kêu gào ở đó, Vương Diệp lần theo âm thanh, trực tiếp túm lấy cánh tay gã.

Ngay lúc Vương Diệp tưởng rằng Bàn Tử bị cắn một cái, chuẩn bị đưa Bàn Tử rời đi thì không ngờ Bàn Tử lại sợ đến mức tè ra quần nói: "Ông trời của tôi ơi, cái này cũng quá khủng bố rồi." Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực mình.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt mang theo vài phần buồn bực.

Lúc này Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng không kìm nén được nữa, hai người bọn họ quả quyết đi tới giúp đỡ.

Trên mặt hai người mang theo vài phần phức tạp, nhịn không được khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: "Chuyện nguy hiểm như vậy, hai người các cậu đừng có đi làm nữa." Nhưng lời bọn họ nói ra, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, không có đáp lại bọn họ quá nhiều. "So với hai người các cậu, tôi nghĩ Bàn Tử tên này mới là tồn tại nguy hiểm nhất đấy." Lời này có chút khó hiểu, mọi người nghe không rõ, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ thì dường như lại có thể nhận ra một ít manh mối, chỉ là bọn họ nhất thời vẫn chưa nhận ra mà thôi.

Nhìn thấy thái độ này của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân trở nên có chút khó coi.

Hai người bọn họ nhíu mày, nhìn Vương Diệp trước mắt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn thấy bộ dạng đó của hai người bọn họ, Vương Diệp quả quyết nói với bọn họ: "Mau cầm đèn pin tản ra đứng, đừng có đứng túm tụm lại một chỗ." Vương Diệp sốt ruột nói.

Nghe Vương Diệp nói, những người trước mắt này gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, trong khi đang kêu khóc thảm thiết thì vẻ mặt đầy lo lắng nói với Vương Diệp: "Cậu thực sự không nên đưa tôi đến cái chỗ này, cậu xem cậu hại tôi thành cái dạng gì rồi?" Vương Diệp nghe lời gã, trong mắt lại chỉ có một vẻ qua loa, biểu hiện vô cùng tùy ý bình tĩnh.

Không đợi Bàn Tử phản ứng lại, Vương Diệp liền trực tiếp nói với gã: "Có chuyện gì to tát đâu?" Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày về phía gã.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không nói chuyện.

Nhưng khi con mãnh thú kia lại một lần nữa công kích tới, Vương Diệp dường như cũng đã nắm rõ những chi tiết công kích của nó.

Hắn nhìn chằm chằm con mãnh thú trước mắt, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, quả quyết đánh con mãnh thú này ngã lăn ra đất.

Thần tình hắn chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Trong thời khắc này, tư thái mà Vương Diệp thể hiện ra là cực kỳ cao ngạo.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhất thời cũng cười rộ lên.

Trong khi gã đang vui vẻ hoan hô, Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của gã thì nhịn không được khẽ cười, không chút do dự nói: "Tôi đã nói sớm rồi, rất đơn giản." Bởi vì thể lực con mãnh thú này đã tiêu hao hầu như không còn, cộng thêm trong miệng nó có xi măng cùng với hơi người, vậy cũng có nghĩa là con mãnh thú này vừa rồi khẳng định đã ăn thịt Cừu Nhất Tuần.

Cho nên đồng thời khi nó ăn Cừu Nhất Tuần, cũng nuốt lẫn cả xi măng vào bụng, phỏng chừng thân thể nó vẫn đang khó chịu, hơn nữa, thể lực của nó e rằng cũng tiêu hao không ít.

Cừu Nhất Tuần tên này chung quy vẫn là quá non nớt.

Giống như trong dự liệu của Vương Diệp, sau khi hắn đánh bại con mãnh thú trước mắt này, con mãnh thú trực tiếp ngã xuống đất, ngay sau đó bất động, chỉ có thở ra chứ không có hít vào.

Vương Diệp nhìn một màn trước mắt, cười ha hả.

Bàn Tử nhìn hình ảnh như vậy, nhất thời cũng đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy hưng phấn hoan hô, gã đang tung hô cổ vũ.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì chỉ trợn trắng mắt, không nói thêm gì khác, sau đó đi tới bên cạnh con mãnh thú này.

Vương Diệp cũng không sợ hãi, đổi lại là người khác, có lẽ còn có thể lo lắng con mãnh thú này sẽ đánh lén, nhưng Vương Diệp lại không lo.

Vương Diệp chỉ vẻ mặt đầy bình tĩnh nhìn chằm chằm con mãnh thú này, biểu hiện vô cùng tùy ý.

Con mãnh thú trước mắt trong khi đối mặt với Vương Diệp, Vương Diệp nhìn nó, cuối cùng lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ và tiếc nuối nói: "Hà tất phải vậy chứ, đều đã đến nước này rồi, còn cứ nhìn chằm chằm tôi thì có thể giải quyết được vấn đề gì đâu?" Vương Diệp nói là lời thật lòng.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp, Bàn Tử khẽ thở dài, tình không tự chủ được nói với Vương Diệp: "Tôi nghĩ cậu không cần thiết phải nói quá đáng như vậy." Gã nghiêm túc nói.

Nhưng khi Vương Diệp nghe thấy lại không có cảm xúc gì dao động lớn, ngược lại chỉ nhìn đầu mãnh thú trước mắt này, sau đó...

Dưới ánh mắt của mọi người, Vương Diệp cầm dao, cứ thế rạch bụng con mãnh thú.

Con thú vô cùng phẫn nộ, nhưng vì đã nuốt quá nhiều xi măng, nội tạng của nó đã bị tổn thương nghiêm trọng, huống chi là thể lực vốn đã cạn kiệt sau trận đấu với Vương Diệp.

Đây chính là tử huyệt của nó.

Giờ đây, dù bị Vương Diệp mổ bụng, nó cũng không thể giãy giụa.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, mặt đầy vẻ hoang mang.

Hắn ấp úng hồi lâu, cuối cùng giơ ngón tay cái lên.

“Vẫn là chú em lợi hại nhất.” Bàn Tử phấn khích nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên nhíu mày, không chút do dự nói: “Sao tôi cứ cảm thấy anh có vấn đề gì đó?” Vương Diệp cảm thấy Bàn Tử không nên nói những lời như vậy, nhưng khi anh vừa dứt lời, Bàn Tử lại cười một cách chiếu lệ, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Hắn tỏ ra rất thờ ơ, đồng thời quan sát xung quanh rồi cẩn thận hỏi Vương Diệp.

“Sao chú em lại mổ bụng nó ra?” Hắn tò mò hỏi, lảng tránh câu hỏi của Vương Diệp.

Nghe Bàn Tử hỏi, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi dứt khoát chỉ vào những thứ bên trong bụng con thú, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi xem trong này có Cừu Nhất Tuần không?” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử ngây cả người.

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm Vương Diệp, lắp bắp nói: “Chắc không đâu nhỉ, tên Cừu Nhất Tuần kia chẳng phải đã sớm biến thành xi măng, chạy đi nơi khác rồi sao, sao có thể ở trong bụng nó được?” Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử không tin cũng không giải thích nhiều, mà dùng dao lôi hết nội tạng bên trong ra.

Vẻ mặt anh có chút phức tạp, nhưng động tác lại vô cùng dứt khoát gọn gàng.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên lên tiếng với Vương Diệp.

“Nếu cần tôi giúp, cứ nói thẳng.” Nhưng Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã liếc nhìn anh ta một cái, dứt khoát lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần.” Lời từ chối quá dứt khoát, đến mức

Trương Khởi Linh ngẩn cả người tại chỗ.

Bất đắc dĩ, anh ta chỉ có thể khẽ thở dài.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, mặt đầy ưu tư hỏi: “Trong này có thứ gì vậy?” Vương Diệp không muốn trả lời lần thứ hai, nhưng khi anh nhìn thấy đống xi măng và những mảnh thi thể bên trong, sắc mặt anh trở nên không ổn.

Xem ra mọi chuyện giống hệt như anh đã dự liệu.

Vương Diệp khẽ thở dài, phát hiện trước mắt quả thực khiến anh kinh ngạc.

Hiện thực bày ra trước mắt, dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Anh chỉ có thể lắc đầu, nhìn người bên cạnh nói: “Dọn dẹp một chút đi, chúng ta còn phải tiếp tục đi về phía trước, đừng để những thứ này cản bước.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, nhưng khi anh vừa dứt lời, Vương Thiên lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Vương Thiên đi đến trước mặt Vương Diệp, vẻ mặt kỳ quái nói: “Trong này chắc không phải là Cừu Nhất Tuần đâu nhỉ?” Vương Thiên vừa nói vừa lấy tay che miệng, vẻ mặt đầy khó tin.

Vương Diệp liếc nhìn Vương Thiên một cái, vẻ mặt có chút tò mò, anh dứt khoát hỏi Vương Thiên: “Anh và Cừu Nhất Tuần hình như cũng không có ân oán gì, sao trông anh có vẻ đặc biệt kinh ngạc vậy?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Vương Thiên khẽ cười.

Ánh mắt Vương Thiên lóe lên vẻ phức tạp, anh ta nhìn Vương Diệp rồi quả quyết nói: “Tôi không chỉ có ân oán với một mình Cừu Nhất Tuần, mà còn với cả Uông Nhất Hải nữa.

Tôi đến nơi này chính là vì hai người bọn họ.” Vương Thiên đột nhiên nói ra một tràng như vậy, Vương Diệp nghe xong chỉ gật đầu.

Anh không hề thấy bất ngờ, vì người bình thường sẽ không chạy đến một nơi như thế này.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, vẻ mặt Vương Thiên chỉ còn lại sự u sầu.

Lúc này, Vương Thiên nhìn Vương Diệp, mệt mỏi nói: "Có lẽ anh thật sự không thể tưởng tượng được, những chuyện hai người họ từng làm ghê tởm đến mức nào đâu." Vương Thiên vốn định nhắc lại chuyện xưa, nhưng khi nói, cảm xúc của anh ta vô cùng kích động.

Vương Diệp liếc nhìn Vương Thiên, suy nghĩ một chút rồi vội vàng lắc đầu, sau đó vỗ vai Vương Thiên nói: "Thôi được rồi, có gì to tát đâu, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.

Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!" Vương Diệp vừa dứt lời, Vương Thiên liền gật đầu.

Có lẽ vì Vương Diệp không phải người dễ chọc, nên Vương Thiên cũng không dám làm càn trước mặt anh, cho dù trước đây bản thân thật sự đã chịu không ít oan ức, khổ sở.

Nhưng Vương Thiên cũng không muốn nói thêm gì khác, vì anh ta lo Vương Diệp sẽ dội gáo nước lạnh, mặt khác cũng lo Vương Diệp không thể hiểu được, mà còn làm hỏng tình cảm giữa hai người.

Dù sao thì tình bạn này cũng phải tốn bao nhiêu tâm tư công sức mới xây dựng được.

Vương Thiên cũng không hy vọng vì mình kể khổ mà phá vỡ tất cả.

Chương 1222

Vương Thiên vẫn là một người thông minh.

Trong lúc đi theo Vương Diệp vào trong, anh ta tỏ ra vô cùng bình tĩnh thong dong.

Nhưng Vương Diệp dẫn Vương Thiên đi thong thả phía trước, lại phát hiện người phía sau chưa theo kịp.

Anh nhìn về phía Bàn Tử, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn nói: "Anh đứng ở đó làm gì thế?

Còn không mau qua đây." Vương Diệp vừa nói vừa quát lớn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy liền vội vàng đi tới.

Lúc này, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng đã hoàn hồn.

Hai người thu dọn đồ đạc trong tay, sau đó theo kịp bước chân của Vương Diệp.

Nhìn hành lang tối đen như mực trước mặt, hai người họ không khỏi khẽ thở dài, sau đó lại nói với Vương Diệp: "Nơi này thật đáng sợ, cứ như thể bị nỗi sợ hãi bao trùm vậy." Nghe họ nói, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Anh tỏ ra vô cùng lạnh lùng tùy ý, phảng phất như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Vẻ ngoài đứng trên sự việc của anh khiến những người trước mặt không thể nào đoán được.

Nhưng Vương Diệp dẫn họ đi vào trong chưa được vài bước, anh cũng nghe thấy tiếng hát vọng ra từ bên trong.

Anh nhíu mày, những người còn lại cũng nghe thấy.

Hơn nữa, hơi nước ập tới trong nháy mắt khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Trời đất ơi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Lời của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp liền bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong mắt Trương Khởi Linh lộ ra vẻ khó hiểu.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, trong lúc họ đang đứng ở đây, Vương Diệp cảm nhận được hơi nước ập tới, nghe tiếng hát vọng ra từ bên trong, trong mắt anh lộ ra vẻ kỳ quái.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: "Bên trong không phải là có người cá đang hát đấy chứ?

Bọn họ rất thích hát, hơn nữa trước đây tôi từng đến một hòn đảo ở biển sâu, ở đó tôi cũng đã nhìn thấy cái gọi là người cá." Vương Thiên bắt đầu kể lại những gì mình từng thấy.

Anh ta vừa dứt lời, vẻ mặt Bàn Tử đã đầy vẻ phấn khích và kích động.

Hắn đi đến bên cạnh Vương Thiên, hiếm khi tỏ ra thân thiện, kích động nói: "Thật sao?

Vậy ở đó anh đã thấy những gì?" Bàn Tử tò mò hỏi, nhưng Vương Thiên lại lắc đầu, vẻ mặt kỳ quái nói: "Tôi không biết phải nói với anh thế nào, nhưng thứ đó rốt cuộc cũng không tốt đẹp gì, e là anh nghe xong cũng không chịu nổi đâu." Vương Thiên nghiêm túc lẩm bẩm.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, liền trợn trắng mắt, sau đó vẻ mặt chán ghét nói: “Anh thích nói thì nói, không nói thì thôi.

Dù sao tôi cũng chẳng thèm nghe.

Huống hồ, những thứ này tôi đã nhìn thấu từ lâu rồi, anh cũng đừng có tiếp tục ra vẻ trước mặt tôi nữa.” Chẳng qua là tìm cơ hội để lừa mình thôi mà, Bàn Tử thầm nghĩ.

Người như Vương Thiên, hắn cũng không phải lần đầu gặp, vì trước đây đã bị lừa quá nhiều lần rồi.

Cho nên trong lòng Bàn Tử cũng có thể hiểu được ý đồ của Vương Thiên khi làm những việc này.

Lúc này, Bàn Tử cứ thế quay đầu đi.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp lại nhìn Vương Thiên, trực tiếp hỏi: “Lúc đó anh đã gặp phải chuyện gì?

Anh kể kỹ cho tôi nghe xem, để tôi xem mình đã từng nghe nói qua chưa?” Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Vương Thiên gật đầu.

Bọn họ đều không tò mò về chuyện bên trong, mà lại đứng ở đây bàn luận.

Vương Thiên kể lại những chuyện mình đã gặp phải trước đây.

Vẻ mặt anh ta có chút quỷ dị, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Cả đời này tôi chưa từng thấy thứ gì kỳ quái như vậy.

Nhưng có lẽ các anh chưa từng ra nước ngoài, không biết chuyện về những tên cướp biển đó.

Khi họ trở thành cướp biển, đã gặp phải một trận bão lớn, con thuyền cũng biến thành thuyền ma.” Nhưng cái gọi là thuyền ma không phải theo nghĩa đen, mà chỉ là một con thuyền đã mục nát, mắc cạn trên bãi cát.

Lúc đó họ đã nhìn thấy con thuyền ấy.

Ngoài ra, họ còn nhìn thấy người cá trên con thuyền đó, nhưng gọi là người cá, chi bằng nói là thủy hầu tử.

Dù sao thì con thủy hầu tử đó cứ nhảy nhót lung tung bên trong, còn phát ra đủ loại âm thanh kỳ quái.

Đối với cảnh tượng mình phát hiện lúc đó, bao gồm cả việc nhìn thấy ngày tháng trên lịch, Vương Thiên hoàn toàn không thể quên được.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có chút nặng nề, anh ta không chút do dự nói với Vương Diệp: "Lúc đó tôi và những người bên cạnh đều tưởng là đã nhìn thấy người cá, hơn nữa chúng tôi lúc đó còn cầm không ít vàng bạc châu báu chuẩn bị rời đi, kết quả không ngờ…" Những thứ đó hoàn toàn là những con thủy hầu tử sống sờ sờ, còn trực tiếp kéo tay Vương Thiên.

Nếu không phải Vương Thiên biết cách đối phó với tất cả những chuyện này, không chừng bọn họ đã thật sự toàn quân bị diệt rồi.

Nghĩ đến những chuyện này, vẻ mặt Vương Thiên đầy vẻ đau khổ.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên, cuối cùng vỗ vỗ vai anh ta, nói: "Cụ thể là chuyện gì?

Anh kể chi tiết hơn một chút đi." Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, vẻ mặt Vương Thiên lộ ra vẻ mệt mỏi và rã rời, nhưng cuối cùng vẫn không chút do dự nói: "Cụ thể đầu đuôi câu chuyện là, chúng tôi đã gặp phải những con thủy hầu tử đó, nhưng chúng cũng biết cách trang điểm như người cá, dáng người rất yêu kiều, còn biết hát, biết đối thoại với họ nữa." Vẻ mặt Vương Thiên đầy vẻ bất đắc đĩ, từng lời từng chữ nói ra, anh ta đều dở khóc dở cười mà lắc đầu.

Dù sao thì loại chuyện này nói ra, ngay cả chính anh ta cũng cảm thấy không thể chấp nhận được, huống chi là Vương Diệp trước mặt.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Anh ta không khỏi khẽ thở dài, dứt khoát nói với Vương Diệp: “Có lẽ anh thật sự không hiểu được, nhưng lúc đó tôi cũng rất bất ngờ.” Vương Thiên nghiêm túc nói.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, chỉ cười cho qua chuyện, không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Phảng phất như chuyện này không hề gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến anh.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại đột nhiên nhìn Bàn Tử bên cạnh, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Nhưng khi Bàn Tử đối mặt với Vương Diệp, lại cảm thấy ánh mắt của anh có ý đồ xấu.

Bàn Tử không khỏi sợ hãi hoảng loạn.

Vương Diệp thấy vẻ căng thẳng trên mặt hắn, đột nhiên cười nói: “Nhìn cái bộ dạng của anh kìa, người không biết còn tưởng ai sắp bán anh đi đấy.

Bây giờ bình tĩnh lại cho tôi.

Tôi nói cho anh biết, tôi có chút chuyện muốn bàn bạc kỹ với anh.” Vương Diệp vừa nói vừa nháy mắt với Bàn Tử.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, Vương Diệp đã dứt khoát nói: “Dù sao thì anh cũng chẳng có hứng thú với phụ nữ, hay là thế này đi, anh vào trong xem rốt cuộc bên trong có thứ gì?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn sớm đã đoán được tất cả.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Cậu cũng quá đáng lắm rồi đấy?

Ai lại làm người như cậu chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, trong mắt hắn đầy vẻ oán niệm và thù hận, nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, chỉ im lặng nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt Vương Diệp rơi trên người Bàn Tử, thực sự đã mang lại cho Bàn Tử một sự tuyệt vọng vô tận.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút mệt mỏi, hắn hiểu mình không thể từ chối Vương Diệp.

Cuối cùng, Bàn Tử suy nghĩ một chút, dứt khoát gật đầu, nhưng nhìn Vương Diệp, hắn cũng nghiêm túc nói: “Cậu cũng đừng quên, tất cả những chuyện này là cậu nợ tôi.

Nếu tôi vào trong gặp phải nguy hiểm gì mà cậu không đến cứu, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt có chút bất mãn.

Lời này vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp rất nghiêm túc nhìn Bàn Tử đi vào trong.

Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn, thấy Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí đi vào con đường hẹp đó, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Anh ta nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Trời đất ơi, những thứ này thật khiến người ta cảm thấy…” Anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Anh nhìn về phía Bàn Tử, rồi nhìn Vương Thiên trước mặt, sau đó không chút do dự hạ thấp giọng nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu anh nói những lời này trước mặt Bàn Tử, lát nữa tên này chết cũng không chịu vào đâu.

Chi bằng cứ để anh ta vào xem xong rồi hãy nói.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Vương Thiên lại trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta nhìn Vương Diệp, nhíu mày, trong đầu có không ít suy nghĩ, nhưng cuối cùng lại lắc đầu, không nói gì cả.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, vẻ mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Lúc này, Bàn Tử vẫn đang chậm rãi đi bên trong, tay cầm đèn pin.

Khi một luồng hơi nước ập tới, thứ nó mang lại cho Bàn Tử không chỉ là sự sợ hãi, mà còn là sự bất lực.

Bàn Tử không nhịn được mà gào khóc thảm thiết, gọi tên Vương Diệp để lấy can đảm.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy tiếng của hắn, vẻ mặt lại đầy vẻ bất mãn.

Phong cách trước nay của tên Bàn Tử này vẫn luôn như vậy, Vương Diệp sớm đã quen rồi, nhưng anh vẫn ghét Bàn Tử làm những chuyện này.

Vương Diệp cảm thấy Bàn Tử nên trưởng thành hơn, chứ không phải dựa dẫm vào mình.

Chương 1223

Chỉ có điều, dù có ý nghĩ như vậy, nhưng nếu anh nói thẳng với Bàn Tử, tên này cũng không nghe lọt tai.

Anh hiểu tính cách của Bàn Tử, bây giờ, Vương Diệp cũng không muốn lãng phí thời gian vào người Bàn Tử nữa.

Vẻ mặt anh chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, nhíu mày, không biết phải làm sao.

Anh ta nhìn xung quanh, sau đó cũng nhìn thấy một cái ao nhỏ trước mặt.

Lúc đó anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù tiếng hát phát ra từ trong ao, nhưng anh ta đã tìm hiểu vấn đề ở đây gần xong rồi.

Bây giờ, Bàn Tử càng không nghĩ ngợi gì mà chạy ra ngoài.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh, vẻ mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, anh ta kể lại phát hiện của mình cho Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, gật đầu.

Mặc dù mặt Bàn Tử tái mét, nhưng Vương Diệp vẫn nghiêm túc khen ngợi: “Không thể phủ nhận, dũng khí của anh đúng là không tệ.” Vương Diệp giơ ngón tay cái lên.

Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, chỉ cười cho qua chuyện, vẻ mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh và thong dong, trông như không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Nhưng trên thực tế, những lời Vương Diệp nói, thật sự đã mang lại cho Bàn Tử không ít đả kích và gánh nặng.

Nhưng Bàn Tử lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể đứng bên cạnh Vương Diệp.

Không lâu sau, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Hai người họ luôn tích cực, gần như không cần Vương Diệp nói, họ đã trực tiếp đi theo sau lưng Vương Diệp.

Thấy thái độ của hai người họ như vậy, Vương Diệp liền bật cười.

Anh vung tay một cái, trực tiếp dẫn họ đi vào trong.

Vương Thiên cũng đi theo, vẻ mặt có chút cẩn trọng và căng thẳng.

Anh ta nhìn Vương Diệp, không kìm được mà nói: “Nếu tôi đoán không sai, nếu âm thanh đó phát ra từ trong ao, có lẽ trong ao có không ít phiền phức.” Anh ta vừa nói vừa khẽ thở dài.

Lời này từ miệng anh ta nói ra, chỉ nhận được vẻ mặt phức tạp của Vương Diệp.

Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, không biết phải làm sao.

Nhưng lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại rất nhanh chìm vào im lặng, sau đó nhìn con đường trước mặt, anh tiếp tục đi vào trong.

Những suy luận mà Vương Thiên nói ra, không có bằng chứng thực chất, cũng không thể đứng yên tại chỗ vẽ vời được, Vương Diệp thầm nghĩ.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế dẫn những người bên cạnh đi vào.

Mặc dù Bàn Tử đã đến một lần rồi, nhưng vẫn vô cùng sợ hãi.

Bàn Tử đi theo sau lưng Vương Diệp, vẻ mặt đầy vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Đi được không lâu, Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, đột nhiên cười nói: “Anh rất sợ phải không?” Câu hỏi này vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, không chút do dự nói: “Tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao cậu lại bắt tôi phải trải qua tất cả những chuyện này, huống hồ trong số những người này có người còn tình nguyện hơn tôi, nhưng mà…” Vương Diệp lại cứ không chọn họ, điểm này Bàn Tử không thể hiểu nổi.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, dưới ánh mắt của hắn, Vương Diệp quả quyết nói: “Đợi đến khi nào anh giảm béo thành công, tôi sẽ nói cho anh biết toàn bộ sự thật, tuyệt đối sẽ không để anh phải chịu đựng tất cả những chuyện này một cách vô ích.” Vương Diệp nói rất chân thành.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, liền trợn trắng mắt, thầm nghĩ Vương Diệp ngoài việc lừa hắn đi giảm béo ra, cũng chẳng làm được chuyện gì khác.

Nhưng Bàn Tử lại không nói thêm gì, mà trong lòng tính toán, đợi sau khi rời khỏi nơi này, sẽ đi đâu đăng ký lớp huấn luyện viên cá nhân, như vậy giảm béo sẽ nhanh hơn.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn xung quanh, sau đó lại dẫn họ tiếp tục đi vào trong.

Trong quá trình đi, Vương Diệp đột nhiên dừng bước.

Anh nhìn cái ao trước mặt, bên trong đã không còn tiếng hát nữa, nhưng những lời Bàn Tử nói vẫn khiến Vương Diệp có một sự cảnh giác nhất định.

Vương Diệp quan sát cái ao trước mặt.

Anh dùng cây gậy trong tay thử dò xét những thứ bên trong, nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, cây gậy của anh vừa mới đưa vào trong ao, tiếng hát đó lại nhanh chóng vang lên, hơn nữa còn rất cổ xưa và huyền bí, bao gồm cả những bài hát họ hát.

Vương Diệp và những người bên cạnh đều không hiểu.

Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên bật cười, sau đó như có điều suy nghĩ nói: "Mấy thứ này hát còn khó nghe hơn cả đám người cá tôi nghe ngày đó, nhưng có vẻ chúng cũng khá chú trọng đến nội hàm." Nghe những lời này của Vương Thiên, Vương Diệp mở to mắt.

Vương Diệp biết đây là manh mối, là mấu chốt.

Anh nhìn Vương Thiên, vẻ mặt lo lắng nói: "Lời này có ý gì?" Câu hỏi của anh vang lên bên tai, Vương Thiên cười nhạt, không chút né tránh nói với Vương Diệp: "Nếu tôi đoán không sai, đây không chỉ có một người đang hát.

Mặc dù họ không hát lời, nhưng về phần hòa âm, họ phối hợp vô cùng hoàn hảo." Vẻ mặt anh ta có chút phấn khích.

Nghe những lời này của Vương Thiên, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này Vương Diệp lắng nghe kỹ, cũng nghe ra được một chút không ổn.

Thấy nụ cười trên mặt Vương Diệp, Vương Thiên cũng cười theo.

Vương Thiên đẩy cánh tay Vương Diệp, không kìm được mà nói với anh: "Tôi đã nói rồi mà, tôi sẽ không lừa anh đâu." Vương Thiên trông rất vui vẻ.

Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, cuối cùng gật đầu, sau đó lại nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Sắc mặt Bàn Tử vẫn tái mét, tay chân đều run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lắc đầu, vẻ mặt có chút thất vọng, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Khi nào thì anh mới học hỏi Vương Thiên được đây?” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào Vương Thiên bên cạnh.

Nhưng lời anh vừa nói ra, Bàn Tử như không nghe thấy, giả vờ điếc, chỉ im lặng đứng bên cạnh nhìn cái ao trước mặt.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Dù sao Bàn Tử muốn tỏ ra như vậy, Vương Diệp cũng không làm gì được hắn, chỉ có thể mặc kệ.

Nhưng khi anh quan sát cái ao trước mặt, anh nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, quả quyết nói: “Anh có đoán được đây là thứ gì đang kêu không?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh lắc đầu.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh có chút nặng nề, anh ta trịnh trọng nói với Vương Diệp: “Nếu có thể dễ dàng phán đoán được thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng năng lực và trình độ của tôi, anh cũng đã thấy rồi đấy.” Nói đến đây, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, nhất thời cũng nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Vương Diệp tỏ ra rất tùy ý và lạnh nhạt.

Trương Khởi Linh quan sát xung quanh, không kìm được mà nói với Vương Diệp: “Nếu dưới này là thủy hầu tử, thì tôi nghĩ chúng sắp sửa ra ngoài rồi.

Nhưng chúng ta đã đứng ở đây lâu như vậy mà chúng vẫn chưa ra, vậy cũng có nghĩa là thứ đang hát có thể là thứ khác." Anh ta vừa nói vừa nhíu mày, không dám suy nghĩ kỹ.

Còn Vương Diệp, khi những tiếng hát đó đồng loạt vang lên, anh quả quyết vung cây gậy về phía mà mình đã chú ý.

Vẻ mặt anh có chút bình tĩnh, khả năng nghe âm thanh đoán vị trí, anh vẫn có.

Không lâu sau, Vương Diệp đã vớt lên được một con trai.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút khó hiểu, anh nhìn con trai trước mặt.

Không chỉ Vương Diệp ngây tại chỗ, mà ngay cả Bàn Tử cũng sững sờ.

Bàn Tử trợn to mắt.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, khó tin nói: "Trời đất ơi, cái thứ này rốt cuộc là sao vậy?" Hắn vừa nói vừa lấy tay che miệng, hiển nhiên là cảm thấy không thể chấp nhận được.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên cười ha hả, cuối cùng vỗ vai Bàn Tử nói: "Có gì to tát đâu, nếu không nhầm thì có lẽ con trai này bị biến dị thôi?

Biến thành một con quái vật kỳ lạ, cho nên mới có thể hát." Trong lúc Vương Diệp an ủi Bàn Tử, vẻ mặt Bàn Tử lại có chút cổ quái.

Hắn lắc đầu, từ đầu đến cuối đều không thể chấp nhận được.

Hắn quay đầu nhìn những người phía sau, cố gắng tìm kiếm sự đồng cảm qua vẻ mặt của họ, qua sự sợ hãi của họ.

Kết quả Bàn Tử không ngờ tới là, khi hắn quay đầu lại, hắn nhìn thấy vẻ mặt như có điều suy nghĩ của Trương Khởi Linh, và sự phấn khích, vui mừng trên mặt Hạo Thiên Chân khi anh ta cầm máy ảnh ghi lại tất cả.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Hắn đột nhiên chuyển ánh mắt sang Vương Thiên, nhưng phát hiện Vương Thiên hoàn toàn không sợ hãi.

Vương Thiên chỉ nhìn con trai trước mặt, vẻ mặt có chút tươi cười.

Sau đó, dưới ánh mắt của Bàn Tử, Vương Thiên như thở phào nhẹ nhõm.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp, dứt khoát nói: "May mà đây không phải chuyện gì to tát, không thì tôi sợ thật sự sẽ bị dọa chết mất.

Nhưng cái thứ này chắc cũng không có vấn đề gì lớn chứ?" Lời của Vương Thiên vừa mới nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Vương Diệp quan sát xung quanh, vừa cầm đèn pin đi một vòng quanh nơi này, cũng phát hiện ra cái ao này cũng chỉ rộng khoảng năm mét.

Hơn nữa bên cạnh ao còn có không ít phù hiệu được điêu khắc.

Những phù hiệu này đã có từ rất lâu rồi, Vương Diệp liếc nhìn một cái, hoàn toàn không nhận ra niên đại, cũng không biết ý nghĩa bên trong.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì lại đang ở bên cạnh nghiêm túc nghiên cứu.

Chương 1224

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

Anh ta muốn giúp đỡ Vương Diệp, nhưng khi nhìn những phù hiệu trước mặt, anh ta lại hít một hơi thật sâu, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tôi cảm thấy thứ này rất khó, rất khó giải mã.

Tôi trước đây chưa từng thấy qua loại thứ kỳ quái này.” Anh ta nói thật.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, cười ha hả, nhưng Hạo Thiên Chân lại không để ý.

Hạo Thiên Chân chỉ nhìn những phù hiệu này, vẻ mặt kỳ quặc nói với Vương Diệp: “Tôi luôn cảm thấy những phù hiệu này có lẽ cũng chỉ là một hình thức trấn áp.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh đột nhiên trợn to mắt.

Trương Khởi Linh như đã nghĩ ra một manh mối quan trọng nào đó.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói: “Tôi biết những thứ này là gì rồi.” Giọng điệu của anh ta có chút kích động.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, vẻ mặt tò mò nói: “Vậy anh nói cho tôi nghe xem.” Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Trương Khởi Linh khẽ cười, không chút do dự nói: “Tôi nhớ đã từng nhìn thấy những thứ này trên một số lá bùa vàng.” Lời của Trương Khởi Linh vừa mới nói ra, lúc này Bàn Tử đã chuẩn bị đi vào nơi sâu hơn.

Kết quả không ngờ hắn mới đi được vài bước, đã hét lên một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn về phía Bàn Tử.

Vẻ mặt anh có chút lo lắng, nhưng nhiều hơn vẫn là sự mất kiên nhẫn.

Dù sao đối với Vương Diệp mà nói, Bàn Tử không cần thiết phải gây ra những phiền phức đó.

Bây giờ, lại khiến Vương Diệp lo lắng bận tâm, đây không phải là chuyện tốt.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Bàn Tử ôm đầu, quay lại nhìn Vương Diệp một cái.

Hắn không khỏi khẽ thở dài, sau đó hít một hơi lạnh nói: “Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại như thế này.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào bức tường trước mặt.

Vương Diệp nhìn theo hướng hắn chỉ.

Bàn Tử cũng vội vàng cầm đèn pin lên, dường như sợ Vương Diệp không nhìn rõ thứ bên trong.

Thấy bộ dạng chu đáo đó của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ kinh ngạc.

Anh cũng nhìn thấy bức tường trước mặt, quả thực không ngờ nơi này chỉ có một cái ao.

Nếu đã như vậy, vậy thì tiếp theo họ chắc chắn phải tìm lối ra khác, hoặc là lối vào.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên vẻ phức tạp.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử lại vẻ mặt khẩn thiết nói: “Chúng ta không phải là hết đường đi rồi chứ?” Trên đường đi, họ đã gặp không ít phiền phức, Bàn Tử vẫn nhớ rất rõ.

Nếu thật sự dừng lại ở đây, hoặc là phải quay trở lại, thì e là trên đường đi cũng đầy rẫy hiểm nguy, hơn nữa cũng chưa chắc sẽ thành công.

Vừa nghĩ đến những khổ sở trên đường, Bàn Tử liền trực tiếp véo má mình.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, bất đắc dĩ nói.

“Tôi không muốn chịu đựng mấy thứ này đâu.” Bàn Tử vừa nói dứt lời, Vương Diệp chỉ cười cười.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tùy ý, thấy bộ dạng chẳng hề bận tâm của Vương Diệp, Bàn Tử lại đột nhiên siết chặt nắm đấm.

Bàn Tử có chút ý kiến với Vương Diệp, nhưng hắn còn chưa kịp nói ra thì Vương Diệp đã lên tiếng trước.

“Đừng nói nhảm nữa, mau lại đây phụ một tay, xem có vớt hết đám sò sông này lên được không?” Thế nhưng, lời của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã sợ đến trợn tròn mắt, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt không thể tin nổi nói: “Cậu điên rồi à?

Sao cậu có thể làm chuyện như vậy?

Còn làm cái hành động nguy hiểm thế này nữa...” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, mặt vẫn điềm tĩnh.

Hắn quả quyết nói với Bàn Tử: “Mấy thứ này lại chẳng cắn người, cậu sợ cái gì, có phải thủy hầu tử đâu, huống hồ chỉ bảo cậu qua vớt một chút thôi, sao lại khó khăn đến thế?” Vương Diệp vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Trương Khởi Linh và Vương Thiên đang cầm la bàn ở đằng kia, hai người họ đang tìm cách rời khỏi đây, không để ý đến tình hình bên này, nhưng Bàn Tử nghe được lời của Vương Diệp.

Bàn Tử lại thấy mặt nóng tai đỏ.

Vốn dĩ hắn đã là người hay làm mình làm mẩy, giờ bị Vương Diệp trách mắng, Bàn Tử càng thấy không thể chịu nổi.

Bàn Tử ôm đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt với vẻ bất mãn, định trách mắng Vương Diệp.

Nào ngờ Vương Diệp lại cùng hắn vớt đám sò sông này.

Bàn Tử nghĩ ngợi, cơn giận trong lòng cũng nguôi đi, hắn cười lạnh một tiếng rồi vẻ mặt cao ngạo bước tới giúp đỡ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, hắn đột nhiên lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Cũng không biết đến bao giờ cậu mới trưởng thành hơn được một chút.” Hắn nói thật lòng, nhưng Bàn Tử lại giả vờ không nghe thấy, hơn nữa trong lúc phụ Vương Diệp vớt sò, hắn nhìn quanh bốn phía, mặt mày biến sắc.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái rồi thu lại ánh mắt, tiếp đó lại mở miệng nói với hắn: “Đừng nói tôi không nhắc cậu đấy...” Lời của Vương Diệp còn chưa dứt đã phải dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một con sò sông đột nhiên nhảy lên, không những thế, nó dường như còn bay về phía Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, Bàn Tử thì càng trợn tròn mắt, sau đó vội vàng nói với Vương Diệp: “Cậu đừng có đứng đực ra đấy nữa, mau giúp tôi với.” Bàn Tử gần như nói ra những lời này trong bộ dạng dở khóc dở cười, hắn nhìn Vương Diệp với ánh mắt có phần cầu xin.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, bật cười ha hả, dở khóc dở cười nói: “Đúng là đồ đáng thương.” Lời của Vương Diệp nói ra khiến Bàn Tử không biết đáp lại thế nào.

Hắn nhìn Vương Diệp, cuối cùng lại khẽ thở dài, đồng thời nhìn con sò sông trong tay mình, tuy nó không cắn hắn, nhưng bộ dạng nhe nanh múa vuốt vừa rồi của nó, Bàn Tử vẫn nhớ như in.

Trong lúc Bàn Tử đang mô tả, Vương Diệp liếc hắn một cái, cuối cùng vẫn lắc đầu, chỉ về phía bên cạnh bảo Bàn Tử qua đó nghỉ ngơi.

Thay vì để gã này qua giúp, chi bằng để hắn nằm yên một chỗ còn hơn.

Dù sao thì Bàn Tử quá hay gây chuyện.

Vương Diệp thật sự không chịu nổi.

Hắn cuối cùng cũng vớt hết đám sò sông lên bờ, chúng cũng không còn “hát” nữa.

Bàn Tử ngồi trên tảng đá bên cạnh, lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Bàn Tử mỉm cười, định nói gì đó với Vương Diệp thì nào ngờ đám sò sông trước mặt đột nhiên đồng loạt mở vỏ, rồi bắt đầu hát vang.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, hồi lâu không hoàn hồn nổi, có thể nói đây là một cảnh tượng mà cả đời hắn khó quên.

Hắn cứ thế lặng lẽ nhìn, như thể đang xem một dàn nhạc biểu diễn.

Hắn nhìn Vương Diệp, rồi không do dự nói: “Cậu có biết phải đối phó với mấy thứ này thế nào không?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Một mặt là lo lắng, mặt khác lại cảm thấy mình không nên quá nhát gan.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, dứt khoát lắc đầu nói: “Tôi làm sao mà biết được?” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, sau đó không chút do dự nói với Vương Diệp: “Vậy hai chúng ta phải làm sao bây giờ?” Hắn vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào đám sò sông trước mặt, hắn thật sự chịu không nổi.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, cuối cùng vẫn cười lắc đầu...

“Chúng nó lại chẳng cắn cậu, cậu sợ cái gì?

Cứ để chúng nó hát, cậu nghe là được rồi, biết đâu nghe một hồi lại nhận ra được một hai giai điệu quen thuộc nào đó thì sao.” Biết đâu lại có thể giúp ích gì đó, chứ không phải như một kẻ vô dụng chỉ biết nằm ỳ một chỗ.

Vương Diệp thầm nghĩ, dù hắn không nói ra, nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên tất cả.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cau mày, vẻ mặt có chút kỳ quái, hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện kỹ hơn với Vương Diệp.

Vương Diệp đã nhìn cái ao trước mặt.

Hắn đột nhiên nói với Trương Khởi Linh và Vương Thiên: “Hai người đã xác định được vị trí chưa?

Nếu có thể đi vào trong này, vậy thì có lẽ đây chính là lối vào.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào cái ao trước mặt, lời hắn vừa dứt, Bàn Tử tức đến trợn tròn mắt.

Hắn không hề biết trong lúc mình sợ đến són ra quần, Vương Diệp và những người khác đã nói những gì.

Trông bọn họ ai nấy đều có vẻ phấn khích, nhiệt tình đến lạ, đây là điều mà Bàn Tử không thể hiểu nổi.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút phức tạp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, hắn chỉ cười cho qua chuyện, rồi không do dự nói: “Vừa rồi tôi đã xem qua la bàn, nếu không nhầm thì nơi này có thể đưa chúng ta đến đích.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn cái ao trước mặt, nhưng Bàn Tử nghe vậy thì vội lắc đầu, nhìn Vương Diệp với vẻ hoảng loạn phủ nhận: “Cậu bớt đùa kiểu đó đi, chuyện như vậy sao có thể xảy ra được?

Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải trẻ con ba tuổi đâu, tốt nhất cậu nên suy nghĩ lại những gì mình vừa nói, xem có nên nói những lời như vậy không!” Hắn lo lắng lẩm bẩm, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, mặt vẫn bình tĩnh như không.

Hắn cũng lười giải thích nhiều với Bàn Tử, chỉ nhìn Vương Thiên và Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Thay vì để ý đến Bàn Tử, chi bằng nghĩ xem hai người họ có thể giúp mình được gì.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp chỉ mỉm cười, hai người kia nhìn nhau, quả quyết nói: “Hai chúng tôi đã quan sát la bàn hồi lâu, cuối cùng xác định được cái ao này chính là lối vào, nhưng nước ở trong đây có thể có vấn đề.” Nói đến câu cuối cùng, sắc mặt hai người họ đều trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh cũng khẽ thở dài, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kỳ quái nói: “Không chỉ vậy, mà còn có vài chuyện.” Lời của anh ta còn chưa nói hết, Bàn Tử đã vội bịt tai lại nói: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi không nghe nữa.” Bàn Tử vừa trốn tránh sự thật, vừa cố gắng phá vỡ nhịp điệu của đám người Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

Hắn siết chặt nắm đấm, đang định nổi nóng thì không ngờ Bàn Tử cảm nhận được khí thế không ổn từ Vương Diệp.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút phức tạp, hắn nhanh chóng im lặng, đồng thời né sang một bên.

Hắn sợ, cũng không dám đối đầu với Vương Diệp nữa.

Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái, rồi chỉ vào mặt hắn nói: “Đừng để tôi phải nhắc cậu, vào cái lúc lòng dạ rối bời thế này, nếu cậu còn muốn thách thức giới hạn của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu đâu.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy thiếu kiên nhẫn, lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức im bặt.

Bàn Tử không biết phải làm sao, vẻ mặt hắn có chút nặng nề, lúc này Bàn Tử cứ thế trốn vào một góc.

Chương 1225

Tuy Bàn Tử không nói một lời nào, nhưng thực ra trong lòng hắn vô cùng bức bối, đặc biệt là khi thấy Vương Diệp và Vương Thiên nói cười vui vẻ.

Dù sao vào lúc này, Bàn Tử đã lờ mờ nhận ra có gì đó không ổn, nhưng lại không biết phải nói thế nào, chỉ có thể im lặng nghe họ bàn luận.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, hắn hỏi với vẻ kỳ lạ: “Anh chắc là anh thật sự đã nhìn thấy chuyện đó chứ.” Vương Diệp vừa hỏi xong, Hạo Thiên Chân liền gật đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, vẻ mặt có chút bất lực, anh ta thở dài, không do dự nói: “Nói ra thì, đến giờ tôi vẫn không dám tin những gì mình đã thấy, mấy thứ này thật sự khiến người ta bất ngờ.” Hạo Thiên Chân nói rất nghiêm túc, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, vẻ mặt chỉ có sự bất lực.

Tuy nhiên Vương Diệp không biểu lộ gì nhiều, ngược lại còn gật đầu, sau đó nhìn những phù hiệu trước mặt.

Ai mà ngờ được, những phù hiệu này thật sự giống như lời Trương Khởi Linh đã nói.

Chúng đều là những phù hiệu trên hoàng phù, dùng để trấn áp thứ gì đó.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân trước đây thích đọc mấy loại sách kỳ quái, có lẽ chẳng ai có thể hiểu được.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt có chút kỳ quái, hắn suy nghĩ một chút, quả quyết vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Lời cảm ơn còn chưa kịp nói ra, Hạo Thiên Chân đã hiểu ý hắn.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, vỗ ngực, nghiêm túc tỏ ý với Vương Diệp rằng đây đều là việc anh ta nên làm, dù sao mọi người cũng đang phân công hợp tác, nên Vương Diệp không cần phải khen ngợi anh ta như vậy.

Thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp liền bật cười, sau đó liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Gã đó vẫn còn co ro trong góc, bộ dạng rụt rè sợ sệt, nhìn là biết đồ nhát gan.

Nhưng lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại không thèm so đo với Bàn Tử, thay vào đó nhìn về phía Trương Khởi Linh và Vương Thiên bên cạnh, trực tiếp nói với hai người họ: "Hai người nghĩ sao?

Nếu nơi này thật sự là lối ra, vậy thì chúng ta có lẽ chỉ có thể đi qua đây, chỉ là..." Những phù hiệu này cùng với đám sò sông kia đều không đơn giản.

Sự xuất hiện và tồn tại của chúng đều không phải là vô nghĩa.

Vương Diệp hiểu rằng những thứ này có vấn đề.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh và Vương Thiên có chút khó coi.

Hai người họ khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp, không do dự nói: "Thật ra hai chúng tôi cũng không biết phải quyết định chuyện này thế nào, cảm thấy mọi thứ quá khó khăn." Hai người vừa nói vừa lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ kỳ lạ.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, cười ha hả nói: "Thôi đi, chuyện đơn giản thế này mà." Vương Diệp nói thật, nhưng hai người trước mặt nghe vậy lại rơi vào im lặng, nhìn Vương Diệp mà không biết đáp lại thế nào.

Tuy nhiên Vương Thiên suy nghĩ một chút, vẫn là người đầu tiên bước tới, sau đó chỉ vào nước trong ao nói: “Nếu chúng ta muốn đi vào qua cái ao trước mặt, thì bên trong này...” Lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, sau đó không do dự nói: “Vừa hay, nước trong này đều là nước tù.” Lời này vừa nói ra, Vương Thiên lập tức chết lặng tại chỗ, anh ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp, chỉ cảm thấy những gì mình nghe được thật khó tin.

Anh ta lắc đầu, không do dự nói: “Cậu đang đùa đúng không?” Anh ta vừa nói vừa bịt miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc, đồng thời nhìn Vương Diệp cũng cảm thấy khó chấp nhận, nhưng Vương Diệp chỉ nhìn anh ta mỉm cười lặng lẽ: “Anh thấy tôi giống đang đùa với anh sao?” Vương Diệp tò mò hỏi, trên mặt hắn không hề có vẻ gì là đang đùa cợt.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cũng im lặng.

Bàn Tử vốn định nói gì đó với Vương Diệp, nhưng bây giờ thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn, Bàn Tử cũng có thể đoán được, nếu mình thật sự bước lên nói chuyện với Vương Diệp, có lẽ sẽ nhận lại vài cái lườm và những lời khó nghe.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại im lặng.

Nhưng Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, lại lo lắng giải thích, nếu nước trong này đều là nước tù, vậy cũng có nghĩa là, bất kể là sinh vật gì, cũng không có cách nào sống sót trong đó lâu như vậy.

Tuy anh ta thừa nhận đám sò sông trước mắt có thể là quái vật, thậm chí đã biến dị, nhưng anh ta cho rằng nước ao trước mặt, đã như vậy, lâu ngày không được thay đổi, thì chắc chắn có vấn đề.

Bọn họ cứ thế mạo hiểm đi xuống, da thịt tiếp xúc với nước chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Trong lúc anh ta đang nói, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta liền bật cười ha hả, sau đó không do dự nói: “Anh nghĩ tôi không biết những điều này sao?

Tôi sớm đã nghĩ thông suốt rồi.” Hắn nói thật lòng, Vương Thiên tuy gật đầu nhưng trong mắt lại có chút kỳ lạ, còn Vương Diệp thì cầm cái vợt trong tay.

Ánh mắt hắn chỉ có sự bình tĩnh, hắn hất nước sang một bên.

Cùng lúc nước được hất đi, Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên Chân không kìm được bước tới, Hạo Thiên Chân mở miệng nói với Vương Diệp: “Liệu có cách nào tốt hơn không?” Lời của Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu, Vương Diệp liếc anh ta một cái, suy nghĩ một chút rồi bất lực lắc đầu: “Trong tay tôi dù có giải độc hoàn, nhưng cũng không thể thả hết xuống được, hơn nữa những thứ bên trong đó không phải là thứ chúng ta có thể lường trước, lỡ như trong này có không ít độc tố.” Nếu trực tiếp khiến họ mắc kẹt ở nơi này, đó là canh bạc mà Vương Diệp không thể đánh cược.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân gật đầu, không nói gì thêm, anh ta đồng tình với lời của Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp vẫn tiếp tục múc nước ra ngoài, vẻ mặt hắn có chút bình tĩnh.

Trong lúc múc nước, Vương Diệp quan sát xung quanh.

Ánh mắt Vương Diệp lóe lên vẻ kỳ lạ.

Hắn đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, hắn ôm đầu, vịn vào bức tường bên cạnh, rồi từng bước đi đến bên Bàn Tử.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân vẫn còn đang bàn luận ở đó, dường như không thấy tình hình bên này của hắn.

Vương Diệp cau mày, nhìn về phía hai người họ nhưng không nói gì.

Nhưng Bàn Tử lại vội đưa tay ra đỡ Vương Diệp, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt phấn khích nói: “Giờ gặp chuyện rồi, cuối cùng cũng biết chỉ có tôi là đáng tin cậy nhất rồi chứ gì.” Giọng điệu của Bàn Tử tràn đầy kích động, thấy bộ dạng vui mừng của Bàn Tử, Vương Diệp lại cau mày.

Trong lúc Bàn Tử đang đắc ý, Vương Diệp quả quyết giáng cho hắn một đòn nặng nề.

“Chỉ vì ở đây có tảng đá để tôi ngồi xuống thôi, cậu đừng có nghĩ nhiều, tôi qua đây không phải vì loại người như cậu đâu.” Vương Diệp nghiêm túc nói, Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, tức đến tái mặt, cả khuôn mặt đều méo xệch.

Hắn nhìn Vương Diệp.

Hắn đột nhiên nói với Vương Diệp: “Thật ra cậu không cần phải nói những lời cạn tàu ráo máng, khó nghe như vậy đâu, vì mấy thứ đó đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì lớn.” Ai bảo trước đây hắn cũng từng gặp không ít chuyện như vậy.

Hắn sớm đã quen, thậm chí là chai sạn rồi, hơn nữa đối với mọi thứ trước mắt, hắn cũng không có cảm xúc gì đặc biệt.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái rồi đảo mắt, sau khi đỡ hơn, Vương Diệp nhìn về phía Vương Thiên, vội vàng gọi mấy người họ qua.

Cùng lúc gọi họ qua, bọn họ nhìn Vương Diệp với vẻ khó hiểu, không do dự hỏi: “Chuyện gì vậy?

Sắc mặt cậu trông có vẻ hơi yếu.” Họ nghiêm túc nói, Vương Diệp chỉ dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó không do dự chỉ về phía cái ao nói: “Tôi đoán thứ bên trong đó có lẽ thật sự hơi độc, nên tôi cũng bất cẩn trúng độc rồi.” Giọng Vương Diệp có chút nặng nề, lời hắn vừa dứt, những người bên cạnh nghe vậy cũng cau mày, trong lúc nhìn nhau, họ không do dự nói với Vương Diệp: “Vậy cậu có muốn ăn chút giải độc hoàn không?” Lời họ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, nhưng lại không do dự bổ sung: “Tôi ăn rồi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mấy người họ gật đầu, nhưng đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, họ vẫn không khỏi lo lắng.

Dù trong lòng có vô số lời muốn nói, nhưng vào lúc này, họ đều im lặng.

Họ tỏ ra vô cùng bình tĩnh, còn Vương Diệp thì lặng lẽ ngồi trên tảng đá.

Không bao lâu sau, Vương Diệp liền nghe thấy trong ao vang lên tiếng “ùng ục ùng ục”, dường như có thứ gì đó đang sủi bọt bên trong.

Không chỉ Vương Diệp nghe thấy, mà cả Bàn Tử cũng giật mình, Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, hắn nhìn Vương Diệp, không kìm được cầu xin: “Hai chúng ta có thể bỏ cuộc không?

Đừng cố gắng ở đây nữa, tôi nghĩ thứ bên trong chắc chắn rất đáng sợ.” Bàn Tử nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nghe lời của hắn, mặt vẫn bình tĩnh như không, không có chút cảm xúc nào.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử lại rơi vào im lặng, có lẽ đã hiểu tính cách của Vương Diệp.

Bàn Tử cứ thế im lặng nhìn chằm chằm, Vương Diệp cũng nhìn thấy một miếng vải màu đỏ dần dần nổi lên.

Vẻ mặt hắn có chút kỳ lạ, trong lúc hắn đang nhìn thứ này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được hỏi: “Cái quái gì thế này?” Bàn

Tử muốn hiểu rõ mọi chuyện, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, mặt hắn chỉ có vẻ sầu não, hắn nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Nếu không nhầm thì..." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, vẻ mặt đầy hoang mang.

Hắn còn chưa kịp hỏi kỹ, lúc này, Vương Diệp đã trực tiếp nói với hắn: "Bên dưới này có lẽ có chút Tống tử." Lời này nói ra quá mức ẩn ý, một mặt là để ý đến cảm nhận của Bàn Tử, mặt khác cũng để những người khác biết được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người trước mặt đều khẽ thở dài, họ không do dự nói với Vương Diệp: "Cho nên..." Lời họ còn chưa nói ra, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này tiếng "ùng ục ùng ục" càng lớn hơn, Bàn Tử càng sợ đến tái mặt trốn sau lưng Vương Diệp.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy bất lực, Vương Diệp thấy bộ dạng nhát gan như vậy của Bàn Tử, hắn trực tiếp đảo mắt.

Sống lâu như vậy, cũng chưa từng thấy Bàn Tử nhát gan đến thế.

Trong lòng hắn có chút oán niệm, dù muốn phàn nàn, nhưng cuối cùng vẫn chọn lắc đầu.

Dù sao đối với Vương Diệp mà nói, tính cách của Bàn Tử là như vậy, hắn cũng không cần vì chuyện này mà oán trách Bàn Tử, thậm chí là yêu cầu Bàn Tử phải ra mặt, dù sao đổi lại là người khác cũng sẽ sợ hãi.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Hắn nhìn về phía cái ao, không bao lâu sau, Vương Diệp thấy một khuôn mặt xuất hiện ở đó, nhưng khuôn mặt đó không mở mắt.

Vương Diệp lặng lẽ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó, sau đó vì nước đã được Vương Diệp múc bớt đi, ngoài khuôn mặt này ra, Vương Diệp còn nhìn thấy vô số thứ khác.

Bên cạnh khuôn mặt đó, là cánh tay, bàn chân, đủ loại da thịt cũng xuất hiện trước mắt.

Nhưng Vương Diệp cũng phát hiện ra, chúng không phải nổi lên mặt nước, mà là do mực nước đang từ từ hạ xuống.

Vương Diệp vẫn luôn quan sát mọi thứ trước mắt, hắn nói phát hiện của mình cho Bàn Tử.

Bàn Tử nghe xong, mặt đầy vẻ hoảng sợ, hắn nhìn Vương Diệp với vẻ không tin nổi nói: "Cậu đừng nói những lời đó nữa, tôi không muốn nghe." Bàn Tử thật sự bị dọa không nhẹ, hắn không hiểu Vương Diệp có sở thích gì mà lại thích nói với hắn những lời như vậy!

Bàn Tử trong lòng khó chịu, nhưng Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái rồi không nói gì thêm.

Nhưng Vương Thiên và những người khác đứng ở đó, vẻ mặt Vương Thiên có chút kỳ lạ, anh ta không do dự nói với Vương Diệp: "Tiếp theo chúng ta còn có thể làm gì?" Vương Thiên tò mò hỏi, câu hỏi này được đặt ra, Vương Diệp không biết đáp lại thế nào.

Thấy bộ dạng im lặng của Vương Diệp, vẻ mặt Vương Thiên có chút thắc mắc, Vương Thiên dứt khoát nói với Vương Diệp: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại..." Lời của Vương Thiên nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, Vương Diệp cau mày, hắn nhìn đám Tống tử dày đặc bên trong.

Ánh mắt hắn lóe lên vẻ phức tạp, khi mực nước hạ xuống ngày càng nhiều, Vương Diệp phát hiện thi thể của chúng, dù bị ngâm trong nước thời gian dài, nhưng vẫn chưa bị thối rữa.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút phức tạp, hắn nói phát hiện của mình cho mọi người, họ nghe xong, mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại vô cùng bình tĩnh.

Hai người họ dường như đã sớm đoán được cảnh tượng trước mắt, họ cũng bình tĩnh nói: "Thật ra chuyện này cũng không có gì to tát cả." Hai người vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, nhưng trong lúc họ nhướng mày, Vương Diệp lại lắc đầu, không biết đáp lại thế nào.

Thấy bộ dạng im lặng của Vương Diệp, họ nhìn hắn thẳng thắn nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại..." Lời của họ nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, vẻ mặt có chút tò mò.

Hắn còn chưa kịp hỏi kỹ, lúc này Vương Diệp đã thấy những thi thể đó đột nhiên cử động, Bàn Tử mặt đầy vẻ hoảng sợ, hắn nhìn Vương Diệp lo lắng nói: "Lạy trời, phải làm sao bây giờ?" Đám Tống tử trước mắt dày đặc, số lượng lại lớn đến như vậy, Bàn Tử ngoài việc chạy ra cũng không biết phải làm gì, nhưng họ có chạy cũng chỉ có thể chạy quanh quẩn ở đây.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng loạn của Bàn Tử, ánh mắt hắn chỉ có sự bình tĩnh, hắn vỗ vai Bàn Tử, bình tĩnh nói: "Cậu sợ cái gì chứ, mọi người đều ở đây cả mà." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn đám Tống tử trước mặt.

Chương 1226

Ánh mắt hắn chỉ có sự bình tĩnh, đám Tống tử trước mặt tuy đã bò ra ngoài, nhưng mắt chúng vẫn chưa mở.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết nói với Vương Thiên bên cạnh: “Mọi người cẩn thận một chút, đừng lại gần chúng.” Theo kinh nghiệm nhiều năm của Vương Diệp, hắn cho rằng làm vậy là thỏa đáng nhất.

Nghe lời của Vương Diệp, Vương Thiên gật đầu, không có ý kiến gì.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không nhịn được thở dài, sau đó không do dự nói: “Xem ra chúng ta phải tìm một cách dứt khoát hơn để giải quyết những phiền phức trước mắt.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Trong lúc Bàn Tử đang khóc lóc thảm thiết, ánh mắt hắn đầy bất lực, hắn nhìn Vương Diệp không kìm được nói: “Cậu thật sự không định giải quyết chuyện này sao?” Nhưng, lời của Bàn Tử vừa dứt, đám Tống tử trước mặt đột nhiên đi về phía hắn.

Vương Diệp thấy chúng bò về phía Bàn Tử, vẻ mặt có chút ý cười.

Tuy vào lúc này trêu chọc Bàn Tử là một việc không đạo đức, nhưng Vương Diệp lại không hề kiêng dè mà nhắc nhở: “Tôi vừa mới bảo mọi người đừng gây ra tiếng động quá lớn, thế mà cậu cứ nhất quyết la lối om sòm ở đó, bây giờ Tống tử theo cậu rồi đấy.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn đám Tống tử trước mặt, lời hắn vừa dứt, mặt Bàn Tử tái mét, sau đó vội vàng né sang một bên.

Thấy Bàn Tử bị dọa không nhẹ, ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, nhưng Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, lại kỳ quái nói với Vương Diệp: “Tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của Vương Thiên vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời, thay vào đó nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Hắn đang đợi Bàn Tử cho mình một câu trả lời chắc chắn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử đột nhiên thở dài, sau đó bất lực nói: “Tôi cũng không biết phải làm sao nữa, các người cũng không chịu giúp tôi, vậy tôi nghĩ tôi chỉ có thể tự mình chạy trước thôi.” Hắn vừa nói vừa chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lúc này Vương Diệp lại vội vàng ném đám sò sông xuống nước.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, khi làm những việc này, hắn không chỉ dứt khoát mà còn không hề chậm trễ.

Khi đám sò sông rơi xuống, Bàn Tử trước mặt nhìn Vương Diệp, hắn không nhịn được khẽ thở dài, không do dự nói với Vương Diệp: “Tôi thấy cậu không nên làm như vậy.” Bàn Tử nghiêm túc nói, Vương Diệp cau mày, vẻ mặt có chút thắc mắc và không hiểu, còn chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đã trực tiếp chỉ vào đám Tống tử trước mặt nói: “Cậu nghĩ làm vậy có thể giải quyết được vấn đề sao?” Bàn Tử đột nhiên nổi trận lôi đình nói ra những lời này, một mặt là vì hắn bất mãn với Vương Diệp, mặt khác là vì Vương Diệp làm những việc này vô ích.

Bàn Tử vốn đã có thành kiến với Vương Diệp, những lời này từ miệng hắn nói ra, Vương Diệp cũng không thấy bất ngờ.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn Bàn Tử nói: “Vậy bây giờ cậu muốn biểu đạt điều gì?” Vương Diệp tò mò hỏi, Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, hắn nhìn đám Tống tử trước mặt, lại phát hiện sau khi Vương Diệp ném đám sò sông xuống, đám Tống tử trước mắt dường như cũng không trồi lên nữa.

Vẻ mặt hắn có chút ý cười, đám Tống tử đã trở lại trạng thái ngủ say, và vào lúc này, Vương Diệp thấy nước trong ao đang dâng lên.

Tuy nước dâng lên từ từ, nhưng tốc độ không hề chậm, hắn và Vương Thiên nhìn nhau, vẻ mặt có chút phức tạp.

Cả hai đều thở dài, họ cũng không ngờ, phương pháp này lại thất bại.

Lúc này, Vương Diệp không do dự nói với Vương Thiên: “Xem ra hai chúng ta phải nghĩ ra cách khác, đáng tin cậy và ổn thỏa hơn rồi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Vương Thiên gật đầu, anh ta nhìn Vương Diệp, tán đồng nói: “Không chỉ vậy, mà còn...” Lời của Vương Thiên còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, vẻ mặt hắn có chút ý cười, hắn cảm nhận được một chút hơi nước từ phía trên đỉnh đầu.

Những thứ này, ngoài Vương Diệp có thể nhạy bén nắm bắt được, thì Trương Khởi Linh có lẽ cũng cần một khoảng thời gian dài mới chú ý tới.

Nhưng sau khi Vương Diệp phát hiện ra, hắn lập tức nói cho mọi người biết, không hề giấu giếm.

Mọi người nghe thấy vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Thiên là người tích cực nhất, bởi vì đối với gã mà nói, Vương Diệp hiện tại không hề giấu giếm những thứ này, kỳ thực cũng từ khía cạnh nào đó đại biểu cho việc Vương Diệp đã công nhận gã.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Thiên nhịn không được cười trộm, gã đang vui mừng vì điều đó.

Vương Diệp nhìn trần nhà trước mặt, vẻ mặt thoáng chút phức tạp, hắn quả quyết nói với Trương Khởi Linh đang ở bên cạnh: "Có thể để tôi đứng dậy xem chỗ kia một chút không?" Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh vội vàng ngồi xổm xuống, đồng thời nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Đương nhiên là được." Trương Khởi Linh đồng ý vô cùng sảng khoái.

Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì, cứ thế dựa vào Trương Khởi Linh.

Khi Trương Khởi Linh đứng dậy, Vương Diệp cũng vươn tay sờ lên trần nhà.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn một loạt hành động này của Vương Diệp lại lắc đầu, trên mặt viết đầy vẻ không tán đồng.

Hắn cho rằng Vương Diệp làm như vậy sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì, nhất là dưới hành vi lỗ mãng như thế. "Chắc là lại gặp phải tình huống như vừa rồi thôi." Vừa nghĩ đến cái ao kia toàn là tống tử, mặt Bàn Tử đã trắng bệch, hắn căn bản không nói nên lời.

Thế nhưng Vương Diệp cũng không quan tâm đến cảm xúc đó của Bàn Tử.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm trần nhà trước mắt.

Không bao lâu sau, Vương Diệp cầm cái búa trong tay, gõ trần nhà nứt ra làm hai, vẻ mặt hắn chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Tuy trần nhà trước mắt đã vỡ làm hai bên, nhưng Vương Diệp cũng nhìn thấy một cái cầu thang lộ ra bên trong.

Vương Diệp mỉm cười, đem phát hiện của mình nói cho mọi người.

Vương Thiên nghe thấy vậy thì nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt kích động nói với Vương Diệp: "Tôi đã biết ngay lối ra chắc chắn là ở trên đầu mà." Nghe gã nói thế, Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần cổ quái.

Cho dù hắn không thể phản bác những gì Vương Thiên nói, nhưng đối với tính cách của con người này, Vương Diệp vẫn có chút bài xích.

Dù sao khi Vương Thiên làm một số việc, bộ mặt mà gã thể hiện ra khiến Vương Diệp nhìn không quen.

Bởi vì đối với Vương Diệp mà nói, Vương Thiên đã không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa, cho nên gã cũng không cần thiết phải đi nịnh nọt ai, nhưng hiện tại Vương Thiên lại cố tình tâng bốc hắn.

Điểm này làm cho Vương Diệp cảm thấy có chút bất mãn.

Hắn cảm thấy mình và Vương Thiên cũng được coi như là quan hệ huynh đệ, cho nên không cần thiết phải cẩn thận dè dặt như vậy.

Nhưng có lẽ dưới sự áp bức trong thời gian dài, trong lòng Vương Thiên đã sớm hình thành một thói quen như vậy, đến mức bây giờ nhất thời gã vẫn chưa sửa đổi được.

Nếu Vương Diệp muốn đi uốn nắn, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không được như ý nguyện.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn Vương Thiên một cái, sau đó lại khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Vương Thiên nhìn trần nhà trước mắt, vẻ mặt dứt khoát nói: "Chi bằng thế này đi, tôi leo lên từ cái cầu thang đó trước." Vương Thiên vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu.

Trong khi Vương Diệp để Vương Thiên đi lên, Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà không kìm được đỏ mắt, hắn nhìn Vương Diệp, thần tình quái dị nói: "Sao cậu không cho tôi cơ hội như thế?" Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất mãn.

Hắn và Vương Thiên cũng được coi là một trong những cặp tử đối đầu, thế mà Vương Diệp cư nhiên cho Vương Thiên cơ hội này, điều này làm Bàn Tử nghĩ mãi không thông, trên mặt viết đầy vẻ không vui.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, sau đó lạnh lùng nói: "Vừa rồi lúc bảo anh qua đây, anh không phải đã bị dọa cho khiếp vía rồi sao?

Tôi hiện tại để Vương Thiên đi lên hoàn toàn là suy nghĩ cho anh, nếu không thì anh cũng đi cùng hắn ta luôn đi?" Vương Diệp bỗng nhiên cười nói với Bàn Tử.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng lắc đầu từ chối.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần ngưng trọng, nhìn chằm chằm Vương Thiên, chờ đợi tin tức từ phía bên kia.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là Vương Thiên tên kia tịnh không gặp phải chuyện xui xẻo gì, ngược lại Bàn Tử mới là người lơ là một chút là đạp phải mìn.

Hắn nhìn thấy Vương Thiên cười hi hi báo cho Vương Diệp tình hình bên trên.

Trong ánh mắt hắn mang theo vài phần ghen tị cùng oán hận.

Dù sao đối với Bàn Tử mà nói, biểu hiện vừa rồi của mình chắc chắn làm Vương Diệp bất mãn, hiện tại có Vương Thiên làm tốt như vậy, có lẽ Vương Thiên đã sớm trở thành một sự so sánh, làm nền cho khuyết điểm của hắn lộ ra.

Bàn Tử trong lòng hiểu rõ điểm này, vẻ mặt mang theo vài phần bất lực.

Hắn khẽ thở dài, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà ngay lúc này, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đi theo bọn họ lên trước đi!" Vương Diệp vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân gật đầu, để Hạo Thiên Chân và Bàn Tử được vận chuyển qua đó trước.

Giờ phút này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Không ngờ Trương Khởi Linh lùi lại một bước, trực tiếp nhường cho Vương Diệp cơ hội đi trước.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lập tức bật cười, hào không do dự đi lên phía trên.

Hắn cũng không khách khí.

Dù sao lãng phí thời gian ở chỗ này, đối với bọn họ mà nói chính là thêm một phần biến số cho tương lai, đây không phải là điều Vương Diệp hy vọng nhìn thấy.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Hắn cũng không phải là nhân vật hay kiểu cách gì.

Trong thời khắc này, đương nhiên là phải suy nghĩ vì lợi ích của cả đội, sao có thể vì tư dục đơn phương của bản thân mà làm ra những chuyện quá đáng.

Lúc này Trương Khởi Linh là người cuối cùng leo lên.

Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt không quan tâm, còn Vương Diệp thì đánh giá hoàn cảnh xung quanh, trong mắt mang theo vài phần quái dị.

Ánh mắt hắn đảo quanh nơi này.

Không bao lâu sau, Vương Diệp phát hiện nơi này ngoại trừ cầu thang ra thì những chỗ khác đều là tường bao.

Trên vách tường tuy có khắc một số ký hiệu, nhưng những ký hiệu đó Vương Diệp xem không hiểu.

Chỉ có Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh là vô cùng tích cực tiến hành sao chép.

Hạo Thiên Chân vừa ghi chép lại tất cả, vừa nghĩ biện pháp phá giải ý nghĩa của chúng.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, vẻ mặt Vương Diệp vẫn bình tĩnh.

Không bao lâu sau, Hạo Thiên Chân bật cười.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt hưng phấn nói: "Đây là con đường dẫn tới hy vọng." Nghe vậy, Vương Diệp nhíu mày, không hiểu kết luận này ở đâu ra.

Kết quả không ngờ tới, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, vẻ mặt dứt khoát mở miệng nói: "Văn tự trong này tôi đã phá dịch ra được rồi, xem ra nơi này là một con đường chính xác." Hắn vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Nói đến đây, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, hắn cũng không có tâm tư tranh cãi với Hạo Thiên Chân.

Hắn chỉ nhìn Hạo Thiên Chân trước mắt, thần tình quái lạ nói: "Sao cậu biết đây là con đường chính xác?

Ngộ nhỡ nó không phải thông tới hy vọng thì sao?

Chương 1227

Hơn nữa hy vọng trong miệng bọn họ được định nghĩa như thế nào?" Câu hỏi của Vương Diệp khiến Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết phản hồi ra sao.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ra của Hạo Thiên Chân, vẻ mặt Vương Diệp vẫn bình tĩnh, hắn đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng hào không do dự nói với Hạo Thiên Chân: "Bất kể là chuyện gì, đều đừng vội hạ kết luận, nếu không trong lòng cậu có một sự kỳ vọng, đến khi nhìn thấy kết cục không giống như vậy, cậu sẽ phát điên đấy." Vương Diệp nói lời thật lòng, hắn hiện tại dùng phương thức như vậy để dạy bảo Hạo Thiên Chân, tin rằng Hạo Thiên Chân cũng sẽ nhớ kỹ càng hơn.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, sau khi hắn nói xong, Hạo Thiên Chân vội vàng gật đầu, không phủ nhận những lời Vương Diệp nói.

Thấy Hạo Thiên Chân như vậy, Vương Diệp cũng cười, sau đó nhìn những người bên cạnh.

Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Trong khi hắn nhìn nhau với mọi người, một chuyện không ai ngờ tới cũng đang xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp đi dọc theo cầu thang chưa được mấy bước thì nghe thấy tiếng gió vang lên bên tai.

Nhưng những tiếng gió đó dường như đã trải qua thiết kế độc đáo, xuyên qua cả mộ thất rồi mới phát ra ngoài.

Nghe âm thanh vô cùng nhỏ, vô cùng sắc nhọn, nhưng lại xen lẫn thanh âm hồn hậu.

Vương Diệp nghe những thứ này, vẻ mặt đăm chiêu.

Hắn còn chưa phản ứng lại thì Bàn Tử đã vỗ đùi, vẻ mặt kích động mở miệng nói: "Tôi biết đây là chuyện gì rồi, đã có người tìm được chủ mộ thất!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp nhíu mày, không hiểu nguyên nhân Bàn Tử nói ra những lời này, nhưng Bàn Tử đã trực tiếp giải thích với Vương Diệp.

Đối với Bàn Tử mà nói, hắn đi nam sấm bắc, từng đi qua không ít nơi, cũng nhìn thấy không ít phong cảnh, bao gồm cả những kiến trúc độc đáo, hắn đều biết.

Hiện giờ nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử tuy giải thích một cách nghiêm túc, nhưng lại thao thao bất tuyệt kể lể chuyện xưa, cuối cùng Vương Diệp từ trong tràng giang đại hải những lời vô nghĩa đó cũng tìm được vài từ khóa mình muốn.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử hào không do dự nói: "Tôi hiểu rồi." Bàn Tử cười rạng rỡ.

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mắt lại lạnh lùng nói: "Nếu không đoán sai thì đám người Uông Nhất Hải có lẽ đã đi đến điểm cuối cùng đó rồi!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Thiên trở nên có chút ngưng trọng.

Vương Diệp tuy nhìn qua thì bình tĩnh không gợn sóng, nhưng Vương Thiên lại không kìm lòng được mà siết chặt nắm đấm.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt viết đầy vẻ quái dị và chấn kinh, hào không do dự nói: "Sao lại có chuyện như vậy xảy ra được?" Gã cảm thấy chuyện này thật khó chấp nhận, nhưng Vương Diệp lại tỏ vẻ không sao cả, chỉ lẳng lặng đánh giá cầu thang trước mắt, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Tuy những âm thanh kia vẫn vang lên bên tai như kèn hiệu thắng lợi, nhưng đối với Vương Diệp mà nói, mọi thứ đều là con dao hai lưỡi, không có gì là tuyệt đối.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn Vương Thiên, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tuy tôi không biết mục đích cụ thể chuyến đi này của anh là gì, nhưng nếu không đoán sai thì có lẽ cũng không thoát khỏi quan hệ với việc báo thù.

Nhưng tâm lý một người nếu phải tích lũy nhiều thứ như vậy, thì người đó sẽ sống rất mệt mỏi." Đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng Vương Diệp, hơn nữa cũng là điều hắn muốn nói cho Vương Thiên.

Nhìn thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Vương Thiên trở nên cực kỳ khó coi, gã rơi vào trầm mặc hồi lâu, không biết nên làm thế nào cho phải, vẻ mặt tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp chỉ nhìn gã một cái, sau đó lại cười nói: "Tiếp theo anh định lựa chọn thế nào?" Rõ ràng sống sót đã là một chuyện vô cùng gian nan rồi, nhưng nếu những lựa chọn tiếp theo của Vương Thiên vẫn khiến Vương Diệp thất vọng, thì Vương Diệp cũng hết cách nói chuyện.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, Vương Thiên sau khi im lặng một lúc lâu bỗng nhiên nói với hắn: "Tùy ý trời đi!" Mấy chữ này nói ra, Vương Diệp gật đầu, trong mắt mang theo vài phần phức tạp.

Cho dù hắn tán đồng lời Vương Thiên nói, nhưng trong khi đi trên cầu thang này, Vương Diệp cũng biết, cái gọi là "tùy ý trời" kỳ thực cũng chỉ là mấy lời hư vô mờ mịt mà thôi.

Vương Thiên trước mắt nhìn qua có vẻ trong lòng không kìm nén quá nhiều cảm xúc, nhưng thực tế Vương Diệp hiểu Vương Thiên đang nghĩ gì.

Nếu gã thực sự muốn rời đi, gã sẽ đưa ra câu trả lời dứt khoát, chứ không phải ném ra một câu trả lời mơ hồ như vậy.

Nhưng Vương Diệp khi nghĩ đến những chuyện này lại không trực tiếp biểu thái.

Hắn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, sau đó vỗ vai Vương Thiên nói: "Đi thôi, chúng ta cứ xem xem lần 'tùy ý trời' này sẽ có bộ dạng gì?" Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh nhìn cầu thang trên đỉnh đầu, bỗng nhiên kéo tay Vương Diệp nói: "Sao cầu thang này lại thông tới mộ đạo?" Trong giọng điệu của y tràn đầy sự chấn kinh.

Khi Trương Khởi Linh nói ra lời này, Vương Thiên sững sờ tại chỗ, trừng lớn mắt, trong ánh mắt viết đầy vẻ phức tạp.

Nhưng không khó để nhận ra, Vương Thiên đang vui mừng, nhưng nhiều hơn là căng thẳng, lo âu, hoảng loạn, thậm chí là sợ hãi Vương Diệp sẽ trách cứ mình.

Thế nhưng Vương Diệp dường như chú ý tới thần tình trên mặt Vương Thiên, hắn cố ý không nhìn Vương Thiên mà nhìn Trương Khởi Linh, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh sáng trên đầu, vẻ mặt lãnh đạm nói: "Đây không phải là chuyện bình thường sao?

Huống chi đám người kia cho dù muốn đào tẩu, thông qua phương thức và con đường như vậy cũng là bình thường, không chừng chúng ta còn đi ngược đường ấy chứ." Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Trương Khởi Linh nghe xong cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Vương Thiên nhìn Vương Diệp, thần tình lại quái lạ nói:

"Vậy tiếp theo chúng ta còn muốn tiếp tục đi sao?" Gã tò mò hỏi, nhưng nhiều hơn là khát vọng Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp gật đầu, trực tiếp dẫn hắn đi về phía trước.

Kỳ thực mọi người đều biết, có lẽ quay lại đường cũ là phương pháp rời đi an toàn.

Nhưng hiện tại không một ai nguyện ý cứ thế mà đi, ngay cả Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Bàn Tử dù biết nơi này có nguy hiểm, nhưng hắn đã nghe thấy tiếng vàng bạc va chạm vào nhau vang lên bên tai.

Cho nên Bàn Tử không cách nào bỏ qua tất cả.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bất lực.

Hắn đi đến bên cạnh Bàn Tử, dứt khoát nói: "Thiên hạ này không có bữa trưa nào miễn phí đâu, anh muốn đưa ra lựa chọn gì thì toàn bộ đều tùy thuộc vào anh, nhưng hậu quả có gánh chịu nổi hay không cũng phải xem chính anh." Lời này nói ra, Bàn Tử trong nháy mắt rơi vào trầm mặc.

Hắn thở dài thườn thượt, không biết nên trả lời thế nào, nhưng cuối cùng vẫn vỗ ngực mình nói: "Tôi có thể gánh chịu được." Nghe Bàn Tử nói vậy, Vương Diệp bật cười gật đầu.

Kỳ thực hắn tịnh không bất ngờ.

Tính cách Bàn Tử vốn dĩ là như vậy.

Lúc này, Vương Diệp đánh giá hoàn cảnh xung quanh, dứt khoát nói với Bàn Tử: "Phỏng chừng còn phải tiếp tục đi về phía trước một đoạn đường nữa mới có thể nhìn thấy đống vàng bạc châu báu kia." Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử đã khác trước kia, Bàn Tử trước kia có lẽ sẽ sốt ruột muốn phát tài, nhưng Bàn Tử hiện tại bình tĩnh hơn nhiều, hơn nữa không còn vẻ nôn nóng đó nữa.

Thấy Bàn Tử cười híp mắt, Vương Diệp bỗng nhiên cười gật đầu, sau đó dẫn Bàn Tử từng bước đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử lại đánh giá hoàn cảnh xung quanh, hào không do dự nói với Vương Diệp: "Nhưng mà tôi nghĩ tới một điểm quan trọng." Bàn Tử dừng bước.

Vương Diệp nhìn những ngọn nến trên đầu, hắn không biết những thứ này là ai thắp lên.

Nhưng nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp vẫn chọn tiếp nhận, đồng thời nhìn Bàn Tử, vẻ mặt quái dị nói: "Anh muốn biết cái gì?" Vương Diệp đối với Bàn Tử vẫn vô cùng hữu thiện.

Bàn Tử trầm ngâm một lát, qua thật lâu mới nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Hắn nhìn Vương Diệp nghiêm túc nói: "Nếu đám người Uông Nhất Hải thật sự đã đến đích, vậy tôi nghĩ bọn họ chắc chắn là thông qua con đường và thủ đoạn khác.

Thế nhưng trên con đường này, những thứ chúng ta gặp phải tuy phiền toái, nhưng thực tế mà nói thì cũng coi như vô cùng nhẹ nhàng." Điểm này là không thể phủ nhận, chính là có Vương Diệp ở bên cạnh giải quyết những rắc rối này, nhưng những thứ này so với những gì họ gặp trước đây thật sự không giống nhau.

Khi Bàn Tử nói ra điều này, Vương Diệp cũng gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười.

Hắn nhìn Bàn Tử, vẻ mặt tán đồng nhặt lên hòn đá trong tay.

Thấy Vương Diệp cầm hòn đá, Bàn Tử lộ vẻ thắc mắc, còn chưa kịp hỏi kỹ thì Vương Diệp đã trực tiếp ném hòn đá lên sàn nhà bên cạnh.

Khi hòn đá vừa ném qua, Vương Diệp cũng nhìn thấy sàn nhà biến mất không thấy tăm hơi.

Vẻ mặt Vương Diệp lộ ra sự chấn kinh, hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh, đồng thời cũng nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Chẳng lẽ tất cả những gì trước mắt đều là chướng nhãn pháp?

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, tuy hai người bị giật mình, nhưng vẫn vỗ vai Vương Diệp nói: "Bình tĩnh chút, chuyện nhỏ thôi, mọi người đều ở bên cạnh cậu, không có gì có thể làm khó chúng ta được." Nghe hai người bọn họ nói vậy, Vương Diệp tuy gật đầu nhưng trong ánh mắt vẫn tràn đầy phức tạp.

Hắn đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng điều khiến Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này hắn nghe thấy phía hành lang đằng trước truyền đến tiếng bước chân dày đặc.

Vương Diệp nhanh chóng rụt đầu về, nhưng lại cầm lấy một hòn đá khác.

Hắn cố ý ném lên sàn nhà bên kia, sàn nhà bên đó trong nháy mắt biến mất không thấy.

Lúc này Vương Diệp cũng lắc lắc đầu mình, trong ánh mắt viết đầy vẻ quái dị.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh cùng Hạo Thiên Chân trước mặt.

Những âm thanh kia tuy biến mất, nhưng vẫn có tiếng động sột soạt.

Vương Diệp nhíu mày, thực sự không hiểu nổi.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh bỗng nhiên nói với hắn: "Cũng không biết là từ lúc nào, chúng ta cư nhiên lại trúng loại độc này." Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp vội vàng gật đầu.

May mà còn có Trương Khởi Linh là tri kỷ, nếu không Vương Diệp thật không biết nên ứng phó những rắc rối này thế nào.

Bởi vì những người khác không hiểu suy nghĩ của Vương Diệp, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không hiểu những tìm tòi và tư duy trong nội tâm hắn.

Bọn họ chỉ sẽ cảm thấy Vương Diệp có chút kỳ quái, cộng thêm nơi này có chút cổ quái, chứ không đi nghiên cứu kỹ càng.

Nhưng hiện tại, Trương Khởi Linh một câu liền vạch trần tất cả.

Vương Diệp lấy ra viên thuốc trong tay.

Trong ánh mắt hắn mang theo vài phần mệt mỏi, hắn khẽ thở dài, dứt khoát chia thuốc cho những người trước mắt.

Vương Thiên là người đầu tiên ăn.

Sau khi Vương Thiên ăn xong, trên mặt gã viết đầy vẻ phức tạp.

Chương 1228

Gã nhìn Bàn Tử bên cạnh, bỗng nhiên dở khóc dở cười lắc đầu, ngay sau đó ngửa mặt lên trời cười to.

Thấy gã kỳ quái như vậy, Bàn Tử nhíu mày nhìn gã, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Bàn Tử còn chưa phản ứng lại thì Vương Thiên đã dứt khoát nói với hắn: "Anh cũng bản lĩnh phết đấy." Bàn Tử vẫn không hiểu, thấy Vương Thiên khiêu khích mình, hắn bỗng nhiên siết chặt nắm đấm, hào không do dự nói: "Lời này của mày là có ý gì?

Mày có phải muốn đánh nhau với tao không?

Mày ngứa đòn hả?" Trong giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Nhưng Vương Thiên thấy Bàn Tử tức giận như vậy lại vội vàng lắc đầu phủ nhận, đồng thời cười hi hi nói với Bàn Tử: "May mà anh tham tài như mạng, nếu không vừa rồi chúng ta không dừng bước mà cứ tiếp tục đi về phía trước thì đối mặt chính là vực sâu, làm sao có thể bình tĩnh như bây giờ?" Vương Thiên nói xong, Bàn Tử chỉ cười lắc đầu.

Bàn Tử hất cằm, vẻ mặt mang theo vài phần cao ngạo, nhưng hắn còn chưa kịp khoe khoang, sau khi nuốt viên thuốc vào bụng và nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, trên mặt hắn viết đầy vẻ phức tạp.

Hắn căn bản không tin vào mắt mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng chấn kinh của Bàn Tử thì bật cười, trực tiếp mở miệng nói: "Có phải không ngờ tới sẽ có chuyện như vậy không?" Vương Diệp tò mò hỏi, tuy trong ánh mắt mang theo sự quan tâm, nhưng Bàn Tử thấy thế lại trực tiếp trợn trắng mắt: "Ông đây đã sớm tính được rồi, nếu không vừa rồi sao tôi lại cố ý kéo các người lại chứ?" Hắn vừa nói vừa cười với Vương Diệp, nháy mắt ra hiệu.

Vương Diệp chỉ lắc đầu, không thèm chấp nhặt với hắn.

Tính cách Bàn Tử vốn dĩ là như thế.

Nhưng Vương Diệp nhìn ngọn núi cao trước mắt, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Tại nơi này, Vương Diệp không còn nhìn thấy cái gọi là cái ao nữa, những con tống tử kia cũng chỉ là từng bộ bạch cốt.

Nói cách khác, khi bọn họ đi qua đây, bọn họ xác thực đã nhìn thấy không ít thứ, hơn nữa bọn họ cũng không biết là từ lúc nào đã bị thần không biết quỷ không hay trúng chiêu.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, điều hắn không ngờ tới là, một sợi dây thừng bỗng nhiên được ném qua.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần khó hiểu.

Nhưng còn chưa kịp tìm hiểu kỹ, hắn đã nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, đối phương vẻ mặt hưng phấn, hào không do dự mở miệng nói: "Các người cũng ở đây à?

Thế này cũng trùng hợp quá nhỉ?" Lời này nói ra, Vương Diệp sững sờ một chút.

Giọng nói này là của Uông Nhất Hải.

Hắn nhíu mày nhìn về phía Uông Nhất Hải, vẻ mặt mang theo vài phần bất mãn, thà rằng không gặp Uông Nhất Hải ở cái chỗ này còn hơn.

Trong lúc Vương Diệp đang thầm nghĩ, Uông Nhất Hải dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn, nhưng gã lại tỏ vẻ không sao cả, nhìn Vương Diệp cười hì hì nói: "Tôi đợi các người ở chỗ này rất lâu rồi, hiện tại các người mới qua đây, tuy có hơi muộn nhưng tôi sẽ không so đo với các người." Trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần hưng phấn và đắc ý.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, rơi vào trầm mặc.

Lúc này, Vương Diệp nhìn sợi dây thừng trước mắt, trong lúc hắn đang suy tư thì Uông Nhất Hải vội vàng vẫy tay với hắn nói: "Mau qua đây đi, đừng có ngây ra ở đó nữa, cơ hội không thể mất, mất rồi không tìm lại được đâu." Trong giọng điệu của Uông Nhất Hải tràn đầy hưng phấn và kích động.

Vương Diệp nhìn sợi dây thừng, trong lúc do dự bất quyết, hắn cũng hiểu, nếu chỉ có một mình hắn ở đây thì vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không cầm lấy sợi dây này.

Nhưng hiện tại sau lưng hắn còn có bao nhiêu người, sao hắn có thể bỏ mặc những người này được.

Nghĩ vậy, cuối cùng hắn vẫn chọn thắt một cái nút trên dây thừng, sau khi làm xong điểm cố định, Vương Diệp nhìn những người bên cạnh.

Trước mặt là một ngọn núi vô cùng cao, ngoại trừ điểm này ra, ở những nơi khác cũng có núi, bất quá nơi này trông giống một thế ngoại động thiên hơn, bởi vì trên đầu là một màu đen kịt không thấy trời.

Không có bất kỳ tia sáng nào, nhưng Vương Diệp lại có thể cảm nhận được một chút khí tức kỳ quái ở nơi này, nhất là trong không khí dường như phiêu phù một loại mùi vị cổ quái.

Vương Diệp không cách nào nếm thử kỹ càng, chỉ có thể kéo dây thừng trong tay, đi tới bên cạnh Uông Nhất Hải.

Sau đó, những người khác cũng nối đuôi nhau đi qua.

Uông Nhất Hải thấy bọn họ đều đã đến đông đủ, vẻ mặt hưng phấn giơ ngón tay cái lên, cao hứng nói: "Các người đều qua đây rồi, vậy thì thực sự là quá tốt." Trong ánh mắt Uông Nhất Hải viết đầy vẻ kích động.

Vương Diệp thấy bộ dạng cao hứng đó của gã, bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt khinh miệt mở miệng nói: "Nhưng tôi lại không cao hứng khi gặp anh." Uông Nhất Hải phảng phất đã sớm dự liệu được, dù sao tính cách Vương Diệp chính là như vậy.

Gã nhìn Vương Diệp, không hề kiêng dè nói: "Không sao, tôi cao hứng khi nhìn thấy cậu là được rồi." Uông Nhất Hải dang rộng hai tay, trông có vẻ vô cùng nhiệt tình, nhưng Vương Diệp không quên bộ dạng khẩu phật tâm xà của gã.

Trong mắt Vương Diệp chỉ có một mảnh lãnh đạm, hắn né tránh động tác của Uông Nhất Hải.

Uông Nhất Hải thấy vậy thì thở dài tiếc nuối, thu hồi tay mình lại.

Những người khác nhìn một màn trước mắt, trong ánh mắt bọn họ lóe lên vài phần cổ quái.

Thấy bọn họ như vậy, Uông Nhất Hải lại bỗng nhiên nói với Vương Diệp: "Kỳ thực..." Uông Nhất Hải nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp nhíu mày nhìn gã, tò mò hỏi: "Anh muốn nói cái gì?" Uông Nhất Hải chỉ vào mặt đất dưới chân mình.

Tuy gã cũng đang đứng trên một ngọn núi cao, nhưng gã lại tìm được lối vào ở chỗ này.

Vẻ mặt gã hưng phấn: "Chỉ cần chúng ta dọc theo nơi này đi xuống từng chút một, chỉ sợ không bao lâu nữa là có thể nhìn thấy chủ mộ thất." Vừa nghe Uông Nhất Hải nói vậy, Bàn Tử đã cảm thấy không đúng, hắn nhìn Uông Nhất Hải, thần tình thắc mắc nói: "Nhưng chẳng phải anh đã qua đó rồi sao?" Uông Nhất Hải lắc đầu, bất lực nói: "Đi đến chỗ đó đều là đám thủ hạ của tôi, bọn họ không chịu dẫn tôi theo, tôi bây giờ hết cách rồi, chỉ có thể hợp tác với các người." Uông Nhất Hải nói lời thật lòng, Bàn Tử thấy bộ dạng nghiêm túc của gã thì nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vài phần cổ quái.

Hắn đang suy nghĩ xem những lời Uông Nhất Hải nói là thật hay giả.

Nhưng Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, hào không do dự nói: "Chẳng lẽ anh không quan tâm chuyện của Cừu Nhất Tuần sao?" Câu hỏi này nói ra, trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần khổ sở, gã lắc đầu nói với Vương Diệp: "Cừu Nhất Tuần tên kia đều đã lựa chọn phản bội chúng ta rồi, tôi hiện tại nhớ thương hắn thì có tác dụng gì?

Huống chi hắn đâu có lĩnh tình chứ?" Uông Nhất Hải vừa dứt lời, Vương Diệp bật cười, truy vấn: "Chẳng lẽ không phải do các người một tay tạo thành cục diện này sao?" Trong giọng điệu Vương Diệp mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Lời này nói ra, Uông Nhất Hải trong nháy mắt rơi vào trầm mặc, không biết nên quyết định thế nào.

Gã nhìn Vương Diệp, sau đó lại vẻ mặt sầu não chỉ về phương hướng xa xa nói: "Nhưng bất kể thế nào chúng ta đều phải qua đó chứ?

Nếu không cứ mắc kẹt mãi ở chỗ này thì tính là cái gì?

Hơn nữa vừa rồi tôi còn nhìn thấy một con phi long!" Khi nhắc đến con phi long kia, gã vô cùng hưng phấn kích động.

Thấy cảm xúc của Uông Nhất Hải như vậy, trong mắt Vương

Diệp chỉ có một mảnh lãnh đạm, hắn dứt khoát nói với Uông Nhất Hải: "Mấy thứ đó có liên hệ gì với anh sao?

Hơn nữa sao anh không đi bắt chúng nó lại?" Vương Diệp có thái độ ác liệt với Uông Nhất Hải, một phần là do nhân phẩm của gã, phần khác là vì những chuyện gã làm thực sự khiến người ta ghê tởm.

Thấy Vương Diệp như vậy, Uông Nhất Hải sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Uông Nhất Hải không nhịn được khẽ thở dài, cuối cùng suy nghĩ một chút, dứt khoát định tự mình cầm sợi dây thừng trong tay, chuẩn bị ném sang chỗ kia.

Thế nhưng không ngờ, Vương Diệp đã đoạt lấy sợi dây thừng từ tay hắn.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt đầy sự mất kiên nhẫn nói: "Sợi dây này vẫn nên để tôi cầm thì thỏa đáng hơn.

Với năng lực của anh mà nói, dù có ném qua thì cũng chẳng ném chuẩn xác được đâu." Trong giọng nói của Vương Diệp mang theo vài phần cao ngạo.

Từng câu từng chữ này thốt ra, trong nháy mắt khiến Uông Nhất Hải tức đến đỏ mặt tía tai.

Ngay khi Vương Diệp chuẩn bị ném dây thừng, mọi người đều cảm thấy mọi chuyện vẫn sóng yên biển lặng, tưởng rằng không có việc gì, nhưng nào ngờ...

Lúc này Vương Thiên lại bước tới.

Trên mặt Vương Thiên mang theo vài phần ngạo nghễ, hắn nhìn Uông Nhất Hải trước mắt, không kiêng nể gì mở miệng nói: "Mấy con chó săn bên cạnh anh đâu rồi?" Mức độ oán hận của hắn đối với nhà họ Uông còn nhiều hơn cả Cừu Nhất Tuần.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ âm lãnh của Vương Thiên, nhất thời cũng biết tình hình không ổn lắm.

Giống như Vương Diệp dự liệu, Uông Nhất Hải còn chưa kịp trả lời, Vương Thiên đã chằm chằm nhìn hắn, giọng điệu châm chọc quái gở: "Chắc là giống như anh, gặp rắc rối và nguy hiểm thì trực tiếp bỏ lại anh mà chạy rồi chứ gì?

Loại chó săn như bọn chúng, có người lãnh đạo như anh, chắc cũng cá mè một lứa với anh thôi." Trong giọng nói của Vương Thiên tràn đầy sự chán ghét.

Từng câu từng chữ này nói ra trực tiếp chọc cười Vương Diệp, nhưng Uông Nhất Hải nhìn Vương Thiên trước mặt thì nghiến răng nghiến lợi.

Hắn đang định phản bác thì lại không ngờ, lời phản bác còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, lúc này Vương Diệp bỗng nghe thấy trên không trung có tiếng động vật đang vỗ cánh.

Hình như có thứ gì đó đang gấp gáp bay tới, nhưng ở đây vẫn luôn có âm thanh ồn ào, những thứ kia có lẽ không phải vì nghe thấy tiếng động mới bay tới.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần phức tạp.

Hắn nhìn mọi người bên cạnh, sau đó suy nghĩ một chút, vội vàng vỗ vai Vương Thiên nói: "Tôi và Bàn Tử bọn họ đều có khả năng tự vệ nhất định, nhưng cậu thì không, cậu phải cẩn thận hơn một chút." Khi Vương Diệp nói ra lời này, Vương Thiên gật đầu, hắn không có ý kiến gì, chỉ nhìn Vương Diệp trước mắt, nghiêm túc nói: "Anh yên tâm đi, mấy thứ này tôi hiểu mà." Vương Thiên vỗ ngực mình, trông có vẻ như chuyện gì cũng làm được, nhưng Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Nhưng lúc này Uông Nhất Hải lại không nhịn được bước tới, trên mặt Uông Nhất Hải mang theo vài phần hưng phấn và kích động, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy cổ quái nói: "Tôi nói cho các người biết, không phải có quái vật gì muốn qua đây đâu, là một con Phi Long sắp đến đấy.

Những âm thanh này thực ra là tiếng Phá Vân, nó đang xuyên qua tầng mây bay tới." Thần tình Uông Nhất Hải viết đầy sự hưng phấn, khi nhắc tới những chuyện này, cái dáng vẻ kia của hắn cực kỳ ghê tởm, sự tham lam cũng lộ ra không sót chút gì trong giờ phút này.

Vương Diệp liếc Uông Nhất Hải một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, không thèm nói thêm gì nữa.

Đối với những lời Uông Nhất Hải nói, Vương Diệp vẫn còn nghi ngờ.

Hiện giờ, lãng phí thời gian trên người Uông Nhất Hải cũng chẳng cần thiết.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không thèm để ý đến hắn, còn Uông Nhất Hải thì nhìn về hướng bầu trời kia.

Trong nhận thức của hắn, chẳng bao lâu nữa sẽ có một thứ chạy ra, giống hệt như thứ hắn vừa mới nhìn thấy.

Trong khi hắn đang suy nghĩ, trên mặt viết đầy sự hưng phấn, nhìn Vương Diệp trước mắt, hắn càng tình không tự chủ được mà nói: "Các người tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi đâu." Bộ dạng cao hứng của hắn khi nhắc tới chuyện này chọc cười Vương Diệp, nhưng ở trong hoàn cảnh hắc ám như thế này, cho dù trong tay bọn họ có đuốc và đèn pin, thì khi một luồng gió lạnh thổi qua, chung quy vẫn mang lại cho người ta cảm giác hàn lãnh vô tận.

Vương Diệp nhíu mày, trong mắt chỉ có sự cổ quái.

Trong thời khắc này, hắn cảm nhận được không chỉ là sát ý, mà nhiều hơn là sự mai phục tiềm tàng trong bóng tối.

Nhưng Bàn Tử nhìn một màn trước mắt, vẻ mặt lại mang theo vài phần kỳ lạ, hắn không nhịn được nói với Vương Diệp: "Nói đi cũng phải nói lại, sao tôi cảm giác mấy thứ này cứ kỳ quái thế nào ấy?" Bàn Tử vừa nói vừa đánh giá hoàn cảnh xung quanh, hắn đã nhận ra nguy hiểm rõ ràng, nhưng Vương Diệp nghe Bàn Tử nói lại giống như người không có việc gì, căn bản không phản ứng lại hắn quá nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử có chút buồn bực còn chưa kịp phản ứng, thì lúc này, Vương Diệp quan sát xung quanh, ánh mắt âm lãnh nói: "Chuẩn bị đề phòng, có khả năng sẽ có thứ gì đó bất ngờ đánh lén chúng ta." Lời này Vương Diệp nói vô cùng ẩn ý và cẩn thận.

Bàn Tử vừa định đi qua hội hợp với Vương Diệp, thuận tiện bàn bạc một chút về chuyện ở đây, kết quả không ngờ một luồng gió lớn thổi tới, trong luồng gió kia dường như còn kẹp theo sức mạnh cực lớn.

Giờ khắc này, Bàn Tử cứ thế bị gió thổi ngã lăn ra đất, trên mặt tràn đầy sự chấn kinh.

Chương 1229

Vương Diệp nhìn một màn quỷ dị trước mắt, phảng phất như đã sớm dự liệu.

Nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của Bàn Tử, Vương Diệp quả quyết nói với hắn: "Đứng dậy trước đi, đừng có nằm ở chỗ đó, nếu không có thể sẽ gặp chuyện nguy hiểm hơn đấy." Thế nhưng lời Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử liền sờ thấy trên má mình có chất lỏng gì đó nong nóng, hình như là từ trên không trung tạt xuống.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần phức tạp, thế nhưng hắn còn chưa kịp kiểm tra kỹ lưỡng, thì lúc này Vương Diệp đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Không chỉ hắn ngửi thấy, mà ngay cả Vương Thiên và Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Hai người bọn họ nhìn nhau một cái, rồi nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt viết đầy vẻ thống khổ.

Giờ khắc này, hai người bọn họ nhanh chóng tránh sang bên cạnh, ý đồ né tránh những chất lỏng ôn nhiệt này.

Nhưng Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của bọn họ, lại vẻ mặt quả quyết nói: "Tôi nghĩ vấn đề không lớn đâu." Vương Diệp tận lực an ủi tâm trạng của bọn họ, nhưng lời này nói ra, những người trước mắt lại không có phản ứng dư thừa nào, trên mặt bọn họ chỉ có một mảnh phức tạp, đặc biệt là Thiên Chân.

Thiên Chân đã đến bên cạnh Bàn Tử, đỡ Bàn Tử dậy, trong ánh mắt mang theo vài phần ngưng trọng.

Kết quả không ngờ còn chưa kịp nói với Bàn Tử câu nào, Bàn Tử trước mắt bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy đau khổ, bất lực nói với Vương Diệp: "Sao lại có chuyện như vậy ám lấy tôi cơ chứ?" Rõ ràng mọi người đều ở chỗ này, thế nhưng những thứ kia toàn bộ đều dội lên đầu hắn, huống chi loại đồ vật này tượng trưng cho điềm báo chẳng lành gì.

Trong ánh mắt hắn viết đầy sự bất lực, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Diệp nhìn hắn một cái, bỗng nhiên bật cười, sau đó kéo hắn dậy, đồng thời lấy ra một cái khăn tay: "Cái khăn này đã được khai quang rồi đấy." Vương Diệp nghiêm túc nói, vốn dĩ cũng chỉ là tiện miệng lừa phỉnh Bàn Tử một chút, ai ngờ lời này nói ra xong, Bàn Tử lập tức trừng to mắt.

Hắn vội vàng cầm lấy chiếc khăn tay, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, lau sạch những vết máu trên người, đồng thời nhìn Vương Diệp vui vẻ nói: "Vẫn là cậu đủ nghĩa khí huynh đệ." Hắn vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một chai nước nhỏ, dường như chuẩn bị rửa ráy cho mình thật sạch sẽ.

Nhưng đứng ở bên cạnh, Uông Nhất Hải nhìn một màn trước mắt, ánh mắt hắn bỗng nhiên trầm xuống một chút, không ai biết suy nghĩ trong lòng Uông Nhất Hải.

Chỉ là Bàn Tử thấy hắn đi về phía mình, Uông Nhất Hải quả quyết nói: "Vừa nãy lúc đi qua, tôi thấy đằng kia có một con sông nhỏ.

Nếu anh yên tâm thì có thể đến chỗ đó rửa ráy một chút, không cần lãng phí nguồn nước ở nơi này đâu." Nói đến đây, Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử trước mặt, dường như có chút chột dạ nói thêm: "Hơn nữa chúng ta bao giờ mới ra ngoài được cũng không ai nói chắc, chi bằng tiết kiệm một chút." Hắn gấp gáp bổ sung câu này, chứng tỏ hắn có vấn đề.

Thế nhưng Bàn Tử là người phổi bò tâm lớn, nghe hắn nói vậy liền quả quyết gật đầu.

Trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần ý cười, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn Vương Thiên, trực tiếp vẫy vẫy tay với Vương Thiên, trông có vẻ như coi Vương Thiên thành đàn em của mình.

Vương Diệp nhíu mày, có chút bất mãn với cách làm này của Bàn Tử.

Rõ ràng Trương Khởi Linh đã chuẩn bị đưa Bàn Tử qua đó rồi, kết quả Bàn Tử còn muốn gọi cả Vương Thiên đi theo.

Vương Diệp có không ít lời muốn nói với Vương Thiên, cho nên hắn hy vọng Bàn Tử có thể bình tĩnh một chút. "Trương Khởi Linh đi cùng anh là được rồi, huống chi làm người kiêu kỳ như vậy có tác dụng gì chứ?" Vương Diệp bỗng nhiên mở miệng nói ra một câu như vậy.

Trước đây Vương Diệp chưa bao giờ dùng thái độ như vậy để đối đãi với Bàn Tử.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử mang theo vài phần quái dị, hắn sờ sờ mũi, cuối cùng cũng gật đầu, ngay sau đó cùng Trương Khởi Linh sóng vai mà đi.

Uông Nhất Hải tuy rằng dẫn đường phía trước, nhưng lúc này Vương Thiên đã đến bên cạnh Vương Diệp.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp, nghiêm túc nói: "Trước đây cũng có một số người giống như Bàn Tử vậy." Trong mắt hắn lóe lên vài phần âm lãnh, cũng không phải vì hành vi của Bàn Tử khiến người ta phẫn nộ hay ác liệt đến mức nào, mà là cái tư thái không tôn trọng người khác của Bàn Tử.

Là Vương Thiên nhìn không quen, huống chi Vương Thiên tuy rằng lúc đầu thái độ ôn hòa với Bàn Tử, hơn nữa cái gì cũng nguyện ý nghe theo Bàn Tử, nhưng trên thực tế, chỉ là để sống sót mà thôi.

Hiện giờ, hắn có cơ sở để sống sót, hắn tự nhiên không cần phải nhìn sắc mặt Bàn Tử, huống chi Bàn Tử cũng không phải ân nhân cứu mạng hắn, hắn tội gì phải coi trọng những thứ này như thế.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn Vương Thiên một cái, cười gật đầu, không chút do dự nói với Vương Thiên: "Tôi đã sớm dự liệu rồi." Nếu không đoán sai, nhóm người mà hắn nói đến, khẳng định là có tên của Cừu Nhất Tuần và Uông Nhất Hải.

Vương Diệp vừa nghĩ, trong mắt vừa mang theo vài phần sầu muộn.

Có điều Vương Thiên không muốn nhắc tới quá nhiều.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn những vết máu trên mặt đất.

Thiên Chân đã bắt đầu nghiên cứu tại chỗ đó.

Thế nhưng trong lúc Thiên Chân chăm chú quan sát, hắn cũng ý thức được một số thứ không thích hợp.

Hắn bỗng nhiên ngẩn ra một chút, quay đầu nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy cổ quái mở miệng nói: "Tôi hình như biết vấn đề nằm ở đâu rồi." Thiên Chân vừa nói vừa nhìn Vương Diệp trước mắt.

Trên mặt hắn mang theo vài phần sầu muộn và bất lực.

Vương Diệp nhìn hắn một cái, phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, cũng không có cảm xúc dư thừa nào.

Nhìn thấy tư thái biểu hiện ra của Vương Diệp như vậy, nhất thời Thiên Chân cũng cảm thấy có chút khó mà chấp nhận.

Ba người bọn họ cứ đứng ở chỗ này, một câu cũng không nói, bởi vì những vết máu trước mắt này cũng không phải là của người.

Trông có vẻ giống của loài cầm thú nào đó hơn.

Lúc Vương Diệp ngửi thấy đã biết rồi, chỉ là hắn không biểu hiện ra mà thôi.

Kết quả không ngờ Thiên Chân đã nhìn hiểu.

Vương Diệp nhìn Thiên Chân trước mắt, trên mặt mang theo vài phần ý cười, hắn vỗ vỗ vai Thiên Chân, không chút do dự nói: "Bàn Tử bên kia e là sắp xảy ra chuyện." Mấy chữ này nói ra, Thiên Chân và Vương Thiên bên cạnh hắn đều ngẩn người.

Vương Thiên tuy rằng có ý kiến với Bàn Tử, nhưng nghe thấy Bàn Tử sắp xảy ra chuyện, hắn vẫn vội vàng nhìn Vương Diệp, gấp gáp thúc giục Vương Diệp đưa mình qua đó.

Nhìn thấy Vương Thiên đối với Bàn Tử không có loại ngăn cách kia, Vương Diệp cười cười.

Hắn gật đầu, ngay sau đó nhìn chằm chằm dấu chân trên mặt đất, rồi dẫn bọn họ rảo bước đuổi theo.

Khi từng luồng từng luồng gió lạnh thổi tới, trái tim bọn họ cũng trở nên trầm trọng.

Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện nơi dấu chân biến mất quả thực có một con sông nhỏ, nhưng lại không nhìn thấy tung tích Bàn Tử đâu, bọn họ nhất thời đều sững sờ.

Ngay cả Vương Diệp vốn tràn đầy tự tin cũng như thế, giờ khắc này Vương Diệp cứ thế ngây ra tại chỗ, hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Thiên đứng bên cạnh và Thiên Chân nhìn nhau một cái, hai người khẽ thở dài.

Tâm tình của nhau đều áp lực trầm trọng, nhưng mọi người đều là người lý trí, các loại tình huống này trước đây cũng không phải lần đầu tiên đối mặt, cho nên Vương Thiên và Thiên Chân đều biết phải ứng phó thế nào.

Hai người bọn họ vỗ vai Vương Diệp an ủi, Vương Diệp chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó dẫn bọn họ nhanh chóng đi tìm Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Nếu không đoán sai, tên Trương Khởi Linh kia khẳng định là bị bọn chúng đánh ngất rồi, nếu không với thân thủ của Trương Khởi Linh mà nói, bọn chúng cưỡng ép đưa Trương Khởi Linh đi sẽ không có bất kỳ kết quả tốt nào.

Suy đoán của Vương Diệp không sai.

Thiên Chân và Vương Thiên nghe xong cũng gật đầu, tán đồng lời Vương Diệp nói.

Chỉ là trong lúc hai người bọn họ đuổi qua đó, Vương Diệp lại bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào con sông nhỏ trước mắt, ngay sau đó ngồi xổm xuống.

Hắn thăm dò độ sâu của con sông này một chút.

Ngay khi hắn tưởng rằng con sông nhỏ trước mắt có thể chỉ ngập đến bắp đùi mình, kết quả không ngờ sau khi hắn thò tay xuống, cả cánh tay gần như đều chìm nghỉm trong đó mà vẫn không chạm được tới đáy.

Vẻ mặt hắn tràn đầy sự phức tạp.

Hắn cười khổ một tiếng, thầm nghĩ mình lần này vẫn là quá lỗ mãng rồi, cư nhiên lại tin lời quỷ thoại của tên Uông Nhất Hải kia.

Hắn vừa nghĩ, trong ánh mắt vừa viết đầy sự âm lãnh, sau đó dứt khoát cởi quần áo trên người ra, bỏ vào trong ba lô.

Ba lô là loại chống nước nên Vương Diệp không sợ.

Thế nhưng Vương Thiên và Thiên Chân đứng cạnh Vương Diệp nhìn nhau một cái, lại nhìn Vương Diệp mở miệng nói: "Nếu chúng ta muốn từ con sông này đi tìm tung tích bọn họ, liệu có quá mạo hiểm không?" Vương Diệp đã cởi quần áo, hiển nhiên ý định của hắn đã biểu hiện ra, nhưng hai người bọn họ cũng không muốn Vương Diệp làm chuyện như vậy.

Hai người bọn họ xuất phát từ lập trường cảnh giác, kết quả không ngờ lời vừa nói ra, Vương Diệp bỗng nhiên ra hiệu nửa ngày, ngay sau đó nhìn dấu chân trước mặt, mở miệng nói: "Bọn họ khẳng định là bị đẩy lên trên." Vương Diệp nghiêm túc nói, chỉ vào những vết lõm bên cạnh bờ sông.

Nhưng hai người kia nghe Vương Diệp nói vậy, trên mặt lại mang theo vài phần cổ quái.

Đúng lúc này, Thiên Chân cầm kính lúp trong tay, hắn ngồi xổm xuống, nhìn dấu giày ở trên đó, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: "Tôi hình như hiểu ra chuyện này là thế nào rồi.

Tôi nghĩ bọn họ căn bản chưa từng đến chỗ này." Thiên Chân vừa nói vừa nhìn những dấu chân trước mắt, cầm kính lúp, từng chút từng chút lùi lại phía sau.

Lần theo dấu vết bọn họ đi tới, Thiên Chân quay trở lại chỗ cũ.

Cuối cùng, tại ngã ba đường kia, Thiên Chân nhìn thấy bụi cỏ bên cạnh, nhưng vừa khéo những dấu chân kia lại thống nhất một cách kỳ lạ ở chỗ này.

Hắn vươn tay vạch bụi cỏ kia ra, kết quả nhìn thấy bên trong có dấu vết giãy giụa và đánh nhau hỗn loạn hơn nhiều.

Hắn nhìn một màn trước mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Thiên Chân đem phát hiện của mình nói cho Vương Diệp, trong ánh mắt Vương Diệp cũng viết đầy sự cổ quái, hắn rảo bước đi tới, lúc này Vương Thiên cũng sắp đuổi theo đến nơi.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mắt, suy nghĩ một chút, quả quyết mở miệng nói: "Nếu không đoán sai, bọn chúng hẳn là gây án có tổ chức, hơn nữa chắc chắn là đám người nhà họ Uông kia liên thủ lại." Vừa nhớ tới đám người nhà họ Uông, Vương Thiên liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Đó là sự chán ghét phát ra từ nội tâm, tất cả những thứ này cũng thực sự đáng ghét.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhìn Vương Thiên một cái rồi bật cười. "Đã nói là chó săn mà, sao có thể tùy tùy tiện tiện vứt bỏ được." Nghe Vương Diệp nói vậy, Vương Thiên gật đầu, hắn cho rằng Vương Diệp nói có đạo lý, nhưng hắn vẫn không nhịn được lo lắng cho Bàn Tử.

Hắn nhìn Vương Diệp, thần tình cổ quái nói: "Vẫn phải tìm được Bàn Tử trước đã." Lời này nói ra, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Trong lúc hắn đánh giá hoàn cảnh xung quanh, hắn đứng ở bụi cỏ này không bao lâu sau, Vương Diệp liền biết bọn chúng đã đi đến nơi nào.

Ai bảo nơi này đều là do đất bùn tạo thành chứ.

Chỉ cần bọn chúng đi qua đây, không thể nào không để lại dấu vết gì, trừ phi công tác thu dọn hiện trường của bọn chúng đủ mạnh, nhưng Vương Diệp cũng không tin.

Chương 1230

Trong thời gian ngắn như vậy, bọn chúng có thể làm tốt một loạt sự tình này sao?

Chính một sơ hở nho nhỏ như vậy đã để cho Vương Diệp tìm được cơ hội.

Hắn nhìn những dấu chân bên cạnh, nhanh chóng đuổi theo.

Kết quả không ngờ lại thực sự có hai tên thanh niên ngốc nghếch đang cầm cái cào, ý đồ xóa đi những dấu chân kia.

Khi Vương Diệp nhìn thấy hai tên kia, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn siết chặt nắm đấm, quả quyết đuổi theo.

Thế nhưng hai tên kia nhìn thấy Vương Diệp trước mắt, lại bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đồng thời cũng vội vàng bỏ chạy.

Trông cứ như chuột gặp mèo vậy.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi đó của bọn chúng, trong ánh mắt viết đầy sự khinh thường.

Nếu không phải để lấy được tin tức quan trọng từ miệng đám người này, Vương Diệp sao lại lãng phí thời gian trên người bọn chúng.

Đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng Vương Diệp.

Hai tên thanh niên trước mặt đương nhiên không phải đối thủ của Vương Diệp.

Vương Diệp không những thân nhẹ như yến, mà tốc độ còn cực kỳ nhanh, đến mức hai tên trước mắt còn chưa kịp cắt đuôi Vương

Diệp thì đã bị hắn tóm được.

Nhìn những người này, Vương Diệp lắc đầu, lạnh lùng nói: "Chỉ bằng các người mà cũng muốn đối đầu với tôi sao?" Lời này nói ra, hai tên thanh niên trước mắt nháy mắt rơi vào im lặng.

Bọn chúng nhíu mày nhìn Vương Diệp, không biết làm thế nào cho phải, đồng thời cũng mở miệng ngụy biện với Vương Diệp.

Bọn chúng bày tỏ mình chỉ qua đây tìm người, bọn chúng căn bản không biết những chuyện khác...

Bọn chúng ở đó líu ríu nghị luận hồi lâu, nhưng Vương Diệp cũng chẳng để ý.

Vương Diệp chỉ nhìn Vương Thiên đang đi tới.

Hắn biết Vương Thiên hận người nhà họ Uông thấu xương, cho nên giao chuyện này cho Vương Thiên đối phó.

Vương Thiên khẳng định có thể làm tốt, Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng.

Giống như hắn dự liệu, lúc này Vương Thiên gật đầu, hắn đi lên phía trước hiểu ý Vương Diệp, nhìn hai tên trước mắt, bỗng nhiên cười nói với bọn chúng: "Đám chó săn các người trông thì có vẻ là điểm chống đỡ đáng tin cậy nhất của nhà họ Uông, nhưng mà, sở dĩ các người từ một đám phế vật, thậm chí là người bình thường trở nên mạnh mẽ như thế, thậm chí xuất chúng thoát khỏi phạm trù người bình thường..." Nói đến đây, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười, hắn nhìn Vương Thiên trước mắt, trên mặt chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Mà Vương Thiên chỉ nhìn đám người trước mắt, không chút khách khí mở miệng nói: "Tất cả đều quyết định bởi sự ban ơn của nhà họ Uông đối với các người." Những lời Vương Thiên nói tuy rằng không đầu không đuôi, nhưng Vương Diệp biết hắn đang lôi những bí mật của nhà họ Uông ra.

Đám người kia gấp gáp muốn đi phục sinh Uông Tàng Hải như vậy, kỳ thực cũng từ phía khác nói lên rằng, nội hàm của nhà họ Uông bọn chúng không còn đủ nữa rồi.

Giống như Vương Diệp dự liệu, trong lúc Vương Thiên nói, những người này nghe xong, trên mặt mang theo vài phần khủng hoảng.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của bọn chúng, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, mà Vương Thiên thì nhìn bọn chúng lạnh nhạt nói: "Mà hiện giờ, tao có thể khiến các người biến trở về làm người bình thường, cũng có thể khiến các người phải trả giá đắt cho tất cả những gì mình từng sở hữu." Tuy rằng không có bữa trưa nào miễn phí, nhưng những người này bởi vì những năm gần đây luôn có nhà họ Uông che chở, cho nên bọn chúng cũng không phải trả cái giá thê thảm nào.

Ngược lại còn an nhàn sống đến hiện tại, đồng thời hưởng thụ tất cả những thứ này, những thứ không thuộc về bọn chúng.

Thế nhưng hiện tại hai người này bị Vương Thiên tóm được, trên mặt Vương Thiên viết đầy sự lạnh lùng.

Hắn nhìn hai người trước mắt, lắc đầu, không kiêng nể gì mở miệng nói: "Là lúc nên trả lại những thứ này rồi đúng không?" Vương Thiên vừa nói vừa nhìn chằm chằm đám người trước mắt, sự lạnh lùng trên mặt hắn không phải là giả.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Thiên thì cười ha hả.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn hình ảnh trước mắt.

Hai người trước mặt còn chưa hiểu tiếp theo sẽ gặp phải chuyện

gì.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng không thích hợp của Vương Thiên, hai người trước mắt đều có chút sợ hãi.

Bọn chúng nhíu mày, vừa nhìn Vương Thiên vừa cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: "Chúng tôi cũng chưa từng nghĩ tới đi làm chuyện xấu, nếu như anh dùng thủ đoạn phi pháp kia, đợi người nhà họ Uông phát giác ra, anh sẽ chỉ gây gổ với bọn họ..." Lời của bọn chúng còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Một đám ngu xuẩn, chết đến nơi rồi thì thôi đi, hiện giờ còn dám nói lời uy hiếp như vậy.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, trên mặt chỉ có một vẻ khinh miệt, hắn đang xem một vở kịch hay trước mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, hai người trước mặt đều nhíu mày, ẩn ẩn ước ước cảm giác được sự bất thường.

Giống như bọn chúng dự liệu, Vương Thiên trước mặt trực tiếp từ trong túi mình lấy ra một cái lọ thuốc nhỏ.

Ánh mắt Vương Thiên chỉ có một mảnh lạnh lẽo, hắn mở miệng nói: "Năm đó em trai tao gia nhập nhà họ Uông các người.

Tao còn nhớ rõ tất cả những gì xảy ra khi đó, hiện tại hồi ức lại, dường như mọi thứ đều đang ở ngay trước mắt." Khi Vương Thiên nhắc tới chuyện này, tuy rằng trên mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm phập phồng nào, nhưng Vương Diệp vẫn có thể thông qua giọng điệu của hắn, bao gồm cả trong ánh mắt hắn cảm nhận được nỗi bi thương nồng đậm.

Hai người trước mắt nghe Vương Thiên nói, bọn chúng còn chưa biết rắc rối đã rơi xuống đầu, cố ý nhìn Vương Thiên, sau đó cười hì hì nhướng mày nói: "Thế à thế à?

Vậy chuyện này có quan hệ gì với chúng tôi đâu?" Hai người bọn chúng cố ý nhìn chằm chằm Vương Thiên, trong đó một tên gan to hơn, không chút do dự nói với Vương Thiên: "Em trai anh tên là gì?

Chi bằng báo tên nó ra, xem chúng tôi có từng liên hệ với nó không?

Không chừng, chúng tôi có thể nói cho anh biết một số chuyện về nó đấy." Trên mặt bọn chúng mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe bọn chúng nói, sắc mặt Vương Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ trên mặt Vương Thiên không có nhiều biểu cảm, nhưng hiện tại bởi vì những lời này của bọn chúng, Vương Thiên tức đến nghiến răng nghiến lợi, trên mặt chỉ có phẫn nộ, hơn nữa nắm đấm cũng siết chặt.

Vương Diệp nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Thiên, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Hắn cứ lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn, hắn biết hai tên trước mặt sẽ phải trả giá đắt cho sự ngu xuẩn của mình.

Giống như Vương Diệp dự liệu, lúc này Vương Thiên cứ thế túm lấy cổ áo hai tên kia.

Trên mặt Vương Thiên viết đầy sự mất kiên nhẫn, hắn trực tiếp mở miệng giận dữ nói: "Thứ trong cái lọ này có thể khiến các người biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Đương nhiên rồi, các người đã thấu chi nhiều cái giá sinh mệnh như vậy mới có được sức mạnh cường đại nhường này, tao nghĩ các người cũng phải trả lại giá trị sinh mệnh tương ứng thôi." Trong mắt hắn viết đầy ý cười, trông hắn có vẻ như đang cao hứng, nhưng nhiều hơn vẫn là sự thống khoái.

Phảng phất như loại thống khoái khi báo thù rửa hận cho anh em ruột thịt của mình, thế nhưng lại có vài phần chưa thỏa mãn, bởi vì hai tên trước mặt chỉ là thủ hạ của bọn chúng.

Kẻ hắn muốn đối phó là Uông Nhất Hải.

Vừa nãy bởi vì trên người Uông Nhất Hải có phòng bị, hắn cũng biết mình cường ngạnh động thủ sẽ không giải quyết được, cho nên hắn chỉ có thể hết lần này tới lần khác nhẫn nhịn.

Trước mắt nhìn chằm chằm những người này, trên mặt hắn cũng viết đầy phẫn nộ, trông hắn vô cùng tức giận.

Nhưng hai tên trước mặt nghe Vương Thiên nói, bọn chúng lại thờ ơ cười cười, sau đó không chút do dự nói với Vương Thiên: "Thế à?

Vậy thì khủng bố quá nhỉ?" Tên còn lại trông có vẻ lớn tuổi hơn, lịch duyệt mười phần, phảng phất như đã kiến thức qua không ít phong ba bão táp.

Hiện giờ, trong thời khắc này, phi nhưng không vì lời Vương Thiên nói mà sợ hãi, hắn còn nhìn Vương Thiên trước mặt, thần tình cao ngạo cuồng vọng nói: "Đúng là cười chết người ta, những năm gần đây kẻ muốn đối phó nhà họ Uông nhiều như cá diếc sang sông, đếm không xuể, anh thì tính là cái thá gì chứ?

Còn cầm một cái lọ nhỏ ra dọa dẫm chúng tôi." Trong giọng nói của bọn chúng mang theo vài phần ý cười.

Khi lời này thốt ra, trong mắt Vương Diệp lộ ra vài phần sắc bén.

Nếu hắn là Vương Thiên, hắn sẽ không dung túng nữa, hắn sẽ trực tiếp xông lên động thủ.

Nhưng Vương Thiên dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn, vẻ mặt quả quyết nói: "Anh tuyệt đối không tưởng tượng được đâu, loại đồ vật này cần phải thả vào từng chút một mới có thể giày vò bọn chúng." Hắn vừa nói vừa cầm cái lọ nhỏ trong tay, ngay sau đó dưới sự chú mục của Vương Diệp, Vương Thiên cưỡng ép bóp miệng bọn chúng ra.

Hai tên nhân vật ất ơ kia sớm đã bị trói gô lại bằng thủ pháp dây thừng.

Vương Diệp lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Đồng thời khi Vương Thiên bóp miệng bọn chúng ra, hai tên trước mắt tức đến nghiến răng nghiến lợi, trông vô cùng tức giận.

Bọn chúng gấp gáp muốn giãy giụa, nhưng Vương Thiên lại không cho bọn chúng cơ hội.

Vương Thiên nhẹ nhàng đổ một ít thứ bột kia vào.

Không bao lâu sau, hai người trước mắt đều bắt đầu ho khan dữ dội.

Bọn chúng ôm lấy cổ họng mình, trên mặt tràn đầy sự quái dị.

Có điều vì tay bị trói, bọn chúng căn bản không có cách nào ôm cổ họng, chỉ có thể không ngừng giãy giụa tại chỗ, trông giống như đang giãy chết.

Nhưng Vương Thiên nhìn thấy dáng vẻ đó của bọn chúng, lại vẻ mặt quả quyết nói: "Yên tâm đi, các người nhất định phải sống cho thật tốt, hơn nữa còn sống lâu hơn bất kỳ ai." Nói đến đây, trên mặt Vương Thiên lộ ra vài phần cao ngạo.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mắt, hắn cũng không cảm thấy Vương Thiên có bao nhiêu khủng bố, dù sao những việc đám người kia làm cũng quá đáng như vậy.

Hơn nữa bên phía nhà họ Uông xác thực che giấu không ít bí mật.

Trước mắt, hắn từ chỗ Vương Thiên tuy rằng biết được một bí mật động trời như vậy, nhưng Vương Diệp cũng tin rằng đây chỉ là lông phượng sừng lân.

Dưới đáy kia khẳng định còn vô số mạch nước ngầm.

Nhà họ Uông chung quy vẫn là một đầu sỏ, đâu có dễ đối phó như vậy?

Thậm chí là giải quyết, huống chi là bị một phát san bằng chứ?

Vương Diệp nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lúc này Vương Thiên nhìn hai người đang giãy chết trước mắt, cho dù bọn chúng trông có vẻ thần tình thống khổ, nhưng Vương Thiên vẫn không kiêng nể gì nói: "Bởi vì các người không phải là những kẻ đầu tiên tao ra tay." Trong giọng nói của Vương Thiên chỉ có một mảnh lạnh lẽo.

Khi hắn nói ra lời này, trong ánh mắt hắn chỉ có sự băng lãnh.

Mà Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, cũng muốn tìm hiểu những chuyện hắn từng trải qua, đặc biệt là chuyện em trai hắn đã gặp phải ở nhà họ Uông.

Chương 1231

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mắt, vẻ mặt đầy tò mò nói: "Về danh tiếng của cậu, tôi tuy rằng chưa từng nghe nói qua, nhưng người bên phía nhà họ Uông đối đãi với thủ hạ của mình hình như đều đặc biệt nhân từ, chắc không đến mức tồi tệ như cậu nghĩ đâu nhỉ?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Vương Thiên trước mặt.

Lời cậu vừa dứt, Vương Thiên lại đột nhiên cười lắc đầu.

Hắn nhìn cái lọ nhỏ trong tay, ánh mắt xa xăm, dường như đang nhớ lại những chuyện đã rất xa xưa.

Lúc này, Vương Diệp chỉ im lặng chờ đợi câu trả lời của Vương Thiên.

Đúng như cậu dự đoán, khi nhắc đến những chuyện này, gương mặt Vương Thiên tràn ngập vẻ bi thương.

Hắn hít một hơi thật sâu, không biết phải làm sao.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt đầy thắc mắc nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?

Anh kể rõ cho tôi nghe đi.” Vương Diệp lay tay hắn, nhưng Vương Thiên nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, lại nói trong đau đớn tột cùng: “Bọn chúng đối xử với thuộc hạ của mình đương nhiên là nhân từ, nhưng với những kẻ vô dụng thì chưa bao giờ.” Giọng điệu của Vương Thiên tràn đầy phẫn nộ.

Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp đã sớm đoán được, cậu nhìn Vương Thiên trước mặt rồi khẽ thở dài.

Mặc dù Vương Thiên trông có vẻ vô cùng khỏe mạnh, nhưng Vương Diệp vẫn có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt và dấu hiệu sinh mệnh mỏng manh bên dưới vóc dáng cường tráng đó.

So với đa số thanh niên trai tráng, Vương Thiên trông yếu hơn không ít.

Mà di truyền gen lại là thứ chết người nhất, nếu không lầm thì em trai hắn có lẽ còn yếu hơn cả hắn.

Bây giờ Vương Thiên có thể thông qua rèn luyện hàng ngày để tăng cường cơ thể, nhưng em trai hắn đột ngột bị đưa đến nhà họ Uông, có lẽ không có nhiều thời gian như vậy, hơn nữa bọn chúng cũng sẽ không cho em trai hắn cơ hội trưởng thành.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Lúc này, Vương Diệp chỉ khẽ thở dài, không nói một lời.

Vương Thiên liếc nhìn Vương Diệp một cái, rồi đột nhiên quay đầu lại nói với cậu: “Cậu có biết bọn chúng dùng thủ đoạn gì để trở nên mạnh mẽ không?” Nghe câu hỏi này, Vương Diệp lắc đầu.

Hai gã trước mặt tuy chỉ là lưu manh đầu đường, nhưng sau khi trở nên mạnh mẽ cũng được coi là rắn đầu đàn một phương.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn hai người họ, tuy cả hai đều đau đớn không muốn sống, không ngừng giãy giụa, ho sù sụ, mặt đỏ bừng, nhưng lại không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sắp mất mạng.

Vương Diệp đang suy nghĩ thì nhìn hai người họ với vẻ mặt có phần kỳ quái.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, Vương Thiên đã trực tiếp cười nói với cậu: “Cậu thực sự không thể tưởng tượng được đám người này ghê tởm và quá đáng đến mức nào đâu.

Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy da đầu tê dại.” Vương Thiên vừa nói vừa khẽ thở dài.

Hắn vẫn còn nhớ tất cả những gì đã xảy ra lúc đó, cũng nhớ cả cảnh tượng mình nhìn thấy khi đi cứu em trai.

Bọn chúng trở nên mạnh mẽ là vì chúng sẽ ném những người này vào một cái vạc lớn, trong đó có không ít sâu độc thú dữ.

Mặc dù những thứ đó không đến mức lấy mạng họ, nhưng ở trong đó lâu ngày, cơ thể họ sẽ bị tổn thương ở mức độ nhất định.

Tuy nhiên, trong những cái vạc lớn đó, ngoài sâu độc ra còn có thảo dược do người của nhà họ Uông đặc biệt điều chế.

Những thứ này đều là bảo vật mà Uông Tàng Hải để lại cho chúng.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút phức tạp, trong mắt Vương Thiên chỉ còn lại một nỗi u sầu.

Dù những chuyện này tàn khốc đến vậy, nhưng Vương Thiên vẫn kể lại từng câu từng chữ.

Khi nói về những điều này, dường như hắn đang tái hiện lại hiện trường lúc đó, và tâm trạng của cả người hắn cũng trở nên vô cùng nặng nề, ngột ngạt.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên thở dài một hơi, không chút do dự nói: “Lúc đó tôi thật sự không hiểu nổi, bọn chúng rõ ràng đã bắt hết đám lưu manh trên phố đi rồi, tại sao còn muốn bắt cả em trai tôi vào nữa?

Em tôi chỉ là một đứa trẻ ngoan ngoãn học hành thôi mà.” Gương mặt hắn tràn ngập vẻ bất lực, nhưng nhiều hơn là bi thương.

Chuyện này dường như đã trôi qua, và nỗi đau của Vương Thiên cũng đã phai nhạt đi nhiều theo năm tháng.

Nhưng trên thực tế, những vết thương khắc cốt ghi tâm này, nếu thực sự có thể phai nhạt, thì đã không được gọi là khắc cốt ghi tâm.

Mà bây giờ, sở dĩ Vương Thiên không biểu lộ cảm xúc kịch liệt, không quá kích động, hoàn toàn là vì hắn đã sống sót qua vô số đêm ngày không ai biết, trằn trọc trong đau khổ.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, cậu không nhịn được khẽ thở dài, còn chưa kịp an ủi Vương Thiên thì hai gã trước mặt đã ngã xuống đất, sau đó gào lên đầy phẫn nộ: “Đợi Uông Nhất Hải phát hiện ra chuyện mày làm, hắn chắc chắn sẽ lột da mày.

Mày không sống nổi đâu.” “Mày sẽ chết thảm như em trai mày vậy, vì lũ chúng mày sinh ra đã bạc mệnh.” Bọn chúng không ngừng lẩm bẩm chửi rủa.

Có lẽ vì quá đau đớn nên vào lúc này, mọi biểu hiện của chúng, bao gồm cả những lời nói, đều mang đầy ý nguyền rủa.

Vương Diệp nghe vậy, nhìn Vương Thiên trước mặt, vỗ vai hắn, định an ủi vài câu.

Nào ngờ Vương Thiên thấy bộ dạng của cậu, chỉ lạnh lùng cười, lắc đầu.

Hắn bước đến trước mặt hai người này, khi chúng đang ngã trên đất, Vương Thiên trực tiếp giơ chân đá vào người chúng, không chút do dự nói: “Dùng những lời như vậy để uy hiếp tôi, có ý nghĩa gì chứ?” Vương Thiên vừa nói vừa nhướng mày nhìn đám người trước mặt.

Lời nói của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp nhìn Vương Thiên, trong mắt có chút phức tạp.

Vương Thiên dường như không hề sợ hãi.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh đột nhiên cười lên, vẻ mặt kỳ quái nói: “Chuyện như vậy, dù xảy ra với ai, chắc cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chết rồi nhỉ.” Ánh mắt Hạo Thiên Chân tràn ngập sự kiên định.

Dù là một người nhát gan như Hạo Thiên Chân, nhưng khi gặp phải chuyện như vậy, cậu ta cũng có thể biến thành một tấm khiên vững chắc hay một ngọn mâu sắc bén.

Cậu ta cũng sẽ báo thù như Vương Thiên, chứ không chọn cách im lặng chịu đựng tất cả.

Suy cho cùng, khi những vết thương đó còn trong lòng, mỗi ngày đều như kim châm, nếu chưa báo thù thành công, chúng sẽ luôn lặng lẽ xuất hiện trong đêm, khiến người ta cảm nhận được nỗi đau tột cùng.

Lúc này, Hạo Thiên Chân chỉ thở dài một hơi.

Cậu ta có thể hiểu Vương Thiên, nhưng vì chưa từng trải qua chuyện như vậy, những lời cậu ta nói, bao gồm cả thái độ, đều không hoàn toàn hợp lý.

Tuy nhiên, Vương Thiên không quan tâm.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt, lạnh lùng lên tiếng: “Chẳng bao lâu nữa hai người các ngươi sẽ phải đi rồi.

Dù Uông Nhất Hải có đích thân đến đây, cũng không cứu nổi mạng các ngươi đâu.

Nhưng để hai người cứ thế chết dưới tay ta thì không hay lắm.” Vương Thiên vừa nói vừa cười khà khà, trông hắn như một ác ma đến từ địa ngục.

Nhưng thực tế, những thứ mà bọn người này lấy đi, bao gồm cả những việc xấu chúng đã làm khi còn sống cũng không hề ít.

Giờ đây, cách làm của Vương Thiên cũng không quá đáng, vì hắn không trực tiếp lấy mạng chúng, chỉ lấy lại những thứ vốn không thuộc về chúng mà thôi.

Vương Diệp nghĩ thầm, im lặng quan sát Vương Thiên.

Đúng lúc này, Vương Thiên dứt khoát ra tay.

Hắn đổ toàn bộ những thứ còn lại vào miệng bọn chúng.

Hai gã trước mặt ho sù sụ một lúc lâu, cuối cùng, da dẻ, tóc tai của chúng, chỉ trong một đêm đã thay đổi hoàn toàn.

Vương Diệp nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy có chút khó tin.

Bọn chúng như già đi 30 tuổi trong nháy mắt.

Ngoài ra, vì đám lưu manh này đều thích hút thuốc, cơ thể ít nhiều đều có vấn đề, chỉ là nhờ có người của nhà họ Uông che chở, những thảo dược và bí phương kia đã nuôi dưỡng cơ thể chúng, khiến chúng trông vẫn như những thanh niên hai mươi mấy tuổi tràn đầy sức sống.

Nhưng bây giờ, tất cả đã bị phá hủy, suy cho cùng, những thứ đó vốn không thuộc về chúng.

Vương Diệp nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Hai người kia lăn lộn trên đất, thấy dáng vẻ đau đớn không chịu nổi của chúng, Vương Thiên suy nghĩ một lát rồi đột nhiên bước tới, cởi trói cho chúng.

Trong mắt Vương Thiên chỉ còn sự bình tĩnh, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, rồi lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân, đột nhiên nói với hai người: “Tin tôi đi, hai người họ sẽ dẫn chúng ta đến đúng chỗ.” Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu.

Cậu đương nhiên tin, hai gã này luôn coi Uông Nhất Hải là đại ca, hơn nữa nhà họ Uông bao năm nay đã che chở, giúp đỡ chúng.

Tất cả những điều đó đã để lại dấu ấn không thể phai mờ trong xương tủy chúng.

Vì vậy, bây giờ vừa gặp chuyện, chúng không bình tĩnh lại để giảm thiểu tổn thất, mà chỉ cố gắng sống sót để trở lại như xưa.

Hai người loạng choạng đứng dậy, dù dìu nhau trông rất thảm hại, nhưng chúng vẫn không chút do dự nói với Vương Thiên: “Đợi bọn tao tìm được đại ca, mày sẽ xong đời.” “Đúng vậy, anh ấy tuyệt đối sẽ không tha cho chúng mày đâu!” Hai người hùng hổ, trông vô cùng tức giận.

Nhưng khi Vương Diệp đối mặt với chúng, trên mặt cậu chỉ có nụ cười.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cậu và Vương Thiên cũng được coi là cùng một loại người.

Mặc dù mục tiêu của cả hai không giống nhau, nhưng Vương Diệp biết, Vương Thiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Vương Diệp đang suy nghĩ thì Vương Thiên đã đi theo sau hai người kia, vẻ mặt bình tĩnh.

Đặc biệt là khi thấy chúng đắc ý trước mặt mình, Vương Thiên càng không do dự nói: “Đi nhanh lên, nếu đi chậm, hay là để tôi đẩy các người một cái nhé?

Như vậy, các người lăn qua đó, có lẽ sẽ tìm thấy Uông Nhất Hải nhanh hơn.” Nói đến đây, giọng điệu Vương Thiên có chút ngạo mạn, hắn không hề né tránh mà buông lời chế nhạo: “Biết đâu các người cũng có thể phục hồi lại như cũ sớm hơn.” Lời này vừa nói ra, đám người trước mặt tức đến nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Chúng đang tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Thiên chỉ im lặng quan sát, ánh mắt không có chút dao động cảm xúc nào.

Vương Thiên tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tùy ý.

Hai người kia khó khăn bò đi, vẻ mặt có chút bất lực.

Vừa đi vừa nghĩ xem Uông Nhất Hải có đột nhiên xuất hiện hay không.

Nhưng sau khi đi một đoạn đường dài, Vương Thiên phát hiện Uông Nhất Hải vẫn chưa ra mặt, trên mặt hắn cũng lộ ra vài phần bất mãn.

Chương 1232

Hắn nắm chặt tay, dứt khoát nói: “Tôi thấy gã này sẽ không đến đâu.” Giọng Vương Thiên có chút chán ghét.

Thấy Vương Thiên tức giận như vậy, đám người kia đều cười phá lên.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, nhìn những ngọn đồi xa xa, vẻ mặt bình tĩnh.

Mặc dù những thứ này trông giống như chuyện xảy ra trong một thung lũng nhỏ, nhưng ai có thể nói rõ được, liệu chúng có tượng trưng cho một thế giới nhỏ khác hay không.

Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Vương Diệp liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, đột nhiên nói với cậu ta: “Tôi nghĩ ra một vài chuyện.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Hạo Thiên Chân nhíu mày, trong mắt có chút khó hiểu.

Còn chưa kịp hỏi kỹ, Vương Diệp đã trực tiếp nói vọng ra xa: “Nếu không lầm, lúc nãy khi chúng ta làm những chuyện đó, Uông Nhất Hải có lẽ đã thấy hết, cho nên bây giờ hắn mới không xuất hiện.” Nghe Vương Diệp nói, vẻ mặt Vương Thiên không có chút dao động cảm xúc nào, trông hắn vô cùng bình tĩnh.

Nhưng khi nhìn hai người trước mặt, Vương Thiên lại lạnh lùng chế giễu: “Vậy thì hai gã này xem ra phải gục ở đây rồi.” Hắn vừa nói vừa đi đến bên cạnh hai người, lúc giơ chân lên, hắn nhìn hai gã trước mặt, cũng định đá một phát, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách nhịn xuống.

Dù sao hai người họ sớm muộn gì cũng sẽ bị số phận trừng phạt, hắn hà tất phải vì hai gã này mà làm bẩn tay mình.

Nghĩ đến đây, Vương Thiên bình thản nhìn hai người họ.

Hai người họ vì đã kiệt sức, cộng thêm việc họ vốn đã không phải là những thanh niên tràn đầy sức sống nữa.

Tuổi thật của họ thực ra đã ngoài 50, nhưng vì đã tiêu hao quá nhiều nên họ còn đáng thương hơn cả những ông lão 80 tuổi.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài.

Nói cho cùng, hai gã trước mặt tuyệt đối không phải là trường hợp cá biệt.

Đám người nhà họ Uông chắc chắn đã bồi dưỡng rất nhiều trường hợp như vậy.

Nếu họ thực sự muốn đối đầu với đám người này, e rằng sẽ gặp không ít phiền phức.

Vương Diệp không muốn đối mặt với những chuyện này, nhưng cậu cũng biết những gì mình thấy trước mắt chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Huống hồ, Uông Nhất Hải đã tàn sát đến mức này, Vương Diệp sao có thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Nếu không có gì bất ngờ, có lẽ mọi chuyện sẽ còn trở nên tồi tệ hơn.

Hơn nữa, việc Vương Diệp đối phó với đám người nhà họ Uông e rằng cũng không thuận lợi như vậy.

Cậu vừa suy nghĩ về chuyện này, trong mắt cũng tràn ngập vẻ bất lực.

Đứng bên cạnh, Vương Thiên vẫn bình tĩnh nhìn hai gã kia.

Dù đã ngã xuống đất, chúng vẫn cố chấp bò về phía đó.

Nhưng điều không ngờ tới cũng đã xảy ra vào lúc này.

Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn chằm chằm hai người họ, vẻ mặt có chút ngạo nghễ.

Hắn trực tiếp cầm sợi dây thừng trong tay, sau đó kéo lê hai người họ và nói: "Nên đi đường nào?

Hai người chỉ đường đi." Hắn không chút do dự thể hiện dã tâm của mình.

Hai gã trước mặt, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết Vương Thiên có vấn đề.

Nhưng điều không ngờ tới là, hai người họ lại thực sự chỉ ra một phương hướng.

Vẻ mặt cả hai có chút kỳ quái, có lẽ đã hiểu ra, vào lúc này, ngay cả chúng cũng không thể sống sót, cái gọi là trung thành, thực ra đối với đám lưu manh này chỉ là lời nói suông.

Dù bao năm nay chúng vẫn sống dưới sự bao bọc của nhà họ Uông, nhưng chúng đã định sẵn là lưu manh, định sẵn giống như đa số mọi người.

Thấy bộ dạng đó của chúng, Vương Thiên gật đầu, trực tiếp kéo sợi dây thừng trong tay, dẫn chúng đi về phía trước.

Vẻ mặt Vương Thiên có chút ý cười, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói với Vương Diệp: "Tăng tốc lên, có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ đuổi kịp bước chân của Uông Nhất Hải." Huống hồ, Bàn Tử và Trương Khởi Linh vẫn còn trong tay chúng.

Trong lòng Vương Thiên cũng lo lắng, dù hắn và Bàn Tử trông có vẻ như nước với lửa, nhưng thực tế, Vương Thiên không phải người xấu.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, liền gật đầu, không có ý kiến gì, sau đó đi cùng Vương Thiên.

Nhưng khi đang đi, hai gã kia cuối cùng cũng không chịu nổi.

Không chỉ là vấn đề thể lực, mà các yếu tố khác trong cơ thể cũng khiến chúng không thể chống đỡ được nữa.

Chúng ôm ngực, nhìn Vương Thiên, không nhịn được nói về nỗi đau của mình.

Thấy bộ dạng đó của chúng, vẻ mặt Vương Thiên chỉ có sự bình tĩnh và lạnh lùng, không có chút dao động cảm xúc nào.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, những điều này đối với cậu đã sớm nằm trong dự liệu.

Bây giờ Vương Diệp chỉ im lặng nhìn hai người.

Khi Vương Diệp đang đối mặt với chúng, điều bất ngờ cũng đã xảy ra vào lúc này.

Chỉ thấy hai gã trước mặt đột nhiên bắt đầu giãy giụa dữ dội, giây tiếp theo chúng đã trực tiếp ngã xuống đất co giật.

Lúc này, Vương Thiên lại ý thức được có điều không ổn.

Vương Thiên nhìn xung quanh, vẻ mặt đầy kỳ quái, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Có người đã kết liễu mạng sống của chúng.” Nghe Vương Thiên nói vậy, Vương Diệp cười lắc đầu, nhìn Vương Thiên, vẻ mặt kỳ quái nói: “Hiểu lầm thôi!” Nếu có người làm vậy, cậu chắc chắn có thể cảm nhận được, nhưng bây giờ Vương Diệp không cảm nhận được gì cả, nên cậu đương nhiên cho rằng Vương Thiên đã nghĩ nhiều.

Tuy nhiên, lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Vương Thiên lại trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói: “Không, là thật đó.” Hắn vừa nói vừa rút những cây đinh trên tay hai người ra.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự lạnh lùng.

Khi cây đinh đó được hắn cầm trong tay, Vương Diệp liếc nhìn những yếu tố còn sót lại trên đó.

Vương Diệp đột nhiên cười lên, sau đó gật đầu, quan sát xung quanh.

Vương Thiên thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trong lòng vừa lo lắng vừa bất lực, cuối cùng thở dài một hơi, nắm chặt tay, tự trách nói: “Đều tại tôi, tôi nên đề phòng sớm hơn.” Ánh mắt Vương Thiên tràn ngập vẻ bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, liền cười ha hả, vỗ vai hắn, bình thản nói: “Yên tâm, chỉ cần ở đây có chỗ trốn người, tôi sẽ có thể ép chúng ra mặt.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Vương Thiên gật đầu, nhưng khi nhìn xung quanh, ánh mắt Vương Thiên cũng có chút u sầu.

Hắn khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Suy cho cùng, đối với những lời Vương Diệp nói, Vương Thiên vẫn cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Hắn vốn là người thực tế.

Những điều Vương Diệp nói, bất kỳ ai cũng có thể làm được, nhưng thực tế cũng chính vì ai cũng có thể làm được nên mới trông gian nan, huống hồ, ở đây có nhiều chỗ trốn người như vậy, Vương

Diệp làm sao có thể tìm được.

Vương Thiên không đặt hy vọng vào Vương Diệp, mà im lặng nhìn hai người trước mặt, tìm kiếm những thứ hữu ích trên người họ.

Vương Diệp thì im lặng quan sát xung quanh.

Điều bất ngờ cũng đã xảy ra vào lúc này.

Lúc này, Vương Diệp cầm hòn đá trong tay, khi ném về phía ngọn núi xa xa, vẻ mặt cậu chỉ có sự tĩnh lặng.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói với cậu: “Bên đó hình như có người đang nói chuyện?” Hắn vừa nói vừa chỉ về phía bụi cỏ, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Cậu nghe thấy một số tiếng nhiễu điện, nếu không lầm, tiếng nói chuyện ở hướng đó thực ra chỉ là từ máy ghi âm.

Dù không phải máy ghi âm, thì cũng là do cố ý tạo ra.

Vương Diệp nghĩ thầm, sau đó lại ném hòn đá trong tay đi.

Vẻ mặt cậu có chút ý cười, hòn đá liên tiếp ném qua, bên trong cũng vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Lúc này, Vương Diệp cười lên, ngẩng đầu nhìn về hướng đó.

Uông Nhất Hải cuối cùng cũng lộ diện.

Ánh mắt Uông Nhất Hải tràn ngập oán niệm, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất mãn nói: “Mày thật quá đáng.” Nghe Uông Nhất Hải nói vậy, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, vẻ mặt bình tĩnh, không có chút dao động cảm xúc nào.

Vương Diệp càng như vậy, tâm trạng của Uông Nhất Hải càng ngột ngạt, nặng nề.

Hắn ôm ngực, vẻ mặt có chút bất lực.

Mà Vương Diệp chỉ liếc nhìn Uông Nhất Hải, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

Cậu cầm hòn đá trong tay, sau đó, khi Uông Nhất Hải không để ý, lại bắn ra lần nữa.

Lúc này, Uông Nhất Hải trực tiếp ôm cánh tay, nhìn Vương Diệp nói: “Mày có cần phải làm vậy không?” Hắn trông có vẻ tức giận, đồng thời cũng kéo Bàn Tử bên cạnh mình ra.

Bàn Tử dường như vẫn luôn trốn trong bụi cỏ, nhưng hắn cũng muốn phát ra tiếng động, nhưng đám người này cầm dao trong tay, Bàn Tử cũng không dám nói thêm gì, cũng không dám có hành động nhỏ nào nữa.

Giờ đây, thấy Bàn Tử thực sự bị chúng bắt, Vương Diệp cũng có chút ý cười.

Nhưng khi Bàn Tử bị Uông Nhất Hải xách lên, hắn cũng vội vàng lắc đầu với Vương Diệp, cố gắng để Vương Diệp nhận ra tình hình của hắn có chút nghiêm trọng, nhưng hành động của hắn lại không khiến Vương Diệp hiểu được.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, sau đó vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Mày muốn thế nào mới tha cho họ?” Họ trực tiếp ra giá thương lượng, không vòng vo như trước.

Cách nói thẳng vào vấn đề của Vương Diệp khiến Uông Nhất Hải cười lên, gật đầu, rất nghiêm túc nói: “Tao thích nói chuyện với người thông minh như mày.” Uông Nhất Hải nói rất thật lòng.

Chương 1233

Khi lời này nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp chỉ im lặng quan sát Bàn Tử.

Tình hình của Bàn Tử không nghiêm trọng, nhưng Uông Nhất Hải lại dứt khoát nói: “Lúc nãy chúng mày ra tay với mấy thuộc hạ của tao, tao đã thấy rõ.

Nếu không lầm, chúng mày có lẽ cũng nên trả giá tương ứng nhỉ.” Vẻ mặt Uông Nhất Hải có chút ý cười.

Hắn trông cũng có vẻ kích động.

Lời này nói ra, Vương Diệp nhíu mày, không biết đáp lại thế nào.

Lúc này, Uông Nhất Hải lại cảm thán: “Thực ra tao cũng khá tò mò, nếu Bàn Tử cũng biến thành bộ dạng đó, hai người chúng mày sẽ đối phó với nó thế nào?

Nếu không lầm, trong bình của Vương Thiên chắc vẫn còn không ít thứ nhỉ, bây giờ giúp Bàn Tử giải quyết những phiền phức này đi.” Hắn nói đến đây thì dừng lại, vẻ mặt có chút ý cười.

Hắn trực tiếp che miệng, ánh mắt tràn ngập vẻ tà ác.

Hắn không cảm thấy mình làm việc quá đáng, ngược lại, khi nhìn hai thuộc hạ ngã xuống bên cạnh, sắc mặt hắn trở nên vô cùng phức tạp, khóe miệng cũng trễ xuống.

Nhưng hắn xách Bàn Tử lên rồi cứ thế ném qua.

Vì hắn đứng trên một đỉnh cao, nên khi Bàn Tử bị hắn ném qua, Bàn Tử gần như vừa lăn vừa bò, hơn nữa hai tay bị trói, hắn hoàn toàn không thể đứng vững, thậm chí là giữ thăng bằng.

Hắn chỉ có thể theo sườn dốc này lăn qua.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vội vàng chạy tới đỡ, nhưng Vương Diệp không ngờ, Uông Nhất Hải thấy bộ dạng lo lắng của cậu, lại cười nói với Vương Diệp: “Nhìn xem bên kia là ai?” Hắn chỉ về một hướng khác.

Vương Diệp nhìn thấy Trương Khởi Linh, mới phát hiện, Trương Khởi Linh lại bị chúng ném từ một sườn núi cao hơn xuống.

Vương Diệp thấy Bàn Tử lăn xuống, cậu vốn định lên đó kéo Bàn Tử xuống, nhưng bây giờ xem ra, cậu không làm được chuyện đó nữa.

Vương Diệp khẽ thở dài, cậu giữ Bàn Tử ổn định bên một tảng đá, rồi vội vàng chạy đến chỗ Trương Khởi Linh.

Nhưng Uông Nhất Hải thấy bộ dạng lo lắng của Vương Diệp, lại không hề né tránh nói: “Giữa hai người, mày chỉ có thể chọn một.” Lời này nói ra, Vương Diệp chỉ nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Nào ngờ, sắc mặt Trương Khởi Linh vô cùng yếu ớt, tái nhợt.

Uông Nhất Hải chỉ đeo găng tay, nghiêm túc nói với Vương Diệp và Vương Thiên: “Có lẽ hai người các người chết cũng không hiểu nổi, tại sao chúng tao có thể thông qua những thứ Uông Tàng Hải để lại, từ đó đạt được mục đích, thậm chí là cường hóa cơ thể của những người này đến mức độ này.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa khẽ thở dài, vẻ mặt chỉ có sự lạnh lùng.

Hắn như một vị thần chết.

Hơn nữa, khi hắn nói những lời đó, Vương Diệp có thể cảm nhận được sự âm u toát ra từ cả người hắn.

Trên tay hắn dường như đã có vô số sinh mệnh trôi qua.

Vương Diệp đang suy nghĩ, đồng thời cậu còn chưa phản ứng lại, Uông Nhất Hải trước mặt đột nhiên tiếc nuối thở dài, sau đó chỉ vào Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Người không nên sống sót lại tự do tự tại, nhưng người càng nên sống tốt lại biến thành bộ dạng yếu ớt này." Nói đến đây, vẻ mặt Uông Nhất Hải lộ ra vài phần phấn khích.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt chỉ có sự kích động.

Hắn không hề né tránh nói: "Trong tay chúng tao có không ít thiết bị, bao gồm cả các dược liệu liên quan.

Những thứ đó có thể giúp chúng tao chiết xuất các yếu tố hữu ích trong cơ thể Trương Khởi Linh.

Chỉ cần những yếu tố trong cơ thể Trương Khởi Linh được chiết xuất ra đủ nhiều, rồi tiến hành chuyển sang người Bàn Tử, tiếp theo, cơ thể Bàn Tử sẽ trở nên mạnh mẽ, và chúng tao cũng không cần phải ném những người này vào cái gọi là hố độc nữa." Vương Diệp nghe vậy, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

Cậu hoàn toàn không tin những gì mình nghe được.

Đứng bên cạnh, Vương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như đã phản ứng lại.

Hắn nhìn về phía Trương Khởi Linh, vội vàng chạy qua.

Nào ngờ Trương Khởi Linh từ trên đỉnh núi cao như vậy, trong đống đá vụn đó lăn xuống, trên người không chỉ là vết thương lớn nhỏ, mà cánh tay và chân đều buông thõng.

Điều đó có nghĩa là xương của cậu ấy có thể đã bị nứt, hoặc là gãy.

Vẻ mặt Vương Thiên tràn ngập vẻ bất lực, nhưng Trương Khởi Linh lại không rên một tiếng.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh chỉ có sự bình tĩnh, như thể người bị thương không phải là cậu ấy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, trên mặt cũng có chút lo lắng.

Cậu khẽ thở dài, không nhịn được nói với Trương Khởi Linh: "Sao cậu lại thành ra thế này?" Vương Diệp vừa nói vừa đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khởi Linh không nói gì, trông trạng thái của cậu ấy không được tốt lắm, chỉ là cậu ấy không kêu đau, trông vẫn như mọi khi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, vẻ mặt có chút bất lực, không nhịn được khẽ thở dài.

Cậu không biết phải làm sao, nhưng khi Trương Khởi Linh đối mặt với Vương Diệp, lại chỉ về hướng Bàn Tử nói với cậu: "Gã đó nói dối đấy, mau đi cứu Bàn Tử đi." Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Bàn Tử đã lộ ra sự tuyệt vọng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn về phía Trương Khởi Linh, vẻ mặt bất lực nói: "Thì ra trong lòng cậu, Trương Khởi Linh mới là người quan trọng nhất.

Nếu đã vậy, sao cậu không nói sớm cho tôi biết?" Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Trương Khởi Linh nhíu mày, ánh mắt lóe lên vài phần lạnh lùng.

Trương Khởi Linh dường như không muốn đáp lại nhiều.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, ánh mắt Bàn Tử có chút u sầu, sau đó lại ôm ngực.

Tiếp theo, dưới sự chú ý của Vương Diệp, Bàn Tử phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Uông Nhất Hải cũng chuẩn bị chuồn đi, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại dứt khoát nói với hắn: “Tôi có bản đồ.” Bốn chữ này vừa nói ra, động tác của Uông Nhất Hải dừng lại một chút.

Hắn nhìn Vương Diệp chằm chằm, đám thuộc hạ bên cạnh đang chuẩn bị đưa hắn rút lui, nhưng giờ đây khi nhìn Vương Diệp, hắn liền dừng ngay hành động đó lại.

Hắn nói với vẻ mặt đầy khó hiểu: “Những gì cậu nói là thật sao?” Nghe câu hỏi này, Vương Diệp cười và gật đầu.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp một cái, ánh mắt có vài phần âm u bất định, nhưng cuối cùng lại chìm vào im lặng.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên vỗ đùi, vẻ mặt vui mừng nói: “Tôi đã nói mà, cậu chắc chắn biết tình hình ở đây, nếu không làm sao cậu có thể dẫn chúng tôi hết lần này đến lần khác tìm được đường sống trong chỗ chết?

Lần nào cũng như vậy, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.” Vương Thiên vừa dứt lời, Vương Diệp lại không đáp lại hắn.

Ngược lại, Uông Nhất Hải lại bị những lời này của Vương Thiên thu hút sự chú ý.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải có vài phần hưng phấn, hắn nhìn Vương Thiên trước mặt, kích động nói: “Chuyện này là thật hay giả vậy?” Giọng điệu của Uông Nhất Hải mang theo vài phần tha thiết.

Thấy dáng vẻ vui mừng của Uông Nhất Hải, Vương Thiên gật đầu, nói như một lẽ dĩ nhiên: “Đương nhiên là thật rồi.” Nhưng điều không ai ngờ tới là, Uông Nhất Hải nghe xong liền cười lạnh một tiếng, hắn không chút do dự nói: “Coi tôi là thằng ngốc à?

Nếu trong tay các người thật sự có bản đồ, sao có thể rơi vào tình cảnh giống chúng tôi được?” Uông Nhất Hải nhìn thấu ngay lập tức.

Nghe vậy, Vương Diệp không có chút cảm xúc thừa thãi nào, anh cũng không trách cứ Vương Thiên, mà chỉ lặng lẽ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt.

Năm đó “Không thành kế” thành công chính là vì giả vờ đủ giống, cho nên bây giờ khi Vương Diệp đang đánh trận tâm lý, anh cũng biết mình tuyệt đối không thể để lộ sơ hở.

Anh nhìn Uông Nhất Hải, vẻ mặt chỉ có một sự bình tĩnh, dáng vẻ tự tin như đã có kế hoạch sẵn, lại mang theo vài phần điềm tĩnh, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Uông Nhất Hải khẽ thở dài, không biết nên quyết định thế nào, nhưng trực giác cũng mách bảo hắn rằng những điều này có lẽ là thật.

Bất đắc dĩ, Uông Nhất Hải chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó mở lời nói với Vương Diệp: “Vậy cậu lấy bản đồ ra cho tôi xem trước đi, nếu cậu thật sự có bản đồ.” Thế nhưng, lời của Uông Nhất Hải còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Anh rất sảng khoái, không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Anh qua đây.” Lời này vừa nói ra, ánh mắt Uông Nhất Hải có vài phần phức tạp, hắn không biết nên quyết định thế nào, Vương Diệp cũng dứt khoát cười nói: “Nếu ngay cả dũng khí này anh cũng không có, vậy thì anh cũng không xứng có được tấm bản đồ này.

Dù sao thì bản đồ này cũng là một lão già đưa cho tôi, tôi nghĩ lúc đó ông ấy hẳn đã gửi gắm sai người rồi.” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, mắt Uông Nhất Hải tức thì sáng lên.

Hắn không biết Vương Diệp làm sao biết được chuyện này, nhưng hắn vẫn không kìm được mà buông lỏng cảnh giác, đồng thời cũng muốn đi qua.

Nhưng vừa nghĩ đến Vương Diệp, cái tên giảo hoạt này, rồi lại so sánh với những lợi ích trong tay mình, Uông Nhất Hải cũng biết nên quyết định thế nào rồi.

Bất đắc dĩ, Uông Nhất Hải chỉ có thể khẽ thở dài.

Uông Nhất Hải nhìn những người bên cạnh mình, họ vẫn đang cản hắn, trong mắt họ có vài phần bất lực, họ nhìn về phía Vương Diệp, lo lắng nói: “Tên này chắc chắn có vấn đề.” “Đúng vậy, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Người như hắn mười phần thì có đến tám chín phần là không ổn.” Bọn họ vừa nói vừa kéo tay Uông Nhất Hải.

Nhưng Uông Nhất Hải nghe lời họ, vẻ mặt lại chỉ có một sự bình tĩnh, không có chút cảm xúc thừa thãi nào.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi quả quyết đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, anh cười lên.

Cùng lúc Uông Nhất Hải đứng trước mặt Vương Diệp, Vương Diệp cũng đỡ Bàn Tử dậy, vết thương của Bàn Tử rất nghiêm trọng.

Nhưng Vương Diệp đã đưa thuốc trong tay cho Bàn Tử, nên tình hình của anh ta cũng không quá tệ, ngược lại Bàn Tử và Trương Khởi Linh đang nằm trên bãi cỏ bên cạnh.

Vương Diệp nhìn hai người họ, trên mặt nở một nụ cười, nhưng chuyện không ai ngờ tới lại một lần nữa xảy ra.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, vẻ mặt anh chỉ có một sự bình tĩnh.

Vương Thiên trực tiếp nói với Uông Nhất Hải: “Anh bỏ vũ khí trên người ra trước đi.” Lời của Vương Thiên vừa dứt, Uông Nhất Hải cười lạnh một tiếng, sau đó cố ý mở miệng, nhìn Vương Thiên trước mặt nói: “Tao biết mày định dùng thủ đoạn gì, tao sớm đã tính đến rồi.

Nhưng tao không giống những kẻ kia, những thứ trên người chúng đúng là mạnh thật, nhưng đó đều là đồ cấp thấp.” Hắn vừa nói vừa hất cằm, vẻ mặt chỉ có sự lạnh lùng.

Tại đây, Uông Nhất Hải không chút kiêng dè nói: “Nhìn bề ngoài thì đúng là tao cần hồi sinh Uông Tàng Hải, nhưng trên thực tế, trong quá trình hồi sinh đó, chẳng phải chính tao cũng đang trở thành một Uông Tàng Hải thứ hai sao?” Lời này vừa nói ra, cả người Vương Diệp đều sững sờ tại chỗ, Vương Thiên cũng vậy.

Vương Thiên nắm chặt chai thủy tinh trong tay, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, sự oán hận không ngừng cuộn trào trong mắt hắn.

Nhưng Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, lại như đã liệu trước, không có chút cảm xúc thừa thãi nào.

Chương 1234

Còn Vương Thiên nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, hắn suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên gầm lên với Uông Nhất Hải, không chút do dự nói: “Tao biết rồi.” Lời này vừa nói ra, Uông Nhất Hải chìm vào im lặng.

Ngay sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào Vương Diệp, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, hắn không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tao không phải là kẻ dễ chọc đâu, mày đã nói trong tay có bản đồ thì bây giờ mau lấy ra đi, nếu không tao sẽ không tha cho mày đâu.” Ánh mắt Uông Nhất Hải tràn ngập vẻ lạnh lùng, hắn siết chặt nắm đấm, trông có vẻ khá kích động.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Uông Nhất Hải, lại chỉ lạnh lùng lắc đầu.

Anh tỏ ra vô cùng tùy ý, bình tĩnh.

Đến mức Uông Nhất Hải hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nhưng chuyện không ai ngờ tới cũng xảy ra vào lúc này.

Chỉ thấy Vương Diệp đột nhiên móc từ trong túi ra một cuộn da dê.

Vẻ mặt anh có vài phần bình tĩnh, anh không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Tấm bản đồ này chia làm phần trên và phần dưới, chúng ta bây giờ vẫn đang ở khu vực của bản đồ phần trên, bản đồ phần dưới mới thuộc về lăng mộ trung tâm thực sự.

Nhưng muốn đến được đó, thực sự quá khó khăn.” Ánh mắt Vương Diệp tràn ngập vẻ ngưng trọng.

Nghe lời Vương Diệp, Uông Nhất Hải lại cười một cách thờ ơ.

Vương Thiên đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như đã đoán trước được những chuyện này.

Hắn chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Hắn không nhịn được hít sâu một hơi, trong chốc lát cũng cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại không có chút cảm xúc thừa thãi nào.

Vương Diệp chỉ nhìn tấm bản đồ trong tay.

Uông Nhất Hải vội vàng đưa tay ra, vẻ mặt có vài phần hưng phấn, hắn dường như muốn lấy tấm bản đồ phần dưới, nhưng Vương Diệp không chỉ nhanh chóng né được, mà còn nhìn Uông Nhất Hải, nói: “Anh muốn có được thứ này, anh nghĩ mình xứng sao?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Uông Nhất Hải nghe câu hỏi của anh, hắn chìm vào im lặng, nhưng rất nhanh, hắn lại hoàn hồn, lấy ra những món đồ tốt trong tay mình.

“Cậu muốn gì?

Cứ ra giá đi!” Hắn nhìn Vương Diệp không chút do dự nói.

Lời của Uông Nhất Hải vừa dứt, Vương Diệp liền cười lên.

Không thể phủ nhận, Uông Nhất Hải đúng là một người thông minh, Vương Diệp còn chưa kịp nhắc nhở, hắn đã biết phải đưa ra thứ gì rồi.

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ thầm, Uông Nhất Hải cũng không chút kiêng dè nói: “Tình hình của Trương Khởi Linh và Bàn Tử, tôi có thể giải quyết.” Chuyện này vốn là do Uông Nhất Hải làm, nên hắn cũng có thể xử lý được.

Vương Diệp thấy dáng vẻ kích động của Uông Nhất Hải, anh đột nhiên lắc đầu, như thể đã đổi ý, trực tiếp nói: “Tình hình của Trương Khởi Linh và Bàn Tử, tôi sớm đã xử lý xong rồi.” Lời này vừa nói ra, Uông Nhất Hải trợn mắt, rồi lại nhìn Vương Diệp, kiên nhẫn chờ anh ra điều kiện.

Kết quả không ngờ Vương Diệp đột nhiên vỗ vai hắn.

Vương Diệp nghiêm túc nói: “Cái đầu của anh.” Bốn chữ này vừa nói ra, cả người Uông Nhất Hải đều sững sờ, hắn không phản ứng kịp những gì mình vừa nghe được.

Đợi đến khi hoàn hồn, hắn lại phá lên cười ha hả, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt khinh miệt nói: “Cậu đang nghĩ cái gì vậy?

Dùng cái đầu của tôi để đổi lấy một tấm bản đồ như thế này, cậu nghĩ có khả năng đó sao?” Ánh mắt hắn có vài phần sắc bén, lời hắn vừa nói ra, Vương Diệp không đáp lại, mà chỉ lặng lẽ nhìn những người phía sau hắn, những người đang đứng trên sườn núi xa xa.

Bọn họ trông có vẻ không liên quan nhiều đến chuyện này, nhưng thực tế, cuộc đối thoại giữa Vương Diệp và Uông Nhất Hải, bọn họ đều đã nghe thấy hết.

Giờ đây, khi ánh mắt Vương Diệp nhìn qua, bọn họ cũng trở nên xao động bất an.

Vẻ mặt họ đầy phức tạp, dù sao thì những thứ ẩn giấu trong tấm bản đồ đó không chỉ hấp dẫn, mà bí mật chôn giấu bên trong cũng đủ để biến họ thành những nhân vật giống như thần tiên.

Nghĩ đến những chuyện này, những người trước mắt đều hưng phấn cười lên.

Uông Nhất Hải thấy Vương Diệp một lúc lâu không đáp lại mình, lại phát hiện ánh mắt Vương Diệp đang nhìn về phía sau hắn.

Uông Nhất Hải tò mò nhìn qua, kết quả không ngờ từng đôi mắt đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trong nháy mắt, Uông Nhất Hải chìm vào im lặng, tay hắn run lên, hắn không biết phải làm sao.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Uông Nhất Hải, trên mặt chỉ có một sự bình tĩnh, anh quả quyết nói với Uông Nhất Hải: “Khá là bất ngờ nhỉ!” Khi lời này nói ra, Uông Nhất Hải dù gật đầu, nhưng vẻ mặt cũng đầy bất lực.

Hắn không biết phải làm sao, Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại mở lời nói với hắn: “Có những lúc tôi cũng không cần trực tiếp ra tay với anh, vì có rất nhiều người muốn kéo anh xuống khỏi vị trí này.

Tôi tin bọn họ chính là trợ lực tốt nhất.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn những người đó.

Lời anh vừa dứt, những người đó khi đối mặt với Vương Diệp cũng lắc đầu, vẻ mặt có vài phần bất lực.

Bọn họ cố gắng né tránh ánh mắt của Vương Diệp, kết quả không ngờ.

Bọn họ càng làm vậy, Uông Nhất Hải càng có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng họ.

Uông Nhất Hải siết chặt nắm đấm, nhìn những người này, đột nhiên gầm lên với họ: “Tất cả những gì tao đang có, là thứ chúng mày có thể dòm ngó sao?” Ánh mắt Uông Nhất Hải tràn ngập bất mãn, nhưng những người trước mặt lại không quan tâm.

Vương Diệp cũng đi đến bên cạnh Uông Nhất Hải, anh đưa tay vỗ vỗ vào má hắn, nghiêm túc nói với Uông Nhất Hải: “Tất cả những điều này đều là do anh tự lựa chọn, hơn nữa họ cũng là do một tay anh bồi dưỡng.

Bị đám sói con do chính mình nuôi lớn giết chết cảm giác thế nào?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Anh trông rất tự tin, như thể mọi chuyện sẽ diễn ra theo ý anh.

Nhưng Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp lại không chút do dự nói: “Câm miệng lại cho tao, bọn họ sẽ không ra tay với tao đâu.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa hất cằm cười lạnh.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Uông Nhất Hải, trên mặt chỉ có một sự bình tĩnh.

Uông Nhất Hải càng kích động, càng chứng tỏ trong lòng hắn không đủ tự tin, còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn những người này.

Khi họ đối mặt với Vương Diệp, vẻ mặt họ đầy cẩn trọng và căng thẳng, họ có chút hoảng sợ bất an.

Vương Diệp chỉ nhìn họ, cười nói: “Thật ra bất kể trong lòng có suy nghĩ gì, quan trọng nhất là đời này không thể sống uổng phí, cho nên có gì muốn làm thì mau làm đi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với những người này.

Anh đang kích động họ, nhưng họ vẫn có cảm xúc của riêng mình, hơn nữa họ cũng khá bình tĩnh, lý trí.

Nhưng Vương Diệp cũng hiểu, cái gọi là bình tĩnh lý trí này, thật ra cũng chỉ có vậy mà thôi.

Anh nghĩ thầm trong lòng, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có vài phần u sầu, hắn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó bất lực nói với Vương Diệp: “Nói thật nhé, có lúc tôi thật sự…” Lời của Uông Nhất Hải nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp nhíu mày, nhìn hắn, trong mắt có vài phần khó hiểu.

Kết quả không ngờ, giây tiếp theo Uông Nhất Hải liền xông tới, rồi dùng ống tiêm trong tay đâm về phía Vương Diệp.

May mà Vương Diệp hành động đủ nhanh để né được, nhưng sức của Uông Nhất Hải lại rất lớn.

Việc bị hắn áp chế về sức mạnh là điều Vương Diệp không ngờ tới.

Vương Diệp nhíu mày, nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, vẻ mặt kỳ quái nói: "Sao anh lại có sức mạnh lớn như vậy?" Vương Diệp tò mò hỏi, Uông Nhất Hải nghe thấy lại như không có phản ứng gì.

Hắn chỉ nhìn đôi tay của mình, sau đó lại nói với Vương Diệp: "Cậu đã bị tôi tiêm một mũi rồi đấy." Lời này vừa nói ra, Vương Diệp chỉ cười và gật đầu.

Dường như người mà Uông Nhất Hải nói không phải là anh, hơn nữa dáng vẻ đó của anh trông còn rất đáng ăn đòn, như đang khiêu khích người khác.

Ánh mắt Uông Nhất Hải cũng lạnh đi.

Hắn quay đầu nhìn những người phía sau, hắn đang uy hiếp họ, quả quyết nói: "Nếu chúng mày dám có ý đồ với tao, tiếp theo tao nhất định sẽ đánh gãy chân chúng mày, không để chúng mày sống sót rời khỏi nơi này." Uông Nhất Hải nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này.

Vương Diệp thấy dáng vẻ độc ác đó của Uông Nhất Hải, đột nhiên cười vỗ tay cho hắn, nghiêm túc nói: "Đúng là lợi hại." Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, khen ngợi hắn.

Uông Nhất Hải nghe thấy, trên mặt chỉ có vẻ khó hiểu, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp, cực kỳ nghiêm túc nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, nếu cậu còn muốn đối đầu với tôi, tiếp theo chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Sự căm hận của Uông Nhất Hải đối với Vương Diệp, có thể nhìn thấy ngay lập tức.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không quan tâm, mà chỉ lặng lẽ mỉm cười nhìn Uông Nhất Hải.

Thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, trên mặt Uông Nhất Hải cũng có vài phần u sầu và ngưng trọng.

Hắn nhìn tay Vương Diệp, hắn đang nghĩ mình vừa rồi đã tiêm một mũi vào cánh tay Vương Diệp, sao bây giờ Vương Diệp trông như không hề hấn gì.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, đột nhiên cởi găng tay của mình ra, rồi lột lớp da dê bên trên xuống.

Anh bình tĩnh nói với Uông Nhất Hải: “Ngay từ lúc Vương Thiên đối phó với hai tên thuộc hạ của anh, tôi đã biết anh không phải là kẻ đơn giản, nên tôi đã đặc biệt chuẩn bị những thứ này.

Những thứ này là dành cho anh đấy.” Vương Diệp cười hì hì nói ra những lời này.

Thấy dáng vẻ đó của anh, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, hắn siết chặt nắm đấm, có thêm vài phần bất mãn với Vương Diệp.

Mặc dù hắn vì chuyện này mà tức giận, nhưng Vương Diệp lại tỏ ra không quan tâm.

Anh chỉ quan sát môi trường xung quanh, sau đó lại nói với Uông Nhất Hải: “Nhưng người như anh, trước đây tôi cũng đã gặp không ít.” Lời của Vương Diệp nói đến đây đột nhiên dừng lại, Uông Nhất Hải nhíu mày, nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

Hắn tưởng Vương Diệp định nói gì đó, kết quả không ngờ, Vương Diệp cầm cuộn da dê trong tay, trực tiếp ném vào mặt Uông Nhất Hải.

Uông Nhất Hải vô cùng hưng phấn và kích động, nhưng khi cầm thứ này trong tay, hắn cũng lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, mình đã bị lừa rồi.

Hắn nhìn những người phía sau, vội vàng huýt sáo.

Hắn bảo họ qua cứu mạng mình, kết quả không ngờ.

Bọn họ còn chưa đến gần, Vương Diệp đã trực tiếp ôm lấy eo Uông Nhất Hải, quật mạnh hắn vào đống đá vụn.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, anh nhìn Uông Nhất Hải không chút kiêng dè nói: “Ngã xuống cho tao!” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, hắn siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tràn ngập phẫn nộ và bất lực.

Hắn không biết phải làm sao, nhưng Vương Diệp cũng không quan tâm, anh chỉ cười và nói với hắn: “Dù sao anh cũng không chết được, anh cũng là Uông Tàng Hải thứ hai, bây giờ chỉ là chịu chút khổ thôi, đối với anh mà nói chắc cũng không lạ lẫm gì nhỉ.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, Uông Nhất Hải chìm vào im lặng, không biết trả lời thế nào, nhưng đối với những lời Vương Diệp nói, Uông Nhất Hải vẫn cảm thấy vô cùng bất lực.

Uông Nhất Hải khẽ thở dài, rồi lại chìm vào im lặng một lúc lâu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Vương Thiên bên cạnh nói: “Còn đứng đó ngây ra làm gì, còn không mau bắt hắn lại.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Vương Thiên còn chưa kịp hoàn hồn, Hạo Thiên Chân đã qua giúp đỡ.

Chương 1235

Mấy người họ khống chế Uông Nhất Hải, cùng lúc đó, Vương Diệp cầm con dao nhỏ trong tay.

Vì đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải ai nấy đều thân thủ giỏi giang, nên Vương Diệp chỉ có thể dùng cách này để đối phó với hắn.

Vẻ mặt Vương Diệp có vài phần cao ngạo, anh không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Bảo đám thuộc hạ của mày cất vũ khí đi, rồi bảo chúng lui xuống, nếu không cái mạng nhỏ này của mày sẽ không giữ được đâu.” Anh nói ra những lời cuồng vọng tự đại này.

Uông Nhất Hải nghe thấy, như thể nghe được một câu chuyện cười lớn, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Mày có giỏi thì nói lại lần nữa xem.” Hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi, trông vô cùng tức giận, nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, anh chỉ cười và nói với hắn: “Nói lại 100 lần cũng không vấn đề, dù sao thì, kẻ như mày cũng chỉ xứng nghe những lời này thôi, hơn nữa mày cũng không thể phản kháng.” Ánh mắt Vương Diệp tràn ngập vẻ sắc bén.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Uông Nhất Hải thở ra một hơi thật sâu, sau đó không chút do dự nói: “Tao sẽ không tha cho mày đâu, đợi tao tìm được cơ hội, tao nhất định sẽ lột da mày.” Hắn vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trông khí thế hung hăng, hơn nữa bộ dạng đó của hắn rất đáng sợ, nhưng Vương Diệp lại như không nghe thấy.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những người này, họ như những con chó hoang, bao vây lấy mình, đồng thời họ cũng cầm vũ khí trong tay, chĩa về phía Vương Thiên và Trương Khởi Linh.

Chỉ là Vương Thiên và Trương Khởi Linh đều có khả năng tự vệ, chỉ có Bàn Tử là tên luôn lơ là, những người khác về cơ bản không bị họ bắt được.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó nhìn Uông Nhất Hải trước mặt nói: “Anh đúng là đã trở thành Uông Tàng Hải thứ hai, nhưng chắc anh cũng sợ bị rút cạn máu chứ nhỉ?” Lời này vừa nói ra, Uông Nhất Hải ý thức được có gì đó không ổn, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng sợ nói: “Được rồi, đừng làm chuyện như vậy nữa, các người mau xuống cất vũ khí đi.” Uông Nhất Hải đúng là có thứ để sợ, Vương Diệp không đoán sai.

Vẻ mặt anh có vài phần tươi cười và đắc ý, anh nhướng mày với Uông Nhất Hải, không chút do dự nói: “Trong tay tôi đúng là có bản đồ về nơi này, nhưng tại sao tôi phải lấy ra chứ?” Anh tò mò hỏi, đồng thời cũng giả vờ tỏ ra tùy ý, dáng vẻ tự tin ngạo nghễ đó không phải là giả.

Uông Nhất Hải cũng trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp, rõ ràng không dám tin những gì mình vừa nghe, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu.

Những điều Vương Diệp nói chắc chắn là thật.

Nếu không Vương Diệp sao lại tỏ ra như vậy, nghĩ đến chuyện này, Uông Nhất Hải cũng chìm vào im lặng.

Lần này có thể nói là thật sự đã quá sơ suất.

Những người khác đứng bên cạnh, tuy không nói một lời, nhưng những cảm xúc phức tạp trong mắt họ đã sớm bộc lộ suy nghĩ trong lòng.

Vương Diệp liếc họ một cái, sau đó nhìn đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải nói: “Dù sao thì Uông Nhất Hải cũng nổi tiếng là kẻ giảo hoạt, hay là sau này các người theo tôi đi, như vậy tôi cũng có thể mang lại cho các người một số lợi ích nhất định, tôi tin là các người không thể từ chối đâu.” Vương Diệp đột nhiên nói ra những lời này.

Uông Nhất Hải nghe thấy, vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc, hắn nhìn những người bên cạnh, lo lắng nói: “Lũ khốn chúng mày, đừng có đồng ý.” Nhưng cuối cùng vẫn là thất vọng.

Thật ra, từ lúc Vương Diệp bắt đầu đàm phán với họ, Vương Diệp đã nắm chắc phần thắng rồi.

Giờ đây, nhìn những người này, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Uông Nhất Hải đau khổ gào lên: “Tại sao chúng mày lại làm ra chuyện như vậy?

Chẳng lẽ thật sự đã quên những ngày tháng chúng ta sớm tối bên nhau rồi sao?” Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn ngập bất lực, từng câu từng chữ hỏi ra, nhận lại được lại là những nụ cười lạnh của những người này.

Bọn họ ném con dao nhỏ trong tay xuống đất, nhìn Uông Nhất Hải, không chút kiêng dè nói: “Những điều anh nói đúng là có lý, thời gian sớm tối bên nhau đúng là không thể quên, nhưng có những thứ cuối cùng cũng phải đưa ra lựa chọn đúng đắn và sáng suốt.” Bọn họ nói một cách nghiêm túc, khi nói những lời này, vẻ mặt họ chỉ có sự nghiêm túc chứ không thấy chút hối cải nào.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của họ, liền phá lên cười ha hả.

Nhưng Bàn Tử đi tới, lại lo lắng nói với Vương Diệp: “Tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn, sao đám này lại đồng ý dứt khoát như vậy, hơn nữa vừa rồi họ còn bảo vệ Uông Nhất Hải như thế mà.” Vẻ mặt Bàn Tử có vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Lời anh ta vừa dứt, những người này liền vội vàng lắc đầu, họ vỗ ngực, nhìn Vương Diệp và Bàn Tử, vẻ mặt áy náy nói: “Chúng tôi thật sự nguyện ý cúi đầu trước các anh, và cũng nguyện ý gia nhập cùng các anh, cho nên các anh đừng nghi ngờ nữa.” Bọn họ càng làm vậy, Bàn Tử càng cẩn thận.

Lúc này Vương Thiên đi tới, hắn đã nhìn ra ý đồ của Vương Diệp, cũng nhìn ra kế hoạch của anh.

Vương Thiên suy nghĩ một chút, trực tiếp vỗ vai Bàn Tử nói: “Được rồi, chuyện này có Vương Diệp ở đây quyết định rồi, anh lo được sao?” Lời của Vương Thiên tuy khó nghe, nhưng đó là sự thật.

Bàn Tử nghe thấy liền nổi giận đùng đùng, anh ta quay đầu nhìn Vương Thiên, vẻ mặt có vài phần không kiên nhẫn.

Bàn Tử vốn định nổi nóng, kết quả không ngờ Trương Khởi Linh cũng đi tới.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Bàn Tử không chút kiêng dè nói: “Cậu cái gì cũng tốt, chỉ là quá bà tám, quá thích lo chuyện bao đồng.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh có vài phần cao ngạo.

Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, cả người Bàn Tử đều sững sờ tại chỗ.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh cũng che miệng cười trộm.

Thấy không khí giữa họ hòa hoãn như vậy, trên mặt Uông Nhất Hải cũng có vài phần bất lực, hắn nhìn Vương Diệp không chút do dự nói: “Bây giờ cậu có thể tha cho tôi được chưa?” Câu hỏi như vậy nói ra, Vương Diệp cảm thấy có chút buồn cười, nhưng anh nhìn Uông Nhất Hải, rồi lại nhìn đám thuộc hạ bên cạnh hắn.

Anh suy nghĩ một chút, không chút do dự nói với những người này: “Quyền sinh tử của tên này giao cho các người, nhưng những lời các người vừa nói, chắc các người vẫn còn nhớ chứ, các người đã nói là sẽ gia nhập với chúng tôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn những người này.

Lời anh vừa dứt, Uông Nhất Hải thấy dáng vẻ đó của anh, càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn ngập phẫn nộ, hắn nhìn những thuộc hạ ngày xưa, không chút do dự nói: “Cứu tôi với.” Mấy chữ này vừa nói ra, mọi người đều có thể cảm nhận được sự hèn mọn của Uông Nhất Hải, mấy tên thuộc hạ của hắn cũng vậy.

Nhưng họ nhìn Uông Nhất Hải, lại lắc đầu, sau đó giao con dao nhỏ trong tay cho Vương Diệp, họ không chút do dự nói: “Quyền lựa chọn trong chuyện này giao cho anh, bất kể các anh xử trí thế nào, chúng tôi đều không có ý kiến gì.” “Đúng vậy, chúng tôi hoàn toàn tuân theo mọi sắp xếp của các anh.” Họ vừa nói vừa vỗ ngực.

Vương Diệp nghe lời họ, gật đầu, vẻ mặt có vài phần tươi cười, sau đó không chút kiêng dè nói: “Có được sự đồng ý và công nhận của các người, đương nhiên tôi rất vui, nhưng…” Lời của Vương Diệp nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, những người này cũng nhíu mày.

Họ nhìn Vương Diệp, không kìm được nói: “Anh cứ ra tay đi, cần gì phải để ý đến chúng tôi.” Họ nói một cách nghiêm túc, nhưng lời này từ miệng họ nói ra, nhận lại được cũng là sự bất lực của Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, không chút kiêng dè nói: “Nói trắng ra, các người tỏ ra như vậy, nhưng trên thực tế, một phần tình cảm đặt trong lòng, lại có ai thật sự có thể nhẫn tâm được chứ?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Uông Nhất Hải, vẻ mặt tràn ngập bất lực.

Uông Nhất Hải thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, trong chốc lát, sắc mặt hắn cũng trở nên cực kỳ khó coi, sau đó lại phẫn nộ nói: “Mày muốn giết muốn xẻo thì làm cho dứt khoát đi không được à?

Tại sao cứ phải lề mề mãi thế?

Rốt cuộc mày muốn làm gì?” Uông Nhất Hải không thể hiểu nổi.

Kết quả không ngờ Vương Diệp lại lấy ra một viên thuốc từ trong túi, anh nhìn Uông Nhất Hải.

Anh nghiêm túc nói với Uông Nhất Hải: “Anh nghĩ sao nếu thứ này giúp anh trở lại thành người bình thường, anh sẽ chấp nhận chứ?

Tôi nghĩ anh hẳn là vui lòng chấp nhận, dù sao thì làm một Uông Tàng Hải, thật sự quá đau khổ.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Những người bên cạnh nhìn thứ trong tay Vương Diệp, vẻ mặt họ tràn ngập kinh ngạc.

Họ chìm vào im lặng một lúc lâu, chưa từng nghĩ Vương Diệp sẽ làm ra hành vi điên rồ như vậy, họ vì chuyện này mà hoảng loạn, thậm chí không biết phải làm sao.

Còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn những người này, sau đó lại cảm thán với họ: “Nói đi cũng phải nói lại, các người chắc chắn cảm thấy thứ này không thể chấp nhận được, nhưng cũng không sao, dù sao chúng ta là dao thớt, hắn là thịt cá.” Vương Diệp vừa nói vừa cầm con dao nhỏ trong tay, anh giơ ống thuốc và con dao nhỏ lên cùng lúc.

Lúc này Uông Nhất Hải không còn cách nào khác, chỉ có thể với khuôn mặt trắng bệch yếu ớt nhìn về phía ống thuốc.

Hắn gật đầu, vẻ mặt tràn ngập bất lực.

Vương Diệp thấy Uông Nhất Hải đưa ra lựa chọn sáng suốt, đột nhiên cười và nói với hắn: “Được, tôi rất hài lòng với điều này.” Vương Diệp khen ngợi từ tận đáy lòng.

Uông Nhất Hải nghe lời anh, chỉ biết cười khổ lắc đầu, nhưng vẻ mặt hắn lại tràn ngập đau đớn.

Chỉ có người hiểu hắn mới biết trong lòng hắn khổ sở đến mức nào.

Vương Diệp nhìn môi trường xung quanh, trong mắt cũng có thêm vài phần nặng nề.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, họ lại không nhịn được nói với anh: “Nếu thật sự để hắn trở lại làm người bình thường, không để hắn tiếp tục làm Uông Tàng Hải nữa, vậy thì ảnh hưởng đến hắn sau này chắc chắn sẽ rất lớn.” Những người đó nghiêm túc lẩm bẩm, nhưng lời họ nói ra, Vương Diệp lại không có chút cảm xúc thừa thãi nào.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, anh tiêm ống thuốc trong tay vào cổ hắn.

Không bao lâu sau, Uông Nhất Hải ngã xuống đất.

Dáng vẻ của Uông Nhất Hải trông vô cùng thảm hại, Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ thở dài, vẻ mặt sầu não nói với những người bên cạnh.

“Đúng là đáng thương thật, nhưng tất cả những thứ này vốn không thuộc về hắn, nên tôi tùy ý tước đoạt, tôi nghĩ chắc cũng không ai có ý kiến gì đâu nhỉ!” Khi những lời này được nói ra, những người bên cạnh đều lắc đầu dở khóc dở cười, họ vỗ ngực mình, tỏ ý nguyện trung thành với Vương Diệp.

Vương Diệp cũng cười tủm tỉm gật đầu, sau đó nói với họ không chút do dự.

“Được rồi, bây giờ tôi đã hiểu.” Trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người trước mắt lại cau mày, vẻ mặt đầy phức tạp.

Họ đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng vô số ý niệm hiện lên rồi lại hóa thành mây khói, tan biến không còn tăm tích.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, rồi lại nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Vương Diệp vốn định nhắc nhở họ, kết quả không ngờ, những người này đột nhiên lùi lại vài bước, rồi đứng sang một bên.

Họ trông có vẻ bình thường, dường như đang trò chuyện ở đó.

Đối với chuyện của Uông Nhất Hải, họ có tỏ ra đau buồn một chút, nhưng rất nhanh đã thu lại.

Họ giống như những vũ khí giết người lạnh lùng, nhưng Vương Diệp sớm đã quen với điều đó.

Cùng lúc những người này lùi lại, có một chuyện Vương Diệp không biết, đó là họ đã cầm những con dao nhỏ trong tay, tiến đến bên cạnh Bàn Tử và Vương Thiên.

Bàn Tử và Vương Thiên tuy không bàn tán gì nhiều, nhưng Bàn Tử vẫn có chút không cam tâm.

Anh ta khẽ thở dài, nhìn Vương Thiên rồi nói một cách nghiêm túc.

“Tôi nghĩ sau khi Uông Nhất Hải tỉnh lại, thấy mình thật sự biến thành bộ dạng đó, chắc sẽ giống như mấy gã đàn ông thấy mình bị biến thành thái giám vậy!” Câu nói này vừa thốt ra, Vương Thiên liền bật cười ha hả.

Trong lúc hai người họ đang cúi người gật đầu, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Lúc này, Bàn Tử và Vương Thiên đồng thời cảm thấy sau gáy lạnh toát, cả hai người sợ đến mức cứng đờ người, đứng chết trân tại chỗ.

Nhưng cả hai lại không tỏ ra quá sợ hãi.

Vương Thiên lúc này chỉ cười lạnh, nói không chút kiêng dè.

“Trước khi ra tay, các người cũng phải xem đây là địa bàn của ai chứ!” Lời của Vương Thiên vừa dứt, Bàn Tử liền cau mày, gương mặt lộ rõ vẻ sắc lẹm, anh ta nói không chút né tránh.

“Hành động hấp tấp như vậy, thật sự có lợi cho các người sao?” Câu nói này Vương Diệp đã nghe thấy, anh quay đầu nhìn những người phía sau.

Chương 1236

Gương mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, phảng phất như tất cả đã nằm trong dự liệu của anh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra, anh ta tức tối nói.

“Sao cậu không nhắc tôi sớm một chút.” Bàn Tử tỏ vẻ hết sức mất kiên nhẫn, anh ta đang tức giận vì chuyện này, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử lại nói một cách qua loa.

“Cậu thấy tôi phải nhắc cậu thế nào mới hợp lý đây?

Mọi người đều biết phải tránh xa bọn họ ra một chút, vậy mà hai người các cậu vẫn đứng đó tán gẫu.” Bộ dạng ngây ngô đó, Vương Diệp thật không nhìn nổi, nếu không phải để tránh bứt dây động rừng, có lẽ anh đã sớm ra tay kéo hai người họ qua rồi.

Nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, Vương Diệp cũng không muốn thấy.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát nói với hai người họ.

“Chuyện đã xảy ra rồi, hai người cứ chấp nhận đi.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người họ trở nên cực kỳ khó coi.

Cả hai nhìn quanh, vẻ mặt thoáng chút nặng nề, rồi lại im lặng không nói.

Lúc này, Bàn Tử nhìn người bên cạnh mình nói.

“Các người muốn làm gì?” Bàn Tử tỏ ra vô cùng cẩn trọng, nhưng không ngờ đối phương dù đã khống chế Bàn Tử và Vương Thiên, lại tỏ ra rất bình tĩnh nói với Vương Diệp.

“Chúng tôi chưa bao giờ muốn làm hại hai người họ, hai người họ là người tốt, chúng tôi đều biết.” Nghe họ nói, Vương Diệp liền bật cười.

Anh nhìn mấy gã trước mặt, tò mò hỏi.

“Vậy tôi không phải người tốt sao?” Câu hỏi này được đáp lại bằng cái lắc đầu của những người kia, thật là chuyện lạ xưa nay chưa từng có.

Nhưng Vương Diệp đã quen với điều đó, dù sao lập trường của mỗi người không giống nhau...

Giờ đây, Vương Diệp cũng bình tĩnh nói với họ.

“Vậy các người thấy nên xử lý chuyện này thế nào cho thỏa đáng.” Vương Diệp tò mò hỏi.

Những người trước mặt nhìn Vương Diệp.

Gương mặt họ đầy phức tạp, họ thở dài một hơi, rồi nói không chút do dự.

“Anh mau tiêm hết số thuốc còn lại trong ống vào người mình đi.” Họ nói với vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng không phải đang đùa, nhưng Vương Diệp nghe xong lại đột nhiên bật cười.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu.

“Đừng mơ nữa, tôi không thể làm chuyện như vậy, các người đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản và hoàn hảo như thế.” Gương mặt Vương Diệp đầy vẻ bình thản, anh từ chối một cách dứt khoát.

Điều này khiến những người kia ngoài sự tức giận ra, cũng không có thêm cảm xúc nào khác.

“Anh và Uông Nhất Hải là cùng một loại người, các người đều đã qua cải tạo, nên Uông Nhất Hải biến thành bộ dạng này, anh cũng phải biến thành y hệt hắn.” Họ vừa nói vừa nghiến chặt răng, nhưng Vương Diệp nghe họ nói lại chỉ cười qua loa, tỏ ra vô cùng bình tĩnh thong dong.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt những người này càng khó coi, ánh mắt họ lóe lên vài phần sầu não.

Họ chìm vào im lặng một lúc lâu, nhưng Vương Diệp lại không để ý đến họ, thái độ của anh tỏ ra rất lạnh lùng.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người này đột nhiên thở dài, họ không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Thật ra…” Họ vừa mới mở lời, Vương Diệp đã cau mày, anh nhìn chằm chằm họ, nói với vẻ khó hiểu.

“Nếu tôi không muốn làm vậy, các người nhất định sẽ ra tay với Bàn Tử và những người khác, đúng không?

Nếu đã vậy thì bây giờ các người cứ ra tay đi, không cần nhân từ đâu.” Vương Diệp cười nói những lời này, có lẽ những người này không biết, Vương Diệp đã nhìn thấu bản chất của họ qua đôi mắt non nớt kia, nhưng họ vẫn cảnh giác nói.

“Sao anh có thể vô liêm sỉ như vậy?

Hai người họ đã ở bên anh lâu như thế, vậy mà anh lại làm ra chuyện này…” Họ tức giận nói, Vương Diệp thấy họ nổi giận, đột nhiên lắc đầu, rồi dứt khoát nói.

“Chuyện này đúng là tuyệt tình, nhưng lúc Uông Nhất Hải 'chặt đuôi', các người cũng đâu thấy hắn làm vậy là quá đáng, đúng không?” Câu nói này vang lên bên tai, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Cái gọi là “Uông Nhất Hải chặt đuôi” chẳng qua chính là Uông Nhất Hải đã vứt bỏ họ.

Giờ đây, Vương Diệp cũng ném cho họ một bài toán khó tương tự.

Gương mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh, thấy bộ dạng của anh, những người trước mắt đều thở dài.

Họ không biết phải làm sao, tâm trạng trở nên vô cùng nặng nề.

Họ ôm ngực, vẻ mặt đầy sầu não, còn Vương Diệp lúc này chỉ lặng lẽ quan sát xung quanh.

"Nơi này rất kỳ quái, tôi hy vọng các người đừng lãng phí thời gian nữa, mau thả hai gã kia ra đi, uy hiếp tôi như vậy không có lợi gì đâu." Vương Diệp nói thật.

Những người này có lẽ đã bị chọc trúng chỗ đau, nên họ cũng không tiếp tục uy hiếp Bàn Tử và Vương Thiên nữa.

Nhưng thực tế, trong lòng họ cũng có một góc mềm yếu, nên họ mới dứt khoát buông tay.

Họ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt.

Gương mặt họ đầy vẻ tê dại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó, lại dứt khoát nói với họ.

"Các người đều còn trẻ, hà tất phải đặt hết tâm tư của mình vào một cái cây như vậy, huống hồ gã này cũng không đáng, chi bằng đi theo tôi." Nói đến đây, những người này đột nhiên cười rộ lên.

Họ nhìn Vương Diệp, đối với những lời anh nói, họ không hề thấy bất ngờ, chỉ nói với vẻ mệt mỏi.

"Đi, chúng tôi có thể đi đâu được chứ?

Chúng tôi đều là người nhà họ Uông, chết cũng là ma nhà họ Uông." Lời của họ vang lên bên tai, Bàn Tử có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của họ.

Gương mặt Bàn Tử đầy phức tạp, anh cau mày, không nói được lời nào.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài, nói với họ một cách bất lực.

"Nhưng phần lớn mọi chuyện đều không tệ đến thế, các người phải vực dậy tinh thần.

Chúng tôi sẵn lòng giúp đỡ các người." Tuy nhiên, họ lại lắc đầu, họ không nghe lọt tai những lời của Bàn Tử, vì Bàn Tử là một lão cáo già, chuyện thích làm nhất là "vẽ bánh".

Họ đi theo suốt chặng đường này, Bàn Tử là người thế nào, đương nhiên họ đã thấy rõ, nên họ dứt khoát chọn từ chối.

Thế nhưng, điều không ai ngờ tới là, lúc này Vương Diệp đột nhiên bật cười, anh nói với họ không chút do dự.

"Biết đâu sau khi chúng ta ra ngoài, Uông gia sẽ bị diệt trừ hoàn toàn thì sao." Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt những người kia trở nên cực kỳ khó coi, nhưng không thể phủ nhận rằng, điều Vương Diệp vạch ra chính là tương lai mà họ mong đợi.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp cười nói.

"Nếu các người thật sự khao khát có một ngày mai như vậy, thì bây giờ càng nên nắm bắt cơ hội này, tuyệt đối đừng ngốc nghếch thêm nữa." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, nghe lời anh, những người kia gật đầu.

Gương mặt họ mang theo vài phần sầu não, họ nhìn xung quanh, rồi lại không kìm được mà nói.

"Anh nói đúng là đúng, nhưng…" Họ vừa nói vừa cúi đầu, vẻ mặt phức tạp, họ hít một hơi thật sâu, không nói được lời nào.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không để ý đến họ, mà nhìn xung quanh.

Vương Diệp đứng dậy, sau đó trong con mộ đạo này, anh đã tìm thấy mấy cái cơ quan.

Gương mặt anh chỉ có một vẻ bình tĩnh, điều không ai ngờ tới là năng lực của anh lại mạnh mẽ đến vậy.

Giờ đây, những người này nhìn Vương Diệp.

Vẻ mặt họ đầy phức tạp, họ không do dự mà lên tiếng khen ngợi.

Nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ cười qua loa, tất cả những điều này đối với anh chỉ là chuyện thường tình.

Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn.

Cả hai đều cười khà khà.

Bàn Tử và Vương Thiên đã không còn so đo với những người này nữa, họ tỏ ra bình thản, vỗ vai những người trước mặt nói.

“Chuyện cũ cứ để nó qua đi, dù sao chúng tôi cũng không định truy cứu, huống hồ, mở ra một tương lai mới mới là con đường của các người.” Họ nói một cách nghiêm túc, Bàn Tử hiếm khi có được tấm lòng rộng lượng như vậy.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử cũng bật cười.

Anh gật đầu, rồi nhìn những người trước mặt, sau đó lại tiếp tục giải quyết những cơ quan kia.

Không bao lâu sau, Vương Diệp dẫn họ đi thẳng về phía trước.

Dù Uông Nhất Hải chưa tỉnh lại, nhưng họ vẫn phải dìu hắn đi.

Má của Uông Nhất Hải tái nhợt, từ đầu đến cuối, mọi người đều không thể nhìn thấy một chút huyết sắc nào trên gương mặt đó, phảng phất như hắn đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Hắn giống như một nàng công chúa băng giá, mãi không có chút phản ứng nào.

Những người khác nhìn Uông Nhất Hải, dù trên mặt không có nhiều biến động cảm xúc, nhưng thực tế vẫn không nhịn được tò mò, người tò mò nhất có lẽ là Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, lí nhí hỏi.

“Sao hắn không có chút phản ứng nào vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử được đáp lại bằng một nụ cười qua loa của Vương Diệp.

Gương mặt anh chỉ có một vẻ bình tĩnh, tỏ ra vô cùng thong dong.

“Ai biết tại sao hắn lại biến thành bộ dạng này?

Có lẽ lúc hắn biến thành Uông Tàng Hải, hắn cũng đã trải qua không ít đau khổ, những chuyện này chúng ta cũng không hiểu được.” Vương Diệp nói thật, nghe lời anh, Bàn Tử gật đầu, không hề phản bác, và lúc này, Bàn Tử cũng kiên nhẫn chờ đợi ở đây.

Chương 1237

Nhưng chờ mãi, Uông Tàng Hải vẫn không có chút động tĩnh nào.

Bàn Tử cũng không nhịn được khẽ thở dài, anh nắm chặt tay, vẻ mặt thêm vài phần phức tạp.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi cười nói với anh ta.

“Anh đừng đợi nữa, gã này muốn tỉnh thì sẽ tỉnh, không tỉnh thì cũng không cần đợi, dù sao cũng không cần lãng phí thời gian cho hắn.” Có những chuyện đã được định đoạt từ rất lâu rồi, nên Vương Diệp chưa bao giờ chờ đợi.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử cười gật đầu.

Dù anh ta đã đồng ý, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn không thể kìm nén được.

Dù sao anh ta vẫn còn trẻ, lại hành động lỗ mãng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đi đi lại lại, cũng không nói thêm gì, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại liếc nhìn nhau.

Cả hai nhìn cái đuôi rồng trước mặt, rồi đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Chúng ta hình như sắp đến cuối đường rồi.” Trạm cuối cùng sắp đến, họ đang vui mừng vì điều đó, nhưng Vương Diệp thấy họ vui vẻ, liền cầm la bàn trong tay nhìn một cái.

Lúc này, Vương Diệp đột nhiên cười lắc đầu, nói không chút do dự.

“Tầm long vấn điểm, các anh thật sự quên rồi sao?

Bây giờ, cái đuôi rồng này không thể đại diện cho điều gì cả!”

Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt tay, nghe lời anh, hai người kia mới bừng tỉnh, họ gật đầu, đồng tình với lời Vương Diệp nói.

Nhưng cả hai nhìn xung quanh, lại không nhịn được khẽ thở dài, rồi nói với vẻ mặt nặng nề.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Câu hỏi của họ vừa thốt ra, Vương Diệp thấy bộ dạng của cả hai, liền dứt khoát nói với họ.

“Việc cần làm…” Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Những người trước mặt nhìn anh, vẻ mặt mang theo vài phần tò mò và khó hiểu, họ chưa kịp hỏi kỹ, Vương Diệp đã lên tiếng.

“Trước tiên hãy xem cái đuôi cá này đã!” Đuôi cá, hai từ này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây người, họ nhìn Vương Diệp, rồi cười ha hả nói.

“Nhìn là biết đuôi rồng mà, đều là màu vàng kim.” Nhưng lời của họ không nhận được sự đáp lại của Vương Diệp.

Lúc này, những người này cũng bước lên phía trước, họ mới phát hiện, vì họ đứng lệch nửa thân người, nên những gì họ thấy không phải là thật.

Sắc mặt họ tức thì trở nên vô cùng khó coi, đây quả thật là một cái đuôi cá, ngay lập tức, tất cả mọi người đều im lặng.

Ngay cả Trương Khởi Linh vừa rồi cũng vậy, anh nhìn Vương Diệp, nói với vẻ mặt sầu não.

“Tôi cũng không biết phải làm sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa khẽ thở dài, gương mặt mang theo vài phần nặng nề.

Còn Vương Diệp liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, lại cười nói với anh.

“Chuyện nhỏ.” Ba từ này được thốt ra, Trương Khởi Linh liền gật đầu, nhưng tâm trạng của anh cũng trở nên vô cùng nặng nề.

Nhất là khi anh và Vương Diệp đang nhìn quanh.

Vương Diệp phát hiện nơi này chỉ có một cái đuôi cá được đặt ở đó, trước mặt là một cái giá dài, kẹp bộ xương cá này lại.

Ngoài điểm này ra, nơi đây trông giống như một hành lang.

Vương Diệp đi trong nơi này, nhưng đi được vài bước, anh đột nhiên dừng lại.

“Các người có nghe thấy tiếng đàn không?” Câu hỏi này được đặt ra, mọi người lập tức chết lặng tại chỗ, sau đó, họ lắc đầu, nói với vẻ mặt đầy bất lực.

“Cậu đừng dọa chúng tôi, chúng tôi ở đây một giọt lệ cũng không rơi, một tiếng vượng phi cũng không nghe thấy.” Người có thể nói ra những lời này, đương nhiên là Bàn Tử.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt mang theo vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Anh ta sợ nhất là Vương Diệp cố ý dọa mình, nhưng lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ liếc anh ta một cái, rồi nhìn hành lang trước mặt.

Gương mặt anh mang theo vài phần phức tạp, sau khi đi vài vòng ở nơi này, anh đột nhiên dừng lại.

Những người còn lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tò mò và khó hiểu, họ chưa kịp hỏi kỹ, Vương Diệp đã nói với họ.

“Sao các người trông có vẻ hơi hoảng loạn vậy?” Nghe câu hỏi này, mọi người cười lắc đầu, họ phủ nhận lời Vương Diệp nói, kết quả là họ cũng nghe thấy âm thanh đó.

Khi họ miêu tả lại, gương mặt họ mang vẻ mệt mỏi, nhưng Bàn

Tử nghe họ nói, lại không do dự mà đáp.

“Gì chứ, sao tôi không nghe thấy gì cả?” Bàn Tử vừa nói vừa bịt tai lại.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Thiên trực tiếp kéo tay anh ta xuống, lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng đàn đó, giống như sóng nước.

Chốc chốc lại vang lên, rồi chốc chốc lại thu về.

Lúc này, mọi người nghe thấy âm thanh quỷ dị đó, mặt đã trắng bệch.

Họ nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy hoảng loạn và sợ hãi.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ sệt của họ, liền vỗ vai họ nói.

“Không cần lo lắng, nếu có chuyện thật, Bàn Tử cũng ở phía trước đỡ rồi.” Tuy nhiên, lời của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã sa sầm mặt lại, anh ta nói với Vương Diệp đầy bất mãn.

“Sao lại là tôi đỡ chứ?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp cười qua loa, rồi nhìn xung quanh không chút né tránh nói.

“Không phải anh ở phía trước đỡ, thì còn có thể là ai?” Vương Diệp tỏ ra có chút mất kiên nhẫn, lời này nói rất thật, Bàn Tử nghe xong dù không biết phản bác thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp, anh ta vẫn nghiêm túc nói.

“Tuy tôi trông có vẻ thể trạng khỏe mạnh, có lúc đúng là có thể đỡ được không ít nguy hiểm.

Nhưng, những thứ đó chúng ta nên cùng nhau đối phó mới đúng.” Bàn Tử nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó, đột nhiên cười ha hả, những người khác cũng thấy Bàn Tử thú vị, họ lắc đầu, không nói thêm gì với anh ta.

Nhưng lúc này Vương Thiên lại không cười nổi, anh ta rõ ràng đã nhận ra có điều không ổn.

Anh ta nhìn Vương Diệp, rồi nói với vẻ mặt kỳ quái.

“Không đúng, thật sự không ổn, những âm thanh đó hình như phát ra từ bộ xương cá này.” Vương Thiên vừa nói vừa tiến lại gần, nhưng Vương Diệp thấy hành động của anh ta nguy hiểm như vậy, liền vội vàng kéo anh ta lại.

Chính hành động nhỏ này, đã khiến Vương Thiên cả đời sau này cũng không thể quên được khoảnh khắc này.

Vương Thiên thấy một cái xương cá nhọn hoắt, tức thì bay vọt ra.

Nếu không phải Vương Diệp kéo anh ta lại, có lẽ cái xương cá đó đã sớm ghim cổ anh ta vào tường rồi.

Anh ta sợ hãi vì chuyện này, mãi không hoàn hồn lại được, hai tay run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi của anh ta, cũng khẽ thở dài, rồi vỗ vai anh ta nói.

“Chuyện nhỏ thôi, mọi chuyện đã qua rồi, đừng quá lo lắng, những thứ này thật sự không đáng là gì.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, Vương Thiên nghe xong chỉ cười qua loa.

Gương mặt anh ta mang theo vài phần phức tạp, anh ta nhìn xung quanh, rồi lại nói với vẻ mặt nặng nề.

“Những cơ quan liên tiếp này, tôi thấy chúng xuất hiện không ngừng.” Vương Thiên vừa nói vừa nắm chặt tay, trong lòng có chút oán giận.

Vương Diệp thấy vẻ mặt phức tạp và căm hận của anh ta, thực ra anh cũng biết suy nghĩ trong lòng anh ta, nhưng nhìn Vương Thiên trước mặt, anh lại không do dự nói.

“Hứa với tôi, hãy giữ tâm thái bình tĩnh để đối diện với tất cả, được không?

Dù sao mạng cũng đã giữ được rồi, những thứ khác có đáng để cậu ủy mị như vậy không.” Vương Diệp nói thật, Vương Thiên rất nhanh đã điều chỉnh lại.

May mà tâm thái của Vương Thiên cũng không tệ, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm phát điên rồi.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Tôi nghĩ những thứ này có lẽ là do con người làm.” Lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, Vương Thiên đã trực tiếp đến trước mặt Bàn Tử, anh ta cố ý tránh bộ xương cá đó.

Nhưng anh ta cũng cố ý áp sát Vương Diệp, sợ mình không cẩn thận sẽ bị ám toán, nhưng nhìn Bàn Tử trước mặt, anh ta lại nói với vẻ mặt sắc lẹm.

“Ý gì đây?” Trước đây Vương Thiên quả thực thường xuyên bị người ta ám toán, giờ đây, những lời này của Bàn Tử cũng khiến Vương Thiên cảnh giác.

Thấy bộ dạng của anh ta, gương mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần sầu não, anh ta khẽ thở dài, kéo tay Vương Thiên ra, đồng thời nói không chút do dự.

“Cậu đừng kích động như vậy, đây đều là chuyện nhỏ, ý gì thì cậu cứ từ từ suy ngẫm ý trên mặt chữ là hiểu ngay!” Bàn Tử cười hì hì nói, vỗ vai Vương Thiên.

Tuy nhiên, Vương Thiên thấy bộ dạng của anh ta, lại hất tay anh ta ra, rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh chắc chắn biết nội tình bên trong, mau nói cho tôi biết.” Vương Thiên vô cùng sốt ruột, thấy bộ dạng đó, gương mặt Bàn Tử thêm vài phần bất lực.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Tử thẳng tay tự tát cho mình một cái thật kêu.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều ngây người, Vương Diệp nghe thấy tiếng tát giòn giã.

Gương mặt anh thêm vài phần phức tạp và nặng nề, đợi anh hoàn hồn lại, Bàn Tử còn chỉ vào mặt mình nói.

“Các người không tin tôi.” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, thấy bộ dạng tức giận của Bàn Tử, Vương Diệp đột nhiên cười ha hả.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt cũng thêm vài phần sầu não, họ lắc đầu, thật không biết nên dùng lời lẽ nào để diễn tả suy nghĩ trong lòng.

Dù sao sống gần nửa đời người, họ chưa từng thấy ai điên cuồng như Bàn Tử.

Một cái tát mạnh như vậy, thẳng thừng.

Chương 1238

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, cậu đừng so đo với tôi.” Nhìn Vương Thiên trước mặt, Bàn Tử nghiêm túc nói.

Lời giải thích của Bàn Tử được nói ra, Vương Thiên thấy bộ dạng của anh ta, chỉ lắc đầu, nói với vẻ hoảng hốt.

“Không phải như vậy, tôi luôn cảm thấy chuyện này anh có điều gì đó che giấu.” Vương Thiên nghiêm túc nói.

Nghe những lời này của Vương Thiên, gương mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ bình thản, anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, không do dự hỏi.

“Trong lòng cậu nghĩ sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp nghe xong chỉ cười qua loa.

“Chuyện này có thể trách ai được chứ?

Ai bảo chính anh nói những lời như vậy?

Vương Thiên vốn là người dễ bứt dây động rừng.” Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta biết Vương Diệp đang bênh vực Vương Thiên, điều đó có nghĩa là, tiếp theo, anh ta phải đưa ra một lời giải thích rõ ràng.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nói.

“Có khả năng này không?

Vừa rồi không phải vì Vương Thiên đứng ở đó, mà chỉ cần bất kỳ ai khác đến gần thứ đó, cũng sẽ kích hoạt cơ quan.” Bàn Tử rất kiên nhẫn giải thích, những lời giải thích này nghe có vẻ không có vấn đề gì.

Nhưng Vương Diệp thấy cảm xúc của Vương Thiên đang kích động, anh cũng biết Vương Thiên không thể chấp nhận chuyện này, lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài.

“Thật ra, những thứ này có lẽ chỉ là cơ quan thôi, nếu Uông Nhất Hải thật sự muốn làm chuyện như vậy, chúng ta cũng có thể thấy được.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh, anh nói sự thật.

Giờ đây, Vương Thiên nghe xong cũng gật đầu, không còn rối rắm nữa.

Suốt chặng đường này, đã gặp không ít người, cũng thấy không ít cơ quan, và bây giờ, Vương Thiên cũng biết Vương Diệp không thể lừa dối mình, Vương Thiên thật sự tin tưởng Vương Diệp.

Những người khác đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có chút suy tư, rồi lại không do dự nói với Vương Thiên.

“Cậu thật sự tin tưởng Vương Diệp như vậy, không sợ bị phản bội sao?” Tuy nhiên, câu hỏi của họ vừa thốt ra, sắc mặt Vương Thiên tức thì trở nên vô cùng khó coi, anh ta nhìn chằm chằm mấy gã này, nói với vẻ mặt lạnh lùng.

“Uổng cho mấy người đã đồng ý đi theo tôi và Vương Diệp, không ngờ lại còn đưa ra những câu hỏi giả định này, xem ra các người vẫn một lòng hướng về Uông Nhất Hải nhỉ.” Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều cảm thấy run sợ.

Họ chưa từng nghĩ Vương Thiên lại đa nghi đến vậy, ngoài điểm này ra, một câu nói thuận miệng của người khác, Vương Thiên lại có thể coi trọng đến thế.

Điều này cũng là điều họ không ngờ tới, họ có thêm vài ý kiến và cách nhìn khác về Vương Thiên, rồi lại khẽ thở dài, muốn khuyên nhủ một phen.

Nhưng những lời khuyên nhủ đó lại không thể nói ra được, dù sao mọi người đều hiểu, tính cách của Vương Thiên là như thế nào.

Còn Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn đi đến bên cạnh Vương Thiên, vỗ vai anh ta nói.

"Chuyện nhỏ thôi, không cần phải để trong lòng." Vương Diệp nói nghiêm túc, Vương Thiên nghe xong chỉ gật đầu.

Nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt lại mang theo vài phần sợ hãi, anh ta nhìn chằm chằm Vương Thiên, không do dự nói.

"Cậu biến thành đáng sợ quá." Bàn Tử nói một cách thực tế, nhưng Vương Thiên nghe xong lại cười một cách thờ ơ.

Gương mặt Vương Thiên chỉ có một vẻ cao ngạo, anh ta hất cằm, nói với vẻ mặt nặng nề.

"Có những lúc phải luôn đề phòng, nếu không thật sự sẽ bị người khác thừa cơ hãm hại." Xem ra trước đây Vương Thiên đã trải qua không ít chuyện, Bàn Tử thầm suy luận trong lòng.

Nhưng lúc này, Vương Thiên nhìn bộ xương cá trước mặt, anh ta suy nghĩ một chút, đột nhiên cầm ba lô trong tay tiến lại gần, nhưng bộ xương cá không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử đột nhiên cười khà khà, anh ta không nhịn được nói với Vương Thiên.

"Cậu không thể nào còn có kẻ thù khác cũng chạy đến đây chứ?

Nếu đúng là vậy, bọn họ đến đây trước chúng ta, điều khiển bộ xương cá này, thì thật là nực cười." Bàn Tử nói một câu vô tâm.

Nhưng Vương Thiên nghe xong, sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trừng to mắt nhìn Bàn Tử trước mặt, dường như đang cân nhắc tính khả thi của những lời này.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy không nói gì, nhưng anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, trong mắt lại có thêm vài phần nghiêm nghị.

Bình thường Bàn Tử nói chuyện thẳng thắn là chuyện thường, nhưng có những chuyện không có bằng chứng, cậu ta cứ thế tùy tiện phân tích, chỉ khiến tình hình trở nên vô cùng tồi tệ.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa trực tiếp nói với Bàn Tử.

“Đợi khi nào anh có bằng chứng rồi hãy kết luận!” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử trước mặt chỉ cười gượng, không biết nên đáp lại thế nào, nhưng Vương Diệp nói cũng là sự thật.

Lúc này, nhìn Vương Thiên bên cạnh, vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần nặng nề, hắn không chút do dự nói.

“Anh cứ coi như tôi đang nói nhảm đi, dù sao tôi cũng không có bằng chứng, hơn nữa những thứ này tôi chỉ thuận miệng suy đoán thôi, có thể có chỗ sai.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy nghiêm túc.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Thiên liền lắc đầu, nghiêm túc nói với hắn.

“Anh có thể lại gần bộ xương cá này.” Hắn tuy nói với Bàn Tử một cách bâng quơ, nhưng thực tế lại đẩy mạnh Bàn Tử một cái, điều đó có nghĩa là hắn thực sự muốn Bàn Tử đi dò đường.

Thấy bộ dạng đó của hắn, mặt Bàn Tử thoáng chốc đầy kinh ngạc, ngay lúc hắn còn chưa kịp phản ứng.

Hắn đã ở gần bộ xương cá đó, trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ lo lắng và hoảng sợ, hắn nhìn về phía Vương Diệp, mong sao Vương Diệp có thể cứu mình một mạng.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại không nhịn được mà khẽ thở dài, anh tuy đã kéo Bàn Tử lại, nhưng rồi lại nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh.

Vương Diệp lại không kìm được mà nói.

“Nếu người của Uông gia thật sự ẩn náu ở đây và giở trò, thì dù thế nào cũng không thể đề phòng được.” Thế nhưng, câu này vừa nói xong, Vương Thiên trước mặt liền cười rộ lên.

Vương Thiên lắc đầu, dở khóc dở cười nhìn Vương Diệp nói.

“Cậu có lẽ không biết, tôi có bằng chứng và bí mật của Uông gia, bọn họ đương nhiên muốn đuổi cùng giết tận tôi.” Câu nói này vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức trừng to mắt.

Bàn Tử phát hiện mình lại gần bộ xương cá mà không có chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt, mặt Bàn Tử đã trắng bệch, mà lúc này, Vương Diệp chỉ vỗ vai Bàn Tử nói.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp.” Thế nhưng, những lời trùng hợp này vừa nói ra, Bàn Tử chỉ mỉm cười lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Thiên bên cạnh, hắn không nhịn được nói với Vương Thiên.

“Anh thấy người của Uông gia sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với anh?” Câu hỏi này vừa thốt ra, Vương Thiên bỗng cười một tiếng.

Vương Thiên nhìn bóng tối xung quanh, tuy có nhiều người đứng đây như vậy, ánh sáng cũng đủ sáng, nhưng thực tế, chỉ cần người của Uông gia muốn ra tay, bất kể là ai cũng không có cách nào ngăn cản.

Vương Thiên trong lòng hiểu rõ điều này, hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt có mấy phần nặng nề, sau đó lại không chút do dự nói.

“Nếu thật sự muốn ra tay, chắc chắn là một dao lấy mạng, bọn họ sẽ không cho tôi cơ hội thừa thãi.” Bởi vì những bí mật của Uông gia thật sự không thể tiết lộ, Vương Thiên cũng không đề cập, Vương Diệp cũng không hỏi, Bàn Tử tuy mặt có mấy phần tò mò, nhưng Bàn Tử cũng biết có những chuyện biết quá nhiều càng không có lợi cho mình, đặc biệt là trong thời khắc này, hắn đi dò la những bí mật mà mình không thể gánh vác nổi.

Nếu hắn thật sự biết, e là hắn cũng sẽ có kết cục giống như Vương Thiên, điều quan trọng nhất là, không chừng hắn còn đi trước Vương Thiên, vì tính cảnh giác của hắn không cao.

Vương Thiên có thể là thân kinh bách chiến, trên người có không ít vết thương và kinh nghiệm, nhưng Bàn Tử thì chưa từng trải qua chuyện gì.

Gã Bàn Tử này ngoài tham tài háo sắc ra, chẳng làm nên trò trống gì.

Mà lúc này, Vương Diệp nhìn bộ xương cá trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần nặng nề, anh không chút do dự nói.

“Nếu bộ xương cá này thật sự là thứ mà người của Uông gia có thể điều khiển, vậy thì tôi nghĩ những lớp da và hoa văn trên đuôi cá này, bọn họ chắc chắn đã làm rất lâu rồi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào đuôi cá trước mặt.

Mấy gã đứng bên cạnh Vương Diệp đều là thuộc hạ của Uông Nhất Hải, nhưng bọn họ đã sớm chọn phản bội, lúc này, nhìn Vương Diệp, bọn họ cũng đầy căng thẳng nói.

“Nếu người của Uông gia thật sự ở đây, chúng ta cũng sẽ bị bọn họ hại.” Trên mặt bọn họ viết đầy vẻ cẩn trọng, thực ra đây là kết cục mà bọn họ đã sớm dự liệu được, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy có chút khó chấp nhận, tâm trạng cũng nặng nề.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, bỗng cười nói với họ.

“Yên tâm đi, tôi bảo vệ các người.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, thế nhưng lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lại trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ cau mày, nhìn Vương Diệp trước mặt, không nhịn được khẽ thở dài, vẻ mặt mệt mỏi nói.

“Cho dù anh có thể bảo vệ chúng tôi, nhưng...” Lời của bọn họ nói đến đây thì bỗng dừng lại, bọn họ hiểu, với sức của Vương Diệp, anh chỉ có thể bảo vệ được một người.

Nhưng vì bọn họ trước đây cũng là dân luyện võ, nên họ cũng không đặc biệt sợ hãi hoảng loạn, ngược lại còn đầy vẻ háo hức nói.

“Cứ phòng bị trước đã, mấy thứ phiền phức đó thực ra cũng chẳng là gì!” “Đúng vậy, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Bọn họ ở đó xì xào bàn tán, Vương Diệp thấy tâm thái của họ đã bình ổn, nhất thời cũng cười rộ lên.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, rất nghiêm túc nói.

“Các người phải điều chỉnh lại tâm thái của mình cho đúng đắn, đợi sau khi các người điều chỉnh xong, những phiền phức tiếp theo đều không phải là vấn đề.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, câu này vừa thốt ra, những người trước mặt đều gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, một món ám khí bay tới, nó từ phía sau lưng, ở một góc mà những người đó không nhìn thấy.

Nó xoay tròn trong không trung với một đường cong quỷ dị, không ai nhìn thấy nó, nó giống như một chiếc phi tiêu xoay, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn với phi tiêu xoay.

Lúc này Vương Diệp hoàn toàn không chú ý tới, mà ở đây, Uông Nhất Hải lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, sau đó mở mắt ra nói.

“Ai đó?” Hai chữ này vừa thốt ra, trong nháy mắt tất cả mọi người đều nhìn thấy một gương mặt khá non nớt ngã xuống.

Nhìn cậu trai đó, mặt Vương Diệp đầy kinh ngạc, Bàn Tử càng gào lên như ma khóc sói tru.

Bàn Tử mặt đầy kinh hãi nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Đây là bị trộm mất rồi à?” Bàn Tử mặt đầy bất lực nói, đồng thời cũng đi đến bên cạnh người đó.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, bỗng nói với Vương Thiên.

Chương 1239

“Có ám khí, mọi người cẩn thận một chút.” Câu nói này vừa thốt ra, Vương Thiên gật đầu, thuộc hạ của Uông Nhất Hải và Vương Thiên đứng cùng nhau, vì họ biết họ chính là mục tiêu tấn công của đối phương.

Điều đó cũng có nghĩa là bây giờ họ phải tụ lại với nhau, nếu không tụ lại, một khi họ đứng tản ra, tiếp theo họ sẽ không biết đòn tấn công sẽ xuất hiện từ đâu.

Vương Diệp thấy bộ dạng nghiêm túc cẩn thận của họ, cũng đi đến bên cạnh thanh niên kia, kết quả không ngờ, anh tìm thấy một con dao nhỏ ở cổ thanh niên.

Đó là một con dao vừa cong vừa dài.

Khi Vương Diệp rút con dao đó ra, mặt anh cũng đầy kinh ngạc, anh thậm chí có thể tưởng tượng được con dao nhỏ này không lấy được mạng của thanh niên, nhưng lại làm gãy đốt sống cổ của cậu ta.

Kiểu hành động và phương thức một dao chí mạng này, là điều Vương Diệp chưa từng nghĩ tới.

Lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn những người bên cạnh, sau đó vẻ mặt bất lực nói.

“Bọn chúng sợ chúng ta sẽ phát hiện, nên mới dùng cách này, các người phải cẩn thận một chút.” Vương Diệp nói đến đây, mọi người đều gật đầu, nhưng lúc này Bàn Tử vẫn nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Bàn Tử mặt đầy nặng nề nói với Trương Khởi Linh.

“Ngoài Vương Diệp ra, thân thủ của cậu là giỏi nhất.

Hai chúng ta cũng coi như là anh em vào sinh ra tử, cậu nên bảo vệ tôi một chút chứ!” Bàn Tử nói những lời này một cách hùng hồn, kết quả không ngờ Trương Khởi Linh liếc hắn một cái, rồi bỗng khoác vai Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Trên mặt Trương Khởi Linh có mấy phần ý cười, anh không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Bao năm nay, bôn ba nam bắc cũng gặp không ít phiền phức, mà tôi cũng từng tận mắt thấy anh giải quyết chúng rồi.

Cho nên so với anh, người cần được bảo vệ hơn là Hạo Thiên Chân.” Anh nói một cách nghiêm túc, câu này vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức trợn trắng mắt.

Bàn Tử nghiến chặt răng, nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Hắn tuy có chút ý kiến, nhưng lại không ngờ Hạo Thiên Chân lại gật đầu, rất nặng nề nói với Bàn Tử.

“Tôi thấy cậu ấy nói có lý.” Hạo Thiên Chân vỗ vai Trương Khởi Linh bên cạnh.

Thấy hai người họ nói cười vui vẻ, Bàn Tử chỉ chìm vào im lặng, không nói một lời.

Lúc này Bàn Tử khẽ thở dài, vẻ mặt kỳ quái nhìn xung quanh.

Tâm trạng của hắn vẫn có chút nặng nề, nhưng điều không ai ngờ tới là, trong khi Bàn Tử đang buồn bã vì chuyện này, những người còn lại nhìn cảnh tượng trước mắt, họ không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Ám khí ở khắp mọi nơi, liệu có phải bọn họ đã sớm mai phục ở đây, cho dù bọn họ không xuất hiện, cũng có thể ngầm hại chúng ta không?” Suy đoán này vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, anh không hề né tránh mà nói.

"Có khả năng này." Vương Thiên thấy bộ dạng của Vương Diệp, cho dù là tuyệt vọng, từ rất lâu trước đây, Vương Thiên đã trải qua tất cả những điều này, bây giờ Vương Thiên cũng có thể lý trí dẫn dắt họ né tránh những phiền phức này.

Vẻ mặt Vương Thiên có mấy phần bình tĩnh.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Thiên, cũng đi tới, kết quả không ai ngờ tới, khi một con dao găm từ trên không trung ném tới, Vương Thiên ngay lập tức phát giác.

Vương Thiên dẫn những người bên cạnh mình nhanh chóng né tránh, kết quả không ngờ đường bay của con dao găm đó lại vô cùng quỷ dị.

Khi Vương Diệp lấy sợi dây trong tay ra định ném nó xuống, không ngờ sợi dây trong tay Vương Diệp lại bị cắt đứt.

Thực ra con dao đó không hề sắc bén, chỉ là lợi dụng lực học và trọng lực, bao gồm cả đường cong và nguyên lý của gió, từ đó gây ra sát thương.

Vương Diệp đang đau đầu vì chuyện này, lúc này Vương Thiên chỉ nhìn Vương Diệp mỉm cười nói.

"Tôi có thể đối phó với những phiền phức này." Lời của Vương Thiên vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, sắc mặt nặng nề.

Con dao găm đó vẫn đang xoay tròn trên không trung, nhưng họ lại không biết con dao này sẽ rơi xuống người ai.

Vì đường bay của con dao găm này từ đầu đến cuối đều quỷ dị, dường như chưa từng có ý định hạ xuống, nhưng lại dường như sắp hạ xuống người ai đó.

Trên mặt mọi người có mấy phần cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp nhìn con dao găm trước mặt, vẻ mặt có mấy phần buồn rầu.

Một trong những gã thấy con dao găm này bay về phía mình, Vương Diệp suy nghĩ một chút, mặt đầy quả quyết nói với hắn.

“Chặt tay đi.” Ngoài việc chặt tay để bảo toàn tính mạng, Vương Diệp không biết phải dùng cách nào để khiến con dao nhỏ này ngừng bay.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, đối phương nghe lời Vương Diệp thì lập tức ngây người tại chỗ, nhưng rất lâu sau, hắn mới hoàn hồn, cũng trực tiếp giơ cánh tay của mình lên.

Hắn sợ hãi, nhưng hắn cũng lỗ mãng, hắn rõ ràng có thể dùng phương pháp tốt hơn để giải quyết tất cả nguy cơ này, nhưng hắn vẫn bất cẩn mà lỗ mãng.

Vương Diệp thấy bộ dạng của hắn, mặt Vương Diệp tuy có mấy phần bất lực, nhưng cuối cùng lại lắc đầu không trách cứ hắn.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, cánh tay của hắn không có bất kỳ vết thương nào, chỉ là xương cốt bên trong đã gãy rời.

Hắn ôm tay mình, trực tiếp ngã xuống đất, đau đớn kêu la.

Vương Diệp nhìn con dao nhỏ đó, mặt có mấy phần lạnh lùng, anh chuẩn bị ném con dao nhỏ này trở lại, kết quả không ngờ, Vương Thiên níu tay Vương Diệp nói.

“Đây là vũ khí bí mật của Uông gia, nếu cậu không biết cách khởi động, mà ném thứ này trở lại, nó rất có thể sẽ ném trúng người cậu đấy.” Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi, mà Vương Thiên nhìn con dao nhỏ này lại càng căm hận đến tận xương tủy mà nói.

“Từ rất lâu trước đây, mấy người anh em của tôi chính là vì chuyện này mà lần lượt ngã xuống, nếu không phải vì con dao nhỏ này, sao bọn họ có thể?” Vương Thiên mắt đỏ hoe nói ra những lời như vậy, nhưng cuối cùng lại không thể nói tiếp, nghẹn ngào chặn đứng mọi lời nói của hắn.

Vương Diệp thấy bộ dạng của hắn, rất cạn lời.

Vương Diệp cầm con dao nhỏ, không hề thao tác, nhưng anh lại đang xem xét nguyên lý chế tạo và những đường cong trên con dao.

Không thể phủ nhận rằng, Uông gia lần này thật sự đã điên rồi, vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, hơn nữa những hành vi mà bọn họ làm không chỉ uy hiếp nghiêm trọng đến tính mạng của người khác, mà thao tác này của bọn họ cũng khiến Vương Diệp căm ghét.

Nhưng Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Thiên bỗng cười rộ lên, hắn như thể đã liều mạng.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, không hề né tránh mà nói.

“Từ rất lâu trước đây tôi đã được chứng kiến bản lĩnh của người Uông gia, và tôi cũng đã nghĩ đến kết cục sẽ như thế nào.” Chính vì hắn đã dự liệu được những kết cục đó, nên hắn mới không cam tâm, hắn muốn liều một phen, cho dù cuối cùng chẳng có gì, họ cũng phải bẻ gãy đôi cánh của Uông gia.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Vương Thiên, gật đầu, không chút do dự vỗ vai Vương Thiên nói.

“Cho dù anh không thể thành công, tôi cũng sẽ giúp anh.” Nhưng lời của Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử trước mặt đã nổi nóng.

Bàn Tử trừng to mắt nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất lực nói.

“Cậu điên rồi à?

Tại sao lại muốn dính vào vòng xoáy thị phi này?" Giọng điệu của Bàn Tử đầy kinh ngạc và bất lực, nhưng Vương Diệp nghe xong, lại không có chút cảm xúc dao động nào.

Nhưng Vương Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt hắn lại đầy vẻ kỳ quái, hắn trực tiếp nói với Vương Diệp về bí mật của Uông gia.

"Bọn họ có một kho vũ khí, ngoài ra, bọn họ còn có một số công nghệ nghiên cứu cao cấp.

Theo những vũ khí mà tôi biết hiện tại, tôi đã tìm thấy mấy chục loại." Mà con dao nhỏ này chỉ là một trong mấy chục loại đó, hơn nữa cũng là loại không đáng chú ý nhất.

Trong lúc hắn nói những chuyện này, mặt hắn viết đầy vẻ bất lực, nhưng nhiều hơn vẫn là phẫn nộ.

Cho dù một thế lực khổng lồ như vậy, đối với người bình thường mà nói, là không thể chống cự, thậm chí là đối kháng, nhưng Vương Thiên vẫn bằng lòng cùng bọn họ liều một phen.

Lúc này nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Thiên cũng mở lời thừa nhận với anh.

"Ban đầu tôi đến tìm cậu, thậm chí là tiếp cận cậu, mục đích quả thực không đơn thuần, tôi hy vọng thông qua năng lực của cậu để trừ khử Uông gia, nhưng bây giờ..." Cho dù cùng chết với Uông gia, hắn cũng không quan tâm.

Thế nhưng, lời của Vương Thiên vừa nói xong, Bàn Tử trước mặt lập tức trừng to mắt.

Mặt Bàn Tử viết đầy vẻ mất kiên nhẫn, hắn đi đến bên cạnh Vương Thiên, tức giận đẩy tay Vương Thiên một cái, hắn nhìn chằm chằm Vương Thiên rất mất kiên nhẫn nói.

"Anh biết người của Uông gia không dễ đối phó, anh cũng đã nghĩ đến việc cùng chết với bọn họ, tại sao còn muốn kéo chúng tôi xuống nước?” Vương Thiên nghe lời trách móc của Bàn Tử, hắn đã sớm dự liệu được.

Bàn Tử tuy trông có vẻ quan hệ không tệ với hắn, bình thường hai người họ cũng hay đùa giỡn, nhưng thực tế, một khi dính dáng đến quan hệ lợi ích như vậy, Bàn Tử sẽ lập tức trở mặt.

Nhưng Vương Thiên cũng không quan tâm, loại người như Bàn Tử, Vương Thiên đã gặp nhiều rồi.

Lúc này, Vương Thiên chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó liếc Bàn Tử một cái, hắn lạnh lùng nói.

“Anh không nghe Vương Diệp vừa nói gì sao?

Cậu ấy bằng lòng cùng tôi gánh vác rủi ro này.” Thế nhưng, lời của Vương Thiên vừa nói xong, Bàn Tử trước mặt đã sốt ruột, hắn nhìn Vương Diệp, lại nhìn về phía Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, vẻ mặt tức giận nói.

“Nhưng tôi không bằng lòng.” Hắn quả thực muốn sống tốt, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng kích động của Bàn Tử, bỗng lắc đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Anh không bằng lòng cũng không sao, chúng tôi sẽ nghĩ cách đưa anh ra ngoài, những chuyện này sẽ không liên quan đến anh, mà Uông gia cũng không to gan đến thế.” Bất kể là thực lực của Vương Diệp, hay là những người mà Vương Diệp quen biết, thực ra bọn họ đều có thể bảo toàn tính mạng của Bàn Tử.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, mặt hắn lộ rõ vẻ kinh ngạc, hắn lắc đầu, sau đó nhìn mọi người nói.

“Mấy người có ý gì?

Mấy người không phải nghĩ tôi tham lam tất cả những thứ này chứ?

Tôi là kẻ tham sống sợ chết sao?

Tôi chỉ thấy mọi người cùng nhau sống sót mới là lựa chọn tốt nhất thôi.” Bàn Tử bỗng bắt đầu thanh minh cho mình, một loạt lời này nói ra, mọi người chỉ từ từ lắng nghe.

Bọn họ nhìn Bàn Tử trước mặt, trên mặt họ chỉ có một vẻ bình tĩnh, thái độ mà họ thể hiện ra lại thờ ơ đến vậy.

Đến nỗi Bàn Tử chẳng làm gì được họ.

Chương 1240

Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó, vẻ mặt vô tội nói.

“Tôi là người thế nào, cậu hiểu mà, nếu tôi thật sự tham sống sợ chết, bây giờ tôi đã có thể bỏ mặc mấy người rồi.” Bàn Tử quả thực nói rất nghiêm túc, những lời này nói ra, Vương Diệp cũng gật đầu thừa nhận, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, lại không hề né tránh mà nói.

“Bây giờ lựa chọn chỉ có một con đường này thôi, anh xem anh muốn chọn thế nào?” Vương Diệp không muốn nói đạo lý lớn với Bàn Tử ở đây, anh chỉ nhìn con dao trong tay, mặt có mấy phần kỳ quái, sau đó lại mở lời nói với mọi người.

“Nguyên lý của con dao nhỏ này, và những thiết kế liên quan trước đây, tôi đã từng thấy trong một tài liệu công khai, chúng được thiết kế dựa trên cơ quan trong một ngôi mộ.” Câu nói này vừa thốt ra, mọi người lập tức trừng to mắt, Vương Thiên trước mặt cũng đầy kích động nói.

“Vậy có phải là có thể tìm ra cách giải quyết không?” Trong lúc Vương Thiên hỏi, hắn cũng nhìn những người bên cạnh, người bị gãy xương tay đã ở đó tự nắn lại tay mình.

Vương Diệp nhìn hắn ta, gật đầu, sau đó không chút do dự nói với mọi người.

“Nhưng chuyện này phải giao cho tôi giải quyết.” Vương Diệp rõ ràng không muốn nói quá nhiều, nhưng Vương Thiên không phải là Bàn Tử, hắn sẽ không trốn tránh vào thời khắc quan trọng này, hắn chỉ nhìn Vương Diệp, dứt khoát nói.

“Cụ thể là phương pháp giải quyết thế nào?” Sợ hãi nhát gan, ai cũng có những thứ đó, là khuyết điểm của mỗi người, nhưng Vương Thiên lại có thể che giấu.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt sắc bén nói.

Hắn nhạy bén dũng cảm, nhưng lại không hề lỗ mãng.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, sau đó cười nói với hắn.

“Phương pháp giải quyết cụ thể có lẽ còn khó khăn hơn chúng ta tưởng tượng, hơn nữa anh cũng chưa chắc đã nắm vững được, anh cứ đứng bên cạnh xem đi.” Nhưng Vương Diệp càng che giấu, sắc mặt Vương Thiên càng khó coi.

Hắn nắm chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự nói.

“Đã cùng nhau giải quyết Uông gia, những chuyện này đương nhiên phải nói cho tôi biết.” Lời của Vương Thiên vang lên bên tai, Vương Diệp bỗng cười rộ lên, lắc đầu.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy bộ dạng của Vương Thiên, hắn không hề né tránh mà nói.

“Anh nghĩ Vương Diệp thật sự sẽ để các người dính vào vòng xoáy thị phi này sao?

Cậu ấy chỉ bảo vệ tính mạng của các người thôi.

Trước đây cậu ấy chính là người như vậy, từ rất lâu rồi.” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Thiên đã trợn trắng mắt, tức đến hỏng người.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất mãn nói.

“Tôi đã sớm đoán được rồi, nhưng tôi không cần những thứ này.” Vương Thiên nghiến chặt răng.

Nhưng Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt anh lại có thêm mấy phần trịnh trọng.

Anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, sau đó, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Giải quyết chuyện này thế nào, phụ thuộc vào ý muốn của chính tôi.

Mấy người nếu thật sự muốn học, thì cứ xem đi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn xung quanh.

Nhưng lúc này Uông Nhất Hải cũng đã lùi lại một chút, hắn cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Mặt Uông Nhất Hải có vẻ cẩn trọng và căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt.

Thực ra hắn sợ Vương Diệp phát hiện ra mình, vì vừa rồi Uông Nhất Hải tỉnh lại, đã nói một câu.

Lúc này, nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Uông Nhất Hải cũng có mấy phần kỳ quái, nhưng điều không ai ngờ tới là, Vương Diệp hoàn toàn không để ý đến hắn, anh chỉ nhìn Bàn Tử bên cạnh nói.

“Anh đi xem có ai bị thương khác không?” Lời của Vương Diệp vừa nói xong, Bàn Tử đã trừng to mắt, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi mà nói.

“Cái gì?” Những người này bị thương, hắn có thể nhạy bén nhận ra, nhưng tại sao bây giờ Vương Diệp lại nói một câu như vậy.

Bàn Tử đang kinh ngạc vì chuyện này, Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, cũng chỉ qua loa, cười nói với hắn.

“Anh đừng hỏi, cứ đi xử lý là được rồi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt hắn lại có mấy phần nặng nề.

Sở dĩ Bàn Tử có thể xử lý chuyện này, là vì từ rất lâu trước đây, Bàn Tử đã phát hiện mình có khứu giác nhạy bén hơn người thường.

Thứ đó có lẽ không thể gọi là khứu giác, chỉ là có phản xạ trực tiếp đối với một loại vật chất nào đó.

Cho nên, Bàn Tử chỉ cần đi đến bên cạnh những người đó, hắn có thể cảm nhận được họ có bị thương hay không.

Mặt Bàn Tử có mấy phần phức tạp.

Trong lúc hắn nhìn những người này, những người đó nhìn Bàn Tử trước mặt, họ lắc đầu, không chút do dự vỗ ngực tỏ vẻ.

"Không có vấn đề gì cả." Thế nhưng, lời của họ vừa nói xong, Bàn Tử đi một vòng trong số họ, không bao lâu sau, Bàn Tử đã lôi một gã ra.

Đối phương thân hình cường tráng, dù thế nào cũng không giống người sẽ bị thương.

Khi bị Bàn Tử lôi ra, mặt hắn có mấy phần buồn cười, hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, không chút do dự nói với Bàn Tử, giọng điệu châm biếm.

"Anh có thể nói tất cả mọi người bị thương, nhưng anh không thể nói tôi bị thương, từ trước đến nay chưa có ai có thể làm tôi bị thương." Hắn nghiêm túc vỗ ngực, cố ý thể hiện bộ dạng đó trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng của hắn, trên mặt chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Lúc này Bàn Tử chỉ nhìn hắn, cười như không cười nói.

"Mau qua đây đi, vết thương trên người anh hơi nghiêm trọng đấy, bọn họ thật độc ác, dùng độc khiến anh bị xuất huyết nội trong bụng đấy." Câu nói này vừa thốt ra, trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngây người, họ nhìn Bàn Tử trước mặt, trên mặt có mấy phần không tình nguyện, họ không chút do dự nói với Bàn Tử.

"Anh đừng có nói bậy ở đây, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Hơn nữa, sao chúng tôi lại không nhận ra." Họ vừa nói, vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt họ đầy phức tạp, nhưng Bàn Tử nghe lời họ, lại không hề né tránh mà nói.

"Tin hay không thì tùy." Vương Diệp thấy thái độ của Bàn Tử lại bắt đầu trở nên tệ đi, anh bỗng đi tới đẩy vai Bàn Tử một cái.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng kéo đối phương ra.

Mặt Bàn Tử đầy bất lực, khi gã kia bị kéo ra, mặt hắn vẫn có mấy phần căng thẳng.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp đưa cho hắn một viên giải độc.

Sau khi ăn thứ này vào, hắn cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, hắn ôm bụng, nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó, không chút do dự nói.

"Cho tôi chút nước." Lời nói hùng hồn của hắn vừa thốt ra, Bàn Tử lắc đầu từ chối.

Những người khác quan hệ không tệ với hắn ta, nên trực tiếp lấy nước qua.

Thế nhưng, Bàn Tử lại giật lấy, mặt hắn đầy vẻ mất kiên nhẫn, hắn nhìn gã trước mặt, lạnh lùng nói.

"Đã đến lúc này rồi, còn nghĩ đến uống nước, nhịn một chút đi, đợi máu bên trong của anh đông lại hết rồi hẵng nói chuyện khác."

Bàn Tử nói xong, những người trước mặt gật đầu, họ không có bất kỳ ý kiến gì.

Mà lúc này, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt có mấy phần nặng nề.

Trong lúc hắn đang nhìn đông ngó tây, lại không ngờ tới.

Lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt Vương Diệp có thêm mấy phần tê dại.

Vương Thiên đứng bên cạnh, tuy không nói một lời, nhưng Vương Thiên lại có thể cảm nhận được, những người đó mang đến cho mình mối đe dọa.

Bọn họ vẫn chưa hề xuất hiện.

Điều đó cũng có nghĩa là bọn họ đang chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Lúc này Vương Thiên đang lo lắng vì chuyện này.

Nhưng lúc này Uông Nhất Hải lại trực tiếp nói với bọn họ.

“Các người có thể thử thả tôi ra, sau khi thả tôi ra, có lẽ bọn họ sẽ tha cho các người, vì bọn họ chỉ vì tôi mới đối phó với các người như vậy.” Uông Nhất Hải nói rất nghiêm túc, câu này vừa thốt ra, Vương Diệp thấy bộ dạng của hắn, chỉ qua loa cười một tiếng.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Thế nhưng không ai ngờ tới, lúc này, hoàn cảnh xung quanh Uông Nhất Hải...

Uông Nhất Hải lại mở lời nói.

“Tôi nói thật đấy, bọn họ chỉ cần nhìn thấy tôi, là có thể tha cho các người.” Uông Nhất Hải vô cùng tự tin nói ra những lời như vậy, nhưng Vương Thiên thấy bộ dạng của hắn, lại không chút do dự nói.

"Kể cả anh là Uông Tàng Hải thứ hai, thì thực tế bọn họ cũng có thể bồi dưỡng ra một Uông Tàng Hải thứ hai khác.

Cho nên anh đừng tự coi mình quá quan trọng." Mặt Vương Thiên viết đầy vẻ nghiêm túc, những lời này nói ra, Uông Nhất Hải trước mặt nghe xong chỉ cảm thấy không thể chấp nhận được, nhưng Vương Thiên vẫn nghiêm túc nói với hắn.

"Tôi trước đây từng ở bộ phận nghiên cứu khoa học, cho nên tôi biết bọn họ không thiếu người, cũng không thiếu cái gọi là Uông Tàng Hải." Thứ mà bọn họ thật sự thiếu là công nghệ và kỹ thuật đó.

Lời của Vương Thiên nói đến đây, cả người Uông Nhất Hải đều sụp đổ.

Vương Diệp thấy thế giới quan của Uông Nhất Hải trong nháy mắt sụp đổ, bỗng cười rộ lên, anh vỗ vai Uông Nhất Hải, mặt đầy nặng nề nói.

"Bây giờ anh đã trở thành một người bình thường, anh cũng chẳng có gì để bọn họ khống chế, thậm chí là lợi dụng." Vương Diệp nói thật, Uông Nhất Hải nghe xong lại cảm thấy không thể chấp nhận, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, nghiến chặt răng nói.

"Nếu không phải vì cậu thì tất cả những chuyện này sao có thể xảy ra?" Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn đầy phẫn nộ, hắn vốn định mắng cho Vương Diệp một trận, nhưng Vương Diệp chỉ nhìn bộ dạng đó của hắn rồi cười qua loa.

"Gã ngu ngốc này vẫn còn chìm đắm trong mộng tưởng, không biết chút gì về sự nghiêm trọng của vấn đề." Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần cao ngạo và bất mãn.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi, hắn cau mày, không nói một lời.

Nhưng khi quan sát môi trường xung quanh, hắn lại không nhịn được mà nói với Vương Diệp.

“Vậy tiếp theo chúng ta…” Lời của Uông Nhất Hải nói đến đây thì dừng lại.

Chương 1241

Thấy bộ dạng của Uông Nhất Hải, vẻ mặt Vương Diệp mang vài phần nặng nề, anh không nhịn được nói: “Anh đừng nói nữa, anh đã đủ đáng thương rồi, tôi cũng không nỡ làm tổn thương anh thêm.

Vì vậy, chuyện này cứ dừng ở đây đi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, đây là lần đầu tiên anh thương hại người khác.

Uông Nhất Hải nghe xong lời của Vương Diệp, liền tỏ ra như thể vừa nghe được một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Giờ phút này, Uông Nhất Hải lắc đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt rồi không chút do dự nói: “Cậu nói có lý, nhưng dù sao tôi cũng là người của Uông gia, hơn nữa tôi còn biết rất nhiều chuyện.” Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, đối diện với ánh mắt ngây thơ của hắn, Vương Diệp không biết nên đáp lại thế nào.

Không ngờ lúc này, Vương Thiên lại dứt khoát nói: “Vậy thì mày càng đáng chết.” Vẻ mặt Vương Thiên mang theo vài phần khinh miệt, hắn hất cằm, mặt lạnh như băng.

Lời này vừa thốt ra, Uông Nhất Hải nghe thấy liền tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Giờ phút này Uông Nhất Hải đã nổi điên, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong lúc Uông Nhất Hải đang tức giận vì chuyện này, Vương Diệp lại quay sang nói với Vương Thiên: “Nếu lát nữa bọn chúng không ra tay với Uông Nhất Hải, vậy có nghĩa là Uông Nhất Hải có thể đang nội ứng ngoại hợp với bọn chúng.” Vương Diệp đột nhiên đưa ra một kết luận như vậy.

Anh không có bất kỳ bằng chứng nào, nhưng lại dám nói ra những lời này.

Uông Nhất Hải nghe thấy liền tức đến nắm chặt tay, hắn trừng mắt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt bất mãn nói: “Dù sao cậu cũng nên đưa ra bằng chứng chứ?

Bọn họ không động thủ với tôi, có lẽ là vì liên quan đến lợi ích khác.” Lời vừa dứt, Vương Diệp đột nhiên bật cười.

Anh nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt đầy khó hiểu, không chút do dự nói: “Đến cả anh cũng tự thừa nhận rồi, vậy nên anh và bọn họ đang nội ứng ngoại hợp, nếu không sao anh lại nôn nóng muốn quay về như vậy?” Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Uông Nhất Hải lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp trước mặt, nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Điều này quả thực là sự thật.

Bàn Tử đứng bên cạnh xem cảnh này bỗng cười khà khà.

Anh ta nhìn Uông Nhất Hải rồi trực tiếp đẩy vào tay hắn nói: “Tính cách của Vương Diệp trước giờ vẫn vậy, muốn lừa gạt qua mặt cậu ta thì đúng là người si nói mộng.” Vẻ mặt Bàn Tử có vài phần cao ngạo, Uông Nhất Hải thấy bộ dạng đó liền vội vàng lắc đầu, hoảng hốt nói: “Không phải vậy, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.” Uông Nhất Hải run rẩy hai tay, nhưng không có ai để ý đến hắn.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt lộ rõ sự thất vọng và bực bội.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, sau đó trực tiếp cầm khẩu súng trong tay lên nói: “Anh thấy xử lý anh thế nào là gọn gàng nhất, không dây dưa dài dòng?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Uông Nhất Hải hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, vẻ mặt hắn đầy phức tạp.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt chỉ còn lại nỗi bi thương.

Hắn lắc đầu, vẫn cố gắng cầu xin, nhưng những lời đó nói ra, Vương Diệp lại chẳng hề có chút dao động cảm xúc nào.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản, anh nhìn môi trường xung quanh, sau đó lại mở miệng nói với mọi người: “Đôi khi thật sự là vậy, khi quyền kiểm soát được đặt vào tay một người nào đó, người đó lại không nắm bắt được, nên bộ dạng thảm hại của họ cũng khó coi như thế.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo ý cười khi nói ra những lời này.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt họ tràn đầy bất lực.

Họ lắc đầu, không biết phải làm sao.

Từng lời Vương Diệp nói đều là sự thật, nhưng đối với một người chưa từng phải chịu tội nghiệt như Uông Nhất Hải mà nói, điều này chẳng khác nào giết người tru tâm.

Uông Nhất Hải không thể nào chịu đựng được.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại một lần nữa mở miệng nói: “Hiện thực tàn khốc như vậy đấy, nếu anh thật sự không có cách nào thích ứng, vậy thì chúng tôi chỉ có thể hát cho anh một bài mặc niệm thôi.” Vương Diệp cười hì hì nói, vào lúc thế này mà anh vẫn còn cười được.

Uông Nhất Hải không còn cách nào khác, hắn nắm chặt tay.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt đầy phức tạp, cuối cùng lại thở dài, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Vương Diệp nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại nói với Trương Khởi Linh bên cạnh mình: “Đi xem xem còn cơ quan nào khác không?” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Trương Khởi Linh tuy cũng là một mối đe dọa chí mạng, nhưng trên người anh chưa bao giờ xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh, anh tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn khung cảnh xung quanh, lại không nhịn được mà thở dài.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh quay lại.

Anh không tìm thấy bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh vẫn nghiêm túc nói: “Bọn họ có thể đang mai phục ở những nơi chúng ta không nhìn thấy, nếu muốn cưỡng ép tìm kiếm, có lẽ chính chúng ta sẽ gặp phiền phức.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt họ có chút đăm chiêu, sau đó lại không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: “Nếu những phiền phức đó thật sự nhiều như vậy, có lẽ bây giờ các người trốn đi mới là lựa chọn tốt nhất, tiếp tục đi xuống chỉ là một con đường không có lối về.” Người nói những lời này là thuộc hạ của Uông Nhất Hải.

Ngoài ra, họ còn bổ sung một câu: “Người của Uông gia đã trở thành những con ác quỷ mất hết lương tri rồi, bọn họ không còn lý trí của riêng mình, trong đầu chỉ có lợi ích.” Thế nhưng, những lời này nói ra, Vương Diệp lại không có chút dao động cảm xúc nào.

Vẻ mặt anh chỉ có sự bình tĩnh, thái độ anh thể hiện ra là như vậy.

Những người đó thấy bộ dạng của Vương Diệp, vẻ mặt họ cũng có vài phần kỳ quái.

Họ không hiểu nổi, rốt cuộc là loại tình cảm gì đã khiến Vương Diệp đi theo bọn họ xử lý những chuyện này một cách không chút do dự.

Trong lúc suy nghĩ, họ cũng không do dự mà mở miệng hỏi: “Có thể hỏi một chút, tại sao anh lại cam tâm tình nguyện làm những chuyện này không?” Những người khác có lẽ đã sớm chạy mất rồi, những người chửi ầm lên như Bàn Tử cũng không ít, nhưng Vương Diệp lại vô cùng lạnh lùng.

Vương Diệp nghe lời họ, đột nhiên cười nói: “Có những chuyện, chúng ta thấy được nhưng lại không xử lý, điều đó có nghĩa là chúng ta cho nó cơ hội phát triển, và tương lai chúng ta cũng sẽ bị nó nuốt chửng.” Một câu nói như vậy khiến tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Không thể phủ nhận rằng, Vương Diệp có tầm nhìn đại cục rất rộng lớn.

Bởi vì mọi người đều đang ở trên cùng một con thuyền, nên Vương Diệp cũng hiểu rõ.

Nếu bây. giờ mọi người đều chọn khoanh tay đứng nhìn, thậm chí là giống như Bàn Tử, chỉ chọn bảo vệ lợi ích của bản thân, vậy thì tương lai một ngày nào đó, Uông gia sẽ ngày càng lớn mạnh.

Đến lúc đó, Uông gia sẽ nuốt chửng tất cả mọi người.

Hơn nữa Uông gia cũng sẽ không quan tâm họ có tình nguyện hay không, họ chỉ quan tâm đến lợi ích của chính mình, giống như lúc đầu họ đã để mặc cho Uông gia bành trướng vô hạn.

Bàn Tử nghe xong những lời này của Vương Diệp, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự nói: “Lẽ ra tôi nên nghĩ như cậu, chứ không phải chỉ lo cho lợi ích của bản thân.

Tôi nghĩ bây giờ, tôi thật sự nên xin lỗi tất cả mọi người.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy sự nghiêm túc.

Lời này nói ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa, anh không có thêm cảm xúc dao động nào, bởi vì anh biết.

Bàn Tử trông có vẻ thật sự đã biết sai, cũng là thật lòng xin lỗi, nhưng thực tế, trong lòng Bàn Tử thật sự nghĩ gì, làm sao họ biết được.

Vương Diệp không bận tâm đến những thứ này, mà lẳng lặng nhìn vào những góc tối.

Anh cầm mồi lửa trong tay ném qua đó, đồng thời cũng ném theo một quả lựu đạn choáng.

Vẻ mặt anh có vài phần lạnh lùng.

Khi quả lựu đạn choáng được ném qua, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ phía bên kia.

Cho dù định lực của bọn họ rất tốt, nhưng thực tế, dưới loại vũ khí lạnh này, họ vẫn không thể khống chế được.

Trong lúc Vương Diệp đang cười khẩy, những người này cũng từ trên cao rơi xuống.

Vương Diệp nhìn bọn họ, không nhịn được nói: “Cứ thế mà tóm được rồi.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần ý cười.

Những người khác nhìn Vương Diệp trước mặt, họ tuy đang cười, nhưng khi nhìn thấy người xuất hiện trước mắt, tất cả đều không cười nổi nữa.

Những người đó đều là thuộc hạ của Uông Nhất Hải.

Họ nhìn những người này, vẻ mặt mang theo vài phần nặng nề, còn Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, liền không chút kiêng dè mà nói: “Các người đều quen biết nhau à?” Câu hỏi này vừa thốt ra, những người trước mặt đều sững sờ một lúc.

Hai gã bị bắt nhìn Vương Diệp, sau đó lại gật gật đầu.

Lúc này, Uông Nhất Hải trực tiếp bước lên phía trước: “Hai người họ là thuộc hạ của tôi.” Lời của Uông Nhất Hải vừa nói ra, Vương Diệp liền bật cười.

Đây là một chuyện ai cũng biết, nhưng bây giờ Uông Nhất Hải còn cố gắng thú nhận và khai báo, điều đó khiến gã này có vẻ hơi buồn cười.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Anh nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt có thêm vài phần giễu cợt, anh không chút do dự vỗ vai Uông Nhất Hải nói: “Bây giờ anh thật sự nóng lòng muốn chứng minh mình có vấn đề, đúng không?” Câu hỏi này vừa thốt ra, Uông Nhất Hải lập tức hoảng loạn lên.

Hắn nhận ra có điều không ổn, vội vàng lắc đầu.

Hắn còn chưa kịp phủ nhận, những người trước mặt đã mở miệng nói: “Trước kia quả thực là quen biết, còn là huynh đệ vào sinh ra tử, kết quả không ngờ bây giờ lại có thể làm ra chuyện hạ sát thủ tàn nhẫn như vậy.” Vẻ mặt những người đó có vài phần lạnh lùng.

Từng lời từng chữ này nói ra, Vương Diệp liền bật cười.

Đối với cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp đã sớm đoán trước.

Lúc này Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn những người này.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, những người trước mặt đều cau mày, sau đó lại vẻ mặt nặng nề mở miệng nói: “Chúng tôi đều là vì có áp lực và mệnh lệnh, nếu không sao chúng tôi lại làm ra chuyện này?

Mọi người đều thân bất do kỷ.” Họ còn chưa kịp nói ra câu “thông cảm cho nhau một chút”, thì đã bị đánh.

Bởi vì không có ai sẽ đi thông cảm cho họ.

Mặt khác, chỉ vì họ đã chết một huynh đệ, nên những lời này nói ra, đối với những người còn sống mà nói, là vô cùng tàn nhẫn.

Vương Diệp liếc nhìn họ một cái, cuối cùng lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Vương Thiên đứng bên cạnh xem cảnh này lại không nhịn được mà bật cười: “Những người khác ở đâu, khai ra đi?” Giọng điệu của Vương Thiên có vài phần không kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, vội vàng gật đầu.

Trương Khởi Linh đã nhận ra trọng điểm, nhưng những người trước mặt nghe vậy, họ đột nhiên vặn cổ một cái, dưới sự chú ý của Vương Diệp, tất cả đều chết.

Chương 1242

Không chỉ chết một cách kỳ quái, mà nguyên nhân cái chết của họ cũng không thể tìm ra.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt đầy nặng nề.

Anh nhìn những người trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: “Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn mấy người bên cạnh mình.

Ánh mắt và hành động của Vương Diệp đều mang lại cho những người này một áp lực nhất định.

Họ lắc đầu.

Người sợ hãi nhất đương nhiên là Uông Nhất Hải.

Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp, nghiêm túc nói: “Chuyện này không liên quan đến tôi, nếu tôi muốn giết họ thì có rất nhiều cách, tại sao phải dùng thủ đoạn ngu ngốc như vậy?” Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn đầy lo lắng và căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, chỉ cười qua loa, sau đó không chút do dự nói với hắn: “Vậy thì sao?

Những thứ này có quan hệ gì với chúng ta?” Vương Diệp hất cằm, vẻ mặt có vài phần không kiên nhẫn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, những người trước mặt đều thở dài.

Lúc này, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn thấy, cũng không nhịn được mở miệng nói: “Tôi nói thật, các người vào lúc thế này mà nghi thần nghi quỷ cũng không tốt lắm, hơn nữa, Uông Nhất Hải quả thực không có hiềm nghi đó.” Trương Khởi Linh vốn ghét Uông Nhất

Hải, nhưng bây giờ anh lại nói giúp cho hắn, điều này khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Anh còn chưa kịp hoàn hồn, Uông Nhất Hải đứng bên cạnh đã cười hì hì nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không có vấn đề gì cả.” Vì có người đứng về phía mình, nên Uông Nhất Hải trở nên kiêu ngạo, ngông cuồng.

Những người khác liếc nhìn Uông Nhất Hải một cái, họ đều lắc đầu, sau đó lại nhìn về phía Trương Khởi Linh, vẻ mặt họ có vài phần nặng nề.

Bộ dạng họ thể hiện ra khiến Trương Khởi Linh cảm thấy có chút bất lực.

Trương Khởi Linh quan sát môi trường xung quanh.

Nhưng điều không ngờ là, trong lúc Trương Khởi Linh đang nhìn xung quanh, Vương Thiên đã đi tới.

Vương Thiên đỡ hai người chết kia dậy.

Vương Thiên dùng kinh nghiệm nhất quán của mình để phán đoán, cộng thêm việc hắn đã ở bên cạnh người của Uông gia lâu như vậy, Vương Thiên cũng biết vấn đề trên người họ nằm ở đâu.

Vương Thiên vặn cổ bọn họ ra, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy sợi dây mảnh bên trong.

“Giống như con dao nhỏ kia, họ có thể chế tạo ra sản phẩm công nghệ cao tinh xảo như vậy, một sợi dây mảnh nhỏ thế này đối với họ cũng không phải là vấn đề gì.” Lời của Vương Thiên vừa dứt, Vương Diệp liền bật cười.

Anh nhìn sợi dây mảnh trước mặt, đồng thời cũng nhìn những người này.

Vương Diệp không chút do dự mở miệng nói: “Bọn họ có vẻ rất ghét thấy máu.” Nếu Uông Nhất Hải không phải là “vua” của bọn họ, vậy thì Vương Diệp tin rằng kẻ đầu sỏ thực sự chắc chắn có vấn đề.

Hơn nữa đối với Vương Diệp mà nói, chỉ cần lôi được gã đó ra, những chuyện tiếp theo đều không nghiêm trọng.

Trong lúc Vương Diệp đang suy đoán trong lòng, những người trước mặt nhìn anh.

Họ cau mày, vẻ mặt có vài phần phức tạp.

Họ đang suy nghĩ vấn đề, lại không ngờ rằng, lúc này Vương Diệp lại không chút kiêng dè mở miệng nói với họ: “Bắt giặc phải bắt vua vẫn là đạo lý cứng.

Bọn họ không thể thật sự là rắn mất đầu, hơn nữa những người của Uông gia này nhất định có người phát ra mệnh lệnh.” Trong lúc nói những lời này, Vương Diệp cũng đang nhìn về phía Uông Nhất Hải.

Không phải anh không tin Uông Nhất Hải, mà là gã này quả thực có vấn đề.

Ánh mắt Vương Diệp rơi trên người Uông Nhất Hải, đến mức Uông Nhất Hải thấy bộ dạng đó của anh cũng bất giác sợ hãi hoảng loạn.

Cho dù Uông Nhất Hải có ý nghĩ muốn bày tỏ, thậm chí là chứng minh sự trong sạch của mình với Vương Diệp, nhưng hắn cũng nhận ra những thứ này quá khó khăn.

Lúc này Bàn Tử nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ ngực nói: “Nếu cậu thật sự nghi ngờ gã này, thực ra tôi có thể giúp cậu giải quyết.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, vẻ mặt có vài phần kỳ quái.

Anh biết một khi Bàn Tử ra tay, tiếp theo chắc chắn sẽ thành công.

Nhưng Vương Diệp vẫn chọn từ chối, bởi vì chuyện này không đơn giản như vậy.

Mặt khác, chỉ vì tính cách của Bàn Tử quá lỗ mãng, anh ta không nhạy bén thông minh như Vương Thiên, anh ta quá trực tiếp.

Những câu hỏi anh ta hỏi, thẳng thừng thì thôi, hơn nữa đối với phần lớn sự việc, anh ta dường như đều không có quan điểm và cách giải quyết hậu quả rõ ràng.

Đa số thời gian giao việc cho Bàn Tử, đều là những việc không quan trọng.

Nhưng một khi liên quan đến chuyện quan trọng, với tính cách của Bàn Tử mà nói, anh ta đều sẽ làm hỏng chuyện.

Bàn Tử đứng bên cạnh, thấy Vương Diệp từ chối mình, anh ta nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, đột nhiên xông lên.

Anh ta dựa vào ưu thế thể lực của mình, trực tiếp túm cổ áo Uông Nhất Hải lên, sau đó lại nhìn vào bóng tối xung quanh.

Anh ta vốn định uy hiếp Uông Nhất Hải một phen, không ngờ những lời đó còn chưa nói ra.

Lúc này, một con dao nhỏ trực tiếp phóng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn con dao nhỏ quen thuộc đó, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Anh ta nhanh chóng né sang một bên, trông có vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử nhát gan như vậy, đột nhiên cười nói với anh ta: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Anh bước lên phía trước, trực tiếp nắm lấy đầu kia của con dao nhỏ.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, cách làm này rất khó khăn.

Lúc này, Bàn Tử trừng mắt nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy lo lắng, sau đó lại kéo tay Vương Diệp, bất lực nói: “Sao cậu lại lỗ mãng như vậy?

Làm ra chuyện quá đáng thế này, cậu thật sự không sợ chết sao?” Bàn Tử nhìn con dao nhỏ trong tay Vương Diệp, tuy rằng con dao đó đã bị Vương Diệp nắm trong tay, nhưng mối đe dọa mà con dao vừa rồi mang lại cho mình, Bàn Tử vẫn không thể quên được.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, họ đột nhiên bước lên.

Ánh mắt và sự chú ý của họ đều đặt trên người Uông Nhất Hải.

Lúc này, Vương Thiên càng không chút kiêng dè nói: “Thừa nhận đi, mày chính là mối đe dọa của bọn chúng.

Mày quả thực đã trở thành một người bình thường, nhưng trên người mày có quá nhiều bí mật.” Bất luận họ muốn đuổi cùng giết tận Uông Nhất Hải, hay là muốn đưa Uông Nhất Hải đi, đây đều không phải là chuyện tốt.

Vương Thiên trong lòng hiểu rõ điểm này.

Vương Thiên nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt có vài phần nặng nề.

Hắn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Đôi khi mày làm việc không chỉ quá đáng, mà còn không suy nghĩ đến hậu quả, xem ra mày có ý định tìm chết.” Trong lúc nói những lời này, Vương Thiên cũng túm cổ áo Uông Nhất Hải lên.

Hắn trừng mắt nhìn Uông Nhất Hải, sau đó nhìn về phía bóng tối.

Hắn dường như đang cố ý đấu với những người đó.

Rõ ràng bây giờ chỉ là cuộc giãy giụa của con thú bị dồn vào đường cùng, nhưng Vương Thiên dường như chẳng quan tâm gì cả.

Vương Diệp thấy thái độ của Vương Thiên như vậy, đột nhiên mở miệng nói với hắn: “Cậu bình tĩnh một chút đi.” Thế nhưng, lời khuyên của Vương Diệp vang lên bên tai, Vương Thiên lại không có nhiều dao động cảm xúc, hắn vẫn như cũ.

Ngoài ra, Vương Thiên còn nhìn Uông Nhất Hải mở miệng: “Nếu bọn chúng không chịu ra cứu mày, thì mày đi chết đi!

Đằng nào cũng là thứ đáng chết từ lâu rồi.” Vương Thiên không phải là người tàn nhẫn bình thường, đặc biệt là sau khi những hình ảnh đó hiện lên trong đầu, cảm xúc của cả người Vương Thiên gần như sắp sụp đổ.

Những huynh đệ của hắn, bao gồm cả gia đình hắn, đều chết vì Uông gia.

Bây giờ chết một mình Uông Nhất Hải, cứ thế mà cho hắn một nhát dao thống khoái, ngược lại còn là quá hời cho hắn.

Vương Thiên trong lòng đương nhiên là không cam tâm, nhưng để dụ con rắn lớn phía sau ra, Vương Thiên chỉ có thể dùng cách này.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, vẻ mặt có vài phần nặng nề.

Anh lắc đầu, trực tiếp kéo tay Vương Thiên lại, sau đó, vẻ mặt nghiêm túc nói với Vương Thiên: “Không cần làm như vậy, bọn họ sẽ ra ngoài thôi.” Vương Diệp không hy vọng Vương Thiên vì một người không cần thiết như vậy mà chôn vùi tất cả tiền đồ của mình.

Thế nhưng, lời của Vương Diệp vừa mới nói ra, Uông Nhất Hải trước mặt đã vội vàng la lên: “Cho dù các người thật sự giết tôi, thậm chí là kiên nhẫn chờ đợi, thế nhưng, bọn họ dù thế nào cũng sẽ không xuất hiện đâu?

Tất cả đã được định sẵn rồi.” Vẻ mặt Uông Nhất Hải có vài phần hưng phấn, hắn ngông cuồng cười lớn, dường như đã sớm hẹn với những người này.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, gật đầu, sau đó lại nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, mở miệng nói: “Nghe thấy chưa?

Lãng phí thời gian trên người loại người này là không cần thiết, chi bằng chờ bọn họ ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ không nhịn được đâu.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Thấy bộ dạng tự tin đó của Vương Diệp, vẻ mặt Vương Thiên chỉ còn lại nỗi đau khổ.

Vương Thiên nắm chặt tay, nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn hít sâu một hơi, không chút do dự nói: “Bao nhiêu năm qua, bao gồm cả những ngày tháng này, tôi vẫn luôn nghĩ đến việc tiêu diệt hoàn toàn Uông gia, nhưng tôi chưa bao giờ có cơ hội.” Một mặt là vì hắn không thể tiếp cận Uông gia, mặt khác, chỉ vì bọn họ quá cảnh giác, Vương Thiên ngoài việc nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, cũng không thể làm được gì khác.

Nhưng bây giờ có thể đưa tên súc sinh Uông Nhất Hải này xuống địa ngục, đối với Vương Thiên mà nói, thực ra cũng là một chuyện đáng mừng.

Không ngờ Bàn Tử đứng bên cạnh, thấy bộ dạng đó của hắn, tưởng rằng hắn quá kích động, không thể bình tĩnh lại được, lại đi tới tát cho hắn hai bạt tai.

Vẻ mặt Bàn Tử có vài phần bình tĩnh.

Mặc dù hai cái tát này quá đột ngột, nhưng Bàn Tử lại không cảm thấy mình quá đáng.

Bàn Tử nhìn Vương Thiên trước mặt, sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, lý lẽ hùng hồn nói: “Đã đợi lâu như vậy, đợi thêm một lát nữa, chẳng lẽ không được sao?” Câu hỏi của Bàn Tử nói ra, Vương Thiên thấy bộ dạng đó của anh ta, liền rơi vào im lặng.

Nhưng Vương Thiên ôm má mình, vẻ mặt lại có vài phần đăm chiêu.

“Dựa vào đâu mà anh đánh tôi?” Giọng điệu của Vương Thiên có vài phần không kiên nhẫn.

Chương 1243

Hắn đã không còn cái vẻ giả tạo như vừa rồi nữa, nên hắn cũng không cần phải nhẫn nhịn bất kỳ ai.

Thế nhưng, Vương Thiên vừa dứt lời, Bàn Tử trước mặt lại cười ngượng ngùng.

Anh ta nhìn tay mình, sau đó nghiêm túc giải thích: "Chẳng phải tôi lo cậu lỡ không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, làm ra chuyện không thể cứu vãn sao?

Tôi là vì muốn tốt cho cậu thôi." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, nhưng lời giải thích này nói ra, nhận lại cũng chỉ là sự lạnh lùng của Vương Thiên.

Vương Thiên cau mày, nhìn Bàn Tử không chút kiêng dè nói: "Vậy thì thật sự không cần." Hắn vừa nói, vừa quay đầu sang một bên.

Thấy hắn tỏ ra lạnh nhạt như vậy, Bàn Tử cũng tỏ vẻ không quan tâm, chỉ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt nói: "Người của Uông gia tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu.

Dựa vào bao nhiêu năm qua tôi đã gặp những kẻ quyền quý này mà nói, anh là nhân vật cốt lõi của họ." Dù không phải là nhân vật chủ đạo của bọn họ, nhưng cũng nhất định là người quan trọng nhất.

Uông Nhất Hải sở dĩ bị họ coi là vật thí nghiệm, là vì Uông Nhất Hải có giá trị tồn tại đó, chứ không phải là một con chó con mèo tùy tiện bị họ lôi đến.

Trong lúc Bàn Tử đang phân tích, Vương Diệp nghe những lời đó của Bàn Tử, vẻ mặt có vài phần kỳ quái.

Anh luôn cảm thấy những lời Bàn Tử nói lúc bình thường, bao gồm cả những phân tích của anh ta đều đúng, nhưng đa số thời gian, Bàn Tử đều không bình thường nổi.

Có lẽ là do béo phì đã ảnh hưởng đến một phần chỉ số thông minh, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Bàn Tử nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, lại vẻ mặt nghiêm túc vỗ vai hắn nói: “Không cần trốn tránh ánh mắt của tôi, những điều này đều là sự thật.

Người của Uông gia xuất hiện là để cứu anh, nhưng bọn họ cũng sẽ vì anh mà toàn quân bị diệt.” Có lẽ đến lúc này, Uông Nhất Hải cũng biết tiếp tục dây dưa với họ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Giờ đây Uông Nhất Hải nhìn Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.” Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn đầy ý cười.

Từng lời từng chữ này nói ra, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Anh vẻ mặt đồng tình nói với Uông Nhất Hải: “Anh cảm thấy sẽ là toàn quân bị diệt, hay là nói anh có thể sống sót thoát ra ngoài.” Vương Diệp tò mò hỏi, nhưng anh lại không cho Uông Nhất Hải một giọng điệu thực sự nghi vấn.

Rất rõ ràng, anh sẽ không làm những việc không nắm chắc.

Anh nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vỗ vai hắn nói: “Hai người chết rồi, điều đó có nghĩa là bọn họ đã gấp gáp, mọi chuyện sẽ không vượt ra ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Nghe lời của Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này Uông Nhất Hải không nhịn được mà thở dài thườn thượt.

Lúc này, Vương Diệp nhìn xung quanh.

Trong góc tối ẩn nấp những người của Uông Nhất Hải, bọn họ vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Nhưng cơ hội sẽ không bao giờ rơi vào tay họ.

Giờ đây, Vương Diệp quan sát môi trường xung quanh, vẻ mặt cũng lộ ra vài phần sầu muộn.

Anh đột nhiên mở miệng nói với Uông Nhất Hải: “Để tôi tính một chút, bọn họ khi nào sẽ ra tay?” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn la bàn trong tay.

Anh cầm bản đồ trong tay, lại đột nhiên cười nói với Uông Nhất Hải: “Bọn họ đến cứu mạng anh là vì có bản đồ.

Vậy thì trong tay anh chắc chắn cũng có bản đồ.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn Uông Nhất Hải.

Uông Nhất Hải thấy ánh mắt anh sắc bén, những người khác cũng đi tới.

Những người đó đều là thuộc hạ của Uông Nhất Hải, không ngờ sự phản bội lại đến đột ngột như vậy, Uông Nhất Hải chỉ cảm thấy không thể chấp nhận được.

Không lâu sau, tấm bản đồ duy nhất trên người Uông Nhất Hải đã bị lấy ra.

Nhưng Uông Nhất Hải đã khóc như mưa.

Hắn biết tấm bản đồ này bị lấy ra tượng trưng cho một ý nghĩa vô cùng kinh khủng.

Một khi trên tay hắn không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào nữa, những người còn lại sẽ lập tức giết hắn.

Hắn quả thực chỉ là một quân cờ của Uông gia, hắn có nhận thức rõ ràng về bản thân mình, nhưng hắn cũng đã cố gắng kiểm soát những thứ không thuộc về mình, hắn cũng muốn chiếm lấy Uông gia.

Thế nhưng, khi bản đồ bị Vương Diệp cầm trong tay, Uông Nhất Hải đã trợn trắng mắt, sau đó nhắm nghiền lại, dường như đang chờ đợi cái chết thuộc về mình.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải, đột nhiên nói với hắn: “Tôi sẽ bảo vệ anh.” Một câu nói như vậy quá khó hiểu, không phù hợp với phong cách của anh.

Điều đó có nghĩa là, Uông Nhất Hải vẫn còn giá trị lợi dụng khác.

Nhưng khi con dao nhỏ lại được phóng tới, Uông Nhất Hải đã bị dọa đến mặt tái mét, cả người sắp ngất xỉu tại chỗ.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi đó của Uông Nhất Hải, càng hành động vững vàng hơn, nắm lấy đầu kia của con dao nhỏ.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Thái độ anh thể hiện ra là như vậy, đến mức Uông Nhất Hải thấy bộ dạng đó của anh, cũng không nhịn được mà reo hò cho Vương Diệp.

Hắn vui mừng, mặt cũng đỏ bừng, nhưng phần lớn là bị dọa đỏ, hơn nữa cả người hắn đã kinh hồn bạt vía, bây giờ khó khăn lắm mới sống sót được.

Uông Nhất Hải lúc này nhìn ai cũng thấy thuận mắt, dù trước đó đã từng đối đầu gay gắt với những người này.

Giờ đây, nhìn Bàn Tử trước mặt, Uông Nhất Hải cũng không nhịn được mà cười nói: “Anh chắc không bị thương chứ, đám người kia làm thật quá đáng, tôi cũng không nhìn nổi nữa rồi.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy bộ dạng của Uông Nhất Hải, mặt Bàn Tử chỉ có vẻ lạnh lùng.

Hắn hất cằm, kiêu ngạo nói: “Câm miệng cho ông.” Tính cách của Bàn Tử vốn là vậy, thành sự không đủ, bại sự có thừa, tính tình lại nóng nảy.

Bây giờ, bất kể ai nói chuyện với hắn, chỉ cần đã từng chọc tức hắn, thì cơ bản đều không thể giao tiếp bình thường được.

Trừ phi thực lực của họ hơn Bàn Tử, khiến hắn cam tâm làm đàn em, nếu không thì chẳng ai có thể bắt Bàn Tử cúi đầu.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh, rồi lại nhìn sang Vương Diệp, không nhịn được mà khẽ thở dài, vẻ mặt nặng nề nói với Vương Diệp: “Tôi thấy gã này chính là một con rắn độc.” Hắn vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Hắn căm ghét Uông Nhất Hải đến tận xương tủy, một mặt là vì Uông Nhất Hải từng cướp đi mọi thứ thuộc về hắn, mặt khác là vì Uông Nhất Hải đã từng uy hiếp tính mạng của hắn, nên hắn cho rằng Uông Nhất Hải không nên tồn tại.

Nghe hắn nói vậy, Vương Diệp nhìn hắn, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, anh lắc đầu, không do dự nói: “Được rồi, đừng nói những lời này nữa.” Người đã sống sót rồi, bây giờ nói những điều này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Vừa rồi Bàn Tử đứng ở đó không chịu làm gì, trong lòng Vương Diệp cũng có chút oán trách, nhưng bây giờ thấy thái độ của Bàn Tử như vậy, Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác.

Tuy nhiên, Vương Thiên trong lòng lại không vui.

Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy khó chịu, hắn không do dự nói: “Cậu không biết ân oán giữa tôi và hắn à?” Vương Thiên tò mò hỏi, trên mặt mang theo mấy phần ý cười.

Câu hỏi này vừa thốt ra, Vương Diệp liền nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi đương nhiên biết ân oán giữa cậu và hắn, nhưng những chuyện này đâu có đơn giản như cậu nghĩ?” Vẻ mặt Vương Diệp đầy phiền muộn.

Vương Thiên thấy Vương Diệp làm bộ làm tịch trước mặt mình, chỉ cười nói: “Thôi đi, đừng có giả vờ nữa.” Vương Thiên vừa nói vừa liếc mắt sang một bên.

Nhưng Vương Diệp thấy Vương Thiên không thèm để ý đến mình, cũng thở dài một hơi, nghiêm nghị nói: “Cậu không tin tôi thì tôi biết làm sao?

Giữ lại mạng của Uông Nhất Hải là có tác dụng, đừng nghĩ tôi là loại thánh mẫu nên mới giữ hắn lại.” Vương Diệp nghiêm túc giải thích, nhưng những người trước mặt nhìn anh, ai nấy đều nhíu mày vì không hiểu.

Nhưng Trương Khởi Linh lại bước tới.

Trương Khởi Linh rất nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Đã lấy được bản đồ rồi thì chúng ta có thể xuất phát, không cần tiếp tục ở lại đây nữa.

Tin rằng những người phía sau cũng sẽ lần lượt ra ngoài.” Anh vừa nói vừa chỉ về phía sau lưng mình.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng điều không ai ngờ là Vương Thiên lại dứt khoát không chịu đi.

Nhưng Vương Thiên còn chưa kịp lên tiếng, trong bóng tối bỗng vang lên vô số âm thanh.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, cả người run lên bần bật.

Nào ngờ… Uông Nhất Hải vỗ vai hắn, hiếm khi hạ mình xuống, hắn nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói: "Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ anh." Câu nói này thốt ra, Bàn Tử nghe thấy mà như nghe được chuyện cười động trời, hắn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng.

Hắn nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, trên mặt chỉ có vẻ chế giễu, không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: "Thôi đi, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn bảo vệ ta à?

Ngươi có nghĩ mình tài giỏi quá không vậy?" Giọng điệu của hắn mang theo mấy phần khinh thường.

Câu nói này đối với Uông Nhất Hải mà nói, mang theo sự chế nhạo và đả kích nhất định.

Nhưng Uông Nhất Hải thấy bộ dạng của hắn, lại không do dự nói: "Không sao, anh không tin tôi cũng không vấn đề gì, tôi sẽ không so đo với anh, vì đa số người đều giống anh cả, tôi đã quen rồi." Câu nói ra vẻ đạo mạo của Uông Nhất Hải lập tức chọc cười Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử gật đầu, không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: "Nói đi nói lại, những việc gã này làm đôi khi…" Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp nhíu mày, và đúng lúc này, những người trong bóng tối cũng lần lượt bước ra.

Họ cầm vũ khí trong tay, không phóng dao ra nữa, vì muốn phóng dao thì phải tìm được góc độ chính xác, nên họ không dám hành động hấp tấp.

Tuy nhiên, khi họ xuất hiện trước mặt, Vương Diệp nhìn những người này, cũng phiền muộn nói: “Bây giờ định làm gì?

Giết người diệt khẩu à?

Vì chúng tôi nắm giữ nhiều thông tin và bằng chứng như vậy, nên các người thấy chúng tôi không nên sống sót sao?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời chất vấn dồn dập này trực tiếp vạch trần kế hoạch của họ.

Những người trước mặt nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Chương 1244

Họ lắc đầu, nhìn Vương Diệp hoảng hốt nói: “Anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không có ý đó.” Họ nghiêm túc nói, nhưng lời nói vang lên bên tai, Vương Diệp lại như không nghe thấy.

Ngoài vẻ bình tĩnh ra, trên mặt Vương Diệp không hề có chút cảm xúc thừa thãi nào.

Anh càng như vậy, những người trước mặt càng tức giận.

Họ không nhịn được mà nói với Vương Diệp: “Đôi khi anh cũng phải nói lý một chút chứ, chúng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc giết người diệt khẩu, chúng tôi chỉ muốn hợp tác tốt với các anh thôi, tin rằng anh sẽ cho chúng tôi cơ hội đó.” Vương Diệp cười lên, nhìn những người trước mặt, không chút né tránh nói: “Vậy thì con bài mặc cả là gì?” Anh là người thông minh, anh biết sự hợp tác này không thể tùy tiện mà có được, chắc chắn phải có con bài mặc cả.

Đúng như dự đoán của Vương Diệp, câu hỏi của anh vừa thốt ra, những người trước mặt nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Họ nhìn xung quanh, vẻ mặt mang theo mấy phần phiền muộn, sau đó lại lắc đầu thở dài, chỉ vào Uông Nhất Hải nói: “Tôi biết các người đã căm ghét Uông Nhất Hải từ rất lâu rồi, đặc biệt là Vương Thiên.

Chúng tôi có ấn tượng về người này, vậy nên chúng tôi cho các người một cơ hội.” Câu nói này thốt ra, Vương Thiên ý thức được họ định làm gì, hắn nhíu mày, mặt lạnh như băng.

Lúc này Bàn Tử cũng vậy.

Bàn Tử rõ ràng là một kẻ vô tâm vô phế, nhưng bây giờ ngay cả Bàn Tử cũng nhận ra có điều không ổn, vậy có nghĩa là những người này thực sự có vấn đề.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, quả quyết đẩy tay Vương Diệp, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, hạ giọng nói: “Những người này không đơn giản.” Mấy chữ này vừa thốt ra, lại bị những người kia nghe thấy.

Rõ ràng là đã hạ giọng, nhưng Bàn Tử lại không thể làm được như Vương Diệp, hoàn toàn hạ thấp giọng nói.

Vì vậy, câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều rơi vào tình thế khó xử.

Lúc này Vương Thiên cũng không nhịn được mà đảo mắt, hắn chưa từng thấy ai ngu ngốc như Bàn Tử.

Lúc này Vương Thiên lắc đầu, nhìn Bàn Tử trước mặt, không do dự nói: “Cậu câm miệng cho tôi, đừng nói nhảm nữa.” Vương Thiên trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, Bàn Tử thật sự quá ngu, hắn chưa từng thấy ai ngu như Bàn Tử.

Hắn vừa dứt lời, Bàn Tử nghe thấy chỉ cười cho qua chuyện, sau đó lại vẻ mặt phiền muộn nói: “Câu nói này của tôi tuy có chút vấn đề, nhưng tôi không cho rằng những thứ này...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, những người bên cạnh đều bật cười.

Họ mặc đồng phục của Uông gia, nhưng lại không chút do dự nói với Vương Thiên: “Bây giờ chúng tôi cho các người một cơ hội báo thù, các người nên trân trọng chứ nhỉ, đặc biệt là cậu.

Cậu chắc chưa quên những vết sẹo mà họ để lại cho cậu chứ?” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Thiên trước mặt, vẻ mặt đầy chân thành.

Nghe những lời này, Vương Thiên bỗng bật cười.

Vương Thiên gật đầu, không chút né tránh nói: “Tôi không quên, nhưng Uông Nhất Hải không thể chết.” Câu nói đó, từ miệng hắn thốt ra, nhận lại là sự kinh ngạc của những người kia.

Họ vẻ mặt khó hiểu nói: “Tại sao?

Chẳng lẽ cậu thật sự có thể dung thứ cho tên hung thủ giết người này sao?

Người như hắn sống trên đời này chính là một sự ngông cuồng.” Nói đến đây, mặt họ đầy vẻ bất đắc dĩ, họ cố gắng đổ thêm dầu vào lửa, nhìn Vương Thiên trước mặt, nghiêm túc nói: “Đó là sự bất kính đối với những thuộc hạ của cậu, bao gồm cả gia đình cậu.” Từng câu từng chữ từ miệng họ thốt ra, nhận lại cũng chỉ là sự lạnh lùng của Vương Thiên.

Vương Thiên lắc đầu, không chút né tránh nói với họ: “Vậy thì sao?

Dù sao bây giờ Vương Diệp muốn giữ mạng hắn, nên tất cả các người đều không được làm hại hắn.

Bây giờ tất cả nghe lời tôi.” Vẻ mặt Vương Thiên đầy kiêu ngạo.

Lời của Vương Thiên vang lên bên tai, những người trước mặt nghe thấy đều rơi vào im lặng.

Dù trên mặt họ mang theo mấy phần khó chịu, nhưng lúc này họ lại không biểu lộ gì nhiều, họ tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thản nhiên.

Lúc này, Vương Thiên nhìn xung quanh.

Mặt Vương Thiên cũng có thêm mấy phần phức tạp.

Nhưng điều không ai ngờ là, lúc này Bàn Tử bỗng bước tới, nhìn Vương Thiên nói: “Chúng ta bây giờ phải kiềm chế một chút.

Anh phải biết những gã này không dễ chọc, chúng ta đừng làm những chuyện khiêu khích họ trước mặt họ.” Bàn Tử lải nhải.

Hắn tưởng rằng những lời tự cho là đúng của mình khi bị những người kia nghe thấy, họ sẽ cười nhạo, họ gật đầu, trên mặt mang theo mấy phần kiêu ngạo và mãn nguyện, nào ngờ giây tiếp theo… Bàn Tử bỗng hất cằm, nhìn những người trước mặt, không chút né tránh nói: "Tao thật sự đang khen chúng mày đấy à?

Tao chỉ cố ý tâng bốc chúng mày thôi, không lẽ có đứa ngốc nào thật sự nghĩ mình mạnh đến mức người khác không dám can thiệp chứ!" Vì có Vương Diệp làm chỗ dựa, nên Bàn Tử làm bất cứ việc gì cũng không kiêng dè.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, bỗng cười ha hả, anh gật đầu, không do dự nói với những người kia: "Tính mạng của Uông Nhất Hải phải được giữ lại." Uông Nhất Hải như thể già đi mười tuổi trong phút chốc, cả người hắn ngồi bệt xuống đất, không nói một lời.

Rõ ràng trước đây hắn là người đầy khí phách, nắm trong tay cả Uông gia, dù chỉ là một quân cờ.

Nhưng ít nhất sự tôn trọng mà hắn nhận được, bao gồm cả sự yêu mến của những người đó đối với hắn, đều là vô số.

Những thứ đó đều là sự thật, nhưng bây giờ… tất cả đã tan thành mây khói, và bộ dạng của họ thật khó coi.

Lúc này, ngoài Vương Diệp bảo vệ tính mạng của mình, có lẽ những người khác đều muốn hắn chết.

Ngay cả Vương Thiên lúc này cũng không ngoại lệ.

Vừa nghĩ, hắn vừa thu lại ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Vương Thiên.

Vương Thiên giống như một con sói con.

À không, nói là sói con không bằng nói là một con sói trưởng thành, hắn đã đủ dũng mãnh, cũng đủ mưu trí, chứ không phải hành động lỗ mãng.

Nếu như những huynh đệ trước đây của Vương Thiên hành động lỗ mãng, thì Vương Thiên bây giờ chắc chắn là người tính toán kỹ lưỡng.

Hắn đang lo lắng, sợ hãi, căng thẳng vì chuyện này.

Còn Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, cũng cười nói với hắn: “Tôi cho anh một cơ hội tự mình lựa chọn, anh muốn chọn thế nào?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Uông Nhất Hải nghe câu hỏi của Vương Diệp còn chưa kịp trả lời, ánh mắt của mấy thuộc hạ kia đã chiếu tới.

Mặt những thuộc hạ đó mang theo mấy phần phức tạp, dù họ đang nhìn Uông Nhất Hải, nhưng thực tế, họ cũng đang dùng ánh mắt và khí thế của mình để cảnh cáo hắn.

Uông Nhất Hải từng sống cùng họ, đương nhiên biết những người này không đơn giản, bây giờ dù mình không muốn chết, e rằng cũng phải chết, những người này không từ thủ đoạn.

Lúc này Uông Nhất Hải suy nghĩ một chút, quả quyết lắc đầu, nhìn Vương Diệp nói: “Bảo vệ tôi.” Câu nói này thốt ra, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Vương Diệp nhìn những người trước mặt, không đợi họ phản ứng, đã nói với họ: “Hắn đã đưa ra lựa chọn đúng đắn, tôi nghĩ lựa chọn này đủ sáng suốt.” Câu nói này thốt ra, những người trước mặt nghe vậy đều gật đầu, nhưng họ nhìn Vương Diệp, lại cười nhếch mép nói: “Đôi khi mang theo một kẻ vướng chân bên mình còn hơn là mang theo một nhóm đồng đội tài giỏi, vậy anh thật sự muốn làm vậy sao?” Họ tò mò hỏi, trên mặt mang theo mấy phần ý cười.

Nghe câu hỏi của họ, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự nói với họ: “Ngoài phương pháp này ra, đã không còn lựa chọn nào khác, tôi cũng sẽ không do dự nữa.” Vương Diệp nghiêm túc nói.

Thấy bộ dạng khẳng định của Vương Diệp, những người trước mặt đều gật đầu.

Họ cũng không còn do dự, vướng bận gì nữa.

Thái độ họ thể hiện ra vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Vương Diệp nhìn xung quanh, không chút do dự nói: “Gã này, các người muốn động đến, nhưng có tôi ở đây, nên các người phải dẹp bỏ ý nghĩ đó đi.

Đây chính là sức mạnh.” Anh như đang nói với không khí, nhưng thực ra cũng là đang nói với những kẻ đã suy sụp kia.

Nghe lời Vương Diệp, trên mặt Vương Thiên lộ vẻ suy tư, đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải cũng nhíu mày.

Họ nhìn Vương Diệp trước mặt, cúi gằm đầu xuống, không nói một lời.

Nhưng thực tế, họ đã sớm nghe lọt những lời này rồi.

Trên mặt họ chỉ có vẻ bình tĩnh.

Trong lòng Uông Nhất Hải rất cảm kích sự che chở của Vương Diệp, nhưng hắn cũng hiểu, đa số mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Mặt hắn mang theo mấy phần cẩn thận và căng thẳng, nhìn những người bên cạnh mình, Uông Nhất Hải bỗng nói với Vương Diệp: “Trước đây quan hệ của tôi với họ tuy không tệ, nhưng tôi cũng không ngờ có ngày sẽ rơi vào cảnh đồng quy vu tận, thậm chí là tàn sát lẫn nhau như thế này, những chuyện này thật sự khiến người ta kinh ngạc.” Hắn vừa nói vừa nhíu mày.

Vương Diệp thấy bộ dạng khó chấp nhận của Uông Nhất Hải, chỉ cười nói: “Nói theo lẽ thường, anh sinh ra trong gia tộc quyền quý, chẳng lẽ không biết họ lật mặt còn nhanh hơn lật trời sao?” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo mấy phần tò mò và thắc mắc, anh nói rất thực tế.

Uông Nhất Hải nghe vậy, mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn cúi đầu, không biết nên đáp lại thế nào, nhưng không thể phủ nhận rằng, những gì Vương Diệp nói đều là sự thật.

Lúc này Uông Nhất Hải cứ thế thở dài một hơi, hắn chìm vào im lặng một lúc lâu, thậm chí không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả suy nghĩ trong lòng.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn xung quanh, không đợi Uông Nhất Hải phản ứng, Vương Diệp lại nói với hắn: “Nếu tôi không đoán sai, với năng lực của anh, có lẽ anh có thể tạo ra một con đường ở nơi này, chỉ là anh không muốn làm vậy thôi.” Lời khẳng định vang lên bên tai, Uông Nhất Hải vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải đầy phiền muộn và bất lực, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, không do dự nói: “Tôi không thể nào tạo ra một con đường ở nơi này được.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa khẽ thở dài, hắn chìm vào im lặng.

Nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, anh chỉ nhìn xung quanh.

Mặt anh chỉ có vẻ bình tĩnh, thái độ anh thể hiện ra vô cùng điềm tĩnh, đến nỗi Uông Nhất Hải không nói nên lời.

Nhưng… điều bất ngờ là, những thuộc hạ bên cạnh đều bước tới, họ nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn Uông Nhất Hải, sau đó vỗ ngực nói: “Mau đi thôi, đi cùng chúng tôi.” Lời họ vang lên bên tai, Vương Diệp gãi đầu.

Vì Vương Diệp có bản đồ trong tay, nên tiếp theo đều giao cho Vương Diệp dẫn đường.

Vương Diệp cầm bản đồ trong tay, vẻ mặt bình tĩnh, anh nhìn con đường mộ trước mặt.

Anh do dự một chút, bỗng nói với những người này: “Xem thử con đường mộ này có đường ngầm nào khác không?

Có lẽ chúng ta có thể rời khỏi đây qua đường ngầm.” Lời này vừa thốt ra, những người trước mặt đều gật đầu.

Nhưng điều không ai ngờ là, Uông Nhất Hải liếc nhìn Vương Diệp một cái, bỗng cười lên, hắn không do dự nói với Vương Diệp: “Những thứ vẽ trên bản đồ đó thực ra không hoàn toàn chính xác, chúng ta chỉ cần đi về phía trước là được, đi đến đúng chỗ rồi dừng lại.” Lời của Uông Nhất Hải nói đến đây thì đột ngột dừng lại.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, anh gật đầu, háo hức nói với hắn: “Được thôi, anh đi đi, tôi nhường anh đi.” Vương Diệp chỉ về con đường rộng rãi phía trước.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên vô cùng khó coi.

Chương 1245

Lúc này Uông Nhất Hải khẽ thở dài, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt mang theo mấy phần chán nản, sau đó lại lắc đầu thở dài.

“Sao anh có thể như vậy?

Sao anh nỡ lòng đẩy một mình tôi vào hố lửa?” Nhưng sự giảo hoạt của Uông Nhất Hải lại bị Vương Diệp nhìn thấu.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, lạnh lùng nói: “Dù sao vừa rồi anh cũng nói, cứ đi thẳng về phía trước là được.” Anh không còn đối xử khách sáo với Uông Nhất Hải như lúc nãy nữa.

Vì đối với Vương Diệp, những sự khách sáo đó dù có đem ra, e rằng cũng chẳng có tác dụng gì lớn, huống chi là con người và tính cách của Uông Nhất Hải, Vương Diệp đã sớm nhìn thấu.

Mặt Vương Diệp chỉ có vẻ bình thản, anh thể hiện ra tính cách như vậy, đến nỗi Uông Nhất Hải hoàn toàn không làm gì được anh.

Uông Nhất Hải cúi gằm mặt, chìm vào im lặng một lúc lâu, trong mắt chỉ có vẻ phức tạp, còn Vương Diệp nhìn xung quanh, lại không nhịn được nói với Uông Nhất Hải: “Sao anh không dám đi về phía trước?

Có phải vì anh biết nơi đó có vấn đề, nên đến lúc này anh vẫn còn giở trò?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải cười lạnh.

Lời anh vừa thốt ra, mặt Uông Nhất Hải chỉ có vẻ bình tĩnh.

Thái độ Uông Nhất Hải thể hiện ra, bao gồm cả dáng vẻ của hắn, đều vô cùng lạnh lùng.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng quan sát xung quanh.

Trong mắt Vương Diệp ngoài sự bình tĩnh ra, cũng không thấy cảm xúc thừa thãi nào.

Nhưng điều không ai ngờ là Vương Thiên lại bước tới.

Vương Thiên vỗ vai Vương Diệp, chỉ vào con đường trước mặt, không do dự nói: "Tôi biết tiếp theo phải đi thế nào, trên đỉnh đầu có một cái thang, vừa rồi chúng ta đã bỏ qua!" Hắn vừa nói vừa nhìn Vương Diệp mỉm cười.

Lời của Vương Thiên vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng Vương Diệp lại không để họ đi về phía trước.

Bàn Tử là người rất thông minh, hắn biết ngay cả Vương Diệp cũng không chủ động để họ đi, bây giờ mình một mình đi trước, chắc chắn không có gì tốt đẹp!

Kết quả là, Bàn Tử cố ý đứng sang một bên, hắn kéo tay Vương Thiên, mặt hắn mang theo mấy phần cẩn thận và căng thẳng.

Vương Thiên thấy bộ dạng của hắn, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, lúc này Vương Thiên gật đầu.

Trong khi đó, Uông Nhất Hải liếc nhìn Vương Diệp một cái.

Uông Nhất Hải vốn định thúc giục một câu, nào ngờ Vương Diệp trực tiếp nhìn đám thuộc hạ của Uông Nhất Hải nói: "Lúc nãy không phải các người rất giỏi chơi ám khí sao?

Tôi nghĩ tiếp theo các người cũng nên biết con đường phía trước có đi được không." Vẻ mặt Vương Diệp mang theo mấy phần khinh miệt.

Câu nói này vừa thốt ra, những người trước mặt nghe thấy, trên mặt chỉ có vẻ khó chịu, họ nhìn Vương Diệp, sau đó lại vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nhưng đây rõ ràng là đi nộp mạng, sao anh nỡ lòng để chúng tôi trải qua khổ nạn như vậy?” Họ vừa nói vừa lắc đầu, nhưng lời họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ nhìn họ cười qua loa nói: “Nếu các người không thể chấp nhận, vậy thì chỉ có thể như thế.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm họ cười lạnh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người trước mặt chỉ thở dài, sau đó không do dự nói với Vương Diệp: “Anh muốn ép người quá đáng, vậy chúng tôi chỉ có thể liều mình thôi.” Họ vừa nói vừa bước lên.

Thấy bộ dạng dứt khoát của họ, mặt Vương Diệp chỉ có vẻ bình tĩnh.

Họ đi chưa được bao lâu thì bỗng dừng lại, rồi quay lại nhìn Vương Diệp nói: “Tại sao anh?” Lời họ còn chưa nói hết, Vương Diệp đã nhíu mày.

Vương Diệp nhìn chằm chằm mấy gã này, mặt đầy thắc mắc nói: “Các người muốn biểu đạt cái gì?” Họ thực ra chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi, Vương Diệp sao có thể không nhìn ra chứ.

Từ rất lâu trước đây, Vương Diệp đã thấy được bộ mặt của những người này rồi.

Bây giờ, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, cũng bình thản nói với họ: “Nếu các người thấy những chuyện này là không thể dung thứ, thậm chí là không thể chấp nhận, vậy tôi nghĩ tiếp theo chúng ta không cần phải nói chuyện tử tế nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn những gã này.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể đi lên.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng hất cằm.

Mặt hắn mang theo mấy phần kiêu ngạo và ngang ngược, hắn không do dự nói: “Tao đã sớm biết thực lực của mấy gã này rồi, chỉ có vậy thôi, bộ mặt của chúng cũng chẳng ra gì, tao đã nhìn thấu chúng rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, gật đầu, sau đó không do dự nói với Bàn Tử: “Hay lắm!” Hai chữ này vang lên bên tai, Bàn Tử nhìn Vương Diệp có chút vui mừng, nào ngờ khi hắn đang vui như mở cờ trong bụng, những người kia nhìn Bàn Tử.

Sắc mặt họ trở nên có chút khó coi, họ như đang uy hiếp Bàn Tử, nhưng lại không phải, vì ánh mắt của họ chỉ lướt qua trong chốc lát.

Vì vậy Bàn Tử cũng không thể nhìn ra được điều gì từ ánh mắt ngắn ngủi đó.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nhìn những người này đi về phía trước.

Họ đi chưa được bao lâu, Bàn Tử bỗng lớn tiếng gọi họ: “Dừng lại một chút, chờ đã, phía trước là hoàn cảnh gì, có vấn đề gì?

Các người khai ra trước đi.” Vẻ mặt Bàn Tử mang theo mấy phần kiêu ngạo.

Bàn Tử từ nhỏ đã có phong thái lãnh đạo, một mặt là vì hắn biết giả vờ, mặt khác là vì hắn giỏi ăn vạ.

Lúc này, những người kia nghe lời Bàn Tử, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, họ có chút oán trách Bàn Tử.

Nhưng lúc này, họ lại không nói thêm gì khác, họ tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thản nhiên.

Bàn Tử thấy bộ dạng của họ, không nhịn được mà nói: “Sao các người lại không nói gì nữa?” Bàn Tử nhíu mày, trong mắt mang theo mấy phần phức tạp.

Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, những người phía trên đều bật cười, họ không do dự nói với Bàn Tử: “Chúng tôi dù có muốn nói, nhưng nói ra cũng chẳng ai quan tâm, hơn nữa anh cũng sẽ không tin.” Họ vừa nói vừa làm bộ làm tịch.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, lại cầm con dao nhỏ trong tay nói: “Cũng không biết con dao này ném qua có thật sự một nhát chí mạng không, lỡ như có khoảnh khắc may mắn thì sao?” Vương Diệp cũng đang giả vờ uy hiếp những người này.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể khẽ thở dài, sau đó, miễn cưỡng khai ra hết những rắc rối và vấn đề ở đây.

Vương Diệp vừa nghe họ nói vừa gật đầu, rất hài lòng nói: “Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, quả nhiên các người ai nấy đều có bản lĩnh.” Vương Diệp giơ ngón tay cái khen ngợi.

Những người đó nghe lời Vương Diệp, mặt lại đầy vẻ phức tạp.

Họ không cười nổi.

Lúc này, Vương Diệp cũng men theo cầu thang đi lên.

Đi đến chỗ cầu thang, Vương Diệp cũng nhìn thấy những vật phẩm tồn tại ở đây.

Ở đây đặt một hòm quần áo.

Còn Vương Diệp nhìn cái đuôi cá phía dưới, anh suy nghĩ một chút, rồi lại nói với những người này: “Cái đuôi cá đó là tác phẩm của các người phải không?” Câu hỏi vang lên bên tai, những người trước mặt vốn định lắc đầu phủ nhận, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Mặt họ đầy vẻ phiền muộn và bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, lại nói với họ: “Nếu đã là tác phẩm của các người, vậy tôi nghĩ các người chắc chắn có thể xử lý gọn gàng nó, nếu đã vậy, các người mang cái đuôi cá đó lên đây đi." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về hướng đó.

Câu nói này thốt ra, trực tiếp khiến họ toát mồ hôi lạnh, họ nhìn Vương Diệp, lắc đầu.

Vẻ mặt họ đầy bất lực, sau đó, không do dự giải thích, những cái đuôi cá này đúng là do họ mang đến, nhưng bên trong đuôi cá có cơ quan.

Nếu họ tùy ý chạm vào, cơ quan bên trong sẽ gây ra thương tổn và ảnh hưởng như thế nào, họ hoàn toàn không biết trước được.

Bây giờ, họ chỉ có thể cầu xin Vương Diệp tha cho họ.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp cười ha hả, sau đó nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh mình nói: "Anh có biết chuyện này không?" Vương Diệp trông như chỉ thuận miệng hỏi, câu hỏi của anh cũng rất lơ đãng.

Kết quả, không ngờ Uông Nhất Hải nghe thấy, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt lóe lên mấy phần chán nản và nặng nề, hắn không nhịn được mà nói: "Tôi biết thì có biết, nhưng vừa rồi tôi vẫn còn trong trạng thái hôn mê bất tỉnh mà, tôi muốn nhắc nhở cũng không có cơ hội." Lời giải thích của Uông Nhất Hải nghe có vẻ hoàn hảo, bất kỳ ai nghe thấy cũng sẽ chọn tha thứ, dù sao hắn cũng đã cố hết sức rồi, nhưng… Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, lại không chút né tránh nói: "Lúc nãy ngươi rõ ràng đã mở miệng nói chuyện, không lẽ ngươi nghĩ ta không nghe thấy?

Xem ra cứu ngươi một mạng cũng chỉ đến thế mà thôi." Vương Diệp vừa nói vừa đeo găng tay, mặt anh mang theo mấy phần bình tĩnh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Uông Nhất Hải lập tức sững sờ tại chỗ.

Mặt Uông Nhất Hải mang theo mấy phần phiền muộn.

Hắn không biết phải làm sao, nhưng không ngờ rằng, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn rồi nói.

“Sao thế?

Những chuyện này khó chấp nhận lắm à?” Vương Diệp tò mò hỏi, những câu hỏi này vang lên bên tai hắn.

Uông Nhất Hải cúi gằm đầu.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Uông Nhất Hải thì càng tức điên người xông tới, ngay sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, Bàn Tử giơ chân đá vào người Uông Nhất Hải.

Hắn nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, mặt đầy vẻ tức giận nói.

“Mày đúng là đồ súc sinh.” Hắn không ngừng chửi rủa, Uông Nhất Hải nghe những lời mắng mỏ đó, trong lòng đương nhiên rất khó chịu.

Nhưng lúc này, Uông Nhất Hải lại không nói thêm một lời nào, hắn cứ thế nhẹ nhàng thở dài, đầu cúi gằm xuống.

Vương Diệp nhìn hắn.

Vương Diệp bỗng nói với những người khác.

“Mặc kệ hắn đi, cái mạng này muốn giữ thì giữ, không muốn thì thôi.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng qua loa tùy ý.

Mấy người bên cạnh nhìn Vương Diệp trước mắt, bọn họ đều là lực lượng chủ chốt của nhà họ Uông.

Bọn họ nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, trên mặt lộ ra vài phần hưng phấn và kích động, thấy vẻ vui mừng của bọn họ, Vương Diệp bỗng nói với họ.

“Muốn hớt tay trên ngay dưới mí mắt tôi, các người nghĩ có khả năng đó sao?

Tuy tên này làm việc quá đáng, nhưng tôi cũng không định diệt cỏ tận gốc.” Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải bên cạnh, trên mặt lộ vẻ khinh miệt, bởi vì Uông Nhất Hải vẫn còn ý nghĩa và giá trị tồn tại, nên Vương Diệp sẽ không cạn tàu ráo máng.

Nghe lời Vương Diệp nói, những người này lập tức sững sờ tại chỗ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, những lời Vương Diệp nói quả thực có lý, nếu hắn thật sự muốn ra tay, thì cần gì phải đợi đến bọn họ chứ.

Chương 1246

Nhưng Vương Diệp lại nhìn con cá kia, hắn không hề đi về phía trước, cũng không đến gần cái đuôi cá, chỉ nhìn chằm chằm vào thứ đó rồi nói.

“Lúc các người vận chuyển thứ này đến đây, chắc chắn đã tốn không ít tâm tư và công sức nhỉ, hay là, kể cho tôi nghe một chút đi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn những người bên cạnh mình.

Trong lúc nói, hắn cũng lên đạn, đồng thời vỗ nhẹ vào khẩu súng lục.

Vẻ mặt hắn chỉ có một sự bình tĩnh, trong lúc đeo găng tay, những người khác nhìn Vương Diệp.

Bọn họ nhìn khẩu súng trong tay Vương Diệp.

Bọn họ đang sợ hãi vì chuyện này, nhưng không ngờ thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp không chút do dự nói.

“Sao các người không chịu nói gì hết?

Hy vọng mang những lời đó xuống mồ à?

Hay là cho rằng tôi thật sự không dám ra tay?” Vương Diệp tò mò hỏi, vẻ mặt hắn chỉ có sự lạnh lùng và thờ ơ.

Từng câu từng chữ nói ra, lập tức khiến những người này im lặng không nói, trên mặt họ viết đầy vẻ bất đắc dĩ, bọn họ cúi gằm đầu.

Tâm trạng của họ trở nên vô cùng nặng nề, và lúc này, Vương Diệp lại không kìm được mà cảm thán với họ một câu.

“Nói đi cũng phải nói lại, các người chắc chắn không thể chấp nhận được, nhưng mà, những thứ này không quan trọng.” Vương

Diệp vừa nói vừa nhún vai.

Hắn tỏ ra rất bình thản, và lúc này, Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn liếc nhìn Uông Nhất Hải một cái, bỗng cười nói với Vương Diệp.

“Uông Nhất Hải từ rất lâu trước đây đã như vậy rồi, hắn thích tính toán chi li, đại đa số mọi chuyện đều phải nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nếu vượt ra ngoài, hắn nhất định sẽ tìm cách đối phó.” Nghe Vương Thiên nói, Vương Diệp gật đầu, vẻ mặt hoàn toàn tán đồng nói.

“Tôi đã nhìn ra rồi.” Hai người họ nói chuyện có chút kỳ lạ, Uông Nhất Hải nghe không hiểu, nhưng Uông Nhất Hải biết chuyện tiếp theo chắc chắn sẽ rất tệ, vì hắn đã đắc tội với Vương Diệp.

Chuyện như vậy, hắn không nên làm, nhưng Uông Nhất Hải cũng là bất đắc dĩ, hắn không thể nào thật sự không giữ lại gì, nếu bây giờ hắn thật sự không còn bất kỳ át chủ bài nào.

Vương Diệp sao có thể giữ hắn lại đến bây giờ chứ?

Chỉ vì mình có giá trị lợi dụng, nên Vương Diệp mới đối xử với hắn như vậy mà thôi, Uông Nhất Hải thầm nghĩ trong lòng, hắn nhìn chằm chằm Vương Diệp, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần oán hận.

Vương Diệp sao có thể không biết những suy nghĩ đó của Uông Nhất Hải, nhưng hắn không quan tâm, cũng không muốn giải thích với Uông Nhất Hải, mà nhìn Bàn Tử và Trương Khởi Linh bên cạnh mình nói.

“Hai người đi về phía trước trước đi.” Lời này vừa nói ra, những người trước mắt đều gật đầu, và lúc này, Vương Diệp từ bên cạnh nhặt mấy viên gạch lên.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân quả nhiên nói với Vương Diệp.

“Cơ quan bên dưới này là sự kết hợp giữa cơ học và vật lý, nên nếu anh tùy tiện thử dò xét, có thể sẽ bị tấn công bằng một vụ nổ hóa học.” Tuy nhiên, lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Vương Diệp đã nhíu mày, hắn nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, sau đó lại tò mò nói với Hạo Thiên Chân.

“Sao lại có liên quan đến hóa học được chứ?” Vương Diệp có chút không hiểu, nhưng không ngờ rằng.

Vừa rồi lúc Hạo Thiên Chân đứng ở đó im lặng, thực ra cậu ta đã nghiên cứu kỹ cái đuôi cá đó từ lâu, bao gồm cả cơ quan bên trong.

Ngay cả con dao nhỏ trong tay Vương Diệp, cũng bị cậu ta lấy đi một ít.

Vương Diệp có thể không biết, Hạo Thiên Chân bẩm sinh là một thiên tài, cậu ta có trực giác nhạy bén đối với hầu hết mọi chuyện.

Thêm vào đó đầu óc cậu ta tương đối linh hoạt, nhưng vì tính cách Hạo Thiên Chân khá cô độc, nên đại đa số các doanh nghiệp, thậm chí đại đa số mọi người.

Bọn họ đều không biết Hạo Thiên Chân là một thiên tài, bọn họ chỉ cảm thấy Hạo Thiên Chân là một gã thường xuyên đeo kính, đầu bù tóc rối, không biết đang nghĩ cái gì.

Vì vậy họ đã bỏ qua Hạo Thiên Chân, nhưng bây giờ Hạo Thiên Chân lại có thể nói chính xác về tính toán cơ quan trên cái đuôi cá này.

Bao gồm cả các nguyên tố vật lý được sử dụng trên cái đuôi cá này, bao gồm cả những phản ứng hóa học đó.

Lúc cậu ta nói, vẻ mặt chỉ có một sự nặng nề, Vương Diệp nghe xong những lời Hạo Thiên Chân nói, bỗng cầm súng lên nói.

"Nếu tôi dùng súng bắn vào đó thì sẽ thế nào?" Vương Diệp vừa nói, vừa nhướng mày nhìn Hạo Thiên Chân.

Những lời như vậy nói ra, Hạo Thiên Chân nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào.

Cậu ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt lộ ra vài phần nghiêm trọng, sau đó lại nhẹ nhàng thở dài, không chút né tránh nói.

"Tôi không biết, nhưng chuyện chắc chắn sẽ phiền phức." Hạo Thiên Chân nghiêm túc trình bày, mặc dù trên mặt lộ vẻ có chút chán nản, nhưng cậu ta lại không biết phải diễn tả suy nghĩ trong lòng như thế nào.

Mà Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên mặt Vương Diệp ngoài sự bình tĩnh ra, cũng không thấy có thêm cảm xúc dao động nào.

Không đợi Hạo Thiên Chân phản ứng lại, Vương Diệp đã trực tiếp nói với những người này.

"Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn hứng chịu một vụ tấn công nổ hóa học à?" Vương Diệp mỉm cười, những lời này nói ra, trông có vẻ lơ đãng, nhưng những người khác nghe thấy.

Bọn họ nhìn Vương Diệp, chỉ cảm thấy gã này điên rồ mất trí, như một kẻ điên giáng thế.

Bọn họ có chút không thể chịu đựng được, thấy bộ dạng sợ hãi của họ, Vương Diệp chỉ cười nói với họ.

"Chuyện này đối với các người khó chấp nhận đến thế à?

Nhìn bộ dạng của các người kìa." Vương Diệp vừa nói, vừa nhẹ nhàng thở dài.

Những người trước mắt, nghe lời Vương Diệp nói, họ cúi đầu xuống, không nói một lời.

Rõ ràng trong lòng có vô số suy nghĩ và oán niệm, nhưng bây giờ họ đều đã che giấu những ý niệm đó.

Họ chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy bình tĩnh cười, họ tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Đợi bọn họ đi rồi, Vương Diệp thật sự nổ súng.

Nhưng tiếng súng vừa vang lên, ngay lúc này, mọi người đã nghe thấy tiếng nổ.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt cậu ta chỉ có sự bình tĩnh.

Cậu ta dường như đã quen với chuyện này từ lâu, tính cách của Vương Diệp thật khó mà đoán được.

Thay vì nói là khó đoán, chi bằng nói rằng những gì Vương Diệp làm cũng là điều mà đa số mọi người muốn làm, nhưng vì hắn có đủ tự tin, nên hắn có thể tùy ý mạo hiểm.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, ngoài việc tiến từng bước vững chắc, họ căn bản không thể làm được những việc có độ khó cao như Vương Diệp.

Thậm chí còn kiểm soát tất cả mọi thứ trong dự liệu và phán đoán của mình.

Giờ đây, nhìn Vương Diệp, trên mặt Hạo Thiên Chân chỉ có sự sùng bái.

Cậu ta giơ ngón tay cái lên, không chút do dự nói.

“Lần này quả nhiên không đến uổng công.” Lời này nói ra, Vương Diệp chỉ cười ha hả.

Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ có chút u sầu, đám người Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp.

Bọn họ chỉ cảm thấy như đã nhìn thấy ác quỷ và kẻ điên, họ cứ thế cúi đầu, không nói một lời, họ rơi vào sự im lặng kéo dài.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, bỗng mở miệng nói.

"Các người chắc không bị dọa sợ đấy chứ?

Đây chỉ là một thao tác thông thường thôi, trước đây tôi còn thường xuyên làm những việc ngầu hơn thế này nhiều, nếu thật sự sợ hãi, thì vừa rồi các người cũng không nhắc nhở tôi." Vương Diệp vừa nói, vừa mỉm cười nhìn những người này.

Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ có chút đắc ý, những lời này nói ra, những người trước mắt nghe thấy.

Bọn họ bỗng cúi đầu xuống, lắc lắc đầu, mặt đầy nghiêm túc nói.

"Chúng tôi không có ý kiến hay suy nghĩ gì cả, anh đừng nghĩ nhiều, chúng tôi chỉ là những người bình thường thôi." Trên mặt họ lộ vẻ có chút tươi cười, thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp liền cười gật đầu.

Lúc này Vương Diệp nghĩ một lát, không chút do dự mở miệng nói với họ.

"Đều là người bình thường sao?

Nếu đã vậy, tại sao các người lại mang cái đuôi cá đó đến đây?" Vương Diệp bỗng ném ra câu hỏi sắc bén này, bọn họ rõ ràng là không trả lời được, Vương Diệp cũng biết điều đó.

Nhưng Vương Diệp lại cố ý gây khó dễ cho họ, sự gây khó dễ của Vương Diệp vang lên bên tai.

Những người trước mắt, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, họ không nói được một lời, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân bỗng cười ha hả, hắn vỗ vào tay Vương Diệp, nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Diệp đang mang vẻ mặt u sầu.

"Được rồi, chúng ta không quan tâm đến mấy người này nữa." Lời của Hạo Thiên Chân nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng Uông Nhất Hải đi phía trước quay đầu lại nhìn một cái, mặt hắn lộ vẻ tái nhợt, trong tay hắn cầm một chiếc đèn pin, có lẽ là vì vụ nổ vừa rồi ở nơi đó.

Nó đã ảnh hưởng đến toàn bộ kiến trúc của mộ thất, nên Uông Nhất Hải trước mặt lại bị một lớp bụi phủ đầy mặt, Vương Diệp thấy bộ dạng thảm hại của Uông Nhất Hải.

Vương Diệp khẽ cười, hắn lắc đầu, không chút do dự nói với Uông Nhất Hải.

"Trông anh thảm hại thật đấy." Câu nói như vậy vang lên, Uông Nhất Hải chỉ cười gượng gạo, Uông Nhất Hải thực sự không biết nên đáp lại thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Uông Nhất Hải lại nói.

"Nếu anh đã xem xong cơ quan bên trong cái đuôi cá đó, cũng như sức công phá của nó, vậy bây giờ chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước không?" Hắn vừa nói, vừa chỉ vào con đường phía trước, hắn đã xem qua bản đồ này, hắn biết phía trước sẽ gặp phải những gì, nên hắn hy vọng Vương Diệp sẽ dẫn đường.

Kết quả không ngờ lời hắn vừa dứt, Vương Diệp đã sững sờ tại chỗ, Vương Diệp nhìn hắn mặt đầy khó hiểu nói.

"Anh không hiểu rõ nơi này sao, anh hiểu mà, anh mau đi trước dẫn đường đi, đừng lề mề ở đây nữa." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn những người bên cạnh.

Chương 1247

Thái độ mà hắn thể hiện ra, bao gồm cả khí thế của hắn từ đầu đến cuối, đều là thứ mà đa số mọi người không có.

Sắc mặt của những người đó trở nên vô cùng khó coi, họ nhíu mày, không nói được một lời, và lúc này, Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng nhìn mộ đạo trước mặt.

Mộ đạo trước mắt này quả thực nhỏ và hẹp, nhưng Vương Diệp đi lại ở đây lại không có vấn đề gì lớn.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Hạo Thiên Chân bỗng hét lớn một tiếng.

“Cẩn thận.” Lời của Hạo Thiên Chân nói ra, thần kinh của mọi người đều căng lên, Vương Thiên nhìn Vương Diệp.

Hạo Thiên Chân nhìn những người trước mặt, mặt hắn viết đầy vẻ phẫn nộ, hắn mặt đầy thiếu kiên nhẫn nói.

“Đưa con dao nhỏ trong tay ngươi ra đây.” Hạo Thiên Chân nghiến chặt răng, ánh mắt viết đầy vẻ sắc bén, những người trước mắt nghe thấy.

Bọn họ bỗng lắc đầu, mặt đầy bất đắc dĩ nói với Hạo Thiên Chân.

“Lấy cái gì, chúng tôi không có gì cả.” “Đúng vậy, chúng tôi vừa rồi không cầm thứ gì trong tay cả.” Bọn họ cố ý xòe tay ra trước mặt Hạo Thiên Chân, đồng thời làm ra vẻ như Hạo Thiên Chân đã hiểu lầm họ.

Vương Diệp nhìn vở kịch trước mắt, mặc dù trên mặt hắn không có nhiều cảm xúc dao động, nhưng.

Hắn đã đoán ra được tất cả, hắn nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, trong ánh mắt kinh ngạc của Hạo Thiên Chân, Vương Diệp mở miệng nói.

“Chuyện nhỏ thôi, đừng để ý mấy thứ này, có lẽ chỉ là một hiểu lầm nhỏ thôi.

Cậu so đo với bọn họ cũng chẳng được lợi lộc gì, thà cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, lời này nói ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên vô cùng khó coi.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, hắn thở dài một hơi, mặt chỉ có vẻ bất đắc dĩ.

Hắn rơi vào im lặng, nhưng mấy gã này sau khi đắc thủ, lại hất cằm lên, vẻ mặt cao ngạo nói.

“Lần sau làm việc, bất kể thế nào cũng phải đưa ra bằng chứng?

Nếu không cứ tùy tiện vu oan cho người khác, không chừng có ngày sẽ bị ăn đòn đấy.” Bọn họ cố ý nói ra những lời như vậy, nhưng họ lại không dám quá kiêu ngạo, họ chỉ cười cười trước mặt Vương Diệp.

Thấy bộ dạng cẩn thận của họ, Vương Diệp gật đầu.

Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc, Vương Diệp không chọn bảo vệ mình, kết quả không ngờ Trương Khởi Linh đã đổi chỗ với cậu ta, sau khi Trương Khởi Linh đi qua, mọi thứ đều trở nên khác hẳn.

Mọi người đều biết thực lực của Trương Khởi Linh, nên họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, họ nín thở đi về phía trước, đồng thời cẩn thận cất giấu đồ trong tay.

Trương Khởi Linh liếc nhìn họ một cái, Trương Khởi Linh biết hành động của họ, sau đó lại nói với Vương Diệp bên cạnh mình.

“Hay là thế này đi, anh đi trước với bọn họ, tôi đi ở phía sau, bảo vệ các người, đồng thời cũng bọc hậu cho các người.” Trương Khởi Linh nghiêm túc nói, đề nghị này vừa đưa ra, những người trước mắt thật sự gật đầu, trên mặt họ viết đầy vẻ hưng phấn và kích động.

Bọn họ mong muốn chuyện sẽ như thế này, như vậy, bọn họ sẽ dễ dàng ra tay hơn.

Vương Diệp nhìn thấu những tính toán của họ, nhưng Vương Diệp nghĩ một lát, lại mặt đầy nặng nề mở miệng nói.

“Chỉ sợ làm theo lời cậu nói, lát nữa cậu mà manh động một cái là có kẻ đầu lìa khỏi cổ đấy.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào những người này.

Bọn họ có ý đồ xấu, và Vương Diệp cũng thấy họ giấu đồ trong tay áo, sở dĩ vừa rồi bảo Hạo Thiên Chân đừng gây chuyện.

Còn trách mắng Hạo Thiên Chân, đó là vì Hạo Thiên Chân đánh không lại bọn họ, Hạo Thiên Chân không có năng lực đó, hơn nữa đắc tội với bọn họ cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Nhưng bây giờ Hạo Thiên Chân đã được thay bằng Trương Khởi Linh, điều đó có nghĩa là, Trương Khởi Linh sẽ không dễ dãi như Hạo Thiên Chân.

Hơn nữa Trương Khởi Linh chưa bao giờ nói nhiều, hắn sẽ làm chính là ra tay, đối với Trương Khởi Linh mà nói, nói nhiều cũng không bằng một hành động.

Giờ đây, Trương Khởi Linh chỉ lẳng lặng nhìn những người này, hắn giống như một con sói đang ẩn mình.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự bình tĩnh, những người trước mắt nhìn Vương Diệp, lại cảm thấy sự bình tĩnh hiện tại là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Có lẽ không lâu nữa, tất cả mọi thứ sẽ bị phá vỡ.

Những lời Vương Diệp nói, cũng khiến lòng họ chấn động.

Bọn họ không sợ hãi, chắc chắn là giả, nhưng trong lúc đối mặt nhau, họ cũng thở dài một hơi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được mấy bước, họ lại cười nói.

“Tôi thấy, có lẽ một số người thật sự bị chứng hoang tưởng bị hại, rõ ràng thế giới này vẫn an toàn như vậy, mà lại cứ nghĩ rằng tất cả mọi người đều muốn hại họ.” “Không sai, rõ ràng không có bằng chứng.” Bọn họ ở đó xì xào bàn tán, rõ ràng là một đám cướp, nhưng bây giờ lại có thể hùng hồn nói ra những lời như vậy.

Vương Diệp nhìn họ, hắn chỉ im lặng, nhưng Hạo Thiên Chân nghe thấy, Hạo Thiên Chân đã tức đến nghiến răng nghiến lợi, là một kẻ ngốc, cũng biết họ đang nói về mình.

Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ, trên mặt cậu ta lộ vẻ phẫn nộ, cậu ta đang tức giận vì chuyện này, kết quả không ngờ.

Những người này đi chưa được mấy bước, họ đã dừng lại, họ nhìn xung quanh, mặt đầy kỳ quái nói.

“Cứ cảm thấy môi trường ở đây, hình như có chút vấn đề.” Họ vừa nói, vừa đánh giá mộ đạo trước mắt, lời họ nói ra, Vương Diệp nhíu mày, liếc nhìn họ một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là.

Trong lúc những người này đi về phía trước, Vương Diệp đi theo sau họ, trông có vẻ vô hại, nhưng, những gã này cũng đang tìm cơ hội.

Bọn họ cầm con dao nhỏ trong tay.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của họ, hắn bỗng cười một tiếng, chỉ một tiếng cười như vậy.

Cũng đủ khiến những người này nổi da gà, nhưng một trong số đó nghiến chặt răng, biết bây giờ phải ra tay, nếu Vương Diệp không ngã xuống.

Nếu Vương Diệp không bị bọn họ làm bị thương, không bị bọn họ khống chế, mọi chuyện nhất định sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Bọn họ thầm nghĩ, gã đó nhìn Vương Diệp, hắn cũng thông qua mảnh kính trong tay, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh trông như đang đánh giá bức tường bên cạnh, dường như hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của hắn, cũng không chú ý đến hành động của bọn họ.

Gã này vừa nghĩ, vừa nhìn Vương Diệp, hắn nghĩ một lát, quả quyết đến bên cạnh Vương Diệp, hắn im lặng mỉm cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, hắn gật đầu.

Hành động gật đầu của hắn có chút kỳ lạ, những người khác thấy vậy vốn định ngăn cản đồng bạn của mình, vì họ cảm thấy có vấn đề.

Kết quả không ngờ họ còn chưa kịp ngăn lại, người đồng bạn này đã trực tiếp đâm dao vào thẳng cổ Vương Diệp.

Con dao đó còn chưa đâm tới cổ Vương Diệp, Vương Diệp đã cúi đầu xuống và tung một cước đá vào ngực hắn, gã đó ngã lăn ra đất.

Vương Diệp thấy bộ dạng thảm hại của hắn.

Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ nghiêm trọng, Trương Khởi Linh cũng đi tới, mặc dù Trương Khởi Linh không có hành động gì, nhưng.

Mọi người lại có thể cảm nhận được áp lực từ trên người Trương Khởi Linh.

Bọn họ nhíu mày, trong lúc đối mặt với Trương Khởi Linh, trong mắt họ cũng nhiều thêm vài phần cẩn thận và căng thẳng, họ đang sợ

hãi.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của họ.

Trương Khởi Linh bỗng mở miệng nói với họ.

“Nhìn bộ dạng của các người kìa, người không biết chuyện, còn tưởng tôi thật sự gây tổn hại cho các người rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa cầm sợi dây chuyền trong tay, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, Trương Khởi Linh lắc lắc sợi dây chuyền trong tay, hắn không chút do dự nói.

“Nói cho tôi biết, bây giờ là mấy giờ?” Thực ra Trương Khởi Linh không biết thuật thôi miên, hắn chỉ có thể nhờ một phần thuốc để khiến người ta rơi vào giấc ngủ, nhưng lại có thể nhân lúc nói chuyện với những người này, để họ biết mình không đang ngủ.

Nhưng cũng trùng hợp là khi họ tiến vào trạng thái tiềm thức, họ sẽ khai ra những lời trong lòng, bao gồm cả mọi thứ đã che giấu.

Trương Khởi Linh hiểu rõ điều này, hắn chỉ nhìn những người trước mắt, sau đó không chút do dự nói.

“Mau khai ra hết đi, nếu không nói, tôi sẽ chặt đầu các người.” Trương Khởi Linh cười lạnh nói ra những lời này.

Những người trước mắt thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh.

Sắc mặt họ trở nên vô cùng khó coi, họ nhẹ nhàng thở dài, không biết phải làm sao, trên mặt họ nhiều thêm vài phần u sầu và bất lực.

Và lúc này, Trương Khởi Linh chỉ mỉm cười nhìn họ.

“Tại sao không nói chuyện?

Có phải vì có rất nhiều thứ không thể miêu tả ra được không?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vừa dứt, những gã trước mắt bỗng bắt đầu trả lời một cách máy móc.

“Không có gì là không thể miêu tả, chỉ có lòng trung thành của chúng tôi.” “Bất kể thế nào, mạng của chúng tôi là của Uông gia, chết cũng là người của Uông gia, ngoài điều này ra, chúng tôi sẽ mãi mãi trung thành với Uông gia.” Nói đến đây, một người khác cũng cười lên, mặc dù hắn đang trong tiềm thức, nhưng đầu óc hắn dường như đã bị tẩy não.

Hắn không chút do dự nói với Trương Khởi Linh.

“Ngoài người của Uông gia, chúng tôi sẽ không nói thêm bất kỳ lời nào.” Câu nói như vậy vang lên, những người bên cạnh đều thở dài.

Bọn họ đã sớm dự liệu được kết cục như vậy.

Trương Khởi Linh nhìn những người này, hắn thở dài, trên mặt lộ vẻ có chút thất vọng.

Hạo Thiên Chân bỗng đi tới.

Hạo Thiên Chân vỗ vai hắn nói.

“Cậu đã cố hết sức rồi.” Lời an ủi của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp trực tiếp đi tới, hắn đẩy Trương Khởi Linh một cái, không chút do dự nói.

“Tránh ra, để tôi.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần bình tĩnh, lời này nói ra, khi Trương Khởi Linh nghe thấy, hắn cười ha hả, gật đầu.

Hắn biết năng lực của Vương Diệp, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Hạo Thiên Chân lại lộ vẻ có chút u sầu.

Chương 1248

Hắn nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy lo lắng nói.

"Mặc dù thực lực của cậu quả thực kém một chút, nhưng tôi sẽ không bao giờ chê bai cậu." Lời này nói ra, Bàn Tử bỗng cười ha hả, Bàn Tử đi tới, nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt hắn mang theo vài phần hoảng hốt.

Hắn không chút do dự nói với Hạo Thiên Chân.

"Vì cậu xuất hiện muộn nửa tháng, nên cậu thật sự không hiểu mối quan hệ giữa hai người họ, cũng không hiểu tính cách của Trương Khởi Linh đâu." Hắn vừa nói, vừa hất cằm lên, trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ vênh váo, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, hắn thu hồi ánh mắt, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, trong ánh mắt lo lắng của cậu ta, Trương Khởi Linh mở miệng nói.

"Thứ này vốn là Vương Diệp đưa cho tôi." Lời của Trương Khởi Linh nói ra, Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của hắn, Hạo Thiên Chân nhíu mày, trong mắt nhiều thêm vài phần phức tạp.

Sau đó lại gật đầu, làm ra vẻ lơ đãng.

Thực ra trong lòng Hạo Thiên Chân vô cùng lúng túng, Bàn Tử đứng bên cạnh, dường như nhìn thấu suy nghĩ của cậu ta, lúc này Bàn Tử trực tiếp cười ha hả.

Trên mặt Bàn Tử viết đầy vẻ cao ngạo, hắn mặt đầy ngông cuồng nói.

"Không ngờ cậu lại phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy." Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần u sầu.

Lời của Bàn Tử nói ra, Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của hắn, Hạo Thiên Chân không chút do dự nói với hắn.

“Đây không phải là sai lầm sơ cấp, chỉ là đối với đại đa số mọi chuyện, không có một dự đoán rõ ràng mà thôi.” Lời giải thích của Hạo Thiên Chân vang lên bên tai, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cậu ta, Bàn Tử cười ha hả.

Lúc này Bàn Tử lắc đầu, nhìn xung quanh, vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Nói đi cũng phải nói lại, đây cũng không phải lần đầu cậu dự đoán sai rồi nhỉ?” Bàn Tử bỗng nói ra những lời như vậy, những người trước mắt, dưới sự thôi miên của Vương Diệp, dần dần cũng nói ra kế hoạch và mục đích thật sự của họ.

Bọn họ đến đây quả thực là để tìm Giao Long, nhưng Giao Long không dễ tìm như vậy, ngoài điều này ra, sau khi họ có được Giao Long, họ sẽ tiến hành nghiên cứu Giao Long.

Đến lúc đó, họ sẽ nuôi dưỡng một số Giao Long, và huấn luyện chúng thành vũ khí bên mình.

Những lời như vậy từ miệng họ nói ra, Vương Diệp cả người sững sờ tại chỗ, hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, hắn bỗng cười nói với Bàn Tử.

“Những lời bọn người này nói, anh có dám tin không?

Nếu không phải biết thế giới tôi đang sống là thế giới thực, có lẽ tôi đã nghi ngờ mình đang nằm mơ rồi.” Tuy nhiên, lời của Vương Diệp vừa dứt, Vương Thiên đã đi tới, Vương Thiên biết kế hoạch của họ, nhưng không biết mục đích chính xác của họ lần này.

Bây giờ biết rồi, Vương Thiên cũng không chút né tránh nói với

Vương Diệp.

“Giao Long chỉ là một truyền thuyết mà thôi, chỉ có những kẻ ngốc mới tin vào nó.” Vương Thiên nói thật, Vương Diệp nghe thấy, hắn gật đầu, mặt đầy tán đồng nói với Vương Thiên.

“Đúng vậy, những gì anh nói, tôi thấy không có vấn đề gì.” Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, trên mặt lộ vẻ có chút tươi cười.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Vương Thiên lộ ra vài phần kỳ quái, hắn nhìn xung quanh, sau đó lại không nhịn được nhẹ nhàng thở dài.

Trong lòng hắn thực sự có một số ý niệm phức tạp, nhưng những thứ đó rất nhanh lại bị hắn che giấu đi.

Vương Thiên cũng không nghĩ nhiều, mà Vương Diệp chỉ nhìn xung quanh, ngay sau đó lại nói với mấy người bên cạnh mình.

“Các người qua đây giúp một tay, nhanh chóng loại bỏ những tạp niệm trong đầu mấy người này ra ngoài.” Lời của Vương Diệp có chút kỳ lạ, những người trước mắt mặc dù đã đi tới, nhưng điều họ không ngờ tới là, Vương Diệp trực tiếp ra tay.

Nhưng con dao trong tay Vương Diệp còn mỏng hơn cả cánh ve.

Bọn họ nhìn con dao trong tay Vương Diệp.

Bọn họ hồi lâu không nói nên lời, mà Vương Diệp chỉ cười nói với mọi người.

“Một con dao như thế này, không chỉ hiếm có, mà muốn chế tạo ra, hoàn toàn là mơ mộng, nhưng tôi có một người bạn thường xuyên rèn những con dao này.” Vì vậy.

Thứ đồ chơi như vậy đối với Vương Diệp cũng không tính là hiếm có.

Lúc này, Vương Diệp móc dây thần kinh của bọn họ ra.

Mặc dù máu tươi chảy ra, nhưng Vương Diệp rắc một ít thứ gì đó lên trên, không lâu sau, Vương Diệp nhanh chóng rút tay về.

Giây tiếp theo, Vương Diệp cũng đắp một ít thảo dược lên vết thương.

Không lâu sau, thảo dược đó đã làm vết thương lành lại, và lúc này, Vương Diệp gỡ những dược liệu đó xuống, trong ánh mắt của Uông Nhất Hải.

Vương Diệp cũng cầm nước hoa xịt một chút, che giấu mùi trong không khí.

Uông Nhất Hải cứ thế trợn trừng mắt, hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn hồi lâu không nói nên lời.

Hắn căn bản không tin vào những gì mình nhìn thấy, hắn cứ thế ngơ ngác lắc đầu, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, bỗng cười nói với hắn.

“Những thứ này khiến người ta cảm thấy bất ngờ phải không!” Lời nói của Vương Diệp vang lên bên tai.

Uông Nhất Hải gật đầu.

Nhưng Uông Nhất Hải liếc nhìn Vương Diệp một cái, hắn lại không chút do dự nói với Vương Diệp.

“Vậy chúng ta tiếp theo.” Lời của Uông Nhất Hải, nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải, trên mặt lộ vẻ có chút ngạc nhiên và khó hiểu.

Lúc này Vương Diệp còn chưa phản ứng lại, Uông Nhất Hải đã hạ giọng nói với Vương Diệp.

“Tôi lờ mờ cảm thấy có chút gì đó không ổn, không biết anh có nhận ra không.” Vẻ mặt Uông Nhất Hải lộ rõ vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Nghe những lời này, Vương Diệp nhíu mày.

Vẻ mặt anh có chút kỳ quái.

Anh không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Có vấn đề gì anh cứ nói thẳng.” Vương Diệp dường như không mấy coi trọng những phiền phức đó.

Uông Nhất Hải thấy bộ dạng của Vương Diệp, liền chỉ vào những người đang dần tỉnh lại trước mặt, rồi nói ngay lúc bọn họ vừa tỉnh: “Anh làm chuyện như vậy, thật sự không sợ bọn họ phát hiện sao?” Uông Nhất Hải không biết là ngốc thật hay cố ý vạch trần trước mặt bọn họ.

Giờ đây, một câu nói của gã đã được thốt ra.

Vương Diệp cười lắc đầu, lúc này anh nhìn những người trước mặt, rồi lại nhìn chằm chằm Uông Nhất Hải nói: “Bọn họ có biết hay không thì tôi không rõ, nhưng liệu họ có phát hiện ra không?

Điều đó phụ thuộc vào đầu óc họ thông minh đến đâu, và cả việc xung quanh chúng ta có bao nhiêu người đáng tin cậy có thể giúp đỡ một cách chắc chắn.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, đó là sự thật.

Uông Nhất Hải nghe vậy liền gật đầu, điều này quả thực không thể phủ nhận.

Nhưng khi Uông Nhất Hải nhìn khung cảnh xung quanh, trong mắt gã cũng hiện lên mấy phần kỳ quái.

Trong lúc gã đang nhìn đông ngó tây, Vương Diệp lại lên tiếng: “Nếu anh hối hận vì đã gia nhập phe chúng tôi thì mau cút về đi.” Câu nói này khiến Uông Nhất Hải hoàn toàn hoảng loạn.

Mấy người trước mặt đã tỉnh lại, họ ngửi thấy mùi hương trong không khí.

Họ nhíu mày, cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng lại không nghĩ ra vấn đề ở đâu.

Họ chỉ nhìn Vương Diệp nói: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.” Họ thúc giục Vương Diệp, Vương Diệp gật đầu.

Suốt quãng đường đi không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, những cơ quan đó đều do Uông Nhất Hải và người của gã đối phó.

Vì vậy Vương Diệp cũng không bận tâm, anh chỉ lẳng lặng đi theo.

Nhưng những người phía sau nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lại lộ ra mấy phần lo lắng.

Họ biết Uông Nhất Hải vẫn sẽ ra tay, họ đang sợ hãi.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp lại nhìn thấu suy nghĩ trong lòng họ, anh thản nhiên nói: “Thứ gì phải đến thì không thể cản, thứ gì không nên đến thì dù thế nào cũng không đến được.” Lời này có chút khó hiểu, Uông Nhất Hải liếc nhìn Vương Diệp một cái rồi thu lại ánh mắt.

Không lâu sau, họ cuối cùng cũng đến được một khu mộ lớn.

Nhìn nơi này, cả người Uông Nhất Hải ngây ra, chiếc quan tài trước mặt thực sự quá lớn, lớn đến mức gã không nói nên lời.

Ngoài ra, trên đỉnh quan tài, gã thấy một cái mâm tròn, trên đó có vẽ hai con rồng đang bơi lượn.

Nhìn hai con rồng đó, Uông Nhất Hải cứ thế ngây người trừng mắt.

Vương Diệp thấy bộ dạng của gã, bỗng cười nói: “Sao anh lại kinh ngạc thế?

Lần đầu nhìn thấy những thứ này à?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Câu hỏi vang lên bên tai, Uông Nhất Hải gật đầu, không chút né tránh nói: “Đúng là lần đầu tôi thấy thứ này, cũng không biết ở đây có thật sự có Giao long không.

Nếu có mà mang ra ngoài được, có lẽ sẽ trở thành vật báu vô giá!” Vẻ mặt gã lộ ra mấy phần phấn khích.

Vương Diệp thấy Uông Nhất Hải vui vẻ như vậy, bỗng nói với gã: “Anh cũng biết Giao long không giống cá, cá có thể nuôi trong ao, nhưng Giao long thì không nuôi nổi đâu.” Trong mắt Vương Diệp mang theo mấy phần cao ngạo, một câu nói lạnh lùng dường như đang gõ vào Uông Nhất Hải.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, đều lắc đầu thở dài.

Sao họ lại không nhìn ra được, giữa Vương Diệp và Uông Nhất Hải đang ngấm ngầm đối đầu.

Nhưng vào lúc này mà ngăn cản thì chung quy cũng không hợp lý, một mặt là vì ngăn cản sẽ tự hại đến mình, mặt khác là vì kế hoạch của họ không thể bị bại lộ.

Lúc này, Vương Diệp nhìn chiếc quan tài lớn trước mặt rồi đi thẳng tới.

Nhưng điều không ai ngờ là Bàn Tử cũng đi tới.

Anh béo nhìn khối ngọc thạch, vỗ vỗ vào khối thanh ngọc rồi nhìn Vương Diệp, mặt đầy phấn khích nói: “Món này kiếm được khối tiền đấy.” Nghe vậy, Vương Diệp bật cười ha hả.

Vương Diệp gật đầu, tán thành lời Bàn Tử nói.

Kết quả không ngờ, Bàn Tử đột nhiên cố sức mở nắp quan tài.

Chương 1249

Thấy cảnh đó, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Những người khác đều ngây người, họ vẫn chưa hoàn hồn, cứ thế nhìn Bàn Tử.

Ánh mắt họ viết đầy vẻ phức tạp.

Lúc này, Bàn Tử lẳng lặng quan sát xung quanh, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp: “Đi thắp một cây nến đi!” Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp cười ha hả, anh gật đầu không từ chối, nhưng nhìn Bàn Tử, Vương Diệp tò mò hỏi: “Anh định mở à?” Nghe câu hỏi, Bàn Tử quả quyết gật đầu.

Anh ta nhìn Vương Diệp đi qua thắp nến, đồng thời, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài trước mặt, rồi xoa xoa hai tay.

Những người khác đứng bên cạnh quan sát, vẻ mặt lộ rõ vẻ cẩn trọng và căng thẳng, họ không nhịn được nói với Bàn Tử: “Anh không có công phu và bản lĩnh đó thì đừng cố mở thứ này, nếu không thứ bên trong bị thả ra, anh bị cắn một miếng, chúng tôi không quản đâu.” Họ lải nhải không ngừng, vì chiếc quan tài này thực sự quá lớn, không giống với loại quan tài hợp táng ba người mà họ từng thấy.

Hơn nữa, thứ này trông như thể thật sự dùng để chứa một con rồng, họ có chút sợ hãi.

Tuy nhiên, điều khiến họ không ngờ là, ngay khoảnh khắc Bàn Tử định mở nắp, anh béo quay đầu lại nhìn họ, vẻ mặt bình thản nói: “Các người không biết đấy thôi, loài rồng thích nhất là giấu cho mình cả đống vàng bạc châu báu, nên lần này tôi chắc chắn phát tài to rồi.” Vẻ mặt Bàn Tử tràn đầy kích động, khi nói câu cuối cùng, anh ta gần như hớn hở ra mặt.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ của Bàn Tử, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Những người khác nhìn Bàn Tử, đều cười lớn.

Họ gật đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Được thôi, vậy mong là mọi chuyện sẽ như ý anh.” Vẻ mặt họ lộ ra mấy phần bình tĩnh.

Nghe lời họ, Bàn Tử lại không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Anh béo nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại mở miệng nói với họ: “Các người cứ đứng bên cạnh xem cho kỹ là được.” Ánh mắt Bàn Tử viết đầy vẻ thản nhiên.

Nghe lời Bàn Tử, những người trước mặt gật đầu, họ đứng đó lẳng lặng quan sát.

Nhưng điều không ai ngờ là, trong lúc Bàn Tử mở nắp quan tài, anh béo đột nhiên nghiến răng dùng sức, rồi cả người bắt đầu run lên.

Nào ngờ, Bàn Tử lại ngã sõng soài trên đất, anh béo hoàn toàn không có cách nào dùng sức mình nhấc chiếc nắp này lên được.

Vẻ mặt anh ta chỉ có một mảnh bình tĩnh, dù ngã một cú dập mặt trước sự chứng kiến của mọi người, trông vô cùng thảm hại, nhưng anh ta lại bình tĩnh nói: “Chuyện nhỏ, vấn đề con con thôi.” Anh ta vừa nói vừa vỗ ngực.

Nghe lời Bàn Tử, mọi người cười ha hả gật đầu.

Họ liên tục cổ vũ.

Bàn Tử nghe lời họ, hài lòng gật gật.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, rồi lại không chút do dự nói: “Cậu thấy tôi có thành công được không?” Câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với Bàn

Tử: “Đương nhiên là được, tôi tin anh.

Ngoài anh ra, tôi thấy những người khác đều không có cái khí thế đó.” Bởi vì họ không có cái tâm muốn phát tài như Bàn Tử.

Bàn Tử muốn phát tài, thật sự là muốn đến phát điên rồi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ trong lòng, Bàn Tử nhìn khung cảnh xung quanh.

Vẻ mặt anh ta lộ ra mấy phần cao ngạo, anh ta hất cằm, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, anh ta lại tiếp tục dùng sức đẩy mạnh.

Kết quả không ngờ lần này vẫn tính sai.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt đầy phức tạp, anh lắc đầu, khẽ thở dài, kinh ngạc nói: “Thật là đáng tiếc, nếu anh không được thì để tôi đi!” Vương Diệp vừa nói vừa bước lên.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, vội vàng lắc đầu nói: “Chú em dẹp sang một bên đi, tôi chắc chắn làm được.

Hạo Thiên Chân và Vương Thiên, hai người qua đây.” Anh ta quay đầu nhìn hai người phía sau, ra vẻ chỉ huy rất thành thạo.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói, liền gật đầu.

Hai gã kia tuy đã bước tới, nhưng vẻ mặt lại đầy miễn cưỡng.

Hai người họ nhìn Bàn Tử trước mặt, không nhịn được thở dài, sau đó mở miệng nói: “Anh bạn này cũng thật là, có chút phiền phức nhỏ mà cũng phải để chúng tôi qua giúp.” Vẻ mặt họ lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Nghe lời họ, Bàn Tử lại giả vờ như không biết gì.

Anh ta chỉ lạnh lùng nhìn xung quanh, rồi không chút do dự nói: “Không vấn đề gì, ba chúng ta cùng nhau phát tài, còn hơn là nhường món hời này cho Vương Diệp.” Anh ta đột nhiên nói ra một câu như

vậy.

Bàn Tử hiểu rõ tính cách của Vương Diệp, nếu thật sự giao thứ này cho Vương Diệp, Bàn Tử có thể tưởng tượng ra cảnh Vương Diệp sẽ chiếm hết tất cả.

Trong lòng anh ta có chút bất mãn.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, bỗng cười ha hả nói với anh ta: “Được thôi, vậy cứ làm theo lời anh nói đi.

Tôi nghĩ anh chắc chắn sẽ làm được, nhưng thứ này vẫn phải dựa vào vận may.” Anh vừa nói vừa đứng sang một bên quan sát.

Những người khác cũng nhíu mày.

Ánh mắt họ hiện lên mấy phần phức tạp, bởi vì sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Bàn Tử.

Cho nên, lúc này Uông Nhất Hải cũng và những người bên cạnh bắt đầu thì thầm bàn tán.

Uông Nhất Hải trông có vẻ vô cùng cẩn trọng, không để quá nhiều người chú ý đến, nhưng thực tế, khi nói chuyện, Uông Nhất Hải luôn nghiêng đầu.

Khóe mắt Trương Khởi Linh đã chú ý tới điểm này, nhưng anh lại không nhìn sang, chỉ lẳng lặng lắng nghe tiếng thảo luận bên đó.

Thực ra họ đã cố ý hạ thấp giọng, những lời nói ra nghe như thì thầm, nhưng Vương Diệp vẫn nghe thấy.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần phức tạp.

Anh không nhịn được khẽ thở dài, ai cũng không ngờ Uông Nhất Hải và những người này vẫn có cấu kết với nhau.

Xem ra Uông Nhất Hải đối với họ mà nói cũng rất quan trọng.

Vương Diệp thầm nghĩ, giờ đây nhìn những người trước mặt, vẻ mặt anh chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Thái độ anh biểu hiện ra là vô cùng điềm tĩnh.

Những người trước mặt liếc nhìn Vương Diệp một cái, rồi lại nhìn Uông Nhất Hải, họ không nhịn được nói với Uông Nhất Hải: “Hay là anh cũng qua giúp một tay đi, như vậy có lợi hại gì, anh đều có thể nhận ra ngay lập tức.” Uông Nhất Hải vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm: “Sao các người không đi?

Các người quên thân phận của tôi rồi à?” Vẻ mặt gã viết đầy vẻ mất kiên nhẫn và oán giận.

Nhưng những người này nghe lời Uông Nhất Hải, lại lắc đầu phủ nhận: “Không phải, chúng tôi đương nhiên nhớ rõ thân phận của anh, nhưng có những chuyện luôn phải do anh ra mặt, nếu chúng tôi ra mặt sẽ khiến bọn họ nghi ngờ.” Họ nói lời nào cũng là sự thật.

Uông Nhất Hải nghe vậy, hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải lộ ra mấy phần cẩn trọng và căng thẳng, gã giả vờ vô tội, đi thẳng đến bên cạnh Bàn Tử, cười nói: “Để tôi giúp anh một tay!” Vẻ mặt Uông Nhất Hải tràn đầy phấn khích.

Bàn Tử thấy bộ dạng của gã, liền gật đầu, sau đó chỉ về hướng kia nói: “Anh đến chỗ đó dùng sức nâng lên là được, ba chúng tôi ở bên này nâng.” Nói đến đây, Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh bỗng sững người, anh ta nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: “Không phải nói là không được nâng đầu quan tài sao?” Nghe vậy, Bàn Tử chỉ đảo mắt một cái, rồi trừng mắt nói: “Mấy thứ đó chỉ là lời đồn vớ vẩn thôi, đáng kể gì chứ?

Cứ để Uông Nhất Hải qua đó, hai người các cậu đứng bên cạnh phụ một tay là được rồi mà?” Giọng Bàn Tử mang theo mấy phần bất mãn.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân chỉ cười như không cười gật đầu, không nói thêm gì khác.

Uông Nhất Hải thấy bộ dạng của họ, tuy không hiểu rõ nhưng vẫn bước qua.

Vẻ ngoài hiên ngang của gã trông như thể dũng cảm tiến về phía trước, hầu hết mọi phiền phức đều không thể cản bước chân gã.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Uông Nhất Hải, bỗng bật cười.

Lúc này Vương Diệp nghĩ một lát, không chút do dự nói với Uông Nhất Hải: “Anh bạn này cũng có bản lĩnh đấy.” Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, mặt cười toe toét.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Uông Nhất Hải trở nên có chút kỳ quái.

Uông Nhất Hải nhíu mày, vẻ mặt thoáng qua mấy phần mệt mỏi và sa sút, gã khẽ thở dài, không biết nên dùng lời lẽ nào để diễn tả suy nghĩ trong lòng.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng không quan tâm, mà nhìn xung quanh.

Nhưng trong đầu Uông Nhất Hải lại có mấy phần kỳ quái, luôn cảm thấy đã quên mất một chuyện, gã vội vàng nói với Vương Diệp: “Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện.” Thực ra gã không nghĩ ra, gã cố ý nói như vậy.

Nhưng điều Uông Nhất Hải không ngờ là, gã còn chưa kịp miêu tả kỹ lưỡng, Vương Diệp đã lại mở miệng nói với gã: “Anh mau làm việc đi, đừng có lải nhải ở đó nữa, mấy thứ này có ý nghĩa gì chứ?” Vẻ mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn.

Uông Nhất Hải thật sự đã nghĩ ra rồi, nhưng gã nhìn Bàn Tử và Vương Thiên, họ đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

Uông Nhất Hải không còn cách nào khác, đành khẽ thở dài.

Lúc này Uông Nhất Hải nghiến chặt răng, dưới sự chú mục của họ, trực tiếp dùng sức nâng chiếc quan tài trước mặt lên.

Những người khác nhìn bộ dạng gắng sức của Uông Nhất Hải, đều gật đầu.

Họ ở bên cạnh ra sức đẩy, nhưng ngọn nến bên cạnh chập chờn lúc tỏ lúc mờ.

Vương Diệp cầm đèn pin soi vào ngọn nến.

Bàn Tử thấy bộ dạng của Vương Diệp, có chút sợ hãi, vẻ mặt lo lắng nói: “Nến sao rồi?

Có tắt không?

Nếu tắt thì dừng tay ngay.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

Rõ ràng, anh ta đang sợ hãi.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, nghĩ một lát, không chút do dự nói: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, gật đầu không phản bác, nhưng nhìn khung cảnh xung quanh, vẻ mặt lại thêm mấy phần nóng nảy.

Trong lúc anh ta đang nhìn đông ngó tây, không ngờ ngọn nến vẫn không tắt, mà Bàn Tử còn chưa kịp dùng sức, lúc này, Uông Nhất Hải đã lật tung nắp quan tài ra.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải lộ ra mấy phần bình tĩnh.

Chương 1250

Gã không nhịn được khẽ cười, nhìn Bàn Tử và Vương Thiên, Hạo Thiên Chân đối diện, hất cằm, vẻ mặt cao ngạo nói: “Chuyện này dù sao đi nữa, hai người các cậu cũng phải cảm ơn tôi một tiếng chứ nhỉ?

Dù gì cũng là nhờ một phen bản lĩnh của tôi mới có thành tựu hôm nay.” Giọng điệu của gã mang theo mấy phần ý cười.

Nhưng lời này nói ra, Vương Diệp chỉ tùy ý lắc đầu nhìn gã.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự nói: “Mau qua đây xem chỗ này có gì?” Uông Nhất Hải gọi họ, đồng thời cũng nháy mắt với mấy tên thuộc hạ bên cạnh mình.

Hành động của Uông Nhất Hải khiến những người này hiểu ngay.

Bàn Tử liếc gã một cái, sau đó, nhìn vào thứ bên trong, giây tiếp theo, Bàn Tử sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước.

Vẻ mặt Bàn Tử viết đầy vẻ kinh hoàng, anh ta sợ đến mức hét lên thảm thiết, vẻ mặt khó hiểu nói: “Trời đất ơi, đây là cái thứ quái gì vậy?

Sao lại ghê tởm thế này.” Bàn Tử vừa nói vừa trừng lớn mắt, anh ta suýt nữa nôn ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, liếc nhìn thứ bên trong, nhưng nghĩ một lát, lại cười ha hả nói với Bàn Tử: “Có vấn đề gì to tát đâu, sao lại dọa cậu thành ra thế này?

Đừng sợ, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Bàn Tử nghe lời anh, gật đầu, nhưng nhìn thứ trước mắt, Bàn Tử vẫn không nhịn được sợ hãi.

Trong lòng anh ta có chút hoảng loạn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn thứ bên trong, cũng nhíu mày.

Không ngờ, Uông Nhất Hải nhìn thứ đó, liền thở hắt ra một hơi.

Giây tiếp theo, Uông Nhất Hải lập tức quay đầu nôn ọe.

Uông Nhất Hải vừa rồi còn có khí thế như vậy, giờ lại đối mặt trực diện.

Cũng không biết thứ này có vấn đề gì không.

Uông Nhất Hải đang hoảng loạn vì chuyện này, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, lồm cồm bò đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn anh, vội vàng nói: “Thứ này chắc chắn có vấn đề, anh mau xem giúp tôi có bị trúng độc không?

Nếu trúng độc thì toi đời, anh mau cứu mạng tôi.” Gã lải nhải không ngừng.

Vương Diệp nghe những lời đó, bỗng đảo mắt một cái, sau đó không chút do dự nói: “Yên tâm đi, mấy thứ này không có vấn đề lớn đến vậy đâu, nếu anh có chuyện gì, mọi người đều không thoát được đâu, anh yên tâm.” Thực ra Vương Diệp không muốn để ý, hơn nữa cũng không muốn giúp.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Uông Nhất Hải trước mặt tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Gã nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Chuyện anh làm thật sự có hơi quá đáng.” Vẻ mặt Uông Nhất Hải lộ ra mấy phần mất kiên nhẫn, mặt gã đã méo xệch, nhưng Vương Diệp lại như không nhìn thấy.

Anh chỉ bình tĩnh nhìn vào chiếc quan tài trước mặt, sau đó nói với mọi người: “Các người xem có thể lấy thứ bên trong ra được không?” Lời này nói ra, những người trước mặt đều trừng lớn mắt.

Họ nhìn Vương Diệp, tuy họ là tay sai của nhà họ Uông, nhưng họ chỉ vào ngực mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trừ một nhóm nhỏ người thật sự đã cải tà quy chính ra, nhóm người trước mặt này đã bị Vương Diệp ‘khai sáng’ cho một trận, nên họ vẫn giữ nguyên ác ý như cũ, hơn nữa họ căn bản không hề hối cải.

Họ nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy kinh ngạc, không chút do dự lắc đầu từ chối: “Chúng tôi sẽ không làm chuyện như vậy, anh từ bỏ đi, thứ này quá nguy hiểm, sao anh nỡ lòng nào để chúng tôi xử lý chứ?” Vẻ mặt họ lộ ra mấy phần bất mãn.

Nghe họ trách móc, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Giờ đây, nhìn những người này, Vương Diệp không chút do dự nói: “Cho các người cơ hội cuối cùng, nếu không trân trọng, tôi nghĩ tôi chỉ có thể ra tay thôi.” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt viết đầy vẻ cao ngạo.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người trước mặt đều thở dài một hơi.

Họ không biết phải làm sao, tâm trạng trở nên vô cùng áp lực nặng nề, mà Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng quan sát những người này.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, những người trước mặt đều thở dài, rồi dưới sự chú mục của Vương Diệp, họ đi đến bên cạnh chiếc quan tài, sau đó, họ lấy thứ bên trong ra.

Vẻ mặt họ lộ ra vẻ cẩn trọng và căng thẳng, tuy chỉ dùng gậy gỗ để khều những thứ này ra, nhưng họ vẫn phải cố nén sự khó chịu, cảm giác buồn nôn và lợm giọng trong lòng.

Trong lúc suy nghĩ, họ nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt họ, ngoài oán niệm ra, càng nhiều hơn là sự oán trách.

Họ cho rằng việc Vương Diệp làm là không nên, chỉ là bây giờ nói ra những lời trách móc đó, họ cũng không có đủ tự tin, cũng không có tư cách.

Không lâu sau, họ cuối cùng cũng lấy những thứ đó ra.

Bên trong chiếc quan tài như vậy là ba sợi chỉ nhung đen dài.

Nhưng trên sợi chỉ đen đó dường như có rất nhiều thứ trông giống như tóc quấn quanh.

Ngoài ra, bên trong một vòng tròn, họ thấy một luồng khí đen.

Luồng khí đó không ngừng cuồn cuộn trào ra, như thể bên trong có một vực sâu, họ đang sợ hãi, vẻ mặt viết đầy vẻ kinh hoàng.

Tuy nhiên, trên nắp và bên trong quan tài lại viết đầy chữ.

Tuy họ không nhìn thấy những chữ đó, nhưng Hạo Thiên Chân đã đứng bên cạnh giải mã.

Vẻ mặt anh ta lộ ra mấy phần cẩn trọng và căng thẳng, đợi sau khi xem xong toàn bộ, sắc mặt anh ta cũng trở nên vô cùng kỳ quái.

Anh ta đến bên cạnh Vương Diệp, sau đó hạ thấp giọng giải thích một phen.

Vương Diệp nghe những lời của Hạo Thiên Chân, gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Những người trước mặt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Chúng tôi thật sự không hiểu nổi, sao các người có những manh mối và phát hiện khác mà không chịu nói cho chúng tôi?

Chẳng lẽ mọi người không phải là anh em tốt nữa sao?” Vẻ mặt họ tràn đầy bất mãn.

Lời họ nói ra, Vương Diệp liền cười ha hả.

Lúc này Vương Diệp nghĩ một lát, không chút do dự nói với họ: “Sao có thể như vậy được?

Các người hiểu lầm tôi rồi, tôi không có suy nghĩ đó, tôi chỉ cảm thấy các người có những quan điểm khác nhau trong hầu hết mọi chuyện.” Nói đến đây, Vương Diệp bỗng bật cười, anh lý lẽ hùng hồn nói: “Cho nên dù có nói ra, có lẽ các người cũng không thể hiểu được.

Huống hồ tôi cũng chỉ nghĩ cho đầu óc của các người, không muốn để các người phải chịu quá nhiều đau khổ.” Vẻ mặt anh chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Từng lời từng chữ nói ra, những người trước mặt nghe thấy, sắc mặt họ đều trở nên vô cùng khó coi.

Cảm xúc của họ cũng trở nên áp lực, nhưng Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn họ.

Theo thời gian trôi đi, những người trước mặt cuối cùng cũng gật đầu, họ không còn dây dưa, cũng không còn do dự.

Trông họ thực sự đã cúi đầu, cũng thực sự đã chấp nhận số phận, nhưng thực tế, trong lòng họ lại mang những ý niệm và suy nghĩ khác.

Rõ ràng, họ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Vương Diệp hiểu rõ tính cách của họ.

Giờ đây, Vương Diệp cũng không chuẩn bị so đo quá nhiều với họ, thậm chí là giải thích.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, bỗng nói với anh ta: “Anh xem kỹ đi, mấy sợi chỉ này là thứ gì?” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào những thứ giống như tóc.

Nghe vậy, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng khi Bàn Tử nhìn kỹ hơn, vẻ mặt anh ta cũng lộ ra mấy phần cẩn trọng và căng thẳng, anh ta nhìn Vương Diệp không kìm được nói: "Trời đất ơi, đây là cái thứ gì vậy?

Sao trông kỳ quái thế?" Bàn Tử vừa nói vừa lùi lại, nhưng lời anh ta nói ra, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn anh ta mỉm cười: "Thứ này đáng sợ lắm à?

Không phải khả năng thăm dò của anh rất mạnh sao?" Vương Diệp vẻ mặt tò mò hỏi.

Bàn Tử thấy bộ dạng của anh, tức đến nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt bực bội nói với Vương Diệp: "Dù khả năng thăm dò rất mạnh, nhưng mấy thứ này cũng không liên quan gì đến tóc, hơn nữa món này trông giống như xương rồng." Anh ta vừa nói vừa đưa chân đá một cái, nhưng khi chân anh ta đá vào, lại như va phải tấm sắt, đau đến mức anh ta phải rụt chân lại ngay lập tức.

Vẻ mặt anh ta tràn đầy đau đớn, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Trời ơi, đau chết mất." Anh ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Anh ta ôm chân mình, không ngừng rên rỉ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đau đớn của anh ta, thở dài một hơi, sau đó mở miệng nói: "Ráng một chút là được rồi, mấy thứ này chỉ là phiền phức nhỏ thôi, đừng xem quá nghiêm trọng, ráng một chút." Vương Diệp không ngừng nói.

Bàn Tử thấy bộ dạng của anh, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: "Được rồi, cậu đừng nói nữa, tôi không chịu nổi đâu.

Nếu cậu chịu được thì để người khác chịu đi." Bàn Tử nghiến chặt răng, vẻ mặt tràn đầy bất mãn.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Bàn Tử, bỗng cười ha hả.

Anh gật đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Được thôi, vậy chỉ có thể làm theo lời anh nói rồi.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhấc khúc xương rồng trước mặt lên.

Bàn Tử nhìn hành động của Vương Diệp, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, vẻ mặt khó hiểu kéo tay Vương Diệp lại, vội vàng nói: “Cậu điên rồi à, đây là thứ gì cậu còn không biết nữa là!

Lỡ như trên đó có độc, chẳng phải cậu sẽ trúng độc chết sao?” Anh ta vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, thần sắc khẽ động.

Uông Nhất Hải là người lanh lợi và xảo quyệt nhất.

Tuy Uông Nhất Hải bước lên, nhưng gã nhìn Vương Diệp trước mặt, lại nói giọng âm dương quái khí: “Có người tuy có thể trở thành thủ lĩnh của chúng ta, nhưng khi trở thành thủ lĩnh cũng phải nhớ mạng sống của mình quý giá đến nhường nào.” Không thể phủ nhận, lời này của Uông Nhất Hải nói ra quả thực khiến người ta cảm thấy chấn động.

Ngoài ra, Vương Diệp nghe thấy, cũng cười hì hì gật đầu nói: “Phải, những điều anh nói quá có lý, quả thực lần này tôi làm hơi lỗ mãng, cũng may nhờ có anh nhắc nhở.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo mấy phần ý cười.

Thấy Vương Diệp thừa nhận lời mình nói, Uông Nhất Hải chỉ nhàn nhạt lắc đầu.

Lúc này Uông Nhất Hải nhìn khúc xương rồng trước mặt, nghĩ một lát, bỗng mở miệng nói với Vương Diệp: “Hay là anh đợi một chút, tôi lấy một cái túi qua đây thu dọn mấy thứ này, lỡ như bên trong thật sự có vấn đề, chúng ta cũng có thể kiểm tra ngay lập tức.” Gã vừa nói vừa nhìn những tên thuộc hạ bên cạnh, gã thật sự đã quên mất thân phận của mình, cũng như những tranh chấp của mình với những người này.

Chương 1251

Vẻ mặt gã chỉ có một mảnh bình tĩnh, gã tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Khi gã đưa đồ trong tay cho Vương Diệp, Vương Diệp nhìn gã, bỗng cười nói: “Được đấy, anh bạn này vẫn rất có bản lĩnh.” Vương Diệp giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt mang theo mấy phần phấn khích.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, vẻ mặt Uông Nhất Hải chỉ có một mảnh sầu não.

Lúc này, Uông Nhất Hải nhìn mấy người bên cạnh, tuy giây trước còn cãi nhau đỏ mặt tía tai với họ, nhưng bây giờ, Uông Nhất Hải lại không chút né tránh nói với Vương Diệp: “Anh không cần cảm thấy tôi làm chuyện này có gì quá đáng, bởi vì họ là tài nguyên và vật tư có thể lợi dụng, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua.” Lời của gã vừa dứt, Vương Diệp liền cười hắc hắc.

Vương Diệp gật đầu, không chút do dự nói: “Vậy nên bất kể trước đây từng có tranh chấp gì, những điều đó đều không quan trọng sao?” Câu hỏi vang lên bên tai, Uông Nhất Hải lại thật sự gật đầu.

Thấy bộ dạng gật đầu của Uông Nhất Hải, cả người Vương Diệp đều cảm thấy không ổn.

Hắn nhìn Uông Nhất Hải, nói không chút do dự: "Thôi được, vậy chỉ có thể nói là tôi không thể hiểu được thế giới quan của anh, nhưng cũng hy vọng những quyết định này của anh là đúng.

Có lẽ bọn họ thật sự sẽ không phản bội anh, cũng sẽ không làm hại anh nữa." Thực ra Vương Diệp đã sớm nhìn thấu vấn đề giữa bọn họ, nhưng hắn cố tình không nói ra, còn giả vờ như đang nghĩ cho Uông Nhất Hải.

Bởi vậy nên Uông Nhất Hải còn có chút đắc ý, hắn cảm thấy bây giờ mình đã nắm được quyền chủ động.

Hắn đang vui mừng vì chuyện này, còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Nhưng Uông Nhất Hải không để tâm đến những thứ đó, hắn đi tới bên cạnh cỗ quan tài, nhìn những thứ bên trong, dù mái tóc đang cuộn trào bên trong trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng lúc này, Uông Nhất Hải suy nghĩ một lát rồi vẫn đưa tay vào không chút do dự, Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải trước mặt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Đối với hành động này của Uông Nhất Hải, thực ra hắn đã sớm liệu được, Uông Nhất Hải cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Thế nhưng khi tay Uông Nhất Hải chạm vào những luồng khí đen đó, không có chuyện gì xảy ra cả.

Giờ đây, dưới ánh mắt của Vương Diệp, Uông Nhất Hải đột nhiên kinh hô một tiếng.

Vương Diệp nhìn Uông Nhất Hải, mặt có mấy phần ngơ ngác còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy cả người Uông Nhất Hải bị lộn ngược lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt Vương Diệp đầy vẻ kinh ngạc, hắn cứ thế ngây người tại chỗ, Uông Nhất Hải nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt Uông Nhất Hải có mấy phần bình tĩnh, hắn và luồng khí đen trước mặt dường như đang giằng co, Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt đầy kỳ lạ.

Trực giác mách bảo Vương Diệp, mọi chuyện không ổn rồi.

Nhưng Uông Nhất Hải lại đầy vẻ hưng phấn và kích động, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vui mừng nói: "Tuyệt vời quá, kế hoạch của tôi thành công rồi." Trong lúc Uông Nhất Hải nói câu này, luồng khí đen trước mặt bao bọc lấy hắn, chúng từ từ lan ra, quấn quanh người hắn.

Trông Uông Nhất Hải không phải tự mình lộn ngược, mà là luồng khí đen trước mặt đang hút lấy hắn, khiến hắn không thể không lộn ngược.

Lúc này, khi những luồng khí đen đó bao vây Uông Nhất Hải, trên mặt hắn còn nở nụ cười, Vương Diệp thấy dáng vẻ vui mừng của hắn.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, trực giác và lý trí mách bảo hắn rằng nơi này có vấn đề.

Những người đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử thì trợn to hai mắt, khó tin nói: "Trời ạ, gã này điên thật rồi." Bàn Tử vừa nói vừa lùi về phía sau, hắn đang sợ hãi.

Vương Thiên thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử liền vỗ vai hắn nói: "Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ anh." Lời của Vương Thiên đến thật khó hiểu, Bàn Tử liếc hắn một cái rồi trợn mắt trắng dã, đồng thời nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: "Thế thì cảm ơn nhé, nhưng tôi không cần ai bảo vệ cả.

Tôi chỉ mong gã này đừng gây chuyện làm hại tôi là được rồi." Bàn Tử nói rất thẳng, Uông Nhất Hải nghe thấy lời hắn thì cười ngạo nghễ, đồng thời kích động nói: "Lũ ngu ngốc các người, đến giờ vẫn không hiểu ta đang làm gì.

Ta sắp được trường sinh bất tử rồi." Giọng Uông Nhất Hải đầy hưng phấn, trong lúc luồng khí đen bao bọc lấy hắn, Vương Diệp cũng thấy Uông Nhất Hải biến mất ngay trước mắt.

Mặt Vương Diệp đầy vẻ kinh ngạc.

Hắn im lặng một lúc lâu không nói nên lời, mà lúc này, Uông Nhất Hải đã biến mất, tất cả mọi người đều ngây ra.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên nhảy dựng lên, hắn nhìn Vương Diệp, có chút kinh ngạc nói: "Chúng ta có cơ hội không?" Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp đã liếc hắn một cái, lập tức trợn mắt trắng dã, mặt thiếu kiên nhẫn nói: "Anh nghĩ hay thật đấy, chúng ta làm sao có cơ hội được?" Giọng Vương Diệp có mấy phần chán ghét, thấy dáng vẻ đó của hắn, mặt Bàn Tử đầy vẻ vô tội, lúc này Bàn Tử khẽ thở dài.

Hắn không biết nên nói gì, trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng cuối cùng vẫn đồng tình với lời của Vương Diệp, chỉ là nhìn Uông Nhất Hải trước mắt.

Vẻ mặt Bàn Tử thoáng chút nặng nề, nơi Uông Nhất Hải từng đứng khiến Bàn Tử dư vị vô cùng, nhưng...

Bàn Tử cũng nhìn thấy một luồng khí đen đặc từ bên trong không ngừng cuộn trào ra, và những luồng khí đen đó cũng đang ập về phía họ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều sợ đến tái mặt.

Vương Diệp nhìn thứ này, tuy hắn trước nay luôn bình tĩnh, nhưng bây giờ vẫn bị dọa giật mình.

Vương Diệp nhìn người bên cạnh mình.

Tên Bàn Tử đó vẫn còn đang mắt chữ O mồm chữ A, đến giờ vẫn chưa biết nguy hiểm đang ập đến.

Bây giờ Vương Diệp nghĩ một lát, rồi dứt khoát nắm lấy tay Bàn Tử.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: "Được rồi, đừng đứng đây nhìn nữa, chúng ta mau chạy thôi." Thứ này chắc chắn có vấn đề.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người vội vàng gật đầu, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cùng nhau bỏ chạy, nên họ chạy nhanh hơn bất kỳ ai, nhưng tốc độ của Vương Thiên lại chậm một nhịp.

Vì Vương Thiên chạy không kịp, cộng thêm con đường trước mắt đã bắt đầu nghiêng đi, và Vương Diệp cũng thấy nơi này nứt ra.

Mọi thứ đều sụp lún xuống theo hướng cỗ quan tài, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt đầy nặng nề, nhưng Bàn Tử lại nhìn Vương Diệp.

Bàn Tử lại chỉ về phía sau, mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Cậu thấy chúng ta thật sự phải chạy à?

Luồng khí đen kia biết đâu lại có thể giúp chúng ta thì sao?

Nếu nó giúp được chúng ta thì tốt biết mấy?!" Mặt Bàn Tử có mấy phần hưng phấn.

Vương Diệp thấy dáng vẻ vui mừng của Bàn Tử, mặt hắn chỉ có một vẻ bình thản, hắn lắc đầu, không chút do dự nói: "Đừng nghĩ nữa, nó làm sao có thể giúp chúng ta được?

Anh tưởng trường sinh bất lão thật sự tồn tại sao?

Toàn là chuyện tào lao thôi." Lời của Vương Diệp nói ra quá dứt khoát, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của hắn, khẽ thở dài.

Vẻ mặt hắn có mấy phần nặng nề, không nói một lời.

Mà lúc này, Vương Thiên nhìn xung quanh, hắn sắp bị những luồng khí đen đó bao vây, kết quả không ngờ, Vương Diệp đột nhiên ném sợi dây qua.

Ngay sau đó, Vương Thiên trước mặt cứ thế nắm lấy sợi dây trong tay vội vàng trèo lên, chỉ thiếu một chút nữa thôi là hắn bị khí đen quấn lấy.

Khí đen quấn lấy người, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết, nhưng Vương Thiên hiểu rằng, một khi thật sự biến mất như Uông Nhất Hải, chuyện chắc chắn không tốt đẹp gì.

Vương Thiên có một trực giác trong lòng, Vương Diệp đưa họ trốn đến một nơi cao nhất, ở đây, Vương Diệp nhìn luồng khí đen sau lưng mình, vẻ mặt đầy phức tạp.

Hắn nhíu mày, không nói được lời nào, Bàn Tử đứng bên cạnh đã sớm lo lắng không yên, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Hắn bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: "Hai chúng ta thật sự không còn cách nào sao?" Bàn Tử không muốn ngồi chờ chết ở đây, nhưng lời của Bàn Tử vừa dứt, Trương Khởi Linh đã liếc hắn một cái, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: "Anh đang nói gì vậy?

Vương Diệp không phải đang nghĩ cách đây sao?

Nếu anh có cách hay thì nói ra đi." Trương Khởi Linh nói thẳng, Bàn Tử tuy đã quen, nhưng trên mặt cũng có mấy phần tủi thân, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Hắn nặng nề thở dài, sau đó...

Vương Diệp vỗ vỗ vai Bàn Tử, hắn nhìn luồng khí đen trước mặt, nghĩ một lát rồi nói thẳng với mọi người: "Nếu cứ thế này bỏ cuộc, có lẽ tất cả chúng ta đều sẽ biến mất như Uông Nhất Hải, nhưng nếu cứ tiếp tục giãy giụa, chúng ta cũng không tìm được cái gọi là lối thoát." Tâm trạng của Vương Diệp cũng rối bời bất an, dù sao tình huống này hắn trước đây cũng chưa từng gặp qua, nhưng lúc này Vương Diệp nghĩ một lát.

Hắn vẫn nói thẳng với mọi người: "Mọi người cứ ở bên cạnh đợi một lát đi." Câu này có chút khó hiểu, mọi người nhíu mày, mặt có mấy phần ngơ ngác, còn chưa phản ứng kịp, lúc này, Vương Diệp đã nắm lấy sợi dây trong tay.

Dưới sự chú mục của mọi người, Vương Diệp không ngừng kéo giật, nhìn động tác của Vương Diệp, mặt mọi người đầy vẻ ngơ ngác.

Họ đang tò mò và không hiểu, kết quả, không ngờ bây giờ Vương Diệp lại liều lĩnh như vậy.

Không lâu sau, Vương Diệp đã leo sang phía bên kia.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy nặng nề, trong lúc leo qua, hắn cũng đang đo lường tốc độ lan của khí đen.

Luồng khí đen trước mắt tuy đáng sợ, nhưng tốc độ lan của nó không tính là nhanh, hơn nữa góc cao nhất Vương Diệp vừa chọn, tuy là đỉnh cao nhất.

Luồng khí đen đó trông có vẻ không nhanh chạm tới, nhưng thực tế, Vương Diệp biết những thứ này không đơn giản như vậy.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần nặng nề, hắn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó nắm lấy sợi dây trong tay, rồi nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên dưới.

Nếu thoát khỏi nơi này, có lẽ mọi chuyện vẫn còn kịp, hắn thầm tính toán, kết quả không ngờ Bàn Tử đã bắt đầu la hét thảm thiết.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ bất lực, hắn nhìn Vương Diệp, đau khổ nói: "Chỉ thiếu một chút nữa thôi, cái thứ đó sắp chạm vào chúng ta rồi." Bàn Tử hoảng loạn nói ra câu này, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, liền nói thẳng với hắn: "Chúng ta bây giờ chỉ có một con đường, đó là liều một phen, tất cả dây thừng trên người chúng ta nối lại với nhau, thông qua vực sâu này đi xuống." Có lẽ họ vẫn còn cơ hội.

Vương Diệp thầm tính toán.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp liền gật đầu, không từ chối, họ vội vàng leo qua.

Trong quá trình leo qua, mọi người đều rất cẩn thận và căng thẳng, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là...

Lúc này, Vương Diệp nhìn sợi dây trong tay, hắn không ngừng nối chúng lại, nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm một nhịp.

Luồng khí đen trước mặt bao bọc lấy Bàn Tử, mặt hắn đầy vẻ đau đớn.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt lo lắng vẫy tay với Vương Diệp.

Trông hắn cực kỳ đau đớn.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử.

Mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bất lực, hắn không chút do dự nói với Bàn Tử: "Anh ráng chịu một chút, nỗi đau này tôi sẽ cứu anh ngay thôi." Vương Diệp nói thật, nhưng Bàn Tử nghe thấy.

Bàn Tử lại lắc đầu, chân hắn run lẩy bẩy, nhất là sau khi bị luồng khí đen đó bao vây.

Chương 1252

Bàn Tử có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần dần biến mất, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt.

Hắn bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: "Nếu tôi thật sự biến mất ở nơi này, anh giúp tôi quyên góp hết tiền đi nhé." Câu này nói ra, Vương Diệp lập tức bật cười, hắn nắm lấy tay Bàn Tử, rồi thắt xong nút cuối cùng.

Trương Khởi Linh và Vương Thiên bên cạnh đã ở đó kiểm tra, chỉ có tên Bàn Tử này còn ở đây nói lời sướt mướt, Vương Diệp nhìn hắn.

Vương Diệp nghĩ một lát, rồi nắm lấy tay Bàn Tử, sau đó đẩy mạnh hắn về phía luồng khí đen.

Lúc này Bàn Tử cứ thế bị Vương Diệp kéo ra, nửa người dưới của hắn tuy vẫn còn, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Bây giờ, Vương Diệp buộc Bàn Tử vào sợi dây, rồi cứ thế ném xuống.

Thấy động tác của Vương Diệp nhanh gọn như vậy, cũng nhìn sợi dây trước mắt cứ thế nhanh chóng thả xuống.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi, lúc này Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, hắn nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của Bàn Tử từ bên dưới.

Hắn không chút do dự nói với Vương Diệp: "Cậu không sợ sao?" Câu hỏi này vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, hắn cầm đèn pin trong tay, nhìn về phía Bàn Tử nói: "Anh yên tâm, tôi đã tính toán độ cao ở đây rồi, anh từ nơi này đi xuống, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì." Có lẽ dây thừng trong tay hắn chưa chắc đã đủ dài, Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng Bàn Tử vẫn còn ở đó la hét thảm thiết.

Vương Diệp nghe tiếng của Bàn Tử.

Nhưng không ngờ, lúc Vương Diệp chuẩn bị đi xuống, tất cả mọi người đều thấy luồng khí đen ập tới, Vương Diệp bất đắc dĩ, chỉ có thể thắt một nút tam hoàn.

Những người khác thấy Vương Diệp đã tuột xuống, họ cũng học theo cách thắt nút của Vương Diệp.

Nhưng trong quá trình tuột xuống, họ cũng cảm nhận được nỗi đau và tuyệt vọng vô tận, vì ở nơi này không ngừng rơi xuống, vĩnh viễn không biết điểm cuối.

Điều đó mang lại cho họ không chỉ là sự tê dại, mà còn là sự tuyệt vọng.

Bây giờ, những người trước mắt cũng đang đau khổ vì chuyện này.

Mặt họ có mấy phần thiếu kiên nhẫn.

Dần dần, theo thời gian trôi đi.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sự sợ hãi và bi ai.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đau khổ của họ, mặt hắn có mấy phần bất lực, không lâu sau, sợi dây trước mắt dường như cuối cùng đã bị kéo căng lại.

Nhưng trong lúc sợi dây này bị kéo căng lại.

Bàn Tử đột nhiên ú ớ nói: "Tôi rơi xuống nước rồi." Bàn Tử khó khăn ngoi đầu lên, đồng thời nắm lấy sợi dây trong tay, Vương Diệp nghe lời của Bàn Tử, lập tức bật cười.

Vì tầm nhìn của đèn pin trong tay hắn có hạn, nên Vương Diệp vẫn đang nhanh chóng rơi xuống.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, vì Vương Diệp quá vội vàng rơi xuống, nên hắn kéo sợi dây trong tay, lỡ chân đạp thẳng lên mặt Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử bị Vương Diệp một cước đá xuống nước, mặt hắn đầy vẻ đau đớn, lúc hấp hối, hắn nắm lấy sợi dây trong tay, Vương Diệp càng vội vàng nắm lấy sợi dây kéo hắn lên.

Mặt Vương Diệp có mấy phần bất lực, hắn khẽ thở dài, nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn không chút do dự nói với Bàn Tử: "Thật sự xin lỗi." Vương Diệp rất nghiêm túc xin lỗi, lúc này Vương Diệp cầm đèn pin trong tay, để họ lần lượt đi xuống.

Nhưng Bàn Tử nghe lời của Vương Diệp, mặt hắn lại có mấy phần không cam tâm, hắn nghĩ một lát, dứt khoát nói với Vương Diệp: "Nếu tôi không đoán sai, anh chắc chắn biết thứ giấu trong nơi đó, hay là bây giờ thế này, anh nói cho tôi biết luồng khí đen bên trong là thứ gì, tôi sẽ tha thứ cho anh." Bàn Tử trực tiếp ra điều kiện với Vương Diệp, nhưng câu này nói xong, Vương Diệp lại như không nghe thấy, mặt hắn chỉ có một vẻ bình thản, đồng thời vắt khô quần áo trên người Bàn Tử.

Vương Diệp rất nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Anh phải nhớ, quần áo không thể ướt mặc trên người, không thì anh sẽ bị cảm lạnh." Vương Diệp rất chu đáo, nhưng Bàn Tử nghe.

Bàn Tử lại không có tâm tư đặt vào những chuyện này, hắn lắc đầu, trực tiếp nắm lấy tay Vương Diệp nói: "Tôi không quan tâm những thứ này, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc anh nghĩ thế nào, lẽ nào anh không tò mò những luồng khí đen đó rốt cuộc là từ đâu ra sao?" Câu hỏi này nói ra, Vương Diệp nghĩ một lát, đột nhiên cười với Bàn Tử một tiếng nói: "Tôi thật sự không quan tâm." Vương Diệp nói nghiêm túc, còn Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của hắn, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này Trương Khởi Linh vừa hay đi qua.

Bàn Tử nghĩ một lát, dứt khoát chỉ vào Vương Diệp nói: "Cậu ta thật quá đáng, cậu ta lại không có hứng thú với thứ đen sì đó, tôi nghĩ anh chắc chắn biết cái thứ đó, hay là anh nói cho tôi nghe đi." Lúc Bàn Tử kéo Trương Khởi Linh, trông quan hệ của hai người rất thân thiết, nhưng thực tế, quan hệ của họ cũng chưa đến mức đó, Trương Khởi Linh hất tay Bàn Tử ra.

Mặt Trương Khởi Linh có mấy phần thiếu kiên nhẫn, hắn nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn lên đỉnh đầu, rồi lắc đầu nói: "Tôi không biết gì cả, đừng hỏi tôi." Tên Trương Khởi Linh này còn lạnh lùng hơn cả Vương Diệp.

Hơn nữa Vương Diệp là cười nói với Bàn Tử những lời này, nhưng Trương Khởi Linh trực tiếp từ chối người khác từ ngàn dặm.

Đợi đến khi Hạo Thiên Chân qua đây, Trương Khởi Linh lại mỉm cười.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử càng tức đến nghiến chặt răng, còn Vương Diệp nhìn con sông trước mắt, hắn bất đắc dĩ nói với mọi người: "Tiếp theo chúng ta có lẽ phải bơi rồi, nếu không bơi, chỉ bám vào sợi dây này, thể lực của chúng ta sẽ tiêu hao rất nhanh." Lời nói đến đây, mặt Bàn Tử có mấy phần hưng phấn, Bàn Tử vốn có tâm lý may mắn, kết quả không ngờ lời của hắn còn chưa nói ra.

Vương Diệp đã nhìn thẳng vào mọi người nói: "Chỉ như vậy thôi, có lẽ còn được coi là may mắn, nhưng những nơi trên đỉnh đầu chúng ta đều sẽ sụp đổ trong nháy mắt, chỉ là bây giờ còn chưa bắt đầu thôi." Vương Diệp dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Bàn Tử, bây giờ, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn mảng tối trên đỉnh đầu, vẻ mặt đầy nặng nề.

Bởi vì hắn biết một khi nơi này sụp đổ, mọi thứ chắc chắn sẽ vô cùng thảm trọng, bọn họ bây giờ tuy bình an vô sự.

Nhưng khi thứ này thật sự sụp xuống, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ chết.

Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng những lời này dù không nói ra, người thông minh đều biết, ngay cả Bàn Tử cũng biết, huống chi là bọn họ.

Vương Diệp hiểu rõ điểm này, hắn tỏ ra vô cùng bình thản, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, mặt Bàn Tử đầy vẻ nặng nề.

Lúc này Bàn Tử khẽ thở dài, hắn đồng tình với lời của Vương Diệp, nhưng...

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt hắn cũng có mấy phần buồn rầu.

Mà Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Thiên không chút do dự nói với Vương Diệp: "Con sông này trông có vẻ bình lặng, nhưng bên trong có quá nhiều dòng chảy ngầm, tôi nghĩ nếu chúng ta cứ thế mạo hiểm bơi, sẽ gặp nguy hiểm." Lời của Vương Thiên vừa dứt, Bàn Tử đã sợ đến trợn to hai mắt, hắn bịt miệng mình, nhìn Vương Thiên trước mặt, căng thẳng hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Thiên nghĩ một lát, dứt khoát nói với Vương Diệp: "Xem có thể tìm được một tấm ván gỗ không?

Nếu có ván gỗ, có lẽ chúng ta còn có thể tiết kiệm sức lực một chút." Tuy nhiên, lời của Vương Thiên vừa dứt, Vương Diệp đã nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn cứ nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, Bàn Tử nhíu mày.

Bàn Tử có chút không hiểu tại sao ánh mắt Vương Diệp lại rơi trên người mình, kết quả không ngờ, Trương Khởi Linh cũng nhìn hắn cười, những người này có chút kỳ lạ.

Bàn Tử thầm nghĩ.

Lúc này Bàn Tử, mặt đầy chột dạ căng thẳng nói: "Tại sao các người lại nhìn tôi như vậy?

Các người thật đáng sợ." Bàn Tử vừa nói, vừa chọc vào cánh tay mình, tuy nhiên lời của hắn vừa dứt, Trương Khởi Linh trước mặt cười nói với hắn: "Anh có áo phao." Một câu như vậy trực tiếp ném ra, giống như một tiếng sét đánh xuống đất, Bàn Tử nghe thấy lập tức sợ đến tái mặt.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ bất lực, hắn nhìn Trương Khởi Linh, sau đó lại nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Khởi Linh chỉ bình tĩnh nói: "Sao vậy?

Lẽ nào anh không dám thừa nhận tất cả sao?

Nếu thật sự như vậy, thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa." Vương Diệp thấy ánh mắt Trương Khởi Linh rơi trên người mình, hắn trực tiếp vỗ vai Bàn Tử, hắn nhìn Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Mọi người đều ở trên cùng một con thuyền, anh không cần phải làm những chuyện này, tôi biết anh đã chuẩn bị trước khi ra ngoài, bây giờ anh mau lấy ra đi, tôi cũng không yêu cầu anh không được dùng." Vương Diệp nói thật, nhưng câu này nói ra, Bàn Tử lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Mặt Bàn Tử có mấy phần thiếu kiên nhẫn, hắn hậm hực lấy áo phao từ trong ba lô ra, đồng thời nhìn những người này nói: "Các người ngoài việc liên tục tống tiền tôi ra, còn biết làm gì nữa?

Rõ ràng các người cũng nên chuẩn bị, nhưng các người lại cứ không chuẩn bị." Bàn Tử ở đây trách móc Vương Diệp, bọn họ lại không có phản ứng gì lớn, ngay cả Trương Khởi Linh lúc này cũng rất bình tĩnh.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh liếc Bàn Tử một cái, Hạo Thiên Chân trực tiếp lắc đầu nói với hắn: "Đừng nói những lời này, dù sao mọi người sống sót ra ngoài mới là quan trọng nhất.

Đằng sau gã Uông Nhất Hải kia còn có thế lực lớn như vậy, tiếp theo chúng ta phải đối phó với tất cả chuyện này thế nào đây?" Câu hỏi này vang lên bên tai, Vương Diệp đột nhiên bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Ánh mắt hắn có chút kỳ lạ, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trong lòng có chút hoảng sợ, hắn trực tiếp nói với Vương Diệp: "Áo phao các người muốn tôi đã lấy ra rồi, tại sao bây giờ còn tiếp tục nhìn chằm chằm vào tôi không buông?

Lẽ nào tôi thật sự có nhiều giá trị lợi dụng như vậy." Bàn Tử thật sự không nghĩ ra, nhưng câu này ném ra, Vương Diệp ha ha cười nói với hắn: "Anh đừng nói những lời này, trên người anh có hay không có những giá trị lợi dụng đó, quan trọng nhất là đáp lại..." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, mặt Bàn Tử có mấy phần kỳ lạ.

Bàn Tử còn chưa phản ứng kịp, lúc này Vương Diệp lại cười nói với hắn: "Về những giá trị hữu dụng này, tôi hy vọng anh có thể nhìn nhận từ một góc độ khác, dù sao Uông gia cũng là một miếng thịt béo, anh có thể nuốt trọn." Câu cuối cùng mới là trọng điểm, Bàn Tử nghe xong, mặt hắn đầy vẻ bất lực, hắn lắc đầu, nhìn ánh mắt xa xăm nói: "Hóa ra các người đều vì cái này." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, cũng không biết nên khen ngợi họ, hay nên vui mừng, dù sao đối với Bàn Tử mà nói, hắn quả thực xuất thân từ những việc này.

Nhưng Bàn Tử lại không hy vọng họ nhắc đến những chuyện quá khứ đó, dù sao tất cả đều là quá khứ không muốn nhìn lại, nhưng bây giờ...

Vương Diệp họ khi nói về chuyện này, lại không cố ý nhắc đến những chuyện quá khứ đó của Bàn Tử, ngược lại rất bình tĩnh thương lượng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt Bàn Tử có mấy phần buồn rầu.

Bàn Tử khẽ thở dài, không biết phải làm sao, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, bây giờ, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Vương Diệp không chút do dự nói với Bàn Tử: "Chúng ta ra ngoài trước, sau khi ra ngoài sẽ giao tất cả mọi chuyện cho anh, về phần lợi ích thu được trong này, tôi một đồng cũng sẽ không hỏi đến." Tuy nhiên, câu này của Vương Diệp ném ra, nhận được chỉ là một tiếng cười lạnh của Bàn Tử, hắn lắc đầu, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó, dứt khoát nói: "Anh bớt đi, anh có biết tôi phải gánh chịu rủi ro lớn thế nào để lấy được thứ này không?

Đằng sau Uông gia có bao nhiêu thế lực, bao gồm cả nhóm nghiên cứu khoa học Thất Đồ đó." Mà lần này Bàn Tử phải làm là trực tiếp động đến nền móng của họ, đến lúc đó, Bàn Tử có thể tưởng tượng được những gã đó sẽ đối xử với mình như thế nào.

Tuy chuyện như vậy, Bàn Tử trước đây cũng đã trải qua, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử vẫn tủi thân nói: "Tôi vẫn chỉ là một đứa bé thôi mà." Tuy nhiên, lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp trực tiếp quay đầu nôn ọe, những người khác cũng vậy.

Họ ha ha cười lớn, lúc này Vương Diệp không muốn nói theo.

Hắn nhìn con sông trước mắt, vẻ mặt có mấy phần bình tĩnh.

Áo phao trên người đẩy Vương Diệp và họ đến một nơi xa hơn.

May mà không lâu sau, họ đều đã rời khỏi nơi này, Bàn Tử nhìn áo phao của mình, mặt đầy may mắn nói: "May mà cái áo phao này vẫn còn dùng được." Lời của Bàn Tử vừa dứt, áo phao lập tức xì hơi.

Lúc này, Bàn Tử nhìn áo phao xẹp xuống, mặt hắn đầy vẻ bất lực.

Nhưng mọi người đều đã leo lên bờ, nên thứ này cũng không quan trọng nữa, mọi người tìm một ít củi, đốt lửa ở nơi này.

Họ cũng cởi quần áo ra, đồng thời treo bên cạnh đống lửa, cố gắng hong khô.

Bàn Tử vẫn còn ở đó nghiên cứu áo phao của mình, mặt hắn có mấy phần phức tạp, hắn nhìn về phía Vương Diệp, sau đó, bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: "Cái áo phao này tôi đã bỏ ra một cái giá lớn để mua, tôi nghĩ dù sao các người cũng phải đền cho tôi một ít chứ!" Một câu như vậy có thể từ miệng Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cũng không cảm thấy bất ngờ, những người khác nghe lời của Bàn Tử, họ lập tức trợn tròn mắt.

Vương Thiên nhìn Bàn Tử, Vương Thiên không chút do dự nói: "Không thể nào, chỉ có chút chuyện nhỏ này mà anh cũng tính toán với chúng tôi, anh có còn là người không vậy, mọi người khó khăn lắm mới thoát ra được đấy." Vương Thiên rất nghiêm túc nhắc nhở.

Kết quả không ngờ câu này nói ra, Bàn Tử căn bản không có phản ứng gì thừa thãi, mặt hắn chỉ có một vẻ bình thản.

Hắn nhìn áo phao trong tay mình, hắn rất nghiêm túc nói: "Tôi không quan tâm, thứ này tôi đã bỏ ra một cái giá lớn để mua, nếu các người không chịu đền, thì tiếp theo tôi chỉ có thể..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp nhíu mày, hắn nhặt viên đá trên đất lên, trực tiếp ném về phía Bàn Tử, hắn nhìn Bàn Tử.

Mặt hắn có mấy phần thiếu kiên nhẫn, hắn dứt khoát nói: "Cả Uông gia đã cho anh rồi, anh thấy còn chưa đủ sao?" Câu hỏi này vang lên bên tai.

Lúc Bàn Tử nghe thấy, mặt hắn đầy vẻ chột dạ và bất lực, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Đủ thì đủ rồi, nhưng có ai lại chê ít đâu?" Bàn Tử nói thật, Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, hắn thu lại ánh mắt, không nói thêm gì khác.

Chương 1253

Thái độ của Vương Diệp tỏ ra như vậy, Bàn Tử không làm gì được hắn, Bàn Tử chỉ có thể khẽ thở dài, hắn nặng nề nói với Vương Diệp: "Tôi cũng thật sự phiền rồi." Bàn Tử vò đầu bứt tai trông như đang rơi vào khổ não, còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn, Trương Khởi Linh đột nhiên đi qua bồi thêm một câu: "Còn vò nữa, có lẽ cái đầu này thật sự sẽ ngốc đi đấy." Câu này vừa dứt, Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh liền cười hì hì bổ sung một câu: "Khó khăn lắm tóc mới mọc được, không thể lại vò rụng đi chứ." Hai người họ trêu chọc Bàn Tử là giỏi nhất, đến nỗi Bàn Tử nghe xong lời của hai người, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh mình.

Mặt hắn đầy vẻ bất lực, hắn trực tiếp chỉ vào hai người này, hắn cố gắng để Vương Diệp trách mắng, kết quả không ngờ Vương Diệp căn bản không để ý đến hắn.

Vương Diệp nhìn ngọn đồi xa xa, sau đó lại nhìn con sông trước mặt, con sông này rất cạn, hơn nữa mới chỉ ngập qua mắt cá chân của họ.

Nhưng Vương Diệp lại biết, con sông trước mắt này thông ra tứ phương tám hướng, điều đó cũng có nghĩa là họ bây giờ đang ở một nơi rất xa.

Nếu họ muốn rời đi, đi dọc theo con sông này, có lẽ là khả thi, nhưng...

Lương khô trên người họ không cho phép họ làm như vậy.

Trong lúc Vương Diệp thầm nghĩ, mặt hắn có mấy phần buồn rầu, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, mặt đầy kỳ quặc nói với

Vương Diệp: "Bây giờ chúng ta không đi sao?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ vào những bộ quần áo ướt sũng trước mặt, hắn rất lạnh lùng nói: “Quần áo ướt sũng cả rồi, đi đứng kiểu gì đây?” Vấn đề này vừa được nêu ra, Bàn Tử đã vội đổi giọng, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phấn khích nói: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ tò mò về con đường trước mắt thôi…” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp liền nhìn hắn nói.

“Anh có thể ra phía trước dò đường trước đi, dù sao cái áo cứu sinh kia vẫn mặc trên người anh, cũng chẳng thấy anh khó chịu chỗ nào.” Nếu không thì bây giờ hắn đã chẳng có đủ tinh thần để nói những lời này.

Nghe Vương Diệp nói vậy, mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ bất đắc dĩ.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài.

Hắn nhìn những người bên cạnh mình, phát hiện ai nấy đều đang ngồi bệt dưới đất, chỉ có mình hắn là vẫn còn nhảy nhót tung tăng.

Trong phút chốc, Bàn Tử cũng nhận ra mình không nên tỏ ra như vậy.

Hắn dứt khoát nằm vật ra đất, giả vờ yếu ớt.

Chỉ tiếc là bộ dạng này vừa bày ra.

Thứ hắn nhận lại chỉ là một cái cười khẩy của Vương Diệp.

Nghe thấy tiếng cười lạnh của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử lúc này không nhịn được khẽ thở dài, hắn thực sự không biết phải làm sao.

Nhưng Vương Thiên đứng bên cạnh lại nhìn Vương Diệp.

Vương Thiên bỗng gọi lớn Vương Diệp một tiếng, nói.

“Để tôi đi!” Vương Diệp nghe thấy giọng Vương Thiên, gật đầu, không từ chối.

Hắn nhìn Vương Thiên xuất phát, rồi quay sang Bàn Tử bên cạnh, ánh mắt sắc lẹm nói.

“Đây chính là khoảng cách giữa hai người các anh.” Lời này quả thực quá khó hiểu, Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng Vương Thiên đi ra ngoài chưa được bao lâu thì đột nhiên quay trở lại.

Nhưng lần này Vương Thiên trở về trong làn khói đặc cuồn cuộn.

Vương Diệp nhìn về phía xa, mặt đầy vẻ thắc mắc, vì khoảng cách quá xa.

Cho nên Vương Diệp không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra ở đó.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Vương Thiên đột nhiên ngã xuống đất, đi kèm theo đó là một tiếng súng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ.

Vương Diệp lúc này càng vội vàng vứt hết đồ trên người xuống đất.

Hắn không còn quan tâm được gì nữa, lập tức co giò chạy về phía Vương Thiên.

Hắn lao đi như một con báo săn, tốc độ xé rách không khí.

Vương Diệp chạy nhanh như vậy.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp thì lại lắc đầu, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Lỗ mãng rồi, lỗ mãng rồi.” Hắn dường như đang nói Vương Diệp, nhưng trên thực tế.

Khi thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân cũng đi qua, hắn nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“Hai người đừng qua đó dính vào vũng nước đục này nữa.

Nếu tôi không đoán sai, chắc chắn đã gặp phải rắc rối rồi.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, nhưng lời này nói ra, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nghe thấy lại không có chút cảm xúc dao động nào.

Hai người họ chỉ bình thản nhìn về hướng của Vương Diệp.

Trên mặt họ chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Thái độ mà hai người thể hiện ra là như vậy, Bàn Tử hoàn toàn không có cách nào với họ.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể khẽ thở dài, sau đó cũng bước theo.

Dù Bàn Tử đi một cách miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn đến.

Hơn nữa, hắn còn cầm một cây phi tiêu trong tay, mặt đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để tấn công bất cứ lúc nào.

Nhưng khi Bàn Tử đến nơi, hắn cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Những người trước mặt đều đang cầm vũ khí hạng nặng.

Đây không phải là chuyện mà một cây phi tiêu trong tay hắn có thể giải quyết được.

Khẩu súng máy trong tay họ khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh, sự chú ý của Vương Diệp đều đặt cả vào Vương Thiên.

Vương Diệp không ngừng lay tay Vương Thiên, đồng thời cầm máu cho hắn và xử lý vết thương.

Những người khác đứng bên cạnh nhìn, tuy không có động tĩnh gì, nhưng Bàn Tử biết bọn họ chắc chắn không đơn giản.

Hắn vô cùng cẩn trọng.

Nhưng khi Bàn Tử ghé sát vào Vương Diệp, cẩn thận nói chuyện, hắn lại phát hiện, cả trái tim Vương Diệp đều đặt hết lên người Vương Thiên.

Bàn Tử nói gì, Vương Diệp cũng không nghe lọt tai.

Trong cơn bất lực, Bàn Tử chỉ có thể khẽ thở dài, mặt hắn trĩu nặng.

Trương Khởi Linh bước tới, còn chưa kịp nói gì với Bàn Tử.

Những người đứng bên cạnh đã trực tiếp lên tiếng một cách dứt khoát.

“Mấy người các anh đừng đứng gần như vậy.” Giọng điệu của họ đầy vẻ nghiêm khắc.

Giọng điệu phê bình này vừa thốt ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Vương Diệp siết chặt nắm đấm, nhìn những người trước mặt, hắn nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

“Tại sao lại ra tay với Vương Thiên?” Câu hỏi này vang lên bên tai.

Những người trước mặt nghe thấy.

Bọn họ lại không hề cố tình ra vẻ ta đây trước mặt Vương Diệp.

Trông họ giống như nhân viên an ninh được một tổ chức nào đó đặc biệt sắp xếp đến.

Khi Vương Diệp đang nghi ngờ bọn họ có quan hệ với Uông gia, kết quả không ngờ người dẫn đầu lại bước tới.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi nghĩ sau khi anh xem thứ này, có lẽ anh sẽ hiểu được toàn bộ sự thật.” Hắn vừa nói, vừa đưa điện thoại qua.

Vương Diệp liếc nhìn điện thoại của hắn, vốn không định nhận, nhưng cuối cùng hắn nhìn Vương Thiên.

Sinh mệnh của Vương Thiên dường như đang trôi đi từng chút một.

Vương Diệp không còn cách nào khác, chỉ có thể mở đoạn video đó ra.

Nhưng nội dung video khiến Vương Diệp chết lặng.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy kinh ngạc.

Trong video, Vương Thiên vốn không phải là người, hắn là Thấp bà.

Sau khi Vương Diệp xem xong toàn bộ video.

Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt, mặt hắn chỉ còn lại sự kinh hoàng.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp thì không khỏi tò mò, vội vàng bước tới.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, còn chưa kịp hỏi, người dẫn đầu đã lại đưa điện thoại cho Bàn Tử, trực tiếp nói.

“Mấy người có thể xem cho kỹ.” Khi lời này vang lên bên tai, Bàn Tử cẩn thận nhận lấy chiếc điện thoại, nhưng sau khi xem xong nội dung bên trong.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, tay run rẩy, lắp bắp nói.

Chương 1254

“Đây là thật sao?

Là giả đúng không?

Vương Thiên sao có thể là loại người này?

Anh ta trông bình thường như vậy mà.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Nhưng lời này nói ra, Vương Diệp chỉ cười lạnh.

Vương Diệp không đáp lại những lời này của Bàn Tử, nhưng trên thực tế, mọi thứ được ghi lại trong video đều là thật, nếu không Vương Diệp không thể nào nhìn thấy những thứ này.

Nhưng so với tất cả những điều này, thứ khiến Vương Diệp đau khổ hơn, có lẽ là Vương Thiên trước mặt.

Vương Thiên tuy trông có vẻ đã chết, nhưng trên thực tế, hắn là một Thấp bà, điều đó cũng có nghĩa là hắn sẽ không bao giờ chết.

Hắn sẽ chỉ ở trong sự vĩnh sinh, không ngừng bị hủy diệt, không ngừng tái sinh.

Ngoài điểm này ra, trong video còn xuất hiện cảnh Vương Thiên bị nhốt trong một căn phòng trống không có bất kỳ vật dụng gì, cảnh hắn phát bệnh.

Khi Vương Thiên phát bệnh, không chỉ bẻ gãy tay chân mình, mà còn ăn hết chúng ngay dưới camera giám sát.

Cuối cùng, Vương Thiên biến thành một đống thịt bầy nhầy.

Nhưng ngay sau đó, Vương Thiên lại nhanh chóng lành lại, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vương Thiên mọc lại tứ chi của mình, và trông như được tái sinh.

Cảnh tượng như vậy, Vương Diệp chưa từng nghĩ tới.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ nặng trĩu.

Người đàn ông trước mặt nhìn Vương Diệp, hắn giới thiệu thân phận của mình với Vương Diệp.

“Tên tôi là Phác Khắc.

Ngay từ đầu, những người như hắn đã không nên tồn tại, vì vậy tôi hy vọng anh có thể hiểu cho hành vi này của tôi.” Khi lời nói được thốt ra, Vương Diệp vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Vương Diệp không có phản ứng không phải vì hắn bị chuyện này dọa sợ, mà là vì trong đầu hắn, cảnh tượng của Vương Thiên cứ lặp đi lặp lại.

Hắn vẫn nhớ rõ các chi tiết bên trong.

Hắn còn nhớ, bộ dạng của Vương Thiên khi phát bệnh lúc đó, dưới ống kính giám sát, Vương Diệp có thể nhìn thấy.

Là những luồng hắc khí bao quanh người Vương Thiên.

Mặc dù hình ảnh giám sát không rõ nét, thứ hắn nhìn thấy rất có thể cũng là sản phẩm ghép, nhưng Vương Diệp biết những người này đã vượt ngàn dặm đến đây.

Lý do họ có thể bắt được Vương Thiên một cách chính xác, chắc chắn là vì trên người Vương Thiên có một hệ thống định vị, điều đó cũng có nghĩa là, họ đã theo dõi Vương Thiên từ lâu.

Nếu họ thực sự muốn lợi dụng Vương Thiên để có được thứ gì đó bên trong, họ hoàn toàn không cần phải làm như vậy, họ chắc chắn có ý đồ khác.

Điều đó cũng có nghĩa là, những gì Vương Diệp nhìn thấy trong video giám sát, rất có thể là thật.

Cảnh tượng trước mắt mang lại cho Vương Diệp một cú sốc vô hạn.

Lúc này, Vương Diệp thở dài thườn thượt.

Hắn im lặng một lúc lâu, tâm trạng thậm chí trở nên vô cùng áp lực và nặng nề.

Phác Khắc trước mặt cũng không vội, hắn chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Nhưng những người đứng sau Phác Khắc lại tỏ ra căng thẳng và cẩn thận, hơn nữa họ còn vũ trang đầy đủ, trông như đang tiếp xúc với một nhân vật đặc biệt nào đó.

Vương Diệp quay đầu nhìn họ một cái, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Phác Khắc nhìn Vương Diệp một cái, đột nhiên bắt đầu khuyên nhủ.

"Tôi biết anh và cậu ta sớm tối bên nhau, có lẽ đã sớm nảy sinh tình cảm, nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể tỉnh táo một chút.

Anh phải biết rằng, có một số chuyện thật sự không đơn giản như vậy." Mặt Phác Khắc đầy vẻ nghiêm túc.

Lời của Phác Khắc vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cười và lắc đầu.

Vương Diệp nhìn Phác Khắc trước mặt, hắn nói với vẻ mặt lạnh lùng.

"Anh nghĩ rằng tôi không hiểu những điều anh nói sao?

Đương nhiên là tôi hiểu rất rõ, nhưng mọi chuyện làm sao có thể đơn giản như vậy chứ?" Vương Diệp siết chặt nắm đấm, trông có vẻ khó lòng từ bỏ tình cảm này.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Phác Khắc ở bên cạnh chỉ khẽ thở dài, hắn không nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Những người còn lại đứng bên cạnh, trên mặt họ thoáng qua vài phần phức tạp, họ không nhịn được nói với Vương Diệp.

“Tôi cảm thấy có một số chuyện…” Lời của họ nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng đó của họ, mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình thản.

Bây giờ, Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi lại mở miệng nói với họ.

“Nếu các người nhất định phải làm, vậy các người có phải là muốn tiêu diệt Vương Thiên không?

Nếu thực sự làm vậy, đối với các người mà nói, không có bất kỳ lợi ích gì đúng không?” Lời này vừa thốt ra, Phác Khắc trước mặt do dự một chút, cuối cùng vẫn cười khổ một tiếng.

Hắn nhìn Vương Diệp, sau đó chỉ vào điện thoại nói.

“Chúng tôi có thể bất cẩn để cậu ta chạy thoát, anh nghĩ chúng tôi thật sự không có lợi ích gì sao?

Hơn nữa, lý do chúng tôi giam giữ cậu ta, cũng không phải để nghiên cứu khoa học.” Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại.

Hắn không muốn nói tiếp, cũng biết mình đã lỡ lời.

Còn Vương Diệp thì nhìn Phác Khắc trước mặt.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hắn hiểu những chuyện này, nhưng hắn lại không nói thêm gì khác.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, mặt Phác Khắc lộ vẻ sầu não.

Phác Khắc suy nghĩ một chút rồi lại mở miệng nói.

“Mặc dù cậu ta là đồng bạn của các anh, nhưng trước khi ra tay, tôi vẫn quyết định tôn trọng suy nghĩ và ý muốn của các anh.” Phác Khắc nói rất nghiêm túc.

Nhưng lời này vừa nói xong, Bàn Tử nhìn hắn, mặt đầy vẻ bất mãn nói.

“Mấy người các anh không thể có chút tình người được à?

Sao làm việc lại lạnh lùng như vậy, Vương Thiên cũng chưa từng làm hại ai mà?” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc.

Lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp như được tiêm máu gà, hắn ngẩng đầu nhìn Phác Khắc trước mặt.

Vương Diệp nói với Phác Khắc với vẻ mặt lo lắng.

“Đúng vậy, anh ta cũng chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao các người nhất định phải lạnh lùng như vậy?

Phải tiêu diệt anh ta từ trong trứng nước.” Mặt Vương Diệp lộ vẻ thắc mắc và không hiểu.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Phác Khắc cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Trong thời khắc như vậy.

Dù phải đối mặt với áp lực từ nhiều phía, nhưng Phác Khắc vẫn không hề biến sắc.

Rõ ràng, loại câu hỏi này, Phác Khắc không phải lần đầu tiên trải qua.

Vương Diệp nhìn Phác Khắc trước mặt, hắn biết gã này chắc chắn có vấn đề.

Đúng như dự đoán của Vương Diệp, bây giờ, dù đối mặt với những áp lực này.

Nhưng Phác Khắc vẫn có thể bình tĩnh ung dung mở miệng nói.

“Tôi nói cho các anh biết, lý do chúng tôi phải ra tay với Vương Thiên, không phải vì chúng tôi tàn nhẫn, mà là vì tính tình của Vương Thiên, không ai có thể dám chắc được.” Sau khi nói xong những lời này, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Phác Khắc thấy bộ dạng của họ, sau đó, lại nhìn Bàn Tử đang ngập ngừng muốn nói, rồi nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, giây tiếp theo cậu ta phát điên, có thể biến anh thành đồng loại của cậu ta.

Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ trở thành như vậy.” Hắn vừa nói, vừa mở một video khác trên điện thoại.

Vương Diệp tò mò liếc nhìn một cái, nhưng sau khi xem xong.

Cả người Vương Diệp cứng đờ tại chỗ, ngay cả Bàn Tử cũng bị dọa cho run lẩy bẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng sợ hãi của Bàn Tử, trên mặt lộ vẻ khinh miệt.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh này, cũng mãi chưa hoàn hồn.

Chương 1255

Còn Vương Diệp chỉ lắc đầu, chỉ vào video trước mặt, nói với vẻ bình thản.

“Video này, lỡ như là do các người ghép lại, vậy chúng ta chẳng phải bị các người đùa giỡn như khỉ sao?” Lời này vừa thốt ra, Phác Khắc trước mặt chỉ cười cho qua chuyện.

Hắn nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói.

“Nếu anh không tin, thì tôi cũng hết cách.” Lời của Phác Khắc vừa dứt, Vương Diệp đã thấy Vương Thiên giãy giụa như điên.

Rõ ràng tim hắn đã trúng một phát đạn, nhưng bây giờ.

Vương Thiên lại như người không có chuyện gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Hắn nhíu mày, không do dự nói với Vương Thiên.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Vương Thiên mở mắt, mặt lộ vẻ mờ mịt.

Trong cơn mơ hồ, Vương Thiên trực tiếp mở miệng nói.

“Những người này đang nói bậy.

Bọn họ vì muốn bắt tôi về để nghiên cứu, nên có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.” Mặt Vương Thiên hiện rõ vẻ bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên, ánh mắt lập tức dời sang người Phác Khắc.

Vẻ mặt hắn sắc lẹm, hắn siết chặt nắm đấm, không chút do dự mở miệng nói.

“Nếu đã như vậy, thì chuyện này không giống như những gì anh vừa nói.

Còn nội dung trong video, tôi nghiêm trọng nghi ngờ là hàng ghép.” Giọng điệu của Vương Diệp có phần thiếu kiên nhẫn.

Lời này vừa thốt ra, Phác Khắc trước mặt chỉ cười cười, hắn nói với vẻ miễn cưỡng.

“Nếu các anh không tin, tôi có thể để cậu ta phát bệnh ngay bây giờ.” Phác Khắc đột nhiên tự tin nói ra câu này.

Thực ra, nội dung trong video, Vương Diệp đã thấy từ rất lâu rồi, chẳng qua là cảnh những Thấp bà phát bệnh, bắt đầu ăn thịt người.

Hơn nữa sau khi ăn thịt người.

Chúng có thể phân hóa ra một người khác, người đó chính là kẻ bị ăn thịt.

Đây cũng là điểm đáng sợ của những Thấp bà này, cũng là lý do trong những năm qua.

Vương Diệp đã đến những nơi này, nhưng chưa bao giờ muốn tiết lộ tình hình bên trong, dù có không ít người muốn mua thông tin với giá cao, nhưng Vương Diệp lại không muốn tiết lộ.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Trong thời khắc này, Vương Diệp nhìn Vương Thiên trước mặt.

Thực ra, so với tình hình của Vương Thiên, Vương Diệp càng quan tâm đến Bàn Tử hơn.

Tuy hắn vẫn luôn không để ý đến Bàn Tử, nhưng trên thực tế, Bàn Tử cũng đã bị luồng hắc khí đó xâm thực.

Hơn nữa, trong đoạn video thứ hai, cũng xuất hiện cảnh Vương Thiên phát bệnh, trên người xuất hiện hắc khí, cắn xé người khác.

Điều đó cũng có nghĩa là, mấu chốt để biến thành Thấp bà là hắc khí.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt lộ vẻ lo lắng, nhưng hắn lại không thể hiện ra.

Nhưng Bàn Tử lại đang nghĩ đến nội dung đoạn video đó.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, hai tay run rẩy, hắn không chút do dự nói.

“Sao tôi lại cảm thấy luồng hắc khí đó có chút quen thuộc?” Lời này vừa dứt, Vương Diệp lập tức phóng một ánh mắt sắc như dao qua.

Ánh mắt của Vương Diệp quá sắc bén, Bàn Tử lập tức im bặt.

Mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Phác Khắc nghe thấy lời này của Bàn Tử, hắn liền cười ha hả nói.

“Sao lại quen thuộc được?

Có phải anh đã thấy ở đâu đó rồi không?” Phác Khắc vừa nói, vừa giơ khẩu súng trong tay lên.

Hắn không có ý định nổ súng, chỉ là chỉnh lại một chút mà thôi.

Nhưng hành động này của hắn lại dọa Bàn Tử một phen khiếp vía.

Mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, nhưng dưới sự bất lực của Vương Diệp.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, vẫn nói với vẻ mặt quả quyết.

“Anh đừng hiểu lầm, chuyện này không liên quan đến tôi.

Tuy cảm thấy quen thuộc, nhưng tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Tôi chỉ từng thấy hắc khí trong mơ, nó mang lại cho tôi vô số tiền tài.” Bàn Tử trả lời rất nghiêm túc.

Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp trước mặt liền bật cười.

Hắn nhìn Vương Thiên trước mặt, rồi nói với Phác Khắc với vẻ bất đắc dĩ.

“Anh đừng để ý, đầu óc gã này có chút vấn đề.

Tôi đã quen từ lâu rồi, ngoài tiền ra, trong mắt hắn không có thứ gì khác.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, trên mặt hắn treo một nụ cười gượng gạo.

Còn Phác Khắc trước mặt nghe vậy, trên mặt lại lộ vẻ đăm chiêu.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt sắc bén nói.

“Thật sao?

Nếu đúng là như vậy, thì thật tốt quá.” Lời này có chút khó hiểu.

Bàn Tử có chút chột dạ và căng thẳng, dường như sợ hắn sẽ nhìn thấu mình, kết quả không ngờ.

Phác Khắc trực tiếp vòng tay qua vai Bàn Tử, nói với vẻ mặt kích động.

“Vậy thì tôi với anh là cùng một giuộc rồi.

Tôi nói cho anh biết, tôi cũng giống anh, cũng là kẻ tham tiền.” Mặt Phác Khắc đầy vẻ phấn khích, hắn trực tiếp làm thân với Bàn Tử.

Nhưng những hành động đó của Phác Khắc lại khiến Bàn Tử cảm thấy bất đắc dĩ.

Mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ nặng nề.

Hắn lắc đầu, quả quyết đẩy Phác Khắc ra, phát huy bản tính đáng ghét nhất từ trước đến nay của mình.

“Anh đừng có ở đây lân la với tôi.

Anh chắc chắn có mục đích và suy nghĩ gì đó, cứ nói thẳng ra đi.

Tôi ghét nhất là loại người như anh.” Ban đầu, Phác Khắc không ra tay với Bàn Tử, phần lớn là vì có Vương Diệp ở đó.

Nhưng bây giờ Phác Khắc nghe lời của Bàn Tử, sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt.

Hắn không chút do dự mở miệng nói.

“Thằng béo chết tiệt, đừng có được voi đòi tiên.” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử lại mặt không đổi sắc, không có chút cảm xúc dao động nào.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp liền bật cười.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút, trực tiếp gọi Phác Khắc qua.

Vương Diệp nhìn Phác Khắc trước mặt, sau đó lại chỉ vào Vương Thiên mở miệng nói.

“Anh xem, anh ta bình thường như người sống, không có chuyện gì cả, tại sao cứ nhất định phải nhắm vào anh ta?” Câu hỏi này vang lên bên tai, mặt Phác Khắc chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn từ chối không chỉ trực tiếp mà còn vô cùng vô nhân tính.

“Chúng tôi hành động theo quy tắc, cho nên chuyện này anh không thể trách chúng tôi được.

Nếu có gì muốn nói, thì cứ đi tìm lão đại của chúng tôi.” Hắn vừa nói, vừa cầm súng trong tay.

Nhìn hành động của hắn, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Điều không ai ngờ tới là.

Lúc này, ngay khi Phác Khắc nổ súng, một luồng hắc khí trực tiếp lao tới.

Nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 1256

Sắc mặt Phác Khắc lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mà lúc này, những thuộc hạ sau lưng hắn, nhìn cảnh tượng trước mắt, họ lại không chọn cách cứu mạng Phác Khắc.

Trong thời khắc như vậy, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Bọn họ dứt khoát nổ súng vào Phác Khắc.

Phác Khắc trực tiếp ngã xuống đất.

Dù vậy, luồng hắc khí đó vẫn bao phủ lấy Phác Khắc.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt họ đầy vẻ kinh ngạc.

Vương Diệp nhìn những thuộc hạ của Phác Khắc, hắn mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Hắn lắc đầu, nhìn những gã này trực tiếp mở miệng nói.

"Các người đúng là táng tận lương tâm, ngay cả người của mình cũng xuống tay được.

Tôi chưa bao giờ nghĩ các người sẽ làm ra chuyện như vậy." Vương Diệp nói thật.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lại trở nên cực kỳ khó coi.

Mọi người ngẩng cằm, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không chút kiêng dè mở miệng nói.

"Chúng tôi làm vậy có quá đáng không?" Họ vừa nói, vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Thái độ mà họ thể hiện ra là như vậy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, trên mặt hắn chỉ có một vẻ bình tĩnh.

“Các người làm đương nhiên không quá đáng, nhưng nếu lần sau đối tượng tấn công của Vương Thiên là các người, tôi cũng sẽ dùng cách tương tự để đối xử với các người.” Hắn nói rất nghiêm túc, hơn nữa lời này lạnh lùng vô nhân tính, giống hệt như cách hành xử của bọn họ.

Phác Khắc ngã trên mặt đất, trông vô cùng đáng sợ, hơn nữa Phác Khắc đã không còn hơi thở.

Vương Diệp nhìn Phác Khắc trước mặt, trên mặt hắn chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hắn còn hút thuốc, đứng bên cạnh như thể không có chuyện gì xảy ra.

Thái độ mà hắn thể hiện ra là như vậy, đến nỗi mọi người thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt họ trở nên cực kỳ khó coi.

Mà lúc này, Vương Diệp nhìn những người này.

Vương Diệp lại một lần nữa nói với họ.

“Đây không phải là tác phong trước giờ của các người sao?

Hay là các người chỉ nhân cơ hội lần này, để loại bỏ hoàn toàn Phác Khắc.” Vương Diệp tò mò hỏi câu này, tuy không phải nói ra bằng giọng nghi vấn, nhưng trên thực tế, Vương Diệp cũng đã dùng cách bình thản để vạch trần dã tâm trong lòng họ.

Bây giờ, những người trước mặt đều nhíu mày.

Họ lắc đầu, nhưng giây tiếp theo, cơ thể Phác Khắc động đậy một cái.

Nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Họ cầm súng trong tay chuẩn bị nổ súng, nhưng Phác Khắc đột nhiên quay đầu lại, nhìn những người này, ngay sau đó vô số hắc khí cuốn lấy họ.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt chỉ có vẻ bình tĩnh.

Điều không ai ngờ tới là, những gã này lại tự nổ súng vào mình.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử đã sớm bị tiếng súng này dọa cho mặt mày tái mét.

Bàn Tử cứ thế nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử sợ đến hai tay run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp trực tiếp nói với Bàn Tử.

"Chuyện có to tát gì đâu, mà dọa anh thành ra thế này, còn tưởng những thứ này đáng sợ đến mức nào." Trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ bình tĩnh.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn không biết phải trả lời thế nào, nhưng.

Trương Khởi Linh bước tới, Trương Khởi Linh trực tiếp mở miệng nói với Vương Diệp.

"Chúng ta dùng phương thức và thủ đoạn như vậy để loại bỏ họ, sau này có bị phát hiện không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai.

Khi Vương Diệp nghe thấy, trên mặt hắn chỉ có một vẻ bình thản.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, hắn không chút do dự nói với Trương Khởi Linh.

“Đừng nghĩ nữa, làm sao có thể bị người khác phát hiện được.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Những người này, thực ra không phải đã nhìn thấy cái gọi là hắc khí, họ chỉ nhìn thấy chướng nhãn pháp mà thôi.

Mà tất cả những điều này đều do Vương Diệp tạo ra.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Hắn làm những chuyện này, không cảm thấy mình quá đáng.

Thấy Phác Khắc ngã trên mặt đất.

Hắn nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, trực tiếp nói.

“Nội dung trong video là thật?” Câu hỏi này vang lên bên tai.

Mặt Vương Thiên lộ vẻ cẩn thận và căng thẳng, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có chút chột dạ.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói với Vương Diệp một cách quả quyết.

“Tôi phải trả lời thế nào?” Hắn hỏi ngược lại Vương Diệp, nhưng Vương Diệp vẫn quan tâm.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Vương Diệp biết mình có thể chờ được câu trả lời.

Đúng như dự đoán của hắn, lúc này Vương Thiên che mặt, dưới sự chú ý của mọi người, Vương Thiên bắt đầu kể lại chuyện quá khứ.

Lúc đó Vương Thiên vẫn chưa phải là Thấp bà.

Chỉ là, Vương Thiên vì để sống sót, hắn không thể không trở thành Thấp bà.

Khi Uông gia bắt Vương Thiên về, không chỉ tra khảo hắn, mà họ còn muốn dìm chết hắn.

Nhưng ngay trước khi bị dìm chết, Vương Thiên cũng biết mình có một cách khác để sống sót.

Đó là do một người bạn đồng hành của hắn dạy cho.

Người bạn đó chính là Thấp bà, hơn nữa mỗi lần Vương Thiên đều có thể nhìn thấy hắn ta.

Chuyện như vậy đối với Vương Thiên là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Rõ ràng Vương Thiên nhớ giây trước, hắn ta còn ngã trên mặt đất, nhưng giây tiếp theo, hắn ta đã cùng mình bỏ trốn.

Nhưng lúc đó Vương Thiên vì vội vàng bỏ chạy, nên không để ý đến những điều này.

Sau khi bị bắt về, gã kia cuối cùng cũng khai ra tất cả.

Mà lúc đó Vương Thiên cũng biết những thứ này cực kỳ quỷ dị.

Hắn vốn định từ chối, nhưng cuối cùng.

Vương Thiên vì để sống sót, không thể không làm chuyện như vậy.

Dù sao trên người hắn cũng gánh vác quá nhiều hận thù.

Bây giờ, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt.

Mặt hắn đầy vẻ bất đắc dĩ, hắn không chút do dự nói với Vương Diệp.

“Tôi thật sự không biết phải làm sao.” Lời này vừa dứt, sắc mặt Vương Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

Mặt Vương Thiên chỉ có một vẻ nặng nề, hắn không biết phải làm sao.

Lại không ngờ Vương Diệp vỗ vai hắn, trực tiếp mở miệng nói với hắn.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, bây giờ cơ hội vẫn còn ở trước mặt.” Câu nói như vậy vang lên bên tai, sắc mặt Vương Thiên lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Thiên.

Vương Diệp không chút do dự nói với Vương Thiên.

Chương 1257

"Lẽ nào anh thật sự không có suy nghĩ gì khác?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, Vương Thiên trước mặt chỉ cười cho qua chuyện, hắn không biết phải làm sao.

Nhưng Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại chỉ vào Bàn Tử bên cạnh nói.

"Vừa nãy khi hắc khí xuất hiện, Bàn Tử cũng bị chạm vào, anh nói xem có chuyện gì không." Câu hỏi này vừa thốt ra, Bàn Tử đã bị dọa cho mặt mày tái mét.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn đương nhiên nhớ rõ tất cả những gì mình đã trải qua.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại không chút do dự nắm lấy tay Vương Diệp nói.

"Thực ra so với những thứ này, tôi cảm thấy Uông Nhất Hải mới là đáng sợ nhất, hắn là ba quả bom hẹn giờ." Cũng không chắc chắn, Uông Nhất Hải lúc nào sẽ xuất hiện, hơn nữa Bàn Tử cũng cảm thấy việc Vương Diệp làm quá lỗ mãng.

Nhóm người của Phác Khắc trước mặt tuy quả thực muốn mạng của Vương Thiên, nhưng bọn họ không dễ dàng bị hạ gục như vậy.

Hơn nữa, Vương Thiên từ đầu đến giờ vẫn chưa bị họ giải quyết, bây giờ sao có thể tùy tiện bị tiêu diệt được.

Hơn nữa, lợi dụng những người này chưa biết chừng có thể giải quyết được Uông Nhất Hải.

Bàn Tử vừa nói, mặt hắn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tuy không có ý trách móc, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Vương Diệp dường như có thể cảm nhận được điều đó, lúc này anh lắc đầu.

Anh vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, những thứ này không quan trọng.” Lời của Vương Diệp quá dứt khoát, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của anh, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Lúc này Bàn Tử hoàn toàn không hiểu tại sao Vương Diệp lại tỏ thái độ như vậy.

Nhưng chuyện khiến người ta không ngờ tới lại một lần nữa xảy ra.

Chỉ thấy Vương Diệp cầm con dao trong tay, nhìn Phác Khắc và đám người của hắn, rồi trực tiếp gỡ bỏ hệ thống định vị trên người bọn chúng.

Vương Diệp sớm đã biết thiết bị định vị trên người bọn chúng được cấy vào trong da.

Nếu không thì Vương Thiên cũng sẽ không bị người ta truy đuổi đến đây.

Vương Diệp biết điều này, nên sau khi gỡ bỏ thiết bị định vị của bọn họ, anh nhìn những người bên cạnh mình rồi không chút do dự nói: “Tất cả chúng ta chia làm hai đường, các anh kéo đám người này sang một bên khác, nhớ kéo đến nơi càng xa càng tốt, sau đó tôi và Vương Thiên sẽ đi theo hướng khác.” Nghe vậy, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn Vương Thiên trước mặt.

Vì Vương Thiên vẫn chưa trả lời Vương Diệp nên Bàn Tử cũng hoang mang.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Thiên trước mặt, không chút do dự hỏi: “Rốt cuộc tôi có vấn đề gì không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Thiên liếc nhìn hắn, rồi đột nhiên khẽ thở dài, sau đó không chút do dự mở miệng nói: “Tôi không biết nên trả lời anh thế nào, nhưng vấn đề này...” Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, mặt chỉ còn lại một nỗi u sầu.

Anh trực tiếp đẩy tay Bàn Tử và nói: “Nếu thật sự có chuyện, mọi người cũng sẽ không ghét bỏ anh đâu, huống chi đều là anh em cùng sinh cộng tử.” Vương Diệp nói thật, nhưng khi Bàn Tử nghe thấy, khuôn mặt hắn đã đầy vẻ bi thương.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, đau khổ nói: “Đương nhiên tôi biết chuyện này, nhưng tôi còn phải nối dõi tông đường, chẳng lẽ tôi lại thật sự làm một thứ không ra người không ra quỷ sao?” Nói xong câu này, Vương Diệp lập tức sững sờ tại chỗ, lúc này Vương Thiên cũng vậy.

Vương Thiên nhìn thể trạng của Bàn Tử, suy nghĩ một lát rồi đột nhiên cười khẩy nói: “Thật ra tôi thấy dù anh không biến thành thế này thì chuyện nối dõi tông đường đối với anh mà nói vẫn là một việc vô cùng gian nan.” Không phải Vương Thiên muốn bỏ đá xuống giếng, mà là hắn chỉ nói sự thật, Bàn Tử trước mắt trông thật sự vô dụng, lại còn không được lòng người khác.

Hắn nói lời thật lòng, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn thì cau mày, trực tiếp nói với Vương Thiên: “Không cần nói thẳng như vậy đâu.” Đợi thêm một thời gian nữa, sau khi Bàn Tử vấp ngã đủ nhiều, hắn sẽ biết những lời nối dõi tông đường này chẳng qua chỉ là lời nói suông.

Vương Diệp thầm nghĩ, Bàn Tử thấy dáng vẻ của anh thì tức đến nghiến răng nghiến lợi, và đúng lúc này, Vương Diệp trực tiếp mở miệng nói với hắn: “Anh cũng không cần căng thẳng như vậy, dù sao mọi chuyện cũng chưa chắc đã phát triển theo hướng đó.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi, hắn lắc đầu, từ đầu đến cuối vẫn không muốn tin.

Hắn nhìn Vương Thiên trước mặt, sau đó lại kéo tay Vương Thiên hỏi: “Sau khi biến thành cái dạng này của cậu, lúc phát bệnh có triệu chứng gì không?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Vương Thiên nhất thời dở khóc dở cười, lắc đầu quầy quậy, nhìn Bàn Tử rồi trực tiếp mở miệng nói: “Anh thật sự cho rằng đây là bệnh sao?

Đây là bản năng của chính mình, mà tôi sớm đã khống chế được bản năng rồi.” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn nhìn Vương Thiên, mặt lại đầy lo lắng nói: “Nếu đã như vậy, vậy tôi nghĩ những khó khăn này chắc có thể để tôi sử dụng được nhỉ?” Câu hỏi này được nói ra, Vương Diệp lắc đầu, Vương Thiên liếc nhìn hắn một cái rồi dứt khoát nói: “Tôi thấy anh không thể sử dụng được đâu, vì anh chỉ bị bao phủ hai chân thôi, chứ không phải cả người đều bị bao phủ, nếu anh giống như Uông Nhất Hải, có lẽ còn có khả năng.” Nói đến đây, trên mặt Vương Thiên đã lộ ra vài phần khinh miệt, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Vương Thiên thì mặt đầy lo lắng hỏi: “Cái gì gọi là còn có khả năng?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử trước mắt đã hiểu ý của Vương Thiên, hắn ôm đầu mình, nhìn Vương Diệp trước mắt rồi đau khổ nói: “Tôi hình như biết đây là chuyện gì rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa thở dài thườn thượt, mặt đầy đau khổ than vãn, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, không chút do dự nói: “Nếu tôi không đoán sai.” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy dáng vẻ của anh, Bàn Tử cũng mặt đầy u sầu mở miệng nói:

"Tôi cũng hiểu rồi, chắc chuyện này với tôi cũng không có duyên phận, nhưng như vậy cũng tốt, làm một người bình thường vậy!" Bàn Tử tự an ủi mình bằng những lời này.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn thì phá lên cười ha hả, anh gật đầu, không do dự nói với hắn: "Nếu anh có thể nghĩ thoáng ra, vậy đương nhiên là tốt nhất, dù sao anh cũng có thể tiếp tục làm những việc mình nên làm." Khi những lời này được nói ra, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, và đúng lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp và những người khác đi xa, rồi tự mình cũng kéo đám người kia rời đi.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân bên cạnh, bất giác nói với hai người họ: "Hai người thấy tình hình của tôi là thế nào?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân liếc nhìn hắn một cái, trong lúc bận rộn, Hạo Thiên Chân cất cuốn sách trong tay đi.

Anh ta nghiêm túc nói với Bàn Tử: "Nếu không sai thì chắc cũng chỉ là do anh tự suy diễn lung tung trong lòng, cuối cùng tạo ra một xác suất mà thôi, những xác suất đó không thể thành hiện thực được đâu." Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói, đẩy gọng kính của mình, nhưng lời này vừa nói ra, Bàn Tử lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, liếc nhìn Bàn Tử một cái, trong mắt anh đầy vẻ nghiêm trọng, thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, mặt Bàn Tử lộ vẻ phấn khích, hắn tưởng sẽ có chuyện gì tốt, kết quả không ngờ.

Chuyện tốt còn chưa xảy ra, Trương Khởi Linh đã trực tiếp nói với hắn: "Đừng nghĩ nữa, anh mua vé số từ trước đến nay chưa từng trúng thưởng, bây giờ, chuyện này làm sao có thể xảy ra trên người anh được chứ?" Anh nói thật, nhưng lời của Trương Khởi Linh vừa nói ra, Bàn Tử trước mắt lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, mặt hắn đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Thấy Bàn Tử tức giận như vậy, Vương Diệp lại cười một cách tùy ý.

Lúc này Vương Diệp nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, rồi lại nói với Vương Thiên: “Chắc là thời gian tới cậu vẫn sẽ bị bắt về, nhưng mối họa Uông Nhất Hải này e rằng...” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Vương Thiên trước mắt đã lắc đầu, Vương Thiên nhìn Vương Diệp trước mặt, nghiêm túc nói: “Nếu không có người đưa hắn ra ngoài, hắn sẽ không thể thoát ra được, hơn nữa nơi đó giống như một mê cung, với năng lực của hắn thì không thể giải quyết được.” Nghe những lời này của Vương Thiên, Vương Diệp tuy đã yên tâm, nhưng anh nhìn Vương Thiên, mặt lại đầy kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại biết?” Vương Diệp không hiểu tại sao Vương Thiên lại khẳng định như vậy.

Kết quả không ngờ, lời này của anh vừa dứt, Vương Thiên đã trực tiếp nói với anh: “Vì gã đó đã phải trải qua muôn vàn khó khăn mới thoát ra được.

Chuyện này cũng là hắn nói với tôi, quá trình đó của hắn có thể nói là cá vàng vào biển lớn.” Những lời này được nói ra.

Vương Diệp nghe thấy, đột nhiên phản ứng lại, anh gật đầu.

Anh tuy không quá bận tâm, nhưng nhìn Vương Thiên bên cạnh mình, Vương Diệp lập tức không chút do dự nói với Vương Thiên: “Nếu thật sự là như vậy, vậy tôi nghĩ mọi chuyện có lẽ cũng trở nên khó khăn hơn rồi.” Vương Thiên thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, lại không chút do dự nói: “Làm sao có thể khó khăn được, gã Uông Nhất Hải đó chỉ bị kẹt ở bên trong mãi mãi thôi?” Nhưng lời của Vương Thiên vừa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, anh nhìn Vương Thiên trước mặt, mặt chỉ còn lại vẻ nghiêm trọng, anh biết Vương

Thiên không hiểu ý của mình.

Lúc này, anh vỗ vai Vương Thiên, cười nói: “Lỡ như có người khác đưa hắn ra ngoài thì sao, bên trong còn có người của Uông gia mà?” Những lời này vừa nói xong, sắc mặt Vương Thiên lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Vương Thiên cau mày, không biết phải làm sao.

Và đúng lúc này, Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, mặt anh cũng lộ vẻ u sầu.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Vương Thiên suy nghĩ một lát, quả quyết vỗ vai anh nói: “Người của Uông gia có thể ra tay trước, lập tức xử lý.” Không thể phủ nhận rằng ý tưởng này của hắn thật sự rất tốt, nhưng Vương Diệp chỉ cười cười, vì anh biết những chuyện này thực hiện quá khó khăn.

Mọi thứ đâu có đơn giản như vậy.

Ý nghĩ này nảy ra trong đầu, nhưng thấy dáng vẻ nhiệt tình của Vương Thiên, Vương Diệp lại không chọn cách phá vỡ giấc mộng đẹp trong lòng hắn.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn cảnh vật xung quanh, mặt chỉ còn lại vẻ bình tĩnh.

Anh tỏ ra thái độ như vậy, Vương Thiên thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, lại một lần nữa mở miệng nói với anh: “Yên tâm đi, mọi chuyện chắc chắn không tệ đến thế đâu, mọi người đều đã đồng tâm hiệp lực để đối phó với chuyện này, làm sao có thể chứ?” Lời của Vương Thiên vừa dứt, Vương Diệp đã cau mày, liếc nhìn hắn một cái, lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, nhìn hắn, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Cậu nói quả thực có lý, nhưng chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng.” Vương Diệp là người quá cảnh giác, bình thường làm việc gì cũng thích lo trước tính sau, nên trước khi những chuyện đó xảy ra, Vương Diệp đã có thể ứng phó ngay lập tức.

Đây cũng là lý do tại sao anh lại nổi tiếng như vậy trên giang hồ.

Nhưng Vương Thiên không biết chuyện này, hắn chỉ gật đầu, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Vương Diệp cũng nhìn thấy một chiếc xe tải, lúc chiếc xe tải chạy tới, Vương Diệp vội vàng mở miệng nói với Vương Thiên: “Cậu đi chỗ khác trước đi.” Những lời này vừa nói xong, Vương Thiên trước mắt gật đầu, nhưng lúc hắn đi xuống con dốc đó, Vương Diệp thấy chiếc xe tải lớn đang chạy đến ngày càng gần.

Mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ phức tạp, luôn cảm thấy đối phương khí thế hung hăng, không đơn giản như vậy.

Dù sao nếu là người dân bản địa ở đây, tốc độ lái xe của họ, cũng như bụi bẩn trên xe không thể như thế này được.

Vương Diệp rất nhanh đã phán đoán ra bọn họ có vấn đề, và đúng lúc này, đám người trên xe bỗng nhiên cười rộ lên.

Bọn họ dừng xe bên cạnh Vương Diệp, nhưng vẫn để động cơ chạy, và lúc này, bọn họ nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Có thấy con cá nào không?” Câu hỏi của bọn họ vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu.

Nhưng Vương Diệp đang chuẩn bị đi qua, kết quả không ngờ mấy gã này đột nhiên cầm súng trong tay, tiếng lên đạn của bọn họ khiến Vương Diệp giật nảy mình.

Nhưng Vương Diệp vẫn rất bình tĩnh, và lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một lát, trực tiếp quay đầu lại nhìn bọn họ nói: “Bây giờ hễ một chút là lôi súng ra, làm vậy có tác dụng không?” Trên mặt Vương

Diệp lộ vẻ tò mò.

Nói đến đây, đám người trước mắt lắc đầu, bọn họ nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói: “Không phải chúng tôi muốn tận diệt, mà là vì bản thân anh có vấn đề, trừ khi anh bằng lòng nói ra những chuyện đã gặp trên đường đi.” Bọn họ cười hì hì nói, có vẻ rất thông thạo, Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của bọn họ, đột nhiên nói với họ: “Các người nghĩ tôi từng gặp phải chuyện gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, đám người trước mắt nghe thấy.

Sắc mặt bọn họ trở nên có chút khó coi, bọn họ khẽ thở dài, mặt đầy nặng nề mở miệng nói: “Chúng tôi không biết, nhưng nếu không sai thì anh chắc chắn có liên quan đến tất cả những chuyện đó.” Bọn họ đột nhiên giơ súng trong tay, nhắm vào đầu Vương Diệp, nói: “Chúng tôi đi theo hệ thống định vị đó suốt chặng đường, chỉ thấy sa mạc và anh thôi.” Bọn họ vừa nói vừa cầm hệ thống định vị trong tay mình, lúc này Vương Diệp cũng thấy hệ thống định vị đang chỉ vào mình.

Mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp, không ngờ đám người này lại đến nhanh như vậy, và đúng lúc này, người trên xe tải cũng đồng loạt bước ra.

Vương Diệp nghe thấy tiếng mở cửa, mặt lộ vẻ phức tạp.

Ở một bên khác, Bàn Tử nhìn những thi thể này, mặt hắn đầy vẻ nghiêm trọng.

Hắn không chút do dự nói với Trương Khởi Linh bên cạnh mình: “Cậu thấy bên Vương Diệp bọn họ thật sự sẽ thành công không?

Sao tôi cứ cảm thấy đám người này không phải là thứ đơn giản?

Lần này chắc chắn sẽ chuẩn bị rất nhiều phương án!” Bàn Tử mặt đầy tò mò hỏi, lời của Bàn Tử vừa nói ra, Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của hắn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Đừng nghĩ nữa, chuyện như vậy sao có thể xảy ra được?” Trương Khởi Linh tỏ ra rất bình tĩnh, và đúng lúc này, Hạo Thiên Chân liếc nhìn Bàn Tử một cái, Hạo Thiên Chân không chút kiêng dè nói: “Anh ngoài việc nói những lời này ra, anh còn biết nói gì khác không?” Hạo Thiên Chân ghét nhất là Bàn Tử nói những lời hồ đồ vào lúc này.

Thấy dáng vẻ đó của Hạo Thiên Chân, mặt Bàn Tử lộ vẻ nghiêm trọng.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, hắn không biết phải làm sao, nhưng không ngờ, Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, lại một lần nữa mở miệng nói: “Có lẽ bên Vương Diệp thật sự xảy ra chuyện rồi.” Anh ta vừa nói vừa chỉ về phía chân trời, một đám mây có chút kỳ lạ, nó có hình một đường thẳng rất dài.

Nhìn đám mây trước mắt, Bàn Tử trực tiếp trợn trắng mắt nói: “Làm sao có thể có vấn đề được?

Đây chỉ là một đám mây bình thường thôi mà.

Máy bay bay qua đều sẽ để lại vệt như vậy, cho dù không có máy bay cũng vậy.” Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ thản nhiên.

Lời của hắn vừa dứt, Hạo Thiên Chân đã nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Đây là tín hiệu Vương Diệp gửi cho chúng ta, Vương Diệp vừa đi theo hướng đó.” Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy.

Đây là điều Hạo Thiên Chân luôn tin tưởng.

Nhưng so với hai người họ cãi nhau, Trương Khởi Linh lại bình tĩnh hơn, anh trực tiếp mở miệng nói: “Bên đó chính là Vương Diệp gặp chuyện rồi.” Nhưng lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử đã nhìn chằm chằm vào anh, mặt đầy thiếu kiên nhẫn nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, cậu tốt nhất đừng có trù ẻo Vương Diệp, nếu không cậu sẽ không được yên đâu.” Bàn Tử chửi bới om sòm.

Tuy nhiên, lời của Bàn Tử nói ra, lại không có một ai để ý đến hắn, lúc này Trương Khởi Linh chỉ nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Mặt Trương Khởi Linh chỉ còn lại vẻ phức tạp, anh tỏ ra rất bình tĩnh thong dong, nhưng không ngờ Hạo Thiên Chân nhìn cảnh vật xung quanh, lại trực tiếp kéo Trương Khởi Linh đi về hướng đó, những thi thể này bọn họ cũng không quản nữa.

Vì việc họ cần làm bây giờ là cứu mạng Vương Diệp.

Bàn Tử vội vàng đi theo, mặt hắn lộ vẻ u sầu, hắn nhìn hai người trước mắt, không chút do dự nói với hai người: “Có thể tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.” Bàn Tử vẫn còn lải nhải sau lưng hai người họ, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại không dừng bước, trực giác đã mách bảo họ có vấn đề.

Lúc này, hai người họ cũng không muốn lãng phí một chút thời gian nào, nhưng trên đường chạy đến đó, lúc này mọi người cũng nghe thấy tiếng súng.

Chương 1258

Mặt mọi người đầy vẻ phức tạp, Bàn Tử nhìn cảnh vật xung quanh, Bàn Tử hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Hắn nhìn tất cả những điều này, mặt đầy nghiêm trọng mở miệng nói: “Toi rồi, thật sự có vấn đề.” Bàn Tử vừa nói vừa chạy, hắn men theo hướng âm thanh mà không ngừng tăng tốc, những người bên cạnh hắn cũng vậy, tốc độ của Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đủ nhanh.

Bàn Tử rõ ràng chạy ở phía trước, nhưng vì hai người họ chạy quá nhanh, nên Bàn Tử cũng chỉ có thể vội vàng nghiến răng đuổi theo.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ bất lực, trên người hắn đeo không ít đồ, hắn nhìn hai người.

Hắn mặt đầy bất đắc dĩ mở miệng nói: “Mang nhiều đồ như vậy, coi như là giảm béo đi, những thứ này thật ra cũng không sao, dù sao cũng là cứu mạng Vương Diệp.” Bàn Tử lẩm bẩm sau lưng họ, nhưng không một ai để ý đến hắn, vì tâm trí của Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đều đặt trên người Vương Diệp.

Đặc biệt là vào lúc này, Trương Khởi Linh hận không thể lập tức chạy qua đó, hơn nữa.

Khi Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng súng đó, tim anh đã đập thình thịch, rõ ràng, anh đã biết tình hình bên đó nghiêm trọng hơn một chút.

Nhưng, trên đường chạy đến đó, Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy vết máu trên mặt đất phía trước, sắc mặt anh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Rõ ràng anh đã đến bên cạnh Vương Diệp rồi, nhưng bây giờ anh lại không thấy Vương Diệp đâu.

Hồi lâu anh không nói nên lời.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy một chiếc xe tải lớn xuất hiện phía sau, chiếc xe tải đó được giấu dưới sườn đồi, khi Trương Khởi Linh xuất hiện, chiếc xe tải lớn đó cũng trực tiếp chạy tới.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt anh đầy vẻ nặng nề, và đúng lúc này, Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh trước mắt.

Bàn Tử không chút do dự nói với Trương Khởi Linh: "Cái xe này là sao?

Vương Diệp ở bên trong à?" Câu hỏi này vừa nói ra, người trên xe đã cười rộ lên, mặt họ đầy vẻ bất mãn, họ đã rút súng ra nhắm vào Bàn Tử.

Nhìn hành động của họ, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, hắn theo bản năng giơ tay lên.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, anh lại không hề sợ hãi, anh chỉ nhìn những người này, sau đó mặt đầy thắc mắc nói: "Các người muốn làm gì?" Câu hỏi này vừa nói ra, đám người trước mắt đã phá lên cười ha hả, họ cầm súng trong tay, nhìn Trương Khởi Linh và Bàn Tử, không chút do dự mở miệng nói: "Chúng tôi không định làm chuyện gì xấu cả?

Điều chúng tôi muốn làm, chỉ là hy vọng các người có thể chấp nhận tất cả lời nói và hành động của chúng tôi bây giờ." Những lời này được nói ra, lúc này, Trương Khởi Linh cũng nghe thấy giọng nói của Vương Diệp vang lên bên tai, Vương Diệp mặt đầy lo lắng nói với họ: "Sao các người lại đến đó?" Lời của Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh đã thấy một trong số những gã đó nổ súng.

Lúc này Trương Khởi Linh vội vàng kéo mạnh Bàn Tử qua.

May mà tốc độ của anh đủ nhanh, nên Bàn Tử giữ được mạng, nhưng mặt Bàn Tử lại đầy vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, không muốn liên lụy Trương Khởi Linh, anh ta trực tiếp trốn sang một bên, ba người họ co cụm lại với nhau.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, lại vội vàng chỉ huy hai người họ chạy về phía trước, ngoài ra, Trương Khởi Linh còn nhặt cát trên mặt đất.

Trương Khởi Linh trực tiếp ném vào mắt đám người này, không thể phủ nhận rằng, năng lực của Trương Khởi Linh vẫn rất tốt.

Vào lúc này, khi Trương Khởi Linh ném cát vào mắt những người đó, những người đó cũng vội vàng che mắt chửi bới, Trương Khởi Linh cũng nhân cơ hội quay người bỏ chạy.

Nhưng trong khoảnh khắc quay người, Trương Khởi Linh cũng nghe thấy tiếng súng vang lên, Trương Khởi Linh lập tức trợn to mắt, Vương Diệp đã nổ súng nhắm vào người trên xe.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Khởi Linh tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh lại vội vàng tăng tốc.

Đợi đến khi ba người họ khó khăn lắm mới đến được bên cạnh Vương Diệp, bên cạnh Vương Diệp đã có không ít vỏ đạn, mặt Vương Diệp chỉ còn lại vẻ bình tĩnh.

Anh tuy tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng.

Anh nhìn ba người trước mắt, lại mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Vương Thiên không thấy đâu.” Những lời này vừa nói xong, ba người trước mắt lập tức sững sờ, và đúng lúc này, Vương Diệp cũng kể lại tất cả những gì vừa xảy ra.

Vương Thiên sở dĩ biến mất không thấy, là vì bọn họ muốn ra tay, mà Vương Thiên để bảo vệ Vương Diệp, đã cam nguyện dùng chính mình để cản lại những viên đạn đó.

Vương Diệp còn nhớ cảnh tượng đó, Vương Thiên đã biến thành một làn sương.

Lúc đó Vương Diệp cũng nhận được một khẩu súng và một hộp đạn, Vương Diệp không nghĩ ngợi gì mà trực tiếp ẩn nấp.

Ngoài ra, khi những người đó nổ súng vào Vương Thiên, bọn họ cũng không tha cho Vương Diệp, nhưng vì tốc độ của Vương Diệp đủ nhanh, nên bọn họ căn bản không đuổi kịp, lúc này Vương Diệp nhìn ba người trước mắt, mặt anh đầy vẻ nghiêm trọng.

Anh rất bất đắc dĩ mở miệng nói: “Xem ra ba chúng ta vừa thoát khỏi hang cọp, bây giờ lại vào hang sói.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã tức giận nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy oán trách nói: “Tôi thấy ngay từ đầu đã không nên cứu gã Vương Thiên đó.” Lời của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lại không trả lời hắn, Vương Diệp rất bình tĩnh.

Thái độ của Vương Diệp tỏ ra như vậy, đến nỗi Bàn Tử cũng không làm gì được anh.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ bất lực.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn về phía xa, lại vỗ vai Vương Diệp nói: “Nếu anh yên tâm, có thể giao bọn họ cho tôi, tôi sẽ giải quyết.” Trương Khởi Linh nghiêm túc nói, nghe lời của Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng anh đưa khẩu súng trong tay cho Trương Khởi Linh, điều khiến người ta không ngờ là, Trương Khởi Linh thật sự đã giải quyết xong.

Lúc này Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc, trả lại súng cho Vương Diệp, đồng thời, nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Nếu chúng ta thật sự muốn tìm Vương Thiên.” E rằng phải đợi ở đây mãi.

Dù sao gã Vương Thiên đó là Thấp Bà, điều đó cũng có nghĩa là, chuyện này không đơn giản như họ nghĩ.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ.

Vương Diệp cũng gật đầu, anh đương nhiên hiểu những điều này, nhưng anh nhìn Trương Khởi Linh, lại mặt đầy nghiêm trọng nói: “Chỉ là tôi hy vọng tất cả những điều này thật sự...” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã cau mày, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy khó hiểu nói: “Chẳng lẽ thật sự không muốn đợi ở đây?” Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, vội vàng lắc đầu phủ nhận, Trương Khởi Linh đoán đúng rồi, Vương Diệp quả thực không muốn đợi, nhưng, Vương Diệp lại không trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Mặt Vương Diệp chỉ còn lại vẻ bình tĩnh, anh nhìn mảnh đất trước mặt, trực tiếp nói: “Mang mảnh đất đó đi đi.” Nói xong những lời này, anh cũng ném hệ thống định vị trên người mình xuống đất, rồi nhìn những người này nói: “Chúng ta đi thẳng về phía đông, đến lúc đó, chúng ta có thể rời khỏi đây.” Vương Diệp không muốn dính vào vũng nước đục này nữa.

Nhưng Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, đột nhiên đẩy cánh tay Vương Diệp, mặt hắn lộ vẻ nghiêm trọng, hắn trực tiếp mở miệng nói: “Nếu anh thật sự cứ thế mà đi, vậy nếu Vương Thiên không được chúng ta mang đi, chẳng phải Vương Thiên sẽ phải một mình ở lại đây sao?” Vương Thiên là nhân vật như thế nào, đối với Vương Diệp mà nói, có ý nghĩa gì?

Bàn Tử thật ra trong lòng đều hiểu, nếu không hắn cũng không thể nói những lời như vậy, lời của hắn vừa dứt, Vương Diệp đã cười nói với hắn: “Vậy thì sao?

Những thứ này rất quan trọng sao?

So với mạng sống của họ, những thứ này căn bản không quan trọng.” Vương Diệp vẫn rất thực tế.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, mặt Bàn Tử chỉ còn lại vẻ phức tạp, hắn nhìn mảnh đất trước mặt, đột nhiên gào lên, hắn không chút do dự nói: “Vương Thiên, nếu cậu ở đây, thì trả lời tôi một tiếng, cậu đừng một mình cô đơn ở lại đây.” Bàn Tử nói xong những lời này, Vương Diệp đã kéo cánh tay hắn, Vương Diệp cưỡng ép mang hắn rời đi, trong sự bất lực, Bàn Tử chỉ có thể đi theo Vương Diệp.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân tuy không biểu cảm, nhưng khi bốn người họ trở về địa bàn của mình, đã là nửa tháng sau.

Trên đường đi, gió bụi không chỉ mang lại cho bốn người họ sự tang thương của năm tháng, mà còn là cú đả kích tàn khốc của hiện thực.

Bốn người họ tuy đã tránh được tai mắt của Uông gia, nhưng thực tế.

Họ nhìn nhà của mình, lại không dám về, họ chỉ tìm một làng trong thành phố rất hẻo lánh, sau khi ở lại đó.

Họ nhìn nhau, mặt đầy vẻ nghiêm trọng, vào lúc này, họ không chút do dự mở miệng nói: “Xem ra người của Uông gia nhất định phải trừ khử càng sớm càng tốt.” Những lời này vừa dứt.

Vương Diệp đột nhiên cười khẩy một tiếng, Vương Diệp nhìn

Bàn Tử trước mặt, anh đẩy cánh tay Bàn Tử, mặt đầy thiếu kiên nhẫn nói: “Anh nghĩ chuyện này giao cho anh xử lý, anh có thể giải quyết tốt không?” Câu hỏi này vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử đã trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, không biết nên trả lời thế nào, nhưng, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mắt, Vương Diệp suy nghĩ một lát, quả quyết nói với Trương Khởi Linh: “Với năng lực của chúng ta, muốn đối phó với Uông gia, thật ra vẫn quá khó khăn.” Những lời này được nói ra, Trương Khởi Linh trước mắt chỉ khẽ thở dài, anh nhìn chằm chằm vào Vương Diệp trước mắt, mặt đầy nghiêm trọng nói: “Uông gia, nếu thật sự muốn trừ khử, phải để chúng nó chó cắn chó, với năng lực của chúng ta, nếu cưỡng ép xử lý, chỉ sợ chúng ta sẽ công dã tràng.” Những lời này vừa nói xong, Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, mặt anh cũng lộ vẻ nặng nề.

Nhưng bây giờ họ đã không còn cơ hội đó nữa, hơn nữa người của Uông gia vẫn đang theo dõi họ, lúc nào cũng không chuẩn bị tha cho họ.

Chính vì điểm này, nên Vương Diệp mới biết mọi chuyện phiền phức đến mức nào.

Lúc này, nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm trọng.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ là, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên cười hắc hắc nói với anh: “Tôi cảm thấy mọi chuyện cũng không phiền phức đến thế, chúng ta cũng không cần căng thẳng như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, nhưng những lời này nói ra, nhận lại cũng chỉ là sự lạnh lùng của Vương Diệp, Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, cuối cùng lắc đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử: “Anh vẫn còn quá trẻ, anh chẳng hiểu gì cả.” Vương Diệp nói xong những lời này, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Thấy thái độ của Vương Diệp tỏ ra như vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Và đúng lúc này, Vương Diệp lại không chút do dự nói với Bàn Tử: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh.

Chúng ta bây giờ ở lại đây cũng không an toàn.” Đây là sự thật, Bàn Tử nghe thấy không biết nên trả lời thế nào.

Cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, cuộc nói chuyện của bốn người họ lập tức dừng lại.

Bàn Tử bước tới, cẩn thận hỏi.

“Ai đấy?” Bàn Tử có thể giả giọng phụ nữ, nên khi anh ta cất tiếng, người ngoài cửa cũng không gõ nữa.

Bàn Tử lộ vẻ bất đắc dĩ, vỗ vỗ ngực, đang định thở phào thì ngoài cửa vang lên một giọng nói trầm thấp.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở các người, mau rút lui ngay.

Người của Uông gia còn mười phút nữa sẽ đến đây.” Nghe vậy, Bàn Tử càng kinh hãi, anh ta bóp cổ họng, a-lô lên bằng giọng lanh lảnh.

“Anh là ai?” Bàn Tử vừa dứt lời, gã kia đã cười khà khà nói với anh ta.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi muốn đối phó với Uông gia, mà các người lại vừa khéo là cùng một phe với tôi.

Tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Anh cau mày suy nghĩ, rồi dứt khoát bước tới mở cửa nhìn đối phương.

Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ u sầu.

“Sao anh lại đến đây?” Xem ra họ quen biết nhau.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt lộ vẻ ngơ ngác, vẫn chưa phản ứng lại, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đối phương nắm lấy tay Vương Diệp, nói.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi, mười phút không kịp đâu.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng Bàn Tử nhìn người kia, bất đắc dĩ nói với Vương Diệp.

“Hắn là ai?

Cậu tin được hắn không?

Chương 1259

Cứ đi thế này liệu có ổn không?

Lỡ hắn là người của Uông gia thì sao?” Mặt Bàn Tử đầy vẻ cẩn trọng và căng thẳng, nhưng khi anh ta nói ra, Vương Diệp lại không thèm đếm xỉa, tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tùy ý.

Trong ánh mắt của Bàn Tử, Vương Diệp cứ thế đi theo gã này.

Bàn Tử thực sự hết cách, chỉ đành thở dài, rồi lủi thủi theo sau Vương Diệp, mặt mày ủ rũ.

Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh cũng u sầu, Trương Khởi Linh lắc đầu nhìn anh, vẻ mặt bất lực, không do dự nói.

“Vương Diệp là người thế nào, anh còn không biết sao?

Nếu cậu ấy thực sự nghi ngờ đối phương, thì sao lại đi theo hắn chứ?” Lời của Trương Khởi Linh nói đến đây thì dừng lại, Bàn Tử thấy vậy, mặt đầy vẻ lúng túng.

Vương Diệp quay đầu lại liếc nhìn hai người họ một cái.

Nhưng Vương Diệp không nói gì.

Trương Khởi Linh thu dọn đồ đạc, vội vàng đi theo.

Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Nhưng mấy người họ lại không đi đường lớn.

Người đàn ông trước mắt tuy mặc trang phục Tôn Trung Sơn, trông rất giản dị.

Nhưng thực tế, khí thế toát ra từ con người gã lại phi thường, vừa nhìn đã biết là người từng trải trận mạc.

Nhìn gã này, Bàn Tử lại có chút e dè.

Vương Diệp thấy Bàn Tử sợ hãi như vậy, đột nhiên nói với anh ta.

“Đừng lo, anh ta còn lợi hại hơn tôi, và hầu hết thời gian anh ta xử lý mọi việc rất quyết đoán.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử trước mặt chỉ cười gượng gạo, gã này nói gì không nói lại đi nói chuyện này.

Vừa rồi Bàn Tử còn nói xấu gã này ngay trước mặt, không biết hắn có thù dai không.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, anh ta nhìn đối phương, mặt lộ vẻ cẩn trọng và căng thẳng, nhưng ánh mắt của đối phương lại không đặt trên người Bàn Tử.

Gã chỉ nhìn xung quanh, rồi lại thúc vào cánh tay Vương Diệp nói.

“Nơi này nguy hiểm hơn chúng ta tưởng, mau theo tôi.” Gã vừa nói vừa chỉ vào con hẻm phía trước.

Nghe vậy, Bàn Tử đi vào trước tiên, nào ngờ.

Bàn Tử chạy một mạch ở phía trước, gió mạnh tạt vào mặt.

Bàn Tử quay đầu lại mới phát hiện chẳng có ai cả.

Bàn Tử ngơ ngác và kinh ngạc, đứng tại chỗ, sốt ruột nói.

“Mọi người đâu rồi?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa dứt lời, lúc này Vương Diệp dở khóc dở cười nói.

“Chúng tôi ở đây, anh chạy đi đâu thế?” Vương Diệp ló đầu ra từ một cống ngầm.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử sững sờ hồi lâu không nói nên lời.

Anh ta quay mặt đi, suýt nữa thì nôn ra.

Nhưng trong khoảnh khắc này, mọi người nhìn Bàn Tử, vẻ mặt chỉ toàn là khinh miệt.

Họ lắc đầu, hồi lâu không nói nên lời.

Thực ra họ khá có ý kiến với hành vi của Bàn Tử.

Đối với họ, Bàn Tử hoàn toàn không cần phải tỏ ra như vậy.

Cái vẻ làm màu của anh ta là diễn cho ai xem chứ?

Mọi người đến đây đều là để chịu khổ chịu cực.

Giờ đây, Bàn Tử còn tỏ ra như vậy.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, đảo mắt khinh bỉ, rồi dịch chuyển nắp cống.

Trông anh có vẻ chuẩn bị đậy nó lại.

Bàn Tử vội vàng chạy tới, cố nén sự khó chịu trong lòng, nhìn Vương Diệp.

Anh ta rất căng thẳng giải thích với Vương Diệp.

“Tôi không có ý đó, chỉ là tôi thấy chỗ này bẩn quá thôi, tuyệt đối không có ý nhắm vào mọi người.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp đã cười nhạt, vẻ mặt chỉ toàn là lạnh lùng.

Anh nhìn Bàn Tử trước mặt, không do dự nói: “Anh nghĩ tôi sẽ tin à?

Anh không phải là không nhắm vào mọi người, anh rõ ràng đang coi thường chúng tôi đấy chứ.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử rùng mình một cái.

Anh ta nhìn Vương Diệp, căng thẳng lắc đầu, rồi nhanh chóng đậy nắp cống lại.

Lúc này Vương Diệp cũng men theo thang đi xuống.

Mặt anh vẫn thản nhiên, động tác nhanh nhẹn, nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Bàn Tử, vì Bàn Tử đúng là một gánh nặng.

Bàn Tử vừa theo kịp, vừa nhìn xung quanh, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Bàn Tử ngửi mùi xung quanh, thật sự sắp không chịu nổi, cả người cảm thấy dạ dày cuộn trào, nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn.

Dù sao trong tình huống này, thà đi trong cống ngầm còn hơn bị người của Uông gia bắt được.

Nhưng đi không bao lâu, hai chân Bàn Tử đã tê rần, nhưng những người phía trước vẫn đang chạy.

Bàn Tử hết cách, chỉ đành gắng sức theo kịp, vì anh ta biết, lúc này không thể đùa giỡn được.

Một khi bắt đầu đùa giỡn với những người này, thậm chí là giở trò tình cảm, anh ta có thể tưởng tượng được mọi người sẽ đối xử với mình thế nào.

Chính vì điểm này, nên Bàn Tử mới vô cùng cẩn thận.

Còn Vương Diệp nhìn khung cảnh xung quanh, không chút do dự lao vào.

Nhìn cái lỗ nhỏ trước mắt, Bàn Tử cũng lao vào, nhưng lại bị kẹt thân hình.

Anh ta sốt ruột nói với Vương Diệp: “Đợi tôi với.” Bàn Tử khó khăn rút người ra.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, bật cười ha hả, rồi dùng sức kéo mạnh Bàn Tử một cái.

Lúc này, Bàn Tử nghe thấy tiếng xương cốt mình kêu "rắc" một tiếng giòn giã.

Vương Diệp trợn to mắt, mặt đầy căng thẳng.

Nào ngờ, Bàn Tử lại lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt đầy phấn khích nói: “Chuyện nhỏ thôi, chỉ là lâu rồi không vận động, nên giờ vận động một chút là thấy cơ thể hơi chịu không nổi nguồn năng lượng này.” Bàn Tử lẩm bẩm một hồi, Vương Diệp không nghe, chỉ nhìn con đường phía trước, rồi dẫn Bàn Tử tiếp tục đi.

Vương Diệp đi rất nhanh, cho đến khi Bàn Tử hai chân thực sự sắp không đi nổi nữa, quỵ cả xuống đất, người đàn ông phía trước mới dừng bước.

Lúc này Vương Diệp cũng dừng lại.

Trong nhóm này cũng chỉ có Vương Diệp là quan tâm Bàn Tử nhất, nếu không anh ta đã không đi chậm như vậy.

Bàn Tử thực ra trong lòng cũng hiểu, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, anh ta lại không nói ra được lời cảm ơn, không phải vì anh ta là kẻ vô ơn, mà vì anh ta mệt chết đi được.

Giờ đây, Bàn Tử thở không ra hơi, cả người cứ thế hổn hển, cũng chẳng màng đến con cống hôi thối trước mặt, bên trong toàn là nước bẩn.

Anh ta cứ thế hít thở sâu, cố gắng hết sức để hơi thở của mình ổn định lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, cười ha hả vỗ vai anh ta nói.

“Tốt đấy, như vậy vừa hay có thể giúp anh giảm béo.” Vương

Diệp vừa dứt lời, người đàn ông trước mặt đột nhiên ra hiệu im lặng.

Anh ta nhìn Vương Diệp, nghiêm nghị nói: “Đợi đã.” Lời này vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, nhìn gã rồi quả quyết nói.

“Vị huynh đệ này, tên là gì cũng giới thiệu cho chúng tôi biết với.” Bàn Tử vừa dứt lời, người đàn ông liếc anh ta một cái, rồi cười khẩy, không chút do dự đáp.

“Tôi tên Trần Tứ.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử trợn tròn mắt.

Vương Diệp thấy vẻ kinh ngạc của anh ta, lại cười nói với Trần Tứ.

“Anh ấy lần đầu gặp anh nên hơi sốc.” Lời này vừa dứt, ai ngờ Bàn Tử lại đi tới trước mặt Trần Tứ, chìa cả hai tay ra.

Nhưng Trần Tứ liếc nhìn tay anh ta một cái rồi thu lại ánh mắt, vẻ mặt có chút phức tạp.

Đối với Trần Tứ, đôi tay của Bàn Tử vừa đen vừa bẩn, gã không muốn chạm vào.

Trần Tứ tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Bàn Tử thấy vậy, mặt lộ vẻ u sầu.

Anh ta không nhịn được mà thở dài, rồi không do dự nói với Trần Tứ.

Chương 1260

“Anh đừng có tỏ vẻ ghét bỏ tôi thế chứ, tôi đã ngưỡng mộ đại danh của anh từ lâu, lúc nào cũng muốn được gặp anh một lần, không ngờ bây giờ lại có cơ hội.” Bàn Tử vừa nói vừa cười khà khà.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Trần Tứ đột nhiên lắc đầu, quả quyết nói.

“Anh im miệng cho tôi, đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Bên trên có người đi lại, nếu biết dưới này có người là chúng ta tiêu đời.” Trần Tứ vừa dứt lời, Bàn Tử liền im bặt.

Anh ta ngẩng đầu nhìn về hướng có ánh sáng, mới phát hiện trên đầu chính là khu phố sầm uất, nhưng những người đó rõ ràng không biết dưới này có người.

Người bên trên đang ung dung đi lại dưới ánh mặt trời, sống cuộc đời của họ.

Nhưng dưới cống ngầm này, những gì bọn họ đang trải qua lại là điều cả đời không thể tưởng tượng nổi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, suy nghĩ một chút rồi vỗ vai anh ta nói.

“Đợi ra khỏi đây, tôi sẽ mời anh ăn một bữa thật ngon.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng Trần Tứ trước mặt lại nhìn Vương Diệp, nghiêm nghị nói.

“Tôi thấy cái ý định đó của cậu phải dẹp đi thôi.

Chuyện này không đơn giản vậy đâu, bọn họ vẫn đang đuổi theo chúng ta đấy.” Lời nói đến đây, Trương Khởi Linh đột nhiên trợn to mắt, nhìn Trần Tứ nghiêm túc hỏi.

"Nhưng chúng ta đã chạy lâu như vậy rồi, làm sao chúng có thể biết chúng ta ở đâu?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai.

Trần Tứ nhìn anh ta, cười lạnh, rồi không do dự chỉ lên trên đầu nói.

"Ai mà biết được?

Chúng ta đã đến một thành phố khác rồi, vậy mà tôi vẫn thấy người của Uông gia." Gã vừa dứt lời, Bàn Tử đã sợ đến trợn tròn mắt.

Bàn Tử không muốn chạy nữa, anh ta thực sự mệt chết đi được, cũng nhìn gã này.

Anh ta sốt ruột hỏi.

"Có khi nào là hiểu lầm không?" Bàn Tử vừa dứt lời, người này nghe vậy liền cười phá lên.

Anh ta nhìn Bàn Tử, khinh bỉ nói.

"Nhổ vào!

Hiểu lầm?

Anh nghĩ có chuyện hiểu lầm được sao?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức im bặt.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đột nhiên đẩy vào cánh tay anh ta.

Trần Tứ vẫn đang suy đoán, nhìn la bàn trong tay.

Ngoài ra, Trần Tứ còn đang bấm ngón tay thần toán, trông có vẻ bản lĩnh thực sự phi thường.

Bàn Tử nhìn gã, mặt lộ vẻ nghiêm túc, nào ngờ, Vương Diệp nói thẳng với anh ta.

“Anh có thể nghi ngờ tất cả mọi người trên thế giới này, kể cả tôi, nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ anh ta.

Anh ta sở dĩ lợi hại như vậy là vì thực lực phi thường.” Vương Diệp nói rất bình tĩnh.

Tuy anh không nói chi tiết, nhưng thực tế ý của anh đã được biểu đạt rất rõ ràng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử cau mày, không biết phải làm sao.

Mặt anh ta lộ vẻ nghiêm túc, không nhịn được mà thở dài, mọi cảm xúc cuộn trào trong lồng ngực, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Bởi vì Trần Tứ không dẫn họ chạy trốn nữa, mà nhìn mọi người nói.

“Cứ ở đây đợi một lát đã.

Nếu người của Uông gia dần dần đông lên, vậy chứng tỏ bọn chúng có thể đã thật sự phát hiện ra chúng ta rồi.” Trần Tứ đột nhiên nói ra câu này, Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Vương Diệp lộ vẻ phấn khích, thái độ của anh đối với Trần Tứ giống như đang đối xử với thần tượng của mình vậy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử dù có ý muốn nói ra, nhưng anh ta cũng biết lời mình nói, Vương Diệp sẽ không để tâm.

Không bao lâu sau.

Trần Tứ lại dẫn họ chạy về một hướng khác.

Bàn Tử vừa mới được nghỉ một lát, bây giờ lại phải chạy, cả mặt trắng bệch.

Nhưng may mà chạy được vài bước, Trần Tứ đã dừng lại, rồi nhìn cầu thang phía trước, cẩn thận ra hiệu.

Gã bò về phía cầu thang, rồi lại lắng nghe tiếng bước chân xung quanh, rồi nhân lúc mọi người không để ý, mở nắp cống trên đầu ra.

Gương mặt gã lộ vẻ nghiêm túc, mọi người lần lượt trèo ra.

Đến lượt Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử càng cắn chặt răng, dùng sức bám vào, nào ngờ lại trượt chân ngã.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp đưa tay kéo thẳng anh ta ra.

Vương Diệp lộ vẻ bất đắc dĩ, Bàn Tử thấy vậy, u sầu nói.

“Tôi thật không biết phải làm sao?” Bàn Tử vừa nói vừa thở dài, còn Vương Diệp đối với lời của Bàn Tử, chỉ cười gượng gạo.

Thái độ của anh là như vậy, khiến Bàn Tử hoàn toàn không có cách nào.

Nhưng Bàn Tử nhìn xung quanh, lại không nhịn được mà nói với Vương Diệp.

“Tôi thấy...” Bàn Tử vừa mở lời, Vương Diệp đã cau mày.

Lúc này Trần Tứ dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, cứ rẽ hết ngõ này đến ngõ khác trong con hẻm.

Dần dần, Bàn Tử sắp choáng váng, thậm chí không phân biệt được đông tây nam bắc.

Không bao lâu, Trần Tứ túm lấy cổ áo Bàn Tử, lôi anh ta vào một sân viện, mà lại bằng cách trèo tường.

Kết quả là, Bàn Tử sợ đến ngất đi.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trần Tứ.

Điều không ngờ là, Trần Tứ tuy đã thở phào, nhưng nhìn khung cảnh xung quanh, gã lại vẻ mặt bất lực nói.

“Tuy đã thoát khỏi đám người của Uông gia, nhưng đám chó của Uông gia thì vẫn chưa cắt đuôi được.” Nghe gã nói vậy, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử ngửi mùi hôi trên người mình, tuy cả người sắp nôn ra, nhưng vẫn căng thẳng hỏi.

“Ý gì?” Bàn Tử vừa dứt lời, Trần Tứ đã chỉ vào khung cảnh xung quanh nói thẳng.

“Bọn chúng có loại thiết bị điện tử nào đó, vẫn luôn theo dõi chúng ta, nhưng tôi vẫn chưa tìm ra nó.” Trần Tứ vừa nói ra, Bàn Tử đã mở thẳng ba lô của mình ra.

Trần Tứ nhìn đống đất bên trong, rồi nhìn mọi người, bực bội nói.

“Đúng là tạo nghiệt, các người mang đống đất này theo làm gì?

Bây giờ mọi thứ tôi làm đều uổng công rồi!” Trần Tứ cắn chặt răng, vẻ mặt đầy bất mãn.

Thấy Trần Tứ tức giận, Bàn Tử cũng đầy u sầu.

Bàn Tử khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Tôi chỉ thấy thứ này có ích.” Hơn nữa đây là do Vương Diệp bảo anh ta mang theo.

Lời giải thích của Bàn Tử vang lên bên tai.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp, bất mãn nói.

“Vậy sao cậu không nói với tôi chuyện này sớm hơn, cậu có biết những thứ này xuất hiện ở đây...” Trần Tứ vừa dứt lời, Vương Diệp đã nhìn gã thở dài, rồi quay sang Bàn Tử bên cạnh, u sầu nói với anh ta.

“Vương Thiên Đấu lâu như vậy không xuất hiện, thứ này thực ra cũng không cần mang theo nữa.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử đã lắc đầu, nhìn đống đất trước mặt, rồi bới đồ bên trong ra, phát hiện không có gì cả.

Bàn Tử thở phào, nhìn Trần Tứ trước mặt, không do dự nói.

“Trong này chẳng có cái quái gì cả.

Có phải ai đó dính thứ gì dưới đế giày không?

Nên mới cho anh ảo giác như vậy.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn mọi người.

Lời của Bàn Tử vừa dứt, mọi người liền cúi đầu nhìn đế giày của mình.

Lúc này Vương Diệp cũng phát hiện, dưới đế giày có một vật kim loại.

Gương mặt anh lộ vẻ phức tạp, anh gỡ vật này ra.

Chương 1261

Lúc này Trần Tứ lại nhìn Vương Diệp nói.

“Các người trốn vào nhà hầm kia trước đi, tôi mang thứ này đến chỗ khác để đánh lạc hướng mục tiêu của chúng.

Đợi đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng đi.” Trần Tứ vừa dứt lời, mọi người đều gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Trần Tứ chạy đi, anh cũng vội vàng dẫn mọi người đến nhà hầm.

Gương mặt anh lộ vẻ nặng nề.

Cả đám đều chạy đến nơi đó.

Nhưng Bàn Tử lại lộ vẻ u sầu.

Anh ta nhìn quần áo trên người mình, rồi nhìn Vương Diệp nói thẳng.

“Chúng ta cứ phải trốn ở đây mãi à?

Vậy khi nào mới đi giải quyết chuyện của Uông gia.” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai.

Vương Diệp thấy bộ dạng sốt ruột đó của anh ta, lắc đầu, không do dự nói.

“Chuyện bên Uông gia không nghiêm trọng, bây giờ quan trọng là cắt đuôi bọn chúng.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu.

Không bao lâu sau, Trần Tứ cuối cùng cũng quay lại, nhưng Bàn Tử nhìn trời mới phát hiện trời đã tối đen.

Lúc này Bàn Tử thở dài thườn thượt.

Trần Tứ tuy người đầy mùi mồ hôi chua loét, nhưng lại vui vẻ nói.

“Đã thoát được hết rồi.” Thấy Trần Tứ vui vẻ như vậy, Bàn Tử rụt rè đề nghị được đi tắm.

Trần Tứ không có ý kiến gì, khoát tay một cái trông rất hào phóng.

Bàn Tử gật đầu, mặt đầy phấn khích nịnh nọt anh ta.

Nhưng, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Giờ đây, Trần Tứ mang ra một bình rượu, đồng thời làm vài món nhắm, gã nói thẳng với mọi người.

“Các người không biết trong lòng tôi vui đến mức nào đâu, tôi giờ chỉ muốn nhảy một điệu trước mặt các người thôi.” Trần Tứ cười hì hì nói.

Bàn Tử nhìn gã, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Tuy đã tắm sạch sẽ, nhưng Bàn Tử vẫn cảm thấy trên người mình có mùi.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp, tranh thủ lúc Trần Tứ đã ngà ngà say, Bàn Tử dứt khoát hỏi.

“Rốt cuộc anh ta lợi hại ở điểm nào?” Câu hỏi này vang lên bên tai, động tác uống rượu của Vương Diệp khựng lại một chút.

Trên người Vương Diệp, Bàn Tử thấy được sự thoải mái hiếm có, gương mặt càng đầy vẻ phiền muộn được giải tỏa.

Theo lý mà nói, vào thời khắc này, sao Vương Diệp lại có thể tỏ ra như vậy chứ?

Có phải điều đó có nghĩa là, tất cả mọi thứ đều đã trở nên phi thường, Bàn Tử thầm nghĩ.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ căng thẳng và hoảng loạn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vỗ vai anh ta nói.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, có những chuyện không phải việc của anh đâu.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử cau mày, mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

Lúc này, Bàn Tử lại năn nỉ ỉ ôi một hồi.

Cuối cùng, Vương Diệp vẫn kể ra.

Trong lúc Vương Diệp kể, Bàn Tử cũng đã biết được toàn bộ câu chuyện.

Bàn Tử cứ thế ngây người trợn mắt, nhìn về phía Trần Tứ, hồi lâu không nói nên lời.

Đợi đến khi anh ta phản ứng lại, thì lúc này Vương Diệp đã đưa Trần Tứ vào phòng nghỉ ngơi.

Lúc này Bàn Tử mới biết, hóa ra Trần Tứ chính là Thần toán tử lừng danh.

Cái gọi là Thần toán tử, có lẽ là sự tồn tại mà mỗi người đều khao khát, nhưng thực tế, những thứ như Thần toán tử, nếu thực sự không được, thì không thể gọi là Thần toán tử, họ chỉ có thể được gọi là toán tử.

Ngoài ra, họ còn bị người đời khinh bỉ, thậm chí là chế nhạo, dù họ có chút bản lĩnh, nhưng cũng sẽ không được coi trọng.

Nhưng Trần Tứ thì khác, Trần Tứ từ lúc sinh ra đến giờ, chưa từng tính sai một việc nào.

Chính vì điểm này, nên cả đời Trần Tứ định sẵn cô độc, cộng thêm việc anh ta không có người thân.

Ngoài một người bạn là Vương Diệp ra, những người bạn khác gần như đều bị "khắc" chết.

Những lời này từ miệng Vương Diệp nói ra, Bàn Tử đã bị dọa sợ chết khiếp.

Thực ra Bàn Tử chỉ thấy may mắn vì mình không phải là bạn của Trần Tứ.

Nhưng Vương Diệp từ trước đến nay nổi tiếng là mệnh lớn, nên mới có thể trở thành bạn tốt của Trần Tứ.

Lần này, Trần Tứ cũng là tính ra Vương Diệp gặp chuyện.

Mặt Bàn Tử lại đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thấy Vương Diệp và Trần Tứ cứ thế đi nghỉ ngơi, Bàn Tử qua rất lâu, cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng mặt Bàn Tử lại đầy vẻ sầu muộn.

Anh ta nhìn về phía Vương Diệp, tuy Vương Diệp vẫn còn bật đèn, nhưng Bàn Tử lại cảm thấy chuyện không ổn.

Đặc biệt là bây giờ, Bàn Tử nhìn màn đêm trên bầu trời, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng trong lúc nhận ra những điều này, anh ta đột nhiên tự tát mình một cái, mặt lộ vẻ bực bội.

Đối với Bàn Tử, những thứ trước mắt này thì có là gì chứ?

Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, huống hồ, đã có Trần Tứ ở đây, anh ta còn làm Thần toán tử gì nữa?

Thôi làm củ tỏi đi cho xong.

Anh ta thầm nghĩ.

Gương mặt anh ta lộ vẻ phức tạp, rồi dứt khoát quay về phòng mình, sau đó vùi đầu ngủ say.

Bàn Tử con người này trước giờ vẫn vậy, vô tâm vô phế, nhưng

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân lại nhìn nhau.

Cả hai đều nghe thấy những lời Vương Diệp nói.

Hai người họ lộ vẻ phức tạp, trong lúc nhìn nhau, cũng không kìm được mà nói.

“Nói thật, có những chuyện.” Hai người họ vừa dứt lời, Bàn Tử thấy hai người họ thì thầm to nhỏ, đột nhiên nói với họ.

“Hai người có ngủ không?” Hai người họ cứ bàn luận không ngừng ở đó.

Bàn Tử nghe mà đau cả đầu, chẳng qua cũng chỉ là chuyện về gã Trần Tứ này!

Trần Tứ có vấn đề gì chứ.

Thần toán tử như Trần Tứ, có thể nói là trăm năm khó gặp.

Giờ đây Bàn Tử tuy không thể làm bạn với Trần Tứ, nhưng trong lòng Bàn Tử hiểu rõ, Trần Tứ vẫn là một người không tồi, nếu không Trần Tứ sao lại tỏ ra như vậy trước mặt anh ta.

Bàn Tử thầm nghĩ, mặt lộ vẻ phấn khích.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Trương Khởi Linh dứt khoát đứng dậy, Hạo Thiên Chân cũng đi theo anh, rồi cầm một cuốn sách, hai người họ ra sân nói chuyện.

Gương mặt hai người họ đầy vẻ căng thẳng, tuy đều là những lời không quan trọng, nhưng thực tế, tâm trạng của hai người lại rất nặng nề, đặc biệt là lúc này.

Hai người họ nhìn nhau, rồi chỉ vào phòng Trần Tứ nói.

“Người như anh ta, trước đây tôi chỉ gặp một người.

Tuy họ có bản lĩnh thông thiên, nhưng thực tế, số phận của họ đều đã được định sẵn.” Lời này từ miệng Trương Khởi Linh nói ra, khiến Hạo Thiên Chân không biết phải làm sao.

Hạo Thiên Chân khẽ thở dài, nhìn Trương Khởi Linh.

Anh ta nghiêm túc nói.

“Tôi cũng đồng ý với những gì anh nói, nhưng có những chuyện chúng ta không thể ngăn cản được.

Tính cách của Vương Diệp, anh đâu phải không biết.” Lời này vừa dứt, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Trương Khởi Linh nhìn anh ta, đột nhiên cười ha hả nói.

“Yên tâm đi, tôi nghĩ Vương Diệp chắc chắn sẽ cố hết sức bảo vệ Trần Tứ.

Chỉ là trong lúc bảo vệ anh ta, có lẽ anh ta cũng không thể tiếp tục làm Thần toán tử trong miệng mọi người nữa.” Lời này vừa nói ra, Hạo Thiên Chân trước mặt, suy nghĩ một chút, đột nhiên đảo mắt, nhìn cuốn sách trong tay, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ai mà nói chắc được?

Liệu anh ta có thực sự muốn làm Thần toán tử không?” Câu hỏi này được đưa ra, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, rất tán thành.

Chương 1262

Trong lúc hai người họ nhìn nhau, cũng không kìm được mà cảm thán.

“Nhưng có năng lực như vậy, thật sự cảm giác như một người gánh cả nửa bầu trời.

Hai chúng ta thực sự ngưỡng mộ.” Hai người họ cũng có thể coi là tri kỷ, nên không cần phải giở trò trước mặt nhau.

Chính vì điểm này, nên Hạo Thiên Chân nói chuyện không chút kiêng dè, Trương Khởi Linh cũng gật đầu tán thành.

Đêm càng lúc càng khuya, hai người họ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quay về nghỉ ngơi, vì đã không còn gì để nói.

Một mặt là vì những lo lắng trong lòng họ đã được gác lại, mặt khác là vì Trần Tứ thực sự lợi hại.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tứ thức dậy, nhưng Trần Tứ nghe thấy tiếng chó sủa ngoài sân.

Gương mặt gã lộ vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Nhưng gã bấm ngón tay tính một quẻ, rồi lại mỉm cười.

Chẳng qua chỉ là gặp hung hóa cát mà thôi, Trần Tứ không hề sợ hãi.

Hầu hết những người có năng lực dường như đều định sẵn cô độc, nhưng Trần Tứ đã thoát khỏi sự cô độc đó, gã đã đi đến một tầng diện cao hơn.

Cái gọi là cô độc, đối với Trần Tứ, chẳng qua chỉ là một từ ngữ, Trần Tứ chú trọng hơn vào việc tu hành bản thân.

Trong khoảnh khắc này, Trần Tứ nhìn động tĩnh bên ngoài, dứt khoát bước tới, mời mấy người đó vào.

Bọn họ tuy đều là người của Uông gia, nhưng chỉ là đám chó mà Uông gia thuê về, đến nỗi khi họ làm việc, họ không những không làm việc cẩn thận, mà còn ngó nghiêng sân nhà Trần Tứ.

Bọn họ đột nhiên nói với Trần Tứ.

"Sân nhà mày trông có vẻ giàu có đấy." Lời này vừa nói ra, Trần Tứ nhìn mấy gã trước mặt, đột nhiên cười khà khà, rồi lấy mấy thứ trên tường xuống.

Thật ra thứ treo trên đó cũng chẳng phải đồ tốt gì, chỉ là mấy quả nhân sâm khô mà thôi.

Đó là đặc sản ở đây.

Nhưng khi những người ngoài này nhìn thấy, họ sẽ cảm thấy thứ này đặc biệt tốt, vì nó vừa giống người, lại vừa giống nhân sâm.

Vì vậy, họ sẽ muốn có nó.

Nhìn thấy bộ dạng của họ, vẻ mặt Trần Tứ chỉ có một sự bình tĩnh.

Sau khi bọn họ lấy được những thứ tốt này, tiếng chó sủa cũng dần xa.

Giờ đây, những gã này thậm chí còn rời đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Thấy họ đi vội vã như vậy, trên mặt Trần Tứ hiện lên vài phần ý cười.

Sau khi họ hoàn toàn đi khỏi, Trần Tứ đóng sầm cửa lại, vẻ mặt có mấy phần nặng nề.

Anh ta quay đầu nhìn về phía sau lưng mình, anh ta phải báo chuyện này cho Vương Diệp biết, ngoài ra, anh ta còn phải để Vương Diệp chuẩn bị đối phó.

Trong lúc Trần Tứ đang nghĩ về những chuyện này, anh ta cũng đã đến trước cửa phòng Vương Diệp.

Nhìn căn phòng trước mắt, anh ta trực tiếp đưa tay gõ cửa.

Không lâu sau, Vương Diệp ra mở cửa.

Thấy bộ dạng ngái ngủ của Vương Diệp, Trần Tứ suy nghĩ một chút rồi quả quyết nói.

“Chuyện bên đó nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng, đã có người bắt đầu điều tra rồi, tôi nghĩ các cậu nên chuẩn bị đi.” Vẻ mặt Trần Tứ viết đầy sự nghiêm túc.

Vương Diệp nghe lời Trần Tứ, bỗng nhiên mỉm cười, anh nhìn Trần Tứ, bình tĩnh nói.

“Tôi còn tưởng là chuyện gì to tát lắm.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, từ đầu đến cuối anh ta vẫn không hiểu sự bình tĩnh của Vương Diệp rốt cuộc đến từ đâu.

Nhưng lúc này Trần Tứ không còn băn khoăn nhiều nữa, mà vỗ vai Vương Diệp nói.

“Nếu cậu không sợ, vậy tôi nghĩ mọi người cùng nhau đối mặt với phiền phức này chắc là được.

Cậu mau gọi những người khác ra đây đi.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Lúc này Vương Diệp đã gọi Bàn Tử và những người khác ra ngoài.

Bàn Tử tuy không muốn dậy, nhưng có Vương Diệp ở bên cạnh, chỉ cần nói hai chữ 'Uông gia'.

Chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử liền mở bừng mắt.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ nặng nề, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, bất đắc dĩ nói.

“Sao vậy?

Bọn họ lại đến nữa à?

Bên Thần toán tử nói sao?” Tuy nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp đã đảo mắt một vòng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, khinh thường nói.

“Đừng có gọi thân mật thế, cứ như người ta thân với anh lắm không bằng.” Trong giọng điệu của anh chỉ có sự cao ngạo.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử khẽ thở dài, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt vô tội nói.

“Cậu xem cậu nói gì kìa, sao tôi có thể cố ý đi làm thân với ông ta chứ?

Tôi chỉ cảm thấy…” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt chỉ có vẻ bất đắc dĩ.

Anh vỗ vai Bàn Tử, không chút do dự nói.

“Tôi nói cho anh biết, Trần Tứ không phải người dễ kết thân đâu.

Nếu anh thật sự muốn làm bạn với Trần Tứ thì phải trả một cái giá rất đắt đấy.” Lời này của Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử lập tức hứng thú.

Tuy Bàn Tử không tỏ ra hứng thú với Trần Tứ, nhưng dựa vào sự hiểu biết của Vương Diệp về anh ta, Vương Diệp đã nhận ra ngay.

Giờ đây Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, anh chỉ mỉm cười nhẹ, trông vô cùng bí ẩn.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, liền căng thẳng hỏi.

Anh ta cố ý hạ thấp giọng mình.

“Cái giá gì?” Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử lại thẳng thừng nói.

“Chuyện này mà anh biết, có lẽ anh phát điên mất.

Dù sao thì làm bạn với anh ta, anh sẽ phải chịu cảnh cô độc đến già, hơn nữa…” Lời này còn chưa nói xong, Bàn Tử đã biết đáp án.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, căng thẳng nói.

“Đừng nói nữa, tôi nhớ ra rồi, đừng nói những thứ đó nữa.

Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ thật sự làm bạn với ông ta, cậu và ông ta là bạn là đủ rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt đầy cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử liền gật đầu.

Anh không có ý kiến gì, nhưng nhìn Bàn Tử trước mặt, anh lại ưu tư nói.

“Tôi nói cho anh biết, tôi và anh ta tuy là bạn thân nhất, nhưng có những lúc có những giới hạn ở đó, đã định là không thể tùy tiện vượt qua.

Anh hiểu ý tôi chứ?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Bàn Tử cười hì hì gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Anh ta nghiêm túc vỗ ngực, vẻ mặt chân thành nói.

“Tôi hiểu, đương nhiên là tôi hiểu những điều này, sao tôi có thể không hiểu được chứ?” Bàn Tử tỏ ra vô cùng bình tĩnh, và lúc này, Vương Diệp cười hì hì gật đầu.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần hài lòng, anh vỗ vai Bàn Tử, trực tiếp nói.

“Sau này nếu anh thật sự gặp phải chuyện phiền phức gì, cứ nói thẳng với tôi, tôi đi tìm Trần Tứ xem một quẻ.

Còn hơn là anh phải trả giá đắt…” Câu cuối cùng của Vương Diệp còn chưa nói xong, Bàn Tử đã vội kéo tay anh, cầu xin anh đừng nói nữa.

Trong lòng Bàn Tử rất sợ, vì anh ta tin vào những thứ này.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp phá lên cười.

Giờ đây, Vương Diệp không lãng phí thời gian vào anh ta nữa.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh thong dong, còn lúc này, Bàn Tử nhìn cảnh vật xung quanh, trong mắt có thêm vài phần phức tạp.

Vương Diệp dẫn Bàn Tử ra ngoài.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đã ở trong sân nói chuyện với Trần Tứ.

Trần Tứ đã làm bữa sáng cho họ, vô cùng nhiệt tình.

Chương 1263

Trên người anh ta không hề có vẻ gì là cô độc đến già.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt có mấy phần phức tạp.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của anh ta, liền nói thẳng.

“Cậu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, đừng cứ nhìn chằm chằm tôi như thế.

Tôi cảm thấy gã như cậu, nhìn là biết tâm thuật bất chính, chắc chắn là kẻ tham lam.” Lời của Trần Tứ vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử lắc đầu, anh ta nhìn Trần Tứ trước mặt.

Anh ta bất đắc dĩ nói.

“Ông hiểu lầm tôi rồi, sao tôi có thể có bộ mặt tham lam được chứ?” Trong giọng Bàn Tử có mấy phần nặng nề, nhưng Trần Tứ lại không để tâm, chỉ nhìn anh ta lạnh lùng nói.

“Những thứ đó cũng không quan trọng.” Trần Tứ tỏ ra rất thản nhiên.

Lúc này, Bàn Tử suy nghĩ một chút, quả quyết nói với anh ta.

“Tôi chỉ muốn biết người của Uông gia có thật sự đã hoàn toàn thoát khỏi chưa, nếu tôi muốn đối phó với người của Uông gia, tôi phải trả giá bao nhiêu?” Bàn Tử tò mò hỏi, một loạt câu hỏi nói ra dứt khoát gọn gàng.

Không chút dây dưa dài dòng, đến nỗi Trần Tứ nghe xong.

Sắc mặt Trần Tứ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta nhìn Bàn Tử trước mặt.

Anh ta rất lâu không nói được lời nào, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó lại nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, vẻ mặt nặng nề nói.

“Tôi thật không ngờ người bạn này của cậu lại có chí lớn như vậy, nếu đã thế, vậy tôi sẽ giúp cậu ta xem một quẻ!” Nhưng anh ta còn chưa bắt đầu, Bàn Tử đã trực tiếp kéo tay anh ta lại.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần cẩn trọng và căng thẳng, anh ta không chút do dự nói với Trần Tứ.

“Ông dừng lại một chút, để tôi xem đã.” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, mặt Trần Tứ đã đầy vẻ khó hiểu.

Anh ta nhìn Bàn Tử, tò mò hỏi.

“Cậu xem cái gì?” Câu hỏi của anh ta vừa thốt ra, Bàn Tử đã nói thẳng với anh ta.

“Tôi muốn biết lúc ông xem cho tôi, chắc sẽ không khắc tôi chứ?” Câu hỏi này vừa được đưa ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Vương Diệp nghe thấy, cả người cũng sững sờ.

Đối với Vương Diệp mà nói, anh và Trần Tứ quen biết nhiều năm như vậy, tuy biết những vấn đề trên người Trần Tứ, nhưng anh chưa bao giờ hỏi.

Vì Vương Diệp biết những vấn đề đó hỏi ra, một mặt đối với Trần Tứ mà nói, đó là vết thương lòng của anh ta, mặt khác.

Chính là vì nói như vậy quá thẳng thắn không khách sáo, hơn nữa anh và Trần Tứ là bạn bè nhiều năm, nếu đã vậy, tại sao lại phải đề cập đến chuyện như thế?

Vì không cần thiết, nên Vương Diệp chưa bao giờ đề cập, nhưng Trần Tứ nghe được những lời này của Bàn Tử.

Anh ta lại cảm thấy rất buồn cười.

Khi những người khác sắp nổi giận, trách mắng Bàn Tử, Trần Tứ đã nói thẳng với Bàn Tử.

“Tôi nói cho cậu biết, lúc tôi xem cho cậu không có bất kỳ quan hệ gì với cậu cả.

Những chuyện này đều là do tôi tự lựa chọn.” Trần Tứ tỏ ra rất nghiêm túc.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Bàn Tử gật đầu.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần nặng nề.

Không lâu sau, Trần Tứ đã bắt đầu xem quẻ.

Nhưng xem xong, Trần Tứ đột nhiên thở dài một hơi.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần bất đắc dĩ.

“Tuy những chuyện này dường như đều trôi qua một cách êm đềm, nhưng có một số thứ, tôi vẫn hy vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý để chấp nhận.” Lời của Trần Tứ nói ra, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu.

Anh ta đang nhìn Trần Tứ trước mặt, còn chưa kịp nhìn kỹ.

Lại không ngờ đối phương vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nặng nề nói.

“Có một số chuyện thật sự, nếu cậu muốn làm, cậu phải nhớ, cậu không có cái mệnh đó, nên cậu sẽ không làm được thành công.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gần như muốn hộc máu.

Anh ta nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt không kiên nhẫn nói.

“Sao ông lại giống mấy lão thầy bói trên phố vậy?

Bọn họ đều nói như thế.” Trong lòng Bàn Tử có rất nhiều oán khí, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, liền dang tay ra nói.

“Anh vội cái gì?

Nếu Uông gia thật sự dễ giải quyết như vậy, chuyện này có đến lượt anh không?” Vương Diệp nói sự thật.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, lập tức rơi vào im lặng.

Lúc này, Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, không chút né tránh nói.

“Tuy trong mệnh đã sớm thành định số, cậu không thể làm nên chuyện lớn, nhưng cậu có thể góp gió thành bão, khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.” Lời của anh ta khiến Bàn Tử càng ngày càng mơ hồ.

Bàn Tử nhìn gã này, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Ý gì?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Trần Tứ lạnh lùng cười, anh ta che miệng, nhìn Trần Tứ trước mặt, nghiêm túc nói.

“Ý là nếu cậu thật sự muốn mọi việc trở nên đơn giản, thì cậu phải trở thành một ngọn gió đông, chứ không phải là người thao túng toàn bộ cục diện.” Lời này vừa nói ra.

Cả người Bàn Tử sững sờ tại chỗ, anh ta đã hiểu ý của Trần Tứ, anh ta gật đầu, nhìn Trần Tứ trước mặt, trực tiếp nói.

“Được rồi, tôi biết ý ông là gì rồi.

Ông cho rằng tôi không làm nên chuyện, chỉ xứng làm chân chạy vặt cho người khác thôi chứ gì!” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần không kiên nhẫn.

Lời này nói ra, Trần Tứ không biết phải đáp lại thế nào.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần do dự và không quyết đoán.

Anh ta không biết phải làm sao cho phải, kết quả không ngờ Bàn Tử lại nói tiếp.

“Đừng nói tôi không nhắc ông, tôi không muốn làm chuyện như vậy.” Lời nói đến đây, Trần Tứ chỉ mỉm cười.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên đổi một góc độ, anh vỗ bàn nhìn Bàn Tử trước mặt nói.

“Vậy nếu là Vương Diệp tự mình thao túng cục diện này, còn cậu phụ trách thổi ngọn gió đông đó thì sao?” Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử đã gật đầu.

Anh ta không chút do dự, đồng ý rất dứt khoát.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp liền cười nói với mọi người.

“Có lẽ tất cả những điều này thật sự là số mệnh đã định.” Lời này vừa nói xong, Trần Tứ đã khẽ thở dài.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt rối rắm nói.

“Tuy chuyện này nhất định sẽ thành công, nhưng trong đó có rất nhiều khúc mắc, tôi cũng không biết phải nói thế nào?” Nghe những lời này của Trần Tứ, Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, sau đó thu lại ánh mắt, anh im lặng nói với Trần Tứ.

“Vậy chúng ta ra kia nói chuyện.” Lời này vừa nói ra, Trần Tứ gật đầu.

Trần Tứ không có ý kiến gì, anh ta cùng Vương Diệp đi sang một bên, vẻ mặt có mấy phần nặng nề, sau đó, nhìn về phía Bàn Tử.

Gã Bàn Tử đó vẫn còn ở đó, vô tư cùng Trương Khởi Linh vạch ra kế hoạch.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh có mấy phần phức tạp, anh biết chuyện Vương Diệp và Trần Tứ đang nói ở kia là gì.

Nhưng anh lại không đề cập với Bàn Tử, anh chỉ đang đánh lạc hướng sự chú ý của Bàn Tử, không để Bàn Tử phát hiện.

Giờ đây, Trần Tứ nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói.

“Bàn Tử có thể sẽ gặp chuyện, hơn nữa còn liên quan đến an toàn tính mạng.” Một câu nói như vậy thốt ra.

Cả người Vương Diệp sững sờ tại chỗ, anh nhìn Trần Tứ trước mặt, không nói nên lời.

Thấy vẻ mặt ngây dại của Vương Diệp.

Trần Tứ trước mặt cũng chỉ khẽ thở dài.

Trần Tứ vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói.

“Tôi biết những điều này khiến người ta khó chấp nhận, nhưng cậu cũng phải học cách chấp nhận, nếu không…” Lời của anh ta nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, liền gật đầu.

“Vậy nếu tôi không đi giải quyết Uông gia thì sao?” Vương Diệp đột nhiên ném ra câu hỏi này.

Bàn Tử vẫn không biết tình hình bên này, nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, anh ta đột nhiên cười một tiếng, nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt nặng nề nói.

Chương 1264

“Cậu nhất định sẽ đi làm chuyện này, vì gã Bàn Tử này sẽ không chịu bỏ cuộc.

Cho dù tất cả các cậu đều nói với cậu ta là đã giải quyết xong, cậu ta cũng sẽ không dừng lại.” Lời của Trần Tứ đến quá đột ngột.

Tuy Vương Diệp tin tất cả những gì Trần Tứ nói, nhưng anh nhìn Trần Tứ trước mặt, lại vẻ mặt kỳ quái hỏi.

“Tại sao?” Từ trước đến nay anh không tin vào cái gọi là số mệnh, anh chỉ tin tất cả mọi thứ đều nằm trong tay mình.

Kết quả không ngờ gã Trần Tứ này, lại trở thành ngoại lệ trong số mệnh đó.

Giờ đây, Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, anh ta quả quyết nói với Vương Diệp.

“Bởi vì gã Bàn Tử này, luôn làm theo ý mình.

Tôi và cậu ta tuy chỉ tiếp xúc trong một thời gian ngắn, nhưng tôi biết chuyện Bàn Tử đã quyết thì không ai thay đổi được.” Và ngay lúc này, lời của Trần Tứ vừa dứt, Bàn Tử đã đập bàn, vẻ mặt phấn khích nói.

“Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ không đổi ý, tôi sẽ cùng Vương Diệp đi giải quyết Uông gia, cùng lắm thì cứ để ngọn lửa này của tôi bùng cháy triệt để.” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phấn khích.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của anh ta, lập tức trừng lớn mắt.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh viết đầy sự bất đắc dĩ, anh không nhịn được khẽ thở dài.

Anh vốn muốn nói chuyện nghiêm túc với Bàn Tử, nhưng bây giờ.

Anh lại phát hiện những lời mình nói, dường như không có tác dụng gì.

Vì Bàn Tử trước mặt căn bản không nghe lọt tai, bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh chỉ có thể thở dài, vẻ mặt có mấy phần nặng nề.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, lại nói tiếp với anh.

“Nếu tôi không đoán sai, trong lòng cậu đối với tôi, thực ra dù có ý kiến, nhưng…” Lời này vừa nói đến đây.

Trương Khởi Linh đã đảo mắt một vòng, nhìn anh ta vẻ mặt không kiên nhẫn nói.

“Anh ngậm miệng lại cho tôi đi, sao tôi có thể có ý kiến với anh được?

Tôi chỉ cảm thấy anh không thể lỗ mãng như vậy thôi, chuyện này sao có thể tùy tiện quyết định như thế?” Anh vừa nói, vừa nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, sau đó nhìn Trần Tứ trước mặt.

Vương Diệp không ngờ tất cả những điều này thật sự bị Trần Tứ nói trúng.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt viết đầy sự bất đắc dĩ.

Mà Trần Tứ chỉ nhìn Vương Diệp mỉm cười, vì tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của anh ta.

Giờ đây, Trần Tứ không do dự nói với Vương Diệp.

“Đều là số mệnh, đều là số mệnh đã định.

Nhưng cậu hãy nhớ gã Bàn Tử này kiếp trước, không biết đã làm bao nhiêu chuyện kỳ quái, nên chắc sẽ không có gì đáng ngại.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng anh không biết Trần Tứ đang an ủi mình, hay là nói thật, anh chỉ nhìn về phía Bàn Tử.

Vẻ mặt anh có mấy phần bất đắc dĩ, sớm biết vậy đã không kéo Bàn Tử vào chuyện này.

Giờ đây, Bàn Tử căn bản không thể thoát ra, vì chuyện Bàn Tử đã quyết, thật sự không thể thay đổi, huống hồ gã Bàn Tử này cố chấp đến mức nào.

Vương Diệp đã nhận ra từ lúc mới quen anh ta.

Gã đó vậy mà lại đối đầu với một con bò, sau đó còn đánh nhau với một con bò.

Chuyện như vậy, Vương Diệp vẫn nhớ như in.

Giờ đây, Vương Diệp nhớ lại những chuyện này, trên mặt chỉ có vẻ nặng nề.

Nhưng Trần Tứ lại vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cậu cũng không cần nghĩ mọi chuyện tồi tệ như vậy, dù sao cũng không phải thứ gì cũng giống như chúng ta dự liệu.” Lời nói đến đây, vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần ưu tư, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi khẽ thở dài, vẻ mặt nặng nề nói.

“Phàm việc gì cũng là con dao hai lưỡi, đều có tốt và xấu.

Hơn nữa lần này không chỉ có kết cục đã định như vậy, cẩn thận một chút, là có thể thay đổi.” Tuy anh ta chỉ đang nói bừa, nhưng anh ta biết những lời này của mình nói ra, Vương Diệp nhất định sẽ nghe lọt tai, nên anh ta mới nói như vậy.

Chỉ cần Vương Diệp cẩn thận một chút, thực ra kết cục thật sự có thể thay đổi.

Đây là suy nghĩ thật nhất trong lòng Trần Tứ.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, rồi nhìn về phía Bàn Tử.

Vương Diệp không chút do dự đi về phía Bàn Tử.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đi tới, liền kích động vẫy tay với Vương Diệp.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cả người Trương Khởi Linh đều cảm thấy chán nản.

Vì Trương Khởi Linh biết Vương Diệp không muốn để Bàn Tử đi, nhưng bây giờ, anh chỉ tốt bụng phân tích cục diện trong đó.

Kết quả không ngờ, anh càng phân tích càng vô lý, Bàn Tử càng nghe càng kích động.

Bàn Tử dứt khoát đập bàn, đầu óc nóng lên, đồng ý chuyện này, hơn nữa bộ dạng đó của anh ta, trông thật sự sẽ không dễ dàng thay đổi.

Trong phút chốc, Trương Khởi Linh cũng vì chuyện này mà buồn lòng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh vỗ vai Trương Khởi Linh, sau đó, nhìn Bàn Tử thản nhiên nói.

“Đây chỉ là một chuyện nhỏ thôi.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh trước mặt, dù đã gật đầu, nhưng vẻ mặt cũng có mấy phần ưu tư.

Bàn Tử nhìn cảnh vật xung quanh.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần bất đắc dĩ, anh ta trực tiếp lấy ba lô của mình qua, sau đó, trong sự chú ý của Vương Diệp, Bàn Tử bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bàn Tử làm việc quả thực rất nghiêm túc.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vương Diệp đột nhiên dở khóc dở cười lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nặng nề nói.

“Anh có biết lần này chúng ta phải đi đến nơi như thế nào không?” Câu hỏi của Vương Diệp thốt ra, Bàn Tử sững sờ một chút, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Chúng ta đi đâu mà chẳng giống nhau?” Câu hỏi của Bàn Tử thốt ra, Vương Diệp đảo mắt một vòng, rất nghiêm túc nói.

“Anh đừng có nghĩ nhiều nữa, đi đâu cũng như nhau, sao có thể chứ?

Bây giờ chúng ta đi đối phó Uông gia, làm việc không cẩn thận, mạng của anh sẽ mất.” Đã đến thời đại này, Trần Tứ đương nhiên không quan tâm đến cái gọi là thiên cơ bất khả lộ.

Giờ đây, những lời này của Vương Diệp nói ra, Trần Tứ cũng ở bên cạnh gật đầu.

Anh ta gật đầu, là hy vọng Bàn Tử có thể cẩn thận hành sự, chứ không phải bộ dạng lỗ mãng như hiện tại.

Bàn Tử nhìn là biết là kẻ điên điên khùng khùng.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt Trần Tứ một mảng ưu tư.

Lúc này Trần Tứ không nhịn được khẽ thở dài, và lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, không chút do dự nói.

“Đây là lời Trần Tứ nói, anh tự mình suy nghĩ kỹ đi.

Nếu thật sự phải xuất phát, thì thu dọn đồ đạc.” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai.

Bàn Tử trước mặt suy nghĩ một chút, anh ta quả quyết gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng nói với Vương Diệp.

“Vậy cậu đợi một chút, để tôi suy nghĩ kỹ.” Bàn Tử nói xong câu này, đột nhiên quay đầu sang một bên.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vẻ mặt Trần Tứ lại có mấy phần nặng nề.

Bàn Tử trực tiếp quay ngoắt lại đến trước mặt anh ta, nhìn Trần Tứ, cẩn thận nói.

“Chuyện Vương Diệp vừa nói, là thật sao?” Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Trần Tứ đã gật đầu.

Anh ta có thể trở thành một vị thần tiên một phương, chính là vì bản lĩnh của anh ta cao cường.

Giờ đây, nhìn Bàn Tử trước mặt, trong mắt anh ta ngoài sự kiên định ra, cũng không thấy cảm xúc dư thừa nào.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể thở dài.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, suy nghĩ một chút, lại vẻ mặt nặng nề nói với Vương Diệp.

“Tôi thấy chuyện này chỉ có thể như vậy.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, trông như đã hạ quyết tâm.

Chương 1265

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Như thế nào?” Vương Diệp vẫn đang tò mò thắc mắc, kết quả không ngờ Bàn Tử trực tiếp hạ thấp giọng nói.

“Hai chúng ta chia làm hai đường, như vậy có thể giảm đáng kể xác suất tử vong của tôi.” Lời này vừa nói ra, cả người Vương Diệp đều ngây ra một lúc.

Kết quả không ngờ, Bàn Tử chỉ về phía Trần Tứ, vẻ mặt nặng nề nói.

“Thật ra tôi nên sớm đoán được, bất kể là lúc nào, Trần Tứ trước mắt đây thực ra đều sẽ gây ảnh hưởng đến chúng ta.” Một câu nói như vậy mang đến cho Vương Diệp, là nỗi đau vô biên vô tận.

Vì Trần Tứ là bạn của Vương Diệp.

Giờ đây, Bàn Tử nói chuyện không khách sáo thì thôi, anh ta còn xát muối vào vết thương của người ta, Vương Diệp cũng bỏ qua, nhưng bây giờ anh ta lại đối xử với Trần Tứ như vậy.

Vương Diệp đấm thẳng vào mặt Bàn Tử một cái, khiến Bàn Tử ngã sõng soài.

“Đừng nói nữa, người của Uông gia chưa giải quyết được anh, để tôi giải quyết anh trước đã.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ nặng nề.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, liền ôm đầu, đồng thời đau đớn kêu la.

“Tôi không thấy mình làm sai.” Bàn Tử vội vàng la lối.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh.

Mà Trần Tứ đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cười khà khà.

Anh ta nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Trần Tứ thản nhiên nói.

“Không sao đâu, những thứ này tôi chưa bao giờ để bụng.” Trần Tứ trông có vẻ thật sự rất rộng lượng, nhưng thực tế lúc Bàn Tử bị đánh, Trần Tứ lại ở đó không ngừng cười trộm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, mà Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại nói tiếp.

“Bây giờ tôi nói cho anh biết, anh ở bên Uông gia còn chưa gặp nguy hiểm, ở trong tay tôi, nửa cái mạng của anh phải đi trước rồi.” Vương Diệp vừa nói, vừa nghiến chặt răng.

Thấy Vương Diệp thật sự nổi giận.

Bàn Tử trước mặt cũng hết cách.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Bàn Tử trực tiếp quỳ xuống.

Thấy bộ dạng nhận sai đó của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ nói với anh ta.

“Đối với tôi, Trần Tứ là một người bạn cực kỳ quan trọng.

Tôi hy vọng lần sau anh làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau một chút.” Một câu nói như vậy thốt ra, không chỉ là đang cảnh cáo Bàn Tử, mà nhiều hơn là đang nhắc nhở con người Bàn Tử.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, anh ta hận không thể coi gã này như tổ tông.

Bàn Tử tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Trần Tứ liếc nhìn anh ta một cái, đột nhiên cười khà khà nói.

“Đừng như vậy, cứ coi tôi như một trưởng bối bình thường là được rồi, tôi chỉ biết chút thuật toán số thôi.” Trần Tứ cố ý làm bộ làm tịch.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, đã tức đến hai mắt tối sầm.

Nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn nhau một cái, hai người họ lại đến bên cạnh Vương Diệp.

Họ nhìn Vương Diệp, không chút do dự nói.

“Lần này nếu thật sự đưa Bàn Tử đi, có lẽ…” Lời của hai người họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, trực tiếp nói với hai người họ.

“Cho dù sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng, nhưng những thứ đó thì có đáng là gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, hai người trước mặt rơi vào im lặng, họ không biết phải làm sao cho phải, lại không ngờ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Thật ra tình hình bên Uông gia, chúng ta có thể giải quyết thông qua một kênh khác.” Câu hỏi này vang lên bên tai, Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, kết quả không ngờ Trần Tứ đột nhiên trừng lớn mắt, sau đó lẩm bẩm nói.

“Quả nhiên, cái gì phải đến thì không thể nào cản được?” Âm thanh này không có ai nghe thấy.

Bàn Tử chỉ nhìn Vương Diệp, rất nghiêm túc nói.

“Bọn họ ở giới kinh doanh cũng được coi là nhân vật hô mưa gọi gió.

Nếu bọn họ thất thế ở giới kinh doanh, tiếp theo chắc chắn sẽ phải đi giải quyết chuyện bên đó.” Đợi đến lúc đó.

Bọn họ sẽ không có nhiều tâm tư đặt trên người mình nữa.

Bàn Tử rất nghiêm túc giải thích, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại phá lên cười nói với anh ta.

“Anh nghĩ đơn giản quá rồi đấy!” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt.

Bàn Tử thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Anh ta khẽ thở dài, rất vô tội nói.

“Sao có thể là đơn giản được?

Tôi cảm thấy tôi đã suy nghĩ rất thấu đáo, tôi đã suy nghĩ từ mọi phương diện, huống hồ tôi có một người bạn, cậu ta có liên hệ với Uông gia.” Một câu nói như vậy thốt ra, Trần Tứ đã nhắm mắt lại.

Trần Tứ không nói một lời nào, vì Trần Tứ biết.

Anh ta cho Vương Diệp gợi ý đã đủ nhiều rồi.

Giờ đây, nếu Vương Diệp không thể nắm bắt được những gợi ý này, mà lại còn phải dựa vào anh ta không ngừng lải nhải.

Chỉ sợ mạng của Trần Tứ thật sự phải giảm đi mấy năm.

Trần Tứ thầm nghĩ.

Và lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, rất lâu sau, Vương Diệp đột nhiên thở dài, anh vẻ mặt nặng nề nói với Bàn Tử.

“Thôi thôi, những chuyện này cứ như vậy đi.” Vương Diệp tỏ ra rất thản nhiên.

Bàn Tử không hiểu ý của Vương Diệp, lại không ngờ.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Tôi hy vọng anh có thể giải quyết nó một cách hoàn hảo, đương nhiên rồi, nếu anh không có bản lĩnh đó cũng không sao.” Vương Diệp tỏ ra rất thản nhiên.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, mỉm cười.

Lúc này, Bàn Tử trực tiếp thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, lại vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Ở lại ăn một bữa cơm rồi hẵng nói!” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử lắc đầu, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, cậu ta hăm hở đeo ba lô lên nói.

“Giúp tôi tính một quẻ xem lần này có gặp phải người của nhà họ Uông không?

Chắc sẽ không có chuyện gì lớn đâu nhỉ.” Câu hỏi này vừa thốt ra, Trần Tứ trước mặt bỗng bật cười, ông nhìn Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Cậu yên tâm đi, lần này đi sẽ không gặp phải chuyện gì cả, người của nhà họ Uông cậu cũng không gặp được đâu.” Nghe những lời này, Bàn Tử liền cười hì hì gật đầu.

Cậu ta nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó lại quay sang Trần Tứ, vẻ mặt phấn khích nói.

“Theo ý của ông thì lần này tôi chắc chắn là vận may tới rồi.” Bàn Tử vô cùng phấn khích.

Thấy bộ dạng vui mừng của Bàn Tử, Trần Tứ một lúc lâu sau cuối cùng cũng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt rồi nói.

“Anh đợi một chút, để Trương Khởi Linh đi cùng anh.

Trương Khởi Linh làm việc không lỗ mãng như anh, tôi tin cậu ấy có thể ở bên cạnh giúp đỡ anh được.” Nghe vậy, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần nghiêm trọng, cậu ta nhìn quanh bốn phía.

Vẻ mặt cậu ta thoáng chút mệt mỏi, nhưng điều không ngờ là, lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh nơi đây, lại mở miệng nói với Bàn Tử.

“Đừng nói tôi không nhắc anh, sự việc không đơn giản như vậy đâu, anh cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với rủi ro.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, tỏ ra vô cùng bình tĩnh thản nhiên.

Lúc này, Vương Diệp nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh.

Trên mặt anh chỉ có vẻ bình thản.

Trương Khởi Linh tuy đi cùng, nhưng cậu biết rõ nỗi lo trong lòng Vương Diệp.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, rồi vỗ thẳng vào ngực mình nói với Vương Diệp.

“Anh yên tâm, tình hình bên Bàn Tử, tôi nhất định sẽ để mắt kỹ, không để cậu ấy xảy ra chuyện đâu.” Nhưng lời này vừa dứt, Bàn Tử liền đảo mắt một cái, nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Hai người đang nói mấy lời kỳ quái gì vậy?

Chẳng phải chỉ là một chuyện đơn giản thế thôi sao?

Chương 1266

Lẽ nào lại khó khăn đến vậy?

Đối với Bàn gia mà nói…” Cậu ta vừa nói vừa mỉm cười nhìn mọi người.

Chỉ là Bàn Tử vừa nói ra, những người trước mặt lại không cười nổi, Bàn Tử mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử nghĩ ngợi, cũng không rối rắm thêm nữa, cậu ta vẫy tay chào Vương Diệp.

Cậu ta nhìn Vương Diệp trước mặt, kích động nói.

“Thôi, không nói nữa, tôi đi đây.” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Trương Khởi Linh đi theo sau Bàn Tử, thấy hai người cứ thế rời đi, mặt Vương Diệp cũng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vương Diệp nhìn Trần Tứ bên cạnh mình, đột nhiên nói.

“Lẽ nào không còn cách nào khác sao?” Vương Diệp vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng Trần Tứ đã sớm dự liệu được.

Lúc này, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ trực tiếp mở miệng nói.

“Đây chính là mệnh, mỗi người đều có mệnh của riêng mình, những thứ này đã được định sẵn, muốn giải quyết chuyện này thì phải trả giá chứ.” Trên đời này làm gì có chuyện tay không bắt sói trắng?

Lời ông vừa nói ra, Vương Diệp liền chìm vào im lặng, khuôn mặt viết đầy vẻ bất lực.

Anh không nhịn được mà khẽ thở dài, nhìn Trần Tứ trước mặt, rất nghiêm túc nói.

"Những điều ông nói đều có lý." Lời của Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Trần Tứ chỉ có một nỗi buồn rầu, ông nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt nghiêm trọng thở dài một tiếng.

Tâm trạng của Trần Tứ trở nên vô cùng áp lực nặng nề, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, lúc này, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, trực tiếp mở miệng nói với Trần Tứ.

"Nếu tôi đoán không lầm, gã Bàn Tử kia đi chuyến này cũng không chắc sẽ thực sự nguy hiểm đến thế chứ?" Tuy nhiên, lời Vương Diệp vừa nói ra, Trần Tứ liền bật cười.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, nghiêm túc nói.

"Sẽ không nguy hiểm đến thế, chỉ là tính cách của Bàn Tử anh cũng hiểu, có lúc nói nhiều ắt có lỗi, Bàn Tử chính là vì chuyện này mà gặp nạn." Nghe những lời này, Vương Diệp gật đầu, trên mặt lộ vẻ bình thản, dường như anh đã nghĩ ra kế hoạch và ý tưởng gì đó hay ho.

Trần Tứ đang suy nghĩ thì không ngờ Vương Diệp lại cầm điện thoại lên ngay trước mặt ông.

Vương Diệp không muốn đuổi theo tìm Bàn Tử, nên anh gọi điện cho Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh vừa bắt máy, không ngờ Vương Diệp ở đầu dây bên kia đã nói một tràng dài.

"Cậu đừng nói gì cả, nghe tôi nói trước đã.

Tôi nói cho cậu biết, với người như Bàn Tử, cậu phải để mắt đến anh ta, bắt anh ta mỗi ngày chỉ được nói mười câu.” Nói đến đây, Vương Diệp liếc nhìn Trần Tứ bên cạnh, anh biết Trần Tứ có thể dự đoán được những điều này, thậm chí mỗi lần tính toán đều có thể tính ra chính xác.

Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của Trần Tứ, nhưng phần lớn hơn là do tính cách của mỗi người tạo nên kết cục.

Bây giờ Vương Diệp suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm một câu với Trương Khởi Linh.

“Vượt quá mười câu, cậu cứ tát thẳng vào mồm anh ta, những lời khác không cần nói gì cả, cậu chỉ cần nói cho anh ta biết chuyện này là được.” Nhưng lời của Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhíu mày, có chút bất lực nói.

“Làm vậy có thật sự ổn không?” Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ nặng nề.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không trả lời.

Lúc này, Trần Tứ nhìn Vương Diệp, đột nhiên giơ ngón tay cái lên.

Trên mặt ông lộ vẻ tươi cười, nghiêm túc nói với Vương Diệp.

“Cậu đúng là có bản lĩnh thật.” Trong lúc Trần Tứ khen ngợi Vương Diệp, Vương Diệp nhìn ông chỉ bình thản nói.

“Mấy thứ này có đáng là gì?” Lúc này Vương Diệp nhìn Trần Tứ trước mặt, lại tò mò hỏi.

“Lần nguy nan này có thể hóa giải được không?” Câu hỏi của

Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ trước mặt liền lắc đầu, ông rất khó đảm bảo, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ vẫn tính toán lại một lần nữa, không lâu sau, Trần Tứ đột nhiên cười nói với Vương Diệp.

“Lần này, rõ ràng là có thể giữ được mạng, nhưng cụ thể có bị thương ở những chỗ khác trên người hay không thì khó nói.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì, chỉ cần có thể giữ được mạng của Bàn Tử, dù Bàn Tử có mất lưỡi hay mất tai cũng không sao.

Vì những thứ đó so với tính mạng thì không đáng nhắc tới.

Nhưng ở một bên khác, Bàn Tử lại đang chịu khổ chịu tội.

Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, mặt viết đầy vẻ nghiêm trọng, thiếu kiên nhẫn nói.

“Cậu nhất định phải đối xử với tôi như vậy sao?” Bàn Tử bực bội nói ra những lời này, nhưng Trương Khởi Linh nhìn cậu ta, đột nhiên giơ một ngón tay lên.

Bàn Tử trước mặt, thấy bộ dạng đó của cậu, lập tức chìm vào im lặng.

Bàn Tử không nói một lời nào, cứ thế ngây ngốc ngồi như một người câm.

Trương Khởi Linh nhìn cậu ta, hài lòng nói.

“Đi thôi, hai chúng ta mau xuất phát.

Cậu phải nhớ, cậu chỉ có thể nói mười câu, bây giờ chỉ còn tám câu, phải để dành cho bạn bè của cậu.” Nghe những lời này, Bàn Tử trước mặt gật đầu, nhưng cậu ta vẫn không hiểu, cậu ta suy nghĩ một chút, dứt khoát dùng hình thức gõ chữ.

Chữ cậu ta gõ ra không giống với lời nói, nên Trương Khởi Linh nhìn vào dòng chữ trước mặt, nghiêm túc giải thích với Bàn Tử.

“Trần Tứ nói, lần này cậu đi sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ cần cậu mỗi ngày nói mười câu, mọi chuyện đều có thể giải quyết.” Câu cuối cùng vừa nói ra, mắt Bàn Tử sáng lên, cậu ta gật đầu, không có ý kiến gì, phàm là chuyện có thể giữ được tính mạng, Bàn Tử đều có thể làm.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có vẻ nặng nề, cậu khẽ thở dài, nhìn dòng người qua lại trước mặt, Trương Khởi Linh nghiêm túc dặn dò.

“Tính mạng của cậu cũng quý giá như của mọi người.” Lời này vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu không đáp lại cậu.

Bàn Tử tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng không cẩn thận có người giẫm phải chân cậu ta một cái, Bàn Tử định mở miệng chửi, kết quả không ngờ.

Trương Khởi Linh đẩy mạnh cậu ta một cái, lúc này Bàn Tử ôm lấy xương sườn của mình, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, dường như đã phản ứng lại.

Bàn Tử không nói một lời nào.

Người phía trước nhìn Bàn Tử, rất bất lực thở dài một hơi, nhưng gã không định xin lỗi.

Phàm là người bình thường, giẫm phải chân người khác đều sẽ xin lỗi, nhưng gã này lại chỉ nhìn Bàn Tử với vẻ khiêu khích.

Rõ ràng, gã này có vấn đề.

Bàn Tử giả vờ như không biết gì, đối phương thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, liền cao ngạo đi lướt qua cậu ta.

Thấy bộ dạng đó của gã, trên mặt Bàn Tử thoáng qua vài phần buồn rầu.

Lúc này, Bàn Tử nghĩ ngợi, lại đẩy vào cánh tay Trương Khởi Linh bên cạnh nói.

“Người này có vấn đề.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh đảo mắt một cái, giơ ra thế tay số bảy, đồng thời cũng cực kỳ nghiêm túc nói.

“Cậu đừng coi tôi là một con heo ngu ngốc như cậu, trí thông minh của tôi vượt xa cậu.” Một câu nói như vậy, đối với Bàn Tử tràn đầy ý sỉ nhục, nhưng Bàn Tử nghĩ ngợi, vẫn chọn cách nhẫn nhịn, cậu ta nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Trương Khởi Linh dẫn cậu ta tiếp tục đi về phía trước.

Khi hai người ngồi trên máy bay, Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử vẫn giữ im lặng.

Nhất thời, Trương Khởi Linh còn có chút không quen.

Kết quả không ngờ, lúc này Bàn Tử đột nhiên từ trong túi lấy ra một cuộn băng keo.

Dưới sự chú mục của mọi người, Bàn Tử trước mặt trực tiếp dán miệng mình lại, trên mặt cậu ta lộ vẻ nghiêm trọng.

Nhìn hành động kỳ quái của Bàn Tử, Trương Khởi Linh nghĩ ngợi, cũng không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử trước mặt lại gõ chữ cho cậu.

Cậu ta cho biết, trong lúc ngủ sẽ nói mớ, cậu ta không muốn cơ hội nói chuyện của mình bị những lời nói mớ này làm phiền.

Bây giờ, biểu hiện của cậu ta cũng khiến Trương Khởi Linh trước mặt cảm thấy vui mừng, Trương Khởi Linh gật đầu, không có ý kiến

gì.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, đột nhiên nói.

“Chúng ta ở đây không thể không làm gì cả, cậu có hiểu biết về thương nghiệp chứ?” Câu hỏi này vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân lắc đầu, nhưng trong lúc suy tư, cậu ta lại đập bàn nói.

“Mấy người bạn tốt của tôi đều biết chuyện này, tôi có thể để họ xử lý.” Hạo Thiên Chân có thể giúp Vương Diệp chính là những điều này.

Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân như vậy, trên mặt lộ vẻ phấn khích, anh gật đầu, vui vẻ nói với Hạo Thiên Chân.

“Vậy tốt, chuyện này tạm thời giao cho cậu, tôi đi tìm cách chặn hàng của bọn họ trước.” Lời này vừa nói ra, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp cũng cầm điện thoại của mình, thông báo cho những người bạn đồng hành.

Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ nghiêm trọng, trong lúc anh thông báo, những người bạn đồng hành đó biết được chuyện này, trên mặt họ viết đầy vẻ kỳ quái và kinh ngạc.

Họ một lúc lâu không nói nên lời, lúc này Vương Diệp chỉ buồn rầu nói.

“Tôi thật sự chuẩn bị ra tay với nhà họ Uông rồi, nếu mọi người sẵn lòng qua giúp một tay thì đương nhiên là tốt nhất.” Vương Diệp rất nghiêm túc.

Chương 1267

Người ở đầu dây bên kia nghe xong, họ đều chìm vào im lặng một lúc lâu, cuối cùng họ nói cần thời gian để suy nghĩ.

Ngay sau đó, họ cúp điện thoại, nhưng Vương Diệp cũng chỉ bình thản thở dài, không nói thêm gì.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, lúc này, anh nhìn những người bên cạnh mình, dứt khoát nói với họ.

“Các cậu mau đi xử lý những chuyện khác đi.” Những người này đều là thuộc hạ mà Vương Diệp trước đây mang theo, bây giờ, Vương Diệp phân phó họ đi làm việc, từng người một đều gật đầu, vô cùng tích cực.

Nhưng Trần Tứ đứng bên cạnh, ông nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt lại lộ vẻ như đang suy tư điều gì, ông đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Có được ắt có mất, lần này cậu giải quyết được nhà họ Uông, nhưng cậu cũng sẽ mất đi một thứ.” Nghe lời ông nói, Vương Diệp sững sờ một chút, anh đặt công việc trong tay xuống, nhìn Trần Tứ trước mặt, tò mò hỏi.

“Đây là ông mới tính ra sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của anh, chỉ cười ha hả, sau đó không chút do dự nói.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, sao có thể là tôi mới tính ra được?

Đây chỉ là một…” Lời của Trần Tứ, nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông, đột nhiên ra hiệu im lặng với ông.

“Nếu chỉ là tính bừa, vậy thì không sao cả, dù sao vận mệnh thứ này đã sớm được định sẵn rồi, hơn nữa tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận mọi hình phạt.” Lời này vừa nói ra, Trần Tứ trước mặt gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Vương Diệp hạ quyết tâm đối phó với nhà họ Uông, thực ra cũng có nghĩa là, Vương Diệp phải một mình bước đi trên con đường đêm, đó là một con đường không có lối về, một khi thua, tất cả của Vương Diệp sẽ mất trắng.

Nhưng một khi thắng, Vương Diệp cũng sẽ không trở thành nhân vật được mọi người sùng bái, thậm chí là kỳ vọng.

Có lẽ sau khi chuyện này thành công, Vương Diệp sẽ trở nên trầm ổn và yên tĩnh hơn.

Trần Tứ tuy không nói chi tiết, nhưng Vương Diệp cũng không hỏi kỹ, rõ ràng, Vương Diệp có thể tĩnh tâm để làm chuyện đó.

Một mặt là vì Vương Diệp biết mình sẽ thắng, mặt khác, chỉ là vì Vương Diệp biết những thứ này không thể mang lại cho mình quá nhiều vấn đề.

Vương Diệp đang suy tư trong lòng thì, Trần Tứ trước mặt nhìn Vương Diệp, ông chỉ nặng nề thở dài, sau đó lại mở miệng nói với Vương Diệp.

“Đối với phần lớn sự việc…” Lời của Trần Tứ, nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Ông muốn biểu đạt điều gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Trần Tứ trước mặt nghe thấy, ông chỉ cười cho qua, tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, anh nghĩ ngợi, lại vỗ vào vai ông nói.

“Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là ông không nỡ để tôi đi gặp những nguy hiểm đó, nhưng đây đều là con đường tôi đã chọn.” Vương Diệp nói xong những lời này thì không chuẩn bị giải thích thêm nữa.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ gật đầu, trên mặt lộ vẻ buồn bã như mất mát điều gì.

Lúc này, Trần Tứ nhìn theo hướng Vương Diệp đi xa, trên mặt ông chỉ có vẻ nặng nề.

Sau khi Vương Diệp đi, Trần Tứ càng thêm bất lực nói với người bên cạnh mình.

“Cậu hãy đi xử lý tốt chuyện đó, nhớ kỹ, nhất định phải giảm thiểu nguy hiểm và những tổn thất đó đến mức tối đa.” Lời này vừa nói ra, Hạo Thiên Chân trước mặt gật đầu, không có ý kiến gì, đây vốn là việc Hạo Thiên Chân nên làm.

Huống hồ Hạo Thiên Chân và Vương Diệp sớm chiều ở chung, nếu ngay cả những việc này cũng không xử lý được, vậy thì cậu ta ở bên cạnh Vương Diệp cũng vô dụng.

Hạo Thiên Chân có nhận thức rõ ràng về trách nhiệm của mình.

Không lâu sau, theo thời gian trôi đi, kế hoạch của họ cũng bắt đầu được thực hiện từng bước.

Người của nhà họ Uông tuy vẫn đang tìm kiếm họ, nhưng vì những ngày qua vẫn luôn không tìm thấy tung tích, nên người của nhà họ Uông đã từ bỏ.

Lúc này Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, anh không chút do dự nói với Hạo Thiên Chân.

“Tôi bây giờ chuẩn bị động thủ rồi, tôi và Bàn Tử trong ứng ngoại hợp, tôi sẽ chặn lô hàng đó lại, cậu phải nhớ, trong thời gian sớm nhất giúp tôi cắt đứt tín hiệu của bọn họ.” Lời này vừa nói xong, Hạo Thiên Chân gật đầu, không có ý kiến gì.

Thực ra có một việc Hạo Thiên Chân không biết, đó là khi Vương Diệp làm những chuyện này, trên người anh thực sự gánh chịu rất nhiều áp lực, hơn nữa phần lớn khí tức nặng nề cũng như tất cả phiền phức, đều đè nặng lên người Vương Diệp.

Nhưng Hạo Thiên Chân không biết chuyện này, trên mặt cậu ta chỉ có vẻ bình tĩnh, biểu hiện ra ngoài chỉ có sự thản nhiên.

Nhưng lúc này, Vương Diệp nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh, anh nghĩ ngợi lại mở miệng nói với Hạo Thiên Chân.

“Tôi nghĩ bên Bàn Tử chắc chắn sẽ lại xảy ra chuyện, tôi hy vọng cậu có thể ngay lập tức để mắt đến Bàn Tử, chuyện bên tôi không cần cậu quản.” Vương Diệp trực tiếp nói ra những lời này, rất rõ ràng, anh đã có quyết tâm tất thắng, nhưng nếu không thể tất thắng, Vương Diệp có thể sẽ hy sinh bản thân.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Hạo Thiên Chân viết đầy vẻ bất lực.

Hạo Thiên Chân kéo tay Vương Diệp, dù có lòng muốn khuyên can ngăn cản, nhưng cậu ta cũng biết không thể ngăn cản Vương Diệp.

Lúc này, Hạo Thiên Chân chỉ có thể thở dài, Hạo Thiên Chân chìm vào im lặng một lúc lâu, Vương Diệp cứ thế xuất phát.

Mặc dù thời gian được định là ba ngày sau, nhưng Vương Diệp đã đến trước, trong lúc đang ém mình tại địa điểm đó, có một chuyện khiến Vương Diệp không ngờ tới.

Một trong số họ đột nhiên từ chỗ container bước ra.

Vương Diệp không chú ý đến hắn, vì hắn không có tiếng bước chân, ngoài những điều đó ra, trên người hắn dường như không có bất kỳ hơi thở của người sống nào.

Hắn không có hô hấp, mà đến khi Vương Diệp phát hiện có người sau lưng thì đã không kịp.

Vương Diệp quay đầu lại, nhìn gã này, trên mặt viết đầy vẻ phức tạp.

Mặt của đối phương trắng bệch, nhưng Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhận ra hắn là ai.

Hắn là Khôi Lỗi Sư.

Người như hắn, tuy bị người của Nam Phái đuổi ra ngoài, nhưng vì gia thế đủ vững chắc, nên hắn muốn tiếp tục chuyến hành trình đạo mộ của mình, người nhà hắn gần như không chút do dự đã đồng ý, hơn nữa còn cho hắn một khoản tiền lớn.

Hắn cầm khoản tiền lớn đó ra nước ngoài, và ở nước ngoài tu luyện tinh thông, hơn nữa, hắn ở nước ngoài đã quen biết một tổ chức nào đó, tổ chức đó vẫn luôn hợp tác trong ứng ngoại hợp với hắn.

Lúc này, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt lộ vẻ phấn khích.

Tên của hắn, nói ra cũng cực kỳ quỷ dị, hắn vậy mà tên là Ngụy Duyệt Như.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt buồn rầu nói.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Mục đích xuất hiện ở đây là gì?” Vương Diệp vô cùng cảnh giác, kết quả không ngờ những lời này vừa nói ra, Ngụy Duyệt Như trước mặt, ngây thơ cười một tiếng, hắn chìa tay ra nhìn Vương Diệp, vẻ mặt buồn rầu nói.

“Cần gì phải phòng bị như vậy?

Tôi lại không có ác ý, tôi đối với anh từ trước đến nay đều đối xử chân thành, tôi coi anh như bạn tốt.” Trên mặt Ngụy Duyệt Như tràn đầy phấn khích.

Vương Diệp tiếp xúc với hắn không nhiều.

Nhưng trên thực tế, Ngụy Duyệt Như đối với Vương Diệp lại tràn đầy ác ý, vì năng lực của Vương Diệp hơn hắn, một mặt khác chỉ là vì, mỗi lần đến lúc Ngụy Duyệt Như muốn thể hiện, Vương Diệp sẽ cướp đi sự chú ý của hắn.

Chính vì điểm này, nên Ngụy Duyệt Như rất ghét Vương Diệp.

Khi Ngụy Duyệt Như nhắc đến những chuyện này, trên mặt hắn viết đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, đột nhiên nói với hắn.

“Nếu tôi đoán không lầm… ngươi đến nơi này không phải vì nhà họ Uông, mà là bị người trong gia tộc đuổi ra ngoài, nếu không sao ngươi lại lưu lạc đầu đường?” Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Ngụy Duyệt Như đã nhíu mày, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Ngươi muốn biểu đạt điều gì?

Ngươi đừng có nói bậy, quan hệ của ta và người trong gia tộc trước nay luôn hòa thuận, huống hồ chuyện này có quan hệ gì với nhà họ Uông?” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp lập tức biết hắn không phải đến vì người nhà họ Uông, nhưng anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, trên mặt hắn lại mang theo vẻ ngượng ngùng và căng thẳng.

Anh biết, một khi Ngụy Duyệt Như xuất hiện, điều đó cũng có nghĩa là kế hoạch của anh nhất định sẽ bị phá hoại, đúng như lời Trần Tứ đã nói, có được ắt có mất.

Lúc này, Vương Diệp chắc chắn sẽ gặp phải trở ngại và cản trở, anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, dứt khoát nói.

“Ngươi muốn ta làm gì?

Mục đích ngươi xuất hiện ở đây là gì?

Cứ nói thẳng đi!” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lời này vừa nói ra, Ngụy Duyệt Như trước mặt liền bật cười, hắn không khách khí nói với Vương Diệp.

“Ta nói cho ngươi biết, mục đích ta đến đây là vì, ta đã tìm thấy một nơi vô cùng tuyệt diệu.” Hắn vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Lời này vừa nói ra, Vương Diệp nhíu mày, còn chưa kịp phản ứng, Ngụy Duyệt Như đã nói thẳng với anh.

“Ngươi có từng nghe qua người sống xuống mộ chưa?” Câu nói này vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, dưới ánh mắt vui mừng của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp chỉ vào ngực hắn nói.

“Ngươi không phải là người sống sao?

Ngươi đi xuống, đó chẳng phải là người sống xuống mộ sao?” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Anh đối với Ngụy Duyệt Như không có bất kỳ hảo cảm nào, nên bây giờ thái độ bày ra trước mặt Ngụy Duyệt Như cũng là như vậy.

Anh sẽ không đi để ý đến thể diện của Ngụy Duyệt Như, cũng không quan tâm đến việc tiếp xúc và chung sống với Ngụy Duyệt Như sau này.

Dù có khó xử, nhưng Vương Diệp cũng không quan tâm, là vì Ngụy Duyệt Như không quan trọng, nên anh không để ý mọi thứ trở nên tồi tệ.

Lúc này, Vương Diệp cũng hy vọng Ngụy Duyệt Như có thể biết điều, mau chóng cút đi.

Nếu kế hoạch của mình thật sự bị Ngụy Duyệt Như phá hoại, tiếp theo Vương Diệp chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như cười ha hả nói.

“Cũng hài hước đấy.” Trong thời khắc như vậy, Ngụy Duyệt Như có thể bày ra thái độ này, điều đó cũng có nghĩa là, lần này Ngụy Duyệt Như đến đây là đã có chuẩn bị.

Chương 1268

Hơn nữa Ngụy Duyệt Như không thể dễ dàng lùi bước như vậy.

Vương Diệp cố ý giả vờ như vậy, một mặt là vì ghét Ngụy Duyệt Như, mặt khác là để thăm dò.

Kết quả không ngờ những điều này, lại khiến Vương Diệp cảm thấy kinh ngạc đến vậy.

Lúc này, nhìn tình hình trước mắt, trên mặt Vương Diệp lộ vẻ buồn rầu.

Lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, sau đó không chút do dự nói với Ngụy Duyệt Như.

"Tôi thực sự không hiểu mục đích anh xuất hiện ở đây là gì?

Là muốn tôi hợp tác với anh sao?

Để tôi cùng gia tộc của anh đi xuống." Câu hỏi này vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt tươi cười nói với Vương Diệp.

"Trời ạ, cảm xúc của anh đừng kích động như vậy, tôi không có ác ý gì đâu, tôi hy vọng anh cùng tôi đi xuống, vì nơi đó thật sự quá chấn động." Nói đến đây, hắn đột nhiên cười nói với Vương Diệp.

"Cả đời này tôi chưa từng thấy nơi nào hoành tráng như vậy." Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần phấn khích.

Nhưng những lời này vừa nói ra, Vương Diệp trực tiếp đảo mắt nói.

"Anh đừng có ở đây gây rối nữa, nơi đó dù có hoành tráng thì đã sao?" Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng, lúc này Ngụy Duyệt Như trước mặt lại tiếp tục cầu xin Vương Diệp nói.

“Coi như tôi cầu xin anh, anh đi xuống cùng tôi đi, ở nơi đó, bất kể gặp phải thứ gì, thậm chí là có được lợi ích, tôi đều nguyện ý chia cho anh một nửa.” Tuy nhiên, lời của Ngụy Duyệt Như, dù nói có hay đến đâu, nhưng Vương Diệp vẫn nhìn hắn, vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

“Vậy thì nguy hiểm và rủi ro bên trong tôi cũng phải xử lý.” Dù có nói hay như trên trời, nhưng cũng không thể so sánh với nguy hiểm bên trong.

Vương Diệp biết rõ điểm này, người như Ngụy Duyệt Như không thích cúi đầu trước người khác.

Thêm vào đó tính cách của Ngụy Duyệt Như vốn đã cô độc, bây giờ, Ngụy Duyệt Như nói những lời như vậy, đã sớm cho thấy Ngụy Duyệt Như có vấn đề.

Hắn chắc chắn có mục đích khác.

Không ngờ Vương Diệp nói chuyện lại thẳng thắn như vậy, nhưng những điều này đối với Ngụy Duyệt Như mà nói cũng là trong dự liệu, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như vẫn nghiêm túc nói.

“Anh không cần phải nghi ngờ tôi như vậy, ít nhất lợi ích lần này là do mọi người cùng nhau tạo ra, huống hồ, chuyện như vậy, trước đây anh đâu phải chưa từng làm.” Dựa vào đâu mà vì hắn là Ngụy Duyệt Như mà lại từ chối mình chứ?

Ngụy Duyệt Như nghĩ trong lòng.

Vương Diệp thấy bộ dạng lý lẽ hùng hồn của Ngụy Duyệt Như, anh liền bật cười, đồng thời cũng nhìn những container này, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Nếu còn tiếp tục dây dưa với Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp thậm chí có thể tưởng tượng được, sự việc sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào.

Huống hồ, tại sao Ngụy Duyệt Như lại tìm đến đây?

Chắc chắn không phải là biết kế hoạch của anh.

Mà là vì Ngụy Duyệt Như thông qua những cách khác, bao gồm cả tai mắt để biết được vị trí của anh.

Nên Ngụy Duyệt Như mới tìm đến.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp không chút do dự nói với hắn.

“Đừng nói tôi không nhắc anh, anh có những suy nghĩ và ý đồ khác cũng được, nhưng đừng có tính toán gì trên người tôi, vì như vậy sẽ không có tác dụng đâu.” Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ tươi cười.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ngụy Duyệt Như lập tức trở nên vô cùng khó coi, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt viết đầy vẻ nghiêm trọng.

Lúc này, hắn nghĩ ngợi, lại mở miệng nói.

“Vậy anh muốn thế nào mới chịu hợp tác?

Tôi đã đến mức này để cầu xin anh, một mối làm ăn tốt như vậy đặt trước mặt, anh không nắm bắt, anh sẽ không hối hận sao?” Lời nói của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ đảo mắt một cái, anh nhìn hắn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

“Đây là kiếm tiền bằng mạng sống, tôi nghĩ dù thế nào tôi cũng phải suy nghĩ kỹ càng chứ?

Huống hồ tôi cứ thế đưa ra câu trả lời cho anh, chẳng phải là qua loa sao?” Trong giọng nói của Vương Diệp tràn đầy bất mãn, anh vốn đã không thích giải thích với người khác, bây giờ một tràng lời của

Ngụy Duyệt Như nói ra, càng khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi.

Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng một lúc lâu, tâm trạng cũng trở nên có chút áp lực nặng nề, hắn không nhịn được mà khẽ thở dài.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp không chút do dự nói với hắn.

“Đừng nói tôi không nhắc anh, bây giờ tốt nhất đừng lãng phí thời gian trên người tôi, anh cứ để những thứ đó ở đây là đủ rồi, tôi xem xong sẽ trả lời anh.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bất lực.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt Ngụy Duyệt Như lại lộ vẻ buồn rầu, hắn khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt nặng nề nói.

“Tôi thực sự muốn cho anh thời gian, nhưng tôi biết những chuyện này không đơn giản như vậy, nên tôi muốn ở đây canh chừng.” Một câu nói như vậy, từ miệng hắn nói ra, thực sự khiến Vương Diệp cảm thấy kinh ngạc, nhưng nếu đặt mình vào vị trí của người khác, người như Ngụy Duyệt Như trước nay vẫn luôn như vậy.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh do dự một lúc, anh nghĩ ngợi, dứt khoát gật đầu nói.

“Được, vậy anh cứ ở đây chờ đi, nhưng tôi chỉ hy vọng trong quá trình chờ đợi, anh thật sự có thể chờ được câu trả lời đồng ý hài lòng của tôi.” Vương Diệp cứ thế đảo mắt một cái, thái độ anh thể hiện ra là như vậy, hơn nữa anh còn nghiêm mặt, đến nỗi Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh, Ngụy Duyệt Như cũng có chút sợ hãi.

Bất lực, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể dứt khoát lùi về phía sau, nhưng hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, lại vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tôi thật lòng muốn hợp tác với cô, tuyệt đối không có ý đồ gì khác.” Không có ý đồ khác chắc chắn là nói dối, nhưng hợp tác thật lòng cũng chỉ để lợi dụng Vương Diệp mà thôi.

Chuyện như vậy, Vương Diệp sao có thể không hiểu.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, quả quyết nói: “Nếu cô thật sự muốn hợp tác với tôi, vậy thì bây giờ cút ngay đi, đừng ở lại đây nữa.

Tôi không muốn bị người khác theo dõi.” Nghe vậy, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần bất đắc dĩ.

Cô ta khẽ thở dài, gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy Ngụy Duyệt Như đi vội vàng như vậy, Vương Diệp cũng lấy một bao thuốc lá bên cạnh ra.

Giữa khu chợ người qua kẻ lại, Vương Diệp cứ thế đứng hút thuốc.

Tuy mục đích của Ngụy Duyệt Như lần này là tìm Vương Diệp hợp tác, nhưng ai dám chắc cô ta thấy anh ở đây mà không đi điều tra chứ.

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng, vẻ mặt vừa có mấy phần nặng nề.

Mấy người thuộc hạ bên cạnh đi tới, họ nhìn Vương Diệp.

Bọn họ còn chưa kịp nói gì, đã thấy Vương Diệp ra hiệu.

Lúc này, họ suy nghĩ một chút.

Họ không nói thêm gì nữa, còn giả vờ như không quen biết Vương Diệp.

Mấy người họ tụm năm tụm ba ở đó, cười nói đùa giỡn.

Vương Diệp liếc nhìn họ một cái, rồi xoay người đi về một hướng khác trong sự chú ý của mọi người.

Lúc này, Vương Diệp vẫn luôn nghĩ không biết Ngụy Duyệt Như có đang âm thầm quan sát không.

Nếu tất cả mọi chuyện thật sự giống như lời Trần Tứ đã nói.

Vậy thì mọi việc sẽ diễn ra thuận lợi, người duy nhất gặp nguy hiểm chính là Bàn Tử.

Nhưng khi Vương Diệp làm chuyện này cũng có nghĩa là có được thì phải có mất.

Vậy có phải điều đó đồng nghĩa với việc, sự mất mát lần này của Vương Diệp, chính là ở trên người Ngụy Duyệt Như không.

Vương Diệp vừa suy tư trong lòng, vừa quay đầu nhìn những người phía sau.

Anh nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn chọn hội hợp với họ.

Những người này nhìn Vương Diệp, trên mặt lộ ra mấy phần hưng phấn.

Bọn họ đều đã thăm dò xong, lúc này, họ chỉ về hướng đó.

Trên mặt họ lộ vẻ kích động, Vương Diệp gật đầu, sau đó không chút do dự mà đứng dậy đi cùng họ.

Trên đường đi đến đó, những người này nhìn Vương Diệp, không nhịn được mà nói: “Nói đi cũng phải nói lại, không biết có ai phát hiện hành vi của chúng ta không, tôi cứ thấy làm chuyện hôm nay hơi bất an.” Nhưng vì bây giờ họ không thể thoái thác, chỉ có thể xử lý xong chuyện này trong hôm nay, nên họ đành phải ở lại đây.

Thế nhưng, lời họ vừa dứt, Vương Diệp thấy bộ dạng của họ liền ra hiệu im lặng, nhìn lên phía trên đầu.

“Đừng nói nhảm ở đây nữa, nếu thật sự có người, tôi sẽ ngăn cản ngay lập tức, các cậu cứ yên tâm đi.

Nơi này cũng coi như là địa bàn của tôi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn lên trên.

Nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người đều an tâm, họ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trên mặt họ lộ vẻ hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ của họ, mặt anh chỉ có một vẻ bình thản, tỏ ra vô cùng tùy ý.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, theo thời gian trôi đi, lúc này Vương Diệp lại thấy một cảnh tượng bất ngờ.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Ngụy Duyệt Như dường như không biết bọn Vương Diệp đang trốn ở đây, cô ta chỉ nhìn vào lô hàng đó.

Trên mặt cô ta có mấy phần nghiêm trọng, sau đó những người bên cạnh đến xua đuổi Ngụy Duyệt Như, kết quả không ngờ, Ngụy Duyệt Như lại không rời đi.

Ngụy Duyệt Như nói với họ vài câu kỳ lạ, đến nỗi khi những người này nghe thấy, vẻ mặt họ đều có mấy phần phức tạp.

Chương 1269

Họ trông có vẻ bán tín bán nghi.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, nắm chặt nắm đấm.

Những thuộc hạ bên cạnh anh cũng vậy, họ nhìn Vương Diệp.

Họ chỉ về hướng Ngụy Duyệt Như, rồi nói với vẻ mặt đầy phẫn nộ: “Không ngờ con ranh này lại muốn phá hỏng kế hoạch của chúng ta.” Họ trông rất tức giận.

Vương Diệp thấy bộ dạng giận đến đỏ mặt của họ, anh lắc đầu, rất nghiêm túc vỗ vai họ nói: “Đừng nghĩ mọi chuyện tồi tệ như vậy, có lẽ mọi chuyện vẫn chưa đến mức đó đâu.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, nhưng những thuộc hạ trước mặt lại cảm thấy không thể chấp nhận được.

Họ nhìn về hướng Ngụy Duyệt Như.

Họ nhìn Vương Diệp, rồi nói với vẻ mặt lo lắng: “Nhưng lần này chúng ta đã chuẩn bị nhiều như vậy, nếu bị Ngụy Duyệt Như phá hỏng, vậy chúng ta phải làm sao?” Nào ngờ, lời họ vừa dứt, Ngụy Duyệt Như đã xuất hiện sau lưng Vương Diệp.

Điều Vương Diệp ghét nhất chính là có người xuất hiện sau lưng mình.

Dù sao thì sau lưng cũng là điểm yếu của anh.

Ngay lúc này, Vương Diệp quay đầu lại, vội vươn tay chộp lấy cổ Ngụy Duyệt Như, nhưng không ngờ.

Ngụy Duyệt Như hành động còn nhanh hơn, cô ta né được, nhưng lại ngã sõng soài trên đất một cách chật vật.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, trên mặt chỉ có vẻ mất kiên nhẫn, anh không chút do dự mà lên tiếng: “Sao cô lại đến đây?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ bực bội.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh, cô ta cười khì khì.

Ngay lúc Vương Diệp tưởng kế hoạch của mình sẽ không bị phá hỏng.

Ai ngờ, Ngụy Duyệt Như trước mặt lại vỗ ngực nói với anh: “Tôi biết kế hoạch của anh là gì.

Tôi biết anh muốn lô hàng đó, nên tôi đã đặc biệt đuổi những người đó đi rồi, các anh mau đi vận chuyển đi!” Câu này vừa nói ra, Vương Diệp liền sững sờ tại chỗ.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Chuyện này thì liên quan gì đến cô, cần cô nhúng tay vào làm gì, chẳng lẽ cô thật sự coi mình là cứu thế chủ à?” Thế nhưng, lời Vương Diệp vừa dứt, Ngụy Duyệt Như trước mặt liền cười rộ lên.

Trên mặt cô ta có mấy phần cao ngạo, cô ta làm ra vẻ cao thâm khó lường, nhìn Vương Diệp.

Cô ta nói với vẻ mặt đầy bí ẩn: “Không phải, tôi chỉ muốn để sự hợp tác của hai chúng ta thêm hòa hợp, cũng không muốn bị thứ gì đó làm phiền giữa chừng.

Tôi không biết anh đang làm chuyện gì, nhưng tôi muốn giải quyết cho nhanh.” Nghe một tràng như vậy, Vương Diệp bỗng bật cười.

Anh đảo mắt, nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như trước mặt, nói với vẻ khinh thường: “Cô tốt bụng vậy sao?” Câu hỏi này được tung ra, Ngụy Duyệt Như liền sững người tại chỗ.

Đúng lúc này, những thuộc hạ bên cạnh Vương Diệp chỉ đẩy cánh tay anh nói: “Những người đó đi hết rồi.” Những thuộc hạ của anh đều cau mày, rõ ràng cảm thấy có chút khó tin với cảnh mình vừa thấy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Ngụy Duyệt Như nói với vẻ mặt hưng phấn: "Đã nói từ sớm rồi, tôi sẽ giúp anh giải quyết những phiền phức này, anh mau đi xử lý đi.

Đợi anh xử lý xong, anh còn phải đến giúp tôi nữa đấy." Lời nhắc nhở như vậy vang lên bên tai, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ phức tạp.

Anh không biết có nên xuất phát hay không, nhưng cơ hội tốt như vậy trước mắt, nếu không nắm bắt, e là tiếp theo họ sẽ càng thêm gian nan.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết nói với thuộc hạ bên cạnh: "Các cậu ở lại đây, tôi đi xem thử là thật hay giả." Câu này vừa nói ra, những thuộc hạ bên cạnh anh đều gật đầu.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, lại thở dài đầy bất đắc dĩ.

Cô ta nói với vẻ rất nghiêm trọng: "Hai chúng ta cũng coi như đã cùng nhau vào sinh ra tử, sao anh vẫn đề phòng tôi như vậy?

Tôi sao có thể hại anh được?

Tôi đã đến đây để mưu lợi, sao có thể…" Lời của cô ta nói đến đây thì ngừng lại.

Hiển nhiên, cô ta biết lòng đề phòng của Vương Diệp vẫn luôn ở đó, và Vương Diệp cũng không thể tùy tiện tin tưởng cô ta.

Nghĩ đến những chuyện này, Ngụy Duyệt Như cũng không còn quá rối rắm, do dự nữa.

Ngược lại, mấy người bên cạnh Vương Diệp lại nhìn Ngụy

Duyệt Như.

Trên mặt họ có mấy phần mất kiên nhẫn, sau đó không chút do dự mà nói với Ngụy Duyệt Như: “Nếu bên Vương Diệp thật sự xảy ra chuyện gì, hoặc là cô giở trò thủ đoạn hãm hại Vương Diệp, chúng tôi sau này nhất định sẽ không tha cho cô.” Họ đồng thanh nắm chặt nắm đấm, đồng thời làm ra vẻ dương oai diễu võ trước mặt Ngụy Duyệt Như.

“Đúng vậy.” Chỉ tiếc là Ngụy Duyệt Như sóng to gió lớn nào chưa từng thấy, bây giờ nhìn những người này, Ngụy Duyệt Như chỉ coi như đang nhìn một đám ngu ngốc.

Dù sao đối với Ngụy Duyệt Như mà nói, những kẻ này thật sự không thể gây ra thương tổn gì.

Đúng lúc này, Vương Diệp đã xông ra ngoài.

Thấy Vương Diệp đã ra ngoài, Ngụy Duyệt Như nghĩ một chút, cũng không giãy giụa thêm nữa.

Cô ta nhìn mọi người trước mặt, nói thẳng: “Chuyện này dừng ở đây đi.

Nếu Vương Diệp cần giúp đỡ, tôi nhất định sẽ giúp anh ấy.” Trên mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần tươi cười.

Mọi người trước mặt liếc nhìn cô ta một cái, chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Dù sao đây cũng là lần đầu họ gặp phải người như Ngụy Duyệt Như.

Trên mặt họ có mấy phần phức tạp và nặng nề, đúng lúc này, Ngụy Duyệt Như cứ thế xoay người rời đi.

Ngụy Duyệt Như tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng điều không ngờ tới là, Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh.

Khi Vương Diệp và những người đó đánh nhau.

Trên mặt những người đó cũng có mấy phần kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ lại có một kẻ ngáng đường như vậy.

Họ vội vàng né sang một bên.

Những người phía sau Vương Diệp cũng đã phản ứng lại.

Họ không còn bị Ngụy Duyệt Như áp chế nữa, vội vàng chạy ra giúp đỡ.

Trên mặt họ có mấy phần hoảng loạn.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, liền vỗ vai anh ta nói: “Bình tĩnh đi, chuyện nhỏ thôi.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Những người này gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng điều không ngờ tới là.

Trong lúc họ đang nhìn đông ngó tây, trong mắt họ cũng có thêm mấy phần sắc bén.

Đúng lúc này, Vương Diệp nghe thấy tiếng động kỳ lạ vang lên bên tai.

Vương Diệp cau mày, nhìn về hướng đó, chỉ thấy một người trong số họ cầm một thanh đại đao trong tay, nhưng trên lưỡi đao đó lại treo vô số vòng sắt.

Những vòng sắt đó giống hệt như những gì Vương Diệp từng thấy trong một ngôi mộ.

Vương Diệp nhìn thứ này, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Anh chìm vào im lặng, sau khi hoàn hồn, anh đột nhiên hét lớn một tiếng: “Sao ngươi lại có thứ này?” Lời Vương Diệp vừa dứt, gã cầm đao đột nhiên cười ha hả, rồi nói: “Đương nhiên là người bên Uông gia giúp ta lấy về.” Nhưng bọn chúng vẫn chưa biết Vương Diệp và những người này muốn làm gì, chỉ cảm thấy đám người này muốn gây sự, nên từng người đều chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng Vương Diệp quả quyết gọi anh em của mình, cướp lấy đồ của bọn chúng.

Sau khi làm xong một loạt chuyện này, xe của họ cũng đến đón.

Vương Diệp nhanh chóng chuyển đồ lên xe, những người khác đứng bên cạnh nhìn.

Trên mặt họ đầy vẻ phức tạp, đợi đến khi phản ứng lại, họ liền nắm chặt nắm đấm, hét lớn: “Vô sỉ.” Hai chữ này vừa nói ra, Vương Diệp quay đầu liếc một cái, dường như chỉ cảm thấy bọn họ thật nực cười, kết quả không ngờ.

Khi chiếc xe này đang chạy, phía trước đột nhiên cũng có một chiếc xe dừng lại.

Người của Uông gia lần lượt xuống xe, cầm vũ khí trong tay, trong tay một người còn cầm cung tên.

Vương Diệp nhìn mũi tên sắc nhọn trên cung.

Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thực ra anh cũng biết chuyện này sẽ khó giải quyết hơn mình tưởng.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp.

Trên mặt họ có mấy phần suy tư.

Lúc này mọi người đều cau mày, quả quyết nói với Vương Diệp: “Chỉ có thể nghĩ đường khác thôi.” Họ vừa nói, vừa lái xe chuẩn bị rẽ sang một hướng khác, nhưng ở đây có nhiều ngõ hẻm như vậy, xe của họ cho dù có thể đi xuyên qua nơi này, nhưng thực tế, họ không quen địa hình ở đây.

Rất nhanh họ đã lái vào ngõ cụt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương Diệp liền gục đầu xuống, tuy anh không nản lòng, nhưng thực tế, chuyện như vậy xảy ra vẫn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, trên mặt có mấy phần mệt mỏi.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng điều không ngờ tới là, trên đầu đột nhiên có những lá bài tây rơi xuống.

Vương Diệp liếc nhìn một cái.

Những lá bài tây đó toàn là cơ.

Trong mắt Vương Diệp có mấy phần khó hiểu, còn chưa kịp phản ứng, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc đã vang lên bên tai.

Chỉ trong nháy mắt, những âm thanh bên ngoài đã biến mất.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy một người xuất hiện trước mặt.

Chương 1270

Người đó không ngừng chỉ huy họ lùi lại.

Vương Diệp chỉ có thể bảo người của mình lái xe lùi lại.

Nhưng trong lúc lái xe lùi lại, Vương Diệp cũng thấy người đó đi vào một con đường nhỏ khác.

Vương Diệp chỉ có thể đi theo sau lưng người đó.

Trong những ngõ hẻm này, chiếc xe nhỏ luồn lách qua lại, may mà không bao lâu sau, họ đã thấy con đường lớn rộng rãi.

Trên mặt họ có mấy phần hưng phấn, mà người dẫn đường phía trước cũng biến mất trong nháy mắt, cuối cùng biến thành một lá bài cơ, rơi xuống cửa sổ.

Nhìn lá bài tây như vậy, Vương Diệp không hề đụng vào.

Những người khác tò mò, Vương Diệp liếc họ một cái.

Vương Diệp đột nhiên nói với họ: “Đừng đụng vào những thứ này, cũng đừng có lòng hiếu kỳ, có những thứ không thể dò hỏi.” Vương Diệp nói với ánh mắt nghiêm nghị.

Mọi người nghe vậy liền quả quyết gật đầu.

Trên mặt họ có mấy phần phức tạp, nhưng trong quá trình lái xe, họ cũng không nhịn được mà hỏi: “Rốt cuộc là cao thủ nào ra tay tương trợ vậy?” “Sao anh không nói một lời nào vậy?” Trong lúc họ đang xì xào bàn tán, cũng phát hiện Vương Diệp im lặng không nói.

Họ nhìn chằm chằm Vương Diệp, hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Giọng điệu còn có mấy phần quan tâm, nhưng Vương Diệp chỉ liếc họ một cái.

Vương Diệp chỉ lắc đầu, nói với vẻ mặt bình thản: “Tôi không biết phải nói thế nào.

Tóm lại, chuyện này các cậu cứ coi như chưa từng xảy ra, cũng không cần phải nghĩ xem rốt cuộc là ai ra tay giúp đỡ.” Nhưng lời Vương Diệp vừa dứt, thuộc hạ bên cạnh liền trợn tròn mắt, họ nói với vẻ hơi căng thẳng: “Nhưng làm như vậy chẳng phải là quá máu lạnh sao?” Người này có thể giải quyết được phiền phức như vậy, chỉ riêng điểm này đã cho thấy năng lực của người đó phi thường.

Nếu có thể kết giao tốt mối quan hệ này, e là sau này họ muốn đối phó với những chuyện phiền phức khác cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Họ đang suy tư trong lòng, kết quả không ngờ.

Vương Diệp liếc họ một cái.

Trong mắt Vương Diệp đầy vẻ lạnh lùng, anh quả quyết lên tiếng: “Các cậu tốt nhất là nên lái xe cho cẩn thận, đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh không thực tế đó.

Những thứ đó không thể thuộc về các cậu được đâu.” Trong mắt Vương Diệp đầy vẻ băng giá.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, những người này chỉ có thể gật đầu.

Tuy đồng ý rất nhanh, nhưng thực tế trong lòng vẫn còn những suy nghĩ khác.

Tuy nhiên, chiếc xe cứ thế chạy đi.

Vương Diệp cũng đang nghĩ về lô hàng này.

Đã bị mình chặn lại rồi, người bên Uông gia chắc chắn sẽ đến.

Nhưng điều này cũng đã đạt được mục đích của anh, anh muốn

Bàn Tử và những người đó được bình an vô sự.

Trần Tứ cũng đã nói, chỉ cần anh làm như vậy, những chuyện tiếp theo cũng sẽ không trở nên đặc biệt đơn giản.

Những lời đó của Trần Tứ, Vương Diệp vẫn nhớ như in.

Lúc này, Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, trong mắt có mấy phần phức tạp, nhưng chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Người lái xe phía trước đột nhiên cau mày, rồi nói: “Sao phía trước lại có một người quen mặt thế nhỉ?

Hình như là người vừa mới xuất hiện.” “Tên cô ta có phải là Ngụy Duyệt Như không?” Họ vừa nói xong, Vương Diệp hoàn hồn, anh ngẩng đầu nhìn qua, kết quả không ngờ, Ngụy Duyệt Như đang đứng bên đường.

Khi Ngụy Duyệt Như ngẩng đầu lên, mặt cô ta trắng bệch như giấy, nhưng đôi mắt lại đen như đêm.

Vương Diệp nhìn cô ta, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Trong lúc Vương Diệp không biết phải làm sao, không ngờ đối phương lại nhếch miệng, cười nói với Vương Diệp: “Tôi đã giúp anh giải quyết chuyện này rồi.

Nếu không có tôi, các anh muốn thoát thân, về cơ bản là khó hơn lên trời.

Cho nên chuyện anh đã hứa với tôi cũng nên làm đi.” Kết quả không ngờ, lời của Ngụy Duyệt Như vừa nói ra, Vương Diệp hoàn toàn không thèm đếm xỉa.

Những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như, trên mặt có mấy phần sùng bái.

May mà có Ngụy Duyệt Như, không thì mấy gã kia thật sự đã đuổi tới rồi.

Họ nghĩ trong lòng, ánh mắt nóng rực không thể che giấu, nhưng ánh mắt của Ngụy Duyệt Như hoàn toàn không liếc đến họ.

Ngụy Duyệt Như chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt có mấy phần bức thiết, kết quả không ngờ, lời cô ta vừa nói ra, Vương Diệp đã cười lạnh một tiếng, rồi liếc cô ta nói: “Tôi không có hứa với cô.” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, Ngụy Duyệt Như trước mặt liền chìm vào im lặng.

Cô ta không biết phải làm sao.

Nhưng sau khi phản ứng lại, cô ta lại lắc đầu, nói với Vương Diệp: “Không sao, có những người rất khó mời, nhưng tôi có sự kiên trì đó, nên tôi nghĩ sẽ thành công.” Trên mặt Ngụy Duyệt Như đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, khi thu lại ánh mắt, trên mặt cũng có thêm mấy phần khinh miệt.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy không hiểu, nhưng nghe thấy mệnh lệnh lái xe của Vương Diệp, họ cũng vội vàng lái xe đi.

Nhưng trên con đường rộng rãi này, vẫn có không ít người, ví dụ như người của Uông gia đang canh giữ.

Nhưng lúc này Vương Diệp còn chưa ra tay ngăn cản, Ngụy Duyệt Như đã xuất hiện.

Ngụy Duyệt Như vẫn tung ra những lá bài tây, đầu óc của những người đó dường như thật sự bị úng nước.

Họ cứ ngây ngốc ngồi trên ghế, không nói một lời nào, hoặc là ngây ngốc đứng tại chỗ.

Nhưng trong lúc họ đang lơ đãng, họ lại đột nhiên cười với không khí.

Đây là điều mọi người không hiểu.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái.

Không ai ngờ, kỹ thuật của Ngụy Duyệt Như ngày càng cao siêu.

Rõ ràng Ngụy Duyệt Như và những người bản địa như họ có sự khác biệt rất lớn, nhưng Ngụy Duyệt Như lại có bản lĩnh đó, cho nên thái độ của mọi người đối với cô ta cũng hoàn toàn khác.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như ở nơi này cũng có địa vị, nhưng cô ta lại không được Vương Diệp ưa thích.

Ngụy Duyệt Như chỉ có thể nghĩ cách giúp Vương Diệp giải quyết khó khăn, như vậy, có lẽ quan hệ với Vương Diệp sẽ tốt hơn, sau này anh ta mới có thể đồng ý những chuyện đó của mình.

Ngụy Duyệt Như nghĩ trong lòng, nhìn chiếc xe của Vương Diệp đi xa, Ngụy Duyệt Như mới thu lại ánh mắt.

Cô ta thậm chí còn có chút lưu luyến không rời.

Nhưng mấy người lái xe nhìn về hướng Ngụy Duyệt Như, họ đều không kìm được mà nhỏ giọng bàn luận.

Trên mặt họ có mấy phần kích động.

Vương Diệp nhìn họ, tuy không nói gì, nhưng Vương Diệp quay đầu nhìn lô hàng phía sau, cũng hy vọng Bàn Tử và đám người đó có thể mau chóng quay về.

Ít nhất là tất cả những điều không thể kiểm soát, đều có thể trở nên có thể kiểm soát trong thời gian ngắn.

Hơn nữa tình hình bên Bàn Tử, đúng như lời Trần Tứ đã nói, sẽ thay đổi theo thời gian.

Đây không phải là điều Vương Diệp hy vọng thấy.

Đợi đến khi họ lái xe đến nơi quen thuộc, Vương Diệp quay đầu nhìn lại phía sau, mới phát hiện không có ai đi theo.

Trên mặt Vương Diệp có mấy phần bất đắc dĩ.

Anh nhìn những món hàng trước mắt, anh chuyển những thứ này vào trong kho.

Anh cũng làm việc như những người này.

Những người khác nhìn Vương Diệp.

Trên mặt họ có mấy phần hưng phấn, họ quả quyết nói với Vương Diệp: "Anh cứ để những việc này ở đây là được rồi, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt." Họ vừa nói, vừa vỗ ngực, nhưng Vương Diệp chỉ liếc họ một cái, rồi thu lại ánh mắt.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, những người này đều không nói gì nữa, mà im lặng làm việc.

Họ muốn lấy lòng, nhưng lúc này cũng không tìm được cơ hội, vì Vương Diệp cứ trưng ra bộ mặt lạnh tanh.

Hơn nữa, họ muốn tiếp xúc với Ngụy Duyệt Như, cũng rõ ràng nhận ra mục tiêu của Ngụy Duyệt Như là Vương Diệp.

Bất đắc dĩ, sau khi họ làm xong việc, chỉ có thể tụm năm tụm ba rời khỏi đây.

Vương Diệp cũng không nói nhảm với họ.

Vương Diệp chỉ nhìn xung quanh, rồi cau mày với vẻ mặt kỳ quái.

Nhưng điều mọi người không ngờ tới là, chân trước họ vừa đi, Ngụy Duyệt Như lại xuất hiện.

Trên mặt Ngụy Duyệt Như có vẻ hưng phấn.

“Bàn Tử và bọn họ sắp gặp chuyện rồi.” Ngụy Duyệt Như đột nhiên nói ra câu này.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Nói bậy.” Bốn chữ này vừa nói ra, sắc mặt Ngụy Duyệt Như liền trở nên vô cùng khó coi, nhưng Ngụy Duyệt Như lại không để ý, rất nhanh, cô ta lại hòa hoãn lại.

Chương 1271

Cô ta nhìn Vương Diệp trước mặt, nói một cách nghiêm túc: “Vậy thì mong là mọi chuyện giống như anh nói.

Với lại tôi cũng sẽ không quản, dù sao Bàn Tử có gãy một chân què một tay cũng không liên quan đến tôi.” Cô ta vừa nói, vừa xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta.

Vương Diệp lại cau mày, nói với vẻ mặt phức tạp: “Cô…” Lời Vương Diệp còn chưa nói xong, người trước mặt chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp, nói với vẻ cười như không cười: “Anh thật sự không muốn gia nhập đội của tôi sao?

Anh biết những thứ này không thể từ chối được, huống hồ khi tôi tìm đến anh, tôi đã chắc chắn nắm được phần thắng.” Cô ta nói thật.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, rồi thu lại ánh mắt, trên mặt có mấy phần nặng nề.

Vương Diệp không biết phải làm sao, nhưng đối phương lại không hề để ý, tiếp tục xoay người rời đi, nhưng cũng để lại một lá bài tây.

Khi Vương Diệp nhặt lá bài tây đó lên, thấy được thông tin và số điện thoại trên đó.

Thực ra Vương Diệp không muốn gọi đi, nhưng năng lực của người này, Vương Diệp cũng đã thấy tận mắt.

Cô ta quả thực có thể đến giúp, nhưng cô ta cứ chạy đi chạy lại, đúng như lời Trần Tứ đã nói, mọi biến số đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nếu anh thật sự đi qua đó, lỡ như mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn thì phải làm sao.

Hơn nữa bọn họ đều đã nói xong rồi, phân công hợp tác.

Vương Diệp vừa suy tư, cuối cùng vẫn gọi đi số điện thoại này.

Ngụy Duyệt Như nhận được điện thoại của Vương Diệp cũng không ngạc nhiên, nhưng Ngụy Duyệt Như không nghe máy.

Ngụy Duyệt Như tắt máy, tiếp đó nhìn vào màn đêm đen kịt.

Trong bóng tối có vô số người đang ẩn nấp.

Bàn Tử nhìn xung quanh, rồi nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Bàn Tử ra hiệu im lặng, Trương Khởi Linh gật đầu.

Lúc này, Hạo Thiên Chân lại chỉ vào con đường phía trước, rồi làm một thủ thế với họ.

Hành động của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử hiểu rõ.

Bọn họ lại lùi vào trong góc một chút, kết quả không ngờ.

Kế hoạch của họ không thành công, vì camera giám sát đã quay được thân hình của họ.

Khi Trương Khởi Linh nhận ra, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, nói với vẻ hơi thiếu kiên nhẫn: “Không phải cậu nói đã kiểm tra nơi này một lần rồi sao?

Sao ở đây vẫn còn camera giám sát?” Trong mắt Trương Khởi Linh có mấy phần mất kiên nhẫn.

Những lời chỉ trích này vang lên bên tai, Bàn Tử liền gục đầu không nói gì.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh.

Hạo Thiên Chân đột nhiên vẫy tay với họ, tiếp đó làm một thủ thế.

Thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử liền thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khởi Linh cũng đi theo anh ta, nhưng ba người họ cùng hành động gây ra động tĩnh quá lớn.

Bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh chỉ có thể vỗ vai Bàn Tử nói: “Cậu ở đây đợi chúng tôi.” Nghe lời anh ta, Bàn Tử gật đầu.

Trên mặt Bàn Tử có mấy phần nặng nề.

Ở đây không có camera giám sát, nhưng anh tin rằng nếu những người đó có xem camera, e là họ có thể vừa làm tốt công tác phòng bị, vừa vây khốn bọn họ, đồng thời cũng dẫn người đến bắt anh.

Trong lòng Bàn Tử rất bất an, hai tay anh run rẩy, nhưng không ngờ từ hướng trên lầu, đột nhiên truyền đến tiếng tích tắc.

Bàn Tử đang trốn trong phòng chứa đồ.

Phòng chứa đồ này bình thường không có ai, hơn nữa cũng sẽ không có ai đến lục lọi, nhưng không ai ngờ được.

Trên đầu lại có tiếng động.

Bàn Tử tưởng là chuột, kết quả không ngờ một tiếng cười khẽ truyền đến, Bàn Tử biết đó là người.

Hai tay Bàn Tử run lên một cái.

Không bao lâu sau, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân chạy vào, trên mặt hai người họ có mấy phần mệt mỏi, nhưng trong mắt lại không thấy chút gì là chột dạ căng thẳng, ngược lại còn cầm thứ trong tay, nói với vẻ mặt vui vẻ: “Chuyện này thành công rồi.” Hai người họ vô cùng hưng phấn.

Bàn Tử thấy bộ dạng vui vẻ của hai người họ, Bàn Tử gật đầu.

Lúc này, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên phía trên, kết quả không ngờ hai người này đã lên kế hoạch rời đi.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể đẩy cánh tay hai người họ.

Hai người họ nhìn Bàn Tử, rồi nói: "Đừng quá vội, bên ngoài có người đang tuần tra, chúng ta phải trốn ở đây một lúc." "Thật sự không được, e là chúng ta phải đợi đến sáng." Hai người họ nhìn nhau một cái, phương án như vậy là họ có thể đưa ra được.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu.

Bàn Tử chỉ lên phía trên đầu.

Hành động của Bàn Tử quá khó hiểu, nhưng Trương Khởi Linh không phải kẻ ngốc.

Trương Khởi Linh liếc anh một cái, liền ý thức được có điều không ổn.

Trương Khởi Linh kéo Bàn Tử ra, đồng thời nhìn vào cầu thang trước mặt.

Anh biết trần nhà có vấn đề, anh chuẩn bị dựa vào cầu thang để đi lên.

Nhưng lúc này Bàn Tử lại vội vàng lắc đầu.

Anh nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Trương Khởi Linh, anh vội vàng nắm lấy tay Trương Khởi Linh.

Anh nói với vẻ mặt bất đắc dĩ với Trương Khởi Linh: "Cậu tuyệt đối đừng làm chuyện như vậy, trên đó có thể có người." Bàn Tử vừa nói, vừa khẽ thở dài.

Lời Bàn Tử vừa nói ra, Trương Khởi Linh liền rút con dao găm trong tay ra.

Nhìn hành động kịch liệt của Trương Khởi Linh, cả người Bàn Tử đều ngây ra một lúc.

Đợi đến khi Bàn Tử hoàn hồn, Trương Khởi Linh đã trèo lên cầu thang rồi.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Trương Khởi Linh từ trước đến nay chưa từng sợ thứ gì, trong thời khắc như thế này, càng không thể nhát gan sợ chuyện.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, tâm trạng Bàn Tử trở nên vô cùng áp lực.

Bàn Tử ôm ngực mình, đi theo sau lưng anh ta.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại có mấy phần đau khổ và bi ai.

Đặc biệt là lúc này, tâm trạng của Bàn Tử vô cùng áp lực.

Trương Khởi Linh liếc anh một cái, Trương Khởi Linh vỗ tay anh nói: “Yên tâm, tôi có thể giải quyết.” Chuyện như vậy, Trương Khởi Linh trước đây cũng đã từng gặp, cho nên Trương Khởi Linh mới dám đảm bảo như vậy.

Nào ngờ, Bàn Tử nghe thấy lại lắc đầu.

Lúc này, mọi người cũng nghe thấy tiếng bước chân từ phía cửa truyền đến.

“Các người đi bên kia, chúng ta mở phòng chứa đồ ra xem thử.” Câu này vừa nói ra, ba người trước mắt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Trong nháy mắt, cả ba người họ đều cảm thấy lòng mình lạnh đi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân càng lo lắng chạy đến chỗ cầu thang.

Họ đã không còn kịp suy nghĩ nữa rồi.

Họ bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức để chạy, quan trọng nhất là, họ có thể trốn được hay không vẫn là một vấn đề quan trọng.

Vừa nghĩ đến chuyện này, sắc mặt cả ba người đều trở nên cực kỳ khó coi, đặc biệt là Bàn Tử.

Nhưng điều Bàn Tử không thể hiểu nhất là, tiếng cười khẽ vừa rồi.

Lúc này Bàn Tử chỉ mong đó là ảo giác của mình, nhưng cơ thể anh vốn rất khỏe mạnh, làm sao có thể có ảo giác được chứ, những chuyện này thật quá hoang đường.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh nhìn lên cầu thang phía trước, anh vẫn chưa mở được tấm ván trần này ra.

Ngay lúc đó, tiếng tay nắm cửa bị vặn vang lên từ ngoài cửa.

May mà lúc vào họ đã khóa trái cửa, nên kẻ đó không thể mở được.

Nhưng hắn không định phá cửa mà vào, thay vào đó là tiếng lạch cạch của chùm chìa khóa va vào nhau, khiến họ cảnh giác.

Bàn Tử khẽ thở dài, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, Trương Khởi Linh cũng mở được một cái nắp nhỏ, không ngờ bên trong lại thò ra một bàn tay.

Khi bàn tay đó thò ra, Trương Khởi Linh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo tuột lên trên.

Chương 1272

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng leo theo.

Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ, cả ba người họ không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, bây giờ chỉ có thể trốn đi.

Nếu ba người không trốn đi, e rằng mọi chuyện sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn.

Ba người nghĩ thầm trong lòng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Cả ba không nhịn được khẽ thở dài, Hạo Thiên Chân nhìn không gian chật hẹp này, nhưng Bàn Tử lại phát hiện ra bàn tay kia đã biến mất.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân đậy nắp lại, lúc này anh lấy điện thoại trong tay ra.

Anh định soi xung quanh xem sao, không ngờ đây chỉ là một cái gác xép chứa đồ rất bình thường trên trần nhà.

Trương Khởi Linh đành chịu.

Anh chỉ có thể dập tắt ý nghĩ đó.

Cả ba người họ đang ở trong này thì tiếng bước chân từ dưới lầu truyền đến khiến họ cảm thấy da đầu tê dại, rõ ràng không chỉ có một người.

Sắc mặt ba người trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, những người đó đang tìm kiếm khắp nơi, nhưng không tìm thấy ai, bèn bắt đầu nói chuyện.

“Lũ ngu xuẩn đó, dám làm chuyện này ngay dưới sự giám sát của chúng ta, thật quá đáng, không coi chúng ta ra gì.” “Đúng vậy, xem ra chúng đã có mưu tính từ trước.” “Cũng không biết chúng có lấy đi thứ gì không, mau đi điều tra đi.” Bọn họ rì rầm nói chuyện, vẻ mặt đầy bất lực.

Nhìn bộ dạng của họ, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bọn chúng lục tục rời đi, nhưng trong lòng Bàn Tử lại vô cùng khó chịu.

Anh nhìn Trương Khởi Linh, lo lắng nói: “Bây giờ mọi chuyện đã cấp bách rồi, chúng ta phải mang đồ ra ngoài, nếu không mang ra bây giờ, chúng ta sẽ tiêu đời.” Những lời Bàn Tử nói đều là sự thật.

Trương Khởi Linh nghe vậy cũng vội gật đầu, nhưng anh lại nhìn quanh bốn phía, ánh mắt có vài phần nghiêm trọng.

Nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trước mặt, Trương Khởi Linh biết phải đưa ra quyết định, nhưng anh không nhịn được nói: “Lúc nãy không phải tôi tự bò lên, là có một bàn tay kéo tôi lên.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Thấy bộ dạng của anh, Bàn Tử sững sờ tại chỗ.

Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng ngẩn người.

Hai người nhìn nhau, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Cả hai đều thở dài thườn thượt, nắm lấy tay Trương Khởi Linh, sốt ruột nói: “Sao cậu lại nói những lời như vậy?” Hai người vừa nói vừa cau mày.

Đối mặt với lời của họ, Trương Khởi Linh chỉ cười gượng cho qua chuyện: “Nói những lời như vậy thì có sao chứ?” Trương Khởi Linh tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Bàn Tử lấy đèn pin bắt đầu soi xung quanh, nhưng phát hiện ở đây không có gì cả.

Chỉ trong thoáng chốc, da đầu Bàn Tử tê dại.

Anh suy nghĩ một chút rồi vội vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi, những thứ này chắc chắn không phức tạp như chúng ta nghĩ đâu, nếu tôi không đoán sai." Lời của Bàn Tử còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã cau mày, sau đó nhìn anh, lạnh lùng nói: "Cậu nghĩ nguyên nhân của tất cả những chuyện này là gì?" Trương Khởi Linh tò mò hỏi, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Lúc này, Bàn Tử nói thẳng: "Chắc chắn là ảo giác.

Tôi cũng nghe thấy có người cười, cậu thấy có một bàn tay kéo cậu lên, vậy thì chắc chắn là ảo giác rồi." Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của anh khiến người ta cảm thấy có chút bất lực.

Hạo Thiên Chân tuy không gặp phải những chuyện kỳ quái này, nhưng anh cũng không tin trên đời lại có chuyện như vậy xảy ra.

Hạo Thiên Chân cau mày, nhìn những thứ trong tay, rồi lại nói với Bàn Tử: "Không kịp nữa rồi, chúng ta phải đi trước.

Bất kể là ảo giác hay là có người ở đây, chúng ta phải rời khỏi đây trước, nếu không..." Nếu bị đám người kia bắt được, họ chắc chắn sẽ tiêu đời.

Lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Trần Tứ và Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt có vài phần nghiêm trọng.

Nhưng tiếng bước chân lại vang lên từ dưới lầu.

Cả ba đang lắng nghe thì không ai ngờ được, đột nhiên trong bóng tối, một người từ từ bước ra từ trong bức tường mà Bàn Tử đã kiểm tra qua.

Nhìn bóng người màu đen đó, Bàn Tử chỉ cảm thấy mình hoa mắt.

Nhưng anh dụi mắt, phát hiện mắt mình không hoa, nhưng lại thấy đối phương đang mỉm cười.

Trên mặt đối phương có vài phần hưng phấn.

Hắn liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó ánh mắt lướt qua Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của cả ba người, gã này trực tiếp nhảy xuống.

Lúc này, Trương Khởi Linh càng chắc chắn rằng mắt mình không có vấn đề gì.

Anh nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, nắm lấy vai anh rồi kích động nói: “Phải làm sao bây giờ?” Anh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Đối mặt với câu hỏi của anh, Bàn Tử chìm vào im lặng, không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Bàn Tử im lặng không nói, Trương Khởi Linh trước mặt thở dài thườn thượt, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Trương Khởi Linh thật sự không biết phải làm sao.

Nào ngờ, Bàn Tử nhìn quanh rồi đột nhiên hạ giọng nói: “Tôi biết rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười, nụ cười của anh có chút khó hiểu.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không hiểu.

Anh liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi thu lại ánh mắt, Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: “Đây có lẽ là gặp dữ hóa lành.” Hạo Thiên Chân nói một cách nghiêm túc.

Bàn Tử nghe vậy cũng vội gật đầu, rồi lại cười nói với họ: “Mấy năm nay, anh mày lăn lộn giang hồ cũng không phải là vô ích.

Dù sao thì anh cũng đã gặp không ít huynh đệ bạn bè, biết đâu được...” Đối mặt với những lời này của Bàn Tử, Trương Khởi Linh chìm vào im lặng một lúc lâu, sau đó lại lên tiếng: “Vậy họ không phải là người à?” “Xem cậu nói kìa?

Họ chắc chắn là bạn của tôi, chỉ là có một số chuyện không đơn giản như vậy thôi, cậu đừng quá câu nệ.” Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, nghiêm túc nói.

Trên mặt anh ta có vài phần hưng phấn.

Nghe những lời này, Trương Khởi Linh liếc anh một cái rồi thu lại ánh mắt.

Trương Khởi Linh cũng không biết phải làm sao.

Không ngờ, Bàn Tử chỉ đứng bên cạnh yên lặng nhìn về hướng đó, chỉ nghe thấy từ phía đó vang lên những tiếng la hét thảm thiết liên tiếp.

Không lâu sau, Bàn Tử nghe thấy một tiếng hô: “Đi được rồi.” Khi giọng nói này vang lên, Bàn Tử vô cùng kích động, nhưng Trương Khởi Linh lại do dự không quyết.

Anh ngồi yên tại chỗ, suy nghĩ một lúc, cũng không biết có nên đi qua hay không.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh thì cau mày, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: “Đi mau, đừng chần chừ ở đây nữa, lát nữa sẽ không chạy được đâu.

Uông gia, nơi này không dễ vào đâu.” Anh ta nói một cách nghiêm túc.

Nghe lời của Bàn Tử, Trương Khởi Linh thật sự không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng đứng dậy đi theo anh ta.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Tuy cũng đi theo, nhưng ánh mắt của Hạo Thiên Chân lại lóe lên vài phần sắc bén.

Cả ba đang đi thì Bàn Tử nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ phía trước.

Vẻ mặt anh ta đầy kích động.

Bàn Tử quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân phía sau, rất phấn khích nói: “Đây tuyệt đối là bạn của tôi.” Anh ta nói một cách nghiêm túc, vỗ ngực thề thốt, bộ dạng đó khiến người ta cảm thấy bất lực.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên lắc đầu nói: “Tôi không tin lắm.” Khi Hạo Thiên Chân nói ra câu này, Trương Khởi Linh đã nhận ra có điều không ổn.

Bàn Tử cũng sững sờ một chút.

Lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ chỉ nhìn ba người họ cười lạnh, nói: “Nhớ kỹ, chuyện này là do tôi giải quyết, phải nói rõ với Vương Diệp, đừng tự mình quay về như vậy.” Vẻ mặt của người đàn ông đeo mặt nạ có vài phần hưng phấn, nhưng những lời này nói ra, cả ba người trước mặt đều sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử liếc hắn một cái, khó hiểu hỏi: “Anh là ai?” Bàn Tử nghe giọng hắn rất quen nhưng lại không nhớ ra là ai.

Không ngờ câu hỏi này vừa thốt ra, người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên cười nói: “Điều đó có quan trọng không?” Vẻ mặt đối phương chỉ có một sự bình tĩnh.

Bàn Tử nghe lời hắn, không nói gì, nhưng ánh mắt lại mang vài phần nghiêm trọng.

Lúc này, theo thời gian trôi qua, mọi người cũng nhìn thấy một số thứ kỳ lạ xuất hiện.

Toàn là người, và những người đó đều quay lưng về phía họ.

Điều quan trọng nhất là họ là người sống, trông vóc dáng không tệ.

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng chỉ cần nhìn bóng lưng cũng có thể tưởng tượng ra dung mạo của họ.

Nhưng Bàn Tử lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, một cảm giác kinh hoàng bất chợt dâng lên.

Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khi những thứ đó xuất hiện ở cuối hành lang, người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên cười nói với họ: “Chờ một chút, đó là công cụ của tôi, các người đứng nép vào một bên đi.” Lời của người đàn ông đeo mặt nạ vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại.

Anh quay đầu nhìn người đàn ông đeo mặt nạ, vẻ mặt sắc bén.

Chương 1273

Gã này chính là kẻ đã gặp ở ga xe lửa!

Trong lúc anh đang nghĩ thầm, anh cũng nắm chặt nắm đấm, ánh mắt đầy oán hận.

Không ngờ người đàn ông đeo mặt nạ nhìn Bàn Tử, đối phương chỉ nhún vai bất lực, tỏ ra vô cùng tùy ý.

Bàn Tử thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể khẽ thở dài.

Nhưng nhìn thứ trước mặt này, Bàn Tử vẫn không hiểu.

Lúc này, Trương Khởi Linh đã kéo tay Bàn Tử nhanh chóng rời đi.

Ba người họ cứ thế lái xe đi, nhưng trong đêm tối như vậy, tâm trạng của Bàn Tử mãi không thể bình tĩnh lại được.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng của Bàn Tử, đột nhiên nói với anh: “Sao cậu lại có bộ dạng này?

Chúng ta bây giờ có thể thoát ra được là một chuyện rất đáng mừng, đừng có ủ rũ như vậy.” Trương Khởi Linh nói sự thật, không ngờ Bàn Tử nghe lời anh, đột nhiên nắm chặt nắm đấm, than vãn: “Cậu nói tuy có lý, nhưng tôi thật sự không nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.” Bàn Tử vừa nói vừa ôm mặt khóc nức nở.

Thấy bộ dạng đó của anh, Trương Khởi Linh bật cười.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng nói: “Đó là bạn của tôi.” Anh ta bắt chước giọng điệu của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, cũng nhớ lại chuyện mình đã làm.

Trong lòng Bàn Tử vô cùng hối hận, nhưng anh không nói gì, chỉ im lặng nhìn hai người trước mặt, sau đó lên tiếng: “Lái xe nhanh lên, tôi muốn mau chóng quay về.” Trong lòng Bàn Tử rất khó chịu.

Thấy bộ dạng của anh, hai người trước mặt gật đầu.

Nhưng khi xe chạy, Bàn Tử dường như cũng nghe thấy tiếng gõ bên ngoài.

Anh cau mày, nhìn ra cửa sổ xe, chỉ thấy người đàn ông đeo mặt nạ xuất hiện trước mắt.

Xe của họ chạy nhanh như vậy, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ này lại có thể làm được những động tác kỳ lạ như thế.

Đây là điều Bàn Tử không thể ngờ tới.

Vẻ mặt đối phương có vài phần cao ngạo, hắn trực tiếp nói với Bàn Tử: “Nhớ nói với Vương Diệp, chuyện này là do tôi làm.” Nói xong những lời này, hắn cứ thế lặng lẽ quay đầu rời đi.

Thấy hắn đi vội vàng như vậy, vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm trọng.

Anh mãi không nói được lời nào.

Những người khác chỉ im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vẻ mặt họ có vài phần nghiêm trọng.

Trong lúc họ đang suy nghĩ, khi họ lái xe trở về, Bàn Tử đột nhiên thở phào một hơi, sau đó nhìn mọi người nói: “Chuyện này cứ nói với Vương Diệp là được rồi.

Dù sao chúng ta cũng đã thoát ra được, đây là một chuyện tốt, còn hơn là bị mắc kẹt ở đó, để Vương Diệp đi cứu chúng ta.” Trong lúc nói, Bàn Tử cũng nhìn chân mình.

Anh mơ hồ cảm thấy chân mình có thể sẽ không giữ được.

Đúng như dự đoán của anh, bên cạnh có một chiếc xe tải lớn đột nhiên lao tới, đèn pha chiếu thẳng vào khiến Trương Khởi Linh không mở nổi mắt.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy phức tạp, nhưng lúc này anh vạn lần không ngờ, chiếc xe tải đó lại đột nhiên dừng lại.

Tuy nhiên, vệt phanh xe đã để lại một dấu hằn rất sâu trên mặt đất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Bàn Tử có vài phần nghiêm trọng, anh từ đầu đến cuối không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nếu không phải chiếc xe tải này kịp thời phanh lại, e rằng chiếc xe này thật sự đã đâm vào rồi.

Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt đầy kỳ quái.

Nhưng có những chuyện dường như đã được định sẵn, cho dù có thoát được một kiếp, nhưng có những thứ nhất định sẽ xuất hiện, dù thế nào cũng không thể trốn thoát.

Bàn Tử nhìn tảng đá khổng lồ trước mặt, vẻ mặt chỉ có sự phức tạp.

“Cũng không biết tình hình bên đó của họ thế nào rồi?” Vương Diệp nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt có vài phần lo lắng.

Trần Tứ liếc anh một cái, không nói gì.

Nhưng khi hai người đang ngồi trong sân, Vương Diệp lại cảm thấy đứng ngồi không yên.

Không ngờ, Trần Tứ đột nhiên nói: “Tiếp theo cậu nên đi ra ngoài với Ngụy Duyệt Như một chuyến.” Lời của ông vừa dứt, Vương Diệp cả người sững sờ, sau đó nhìn Trần Tứ trước mặt, lại nhìn tay ông, thầm nghĩ gã này thần cơ diệu toán đến thế sao?

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, anh cũng tò mò hỏi: “Sao ông biết?” Không ngờ câu hỏi này vừa thốt ra, Trần Tứ lắc đầu.

Ông lấy một lá bài poker ra, bắt đầu nói: “Số điện thoại trên này tôi nhận ra, là của Ngụy Duyệt Như.

Ngoài Ngụy Duyệt Như ra, sẽ không có ai dùng cách này để cho người khác số điện thoại đâu.” Những lời này nói ra, Vương Diệp đã hiểu ra.

Anh gật đầu, nhìn Trần Tứ trước mặt, đăm chiêu nói: “Đúng vậy, lá bài poker này đúng là của cô ta.” Nhưng điều Vương Diệp không hiểu là tại sao Trần Tứ lại nói những lời như vậy?

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, không ngờ Trần Tứ vỗ vai anh nói: “Tiếp theo khi hợp tác với cô ta, cậu có thể yên tâm một chút, vì cô ta là một người đáng để hợp tác.” Tuy nhiên, lời của Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp đã bật cười.

Thực lực của Ngụy Duyệt Như như thế nào, Vương Diệp đương nhiên biết, nhưng bộ mặt của cô ta, Vương Diệp vẫn còn nhớ như in.

Bây giờ, nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp có vài phần nghiêm trọng, anh không hề né tránh nói: “Nhưng lòng dạ cô ta quá coi trọng lợi ích, nếu hợp tác với cô ta, trong mắt cô ta chỉ có lợi ích, không có mạng người.” Vẻ mặt Vương Diệp lóe lên vài phần mệt mỏi.

Những lời này nói ra, Trần Tứ cả người sững sờ.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp, sau đó lại bất lực nói: “Cậu nói có lý, nhưng…” Lời của Trần Tứ vang lên bên tai, Vương Diệp nhìn ông, vẻ mặt có vài phần sầu não, tiếp đó lại hạ giọng nói: “Lần này, tuy Ngụy Duyệt Như đã giúp tôi giải quyết phiền phức, nhưng tôi tin rằng sau khi tôi đưa Ngụy Duyệt Như đến lối vào đó, tiếp theo…” Cô ta hẳn sẽ không tiếp tục quấn lấy mình nữa, Vương Diệp thầm đoán.

Trần Tứ liếc Vương Diệp một cái, đột nhiên lắc đầu nói: "Vậy thì chuyện này khó nói lắm." Vẻ mặt Trần Tứ lóe lên vài phần sầu não, ông biết những chuyện này không đơn giản như vậy.

Bây giờ, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ cũng không kìm được nói: "Cậu phải nhớ, những thứ đó còn kinh khủng hơn chúng ta tưởng tượng, và Ngụy Duyệt Như, trước đây cũng đã có không ít tiền án." Khi ông nhắc đến những chuyện trước đây, Vương Diệp cả người sững sờ.

Trần Tứ cũng từ từ kể lại.

Trước đây Ngụy Duyệt Như cũng đã dùng cách thức và thủ đoạn tương tự.

Cô ta lợi dụng người khác gia nhập đội của mình, để những người đó cùng cô ta vào sinh ra tử mạo hiểm.

Nhưng miệng thì nói là mạo hiểm, cuối cùng lại biến chất.

Ngụy Duyệt Như chỉ nghĩ đến thứ mình muốn, còn mạng sống của những người đó, rõ ràng chỉ cần đưa tay ra là có thể cứu, nhưng Ngụy Duyệt Như lại không cứu.

Sau đó những người sống sót ra ngoài, họ đã tố cáo hành vi của Ngụy Duyệt Như, đồng thời bắt đầu bỏ ra một cái giá lớn để thuê người giết cô ta.

Chuyện này đã gây xôn xao dư luận.

Vương Diệp nghe Trần Tứ kể, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Anh nhìn chằm chằm vào Trần Tứ trước mặt, khó hiểu hỏi: "Nghe ý ông, Ngụy Duyệt Như trước đây ở độ tuổi của ông đã là một nhân vật rồi, vậy tại sao bây giờ cô ta vẫn còn trẻ như vậy?" Đây là điều Vương Diệp không thể hiểu được.

Không ngờ, lời của Vương Diệp vừa dứt, Trần Tứ trước mặt đột nhiên thở dài, trông ông có vẻ hận rèn sắt không thành thép.

Vương Diệp liếc nhìn ông, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Còn chưa kịp phản ứng, gã này đã nói thẳng với Vương Diệp: "Trước đây có một lời đồn rằng, cô ta đã có được một báu vật ở nơi đó.

Báu vật đó có thể khiến cô ta không cần sống như người thường." Nói đến đây, Trần Tứ cau mày, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Ông biết những lời này nói ra có thể sẽ không có nhiều người tin, nên Trần Tứ căn bản không bao giờ đề cập với người khác.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ cũng nghiêm trọng nói: "Tương đương với việc thoát ly khỏi tam giới, cô ta dù làm gì cũng sẽ không dễ dàng mất mạng, hơn nữa cô ta còn có Khống Hồn Thuật do gia tộc truyền lại." Giọng điệu của Trần Tứ đầy mệt mỏi.

Khi những lời này nói ra, Vương Diệp nghe xong, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn Trần Tứ nghiêm túc nói: "Sao tôi nghe thấy huyền ảo quá vậy?

Chuyện này có chút…" …khó chấp nhận, Vương Diệp nghĩ thầm.

Nhưng Trần Tứ liếc Vương Diệp một cái, cười ha hả nói: "Đương nhiên rồi, không chỉ một mình cậu nghĩ như vậy, những người khác cũng đã từng nghĩ đến việc lật lại những chuyện cô ta đã làm." Nghe lời của ông, Vương Diệp gật đầu, sau đó tò mò hỏi: "Ví dụ như?" Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Trần Tứ vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Họ đã từng đến nhà Ngụy Duyệt Như, nhưng bị mắc kẹt bên trong.

Sau này khi Ngụy Duyệt Như trở về, đám người đó đã sắp chết đói, gần như không còn ra hình người.” Khi nói ra những lời này, Trần Tứ đột nhiên thở dài.

Những chuyện này không chỉ khó chấp nhận đối với Trần Tứ, mà ngay cả Vương Diệp cũng cảm thấy có chút chấn động.

Ánh mắt Vương Diệp có vài phần phức tạp.

Trong lúc Vương Diệp im lặng, Trần Tứ cũng nói với anh: “Nhưng họ vẫn có một phát hiện nhỏ.” Lời của Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp thấy ông cười.

Vương Diệp gật đầu, không ngờ Trần Tứ hạ giọng nói ba từ, cả người Vương Diệp trợn to mắt.

“Thứ đó không phải đã bị đốt hết rồi sao?” Ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự hoảng sợ.

Lúc này, Trần Tứ lắc đầu, vẻ mặt quỷ dị nói: “Có những chuyện chỉ có thể nói, không thể hiểu.

Tôi cũng không hiểu rõ tình hình cụ thể, nhưng các cậu vào đó nhất định phải hết sức cẩn thận.” Trần Tứ vỗ vai Vương Diệp, trong lòng ông hiểu rõ lần này Vương Diệp không thể trốn thoát, giống như đám mây đen trên đầu, sớm muộn gì cũng sẽ kéo đến.

Chỉ cần nó tồn tại, chỉ cần có những thứ hợp lý, thì nó nhất định sẽ giáng xuống.

Trần Tứ trong lòng hiểu rõ.

Bây giờ, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ không biết nên khuyên thế nào, suy nghĩ một chút, đột nhiên nói với Vương Diệp: “Nhưng cậu cũng không cần bi quan như vậy, dù sao những chuyện này cũng chỉ là lời đồn của họ, cụ thể thế nào cũng không ai chứng thực được.” Trần Tứ nói một cách nghiêm túc.

Nhưng Vương Diệp nghe lời của Trần Tứ, đột nhiên cười ha hả, anh nói một cách bất ngờ: “Tại sao không có ai chứng thực?

Chương 1274

Là vì họ chưa kịp chứng thực thì đã bị thủ tiêu rồi.” Những lời này vừa dứt, Trần Tứ trước mặt chìm vào im lặng.

Vẻ mặt ông đầy nghiêm trọng, ánh mắt cũng sâu thẳm, dường như là vì Vương Diệp đã đoán đúng.

Vương Diệp sớm đã hiểu đạo lý này, bây giờ anh cũng lười nói nhiều, chỉ im lặng chờ Bàn Tử họ trở về.

Lần này cuối cùng vẫn không nên dựa vào sự giúp đỡ của Ngụy Duyệt Như.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, ánh mắt anh đầy mệt mỏi.

Anh nhìn Trần Tứ bên cạnh, cuối cùng không nhịn được đã nói ra chuyện này.

Trần Tứ nghe lời của Vương Diệp, cười ha hả nói: “Bên Uông gia chưa bao giờ là hạng người mềm lòng nương tay.

Cho dù lần này cậu không lựa chọn cầu cứu Ngụy Duyệt Như, nhưng Bàn Tử sẽ phải nằm viện nửa năm.” Nói đến đây, Trần Tứ cau mày, ánh mắt đầy nghiêm trọng.

Thủ đoạn quen dùng của người bên Uông gia là gì, Trần Tứ rõ như lòng bàn tay.

Chiêu trò của họ, Trần Tứ cũng ghi nhớ trong lòng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, ngay khi Vương Diệp chuẩn bị gật đầu, Trần Tứ lại nói tiếp: “Ra viện rồi vẫn phải tiếp tục nằm, cậu nghĩ đó là chuyện tốt sao?” Lời bổ sung của Trần Tứ vang lên bên tai, Vương Diệp cả người sững sờ tại chỗ.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt đầy phức tạp.

Vô số cảm xúc đang cuộn trào, thực ra Vương Diệp cũng mơ hồ nhận ra, sự tình thật sự không đơn giản như vậy.

Vương Diệp nghĩ thầm, vẻ mặt đầy mệt mỏi, còn Trần Tứ chỉ im lặng nhìn Vương Diệp nói: “Thật đấy, đại đa số mọi chuyện không đơn giản như vậy, có sức mạnh thì cuối cùng vẫn phải dựa vào một chút, hơn nữa tất cả những chuyện này thật sự không thể trốn thoát.” Nói xong những lời này, ông trực tiếp quay về phòng nghỉ ngơi.

Trong khoảng sân nhỏ này, Vương Diệp có thể cảm nhận được sự hoang vắng và lạnh lẽo vô tận.

Nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, anh tin rằng Bàn Tử và những người khác có thể bình an trở về.

Ở một nơi khác, Bàn Tử nhìn tảng đá khổng lồ trước mặt, còn chưa kịp phản ứng, anh đã thấy tảng đá đập vào nóc xe.

Bàn Tử vội vàng ôm đầu, nhưng may mắn là kỹ thuật lái xe của Trương Khởi Linh không tồi.

Bàn Tử thở phào một hơi, kích động nói: “May mà có người anh em tốt Trương Khởi Linh.” Bàn Tử lải nhải khen ngợi, nhưng Hạo Thiên Chân bên cạnh lại không may mắn như vậy.

Anh ôm đầu, đau đớn nói: “Tôi hình như bị đâm vào rồi.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa cau mày.

Nghe lời của anh, Trương Khởi Linh lập tức trợn to mắt, sau đó không màng gì nữa mà lái xe đi.

Lúc này Trương Khởi Linh chuẩn bị đưa anh đến bệnh viện ngay lập tức, không ngờ Bàn Tử đột nhiên nói với anh: “Về trước rồi nói sau, nơi đó chắc chắn có người đang theo dõi.” Lời của Bàn Tử vừa dứt, Trương Khởi Linh lắc đầu, sau đó lên tiếng: “Tôi có một bệnh viện tư ở đó, có thể qua đó.” Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, vội vàng bảo anh lái xe.

May mắn là trên đường không có chuyện gì xảy ra, nhưng Bàn Tử vẫn đi hai ngả với họ.

Trương Khởi Linh chăm sóc Hạo Thiên Chân, Bàn Tử mang đồ đi tìm Vương Diệp.

Không lâu sau, anh đã đến trước mặt Vương Diệp.

Bàn Tử thở hổn hển chạy vào, vẻ mặt có vài phần hưng phấn, anh rất vui vẻ nói: “Nhiệm vụ hoàn thành, nhưng có một người đàn ông đeo mặt nạ nói chuyện này là do hắn giúp cậu, hắn hình như tên là Ngụy Duyệt Như.” Khi nhắc đến người này, trên mặt Bàn Tử chỉ có sự chán ghét nồng nặc.

Vương Diệp gật đầu, sau đó cũng không nói thêm gì khác.

Thấy Vương Diệp tỏ ra bình thản như vậy, Bàn Tử lại kể lại những chuyện đã gặp trên đường đi.

Trong lúc kể, Bàn Tử tỏ ra rất bình tĩnh, không ngờ Vương Diệp nghe lời của anh, đột nhiên cười khẽ, sau đó nói với anh: “Nếu không đoán sai, gã đó chắc cũng đã đi theo suốt đường phải không, nếu không anh sẽ không bình tĩnh như vậy.” Đối mặt với lời của Vương Diệp, tuy trên mặt Bàn Tử có vài phần cẩn thận và căng thẳng, nhưng anh vẫn thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy, không chỉ đi theo tôi, mà hắn còn đi theo Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân, hắn nói không yên tâm về hai người đó.” Vẻ mặt Bàn Tử có vài phần sầu não, anh biết Vương Diệp có thể sẽ tức giận vì chuyện này, nhưng có những chuyện Vương Diệp luôn phải chấp nhận.

Bàn Tử nghĩ thầm, Vương Diệp liếc anh một cái, gật đầu, sau đó nói với anh: “Được rồi, tôi biết rồi, vậy bây giờ anh đi nghỉ ngơi trước đi!" Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về hướng phòng.

Bàn Tử gật đầu.

Vương Diệp cầm những tài liệu trong tay, ánh mắt chỉ có sự lạnh nhạt.

Uông gia sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Những chuyện này đã được định sẵn, sẽ không bị thay đổi.

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ thầm, Ngụy Duyệt Như cũng từng bước đi tới.

Vẻ mặt cô ta có vài phần hưng phấn, trông y hệt như lúc mới gặp.

Tuy trên người không đeo mặt nạ, nhưng khí chất của cô ta đều lạnh lẽo âm u.

Đây là vì cô ta quanh năm học Khống Hồn Thuật.

Cái gọi là Khống Hồn Thuật thực ra chẳng qua là cô ta thông qua thuốc.

Dựa vào liều lượng thuốc, cô ta có thể khống chế hoàn hảo một người, đồng thời cũng có thể ngăn chặn mọi sự cố xảy ra.

Đồng thời cũng có thể xóa đi dấu vết của những người đó, cũng như ký ức của họ.

Điều quan trọng nhất là họ sẽ không để lại bất kỳ bóng ma tâm lý nào.

Điểm này là đáng sợ nhất, đặc biệt là đối với đa số cao thủ.

Những cao thủ đó, đối với một số vũ khí lạnh thậm chí là vũ khí nóng, sau một thời gian dài tiếp xúc và quen thuộc, họ sẽ hình thành phản xạ có điều kiện trong tiềm thức.

Nhưng thủ đoạn này, đối với những cao thủ đó, họ không thể có bất kỳ bóng ma tâm lý nào, và cũng không biết phải né tránh như thế nào.

Điều quan trọng nhất là khi gặp phải người như Ngụy Duyệt Như, mọi người ngoài việc có thể trốn thì trốn, những chuyện khác họ thật sự không làm được, họ cũng sẽ không đi gây sự.

Đây là bản tính của họ, cũng là sự né tránh nỗi sợ hãi của mỗi người.

Không thể phủ nhận rằng, thực lực của gã này thật sự rất mạnh.

Mà Vương Diệp chỉ im lặng nhìn.

Ngụy Duyệt Như ngồi trước mặt, cô ta tự rót cho mình một tách trà, sau đó cười nói với Vương Diệp: “Cậu không biết tôi đã tốn bao nhiêu công sức để giải quyết chuyện này đâu, tôi mệt chết đi được.” Cô ta vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Diệp nghe cô ta nói chuyện, tuy không có phản ứng gì lớn, nhưng thực tế hắn luôn cảnh giác với mọi việc mà kẻ này làm.

Ngụy Duyệt Như ngồi xuống, trông có vẻ tùy tiện, nhưng thực ra trong lòng cô ta đang toan tính rất nhiều thứ.

Đặc biệt là vào thời khắc này, cô ta đã giúp Vương Diệp làm nhiều việc như vậy, dù thế nào đi nữa cũng phải nhận lại chút báo đáp.

Trong lúc cô ta đang suy tính, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn.

Ngụy Duyệt Như cầm con dao găm trong tay, bỗng cười nói với Vương Diệp.

“Chắc chắn là anh định từ chối tôi rồi, nhưng hãy nhìn những chữ khắc trên con dao găm này xem.

Đây là do một thuộc hạ của tôi mang đến.” Nghe cô ta nói vậy, Vương Diệp có chút bất ngờ, nhưng hắn không hề chạm vào con dao trước mặt mà chỉ nhìn cô ta với ánh mắt sắc bén: “Cô còn có thuộc hạ à.” Trước lời nói của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như tỏ vẻ không quan tâm, cũng chẳng để ý đến hành động của hắn, trái lại còn thản nhiên nói: “Có thuộc hạ không phải là chuyện bình thường sao?” Cô ta vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, sau đó lại cười nói với cô ta: “...Sao đây?

Cô còn định thu nhận đệ tử à.” Nhưng câu hỏi này dường như đã xúc phạm đến Ngụy Duyệt Như, cô ta lập tức im lặng, không nói một lời nào.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như chỉ còn lại sự phẳng lặng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta, lại tò mò hỏi thêm một câu.

“Cô chẳng nói rõ điều gì cả, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Đây là thành ý hợp tác của cô sao?” Vương Diệp vừa nói vừa gõ tay lên bàn, thái độ tỏ ra trước mặt Ngụy Duyệt Như vô cùng lạnh lùng.

Ngụy Duyệt Như không làm gì được Vương Diệp, chỉ đành thở dài, sau đó nghiêm nghị nói: “Đây đương nhiên không phải thành ý của tôi.

Nhưng có những chuyện, anh hỏi nhiều cũng vô ích, huống hồ nếu anh muốn làm đệ tử của tôi thì cứ nói thẳng.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, trông cô ta có vẻ hơi phấn khích, nhưng Vương Diệp chỉ liếc một cái rồi thu lại ánh mắt.

Trong mắt hắn chỉ có sự lạnh nhạt.

Thấy thái độ của hắn như vậy, Ngụy Duyệt Như cũng hết cách, nhưng cô ta không nói nhảm nữa mà đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện anh đã hứa với tôi, anh định khi nào thực hiện?” Lời nói thẳng thắn của Ngụy Duyệt Như khiến Vương Diệp cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Hắn lắc đầu, nói thẳng: “Cô thấy khi nào làm việc đó thì thích hợp?” Nói đến đây, Vương Diệp lại mỉm cười, hắn nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như trước mặt, bình thản nói: “Với lại, cô mới chỉ làm một việc nhỏ như vậy thôi, nếu tôi vội vàng đồng ý với cô thì chẳng phải tôi quá dễ dãi rồi sao.” Ánh mắt hắn tỏ ra tùy ý, những lời này nói ra khiến Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng, cô ta không biết nên đáp lại thế nào.

Tâm trạng cô ta trở nên có chút ngột ngạt, còn Vương Diệp chỉ liếc cô một cái rồi thu lại ánh mắt.

Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh, Ngụy Duyệt Như không còn cách nào khác.

Ngụy Duyệt Như nói thẳng không kiêng dè: “Tình hình bên Uông gia, tôi vẫn có thể tiếp tục xử lý.” Nghe Ngụy Duyệt Như nói vậy, ánh mắt Vương Diệp lập tức lạnh đi.

Vốn dĩ hắn còn đang nói cười với Ngụy Duyệt Như, nhưng bây giờ nghe những lời này, Vương Diệp hoàn toàn không cười nổi nữa.

Vương Diệp lạnh lùng chất vấn: “Vậy tức là bọn họ vẫn chưa được giải quyết triệt để.” Ngụy Duyệt Như không trả lời trực diện, nhưng ánh mắt cô ta lại có mấy phần lảng tránh, dường như câu trả lời chính là như vậy.

Vương Diệp nắm chặt tay, ánh mắt đầy phẫn nộ, hắn đang tức giận vì chuyện này.

Nhưng Ngụy Duyệt Như lại chẳng hề bận tâm, cô ta chỉ nhìn hắn và nói: “Anh có ý kiến à?

Anh cũng đâu có yêu cầu tôi phải giải quyết triệt để Uông gia.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp.

Hắn nhìn cô ta, sau đó gật đầu nói: “Không tệ, cô làm tốt lắm.” Vương Diệp vừa giơ ngón tay cái lên, vừa đứng dậy chuẩn bị tự mình đi.

Ngụy Duyệt Như hiểu tính khí của Vương Diệp, cô ta dứt khoát nói: “Người của Uông gia, tôi nhất định sẽ giải quyết.

Còn hai người đang nằm viện, tôi đã cho thuộc hạ đến trông chừng rồi.” Đối với lời nói của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp chỉ gật đầu.

Cao thủ qua chiêu, điểm đến là dừng, hắn cũng không định thể hiện quá nhiều trước mặt cô ta.

Ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự phẳng lặng, hắn nói thẳng: “Đợi họ không sao rồi, tôi sẽ xuất phát.” Nói xong, Vương Diệp đứng dậy, quay về phòng mình chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chương 1275

Ngụy Duyệt Như thấy Vương Diệp không muốn nói nhiều với mình, cô ta cũng chỉ cười gượng gạo.

Ánh mắt Ngụy Duyệt Như chỉ có một vẻ bình thản.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Vương Diệp đi chưa được bao lâu, Ngụy Duyệt Như cũng nhận được một cuộc điện thoại khó hiểu từ bệnh viện.

Hóa ra hai người kia đã xảy ra chuyện.

Người của Uông gia đã lần theo dấu vết đến tận đây.

Bàn Tử tuy đã cắt đuôi được, nhưng Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân thì không may mắn như vậy.

Bất đắc dĩ, Ngụy Duyệt Như chỉ đành nhíu mày, sau đó nói với đầu dây bên kia: "Tôi sẽ qua ngay." Nói xong, Ngụy Duyệt Như trực tiếp cúp máy, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Gương mặt cô ta chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Cô ta tỏ ra rất thản nhiên, nhưng khi bước ra ngoài, ánh mắt cô ta cũng lóe lên vài phần sắc bén.

Đi được vài bước, Ngụy Duyệt Như đột nhiên dừng lại.

Cô ta quay đầu nhìn về phía cửa sổ, biết rằng Vương Diệp có thể đang quan sát mình từ nơi đó.

Cô ta đột nhiên nói: "Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân hình như xảy ra chuyện rồi.

Nếu anh đi cùng tôi, biết đâu có thể giúp được chút gì đó." Lúc nói câu này, Ngụy Duyệt Như cũng cố ý nhướng mày.

Xem ra cô ta không muốn cho Vương Diệp có nhiều thời gian và không gian để suy nghĩ.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, gật đầu.

Hắn đồng ý cực kỳ dứt khoát, sau đó quả quyết bước ra ngoài.

Hai người họ lướt đi trong đêm tối như những bóng ma, xuyên qua cây cối và bụi cỏ.

Không lâu sau, họ đã đến bệnh viện, nhưng cả hai không đi vào bằng cổng chính.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói: “Anh đợi ở đây một lát.” Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu.

Nào ngờ, Ngụy Duyệt Như đột nhiên nhảy một cái đã lên trên tường rào.

Vương Diệp sớm đã biết thể chất của những người này rất khủng bố, cũng hiểu rằng trước khi trở thành thế này, họ đã phải trải qua rất nhiều đau khổ.

Nhưng Vương Diệp không ngờ Ngụy Duyệt Như lại đáng sợ đến vậy.

Sức bật của cô ta kinh người đến thế, cũng khó trách những người kia lại kiêng dè cô ta như vậy.

Vương Diệp thầm nghĩ, không ngờ Ngụy Duyệt Như đột nhiên cúi đầu nói với hắn: “Lên đi!” Ba chữ vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, sau đó hai tay chống lên, cả người liền trèo lên.

Tuy động tác không được tiêu sái như Ngụy Duyệt Như, nhưng Vương Diệp cũng không muốn cố tỏ vẻ.

Lúc cả hai trèo vào trong, Ngụy Duyệt Như lại dặn dò Vương Diệp một câu: “Trạng thái của hai người anh em của cậu hiện không ổn lắm.

Tuy Trương Khởi Linh không bị thương, nhưng tình hình của Hạo Thiên Chân rất tệ.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Hạo Thiên Chân bị làm sao?” Lúc nãy Bàn Tử về rõ ràng nói không có chuyện gì, sao bây giờ Ngụy Duyệt Như lại nói khác đi?

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, hắn cũng không hề rối loạn.

Không ngờ Vương Diệp vừa hỏi xong, Ngụy Duyệt Như trước mặt liền lắc đầu, thản nhiên nói: “Lúc nãy khi đưa họ đến đây, tôi cứ tưởng họ chỉ bị thương nhẹ, dù sao cả hai người họ cũng nghĩ vậy.

Nhưng sau khi kiểm tra lại thì…” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như đột nhiên nhíu mày, ánh mắt cô ta thêm vài phần nghiêm túc.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như nói một cách nghiêm túc: “Một trong hai người bị gãy xương, tên cụ thể là gì tôi cũng quên rồi, tóm lại là người đeo kính trông như thư sinh.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Một lúc sau, hắn mới hoàn hồn, gật đầu, không có phản ứng gì lớn.

Thấy thái độ của Vương Diệp tỏ ra hờ hững, Ngụy Duyệt Như cũng không nói thêm gì khác.

Hai người họ men theo hành lang đi vào trong.

Nhưng đi được vài bước, Ngụy Duyệt Như đột nhiên kéo Vương Diệp lùi sang một bên.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một người đi lướt qua trước mặt.

Vương Diệp cũng nhận ra, bóng lưng người đó có chút giống Trương Khởi Linh, nhưng cũng có điểm khác biệt.

Vương Diệp không để mắt đến người đó mà chỉ nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt đầy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, độ nhạy bén của hắn cao hơn Ngụy Duyệt Như, nhưng hiện tại, Ngụy Duyệt Như lại có thể nắm bắt chính xác được.

Đây là điều Vương Diệp không ngờ tới, trong lòng hắn có chút kinh ngạc, nhưng Ngụy Duyệt Như lại chẳng hề bận tâm.

Ngụy Duyệt Như vỗ vai Vương Diệp nói: “Họ ở giường bệnh bên kia, chúng ta qua đó trước đi.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, sau đó đi theo cô ta.

Nhưng đi được vài bước, Vương Diệp quay đầu nhìn về phía sau.

Ngụy Duyệt Như cũng dừng bước, cô ta nhìn Vương Diệp, mỉm cười nói: “Phía sau có gì sao?” Khi Ngụy Duyệt Như cười, Vương Diệp có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ người cô ta.

Ánh mắt Vương Diệp mang theo vài phần sắc bén, hắn trực tiếp lắc đầu phủ nhận: “Không có gì cả.” Nói xong, Ngụy Duyệt Như gật đầu, cũng không truy cứu thêm.

Nhưng khi cô ta và Vương Diệp đang đi vào trong, Ngụy Duyệt Như đột nhiên dừng bước, sau đó hạ giọng nói: “Tôi biết trong lòng anh có nhiều nghi ngờ, nhưng có những chuyện nên biết điểm dừng, chỉ cần hiểu ý là được.” Cô ta vừa nói vừa nhướng mày.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp sững người một lúc, nhưng sau khi phản ứng lại, hắn lại lên tiếng nói với cô ta: “Cô không cần phải nói những lời này, điều tôi nghĩ và điều cô nghĩ không giống nhau đâu.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Trong lúc Ngụy Duyệt Như im lặng, cô ta cũng nhìn Vương Diệp và nói: “Để đảm bảo kế hoạch của tôi vạn vô nhất thất, tôi chỉ có thể dùng một số hành vi thất lễ, cũng hy vọng anh có thể thông cảm.” Ngụy Duyệt Như vỗ vai Vương Diệp, nhưng hắn không hề ngất đi, mà chỉ nhìn cô ta, thản nhiên nói: “Thủ đoạn đó, cô có thể dùng với người khác, nhưng dùng trên người tôi thì có chút không ổn đâu nhỉ!” Nói đến đây, Vương Diệp lại mỉm cười.

Ngụy Duyệt Như đã vỗ một ít thứ gì đó lên người hắn, nhưng sức đề kháng của cơ thể Vương Diệp đã chống đỡ được.

Giờ đây, vẻ mặt Vương Diệp lạnh nhạt, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như, quả quyết nói: “Cô có gánh nổi hậu quả không?” Giọng điệu của hắn chỉ có sự cao ngạo.

Đối mặt với lời nói như vậy, Ngụy Duyệt Như hồi lâu không nói nên lời.

Ngụy Duyệt Như khẽ thở dài, sau đó lại hạ giọng nói: “Bất kể có gánh nổi hậu quả hay không, thực ra những thứ này đều không quan trọng.

Quan trọng là thứ mà tôi muốn có được.” Đối với lời nói của cô ta, Vương Diệp sững người một lúc.

Hắn không hiểu tại sao cô ta lại có chấp niệm sâu sắc như vậy.

Nơi đó rốt cuộc có thứ gì đang hấp dẫn cô ta?

“Cô muốn gì?” – Vương Diệp tò mò hỏi.

Câu hỏi này vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như trước mặt chỉ cười lạnh một tiếng, vẻ mặt qua loa nói: “Nói ra anh cũng sẽ không tin, cũng sẽ không chấp nhận.

Nếu vậy thì anh cũng không cần hỏi nhiều.” Nhìn Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp dừng bước, không đẩy cửa phòng ra.

Hắn biết bên trong chắc chắn không có ai, cho dù có người thì hai người kia có lẽ cũng đã ngất đi rồi.

Hắn vào trong có lẽ cũng chẳng được lợi lộc gì, thà nói chuyện rõ ràng với Ngụy Duyệt Như còn hơn.

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ, hắn cũng vỗ vai Ngụy Duyệt Như nói: “Cô vẫn nên nói đi.” Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy sự sắc bén, không cho phép Ngụy Duyệt Như lảng tránh.

Bất đắc dĩ, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể nhún vai, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Tôi cũng không có gì phải né tránh.

Nếu anh nhất định muốn biết, vậy bây giờ tôi sẽ cho anh câu trả lời.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa thở dài, sau đó hạ giọng nói: “Nghe nói ở Thiên Sơn có một ngôi mộ rất kỳ lạ.

Ngôi mộ đó đã có người vào rồi, nhưng muốn mở được chủ mộ thất cuối cùng bên trong thì cần có chìa khóa.” Cô ta vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp cũng nhìn thấy trong mắt cô ta sự khao khát không thể có được.

Hắn nhìn một người như vậy, chỉ cảm thấy cô ta không giống người bình thường.

Nhưng Vương Diệp nghĩ một lúc, cũng không quá bận tâm, mà chỉ thản nhiên nói: “Vậy tiếp theo cô có ý hay hoặc kế sách gì không?” Khi câu hỏi này vang lên bên tai, câu trả lời nhận được chỉ là sự bình tĩnh của Ngụy Duyệt Như.

Cô ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt điềm tĩnh nói: “Không có kế sách gì hay ho cả, nhưng thứ tôi cần là chìa khóa được giấu trong ngôi mộ này.” Lúc nói, cô ta cũng lấy ra cuộn da dê, trên đó khắc một tấm bản đồ.

Nhưng tấm bản đồ này, có phải đến quá dễ dàng không?

Vương Diệp vừa nghĩ vừa nhìn thứ đó, hắn không đưa tay ra lấy, nhưng Ngụy Duyệt Như lại trải nó ra, vẻ mặt có chút bi thương nói: “Thứ này đã hại mấy người anh em của tôi phải ngã xuống.” Vương Diệp biết cô ta sẽ không lừa mình, nhưng nghe câu nói như vậy, hắn vẫn vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp nhìn cô ta, vẻ mặt đầy phức tạp.

Ngụy Duyệt Như chỉ lẳng lặng nhìn hắn mỉm cười.

Nhưng khi mỉm cười, Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được hơi thở bi thương của cô ta.

Hắn cứ nghĩ cô ta là người vô tâm, nhưng xem ra không phải vậy.

“Chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút, nhìn về phía trước.” Vương Diệp chỉ có thể an ủi cô ta như vậy, nhưng Ngụy Duyệt Như lại chẳng hề bận tâm.

Cô ta lắc đầu, vỗ vai Vương Diệp nói: “Vậy nên lần này không thể có bất kỳ sai sót nào.” Ánh mắt cô ta tràn đầy sự trịnh trọng, cũng không cho Vương Diệp cơ hội lùi bước.

Vương Diệp gật đầu, đồng ý rất dứt khoát, cũng không từ chối.

Nhưng thực tế, trong lòng Vương Diệp lại có suy nghĩ khác.

Đặc biệt là vào lúc này, khi hắn nhìn thấy sự cố chấp trong mắt Ngụy Duyệt Như, hắn thực ra cũng hiểu rằng, con người Ngụy Duyệt Như đã không còn bình thường nữa.

Những ý nghĩ này quanh quẩn trong đầu, Vương Diệp đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như: “Bây giờ cô có thể thả hai người họ trước được không?” Vương Diệp trực tiếp mở lời đàm phán.

Chương 1276

Nghe Vương Diệp nói, Ngụy Duyệt Như phá lên cười.

Cô ta gật đầu, rất nghiêm túc nói: “Tôi còn tưởng anh không định thả họ ra cơ đấy, dù sao tôi vẫn luôn đợi anh lên tiếng.” Đối mặt với lời nói của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp cũng không đặc biệt hoảng loạn.

Hắn biết cái gì đến sẽ đến, không trốn được.

Hắn nói thẳng với Ngụy Duyệt Như: “Nhưng bên Uông gia vẫn cần người đi giải quyết.” Trên mặt hắn chỉ có vẻ bình tĩnh.

Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngụy Duyệt Như quả nhiên khó coi, nhưng cô ta vẫn ung dung chấp nhận.

Lúc này, Vương Diệp lại nhìn Ngụy Duyệt Như, mở lời nói: “Đương nhiên, đối với tất cả những gì tôi nói, nếu cô có ý kiến gì, cô có thể trực tiếp nêu ra.” Lúc nói những lời này, cảm xúc của Vương Diệp vô cùng lạnh nhạt.

Bất đắc dĩ, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể nói: “Bên Uông gia, tôi sẽ dốc toàn lực giải quyết.” Nghe đến đây, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như dẫn Vương Diệp đi về phía trước vài bước.

Vương Diệp nhìn thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Hai người họ đang ngủ, khung cảnh trông rất yên bình.

Vương Diệp cũng không làm phiền, mà chỉ đứng ở cửa nói với Ngụy Duyệt Như: “Chúng ta đến chỗ khác trước đi!” Lời này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như gật đầu.

Cô ta cũng biết những mánh khóe vụng về của mình không lừa được Vương Diệp.

Bất đắc dĩ, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể dẫn Vương Diệp đi về một hướng khác.

Nhưng khi đang đi, Vương Diệp đột nhiên dừng bước nói: "Tôi muốn về trước đợi cô.

Khi nào cô xử lý xong những rắc rối này, giải quyết xong tất cả, tôi sẽ cùng cô đến nơi đó." Vương Diệp đột nhiên nói ra những lời này.

Khi Ngụy Duyệt Như nhìn thấy, gương mặt cô ta lộ vẻ kinh ngạc, sau đó chìm vào im lặng.

Cô ta nhíu mày, trong lúc đang suy nghĩ về chuyện này, Vương Diệp cũng nói với cô ta: "Thế nào?

Chẳng lẽ cô thấy có vấn đề à?" Vương Diệp vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Không có vấn đề gì, làm sao có thể có vấn đề được?" Ngụy Duyệt Như tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Cô ta càng như vậy, Vương Diệp lại càng cảm thấy buồn cười.

Ánh mắt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên.

Ngụy Duyệt Như nhìn xung quanh, sau đó lại thở dài một tiếng đầy sầu muộn.

Sau khi Vương Diệp đi, Ngụy Duyệt Như ở lại một mình.

Những người bên cạnh cô ta đi tới, họ tha thiết muốn quan tâm Ngụy Duyệt Như, nhưng cô ta lại xua tay, bảo họ rời đi.

Thấy thái độ của Ngụy Duyệt Như như vậy, mọi người chỉ có thể từng bước lui về phía sau.

Những người này tuy đều là thuộc hạ của cô ta, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy họ không có bóng.

Họ có sự khác biệt với người sống.

Tuy nhiên, rất ít người phát hiện ra, vì mọi người chỉ chú ý đến khuôn mặt của họ.

Khi Vương Diệp trở về chỗ Trần Tứ, hắn cũng chìm vào giấc ngủ.

Sắp tới sẽ có một trận chiến ác liệt phải giải quyết, Vương Diệp không hy vọng mình sẽ lơ mơ hồ đồ, chật vật không chịu nổi.

Vương Diệp đang suy nghĩ trong lòng, Bàn Tử đột nhiên tỉnh giấc, nhưng phát hiện trời mới tờ mờ sáng.

Bàn Tử định ngủ tiếp, ai ngờ ngoài cửa bỗng có tiếng sột soạt.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Bàn Tử vén chăn lên.

Tuy không khí bên ngoài không lạnh, nhưng Bàn Tử đã quen lười biếng, vậy mà bây giờ, anh lại phá lệ đi về phía đó.

Điều này cũng là điều mà chính Bàn Tử không ngờ tới.

Bàn Tử nghĩ một lúc, quả quyết đi tới.

Vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần tò mò, trong lúc đi, ánh mắt anh cũng mang theo vài phần dò xét và tìm tòi.

Ai ngờ anh vừa nhìn về phía đó, lại thấy Trần Tứ đang bò ở miệng giếng, trong mắt anh lộ vẻ khó hiểu.

Những tiếng sột soạt kia dường như cũng phát ra từ trong miệng giếng.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, anh cũng từng bước tiếp cận, đồng thời dựa vào cây cột bên cạnh.

Nhưng tên Trần Tứ kia còn phát ra những âm thanh kỳ quái.

Ngoài ra, tứ chi của Trần Tứ dường như cũng giãy giụa một cách mất kiểm soát.

Lúc này, Bàn Tử nhận ra có điều không ổn.

Chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử biết sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

Anh vội vàng lao tới, nắm lấy chân Trần Tứ, gắng sức kéo anh ta lại.

Đồng thời, anh nhìn xung quanh, ánh mắt tràn đầy sự chấn động, khó tin nói: “Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử, trên mặt lại chỉ có vẻ bực bội.

Trần Tứ khẽ thở dài, vẻ mặt khó chịu nói với Bàn Tử: “Cậu bị ấm đầu à?” Trần Tứ vừa nói vừa đẩy Bàn Tử ra.

Người anh ta tuy dính không ít nước, trông có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng dường như anh ta cũng không quan tâm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử thực sự không hiểu nổi.

Lúc này, mực nước trong giếng cũng từ từ rút xuống.

Bàn Tử nhìn nước giếng trước mặt, đột nhiên nói: “...Cậu đang nghịch nước à?” Lời này vừa thốt ra, Trần Tứ không đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm vào cái giếng trước mặt, rồi đi vòng quanh lẩm bẩm điều gì đó.

Những lời anh ta nói, Bàn Tử không hiểu một chữ nào, nhưng anh biết sự việc không đơn giản, đặc biệt là vào lúc này.

Anh nhìn chằm chằm Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt mang theo vài phần nghiêm nghị, quả quyết nói: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ vai Trần Tứ, nhưng lời anh vừa dứt, Trần Tứ lại không thèm để ý.

Ánh mắt Trần Tứ chỉ có sự bình tĩnh, nước giếng trước mặt lại dâng lên.

Bên trong vẫn có những tiếng sột soạt.

Bàn Tử tò mò nhìn qua, lại thấy một vũng nước đen.

Lúc này, Trần Tứ vùi đầu vào trong đó.

Nhìn hành động của Trần Tứ, ánh mắt Bàn Tử tràn đầy sự kỳ quái.

Không lâu sau, Bàn Tử cũng ngửi thấy một mùi máu tanh.

Chỉ trong nháy mắt, mắt Bàn Tử trợn tròn.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt đầy lo lắng.

Anh kéo áo Trần Tứ, rất khó hiểu nói: “Đầu óc cậu úng nước rồi à?

Tại sao cậu lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?” Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, anh thực sự không hiểu nổi.

Ai ngờ lời này vừa thốt ra, Trần Tứ chỉ thản nhiên gạt anh ra.

Vẫn là động tác đó, và Trần Tứ vẫn giữ bộ mặt đó, trong lòng Bàn Tử vô cùng khó chịu.

Nhưng Bàn Tử nghĩ một lúc, cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh quan sát anh ta.

Thấy thái độ của Bàn Tử như vậy, sắc mặt Trần Tứ trở nên cực kỳ khó coi.

Trần Tứ thở sâu một hơi, sau đó mở lời nói: “Tôi làm gì ở đó thì liên quan gì đến cậu?

Cậu có biết không, tôi đã tinh thông những chuyện quỷ thần này thì cũng phải trả một cái giá nhất định.” Anh ta vừa nói, vừa nhìn Bàn Tử trước mặt nhướng mày.

Lời anh ta vừa thốt ra, Bàn Tử nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào.

Vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần nghiêm nghị, còn Trần Tứ trước mặt chỉ nhìn chằm chằm anh, thản nhiên nói: “Cậu đừng có làm bộ dạng đó, đừng tưởng làm vậy là có ích.” Trần Tứ vừa nói vừa nhìn chằm chằm anh, ánh mắt Trần Tứ tràn đầy sự sắc bén.

Bàn Tử hết cách, chỉ đành im lặng.

Nhưng theo thời gian trôi đi, không lâu sau, trời cũng sáng, nhưng Bàn Tử cũng thấy Trần Tứ chảy không ít máu.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Bàn Tử từ đầu đến cuối đều cảm thấy không thể chấp nhận được.

Ánh mắt Bàn Tử mang theo vài phần nghiêm nghị, lúc này Trần Tứ cũng vẻ mặt hoảng hốt, ngẩng đầu lên khỏi giếng nước.

Bàn Tử không biết nên diễn tả suy nghĩ trong lòng mình như thế nào.

Trần Tứ trước mặt tuy có nhúng đầu vào nước giếng, nhưng một lúc sau, anh ta lại ngẩng đầu lên, trông có vẻ mọi chuyện cũng không nghiêm trọng đến thế.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy có một số chuyện không hợp lý.

Bàn Tử suy nghĩ trong lòng, vì mãi không có câu trả lời, anh nghĩ một lúc rồi cũng không tìm hiểu thêm.

Nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, đột nhiên nói với anh: “Cậu có gọi Vương Diệp qua đây không?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Bàn Tử quả quyết lắc đầu.

Chương 1277

Anh lo lắng Trần Tứ sẽ xảy ra chuyện, nên đã canh ở đây suốt.

Lúc này nhìn Trần Tứ trước mặt, Bàn Tử cũng nghiêm túc nói: “Cậu phải nhớ kỹ, lần sau đừng một mình chơi những thứ nguy hiểm này nữa.

Tôi lo tôi vừa đi cậu liền rơi xuống, không có Bàn gia béo này đỡ dậy đâu.” Nói đến đây, Bàn Tử lại cười lên, trên mặt dường như có mấy phần tự hào.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, nói thẳng không kiêng dè: “Người lương thiện như tôi đây không còn nhiều đâu.” Anh vỗ ngực, vô cùng kích động, nhưng Trần Tứ liếc anh một cái, sau đó thu lại ánh mắt, rồi không chút do dự mỉa mai: “Tôi chưa bao giờ thấy cậu lương thiện.” Lời của Trần Tứ nói rất khó nghe.

Bàn Tử nhìn anh ta, trên mặt tuy đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng lại không so đo với anh ta.

Bàn Tử lắc đầu, trực tiếp quay người về phòng, chuẩn bị nói chuyện này cho Vương Diệp.

Ai ngờ Trần Tứ trực tiếp gọi anh lại: “Chuyện này không được nói cho ai biết.” Trần Tứ vừa dứt lời, Bàn Tử liền nổi nóng.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, rất khó chịu nói: “Dựa vào đâu mà tôi phải nghe lời ai?

Đây là quyền tự do của tôi, không liên quan đến cậu.” Giọng điệu của Bàn Tử mang theo vài phần bất mãn.

Những lời này vừa thốt ra, Trần Tứ trước mặt nghe thấy, anh ta cũng chỉ cười gượng gạo: “Dù sao tất cả mọi chuyện đều do tôi quyết định.” Nhưng Bàn Tử không tin anh ta, trực tiếp quay đầu đi vào trong.

Nhưng khi đi vào, nhìn thấy Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử lại phát hiện mình không thể nói được, dường như mọi lời nói đều bị bóp nghẹt.

Bàn Tử liếc Trần Tứ một cái, anh nghĩ một lúc, chuyện này không thể do Trần Tứ làm được.

Vì vậy, anh đến trước mặt Vương Diệp, vỗ vai hắn.

Rất nhanh, Vương Diệp tỉnh lại, nhìn Bàn Tử trước mặt, trên mặt mang theo vài phần thắc mắc, còn chưa hoàn hồn.

Bàn Tử liền mở miệng nói: “Tên Trần Tứ kia vừa mới tự tử trong giếng!” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Nhưng khi Trần Tứ bước vào, người không những không nhếch nhác mà còn trông rất thảnh thơi.

Anh ta có lẽ vừa mới đi dạo bên ngoài một vòng, nếu không sắc mặt cũng không hồng hào như vậy.

Vương Diệp liếc Trần Tứ một cái, xác định không có vấn đề gì, hắn liền nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt có chút khó chịu, trực tiếp mắng: “Nói bậy bạ gì thế?

Người ta vẫn khỏe mạnh đây này, đầu óc cậu úng nước rồi à?” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử liền phản ứng lại, vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng loạn nói: “Làm sao đầu óc tôi có thể úng nước được?

Mà tôi cũng không nói bậy, những gì tôi nói đều là thật.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Trần Tứ, anh vội vàng giải thích, nhưng trong lòng càng vội lại càng vô dụng, vì Trần Tứ đã nắm chắc mọi thứ.

Trên mặt Trần Tứ mang theo vài phần phấn khích, anh ta nhìn Bàn Tử trước mặt, quả quyết mở lời nói: “Đầu óc cậu trông có vẻ không được thông minh cho lắm.” Nói đến đây, Trần Tứ khẽ thở dài.

Trần Tứ vỗ vai Bàn Tử, vẻ mặt mang theo vài phần thương hại: “Nhưng không sao, dù sao người như cậu tôi cũng không phải lần đầu gặp.

Chỉ là nói năng lảm nhảm thôi, về uống hai ngày thuốc là được.” Lời của Trần Tứ vừa thốt ra, trên mặt Bàn Tử tràn đầy sự phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, không nói một lời, còn Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự phẳng lặng, nhưng không ai ngờ, Bàn Tử đứng ở đây một lúc, đột nhiên nắm chặt tay nói: “...Thôi bỏ đi, đằng nào cũng chẳng ai tin tôi, tôi đi đây.” Nói xong, Bàn Tử trực tiếp quay đầu rời đi.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, lắc đầu, mở miệng nói: “Đã từng này tuổi rồi, sao vẫn như một đứa trẻ vậy?

Cứ như không lớn nổi.” Trong lòng Vương Diệp có chút bất đắc dĩ.

Trong lúc hắn đang lắc đầu, Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, thản nhiên nói: “Ai biết được?

Có lẽ có một số người trí thông minh phát triển muộn hơn chăng.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp liền bật cười.

Hai người họ ở trong nhà vui vẻ cười nói, Bàn Tử đi ra ngoài, trong lòng rất khó chịu.

Đặc biệt là lúc này, Trần Tứ đã làm chuyện như vậy, nhưng anh lại không thể nói ra được, Bàn Tử thực sự không hiểu nổi.

Bàn Tử lấy điện thoại ra, ghi lại một cách đơn giản.

Làm xong một loạt những việc này...

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có hưng phấn và đắc ý, bởi vì hắn cảm thấy mình đã nắm chắc mọi chuyện, giờ đây, nhìn Trần Tứ sau lưng, ánh mắt Bàn Tử cũng mang theo vài phần sắc bén, nhưng kết quả lại không ngờ tới.

Vương Diệp vỗ vỗ vai Trần Tứ.

Cùng lúc mặc lại quần áo, Vương Diệp nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Sắp tới tôi phải đi cùng Ngụy Duyệt Như rồi.

Gã đó không phải thứ gì tốt đẹp.

Nhưng trên đường đi tôi cũng sẽ cẩn thận hơn.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Trần Tứ vừa nghe vừa gật đầu, không có ý kiến gì khác.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Trần Tứ vẫn không kìm được mà dặn dò một câu: “Nếu anh cần tôi đi cùng, tôi có thể đi cùng anh.” Trần Tứ nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp do dự một chút rồi nhanh chóng có câu trả lời, anh trực tiếp lắc đầu từ chối.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, dở khóc dở cười nói: “Đây là chuyện của riêng tôi, sao tôi nỡ kéo anh vào chứ?” Vương Diệp nói thật lòng.

Hết cách, Trần Tứ chỉ có thể gật đầu, không nói thêm gì khác.

Nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, trong lòng Trần Tứ vẫn có chút khó chịu, hơn nữa theo thời gian trôi đi, Trần Tứ cũng dần cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Vương Diệp và Bàn Tử đã rời đi, nhưng hành lý của hai người họ vẫn chưa mang đi.

Trần Tứ còn chưa kịp phản ứng, một ảo ảnh đã xuất hiện ngay trước mắt.

Thực ra ảo ảnh này chẳng qua chỉ là hình chiếu nội tâm của chính anh ta mà thôi.

Khoảng thời gian trước, sau khi thoát ra khỏi nơi đó, tinh thần của cả người anh ta vẫn luôn không tỉnh táo, nên anh ta cần phải ngâm đầu vào trong nước lạnh.

Nhất là vào lúc rạng sáng, anh ta sẽ bắt đầu phát điên.

Anh ta không muốn mình biến thành bộ dạng đó, nên mới ngâm mình trong nước giếng.

Hơn nữa, cái giếng này có cơ quan, nên nước mới dâng lên theo, chứ không phải vì anh ta có thể hút nước lên.

Nhưng lúc đó Bàn Tử có vẻ rất vội vàng, không hề có chút bình tĩnh nào, nên Trần Tứ đã không định nói.

Nhưng bây giờ, Trần Tứ nhìn thấy bóng ma trước mặt, đột nhiên nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Sao vẫn còn xuất hiện ảo giác?

Chẳng phải đã…” Lời của Trần Tứ còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bước ra.

Vương Diệp nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt anh mang theo vài phần thương cảm.

“Sao anh lại làm chuyện như vậy?” Câu nói của Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ sững người.

Bàn Tử cầm điện thoại trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Thấy bộ dạng vui vẻ đó của Bàn Tử, Trần Tứ nắm chặt tay, sau đó vội vàng lắc đầu, nói với Vương Diệp: “Tất cả đều là hiểu lầm, anh đừng tin lời Bàn Tử nói.” Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần căng thẳng, nhưng Vương Diệp không nói gì.

Bàn Tử đứng bên cạnh Vương Diệp, tỏ ra vênh váo, dương dương tự đắc.

Kết quả không ngờ Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên nói với Bàn Tử: “Anh qua một bên đi, đừng ở đây cản trở chúng tôi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng hắn đi được vài bước sang bên cạnh thì lại đột nhiên quay đầu lại nói với Trần Tứ: “Tất cả đều là anh em trên một con thuyền, có chuyện gì mà không nói được chứ?

Rắc rối của anh cũng là rắc rối của tất cả chúng ta.” Bàn Tử lải nhải, nghĩ rằng có chuyện gì lớn thì cùng nhau giải quyết.

Mấy thứ này thì có là gì.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vốn là người thẳng thắn.

Tuy nhiên, lời Bàn Tử nói ra, Trần Tứ trước mặt chỉ coi như gió thoảng bên tai, không để ý.

Nhưng khi anh ta thấy bóng ma kia biến mất, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi bị di chứng, ngã từ trên cao xuống, lại vừa hay rơi ngay vào chính diện nơi họ đốt Sát Thần.” Lúc đó Trần Tứ cảm thấy không có vấn đề gì lớn, nhưng không ngờ trên đó có một lớp bụi mỏng, trong lớp bụi đó có chứa một ít độc tố.

Khi đó Trần Tứ không phát hiện ra, mãi sau này khi Trần Tứ nhìn những dòng chữ trên tường và những bức tranh mà người ta vẽ lại, cuối cùng Trần Tứ mới phát hiện ra.

Hóa ra trước khi những người đó chết, họ đã bị cho uống một lượng lớn độc dược, thứ độc đó sẽ khiến họ sinh ra một loại ảo giác tươi đẹp.

Loại ảo giác đó cũng sẽ ép buộc họ bóp méo tâm hồn mình.

Ngoài ra, khi Trần Tứ rơi xuống đó, anh ta cũng phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Lúc Trần Tứ được đưa ra ngoài, vẫn là do người khác cõng ra.

Chuyện như vậy, Trần Tứ nhớ rất rõ.

Giờ đây, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ cũng lắc đầu nói: “Chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, tôi không muốn làm liên lụy đến người khác, đương nhiên là tôi có suy nghĩ của riêng mình, nên anh cũng đừng hỏi nhiều nữa.” Trần Tứ vừa nói vừa khẽ thở dài.

Tuy nhiên, lời Trần Tứ vừa nói ra, Vương Diệp chỉ cười khẩy qua loa: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Vương Diệp không muốn nghe anh ta nói nữa.

Thấy thái độ của Vương Diệp lạnh lùng như vậy, Trần Tứ cũng nhíu mày không nói gì, nhưng tâm trạng của anh ta lại trở nên có chút nặng nề.

Nhìn ra xa, Trần Tứ đột nhiên nói với Vương Diệp: “Chuyến đi này tôi không thể đi cùng anh được, vì cái ảo giác này của tôi không ai dám chắc lúc nào sẽ phát tác.

Tôi không muốn gây liên lụy cho các anh.” Đối với những lời này của Trần Tứ, Vương Diệp chỉ cười cho qua.

Sau khi biết được từ Trần Tứ về nơi mà anh ta đã đến lần trước, Vương Diệp cũng quả quyết nói: “Tôi sẽ nghĩ cách giúp anh lấy được thuốc giải.” Những lời này mang lại cho Trần Tứ sự kiên định không gì lay chuyển nổi.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy nghiêm túc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, không từ chối.

Vẻ mặt tươi cười của Trần Tứ khiến Vương Diệp cảm thấy vui vẻ.

Chương 1278

Vương Diệp vỗ vai Trần Tứ, cười nói: “Anh nhớ kỹ, chỉ có làm như vậy mới có thể giải quyết được phần lớn rắc rối.

Hơn nữa, làm người phải lạc quan một chút, tươi cười một chút.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn Trần Tứ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ gật đầu.

Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần hưng phấn, ánh mắt anh ta nhìn quanh bốn phía, cũng đang ngó nghiêng.

Kết quả không ngờ Vương Diệp trực tiếp xoay người rời đi.

Anh cầm lấy hành lý và ba lô bên cạnh, chuẩn bị đi bệnh viện một chuyến.

Nhưng… Trần Tứ thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, vẻ mặt lo lắng nói: “Anh đợi một chút, tôi có vài thứ chưa đưa cho anh.” Lời của Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp sững người, lúc này anh dừng bước, quay đầu lại nhìn Trần Tứ.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, Trần Tứ quay lại nơi đó tìm một vài thứ.

Trên một chiếc hộp phủ đầy bụi dày, Vương Diệp cũng nhìn thấy một vài dòng chữ.

Vì khoảng cách khá xa, Vương Diệp không nhìn rõ.

Nhưng Vương Diệp không quan tâm, vì chuyện này không liên quan đến anh.

Kết quả không ngờ sau khi Trần Tứ mở hộp ra, một luồng bụi ập vào mặt khiến Vương Diệp nhíu mày.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, cười nói: “Cái này cũng coi như là sự giúp đỡ duy nhất mà tôi có thể dành cho anh.” Vẻ mặt anh ta có vài phần mệt mỏi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, đột nhiên nói: “Trên người anh có phải có bệnh gì không?” Khi Vương Diệp hỏi câu này, câu trả lời nhận được chỉ là nụ cười của Trần Tứ.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, nụ cười của anh ta có chút kỳ lạ, không giống như những lúc khác.

Nhưng Vương Diệp biết Trần Tứ không muốn trả lời mình.

Giờ đây, Vương Diệp lấy những thứ bên trong ra, đặt vào trong hộp.

Chẳng qua chỉ là vài chiếc khăn tay, nhưng trên đó, Vương Diệp lại thấy một số đường nét kỳ lạ.

Nhìn những thứ này, vẻ mặt Vương Diệp có vài phần khó hiểu, nhưng điều không ngờ là khi Trần Tứ nhét những thứ này vào tay Vương Diệp, anh ta trực tiếp nói: “Thứ này tôi đã tốn rất nhiều tâm huyết để vẽ ra, anh nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

Còn những tinh túy bên trong, có lẽ anh không thể lĩnh hội được, nhưng người khác có thể hiểu.” Lời của Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng anh nhìn những chiếc khăn tay trước mặt, vẻ mặt đầy mệt mỏi, đột nhiên nói với Trần Tứ: “Tôi biết anh có bản lĩnh thần cơ diệu toán, cũng biết anh tính ra được rất nhiều thứ, nhưng anh thật sự không cần phải hy sinh như vậy, vì tôi không thực sự cố chấp với những thứ này.” Anh cũng không phải là nhân vật gì đặc biệt xấu xa.

Giờ đây, trong khoảnh khắc này, tự nhiên là coi trọng tình bạn này.

Kết quả không ngờ lời của Vương Diệp vừa dứt, Trần Tứ trước mặt chỉ cười cho qua.

Trần Tứ lắc đầu, nhìn Vương Diệp nói không khách khí: “Vẽ ra những thứ này chẳng qua chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh lại, chỉ dựa vào trí nhớ của mình mà vẽ thôi.

Tôi không dựa vào thứ gì để làm cả.” Anh ta nói một cách nghiêm túc.

Lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, sau đó lại nhìn những chiếc khăn tay trước mặt, nói: “Dù sao đi nữa, đây cũng coi như là một tấm lòng của anh, tôi đã lĩnh hội rồi.

Tiếp theo anh nhất định phải bảo trọng thân thể của mình.” Nói đến đây, Vương Diệp chuẩn bị xoay người rời đi.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ cười gật đầu, sau đó nhìn Vương Diệp đi xa.

Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần mệt mỏi và nghiêm trọng, cùng lúc anh ta lắc đầu, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Vương Diệp đi chưa được bao lâu, anh đột nhiên nhớ ra mình có một cái túi nhỏ chưa lấy.

Ngay lúc này, Vương Diệp quay đầu nhìn lại tứ hợp viện sau lưng, điều anh không biết là, Trần Tứ đã biến thành một bộ dạng khác, nhưng Vương Diệp lại không hề nhận ra.

Nhưng khi Vương Diệp đang đi trở lại, anh đột nhiên nghe thấy phía sau có những âm thanh kỳ lạ, những âm thanh đó nghe như tiếng một thứ gì đó đang gặm nhấm da thịt.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp, những âm thanh đó quá chói tai.

Dù sao đối với người có thính lực nhạy bén mà nói, loại âm thanh này quả thực là một tai họa.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, cố ý đi chậm lại.

Anh cẩn thận đến trước cửa, đối với những gì mình nhìn thấy, Vương Diệp cảm thấy tuyệt vọng.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thấy những thứ này.

Nhưng trên mặt Trần Tứ, anh chỉ thấy sự bình thản, phảng phất như tất cả những điều này đối với Trần Tứ mà nói, căn bản không đáng là gì.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một màu mệt mỏi.

Trần Tứ không biết, anh ta chỉ nhìn vào miệng giếng nước trước mặt, trên mặt mang theo vài phần nụ cười.

Chỉ có như vậy mới có thể kéo dài tuổi thọ của anh ta.

Mặc dù nỗi đau mà anh ta phải chịu đựng cũng là vô biên vô tận, nhưng Trần Tứ hiểu rằng, hầu hết mọi việc đều phải trả một cái giá tương xứng.

Vương Diệp nhìn những con ếch xanh trước mặt, trực tiếp nói với Trần Tứ: “Tại sao anh lại làm chuyện như vậy?” Vẻ mặt Vương Diệp có vài phần tò mò và thắc mắc, nhưng không ngờ câu hỏi này vừa thốt ra, Trần Tứ cũng chỉ nhìn anh, vẻ mặt bình thản nói: “Sao anh lại quay lại?

Tôi còn tưởng đã tránh được anh rồi chứ, không ngờ những thứ này vẫn bị anh nhìn thấy.” Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần dồn nén.

Vương Diệp liếc anh ta một cái nhưng không nói gì, chỉ im lặng nhìn những con ếch xanh, sau đó mới nói: “Bệnh tình của anh phát tác đều phải dựa vào những thứ này để giải độc sao?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời này vừa ra, Trần Tứ lập tức gật đầu, sau đó, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt mệt mỏi kể lại chuyện quá khứ.

“Trước đây tôi theo một lão đại ca vào một ngôi mộ cổ, không ngờ ở đó, ông ấy trúng độc ngã xuống, còn tôi thì trúng phải lời nguyền.” Vẻ mặt anh ta có vài phần mệt mỏi.

Điều dằn vặt nhất trên đời này không phải là mất đi tính mạng của mình, mà là trong khi chịu đựng sinh mệnh, cũng phải chịu đựng nỗi đau tương đương.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, trực tiếp kể lại bộ dạng trúng độc lúc đó của mình.

Anh ta không chỉ trúng độc, mà còn trúng phải lời nguyền.

Lời nguyền đó có thể khiến anh ta sống đến trăm tuổi, nhưng đồng thời, trên người anh ta sẽ có vô số độc tố lan ra.

Những con ếch xanh đó cũng là do anh ta nhờ bạn bè tìm về, sau đó nuôi dưỡng ở nơi này.

Nếu không có những người bạn đó, e rằng bây giờ anh ta vẫn đang phải chịu đựng nỗi đau như vậy, vì những vết cắn của những con ếch này, bao gồm cả sự tuyệt vọng mà chúng mang lại cho anh ta, còn thua xa sự kinh hoàng khi độc tố phát tác.

Giờ đây, nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt anh ta có vài phần ý cười.

Thấy anh ta còn cười được, Vương Diệp cũng lắc đầu nói: “Vậy ra đây cũng là lý do anh không đi cùng tôi.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trần Tứ gật đầu, vẻ mặt lo lắng nói với anh: “Anh cứ yên tâm đi, những chiếc khăn tay tôi đưa cho anh đều là những rắc rối mà anh sẽ gặp phải trong thời gian tới.

Ba mươi năm sau tôi không dám đảm bảo, nhưng trong vòng mười năm, tôi có thể đảm bảo.” Những thứ này đều sẽ có lúc dùng đến.

Trần Tứ thầm nghĩ, trên mặt mang theo vài phần nụ cười, anh ta trông rất chu đáo, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu.

Anh nhìn chiếc khăn tay trong tay, vẻ mặt mệt mỏi nói với Trần Tứ: “Nhưng thứ tôi cần lại không phải là những thứ này.” Anh nói thật lòng, nhưng Trần Tứ nghe xong lại không biết phải trả lời thế nào.

Anh ta chỉ nhìn những con ếch xanh trước mặt, chúng vẫn đang gặm nhấm da thịt trên người anh ta.

Mặc dù trông anh ta cả người có vẻ dữ tợn, nhưng trên thực tế, những vết cắn của ếch xanh có thể lấy đi một phần độc tố.

Ngoài ra, những con ếch xanh này cũng đang thực sự ăn thịt và xương của anh ta.

Cho nên, nỗi đau mà Trần Tứ phải chịu đựng còn kinh khủng hơn nhiều so với những gì Vương Diệp tưởng tượng.

Vương Diệp lắc đầu.

Thấy bạn mình biến thành bộ dạng này, sao anh có thể không buồn được chứ?

Trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, đột nhiên nói: “Tôi muốn giúp anh giải trừ lời nguyền đó.

Nếu lời nguyền không thể giải trừ, thì tôi nghĩ độc tố trên người anh chắc chắn có thể tìm được thuốc giải.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Có rất nhiều phương pháp để giảm bớt, không nhất thiết phải dựa vào những thủ đoạn cực đoan như vậy.

Anh tin rằng, trong những lúc anh không biết, Trần Tứ nhất định đã một mình âm thầm chịu đựng tất cả.

Khi Vương Diệp nghĩ đến những chuyện đó, vẻ mặt anh cũng đầy bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ đột nhiên cười một tiếng, sau đó, không chút né tránh nói: “Anh mau đi đi, đừng ở lại đây nữa.

Trước khi đi nhớ giúp tôi đóng cửa lại, đừng để người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại của tôi.” Vẻ mặt anh ta có vài phần phức tạp.

Lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp chỉ nhíu mày, vẻ mặt đầy không cam tâm và không tình nguyện.

Anh không muốn cứ thế mà đi, anh muốn giúp đỡ bạn mình, nhưng bạn anh hình như không cần.

Vương Diệp lại vì chuyện này mà buồn bã, nhưng không ngờ Trần Tứ cũng chỉ nhìn anh nói: “Anh mau rời đi đi, đừng ở lại đây.

Một lát nữa bộ dạng phát độc thật sự của tôi rất đáng sợ, anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy đâu.” Những lời Trần Tứ nói đều là sự thật, nhưng Vương Diệp nhìn Trần Tứ, anh chỉ cười cho qua, sau đó nói với anh ta: “Anh nói có lý, nhưng hai chúng ta đã là bạn bè, tại sao tôi lại phải từ chối những điều này?” Nói đến đây, Vương Diệp trực tiếp đi tới, anh lấy từ trong túi ra một bông hoa màu vàng, nhìn Trần Tứ nói: “Bông hoa này là thứ tôi tìm được trong một ngôi mộ trước đây, có lẽ nó có thể giúp anh thuyên giảm phần nào.” Nói đến đây, không đợi Trần Tứ phản ứng, Vương Diệp trực tiếp đặt thứ này lên người anh ta.

Bông hoa biến thành bột, sau đó rắc lên những vết lở loét của Trần Tứ.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy, trên mặt Trần Tứ có thêm vài phần nụ cười và dịu đi.

Những con ếch xanh nhanh chóng chạy đi, vì Vương Diệp đã tỏa ra khí thế trên người mình, những con ếch đó tự nhiên sợ hãi.

Trần Tứ vừa tận hưởng, vừa ngẩng đầu nhìn Vương Diệp.

Chương 1279

Bệnh tình của anh ta đã thuyên giảm, độc tố cũng không lan ra nữa, nhưng cơn đau nhỏ vẫn đang nhắc nhở anh ta, những thứ này vẫn chưa rời đi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trần Tứ vẻ mặt cảm động nói: “Cảm ơn anh, nhưng bông hoa này anh nên giữ lại cho mình dùng.” Nói đến đây, Vương Diệp lập tức cười lên, anh lắc đầu.

Anh chưa bao giờ là một người ích kỷ.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt bình thản nói: “Sự tồn tại của nó vốn là để sử dụng, cần gì phải nói rõ ràng như vậy.” Lời anh vừa dứt, dù Trần Tứ gật đầu, nhưng tâm trạng anh ta vẫn có chút dồn nén, đặc biệt là lúc này.

Trần Tứ nhìn vết thương trên người mình, mặc dù những vùng da lở loét đã dần dần khép lại, nhưng độc tố vẫn đang âm ỉ đau nhói bên trong.

Những độc tố đó đang nói với anh ta rằng, tất cả không đơn giản như vậy, cũng sẽ không dễ dàng qua đi.

Trần Tứ trong lòng có chút buồn, nhưng anh ta lại vực dậy tinh thần.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, nghiêm túc nói: “May mà có anh giúp tôi, nếu không một mình tôi cũng không biết phải đối mặt với tình cảnh này như thế nào.” Lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp chỉ cười cho qua, sau đó kéo anh ta dậy.

Trần Tứ tuy đứng dậy đi theo Vương Diệp được vài bước, nhưng khi nhìn xung quanh, vẻ mặt anh ta cũng có vài phần mệt mỏi và dồn nén.

Anh ta đột nhiên nói với Vương Diệp: “Có những chuyện phức tạp hơn chúng ta nghĩ.

Chuyến đi này nếu tôi thật sự đi cùng anh, anh sẽ phải tốn rất nhiều thứ, thà để tôi một mình ở đây còn hơn.” Dù sao anh ta cũng không phải là người nhất định phải rời đi, hơn nữa những độc tố này một khi bộc phát sẽ mang lại cho anh ta nỗi đau không ra hình người.

Nhiều hơn nữa là lòng tự trọng của anh ta bị giày vò.

Anh ta không muốn bộ dạng thảm hại của mình bị người khác nhìn thấy.

Nhưng lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp cũng chỉ lắc đầu, vẻ mặt bình thản nói: “Những người khác có thể dung nạp anh, cũng có thể chấp nhận anh, vì tôi sẽ là người đi trước và chấp nhận anh.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ trước mặt lập tức cảm động mỉm cười.

Trần Tứ gật đầu, nhìn Vương Diệp vui vẻ nói: “Cảm ơn anh.” Khi mấy chữ này được nói ra, dù Vương Diệp chỉ gật đầu, nhưng khi anh dẫn Trần Tứ từng bước ra ngoài, anh cũng nghĩ đến việc Trần Tứ giao những chiếc khăn tay đó cho mình, cái dáng vẻ trịnh trọng đó.

Nếu không đoán sai, thì trong khi Trần Tứ thấu triệt tất cả những điều này, thực ra trong lòng anh ta cũng đã phải chịu đựng không ít.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, anh nhìn Trần Tứ trước mặt, đột nhiên cười nói với anh ta: “Thực ra anh không cần phải hy sinh nhiều như vậy.

Có những chuyện không cần thiết.” Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ kiên định, nhưng Trần Tứ nghe thấy lại không hề để tâm.

Anh ta chỉ im lặng nhìn con đường trước mắt, đột nhiên nói với

Vương Diệp: “Con đường này tôi đã đi quá nhiều lần, nhưng tôi cũng biết tất cả những gì sẽ xảy ra trong tương lai.

Nhưng tôi không muốn nhắc nhở, vì phải trả giá, nhưng cái giá đó tôi chịu được.” Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần nụ cười, chẳng qua là đang nói với Vương Diệp rằng, khi anh ta làm một loạt những hành động đó, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng những điều tồi tệ nhất.

Giờ đây, Vương Diệp cũng không cần phải nghĩ rằng anh ta có dụng tâm hiểm ác.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp chỉ rơi vào im lặng, không nói gì.

Thấy Vương Diệp im lặng, vẻ mặt Trần Tứ có vài phần nặng nề.

Nhưng theo thời gian trôi đi, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Sau khi Vương Diệp đưa Trần Tứ ra ngoài, Ngụy Duyệt Như nhìn Trần Tứ trước mặt, cô ta sững sờ tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Sao anh cũng ở đây?” Lời Ngụy Duyệt Như vừa dứt, Trần Tứ cười một tiếng, sau đó vẻ mặt qua loa nói: “Hóa ra cô cũng ở đây.” Hai người họ dường như quen biết nhau.

Vương Diệp liếc hai người họ một cái, không nói gì.

Nhưng Ngụy Duyệt Như lại đến bên cạnh Vương Diệp, khi Vương Diệp đặt Trần Tứ lên xe, Ngụy Duyệt Như trực tiếp kéo Vương Diệp sang một bên nói: “Anh có biết người này có vấn đề không?” Lời Ngụy Duyệt Như vừa dứt, Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó vẻ mặt khó hiểu nói: “Cô thật là kỳ lạ.” Lời Vương Diệp vừa ra, Ngụy Duyệt Như còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã chỉ về hướng Trần Tứ nói: “Tôi hy vọng cô có thể hiểu một điều, anh ấy là anh em tốt của tôi, là bạn tốt của tôi, cô tốt nhất đừng nói những lời như vậy để làm tổn thương anh ấy." Lời Vương Diệp vừa dứt, trên mặt Trần Tứ có vài phần nụ cười.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, trực tiếp nói: "Ngụy Duyệt Như cũng coi như là nhân vật có máu mặt, anh nói những lời như vậy, e rằng không hay lắm, vì đắc tội với Ngụy Duyệt Như hình như không có kết cục tốt đẹp." Anh ta vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như mỉm cười, nhưng Ngụy Duyệt Như không để ý đến hai người họ.

Ngụy Duyệt Như chỉ nói với Vương Diệp: "Mau lên xe đi, tôi phải đưa các anh xuất phát rồi." Lời cô ta vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Không lâu sau, Vương Diệp đưa Bàn Tử và Trương Khởi Linh đến.

Hạo Thiên Chân tuy có chút suy yếu, nhưng tình hình của anh ta không nghiêm trọng.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, sau đó nói: "Anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng quá bôn ba mệt mỏi." Lời của Vương Diệp có chút khó hiểu, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn gật đầu, không từ chối.

Nhưng khi Hạo Thiên Chân nhắm mắt lại, vẻ mặt Bàn Tử cũng có vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhíu mày, dưới sự chú ý của Vương Diệp, Bàn Tử trực tiếp nói năng ngông cuồng, lớn tiếng phàn nàn: "Sao chú lại đưa loại người này theo chứ?

Hợp tác với hắn ta sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp đâu, chú biết rõ mà, gã này không phải người tốt." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức cười ha hả, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt nói: "Không còn cách nào khác, tình thế bắt buộc, chúng ta phải làm như vậy.

Hơn nữa có những chuyện, chúng ta không thể ngăn cản được.” Nói đến đây, Vương Diệp không nói thêm gì nữa.

Nhưng Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta lại nói với Bàn Tử: “Anh đừng có ở đây lải nhải, tôi nói cho anh biết, lấy oán báo ân không có ý nghĩa gì đâu.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có vài phần không kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe lời cô ta, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Bàn Tử khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sau đó lại cười nói với hắn: “Tên này, trông có vẻ có chút bất mãn, có phải anh có suy nghĩ và ý kiến gì chưa nói ra không?” Khi câu hỏi của Vương Diệp được thốt ra, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lo lắng nói: “Nào chỉ là ý kiến suy nghĩ chưa nói ra, tôi quả thực là nhìn hắn không thuận mắt đến cực điểm.

Lần trước hắn lấy ra người giấy như vậy để dọa tôi, lần này lại muốn tôi hợp tác tốt với hắn.

Đúng là mơ mộng hão huyền.” Mấy chữ này, lý do Bàn Tử không nói ra là vì ánh mắt đối phương nhìn hắn quá sắc bén.

Bàn Tử nhíu mày, không dám nói gì.

Vương Diệp thấy Bàn Tử im lặng, sau đó lại nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt nói: “Cô đừng quá tức giận, anh ấy chỉ đùa với cô một chút thôi.

Tính cách của người này là vậy, khá hoạt bát, có lúc không kiểm soát được.” Vương Diệp nói thật lòng, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe thấy lại chỉ lạnh lùng cười khẩy, nói: “Thế à?

Vậy mà tôi chưa từng biết đấy.” Vẻ mặt cô ta có vài phần cao ngạo, cô ta vừa nói vừa hất cằm lên.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta, lại vẻ mặt sầu não nói: "Cô không biết, thì tôi cũng hết cách." Vương Diệp tỏ ra rất bình thản, nhưng không biết rằng những lời này vừa thốt ra, đã ngay lập tức chọc giận Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, vẻ mặt chán ghét nói: "Câm miệng cho tôi." Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Hai người họ còn chưa kịp nói được mấy câu đã bắt đầu đối đầu nhau.

Vương Diệp cũng không biết phải làm sao.

Mặc dù Bàn Tử đã yên tĩnh hơn nhiều, không gây thêm phiền phức cho Vương Diệp, nhưng Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh cũng không nhịn được mà nói: "Lái xe nhanh lên đi, tôi chỉ muốn đến đích, không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Còn địa điểm đó là ở đâu, cô cũng không nói cho chúng tôi một tiếng." Vẻ mặt Trương Khởi Linh có vài phần không kiên nhẫn.

Anh ta vừa nhìn vào định vị vệ tinh của mình, vừa nhìn vào điện thoại vệ tinh, anh ta đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng sự chuẩn bị trước đó dường như không có tác dụng gì lớn, vì Trần Tứ nhìn bọn họ, cười như không cười nói: "Những thứ đã định sẵn thì không thể thoát được." Vẻ mặt Trần Tứ có vài phần kích động.

Vương Diệp thấy bộ dạng bỉ ổi đó của Trần Tứ, anh suy nghĩ một chút, quả quyết vỗ vào đầu anh ta nói: "Được rồi, câm miệng cho tôi, đừng ở đây nói nhảm nữa." Thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, Trần Tứ rơi vào im lặng, anh ta cúi đầu không nói gì.

Những người khác nhìn Trần Tứ trước mặt, trên mặt họ có vài phần nụ cười nhẹ, họ che miệng, sau đó thì thầm: "Tên Trần Tứ này lại bị ăn đòn rồi.” Họ vừa nói vừa cười hì hì, nhưng trên thực tế, Trần Tứ rõ ràng là vì độc tố trên người đã được thuyên giảm, nên bây giờ mới hoạt bát như vậy.

Vương Diệp trong lòng cũng vui mừng, nhưng không ngờ anh chỉ đùa với Trần Tứ một chút, những người này lại thật sự cười lên.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, anh lắc đầu không nói gì, nhưng Trần Tứ cũng không so đo với Vương Diệp, mà dựa vào Vương Diệp nói: “Lần này may mà có anh, nhưng thuốc giải lần này muốn tìm được, e rằng khó hơn lên trời.” Anh ta nói nhỏ, những người khác không nghe thấy, vì hai người họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Giờ đây, Vương Diệp tìm trong ba lô của mình một lúc, không lâu sau, Vương Diệp lấy ra một thứ.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, nghiêm túc nói: “Sau khi anh cầm thứ này, nếu thật sự có chuyện gì, tôi có thể thật sự không giúp được anh, anh tự cứu mạng mình đi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

Trần Tứ nghe vậy, gật đầu, không từ chối, anh ta nhét những thứ này vào ba lô của mình.

May mà Ngụy Duyệt Như lái xe đủ nhanh và ổn định.

Sau khi họ đi vòng quanh con đường núi quanh co một vòng lại một vòng, cuối cùng Vương Diệp cũng nhìn thấy một nơi giống như lối vào ở một địa thế hiểm trở.

Vẻ mặt Vương Diệp có vài phần kỳ lạ.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta nghiêm túc nói với anh: “Tình hình lần này có lẽ nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ một chút, nhưng tôi nghĩ anh có thể đối phó được.” Nhưng lời cô ta vừa dứt, Vương Diệp cũng chỉ cười cho qua.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình thản.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như cũng không biết phải làm sao.

Nhưng khi Trần Tứ xuống xe, anh ta nhìn xung quanh, đột nhiên nói: "Ở đây ngay cả một chỗ đỗ xe cũng không có, lúc đi, e rằng cũng đi vội vàng." Ngụy Duyệt Như không thích nghe những lời này, cô ta trực tiếp nhíu mày nói: "Mọi người đều đã đến đây rồi, anh nói những lời xúi quẩy như vậy có ý nghĩa gì?

Anh không bằng cổ vũ mọi người đi." Cô ta vừa nói vừa nắm chặt tay.

Thấy bộ dạng đó của cô ta, Trần Tứ trước mặt chỉ cười cho qua, nói: "Người trẻ tuổi phải học cách chấp nhận sóng gió, thậm chí là thất bại, cho dù những lời khuyên này đối với cô chẳng có lợi ích gì, nhưng đó là lời thật lòng, cũng là nhận định của một người từng trải." Trần Tứ hất cằm, vẻ mặt có mấy phần cao ngạo, dù những lời này sẽ khiến Ngụy Duyệt Như tức giận, nhưng ông ta cũng chẳng bận tâm.

Vương Diệp thấy hai người sắp cãi nhau thì đau đầu, anh kéo tay Ngụy Duyệt Như rồi quả quyết nói.

"Mọi người đến đây, có ý kiến gì thì cứ nói thẳng ra, cô đừng hẹp hòi như vậy, lòng dạ nên rộng rãi một chút." Vương Diệp nói thật lòng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như gật đầu đồng ý, nhưng thực tế, cô ta lại nhìn khung cảnh xung quanh.

Vẻ mặt cô ta có chút mệt mỏi, cô ta men theo con đường núi đi từng bước một, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta liền đến bên cạnh Vương Diệp.

Bàn Tử vốn định nói xấu cô ta vài câu, nhưng không ngờ còn chưa kịp nói, Ngụy Duyệt Như đã nhìn con đường núi mà lên tiếng.

“Trước đây tôi từng đến nơi này, lúc đó còn có thể nhìn thấy một thứ gì đó giống như một ngọn tháp, nhưng bây giờ nó đã biến mất rồi.” Cô ta vừa nói vừa chỉ về phía đỉnh núi, vẻ mặt mệt mỏi và nặng nề, Vương Diệp nhìn cô ta, rồi nhìn theo hướng tay chỉ.

Vương Diệp lấy la bàn từ trong túi ra, vẻ mặt anh trở nên trịnh trọng, anh quả quyết nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cô kiên nhẫn chờ một chút, để tôi xác định phương vị của nơi này.” Vương Diệp vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như gật đầu không từ chối, khi Vương Diệp lấy la bàn ra, vô số ký hiệu phức tạp hiện lên trên đó.

Không lâu sau, Vương Diệp đã biết ngọn tháp đó ở đâu.

Chương 1280

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp đột nhiên nói với cô ta.

“Bây giờ cô còn muốn đến nơi đó một chuyến không?

Tôi có thể đưa cô đi, dĩ nhiên, sau khi đến đó, có thể sẽ gặp phải vài thứ kỳ quái.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Thứ anh nhìn thấy trên la bàn là một tọa độ cực kỳ quỷ dị, nên anh biết chuyến đi này không đơn giản, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe vậy lại cười lạnh đáp.

“Đương nhiên phải đi, tại sao lại không đi chứ?

Nơi này là do tôi phát hiện, bây giờ nó biến mất, tôi cũng nên chứng kiến một chút.” Cô ta vừa nói vừa nhìn xung quanh, thấy Ngụy Duyệt Như đồng ý dứt khoát như vậy, Vương Diệp liền dẫn cô ta đi về hướng đó.

Nơi này hoang vắng không một bóng người, nhưng con đường núi lại được tu sửa đến tận đây, điều đó có nghĩa là nơi này chắc chắn có người ở, hơn nữa.

Những con đường này kéo dài liên tục, Vương Diệp cũng hiểu ra, lý do những người đó không tiếp tục thi công, có thể là vì nơi này ẩn giấu một bí mật.

Trong lúc suy tư, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh đột nhiên hỏi cô ta.

“Nơi này liệu có người khác không?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Bước chân của Ngụy Duyệt Như dừng lại một chút, sau đó nhìn về phía xa, lơ đãng nói.

“Ai mà đến đây chứ?

Mọi người đều biết đây là địa bàn tôi đã nhắm trúng.

Bọn họ không thể nào đối đầu với tôi được.” Ngụy Duyệt Như hất cằm, vẻ mặt có chút cao ngạo, thấy bộ dạng đó của cô ta, Vương Diệp gật gật đầu, tuy Ngụy Duyệt Như ra vẻ trước mặt mọi người.

Nhưng thực tế, tính cách của Ngụy Duyệt Như có lẽ vốn là như vậy, bây giờ, mọi người cũng không bình luận gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn xung quanh, sau đó lên tiếng.

“Môi trường ở đây trông thật không tệ.” Bọn họ vừa nói vừa hít thở không khí trong lành, Vương Diệp nhìn họ, rồi đột nhiên vỗ vai Bàn Tử.

Lúc Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì.

Vương Diệp thẳng tay tát cho hắn một cái, rồi nói với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

“Đây là núi, nghĩa là trong núi có nhiều chướng khí.

Cậu hít nhiều quá, lát nữa có khi thành thằng ngốc đấy.” Vương Diệp nói rất hàm hồ ẩn ý, Bàn Tử nghe vậy đột nhiên phản ứng lại, Trần Tứ vẫn luôn ngồi trên xe không xuống.

Tuy mọi người có chút ý kiến, nhưng họ không thể hiện ra, trong lúc ngồi trên xe, Trần Tứ cũng nói thẳng với Vương Diệp.

“Các cậu đi nhanh về nhanh nhé, nơi này có chút nguy hiểm, ở những nơi đó có thể ẩn giấu vài bí mật không ai biết.” Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần sắc bén, nghe lời ông ta, Vương Diệp gật đầu, Ngụy Duyệt Như liếc nhìn Trần Tứ một cái.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có chút cao ngạo, sau đó lại nói với Vương Diệp.

“Anh tìm gã này ở đâu ra vậy?

Cứ làm như ma quỷ không bằng.” Cô ta vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh.

Vẻ mặt cô ta có chút ngạo mạn, nhưng Vương Diệp không để ý đến cô ta, mà dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt anh chỉ có sự bình tĩnh.

Đi không bao lâu, chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, Vương Diệp nhìn một góc nhỏ trước mặt, anh đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như.

“Nếu tôi không đoán sai, đây có thể chính là ngọn tháp năm đó.” Vương Diệp vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng chướng khí xung quanh đây thật sự quá nhiều, Vương Diệp nhìn những khu rừng thông bên cạnh.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, rồi quả quyết đi vào khu rừng thông đó.

Anh làm vậy vừa để tránh chướng khí trong núi, cũng là để tránh những chuyện không hay xảy ra.

Phải biết rằng, trong những luồng khí này rất có khả năng mang theo một cơ chế gây ảo giác nhất định.

Loại chuyện đó không ai có thể nói chắc được, huống hồ dưới nơi này còn chôn giấu một ngôi mộ lớn như vậy, nghĩ đến đây.

Nhìn mọi người trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần mệt mỏi và bất đắc dĩ.

Nhìn Vương Diệp, bọn họ suy nghĩ một chút rồi quả quyết nói với anh.

“Chúng ta bây giờ còn phải tiếp tục đi về phía trước không?

Hay là quay lại?” Bọn họ không biết phương hướng, nhưng lời họ vừa dứt, Ngụy Duyệt Như trước mặt đột nhiên lạnh mặt, cô ta nói thẳng với Vương Diệp.

“Anh mau đến đây xem này.” Cô ta vừa nói vừa cọ cọ chân mình, vì Vương Diệp đang ở trong rừng thông nên không nhìn rõ động tác của cô ta, nhưng Bàn Tử đã thấy.

Bàn Tử vội vàng đi đến bên cạnh Ngụy Duyệt Như, nhưng hắn nhìn một vòng quanh chỗ cô ta mà chẳng thấy gì cả.

Bàn Tử cau mày, vẻ mặt có chút thiếu kiên nhẫn.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu đối diện với Ngụy Duyệt Như, hắn cũng có thể thấy được sự hung ác trong mắt cô ta, thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, hắn nhất thời cũng có chút sợ hãi.

Trong khi Ngụy Duyệt Như đối diện với hắn.

Ngụy Duyệt Như cũng chỉ cười lạnh một tiếng, thái độ của cô ta thể hiện ra vô cùng ngạo mạn, tùy ý.

Lúc này, Bàn Tử cũng không biết phải làm sao, khi Vương Diệp đi tới, bầu không khí khó xử này cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, liền vội vàng nắm lấy tay Vương Diệp, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như.

Bàn Tử vốn định tố cáo hành vi của cô ta, nhưng vì ánh mắt của Ngụy Duyệt Như quá hung tợn nên Bàn Tử không nói gì cả.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, phát hiện động tác của hắn có chút kỳ quái, sau đó lại nhìn ánh mắt của hắn, phát hiện hắn và Ngụy Duyệt Như đang nhìn nhau.

Vương Diệp liền mỉm cười, nhưng không hỏi gì.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, anh tỏ ra rất thản nhiên, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như lại không nhịn được mà nói với Vương Diệp.

“Tôi phát hiện ra một vài dấu vết ở đây, anh có thể theo tôi đến phía trước xem một chút không?

Dù sao bây giờ trời vẫn còn sớm.” Cô ta vừa nói vừa chỉ xung quanh.

Nghe lời Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng khi anh và Ngụy Duyệt Như đi về phía trước, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Nhưng Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt căng thẳng nói.

“Tôi thấy hay là cứ để cô ta cho đám người giấy kia đi đi, tôi cảm thấy đám người giấy đó của cô ta còn có năng lực hơn chúng ta nhiều, hơn nữa bọn họ cũng không cần lo lắng gặp nguy hiểm.” Bàn Tử cẩn thận nói, nhưng hắn vạn lần không ngờ rằng, những lời này nói ra, Ngụy Duyệt Như đã nghe thấy.

Ngụy Duyệt Như vẻ mặt ngạo mạn nói.

“Người giấy của tôi dù lợi hại thì đã sao?

Chẳng lẽ đến lúc này, các người ngay cả việc mạo hiểm cơ bản nhất cũng không dám làm?” Giọng điệu của cô ta có mấy phần bất mãn, lời trách mắng vang lên bên tai, Bàn Tử nghe vậy lập tức im bặt.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó lại nhìn Ngụy Duyệt Như.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm tĩnh, theo thời gian trôi đi, chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Chỉ thấy Ngụy Duyệt Như trước mặt trực tiếp trượt chân, rồi cả người ngã sõng soài trên đất.

Trông cô ta vô cùng thảm hại, theo lý mà nói, với một người như cô ta, không thể nào thảm hại như vậy được, cô ta luôn giữ gìn hình tượng của mình mọi lúc mọi nơi.

Bất kể là làm việc gì, hay nói lời gì, cô ta đều vô cùng cẩn thận.

Bây giờ cô ta lại ngã chổng vó, trông có chút thảm hại, nhưng Bàn Tử lại nhìn chằm chằm vào những dấu vết bên cạnh cô ta, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, không nói một lời, nếu là trước đây Bàn Tử có thể sẽ bỏ đá xuống giếng, nhưng bây giờ Bàn Tử trông có vẻ tâm sự, hơn nữa còn nhíu chặt mày.

Rõ ràng, Bàn Tử đã phát hiện ra điều gì đó.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, sau đó đi tới đỡ cô ta dậy, kết quả không ngờ, trong lúc Ngụy Duyệt Như gật đầu cảm ơn anh.

Ánh mắt của Ngụy Duyệt Như cũng rơi trên người Bàn Tử.

Nhưng rất nhanh, cô ta lại thu lại, hai người gần như không hề nhìn nhau.

Lúc này, Vương Diệp nhìn đỉnh núi trước mặt, anh đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như.

“Tình hình ở đây có chút nguy hiểm.” Vương Diệp vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như gật đầu, và lúc này, Ngụy Duyệt Như lại nói với Vương Diệp.

“Tôi hình như bị thương rồi, hay là anh quay về giúp tôi lấy hộp thuốc nhé, tuy nơi này có hơi cao, nhưng chúng ta đi cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ không sao.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, nhưng Vương Diệp có thể cảm nhận được, Ngụy Duyệt Như đang cố che giấu điều gì đó.

Bởi vì Ngụy Duyệt Như luôn đứng nghiêng người, dường như đang giấu thứ gì đó sau lưng.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, sau đó thu lại ánh mắt, anh không quan tâm, trong lúc anh quay người đi, Ngụy Duyệt Như thấy Vương Diệp rời đi.

Ngụy Duyệt Như tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô ta nhìn Bàn Tử bên cạnh mình, đột nhiên nói với Bàn Tử.

“Anh cũng quay về đi, anh ở lại đây không có lợi ích gì đâu, lỡ như không cẩn thận trượt chân ngã xuống, không ai cứu được anh đâu.” Bên dưới tuy không phải là vực sâu vạn trượng, nhưng đá lởm chởm, nghĩa là một khi người ta ngã xuống.

Những tảng đá đó cũng đủ khiến họ bị thương nặng.

Bây giờ, nhìn Bàn Tử trước mặt, ánh mắt Ngụy Duyệt Như chỉ có sự lạnh lùng, thấy bộ dạng đó của cô ta, Bàn Tử dù đã gật đầu, nhưng.

Vẻ mặt Bàn Tử cũng có mấy phần mệt mỏi và kỳ quái, hắn quả quyết nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cô làm ra chuyện như vậy, sẽ gặp báo ứng đó.” Đây là câu duy nhất Bàn Tử có thể nói, nhưng Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, lại không hề né tránh mà nói.

“Anh có bằng chứng gì không?

Chương 1281

Bây giờ anh thấy được cái gì?

Anh có thể đại diện cho cái gì chứ?” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần cao ngạo, lời cô ta nói câu nào cũng là sự thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta, Bàn Tử lắc đầu, không nói nhảm nữa.

Bàn Tử trực tiếp quay người rời đi, còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần khinh miệt, hai người họ sánh vai đi tới, Ngụy Duyệt Như nhìn hai người họ, vẻ mặt cô ta có mấy phần phức tạp.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như từ từ quay đầu lại.

Ngụy Duyệt Như nhìn những dấu vết trên mặt đường, ánh mắt cô ta tràn ngập sự phức tạp, đây đều là dấu chân của những người đó để lại, bây giờ cô ta phải giải quyết.

Những dấu chân này rốt cuộc là sao, dù Ngụy Duyệt Như không biết, nhưng.

Ngụy Duyệt Như cũng không hy vọng mọi chuyện trở nên nghiêm trọng.

Hơn nữa trong lòng cô ta đối với những dấu chân này, cũng đã có một đáp án mơ hồ, chỉ là bây giờ cô ta không thể hiện ra mà thôi.

Nhưng ở một bên khác, khi Vương Diệp mang hộp thuốc tới, Bàn Tử đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Cậu nhất định phải đề phòng một chút, nơi này không có người tốt đâu.” Những lời hắn nói, chẳng qua là đang ám chỉ Ngụy Duyệt Như mà thôi, lúc Trương Khởi Linh nghe thấy.

Trương Khởi Linh đi tới, hắn trực tiếp vỗ vai Bàn Tử nói.

“Vậy rốt cuộc là sao?

Cậu cho tôi một lời giải thích chi tiết đi!” Vẻ mặt Trương Khởi Linh chỉ có sự thản nhiên, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, Bàn Tử chỉ cười cho qua, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp.

“Cô ta đang xóa những dấu chân đó.

Tôi không biết là có ý gì, nhưng tôi biết nơi này có thể đã có người đến.” Đây là điều duy nhất Bàn Tử có thể nói.

Khi Trương Khởi Linh nghe thấy, cả người hắn sững lại một chút, nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh vẻ mặt kỳ quái nói.

“Cậu tự bảo trọng nhé, có một số chuyện không đơn giản như vậy, nhưng cũng không phức tạp đến thế, tôi tin rằng dưới gầm trời này.” Lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, sau đó nhìn hai người họ không chắc chắn nói.

“Được rồi, hai người đừng nói nhảm nữa, có chuyện gì to tát đâu, xem bộ dạng của hai người kìa, cứ xem tôi qua đó, đối phó với rắc rối bên kia là được rồi.” Nói đến đây, Vương Diệp trực tiếp nhấc chân bước qua.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên, trong lúc anh đi, Trương Khởi Linh và Bàn Tử nhìn nhau một cái.

Vẻ mặt hai người họ có mấy phần sầu não, sau đó lại thở dài, vẻ mặt đầy uất ức nói.

“Cái gì đến cũng không tránh được.” Lời tuy nói như vậy, nhưng Trương Khởi Linh cũng không để Vương Diệp một mình trải qua những nguy hiểm đó, Trương Khởi Linh trực tiếp đi tới.

Hắn vốn là thuộc hạ đáng tin cậy nhất của Vương Diệp, vào thời khắc này, tự nhiên là phải giúp đỡ Vương Diệp hết mình, sao có thể giống như Bàn Tử, đứng ngây ra một bên được.

Thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh, Bàn Tử dù đã gật đầu, nhưng hắn cũng hạ giọng nói.

"Nơi đó rất nguy hiểm, cậu tự bảo trọng một chút nhé!" Nói đến đây, Bàn Tử không nói thêm gì khác.

Trương Khởi Linh liếc hắn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Vương Diệp.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh có mấy phần sầu não và nặng nề, nhưng không ngờ Vương Diệp đi ở đây chưa được bao lâu, anh đột nhiên dừng bước.

Anh quay đầu nhìn mọi người sau lưng, anh biết Trương Khởi Linh sẽ theo tới, nhưng anh cũng hiểu, kế hoạch lần này không thể bị người khác làm gián đoạn.

Cho nên khi Trương Khởi Linh đi tới.

Vương Diệp cũng trực tiếp dừng bước, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp nói thẳng với hắn.

"Nơi của Ngụy Duyệt Như quả thực có vấn đề, nhưng tôi không hy vọng chuyện lần này bị người khác phá hỏng, cậu nên hiểu ý của tôi." Nhưng Trương Khởi Linh nghe lời Vương Diệp.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh lại tràn đầy sự bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh lắc đầu, nói thẳng với Vương Diệp.

"Tôi chỉ muốn giúp cậu nhiều hơn mà thôi, nếu Ngụy Duyệt Như có vấn đề, tôi không ngại cùng cậu trừ khử." Nghe được câu trả lời như vậy, Vương Diệp cũng chỉ cười cho qua, anh đương nhiên biết sự trung thành của Trương Khởi Linh đối với mình, nhưng anh nhìn

Trương Khởi Linh trước mặt.

Anh rất lạnh lùng nói.

“Người có vấn đề không phải cô ấy, mà là người khác.” Anh vừa dứt lời, Trương Khởi Linh gật đầu, cũng không quá bận tâm, chỉ là trong lòng vẫn không nuốt trôi được cục tức này, nhưng theo thời gian trôi đi.

Chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Vương Diệp đến bên cạnh Ngụy Duyệt Như, vết thương trên người cô ta tuy đã được Vương Diệp xử lý một chút, nhưng.

Vương Diệp cũng có thể nhìn thấy, chỗ bụi cỏ bên cạnh có dấu vết người đi qua, vẻ mặt Vương Diệp tuy có mấy phần thản nhiên, nhưng. anh vẫn không lựa chọn bỏ qua.

Anh quả quyết nhắc đến chuyện này, Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng tò mò của Vương Diệp, cô ta trực tiếp chỉ về hướng đó nói.

“Đương nhiên là do tôi làm, nếu không phải tôi tự tay làm, sao chúng lại biến thành bộ dạng này?” Nghe lời Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp gật đầu, nhưng anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, lại dùng vẻ mặt sắc bén hỏi.

“Vậy tại sao cô lại làm như vậy?

Để che giấu một vài dấu vết sao?

Hay là để giúp một vài người?” Lời anh vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như nghe thấy như thể nghe được một câu chuyện cười lớn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như có chút bất đắc dĩ, cô ta lắc đầu, vẻ mặt quả quyết nói.

“Nếu tôi thật sự muốn giúp đỡ một vài người, tôi không cần phải làm chuyện như vậy, anh hiểu tính cách của tôi mà.” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như trực tiếp hạ giọng nói với Vương Diệp.

“Có một số chuyện tôi không hy vọng quá nhiều người biết, nên những bí mật này có thể che giấu thì cứ che giấu, còn nữa.” Lời của Ngụy Duyệt Như còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng mình truyền đến, Vương Diệp quay đầu lại, Bàn Tử đi tới, vẻ mặt có mấy phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt hắn chỉ có sự phỏng đoán và hoài nghi, hắn cảm thấy Ngụy Duyệt Như có vấn đề.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn hắn một cái, sau đó thu lại ánh mắt, tiếp đó lại nhìn Vương Diệp trước mặt nói.

“Tôi có vài ý tưởng.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp cau mày, vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Ý tưởng gì?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như chỉ liếc anh một cái, sau đó lắc đầu nói.

“Tôi không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng...” Cô ta còn chưa nói xong, lúc này Bàn Tử đã đi tới, sau đó túm lấy cổ áo của Ngụy Duyệt Như, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Sau đó lại nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn nói thẳng với Vương Diệp.

“Người này có vấn đề.” Bàn Tử không thể nhịn được nữa, hơn nữa hắn cũng thấy con dao Ngụy Duyệt Như giấu ở tay kia.

Hắn vội vàng nhấc chân, một cước dẫm lên đó, kết quả không ngờ động tác của Ngụy Duyệt Như còn nhanh hơn.

Ngụy Duyệt Như cầm con dao nhỏ đó lên, đồng thời đâm về phía Bàn Tử, Bàn Tử vội vàng lùi về phía sau, nhưng không cẩn thận trượt chân.

Cả người Bàn Tử sắp ngã.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp vội vàng kéo hắn dậy, sau đó, nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt oán hận nói.

“Cô có cần phải làm chuyện như vậy không?

Hắn là người của tôi, cô đối phó với hắn như vậy, chẳng phải là đang đối phó với tôi sao.” Giọng điệu của Vương Diệp có mấy phần bất mãn.

Lời trách mắng của anh vang lên bên tai, nhưng Ngụy Duyệt Như trước mặt nghe thấy.

Ngụy Duyệt Như lại cười cho qua, vẻ mặt hoảng hốt nói.

“Tôi làm chuyện như vậy, có vấn đề gì sao?

Nếu hắn thật sự có ý kiến, có thể nói thẳng ra, tôi cũng không quan tâm.” Thái độ của Ngụy Duyệt Như thể hiện ra như vậy, Vương Diệp cũng đành chịu, nhưng Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ đột nhiên nói với anh.

“Nơi này cho dù có người đến cũng không sao, vì nơi này có một con rồng đang cuộn mình, chúng ta đi về phía trước một đoạn nữa, có thể sẽ thấy được vài thứ phi thường.” Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần tươi cười, ông ta vốn tinh thông phương diện này, cho nên.

Khi Vương Diệp nghe thấy, anh cũng biết cái gì đến cũng không tránh được.

Tuy nhiên, Vương Diệp tỏ ra rất lạnh lùng, còn Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ trực tiếp dẫn Vương Diệp đi về phía trước.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần bình thản, đi được vài bước, Trần

Tứ đột nhiên dừng lại.

Trần Tứ cau mày, nhìn khung cảnh xung quanh, vẻ mặt kỳ quái nói với Vương Diệp.

“Tôi nhìn ra rồi.” Trần Tứ vừa nói vừa chỉ vào bụi cây bên cạnh, Vương Diệp nhìn thứ đó còn chưa đi tới, Bàn Tử đã nhấc chân, kết quả không ngờ giây tiếp theo, Bàn Tử trực tiếp bước hụt.

Thấy cả người Bàn Tử sắp rơi xuống, Vương Diệp vội vàng níu lấy cổ áo của hắn.

Kéo hắn lên, nhưng trong lúc kéo Bàn Tử lên, điều không ai ngờ tới là.

Trên chân Bàn Tử toàn là nước, Vương Diệp nhìn bụi cây trước mặt, anh nói với vẻ mặt không hiểu.

“Dọn dẹp thứ ở đây đi.” Vương Diệp sắp xếp những người khác, nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như trước mặt gật đầu, cô ta phối hợp nhất, cô ta dọn những thứ đó đi.

Vẻ mặt cô ta có mấy phần hưng phấn, trong lúc cô ta làm những việc này, điều không ai ngờ tới là, những bụi cây đó căn bản không thể dọn đi, chỉ có thể đè sang một bên, nhưng.

Khi những bụi cây đó ở một bên.

Vương Diệp cũng nhìn thấy một rìa nhỏ, nhưng bên trong có không ít nước.

Chương 1282

Nhìn rìa sứ này.

Vương Diệp còn chưa phản ứng lại, những người khác đã phát ra một tiếng hét thảm, Ngụy Duyệt Như ôm đầu mình, cô ta nhìn Vương Diệp vẻ mặt căng thẳng nói.

“Sao tôi lại nghe thấy tiếng chuông gõ?” Cô ta vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Cô ta dường như có chút sợ hãi, hơn nữa vẻ mặt có chút mơ hồ, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, sau đó trực tiếp vỗ vai cô ta nói.

“Đó là ảo giác của cô, đừng quá để ý.” Nói đến đây, Vương Diệp đi về hướng khác, anh biết, những bụi cây trước mặt, nếu không nghĩ cách giải quyết.

Những chuyện tiếp theo sẽ trở nên tồi tệ hơn, bây giờ, Vương Diệp từ trong túi của mình, lấy ra một chiếc liềm.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần thản nhiên, tuy là loại gập, nhưng anh vẫn động tác nhanh chóng thu hoạch, chiếc liềm đó quá sắc bén, không lâu sau, Vương Diệp đã giải quyết xong những bụi cây này.

Lúc này, Bàn Tử nhìn bụi cây trước mặt, Bàn Tử đột nhiên hít sâu một hơi nói với Vương Diệp.

“Thứ này trông có vẻ quá đáng sợ.” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, nhưng Vương Diệp nhìn cái giếng trước mặt, Vương Diệp trực tiếp lắc đầu nói.

“Chỗ đáng sợ không phải ở đây.” Nói đến đây, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn nước trong giếng.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, hình ảnh phản chiếu bên trong không chỉ có mặt của chính mình, mà còn có một ngọn tháp nhỏ, nhìn ngọn tháp này, Vương Diệp đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cô qua đây xem, xem nó có phải là ngọn tháp trong ký ức của cô không?” Vương Diệp vừa nói vừa kéo Ngụy Duyệt Như.

Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như dù đã đi tới, nhưng trông cô ta vẫn có chút thần trí không rõ ràng, Vương Diệp có chút lo lắng cho cô ta, sau đó đẩy cánh tay cô ta nói.

“Cô chắc không có vấn đề gì chứ?” Nếu thần trí của cô ta xảy ra chuyện gì, Vương Diệp cũng không biết phải xử lý thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như trước mặt lắc đầu, sau đó nhìn Vương Diệp cười nói.

“Tôi không có chuyện gì, anh cứ yên tâm.” Chỉ tiếc là trong lúc Ngụy Duyệt Như nói những lời này, cô ta cũng không khống chế được mà rùng mình một cái, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Vẻ mặt anh có mấy phần mệt mỏi.

Anh nhìn cái giếng trước mặt, sau đó lại nói với Ngụy Duyệt Như.

“Nếu không sai, về tất cả những gì đã xảy ra ở đây, có lẽ cô đều biết.” Vương Diệp nói chắc như đinh đóng cột, nhưng Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta lại vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Vẻ mặt cô ta có mấy phần hoảng loạn, cô ta kích động nói.

“Tôi không biết, tôi không hiểu gì cả.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn những người bên cạnh mình, vẻ mặt cô ta có mấy phần bất đắc dĩ, sau đó lại kéo tay Vương Diệp, kích động nói.

“Nếu những người đó xuất hiện và muốn chế tài tôi, anh nhất định phải ngăn cản họ.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa bịt tai mình, cô ta nghe thấy tiếng chuông gõ.

Những âm thanh đó vẫn luôn vang vọng bên tai cô ta, dường như đã để lại cho cô ta một bóng ma tâm lý vô cùng sâu sắc.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt anh có mấy phần ngạc nhiên và không hiểu, còn chưa kịp phản ứng.

Ngụy Duyệt Như đột nhiên ngã xuống đất.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần đau đớn, trong sự chú ý của mọi người, Ngụy Duyệt Như ôm ngực mình.

Còn Vương Diệp cũng vội vàng đỡ cô ta dậy, những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Vẻ mặt họ có mấy phần như đang suy nghĩ điều gì đó, họ suy nghĩ một chút, liền quả quyết mở miệng nói.

“Bên dưới này có thể thật sự có một ngọn tháp, hơn nữa nơi này chắc chắn có liên quan đến không ít chuyện, hay là xuống dưới xem một chút đi!” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp trước mặt, người có thể đưa ra quyết định là Vương Diệp, nên họ không tự ý hành động.

Nghe lời họ, Vương Diệp gật đầu, sau đó, dẫn họ đi xuống từng chút một, nhưng anh cố ý thay một bộ trang bị khác.

Anh đeo bình dưỡng khí của mình, những người khác nhìn Vương Diệp, họ tuy ở trên bờ không xuống, nhưng vẫn muốn đi theo.

Trần Tứ lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mặt, Trần Tứ đột nhiên nói.

“Cô bình tĩnh lại một chút, có một số chuyện quả thực không thể xảy ra như người ta dự liệu, nhưng cô cũng không thể suy sụp được.”

Nói đến đây, Trần Tứ trước mặt đột nhiên mỉm cười, ông ta nhìn Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt sắc bén nói.

"Chuyện đã xảy ra trong quá khứ, thì cứ coi như nó đã xảy ra, nhưng nó không tiếp diễn là đủ rồi." Những lời này vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng, những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt họ có chút suy tư.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như gật đầu, tuy đã bình tĩnh hơn không ít, nhưng cô ta chỉ vào cái giếng trước mặt, vẫn không nhịn được mà nói.

"Nơi này tuy là lối vào, nhưng. tôi có mười thuộc hạ đã chết ở nơi này." Cô ta nói rất bình tĩnh, vẻ mặt không có chút cảm xúc dư thừa nào, thấy bộ dạng đó của cô ta, mọi người đột nhiên cau mày.

Vẻ mặt mọi người có mấy phần phẫn nộ, họ vốn định nổi giận với Ngụy Duyệt Như, nhưng cuối cùng họ vẫn lựa chọn nhẫn nhịn.

Vẻ mặt họ chỉ có sự bình thản.

Trần Tứ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Trần Tứ gật đầu nói.

"Vậy Vương Diệp xuống dưới sẽ gặp phải rắc rối gì không?" Ngụy Duyệt Như trông không giống một người bình thường, Trần Tứ sao có thể dùng tư duy của người bình thường để phán xét cô ta được, Trần Tứ chỉ muốn biết tất cả những gì đã xảy ra ở đây.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Ngụy Duyệt Như đã bình tĩnh hơn một chút, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn xung quanh.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như cũng có mấy phần mệt mỏi, cô ta trực tiếp mở miệng nói với Trần Tứ.

"Nơi này sẽ không có vấn đề gì, nhưng một khi đi vào trong ngọn tháp đó, sẽ gặp phải cơ quan trùng trùng điệp điệp, hơn nữa, ở đó một khi người ta bị mắc kẹt, sẽ không thể nào lên được." Lời cô ta nói câu nào cũng là sự thật, quan trọng nhất là ở ranh giới của sự kinh hoàng và tuyệt vọng đó, không ai có thể bình tĩnh được, thậm chí là thoát khỏi những cái lồng đó.

Vương Diệp nhìn người trước mặt, tuy anh đã lặn xuống một khoảng cách rất xa, nhưng anh vẫn chưa tiếp cận được ngọn tháp đó.

Vẻ mặt anh có mấy phần bất đắc dĩ.

Nhưng dần dần, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng nói từ trên bờ truyền đến, anh ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện sắc mặt những người đó vẫn như thường.

Họ vẫn duy trì bộ dạng nói chuyện đó, nhưng điều Vương Diệp không biết là, nơi này có vấn đề, cho dù cảnh tượng Vương Diệp nhìn thấy là sóng yên biển lặng, nhưng trên thực tế.

Trần Tứ và những người khác đều đang gào tên Vương Diệp, vẻ mặt họ tràn ngập sự cấp bách, họ thậm chí không nhịn được mà thò tay vào nước.

Dù cái giếng này trông rất đáng sợ.

Thế nhưng trên thực tế, mọi người vẫn giữ được bình tĩnh và lý trí.

Bởi vì họ muốn cứu Vương Diệp lên, gương mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ bất lực.

Vương Diệp không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn cứ thế bơi xuống dưới.

Nhìn bóng lưng cô độc của cậu, ai cũng cảm thấy bất lực.

Trần Tứ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Anh ta còn chưa kịp nói gì, Trương Khởi Linh đã trực tiếp cởi áo ra, đồng thời lên tiếng: “Tôi đi kéo Vương Diệp lên.” Trong lúc anh ta nói câu đó, Ngụy Duyệt Như nhìn thấy bộ dạng của anh, bỗng nhiên thở dài một hơi, sau đó kéo tay anh lại nói: “Anh đừng làm chuyện như vậy, thật sự quá nguy hiểm.” Ngụy Duyệt Như vừa ngăn cản, vừa nhìn anh giải thích: “Sự quỷ dị của nơi đó nằm ở chỗ, một khi có người xuống dưới, những người khác muốn kéo người đó lên thì khó như lên trời.

Nơi đó dường như có vô số không gian giống như trong gương vậy.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nhìn dáng vẻ của cô ta, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Trần Tứ nghe lời cô ta, vẻ mặt có mấy phần phức tạp, ông nhìn Vương Diệp đang ở phía dưới.

Trương Khởi Linh chỉ nói không chút do dự: “Tôi không thể do dự, cũng không thể lùi bước.

Tôi phải đi cứu cậu ấy, nếu tôi không cứu thì sẽ không ai cứu được.” Nói đến đây, không đợi Ngụy Duyệt Như phản ứng, Trương Khởi Linh đã trực tiếp nhảy xuống.

Gương mặt anh ta đầy vẻ bình tĩnh và trầm ổn, một mạch bơi về phía Vương Diệp.

May mà không lâu sau, anh ta đã đến được bên cạnh Vương Diệp, rồi kéo cậu ta cùng bơi lên trên.

Thấy hai người họ bình an trở lên, Ngụy Duyệt Như tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Ngụy Duyệt Như còn chưa kịp vui mừng, Vương Diệp lại nói với cô: “Ở dưới đó tôi không nhìn thấy ngọn tháp nào cả, nó dường như rất xa tôi.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Đây có phải là lối vào duy nhất không?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của cậu, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, cô ta cầm vũ khí trong tay, nhìn Vương Diệp, mặt đầy phiền muộn nói: “Nơi này không phải là lối vào duy nhất, nhưng nếu các anh muốn đi thì có thể thử cách khác.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần cẩn trọng và căng thẳng, cô ta không muốn Vương Diệp đi mạo hiểm.

Tuy nhiên, cô ta vừa nói xong, Vương Diệp chỉ ậm ừ cho qua.

Những người khác nhìn Vương Diệp, họ biết không ai có thể thay đổi quyết định trong lòng cậu, nên cũng không còn dây dưa nhiều nữa.

Nhưng những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như, lại không nhịn được mà nói với cô: “Nếu ở đây còn có con đường khác, tại sao không đi những con đường đó?” Mặt họ lộ vẻ tò mò và thắc mắc.

Đối mặt với câu hỏi của họ, Ngụy Duyệt Như căn bản không biết trả lời thế nào.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta, liền cười nói với mọi người: “Ai cũng có những lúc khó nói, mọi người cũng đừng hỏi nữa.

Tôi tin Ngụy Duyệt Như không phải người xấu, chắc là cô ấy chỉ có một số chuyện không thể nói ra mà thôi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, có vẻ như đang bênh vực Ngụy Duyệt Như, nhưng thực tế cậu cũng chỉ đang phán đoán dựa trên nhận định của chính mình.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Ngụy Duyệt Như lộ ra mấy phần ý cười, cô ta lắc đầu, nói thẳng với Vương Diệp: “Anh đúng là người chu đáo, nhưng đôi khi quá chu đáo cũng chẳng có lợi lộc gì đâu.” Lời của Ngụy Duyệt Như có chút khó hiểu.

Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái nhưng không so đo, thế nhưng những người khác nghe lời của Ngụy Duyệt Như thì trong lòng tức sôi máu.

Bàn Tử là người tức giận nhất.

Bàn Tử hùng hổ đi tới trước mặt Ngụy Duyệt Như, túm lấy cổ áo cô ta, mặt đầy bất mãn nói: “Cô nói cái quái gì thế?

Sao tôi nghe không hiểu ý cô là gì?” Giọng điệu của Bàn Tử có mấy phần ngạo mạn.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy thì sững người một chút, sau đó nhìn Vương Diệp nói: “Tôi chỉ cảm thấy, con người Vương Diệp này quá vội vàng, phải chậm lại thái độ của mình thì chúng ta mới có thể đi đến đúng chỗ được.” Ngụy Duyệt Như nói rất nghiêm túc, nhưng cô ta vừa dứt lời, Vương Diệp chỉ nhìn cô ta cười như không cười rồi lắc đầu.

Chương 1283

“Cô nói đúng, nhưng làm sao có thể chỉ dựa vào những thứ này để đơn phương quyết định được?” Vương Diệp nói xong câu đó thì nhìn cảnh vật xung quanh.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, đẩy đẩy tay cậu nói: “Nếu nhất định phải đi theo hướng này, tôi nghĩ chúng ta phải dùng dây thừng để liên lạc.” Anh ta nói thật, nhưng Vương Diệp lại không đáp lại.

Lúc này Trần Tứ đi tới, ho khan hai tiếng, sau đó cười như không cười nói với Vương Diệp: “Không phải ta đã đưa cho cậu một thứ sao?

Sao cậu không biết dùng?

Trong chiếc khăn tay đó có ghi lại không ít thông tin hữu ích đấy.” Vẻ mặt Trần Tứ chỉ có một vẻ điềm nhiên.

Ông ta vừa dứt lời, Vương Diệp mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu, sau đó lấy chiếc khăn tay đó ra.

Nhưng khi chiếc khăn tay được lấy ra, không ít người đều nhíu mày, mặt họ lộ vẻ tò mò và thắc mắc.

Thấy ánh mắt họ đầy hiếu kỳ, Vương Diệp liền cầm chiếc khăn trong tay cười nói với họ: “Trông các vị có vẻ hóng chuyện nhỉ, nhưng có những thứ không phải để các vị hóng đâu, tốt nhất là nên kiềm chế lại một chút đi.” Nói đến đây, không đợi họ phản ứng, Vương Diệp đã đi về một hướng khác.

Thấy thái độ Vương Diệp tỏ ra lạnh lùng như vậy, trên mặt mọi người cũng nhiều thêm mấy phần phiền muộn, họ nhíu mày không nói gì, nhưng...

Vương Diệp cầm chiếc khăn trong tay, mặt cậu lộ ra mấy phần sầu muộn và mệt mỏi.

Không ngờ những người khác lại nhìn Vương Diệp rồi đột nhiên nói: “Nếu trên đây có ghi lại lộ trình cụ thể, vậy anh nhất định phải dẫn chúng tôi đi qua đó.” Vẻ mặt họ có mấy phần bất lực, họ nói một cách vội vã.

Vương Diệp nghe lời họ, tuy gật đầu đồng ý nhưng thực tế trong lòng cậu cũng có suy nghĩ khác, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, dường như biết được suy nghĩ trong lòng cậu, cô ta đột nhiên nói với Vương Diệp: “Có quyết sách gì hay không?” Câu hỏi của cô ta vang lên bên tai, Vương Diệp không đáp lại, chỉ cầm chiếc khăn trong tay rồi đi về một hướng khác.

Đi được một đoạn không lâu, Vương Diệp nhìn những cái cây trước mặt, đột nhiên nói với họ: “Hướng sinh trưởng của những cái cây này có chút kỳ lạ.

Theo lý mà nói, chúng nên mọc về phía đông mới đúng, nhưng chúng lại hướng về phía tây mà vẫn có thể sinh trưởng tươi tốt như vậy.” Vương Diệp vừa nói vừa khẽ thở dài.

Cậu đang nói bóng gió, nhưng những người trước mặt dường như không hiểu, họ nhìn nhau ngơ ngác, sau đó nhìn Vương Diệp, cười nói: “Anh bạn này nói lạ thật, có phải vì dinh dưỡng trong đất ở đây dẫn đến chuyện này không?” Họ hỏi một cách nghiêm túc, nhưng Trương Khởi Linh đã hiểu ý của Vương Diệp.

Anh ta gật đầu, sau đó nhìn những cái cây này nói: “Cậu đợi một chút, tôi đi xem những cây này có vấn đề gì không.” Anh ta vừa nói vừa đi xuống dưới.

Thấy Trương Khởi Linh đi, Hạo Thiên Chân cũng vội vàng đi theo.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: “Ở đây đáng lẽ phải có một con đường thủy mới đúng.

Cái giếng kia tuy thông suốt, nhưng tôi nghĩ chất nước bên trong có thể khác với những chỗ khác.” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần hoảng hốt.

Anh ta vừa nói xong, Vương Diệp gật đầu, nhưng khi Bàn Tử chuẩn bị quay người đi tìm nguồn nước, Vương Diệp lại kéo tay anh ta nói: “Lúc đi anh phải cẩn thận một chút, phòng hộ cho tốt, đừng hít quá nhiều chướng khí trong núi, nếu không sẽ bị đau đầu chóng mặt, rồi không thể đi ra được đâu.” Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Nhưng ngay khoảnh khắc Bàn Tử quay người rời đi, Ngụy Duyệt Như cũng đến trước mặt Vương Diệp, trên mặt cô ta có mấy phần ý cười.

Ngụy Duyệt Như trực tiếp lên tiếng nói với Vương Diệp: “Mọi người đều đã quen biết cả rồi, vào lúc này mà còn phải dùng ám hiệu như vậy, tôi nghĩ không hay lắm.” Cô ta vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp, cho rằng những việc Vương Diệp làm là không nên.

Nhưng cô ta vừa dứt lời, Vương Diệp chỉ ậm ừ cho qua.

“Vậy thì thế nào?

Những thứ này thì có là gì?” Thái độ Vương Diệp tỏ ra như vậy, Ngụy Duyệt Như cũng đành chịu, cô ta rơi vào im lặng.

Nhưng Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt cậu lộ ra mấy phần mệt mỏi và nặng nề.

Thời gian trôi qua, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Vương Diệp thấy Bàn Tử và Trương Khởi Linh họ quay lại.

Lúc hai người họ trở về, tuy người ngợm có chút lôi thôi nhưng tinh thần cũng không có vấn đề gì lớn.

Lúc này, Vương Diệp mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng Hạo Thiên Chân lại cầm một quyển sổ trong tay, miệng cứ lẩm bẩm không ngừng.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, mặt lộ vẻ khó hiểu, không ngờ Hạo Thiên Chân lại nói thẳng với cậu: “Tôi tìm thấy một căn nhà gỗ nhỏ ở nơi đó, trong nhà gỗ có một người để lại một quyển sổ tay.

Tôi mở quyển sổ tay ra xem mới biết người đó đã từng đến nơi kia rồi.” Hạo Thiên Chân nói thẳng, không hề che giấu điều gì.

Vương Diệp nghe lời Hạo Thiên Chân thì gật đầu.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy thì càng vội vàng đi tới, sau đó kéo tay Hạo Thiên Chân nói: “Cụ thể là chuyện gì?

Anh có thể kể tỉ mỉ cho tôi nghe được không?

Tôi thật sự rất quan tâm đến những thứ này.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân, không ngờ Hạo Thiên Chân lại trực tiếp đưa quyển sổ cho cô ta, đồng thời nói: “Cô tự xem đi!” Hạo Thiên Chân nói rất điềm nhiên.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng sau khi cô ta xem xong nội dung trong sổ, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, sau đó cười nói với cô: “Thật bất ngờ đấy.” Câu nói này tuy nhẹ như gió thoảng, nhưng lại có thể cảm nhận được ý tứ khác trong lời nói của Vương Diệp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như nói thẳng với cậu: “Có phải anh đã sớm đoán được sẽ có kết cục như vậy không?” Câu hỏi của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai.

Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái, sau đó lắc đầu, mặt đầy điềm nhiên phủ nhận: “Tôi không hề biết, tôi không hiểu gì cả.” Thái độ Vương Diệp tỏ ra như vậy, Ngụy Duyệt Như không biết phải làm sao.

Nhưng nội dung trong quyển sổ tay lại cho Ngụy Duyệt Như rất nhiều gợi ý.

Bởi vì mọi thứ được ghi lại trong quyển sổ này đều là về những gì người đó gặp phải sau khi đến nơi đó, cả ngọn tháp trong giếng nước, anh ta cũng đã từng đến.

Cuối cùng, chính anh ta đã tự tìm cách giãy giụa, tự tạo cho mình một cơn đau dữ dội, mới có thể thoát khỏi ảo cảnh của nơi đó.

Quyển sổ tay như vậy mang lại cho họ một gợi ý vô cùng lớn lao, bởi vì có một vị tiền bối như vậy đã đi trước con đường mà họ sắp đi.

Cho nên Vương Diệp cũng biết phải làm thế nào để tránh những đường vòng đó.

Nhưng nhìn quyển sổ tay trước mặt, trên mặt Vương Diệp lại lộ ra mấy phần mệt mỏi và nặng nề, có những thứ tồn tại chưa chắc đã thật sự là chỉ đường dẫn lối.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ về chuyện này trong lòng, Ngụy Duyệt Như nhìn cậu rồi đột nhiên nói: “Có những thứ…” Ngụy Duyệt Như còn chưa nói hết câu, Vương Diệp đã lắc đầu, tiếp đó lật trang cuối cùng của quyển sổ này ra.

Ngụy Duyệt Như đã đọc hết những lời còn lại ở đó.

Một dòng chữ viết trên đó, là toàn bộ dấu vết điều tra của người kia.

Sau khi Vương Diệp xem xong những thứ đó, cậu nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt chỉ có một vẻ điềm nhiên, sau đó chỉ vào khu rừng phía trước.

“Phải xuất phát từ nơi đó.” Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng của Vương Diệp, tuy cô ta đã gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Tôi có thể thả chỉ nhân ra.” Ngụy Duyệt Như cười nói câu này, trông cô ta vô cùng ân cần, nhưng Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, lập tức chọn lắc đầu từ chối.

“Không cần, cô không cần phải làm chuyện như vậy.

Những chỉ nhân đó thả ra, thực ra cũng đồng nghĩa với lãng phí.” Vương Diệp trong lòng hiểu rõ đạo lý này.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu, không có suy nghĩ gì khác.

Nhưng khi cô ta và Vương Diệp đang đi trên đường, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Hai người họ đi được một đoạn không lâu, Ngụy Duyệt Như đột nhiên lên tiếng: “Phía trước có động tĩnh.” Cô ta thấy có thứ gì đó rơi xuống ở đó, phát ra tiếng động nhỏ.

Vương Diệp nghe thấy thì chỉ cười cho qua, sau đó nói: “Chẳng phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?

Xem cô tự dọa mình thành bộ dạng gì rồi kìa.” Nói đến đây, Vương Diệp trực tiếp nhấc chân đi qua.

Vẻ mặt cậu chỉ có một vẻ điềm nhiên.

Trong quá trình đi lại, Vương Diệp cũng thấy ở nơi đó có không ít lá rụng phủ lên trên, nhưng trong đó lại có hai cái lỗ nhỏ, trông như bị thứ gì đó khoan thủng.

Nhưng Vương Diệp biết chuyện này không đơn giản.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đột nhiên cười nói với cậu: "Lý do tôi chọn anh là vì tôi cảm thấy hai chúng ta là người cùng một con đường." Hai người họ kết bạn đồng hành sẽ đi đến nơi xa hơn, nhưng Vương Diệp quay đầu nhìn mọi người phía sau.

Bàn Tử đang gặm cái đùi gà trong tay, mặt anh ta có mấy phần phấn khích, ăn đến mồm miệng bóng nhẫy, nhưng Vương Diệp lại không hề chê bai.

Khi Bàn Tử đi tới, Vương Diệp đột nhiên nói với anh ta: "Đùi gà này ngon không?

Đây là tôi đặc biệt đi chọn cho anh đấy, xem tôi có tâm chưa." Vương Diệp đột nhiên nhướng mày với Bàn Tử.

Câu nói này vừa thốt ra, Bàn Tử đột nhiên nhíu mày, sau đó nhìn Vương Diệp nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Chú em có ý đồ gì phải không?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức đảo mắt một cái, sau đó mặt đầy bất lực nói: "Anh muốn hiểu lầm tôi như vậy thì tôi cũng chịu thôi." Cậu nói câu nào cũng là thật.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh tức thì không còn tiếng động nào, cô ta vốn định nói với Vương Diệp rằng cô ta cảm thấy mình và Vương Diệp là trời sinh một cặp.

Dù sao thì hai người họ, bất kể là phẩm hạnh hay thực lực đều ưu tú như vậy.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp vẫn ở cùng với người không biết giữ kẽ như Bàn Tử, lại còn nói nói cười cười.

Ngụy Duyệt Như trong lòng cũng có chút bất lực, nhưng lại không đưa ra lời phê bình, thậm chí là đề nghị nào đối với hành vi này của Vương Diệp.

Cô ta chỉ yên lặng đứng bên cạnh, đồng thời gạt đi những suy nghĩ đó trong lòng mình, cho dù có, cô ta cũng sẽ không nói ra.

Đợi Bàn Tử ăn xong đùi gà, anh ta nhìn khúc xương này, sau đó dưới sự chú mục của mọi người, Bàn Tử gặm rôm rốp.

Nghe tiếng Bàn Tử gặm xương, sắc mặt Ngụy Duyệt Như càng lúc càng khó coi.

Cô ta đột nhiên nắm chặt nắm đấm, gầm lên với Bàn Tử: “Bộ anh chưa từng ăn đùi gà bao giờ hả?

Cần gì phải gặm sạch sẽ đến thế.” Giọng điệu của cô ta có mấy phần bất mãn, chủ yếu là tiếng ăn uống của Bàn Tử làm cô ta có chút tức giận.

Nhưng Bàn Tử nghe lời cô ta lại cười một cách qua loa.

Lúc này Trần Tứ cũng đi tới, tuy ông ta có chút suy yếu nhưng trông vẫn còn khỏe mạnh.

Chương 1284

Vương Diệp cười kéo Trần Tứ một cái.

Trần Tứ gật đầu, sau đó nhìn vùng đất trước mặt nói: “Nơi này tuy là lối vào, nhưng thực tế cũng rất nguy hiểm, các cậu phải cẩn thận một chút.” Trần Tứ vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, nhưng Bàn Tử vẫn đang gặm xương, Ngụy Duyệt Như thì liên tục đảo mắt.

Không ngờ Bàn Tử đột nhiên nói: “Lúc tôi đến đây, tôi đã điều tra thân phận của cô một lượt rồi, cô có muốn nghe thử không?” Mặt Bàn Tử có mấy phần tò mò, anh ta vừa nói vừa nhướng mày.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy thì nhíu mày.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt cậu có mấy phần quái dị.

Không ngờ Bàn Tử đột nhiên hạ thấp giọng nói với Ngụy Duyệt Như: “Nói ra mọi người có thể không tin, nhưng tôi nghĩ những thứ này chính là sự thật.

Nếu không sao cô lại khó tính như vậy?” Anh ta vừa nói vừa nhướng mày với Ngụy Duyệt Như.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp nhíu mày, sau đó nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như nói: “Những thông tin và tư liệu trước đây về Ngụy Duyệt Như tôi đều có, nếu anh muốn biết thì có thể hỏi thẳng tôi, không cần phải làm khó cô ấy.” Vương Diệp nói câu nào cũng là thật, không ngờ… Cậu vừa dứt lời, Bàn Tử trước mặt chỉ khẽ thở dài, sau đó nói với Vương Diệp: “Chú em nông cạn rồi.

Những thứ chú em thấy chỉ là phiên bản giang hồ đồn thổi thôi, còn của tôi xem đều là hàng chính quy đấy.” Nói đến đây, Bàn Tử cười ha hả, mặt anh ta có mấy phần kích động.

Anh ta nhớ lại lúc mình xem được thông tin đó, vẻ mặt đầy phấn khích.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Ngụy Duyệt Như cảm thấy có gì đó không ổn, cô ta lùi lại vài bước, không ngờ Bàn Tử lại trực tiếp gặm khúc xương trong tay, sau đó mặt đầy tươi cười nói với cô ta: “Hóa ra cô là con cháu hoàng tộc, nhưng mà là hoàng tộc nước láng giềng, thực ra cũng không đặc biệt quý giá gì, nhưng thảo nào trên người cô lại có cái khí chất hoàng gia đó.” Bàn Tử vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng cười của anh ta, cả người cô ta đều sững sờ.

Lúc Bàn Tử cười, cả khuôn mặt đều nhăn lại.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, càng dở khóc dở cười nói: “Được rồi, anh đừng dọa người ta sợ.” Vương Diệp cũng có chút bực bội, dù sao thì bộ dạng của Ngụy Duyệt Như trông như yếu đuối không chịu nổi gió.

Vương Diệp đương nhiên có ý kiến về việc này, nhưng cậu không biểu hiện ra.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, vội vàng gật đầu, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như có chút bất lực nói: “Vậy thì thật sự xin lỗi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, sau đó hạ thấp giọng nói với cậu: “Đầu óc của cô nàng này có chút vấn đề.” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào đầu mình.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh ta, đột nhiên đi lên phía trước, một tay túm lấy cổ áo anh ta nói: “Bây giờ anh còn bắt đầu nói xấu tôi một cách công khai, anh quên những chỉ nhân của tôi đáng sợ đến mức nào rồi à?” Giọng điệu của cô ta đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe lời cô ta, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, sau đó nói: “Tôi đương nhiên không quên, nhưng những chỉ nhân của cô thì có là gì trước sự khủng bố chứ.” Bàn Tử vừa nói vừa làm động tác thổi bụi trước sự chú mục của Ngụy Duyệt Như.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, Ngụy Duyệt Như tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, sau đó nói với cô ta: “Cô vẫn nên lấy những chỉ nhân của mình ra đi, đến lúc để chúng đi dò đường rồi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Ngụy Duyệt Như gật đầu không từ chối.

Lần này cô ta đồng ý rất dứt khoát.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như, nói: “Thật lạ nha, không ngờ cô lại đồng ý.” Mặt Bàn Tử có mấy phần cao ngạo.

Câu nói này thốt ra, Ngụy Duyệt Như tuy có chút bất mãn nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn hai người họ, sau đó lắc đầu nói: “Hai người đùa giỡn cũng phải có chừng mực, không thể đi quá giới hạn được.” Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, thực ra là đang nhắc nhở Bàn Tử.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử lập tức ngoan ngoãn lại, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn thấy vậy, trên mặt lại có mấy phần mất kiên nhẫn.

Những người khác đi tới, nhìn cảnh tượng trước mắt, họ đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như: “Chỉ nhân của cô thao tác như thế nào vậy?

Có thể dạy chúng tôi không?” Người hỏi câu này đương nhiên là Hạo Thiên Chân, anh ta rất ham học hỏi, nhưng lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Trương Khởi Linh đã kéo tay anh ta một cái.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Tin tôi đi, cậu sẽ không muốn học đâu.

Bây giờ tốt nhất là nên ngoan ngoãn một chút, đừng nghĩ đến những thứ linh tinh đó.” Anh ta vừa dứt lời, Hạo Thiên Chân trước mặt tuy gật đầu, nhưng thực tế anh ta vẫn không muốn từ bỏ, chỉ nhìn Trương Khởi Linh mỉm cười.

Nhưng ánh mắt vẫn rơi trên người Ngụy Duyệt Như.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Hạo Thiên Chân, đột nhiên nói với anh ta: “Cậu biết chuyện về Mạn Đồng chứ?

Những người như họ sở dĩ có năng lực mạnh mẽ như vậy là vì thể chất bẩm sinh của họ đã khác người thường rồi.” Mặt Bàn Tử có mấy phần ngạo mạn, tuy không trực tiếp tìm hiểu về những thứ này nhưng anh ta vẫn có thể đưa ra kết luận.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy thì cả người sững lại, cô ta nhìn Bàn Tử, mặt đầy mất kiên nhẫn nói: “Đầu óc anh bị úng nước à?” Giọng điệu Ngụy Duyệt Như đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nghe lời cô ta, Bàn Tử lại cười một cách thờ ơ, sau đó khoanh tay nói: “Đầu óc tôi chắc chắn không bị úng nước, tôi chỉ biết những thứ này không kỳ lạ đến thế, hơn nữa để thực hiện, làm gì có chuyện nhẹ nhàng như vậy.

Mỗi lần cô làm đều rất đơn giản.” Bàn Tử tự nhiên cũng nghi ngờ, anh ta cũng không cảm thấy sự nghi ngờ của mình có vấn đề gì.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, tức thì dở khóc dở cười lắc đầu.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ sầu muộn, cậu nhìn Ngụy Duyệt Như rất nghiêm túc xin lỗi, nhưng Ngụy Duyệt Như lại không hề để tâm.

Ngụy Duyệt Như hất cằm, mặt có mấy phần cao ngạo.

Bàn Tử thấy Ngụy Duyệt Như giở thói trẻ con, đột nhiên đi lên phía trước, hích cô ta một cái, mặt lạnh nhạt nói: “Tôi nói cho cô biết, ở nơi này ngoài tôi làm lão đại ra, không ai có thể tranh giành vị trí này với tôi, cô kiềm chế lại một chút, đừng học cái bộ dạng đó của tôi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, trông anh ta vô cùng kiêu ngạo.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, không biết phải làm sao.

Những người khác nhìn Bàn Tử, trên mặt họ có mấy phần như đang suy nghĩ điều gì, sau đó lại nói với Vương Diệp: “Hay là để Bàn Tử dẫn đường đi, dù sao gã này cũng chưa từng trải qua sự đời, có lẽ cũng thiếu kinh nghiệm về chuyện này.” Họ nói rất nghiêm túc.

Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp.

“Tôi cảm thấy Bàn Tử dù sao cũng còn quá trẻ.” Trương Khởi Linh nói thật, Vương Diệp nghe thấy cũng gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, sau đó lại nhìn Trương Khởi Linh, rồi nói một cách khó tin: “Mấy người điên rồi à?

Sao dám nói như vậy?” Giọng điệu Bàn Tử có mấy phần bất mãn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, sau đó lại nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, trước tiên hãy để những người của cô ấy đi dò đường đi!” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như gật đầu, trong lúc những chỉ nhân được cô ta lấy ra, tay cô ta cũng đang kéo một sợi dây dài.

Sợi dây đó chịu trách nhiệm điều khiển những chỉ nhân này, vẻ mặt cô ta chỉ có một vẻ điềm tĩnh.

Khi cô ta làm những việc này, trạng thái của cả người cô ta tỏ ra là từ tốn, không vội vàng cũng không chậm chạp.

Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái, sau đó nói: “Cô chắc là thường xuyên làm những chuyện như vậy nhỉ!” Nhưng câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như trước mặt không hề đáp lại.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như chỉ có một vẻ điềm nhiên.

Thái độ cô ta tỏ ra như vậy, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta, đột nhiên hất cằm, cao ngạo nói: “Bây giờ tôi cũng phải học theo bộ dạng đó của cô ta.” Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng kích động của Bàn Tử, Vương Diệp không thèm để ý đến anh ta.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, lại không nói gì mà thao tác những chỉ nhân này.

Không lâu sau, những chỉ nhân này chậm rãi đi trong hố đất phía trước, nhưng đi được một đoạn không lâu, Bàn Tử tức thì sững sờ tại chỗ, anh ta nhìn cái thứ trước mặt, mặt đầy lo lắng nói: “Đó là một dấu chân người để lại.” Nói xong câu này, Bàn Tử cũng nghĩ đến một số chuyện quan trọng.

Anh ta nhìn Ngụy Duyệt Như, không hề né tránh nói: “Cô hình như có mối liên hệ nhất định với những người đó nhỉ, có phải cô biết một số bí mật không ai hay biết không?

Có phải có những người khác cũng đã đến đây?” Bàn Tử dường như sợ Ngụy Duyệt Như không hiểu ý mình, anh ta nói thẳng, không hề khách sáo.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lập tức dở khóc dở cười lắc đầu.

Ngụy Duyệt Như liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, đồng thời nhìn những dấu chân trước mặt, nói: “Có thể là có bạn bè đến, nhưng họ có thể không phải là bạn của tôi.” Cô ta vừa nói vừa nhíu mày.

Lý do cô ta không đề cập đến chuyện này là vì cô ta biết mình không thể chống lại, bây giờ Bàn Tử nhắc đến, cô ta chỉ có thể thuận theo lời Bàn Tử nói tiếp.

Thấy bộ dạng đó của cô ta, Bàn Tử lập tức nắm chặt nắm đấm, sau đó nhìn Vương Diệp mặt đầy lo lắng nói: “Anh xem, tôi đã sớm nói rồi, cô ta biết tất cả mọi chuyện, lại cứ phải giả ngây giả dại.” Bàn Tử nghiến chặt răng, mặt có mấy phần mất kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, liền lắc đầu nói với anh ta: “Được rồi, đừng dây dưa những chuyện này nữa.” Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử tuy gật đầu, nhưng trên mặt cũng có mấy phần cao ngạo, anh ta giống như một con công, chỉ hận không thể giương cánh bay cao trước mặt mọi người, cũng hận không thể để tất cả mọi người cùng nhau bài xích Ngụy Duyệt Như.

Nhưng Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cũng không chuẩn bị nhẫn nhịn như trước đây nữa.

Cô ta đến trước mặt Bàn Tử, vỗ vai anh ta nói: “Có những chuyện anh biết quá nhiều cũng không có lợi ích gì, hơn nữa loại chuyện này vẫn là không nói toạc ra thì tốt hơn, không chừng có người đang ở trong bóng tối nhìn chúng ta đấy.” Giọng điệu của cô ta có mấy phần cao ngạo.

Cô ta vừa dứt lời, Bàn Tử chỉ lạnh lùng cười một tiếng, mặt đầy điềm nhiên nói: “Tôi không tin đâu, gã đó làm sao có thể ở trong bóng tối nhìn chúng ta được?” Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ bình tĩnh, nhưng khi nói câu này, thực ra anh ta cũng có chút căng thẳng, anh ta nhìn xung quanh, đồng thời nhìn lên trời.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười cười, sau đó vỗ tay Ngụy Duyệt Như, bảo cô ta đừng so đo với Bàn Tử.

Ngụy Duyệt Như tâm lĩnh thần hội.

Nhưng Bàn Tử vẫn căng thẳng dựa vào cái cây bên cạnh.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Chạy mau, có rắn ở đó.” Câu nói này vừa thốt ra, Bàn Tử cả người đều bị dọa đến hét lên rồi nhảy dựng lên.

Vương Diệp thấy bộ dạng khóc như cha chết của Bàn Tử, lập tức cười ha hả.

Những người khác cũng phản ứng lại, họ nhìn Bàn Tử, sau đó lại nhìn Vương Diệp như đang suy nghĩ điều gì rồi nói: “Trời còn đang sáng trưng thế này, làm gì có rắn chạy ra chứ.” Nghe họ nói vậy, Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn, trực tiếp vung nắm đấm lên, hét lớn với Vương Diệp: “Sao mày lại làm thế hả?

Mày chơi tao à?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trông có vẻ rất tức giận.

Thấy bộ dạng phẫn nộ của Bàn Tử, Vương Diệp chỉ nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Chỉ đùa với anh một chút thôi, tôi cũng không ngờ anh lại không đùa được như vậy.

Với lại, cái dáng anh dựa vào gốc cây trông hơi bỉ ổi, tôi không muốn anh đè cong cái cây đó.” Vương Diệp cười nói.

Thấy Vương Diệp còn cười được, Bàn Tử càng thêm im lặng.

Nhưng nụ cười trên mặt anh ta nhanh chóng xuất hiện trở lại, vì Bàn Tử vốn là người lạc quan.

Giờ đây, anh ta cầm một gói đồ ăn khác, vẻ mặt có vài phần kích động.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta thì không nói gì.

Ngụy Duyệt Như nhìn về phía xa, đột nhiên nói: “Tôi biết nơi đó là gì rồi.” Trong lúc Ngụy Duyệt Như nói, Vương Diệp cũng thấy cô ta nhấc chân đi về phía trước.

Vương Diệp cẩn thận nói: “Khu vực này có vấn đề, cô hành động cẩn thận.

Chương 1285

Đất ở đây ẩm ướt, tôi lo dưới này có hố nên mới không đi về phía trước." Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy liền gật đầu, vì những người giấy kia tuy sống động như thật nhưng vẫn có chút khác biệt với người sống.

Trọng lượng của chúng quá nhẹ.

Hiện giờ, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể tự mình đi qua tìm manh mối, người giấy chỉ có thể dùng để dò đường xem phía trước có cơ quan hay không.

Nhưng nhìn qua thì phía trước không có vẻ gì là có cơ quan.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như cũng không còn do dự nữa.

Vương Diệp thấy bộ dạng của cô ta, đột nhiên nói: "Cô cẩn thận một chút." Vương Diệp vừa nói vừa cầm sợi dây thừng trong tay, định bụng sẽ kéo Ngụy Duyệt Như lên vào thời khắc quan trọng.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, khi Ngụy Duyệt Như đi qua, hoàn toàn không có vấn đề gì xảy ra.

Cô ta quay đầu nhìn mọi người phía sau, rồi nhìn Vương Diệp, vẻ mặt có vài phần phấn khích, dứt khoát nói: "Ở đây không có chuyện gì xảy ra cả." Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, trông cô ta rất vui.

Vương Diệp thấy vậy cũng gật đầu, sau đó nói: "Nếu nơi đó không có chuyện gì, vậy tôi nghĩ ở đây chắc cũng không có nguy hiểm gì lớn." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Ngụy Duyệt Như nhìn cảnh vật xung quanh, không hề né tránh mà nói với Vương Diệp: “Tôi cũng nghĩ vậy.

Nếu có nguy hiểm thì lúc tôi đi qua đây đáng lẽ đã cảm nhận được rồi.” Cô ta nói một cách nghiêm túc.

Lời nói của cô ta vang bên tai, Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Trương Phản đột nhiên nói với Bàn Tử: “Anh thì sao?

Có muốn nói gì không?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, lúc đi qua anh ta cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Trương Khởi Linh và Trần Tứ liếc nhìn nhau, trong mắt cả hai đều ánh lên vẻ sắc bén.

Lúc này, Trương Khởi Linh nói với Vương Diệp một cách dứt khoát: “Làm việc chỉ cần nghĩ đến việc tìm lối vào là được rồi, không cần phải bận tâm đến những thứ khác, bọn họ sẽ tự bảo vệ được tính mạng của mình.” Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn xung quanh, vẻ mặt anh lại lộ ra vài phần mệt mỏi.

Đi được vài bước, Vương Diệp nhìn lớp đất bùn trước mặt, vẻ mặt đầy kỳ quái.

Anh phát hiện ra đất dường như đang từ từ lún xuống.

Bàn Tử đã ăn xong miếng thịt cuối cùng, vẻ mặt có vài phần phấn khích.

Anh ta vươn vai rồi ợ một cái no nê.

Dưới sự chú ý của mọi người, Bàn Tử đột nhiên lùn đi một khúc.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó mới phát hiện ra chân của Bàn Tử đã bị lún xuống.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng nhấc chân lên, đồng thời đi đến bên cạnh họ.

Nhưng ngay khi Bàn Tử vừa bước tới, những người khác cũng cảm nhận được mặt đất đang lún xuống.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, rồi lại nhìn những cái cây bên cạnh.

Anh vội vàng ném sợi dây thừng trong tay qua, buộc chặt xong liền đưa cho Bàn Tử và nói: "Anh nắm lấy sợi dây, dùng hết sức kéo nó, đừng dồn sức nặng lên chân, nếu không nơi này sẽ sụp xuống." Vương Diệp nói xong, Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Dù trong lòng có chút khó chịu nhưng anh ta cũng biết rõ cân nặng của mình.

Giờ đây, Bàn Tử nắm chặt sợi dây thừng, vẻ mặt có vài phần bình thản.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt rồi lại không nhịn được hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Mọi người không nên qua đây nhanh sao?" Bàn Tử vừa nói vừa cau mày.

Vương Diệp không đáp lời anh ta, chỉ quay sang nói với những người bên cạnh: "Mọi người có ý tưởng hay đề xuất gì không?" Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người trước mặt đều lắc đầu, vẻ mặt họ có chút hoảng hốt và buồn bã, mệt mỏi nói: "Làm gì có ý tưởng hay đề xuất nào tốt chứ?" Lời họ nói đều là thật.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ cũng không còn vướng bận nữa, nhưng khi anh nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt anh lại lộ ra vài phần mệt mỏi.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: “Nơi này đang lún xuống, nhưng tốc độ không nhanh lắm, bây giờ chạy vẫn còn kịp.” Họ vừa nói vừa nhìn sợi dây thừng bên cạnh.

Vương Diệp gật đầu, sau đó bảo họ nắm lấy dây thừng rời đi.

Nhưng người rời đi lại là Bàn Tử.

Vì Bàn Tử cảm thấy mình nặng nhất nên anh ta muốn đi đầu tiên.

Nhưng những người khác không đồng ý.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên bất mãn, anh ta nói thẳng với Bàn Tử: “Để anh đi đầu tiên, thế chẳng phải là toi đời sao?

Anh phải ở phía sau.

Tôi nói cho anh biết, chúng tôi phải đi trước, nếu không với cái thể hình lề mề của anh, chúng tôi còn lâu mới thoát ra được.” Hạo Thiên Chân nói thật.

Bàn Tử thấy bộ dạng của anh ta, cau mày không biết phải làm sao.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng Bàn Tử phát hiện ra mọi người thực sự nghĩ như vậy.

Họ thật sự làm theo lời Hạo Thiên Chân nói.

Bàn Tử lập tức không vui, sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, Bàn Tử trực tiếp lăn ra ăn vạ.

Ngay sau đó, tốc độ lún của mặt đất ngày càng nhanh hơn, họ muốn bò ra ngoài cũng khó như lên trời.

Ngụy Duyệt Như cũng cau mày, cô ta tỏ ra bất mãn với hành động của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng của cô ta, đột nhiên cau mày, rồi nhìn

Vương Diệp trước mặt nói: “Tôi không thấy mình làm sai, tôi chỉ muốn sống sót thôi.

Hơn nữa tôi cũng có làm gì đâu?

Chỉ là nơi này vốn dĩ đã có vấn đề.” Bàn Tử nói một cách nghiêm túc, nhưng lời anh ta vừa dứt, mọi người trước mặt đều tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, trực tiếp gầm lên: “Cậu đừng có ăn vạ ở đây nữa, không thì làm gì có chuyện này xảy ra?

Nếu tất cả mọi người đều bị lớp bùn này chôn vùi…” Anh ta nói đến đây thì dừng lại, vì Vương Diệp đã nhìn thấy một bóng người lướt qua ở phía trước.

Vương Diệp ra hiệu im lặng, tất cả mọi người đều chìm vào tĩnh lặng.

Ngụy Duyệt Như nhìn về phía đó, đột nhiên nói: “Sao trông có vẻ giống bạn của tôi vậy?” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa cau mày, vẻ mặt có vài phần phức tạp.

Vương Diệp nghe Ngụy Duyệt Như nói vậy, sững người tại chỗ, sau đó mới phản ứng lại.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt kỳ quái nói: “Cô nói thật chứ?” Lời nói của Vương Diệp có chút khó hiểu.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng của Vương Diệp, vội vàng gật đầu, sau đó dứt khoát nói: “Đương nhiên là thật rồi.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp cũng nhìn về hướng đó, sau đó kỳ quái nói: “Nếu thật sự là như vậy, vậy tôi nghĩ sự việc chắc chắn là…” Nhưng lời anh còn chưa nói xong, Ngụy Duyệt Như đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Chỉ thấy người đó ngày càng đến gần cô ta, nhưng gã đó giống như một cái bóng.

Khoảnh khắc gã lao tới, Ngụy Duyệt Như ngửi thấy một mùi hương lạ.

Những người khác cũng không ngoại lệ.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh biết cô ta đã trúng kế, vội vàng vỗ vai cô ta.

Nhưng Ngụy Duyệt Như vẫn còn vẻ mặt mơ màng.

Những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như, rồi lại nhìn Vương Diệp, sau đó vẻ mặt lo lắng nói: “Trời đất ơi, đây là chuyện gì vậy?

Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Họ xì xào bàn tán, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, lại tỏ ra mất kiên nhẫn: “Được rồi, im lặng cho tôi.

Bây giờ ngậm miệng lại, đừng nói nhảm nữa.

Có chuyện gì tôi nhất định sẽ cứu mạng các người.” Lời Vương Diệp nói là thật, nhưng khi mọi người nghe thấy, vẻ mặt họ lại có vài phần kỳ quái.

Họ nhìn nhau, rồi lại nói với Vương Diệp: “Chúng tôi cũng muốn yên tĩnh, nhưng mà…” Yên tĩnh đâu có dễ dàng gì?

Tình hình nguy hiểm như vậy, hơn nữa lúc nãy khi mùi hương lạ ập tới, họ đều biết có chuyện không ổn.

Thêm vào đó là Ngụy Duyệt Như bây giờ đang đứng bất động, mọi người đều có chút sợ hãi.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, lá gan và trái tim của anh ta có lẽ thật sự lớn hơn người bình thường.

Chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Bàn Tử đi thẳng tới, vỗ vỗ vai Ngụy Duyệt Như, nhìn cô ta, cười toe toét nói: “Cô bị sao vậy?

Tỉnh táo lại cho tôi nào, cô bạn.” Vẻ mặt Bàn Tử có vài phần kích động.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Ngụy Duyệt Như cũng chỉ liếc anh ta một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có vài phần kỳ quái.

Chương 1286

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: “Đây…” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, sau đó vỗ vai họ nói: “Chuyện nhỏ thôi, đừng quá lo lắng, đừng quá hoảng sợ.” Lời Vương Diệp nói là thật.

Mọi người trước mặt nghe vậy, họ gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng khi ánh mắt họ rơi vào người Bàn Tử, chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Chỉ thấy Ngụy Duyệt Như trước mặt như phát điên, đột nhiên nhe nanh múa vuốt lao về phía Bàn Tử, dường như muốn cắn anh ta.

Cô ta giống như một con zombie.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mặt, cười ha hả, nhưng vẫn kéo Bàn Tử sang một bên.

Bàn Tử sợ đến hồn bay phách lạc, vẻ mặt đầy đau khổ, không ngừng la hét.

Những người khác thấy bộ dạng của Bàn Tử, lập tức cười ha hả.

Vương Diệp liền nhân lúc Ngụy Duyệt Như há miệng, nhét viên thuốc trong tay vào.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Ngụy Duyệt Như rất nhanh đã tỉnh lại, cô ta nhìn xung quanh, vẻ mặt có vài phần mơ hồ, sau đó mở miệng nói: “Lúc nãy tôi có phải đã nhìn thấy người bạn đó không?” Cô ta vừa nói vừa chỉ về hướng đó.

Lời cô ta vừa dứt, Vương Diệp không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm cô ta, vẻ mặt kỳ quái nói: “Sao cô biết đó là bạn của cô?

Chẳng lẽ cô đã có âm mưu từ trước với bọn họ?

Nếu là vậy, tại sao cô lại gọi chúng tôi tới đây?” Vương Diệp tò mò hỏi, anh nói thật.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy, cả người đều ngây ra.

Cô ta vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn Vương Diệp, vẻ mặt hoảng loạn nói: “Anh hiểu lầm rồi…” Nhưng lời Ngụy Duyệt Như còn chưa nói xong, mọi người đã cười ha hả.

Họ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, rồi lại nhìn Vương Diệp nói: “Không cần quan tâm đến cô ta, đầu óc của gã này chắc chắn bị úng nước rồi…” Họ biết Ngụy Duyệt Như có âm mưu, nhưng thì đã sao?

Họ hoàn toàn không quan tâm, vì họ có thể kiểm soát được mọi thứ, cũng có thể khiến mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của mình.

Ít nhất những thứ này sẽ không vượt quá phạm vi dự liệu của họ.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp gật đầu.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói: “Tôi có một vài ý tưởng.

Người bạn đó của tôi có thể sắp tới đây, tôi muốn liên hợp với họ.” Ngụy Duyệt Như nói xong, Vương Diệp gật đầu.

Nếu thành khẩn thì được khoan hồng, chống cự thì bị nghiêm trị, vậy thì bây giờ Ngụy Duyệt Như chắc chắn chọn vế trước.

Nhưng cô ta cũng hy vọng Vương Diệp có thể khoan dung với mình một chút.

Cô ta nhìn Trương Lăng trước mặt, cười toe toét nhướng mày.

Vương Diệp thấy bộ dạng của cô ta, dứt khoát hỏi: “Có mấy người?” Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Lời anh vừa dứt, Ngụy Duyệt Như vẻ mặt căng thẳng nói: “Người không nhiều lắm, nhưng…” Lời Ngụy Duyệt Như còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu nói với cô ta: “Vậy là bây giờ cô đang nói năng lộn xộn, cô lo tôi sẽ đánh nhau với họ à?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời này vừa nói ra, Bàn Tử nghe thấy, lập tức tức giận trừng lớn mắt, sau đó nhảy dựng lên nhìn Ngụy Duyệt Như nói: “Cô đúng là đồ đáng ghét.

Mấy người bạn của cô cũng đáng ghét.” Bàn Tử lẩm bẩm, nhưng Ngụy Duyệt Như lại không biết trả lời thế nào.

Cô ta cúi gằm mặt, dường như có vô số nỗi khổ.

“Cô và họ có chuyện gì?

Cô có thể nói chi tiết cho tôi nghe được không?” Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt nói.

Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu, sau đó không chút do dự mà khai báo.

Nhưng khi khai báo, cô ta cuối cùng vẫn có chút giấu diếm.

Nếu cô ta thật sự nói ra tất cả, cô ta có thể tưởng tượng được sự việc sẽ trở nên tồi tệ đến mức nào.

Những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như, tuy họ không biểu hiện gì nhiều, nhưng trong lòng họ đều hiểu rằng Ngụy Duyệt Như đã trở thành người của phe khác rồi.

Nhưng ngay từ đầu Ngụy Duyệt Như cũng không phải là người của phe họ.

Nghĩ đến đây, mọi người đều thấy nhẹ nhõm.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như, đột nhiên nói với cô ta: “Nếu không đoán sai, cô không chỉ cùng một phe với họ, mà còn đang tính kế chúng tôi.” Bàn Tử đột nhiên siết chặt nắm đấm, vẻ mặt có vài phần kích động, như thể tìm ra một vùng đất mới.

Anh ta nhìn Ngụy Duyệt Như, trực tiếp vỗ vai cô ta, cười toe toét nói: “Cô đừng phủ nhận những lời tôi nói nữa, cứ trực tiếp thừa nhận đi.

Tôi biết tôi chắc chắn không đoán sai.” Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Ngụy Duyệt Như đã nhìn Vương Diệp nói: “Họ trước đây vẫn luôn muốn đi theo tôi, nhưng tôi đã từ chối mấy lần rồi.

Nhưng họ vẫn luôn không cam tâm, nên bây giờ họ đã tìm được một cơ hội, họ đã tới đây.” Khi Ngụy Duyệt Như nói những lời này, sắc mặt cô ta rất khó coi.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, gật đầu, sau đó nói: “Tôi hiểu ý cô rồi.” Bọn họ bây giờ có lẽ đã sớm bố trí mai phục.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như cầm tấm bản đồ trong tay nói với Vương Diệp: “Lý do tôi dẫn anh đi về hướng cái giếng cổ đó là vì tôi biết nơi đó họ sẽ không để ý tới, nhưng…” Nơi này cho dù họ có muốn để ý, họ cũng phải cân nhắc thực lực của mình.

Nhưng Ngụy Duyệt Như vẫn không ngờ rằng, họ đã ra tay với nơi này.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như từ trong túi lấy ra một ít đồ vật.

Cô ta nhìn Vương Diệp, trực tiếp mở miệng nói: “Mảnh đất này đã được họ đặc biệt xử lý, nên mới biến thành thế này.

Anh chỉ cần rắc một ít thứ này lên mỗi nơi, đất đai sẽ trở lại bình thường.” Cô ta vừa nói vừa ném gói bột trong tay qua.

Vương Diệp nhìn cô ta, sau đó rắc một ít lên mặt đất trước mặt.

Không lâu sau, mặt đất không còn bị lún nữa.

Lúc này, những người khác đều cười lên, vẻ mặt có vài phần kích động.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: “Đây thật sự là một chuyện tốt.” Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, trông rất vui vẻ.

Vương Diệp thấy Bàn Tử vui mừng như vậy, cũng gật đầu.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, vẻ mặt thoáng qua vài phần buồn bã, sau đó lại nói: “Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa.

Điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là bảo vệ tính mạng của mọi người.” Trong lúc nói những lời này, cô ta cũng nhìn về phía xa, dường như đang lo lắng những người bạn của mình sẽ lại đến gây rối.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, sau đó dứt khoát nói: “Cô bảo họ xuất hiện đi.

Nếu chuyện này là không thể tránh khỏi, vậy chỉ có thể mang họ theo thôi, nếu không họ cứ lén lút theo sau rồi gây rối.” Vậy thì họ sẽ không chịu nổi.

Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu.

Nhưng những người bạn của cô ta, dù đã đáp lại, nhưng họ vẫn không xuất hiện.

Ngụy Duyệt Như cũng chìm vào im lặng, cô ta ôm đầu, vẻ mặt chỉ có một nỗi sầu khổ.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Ngụy Duyệt Như nhưng không thúc giục cô ta, chỉ có mảnh đất dưới chân họ vẫn đang từ từ lún xuống.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt mọi người đều có vài phần buồn bã.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, không hề né tránh mà nói: “Ở đây có một biển xác.” Khi cô ta nói ra những lời này, Bàn Tử cả người đều ngây ra.

Bàn Tử nhìn gói bột trong tay Vương Diệp, sau đó nhanh chóng rắc xuống chân mình.

Động tác của anh ta rất nhanh.

Vương Diệp còn chưa kịp ngăn cản, lớp bùn đất dưới chân Bàn Tử đều biến thành nước.

Dưới sự chú ý của mọi người, Bàn Tử ngâm mình trong bùn nước.

Anh ta nhìn bùn nước từ từ chảy sang bên cạnh, rồi nhìn Vương Diệp, đột nhiên cười nói: “Đây có lẽ là một chuyện tốt trong tuyệt vọng chăng.” Trong lúc nói, anh ta cũng giơ ngón tay cái lên.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Vương Diệp khẽ thở dài, dứt khoát nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đây không thể nào là chuyện tốt được.” Anh nói thật.

Bàn Tử nghe vậy, không biết trả lời thế nào.

Nhưng khi Bàn Tử nhìn thấy những thứ ở dưới, sắc mặt anh ta cũng trở nên vô cùng khó coi.

Những người khác vì Bàn Tử rắc quá nhiều bột, nên bùn đất dưới chân họ cũng biến thành bùn nước.

Vẻ mặt họ có vài phần mệt mỏi.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nhưng không nói thêm gì với cô ta.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn những bộ xương cốt đó, vẻ mặt bình thản.

Anh nghĩ một lúc, đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như: “Mấy người bạn của cô không chịu xuất hiện, có lẽ là có bí mật gì đó, không có cơ hội tiết lộ.” Lời Vương Diệp nói xong, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng lại cúi gằm mặt.

Trông cô ta có vẻ khó chịu.

Vương Diệp nhìn cô ta, sau đó nói: “Vậy tôi nghĩ về chuyện này, cô nên có thể giải thích một chút chứ?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như gật đầu.

Nhưng muốn cho Vương Diệp một lời giải thích hợp lý, cuối cùng vẫn có chút khó khăn.

Chương 1287

Lúc này, những người khác nhìn những thứ này, vẻ mặt họ có vài phần sợ hãi.

Ngụy Duyệt Như nhìn Trần Tứ bên cạnh, đột nhiên nói: “Tôi biết anh thần cơ diệu toán, nếu anh chịu ra tay giúp tôi một lần, những người khác sẽ có thể tìm được lối vào.” Nhưng lời Ngụy Duyệt Như quá khó hiểu.

Trần Tứ nghe vậy, cũng chỉ cười qua loa, sau đó lắc đầu từ chối.

“Thật xin lỗi, tôi không thể làm chuyện như vậy.” Anh ta không thể tiếp tay cho giặc được.

Thấy bộ dạng của anh ta, Ngụy Duyệt Như cả người đều ngây ra.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, lại nói với cô ta: “Rốt cuộc phải xử lý thế nào?

Trong lòng cô tự có câu trả lời, mau nói ra đi, không cần người khác dẫn đường.” Vương Diệp nói thật.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy liền chỉ vào những bộ xương cốt trước mặt nói: “Đây là con đường thứ hai, nhưng cũng là con đường tôi không muốn đi nhất, vì phải đào ở đây rất lâu.” “Vậy có nghĩa là, cô đã thử ở đây rất nhiều lần rồi, đúng không?” Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như hỏi.

Câu hỏi của anh quá thẳng thắn.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy, vẻ mặt cũng có vài phần mệt mỏi.

Cô ta thừa nhận rất nhanh.

Những người khác nhìn Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt họ lại thêm vài phần nghiêm trọng.

Họ nghĩ một lúc, dứt khoát nói với Ngụy Duyệt Như: “Vậy mấy người bạn của cô cũng không phải là họ cố ý muốn tới, mà là các người đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Vẻ mặt họ đầy phức tạp.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như, càng thêm dứt khoát nói: “Tôi thấy tất cả chuyện này đều nằm trong tính toán của cô.” Bàn Tử nói thẳng.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Vương Diệp thấy Ngụy Duyệt Như không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, mà lại cúi gằm mặt, anh cũng biết Ngụy Duyệt Như chắc chắn có vấn đề.

Anh nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt dứt khoát nói: “Vậy nên, tất cả chuyện này thật sự giống như Bàn Tử nói.” Vẻ mặt Vương Diệp có vài phần tò mò, nhưng nhiều hơn là dò xét.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như không biết trả lời thế nào.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như cũng đành bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn vào cái hố đất trước mặt, nói: “Mọi người bắt đầu đào đi, bây giờ chỉ có thể đào ra một lối thoát, nếu không, chúng ta không thể đi được, cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có vài phần nghiêm trọng.

Vương Diệp thấy bộ dạng của cô ta, cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng cô ta.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, nhưng nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt anh cũng có vài phần nặng nề.

Theo thời gian trôi đi, chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Ngụy Duyệt Như nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt thoáng qua vài phần mệt mỏi.

Cô ta không ngừng chuyển những thứ đó ra ngoài.

Những người khác chỉ cần tiếp xúc với những thứ này một chút là đã cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhưng Ngụy Duyệt Như vẫn có thể làm những việc này một cách tự nhiên.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt chỉ có một vẻ phức tạp, anh không nói một lời nào.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng của Vương Diệp, vẻ mặt cô ta chỉ có một vẻ lạnh lùng, mở miệng nói với mọi người: "Mọi người phải dốc hết sức lực ra, nếu mọi người không làm gì cả, tiếp theo chúng ta sẽ chỉ lãng phí thêm thời gian ở đây, và…" Những người kia cũng sẽ không bỏ qua cho họ.

Lời này, Ngụy Duyệt Như không nói ra, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng của cô ta, anh cũng mơ hồ đoán được một chút.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, không chút do dự nói với Ngụy Duyệt Như: "Tôi biết những chuyện này không cần cô nhắc nhở, nhưng mối quan hệ của cô và họ thật sự là rắc rối phức tạp." Vương Diệp bình tĩnh nói, giọng điệu rất lạnh lùng.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy, lập tức biết có chuyện không ổn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như khẽ thở dài, vẻ mặt kinh hãi nói: "Chúng ta bây giờ đã tìm ra lối thoát rồi, tiếp theo họ sẽ không tiếp tục nhắm vào chúng ta như vậy nữa." Ngụy Duyệt Như nói xong, Vương Diệp gật đầu.

May mà họ tìm kiếm nửa ngày, Vương Diệp cũng đã nhìn thấy một cánh cửa gỗ nhỏ.

Nhìn cánh cửa gỗ này, vẻ mặt Vương Diệp có vài phần vui mừng, nhưng còn chưa kịp vui, Bàn Tử đột nhiên nói với anh: "Anh cẩn thận một chút, tôi lo nơi này có cơ quan.” Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, gật đầu.

Bàn Tử tuy làm việc không thành công, đa số thời gian đều gây thêm rắc rối cho mọi người, nhưng anh ta cũng có công lao.

Anh ta có trực giác nhạy bén đối với một số nguy hiểm.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn cánh cửa trước mặt, vẻ mặt có vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Anh còn chưa mở cánh cửa này, Bàn Tử đột nhiên nắm lấy tay Vương Diệp, sau đó nhanh chóng kéo anh nhào sang một bên.

Lúc này, Vương Diệp nhìn thấy Bàn Tử toàn thân đầy bùn nước.

Vương Diệp vẻ mặt không hiểu hỏi Bàn Tử: “Anh đang làm gì vậy?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, vẻ mặt Bàn Tử có vài phần lúng túng.

Anh ta nhìn Vương Diệp, khẽ thở dài, vẻ mặt buồn bã nói: “Tôi cảm giác nơi đó có thứ gì đó sắp chạy ra, nên tôi mới kéo anh tránh trước, kết quả không ngờ lại chẳng có chuyện gì xảy ra.” Bàn Tử giải thích một cách vô tội.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng của Bàn Tử, đột nhiên cười lên, sau đó không hề né tránh mà nói: “Nhìn cái bộ dạng tài giỏi của anh kìa, cứ như anh là nhân vật thần cơ diệu toán, nguy hiểm nào cũng có thể nắm trong lòng bàn tay vậy.” Ngụy Duyệt Như hất cằm.

Lời này vừa nói xong, Bàn Tử lập tức không vui.

Bàn Tử nghiến chặt răng, nhìn người trước mặt, dứt khoát nói: “Không tin chúng ta cá cược đi.

Nếu tôi cược đúng, vậy tiếp theo cô phải im lặng, toàn bộ hành trình nghe theo chỉ huy của chúng tôi.

Nếu tôi thua, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy nghiêm túc.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Ngụy Duyệt Như liếc anh ta một cái, sau đó gật đầu, cô ta đồng ý rất sảng khoái.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, sau đó mở miệng nói: “Anh không sợ mình nói sai à?

Lỡ như lần này anh cược thua thì sao?” Chẳng lẽ Bàn Tử thật sự định giữ im lặng sao?

Kết quả không ngờ, câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử liếc anh một cái, sau đó vẻ mặt kiêu ngạo hất cằm.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp có vài phần ngạc nhiên và không hiểu.

Vương Diệp còn chưa phản ứng lại, Bàn Tử đã đi đến bên cạnh tấm ván gỗ đó, anh ta giơ tay gõ gõ, sau đó cười toe toét nói với mọi người: “Nơi này không có vấn đề gì, đương nhiên là tốt nhất rồi, vì đây là điều tôi mong đợi trong lòng, tôi nghĩ cũng là điều mà đa số mọi người cầu nguyện.” Nói đến đây, không đợi mọi người phản ứng lại, Bàn Tử trực tiếp lật tấm ván gỗ trước mặt lên.

Nhìn động tác gọn gàng của Bàn Tử, Vương Diệp không nói gì, những người khác cũng chỉ lặng lẽ nhìn Bàn Tử thao tác, vẻ mặt họ có vài phần phức tạp.

Nhưng khi Bàn Tử mở tấm ván gỗ đó, anh ta rất cẩn thận và căng thẳng.

Rất nhanh, tấm ván gỗ đã bị anh ta lật lên.

Nhưng lúc này mọi người cũng nhìn thấy, vô số con rắn độc bò ra.

Nhìn những con rắn độc trước mặt, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Họ nhanh chóng né sang một bên, ngay cả Ngụy Duyệt Như cũng bị dọa giật mình.

Ngụy Duyệt Như trước đây kiến thức rộng, nhưng nhìn những thứ trước mặt, cô ta cả người đều hoảng loạn.

Vương Diệp vỗ vỗ vai Ngụy Duyệt Như, nhìn cô ta, vẻ mặt bình thản nói: "Cô xem, cô đã thua rồi, vậy nên tiếp theo cô phải nghe theo chỉ huy của Bàn Tử rồi.

Tôi cũng muốn giúp cô, nhưng tôi không giúp được." Vương Diệp nói xong, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần phức tạp.

Cô ta không từ chối, cũng không phản bác, mà nhìn Bàn Tử trước mặt rồi nói: "Tôi có thể nghe theo sự sắp đặt của anh, nhưng anh không được chỉ huy lung tung.

Tôi phát hiện ra con người anh làm việc gì cũng không có định hướng rõ ràng." Ngụy Duyệt Như đột nhiên bắt đầu phê bình.

Bàn Tử nghe những lời đó thì lắc đầu, mặt đầy bất đắc dĩ.

Hắn nhìn cô ta, vẻ mặt cao ngạo nói: "Cô ngậm miệng lại cho tôi.

Giờ tôi không muốn nghe cô nói nhảm đâu.

Nếu biết điều thì im lặng đi, còn nữa, đừng quên chuyện cô đã đồng ý với tôi." Trong quy tắc đó đã từng nói, Ngụy Duyệt Như phải im lặng, vì vậy cô ta nhanh chóng chìm vào yên tĩnh, nhưng...

Ngụy Duyệt Như nhìn quanh bốn phía, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi và nặng nề.

Dường như cô ta đang lo lắng điều gì đó.

Vương Diệp liếc Ngụy Duyệt Như một cái.

Vương Diệp đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như: “Bạn bè của cô có đến đây không?

Tôi nghĩ bọn họ không phải dạng đơn giản đâu nhỉ?

Chắc là do cô dẫn dắt nên họ mới như vậy.” Vương Diệp cười nhạt.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như không nói gì.

Bàn Tử chỉ nhìn đám rắn độc trước mặt, sau đó lên tiếng: “Chỗ này không phải là lối vào của chúng ta đấy chứ?

Nếu đúng thì chẳng phải kinh khủng lắm sao?” Gương mặt hắn có vài phần cẩn trọng và căng thẳng.

Bàn Tử vừa dứt lời, mấy người bên cạnh đi tới, họ nhìn đám rắn độc bò đi, vẻ mặt trông rất kỳ quặc.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, họ đột nhiên nói: “Chắc không phải đâu, nếu đúng thì kỳ quái quá.” “Chúng tôi thà tin rằng tất cả chỉ là hiểu lầm.” Bọn họ nói một cách nghiêm túc.

Nghe họ nói, Bàn Tử gật gật đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử rồi đột nhiên hỏi: “Trông anh có vẻ lo lắng, chẳng lẽ có chuyện gì kiêng kỵ à?” Vương Diệp tò mò hỏi, nhưng không ngờ Bàn Tử chỉ lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên nói với cậu: “Tôi không có.” Nói đến đây, Bàn Tử nhìn vào nơi bầy rắn lúc nãy, bên trong đã không còn con nào, nhưng hắn vẫn không dám đi vào.

Mấy người bên cạnh nhìn Bàn Tử, ngược lại không hề thúc giục, mà chỉ đứng ở bụi cây gần đó, có điều quần áo trên người họ đã bị nước bùn làm ướt sũng.

Chương 1288

Bấy giờ, mặt ai cũng có vẻ không vui.

Họ đột nhiên quay sang nói với Vương Diệp: “Chúng ta đi kiếm ít củi lửa trước đã, sấy khô quần áo rồi tính chuyện lên đường sau.” Họ nói xong, Vương Diệp gật đầu, nhưng mặt Ngụy Duyệt Như lại lộ vẻ muốn nói lại thôi.

Nhìn mọi người trước mặt, Ngụy Duyệt Như rõ ràng là không vui.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó nhìn cô ta và nói: “Cô có suy nghĩ gì thì cứ nói thẳng.” Vương Diệp tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, rồi lên tiếng: “Tôi phải tuân thủ quy tắc.” Nghe câu này, Bàn Tử lập tức cười ha hả.

Hắn rất vui, đồng thời nhìn Vương Diệp, kích động nói: “Được rồi, kệ cô ta đi.

Hai chúng ta đi kiếm ít củi lửa nào, nhóm lửa lên rồi tính bước tiếp theo.” Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Những người khác cũng đi tới.

Mặt họ lộ vẻ nặng nề.

Họ nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn Vương Diệp, sau đó hạ thấp giọng nói: “Cứ cảm thấy nơi này có chút nguy hiểm.” Họ đang nói nghiêm túc, trực giác của họ chưa bao giờ sai.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy liền lắc đầu nói: “Đừng nghĩ nhiều, không thể có chuyện đó xảy ra đâu.” Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người trước mặt đều gật đầu, mong là vậy.

Khi họ vừa nhóm lửa lên, Trần Tứ đột nhiên đi tới, mặt ông ta lộ vẻ mệt mỏi.

Số lần ông ta nói chuyện với Vương Diệp ngày càng ít đi, đó là vì Trần Tứ cần nghỉ ngơi, hơn nữa độc tố trên người ông ta cũng đang phát tác.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt Trần Tứ nặng nề, ông ta nói thẳng với Vương Diệp: "Chúng ta qua chỗ kia đi, tôi có vài lời muốn nói với cậu." Trần Tứ nói xong, Vương Diệp gật đầu không ý kiến.

Ngay lúc này, Vương Diệp dẫn Trần Tứ đi về hướng đó, may là đi không bao lâu.

Vương Diệp liền thấy có thứ gì đó xuất hiện xung quanh.

Cậu nhìn những thứ đó, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Đúng lúc này, Trần Tứ quả quyết nói với Vương Diệp: "Cậu biết đấy, nơi này đã bị người ta bao vây rồi.

Người của Ngụy Duyệt Như không đơn giản, nhưng còn có một nhóm người khác nữa." Trần Tứ vừa nói vừa bấm ngón tay tính toán, vẻ mặt ông ta nặng nề.

Vương Diệp nghe lời Trần Tứ, gật đầu rồi nói: "Tôi biết những chuyện này, tôi đều hiểu.

Nhưng ông gọi tôi qua đây chắc chắn còn có mục đích khác chứ?" Trần Tứ sẽ không nói chuyện phiếm với Vương Diệp, Vương Diệp hiểu rõ điều này.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Trần Tứ liền mỉm cười, sau đó vỗ vai cậu nói: "Vẫn là cậu hiểu tôi nhất.

Nhưng ở nơi này, làm việc gì cũng không chỉ cần cẩn thận, mà còn phải để ý xung quanh nữa." Ông ta vừa nói, vừa chỉ xuống dưới chân.

Ông ta nói xong, Vương Diệp gật đầu, sau đó, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Duyệt Như.

Hành động này của hai người họ, bao gồm cả những lời nói này, tuy Ngụy Duyệt Như không nhìn thấy, nhưng khó đảm bảo những kẻ theo dõi cô ta không thấy.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp thêm mấy phần nặng nề.

Lúc này Trần Tứ nhìn Vương Diệp rồi lại nói thêm một câu: "Cái khăn tay tôi đưa cho cậu chỉ có thể lấy ra vào thời điểm thích hợp.

Bây giờ mà cậu tùy tiện lấy ra, nó sẽ chỉ trở thành công cụ hại cậu thôi." Nói xong câu này, Trần Tứ không nói thêm gì khác.

Tuy ông ta liệu sự như thần, nhưng cũng không tiết lộ quá nhiều.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Vương Diệp gật đầu, không tiếp tục băn khoăn nữa, sau đó đi về hướng khác.

Thấy sắc mặt Vương Diệp vẫn như thường, Trần Tứ cũng đi theo.

Nhưng Trần Tứ đi được vài bước, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh kỳ quái.

Trần Tứ quay đầu lại nhìn.

Lúc này, Trần Tứ sững sờ tại chỗ.

Nếu có thể làm lại, ông ta chắc chắn sẽ không quay đầu lại.

Ông ta nhìn người kia, mặt lộ vẻ mệt mỏi, rồi cất tiếng hỏi: "Anh bị làm sao vậy?" Trần Tứ có tấm lòng lương thiện.

Đây là bí mật mà ai cũng biết.

Nhưng đối phương nhìn Trần Tứ trước mặt, đột nhiên mỉm cười, gương mặt lộ ra vẻ nhe răng hung tợn.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Trần Tứ tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Anh gặp phải chuyện gì, cứ nói kỹ cho tôi nghe, có lẽ tôi có thể giúp được anh.” Trần Tứ tỏ ra vô cùng lạnh lùng, sắc sảo, nhưng đối phương thấy bộ dạng đó của Trần Tứ lại vẫy tay với ông, rồi hạ thấp giọng nói: “Anh qua đây, tôi nói cho anh biết.” Mặt hắn nở một nụ cười.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của hắn, không hề cảnh giác, cũng không lùi lại, mà đi thẳng về phía trước, bởi vì Trần Tứ biết mình sẽ không bị những thương tổn đó làm cho gục ngã.

Ngược lại, những thương tổn đó, nếu cố ý tấn công ông ta, không chừng còn bị lời nguyền trên người ông ta phản công.

Bây giờ Trần Tứ hoàn toàn không sợ.

Ông ta biết lời nguyền của mình rất khủng khiếp.

Tại sao những người bạn ở cùng ông ta lại lần lượt ngã xuống?

Không phải vì ông ta bẩm sinh khắc chế những người đó, mà là vì họ vừa nhận lợi ích từ ông ta, vừa tính kế sau lưng ông ta.

Thậm chí là nhắm vào ông ta.

Nhưng trùng hợp là hành vi của họ lại muốn lấy mạng Trần Tứ.

Vì vậy họ không thể qua được kiếp nạn đó.

Bây giờ Trần Tứ nhìn người trước mặt, vẻ mặt chỉ có một sự bình thản.

Tại sao Vương Diệp lại là người bạn già thân thiết nhất với ông ta?

Bởi vì Vương Diệp chưa từng nghĩ đến việc lấy mạng ông ta, cũng chưa từng nghĩ đến việc lợi dụng ông ta để làm chuyện khác.

Trần Tứ hiểu rõ điều này, và khi nhìn người trước mặt, ông ta tự nhiên biết kẻ đó không đơn giản.

Nhưng Trần Tứ không hề sợ hãi, ngược lại còn dẫm lên lá cây mục nát, từng bước đi tới, vẻ mặt Trần Tứ chỉ có sự thản nhiên.

Trong một khu rừng như thế này, có đủ loại âm thanh, dù là tiếng chim hót, hay tiếng gió thổi qua làm lá cây xào xạc.

Trần Tứ đều có thể nghe thấy, nhưng những âm thanh thuộc về tự do, thuộc về thiên nhiên này, dần dần cũng làm đầu óc ông ta mơ hồ.

Lúc này, Trần Tứ đứng tại chỗ, ông ta từ từ quay một vòng, sau đó, vịn vào thân cây bên cạnh, rồi ngồi xuống, mặt ông ta đầy vẻ phức tạp.

Ông ta mất hết sức lực, ý thức dần dần phiêu tán.

Dù bên tai vẫn có người gọi tên mình, Trần Tứ lại không cách nào đáp lại.

Khuôn mặt Trần Tứ đầy vẻ mệt mỏi và nặng nề.

Còn Vương Diệp thì nhìn những người bên cạnh mình, quả quyết nói với họ: “Mọi người thật sự không thấy Trần Tứ đâu à?” Giọng Vương Diệp có mấy phần bất mãn.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người trước mặt vội vàng gật đầu, sau đó, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt hoảng loạn nói: “Lúc nãy không phải Trần Tứ đã đi ra ngoài với cậu sao?” Người nói câu này là Hạo Thiên Chân, nhưng Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh lại nhìn Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như lại có chút không vui nói: “Gã đó xảy ra chuyện là do chính ông ta không cẩn thận đi nhầm chỗ, không liên quan gì đến chúng tôi.

Anh lại còn nghi ngờ đến chúng tôi.” Mặt Ngụy Duyệt Như đầy vẻ bất mãn, nắm đấm siết chặt, vì vụ cá cược với Bàn Tử khiến cô ta vẫn luôn không được nói chuyện.

Trong lòng cô ta vẫn luôn không vui.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nói xong, Vương Diệp lắc đầu, liếc cô ta một cái, vẻ mặt thản nhiên nói: “Cô không ngốc đến mức đó đâu.” Câu nói này khiến Ngụy Duyệt Như tức đến dậm chân.

Cô ta nhìn Vương Diệp, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

Cô ta biết điều này không phù hợp với thân phận và quy củ của mình.

Có lẽ vì Bàn Tử đã nói toạc thân phận của cô ta trước mặt mọi người, nên Ngụy Duyệt Như đặc biệt chú trọng đến hình tượng lễ nghi của mình.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp đột nhiên nói với cô ta: “Tôi biết cô không thể làm chuyện này, nhưng nếu tôi thật sự tra ra được chuyện này có liên quan đến cô, tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của cậu, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử đi tới, khẽ thở dài.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử nói thẳng: “Trần Tứ vẫn chưa về à?

Có phải lúc nãy cậu đi vội quá không?” Lúc nãy Bàn Tử thấy Vương Diệp và Trần Tứ rời đi, những người khác có thể không phát hiện ra.

Nhưng Bàn Tử đã nhạy bén nắm bắt được.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt rồi gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp đi theo con đường mà Trần Tứ đã đi, cậu vẫn nhớ như in, cậu gọi tên Trần Tứ, nhưng ông ta không trả lời.

Nhưng theo thời gian trôi đi, trời cũng dần tối.

Lúc này, mọi người phát hiện vẫn chưa tìm thấy Trần Tứ, Vương Diệp ngày càng sốt ruột.

Vương Diệp như mất đi trụ cột.

Mọi người trước mặt cũng không biết nên an ủi khuyên giải thế nào, họ chỉ có thể đi theo bên cạnh Vương Diệp tìm kiếm.

Chương 1289

Mặt họ lộ vẻ mệt mỏi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử đột nhiên nói với Vương Diệp: “Hay cậu bình tĩnh lại đi, tôi nghĩ chuyện dù thế nào cũng không đến nỗi tệ như vậy đâu?

Dù sao cũng chỉ có một kết quả, hay là…” Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhìn vào thứ trong tay hắn.

Mặt Vương Diệp lập tức lạnh đi, đôi mắt sắc như rắn độc.

Bàn Tử im bặt, không nói một lời.

Vương Diệp có lúc có thể đùa giỡn, nhưng thực tế, vào thời điểm mấu chốt như thế này, Vương Diệp không hề có tâm trạng đùa cợt.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử im lặng.

Lúc này Vương Diệp lại tiếp tục tìm kiếm khắp nơi, nhưng...

Màn đêm ngày càng buông xuống.

Dù trước mặt có đuốc, nhưng những ngọn đuốc này không có tác dụng lớn.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh. 1.

Ngụy Duyệt Như vẫn luôn ngồi ở góc đó, cô ta không nói gì, chỉ im lặng ăn, đôi mắt im lặng nhìn xa xăm.

Cô ta dường như đang suy nghĩ gì đó.

Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi quả quyết đi đến trước mặt Ngụy Duyệt Như.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút không kiên nhẫn, cậu nhìn Ngụy

Duyệt Như trước mặt, sau đó túm lấy cổ áo đối phương, dứt khoát nói: “Có phải cô đã làm gì Trần Tứ không?” Lời này nói ra quá vô căn cứ.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy, lập tức sợ đến trợn tròn mắt, đồng thời che miệng, nhìn Vương Diệp kinh ngạc nói: “Anh điên rồi, sao anh có thể nghi ngờ tôi?” Ngụy Duyệt Như siết chặt nắm đấm, vẻ mặt có chút bất mãn.

Cô ta đã phải chịu đựng biết bao nhiêu ấm ức, kết quả không ngờ Vương Diệp còn muốn đổ tội lên đầu cô ta.

Trong lòng cô ta vô cùng không vui, còn Vương Diệp nhìn cô ta, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Cô đừng có giả vờ ở đây.

Nhiều đồng bọn của cô chưa trở về, tôi đoán là họ đã nhắm trúng Trần Tứ, nên đã bắt ông ấy đi rồi.” Giọng Vương Diệp có chút bất mãn.

Dù năng lực của Trần Tứ là gì, những người này đều là một bầy chó hoang, chỉ cần có lợi, chúng sẽ không bỏ qua.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp nói thẳng với cô ta: “Tôi cho cô hai con đường, một là chết, hai là đưa Trần Tứ ra đây.

Người của cô chắc chắn đã ra tay với Trần Tứ rồi, nếu không sao tôi có thể tìm không thấy ông ấy được?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ không kiên nhẫn.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như mệt mỏi nói: “Anh muốn nói vậy thì tôi cũng hết cách.

Còn mấy người bạn của tôi, đến giờ vẫn không chịu ra gặp tôi, thực ra trong lòng tôi cũng đang nghĩ, rốt cuộc họ đang làm trò gì?”

Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn xung quanh, cô ta trông như một người vô tội, nhưng Vương Diệp không nghĩ vậy.

Cậu chỉ kéo áo cô ta nói: "Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, nếu cô vẫn không đưa ra lựa chọn rõ ràng, thì tôi chỉ có thể ra tay." Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng.

Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, rồi huýt sáo.

Tiếng sáo của cô ta đặc biệt có quy luật.

Mấy người bên cạnh nghe thấy, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: "Đây không phải là bài mà người thổi kèn tỏa nột thích thổi nhất sao?" Vẻ mặt Bàn Tử có chút kỳ quái.

Bàn Tử nói xong, Vương Diệp gật đầu, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như nói: "Ai mà biết cô ta?

Người như cô ta trước nay đều quỷ dị." Vương Diệp không muốn bận tâm đến những thứ này.

Không bao lâu sau, Vương Diệp thấy một nhóm người lần lượt xuất hiện trước mặt, họ mặc áo khoác chống thấm nước.

Mặt họ lộ vẻ cao ngạo, đôi mắt vô cùng sắc bén.

Vương Diệp nhìn thẳng vào họ một cái, sau đó lạnh lùng dời tầm mắt.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, mọi người trước mặt cũng không để tâm, họ chỉ lên tiếng nói với Ngụy Duyệt Như: "Tìm bọn tôi có chuyện gì?" Giọng họ có chút không kiên nhẫn.

Nghe họ nói, Ngụy Duyệt Như khẽ thở dài, sau đó căng thẳng nói:

“Bọn họ bị mất một người, muốn hỏi các anh có biết không?” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhướng mày nhìn họ.

Nhưng, những người trước mặt nghe lời Ngụy Duyệt Như, họ lập tức cười lạnh, sau đó nhìn Vương Diệp nói: “Mất người nào, chúng tôi chưa từng thấy, chúng tôi không xử lý mấy thứ này.” Họ vừa nói vừa chuẩn bị quay người rời đi, nhưng không ngờ Vương Diệp cầm ngọn đuốc trong tay, sau đó, ngọn lửa đó như một con rắn, trực tiếp bao vây lấy bọn họ.

Mọi người trước mặt lập tức sợ hãi vội vàng lùi lại, mặt họ lộ vẻ bất đắc dĩ, sau đó nhìn Vương Diệp bất mãn nói: “Bây giờ cậu muốn làm gì?

Cậu muốn uy hiếp chúng tôi, hay là muốn cưỡng chế giữ chúng tôi lại?” Giọng họ đầy vẻ phẫn nộ, nhưng Vương Diệp nghe lời họ, vẻ mặt lại bình thản nói: “Tôi không nghĩ đến việc cưỡng chế giữ các người lại, tôi chỉ muốn biết chuyện này giải quyết thế nào.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn những người này.

Nói đến đây, không đợi họ phản ứng, Vương Diệp lại nói với vẻ sốt ruột: “Dù sao các người cũng đã đến đây rồi, sao không ở lại làm khách?

Vội vã rời đi cũng chẳng có lợi gì, mà tôi còn khối chuyện muốn nói với các người đấy.” Vương Diệp tỏ vẻ phấn khích.

Nhìn Vương Diệp, những người này cười ha hả.

Họ lắc đầu, dứt khoát nói: “Vậy thì thật xin lỗi, chúng tôi không có ý đó, hơn nữa chúng tôi cũng không định làm chuyện như vậy.” Vẻ mặt họ chỉ có sự lạnh lùng, họ từ chối vô cùng dứt khoát.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, cậu cũng lười nói nhảm với họ, chỉ cầm ngọn đuốc trong tay.

Vương Diệp nhìn xung quanh, nhìn những người khác.

Họ vội vàng qua giúp, họ đều là những trợ thủ đắc lực nhất của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh là người kích động nhất.

Trương Khởi Linh cầm ngọn đuốc trong tay, cậu nói thẳng với Vương Diệp: "Cậu muốn đánh thì cứ đánh, tôi có thể giúp cậu dọn dẹp tàn cuộc, cùng lắm thì giết hết bọn này là xong." Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy sự sắc bén, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, lập tức cười lạnh một tiếng, sau đó lên tiếng: "Tôi không cần cậu làm chuyện như vậy." Vương Diệp nói xong, Trương Khởi Linh gật đầu.

Nhưng mặt Trương Khởi Linh vẫn có vẻ nặng nề.

Ngụy Duyệt Như nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, đột nhiên nói với cậu: "Nói mới nhớ, cậu cũng ngông cuồng thật đấy.

Trước đây trên giang hồ tôi đã từng nghe danh cậu, nhưng mà…" Cô ta còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh đã cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn cô ta khó hiểu nói: "Cô là cái thá gì?

Cô có tư cách gì mà nói những lời đó?

Tôi với cô thân lắm sao?" Giọng Trương Khởi Linh có chút cao ngạo.

Câu nói này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như lập tức im bặt.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vừa dở khóc dở cười, vừa chỉ muốn yên tĩnh nói chuyện với những người này: "Dù sao cũng đã đến rồi, sao không ở lại?

Nếu các người không muốn gia nhập đội của chúng tôi, thì mau chóng rời đi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn con dao nhỏ sắc bén trong tay mình.

Ý của cậu rất rõ ràng.

Nhưng khi những người trước mặt nghe thấy, sắc mặt họ đều trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ giận dữ xông lên.

Họ suy nghĩ một lát, rồi quả quyết gầm lên một tiếng, đồng thời lên tiếng: “Làm người không thể quá đáng như vậy, anh được đằng chân lân đằng đầu cũng phải có chừng mực.” Họ nghiến chặt răng nói ra câu này, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận của họ, cũng chỉ cười qua loa nói: “Làm người đúng là phải có chừng mực, nhưng tôi được đằng chân lân đằng đầu cũng không phải ngày một ngày hai.

Các người có ý kiến thì cứ nêu, tôi sẽ không sửa.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Vẻ mặt cậu chỉ có sự lạnh lùng.

Mấy người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, sau đó nhìn nhau, chìm vào im lặng.

Vương Diệp chỉ im lặng nhìn những người trước mặt: “Trong vòng ba giây, nếu không thể đưa ra một lựa chọn hợp lý, thì tôi chỉ có thể ra tay.” Vương Diệp nói một cách nghiêm túc, cậu tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Những người trước mặt nghe thấy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bất đắc dĩ, họ đều chọn ở lại.

Họ mang ba lô của mình, cùng với những thứ trên người, tất cả đều mang qua.

Họ trông như đang dọn nhà, nhưng Vương Diệp lại không thấy bóng dáng Trần Tứ trên người họ, thậm chí không ngửi thấy mùi của Trần Tứ.

Điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ không hề bắt Trần Tứ đi.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu siết chặt nắm đấm.

Những người khác nhìn Vương Diệp, họ đều cảm thấy không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Họ không nói gì, thực ra trong lòng cũng muốn an ủi Vương Diệp, dù sao những gì Vương Diệp phải gánh chịu đã quá nhiều rồi.

Họ đâu phải không muốn chia sẻ gánh nặng với Vương Diệp, nhưng chia sẻ loại chuyện này đâu có dễ dàng gì.

Vương Diệp cũng không nghĩ đến việc tạo thêm áp lực hay gánh nặng cho họ.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh, cậu nhìn xung quanh, sau đó lại tiếp tục đi đến một nơi khác.

Dù xung quanh yên tĩnh, nhưng Vương Diệp không hề chọn lùi bước.

Chương 1290

Trên người Vương Diệp, mọi người có thể thấy được sự quyết tâm không hề nao núng.

Trương Khởi Linh đột nhiên nói: “Lần sau người mất tích nếu là tôi, tôi tin Vương Diệp cũng sẽ hành động như thế này.

Đây cũng là lý do tại sao tôi chọn đi theo cậu ấy.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh có chút tươi cười.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, mọi người chỉ lắc đầu không nói gì.

Khi họ không biết phải quyết định thế nào, Trương Khởi Linh nhìn về hướng Vương Diệp rời đi, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Cậu vốn định đi qua đó, nhưng cậu biết… Hạo Thiên Chân có thể không có cách nào ở lại đây một mình, hơn nữa anh ta còn phải đối mặt với quá nhiều phiền phức.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh chìm vào im lặng.

Trương Khởi Linh do dự, không biết nên quyết định thế nào, vì cậu vốn định đưa Hạo Thiên Chân đi cùng.

Nhưng trực giác cũng mách bảo cậu rằng đưa Hạo Thiên Chân đi cùng có thể không có kết quả tốt.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Hạo Thiên Chân không nhịn được nói với cậu: “Cậu tự đi đi, tôi ở lại đây.” Câu nói này vừa thốt ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Những người khác nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, họ lập tức đứng dậy.

Ngụy Duyệt Như và Bàn Tử nhìn nhau.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, rồi quả quyết nói với cô ta: “Cô đừng đi thì hơn, chuyện này có Vương Diệp xử lý, chúng ta qua đó không những không giúp được gì, mà còn gây thêm phiền phức cho Vương Diệp.” Bàn Tử nói thật, nhưng Trương Khởi Linh nghe thấy, lại lắc đầu với vẻ không quan tâm.

Bước chân cậu không hề dừng lại, trên mặt cậu, mọi người chỉ thấy sự lạnh lùng.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, mọi người nhíu mày, không biết phải làm sao.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài.

Bàn Tử nhìn về hướng Vương Diệp rời đi, sau đó lại nói: “Biết đâu đây là một cái bẫy, không chừng chỉ có Vương Diệp qua đó mới có thể giải được.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy bất đắc dĩ.

Lời khuyên của hắn không có tác dụng gì, chuyện Trương Khởi Linh đã quyết định sẽ không thay đổi.

Thấy bộ dạng quyết tâm của Trương Khởi Linh, Bàn Tử không nói gì nữa, nhưng sau khi Trương Khởi Linh đi.

Mấy người kia nhìn nhau, trên mặt thoáng qua một nụ cười gian xảo, nhưng rồi biến mất rất nhanh.

Bàn Tử nhận ra có điều không ổn, vội vàng kéo ba lô của mình qua, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, nói: “Tôi nhớ hình như ở kia có một con suối nhỏ, cậu đi với tôi qua đó tìm xem sao!” Nói đến đây, Hạo Thiên Chân gật đầu, không có ý kiến gì, vì Trương Khởi Linh đã đi, cộng thêm Hạo Thiên Chân bây giờ cũng không có tâm tư nghiên cứu những thứ đó.

Thế là Hạo Thiên Chân cứ thế đi theo Bàn Tử.

Ngụy Duyệt Như thấy Bàn Tử đi, đột nhiên đứng dậy, sau đó lên tiếng: “Hay là tôi cũng đi cùng các anh nhé!” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn đám đồng bọn của mình, ánh mắt có chút hoảng loạn và né tránh, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta, mặt chỉ có vẻ không kiên nhẫn.

Bàn Tử vừa đẩy tay cô ta ra, vừa nói: “Cô đừng đi theo tôi, đi theo tôi không có lợi gì đâu.

Cô cứ ở cùng đám đồng bọn của cô, mọi người giao lưu tình cảm đi, giữa các người có thể có hiểu lầm.” Bàn Tử tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe xong lại dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Sao anh lại nói như vậy?” Mặt Ngụy Duyệt Như có chút buồn rầu, nhưng Bàn Tử không thèm để ý đến cô ta.

Ánh mắt Bàn Tử chỉ có sự lạnh lùng.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên nói với hắn: “Tôi thấy…” Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như đã đi theo, đồng thời hạ thấp giọng nói: “Nếu các anh để tôi ở lại đây một mình, đám người này chắc chắn sẽ không tha cho tôi đâu, bọn họ đều là ác quỷ.” Sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên vô cùng khó coi, nhưng Bàn Tử liếc cô ta một cái, rồi đột nhiên giơ tay lên, giữa sự chú ý của mọi người, Bàn Tử bắt đầu vỗ tay.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút tươi cười, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như nói thẳng không kiêng dè: “Hay lắm, diễn xuất của cô không tệ đâu.

Tôi chưa từng thấy ảnh đế nào như cô.

Để tôi nói cho cô biết, cô và bọn họ không chỉ là anh em, mà còn cùng một chiến tuyến.” Giọng Bàn Tử có chút cao ngạo.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy, cả người đều sững sờ, sau đó vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Hạo Thiên Chân cũng sững sờ tại chỗ.

Mặt Hạo Thiên Chân lộ vẻ bối rối và khó hiểu.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, nói thẳng: “Cậu nhìn chiếc nhẫn trên tay họ xem, nhẫn của họ đều cùng một kiểu.

Nếu Ngụy Duyệt Như thật sự bài xích những người này,” thì tại sao Ngụy Duyệt Như vẫn còn đeo nó?

Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Cô ta nghe xong, cả người đều sững sờ.

Hạo Thiên Chân nghe thấy cũng ngây người.

Lúc này, Hạo Thiên Chân nhíu mày, sau đó vỗ vai Bàn Tử, rồi vẻ mặt buồn rầu hạ thấp giọng nói: “Tuy đây là sự thật, nhưng cậu cũng không thể nói thẳng ra như vậy, bây giờ chúng ta tự rước phiền phức vào người rồi.” Bàn Tử nghe những lời này của Hạo Thiên Chân, lập tức ý thức được có điều không ổn, sau đó kéo tay Hạo Thiên Chân nói: “Vậy chúng ta mau đi thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nhưng không ngờ, Ngụy Duyệt Như trực tiếp cầm con dao nhỏ sắc bén trong tay nói: “Nếu anh đã đoán ra tất cả rồi, thì tôi nghĩ tôi nói nhảm với anh cũng vô ích.

Anh cứ ở lại đây với chúng tôi đi!” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có chút cao ngạo.

Bàn Tử nghe thấy, chìm vào im lặng.

Những người khác nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt họ lộ vẻ kỳ quái, sau đó đi tới, bao vây Bàn Tử.

“Vốn dĩ chúng tôi không có ác ý, là do anh muốn bôi nhọ chúng tôi, nên chúng tôi phải làm cho cái danh này thành sự thật.” “Đúng vậy, nếu không làm vậy sẽ làm tổn hại đến phong thái giang hồ của chúng tôi.” Họ vừa nói vừa nhướng mày nhìn Bàn Tử.

Họ nói bừa bãi những lời này, chẳng qua chỉ muốn giữ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại mà thôi.

Lúc này, Hạo Thiên Chân gật đầu, dứt khoát nói: “Tôi biết rồi, Trần Tứ thật sự do các người bắt.” Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, cả gương mặt Bàn Tử xụ xuống.

Anh ta nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, chỉ hận không thể bắt gã này ngậm miệng lại.

Thế nhưng, Bàn Tử lại tỏ ra không hề để tâm, anh ta ưỡn bộ dạng cao ngạo của mình, nhìn đám người trước mắt rồi nói thẳng không kiêng dè.

“Tao biết chúng mày đã để mắt đến bọn tao từ lâu rồi.

Bây giờ, cuối cùng cũng lòi đuôi cáo ra rồi chứ gì.

Tin tao đi, lúc Vương Diệp quay lại, chúng mày sẽ bị cậu ấy hốt trọn một mẻ.” Gương mặt Bàn Tử lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Ngụy Duyệt Như nghe anh ta nói vậy chỉ cười như không cười lắc đầu, những người khác thì đứng bên cạnh cô ta.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cảm thấy có gì đó không ổn.

Hai người họ còn chưa kịp phản ứng thì chuyện không ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy trước mắt Bàn Tử tối sầm lại.

Anh ta và Hạo Thiên Chân đồng thời ngã xuống, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn còn một chút hơi tàn.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi ý thức sắp tan biến, Hạo

Thiên Chân vội vàng tháo chiếc nhẫn trên tay ra.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân đầy phức tạp, đám người trước mặt không nhận ra, ngược lại còn lôi hai người họ đi về một hướng khác.

Nhìn hành động của bọn họ, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có phần nặng nề.

Sau khi họ đưa hai người này đi ổn thỏa, Ngụy Duyệt Như dứt khoát lên tiếng.

“Làm như vậy e là không thỏa đáng lắm đâu, dù sao cũng là hành động ngay dưới mí mắt của Vương Diệp, tôi thấy…” Mọi chuyện đều phải liệu sức mà làm, đây là nhận thức rõ ràng nhất trong lòng Ngụy Duyệt Như.

Nhưng điều cô ta không bao giờ ngờ tới là, lời này vừa nói ra.

Mấy người trước mặt đều bật cười.

Bọn họ để lộ hình xăm trên người, các hình xăm gần như có cùng một kiểu, nhưng lại có những thay đổi nhỏ.

Mỗi một hình xăm đều đại diện cho thân phận và địa vị của họ.

Lúc này, một người đàn ông cầm con dao nhỏ trong tay đứng trước mặt Ngụy Duyệt Như.

Hắn chỉ nhẹ nhàng xoay con dao trong tay.

Thế mà cũng đủ dọa Ngụy Duyệt Như mặt mày tái mét.

Thấy cô ta không còn vẻ huy hoàng như ngày trước, gã thanh niên nhìn cô ta rồi nói không chút kiêng dè.

“Trước đây trong số chúng ta, cô cũng ngông cuồng lắm mà, sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?

Thật khiến người ta bất ngờ đấy.” Gã thanh niên vừa nói vừa mỉm cười nhìn Ngụy Duyệt Như.

Nghe gã nói vậy, Ngụy Duyệt Như cau mày, không biết nên đáp lại thế nào.

Nhưng cô ta nhìn gã thanh niên trước mặt, suy nghĩ một lúc rồi vẫn không nhịn được giải thích với đối phương.

“Tôi chỉ cảm thấy Vương Diệp không dễ đối phó thôi.

Các người bắt Trần Tứ trước, bây giờ lại ra tay với hai thuộc hạ của anh ta, làm như vậy sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Ngụy Duyệt Như hiểu rõ đạo lý này, nhưng lời cô ta vừa dứt, gã thanh niên lại lắc đầu, vẻ mặt cao ngạo nói.

“Cô ngậm miệng lại đi.

Cô có biết không?

Để đạt được mục đích, tôi đã dùng đủ mọi thủ đoạn và tâm tư, bây giờ sắp thành công rồi, cô lại bảo tôi là không được.” Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu, gương mặt chỉ có vẻ lạnh lùng.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng.

Trong khi đó ở một nơi khác, Vương Diệp đang tìm kiếm khắp nơi.

Chương 1291

Trương Khởi Linh đi theo sau anh.

Trương Khởi Linh không nhịn được gọi tên Vương Diệp.

Nhưng Trương Khởi Linh còn chưa kịp cất tiếng, một bàn tay đã bịt chặt miệng cậu lại, giây tiếp theo, một lực cực mạnh đã khống chế mọi cử động của cậu.

Vương Diệp nghe thấy tiếng lá rụng sau lưng.

Nét mặt Vương Diệp có chút phức tạp, anh nhìn đám lá rụng trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vì trên đầu là một mảng đen kịt, cộng thêm màn đêm buông xuống.

Lúc này Vương Diệp chẳng khác gì người mù đi trong đêm, không thấy gì cả.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể thở dài, sau đó lên tiếng.

“Ai ở đó thì mau ra đây cho tôi.

Tôi còn định dùng những phương thức khác để đối phó với các người đấy.” Vương Diệp vừa nói, vẻ mặt vừa lộ ra sự cao ngạo và lạnh lùng, tay anh đã chạm vào phi tiêu.

Nhưng anh không biểu hiện ra ngoài.

Có điều cũng chẳng ai để ý đến Vương Diệp, trên mặt bọn họ chỉ có vẻ phức tạp, họ đang lôi Trương Khởi Linh đi.

Trương Khởi Linh tuy chưa ngất đi nhưng vẫn đang giãy giụa dữ dội, chỉ là tay chân đã bị bọn họ khống chế, lúc này Trương Khởi Linh cũng không thể làm gì khác.

Nhưng khi bọn họ chuẩn bị đưa Trương Khởi Linh đi, kết quả không ngờ, Vương Diệp đã phi dao tới, gương mặt anh đầy vẻ lạnh lùng.

Khi phi tiêu bay tới.

Không ít người sững sờ tại chỗ.

Một tên trong số đó không né kịp, cánh tay bị rạch một đường, mùi máu tanh lan tỏa khắp không khí...

Vương Diệp có khứu giác cực kỳ nhạy bén, mùi máu tanh này càng không thể thoát khỏi sự chú ý của anh.

Vương Diệp nhanh chóng chạy tới.

Những người đó nghe thấy tiếng bước chân của Vương Diệp.

Nét mặt họ đầy phức tạp, sau đó nhìn nhau, rồi bỏ lại người bị thương, đưa Trương Khởi Linh đi về hướng khác.

Vương Diệp nghe thấy tiếng bước chân từ hai phía, lập tức hiểu ra, lần này không phải một người gây án mà là một nhóm người, có lẽ Trần Tứ cũng bị bọn họ bắt đi.

Vừa suy nghĩ trong lòng, Vương Diệp vừa lấy ra chiếc khăn tay của mình.

Lời Trần Tứ đã nói với anh, anh vẫn nhớ như in.

Nếu không tìm thấy ông ấy, và nếu anh không biết phải xử lý những chuyện này thế nào, thì Vương Diệp có thể lấy chiếc khăn tay ra.

Vương Diệp nhìn chiếc khăn tay, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng hoa văn trên khăn lại không cho anh bất kỳ gợi ý nào.

Vương Diệp lắc đầu, nhét vật này trở lại túi.

Nhưng khi Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, ánh mắt anh cũng có chút lạnh lùng, sau đó nhanh chóng quay trở lại theo đường cũ, anh không tiếp tục tìm kiếm Trần Tứ.

Tất cả chuyện này đều là âm mưu của người khác, Vương Diệp hiểu rõ điều này.

Khi anh bước nhanh trên đường, gương mặt anh chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Đi không bao lâu, cuối cùng Vương Diệp cũng trở lại nơi đó.

Nhìn đám người trước mặt.

Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Những người đó thấy Vương Diệp trở về, họ đương nhiên vô cùng vui mừng, đồng thời cũng bước lên chào đón Vương Diệp.

Thấy bộ dạng vui mừng của họ.

Vương Diệp đột nhiên nói với họ.

“Kỹ thuật ngụy trang của các người không tồi.” Câu nói này có phần khó hiểu.

Mọi người nghe thấy vậy liền khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không nhịn được nói với anh.

“Anh làm gì vậy?

Chúng tôi chưa bao giờ giở trò giả dối trước mặt anh, anh cũng đừng dùng tâm tư đó để suy đoán chúng tôi.” Trên mặt họ có chút thiếu kiên nhẫn, dường như đang khiển trách Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời họ, lại tỏ vẻ khinh thường nói.

“Các người đã làm những chuyện gì, còn cần tôi phải chỉ ra sao?” Câu hỏi vang lên bên tai, đám người trước mặt lập tức im lặng, không nói một lời.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có chút ngượng ngùng, cô ta không nhịn được khẽ thở dài, sau đó dứt khoát nói.

“Tôi nghĩ giữa tôi và anh có lẽ có chút hiểu lầm.

Tốt nhất là anh nên bình tĩnh lại, nghe tôi giải thích cho rõ ràng.

Bây giờ nóng nảy không giải quyết được vấn đề đâu.” Cô ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp.

Chỉ tiếc là lời này nói ra, Vương Diệp không những không có chút phản ứng nào, mà còn nhìn cô ta cười như không cười nói.

“Cô cũng thú vị thật đấy.” Nói xong câu này, Vương Diệp không để ý đến cô ta nữa, mà trực tiếp xoay người đi về hướng khác.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy.

Ngụy Duyệt Như vội vàng bước lên đuổi theo.

Những người khác nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói với anh.

“Anh đang làm gì vậy?

Tại sao lại bỏ đi?

Đêm hôm thế này, anh không ở lại cùng chúng tôi mà đi nơi khác, đây không phải là tự đi tìm chết sao?” “Đêm hôm ở nơi hoang sơn dã lĩnh này nguy hiểm lắm, anh mau quay lại đi.” Bọn họ nói líu ríu, nhưng lời họ nói ra, Vương Diệp cũng chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi nói.

“Kêu gã kia ra đây, tôi sẽ không đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào gã thanh niên trong đám người.

Hắn đang co ro ở một góc. 2.

Hắn trông rất bình thường.

Nhưng lời Vương Diệp nói ra, mọi người lại cảm thấy khó hiểu, sau đó nhìn đồng bạn bên cạnh mình, vẻ mặt không hiểu hỏi Vương Diệp.

“Anh làm gì vậy?

Anh muốn nhắm vào cậu ấy à?

Cậu ấy đã làm gì sai?” Mọi người không thể hiểu nổi, nhưng không ngờ lời họ vừa nói ra...

Vương Diệp liếc họ một cái, rồi tỏ vẻ khinh thường nói.

“Tôi muốn nhắm vào cậu ta?

Chuyện đó đến lượt các người quản à?” Thái độ của Vương Diệp rất cao ngạo và không hề nể mặt.

Đám người trước mặt thực sự không hiểu, sau đó để gã đàn em kia bước ra, nhưng mà.

Ngay khi gã đàn em đó bước ra.

Chuyện không ngờ tới đã xảy ra, Vương Diệp trực tiếp lột phăng quần áo trên người hắn.

Động tác của Vương Diệp quá nhanh, gã kia dù muốn giãy giụa, nhưng cũng không nhanh bằng Vương Diệp, phản ứng của hắn cũng không bằng Vương Diệp, quan trọng nhất là sức lực của hắn cũng không lớn bằng Vương Diệp.

Bây giờ, hắn trần như nhộng trước mặt Vương Diệp, nhưng trên mặt lại đầy tức giận, hắn căm phẫn nói.

“Sao mày có thể làm ra chuyện như vậy?” Hắn nghiến chặt răng, chửi mắng Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe hắn nói, lại nắm lấy tay hắn, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Đây không phải có một vết sẹo sao?

Sao lại không có nữa rồi?

Trên người mày rõ ràng có mùi máu tanh.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta bước tới rồi nói với anh.

“Có phải anh nhớ nhầm rồi không?

Hay là đầu óc anh có vấn đề, họ có thể có vấn đề gì chứ?

Hơn nữa đêm hôm thế này, anh bắt cậu ta cởi trần, anh muốn cậu ta bị bệnh à?” Gương mặt Ngụy Duyệt Như đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Chương 1292

Tuy cô ta và Vương Diệp đứng cùng một chiến tuyến, nhưng trên thực tế, cô ta và những người này mới là đồng đội.

Vương Diệp nghe lời Ngụy Duyệt Như.

Vương Diệp cười gật đầu, sau đó không khách khí thừa nhận với Ngụy Duyệt Như.

“Không sai, tôi chính là muốn cậu ta bị bệnh, tôi chính là muốn thấy chuyện đó xảy ra, bây giờ cô có thể làm gì?

Cô làm gì được tôi?” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với cô ta.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi.

Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng, không nói được một lời.

Những người khác nhìn Vương Diệp, sau đó bước tới nói.

“Anh đừng có quá đáng.” Khi họ đang nói câu này, Vương Diệp nhìn xung quanh, rồi vẻ mặt khó hiểu nói.

“Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đâu?

Hai người họ đi đâu rồi?

Có phải bị các người giấu đi rồi không?” Vương Diệp vừa nói vừa cầm con dao nhỏ trong tay.

Con dao đó rất sắc bén.

Mọi người thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, trên mặt họ lộ ra vẻ căng thẳng, sau đó nhìn nhau, lắc đầu nói.

“Họ vào trong nghỉ ngơi rồi.” Tuy nhiên, lời này vừa nói ra, Vương Diệp liếc họ một cái, rồi khinh miệt nói.

“Nói dối.” Hai từ này vừa thốt ra, đám người trước mặt lập tức im lặng, sau đó lại nhìn Vương Diệp vẻ mặt căng thẳng nói.

“Chúng tôi không có, chúng tôi thật sự thấy họ đi nghỉ ngơi.” “Hơn nữa đêm hôm thế này, họ ở đây cũng không có gì làm, chẳng bằng sớm vào lều ngủ, đây là Bàn Tử nói.” Bàn Tử quả thực có thể nói ra những lời như vậy, nhưng Vương Diệp biết Hạo Thiên Chân không phải người như thế.

Bây giờ, nhìn những người trước mặt, Vương Diệp dứt khoát nói với họ.

“Hạo Thiên Chân sẽ không nghỉ ngơi sớm như vậy, anh ấy sẽ đợi tôi về, hơn nữa anh ấy sẽ đi ghi chép một số thứ, nhưng tôi lại tìm thấy nhẫn của anh ấy.” Vương Diệp vừa nói vừa nhấc chân lên, những người khác thấy thứ Vương Diệp đang giẫm dưới chân.

Chỉ trong một khoảnh khắc, sắc mặt họ đều trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không biết phải làm sao, còn Vương Diệp thì liếc họ một cái.

Vương Diệp đột nhiên nói với họ.

“Điều này có khiến các người bất ngờ không?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Lời này vừa nói ra, đám người trước mặt sững sờ một lúc, rồi nói với Vương Diệp.

“Đương nhiên không bất ngờ, nhưng mà…” Lời họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, sau đó dứt khoát nói.

“Nếu các người đều không thấy bất ngờ, vậy thì bây giờ ngậm miệng lại cho tôi.” Thái độ anh ta thể hiện ra là như vậy, mọi người không làm gì được anh ta, chỉ có thể giữ im lặng.

Nhưng khi họ đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, điều không ngờ là.

Vương Diệp cầm chiếc nhẫn trong tay, sau đó lại mở miệng hỏi.

“Hai người họ ở đâu, đưa tôi qua đó?

Tôi muốn xem.” Lời này vừa nói ra, đám người trước mặt gật đầu, không có ý kiến gì, sau đó nhường nửa người dẫn Vương Diệp đi qua.

Trên mặt họ có chút cười, đồng thời nhìn vào cái lều trước mặt, rất nghiêm túc nói với Vương Diệp.

“Hai người họ rất thích nằm trong đó, lúc đầu họ còn nói chuyện thì thầm với nhau, có lẽ là vì bên ngoài quá nhàm chán.” “Hơn nữa nơi này rất ẩm ướt, rất lạnh, hai người họ không chịu được cũng là bình thường.” Lời họ nói nghe có vẻ hợp lý, Vương Diệp nghe vậy cũng chỉ cười cho qua, không có phản ứng gì nhiều.

Thấy bộ dạng lạnh lùng của Vương Diệp, đám người trước mặt cau mày, không biết phải làm sao.

Họ khẽ thở dài, sau đó lại nhìn Ngụy Duyệt Như nói.

“Người bạn này của cô tính tình thật kỳ quặc, bây giờ anh ta không tin chúng tôi thì thôi, lại còn muốn lật tung nơi này lên.” “Anh ta làm vậy, không chỉ làm tổn thương tình cảm giữa chúng ta, mà còn đang phá hủy mối liên kết duy nhất của chúng ta.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, khi họ đang phóng đại mọi chuyện, Vương Diệp quay đầu lại liếc họ một cái, ánh mắt lạnh như băng, đồng thời nói thẳng không kiêng dè.

“Chú ý lời nói của các người.” Nói xong câu này, đám người trước mặt chìm vào im lặng.

Họ không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, họ vẫn không nhịn được khẽ thở dài, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp.

“Chúng tôi không cảm thấy mình nói có vấn đề, hơn nữa Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vốn dĩ đang nằm trong đó, anh tự mình xem đi, hai người họ có ở trong đó không?” Nói xong câu này, Vương Diệp đi vào xem, cầm đèn pin rọi vào mặt hai người họ, phát hiện họ thật sự đang ngủ, Vương Diệp cũng im lặng lại.

Những người khác thấy Vương Diệp không nói gì, họ đột nhiên cười nói với Vương Diệp.

“Đã nói rồi, hai người họ mệt rồi, nên mới nghỉ ngơi sớm.

Thế mà anh lại nghi ngờ chúng tôi như vậy, điều này thật khiến người ta tức giận.” Họ vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Trên mặt họ đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, sau đó nói thẳng không kiêng dè.

“Tôi có làm vậy thì đã sao?

Các người làm gì được tôi?

Chẳng phải cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt sao?” Gương mặt Vương Diệp chỉ có vẻ cao ngạo.

Lời này vừa nói ra, đám người trước mặt chìm vào im lặng, họ thực sự không biết nên đáp lại thế nào, nhưng điều đó không có nghĩa là Vương Diệp có thể tùy tiện chà đạp họ.

Nghĩ đến chuyện này, ánh mắt mọi người có thêm vài phần nặng nề, nhưng Vương Diệp lại không hề để tâm, mà nhìn Bàn Tử, sau đó lay Bàn Tử tỉnh dậy.

Nhưng Bàn Tử dù thế nào cũng không tỉnh lại, tay Vương Diệp vỗ lên vai anh ta, Bàn Tử không có chút phản ứng nào.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, anh quay đầu nhìn đám người sau lưng, cả người đã dựng hết lông tơ, sẵn sàng chuẩn bị.

Những người này nhìn Vương Diệp, sau đó lắc đầu, nhìn nhau nói.

“Anh có thể đi gọi Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân chắc chắn tỉnh lại được, dù sao gã Bàn Tử này mập như heo, ngủ cũng như heo, cũng không có vấn đề gì.” “Không sai, anh cần gì phải nhìn chúng tôi như vậy?

Chúng tôi nếu thật sự muốn ra tay, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh?

Hơn nữa.” “Chúng tôi có nhiều cách lắm, cần gì phải bố trí khổ cực như vậy.” Họ nói là sự thật, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, tuy đã thu lại ánh mắt, nhưng ngay khoảnh khắc quay đầu lại, Vương Diệp cũng cầm con dao trong tay.

Con dao này chặn được mũi kim mà họ đâm tới.

Vương Diệp liếc họ một cái, sau đó cười lạnh nói.

“Các người cũng có bản lĩnh thật.” Lời này vừa nói ra, đám người trước mặt thấy Vương Diệp đã vạch trần bộ mặt của họ.

Họ cũng không hoảng loạn.

Họ chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, lạnh nhạt nói.

“Chúng tôi làm chuyện như vậy thì có vấn đề gì?

Có bản lĩnh chẳng lẽ lại cấu thành mối đe dọa không tốt, nên anh mới tức giận như vậy.” Họ vừa nói vừa bao vây Vương Diệp, trong tay mỗi người đều có một ống kim tiêm.

Vương Diệp liếc họ một cái, nhưng không vội, ngược lại nhìn Ngụy Duyệt Như nói.

“Tôi coi cô là anh em, kết quả cô lại đối xử với tôi như vậy.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Ngụy Duyệt Như gật đầu, không chút kiêng dè nói với Vương Diệp.

“Tôi không đối xử với anh như vậy, chẳng lẽ tôi phải chịu sự đánh đập của họ, cùng với sự trừng phạt của họ, bao gồm cả thủ đoạn của những người này sao?” Ngụy Duyệt Như tò mò hỏi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như.

Gương mặt Vương Diệp chỉ có vẻ khinh miệt, anh không nói gì.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, họ đột nhiên cau mày, nói với Vương Diệp.

“Anh cũng đừng kiêu ngạo trước mặt chúng tôi, có những thứ không phải anh có thể một tay thay đổi.” Họ vừa nói, vừa nhìn xung quanh, đồng thời không nhịn được vung vũ khí trong tay tới.

Nhưng Vương Diệp khẽ nghiêng người né được, và một thanh đại đao trực tiếp chặn đứng đòn tấn công của họ.

Trong lúc thực hiện loạt hành động này, Vương Diệp cũng cố gắng gọi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tỉnh dậy, nhưng hai người họ không có chút phản ứng nào, cuối cùng Vương Diệp bỏ cuộc.

Chỉ là một mình đấu mười người, chuyện như vậy Vương Diệp cũng không phải làm lần đầu, nên đám người trước mặt rất nhanh đã bị Vương Diệp đánh cho ngoan ngoãn.

Nhìn họ ngã trên đất, từng người một đau đớn rên rỉ, Vương Diệp thu lại con dao trong tay.

Vương Diệp nhìn ống kim tiêm trong tay họ, Vương Diệp đột nhiên nhặt của một người lên, sau đó đâm vào mông người bên cạnh, đối phương hét lên tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Vương Diệp nghe tiếng kêu như vậy, ánh mắt chỉ có vẻ dửng dưng.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, họ vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Họ vừa nói vừa thở dài, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp lại không khách khí nói.

“Chuyện như vậy có là gì?” Câu hỏi vang lên bên tai, đám người trước mặt chìm vào im lặng.

Vương Diệp không để ý đến họ, chỉ lặng lẽ nhìn thứ trong tay mình.

Gương mặt Vương Diệp chỉ có vẻ dửng dưng.

Bọn họ lần lượt ngất đi, mấy người này đều bị Vương Diệp trói lại, Vương Diệp ném họ vào một cái lều.

Chương 1293

Còn lại một mình Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp không đối phó, biết Ngụy Duyệt Như đang giấu không ít bí mật.

Hơn nữa muốn tìm những người khác, vẫn phải dựa vào Ngụy Duyệt Như.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt có chút ranh mãnh.

“Đưa họ qua đây.” Lời này vừa nói ra, Ngụy Duyệt Như gật đầu, không có ý kiến gì, cô ta thậm chí còn không hỏi thêm, cứ thế đưa Trần Tứ và Trương Khởi Linh qua.

Trên mặt cô ta có chút hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta, Vương Diệp gật đầu, sau đó nói thẳng không kiêng dè.

“Cô làm tốt lắm.” Lời khen của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như đương nhiên là vui mừng, nhưng ngoài vui mừng, Ngụy Duyệt Như cũng khẽ cau mày nói.

“Chuyện này làm quả thực không tồi, nhưng mấy người này tỉnh lại thì phải làm sao?

Bọn họ từng người một túc trí đa mưu, có nhiều cách đối phó chúng ta.” Ngụy Duyệt Như chỉ vào họ, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Vương Diệp nghe lời Ngụy Duyệt Như, chỉ cười cho qua, sau đó nhìn Trương Khởi Linh và Trần Tứ.

Hai người họ rất nhanh tỉnh lại, nhưng khi Trần Tứ mở mắt ra, ông không chút do dự nói với Vương Diệp.

“Mau đi đi, những người này có vấn đề, họ không phải là người.”

Câu nói này quá khó hiểu, Ngụy Duyệt Như nghe thấy, sau đó lại vẻ mặt nghi hoặc nói.

"Sao họ lại không phải là người?

Có phải có chỗ nào đó hiểu lầm không?" Ngụy Duyệt Như tò mò hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Ngụy Duyệt Như, Trần Tứ trước mặt cũng chỉ qua loa lắc đầu.

Tâm tư và sự chú ý của Trần Tứ không đặt trên người Ngụy Duyệt Như, ông chỉ nắm lấy tay Vương Diệp, ông nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt cấp thiết nói.

"Chuyện này cậu phải đi xử lý, nếu cậu không đi xử lý, tất cả mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ." Trần Tứ nói là sự thật, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, trên mặt Vương Diệp đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, sau đó dứt khoát nói.

"Tôi biết, nhưng trên người mấy người này còn giấu không ít bí mật, dù sao cũng phải dựa vào họ mới có thể lấy được những bí mật này." Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ gật đầu, nhưng nhìn người trong lều, Trần Tứ cũng mở miệng nói với Vương Diệp.

"Khi cậu nói chuyện với họ, tốt nhất là nên cách xa họ một chút, tôi sợ họ sẽ dùng phương thức và thủ đoạn khác để đối phó với cậu." Nói đến đây, Vương Diệp gật đầu, nhưng anh vẫn không nhịn được tò mò, nhìn Trần Tứ trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái hỏi.

"Họ là ai?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trần Tứ không biết nên trả lời thế nào, nhưng nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh, Trần Tứ suy nghĩ một lúc, dứt khoát nói.

"Cậu bảo cô ta đi đi, tôi sẽ nói cho cậu biết đáp án.

Những thứ này tôi tùy tiện nói ra, cậu có thể không chấp nhận được…” Trần Tứ nói là sự thật, Vương Diệp liếc ông một cái, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như tự giác đi ra xa, nhưng tai cô ta vốn dĩ rất thính.

Kết quả không ngờ, khi Vương Diệp nói chuyện với Trần Tứ, cũng dẫn Trần Tứ đến một nơi xa hơn, anh cố ý tránh Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như bị Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm không có cách nào, cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, không đi đâu cả.

Sau khi Vương Diệp và Trần Tứ nói chuyện xong, hai người họ sắc mặt như thường quay lại.

Nhưng sau khi nghe những lời Trần Tứ nói, tâm trạng của Vương Diệp vẫn có chút nặng nề, đặc biệt là lúc này.

Vương Diệp cau mày, nhìn xung quanh.

Gương mặt Vương Diệp có chút mệt mỏi.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ đột nhiên nói với anh.

“Làm người thì dù sao cũng cần phải phấn chấn một chút, không thể bị những thứ này trói buộc, hơn nữa…” Lời ông nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của ông, tự nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng ông.

Vương Diệp gật đầu, không chút kiêng dè nói.

“Tôi đều hiểu những đạo lý này, ông không cần an ủi tôi.” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cô trông có vẻ rất thông minh, mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của cô, nhưng thực tế cô vẫn bỏ qua một số thứ.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như chỉ cảm thấy khó hiểu, nhưng lại không để tâm, ngược lại lặng lẽ nhìn xung quanh.

Gương mặt Ngụy Duyệt Như chỉ có vẻ dửng dưng.

Cô ta đi đến bên cạnh mấy người kia, sau đó lại nói với Vương Diệp và Trần Tứ.

“Nếu cậu ta thật sự có vấn đề, thực ra tôi cũng có thể nhìn ra, vì cậu ta đã theo tôi nhiều năm như vậy, hơn nữa con người cậu ta tôi trước nay vẫn yên tâm.” Ngụy Duyệt Như nói câu nào câu nấy đều là sự thật, nhưng Vương Diệp không nghe vào tai.

Lúc này, Trần Tứ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, cũng cười lạnh một tiếng nói.

“Quá trẻ người non dạ, cuối cùng cũng không tốt, nhưng cô cũng không còn trẻ nữa.” Câu cuối cùng, trong nháy mắt khiến sắc mặt Ngụy Duyệt Như thay đổi.

Vương Diệp cũng không để ý những điều này, chỉ lặng lẽ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình nói.

“Cậu đi gọi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân dậy, bảo hai người họ chuẩn bị, lát nữa chúng ta sẽ đi nơi khác.” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, một cảm giác khủng hoảng nảy sinh.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như dứt khoát nói.

“...

Anh định đi đâu?” Thực ra Ngụy Duyệt Như lo lắng hơn cả là lần này Vương Diệp sẽ không đưa cô ta theo, ai bảo mấy người kia là do cô ta tìm đến chứ.

Trong lòng cô ta đang lo lắng thì.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó không khách khí nói.

“Đi đâu quan trọng sao?

Những thứ này có ý nghĩa gì?” Trả lời câu hỏi của cô ta là một chuyện vô nghĩa, nên Vương Diệp từ chối trả lời.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng.

Ngụy Duyệt Như không biết phải làm sao, nhưng Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp suy nghĩ một lúc, dứt khoát nói với họ.

“Trong lòng các cậu có suy nghĩ rõ ràng gì không?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, những người bên cạnh anh cau mày, sau đó nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt không hiểu nói.

“Chúng tôi không có suy nghĩ gì, nhưng lúc nãy bị đánh ngất, đầu vẫn còn đau lắm.” Người nói câu này đương nhiên là Bàn Tử.

Bản tính anh ta vốn vô tâm vô phế, trong cách làm việc và suy nghĩ, anh ta cũng chậm hơn người khác một nhịp, nên Vương Diệp cũng không để tâm, mà nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Kết quả không ngờ là, Hạo Thiên Chân ôm cánh tay mình, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt sầu não nói.

“Tôi rõ ràng nhớ lúc ngất đi, họ đã tiêm cho tôi một mũi, nhưng tại sao trên cánh tay tôi lại không thấy gì cả?

Đây là ảo giác của tôi, hay là sai lầm?” Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa đi tới, anh ta cởi áo khoác ngoài ra, kết quả không ngờ.

Trên cánh tay anh ta lại xuất hiện vảy cá.

Nhìn những thứ này, cả người Vương Diệp sững sờ.

Ngụy Duyệt Như nhìn những thứ này, càng tỏ vẻ khó tin nói.

“Sao lại có những thứ này?

Chẳng lẽ anh là Tây Vương Mẫu...” Cô ta vừa nói vừa lắc đầu.

Ngụy Duyệt Như vừa nói những lời này, vừa lùi lại, nhưng Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của cô ta, Hạo Thiên Chân lại vẻ mặt khó hiểu nói.

“Não cô úng nước rồi à.” Hạo Thiên Chân nói xong câu này, không để ý đến cô ta nữa, mà nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trên mặt anh ta có chút kỳ vọng, anh ta biết Vương Diệp có thể đối phó với những phiền phức này, nhưng anh ta không ngờ là, Vương Diệp liếc nhìn cánh tay anh ta một cái, sau đó nói với anh ta.

“Anh cũng giống như những người kia, đều trở thành Thấp bà rồi.” Lời này có chút khó hiểu, Hạo Thiên Chân nghe thấy, anh ta cười cười, sau đó nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, đồng thời vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Biến thành Thấp bà sẽ có triệu chứng gì?

Tôi rõ như lòng bàn tay, bây giờ cậu muốn lừa tôi, cậu vẫn còn non lắm.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, anh ta tưởng Vương Diệp đang nói đùa, trên mặt còn có chút cười, nhưng khi anh ta ý thức được tất cả mọi người đều im lặng lại, không một ai nói chuyện với anh ta thì, anh ta dần dần nhận ra có gì đó không ổn.

Bàn Tử cũng đi tới, sau đó mở miệng nói.

“Sao thế?

Mấy người bị làm sao vậy?

Có chút chuyện cỏn con mà xem mấy người hoảng hốt thành cái bộ dạng gì kìa?!

Không phải chỉ là Thấp bà thôi sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Dưới ánh mắt của mọi người, hắn bắt đầu nói năng ngạo mạn, khoác vai Hạo Thiên Chân, nghiêm túc nói: “Cậu yên tâm, có anh đây, anh nhất định sẽ che chở cho cậu, bất kể thế nào cũng không để cậu bị tổn thương, cũng không để cậu thật sự biến thành Thấp bà.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Nhưng Hạo Thiên Chân liếc hắn một cái rồi đột nhiên nói: “Tôi và anh cùng lúc ngã xuống, âm mưu quỷ kế của bọn họ cũng tính toán đồng thời, cho nên bọn họ không thể nào bỏ qua cho anh được.” Hạo Thiên Chân nói rất nghiêm túc, anh biết Bàn Tử là kẻ vô tâm vô phế, lạc quan tuy tốt nhưng ngu ngốc lại chẳng phải chuyện hay.

Lời của anh đã nói toạc ra sự thật.

Bàn Tử trước mắt thoáng chốc sững sờ tại chỗ.

Hắn liếc Vương Diệp một cái, sau đó mếu máo nói: “Chú em xem thằng cha này đùa dai chưa kìa, cái trò này chắc học từ chú em rồi, làm sao tôi có thể biến thành Thấp bà được chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa cởi áo khoác ra, vẻ mặt có mấy phần cẩn thận và căng thẳng, kết quả lại không thể ngờ được.

Chương 1294

Sau khi cởi áo khoác ra, trên da hắn cũng xuất hiện - vảy cá.

Nhìn những thứ này, Vương Diệp lắc đầu.

Bàn Tử thì nhảy dựng lên, rồi nhìn mọi người với vẻ mặt cao ngạo nói: “Thứ này chắc chắn là trò bịp của bọn chúng.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của hắn khiến người ta không biết phải đối mặt thế nào.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Lúc này, Vương Diệp cũng đành bất lực, anh chỉ có thể vỗ vai Bàn Tử nói: “Anh nén bi thương nhé.” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử ngây cả người.

Hắn đẩy Vương Diệp một cái, nhưng Vương Diệp không có phản ứng gì, ngược lại Bàn Tử lại lùi về sau mấy bước.

Bàn Tử nhìn những người bên cạnh mình, rồi đầu óc mơ màng hỏi: “Ờm, biến thành Thấp bà thì có triệu chứng gì?” Hắn tò mò hỏi.

Lời vừa dứt, mọi người nghe thấy đều có chút bất lực lắc đầu, sau đó, không chút khách khí nói: “Chúng tôi không biết giải thích với anh thế nào, nhưng biến thành Thấp bà, chung quy không phải là chuyện tốt.” Họ nói sự thật, Bàn Tử nghe vậy thì sững sờ tại chỗ, sau đó, nhìn họ với vẻ khó tin: “Nếu thật sự là vậy, chẳng phải tôi toi đời rồi sao?” Bàn Tử vừa nói vừa ôm đầu, rõ ràng là không thể chấp nhận được.

Nhưng mọi người trước mặt nhìn Bàn Tử lại lạnh nhạt nói: “Không còn cách nào khác, cuối cùng vẫn phải chấp nhận thôi.” Nói đến đây, ánh mắt của họ đều đổ dồn vào Ngụy Duyệt Như.

Ai cũng biết là do bạn bè của Ngụy Duyệt Như gây ra chuyện này, nên họ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô ta.

Thấy bộ dạng của họ, Bàn Tử bừng tỉnh, hắn xông thẳng đến trước mặt Ngụy Duyệt Như, túm lấy cổ áo đối phương, mặt đầy bất mãn nói: “Chuyện này đều tại cô!

Nếu không phải do một tay cô gây ra, sao tôi lại biến thành thế này?

Tôi nói cho cô biết, tôi cũng muốn cô biến thành Thấp bà!” Bàn Tử vừa nói vừa há cái miệng to như chậu máu, định cắn một phát vào người Ngụy Duyệt Như.

Kết quả không ngờ Vương Diệp đã xách cổ áo kéo hắn đi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Bàn Tử hiện rõ vẻ không vui.

Ngụy Duyệt Như nhìn Bàn Tử, thở dài, rồi nói với vẻ bất lực: “Chuyện này cũng đâu có liên quan đến tôi, tại sao lại nhắm vào tôi?

Cứ bám riết lấy tôi thì có ích lợi gì chứ?” Gương mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần cao ngạo.

Lời cô ta vừa thốt ra, Bàn Tử nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, mặt anh chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Bàn Tử nhìn cánh tay mình, mếu máo nói: “Toi đời rồi.” Nhưng lời Bàn Tử chưa nói xong, Hạo Thiên Chân đã nhìn Vương Diệp với vẻ mặt lạnh tĩnh nói: “Tôi biết biến thành Thấp bà không phải như thế này, những vảy cá này có thể chỉ là giả tượng.

Tôi nghĩ có lẽ bọn họ đang dùng cách khác để ép chúng ta phải bán mạng cho họ.” Hạo Thiên Chân vẫn là người tỉnh táo, đầu óc cũng nhanh nhạy hơn.

Thấy bộ dạng của anh ta, Vương Diệp gật đầu, rồi không khách khí nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng phải đợi những người này tỉnh lại mới biết được, hơn nữa bọn họ cũng là Thấp bà.” Lời này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như chợt bừng tỉnh, nhưng sau khi phản ứng lại, cô ta lại vội vàng lắc đầu nói: “Sao có thể?

Trước khi xuất phát, họ ăn ở cùng tôi, không thể có vấn đề được.

Nếu có vấn đề, tôi…” Ngụy Duyệt Như nói một cách nghiêm túc.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, rồi chỉ vào tay cô ta nói: “Trong tay cô không hề có dấu vết của bất kỳ lao động nào, ngược lại chỉ có vết chai do cô kéo dây thừng và cầm súng để lại.” Ngụ ý là những người này đã lén lút làm gì đó mà Ngụy Duyệt Như hoàn toàn không biết.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như rơi vào im lặng.

Ngụy Duyệt Như nhíu mày, không biết phải làm sao, cô ta nhìn mọi người trước mặt, rồi thở dài mệt mỏi nói: “Thật ra chuyện này nếu thực sự phải trách, thì cứ trách tôi đi, cũng là do tôi nhìn người không tốt.” Gương mặt cô ta có mấy phần sầu muộn, nhưng lời này vừa thốt ra, Bàn Tử liếc cô ta một cái, lập tức trợn mắt nói: “Ây da, đúng là nực cười chết mất, sao cô lại biết cách dát vàng lên mặt mình thế?

Cô không nghĩ rằng mình chủ động ôm hết mọi chuyện thì chúng tôi sẽ không xử lý mấy thằng nhãi thối kia đấy chứ?” Mặt Bàn Tử có mấy phần thiếu kiên nhẫn.

Ngụy Duyệt Như nhìn mọi người, lắc đầu, rồi nghiêm túc nói: “Dĩ nhiên tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy chuyện này là do tôi làm không tốt, nên họ mới có cơ hội lợi dụng.

Nếu tôi có thể bù đắp cho các anh, tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Nhưng Ngụy Duyệt Như vạn lần không ngờ, Bàn Tử nghe lời cô ta, bèn ngồi phịch xuống đất, rồi nói: "Tôi đói, cô lấy chút đồ ra đây, tôi muốn cô bù đắp." Bàn Tử nói rất nghiêm túc.

Thấy bộ dạng của hắn, Ngụy Duyệt Như gật đầu, không từ chối.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, đột nhiên nói: "Đã đến lúc tuyệt vọng rồi, sao anh vẫn còn tâm tư ăn uống vậy?

Thật là kỳ lạ, có lẽ người như anh mới là người vui vẻ nhất, sống mà vô tâm vô phế." Hạo Thiên Chân cũng không phải đang mắng người.

Vương Diệp nghe vậy, đột nhiên cười ha hả.

"Thật ra bộ dạng này của anh ấy cũng khá tốt, còn hơn là sau này khi mọi chuyện trở nên phiền phức, anh ấy không có tâm thái lạc quan đó, cả người sẽ suy sụp mất..." Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử, lời anh vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại gặm thứ trong tay, sau đó cười nói với mọi người: "Thôi được rồi, mấy người đừng nói tôi nữa, mấy người cũng có tài cán gì đâu?

Huống hồ mọi người châm chọc nhau cũng vô dụng, chi bằng nghĩ xem vấn đề trên người chúng ta phải giải quyết thế nào?" Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào da mình, trên đó toàn là vảy cá.

Vương Diệp liếc hắn một cái, rồi gật đầu, không chút do dự nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh nghĩ cách giải quyết, sẽ không để mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn đâu." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử nhíu mày, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, hắn đồng ý rất dứt khoát.

Thấy bộ dạng của Bàn Tử, trên mặt Vương Diệp hiện lên mấy phần tươi cười.

Nhưng, điều không ai ngờ tới là, lúc Bàn Tử đang ăn, những người kia cũng lục tục tỉnh lại.

Dù những cây châm kia đã găm vào người họ, nhưng họ vẫn có thể tỉnh lại nhanh chóng.

Sức mạnh cơ thể của họ không giống người thường.

Ngụy Duyệt Như liếc họ một cái, đột nhiên cúi đầu, rồi lên tiếng: "Thể chất của các người đều đã không phải người thường nữa rồi, tại sao còn tiếp tục che giấu tất cả?

Lúc tôi hỏi các người, tại sao các người chưa bao giờ trả lời?" Ngụy Duyệt Như đột nhiên ném ra câu hỏi này.

Vương Diệp nghe thấy thì sững người một chút, nhưng không đáp lại nhiều, cũng không để ý đến cô ta.

Vương Diệp đứng bên cạnh, yên lặng nhìn những người này.

Họ đều đã bị trói lại, nhưng vẫn đang giãy giụa một cách ngoan cố.

Nếu là dây thừng bình thường, có lẽ sẽ đứt khi họ giãy giụa, nhưng việc giãy giụa của họ không có tác dụng gì, bởi vì Vương Diệp dùng là dây cáp thép.

Nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự khinh miệt.

Họ còn chưa trả lời câu hỏi của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp đã nói với giọng mỉa mai: "Đừng có làm càn ở chỗ của tôi.

Hễ nơi nào có tôi, các người đều không được tự ý hành động.

Còn các người, cho dù là Thấp bà, thì đã sao?" Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm.

Cuối cùng chẳng phải họ cũng biến thành bộ dạng này sao.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đám người trước mặt rơi vào im lặng, họ không biết phải làm sao, mặt họ lộ vẻ mệt mỏi, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn họ cười lạnh.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, đám người nhíu mày, một lời cũng không nói ra được.

Nhưng chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như đi đến trước mặt họ, trực tiếp vung nắm đấm đánh vào người họ.

Ngụy Duyệt Như có chút kích động.

Vương Diệp nhìn cô ta, rồi lắc đầu nói: “Cô nên bình tĩnh một chút, ra tay không giải quyết được vấn đề.” Vương Diệp vừa nói vừa lạnh mặt.

Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, lại tỏ vẻ không quan tâm: “Chuyện này thì liên quan gì đến anh?

Họ là người của tôi, tôi muốn xử lý thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào tôi.” Mặt cô ta có mấy phần lạnh lùng.

Lời cô ta vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, rồi nói không chút kiêng dè: “Đúng, cô nói có lý, nhưng…” Lời Vương Diệp nói đến đây thì dừng lại.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như nhíu mày, nói với Vương Diệp với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, nếu có ý kiến với tôi thì có thể nêu trực tiếp, cần gì phải tỏ ra như vậy.” Ngụy Duyệt Như vừa nói, vừa đưa mắt nhìn sang những người khác, cô ta ra tay với từng người.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi nhất là, dù họ đã bị thương, nhưng trông họ vẫn có chút kỳ quái.

Lúc này, họ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, quả quyết nói: “Cho dù chúng tôi là Thấp bà, nhưng tại sao chúng tôi phải nói cho cô biết?” “Cô là cái thá gì?

Cô có thể so sánh với chúng tôi sao?” “Cô đã sớm không phải người cùng tộc với chúng tôi, bây giờ cô chỉ là một kẻ phản bội mà thôi.

Ban đầu chúng tôi mời cô gia nhập, là cô đã từ chối chúng tôi.” “Bây giờ thấy chúng tôi vẻ vang, cô cũng muốn gia nhập, kết quả không có cơ hội đó, liền liên kết với người ngoài để chống lại chúng tôi.” Họ vừa nói vừa hất cằm, những lời này nói ra cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cũng khó hiểu.

Vương Diệp nhíu mày, mặt có mấy phần khó hiểu.

“Nếu các người là Thấp bà, tại sao có thể duy trì hình người?

Tại sao lại có bộ dạng này?” Vương Diệp không thể hiểu được.

Kết quả không ngờ những người này nghe vậy, đột nhiên cười hì hì nói với Vương Diệp: “Anh không hiểu, đó là vì đầu óc anh không được tốt, nhưng bây giờ chúng tôi không ngại giải thích kỹ cho anh nghe.” Mặt họ có mấy phần cao ngạo.

Thấy bộ dạng của họ, Vương Diệp nhíu mày.

Mặt Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu và bối rối, kết quả không ngờ, những người này lại nói thẳng với Vương Diệp: “Để sống sót, chúng tôi không ngại trở thành Thấp bà, nhưng Thấp bà không có ý thức, vì vậy chúng tôi cần sự giúp đỡ của Xà mi đồng ngư.” Mặt họ có mấy phần cao ngạo.

Lời họ nói ra, Vương Diệp nghe không hiểu, bởi vì những gì anh nghe được đều rất thâm sâu.

Anh nhìn đám người trước mặt, rồi lắc đầu, nói với vẻ mặt phức tạp: “Thôi bỏ đi, tôi cũng không truy cứu nữa, các người muốn thế nào thì thế ấy đi?

Dù sao bây giờ các người cũng chỉ có thể bị trói thôi.” Nói đến đây, Vương Diệp chuẩn bị xoay người rời đi.

Kết quả không ngờ, Ngụy Duyệt Như nhìn đám người trước mặt, đột nhiên nói với họ: “Tôi và các người đã sớm không còn chung đường, bây giờ đừng phí thời gian với tôi nữa.” Nói xong, Ngụy Duyệt Như không thèm để ý đến họ nữa, mà quay đầu nhìn Vương Diệp, rồi cười nói: “Tôi thừa nhận việc tôi làm là không đúng, nhưng tôi cũng không cố ý, tôi hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười thành khẩn, chỉ tiếc là lời cô ta vừa thốt ra, Vương Diệp lại chỉ lắc đầu từ chối.

Mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Nhìn những người phía sau Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp nói thẳng với cô ta: “Ai mà dám chắc cô và họ không cùng một giuộc chứ?

Chương 1295

Bây giờ có lẽ các người chỉ đang chơi một vài trò độc đáo mà thôi.” Dù Ngụy Duyệt Như đã giúp đỡ anh.

Nhưng thực tế, sự giúp đỡ gọi là này căn bản vô dụng.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như, mặt anh thêm mấy phần ngạo nghễ, rồi nhìn những người bên cạnh mình.

Vương Diệp vẫy tay với họ, bảo họ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đưa họ rời đi.

Trần Tứ gật đầu, làm theo lời Vương Diệp.

Nhưng Ngụy Duyệt Như thấy Vương Diệp định đi, vội vàng chạy tới, đồng thời, kéo tay Vương Diệp nói: “Anh đã hứa với tôi một chuyện, anh định nuốt lời sao?

Hay là anh không chuẩn bị thực hiện nó nữa?” Mặt cô ta có mấy phần thiếu kiên nhẫn.

Lời cô ta vừa thốt ra, Vương Diệp nghe xong cũng chỉ cười qua loa.

“Bất kể tôi xử lý chuyện này thế nào, thật ra đều không quan trọng.

Điều quan trọng là, tôi phải đưa họ thoát khỏi nguy hiểm.” Nói xong, Vương Diệp không để ý đến Ngụy Duyệt Như nữa, mà dẫn người bên cạnh mình nhanh chóng rời đi, mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Trong lúc dẫn họ đi về phía trước, Ngụy Duyệt Như cũng vội vàng đuổi theo.

Kết quả Ngụy Duyệt Như không ngờ, Vương Diệp lại thông minh đến vậy.

Nhưng cũng có khả năng là chính cô ta đã bỏ qua một số điểm quan trọng.

Giờ đây, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nói thẳng không kiêng dè: “Nếu cô thật sự có bản lĩnh, thì bây giờ mau đi theo chúng tôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, hơn nữa những người đó cũng không đáng để cô lưu luyến.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với cô ta.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi.

Ngụy Duyệt Như không biết nên quyết định thế nào, cô ta quay đầu nhìn về phía sau, Vương Diệp lại nói với cô ta lần nữa: “Với bản lĩnh của những người đó, muốn cởi trói trên người thì quả thực quá đơn giản, nên cô cũng không cần lo họ sẽ gặp phải mãnh thú gì đâu.” Nói đến đây, Vương Diệp liền trực tiếp xoay người rời đi, không nói thêm lời nào.

Thái độ của Vương Diệp lạnh nhạt như vậy, Ngụy Duyệt Như đã không biết phải làm sao, nhưng thấy Vương Diệp đi vội vã như thế, lúc này Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một chút, cũng đeo ba lô lên, đồng thời nhanh chân đuổi theo.

Nhưng Vương Diệp liếc Ngụy Duyệt Như một cái, đột nhiên sờ vào ba lô của cô ta.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần bối rối và khó hiểu, rồi nói với Vương Diệp: “Anh đang làm gì vậy?” Ngụy Duyệt Như hỏi, Vương Diệp chỉ cười qua loa, mặt anh chỉ có vẻ lạnh nhạt.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như cũng rơi vào im lặng, không biết phải làm sao.

Nhưng điều không ai ngờ là, lúc này, Vương Diệp nhanh chân đi về phía trước.

Ngụy Duyệt Như cũng nhận ra, trong tay Vương Diệp có một thứ đang phát sáng.

Còn chưa kịp hoàn hồn, Vương Diệp đã ném thứ đó ra xa.

Ngụy Duyệt Như nhìn kỹ mới biết, đó là một thiết bị định vị theo dõi.

Lúc này Ngụy Duyệt Như siết chặt nắm đấm, cô ta không thể tưởng tượng được chuyện như vậy lại xảy ra, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như vẫn lắc đầu thở dài.

Ngụy Duyệt Như không nói một lời, vẻ mặt chỉ có sự lạnh lùng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

“Nếu cô có ý kiến với hành vi của tôi, cô cũng có thể nêu thẳng ra.” Nói đến đây, Vương Diệp không để ý đến cô ta nữa, mà đi thẳng về phía trước.

Những người khác dẫn đường phía trước, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân có phương hướng tốt nhất, nên hai người họ có thể dẫn mọi người đi về phía trước, tiện thể thoát khỏi sự truy đuổi của những người kia.

Nhưng cơ thể Trần Tứ có chút vấn đề, anh ta đi được hai bước đã thở hổn hển.

Vương Diệp đi tới bắt mạch cho anh ta, nhưng sắc mặt Vương Diệp không được tốt lắm, sau đó lại lấy ra những viên thuốc khác.

Trần Tứ định từ chối, nhưng anh ta cũng biết tình hình cơ thể của mình sẽ làm liên lụy mọi người, nên không từ chối, nhưng sau khi ăn xong, Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói: “Anh có cần tôi giúp không?” Anh ta lờ mờ cảm thấy trạng thái của Trần Tứ không ổn lắm.

Vì vậy anh ta định giúp Trần Tứ một tay, kết quả lời còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, rồi nhìn Trần Tứ nói: “Không cần, Bàn Tử sẽ cõng.” Nói xong, Bàn Tử dừng bước, hắn liếc Vương Diệp một cái, mặt có mấy phần bối rối, rồi chỉ vào ngực mình nói: “Anh đang nói tôi đấy à?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp trực tiếp véo tai hắn, Bàn Tử liền đi tới.

Mặt Bàn Tử tuy có mấy phần bất lực, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, vẫn không nhịn được thở dài nói: “Tôi cảm thấy mình cõng không nổi.” Hắn vừa nói vừa gãi đầu, rõ ràng là có chút bất lực.

Kết quả Vương Diệp nhìn hắn, chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử không còn cách nào khác, đành phải qua cõng người lên.

Mặt Bàn Tử có mấy phần mệt mỏi.

Nhưng khi hắn cõng người lên, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Vào lúc này, dù Trần Tứ được hắn cõng rất vững vàng, nhưng vẫn dở khóc dở cười nói: “Trước đây Bàn Tử từng nói, trừ việc người khác làm trâu làm ngựa cho hắn ra, không có chuyện hắn làm trâu làm ngựa cho ai, không ngờ tôi lại được hưởng vinh dự này.” Trần Tứ vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Thấy bộ dạng của Trần Tứ, Vương Diệp gật đầu, Bàn Tử càng tức đến điên người.

Nhưng Bàn Tử không nói gì, vì Vương Diệp vỗ vai hắn, nhìn hắn với vẻ mặt cảnh cáo: “Tôi nói cho anh biết, tình hình sức khỏe của Trần Tứ không tốt lắm, nếu anh không đối xử tốt, mà lại để Trần Tứ xảy ra chuyện gì, hay là ngã xuống đất, thì anh cứ liệu hồn.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn hắn.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, Bàn Tử tự nhiên hiểu ý anh, hắn không nói gì thêm.

Hắn cõng Trần Tứ đi một mạch về phía trước.

Ngụy Duyệt Như tuy đi theo sau, nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu lại, rõ ràng là lo lắng những người kia sẽ đuổi theo.

Thấy bộ dạng cẩn thận của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp đột nhiên vỗ vai cô ta nói: “Đừng lo, khi họ đuổi theo tôi sẽ phát hiện.” Vương Diệp nói sự thật.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy liền lộ ra một nụ cười khổ, cô ta biết những chuyện này không đơn giản như vậy, tuy lời đảm bảo của Vương Diệp nghe rất hay.

Nhưng thực tế, một khi nguy hiểm ập đến, tất cả mọi người đều không thể tự lo cho mình, chỉ có thể chờ được cứu, hoặc là chờ chết.

Cô ta thầm nghĩ trong lòng.

Vương Diệp dẫn cô ta tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết suy nghĩ trong lòng cô ta, nhưng trong đầu Ngụy Duyệt Như lại có không ít ý niệm đang cuộn trào.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát nói: “Hay là chúng ta quay lại đi.” Nhưng lời Ngụy Duyệt Như vừa dứt, ánh mắt Vương Diệp liền lạnh đi.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như, mặt đầy bất mãn nói: “Quay lại đó làm gì, để thành toàn cho đại nghiệp xuân thu của họ sao?” Vương

Diệp tò mò hỏi.

Lời này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như không biết trả lời thế nào, nhưng nhìn Vương Diệp, cô ta vẫn không kìm được mà cười nói: “Anh đừng nói vậy, tôi đâu có ý đó?

Tôi chỉ cho rằng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều đã biến thành người giống họ rồi.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhíu mày.

Thật ra cô ta không có vấn đề gì, chỉ là, Vương Diệp quá cảnh giác, vì vậy Ngụy Duyệt Như kiên nhẫn giải thích với Vương Diệp: “Tôi nghĩ trên đời này không có thứ gì tự dưng mà có, khi nhận được một thứ gì đó, cũng phải trả một cái giá nhất định.” Lời cô ta nói câu nào cũng đúng sự thật.

Những người đó đã biến thành Thấp bà, lại còn vượt qua được hầu hết mọi chuyện, bây giờ vẫn sống sờ sờ, có lẽ cũng nói lên rằng, trong lúc sống sót, họ cũng đã phải chịu đựng không ít đau khổ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như cũng chỉ hy vọng anh có thể cân nhắc kỹ lưỡng.

Lời Ngụy Duyệt Như vừa thốt ra, Vương Diệp liếc cô ta một cái, rồi lắc đầu, dứt khoát từ chối: “Thật sự xin lỗi, tôi trước nay không cùng thuyền với bùn nhơ, nên chuyện này tôi không thể đồng ý, huống hồ, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có xảy ra chuyện gì đâu.” Vì vậy Vương Diệp cũng không cho rằng, những điều Ngụy Duyệt Như nói sẽ tồn tại.

Thấy bộ dạng của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên cực kỳ khó coi, cô ta nhíu mày, một lời cũng không nói ra được.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, đột nhiên cười một tiếng.

Lúc này, hắn dứt khoát nói: “Nếu tôi thật sự có chuyện gì, tôi cũng sẽ không có khẩu vị tốt như vậy đâu.

Cô đừng nghe cô ta nói bậy, mau đi theo chúng tôi đi, dù sao cơ thể tôi thế nào, mọi người đều hiểu rõ.” Tình hình cơ thể hắn tốt hay không, cứ nhìn khẩu vị của hắn là biết.

Thấy bộ dạng của hắn, Vương Diệp lập tức cười ha hả.

Lúc này Vương Diệp gật đầu, rồi vỗ vai Bàn Tử, thúc giục hắn tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử cõng Trần Tứ, nhưng đi chưa được bao lâu, cả người hắn bắt đầu lảo đảo.

Hạo Thiên Chân cũng không ngoại lệ, sắc mặt anh ta yếu ớt tái nhợt.

Lúc này, Trần Tứ ý thức được có điều không ổn, anh ta vội vàng gọi Vương Diệp, đồng thời nói: “Bàn Tử, anh sao vậy?

Sao anh lại lảo đảo thế?” Lời Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp phản ứng lại, anh vội vàng chạy tới đỡ Trần Tứ, cẩn thận đặt Trần Tứ sang một bên.

Trần Tứ dựa vào cây, nhưng mặt vẫn có mấy phần kỳ quái.

Lúc này, Trần Tứ nhìn Bàn Tử lo lắng nói: “Cậu không sao chứ?” Anh ta vừa nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, đầu hắn lắc qua lắc lại, dường như không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

Lúc này, Vương Diệp trực tiếp túm lấy cổ áo Bàn Tử, phát hiện trên mặt hắn cũng mọc ra vảy cá.

Vương Diệp sững sờ tại chỗ, cổ hắn đã bị thứ này bao phủ.

Vương Diệp còn chưa phản ứng lại, Ngụy Duyệt Như đã kinh ngạc nói: “Tôi đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy...” Cô ta vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Diệp nghe lời cô ta, ánh mắt sắc lẹm lập tức chiếu thẳng vào người cô ta, nhưng Ngụy Duyệt Như lại căng thẳng giải thích: “Chuyện này không phải do một tay tôi gây ra, tôi chỉ cảm thấy hầu hết mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, cho nên…” Cô ta chỉ hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh một chút, dù sao có được thì có mất, họ không thể nào không trả giá gì mà lại nhận được nhiều lợi ích như vậy!

Ngụy Duyệt Như thầm nghĩ.

Lúc này Vương Diệp không để ý đến cô ta, chỉ lấy ra một ống tiêm từ trong túi mình.

Anh đặt ống tiêm vào miệng Bàn Tử, sau khi tiêm một ít thuốc, Bàn Tử rất nhanh đã tỉnh lại.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại hiện rõ vẻ mơ màng, vảy cá trên người hắn cũng từ từ lặn xuống, nhưng tình hình của Hạo Thiên Chân bên cạnh lại không mấy lạc quan.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp, anh ta vẫn có ý thức, nhưng lại cào vào da mình, đau đớn nói: “Sao tôi cảm thấy cả người như bị lửa đốt vậy?

Đau chết mất.” Anh ta vừa nói vừa ôm lấy da mình, mặt đầy vẻ đau đớn.

Chương 1296

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, vội vàng qua cứu giúp.

Nhưng, dù cả hai người đều đã được cứu, thế nhưng, những gì phải xảy ra vẫn không thể ngăn cản được.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp suy nghĩ một chút, quả quyết nói với họ: “Xem ra lần này phải quay lại rồi.” Lời này vừa thốt ra, Trần Tứ đột nhiên cười một tiếng.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp, anh ta cũng được coi là người có gan lớn nhất trong số những người này.

Dù sao mọi người đều đang hoảng loạn lo lắng, nhưng Trần Tứ vẫn có thể mỉm cười nói với họ: “Xem bộ dạng của mấy người kìa, người không biết còn tưởng đây là chuyện gì to tát lắm ấy.

Yên tâm, có tôi ở đây, đây đều là chuyện nhỏ.” Gương mặt Trần Tứ đầy vẻ nghiêm túc, nhưng lời anh ta vừa thốt ra, mọi người liếc anh ta một cái, rồi thu lại ánh mắt, mặt ai nấy đều chỉ có vẻ lạnh nhạt.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, rồi lại nhìn Trần Tứ hỏi: “Anh muốn biểu đạt điều gì?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trần Tứ không biết trả lời thế nào, nhưng nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh, anh ta suy nghĩ một chút rồi căng thẳng nói: “Ở đây có người ngoài, tôi nghĩ tôi nói chuyện với anh cũng phải chú ý một chút, không thì có vài thứ tiết lộ ra ngoài, thì toi đời.” Mặt anh ta có mấy phần cao ngạo.

Lời anh ta vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như tuy hiểu là anh ta đang chỉ mình, nhưng lại siết chặt nắm đấm nói: “Anh làm người làm việc tốt nhất nên công bằng một chút cho tôi, hơn nữa cho dù anh cảm thấy tôi có vấn đề, anh cũng nên đưa ra bằng chứng tương xứng.” Ngụy Duyệt Như nói rất nghiêm túc, nhưng không ngờ lời này vừa thốt ra, Trần Tứ liếc cô ta một cái, không nói gì, rồi đến bên tai Vương Diệp.

Lần này Trần Tứ thật sự hạ giọng đến mức thấp nhất, ngoài Vương Diệp có thể nghe thấy thì những người khác đều không nghe được.

Điều đáng sợ nhất là, Vương Diệp vẫn nhìn vẻ mặt của anh ta, lờ mờ đoán ra được một vài điều.

Vương Diệp gật đầu, nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Mặt Vương Diệp có mấy phần bất lực, anh nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Tôi có thể giải quyết tình hình của hai người, nhưng chỉ là tạm thời thôi.

Quá trình sẽ hơi đau đớn, hai người chịu khó một chút.” Dù sao cũng tốt hơn là đi cầu xin đám người kia, Vương Diệp thầm nghĩ.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, đồng ý rất dứt khoát.

Hạo Thiên Chân cũng vậy, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như lại không nhịn được mà khẽ thở dài, sau đó nhìn Vương Diệp, cười nói với anh.

“Rốt cuộc là phương pháp gì?

Anh cứ nói thẳng đi, Trần Tứ có lẽ nghi ngờ tôi, nên mới giấu giếm tôi đôi chút, nhưng chuyện anh sắp làm.” Bất kể thế nào cũng không thể qua mắt được cô.

Nhưng Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp không hề đáp lại cô, anh nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trước mặt, rồi quay đầu lại nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cái gọi là thiên cơ bất khả lộ, đợi đến lúc thích hợp tôi sẽ nói cho cô.

Tôi cũng không cố ý bài xích cô đâu, có những thứ không phải chỉ vì cô không biết mà người khác cũng không biết.” Vương Diệp vừa nói vừa liếc về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, anh lại tỏ vẻ không quan tâm, cười nói.

“Chỉ cần cứu được mạng của hai người họ, tôi không biết thì có sao đâu?

Mấy thứ này cũng không quan trọng.” Trương Khởi Linh nhìn nhận vấn đề rất thoáng.

Vương Diệp thấy anh như vậy thì liền gật đầu, còn Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh nghe xong chỉ bĩu môi.

Ngụy Duyệt Như không nói gì, nhưng lúc này, khi Vương Diệp đang nắn xương cho Bàn Tử, vẻ mặt anh chỉ có một sự điềm nhiên.

Tay anh ấn lên xương của Bàn Tử, hai tay kẹp lấy cánh tay gã.

Một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, Vương Diệp trực tiếp bóp nát xương của Bàn Tử, nhưng ngay giây sau, xương của Bàn Tử dường như lại phục hồi như cũ.

Lúc này, Bàn Tử đã bị sự thay đổi của chính mình dọa cho chết trân, nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử gào khóc thảm thiết.

“Đây là chuyện quái gì thế?

Mày muốn tao chết à?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, mặt gã đầy vẻ phẫn nộ, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của gã lại không hề khách khí mà nói.

“Anh nói bậy bạ gì đó?

Tôi đang cứu mạng anh đấy, kiên nhẫn chịu đựng một chút đi." Vương Diệp vừa nói, vừa men theo từng tấc xương của gã bóp nát, rồi lại để chúng phục hồi.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm nhiên, Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, lẳng lặng quan sát, một lúc lâu sau, Ngụy Duyệt Như bỗng cười lạnh một tiếng, nói.

"Dù có đứng cạnh xem, tôi cũng không học được, xem ra các người đúng là có bản lĩnh, làm chuyện gì cũng biết giữ lại một tay!" Cô vừa nói vừa hất cằm lên, nhưng Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời.

Vương Diệp lại không đáp lại cô, thay vào đó nhìn Bàn Tử trước mặt nói.

"Anh chịu đựng cho tốt vào." Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu, nhưng rồi gã lại bật khóc, gã nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt rệu rã nói.

"Cả cái thân này của tao đều bị mày bóp nát, có phải đây gọi là thoát thai hoán cốt không?" Gã vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp trước mặt, khi câu hỏi này được thốt ra, Vương Diệp không trả lời, anh tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử không biết phải làm sao.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, sau khi Vương Diệp bóp nát toàn bộ xương trên người gã, không lâu sau, Bàn Tử cũng phát hiện thần trí mình dần dần tỉnh táo lại.

Gã nhìn xuống cánh tay mình, phát hiện vảy cá trên đó đã biến mất.

Bàn Tử mừng rỡ nhìn Vương Diệp nói.

"Thế này tốt thật." Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, không khách khí nói.

"Chịu đựng một chút thôi, mọi chuyện qua rồi thì chính là đã thật sự qua rồi." Nói đến đây, Bàn Tử cau mày, vẻ mặt có mấy phần phức tạp.

Thực ra những gì gã vừa phải chịu đựng khủng khiếp đến mức nào, cũng chỉ có mình gã biết.

Cảm giác như cả đất trời đều đang quay cuồng, cả người gã không thể hô hấp, nhưng rõ ràng vẫn đang thở, thế nhưng gã lại không thể chống lại luồng sức mạnh kỳ lạ kia.

Luồng sức mạnh đó muốn mang gã đi, nhưng lại không hoàn toàn mang đi, mà sức sống ngoan cường của gã vẫn luôn kháng cự.

Bây giờ nhớ lại, Bàn Tử cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà, gã nghĩ ngợi, rồi không do dự hỏi Vương Diệp.

"Vậy có phải là, tôi không cần phải chịu đựng những đau khổ đó nữa không?" Lời gã vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu, nghiêm túc nói với gã.

"Đương nhiên rồi!" Nghe câu này, Bàn Tử rất vui, nhưng rồi gã nhìn Vương Diệp, lại lo lắng nói.

"Vậy Hạo Thiên Chân thì sao?

Cậu ấy có khỏe lại được không?

Hay là cách này của chúng ta cũng chỉ có tác dụng tạm thời?" Bàn Tử vừa nói vừa chỉ vào Hạo Thiên Chân.

Nghe Bàn Tử nói, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt nói.

"Tôi ra tay, có chuyện gì mà không giải quyết được chứ?

Anh có thể hoài nghi tôi, nhưng tuyệt đối không được chất vấn tôi.” Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy tự tin, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử trước mặt gật đầu, dù không nói gì, nhưng gã vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra, Hạo Thiên Chân tuy cũng bị bóp nát xương cốt, nhưng cậu ta lại có thể chịu đựng được, khuôn mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch, nhìn mọi người trước mặt.

Trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo nụ cười, đợi đến khi cậu ta dần dần tỉnh táo lại, khuôn mặt cũng tràn đầy kích động.

Cậu ta nhìn Vương Diệp, vui mừng nói.

“Nếu không nhầm thì tôi trở thành thế này, đều là nhờ ơn anh cả!” Hạo Thiên Chân nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, không hề né tránh mà thừa nhận.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân cũng vô cùng vui mừng.

Nhưng chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Người của Ngụy Duyệt Như cũng nhanh chóng tìm tới, vẻ mặt bọn chúng đầy phấn khích, nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn chúng kích động nói.

“Cuối cùng cũng bắt được bọn mày.” Thấy bộ dạng của bọn chúng, Vương Diệp chỉ khẽ cau mày, lúc này Ngụy Duyệt Như nhìn bọn họ, lo lắng nói.

“Các người bình tĩnh một chút, đừng đắc tội với họ.” Lời của Ngụy Duyệt Như thật khó hiểu, nhưng cũng nằm trong dự liệu của Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như là người thế nào, Vương Diệp không quan tâm.

Anh chỉ biết những người trước mắt đây đều có vấn đề.

Chỉ khi chuẩn bị đầy đủ, mới có thể đối phó với những phiền phức và nguy cơ bất ngờ trước mắt.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp vẫn như thường, lúc này Ngụy Duyệt Như cũng biết Vương Diệp chắc chắn đã hiểu lầm, cô thở dài, không do dự nói với Vương Diệp.

“Tôi và họ dù sao vẫn còn chút tình cảm, cho nên, tôi tin họ sẽ nghe lời tôi.” Nhưng lời này vừa thốt ra, đám người trước mặt chỉ chìm vào im lặng, không thèm để ý đến cô.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của bọn họ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh khẽ cười, trực tiếp mở miệng nói.

“Chúng ta đi trước, cô đối phó với bọn họ.” Vừa dứt lời, những người trước mặt nhanh chóng cầm vũ khí trong tay, nhắm vào Vương Diệp, vẻ mặt bọn chúng có mấy phần cao ngạo.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn chúng không hề né tránh mà nói.

“Mày nghĩ mày thoát được khỏi lòng bàn tay bọn tao sao?

Chỉ bằng mấy trò mèo vặt của mày à.” Vẻ mặt bọn chúng lóe lên mấy phần phấn khích, lời vừa thốt ra, Vương Diệp không nói gì, nhưng Bàn Tử nhìn đám người trước mặt, đột nhiên nói.

“Thôi được rồi, mọi người đều là người một nhà cả, các người cũng đừng chĩa súng vào tôi như thế, cùng lắm thì đi theo các người là được chứ gì.” Bàn Tử vừa nói vừa cười hì hì đi tới, con người gã vốn khéo léo, gặp chuyện lớn chuyện nhỏ đều rất bình tĩnh, không hề thấy chút hoảng loạn căng thẳng nào.

Chương 1297

Hơn nữa EQ của gã cũng cực kỳ cao, nếu không cũng không thể nhiều lần thoát hiểm, cũng như đi lại ung dung giữa các nhân vật lớn như vậy.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, đám người này suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói.

“Mày nói có lý, mày đã là đồng bạn của bọn tao, vậy thì qua đây đi, bọn tao sẽ không làm gì mày đâu.” Bọn chúng thề thốt đảm bảo.

Nghe bọn chúng nói, Bàn Tử tuy cười lên, nhưng thực tế, nụ cười trên mặt gã lại nhanh chóng biến mất không tăm tích.

Gã đâu phải trẻ con ba tuổi, sao có thể tin lời bọn chúng nói.

Lũ người này thật sự coi gã là đứa dễ lừa, Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Trên mặt Bàn Tử mang theo mấy phần cao ngạo, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại không nói nhiều, mà nhìn đám người trước mặt nói.

“Bàn Tử và Hạo Thiên Chân là người của các người, vậy họ có thể qua đó, còn chúng tôi, các người định xử trí thế nào?” Vương Diệp tò mò hỏi, không ngờ lời này vừa thốt ra, đám người trước mặt vốn không muốn trả lời, nhưng sau khi suy nghĩ, vẫn không né tránh mà nói.

“Nói sao nhỉ?

Bọn mày vốn dĩ phải chết, nhưng vì bọn tao đã tìm được lối vào, nên bọn mày phải làm theo sự sắp xếp của bọn tao.” Vẻ mặt bọn chúng có mấy phần phấn khích.

Thấy bộ dạng đó của bọn chúng, Vương Diệp khẽ cau mày, rồi nói với bọn họ.

“Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng phải xuống dưới sao?” Câu hỏi này có chút khó hiểu, Bàn Tử ngẩn ra một lúc, sau đó, đẩy cánh tay Vương Diệp, cẩn thận nói.

“Hai chúng ta dù sao cũng được coi là huynh đệ hoạn nạn có nhau, có đôi khi không cần phải tính toán rõ ràng như vậy.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy căng thẳng và hoảng sợ, nhưng lời này vừa thốt ra, Vương Diệp hoàn toàn không để ý đến gã, vì những người trước mắt đã đưa ra câu trả lời.

Vẻ mặt bọn chúng có mấy phần phức tạp, nhìn Bàn Tử và Vương Diệp, bọn chúng quả quyết nói.

“Đó không phải là lời thừa sao?

Hai người bọn nó không xuống, vậy tao biến hai đứa nó thành đồng loại của bọn tao để làm gì?” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử cười ha hả, nhưng khi gã ngẫm kỹ ý tứ trong lời nói, rất nhanh đã phản ứng lại.

Bàn Tử chỉ vào ngực mình, nhìn đám người trước mặt, rồi trực tiếp bóp cổ họng nói.

“Không phải chứ, lão hương, chúng ta đã là đồng loại rồi mà còn bắt tôi xuống dưới mạo hiểm, bọn mày đúng là lũ mất hết tính người, táng tận lương tâm.” Bàn Tử chửi bới ầm ĩ, nhưng đám người trước mặt nghe thấy chỉ cười cho qua chuyện, đồng thời, hất cằm, vẻ mặt cao ngạo nói.

“Dù có táng tận lương tâm thì đã sao?

Mày làm gì được bọn tao?

Mày chẳng qua chỉ là cá trên thớt, chỉ có thể mặc cho bọn tao xâu xé.” Bọn chúng vừa nói vừa hất cằm, trông vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa tinh thần của bọn chúng cũng có chút vấn đề, Vương Diệp nghĩ có thể là di chứng sau khi bọn chúng có được trường sinh.

Nhưng cái gọi là trường sinh, cũng không nhất định là trường sinh thật sự, dù sao một loại độc tố nào đó tuy có thể khiến cơ thể con người tồn tại trong thời gian dài, nhưng trên thực tế, khi đến một thời điểm nhất định, một khi loại độc tố này phát tác, sẽ gây ra những tổn thương không thể cứu vãn cho cơ thể con người.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian còn sống đó, e rằng cơ thể bọn họ cũng sẽ xuất hiện một vài vấn đề, nhưng những thứ này có lẽ cũng không quan trọng.

Bởi vì quá nhiều người, vì để sống sót, vì một hơi thở đó, họ sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Nhìn đám người trước mặt, Vương Diệp gật đầu, rồi vỗ vai Bàn Tử nói.

“Được rồi, nhận mệnh đi, tôi đã cúi đầu rồi, anh còn ngẩng đầu thì có tác dụng gì?

Huống hồ anh cũng chỉ là một vật thí nghiệm của bọn họ mà thôi.” Nói đến đây, Vương Diệp nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt qua loa nói.

“Được rồi, các người cũng đừng ở đây nói nhảm với tôi nữa, mau dẫn đường đi, tôi cũng không muốn nói thêm gì với các người.” Vương Diệp vừa nói, vừa cười lạnh nhìn bọn họ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đám người trước mặt gật đầu, rồi dẫn Vương Diệp đi về một hướng khác.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự bình tĩnh, anh nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh mình, vẻ mặt bi ai nói với cô.

“Trốn đông trốn tây, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này, nhưng cũng nằm trong dự liệu của tôi, cô cũng đừng quá đau buồn, dù sao thế sự vô thường.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhướng mày với Ngụy Duyệt Như.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, lời anh vừa dứt, Ngụy Duyệt Như trước mặt nhìn Vương Diệp, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Ai nói nơi đó nguy hiểm?

Tôi đã từng đến đó rồi, nơi đó không nguy hiểm.” Ngay cả người như Ngụy Duyệt Như cũng có thể gặp phải thứ mình sợ hãi, huống chi là những người khác, nghĩ đến đây, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh không nhịn được khẽ thở dài, rồi trực tiếp mở miệng nói với cô.

“Cái thuật khôi lỗi của cô, tại sao không dùng ra?

Nếu cô dùng ra, những người này chắc chắn sẽ bị cô mê hoặc.” Vương Diệp nói sự thật, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe thấy lại trợn mắt, đồng thời giải thích với Vương Diệp.

“Nếu tôi dùng được, tôi đã dùng từ lâu rồi, còn để bọn họ đi đi lại lại như vậy sao?

Anh nghĩ tôi là loại người sẽ nghe theo sự sai khiến của người khác à?” Cô vừa nói vừa hất cằm, cô nói sự thật, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô, liền gật đầu, không phủ nhận.

Thấy thái độ đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như trước mặt lại không nhịn được cười nói với anh.

“Đương nhiên rồi, hai chúng ta liên thủ, nhất định có thể hóa giải những phiền phức và nguy cơ đó, tất cả những thứ này đều không là gì cả.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Hy vọng là vậy.

Thời gian trôi qua, chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Bọn họ đi đến bên cạnh những bộ xương cốt kia, nhìn những thứ này, vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần kinh ngạc.

Đám người bên cạnh chỉ vào lối vào trước mặt nói.

“Vào đi!” Nghe bọn họ nói, Vương Diệp gật đầu, nhưng bước chân của Bàn Tử lại chần chừ một chút, Bàn Tử nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt có mấy phần phức tạp, sau đó ngượng ngùng nói.

“Dù sao mọi người cũng là người trên cùng một con thuyền, các người đối xử với tôi như vậy không tốt lắm đâu, chúng ta là đồng loại, nên trân trọng lẫn nhau, chứ không phải tương tàn...” Tuy nhiên, lời Bàn Tử còn chưa nói xong, đám người trước mặt lập tức sầm mặt xuống, đồng thời khinh bỉ nói.

“Trong đồng loại của bọn tao không có người béo.” Một câu nói như vậy thốt ra, ngay lập tức khiến những lời Bàn Tử định nói tiếp theo đều biến mất.

Vương Diệp thấy mặt Bàn Tử tái đi, lúc này anh bật cười ha hả, anh biết Bàn Tử ghét nhất là bị người khác nói mình béo.

Bây giờ, nhìn đám người trước mặt, Vương Diệp lắc đầu, rồi kéo Bàn Tử đi vào, anh không hề sợ hãi, vì nơi này không có vấn đề gì.

Dù có vấn đề, Vương Diệp cũng có thể đối phó.

Anh bật đèn pin trong tay, những người bên ngoài vẫn đang ở đó sốt ruột thúc giục.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, gã than một tiếng, vẻ mặt nặng nề nói.

“Làm người cũng khó quá đi?” Gã vừa nói vừa cau mày, rõ ràng là cảm thấy bất lực, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại dở khóc dở cười lắc đầu nói.

"Có gì khó đâu, đây đều là chuyện nhỏ thôi." Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử nghe vậy, dù gật đầu, nhưng khi gã đi theo Vương Diệp về phía trước, nhìn thấy những bộ xương cốt la liệt trên đất, vẻ mặt gã đầy phức tạp.

Gã đột nhiên nói với Vương Diệp.

"Cậu xem quần áo trên người những người này, hình như vẫn còn mới, liệu có phải là những người mới vào đây không lâu không?" Lời Bàn Tử vừa dứt, những người bên ngoài nghe thấy, bọn họ đột nhiên hắng giọng, rồi mở miệng nói.

"Bên trong có thể vẫn còn người sống, lúc bọn mày gặp phải, nhất định phải cẩn thận một chút, vì bọn mày không phải là tốp đầu tiên bọn tao tống vào đâu." Thảo nào động tác của bọn họ lại thành thạo như vậy, Vương Diệp thầm nghĩ, nhưng Bàn Tử nghe thấy thì cả người đều sững sờ tại chỗ.

Gã quay đầu nhìn về phía sau, rồi trực tiếp gân cổ lên chửi bới ầm ĩ.

"Đầu óc bọn mày úng nước à, đúng là một lũ điên, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Sao lại có loại người như bọn mày?" Bàn Tử không ngừng chửi rủa, gã lấy ra bộ dạng chửi như hát hay, nhưng những người đó hoàn toàn không quan tâm.

Hơn nữa những người đó sớm đã chai sạn với tất cả những điều này, Bàn Tử cũng không dám đi ra ngoài, vì trong tay họ có vũ khí, Bàn Tử là bị họ uy hiếp vào đây.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Bàn Tử cúi gằm đầu, không ngờ Vương Diệp lại vỗ vai gã, thẳng thắn nói với gã.

“Bây giờ anh phải vực dậy tinh thần, nếu anh cứ tiếp tục suy sụp, tôi đoán những người đó thật sự sẽ nhắm vào anh đấy.” Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử nghe vậy, gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Bàn Tử lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh, vẻ mặt chỉ còn lại sự kiên định, gã nắm chặt nắm đấm, rất nghiêm túc nói.

“Mình nhất định có thể làm được.” Bàn Tử lẩm bẩm, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của gã, cũng chỉ cười cười.

Những người khác lần lượt đi vào, Ngụy Duyệt Như cũng không ngoại lệ, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn về phía sau, lại bi ai nói.

“Rõ ràng là tôi đã đưa các người đến nơi này, các người đúng là một lũ vô tình vô nghĩa.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, những người phía sau cô hoàn toàn không quan tâm, họ chỉ đậy nắp lại.

Vẻ mặt họ chỉ có một sự bình tĩnh, Ngụy Duyệt Như nhìn ba lô của mình, rồi nói với họ.

“Họ nói, trong ba lô có đầy đủ vật tư và nước, chúng ta chỉ cần đi vào trong, tìm thấy thứ họ muốn, chúng ta có thể ra ngoài.” Nói xong câu này, Vương Diệp cười ha hả, anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

“Ra ngoài?

Cô nghĩ hay thật đấy.” Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự khinh miệt.

Lời này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như ngay lập tức chìm vào im lặng, Ngụy Duyệt Như không biết phải làm sao.

Vẻ mặt cô chỉ có sự phức tạp, cô cau mày, rồi lại cúi gằm đầu không nói gì.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, lại nói với cô.

“Làm người tốt nhất vẫn nên phúc hậu một chút, đặc biệt là người như cô.” Nói xong câu này, Vương Diệp không thèm để ý đến cô nữa.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như cũng không biết nên quyết định thế nào.

Nhưng thời gian trôi qua.

Chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra, sau khi họ đi vào trong không lâu, Bàn Tử dẫm lên lớp đất dưới chân, Bàn Tử đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Nơi này có nước, lúc tôi dẫm xuống lớp đất này, cảm giác bên trong có không ít bùn nước.” Gã vừa nói, vừa kéo tay Vương Diệp.

Vương Diệp cầm đèn pin, kết quả không ngờ, khi anh cẩn thận chiếu xuống dưới chân Bàn Tử, lúc này Vương Diệp ngay lập tức sững sờ tại chỗ, anh nhìn Bàn Tử, vẻ mặt khó hiểu nói.

Chương 1298

“Sao nước này lại có màu đỏ?” Nhưng trên đó lại không có mùi vị gì, Vương Diệp cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bàn Tử nghe Vương Diệp nói, sau đó, vẻ mặt kinh hãi nói.

“Thật không?

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải là tiêu rồi sao?

Có phải chúng ta gặp phải Huyết thi gì đó không?” Bàn Tử rất kiêng kỵ loại thứ này, nhưng Vương Diệp liếc nhìn gã một cái, lại lắc đầu, đồng thời, sờ vào bức tường bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Đây có thể là cơ quan hoặc là có độc, nếu nó tồn tại ở nơi đó trong thời gian dài, bức tường này không thể nào khô ráo được.” Lời này vừa thốt ra, Bàn Tử vẫn đang ở đó dẫm dẫm.

Vương Diệp thấy bộ dạng không cần mạng đó của gã, Vương Diệp trực tiếp mắng một trận.

“Anh đừng có chạm vào nó nữa, mau tránh sang một bên.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng gật đầu, sau đó, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt bất lực nói.

“Tôi cũng chỉ tò mò thôi mà.” Bàn Tử vừa nói vừa khẽ thở dài, Vương Diệp không để ý đến gã, anh chỉ nhìn xung quanh, rồi lại nói với mọi người.

“Mọi người có ý kiến gì không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, đám người trước mặt lắc đầu.

Vẻ mặt họ chỉ có sự điềm nhiên, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, cô chủ động bước lên, rồi, vỗ vai Vương Diệp nói.

“Anh đừng quá lo lắng, nơi này hẳn là không có cơ quan, nếu có độc khí, tôi nghĩ, bây giờ chúng ta chắc đã ngã xuống rồi.” Cô vừa nói, vừa quan sát xung quanh, đồng thời lấy ra con rối của mình, trên người con rối treo một chiếc đèn pin.

Vương Diệp nhìn những con rối đó di chuyển nhanh như bay, vẻ mặt anh chỉ có sự điềm nhiên.

Những con rối đó treo đèn pin, chúng chạy rất nhanh ở phía trước, hơn nữa những cơ quan đó chúng đều có thể kiểm tra từng cái một.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần nụ cười.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, đột nhiên nói với anh.

“Tôi có bản lĩnh, tôi vào nơi này tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho mọi người.” Cô liên tục đảm bảo, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Vương Diệp liếc cô một cái, rồi thu lại ánh mắt.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn những người giấy đó chạy về phía trước.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần suy tư, gã không nhịn được khẽ thở dài, rồi nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nhớ lại quá khứ, gã đột nhiên nói.

“Lúc trước khi cô lừa tôi, không phải cô đã tạo ra ảo giác sao?

Sao bây giờ chúng trông thô kệch thế?” Lời Bàn Tử vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như ngẩn ra một lúc, sau đó, nhìn những người giấy phía trước, dở khóc dở cười nói.

“Đương nhiên là vì lúc quan trọng phải dùng đồ tốt, nhưng bây giờ không phải lúc quan trọng, nên có thể thô kệch một chút.” Ngụy Duyệt

Như vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu, đối với lời giải thích này của cô, Bàn Tử cũng không có ý kiến gì, nhưng Vương Diệp nhìn vũng bùn nước trước mặt, anh nghĩ ngợi, rồi quả quyết nói với mọi người.

“Chúng ta vẫn nên đi về phía trước đi!” Lời vừa thốt ra, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì, họ đi về phía trước, vẻ mặt mang theo mấy phần phức tạp.

Nhưng đi được vài bước, Vương Diệp phát hiện những người giấy đó đã biến mất, hơn nữa đất dẫm dưới chân càng ngày càng mềm, rõ ràng bên trong có không ít nước.

Vương Diệp cau mày, nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh bất lực nói với cô.

“Chúng ta đi tiếp về phía trước, hay là lùi lại?” Vương Diệp tò mò hỏi, như thể chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như lại nhìn những người giấy phía trước, cô không do dự nói.

“Đương nhiên là đi về phía trước.” Ngụy Duyệt Như vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản, khi anh đi về phía trước, vẻ mặt anh đầy phức tạp.

Nhưng trong không gian căng thẳng này, ai cũng có thể cảm nhận được sự bất mãn của Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, thực ra cô cũng lờ mờ đoán ra được một vài điều, nhưng cô không dám nói, nhưng khi Ngụy Duyệt Như đang đoán suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, Vương Diệp cảm nhận được đất đai ngày càng ẩm ướt.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh mình, Vương Diệp thẳng thắn nói.

“Nếu tất cả những điều này thực sự bình thường, vậy tại sao cô đến bây giờ vẫn không bảo chúng ta dừng lại?

Chẳng lẽ người giấy thật sự không cảm nhận được vấn đề sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như ngẩn ra một lúc.

Trong ánh mắt của Ngụy Duyệt Như, xen lẫn một chút chột dạ, nhưng cô rất nhanh đã che giấu đi, nhìn đám người trước mặt, hơi thở của cô có chút ngưng lại.

Nhưng sau khi cô điều chỉnh một chút, lại cười một cách tự nhiên nói với Vương Diệp.

“Anh nói vậy là có ý gì?

Anh nghi ngờ tôi, anh cho rằng tôi có vấn đề, sao anh có thể nghĩ như vậy?

Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì tổn hại đến mọi người.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp trước mặt, cô tự cho rằng mình không có vấn đề gì, cũng cảm thấy diễn xuất của mình không có sơ hở.

Nhưng Vương Diệp liếc cô một cái.

Vương Diệp lại cười lạnh một tiếng, nói.

“Tôi đang nghi ngờ cô sao?

Tôi đã từng làm hại cô lúc nào, tôi chỉ nói sự thật mà thôi.” Vương Diệp nói sự thật, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe thấy lại cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Bàn Tử cũng cảm nhận được, không khí trở nên ngột ngạt.

Bàn Tử cau mày, nhìn Vương Diệp trước mặt, gã khẽ thở dài, rồi bước lên, vỗ vai Vương Diệp nói.

“Đừng chấp nhặt với loại người như cô ta, chúng ta chỉ cần đi tiếp là đủ rồi, hơn nữa con đường này tuy có chút ẩm ướt, nhưng tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì lớn.” Dù sao những người giấy đó đều đang ở phía trước, đi nhanh như bay.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh gật đầu, rất nghiêm túc nói với Bàn Tử.

“Đúng, anh nói không sai, nhưng nếu cô ta thật sự có ý muốn dò đường, tại sao lại để những người giấy đó đi nhanh như vậy?” Vương Diệp tò mò hỏi, chỉ là một câu hỏi thuận miệng, Bàn Tử liền chìm vào im lặng.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, có lẽ vì bản tính của gã khá ngây thơ, bây giờ, Bàn Tử không những không đề phòng, mà còn đi đến trước mặt Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như cúi gằm đầu, vì đội một chiếc mũ, không ai nhìn thấy được vẻ mặt của cô.

Bàn Tử nghĩ ngợi, liền trực tiếp đẩy Ngụy Duyệt Như một cái, đồng thời mở miệng nói.

“Cô đang làm gì vậy?

Tại sao không trả lời câu hỏi của chúng tôi?

Có phải cô làm chuyện mờ ám nên chột dạ không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như không để ý đến gã, nhưng Bàn Tử xưa nay là người không dễ bỏ cuộc.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Bàn Tử lại lải nhải bên cạnh cô.

“Cô đừng tưởng không nói gì là có thể giải quyết vấn đề, tôi nói cho cô biết, nghi ngờ trên người cô, một ngày chưa được rửa sạch, tôi sẽ bám lấy cô không buông.” Gã vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm.

Bàn Tử xắn tay áo lên, để lộ nắm đấm mập mạp, trông có vẻ có chút uy hiếp.

Nhưng thực tế, hành động của Bàn Tử lại khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, anh lắc đầu, vẻ mặt đầy bất lực, anh dở khóc dở cười nói với Bàn Tử.

“Anh cẩn thận một chút đi.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc, nhưng lời nhắc nhở này vang lên bên tai, Bàn Tử không hề để tâm, gã chỉ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nhưng gã phát hiện Ngụy Duyệt Như vẫn cúi gằm đầu, sắc mặt gã cũng trở nên vô cùng khó coi.

Gã vội vàng đẩy Ngụy Duyệt Như, rồi túm lấy cổ áo cô nói.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy, tốt xấu gì cũng phải có phản ứng chứ, đừng ở đây giả câm giả điếc, không thì một phút nữa tôi lấy cái mạng quèn của cô.” Bàn Tử trước đây từng lăn lộn giang hồ, nên trên người có chút mùi vị lưu manh, tuy bình thường đã thu liễm lại, nhưng một khi cần phát tác, Bàn Tử sẽ thả ra luồng khí đó của mình.

Nhưng Ngụy Duyệt Như đã từng tự tay giết người, sao cô có thể sợ hãi.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Ngụy Duyệt Như cười lạnh một tiếng, không khách khí nói.

“Mày muốn biết gì từ tao?” Ngụy Duyệt Như ngẩng đầu, từ từ nhìn chằm chằm Bàn Tử, một đôi mắt sắc như dao, vẻ mặt cô chỉ có một sự lạnh lẽo.

Bàn Tử thấy cô như vậy.

Bàn Tử thật sự bị ánh mắt đó của cô ta dọa cho hết hồn, Vương Diệp thấy anh béo rùng mình một cái thì bất chợt mỉm cười rồi bước lên.

Hắn bước đi chậm rãi, dù đất bùn ẩm ướt, nhưng Vương Diệp vẫn tính toán, nếu đám bùn này cứ ẩm ướt mãi và dần lan rộng ra, vậy thì có nghĩa là bọn họ phải chạy thoát ra ngoài trong thời gian cho phép.

Nhưng hiện tại, đất bùn chỉ hơi ẩm chứ không quá ướt, hơn nữa tốc độ lan ra cũng hơi chậm.

Vì vậy Vương Diệp không hề căng thẳng, nhưng khi đến bên cạnh Bàn Tử, hắn cũng nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Đôi mắt của Ngụy Duyệt Như sắc như dao găm, hơn nữa ánh mắt cô ta giống như một con rắn độc, hễ ai bị cô ta nhìn chằm chằm đều sẽ cảm thấy kinh hãi, thậm chí là tê cả da đầu.

Thế nhưng Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt mà không hề hoảng loạn.

Lúc này, hắn lắc đầu, nói thẳng với Ngụy Duyệt Như: “Cô bày ra bộ dạng này là có ý gì?

Chính cô mời chúng tôi đến đây, chẳng lẽ bây giờ cô không muốn chịu trách nhiệm à?” Vương Diệp tò mò hỏi, đây chỉ là một câu hỏi buột miệng.

Kết quả không ngờ, Ngụy Duyệt Như nổi nóng ngay lập tức, cả người tức đến giậm chân, cô ta nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử đang túm cổ áo cô ta, cô ta liền hất tay Bàn Tử ra.

Sau đó, cô ta chuyển ánh mắt sang Vương Diệp, đồng thời kích động nói: “Anh nghĩ đây là chuyện tôi muốn sao?

Là các người cứ ép tôi, các người nghi ngờ tôi, không tin tôi.” Ngụy Duyệt Như lẩm bẩm, cô ta chỉ vào đám người giấy phía trước, mặt đầy phẫn nộ, không chút do dự nói với Vương Diệp: “Tôi đã luôn tính toán cẩn thận mọi thứ, nhưng các người lại thấy tôi làm gì cũng có vấn đề.

Chương 1299

Bây giờ tôi giải thích, các người cũng chẳng thèm nghe.” Nói đến đây, sắc mặt Ngụy Duyệt Như bỗng trở nên vô cùng kỳ quái, nhìn Vương Diệp trước mặt, cô ta lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy thì còn hợp tác cái quái gì nữa, đừng hợp tác nữa, giải tán đi.” Tuy nhiên, lời nói của cô ta chỉ đổi lại nụ cười qua loa của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, thản nhiên nói: “Nếu cô đã muốn nói vậy thì tôi cũng hết cách, dù sao tôi chỉ có thể nói chuyện tử tế với cô thôi, là cô không muốn nói chuyện với tôi.” Vương Diệp hiểu rằng vừa rồi mình có hơi bốc đồng, dù sao Ngụy Duyệt Như quả thực có nhiều chi tiết đáng ngờ, nhưng bây giờ nếu Ngụy Duyệt Như thật sự trở mặt với bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ mất đi một con át chủ bài, vì họ vẫn phải dựa vào cô ta để ra ngoài.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp cũng dịu đi vài phần.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Không phải anh nổi tiếng tài giỏi sao?

Chuyện này anh giải quyết là được rồi, cần gì phải để tôi ra tay?” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như chỉ có sự lạnh lùng, từng câu từng chữ này khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp lắc đầu, nhìn Ngụy Duyệt Như dở khóc dở cười nói: “Não cô đúng là úng nước rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Những người đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, họ cúi gằm mặt, dù không nói một lời nhưng trong lòng cũng có không ít suy nghĩ cuộn trào, nhưng những suy nghĩ này dần dần được dẹp yên.

Bởi vì phía trước truyền đến âm thanh kỳ quái, giống như có thứ gì đó bị xé rách.

Nghe những âm thanh này, vẻ mặt mọi người trở nên phức tạp, họ ngừng tranh cãi, ngay cả cơn giận của Ngụy Duyệt Như cũng dần tan biến.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có chút tò mò và thắc mắc, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ở nơi đó đã không còn thấy ánh sáng của đèn pin nữa.

Nói cách khác, người giấy của cô ta có thể đã gặp vấn đề.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như, cả hai đều lộ vẻ căng thẳng.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như cũng khẽ thở dài, dịu lại tính khí và thái độ của mình, cô ta dứt khoát nói với Vương Diệp: “Hành vi vừa rồi của anh, tôi có thể tha thứ, nhưng tôi không hy vọng có lần sau.” Ngụy Duyệt Như nghiêm túc nói.

Vương Diệp nghe vậy thì gật đầu.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vốn dĩ có chút không vui.

Nhìn cái điệu bộ đó của cô ta, ai không biết còn tưởng nơi này do cô ta định đoạt.

Rõ ràng Ngụy Duyệt Như có rất nhiều vấn đề, nhưng bây giờ mọi người lại nói tha thứ là tha thứ cho cô ta.

Bàn Tử trong lòng chắc chắn không phục, nhưng nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh ta vẫn lắc đầu không nói ra.

Bởi vì trong lòng Bàn Tử sợ hãi, Vương Diệp biết Bàn Tử nhát gan nên cũng không ép anh ta phải đối đầu với Ngụy Duyệt Như, rõ ràng chỉ cần một ánh mắt là đủ.

Nhưng Vương Diệp vẫn không muốn chuyện đó xảy ra.

Ngụy Duyệt Như nhìn về phía trước với vẻ mặt phức tạp, sau đó lấy ra một chiếc còi từ trong túi.

Dưới ánh mắt của mọi người, cô ta trực tiếp thổi còi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, phía trước đã có động tĩnh khác, chỉ thấy những người giấy đó rầm rộ quay trở lại.

Bọn họ chạy về thành từng đám, trông có vẻ hơi buồn cười.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như nhíu mày, nhìn về phía trước, đăm chiêu nói: “Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ phải hy sinh lứa người giấy này của ta sao?

Nếu thật sự phải làm vậy, trong lòng ta cũng sẽ rất khó chịu.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa lắc đầu, bộ dạng than ngắn thở dài của cô ta khiến người ta không nỡ để cô ta làm chuyện đó.

Lúc này, Vương Diệp thở dài, nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, thẳng thắn nói: “Cô cũng không cần phải làm chuyện đó, dù sao chỉ cần chiếu đèn từ xa xem là thứ gì là được rồi?” Nếu là mãnh thú thì Vương Diệp còn dễ đối phó, lỡ như là huyết thi thì coi như xong.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Kết quả không ngờ là khi chiếc đèn pin chiếu qua, thứ Vương Diệp nhìn thấy lại là một cái bắp cải.

Vương Diệp ngơ ngác khó hiểu, sau khi hoàn hồn lại nhìn những người bên cạnh, dở khóc dở cười nói: “Sao lại có thứ này?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh.

Ngụy Duyệt Như cũng giống hắn, tuy không lớn tuổi nhưng đã trải qua vô số lần sinh tử, nên cũng đã thấy không ít cảnh tượng lớn.

Bây giờ nghe câu hỏi của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, nhưng sau khi hoàn hồn lại hoảng hốt nói: “Toi rồi, đây có thể là Địa Phủ Yểm.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp ngây cả người, sau đó nhìn Ngụy Duyệt Như khó tin nói: “Sao có thể?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn về hướng đó.

Vương Diệp trước đây cũng từng nghe nói về thứ này, nhưng hắn chưa bao giờ chấp nhận sự tồn tại của nó, vì Vương Diệp cho rằng chúng chỉ là hư cấu.

Nhưng bây giờ, mặt Ngụy Duyệt Như lại đầy vẻ cảnh giác, cô ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, không cho hắn cơ hội không chấp nhận, trực tiếp chỉ về phía trước nói: “Nếu nó muốn bò qua đây, có thể sẽ dùng bộ rễ của mình để chạm vào chúng ta trước.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể chạy ra ngoài, nhưng…” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn về phía sau lưng mình.

Cô ta và đám người kia quả thực không cùng một phe, nhưng giữa họ cũng có một mối liên hệ nhất định.

Mà Ngụy Duyệt Như cũng không ngờ bọn họ lại độc ác như vậy.

Ngụy Duyệt Như là người cuối cùng xuống đây, lúc đó cô ta còn cố gắng đàm phán với họ.

Kết quả không ngờ đám người đó coi thường Ngụy Duyệt Như, cho rằng cô ta không phải đồng loại, không cùng chủng tộc với họ, nên đã ép cô ta xuống đây.

Giờ đây, nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như cũng không do dự đấu tranh nữa, mà nghiêm túc nói: “Chúng ta chỉ có thể đi về phía đó, nhưng không đi được, bọn họ sẽ không mở cửa, hơn nữa nơi này trước đây cũng từng xảy ra tình huống tương tự.” Điều đó có nghĩa là khi những chuyện này xảy ra, Ngụy Duyệt Như đã tham gia vào, cũng có thể cô ta không vào, nhưng đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái, sau đó cười khẩy nói: “Nếu tôi không đoán sai, cô và bọn họ chắc là chia của không đều nên mới cãi nhau, cô cũng bị ép xuống đây.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với cô ta.

Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như có chút chột dạ, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, cô ta vẫn lý lẽ đanh thép nói: “Anh đừng nói những lời đó, đừng quên, Uông gia là do tôi giúp anh xử lý, nếu không có tôi, các người đã sớm bị bọn họ nghiền nát rồi.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa hất cằm lên, nói đến đây, cô ta lại khẽ thở dài, nhìn Vương Diệp trước mặt nói: “Hơn nữa tôi cũng chỉ nhận được chỉ dẫn của thần minh, thần minh bảo tôi rằng anh nguyện ý đánh cược một phen, cũng không muốn thua trong tay Uông gia, nên tôi mới xuất hiện.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, cô ta cố gắng hòa giải, nhưng khi cười đến nửa ngày, mặt sắp đơ ra, cô ta phát hiện Vương Diệp hoàn toàn không để ý đến mình.

Ngụy Duyệt Như cũng chìm vào im lặng.

Vương Diệp nhìn về phía Địa Phủ Yểm, đột nhiên nói với cô ta: “Còn cách nào khác không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, cô ta nhìn về hướng đó, rồi rất mệt mỏi nói: “Làm gì có cách nào khác?

Chỉ có một con đường này để đi thôi, các người bây giờ còn kén cá chọn canh, tôi thật sự không hiểu nổi.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa lắc đầu, rõ ràng trong lòng có chút khó chịu.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, rồi thu hồi ánh mắt.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản, cũng không quan tâm trong lòng Ngụy Duyệt Như nghĩ gì, có oán hận hay không.

Hắn chỉ nhìn con đường phía trước, sau đó nói với Bàn Tử: “Tôi nghĩ nó chắc sẽ nhắm vào những người béo trước, anh bây giờ phải cẩn thận một chút.” Vương Diệp nói sự thật.

Bàn Tử nghe vậy, lại cười lắc đầu nói: “Đừng nói nhảm nữa, chẳng qua anh chỉ muốn dọa tôi thôi, muốn tôi giảm béo thì cứ nói thẳng, đừng dùng thủ đoạn này.” Trò này quá trẻ con, Bàn Tử thầm nghĩ.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, lại lắc đầu, trực tiếp nói với anh ta: “Tôi không nói đùa với anh đâu.” Hắn nói rất nghiêm túc, nhưng Bàn Tử không nghe ra.

Trần Tứ và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

Lúc này, Trương Khởi Linh trực tiếp nói với Vương Diệp: “Để tôi đi giải quyết những phiền phức đó, các người ở cùng nhau, tiện thể chăm sóc Trần Tứ.” Câu này cậu ta nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, lại dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Thật sự là làm khó cậu rồi, nhưng chuyện như vậy để cậu đi đối phó, cậu cũng không đối phó nổi đâu.” Vương Diệp nói sự thật, Trương Khởi Linh nghe vậy thì sững người tại chỗ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh có chút bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà…” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, sau đó dứt khoát nói với mọi người: “Được rồi, các người mau thu dọn đồ đạc, đi theo chúng tôi đi!” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay với họ.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu, thu dọn đồ đạc trên người.

Vương Diệp cũng không để Trương Khởi Linh đi một mình đối phó, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, lại kéo tay hắn, vẻ mặt phức tạp.

“Chạy cũng vô dụng, chúng ta phải đi đối phó với gã đó.

Mặc dù những người trước đó đều đã ngã xuống, nhưng tôi tin chúng ta vẫn có cách giải quyết.” Ngụy Duyệt Như nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta lại cảm thấy cực kỳ nực cười, hắn trực tiếp lắc đầu nói với Ngụy Duyệt Như: “Có đơn giản như vậy sao?

Cô nghĩ thế nào?

Cô nghĩ rằng Địa Phủ Yểm đó gây ra cho chúng ta tổn hại bằng không à?” Nói xong câu này, không đợi Ngụy Duyệt Như phản ứng, Vương Diệp trực tiếp dẫn mọi người chạy về một lối đi khác.

Vừa rồi lúc đi ở đây, hắn đã mơ hồ cảm nhận được còn có không gian khác.

Nhưng hắn chưa kịp đi thăm dò.

Bây giờ có cơ hội, Vương Diệp tự nhiên cũng chạy về hướng đó.

Mọi người thấy bộ dạng vội vã của Vương Diệp, cũng vội vàng đi theo.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được khẽ thở dài, sau đó lo lắng nói: “Đúng là mệt chết Bàn gia rồi!” Bàn Tử đang than thở, nhưng Vương Diệp không có tâm trí để nghe, hắn nhìn xung quanh, trực tiếp nói với Bàn Tử: “Anh đi ra phía trước kia, đến đó dò đường đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ huy Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại cười một cách khó hiểu, sau đó bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Anh nói gì vậy?

Tôi ra phía trước dò đường, nói thì đơn giản, nhưng mà…” Lời của anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, thẳng thắn nói với anh ta: “Anh chạy nhanh nhất.” Nói xong, Vương Diệp trực tiếp nhấc chân, đá một phát vào mông Bàn Tử.

Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc, thấy anh ta còn do dự, Vương Diệp lại nói: “Anh không chạy, tôi sẽ tiếp tục đánh anh.” Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh lùng, từng câu từng chữ đều là thật.

Bàn Tử nghe vậy, cả người ngây ra.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử tức giận nói: “Sao anh dám?” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong.

Vương Diệp lại nhấc chân, đá thêm một phát nữa.

Hắn không nói nhảm với Bàn Tử, hắn biết nói nhiều với gã này cũng vô dụng.

Chỉ có ra tay mới có thể khiến Bàn Tử chạy nhanh hơn thỏ.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của Vương Diệp thì khẽ thở dài.

Lúc này, Trương Khởi Linh chuẩn bị đứng ra, nhưng thấy Vương Diệp không gọi tên mình, trong lòng cũng mơ hồ đoán được có lẽ có chuyện khác.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ, cũng không còn vướng bận gì nữa.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh, thẳng thắn nói với mọi người: “Các người, bây giờ ở đây cùng tôi đối phó, tôi trước đây có kinh nghiệm đối phó với thứ này, nó sợ lửa, các người mau đốt đuốc lên.” Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người trước mặt gật đầu.

Bọn họ làm theo lời Vương Diệp.

Trong lúc họ đốt đuốc, Bàn Tử quay đầu lại liếc nhìn về phía Vương Diệp.

Chương 1300

Mặt Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn và kích động, anh ta vẫy tay với Vương Diệp, rất vui vẻ cảm ơn: “May mà cậu biết quan tâm tôi, chứ để người khác làm công việc khổ sai này, chắc họ sớm phát điên rồi.” Bàn Tử nói rất nghiêm túc, nhưng lời của anh ta, Vương Diệp không có tâm trí để nghe, vì Vương Diệp biết những thứ này không quan trọng.

Nhìn Địa Phủ Yểm trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp đầy cảnh giác.

Những người khác nhìn sinh vật khổng lồ trước mặt, cũng bắt đầu sợ hãi.

Vô số rễ cây từ vùng đất ẩm ướt bị bật gốc lên.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên, tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn xông thẳng lên phía trước.

Dưới ánh mắt của mọi người, Vương Diệp ném ngọn đuốc vào rễ cây trước mặt.

Có lẽ vì bản thân rễ cây này vốn đã ẩm ướt, nên khi Vương Diệp ném đuốc lên, không những không đẩy lùi được rễ cây, mà còn làm cho ngọn đuốc trong tay mình bị dập tắt một phần.

Vương Diệp lộ vẻ bất đắc dĩ.

Những người khác nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bọn họ đều lắc đầu, dở khóc dở cười nói với Vương Diệp: “Sao lại có chuyện như vậy?” “Không phải anh nói chúng sợ lửa sao?

Sao bây giờ lại thế này?” Bọn họ nhíu mày, nhưng không ngờ Vương Diệp lại lấy ra một ngọn đuốc khác, hai ngọn đuốc va vào nhau, lúc này Vương Diệp trực tiếp đẩy lùi mắt cây trước mặt.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy hưng phấn.

Những người khác thấy Vương Diệp làm vậy, đều học theo, sau đó, hai người hợp lại với nhau, giống như đang chơi đấu kiếm, đánh lui những thứ đối diện.

Cả hai đều đầy hưng phấn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, chỉ gật đầu, sau đó lại dặn dò: "Mọi sự cẩn thận, đừng lơ là." Lời này vừa thốt ra, mọi người trước mặt gật đầu, không có ý kiến gì.

Bọn họ cầm đuốc trong tay, ngay khoảnh khắc xông qua, Vương Diệp lại dặn dò thêm một câu: "Đừng ham chiến." Lời này vừa thốt ra, mọi người trước mặt sững sờ tại chỗ, sau đó quay đầu lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp nói: "Chúng tôi còn tưởng là phải đánh lui chúng nó chứ." Bọn họ nói rất nghiêm túc.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trong số họ, cũng dứt khoát lắc đầu nói: "Ngay cả cô cũng điên cuồng như vậy, chẳng lẽ cô không biết bình tĩnh lại mà suy nghĩ kỹ sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như hoàn hồn, cô ta nhìn Vương Diệp trước mặt dở khóc dở cười nói: "Có lý." Nói xong câu đó.

Ngụy Duyệt Như nhìn rễ cây trước mặt, trực tiếp giơ tay vung ngọn đuốc trong tay qua.

Lúc này, những rễ cây đó lập tức lùi lại vài bước.

Ngụy Duyệt Như nhìn những người bên cạnh, sau đó dẫn họ vội vàng rút lui.

Vương Diệp thấy Ngụy Duyệt Như đã thông minh ra, cũng cười lên.

Hắn nhìn về phía Bàn Tử, chạy về phía đó, kết quả không ngờ Bàn Tử nhìn lối đi trước mặt, bất đắc dĩ quay đầu nói: "Chúng ta phải đi lối nào đây?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, chuyện không ngờ cũng xảy ra, chỉ thấy trong một lối đi, rễ cây vươn ra, chân Bàn Tử bị trói chặt.

Mặt Bàn Tử đầy kinh ngạc, sau đó điên cuồng la hét.

Vương Diệp nghe tiếng Bàn Tử, lắc đầu.

Lúc này, Vương Diệp bước lên, kéo tay Bàn Tử.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, bực bội nói: “Sao chuyện cỏn con thế này cũng đến lượt anh vậy?” Lời của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử không biết trả lời thế nào.

Nhưng Bàn Tử nhìn người bên cạnh mình.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút phức tạp, sau đó, lại vội vàng cầm đuốc trong tay đốt một cái.

May mà anh ta thông minh, Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, trực tiếp nói với anh ta: “Nếu anh còn ngốc hơn một chút, thì đã bị thứ đó cuốn đi rồi, tôi nói cho anh biết, những thứ này rất nguy hiểm.” Tuy nhiên, lời của Hạo Thiên Chân vừa nói xong, Vương Diệp đã cười lên.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó lại nhìn Bàn Tử trước mặt.

“Chạy trốn vốn là thiên tính và bản năng của anh ta, trên đời này không có gì là anh ta không biết, anh cũng đừng nghĩ anh ta bình thường.” Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử nghe vậy, có chút xấu hổ, nhìn Vương Diệp trước mặt, buồn bã nói: “Anh nói vậy thì hơi quá rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp không để ý đến anh ta, mà nhìn những lối đi trước mặt.

Lối đi quả thực rất nhiều, nhưng Vương Diệp biết chắc chắn có một lối đúng.

Vương Diệp đi một vòng quanh nơi này, sau đó trực tiếp dẫn Bàn Tử đi vào một trong những lối đi.

Trong lúc đi vào, những người khác cũng vội vàng theo sau.

Rễ cây ở phía sau họ, vì tốc độ quá chậm, lại thêm Ngụy Duyệt Như ném thêm một ngọn đuốc qua, nên những rễ cây đó hoàn toàn không chạm được vào họ.

Mọi người chạy vào lối đi này, ba người họ vẫn liều mạng chạy về phía trước.

Thấy bộ dạng điên cuồng của họ, Vương Diệp đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía sau nói: "Được rồi, chúng nó không qua đây, các người không cần vội nữa." Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người trước mặt nghe thấy.

Bọn họ lập tức gật đầu, sau đó chậm bước lại.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, lại vẻ mặt phức tạp nói: "Không đúng lắm, thứ đó theo lý mà nói, đáng lẽ vẫn phải bám riết không buông, nhưng bây giờ nó lại bỏ cuộc như vậy, có phải có vấn đề gì khác không?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời, chỉ nhìn lối đi trước mặt nói: "Sự việc bất thường ắt có yêu ma, cũng có thể là bây giờ, lối đi này của chúng ta có ẩn họa khác, nên chúng nó không qua đây." Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử nghe vậy, đột nhiên cười lên.

"Đừng hòng dọa tôi." Vương Diệp không trả lời câu hỏi của Bàn Tử, chỉ nhìn xung quanh, vẻ mặt có chút phức tạp.

Bàn Tử thấy Vương Diệp cứ mải miết chạy về phía trước, anh ta cũng vội vàng đi theo, những người khác tự nhiên cũng theo sau.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn hướng Vương Diệp chạy, lại bất mãn nói: “Sao anh vẫn còn chạy?

Không phải nói nơi này là lối đi đúng sao?

Bây giờ chạy đi đâu?” Ngụy Duyệt Như không thích việc chạy đôn chạy đáo như vậy, kết quả không ngờ lời cô ta vừa thốt ra, Vương Diệp lại nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Vương Diệp trực tiếp nói với mọi người: “Bàn Tử, vừa rồi dẫn sai đường rồi, bây giờ chúng ta nếu không chạy, rất nhanh sẽ chạm mặt với những thứ đó.” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp rất khó xử nói: “Bây giờ chỉ có thể làm phiền mọi người rồi.” Vương Diệp vừa dứt lời, mọi người trước mặt, dù gật đầu, nhưng khi đi theo sau Vương Diệp, vẻ mặt họ cũng có chút phức tạp.

Họ nhìn xung quanh, sau đó nhìn nhau, và lúc này, Bàn Tử nhìn mọi người trước mặt, đột nhiên nói với họ: “Các người…” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, mọi người trước mặt đột nhiên nhíu mày, chỉ thấy sau lưng Bàn Tử có một bóng đen, họ lớn tiếng hét lên.

Bàn Tử nhận ra, mặt đầy sợ hãi, anh ta nhanh chóng né sang một bên.

Vẻ mặt anh ta có chút bất đắc dĩ, trong lúc anh ta né, bóng đen đó vồ hụt, nhưng Bàn Tử cũng thấy được rễ cây khổng lồ của nó.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy phức tạp, con quái vật như vậy mang đến cho Bàn Tử không chỉ là sự sợ hãi, mà còn là sự đảo lộn về thế giới quan.

Bàn Tử trước đây theo Vương Diệp vào sinh ra tử, quả thực đã đi không ít nơi, thấy không ít thứ.

Nhưng thứ đồ chơi này, Bàn Tử tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bàn Tử nhíu mày, không nhịn được nói với Vương Diệp: “Không phải nói là không được thành tinh thành quái sao?

Sao chúng nó lại biến thành thế này?” Vẻ mặt Bàn Tử có chút tò mò, đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp không trả lời, chỉ vung vẩy ngọn đuốc trong tay.

Trong lúc vung đuốc, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, đột nhiên chỉ vào Trần Tứ nói: “Cậu cõng Trần Tứ lên, sau đó, đi thẳng về lối đi phía trước, nhớ kỹ, nhất định phải đi đường bên trái.” Lời của Vương Diệp vừa dứt, vẻ mặt Bàn Tử cũng lộ ra vài phần phức tạp.

Vương Diệp đưa bật lửa trong tay cho anh ta.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, lại tỏ vẻ khó chịu nói: “Anh có ý gì?

Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?” Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp không để ý đến anh ta, nhưng lúc này Trương Khởi Linh đã cõng Trần Tứ lên, động tác của cậu ta rất nhanh nhẹn.

Vẻ mặt cậu ta đầy căng thẳng, Trương Khởi Linh chuẩn bị chạy, kết quả không ngờ Bàn Tử lại trực tiếp kéo tay cậu ta.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy khó chịu, anh ta thẳng thắn nói với Trương Khởi Linh: “Chuyện này rõ ràng là giao cho tôi làm, anh thả người xuống, để tôi.” Giọng điệu của anh ta đầy vẻ khó chịu.

Trương Khởi Linh nghe lời anh ta, sững người một chút, sau đó nhìn anh ta khó hiểu nói: “Anh đang làm gì vậy?

Bây giờ chạy trốn là quan trọng, anh đừng ở đây cản đường chúng tôi, mau đến bên cạnh Vương Diệp làm việc đi.” Anh ta vừa nói, vừa nhấc chân đá Bàn Tử ngã xuống đất.

Bàn Tử nhìn một bóng đen khổng lồ lao tới.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng kéo áo Bàn Tử, lôi anh ta qua.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy bất đắc dĩ và hoảng sợ, anh ta thở dài thườn thượt, không biết phải làm sao.

Vương Diệp cũng chỉ liếc anh ta một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, nhưng rễ cây khổng lồ trước mặt vẫn cần phải đối phó.

Hơn nữa nó đã bén rễ ở đây lâu như vậy.

Nếu không có cách giải quyết, mọi người trước mặt đều sẽ gặp rắc rối.

Vương Diệp cầm ngọn đuốc trong tay.

Trong lúc hắn đối phó.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy không vui, nhưng Bàn Tử nghĩ lại, lại không so đo với Vương Diệp, mà ở bên cạnh giúp đỡ.

Ngụy Duyệt Như thấy Bàn Tử cuối cùng cũng yên tĩnh lại, cô ta cười lên, nhìn Vương Diệp, nghiêm túc nói: “Người như Bàn Tử, nếu không tìm được người có năng lực trị anh ta, chắc anh ta đến, đội của chúng ta cũng sẽ bị anh ta làm liên lụy.” Dù Bàn Tử là đồng loại của họ, Ngụy Duyệt Như thầm nghĩ, nhưng lời của Ngụy Duyệt Như vừa nói xong.

Lúc này Bàn Tử phát ra tiếng hét thảm thiết, cảnh tượng quỷ dị trước mắt khiến Vương Diệp kinh ngạc.

Vương Diệp biết những rễ cây này sợ lửa, nhưng không ngờ sau khi Bàn Tử chảy máu, những rễ cây này đều chạy hết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp có chút thắc mắc.

Bàn Tử chỉ ôm cánh tay mình, đau đớn nói: “Cô ở đây nói nhảm cái gì, nếu không phải vì nghe cô nói, tay tôi có bị bức tường này làm rách không?” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Ngụy Duyệt Như la hét, vẻ mặt đầy khó chịu.

Ngụy Duyệt Như nghe lời anh ta, lập tức cười ngượng ngùng.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Chương 1301

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, không do dự nói với Bàn Tử: “Được rồi, anh bạn này, đừng nói nhảm nữa, Ngụy Duyệt Như cũng không cố ý.” Vương Diệp nói sự thật, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử dù gật đầu, nhưng mặt vẫn có chút không cam tâm.

Ngụy Duyệt Như nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có chút buồn bã, cô ta không nói gì, nhưng theo thời gian trôi đi, chuyện không ngờ cũng xảy ra, chỉ thấy.

Vương Diệp cầm máu trên tay, hắn nhìn những rễ cây bên cạnh, sau đó từ từ búng qua.

Bàn Tử thấy Vương Diệp lấy máu của mình làm chuyện như vậy, nhất thời, Bàn Tử cũng có chút sợ hãi, anh ta che cánh tay mình.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, căng thẳng nói: “Tôi không biết tôi có thể chất trừ tà đâu nhé.” Anh ta nói sự thật.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, sau đó dở khóc dở cười nói: “Bây giờ có thể giải quyết vấn đề, anh đừng ở đây lằng nhằng nữa, mau theo kịp bước chân của chúng tôi đi, cũng đừng ở đây gây chuyện.” Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, lại ôm ngực nói: “Nhưng máu của tôi chỉ có một chút xíu, hơn nữa trên người tôi toàn là mỡ.” Máu của anh ta không nhiều, anh ta thầm nghĩ, nhưng không ngờ Vương Diệp lại nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh anh ta, hắn đột nhiên nói với Hạo Thiên Chân: “Anh có thể cắt ngón tay mình ra, xem những thứ này có sợ máu của anh không?

Nếu có, tiếp theo chúng ta có thể không cần chạy nữa.” Vương Diệp nói sự thật.

Bàn Tử nghe vậy, đột nhiên cười lên.

Lúc này, Bàn Tử lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt rồi nghiêm túc nói.

“Cậu nghe tôi, tuyệt đối đừng nghe hắn, gã này chắc cũng muốn cậu cho máu thôi.” Cứ như vậy là có thể giúp mọi người vượt qua khó khăn, còn Hạo Thiên Chân chỉ là một con cừu non vô tội.

Bàn Tử thầm tính toán, nhưng Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của hắn thì tỏ vẻ có chút mất kiên nhẫn.

Hạo Thiên Chân không nhiều lời với hắn, mà trực tiếp rạch lòng bàn tay mình, vẻ mặt chỉ có một sự bình thản.

Trong ánh mắt của mọi người, Hạo Thiên Chân vung mạnh tay về phía đám rễ cây trước mặt.

Mấy con mắt cây kia còn chưa bị chạm tới.

Đám rễ cây trước mắt lập tức lùi lại mấy bước, thấy cảnh này, Vương Diệp liền cười ha hả.

Hạo Thiên Chân cũng bị cảnh này làm cho kinh ngạc, anh ta nhìn những người bên cạnh mình, phấn khích nói.

“Tôi đúng là quá tài giỏi,” Hạo Thiên Chân không ngừng tự khen, nhưng Vương Diệp lại chẳng hề để tâm, những người khác thì nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt.

Trên mặt họ lộ ra vài phần ý cười.

Hạo Thiên Chân trong lúc vui mừng đã rạch luôn lòng bàn tay còn lại, thế nhưng...

Khi Vương Diệp còn đang nhìn Hạo Thiên Chân, vì đám rễ cây đã lùi hết, nên anh cũng gọi Trương Khởi Linh và Trần Tứ quay lại.

Tuy hai người họ đứng bên cạnh Vương Diệp, nhưng vẻ mặt lại có chút phức tạp.

Lúc này, Vương Diệp nhìn vào lòng bàn tay của Hạo Thiên Chân.

Nét mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp, trong lòng bàn tay anh ta, Vương Diệp có thể thấy một ít máu màu đen sẫm.

Ngoài thứ máu đó ra, máu bình thường cũng đang chảy.

Nếu không lầm, thứ máu đen sẫm này có lẽ chính là thứ "đồng loại" mà những kẻ kia nói đến.

Nghĩ đến đây, mặt Vương Diệp thoáng chút u sầu, may mà vết thương của họ lành lại đủ nhanh.

Nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, Vương Diệp vỗ vai anh ta nói: "Thời khắc mấu chốt vẫn là cậu đáng tin cậy, không giống một số người, miệng thì luôn nói anh em, thực chất một giọt máu cũng không muốn cho." Vương Diệp vừa nói vừa liếc nhìn vệt máu trên ngón tay mình.

Chỗ máu này sắp đông lại, nhưng máu màu đen dường như vẫn còn chảy.

Vương Diệp lấy một cái lọ ra, hứng chúng vào.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của anh, bèn đột nhiên nói: "Dù sao tôi cũng đã biến thành một thứ không ra người không ra quỷ, nếu những thứ này có thể giúp được anh, hay là anh cũng thu thập một ít của tôi đi!" Nói đến đây, mặt Hạo Thiên Chân nở một nụ cười, anh ta nhìn mọi người rồi nói với vẻ hơi ngây thơ.

"Như vậy, lúc mọi người gặp nguy hiểm, có thể lấy thứ tôi cho các anh ra để tự bảo vệ mình." Nhưng lời anh ta vừa dứt, Ngụy Duyệt Như liếc nhìn anh ta một cái, rồi cười lạnh, đồng thời nghiêm mặt nói.

"Tôi hy vọng những lời như vậy, cậu đừng nói trước mặt mọi người nữa, vì có quá nhiều kẻ thèm muốn cậu, chỉ cần cậu sơ sẩy một chút là sẽ bị chúng nó xiên đấy." Ngụy Duyệt Như nói sự thật.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Ngụy Duyệt Như, lại lắc đầu, anh nhìn Hạo Thiên Chân rồi nghiêm túc nói: “Cậu cho được bao nhiêu thì cứ cho bấy nhiêu, đừng cho quá nhiều, nhưng cũng đừng cho quá ít.” Vương Diệp không hề khách sáo.

Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp, không có ý kiến gì, nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp và khinh bỉ, hắn lắc đầu, khinh miệt nói: “Tao sớm đã nhìn thấu mày rồi, mày quả nhiên là một kẻ hám lợi.

Mày không lo cứ bắt chúng tao cho máu, chúng tao sẽ chết à?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh đang hứng máu.

Mặt Bàn Tử cũng lộ ra vẻ xót xa.

Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi dứt khoát vỗ vai Hạo Thiên Chân nói: “Não mày úng nước rồi à?

Sao mày lại thực sự làm chuyện như vậy?

Lỡ bọn họ được voi đòi tiên thì chẳng phải là toi đời sao?” Lời của Bàn Tử nói ra, Hạo Thiên Chân lại cười không chút để tâm.

Nhìn khoảng không tối tăm trước mặt, tuy Vương Diệp có đốt đuốc, nhưng...

Không khí vẫn ẩm ướt, hơn nữa sự tuyệt vọng vừa rồi, Hạo Thiên Chân vẫn còn nhớ như in.

Những người bên cạnh để đối phó, chắc hẳn trên người đều có vết thương.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân liền lắc đầu, sau đó nói với Bàn Tử: “Cũng không phải là rút cạn máu trên người tôi, chỉ cho một chút xíu thôi.

Chỉ cần tôi không suy yếu, có thể giúp được mọi người, thì chút chuyện này có đáng là gì?" Hạo Thiên Chân nói sự thật.

Thấy bộ dạng dứt khoát của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử gật đầu, rất nghiêm túc nói với anh ta: "Đó là vì cậu chưa trải qua sự hiểm ác của thế gian, đợi đến lúc bị bọn họ lừa rồi, cậu sẽ biết bộ mặt của những kẻ này đáng ghê tởm đến mức nào." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhưng Hạo Thiên Chân nghe lời hắn, lại tỏ vẻ bất cần nói: "Đó chỉ là suy nghĩ của riêng anh thôi, hơn nữa ác ý của anh đối với họ có phải là quá nặng nề rồi không?" Rõ ràng những người này không phải như vậy, thế mà...

Bàn Tử lại cố tình bóp méo họ.

Hạo Thiên Chân cảm thấy có chút bất lực.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, cũng không muốn nói nhảm với hắn nữa, anh ta đổ máu của mình vào lọ.

Vương Diệp chia lọ cho mỗi người.

Nhưng chỗ của Bàn Tử...

Vương Diệp không đưa.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, bình thản nói: "Đúng như anh nói, hành vi của chúng ta như vậy là đại nghịch bất đạo, cũng là không nên, vậy nên nếu anh đã có thể đối phó với những kẻ đó." Nói đến đây, Vương Diệp cười cười, anh nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, vẻ mặt âm u bất định nói: "Vậy lúc anh gặp rắc rối thì tự mình cắt máu đi!" Vẻ mặt anh chỉ có sự bình thản, lúc nói ra những lời này dường như không có nhiều biến động cảm xúc, nhưng thực tế cũng là đang ngầm nhắc nhở Bàn Tử.

Làm người không thể không phúc hậu.

Như Bàn Tử làm việc gì cũng chỉ lo cho lợi ích của bản thân, chưa bao giờ nghĩ cho cả đội.

Đối với điều này, Vương Diệp cũng cảm thấy có chút bực bội.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, anh vốn định cảm ơn, kết quả không ngờ lúc này Trương Khởi Linh đột nhiên đứng dậy.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, nghiêm túc nói: “Hôm nay tôi coi như đã nhìn thấu anh.

Trước đây anh theo chúng tôi lâu như vậy, tuy ham ăn biếng làm, cũng đã làm không ít chuyện gây hại cho chúng tôi, thế nhưng...” Y đều chọn cách tha thứ, nhưng không ngờ hôm nay Bàn Tử lại có hành vi như vậy.

Y nhắc lại chuyện cũ, là để lương tri của Bàn Tử thức tỉnh.

Mặt khác, cũng là để Bàn Tử biết mình đã quá đáng đến mức nào.

Nhưng Bàn Tử nghe những lời đó của y, vẫn không hề động lòng, vì đối với Bàn Tử, bảo toàn lợi ích của bản thân mới là quan trọng nhất.

Hơn nữa ở đây còn có nội gián khác, sao hắn dám dễ dàng lật bài ngửa của mình ra.

Lỡ như lá bài tẩy này trở thành lý do và cái cớ để bọn họ bóp chết mình.

Vậy chẳng phải là toi đời sao?

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử hiện lên vài phần lo lắng.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Bàn Tử.

Ngụy Duyệt Như đột nhiên nói với hắn: “Anh là vì tôi, nên mới ra bộ dạng này phải không?” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhướng mày, lời này vừa nói ra, Bàn Tử dứt khoát gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc thừa nhận.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười lên, những người khác đều đã hiểu, họ gật đầu, nghiêm túc nói với Bàn Tử: “Được rồi, nếu đã là vì vậy, thì chúng tôi cũng không có ý kiến gì.” Họ tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tùy ý.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của họ, sau đó lại mở miệng nói: “Các người đừng nghĩ tôi làm vậy là có vấn đề, tôi chỉ cảm thấy Ngụy Duyệt Như vốn dĩ là một giuộc với đám người kia, tôi bây giờ đề phòng thêm một chút cũng là có lợi.” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, vì Ngụy Duyệt Như vẫn đang nhìn chằm chằm hắn, hắn không dám nói quá lời, hắn sợ Ngụy Duyệt Như sẽ giết mình.

Hơn nữa cũng sợ Ngụy Duyệt Như nhắm vào mình.

Nhưng Ngụy Duyệt Như rất nhanh đã thu lại ánh mắt, sau đó dở khóc dở cười nói: “Hóa ra tôi theo các anh lâu như vậy, giúp các anh xử lý nhiều chuyện như thế, phiền phức lớn nhỏ đều là tôi giải quyết, kết quả...” nhận lại được vẫn là sự nghi ngờ như vậy, Ngụy Duyệt Như cảm thấy vô cùng bất lực.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, anh nghĩ ngợi, rồi dứt khoát dang tay ra.

Trong ánh mắt của Bàn Tử, anh ôm lấy Ngụy Duyệt Như, nghiêm túc nói: “Cô yên tâm, tôi không nghĩ như vậy.” Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Ngụy Duyệt Như nhìn...

Ngụy Duyệt Như gật đầu, sau đó mỉm cười nói: “Tôi đương nhiên biết anh không giống hắn, con người Bàn Tử này tôi sớm đã nhìn thấu rồi, một thứ hám lợi.” Câu đánh giá cuối cùng, trực tiếp khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi lại nhìn Ngụy Duyệt

Như bên cạnh, hắn ôm lấy má mình, vốn định than vãn một tiếng, nhưng...

Bàn Tử lại rơi vào im lặng, hắn không nói gì.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh mình, Vương Diệp nói với Ngụy Duyệt Như: “Cô có biết phải đi như thế nào không?

Cô hẳn là có bản đồ đường đi ở đây chứ?

Chương 1302

Nếu cô đã từng đến nơi này.” Lời của Vương Diệp nói ra, Ngụy Duyệt Như gật đầu, không chút do dự nói: “Tôi biết chúng ta phải đi dọc theo những hành lang này, nhưng nơi cần đến là những điểm ngày càng tối tăm hơn.” Đây là manh mối cô có thể đưa ra.

Nhưng những lời này nói ra, cũng bằng như không nói.

Bàn Tử nghe lời cô ta, bỗng nhiên hất cằm lên, vẻ mặt cao ngạo nói: “Bọn tôi đây dù gì cũng đã cứu mạng cô, kết quả không ngờ cô lại cho chúng tôi câu trả lời như vậy, cô cũng tài thật đấy.” Bàn Tử giơ ngón cái lên khen ngợi.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, sau đó lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy áy náy.

Lúc này Ngụy Duyệt Như khẽ thở dài, vẻ mặt bất lực giải thích: “Tôi cũng muốn biết nhiều nội tình và chi tiết hơn, nhưng những người đó rất đề phòng tôi, và điều họ muốn làm là để chúng ta đi đến từng nơi dò đường.” Chứ không phải để họ đi thẳng đến con đường đúng, dù sao mọi người cũng không biết, con đường nào là đúng.

Họ dựa vào chính sự mưu trí của mình để phán đoán.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Ngụy Duyệt Như lộ vẻ áy náy, cô tự cho là mình đã làm liên lụy đến Vương Diệp, nhưng thực tế...

Sự thật không phải như vậy.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, cũng không giải thích nhiều với cô.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói với Vương Diệp: “Bây giờ cậu có ý tưởng gì không?

Chúng ta có nên đi theo con đường mà đám rễ cây đã đến không?

Tôi cảm thấy ở đó rất tối.” Bàn Tử nhìn xung quanh, những nơi khác vẫn còn một chút ánh sáng le lói, nhưng những tia sáng đó giống như là đất đá trên đỉnh đầu có chút lỏng lẻo.

Thế nên có ánh nắng lọt xuống.

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, Vương Diệp liếc nhìn hắn một cái, sau đó, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Duyệt Như, một chuyện không ai ngờ tới.

Lúc này Vương Diệp cười lạnh một tiếng, vẻ mặt cao ngạo nói: “Đi cái quái gì.” Ba chữ này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt cô mang vài phần nghi hoặc không hiểu.

Ngụy Duyệt Như còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã vỗ vai cô, hùng hổ hiên ngang nói: “Chẳng lẽ cô thật sự cam tâm chịu chết?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, sau đó nhìn Vương Diệp với vẻ mệt mỏi nói: “Tôi tự nhiên là không cam tâm, nhưng có những thứ...” họ không có cách nào ngăn cản, cũng không có cách nào chống lại.

Cô thầm nghĩ, nhưng Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như, lại bình thản nói: “Nếu cô đã không cam tâm, thì những thứ này cũng không cần phải bàn tới, hơn nữa, chúng ta cũng sẽ không dễ dàng cúi đầu trước chúng.” Nói đến đây, trong mắt Vương Diệp mang theo vài phần sắc bén, một kế hoạch lớn hiện lên trong đầu anh.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt cao ngạo nói: “Cùng lắm thì để bọn họ xuống đây.” Con người anh vốn là như vậy, sẽ không bị những áp lực này đè bẹp, nhưng cũng không phải là kẻ lỗ mãng muốn xông bừa.

Anh sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để giải quyết.

Nhìn về phía nơi có ánh sáng, Vương Diệp từng bước đi tới, nhưng...

Trong lúc đi tới, anh cũng nhìn thấy những bóng đen ẩn nấp ở nơi đó, những bóng đen kia rõ ràng là mắt cây.

Vương Diệp không cầm đuốc của mình, mà cầm đèn pin bật độ sáng cao nhất.

Lúc này, Vương Diệp đã nhìn thấy những rễ cây đó.

Mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp, những người khác nhìn đám rễ cây chằng chịt này, sắc mặt họ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Bàn Tử tức đến nỗi nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Nếu không phải vì tôi và Hạo Thiên Chân đã trở thành đồng loại của bọn họ, máu trên người chúng ta có thể giải quyết vấn đề.” Bọn họ ở đây, dù chạy thế nào?

Dù nghĩ cách tìm lối ra thế nào?

Thực ra họ đã sớm định sẵn là không thể thoát ra được.

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử lập tức sa sầm.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt chỉ có một sự điềm nhiên.

Anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh, tùy ý.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, không nhịn được mà khóc lóc nói: “Tôi thật sự không thể chịu đựng được tất cả những chuyện này.” Bàn Tử vừa nói, vừa ôm lấy má mình, Vương Diệp không thèm để ý đến hắn.

Vương Diệp hiểu tính cách của Bàn Tử, đối với những chuyện này, Vương Diệp không muốn bình luận nhiều, nhưng...

Ngụy Duyệt Như bị dọa sợ, cô nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Cô nghĩ ngợi, rồi dứt khoát vỗ vai Bàn Tử nói: "Nói thật, tôi thấy anh không cần phải vì chuyện này mà quá đau lòng." Lời của Ngụy Duyệt Như nói ra, Bàn Tử nhìn cô ta, lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn nói: "Cô cũng không hiểu những thứ này tượng trưng cho điều gì, dù sao cô với mấy tên kia cũng là một giuộc." Bàn Tử đột nhiên nghiến chặt răng, nói ra những lời này.

Vương Diệp đứng bên cạnh im lặng lắng nghe, anh biết Bàn Tử có thể đóng một vai trò quan trọng.

Tuy Bàn Tử vào thời khắc mấu chốt hay gây chuyện, nhưng...

Trong phần lớn thời gian, Bàn Tử đều có thể dồn những kẻ đó vào thế bí, ví dụ như Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Chỉ cần Ngụy Duyệt Như có vấn đề, muốn thúc giục mọi người đi xuống, thì Ngụy Duyệt Như khi đối mặt với Bàn Tử, sẽ cảm thấy khó khăn.

Quan trọng nhất là...

Bàn Tử sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta, Ngụy Duyệt Như cũng sẽ chỉ cảm thấy đau khổ trong sự trăn trở như vậy.

Đến lúc đó, Vương Diệp có thể biết được Ngụy Duyệt Như là người của phe nào.

Bàn Tử biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, hắn không để lộ mục tiêu và kế hoạch.

Hắn chỉ vò đầu mình, rồi thật sự khóc rống lên.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, sững sờ tại chỗ một lúc lâu.

Đợi Ngụy Duyệt Như phản ứng lại, lại vội vàng vỗ vai Bàn Tử nói: “Anh vẫn nên bình tĩnh một chút.” Lời cô ta vừa dứt.

Bàn Tử đột nhiên liếc nhìn cô ta một cái, sau đó vẻ mặt mất kiên nhẫn nói: “Bây giờ chúng ta bị người ta hãm hại, cô còn bảo tôi bình tĩnh một chút, cô nghĩ tôi làm sao mà bình tĩnh được?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như, nhíu mày, mặt hắn đầy vẻ tò mò và bất lực.

Thấy bộ dạng tuyệt vọng của Bàn Tử, Ngụy Duyệt Như dần dần cũng cảm thấy mệt mỏi.

Bây giờ, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp.

Cô nhìn lên vệt sáng trên đỉnh đầu.

Lúc này Ngụy Duyệt Như nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói: “Nếu các anh biết nơi đó là gì, các anh sẽ không muốn đi qua đâu, vì những thứ này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều.” Ngụy Duyệt Như nói rất nghiêm túc, nhưng lời cảnh báo này nói ra, Vương Diệp lại không hề để tâm.

Mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm nhiên.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, sau đó lại nhìn Vương Diệp.

Bàn Tử nghĩ ngợi rồi dứt khoát nói: “Tại sao nơi đó không thể đi?

Có phải vì trước đây cô từng đi rồi?

Hay là cô không muốn chúng tôi đi qua?” Bàn Tử nói trong tuyệt vọng.

Diễn xuất của Bàn Tử quả thực rất đạt, Ngụy Duyệt Như trước mặt thấy bộ dạng đó của hắn, dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Trước đây tôi chưa từng đến, nhưng có một nhóm người đã đến, sau khi họ đi qua con đường đó, họ không bao giờ quay trở lại nữa.” Những người kia một tay che trời, tài năng thông thiên, thế mà họ cũng không tìm lại được mấy người đó.

Chỉ riêng điểm này đã nói lên, nơi đó rất nguy hiểm.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Ngụy Duyệt Như rất nghiêm túc nói với hắn: “Tôi làm những việc này, thật sự là vì nghĩ cho mọi người, các anh còn dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi.” Lời của Ngụy Duyệt Như đầy vẻ chua xót và bất lực, phảng phất như cô là người vô tội nhất.

Bàn Tử liếc nhìn cô ta một cái.

Lúc này Bàn Tử nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói: “Nếu không phải cái thứ súc sinh nhà cô không nói rõ với chúng tôi, làm sao chúng tôi có thể bị đám người trên đầu hãm hại?” Nói đến đây, Bàn Tử giống như bị oán phụ nhập thể, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, lải nhải không ngừng.

Ngụy Duyệt Như lắng nghe.

Mặt Ngụy Duyệt Như đầy vẻ phức tạp, cô nhíu mày, một câu cũng không nói nên lời.

Bàn Tử nhìn cô ta, rồi dứt khoát nói: “Chỉ cần cô nói rõ với chúng tôi, chúng tôi đều có thể phản sát bọn họ, cần gì phải ra nông nỗi này?” Trong mắt Bàn Tử đầy vẻ lạnh lùng và oán niệm, những lời này vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như căn bản không biết phải đối mặt thế nào.

Còn Vương Diệp nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt chỉ có sự điềm nhiên, anh không nói gì cũng không can thiệp vào chuyện này.

Ngụy Duyệt Như nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói với Bàn Tử: “Anh đừng nói những chuyện này nữa, cùng lắm thì chúng ta tiếp tục đi xuống, nhưng đi xuống, nếu thật sự không đi đến cùng được, thì quay lại.” Tuy nhiên, lời của Ngụy Duyệt Như vừa dứt, Bàn Tử đang khóc, giây tiếp theo liền nín bặt, sau đó gầm lên một tiếng nói với Ngụy Duyệt Như: “Quay lại thì làm được gì?” Giọng điệu của hắn đầy vẻ mất kiên nhẫn, câu chất vấn của hắn vang lên bên tai.

Ngụy Duyệt Như sững sờ một lúc, sau đó, nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi nghĩ quay lại, ít nhất cũng có thể như các anh nói, phản sát bọn họ, nếu thật sự có thể.” Vậy thì tiếp theo, họ cũng sẽ không gặp phải nhiều phiền phức như vậy.

Nghĩ đến đây, mặt mọi người lộ ra vài phần ý cười.

Còn Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Vương Diệp dứt khoát nói với Ngụy Duyệt Như: “Hay là quay lại đi.” Vương Diệp thúc giục Ngụy Duyệt Như làm vậy.

Ngụy Duyệt Như nghe giọng anh, gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp dẫn cô đi về phía trước.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn những bóng đen trước mặt, lại tỏ vẻ phức tạp nói: “Thứ này trông thật đáng sợ.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhíu mày.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, sau đó nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử hơi nhíu mày, không nhịn được nói: “Cùng lắm thì tôi cho một ít máu ra.” Hắn vừa nói vừa giơ tay mình lên, nhưng bộ dạng sợ chết của hắn, rõ ràng là sẽ không làm chuyện như vậy.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, liền im lặng.

Vương Diệp nhìn hai người trước mặt.

Vương Diệp dở khóc dở cười lắc đầu, anh không nói gì.

Bàn Tử nhìn xung quanh.

Chương 1303

Mặt Bàn Tử lóe lên vài phần u sầu và nặng nề, theo thời gian trôi đi, một chuyện không ai ngờ tới cũng đã xảy ra.

Họ cứ đi ngược lại, đi không bao lâu, Vương Diệp cũng ngửi thấy mùi máu tanh.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Vương Diệp.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ phấn khích và kích động, hắn chỉ về phía có ánh sáng phía trước, vẻ mặt vui mừng nói: “Mấy tên súc sinh đó xuống rồi, nhưng hình như bọn họ gặp rắc rối, đi, chúng ta qua xem.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn họ.

Bàn Tử vẫy tay với họ, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, mọi người trước mặt nhíu mày không nói gì.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Những người khác tuy đi theo, nhưng vẻ mặt họ lại lóe lên những cảm xúc phức tạp.

Họ đi không bao lâu.

Vương Diệp cũng nhìn thấy những người xuất hiện trước mặt.

Ở nơi này, Vương Diệp không chỉ ngửi thấy mùi máu tanh, mà còn có cả mùi thuốc.

Nhìn những người này trước mặt, Ngụy Duyệt Như cũng có chút hoảng loạn, cô nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nói: “Mấy người anh em tốt này sao lại biến thành bộ dạng này?

Lúc đầu họ chào tôi, không phải bộ dạng này đâu.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp nghe lời Ngụy Duyệt Như, không trả lời, vẻ mặt chỉ có sự bình thản.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, sau đó lại nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, hắn nghĩ ngợi, rồi dứt khoát nói với hai người: “Hay là lên xem tình hình bên đó thế nào?” Tuy nhiên, lời của Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp liền cười.

Anh lắc đầu, cảm nhận được trên đỉnh đầu mình có những chấn động nhỏ.

Giống như có mãnh thú gì đó đang đi lại ở trên.

Anh nhìn Bàn Tử, rồi dứt khoát vỗ vai hắn nói: “Hay là thôi đi, tôi cảm thấy ở đó có chuyện.” Vẻ mặt anh đầy vẻ nghiêm túc.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, sau đó gật đầu, dẹp bỏ ý định.

Ngụy Duyệt Như nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngụy Duyệt Như đột nhiên đến bên cạnh Vương Diệp, sau đó cười nói với anh: “Anh xem Bàn Tử nghe lời anh thế nào kìa, anh nên cùng Bàn Tử làm một đội tốt.” Cô ta nói rất nghiêm túc, nhưng những lời này cũng là đang nói bóng nói gió sự làm màu của Bàn Tử.

Bàn Tử nghe lời cô ta không có phản ứng, Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái cũng không để tâm, mà nhìn những người trước mặt, họ đều đã ngã xuống đất.

Tình cờ là họ đã tắt thở, nhưng... trong lúc máu của họ chảy ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy dòng máu đen sẫm đó chảy về phía bóng đen.

Nhìn những thứ này trước mặt, Vương Diệp đột nhiên cười lên, anh nhìn người bên cạnh.

Mặt anh mang vài phần kích động.

Anh dứt khoát nói với những người này: “Để tôi xem có phương pháp nào khác để giải quyết không?” Vương Diệp vừa nói, vừa cầm cái lọ nhỏ trong tay.

Anh thu thập những giọt máu này lại, những bóng đen kia đang dần dần tiếp cận, nhưng khi Vương Diệp xông qua, những bóng đen này lại biến mất không thấy.

Thấy cảnh này, Vương Diệp cười lên, nhưng nhìn người bên cạnh mình, Vương Diệp lại nói với vẻ u sầu: “Tôi thấy tiếp theo, chúng ta vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, nếu không đi, sự việc có thể sẽ trở nên tồi tệ hơn.” Vì họ không thể đi lên trên, họ đã định sẵn là phải đi thẳng về phía trước, hơn nữa, tình hình trên đó thế nào, cũng không ai biết.

Lỡ như tình hình trên đó còn thảm trọng hơn ở đây, thì coi như xong.

Tình hình ở đây, họ còn có thể đối phó được.

Lời sắp xếp của Vương Diệp vang lên bên tai.

Mọi người trước mặt đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có chút phấn khích, hắn làm theo lời Vương Diệp, nhưng...

Trong lúc họ thu thập máu ở đây, vẻ mặt họ cũng mang vài phần hoảng hốt, đặc biệt là Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như vẻ mặt khó hiểu nói: “Sao tôi cứ cảm thấy những thứ này không giống như bình thường?” Lời của Ngụy Duyệt Như còn chưa nói xong, Bàn Tử liếc nhìn cô ta một cái, vẻ mặt cao ngạo nói: “Cô không phải là đồng loại với những người đó sao?

Sao cô lại không hiểu những thứ này?

Trông cô có vẻ hơi kỳ lạ.” Bàn Tử nói rất nghiêm túc.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, sau đó dở khóc dở cười lắc đầu nói: “Làm gì có ai nói chuyện như anh, tôi với họ cho dù là đồng loại, nhưng có những thứ...” Lời cô ta còn chưa nói xong, Vương Diệp nhìn vào hành lang phía trước, sau đó đi đi lại lại trong đó.

Mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp.

Thấy Vương Diệp đi, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo, không tranh luận với Ngụy Duyệt Như nữa.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của hắn, sau đó cũng vội vàng đi theo, nhưng...

Trong quá trình đi, sắc mặt họ cũng có chút kỳ quái.

Đi được vài bước, Vương Diệp đột nhiên dừng lại.

Vương Diệp nhìn xung quanh.

Anh cầm la bàn trong tay, quy hoạch ở nơi này, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh.

Những người khác cũng lần lượt đi tới, kết quả không ngờ Trần Tứ đột nhiên nói với Vương Diệp: “Cậu có thể lấy cái khăn tay đó ra, trên đó có thể sẽ giúp được cậu một chút, thần thông của tôi chỉ đến đây thôi.” Lời ông vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Vương Diệp lấy khăn tay ra, sau đó nhìn vào lộ tuyến trên đó.

Bởi vì đầu óc của anh vốn dĩ linh hoạt hơn người khác, cộng thêm năng lực của anh vốn đã mạnh mẽ, cho nên...

Anh nhìn những thứ này.

Trong đầu anh lập tức có một quy hoạch đại khái.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử đột nhiên nói với Vương Diệp: “Thứ này...” Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp trực tiếp cất khăn tay của mình đi.

Tuy Bàn Tử không biểu đạt rõ ràng, nhưng tay hắn đã chìa ra.

Bàn Tử là người có tính cách thế nào...

Vương Diệp hiểu rõ, tuy hắn sẽ không phản bội mình, nhưng hắn làm việc rất hấp tấp.

Nếu lỡ như không cẩn thận để lộ thứ này ra ngoài, thì coi như xong.

Vương Diệp không phải là đề phòng Ngụy Duyệt Như.

Anh chỉ cảm thấy có những thứ, nếu đã là Trần Tứ cho anh, thì là của riêng mình anh hưởng.

Hơn nữa Trần Tứ cũng không bảo anh chia cho người khác.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như đột nhiên cười cười, sau đó nói với anh: “Bây giờ chúng ta phải đi đâu?

Đại thiên tài của chúng ta.” Cô ta vừa nói, vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Nhưng lời cô ta nói ra, nhận lại được là sự mất kiên nhẫn của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt bất mãn nói: “Cô có thể đừng nói những lời ngớ ngẩn như vậy được không?

Tôi thấy cô đúng là kỳ quái, tôi chưa bao giờ thấy người nào ghê tởm như cô.” Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, và lúc này, anh lấy chiếc khăn tay trong tay ra, nhìn Ngụy Duyệt Như nghiêm túc nói: “Cô chẳng qua chỉ muốn xem nội dung trong khăn tay thôi, nhưng cô rõ ràng là Khôi Lỗi Sư, mà lại không thể điều khiển những người đó.” Nói đến đây, Vương Diệp liền cười lên, anh nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt mất kiên nhẫn chất vấn.

“Mà bây giờ cô còn quay mũi giáo lại đối phó chúng tôi, cô không thấy mình làm quá đáng à?” Giọng điệu của anh đầy vẻ cao ngạo.

Ngụy Duyệt Như rơi vào im lặng.

Vương Diệp đặt chiếc khăn tay trước mặt cô, nhưng anh không mở hoàn toàn ra.

Tay anh nắm chặt chiếc khăn, đồng thời vẻ mặt phẫn nộ nói: “Cô không phải muốn xem sao?

Bây giờ tôi cho cô xem đấy, cô có muốn xem không?” Anh vừa nói, vừa đưa chiếc khăn tay lại gần.

Ngụy Duyệt Như nhìn thứ này, trong lòng cô ta có suy nghĩ, nhưng...

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như vẫn cười lắc đầu, khéo léo từ chối.

Lời từ chối của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, Vương Diệp lại không có nhiều biến động cảm xúc.

Mọi chuyện này vốn đã nằm trong dự liệu của Vương Diệp, bây giờ Vương Diệp cất tấm khăn lụa đi, nhìn những người bên cạnh mình.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Những người khác thấy Vương Diệp đi ra ngoài thì cũng vội vàng đi theo, nhưng Vương Diệp đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu nhìn bọn họ nói: “Mọi người không cần đi theo tôi nữa, cứ ở nguyên tại chỗ chờ là được, khi nào có lộ trình chính xác thì hãy qua.” Vương Diệp vừa nói vừa bước đi.

Vẻ mặt anh ta chỉ có một sự điềm nhiên, mỗi bước chân anh ta đi đều vô cùng kỳ quái, và mỗi động tác chân đều không giống nhau.

Anh ta trông như đang chơi một trò gì đó kỳ lạ, nhưng thực tế lại không phải.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Trong lúc Bàn Tử đang cau mày ủ rũ, Trương Khởi Linh liền nói thẳng với anh ta: “Tôi nói cho anh biết, thứ Vương Diệp đang dùng là Mê Tung Bộ.” Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Bàn Tử gật đầu, vẻ mặt có chút phức tạp.

Chương 1304

Bàn Tử nhìn Vương Diệp chậm rãi bước đi, mặt anh ta lộ vẻ kỳ quái.

Nhưng Vương Diệp đi chưa được bao lâu thì đột nhiên dừng lại.

Lúc này Vương Diệp quay đầu nhìn mọi người.

Vẻ mặt anh ta có chút phức tạp, anh ta nói thẳng với họ: "Mau qua đây đi!" Nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu, sau đó vội vàng đi tới, trên mặt nở nụ cười.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, họ có chút kích động, vì nhờ có Vương Diệp, họ dường như đã tìm được con đường đúng đắn.

Mặc dù con đường này họ đã đi vòng vèo mấy vòng, cụ thể bao nhiêu vòng thì họ cũng quên rồi.

Dù sao thì, nếu để họ tự đi con đường này, họ không những không nhớ được mà còn bị lạc ở đây.

Vẻ mặt họ lộ rõ sự phức tạp.

Vương Diệp thấy dáng vẻ hốt hoảng của từng người, anh ta mỉm cười.

Nhìn mọi người trước mắt, Vương Diệp nghiêm túc nói với họ: "Sao mọi người lại ra nông nỗi này?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, mọi người không biết trả lời thế nào.

Cả đám cúi gằm mặt, không nói một lời.

Lúc này Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi quả quyết nói với họ: "Mọi người tìm cách đi theo sát sau lưng tôi, lúc đi đừng ôm đầu nữa, tuy nơi này sẽ khiến người ta chóng mặt, nhưng…" Đi qua con đường này sẽ không có vấn đề gì khác, Vương Diệp nghiêm túc nói.

Nơi này toàn là bùn, ngay cả tường cũng vậy.

Mọi người trong lòng vẫn có chút khó chấp nhận.

Nhưng lời của Vương Diệp đã nói đến mức này, họ tự nhiên không có ý kiến gì, nhưng Bàn Tử giơ cao cây đuốc trong tay.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có chút hoang mang, anh ta đột nhiên nói với Vương Diệp: “Lạ thật đấy, rõ ràng ở đây dưỡng khí cũng đủ, nhưng tại sao lại cảm thấy đầu óc choáng váng?” Bàn Tử đi được vài bước đã thấy buồn nôn, cả người khó chịu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt mà không trả lời.

Những người khác liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi chìm vào im lặng.

Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một lúc, sau đó đến bên cạnh Bàn Tử.

Lúc này Ngụy Duyệt Như vỗ vai Bàn Tử, đồng thời cầm la bàn trong tay, kim la bàn bỗng xoay tít như điên.

Nhìn cây kim này, cô ta bật cười ha hả, vội vàng nói với Bàn Tử: “Đây chính là huyền cơ bên trong, nơi này có rất nhiều từ trường, mà mỗi người chúng ta trên người đều có từ trường, loại từ trường này vừa nhiễu loạn lẫn nhau…” “…sẽ gây ra những tác dụng phụ khác nhau cho chúng ta.

Vì năng lượng từ trường dưới chân đủ lớn, nên chúng ta phải nhanh chóng rời đi, nếu không ở đây càng lâu, càng không tốt cho chúng ta!”.

Đây là suy nghĩ thật nhất trong lòng Ngụy Duyệt Như.

Thấy dáng vẻ của Ngụy Duyệt Như, Bàn Tử trước mắt gật đầu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, sau đó lại cười nói với anh ta: “Sao trông anh nhát gan vậy?

Chẳng lẽ chút thường thức này anh cũng không hiểu à?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử nghe câu hỏi của Vương Diệp thì im lặng không nói, nhưng vẫn giơ cây đuốc trong tay.

Anh ta đứng tại chỗ, vẻ mặt sốt ruột thúc giục Vương Diệp.

Bây giờ Vương Diệp lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng trạng thái của Trần Tứ lại có chút tồi tệ.

Trần Tứ ôm ngực, nhìn Vương Diệp trước mặt, nặng nề nói: "Sao tôi lại cảm thấy cả người không thở nổi?

Hình như áp suất thấp ở đây thật sự muốn lấy mạng người ta." Ông ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy phức tạp, ông ta biết chỉ có Vương Diệp mới có thể giúp mình.

Ông ta quả quyết nói chuyện này cho Vương Diệp.

Nghe lời ông ta, Vương Diệp vội quay đầu lại, sau đó nắm lấy tay ông ta nói: "Để tôi cõng ông lên, như vậy có lẽ ông sẽ dễ chịu hơn một chút." Nghe Vương Diệp nói, Trần Tứ gật đầu, không có ý kiến gì.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt có chút lo lắng, anh ta rất chu đáo nói với Vương Diệp: "Thật ra chuyện này, anh có thể để tôi làm." Trương Khởi Linh nói sự thật.

Tuy nhiên, Vương Diệp nhìn anh ta, lại dở khóc dở cười lắc đầu từ chối: "Anh không cõng nổi đâu." Vương Diệp nói sự thật, nhưng Trương Khởi Linh lại không muốn chấp nhận.

Trương Khởi Linh nghiến chặt răng, đột nhiên giành trước Vương Diệp.

Anh ta cõng Trần Tứ lên, nhưng lại cảm thấy một khối sắt nặng ngàn cân đè lên lưng mình.

Anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy phức tạp.

Anh ta im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Vương Diệp kéo Trần Tứ từ trên người anh ta xuống.

Trạng thái của Trần Tứ tuy đã tốt hơn một chút, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Trần Tứ vẫn đầy bất lực, anh ta khẽ thở dài, đau lòng nói: “Nói trắng ra, chuyện này vẫn liên quan đến tôi.” Là anh ta không nên đưa Trần Tứ vào đây, nhưng cũng không ngờ nơi này lại nguy hiểm như vậy.

Bây giờ, Vương Diệp nhanh nhẹn cõng Trần Tứ lên.

Trên mặt Vương Diệp đã không còn nụ cười đùa giỡn nào nữa.

Những người khác thấy Vương Diệp vội vã bước về phía trước.

Trên mặt họ lộ ra nụ cười, họ vội vàng đi theo, nhưng trong lúc đi theo, Vương Diệp cũng không ngừng thở hổn hển, rõ ràng, Trần Tứ cũng là một gánh nặng đối với Vương Diệp.

Trần Tứ khẽ nhíu mày, không biết phải làm sao, ông ta nhắm mắt lại.

May mà không lâu sau, mọi người đã rời khỏi nơi này.

Lúc này Vương Diệp chỉ cảm thấy trên vai nhẹ bẫng, anh ta quay đầu lại nói với Trần Tứ: “Thật ra đoạn đường vừa rồi nên để Bàn Tử cõng ông, làm như vậy có khi Bàn Tử đã giảm béo được rồi.” Anh ta vừa nói vừa nháy mắt với Trần Tứ.

Trần Tứ nghe lời anh ta, cũng dở khóc dở cười lắc đầu.

Nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt lại đầy bất mãn, anh ta siết chặt nắm đấm, vẻ mặt có chút chán nản.

Anh ta dựa vào bức tường bên cạnh, sắc mặt yếu ớt, cả người trắng bệch.

Trong lúc ngã xuống đó, anh ta cũng không nhịn được mà thở dài một hơi.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, đột nhiên nói: “Anh cảm thấy trạng thái của mình thế nào?

Chắc là không tệ chứ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử lắc đầu, không biết trả lời thế nào.

Nhưng sau khi họ nghỉ ngơi ở đây không lâu, Vương Diệp cầm tấm khăn lụa trong tay, tiếp tục dẫn mọi người đi về phía trước.

Ngụy Duyệt Như đi theo bên cạnh Vương Diệp.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như đầy phức tạp.

Cô ta hạ thấp giọng, nói thẳng với Vương Diệp: “Vừa rồi anh có thể dẫn chúng tôi ra khỏi nơi đó, là dựa vào bản lĩnh này của anh phải không?” Cô ta vừa nói vừa nháy mắt với Vương Diệp, trông có vẻ hơi kích động.

Vương Diệp nhìn cô ta đầy khó hiểu, còn chưa kịp phản ứng.

Ngụy Duyệt Như trước mắt chỉ vào tấm khăn lụa trong tay anh ta: “Tôi nói cái này này.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp cũng chỉ khẽ nhíu mày, không nói gì.

Thái độ của Vương Diệp như vậy khiến Ngụy Duyệt Như cảm thấy có chút khó chấp nhận, nhưng cô ta không bỏ cuộc, ngược lại còn hạ giọng nói: “Người có năng lực như anh, bên ngoài có rất nhiều tổ chức muốn mời anh về làm việc.” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như mỉm cười, sau đó nhìn Vương Diệp đầy kích động nói: “Thật ra tôi cũng muốn mời anh.” Cô ta dường như đang nói một câu đùa vô thưởng vô phạt, nhưng Vương Diệp nghe những lời đó, vẻ mặt lại lộ ra mấy phần chán ghét.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mắt, Vương Diệp mất kiên nhẫn nói: “Nếu cô thật sự muốn xem nội dung bên trong, thì cứ nói thẳng, tôi cho cô xem.

Nhưng cô có xem hiểu được không, có tư cách xem không?” Đó lại là một chuyện khác, Vương Diệp nói sự thật.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta như thể nổi giận ngay lập tức, cô ta siết chặt nắm đấm, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt cô ta đầy sắc bén, cô ta quả quyết nói với Vương Diệp: “Anh đưa thứ này cho tôi là được rồi, không cần phải nói nhảm với tôi nhiều như vậy, dù sao tôi cũng có thể gánh nổi cái giá bên trong.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nghiến chặt răng, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như cũng chỉ qua loa cho xong.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự lạnh lùng.

Anh ta đưa thứ này cho Ngụy Duyệt Như.

Trong lúc anh ta và Ngụy Duyệt Như đối đầu, những người khác cũng đi tới.

Vẻ mặt họ có chút tò mò và thắc mắc, nhìn Vương Diệp và Ngụy Duyệt Như, họ không nhịn được nói: “Sao vậy?

Khó khăn lắm mới ra khỏi nơi đó, sao lại cãi nhau rồi?” Người nói câu này đương nhiên là Trần Tứ.

Trần Tứ vạn năm khó có được một lần nổi giận.

Hơn nữa Trần Tứ không chỉ tính cách bình thản mà tính tình cũng rất ôn hòa.

Vì có Vương Diệp luôn bảo vệ Trần Tứ nên không ai dám trước mặt Vương Diệp mà bắt chuyện với Trần Tứ, thậm chí là moi móc thông tin từ ông ta.

Ngay cả Bàn Tử khi đối xử với Trần Tứ cũng rất cẩn thận.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, sau đó, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy Duyệt Như, anh ta thấy tấm khăn lụa trong tay Ngụy Duyệt Như.

Vẻ mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần khinh thường, sau đó nhanh chóng lao tới, đồng thời la lối: “Tôi còn tưởng có chuyện gì?

Hóa ra là có kẻ nổi máu tham, bệnh này phải chữa, không thì…” Anh ta còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Ngụy Duyệt Như trước mặt ngất xỉu ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Vương Diệp nhẹ nhàng giật tấm khăn lụa về.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự điềm nhiên.

Chương 1305

Ngụy Duyệt Như sớm đã bị dọa ngất, cô ta nhìn những nội dung bên trong, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mắt.

Vẻ mặt Vương Diệp có chút khinh miệt, anh ta cầm tấm khăn lụa trong tay, nhẹ nhàng gấp lại.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp.

Mặc dù Bàn Tử không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Ngụy Duyệt Như mãi không tỉnh lại, Bàn Tử cũng đại khái hiểu ra.

Lúc này Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt đầy căng thẳng, sau đó run rẩy lùi sang một bên.

Anh ta rất nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Nội dung trong khăn tôi không có xem, cậu đừng nhìn tôi như vậy, tôi đi theo cậu bao lâu nay, chưa bao giờ có ý đồ xấu.” Anh ta nói câu nào cũng là thật, nhưng lời anh ta vừa nói ra, Vương Diệp lại trợn mắt, vẻ mặt khinh miệt nói: “Thôi đi ông ơi, nói mấy lời đó có ý nghĩa gì?” Vương Diệp nói xong câu đó thì không nói nhảm với Bàn Tử nữa.

Bàn Tử không chỉ là người thần kinh thô, mà vào thời khắc mấu chốt, anh ta còn cảm thấy đa số mọi chuyện đều liên quan đến mình.

Lúc này, anh ta vội vàng phủi sạch quan hệ, nếu không phải vì Vương Diệp quen biết anh ta nhiều năm, có lẽ lúc anh ta phủi sạch quan hệ, Vương Diệp có khi còn hiểu lầm.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Bàn Tử không hiểu suy nghĩ trong lòng anh ta.

Bàn Tử chỉ lặng lẽ nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Bàn Tử thở dài, từ từ ngồi xổm xuống.

Anh ta đưa tay ra, sau đó vỗ nhẹ lên đầu Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt nặng nề nói: “Thật đáng thương cho cô, một kẻ ngu xuẩn và vô tri.” Lời Bàn Tử vừa dứt, Ngụy Duyệt Như nhìn anh ta không nói gì.

Mặc dù Ngụy Duyệt Như đã mở mắt, nhưng ánh mắt cô ta lại đờ đẫn.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, lại lắc đầu lần nữa.

Vương Diệp nhìn người trước mắt, vẻ mặt có chút khinh miệt: “Tôi đã nói với cô từ lâu rồi, những thứ này cô không xem hiểu được, nếu cô xem hiểu được thì tôi đã đưa cho cô rồi.” Vương Diệp nói sự thật, nhưng Ngụy Duyệt Như không để ý đến anh ta, cô ta chỉ nằm trên đất, trông rất thảm hại.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta thì mỉm cười, sau đó nói với cô ta: “Còn phải bao lâu nữa mới tỉnh lại được?

Trông cô ta như bị tiêm thuốc mê, thuốc mê còn chưa hết tác dụng vậy.” Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, không trả lời.

Trần Tứ đi tới thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, nghe cuộc đối thoại giữa Vương Diệp và Bàn Tử, Trần Tứ cũng lờ mờ hiểu ra.

Vẻ mặt Trần Tứ có chút cười khẩy, ông ta trực tiếp trả lời câu hỏi của Bàn Tử: “Chắc phải đợi cô ta quên đi những chuyện vừa rồi thì mới tỉnh lại được.

Nếu cô ta cứ mãi day dứt…” “…thì cô ta có thể sẽ mãi duy trì bộ dạng này, và chỉ khi cô ta nghĩ thông suốt thì mới có thể tỉnh lại.” Lời giải thích này vang lên bên tai, Bàn Tử lập tức bật cười.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, giơ ngón tay cái lên, thẳng thắn nói: "Vẫn là cậu nhẫn tâm hơn.

Ra tay độc ác thật, chúng tôi so với cậu đúng là chẳng là gì." Anh ta vừa nói vừa nháy mắt với Vương Diệp.

Vương Diệp nghe lời anh ta, nhưng không hề động lòng.

Ngụy Duyệt Như nằm trên đất, vẫn còn đang day dứt ở đó, lúc này Vương Diệp cũng ngồi xổm xuống.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, trực tiếp nói: "Tôi biết cô từ nhỏ đến lớn đều rất hiếu thắng, không dễ dàng cúi đầu.

Vậy thì bây giờ tôi cho cô một cơ hội, để hiểu rõ những thứ này." Vương Diệp vừa nói vừa cười khẩy, đồng thời lấy tấm khăn lụa từ trong túi ra.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp đưa tấm khăn lụa đến gần mắt Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như lại ngất đi lần nữa.

Đợi đến khi Ngụy Duyệt Như tỉnh lại, Bàn Tử đã đợi đến mất kiên nhẫn, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, bất lực nói: "Cô ta muốn ngất thì cứ để cô ta ngất đi, những thứ này có đáng gì đâu?

Tôi thấy con mụ này vốn dĩ đã không muốn sống nữa rồi, huống hồ…" Nói đến đây, Bàn Tử lại siết chặt nắm đấm, vẻ mặt sốt ruột hét lớn với Vương Diệp: "Bây giờ chúng ta lên đường là quan trọng nhất." Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp không để ý đến anh ta.

Vương Diệp nhìn tấm khăn lụa trong tay mình.

Mặc dù Ngụy Duyệt Như đã tỉnh lại, nhưng khi cô ta thấy tấm khăn lụa của Vương Diệp, cô ta theo bản năng quay đầu đi, đồng thời nôn ọe sang một hướng khác.

Cô ta đã nảy sinh phản ứng stress sinh lý.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của cô ta, liền cười nói: “Bây giờ cô chắc không còn muốn xem nội dung trong khăn nữa chứ?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Ban đầu anh ta không cho Bàn Tử xem là để đề phòng những người này, mặt khác cũng là để Ngụy Duyệt Như cảm thấy cô ta cũng giống Bàn Tử.

Nhưng Ngụy Duyệt Như lại là người cố chấp.

Bây giờ Vương Diệp cho cô ta xem tấm khăn lụa này, cô ta lại có phản ứng stress, Vương Diệp đối với điều này cũng rất bất lực.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như thêm mấy phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một chút, liền cười ha hả nói với Ngụy Duyệt Như: “Bây giờ thì khổ rồi chứ gì?

Đã nói rồi, Vương Diệp có thể dẫn chúng ta đi ra ngoài là được rồi, bây giờ cô day dứt những thứ này không có ý nghĩa gì cả.” Bàn Tử nói thật, nhưng Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh ta thì không trả lời.

Vương Diệp thấy Ngụy Duyệt Như trước mắt im lặng, anh ta đột nhiên cầm tấm khăn lụa trong tay, sau đó nhét vào tay Ngụy Duyệt Như nói: “Đây là một tấm khác, nếu cô xem hiểu được thì cứ tiếp tục xem đi.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa đồ cho Ngụy Duyệt Như.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu không từ chối, nhưng cô ta vừa cúi đầu nhìn, liền đầu óc choáng váng, những thứ vừa mới nhớ lại hiện lên.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như sắp ngất đi.

Vương Diệp vội vàng rút tấm khăn lụa ra, đồng thời đỡ lấy cô ta, nhưng nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp cũng nói với Trần Tứ: “Nếu ông có thể truyền lại bản lĩnh này cho Bàn Tử…” Vương Diệp còn chưa nói hết lời, lúc này Bàn Tử vội vàng lắc đầu, Bàn Tử nhìn Trần Tứ, bất lực nói: “Ông ấy là cao nhân, loại tôm tép như tôi sao có thể so sánh được, những thứ này tôi làm sao học được?” Bàn Tử nói câu nào cũng là thật.

Thấy Bàn Tử tự hạ thấp mình như vậy, Trần Tứ trước mắt cũng lắc đầu.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn anh ta một cái, đột nhiên giơ ngón tay cái lên nói: “Không ngờ anh còn có tự biết mình, tôi còn tưởng anh không hiểu gì về bản thân mình cả.” Hạo Thiên Chân nói câu nào cũng là thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, tức đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó lao tới.

Bàn Tử vô cùng tức giận, định ra tay đánh người, nhưng dưới sự ngăn cản của Vương Diệp, Bàn Tử lại nhịn xuống.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó lại nhìn Hạo Thiên Chân, rồi vẻ mặt phẫn nộ hét lớn: “Các người thật quá đáng, chưa từng thấy ai như các người.” Bàn Tử không ngừng la lối, Vương Diệp không để ý đến anh ta.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên nói: “Tính cách của anh ta cũng thật là hoạt bát, nếu anh ta thật sự kế thừa bản lĩnh của Trần Tứ, chắc cũng là người không ngồi yên được.” Câu nói này vừa dứt, Trần Tứ cười lắc đầu.

Trần Tứ nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, trong ánh mắt đầy mong đợi của Hạo Thiên Chân, Trần Tứ nghiêm túc nói với hắn: “Người như Bàn Tử, chúng tôi sẽ không chọn, vì cậu ta ăn quá nhiều, tương lai sẽ vì tiền tài mà bán đứng chính mình.” Vì vậy đây không phải là điều ông ta phải cân nhắc.

Thấy Trần Tứ nói chuyện thẳng thắn như vậy, Vương Diệp mỉm cười, không khí ở đây vốn rất ngột ngạt, nhưng bây giờ có những lời nói đùa này, mọi người đều sôi nổi hơn rất nhiều.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt đầy mất kiên nhẫn, anh ta nghiến chặt răng, vẻ mặt chỉ có phẫn nộ, khí thế toàn thân đang cuồn cuộn.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến anh ta.

Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn Trần Tứ bên cạnh mình, sau đó mở miệng nói với Trần Tứ: “Chúng ta đi trước đi, những tấm khăn lụa này chỉ có người hữu duyên do Uông gia định sẵn mới có thể xem hiểu được sao?” Vương Diệp tò mò hỏi, trong lúc nói, ánh mắt anh ta cũng dừng lại trên người Ngụy Duyệt Như.

Chỉ trong nháy mắt, Ngụy Duyệt Như liền nhìn sang, vẻ mặt đầy tò mò.

Cô ta nhìn Trần Tứ trước mặt, cũng muốn biết câu trả lời, vì vừa rồi ngất đi quá đột ngột, nên Ngụy Duyệt Như muốn biết rốt cuộc phải dùng cách gì mới có thể xem hiểu được nội dung bên trong.

Cô ta thầm nghĩ trong lòng.

Trần Tứ nhìn bọn họ, lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải là người hữu duyên, mà là đầu óc phải có IQ đủ cao, nếu không làm sao nhớ được những đường nét trong này?

Hơn nữa…” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như trước mắt mỉm cười, cô ta tưởng mình chỉ là IQ không đủ, nhưng thực tế, IQ của cô ta đúng là không đủ, và cũng không đạt đến mức đó, nhưng cô ta lại không thể so sánh với Bàn Tử.

Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, nghiêm túc quát: “Người như Bàn Tử, nếu cậu ta xem, có lẽ chỉ cảm thấy đây là một bức tranh kỳ quái mà thôi.

Vì vậy, những thứ này đều có giới hạn.” Những lời nói này vừa dứt, lập tức khiến Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng.

Ngụy Duyệt Như nhìn ông ta có chút không thể tin nổi nói: “Ông chắc là người đầu tiên nói tôi tầm thường.” Câu nói này vang lên bên tai, Trần Tứ liếc nhìn cô ta một cái, vẻ mặt có chút ngưng trọng, sau đó nói với cô ta: “Sống trên đời, cuối cùng cũng phải chấp nhận những gì đã được định sẵn trong mệnh.” Đây giống như là một lời an ủi, nhưng nói trắng ra, câu nói này cũng có chút buồn cười.

Nhìn Trần Tứ trước mặt, Vương Diệp lập tức cười ha hả.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, tuy không nói một lời, nhưng khi ánh mắt cô ta dừng lại trên người Bàn Tử, Ngụy Duyệt Như đột nhiên lùi ra xa anh ta một chút, cô ta nhìn Vương Diệp và những người khác, vẻ mặt cao ngạo nói: “Hồi đi học thành tích của tôi đã rất tốt, bây giờ tôi không cam tâm làm đồng bọn với một con heo ngu ngốc như vậy.” Trong từng câu chữ của cô ta đều đầy sự miệt thị, nhưng mọi người nghe những lời này lại không nói gì.

Trương Khởi Linh liếc nhìn cô ta một cái, cũng mỉm cười.

Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh, nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lóe lên mấy phần phức tạp.

Hạo Thiên Chân không chỉ đích danh, nhưng Bàn Tử lại không biết Ngụy Duyệt Như đang nói mình.

Vẻ mặt Bàn Tử có chút phức tạp.

Ngụy Duyệt Như liếc nhìn anh ta một cái, đột nhiên nói với anh ta: “Anh hiểu ý tôi không?” Câu hỏi của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, Bàn Tử lắc đầu, anh ta không hiểu gì cả.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng kinh điển trước mắt, liền bật cười.

Cùng với thời gian trôi qua, Vương Diệp dẫn mọi người đi thẳng về phía trước, không lâu sau, họ đã đến một con đường mộ ngay ngắn.

May mà đến được con đường mộ như vậy, nếu không, mọi người còn ở trong đám đất vàng đó, họ chỉ cảm thấy bất lực.

Đặc biệt là Bàn Tử, Bàn Tử sẽ cảm thấy, cả đời này mình cũng không đến được nơi đúng đắn.

Nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử lại kích động nói: "Nhờ có cậu, không thì tôi không biết làm sao mà qua được." Bàn Tử líu ríu cảm ơn, Vương Diệp nhìn Bàn Tử không nói gì.

Những người khác nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, nhìn Vương Diệp, khi ánh mắt cô ta dừng lại trên người Bàn Tử, cô ta đột nhiên nói với Bàn Tử: "Anh có thể đi trước được không?" Khi cô ta hỏi câu này, Bàn Tử cảm thấy có chút kỳ quái, kết quả không ngờ, con đường mộ trước mặt đột nhiên sáng đèn.

Chương 1306

Vẻ mặt Bàn Tử có chút chấn động, nhưng Vương Diệp nhìn đám đất vàng trong lòng đất.

Anh ta thấy Bàn Tử chuẩn bị đi về phía trước, đột nhiên kéo tay Bàn Tử lại, mất kiên nhẫn nói với Bàn Tử: “Anh đi vào trong đó làm gì?

Ai cho anh qua đó?” Dù đã thấy đường mộ, nhưng Vương Diệp chưa ra lệnh cho họ đi, anh ta cũng không nên đi.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử dừng bước, nhưng Bàn Tử đứng tại chỗ, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử lại dứt khoát giải thích: “Nếu bây giờ chúng ta không đi, chúng ta sẽ lãng phí thêm thời gian ở đây, huống hồ vật tư của chúng ta…” Bàn Tử còn chưa nói hết lời, Vương Diệp đã trợn mắt, vẻ mặt khinh miệt nói với Bàn Tử: “Những thứ đó không quan trọng.” Vương Diệp nói thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta thì chìm vào im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn tấm khăn lụa trong tay mình.

Vương Diệp dứt khoát nói với mọi người: “Nơi này có vấn đề, mọi người hành động cẩn thận một chút.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người trước mặt gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt lóe lên mấy phần phức tạp, anh ta kiên nhẫn chờ đợi ở đây, nhưng anh ta cầm đèn pin cũng ở đó soi qua soi lại, anh ta là người không ngồi yên được.

Trần Tứ nhìn anh ta, đột nhiên bấm ngón tay tính toán: “Vừa hay thần thông của ta đã mở, để ta xem một chút xem có ai sẽ gặp chuyện không?” Ông ta vừa nói vừa mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nghe thấy tiếng ông ta, quay đầu lại liếc nhìn một cái, sau đó vẻ mặt khó hiểu nói: “Ông nói gì vậy?

Ông đang nói tôi à?” Bàn Tử vừa nói vừa đứng tại chỗ nhìn Trần Tứ, nhưng Trần Tứ không để ý đến anh ta, vẻ mặt chỉ có một sự điềm nhiên.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, xem màn kịch hay trước mắt, vẻ mặt có chút phấn khích.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mắt, tuy không nói gì, nhưng trong lòng anh ta đã có đáp án.

Lúc này Bàn Tử còn ngây người tại chỗ, anh ta nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, sau đó lại nhìn Trần Tứ.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, lại vẻ mặt thắc mắc nói: “Chẳng lẽ thật sự đang nói tôi?” Bàn Tử tò mò hỏi, nhưng cuối cùng lại gạt bỏ những ý nghĩ này.

Đối với Bàn Tử mà nói, những thứ này căn bản không quan trọng.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có một sự lạnh lùng, anh ta đi về phía trước, vẻ mặt chỉ có một sự điềm nhiên.

Đi chưa được bao lâu, Bàn Tử thấy mấy cái xác, anh ta dừng bước, đá vào chân một trong số đó.

Vẻ mặt anh ta có chút cười, sau đó cầm đèn pin soi qua, đồng thời cũng quay đầu lại nhìn mọi người phía sau.

Bàn Tử không nhịn được hét lớn với họ: “Mọi người mau qua đây, tôi phát hiện Tống tử ở đây.” Trong lúc Bàn Tử la lối, điều anh ta không ngờ tới là, khi anh ta quay đầu lại, đèn pin trong tay cũng vừa hay chiếu vào mặt người đó.

Nhưng Bàn Tử cũng nhận ra có gì đó không ổn, sao nó lại không có đầu nhỉ?

Trong lúc Bàn Tử đang suy nghĩ, đèn pin chiếu vào những Tống tử khác, trong thoáng chốc Bàn Tử cũng ngây người tại chỗ.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy phức tạp, nhìn những người bên cạnh mình, Bàn Tử lo lắng nói: “Trời ơi.” Bàn Tử còn chưa nói hết lời, cả người đã bị dọa ngất.

Vương Diệp thấy bên Bàn Tử có động tĩnh.

Anh ta nhìn tấm khăn lụa trong tay mình, thấy Trần Tứ đi qua trước, anh ta cũng đi theo, không chút do dự, nhưng khi họ đi tới, thấy Bàn Tử nằm trên đất, lúc này mọi người đều bật cười, vì Bàn Tử vốn tính cách lỗ mãng.

Bây giờ nằm trên đất, cũng là một chuyện khá buồn cười.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ trong lòng, Bàn Tử vẫn nhắm mắt, không có phản ứng gì.

Lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, nhưng Trần Tứ nhìn Vương Diệp, lại nói với anh ta: “Tên Bàn Tử này trong mệnh có một kiếp nạn, bây giờ kiếp nạn này đến rồi, chắc cậu ta cũng phải nghĩ cách đối phó thôi.” Lời Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp ngẩn người.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh nhìn ông ta, đột nhiên nói: “Ông trông có vẻ rất giỏi, hay là ông xem giúp tôi một quẻ đi, xem khi nào tôi sẽ phát tài lớn.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nháy mắt với ông ta, nhưng bộ dạng giảo hoạt đó lại nhận được sự phản cảm của Trần Tứ.

Trần Tứ nhìn cô ta, mất kiên nhẫn nói: “Chó hoang ở đâu ra vậy?

Cút sang một bên cho ta.” Ông ta vừa nói vừa nghiến răng, Ngụy Duyệt Như nghe lời ông ta, trong lòng tự nhiên không vui.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, thở dài.

Bàn Tử khó khăn lắm mới tỉnh lại, nhưng anh ta chỉ vào những thứ trước mặt, bất lực nói: “Bọn chúng đến tìm tôi rồi.” Lời nói của Bàn Tử thật sự kỳ quái, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt lộ rõ mấy phần kinh ngạc và khó hiểu.

Những người khác đứng bên cạnh nhìn, nét mặt họ thoáng qua vẻ phức tạp.

Còn chưa hiểu rõ đây là chuyện gì, nhưng Bàn Tử đã nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử cũng nhận ra mình đang nói năng lộn xộn, hắn suy nghĩ một lát rồi kể lại toàn bộ mọi chuyện vừa xảy ra.

Vẻ mặt Bàn Tử hiện lên vẻ phức tạp, trong lúc miêu tả, mặt hắn chỉ còn lại sự bải hoải.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn thì bỗng nhiên bật cười.

Thấy Vương Diệp còn cười được, mặt Bàn Tử càng thêm phức tạp, hắn chỉ vào những thứ sau lưng mình.

Hắn nhìn mọi người trước mặt, lo lắng nói: “Thứ này thật sự quá kinh khủng, chúng nó không có đầu, hơn nữa lúc tôi ngất đi, tôi lại có thể chìm vào giấc mơ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy.” Hơn nữa còn bị chúng nó dọa cho sợ.

Chỉ riêng điểm này đã đủ chứng tỏ chúng chắc chắn không đơn giản.

Bàn Tử vốn là người mê tín, giờ phút này lại càng thêm nghi thần nghi quỷ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử thì không nói gì, những người khác đi tới, nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vẻ mặt họ lộ rõ sự bất lực, vỗ vỗ vai Bàn Tử an ủi.

Ngụy Duyệt Như cũng nói vài câu động viên mang tính tượng trưng.

Nhưng lời của Ngụy Duyệt Như vừa thốt ra, Bàn Tử lại nhìn cô, vẻ mặt đầy bực bội nói: “Nếu không phải vì cô, sao tôi có thể đi tới đây?” Bàn Tử đột nhiên nói ra câu này, nghe có phần khó hiểu.

Ngụy Duyệt Như còn chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đã chỉ thẳng vào cô nói: “Lúc nãy cô cứ chỉ về phía này, tại sao cô lại làm hành động kỳ quái như vậy?” Hắn vừa nói vừa cau mày.

Bàn Tử tuy có lúc làm việc không đáng tin, nhưng khi hắn làm một việc gì đó, nhất định phải có nguyên nhân thúc đẩy, nếu không hắn không thể nào đi qua đó được.

Vương Diệp nghe lời hắn nói, vẻ mặt cũng thêm vài phần kỳ quái, anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nét mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt anh đầy dò xét.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh, ánh mắt cô rơi trên người Bàn Tử.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như lắc đầu, rất bất lực nói: “Tôi phải giải thích thế nào đây?

Mấy thứ này không liên quan đến tôi, anh cứ muốn đổ trách nhiệm lên người tôi thì tôi cũng đành chịu.” Ngụy Duyệt Như nói sự thật, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô thì lại đảo mắt một cái, vẻ mặt đầy khó chịu nói: “Cô đừng nói nhảm nữa, tôi không tin những lời cô nói đâu.” Bàn Tử nói sự thật, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mắt, rồi lại nhìn Bàn Tử bên cạnh.

Ngụy Duyệt Như nắm chặt nắm đấm, cả người tức đến sôi máu.

Vương Diệp liếc nhìn Ngụy Duyệt Như một cái, rồi cười lắc đầu, anh nhìn Bàn Tử trước mặt, nói thẳng với hắn: “Anh bớt nóng tính đi.” Vương Diệp cảm thấy chuyện này vẫn có thể giải quyết được.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, mặt Bàn Tử chỉ toàn vẻ qua loa, hắn hất cằm lên, vẻ mặt cao ngạo nói: “Tôi không nghĩ là có thể giải quyết được, dù sao có nội gián như vậy, tôi thấy đội chúng ta đi không xa được đâu.” Hắn vừa nói vừa nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh, nhưng Ngụy Duyệt Như bị hắn tố cáo một trận lại cảm thấy lời chỉ trích thật vô cớ.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như lắc đầu.

Cô chỉ cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ, rõ ràng cô không làm chuyện đó, nhưng chỉ dựa vào vài ba câu của Bàn Tử, dường như tất cả mọi người đều tin.

Ngụy Duyệt Như đang phiền não vì chuyện này, Vương Diệp nhìn cô trước mặt.

Lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một lát, liền vỗ vai cô nói: “Tôi sẽ trả lại cho cô một sự công bằng, cũng sẽ không để những người này tiếp tục ngang ngược.” Người mà anh nói là ai, không ai biết.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, vẻ mặt hắn lộ rõ vẻ bực bội, hắn nghiến chặt răng, rất chán ghét đứng dậy, đồng thời đẩy Vương Diệp một cái.

“Anh không phải nghĩ tôi cố ý vu oan cho cô ta đấy chứ?” Tình cảm bao nhiêu năm đặt ở đó, Vương Diệp lại đối xử với mình như vậy, trong lòng Bàn Tử đương nhiên không vui.

Lời của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp cũng chỉ nhìn hắn cười qua loa.

“Sao tôi có thể không tin anh?

Tôi thấy mọi chuyện vẫn phải có chứng cứ chứ, có lẽ cô ấy chỉ vô tình cong ngón tay một chút thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Nghe lời Vương Diệp nói, Ngụy Duyệt Như không có phản ứng, nhưng Bàn Tử nhìn Vương Diệp lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ toàn là sự bực bội, hắn ngày càng chán ghét, thậm chí là bài xích Vương Diệp.

Thế nhưng, Vương Diệp vẫn không để ý đến hắn, mà lại nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt nói: “Tôi tin cô vô tội.” Câu nói này thốt ra, Bàn Tử tức đến nhảy dựng lên.

Nhưng Vương Diệp không để ý đến hắn, Ngụy Duyệt Như nhìn mọi người.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một lát, rồi lại nói với Vương Diệp: “Nếu anh thật sự nghi ngờ tôi, thực ra cũng không vấn đề gì, tôi cũng cảm thấy bản thân mình có vấn đề nghiêm trọng.” Cô tỏ ra vô cùng lãnh đạm, dường như sẵn sàng gánh tội danh này.

Nhưng thực tế Vương Diệp không muốn vu oan cho cô.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử bên cạnh mình.

Anh nhìn những thứ trước mặt, lấy cây đuốc của mình ra, nhưng lại phát hiện đầu của những Tống tử này thật sự đã biến mất.

Ngoài ra, Vương Diệp còn thấy đất bùn ẩm ướt bên cạnh, anh ngồi xổm xuống, đồng thời đưa tay chạm vào.

Vương Diệp cũng thấy nơi Bàn Tử vừa ngã xuống, ở đó có một cây cỏ nhỏ.

Vẻ mặt Vương Diệp lộ rõ vẻ nghi hoặc, anh nhìn Bàn Tử bên cạnh, đột nhiên nói với hắn: “Lúc nãy có phải anh ngã lên một cây cỏ không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Bàn Tử nghe thấy liền gật đầu đáp lại, nhưng thấy bộ dạng nghiêm túc của Vương Diệp, hắn cũng nói với vẻ mặt bực bội: “Tôi ngã ở đó thì sao?

Điều đó nói lên được gì?

Mấy thứ này có thể đại diện cho cái gì?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng, hắn cảm thấy Vương Diệp không tập trung vào Ngụy Duyệt Như mà lại nói những chuyện không quan trọng này.

Kết quả Bàn Tử không ngờ, Vương Diệp chỉ vào đám cỏ trước mặt, đột nhiên nói với hắn: “Thứ này gọi là Thực Cốt Thảo.

Chương 1307

Tác dụng của nó có thể mê hoặc lòng người, còn có thể khiến người ta chết đi trong vô thức.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Bàn Tử trước mặt.

Tuy chỉ là một cây cỏ nhỏ, nhưng Vương Diệp biết rõ sự nguy hiểm trong đó nghiêm trọng đến mức nào, trước đây Vương Diệp cũng từng trải qua một khoảng thời gian kinh hoàng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử chìm vào im lặng.

Bàn Tử ngây người tại chỗ.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh suy nghĩ một lát, cô đột nhiên đẩy cánh tay Vương Diệp, rồi hạ giọng nói: “Theo như tôi biết, Thực Cốt Thảo bên trong thực ra là một biểu tượng của sự vĩnh sinh.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như lộ rõ nụ cười, Vương Diệp nghe lời của cô, liền cau mày, vẻ mặt đầy khó hiểu nói với Ngụy Duyệt Như: “Cô nghe được từ đâu vậy?

Tại sao trước đây tôi chưa từng biết?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn Ngụy Duyệt Như.

Anh thực sự chưa từng nghe nói về những chuyện vĩnh sinh kỳ quái mà Ngụy Duyệt Như nói.

Anh chỉ biết loại này một khi chạm vào, con người sẽ sinh ra ảo giác vô tận, ngoài ra, người đó cũng sẽ trở nên vô cùng nóng nảy.

Anh nhìn Bàn Tử trước mặt, đột nhiên lấy ra viên thuốc giải độc trong tay, dứt khoát nói với Bàn Tử: “Anh ăn một ít đi!” Bàn Tử nghe lời anh, rồi nhìn thứ trong tay anh, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi vẫn gật đầu, không từ chối.

Hắn cầm thứ đó.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, rồi lại nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh, vẻ mặt kỳ quái nói: “Thứ này có tác dụng gì chứ?” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, tuy đã ăn vào nhưng hắn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, dù đã có lý trí, nhưng thực tế, tâm trạng của hắn có chút kỳ lạ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, dù không nói gì.

Nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra.

Trong lúc Bàn Tử lẩm bẩm, Vương Diệp cũng nhìn về phía Ngụy Duyệt Như.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, nói thẳng: “Tôi biết loại này phải giải quyết thế nào, nhưng mấy Tống tử trước mặt thì sao?

Chúng nó trông như đã ngã xuống, nhưng thực tế…” Đám cỏ này và sinh mệnh của chúng gắn chặt với nhau, nếu lật lớp đất này lên, thậm chí là nhổ cây cỏ này lên, họ đều có thể nhìn thấy đầu lâu bên trong.

Lời của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, Bàn Tử ngây người tại chỗ, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ toàn lo lắng, anh đương nhiên tin những gì Ngụy Duyệt Như nói, nhưng Hạo Thiên Chân và Trần Tứ lại cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Trương Khởi Linh đi tới, vẻ mặt hắn chỉ có sự điềm nhiên, hắn đã ở bên cạnh Vương Diệp lâu như vậy, cũng đã từng thấy qua sóng to gió lớn.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi không do dự nói: “Chúng ta bây giờ phải làm gì?

Bắt đầu hành động sao?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu không trả lời.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng không vội, mà đứng bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng sau khi tâm trạng Bàn Tử hồi phục.

Bàn Tử ôm đầu, lảo đảo, đồng thời nói với mọi người: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, sao tôi cảm thấy tính khí của mình trở nên đặc biệt nóng nảy?” Bàn Tử dường như đã quên mất ký ức vừa rồi, Vương Diệp liếc nhìn hắn một cái, rồi nói với hắn: “Lúc nãy anh mơ một giấc mơ, anh quên rồi sao?” Vương Diệp đột nhiên nhắc tới chủ đề này, Bàn Tử nghe lời anh, bỗng nhiên cười một tiếng, rồi vẻ mặt khó hiểu nói: “Nói bậy bạ gì vậy, tôi không nhớ gì cả.” Bàn Tử nói sự thật, rồi lại dựa vào bức tường bên cạnh, im lặng nhìn những người này.

Vẻ mặt Bàn Tử tuy có mấy phần hưng phấn, nhưng vẫn có thể thông qua đôi mắt hắn mà nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, rồi lại nhìn Trần Tứ bên cạnh mình.

Lúc này Trần Tứ đi tới, nhưng không bấm ngón tay tính toán, mà nhìn chằm chằm Bàn Tử nói: “Kiếp nạn của Bàn Tử vẫn chưa qua.” Câu nói này quá đột ngột, Bàn Tử nghe thấy.

Cả người Bàn Tử đều ngây ra, hắn nhìn Trần Tứ trước mặt.

Nếu không phải vì Vương Diệp coi trọng Trần Tứ, có lẽ Bàn Tử đã sớm túm cổ áo hắn.

Bàn Tử ghét nhất là người khác nói những lời như vậy.

Lúc này Bàn Tử suy nghĩ một lát, lại nói với Trần Tứ bằng vẻ mặt hòa hoãn: “Sau này anh đừng nói những lời như vậy, tôi thừa nhận trong mệnh tôi có nhiều kiếp nạn, nhưng có những thứ vẫn phải dựa vào con người.” Hắn cảm thấy những lời Trần Tứ nói là đang gây áp lực cho mình.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, anh không nói gì.

Trần Tứ nhìn hắn, cũng chìm vào im lặng.

Chỉ có Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, cười như không cười nhìn Bàn Tử nói: “Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, chắc là nói loại người như cậu.

Nhưng cũng hy vọng cậu thật sự có thể luôn có phúc tướng.” Lời của Trương Khởi Linh không làm cho không khí trở nên hòa hoãn, Bàn Tử nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt hắn đầy bực bội… Lúc này Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt bất mãn nói: “Mấy người có thể đừng bàn tán xoay quanh tôi nữa được không?

Chẳng lẽ mấy người thật sự rảnh rỗi vậy sao?

Hay là chuyện này do tôi gây ra?” Hắn vừa nói vừa chỉ vào vùng đất ẩm ướt trước mặt, hắn nhìn mấy Tống tử bên cạnh, rồi bị dọa đến nhảy dựng lên.

Bàn Tử hét lên, đồng thời ôm đầu nói: “… Đây là cái gì?

Sao lại kỳ quái như vậy?” Bàn Tử trông như thật sự đã mất đi ký ức, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, không quá bận tâm.

Lúc này, Vương Diệp dời ánh mắt lên cây cỏ kia, Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một lát, đột nhiên ngồi xổm xuống, đồng thời nhìn vào bụi cỏ trước mặt.

Cô dứt khoát nói với Vương Diệp: “Anh có cần tôi nhổ nó ra không?

Nếu cần tôi làm vậy, tôi nhất định sẽ nhổ nó ra, cũng tốt, để cho các anh mở mang tầm mắt.” Cô vừa nói vừa nhướng mày với mọi người.

Lời cô thốt ra, Vương Diệp liếc nhìn cô một cái, rồi cười nói với cô: “Làm như vậy rủi ro lớn đến mức nào?” Anh làm việc luôn chỉ cân nhắc rủi ro.

Nghe lời Vương Diệp nói, Ngụy Duyệt Như nhìn anh trước mặt.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như lộ rõ vẻ do dự, cô nhìn cây cỏ trước mặt, nói thẳng: “Rủi ro thực ra không đặc biệt lớn, chỉ là khi chạm vào phải phòng hộ thật tốt.” Cô cầm cây xẻng Lạc Dương trong tay, chuẩn bị dùng nó để thử, nhưng Trần Tứ lại nói với cô: “Đổi một thứ tốt hơn đi, thứ đó của cô không được đâu.” Trần Tứ vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Diệp nghe lời Trần Tứ, liền vội vàng gật đầu, những chuyện có thể khiến Trần Tứ miêu tả với vẻ mặt nghiêm túc như vậy, về cơ bản đều là những chuyện quan trọng.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, mọi người trước mặt nghe lời Vương Diệp, họ gật đầu.

Họ không có ý kiến gì, nhưng nhìn bụi cỏ trước mặt, vẻ mặt họ cũng lộ rõ vẻ phức tạp.

Bàn Tử đột nhiên nói với Vương Diệp: “Tôi hình như vừa nhớ ra một số chuyện, nhưng tôi cảm thấy…” “Những chuyện này nói ra, hình như cũng không giúp được mọi người.” Bàn Tử vừa nói vừa thở dài.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, vẻ mặt anh lộ rõ vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Những người khác nhìn Bàn Tử trước mặt.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ một lát, đột nhiên nói với Bàn Tử: “Cái tên này thật nhiều chuyện, ba ngày hai bữa lại bày ra một vở kịch, cậu có thể tự dựng cho mình một sân khấu rồi đấy.” Hắn mỉa mai một cách kỳ quái, nhưng Bàn Tử không nghe lọt tai, hắn lắc đầu, nhìn mọi người trước mặt.

Bàn Tử vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi hình như vừa mơ một giấc mơ, nhưng lại quên mất nội dung giấc mơ đó, chỉ lờ mờ nhớ rằng chúng ta đều không thoát ra được.” Câu nói này quá khó hiểu, Ngụy Duyệt Như nghe thấy, vẻ mặt cô thêm vài phần nghiêm túc, cô tìm dụng cụ trong ba lô của mình ở đó.

Cô muốn đào cây cỏ trước mặt ra, để mọi người mở mang tầm mắt, cũng có thể để chính mình xem rốt cuộc đây là chuyện gì.

Ngụy Duyệt Như tuy hiểu rõ những thứ này, nhưng từ rất lâu trước đây, Ngụy Duyệt Như cũng chưa từng trải sự đời.

Cho nên cô chỉ có năng lực nhất định về mặt lý thuyết, thực hành vẫn còn thiếu, vì vậy cô chuẩn bị tăng thêm một chút bài tập thực hành cho mình.

Cô nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt cô lộ rõ nụ cười, nhưng động tác trong tay lại vì một câu nói của Bàn Tử mà dừng lại.

Cô nhìn Bàn Tử trước mắt, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Anh nói vậy là có ý gì?

Chúng ta không thoát ra được, chẳng lẽ chúng ta sẽ bị những thứ này nhốt mãi sao?

Sao lại có chuyện tà môn như vậy.” Cô vừa nói vừa cau mày, Bàn Tử nghe lời cô, vội vàng gật đầu.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử vẻ mặt hoảng loạn nói: “Chính là như vậy, lúc nãy trong giấc mơ, có một người cứ nói những lời như vậy, tôi thật sự sắp điên rồi.” Bây giờ Bàn Tử cuối cùng cũng nhớ lại được những phần quan trọng này.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, đột nhiên vỗ vai Vương Diệp nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi trước.” Câu nói này vừa ra, Ngụy Duyệt Như nhìn hắn, vẻ mặt thất vọng nói: “Nhưng tôi đã tìm được dụng cụ thích hợp rồi, nếu chúng ta bây giờ không xem kỹ…” Có lẽ họ cũng sẽ thất vọng, sau khi trở về có thể cũng sẽ hối tiếc.

Cô suy nghĩ trong lòng.

Trần Tứ liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt bất lực nói: “Nhanh đi.” Lời của Trần Tứ vừa ra, Vương Diệp gật đầu, không phản bác.

Ý kiến và suy nghĩ của Ngụy Duyệt Như đều bị Vương Diệp bóp chết từ trong trứng nước.

Ngụy Duyệt Như cũng thật sự không có cách nào, chỉ có thể đi theo đám người Vương Diệp.

Lúc cô đeo ba lô lên.

Vẻ mặt cô chỉ toàn là nghiêm túc, nhưng khi đi về nơi cũ.

Vương Diệp nhìn thấy mảnh đất và Tống tử y hệt.

Nhìn những thứ này.

Vương Diệp ngây người một lúc, những người khác cũng ngây ra tại chỗ.

Họ nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt họ lộ rõ vẻ quỷ dị, rồi nhìn nhau dở khóc dở cười nói: “Vậy bây giờ là lúc nào?” “Đây là một kiểu quỷ đả tường kinh điển sao?” “Nếu thật sự là như vậy, thì tôi cũng được mở mang tầm mắt rồi.” Bọn họ xì xào bàn tán.

Bàn Tử quen thói vô tâm vô phế, bây giờ nói chuyện cũng không qua suy nghĩ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, rồi lắc đầu không để ý đến hắn, những người khác dời ánh mắt lên người Vương Diệp, Vương Diệp là trụ cột của họ.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp nhìn đống đồ trước mặt, anh quay đầu nhìn về phía sau, dứt khoát nói: “Trở về rồi nói.” Lời này vừa ra, mọi người vội vàng gật đầu, theo Vương Diệp trở về nơi cũ.

Nhưng Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ lại ngáp một cái, vẻ mặt bải hoải nói: “Tôi vừa tốn không ít thể lực và tâm trí, bây giờ tôi cần nghỉ ngơi một chút, tình hình bên này tạm thời giao cho anh.” Lời của Trần Tứ thốt ra, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn mảnh đất trước mặt, vẻ mặt anh đầy phức tạp, Trần Tứ nhắm mắt ngủ bên cạnh.

Tuy Trần Tứ là trụ cột của họ, cũng là thần khí dự đoán của họ, nhưng Trần Tứ cần nghỉ ngơi, không ai đi ép buộc hắn, ngay cả Bàn Tử cũng vậy.

Chương 1308

Bàn Tử nhìn Trần Tứ trước mặt, hắn thở dài, đột nhiên mở miệng nói: “Chỉ hy vọng ông trời thật sự có thể phù hộ tôi, đừng để tôi bị thương tổn gì!” Bàn Tử vốn là người ích kỷ, nhưng bây giờ, hắn có thể nói ra những lời như vậy, có thể làm ra chuyện như vậy, cũng không dễ dàng.

Nếu là trước đây, hắn đã sớm bỏ mặc những người này mà tự mình chạy trốn rồi.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Vương Diệp cười một tiếng, rồi nhìn Ngụy Duyệt Như bên cạnh mình nói: “Cô lấy dụng cụ lúc nãy ra đi.” Vương Diệp đột nhiên nói ra câu này, Bàn Tử nghe thấy.

Bàn Tử trợn to mắt, rồi vẻ mặt lo lắng nói: “Rõ ràng là đám cỏ này có vấn đề, còn nhốt chúng ta lại, bây giờ anh còn bảo cô ấy lấy dụng cụ đó ra, đây không phải là thêm dầu vào lửa sao?” Bàn Tử biết những thứ này có vấn đề.

Nhưng lời hắn thốt ra, Vương Diệp lại không để ý, Vương Diệp chỉ nhìn Ngụy Duyệt Như nói: “Cô nhanh tay lên, tôi muốn giải quyết nhanh mấy thứ này.” Vì lúc nãy Vương Diệp thúc giục họ rời đi, nên Ngụy Duyệt Như cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, kết quả không ngờ.

Vương Diệp lại nói ra câu như vậy, cô lại phải vất vả lấy những thứ đó ra.

Cô tìm nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được.

Vẻ mặt cô lộ rõ vẻ hưng phấn, cô nhìn Vương Diệp trước mặt, rất kích động nói: “Anh xem đây có phải thứ anh cần không?” Cô vừa nói vừa đặt thứ đó trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn thứ kỳ quái này, anh không có phản ứng gì, chỉ thúc giục Ngụy Duyệt Như nói: “Cô mau động thủ thao tác đi, tôi không quen, cũng không hiểu những thứ này, chuyện này vẫn phải giao cho cô làm.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy nghiêm túc, nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu không từ chối.

Ngụy Duyệt Như cầm dụng cụ trong tay.

Ngụy Duyệt Như hơi cau mày, vẻ mặt chỉ toàn là nghiêm túc.

Dưới sự chú mục của mọi người, Ngụy Duyệt Như từ từ đào thứ đó ra, nhưng.

Cùng với việc cây cỏ này bị nhổ tận gốc, chuyện không ngờ cũng xảy ra, một cái đầu lâu cũng theo đó mà lên, hơn nữa.

Bên trong có một bộ não tươi sống, đang hoạt động.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, cả người Bàn Tử đều ngây ra.

Bàn Tử ôm đầu, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, vẻ mặt điên cuồng nói: “Trời ơi, đây là chuyện gì vậy?

Có người cố ý trả thù chúng ta, hay là nhắm vào chúng ta?” Bàn Tử suy nghĩ trong lòng, nhưng Vương Diệp nhìn bộ não trước mặt, anh nhìn người bên cạnh mình.

Ngụy Duyệt Như không cho Vương Diệp câu trả lời, nhưng Vương Diệp biết loại này rất khó nói rõ chi tiết, cho dù Ngụy Duyệt Như hiểu, nhưng.

Cô cũng chỉ hiểu một số lý thuyết mà thôi.

Lúc nãy Vương Diệp thấy cô đào đồ, Vương Diệp đã nhìn ra năng lực của cô như thế nào.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như lộ rõ vẻ bải hoải và nặng nề, cô đột nhiên nói với Vương Diệp: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy thứ gai góc như vậy.” Cô vừa nói vừa chọc vào cánh tay mình, loại này vô cùng kinh khủng.

Quan trọng nhất là bộ não bên trong thật sự tươi sống, cô thấy bộ não đang động, và xương cốt trước mặt cũng biến thành trong suốt.

Trên đó tuy có một ít đất bùn, nhưng không nhiều, và xương cốt này dường như cách ly với đất bùn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như chỉ toàn là phức tạp, cả người cô gần như mất hồn.

Thấy bộ dạng hoảng loạn của cô, Vương Diệp bỗng nhiên bật cười.

Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn bình tĩnh lại, cô chỉ vào cây cỏ trước mặt, nói thẳng với Vương Diệp: “Bây giờ không có chuyện gì xảy ra, chúng ta đi về, chắc có thể đến được nơi lúc nãy chứ.” Ngụy Duyệt Như run rẩy nói, cô thật sự sợ hãi, và cô cũng thật sự muốn trở về.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, rồi cười khổ một tiếng nói: “Đâu có đơn giản như vậy.” Lời của Vương Diệp thốt ra, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng cô nhìn bốn phía xung quanh.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như lại lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Ngụy Duyệt Như suy nghĩ một lát, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Nhưng chúng ta cứ ở mãi nơi này cũng không phải là cách, cây cỏ này dường như có thể câu hồn người ta, anh xem tôi cứ nhìn chằm chằm vào nó như vậy.” Cô ôm đầu, vẻ mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

Trần Tứ vẫn còn ngủ ở đó, nên Vương Diệp cũng không biết phải làm sao.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp suy nghĩ một lát, dứt khoát nói với họ: “Trước tiên quay lại xem có thể đi đến nơi cũ được không?

Nếu không đi được.” E rằng bây giờ họ đều đã bị cây cỏ kỳ quái này mê hoặc tâm trí, những lời như vậy, Vương Diệp không muốn nói ra.

Một mặt là vì anh biết nói ra cũng không đáng tin, mặt khác là mọi người có thể sẽ không nghe theo chỉ huy của anh.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp đã nói rõ ràng như vậy.

Mọi người nhìn Vương Diệp trước mặt, đều gật đầu, không có ý kiến gì, Bàn Tử lại vẻ mặt căng thẳng nói: “Chúng ta quay lại xem, chắc chắn là cảnh tượng y hệt như lúc nãy, tôi đã đoán được những thứ này sẽ không có gì khác biệt.” Bàn Tử nghiến chặt răng, nói ra câu này, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện quỷ dị như vậy.

Vương Diệp liếc nhìn hắn một cái, rồi đảo mắt.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã tát một cái vào trán hắn.

Vẻ mặt Vương Diệp lộ rõ vẻ bực bội, anh nói thẳng với Bàn Tử: “Đầu óc anh bị úng nước à?

Bây giờ ngay cả việc thử những điều cơ bản nhất anh cũng không muốn làm, mà cứ ngây ra ở đây, anh nghĩ sẽ có cách nào để chúng ta thuận lợi rời đi sao?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, dần dần cũng tỉnh táo lại.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như thoáng qua vẻ phức tạp, cô thu dọn một phen, nhưng dụng cụ kia lại để lại trên đất, cô không muốn mang đi.

Cô đi theo Vương Diệp từng bước một, vẻ mặt cô lộ rõ vẻ bải hoải, nhưng trong quá trình đi.

Mỗi người trong số họ đều nhíu chặt mày, họ sợ rằng phía trước sẽ xuất hiện cảnh tượng y hệt như lúc nãy.

Kết quả đúng như họ dự liệu, những gì nhìn thấy đều giống hệt.

Bàn Tử tức đến đập vào đùi mình, vẻ mặt hắn đầy phẫn nộ.

Cả khuôn mặt hắn đã méo mó, đủ để nói lên trong lòng Bàn Tử khó chịu đến mức nào.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vương Diệp chìm vào im lặng, Ngụy Duyệt Như nhìn Bàn Tử, cô lắc đầu thở dài nói: “Thật sự khiến người ta bất lực.” Lời của Ngụy Duyệt Như nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như không nói gì.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, cuối cùng vẫn bình tĩnh lại, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp vẻ mặt bình thản nói: “Nếu thật sự không có cách nào, chúng ta chỉ có thể quay lại, cũng không sao, dù sao cũng chỉ là đi thêm một đoạn đường.” Bàn Tử vừa nói vừa nở một nụ cười khổ, hắn đang tự an ủi mình.

Nhưng Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh cõng Trần Tứ.

Ánh mắt Vương Diệp dừng trên người hắn một lúc.

Rồi lại thu về, đồng thời nói với mọi người: “Được rồi, vậy cứ làm theo lời các cậu nói, chúng ta quay về trước.” Lời của Vương Diệp thốt ra, mọi người trước mặt gật đầu, rồi tiếp tục đi theo Vương Diệp về phía trước.

Họ quay trở lại nơi cũ, nhưng Trần Tứ vẫn chưa tỉnh lại.

Ngụy Duyệt Như nhìn Trần Tứ trước mặt.

Ngụy Duyệt Như đại khái biết đây là chỗ dựa duy nhất của mình, bây giờ Ngụy Duyệt Như không ngừng lẩm bẩm nói: “Đại thần tiên, coi như tôi cầu xin ngài, ngài mau tỉnh lại đi, bây giờ ngoài ngài có thể đưa chúng tôi rời đi.” Căn bản không có ai có thể đưa họ đi.

Ngụy Duyệt Như cho dù có khôi lỗi thuật, nhưng.

Vào thời điểm quan trọng này, Ngụy Duyệt Như cũng không giải quyết được vấn đề.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như đầy bải hoải và bất lực.

Ngụy Duyệt Như thở dài thườn thượt.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt lại rơi trên người Trần Tứ, rồi cũng học theo Ngụy Duyệt Như, đến bên cạnh Trần Tứ.

Vương Diệp biết Trần Tứ không thể tỉnh lại, bọn họ dù có lẩm bẩm thế nào cũng vô dụng.

Bây giờ, Vương Diệp cũng không khuyên can họ, chỉ để họ bận rộn ở đó.

Dù sao bây giờ họ có một trụ cột tinh thần, ít nhất cũng không dễ dàng gục ngã nhanh như vậy.

Nhưng.

Vương Diệp nhìn cây cỏ trước mặt, anh cũng suy nghĩ trong lòng phải giải quyết thế nào.

Anh cầm cây đuốc trong tay.

Anh hơ cây đuốc vào cây cỏ này, kết quả không ngờ cây cỏ không hề có chút biến động nào, trên đó ngay cả một vết tích cũng không có.

Vương Diệp cau mày, vẻ mặt lộ rõ vẻ phức tạp, anh nhìn bộ não này, rồi đưa lửa vào, nhưng.

Bộ não này không có vấn đề gì, chúng vẫn giữ nguyên bộ dạng ban đầu.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người Vương Diệp đều ngây ra tại chỗ, những thứ này quá quỷ dị, anh không biết phải giải thích thế nào.

Vẻ mặt anh chỉ toàn là bải hoải và ngưng trọng, trong lúc anh chìm vào im lặng, những người khác nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt họ lộ rõ vẻ phức tạp.

Bọn họ suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Trần Tứ đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, liệu có khi nào chỉ có chúng ta là đang chìm trong ảo cảnh này không?” Người nói câu này đương nhiên là Ngụy Duyệt Như, bởi vì cô ta đã sắp phát điên rồi, mắt cô ta đỏ ngầu, cả người cảm xúc bất ổn.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi đột nhiên vỗ đùi nói.

“Tôi biết chuyện này là thế nào rồi, các người véo tôi một cái thật mạnh vào, nếu tôi có cảm giác đau thì tôi nghĩ tất cả chúng ta có thể rời đi.” Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lời hắn vừa dứt, Vương Diệp đã nhìn hắn cười như không cười nói.

Chương 1309

“Anh là cái vai vế gì?

Mọi người véo anh một cái là có thể rời đi sao, anh nghĩ hay thật đấy.” Vương Diệp vừa nói vừa bước tới, sau đó véo một cục mỡ trên người Bàn Tử, đồng thời xoay một vòng như động tác Thomas Flair.

Lúc này, Bàn Tử hét lên một tiếng thảm thiết.

Những người khác còn chưa kịp ra tay, Bàn Tử đã vội vàng tái mặt lắc đầu, sau đó xua tay nói với họ.

“Các người đừng qua đây, đừng qua đây, tôi vừa nói đùa thôi.” Bàn Tử không ngờ tên Vương Diệp này lại ra tay ác như vậy, trong lòng hắn có chút bất lực.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, cười cười rồi mở miệng nói với hắn.

“Đừng nghiên cứu mấy thứ đó nữa, mau qua đây giúp một tay đi, tôi thấy tình hình bên này mới là nghiêm trọng.” Vương Diệp chỉ vào cái đầu trước mặt.

Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, gật gật đầu, không có ý kiến gì.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp.

Cuối cùng Ngụy Duyệt Như vẫn chọn bước qua, không gửi gắm hy vọng vào một Trần Tứ mờ mịt.

Nhưng khi cô ta bước tới, nhìn cái đầu trước mắt, mặt cô ta cũng lộ ra mấy phần căng thẳng.

Trong khi ngọn lửa đang cháy bên trong, các mô trong cái đầu đó không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Ngụy Duyệt Như sắp phát điên, nhưng Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, vô cùng lạnh lùng nói.

“Tôi biết phải xử lý thế nào rồi.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người trước mặt đều sững sờ tại chỗ, lúc này Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp rồi đột nhiên nói.

“Chúng ta còn cách nào khác không?” Câu hỏi này vang lên bên tai, không ai trả lời.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp rồi lại đẩy cánh tay anh nói.

“Chúng ta có nên lấy cái đầu này ra không?

Rồi tiến hành cắt nó ra.” Nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta, trên mặt chỉ có vẻ lạnh lùng, anh biết phải xử lý thế nào.

Trong lúc Ngụy Duyệt Như đang phấn khích, Vương Diệp trực tiếp đẩy tay cô ta ra, đồng thời lấy thuốc bột từ trong túi mình ra.

Thứ kỳ lạ này được nghiền từ đuôi bọ cạp có chứa kịch độc.

Vương Diệp nhìn những người khác.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra vẻ phức tạp, ngay khoảnh khắc Ngụy Duyệt Như tiếp cận mình, Vương Diệp đã một cước đá văng cô ta ra xa.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp nghiêm mặt nói với cô ta.

“Cô ở yên chỗ đó chờ tôi, tất cả các người đừng lại gần tôi, nếu không xảy ra chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm, cũng không quản đâu.” Vương Diệp nghiêm mặt nói ra những lời này, có thể khiến anh làm ra chuyện như vậy, cơ bản đều là đại sự.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng bước tới duy trì trật tự, trên mặt Trương Khởi Linh cũng lộ ra mấy phần căng thẳng.

Hạo Thiên Chân cũng ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng sau khi Vương Diệp rắc những thứ này lên, mọi người cũng thấy cái đầu trước mặt biến mất.

Lúc này, mọi người đột nhiên ôm ngực, sau đó mặt mày đau đớn nói với Vương Diệp.

“Chúng ta sao vậy?” Lời của họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã thấy vô số rễ cây xuất hiện, nhưng những rễ cây đó tương đối nhỏ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau một cái, sau đó cắt cổ tay.

Trên mặt họ chỉ có vẻ thản nhiên, kết quả không ngờ máu tươi vô dụng, hai người nhanh chóng băng bó vết thương.

Hai người họ không hề tỏ ra yếu đuối trước mặt Vương Diệp.

Bàn Tử lúc này cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn là gánh nặng cho Vương Diệp.

Nếu là trước đây, Bàn Tử có thể sẽ tìm cách chọc ghẹo Vương Diệp, nhưng bây giờ.

Bàn Tử biết thời khắc quan trọng này không thể làm những chuyện như vậy.

Vương Diệp nhìn những người bên cạnh mình.

Trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp, anh cầm con dao trong tay, sau đó ném cho mọi người, đồng thời mở miệng nói.

“Giết sạch những thứ này, không được lùi bước, không được chùn chân, bây giờ có thể là bước cuối cùng rồi.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người gật gật đầu, không có ý kiến gì.

Ngay lúc này, Ngụy Duyệt Như cũng nghiến chặt răng.

Ngụy Duyệt Như dốc toàn lực đi theo Vương Diệp, cô ta và Vương Diệp ở nơi này không ngừng chém chặt.

Trên mặt cô ta chỉ có vẻ thản nhiên, nhưng Vương Diệp nhìn những đám cỏ trước mặt.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn những thứ này, tuy hắn đang ra sức làm việc ở bên cạnh, nhưng.

Sau khi bận rộn một hồi lâu, Bàn Tử cũng dần nhận ra có gì đó không ổn, hắn nhìn Hạo Thiên Chân và Trần Tứ, đột nhiên nói với hai người.

“Sao Trần Tứ tỉnh lại rồi?

Có phải điều này có nghĩa là thế cục này sắp được giải quyết không?” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Trần Tứ liếc hắn một cái, sau đó lại nhắm mắt lại, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Vương Diệp không gửi gắm hy vọng vào Trần Tứ, mà không ngừng vung dao chém những rễ cây trước mặt, chúng không chỉ chằng chịt phức tạp.

Mà sức mạnh của chúng còn cực kỳ lớn, nếu không cẩn thận bị chạm vào, cổ tay sẽ bị quấn lấy.

Bọn họ sẽ bị những rễ cây này kéo đi.

Vừa rồi Ngụy Duyệt Như suýt chút nữa đã bị kéo đi, nếu không phải Vương Diệp hành động nhanh chóng giải quyết.

Có lẽ cái đầu của Ngụy Duyệt Như cũng không giữ được, Vương Diệp thầm nghĩ.

Ngụy Duyệt Như liếc Vương Diệp một cái, sau đó mặt mày điên cuồng nói.

“Nhưng những cuốn sách tôi đọc trước đây không hề nói rằng những loại cỏ này lại có tác dụng như vậy.” Cô ta vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Cả người cô ta rơi vào trạng thái điên cuồng, nhưng cô ta cũng biết không thể nản lòng.

Bây giờ, cô ta không ngừng vung dao chém.

Trong lúc chém, mọi người cũng đang cố gắng mở rộng địa bàn.

Bởi vì nếu họ lùi lại từng bước, những rễ cây đó sẽ có phạm vi tấn công lớn hơn.

Bây giờ, họ đang tiến về phía trước, những rễ cây đó trông như bị đẩy lùi, nhưng Bàn Tử lại hét lên một tiếng thảm thiết.

Mọi người thấy một chân của Bàn Tử bị tóm lấy.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ thấy Bàn Tử mặt mày đau đớn la hét, nhưng cái rễ cây đó cũng không thể kéo hắn đi một cách thuận lợi, dù sao Bàn Tử cũng nặng như vậy.

Nhìn cảnh tượng hài hước trước mắt, Vương Diệp phá lên cười ha hả.

Bàn Tử còn tự mình hơi cúi người xuống, trực tiếp giải quyết cái rễ cây đó.

Chỉ là những rễ cây khác lại kéo tới, quấn lấy cánh tay Bàn Tử.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra mấy phần bất lực, hắn khẽ thở dài, rất đau khổ nói với Vương Diệp.

“Đây tuyệt đối là ác mộng của tôi.” Bàn Tử biết những người khác sẽ cứu mạng mình, bởi vì bây giờ tay họ đã không còn phải đối phó với rễ cây nữa.

Bàn Tử đang vui mừng vì chuyện này, đồng thời nhìn tay, chân và cả… rễ cây trên đầu mình.

Hắn tưởng những người này sẽ tới, kết quả không ngờ, những rễ cây này lại kéo tứ chi và đầu hắn, xé về các hướng khác nhau.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp vội vàng lao tới, trực tiếp cắt đứt rễ cây trên đầu Bàn Tử, những người khác cũng tới, Bàn Tử được giải cứu.

Nhưng trên mặt Bàn Tử lại viết đầy vẻ kinh hoàng, hắn nằm trên đất rất lâu không nói nên lời, những người khác vây quanh Bàn Tử.

Họ bảo vệ Bàn Tử.

Trên mặt họ viết đầy vẻ phức tạp.

Tên Bàn Tử này rất lâu sau mới hoàn hồn, nhưng cả người hắn đều mệt lử.

Hắn không thể đứng dậy được, hắn nhìn Vương Diệp bên cạnh, cả người hoảng loạn.

Ngón tay hắn run rẩy, hắn mặt mày bất lực nói với Vương Diệp.

“Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Hắn vừa nói vừa ôm đầu, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi.

Vương Diệp nhìn hắn, vẻ mặt bình thản nói.

“Có thể có chuyện gì chứ, không phải chỉ là chuyện nhỏ sao?” Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, dù đã gật đầu, nhưng trên mặt hắn vẫn tràn đầy vẻ bất lực.

Bàn Tử gục đầu không nói gì, Vương Diệp cũng không để ý đến hắn, mà chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ bình tĩnh.

Những rễ cây đó đã rút đi, nhưng ảo giác vẫn chưa biến mất.

Vương Diệp ôm mắt mình một lúc lâu.

Chương 1310

Vương Diệp tự nhét cho mình rất nhiều thuốc, không ai biết đó là gì, nhưng.

Sau khi Vương Diệp uống xong, anh lơ mơ mở mắt, nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt kỳ quái nói.

“Các người có thể tỉnh lại rồi.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, những người trước mặt gật gật đầu.

Trên mặt họ lóe lên mấy phần phức tạp, họ nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó lại mặt mày buồn bã nói.

“Tỉnh lại rồi, bây giờ có thể làm gì?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời, mà nhìn Trần Tứ trước mặt.

Vương Diệp cười hai tiếng, sau đó nhìn Trần Tứ rất nghiêm túc nói.

“Cậu vẫn rất thông minh, gặp phải những phiền phức và chuyện này đều biết cách bảo vệ mình.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ liếc anh một cái, sau đó thu lại ánh mắt, đồng thời vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Đâu chỉ là thông minh, tôi phải nói là thông minh tuyệt đỉnh.” Trần Tứ vỗ ngực, vô cùng vui vẻ.

Vương Diệp thấy bộ dạng vui vẻ đó của Trần Tứ, cũng chỉ cười cười.

Vương Diệp không biểu lộ quá nhiều, vẻ mặt anh vô cùng điềm tĩnh, ngưng trọng.

Trần Tứ nhìn xung quanh, sau đó lại hạ giọng nói với mọi người.

"Các người." Lời của Trần Tứ còn chưa nói xong, mọi người trước mặt đã ra hiệu im lặng, sau đó trực tiếp nói với Trần Tứ.

"Cậu đừng nói gì trước đã." Lời của họ vừa thốt ra, Trần Tứ sững sờ một lúc, sau đó chìm vào im lặng, nhưng điều không ai ngờ tới là.

Trong lúc Trần Tứ đang kiên nhẫn chờ đợi, chỉ thấy những người trước mặt đột nhiên nắm chặt nắm đấm, ngay sau đó, một cú đấm nện vào tường.

Lúc này Ngụy Duyệt Như cũng nhìn xung quanh mình.

Cô ta không ngờ mình lại quay về con đường quen thuộc đó, phía trước chính là lối vào mộ đạo.

Điều đó có nghĩa là, họ đã đi vòng vòng ở nơi đó, cuối cùng quay lại điểm xuất phát ban đầu.

Nhưng tại sao họ lại có những hình ảnh và ký ức như vậy?

Họ không thể hiểu nổi.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như đột nhiên nói với Vương Diệp.

"Có lẽ Trần Tứ rất thông minh, có thể anh ta đã tính toán được những điều này ngay từ đầu." Lời của Ngụy Duyệt Như vừa thốt ra.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó thu lại ánh mắt, không trả lời, nhưng.

Khi Trần Tứ mở mắt, anh ta cười một cách tự nhiên, nhìn mọi người trước mặt, Trần Tứ rất vui vẻ nói.

"Sóng gió chắc đã qua rồi chứ?

Xem ra tôi tỉnh lại rất đúng lúc." Trần Tứ rất vui vẻ.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Bàn Tử phản ứng lại, hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn đến bên cạnh Trần Tứ, túm lấy cổ áo anh ta.

Hắn nhìn Trần Tứ trước mặt, mặt mày thiếu kiên nhẫn nói.

“Hóa ra vừa rồi cậu đã sớm tính toán được những điều này, cho nên cậu vẫn luôn giả vờ bất tỉnh.” Hắn vừa nói vừa nghiến chặt răng, lời của hắn vang lên bên tai, nhận lại chỉ là sự bất lực của Trần Tứ.

Lúc này Trần Tứ lắc đầu, nhìn Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Anh đừng hiểu lầm, sao tôi có thể giả vờ bất tỉnh được?

Nếu tôi sớm tính được tất cả những điều này, tôi cũng không đến nỗi như thế này.” Anh ta nói sự thật, nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh ta, lại mặt mày bất mãn nói.

“Cậu đừng nói nhảm nữa, tôi biết cậu là người như thế nào.” Bàn Tử vừa nói vừa hất cằm hừ lạnh.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của hắn.

Trên mặt Trần Tứ lộ ra mấy phần buồn bã, Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó lại nói với mọi người.

“Tên Trần Tứ này thật không phải người, chỉ lo một mình chạy trốn thì thôi, cũng không nghĩ đến việc kéo theo chúng ta, bình thường gặp bao nhiêu phiền phức và nguy hiểm.” Đều là bọn họ cùng Trần Tứ giải quyết, Bàn Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn mọi người trước mặt, hắn cũng lẩm bẩm nói ra.

Chỉ tiếc là những người trước mặt nghe lời của Bàn Tử, trên mặt họ không có nhiều biến động cảm xúc.

Họ chỉ nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói.

“Anh nói có lý, nhưng chẳng lẽ Trần Tứ chưa từng giúp chúng ta sao?

Hay là anh cảm thấy một mình anh có thể bằng Trần Tứ?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Bàn Tử lập tức chìm vào im lặng.

Bàn Tử nhíu mày, không nói một lời.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt lộ ra mấy phần khinh miệt.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, không chút do dự nói với Bàn Tử.

“Nếu anh ghen tị với những thứ này, anh có thể nói thẳng, dù sao người như Trần Tứ cũng không nhiều.” Nói đến đây.

Trên mặt Vương Diệp lộ ra mấy phần thản nhiên, anh nhìn Bàn Tử, thẳng thắn nói.

“Cùng lắm thì giải quyết anh để bảo toàn cho cậu ta, dù sao ai có giá trị cao hơn, tất cả chúng ta đều biết.” Những lời này vang lên bên tai, Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn hoàn toàn không tin vào những gì mình nghe được, vẻ mặt hắn viết đầy vẻ phức tạp.

Hắn ôm đầu, một lời cũng không nói nên.

Vương Diệp cũng chỉ lặng lẽ nhìn hắn mỉm cười.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Trần Tứ liền bật cười.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng không nói gì, chỉ gục đầu xuống, nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử có mấy phần oán trách nói.

“Cậu đúng là độc ác.” Lời của Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp nhìn mộ thất trước mặt, trên mặt chỉ có vẻ điềm tĩnh.

Chỉ là Vương Diệp ở nơi này còn chưa đi được mấy bước, Bàn Tử đã lập tức đuổi theo, đồng thời cẩn thận nói với Vương Diệp.

“Cậu lấy cái khăn tay của cậu ra, xem có thể dẫn chúng ta đi đúng đường không?” Bàn Tử cẩn thận nói, Vương Diệp không để ý đến hắn.

Sau khi Vương Diệp đi vào trong mộ đạo.

Trên mặt Vương Diệp lộ thêm mấy phần phức tạp, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sau đó lại nhìn cái khăn tay trong tay Vương Diệp.

Chỉ một cái liếc mắt đó, Bàn Tử lại bị dọa một phen, sau đó chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, Ngụy Duyệt Như chỉ có thể đỡ hắn.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Ngụy Duyệt Như mặt mày chán ghét nói.

“Tôi còn không thèm nhìn những thứ đó, anh còn thật sự coi mình là nhân vật, cái gì cũng muốn nghiên cứu một chút.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa hất cằm.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cô ta, liền cười lạnh một tiếng.

Bàn Tử không quan tâm những gì cô ta nói, nhưng, sau khi Bàn Tử đi theo Vương Diệp được mấy bước, chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử liền thấy cơ quan từ trên đầu rơi xuống.

Bàn Tử bị dọa đến tái mặt.

Bàn Tử nhanh chóng né sang một bên, nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử mặt mày khó hiểu nói.

“Đây là chuyện gì?” Hắn sợ chết khiếp.

Vương Diệp nghe lời hắn, nhưng không trả lời, chỉ dùng tay không đỡ lưỡi dao, sau đó bẻ gãy cơ quan.

Lưỡi dao của cơ quan trước mặt vì quá mỏng, nên Vương Diệp thuận tay bẻ một cái là gãy, nhưng cũng vì mỏng, nên nó có thể nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể người.

Một khi bị nó làm bị thương, dù có nhận ra, nhưng không có phản xạ nhạy bén, thứ này vẫn có thể lấy mạng người, bởi vì nó rơi từ trên đỉnh đầu xuống.

Bây giờ, Vương Diệp tay không đỡ dao, trực tiếp khiến Bàn Tử phá lên cười ha hả.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn mặt mày kích động nói.

“Bây giờ tôi coi như là, được cậu dạy cho một bài học.” Bàn Tử líu ríu nói, Vương Diệp nhìn Bàn Tử, cũng chỉ qua loa lắc đầu, sau đó nói.

“Đừng có mơ, cái gọi là bài học này, chẳng qua chỉ là ảo tưởng đơn phương của anh thôi, anh có bản lĩnh đó để học sao?” Vương Diệp mặt mày điềm tĩnh đập tan giấc mộng đẹp của hắn, Bàn Tử nghe thấy, cả người chìm vào im lặng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Bàn Tử một lời cũng không nói nên, hắn khẽ thở dài, trên mặt mang mấy phần mệt mỏi và không cam tâm.

Nhưng Vương Diệp không để ý đến hắn.

Vương Diệp đi về phía trước được mấy bước, ở nơi này, thứ anh thấy tuy không phải là điện đường huy hoàng, nhưng lại có những hoa văn tinh xảo.

Cả cửa thông gió và cửa thoát khí ở nơi này, Vương Diệp đều có thể nhìn thấy, anh nhìn mấy bức tượng nhỏ bên cạnh.

Ý nghĩa mà những bức tượng nhỏ đó tượng trưng, tự nhiên là một số tiểu quái vật, nhưng hình dáng của chúng lại giống chó và mèo.

Nhìn những thứ này, trên mặt Vương Diệp lộ thêm mấy phần phức tạp, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, hắn đột nhiên cười nói với Vương Diệp.

“Cậu có thể nhìn ra được manh mối gì từ đây không?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp lắc đầu, mỗi một phương vị đều có mấy bức tượng nhỏ, với năng lực của anh mà nói.

Chương 1311

Dù anh có thể nhìn ra, nhưng anh cũng không hiểu ý nghĩa bên trong.

Hơn nữa con người anh trước nay quen sống kín đáo, lúc này sao có thể cứng rắn ra vẻ, nhưng.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Ngụy Duyệt Như lộ ra mấy phần suy tư, cô ta dứt khoát bước tới nói với Vương Diệp.

“Tôi hình như đoán được một chút rồi, nếu phán đoán không sai, tôi nghĩ một ý nghĩa khác của những bức tượng này……” Lời của cô ta nói đến đây thì dừng lại, trên mặt cô ta mang mấy phần nụ cười, Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó nhíu mày.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, Ngụy Duyệt Như liền hạ giọng nói.

“Nơi này có lẽ chính là mộ nhĩ.” Cô ta vừa nói vừa chỉ vào căn phòng trước mặt, đồng thời, nói ra cả chiều dài và chiều rộng của nơi này, chiều cao, cô ta cũng đại khái miêu tả một lượt.

Bản lĩnh của Ngụy Duyệt Như chính là ở đây, cô ta sở hữu sự nhạy bén mà người khác không có, cộng thêm phán đoán và quan sát của cô ta cực kỳ mạnh.

Cho nên bây giờ cô ta tùy tiện đoán một cái, liền đoán đúng.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt.

Lúc này Vương Diệp cũng gật gật đầu, mặt mày tán đồng nói với Ngụy Duyệt Như.

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng chúng ta đến đây, có phải điều đó có nghĩa là, chúng ta sắp đến nơi đó rồi không?" Vương Diệp tò mò hỏi.

Ánh mắt anh dừng trên người Ngụy Duyệt Như, người muốn đến nơi này là Ngụy Duyệt Như, cho nên cô ta nên rõ những thứ này.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như liền cười cười, cô ta biết Vương Diệp đang nghĩ gì, nhưng đối mặt với ánh mắt dò xét của Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như cũng mặt mày bất lực nói.

"Ai biết được chứ?

Chẳng qua chỉ là một điện đường nhỏ thôi, lỡ đây là thuật che mắt thì sao?" Lời vừa dứt, Vương Diệp liền cười khẽ một tiếng, anh biết Ngụy Duyệt Như có vấn đề, nhưng anh không biểu hiện ra, anh chỉ nhìn Ngụy Duyệt Như, mặt mày thản nhiên hỏi ngược lại.

"Nhưng đã đến nơi này rồi, chẳng lẽ còn có thể lùi bước sao?" Lời anh nói câu nào cũng là thật, Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh, sau đó gật gật đầu, trông có vẻ cũng không có suy nghĩ gì, nhưng thực tế.

Trong lòng cô ta giấu không ít bí mật, đôi mắt cô ta cũng mang mấy phần tư lự, nhưng Vương Diệp không quan tâm.

Bàn Tử nhìn hai người họ, bèn nói.

"Trước tiên xem có thể rời khỏi đây không đã, tôi đoán chắc vẫn còn một cánh cửa, chắc là có một con đường thông đến nơi đó." Tìm được rồi, có lẽ họ sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Bàn Tử thầm nghĩ, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, lại trực tiếp nói với hắn.

"Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Dù tôi có bản đồ đường đi trong tay, nhưng những con đường vẽ trong này ngoằn ngoèo, chúng ta mới chỉ đến được điểm này thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa lấy khăn tay của mình ra, anh vẽ cho Bàn Tử xem.

Nhưng Bàn Tử không dám nhìn cái khăn tay đó, bởi vì hắn nhìn là đầu óc choáng váng.

Bây giờ, hắn thu lại ánh mắt, không nhìn Vương Diệp nữa, nhưng.

Vương Diệp cầm khăn tay trong tay, trên mặt lại lộ thêm mấy phần ngưng trọng, anh đột nhiên mở miệng nói với Bàn Tử.

“Những phiền phức chúng ta phải đối mặt bây giờ không ít, phải chuẩn bị tâm lý.” Lời của Vương Diệp nói đến đây thì không nói tiếp nữa, Bàn Tử sững sờ một lúc, hắn nhìn Vương Diệp, mặt mày khó hiểu hỏi.

“Phiền phức gì?” Bàn Tử không hiểu, lại không ngờ Vương Diệp chỉ nhìn cánh cửa trước mặt, sau đó nói.

“Muốn mở cánh cửa trước mặt, e rằng cũng khó càng thêm khó.” Vương Diệp vừa nói vừa thở dài.

Nhưng đối với người như Bàn Tử, đầu óc vốn dĩ không nhanh nhạy, bây giờ, Vương Diệp còn nói một cách phức tạp như vậy.

Bàn Tử càng sững sờ hơn, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn mặt mày mơ hồ nói.

“Sao tôi cảm thấy tôi không hiểu lời cậu nói vậy?” Bàn Tử nghiêm túc nói, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, sau đó cười cười, ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, vẻ mặt bình thản nói.

“Anh mà nghe hiểu được, thì giỏi rồi.” Nói đến đây, Vương Diệp không để ý đến hắn nữa, nhưng Ngụy Duyệt Như đã bước tới.

Ngụy Duyệt Như nhìn bức tường trước mặt, nơi này là tường được xây bằng những tảng đá lớn.

Nhìn qua, bên trong không thể có một cánh cửa, và bên trong cũng không thể có cái gọi là cơ quan, dù sao những thứ như vậy, mọi người cũng đã thấy nhiều rồi.

Ngụy Duyệt Như cũng vậy, bây giờ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Ngụy Duyệt Như vẻ mặt buồn bã nói.

“Vậy cánh cửa này chúng ta phải dùng cách gì để mở?” Câu hỏi của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ mỉm cười, sau đó thử đặt tay lên trên, rồi từ từ đẩy ra.

Nhưng khi anh đặt tay lên, bức tường trước mặt không những không có động tĩnh gì, mà.

Vương Diệp còn thấy có chất lỏng màu xanh lá cây chảy xuống.

Bây giờ, Vương Diệp nhanh chóng thu tay lại.

Lại không ngờ, chất lỏng màu xanh lá cây, những nơi nó chảy qua đều phát ra âm thanh nóng bỏng.

Nhìn những thứ đó bị ăn mòn, Vương Diệp cả người sững sờ, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như càng khó tin nói.

“Trời đất ơi.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, lại cũng chỉ qua loa cười một tiếng.

Lúc này, Vương Diệp vỗ vai Ngụy Duyệt Như, sau đó dặn dò cô ta.

“Cô lùi lại mấy bước đi, đừng ở lại nơi này.” Nơi này khá nguy hiểm, Vương Diệp thầm nghĩ.

Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, gật gật đầu, nhưng.

Trong lúc Ngụy Duyệt Như lùi lại, vẻ mặt cô ta cũng tràn ngập mấy phần quỷ dị, cô ta nhìn bức tường trước mặt.

Lại không ngờ.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp cho cô ta xem một màn "dùng dao sắc chém đay rối".

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Ngụy Duyệt Như chỉ có vẻ phức tạp.

Ngụy Duyệt Như rất lâu không hoàn hồn lại, Bàn Tử đứng bên cạnh thấy lưỡi dao trong tay Vương Diệp sắc bén như vậy, biên độ vung chém cũng kịch liệt như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử đã sững sờ tại chỗ, Bàn Tử rất lâu không nói nên lời.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, trên mặt mang mấy phần khinh miệt, anh trực tiếp nói với Bàn Tử.

"Loại chuyện này trông có vẻ bất ngờ lắm sao?" Vương Diệp tò mò hỏi, Bàn Tử nghe thấy liền vội vàng lắc đầu.

Hắn nhìn bức tường trước mặt.

Hắn đột nhiên cười khẽ một tiếng, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp.

"Tôi vẫn không hiểu, tại sao cậu lại làm chuyện như vậy, làm thế này rõ ràng không có lợi ích gì cả." Bởi vì bức tường này không hề có thay đổi gì, hơn nữa dao của Vương Diệp vừa rồi tuy nhanh, nhưng thực tế hành vi đó có ý nghĩa gì cũng không ai biết.

Có lẽ đối với người khác, họ có thể hiểu, nhưng đối với Bàn Tử, hắn thật sự không hiểu.

Vương Diệp nhìn bức tường trước mặt, trên mặt mang mấy phần ý cười, tuy bức tường không có chút biến động nào, nhưng không lâu sau.

Bức tường lập tức nứt ra vô số khe hở nhỏ, trong ánh mắt của Vương Diệp, một cái đầu hổ xuất hiện trước mặt, nhưng đó chỉ là một tác phẩm điêu khắc hình hổ.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt mang mấy phần kinh ngạc, nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Bàn Tử đột nhiên nói.

"Trời ạ, dao của cậu nhanh như vậy, lại có thể điêu khắc ra một cái……" Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy Vương Diệp cầm dao trong tay, anh trực tiếp vung chém vào tường, nhát dao này rất nặng.

Đến mức.

Bàn Tử cũng có thể cảm nhận được sự chấn động xung quanh, nhưng những thứ đó, lại không thể hoàn toàn phá hủy nơi này, chỉ là.

Bàn Tử thấy bụi trên tường bay lên, lại là hình một con rồng, Bàn Tử cứ thế ngây người tại chỗ, hắn nửa ngày không nói nên lời.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt chỉ có một vẻ phức tạp.

Rất lâu sau, Bàn Tử mới lắc đầu, vẻ mặt hoảng hốt không chắc chắn.

"Thần, thật quá thần kỳ." Hai tay Bàn Tử đều giơ ngón cái lên, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt chỉ có sự sùng bái, hai mắt càng tỏa ra ánh sáng, dường như muốn học theo chiêu này của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp liếc hắn một cái, sau đó thu lại ánh mắt, anh cũng cất con dao trong tay vào ba lô sau lưng, trên mặt chỉ có vẻ bình tĩnh.

Những thứ này đối với Vương Diệp mà nói là chuyện quá đỗi bình thường.

Bây giờ, nhìn cuộc đấu giữa rồng và hổ trước mặt, Vương Diệp cũng biết cánh cửa trước mặt sắp mở ra rồi.

Giống như anh dự đoán, bức tường trước mặt quả thực là một cánh cửa có thể mở ra, và lúc này, Vương Diệp cầm dao trong tay, sau đó, Vương Diệp vung về phía trước.

Những tảng đá trước mặt lập tức rơi xuống đất, nhưng trong khoảnh khắc rơi xuống, cũng làm tung lên vô số bụi bặm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử vội vàng lùi lại mấy bước, Bàn Tử che miệng và mũi, nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử có chút lúng túng nói.

“Bụi này cũng nhiều quá.” Bàn Tử vừa nói vừa ho sặc sụa sang bên cạnh, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Anh mày mắt lạnh lùng, đôi mắt sắc bén, cứ thế nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Bàn Tử liếc Vương Diệp một cái, nhất thời cũng cảm thấy khí thế trên người Vương Diệp quá sắc bén, Bàn Tử né sang một bên.

Hắn dường như sợ hãi, nhưng Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, Vương Diệp liền cười khẽ, sau đó mở miệng nói.

Chương 1312

“Đồ vô dụng.” Khi mấy chữ này thốt ra, Bàn Tử lập tức sững sờ, lúc này, Bàn Tử vội vàng lắc đầu, sau đó đến trước mặt Vương Diệp, vẻ mặt hắn mang mấy phần hoảng sợ.

Hắn chỉ vào bức tường trước mặt, sau đó mặt mày bất lực nói.

“Là lúc cậu ra tay không nói với tôi một tiếng, nếu không sao tôi lại sợ như vậy?

Hơn nữa cậu đối với tôi vốn dĩ đã có chút thù hận.” Bàn Tử nói đến đây thì dừng lại, hắn chột dạ căng thẳng, bởi vì hắn vẫn luôn nhớ những chuyện mình đã làm.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, tâm trạng của Bàn Tử có chút nặng nề, lại không ngờ Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Vương Diệp nhìn bức tường trước mặt, đồng thời cầm dao trong tay, ngay sau đó hét lớn với Bàn Tử, nói.

“Cút ra.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Bàn Tử cứng đờ.

Ngay sau đó, Vương Diệp vung dao trong tay chém tới, động tác của anh sắc bén, trên mặt tràn đầy vẻ kiên định.

Đợi Bàn Tử phản ứng lại.

Bức tường trước mặt đã vỡ tan.

Nhìn cảnh này, Bàn Tử rất lâu không nói nên lời.

Lúc này, Bàn Tử cứ ngây ngốc nhìn Vương Diệp.

Bàn Tử ngây người hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, đối với những gì mình vừa thấy, hắn chỉ cảm thấy khó tin, thậm chí là không thể chấp nhận.

Nhưng Vương Diệp không để ý đến Bàn Tử, hắn vẫn cầm con dao trong tay tiếp tục vung chém, trên mặt còn nở một nụ cười.

Lúc này, Bàn Tử đứng chết trân tại chỗ.

Rất lâu sau, Bàn Tử mới bước lên vài bước, nhưng những người khác đã sớm đi tới.

Hạo Thiên Chân nhìn Vương Diệp trước mặt, không ngần ngại lên tiếng khen ngợi.

Ngoài lời của Hạo Thiên Chân ra, còn có Trương Khởi Linh.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Trương Khởi Linh mặt đầy kích động nói: “Tôi biết ngay là cậu nhất định sẽ thành công mà.” Lời của Trương Khởi Linh tràn đầy phấn khích, Vương Diệp thấy dáng vẻ vui mừng của anh ta thì cũng chỉ cười qua loa một tiếng.

Đối với những lời đó của Trương Khởi Linh, hắn không có phản ứng gì lớn, một mặt là vì những chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của hắn, mặt khác cũng là vì không đáng để vui mừng.

Tuy nhiên, khi Trần Tứ đi tới, ông vẫn không kìm được mà dặn dò: “Lần sau phải nhớ vận dụng sức mạnh của mình một cách chính xác, chứ đừng dồn toàn bộ sức lực lên cổ tay, nếu không cổ tay cậu sẽ bị thương nặng đấy.” Ông nghiêm túc căn dặn.

Lời ông vừa dứt, Vương Diệp liền lắc đầu dở khóc dở cười, hắn cúi đầu nhìn cổ tay mình.

Lúc này, Vương Diệp thở dài một hơi, hắn không nói gì, vì trên cổ tay quả thật có vết thương, điểm này không thể phủ nhận, nhưng mà...

Hắn nhìn những người trước mặt, rồi thúc giục mọi người đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp vội vã như vậy, mọi người đều gật đầu không có ý kiến, nhưng...

Trong lúc đi, vẻ mặt họ cũng có mấy phần phức tạp, vì mộ đạo phía trước tối đen như mực, họ không thể nhìn thấy hoàn cảnh bên trong.

Bây giờ, mọi người khẽ nhíu mày, vẻ mặt đầy phức tạp, họ còn chưa kịp nói gì thì không ngờ Vương Diệp ở phía sau bỗng nhiên nói với họ: “Đợi một chút, đừng đi nhanh như vậy.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người phía trước nghe thấy liền gật đầu, sau đó đứng tại chỗ, quay đầu nhìn Vương Diệp, trên mặt họ lộ vẻ nghi hoặc.

Thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp lại không nhịn được nói với họ: “Mọi người cứ đứng ở đây chờ tôi, tôi đi giải quyết nguy hiểm ở phía trước rồi mọi người hãy qua.” Lời của Vương Diệp vừa nói ra, những người trước mặt dù đã gật đầu, nhưng trên mặt đều có mấy phần không vui, Trương Khởi Linh là một trong số đó.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh có chút phức tạp, anh ta khẽ thở dài, mặt đầy bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Tôi thật sự hy vọng mình có thể giúp cậu một chút, chỉ tiếc là ngoài từ chối ra thì cậu vẫn là từ chối.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lắc đầu dở khóc dở cười, Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh phàn nàn mình, nhất thời cũng cười qua loa với anh ta.

Tuy nhiên, đối với những lời đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không đáp lại nhiều.

Vương Diệp cầm trường đao trong tay, trong lúc đi vào bên trong, mặc dù mỗi bước chân của hắn đều vô cùng cẩn thận, nhưng nơi này chung quy vẫn là một mảng tối đen.

Ở nơi này, thứ hắn có thể nhìn thấy, có lẽ cũng chỉ là một mảng tối đen.

Bất kể có cơ quan hay mai phục gì, hắn đều không thể xử lý ngay lập tức, đây mới là điều đáng sợ nhất, dù sao thì...

Một khi đèn pin trong tay hắn được bật lên, bóng tối phía trước sẽ lập tức nuốt chửng ánh sáng đó, và lúc ấy, hai mắt của Vương Diệp cũng sẽ không thể thích ứng được với bóng tối.

Chính vì cân nhắc đến những điều này, nên Vương Diệp không bật đèn pin, hắn chỉ lẳng lặng đi vào trong, vẻ mặt chỉ có một sự bình thản.

Nhưng vì trong thông đạo này tạm thời không xuất hiện cơ quan, nên Vương Diệp không đặc biệt hoảng loạn, chỉ là hắn cầm con dao trong tay.

Trong quá trình đi, hắn vẫn cầm con dao đó, dò dẫm con đường phía trước, trên mặt mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Đối với Vương Diệp mà nói, tất cả những gì đang làm bây giờ đều là để dọn đường cho tính mạng của mình sau này, vì vậy hắn không thể có bất kỳ sai sót nào.

Trong lúc suy nghĩ trong lòng, hắn tăng nhanh bước chân, nhưng trong lúc hắn đi nhanh ở nơi này, những người phía sau nhìn theo Vương Diệp.

Trên mặt họ mang theo vài phần căng thẳng.

Trương Khởi Linh là người lo lắng nhất, anh ta không nhịn được khẽ thở dài, sau đó, nhìn về phía Vương Diệp, lại nói với Trần Tứ bên cạnh mình: “Có lẽ chỉ có lời ông nói, Vương Diệp mới chịu nghe.

Nếu có thời gian, ông có thể bảo cậu ấy lắng nghe lời của chúng ta.” Lời này vừa nói ra, Trần Tứ lập tức bật cười ha hả, Trần Tứ gật

gật đầu.

Trần Tứ tuy đã đồng ý, nhưng ông nhìn về phía trước, lại không nhịn được mở miệng nói: “Có những chuyện phải lượng sức mà làm.

Có người sở hữu sức mạnh đó, nên cậu ta có thể làm những việc như vậy mà không do dự, nhưng...” có những người không có sức mạnh đó, nên chỉ có thể trốn ở phía sau, những lời này, Trần Tứ biểu đạt vô cùng bình thản.

Dù cho Trương Khởi Linh cứ nhìn chằm chằm ông, nhưng Trần Tứ cũng không hề có chút hoảng loạn nào, Trần Tứ biết suy nghĩ của Trương Khởi Linh, nhưng...

Trần Tứ cũng đã bày tỏ ý của mình, trong lòng Vương Diệp cũng nghĩ như vậy, nên mới để Trương Khởi Linh ở lại nơi này.

Bây giờ, Trương Khởi Linh nhìn về hướng Vương Diệp rời đi.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh tràn ngập lo lắng, anh ta vốn định bật đèn pin, không ngờ, Trần Tứ đi tới ngăn lại, Trần Tứ nhìn anh ta với vẻ mặt ngưng trọng nói: “Bên trong này có vật liệu hấp thụ ánh sáng.” Lời của Trần Tứ nói ra, Trương Khởi Linh đã phản ứng lại, anh ta gật gật đầu, tuy có lòng muốn giúp đỡ Vương Diệp, nhưng cũng không phải là đi hại Vương Diệp.

Anh ta suy nghĩ trong lòng.

Trần Tứ đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Trần Tứ chỉ có một vẻ u sầu, còn lúc này Vương Diệp đang nhìn con đường phía trước.

Bởi vì hắn đã dần dần thích ứng với bóng tối.

Cho nên khi đi ở nơi này, hắn cảm nhận được chỉ có bóng tối vô biên.

Nhưng ngoài bóng tối ra, những đường vân đại khái ở đây, bao gồm cả con đường này dài bao nhiêu, họ có thể nhìn thấy được một chút.

Lúc này Vương Diệp cầm con dao trong tay, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà...

Hắn đi được vài bước thì dừng lại, hắn nhìn xung quanh.

Vẻ mặt hắn thoáng chút phức tạp, chỉ tiếc là Vương Diệp cầm con dao trong tay, trong lúc hắn gõ vỡ tảng đá, vẻ mặt hắn tràn đầy phức tạp.

Và vào lúc này, Vương Diệp cũng nhìn về phía phong cảnh xa xa.

Ở nơi xa đó, tuy là một mảng tối đen, nhưng Vương Diệp lại mơ hồ nhìn thấy một vài thứ lờ mờ.

Nếu không đoán sai, những thứ đó tượng trưng cho, có lẽ là một bức tượng, Vương Diệp thầm đoán trong lòng.

Tuy nhiên, hắn lại không hề vội vàng, mà lẳng lặng đi tới, đồng thời, cầm dao và vỏ dao trong tay làm tư thế phòng thủ.

Để phòng vạn nhất.

Nhưng trong lúc hắn làm tư thế phòng thủ, hắn cũng phát hiện mình đi được vài bước.

Những bức tượng phía trước bỗng chốc đỏ rực lên, ngay sau đó, Vương Diệp nhìn thấy vô số ánh sáng xuất hiện, màu đỏ trên người những bức tượng đó, giống như màu sắc vậy.

Chúng rất nhanh đã biến mất không thấy, nhưng trong khoảnh khắc đèn sáng lên, Vương Diệp cũng nhìn về phía bầu trời.

Ở trên đỉnh đầu, Vương Diệp nhìn thấy là ánh sáng trắng, nhưng ánh sáng trắng đó từ đâu tới, Vương Diệp không biết.

Nhưng mơ hồ, Vương Diệp đứng giữa nơi này, hắn cũng nhìn thấy vô số con bướm từ giữa những bức tượng này bay lượn ra ngoài.

Nhìn những con bướm như vậy, vẻ mặt Vương Diệp có thêm vài phần phức tạp, nếu không phải vì nơi này nguy hiểm trùng trùng, có lẽ...

Dưới sự tô điểm của hoàn cảnh và không khí như vậy, đổi lại là người khác, có thể đã sớm đắm chìm trong đó.

Bây giờ, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt hắn chỉ có một sự ngưng trọng, hắn không chọn hòa mình vào đó, mà cầm con dao trong tay.

Hắn vô cùng cẩn thận, ánh sáng bên này cũng đã thu hút sự chú ý của Trương Khởi Linh và mọi người, Trương Khởi Linh đứng dậy, nhìn về phía Vương Diệp.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phấn khích, anh ta nhìn Trần Tứ bên cạnh mình, bỗng nhiên nói với Trần Tứ: “Chúng ta có thể qua đó được không?” Sau khi Vương Diệp rời đi, Trần Tứ chính là trụ cột, Trương Khởi Linh trong lòng hiểu rõ điểm này, bây giờ, đối mặt với lời nói của Trương Khởi Linh.

Vẻ mặt Trần Tứ mang theo vài phần u sầu, Trần Tứ bấm ngón tay tính toán, sau đó lắc đầu nói: “Đừng làm chuyện như vậy, như thế quá nguy hiểm, các cậu đều đứng ở đây, kiên nhẫn chờ đợi, đừng qua đó.” Lời của Trần Tứ nói ra, Trương Khởi Linh dù có gật đầu, nhưng cũng không kìm nén được, Trương Khởi Linh nhìn về phía Vương Diệp, vẻ mặt thoáng chút phức tạp.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, mọi thứ mà Vương Diệp gặp phải ở nơi đó, dường như cũng ngày càng phiền phức.

Bởi vì những con bướm đó bay về phía Vương Diệp, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Trương Khởi Linh có thêm vài phần phức tạp, Trương Khởi Linh nhìn Trần Tứ bên cạnh mình.

Vẻ mặt anh ta thoáng chút kỳ quái, anh ta bỗng nhiên mở miệng nói với Trần Tứ: "Tôi thật sự không cần phải quan tâm sao?

Ông xem Vương Diệp bây giờ biến thành cái dạng gì rồi?" Anh ta vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm, chỉ tiếc là lời này vang lên bên tai, nhận lại cũng chỉ là một tiếng cười lạnh của Trần Tứ.

Trần Tứ nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, ông mặt lạnh lùng nói: "Bây giờ dù có qua đó, thì có thể làm được gì?" Ông nói là sự thật, nhưng Trương Khởi Linh lại không kìm nén được.

Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm, hận không thể xông qua, chỉ là Vương Diệp ở nơi đó dường như cũng không gặp nguy hiểm gì.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh ta vỗ vỗ ngực mình, nhìn Trần Tứ trước mặt, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Nhưng theo thời gian trôi đi, lúc này Vương Diệp nhìn những con bướm trước mặt, Vương Diệp tuy không dùng đại đao trong tay để chạm vào, nhưng...

Chương 1313

Trong lúc những con bướm đó bao vây hắn.

Vương Diệp cũng mơ hồ nhận ra có điều không ổn, Vương Diệp nhìn những con bướm trước mặt, vẻ mặt thoáng chút phức tạp, hắn vung con dao trong tay.

Vẻ mặt hắn chỉ có một sự quái dị, trong lúc con dao này vung chém, những con bướm phía trước đều bị Vương Diệp chém rụng xuống.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự bình thản, nhưng...

Trương Khởi Linh lại nhìn rất rõ, những người khác cũng như vậy, Ngụy Duyệt Như thấy Hạo Thiên Chân sắc mặt như thường, không nhịn được nói: “Anh có phải cho rằng Vương Diệp nhất định có thể quay về không?” Ngụy Duyệt Như khi hỏi câu này, ít nhiều đều có chút ý mỉa mai.

Bởi vì Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh cùng một phe, nhưng Hạo Thiên Chân lại có thể tỏ ra bình tĩnh như vậy, trong khi Trương Khởi Linh lại hoảng loạn đến thế.

Trong lúc Ngụy Duyệt Như suy nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh nghe câu hỏi của cô ta, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

Hạo Thiên Chân liếc cô ta một cái, sau đó lắc đầu mở miệng nói: “Cô nghĩ nhiều rồi phải không?

Sao có thể chứ?

Tôi chỉ đang xem chủng loại của mấy con bướm đó thôi.” Lời của Hạo Thiên Chân, nói đến đây thì dừng lại.

Anh ta không giải thích thêm với Ngụy Duyệt Như, vì anh ta nhìn thấy cảm xúc trong mắt Ngụy Duyệt Như, anh ta biết Ngụy Duyệt Như đang mỉa mai mình, bây giờ anh ta cúi đầu.

Anh ta không để ý đến Ngụy Duyệt Như, chỉ là Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh ta, lại không nhịn được cười nói với Trương Khởi Linh bên cạnh mình: "Anh nếu thật sự muốn đi, thì cứ đi đi, cũng không ai thật sự cản được anh đâu." Lời của Ngụy Duyệt Như nói ra, Trương Khởi Linh liếc cô ta một cái, nhưng không để ý đến cô ta, mà lẳng lặng ngồi ở đây chờ đợi.

May mà không bao lâu, Vương Diệp đã chém rụng hết những con bướm đó.

Lúc này, Vương Diệp nhìn về phía sau, sau đó vẫy tay với họ nói: "Mọi người có thể qua đây." Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người vội vàng gật đầu.

Họ từng bước đi tới, vẻ mặt thoáng chút bình tĩnh và ngưng trọng, nhưng trong quá trình đi.

Họ lại khẽ nhíu mày, không nhịn được nói với Vương Diệp: "Nơi này không có nguy hiểm nào khác sao?

Những cơ quan đó đều không còn nữa sao?" Họ tò mò hỏi, Vương Diệp nghe lời họ, nhưng không trả lời.

Lúc này, Vương Diệp cầm trường đao trong tay, ngay sau đó lại nhìn những bức tượng trước mặt, những bức tượng này cao bằng người, nhưng...

Vương Diệp lại có thể mơ hồ cảm nhận được sát khí trên người chúng, điểm này là điều Vương Diệp không ngờ tới.

Những người khác thấy vẻ mặt của Vương Diệp, họ đều nhíu mày.

Trong lòng họ tò mò, Vương Diệp đang nghĩ gì, nhưng không ngờ, Bàn Tử đã đứng bên cạnh những bức tượng này, trên mặt Bàn Tử nở một nụ cười.

Bàn Tử bỗng nhiên nói với Trần Tứ bên cạnh mình: "Ông xem tay nghề của mấy pho tượng này đi, tuy không tính là quá đẹp, nhưng loại đồ này một khi mang ra ngoài, về cơ bản đều là giá trên trời." Bàn Tử lải nhải nói, Trần Tứ thấy bộ dạng đó của hắn, nhưng Trần Tứ không nói gì, Vương Diệp nhìn những thứ trước mặt.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự điềm nhiên.

Bàn Tử vẫn còn nói không ngớt ở đó, nhưng Trần Tứ thấy bộ dạng đó của hắn, Trần Tứ lập tức cảm thấy phản cảm, ông đẩy Bàn Tử một cái.

Ông nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt đầy vẻ không kiên nhẫn nói: "Cậu muốn nói gì với tôi?

Tôi không có hứng thú với mấy thứ này, tiền thì tôi không thiếu, mấy thứ này chẳng qua chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Bàn Tử nghe những lời đó của ông, lập tức lên tinh thần, sau đó mặt đầy vẻ không kiên nhẫn hạ giọng nói: "Thôi đi ông ơi, ông nghĩ ông thật sự không có hứng thú à?

Lúc mới vào đây, mắt ông sáng cả lên, bây giờ giả vờ cũng giỏi đấy chứ." Hắn lải nhải nói, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó vẻ mặt lạnh đi quát: "Nói linh tinh gì đấy?" Lời của Vương Diệp nói ra, Bàn Tử trong một khoảnh khắc liền im lặng, Bàn Tử sờ sờ mũi mình, tuy không nói gì, nhưng...

Khi Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Bàn Tử cũng mang theo vài phần ý cười, sau đó, chỉ vào bức tượng trước mặt nói: "Nhìn thấy những bức tượng này, chẳng lẽ cậu không động lòng sao?

Cậu đừng nói vậy, tôi không tin đâu." Bàn Tử vừa nói, vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp, bộ dạng mày bay mặt hớn của hắn, trông có vẻ vô cùng kích động, nhưng Vương Diệp không để ý đến hắn.

Vương Diệp nhìn những bức tượng trước mặt, hắn cầm la bàn trong tay, vị trí của mỗi bức tượng, đều tượng trưng cho một phương vị.

Nhưng Vương Diệp lại mơ hồ nhận ra có điều không ổn, lúc này Trần Tứ đi tới, nhưng Trần Tứ lại bị Bàn Tử kéo tay lại.

Lời của Trần Tứ còn chưa kịp nói ra, Trương Khởi Linh liền trực tiếp nói với Vương Diệp: "Tôi cảm thấy nơi này có chút kỳ quái, vị trí đặt của những thứ này hình như không đúng lắm." Anh ta trước đây đã từng đến những nơi tương tự như vậy, nhưng lại không nghĩ ra, trong đó có điểm chung gì, chỉ là...

Lý trí mách bảo anh ta, bên trong này chắc chắn là không giống.

Vương Diệp nghe lời anh ta, sau đó nhìn những bức tượng trước mặt, vẻ mặt hắn chỉ có một sự điềm nhiên, ngay sau đó liền dứt khoát nói với mọi người: "Mọi người nghĩ sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa đặt ra, những người trước mặt nghe thấy, vẻ mặt họ thoáng chút bất đắc dĩ.

Họ khẽ thở dài, sau đó hạ giọng nói với Vương Diệp: "Chúng tôi cũng không nghĩ gì cả." "Quan trọng là, thứ này xử lý thật sự rất khó khăn." Họ vừa nói, vừa lắc đầu, Vương Diệp thấy bộ dạng đó của họ, sau đó gật gật đầu, không tiếp tục dây dưa nữa, nhưng...

Khi hắn đi về phía trước, những bức tượng phía trước vì vây thành một vòng tròn, cho nên...

Họ căn bản không có cách nào đi vào bên trong những bức tượng, chỉ là phương vị của chúng, bao gồm cả một số đường vân trên người chúng, trông vô cùng tinh xảo.

Hơn nữa về phương vị cũng không sai một ly.

Vương Diệp cầm la bàn trong tay, hắn có thể nhìn thấy rõ ba hướng.

Vẻ mặt hắn thoáng chút phức tạp, hắn chìm vào im lặng, nhưng Trương Khởi Linh lại không cam tâm, Trương Khởi Linh đi tới, nhìn Vương Diệp cẩn thận hỏi: "Cậu có phát hiện ra thứ gì bất thường không?" Câu hỏi của Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp sững sờ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta, thẳng thắn nói: "Anh muốn biểu đạt điều gì?

Cứ nói thẳng đi." Vương Diệp không muốn nói nhảm với anh ta, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng thẳng thắn đó của Vương Diệp, lúc này Trương Khởi Linh cũng trực tiếp gật đầu, sau đó, nhìn bức tượng trước mặt nói: "Chúng trông giống một trận pháp hơn, hơn nữa còn là Ngũ Hành Chi Trận, nếu như..." Lời của anh ta nói đến đây thì dừng lại.

Vương Diệp liếc anh ta một cái.

Vẻ mặt anh ta mang theo vài phần ngưng trọng.

Anh ta đang do dự, không biết có nên nói tiếp hay không, nhưng Vương Diệp lại không vội, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Rất lâu sau, Trương Khởi Linh mới nói ra, Trương Khởi Linh nhìn những bức tượng trước mặt, nhìn Vương Diệp trước mắt, Trương Khởi Linh mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Nếu tôi không đoán sai, những bức tượng này không chỉ là biểu tượng của trận pháp, mà bên trong nó chắc chắn cũng có cơ quan, chúng ta bây giờ có lẽ sắp rơi vào trong cơ quan rồi.” Trương Khởi Linh tuy không có bằng chứng, nhưng khi lời phỏng đoán này nói ra lại nhận được sự tán thành của Vương Diệp, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Hắn nghiêm túc nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, lúc tôi mới đến nơi này, tôi nhìn thấy những thứ này, tôi đã có ý nghĩ như vậy.” Hắn và Trương Khởi Linh là cùng một loại người, bây giờ cũng có thể nhạy bén nhận ra những nguy hiểm này, nghe lời của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức bật cười.

Nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn bức tượng trước mặt, lại đưa tay đẩy một cái, lại phát hiện bức tượng không hề nhúc nhích, chỉ là những người khác đều trừng mắt nhìn cô ta.

Ánh mắt của những người đó lạnh như băng.

Ngụy Duyệt Như khi đối mặt với họ, ít nhiều cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Lúc này Ngụy Duyệt Như khẽ nhíu mày, nhìn mọi người trước mặt, Ngụy Duyệt Như rất bất đắc dĩ giải thích: “Tôi không có ý xấu gì cả, chỉ là tò mò thôi, mọi người không thể nào đối xử với tôi như vậy được, tôi bây giờ...” Lời của cô ta còn chưa nói xong, Vương Diệp lập tức cười khẩy một tiếng, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, mặt đầy cao ngạo nói: “Cô chạm vào nó, vậy nếu xảy ra chuyện, thì tôi sẽ thành toàn cho cô.” Nói đến đây, Vương Diệp xoay người đi về hướng khác, Trương Khởi Linh cũng theo sát phía sau, Bàn Tử cũng vậy, Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ cũng vội vàng theo qua, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn còn ở đó, nhìn sách của mình.

Đợi đến khi Hạo Thiên Chân phản ứng lại.

Hạo Thiên Chân cũng vội vàng đi tới, nhìn Vương Diệp trước mặt.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần oán trách, anh ta không nhịn được nói: “Cậu đến nơi này, sao cũng không nói với tôi một tiếng?

Mấy người các cậu cũng thật là, bình thường thì nói là anh em, nhưng bây giờ gặp chuyện lại tự mình đi trước.” Hạo Thiên Chân lải nhải nói, Vương Diệp liếc Hạo Thiên Chân một cái, sau đó cầm quyển sách trong tay anh ta nói: “Quyển sách này trong tay anh không có tác dụng gì lớn đâu, anh không cần phải xem mãi.” Vương Diệp nói là sự thật, Hạo Thiên Chân nghe thấy lập tức ngây người, và lúc này Vương Diệp nhón chân một cái, chỉ thấy một con bướm xuất hiện trước mặt.

Nhìn con bướm trước mặt, Hạo Thiên Chân sững sờ, Vương Diệp cầm đèn pin, vẻ mặt lạnh băng nói: “Con bướm này và trên sách căn bản không giống nhau.” Vương Diệp nghiêm túc nói, Ngụy Duyệt Như phản ứng lại, sau đó vội vàng đi tới, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn thứ này.

Hạo Thiên Chân lại cẩn thận ghi nhớ trong đầu, đồng thời, cầm quyển sổ tay, từng chút một phác họa ra.

Tính cách của Hạo Thiên Chân, chính là nghiêm cẩn như vậy, Vương Diệp sớm đã quen, nhưng hắn lại không quan tâm.

Nhưng trong lúc Ngụy Duyệt Như đi tới, Ngụy Duyệt Như cũng quay đầu nhìn bức tượng phía sau, cô ta cười nói với Vương Diệp: “Bức tượng kia không có động tĩnh gì cả, tôi nghĩ lúc nãy tôi đưa tay đẩy một cái, chắc cũng không có vấn đề gì lớn đâu, mọi người đừng đối xử với tôi như vậy.” Ngụy Duyệt Như trông có vẻ có chút vô tội.

Nhưng Vương Diệp nghe lời của Ngụy Duyệt Như, hắn lại cảm thấy có chút buồn cười, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, hắn hất cằm, nhìn từ trên cao xuống nói: “Chuyện này có quan hệ gì với tôi, ai đối xử với cô như thế nào?

Là tự cô muốn đi chạm vào bức tượng, có chuyện gì xảy ra, nó cũng chỉ nhắm vào cô thôi.” Nhưng lời của Vương Diệp vừa nói xong, Ngụy Duyệt Như liền bật cười, trên mặt Ngụy Duyệt Như mang theo vài phần may mắn và đắc ý, cô ta không nhịn được nhướng mày nói với Vương Diệp: “Sao lại như vậy?” Cô ta trông có vẻ như thật sự không sợ hãi gì.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, cũng không tiếp tục nói nhảm với cô ta nữa, mà lẳng lặng đứng ở đây chờ đợi.

Giống như hắn đoán, bức tượng kia quả nhiên có vấn đề, sau khi Ngụy Duyệt Như chạm vào, lúc này, trên bức tượng xuất hiện một ít khí màu tím.

Những khí màu tím này đại biểu cho điều gì, Vương Diệp không biết, nhưng Bàn Tử đứng khá gần chỉ hít phải một hơi.

Bàn Tử lập tức biến sắc, sau đó lảo đảo ngã về phía Vương Diệp, trên mặt Bàn Tử viết đầy hoảng loạn.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn.

Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, sau đó mở miệng nói với Bàn Tử: “Anh bị trúng độc rồi à?” Câu hỏi của Vương Diệp quá đột ngột, Bàn Tử liếc hắn một cái, sau đó lắc lắc đầu, nhưng cả người Bàn Tử vẫn vô cùng khó chịu.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Bàn Tử cứ như vậy ngã xuống.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh, mặt đầy vẻ áy náy, bỗng nhiên nói với Vương Diệp: “Chuyện này chắc không phải do tôi gây ra đâu nhỉ?

Nếu là do tôi gây ra, thì tôi thật sự là tội nhân rồi." Cô ta vừa nói, vừa che mặt mình, trông cô ta vô cùng khó chịu, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta, lại cũng chỉ cười qua loa một tiếng.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự lạnh lùng, đối với những gì Ngụy Duyệt Như nói, hắn không có chút dao động nào, Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của Vương Diệp.

Ngụy Duyệt Như lại không nhịn được nói: "Anh nếu muốn trách tội tôi, thì cứ việc." Bộ dạng giả nhân giả nghĩa kia của Ngụy Duyệt Như đã chọc cười Vương Diệp, lúc này Vương Diệp lắc đầu, không so đo nhiều với cô ta.

Nhưng khí màu tím vẫn đang lan tỏa tới, bây giờ, nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp dứt khoát kéo tay hắn, ngay sau đó đưa hắn sang một bên khác.

Trần Tứ thấy động tác của Vương Diệp nhanh như vậy, Trần Tứ lại mở miệng nói với Vương Diệp: "Nghĩ cách chặn chỗ đó lại." Lời của Trần Tứ nói ra, Vương Diệp phản ứng lại, hắn vội vàng gật đầu, sau đó, cởi áo khoác của mình ra, ngay sau đó nhìn bức tượng kia.

Hắn không đích thân đi qua, mà ném chiếc áo khoác qua, ngay sau đó, dựa vào khoảng cách trung bình này, hắn dùng sức kéo mạnh chiếc áo.

Những khí màu tím kia trông có vẻ, tuy không tiếp tục bốc ra ngoài nữa, nhưng...

Tốc độ của nó chỉ chậm lại một chút mà thôi.

Bây giờ, đã mang lại cho mọi người một khoảng thời gian để chạy trốn, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp trực tiếp thúc giục Trương Khởi Linh nói: "Mau đi, đừng ở lại đây nữa, tình hình của Bàn Tử bên này tôi sẽ trông chừng, các người không thể ngã xuống được.” Lời của Vương Diệp nói ra.

Ngụy Duyệt Như trước mặt phản ứng lại, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, cô ta là người chạy nhanh nhất, hơn nữa không quan tâm đến ai.

Chương 1314

Trần Tứ rõ ràng đã lớn tuổi, chạy cũng không nhanh bằng ai, nhưng Ngụy Duyệt Như lại cứ phải đặt mình lên hàng đầu.

Bây giờ, Trần Tứ bị cô ta vô ý va ngã.

Trên mặt Trần Tứ, mang theo vài phần đau đớn, nhưng ông lại không rên rỉ ra tiếng, bởi vì...

Trần Tứ biết có quá nhiều người cần giúp đỡ hơn ông, ví dụ như Bàn Tử.

Cho nên ông không muốn gây thêm những phiền phức này.

Nhưng Vương Diệp vẫn bắt được khoảnh khắc đó một cách chính xác, Vương Diệp khẽ nhíu mày, Trương Khởi Linh nhanh chóng đi tới, cõng ông lên, vẻ mặt Trương Khởi Linh chỉ có một sự điềm nhiên.

Nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp khẽ mỉm cười, sau đó, nhìn Bàn Tử bên cạnh, hắn nhíu mày, mặt đầy căng thẳng, ngay sau đó kéo Bàn Tử ra ngoài. 3.

Chỉ là trong lúc bọn họ ra ngoài, Vương Diệp nhìn thông đạo trước mặt, hắn cũng biết những thứ đó sẽ mãi mãi tồn tại, cho đến bây giờ.

Bọn họ bây giờ dù chưa trúng độc, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trúng độc, cho nên những phiền phức này phải được giải quyết.

Chỉ là so với những thứ này, Vương Diệp quan tâm hơn đến tình hình của Bàn Tử, nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần lo lắng, hắn không nhịn được khẽ thở dài.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó, vỗ ngực đảm bảo với Vương Diệp, rằng mình có thể chăm sóc tốt cho Bàn Tử.

Nghe những lời đó của Trương Khởi Linh, vẻ mặt Vương Diệp có thêm vài phần nhẹ nhõm, nhưng...

Hắn lại biết những thứ này không hề đơn giản, bây giờ nhìn về phía bên trong, Vương Diệp nghiêm túc nói với Trương Khởi Linh: "Bàn Tử có thể giao cho anh chăm sóc, nhưng có một số chuyện vẫn phải do anh trông chừng, ví dụ như một người nào đó." Hắn vừa nói, vừa chỉ về phía Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt hắn chỉ có một sự lạnh lùng, chuyện này là do Ngụy Duyệt Như gây ra, cho nên...

Hắn trách cứ Ngụy Duyệt Như cũng là điều đương nhiên, Ngụy Duyệt Như nghe lời của Vương Diệp, rất lâu sau, cô ta cuối cùng cũng phản ứng lại, nhưng...

Vương Diệp đã nhấc chân đi vào trong, hơn nữa Vương Diệp chỉ tùy ý làm một chiếc mặt nạ phòng độc đơn giản.

Nhìn Vương Diệp trước mắt.

Ngụy Duyệt Như thở dài một hơi, sau đó cầm ba lô của mình nói: "Anh đi nhanh như vậy làm gì?

Tôi ở đây cũng có mặt nạ phòng độc, dù sao cũng đáng tin cậy hơn cái anh tự làm." Cô ta vừa nói, vừa lắc đầu, trông có vẻ như không có cách nào, nhưng thực tế, cô ta lại nhét mặt nạ phòng độc vào lại, Vương Diệp quay đầu liếc cô ta một cái.

Ngay khi Ngụy Duyệt Như nghĩ rằng, Vương Diệp sẽ không quay lại thì không ngờ.

Lúc này Vương Diệp trực tiếp đi trở lại, hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, hắn dứt khoát giật lấy, đồng thời nhét chiếc mặt nạ phòng độc đơn giản kia vào tay cô ta.

"Thứ này coi như là trao đổi giữa hai chúng ta.

Chúng ta một đổi một, không ai thiệt cả.” Nói đến đây, Vương Diệp đeo mặt nạ lên.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự điềm nhiên.

Rõ ràng là hắn đã chiếm được hời, nhưng hắn lại không cho là vậy.

Ở bên cạnh Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Tứ mỉm cười.

Trần Tứ lắc đầu, không biết phải làm sao, nhưng Trương Khởi Linh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Trương Khởi Linh lại hất cằm đồng thời nhìn từ trên cao xuống nói: “Đáng đời.” Hai chữ này nói ra, Ngụy Duyệt Như nghe thấy lập tức mặt đỏ tai hồng, nhưng Ngụy Duyệt Như không làm gì được anh ta, cô ta chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Cô ta nhìn Vương Diệp rời đi, nhưng nhìn Vương Diệp từng bước đi xa khỏi mình, Ngụy Duyệt Như vẫn không nhịn được nói: “Anh cứ đi như vậy, nhưng cũng phải cẩn thận nhiều hơn, nơi đó rất nguy hiểm, tôi nhìn ra rồi.” Lời dặn dò của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, Vương Diệp không để ý đến cô ta nhấc chân đi về phía trước, nhưng không ngờ hắn bỗng nhiên quay đầu lại.

Hắn nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, hắn trực tiếp nói với Ngụy Duyệt Như: “Nếu tôi không đi giải quyết vấn đề này, thì tôi nghĩ hai tiếng nữa, tất cả chúng ta đều sẽ ngã gục trên mặt đất.

Tôi nghĩ đến lúc đó, cô cũng sẽ lộ đuôi cáo ra thôi nhỉ?” Vương Diệp vừa nói, vừa cười nhướng mày với Ngụy Duyệt Như, Ngụy Duyệt Như lắc đầu còn chưa kịp giải thích, Vương Diệp thấy dáng vẻ hoảng loạn của cô ta.

Vương Diệp lại nói thêm một câu.

“Chỉ có điều đáng buồn là, cô sớm đã bị những người đó đá khỏi đội rồi, chỉ là đến tận bây giờ cô vẫn chưa nhận ra thôi.” Nói đến đây, Vương Diệp không thèm đôi co với Ngụy Duyệt Như nữa, nhưng anh lại nói thêm một câu.

“Tôi cũng chúc cô may mắn.” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngụy Duyệt Như lập tức trở nên vô cùng khó coi, và ngay lúc này, Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên.

Anh bước đi không chút do dự, dù phía trước là một mảng bóng tối, và nơi này rất có thể có những nguy hiểm tiềm tàng.

Nhưng Vương Diệp vẫn không hề để tâm, anh cứ thế tiến về phía trước.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, rồi ánh mắt lại chuyển sang người Ngụy Duyệt Như.

Vẻ mặt anh ta lóe lên vài phần sắc bén, anh ta đột nhiên nói với Ngụy Duyệt Như.

“Nếu tôi phát hiện ra vấn đề gì từ cô, vậy thì tiếp theo tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu, cô biết tính tôi rồi đấy.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa cười lạnh.

Ngụy Duyệt Như nghe thấy lời anh ta, lập tức chìm vào im lặng.

Lúc này Ngụy Duyệt Như cúi gằm mặt không nói gì, trên mặt chỉ toàn là vẻ u sầu.

Trương Khởi Linh liếc cô ta một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Trong khi đó, Vương Diệp đang nhìn pho tượng trước mặt.

Anh thấy ánh sáng trên đó đang yếu dần, Vương Diệp biết mọi chuyện sắp trở nên tồi tệ.

Hiện giờ, những pho tượng này chắc chắn là mấu chốt để phá giải, nhưng làm thế nào để ngăn chặn hoàn toàn khí độc màu tím này, đó vẫn là một vấn đề lớn.

Quan trọng nhất là, chỉ có pho tượng bị chạm vào mới tỏa ra khí độc màu tím.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp liền thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải mấy pho tượng cùng lúc tỏa ra khí độc, nếu không khí độc từ 12 pho tượng này tỏa ra, chắc chắn sẽ khiến họ ngã gục trong vòng nửa giờ.

Nhưng chỉ nhìn một pho tượng trước mặt này thôi, Vương Diệp cũng thấy đủ mệt rồi.

Khí độc đó tuôn ra từ lỗ mũi của pho tượng, mặc dù Vương Diệp không biết đây là nguyên lý gì, nhưng trực giác cũng mách bảo anh rằng pho tượng trước mặt trông như người sống, nhưng lại có sự khác biệt với người sống.

Ngay khi Vương Diệp cầm khúc gỗ trong tay, chuẩn bị nhét thứ này vào.

Nhưng Vương Diệp không ngờ, pho tượng đó đột nhiên mở mắt, một đôi mắt đen láy cứ thế trừng trừng nhìn Vương Diệp.

Ngay lúc đó, Vương Diệp chết sững tại chỗ.

Anh đối diện với đôi mắt đó, dù có mặt nạ phòng độc nhưng trong khoảnh khắc sững sờ, Vương Diệp vẫn hít phải một lượng khí độc nhất định.

Anh vội siết chặt nắm đấm, cố gắng ép mình nôn chỗ khí độc đó ra.

Vẻ mặt Vương Diệp vô cùng phức tạp.

Trong lúc đôi mắt đó nhìn mình, Vương Diệp dứt khoát nhét khúc gỗ vào mũi và miệng của pho tượng.

Những thứ này có thể ngăn khí độc ra vào.

Việc Vương Diệp cần làm bây giờ là tìm lối đi tiếp theo.

Đôi mắt của pho tượng trước mặt cứ nhìn chằm chằm vào anh, Vương Diệp sợ rằng giây tiếp theo nó sẽ cử động.

Làm xong một loạt việc này, Vương Diệp cũng nhanh chóng rời đi, nhưng lúc đi, anh vẫn không ngừng nhìn pho tượng trước mặt.

Vì anh đang nhìn vào sau lưng pho tượng nên nó không hề biết.

Vương Diệp cũng đang nghĩ, liệu đôi mắt đen đó có phải là ảo giác của mình không.

Nếu đúng là vậy, thì mọi chuyện có lẽ cũng có thể giải thích được, nhưng tại sao đôi mắt đen đó lại chân thực đến thế?

Chẳng lẽ đây thật sự là người sống sao?

Sao có thể chứ?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp liền lắc đầu dở khóc dở cười.

Anh gạt hết những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu ra ngoài.

Trong thời khắc này, Vương Diệp tỏ ra vô cùng lạnh lùng, vẻ mặt anh chỉ có sự bình tĩnh.

Chỉ là khi anh đi lại ở nơi này, vẻ mặt anh cũng lóe lên vài phần phức tạp.

Gã đó vẫn còn đứng ở chỗ cũ.

Vương Diệp thấy khí độc màu tím trong không khí đã giảm đi không ít.

Vương Diệp mỉm cười, nhưng khi nhìn về phía Bàn Tử, anh vẫn đầy lo lắng, anh vội vàng rảo bước.

Bàn Tử vẫn còn hôn mê bất tỉnh ở đó, Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân đã ngồi bên cạnh cấp cứu.

Dù Ngụy Duyệt Như không biết làm gì, nhưng cô ta đứng bên cạnh, trông cũng rất lo lắng, dù sao thì kỹ năng diễn xuất của cô ta cũng thuộc hàng đỉnh.

Vương Diệp biết Ngụy Duyệt Như có vấn đề, nhưng hiện tại anh không có bằng chứng, hơn nữa Ngụy Duyệt Như cũng chưa hoàn toàn để lộ sơ hở.

Cho nên bây giờ muốn ra tay với Ngụy Duyệt Như, vẫn phải xem xét thực lực của mình trước đã.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Ngụy Duyệt Như liếc nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó nói với vẻ bất lực.

“Anh cuối cùng cũng qua rồi, mau xem tình hình của cậu ta đi.” Nghe Ngụy Duyệt Như nói, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, anh phát hiện mặt Bàn Tử trắng bệch, môi cũng đang dần chuyển sang màu tím.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên Chân càng thêm sốt ruột như lửa đốt.

Chương 1315

Hạo Thiên Chân thở dài thườn thượt, nói với vẻ sầu não.

“Đã nói người béo có phúc lớn, sao cậu lại có thể xảy ra chuyện được chứ?” Hắn lẩm bẩm không ngừng, nhưng Vương Diệp thấy Hạo Thiên Chân cứ lải nhải bên cạnh, liền đẩy vai hắn rồi quát thẳng.

“Được rồi, cậu im miệng cho tôi, đừng nói nữa, đừng ảnh hưởng đến tôi thao tác và phát huy.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân trước mặt dù gật đầu nhưng nước mắt vẫn lưng tròng.

Hạo Thiên Chân cứ như đàn bà vậy, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Hạo Thiên Chân lại có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Lúc này, Vương Diệp không nói thêm gì nữa, mà lấy viên giải độc trong tay đưa cho Bàn Tử.

Nhưng khi Bàn Tử vừa ăn xong, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, không ngờ Trương Khởi Linh lại thở dài, nói với Vương Diệp một cách nghiêm túc.

“Tôi vừa bắt mạch cho cậu ấy, mạch tượng vô cùng rối loạn.

Nếu không có gì sai sót, có lẽ độc tố trên người đã ảnh hưởng đến ngũ tạng lục phủ của cậu ấy rồi.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp lập tức sững sờ tại chỗ, nhưng rất nhanh, anh lại phản ứng lại.

Anh véo vào lòng bàn tay mình, cố gắng hết sức để giữ mình tỉnh táo.

Cơn đau nhói tim trong khoảnh khắc đó ập đến, nhưng Vương Diệp biết, Bàn Tử trước mặt có lẽ thật sự không giữ được nữa rồi.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt họ lóe lên vài phần phức tạp.

Họ không nhịn được mà khẽ thở dài, sau đó hạ giọng nói với Vương Diệp.

“Thật sự hết cách rồi sao?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai.

Vương Diệp không trả lời, nhưng anh nhìn Bàn Tử trước mặt, đẩy vai Bàn Tử nói.

“Cậu tỉnh lại cho tôi, ý thức của cậu chắc chắn vẫn còn tỉnh táo, nhưng nếu cậu tiếp tục ngủ, cậu chắc chắn sẽ không tỉnh lại được nữa đâu.” Dù Bàn Tử hôn mê bất tỉnh, nhưng trong lòng Vương Diệp đã sớm có phán đoán.4.

Vì Trương Khởi Linh đã nói độc đã lan đến ngũ tạng lục phủ, vậy thì có nghĩa là viên giải độc của Vương Diệp thực ra vẫn còn tác dụng.

Nếu không, một khi loại độc tố này xâm nhập vào não của Bàn Tử, vậy thì tiếp theo chắc chắn sẽ không thể cứu chữa được nữa.

Vương Diệp hiểu rõ điều này trong lòng.

Bây giờ, nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp thêm vài phần nghiêm trọng.

Nhưng Bàn Tử không có chút phản ứng nào.

Đứng bên cạnh, Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên Chân đột nhiên bước tới, sau đó hạ giọng nói.

“Có phải chỉ cần tìm cách đánh thức Bàn Tử dậy là được không?

Có phải cậu ta tỉnh lại thì xác suất sống sót sẽ lớn hơn không?” Khi câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khởi Linh trước mặt, anh biết hai người này nhiều mưu kế.

Lúc này, anh dứt khoát giao việc này cho hai người họ.

Hai người trước mặt vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì.

Ngụy Duyệt Như đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cô ta lóe lên vài phần bồn chồn.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như tỏ vẻ áy náy xin lỗi, nhưng Vương Diệp không để ý đến cô ta, anh vẫn nhìn về phía bóng tối.

Lúc này, Vương Diệp nói thẳng với mọi người.

“Tôi nghĩ nên có một người qua đó canh giữ, vì một khi khí độc màu tím bên trong bắt đầu lan rộng, chúng ta không chỉ không thể chú ý được, mà còn…” Thứ này không màu không vị, cũng không có bất kỳ tính kích thích nào, nếu bọn họ thật sự ngửi phải, vậy thì họ sẽ lần lượt ngã xuống, bất kể ai đến cũng không thể cứu được mạng của họ.

Đây là sự thật, cũng là trọng điểm.

Vương Diệp nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt anh mang theo vài phần phức tạp.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người trước mặt gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng theo thời gian trôi đi, trong lúc họ đang đẩy vai Bàn Tử ở đây, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, cô ta biết Vương Diệp nói ra lời này là muốn cô ta qua đó.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như vỗ ngực, thề thốt với Vương Diệp.

“Tôi nhất định sẽ qua đó giải quyết những phiền phức đó, anh cứ yên tâm, tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh.” Ngụy Duyệt Như nói xong, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Đối với những lời Ngụy Duyệt Như nói, Vương Diệp không có cảm xúc gì nhiều, ngược lại chỉ cảm thấy Ngụy Duyệt Như có thể sẽ gặp chuyện.

Anh thầm nghĩ trong lòng, Ngụy Duyệt Như không hề hay biết.

Ngụy Duyệt Như chỉ nhìn những pho tượng phía trước, cô ta đeo mặt nạ phòng độc vào.

Cô ta có một cái mặt nạ phòng độc mới, nên không cần những thứ đơn giản kia.

Vương Diệp nhìn cô ta đeo thứ đó vào, Vương Diệp đột nhiên nói.

“Những người khác đó sẽ đến cứu cô chứ?

Sẽ xuất hiện không chút do dự khi cô gặp nguy hiểm chứ?

Hay là những chuyện này sớm đã thông đồng với nhau cả rồi?” Vương Diệp tò mò hỏi, chỉ là một câu hỏi bình tĩnh như vậy được đưa ra, không ngờ Ngụy Duyệt Như lại như bị giẫm phải đuôi.

Cả người Ngụy Duyệt Như đều nổi đóa, cô ta nhìn Vương Diệp trước mặt, nói với vẻ phẫn nộ.

“Chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử lâu như vậy, sao anh vẫn có thể nghi ngờ tôi như thế?

Chẳng lẽ tôi lại không đáng để anh tin tưởng như vậy sao?” Ngụy Duyệt Như hỏi xong, Vương Diệp không trả lời cô ta, trong khi đó Ngụy Duyệt Như chỉ vào pho tượng phía trước.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngụy Duyệt Như nói với vẻ phẫn nộ.

“Tôi vừa rồi chỉ tò mò thôi, tôi tùy tiện chạm vào nó một cái, chẳng lẽ thật sự tất cả đều là lỗi của tôi sao?

Bàn Tử người này bình thường cũng hay chạm vào đồ vật, khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng.” Nói đến đây, Ngụy Duyệt Như trước mặt khẽ cau mày, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như mang theo vài phần bất lực, cô ta nhìn Vương Diệp, sau đó, hét lớn với vẻ không hài lòng.

"Hay là vì tôi là người ngoài, nên những chuyện này truy cứu lại càng nghiêm trọng hơn, càng khó tha thứ hơn." Lời cô ta nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, vẻ mặt anh chỉ có sự thản nhiên.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như chìm vào im lặng.

Nhưng Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, Trương Khởi Linh lại không ngừng la lớn.

Hạo Thiên Chân thấy bộ dạng đó của anh ta, Hạo Thiên Chân trực tiếp lấy nước ra.

Nước này làm ướt mắt Bàn Tử, nhưng Bàn Tử vẫn không có phản ứng.

Hạo Thiên Chân chỉ có thể tát cậu ta, nhưng khi những cái tát này đánh lên, dù Bàn Tử cảm thấy đau, nhưng âm thanh mà cậu ta có thể phát ra cũng vô cùng nhỏ.

Nhưng Ngụy Duyệt Như lại nghe thấy.

Ngụy Duyệt Như dừng bước, quay đầu nhìn Bàn Tử phía sau, cô ta nói với vẻ tươi cười.

"Bàn Tử chắc chắn sẽ sớm tỉnh lại thôi." Nói đến đây, cô ta không chút do dự mà đi về phía trước.

Vương Diệp thấy Ngụy Duyệt Như đi vội vàng như vậy, vẻ mặt anh lóe lên vài phần phức tạp, nhưng Trần Tứ đứng bên cạnh lại không nói một lời.

Chỉ là, trong lòng Vương Diệp bây giờ vẫn không chắc chắn.

Nhìn Trần Tứ trước mặt, Vương Diệp đột nhiên nói với ông ta.

"Ông có nghĩ Ngụy Duyệt Như có vấn đề không?

Nếu cô ta có vấn đề, tại sao cô ta lại phải hy sinh nhiều như vậy?” Từ lúc nãy đến giờ, Ngụy Duyệt Như vẫn luôn đi theo họ, những việc cô ta làm Vương Diệp đều nhìn thấy trong mắt.

Nghe lời Vương Diệp, Trần Tứ cũng chỉ cười qua loa, sau đó nhìn về phía Ngụy Duyệt Như nói.

“Cái gọi là, phàm việc có nhân ắt có quả, vậy thì có nghĩa là, một người nào đó khi làm một việc, nhất định sẽ nhận được một ác quả, nhưng tôi cũng không tính được chính xác.” Trần Tứ vừa nói vừa lắc đầu, ông ta không phải tính sai, ông ta chỉ cảm thấy Ngụy Duyệt Như người này sâu không lường được, hơn nữa Ngụy Duyệt Như vì là Khôi Lỗi Sư, nên ông ta muốn tính được mệnh cách của Ngụy Duyệt Như, thực ra vẫn còn khó khăn.

Một mặt là vì ông ta không thể xem lòng bàn tay của Ngụy Duyệt Như, mặt khác là vì, Ngụy Duyệt Như ngụy trang rất tốt, hơn nữa ông ta không biết sinh thần bát tự của Ngụy Duyệt Như.

Lý do ông ta có thể tính cho Vương Diệp, thậm chí là Bàn Tử và những người khác, là vì ông ta biết sinh thần bát tự của những người này, hơn nữa, lúc Vương Diệp gặp lại ông ta, đã đưa hết sinh thần bát tự của mấy người bạn đồng hành bên cạnh mình cho ông ta.

Cho nên, Trần Tứ thường có thể, trong những khoảnh khắc bất ngờ đưa ra một vài lời nhắc nhở cho Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp không thể nào đi tìm Ngụy Duyệt Như để xin được, nếu Ngụy Duyệt Như đưa đồ giả, vậy chẳng phải là xong đời sao.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng anh rất nhanh lại chìm vào im lặng, vì âm thanh Bàn Tử phát ra ngày càng lớn.

Vương Diệp nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, anh không nhịn được mà khẽ thở dài, sau đó nói.

“Cậu làm như vậy, Bàn Tử tỉnh lại sẽ hận cậu đấy.” Nhưng Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp, Hạo Thiên Chân lại phẩy tay một cái, vẻ mặt hắn đầy u oán.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, nói một cách nghiêm túc.

“Tôi cũng muốn oán cậu ta đây.

Tay tôi tê rần cả rồi mà cậu ta vẫn chưa tỉnh lại, chẳng lẽ cậu ta thật sự muốn hành hạ tôi sao?” Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa nhìn hai tay của mình.

Đứng bên cạnh, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của hắn, Trương Khởi Linh nói thẳng với hắn.

“Cậu tránh sang một bên, việc này để tôi làm.” Trương Khởi Linh nói một cách nghiêm túc.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp khẽ mỉm cười.

Nhưng ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt anh thêm vài phần phức tạp.

Chương 1316

Ngụy Duyệt Như đi rất chậm, cô ta trông rất sợ hãi, nhưng lại bất đắc dĩ phải đi về phía trước.

Chỉ là cô ta cách nơi có ánh sáng đó, dường như vẫn còn một khoảng cách dài.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, anh tính toán một hồi, với tốc độ này của Ngụy Duyệt Như, có lẽ chỉ cần mười phút, Ngụy Duyệt Như sẽ có thể đi đến nơi đó.

Lúc này anh cũng đang tính toán thời gian trong lòng, chỉ là Trương Khởi Linh trước mặt còn chưa ra tay đánh Bàn Tử một trận, Bàn Tử đột nhiên mở mắt, như có thần trợ giúp.

Cậu ta nhìn mọi người trước mặt, trực tiếp ngồi dậy, sau đó ôm má nói.

“Được rồi, đừng đánh tôi nữa.” Bàn Tử vừa nói vừa khóc, nghe lời Bàn Tử, mọi người trước mặt cười ha ha, và ngay lúc này, Hạo Thiên Chân đưa hai tay ra.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, hắn nói một cách nghiêm túc.

“Cậu không biết tôi phụ trách đánh thức cậu, tôi khó khăn đến mức nào đâu, dù sao thì tôi không thể đánh vào thái dương của cậu, cũng không thể đánh vào tai cậu, nếu không sẽ làm rách màng nhĩ của cậu mất.” Hắn vừa nói vừa thở dài, để có thể khiến Bàn Tử cảm thấy đau đớn, và thật sự tỉnh lại, hắn thật sự đã tốn không ít công sức.

Thấy bộ dạng đó của hắn, vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự phức tạp, ánh mắt Bàn Tử rơi vào người Vương Diệp, sau đó nói.

“Tôi chắc không sao đâu nhỉ.” Câu hỏi của Bàn Tử vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu, nhưng đứng bên cạnh, Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, ông ta lại nói thẳng.

“Tôi vừa tính cho cậu một quẻ.

Nếu lát nữa cậu ngất đi, hoặc là ngủ thiếp đi, vậy thì cậu có thể sẽ không tỉnh lại được nữa đâu.” Ông ta nói một cách nghiêm túc, vẻ mặt ông ta đầy nghiêm trọng, thái độ nghiêm túc đó, rõ ràng không phải là lừa người.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng đó của ông ta, Bàn Tử lập tức sững sờ tại chỗ, ánh mắt Bàn Tử rơi vào người Vương Diệp, sau đó nói dở khóc dở cười.

“Nhưng rõ ràng là do người khác gây ra, tại sao lại bắt tôi phải trả giá chứ.” Bàn Tử siết chặt nắm đấm, vẻ mặt đầy không cam lòng.

Ánh mắt cậu ta quét một vòng qua mọi người, không tìm thấy Ngụy Duyệt Như xong, cậu ta lại tức giận siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp thấy bộ dạng tức giận đó của cậu ta, sau đó lại vỗ vai cậu ta nói.

“Độc tố đã lan đến ngũ tạng lục phủ của cậu, bây giờ cậu tốt nhất đừng nổi giận, từ từ ngồi ở đây, tận hưởng quá trình giải độc.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử nghe lời anh, Bàn Tử gật đầu.

Ngay lúc này, Vương Diệp lại lấy ra một lọ đan dược, sau đó nói một cách nghiêm túc với Bàn Tử.

“Những thứ này toàn bộ là để giải độc, cậu mau ăn đi, ăn xong có lẽ hiệu quả sẽ nhanh hơn.” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử trước mặt vội vàng gật đầu.

Bàn Tử vừa nuốt những thứ này xuống, không ngờ cả người đều lơ mơ buồn ngủ, cậu ta nhìn Vương Diệp trước mặt, không ngừng ngáp.

Chỉ là Trần Tứ vẫn luôn đứng bên cạnh, bất động nhìn cậu ta.

Đôi mắt đó của Trần Tứ tuy già nua, nhưng lại đầy tang thương, hơn nữa trong ánh mắt còn có kim quang không tan.

Lúc này, nhìn Bàn Tử trước mặt, Trần Tứ càng tỏa ra uy nghiêm của mình, thái độ nghiêm túc đó của ông ta, trực tiếp khiến Bàn Tử chìm vào im lặng.

Bàn Tử ngay cả một câu oán trách cũng không nói ra được.

Cậu ta vốn dĩ muốn nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng bây giờ cậu ta cũng hiểu rõ nghỉ ngơi không có kết quả tốt.

Lúc này, Bàn Tử cứ thế gắng gượng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, sau đó nhìn Trần Tứ, tiếp đó cười nói với Trần Tứ.

“Vẫn là có ông, tốt nhất.” Vương Diệp nói là sự thật, ai bảo Trần Tứ có bản lĩnh thần cơ diệu toán chứ.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ lại lắc đầu, ông ta không giải thích nhiều, vẻ mặt Trần Tứ mang theo vài phần u sầu.

Nhưng Bàn Tử không hề hay biết, Bàn Tử chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp bên cạnh, vẻ mặt Bàn Tử lóe lên vài phần phức tạp.

Trong lúc Vương Diệp đối diện với cậu ta, Vương Diệp nhìn bốn phía xung quanh, không ngờ một âm thanh kỳ lạ, vang lên bên tai.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, anh không chọn né tránh, anh thấy một cục giấy được ném qua, là Ngụy Duyệt Như ném cho anh.

Nơi đó dường như ánh sáng ngày càng yếu đi.

Lúc này, Vương Diệp khẽ cau mày, anh nhặt cục giấy lên, vẻ mặt anh lóe lên vài phần phức tạp, nhưng khi anh mở cục giấy ra, anh thấy nội dung bên trong, cả người anh đều ngây ra.

Anh rất lâu không nói nên lời, nhưng Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như vẫy tay với Vương Diệp.

Vương Diệp không chọn qua đó, anh đang thử thách Ngụy Duyệt Như, cũng đang thăm dò Ngụy Duyệt Như.

Trực giác và lý trí mách bảo anh, Ngụy Duyệt Như người này không đơn giản.

Cho nên anh muốn xem xem, Ngụy Duyệt Như có thật sự có vấn đề không.

Trong lúc anh thầm nghĩ trong lòng, Trần Tứ đi tới, liếc nhìn nội dung cục giấy, Trần Tứ đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Cẩn thận một chút đi, làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ.” Lời ông ta nói đến đây thì dừng lại, Vương Diệp biết ông ta có thể cho mình chỉ có bấy nhiêu, nhưng Vương Diệp cũng không miễn cưỡng.

Anh nhìn về phía Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt anh mang theo vài phần bất lực.

Anh đột nhiên nói với Trần Tứ trước mặt.

“Suy nghĩ kỹ, đạo lý này tôi tự nhiên hiểu, chỉ là có những thứ sớm đã mệnh trung chú định, huống hồ tôi có tự tin.” Nói đến đây, Vương Diệp ném cục giấy vào ngọn đuốc bên cạnh.

Cục giấy lập tức cháy sạch, biến thành tro bụi.

Bàn Tử nhìn cục giấy trước mặt, Bàn Tử nói với vẻ khó hiểu.

“Nội dung bên trong là gì vậy?” Bàn Tử có chút tò mò, Vương Diệp liếc cậu ta một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Vương Diệp không giải thích cho cậu ta, nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại thêm vài phần ai oán, cậu ta không nhịn được mà than vãn.

“Tôi thật sự khó chịu quá.” Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, Vương Diệp không để ý đến cậu ta, ngược lại nhìn về phía trước, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên.

Chuyện không ngờ cũng xảy ra.

Ở nơi đó, Vương Diệp thấy là, Ngụy Duyệt Như một mình lảo đảo, hơn nữa cô ta dường như đang nhảy múa.

Cả người cô ta trông trạng thái không ổn lắm, nhưng Vương Diệp vẫn không qua đó.

Ngụy Duyệt Như cũng ôm chặt mặt nạ, cái mặt nạ phòng độc đó có thể cứu mạng cô ta, cho nên Ngụy Duyệt Như chuẩn bị đánh cược một phen.

Ánh mắt cô ta tuy là đặt ở phía Vương Diệp, nhưng cô ta không thể đi qua được.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như tràn ngập đau khổ và tuyệt vọng, không ai biết cô ta buồn đến mức nào.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên.

Ngay khoảnh khắc Ngụy Duyệt Như sắp ngã xuống, Vương Diệp như một trận gió lốc, anh trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngụy Duyệt Như, nhưng khi anh đưa tay kéo Ngụy Duyệt Như một cái, kết quả không ngờ, Ngụy Duyệt Như đột nhiên tháo mặt nạ phòng độc xuống.

Vương Diệp cũng nhìn thấy đôi mắt đó của Ngụy Duyệt Như, giống như pho tượng, lúc này Trương Mục sững sờ một chút.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp trước mặt, cô ta trực tiếp nhắm mắt lại, sau đó ngã xuống.

Trong khi đó, Vương Diệp túm lấy cổ áo cô ta, với tốc độ như ma quỷ, Vương Diệp cứ thế chạy đến trước mặt mọi người.

Trần Tứ thấy tốc độ của Vương Diệp nhanh như vậy, Trần Tứ cũng không nhịn được mà cười nói.

“Cậu quả nhiên là người trong nghề, xem thiên phú của cậu kìa.” Ông ta vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Vương Diệp nghe vậy, cũng chỉ lắc đầu qua loa, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên.

Thấy bộ dạng mặt không đổi sắc đó của Vương Diệp, vẻ mặt Trần Tứ thêm vài phần phức tạp.

Theo thời gian trôi đi, chuyện không ngờ cũng xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp cầm mặt nạ, anh nhìn Ngụy Duyệt Như, anh trực tiếp đẩy cánh tay Ngụy Duyệt Như.

Chỉ là Ngụy Duyệt Như vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng Vương Diệp véo mặt Ngụy Duyệt Như một cái, trong nháy mắt Ngụy Duyệt Như đau đến tỉnh lại.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp tràn ngập phức tạp.

Ngụy Duyệt Như trong lúc đối diện với anh, cũng cười gượng gạo.

“Tôi vốn dĩ không trúng độc, nhưng sao vừa rồi tôi lại cảm thấy mình như bị trúng độc vậy?” Câu hỏi của cô ta vang lên bên tai, Vương Diệp liếc cô ta một cái, nhưng không trả lời.

Nhưng đứng bên cạnh, Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Trần Tứ lại tràn ngập vài phần phức tạp, sau đó nói với Ngụy Duyệt Như.

“Cô có thể nói cho tôi biết sinh thần bát tự của cô, tôi có thể giúp cô tính toán qua loa một chút.” Lời Trần Tứ vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như nghe thấy, cô ta lập tức sững sờ tại chỗ.

Cô ta nhìn Trần Tứ trước mặt, nói dở khóc dở cười.

“Lời ông nói có chút hoang đường rồi, tôi cần gì ông tính chứ?” Ngụy Duyệt Như nói từng câu đều là thật, nhưng Trần Tứ thấy bộ dạng đó của cô ta, Trần Tứ lại không nói gì.

Lúc này, Vương Diệp nhìn hai người này, Vương Diệp nói thẳng với hai người họ.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cô không trúng độc chính là không trúng độc, bây giờ cô cũng nên mừng vì mình vẫn còn ổn.” Vương Diệp nói từng câu đều là thật, Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh, Ngụy Duyệt Như gật đầu.

Nhưng theo thời gian trôi đi, trong lúc Ngụy Duyệt Như kiên nhẫn chờ đợi ở đây, cô ta chỉ vào pho tượng phía trước, cô ta cũng không nhịn được mà nói với Vương Diệp.

“Những ảo ảnh vừa rồi của tôi là sao vậy?

Chẳng lẽ, tôi không thể tiếp tục qua đó, nhìn pho tượng ở nơi đó sao?” Câu hỏi của cô ta vang lên bên tai, Vương Diệp liếc cô ta một cái, sau đó thu lại ánh mắt.

Vương Diệp nhìn về phía trước, vẻ mặt anh mang theo vài phần nghiêm trọng.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như còn chưa phản ứng lại, lúc này Vương Diệp liền hạ giọng nói.

Chương 1317

“Tình hình ở nơi đó thực ra cũng không nghiêm trọng, không qua xem cũng không sao, tôi tin rằng ở đó không có vấn đề gì lớn.” Nói đến đây, Vương Diệp lặng lẽ nhìn bóng tối phía sau.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng trong lúc Vương Diệp không để ý, Ngụy Duyệt Như đã lấy hết thức ăn trên giường tượng ra.

Cho nên Vương Diệp hoàn toàn không biết, những tử khí đó đang từ từ bao quanh.

Trong thời khắc này, mọi người cũng đều có vẻ mặt thoải mái, kiên nhẫn chờ đợi Bàn Tử tỉnh lại.

Nhưng Bàn Tử trong lúc cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, cậu ta đột nhiên nói với Vương Diệp.

“Cậu giúp tôi bắt mạch xem, độc tố của tôi có giảm bớt không?

Sao tôi lại cảm thấy mình ngày càng choáng váng vậy, thứ đó có vấn đề gì không?” Bàn Tử lẩm bẩm nói, câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời, nhưng ánh mắt Vương Diệp rơi vào người Ngụy Duyệt Như, anh lập tức cười nói với Ngụy Duyệt Như.

“Nếu bằng chứng xác thực, cô có bằng lòng thừa nhận mình có vấn đề không?” Câu nói không đầu không cuối này, khiến Bàn Tử cau mày.

Bàn Tử vốn dĩ sắp ngủ thiếp đi, nhưng bây giờ, ánh mắt Bàn Tử cũng rơi vào người Vương Diệp, Bàn Tử tỏ vẻ hóng hớt, tò mò, không ngờ Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt Ngụy

Duyệt Như chỉ có sự bình tĩnh, cô ta nói qua loa.

“Tại sao tôi phải thừa nhận mình có vấn đề?” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa ngẩng cằm, cô ta tỏ ra vô cùng cao ngạo.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, sau đó hạ giọng nói.

“Cô không bằng lòng thừa nhận cũng không sao, dù sao, tôi có nhiều cách đối phó với cô.” Nói đến đây, Vương Diệp không nói thêm gì nữa, nhưng Ngụy Duyệt Như lại cau mày, sau đó nói với Vương Diệp.

“Gã nhà cậu chắc chắn có vấn đề.” Ngụy Duyệt Như siết chặt nắm đấm, và ngay lúc này, Vương Diệp kéo tay cô ta qua.

Ngụy Duyệt Như còn chưa phản ứng lại, trên đó đã xuất hiện thuốc màu đỏ.

Nhìn những thứ này, Ngụy Duyệt Như ngây ra một chút, cô ta vừa rồi đi qua, không hề để ý phát hiện, nhưng nhìn Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như lại cố chấp nói dối. 5.

“Tôi biết đây là chuyện gì rồi, đó là vì vừa rồi lúc tôi chạy qua, tay tôi liên tục chạm vào mặt nạ, nên mặt nạ bị phai màu.” Cô ta giải thích một cách nghiêm túc, thấy bộ dạng đó của cô ta, Vương Diệp gật đầu.

Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Trần Tứ mang theo vài phần mơ hồ, ông ta chỉ là một người xem bói, đại đa số sự việc ông ta đều không hiểu, nhưng Trương Khởi Linh lại mơ hồ đoán được một vài điều.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần cao ngạo và đắc ý, anh ta đột nhiên nói.

“Có người sắp ngã ngựa rồi, xem ra cũng quá trùng hợp rồi.” Lời

Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như trước mặt hoảng hốt một chút, sau đó lắc đầu, nhìn mọi người trước mặt, nói với vẻ khó hiểu.

“Tôi thật sự không hiểu các người đang nói gì.” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa khẽ thở dài, nhưng những người trước mặt nghe thấy, họ lại tỏ vẻ không sợ hãi.

Lúc này, Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp nhìn thuốc màu trên đó, sau đó chỉ vào một cái rồi nói với Ngụy Duyệt Như.

“Mặt nạ phòng độc của cô không phải màu đỏ, sao lại có thể có thuốc màu đỏ dính trên đó được?

Tôi nói cho cô biết, những thứ này là vì khúc gỗ tôi nhét vào chỗ đó đã bị cô lấy ra.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhướng mày với Ngụy Duyệt Như.

Dù là biết những chuyện này, nhưng Vương Diệp cũng không hoảng không loạn.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như tràn ngập phức tạp, cô ta chìm vào im lặng, một lời cũng không nói ra được.

Đối với hành vi này của Vương Diệp, trong lòng Ngụy Duyệt Như tự nhiên là không hài lòng, nhưng cô ta lại không biết nên biểu đạt như thế nào, vẻ mặt cô ta tràn ngập phức tạp.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, không đợi cô ta kịp phản ứng, Vương Diệp lại nói thêm một câu.

“Cô nói xem, nếu không có cái bẫy mà tôi giăng ra, có phải chúng ta đến chết cũng không biết cô là loại người độc ác như vậy không?” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn cô ta.

Nghe những lời của Vương Diệp, người trước mắt chìm vào im lặng, không thốt ra nổi một lời.

Thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, trên mặt Vương Diệp chỉ hiện lên vẻ khinh miệt.

Anh hất tay Ngụy Duyệt Như sang một bên, không muốn chạm vào những kẻ khác.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ không khỏi thở dài.

Trương Khởi Linh bước tới, đột nhiên nói với Vương Diệp: "Tình hình bên đó giải quyết thế nào?

Nếu chúng ta không xử lý, bây giờ chắc chắn sẽ gục ngã." Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn về phía Ngụy Duyệt Như, thẳng thừng nói: "Cô thấy nên dùng cách nào để trừng phạt cô thì hoàn hảo nhất nhỉ?" Câu hỏi của Vương Diệp vừa dứt, Ngụy Duyệt Như sững sờ, hồi lâu không nói nên lời.

Cô ta cứ thế nhìn Vương Diệp, vẻ mặt đầy hoảng sợ, biết Vương Diệp sắp ra tay, nhưng không biết phải ngăn cản thế nào.

Tay cô ta run rẩy.

Thế nhưng, Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái rồi lắc đầu nói: "Cô đừng có giả bộ như vậy, cô vốn không hề sợ hãi, tôi biết trong lòng cô đang nghĩ gì." Lời của Vương Diệp câu nào cũng là sự thật.

Ngụy Duyệt Như thấy bộ dạng đó của anh ta thì im bặt, không biết đáp lại ra sao.

Nhưng thời gian trôi đi, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp chỉ lấy ra vài viên thuốc kỳ lạ khác.

Nhìn những viên thuốc này, mặt Ngụy Duyệt Như lộ vẻ khó hiểu.

Vương Diệp chia thuốc cho những người khác, chỉ trừ Ngụy Duyệt Như ra.

Bị cho ra rìa, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp với vẻ mặt có phần khó xử.

Cô ta đột nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Tôi thừa nhận chuyện tôi vừa làm đúng là không nên, nhưng dù sao anh cũng phải cứu tôi một mạng chứ?

Huống hồ tôi cũng không phải...” Lời còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Anh chỉ lên phía trên đầu rồi nói: “Người ở trên sẽ đến thôi.

Trên người cô có một cái máy nghe lén, còn có cả máy định vị nữa.” Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vỗ vào cánh tay cô ta.

Lúc nãy khi kéo Ngụy Duyệt Như dậy, anh đã cảm thấy có thứ gì đó bên trong.

Lúc đó anh không chắc chắn, nhưng bây giờ thấy hành vi của Ngụy Duyệt Như, anh đương nhiên có thể khẳng định.

Ngụy Duyệt Như nghe vậy liền sững sờ tại chỗ, cô ta nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt lộ ra vài phần quỷ dị.

Bàn Tử sau khi uống viên thuốc, tuy sắc mặt vẫn khó coi như cũ nhưng cũng không còn buồn ngủ nữa.

Chỉ là Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không nhịn được nói: “Cậu đúng là đồ điên, sớm lấy thứ này ra không phải tốt rồi sao?

Cứ phải để tôi mạo hiểm, lỡ như sơ sẩy một cái, tôi toi mạng thì làm thế nào?” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày.

Vương Diệp nghe vậy chỉ cười cho qua chuyện, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử hơi nhíu mày.

Nhưng Ngụy Duyệt Như lại nhìn Vương Diệp, vẻ mặt lóe lên vài phần kỳ quái, cô ta nói thẳng: "Anh giở trò này cũng vô vị thôi." Nghe đến đây, Vương Diệp hơi cau mày.

Anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt có chút thất thần, rồi nói chắc như đinh đóng cột: "Thật ra từ rất lâu trước đây cô đã để lộ sơ hở rồi, chỉ là tự cô không chú ý mà thôi.

Nhìn thì có vẻ thành tâm hợp tác, nhưng cô lại có mưu đồ khác." Những lời này vừa thốt ra, Ngụy Duyệt Như liền sững người.

Cô ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy hoảng hốt, dường như không ngờ mình lại có lúc bị lộ tẩy.

Đúng lúc này, Vương Diệp vỗ nhẹ vai cô ta nói: "Theo lý mà nói, cô là một Khôi Lỗi Sư, vậy thì chắc chắn cô điều khiển con rối phải thần sầu lắm, nhưng cô lại không chịu lấy ra." Nói đến đây, Vương Diệp cười lạnh một tiếng, nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, đôi mắt anh dường như thấu tỏ nhân tính.

Bây giờ, trong đôi mắt không dám nhìn thẳng của Ngụy Duyệt Như cũng tràn ngập vẻ khinh miệt và nụ cười lạnh của Vương Diệp.

"Vậy tại sao chứ?

Bởi vì cô không muốn lãng phí, hơn nữa cô cảm thấy bọn tôi không xứng đáng, vì chúng tôi chỉ là một đám đá dò đường mà thôi." Lời của Vương Diệp vừa nói ra, Ngụy Duyệt Như liền sững người, không biết phải đáp lại thế nào, nhưng những điều này đều là sự thật.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những bức tượng phía trước.

Không đợi Ngụy Duyệt Như phản ứng, anh lại hạ giọng nói: "Có thể cô không biết, bây giờ cô ở đây không có bất kỳ biện pháp phòng bị nào, cũng không đeo mặt nạ phòng độc, chỉ cần 30 phút là cô có thể gục ngã.” Nói đến đây, Vương Diệp khẽ cười một tiếng, anh nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt với vẻ mặt cao ngạo và tự tin: “Nhưng tôi tính toán lộ trình rồi, bọn họ đến đây chắc chắn chỉ mất năm phút, cho nên bây giờ cô sắp ngất rồi.

Nhưng tôi có thể nói cho cô một chuyện, tôi biết cách giải quyết bức tượng đó.” 6.

Từng câu từng chữ như một lưỡi đao vừa giết người vừa đâm thẳng vào tim, nhát dao này trực tiếp khiến Ngụy Duyệt Như không còn lời nào để nói.

Ngụy Duyệt Như ôm ngực, thở hổn hển không ngừng.

Dường như cô ta chưa từng tính đến những điều này, cũng chưa từng nghĩ đến tất cả chuyện này.

Cô ta nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt chỉ còn lại sự hoảng loạn.

Mà Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô ta.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gần như sắp ngất xỉu, nhưng cô ta lại cố gắng hết sức để khống chế bản thân.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm cô ta nói: “Cô không chấp nhận được sao?

Nhưng tôi đã sớm nhìn thấu cô rồi, cho nên tôi mới không muốn tiết lộ tất cả.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn những người bên cạnh.

Anh không chỉ có thể giải quyết đám khí độc màu tím trước mặt, mà còn có thể rời khỏi nơi này, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, không nói nên lời.

Vương Diệp lại nói thêm một câu: “Tuy Bàn Tử và Hạo Thiên

Chân đã trở thành đồng loại của bọn chúng, nhưng cô có từng nghĩ đến một điểm mấu chốt không, kinh nghiệm vĩnh viễn quan trọng hơn mạng sống.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn cô ta.

Chương 1318

Chuyện của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Vương Diệp có thể nghĩ cách khác để giải quyết, nhưng kinh nghiệm không phải là thứ có thể dùng mạng sống để bù đắp.

Huống hồ, Vương Diệp có đủ mười phần tự tin.

Lúc này, Ngụy Duyệt Như nhìn Vương Diệp, cũng chỉ có thể lựa chọn ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ngụy Duyệt Như nhắm mắt lại, sau đó nuốt khan một tiếng.

Trông cô ta rất đau khổ.

Nhưng tất cả những điều này đều là do cô ta tự chuốc lấy, ai bảo ban đầu cô ta lại có hành vi như vậy?

Cô ta xem Vương Diệp như đá dò đường, bây giờ, cô ta cũng nên trả giá.

Vương Diệp trước nay chưa bao giờ là đá dò đường, đa số những người hiểu Vương Diệp đều biết anh có năng lực thế nào.

Bây giờ, nhìn Ngụy Duyệt Như ngã xuống, Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác.

Anh chỉ đứng dậy đi về phía trước.

Vừa rồi lúc tiếp xúc với bức tượng đó, anh đã nhìn thấy đôi mắt màu đen của nó.

Anh biết bức tượng đó chắc chắn không đơn giản.

Bây giờ nhìn Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp cũng lên tiếng nói với mọi người: "Mọi người không cần đeo mặt nạ phòng độc đâu.

Bây giờ mau theo kịp bước chân của tôi, đừng ở lì chỗ đó nữa, không thì chạm mặt đám người kia là gay go đấy." Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, mọi người trước mặt nghe thấy liền gật đầu.

Trương Khởi Linh đi theo đầu tiên, Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Nhưng Hạo Thiên Chân vẫn còn đang vẽ con bướm hồ điệp trong tay, vẻ mặt có chút phức tạp, cậu ta không ngừng ghi nhớ những điều này.

Vương Diệp liếc nhìn cậu ta một cái, không nhịn được nói: "Cậu làm những thứ này vô dụng thôi, vì con bướm hồ điệp đó sớm muộn gì cũng sẽ biến mất, hơn nữa cậu cũng sẽ không quay lại đây lần thứ hai đâu." Vương Diệp nói sự thật, nhưng không ngờ Hạo Thiên Chân nghe thấy lại lắc đầu nói: "Không phải như vậy, trước đây tôi cũng đã thấy loại bướm hồ điệp tương tự ở một nơi khác, cho nên tôi phải ghi lại chủng loại của chúng, bao gồm cả nguồn gốc tộc loài của chúng." Cậu ta lẩm bẩm một tràng dài.

Vương Diệp nghe xong, lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi nói với cậu ta: "Thôi được rồi, cậu không cần giải thích, tôi nghe không hiểu mấy thứ này, tự cậu biết là được rồi." Nói đến đây, Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn những bức tượng trước mặt, Vương Diệp trực tiếp đẩy mấy cái trong số đó.

Trong lúc những bức tượng này chuyển động, Vương Diệp nghĩ đến một điểm mấu chốt, anh nhìn về phía Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Người bên cạnh thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, còn chưa kịp phản ứng, lúc này, Vương Diệp trực tiếp chỉ vào chỗ Ngụy Duyệt Như nói: "Biết đâu gã đó chưa ngất đâu, các cậu mau chắn tầm mắt của cô ta lại đi." Lời của Vương Diệp vừa nói ra, Trương Khởi Linh đã phản ứng lại, anh vội vàng kéo tay Trần Tứ, Hạo Thiên Chân cũng ở bên cạnh, bọn họ giang tay ra, thân hình Bàn Tử to nhất, Bàn Tử trực tiếp xé cả áo mình ra.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp liền bật cười.

Nơi này quả thực kín như bưng, không ai có thể nhìn thấy bọn họ giải quyết bức tượng như thế nào.

Đến khi Vương Diệp nhìn thấy một lối đi nhỏ xuất hiện từ giữa bức tượng, Vương Diệp nhìn bức tượng trước mặt, cũng biết là không thể chạm vào.

Bởi vì một khi chạm vào, những bức tượng này sẽ phóng ra vô số độc tố.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt phức tạp nói: "Tôi chỉ có thể di chuyển bức tượng này đi, nhưng lúc các cậu đi vào, nhất định phải tăng tốc độ, còn phải bịt miệng mũi lại, không được thở." Dù viên thuốc giải độc của anh có mạnh đến đâu, nhưng trên đời này cũng không có chuyện gì là tuyệt đối, cho nên Vương Diệp hy vọng bọn họ có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người trước mặt gật đầu không có ý kiến gì.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhanh chóng di chuyển bức tượng vốn phun ra tử khí.

Vương Diệp nhìn luồng khí độc màu tím trước mặt, vẻ mặt chỉ còn lại sự phức tạp.

Trong lúc những luồng khí độc màu tím này lan ra, đôi mắt kia cũng chớp một cái.

Nhìn đôi mắt này, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Vương Diệp chìm vào im lặng, anh không muốn nói gì cả, liền trực tiếp đi vào trong lối đi, những người khác cũng vội vàng đi theo.

Nhưng điều Vương Diệp không biết là, sau khi bọn họ lần lượt đi xuống, lối ra trước mặt không chỉ nhanh chóng đóng lại, mà bức tượng cũng khôi phục nguyên dạng, và điều đáng sợ nhất là, nơi này lại không có không khí lưu thông.

Ngụy Duyệt Như cảm thấy ngạt thở, vẻ mặt cô ta tràn đầy đau khổ.

Cô ta nhìn về hướng Vương Diệp rời đi, cô ta vẫn chưa ngất, vì ý chí của cô ta rất kiên định.

Nhưng cô ta vạn lần không ngờ tới, cho dù thật sự không ngất, thì những thứ này vẫn khiến cô ta cảm thấy sợ hãi, khiến cô ta không thể chấp nhận được.

Vẻ mặt cô ta tràn đầy bất đắc dĩ, Vương Diệp gã kia quá lạnh lùng, ngay cả phương pháp giải cuối cùng, Vương Diệp cũng che giấu.

Bây giờ, giao cho đám phế vật phía sau, có lẽ thật sự không phải là một cách hay.

Nhưng cô ta còn nhiều mạng lắm, nên cũng không cần lo lắng những chất độc này sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho cô ta, cùng lắm thì cô ta thử thêm vài lần nữa.

Nhưng đám người phía sau cũng đã đi tới, tiếng bước chân rất nhỏ.

Ngụy Duyệt Như còn chưa kịp vui mừng, những người đó đã xông thẳng đến trước mặt Ngụy Duyệt Như, sau đó hét lên: “Cô sao còn nằm ở đây?

Ở đây không còn oxy nữa, đuốc sắp tắt rồi, mau đi theo chúng tôi!” Họ vừa nói vừa kéo tay Ngụy Duyệt Như, lúc nãy họ đã nghe thấy những lời Vương Diệp nói.

Thấy bộ dạng của họ, Ngụy Duyệt Như gật đầu, nhưng lại rất khó khăn mới đứng dậy được.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, mọi người vội vàng níu lấy cánh tay cô ta, sau đó, dẫn cô ta đi về phía trước.

Nhưng Vương Diệp nhìn lối đi nhỏ trước mặt, anh lại không ngừng bò về phía trước.

Lối đi này giống như một cầu thang, mỗi một bậc thang đều dựng đứng, bên dưới là gì, không ai biết, nhưng cũng không một ai dám nhảy xuống.

Họ cứ thế từng bước từng bước đi xuống.

Bàn Tử đi được một lúc, đột nhiên đốt ngọn đuốc trong tay.

Anh ta nhìn mọi người rồi nói thẳng: "Nếu nơi này dưỡng khí không lưu thông, bây giờ chúng ta cũng có thể kịp thời phát hiện." Chỉ là Bàn Tử người này có lẽ, cái miệng quạ đen đã thành bản tính.

Lúc này, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ngọn đuốc trước mặt trong nháy mắt tắt ngúm.

Trương Khởi Linh mắng một tiếng.

Trần Tứ nghe thấy tiếng, dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt rầu rĩ nói: "Tôi đã nói rồi, trong mệnh cậu có một đại kiếp, bây giờ cũng làm liên lụy đến mọi người rồi, dù sao những thứ này cũng khó mà hóa giải được." Trần Tứ vừa nói vừa khẽ thở dài.

Lời của Trần Tứ vừa dứt, Bàn Tử đột nhiên cười nói với Vương Diệp: "Các cậu có thể nghĩ cách khác rời đi trước, chỗ này để tôi bọc hậu là được rồi." Bộ dạng vô tâm vô phế của Bàn Tử đã chọc giận

Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, rất bất mãn nói: “Cậu thật sự không biết tình hình ở đây nghiêm trọng đến mức nào sao?

Lỡ như thật sự để cậu lại nơi này, cậu hoàn toàn chết ở đây, vậy chúng tôi phải làm sao?” Vương Diệp tò mò hỏi, anh xem Bàn Tử như người nhà của mình, lại không ngờ Bàn Tử hoàn toàn không để tâm đến những điều này, Vương Diệp cảm thấy có chút bực bội.

Nhưng Bàn Tử nghe lời Vương Diệp, lại kéo tay Hạo Thiên Chân, anh ta nhìn Vương Diệp, vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi và Hạo Thiên Chân đều là loại đó, sao có thể có vấn đề gì được chứ?

Cậu cứ yên tâm, hai người chúng tôi sẽ không làm vướng chân các cậu đâu.” Hai người họ nhìn nhau một cái, rồi lại vội vàng gật đầu, vẻ mặt mang theo vài phần tươi cười.

Vương Diệp thấy bộ dạng của họ, lại nhíu mày, không biết phải làm sao.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, anh chìm vào im lặng.

Hai người trước mặt cũng không để ý đến Vương Diệp, ngược lại còn tay trong tay, lên tiếng nói: “Hai chúng ta đi cùng nhau một đời, làm huynh đệ tốt một đời.” Lời của hai người họ vừa dứt, Vương Diệp đột nhiên nói thêm một câu: “Dưỡng khí ở nơi này hẳn là vẫn còn, dù sao lối đi này cũng kéo dài rất sâu, nhưng tại sao dưỡng khí lại biến mất trong nháy mắt, tôi nghĩ có thể là do nguyên nhân ở phía trên.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ lên phía trên đỉnh đầu, đồng thời nhìn Bàn Tử và Ngụy Duyệt Như, lên tiếng cảnh cáo: “Đừng nghĩ bản lĩnh của mình mạnh mẽ như vậy.

Những chuyện này không đơn giản như thế đâu, nhỡ đâu điểm yếu chí mạng của các cậu lại chính là ngạt thở thì sao.” Vương Diệp vừa nói vừa cười khẩy.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử chìm vào im lặng.

Hạo Thiên Chân cũng vậy, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn tiếp tục vẽ.

Bây giờ, Vương Diệp nhìn lối đi trước mặt, Vương Diệp thử đi xuống dưới, những người khác đứng ở đó chờ đợi.

Vì dưỡng khí vẫn còn một ít, nên họ không đốt đuốc, cũng không vội vàng, mà từng người một giữ bình tĩnh, đúng như lời Trần Tứ nói.

Bọn họ bây giờ phải thả lỏng tâm trí, nếu không, một khi họ nóng vội, họ sẽ tiêu hao nhiều dưỡng khí hơn, cho nên, họ phải cẩn thận chờ đợi Vương Diệp quay lại.

Trong lúc Bàn Tử đang chờ, anh ta cầm đèn pin soi xuống dưới, liền nhìn thấy một khuôn mặt, Bàn Tử tức khắc giật mình.

Cây đèn pin của anh ta rơi thẳng xuống, Vương Diệp bị đèn pin của anh ta đập trúng.

Vương Diệp ôm đầu, đang chuẩn bị mắng người, kết quả không ngờ tới.

Vương Diệp ở nơi này nhìn thấy một hố vạn người.

Nhìn những thứ này, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, cảnh tượng quỷ dị này là điều anh chưa từng nghĩ tới, nhưng anh lại thầm oán trách phán đoán của bản thân.

Lúc nãy khi tới đây, anh đã phán đoán nơi này là sinh môn, nhưng tại sao bây giờ lại là một cảnh tượng như thế này.

Vương Diệp nghĩ không ra.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, anh nhìn hố vạn người trước mặt, vẻ mặt tràn ngập sự quỷ dị.

Tất cả những thứ này đều là xương cốt, hơn nữa, chúng chất chồng lên nhau dày đặc.

Vương Diệp liếc mắt một cái, liền cảm thấy rùng mình, vì chúng đều là đồng loại của mình.

Bây giờ, đèn pin của Vương Diệp chiếu lên đống xương trắng hếu, Vương Diệp cũng nhìn thấy dưới chân, đã không còn cầu thang để nói nữa.

Cho dù có, cũng chỉ là vài bậc thang, mà hố vạn người trước mặt mới là đáng sợ nhất.

Vương Diệp thấy xương cốt của họ như vậy, cả người đều sững sờ.

Nhưng Bàn Tử thấy đèn pin trong tay Vương Diệp phát sáng, đột nhiên cười nói: "Thật sự xin lỗi, lúc nãy tôi cũng không phải cố ý ném xuống, tôi chỉ nhìn thấy một thứ rất đáng sợ." Lời giải thích của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp tuy không đáp lại, nhưng anh nhìn hố vạn người trước mặt, vẻ mặt lại tràn đầy phức tạp.

Chương 1319

Anh nói thẳng với mọi người: “Mọi người có thể xuống được rồi.” Nơi này dưỡng khí dồi dào, anh đốt ngọn đuốc, ngọn đuốc cháy hừng hực.

Tại sao nơi đó không có dưỡng khí, Vương Diệp không muốn truy cứu nhiều.

Nhưng anh chỉ muốn biết, tại sao ở đây lại có nhiều thứ kỳ lạ như vậy.

Trong lúc anh suy nghĩ trong lòng, cũng đang hoài nghi phán đoán của mình có thật sự xảy ra vấn đề hay không.

Nếu thật sự có vấn đề, vậy tiếp theo anh phải làm sao.

Khi những ý niệm này quanh quẩn trong đầu, Vương Diệp cũng thở dài một hơi, không nói nên lời.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy bực bội, những người khác đi tới, vẻ mặt họ mang theo vài phần tò mò.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, nói thẳng: “Cậu nhìn thấy gì ở đây vậy?” Bàn Tử tò mò hỏi, Vương Diệp không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lẳng lặng đứng ở đó.

Bàn Tử đi tới mới nhìn rõ, Bàn Tử dụi dụi mắt, vẻ mặt kinh hãi ngồi phịch xuống đất, sau đó nói: “Không đeo kính thì tôi chẳng thấy gì cả, nhưng thứ này cũng quá đáng sợ rồi đi?” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử không trả lời, nhưng Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt lại tràn ngập sự quỷ dị.

Hạo Thiên Chân chìm vào im lặng.

Bàn Tử nhìn hoàn cảnh bốn phía.

Trần Tứ nhìn những thứ này, đột nhiên ngồi tại chỗ, sau đó bắt đầu siêu độ.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Vương Diệp cũng không biết phải làm sao.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt, nói thẳng: "Có lẽ họ cũng đã để lại lối ra khác ở đây, dù sao bây giờ chúng ta cũng không cần bị Ngụy Duyệt Như ràng buộc nữa, hay là chúng ta rời đi sớm đi." Lời của anh ta vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, không từ chối.

Anh cầm đèn pin, vẻ mặt chỉ có sự dửng dưng, anh chậm rãi đi lại ở nơi này, nhưng đi được không bao lâu.

Vương Diệp đột nhiên liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, Vương Diệp cười khổ một tiếng, sau đó nói: "Độ khó của nơi này, nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng, tôi cũng hy vọng cậu có thể chuẩn bị tâm lý để chấp nhận." Vương Diệp tỏ ra rất lạnh lùng.

Bởi vì xương cốt ở đây thật sự quá nhiều.

Trương Khởi Linh nghe lời anh, tức thì cảm thấy không ổn, nhưng anh lại gật đầu trông như đã đồng ý. 7.

Chỉ là bọn họ ở đây, nào chỉ là khó đi, gần như là không thể động đậy, vì những thứ này cứ thế chất đống ở đây, hơn nữa, trong lúc Vương Diệp đi vào bên trong, cũng có thể cảm nhận được sự ẩm ướt nồng nặc.

Nhìn những luồng hơi ẩm này, Vương Diệp nhanh chóng né sang một bên.

Những người khác cũng nhanh chóng lùi về phía sau, Bàn Tử còn trực tiếp bò lên cầu thang, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử xị mặt nói: "Nơi đó rốt cuộc có cái gì?

Chúng ta có thật sự có thể rời đi không?

Nếu không đi được, chỗ trên kia cũng không đi được, bây giờ chúng ta chẳng phải là..." Anh ta vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, họ không chỉ tiến thoái lưỡng nan, mà thời khắc này, còn đang thử thách bản tính của họ.

Trong lòng Bàn Tử khó chịu, anh ta không muốn làm những thứ đó.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, chỉ hy vọng Vương Diệp có thể nhanh chóng tìm ra lối thoát.

Tuy nhiên, Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại không hoảng loạn, mà lẳng lặng nhìn những thứ trước mặt, sau đó nói với Trương Khởi Linh bên cạnh mình: "Cậu có ý tưởng gì không?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lắc đầu, anh không có ý tưởng gì, nhưng Vương Diệp nhìn những bộ xương này, anh bắt đầu dời chúng đi.

Nhưng trong lúc anh làm, vẻ mặt đột nhiên lộ ra vài phần cổ quái, anh nghiêm túc nói với Trương Khởi Linh: "Tôi nhớ ra một vài chuyện, lúc nãy chúng ta đi xuống, không phải cũng đã nhìn thấy một hố vạn người sao." Lời của Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh đã phản ứng lại, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng Vương Diệp dường như không có ý định rời đi.

Vẻ mặt Vương Diệp lóe lên vài phần cổ quái, anh nhìn mọi người trước mặt.

Khi ánh mắt rơi vào người Trần Tứ, Vương Diệp cũng nói với Trần Tứ: "Tôi muốn đi đến cùng." Trần Tứ nghe thấy, tay anh đang xoay chuỗi Phật châu, nhưng động tác của Trần Tứ dừng lại một chút, sau đó nhìn Vương Diệp trước mặt, anh cười nói với Vương Diệp: “Cậu muốn làm vậy không vấn đề gì, nhưng luôn phải trả giá, trên đời này không có bữa trưa miễn phí đâu.” Anh ta nói sự thật, nhưng Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản.

Thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, Trần Tứ cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, Trần Tứ hạ giọng, vẻ mặt căng thẳng nói với Vương Diệp: “Bữa trưa miễn phí này tuy rằng...” Lời của anh ta còn chưa nói hết, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, sau đó nhìn người bên cạnh nói: “Chuẩn bị đi, đi cùng tôi.” Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Trần Tứ gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh lại kéo tay Vương Diệp nói: “Cậu điên rồi à?

Nơi này nguy hiểm như vậy, quỷ dị như vậy, chúng ta trước đây chưa từng tiếp xúc với những thứ này, cậu lấy đâu ra tự tin để làm những chuyện này?” Nói đến đây, Trần Tứ lại vội vàng, Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, tuy lúc nãy còn bình tĩnh, nhưng nghĩ đến chuyện sắp tới, Trần Tứ cũng không nhịn được nói với Vương Diệp: “Chuyện không chắc chắn, cậu đừng làm.” Lời của Trần Tứ vừa nói ra, Vương Diệp lấy ra chiếc khăn tay trong tay, anh nhìn Trần Tứ trước mặt, vẻ mặt thản nhiên cười nói: “Cậu quên lúc cậu giao thứ này cho tôi đã nói gì rồi sao?” Nói đến đây, vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần ngông cuồng, nhưng lại đầy cẩn trọng và dè dặt, trong mắt anh tràn ngập một ngọn lửa, ngọn lửa đó sẽ không bao giờ tắt.

Anh nhìn Trần Tứ trước mặt, nghiêm túc nói: “Nếu tôi đã định trước là sẽ không có chuyện gì, vậy tôi nghĩ chỉ cần tôi cẩn thận hơn một chút, tôi cũng có thể bảo vệ được những người khác.” Bộ dạng kiên định của anh, khiến Trần Tứ không biết phải làm sao, không ai có thể thuyết phục được Vương Diệp.

Nhưng Trương Khởi Linh dứt khoát ngồi trên bậc thang, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt, anh nói thẳng không kiêng dè: "Cậu đi đi, bây giờ cậu đi tìm, chỉ cần cậu tìm được thì tôi sẽ đi theo cậu, nhưng bây giờ không tìm được, thì ai trong chúng ta cũng đừng mạo hiểm." Anh vừa nói vừa hất cằm, thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cười ha hả.

Trương Khởi Linh tưởng làm vậy có thể dập tắt ý nghĩ trong lòng Vương Diệp, nào ngờ, Vương Diệp liếc nhìn anh một cái, đột nhiên nói: "Cầu còn không được." Chỉ mấy chữ này, cũng đủ để Trương Khởi Linh biến sắc.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh khẽ thở dài, không nói nên lời.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến anh, mà lẳng lặng nhìn những bộ xương này.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự dửng dưng, anh bắt đầu chậm rãi tìm kiếm bên trong.

Nhưng trong lúc tìm, anh cũng nhìn thấy một vài con côn trùng màu trắng, những con côn trùng này cực kỳ ghê tởm.

Ánh mắt Vương Diệp lướt qua người chúng, lại không hề có chút buồn nôn nào.

Sắc mặt anh như thường, đồng thời đeo mặt nạ phòng độc của mình lên, những người khác đều đang chờ đợi ở phía sau.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía Vương Diệp, Hạo Thiên Chân đột nhiên ngừng vẽ bướm hồ điệp, vì con bướm này cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Cậu ta cũng đã vẽ gần xong rồi.

Bây giờ, cậu ta cảm thấy cảnh tượng này là kinh điển, vì máy ảnh hỏng rồi, cậu ta không thể chụp ảnh, cho nên, cậu ta chỉ có thể vẽ những thứ này vào sổ tay của mình.

Bóng dáng Vương Diệp được cậu ta khắc họa ra, nhưng qua vài nét bút sơ sài như vậy, lại có thể nhìn thấy sự kiên định của Vương Diệp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hạo Thiên Chân đột nhiên thở dài, sau đó nói: "Cũng không ai có thể giống như cậu ấy được nữa, gặp phải tình huống này, vẫn kiên định lựa chọn như vậy, tôi nghĩ sau này cậu ấy nhất định sẽ là một nhân vật có thành tựu lớn." Lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Bàn Tử liền đi tới, sau đó vỗ vai cậu ta nói: "Cậu đừng nói nhảm nữa, bây giờ cậu ấy đã là nhân vật lớn rồi, cậu thấy danh tiếng của cậu ấy chưa đủ lớn sao?" Bàn Tử nói sự thật, Vương Diệp là người như thế nào, trên giang hồ chỉ cần tùy tiện hỏi thăm một chút, là có thể biết được các phiên bản khác nhau.

Bàn Tử trong lòng hiểu rõ điều này, bây giờ nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt Bàn Tử mang theo vài phần phức tạp.

Bàn Tử không nhịn được khẽ thở dài, cũng là hy vọng Vương Diệp có thể an toàn trở về.

Chỉ là, Vương Diệp ở nơi đó đi rất lâu, họ đi đến mức thậm chí quên mất thời gian đã trôi qua bao lâu, nếu không phải Trương Khởi Linh vẫn luôn ghi nhớ, có lẽ mọi người sớm đã ở nơi này quên mất thời gian.

Quên mất thời gian là một chuyện rất đáng sợ.

Bởi vì một khi họ quên mất thời gian, tiếp theo họ sẽ nảy sinh áp lực tâm lý.

Bây giờ, Trương Khởi Linh nhìn về phía Vương Diệp, vẻ mặt Trương Khởi Linh lóe lên vài phần rầu rĩ.

Anh đột nhiên hét lớn về phía Vương Diệp: “Đã qua tám tiếng rồi, cậu có thể quay lại rồi, không ăn gì nữa cậu sẽ ngất xỉu đấy.” Lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, Bàn Tử cười hắc hắc, Vương Diệp không trả lời Trương Khởi Linh, nhưng Bàn Tử lại nhìn Trương Khởi Linh nghiêm túc nói: “Hay quá, may mà cậu nhắc tôi, không thì tôi cũng sắp đói ngất rồi, thảo nào tôi thấy bụng khó chịu như vậy.” Bàn Tử vừa nói vừa lấy ba lô của mình ra, nhưng ba lô của anh ta lại bị Trương Khởi Linh giật lấy.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, anh nghiêm túc nói: “Tất cả lương thực bao gồm cả nước uống, đều phải được phân phối hợp lý, nếu bây giờ một mình cậu ăn hết phần của ba người, vậy tôi nghĩ mọi người không cần phải ra ngoài nữa.” Anh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, tuy anh không ưa hành vi của Vương Diệp, nhưng anh vẫn lựa chọn ủng hộ Vương Diệp.

Nghe lời anh, Bàn Tử gật đầu, có chút chột dạ, nhưng lại không ngờ, những thực phẩm giấu trong ngăn tối, toàn bộ đều bị lôi ra.

Nhìn những thứ trước mặt, Trương Khởi Linh đột nhiên cười một tiếng, sau đó nói: “Mập cũng có cái lợi, dù sao cậu mang theo nhiều đồ, hơn nữa…” “Sức anh lớn vô cùng, tôi tin là sau khi phân phát xong mấy thứ này, anh gánh hết lương khô của mọi người chắc cũng không thành vấn đề.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Bàn Tử nghe vậy liền gật đầu lia lịa, mặt mày hớn hở, xoa hai tay vào nhau nói ngay.

“Chỉ cần anh giao mấy thứ này cho tôi bảo quản, những chuyện khác tôi không có ý kiến gì hết.” Trương Khởi Linh nghe anh ta nói vậy thì gật đầu, trông có vẻ tin tưởng Bàn Tử, nhưng thực tế, sau khi phân chia xong xuôi.

Anh ta liền ngay dưới ánh mắt của Bàn Tử, bỏ hết đồ đạc vào ba lô của từng người.

Nhìn hành động của anh ta, sắc mặt Bàn Tử lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử níu tay anh ta, vẻ mặt đầy khó hiểu: "Khoan đã, anh đang làm cái gì vậy?

Chẳng phải anh nói giao mấy thứ này cho tôi bảo quản sao?" Nói đến đây, Trương Khởi Linh trước mặt bỗng cười lạnh một tiếng, hất tay Bàn Tử ra, lạnh lùng nói.

"Nếu thật sự giao cho anh bảo quản, e là chưa đến mấy ngày, đống đồ này đã bị anh ăn sạch rồi.

Đến lúc đó, cả đám chỉ có hít gió Tây Bắc mà sống." Lời Trương Khởi Linh nói câu nào cũng là sự thật.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Bàn Tử ôm ngực, vẻ mặt bất lực nói.

"Anh đúng là giết người còn muốn giết cả tim, làm ăn cạn tàu ráo máng, bây giờ anh thật sự muốn lấy cái mạng già của tôi mà." Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm, nhưng Trương Khởi Linh chỉ trả lại cái ba lô của anh ta.

Bàn Tử mở ra xem, phát hiện đồ bên trong đã vơi đi quá nửa.

Trong nháy mắt, mặt Bàn Tử sa sầm lại, nhưng Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của anh ta thì lại giơ chân đá vào người anh ta một cái rồi nói.

"Vương Diệp đến giờ vẫn chưa về, anh có còn là người không?

Bây giờ mà vẫn còn tâm tư so đo mấy thứ này, tôi cũng nhìn thấu anh rồi." Trương Khởi Linh vừa nói xong, Bàn Tử chỉ cúi gằm mặt không nói gì, nhưng cùng lúc đó, Vương Diệp đang đi trở về.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một sự bình tĩnh.

Cậu ấy đã đi lâu như vậy, theo lý mà nói, tìm kiếm suốt tám tiếng đồng hồ, chắc hẳn Vương Diệp cũng phải tìm được thứ gì đó.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ trong lòng, nhưng không ngờ… Vương Diệp nhìn mọi người trước mặt rồi nói thẳng.

“Tôi tìm thấy ba con đường ở chỗ đó, ba con đường ấy dẫn đến ba hướng khác nhau, chúng ta phải đưa ra quyết định.” Vẻ mặt Vương Diệp kiên định, cho dù Trương Khởi Linh đưa đồ ăn tới, cậu vẫn đang mải nghĩ về chuyện này.

Nghe lời Vương Diệp nói.

Trương Khởi Linh sững người tại chỗ.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt, đầy nghi hoặc nói.

Chương 1320

"Sao lại thế được?

Trên bản đồ không phải chỉ vẽ một con đường thôi sao?

Cậu có hiểu lầm gì không?" Câu hỏi của Trần Tứ vang lên bên tai, Vương Diệp không nhìn bản đồ, chỉ lạnh lùng nói.

"Có lẽ hai con đường kia là trò bịp bợm của bọn họ." Nói trắng ra, cậu có thể tìm thấy những manh mối như vậy ở nơi đó thực sự không hề dễ dàng.

Nghe lời Vương Diệp, Trần Tứ trước mặt gật đầu, không quá băn khoăn nữa, nhưng Bàn Tử thì nhìn Vương Diệp.

Vẻ mặt Bàn Tử lại thoáng hiện lên mấy phần phức tạp, anh ta nói thẳng với Vương Diệp.

"Tôi vẫn có vài chuyện nghĩ mãi không ra." Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn anh ta, sau đó bất lực nói.

"Anh không cần nghĩ cho ra đâu, dù sao anh cũng chẳng hiểu được." Lời Vương Diệp nói là sự thật, Bàn Tử nghe vậy tức đến trắng cả mắt, rồi nói.

"Sao cậu lại nói thế được, tôi chỉ tò mò thôi mà." Trong từng câu từng chữ của Bàn Tử đều mang ý trách móc, nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến anh ta.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi nói thẳng.

"Ăn đồ của anh đi, anh hỏi nhiều thế cũng có hiểu đâu." Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, đột nhiên nói với anh ta.

“Lát nữa có thể cần anh giúp một tay, anh ăn nhiều một chút, phần này cho anh.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa bánh mì của mình cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, lập tức cười ha hả rồi nói.

“Trời sập rồi hay sao, sao tự dưng cậu lại tốt với tôi thế?” Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ hưng phấn và đắc ý.

Vương Diệp nghe lời anh ta, chỉ cười sâu xa nói.

“Tốt với anh, dĩ nhiên là hy vọng anh có thể làm việc chăm chỉ hơn một chút.” Bàn Tử không hiểu lời cậu, nhưng chỉ biết cắm đầu ăn ngấu nghiến.

Anh ta nhìn cái bánh mì trước mặt, ba miếng làm hai hớp đã nuốt chửng.

Dù đã giải quyết xong bữa ăn của mình, Vương Diệp lại không vội đi ngay mà đứng bên cạnh một lúc.

Thấy Vương Diệp không hành động.

Bàn Tử cũng ngồi thẳng xuống bậc thang gần đó, rồi lót ba lô sau lưng, cả người dựa hẳn vào.

Trông Bàn Tử vô cùng thảnh thơi, anh ta còn nhắm cả mắt lại, rõ ràng là định ngủ một giấc.

Nơi này cũng không hẳn là một mật thất thực sự.

Ở đây, Bàn Tử không cảm thấy ngột ngạt, nên anh ta cảm thấy mình vẫn an toàn.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Trên mặt Vương Diệp hiện lên ý cười, cậu đột nhiên lên tiếng nói với Bàn Tử.

“Anh có ý tưởng hay ho nào không?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức sững người.

Anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt kỳ quái nói.

“Cậu nói vậy là có ý gì?

Tôi thì có ý tưởng hay ho gì được chứ?” Anh ta nghĩ không ra, nhưng không ngờ lúc này Vương Diệp lại hạ giọng nói với mình.

“Tôi định qua chỗ kia, nhưng tôi cần dọn dẹp sạch sẽ những thứ đó.

Anh thấy nên đặt chúng ở vị trí nào?” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười với anh ta.

Trương Khởi Linh vốn đang ở bên cạnh định giúp Vương Diệp, nhưng.

Anh ta nghe được lời này của Vương Diệp, lại nhìn vẻ mặt của cậu, trong nháy mắt, Trương Khởi Linh đã hiểu ý Vương Diệp.

Bây giờ.

Trương Khởi Linh chỉ đứng đó, lặng lẽ nhìn Vương Diệp, không nói một lời.

Trên mặt anh ta chỉ có vẻ bình thản.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, dường như đã phản ứng lại, sau đó cười toe toét nói.

“Tôi biết cậu muốn nhờ tôi làm việc mà, cậu yên tâm, tôi vừa ăn của cậu một cái bánh mì, chắc chắn sẽ làm việc hết sức.” Cùng lúc Bàn Tử nói, Vương Diệp cũng gật đầu, sau đó vỗ vai anh ta, nghiêm túc nói.

“Anh cũng đừng sợ, dù sao chuyện này lúc ở trên kia chúng ta cũng làm rồi, cùng lắm làm thêm vài lần cho quen tay thôi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu không ý kiến.

Nhưng khi anh ta đứng dậy, đi theo Vương Diệp qua đó, anh ta nhìn thấy đống thi thể trước mặt.

Anh ta chợt sững người, vì Vương Diệp đang đứng ở đó, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, ở giữa có đặt một bộ quần áo kỳ lạ.

Bộ quần áo đó màu đỏ, chắc là do Vương Diệp đặt vào.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp nói thẳng với anh ta.

“Dọn đồ đi, đừng chạm vào bộ quần áo đó.” Bàn Tử tuy làm việc thật thà, làm theo lời Vương Diệp, nhưng khi anh ta nhìn kỹ, bộ quần áo đó chẳng phải là của Vương Diệp sao?

Anh ta vừa nghĩ trong lòng, vừa kinh ngạc hỏi Vương Diệp.

Anh ta chỉ vào bộ quần áo, mặt đầy vẻ thắc mắc.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Vương Diệp không trả lời nhiều, chỉ mở miệng nói với anh ta.

“Anh cứ làm theo lời tôi là được, bộ quần áo đó của ai không quan trọng.” Cậu có chút lạnh lùng, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cậu thì lập tức im lặng, không hỏi thêm nữa.

Tính cách và sự quyết đoán của Vương Diệp.

Bàn Tử hiểu rõ, bây giờ phải nghiêm túc làm việc, nếu không chọc giận Vương Diệp thì anh ta cũng chẳng được lợi lộc gì.

Bàn Tử vừa nghĩ trong lòng, vừa cẩn thận lật những thứ này ra.

Nhưng khi những thứ này bị anh ta dọn đi, Bàn Tử cũng nhìn thấy lớp bụi dày đặc bám trên đó.

Nhìn những thứ này.

Bàn Tử hơi cau mày, sau đó lại khẽ thở dài.

Chỉ là đống xương cốt này muốn dọn sạch trong một sớm một chiều vẫn có chút khó khăn.

Nhưng khi Bàn Tử bận rộn cả buổi.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn mọi người.

Trên mặt Bàn Tử lộ vẻ kinh ngạc, anh ta đột nhiên nói.

“Mọi người đứng đó làm gì vậy?

Sao không qua đây giúp một tay?

Chuyện này chỉ có mình tôi làm thôi à?” Bàn Tử trong lòng không vui, dù sao mọi người ở đây cũng coi như là những người bạn đồng sinh cộng tử, nhưng sao họ lại có thể làm như vậy.

Giao hết mọi việc cho mình, còn họ thì đứng khoanh tay nhìn sao?

Bàn Tử trong lòng không thoải mái, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, thấy anh ta sa sầm mặt, Vương Diệp đột nhiên bước tới, sau đó nói.

“Chuyện này ngoài anh ra, không ai có thể làm tốt được.” Lời cậu nói là thật, nhưng Bàn Tử nghe vậy lại cười lạnh.

Anh ta đứng bên cạnh, trong lòng đầy ý kiến.

Nhưng bây giờ có lời này của Vương Diệp, cộng thêm thái độ cứng rắn của cậu, Bàn Tử đại khái cũng hiểu, mình không thoát khỏi kiếp nạn này.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể dời những thứ này đi.

Trên mặt Bàn Tử tuy lộ vẻ bất mãn, nhưng vẫn mồ hôi nhễ nhại làm việc cật lực.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn anh ta một cái, sau đó nhìn vào cuốn sổ trong tay.

Trên mặt Hạo Thiên Chân lộ vẻ nghiêm trọng, anh ta bước tới, cầm đèn pin trong tay, ngay lúc Bàn Tử còn chưa hiểu chuyện gì.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân trước mặt chiếu đèn pin vào những thứ này.

Anh ta vẻ mặt phức tạp nói.

“Trên đây có khắc một vài văn tự, nơi này từ rất lâu trước đây đã có người tới rồi sao?” Anh ta dường như phát hiện ra điều gì đó với tư duy nhạy bén, nhưng lại có vẻ không phải.

Bàn Tử nghĩ không ra, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, nhưng biết anh ta sẽ không có vấn đề gì.

Nghĩ đến chuyện này, Bàn Tử cũng không nói nhảm với anh ta nữa, chỉ nhìn những văn tự trước mặt, sau đó nói.

“Anh nhận ra không?

Nếu nhận ra thì dịch cho mọi người nghe đi.” Bàn Tử vừa nói, vừa lau khăn lên đầu, sau khi thấm khô mồ hôi.

Lúc này Bàn Tử lại chuẩn bị làm việc.

Tuy đây đều là xương cốt, nhưng trong lòng Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả công tác chuẩn bị, anh ta cũng đã làm tốt.

Chương 1321

Nhưng Hạo Thiên Chân nghe lời anh ta, Hạo Thiên Chân lại lắc đầu, sau đó nhìn những văn tự trên đó, anh ta chuyển ánh mắt sang Vương Diệp.

Anh ta giải thích thẳng.

“Muốn khắc những văn tự như vậy lên những khúc xương này, thực sự rất khó khăn, vì xương rất giòn, huống chi đã qua bao nhiêu năm rồi, cũng không ai biết.” Điều đó cũng có nghĩa là, đây là một công trình lớn, chỉ tiếc là những văn tự trên đó, anh ta không hiểu.

Anh ta trong lòng có chút bực bội.

Anh ta vội vàng muốn làm rõ mọi chuyện, nhưng Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, Vương Diệp bước nhanh tới, cậu nhìn những văn tự đó, chỉ cần nhìn kỹ một cái.

Trong nháy mắt, cả người Vương Diệp đều cảm thấy ngạt thở, cậu lùi sang bên cạnh vài bước, chỉ thấy toàn thân cậu đều là mồ hôi lạnh.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Hạo Thiên Chân vội vàng bước tới, ngay cả Trần Tứ cũng đứng không yên.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trương Khởi Linh vẻ mặt kỳ quái nói.

“Văn tự này tôi hình như lờ mờ biết, là của thời Thương Triều phải không, nhưng sao lại được khắc trên những thứ này?” Bản thân Trương Khởi Linh cũng không dám chắc, anh ta ném câu hỏi cho Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của mọi người.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ phức tạp, thần sắc tiều tụy, hơn nữa mặt mày tái nhợt, bộ dạng đó trông vô cùng yếu ớt.

Ngay cả Bàn Tử đang bận rộn cũng cảm thấy có gì đó không ổn, dù anh ta tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, nhưng vào thời khắc này… Bàn Tử vẫn dừng động tác, nhưng anh ta nhìn về phía mọi người, sau đó lại cúi đầu nhìn đống xương cốt bên cạnh, anh ta mở miệng nói với họ.

“Cũng không phải khúc xương nào cũng có chữ, chỉ có hai khúc xương này có chữ thôi.” Bàn Tử vừa nói, vừa lấy đèn pin ở hông xuống, anh ta vừa chiếu lên trên, vừa cẩn thận xem xét những khúc xương khác.

Anh ta ở đó đi đi lại lại cẩn thận, lật xem.

Mọi người thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, nhất thời cũng chìm vào im lặng.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, sau đó lắc đầu nói với Bàn Tử.

“Không đơn giản, chuyện này không đơn giản đâu, tôi đã nói từ sớm rồi, nơi này sao có thể là một nơi bình thường như vậy được?

Quả nhiên, dưới chân đây là long sào chi địa của bọn họ.” Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, la bàn trong tay cậu tuy đã mở, nhưng kim chỉ nam vừa xoay tròn, vừa phát ra tiếng lách cách.

Âm thanh này gõ vào tâm trí mọi người.

Mọi người đều bất giác căng thẳng lên.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, thần sắc tuy có chút lo lắng, nhưng lại cười nói.

“Mấy nghìn năm đã trôi qua rồi, văn tự này tuy vẫn còn khắc trên đó, nhưng nơi này làm sao có thể quỷ dị như cậu nghĩ được?” Cho dù có người muốn hại họ, nhưng người đó cũng chưa chắc còn sống.

Bàn Tử trong lòng ôm tâm lý may mắn như vậy, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử.

Vương Diệp lại đột nhiên cau mày, sau đó lắc đầu nói với Bàn Tử.

“Anh nghĩ thật sự sẽ đơn giản như vậy sao?

Bọn họ muốn hại người, còn cần phải ở lại đây sao, chỉ cần khống chế cơ quan ở đây, họ muốn làm gì mà không được.” Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ khinh miệt.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức ngây người tại chỗ.

Đây là sự thật, nhưng anh ta vừa bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, vừa gượng cười nói.

“Cẩn tắc vô áy náy, trước đây những nơi nguy hiểm như vậy chúng ta cũng không phải chưa từng đi, chẳng phải cậu vẫn dẫn chúng ta cẩn thận vượt qua sao?” Bàn Tử vừa nói, vừa cười nháy mắt với Vương Diệp.

Một trải nghiệm như vậy, bị anh ta nói ra một cách nhẹ nhàng, dường như không đáng cảnh giác.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của anh ta, Vương Diệp lại lắc đầu, sau đó nghiêm nghị nói.

“Nếu cơ quan này thật sự bị người ta thay đổi, vậy thì long sào chi địa bên dưới cũng đã xảy ra biến hóa rồi.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử liếc nhìn cậu một cái, trên mặt lại lộ vẻ thắc mắc, anh ta dường như không hiểu ý Vương Diệp.

Nhưng Trần Tứ đã hiểu.

Trần Tứ vội vàng bước lên, sau đó mở miệng nói với Bàn Tử.

“Anh đừng dọn nữa, đừng động vào những thứ này.” Trần Tứ vừa dứt lời, Bàn Tử gật đầu, tuy ngoan ngoãn đứng bên cạnh, nhưng thần sắc vẫn mang mấy phần kỳ quái.

“Tôi không hiểu lời ông nói, cái gì gọi là long sào chi địa, nơi này chắc không có long sào chi địa đâu nhỉ?” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn hoàn cảnh dưới chân.

Đất dưới chân có màu đen, nhưng trong màu đen đó lại có mấy phần đỏ, nhưng Bàn Tử không thể phân biệt được, vì ánh sáng ở đây quá yếu.

Đèn pin trong tay dù có thể mang lại ánh sáng, nhưng pin của đèn pin này không còn nhiều, Bàn Tử nhìn ánh sáng phía Vương Diệp, sau đó tắt đèn pin.

Không phải anh ta tiếc, chỉ là nghĩ đến, tiếp theo có thể sẽ có những nguy hiểm khác, đèn pin này có lẽ cũng có lúc dùng đến.

Bây giờ dùng hết pin một lần, đối với họ cũng không có lợi ích gì!

Bàn Tử vừa dứt lời, Vương Diệp không trả lời, cậu chỉ yếu ớt cau mày.

Đôi mắt cậu lóe lên những cảm xúc không tên.

Cậu nghĩ đến chuyện liên quan đến long sào chi địa, cảm xúc của cậu trở nên có chút sa sút.

Thấy bộ dạng đó của cậu, Bàn Tử cau mày, sau đó nói.

“Trông cậu có vẻ tâm trạng không tốt lắm.” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp.

Lời quan tâm của anh ta vang lên bên tai, Trương Khởi Linh cũng vỗ vỗ vai cậu, sau đó đưa nước trong tay qua.

Vương Diệp nhìn cốc nước đó, cậu lại không uống, ngược lại đậy nắp lại, sau đó, nhìn mọi người trước mặt nói.

"Nơi này hẳn là trung tâm của chủ mộ thất, nhưng… chúng ta đi suốt một đường, cũng đã thấy không ít cảnh sắc, các người chắc cũng đã thấy." Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn mọi người trước mặt.

Hạo Thiên Chân nghe lời cậu, sau đó gật đầu.

Anh ta đang suy nghĩ về ý đồ của Vương Diệp khi nói những lời này, nhưng không ngờ, Vương Diệp chỉ vào hai bộ xương cốt kia, sau đó nói.

"Văn tự khắc trên đó là của thời Thương Triều, cũng có nghĩa là chúng ta đã tìm thấy mộ thất thời Thương Triều, nhưng, hai kẻ này e là đã bị đạo mộ tặc đưa ra ngoài." Tình hình bên trong đó, có lẽ đã sớm bị người ta phá hoại.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân lập tức sững người, sau đó, Bàn Tử vỗ đầu, vẻ mặt lo lắng nói.

"Tôi hiểu rồi, tôi biết đây là ý gì rồi, ý của cậu là đạo mộ tặc đã phá hoại bên trong, nhưng… những thứ này và hai bộ xương cốt kia có quan hệ gì?" Bàn Tử nghĩ không ra, trong lòng lại lo lắng.

Vương Diệp thấy Bàn Tử gãi tai gãi đầu, nhưng không giải thích nhiều với anh ta, chỉ lặng lẽ nhìn về phía hai bộ xương cốt đó.

Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ nghiêm trọng.

Cậu chìm vào suy tư, tất cả mọi người đều theo bước suy nghĩ của cậu, để suy nghĩ về những thứ khác.

Mà vào lúc này, bên cạnh Vương Diệp, dường như có vô số con sóng ngầm, chúng cuồn cuộn như bão tố, nhưng cuối cùng… những thứ này lại biến mất không dấu vết.

Vương Diệp rút tâm tư ra khỏi dòng suy nghĩ, cậu nhìn Bàn Tử, sau đó đẩy tay Bàn Tử nói.

"Anh tiếp tục đến chỗ đó, dọn những thứ kia đi, ở đó chắc chắn có một động huyệt có thể thông đến chủ mộ thất." Lời Vương Diệp vừa thốt ra.

Bàn Tử nghe vậy, gật đầu, sau đó đi qua tiếp tục dọn.

Nhưng… Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, lại đẩy cánh tay Vương Diệp nói.

"Làm việc vẫn nên cẩn thận thì hơn, người trẻ tuổi tuy có cơ hội sai lầm, nhưng có những chuyện không cho phép làm sai." Lời ông ta vang lên bên tai, Vương Diệp cười cười, trên mặt lộ vẻ cảnh giác.

Nhưng sự sâu thẳm trong đôi mắt đó, Vương Diệp lại không hề lĩnh ngộ, chỉ nhìn những bộ xương cốt trước mặt, sau đó nói.

"Văn tự viết trên hai bộ xương cốt kia, ông có biết là gì không?" Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Trần Tứ hơi lắc đầu, ông không hiểu ý Vương Diệp.

Trên mặt ông lộ vẻ phức tạp, lời Vương Diệp nói có chút thâm sâu, muốn hiểu được vẫn có chút khó khăn.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Vương Diệp lập tức cười lên.

"Không ngờ ông tuổi đã cao, mà ngay cả những thứ này cũng không hiểu, nhưng điều này cũng bình thường thôi, vì tôi cũng không phải là rất tinh thông." Vương Diệp vừa nói, vừa lắc đầu thở dài.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, nhất thời trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Ông biết phiền phức trước mắt, không phải chuyện nhỏ, nhưng không ngờ chuyện lại nghiêm trọng đến vậy.

Chỉ nghe Vương Diệp nói vài câu, lướt qua những chi tiết quan trọng đó.

Cậu tiết lộ ý nghĩa trên đó, không ngoài việc hai kẻ này là chủ nhân của chủ mộ thất, nhưng vào nghìn năm trước lại bị đạo mộ tặc trộm ra ngoài.

Ngoài ra, đạo mộ tặc và họ dường như có mối thù sâu như biển máu.

Không chỉ khắc lên xương cốt của họ những lời nguyền rủa, mà còn… phá hoại toàn bộ thế cục phong thủy của long sào chi địa.

Nhưng, Vương Diệp lại thầm suy đoán trong lòng.

Tất cả những điều này có lẽ cũng không tồi tệ đến vậy, cho dù đạo mộ tặc đó có thù sâu như biển máu với họ, nhưng… tại sao kẻ đó lại điều chỉnh lại cơ quan bên trong.

Và ngăn cản những hậu nhân như họ tiến vào, hơn nữa… Vương Diệp vừa rồi khi đang lặng lẽ suy nghĩ, đã nghĩ đến một điểm quan trọng, nếu họ thật sự muốn làm chuyện này, vậy tại sao cậu vẫn có thể tìm thấy nơi này.

Phong thủy mà cậu thấy bên ngoài, vẫn rất tốt, nếu nơi này thật sự bị người ta phá hoại, vậy thì phong thủy gần đó cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh bừng tỉnh đại ngộ, Trần Tứ lập tức vỗ đầu, dở khóc dở cười nói.

“Chẳng trách, tôi cứ nói mình đã quên mất chi tiết quan trọng nào đó.

Chương 1322

Hóa ra là ở đây, cậu nhóc này giấu kỹ thật, cái gì cũng không chịu tiết lộ.” Trên mặt Trần Tứ lộ vẻ bất lực, lời trêu chọc của ông vang lên bên tai, Vương Diệp lại chỉ qua loa, cười nói.

“Không phải là không muốn tiết lộ, chỉ là có những chuyện, tôi không chắc chắn, nên tôi không dám nói.” Lời cậu nói là sự thật.

Vào thời điểm quan trọng này, mọi người không chỉ phải cẩn thận, mà còn, một chút lơ là, không chừng còn sẽ rơi xuống vực sâu.

Đây chính là sai lầm mà Trần Tứ vừa nói.

Vương Diệp hiểu ý Trần Tứ, hơn nữa cậu nghĩ còn thông suốt hơn bất kỳ ai, nhưng không ngờ Trần Tứ nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trần Tứ khẽ thở dài, sau đó hơi lắc đầu, dở khóc dở cười nói với Vương Diệp.

“Chuyện này xem ra là tôi đã hiểu lầm cậu, thật sự xin lỗi, tôi thật không nghĩ đến chuyện này.” Lời xin lỗi của ông vang lên bên tai.

Vương Diệp lại lắc đầu, sau đó nhìn về phía hai bộ xương cốt nói.

“Cũng không ai nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, tôi vừa rồi khi nhìn thấy, cả người cũng bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.” Cậu hít một hơi khí lạnh, cách nguyền rủa này không chỉ độc ác, mà còn, khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Trước đây tuy cậu cũng đã thấy, không ít người có thù sâu oán lớn, sau một thời gian rất dài, còn đặc biệt tìm đến tận cửa báo thù.

Tình huống này cũng không phải là không có, nhưng những chuyện xảy ra hiện tại thật sự khiến người ta kinh ngạc.

“Đây phải là mối thù như thế nào mới có thể khiến hắn làm ra chuyện này?” Nói đến đây, trên mặt Bàn Tử tràn đầy vẻ bất lực, anh ta lắc đầu khó có thể tưởng tượng, nhưng… lời anh ta vừa nói xong, những người còn lại liền cười lên.

“Tôi nghĩ chắc không phải là thù hận, có lẽ là hắn đã nhắm trúng thứ gì đó bên trong, nên hắn liền chiếm làm của riêng, nhưng lại lo lắng bị những thứ này theo dõi.” Trần Tứ nhìn Vương Diệp cười như không cười bổ sung một câu.

Trần Tứ cảm thấy suy đoán của mình không có vấn đề gì, Vương Diệp nhìn ông lại không phản bác, ngược lại còn cảm thấy, lời này nói cũng có lý.

“Ông nói đúng.” Vương Diệp hơi gật đầu, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

“Anh có suy nghĩ gì không?” Vương Diệp hỏi Hạo Thiên Chân.

Nghe lời Vương Diệp, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ vẻ gượng gạo, sau đó hạ giọng nói.

“Tôi không có quá nhiều suy nghĩ, nhưng chuyện này rốt cuộc là như thế nào, vẫn phải đến nơi đó mới biết được.” Chi bằng xuất phát trước, đây là suy nghĩ trong lòng Hạo Thiên Chân, anh ta đối với những thứ này có một sự say mê gần như ma mị.

Bây giờ, anh ta nhìn Vương Diệp trước mặt, cũng tự nhiên biết Vương Diệp dẫn anh ta qua đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp dứt khoát gật đầu, sau đó nói.

“Theo bước chân của tôi, tôi sẽ dẫn các người đi xem nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyến đi này cũng có khả năng mất mạng.” Lời Vương Diệp nói là sự thật, và thái độ nghiêm túc của cậu cũng là để cho những người này biết, chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm.

Nếu họ không thể chuẩn bị tâm lý tốt, sự việc sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng Hạo Thiên Chân nghe lời Vương Diệp.

Trên mặt Hạo Thiên Chân lại lộ vẻ không hề sợ hãi, anh ta vỗ vai Vương Diệp, sau đó nói.

“Đi thôi, đừng nói nhảm ở đây nữa, tôi đã không thể chờ đợi được nữa rồi.” Những điều này họ đều hiểu, từ ngày đầu tiên họ đến đây, tất cả mọi thứ đã sớm nằm ngoài dự tính của họ.

Ở nơi này, muốn sống sót, phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, còn có là quan sát địa hình cũng như khả năng phán đoán độc lập.

Thấy Hạo Thiên Chân nghĩ thoáng về những điều này, Vương Diệp cũng hài lòng gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt sang Bàn Tử.

“Lát nữa sau khi vào trong, nếu anh thấy châu báu gì tốt, hoặc là đồ vật gì có giá trị, anh đừng động vào vội.” Vương Diệp kiên nhẫn dặn dò.

Đôi mắt cậu tràn đầy sự nghiêm túc, Bàn Tử nghe lời cậu, gật đầu không có ý kiến, nhưng… nhìn khu vực dưới chân, nhìn đống xương cốt chất cao như núi phía trước, Bàn Tử lại không nhịn được trêu chọc một câu.

“Tôi không nghĩ nơi này sẽ có thứ gì có giá trị đâu, cho dù có, nhưng tôi cũng không phải là loại người tham lam.” Bàn Tử vừa nói, vừa quay đầu nhìn Vương Diệp và Hạo Thiên Chân.

Trên mặt anh ta lộ vẻ hưng phấn, anh ta hơi nháy mắt với Vương Diệp, thái độ trêu chọc đó khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Hạo Thiên Chân liếc nhìn anh ta một cái, nhưng không nói gì.

“Được rồi, nhanh chóng thu dọn một chút, rồi theo chúng tôi xuống dưới đi, nhưng nơi đó hình như anh vẫn chưa xử lý xong, anh tiếp tục bận rộn đi.” Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử, anh ta chỉ vào khu vực phía trước, nơi đó Bàn Tử vẫn chưa thu dọn sạch sẽ.

Họ bây giờ chỉ là, bị những thứ đột ngột xuất hiện làm rối loạn nhịp điệu mà thôi, nhưng chỉ cần thu dọn một chút, nhịp điệu rất nhanh sẽ có thể khôi phục lại.

Lời anh ta vừa thốt ra, Bàn Tử lập tức kêu rên một tiếng, sau đó vẻ mặt đau khổ nói.

“Thật là đáng ghét.” Anh ta vừa nói, vừa đi qua, tuy anh ta không muốn làm việc, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận số phận, nhặt từng thứ một lên.

Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, sau đó nói với anh ta.

“Nếu anh không muốn làm những việc này, anh cứ nằm bên cạnh đi, đợi đến khi nào anh muốn làm, những thứ này sẽ giao lại cho anh.” Vương Diệp cười nói với anh ta.

Bàn Tử thấy cậu nghiêm túc như vậy, lập tức giật mình, sau đó vội vàng lắc đầu, lo lắng nói.

“Tôi không có không muốn.” Anh ta vừa nói, vừa cúi gằm mặt, anh ta đẩy từng thứ một sang bên, đồng thời, chất đống những thứ này sang một bên khác.

Mặc dù tiếp xúc với những thứ này, khiến Bàn Tử có cảm giác buồn nôn.

Nhưng vào thời khắc này, liên quan đến quá nhiều chuyện, không có thời gian để buồn nôn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử nghiến chặt răng, cuối cùng đẩy khu vực này ra, chỉ thấy trước mặt cũng đã dọn ra một khu vực trống.

Tuy nơi này vẫn còn bụi bặm, nhưng không có bất kỳ xương cốt nào, bây giờ, Bàn Tử nhìn về phía bộ quần áo, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta là người làm việc qua loa đại khái, rất có khả năng một chút bất cẩn, sẽ làm hỏng việc mà Vương Diệp đã dặn dò.

Vừa rồi anh ta chỉ lo cắm đầu làm việc.

Không để ý xung quanh, cũng không chú ý đến lời Vương Diệp vừa nói.

Bây giờ xem ra bộ quần áo đó không bị ảnh hưởng, anh ta tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng… khi ánh mắt anh ta rơi vào người Vương Diệp, lại vẫn hỏi.

“Tại sao không thể chạm vào thứ đó?” Bàn Tử không thể hiểu được, nhưng không ngờ câu hỏi của anh ta vang lên bên tai, Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, sau đó nhìn về phía bộ quần áo.

Cậu khẽ cười một tiếng, không khách khí nói.

“Tại sao không thể chạm vào?

Đương nhiên là vì ở đó có những quy tắc phi thường, anh nghĩ những thứ này là tôi tùy tiện lấy ra để lừa người sao?” Vương Diệp không muốn giải thích với anh ta, vì Bàn Tử cũng không hiểu.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, cũng không nói nhiều.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt họ lộ vẻ phức tạp.

Trần Tứ nhận ra Vương Diệp đối với Bàn Tử có chút ý kiến.

Đại khái là vì Bàn Tử vừa rồi khi làm việc, không chú ý đến hướng của họ, dẫn đến không ít bụi bặm bay về phía họ.

Trần Tứ cũng vì chuyện này mà không ngừng ho.

Vương Diệp đại khái cũng ghi thù trong lòng, Trần Tứ nghĩ nghĩ cũng không định đứng ra nói giúp Bàn Tử.

Vương Diệp liếc nhìn Trần Tứ một cái, sau đó vỗ vai ông nói.

“Nếu ông không thoải mái, ông có thể ở lại đây, ông không nhất định phải theo chúng tôi xuống dưới.” Vương Diệp vẫn khá chu đáo, nhưng Trần Tứ nghe vậy.

Trần Tứ lại lắc đầu, vẻ mặt cố chấp nói.

“Vẫn là đi cùng nhau đi, cũng để tôi xem nơi đó rốt cuộc có thứ gì, huống chi, mọi người đi cùng nhau, mới càng vững chắc hơn.” Trần Tứ vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Những người còn lại theo sau Vương Diệp, nhưng Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử, vẻ mặt Vương Diệp lộ rõ mấy phần khó hiểu và ngơ ngác, hắn nhìn về phía Bàn Tử.

Đôi mắt hắn đầy vẻ tò mò và hoang mang.

Nào ngờ, Bàn Tử chỉ về phía trước, vẻ mặt kinh hoàng nói: “Kia là cái gì vậy?

Sao mà đáng sợ thế?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, Vương Diệp đã lấy một chiếc áo phủ lên đống đồ đó, nhưng chiếc áo đó lại bắt đầu cử động.

Bàn Tử không hề hoa mắt, hơn nữa khi hắn dùng đèn pin trong tay chiếu qua, hắn còn có thể thấy rõ sự phập phồng bên dưới chiếc áo.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Bàn Tử đầy hoang mang.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: “Chắc là chuyện nhỏ thôi, đi mau.” Nếu là chuyện nhỏ thì hắn đã không hối thúc Bàn Tử rồi, Trương Khởi Linh thầm nghĩ, nhưng Bàn Tử vẫn đứng ì tại chỗ, có vẻ rất tò mò.

Thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Trương Khởi Linh dậm chân, vẻ mặt bất mãn nói: “Thôi được rồi, đợi cậu nghiên cứu xong bên trong là cái gì thì có lẽ thứ đó cũng đã lao ra cắn cậu một miếng rồi.

Đừng lảm nhảm nữa, mau đi theo chúng tôi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa kéo tay Bàn Tử.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Bàn Tử vội gật đầu, nhưng mặt vẫn còn chút không cam tâm.

Ánh mắt hắn vẫn dán vào chiếc áo kia.

Những người khác thấy Bàn Tử vẫn cố chấp như vậy, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Họ ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, thấy vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng.

Trong chốc lát, Trương Khởi Linh cũng không quan tâm đến chuyện khác, anh kéo thẳng tay Bàn Tử rồi mở miệng nói: “Đừng lằng nhằng ở đây nữa, mau đi theo chúng tôi, thứ này không quan trọng.” Nhưng lời của Trương Khởi Linh vừa dứt, chiếc áo trước mặt đột nhiên nhảy dựng lên.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ thấy thứ bên trong chạy ra.

Nhìn vật màu đen đó, mặt Bàn Tử lộ vẻ tò mò.

Chương 1323

Hắn không giống như mọi khi gặp nguy hiểm là chạy, ngược lại còn đứng tại chỗ nhìn một lúc lâu.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, lòng dạ rối bời, bèn thở dài nói: “Đúng là một tên ngốc.” Hắn buông lời chỉ trích, nhưng Bàn Tử lại chẳng hề để tâm.

Bàn Tử nhìn thứ đó chạy tới, nhưng lại nhặt khúc xương bên cạnh lên, ném thẳng qua.

Mặc dù thứ đó bị hắn đánh ngã, nhưng Bàn Tử vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn lùi lại mấy bước, nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn xuống khoảng đất trống dưới chân nói: “Không phải nói ở đây có lối đi sao?

Sao còn chưa đi?” Bàn Tử bây giờ muốn chạy, nhưng đã chạy không thoát.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử, rồi nhìn bóng đen kia.

Mặc dù vừa rồi Bàn Tử ném một khúc xương qua, bóng đen quả thực bị đánh lùi lại mấy bước, nhưng nó vẫn đang rình rập ở bên cạnh.

Dù nó có vóc dáng rất nhỏ, nhưng Vương Diệp đã lờ mờ đoán ra thân phận của nó.

Nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp vẻ mặt đầy oán trách nói: “Cậu không nên chọc vào nó.

Giờ cậu đã ném cho nó một khúc xương, tôi nghĩ nó chắc chắn sẽ trả lại.” Vương Diệp nói rất nghiêm túc.

Bàn Tử nghe lời hắn, bỗng bật cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bóng đen, rồi lắc đầu nói năng ngông cuồng: "Chỉ là một thứ nhỏ bé thế này, có thể uy hiếp gì chúng ta chứ?

Cậu đừng nói nhảm nữa, mau tìm lối đi ra đi, tôi kìm chân nó là được." Bàn Tử vừa nói vừa vênh cằm, những việc này trong mắt hắn là lẽ dĩ nhiên, cũng rất đơn giản, nhưng sắc mặt Vương Diệp lại trở nên vô cùng khó coi.

Thái độ cà lơ phất phơ của Bàn Tử là không được, đặc biệt là trong thời khắc này, chắc chắn sẽ hại bọn họ đến mức không thể quay đầu.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói: "Chẳng lẽ tôi nói sai à?" Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày, Vương Diệp không biết phải lý luận với hắn thế nào, bèn không thèm đáp lại.

Nhưng Bàn Tử cũng lười để ý đến Vương Diệp, hắn chỉ lặng lẽ nhìn xung quanh, rồi nhìn về phía trước.

Thế nhưng vì những người khác đều không nói gì, vẻ mặt im lặng của họ dường như cũng có ý kiến với hành vi của hắn.

Nhất thời, Bàn Tử cũng có chút hối hận.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ phức tạp, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhìn Vương Diệp thúc giục: "Cậu mau đi làm việc cậu muốn làm đi." Hắn đẩy tay Vương Diệp, sốt ruột muốn Vương Diệp tìm được lối đi, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại lắc đầu, mệt mỏi nói: "Cho đến bây giờ, cậu vẫn không biết tính nghiêm trọng của sự việc sao?" Lời của Vương Diệp vang lên bên tai.

Bàn Tử nghe thấy.

Bàn Tử không biết phải trả lời thế nào, nhưng vẫn bướng bỉnh nói: “Tôi nói sai rồi, chỗ này cứ để tôi canh chừng.

Bây giờ cậu nói những lời này cũng vô nghĩa, chi bằng mau đi tìm lối đi.” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Có lẽ biết mình đã gây chuyện, Bàn Tử cũng không dám quá nóng nảy.

Lúc này, thái độ của hắn dù đã hòa hoãn, nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, dường như vẫn không hài lòng, chỉ nhíu mày thở dài.

Vương Diệp không biểu hiện ra ngoài.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, nhất thời trong lòng có chút áp lực, dường như ý thức được việc mình làm cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến hắn, chỉ nhìn những người bên cạnh rồi nói: “Mọi người có ý kiến gì không?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn xuống đất, rồi cầm chiếc Lạc Dương sạn trong tay, hắn đã bắt đầu đào.

Những người còn lại nhìn Vương Diệp, cũng vội vàng qua giúp, nhưng bóng đen kia lại không hề động đậy.

Nó cứ đứng yên ở đó, dường như không gây ra mối đe dọa nào, cứ như tất cả chỉ là ảo giác của Bàn Tử.

Nhìn bóng đen trước mặt, Bàn Tử cười khẩy một tiếng.

Ánh mắt hắn hướng về phía Vương Diệp, đang định mở miệng trêu chọc vài câu.

Ai bảo Vương Diệp cẩn thận quá làm gì, thực tế thứ này có gây nguy hiểm gì cho họ đâu.

Bàn Tử thầm nghĩ, nào ngờ giây tiếp theo bóng đen đó biến mất không thấy tăm hơi, chỉ trong khoảnh khắc hắn lơ đãng.

Thứ đó bỗng chốc biến mất, Bàn Tử hoảng hốt tại chỗ, rồi cầm đèn pin tìm kiếm khắp nơi, nhưng nó lại lượn lờ quanh mọi người.

Nếu thứ đó ở bên cạnh mọi người, Bàn Tử đối phó cũng đơn giản thôi, hắn thầm nghĩ.

Nhưng những người kia đang đào bới, hoàn toàn không biết Bàn Tử đang làm gì.

Lúc này, Bàn Tử phát hiện bóng đen thật sự đã biến mất.

Nhưng hắn không biết phải nói ra thế nào, có lẽ là vì sợ Vương Diệp sẽ trách mắng hắn.

Vì vậy, Bàn Tử chọn cách giấu nhẹm chuyện này.

Huống hồ hắn đang nhìn bốn phía, nghe ngóng tám phương, luôn cẩn thận cảnh giác, nếu thứ đó xuất hiện, hắn sẽ có mặt ngay lập tức và bảo vệ mọi người.

Đây là nhận thức rõ ràng nhất trong lòng Bàn Tử.

Thế nhưng, những người trước mặt nhìn Bàn Tử, vẻ mặt lại có chút khó hiểu.

Trương Khởi Linh nói thẳng: “Cậu đang làm gì vậy?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Anh hiểu Bàn Tử, lờ mờ cảm thấy người này có gì đó không ổn, nào ngờ câu hỏi của anh vang lên bên tai, Bàn Tử chỉ liếc nhìn sau lưng anh rồi cười lắc đầu nói: “Không có chuyện gì cả.” Bàn Tử giải thích rất nghiêm túc, nhưng Trương Khởi Linh lại cảm thấy không ổn.

Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử, đột nhiên nói: “Tốt nhất cậu đừng gây ra chuyện gì.

Vừa rồi cậu cũng nói, thứ đó có cậu canh chừng, nó đâu rồi?” Vương Diệp đột nhiên hỏi một câu sắc bén như vậy, Bàn Tử nghe thấy liền im bặt.

Hắn không biết phải trả lời thế nào, vẻ mặt đầy quái dị.

Trong lúc hoảng loạn, Bàn Tử cũng mở miệng nói: “Dù sao tôi vẫn đang canh chừng, nó chạy đi chỗ khác rồi.” Bàn Tử lo lắng nói.

Vương Diệp không đáp lại hắn, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào mảnh đất trước mặt, rồi nói: “Thứ đó là ‘sát’ sinh trưởng ở nơi này.

Lúc phát hiện ra nó, tôi đã lấy áo che lại, muốn cố gắng tránh nó đi, nhưng…” Có những thứ có lẽ là số mệnh đã định, càng muốn trốn lại càng không trốn được.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn.

Nhưng Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp, rồi cười nhẹ một tiếng nói: “Vậy xem ra bây giờ là có người gánh nồi rồi.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử không hiểu lời anh, chỉ căng thẳng nói với Vương Diệp: “Tôi không cố ý kéo dài thời gian của mọi người, dù sao các cậu bây giờ cũng chưa đào ra lối đi, chuyện này dù tôi có đến xem hay không, thực ra kết quả cũng vậy thôi.” Bàn Tử nói những lời này như kẻ có tật giật mình, trong lúc hắn phủi sạch quan hệ, Vương Diệp lại không có tâm tư để ý đến hắn.

Đối với Vương Diệp mà nói, Bàn Tử muốn làm gì thì làm, thực ra những điều này đã sớm không còn quan trọng nữa.

Hắn cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Bàn Tử, chỉ cầm chiếc Lạc Dương sạn trong tay, không ngừng đào bới thứ trước mặt.

Vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc, những người khác cũng ở bên cạnh đi theo bước chân của hắn.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, đột nhiên nói với hắn: "Làm hùng hục như vậy có ích không?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hắn chỉ thuận miệng nói thôi, kết quả không ngờ lại nhận được cái lắc đầu của Vương Diệp: "Làm thế này dù không có tác dụng, nhưng ít nhất cũng còn hơn là không làm gì cả." Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn, lập tức im lặng, không nói gì nữa.

Cùng với thời gian trôi đi, Bàn Tử thấy bóng đen kia mãi không xuất hiện, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến lời Vương Diệp nói, Bàn Tử lại tò mò hỏi: "Thứ đó sẽ gây ảnh hưởng gì cho chúng ta?

Cậu trông có vẻ rất sợ." Bàn Tử cẩn thận dò hỏi, đồng thời nghe ngóng thông tin.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, rồi nhìn xuống lớp đất dưới chân, mở miệng nói: "Thứ đó một khi chạy vào lối đi chúng ta đào, nghĩa là trọc khí bên trong sẽ va chạm với nó.

Đến lúc đó, mọi người sẽ trúng độc." Nhưng cũng có thể là những khả năng khác, những thứ này không thể nói chắc được.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Bàn Tử khó tin vào những gì mình nghe được, nhưng cuối cùng hắn lại bình tĩnh lại, rồi cười nói với mọi người: "Các cậu còn chưa đào được gì, đã bắt đầu nghĩ đến những thứ này rồi, có thời gian mà suy nghĩ à?" Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày.

Những người trước mặt không đáp lại hắn, Vương Diệp cũng chỉ liếc hắn một cái rồi thu lại ánh mắt.

Bàn Tử vẫn như trước đây, tính cách đó chưa bao giờ thay đổi, nhưng Vương Diệp cũng không đặt kỳ vọng gì vào hắn, bởi vì Bàn Tử vốn là người như vậy.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, nào ngờ lớp đất dưới chân đột nhiên lún xuống.

Vẻ mặt Vương Diệp thoáng hiện ý cười, nhưng hắn không đào tung mảnh đất này ra ngay, mà nhìn những người bên cạnh nói: “Mọi người đừng động đậy, đừng làm gì cả.

Bàn Tử, cậu canh chừng bóng đen kia trước, cố gắng hết sức dùng áo trùm nó lại, đừng để nó phá hoại hành động của chúng ta.” Vương Diệp sắp xếp đâu ra đấy.

Bàn Tử nghe lời hắn, tức thì rối loạn.

Hắn cầm đèn pin, hoảng loạn chiếu xung quanh.

Vương Diệp thấy Bàn Tử như vậy, tưởng rằng hắn biết động tĩnh của bóng đen kia.

Ai bảo Bàn Tử không chịu nói thật với hắn.

Kết quả Vương Diệp không ngờ, hắn chuẩn bị đào lớp đất trước mặt, nào ngờ, một bóng đen nhảy thẳng tới, thứ đó thực ra là một con cóc xanh, nhưng trên người nó ngưng tụ quá nhiều sát khí.

Vào thời điểm mấu chốt như hiện nay, sự xuất hiện của thứ này cũng mang đến cho mọi người không ít rắc rối và phiền phức.

Vương Diệp liếc nó một cái.

Hắn hành động rất nhanh, nhưng Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh này, lại nhíu mày vẻ mặt chột dạ, đồng thời lùi về phía sau.

Hắn không phải sợ, chỉ là lo Vương Diệp sẽ trách mắng hắn.

Chương 1324

Kết quả không ngờ Vương Diệp dứt khoát giải quyết gọn ghẽ thứ này.

Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, bỗng bật cười.

Hắn còn chưa kịp giơ ngón tay cái lên khen ngợi, nào ngờ con cóc xanh trước mặt, dù đã bị Vương Diệp chẻ làm đôi, nhưng bên trong cơ thể nó, dường như có rất nhiều thứ kỳ quái, đang lúc nhúc kêu chi chít.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ khó hiểu, hắn ngẩng đầu nhìn kỹ, Vương Diệp và hắn nhìn nhau một cái.

Cả hai đều có vẻ mặt phức tạp.

Mặc dù Vương Diệp không trực tiếp mở miệng chỉ trích hắn, nhưng sau khi hắn khều thứ bên trong ra, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp rồi mở miệng nói: “Tôi có phải đã gây ra phiền phức gì cho các cậu không?” Bàn Tử vừa lo lắng vừa cẩn thận.

Nhưng câu hỏi này vang lên bên tai, thứ hắn nhận được tự nhiên là sự thiếu kiên nhẫn của Vương Diệp.

Vương Diệp không đáp lại hắn.

Trương Khởi Linh đi tới, lại phát hiện trong xác con cóc có rất nhiều sinh vật lạ.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Trương Khởi Linh đầy hoảng loạn, nhưng anh nhìn lớp bùn đất bên cạnh và chiếc Lạc Dương sạn trong tay, anh lại nhanh chóng lấp cái hố vừa rồi lại.

Ngoài ra, anh còn đặt chiếc Lạc Dương sạn của mình lên chỗ đó.

Vương Diệp liếc anh một cái, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi nói: "Ảnh hưởng có lớn không?" Lời nói cẩn trọng của Bàn Tử vang lên bên tai, thứ hắn nhận được tự nhiên là cái cười khẩy khinh thường của Vương Diệp.

Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt bất cần nói: "Ai mà biết được?

Loại chuyện này ai có thể nói chắc được chứ?" Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử lập tức cảm thấy không ổn, hắn mở miệng nói: "Cậu không thể ủ rũ như vậy được, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi." Nhưng lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười cười.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn như biết mình đã gây họa, chỉ đứng bên cạnh, không nói một lời.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng đó của hắn, lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để trốn tránh.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp nói thẳng với hắn: "Tính nghiêm trọng của chuyện này phức tạp hơn chúng ta nghĩ rất nhiều.

Đừng xem thường." Lời cảnh báo của Vương Diệp vang lên bên tai, Bàn Tử gật gật đầu, nhưng vẫn chưa nhận ra sai lầm của mình, hắn chỉ lặng lẽ nhìn mọi người rồi nói: "Tôi cũng không để ý nó sẽ chạy đến chỗ đó, nhưng bây giờ nó đã bị cậu chẻ làm đôi, mà lối vào này cũng bị lấp lại rồi, hay là…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, đã cởi áo trên người ra.

Chiếc áo khoác dày đó, cũng giống như áo gió, có thể giúp hắn giữ ấm trong thời tiết lạnh giá, nhưng bây giờ hắn lại cởi áo ra như vậy, đối với bản thân cũng là một việc cực kỳ vô trách nhiệm.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, cuối cùng lắc đầu, không chút do dự nói: “Cảnh cáo cậu lần cuối cùng, nếu cậu còn làm những chuyện như thế này, thì tiếp theo tôi chắc chắn sẽ không tha cho cậu đâu.

Mặc áo vào đi.” Hắn có cách khác để đối phó với chuyện trước mắt, nên không cần Bàn Tử làm những thứ đó.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật gật đầu, rồi mặc áo vào, thong dong nhìn thứ trước mặt.

Mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ điềm nhiên.

Ngay lúc Vương Diệp chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đột nhiên cầm đuốc trong tay xông lên phía trước.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ phấn khích, hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, không chút do dự trêu chọc một câu: “Tôi thấy chuyện này cũng không khó đến thế, hay là dùng lửa đốt đi, như vậy, mọi chuyện có thể sẽ đơn giản hơn một chút.” Bàn Tử vừa nói vừa cười, đồng thời lấy chai rượu trong ba lô ra.

Bình rượu đó là để họ dùng sưởi ấm bụng, thế nhưng hành động của Bàn Tử lại khiến mọi người cảm thấy bất lực.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, hắn im lặng.

Đối với hành vi này của Bàn Tử, hắn không chỉ trích cũng không ngăn cản, chỉ lặng lẽ nhìn.

Bàn Tử thấy Vương Diệp không nói gì, tưởng rằng hắn đã ngầm đồng ý với hành vi của mình, nhất thời cũng vui mừng ra mặt.

Khi Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, lúc này Bàn Tử đã đổ thẳng thứ đó xuống.

Áo trên người hắn tuy vẫn đang mặc, nhưng bộ dạng hắn biểu hiện ra ngoài, mức độ ngang ngược đã khiến người ta phiền lòng.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, trong lúc sắp nổi giận, đuốc của Bàn Tử cũng đã châm thẳng vào bình rượu, giây tiếp theo lửa bùng lên.

Bàn Tử dù trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn lùi lại mấy bước, vẻ mặt điềm nhiên nhìn cảnh này.

Mặt Bàn Tử chỉ có một vẻ bình tĩnh.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, rồi nhìn chiếc áo hắn đang mặc.

Nơi này tuy đang cháy, nhưng những nơi khác cũng truyền đến tiếng lạo xạo.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Vương Diệp, rồi lại đầy nghi hoặc nói: "Cậu có biết đây là chuyện gì không?" Bàn Tử không hiểu tại sao những âm thanh đó lại xuất hiện, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử, lại cười lạnh một tiếng, rồi chỉ về phía sau lưng nói: "Kia đều là xương cốt.

Nơi này không xuất hiện ma trơi là vì không khí ẩm ướt, không có vật chất và môi trường dễ cháy, nhưng bây giờ thì có rồi." Hắn không cố ý trêu chọc Bàn Tử, chỉ là chính hắn cũng không biết phải hóa giải phiền phức trước mắt thế nào, nên mới không ngăn cản Bàn Tử châm đuốc.

Hắn nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt có chút phức tạp.

Bàn Tử liếc hắn một cái, rồi nhìn về phía đó, ngay sau đó, vội vàng cởi áo ra, cuối cùng phủ lên trên.

Lửa lúc này tuy đã dập tắt, nhưng sắc mặt Vương Diệp không hề tốt lên.

Bàn Tử lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, hắn muốn giải thích, nhưng Vương Diệp không cho hắn cơ hội.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức ngượng ngùng thở dài.

Hạo Thiên Chân bước lên, anh vỗ vai Bàn Tử, mở miệng nói: "Cậu thật sự không nên làm chuyện này." Hạo Thiên Chân nói rất nghiêm túc, nhưng Bàn Tử nghe lời anh, lại vẻ mặt bất cần hất tay anh ra, đồng thời mở miệng nói: "Nếu không phải vì nghĩ cho mọi người, sao tôi có thể làm chuyện này chứ?

Các người chẳng lẽ thật sự cho rằng xử lý chuyện này rất đơn giản sao?" Áo của hắn đã bị cháy hỏng, trong lòng vừa bực bội vừa bất lực, những người này lại không hiểu hắn như vậy.

Bàn Tử trong lòng cũng cực kỳ ấm ức.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, rồi nhặt áo lên, nào ngờ trên đó toàn là những vệt màu vàng từng mảng.

Nhìn những thứ này, Bàn Tử nhíu mày, ngay sau đó vẻ mặt khó hiểu nói: "Những thứ này khi cháy còn có dầu mỡ nữa à?" Bàn Tử tò mò hỏi Vương Diệp.

Lời hắn còn chưa nói xong, Vương Diệp lập tức nhận ra có gì đó không ổn, rồi vội vàng nhét áo của Bàn Tử vào trong đất.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy áo của mình bị Vương Diệp lấp vào chỗ đó, và lúc này, Bàn Tử cũng thấy đất dưới chân bắt đầu lún xuống.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Bàn Tử đầy khó hiểu, hắn nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, hắn đột nhiên hét lớn: "Hai người các cậu ngay cả địa hình còn chưa nắm rõ, đã tùy tiện động thủ ở đây, đây không phải là đùa giỡn sao?" Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, nhưng lời hắn nói ra, hai người nghe thấy lại chỉ cười vẻ bất cần.

Bàn Tử không hiểu những thứ trong đó, hắn chỉ đứng ra chỉ trích người khác vào thời điểm quan trọng mà thôi, Vương Diệp thầm nghĩ.

Trương Khởi Linh sao lại không rõ, nhưng lúc này, thời khắc này quả thực rất nguy hiểm.

Trương Khởi Linh hiểu rõ tất cả những điều này, không thể trốn tránh.

Ánh mắt anh hướng về phía Vương Diệp, đang suy nghĩ phải giải quyết thế nào.

Kết quả không ngờ, lớp đất trước mặt đột nhiên bị phá ra một cái hố.

Nhưng bên trong lại không có bất kỳ thứ gì, tối om không nhìn thấy tình hình bên trong.

Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử, hắn đột nhiên cười lên, rồi vỗ vai Bàn Tử nói: “Cậu có vẻ rất hoảng loạn.” Vương Diệp nhướng mày với Bàn Tử.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Vương Diệp đã phá tung miệng hố trước mặt.

Mọi người nhìn Vương Diệp trước mặt, họ hiểu tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại quay đầu nói thẳng với họ: “Bây giờ không còn nhiều cơ hội nữa, chúng ta phải tranh thủ trước khi trúng độc chạy vào lối đi bên trong.

Ở đó, chúng ta có thể có nhiều cơ hội sống sót hơn.” Nếu họ cứ ở mãi đây, vậy thì, khi độc khí lan tới, họ ở đây dù có giãy giụa thế nào cũng không tìm được đường sống.

Và điều đáng sợ nhất là, lối đi trước mắt đã là con đường sống duy nhất của họ.

Dù đi xuống kết cục có nghĩa là một con đường chết, nhưng Vương Diệp cũng hiểu, chỉ có con đường này thôi.

Hắn nhìn những người bên cạnh mình.

Vẻ mặt hắn đầy bất lực.

Mọi người nghe lời Vương Diệp, dù trong lòng có chút không vui, nhưng suy nghĩ một lúc, vẫn vội vàng gật đầu, không có ý kiến gì.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn hoảng loạn mở miệng nói: "Nếu bên trong này đều là khí độc, vậy chúng ta bây giờ có nên mau chóng bịt miệng mũi chạy không?

Cậu có muốn đi trước dẫn đường không?" Hắn tò mò hỏi, nhưng lời hắn nói ra, Vương Diệp không trả lời.

Vương Diệp nhảy xuống trước, sau đó bịt mũi chạy về phía trước.

Nhưng trong lúc chạy, hắn cũng quay đầu liếc nhìn những người phía sau.

Bàn Tử nhìn hắn, vẻ mặt có chút khó hiểu và ngơ ngác.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì, nào ngờ Trần Tứ nhìn Vương Diệp, đột nhiên hét lớn một tiếng nói: "Cậu khoan đã." Lời Trần Tứ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã cõng thẳng anh ta lên, và lúc này, Trần Tứ cũng bịt miệng mũi.

Những người khác nhìn cảnh này, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Vương Diệp cõng Trần Tứ, chạy thẳng về phía trước.

Thấy họ chạy vội vã như vậy, Bàn Tử và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái.

Chương 1325

Hai người để Hạo Thiên Chân xuống trước.

Bàn Tử tuy đi cuối cùng, nhưng lại không cảm thấy ở đây có vấn đề gì.

Việc trúng độc mà Vương Diệp nói dường như cũng không tồn tại.

Bàn Tử tưởng Vương Diệp chỉ dọa hắn một phen.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Hắn đứng ở nơi này một lúc, rồi đi xuống dưới.

Mặc dù đã bịt miệng mũi, nhưng đi được vài bước, hắn liền cảm thấy trước mắt xuất hiện không ít những gợn sóng kỳ lạ, chúng giống như một loại sinh vật biến dị nào đó.

Nhưng những sinh vật biến dị đó cũng không tấn công hắn, chỉ ở trước mặt hắn, không ngừng cuộn tròn, biến lớn biến nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, mặt Bàn Tử lộ vẻ khó hiểu, nhưng hắn vẫn vội vàng đuổi theo bước chân của Trương Khởi Linh, vẻ mặt đầy bất lực.

Hắn chạy thở hổn hển, miệng gọi tên Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh không dừng lại đáp lại hắn, mà vẫn cắm đầu chạy về phía trước.

Chạy không bao lâu, Trương Khởi Linh cuối cùng cũng đuổi kịp Vương Diệp, nhưng khi anh quay đầu nhìn về phía sau, lại phát hiện Bàn Tử không có động tĩnh gì.

Rõ ràng vừa rồi Bàn Tử vẫn luôn gọi anh, nhưng bây giờ Bàn Tử không còn một tiếng động nào, phía sau cũng không thấy ánh sáng, chiếc đèn pin đó cũng biến mất.

Ánh sáng yếu ớt lúc này hòa vào bóng tối, mang đến cho Bàn Tử cũng là sự tuyệt vọng vô biên, nhưng thứ hắn có thể thấy là những con quái vật biến dị.

Những con quái vật đó lao về phía hắn, nhưng lại lùi lại, trông giống như ảo giác thị giác hơn.

Nhưng trong lúc mơ hồ, Bàn Tử lại cảm thấy đầu óc choáng váng, chân đau nhức, ngay sau đó, hắn cẩn thận bò dậy, nào ngờ hắn hoàn toàn không có sức để chống đỡ.

Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh, vẻ mặt đầy bất lực, hắn khẽ thở dài: “Đã không kịp nữa rồi.” Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh nhíu mày, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Trương Khởi Linh định quay lại tìm Bàn Tử, vì anh vẫn còn nghe tiếng Bàn Tử gọi tên mình ở đây, nhưng thái độ của Vương Diệp dường như hoàn toàn không quan tâm đến Bàn Tử.

Trương Khởi Linh nhíu mày, vẻ mặt đầy phức tạp.

Nhưng Bàn Tử lại nhìn ảo ảnh trước mắt, rồi lắc lắc đầu.

Bàn Tử không thể hiểu rõ tất cả những điều này, nào ngờ Vương Diệp đã đang nghĩ cách đẩy cánh cửa đá trước mặt ra.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có một vẻ lạnh lùng, trong lúc hắn cắn chặt răng đẩy cửa, Trương Khởi Linh tuy cũng ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng vẻ mặt lại có chút phức tạp.

Anh tuy không oán trách Vương Diệp, nhưng luôn cảm thấy hành vi này của Vương Diệp không thỏa đáng.

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, anh dứt khoát mở miệng nói:

“Chúng ta cứ thế bỏ Bàn Tử ở đó, thật sự thích hợp sao?

Tôi nghĩ hắn chắc là trúng độc rồi, hay là kéo hắn về trước đi!” Dù không biết vị trí cụ thể của Bàn Tử, nhưng Trương Khởi Linh vẫn muốn cứu mạng hắn.

Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh, hắn không vội trả lời.

Vẻ mặt hắn chỉ có một vẻ lạnh lùng.

Bây giờ chuyện gì quan trọng hơn, trong lòng hắn hiểu rõ.

Trên cánh cửa trước mặt, tuy có những hoa văn kỳ lạ, nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Vừa rồi hắn cõng Trần Tứ đi loanh quanh ở đây một lúc, hắn chỉ thấy có một cánh cửa này, hắn chỉ có thể mở cánh cửa này, những lối đi khác hay đường lui, hoàn toàn không khả thi.

Nếu không đi con đường này, e rằng tất cả bọn họ đều sẽ gục ngã tại đây.

Nơi này tuy không có độc vật, nhưng độc khí lại có thể khiến người ta dần dần mất đi ý thức.

Ngoài ra, họ sẽ ngất xỉu ở nơi này, và chìm vào giấc ngủ dài.

Đến lúc đó, họ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mọi chuyện cũng sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, hắn đột nhiên thở dài, vỗ vai Trương Khởi Linh nói: “Mau qua đây giúp một tay.” Hắn đang xoay một bức tượng đá.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng lại phát hiện bức tượng này không hề nhúc nhích.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy phức tạp, anh đá một phát vào cánh cửa đá trước mặt, anh tức giận vô cùng, vì anh biết nếu không thể mở được cánh cửa này, tất cả bọn họ đều sẽ gục ngã ở đây, tính mạng của Bàn Tử cũng không còn quan trọng nữa, việc quan trọng nhất vẫn là phải thoát ra ngoài.

Trương Khởi Linh thầm niệm trong lòng, hai tay không kiểm soát được mà run rẩy.

Vương Diệp thấy bộ dạng hoảng loạn của anh, đột nhiên nói: "Cậu bình tĩnh lại đi." Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh gật gật đầu, nhưng Bàn Tử vẫn đang ngã trên mặt đất.

Nhưng cũng may là thân hình hắn khá to lớn.

Khoảnh khắc ngã xuống, cũng thuận theo quán tính cơ thể, mặt úp thẳng xuống đất, vì vậy, bây giờ dù hắn đang hít thở, dù đã trúng độc, nhưng khí hắn hít vào đều đã được đất lọc qua.

Lúc này, Bàn Tử vẫn an toàn.

Vương Diệp không hề biết chuyện này, hắn chỉ nhìn cánh cửa trước mặt, hắn biết những hình khắc trên đó là mấu chốt.

Hắn đã nhìn thấu cơ quan ở đây, nhưng những hình khắc này phải xoay được, nhưng bây giờ hắn khó có thể xoay được.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp, càng thêm lòng như lửa đốt.

Anh tuy ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng lại phát hiện sự giúp đỡ của mình không có tác dụng gì nhiều.

Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, anh đột nhiên nói: "Liệu đây có phải là cách mở từ bên trong không?

Có lẽ chúng ta thật sự không còn đường lui rồi?" Trần Tứ vừa nói vừa nhíu mày.

Vương Diệp nghe lời Trần Tứ, lại đảo mắt một cái, vẻ mặt bất mãn nói: “...Không thể nào như vậy được, đừng nói bừa.” Lời Vương Diệp nói ra, Trần Tứ gật gật đầu.

Trần Tứ không nỡ tiếp tục đả kích Vương Diệp, nhưng thấy Vương Diệp mãi vẫn chưa mở được cánh cửa trước mặt, ông càng lúc càng sốt ruột.

Ông nhớ lại lời mình đã nói, cùng lúc đó, những ảo ảnh xuất hiện trước mắt ngày một nhiều.

Vương Diệp cũng biết xu hướng trúng độc của mình đang tăng lên, cậu nhìn những người bên cạnh, ánh mắt dừng lại trên người Trương Khởi Linh, sau đó dứt khoát nói: "Nếu thực sự phải mở từ bên trong..." Lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã cười lạnh một tiếng, tiếp lời: "Người năm đó đi qua đây chắc chắn biết cách mở, nhưng đồng thời lúc mở ra, hắn cũng đã thay đổi cấu trúc cơ quan ở nơi này." Gương mặt anh mang theo vài phần hưng phấn và kích động, ý muốn nói Vương Diệp không thể cứ dựa theo quy luật cũ hay ý nghĩ chủ quan để đánh giá cánh cửa này.

Cậu phải nghĩ ra một phương thức khác.

Nghe Trương Khởi Linh nhắc nhở, Vương Diệp sực tỉnh.

Cậu gật đầu, nhìn cánh cửa với vẻ thản nhiên.

Cậu đã biết phải vận dụng sức mạnh như thế nào, cậu dồn lực vào một điểm khác, đồng thời vỗ mạnh lên cánh cửa.

Nhưng khi cậu vỗ vào, cánh cửa vẫn không hề có phản ứng, Vương Diệp cũng không thể nhìn thấu cơ quan bên trong.

Ngược lại, rắc rối ập đến ngày càng nhiều.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên phức tạp, Trần Tứ đứng bên cạnh tuy không nỡ quấy rầy nhưng vẫn không nhịn được mà lên tiếng: "Chúng ta đã ở đây ba phút rồi, nếu năm phút là giới hạn thì giờ chỉ còn lại hai phút thôi." Nghe ông nói, Vương Diệp mới bừng tỉnh, mỗi người đều có kháng độc tính trong cơ thể, ở lại đây càng lâu thì mức độ tổn thương càng cao.

Lúc này bọn họ bắt buộc phải rời đi, nhưng cánh cửa trước mặt vẫn không mở ra, Vương Diệp và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

Gương mặt cả hai đều lộ vẻ đau đớn, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát rồi đột nhiên bảo Vương Diệp: "Thả lỏng chút đi, mọi chuyện không tệ đến thế đâu." Trương Khởi Linh gượng gạo nặn ra một nụ cười khổ, nhưng nụ cười này chẳng an ủi được Vương Diệp là bao.

Cậu lắc đầu nhìn cánh cửa, thẳng thắn nói: "Rất tệ, mọi chuyện tệ hơn chúng ta tưởng nhiều, để tôi bình tĩnh lại đã." Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt tay, cậu cố gắng suy đoán quy luật.

Cậu tin rằng nếu mình là kẻ đó, khi đối mặt với cánh cửa này, mình sẽ xử lý thế nào, sẽ bố trí lại cơ quan ra sao.

Trong lúc cậu không ngừng suy tư, Trương Khởi Linh cũng lộ vẻ nôn nóng, anh tin Vương Diệp nhất định có cách, nhưng thời gian cứ thế trôi đi.

Vương Diệp vẫn chưa đưa ra được đáp án, hơn nữa sự hoảng loạn trong thần sắc của cậu không phải là giả.

Trần Tứ cũng hiểu chuyện đã trở nên tồi tệ, nhưng ông không nói gì, chỉ nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ánh mắt Trương Khởi Linh rơi vào Hạo Thiên Chân, anh bỗng nhiên nói: "Cậu thử xem trong sách của mình có phương pháp phá giải không?" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân mới phản ứng lại, cậu vội vàng gật đầu, nhưng khi lấy sách ra, cậu tỏ ra rất khó khăn vì cũng đã trúng độc.

Thêm vào đó, đôi tay cậu không ngừng run rẩy, nhìn bộ dạng của

Hạo Thiên Chân, Trương Khởi Linh trong lòng rất khó chịu.

Nhưng hiện tại anh không còn lựa chọn nào khác, đợi Hạo Thiên Chân đeo kính vào, lật xem từng trang sách.

Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn cánh cửa trước mặt, gương mặt hiện lên vài phần may mắn và nụ cười, cậu thốt lên: "Tôi biết cách giải quyết rồi, mọi người nhường ra một chút, phải bắt đầu từ chỗ này." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa chỉ vào khe cửa ở giữa.

Vương Diệp nhìn cậu một cái, rồi trong đầu chợt lóe lên tia sáng, dù sao cũng liên quan đến sinh tử, lúc này cậu cũng đã biết cách giải quyết rắc rối trước mắt.

Cậu khẽ mỉm cười, Hạo Thiên Chân thấy vậy liền hỏi: "Anh chắc đã hiểu phải xử lý thế nào rồi chứ?" Vương Diệp gật đầu trước câu hỏi của Hạo Thiên Chân, cậu nhìn vào khe cửa rồi đặt tay vào trong.

Quả nhiên, cậu chạm vào một viên bi lăn bên trong, đúng như dự liệu, kẻ kia tuy cải tạo cơ quan nhưng với kỹ thuật và tài năng thời đó, chúng chỉ có thể thêm thắt một chút vào cơ quan vốn có.

Loại cơ quan này trông thật nực cười, Vương Diệp lộ rõ vẻ khinh miệt.

Cậu lắc đầu.

Một luồng gió ập đến làm mọi người tỉnh táo lại, Vương Diệp nhìn ảo ảnh trước mắt dần tan biến, bất giác mỉm cười.

Nhưng khi đưa từng người vào bên trong, cậu lại thấy một cảnh tượng lạnh lẽo thê lương.

Những thứ đó khiến người ta kinh hãi.

Dù chỉ là ánh đèn pin thoáng qua, nhưng Vương Diệp thấy ở đó có những bóng đen, có cả dáng người đang đứng.

Chuyện này không đơn giản.

Vương Diệp hiểu rõ điều đó.

Chương 1326

Trần Tứ ngồi bên cạnh với vẻ bất lực, hơi thở thoi thóp vì tuổi đã cao.

Ở tuổi này mà phải chịu đựng tất cả những chuyện này quả thực quá gian nan.

Vương Diệp nhìn Trần Tứ với vẻ thương cảm, nhẹ nhàng thở dài nói: "Thực ra mọi chuyện cũng không tệ đến thế đâu, ông chấn tác lên, tôi đi tìm Bàn Tử." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh bước nhanh hơn, để lại một câu: "Tôi đi tìm Bàn Tử cho, cậu cứ ở đây chăm sóc họ đi!" Vương Diệp gật đầu nhưng không ở lại chỗ cũ mà đi theo sau Trương Khởi Linh.

Cậu biết Tiểu ca chưa chắc đã tìm được Bàn Tử, chưa kể trong lối đi còn đầy độc khí sẽ gây nhiễu thị giác của hai người.

Vương Diệp không muốn có chuyện gì xảy ra, vả lại thể chất cậu mạnh mẽ, việc đi tìm Bàn Tử không thành vấn đề.

Vương Diệp bình tĩnh tiến bước, Trương Khởi Linh quay đầu thấy cậu đi theo thì mỉm cười, nhưng đi hết vòng này đến vòng khác, thậm chí quay về điểm xuất phát vẫn không thấy Bàn Tử đâu.

Anh sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, tay chân bủn rủn như muốn ngã quỵ.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó liền hiểu anh đang nghĩ gì, cậu vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Có lẽ hai chúng ta lại gặp ảo giác rồi, anh đừng quá căng thẳng, nhất định sẽ tìm thấy người thôi." Lời an ủi có tác dụng, nhưng tâm trạng Trương Khởi Linh vẫn vô cùng suy sụp.

Nghĩ đến những kỷ niệm với Bàn Tử, anh không kìm được mà gào lên: "Tử Bàn Tử, mày ở đâu?" Trương Khởi Linh không ngừng chửi bới.

Vương Diệp không nói gì, chỉ đứng bên cạnh quan sát dấu chân dưới đất.

Gương mặt cậu lạnh lùng, nếu Bàn Tử thực sự rời đi thì chỉ có một con đường là đi lên phía trên, nhưng ở đó cậu không thấy dấu vết gì.

Một khả năng khác là ảo giác đã che mắt họ khiến họ không thấy Bàn Tử.

Vương Diệp suy tư, vẻ mặt hơi kiêu ngạo rồi thong thả bước đi.

May mắn không lâu sau, cậu chạm vào một tảng đá lớn.

Nhìn tảng đá, Vương Diệp bật cười, vỗ vỗ lên đó rồi gọi Trương Khởi Linh: "Người ở đây này, anh mau lại đây." Trương Khởi Linh vội vàng chạy tới, nhưng nhìn tảng đá trước mặt, anh lại lộ vẻ hoài nghi và khó hiểu.

Anh chạm tay vào tảng đá, rồi dở khóc dở cười nói: "Thế này mà gọi là tìm thấy à?

Cậu đùa tôi chắc, gã này sao có thể là Bàn Tử được?

Cậu bị ảo giác rồi hả?" Anh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp với vẻ lo lắng, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, thẳng thắn khẳng định: "Tôi không bị ảo giác, tất cả là thật, tôi thật sự tìm thấy anh ấy rồi, anh đừng vội, anh ấy sẽ sớm trở lại nguyên dạng thôi." Vương Diệp tỏ ra rất điềm tĩnh, Trương Khởi Linh đành gật đầu rồi kiên nhẫn đứng đợi bên cạnh.

Trong lúc chờ, Vương Diệp nảy ra ý kiến hay là kéo vật này đi, có lẽ Bàn Tử sẽ tỉnh lại, khi đó độc tố trong người hai người họ cũng sẽ tan bớt.

Trương Khởi Linh gật đầu đồng ý.

Anh cùng Vương Diệp kéo tảng đá đi, cảm nhận được sức nặng nghìn cân của nó.

Trương Khởi Linh bỗng bật cười cảm thán: "Nếu tôi không đoán sai thì gã Bàn Tử này chính là tảng đá này, nặng y hệt cái thể xác của lão ấy." Anh vừa nói vừa lắc đầu, nhưng Vương Diệp lại sực nhớ ra một chuyện quan trọng, cậu dừng bước, đầy vẻ khó hiểu hỏi Tiểu ca: "Hình như có gì đó sai sai, lúc nãy chúng ta chạy cũng thấy một tảng đá lớn, ở đây hình như có hai ngã rẽ, hay là anh ấy lạc sang đường kia rồi?" Vương Diệp nhíu mày nhìn tảng đá, càng nhìn càng thấy quen mắt, nhưng Trương Khởi Linh vỗ vai cậu, cố chấp nói: "Bất kể có phải hay không cứ kéo đi đã, ngộ nhỡ người tỉnh lại thật thì tôi nghĩ hai chúng ta cũng sẽ tỉnh táo theo." Vương Diệp gật đầu.

Nhưng khi hai người họ kéo tảng đá đi tiếp thì Bàn Tử đột nhiên mở mắt, nhìn ngó xung quanh.

Khi định thần lại, Bàn Tử thấy hai bóng người đang kéo một vật khổng lồ đi phía sau mình.

Bàn Tử nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Ai ở đó thế?" Bàn Tử không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vì nhận ra họ nên không sợ hãi mà chỉ cẩn thận hỏi thăm.

Vương Diệp nghe thấy tiếng động phía trước liền sững người: "Ai đang nói ở đó thế?" Cậu không thấy Bàn Tử, độc tính trong người cậu hơi sâu nên đã lờ đi người trước mặt, nhưng Trương Khởi Linh thì mờ ảo thấy một bóng người.

Trương Khởi Linh hưng phấn reo lên: "Tôi biết đó là ai, chắc chắn là Bàn Tử!" Vương Diệp nghe vậy chỉ cười qua loa, lắc đầu: "Đừng nghĩ nhiều, không thể là anh ấy được đâu." Vương Diệp vừa nói vừa kéo tảng đá, cậu chẳng thấy gì cả, nhưng Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của cậu thì vừa bất lực vừa bi thương, anh trực tiếp chạy qua, bỏ mặc tảng đá phía sau để vỗ vai Bàn Tử.

Gương mặt anh đầy vẻ phấn khởi.

Bàn Tử nhìn anh rồi nói: "Cậu nhìn thấy tôi à?" Câu nói có phần kỳ quái làm Trương Khởi Linh giật mình, anh ôm ngực khó hiểu: "Không lẽ mày thành ma rồi?

Sao mày nỡ đến tìm tao?

Mau đi đi, đừng ở đây ám tao." Trương Khởi Linh có chút sợ hãi, nhưng lời vừa dứt, Bàn Tử đã tức đến nghiến răng nghiến lợi, bất mãn mắng: "Cậu nói tiếng người đấy à?

Nếu tôi thành ma thật thì sao còn quay lại đây được?" Bàn Tử vừa nói vừa thở dài, nghe vậy Trương Khởi Linh mới bình tâm lại.

Theo thời gian, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Vương Diệp vẫn mải mê kéo tảng đá, Trương Khởi Linh và Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn cậu rồi nhìn nhau cười lớn. "Mau đi theo cậu ấy đi." Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử, gương mặt đầy vẻ quan tâm lẫn bất lực.

Những chuyện vừa xảy ra thật khiến người ta đau đầu, và Tiểu ca cũng thực sự cảm nhận được tầm quan trọng của Bàn Tử đối với mình.

Bàn Tử gật đầu rồi đi theo sau anh, nhưng mới đi được vài bước, Bàn Tử bỗng lau mặt rồi nói: "Ai ném cái gì lên mặt tôi thế?

Hình như toàn là tro bụi." Hắn vừa nói vừa nhìn tay mình dưới ánh sáng le lói phía trước, thấy tay đầy bùn đất.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh với vẻ quái dị, Tiểu ca nghe vậy liền lườm một cái, bất mãn đáp: "Mày định bày trò gì đấy?

Không lẽ là tao làm chắc?

Đừng có nghĩ thế, tao không rảnh chơi mấy trò đó." Trương Khởi Linh nói thật, khi anh chạy lên phía trước, Vương Diệp đang đứng ở cửa nghỉ ngơi.

Nhìn thấy tảng đá, Vương Diệp cười lớn: "Hóa ra không phải là Bàn Tử." Vương Diệp vừa cười vừa có chút bi ai, Bàn Tử chưa kịp phản ứng thì Vương Diệp đã ôm ngực than vãn.

Nhưng cái kiểu khóc của cậu không giống người thường, nỗi buồn của cậu có sức lan tỏa khiến mọi người cũng chìm vào đau thương.

Hạo Thiên Chân nhìn tảng đá, lau nước mắt, mắt đỏ hoe nói với Vương Diệp: "Anh đừng bi quan quá, chuyện có lẽ không phức tạp đến thế đâu." Trần Tứ đứng bên cạnh thấy Vương Diệp đã hồi phục khá tốt liền vỗ vai cậu an ủi: "Đúng vậy, Bàn Tử nếu có chuyện gì thì chúng ta cũng phải sống thấy người, chết thấy xác." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức biến sắc, bước tới túm cổ áo Vương Diệp rồi gào lên với mọi người: "Bàn gia tôi về rồi đây, đừng có mà trù ẻo tôi, tôi sẽ sống tốt cho mà xem!" Bàn Tử không ngừng lảm nhảm khiến mọi người dở khóc dở cười.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử rồi lại nhìn tảng đá, cậu từng lo Bàn Tử không tỉnh lại nên mới đặt tảng đá cạnh cửa để mong anh sớm thanh tỉnh, không ngờ đó chỉ là một tảng đá bình thường.

Vương Diệp hơi ngượng ngùng, lắc đầu mệt mỏi: "Không ngờ kéo về lại là tảng đá thật, cứ tưởng là anh chứ?" Vương Diệp ngẩng đầu trêu chọc, Bàn Tử không thèm chấp nhưng Trương Khởi Linh lại đẩy tay hắn nói: "Thực ra tôi cũng thấy cậu nên xem lại thể hình đi, đến lúc giảm cân rồi đấy, nhìn cái bộ dạng này xem." Trương Khởi Linh nói thật.

Bàn Tử nghe vậy chỉ cười qua loa, ánh mắt dừng lại trên người Vương Diệp rồi hỏi nhỏ: "Chuyện vừa rồi anh không còn oán hận tôi nữa chứ?

Mọi thứ xóa bỏ hết rồi phải không?" Bàn Tử cẩn thận hỏi, tuy khí thế vẫn vậy nhưng ai cũng thấy hắn đang lo lắng.

Vương Diệp gật đầu ngay lập tức: "Không có gì phải tính toán cả, giờ sống sót được đã là mạng lớn rồi, còn gì để nói nữa đâu?

Lại đây đi, chúng ta có lẽ phải đi vào trong." Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử cực kỳ vui mừng.

Nhưng trong lúc đó, Trần Tứ nhìn mọi người với vẻ mặt phức tạp: "Khi đi vào trong nhất định phải hết sức cẩn thận, lần này có lẽ ta không đồng hành cùng các cháu được nữa." Đó là sự thật, Vương Diệp nghe vậy chỉ cười trấn an: "Ông nói mê sảng gì thế?

Bất kể ông có đi cùng được hay không, tôi cũng sẽ không để ông gặp nguy hiểm đâu, ông cứ chờ ở phía sau cũng không sao." Trương Khởi Linh cũng vội vàng gật đầu, nghiêm túc nói với Trần Tứ: "Ông yên tâm, chúng tôi sẽ không để ông bị thương đâu, đã đến được Long Sào rồi, chắc cũng sắp rời khỏi đây thôi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa quan sát xung quanh, Vương Diệp khẽ gật đầu, Bàn Tử cười khà khà: "Cũng coi như âm sai dương thác mà đến cái nơi khỉ ho cò gáy này, nhưng cái sự quỷ dị ở đây hình như cũng không quá đặc biệt nhỉ!" Cái tính vừa khỏi đau đã quên vết thương của Bàn Tử làm người ta phát bực.

Vương Diệp lườm hắn một cái rồi lắc đầu không chấp nhất.

Trần Tứ thấy họ như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai họ bảo: "Mọi người nghỉ ngơi chút đi, khi nào thích hợp ta sẽ bảo các cháu hành động." Mọi người đều gật đầu đồng ý với vẻ thản nhiên.

Nhưng Bàn Tử nhìn mọi người rồi bỗng nói: "Nói đi cũng phải nói lại, giờ mà nghỉ ngơi thì có vẻ không ổn lắm, vì tôi thấy thể lực đang sung mãn, chỉ muốn xông pha vượt ải ngay thôi." Bàn Tử vừa nói vừa nắm đấm ra vẻ với mọi người.

Kết quả là Trần Tứ nhìn hắn rồi dặn dò: "Cậu có thể chọn không nghỉ ngơi, nhưng nếu sau đó có hậu quả gì thì cậu tự gánh lấy." Nghe vậy Bàn Tử lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, liền cười làm hòa: "Thế thì ngồi xuống nghỉ thôi, tôi nhất định nghe lời thầy bói như ông mà." Hắn vừa nói vừa cười hì hì ngồi xuống, những người khác cũng lần lượt ngồi theo, nhưng khi nghĩ lại chuyện vừa rồi, họ vẫn không khỏi buồn bã, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Vương Diệp nhìn họ rồi quay sang hỏi Trương Khởi Linh: "Anh có cao kiến gì không?

Chúng ta phải nghĩ cách vượt qua thử thách trước mắt." Trương Khởi Linh nhíu mày, lắc đầu vẻ phức tạp: "Không có ý tưởng gì." Trương Khởi Linh tỏ ra rất bình tĩnh, Vương Diệp không nói thêm mà chỉ ngước nhìn lên phía trên với vẻ mệt mỏi và trầm trọng.

Theo thời gian, mọi người dần chìm vào giấc ngủ, nhưng khi đang ngủ, Vương Diệp chợt nghe thấy tiếng sột soạt bên cạnh.

Những âm thanh đó vang lên khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên quái lạ, cậu bừng tỉnh thì thấy mình đang ở một nơi xa lạ, xung quanh không còn ai cả.

Nơi này vừa trống rỗng vừa tăm tối, Vương Diệp cảm nhận được một vật khổng lồ đang tiến lại gần.

Vương Diệp nhíu mày đầy vẻ phức tạp.

Nhìn vật khổng lồ trước mắt, dù kinh hãi nhưng cậu không quá sợ hãi, vì đó là Kỳ Lân - một loại thượng cổ thần thú.

Đối với dân đổ đấu như họ, gặp Kỳ Lân là điềm lành.

Đặc biệt là trong mơ, dù trong thực tế chỉ thấy tượng Kỳ Lân thì cũng có nghĩa là chủ mộ không quá bài xích kẻ ngoại lai.

Quan trọng nhất là chủ mộ có lẽ không đặt quá nhiều cơ quan, nơi này có thể coi là an toàn.

Nhưng Vương Diệp lại cảm thấy có gì đó sai sai vì đôi mắt Kỳ Lân có màu đỏ yêu dị, thấp thoáng tia máu.

Cậu dù sợ nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Không ngờ con Kỳ Lân đó từng bước tiến lại, vẻ mặt cao ngạo, khi đến trước mặt Vương Diệp, hơi thở của nó phả vào người cậu.

Vương Diệp cảm nhận được sức mạnh to lớn của nó, tay nắm chặt đao, tự lượng sức mình và chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng con Kỳ Lân không hề ra tay mà chỉ đi lướt qua cậu rồi biến mất.

Thấy Kỳ Lân rời đi, Vương Diệp chưa kịp thở phào thì bên tai bỗng vang lên một tiếng thảm thiết.

Vương Diệp mở mắt ra, không ngờ lại thấy Bàn Tử đang ôm đùi, mặt mày nhăn nhó kêu cứu: "Mọi người mau cứu tôi, con rắn kia cắn vào chân tôi rồi, không biết có độc không, mau bắt nó lại!" Bàn Tử sốt sắng gào lên, mọi người vội vàng gật đầu, Vương Diệp nhìn Bàn Tử đầy lo lắng: "Sao anh lại bị rắn cắn?

Anh đã làm gì thế?" Vương Diệp vừa nói vừa cầm đèn pin soi, bỗng phía sau vang lên tiếng oanh long long.

Cậu quay lại thì thấy cánh cửa đã đóng sập, nhưng giữa cửa có tảng đá lớn chèn lại nên vẫn còn một khe hở.

Vương Diệp thở phào vì họ vẫn có thể thoát ra qua khe đó, nhưng cậu lại cảm thấy có gì đó bất thường, mọi chuyện dường như phức tạp hơn cậu tưởng.

Cậu nhìn Trần Tứ vẫn chưa tỉnh, trong khi Bàn Tử vẫn đang than khóc, Vương Diệp soi đèn pin mãi mà chẳng thấy con rắn nào.

Cậu nghi hoặc hỏi Bàn Tử: "Lúc anh mở mắt ra không nhìn rõ nó trông thế nào sao?" Bàn Tử vẻ mặt phức tạp đáp: "Tôi không thấy rõ hình dáng nó, thực ra..." Hắn khó lòng diễn tả được.

Vương Diệp vỗ vai hắn: "Cụ thể là thế nào?

Anh phải nói rõ cho tôi biết, nếu không..." Lời chưa dứt, Bàn Tử nhìn quanh rồi bắt đầu run bần bật, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cắt ống quần hắn ra nhưng không hề thấy vết thương nào.

Chương 1327

Tuy vậy, tình trạng của Bàn Tử rất nghiêm trọng, môi tái nhợt, mặt trắng bệch.

Vương Diệp sững sờ, Trương Khởi Linh cũng đầy vẻ hoang mang: "Hắn không bị thương, cũng không bị rắn cắn, sao lại thế này?" Vương Diệp nhìn Bàn Tử một lát rồi nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Cậu nói thẳng với Trương Khởi Linh: "Nếu không sai thì anh ấy chỉ bị trúng độc thông thường thôi, chuyện không quá nghiêm trọng nhưng..." Họ đã ở đây lâu như vậy, sao giờ mới trúng độc?

Vương Diệp suy tư, nhìn những thứ quanh Bàn Tử rồi chợt nhận ra.

Những người khác đều tựa vào ba lô mà nằm, chỉ mình Bàn Tử tự đắc dựa vào vách tường, khiến quần áo bị dính phẩm màu từ tường, cả người cũng vì thế mà hôn mê.

Vương Diệp thầm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cậu gật đầu, dở khóc dở cười nói với Trương Khởi Linh: "Chắc là anh ấy bị độc tố ở đây làm cho bị thương rồi." Vương Diệp chỉ vào phẩm màu trên tường, Trương Khởi Linh gật đầu chấp nhận lời giải thích đó nhưng vẫn lo lắng nhìn Bàn Tử: "Vậy giờ tính sao?

Làm sao để anh ấy tỉnh lại?

Vạn nhất không tỉnh thì sao?" Tiểu ca đang rất sốt ruột, những trải nghiệm vừa qua đã khiến anh trưởng thành hơn và biết trân trọng những người quan trọng xung quanh mình.

Vương Diệp không đáp, chỉ nhìn Bàn Tử.

Gã này tuy trúng độc nhưng vẫn ngủ ngon lành như mọi khi.

Vương Diệp đoán độc tính không quá nặng nên đã biết cách xử lý.

Cậu lấy một túi nước nhỏ trong túi ra, đổ thẳng lên đầu Bàn Tử.

Giây tiếp theo, Bàn Tử mở mắt nhưng đầy vẻ ngơ ngác.

Nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh, Bàn Tử thều thào hỏi: "Chuyện gì thế này?" Dù nói chuyện được nhưng mặt hắn vẫn trắng bệch, môi chuyển sang màu tím.

Thấy vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, cậu khẽ thở dài.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp rồi bỗng bật cười: "Sao tự nhiên cậu già đi nhiều thế?" Ánh mắt hắn đầy vẻ mông lung, ảo giác đã trở nên nghiêm trọng khiến hắn bắt đầu nói lảm nhảm.

Vương Diệp hiểu rõ tính nghiêm trọng của tình hình.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lo lắng, bỗng lục tìm trong ba lô rồi nói: "Cùng lắm thì cho anh ấy ăn cái này, chỉ cần anh ấy khỏe lại, những chuyện khác không quan trọng." Tiểu ca xòe tay ra, trong lòng bàn tay là một viên dược hoàn, nhưng Vương Diệp lắc đầu cười: "Không có tác dụng đâu, cho anh ấy ăn cái này Bàn Tử cũng không tỉnh được, thứ này không trị được loại độc trên người anh ấy." Đó là sự thật.

Lúc này, Bàn Tử vỗ vai Vương Diệp, kích động nói: "Khi nào hai chúng ta lại đi Nam Lĩnh một chuyến nữa đi, tôi muốn đến đó xem những dấu vết còn sót lại." Gương mặt hắn đầy vẻ hưng phấn, nơi đó có câu chuyện của hai người bọn họ và cả những thứ Bàn Tử để lại trong mộ thất.

Vương Diệp không đáp lời mà nắm lấy cổ tay Bàn Tử bắt mạch, cậu thầm cảm thấy không ổn, lần này không phải chuyện đùa.

Tình trạng của Bàn Tử nghiêm trọng hơn nhiều so với cậu tưởng tượng.

Vương Diệp đẩy tay Bàn Tử ra, hắn tuy mở mắt nhưng gương mặt đầy vẻ mờ mịt, nhìn Vương Diệp với ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh còn chưa kịp hỏi kỹ đây là chuyện gì.

Chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, chỉ thấy Bàn Tử đột nhiên ôm bụng, sau đó “phụt” một tiếng, nôn ra một ngụm máu.

Nhìn cảnh này, mặt Trương Khởi Linh đầy kinh ngạc, Vương Diệp cũng chết sững tại chỗ, nhưng vẻ mặt anh lại vô cùng bình tĩnh.

Dường như tất cả chuyện này chẳng phải việc gì to tát.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, trong lúc mơ màng, cậu ta đột nhiên hỏi một câu.

“Tôi và cậu hình như...” Lời còn chưa nói hết, máu ở khóe miệng lại chảy xuống đất, ngoài ra, cậu ta còn nôn ra nhiều máu hơn.

Thấy cảnh này, Trương Khởi Linh hoàn toàn rối loạn, anh vỗ vai Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Chúng ta phải cứu mạng cậu ấy chứ, bây giờ không làm gì cả thì sao được?

Mau cho cậu ấy uống thuốc đi?” Anh vừa nói vừa cầm viên thuốc trong tay, nhưng không ép vào miệng Bàn Tử mà vẫn đang trưng cầu ý kiến của Vương Diệp, anh tin Vương Diệp sẽ cứu Bàn Tử.

Anh ấy sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ.

Vương Diệp liếc nhìn Trương Khởi Linh, nhưng lại lắc đầu từ chối.

Vẻ mặt anh chỉ có sự bình tĩnh.

Bàn Tử vẫn đang nôn máu ở đó, còn Vương Diệp thì nhìn vào má Bàn Tử, gò má cậu ta dần dần hồng hào trở lại, nhưng...

Cậu ta không còn tựa vào bức tường đó nữa, cậu cũng nhận ra mình đã tỉnh táo hơn nhiều.

Chỉ có điều không ai ngờ tới là, da trên người cậu ta bắt đầu đổi màu, vốn dĩ là màu trắng, nhưng bây giờ...

Da của cậu ta dần dần chuyển sang màu vàng rồi đen lại.

Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn, cậu cúi đầu nhìn hai bàn tay và cánh tay của mình.

Vẻ mặt cậu ta có mấy phần khó hiểu, cậu nhìn Vương Diệp, rồi lí nhí nói: "Đây là chuyện gì vậy?" Nói đến đây, mặt Vương Diệp lộ vẻ khinh miệt. 8.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, trong đôi mắt hoảng sợ và bất lực của cậu ta, Vương Diệp bình tĩnh giải thích: "Từ dấu hiệu trúng độc của cậu lúc nãy, tôi đã suy đoán đơn giản một chút, có lẽ là vì cậu vẫn luôn tựa vào bức tường đó, màu sơn trên tường đã tiếp xúc với máu của cậu qua da." Nhưng lời giải thích này lại không thể khiến Bàn Tử bình tĩnh lại, ngược lại cậu ta càng hoảng sợ hơn, rồi quay đầu nhìn bức tường sau lưng, mặt đầy đau khổ nói: "Tôi chỉ tựa vào ba lô, tựa không vững nên mới định tựa vào tường thôi, sao nó lại có thể hại tôi như vậy?

Thế bây giờ tôi phải làm sao?

Có phải tôi tiêu đời rồi không?" Cậu ta vừa nói vừa nhìn cánh tay mình, màu da trở nên vô cùng kỳ dị, chính cậu ta cũng không thể chấp nhận được.

Cậu ta ôm đầu, cả người chìm trong đau khổ.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, anh dở khóc dở cười lắc đầu.

Trần Tứ nhìn cảnh trước mắt, bỗng bật cười.

“Đều là chuyện nhỏ thôi, họa huyết quang trong mệnh xem ra đã qua rồi, không đáng sợ hãi quá đâu.” Nói đến đây, lòng Bàn Tử vẫn chưa thể yên lại, chỉ là trên mặt có thoáng chút mờ mịt, rất lâu sau.

Bàn Tử đột nhiên vỗ vai Vương Diệp nói: “Nhưng lúc nãy con rắn kia cắn tôi một cái, hình như là thật.” Mặt Bàn Tử đầy vẻ lo lắng, lời cậu ta vang bên tai, Vương Diệp liếc cậu ta một cái, rồi lắc đầu.

“Đó là cậu hiểu lầm thôi, không có chuyện như vậy xảy ra đâu, cứ yên tâm đi!” Vương Diệp nói xong, Bàn Tử gật đầu, nhưng mặt vẫn mang vẻ bất đắc dĩ.

Trần Tứ nhìn cảnh trước mắt, rồi nói: “Bây giờ có thể thu dọn lên đường được rồi, nhưng tại sao tên này lại hôn mê bất tỉnh?” Trần Tứ vừa nói vừa nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình.

Nghe lời của Trần Tứ, mặt Trương Khởi Linh lộ vẻ khó hiểu.

Anh vội vàng bước tới, nhưng khi tay chạm vào người Hạo Thiên Chân thì phát hiện cả người cậu ta lạnh băng, và ngay lúc này.

Bàn Tử cũng nói thẳng không kiêng dè: “Cậu ta không phải cũng trúng độc rồi chứ?

Nhưng cậu ta cũng đâu có tựa vào thứ gì, tôi nghĩ chắc không xui xẻo như tôi đâu.” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày.

Nghe lời Bàn Tử, Trương Khởi Linh không trả lời.

Lúc này Vương Diệp bước tới.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần phức tạp, vì nơi này đã bị người ta cải tạo, bây giờ, bọn họ ở đây chẳng khác nào người mù mò mẫm trong bóng tối.

Nếu không thì với năng lực của Vương Diệp, anh chắc chắn có thể đưa mọi người ung dung thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, anh khó mà làm được chuyện này.

Hạo Thiên Chân hôn mê bất tỉnh, tình hình xem ra còn nghiêm trọng hơn cả Bàn Tử.

Bàn Tử bước tới, thấy Hạo Thiên Chân mãi không tỉnh, dường như cũng biết chuyện không ổn rồi.

Vẻ mặt cậu ta có mấy phần kỳ quái, rồi hạ giọng nói: “Trên người cậu ta liệu có vết rắn cắn không?” Con rắn kia đối với Bàn Tử mà nói, dường như đã sớm trở thành bóng ma trong lòng, bây giờ, cậu ta không chỉ cảm thấy mọi thứ cứ lởn vởn không tan.

Ngược lại còn cảm thấy con rắn đó vẫn đang ở bên cạnh, chỉ là nó chưa xuất hiện.

Bàn Tử vô cùng sợ hãi, nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến cậu ta.

Bàn Tử nghĩ một lát, đột nhiên đến bên cạnh Trần Tứ, cậu đẩy tay Trần Tứ nói: “Khả năng xem bói của ông không phải rất giỏi sao?

Hay là ông xem giúp tôi một quẻ, con rắn lúc nãy có thật sự tồn tại không?” Lời cậu ta vừa nói ra, Trần Tứ liếc cậu ta một cái, rồi lắc đầu.

“Xem bói là xem tuổi thọ của chính cậu, đây mới là thứ ta muốn thu, chứ không phải tiền mặt cậu đưa.” Thứ đó quá tầm thường, thứ Trần Tứ cần không phải những thứ này.

Bàn Tử nghe lời ông ta, một lúc lâu sau, Bàn Tử mới phản ứng lại.

Bàn Tử nhìn Trần Tứ, cậu ta lẩm bẩm nói: “Ông điên rồi à?

Sao tôi lại có thể dùng tuổi thọ của mình để xem bói chứ?” Bàn

Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhưng tình hình bên phía Hạo Thiên Chân không rõ ràng, hơn nữa Hạo Thiên Chân trông không giống ngủ quên.

Ngược lại càng giống trúng độc hơn.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh ở bên cạnh lòng như lửa đốt, vỗ vai Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn không tỉnh lại, sắc mặt Vương Diệp cũng ngày càng khó coi.

Tâm trạng của Trương Khởi Linh càng lúc càng nặng nề.

Hai người họ cúi đầu ủ rũ đứng bên cạnh.

Bàn Tử nhìn cảnh trước mắt, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, sau đó, kéo tay Trần Tứ nói: "Thầy bói từng nói tôi có thể sống đến 99 tuổi, vậy bây giờ tôi lấy ra một năm, tôi hy vọng tình hình của Hạo Thiên Chân có thể nhận được một chỉ dẫn rõ ràng." Lời cậu ta vừa nói ra, Trần Tứ liếc cậu ta một cái, thấy cậu ta nghiêm túc, Trần Tứ liền bật cười.

Bàn Tử thấy ông ta không nói gì, chỉ đứng đó cười.

Bàn Tử cũng lo mình bị người ta trêu đùa, liền túm lấy cổ áo ông ta, mặt đầy bất mãn nói: "Ông làm gì vậy?

Ông đang chế nhạo tôi sao?" Lời cậu ta vang lên bên tai, Trần Tứ lắc đầu.

Chương 1328

“Sao ta có thể chế nhạo cậu?

Ta chỉ cảm thấy, cậu nghĩ hay quá rồi, chỉ một năm mà muốn có được nhiều như vậy.” “Nếu ông dám chơi tôi, tôi sẽ liều mạng với ông, cho dù ông là bạn tốt của Vương Diệp, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông đâu.” Vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ sắc bén.

Nhưng Trần Tứ nghe lời cậu ta, mặt Trần Tứ chỉ có một vẻ bình tĩnh, ông ta lắc đầu, nhìn về phía Vương Diệp, đột nhiên cười nói: “Mọi chuyện nơi hồng trần đều không thể kiểm soát, ai cũng có phiền não, tất cả đã sớm là số mệnh định sẵn.” Vẻ mặt ông ta đầy bình tĩnh, bộ dạng lẩm bẩm thần thần bí bí khiến tâm trạng Bàn Tử có chút phức tạp.

Bàn Tử nghĩ một lát, lại hạ giọng nói: “Vậy rốt cuộc cần bao nhiêu năm mới hợp lý?

Tôi chỉ muốn cứu sống người, không muốn bàn luận những chuyện khác, không quan trọng.” Thực ra những thứ đó đối với cậu ta là quan trọng, chỉ là...

Có những thứ không thể thay đổi quy luật, nếu Trần Tứ thật sự có thể tính toán chính xác tất cả những điều này.

Bàn Tử cũng sẵn lòng trả cái giá đó.

Trần Tứ liếc cậu ta một cái, rồi cười nói: “Cậu nghiêm túc đấy, nếu cậu thực sự muốn xem, vậy ta nói cho cậu biết, tuổi thọ thực tế của cậu có thể chỉ có 76 tuổi, ngoài ra, cậu phải tốn mười năm thời gian mới có thể nhận được đáp án.” Vẻ mặt Trần Tứ chỉ có sự nghiêm túc, ông ta không hề có ý đùa cợt, nhưng Bàn Tử nghe thấy.

Sắc mặt Bàn Tử lại trở nên vô cùng khó coi, cậu ta lắc đầu, rồi chỉ về phía Vương Diệp nói: “Ông với Vương Diệp quan hệ tốt như vậy, ông không thể giảm giá một chút sao?

Sao ông lại như vậy?” Bàn Tử cố gắng tạo quan hệ tốt với Trần Tứ, như vậy thì còn nói chuyện được, nhưng Trần Tứ nghe lời cậu ta.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần khó hiểu, rồi lắc đầu nói: “Cậu nghĩ hay thật đấy, mọi thứ dưới gầm trời này đều là tiền nào của nấy, cậu muốn biết tất cả đáp án, nhưng lại không muốn trả giá, sao có thể chứ?” Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần lạnh lùng, thấy Trần Tứ nghiêm túc như vậy, Bàn Tử cũng không biết phải làm sao, cậu chỉ có thể lắc đầu nói: “Ông thật là tàn nhẫn, mười năm tuổi thọ này, tôi làm sao mà lấy ra được?” Mười năm thời gian này, dù sao cậu ta cũng có thể tiêu dao một thời gian, dù chỉ sống đến 76 tuổi, nhưng đó đã là tuổi thọ mà đại đa số người không thể chạm tới.

Trong lúc cậu ta thầm nghĩ, vẻ mặt có mấy phần mệt mỏi, Trần Tứ thấy cậu ta vẫn đang do dự rối rắm, Trần Tứ đột nhiên nói: “Cậu không trả nổi thì đừng có thử, cũng đừng có hỏi, vì làm như vậy, người mất mặt chính là cậu thôi.” Vẻ mặt Trần Tứ chỉ có sự lạnh lùng.

Bàn Tử nghe lời ông ta, tức thì rơi vào im lặng, sau đó, nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh, cậu ta vỗ đùi hét lớn: “Ai nói tôi không trả nổi?

Bắt đầu ngay bây giờ.” Vẻ mặt cậu ta chỉ có sự thản nhiên, nhưng khoảnh khắc cậu ta đồng ý, chân cậu ta run lên rất dữ dội.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của cậu ta, mặt Trần Tứ chỉ có một vẻ bình thản.

“Cậu đã quyết định rồi, vậy bây giờ cứ làm theo những gì hai chúng ta đã nói, cũng hy vọng cậu sẽ không hối hận.” Trần Tứ vừa nói, vừa lấy đồ trong ba lô của mình ra.

Bàn Tử liếc ông ta một cái, cuối cùng nhắm mắt lại, như thể thuận theo những sắp đặt này của ông ta.

Nhưng thực tế, trong lòng Bàn Tử vẫn rất sợ hãi, lo lắng nhất chính là, Trần Tứ không có cách nào xử lý được những phiền phức trước mắt.

Kinh khủng nhất là Trần Tứ lấy đi mười năm tuổi thọ của cậu, cuối cùng lại chẳng được gì.

Nhưng cậu ta nhìn về phía Hạo Thiên Chân, lại nghiến chặt răng, thầm nghĩ, dù thế nào cũng phải cứu mạng người anh em tốt của mình.

Giống như lúc trước Hạo Thiên Chân đã cứu mạng cậu ta vậy.

Nghĩ đến chuyện đó, Bàn Tử cũng trực tiếp nhắm mắt lại, không ngờ một sợi dây đỏ được đặt lên tay cậu ta.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần nghi hoặc và khó hiểu, cậu ta nhìn Trần Tứ rồi đột nhiên cười nói: “Đây là chuẩn bị cứu rỗi tôi sao?” Cậu ta tò mò hỏi, nhưng Trần Tứ nghe lời cậu ta, lại lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Cậu nghĩ nhiều rồi, sao ta có thể muốn cứu rỗi cậu?

Ta chỉ nói cho cậu biết, làm như vậy sẽ tiện hơn thôi, cậu đừng cử động lung tung, ta muốn lấy đi dòng thời gian trên cán trận của cậu.” Ông ta vừa nói, vừa chỉ vào đường chỉ tay của Bàn Tử.

Nghe lời ông ta, mặt Bàn Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn chọn chấp nhận số phận, cậu ta cứ thế lặng lẽ nhìn Trần Tứ thao tác.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh vì lo lắng cho Hạo Thiên Chân, hai người họ không có tâm trí để ý đến chuyện của Bàn Tử và Trần Tứ, nhưng trong lúc hai người họ đang cứu người bên này.

Bàn Tử cũng cảm nhận được sự đau đớn.

Bàn Tử mặt đầy đau khổ nhìn Trần Tứ, rồi hét lên một tiếng nói: “Ông đang làm gì vậy?

Ông đang muốn mạng của tôi.” Bàn Tử mặt đầy bất mãn mắng chửi la hét.

Trần Tứ nghe lời cậu ta, Trần Tứ ngượng ngùng lắc đầu, rồi cười khổ một tiếng, giải thích với cậu ta: “Rút đi mười năm tuổi thọ của cậu, tự nhiên cũng cần cậu phải trả một cái giá nhất định, bây giờ chỉ là chút đau đớn nhỏ thôi, nếu cậu không chịu được, vậy thì chuyện này gián đoạn.” Trần Tứ tỏ ra vô cùng bình tĩnh và tùy ý.

Nghe lời Trần Tứ, Bàn Tử vội vàng lắc đầu từ chối.

Bàn Tử nhìn sợi dây đỏ xuất hiện màu sắc kỳ lạ, vẻ mặt có mấy phần quái dị, tuy cậu ta không hề bài xích, nhưng vẫn không nhịn được thở dài.

“Vậy bây giờ mười năm tuổi thọ của tôi thật sự mất rồi sao?

Nó ở trên đây rồi sao?” Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Trần Tứ trực tiếp gật đầu, rồi kéo sợi dây đỏ trong tay.

Dưới sự chú mục của Bàn Tử.

Ông ta thắt từng nút dây một, mặt chỉ có vẻ bất đắc dĩ, ông ta nhắm mắt lại, không ngừng tính toán.

Nhưng trong lúc Trần Tứ đang tính toán.

Không ngờ, Trần Tứ đột nhiên nôn ra một ngụm máu, ông ta nhìn Bàn Tử trước mặt, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Thêm hai năm nữa, nếu không không đủ.” Lời ông ta vừa dứt, Bàn Tử tức đến nhảy dựng lên, cuối cùng vẫn chấp nhận số phận gật đầu, cậu ta nhìn Trần Tứ, nắm chặt nắm đấm nói: “Tôi chỉ yêu cầu ông có thể tính toán chính xác, những thứ khác tôi không cầu, tôi chỉ hy vọng...” Lời cậu ta còn chưa nói hết, Trần Tứ dứt khoát gật đầu, tiếp đó lại bắt đầu tính toán, nhưng...

Lần này khi Trần Tứ tính toán, sắc mặt ông ta lại trở nên vô cùng khó coi.

Khi Trần Tứ mở mắt ra.

Bàn Tử vội vàng ghé lại gần, Bàn Tử lo lắng nói với ông ta: “Tình hình thế nào rồi?

Có phải như ông nói không?

Lỡ như chuyện nghiêm trọng, tôi phải làm sao đây?

Chẳng lẽ phải đi cùng người anh em tốt của tôi sao?” Bàn Tử không ngừng nghĩ trong đầu, cậu ta vò đầu, mặt đầy bi ai.

Trần Tứ nghe lời cậu ta, nhưng không trả lời, chỉ nhìn về phía Vương Diệp và Trương Khởi Linh, rồi mở miệng nói: “Hai người không cần quá lo lắng, cậu ta tuy trúng độc, nhưng trong cơ thể có một con rắn độc kỳ quái, dụ con rắn độc đó ra là được rồi.” Lời này nói ra quá mức khó hiểu.

Sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên có chút khó coi, cậu ta nhìn Trần Tứ trước mắt, rồi lại nhìn Trương Khởi Linh, đồng thời lo lắng nói: “Ông không phải nói chuyện này có thể giải quyết sao?

Ông lấy nhiều lợi ích như vậy, mà chỉ làm được chút chuyện này thôi à.” Trong lòng Bàn Tử có chút không vui, nhưng lời trách móc của cậu ta vang lên bên tai, Trần Tứ lại không hề động lòng.

Trương Khởi Linh nghe lời ông ta, lại mặt đầy vẻ kỳ quái.

Vương Diệp nhìn cảnh trước mắt, rồi đi đến trước mặt Trương Khởi Linh, tiếp đó lại mở miệng nói với Trần Tứ: “Làm sao ông biết được chuyện này?” Vẻ mặt anh có mấy phần sắc bén, tuy không có thái độ hùng hổ dọa người, nhưng bộ dạng đó cũng không dễ chọc.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của anh, ánh mắt Trần Tứ dừng lại trên người Bàn Tử, rồi nói: "Là Bàn Tử yêu cầu tính toán, nên tôi mới miễn cưỡng tính một chút mới biết được chân tướng này, bây giờ cậu mau cứu người đi!" Trần Tứ nói xong, Vương Diệp gật đầu, nhưng khi ánh mắt Vương Diệp dừng lại trên người Bàn Tử, Bàn Tử lại cảm nhận được một luồng áp lực.

Cậu ta sợ chuyện mình vừa làm bị Vương Diệp biết, Vương Diệp một khi nổi giận, e là chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Trong lúc Bàn Tử thầm nghĩ, Trần Tứ liếc cậu ta một cái, mặt mang vẻ bình tĩnh, bộ dạng đó rõ ràng là đang đảm bảo với Bàn Tử, ông ta sẽ giữ bí mật.

Thấy bộ dạng đó của Trần Tứ, Bàn Tử tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng Bàn Tử không nói gì, chỉ nhìn Vương Diệp trước mắt, sau đó, đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân nói: "Mau cứu người đi, bây giờ đã biết cách cứu người rồi, tại sao còn phải tiếp tục lề mề?" Bàn Tử mặt đầy khó hiểu hỏi.

Trương Khởi Linh liếc cậu ta một cái, rồi cau mày nói: "Sao cậu lại làm ra chuyện như vậy?" Trương Khởi Linh có chút khó hiểu.

Bàn Tử nghe lời anh, tuy không trả lời, nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mắt, lại không nhịn được thở dài.

Vẻ mặt anh có mấy phần mệt mỏi.

Anh đột nhiên mở miệng nói với Bàn Tử: "Thực ra đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ." Lời anh vừa nói ra, Bàn Tử gật đầu, nhưng khi hoàn hồn lại, lại thấy Vương Diệp đã kéo tay Trần Tứ, anh nhìn Trần Tứ trước mắt, trực tiếp nói: "Ông và Bàn Tử đã làm gì?" Động tác của anh không hề khách sáo.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, lập tức biết anh đã tức giận.

Bàn Tử dùng vai xông lên phía trước, cậu ta chặn tay Vương Diệp, mặt đầy mệt mỏi nói: “Giao dịch giữa tôi và ông ta, những thứ này thực ra đều không quan trọng, vẫn là cứu Hạo Thiên Chân đi.” Trong lòng Bàn Tử vô cùng hoảng loạn.

Nhưng ngoài sự chột dạ, cậu ta vẫn giữ được bình tĩnh.

Vương Diệp liếc Bàn Tử một cái, rồi thu hồi ánh mắt, mặt lạnh lùng nói: “Tôi không tin đâu.” Anh nói sự thật, Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh, lập tức cúi gằm mặt.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp, Trần Tứ trực tiếp nói: “Thực lực của ta thế nào?

Chẳng lẽ cậu không biết sao?

Ta chỉ cần tùy tiện tính một quẻ là có thể nắm trong lòng bàn tay mọi thứ, bây giờ cậu cần gì phải chất vấn ta và Bàn Tử.” Trần Tứ vô cùng cứng rắn.

Nghe lời Trần Tứ, Vương Diệp gật đầu, khi ánh mắt dừng lại trên người Hạo Thiên Chân.

Vẻ mặt Vương Diệp cũng có mấy phần phức tạp.

Trương Khởi Linh tuy đã đi qua, nhưng anh kiểm tra một lượt, lại không thấy con rắn độc nào cả.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên có chút cổ quái, anh nhìn Bàn Tử và Trần Tứ bên cạnh mình, dứt khoát nói: “Hai người các người lúc nãy nói là thật sao?

Nếu là thật, vậy tại sao tôi không thấy rắn độc?” Câu hỏi của anh vừa dứt, Trần Tứ liếc anh một cái.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần nặng nề, ông ta khẽ thở dài, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Đó có thể là vì...” Lời Trần Tứ còn chưa nói hết.

Chỉ thấy Bàn Tử hất cằm, mặt đầy bất mãn nói: “Chuyện đơn giản như vậy, chẳng lẽ còn cần chúng tôi tự mình chỉ huy sao?

Đã cho các người một manh mối quan trọng như vậy rồi, nếu các người còn không biết làm, vậy chúng tôi phải làm sao?” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt, thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, Trần Tứ nhíu mày không nói gì.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng bình tâm lại, Vương Diệp cũng bước tới.

Có Vương Diệp hỗ trợ, hai người họ cũng biết phải xử lý thế nào.

Vương Diệp mở miệng Hạo Thiên Chân ra.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự thản nhiên, nhưng khoảnh khắc mở ra, mùi tanh hôi xộc tới, vẫn khiến người ta không nhịn được muốn nôn.

Chỉ là trong lúc buồn nôn, nhiều hơn cả là sự đau khổ.

Trương Khởi Linh tuy quay đầu nôn ọe, nhưng trong đôi mắt lại viết đầy vẻ lo lắng và bất đắc dĩ, anh mặt đầy tuyệt vọng nói: “Tại sao chuyện như vậy lại rơi vào người Hạo Thiên Chân?

Rõ ràng Hạo Thiên Chân không làm gì cả.” Anh ta không thể hiểu nổi.

Chương 1329

Vương Diệp liếc anh ta một cái, rồi vỗ vai anh ta nói: “Cậu bình tĩnh một chút, bây giờ ngoài bình tĩnh có thể giải quyết vấn đề ra, chúng ta không còn cách nào khác.” Vương Diệp nói sự thật.

Trương Khởi Linh nghe lời anh, gật đầu, không đáp lại.

Nhưng Bàn Tử thấy bộ dạng của hai người họ, liền mặt đầy lo lắng nói với Trần Tứ: “Phải làm sao để phá giải phiền phức trước mắt đây?

Ông chắc chắn có cách, ông mau nói cho chúng tôi biết.” Bàn Tử vừa nói, vừa thúc giục Trần Tứ.

Lời cậu ta vang lên bên tai.

Trần Tứ liếc cậu ta một cái, rồi nói: “Cần máu tươi của người làm thuốc dẫn.

Nếu tôi không lầm, độc tố đã khiến nội tạng của cậu ta bị xuất huyết khi chạy trốn ban nãy.” Lời giải thích của Trần Tứ vang lên bên tai, Bàn Tử nghe thấy, lập tức rơi vào im lặng.

Vương Diệp nhìn cảnh trước mắt, mặt Vương Diệp chỉ có vẻ thản nhiên.

Anh tuy không đáp lại nhiều.

Nhưng thực tế, anh vẫn vì cảnh tượng trước mắt mà rơi vào trầm tư một thời gian dài.

Không lâu sau, Bàn Tử cắt cổ tay của mình, lúc này, Bàn Tử đặt tay bên miệng Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng Bàn Tử lại không đặc biệt lo lắng, chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Cậu ta tin mình nhất định sẽ thành công, nhưng cùng với tốc độ máu chảy.

Cậu ta cũng có thể cảm nhận được, mình đang yếu đi từng chút một.

Vẻ mặt cậu ta có mấy phần phức tạp, khi gió lạnh thổi qua, cậu ta lại rùng mình một cái.

Cậu ta tự nhận ra cơ thể không ổn, nhưng lại không đặc biệt hoảng loạn, ngược lại cố chấp làm hành động này.

Vương Diệp nhìn cậu ta, Vương Diệp đột nhiên kéo tay cậu ta nói: "Chuyện này chưa đến lượt cậu xử lý." Lời Vương Diệp vừa dứt.

Bàn Tử nghe thấy lời anh, lại không hề để tâm, cậu ta rút tay mình về, cho dù vết thương rách ra, cậu ta đau đến nhíu mày.

Nhưng cậu ta vẫn cảm thấy, hành động này không có vấn đề gì, đặc biệt là vào lúc này, cậu ta có thể cứu mạng Hạo Thiên Chân.

Chỉ cần Hạo Thiên Chân có thể tỉnh lại.

Thực ra những thứ khác đều không quan trọng, Bàn Tử thầm nghĩ.

Nhưng cùng với thời gian trôi đi, Vương Diệp thấy hiệu quả không lớn, Vương Diệp cũng thở dài một hơi, anh trực tiếp nói với Bàn Tử: "Đừng phí sức nữa, sẽ không có tác dụng đâu, bây giờ mau thu tay cậu lại đi, tôi không muốn phải chăm sóc thêm một người nữa, tôi đã đủ mệt rồi." Anh nói sự thật, nhưng Bàn Tử nghe thấy lời anh, lại lắc đầu, mặt đầy cố chấp nói: "Thử lại một lần nữa đi, đợi thêm một chút, tôi tin tôi chắc chắn có thể, hơn nữa tôi bây giờ vẫn chống đỡ được, những thứ này không đáng là gì." Bàn Tử vừa nói vừa cười. 9.

Nụ cười trên mặt cậu ta là gượng ép, cơ thể cậu ta đã vô cùng yếu ớt, vì liên tục chảy máu, ngoài điểm này ra.

Hạo Thiên Chân vẫn bộ dạng đó, ngoài miệng há ra, bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng Bàn Tử vẫn không bỏ cuộc, chỉ là khi ánh mắt Bàn Tử dừng lại trên người Hạo Thiên Chân, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta không nhịn được mở miệng nói: “Tại sao má của cậu ta lại tái nhợt vậy?” Bàn Tử vừa nói, vừa nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, cậu ta không hiểu, cậu ta vừa chỉ ra vấn đề trước mắt.

Vương Diệp nghe lời cậu ta, anh nhìn Hạo Thiên Chân.

Vẻ mặt anh có mấy phần kinh ngạc, rất lâu sau anh mới hoàn hồn lại, mặt đầy lo lắng nói: “Tên này trúng độc rồi, cậu mau băng bó tay của mình lại đi, đừng ở đây gây rối nữa.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, tuy đã băng bó vết thương, dù trông yếu ớt, nhưng cậu ta vẫn không đi sang một bên, mà đứng ở đó lặng lẽ nhìn.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần cấp thiết, cậu ta còn muốn cứu mạng Hạo Thiên Chân hơn bất kỳ ai, nhưng...

Tất cả dường như đã có định số.

Có lẽ là vì máu tươi của Bàn Tử chảy trên đất rất nhiều, chuyện không ai ngờ tới.

Hạo Thiên Chân cho dù đã trúng độc, nhưng cũng có phản ứng nôn mửa sinh lý, giây tiếp theo cậu ta nôn ra không ít thứ màu đen.

Những thứ màu đen đó giống như bong bóng, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, những thứ đó lập tức vỡ ra, tiếp đó, bên trong có từng con rắn độc một.

Tuy đều là những con rắn độc nhỏ, nhưng cũng dọa Bàn Tử không nhẹ.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy hoảng sợ, cậu ta nhìn Vương Diệp, mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Đây là chuyện gì vậy?

Còn cứu được không?” Bàn Tử coi Vương Diệp như trụ cột tinh thần.

Lời cậu ta vang lên bên tai, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, lại mở miệng nói: “Cậu đã trả giá nhiều như vậy, chắc chắn sẽ có tác dụng, cậu yên tâm đi, hai người các cậu sau này sẽ là anh em tốt sống nương tựa vào nhau.” Lời của Trần Tứ, khiến trong lòng Bàn Tử vô cùng vui sướng.

Bàn Tử gật đầu, mặt mang mấy phần cười, còn Vương Diệp nhìn cảnh trước mắt, lại không biết phải làm sao.

Anh là người rõ ràng nội tình trong đó, nhưng bây giờ những lời đó, anh lại không thể nói ra.

Đặc biệt là phiền phức trước mắt, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với anh tưởng tượng.

Trong lúc anh đang suy nghĩ về tất cả, Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng có động tĩnh, Bàn Tử còn chưa kịp vui mừng, lại không ngờ.

Khi Hạo Thiên Chân mở mắt ra, đôi mắt viết đầy vẻ sâu thẳm, cậu ta đột nhiên nói: “Đây là đâu?” Cậu ta dường như trở nên vô cùng xa lạ, cậu ta ngay cả Bàn Tử là ai cũng không nhận ra.

Bàn Tử nghe câu hỏi của cậu ta, tức thì rơi vào im lặng.

Vương Diệp nhìn cảnh trước mắt.

Vương Diệp nhìn chằm chằm vào những quả trứng côn trùng trên đất.

Trần Tứ cười cười, đột nhiên nói: “Còn phải đợi thêm một lúc nữa.” Trần Tứ đối với những thứ này dường như vô cùng quen thuộc.

Không ngờ không lâu sau, lúc này Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu nôn lần thứ hai.

Nhưng trong lần nôn thứ hai này.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân lại trở nên vô cùng khó coi, cậu ta yếu ớt đến cực điểm, hơn nữa còn nôn ra không ít máu.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của cậu ta, mặt Bàn Tử đầy bi ai, cậu ta mặt nặng nề nói: “Nhất định phải cố gắng lên.” Trong lúc Bàn Tử đang nói, Hạo Thiên Chân hai mắt trợn ngược, cả người cứ thế ngất đi.

Cho đến nay, Vương Diệp vẫn không biết nơi này khủng khiếp đến mức nào, nếu như anh có năng lực biết trước tương lai, vậy thì tiếp theo anh nhất định sẽ đưa mọi người rời đi.

Nhưng bây giờ anh không có năng lực đó, điều anh có thể làm là xử lý tình hình trên người Hạo Thiên Chân, nhưng Trương Khởi Linh lại không thể nhịn được nữa, mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Trương Khởi Linh mặt đầy lo lắng nói: “Phải làm sao bây giờ?” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa kéo tay Vương Diệp.

Trong lúc Trương Khởi Linh và Vương Diệp đang thương lượng đối sách, Trần Tứ cũng đột nhiên bước tới, nhìn Hạo Thiên Chân trước mặt, Trần Tứ trực tiếp nói: “12 năm tuổi thọ lúc nãy, thực ra cũng không thể coi là ta thu, vì loại thứ này nói một cách gián tiếp, là đã cho Hạo Thiên Chân.” Lời Trần Tứ vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, không có chút ý kiến nào, nhưng khi ánh mắt cậu ta dừng lại trên người Hạo Thiên Chân, lại không nhịn được hỏi: “Vậy sao cậu ta vẫn chưa dậy?” Trần Tứ đối mặt với câu hỏi của cậu ta, lại lắc đầu.

“Không thể quá nóng vội, nhưng cậu ta sẽ sớm tỉnh lại thôi, chỉ là lúc cậu ta tỉnh lại, cậu ta sẽ không biết cậu đã làm những điều đó, và ta cũng sẽ không nói ra.” Cho dù Bàn Tử chủ động khai nhận, thậm chí là nói ra tất cả, nhưng cũng sẽ không có ai tin.

Bàn Tử trong lòng rõ điều này, cậu ta cũng không quá miễn cưỡng.

Vẻ mặt cậu ta chỉ có sự bình thản.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng có động tĩnh, nhưng lần này Hạo Thiên Chân vẫn đang nôn ra máu.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái, anh nắm chặt nắm đấm, nhìn cánh cửa trước mặt, tiếp đó đi sang bên cạnh nghiên cứu.

Hạo Thiên Chân tỉnh lại, Bàn Tử và Trương Khởi Linh lập tức đến chăm sóc, còn Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh cửa, tuy cửa không đóng hoàn toàn, nhưng...

Trong lúc Vương Diệp đang tìm kiếm manh mối ở đây.

Vương Diệp đột nhiên sững sờ tại chỗ, anh nhìn thấy trên cửa có một dấu vân tay, dấu vân tay này dính máu, dù đã nhạt đi nhưng vẫn thấy ba đường vân mờ mờ.

Nhưng Vương Diệp vẫn nhận ra điều không ổn, anh vội vàng quay đầu nhìn mọi người sau lưng, khi anh nói ra phát hiện của mình, mọi người nghe xong, mặt họ đều có mấy phần chấn động.

“Chắc là đang đùa thôi.” Bàn Tử bước tới, cậu ta đột nhiên thốt ra câu này.

Nếu như ở đây ngoài bọn họ ra, còn có người khác.

Vậy cậu ta nên dùng thái độ gì để chấp nhận?

Bàn Tử thầm nghĩ.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, vẻ mặt anh chỉ có sự bình tĩnh.

Anh tỏ ra vô cùng thản nhiên, không ngờ Bàn Tử nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó, hạ giọng nói với Vương Diệp: "Nói ra thì tôi cũng thực sự nghi ngờ nơi này, có thể có người khác, nhưng mà, chúng ta ngay cả người đó cũng chưa từng thấy." Ngay cả chứng cứ cũng không có, bây giờ bọn họ cũng không thể vội vàng kết luận, nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, câu nói tiếp theo của Bàn Tử, lại mang đến cho anh một bước đột phá.

"Tôi lờ mờ nhớ ra vài chuyện, lúc cánh cửa đó đóng lại, hình như tôi có nghe thấy tiếng động, nhưng lúc đó đang ngủ say." Hắn không chú ý đến những thứ này, cũng không quan sát kỹ, cộng thêm việc lúc đó vốn đã rất buồn ngủ, hắn làm sao có tâm tư để ý đến những chuyện không quan trọng đó được.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Bàn Tử lộ vẻ áy náy, hắn khẽ thở dài, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Thật sự xin lỗi, tôi thật lòng muốn giúp cậu, nhưng bây giờ…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười, lắc đầu nói: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần để trong lòng." Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, nghe lời cậu, Bàn Tử gật đầu, nhưng trong mắt hắn vẫn còn vài phần phức tạp.

Đúng lúc này, hắn đi đến bên cạnh Vương Diệp, và ngay khi nhìn thấy dấu vân tay đó, ánh mắt hắn lướt qua mặt đất.

Cùng lúc đó, hắn cũng cầm đèn pin rọi qua.

Không ngờ trên mặt đất lại có một vệt sáng lấp lánh, ngay khi ánh sáng phản chiếu, Bàn Tử vội cúi xuống nhặt nó lên.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần khẩn trương, hắn nhặt chiếc hoa tai từ trong bụi đất lên rồi đưa ra trước mặt Vương Diệp.

Vương Diệp liếc nhìn thứ này, sắc mặt lại trở nên vô cùng kỳ quái.

Cậu còn chưa kịp nói, Trương Khởi Linh đã bước nhanh tới nói: “Đây chẳng phải là đồ của người đó sao?” Người được nhắc đến tự nhiên là Ngụy Duyệt Như, nhưng Vương Diệp nghe lời hắn, lại lắc đầu phủ nhận: “Thứ này sao lại có liên quan đến Ngụy Duyệt Như?

Có khi nào có hiểu lầm gì không?” Vương Diệp vẫn nhớ rõ Ngụy Duyệt Như đang ở đâu.

Khi cậu lên tiếng phủ nhận, Trương Khởi Linh nhìn chiếc hoa tai trước mặt, vẻ mặt lại vô cùng khẳng định: “Thứ này ngoài cô ta ra, tôi chưa từng thấy ai khác có.

Chương 1330

Hơn nữa, điều đầu tiên ở Ngụy Duyệt Như thu hút tôi không phải là ngoại hình, mà là thứ này.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lắc chiếc hoa tai trong tay.

Hắn lắc một lúc, bên trong vậy mà lại xuất hiện một cây kim độc.

Nhìn thấy thứ này, Vương Diệp liền sững sờ tại chỗ, sau đó lên tiếng: “Cái này…” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, Trương Khởi Linh đã bật cười.

Mặc dù trên mặt hắn có vài phần đắc ý, nhưng khi nghĩ đến chuyện của Hạo Thiên Chân, tâm trạng hắn lại trở nên nặng nề.

Vẻ mặt hắn thoáng ảm đạm, sau đó ngẩng đầu nói: “Tôi sớm đã phát hiện đây là một loại ám khí, nhưng tôi nghĩ chỉ cần cô ta không làm hại chúng ta, thì ám khí này cũng không đáng đề phòng.

Kết quả không ngờ thứ này lại rơi trên đất.” Lời hắn vang lên bên tai, Vương Diệp gật đầu, nhưng Bàn Tử thấy dáng vẻ của Vương Diệp, lại kéo tay cậu, vẻ mặt lo lắng nói: “Chuyện này dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải xử lý chứ?” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, nhưng mặt cậu vẫn bình tĩnh.

Cậu nhìn chiếc hoa tai trong tay, sau đó cười nói: “Thứ này không có gì đáng xử lý cả.” Cậu nói sự thật, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của cậu liền rơi vào im lặng.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt cũng có mấy phần phức tạp, sau đó lại mở miệng nói với Bàn Tử: “Ả ta bây giờ chắc chắn vẫn đang trốn trong bóng tối, chưa xuất hiện, chúng ta dù ra tay cũng vô dụng.” Người nói là Trần Tứ, Trần Tứ tương đối già dặn.

Nghe lời Trần Tứ, Bàn Tử gật đầu, cũng coi như đã bình tĩnh lại.

Vương Diệp nhìn chiếc hoa tai trước mặt, nhưng cậu không vứt xuống đất mà lại bỏ vào túi.

Vẻ mặt Vương Diệp vẫn bình tĩnh, cậu nhìn về phía Hạo Thiên Chân, rồi nói: “Tất cả những gì Hạo Thiên Chân phải chịu đựng, tôi nhất định sẽ bắt cô ta trả giá đắt.” Trong lúc Vương Diệp đang nói, Bàn Tử cũng bước nhanh đến trước mặt Trần Tứ.

Hắn nhìn Trần Tứ, sau đó hạ thấp giọng nói: “Tôi vừa rồi không phải đã đưa 12 năm sao?

Thứ này có thể bắt Ngụy Duyệt Như đưa không?” Tốt nhất là để Ngụy Duyệt Như đưa đồ cho hắn và Hạo Thiên Chân, như vậy, mọi chuyện mới được xem là huề nhau.

Trong lòng hắn đang vui mừng thì không ngờ Trần Tứ lại liếc hắn một cái, lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi nói với hắn: “Thật xin lỗi, chuyện này không làm được.

Có những thứ trừ phi là tự nguyện, nếu không dù có đưa cho cậu, cậu cũng không giữ được.” Trần Tứ nói sự thật.

Bàn Tử liếc ông một cái, cuối cùng cúi đầu ủ rũ rời đi, cũng không tốn tâm tư vào ông nữa.

Nhưng trong lòng Bàn Tử vẫn không cam tâm, dù sao đây cũng là 12 năm mạng người chứ không phải mười hai ngày.

Nhưng dù không cam tâm, cuối cùng mọi chuyện cũng đã thành định cục, hắn tự nhiên chỉ có thể lựa chọn chấp nhận, hơn nữa điều quan trọng nhất là tình hình của Hạo Thiên Chân quả thực đã tốt hơn.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cũng mừng rỡ.

Mấy người họ thu dọn một chút, cuối cùng quyết định xuất phát.

Nhưng lần này khi xuất phát, Vương Diệp lại vỗ vai họ.

Trong lúc họ còn đang ngơ ngác, Vương Diệp lặng lẽ nhét thứ trong tay cho họ.

“Làm việc nhất định phải cẩn thận hơn, đừng lỗ mãng hấp tấp, dù thế nào cũng phải bình tĩnh suy nghĩ.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người nghe xong đều gật đầu, nhưng Bàn Tử nhìn cục giấy trong lòng bàn tay, vẻ mặt lại có mấy phần ngạc nhiên và khó hiểu.

Hắn nhìn Vương Diệp trước mặt, đối với hành vi này của cậu, hắn làm thế nào cũng không hiểu được.

Không ngờ, Vương Diệp chỉ nhìn họ cười cười.

Vẻ mặt cậu chỉ có sự bình tĩnh.

Họ lần lượt mở cục giấy ra, xem một lúc, tất cả đều chìm vào im lặng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, rất lâu sau mới gật đầu.

Biên độ gật đầu của hắn tuy nhỏ, nhưng Vương Diệp vẫn nhìn thấy.

Trên cục giấy có thể viết, không gì khác ngoài hành động và kế hoạch tiếp theo.

Chỉ là trong lòng Bàn Tử vô cùng khó chịu.

Trần Tứ vì vẫn đang nghỉ ngơi, đến khi ông mở mắt ra, ông hoàn toàn không biết thế giới đã thay đổi.

Bàn Tử thấy dáng vẻ vô lo vô nghĩ của Trần Tứ, lại thấy Trương Khởi Linh ở bên cạnh chuẩn bị cõng Trần Tứ, hắn đột nhiên bước tới, vỗ vai Trương Khởi Linh.

Vẻ mặt hắn chỉ có sự điềm tĩnh, hắn dứt khoát nói: “Để tôi cõng ông ấy!” Thấy Bàn Tử chủ động nói ra những lời này, Trương Khởi

Linh gật đầu.

Hắn không có ý kiến gì, nhưng trong lúc giao cơ hội này cho Bàn Tử, Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mà dặn dò một câu: "Cậu đừng chỉ lo chạy một mình, lúc chạy cũng phải chú ý, sau lưng còn cõng một người, nếu làm ông ấy ngã, thì xong đời đấy." Trương Khởi Linh dặn dò, Bàn Tử nhất thời dở khóc dở cười, nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử trước mặt, lại nghiêm nghị nói: "Cậu thật sự không được thì cứ trả lại cho Trương Khởi Linh đi, để Trương Khởi Linh xử lý, tôi tin tưởng cậu ấy hơn." Trần Tứ biết tính cách của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Trần Tứ, liền nổi giận đùng đùng.

Hắn đẩy Trương Khởi Linh ra, đến trước mặt Trần Tứ, dứt khoát nói: "Bây giờ tôi cho ông một lựa chọn, nếu ông vẫn không chọn, vậy tôi chỉ có thể dùng biện pháp cưỡng chế." Bàn Tử trông có vẻ nóng nảy, Trương Khởi Linh liếc hắn một cái, liền bật cười, rồi nói: "Chuyện gì đây?

Mặt trời mọc đằng tây à, cậu cũng bắt đầu làm việc tốt, biết làm người tốt không dễ rồi sao?" Vẻ mặt Trương Khởi Linh có mấy phần buồn cười, lời trêu chọc của hắn vang lên bên tai.

Bàn Tử nghe thấy tuy có chút tức giận, nhưng lại không thèm chấp nhặt với hắn.

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có sự bình thản.

Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên lắc đầu, sau đó nói: "Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, thật sự không cần phiền cậu, cần gì phải bày ra trận thế lớn như vậy." Trong lòng Trần Tứ có chút nặng nề, ông muốn từ chối Bàn Tử, nhưng Bàn Tử dường như không hiểu.

Trong lòng ông có chút bực bội.

Bàn Tử thấy ông vẫn không chịu lên, liền dậm chân nói: "Rốt cuộc ông muốn thế nào?” Bàn Tử càng sốt ruột, Trần Tứ càng không đồng ý.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, liền cảm thấy bất lực, sau đó mở miệng nói: “Ông cứ đồng ý với cậu ta đi, người này tuy làm việc có chút lỗ mãng, nhưng ít nhất sẽ không làm người khác thất vọng.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Trần Tứ nghe thấy, gật đầu cũng không có ý kiến, nhưng Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt chỉ có sự phức tạp.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Bàn Tử cõng Trần Tứ, tuy đi được vài bước, nhưng phía trước là một mảng tối đen, không ai biết bên trong có gì.

Ngoài ra, Ngụy Duyệt Như còn xuất hiện, điều này khiến người ta cảm thấy khó tin. 10.

Nếu nói Ngụy Duyệt Như vẫn luôn theo sau bọn họ, vậy thì người này giấu mình thật kỹ.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Ý nghĩ này cuộn trào trong đầu, Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, nhưng ánh mắt hắn lại rơi vào người Trần Tứ, hắn không nhịn được nói: “Chuyện chắc sẽ không tệ đến thế đâu.” Bàn Tử cẩn thận nói, Trần Tứ liếc hắn một cái nhưng không nói gì.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, mở miệng nói với hai người: “Hai người cứ ở đây trốn trước, Trương Khởi Linh đi cùng tôi ra phía trước dò đường.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh gật đầu, ba người còn lại đều ở yên tại chỗ.

Hạo Thiên Chân vốn đã yếu nên không thể đi được.

Lúc này, Trần Tứ nhìn về phía Vương Diệp, trên mặt ông lộ ra mấy phần tươi cười.

“Tôi tin lần này cậu nhất định có thể bắt được kẻ thù.” Trần Tứ vậy mà lại nói ra những lời này, Bàn Tử có chút không hiểu, nhưng hắn liếc ông một cái, cũng không quá bận tâm.

Theo thời gian trôi đi, Vương Diệp và Trương Khởi Linh từng bước đi qua, vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm tĩnh.

Trong quá trình đi, cậu cũng nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn từ phía trước truyền đến, quả nhiên nơi đó có người.

Tất cả đều giống như cậu đoán.

Trương Khởi Linh cũng nghe thấy âm thanh đó, nhưng hắn không hề hoảng loạn, chỉ cầm con dao găm sắc bén trong tay, đôi mắt sắc lẹm như dã thú trong đêm đen.

Vương Diệp liếc hắn một cái, ánh mắt cậu cũng rơi vào con dao găm của hắn, sau đó cười nói với hắn: “Không cần vội như vậy.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Trương Khởi Linh gật đầu, chỉ là hắn không ngờ, một nắm đấm đột nhiên từ bên má vung tới, giây tiếp theo Vương Diệp nghe thấy giọng của Ngụy Duyệt Như: “Lâu rồi không gặp, không biết các người còn nhớ những chuyện đã từng làm không.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như có mấy phần hưng phấn và kích động.

Vương Diệp nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, nhưng cậu không hề động lòng, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh.

Trong lúc né nắm đấm của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp cũng bật đèn pin trong tay.

Chiếc đèn pin được cải tạo đặc biệt này ngay khoảnh khắc bật lên, ánh sáng trực tiếp chiếu vào mắt Ngụy Duyệt Như.

Cô ta không ngờ mình lại tính sai, nhưng tất cả cũng nằm trong dự liệu của cô ta, vì Vương Diệp vốn không đơn giản.

Nhưng cô ta nhìn Vương Diệp trước mặt, không hề hoảng loạn, ngược lại còn xông lên tóm lấy vai Vương Diệp, cô ta biết vị trí của Vương Diệp ở đâu.

Vương Diệp liếc cô ta một cái, vẻ mặt chỉ có sự điềm tĩnh.

Trong lúc vung vẩy đèn pin loạn xạ, cậu cũng nhấc chân đá vào ngực Ngụy Duyệt Như.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như tuy có mấy phần đau đớn, nhưng cô ta lại lùi về sau mấy bước.

Tuy không quá sợ hãi, nhưng thực tế, tâm trạng cô ta vẫn vô cùng nặng nề.

Theo thời gian, Ngụy Duyệt Như ở đây càng lâu, càng cảm nhận được Vương Diệp và Trương Khởi Linh càng có bản lĩnh hạ gục mình.

Trong lúc họ đang giao đấu, Ngụy Duyệt Như đột nhiên nói: "Có bản lĩnh thì đấu tay đôi với tôi." Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, đôi mắt cô ta sắc lẹm, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta, lại như nghe thấy một trò cười lớn.

Cậu không cho Ngụy Duyệt Như cơ hội phản ứng, xông lên, tuy suýt nữa bẻ gãy cổ Ngụy Duyệt Như, nhưng ngay khoảnh khắc Ngụy Duyệt Như xoay người né qua, cô ta cũng dùng sức nhấc chân đá vào người Vương Diệp.

Vương Diệp lùi về sau mấy bước, không ngờ Ngụy Duyệt Như lại dùng sức lực như vậy.

Ngoài ra, Ngụy Duyệt Như đã quyết định bỏ chạy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, đôi mắt Ngụy Duyệt Như chỉ có sự sắc bén, nhưng Vương Diệp lại không hề để tâm.

Cậu lặng lẽ nhìn chằm chằm Ngụy Duyệt Như, vẻ mặt chỉ có sự

bình thản.

Theo thời gian, Ngụy Duyệt Như lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, đó là Vương Diệp dường như thật sự không sợ hãi gì cả.

Hơn nữa, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, ngoài việc hỗ trợ thêm cho Vương Diệp, hắn cũng không gây tổn thương gì cho mình.

Ngụy Duyệt Như cảm nhận được sự chênh lệch thực lực quá lớn.

Ngay lập tức, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên vô cùng khó coi, cô ta vội vàng lùi về sau, nhưng trong lúc sợ hãi, một chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Đúng lúc này, một hòn đá ném tới, Vương Diệp không kịp phản ứng, Trương Khởi Linh bị đá trúng mắt, sau đó lùi lại.

Chương 1331

Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy đau đớn, hắn ôm mắt mình, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: “Bọn chúng để đạt được mục đích, thật sự không từ thủ đoạn.

Xem ra chúng ta chỉ có thể lùi lại trước.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Tuy dẫn Trương Khởi Linh lùi lại mấy bước, nhưng nhìn bóng lưng rời đi của Ngụy Duyệt Như, trong mắt Vương Diệp vẫn mang theo sự không cam tâm.

Ngụy Duyệt Như thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, trên mặt cô ta lộ vẻ phức tạp.

Cô ta đột nhiên nói với Vương Diệp: “Tôi sẽ quay lại đối phó với anh, lần này chỉ là thất bại mà thôi…” Cô ta vẫn có thể làm lại từ đầu, nhưng lời cô ta vừa dứt, Vương Diệp lại không thèm đáp lại.

Cậu chỉ nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Ngay từ lúc cậu đưa ra tờ giấy đó, đã nói rõ thái độ trong lòng cậu, sau lưng Ngụy Duyệt Như không chỉ có một mình cô ta, mà còn có những người khác giúp đỡ.

Vì vậy làm việc phải cẩn thận, một khi vì nóng nảy mà khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ, tiếp theo sẽ là vạn kiếp bất phục.

Hiện tại nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp cũng có mấy phần phức tạp.

Cậu khẽ thở dài, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Bên Ngụy Duyệt Như chắc vẫn nghĩ mình giấu rất kỹ, e rằng đến tận bây giờ, vẫn không biết tôi đã đoán được hết người của bọn họ.” Lời Vương Diệp vang lên bên tai, Trương Khởi Linh lắc đầu, mắt hắn không chảy máu, nhưng tạm thời mất đi thị lực.

Khi Vương Diệp đưa hắn trở về, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của hắn, mặt Bàn Tử đầy vẻ phức tạp.

“Bọn người đó thật quá đáng, tôi muốn đi dạy dỗ chúng một trận, cho tôi cơ hội này đi.” Bàn Tử vừa nói, vừa đi đến trước mặt Vương Diệp, hắn kéo tay cậu, vẻ mặt có mấy phần cầu xin.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hắn, lại cảm thấy buồn cười, cậu nhìn Bàn Tử từ trên cao nói: “Với năng lực của cậu, cậu làm sao có thể làm tốt được?

Cậu nghĩ mọi chuyện thật sự có thể được cậu xử lý hoàn hảo sao?” Đáp án tự nhiên là phủ định, Bàn Tử là người thế nào, có năng lực ra sao, Vương Diệp sao lại không biết.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi, hắn ngây tại chỗ, tuy không nói một lời, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, tâm trạng Bàn Tử đang nặng nề thì không ngờ Trần Tứ đột nhiên đi tới.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần mệt mỏi.

“Cứ tranh cãi mãi thế này cũng không có kết quả tốt, chi bằng tiếp tục đi về phía trước, có lẽ đi trước chúng một bước, chúng ta có thể xử lý tốt mọi chuyện.” Vẫn là Trần Tứ bình tĩnh hơn, trưởng thành kinh nghiệm nhiều, nên cũng biết phiền phức trước mắt, nên đối mặt với thái độ như thế nào.

Vương Diệp nghe lời Trần Tứ, liền gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt hắn lại có mấy phần phức tạp, hắn dìu Trương Khởi Linh sang một bên.

Trần Tứ tuy đi bên cạnh, nhưng vì bản thân ông là một người già, nên dù có thể tự đi, tốc độ cũng cực kỳ chậm chạp.

Hiện giờ, trong cả đội của họ, ngoài Bàn Tử và Vương Diệp vẫn khỏe mạnh ra, những người còn lại đều là già yếu tàn tật.

Điều này là điều Bàn Tử vạn lần không ngờ tới.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử vẻ mặt nặng nề nói: “Bọn họ chắc chắn sẽ thừa thắng xông lên, nếu không sai, tiếp theo bọn họ sẽ còn có những chiêu khác, cũng đến lúc tôi phải đứng ra rồi, dù sao tôi…” Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần thâm trầm, hắn tự cho là đúng nói ra một phen, nhận lại được lại là một tiếng cười khẩy của Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần ngạc nhiên và khó hiểu, hắn đột nhiên hỏi: “Cậu cười cái gì?

Cậu không thấy chuyện này buồn cười lắm sao?

Tôi nói cho cậu biết, lúc cậu chế giễu tôi, cậu cũng đang chế giễu chính mình.” Bàn Tử nghiến chặt răng nói ra những lời này, nhưng Vương Diệp không đáp lại hắn, cậu chỉ nhìn về phía bóng tối phía trước, sau đó nói với mọi người: “Đi trước đã, bây giờ ở lại đây, bọn Ngụy Duyệt Như có thể sẽ quay lại lần thứ hai.” Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người gật đầu.

Trương Khởi Linh tuy bị thương, nhưng sau khi thị lực hoàn toàn hồi phục, hắn không khác gì trước đây, vẻ mặt chỉ có sự bình thản.

Hắn tuy đi theo sau Vương Diệp, nhưng trong đôi mắt lại mang theo mấy phần sắc bén, đối với hầu hết mọi chuyện, hắn vẫn giữ sự đề phòng và cảnh giác.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, cậu cười cười, đột nhiên nói với Trương Khởi Linh: “Trông cậu vẫn đạt chuẩn như mọi khi, so với người nào đó thì tốt hơn nhiều.” Ánh mắt Vương Diệp lướt qua người Bàn Tử, Bàn Tử biết cậu đang nói bóng nói gió chỉ trích mình, nhưng Bàn Tử không quan tâm, chỉ đi theo con đường phía trước.

Nhưng đi được vài bước, Bàn Tử thấy phía trước xuất hiện mấy cây cột.

Nhìn những cây cột đó, vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phức tạp, hắn liền đi nhanh qua đó, chuẩn bị xem xét kỹ hơn.

Vương Diệp thấy Bàn Tử đi vội vàng như vậy, cậu còn chưa kịp ngăn cản, Bàn Tử đã biến mất khỏi tầm mắt, những người khác cũng sững sờ tại chỗ.

Trần Tứ còn đang trên vai Bàn Tử, kết quả không ngờ, tên này lại lỗ mãng như vậy.

Vương Diệp nắm chặt tay, hận không thể chửi người, nhưng Bàn Tử đã mất tích, cậu chỉ có thể nhanh chóng đi lên phía trước.

Trương Khởi Linh nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, ở phía sau Vương Diệp, Trương Khởi Linh mở miệng nói: “Cậu qua đó trước đi, tôi sẽ chăm sóc tốt mọi thứ ở đây.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, hắn thở dài, thẳng thắn nói: “Nói trắng ra, nếu không phải vì tôi bị thương, thực ra cũng sẽ không làm tiến độ của mọi người bị trì trệ đến mức này.” Trong lòng hắn là sự áy náy, nhưng Trương Khởi Linh không nghe những lời đó của hắn, hắn chỉ ở đây kiên nhẫn chờ đợi cùng Hạo Thiên Chân.

Không lâu sau, Vương Diệp đến trước những cây cột.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần phức tạp.

Nhưng khi cậu đi xuyên qua những cây cột, cậu lại phát hiện sau lưng mình không còn thấy cảnh tượng vừa rồi, mà là một vùng ánh sáng vàng.

Ánh sáng vàng như mặt trời ấm áp, bao trùm lấy cậu.

Ngoài ra, Vương Diệp ở đây còn thấy không ít tượng điêu khắc, trung tâm của những bức tượng là những đóa hoa mọc thành cụm.

Những đóa hoa đó mọc lên như thế nào, Vương Diệp không biết.

Nhưng Bàn Tử lại bị mê hoặc trong đó, vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần hưng phấn.

Trần Tứ trên vai hắn, không ngừng vỗ vào hắn, nhưng Bàn Tử không hề có chút tỉnh ngộ nào.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt có mấy phần phức tạp.

Cậu nhanh chóng đi đến bên cạnh Bàn Tử, đẩy cánh tay hắn, tuy Bàn Tử có một thoáng tỉnh táo, nhưng rất nhanh lại rơi vào trạng thái mơ màng.

Hắn chỉ lên phía trên đầu, lại nhìn những đóa hoa phía trước, sau đó vẻ mặt tươi cười nói: "Chúng ta chắc là đã đến long huyệt rồi, đây có thể là nơi cuối cùng đó, tôi nghĩ ở đây có thể có vô số bảo bối cất giấu, hay là?" Lời Bàn Tử còn chưa nói hết, Vương Diệp liền cười lạnh một tiếng, cậu nhìn Trần Tứ bên cạnh, sắc mặt Trần Tứ có chút khó coi.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại rơi vào trạng thái ngây dại kéo dài, hắn không phải vì ánh mắt của Vương Diệp mà hoảng loạn tâm thần, hắn chỉ bị mọi thứ trước mắt mê hoặc đến mất trí.

Hắn không để ý đến ai cả.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, trực tiếp kéo tay hắn, lực mạnh đến mức tay Bàn Tử như muốn trật khớp.

Trần Tứ đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt chỉ có sự điềm tĩnh.

Khi Vương Diệp chuẩn bị rời đi, Trần Tứ mở miệng nói: "Cũng mang tôi theo, đừng bỏ tôi lại." Lời Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, tự nhiên không có ý kiến.

Nhưng trong lúc dừng lại, cậu cõng Trần Tứ lên, nhưng Bàn Tử vẫn y như cũ, Vương Diệp đối với Bàn Tử cực kỳ bất mãn.

Nhìn Bàn Tử trước mặt, Vương Diệp vẻ mặt mất kiên nhẫn đi lên, sau đó đá hắn một cái.

Cơn đau tuy làm Bàn Tử tỉnh táo lại, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử vẫn vẻ mặt mơ màng nói: "Tôi đang ở đâu đây?

Tại sao cậu lại đá tôi một cái?

Đã xảy ra chuyện gì?" Bàn Tử không hiểu, nên mới hỏi như vậy.

Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp không trả lời, nhưng Trần Tứ nhìn Bàn Tử, lại khổ tâm khuyên bảo.

Vương Diệp biết những lời khuyên đó không có tác dụng, Bàn Tử không nghe lọt tai, hơn nữa mọi thứ ở đây đều phồn hoa mỹ lệ, bị nơi này mê hoặc sâu sắc cũng là bình thường.

Hầu hết người bình thường, chỉ cần bước vào nơi này, e rằng cả đời này cũng không ra được.

Hiện giờ, Bàn Tử có thể trong cơn đau mà hồi phục tỉnh táo, cũng là một chuyện không dễ dàng.

Nhưng khi những lời lải nhải của Trần Tứ vang lên, Bàn Tử lại đặt ánh mắt lên những đóa hoa phía trước.

Vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần hưng phấn và kích động, hắn nhấc chân đi qua, nhưng Vương Diệp lại túm lấy tai hắn, lực mạnh đến mức muốn kéo đứt tai Bàn Tử.

Trong chớp mắt, sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn ôm tai mình, nổi trận lôi đình nói: “Cậu đang làm cái gì vậy?

Sao cậu có thể làm chuyện này?

Tôi chỉ xem xét môi trường ở đây một chút thôi, có vấn đề gì, lẽ nào tôi làm sai sao?” Bàn Tử vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Lời chất vấn của hắn vang lên bên tai nhưng không nhận được hồi đáp của Vương Diệp, cậu chỉ cõng Trần Tứ đi ra ngoài.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự bình thản, cậu chậm rãi đi.

Đi không bao lâu, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo, vì nếu hắn không theo, Vương Diệp sẽ quay đầu đánh hắn.

Cơn đau này cũng khiến Bàn Tử qua lại giữa tỉnh táo và mơ hồ, nhưng hắn vẫn chọn đi theo Vương Diệp, vì không theo chỉ khiến hắn vạn kiếp bất phục.

May mắn là, họ rất nhanh đã trở về nơi cũ.

Khi đi ra từ hai bên cột, Vương Diệp cũng thấy Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân phía trước.

Vẻ mặt hai người họ đầy lo lắng, vậy mà còn đi đến nơi này, chuẩn bị đi vào, mà Vương Diệp lại thở dài đặt Trần Tứ sang một bên, đồng thời kéo tay Bàn Tử xông ra.

Vẻ mặt cậu đầy bất mãn.

Khoảnh khắc Bàn Tử bị cậu kéo ra, trên mặt Bàn Tử có mấy phần kỳ quái, sau đó, nhìn khung cảnh xung quanh, và Trương Khởi Linh cùng Trần Tứ bên cạnh, mở miệng nói: “Chuyện gì thế này?

Sao lại thay đổi rồi?” Trong lúc Bàn Tử hỏi, đôi mắt hắn cũng đang lặng lẽ quan sát xung quanh, nhưng Vương Diệp không đáp lại hắn.

Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử trước mặt, thở dài một hơi.

Trần Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó nói: “Nơi đó có vấn đề, nhưng những cây cột này mới là mấu chốt.” Trần Tứ vừa nói, vừa nhìn chằm chằm những cây cột trước mặt.

Có thể trong những cây cột bình thường này, dựng nên một không gian như vậy, nói thật, chuyện này quá huyền ảo, không ai có thể tin được.

Chương 1332

Trần Tứ trong thời gian ngắn cũng không thể chấp nhận.

Ông tinh thông bói toán, hơn nữa lần nào cũng tính chuẩn, đã là chuyện phi lý rồi, nhưng bây giờ dường như còn có thứ phi lý hơn cả ông.

Trong lòng Trần Tứ có chút bất lực.

Vương Diệp nhìn Trần Tứ trước mặt, nhưng cậu không giải thích nhiều, chỉ nhìn Bàn Tử, sau đó nói với hắn: “Cậu có ý tưởng gì không?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử liếc cậu một cái, cuối cùng lắc đầu, nhưng nhìn những cây cột bên cạnh, Bàn Tử lại không nhịn được nhấc chân đi qua, sau đó cười nói: “Tôi không biết bên trong có gì, nhưng tôi tò mò, hay là chúng ta đi xem thử đi!” Bên trong này có cơ quan và nguyên lý gì, Vương Diệp tạm thời vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn của Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, cậu dẫn theo những người bên cạnh mình cùng đi vào, không để lại một bộ phận nào ở đây.

Có lẽ là lo lắng người của Ngụy Duyệt Như sẽ thừa cơ xâm nhập, nên Vương Diệp đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đồng ý với mình, nhất thời trên mặt cũng lộ ra nụ cười hưng phấn, hắn cùng Vương Diệp đi vào trong.

Nhưng đi được vài bước, Bàn Tử nhíu mày, vẻ mặt kỳ quái nói: “Sao ở đây tối thế?” Lời Bàn Tử vừa dứt, Vương Diệp liếc hắn một cái, sau đó nói với hắn: “Tuy là tối, nhưng tôi tin đi qua đoạn đường này, chắc chắn sẽ thấy được ánh sáng, cậu đi nhanh lên một chút.” Vương Diệp thúc giục.

Bàn Tử nghe lời cậu, gật đầu, không có ý kiến gì.

Nhưng trong lúc hắn tăng tốc bước về phía trước, vẻ mặt hắn cũng có mấy phần lạnh lùng.

Đi không bao lâu, cuối cùng cũng thấy ánh sáng.

Nhưng tia sáng này lại khiến người ta cảm thấy kinh hoàng.

Bàn Tử thấy một bộ da người đã bị lột sạch.

Bộ da người đó treo trên cây cột cao, hơn nữa ánh sáng đó là do bộ da người phát ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Bàn Tử đầy vẻ kỳ quái.

Ngoài ra, hắn còn nghe thấy tiếng gọi tha thiết từ phía sau: "Lang quân." Hai chữ này nói ra, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn quay đầu nhìn lại, một cơn gió thổi qua, cũng làm lòng hắn xao động.

Hắn hoảng loạn, nhưng vẫn không nhịn được đi qua, không ngờ ở nơi đó, cũng có một bộ da treo lơ lửng.

Đều là da người, hơn nữa đều bị người khác lột sạch sẽ, ngoài ra, da người này còn được lột từ cổ tay.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Bàn Tử đầy sợ hãi, nhưng âm thanh đó vẫn văng vẳng bên tai, không ngừng gọi hắn.

Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt căng thẳng nói: "Cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải người ở đây, cô đừng gọi tôi nữa." Bàn Tử vừa nói, vừa bịt tai mình, nhưng âm thanh đó càng ngày càng gần, từ xa đến gần, lúc này, Bàn Tử vừa quay người liền thấy một khuôn mặt áp sát lại.

Vẻ mặt Bàn Tử đầy hoảng sợ, liền hét lên một tiếng thảm thiết, đồng thời, ngã phịch xuống đất.

Nhưng lần này không may mắn như vậy, Vương Diệp không xuất hiện, cũng không có ai có thể cứu hắn.

Chính hắn cũng không thể tự cứu mình, hắn có năng lực gì, có bản lĩnh gì, là người thế nào, trong lòng hắn tự biết rõ.

Giờ phút này, Bàn Tử ngồi trên đất, hắn ngoài việc khóc ra, cũng không làm được gì khác, mà khuôn mặt đó từng chút từng chút tiến lại gần Bàn Tử.

Bàn Tử cũng thấy được dáng vẻ của nó.

Nhưng trong lúc hoảng hốt, Bàn Tử lại đột nhiên phát hiện, khuôn mặt này và khuôn mặt người treo trên cột cực kỳ giống nhau.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, đối phương liền mở miệng nói với hắn.

“Sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?

Bỏ rơi ta ở nơi này thì thôi đi, bây giờ còn làm ra chuyện thế này, lại còn không nhớ ta.” Người phụ nữ vừa nói vừa nhìn Bàn Tử, đôi mắt cô ta tràn đầy oán niệm, nhưng cô ta chỉ là một tấm da người mà thôi.

Những lời cô ta nói vừa phiêu diêu lại vừa chân thực, oán hận bao vây lấy Bàn Tử, sắc mặt hắn trở nên vô cùng kỳ quái.

Nhìn người phụ nữ trước mắt, vẻ mặt Bàn Tử có mấy phần phức tạp.

Hắn lùi lại vài bước, rồi lắc đầu, vẻ mặt vội vàng phủ nhận, nhưng người phụ nữ không nghe lọt tai những lời đó, ngược lại còn cười khẩy nói: “Chỉ cho phép ngươi ba vợ bảy nàng hầu, sao lại không cho phép ta ra ngoài tìm chút niềm vui.” Nghe những lời này của người phụ nữ, Bàn Tử sững sờ, hắn nhìn cô ta mà chưa kịp phản ứng, chỉ thấy người phụ nữ vẻ mặt điên cuồng nói tiếp: “Ta chưa từng thấy kẻ nào tang tâm bệnh cuồng như ngươi, mộ thất chuẩn bị cho chính mình lại có thể để người khác đặt chân vào, ngoài ra...” Người phụ nữ chưa nói hết lời, Bàn Tử phát hiện giọng cô ta trở nên vô cùng ám ảnh, cùng lúc đó, một sức mạnh cường đại kéo giật hắn lại.

Nhưng Bàn Tử vẫn không tỉnh lại, mà chìm nổi trong mộng cảnh.

Không lâu sau.

Bàn Tử mở mắt, phát hiện Vương Diệp và Trương Khởi Linh đang bận rộn bên cạnh, Hạo Thiên Chân tuy bị thương nhưng vẫn gắng gượng, cầm bút ghi chép.

Cảnh tượng quen thuộc này đối với Bàn Tử không hề xa lạ, nhưng hắn lại với vẻ mặt quái dị nói với Vương Diệp: “Tôi vừa rồi hình như thấy vài thứ rất đáng sợ.” Bàn Tử vừa nói vừa cau mày, Trần Tứ liếc nhìn hắn một cái, rồi vỗ vai hắn nói: “Những thứ đó có lẽ là ảo giác thôi.” Trần Tứ vừa nói vừa cười với hắn, Vương Diệp nhìn Bàn Tử một cái, rồi vẫy tay gọi hắn: “May mà anh tỉnh rồi, chúng tôi bên này đang thiếu người, anh qua đây đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ huy Bàn Tử, nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu.

Nhưng khi Bàn Tử qua đó, Vương Diệp cầm cây đuốc trong tay, lúc hắn đến gần vách tường, trên vách tường rõ ràng có màu sơn vàng, nhưng khi cây đuốc đến gần, Bàn Tử lại chỉ thấy một màu vàng u ám, nhìn cảnh này, vẻ mặt Bàn Tử đầy bối rối và khó hiểu.

“Thứ này sao không chiếu sáng được vậy?

Nó có chất liệu hấp thụ ánh sáng à?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Vương Diệp nghe Bàn Tử hỏi nhưng không trả lời, hắn chỉ nhìn vào vách tường, rồi cười nói: “Anh xem nội dung trên đây đi, chúng tôi ở đây thảo luận nửa ngày, không ngờ anh lại ngủ ở đó cả buổi, còn tưởng anh không tỉnh lại được nữa chứ.” Vương Diệp lắc đầu, tuy lời nói có ý trách móc nhưng không thực sự đổ lỗi, chỉ là một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Người như Bàn Tử, Vương Diệp cũng chưa gặp được mấy ai, dù sao cũng không ai có thể ở nơi này mà ngủ như heo chết.

Lời này tuy Vương Diệp không nói ra, nhưng ánh mắt đã cho Bàn Tử hiểu ý hắn, Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt bất mãn nói: “Cậu câm miệng cho tôi!

Tôi chỉ hơi mệt thôi, nghỉ ngơi một chút thì sao nào?

Huống hồ tôi còn xông pha tuyến đầu cho các người, tôi không được nghỉ ngơi à?” Bàn Tử hỏi dồn dập.

Vương Diệp nghe hắn nói không đáp, nhưng Trương Khởi Linh lại đứng dậy, cầm giấy bút trong tay nói: “Tôi đã giải mã được một phần văn tự, thì ra những thứ đó là ảo ảnh phản chiếu do họ dày công bố trí.” Anh ta vừa nói vừa thở dài.

Nguyên lý cụ thể là gì, chính Trương Khởi Linh cũng không nói rõ được, nhưng người thời đó quả thực có thể bẻ cong không gian, ngoài ra, trong không gian bị bẻ cong này còn có không ít độc dược.

Không gian họ thấy lúc đầu là cơ quan do chủ mộ tỉ mỉ sắp đặt.

Ngoài ra, những hoa văn và văn tự khắc trên vách tường cũng giúp ích rất nhiều cho Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Bàn Tử nghe hai người họ nói, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Nhìn hai người trước mắt, Bàn Tử nói thẳng không kiêng dè: “Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tôi vừa mơ một giấc mơ rất kỳ lạ, không biết hai người có muốn nghe không?” Bàn Tử vừa nói vừa đi tới, hắn định nói cho Vương Diệp manh mối của mình, dù sao hai tấm da người kia là mấu chốt, kết quả không ngờ.

Vương Diệp không để ý đến hắn, chỉ nhìn Trương Khởi Linh trước mặt rồi nói với anh ta: “Văn tự trên đây tuy có thể giải mã, nhưng những thứ này chung quy không đủ chân thực, trên đây có quá nhiều màu sắc hư ảo, cảm giác như bị một lớp ảo ảnh che phủ.” Vương Diệp vừa nói vừa cau mày.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, Bàn Tử thấy vậy liền bước nhanh tới, vội vàng nói: “Tôi có ý này, tôi biết đây là chuyện gì, trong lòng tôi có đáp án rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực, nhưng những lời này nói ra, Vương Diệp lại không để ý đến hắn.

Trần Tứ đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trần Tứ đột nhiên lên tiếng: “Bàn Tử, anh làm việc tốt nhất nên bình tĩnh một chút, đừng quá bốc đồng, như vậy không có lợi đâu.

Muốn người khác nghe lời anh, trước tiên phải làm cho họ thấy lời anh nói ra đáng tin.” Trần Tứ vẻ mặt tươi cười, quan hệ giữa anh ta và Bàn Tử cũng không tệ, nhưng bây giờ lại nói ra những lời như vậy.

Bàn Tử cảm thấy vô cùng bất lực, hắn nắm chặt nắm đấm nói thẳng với Trần Tứ: “Sao anh lại nói chuyện như vậy, quan hệ giữa hai chúng ta cũng không phải tầm thường, bây giờ anh không giúp tôi thì thôi lại còn hạ thấp tôi, lỡ như những lời tôi nói ra thực sự có ích thì sao?” Bàn Tử vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, nhưng dáng vẻ cố chấp của hắn lại khiến Trần Tứ bật cười, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vương Diệp lắc đầu, hắn vỗ thẳng vào vai Bàn Tử nói: “Được rồi, đừng dây dưa nữa, những thứ này không quan trọng.” Hắn nói sự thật, Bàn Tử nghe lời hắn, liền cúi gằm mặt không đáp, nhưng Trần

Tứ đứng bên cạnh nhìn cảnh này.

Vẻ mặt Trần Tứ có mấy phần phức tạp, Bàn Tử vẫn muốn nói, nhưng không có cơ hội, cũng không có ai nghe hắn nói.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh vẫn đang nghiên cứu văn tự và hình vẽ ở đó, Bàn Tử tuy cũng đang nghiên cứu, nhưng vẻ mặt khinh thường của hắn lại khiến mọi người cảm thấy buồn cười.

Nhưng theo thời gian trôi qua, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Bàn Tử thấy hình vẽ trước mặt có biến hóa, người và vật phẩm vẽ trên đó đột nhiên trở nên vô cùng chân thực, Bàn Tử trong lúc hoảng hốt, ôm đầu nói: “Ở đây có chuyện.” Bàn Tử vừa nói ra, không có ai để ý đến hắn.

Đúng lúc này, tiếng đổ rầm bên tai vang lên, thu hút sự chú ý của Vương Diệp, Vương Diệp đi đến bên cạnh Bàn Tử, thấy Bàn Tử lại ngất đi.

Vương Diệp chỉ có thể kéo hắn sang một bên, lúc này Hạo Thiên Chân chủ động đứng ra, anh ta nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mệt mỏi nói: “Chuyện này giao cho tôi giải quyết đi.” Đối với Hạo Thiên Chân mà nói, anh ta cũng được xem là người nhàn rỗi nhất trong đám, ai bảo anh ta bị thương, hơn nữa anh ta cũng không có cách nào giải mã văn tự trên đó.

Những văn tự đó đều là từ thời nhà Thương, kiến thức về mảng này của anh ta rất yếu, nên chỉ có thể ghi chép lại những hoa văn trên đó.

May mà kỹ năng vẽ của anh ta không tệ, nếu không những hoa văn này cũng không thể được anh ta vẽ lại.

Nhưng trong lúc Bàn Tử hôn mê bất tỉnh.

Hạo Thiên Chân vỗ vai hắn, Bàn Tử vẫn y như cũ, Hạo Thiên

Chân nghĩ ngợi rồi cũng không nói gì, chỉ kiên nhẫn vẽ những hình vẽ trong tay.

Vẻ mặt Hạo Thiên Chân chỉ có sự bình tĩnh.

Bàn Tử không hề biết những gì đang xảy ra trước mắt, hắn chỉ ở trong mơ, nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Lần này là một người đàn ông xuất hiện, nhưng người đàn ông này lại có chút khác biệt với đế vương, ít nhất là không giống với những đế vương mà Bàn Tử từng gặp.

Bàn Tử nhìn đối phương, vẻ mặt quái dị nói: "Ngươi là ai?" Bàn Tử vừa nói vừa nhìn về phía Vương Diệp và Trương Khởi Linh, hắn và Vương Diệp dường như bị ngăn cách bởi một lớp màn dày, lớp màn này khiến hắn không thể vượt qua.

Nhưng hắn lại có thể thấy Vương Diệp đang đứng ở đó.

Bàn Tử không đặc biệt hoảng loạn, chỉ bình tĩnh nhìn người trước mặt, hắn lờ mờ đoán được, mình có thể đối thoại với những thứ này.

Có lẽ bây giờ, hắn có thể giúp đỡ Vương Diệp, hắn muốn cố gắng hết sức để có được manh mối, nhưng không ngờ.

Người đàn ông trước mặt tuy mắt đỏ ngầu, nhưng giây tiếp theo, khuôn mặt ôn hòa nhã nhặn của hắn ta liền biến đổi, ngay sau đó.

Đôi tay hắn ta đột nhiên đặt lên cổ Bàn Tử, hắn ta dùng sức bóp chặt cổ Bàn Tử, đôi tay như kìm sắt, Bàn Tử không cách nào đẩy ra.

Trong lúc cảm nhận sự ngạt thở, hắn nghe thấy lời của người đàn ông.

"Nếu không phải vì ngươi, sao ta và nàng ấy lại phải xa cách lâu như vậy?

Nay ta đã chết, ngươi còn muốn nàng ấy bầu bạn, còn bày ra trò này, để cho thiên hạ biết chuyện hoang đường này.” Lời của người đàn ông vô cùng khó hiểu, Bàn Tử nghe không hiểu.

Chương 1333

Vẻ mặt Bàn Tử chỉ có một mảng lo lắng, hắn không ngừng giãy giụa, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Vương Diệp.

Bàn Tử hy vọng Vương Diệp có thể nhìn thấy, nhưng Vương Diệp vẫn đang không ngừng nghiên cứu ở đó, bất đắc dĩ, Bàn Tử chỉ có thể nghiến chặt răng vung nắm đấm qua.

Bây giờ hắn chỉ có thể đặt hy vọng vào chính mình.

Ngoài bản thân có thể cứu mình ra, những người khác thực sự không có cách nào ra tay, Bàn Tử thầm nghĩ.

Nhưng thời gian trôi qua, người trước mặt tuy bị hắn đấm mấy cái ngã xuống đất.

Nhưng Bàn Tử vẫn không thể tỉnh lại từ trong đó, nhưng điều đó không cản trở hắn chửi bới đối phương.

“Ngươi rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Ta đã làm gì mà khiến ngươi tức giận như thế, ta thật sự không hiểu nổi, ngươi có bị úng não không?” Bàn Tử nói một tràng dài.

Người đàn ông trước mặt lại không hề động đậy, khoảnh khắc hắn ta ngẩng đầu lên, Bàn Tử cũng nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, khuôn mặt hắn ta lại biến đổi, nhưng lần này là tướng mạo đế vương.

Những người như Bàn Tử và Vương Diệp, họ quanh năm lăn lộn ở những nơi này, bất kể là đế vương hay hoàng hậu, hay là thái tuế gì đó, họ đều đã gặp qua cả rồi.

Giờ phút này, nhìn người đàn ông trước mắt, Bàn Tử cũng có thể khẳng định hắn ta chính là hoàng đế, nhưng Bàn Tử còn chưa kịp vui mừng.

Đối phương đã hét lên một cách đau đớn: “Ta sẽ không tha cho các ngươi, đôi gian phu dâm phụ các ngươi, ta sẽ lột da ngươi ra.” Trong lúc hắn ta nói, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trong tay hắn ta lóe lên một con dao nhỏ sắc bén, con dao đó rạch một đường từ cổ tay Bàn Tử.

Chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử cảm thấy cơn đau xé lòng, hắn hét thảm rồi ngồi bật dậy.

Tuy là mộng cảnh, nhưng cơn đau đó vẫn khiến hắn không thể hồi tưởng.

Nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, Bàn Tử có mấy phần lúng túng, Vương Diệp liếc nhìn Bàn Tử một cái, hắn giơ cây đuốc trong tay đến nơi khác.

Hắn đi một vòng ở hành lang phía trước.

Bàn Tử nhìn động tác của Vương Diệp, tuy không hiểu nhưng lại lờ mờ cảm giác được, những người này đang trách mình.

Bàn Tử thầm nghĩ, nhất thời tâm tình cũng có chút hoảng loạn, nhưng Vương Diệp đi một vòng, xác định không có vấn đề, cũng đặt cây đuốc ở hướng lối vào.

Vương Diệp nhìn về phía Trần Tứ, hắn vẻ mặt nặng nề nói với Trần Tứ: “Có một chuyện phiền anh một chút, anh hãy trông chừng lối vào này, tôi lo sẽ có người khác vào.” Vương Diệp vừa nói ra, Trần Tứ gật đầu không có ý kiến gì, lúc này, cây đuốc đang cháy ở đó, nếu thật sự có người vào, Trần Tứ cũng có thể phát hiện ngay lập tức.

Trần Tứ nhìn nơi đó, vẻ mặt chỉ có sự kiên định, nhưng Bàn Tử lại bị Vương Diệp kéo sang một bên.

Vương Diệp nhìn hình vẽ và hoa văn trước mặt, vẻ mặt chỉ có sự bình tĩnh, nội dung trên đây đã giúp hắn rất nhiều.

Đúng vào khoảnh khắc đó, hắn linh quang chợt lóe, dường như sắp hiểu ra một chuyện.

Lại không ngờ, Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, không chỉ xé toạc bầu trời, mà còn làm gián đoạn dòng suy nghĩ của hắn, ngoài ra.

Hắn tin rằng tiếng của Bàn Tử, người bên ngoài cũng nghe thấy, nếu Ngụy Duyệt Như chú ý đến phía họ, có phải điều đó có nghĩa là họ không thể thoát ra ngoài không.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, hắn lắc đầu, nói thẳng không kiêng dè: "Anh không nên làm chuyện này." Bàn Tử nghe lời hắn, vẻ mặt lại có mấy phần kinh hãi, nhớ lại mọi chuyện trong mơ, Bàn Tử kéo tay Vương Diệp, vẻ mặt cố chấp nói: "Cậu nghe tôi giải thích kỹ, chuyện đó, nói ra thật sự khiến người ta hoảng sợ." Bàn Tử vừa nói ra, Vương Diệp khẽ gật đầu, vẻ mặt chỉ có sự điềm nhiên.

Hắn có vẻ sẵn lòng nghe, nhưng thực tế thái độ qua loa của hắn, Bàn Tử cũng nhìn thấy.

Tâm trạng Bàn Tử có chút uất ức, hắn ôm ngực, vẻ mặt mệt mỏi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lúc này Bàn Tử cũng thấy được vẻ khinh miệt trên mặt Vương Diệp sau khi nghe xong những lời hắn nói.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử càng không đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, lại không ngờ Vương Diệp trực tiếp châm chọc một cách kỳ quái: "Anh mơ giấc mơ đó, chẳng qua là bắt nguồn từ mọi thứ xảy ra xung quanh mà ra, nhưng tôi có thể nói chắc chắn cho anh biết tại sao anh lại mơ giấc mơ đó." Nói đến đây, Vương Diệp cười lạnh một tiếng, hắn không muốn nói chuyện với Bàn Tử, nhưng lại bất đắc dĩ phải mở miệng.

"Tại sao tất cả những điều đó lại chân thực như vậy?" Nói đến câu này, Vương Diệp còn thở dài một hơi, trông rất mệt mỏi, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của hắn, đột nhiên nói: "Nếu cậu cảm thấy giải thích những điều này phiền phức, vậy thì cậu đừng nói nữa, cậu yên lặng trước, nghe tôi nói." Bàn Tử vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, hắn cố gắng để Vương Diệp nghe mình nói mọi chuyện, nhưng Vương Diệp lại không để ý đến hắn.

Vẻ mặt Vương Diệp chỉ có sự điềm nhiên, hắn biểu hiện rất lạnh lùng.

Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, nhất thời tâm trạng cũng có chút uất ức, hắn hạ thấp giọng nói: "Những gì xảy ra trong mơ, thật sự rất chân thực, tôi cảm thấy lần này tôi đã lập công lớn…" Nói đến đây, Vương Diệp liền cười khẩy một tiếng, dáng vẻ lẩm bẩm của Bàn Tử khiến hắn rất không kiên nhẫn, tuy ở đây tạm thời an toàn, nhưng.

Vương Diệp cũng biết khoảnh khắc nguy hiểm ập đến, vận mệnh sẽ không nói đùa, cũng sẽ không cho người ta cơ hội thả lỏng.

Nhìn Bàn Tử trước mặt.

Vương Diệp vẻ mặt lạnh lùng châm chọc nói: "Tại sao anh lại mơ thấy những điều này?

Đó là bởi vì tôi và Trương Khởi Linh vẫn luôn thảo luận về những điều này, tôi và anh ta sớm đã phát hiện ra tất cả những gì anh nói." Những lời này nói ra, ngay lập tức khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử khó tin, hắn lắc đầu, vẻ mặt quái dị nói: "Tất cả những điều này chắc chắn là hiểu lầm, cậu lại đùa với tôi rồi, cậu nghĩ tôi sẽ tin trò đùa này sao?

Lần sau đừng đùa nữa." Bàn Tử bịt tai lại, tuy biết đây là sự thật, nhưng vẫn cảm thấy khó chấp nhận, bởi vì Vương Diệp đã kéo hắn từ trên bàn thờ xuống, còn làm hắn tỉnh mộng.

Bàn Tử trong lòng bực bội.

Vương Diệp liếc nhìn hắn một cái, lắc đầu, vẻ mặt bất mãn nói: "Những điều này đều là thật, anh đừng tưởng tôi đang nói đùa." Vương Diệp vừa nói ra, Bàn Tử chỉ có thể gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn có mấy phần sa sút, hắn cúi gằm mặt không nói.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Bàn Tử cũng coi như bình tĩnh lại, nghe những gì Vương Diệp nói, nhưng thực tế để nghe hết vẫn rất khó khăn.

Bàn Tử nhìn bức bích họa trên tường, vẻ mặt tràn đầy bất lực, nhưng giữa những bức bích họa này, Bàn Tử vì ngã sõng soài trên đất.

Bàn Tử cũng nhìn thấy trên đó, một chút ánh sáng yếu ớt lấp lánh.

Vẻ mặt hắn có mấy phần phấn khích, hắn kích động vẫy tay với Vương Diệp, lại không ngờ lời hắn nói ra, Vương Diệp không để ý đến hắn.

Vương Diệp còn không dừng bước, mà vẻ mặt điềm nhiên đi qua trước mặt hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Bàn Tử tuy trong lòng thất vọng, nhưng lại không nói nhảm với hắn, chỉ nhìn bức bích họa trước mặt, trên đó, Bàn Tử nhìn thấy những tia sáng nhỏ li ti.

Ngoài ra.

Những tia sáng này tuy không chói mắt, nhưng cũng cho Bàn Tử một gợi ý khác, đó là hình vẽ trước mặt, có lẽ là lối đi đến một nơi khác.

Không chừng phá vỡ hình vẽ này, hắn có thể đến một nơi khác, ý niệm này vừa xuất hiện, Bàn Tử cũng bị dọa giật mình.

Nhưng Bàn Tử lại không hoảng loạn, hắn vẻ mặt điềm nhiên lấy ra con dao nhỏ của mình, hắn đi sang một bên, Vương Diệp đã nghiên cứu xong những thứ ở đó.

Ngoài ra, trước khi ra tay, Bàn Tử còn đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, may mà Hạo Thiên Chân vẽ vào cuộn giấy, không phải sổ tay, nếu không.

Bàn Tử muốn xem những nội dung anh ta vẽ, e rằng cũng sẽ khiến người ta nghi ngờ, Hạo Thiên Chân cũng sẽ không hài lòng với hắn.

Nhưng bây giờ sau khi xem xong nội dung trên cuộn giấy, hắn liền thở phào nhẹ nhõm, kỹ năng vẽ của Hạo Thiên Chân vẫn rất tốt, chỉ là có một số chuyện vẫn phải xảy ra.

Nhìn những hình vẽ trước mặt, Bàn Tử cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bởi vì những thứ vẽ trên đó vô cùng tinh xảo, ngoài ra, văn tự trên đó, tuy phức tạp, nhưng cũng có thể thấy được sự nghiêm túc của họ.

Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt có mấy phần mệt mỏi, trong lúc khẽ thở dài, cảm thấy tiếc nuối.

Bàn Tử vạn lần không ngờ, hắn cầm con dao nhỏ trong tay, còn chưa phá vỡ thứ trước mặt, chỉ nghe Vương Diệp gầm lên một tiếng.

Bàn Tử cau mày, ánh mắt tuy rơi vào người Vương Diệp, vẻ mặt mang theo sự sợ hãi, nhưng nhiều hơn là vô tội, Vương Diệp liếc nhìn hắn một cái.

Vương Diệp bất mãn chỉ về phía góc đó mở miệng nói: “Tôi biết anh không thích bị người khác hạ thấp, nhưng anh cũng không thể phá hoại điểm mấu chốt ở nơi này được, hình vẽ trên đó sao lại biến mất rồi?

Là anh xóa đi sao?” Vương Diệp vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, hắn hùng hổ xông tới, Bàn Tử thấy dáng vẻ đó của hắn, liền có chút sợ hãi.

Nhưng hắn nhìn về hướng Vương Diệp chỉ, dường như cũng hiểu ra điều gì đó, hắn vừa rồi quả thực nằm ở đó, chỉ là.

Hắn không chạm vào nơi đó, nhưng tại sao hình vẽ ở đó lại biến mất, tất cả những điều này thật sự có liên quan đến hắn sao?

Bàn Tử có chút hoảng loạn, nhưng lời giải thích còn chưa nói xong, lúc này Vương Diệp cầm con dao nhỏ trong tay.

Vương Diệp đi tới, Bàn Tử tưởng hắn muốn ra tay, kết quả không ngờ Vương Diệp nhìn con dao găm trước mặt, rồi trực tiếp đặt con dao găm lên vách tường, ngay sau đó dùng sức đâm vào trong.

Lúc này, Bàn Tử liền cười rộ lên, hắn nhìn Vương Diệp, vẻ mặt kích động nói: “Cậu cũng phát hiện ra vấn đề ở đây rồi.” Bàn Tử trong lòng rất vui, nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp gật đầu, rồi cảm thán một tiếng nói: “Nói trắng ra, nếu vừa rồi người liên tục mơ mộng ngất đi là tôi, tôi nghĩ anh và Trương Khởi Linh ở đây không ngừng tìm kiếm chân tướng, nghiên cứu tất cả những điều này.” E rằng tiến độ cũng sẽ không nhanh như bây giờ, Vương Diệp thầm bổ sung trong lòng, nhưng không biểu hiện ra, cũng không truyền đạt.

Hắn chỉ cầm con dao găm trong tay, khoảnh khắc rạch lớp giấy dán tường trước mặt ra.

Sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên có chút khó coi.

Bởi vì xuất hiện trước mặt chính là nơi vừa rồi đã thấy.

Ngoài ra, Bàn Tử nhìn ánh sáng bên trong, vẻ mặt tràn đầy phấn khích và kích động, hắn trợn to mắt.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, vội vàng túm lấy cổ áo hắn, dùng sức kéo về phía sau.

Nhưng sau khi làm xong tất cả những việc này, Vương Diệp lại thấy lớp giấy dán tường đang từ từ rơi xuống.

Ngoài ra, ánh sáng trước mặt cũng từ từ lớn dần, bóng tối ở nơi họ đứng bị thắp sáng, Trần Tứ chú ý đến cái bóng dưới chân, Trần Tứ đột nhiên quay đầu lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Câu hỏi của Trần Tứ vang lên bên tai, Vương Diệp còn chưa kịp trả lời, lại không ngờ, Trần Tứ đứng dậy, như bị mê hoặc tâm trí.

Trần Tứ vẻ mặt kích động đi tới.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Trần Tứ, vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần quái dị.

Hắn vốn định mắng Trần Tứ một trận, kết quả không ngờ, Trần Tứ căn bản không nghe hắn, chỉ không ngừng đi vào trong, Bàn Tử rất nhanh cũng bò dậy đi tới đi lui.

“Trời đất ơi, tất cả những điều này cũng quá hoàn hảo rồi?

Những thứ này khiến người ta cảm thấy chấn động.” Bàn Tử vừa nói vừa đặt hai tay lên ánh sáng vàng trước mặt.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử.

Vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy bất lực, Trương Khởi Linh tuy vẫn giữ được sự tỉnh táo, nhưng khi thấy Hạo Thiên Chân bị những thứ này thu hút, Trương Khởi Linh cũng biết sự việc đã nghiêm trọng.

Chương 1334

Trương Khởi Linh khẽ thở dài, anh ta kéo tay Hạo Thiên Chân, rồi hạ thấp giọng nói: “Anh bình tĩnh một chút.” Trương Khởi Linh vừa nói ra, Hạo Thiên Chân liếc nhìn anh ta một cái, nhưng không hề quan tâm, chỉ nhìn ánh sáng trước mắt, vẻ mặt tràn đầy cố chấp.

Anh ta bị tất cả những điều này thu hút sâu sắc.

Ngoài ra.

Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng nhạc lanh lảnh vang lên bên tai, đó là một loại nhạc cụ độc đáo, từ rất lâu trước đây, họ dùng loại nhạc cụ này để hoàn thành việc hiến tế.

Vương Diệp nhớ rõ mồn một, đây là một điểm mấu chốt, trước đây, một vị lão tiền bối đã từng nói với hắn, một khi nghe thấy âm thanh này, phải lập tức chạy, bất kể đang ở đâu.

Bởi vì âm thanh này xuất hiện, đại biểu cho vạn vật trong trời đất, một khi nghe thấy, nếu họ không thể rời đi trong lúc tỉnh táo.

Vậy thì, tiếp theo chờ đợi họ, chắc chắn là vạn kiếp bất phục, ngoài những điều này ra, họ cũng sẽ bị âm nhạc mê hoặc, sau đó.

Làm tất cả những điều đó cũng là mất kiểm soát.

Vị tiền bối năm đó, sở dĩ hiểu rõ chuyện này như vậy, là vì ông ta từng tận mắt chứng kiến chân tướng, nhưng vì ông ta là người điếc, nên may mắn thoát được một kiếp.

Nhưng khi âm thanh bây giờ vang lên.

Vương Diệp lại không nghĩ đến việc chạy trốn, vẻ mặt chỉ có sự bình thản.

Hắn biểu hiện rất bình tĩnh, bởi vì đối với hắn mà nói, chạy trốn không có tác dụng.

Nhưng hắn càng như vậy, sự việc bày ra trước mắt, cũng càng phiền phức, thậm chí khiến người ta đau đầu.

Bởi vì khoảnh khắc âm thanh đó vang lên, không chỉ có Bàn Tử đi theo, mà ngay cả Trần Tứ vốn có khả năng kiềm chế tốt cũng đứng dậy.

Trương Khởi Linh cũng vậy, Hạo Thiên Chân càng không ngoại lệ, cảm xúc và trạng thái mà hai người họ biểu hiện ra đều cực kỳ quái dị.

Vương Diệp liếc nhìn hai người họ một cái, rồi nói với hai người họ: “Đứng yên tại chỗ, không được động.” Vẻ mặt hắn có mấy phần nghiêm nghị, lời này gần như là gầm lên mà nói ra, hai người nghe thấy, tuy đứng yên tại chỗ, nhưng.

Ánh mắt họ vẫn nhìn về phía trước, một đôi mắt viết đầy sự mong ngóng, nhìn thấy dáng vẻ đó của họ.

Vương Diệp liền siết chặt nắm đấm, rồi kéo tay hai người họ nói: “Bình tĩnh.” Nhưng hai từ này lại không có tác dụng lớn, bởi vì Trần Tứ đi phía trước, không định bình tĩnh, hơn nữa anh ta cũng không thể làm được điều đó.

Cảm xúc của Bàn Tử là kích động nhất, đặc biệt là khi nghe thấy tiếng nhạc lanh lảnh này, và nhìn thấy nơi phía trước có những bóng người uyển chuyển.

Bàn Tử càng không kìm được mà kích động, hắn múa may chân tay, hai tay hai chân không ngừng vung vẩy, vẻ mặt hắn, mang theo sự phấn khích và kích động.

Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng đó của Bàn Tử, Vương Diệp xông tới, rồi lấy ra hai cục bông trong tay, hắn đã bịt tai mình lại, nhưng tai của Bàn Tử vẫn chưa bịt được.

Chỉ là khi hắn tóm lấy Bàn Tử, lại không ngờ, gã này lại bắt đầu phản kháng kịch liệt, không chỉ hất hắn ra, mà còn quay đầu gầm lên với hắn một tiếng.

Dáng vẻ nhe răng trợn mắt của hắn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Vương Diệp nhìn Bàn Tử trước mặt, trên mặt hắn, tuy có thể thấy những biến động cảm xúc nhỏ, nhưng.

Hắn lại biểu hiện rất bình tĩnh, ngoài ra, hắn còn ghì chặt vai Bàn Tử xuống đất, lúc này Bàn Tử không thể thoát ra.

Vẻ mặt Bàn Tử mang theo sự đau đớn, một đôi mắt cũng đỏ ngầu, và lúc này.

Vương Diệp nhét hai cục bông trong tay vào tai hắn.

Sau khi làm xong một loạt những việc này, Bàn Tử tuy đã bình tĩnh hơn một chút, nhưng hoàn cảnh trước mắt, vẫn ảnh hưởng đến hắn.

Dưới môi trường màu vàng sẫm như vậy, Bàn Tử dù đã bị bịt tai, nhưng hắn vẫn không kìm được mà muốn đi tới, phảng phất như nơi đó mới là vùng đất ấm áp.

Trong lúc Bàn Tử suy nghĩ, vẻ mặt hắn mang theo mấy phần phấn khích và kích động.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Bàn Tử, nghĩ ngợi, đột nhiên đánh ngất hắn, nhưng.

Bàn Tử lại không hoàn toàn bị đánh ngất, hắn tin vào kỹ thuật và năng lực của mình, nhưng trong khoảnh khắc này, hắn lại không thể làm được như trước.

Nhìn thấy Bàn Tử đứng dậy, vẻ mặt kích động, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn trực tiếp lấy ra sợi dây thừng, trong lúc trói Bàn Tử lại, đối phương tuy giãy giụa dữ dội, nhưng, những cú giãy giụa đó của hắn cũng chỉ là vô ích.

Chỉ là tai của Trần Tứ không bị bịt bông, nhưng dường như cũng nhận ra vấn đề trong đó, anh ta đứng yên tại chỗ, một đôi mắt, lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của Trần Tứ, liền thở phào nhẹ nhõm, bởi vì mình có thể yên tâm rồi, liền định đi tới, kết quả không ngờ.

Hắn còn chưa ra tay, Trần Tứ trước mặt gầm lên một tiếng, rồi muốn thoát ra.

Vẻ mặt Trần Tứ tràn đầy đau đớn, anh ta ôm tai mình, rồi vẻ mặt nặng nề lăn lộn trên đất.

Thấy Trần Tứ không giãy giụa quá dữ dội.

Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi đi tới, động tác nhanh chóng đặt bông vào tai Trần Tứ, làm xong một loạt những việc này.

Vương Diệp đưa mắt nhìn những người khác.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân tuy bình tĩnh, nhưng hai người họ nghe thấy âm thanh đó, hai người họ vẫn không kìm được mà đi về hướng đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp vội vàng đi tới.

Vẻ mặt Vương Diệp có mấy phần bất lực, trong lúc hắn nhét bông vào tai hai người.

Hai người họ tuy đã bình tĩnh lại, nhưng nhìn hoàn cảnh xung quanh, sắc mặt hai người họ, lại trở nên cực kỳ phức tạp.

Ngay sau đó, dưới sự chú mục của Vương Diệp, bất kể là Hạo Thiên Chân hay Trương Khởi Linh, hai người họ đứng trong đó, đều bắt đầu đi loanh quanh một cách mơ hồ.

Trông có vẻ như hai người họ đã chìm đắm trong đó, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp thêm mấy phần sầu muộn.

Hắn khẽ thở dài, vẻ mặt mệt mỏi nói với hai người: “.Hai người có thể bình tĩnh một chút được không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Hai người trước mắt nghe thấy, vẻ mặt chỉ có sự điềm nhiên.

Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân nhìn nhau một cái.

Hai người họ đột nhiên mở miệng nói: “Hay là chúng ta cùng đi về phía trước đi, nơi đó trông có vẻ như. .....” Hai người họ còn chưa nói xong.

Vương Diệp thấy hai người họ đi về phía trước, sau đó, lấy dây thừng trói hai người họ lại, hắn vốn không muốn làm chuyện này, nhưng bây giờ.

Những điều này đều là do hai người họ ép buộc, Vương Diệp không còn cách nào khác.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, vẻ mặt hai người họ có mấy phần mệt mỏi.

Tuy đang giãy giụa, nhưng lý trí vẫn còn.

Tình hình bên này tuy đã được giải quyết, nhưng chỉ cần họ còn ở đây, chỉ cần Vương Diệp còn đứng tại nơi này, thì tiếp theo hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, hắn nhìn khung cảnh bốn phía, vẻ mặt đầy phức tạp, đầu óc quay cuồng.

Vương Diệp cũng không khống chế được mà nhấc chân, đi về phía đó, rõ ràng hắn đã khống chế được tâm trí của mình.

Ngay cả tai hắn cũng đã bịt lại, nhưng bây giờ chuyện vẫn cứ xảy ra, hắn nhắm mắt lại, lại phát hiện dù mắt đã nhắm, hắn vẫn không nhịn được mà bước tới.

Thứ này giống như khoảnh khắc cơn buồn ngủ ập đến, người có ý chí lực thấp bình thường không thể chống lại, cho nên họ mới có thời gian ngủ bình thường.

Nhưng những người có ý chí lực tương đối mạnh, thực ra họ không cần chống lại những thứ này, vì họ biết mình muốn gì.

Nhưng vào thời khắc này, Vương Diệp lại cảm thấy khó khăn, mặt hắn đầy vẻ phức tạp, sau khi đi được vài bước ở nơi này, hắn đột nhiên dừng lại.

Nhưng vẻ mặt hắn lại vô cùng kỳ quái.

Những người khác tuy đều đang lăn lộn trên đất, nhưng mắt họ lại nhìn vào lớp màn che kia, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn và kích động.

Người vui nhất, tự nhiên là Bàn Tử, Bàn Tử tuy bị trói tay, nhưng cả người vẫn có thể di chuyển. 11.

Lúc này, Bàn Tử từng bước một nhích lại gần.

Vương Diệp cảm giác có thứ gì đó bên chân, hắn cúi đầu nhìn, lại thấy nụ cười trên mặt Bàn Tử, cùng với ánh sáng trong đôi mắt của hắn.

Vương Diệp biết phải xử lý thế nào, hắn trực tiếp che mắt Bàn Tử lại, sau khi làm xong một loạt chuyện này.

Vương Diệp nhìn những người còn lại, cũng qua đó che mắt họ lại.

Nhưng đây không phải là kế lâu dài, những người khác đều không giúp được gì cho hắn, ngay cả Trần Tứ cũng vậy, e rằng phiền phức tiếp theo chỉ có thể tự mình hắn đối phó.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn không hề sợ hãi, hắn nhìn về hướng đó, hắn có thể cảm giác được, bên đó có động tĩnh gì, nhưng hắn không truy cứu nhiều.

Hắn chỉ nhìn Bàn Tử và những người khác bên cạnh mình, hắn kéo tay Bàn Tử, lôi Bàn Tử trở về.

Những người khác tuy cũng bị Vương Diệp kéo về.

Nhưng sắc mặt những người đó lại vô cùng khó coi, ngoài ra, trên mặt họ còn mang theo vài phần quái dị.

Họ không ngừng lăn lộn giãy giụa tại chỗ, nhìn mấy người trước mắt, Vương Diệp không có cách nào khiến họ bình tĩnh lại.

Nhưng Vương Diệp lại nghe thấy từ nơi đó truyền đến tiếng cười ha hả, Vương Diệp đứng tại chỗ suy nghĩ một phen, hắn biết khoảnh khắc nguy hiểm ập đến, hắn không thể tránh né.

Bây giờ đối mặt với tất cả, có lẽ mới là phương pháp tốt nhất.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp đi về hướng đó, hắn nhìn Linh lung đài trước mặt, trên mặt chỉ có một vẻ bình thản.

Chương 1335

Cái gọi là Linh lung đài, thực chất chỉ là một cái đài được khâu lại từ da người.

Nhưng người đứng trên đài phải cực kỳ nhẹ nhàng, nếu không sẽ giẫm rách lớp da người.

Ngoài ra, khi những người đó biểu diễn ở trên, chân họ giẫm lên đài, cũng sẽ phát ra 'linh lung âm', và những bóng người uyển chuyển kia, xuất hiện cùng với những âm thanh này.

Vương Diệp suy đoán, bọn họ có thể chính là cơ quan mà những người đó để lại.

Đây có thể là cửa ải cuối cùng, vì dưới chân đã là long sào chi địa, không thể có thêm biến hóa nào khác, phong thủy ở đây cũng đã định hình rồi.

Nếu hoàng đế thật sự muốn đánh hai người họ vào 18 tầng địa ngục, thì bản thân ông ta nằm ở nơi này cũng sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa.

Vương Diệp còn chưa nhìn thấy quan tài nào ra hồn cả.

Cho nên bây giờ hắn không hề hoảng loạn, ngược lại từng bước một đi về phía trước, nhưng khi hắn đi đến bên cạnh Linh lung đài trước mặt.

Hắn tuy dừng bước, nhưng lại nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc, hình như là Ngụy Duyệt Như, nhưng hắn không dám chắc chắn.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần phức tạp, và đúng lúc này, Ngụy Duyệt Như đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Các người có vấn đề.” Ngụy Duyệt Như không ngừng la hét, nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp.

Hắn biết Ngụy Duyệt Như ở bên trong, nhưng lớp màn che trước mặt này, cũng được khâu từ da người, hắn không thể đi vào, một khi đi vào sẽ bị thứ bên trong mê hoặc.

Nhưng có những thứ có lẽ đã sớm thành định cục.

Dù Vương Diệp bây giờ có lòng muốn đối phó, nhưng hắn cũng hiểu chuyện này phiền phức đến mức nào.

Hắn đi về phía trước vài bước, nhìn Linh lung đài trước mặt.

Vẻ mặt hắn chỉ có một vẻ phức tạp.

Hắn không khống chế được mà đi qua, nhưng.

Hắn lại nhíu mày, không ngừng kiềm chế nội tâm, nhưng trong lúc kiềm chế, hắn cũng nhìn thấy một bàn tay từ bên trong thò ra.

Khi bàn tay đó đặt trước mắt, ánh mắt Vương Diệp lập tức bị thu hút, vì bàn tay đó có thể gọi là ngọc thủ, ngoài ra.

Vương Diệp thậm chí không khống chế được mà muốn đi về phía trước, bước chân của hắn tuy di chuyển rất chậm, không nhìn ra được sự thay đổi cảm xúc trong lòng, nhưng trên thực tế.

Việc hắn tiếp tục đi về phía trước.

Cũng cho thấy hắn đã thua, nhưng, hắn vẫn kiềm chế nội tâm, không để lộ quá nhiều dục vọng, chỉ là bàn tay kia vẫy vẫy về phía hắn.

Lúc này Vương Diệp nhìn cảnh này.

Còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một người phụ nữ từ bên trong ló đầu ra, nhưng người phụ nữ đó lại giống như hồ ly, Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái, sau đó lùi lại vài bước.

Và đúng lúc này, Vương Diệp lại phát hiện mình không thể lùi lại.

Chân hắn bị giữ chặt trên mặt đất, ngoài ra, hắn có thể đi về phía trước, nhưng hắn chỉ đi một bước, và đúng lúc này, bàn tay kia cũng tóm lấy cổ áo hắn.

Còn chưa kịp phản ứng, một trận trời đất quay cuồng, Vương Diệp bị đưa vào trong Linh lung đài, nhìn Linh lung đài trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần phức tạp.

Nhìn người trước mắt, ánh mắt hắn trở nên có chút sắc bén, nhưng dần dần cũng bắt đầu trở nên mê ly, hắn hình như đã quên mình là ai, trong lúc bị Linh lung đài này nhốt lại.

Cũng có nghĩa là hắn vạn kiếp bất phục, và đúng lúc này, người phụ nữ trước mặt cười một tiếng, không ngờ nụ cười của cô ta lại giống như lưỡi dao, sắc bén.

Lúc này.

Vương Diệp cảm nhận được đau đớn, Vương Diệp né sang một bên, nhưng cũng nhìn thấy Ngụy Duyệt Như đang nằm ở góc, Ngụy Duyệt Như trông vô cùng thảm hại.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp nhíu mày, hắn không nhịn được nói.

“Cô bị sao thế này?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Ngụy Duyệt Như nghe thấy.

Cô ta lại cười qua loa, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp.

“Đương nhiên là đồng quy vu tận với anh rồi.” Ngụy Duyệt Như xông tới, nhưng khuôn mặt cô ta trong nháy mắt biến thành khuôn mặt hồ ly kia.

Nhìn Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp lập tức nhấc chân, đá một cước qua, lại phát hiện toàn thân mình không dùng được chút sức lực nào.

Và đúng lúc này, Vương Diệp cũng nhìn thấy xung quanh biến thành một mảng tối đen.

Dù phiền phức trước mắt trông có vẻ quỷ dị, nhưng Vương Diệp lại không hề hoảng loạn, nhưng trong lúc Ngụy Duyệt Như nằm bên cạnh, người phụ nữ kia lại lập tức bổ nhào lên người hắn.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, lúc này da trên người Ngụy Duyệt Như bị lột ra từng chút một, mặt Ngụy Duyệt Như đầy đau đớn.

Trong lúc cô ta gào thét, đôi mắt kia cũng không chớp mà nhìn chằm chằm Vương Diệp, cảm xúc trong mắt cô ta, phảng phất như đang nói với Vương Diệp người tiếp theo chính là hắn.

Thấy Ngụy Duyệt Như nhìn chằm chằm mình.

Vương Diệp khẽ thở dài, lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Cô nhìn tôi cũng vô dụng thôi, chuyện này là do một tay cô gây ra, tôi cũng muốn cứu cô, nhưng có đơn giản như vậy sao.” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần sa sút.

Hắn nói là sự thật, nhưng Ngụy Duyệt Như lại không thể chấp nhận.

Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như mang theo vài phần suy sụp.

Theo thời gian trôi đi, khung cảnh trước mắt, vì biến thành bóng tối, Vương Diệp đi lại ở đây, cũng không ai phát hiện, hơn nữa.

Người hồ ly kia ở đâu, Vương Diệp không biết, chỉ là trong lúc hắn di chuyển, Linh lung đài dưới chân hắn cũng phát ra những rung động nhẹ.

Vương Diệp nghĩ nghĩ, nếu không đoán sai, bây giờ tai hắn dù có bịt lại, nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy những âm thanh tương đối lớn.

Nhưng Linh lung đài dưới chân hắn, nếu lại được làm từ da người, thì hắn nghĩ, âm thanh mà thứ này phát ra, cũng phải dựa vào những va chạm chồng chất mới có thể truyền đi xa.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ.

Vẻ mặt hắn chỉ có một vẻ bình thản, không ngờ Ngụy Duyệt Như lại đi tới, cô ta không cho Vương Diệp cơ hội rời đi.

Ngụy Duyệt Như đưa tay ra, trong lúc kéo Vương Diệp lại, cô ta nhìn khung cảnh bốn phía, sau đó, mặt đầy nước mắt nói.

“Tôi không thể rời khỏi đây, anh cũng đừng hòng đi, tôi đã là một tồn tại không phải người không phải quỷ rồi, bây giờ anh muốn sống tốt, anh nghĩ cũng hay thật.” Vẻ mặt Ngụy Duyệt Như đầy phẫn nộ, trong lời nói của cô ta mang theo vài phần trách móc, Vương Diệp nghe lời cô ta, lại nhìn bàn tay cô ta đang nắm cổ chân mình.

Nhưng Vương Diệp lại không hề giãy giụa, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, sau đó mỉa mai.

“Cô cho rằng cô đối phó với tôi như vậy, thật sự có thể gây ra tổn thương thực chất cho tôi sao?

Người luôn bị nhốt ở đây là cô.” Nói đến đây, Vương Diệp nhấc chân lên, đang chuẩn bị đá Ngụy Duyệt Như ra xa, lại không ngờ Ngụy Duyệt Như buông tay, cô ta trông vô cùng sợ hãi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp.

“Tại sao cô lại né?” Vương Diệp không nhét bông vào hoàn toàn, cho nên hắn vẫn có thể nghe thấy một số âm thanh mơ hồ.

Đúng như hắn dự liệu, Ngụy Duyệt Như buông tay ra, chỉ vì bên dưới này có vấn đề.

“Hai chúng ta đã là người cùng một thuyền, vậy bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết bí mật ở đây, dưới này có rất nhiều lưỡi dao, nếu hai chúng ta rơi xuống.” Thì tiếp theo chắc chắn là vạn kiếp bất phục, ngoài ra, hai người họ đều đã trúng độc, những phiền phức trước mắt này.

Dù Ngụy Duyệt Như có ý thức, cô ta tỉnh táo biết những thứ này đại biểu cho điều gì, nhưng Vương Diệp cũng không rõ.

Lời của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai.

Vương Diệp cúi đầu nhìn lớp da người dưới chân mình, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

“Cô đã từng rơi xuống, hay là có đồng bạn của cô từng rơi xuống?

Sao cô lại hiểu rõ như vậy?” Vương Diệp chỉ tò mò mà thôi, Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, cô ta lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Anh đừng truy cứu nhiều, vì những thứ đó nhớ lại, thật sự khiến người ta không thể chấp nhận.” Cô ta vừa nói, vừa lắc đầu.

Thấy bộ dạng đó của cô ta, Vương Diệp chỉ khẽ gật đầu, nhưng không bị cô ta ảnh hưởng, nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào xung quanh, hắn lại đầy nghi hoặc nói.

“Trông cũng không nguy hiểm đến thế, nếu dưới chân này thật sự có vực sâu như vậy, thì nơi này đáng lẽ phải có dấu vết để lại.” Dù sao những người đó đều đã rơi xuống, những gì Ngụy Duyệt Như nói cũng đều là sự thật.

Nghe lời Vương Diệp, vẻ mặt Ngụy Duyệt Như mang theo vài phần bi ai, cô ta lắc đầu, mặt quả quyết nói.

"Ở đây có độc, cho nên tất cả những gì mắt nhìn thấy đều là do chúng hư cấu ra, một khi lún sâu vào trong, bị mê hoặc, thì sẽ không bao giờ thoát ra được nữa." Lời Ngụy Duyệt Như nói câu nào câu nấy đều là thật, Vương Diệp nhìn thấy sự mờ mịt và bất lực trong đôi mắt cô ta, Vương Diệp cũng biết cô ta đã ở đây rất lâu.

Nhưng con hồ ly vừa rồi là sao?

Điểm này là điều Vương Diệp muốn điều tra rõ ràng, nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp thẳng thắn nói.

"Chuyện con hồ ly kia, cô chắc là biết rõ, hay là cô kể cho tôi nghe đi." Nghe lời Vương Diệp, Ngụy Duyệt Như gật đầu, cô ta tuy kể về chuyện con hồ ly, nhưng nhiều hơn vẫn là miêu tả về những người đồng bạn của mình gặp bất trắc.

Khi cô ta nói, trên mặt chỉ có một vẻ sợ hãi, tất cả những điều đó khi nhớ lại, đối với cô ta mà nói, đó chính là ác mộng, cô ta thậm chí không dám nghĩ kỹ.

Ngoài ra, họ bây giờ tuy đứng ở nơi này an toàn, nhưng trên thực tế, dưới chân họ vẫn có không ít lỗ thủng, và họ sẽ không nhận ra.

Một mặt là vì họ đã trúng độc, trong mắt xuất hiện ảo giác, chính là cái lồng giam được bố trí vô cùng công phu ở đây.

Ngoài điểm này ra, trong lúc họ đi về phía trước, nếu họ thật sự bước hụt một chân, bất kể là phản ứng hay khả năng giữ thăng bằng của cơ thể.

Đều không thể cứu được họ.

Trong lúc cô ta nói, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thấy bộ dạng đau khổ đó của Ngụy Duyệt Như, Vương Diệp khẽ thở dài, sau đó đưa tay vỗ vai cô ta nói.

Chương 1336

"Cô vẫn nên nghĩ thoáng một chút, không thể bi quan như vậy." Vương Diệp nói là sự thật, Ngụy Duyệt Như nghe thấy, Ngụy Duyệt Như gật đầu, cô ta không phủ nhận lời nói này của Vương Diệp.

Nhưng trong khoảnh khắc cô ta ngẩng đầu lên, Vương Diệp lại nhìn thấy vô số sự tuyệt vọng, cuộn trào trong mắt cô ta.

Nhìn cảnh này, trong lòng Vương Diệp có chút cảm giác không nói nên lời, tuy nơi này một mảng tối đen, nhưng.

Vẫn có một chút ánh sáng yếu ớt, ngoài ra, lớp da người dưới chân họ có phát sáng, cho nên có thể nhìn rõ vẻ mặt và cảm xúc trên mặt nhau.

Khi Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Ngụy Duyệt Như, quả thực có chút không nỡ, nhưng hắn cũng không biết phải an ủi thế nào, vì tất cả những điều này đều là do Ngụy Duyệt Như tự làm tự chịu.

Khi Ngụy Duyệt Như làm những chuyện đó, Vương Diệp đã đá cô ta ra khỏi đội, lúc này, vào thời khắc này, dù có thương hại cô ta, nhưng Vương Diệp cũng biết lập trường của mình ở đâu.

Nhìn Ngụy Duyệt Như trước mặt, Vương Diệp nói thẳng với cô ta.

"Nếu cô đã nhìn thấy họ rơi xuống, vậy tôi nghĩ cô chắc vẫn còn nhớ những lỗ thủng đó ở đâu, hay là cô nói cho tôi biết đi." Như vậy, họ có thể rời đi rồi.

Lời của Vương Diệp nói ra, nhận lại cũng là một tiếng cười khẩy của Ngụy Duyệt Như, Ngụy Duyệt Như từ từ ngẩng đầu lên, trong mái tóc rối bù và đôi mắt ảm đạm.

Vương Diệp lại nhìn thấy sự hận thù, hắn có chút ngây người, nhưng rất nhanh hắn lại điều chỉnh lại, hắn chỉ nhìn Ngụy Duyệt Như cười như không cười nói.

“Nếu cô không đồng ý, vậy thì cứ làm theo quyết định của cô, đương nhiên rồi, tôi cũng không nhất định phải cứu cô ra ngoài, bây giờ tôi chỉ là vì muốn cứu cô mà thôi.” Nếu không hắn mới không quản chuyện bao đồng này, nhưng Ngụy Duyệt Như nghe lời Vương Diệp, cô ta lại cảm thấy buồn cười, cô ta hất cằm lên, cô ta nói thẳng.

“Anh không cần nói nhảm nữa, những thứ này không quan trọng, quan trọng là, tôi có thể báo thù được không?

Anh biết đấy, tôi luôn khao khát báo thù.” Vẻ mặt cô ta mang theo vài phần hưng phấn, câu nói này nói ra, Vương Diệp ý thức được có điều không ổn, hắn tuy lùi lại vài bước, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn Ngụy Duyệt Như trước mắt.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên có chút khó coi.

“Anh không sợ sao?

Anh biểu hiện ra bộ dạng này, vẫn giống như năm đó, như thể tất cả mọi thứ đều không thể làm khó anh, anh nghĩ sẽ có tác dụng sao?” Ngụy Duyệt Như vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, lời chất vấn của cô ta vang lên bên tai, Vương Diệp nghe thấy, hắn lại cười một cách thờ ơ.

“Những thứ này có gì đâu?” Hắn biểu hiện rất tùy ý và bình tĩnh, thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên vô cùng khó coi, bất đắc dĩ, cô ta hít sâu một hơi, mở miệng nói.

“Nếu anh đã quyết định muốn đồng quy vu tận với tôi, vậy bây giờ anh cũng đừng hối hận.” Cô ta vừa nói, vừa đứng dậy, trong khoảnh khắc xông tới, tay cô ta dang ra cố gắng kéo Vương Diệp, dùng sức kéo Vương Diệp xuống dưới này.

Vì lớp da người trước mặt rất mỏng, nhưng lại có sự chống đỡ hợp lý, có thể để họ đứng vững vàng ở trên, nhưng.

Sự vững vàng này cũng chỉ là tạm thời, nguy hiểm là vĩnh viễn, nếu bây giờ không trốn đi, hắn có thể sẽ rơi xuống trong ba giây nữa.

Nhưng mà, Vương Diệp không hề sợ hãi, trong lúc Ngụy Duyệt Như bổ nhào tới.

Vương Diệp chỉ khẽ nghiêng người, hắn đã né được, lúc Ngụy Duyệt Như nói những lời đó, hắn đã mò ra được một khu vực sạch sẽ và an toàn.

Cho nên hắn tùy ý lăn sang bên đó, lúc này Ngụy Duyệt Như không chỉ bổ hụt, mà dưới chân còn thủng một lỗ lớn.

Trong nháy mắt, Ngụy Duyệt Như phát ra tiếng la hét thảm thiết chói tai.

Nhưng Vương Diệp cũng chỉ khẽ lắc đầu, đối với chuyện này, hắn không bình luận nhiều, ngược lại lẳng lặng nhìn về phía Ngụy Duyệt Như, hai chân Ngụy Duyệt Như đã sớm bị đâm xuyên.

Nhìn Vương Diệp trước mặt.

Sắc mặt Ngụy Duyệt Như trở nên vô cùng khó coi, tim cô ta phảng phất như bị người ta bóp nghẹt, nhưng loại đau đớn này lại không thể khiến cô ta chết đi, hơn nữa độc trong cơ thể cô ta, lại luôn duy trì sự sống của cô ta.

Trong lúc chịu đựng đau đớn, cô ta cũng đang la hét thảm thiết đến xé lòng, Vương Diệp không nhịn được cười, nhưng trong lúc hắn cười.

Hắn cũng nghe thấy xung quanh có tiếng cười tương tự, tiếng cười đó nghe giống như của hắn, nhưng Vương Diệp hiểu rõ không phải là mình.

Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp.

Ngụy Duyệt Như nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Vương Diệp, cô ta lập tức nắm chặt nắm đấm, mở miệng mỉa mai nói.

“Tôi thấy anh đã sớm trở thành ác ma rồi, vào thời khắc này, anh lại còn có thể cười được, anh đúng là không phải người.” Lời của cô ta nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, hắn biểu hiện rất tùy ý, Ngụy Duyệt Như nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, cô ta đột nhiên nói.

“Anh sẽ trở thành một người giống tôi tiếp theo.” Lời nguyền rủa của Ngụy Duyệt Như vang lên bên tai, nhưng Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt phong khinh vân đạm đó.

Phảng phất như những lời này của Ngụy Duyệt Như, không thể gây ra bất kỳ sự xáo trộn nào cho hắn.

Vương Diệp càng như vậy, sắc mặt Ngụy Duyệt Như càng trở nên khó coi, nhưng cùng với vết thương ngày càng nặng, và khi cô ta không còn sức để chống đỡ trên tấm da người này.

Cả người cô ta đều rơi xuống dưới, sau đó Vương Diệp liếc nhìn về hướng đó một cái, chỉ thấy vô số máu tươi bắn lên.

Ở đó đã xảy ra chuyện gì, Vương Diệp không biết, nhưng trực giác nói cho hắn biết, tất cả những điều này vô cùng máu me, tốt nhất hắn không nên truy cứu nhiều.

Hắn một mình co ro vào góc.

Vẻ mặt hắn đầy sợ hãi, trải qua chuyện như vậy, có lẽ là điều hắn cả đời khó quên.

Nhưng hắn rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, vì hắn không phải là chủ mưu của chuyện này, hơn nữa tất cả những điều này cũng không phải do hắn gây ra.

Bây giờ hắn phải nghĩ cách rời khỏi đây, nhưng điều hắn không biết là, khi hắn đứng ở đây, trọng lượng của hắn cùng với lớp da người trước mặt đều đang lún xuống.

Bản thân hắn tự nhiên không nhận ra, tuy da người sẽ phát sáng, nhưng.

Lớp da người này trong lúc phát sáng, nào đâu phải không mang lại cho hắn một áp lực nhất định, ngoài ra, hắn cũng phát hiện thị giác của mình xuất hiện một số vấn đề.

Hình như có ảo giác, nhưng lại chân thực tồn tại, hắn không dám tùy tiện động, nhưng lại phát hiện mình hình như đang ở trung tâm Linh lung đài.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp, hắn từng chút một mò mẫm rời đi, nhưng khi tay sờ đến một nơi trống không.

Vương Diệp bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, hắn liếc nhìn về hướng đó một cái, đúng như hắn đoán, ở đó quả nhiên là một cái hố khổng lồ.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, nhưng hắn không hề hoảng loạn, chỉ lẳng lặng đi vòng qua, sau đó lại từng chút một mò mẫm về hướng khác.

Nhưng trong lúc hắn mò mẫm, toàn thân hắn cũng đều lạnh toát, người hắn cứng đờ.

Vào thời khắc này, hắn hiểu, đây không chỉ là đào sinh, mà còn là sự vận động của đầu óc.

Nếu đầu óc hắn chuyển không đủ nhanh, thì tiếp theo phiền phức nhất định sẽ giáng xuống đầu hắn, nhưng Vương Diệp tin rằng tất cả những phiền phức này, sẽ không mang lại cho hắn tai họa diệt vong.

Hắn có một loại trực giác, thứ này không thể gọi là tự tin, chỉ là hắn đối với đa số mọi chuyện, đều có nhận thức rõ ràng, đúng như hắn dự liệu.

Rất nhanh, hắn đã đến được rìa.

Tuy lúc đi qua, hắn đã đi vòng qua những cái hố lớn nhỏ, nhưng bây giờ, hắn nhìn rìa phía trước, hắn đưa tay ra lại phát hiện vẫn còn thiếu một chút.

Chỉ khoảng cách mười mấy centimet, Vương Diệp cố hết sức, hắn cũng không có cách nào nắm được.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, ngược lại từng chút một mò về phía trước, nhưng trong khoảnh khắc tay hắn đặt xuống, hắn tưởng ở đó là một tấm da người.

Vì tất cả những gì nhìn thấy ở đây, đều là da người hoàn chỉnh, không có da người nào là không hoàn chỉnh.

Nhưng Vương Diệp vạn vạn không ngờ tới là, tay hắn chạm vào lại là một khoảng trống, tuy tất cả những điều này đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, nhưng khi hắn quét một vòng quanh rìa.

Ngoài một dải da người rất nhỏ còn nối liền với nhau, những nơi khác toàn bộ đều là hố.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp viết đầy chấn động, dải da người nhỏ kia, chắc chắn không phải là cách giải quyết.

Hắn nếu thật sự dùng phương pháp này, e rằng tiếp theo, cũng là chết không có chỗ chôn.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, vẻ mặt hắn mang theo vài phần phức tạp.

Nếu không đoán sai, những người khác chắc đều đã chọn phương pháp này để rời đi, nhưng cuối cùng không một ngoại lệ là, họ đều bị nhốt lại, hơn nữa.

Toàn bộ đều rơi xuống, nếu không sẽ không có nhiều hố như vậy, nếu làm ngược lại, hắn đi đến giữa Linh lung đài, vậy có phải là đại biểu cho sự việc đã hoàn thành được ba phần rồi không.

Nhưng nếu làm như vậy, hắn lại phải rời đi như thế nào, hắn có chút bực bội, hắn đáng lẽ nên mang theo một sợi dây thừng, như vậy, hắn có thể ném dây thừng ra ngoài.

Tuy mấy người đồng bạn của hắn không giúp được gì.

Nhưng ít nhất, với sợi dây thừng trong tay, Vương Diệp dù sao cũng có thể quăng đến nơi có thể móc dây thừng.

Đến lúc đó, hắn có thể dựa vào dây thừng để leo ra ngoài, nhưng bây giờ hắn không có dây thừng, ngoài một sợi thắt lưng ra, cũng không có thứ gì có thể giúp được.

Nhưng hắn không hề vì chuyện này mà hoảng loạn.

Hắn đứng ở nơi này, hắn nhìn xung quanh, hắn đột nhiên nhảy một cái, tuy là được làm từ da người, nhưng.

Những kẻ đó dùng da người chế tác, cũng đã dùng công nghệ và thủ đoạn đặc biệt để bảo quản, và quan trọng nhất là.

Khi người ta nhảy ở trên này, cũng có thể cảm nhận được, độ đàn hồi của tấm da người này, lúc này Vương Diệp nhìn xung quanh, hắn muốn đặt hy vọng vào một ván cược.

Sở dĩ làm như vậy, là vì hắn đã nhìn thấu tất cả huyền cơ ở đây, từ Huyền Đài đến Phi Tượng hai phương vị này, bao gồm cả Sinh môn và Tử môn tương ứng.

Vương Diệp cũng dần dần nhìn ra, sự ảo diệu trong đó.

Vẻ mặt hắn mang theo vài phần cười, như thể đã có kế hoạch sẵn trong lòng, nhưng.

Hắn dùng vẻ mặt đầy cảnh giác, vì hắn biết đa số mọi chuyện không thể, xảy ra như người ta dự liệu.

Nhất là vào lúc này.

Tất cả những điều này giống như bi kịch giáng xuống, nếu Vương Diệp thật sự tính sai, thì tiếp theo chính là vạn kiếp bất phục, nhưng hắn cũng chỉ có một lựa chọn này.

Hắn cũng không hối hận.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn bật lên, hắn còn chưa bắt đầu nhảy, tuy đã chuẩn bị xong, nhưng bên ngoài lại truyền đến một tiếng kinh hô.

Chương 1337

“Sao cậu lại ở trong đó?” Khi giọng nói vang lên bên tai, Vương Diệp ngẩn người một chút, tuy nơi này một mảng tối đen, nhưng.

Trước mặt vẫn có một chút ánh sáng yếu ớt, không ngờ giọng nói đó, lại là của Trương Khởi Linh, hơn nữa còn quen thuộc đến vậy.

Vương Diệp nhíu mày.

“Tôi không biết tại sao lại vào trong này, nhưng tôi muốn ra ngoài, ở đây quá nguy hiểm.” Lời của Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh ở đầu bên kia lại không nói gì, chỉ từng bước một đi tới, khi anh ta kéo rèm ra.

Một bàn tay tuy đưa vào, nhưng khuôn mặt đó cũng nhanh chóng tiến vào.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt mang theo vài phần nghi hoặc.

Trương Khởi Linh và hắn đối mặt một lúc, sau đó lộ ra một nụ cười, anh ta dứt khoát mở miệng nói.

“Tôi đến cứu cậu đây.” Lời của Trương Khởi Linh nói ra, Vương Diệp chỉ gật đầu, nhưng trên thực tế, hắn không hề vui mừng, ngược lại nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Anh còn nhớ những chuyện đã xảy ra giữa chúng ta trước đây không?” Vẻ mặt Vương Diệp mang theo vài phần bình thản và lạnh lùng.

Lời chất vấn của hắn đến quá đột ngột, Trương Khởi Linh nghe thấy, sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhưng vẫn tức giận nói.

“Tôi đương nhiên nhớ, bây giờ cậu đang nghi ngờ tôi sao?

Tôi có thể cứu cậu ra ngoài, cậu lại nghi ngờ tôi, đây không phải là đang làm tôi đau lòng sao.” Anh ta vừa nói, vừa ôm ngực, nhưng Vương Diệp nhìn anh ta, Vương Diệp lại đột nhiên cười nói.

“Vậy anh nói cho tôi biết, tôi nên dùng phương pháp nào để chạy ra ngoài?” Trong lúc Vương Diệp hỏi, bộ dạng hắn biểu hiện ra cũng có chút kỳ quái.

Nếu Trương Khởi Linh đủ hiểu hắn, hoặc nói cách khác người trước mặt thật sự là Trương Khởi Linh, thì anh ta nhất định sẽ phát hiện, Vương Diệp đang nói ngược.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần phức tạp.

“Cậu từ chỗ đó nhảy ra đi.” Trương Khởi Linh trực tiếp chỉ vào những thứ bên cạnh Vương Diệp, anh ta đang chỉ huy.

Vương Diệp nghe lời anh ta, quả quyết gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Động tác của hắn rất dứt khoát, không chút do dự, dường như thật sự bằng lòng tin tưởng Trương Khởi Linh, thấy Vương Diệp chuẩn bị nhảy ra.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy hưng phấn và đắc ý.

Nhưng bộ dạng giảo hoạt đó của anh ta, Vương Diệp cũng nhìn thấy trong mắt.

Lúc này Vương Diệp khẽ thở dài, hắn không chút né tránh mà nói với Trương Khởi Linh.

“Anh vẫn là người bạn mà tôi quen biết sao?

Tôi nghĩ là không còn nữa rồi, đúng không?

Anh chắc đã quên tất cả mọi thứ giữa chúng ta rồi.” Vương Diệp vừa nói, vừa mỉm cười nhìn Trương Khởi Linh.

Hắn không nhảy ra, ngược lại lẳng lặng ở lại đây, hắn biết Trương Khởi Linh nhất định sẽ đi vào, đúng như hắn dự liệu, Trương Khởi Linh do dự một chút.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh đi vào, vẻ mặt mang theo vài phần phức tạp, anh ta mở miệng giải thích với Vương Diệp.

“Có những thứ không nói rõ với cậu, phảng phất như tất cả những điều này đều là lỗi lầm của bản thân tôi.” Lời của Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp chỉ giả vờ không biết, lại không ngờ Trương Khởi Linh lại mỉa mai một cách kỳ quặc.

“Giữa tôi và cậu cũng có thể coi là ngọa long phượng sồ, nếu nhất định phải tranh cao thấp, thì tôi nghĩ tôi chắc chắn không bằng cậu.” Cho nên Trương Khởi Linh không tiếc dùng những thủ đoạn hạ cấp đó.

Lúc này, hành vi này của anh ta, dù bị Vương Diệp nhìn thấu vấn đề, nhưng anh ta cũng không cảm thấy mình có vấn đề.

Anh ta chỉ lẳng lặng nhìn Vương Diệp.

“Hay là anh qua đây đi!” Vương Diệp vẫy tay với anh ta, vẻ mặt mang theo vài phần cười, tuy là thân thiện, nhưng.

Trương Khởi Linh vẫn lắc đầu từ chối, Trương Khởi Linh quả nhiên là do người khác biến hóa thành, nhưng anh ta bây giờ không tiếp cận một cách liều lĩnh, ngược lại dùng thủ đoạn như vậy.

Có lẽ là thích nhìn con mồi giãy giụa trước khi chết.

Nhưng Vương Diệp lại không thể như ý anh ta, hắn cầm con dao găm trong tay, hắn đang đợi Trương Khởi Linh đi tới.

“Từ bỏ đi, tôi sẽ không qua đó đâu.” Trương Khởi Linh không chỉ từ chối, mà còn lấy ra một thanh trường đao từ sau lưng.

Thanh đao này là thứ Trương Khởi Linh chưa từng có.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mắt, vẻ mặt mang theo vài phần khinh miệt, người trước mặt quả nhiên có vấn đề, đúng như hắn đoán.

Chỉ là bây giờ Trương Khởi Linh sắp ra tay rồi.

Cân nhắc đến những yếu tố này, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, vẻ mặt tuy có thêm vài phần cảnh giác, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn anh ta.

Quả nhiên, Trương Khởi Linh bay tới, nhưng Linh lung đài dưới chân lại có nhiều cơ quan như vậy, tin rằng Trương Khởi Linh cũng sẽ không tùy tiện phát động tấn công.

Hơn nữa cũng sẽ không lấy mạng sống của mình ra đánh cược.

Đúng như Vương Diệp dự liệu, con hồ ly kia quả nhiên không dám đem tính mạng mình ra đánh cược, nhưng trong khoảnh khắc nó vồ tới, nó cũng để lộ ra nguyên hình.

Quả nhiên là một con hồ ly, nhưng trường đao trong tay nó lại biến thành móng vuốt sắc lẹm.

Vương Diệp vừa né tránh vừa ghi nhớ vị trí những lỗ hổng ở đó.

Hắn né được đòn tấn công, nhưng con hồ ly vẫn coi hắn là cái gai trong mắt, nó nhảy lên bức rèm chứ không rơi xuống lớp nhân bì.

Nó rất thông minh, trông như đã qua đào tạo đặc biệt, nếu không sao có thể sở hữu trí tuệ như vậy, nhất là trong lúc tiếp đất.

Vương Diệp cũng nhìn ra vấn đề của nó, hắn nhìn chằm chằm con hồ ly trước mặt, sau đó cầm chủy thủ trong tay, không tiếp tục nắm chặt mà ném thẳng ra ngoài.

Con hồ ly né không kịp, chủy thủ găm trúng chân sau của nó.

Nhưng kết quả này vẫn còn cách khá xa so với dự tính, Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt lộ rõ vài phần mệt mỏi.

Con hồ ly thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lập tức phát ra tiếng thảm thiết thê lương, nhưng vẫn lao thẳng tới định liều mạng với hắn.

Lần này, nó trực tiếp nhắm vào mặt Vương Diệp mà vồ, móng vuốt quào trong không trung sắc bén đến mức người ta có thể tưởng tượng được nếu bị cào trúng, chắc chắn lớp da thịt sẽ bị rách toác.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tính, con hồ ly thấy hắn lại né được, nên nó đã vồ hụt và rơi xuống lớp nhân bì.

Nhưng nó không cam tâm, trái lại còn thu mình lấy đà, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai.

Ngoài ra, Vương Diệp còn thấy móng vuốt của nó cử động trên lớp nhân bì.

Nó quả nhiên thông minh, giống hệt như hắn đoán, nhưng cuộc đấu này đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Nếu cứ kéo dài, không chỉ chẳng có lợi lộc gì mà còn khiến hắn rơi vào cảnh khốn cùng mới.

Đúng như dự đoán, khoảnh khắc con hồ ly lao qua, móng vuốt của nó móc vào một mảnh nhân bì, khiến cái lỗ hổng trước mặt Vương Diệp càng to ra.

Lúc này, Vương Diệp lùi lại né tránh, nhưng hắn không tiếp cận phía rìa mà lại nhảy về hướng con hồ ly, hắn dùng hết sức nhảy lên.

Hắn vẫn nhớ vị trí điểm trung tâm, nên khi nhảy lên, cả người hắn như bay bổng, hắn quan sát bố cục xung quanh và nhìn thấy Linh

Lung đài dưới chân.

Con hồ ly hiển nhiên là chấn kinh, nhưng nó không thể bay, hơn nữa nó lại bị chính cái cục diện mình bày ra làm hại, nó rơi tọt vào những cơ quan đó, cuối cùng biến thành đống thịt nát.

Ngoài con hồ ly, Vương Diệp còn nhìn thấy thi thể của những người khác trong những cái lỗ đó, ít nhiều đều đã biến thành đống bầy nhầy, nhưng vẫn còn một số lộ ra xương trắng và thịt tươi.

Cũng may khả năng thăng bằng trên không của hắn khá tốt, hắn lộn một vòng giữa chừng, cuối cùng hai tay bám vào rèm, hạ cánh xuống mặt đất.

Mọi thứ diễn ra hoàn hảo không chút sai sót, nhưng khi quay đầu nhìn Linh Lung đài phía sau, hắn cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Kẻ đó tại sao phải tốn công vô ích bày ra tất cả những thứ này, mục đích của hắn là gì?

Trong lúc muôn vàn nghi hoặc xoay chuyển trong đầu, Vương Diệp vẫn chưa kịp nghĩ thông thì Linh Lung đài bỗng nhiên đổ sập.

Điều này cũng bình thường vì cuộc chiến lúc nãy, bao gồm cả lúc hắn rơi xuống cũng bám vào rèm, tuy nằm trong dự liệu nhưng Vương Diệp vẫn chạy tới.

Nhìn thấy các đồng đội của mình, Vương Diệp vội vàng kéo họ dậy.

Dây thừng trên người họ, bao gồm cả tấm vải che mắt đều bị gỡ bỏ.

Đáng tiếc là làm xong tất cả họ vẫn chưa tỉnh lại.

Đợi đến khi Bàn Tử mở mắt, những người khác đã bắt đầu thu dọn tàn cuộc ở đây, dù bị trúng độc nhưng vì là độc tính chậm nên vẫn đề không quá nghiêm trọng.

Trần Tứ nhìn quanh một lượt, đột nhiên nói với Vương Diệp: “Vẫn còn một kiếp nạn chưa vượt qua, lần này liên quan đến sinh tử của mọi người.

Ngoài cậu có thể ứng phó ra, những người khác đều không giải quyết được.” Vẻ mặt Trần Tứ lộ rõ sự ngưng trọng, ông ấy nói rất nghiêm túc, nhưng Vương Diệp nghe xong lại lắc đầu, bình thản đáp: “Tôi giải quyết không nổi, phải tìm thêm giúp thủ.

Trương Khởi Linh chắc chắn không xong rồi, nhưng Bàn Tử thì có thể giúp được việc.” Trương Khởi Linh vừa rồi đã bị thương.

Đám người bên Ngụy Duyệt Như khi đi qua đây, phát hiện ra Linh Lung đài này, dù tâm trí bị mê hoặc nhưng bản tính ích kỷ vẫn không đổi.

Chúng lại dám bố trí một số địa lung xung quanh.

Loại thứ đó đặt trong môi trường này, đa số mọi người sau khi bị mê hoặc, chỉ cần bị địa lung cắn trúng là cái chân coi như bỏ.

Lúc đó dù Trương Khởi Linh có đau đớn kêu lên, nhưng Vương Diệp có quá nhiều việc phải xử lý, hắn chỉ giải quyết qua loa cái địa lung dưới chân Tiểu ca.

Chuyện sau đó dù hắn không để ý tới nữa nhưng vết thương của Tiểu ca cũng đã được xử lý, chỉ là hiện giờ xem ra, Trương Khởi Linh tạm thời không thể đi lại.

Anh đứng cạnh mọi người, vẻ mặt mệt mỏi, chân đi tập tễnh, máu thịt be bét dù đã được băng bó kỹ.

Những người khác đứng bên cạnh, mặt đầy vẻ lo lắng.

Chương 1338

Hạo Thiên Chân bỗng cười khổ một tiếng rồi nói: “Vượt qua được cửa này, mọi người đều được coi là những người thực sự đi qua quỷ môn quan rồi.” Còn ai có thể thê thảm hơn họ nữa chứ?

Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.

Trần Tứ nghe vậy bỗng thở dài một hơi đầy vẻ già dặn, rồi bảo: “Thế này vẫn chưa tính đâu, sau này còn nhiều chuyện thê thảm hơn nữa...” Đó là lời cảnh báo nghiêm túc của Trần Tứ.

Hạo Thiên Chân nghe xong chưa kịp đau buồn thì thấy Vương Diệp sải bước tới, thu dọn hết đống địa lung kia lại.

Trong nhóm này chỉ có mỗi Bàn Tử là lành lặn, ai bảo cái gã này chỉ biết lăn lộn trên đất.

Ngay cả khi bị mê hoặc, việc duy nhất Bàn Tử có thể làm cũng chỉ là bò đi chậm chạp.

Thấy Bàn Tử lần này vẫn chưa tỉnh hẳn, Vương Diệp đi tới, mặt đầy vẻ bất mãn đẩy vai anh ta, rất nhanh cái gã này đã tỉnh lại.

Nhưng vẻ mặt Bàn Tử lại đầy oán hận, anh ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, trực tiếp mỉa mai: “Đánh thức ông đây dậy thì có ích lợi gì hả?” Bàn Tử vừa nói vừa đảo mắt trắng dã, tỏ vẻ không hài lòng với hành động của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn môi trường xung quanh, thẳng thừng nói: “Nếu anh không đi xử lý cùng tôi thì rắc rối tiếp theo, e là tất cả chúng ta đều phải nằm lại đây.

Chỉ cần ba tiếng nữa, độc tính chậm ở đây sẽ lấy mạng chúng ta đấy.” Nếu họ không tìm lối thoát khác thì coi như xong đời.

Vương Diệp bày ra sự nguy hiểm ngay trước mắt, Bàn Tử nghe xong một hồi lâu cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu, cười khổ nói: “Cậu nói với tôi mấy cái này thì có tác dụng gì?

Tôi chỉ là một gã ham ăn lười làm thôi, tôi phế vật thế nào cậu còn không biết sao?” Bàn Tử vừa nói vừa mỉm cười với Vương Diệp, cái bộ dạng nhươn mày đó cứ tự cho là tiêu sái, nhưng Vương Diệp lại tặng cho anh một cú tát vào đầu.

“Ngoại trừ anh không bị thương ra, những người khác đều thương tích đầy mình rồi, không tìm anh thì tìm ai?” Dù không chửi bới nhưng lời này tính sát thương cực cao.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, nhưng anh không chấp nhặt với Vương Diệp, chỉ nhìn những người khác rồi hỏi: “Sao cậu cũng bị thương rồi?” Bàn Tử có chút bất ngờ khi hỏi câu đó.

Trương Khởi Linh liếc anh một cái, rồi chỉ tay vào đống sắt vụn bên cạnh: “Chẳng phải là chuyện tốt do đám người Ngụy Duyệt Như làm sao.

Nếu để tôi bắt được, tôi nhất định sẽ lột da chúng.” Vẻ mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Bàn Tử nghe vậy thì ngẩn người ra, sau đó hỏi Vương Diệp: “Đám người đó không phải chết hết rồi sao?

Không phải đều biến thành bụi phấn rồi à?

Sao còn nhắc đến chuyện này?” Bàn Tử nghĩ không thông.

Vương Diệp nghe Bàn Tử nói, ban đầu mặt còn thoáng nụ cười, nhưng nụ cười đó hoàn toàn biến mất.

Hắn không hiểu sao Bàn Tử lại biết chuyện này.

Hắn nhìn Bàn Tử, sau đó hỏi một câu: “Sao anh biết chúng biến thành bụi phấn?” Nói đến đây, Bàn Tử thở dài một tiếng, mặt lộ vẻ đắc ý và hưng phấn.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử vỗ ngực, trả lời đầy hào hứng: “Tôi thấy trong mộng bọn chúng đều bị tro cốt dâng trời, người làm việc đó chính là cậu.

Cậu cũng ác thật đấy, tôi không ngờ cậu lại làm ra loại chuyện này.” Bàn Tử lải nhải không ngừng, Vương Diệp nghe xong tuy có thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, hắn đi tới trước mặt Bàn Tử.

Ánh mắt hắn đầy vẻ tò mò, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng thì Vương Diệp đã đưa tay ấn đầu anh xuống, sau đó vạch mắt anh lên xem.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ tò mò và thắc mắc.

Trần Tứ đứng bên cạnh không những không ngăn cản mà còn nghiêm túc nhắc nhở: “Mũi của nó cũng phải xem qua, còn cả lỗ tai là nơi thường gặp nhất, có khi là ở con ngươi ấy.” Lời Trần Tứ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, nhưng Bàn Tử thì mặt đầy kinh hoàng, anh né sang một bên, nhìn Vương Diệp đầy khó hiểu: “Đang làm cái trò gì thế?

Nghiên cứu tôi à?

Hay là cái giấc mơ đó của tôi đe dọa đến các người rồi?

Hay là các người chịu khó đợi một chút đi.” Bàn Tử có lẽ từ nhỏ đã sở hữu cái tố chất hài hước kỳ quặc đó, anh nhìn Vương Diệp, nhướn mày trêu chọc: “Để tôi ngủ tiếp làm một giấc mơ nữa, xem tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, như vậy mọi người có thể tránh được tai họa.” Lời anh vang bên tai, Vương Diệp liếc anh một cái, mặt đầy bất mãn nói: "Anh sở dĩ nhìn thấy tương lai chẳng qua là vì những động tĩnh xảy ra xung quanh đã ảnh hưởng đến thần kinh của anh thôi, tôi nghĩ có liên quan đến đám người Ngụy Duyệt Như." Vương Diệp kiểm tra mắt và tai anh một lượt, cuối cùng dù buông tay ra nhưng ánh mắt lại lộ vẻ mệt mỏi và bất lực.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của hắn thì mặt thoáng vẻ sầu não, sau đó rên rỉ: "Tôi rõ ràng là lương dân, sao lại đối xử với tôi như vậy?

Lỗi lầm của Ngụy Duyệt Như mà tôi cũng phải gánh chịu sao?" Bàn Tử bắt đầu tự oán tự hận, anh cảm thấy những người khác đang trút giận lên mình, nhưng thực ra không ai nghi ngờ anh cả.

Vương Diệp thấy thái độ đó của Bàn Tử thì lắc đầu, sau đó giải thích một câu: "Tôi không trách anh, tôi chỉ hy vọng anh có thể tuân theo mệnh lệnh của tôi, bây giờ đi theo tôi tới chỗ phía trước kia." Vương Diệp vừa nói vừa kéo cánh tay Bàn Tử.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh khẽ thở dài, nhìn xuống cái chân bị thương của mình, anh bất lực nói với Bàn Tử: "Thật sự xin lỗi, nếu không phải vì chân bị thương, tôi nghĩ chuyện này cũng chẳng đến lượt anh đâu." Trương Khởi Linh vô cớ xin lỗi, chẳng qua là đang khích tướng Bàn Tử.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của anh thì càng nghiến răng nghiến lợi hơn.

Bàn Tử thấy khó chịu trong lòng nhưng không nói ra được, còn Vương Diệp nhìn Bàn Tử rồi nhìn mọi người xung quanh, nói: "Mọi người cứ đợi ở đây trước đi." Lời Vương Diệp vừa dứt, không ngờ Bàn Tử đột ngột dừng bước, anh không thay đổi ý định mà chỉ nhìn Trần Tứ phía sau.

Trần Tứ đứng đó, không nói lời nào, giống như một người tàng hình, nhưng ánh mắt Bàn Tử vẫn sắc bén chú ý đến ông.

“Dù sao cũng đã tìm mười hai năm rồi, hay là bỏ ra thêm một ngày nữa, tính toán xem tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì đi, đại khái là ông nói cho tôi biết một chút.” Bàn Tử nói với vẻ mặt bất cần, Vương Diệp nghe xong liền hỏi: “Mười hai năm gì cơ?” Hắn nghĩ mãi không ra.

Bàn Tử lắc đầu không giải thích.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó của Bàn Tử, đột nhiên thở dài rồi nói: “Thật sự làm vậy sẽ khiến cậu bị giày vò đến chết đấy, cậu tốt nhất là đừng...” Lời Trần Tứ chưa dứt, Bàn Tử đã nhìn ông một cái nhưng không thèm đáp lại.

Vương Diệp đứng nhìn cảnh tượng này.

Sự cố chấp của Bàn Tử khiến Trần Tứ không thể từ chối, bất lực, Trần Tứ đành phải ra tay.

Nhưng khi ông lấy thứ trong mai rùa ra, sắc mặt Trần Tứ trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Bàn Tử, Trần Tứ đột nhiên nói: “Lần này tôi cũng không đoán ra là cái gì.

Chỉ thấy một màn sương mù dày đặc, tóm lại cậu cứ cẩn thận một chút, làm việc gì cũng phải để ý kỹ những người xung quanh.” Câu cuối cùng đầy ẩn ý, ông không thể nói toạc ra, chỉ có thể dựa vào Bàn Tử tự ngộ lấy.

Nghe vậy, Bàn Tử gật gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, anh lại bê nguyên văn lời Trần Tứ nói lại cho Vương Diệp nghe.

Anh như muốn nói với Vương Diệp rằng chuyện này hắn phải tự đi một mình, Bàn Tử sẽ không đi theo.

“Thái độ của anh là sao đây?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn chằm chằm Bàn Tử, hắn không hài lòng với hành vi này.

Đối phương nghe xong thì cười gượng gạo, thở dài sầu não: “Ông ấy đã nói rồi, phải chú ý những người xung quanh, nếu tôi thật sự đi theo cậu, lỡ như không cẩn thận hại cậu thì sao?” Nói đến đây, mặt Bàn Tử lộ vẻ hưng phấn nhưng lại vội vàng che đậy.

Dù anh không muốn đi mạo hiểm, cũng không muốn đắc tội Vương Diệp.

Anh vỗ vai Vương Diệp, trịnh trọng dặn dò: “Cho nên chuyện này tốt nhất cậu tự đi làm một mình cho ổn thỏa, như vậy sẽ không có ai hại cậu cả.” Vương Diệp lại lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nói: “Nếu anh không đi cùng tôi, tôi chắc chắn sẽ không để anh yên đâu.” Vương Diệp vừa nói vừa lao tới, chưa đợi Bàn Tử kịp phản ứng, hắn đã tóm lấy vai Bàn Tử, sau đó đè anh xuống đất.

Sự áp chế về sức mạnh khiến sắc mặt Bàn Tử trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài, dù trong lòng có ý kiến nhưng vẫn phải đi theo, bộ dạng như thể cam chịu nhọc nhằn, nhưng thực tế Bàn Tử cứ đi sau lưng Vương Diệp lầm bầm không ngớt.

Dần dần, Vương Diệp cũng thấy phiền, hắn nhìn Bàn Tử phía sau, lắc đầu: “Thôi bỏ đi, anh không cần theo nữa.” Vương Diệp hất tay Bàn Tử ra, kết quả không ngờ cái gã này lại như cao dán chó săn, giờ muốn đuổi cũng không đi.

Bàn Tử bám theo, mặt dày xin lỗi Vương Diệp.

Hai người đi về phía trước, cái Linh Lung đài kia đã tan tành, nhưng Vương Diệp vẫn nhớ những gì mình đã thấy phía sau nó.

Hắn đã nhảy lên rất cao, trong lúc nhảy hắn nhớ rõ bên cạnh Linh

Lung đài có một khoảng tối đen, nếu không đoán sai thì nó nằm ngay sau cái vật phát sáng kia.

Tay hắn cầm đuốc, nhưng Bàn Tử nhìn cây đuốc của hắn lại lắc đầu, đưa tay giật lấy và nói: “Tôi thấy cậu không cần cầm thứ này đâu.” Nói đến đây, mặt Bàn Tử lộ rõ vẻ hưng phấn và kích động.

Anh nhìn sang hai bên, Linh Lung đài dù đã đổ nhưng lớp nhân bì trên đó vẫn phát sáng, Bàn Tử nghĩ đó là thứ để chiếu sáng.

Nhưng Vương Diệp biết lớp nhân bì đó rất hung hiểm, khi Bàn Tử còn đang nhởn nhơ, Vương Diệp đã né tay anh ra, đồng thời giơ cao ngọn đuốc.

Chỉ có ánh sáng rực rỡ mang theo nhiệt độ nóng bỏng này mới đem lại cảm giác an toàn cho Vương Diệp.

Cái gọi là ánh sáng vàng ấm áp tỏa ra từ nhân bì kia, dù mang lại cảm giác ấm áp nhưng đó chỉ là ảo giác, là cái bẫy mà những kẻ đó cố tình bày ra.

Bàn Tử thấy bộ dạng đó của Vương Diệp thì tức giận dậm chân, nói: “Chẳng phải rất sáng sao, cái luồng sáng vô tận này đủ để hai chúng ta đi hết con đường mà không vấn đề gì.” Anh đang lầu bầu mỉa mai Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe xong chỉ cười lấy lệ, hắn không quan tâm, tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử dừng bước, nhìn sang hai bên rồi nói với Vương Diệp: “Lúc nãy hai bên đâu có sáng thế này, sao giờ trông rõ hơn hẳn vậy?” Bàn Tử chỉ tay sang hai bên đường.

Nghe vậy, Vương Diệp nhìn qua, chỗ đó tuy có ánh sáng nhưng rất mờ ảo, ngoài ra chỗ đó còn treo đầy rèm.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Bàn Tử bỗng cười rồi bịt miệng nói: “Đây chẳng phải là coi nơi này như nhà mình, rồi còn trang trí đủ thứ sao, nhưng rõ ràng đây đâu phải là nhà.” Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Diệp không đáp lại, nhưng khi cùng Bàn Tử đi tới, hắn lờ mờ cảm nhận được sự khủng bố ở đây.

Hắn dừng bước.

Hai người càng đi càng sâu vào trong, khi quay đầu nhìn lại nhóm Trương Khởi Linh, Vương Diệp phát hiện bóng dáng họ đã trở nên mờ nhạt.

Vương Diệp chưa kịp nhìn rõ thì thấy Bàn Tử bỗng lảo đảo, nhưng anh theo bản năng lại đưa tay kéo Vương Diệp.

May mà khả năng thăng bằng của Vương Diệp rất tốt, hắn không những không bị kéo ngã mà còn xách ngược Bàn Tử dậy, túm lấy cổ áo anh.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ bất mãn, đôi mắt hừng hực lửa giận.

Bàn Tử thấy vậy liền cười gượng, sau đó bất lực nhún vai chỉ xuống chân mình: “Tôi cũng không cố ý đâu, dưới chân hình như có thứ gì đó vướng víu, cậu xem hộ tôi là cái gì với?

Tôi không cố ý ngã đâu.” Bàn Tử cẩn thận giải thích.

Vương Diệp nghe xong, cầm ngọn đuốc định soi xuống chân anh, nhưng rồi đột nhiên rụt lại.

Hắn cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Bàn Tử, mỉa mai không chút kiêng dè: “Những lời anh vừa nói tôi vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Chương 1339

Anh bảo chỗ này đủ sáng rồi, nên chắc anh không cần cái này đâu.

Tự mình ngồi xuống mà xem cho kỹ đi!" Vương Diệp vừa nói vừa vỗ vai Bàn Tử.

Nghe Vương Diệp nói, mặt Bàn Tử chỉ còn vẻ bất lực, nhưng anh nghĩ một lát rồi vẫn móc từ túi ra một cái bật lửa.

Khi anh bật lửa lên, ngọn lửa bùng lên, nhưng khi nhìn thấy thứ trước mặt, Bàn Tử giật bắn mình, vội vàng lùi lại mấy bước, mặt đầy kinh hoàng nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó, từ từ đưa ngọn đuốc ra trước mặt, nhưng Bàn Tử lại ngăn lại: "Cậu đừng có xem, thứ đó thật sự rất khủng bố." Bàn Tử vừa nói vừa vò đầu bứt tai như thể bị dọa sợ khiếp vía.

Vương Diệp thấy vậy càng thêm tò mò, nhưng không ngờ đó chỉ là một mảnh vải bình thường.

Vương Diệp nhíu mày, rồi nghe thấy tiếng Bàn Tử cười phá lên.

Hắn liếc nhìn Bàn Tử, cái gã đó đang ôm bụng, mặt đầy phấn khích lắc đầu quầy quậy, nhìn Vương Diệp rồi nói: "Cậu cũng có ngày bị lừa cơ đấy." Bàn Tử có vẻ rất ngạc nhiên.

Vương Diệp không đáp lại, chỉ cầm đuốc tiếp tục đi về phía trước.

Vẻ mặt hắn kiên nghị, lạnh lùng, không muốn nói chuyện thêm với Bàn Tử.

Thấy vậy, Bàn Tử khẽ thở dài, tuy không nói gì nhưng vẫn phủi bụi trên mông rồi đuổi theo.

Anh cũng biết mình đùa hơi quá đà, nhưng lời xin lỗi thì không nói ra được.

Anh và Vương Diệp kề vai sát cánh đã lâu, nơi nào cũng đã đi qua, nạn nào cũng đã nếm trải.

Xin lỗi thì khách khí quá, nên không cần thiết, hơn nữa đây chỉ là một trò đùa thôi, Bàn Tử thầm nghĩ.

Khi anh đuổi kịp Vương Diệp, không ngờ bước chân Vương Diệp chậm lại một chút nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ.

“Tôi không muốn nói nhảm với anh nữa.

Nếu còn bày ra mấy cái trò đùa cấp thấp này, thậm chí là trêu chọc tôi, thì sau đây tôi sẽ không quản anh nữa đâu.” Vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ bất mãn.

Nghe vậy, Bàn Tử khẽ thở dài, mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Anh nhìn Vương Diệp, cầm cái bật lửa trong tay, buồn bã nói: “Tôi không có trêu chọc cậu, cũng không có đùa, tôi chỉ cảm thấy cậu nên hỗ trợ tôi xem đó là cái gì thôi.” “Lời cảnh báo cần thiết tôi đã đưa ra rồi, nếu anh không nghe lọt tai thì tôi chỉ còn cách dùng biện pháp mạnh với anh thôi.” Vẻ mặt Vương Diệp lạnh như tiền.

Bàn Tử nghe vậy biết lần này hắn nghiêm túc thật, đành bất lực giơ hai tay lên: “Được rồi, tôi không đùa nữa là được chứ gì.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn Vương Diệp, anh thực sự đã chịu thua, nhưng trong lòng vẫn có chút bất mãn.

Hơn nữa, Vương Diệp không coi anh là anh em, đó là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng Bàn Tử, nhưng anh nghĩ lại rồi cũng không chấp nhặt.

Anh nhìn con đường trước mặt, tuy vẫn bước đi nhưng trong lòng lo lắng không yên, cứ thấy chỗ này có gì đó sai sai.

Đi được vài bước anh dừng lại, nói với Vương Diệp: “Cậu có cảm thấy xung quanh có thứ gì đó kỳ quái đang rình rập chúng ta không?” Bàn Tử vừa nói vừa chỉ tay ra xung quanh, rõ ràng có những chỗ tối đen, nhưng vì có nhân bì treo ở đó nên xung quanh cũng sáng sủa hơn đôi chút.

Vương Diệp dừng bước, ánh mắt dừng trên người Bàn Tử, thẳng thừng nói: “Có lẽ anh chưa nhận ra một điểm trọng yếu, đó là chúng ta đi trong nơi này luôn bỏ qua thứ quỷ dị nhất, chính là những tấm nhân bì này.” Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, anh đứng đờ ra đó, một hồi lâu mới hoàn hồn, dở khóc dở cười bảo: “Mấy tấm nhân bì này trông thì đáng sợ thật, nhưng tôi thấy...” Bàn Tử chưa nói hết câu, Vương Diệp đã nắm lấy tay anh kéo sang một bên.

Khi cả hai đứng đó, Bàn Tử cúi đầu nhìn ánh sáng dưới chân, không ngờ Vương Diệp lại dùng chân đá khẽ vào chân anh, khiến Bàn Tử mất thăng bằng, rồi Vương Diệp nhanh chóng xách anh lại.

Mặt Vương Diệp thoáng nụ cười nhạt.

Thấy bộ dạng đó, Bàn Tử đầy vẻ bất lực: “Sao cậu lại làm cái trò này?” Bàn Tử thấy bực bội, anh trách móc Vương Diệp, nhưng hắn chẳng hề bận tâm, chỉ nhìn xuống vực sâu dưới chân mà nói: “Anh vẫn chưa phát hiện ra sao?

Chỗ này rõ ràng là vực sâu vạn trượng, vậy mà anh vẫn còn thấy đây là nơi để đùa giỡn.” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt.

Bàn Tử hoàn hồn, khi anh thử thò chân xuống thì cũng nhìn thấy những tấm nhân bì đối diện.

Vẻ mặt Bàn Tử lộ rõ sự căng thẳng, anh quay đầu nhìn lại phía sau, nhóm Trương Khởi Linh đã biến mất từ lâu.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử: "Lúc này đừng có trông chờ vào ai khác, tốt nhất là nghĩ cách cùng tôi đối phó đi." Vương Diệp nói sự thật, Bàn Tử lúc then chốt luôn chọn cách dựa dẫm vào người khác, mà không biết rằng sự dựa dẫm đó là gánh nặng cho người khác.

Hiện giờ Vương Diệp chỉ đang dạy anh cách tự lập, tuy phương thức và thủ đoạn hơi tệ, nhưng Vương Diệp không thấy mình có vấn đề gì.

Thấy vậy, Bàn Tử khẽ gật đầu rồi nói: "Vậy chúng ta tiếp tục đi thôi, nhưng nếu đây là vực sâu vạn trượng thì con đường phía trước có lẽ cũng có vấn đề." Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày.

Vương Diệp thấy anh vẫn chưa thông suốt thì lắc đầu, chỉ xung quanh nói: "Nhân bì phủ kín trời đất thế này, chẳng lẽ anh không cảm thấy mình sẽ trở thành người tiếp theo sao?" Câu hỏi của Vương Diệp rất trực diện, Bàn Tử nghe xong ngẩn người ra, nhìn Vương Diệp lắc đầu, mặt đầy gượng gạo: "Chuyện đó sao có thể xảy ra được?

Cơ quan lúc nãy chúng ta đã né được rồi, tôi nghĩ cậu cũng không cần phải hoảng hốt thế đâu, hơn nữa..." Bàn Tử chưa nói dứt lời, Vương Diệp đã kéo anh đi về hướng khác.

Hắn đi tới một bên, khi đứng ở đó, Bàn Tử định bước tới một bước thì không ngờ dưới chân hẫng một cái.

Bàn Tử giật mình kinh hãi, Vương Diệp túm cổ áo anh, nhìn thẳng vào mặt anh bằng vẻ bình tĩnh.

"Nhìn cho kỹ đây, thủ đoạn tiếp theo sẽ làm anh kinh ngạc, nhưng cũng sẽ giúp anh nhìn thấu tất cả." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn ngọn lửa trên tay.

Bàn Tử nghe vậy tuy có chút tò mò, nhưng không ngờ giây tiếp theo Vương Diệp ném ngọn lửa ra.

Lúc này Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống vực sâu, phát hiện ra đó chẳng phải vực sâu gì cả, chỉ là một cái hầm sâu khoảng ba mét.

Nhưng trong cái hầm đó hình như có những sinh vật rất kỳ quái, chúng trong suốt nhưng lại có mắt và miệng màu đen.

Bàn Tử nhìn chúng, mặt lộ vẻ quái dị.

Khi ánh lửa vụt tắt, Vương Diệp mỉm cười: “Đã biết ở đây nguy hiểm thế nào chưa?” Vương Diệp khẽ vỗ vai Bàn Tử hỏi.

Nghe vậy, Bàn Tử run rẩy gật đầu, nhưng khi nhìn lại Vương Diệp, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi, anh hạ thấp giọng nói: “Nếu cậu đã biết ở đây nguy hiểm như vậy, sao còn đi tiếp?

Chúng ta nên đổi đường khác chứ?” Nói đến đây Vương Diệp bật cười, Bàn Tử đúng là kẻ vô tâm vô tính, gặp nguy hiểm khó khăn là muốn chạy trốn, đó cũng là tâm lý chung của đa số mọi người.

Nhưng Vương Diệp không muốn nói nhảm nhiều, hắn nhìn Bàn Tử, lạnh lùng mỉa mai một câu: “Chúng ta hiện giờ đã tới vùng đất Long Sào rồi, đương nhiên phải đi tới chủ mộ thất, nếu không thì đến đây làm gì?” Bàn Tử nghe xong thì xụ mặt xuống, mặt đầy vẻ trầm trọng: “Vì nhát gan nên tôi quên mất trong lòng mình...” Bàn Tử chưa nói hết, Vương Diệp đã vỗ vai anh, nói lấy lệ: “Đừng có ở đó mà đau buồn vô ích nữa, mau đi theo tôi tới chỗ phía trước đi!” Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, dù đi theo Vương Diệp nhưng anh vẫn rất sợ hãi mọi thứ ở đây.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Bàn Tử cũng không muốn nói nhiều.

Đi được vài bước, Vương Diệp nhìn thấy một cánh cửa cực lớn, cánh cửa này cao tới trăm mét, ngoài ra những hoa văn điêu khắc trên đó, bao gồm cả chất liệu đều khiến người ta phải chấn kinh.

Bàn Tử cứ thế đứng đờ ra nhìn, anh quay sang trêu chọc Vương Diệp một câu: “Cánh cửa này mà mang về được, chắc hai chúng ta phát tài to rồi.” "Cậu cũng giỏi nằm mơ đấy, nhưng mấy giấc mơ này không nên mơ đâu, lý do cụ thể là gì, trong lòng cậu không rõ sao?" Trước ánh mắt nghi hoặc của Bàn Tử, Vương Diệp hỏi ngược lại một câu.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử tiu nghỉu cúi đầu không nói gì, nhưng nhìn những thứ trước mắt, hắn vẫn không nhịn được mà hưng phấn kích động, hớn hở nói với Vương Diệp: "Đến cái cửa này còn huy hoàng thế này, tin là đồ bên trong cũng chẳng làm chúng ta thất vọng đâu.

Giờ chúng ta mau vào thôi, để xem gã này chuẩn bị gì cho mình nào?" Hắn vừa nói vừa nháy mắt với Vương Diệp, nhưng đổi lại chỉ là sự bất lực của anh.

Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi bảo: "Cậu vẫn chưa hiểu à?

Mọi chuyện ở đây nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng nhiều, cậu nghĩ thật sự có chuyện hoàn mỹ thế sao?" Vương Diệp vừa nói vừa nhướn mày nhìn Bàn Tử.

Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử thoáng hiện vẻ phức tạp, hắn cúi đầu không biết nên đáp lại thế nào, nhưng vẫn cảm thấy hành vi của mình chẳng có vấn đề gì.

Bọn họ đến đây vốn là vì cầu tài, nhưng hiện tại mục tiêu của Vương Diệp dường như đã khác, hơn nữa những gì anh thể hiện ra có khoảng cách quá lớn so với hắn.

Trong lòng Bàn Tử có chút phiền muộn, những cảm xúc khó hiểu ập đến khiến hắn không biết đối mặt thế nào, nhưng Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Thần thái Vương Diệp vô cùng bình tĩnh, đôi mắt kia dường như có ma lực, khiến Bàn Tử lúc nào cũng phải nghe theo chỉ huy của anh. "Vậy cậu nói đi, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Bàn Tử nhìn Vương Diệp hỏi.

Hắn cố gắng làm tốt mọi việc, nhưng Vương Diệp nghe xong chỉ cười khinh miệt đáp: "Làm gì ư?

Chẳng lẽ cậu không hiểu thật à?

Rắc rối chúng ta đang đối mặt không chỉ có một chút đâu." Cánh cửa trước mặt muốn mở ra e là phải tốn không ít công sức, Bàn Tử ở đây nói nhảm lôi thôi chẳng qua là hy vọng Vương Diệp cũng giống mình, vì tiền mà đánh đổi mạng sống.

Vương Diệp khẽ thở dài: "Muốn mở cửa này vẫn phải dựa vào sức mạnh của cậu." Anh vừa nói vừa đi dọc theo những hình chạm khắc trên cửa.

Trên cánh cửa này có rất nhiều hình điêu khắc, hoa văn là nhiều nhất, nhưng liên tưởng đến những gì vừa trải qua, Vương Diệp lờ mờ đoán được tâm tư thiết kế của mộ chủ nhân.

Anh không hề né tránh mà bảo thẳng với Bàn Tử: "Lát nữa cậu đi đẩy cánh cửa kia ra, phải nhớ kỹ, phải tránh những đồ án động vật kỳ quái." Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu.

Nếu đám hoa cỏ này không có nguy hiểm gì, thì những bức tượng động vật tiếp theo chắc chắn có vấn đề.

Ai bảo tình hình con hồ ly kia lại nghiêm trọng như thế.

Vương Diệp thầm tính toán, Bàn Tử nhìn anh rồi cảm thán: "Nhắc mới nhớ..." Lời còn chưa dứt, Vương Diệp đã cầm đuốc đi về phía

trước.

Bàn Tử cúi đầu nhìn hai bàn tay trắng của mình, đành thở dài cầu khẩn: "Tôi nghĩ cậu nên cho tôi một cây đuốc, như vậy hai người chúng ta đi xem xét chỗ này cũng dễ hơn." Ít nhất dựa vào ánh sáng từ đám da người kia, hắn thật khó phân biệt những hình điêu khắc kia là vật gì.

Vương Diệp quay đầu nhìn Bàn Tử với ánh mắt đầy vẻ bất mãn.

Thấy vậy, Bàn Tử vội giơ hai tay lên rên rỉ: "Cậu yên tâm, lần sau tôi nhất định chuẩn bị sẵn đèn pin, tuyệt đối không để xảy ra chuyện thế này nữa." Vương Diệp chỉ gật đầu chiếu lệ, không phản ứng gì nhiều với lời của Bàn Tử, anh quan sát môi trường xung quanh với vẻ mặt ngưng trọng.

Tuy anh đã lấy đèn pin từ ba lô ra nhưng khi cầm trong tay, Bàn Tử vẫn không nhịn được lầm bầm: "Đèn pin này sắp hết điện rồi." Hắn không biết là đang trách Vương Diệp hay tự trách mình vô năng, nhưng Vương Diệp nghe ra được sự oán trách trong đó.

Anh dừng bước, chằm chằm nhìn hắn: "Thế giờ cậu muốn thế nào?

Chính cậu không mang đèn pin về, hay là cậu đi ngược lại bảo bọn họ đưa cho cái đèn pin và cây đuốc?" Vương Diệp hếch cằm, Bàn Tử tiu nghỉu không nói được gì nữa.

Vương Diệp tiếp tục đi tới, trong những hình chạm khắc kia, anh thấy được những hoa văn tinh xảo và công nghệ độc nhất vô nhị.

Bàn Tử đi phía sau vì đang dỗi nên không nói lời nào, nhưng đột nhiên hắn thốt lên kinh ngạc.

Hắn thật sự không kìm lòng được, những bức tượng này quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức không chân thực.

Hắn nói với Vương Diệp: "Thứ này mà mang được về thì đúng là ăn sung mặc sướng cả đời." Vương Diệp cười lạnh: "Đừng nói ăn sung mặc sướng, tôi thấy cơm tù đủ cho chúng ta ăn cả đời đấy." Anh nói thật lòng, cánh cửa lớn thế này dù tìm được người mua thì vận chuyển cũng khó hơn lên trời, mà một khi bị bại lộ thì coi như xong đời, không chỉ anh mà cả Bàn Tử hay Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Vương Diệp hiểu rõ rủi ro, thấy bộ dạng hớn hở của Bàn Tử, anh chỉ cảm thấy khinh miệt.

Thấy vẻ cao thượng của Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài không nói nhảm nữa.

Chương 1340

Hắn cầm đèn pin đi vài bước mới nhận ra mình đang đi lại đường cũ của Vương Diệp, thế là vội quay đầu lại.

Vương Diệp vẫn thản nhiên, khi Bàn Tử quay lại, ánh đuốc của anh soi trúng một bức tượng hồ ly.

Dù chỉ là một cái mặt hồ ly nhưng cũng làm Vương Diệp giật mình, may mà anh phản ứng kịp lùi lại vài bước.

Anh nhíu mày rồi nhanh chóng bước qua.

May mắn là trừ con hồ ly này, phía trước không còn bức tượng nào khác.

Vương Diệp thở phào, quay lại hỏi Bàn Tử: "Cậu có phát hiện gì bên đó không?" Anh hét lớn hỏi, Bàn Tử đang cầm đèn pin nghe thấy thì giật nảy mình.

Hắn quay lại nhìn Vương Diệp với vẻ mặt quái dị, hắn thấy ở đây có vô số tượng động vật dày đặc.

Lúc đầu thấy đuôi rắn, hắn còn tưởng là một bông hoa lạ, hóa ra lại là một con rắn khổng lồ.

Ngoài ra còn có vô số côn trùng, thỏ, thậm chí là sói hổ bao quanh con rắn đó.

Chứng kiến cảnh tượng này, Bàn Tử lắc đầu, may mà Vương Diệp gọi lại, không thì hắn đi sâu vào trong chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Bàn Tử cảm nhận được sự bất thường, vội quay lại nói với Vương Diệp với vẻ mặt khổ sở: "Chỗ đó thực sự quá khủng khiếp, tôi chưa từng thấy cánh cửa nào quỷ dị như vậy, gã kia rốt cuộc muốn làm gì?" Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt tay, Vương Diệp vỗ vai hắn bảo: "Bình tĩnh đi, chuyện nhỏ thôi, đừng hoảng loạn, những thứ đó không đáng để cậu sợ hãi." Bàn Tử gật đầu, nhưng khi bình tĩnh lại nhìn về hướng đó, hắn vẫn thấy kinh hãi.

Hắn hỏi Vương Diệp: "Những thứ đó thật sự không cần xử lý sao?

Tôi thấy..." Lời chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu đi tới giữa cửa.

Cánh cửa này ngoài một con hồ ly ra thì không có tượng động vật nào khác, nhưng theo lời Bàn Tử, cánh cửa kia không chỉ có động vật mà còn có hoa cỏ dại.

Bàn Tử thấy đám động vật đó thì không dám đi tiếp nữa.

Thông thường khi làm cửa, người ta sẽ chạm khắc những thứ tinh mỹ hoặc tượng trưng cho điềm lành, tại sao kẻ này lại để lại những dấu vết như vậy trên cửa?

Đây là điều Bàn Tử không nghĩ thông.

Hắn đem thắc mắc này nói với Vương Diệp.

Anh chỉ cười nhạt, ánh mắt sắc lẹm: "Mỗi người có một sở thích riêng, hưng hứa gã làm chuyện khuất tất nên mới phải đề phòng như vậy." Không dám đường hoàng ra gặp người thì chắc chắn có vấn đề.

Vương Diệp tìm thấy một cơ quan trong khe cửa, nhưng cơ quan này không có hại, chỉ là trong hai cánh cửa chỉ có thể mở một cánh, đây là một cơ quan xoay vòng rất kỳ lạ.

Nghe Vương Diệp giải thích, Bàn Tử sững sờ không tin nổi: "Sao lại thế được?

Tại sao bọn họ phải kỳ công làm tất cả những chuyện này?" Vương Diệp không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn các bức tượng với vẻ thản nhiên.

Những bức tượng trên hai cánh cửa này dường như là biểu tượng, cũng như đang nhắc nhở họ rằng dù mở cánh cửa nào thì nguy hiểm cũng không thể tránh khỏi.

Vương Diệp suy nghĩ rồi hỏi Bàn Tử: "Cậu thấy mở cánh cửa nào thì ổn hơn?" Bàn Tử dở khóc dở cười lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng cả hai cánh này tôi đều chẳng muốn mở, cảm thấy không ổn chút nào, hay chúng ta tìm cách khác vào đi." Bàn Tử nói nghiêm túc, Vương Diệp gật đầu nhưng mặt vẫn không chút cảm xúc.

Đột nhiên Bàn Tử bước tới rìa lối đi thì phát hiện bên dưới là vực sâu muôn trượng.

Đối diện với vực sâu, Bàn Tử chỉ biết thở dài.

Khi Vương Diệp đi tới, Bàn Tử nói ra suy nghĩ: "Cậu nói xem bọn họ nghĩ gì nhỉ?

Tại sao phải bày bố tinh vi ở đây, làm vậy thì có lợi ích gì cho bọn họ?" Vương Diệp cười không đáp, chỉ nhìn hai cánh cửa rồi bảo: "Chúng ta chỉ còn cách mở cửa thôi, để xem hai cây nến này sẽ chỉ dẫn gì cho chúng ta." Vương Diệp lấy từ ba lô ra hai cây nến, đây là những cây nến từng cùng họ vào sinh ra tử.

Theo quy tắc, trước khi mở quan tài phải thắp một cây nến, nếu không có chuyện gì thì họ sẽ mang nến theo tiếp tục hành trình, vào thời khắc mấu chốt thắp lên có thể tránh được nhiều nguy hiểm.

Vương Diệp đẩy tay Bàn Tử bảo: "Thế nào?

Cứ theo lời tôi mà làm!" Anh mỉm cười, Bàn Tử gật đầu không phản đối.

Họ đặt hai cây nến ở hai bên trái phải.

Khi Vương Diệp đứng dậy, dù không nhìn những bức tượng trên cửa nhưng anh vẫn cảm nhận được sự khủng khiếp vì chúng quá sống động, như thể giây tiếp theo con rắn khổng lồ kia sẽ vồ tới.

Vương Diệp sững người tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bức tượng đại xà.

Bàn Tử đứng từ xa cầm đèn pin, biết Vương Diệp bị hút hồn nhưng không biết làm sao để cảnh báo.

Lòng hắn nặng trĩu.

Nghe tiếng Bàn Tử thốt lên, Vương Diệp mới bừng tỉnh, từng bước đi tới.

Dù đã lấy lại tinh thần nhưng anh cảm thấy rắc rối nghiêm trọng hơn mình tưởng.

Thấy Vương Diệp đi tới với vẻ hồn siêu phách lạc, Bàn Tử lo lắng hỏi: "Có chuyện gì thế?

Cậu phát hiện ra tình huống gì trên đó à?

Nếu thấy quá nguy hiểm thì chúng ta bỏ đi cũng được, không nhất thiết phải cố mở cửa đâu." Vương Diệp lắc đầu, lạnh lùng đáp: "Rời khỏi đây là không thể nào, mà từ bỏ cũng không phải phong cách của tôi." Bàn Tử đành gật đầu.

Vương Diệp lấy ra hai sợi dây hồng buộc vào hai cây nến, dẫn dây tới cửa để xem bên nào nến tắt trước.

Nến tắt nghĩa là cánh cửa đó không được mở.

Vương Diệp cầm dây hồng bước đi cực kỳ cẩn thận.

Dù hai cây nến này chỉ là truyền thuyết, nhưng chỉ cần lòng thành thì sẽ linh ứng.

Đi được một đoạn, Vương Diệp dừng lại, Bàn Tử vẫn không nhịn được nói: "Tôi thấy cả hai cánh cửa đều không nên mở." Hắn không thể tưởng tượng nổi sau những bức tượng kinh khủng đó sẽ là cái gì.

Vương Diệp không đáp nhưng tay cầm dây hồng cũng lộ vẻ căng thẳng.

Thời gian từng giây trôi qua, Vương Diệp kiên nhẫn chờ đợi rồi nhắm mắt lại.

Lúc này Trương Khởi Linh và Trần Tứ cũng đang chậm rãi tiến tới, vừa đi vừa phải chú ý vết thương và tránh gây rắc rối cho Vương Diệp.

Đi một đoạn họ lại nghỉ một lát, xác định phía trước không có động tĩnh mới đi tiếp.

Chẳng mấy chốc họ đã đến trước mặt Vương Diệp, đúng lúc anh mở mắt ra thì một cây nến đã tắt.

Ngay sau đó, cây nến còn lại cũng bị một luồng gió vô danh thổi tắt.

Đúng như lời Bàn Tử nói, không có gì sai lệch, Vương Diệp nhìn hai cây nến tắt mà cười khổ.

Dây hồng trong tay vẫn buộc chặt, nhưng anh cảm nhận được sự chỉ dẫn của vận mệnh.

Bàn Tử thở dài: "Hay là bỏ cuộc đi, đừng cố chấp vùng vẫy ở đây nữa, nếu những thứ này thật sự không dùng được thì chúng ta phải chấp nhận số phận thôi." Vương Diệp chậm rãi gật đầu, đứng dậy thu nến lại nhưng nhìn cánh cửa, anh vẫn không cam tâm.

Một lúc lâu sau anh mới thở dài: "Nếu cánh cửa này định sẵn không thể mở thì chúng ta quay về thôi." Không cần thiết phải mạo hiểm vì gã mộ chủ này, Vương Diệp không muốn đánh cược mạng sống dù nơi đây ẩn chứa nhiều bí mật.

Bàn Tử đi theo sau Vương Diệp, mặt lộ vẻ tươi tỉnh hơn.

Nhưng đi được vài bước, Vương Diệp quay đầu nhìn lại cánh cửa, mắt vẫn tràn đầy sự không cam lòng.

Cuối cùng anh nghiến răng đi tiếp về phía Bàn Tử.

Hai người hùng dũng bước đi. "Sao các cậu lại quay lại?" Trương Khởi Linh kinh ngạc hỏi.

Vương Diệp chỉ cười khổ không đáp.

Bàn Tử thay lời: "Cánh cửa đó không mở được, có vấn đề, chúng ta phải đi thôi, giờ tìm lối ra đi, đừng lề mề ở đây nữa." Trương Khởi Linh gật đầu không ý kiến, nhưng Bàn Tử nhìn quanh với vẻ buồn bã, thở dài: "Chuyện xảy ra thế này đúng là khiến người ta nản lòng!" Vương Diệp đột nhiên bảo: "Hình như tôi nghe thấy tiếng mở cửa." Câu nói kỳ lạ làm Trương Khởi Linh khó hiểu nhìn về hướng đó: "Không phải bảo chỗ đó nguy hiểm sao?

Sao cửa lại mở?" "Không phải tôi mở, nhưng âm thanh đó là thật." Vương Diệp khẳng định.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi, hắn là người mê tín nhất.

Hắn nắm tay Vương Diệp cố chấp nói: "Cậu đừng có ngốc, mau đi theo chúng tôi đi, đừng nán lại đây lâu, cánh cửa đó dù có mở thì bên trong cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta." Vương Diệp chỉ cười chiếu lệ, vẻ mặt thản nhiên không lộ cảm xúc, nhưng ai hiểu anh đều biết anh sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Trương Khởi Linh vỗ vai Trần Tứ rồi nói thẳng: "Được rồi, đây là lựa chọn của cậu ấy, chúng ta nên tôn trọng, giờ cùng qua đó xem tình hình thế nào." Vương Diệp mỉm cười nhưng nhìn Bàn Tử với vẻ áy náy: "Chuyện này đúng là tôi làm không đúng, nhưng cánh cửa kia đã mở, thứ bên trong chắc chắn sẽ ra theo, chúng ta chạy không thoát đâu." Vương Diệp nghiêm túc cảnh báo, Bàn Tử dù gật đầu nhưng lòng vẫn trĩu nặng.

Khi quay lại, Bàn Tử nghe thấy những tiếng sột soạt như có người đang nói chuyện phía trước.

Chưa kịp phản ứng, hắn đã thấy vô số ánh sáng lấp lánh.

Bàn Tử cầu cứu Vương Diệp nhưng phát hiện anh cũng bị ánh sáng đó mê hoặc.

Vương Diệp mỉm cười từng bước tiến tới.

Bàn Tử nhận ra bất ổn, Trương Khởi Linh cũng vội lao lên.

Hai người giữ chặt lấy Vương Diệp nhưng ánh mắt anh bỗng lạnh toát rồi bắt đầu vùng vẫy.

Với năng lực của Vương Diệp, việc thoát khỏi hai người họ là quá dễ dàng.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử nhanh chóng bị hất văng.

Bàn Tử ôm lưng bất lực quát: "Cậu đúng là đồ vô ơn, cậu không biết chỗ đó nguy hiểm thế nào sao?

Sao cứ phải lao vào?" Vương Diệp không thèm đếm xỉa, vẫn cố chấp tiến lên.

Trương Khởi Linh bảo Bàn Tử: "Chân tôi bị thương, cậu không sao thì mau đuổi theo ngăn cậu ấy lại, đừng để cậu ấy sai càng thêm sai." Bàn Tử vội gật đầu đuổi theo, thấy bộ dạng điên cuồng của Vương Diệp, hắn khổ sở khuyên nhủ nhưng anh không nghe thấy gì, đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ.

Bàn Tử sợ đến mức toát mồ hôi hột.

Vương Diệp hất tay hắn ra rồi chạy nhanh hơn.

Chương 1341

Bàn Tử giậm chân tức giận rồi lại đuổi theo, dù Vương Diệp có vẻ đáng sợ nhưng vẫn là đồng đội, hắn không thể bỏ mặc.

Khi Vương Diệp sắp bước qua cửa, Bàn Tử kéo mạnh anh lại, cú kéo quyết liệt làm xương của Vương Diệp phát ra tiếng gãy giòn giã.

Bàn Tử chột dạ, gãi mũi gượng gạo: "Tôi không cố ý đâu, tại cậu không nghe lời tôi chứ bộ, không thì tôi làm thế làm gì?" Vương Diệp ngồi bệt xuống đất, dù thảm hại nhưng dường như vẫn không nghe thấy lời Bàn Tử.

Khi anh định đứng dậy lần nữa với cánh tay gãy, Bàn Tử biết chuyện đã nghiêm trọng.

Trong ảo giác của mình, Vương Diệp thấy Bàn Tử, Trần Tứ và Trương Khởi Linh đang bị thương gặp nguy hiểm bên trong nên mới liều mạng lao vào.

Đôi mắt đỏ ngầu là do sự cố chấp trong lòng, cộng thêm bột độc từ trên cửa đã xâm nhập vào cơ thể gây ảo giác.

Bàn Tử giữ chặt lấy Vương Diệp, anh không động đậy được nữa đành đứng yên.

Bàn Tử thở phào, hắn bảo: "Tôi thương lượng với cậu chuyện này, cậu đợi tôi một chút." Vương Diệp lại bắt đầu vùng vẫy, Bàn Tử phải dùng sức trấn áp, may mà Trương Khởi Linh và Trần Tứ đã tới.

Hạo Thiên Chân dù bị thương cũng giúp một tay trói Vương Diệp lại.

Bàn Tử cảm kích nói: "May mà có cậu, không thì một mình tôi không giữ nổi cậu ấy." Trần Tứ nhìn Bàn Tử đầy quái dị: "Theo lý mà nói, cậu và Vương Diệp cùng đi, sao cậu ấy bị thế này mà cậu lại chẳng sao cả?" Trần Tứ chỉ hỏi thực tế, nhưng Bàn Tử nghe xong sắc mặt cực kỳ khó coi, nắm chặt nắm đấm: "Ông già ý gì đây?

Không lẽ muốn tôi cũng xảy ra chuyện thì ông mới vừa lòng hả?

Tôi với Vương Diệp vừa đi một vòng ở đây..." Trần Tứ vội xua tay thở dài giải thích: "Cậu đừng nóng, tôi không có ý nghi ngờ cậu, chỉ là tò mò thôi." Bàn Tử rất trọng nghi thức, bảo: "Thế ông xin lỗi tôi đi." Trần Tứ cười rồi xin lỗi cho xong chuyện.

Trương Khởi Linh thấy vậy thì đảo mắt bất mãn: "Giờ là lúc nào rồi còn diễn kịch thế này?

Có ý nghĩa gì không?

Lo mà cứu mạng Vương Diệp đi." Dù bị trói nhưng Vương Diệp vẫn không ngừng vùng vẫy.

Hạo Thiên Chân thấy Trần Tứ xin lỗi Bàn Tử thì cũng thấy phiền lòng.

Trần Tứ lớn tuổi thế mà Bàn Tử còn trẻ đã lên mặt như vậy, sau này hắn còn kiêu ngạo đến mức nào nữa.

Hạo Thiên Chân trách móc: "Tôi thấy cậu chẳng có chút ý thức nguy hiểm nào, đến giờ này vẫn còn đùa giỡn cười cợt được." Bàn Tử nhìn hai người họ với vẻ mặt vô tội và ngơ ngác, hắn thấy sự trách cứ trong mắt Trương Khởi Linh và sự bất mãn của Hạo Thiên Chân thì khẽ cười nhạt: "Các người chẳng qua là nghĩ tôi đã ra tay hại Vương Diệp chứ gì!

Giờ tôi phải giải thích thế nào các người mới tin đây?" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, cảm thấy cực kỳ uất ức vì dường như trong mắt họ, hắn chắc chắn là kẻ đã làm chuyện này.

Thấy bọn họ vẫn còn tranh cãi không dứt, Vương Diệp dứt khoát đứng dậy nói: “Đừng cãi nữa, tôi chỉ bị gãy xương tay thôi, không có gì to tát đâu.

Tiếp tục đi về phía trước đi, chắc là sắp đến chủ mộ thất rồi.” Lời cậu nói ra, mọi người nghe thấy dù gật đầu đồng ý nhưng khi ánh mắt lạc trên người Bàn Tử, Vương Diệp vẫn có thể cảm nhận được sự bài xích của bọn họ đối với anh ta.

Bàn Tử dù có vẻ lạc lõng trong nhóm, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực bước về phía trước.

Thấy dáng vẻ lạc quan đó của Bàn Tử, Vương Diệp bỗng mỉm cười, rồi hỏi: “Nếu ở đây chỉ còn lại một mình anh, anh có còn lạc quan được như thế này không?” Cậu chỉ thuận miệng hỏi vậy, kết quả Bàn Tử nghe xong thì sợ tới mức lục thần vô chủ, quay đầu nhìn Vương Diệp run rẩy đáp: “Cậu đừng có hù tôi, gan tôi nhỏ hơn người khác, vả lại tôi còn có bệnh tim đấy.” Anh ta vừa nói vừa ôm lấy ngực mình.

Vương Diệp nghe vậy nhưng không để tâm, mà sải bước tiến về phía trước.

Đi được không bao lâu, Vương Diệp dừng bước, những người khác nhìn cánh cửa trước mặt vẫn chưa kịp phản ứng.

Vương Diệp quay đầu nhìn Trần Tứ đứng sau lưng mình, nói: “Gieo một quẻ đi!” Nghe Vương Diệp nói, Trần Tứ gật đầu nhưng nét mặt đầy vẻ rối rắm: “Cậu phải nhớ kỹ, xem bói đều phải trả giá đắt.” Nghe câu này, Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, anh ta do dự một chút rồi bước tới, giơ tay ra nói: “Hay là để tôi tính cho.” Bàn Tử trông có vẻ lỗ mãng, nhưng Trần Tứ nhìn thấy dáng vẻ đó thì trên mặt lại thêm vài phần ý cười, ông khẽ gật đầu bảo: “Cậu có tâm như vậy là tốt, nhưng có những chuyện không phải cậu có thể làm được đâu, đừng có thế.” Trần Tứ vừa nói vừa gạt tay anh ta ra.

Nghe Trần Tứ nói, sắc mặt Bàn Tử lộ vẻ kỳ quái.

Đứng bên cạnh, Hạo Thiên Chân mặt đầy thắc mắc hỏi: “Cái giá là gì vậy?” Hạo Thiên Chân tò mò, nhưng Trần Tứ không trả lời.

Lúc này, Bàn Tử liếc Hạo Thiên Chân một cái, rồi hùng hổ bước qua, khoác vai cậu ta nói: “Tôi đã cứu mạng cậu, sau này cậu phải làm cháu đích tôn cho tôi.” Hai người bọn họ ở bên cạnh nói cười đùa giỡn, nhưng Vương Diệp không có tâm trí đó, cậu nhìn Trần Tứ.

Không lâu sau, Trần Tứ đã gieo xong quẻ.

Nhìn cánh cửa trước mặt, Trần Tứ nghiêm trọng nói: “Cánh cửa này có thể mở, mà cũng không thể mở, hung hay cát đều nằm trong đó.” Ông vừa nói vừa thở dài, quẻ tượng này ông không thể tiết lộ quá nhiều.

Bọn họ đều là người bình thường, nếu thật sự nói ra hết thảy, không chỉ thay đổi sinh cơ sắp tới mà ngay cả những rắc rối gặp phải cũng sẽ biến hóa theo.

Đến lúc đó, ông không thể tính toán từng bước một được, nếu làm vậy thì mạng già này cũng chẳng còn.

Ông thầm nghĩ trong lòng, Vương Diệp liếc nhìn ông một cái, dường như hiểu được sự khó xử đó.

Vương Diệp vỗ vai ông, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết ông đã tận lực rồi, chúng ta cứ đi vào là được, chuyện này dù có sai sót tôi cũng không trách ông.” Cậu nói sự thật, sau đó tiến về phía cửa.

Nhưng ngay khi cánh cửa mở ra, Bàn Tử đã sốt sắng hét lớn với Vương Diệp: “Cậu mau qua đây xem, tôi phát hiện ở đây có một tượng điêu khắc hồ ly, chẳng phải trước đó cậu đang tìm mấy cái tượng động vật sao?” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào cánh cửa.

Nghe lời Bàn Tử, động tác của Vương Diệp khựng lại, cậu từng bước tiến về phía anh ta.

Đến gần, Vương Diệp nhìn tượng điêu khắc trước mặt, sắc mặt có chút phức tạp.

Con hồ ly này được điêu khắc sống động như thật.

Ngoài ra, khi dùng đèn pin soi sang những chỗ khác, Vương Diệp còn thấy được sự chấn động khi con hồ ly này hóa thành nhân hình mang lại cho nhân gian.

Nhìn con hồ ly trước mắt, Vương Diệp im lặng hồi lâu.

Bàn Tử lắc đầu, khẽ cảm thán: “Đây chắc là họa quốc ương dân trong truyền thuyết rồi.

Nhìn xem, trên này chẳng phải đang nói về việc con hồ ly này hóa hình xong thì gây họa cho nhân gian sao?” Anh ta vừa nói vừa nhìn cánh cửa.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại lắc đầu.

Cậu nhìn dọc theo những bức điêu khắc và vân văn hồ ly lên phía trên, vô thức bước sang bên cạnh, ánh sáng chiếu lên những tấm cửa màu xanh cổ kính.

Những gì hiện ra trước mắt Vương Diệp không chỉ là chuyện quá khứ mà còn là những năm tháng bị phong trần tại nơi này.

Bàn Tử thấy Vương Diệp đắm chìm trong đó thì nhất thời cảm thấy mất hứng.

Bởi vì những bài bản này anh ta đã sớm nhìn thấu, chẳng qua là kể một câu chuyện về hồ ly, anh ta vốn chẳng thích nghe.

Trong lúc anh ta đang suy tư, Vương Diệp đã xem hết toàn bộ câu chuyện trên đó.

Nhưng câu chuyện này lại khiến tâm trạng Vương Diệp có chút nặng nề.

Nhìn Bàn Tử bên cạnh, Vương Diệp chỉ tay về phía cánh cửa nói: “Cánh cửa đó để tôi mở, nhưng sau khi mở cửa, bất kể nhìn thấy gì, mọi người đều không được kinh hô, cũng không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.” Lời vừa dứt, Bàn Tử gật đầu, nhưng không ngờ Trần Tứ lại bước tới, tay cầm một dải vải.

Nhìn dải vải, mặt Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu.

Lúc này, Trần Tứ dứt khoát nói: “Cậu ta không giống người thường, chắc chắn sẽ phát ra tiếng động, tôi cứ bịt miệng cậu ta lại trước, như vậy sẽ không có tiếng vang nào.” Vương Diệp gật đầu đồng ý.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, không ngờ cậu lại đồng ý thật, liền tức giận trách móc, nhưng chỉ nhận lại ánh mắt lạnh lùng của Vương Diệp.

Khi đẩy cửa ra, cậu cũng không quên nhắc nhở Bàn Tử một câu: “Đừng nói chuyện.” Sau câu nói đó, miệng Bàn Tử đã bị bịt kín.

Nhưng khi thấy cánh cửa mở ra, sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cổ quái.

Khoảnh khắc cửa mở, một luồng khí lạnh ập đến khiến lòng người không tự chủ được mà bình tĩnh lại.

Bàn Tử chăm chú nhìn tình hình bên trong.

Có lẽ Vương Diệp biết điều gì đó nên mới nhắc nhở anh ta như vậy, và kết quả hiện ra trước mắt quả nhiên là một con hồ ly.

Nhìn con hồ ly trước mặt, anh ta đầy chấn kinh, chưa kịp kêu lên thì đã thấy miệng mình quả thực bị bịt chặt.

Bàn Tử phản ứng lại, vội vàng tự bịt miệng mình.

Thấy anh ta ngoan ngoãn như vậy, sắc mặt Trần Tứ cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Con người vốn có tâm lý nghịch phản, chuyện gì càng không được làm thì vào khoảnh khắc không đè nén được giới hạn sẽ càng muốn phản kháng.

Trần Tứ cảm nhận được điều gì đó không ổn.

Ông hơi dời mắt sang bên cạnh.

Vương Diệp nhìn con hồ ly trước mặt, cậu không hề hoảng loạn.

Không ngờ con hồ ly này lao lên cào cậu một cái.

Bàn Tử thấy cảnh này, chưa kịp hét lên thì mới nhớ ra mình đang bị bịt miệng.

Dù bị hồ ly cào, Vương Diệp vẫn không đổi sắc đứng nguyên tại chỗ.

Khoảnh khắc gãy xương tay mang lại cho cậu sự đau đớn tột cùng, bao gồm cả hiện tại vết thương vẫn chưa lành hẳn, từng đợt đau nhức lan tỏa cậu vẫn có thể cảm nhận được.

Cú cào nhẹ này dù có đau, nhưng so với cơn đau gãy xương thì chẳng đáng là bao.

Vương Diệp nhìn con hồ ly trước mặt, rồi lên tiếng hỏi: “Bị nhốt ở nơi này cảm giác không dễ chịu chút nào phải không?” Trên mặt Vương Diệp lộ vẻ thương cảm.

Hồ ly nghe thấy tiếng cậu, bỗng ngoảnh đầu lại rồi để lại một bóng lưng chạy thẳng vào trong.

Nhưng những nơi con hồ ly này chạy qua đều có ánh sáng, những ánh sáng đó giống như đom đóm phát ra, nhưng Vương Diệp biết rõ không có loại đom đóm nào màu vàng sáng như vậy.

Trong lúc Vương Diệp đang chấn kinh, những đom đóm đó đã soi sáng cả điện đường, và cậu cũng thấy được nơi này phồn hoa đến mức nào.

Những người đi theo sau cậu cũng đã thấy rõ.

Hạo Thiên Chân mặt đầy vẻ kinh ngạc, cậu ta cầm quyển sổ trên tay, không nhịn được mà ghi chép lại tất cả, từ những hoa văn tinh xảo đến những đài đèn chứa đom đóm.

Toàn bộ đều được cậu ta vẽ lại từng chút một, vẻ mặt đầy khẩn trương, không dám bỏ lỡ một chi tiết nào.

Nhờ nhiều năm vẽ tranh, họa công của cậu ta mạnh hơn người thường rất nhiều.

Trong khoảnh khắc này, tốc độ vẽ của cậu ta cũng nhanh và chuẩn xác hơn đại đa số mọi người.

Chương 1342

Vương Diệp liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, mỉm cười rồi khẽ lắc đầu, đồng thời nói với con hồ ly đang chạy phía trước: “Đồng bạn của tôi đã bị cô mê hoặc rồi, cô có thể quay lại không?” Vương Diệp nói xong, con hồ ly không đáp lời.

Nhưng lúc này Bàn Tử phát hiện miệng mình không còn bị bịt nữa.

Bàn Tử cười ha hả, quay lại nhìn Trần Tứ phía sau với vẻ đắc ý.

Chưa kịp khoe khoang thì một tiếng hồ ly kêu chói tai vang lên.

Bàn Tử giật bắn mình, vội vàng nấp sau lưng Vương Diệp.

Nhìn ánh sáng phía trước, Bàn Tử vẫn còn chút ngơ ngác như vừa tỉnh mộng: “Cái thứ này là người hay động vật, hay là tà túy gì vậy?

Sao cậu dám nói chuyện với nó?” Bàn Tử nghĩ không thông, hàng loạt câu hỏi vang lên bên tai nhưng Vương Diệp không trả lời mà chỉ nhìn theo hướng con hồ ly.

Con đường trước mặt được lát bằng gạch bạch ngọc, mỗi viên gạch đều có hoa văn tinh xảo đã được mài nhẵn, láng bóng như ngọc thạch thượng hạng.

Vương Diệp không cúi đầu xuống nhìn, nhưng Bàn Tử bên cạnh đã sớm nằm bò ra đất, không ngừng sờ nắn những thứ này.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ hưng phấn và kích động, anh ta vui mừng nói với Vương Diệp: “Thứ này thật thú vị.” Bàn Tử vừa nói vừa cười với Vương Diệp.

Cậu không đáp lại mà chỉ nhìn con hồ ly.

Sắc mặt cậu có chút quỷ dị, con hồ ly đó chạy trong bóng tối, nhưng tiếng kêu thê lương vừa rồi là thật, chuyện gì đang xảy ra không ai biết, nhưng cậu không thể dừng lại ở đây.

Cậu tiếp tục bước đi, Bàn Tử thấy bóng lưng Vương Diệp ngày càng xa, lại thấy những người xung quanh lần lượt đi qua mình.

Lúc này, Bàn Tử dứt khoát lao lên phía trước, dù trên lưng mang ba lô nặng nề nhưng anh ta vẫn không hề giảm tốc độ.

Đi được vài bước, Vương Diệp đột nhiên dừng lại.

Một dấu chân máu của hồ ly in trên nền bạch ngọc trông cực kỳ chướng mắt.

Nhìn cảnh này, mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Những đồ án điêu khắc trên cửa cậu vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nhìn ánh sáng phía trước, nơi đó dường như dài vô tận, con hồ ly vẫn không ngừng chạy.

Vương Diệp do dự một chút, trực tiếp ném một viên đá ra, kích hoạt toàn bộ cơ quan phía đó.

Khoảnh khắc cơ quan bị kích hoạt, cánh cửa phía sau cũng ầm ầm đóng lại.

Bàn Tử quay đầu lại với vẻ mặt không thể tin nổi, anh ta còn đang phân vân có nên mang một viên gạch lát nền về không, không ngờ Vương Diệp đã trực tiếp cắt đứt đường lui của bọn họ.

Bàn Tử vẻ mặt phức tạp, nhảy dựng lên chạy đến trước mặt Vương Diệp: “Sao cậu lại đóng cửa lại?” Bàn Tử thấy Vương Diệp ném viên đá ra rồi cửa đóng lại, nên nghĩ đó là lỗi của cậu.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy, mặt lộ vẻ ngạo mạn, trầm giọng nói: “Đừng có phí lời, thứ này không phải do tôi làm, có não thì đi điều tra một chút đi, đừng có làm phiền tôi.” Vương Diệp vừa nói vừa hất tay Bàn Tử ra.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử trong lòng có chút bất lực nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời cậu, đi điều tra những thứ khác.

Nói trắng ra, cuộc điều tra của anh ta chỉ là sờ chỗ này một tí, chạm chỗ kia một tẹo.

Những thứ này đều là trân bảo tuyệt thế, chỉ cần mang ra ngoài là có thể khiến cả thế giới kinh ngạc.

Bàn Tử sống lâu như vậy cũng chưa từng thấy bảo vật tuyệt thế nào như thế này.

Ngoài ra, hoa văn và công nghệ mài giũa trên những thứ này đều là độc nhất vô nhị.

Bàn Tử có thể tưởng tượng được, nếu mang thứ này ra ngoài dù chỉ một lát, anh ta sẽ bước lên đỉnh cao như thế nào.

Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua, ở đây có quá nhiều cơ quan.

Anh ta thấy Vương Diệp liên tục kích hoạt cơ quan ở đó, bản thân cũng lờ mờ hiểu ra một đạo lý: Tuy dọc đường đi không chạm phải cơ quan nào, nhưng khoảnh khắc Vương Diệp kích hoạt, những cơ quan đó giết người không chớp mắt, thoắt ẩn thoắt hiện nhưng lại tồn tại rõ rành rành.

Bàn Tử không dám tùy ý nghịch ngợm nữa, giờ đây ngoan ngoãn đi sau lưng Vương Diệp, anh ta hỏi: “Con hồ ly đó là thế nào vậy?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp bịt tai lại, dáng vẻ không biết mệt của gã này khiến người ta bực mình.

Trong lúc Vương Diệp đang đảo mắt trắng, Bàn Tử vẫn chưa kịp phản ứng thì thấy phía trước xuất hiện một ngọn đèn.

Ngọn đèn đó còn sáng hơn cả những đèn đom đóm khác.

Nhưng ngọn đèn đó không phải tự bay tới, mà là một người phụ nữ cầm đèn, từng bước đi tới.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn đối phương, mặt đầy vẻ chấn kinh, sự kinh diễm trong mắt không thể che giấu được.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của anh ta thì lắc đầu không nói thêm.

Lúc này Vương Diệp dừng bước, dứt khoát hỏi: “Làm sao để rời khỏi nơi này?” Khi Vương Diệp hỏi câu này, Bàn Tử đã bị vẻ đẹp của người phụ nữ mê hoặc, sớm đã quên mất đây là nơi nào.

Anh ta thậm chí không kiềm chế được mà bước lên bắt chuyện, nhưng những lời anh ta nói chỉ nhận lại một tiếng cười khẩy của đối phương.

Người phụ nữ trước mặt lắc đầu, nói với Vương Diệp: “Tôi đã bị nhốt ở đây nghìn năm, nơi này làm gì có lối ra chứ?

Đừng nghĩ nhiều nữa, cứ ở lại đây đi.” Người phụ nữ vừa nói vừa mỉm cười nhìn Vương Diệp.

Ngọn đèn trên tay cô ta rất sáng, chiếu rọi nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, nhưng trong đôi mắt ấy, Vương Diệp vẫn thấy được sự cô độc.

Nếu không phải Bàn Tử đã phát hiện ra bức điêu khắc ở cửa kia, có lẽ Vương Diệp cũng sẽ nghĩ người phụ nữ này có vấn đề.

Kết hợp với sự xuất hiện của cô ta cùng những lời cô ta vừa nói, nếu Vương Diệp không thấy bức điêu khắc đó thì nhất định đã nổi sát tâm rồi.

Bởi vì Vương Diệp ghét nhất là những thứ bí ẩn và quỷ dị này.

Trước đây cậu ra tay luôn không chút nể tình, nhưng hiện tại cậu lờ mờ đoán được người phụ nữ này có thể là chìa khóa để rời đi.

Lúc này, Vương Diệp hơi do dự một chút rồi nói với cô ta: "Nếu cô thực sự muốn rời đi, cô có thể tin tôi, tôi sẽ đưa cô đi, cùng lắm thì hai người chúng ta..." Lời Vương Diệp chưa dứt, người phụ nữ đã cười lớn, ngay sau đó lộ ra chín cái đuôi.

Dù chúng rất đẹp nhưng khoảnh khắc chín cái đuôi xuất hiện, mặt Bàn Tử vẫn sợ đến trắng bệch.

Ngay khi anh ta định hét lên, Vương Diệp đã bóp cổ, bịt miệng anh ta lại.

Bàn Tử không phát ra được tiếng nào.

Hạo Thiên Chân vốn đang mải vẽ vẻ đẹp của người phụ nữ, nhưng giờ cậu ta cũng ngẩn người ra, không nói nên lời.

Trương Khởi Linh là người bình tĩnh nhất.

Trần Tứ nhìn người phụ nữ, do dự một chút rồi bước lên nói: "Chúng tôi vốn vô tâm quấy nhiễu, nay vô tình lạc đến chốn này, hi vọng cô có thể để chúng tôi rời đi." Trần Tứ vừa nói vừa cười với người phụ nữ, vẻ mặt mang vài phần lấy lòng.

Thấy ông chủ động lên tiếng, sắc mặt người phụ nữ có chút thay đổi, cô ta khẽ vén tóc rồi nói: "Các người có bản lĩnh thì tự tìm cách mà đi, đừng có hỏi tôi, tôi ở đây cũng lâu rồi mà còn chẳng biết đi đường nào." Người phụ nữ vừa nói vừa thở dài, động tác buông tay quá giống con người, nhưng rõ ràng cô ta chỉ là một con hồ ly.

Nội dung Vương Diệp thấy trên điêu khắc chính là câu chuyện về con hồ ly này.

Ban đầu nó chỉ là một con hồ ly nhỏ trên núi tuyết, được một thợ săn nhặt được.

Nhưng trong lúc nuôi dưỡng, người thợ săn phát hiện nó rất khác biệt.

Ít nhất là con hồ ly này thích ăn đồ của người, lớn lên cũng giống người, những động tác và hành vi theo bản năng đều quá giống người.

Vì quá đáng yêu nên thợ săn không thả nó về rừng mà ngày qua ngày nuôi nấng như con gái mình, kết quả không ngờ con hồ ly này thực sự khác với đồng loại.

Nó không chỉ giống người mà lông mao bao phủ trên người khi mọc ra lại cho người ta cảm giác như đang mặc quần áo lộng lẫy.

Lúc đó thợ săn đã cảm thấy có chút không ổn.

Nhà thợ săn ở lưng chừng núi, dù làng mạc ở dưới chân nhưng ông hiểu mình thường xuyên đi săn, qua lại nói cười với mọi người, con hồ ly này từ nhỏ đã được ông cứu về nên dân làng đều biết chuyện.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, bọn họ muốn biết con hồ ly này biến thành dạng gì là chuyện dễ dàng.

Cuối cùng thợ săn không ngăn được sự nhòm ngó của bọn họ.

Bọn họ phát hiện con hồ ly này thực sự hóa thành hình người, nhưng nói là hóa hình thì không bằng nói nó chỉ có nét tương đồng với con người.

Ngoài ra con hồ ly này cực kỳ ham chơi, còn biết tự dán cho mình một chiếc mặt nạ, nên không ai biết nó là hồ ly.

Chuyện này Vương Diệp thấy trên điêu khắc nhưng trên đó chỉ lướt qua sơ sài, rõ ràng không muốn nhắc quá nhiều về hình dáng thực sự của con hồ ly này.

Những bức điêu khắc và hội họa phía sau đều miêu tả vẻ đẹp của hồ ly và tai nạn khuynh quốc khuynh thành mà nó gây ra.

Đây là điều Vương Diệp vạn lần không ngờ tới.

Ngoài ra, Hoàng đế cũng cực kỳ mê đắm vẻ đẹp của hồ ly.

Quan trọng nhất là thể chất của hồ ly này không chỉ giải được trăm loại độc mà còn sống rất thọ.

Cho đến khi Hoàng đế băng hà, hồ ly vẫn còn sống khỏe mạnh, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Những người bấy giờ chướng mắt nên đã nhét hồ ly vào trong mộ thất của Hoàng đế, sau đó một lần nhốt này là nghìn năm.

Khi nhét hồ ly vào, bọn họ còn tuyên bố là hồ ly tự nguyện, thậm chí trên điêu khắc còn viết lên một đoạn tình yêu tuyệt mỹ giữa hồ ly và Hoàng đế.

Nhưng đứng ở góc độ của mình, Vương Diệp cảm thấy tình yêu như vậy không thể tồn tại, thậm chí có chút hoang đường.

Sau đó cậu đặt mình vào thân phận của hồ ly, một mình đứng ở cửa suy ngẫm kỹ lưỡng về mọi chuyện.

Chỉ một lát sau cậu đã nghĩ thông suốt, ngay cả những mỹ nữ tiến cung còn bị người ta ăn tươi nuốt sống, huống chi là con hồ ly giải được bách độc này.

Chỉ cần nghĩ thôi đã biết hồ ly oán hận Hoàng đế đến mức nào.

Nghĩ đến chuyện này, mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Chương 1343

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng cậu, Trần Tứ khẽ vỗ vai cậu nói: “Chỉ là một điển cố thôi, đừng để trong lòng.” Người nói tự nhiên là Trần Tứ, nhưng Vương Diệp không đáp lại ông mà nhìn người phụ nữ đang cầm đèn lồng, hướng mắt về phía góc Tây Nam xa xăm.

Vương Diệp nhìn động tác của cô ta có chút khó hiểu, nhưng nhớ lại nội dung trên điêu khắc, núi và mặt trời trên đó có hình dáng khác.

Cậu do dự một chút rồi bước lên nói với người phụ nữ: “Bị nhốt ở đây nghìn năm, chắc cô luôn muốn trở về.

Ngọn núi đó chắc nằm ở hướng Tây Nam, chỉ tiếc là thời thế thay đổi, tôi cũng không có cách nào đưa cô về được.” Nghe Vương Diệp nói, người phụ nữ mỉm cười, cô ta không hề u sầu mà đáp: “Nếu có thể ra ngoài, hãy chôn tôi ở nơi đó nhé!” Nghe cô ta nói vậy, Vương Diệp gật đầu không từ chối, sau đó bắt đầu tìm kiếm sơ hở.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy vậy thì cảm thấy khó hiểu, anh ta không nhịn được hạ thấp giọng nói: “Trời đất ơi, cậu không thấy đáng sợ sao?

Cái thứ này rợn người quá.

Nó thực sự sống nghìn năm hay tất cả chỉ là ảo giác?” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn về phía người phụ nữ.

Phải thừa nhận là anh ta cũng bị nhan sắc của cô ta làm mê muội, nhưng giờ bình tĩnh lại thì bắt đầu thấy sợ.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Bàn Tử thì lắc đầu không đáp, chỉ lẳng lặng giải quyết cơ quan.

Trong lúc phá giải, Vương Diệp tiến về phía trước.

Nhưng đi được vài bước, người phụ nữ đột nhiên quay lại nói: “Đừng đi tiếp nữa, ở đây là cơ quan, đạo hạnh ít ỏi của cậu không phá được đâu.” Khuôn mặt người phụ nữ đầy vẻ lãnh đạm, lời nói ra cũng không có chút cảm xúc nào.

Bàn Tử nghe thấy giọng nói của cô ta thì ủ rũ, Vương Diệp nghe xong thì gật đầu, nhưng trong lúc di chuyển, cậu đã đặt một cây nến hồng vào góc.

Làm xong những việc này, Vương Diệp lấy những sợi chỉ đỏ khác bố trí trận pháp.

Thực ra trận pháp đã sớm mất hiệu lực, nhưng những thứ này có thể làm la bàn của cậu hoạt động.

Chỉ cần hiệu quả của la bàn hiện ra, cậu có thể tìm thấy sinh môn.

Trần Tứ cũng ở bên cạnh giúp đỡ tính toán, nhưng hôm nay ông đã gieo quá nhiều quẻ rồi.

Nhìn Vương Diệp, Trần Tứ đầy vẻ tiếc nuối nói: “Tôi không giúp gì được cho cậu rồi.” Trần Tứ vừa nói vừa nuốt máu trong miệng xuống.

Vương Diệp nghe vậy cũng không bận tâm, chỉ nhạt gật đầu.

Bàn Tử vẫn đứng đó nhìn những viên bạch ngọc thạch dưới đất với vẻ khao khát.

Hạo Thiên Chân tranh thủ từng giây từng phút gấp rút vẽ tranh, sổ của cậu ta đã vẽ kín mít.

Nhưng dường như người phụ nữ cũng nhận ra cuốn sổ của Hạo Thiên Chân, cô ta hỏi: “Cậu đang vẽ tranh sao?” Hạo Thiên Chân gật đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc và cẩn thận, không ngờ người phụ nữ chỉ mỉm cười với cậu ta.

Lúc này, cô ta lại quay người nhìn về hướng Tây Nam.

Nhìn cảnh này, Hạo Thiên Chân có chút suy tư.

Thực ra khi Vương Diệp nhìn điêu khắc trên cửa, cậu ta cũng đứng bên cạnh xem, nhưng cảm xúc không sâu sắc như Vương Diệp, cậu ta cũng không đặt mình vào vị trí đó để nhìn nhận mọi việc.

Nhưng giờ nhìn con hồ ly trước mặt, Hạo Thiên Chân sau khi vẽ xong hầu hết những thứ tinh xảo quan trọng liền khép sổ lại, cất vào túi chống nước.

Cậu ta tính toán thời gian cũng hòm hòm rồi, nhưng nhìn con hồ ly này, cậu ta cũng bắt đầu nhập tâm, thậm chí là đặt mình vào hoàn cảnh của nó.

Đang lúc suy nghĩ, không ngờ người phụ nữ lại nói với cậu ta: “Có thể vẽ ngọn núi đó được không?” Hạo Thiên Chân cứ ngỡ mình nghe nhầm, đến khi cô ta hỏi lần thứ hai, cậu ta mới phản ứng lại.

Nhìn người phụ nữ, Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó bắt đầu phác họa.

Dưới sự miêu tả của người phụ nữ, Hạo Thiên Chân từng chút một vẽ nên, họa công của cậu ta quả thực rất mạnh.

Người phụ nữ chỉ liếc nhìn một cái rồi mỉm cười.

Thấy dáng vẻ đó, Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi thêm một câu: “Tôi vẽ riêng một bức chân dung người thợ săn nhé, ở đây có ai giống thợ săn không?” Cậu ta vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh, Bàn Tử và cả Trần Tứ.

Nhưng câu hỏi của cậu ta chỉ nhận lại một tiếng cười khẩy, người phụ nữ khẽ lắc đầu, mặt đầy vẻ phức tạp nói: “Không có ai giống ông ấy cả.” Lời nói của cô ta khiến Hạo Thiên Chân có chút bất lực, nhưng cậu ta vẫn chọn im lặng.

Nhìn ngọn núi trước mặt, Hạo Thiên Chân lại vẽ thêm một bức nữa.

Dù vẽ giống hệt bức trước nhưng cậu ta đã quyết định tặng bức tranh ngọn núi này cho người phụ nữ.

Cậu ta tiến lên vài bước, đưa bức tranh ra.

Người phụ nữ chỉ nhìn mà không nói gì.

Thấy vậy, Hạo Thiên Chân cũng không chấp nhất, mà quay sang hỏi Vương Diệp: “Thế nào rồi?

Cậu đã tìm được cách rời đi chưa?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Nghe những câu hỏi đó, Vương Diệp khẽ lắc đầu rồi lại tiếp tục tìm tòi.

Những trận pháp trước mặt dù đã bày xong, nhưng cậu còn thiếu một cái linh đang.

Cậu quên mất linh đang trong ba lô mình đã vứt ở đâu rồi.

Trong lúc cậu đang đau đầu thì Bàn Tử bên cạnh lật đi lật lại, sờ soạn những bức điêu khắc, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nếu có thể mang ra ngoài thì tốt quá.” Vương Diệp nghe thấy tiếng động nhỏ phát ra từ ba lô của Bàn Tử, liền mỉm cười nói: “Anh lấy cái linh đang trong ba lô ra cho tôi dùng.” Vương Diệp nói một cách hùng hồn.

Bàn Tử nghe xong thì ngẩn người, sau đó kéo khóa ba lô lấy linh đang ra: “Là cái này sao?” Vương Diệp gật đầu rồi cầm lấy linh đang.

Lúc này, người phụ nữ nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên nói: “Cái gã này lúc cười lên trông có nét giống người thợ săn, hay là vẽ một bức đi, coi như cho tôi một chút kỷ niệm.” Vương Diệp sững người, Hạo

Thiên Chân nghe xong thì dứt khoát gật đầu, nhưng khi vẽ cậu ta đã thay đổi một chút khung xương ngũ quan.

Cậu ta vẽ ngũ quan thô ráp hơn một chút.

Sau khi bức họa hoàn thành, trong mắt người phụ nữ chợt lóe lên những giọt lệ, nhưng cô ta không khóc.

Đối với hồ ly, vui vẻ là thiên tính, nhưng đau buồn nhất định phải kìm nén.

Khi tụi nó cảm thấy đau đớn cũng đồng nghĩa với việc đặt mạng sống mình trên mũi dao.

Vương Diệp nhìn hồ ly, sắc mặt có chút phức tạp, do dự một chút rồi bỗng nói: “Hãy nhìn về phía trước đi!” Nói xong, Vương Diệp lại treo linh đang vào các phương vị.

Làm xong những việc này, Vương Diệp bắt đầu rung những cái linh đang, sau đó cầm la bàn.

Kim la bàn dù đang xoay loạn xạ, nhưng Vương Diệp khẽ điều chỉnh một chút, kim không còn xoay loạn nữa mà chỉ về hướng mấy cái linh đang.

Thấy cảnh này, mặt Vương Diệp lộ rõ nụ cười.

Hạo Thiên Chân thấy Vương Diệp vui mừng như vậy, vội ghé sát lại hỏi: “Sắp thành công rồi phải không?” Vương Diệp gật đầu.

Trương Khởi Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nhìn Bàn Tử, mặt đầy vẻ bất lực.

“Nếu không phải thằng cha này tài năng cũng chỉ thường thường, thì tôi đoán mấy viên gạch lát nền này đã bị nó tháo đi thật rồi.” Nghe đối phương than thở, vẻ mặt Bàn Tử trở nên cực kỳ khó coi.

Sau một khắc ngượng ngùng, Bàn Tử lại nắm chặt nắm đấm nói.

“Có lòng tham tài là chuyện bình thường.” Khi nói, Bàn Tử cũng nhìn Vương Diệp bên cạnh, nhưng ánh mắt Vương Diệp không ở trên người anh, mà đang dò xét cánh cửa sinh phía trước.

Anh đi dọc theo con đường này về phía trước, nơi đó cũng có một đài đèn làm từ đom đóm.

Khi đi về phía trước, anh không cẩn thận đã chạm vào một cơ quan, một sợi dây thừng khổng lồ trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã né sang một bên, nhưng luồng gió mạnh cũng khiến mặt anh hơi đau.

Anh ôm mặt, dù đã lùi lại mấy bước, nhưng nhìn thấy những viên gạch bạch ngọc tinh xảo tốt đẹp cứ thế bị phá hủy, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần phức tạp.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, khẽ thở dài rồi nói.

“Có nguy hiểm đấy, chú em đừng tùy tiện động vào mấy thứ này.” Bàn Tử vừa nói vừa bước tới, nhưng Vương Diệp nghe lời anh lại không đáp, mà chuyên tâm nghiên cứu rắc rối trước mặt.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong lòng Bàn Tử có chút bực bội, nhưng cũng không nói gì nhiều, mà kiên nhẫn chờ đợi bên cạnh, anh tin Vương Diệp có thể hóa giải.

Chỉ là cùng với thời gian trôi qua, Vương Diệp nhìn dấu vết do sợi dây thừng khổng lồ này để lại, trên mặt Vương Diệp cũng lộ ra vài phần kỳ dị.

Sợi dây này rốt cuộc là cơ quan, hay là cơ hội để họ rời đi?

Chuyện này căn bản không ai có thể nói rõ.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, sau đó nhìn chiếc xẻng Lạc Dương trong tay, anh trực tiếp nhảy xuống đất và bắt đầu đào.

Đây chắc chắn là cửa sinh, anh khẳng định trong lòng, rồi không ngừng đào bới.

Khi đào, trên mặt Vương Diệp tràn đầy sự lo lắng.

Anh khẩn thiết muốn tìm ra con đường sống thực sự.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt.

Anh do dự một chút, rồi cũng đi theo, ai bảo anh có vóc dáng cường tráng, sức lực lớn hơn.

Lúc này mà anh không làm gì thì đúng là mất hết lương tâm.

Bàn Tử suy nghĩ trong lòng, rồi còn nhanh hơn cả Vương Diệp.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp bật cười ha hả, may mắn thay không lâu sau, ánh sáng thực sự xuất hiện.

Chứng kiến cảnh này, trên mặt Vương Diệp tràn đầy kinh ngạc.

Anh khẽ lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nói.

“Sao lại có một cánh cửa sinh như thế này?

Là do người khác cố ý để lại sao?” Khi Vương Diệp đang kinh ngạc.

Chương 1344

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, mở miệng nói.

“Cũng không phải người khác cố ý để lại đâu nhỉ, nếu thật sự có lòng muốn để lại một cánh cửa sinh như vậy, tại sao lại phải tạo ra nhiều bước phức tạp thế này?

Chú em nhìn con đường này xem, ai mà chú ý tới chứ?” Anh vừa nói vừa lườm nguýt, những con đường khác đều có cơ quan, dù có lòng muốn thoát ra thì những cơ quan đó cũng đủ làm người ta phải khốn đốn rồi.

Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, lời than thở trên mặt cũng khiến Vương Diệp dở khóc dở cười.

Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, sau đó quay đầu nhìn những người phía sau nói.

“Tìm thấy lối ra rồi, mọi người mau theo tôi nào!” Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay gọi họ, nhưng lúc này Vương Diệp cũng thấy khi ánh sáng xuyên vào, những đài đèn đom đóm bên cạnh đều mất đi ánh sáng.

Ngoài ra, ngọn đèn sáng nhất cũng từng chút một tắt đi.

Và ngay lúc này, Vương Diệp nhìn về phía người phụ nữ, nhưng lại thấy một cái bóng, cái bóng đó bị gió thổi qua liền biến mất không dấu vết.

Ngay lập tức, vẻ mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Anh không nói được lời nào, tình hình trước mắt là thế nào, trong lòng anh tự nhiên hiểu rõ, nhưng tất cả điều này thực sự khó chấp nhận, anh không biết phải đối mặt thế nào.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp trước mặt, liền hạ giọng nói.

“Người phụ nữ kia sao lại biến mất rồi?

Cô ta không phải đã bỏ chạy đấy chứ?

Đây chắc là lối thoát cô ta để lại cho chúng ta.” Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe xong lại lắc đầu phủ nhận.

Hạo Thiên Chân nghe lời Bàn Tử, trên mặt có thoáng ngạc nhiên, sau đó lại cười nói với Vương Diệp.

“Nếu thật sự là do người phụ nữ kia để lại… thì tất cả điều này cũng quá tốt đẹp rồi nhỉ?” Lời cảm thán của Hạo Thiên Chân khiến Vương Diệp thấy buồn cười, dù Hạo Thiên Chân đang thật lòng ảo tưởng, Vương Diệp vẫn rất tàn nhẫn phá vỡ giấc mộng đẹp của cậu ta.

“Đừng nghĩ vậy, trong lòng người phụ nữ kia vẫn luôn muốn thoát ra, dục vọng đó không kém gì chúng ta.” Vương Diệp nói là sự thật, Hạo Thiên Chân nghe xong nhất thời đứng sững tại chỗ, cậu ta nghĩ đến những lời người phụ nữ kia đã nói, lập tức tỉnh táo lại, cũng không còn bận tâm đến chuyện sâu xa này nữa.

Vương Diệp nhìn xung quanh môi trường, anh nhìn lên đỉnh đầu, sau đó lại chỉ vào ánh sáng bên ngoài nói.

“Mọi người có thể ra ngoài trước, tôi sẽ xem tình hình bên người phụ nữ kia thế nào.” Lời anh vừa dứt, Trần Tứ liền nói với anh.

“Tôi cũng đi cùng anh.” Nghe lời Trần Tứ, Vương Diệp gật đầu, sau đó đi về phía trên.

Đi không lâu sau, Vương Diệp dừng bước, nhưng anh đã nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Dù nơi đó vẫn có ánh sáng, nhưng so với ngọn đèn sáng rực lúc nãy đã có sự khác biệt rất lớn.

Ngoài ra, Vương Diệp cũng không thể tưởng tượng được, ngọn đèn sáng rực lúc nãy lại do thứ này phát ra.

Trong lòng Vương Diệp đang chấn động, Trần Tứ nhìn thứ này, anh đột nhiên cười cười, mở miệng nói với Vương Diệp.

“Tất cả đều là duyên.” Vương Diệp nghe lời anh lại không đáp, mà từng bước đi tới.

Quan đôn trước mặt chính là thứ phát sáng kia.

Lúc nãy họ trong lúc hoảng hốt nhìn thấy, còn tưởng là ngọn đèn trong tay người phụ nữ kia, quả nhiên, tất cả mọi thứ đều như Trần Tứ nói, là mệnh.

Vương Diệp cảm thán trong lòng, đồng thời cũng bước nhanh tới, nhưng nhìn quan đôn trước mặt, Vương Diệp không vội động thủ.

Trừ Bàn Tử không đi tới, những người khác đều đã đến.

Bàn Tử đứng gác ở lối ra.

Bên ngoài là ngày nắng đẹp, nhưng dưới chân lại là vạn trượng vực sâu, trong lòng Bàn Tử có chút sợ hãi, nhưng cũng không dám đi vào trong.

Bên trong có quá nhiều cơ quan, Bàn Tử sợ hãi vô cùng.

Sau khi Vương Diệp thắp một nén chá chúc ở góc đông nam, vẻ mặt anh tràn đầy phức tạp.

Những người khác nhìn Vương Diệp, họ an ủi bên cạnh, Vương Diệp nói.

“Chúng ta không hổ thẹn với lương tâm, không cần sợ hãi mấy thứ này.” “Không sai, chỉ cần động thủ là được.” Tất cả điều này đã sớm là số phận định sẵn, họ tự hỏi mình chưa từng làm điều gì khuất tất, giờ đây, cũng không cần phải sợ hãi quá nhiều.

Nghe lời họ, Vương Diệp gật đầu.

Thực ra anh cũng không sợ hãi, chỉ là cảm thấy tất cả điều này quá huyền ảo, nói là mệnh, nhưng cũng nói là duyên phận.

Nếu ngay từ đầu họ không chú ý đến những bức điêu khắc trên cửa, khi nhìn thấy con hồ ly kia, họ chắc chắn sẽ lựa chọn đuổi theo.

Và khi con hồ ly đó chạy, nó cũng đã kích hoạt những cơ quan kia, những người họ nếu cứ đuổi theo cái bóng ảo đó, sẽ bị cơ quan giải quyết gọn gàng.

Nghĩ đến những chuyện này, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả những điều này cũng không phức tạp như anh nghĩ.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh khẽ cười, sau đó nhìn quan tài trước mặt, chỉ thấy Vương Diệp đã mở nắp.

Nắp quan tài mở ra, âm thanh nặng nề vang lên bên tai, không ít người đều cau mày.

Bàn Tử nghe động tĩnh bên này, vội vàng chạy đến xem, kết quả không ngờ, một luồng sáng trắng lóe lên, nhưng chỉ có một mình Bàn Tử nhìn thấy.

Những người khác đều không nhìn thấy, nhưng Vương Diệp đẩy nắp quan tài ra, nên chá chúc ở góc đông nam vẫn không tắt, bên trong nằm một hoàng đế.

Mặc dù làn da ông ta được bảo quản tốt, nhưng Vương Diệp chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra ông ta đã dùng một lượng lớn chất bảo quản khi còn sống, nên mới có thể giữ được thân xác bất hoại.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là, anh lại nhìn thấy con hồ ly trắng giống như bức tượng trên người hoàng đế này.

Con hồ ly trắng kia quả nhiên giống như người, khuôn mặt dài cũng giống người, chỉ tiếc là nó đã biến thành bộ xương khô héo.

Ngoài bộ lông trắng vẫn quý phái như thường, mang lại sự kinh ngạc, thì những phần còn lại đã khô như củi.

Nhìn cảnh này, vẻ mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp, trong lòng có cảm xúc khó tả.

Những người khác nhìn con hồ ly này, do dự một chút, rồi mở miệng nói với Vương Diệp.

“Cứ mang nó đi là được rồi.” Người nói lời này là Hạo Thiên Chân, trong lòng cậu ta cực kỳ không đành lòng.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp gật đầu, Trần Tứ đứng bên cạnh nhìn cảnh này.

“Khi mang đi phải cẩn thận một chút, tôi thấy trên bức điêu khắc nói, nó khá thích sự sạch sẽ và nghi thức.” Lời Trần Tứ nói ra, Vương Diệp bật cười, nhưng vẫn lấy ra một mảnh vải sạch từ trong ba lô của mình.

Khi anh lấy nó ra, mọi người xung quanh cũng đang nhìn, trong mắt họ mang theo vài phần kỳ dị.

Và ngay lúc này, Vương Diệp khẽ thở dài.

Con hồ ly trước mặt này cũng coi như đã được họ mang ra ngoài.

Vương Diệp đặt nó vào ba lô, sau đó thò đầu ra nhìn thế giới bên ngoài.

Bàn Tử bên cạnh đẩy tay Vương Diệp.

Trên mặt Bàn Tử mang theo sự cẩn thận và căng thẳng, anh mở miệng nhắc nhở nói.

“Chú ý đấy, đừng để ngã xuống.” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn vách núi bên ngoài, sau đó lại lấy ra dụng cụ leo núi của mình.

Khi sợi dây này móc vào đá, Vương Diệp cũng từng chút một leo lên.

Anh là người gan dạ nhất, dường như làm gì cũng không sợ hãi vậy.

Trong lòng Bàn Tử kinh ngạc, nhìn Vương Diệp trước mắt, Bàn Tử cũng không nhịn được mở miệng nói.

“Chú em cũng thật sự liều lĩnh đấy.” Lời Bàn Tử nói ra, Vương Diệp không đáp lời anh, mà mang ba lô lên đến đỉnh.

Nhìn thế giới trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Ngọn núi này không quá cao, nhưng cũng không quá thấp, nhưng ở đây, Vương Diệp lại có thể nhìn thấy một phong cảnh không tồi.

Chỉ là nơi này đá vụn quá nhiều, vách núi cũng khá dốc.

Khi con người đi bộ ở nơi này, phải hết sức cẩn thận, nếu không rất dễ ngã xuống, cũng khó trách nơi này không được phát triển thành khu thắng cảnh.

Tuy nhiên, một khi được phát triển, e rằng rắc rối cũng không ít.

Nghĩ đến tình huống xảy ra bên trong, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Trần Tứ và Hạo Thiên Chân đều nhanh chóng theo anh ra ngoài.

Hai người họ nhìn Vương Diệp, thấy vẻ mặt vui vẻ của anh.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, anh ném sợi dây cho Trương Khởi Linh, sau đó sai bảo Trương Khởi Linh nói.

"Đi dò xem những con đường nào có thể đi được." Lời Vương Diệp nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó đi về phía trước.

Đi không lâu sau, Trương Khởi Linh cũng dẫn những người bên cạnh đi về phía một con đường tương đối bằng phẳng.

Chỉ là con đường này, Vương Diệp đi được một lúc, rồi chỉ vào ba ngọn núi xa xa nói.

"Ngọn núi kia có chút giống bức tranh Hạo Thiên Chân vẽ, hay là chúng ta đến đó đi!" Lời Vương Diệp vừa dứt, mọi người liền vội vàng gật đầu.

Trần Tứ nhìn Vương Diệp lại cau mày đầy ẩn ý.

Chương 1345

“Có một số việc không thể quá ba lần.” Lời Trần Tứ nói ra khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ, nhưng ai cũng vội vàng đi đường nên không ai đáp lời.

Vương Diệp quay đầu nhìn Trần Tứ một cái, trong mắt rốt cuộc có cảm xúc khó tả.

Nhưng rất nhanh, Vương Diệp lại trở lại bình thường, vẫn nói cười vui vẻ trò chuyện với mọi người.

Trần Tứ cũng không truy cứu thêm.

Và ngay lúc này, họ cuối cùng cũng đến được ngọn núi kia.

Vương Diệp đào một cái hố lớn, sau đó tìm được không ít hộp và đệm.

Làm xong những thứ này, Hạo Thiên Chân đã xé bức tranh kia, bao gồm cả bức vẽ thợ săn.

Khi hai bức tranh này đặt lên người con hồ ly, trên mặt Hạo Thiên Chân cũng tràn đầy sự bất lực.

Sau đó, Vương Diệp lấp đất xung quanh lại.

Không ai dựng bia mộ ở nơi này, Vương Diệp cũng không có ý niệm đó.

Những người khác làm xong những thứ này, cũng lần lượt rời đi.

Còn Vương Diệp dừng lại ở đây một lúc, sau đó cũng theo sau.

Nhưng Hạo Thiên Chân đi không lâu sau, cậu ta cau mày và nói với Vương Diệp.

“Thật kỳ lạ, anh còn chưa xem bức tranh đó của tôi, sao anh lại biết bức tranh đó của tôi là gần nhất với quê hương của nó?" Trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo sự nghi hoặc và khó hiểu, Vương Diệp nghe lời cậu ta, sau đó cười nói.

"Cát về với cát, bụi về với bụi, những thứ này đều đã qua rồi, còn nhắc lại làm gì?" Nói xong, anh sải bước đi về phía trước, cả người vẫn lạc quan như thường.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hạo Thiên Chân không nói gì thêm.

Nhưng Trần Tứ nhìn Vương Diệp, trên mặt anh ta lại mang theo vài phần kỳ dị.

Trần Tứ do dự một chút, đuổi theo, hạ giọng nói bên cạnh Vương Diệp.

"Anh đã biết rồi phải không?" Lời Trần Tứ nói ra, Vương Diệp cười cười, anh nhìn Trần Tứ bên cạnh, sau đó hạ giọng đáp.

"Biết hay không biết, chuyện này có quan trọng lắm sao?" Trần Tứ ban đầu tưởng mình sẽ không nhận được câu trả lời, vì Vương Diệp đã không trả lời rất lâu.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp lại đưa ra một phản ứng như vậy.

Trong lòng Trần Tứ đang kinh ngạc, Vương Diệp cũng chỉ lặng lẽ nhìn anh ta cười.

Nụ cười đó không có quá nhiều hàm ý, nhưng lại bộc lộ tất cả suy nghĩ trong lòng.

Trần Tứ do dự một chút, không còn bận tâm nữa.

Những người khác vẫn lựa chọn đi theo Vương Diệp, nhưng nơi này hoang sơ hẻo lánh, muốn rời đi vẫn có chút khó khăn.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp lấy điện thoại vệ tinh ra, cuối cùng gọi cho bạn mình.

Bạn anh ta đồng ý đến đón, nhưng cũng muốn biết Vương Diệp đã thu được lợi ích gì ở đây.

Vương Diệp hứa sẽ để lại một miếng ngọc bội cho anh ta.

Người bạn nghe xong liền quả quyết đồng ý.

Chưa đầy nửa tiếng, Vương Diệp đã nhìn thấy anh ta và chiếc máy bay riêng phía sau.

Nhìn những người trước mắt, trên mặt Vương Diệp mang theo vài phần cười, sau đó dẫn những người phía sau, lần lượt lên xe.

Nhưng người bạn trước mắt lại sốt ruột, muốn có được miếng ngọc bội của Vương Diệp.

Vương Diệp đưa ngọc bội cho anh ta, gã này không ngừng kinh ngạc.

Bàn Tử liếc nhìn anh ta một cái bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo, còn mang theo vài phần khinh thường.

Người trước mặt thấy thái độ của Bàn Tử như vậy, lập tức nắm chặt nắm đấm nói với Bàn Tử.

“Anh đừng có bày ra cái vẻ mặt đó nữa, tôi nói cho anh biết, miếng ngọc bội của tôi chắc chắn là tốt nhất, cái sắc thái này, hoa văn trên đó và cả công nghệ chế tác này nữa, anh nhìn kỹ mà xem.” Anh ta không ngừng nói với Bàn Tử, Bàn Tử vừa nghe vừa gật đầu, nhưng lại có thể thấy sự qua loa trong mắt anh.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh không nhịn được bật cười.

Trương Khởi Linh ngẩng cằm, có chút trêu tức nói.

“Có thể khiến Bàn Tử biểu hiện ra cái dạng này, nói trắng ra là lực hấp dẫn bên trong quá lớn, anh đừng có cầm miếng ngọc bội này lắc lư trước mặt anh ta nữa.” Lời Trương Khởi Linh nói ra, người trước mặt lập tức đứng sững tại chỗ.

Bàn Tử nhìn anh ta một cái, sau đó gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc đồng tình với lời Trương Khởi Linh nói.

“Không sai, đồ bên trong mới gọi là tuyệt thế trân bảo, miếng ngọc bội của anh chả là cái thá gì.” Lời Bàn Tử nói ra, người trước mặt lập tức đứng sững tại chỗ, sau đó lại gần Bàn Tử, hạ giọng nói với anh.

“Hay là thế này đi, tôi hợp tác với anh một chút.” Anh ta có thể đưa tiền cho Bàn Tử, thậm chí là chia năm mươi năm mươi với Bàn Tử, anh ta chỉ cần Bàn Tử đưa anh ta vào trong một lần nữa.

Chỉ là những lời anh ta nói ra, Bàn Tử lại cười lạnh một tiếng.

Nhìn người trước mặt, Bàn Tử vẻ mặt không kiên nhẫn nói.

“Đừng mơ nữa, tôi sẽ không đi vào cùng anh đâu, nơi đó quá nguy hiểm rồi, đi nữa cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì, ngôi mộ cổ đó đã tan hoang đến mức không chịu nổi rồi.” Bàn Tử vừa nói vừa nhìn vực sâu dưới chân.

Người trước mặt nghe xong, trên mặt lại tràn đầy phức tạp, sau đó vội vàng lắc đầu.

Anh ta phủ nhận lời Bàn Tử nói, đồng thời vẻ mặt cố chấp nói với Bàn Tử.

“Sao tất cả lại như thế này?

Anh đừng có nói bậy.” Nếu miếng ngọc bội này thật sự là đồ tầm thường, anh ta đã có thể tưởng tượng được.

Sau khi đi đến nơi đó, chắc chắn sẽ phát tài lớn, nhưng Bàn Tử lại đối xử với anh ta với thái độ như vậy, anh ta cũng đành chịu.

Vương Diệp thấy anh ta tham tài như vậy, liền thở dài, sau đó mở miệng nhắc nhủ anh ta một câu.

"Anh tự suy nghĩ kỹ đi, tất cả mọi thứ đều tồn tại song song, anh muốn có lợi ích cao, thì nhất định phải trả giá rủi ro cao." Vương Diệp nói là sự thật, người trước mặt nghe xong, vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Khi không biết phải đáp lời thế nào, anh ta dựa hai chân vào chiếc ghế bên cạnh, sau đó nói với Vương Diệp.

"Ngoài miếng ngọc bội này ra, anh còn có miếng ngọc bội nào khác không?

Hoặc là những thứ khác, tiền lộ phí chuyến này nói trắng ra là tiền dầu máy bay rất đắt." Anh ta vừa nói vừa chỉ vào chiếc máy bay trước mặt, Vương Diệp biết ý anh ta, không ngoài việc muốn thêm tiền, nhưng Vương Diệp nhìn miếng ngọc bội trong tay anh ta.

Anh nhớ lại việc mình đã lấy ngọc bội từ đâu, anh lại không nhịn được hạ giọng nói với mọi người.

"Hay là sau khi ra ngoài, chúng ta mọi người góp chút tiền, trả tiền lộ phí này cho anh ta đi.

Miếng ngọc bội đó treo bên người hoàng đế, tôi có thể lấy xuống, anh ta còn không trân trọng, vậy thì tôi nghĩ chỉ có thể cho anh ta tiền dầu máy bay thôi." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn mọi người trước mặt cười.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người quả quyết gật đầu, không có nửa điểm ý kiến.

Nhưng người trước mặt lại bị lời Vương Diệp dọa cho mắt trợn tròn.

Anh ta do dự một chút, sau đó vội vàng lắc đầu, và xin lỗi Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe những lời đó, lại nhắm mắt lại.

Không ai nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, Trần Tứ đứng bên cạnh quan sát anh một lúc lâu, sau đó nói với Vương Diệp.

"Anh không có vấn đề gì lớn chứ?" Trần Tứ vừa nói vừa cau mày nhìn Vương Diệp.

Thấy Trần Tứ như vậy, Vương Diệp dường như biết suy nghĩ trong lòng anh ta, sau đó vỗ vai anh ta nói.

"Nhập gia tùy tục, chuyện này sợ hãi là vô ích, hơn nữa không làm gì sai, sao lại phải lo lắng những chuyện này?" Anh nói là sự thật, Trần Tứ dù gật đầu, nhưng nghĩ đến một loạt hành vi kỳ lạ của Vương Diệp lúc nãy, anh ta vẫn không nhịn được nói.

"Thứ đó thật sự quá đáng sợ rồi." Trần Tứ vừa nói vừa thở dài, Vương Diệp liếc nhìn anh ta, nhưng không nói gì.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn hai người trước mặt, trên mặt Bàn Tử có vẻ suy tư.

"Nói đến đây, chú em lúc nãy làm sao mà biết được thứ đó…" Lời Bàn Tử còn chưa nói xong, Trần Tứ đã hung hăng trừng mắt nhìn anh, có lẽ ánh mắt đó quá đáng sợ, trực tiếp khiến Bàn Tử rợn người, gã này không nói được lời nào.

Đợi đến khi anh ta phản ứng lại, anh ta liền cúi đầu, sau đó nói với Vương Diệp.

"Trần Tứ thật là kỳ lạ, lại còn trừng tôi nữa chứ, mấy chuyện này thật là khó tin." Bàn Tử vừa nói vừa thở dài, Vương Diệp vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, căn bản không biết anh ta nói gì.

Chỉ là cùng với thời gian trôi qua, không lâu sau, họ cuối cùng cũng đến đích, nhưng khi xuống máy bay.

Trong lòng Bàn Tử lại không vui, mà nhìn xung quanh, sau đó vẻ mặt kỳ lạ nói với Vương Diệp.

"Tôi luôn cảm thấy có người có âm mưu, tính toán tất cả những điều này." Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, nhưng lời anh ta nói ra lại không ai để tâm.

Lúc này, Vương Diệp ngồi trên xe, kiên nhẫn chờ đợi trở về.

Người bạn trước mặt tuy đã đưa tất cả họ về, nhưng Bàn Tử lại muốn ở lại bên Vương Diệp.

Vương Diệp đuổi cũng không đi, Trần Tứ bên cạnh do dự một chút, cũng ở lại, những người khác nghĩ đi nghĩ lại cũng vậy.

Nhìn căn nhà nhỏ hẹp trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Nhưng anh không tranh cãi với những người này, mà tự mình đi nghỉ ngơi.

Chuyến đi này đã tiêu hao hết tinh khí và nguyên thần của anh, anh không ngờ, chuyến đi này lại tốn nhiều tâm tư và công sức đến vậy, lại còn biết được nhiều chuyện đến thế.

Những tác phẩm nghệ thuật đáng kinh ngạc kia, không chỉ gây chấn động, mà còn khiến tâm trí anh cũng có chút thay đổi.

Chương 1346

Nhưng Vương Diệp không chú ý.

Cùng với thời gian trôi qua, sự việc đó đã qua đi, mọi người dường như đều đã quên.

Đồng thời lại trở lại với vẻ mặt vui vẻ như trước.

Nhưng một cuộc điện thoại lại gọi đến, nói với họ rằng thế giới này từ trước đến nay không thuộc về những người không bình thường như họ.

Bình tĩnh không phải là trạng thái bình thường trong cuộc sống của họ, những dòng chảy ngầm dữ dội và những cơ quan nguy hiểm, mới là trạng thái bình thường trong cuộc sống của họ.

Bàn Tử nhận điện thoại, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ, anh mở miệng nói.

“Lão Kim, tôi thật sự không có thời gian đến nơi đó, ở đây tôi rất bận, tôi phải làm rất nhiều việc.” Vì Hạo Thiên Chân đã vẽ lại các hoa văn, và tất cả mọi thứ bên trong.

Bàn Tử dù không thể mang theo một món đồ tốt nào ra ngoài, nhưng điều này không cản trở anh liên hệ với bạn bè để đặt hàng chế tác những món đồ tương tự.

Chỉ cần chế tác thành công, anh ta bán ra là có thể kiếm được một khoản tiền lớn.

Bởi vì những hoa văn trên đó, bao gồm tất cả các thiết kế đều là những thứ mà thế giới này chưa từng có.

Đến lúc đó, anh ta có thể trở thành một ngôi sao mới nổi, là nhà thiết kế cao cấp trong lòng mọi người.

Ảo tưởng của Bàn Tử quả thực rất đẹp, nhưng Lão Kim ở đầu dây bên kia cũng không ngừng lải nhải với anh ta.

“Anh đừng có nói nhảm với tôi nữa, tôi ở đây thật sự đã phát hiện ra đồ tốt rồi, Phan Gia Viên, anh biết đó là nơi nào không?

Nơi đây chuyên thu mua đồ tốt.” Lão Kim không ngừng lẩm bẩm, nhưng Bàn Tử nghe những lời đó, lại không cảm thấy hứng thú, do dự một chút, Bàn Tử không cúp điện thoại, mà lắng nghe Lão Kim nói nhảm.

Anh ta sẵn lòng nghe Lão Kim nói chuyện.

Nhưng khi đối phương nói đến một từ khóa quan trọng, Bàn Tử cũng đứng sững tại chỗ, anh ta vẻ mặt khó hiểu nói.

“Nhẫn, đó là nhẫn gì?” Bàn Tử tò mò hỏi.

Anh ta vốn dĩ còn đang liên hệ với những thương nhân Hán, và đặt gỗ chế tác.

Chỉ cần làm tốt những công việc chuẩn bị này, cộng thêm Hạo Thiên Chân sẵn lòng mở rộng thêm một mặt khác của những bức điêu khắc.

Sau khi những việc này hoàn thành, anh ta có thể trở thành nhà thiết kế hàng đầu, thậm chí là nhân vật giàu có một phương.

Anh ta suy nghĩ trong lòng, nhưng Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử vẫn còn lải nhải điện thoại ở đó, lập tức bĩu môi, không nói nhảm với anh ta, mà đi về phía Vương Diệp.

Trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo vài phần ưu phiền, cậu ta hạ giọng nói với Vương Diệp.

“Anh nghĩ thứ đó thật sự bán được sao?

Những người khác nếu biết món đồ đó được mang ra từ đâu, e rằng buổi tối họ cũng không dám dùng phải không?!” Khi Hạo Thiên Chân đang than thở, Vương Diệp nghe lời cậu ta, lại lắc đầu.

Nhưng khi hai người họ ngồi đây uống cà phê, một chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Từ phía Bàn Tử đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Âm thanh này khiến vẻ mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp nghe thấy đột nhiên cười nói.

“Lúc Tết mổ lợn còn không kêu to đến thế, thằng cha này lại phát hiện ra cái gì nữa đây?” Lời Vương Diệp vang lên bên tai.

Bước chân Hạo Thiên Chân không dừng lại, mà vội vàng chạy về phía Bàn Tử.

Cậu ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Chạy tới nơi thì thấy mặt Bàn Tử trắng bệch, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Trên mặt cậu ta tràn đầy nghi hoặc, liền vỗ vai Bàn Tử nói.

“Anh bị sao vậy?” Lời quan tâm của cậu ta vang lên bên tai, Bàn Tử nghe xong liền khẽ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Tôi không nói được, tình hình của Lão Kim cũng quá đáng sợ rồi phải không?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, sau đó nhân lúc Vương Diệp cũng đi tới, trực tiếp đến trước mặt Vương Diệp, kể chuyện bát quái ở Phan Gia Viên cho Vương Diệp nghe.

Khi Vương Diệp lắng nghe cũng kiên nhẫn gật đầu, nhưng thực tế, trên mặt anh nhiều hơn là sự qua loa.

Bàn Tử không nhận ra, chỉ cảm thấy những lời mình nói, Vương Diệp đều nghe vào.

Lão Kim đã thu được vài chiếc nhẫn, những chiếc nhẫn đó trông giống như thời Thương.

Mây và phần lớn hoa văn, dù đã bị thời gian mài mòn đến mức không còn ra hình thù gì.

Nhưng những chiếc nhẫn này lại không giống lắm với những chiếc nhẫn mà những người họ tưởng tượng.

Thứ đó hoàn toàn được làm từ ngọc thạch.

Ngoài điểm này ra, Lão Kim đã rửa sạch những chiếc nhẫn này một lần nữa, chỉnh sửa lại, chuẩn bị tặng cho những người bạn sưu tầm.

Kết quả không ngờ, vào đêm hôm tặng đi, mấy chiếc nhẫn đều biến mất.

Lão Kim tưởng nhà bị trộm, đặc biệt kiểm tra camera giám sát, kết quả không ngờ.

Trong nhà căn bản không có trộm.

Nhưng anh ta lại nhìn thấy mấy chiếc nhẫn, giống như bóng đen, lướt qua màn hình giám sát.

Chuyện như vậy khiến anh ta sợ chết khiếp, anh ta cảm thấy tà môn không chịu nổi, nên cần Bàn Tử và Vương Diệp giúp đỡ.

Chỉ cần hai người họ đồng ý đi, Lão Kim về cơ bản sẵn sàng trả giá cao, nhưng Vương Diệp nghe lời Bàn Tử nói, trên mặt anh mang theo vài phần khinh miệt.

Anh lắc đầu, mở miệng nói với Bàn Tử.

“Đừng nghĩ nữa, nơi đó chắc chắn là quỷ dị, chuyện này chúng ta hai người mà dính vào, không những không giải quyết được, còn tự thân khó bảo toàn đấy.” Anh nói là sự thật, Bàn Tử nghe xong nhất thời cũng không thể phản bác, nhưng nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh mình, Bàn Tử lại không nhịn được nói.

"Còn cậu thì sao?

Cậu nghĩ thế nào?

Trước đây cậu không nghĩ mấy chuyện quỷ dị này không thể xảy ra sao?

Cậu nhìn xem, ông ta còn gửi camera cho tôi." Chính vì nhìn thấy đoạn camera giám sát, nên Bàn Tử mới sợ không nhẹ.

Hạo Thiên Chân nghe lời anh ta, sau đó lấy điện thoại của anh ta, nhưng khi cậu ta xem camera giám sát.

Cậu ta cũng gửi camera giám sát cho chính mình.

Bàn Tử nhìn động tác của cậu ta, trên mặt mang theo vài phần nghi hoặc.

"Sao cậu lại gửi video này cho chính mình?" Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Hạo Thiên Chân cười cười, sau đó hạ giọng nói.

"Giang hồ hiểm ác thế nào?

Anh đâu phải không biết, thứ này chúng ta phải giữ một tay, không thì sự việc nghiêm trọng rồi thì toi đời." Nghe lời Hạo Thiên Chân, Bàn Tử gật đầu, nhưng anh ta cũng là nửa hiểu nửa không, ánh mắt anh ta rơi vào người Vương Diệp, cũng hy vọng Vương Diệp có thể hợp tác với mình.

Nhưng Vương Diệp lại quay người thong dong rời đi, anh chỉ đến nơi này xem trò hay mà thôi.

Những lời Lão Kim nói, anh căn bản không để vào mắt, làm sao có chuyện nhẫn bay được.

Khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, Hạo Thiên Chân nhìn Vương

Diệp trước mặt, cậu ta bước nhanh tới, sau đó mở miệng nói.

“Anh đợi một chút đã, tôi đi kiểm tra video đó.

Nếu là ghép thì lão Kim toi đời rồi.” Hạo Thiên Chân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nghe lời Hạo Thiên Chân, Vương Diệp gật đầu, mặc kệ cậu ta.

Trên thực tế, anh đối với những lời Hạo Thiên Chân nói căn bản không cảm thấy hứng thú.

Bất kể video này là ghép hay là có thật.

Thực ra từ khi anh tiếp xúc với con hồ ly đến khi kết thúc.

Vương Diệp đã nhìn rõ ràng, hầu hết mọi chuyện.

Một số thứ không thể nói rõ, nhưng chúng thực sự tồn tại.

Nhưng trớ trêu thay, tất cả điều này lại trái với lẽ thường, không phải người bình thường có thể chạm vào.

Lời Trần Tứ nói khi chia tay, anh vẫn nhớ rất rõ.

Ở một bên khác, sắc mặt Lão Kim trở nên cực kỳ khó coi, lão thở dài sườn sượt, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi nói: “Cũng không biết những người đó có tới giúp hay không, nếu chuyện này bọn họ thật sự khoanh tay đứng nhìn, e rằng chỉ còn đường chết.” Lão Kim vừa nói vừa than ngắn thở dài, không ai biết trong lòng lão đang phiền não thế nào.

Lúc này, Vương Diệp đang nhìn chằm chằm vào cái video trước mặt.

Hạo Thiên Chân đã gửi cái video đó cho cậu, nhưng tin nhắn đi kèm của hắn lại khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

Cái video này không phải là sản phẩm cắt ghép, nhưng lại mang cảm giác như có sự can thiệp, không biết có phải có kẻ cố ý giở trò gì dưới cái video này hay không.

Cậu hồi tưởng lại một chút về con người Lão Kim, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng Lão Kim cũng được coi là một nhân vật có tiếng ở Phan Gia Viên, Vương Diệp cũng có hiểu biết nhất định về lão.

Nhưng cậu không quá bận tâm đến nội dung video, mà trái lại còn tò mò mục đích lần này Lão Kim gọi điện tới.

Chắc chắn là không đơn giản, nhưng nếu lão đã có chuyện cầu xin, Vương Diệp cũng không thể chọn cách thờ ơ.

Chương 1347

Ngay lúc này, Vương Diệp dứt khoát gọi điện lại.

Lão Kim không ngờ Vương Diệp lại chủ động gọi cho mình, chính vì biết Vương Diệp sẽ từ chối nên lão mới không dám gọi trước.

Thấy Vương Diệp chủ động, Lão Kim vừa mừng vừa sợ, vô cùng phấn khởi nói: “Cậu bằng lòng tới giúp sao?

Nếu cậu thật sự bằng lòng, tôi đúng là tam sinh hữu hạnh.” Trong khi đầu dây bên kia đang lải nhải, Vương Diệp khẽ tằng hắng một tiếng ngắt lời: “Đừng nói nhảm nữa, nói thẳng tình hình bên đó đi.

Chuyện giám sát tôi không tin, tôi muốn nghe sự thật.” Cậu không phải Bàn Tử, không dễ bị lừa như vậy.

Lão Kim nghe xong liền hiểu ý của Vương Diệp, lập tức hạ thấp giọng nói: “Sau khi tôi thu mua mấy chiếc nhẫn đó, tôi cứ tưởng không có chuyện gì, kết quả chỉ trong ba ngày, mấy gã làm thuê của tôi đều bị trúng độc, tình trạng của bọn họ rất nghiêm trọng.” Bây giờ nhớ lại, mặt Lão Kim vẫn còn xanh mét, cảnh tượng đó khiến lão không dám tưởng tượng, giống như người biến thành cương thi vậy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục bình thường, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tình trạng của mấy nhân viên đó quá quỷ dị, Lão Kim không còn cách nào khác, đành cho bọn họ nghỉ phép, nhưng sau khi bọn họ về nhà, lão vẫn không yên tâm.

Lão thường xuyên gọi điện hỏi thăm, kết quả không ngờ mấy gã đó vẫn tụ tập đánh bài uống rượu, chẳng có vẻ gì là có chuyện cả.

Lão Kim cũng thở phào nhẹ nhõm, cứ ngỡ chuyện này thế là xong.

Kết quả vào một đêm mưa, người nhà của mấy nhân viên này gọi điện cho lão, yêu cầu lão đến nhà tang lễ.

Bọn họ vừa bắt lão qua đó, vừa bắt đầu chất vấn về chuyện của người thân mình.

Lúc đó Lão Kim tuy đã đi qua, nhưng lão vạn lần không ngờ sự việc lại phát triển đến mức đó.

Lúc đầu lão còn tưởng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi thấy mấy nhân viên đều đột tử mà chết, trong lòng lão không tài nào chấp nhận nổi.

Hiện tại lão thật sự hết cách rồi, rơi vào đường cùng nên chỉ biết cầu cứu Vương Diệp, ai bảo Vương Diệp bản lĩnh thông thiên.

Ngoài Vương Diệp có thể đối phó ra, những người khác mà đụng vào chắc chắn là tiêu đời.

Lão Kim thầm nghĩ, mấy thứ đó vẫn đang bị lão khóa trong két sắt.

Mã số két sắt cũng không ai biết, mấy ngày nay tuy sóng yên biển lặng, Lão Kim cũng đã bồi thường một khoản tiền cho gia quyến, nhưng so với tiền bạc, lão quan tâm đến an toàn của mình hơn. 12.

Trực giác và lý trí luôn bảo lão rằng chuyện này không đơn giản, phong ba không dễ dàng lắng xuống như vậy.

Lúc này, lão chỉ còn cách gọi cho Vương Diệp.

Vương Diệp nghe Lão Kim mô tả, cậu do dự một lát rồi hỏi: “Vậy mấy đêm nay lúc ngủ, ông có nghe thấy tiếng ai gõ cửa không?” Câu hỏi này quá kỳ quặc, Lão Kim nghe xong liền ngớ người, sau đó hạ thấp giọng hỏi: “Trong chuyện này có ẩn ý gì sao?” Thú thật, mỗi đêm lão đều ngủ rất say, những gì Vương Diệp nói lão hoàn toàn không có ấn tượng.

Thấy Lão Kim ngơ ngác như vậy, Vương Diệp cười cười, không chút do dự nói: “Tất nhiên là có ẩn ý rồi.

Nếu ông nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩa là người tiếp theo được chọn chính là ông.

Tôi đoán đây là một loại lời nguyền.” Vương Diệp nhớ lại những chuyện mình từng trải qua, kinh nghiệm mang lại cho cậu rất nhiều giúp đỡ, giống như một cuốn bách khoa toàn thư vậy, nhưng rắc rối trước mắt cũng không phải chỉ dựa vào kinh nghiệm là giải quyết được.

Vương Diệp thầm nghĩ, còn Lão Kim ở đầu dây bên kia thì mặt đầy vẻ quỷ dị nói: “Nhưng mấy đêm nay tôi ngủ rất say, không hề nhận thấy gì cả, hay là đêm nay tôi lưu ý một chút nhé?” Nghe câu hỏi của Lão Kim, Vương Diệp do dự một chút, nhớ lại lời Trần Tứ đã nói, cậu liền bảo: “Cũng không cần phải cẩn thận quá mức như vậy, chuyện sẽ không tồi tệ đến thế đâu.

Cứ thả lỏng đi, thuận theo tự nhiên là được.

Giờ tôi đi mua vé máy bay rồi tới đó ngay.” Chủ yếu là tình hình bên kia thật sự phức tạp, Vương Diệp buộc phải qua đó.

Sau khi cúp máy, Lão Kim vẫn đầy vẻ hoảng loạn bất an.

Lão nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại thỉnh thoảng thu hồi ánh mắt.

Lão đã đóng cửa cửa tiệm, tưởng rằng có thể dựa vào việc lánh mặt để vượt qua sóng gió, nhưng giờ xem ra mọi chuyện phức tạp hơn lão tưởng tượng nhiều.

Muốn trốn tránh tất cả những chuyện này e rằng còn khó hơn lên trời.

Lão Kim thầm nghĩ, đồng thời cũng cầu mong Vương Diệp có thể đến sớm một chút.

Nhưng lão tính toán thời gian và khoảng cách, Vương Diệp muốn đến đây chắc cũng phải tầm rạng sáng, hay là lão trực tiếp ra sân bay đón Vương Diệp cho xong.

Nghĩ đến đây, lão vội vàng gọi lại cho Vương Diệp nhưng lúc này cậu không bắt máy, Lão Kim chỉ biết thở dài bất lực.

Những lời Vương Diệp nói cũng mang lại cho lão chút an ủi, Vương Diệp đã bảo lão không cần quá cẩn thận, nghĩa là lão không cần đặc biệt chú ý, chỉ cần đợi Vương Diệp đến là đủ.

Nghĩ đến đây, Lão Kim mỉm cười.

Trong khi đó, Vương Diệp đang vội vã chạy đến cửa nhà Trần Tứ, nhưng khi đến nơi, cậu lại thấy trên cửa treo một ổ khóa.

Trần Tứ không thích ra ngoài, một khi đi xa đều sẽ chào hỏi bạn bè và Vương Diệp để phòng trường hợp có việc gấp không tìm thấy mình.

Vậy mà hiện tại hắn chẳng nói chẳng rằng, cứ thế khóa cửa rồi biến mất tăm, Vương Diệp cảm thấy có chút phiền lòng.

Cậu nhìn bức tường bên cạnh, định bụng leo tường vào, kết quả không ngờ lúc nhảy lên, cậu nhìn thấy ở cửa có một tờ giấy trắng.

Vương Diệp do dự một chút, dứt khoát đi tới chỗ tờ giấy đó.

Ngay khi cậu nhảy xuống, một người đi ngang qua nhìn cậu với vẻ kinh hãi.

Vương Diệp cũng chỉ liếc nhìn người đó một cái chứ không giải thích, cậu cầm phong thư lên mở ra xem.

Bên trong chỉ có vài dòng chữ sơ sài, đại ý là Trần Tứ có việc phải đi xa một thời gian, khi nào về sẽ nhắn tin cho cậu.

Nhìn tin nhắn như vậy, sắc mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Hắn có thể dùng tin nhắn điện thoại để báo cho mình, tại sao lại phải dùng thư tay?

Trong lòng đầy nghi hoặc, Vương Diệp lại đi tới bên tường, do dự một hồi vẫn quyết định leo vào.

Chỉ là, vừa mới nhảy sang bên kia, cậu phát hiện cả sân vườn lẫn môi trường bên trong đều sạch sẽ, y hệt như lúc Trần Tứ còn ở đây, không có bất kỳ dấu vết xô xát nào.

Chứng kiến cảnh này, Vương Diệp càng thêm khó hiểu.

Đúng lúc đang bách tư bất đắc kỳ giải thì điện thoại bỗng reo vang, giọng của Trần Tứ vang lên bên tai: “Đã bảo với cậu là tôi chỉ đi xa một chuyến thôi mà, sao còn phải leo tường?

Làm chuyện đại phí chu chương như vậy để làm gì?” Nghe Trần Tứ nói, Vương Diệp sững người tại chỗ.

Cậu nhìn quanh, thầm nghĩ nơi Trần Tứ ở tuy là một tứ hợp viện nhỏ, nhưng hắn không có thói quen lắp giám sát, vậy mà giờ hắn lại biết mình leo tường.

Vương Diệp vừa kinh ngạc vừa kiểm tra xung quanh, nhưng quả thực chẳng có cái camera nào.

Trần Tứ thấy Vương Diệp mãi không nói gì, liền bảo: “Tôi tự bấm quẻ ra thôi, chứ không phải xem giám sát gì đâu.

Cậu mau về đi, cái nhà đó không phải chỗ cậu có thể vào, tôi có bố trí rất nhiều cơ quan bên trong đấy.” Nghe lời Trần Tứ, Vương Diệp do dự một chút rồi lùi lại vài bước, leo tường trở ra cổng chính.

Đứng ở đó, cậu không nhịn được mà hỏi: “Anh chạy đi đâu thế?

Có chuyện gì mà đáng để anh làm vậy?

Đại phí chu chương đến mức một lời chào cũng không có, anh cũng giỏi thật đấy.” Vương Diệp phê bình Trần Tứ, nhưng Trần Tứ nghe xong lại thấy buồn cười, thản nhiên đáp: “Đi đâu không quan trọng, quan trọng là tâm thuộc về nơi nào.” Hắn vừa nói vừa ngước nhìn bầu trời.

Nghe những lời này, Vương Diệp cau mày vẫn không thể hiểu nổi, nhưng nghĩ đến việc lát nữa phải đi làm sự sự, cậu lại nói: “Tôi phải đi giúp một người bạn ở bên Phan Gia Viên, anh có thể giúp tôi tính một quẻ không?” Vương Diệp vừa dứt lời, Trần Tứ gật đầu, sau đó đưa bàn tay đang mọc đầy lông trắng ra, nhưng rất nhanh sau đó lớp lông biến mất, trở lại thành một bàn tay bình thường: “Yên tâm, lần này gặp dữ hóa lành.” Câu nói của Trần Tứ khiến Vương Diệp ngẩn người, đầy vẻ không hiểu: “Sao mà nhanh vậy?

Trước đây anh tính quẻ không phải mất rất lâu sao?” Vương Diệp có chút kinh ngạc, cậu nhớ rõ mồn một cách Trần Tứ tính quẻ trước đây, nhưng lời Trần Tứ nói bây giờ cho cậu cảm giác hơi qua loa.

Tuy nhiên lúc này cậu không thể nói ra.

Trần Tứ nhận ra thái độ của Vương Diệp, nhất thời cũng có chút bất lực, khẽ thở dài giải thích một câu: “Dạo này đạo hạnh của tôi tăng cao, những thứ này đều có thể tính ra ngay.

Hơn nữa trước khi rời khỏi nhà, tôi đã tính cho mỗi người các cậu một quẻ rồi.” Tổng thể mà nói, quẻ tượng tuy có biến số nhưng sẽ không sai biệt quá lớn.

Nghe Trần Tứ giải thích, Vương Diệp gật đầu không do dự nữa, vội vàng cúp máy rồi đi về hướng sân vườn của mình.

Sau khi thu xếp xong xuôi, cậu cũng nói chuyện mình phải đi xa cho Bàn Tử nghe.

Bàn Tử vừa nghe vừa gật đầu, nhưng khi phản ứng lại thì cuống quýt hỏi: “Chú em định đi tìm Lão Kim à?” Mặt hắn đầy vẻ kinh ngạc.

Vương Diệp thừa nhận.

Bàn Tử nhìn sang Hạo Thiên Chân bên cạnh, Trương Khởi Linh không có ở đây, nhưng Hạo Thiên Chân đã quyết định đi theo Vương Diệp.

Bàn Tử do dự một chút cũng lên tiếng: “Anh cũng đi.” Trương Khởi Linh đi mua chút đồ, nhưng Vương Diệp không hề bỏ mặc anh, mà nhìn chằm chằm Bàn Tử hỏi: “Trương Khởi Linh bao giờ về?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Bàn Tử khẽ thở dài, hạ thấp giọng đáp: “Ai mà biết được?

Cái tên đó tính khí cổ quái như vậy, tôi cũng chẳng buồn quan tâm.” Bàn Tử rõ ràng là đang dỗi Trương Khởi Linh, nhưng Vương Diệp không để ý, trực tiếp gọi điện cho Trương Khởi Linh.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, khi Vương Diệp nói rõ tình hình, Trương Khởi Linh cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng khi Vương Diệp nhắc đến Lão Kim, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên hơi quái lạ: “Tôi cảm thấy tình hình bên lão không đúng lắm.

Nói ra có lẽ cậu không tin, nhưng tôi có trực giác rất nhạy bén.” Lời nói của Trương Khởi Linh mang theo vài phần gượng gạo và cứng nhắc.

Vương Diệp nghe xong cười ha hả, lắc đầu nói: “Thì đã sao?

Dù sao giờ cũng phải đi giúp một tay, Lão Kim cũng coi như bạn tốt của chúng ta, không thể trơ mắt nhìn lão gặp họa được.” Vương Diệp nói đúng sự thật, Trương Khởi Linh không thể phản bác, chỉ đành làm theo lời cậu rồi cúp máy.

Những người khác nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, cau mày suy nghĩ.

Hạo Thiên Chân nghĩ ngợi một hồi, dứt khoát bảo: “Tôi muốn gọi điện cho Lão Kim một lần nữa, tình hình bên lão chắc là khá nguy hiểm, chủ yếu là cái video đó tôi đã xem lại mấy lần rồi.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu cho hắn cơ hội đó, nhưng cậu vẫn không nhịn được mà hỏi: “Cái video bên Lão Kim có vấn đề gì à?” Cậu cũng xem mấy lần rồi, nhưng không hề lo lắng sốt sắng như Hạo Thiên Chân.

Đang lúc cậu không hiểu thì Hạo Thiên Chân hạ thấp giọng nói: “Lúc tôi xem video đó, mấy lần đầu thấy bình thường, nhưng khi giảm tốc độ phát xuống, tôi nhìn thấy mấy cái bóng đen đó trông giống như...

Chương 1348

người.” Chứ không phải mấy chiếc nhẫn đơn thuần.

Khi nói mấy chữ này, hắn gần như nghiến răng mà nói, vì cả người hắn đã nổi hết da gà vì sợ.

Vương Diệp thấy hai tay hắn run rẩy dữ dội, do dự một chút rồi vỗ vai Hạo Thiên Chân bảo: “Hay là cậu cứ ở lại đây làm hậu phương cho chúng tôi đi, đợi bên đó chúng tôi không lo liệu được thì cậu hãy qua giúp.” Nếu không, bây giờ đưa hắn đi, e là chuyện chưa xảy ra hắn đã bị dọa cho khiếp vía rồi.

Tình hình bên phía Hồ Ly còn chưa giúp Hạo Thiên Chân trưởng thành nổi, huống hồ là đưa hắn đến cái nơi đó.

Nghĩ đến đây, mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, do dự một lát rồi dứt khoát gật đầu.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân, hạ thấp giọng hỏi: “Mọi người sao thế này?

Cái nơi đó thực sự nguy hiểm đến thế sao?” Câu hỏi của Bàn Tử vang lên nhưng không ai trả lời, Hạo Thiên Chân nhìn hắn rồi cũng kiếm cớ rời đi.

Vương Diệp thu dọn đồ đạc về phòng mình.

Thấy họ đều né tránh mình, Bàn Tử cũng lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn do dự một lát rồi đi tới chỗ Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một cái, chỉ tự nói một mình: “Nếu anh thật sự muốn đi thì đi thu dọn đồ đạc đi, đừng ở đây hỏi đông hỏi tây nữa, chỉ có hai lựa chọn: đi hoặc không đi.” Vương Diệp không muốn nói nhảm với hắn.

Nghe Vương Diệp nói vậy, Bàn Tử không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Hắn nhìn quanh quất, tâm trạng vẫn có chút ức chế, nhưng không ngờ Vương Diệp chỉ bước đi theo hướng khác.

Gương mặt Vương Diệp đầy vẻ bình tĩnh, cậu thu dọn mấy bộ quần áo dày.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử suy nghĩ một hồi rồi cũng quyết định đi thu dọn quần áo dày, xong xuôi liền xách hành lý ra.

Trương Khởi Linh vừa vặn trở về, thấy họ để hành lý ở phòng khách, sắc mặt anh đầy vẻ phức tạp.

Anh do dự một chút rồi nói với Vương Diệp: "Hạo Thiên Chân đã nói với tôi rồi, tình hình bên đó có thể không đi, đúng không?" Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu.

Ánh mắt cậu dừng lại trên người Trương Khởi Linh, không mang theo cảm giác áp bức mà là sự tôn trọng lựa chọn của anh.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh trầm mặc một hồi rồi hạ giọng nói: "Tôi bằng lòng đi." Nói xong mấy chữ đó, anh vội vàng đi thu dọn hành lý của mình, vì bọn họ đặt vé máy bay chuyến sớm nên phải khẩn trương, nếu không đến muộn vé sẽ bị hủy.

May mà không lâu sau Trương Khởi Linh đã thu dọn xong xuôi tất cả.

Khi Vương Diệp cùng Trương Khởi Linh xuất phát, mặt Vương Diệp vẫn mang theo vài phần căng thẳng và kỳ quái.

Tình hình xung quanh rõ ràng không ổn, dù người đi đường vẫn mang vẻ tươi đẹp của thế gian, nhưng Vương Diệp lại lờ mờ cảm nhận được điều gì đó bất thường, đặc biệt là phương hướng phía Phan Gia Viên, ở đó ẩn hiện những tia lôi điện màu đen đang lóe lên.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên quái dị, những người khác tuy cũng chú ý đến hiện tượng thiên văn kỳ lạ này, nhưng vì đám mây lôi vân đó chưa hạ xuống nên mọi người cũng chỉ đứng nhìn.

Vương Diệp liếc nhìn họ một cái, suy nghĩ rồi hỏi Trương Khởi Linh bên cạnh: “Anh có sợ không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lắc đầu, anh không có gì phải sợ, ngược lại còn tò mò tình hình cụ thể bên Lão Kim rốt cuộc là thế nào.

Nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh mở video ra rồi nói: “Cậu xem cái này đi, là Hạo Thiên Chân đặc biệt làm chậm tốc độ phát lại nhiều lần, đồng thời đẩy số khung hình lên cao rồi cắt ảnh ra.

Đây là mấy người vậy?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa chỉ vào video.

Vương Diệp nghe xong, lập tức liếc mắt nhìn qua rồi nói: “Bốn người.

Chẳng lẽ là bốn người đó xảy ra vấn đề sao?

Không đến mức đó chứ, tôi...” Lời Vương Diệp còn chưa dứt thì điện thoại của Lão Kim đã gọi đến: “Cậu đã đặt vé máy bay chưa?

Tầm bao giờ thì đến?

Tôi định ra sân bay đón cậu, hoặc là tôi cứ đi ngủ, lúc nào các cậu đến thì gọi tôi.” Lão Kim vừa nói vừa cười, nghe giọng lão, Vương Diệp lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi: “Sao bên ông lại có tiếng nhiễu điện từ thế?” Trong khi Vương Diệp đang kinh ngạc thì Lão Kim nghe xong liền cầm điện thoại ra ngoài gọi, sau đó hỏi lại: “Ở đây còn tiếng nhiễu không?” Nghe Lão Kim hỏi, Vương Diệp lắc đầu, tiếng này nghe đã bình thường hơn nhiều.

Lúc này, Vương Diệp lại hỏi Lão Kim: “Tình hình bên đó của ông rốt cuộc là sao?

Ông có thể nói cụ thể cho tôi nghe không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Lão Kim gật đầu rồi kể lại chuyện của mấy nhân viên cũ.

Nhưng vừa nói lão vừa không nhịn được mà xoa xoa cánh tay: “Trời đất ơi, sao thời tiết này lại lạnh thế nhỉ?

Có chuyện gì vậy?

Trời trở lạnh từ bao giờ mà gắt thế này?” Lão Kim vừa nói vừa cau mày.

Vương Diệp hỏi lão về số lượng người, tổng cộng là bốn người, hoàn toàn trùng khớp với những gì cậu thấy trong video.

Vương Diệp do dự một chút rồi bảo Lão Kim: “Có một chuyện ông nên chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận, nói ra có vẻ hơi hoang đường, nhưng dù sao cũng phải đối mặt thôi!” Nghe Vương Diệp nói, Lão Kim cười ha hả: “Cụ thể là chuyện gì?

Cậu mau nói tôi nghe.” Đến lúc này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp, do dự hồi lâu mới nói ra: “Bây giờ ông xem có ra ngoài được không?

Chúng ta gặp nhau ở sân bay đi, tôi cảm thấy tình trạng trên người ông không ổn, với lại ông xem tấm hình này của tôi đi.” Bàn Tử và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lắng nghe, mặt hai người đều đầy vẻ phức tạp, đây là lần đầu tiên họ yên tĩnh như vậy.

Trước đây cả hai đều rất thích ríu rít nói chuyện, nhưng bây giờ họ không nói nổi nữa, tình hình bên Lão Kim thực sự quá kỳ quái.

Hai người bọn họ không thể can thiệp vào chuyện này.

Nghe lời Vương Diệp, Lão Kim gật đầu không có ý kiến gì, sau đó bước ra ngoài, kết quả không ngờ một viên gạch trực tiếp rơi xuống, Lão Kim ôm đầu đau đớn kêu thảm thiết.

Nghe thấy tiếng động bên phía Lão Kim, mặt Vương Diệp đầy vẻ lo lắng, vội vàng hỏi dồn dập: "Bên ông xảy ra chuyện gì thế?" Nghe Vương Diệp hỏi, Lão Kim nhất thời không biết trả lời sao.

Những người khác nhìn Vương Diệp, họ không nhịn được mà hỏi: "Chuyện này là sao?

Tình hình chắc không trở nên nghiêm trọng hơn chứ?" Bàn Tử vừa nói vừa quay đầu lại, thấy phía trước Vương Diệp đang bị tắc đường, Bàn Tử cũng chẳng còn tâm trạng lái xe nữa, liền dừng hẳn lại, nhìn Vương Diệp sốt sắng hỏi: "Tình hình Lão Kim liệu có..." Nhưng lời Bàn Tử chưa dứt thì phía sau vang lên tiếng còi inh ỏi, Bàn Tử vội vàng bám theo xe phía trước, nhưng vẫn trong tình trạng tắc đường.

Vương Diệp nghe họ nói nhưng không trả lời.

Đầu dây bên kia, Lão Kim một lúc sau mới nói chuyện được với Vương Diệp: "Ái chà, cái quái gì thế này?

Vừa ra khỏi cửa sao lại bị ba viên gạch đập trúng đầu thế này?

Vận khí này cũng thấp quá rồi đấy?" Lời Lão Kim nói khiến Vương Diệp sững sờ, cậu phức tạp nói: "Ông nói cái gì cơ, sao ông lại bị gạch đập trúng được?

Vận khí của ông chẳng phải nổi tiếng là tốt sao?

Chuyện này sao có thể xảy ra với ông?" Vương Diệp vừa cảm thấy khó chấp nhận, vừa đầy vẻ nghi hoặc, trực giác mách bảo cậu rằng tình hình bên Lão Kim còn tồi tệ hơn nhiều so với cậu tưởng tượng.

Nhưng hiện tại họ đang bị tắc đường, muốn kịp thời đến sân bay cũng khó hơn lên trời, Vương Diệp lo lắng sẽ lỡ chuyến bay này.

Thế là Vương Diệp dứt khoát đặt thêm mấy vé ở các chuyến khác.

Xong xuôi, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp, cậu đang kiên nhẫn chờ đợi, còn đầu dây bên kia Lão Kim đang sờ vầng trán đầy máu của mình.

Lão thật sự hết cách rồi, vừa cầm điện thoại vừa chạy vào trong nhà, tìm hộp y tế cầm máu xong mới kể tiếp tình hình cho Vương Diệp.

Giọng Lão Kim đầy vẻ bất lực, lão ngồi bệt xuống ngưỡng cửa, một tay ôm đầu, một tay cầm điện thoại trò chuyện với Vương Diệp: “Tôi thật sự không ngờ tình hình bên này lại vượt xa tưởng tượng của mình, cậu nói xem lần này chúng ta phải làm sao đây?” Lão Kim vừa nói vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp nghe xong, do dự một lát rồi bảo: “Đường bên chúng tôi rất hiếm khi tắc, vậy mà giờ lại tắc cứng, e là chúng tôi phải mất rất lâu mới đến được chỗ ông.” Chuyện này đã trở nên nghiêm trọng rồi.

Sự ám chỉ của cậu Lão Kim hiểu, nhưng lão có chút không thể chấp nhận nổi.

Đối phương suy nghĩ một chút rồi bảo: “Vậy chắc giờ tôi không ra sân bay được rồi.” Họ đang ở hai thành phố xa xôi, muốn tiếp xúc buộc phải dựa vào máy bay hoặc phương tiện giao thông khác, không thể trong nháy mắt mà xuất hiện trước mặt nhau được, nhưng thời gian chính là sinh mạng, Vương Diệp tin rằng tình trạng của Lão Kim còn nghiêm trọng hơn mình nghĩ.

Lúc này, Vương Diệp do dự một chút rồi bảo Lão Kim: “Chỗ ông có chu sa không?

Ông bôi một ít lên người để trừ tà, tôi đoán tối nay chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.” Nghe Vương Diệp nói, Lão Kim gật đầu, lục tung hòm xiểng tìm hồi lâu cuối cùng cũng thấy một lọ, lập tức bôi lên người mình.

Làm xong mọi việc, Lão Kim lại hỏi Vương Diệp ở đầu dây bên kia: “Lần này rốt cuộc là chuyện gì?

Tôi sẽ không gặp phải sóng gió hay nguy hiểm gì lớn chứ?” Lão vẫn chưa sống đủ đâu, lão thầm nghĩ.

Vương Diệp nghe Lão Kim nói mà không biết trả lời thế nào.

Xe phía trước tuy không còn tắc nữa nhưng họ đã lỡ mất chuyến bay, Vương Diệp đã lỡ từ nửa tiếng trước rồi.

Nhưng cậu không biết phải nói chuyện này thế nào, Lão Kim ở đầu dây bên kia biết bên Vương Diệp hết tắc đường liền cười rộ lên, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng Lão Kim do dự một chút, đứng trong sân, tuy đã bật đèn nhưng cả sân vẫn vô cùng thê lương, đặc biệt là ánh sáng trắng lạnh lẽo.

Lúc này lão bảo Vương Diệp: “Hay là tôi ra sân bay tìm các cậu nhé, tôi thử xem có phải cứ ra khỏi cửa là gặp chuyện không may không.” Lời Lão Kim nói khiến mặt Vương Diệp lộ vẻ phức tạp, cậu khẽ thở dài, mệt mỏi bảo: “Ông đừng nghĩ quẩn, giờ ông qua đây cũng chẳng có gì hay ho đâu, thà cứ ở yên đó đi, giờ chúng tôi qua tìm ông, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.” Vương Diệp nói đúng sự thật, Lão Kim nghe xong cũng chỉ đành thu lại ý định, nhưng trong lúc chờ đợi, lão cảm thấy thời gian thật dài đằng đẵng.

Trong khi Lão Kim than ngắn thở dài ở đầu dây bên kia, Vương Diệp cuối cùng cũng đến đích, nhìn sân bay trước mặt, gương mặt cậu đầy vẻ phức tạp.

Bàn Tử đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Chú em vẫn chưa cúp máy à?” Nghe Bàn Tử hỏi, Vương Diệp lắc đầu.

Cậu chưa bao giờ thấy kiệt sức như thế này, rõ ràng chỉ là ngồi xe chạy tới đây thôi mà cậu lại thấy tâm lực giao thoa.

Một mặt là tình cảm sâu đậm với Lão Kim, cậu không nỡ nhìn lão gặp chuyện; mặt khác là trực giác luôn báo cho cậu rằng thiên mệnh khó trái.

Nhưng quẻ mà Trần Tứ tính cho cậu, cậu vẫn nhớ như in, cậu không tin Trần Tứ lại lừa gạt mình, giờ chỉ có thể cầu nguyện tất cả những điều này đều là điềm báo cho việc gặp dữ hóa lành.

Trong lúc suy nghĩ, cậu nhìn Bàn Tử, xốc lại tinh thần rồi gượng cười nói: “Chưa, tôi lo bên Lão Kim có chuyện nên không dám cúp máy.” Nghe cậu nói, Bàn Tử gật đầu, lúc này hắn lại nói với Lão Kim: “Ông vẫn đang nghe máy chứ?” Bàn Tử đầy vẻ tò mò hỏi.

Lão Kim nghe thấy giọng hắn liền đáp: “Bàn gia, tôi biết ngay anh là người đáng tin nhất mà, cái điện thoại này đúng là nên gọi cho anh, anh xem tôi vừa gọi điện một cái là bao nhiêu người quan tâm đến tôi.” Lão Kim ở đầu dây bên kia hào hứng nói, nhưng Bàn Tử nghe giọng lão mà lòng nặng trĩu, hắn cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Trên người những người này dường như đang tụ lại một đám mây đen, đám mây này dù thế nào cũng không xua tan nổi.

Hắn cũng lo tình hình của Lão Kim sẽ vượt ra ngoài dự liệu của mình.

Lúc này, Bàn Tử do dự một lát rồi bảo Lão Kim: “Ông ở bên đó phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì, tôi với Vương Diệp nhất định sẽ qua tìm ông.” Nghe Bàn Tử nói, Lão Kim gật đầu, sau đó ôm bụng, mặt đầy vẻ phức tạp bảo: “Tôi đói, phải làm sao bây giờ?” Nghe Lão Kim nói, Vương Diệp cười cười, cậu biết Lão Kim muốn làm gì, không ngoài việc gọi đồ ăn ngoài hoặc tự mình xuống bếp.

Vương Diệp cầm la bàn trong tay, do dự một chút rồi bảo Lão Kim ở đầu dây bên kia: “Ông tìm cái gì lót dạ đi, tôi vừa giúp ông tính một quẻ, tình hình bên ông không khả quan lắm, ông cẩn thận một chút.” Nghe lời cậu, Lão Kim gật đầu không phản đối, sau đó móc trong túi ra mấy miếng bánh quy, ăn nhai răng rắc.

Chương 1349

Nhưng Vương Diệp vẫn tiếp tục hỏi về tình hình bên đó: “Sau khi bốn người kia gặp chuyện, đến nay đã được bao nhiêu ngày rồi?” Câu hỏi của Vương Diệp làm động tác của Lão Kim khựng lại, sau đó lão nói: “Cậu không nói tôi cũng quên mất, hôm nay hình như là ngày đầu thất (ngày thứ 7 sau khi mất), hỏng rồi, chắc là bọn họ về tìm tôi rồi.” Nhắc đến chuyện này, Lão Kim đã hoảng loạn không thôi.

Vương Diệp nghe xong lập tức thở dài bảo Lão Kim: “Ông không cần sợ, làm ông chủ như ông đã là quá tận tâm tận lực rồi.” Ít nhất so với đa số những ông chủ đen tối khác, Lão Kim trong chuyện bồi thường tiền bạc hoàn toàn không thẹn với lòng, nếu không cũng chẳng đến mức cố gắng được tới bây giờ.

Vương Diệp thầm suy tính trong lòng, sau đó lên tiếng an ủi Lão Kim.

Đầu dây bên kia Lão Kim vừa nghe vừa gật đầu, nhưng Vương Diệp nhìn bảng hiển thị chuyến bay trước mặt, biết mình còn hai tiếng nữa mới khởi hành.

Hắn trả lại những tấm vé máy bay dư thừa, làm xong mọi việc liền trở lại ghế ngồi.

Tình hình bên phía Lão Kim không có vấn đề gì lớn, nhưng nhiệt độ bên đó dường như giảm xuống rất nhiều, Lão Kim nhắc nhở bọn họ mang thêm quần áo, hoặc sau khi xuống máy bay thì mua thêm.

Nghe giọng Lão Kim, Vương Diệp cười cười rồi nói: “Tôi sớm đã tính tới rồi, ông cứ lo cho mình đi, tình hình chỗ ông còn nghiêm trọng hơn tôi tưởng đấy.” Hắn nói là sự thật, Lão Kim nghe xong liền rên rỉ một tiếng: “Cậu vẫn như trước, thích đả kích người khác y hệt như vậy." Lão Kim không làm gì được Vương Diệp, Vương Diệp nghe vậy liền ha ha cười lớn, tiếng cười của họ dường như xua tan bớt cái lạnh lẽo, nhưng Vương Diệp hiểu rõ, chuyện gì đến sẽ phải đến, không trốn được.

Hai tiếng trôi qua trong nháy mắt, Lão Kim lúc này cũng ngáp ngắn ngáp dài, đầy vẻ bất lực nói: "Lại bắt đầu thấy buồn ngủ rồi." Nghe Lão Kim nói, Vương Diệp suy nghĩ một chút rồi bảo: "Tôi không gọi điện cho ông nữa, thời gian này ông xem có thể liên lạc với mấy gia đình người bị hại kia không, giữ liên lạc với họ qua điện thoại?

Nói thêm vài lời xin lỗi với họ." Vương Diệp vừa dứt lời, Lão Kim gật gật đầu, nhưng còn chưa kịp gác máy thì điện thoại do đàm thoại quá lâu đã hết pin tắt ngấm.

Lão Kim đứng dậy, nhìn về hướng phía sau, dù bên trong có đèn sáng trưng nhưng ông vẫn không muốn bước vào.

Nhưng hiện tại bất đắc dĩ, ông chỉ đành đi vào cắm sạc, vừa có điện liền vội vàng gọi cho mấy gia đình kia.

Còn Vương Diệp phát hiện điện thoại bị ngắt vô cớ thì giật mình một cái, nhưng khi gọi lại thấy máy bận.

Không sai thì Lão Kim có lẽ đang gọi cho người khác, nghĩ vậy Vương Diệp cũng không xoắn xuýt nữa.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, mắt đỏ hoe nói: "Vừa rồi anh nằm mơ, anh thấy tình hình bên Lão Kim..." Bàn Tử chưa nói hết câu, Trương Khởi Linh ở bên cạnh nhìn thông tin trong điện thoại, thúc cùi chỏ vào người Bàn Tử, mặt đầy vẻ khó chịu: "Đừng có nói nhảm ở đây, chỉ là một giấc mơ thôi.

Cậu xem Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) lại gửi tin nhắn cho tôi này, cậu ấy bảo tấm ảnh chụp màn hình video kia có chút vấn đề." Nghe

Tiểu Ca nói, Bàn Tử ngẩn người, cảm xúc vừa mới nhen nhóm lập tức tan biến không dấu vết, sau đó đờ đẫn hỏi: “Ý cậu là chúng ta vừa rồi lo lắng vô ích à?” Thấy vẻ mặt Bàn Tử đã bình thường trở lại, Trương Khởi Linh cũng mỉm cười.

Nhưng Vương Diệp nhìn Bàn Tử, thần tình quái dị nói: “Làm gì có chuyện đơn giản thế, những việc này không thể nào chỉ một lời mà bỏ qua được.” Những rắc rối gặp phải trên đường đi, Vương Diệp đều nhìn thấu.

Nghe Vương Diệp nói, Bàn Tử gật đầu, nhưng nhìn hoàn cảnh xung quanh, anh vẫn nhịn không được hạ thấp giọng: “Nói chung hiện tại chưa có chuyện gì cũng là hảo sự.” Bàn Tử cười nói, nhưng Vương Diệp thì cười không nổi.

Rất nhanh, Vương Diệp tắt hết mọi tín hiệu vì máy bay đã chính thức cất cánh.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua nhanh chóng, khi mở mắt ra lần nữa, mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Sự mệt mỏi khiến hắn không thích ứng kịp, cảm giác ngồi máy bay này cực kỳ khó chịu, còn gian khổ hơn cả lúc hắn ở trong mộ suốt nửa tháng.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp, dường như nhìn thấu tâm tư hắn liền cười bảo: “Cuối cùng cũng tới nơi rồi, yên tâm đi, xuống máy bay không phải đi bộ nữa, chỉ cần ngồi xe một lát là tới ngay, ông ấy ở chỗ Phan Gia Viên, không xa đâu.” Vương Diệp chỉ gật đầu chiếu lệ, Bàn Tử chỉ thấy được sự lãnh đạm trên người hắn.

Thế là ba người họ mang theo hành lý đi về hướng đó.

Lúc này Vương Diệp gọi cho Lão Kim, đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, xác định bọn họ đã tới, Lão Kim liền cười.

Nhưng nhìn ánh sáng nơi chân trời, Lão Kim nhịn không được nói: “Các cậu cuối cùng cũng tới, tôi còn tưởng không đợi được nữa chứ.” Lão Kim có chút vui mừng, vốn định đi đón Vương Diệp nhưng trong một khoảnh khắc thất thần, ông nhìn bóng mình dưới chân, hốt hoảng hỏi: “Cậu nghĩ một người có thể có năm cái bóng không?” Câu hỏi quá mức kỳ quặc, Vương Diệp định hỏi tình hình dạo này thế nào, không ngờ Lão Kim lại tung ra một vấn đề sắc bén như vậy.

Vương Diệp sững người tại chỗ, mặt đầy quái dị: “Ý ông là sao?

Bên đó gặp chuyện rồi à?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ sốt sắng.

Sự quan tâm lo lắng khiến tâm trạng Lão Kim phức tạp, ông nhịn không được lắc đầu, sau đó nhìn về phía bên kia của cái bóng, thấy mấy người đang quay lưng về phía mình.

Nhưng những người đó nhanh chóng biến mất, như thể tất cả chỉ là ảo giác.

Đối mặt với sự quan tâm của Vương Diệp, Lão Kim không biết phải làm sao, chỉ thở dài: “Không phải, chỉ là tình hình này nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng.” Nói xong Lão Kim cũng không còn tâm trí nói tiếp, chỉ tựa vào tường chờ đợi tin nhắn của Vương Diệp.

Vương Diệp ở đầu dây bên kia cứ lải nhải dặn dò, Lão Kim cũng nghe lọt tai nhưng không ngờ hắn lại nói nhiều như thế.

Lão Kim thỉnh thoảng đáp lại vài tiếng một cách uể oải, khiến Vương Diệp càng thêm lo lắng.

Hắn nhìn Bàn Tử bên cạnh, do dự một chút rồi dứt khoát bảo: “Anh nói chuyện với Lão Kim đi, để tôi lái xe.” Nói xong Vương Diệp đổi chỗ với Bàn Tử, ba người vừa ngồi ổn định, Vương Diệp đã đạp mạnh chân ga.

Xe lao vút đi, Bàn Tử bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu nhưng vẫn vội vàng nói chuyện với Lão Kim.

Giọng Bàn Tử vang lên bên tai, Lão Kim dù im lặng nghe nhưng sắc mặt vẫn vô cùng suy yếu, Bàn Tử nhịn không được hỏi: “Tình hình của ông rốt cuộc là sao?

Chỗ ông có cái gì để nghe nhạc không?” Phải thừa nhận là cái gã Bàn Tử này đúng là hay nói nhảm, ngay cả chuyện nghe nhạc cũng lôi ra nói được, Trương Khởi Linh nghe mà cũng đầy vẻ bất lực.

Anh khẽ thở dài, mệt mỏi bảo: “Cậu đừng nói mấy chuyện đó với Lão Kim, ông ấy bây giờ chắc là trí nhớ hỗn loạn rồi, cậu không tìm được chủ đề nào bình thường hơn à?” Giọng Trương Khởi Linh mang vài phần oán trách.

Bàn Tử nghe vậy gật đầu, phản ứng lại liền vội xin lỗi Lão Kim: “Thật xin lỗi, tôi chưa cân nhắc kỹ, ông đừng chấp tôi.

Đúng rồi, lô ngọc khí ông nói với tôi còn đó không?” Bàn Tử tò mò hỏi nhưng Lão Kim ở đầu dây bên kia đã sớm hôn hôn dục thụy (buồn ngủ ríu mắt).

Vương Diệp đạp ga, chẳng bao lâu sau đã gần đến đích.

Mặt Vương Diệp tươi tỉnh hơn một chút, Bàn Tử ở bên cạnh thấy Lão Kim đã phát ra tiếng thở đều đặn, liền bảo Vương Diệp: “Không cần phóng nhanh thế nữa đâu, ông ấy ngủ rồi, chắc là quá mệt thôi, tình hình có lẽ không phức tạp đến vậy.” Vương Diệp gật đầu, chậm lại tốc độ, nhưng lòng hắn vẫn đầy phức tạp, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán.

Không ai thấy được lòng bàn tay hắn đầy mồ hôi lạnh, Vương Diệp nhìn qua thì có vẻ cà lơ phất phơ, ai cũng nghĩ hắn lạnh lùng tuyệt tình, nhưng thực tế lúc nguy hiểm, hắn bình tĩnh hơn bất cứ ai, đầu não vô cùng minh mẫn.

May mà khi xe dừng trước cửa nhà Lão Kim, Vương Diệp lao vào thì thấy Lão Kim đang ngồi ngủ gật ở ngưỡng cửa.

Vương Diệp vỗ vai Lão Kim, đối phương mở mắt ra nhưng mặt đầy vẻ mờ mịt, Vương Diệp trực tiếp kéo ông vào phòng.

Lão Kim nằm trên giường lẩm bẩm: “Các cậu cuối cùng cũng tới, bốn người kia muốn đưa tôi đi, tôi đã hẹn với họ rồi, ngày mai đi dã ngoại cùng họ.” Những lời này ông nói ra trong trạng thái vô ý thức.

Vương Diệp nghe xong liền sững sờ, Bàn Tử đi vào nghe thấy thì cười trêu: “Lão Kim tình hình nghiêm trọng thế này mà ông còn nghĩ đến chuyện đi dã ngoại à?” Vừa dứt lời, anh thấy Vương Diệp quay lưng về phía mình, khi bước tới xem mới thấy mặt Vương Diệp xanh mét khó coi, Bàn Tử biết mình đã hiểu lầm.

Bàn Tử ôm mặt bất lực giải thích nhưng Vương Diệp không đáp lại mà chỉ giúp Lão Kim đắp chăn.

Làm xong mọi việc, Vương Diệp mở ảnh trong điện thoại, lần theo các bối cảnh trong ảnh tìm đến dưới camera giám sát.

Tại đây, hắn thấy mấy hộp nhẫn.

Chính là mấy cái hộp này chứa nhẫn.

Khi Vương Diệp lấy nhẫn ra, mặt hắn đầy vẻ phức tạp, những người khác nhìn mấy chiếc nhẫn cũng đầy vẻ cảnh giác.

Bàn Tử do dự một chút liền vỗ vai Vương Diệp khuyên: “Cậu đừng có tùy tiện chạm vào mấy thứ này, anh thấy chúng không sạch sẽ đâu, bên trong có khi có vấn đề khác, không cẩn thận là tiêu đời đấy.” Bàn Tử vừa nói vừa nhíu mày, Vương Diệp không đáp mà cứ thế đeo nhẫn vào ngón tay.

Tổng cộng có bốn chiếc nhẫn, khoảnh khắc đeo vào, Vương Diệp chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, liền ôm đầu ngồi bệt xuống đất.

Rõ ràng cả đêm không ngủ, vậy mà giờ hắn lại làm chuyện này.

Trong khi Bàn Tử kinh ngạc thì Trương Khởi Linh vội vàng tiến lên đỡ hắn: "Cậu làm cái gì vậy?

Sao lại mạo hiểm thế?" Trương Khởi Linh không hiểu nổi, Vương Diệp đeo nhẫn, thần tình quỷ dị giải thích: "Tôi cảm thấy trong mấy chiếc nhẫn này có hàm ý kỳ lạ.

Anh xem xem thứ này có phải liên quan đến lông của Hắc Mao Xà không?" Vương Diệp vừa nói vừa đưa nhẫn lên dưới ánh đèn, Trương Khởi Linh nghe vậy thì thấy buồn cười, nghĩ thầm thứ này sao liên quan đến Hắc Mao Xà được.

Nhưng nhìn kỹ lại, anh phát hiện trên nhẫn thực sự có dấu vết lông Hắc Mao Xà.

Nhìn thấy những thứ này, mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ chấn động.

Lúc này Vương Diệp khẽ gõ xuống mặt bàn, khoảnh khắc nhẫn ngọc va chạm với mặt bàn phát ra âm thanh rất thanh thúy.

Bàn Tử nghe vậy nhịn không được đánh giá: "Thứ này chắc bán được giá lắm đây." Bàn Tử vừa nói vừa cười với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp thì không cười nổi, hắn nói: "Tôi cảm giác chuyện ở đây là do ai đó dày công dự mưu, ngày mai còn phải giải quyết tình hình của Lão Kim, cũng phải đề phòng những kẻ đứng sau nữa." Những rắc rối liên tiếp ập đến khiến Vương Diệp không biết đối mặt thế nào, nhưng vì quá mệt, hắn còn chẳng buồn tháo nhẫn, trực tiếp đẩy hai người ra rồi lăn ra ngủ.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, Bàn Tử và Trương Khởi Linh cũng bất lực nhưng không chọn cách quấy rầy hắn.

Sáng sớm hôm sau, Vương Diệp tỉnh dậy, Lão Kim cũng đã tỉnh, hai người nhìn nhau, trong khi đang ngồi trên giường thì bên ngoài có tiếng bước chân.

Vương Diệp nghe thấy liền dứt khoát hất chăn đi xuống, không ngờ Trương Khởi Linh đi tới bảo: “Cậu còn nhớ chuyện xảy ra tối qua không?

Tình hình nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng một chút.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhíu mày nhìn Vương Diệp, Vương Diệp lắc đầu không hiểu.

Thấy vậy sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ bất lực, hạ thấp giọng nói: “Tình hình bên đó hơi phức tạp, nói kỹ ra thì cũng không hẳn...” Trương Khởi Linh chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, nhìn quanh rồi bảo: “Đừng nói nữa, những chuyện tối qua tôi nhớ lại là biết ngay, tối qua tôi đã mơ thấy ba giấc mơ rất cổ quái.” Nghe vậy Trương Khởi Linh dứt khoát ngậm miệng, Bàn Tử đứng bên cạnh bưng bữa sáng, mặt đầy khẩn trương: “Mau dậy ăn chút gì đi, anh tính chắc không bao lâu nữa chúng ta phải xuất phát rồi.” Dáng vẻ cẩn trọng đó của Bàn Tử khiến Vương Diệp khó hiểu, kết hợp với lời anh nói, Vương Diệp khinh miệt cười bảo: “Anh không phải là có quan hệ với đám người đứng sau đấy chứ?” Lời này nói ra mang theo vài phần ý vị khinh miệt, Bàn Tử nghe xong lập tức rơi vào trầm mặc.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Bàn Tử thở dài: “Chẳng lẽ anh dễ bị nghi ngờ đến thế sao?

Hay là vốn dĩ anh là người xấu, nên các chú đều không nguyện ý tin tưởng anh?” Bàn Tử vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Diệp nghe vậy thì ngẩn người thoáng chốc, nhưng vẫn cười lắc đầu giải thích: “Tôi không nghi ngờ anh, chỉ thấy mọi chuyện hơi nực cười thôi, anh đừng có vơ vào mình như thế.” Vương

Diệp cười nhìn Bàn Tử.

Nhưng thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử vẫn cố chấp nói: "Anh nhất định phải giải thích rõ ràng với chú, ngọn ngành chuyện này là lúc anh tỉnh dậy mới phát hiện dưới hộp nhẫn còn đặt mấy cuộn da dê, lúc đó anh đã thấy hoa văn trên da dê rất quen mắt." Anh vừa nói vừa nhíu mày.

Trong lúc anh giải thích, Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lại nhíu mày, bán tín bán nghi: "Sao tôi cảm thấy cậu vẫn giống như trước, trước sau như một đều không đáng tin thế nhỉ?" Mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ quái dị và chất vấn.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Bàn Tử không đáp mà chỉ nhìn Vương Diệp, mắt sáng rực: "Chuyện này thực sự không phức tạp đến thế, nhưng anh tin có chú ra tay nhất định sẽ giải quyết được." Bàn Tử vừa nói vừa nhướng mày, nhưng Vương Diệp nghe xong cũng không biết trả lời sao.

Tại đây Vương Diệp cầm cuộn da dê lên, xem xong nội dung bên trong, hắn nhìn chằm chằm Lão Kim bên cạnh.

Lão Kim mặt vẫn còn vài phần như vừa tỉnh mộng, thấy Vương Diệp đưa cuộn da dê qua, Lão Kim cũng mở ra xem.

Nhưng xem xong, Lão Kim lại thấy vô cùng quen thuộc, ông vỗ đầu mình, nhìn Vương Diệp sốt sắng nói: "Tôi có chút ấn tượng, nhưng cậu chờ một chút, tôi nhớ ra rồi sẽ nói với cậu." Hiện tại ông chưa nhớ ra thật, Vương Diệp gật đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Không lâu sau, Lão Kim cười lên, kích động nói: "Tôi nhớ ra rồi!

Lúc tôi mua nhẫn, những người đó đã tặng thứ này cho tôi, họ bảo bên trong có bảo vật nhưng tôi không tin nên không thèm quản." Kết quả trong cuộn da dê vẽ một tấm bản đồ.

Ngoài bản đồ ra, nhìn thoáng qua còn có một mô hình cổ thành.

Nhìn cảnh này, mặt Vương Diệp mang vài phần phức tạp.

Lão Kim thấy Vương Diệp không nói gì liền hạ thấp giọng hỏi: “Thứ này có gì đặc biệt sao?” Lão Kim vừa nói vừa cười.

Vương Diệp nghe vậy không đáp.

Chương 1350

Những người khác nhìn Vương Diệp, mặt đầy vẻ quỷ dị, nhịn không được hỏi tiếp: “Vậy rốt cuộc thứ này nói cái gì?” Họ cứ lẩm bẩm nhìn Vương Diệp.

Đối mặt với những câu hỏi này, Vương Diệp lắc đầu, nhưng trong đầu bỗng hiện ra một câu nói.

Câu đó là Trần Tứ nói với hắn: “Phùng hung hóa cát” (Gặp dữ hóa lành), nhưng hắn lại nhịn không được muốn gọi điện cho Trần Tứ, nếu thực sự là phùng hung hóa cát thì chẳng phải có nghĩa là lần nào họ cũng sẽ gặp phải chuyện hung hiểm sao.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp khổ não không thôi, nhưng gọi điện thì không ai nhấc máy, bất đắc dĩ hắn đành gác máy.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp thu dọn một chút rồi chỉ vào cuộn da dê: “Những gì tôi có thể suy đoán hiện tại là thứ này có lẽ ở miền Nam, nhưng miền Nam sông nước nhiều, chúng ta kéo đến đó rất khó để không bị người khác nghi ngờ.” Hắn nói năng dứt khoát, Lão Kim nghe xong do dự một chút rồi ghé sát tai Vương Diệp hạ giọng: “Tôi biết cách giải quyết rắc rối này.” Ông trước đây thường xuyên đi đánh hàng nên biết cách ứng phó với sự chất vấn của người khác.

Nghe Lão Kim nói, Vương Diệp gật đầu, sau đó thu dọn chuẩn bị xuất phát.

Bàn Tử thấy Vương Diệp nghiêm túc như vậy thì hơi ngẩn người, do dự một chút rồi bước tới.

Anh khẽ vỗ vai Vương Diệp, thấy Bàn Tử như vậy, Vương Diệp nhíu mày chưa kịp phản ứng thì gã này đã hạ giọng bảo: “Chú thấy cuộn da dê đó có đáng tin không?

Anh thấy những thứ viết trong đó không đúng lắm, cổ thành đó nhìn là biết tà môn lắm rồi, chú xem trái phải không cân đối này.” Anh vừa nói vừa nhíu mày, vừa trải cuộn da dê ra vừa bắt đầu dùng nghề phong thủy của mình để chỉ trỏ phê phán.

Vương Diệp nghe vậy liền ha ha cười, sau đó nói: “Anh tính kế thừa bản lĩnh của Trần Tứ đấy à?

Anh mà cũng muốn biến thành người thứ hai như ông ấy sao, đừng nghĩ nữa, chuyện không phức tạp thế đâu.” Nói xong Vương Diệp vỗ vai Bàn Tử, tự đi rửa mặt không thèm để ý đến anh nữa.

Thấy Vương Diệp như vậy, Bàn Tử trong lòng có chút bất lực.

Nhưng khi thấy Lão Kim đi ngang qua, Bàn Tử vội kéo tay ông lại nói: “Đúng rồi, tối qua không phải ông vừa ra khỏi cửa đã bị viên gạch đập trúng đầu sao?

Hay là đưa tay đây, để tôi bói cho ông một quẻ!” Bàn Tử vừa nói vừa cười với Lão Kim.

Nghe vậy mặt Lão Kim đầy vẻ quái dị, ông nhìn Vương Diệp đang do dự, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cậu nghĩ sao?” Câu hỏi của Lão Kim vang lên, Vương Diệp liếc họ một cái rồi ậm ừ đáp lại, nhưng cả hai đều không hiểu rõ ý hắn.

Lão Kim thấy Vương Diệp không quá bài xích Bàn Tử, liền nắm lấy tay Bàn Tử đầy khẩn trương: “Cậu nói đi, cậu có thể tính được sao, nếu dám lừa tôi, tôi nhất định sẽ lột da cậu đấy.” Lời cảnh báo của Lão Kim vang lên, Bàn Tử nghe thấy chỉ thản nhiên cười.

Lúc này Vương Diệp nhìn hai người họ bấm đốt ngón tay ở bên cạnh, thấy buồn cười nhưng không nói.

Khi đi ngang qua hai người, khí thế trên người Bàn Tử cũng trở nên khác hẳn, nhìn Lão Kim trước mặt, Bàn Tử đầy vẻ phức tạp nói: “Tôi tính được tình hình sắp tới rất không ổn, ông tốt nhất đừng ra khỏi cửa, có việc gì cần cứ để chúng tôi chạy vặt là được.” Nói xong Bàn Tử mở mắt trở lại vẻ bình thường, Lão Kim cảm thấy có gì đó không đúng, vội hỏi: “Trời đất ơi, cậu học bản lĩnh này ở đâu thế?” Lão Kim không hiểu nổi, Bàn Tử cũng không trả lời mà chỉ nặng nề bảo: “Những gì tôi có thể nói chỉ có bấy nhiêu thôi, ông tự mình cẩn thận đi!” Bàn Tử nói xong định đi vào nhà, kết quả không ngờ tiếng thét chói tai của Trương Khởi Linh truyền đến.

Trương Khởi Linh rất hiếm khi thét lên như vậy, một khi đã thét lên nghĩa là tình hình không hề đơn giản.

Lúc này Bàn Tử vội vàng chạy vào, đúng như dự đoán, tình hình bên Trương Khởi Linh quả nhiên nghiêm trọng, anh đang đứng trước ba pho tượng thần.

Nhìn thứ trước mặt, mắt Trương Khởi Linh đầy vẻ mờ mịt, ánh nhìn của anh rơi trên người Vương Diệp, sau đó hạ thấp giọng: “Lão Kim còn có sở thích độc lạ thế này sao?” Anh vừa nói vừa lạnh lùng cười, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khiến Lão Kim vừa bước vào cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Vương Diệp nhìn hai người họ, sau đó nhìn chằm chằm vào cái xác khô trước mặt, cũng nghĩ đến chuyện con hồ ly kia.

Chính vì có chuyện con hồ ly trước đó nên giờ thấy thứ này họ cũng không nhịn được mà sợ hãi.

Lão Kim vừa bước vào, Vương Diệp vẫy vẫy tay gọi ông, không ngờ Lão Kim còn sợ hơn cả hắn, ngã ngồi bệt xuống đất, mặt đầy hoảng loạn: “Đây là thứ gì thế này?” Vừa nãy Lão Kim không nhìn rõ, cứ tưởng họ tìm thấy kỳ bảo gì, không ngờ lại là thứ này.

Hơn nữa nhìn bộ dạng này, nó còn được lôi ra từ trong tủ quần áo.

Trong khi Lão Kim còn đang chấn kinh, Vương Diệp liếc ông một cái rồi hỏi Trương Khởi Linh: “Anh nghĩ chuyện này là sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Trương Khởi Linh lắc đầu, chỉ vào cái tủ quần áo: “Tối qua trước khi ngủ tôi đã đặc biệt sắp xếp lại hành lý của chúng ta bỏ vào tủ, bên trong rõ ràng không có thứ này, vậy mà hôm nay mở ra lại có.” Anh vừa nói vừa nhìn về phía Lão Kim, cứ tưởng Lão Kim trêu chọc mình, không ngờ Lão Kim bị nhìn liền hoảng hốt: “Cậu đừng nhìn tôi, chuyện này không liên quan gì đến tôi đâu, tôi mà muốn hại các cậu thì thiếu gì cách.” Lão Kim vừa nói vừa đảo mắt trắng dã, Vương Diệp thấy vậy biết Trương Khởi Linh đã hiểu lầm lớn.

Lúc này Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh hạ giọng: “Anh đừng nghi ngờ ông ấy, ông ấy không có vấn đề gì đâu.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng nhìn cái xác khô kia, anh vẫn thấy khó mà chấp nhận.

Xương cốt dù đã co rút như gỗ khô nhưng lớp da bên trên vẫn được bảo tồn như hổ phách, khuôn mặt trông rất kỳ quái, Trương Khởi Linh không dám nhìn thẳng.

Không phải là sợ, mà chỉ là thấy những thứ này quá quỷ dị, anh không muốn dây dưa.

Nhưng Vương Diệp cầm điện thoại, do dự một chút rồi quyết định gọi cho người của nha môn (cảnh sát).

Lão Kim thấy vậy cũng không có ý kiến gì.

Khi người của nha môn đến, sau khi lập biên bản xong liền mang cái xác khô đi.

Thấy họ rời đi, lòng Lão Kim vẫn cực kỳ phiền muộn, nhìn Vương Diệp bên cạnh hạ giọng hỏi: “Cậu nghĩ chuyện này tôi có phải chịu trách nhiệm không?” Mặt ông đầy vẻ khẩn trương, Trương Khởi

Linh liếc Lão Kim một cái rồi hỏi: “Ông có phải đã đắc tội với ai không nên đắc tội không?

Sao mấy chuyện rắc rối kiểu này cứ ám lấy ông thế?” Trương Khởi Linh tò mò hỏi, Lão Kim nghe xong liền ngẩn người, ngẫm lại đúng là giống như đắc tội người ta nên mới bị ám như vậy.

Lão Kim lắc đầu, mặt quái dị nói: “Dạo này tôi làm ăn luôn rất chú trọng công bằng, cũng không có lừa lọc gì, sao họ lại nhắm vào tôi nhỉ?

Tôi không hiểu nổi.” Lão Kim vừa nói vừa nắm chặt tay.

Vương Diệp nhìn ông, nghĩ đến bốn người kia liền hỏi: “Có phải họ đeo nhẫn vào mới xảy ra chuyện không?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, Lão Kim mới chú ý thấy Vương Diệp đã đeo bốn chiếc nhẫn đó, ông tức đến nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ nói: “Bốn chiếc nhẫn này tôi chẳng phải đã vứt rồi sao?

Sao cậu lại đeo vào?

Cậu nhặt được ở đâu?” Nhưng khi Lão Kim nói xong, Vương Diệp nhìn những chiếc nhẫn trên tay, nụ cười trên mặt biến mất từng chút một, sau một hồi im lặng kéo dài, Vương Diệp mới nói với Lão Kim: “...Ông vứt rồi ư, tôi nhặt được chúng ở trong hộp mà.” Lời giải thích này khiến sắc mặt Lão Kim càng thêm khó coi, ông rơi vào im lặng, không nói được lời nào.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn ông, thấy bộ dạng của Vương Diệp, Lão Kim trong lòng đầy vị đắng.

Nhưng ông không biết phải thổ lộ thế nào, ngay lúc Lão Kim đang khó chịu vì những chuyện này, Vương Diệp tháo bốn chiếc nhẫn ra.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy, sau khi đeo lâu và có nhiệt độ cơ thể của hắn, trên nhẫn xuất hiện một số hoa văn kỳ quái.

Nhưng những thứ đó chỉ hiện lên trên ngọc thạch rồi nhanh chóng biến mất.

Thấy vậy Vương Diệp trực tiếp nói với Trương Khởi Linh: “Thứ này kỳ quái quá.” Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày.

Trương Khởi Linh nghe vậy liền gật đầu dứt khoát, nhưng nhìn ngón tay Vương Diệp, anh nhịn không được nhắc nhở: “Đám người đó không phải là nhắm vào Lão Kim rồi chứ...” Bàn Tử nghe thấy vậy thì cười, mấy người họ cũng được coi là uy chấn giang hồ một phương, không ai là không biết danh tiếng của họ, nhưng những người biết danh tiếng của họ đều rất kín tiếng, một khi có chuyện nhờ vả đều sẽ chủ động xuất hiện, sao lại làm mấy trò này?

Bàn Tử thầm suy tư, nhìn Vương Diệp rồi nhịn không được nói: “Hay là nói họ nhắm vào chúng ta đi.” Lời khẳng định của Bàn Tử khiến Vương Diệp ha ha cười: “Anh vẫn tự tin như xưa, bao giờ mới sửa được đây?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến Bàn Tử không biết trả lời sao, nhưng Lão Kim thì cười không nổi, cũng không tâm trí đùa giỡn, chỉ nắm tay hai người bảo: “Chuyện này hai cậu giúp tôi với!” Một mình ông thực sự không có cách nào ứng phó, nếu không cũng chẳng nghĩ ra cách này để gọi Vương Diệp đến.

Nhìn Lão Kim, Vương Diệp trực tiếp nói: “Vậy ý ông là đằng sau thực sự có người ông đã đắc tội.” Những đoạn video giám sát ông gửi cũng như mọi thứ đều có vấn đề, đổi hết cách này đến cách khác chẳng phải nghĩa là có kẻ đang nhắm vào ông sao.

Vương Diệp thầm suy tính, Lão Kim do dự một lát rồi gật đầu.

Thấy lão Kim gật đầu thừa nhận, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng cổ quái.

Bàn Tử đứng bên cạnh liếc lão Kim một cái, sau đó khẽ thúc tay Vương Diệp nói: “Chú em thấy chuyện này có còn đòn phản kích nào khác không?”.

Câu hỏi của Bàn Tử vang lên bên tai, Vương Diệp không đáp lời anh ta, nhưng lão Kim nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt đầy căng thẳng nói: “Tôi cũng vì sợ các cậu không tới nên mới hơi ẩn giấu một chút, nhưng kẻ đứng sau màn này là ai, tôi thật sự không biết.” Đây là lời thật lòng, việc mấy cái nhẫn đó xảy ra cũng là thật, ngoại trừ đoạn video kia là do lão tự ý sắp xếp.

Những tình huống khác thực chất chưa hề xảy ra.

Lão nghĩ trong lòng, nhưng do dự một chút cũng đem tất cả khai ra hết.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, nhưng trong mắt lại đầy vẻ quỷ dị, sau đó nhìn những người bên cạnh nói: “Tình hình này...”.

Lời của Vương Diệp còn chưa dứt, những người bên cạnh đều ngẩn người tại chỗ.

Đúng lúc này, lão Kim hạ thấp giọng nói với Vương Diệp: “Để tôi đi liên lạc với những người phía sau.” Lão Kim nói xong liền xoay người rời đi.

Nhưng nhìn động tác dứt khoát của lão, Vương Diệp lại cảm thấy nực cười, liền trực tiếp nắm tay lão nói: “Tôi đã nói là sẽ giúp ông hồi nào?” Ánh mắt của cậu rất sắc lẹm, Bàn Tử cảm nhận được có gì đó không ổn, định đứng ra khuyên can nhưng lại thấy mình không thốt nên lời.

Ai bảo lão Kim lần này làm chuyện quá đáng như vậy, bọn họ trên đường đi lo lắng bấy lâu, cuối cùng lại là lo hão.

Trong lúc Bàn Tử còn đang suy tính, lão Kim nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy hối lỗi, vừa xin lỗi vừa lấy ra một bức thư từ trong túi.

“Mấy thứ này cậu xem xong sẽ hiểu thôi.” Lão Kim không biết nên đáp lại Vương Diệp thế nào, chỉ đỏ hoe mắt đưa bức thư qua.

Vương Diệp gật đầu, lúc mở thư ra, sắc mặt cậu biến đổi cực kỳ cổ quái, nội dung bên trong khiến mặt cậu trắng bệch, ngón tay cũng run rẩy.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, không hiểu Vương Diệp đã thấy gì, phát hiện tình trạng của cậu quái lạ như vậy, cả hai liền ghé sát lại.

Vương Diệp nhìn hai người họ, lên tiếng: “Hai người đừng đi, tôi và lão Kim đi là được rồi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào mình và lão Kim.

Nghe lời này, Trương Khởi Linh là người đầu tiên không đồng ý, anh trực tiếp lắc đầu từ chối, mặt đầy nghiêm túc vỗ ngực nói: “Trước đây bất kể sóng gió gì, tôi đều đi cùng cậu, hiện tại...”.

Rốt cuộc là rắc rối gì mà khiến Vương Diệp đưa ra lựa chọn như vậy, lại còn dứt khoát đến thế?

Trương Khởi Linh đang suy nghĩ thì nghe Vương Diệp hạ thấp giọng nói: “Chuyện này có liên quan đến gia tộc của anh.” Cậu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, đôi mắt sắc sảo.

Câu nói bất thình lình này khiến Trương Khởi Linh đờ người, lúc định thần lại thì cả người như quay cuồng.

Anh đứng không vững, mặt trắng bệch trong phút chốc, cả người như muốn ngã quỵ xuống đất, Bàn Tử thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ lấy.

Dù Bàn Tử đã đỡ được, nhưng sắc mặt Trương Khởi Linh vẫn suy sụp như cũ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh rồi cười nói: “Nơi đó còn khủng khiếp hơn nhà của anh nhiều, tuy có liên quan đến gia tộc anh nhưng cũng chỉ được nhắc đến sơ qua thôi, nơi chúng ta sắp tới là một nơi tương đương với nhà anh...”.

Nơi đó nói ra cũng khiến người ta cảm thấy khó tin, Vương Diệp không muốn nói nhiều vì trong thư đã ghi rõ tất cả, nếu hai người họ thật sự đi theo, e rằng tiếp theo sẽ là toàn quân bị diệt.

Một mặt Vương Diệp muốn cứu họ, mặt khác năng lực của Bàn Tử vốn dĩ không đủ, khả năng nín thở dưới nước của anh ta thế nào Vương Diệp vẫn nhớ rõ mồn một.

Nhìn Bàn Tử, Vương Diệp trực tiếp nói: “Anh hãy suy nghĩ cho kỹ đi, có thật sự muốn theo tụi tôi qua đó không?

Toàn bộ dựa vào quyết định của anh, nếu anh đi thì phải đi đường thủy.” Vương Diệp đem tình hình bên kia kể lại một lượt, nơi đó cậu từng nghe qua nên biết mức độ nguy hiểm thế nào.

Bàn Tử nghe xong, mặt lộ vẻ do dự nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết nắm chặt nắm đấm nói: “Đi thôi, đi cùng nhau là được, có gì mà phải sợ.” Anh ta vừa nói vừa nhướn mày với Vương Diệp.

Nghe lời Bàn Tử, Vương Diệp không biết đáp sao, còn lão Kim đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp với ánh mắt đầy cảm kích.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, lão Kim lau nước mắt, thấy lão thật sự khóc, Vương Diệp cũng có chút bất lực.

Lúc này, Vương Diệp đi sang hướng khác thu dọn quần áo, trông cậu có vẻ sảng khoái nhưng thực tế trong mắt không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Không ai ngờ tới lão Kim lại bị đám người đó nhắm trúng.

Đám người đó thuộc về nhà họ Chu, ngoài điểm này ra, bọn chúng thường hoạt động ở nước ngoài, chuyên mua bán văn vật, nhưng những văn vật đó đều là đồ vừa đào lên.

Chương 1351

Vương Diệp nghĩ thầm, lần này lão Kim chắc cũng là vô tình đụng độ bọn chúng.

Đám người đó đã dùng phương pháp nào đó khiến lão Kim trúng độc, giờ nếu lão không làm theo lời chúng, chất độc sẽ phát tác.

Mấy tên đàn em chết mấy ngày trước là ví dụ rõ ràng nhất, lão Kim vẫn không thể quên được, nhìn Vương Diệp, lão Kim nặng nề nói: "Chuyện của mấy người đó, tôi nhất định sẽ tìm cách trả thù." Lão vừa nói vừa nắm chặt tay, Vương Diệp không đáp lời mà nhìn lão Kim nói: "Ông dắt thêm mấy người đi đi!" Vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp, dường như cậu đã do dự rất lâu mới quyết định nói ra câu này.

Lão Kim nghe xong ngẩn người tại chỗ, có thể tưởng tượng nơi đó nguy hiểm đến mức nào.

Trước đây Vương Diệp chưa bao giờ mang theo những kẻ tay chân này, vậy mà bây giờ lại đưa ra yêu cầu đó.

Lão Kim vừa khó chấp nhận vừa nhìn Vương Diệp than vãn: "Làm thế này không ổn đâu, họ đều là những mạng người vô tội." Lời lão Kim chưa dứt, Vương Diệp đã lạnh lùng liếc lão một cái, chỉ một ánh mắt thôi cũng khiến lão Kim không biết ứng phó thế nào.

Bất đắc dĩ, lão Kim đành cầm điện thoại lao ra ngoài, liên lạc với không ít hỏa kế (người làm), những người trước đây từng theo lão.

Khi lão cúp máy, mặt đã đầy vẻ bi thương.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của lão Kim thì thấy nực cười, cậu bước tới, đôi mắt chỉ có sự lạnh nhạt, không chút thương xót.

Từ trước đến nay Vương Diệp vẫn luôn cao ngạo như vậy, lúc này cậu cũng chẳng buồn phí lời với lão Kim.

Những người kia lần lượt được mời tới, lão Kim cũng lấy sổ sách ra kiểm điểm số tiền còn lại.

Số tiền này sẽ được chia cho họ sau khi xong việc.

Những lời này khi gọi điện lão Kim đã nói rõ, đám người đó không có ý kiến gì.

Nói trắng ra, họ chưa từng xem trọng mạng sống của chính mình, nhưng tàn khốc hơn có lẽ là thực tế ép buộc, nếu không vì tiền tài, sao họ phải dấn thân vào hiểm cảnh.

Lão Kim cũng đã cân nhắc yếu tố này nên không hề tiết kiệm, đám người đó khi nhìn thấy con số trên sổ, sắc mặt rất phức tạp.

Ngoài ra, lão Kim cũng cho họ cơ hội từ chối, chỉ cần nhắn tin cho lão thì lão chắc chắn sẽ đồng ý, lão không cưỡng ép ai.

Lúc này, lão Kim nhìn về phía bầu trời, Vương Diệp đã quyết chí đi, đồ đạc cũng thu dọn xong.

Lão cũng chỉ có thể cùng Vương Diệp thu dọn.

Nhưng làm xong những việc này, Vương Diệp không vội khởi hành mà nhìn chằm chằm lão Kim hỏi: “Đám người đó đã đưa tới chưa?” Giọng điệu cậu mang theo vài phần cao ngạo, lão Kim lắc đầu, một bộ phận nói cần suy nghĩ, tuy có một bộ phận đã quyết định, nhưng để họ tới đón nhận vận mệnh tàn khốc này, nói thật lão Kim không nỡ, nên hiện tại lão vẫn chưa cho họ thời gian và thông tin chính xác.

Nhưng lão Kim không ngờ khi đẩy cửa ra đã thấy mấy tên đàn em đó, mặt họ nở nụ cười hiền hậu, khiến lão Kim không dám nhìn thẳng.

Vương Diệp thấy bộ dạng đó của lão Kim, dù đứng sau cửa nhưng ánh mắt vẫn đầy vẻ khinh miệt.

Khi đám người này được lão Kim dẫn vào, họ vừa cười vừa nói những lời tốt đẹp với lão.

Lão Kim vừa nghe vừa gật đầu, đúng lúc này Vương Diệp trực tiếp nói: “Ông cũng biết sự tình sẽ thành ra thế này, sao ngay từ đầu không tránh đi?

Người nhà họ Chu điên cuồng thế nào ông không biết sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên, lão Kim rơi vào trầm mặc, lúc này Vương Diệp nhìn mọi người trước mặt lại nói: “Chuẩn bị xong hết chưa?

Bây giờ cầm lấy công cụ của các người, mua thêm những thứ trong danh sách này về, xong xuôi tất cả là xuất phát.” Vương Diệp vừa nói vừa đưa tờ danh sách qua, những người trước mặt gật đầu nhận lấy, cười tươi rời đi.

Họ vừa cầm danh sách vừa cảm ơn Vương Diệp, nói những lời cát tường, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại cảm thấy cực kỳ chướng tai.

Lão Kim nghe những lời đó cũng ý thức được hành vi của mình quá đáng thế nào.

Nhưng khi quay đầu nhìn Vương Diệp, lão Kim lại mặt dày nói: “Lúc đó tôi cũng muốn tránh họ, nhưng đám người đó không thể tránh khỏi, đó là cái bẫy họ cố ý giăng ra.” Nếu không sao lại có chuyện như vậy, lão Kim nghĩ thầm.

Vương Diệp thấy vẻ mặt giả vờ vô tội đó thì thấy nực cười, sau đó hạ thấp giọng nói với lão: “Ông thì khi nào mới gọi là vô tội chứ?” Câu hỏi này khiến lão Kim không còn lỗ nẻ nào mà chui, đúng lúc này

Vương Diệp xoay người rời đi.

Bốn cái nhẫn đó nếu không phải lão Kim cố chấp thu lại thì mấy tên đàn em của lão cũng không gặp chuyện, ngay cả chính lão cũng không ra nông nỗi này.

Dù Vương Diệp đồng ý giúp lão giải quyết rắc rối, nhưng không có nghĩa là bài học này có thể bỏ qua một cách dễ dàng.

Bài học nặng nề này khiến tâm trạng lão Kim cực kỳ bất lực.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử từ đầu đến cuối đều đứng bên cạnh quan sát.

Hai người tuy muốn lại gần giúp đỡ nhưng do dự một chút vẫn không bước lên, lời hay thì ai cũng biết nói, nhưng nói ra cũng vô dụng.

Thà để lão Kim nhớ kỹ bài học lần này, nếu không phải vì sự cám dỗ quá lớn trước mắt, sao lão Kim có thể đồng ý với người nhà họ Chu.

Mọi người đang suy nghĩ thì nhìn lão Kim trước mặt, trong mắt thêm vài phần khinh miệt, sau đó xoay người rời đi.

Theo thời gian trôi qua, đàn em của lão Kim cuối cùng cũng mua được những công cụ Vương Diệp yêu cầu.

Vương Diệp kiểm kê công cụ xong liền chia cho các đồng đội khác, Bàn Tử và Trương Khởi Linh cầm nhiều vũ khí nhất, lão Kim tuy cũng muốn cầm chút gì đó nhưng Vương Diệp chỉ đưa cho lão một túi thuốc lớn.

“Mấy thứ này tôi nhờ người quen mang ra đấy, ông trên đường tự bảo trọng.” Cậu chỉ có thể giúp đến đây thôi, lão Kim nghe vậy gật đầu.

Lúc này, lão Kim cầm túi thuốc trong tay cũng không dám nói gì thêm, sau đó đi về hướng khác.

Những người khác nhìn lão Kim, vẻ mặt phức tạp rồi nói với Vương Diệp: “Hình như quan hệ của cậu với lão Kim tệ lắm nhỉ.” Họ vừa nói vừa cười nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp không đáp lại mà nhìn tờ danh sách trong tay, kiểm tra lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới đeo ba lô chuẩn bị ra cửa.

Thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, mặt mọi người đầy vẻ phức tạp.

Những người cuối cùng quyết định đi theo cũng đã đến trước mặt lão Kim.

Nhìn họ, lão Kim gật đầu, lái chiếc xe việt dã của mình đến cửa, Vương Diệp ngồi vào vị trí lái xe.

Những người khác cũng lần lượt lên xe.

Nhưng họ vừa ngồi vào xe, Vương Diệp đã bắt đầu phê bình: “Tôi thật không hiểu nổi, sống trên đời sao các người cứ phải tự tìm rắc rối cho mình thế nhỉ?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên làm lão Kim cảm thấy vô cùng hổ thẹn, đám đàn em bên cạnh nhìn Vương Diệp với vẻ thắc mắc.

Dường như họ chưa bao giờ nghĩ một người có máu mặt như Kim lão bản lại sợ một người đến thế, mọi người thầm nghĩ trong lòng, mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

Ánh mắt hóng hớt của họ làm Vương Diệp thấy nực cười, lúc này Vương Diệp đạp ga, mặt đầy vẻ khinh khỉnh nói: “Thay vì ở đây hóng hớt mấy thứ tầm phào này, chi bằng nghĩ xem khi gặp nguy hiểm phải nghiên cứu chi tiết thế nào để thoát thân đi?” Vương Diệp vừa nói vừa đảo mắt trắng, nghe vậy mọi người mới phản ứng lại, vội vàng mở sổ ghi chép ra.

Những cuốn sổ này đều do lão Kim đưa, là tài liệu Vương Diệp đặc biệt đưa cho lão Kim vào ngày trước khi xuất phát.

Lão Kim vì muốn bảo vệ đám đàn em nên chỉ còn cách in thành nhiều bản phát ra.

Đám đàn em tuy làm theo lời lão Kim nói, nhưng trong lòng họ vẫn đầy lo lắng.

Những ghi chép và nội dung trên đó quá chân thực, dường như mọi thứ sẽ xảy ra đúng như lời trong sổ.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là mạng không còn.

Điều này không chỉ khiến họ thấy nực cười mà còn cảm thấy mọi chuyện quá huyền ảo, dù gì họ cũng là những kẻ lăn lộn nửa đời người.

Họ đang suy nghĩ thì lão Kim nhìn thấy bộ dạng đó, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng họ nên không phí lời nữa mà nhìn Vương Diệp nói: “Nơi đó là điểm nước trời nối liền, cậu nghĩ sẽ là ở đâu?” Lão nhìn cuộn da dê trong tay, đối mặt với câu hỏi của lão Kim, Vương Diệp không có tâm trí trả lời.

Sau một thời gian dài im lặng, mọi người đều cảm thấy gượng gạo, lão Kim cũng không ngoại lệ, nhưng lão không chấp nhặt với Vương Diệp mà nở một nụ cười khổ nói: “Xem ra cậu không muốn tiếp chuyện tôi, nhưng không sao, chắc tôi cũng đoán ra rồi.” Lão Kim tự mình lầm bầm một mình, mấy tên đàn em bên cạnh thấy vậy cũng có chút không đành lòng nên lên tiếng đáp lời.

Nhưng những lời đó cũng khiến lão Kim thấy bất lực.

Không lâu sau, họ đã đạt tới mục đích, nhưng nhìn môi trường xung quanh, sắc mặt Vương Diệp đầy vẻ quái dị.

Cậu dừng xe ở bãi đỗ xe một lúc lâu rồi nói với mọi người: “Tiếp theo, chúng ta sẽ hoàn toàn đi đường thủy, có thể sẽ mất ba ngày ba đêm.” Nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu, mặt lộ vẻ tân kỳ.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp thấy nực cười, lúc này lão Kim đi thuê thuyền.

Bàn Tử thấy lão Kim như vậy lại nhịn không được ghé sát vào Vương Diệp, tên này làm việc quả là có chút quá đáng, nói chuyện kiểu đó thật là khó ưa.

Bàn Tử vốn muốn bàn bạc với Vương Diệp để chung sống hòa bình với lão Kim, kết quả không ngờ Vương Diệp liếc anh ta một cái, dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh, liền đập cuốn sổ ghi chép vào người anh ta nói: “Lo mà xem kỹ nội dung trong này đi, đừng tưởng anh đi theo tôi chinh chiến nhiều năm thì anh là bản sao thứ hai của tôi, anh còn chưa đủ trình đâu, anh cũng giống họ thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào đám đàn em bên cạnh, họ đang đứng dưới bóng cây, nhìn sách trong tay cố gắng nạp thêm kiến thức, Vương Diệp thấy vậy cũng có chút an ủi.

Nghe lời Vương Diệp, Bàn Tử gật đầu, anh thừa nhận những gì Vương Diệp nói, dù có chút không hài lòng nhưng cũng không phản bác, chỉ là anh không hiểu tại sao Vương Diệp lại mang theo đám người này.

Anh nhìn Vương Diệp, do dự một chút rồi hạ thấp giọng nói: “Chú em mang đám người này theo liệu có ổn không?

Làm ơn mắc oán thì sao, chúng ta tự đi không phải tốt hơn à?” Chủ yếu là đám người này đi theo cũng chỉ là một lũ vô dụng, chẳng giúp ích được gì.

Bàn Tử thầm nghĩ.

Vương Diệp nghe lời Bàn Tử chỉ cười cười, sau đó cầm cuộn da dê nói: “Nếu anh có thể một mình vác được cái đầu khoan 400kg thì tôi sẽ không mang họ theo.” Vương Diệp nói cực kỳ lạnh lùng, Bàn Tử thấy bộ dạng đó lại nhịn không được nói tiếp: “Nhưng lão Kim chẳng phải nói nơi đó là điểm nước trời nối liền sao, chắc là ở dưới nước, chúng ta nên mang theo mấy bình dưỡng khí.” Anh ta đứng bên cạnh chỉ trỏ, Vương Diệp nghe nhưng không đáp.

Sau khi lão Kim thuê thuyền xong, mọi người theo lão lên thuyền.

Vương Diệp nhìn con thuyền trước mặt, nhảy lên kiểm tra độ ổn định của nó.

Mặc kệ ánh mắt khó chịu của ông lái thuyền, Vương Diệp thong thả ngồi xuống.

Thấy Vương Diệp không gây sự nữa, ông lái thuyền mới nói với mọi người: “Tôi lái thuyền ở đây mấy chục năm rồi, nửa đời người rồi đấy, tổ tiên cũng làm nghề này, các vị cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu.” Nói đến đây, sắc mặt ông lái thuyền có chút khó coi, ánh mắt dừng lại trên người Vương Diệp nhưng nhanh chóng thu hồi, dù rất muốn nói về hành động vừa rồi của cậu, nhưng vì thấy quần áo Vương Diệp đang mặc có vẻ đắt tiền, ông lái thuyền do dự một chút rồi nói vòng vo: “Cũng đừng lo con thuyền này có trục trặc gì, mỗi lần ra khơi tôi đều cẩn thận kiểm tra, không dám lơ là với khách quý các vị đâu.” Ông lái thuyền nói xong, Vương Diệp nhắm mắt lại, hoàn toàn không nghe lọt tai, những người bên cạnh vừa nghe vừa cười ngô nghê, họ chẳng thèm quan tâm mấy thứ này.

Đúng lúc này, ông lái thuyền dứt khoát khởi động máy, con thuyền bắt đầu lướt đi, quả nhiên là người đã lái thuyền mấy chục năm, con thuyền chạy rất êm, dù đang đi trên đường thủy nhưng mọi người không hề thấy khó chịu.

Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, lão Kim thấy anh ta vui vẻ liền bước tới nói: "Để chọn được ông lái thuyền thế này, tôi đã đặc biệt trả gấp đôi giá đấy, các vị thấy tôi có chu đáo không?" Lão Kim vừa nói vừa vỗ ngực.

Nghe lời lão Kim, mặt Bàn Tử lộ vẻ quỷ dị, sau đó hạ thấp giọng nói: "Sao ông cứ như đang kể công vậy?

Ông nghĩ chuyện này đáng để kể công sao?

Tốt hơn là nên nghĩ lại những chuyện mình đã làm đi!" Bàn Tử vừa nói vừa cười nhìn lão.

Nụ cười đó có vài phần mỉa mai, rõ ràng là không muốn để lão Kim vui vẻ.

Lão Kim không còn cách nào khác đành nhắm mắt lại.

Những người khác nhìn Bàn Tử, mặt lộ vẻ suy tư, đúng lúc này Vương Diệp cũng mở mắt.

Chương 1352

Họ đã ngồi trên thuyền được nửa tiếng, mọi người đều biết bơi, dù không có áo phao cũng có thể thoát thân, nhưng ở đây, Vương Diệp cảm nhận được điều gì đó không ổn, xung quanh im phăng phắc, dù có người bên cạnh bàn tán xôn xao nhưng Vương Diệp vẫn nghe thấy những âm thanh lạ từ phía rừng núi bên kia.

Cậu do dự một chút rồi đứng dậy, nói với ông lái thuyền bên cạnh: "Ông có cảm thấy nơi này có vấn đề không?" Vương Diệp vừa dứt lời, ông lái thuyền như bị đụng chạm, nhìn Vương Diệp với vẻ mặt đầy ghét bỏ, sau đó lạnh lùng nói: "Chỗ này thì có vấn đề gì chứ?

Tôi lái thuyền ở đây mấy chục năm, con đường này tôi đã nhẵn mặt rồi, chỗ nào có cảnh gì tôi đều nhớ rõ mồn một.

Ngay cả cá ở đây tôi còn quen mặt nữa là." Ông ta vừa nói vừa chỉ xuống dòng sông.

Nghe lời ông lái thuyền, sắc mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Bàn Tử bên cạnh liếc Vương Diệp một cái, anh hiểu tính nết của cậu cũng biết tình hình là thế nào.

Lúc này, Bàn Tử khẽ thở dài, mặt đầy vẻ bất lực lên tiếng: "Thôi đi, không có chuyện gì lớn đâu, chúng ta còn chưa tới nơi đó mà, chú em sợ cái gì?" Bàn Tử vừa nói vừa vỗ ngực mình hứa hẹn: "Nếu thật sự sợ thì cứ nghĩ đi, có tôi ở đây, bất kể rắc rối gì tôi cũng giải quyết được." Lời Bàn Tử nói ra khiến mặt Vương Diệp thoáng vẻ phức tạp, cậu do dự một chút rồi trực tiếp nói với Bàn Tử: "Thôi, tôi nghĩ là không cần đâu." Cậu tỏ ra rất bình tĩnh, ông lái thuyền thấy Vương Diệp không có vấn đề gì nữa thì tiếp tục chèo thuyền, nhưng khi thuyền đang đi, Vương Diệp lại nghe thấy âm thanh phát ra từ trong rừng.

Ngoài những âm thanh đó, dưới đáy thuyền dường như còn có tiếng sủi bọt khí.

Cậu vốn có sự nhạy cảm đặc biệt với những âm thanh này, nhận thấy có điều không ổn, cậu liền rút con dao găm trong tay ra.

Ông lái thuyền vừa ngồi xuống định uống miếng nước, kết quả không ngờ nhìn thấy con dao găm sắc lẹm trong tay Vương Diệp.

Lúc này, ông lái thuyền ngẩn người tại chỗ, thầm nghĩ mình đang chở loại người gì thế này.

Ông lái thuyền tuy cảm thấy phiền vì hành động của Vương Diệp, nhưng cuối cùng nghĩ đến số tiền họ trả nên đành nhẫn nhịn, tiếp tục chèo thuyền về phía trước.

Nhưng không lâu sau, Vương Diệp thấy trong rừng có người thò đầu ra, đôi mắt của những kẻ đó sáng quắc, lúc cậu đang uống nước thì vô tình chạm phải ánh mắt của bọn chúng.

Dù cách nhau khá xa nhưng Vương Diệp vẫn cảm nhận được sát ý trên người họ, cậu thúc tay Bàn Tử bên cạnh, mặt Bàn Tử đầy vẻ thắc mắc.

Khi ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, Bàn Tử thấy cậu chỉ về hướng rừng núi, anh ngẩng đầu nhìn qua thì thấy một cái đầu người.

Nhưng cái đầu đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, Bàn Tử tưởng mình nhìn lầm, nhưng khi nghe lời ám chỉ trong câu nói của Vương Diệp, Bàn Tử cũng sững sờ.

“Người bên đó có thể liên quan đến lão Kim, hay là hỏi lão xem có quen không.” Vương Diệp nói.

Bàn Tử gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh lão Kim, nhưng vì Bàn Tử đi tới đi lui trên thuyền, ông lái thuyền nhìn anh với ánh mắt đầy phức tạp.

Đúng lúc này, Bàn Tử vừa mới ngồi xuống, điều không ngờ tới là con thuyền trước mặt trực tiếp chao đảo.

Những người đang ngồi tựa vào mạn thuyền thấy nước sông bất ngờ tràn vào, quần áo trên người trong nháy mắt bị ướt sũng, nước sông lạnh buốt khiến họ rùng mình.

Mấy người này cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, họ nhìn ông lái thuyền trực tiếp lớn tiếng chửi bới.

Ông lái thuyền nghe họ mắng, trong lòng uất ức vô cùng, liền lên tiếng giải thích: “Tôi đâu phải thần thánh gì mà tính toán chuẩn xác được như vậy?

Tình huống này xảy ra tôi cũng đâu có muốn.” Ông lái thuyền vừa nói vừa nhìn mọi người giải thích.

Nhưng lời ông ta nói ra, đám người trước mặt đều không chấp nhận, họ chỉ chằm chằm nhìn ông lái thuyền, mặt đầy giận dữ nói: “Ông phải bồi thường cho tụi tôi.” Những kẻ có thể đi theo lão Kim thì được mấy người tốt, bọn chúng hiện giờ chẳng khác gì bộ dạng của lão Kim trước đây.

Nghe bọn chúng tống tiền, sắc mặt lão Kim trở nên cực kỳ khó coi, sau đó ôm đầu nói: “Thôi đi, các người đừng nói nữa.” Lão Kim nói xong liền đứng dậy đi tới trước mặt ông lái thuyền, sau đó xin lỗi đối phương, nghe lời lão Kim, đối phương chỉ lẳng lặng gật đầu.

Nhưng rồi ông lái thuyền lại điều khiển con thuyền ổn định trở lại, sau đó tăng tốc nói: “Phía trước có khá nhiều hẻm núi, nếu tốc độ chậm một chút e rằng chúng ta sẽ bị mạch nước ngầm đẩy sang chỗ khác, lúc đó sẽ mất nhiều thời gian hơn để tới đích.” Lời ông lái thuyền nói ra khiến mọi người gật đầu, lúc này Vương Diệp nhìn con thuyền trước mặt.

Vẻ mặt cậu chỉ có sự bình tĩnh, con thuyền này vừa di chuyển vừa luồn lách qua những hẻm núi, nhưng những vách núi dựng đứng bên trong hẻm núi cũng khiến sắc mặt mọi người trở nên quái dị.

Đám đàn em của lão Kim lập tức im bặt, ban đầu bọn chúng còn định tìm ông lái thuyền gây sự, nhưng giờ nhìn những khối núi đá trước mặt, họ nhịn không được hạ thấp giọng nói: “Thứ này không sập xuống chứ?” Câu hỏi của họ vang lên tai, ông lái thuyền nghe thấy thì cười ha hả, sau đó ra vẻ trước mặt mọi người nói: “Con thuyền này của tôi được Hải Long Vương phù hộ, các vị cứ yên tâm, chuyện đó không xảy ra đâu.” Lời ông lái thuyền nói ra, mọi người trước mặt gật đầu, nhưng lão Kim lại bất thình lình hỏi một câu: “Ông lái thuyền ở đây bao nhiêu năm, chưa từng gặp chuyện đá rơi trúng thuyền sao?” Lão tò mò hỏi chỉ muốn biết ông lái thuyền giải quyết thế nào thôi, lão nghĩ đã lái thuyền nửa đời người thì bất kể thế nào cũng phải gặp qua rắc rối rồi chứ.

Tuy nhiên, câu hỏi của lão Kim vừa thốt ra, sắc mặt ông lái thuyền lại trở nên cổ quái, sau đó nhíu mày, trong lòng nghĩ đám người này sao cứ thích bắt bẻ mình vậy.

Đã nói là có Hải Long Vương phù hộ, tình huống đó chưa bao giờ gặp, sao còn đưa ra giả thiết như vậy?

Đám người này không nghĩ tới nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ, họ sẽ không còn đường lui sao?

Nghĩ đến chuyện này, ông lái thuyền trong lòng rất khó chịu, nhưng nhìn mọi người trước mặt, ông ta do dự một chút rồi lại cười giải thích: “Các vị đừng nghĩ nhiều, chuyện đó không xảy ra đâu, trước đây tôi chưa từng gặp tình huống đó, sau này cũng sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.” Ông lái thuyền vừa nói vừa cười nhìn mọi người, ông ta chỉ lo nói những lời cát tường mà chẳng hề quan tâm đến câu hỏi của đám người này.

Trần Tứ thấy bộ dạng đó, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, anh ta rơi vào trầm mặc không biết phải làm sao.

Những người khác nhìn Trần Tứ, do dự một chút rồi lại nói với ông lái thuyền: “Nói đi cũng phải nói lại, thứ này trông thật sự rất lạ, nếu thật sự có chuyện đó thì ông định đối phó thế nào?” “Ông lái thuyền mấy chục năm rồi, kiểu gì trong bụng chẳng có sẵn đối sách!” Họ vừa nói vừa nhìn chằm chằm ông lái thuyền cười, một đám du côn vây quanh lúc đó, Bàn Tử nhìn thấy cảnh này cũng mặt đầy bất mãn nói: “Làm cái trò gì vậy?

Cứ ngồi yên không phải tốt hơn sao?

Ra ngoài được đã là chuyện tốt rồi, còn làm mấy cái giả thiết vớ vẩn đó, thật sự hy vọng tai nạn giáng xuống sao?” Bàn Tử dường như quên mất mình là cái miệng quạ đen, lúc này tiếng gầm thét vang lên, hẻm núi phía trước chỉ có tiếng anh ta vọng lại, anh ta có chút ngơ ngác.

Những người khác thấy bộ dạng đó của Bàn Tử tuy đã im lặng, nhưng lại nhịn không được hạ thấp giọng nói: “Tụi tôi chỉ tò mò thôi mà.” Con người ai cũng có tính tò mò, huống hồ họ là đàn em của lão Kim, vừa rồi ông lái thuyền cố ý phớt lờ câu hỏi của lão Kim, là đàn em chắc chắn họ thấy chướng mắt.

Vì thế họ mới cố tình đứng ra nhắm vào ông lái thuyền, kết quả không ngờ Bàn Tử lại bênh vực ông lái thuyền này, trong lòng mọi người đầy vẻ bất lực.

Bàn Tử liếc bọn họ một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Tuy nhiên, ngay khi tiếng vang biến mất, Vương Diệp thấy một tảng đá khổng lồ lướt qua trước mặt, nhưng giây tiếp theo tảng đá bỗng nhiên rơi xuống.

Ngay lúc này, trong lòng Vương Diệp có dự cảm chẳng lành.

Đúng như hắn dự liệu, tảng đá kia rơi trực tiếp xuống thuyền, ngay sau đó, Bàn Tử phát ra tiếng thảm thiết thê lương, bởi vì tảng đá vô tình đập trúng chân anh ta.

Anh ta chẳng thể ngờ được chuyện như vậy lại xảy ra.

Ông lái thuyền nghe thấy tiếng động vội vàng nhìn sang, kết quả thấy tình cảnh này, ông ta che miệng lén cười.

Cười xong, ông lái thuyền mới vội vàng tiến lên nói với Bàn Tử: “Cậu không sao chứ?”.

Ông ta vừa nói vừa nắm lấy tay Bàn Tử, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Bàn Tử nghe lời ông ta, lại nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, liền hất tay ông ta ra.

Nhìn tảng đá khổng lồ trước mặt, Bàn Tử ôm chân, hận không thể lăn lộn tại chỗ, nhưng để giữ thể diện, anh ta chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì: “Chỉ là một tảng đá thôi, không đau”.

Hai chữ cuối gần như là nghiến răng mà nói ra, ai hiểu Bàn Tử đều biết trong lòng anh ta khổ sở thế nào.

Thấy dáng vẻ quật cường của Bàn Tử, mọi người cũng chẳng buồn quan tâm nữa, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Tên béo này do dự một chút, trực tiếp nhấc tảng đá lên rồi ném xuống sông.

Động tác của anh ta khá mạnh, Vương Diệp nhìn mặt nước bị chấn động nổi sóng, bỗng nhiên nói với mọi người: “Mọi người tin không, tảng đá kia sẽ bị ai đó ném ngược trở lại đấy?”.

Lời Vương Diệp vừa dứt, Bàn Tử đã cười khẩy, ông lái thuyền nhìn Vương Diệp một cái rồi khẽ lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi vẫn nên đọc sách nhiều vào, đá đã rơi xuống rồi sao mà quay lại được?

Trừ phi là Đông Long Vương tác quái”.

Ông ta cứ lẩm bẩm như vậy, vẻ mặt mê tín vô cùng.

Vương Diệp liếc ông ta một cái, không thèm giải thích.

Ngay lúc này, Vương Diệp thấy tảng đá kia quay trở lại thật.

Tuy rằng tảng đá không đập trúng chân Bàn Tử, nhưng khoảnh khắc nó bị quăng lên tạo ra tiếng động khiến sắc mặt mọi người trở nên rất khó coi.

Lúc này, Bàn Tử ngây người tại chỗ, anh ta nhìn Vương Diệp bên cạnh, khẽ đẩy vai hắn: “Chú em cố ý nguyền rủa tôi đấy à?”.

Bàn Tử nhìn Vương Diệp cười khổ, nhưng Vương Diệp không trả lời.

Ông lái thuyền do dự một chút, rồi bấm đốt ngón tay nói: “Xem ra hôm nay đúng là không nên ra ngoài”.

Lời ông ta vừa dứt, Lão Kim đã nhận ra điểm bất thường, vội vàng xua tay, khoác vai ông lái thuyền bảo: “Ông nghe tôi khuyên một câu, dưới kia có người đang nhắm vào chúng ta, ông mau chóng cắt đuôi bọn họ đi, đừng để bọn họ leo lên thuyền”.

Nghe vậy, ông lái thuyền phản ứng lại, dứt khoát gật đầu, vừa tăng công suất động cơ vừa suy nghĩ kỹ lời Lão Kim nói.

Ông ta định thần lại, nhìn Lão Kim đầy vẻ khó hiểu: “Các người đắc tội với ai vậy?”.

Ông lái thuyền vừa tò mò vừa hóng hớt, nghe câu hỏi của đối phương, Lão Kim khẽ thở dài: “Ông không muốn biết đâu, mau lái thuyền đi, nói ra mấy chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

Lão Kim vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, ông lái thuyền thấy bộ dạng này của lão thì cũng không hỏi thêm, nhấn ga phóng vọt đi.

Không lâu sau, bọn họ đã xuyên qua hẻm núi.

Tuy đã rời khỏi hẻm núi, nhưng do ông lái thuyền liên tục tăng tốc nên không tránh khỏi va quệt.

Chiếc thuyền trước mặt sắp biến thành đống sắt vụn đến nơi, Vương Diệp nhìn tấm ván thuyền bị biến dạng, mở miệng hỏi: “Cái thứ này biến thành thế này rồi còn chạy tiếp được không?

Độ ổn định liệu có trụ được không?”.

Sau khi Vương Diệp dứt lời, mấy tên đàn em cũng nhao nhao đặt câu hỏi.

Sắc mặt Vương Diệp có chút phức tạp, trong khi đó ông lái thuyền khẽ lắc đầu, vỗ ngực đầy nghiêm túc: “Đông Long Vương sẽ phù hộ cho tôi, yên tâm đi, không vấn đề gì đâu”.

Nói xong, ông ta lại tăng tốc, dường như rất nôn nóng muốn tống khứ mấy kẻ quái dị này đến nơi để không bị quấy rầy nữa.

Trong lúc ông lái thuyền đang toan tính, dù tốc độ đã tăng cao nhưng kẻ muốn leo lên vẫn thực hiện rất dễ dàng.

Dù sao đây cũng chỉ là một con thuyền nhỏ rách nát, khi một cái móc sắt Ba Sơn Hổ bấu vào mạn thuyền, Vương Diệp biết có chuyện chẳng lành, vội vàng rút dao cắt đứt dây thừng.

Khoảnh khắc dây thừng đứt, Vương Diệp thở phào một hơi, nhưng hắn chỉ có thể để mắt đến khu vực nhỏ này, vùng phía sau không trông coi được, thế là Bàn Tử liền phát ra tiếng gào khóc thảm thiết.

Nghe tiếng Bàn Tử, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, hắn nắm chặt nắm đấm, bực bội nói với Bàn Tử: “Anh gào cái gì ở chỗ đó thế?”.

Tiếng của Vương Diệp vang lên bên tai khiến Bàn Tử định thần lại, bớt sợ hơn một chút, nhưng nhìn cái đầu trước mặt, Bàn Tử run rẩy quay đầu giải thích với Vương Diệp: “Có người đến!”.

Nghe lời Bàn Tử, lại nhìn bộ dạng ngây người của anh ta, Vương Diệp trực tiếp phóng phi tiêu tới.

Ngay khi phi tiêu phóng đi, cái đầu kia liền lặn xuống nước, đồng thời Bàn Tử thấy trên mặt nước nổi lên một chút máu tươi.

Chương 1353

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử trợn trắng mắt, suýt chút nữa ngất xỉu.

Nhưng Vương Diệp không có tâm trí quan tâm, hắn cùng Trương Khởi Linh đứng trước sau canh phòng, Trương Khởi Linh cảnh giác nhìn xung quanh, tay cầm con dao nhỏ.

Trong lúc thuyền nhỏ tiến về phía trước, Lão Kim cũng ôm đầu đau đớn nói: “Tất cả chuyện này đều tại tôi”.

Lão Kim vừa dứt lời liền ôm ngực, thở không ra hơi rồi ngã quỵ bên cạnh.

Vương Diệp liếc lão một cái, buông công việc đang làm, chạy đến bên cạnh Lão Kim quát: “Mấy người mù hết rồi à?

Sao không biết lấy thuốc cho lão ấy?

Không lấy thuốc ra là lão ấy phát bệnh bây giờ!”.

Vương Diệp vừa dứt lời, mấy tên đàn em đều ngơ ngác nhìn nhau, lẩm bẩm: “Thuốc gì cơ?

Thứ gì cơ?”.

Bọn họ căn bản không hiểu chuyện gì, Vương Diệp vội vàng ra tay, may mà lấy được bình xịt ra kịp thời, cứu Lão Kim một mạng.

Thấy trạng thái của Lão Kim khôi phục bình thường, Vương Diệp mới mỉm cười, nhưng ngay lúc đó, một cái móc Ba Sơn Hổ lại móc trúng lưng ông lái thuyền.

Ông lái thuyền không kịp đề phòng trực tiếp rơi xuống sông, đến tiếng kêu cứu cũng không kịp phát ra.

Mọi người nhìn cảnh này vội vàng nhìn xuống sông, nhưng không ai dám nhảy xuống.

Vương Diệp do dự một chút, bảo mọi người: “Coi chừng đấy, đừng để ai leo lên”.

Nói xong, hắn nhảy xuống nước.

Ông lái thuyền ở dưới sông vừa đập nước vừa cố gắng thoát khỏi sức mạnh phía sau, kết quả không ngờ sức mạnh kia không chỉ kéo ông ta lên mà còn muốn dìm cả người ông ta xuống dưới đáy.

Ngay lập tức ông ta bị nhấn xuống sâu hơn hai mét.

Thấy cảnh này, Vương Diệp vội vàng tiến tới, người còn chưa cứu được thì trên bờ lại truyền đến tiếng thét chói tai.

Vương Diệp không tâm trí đâu mà để ý, chỉ có thể vớt ông lái thuyền lên trước.

Ông lái thuyền lúc đầu trông có vẻ hay khoác lác, nói năng tự tin đầy mình, nhưng giờ khi được Vương Diệp cứu lên, ông ta không nói được câu nào.

Lúc này, Vương Diệp đẩy ông ta về phía thuyền.

Ông lái thuyền bám lấy mạn thuyền rồi leo lên, những người khác thấy ông ta nhếch nhác thì lắc đầu: “Còn bảo là người được Hải Long Vương hộ trì, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi!”.

Đám đàn em này giỏi nhất là trò dẫm đạp lúc người khác gặp nạn, ông lái thuyền nghe vậy tức đến nổ mắt nhưng không thèm chấp bọn họ.

Lúc này, ông lái thuyền nhìn Vương Diệp, hỏi: “Cậu còn lên được không?”.

Ông ta vừa nói vừa ném dây thừng xuống, Vương Diệp chụp được dây nhưng vẻ mặt lại đầy phức tạp.

Hắn quay đầu nhìn phía sau, bắp chân bị ai đó đâm một dao, chắc chắn không phải người của Lão Kim, nơi này có ẩn tình khác.

Người của Lão Kim không bao giờ muốn làm hại hắn, Vương Diệp thầm nghĩ.

Những người khác nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp, sau đó vội vàng kéo dây lôi hắn lên.

Nhưng trong lúc bọn họ kéo, dưới sông cũng có người đang giữ chân Vương Diệp.

Chỉ thấy Vương Diệp cứ dập dềnh trên mặt nước, mãi chưa kéo lên được, hắn đã uống mất mấy ngụm nước, đành phải buông dây thừng ra, quay đầu nhìn mặt sông cuộn sóng.

Hắn do dự một chút rồi trực tiếp lặn xuống.

Kẻ đang phục kích dưới sông không biết mình đã chọc giận Vương Diệp, gã cầm con dao nhỏ, thấy đôi chân Vương Diệp đang quẫy đạp liền định đâm thêm nhát nữa.

Máu vẫn tuôn ra trong nước nhưng kẻ này không hề sợ hãi, ngược lại còn vung dao về phía đùi Vương Diệp.

Lần này Vương Diệp lùi lại vài bước, mượn thế nước, hắn vung nắm đấm nện thẳng vào mặt đối phương.

Kẻ kia ngửa người ra sau, gã không ngờ Vương Diệp có thể đánh trúng mình trong nước.

Trong lúc gã đang hoảng hốt, Vương Diệp lên gối định thúc vào cằm gã.

Nhưng Vương Diệp lại quên mất mình đang ở dưới nước, cú lên gối này không những không trúng mà còn khiến hắn mất trọng tâm ngửa ra sau, sặc thêm mấy ngụm nước.

Tuy nhiên Vương Diệp không hề hoảng loạn mà tiếp tục truy đuổi gã kia.

Tình hình trên thuyền cũng chẳng mấy lạc quan, Trương Khởi Linh nhìn ông lái thuyền bên cạnh, lo lắng hỏi: "Dưới đó là tình hình thế nào?

Chẳng lẽ ông không biết sao?".

Giọng Trương Khởi Linh lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn.

Ông lái thuyền nghe vậy, nhìn xuống nước rồi bất lực lắc đầu: "Tôi không biết nói sao nữa.

Tôi chỉ bị ai đó kéo xuống, nhưng kẻ đó trông thế nào tôi cũng không nhìn rõ".

Ông lái thuyền vừa dứt lời, Bàn Tử đã đờ người ra, rồi đoán mò: "Thế giờ Vương Diệp bị kéo xuống rồi à?".

Suy đoán của anh ta khiến tất cả mọi người rối loạn, Lão Kim cũng cuống quýt, hỏi Trương Khởi Linh: "Có khả năng đó không?".

Lão Kim vừa hỏi vừa nhìn Trương Khởi Linh đang nhíu mày.

Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu không đáp.

Thực tình mà nói, hắn biết năng lực của Vương Diệp, nhưng Vương Diệp đang bị vây khốn dưới sông, liệu có bị bọn chúng khống chế hay không thì lại là chuyện khác.

Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra nên Trương Khởi Linh tin Vương Diệp có thể thoát được.

Trong lúc Trương Khởi Linh đang suy tính, ông lái thuyền nhìn hắn rồi bảo: "Tôi thấy thực lực của cậu cũng ngang ngửa cậu ta, hay là cậu xuống cứu đi, dù sao chuyện này cũng không khó khăn gì".

Ông ta nói cứ như không, Trương Khởi Linh nghe xong mặt tái đi, nhìn mặt sông nói: “Có người bị thương”.

Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, một tiếng “ùm” vang lên, chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, ông lái thuyền lại rơi xuống nước lần nữa.

Ông ta trừng mắt nhìn Bàn Tử đứng cạnh mình.

Nếu không phải bàn tay của Bàn Tử đưa ra quá lộ liễu, có lẽ Trương Khởi Linh còn chưa nhận ra.

Đám đàn em bên cạnh rõ ràng thấy hết nhưng lại giả ngốc giỏi hơn cả Bàn Tử.

Lúc này, bọn họ đều đồng loạt dời mắt đi chỗ khác, giả vờ như không thấy gì.

Trương Khởi Linh tức giận giậm chân làm con thuyền chao đảo, nhưng hắn không quan tâm mà xông tới túm cổ áo Bàn Tử: “Những lời Vương Diệp dặn anh, anh quên hết rồi à?”.

Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ bực bội, Bàn Tử nghe vậy sắc mặt rất khó coi, khẽ lắc đầu, vẻ mặt hoảng hốt: “Tôi tất nhiên không quên, nhưng mà...”.

Bàn Tử chưa nói hết câu, Trương Khởi Linh đã cười lạnh, những người khác nhìn Bàn Tử với ánh mắt sắc lẹm, dứt khoát chỉ trích: “Sao anh có thể vô liêm sỉ như thế?”, “Ông lái thuyền làm chuyện không phải thật, nhưng đó cũng là một mạng người, sao anh có thể hại ông ta như vậy?”.

Đám lưu manh này cũng thú vị thật, Trương Khởi Linh liếc nhìn bọn họ, đang định đưa tay đẩy một tên xuống thì Lão Kim lên tiếng: “Vương Diệp lên rồi”.

Nghe lời Lão Kim, Trương Khởi Linh thu tay lại, nhìn về phía mạn thuyền, quả nhiên Vương Diệp đã leo lên, nhưng ông lái thuyền sau khi uống mấy ngụm nước cũng tự mình bò lên được, tốc độ không hề chậm hơn Vương Diệp.

Hai người ngồi trên thuyền, mặt vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Lúc này, ông lái thuyền vắt khô quần áo rồi tiếp tục điều khiển động cơ.

Lần này, mọi người cảm thấy có gì đó sai sai, ông lái thuyền vậy mà lại lái quay ngược lại.

Thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc, Vương Diệp tiến lên vỗ vai ông lái thuyền: “Ông đừng làm vậy”.

Vương Diệp vừa dứt lời, khuôn mặt ông lái thuyền chỉ còn vẻ ngạo mạn, ông ta cực kỳ chán ghét hất tay Vương Diệp ra, quát: “Cậu bớt nói nhảm đi, tôi làm gì không liên quan đến cậu”.

Ông ta thực sự chịu đủ rồi, thậm chí cảm thấy mình đen đủi tám kiếp mới gặp phải đám người này.

Vương Diệp nhìn ông ta một cái, thoáng chút do dự, nhưng Lão Kim bên cạnh biết phải làm gì.

Lão rút ví ra, nở nụ cười chân thành.

Sự chân thành trong giọng điệu của lão khiến sắc mặt ông lái thuyền thoáng chút dao động, ông ta nhìn Lão Kim rồi hạ thấp giọng: “Ông thực sự sẵn sàng chi tiền sao?”.

Nghe vậy, Lão Kim gật đầu, khoác vai ông ta bảo: “Tục ngữ nói rất đúng, tu trăm năm mới đi chung thuyền, chúng ta giờ ngồi cùng một con thuyền, chắc chắn kiếp trước đã quen biết trăm năm, cái ơn nghĩa này không thể quên được”.

Lão vừa nói vừa nhét tiền vào tay ông ta, một tờ không đủ thì nhét thêm tờ nữa.

Ông lái thuyền cuối cùng cũng không giữ được vẻ mặt nghiêm nghị, nụ cười dần hiện lên, ông ta gật đầu rồi tiếp tục hướng về đích đến.

Thấy vậy, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Kim nhìn Vương Diệp, vỗ vỗ cái ví như muốn nói với hắn rằng tiền bạc mới là đạo lý cứng nhắc.

Vương Diệp liếc Lão Kim một cái, không buồn đáp lời.

Những tên đàn em khác nhìn Lão Kim với vẻ sùng bái, bọn họ khao khát nhất là trở thành người như Lão Kim.

Lúc này, Lão Kim nhìn Vương Diệp với vẻ hơi ngạo mạn, lên tiếng: “Cậu không ngờ tới đúng không, chuyện này tôi chỉ cần động tay một chút là xong ngay”.

Lão Kim vừa nói vừa cười ha hả, Vương Diệp thấy lão vui mừng như vậy thì chỉ lắc đầu, không muốn làm lão mất hứng.

Theo thời gian trôi qua, màn đêm dần buông xuống.

Chương 1354

Kẻ kia tuy không xuất hiện nữa nhưng trong lòng Vương Diệp vẫn thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, thứ đó đáng lẽ phải xuất hiện mới đúng, sao giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu?

Trong lúc Vương Diệp đang kinh ngạc, hắn quan sát môi trường xung quanh, ánh mắt trở nên sắc lẹm.

Tuy kẻ kia đã bị hắn đánh trọng thương bỏ chạy, nhưng Vương Diệp tin chắc không chỉ có mình gã.

Lúc này, ông lái thuyền than thở: “Quần áo trên người ướt hết cả rồi, biết thế này lúc trước đã rủ thêm người nữa đi cùng”.

Ông ta vừa nói vừa khẽ thở dài, giọng điệu mang chút oán trách, nhưng lời chưa dứt, Lão Kim đã nhét tiền qua, gã liền im bặt ngay lập tức.

Thấy gã không nói lời nào nữa, mặt Lão Kim lộ rõ vẻ tươi cười, lão hất cằm nhìn Vương Diệp, có vẻ hơi đắc ý.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc lão một cái, rồi khẽ lắc đầu dặn dò mọi người: “Tối nay có thể có biến, mọi người hãy cẩn thận một chút”.

Lời nhắc nhở của Vương Diệp vang lên, mọi người đều gật đầu.

Ông lái thuyền nhìn Vương Diệp, vốn định nói mình có Hải Long Vương bảo hộ, nhưng vì thấy vẻ nghiêm túc của Vương Diệp nên đành nuốt lời vào trong.

Ông ta cứ cảm thấy tối nay chắc chắn sẽ có chuyện, nhưng giờ đã nhận nhiều tiền thế này, bỏ rơi bọn họ cũng không đành.

Huống hồ đường kiếm tiền trên đời đều đi kèm với rủi ro.

Ông ta suy tính một hồi rồi chọn cách im lặng.

Lúc này, Vương Diệp nhìn quanh, bóng đêm dần bao phủ, không lâu sau hắn đã cảm thấy cái lạnh ùa về.

Ông lái thuyền đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, bỗng nhiên đề nghị: “Hay là thế này đi, chúng ta ghé vào bờ nghỉ ngơi, ở trên sông qua đêm chắc các cậu không quen đâu, chuyện này chắc các cậu mới trải qua lần đầu đúng không!”.

Ông ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Vương Diệp nghe vậy, vẻ mặt thoáng chút do dự, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát gật đầu, bảo ông lái thuyền: “Nếu ông làm được thì tất nhiên không vấn đề gì, nhưng tôi chỉ sợ ông bỏ thuyền lại rồi chuồn mất, ôm tiền chạy lấy người thôi”.

Vương Diệp vừa nói vừa nhìn ông ta cười.

Nụ cười của hắn đầy vẻ thâm sâu, ông lái thuyền thấy bộ dạng đó liền nói thẳng: “Cậu đang xúc phạm nhân cách của tôi đấy”.

Nhưng Vương Diệp không muốn nói nhảm với ông ta, chỉ nhìn bờ sông tối đen như mực: “Ông tự chọn một chỗ đi, dù sao ông cũng bôn ba ở đây nửa đời người rồi, địa hình ở đây ông đều thuộc lòng, chọn chỗ nào tốt tốt để chúng tôi được ngủ một giấc ngon lành”.

Vương Diệp dứt lời, ông lái thuyền gật đầu.

Những tên đàn em vốn đang tựa vào nhau ngủ nghe thấy lời Vương Diệp cũng lộ rõ vẻ vui mừng.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, từng đứa một xốc lại tinh thần, lại bắt đầu tám chuyện.

Vương Diệp nghe mà cau mày khó chịu, may mà không lâu sau thuyền đã cập bờ.

Lúc này, Vương Diệp cầm lều đi xuống, thấy Vương Diệp xuống đầu tiên, những người khác cũng lục tục đi theo.

Nhưng Lão Kim dù sao cũng là dân làm ăn, không chỉ thông minh trong công việc mà còn nhiều mưu mẹo hơn người khác.

Lão cố ý đi chậm một bước, đợi mọi người xuống hết mới bảo ông lái thuyền: “Ông phải tìm một cái cây, cột dây thừng với thuyền vào, không thì thuyền bị nước cuốn trôi mất”.

Nghe lời lão, ông lái thuyền thoáng chút phức tạp, tuy gật đầu nhưng ánh mắt lại lộ vẻ sắc sảo, nghĩ thầm chuyện này mà cũng cần lão dạy sao.

Nhưng ông ta vẫn tỏ vẻ nghiêm túc: “Được thôi, may mà ông nhắc, không thì tôi cũng chẳng để ý đến chi tiết này”.

Ông ta vừa nói vừa cười với Lão Kim, thậm chí còn cố ý bắt tay lão.

Lão Kim chẳng mấy bận tâm, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Diệp rồi bảo: “Tất cả đều là do sư phụ dạy tốt thôi”.

Nhưng Vương Diệp không thèm đáp lời mà hỏi người bên cạnh: “Sự nguy hiểm của nơi này, các người vẫn chưa đi điều tra sao?”.

Giọng Vương Diệp mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đi tuần tra xung quanh.

Thấy bọn họ bố trí phòng bị, Vương Diệp tiếp tục dựng trại.

Lão Kim đứng bên cạnh nhìn động tác của Vương Diệp, vẻ mặt có chút trầm ngâm: “Vạn nhất ở đây có người thì sao?”.

Lão vừa nói vừa thở dài, Vương Diệp đã dựng xong mọi thứ, nếu thực sự có người tới, e rằng hắn lại tốn công vô ích.

Lão Kim thầm nghĩ, Vương Diệp liếc lão một cái nhưng chẳng thèm để ý, đồng thời rút dao ra bảo: “Tới thì đánh trả thôi”.

Có gì mà phải sợ chứ?

Nghe Vương Diệp nói, Lão Kim gật đầu.

Những người còn lại nhìn Vương Diệp, trong đó sắc mặt khó coi nhất chính là ông lái thuyền.

Ông ta không ngờ Vương Diệp lại hung hãn thế, nhưng nhớ lại lúc ở dưới nước, trong tình cảnh ác liệt như vậy mà Vương Diệp bị kẻ khác tóm được vẫn có thể thoát chết, bấy nhiêu đó cũng đủ thấy thực lực của Vương Diệp không hề tầm thường.

Nghĩ đến đây, ông lái thuyền cũng không dám khinh suất, kết quả không ngờ Vương Diệp đột nhiên xoay mũi dao, mũi dao vừa vặn nhắm thẳng về phía ông ta.

Sắc mặt ông lái thuyền trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp, tay ông ta run rẩy, vội vàng nói: “Tôi xưa nay vốn hiền lành bổn phận, không bao giờ làm những chuyện không nên làm đâu”.

Ông ta vừa nói vừa cười nịnh, nhưng Vương Diệp chẳng quan tâm, chỉ bình tĩnh nói: “Lúc nãy ông toan tính trò gì tôi đều nhìn thấy rõ hết.

Nhưng ông phải nhớ kỹ, đã dính dáng đến chúng tôi rồi thì...”.

Những kẻ kia cũng âm thầm để mắt đến ông lái thuyền.

Nói đến đây, Vương Diệp lắc đầu, chậm rãi kể lại những chuyện trước kia, nói rằng kiểu người như ông lái thuyền hắn cũng từng gặp một lần.

Khi nói, vẻ mặt hắn đầy sự bất lực, cứ như chuyện đó thực sự đã xảy ra, nhưng thực chất chỉ là hắn bịa đặt ra để hù dọa.

Thế nhưng ông lái thuyền lại bị khí thế của hắn ảnh hưởng, kinh ngạc hỏi: “Sau đó thì sao?

Kẻ đó có chạy thoát không?

Theo lý mà nói thì...”.

Lời ông ta chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng, hắn nhìn quanh rồi giả bộ bí hiểm hạ thấp giọng: “Ông biết không?

Lúc đó có rất nhiều kẻ muốn đối phó với tôi, bọn chúng đương nhiên sẽ uy hiếp những người quan trọng đối với tôi.

Ông lái thuyền tuy không quan trọng, nhưng cũng không ngăn được bọn chúng giết gà dọa khỉ”.

Vẻ mặt Vương Diệp đầy quỷ dị, nghe xong sắc mặt ông lái thuyền tái mét, bị Vương Diệp dọa cho sợ đến trắng bệch mặt mày, chân tay run lẩy bẩy.

Đám đàn em bên cạnh nhìn Vương Diệp, vẻ mặt cũng đầy mơ hồ và ngơ ngác, cảm thấy lời Vương Diệp nói cứ như thật, vì cái vẻ nghiêm túc của hắn khiến bọn họ nghĩ chuyện này chắc chắn đã xảy ra.

Mọi người thầm lo lắng, lúc này Vương Diệp lại hạ giọng: “Thế nào?

Về chuyện này các người có suy nghĩ gì?

Vẫn muốn chạy à?

Nếu muốn chạy thì cứ việc đi, không cần chào tôi đâu”.

Vương Diệp vừa nói vừa vẫy tay, mọi người nhíu mày không biết phải làm sao.

Lúc này, Vương Diệp nhìn môi trường xung quanh, ánh mắt sắc lẹm rồi nói tiếp: “Thực ra còn một chuyện quan trọng hơn, lúc nãy tôi vật lộn với gã kia dưới sông, chân gã đã bị tôi đâm bị thương”.

Nói đến đây, vẻ mặt Vương Diệp đầy vẻ quỷ dị.

Mấy tên đàn em này nói là đi tuần tra, tìm ra những điểm có vấn đề, nhưng Vương Diệp chỉ thấy bọn họ lười biếng, nên giờ hắn cũng không ngại dọa bọn họ một trận ra trò: “Nhưng ở nơi hoang vu hẻo lánh này, các người cũng thấy rồi đấy, sói chắc chắn là có, e rằng vết máu trên người gã sẽ thu hút đám dã thú đó tới.

Tình cờ là gã lại đang phục kích quanh đây”.

Nói đến đây Vương Diệp không nói tiếp nữa.

Lão Kim đã sớm bị dọa cho mặt không còn giọt máu, mấy tên đàn em tính cách cũng nhát gan giống lão, nghe vậy đều phát ra tiếng kinh hãi.

Vương Diệp bất lực bảo: “Thực ra mọi người cũng không cần phải thế này, tôi thấy trên đời chẳng có gì đáng sợ cả, hay là xốc lại tinh thần đi”.

Vương Diệp vừa nói vừa cười, sau đó phân phó bọn họ chia nhóm đôi ba người đi tuần tra, mọi người nghe theo không chút phản đối.

Nhưng sau khi bọn họ đi không lâu, Lão Kim cũng thấy hơi tẻ nhạt, lão bĩu môi nói: “Mấy đứa đàn em này tuy dễ lừa, nhưng mà...”.

Lời Lão Kim vừa thốt ra, Vương Diệp ngẩn người, hắn nhìn Lão Kim rồi nghi hoặc hỏi: “Ông tưởng tôi đang lừa người à?”.

Ánh mắt hắn tràn đầy sự nghiêm túc, giọng điệu tò mò cũng không phải giả.

Lúc này Lão Kim đờ người ra, tay đang cầm lương khô cũng không nuốt trôi được nữa.

Thấy bộ dạng đó, Vương Diệp không quan tâm, chỉ thong dong nhìn vào bóng tối xung quanh.

Ông lái thuyền không dám ngủ, nói là muốn trực đêm.

Vương Diệp thấy vậy liền gật đầu không từ chối, thêm một người trực đêm thì Bàn Tử và Trương Khởi Linh có thể nghỉ ngơi yên ổn hơn, cả hắn cũng vậy.

Nhưng Lão Kim nhìn ông lái thuyền, lắc đầu bảo: “Ông đừng nghĩ nhiều, mấy đứa đàn em của tôi cũng sẽ trực cùng ông, sau chuyện này chắc bọn chúng sẽ không còn lỗ mãng như trước nữa”.

Lời Lão Kim nói khiến ông lái thuyền gật đầu, Vương Diệp chỉ nhìn lão cười cười rồi lắc đầu, sau đó nằm trong lều.

Hắn vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay, không ai gọi tỉnh được.

Chương 1355

Nhìn Vương Diệp, trong lòng ông lái thuyền rất khó chịu.

Nói đi cũng phải nói lại, đám người trên thuyền này ngay từ đầu đã không bình thường, nhưng giờ chính kẻ không bình thường này lại thường xuyên giúp đỡ ông ta.

Lúc này ông ta không thể nghi ngờ lời Vương Diệp nữa, vừa nơm nớp lo sợ canh đống lửa vừa đi nhặt không ít củi khô.

Bọn họ canh giữ ở đó, Lão Kim nhìn ông lái thuyền một cái, do dự rồi bảo: “Tôi phải đi nghỉ đây, đến nửa đêm tôi sẽ ra thay ca giúp ông”.

Nghe vậy, ông lái thuyền gật đầu không ý kiến.

Lúc này đám đàn em của Lão Kim đều đã quay lại, kiểm kê quân số xác định không có vấn đề gì.

Nhìn đám đàn em, Lão Kim rất hài lòng, vẫy tay bảo: “Được rồi, giờ mấy đứa đi trực đi, lát nữa tôi sẽ dậy cho mấy đứa nghỉ”.

Lão Kim nói xong, đám người kia cũng chẳng nề hà, đi thẳng đến bên đống lửa.

Bọn họ ngồi tựa vào nhau, bắt đầu xì xào bàn tán về mấy chuyện vặt vãnh.

Lão Kim vốn định ngủ, lại bị tiếng ồn của bọn họ làm tỉnh giấc, nhưng ngoài tiếng của bọn họ, lão dường như còn nghe thấy tiếng bước chân.

Khi tiếng bước chân vang lên, Lão Kim cảm thấy lông tơ khắp người đều dựng đứng cả lại.

Đám đàn em bên ngoài dường như đã ngủ say, ngoại trừ tiếng lửa trại cháy lách tách thì Lão Kim không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Lúc này Lão Kim bắt đầu hoảng loạn, trái tim treo ngược lên tận cổ họng, vừa biết chuyện chẳng lành lại vừa không biết phải đối mặt ra sao.

Nhìn Vương Diệp đang ngủ say bên cạnh, Lão Kim không ngừng lay mạnh, nhưng vẫn cố gắng không để bản thân phát ra tiếng động.

Rất nhanh sau đó, Vương Diệp cũng mở mắt.

Ánh mắt anh không hề có chút mơ màng của người mới ngủ dậy, mà sắc bén như một con báo săn, đầy kiên định và bình tĩnh trong bóng đêm.

Lúc này, Lão Kim còn tưởng Vương Diệp chưa tỉnh hẳn, thấy anh vẫn lặng im nghe tiếng bước chân bên ngoài mà không có phản ứng gì, lão quay đầu lại thì vừa vặn chạm phải đôi mắt sáng quắc của Vương Diệp.

Lão Kim giật bắn mình, hai mắt trợn ngược, suýt chút nữa là hét toáng lên.

Thấy bộ dạng đó của Lão Kim, Vương Diệp đảo mắt khinh bỉ, thầm nghĩ gã này thật vô dụng, chỉ chút chuyện nhỏ đã sợ đến mức này.

Vương Diệp cảm thấy cực kỳ thiếu kiên nhẫn, anh một tay bịt miệng Lão Kim, đôi mày hơi nhíu lại.

Chỉ bằng một ánh mắt, Lão Kim đã hiểu ngay ý của anh.

Vốn dĩ Vương Diệp muốn Lão Kim cùng mình ra ngoài thám thính tình hình, ai ngờ gã này lại trực tiếp nằm xuống giả vờ ngủ, bộ dạng mặc kệ đời đó rõ ràng là muốn để anh tự đi giải quyết vấn đề.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, anh khẽ lắc đầu, không nói nên lời.

Lão Kim thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy thì cũng thấy chột dạ, nắm chặt tay không dám hó hé.

Vương Diệp vẫy tay ra hiệu, Lão Kim dù trong lòng không muốn nhưng thấy Vương Diệp đã ra lệnh thì không thể giả vờ không thấy, đành lủi thủi đi theo ra ngoài.

Đi được vài bước, Lão Kim nghe thấy tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, dường như có không ít người đang tiến lại gần.

Nhận ra điều này, Lão Kim sắp phát điên vì sợ.

Vương Diệp liếc lão một cái rồi tiến thẳng về phía phát ra âm thanh.

Ra tới nơi, Vương Diệp phát hiện đám đàn em đều đã đổ gục, từng đứa một ôm nhau ngủ say sưa.

Chứng kiến cảnh này, Vương Diệp hận không thể tung một cước đá bay bọn họ, nhưng lo ngại việc đánh thức bọn họ sẽ làm kinh động đến kẻ địch bên kia nên anh đành kìm lại.

Tiếng bước chân vẫn vang lên sột soạt.

Vương Diệp tiến về phía đó, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng vẫn vô tình giẫm phải một cành cây khô.

Tiếng 'rắc' vang lên giữa đêm đen tĩnh mịch nghe cực kỳ chói tai.

Dù đám người đang ngủ không tỉnh lại, nhưng kẻ đang lén lút ở phía đó chắc chắn đã nhận ra, bằng chứng là tiếng bước chân đột ngột biến mất.

Vương Diệp quyết đoán lao lên phía trước, thanh thủy thủ trong tay phản chiếu ánh trăng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo rồi biến mất.

Khi đến nơi phát ra âm thanh, anh chỉ thấy một dấu chân sâu hoắm, ngoài ra không có ai.

Kẻ đó đã chạy đi đâu?

Vương Diệp quan sát xung quanh, khi ngẩng đầu nhìn lên trời, anh chú ý thấy trên đỉnh cây có người.

Một bóng người đang bò trên cây, tưởng rằng Vương Diệp không nhìn thấy mình.

Vương Diệp lập tức cầm thủy thủ lao thẳng lên.

Gương mặt anh đầy sát khí, chạy nước rút dọc theo thân cây rồi đâm mạnh về phía đối phương.

Tốc độ của anh quá nhanh, người thường không thể bắt kịp, chỉ có thể thấy một bóng mờ như tia chớp.

Kẻ trên cây bị Vương Diệp đánh ngã xuống đất.

Thấy Vương Diệp lao tới định dùng thủy thủ kết liễu, gã đó vội lăn một vòng né tránh rồi hoảng loạn kêu lên: "Cậu bình tĩnh một chút, đừng ra tay!".

Nghe giọng nói có chút quen thuộc, Vương Diệp khựng lại, khó hiểu hỏi: "Ông là ai?".

Đối phương cũng ngẩn người, đáp lại với vẻ quái dị: "Tôi là lão lái thuyền đây, sao cậu lại ra tay với tôi?

Cậu điên rồi à?

Hay là đang mộng du?".

Lão lái thuyền tỏ ra rất căng thẳng, thậm chí còn nhặt một cành cây dưới đất để phòng vệ.

Thế nhưng ngay khi lão cầm cành cây lên, một con rắn đang náp trên đó bị kinh động liền lao ra tấn công.

Thị lực trong đêm của Vương Diệp cực tốt, anh lập tức phi thanh thủy thủ đi.

Thanh đao bay qua khiến lão lái thuyền sợ tới mức bủn rủn chân tay, suýt ngất xỉu, nhưng sau đó thấy máu bắn ra từ con rắn, lão mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão lái thuyền nhìn Vương Diệp với ánh mắt cảm kích và rối rít cảm ơn.

Tuy nhiên, Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có chút biến động cảm xúc nào.

Thấy thái độ đó, lão lái thuyền cũng không biết làm sao, đành nhặt thanh thủy thủ trả lại cho Vương Diệp.

Trên đường quay lại, lão giải thích rằng mình ra đây là để đi vệ sinh do ăn nhầm thứ gì đó, không ngờ lại nghe thấy tiếng bước chân nhưng vì sợ nên không dám đi tiếp, vội kéo quần chạy về.

Chính vì đi rón rén nên mới khiến Vương Diệp và Lão Kim nghe nhầm.

Vương Diệp do dự một chút rồi nói: "Lần sau muốn đi thì tìm người đi cùng.

Còn nữa, mấy kẻ trực đêm cùng ông đều ngủ say như chết, sao ông không gọi bọn họ dậy?".

Giọng anh đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Lão lái thuyền nghe vậy thì kinh ngạc lắc đầu: "Bọn họ ngủ rồi sao?

Tôi không biết việc này, tôi mới đi có mười phút, sao bọn họ có thể ngủ dễ dàng vậy được?".

Thấy vẻ mặt mờ mịt của lão lái thuyền, Vương Diệp khẳng định ngay chuyện này có vấn đề.

Sợ không kịp nữa, Vương Diệp túm lấy cổ áo lão lái thuyền, xách lão chạy như bay về phía lán trại.

Chân lão lái thuyền chỉ hơi chạm đất, bị Vương Diệp kéo đi xềnh xệch.

Sắc mặt lão lái thuyền cực kỳ khó coi, nhưng chẳng mấy chốc họ đã về đến nơi.

Vương Diệp ném lão sang một bên rồi tung chân đá tỉnh đám đàn em.

Bọn chúng mở mắt ra với vẻ mặt ngơ ngác.

Lão Kim thấy Vương Diệp bình an trở về nhưng lại đầy giận dữ thì cũng không hiểu chuyện gì.

Thấy đàn em bị đá tỉnh, lão do dự một lúc rồi bước ra nói: "Bọn chúng vẫn còn là trẻ con, buồn ngủ cũng là chuyện thường tình".

Vương Diệp cười lạnh, chầm chầm nhìn mấy đứa đàn em: "Dễ ngủ đến thế sao?".

Nghe câu hỏi của anh, đám đàn em bắt đầu nhận ra điều bất thường.

Một đứa khá thông minh hạ thấp giọng nói với đồng bọn: "Không đúng, sao tao lại ngủ thiếp đi được nhỉ?

Tao đã uống tận ba ly cà phê rồi, theo lý mà nói...".

Lão Kim nghe vậy thì trợn tròn mắt sợ hãi.

Vương Diệp hỏi tiếp: "Trước khi lịm đi, các người có nhận thức hay ký ức gì không?".

Đám đàn em ngơ ngác lắc đầu, không nhớ được gì cả.

Đứa uống cà phê nhìn Vương Diệp rồi chỉ vào Lão Kim: "Bình thường lúc đại ca không có mặt, mấy anh em chúng tôi đều tụ lại một chỗ, tôi là đội trưởng của họ".

Gã trưng ra bộ mặt cười nịnh bợ nhưng chỉ nhận lại cái nhíu mày của Vương Diệp.

Vương Diệp do dự một chút rồi nói với Lão Kim: "Tôi đại khái đã đoán được chuyện này là thế nào rồi".

Chương 1356

Lão Kim sững sờ, Vương Diệp thẳng thừng nói: "Người bên kia có lẽ đã nhắm vào chúng ta rồi.

Mọi người đừng ngủ nữa, dậy canh gác đi.

Bọn chúng ra tay thì chúng ta cũng ra tay".

Cùng lắm là liều mạng, mọi người nghe Vương Diệp nói vậy thì gật đầu lia lịa, cầm vũ khí đầy quyết tâm.

Vương Diệp đốt thêm vài bó đuốc đặt xung quanh khiến khu vực này sáng rực lên.

Nhưng anh không ngờ rằng dù đã phòng bị như vậy, khi một làn sương mù thổi qua, mọi người vẫn vô thức ngã gục.

Vương Diệp đã chuẩn bị từ trước, anh bịt miệng mũi lại rồi nhìn về hướng sương mù bay tới.

Tại đó, anh thấy một bóng người chậm rãi bước đến.

Những người khác đã ngất lịm, hoàn toàn không biết tình hình.

Ngay cả Lão Kim trước khi bất tỉnh cũng chỉ kịp thấy bóng người đó đang tiến về phía Vương Diệp với ý đồ xấu nhưng không tài nào tỉnh dậy nổi.

Vương Diệp nắm chặt con dao trong tay.

Kẻ kia tiến lại gần, cất tiếng: "Đây không phải nơi các người nên đến".

Sau đó, y lạnh lùng bổ sung: "Cũng không phải địa điểm mà người Chu gia có thể đặt chân vào".

Nhìn thấy con dao trong tay Vương Diệp và góc tấm bản đồ da dê lộ ra từ túi ngực của anh, y đã biết anh đến đây để làm gì.

Vương Diệp giả bộ vô tội, khẽ lắc đầu mệt mỏi: "Tôi cũng đâu muốn đến nơi nguy hiểm này, chủ yếu là người Chu gia quá vô sỉ.

Anh biết không, bọn họ dám dùng độc hại bạn tôi, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi".

Vương Diệp vừa nói vừa giải thích, nhưng kẻ kia không muốn nghe anh biện bạch, y hất cằm sắc bén nói: "Hôm nay không phải anh chết thì là tôi sống".

Vương Diệp gật đầu sửa lại: "Là tôi sống, anh chết".

Câu nói ngạo mạn của Vương Diệp khiến kẻ kia lao ngay lên tấn công.

Võ lực của y không hề thấp, y vung một chiếc roi ngắn về phía Vương Diệp.

Khi roi quất tới, y kích hoạt cơ quan, chiếc roi lập tức dài ra và lộ ra những chiếc gai ngược sắc lẹm.

Vương Diệp hiểu rõ nếu bị gai này móc trúng thì chắc chắn sẽ mất một lớp da.

Thấy Vương Diệp né tránh thuận lợi, người đàn ông cũng có chút kinh ngạc, y cười nhạt: "Không tệ, thực lực khá mạnh đấy.

Tiếc là sắp thành vong hồn rồi, nhưng anh có nguyện vọng gì tôi có thể giúp hoàn thành".

Y vừa nói vừa nhìn Vương Diệp đầy châm chọc.

Vương Diệp không hề lay động, tiếp tục giao đấu.

Cả hai ra chiêu cực gắt, quyền quyền thấu thịt, nhưng Vương Diệp vẫn luôn cảnh giác né tránh chiếc roi.

Khi thấy Vương Diệp cất dao định tay không bắt lấy lưỡi kiếm, người đàn ông lạnh giọng: "Tôi mới chỉ dùng một loại vũ khí thôi, những thứ khác mà mang ra thì anh không giữ nổi mạng đâu".

Sự kiêu ngạo của y khiến Vương Diệp bật cười, không ngờ kẻ này lại bị mình đánh cho lui bước liên tục.

Gương mặt người đàn ông hiện rõ sự chấn kinh: "Không thể nào, anh cũng coi là nhân vật có chút tiếng tăm trên giang hồ, sao thực lực thật sự lại chỉ có thế này?

Không lẽ danh tiếng đó là do kẻ khác tâng bốc lên sao?".

Y vừa đánh vừa nói, rõ ràng là một kẻ lắm lời.

Vương Diệp biết cách đối phó với hạng người này, anh lùi lại nói: "Con người sống trên đời chẳng phải vì danh tiếng sao?

Tôi có tiền để tạo dựng danh tiếng, còn anh thì không, anh chỉ có thể trốn trong bóng tối này thôi".

Vương Diệp vừa nói vừa cười khẩy khiến đối phương tức đến tái mặt, gầm lên: "Đồ mặt dày vô liêm sỉ, tạo danh giả mà còn có lý à?

Xem hôm nay ta lột da ngươi thế nào!".

Người đàn ông điên cuồng lao tới.

Vương Diệp thấy y nổi giận lôi đình thì cũng không chấp nhặt, chỉ né sang hai bên.

Sự linh hoạt của anh khiến sắc mặt đối phương càng lúc càng khó coi.

Vương Diệp lạnh lùng nói: "Tôi muốn tìm lối vào thực sự của Quan Vũ, anh chắc chắn biết rõ.

Chỉ cần bắt sống được anh, tôi sẽ biết lối vào và cách thức để vào đó".

Khi bốn chữ cuối cùng thốt ra, sắc mặt người đàn ông thay đổi hoàn toàn, từ chế giễu chuyển sang sát khí đằng đằng.

Vương Diệp biết mình đã đoán đúng, muốn vào nơi đó phải dựa vào những hiện tượng dị thường, mà việc tạo ra chúng cần sự hỗ trợ của kẻ này.

Vương Diệp kiên nhẫn giao đấu, dù có vẻ đang chịu đòn nhưng anh đã nhìn ra những sơ hở trong hành vi vô thức của y.

Vương Diệp đắc ý cười lớn, không chỉ né tránh nhanh nhẹn mà còn như một con khỉ nghịch ngợm, thỉnh thoảng lại đưa tay cào vào mặt đối phương một cái.

Kẻ này ở đây đã lâu, chưa từng gặp ai đáng ghét như Vương Diệp, y tức đến phát điên khi bị trêu chọc liên tục.

Cảm giác bị cào vào mặt không hề dễ chịu, vết thương rát buốt khiến nộ hỏa của y đạt đỉnh điểm.

Y vung mạnh chiếc roi, đồng thời rút ra một thanh đoản đao.

Khi nhấn vào cơ quan trên đao, thanh đao đột ngột dài ra.

Vương Diệp tỏ vẻ kinh ngạc, thốt lên lời khen ngợi như đang tâng bốc.

Người đàn ông nghe vậy thì có chút đắc ý, nhưng nghĩ đến việc bị cào mặt lúc nãy, y lại không thể nhẫn nhịn, lao lên tấn công dồn dập bằng cả roi và đao.

Vương Diệp nhanh chóng né sang một bên rồi dùng cán thủy thủ đâm nhẹ vào hông y một cái.

Hành động này khiến người đàn ông sững sờ, lùi lại vài bước mắng: "Đồ vô sỉ!".

Vương Diệp liếc y, bình thản nói: "Hôm nay tôi nhất định phải bắt sống anh".

Câu nói này khiến đối phương thấy nực cười, nhưng khi tiếp tục giao đấu, Vương Diệp đã nắm thóp được điểm yếu của y.

Dù chiếc roi có gai ngược rất lợi hại, nhưng vì nó quá nặng và phụ thuộc vào cơ quan nên sau khi vung ra, y không thể lập tức thu hồi hoặc chuyển hướng nhanh chóng, tạo ra một vùng mù.

Vương Diệp nhìn thấu điều đó nhưng không vội ra tay mà quan sát thanh đao ở tay kia của y.

Quả nhiên, tay đó vẫn đủ sức đối phó với anh, ngay cả khi roi đã vung ra phía trước, y vẫn có thể vung đao về phía Vương Diệp ở đằng sau.

Vương Diệp hơi ngán ngẩm nhưng không hề hoảng loạn, anh đạp vào thân cây, di chuyển cực nhanh trên không trung như đang bay.

Thực chất đó chỉ là ứng dụng nguyên lý võ học.

Người đàn ông nhìn cảnh này với ánh mắt phức tạp, khẽ lắc đầu nói: "Vốn dĩ anh có thiên phú và tạo nghệ võ học rất cao, tương lai chắc chắn sẽ là một nhân vật lẫy lừng, tiếc là anh đã đi vào con đường tà đạo, tôi chỉ có thể thay trời hành đạo thôi".

Y nói với giọng điệu khổ tâm như thể mình là phe chính nghĩa.

Vương Diệp thấy nực cười, hất cằm ngạo mạn: "Vậy thì cứ làm theo lời anh nói đi, để xem cuối cùng ai mới là người bị nhục nhã".

Câu nói cuối cùng triệt để kích nộ người đàn ông.

Y nghiến răng vung roi quất thẳng vào mặt Vương Diệp.

Vương Diệp vẫn thản nhiên quan sát, anh càng bình tĩnh thì đối phương càng phát tiết.

Mỗi lần Vương Diệp đều ép y phải ra chiêu, rồi lại buộc y phải thu roi về trong bất đắc dĩ.

Khi y vung đao tới, Vương Diệp vừa né vừa đặt thủy thủ lên cổ y.

Dù không hạ thủ nhưng sự đe dọa trong khoảnh khắc đó khiến sắc mặt người đàn ông cực kỳ khó coi.

May mà có chiếc roi nên Vương Diệp chưa thể làm gì được y, dù áp sát được cũng chỉ là trong nháy mắt.

Vương Diệp bắt đầu chạy quanh những cái cây, chơi trò mèo vờn chuột.

Thấy anh chạy lòng vòng, người đàn ông cười lớn: "Thằng ngu này, bắt đầu bỏ cuộc rồi sao?

Cái bộ dạng thảm hại này thật đáng ghê tởm".

Vương Diệp không đáp lại, cứ thế dẫn y chạy vòng quanh.

Người đàn ông bị chọc giận, vung cả roi lẫn đao liên tục.

Tuy nhiên y vẫn giữ kẽ, luôn vung đao trước rồi mới vung roi chứ không ra chiêu cùng lúc.

Vương Diệp chạy chỉ tốn chút sức lực, còn người đàn ông vừa chạy vừa vung vũ khí nặng nề nên nhanh chóng đuối sức.

Một lúc sau y dừng lại, đứng đối diện Vương Diệp quát: "Có giỏi thì đấu một trận đường đường chính chính với ta!".

Y chưa từng thấy ai mặt dày như Vương Diệp.

Vương Diệp thấy vậy liền chạy dọc theo thân cây lao lên cao.

Chương 1357

Anh leo lên cây mà không cần dùng tay, tốc độ nhanh đến mức đối phương cảm thấy bất ổn, vội vung roi nhưng không thấy Vương Diệp đâu, lại phải vung đao phòng thủ.

Dù Vương Diệp ở đâu, y cũng phải phòng bị nghiêm ngặt, không để anh tập kích thành công.

Trong lúc y còn đang mải suy tính thì đao và roi vừa vung ra chưa kịp thu hồi, Vương Diệp đã từ trên cao lướt xuống, dùng dao xẹt qua tóc y.

Một lọn tóc rụng xuống.

Vương Diệp chưa dừng lại ở đó, anh rút từ thắt lưng ra một sợi dây thừng.

Đây là món vũ khí anh đặc biệt chuẩn bị trước khi lên đường, có gắn thêm các linh kiện cơ quan.

Với kinh nghiệm ra vào bao nhiêu mộ thất, các loại cơ quan anh đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Chế tạo một sợi dây thừng cơ quan đơn giản thế này đối với anh là chuyện quá dễ dàng.

Người đàn ông bị sợi dây trói chặt, sắc mặt tái mét.

Biết mình đã thua nhưng y vẫn không phục, nghiến răng hét lên: "Giết tôi đi còn hơn là nhục mạ tôi thế này!".

Vương Diệp thở dài ngán ngẩm, lại rút thêm một sợi dây ngắn trói nốt hai chân y lại.

Sau đó anh tiếp tục trói nghiến hai tay y, bấy giờ mới yên tâm.

Vương Diệp gãi đầu suy nghĩ, người đàn ông nhìn anh với ánh mắt quái dị.

Vương Diệp xách sợi dây lên nói: "Tôi vốn định mang cả anh và vũ khí của anh đi một lượt, nhưng xem ra phải chia làm hai chuyến rồi, đồ của anh nặng quá đấy".

Vương Diệp nhíu mày, lần này nếu không dùng trí thì đánh thật chưa chắc anh đã thắng nổi kẻ này.

Vũ khí nặng như vậy mà y có thể liên tục đánh trúng mục tiêu trong đêm tối, nếu anh không nhanh nhẹn thì có lẽ đã tiêu đời rồi.

Loại vũ khí này đòi hỏi thực lực, sức bền và ý chí cực kỳ kiên định.

Vương Diệp xách người đàn ông về rồi quay lại nhặt đao và roi.

Trong lúc đó, người đàn ông không ngừng chửi bới khiến đám người đang ngất tỉnh cả dậy.

Đám đàn em ngơ ngác nhìn kẻ lạ mặt, Lão Kim cũng hớt hải chạy lại hỏi: "Cái thứ gì thế này?".

Vương Diệp đi tới trấn an: "Đây là kẻ tôi vừa đánh bại, đừng sợ, chuyện nhỏ thôi, tôi định hỏi y vài câu".

Người đàn ông lại tiếp tục gào thét phẫn nộ.

Vương Diệp nhìn y nói: "Thực lực của anh cũng thuộc hàng nhất nhì đấy, nếu tái xuất giang hồ chắc chắn sẽ có địa vị cao, sao lại nghĩ quẩn thế?".

Rồi anh bắt đầu giảng giải đạo lý, đánh giá y từ đầu đến chân, thậm chí là trách móc một trận.

Người đàn ông nghe mà muốn tăng xông, hận không thể chết ngay được.

Vương Diệp cười nói: "Bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn: Một là dẫn tôi đến nơi người Chu gia muốn tới, hai là tôi sẽ sỉ nhục anh cho đến khi tôi tự tìm được nơi đó thì mới thả anh ra".

Hành động này đúng là 'giết người không cần dao'.

Lão Kim đứng bên cạnh cũng ngẩn người.

Lúc này lão lái thuyền cũng đã tỉnh hẳn, thấy người đàn ông trừng mắt nhìn mình thì giật mình sợ hãi.

Bất ngờ, người đàn ông lên tiếng: "Lão là đồng bọn của ta, hai ta hợp mưu để hại các người.

Nếu không có lão ngầm phối hợp, ta đã không hành động thuận lợi như vậy".

Y quyết định lôi người khác xuống nước cùng.

Đám đàn em nghe vậy thì sững sờ, nhìn chằm chằm lão lái thuyền.

Vương Diệp chưa kịp nói gì thì mấy đứa đàn em đã chỉ tay vào lão lái thuyền: "Hóa ra là vậy, chúng tôi đã thấy lão có vấn đề rồi, từ lúc xuất phát cứ nói nhảm suốt thôi!". "Giờ mới hiểu, lão không phải nói chuyện phiếm mà là đang dò hỏi chúng ta, đúng là có vấn đề thật!".

Một tên đàn em vốn có tư thù với lão lái thuyền rút thủy thủ định lao lên: "Để tôi giải quyết lão!".

Vương Diệp ôm đầu đau khổ: "Đây là kế ly gián của y, các người không nhìn ra sao?

Với lá gan của lão này mà dám hợp tác làm chuyện đó thì lão đã chẳng đi làm lái thuyền ở đây rồi".

Vương Diệp đảo mắt, lão lái thuyền nghe vậy thì tức giận phản bác: "Làm lái thuyền thì sao?

Có vấn đề gì à?".

Lão cực kỳ bất mãn vì tổ tiên lão mấy đời đều làm nghề này, Vương Diệp nói vậy chẳng khác nào đập đổ bát cơm và lòng tự trọng của lão.

Vương Diệp không quan tâm đến lời lão lái thuyền, quay sang bảo người đàn ông: "Anh tự có vấn đề thì đừng lôi người khác vào, nếu còn làm tôi giận, tôi sẽ nghĩ ra cách khác để sỉ nhục anh đấy".

Lão Kim ghé sát tai Vương Diệp nói nhỏ: "Về khoản này tôi thạo nhất".

Lão rút 'vũ khí bí mật' của mình ra.

Vương Diệp nghe xong thì lộ vẻ kinh ngạc rồi bật cười đắc ý, nhìn người đàn ông với ánh mắt khinh miệt hơn hẳn.

Sắc mặt người đàn ông trở nên cực kỳ khó coi, vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Các người cứ thử xem!".

Vương Diệp gật đầu, cũng chẳng buồn thương lượng điều kiện nữa, bảo Lão Kim: "Vậy cứ sỉ nhục y đi".

Anh vỗ vai Lão Kim, lão gật đầu đầy tự tin tiến về phía người đàn ông.

Đám đàn em đứng cạnh nhìn thấy Lão Kim lôi 'bảo bối' ra thì sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, thốt lên: "Trời đất ơi!" Trong khi đám đàn em đang kinh hô, trên mặt Trần Tứ cũng tràn đầy nụ cười.

Người đàn ông đó mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, cuối cùng vẫn thở dài nói với Vương Diệp: “Tôi đầu hàng, tôi sẽ chỉ cho cậu cách tìm lối vào.” Nghe lời người đàn ông nói, Vương Diệp gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, đối phương cũng giới thiệu tên mình là Tật Nguyên Trượng, tuy cũng là một nhân vật có tiếng tăm một vùng, nhưng trong ấn tượng của Vương Diệp lại không hề có cái tên này.

Nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, Vương Diệp không nỡ vạch trần mà kiên nhẫn hỏi: “Chu gia có thù hằn gì với các ông?” Nếu đây là thâm thù đại hận, có lẽ tôi đang gặp rắc rối lớn rồi.

Vương Diệp có thể suy đoán được rằng, sau lưng gã này chắc chắn còn có những người khác.

Mà người đàn ông này tình cờ bị tôi bắt giữ, giờ trời đã sáng, những người kia phát hiện gã không trở về, có lẽ cũng sẽ vì chuyện này mà sốt ruột.

Đừng nhìn gã có vẻ như đã đạt thành thỏa thuận, nhưng thực tế gã có thể đổi ý bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt Vương Diệp có chút quỷ dị.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp, sắc mặt trở nên phức tạp rồi mới mở lời: “Mấy chục năm nay, kể từ khi nơi này xuất hiện lối vào, mà lại không chỉ một lần, phía Chu gia thường xuyên phái người tới.” Phái người tới đã đành, thậm chí còn bắt người của họ, đáng hận nhất là bắt người thân của họ để uy hiếp, ép họ phải dẫn đường.

Điều này đã dẫn đến thâm thù đại hận giữa hai bên.

Lão Kim đứng bên cạnh nghe, mặt lộ vẻ kỳ quái, nhìn Vương Diệp rồi hạ thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy hình như hai ta đang dính vào một rắc rối không nhỏ rồi.” Lời của lão Kim vang lên bên tai, Vương Diệp không phủ nhận.

Tình hình này quả thực nghiêm trọng hơn họ tưởng, nhưng tôi không biết nên mở lời thế nào.

Thấy dáng vẻ của Vương Diệp, sắc mặt lão Kim càng thêm quái dị.

Những người khác nhìn Vương Diệp rồi lại nhìn lão Kim, vẻ mặt đầy vẻ phức tạp.

Sau đó, họ giải thích với người đàn ông kia mục đích thực sự khi tới đây.

Họ đến đây không phải do Chu gia sai khiến, mà là vì bất đắc dĩ.

Khi mọi chuyện được phơi bày, người đàn ông chỉ tỏ vẻ suy tư.

Gã không hoàn toàn tin tưởng, Vương Diệp có thể nhận ra gã vẫn còn phòng bị mình.

Vương Diệp do dự một chút rồi dứt khoát nói với người đàn ông: "Nếu không đoán sai, sau lưng ông chắc chắn còn người khác.

Hay là thế này, ông bảo họ cùng xuất hiện đi, chúng ta hợp lực đối phó Chu gia." Nghe Vương Diệp nói, mặt Tật Nguyên Trượng đầy vẻ phức tạp.

Những lời Vương Diệp nói nghe thì hay, nhưng người bên Chu gia cũng không phải dạng vừa.

Tật Nguyên Trượng không dám tin, gã suy nghĩ rồi trực tiếp nói thẳng với Vương Diệp: "Nhưng chẳng phải anh bạn này đang bị trúng độc sao?

Các người liên hợp với chúng tôi đối phó Chu gia, không lo chất độc trên người anh ta không có ai giải sao?" Đây mới là mấu chốt.

Vương Diệp nghe lời gã nói rồi nhìn lão Kim bên cạnh, lão Kim cũng tỏ vẻ bất lực.

Trong khi hai người đang nhìn nhau, Tật Nguyên Trượng bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó ngẩng đầu đầy cao ngạo nói: "Đừng diễn kịch nữa, các người chắc chắn là người của Chu gia, hà tất phải đóng kịch trước mặt tôi?

Tôi đã sớm thấu triệt tất cả rồi." Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, dù đang bị Vương Diệp trói nhưng trên người gã vẫn toát ra một luồng ngạo khí sắc bén.

Loại ngạo khí đó người bình thường không có được, ít nhất thì cái khí thế đó của Tật Nguyên Trượng khiến đám đàn em có chút sùng bái.

Nhưng đồng thời, đám đàn em cũng thở dài khuyên nhủ gã.

Thế nhưng Tật Nguyên Trượng chẳng hề để tâm, gã nhìn về phía lão Kim rồi lạnh lùng quay mặt đi nói: “Là do lão ta ngu xuẩn, nếu thông minh hơn một chút thì đã không trúng độc.” Nghe câu này, Vương Diệp bật cười ha hả.

Tôi nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, trong ánh mắt sợ hãi của lão Kim, Vương Diệp đầy nghiêm túc tán đồng: “Tôi thấy ông nói cực kỳ đúng.” Lời của Vương Diệp làm sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên quỷ dị.

Tuy không hiểu nổi mối quan hệ giữa Vương Diệp và lão Kim, nhưng Tật Nguyên Trượng do dự một chút rồi cũng không truy cứu thêm, chỉ tĩnh lặng nhìn người bên cạnh.

Sắc mặt Tật Nguyên Trượng có chút phức tạp, gã nhìn những người xung quanh, họ đều có vẻ mặt kỳ lạ, rồi họ lại hạ thấp giọng nói với Tật Nguyên Trượng: “Nghe Vương Diệp nói ông đánh nhau với anh ấy lâu như vậy, chắc ông có bản lĩnh lắm?

Chương 1358

Hay là biểu diễn cho chúng tôi xem đi.

Chúng tôi cũng muốn học hỏi bản lĩnh của ông.” Đám đàn em này không phải là phường bất tài vô dụng như Vương Diệp tưởng, ít nhất trong lĩnh vực họ hứng thú, họ nghiêm túc hơn bất cứ ai.

Tật Nguyên Trượng nghe vậy thì cười lạnh đầy khinh bỉ.

Ngay khi mọi người tưởng gã không muốn dạy, gã liền nhìn đám đàn em mà mắng thẳng mặt: “Cái lũ tôm tép các người, không nhìn lại căn cốt của mình đi, mà đòi có tư cách học võ công của tôi?

Mơ hão vừa thôi, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.” Gã mắng rất khó nghe, đám đàn em đỏ mặt tía tai.

Trước đây trên phố bị người ta mắng họ cũng không đổi sắc, nhưng hiện tại, người đàn ông này đã đâm trúng tử huyệt của họ, giáng một cú đòn nặng nề vào lĩnh vực họ quan tâm.

Đám đàn em khó lòng chấp nhận, trong lúc thẹn quá hóa giận, họ dứt khoát quay đầu bỏ đi.

Tâm tính thiếu niên, hễ có chút ngạo khí thì sẽ không chọn cách đôi co với hạng người này.

Vương Diệp thì khác, tư duy của tôi thiên về những lĩnh vực mà mọi người không thể nắm bắt được.

Nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, Vương Diệp vỗ vai gã, hạ giọng nói: “Ông nói có lý, họ đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nhưng ngặt nỗi bây giờ ông không thể cử động, đám cóc ghẻ này vẫn có thể ăn được ông.

Tôi cho ông một lựa chọn.” Vương Diệp lại đưa ra lựa chọn, lần này để gã tự quyết định.

Nếu Tật Nguyên Trượng là người thông minh, gã sẽ biết phải truyền lại võ công cho họ, dù chỉ là cơ bản, để không phải chịu sự nhục nhã tiếp theo từ Vương Diệp.

Nếu gã không muốn dạy, Vương Diệp sẽ khiến gã nếm mùi khổ sở suốt quãng đường này.

Một người thông minh sẽ biết phải chọn lựa thế nào.

Đám đàn em nhìn Vương Diệp với vẻ ngơ ngác, chưa kịp phản ứng thì Tật Nguyên Trượng đã gầm lên: “Đừng nói nhảm nữa, tôi dạy họ là được chứ gì.” Nhưng ngay khi đồng ý, ánh mắt gã nhìn đám đàn em lại đầy vẻ chán ghét như nhìn thấy thứ gì đó bẩn thỉu.

Sắc mặt đám đàn em trở nên cực kỳ cổ quái, trong lòng có vô số suy nghĩ nhưng cuối cùng đều nén lại.

Bởi vì họ không thể chất vấn tại sao Tật Nguyên Trượng lại ghét họ.

Hiện giờ việc họ có thể làm, đúng như Vương Diệp nói, là dù mang thân phận cóc ghẻ thì cũng phải được nếm một miếng thịt thiên nga.

Chỉ có như vậy mới không uổng phí tâm huyết của họ.

Mọi người đang suy nghĩ thì Vương Diệp tiếp tục giục thuyền lên đường.

May mắn là suốt quãng đường không có chuyện gì xảy ra, có lẽ Vương Diệp thực sự khác với đám người Chu gia.

Sau ba ngày Tật Nguyên Trượng tỏ ra ngoan ngoãn, Vương Diệp dứt khoát cởi bỏ dây thừng, chỉ để lại một sợi xích sắt quàng trên người gã.

Tật Nguyên Trượng tuy không hài lòng nhưng nhìn về phía xa rồi chỉ tay nói: “Nhìn chỗ kia xem, trông có giống vách đá không?” Nhìn mặt nước phía trước, Vương Diệp gật đầu.

Xung quanh đã không còn thấy nhiều vách núi, họ dường như đang ở giữa biển nước mênh mông.

Có vẻ như chẳng bao lâu nữa, họ sẽ theo dòng sông này chảy ra đại dương, nhưng Vương Diệp vẫn thản nhiên nhìn Tật Nguyên Trượng bên cạnh: “Ông muốn diễn đạt điều gì?” Tôi không bị lời của gã dẫn dắt mà lý trí hỏi lại.

Tật Nguyên Trượng thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp thì cười cười, rồi chỉ lên bầu trời: “Cái gọi là lối vào nằm ngay trong đó, nhưng cậu chắc chắn muốn mang theo đám người này sao?

Các người đến bình dưỡng khí cũng không có, tôi thấy họ toàn là lũ vịt cạn.” Đến cả việc nín thở cơ bản nhất chắc họ cũng không làm được.

Trong khi Tật Nguyên Trượng đang nghĩ ngợi, Vương Diệp nhìn mây đen trên trời đang dần tụ lại trên mặt nước.

Vì xung quanh không có núi nên nhìn phía trước trông rất giống một vách đá.

Nhìn xa xăm, dường như nước và trời đã nối liền làm một vì bầu trời cũng mang sắc nước.

Vương Diệp nhìn đám đàn em rồi nói với Tật Nguyên Trượng: “Đa tạ ông đã nhắc nhở.” Tôi cười rồi bảo người lái thuyền cho thuyền cập bờ, để đám đàn em đều lên bờ.

Nhưng khi họ bước lên, họ nhìn lão Kim và nói: “Phổi của đại ca không được tốt, hay là để ông ấy đi cùng chúng tôi đi!” Trước đây khi họ còn lêu lổng trên phố, chính lão Kim đã cho họ một công việc tử tế, tuy là thu phí bảo kê nhưng vẫn tốt hơn là vô công rồi nghề, nên họ đã theo lão Kim rất lâu, họ rất rõ tình trạng sức khỏe của lão.

Nghe họ nói, Vương Diệp nhìn lão Kim, không ngờ lão gia hỏa này lại lắc đầu, xịt một ngụm thuốc vào miệng rồi nói: “Tôi có thể kiên trì được.” Nghe lão Kim nói vậy, Vương Diệp gật đầu.

Đám đàn em tuy bất lực nhưng cũng không nài ép mà để lão Kim đi theo.

Người lái thuyền nhìn con thuyền trước mặt, do dự một chút rồi nói: “Tôi cũng không biết bơi, khả năng nín thở của tôi không tốt lắm.” Ngay khi câu nói đầu tiên thốt ra, anh ta liền biết mình không nên nói thế, sợ những người này sẽ nổi giận vì hành vi trốn tránh của mình mà cưỡng ép lôi xuống.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhìn anh ta một cái rồi lắc đầu bảo: “Tôi vốn dĩ không đưa anh vào kế hoạch, anh cũng đi cùng họ đi, con thuyền này tôi đã biết lái rồi.” Vương Diệp nói xong, người lái thuyền gật đầu.

Nhưng đám đàn em lại vây quanh người lái thuyền.

Họ đã đi đường thủy ba ngày, ngày đầu tiên gặp Tật Nguyên Trượng, ba ngày tiếp theo dòng sông này có không ít mạch nước ngầm, trong khi xử lý chúng họ cũng đã tốn không ít công sức.

Bây giờ người lái thuyền đi đến, họ nhân cơ hội dựa vào chút võ công học được mấy ngày qua để áp chế người lái thuyền một phen.

Nhìn những người này, trong lòng người lái thuyền rất khó chịu.

Còn Vương Diệp chỉ tĩnh lặng nhìn họ, ánh mắt mang vài phần sắc sảo, sau đó lại nói với Tật Nguyên Trượng bên cạnh: “Chuẩn bị đi, chúng ta sắp xuống dưới rồi.” Lúc này Bàn Tử mơ mơ màng màng tỉnh dậy, anh béo vừa mơ một giấc mơ giữa ban ngày, mơ thấy mình phát tài lớn, kết quả không ngờ Vương Diệp lại nói một câu như vậy.

Anh béo vội vàng bò dậy, thấy bờ càng lúc càng xa mình, không kìm được mà nhảy ùm xuống nước, đồng thời quay đầu nói với Vương Diệp: “Tôi không biết nín thở, tôi phải quay lại.” Anh béo vừa nói vừa bơi về phía bờ.

Vương Diệp nhìn anh ta một cái, nghĩ ngợi rồi không miễn cưỡng, mà lái thuyền tiến về phía xa.

Nơi được gọi là thủy thiên tương liên chính là điểm mở ra mộ thất kia, nhưng hiện tại thời cơ vẫn chưa tới.

Vương Diệp lênh đênh ở đây một lát, Trương Khởi Linh nhìn làn nước sông trong vắt, tuy phía dưới có mạch nước ngầm cuộn trào nhưng Tiểu Ca vẫn không kìm được đưa tay xuống thăm dò.

Trương Khởi Linh giống như đang chơi đùa, nhưng Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh thì sắc mặt không hề tốt chút nào.

Mây đen trước mặt đang dần tụ lại, chính ngọ đang dần đến, mây đen cũng đè nặng trên đầu họ.

Vương Diệp nhìn Tật Nguyên Trượng, tôi biết gã này sẽ phối hợp với mình.

Gã đã đồng ý dạy võ thuật cho đám đàn em kia, lại đồng ý giúp tìm lối vào.

Tin rằng gã cũng cảm thấy mình bị người của Chu gia chế tài, có lẽ mọi người đều là những kẻ lưu lạc cùng khổ nên Tật Nguyên Trượng chọn cách ra tay giúp đỡ.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, không ngờ Tật Nguyên Trượng lại nói: “Cậu đừng tưởng lần này tôi giúp cậu là vì đồng cảm, chỉ là vì tôi có một người bạn cũng đã vào đó, tôi luôn tìm cách tìm anh ấy, nhưng đám người các người cứ xuất hiện không ngừng.” Gã không còn cách nào khác, chỉ có thể giải quyết đám người phiền phức này, kết quả chưa giải quyết xong đã bị Vương Diệp bắt được.

Nghĩ lại cũng thật mất mặt, nhưng gã không biểu hiện ra mà đầy ngạo mạn nói: "Ở đây có một cái xoáy nước đang ẩn giấu, nhưng khi xoáy nước đó xuất hiện cũng sẽ có những xoáy nước khác, các người phải tránh những cái nhỏ, chúng ta sẽ lao thẳng vào cái lớn nhất." Nghe lời gã nói, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng khi Trương Khởi Linh đang quờ quạng trong mạch nước ngầm thì lại chộp được một thứ, Tiểu Ca cầm một mảnh vải lên nhìn Vương Diệp.

Dù trên tay Trương Khởi Linh là một mảnh vải ướt sũng nhưng hoa văn trên đó đã thu hút sự chú ý của Tật Nguyên Trượng.

Tật Nguyên Trượng nhanh chân lao tới, giật lấy thứ trên tay Tiểu Ca, nhìn hoa văn trên đó, trong mắt gã chỉ còn sự cấp thiết.

Vương Diệp mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, vì hoa văn trên đó có chút tương tự với những gì tôi thấy trên tấm da cừu, có nét tương đồng nhưng không hoàn toàn giống hệt.

Trong lúc Vương Diệp đang nghi hoặc, Tật Nguyên Trượng ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, ánh mắt gã sắc lẹm như rắn độc.

Vương Diệp bị gã nhìn đến mức không thoải mái, định né tránh thì lão Kim bỗng lên tiếng: "Ông có gì muốn nói thì nói thẳng đi, không cần phải làm cái bộ dạng đó." Lão Kim đã chán ngấy hành vi này của gã, tuy phổi không tốt nhưng lần này đã quyết định xuống nước, lão Kim cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Trong thời khắc này, lão Kim bình tĩnh hơn bất cứ ai.

Lão không có thiên phú, cũng không có thực lực thực sự, thứ lão dựa vào là sự áp chế về tâm lý.

Những người có thiên phú như Vương Diệp, lại có trải nghiệm thực tế, chỉ cần chạm vào nước, dù có bị chìm xuống thì vẫn có thể nổi lên mà sống sót.

Nhưng với năng lực của lão Kim, thứ lão có thể làm là chơi chiến thuật tâm lý, liên tục dùng tâm lý để mê hoặc cơ thể.

Lúc này lời lão Kim nói ra làm sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên khó coi.

Gã siết chặt nắm đấm, mảnh vải trong tay bị vò nát.

Vương Diệp nhìn gã, đầy vẻ khó hiểu hỏi: “Ông muốn nói gì, chẳng lẽ là muốn tôi xuống dưới cứu người sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vừa dứt, Tật Nguyên Trượng gật đầu nói: “Bây giờ tôi có thể nói cho cậu biết tất cả những loại quái vật mà tôi biết, lối vào vẫn chưa xuất hiện, cậu phải ghi nhớ toàn bộ, cả điểm yếu của chúng nữa.” Nói xong những lời này, sắc mặt Tật Nguyên Trượng đã trở nên vô cùng khó coi.

Nguyên bản trước mặt mọi người, Tật Nguyên Trượng là một tồn tại kiêu dũng, chưa từng cúi đầu trước ai.

Trong lòng gã, tất cả đều là lũ tôm tép, không ai có thể sánh ngang với gã.

Nhưng giờ đây nghĩ đến người trong lòng, mắt Tật Nguyên Trượng đỏ hoe, gã chỉ nói những lời này với Vương Diệp.

Gã nhét mảnh vải vào tay Vương Diệp rồi dặn dò: “Tôi chỉ cầu cậu một việc, hãy cứu người đó ra giúp tôi.

Người đó mặc một bộ quần áo màu xanh lục, hoặc là xanh thanh, trên đó có hoa văn như thế này, đây là một mảnh vải từ áo của người đó.” Mỗi chữ thốt ra dường như cực kỳ gian nan nhưng cũng rất trôi chảy.

Vương Diệp nhìn gã, sững người tại chỗ.

Tôi dường như chưa bao giờ nghĩ rằng Tật Nguyên Trượng cũng có điểm yếu, ít nhất thì một người như gã không chỉ phong quang mà còn thích phô trương.

Nhưng hiện tại, đối mặt với lời thỉnh cầu này của Tật Nguyên Trượng, tôi không thể từ chối, mà đã đồng ý thì nhất định phải làm được.

Tôi nhíu mày, mặt đầy vẻ do dự và băn khoăn.

Tật Nguyên Trượng thấy dáng vẻ đó của tôi liền lao tới nắm lấy tay tôi.

Lúc này Tật Nguyên Trượng vẫn chưa hiểu hết bốn chữ "nhân tâm hiểm ác".

Gã chỉ cảm thấy yêu cầu của mình có lẽ hơi quá đáng, nhưng gã không biết rằng sở dĩ Vương Diệp không đáp lời là vì tôi không muốn hứa chắc chắn sẽ tìm được người về.

Thứ tôi có thể làm là dốc hết sức, nhưng hạng người như Tật Nguyên Trượng luôn theo đuổi sự hoàn hảo cực đoan.

Tin rằng một khi Vương Diệp gật đầu, thậm chí đứng cùng chiến tuyến với gã, Tật Nguyên Trượng nhất định sẽ chuyển từ bị động sang chủ động.

Đến lúc đó tôi sẽ khó xử, tôi không thể bỏ cả mạng mình để cứu người ra được!

Chương 1359

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Tật Nguyên Trượng cũng không hay biết, chỉ nắm tay Vương Diệp khổ sở cầu xin: “Cậu đến nơi đó chắc chắn cần hiểu tập tính của lũ dã thú, bao gồm cả điểm yếu của chúng.

Đừng nhìn mặt nước có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế...” Nói đến đây, sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên quỷ dị, khi nhắc lại chuyện cũ, Vương Diệp nhận ra sự do dự trên mặt gã.

Gã dường như có lời không muốn nói, nhưng lại bất đắc dĩ phải nói: “Ở đây có rất nhiều thứ...” Câu nói chỉ mới được một nửa thì đột ngột dừng lại, gã không nói tiếp nữa.

Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của gã thì sững sờ, rồi hỏi: “Là thứ gì?” Trong khi Vương Diệp đang hỏi, mặt Tật Nguyên Trượng hơi tái nhợt, rồi gã lắc đầu bảo: “Không cần nữa, tôi tự tìm vậy!” Gã tỏ ra khá lạc lõng, thậm chí không dùng chuyện lối vào để uy hiếp Vương Diệp, có lẽ vì làm vậy quá vô liêm sỉ nên gã không làm được.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, khoảnh khắc Tật Nguyên Trượng quay lưng lại, gã đã âm thầm rơi lệ.

Trương Khởi Linh thấy nước mắt gã rơi xuống sông, hòa làm một với dòng nước.

Đôi mắt Trương Khởi Linh trợn trừng, trên khuôn mặt Tiểu Ca lần đầu tiên xuất hiện biểu cảm như vừa gặp ma.

Trương Khởi Linh chưa từng nghĩ một người như Tật Nguyên Trượng lại biết khóc.

Vương Diệp do dự một chút rồi bước tới, nhẹ nhàng vỗ vai Tật

Nguyên Trượng: "Tuy tôi không thể hứa chắc chắn, nhưng tôi sẽ dốc sức giúp ông, bao gồm cả những người bạn phía sau, chỉ cần có manh mối liên quan chúng tôi đều sẽ cố gắng hết sức." Thứ Vương Diệp muốn cũng là một phần thông tin.

Nghe Vương Diệp nói, Tật Nguyên Trượng gật đầu.

Nhưng có một bóng đen đang dần tiếp cận mà gã không chú ý, lúc này gã mở lời: "Ở đây có loại thủy hầu tử (ma da) mà các cậu quen thuộc, còn có cả nhện nước, thứ đó đã biến dị rồi, rất khủng khiếp, là do người của Chu gia thả xuống trước đây." Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, chưa kịp giải thích với Vương Diệp tại sao người Chu gia lại làm vậy thì mặt nước bỗng nhiên nổi sóng lớn.

Tật Nguyên Trượng chưa kịp phản ứng thì cả người lẫn mảnh vải trong tay đã ngã nhào xuống nước.

Thấy Tật Nguyên Trượng rơi xuống như vậy, Vương Diệp nghĩa không phản cố nhảy theo.

Lão Kim và Trương Khởi Linh sững sờ đứng trên thuyền, hai người nhìn lên bầu trời.

Mây đen đã tụ lại, vì màu nước chính là màu trời nên họ đã thấy cảnh tượng thủy thiên tương liên.

Nhưng hai nhân vật quan trọng đã nhảy xuống rồi, tiếp theo hai người họ phải làm sao đây?

Trong lòng Trương Khởi Linh trĩu nặng, nhìn mặt nước phía trước có vô số mạch nước ngầm cuộn trào, thậm chí những con sóng nhỏ còn đập vào mạn thuyền.

Trương Khởi Linh do dự một chút rồi hỏi lão Kim bên cạnh: "Ông cũng coi như là người từng trải, ông có biết chuyện này phải giải quyết thế nào không?" Ngay khi Trương Khởi Linh đưa ra câu hỏi, sắc mặt lão Kim cũng trở nên cực kỳ khó coi, cả người lộ vẻ mệt mỏi nói: “Tôi không biết, hay là cứ chờ ở đây đi, vào nơi đó theo đúng quy trình chắc là sẽ an toàn.” Nghe lão Kim nói, Trương Khởi Linh dứt khoát nhíu mày, trách móc một câu: “Nhưng họ vẫn chưa lên mà.” Giọng Tiểu Ca tuy mang vài phần tức giận nhưng không thực sự nổi hỏa, vì rắc rối đang bày ra ngay trước mắt, Tiểu Ca không thể trút giận lên đầu lão Kim.

Lúc này, Trương Khởi Linh một mình trầm tư.

Trên thuyền hai người vẫn bình lặng, không gặp rắc rối gì, nhưng Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng đang lăn lộn dưới sông thì không may mắn như vậy.

Sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, vừa nín thở vừa cố gắng mở mắt nhìn rõ tình hình dưới sông.

Sau khi đã thích nghi, Tật Nguyên Trượng phát hiện sau lưng mình là một tấm lưới khổng lồ, tấm lưới này dính chặt lấy gã.

Gã thấy Vương Diệp đang nỗ lực bơi về phía mình, nhưng gã không có cách nào vùng vẫy.

Vì gã biết đây là vũ khí bí mật của Chu gia.

Những kẻ đó thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt.

Tật Nguyên Trượng phẫn nộ vì chuyện này, nhưng mảnh vải trong tay cũng đã tuột mất.

Tiếp đó, dưới cái nhìn của Tật Nguyên Trượng, mảnh vải theo mạch nước ngầm cuộn ra xa, dần dần biến mất.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng cũng nhắm mắt lại, vì chút hy vọng cuối cùng đã mất, gã không còn gì luyến tiếc nơi này nữa.

Thấy dáng vẻ đó của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp càng nỗ lực đuổi theo.

May mà tôi không bỏ cuộc, khoảnh khắc nắm được tay Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp nhìn tấm lưới sau lưng gã rồi dùng đoản đao cắt đứt các sợi tơ.

Sau khi làm xong, tôi đưa Tật Nguyên Trượng liên tục bơi lên trên, không lâu sau cả hai đã nổi lên mặt nước.

Ngay khi ngoi lên, Tật Nguyên Trượng lập tức hít thở.

Đây là phản ứng bản năng, nhưng gã cũng đang oán hận phản ứng này.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, gã nói: "Cậu không nên cứu tôi." Câu nói này đổi lại là một cái tát của Vương Diệp, tôi ném mảnh vải nhặt được lên thuyền.

Tật Nguyên Trượng vội vàng leo lên theo, Vương Diệp cũng thấy những sợi tơ trắng sau lưng gã, đó là tơ nhện.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng tiến tới giật những sợi tơ nhện trên lưng gã xuống.

Nhưng khi giật xuống, Vương Diệp cũng phát hiện thứ này có độ dính cực mạnh, dù gặp nước vẫn có thể dính chặt vào người.

Nhìn mây đen phía trước, một cơn bão khổng lồ đang ngưng tụ, mạch nước ngầm không ngừng cuộn trào, đúng như lời Tật Nguyên Trượng nói, rất nhiều xoáy nước nhỏ xuất hiện.

Trương Khởi Linh và lão Kim chưa kịp vui mừng khi thấy Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng lên thuyền thì những xoáy nước nhỏ đã khiến con thuyền chao đảo không kiểm soát được.

Sắc mặt Tật Nguyên Trượng và Trương Khởi Linh trở nên khó coi.

Hai người nhìn nhau rồi hỏi: "Con thuyền này có chịu nổi không?" Ngay khi Tật Nguyên Trượng dứt lời, Trương Khởi Linh thốt ra câu hỏi: "Nếu không chịu nổi thì sẽ thế nào?" Đối phương nhẹ nhàng lắc đầu, không biết trả lời sao, Vương Diệp liền nói với hai người: "Nắm chặt hai bên mạn thuyền, chúng ta theo con thuyền này lao vào xoáy nước lớn nhất." Nghe Vương Diệp nói, ba người kia vội vàng gật đầu, mỗi người ngồi một vị trí đông tây nam bắc đã định sẵn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những mạch nước ngầm phía trước.

Những mạch nước ngầm và xoáy nước nhỏ đó có sức mạnh cực kỳ khủng khiếp.

Khi Trương Khởi Linh thấy vậy, thậm chí còn muốn đưa tay vào cảm nhận sức mạnh đó, kết quả bị Vương Diệp nộ thanh quát mắng, Tiểu Ca liền rụt tay lại với vẻ bất lực.

Vốn dĩ Tiểu Ca còn muốn giải thích, nhưng không ngờ Vương Diệp nhìn xoáy nước nhỏ trước mặt chưa kịp phản ứng thì một xoáy nước khổng lồ đã không ngừng cuộn trào sau lưng.

Ngoài ra, con thuyền nhỏ rách nát này cũng không chịu nổi sự thúc đẩy của mạch nước ngầm và xoáy nước.

Tiếp đó, dưới sự chứng kiến của đám đàn em trên bờ, con thuyền của họ giống như chiếc lá rụng trên mặt nước, phiêu bạt theo gió mưa rồi bị cuốn phăng đi.

Giữa dòng nước sông này, thuyền của họ không ngừng lật qua lật lại.

Lúc này Vương Diệp thấy thuyền bị nước vào nhưng không hề hoảng loạn, trái lại còn nói với mọi người: "Đừng vội xử lý nước, trước tiên hãy ổn định bản thân, đừng để thuyền bị lật." Một khi thuyền lật thì việc nước vào chỉ là chuyện nhỏ.

Nghe Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu.

Tật Nguyên Trượng sau khi bình tĩnh lại cũng bỗng nhiên cười nói với tôi: “Cậu khá thông minh đấy.” Ít nhất trong số bấy nhiêu người, Vương Diệp cũng được coi là có đầu óc bình tĩnh, trong tình huống nguy hiểm này hầu hết mọi người đều sẽ kinh hô.

Nhưng Vương Diệp vẫn có thể giữ vững sự kiên định như cũ, làm được sự bình tĩnh mà đại đa số mọi người không thể làm được.

Nghe Tật Nguyên Trượng khen ngợi, Vương Diệp nở một nụ cười khổ, khóe miệng nhếch lên không mấy đẹp đẽ, nhưng câu nói tiếp theo của tôi lại làm sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên quỷ dị: “Nếu tôi không đủ bình tĩnh thì tiếp theo cả lũ khỏi sống nữa, những thứ này đều là do bất đắc dĩ mới phải bộc lộ ra.” Tôi nói sự thật, nhưng khi một con sóng tạt qua, con thuyền đã ngập nước đến nửa thân.

Lúc này Vương Diệp bắt đầu rung lắc tấm ván gỗ bên cạnh mình, trong khi nước bị tôi hất ra ngoài, mọi người cũng hiểu được ý đồ của tôi.

Nhưng họ chưa kịp phối hợp với Vương Diệp thì một xoáy nước khổng lồ đã trực tiếp hất văng cả người lẫn thuyền.

Tiếp đó, bốn người họ trong xoáy nước đã không còn nhìn thấy nhau, ngay cả thỏa thuận lúc đầu có lẽ cũng đã quăng ra sau đầu rồi.

Đầu óc cũng theo vòng xoáy đó mà trở nên mụ mẫm.

Mọi thứ đều đang cuộn tròn theo xoáy nước trước mặt.

Lão Kim tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn sặc vài ngụm nước, chỉ là lão cố gắng giữ tâm lý bình tĩnh và mạnh mẽ.

Rất nhanh, lão Kim liền theo vòng xoáy mà cuộn tròn không ngừng, giống như đang ở trong lồng máy giặt vậy.

Lão chỉ hy vọng mọi chuyện có thể dừng lại một chút, dù lão có thể nín thở nhưng cũng không chịu nổi cái đà cuộn tròn này.

May mắn là không lâu sau, cuối cùng họ cũng lăn đến đáy.

Nhưng bốn người đều không nhìn thấy nhau, chỉ có từ góc nhìn từ trên cao mới thấy bốn người họ cách nhau không xa, nhưng mỗi người lại có một khoảng cách nhất định.

Lúc này Vương Diệp mở mắt nhìn môi trường xung quanh, tôi phát hiện mình đang đứng trên một tảng đá khổng lồ, trên tảng đá đó không có hạt cát nào.

Có lẽ đây chính là lối vào thực sự.

Ngoài ra, trên tảng đá khổng lồ này có đủ loại hoa văn, những hoa văn đó dường như được ai đó dày công điêu khắc.

Vương Diệp không cách nào hiểu hết mọi thứ ở đây vì cơ thể cứ không ngừng trôi nổi lên trên.

Tôi chỉ có thể từng chút một hạ xuống.

Tật Nguyên Trượng nhìn Vương Diệp, gã không nói gì mà kéo Vương Diệp đi về một hướng khác.

Lão Kim thấy Vương Diệp cũng vội vàng đi theo, Trương Khởi Linh cũng tự nhiên như vậy.

Bốn người họ tuy đầu váng mắt hoa, não sắp văng ra ngoài nhưng vẫn chọn cách bình tĩnh, vì có thể đến được đây là chuyện cực kỳ không dễ dàng.

Trương Khởi Linh hiểu rõ sự cay đắng trong đó, quả là làm người khó khăn.

Anh luôn tính toán thời gian, anh có thể nhẩm tính, nhưng trong lúc vòng xoáy cuộn trào lúc nãy, thời gian anh tính toán được lên đến tận nửa giờ.

Nhưng trong nửa giờ đó, bọn họ không thể nín thở lâu như vậy được.

Chắc chắn đã có vấn đề gì đó xảy ra, nhưng lại không có bằng chứng để truy cứu.

Trong khi Trương Khởi Linh đang suy nghĩ, cũng không có ai đáp lại những câu hỏi kỳ quái này của anh.

Ngay lúc này, Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng đang đứng trên một tảng đá khổng lồ, sắc mặt cả hai đều không tốt, bên cạnh Lão Kim cũng không ngừng nhíu mày.

Lão Kim tuy có thể dựa vào tâm lý mạnh mẽ của mình để trấn áp những khó chịu về mặt sinh lý, nhưng ông vẫn lờ mờ nhận ra điều gì đó không ổn.

Nếu không rời đi ngay, ông có lẽ sẽ bị nhốt ở nơi này mãi mãi.

Chương 1360

Nghĩ đến đây, Lão Kim ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng ông cách mặt nước quá xa, muốn thoát ra ngoài phải trả giá rất lớn.

Lão Kim đang mải suy tính thì Tật Nguyên Trượng liếc nhìn ông một cái, dường như hiểu được ý nghĩ trong lòng ông nên khẽ vỗ vai.

Tật Nguyên Trượng không giải thích nhiều, nhưng nhìn cánh cửa lớn trước mặt, hắn cũng đang nghĩ cách mở ra.

Vương Diệp nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Trong lòng thầm nghĩ, gã này đã từng đến nơi này, vậy cách mở cánh cửa này ra sao, Tật Nguyên Trượng chắc chắn phải biết chứ.

Tại sao hắn trông còn mờ mịt hơn cả mình?

Trong lúc suy nghĩ, Vương Diệp nhìn vào cánh cửa, rồi lại nhìn những hoa văn trên mặt đất.

Những hoa văn này quá phức tạp, không phải long hay phượng, mà là một loại đồ đằng nào đó.

Vương Diệp vừa quan sát vừa ngẩng đầu nhìn hoa văn trên cửa, cậu bật đèn pin chống nước của mình lên, lần này cậu đã nhìn kỹ toàn bộ hoa văn.

Hóa ra những hoa văn này đều liên kết với nhau, ngoài ra, đồ đằng hiển thị trên đó có thể là biểu tượng của một gia tộc.

Vương Diệp thầm nghĩ.

Những người khác nhìn Vương Diệp với vẻ suy tư, nhưng không ngờ rằng, Vương Diệp nhìn cánh cửa trước mặt, chỉ khẽ xoay nhẹ một hoa văn trên đó.

Sau khi xoay xong, cậu lại đi tới các cơ quan khác.

Nói trắng ra, tất cả những điều này đều được cậu thực hiện bằng cách xoay chuyển các điểm mấu chốt của đồ đằng hoa văn.

Nếu điểm mấu chốt này có thể mở được cửa, cậu sẵn sàng mạo hiểm.

Những người khác nhìn Vương Diệp, vẫn chưa hiểu được ý đồ của cậu thì kết quả bất ngờ xảy ra.

Ngay lúc này, sau khi Vương Diệp xoay chuyển hoa văn, cậu thấy cánh cửa khẽ mở ra.

Vương Diệp sững người tại chỗ.

Tuy nhiên, cánh cửa đó chỉ mở ra một khe hở nhỏ, nhưng từ khe hở đó vô số bọt khí tràn ra.

Lúc này Lão Kim trợn to mắt, ông tranh thủ áp mặt vào bọt khí, ngay sau đó, trước sự chứng kiến của mọi người, ông hít một hơi không khí bên trong bọt khí đó.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Vương Diệp thoáng hiện chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh cậu lại giữ im lặng, vì hành vi này thực sự khả thi.

Những bọt khí này đều là không khí, hơn nữa chúng đang tràn ra với số lượng lớn.

Chỉ riêng điểm này đã chứng minh bên trong chắc chắn có không khí.

Vương Diệp nhìn khe hở nhỏ trước mặt, rồi chạy sang cánh cửa bên kia, vặn động các hoa văn mấu chốt.

Sau khi làm xong, Vương Diệp thấy cả hai cánh cửa đều đã mở ra, tuy khe hở vẫn chỉ có một chút xíu nhưng đủ để họ đi vào.

Lúc này, Vương Diệp tiên phong bước vào trước.

Tật Nguyên Trượng cũng theo sát sau lưng Vương Diệp, nhưng hắn cầm miếng vải kia quấn quanh thắt lưng.

Vương Diệp liếc nhìn Tật Nguyên Trượng đầy suy tư, những người khác chậm rãi đi tới.

Trương Khởi Linh nhìn Lão Kim, trên mặt hiện lên vài phần ý cười, sau đó vỗ vai Lão Kim, chỉ vào những bọt khí đang cuộn trào tới.

Trương Khởi Linh cũng không cảm thấy khó chịu lắm, ít nhất trực giác mách bảo anh rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ có thể rời khỏi nơi này, dù không rời đi được thì họ ở đây cũng không gặp vấn đề gì lớn.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng học theo dáng vẻ của Lão Kim, anh hít thở những bọt khí đó.

Tuy giữa chừng có bị sặc vài ngụm nước, nhưng lượng bọt khí quá nhiều nên Trương Khởi Linh không cảm thấy cảm giác sặc nước quá tệ.

Ngay lúc này, Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước, đi không bao lâu, cậu nhìn thấy một bậc thang.

Bậc thang bằng ngọc thạch này khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái.

Bởi vì bậc thang ngọc thạch này nối liền với một cây cầu, tuy là cầu nhỏ nhưng hai bên có hộ lan, góc dưới bên trái cây cầu đều là lan can.

Vương Diệp bước tới, vẻ mặt có chút phức tạp, những người còn lại cũng bám sát bên cạnh cậu.

Lúc này, Vương Diệp nhìn xuống nước sông, không lâu sau cậu liền nghĩ thông suốt một chuyện.

Trước đây có người từng nghiên cứu, ở một con sông hay thậm chí là biển, chỉ cần có nước, thực ra việc tạo ra một dòng chảy khác là điều dễ dàng.

Giờ đây, nhìn dòng nước trước mặt, sắc mặt Vương Diệp có chút phức tạp.

Nơi này tuy không có ánh sáng, nhưng ánh đèn pin trong tay cậu đủ sáng, đến mức khi ánh sáng tập trung vào dòng nước đó, Trương Khởi Linh và Lão Kim đều không tự chủ được mà bước tới.

Hai người dựa vào lan can nhìn dòng nước, mặt lộ vẻ nghi hoặc, sau đó quay đầu nhìn Vương Diệp.

Vương Diệp liếc họ một cái, không thèm nói nhảm mà chỉ lặng lẽ cầm đèn pin, tiếp tục ra hiệu cho họ đi về phía trước.

Nghe theo chỉ huy của Vương Diệp, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Vương Diệp đi tới phía trước không lâu, liền thấy xuất hiện một bức tượng khổng lồ, đó là một con Kỳ Lân.

Kỳ Lân tọa trấn, nơi này có quái.

Vương Diệp thầm nghĩ, hai câu này là do một vị lão tiền bối của cậu từng nhắc nhở.

Thông thường, trong mộ thất rất hiếm khi đặt Kỳ Lân.

Vì Kỳ Lân là để trấn áp tà quái, mà chủ nhân ngôi mộ không hy vọng mình bị trấn áp, nên Kỳ Lân sẽ không phải là vật phẩm được ưu tiên lựa chọn.

Tuy nhiên, nếu có chuyện khác xảy ra, hoặc là sự việc quỷ dị ở đây không dứt, thì Kỳ Lân nhất định sẽ được đặt ở đây tọa trấn.

Hành vi này còn được gọi là thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Tại đây, Vương Diệp nhìn thấy Kỳ Lân.

Cậu lộ vẻ nghi hoặc, Tật Nguyên Trượng đi bên cạnh cậu do dự một chút, sau đó hạ thấp giọng định nói chuyện nhưng chỉ thốt ra một chuỗi bọt khí.

Vương Diệp nhìn hắn rồi khẽ lắc đầu.

Đi tới phía trước vài bước, diện mạo con Kỳ Lân đó lại khác hẳn với tưởng tượng của cậu.

Nếu nói đa số Kỳ Lân tượng trưng cho điềm lành, thì con Kỳ Lân Vương Diệp thấy bây giờ chắc chắn dùng để trấn áp tà túy.

Bởi vì diện mạo con Kỳ Lân này hung tợn, trông cực kỳ khủng khiếp, răng nanh lộ ra, toàn thân toát ra vẻ hung ác.

Vương Diệp lùi lại vài bước, những người khác thấy cảnh này sắc mặt cũng trở nên cổ quái.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng bước lên trước, hắn đi vòng quanh con Kỳ Lân một vòng.

Trong bóng tối, hắn không hề cố kỵ, mỗi bước đi dường như đều rất thành thục.

Vương Diệp nghĩ không thông nhưng cũng không vội tìm hiểu.

Trong lúc cậu đứng quan sát, Tật Nguyên Trượng đột nhiên vặn một cơ quan, ngay sau đó, con Kỳ Lân bỗng đổ nghiêng sang một bên.

Khoảnh khắc nó đổ xuống, Vương Diệp thấy bên dưới Kỳ Lân có một lối đi.

Nhìn lối đi đó, sắc mặt cậu trở nên cổ quái.

Tật Nguyên Trượng vẫy vẫy tay với cậu, vẻ mặt đầy đắc ý.

Thấy dáng vẻ đó của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp khẽ gật đầu rồi bước xuống.

Nhưng đi được vài bước, cậu thấy Tật Nguyên Trượng đứng ở trên cười.

Vẻ mặt Tật Nguyên Trượng tràn đầy đắc ý và hưng phấn, sau đó trước sự chứng kiến của Vương Diệp, hắn dựng thẳng con Kỳ Lân lại, và những gì Vương Diệp thấy tiếp theo là một màn đêm đen kịt.

Dù có đèn pin trong tay nhưng thực tế cậu bị nhốt trong đó cũng vô ích, không biết Trương Khởi Linh và Lão Kim có định cứu mạng cậu không.

Nhưng với năng lực của hai gã này, nếu thực sự đánh nhau với Tật Nguyên Trượng, e là cũng mất mạng.

Lúc này, Vương Diệp tuy đang do dự nhưng không hề hoảng loạn, cậu tĩnh lặng ngồi trên bậc thang, dùng đèn pin soi xuống phía dưới.

Lờ mờ cậu phát hiện trên bậc thang này lại có sương mù trôi nổi.

Thấy cảnh này, Vương Diệp thoáng kinh ngạc, vội lùi lại mấy bước nhưng rồi không nhịn được lại tiến về phía trước.

Trong lúc di chuyển, cậu thấy một con Kỳ Lân khổng lồ xuất hiện.

Khi con Kỳ Lân đó lao về phía mình, Vương Diệp há hốc mồm nhưng nhận ra mình không sao.

Khoảnh khắc cậu há miệng không có bọt khí nào thoát ra, cũng không bị sặc nước.

Lúc này Vương Diệp chỉ lo đối phó với con Kỳ Lân trước mắt nên không chú ý đến những chi tiết đó.

Cậu cầm đèn pin soi vào mặt nó, nhưng cậu biết đèn pin không có tác dụng gì lớn.

Cậu rút đoản đao ra, lăn lộn sang một bên, giắt đèn pin vào thắt lưng.

Con Kỳ Lân lao tới cào cấu cậu một trận.

Móng vuốt con Kỳ Lân này thực sự sắc bén, ít nhất là Vương Diệp không thể né tránh hoàn toàn.

Chương 1361

Ngoài ra, Vương Diệp cảm nhận được những cơn đau dày đặc, nhưng con Kỳ Lân vẫn chưa hài lòng, nó há cái miệng đỏ ngòm muốn ngoạm đứt người Vương Diệp.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp.

Cậu cầm đao chắn ngang miệng Kỳ Lân, cậu cũng khá thông minh khi biết cách tự cứu mình trong khoảnh khắc đó.

Nhưng con Kỳ Lân trước mắt cũng không phải dạng vừa, khi Vương Diệp chặn miệng nó, nó dựa vào sức mạnh to lớn và thể hình cường tráng để ép tới chỗ cậu.

Ngoài ra, móng vuốt của nó không ngừng cào lên thân thể Vương Diệp.

Lúc này, nhìn những vết thương chằng chịt trên người mình, những giọt máu trào ra, nhưng Vương Diệp không rảnh để tâm, cậu tung một cú đá vào ngực Kỳ Lân.

Nhưng cú đá này chẳng có chút sát thương nào, thể hình của Kỳ Lân mạnh hơn nhiều so với cậu tưởng tượng, cú đá giống như gãi ngứa cho nó vậy.

Vương Diệp có chút bất lực nhưng không hề hoảng loạn, ngược lại cậu rút đèn pin ra, đột ngột bật lên soi thẳng vào mắt nó.

Chỉ một chiêu đó, con Kỳ Lân trước mắt lùi lại vài bước, sau đó trước sự chú ý của Vương Diệp, nó xoay vòng tại chỗ nhưng vẫn đầy cảnh giác lao về phía cậu.

Đôi mắt nó tuy tạm thời bị lóa, nhưng tai nó vẫn nghe được âm thanh, đúng như Vương Diệp dự đoán, nó lao thẳng về hướng của cậu.

Nhưng lúc này, Vương Diệp khẽ lăn sang bên cạnh, con Kỳ Lân không chú ý nên vồ hụt, sau đó vô cùng phẫn nộ cào vào không khí.

Trong lúc nó trút giận vào không trung, Vương Diệp biết dù mắt nó bị lóa mắt nhất thời, nhưng khi nó khôi phục thị lực, nó chắc chắn sẽ lấy mạng cậu.

Một con Kỳ Lân phẫn nộ bạo táo như thế này, đây là lần đầu cậu thấy, và những chuyện trước mắt cũng là lần đầu cậu trải qua.

Cậu không biết nên chọn thế nào, nhưng cầm con dao găm trong tay, cậu bật cơ quan khiến dao dài ra, quyết định liều chết một phen.

Cậu từng chút một tiếp cận nhưng không hề giảm tốc độ, chỉ là không phát ra âm thanh mà thôi.

Con Kỳ Lân vẫn đang nổi giận với không khí, nhưng khi đuôi nó quét trúng chân Vương Diệp, nó phát hiện cậu đã ở ngay phía sau.

Ngay lúc này, Vương Diệp cầm dao găm nhảy vọt lên, mượn đà rơi xuống đâm mạnh dao vào lưng nó.

Con Kỳ Lân tuy biết Vương Diệp ở phía sau nhưng không kịp trở tay, cũng không ngờ Vương Diệp lại xảo quyệt như vậy, trực tiếp đâm bị thương lưng nó.

Vẻ mặt Kỳ Lân trở nên cực kỳ khó coi, sau đó phẫn nộ hất tới hất lui, cố gắng hất Vương Diệp xuống khỏi lưng mình.

Vương Diệp không nén nổi tiếng kêu đau, nhưng cậu cũng chỉ kêu một tiếng rồi rút dao ra, đâm mạnh vào đùi nó.

Sau khi bị đâm trúng đùi, gã này lùi lại vài bước.

Nhìn cảnh này, vẻ mặt Vương Diệp đầy phức tạp.

Kỳ Lân quả nhiên khác với con người và đa số dã thú.

Những dã thú kia một khi bị dao đâm trúng sẽ mất đi khả năng hành động nhất định, nhưng con Kỳ Lân này thì khác, Vương Diệp cảm nhận được sức sống mãnh liệt và mối đe dọa ngập trời từ nó.

Nếu không sớm giải quyết nó, cậu có thể tưởng tượng được rắc rối tiếp theo sẽ lớn cỡ nào.

Nhưng trong ấn tượng của cậu, loại sinh vật như Kỳ Lân đã biến mất từ lâu, theo lý mà nói chúng không nên xuất hiện, tại sao nó vẫn còn ở đây?

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ không thông, con Kỳ Lân lại gầm lên một tiếng rồi lao thẳng về phía cậu.

Ngay lúc này, Vương Diệp nằm vật xuống đất rồi lăn về phía trước.

Trong lúc lăn, cậu lăn đúng vào dưới bụng Kỳ Lân.

Móng vuốt Kỳ Lân đập trúng đầu cậu, nhưng Vương Diệp không màng đến đau đớn.

Cậu không còn tâm trí và cơ hội để quan tâm đến những vết thương đó nữa, nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là giải quyết con Kỳ Lân, nếu không xong, cậu có thể tưởng tượng cảnh mình bị nó ăn thịt.

Đó không phải là điều cậu muốn thấy.

Con Kỳ Lân đang phẫn nộ thì không ngờ Vương Diệp lăn xuống dưới lồng ngực nó.

Ngay sau đó, Kỳ Lân không kịp phản ứng, dao găm của Vương Diệp đã xuyên thẳng qua ngực nó, rồi đâm thấu ra sau lưng.

Thấy cảnh này, Vương Diệp nở nụ cười, còn con Kỳ Lân hoàn toàn bị cậu kích nộ, nó quyết định đồng quy vu tận với cậu, há miệng ngoạm chặt vai cậu.

Khi răng hàm dưới bập vào vai, nó phẫn nộ lôi kéo Vương Diệp, lắc lư trái phải, miệng nó ngoạm miếng thịt trên vai cậu không ngừng xé rách.

Rõ ràng là nó muốn giật phăng cả người Vương Diệp xuống.

Ngoài ra, nó cũng không muốn để cho Vương Diệp một con đường sống nào.

Vốn dĩ Vương Diệp có thể chạy, nhưng con Kỳ Lân này dường như đã khôi phục thị lực.

Lúc nãy nó suýt chút nữa đã cắn đứt cổ cậu.

Nghĩ đến chuyện đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, dù hiện tại bị cắn vào vai, nhưng cậu vẫn còn đường sống, vẫn còn lựa chọn chứ không phải hoàn toàn hết cách.

Tuy nhiên, muốn đối phó với con Kỳ Lân trước mắt này thật sự quá gian nan.

Trong lúc đang do dự đấu tranh tư tưởng, con Kỳ Lân lại lao tới.

Đúng lúc này, Vương Diệp cầm dao găm, ngay khoảnh khắc nó cắn vào vai cậu, cậu cảm thấy bả vai và xương cốt sắp rời khỏi cơ thể mình đến nơi, nhưng cậu vẫn rút được dao ra, đâm thẳng vào đầu Kỳ Lân.

Lần này, Kỳ Lân hoàn toàn mất khả năng hành động, có lẽ nó không ngờ Vương Diệp lại điên cuồng đến thế.

Trong khoảnh khắc đó, Kỳ Lân đổ gục xuống đất, máu chảy ra không ít.

Vương Diệp không vội rút dao ra, nhìn gã trước mắt, sắc mặt cậu cũng cực kỳ khó coi, cậu lắc đầu, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng thật khá đấy." Vương Diệp vừa nói vừa quan sát xung quanh, cậu cầm đèn pin định đi xem những chỗ khác.

Nhưng điều Vương Diệp không ngờ tới là khoảnh khắc cậu cầm đèn pin lên, xung quanh bỗng vặn xoắn một hồi.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng thì con Kỳ Lân trước mặt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, Vương Diệp cảm nhận được những cơn đau ập đến dữ dội.

Cậu mở mắt nhìn những người xung quanh, tuy trên vai có thương tích nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt cả ba người đều đầy lo lắng.

Cậu cử động vai một chút, vai không hề đau đớn, nhưng cái đau thấu xương vừa rồi lại nhắc nhở cậu lúc tỉnh lại rằng tất cả những gì vừa xảy ra đều là thật.

Nhưng rốt cuộc chuyện đó là thế nào?

Cậu nghĩ không thông.

Lúc này Tật Nguyên Trượng đỡ Vương Diệp dậy.

Hắn vốn có vô số lời muốn nói, nhưng hiện tại nhìn Vương Diệp, nước mắt Tật Nguyên Trượng lại rơi xuống.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhìn dòng nước trước mặt, cậu bị sặc một ngụm nước, vội vàng nín thở.

Lão Kim ở bên cạnh cũng rút bình oxy nhỏ của mình ra cho cậu hít một hơi.

Sau khi Vương Diệp ổn định lại, Tật Nguyên Trượng chỉ về hướng con Kỳ Lân, hoa chân múa tay một hồi nhưng Vương Diệp không hiểu, cuối cùng Trương Khởi Linh bước tới.

Nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh ra hiệu một hồi lâu, Vương

Diệp mới hiểu ý anh.

Hóa ra lúc nãy khi đang nhìn con Kỳ Lân, cậu bỗng nhiên ngất xỉu một cách kỳ lạ, chuyện gì xảy ra sau đó cậu hoàn toàn không có ấn tượng gì, nhưng cả ba người đều bị Vương Diệp làm cho sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Lão Kim cũng bất đắc dĩ phải lấy bình oxy của mình ra đeo cho Vương Diệp, chỉ sợ cậu có mệnh hệ gì.

Hơn nữa, cho đến lúc Vương Diệp tỉnh lại, cậu vẫn trong trạng thái không thể cử động, ngay cả lồng ngực cũng không thấy hô hấp.

Họ đã chuẩn bị rời đi thì không ngờ Vương Diệp đột nhiên tỉnh lại, nhìn Vương Diệp, mặt mọi người đầy vẻ phức tạp.

Lão Kim là người khó chịu nhất, ông cảm thấy tất cả chuyện này là do mình gây ra, nếu không phải vì ông thì Vương Diệp đã không bị liên lụy, nếu Vương Diệp thực sự có mệnh hệ gì, ông nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Nhưng nghe họ mô tả, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên cực kỳ khó coi, trong lúc hốt hoảng cậu nhớ lại con Kỳ Lân đó.

Nếu lúc nãy cậu không giải quyết được con Kỳ Lân mà bị nó cắn đứt cổ, có lẽ hiện giờ cậu thực sự không thể tỉnh lại được nữa.

Nhưng cái thứ này sao lại cổ quái như vậy?

Vương Diệp không vội, cậu nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, ra hiệu tay với hắn, sắc mặt Tật Nguyên Trượng lộ vẻ hoảng loạn.

Hắn vội vàng lắc đầu.

Ý của Vương Diệp là hắn rất am hiểu nơi này, nhưng Tật Nguyên Trượng chưa từng đến đây, dù trước đây có vào thì cảnh tượng thấy được cũng khác.

Lần này là Vương Diệp dẫn đường, và con Kỳ Lân cậu thấy cũng nằm ngoài dự kiến của hắn.

Vương Diệp nhìn Tật Nguyên Trượng giải thích, cậu do dự một chút, sau đó nhìn con Kỳ Lân trước mặt, cầm đèn pin đi vòng quanh nó một vòng.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt phức tạp.

Chưa kịp phản ứng thì Vương Diệp đã tìm thấy một hoa văn giống hệt, đó chính là điểm mấu chốt của đồ đằng.

Lúc này, Vương Diệp ra tay vặn hoa văn đó, đồ đằng trước mặt xuất hiện những thứ khác lạ.

Ngay lúc này, Vương Diệp sững sờ tại chỗ.

Những người khác thấy con Kỳ Lân này xoay sang một bên, sau đó một lối đi xuất hiện.

Sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi, Lão Kim bước tới nhìn thì phát hiện bên dưới lại có vô số bọt khí, có điều những bọt khí này rất lớn.

Ngoài ra, xu hướng chúng nổi lên phía trên khá ít.

Chương 1362

Lúc này Lão Kim thò đầu vào trong, kết quả không ngờ tới là Lão Kim lại có thể hít thở bên trong, ngay sau đó ông gấp gáp hét lớn một tiếng.

Lúc này, Vương Diệp cũng làm theo động tác của ông, thò đầu vào.

Lần này, cảnh tượng Vương Diệp thấy giống hệt lúc cậu chiến đấu với Kỳ Lân.

Nếu không đoán sai, bên trong không có con Kỳ Lân nào cả, nhưng đây có thể là một lối đi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp do dự một chút rồi tiên phong bước vào.

Bên trong đúng là có không khí, nhưng bọt khí đó ngăn cách nước và không khí.

Không ai biết bọt khí đó có bị vỡ hay không, nhưng tranh thủ lúc còn thở được, mọi người đều gấp gáp hít thở.

Trương Khởi Linh và Tật Nguyên Trượng cũng đi xuống, trên mặt hai người lộ chút ý cười.

Lão Kim phấn khích nói: "Trời đất ơi, cậu đúng là thần binh chuyển thế!" Lão Kim nắm tay Vương Diệp, nhiệt tình khen ngợi.

Nghe lời Lão Kim, Vương Diệp dở khóc dở cười lắc đầu, cậu đẩy tay Lão Kim ra, tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng Lão Kim không quan tâm, chỉ mải nhìn ngó xung quanh.

Những người khác cũng giống Lão Kim, trên mặt đầy vẻ hiếu kỳ, trong lòng họ có vô vàn câu hỏi về nơi này nhưng không ai lên tiếng mà chỉ lẳng lặng dò dẫm.

Trong lúc quan sát, Tật Nguyên Trượng bỗng quay đầu hỏi Vương Diệp: "Sao cậu biết chỗ đó có một lối đi?" Câu hỏi của Tật Nguyên Trượng vang lên bên tai, Vương Diệp không trả lời mà nhìn ngắm xung quanh.

Nơi này giống hệt những gì cậu thấy trong mơ, may mà không có con Kỳ Lân nào.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm, đến khi định thần lại mới nhận ra mình chưa trả lời câu hỏi của Tật Nguyên Trượng.

Nhìn người trước mặt, Vương Diệp thản nhiên nói: "Trực giác." Hai chữ này thốt ra, người trước mặt chỉ gật đầu, nhưng khi tiếp tục đi về phía trước, Tật Nguyên Trượng bỗng nói: "Đứa em trai đó của tôi cũng giống cậu, trực giác rất nhạy bén." Lời nói của Tật Nguyên Trượng khiến Vương Diệp bật cười, cậu khẽ lắc đầu, không tranh luận với hắn.

Nhưng khi đi tiếp, cậu lại không nhịn được dừng bước, nhìn chằm chằm Lão Kim bên cạnh hỏi: "Sao ông cứ đờ người ra ở đây thế?" Nghe Vương Diệp thúc giục, sắc mặt Lão Kim rất khó coi, ông xịt một chút thuốc vào miệng, đối mặt với sự thẩm vấn của Vương Diệp, ông chỉ có thể chậm rãi trả lời: "Tôi cảm thấy cơ thể không được khỏe, đang dùng thuốc, đợi thêm một lát đi." Dáng vẻ đó của ông trông cực kỳ đau đớn.

Vương Diệp cũng có chút không nỡ, sớm biết ông như vậy thì đã không kéo ông xuống đây, nhưng người đã đến đây rồi, cậu cũng không thể cưỡng ép đưa ông về.

Huống hồ trên đường về còn gặp bao nhiêu sóng gió, chi bằng cứ tùy nghi mà thích nghi.

Nghĩ vậy, Vương Diệp vỗ vai Lão Kim coi như an ủi thầm lặng.

Thấy dáng vẻ đó, Lão Kim chỉ cười cười rồi tiếp tục bước đi.

Tật Nguyên Trượng vừa đi vừa nghiên cứu những hoa văn ở hai bên, hắn nhìn thứ bột trắng trong tay, cuối cùng cất vào túi trước ngực, hắn cực kỳ coi trọng thứ này vì đó là do em trai hắn để lại.

Tuy nhiên, hoa văn trên tường hai bên cũng đem lại cho Tật Nguyên Trượng vô vàn gợi ý.

Trong những hoa văn đó tràn đầy những thứ kỳ quái.

Tật Nguyên Trượng nhìn một lúc lâu cuối cùng cũng nhận ra, trong những hoa văn đó ẩn chứa những đặc điểm cực kỳ quỷ dị, nhưng những đặc điểm đó hắn không thể nói ra, cũng không thể diễn tả được.

Một khi nói ra, e là những người khác cũng sẽ hoảng loạn không thôi.

Nghĩ vậy, Tật Nguyên Trượng chọn cách giữ bình tĩnh, nhưng khi Vương Diệp đi tới, ánh mắt cậu rơi vào hoa văn, bỗng chỉ vào những thứ đó nói: "Tôi nhớ..." Cậu vừa nói ba chữ đó, Tật Nguyên Trượng đã hoảng loạn né tránh ánh mắt của cậu, ngay lập tức Vương Diệp thôi không muốn nói nữa.

Cậu không bàn luận với Tật Nguyên Trượng nữa mà chỉ nhìn những hoa văn trước mặt.

Lúc cậu và Tật Nguyên Trượng mới gặp nhau, trên con dao găm của hắn cũng có hoa văn như vậy.

Vương Diệp nhớ rõ mồn một, gã này làm sao có thể quên được đường vào, có lẽ chỉ là đang che giấu mọi nơi, không muốn giúp cậu mà thôi.

Nghĩ đến đây, lòng Vương Diệp chợt chùng xuống, cậu không nói lời nào.

Nhưng cậu càng như vậy, sắc mặt Tật Nguyên Trượng càng khó coi, trong lòng hắn có chút căng thẳng nhưng không có cơ hội giải thích với Vương Diệp.

Những hoa văn này thực chất là một loại truyền thừa vu thuật, và gia tộc của Tật Nguyên Trượng cũng có liên quan không thể tách rời với loại vu thuật đó, nhưng nói ra thì có phần hoang đường.

Huống hồ, hắn là trụ cột của gia tộc, một khi nói chuyện này ra sẽ bị Vương Diệp dị nghị và chịu sự dòm ngó của người khác.

Đó không phải là điều hắn mong muốn, bao gồm cả bản thân hắn cũng không muốn nghe người ta bàn tán về gia tộc mình.

Hiện giờ, hắn tự mình đi phía trước, tỏ vẻ rất lạnh nhạt.

Thấy dáng vẻ đó, Vương Diệp vội vàng bước lên.

Chỉ là những hoa văn trước mắt này còn có sức hấp dẫn đối với Vương Diệp hơn cả Tật Nguyên Trượng.

Trong khi quan sát, Vương Diệp cũng từ bỏ ý định trò chuyện với Tật Nguyên Trượng mà lặng lẽ nhìn hoa văn.

Trong quá trình nghiên cứu, cậu phát hiện những thứ này dường như đều là thật, ít nhất là những thứ vẽ trong đó đều sống động như thật, chỉ một bông hoa bình thường thôi mà dường như cũng có thể xoay chuyển tính mạng con người.

Nhìn những thứ này, trong lòng Vương Diệp dâng lên sự cảm thán và u sầu khôn nguôi.

Nhưng những cảm xúc đó cũng chỉ là thoáng qua, rất nhanh chúng lại biến mất, vì chúng chỉ là những hình vẽ được ghi lại trên đá mà thôi, không đáng để cậu tốn tâm tư suy nghĩ tất cả chuyện này.

Lão Kim bước tới, nhìn Vương Diệp rồi hạ thấp giọng nói: "Tôi thấy ở đây có mùi ẩm ướt, cậu có nghĩ là Thấp Bà (Shiva) sẽ xuất hiện không?" Lời nói của ông quá đỗi kỳ lạ.

Vương Diệp đầy vẻ nghi hoặc hỏi lại: "Sao ông lại hỏi câu đó?" Lão Kim nghe vậy không biết trả lời thế nào, nhưng ánh mắt Vương Diệp quá sắc bén, Lão Kim không biết trốn tránh làm sao, cuối cùng đành phải khai ra sự thật.

Trước đây ông từng đến một nơi, ở đó ông đã gặp chuyện tương tự như thế này, nhưng lúc đó ông không kịp phản ứng, sau đó nhờ một vị đại ca liều mạng cứu giúp ông mới sống sót được.

Khi kể lại chuyện này, mặt ông đầy vẻ kinh hoàng.

Nói trắng ra, nếu có thể sống những ngày yên ổn, không ai muốn liếm máu trên lưỡi đao cả.

Ông cũng vậy thôi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Lão Kim, suy nghĩ một chút rồi lại vỗ vai ông nói: "Qua được cửa này, mọi chuyện tiếp theo sẽ ổn thôi." Cậu nở một nụ cười, trông có vẻ là đang an ủi nhưng lại có vài phần gượng ép.

Lão Kim thấy vậy không biết phải làm sao cho đúng.

Những người khác nhìn Vương Diệp trước mắt, lại không nhịn được nói với cậu: "Nói đi cũng phải nói lại..." Lời họ chưa dứt, Vương Diệp đã lắc đầu, ngay lúc này, từ trong bóng tối cũng truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Vương Diệp lắng nghe những âm thanh đó, mọi người rơi vào im lặng.

Người thính nhạy nhất là Trương Khởi Linh, trong khoảnh khắc này, anh giữ mức cảnh giác cao nhất.

Còn Vương Diệp cầm dao găm của mình, chỉ vỗ vỗ vai họ, ý tứ đã được biểu đạt rõ ràng.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của cậu nhưng lại muốn nắm lấy tay cậu.

Anh cảm thấy có điều chẳng lành.

Nhưng vì Vương Diệp quá cố chấp, không còn cách nào khác, chỉ có thể để Vương Diệp đi phía trước.

Những người khác thấy dáng vẻ nghĩa vô phản cố của Vương Diệp cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Lý trí mách bảo họ rằng chuyện này chỉ có Vương Diệp mới có thể xử lý được, nhưng mà...

Vương Diệp là bạn của họ, họ cũng không thể làm ra chuyện nhẫn tâm như vậy.

Khi đang nghĩ cách ngăn cản Vương Diệp, Vương Diệp liếc nhìn họ một cái, như thể biết suy nghĩ của họ.

Nhưng cậu ta không dừng lại.

Hơn nữa, lúc hất tay họ ra, Vương Diệp làm rất dứt khoát.

Thái độ lạnh lùng đó khiến Lão Kim sững sờ tại chỗ, nửa ngày không thốt nên lời.

Trương Khởi Linh chỉ vỗ vỗ vai cậu ta, anh đã sớm quen với chuyện này, đang định bước tới, không ngờ… Vương Diệp quay đầu lại tặng anh một ánh mắt sắc lạnh như dao, Trương Khởi Linh đành đứng yên tại chỗ.

Tật Nguyên Trượng bước tới, mặt mang theo vài phần ý cười, rồi nhẹ nhàng vỗ vai Trương Khởi Linh, trêu chọc nói: “Vương Diệp cái người này nhìn có vẻ thú vị thật, gặp phải mấy rắc rối và nguy hiểm này, vậy mà lại muốn tự mình giải quyết một mình.” Trước đây Tật Nguyên Trượng chưa từng gặp người như vậy, trong lòng thầm cảm thán, còn Trương Khởi Linh nghe lời y nói, chỉ liếc mắt một cái, lười đôi co với loại người như y.

Nếu không phải vì Vương Diệp quá thích độc lập hành động, Trương Khởi Linh đâu sẽ cho cậu ta cơ hội đó?

Tật Nguyên Trượng còn thấy những chuyện này thú vị, Trương Khởi Linh căn bản không thể nào hiểu nổi.

Khi Vương Diệp tiếp tục bước về phía trước, cậu ta cũng nhìn vào những thứ ẩn mình trong bóng tối.

Cậu cầm chủy thủ trong tay, vừa chuẩn bị sẵn sàng, vừa bật đèn pin lên.

Nơi này có vẻ có ánh sáng lờ mờ, nhưng những mảnh vụn đó không đáng tin cậy.

Sau khi bật đèn pin, lúc cậu bước đi, động tác cũng đặc biệt cẩn trọng, nhưng mới đi được vài bước, Vương Diệp đã thấy một làn sóng ập tới phía trước.

Khi làn sóng đó đánh thẳng vào mặt, Vương Diệp vẫn còn hơi không thích nghi, cậu vội vàng giơ tay lên, nhưng đúng khoảnh khắc bàn tay giơ lên.

Làn sóng trước mặt cũng biến mất không dấu vết, đây chỉ là một ảo giác.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp cũng bật cười, nhưng khi thả lỏng, cậu phát hiện âm thanh kia đã biến mất.

Âm thanh đó biến mất từ lúc nào, cậu căn bản không biết, tất cả quá đột ngột, đến trực tiếp khiến Vương Diệp không thốt nên lời.

Phía sau không có chút động tĩnh nào, cậu cũng không đặt hy vọng vào những người bạn của mình, chỉ tùy tiện gọi tên Trương Khởi Linh.

Giọng cậu không nhận được hồi đáp.

Trương Khởi Linh không phải là người như vậy, bất kể khoảng cách xa đến đâu, chỉ cần anh nghe thấy, anh nhất định sẽ đáp lại Vương Diệp.

Nhưng bây giờ...

Trương Khởi Linh không nói gì, tức là anh có thể đã đi đến một nơi khác, hoặc bị thứ gì đó vướng víu.

Chương 1363

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Nhưng cậu không hề hoảng loạn, mà ngược lại, đang nghĩ những cách khác để đối phó với rắc rối trước mắt.

Cậu thể hiện sự bình tĩnh phi thường, càng trầm ổn và lạnh lùng, càng chứng tỏ thực lực của cậu mạnh mẽ.

Những người khác nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt họ đầy vẻ quỷ dị.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi mở miệng nói với những người đó: “Đừng vô duyên vô cớ xuất hiện hù dọa tôi.” Họ lần lượt chạy ra, trông đều là bạn đồng hành của cậu, ba người đứng ở đó, không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt lại ngây dại.

Thấy vẻ mặt của họ, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, lời cậu nói ra không nhận được hồi đáp, cậu có vẻ mất kiên nhẫn.

Nhưng thái độ thờ ơ của những người đó cũng khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ quái lạ, cậu do dự một chút, rồi đi về một hướng khác.

Ngay lúc này, ánh mắt ba người đó đồng loạt đổ dồn vào cậu.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, ba người họ xông tới, Trương Khởi Linh kéo tay cậu nói: “Chỗ kia có phát hiện mới, thuốc của Lão Kim hình như bị rơi trên đường rồi, chúng ta phải qua đó tìm một chút.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Lão Kim đã gật đầu, sau đó, kéo áo Vương Diệp nói: “Đúng vậy, nếu tôi không có thuốc thì xong đời rồi.” Thái độ mạnh bạo của họ khiến Vương Diệp bật cười, Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh, tuy vẫn giữ vẻ lạnh nhạt thường ngày, nhưng thực tế...

ánh mắt y có chút dao động, khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

“Các người lộ tẩy rồi.” Vương Diệp thốt ra mấy chữ đó, sắc mặt ba người trước mặt cũng dần trở nên khó coi.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, mặt họ bắt đầu biến dạng hung tợn, nhưng lại nhanh chóng điều chỉnh lại.

Thế nhưng Lão Kim không kiềm chế được, cậu ta gầm lên một tiếng về phía Vương Diệp, răng nanh bỗng dài ra và sắc nhọn.

Nhưng Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn cậu ta, không hề có chút cảm xúc nào.

Cậu ta biểu hiện cực kỳ lạnh nhạt, còn Lão Kim thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được nghiến răng, từng bước áp sát Vương Diệp.

Nhưng thái độ Vương Diệp thể hiện ra chỉ là một nụ cười khinh miệt lạnh lùng.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Lão Kim cũng lộ ra bộ mặt thật của mình, hai tay cậu ta dài ra, ngay sau đó vồ tới Vương Diệp, nhưng... cậu ta lại cúi đầu nhìn ngực mình.

Trên khuôn mặt hung tợn kia lộ vẻ khó tin.

Trương Khởi Linh và Tật Nguyên Trượng thấy cảnh tượng trước mắt, hai người vội vàng xông lên.

Nhưng Vương Diệp vung dao lên chém xuống, Trương Khởi Linh và Tật Nguyên Trượng trước mặt cũng theo tiếng mà ngã xuống.

Lão Kim không thể tiếp tục chống đỡ.

Ba người họ nằm la liệt trước mặt, trông vô cùng thê thảm.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn ba người họ một cái, rồi thu ánh mắt lại, nhưng cậu ta càng lạnh nhạt, sắc mặt ba người kia càng khó coi.

Lão Kim suy nghĩ một chút, dứt khoát chỉ vào Vương Diệp nói: “Cậu đã biến thành người khác rồi, sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy với chúng tôi?

Đây không phải cậu!” Lão Kim vừa nói vừa lắc đầu.

Đối mặt với câu hỏi của Lão Kim, Vương Diệp không trả lời, trên mặt cậu ta chỉ có vẻ sắc bén, nhưng cậu ta ngụ ý như vậy.

Sắc mặt Lão Kim càng khó coi hơn.

Cậu ta chìm vào im lặng, nửa ngày không thốt nên lời.

Vương Diệp bước qua người ba kẻ đó, động tác tiêu sái, không hề dây dưa, không chút nào dừng lại vì nỗi đau mà họ thể hiện.

Thái độ lạnh băng đó khiến họ tan nát cõi lòng, nhưng họ chẳng qua cũng chỉ là quái vật mà thôi.

Sau khi Vương Diệp đi qua, cậu quay đầu nhìn về phía họ.

Lúc này, cậu thấy những mái tóc dài, cùng với cơ thể khô héo của những kẻ này, chúng chẳng qua là thấp bà, cố ý xuất hiện, hơn nữa còn dùng thái độ này để lừa gạt cậu.

Cậu đâu phải là người dễ bị lừa, sao lại dừng lại vì mấy tên này được.

Khi tiếp tục bước về phía trước, trên mặt cậu tràn đầy vẻ khinh miệt.

Ngay lúc này, Vương Diệp suy nghĩ một chút, dứt khoát gọi tên Trương Khởi Linh.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh đáp lại cậu.

Nghe thấy giọng Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng bật cười, cậu quay đầu nhìn về phía sau, Trương Khởi Linh bước tới chỗ cậu, mặt anh mang vẻ nghi hoặc, đèn pin trong tay chớp nháy.

Lão Kim và Tật Nguyên Trượng cũng theo sau.

Ba người họ ngây ngốc nhìn Vương Diệp, nhưng còn chưa chạy tới trước mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh đột nhiên dừng bước, đồng thời chỉ vào ba thi thể khô héo trước mặt nói: "Đây là thứ gì?" Mặt Trương Khởi Linh tràn đầy chấn động, anh có chút khó chấp nhận, nhưng Vương Diệp không giải thích với anh, mà nhìn Tật Nguyên Trượng và Lão Kim.

"Hai người cảm thấy cơ thể thế nào?" Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, mặt Tật Nguyên Trượng vẫn còn vẻ ngây dại và không thích ứng, Vương Diệp sao lại nói những lời như vậy?

Y có chút không hiểu.

Vương Diệp thấy y không trả lời, nhưng cũng không để tâm, chỉ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh trước mặt.

Ánh mắt cậu khiến mặt Trương Khởi Linh có chút khó coi.

Anh cho biết mình không có chuyện gì, Lão Kim sờ ngực mình, cậu ta cũng không cảm thấy gì.

Thấy từng người trong số họ đều không sao, Vương Diệp cũng bật cười, sau đó tiến lên vỗ vai họ nói: "Mấy con thấp bà này xuất hiện, đã cho tôi một lời nhắc nhở, đôi khi cơ thể mới là quan trọng nhất." Lời cậu quá kỳ lạ, Trương Khởi Linh không hiểu.

Nhưng khi Vương Diệp bước về phía trước, cậu cũng không định giải thích với họ, bởi vì sự xuất hiện của những thấp bà này cũng tương đương với một cách khác để nhắc nhở họ về một số vấn đề mà họ đã bỏ qua.

Và những vấn đề bị họ bỏ qua đó, tự nhiên cũng liên quan đến bí mật trên người những thấp bà này, nhưng chuyện này, Vương Diệp không giải thích với họ.

Cậu tự mình bước về phía trước, đi không lâu, cậu liền dừng bước, Trương Khởi Linh và Lão Kim phía sau nhìn nhau.

Trên mặt hai người mang theo vài phần ý cười, và lúc này, Vương Diệp đẩy cánh cửa kim ngọc trước mặt.

Cánh cửa này vì được thiết kế dạng rỗng, nên dù bên trong có gì, người bên ngoài đều có thể nhìn thấy rõ.

Khi Vương Diệp đẩy cửa, cậu cũng nghe thấy tiếng cười từ bên trong truyền ra.

Vô số người đang uống rượu ở đó, thậm chí còn có người hát những giai điệu nhỏ trên đài.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt Vương Diệp tràn đầy ngạc nhiên.

Y phục họ mặc lại là trang phục thời Tống, ngoài ra, bên cạnh còn trồng mấy cây đào, cánh hoa đào bay lả tả xuống, mang đến vẻ lãng mạn vô tận.

Đèn xung quanh được thắp sáng, ánh sáng đầy đủ đồng thời cũng mang theo một chút cảm giác ấm áp.

Vương Diệp đứng giữa khung cảnh này, chỉ cảm thấy mình đã hòa mình vào.

Mấy người kia thấy Vương Diệp, mặt họ mang theo ý cười.

Vô thức vẫy tay về phía Vương Diệp, nhưng Vương Diệp còn chưa bước tới, Trương Khởi Linh đã kéo tay cậu lại.

Và lúc này, Vương Diệp liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, nhưng lại không ngờ tên này che mắt cậu nói: “Cậu đừng qua đó vội, tôi cảm thấy những người đó không ổn.” Lời Trương Khởi Linh nói khiến Vương Diệp không thể hiểu nổi, cậu ta từ trước đến nay chưa từng là người vì nguy hiểm mà lùi bước, trong thời khắc này, cậu cũng không chút do dự mà bước về phía trước.

Đi không lâu sau, những kẻ kia vây quanh Vương Diệp, rượu ngon trên tay khiến Vương Diệp bật cười, cậu ta nói chuyện vui vẻ với những người này.

Dường như cậu đã hoàn toàn hòa nhập, nhưng Tật Nguyên Trượng và Lão Kim đứng cạnh Vương Diệp, họ lại không thốt nên lời, đối với hành vi này của Vương Diệp, họ cảm thấy khó hiểu.

Trong lúc không thể lý giải, họ cũng hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh lại.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi thu ánh mắt lại, tiếp tục nói cười vui vẻ với những người này, những lời nói ra đều là những câu văn nhã kỳ lạ, mọi người không thể hiểu nổi.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, lại mở miệng nói với Tật Nguyên Trượng bên cạnh: “Anh có từng gặp chuyện như thế này chưa?” Theo lý mà nói, Tật Nguyên Trượng cũng đã từng đến nơi này, về mọi thứ ở đây, y lẽ ra phải hiểu rõ, sao lại một hỏi ba không biết chứ?

Trương Khởi Linh thầm nghĩ trong lòng, Tật Nguyên Trượng thấy vẻ mặt anh ta như vậy, lại phát hiện trên mặt y chỉ có sự bình tĩnh và thờ ơ, nhưng thái độ này cũng khiến Trương Khởi Linh không biết nên chấp nhận thế nào. 13.

Vốn dĩ họ đã đi một chặng đường dài, có thể nói là “vượt năm ải chém sáu tướng”, mối quan hệ của mọi người theo lý mà nói cũng đã hòa hoãn không ít, sao Tật Nguyên Trượng lại tỏ thái độ vào thời điểm mấu chốt này chứ?

Trương Khởi Linh không hiểu, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh thu ánh mắt lại, không bộc lộ cảm xúc của mình ra ngoài, anh ta từ trước đến nay chưa từng là người sẽ thể hiện suy nghĩ nội tâm của mình.

Trong thời khắc này, anh ta cũng đi về phía Vương Diệp, cho dù hành vi của Vương Diệp trông có vẻ kỳ lạ, nhưng dựa vào cạnh Vương Diệp, vẫn có thể mang lại cho anh ta một cảm giác yên tĩnh.

Ít nhất, không giống như việc ngây người bên cạnh Tật Nguyên Trượng mà khó chịu.

Vương Diệp trông chỉ như đang nói chuyện với những người này.

Nhưng mỗi câu cậu nói đều mang ý tứ dò xét.

Những người trước mặt đều kể cho cậu ta nghe, Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, nhưng đối với rượu họ rót ra, Vương Diệp lại giả vờ không thấy, đồng thời quay sang hướng khác.

Động tác của cậu rất dứt khoát.

Những người kia nhìn hành vi của Vương Diệp, họ không hề trách móc, chỉ lẳng lặng bàn tán, người trên đài vẫn đang hát hí khúc.

Nhưng Vương Diệp đã không còn tâm trí nán lại đây, bởi vì những thứ cần dò la đã thu thập được hết.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp vỗ vai Trương Khởi Linh, dẫn anh đi về một hướng khác.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng theo sát cậu, còn Lão Kim cũng đi theo phía sau, nhưng...

Lão Kim đi được vài bước thì ôm ngực, mặt đầy vẻ đau khổ nói với Vương Diệp: “Đào hoa ở đây có phấn hoa, tôi cảm thấy phổi mình lại sắp có vấn đề rồi.” Mặc dù đã uống thuốc rồi, nhưng Lão Kim biết một khi có chuyện gì, mình chắc chắn sẽ làm liên lụy Vương Diệp, cậu ta muốn đi về phía cửa, nhưng Vương Diệp lại kéo tay Lão Kim lại.

Chương 1364

Mặt cậu ta mang vẻ cố chấp, trước khi Tật Nguyên Trượng tới gần, Vương Diệp hạ thấp giọng, nhắc nhở cậu ta một câu: “Chỗ này có Phá Sát Trận, cậu cẩn thận một chút.” Lời nói bất thình lình này khiến sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên khó coi, Lão Kim cũng sững sờ tại chỗ, nửa ngày không thốt nên lời.

Cuối cùng khi đã bình tĩnh lại, Tật Nguyên Trượng cũng mặt đầy khó hiểu nói: “Hai người đang nói gì vậy?” Tật Nguyên Trượng muốn hòa nhập vào cuộc, nhưng Vương Diệp không đáp lời y, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt y như vậy, lại cười lắc đầu.

Lão Kim chỉ ôm ngực, vẻ mặt kỳ lạ nói: “Không có gì, hình như cơ thể hơi khó chịu.” Lão Kim biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, cậu ta ghét những người như Tật Nguyên Trượng, vừa nãy Tật Nguyên Trượng tỏ thái độ với Trương Khởi Linh, cậu ta vẫn nhớ rõ mồn một.

Mà bây giờ Vương Diệp trông có vẻ đã trở lại bình thường.

Tật Nguyên Trượng cũng trở nên nhiệt tình, cái vẻ mặt đó thật sự khiến người ta khó mà chấp nhận nổi.

Lão Kim thầm nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt cậu ta như vậy, không nhịn được cười khẽ một tiếng, hai người đúng là huynh đệ cùng một con đường, bình thường còn mặc chung quần.

Trương Khởi Linh trong lòng có chút vui vẻ.

Tật Nguyên Trượng bị làm ngơ, nhưng lại mặt đầy vẻ thờ ơ, thậm chí còn quen rồi.

Còn Vương Diệp dẫn họ đi về phía trước, đồng thời chỉ vào đình viện phía sau nói: “Nơi này là Văn Nhã Uyển bình thường, ở đây, các cậu có thể hỏi những vấn đề mình muốn, bao gồm cả giao lưu thơ phú với họ, và thưởng thức rượu ngon.” Nói đến mấy chữ cuối cùng đó, trên mặt Vương Diệp cũng có thêm vài phần nụ cười khinh miệt, Trương Khởi Linh hiểu ý cậu, Lão Kim cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng Lão Kim lại ôm ngực, biểu thị mình không khỏe, không muốn tham gia vào.

Trương Khởi Linh chỉ cầm chủy thủ trong tay, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Dao của tôi cùn rồi, đến lúc phải mài rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa đi về một hướng khác, thấy vẻ mặt anh ta như vậy, Vương Diệp bật cười, Tật Nguyên Trượng chỉ nhìn xung quanh rồi lại nói: “Để tôi đi xem tình hình của họ lần nữa.” Nghe lời Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp không đáp lời, chỉ mặc kệ y đi.

Nhưng sau khi y và những người kia hòa nhập vào nhau.

Vương Diệp thấy rượu những kẻ đó rót ra, y hệt rượu bình thường, cậu không nhịn được dụi mắt một cái.

Cứ ngỡ mọi chuyện có thể hóa giải bằng cách dụi mắt, nhưng thực tế đó là cậu ngây thơ.

Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, anh ta không nhịn được cười khẽ một tiếng, nghe thấy tiếng cười của anh, Vương Diệp ngẩng đầu liếc anh một cái, dường như có chút bất mãn, nhưng lại không biểu hiện ra.

Tật Nguyên Trượng tuy nói cười vui vẻ với họ, nhưng lại từ chối rượu họ rót ra, còn Vương Diệp thấy những người kia sắp tức giận rồi, nhưng cũng không vội vàng tới phá giải.

Cậu chỉ lẳng lặng nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, càng tùy tiện, sắc mặt Tật Nguyên Trượng càng khó coi.

“Cậu không định giúp tôi uống chén rượu này sao?” Tật Nguyên

Trượng đột nhiên thốt ra lời này, ánh mắt y rơi vào Vương Diệp, những người khác cũng nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt.

Trong lúc những người này tò mò, Vương Diệp dứt khoát chọn đẩy chén rượu trở lại.

“Đã là họ rót cho cậu, thì cậu nên tự mình tận hưởng đi, hơn nữa uống một chén rượu mà thôi, chuyện này tính là gì?” Cậu vừa nói vừa hất cằm.

Nghe lời cậu nói, Tật Nguyên Trượng chìm vào im lặng, điều này khiến y không thể phản bác, nhưng khi nhìn chén rượu trước mặt, Tật Nguyên Trượng cũng giả vờ uống, nhưng lại đổ vào trong tay áo của mình.

Sau khi làm xong những thứ này, Tật Nguyên Trượng đặt chén rượu xuống, những người kia đều bật cười, rất hài lòng, thấy vẻ mặt họ như vậy, Tật Nguyên Trượng không thể hiểu nổi.

Y quay đầu định hỏi Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp đã biến mất từ lâu, bất đắc dĩ, Tật Nguyên Trượng chỉ đành hất những người này ra, nhưng mấy kẻ này lại nói chuyện rất vui vẻ với y.

Họ không những không muốn để Tật Nguyên Trượng rời đi, mà còn mạnh bạo kéo y lại, bắt y ngồi vào chỗ.

Thấy vẻ mặt họ như vậy, Tật Nguyên Trượng vốn định nổi giận, nhưng...

Trương Khởi Linh từ bên cạnh y đi tới, vô tình để lại một câu nói, trực tiếp khiến y sững sờ tại chỗ.

“Đừng đi trêu chọc mọi thứ ở đây, bất kể đúng sai, hay họ có thật sự tồn tại hay không, một số thứ đều có cấm cố.” Lời Trương Khởi Linh nói khiến Tật Nguyên Trượng nửa ngày không thốt ra được một chữ.

Những người trước mặt lại mặt đầy nhiệt tình rót rượu cho Tật Nguyên Trượng, bất đắc dĩ, Tật Nguyên Trượng chỉ đành ngâm thơ đối đáp với họ, mặc dù lời nói có chút lắp bắp, nhưng... những người này vẫn rất nhiệt tình hưởng ứng.

Nhưng vì không thể thoát thân, Tật Nguyên Trượng nói chuyện với những người này cũng cảm thấy mệt mỏi, thậm chí không nhịn được nhìn xung quanh, muốn biết Vương Diệp đang ở đâu.

Nhưng trong lúc Tật Nguyên Trượng tìm kiếm Vương Diệp.

Vương Diệp cũng đã đi về một nơi khác, nhìn những người xung quanh mình, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ thản nhiên.

Trương Khởi Linh đi cùng cậu, Lão Kim phải mất rất nhiều công sức mới thoát khỏi những người kia.

Cậu ta chỉ uống một chén rượu, nhưng thực ra không hề uống, khi đi qua, những người đó cũng bằng lòng tha cho cậu ta, và ba người họ tụ tập lại với nhau.

Trương Khởi Linh cũng quay đầu liếc nhìn về phía sau một cái, nhưng anh không hề lưu luyến, mà tiếp tục bước về phía trước.

Đặc biệt là con người Tật Nguyên Trượng, những thứ này không đáng để anh lưu luyến.

Nghĩ đến những điều này, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Vương Diệp nhìn song cửa trước mặt, cậu dứt khoát đẩy ra, nhưng khi song cửa mở vào trong, Vương Diệp cũng thấy hương hoa bay thẳng vào mặt.

Ngoài ra, còn có một số loài hoa khác.

Nhìn những thứ này, trên mặt Vương Diệp có thêm vài phần ý

cười.

Bên trong có không ít người đang nhảy múa, Trương Khởi Linh khi nhìn họ, trên mặt cũng có thêm vài phần ngạc nhiên.

Trước đây Trương Khởi Linh không hề để tâm đến những thứ này.

Nhưng bây giờ Trương Khởi Linh cũng không kiềm chế được mà bị thu hút.

Lão Kim nhìn những thứ trước mắt, liền trừng lớn mắt, mặt đầy kinh hãi nói: “Nếu có thể quay về quá khứ, tôi nghĩ tất cả những gì chúng ta đang thấy bây giờ, chắc hẳn là chân thực nhất rồi.” Lão Kim vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp, trên mặt cậu ta mang theo vẻ phấn khích và đắc ý.

Đối mặt với lời cậu ta nói, Vương Diệp không phản bác.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng trước mắt, lại không nhịn được nhắc nhở Vương Diệp: “Những thứ này xuất hiện quá bất thường, cậu phải cẩn thận hơn một chút.” Lời Trương Khởi Linh nói khiến Vương Diệp bật cười, cậu nhẹ nhàng gật đầu, nhưng vẫn lẳng lặng đứng ở song cửa này mà nhìn.

Lão Kim và Trương Khởi Linh đứng hai bên cậu bầu bạn, nhưng...

điệu múa của những người bên trong quả thực rất đẹp, hai người khi xem cũng không tự chủ được mà mê mẩn.

Và lúc này, vai Vương Diệp bị một người vỗ nhẹ.

“Cậu vì sao không vào xem?” Trên mặt đối phương mang theo ý cười, y là một vị khách qua đường ở nơi này, nhìn y phục trên người y, đại khái là những văn nhã cư sĩ.

Vương Diệp nghe lời y nói, chỉ vẻ mặt phức tạp đáp: "Tôi không biết cửa ở đâu?" Lời cậu vang bên tai, người trước mặt cười ha hả, ngay sau đó chỉ cho cậu một hướng, nhưng Vương Diệp nhìn về phía đó, sắc mặt lại trở nên kỳ lạ.

Nơi đó quả thực có một cánh cửa, nhưng... cậu cúi đầu nhìn la bàn trong tay, lại phát hiện chỉ dẫn trên la bàn và lời tên này nói, rõ ràng có sự đối lập rất lớn.

Chỉ dẫn trên la bàn nói cho cậu biết nơi đó có vấn đề.

Nhưng bây giờ, vị văn nhã cư sĩ này chỉ vào nơi đó xong, cũng không đợi Vương Diệp từ chối, y liền trực tiếp kéo tay Vương Diệp qua.

Trên mặt y mang theo ý cười và kích động, đồng thời nói với Vương Diệp về năng lực của những người kia, Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, nhưng rất qua loa.

Thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, người trước mặt lại hơi nhíu mày, nhưng suy nghĩ một chút, y không đôi co với Vương Diệp, chỉ nhìn về phía trước.

Trong đôi mắt y mang vài phần qua loa, và lúc này Vương Diệp không chút do dự nói với y: "Nói thật, anh nên đi vào xem trước đi, dù sao cảnh đẹp bên trong cũng là anh dẫn tôi qua mà..." Vương Diệp nhường đường cho y, những lời nói văn vẻ đó khiến người trước mặt nhíu mày, biểu cảm trên mặt y thoáng thay đổi, vốn dĩ y muốn từ chối, nhưng...

Vương Diệp cứ nhìn chằm chằm y, không cho y cơ hội từ chối.

Bất đắc dĩ, vị văn nhã cư sĩ trước mặt chỉ đành cười khổ một tiếng.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, y nhấc chân bước vào, nhưng...

khi y bước vào, không có chuyện gì xảy ra, thấy y cứ bình tĩnh thản nhiên đứng ở đó, nhìn mình, Vương Diệp cũng biết mình phải bước vào.

Trên mặt cậu mang vài phần cười khổ, sau đó mở miệng nói với người trước mặt: “Tôi vào rồi, các cậu tuyệt đối đừng theo vào.” Lời cậu dặn dò khiến sắc mặt Trương Khởi Linh và Lão Kim trở nên khó coi, hai người lắc đầu, còn chưa kịp từ chối, Vương Diệp đã nhấc chân bước vào.

Nhưng khi cậu bước vào, xung quanh cũng không có biến hóa gì, Lão Kim đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt cậu ta như vậy, lập tức nói: “Những thứ này không đơn giản như thế đâu.” Trương Khởi Linh chuẩn bị giúp đỡ Vương Diệp một cách mạnh mẽ, nhưng lời anh vừa dứt, lúc này Vương Diệp đã ở bên trong nói cười vui vẻ, trò chuyện với người kia.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ một chút, dứt khoát đứng bên ngoài kiên nhẫn chờ đợi, nhưng hai người họ không hề bám vào song cửa, mà lẳng lặng nhìn từ xa.

Họ nhìn Vương Diệp, mọi động tác của Vương Diệp đều ghi nhớ trong lòng, chỉ là khi Vương Diệp ở bên trong trò chuyện với vị văn nhã cư sĩ kia, nói chuyện một hồi, vị văn nhã cư sĩ kia lại biến mất.

Y dường như biến mất không trung, mà ánh mắt Vương Diệp cũng không đặt trên người y, chỉ nhìn những người đang nhảy múa.

Khi cậu nhìn, trên mặt cũng mang theo vài phần ý cười, thậm chí không kiềm chế được mà tự rót cho mình một chén rượu, động tác của cậu khiến sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi.

Anh không nhịn được nhặt một hòn đá trên mặt đất, Lão Kim thấy vẻ mặt anh như vậy, đột nhiên vỗ vai anh, biểu thị bên Vương Diệp chắc không có chuyện gì lớn.

Ít nhất năng lực của Vương Diệp, hai người họ đều đã chứng kiến.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt Lão Kim như vậy, anh ta lại vội vàng lắc đầu, không đáp lời Lão Kim, mà cầm hòn đá trong tay, đã chuẩn bị ném vào.

Vương Diệp nhìn chén rượu trước mặt, trong lúc mơ màng vậy mà thật sự muốn uống, may mà một hòn đá bay tới, trực tiếp làm vỡ chén rượu của cậu.

Trong khoảnh khắc đó, cậu khôi phục được một lát tỉnh táo, nhưng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại chỉ thấy vô số bông tuyết bay.

Nhìn cảnh này, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp, những người trên đài đang hát những bài ca vang dội, Vương Diệp vừa nghe vừa lắc đầu.

Cậu luôn cảm thấy tất cả những thứ này không thuộc về mình, thậm chí không liên quan gì nhiều đến mình, nhưng cậu vẫn ở lại nơi này.

Dường như đang đợi điều gì đó, nhưng thứ đó vẫn không xuất hiện, giờ đây, Vương Diệp cũng chỉ có thể nhìn những người này nhảy múa ca hát, rượu trước mặt, cậu không hề chạm vào, nhưng... trong lúc tận hưởng tất cả những điều này, sắc mặt Vương Diệp cũng càng trở nên khó coi, bên ngoài truyền đến một số động tĩnh kỳ lạ, khi cậu nghe thấy, liền lập tức ngẩng đầu nhìn qua.

Trương Khởi Linh và Lão Kim vậy mà lại đột nhập từ song cửa vào.

Động tác của hai người họ quá táo bạo, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, phía sau có một luồng gió lạnh cuốn tới, sự cảnh giác theo bản năng khiến cậu lật đổ bàn, lùi lại một bước.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy một người cầm dao trong tay đâm tới cậu, sắc mặt tên đó khó coi, ngoài ra, dung mạo của hắn, Vương Diệp cũng cảm thấy mơ hồ.

Chương 1365

Cậu lẽ ra phải nhớ người này, nhưng... cậu ta cứ không thể nhớ ra đây là ai, nhưng khi Lão Kim và Trương Khởi Linh bò vào, cậu lại vô thức bật cười, hai người này dường như là bạn đồng hành của cậu, nếu không cậu cũng sẽ không có cảm giác an toàn này.

Trong lúc cậu vui mừng, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt cậu như vậy, không nhịn được siết chặt nắm đấm, hét lớn về phía cậu nói: “Đã xảy ra chuyện như vậy rồi, cậu sao còn cười được chứ?” Trong giọng Trương Khởi Linh mang vẻ mất kiên nhẫn, khi vội vàng chạy tới, Vương Diệp cũng có thể thấy sự phức tạp và bất đắc dĩ trên người anh.

Còn tên trước mặt này, chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp, sau đó lại một lần nữa xông tới cậu, con dao sắc bén không ngừng đâm vào người Vương Diệp.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Lão Kim thấy Vương Diệp đứng yên không tránh, nhất thời cũng sững sờ, liền vội vàng nhấc chân, đá tên này ngã xuống đất.

Chỉ bằng chút bản lĩnh của cậu ta thôi, cũng có thể giải quyết được tên này trước mặt.

Tin rằng chỉ cần Vương Diệp ra tay.

Thực ra những rắc rối này đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Lão Kim có thêm vài phần phức tạp, nhìn Vương Diệp trước mặt, Lão Kim không nhịn được mở miệng nói: “Cậu sao không làm gì hết vậy?” Trên mặt Lão Kim mang vẻ tò mò, đối mặt với câu hỏi của cậu ta, Vương Diệp chỉ cười cười, sau đó cầm chiếc quạt bên cạnh quạt gió nói: “Tôi không hiểu ý các cậu lắm, nhưng hai người các cậu thật kỳ lạ, vô duyên vô cớ xông vào chỗ này, còn muốn từ song cửa mà vào, giản trực khả ác.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào hướng song cửa, lời mắng của cậu khiến sắc mặt Lão Kim trở nên khó coi, còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp đã xông tới cậu ta.

Và lúc này, chiếc quạt trong tay cậu, cứ thế đánh vào đầu Lão Kim.

Lão Kim trực tiếp ôm đầu mình, trông vô cùng đau đớn.

Thấy vẻ mặt cậu ta như vậy, Trương Khởi Linh vội vàng xông tới, đồng thời giơ tay hất tay Vương Diệp ra, vừa định hét lớn về phía Vương Diệp, không ngờ...

Từ một hướng khác, lại có người bước ra, hơn nữa giọng nói lại quen thuộc đến vậy.

“Các cậu đang làm gì đấy?” Lời trách mắng khiến Trương Khởi Linh sững sờ tại chỗ, anh nhìn về phía Vương Diệp, trên mặt mang vẻ khó tin, căn bản không tin vào những gì mình đang thấy.

“Sao lại có hai Vương Diệp?” Lão Kim vừa nói vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, lại nhìn người trước mặt, hai người họ trông y hệt nhau, khí chất trên người tuy có chút khác biệt, nhưng... chuyện như vậy, Lão Kim vẫn là lần đầu tiên gặp, cậu ta khó mà phân biệt được.

Và khi Vương Diệp nhanh chóng bước tới, Vương Diệp trước mặt này cũng cười nói với cậu ta: “Cậu trông y hệt tôi.” Trên mặt đối phương mang theo vài phần ý cười.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, anh khó mà phân biệt được, nhưng Vương Diệp vừa bước tới lại cầm dao trong tay, nói với Vương Diệp cầm quạt: “Cậu không phải Vương Diệp.” Trong giọng nói của anh ta tràn đầy sự sắc bén, đồng thời, anh ta đặt ánh mắt lên người Trương Khởi Linh, anh ta vậy mà lại muốn Trương Khởi Linh hợp tác với mình, đánh bại Vương Diệp cầm quạt trước mặt.

Nghe lời anh ta nói, Trương Khởi Linh gật đầu, dường như không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng trước khi ra tay, anh ta lại cảm thấy không đúng, nếu thật sự gặp phải một bản sao y hệt mình.

Vậy Vương Diệp thật sự sẽ chọn ra tay sao?

Cậu ta sẽ không tĩnh tâm nghiên cứu một phen sao?

Với tính cách của Vương Diệp mà nói, cậu ta từ trước đến nay chưa từng lập tức giải quyết mọi chuyện.

Vậy hành vi hiện tại của cậu ta đại diện cho điều gì?

Trương Khởi Linh không hiểu, chỉ đành nhíu mày, nhìn Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Lão Kim nói.

“Anh còn đứng đó làm gì nữa?

Còn không mau lại giúp một tay, lẽ nào anh định để nó làm loạn ở đây sao?” Tiếng của Vương Diệp vang lên bên tai, Lão Kim vội vàng lắc đầu, dưới sự thúc giục của cậu, gã này tuy luống cuống nhưng vẫn cầm lấy con dao găm mà Vương Diệp ném qua.

Khi cầm con dao trong tay, sắc mặt gã cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nói thật lòng, đối diện với một Vương Diệp trước mắt, dù biết đó là giả, gã cũng không nỡ xuống tay.

Gương mặt đó khiến Lão Kim không biết phải làm sao, bởi vì đây chính là đồng đội của mình, tình cảm bao nhiêu năm đặt ở đó, Lão

Kim không muốn dễ dàng động thủ.

Hành động của Lão Kim cũng khiến Trương Khởi Linh thấy buồn cười.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đi tới bên cạnh gã, nhìn Vương Diệp trước mặt nói: “Việc này cứ để tôi làm, tôi làm dứt khoát hơn anh.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp trước mặt gật đầu, lúc này Lão Kim thấy Tiểu Ca đoạt lấy con dao trong tay mình, lại kéo tay gã, gấp gáp khuyên nhủ.

Có vẻ như Lão Kim đã đồng ý yêu cầu của Vương Diệp, nhưng thực tế để gã thật sự ra tay thì gã không làm được.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của gã thì không thèm để ý.

Anh cầm dao găm trong tay, nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt – kẻ đang cầm quạt kia vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ quay đầu nhìn người trên đài hát kịch.

Những người đó đang hát vở “Ly miêu tráo thái tử”, Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, mặt lộ nụ cười, cây quạt trong tay nhẹ nhàng đung đưa.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên cực kỳ khó coi.

Anh suy nghĩ một chút, dứt khoát cầm dao găm nhìn kỹ lại, con dao này không giống với con dao trong ký ức của anh.

Ít nhất thì Vương Diệp sẽ không dùng loại dao găm như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lại nhìn Vương Diệp trước mặt, kẻ đó xuất hiện từ góc khuất, tư thế xuất hiện bất thình lình mang lại cảm giác chấn động.

Phần nhiều là sự quen thuộc, nhưng hiện tại sau khi bình tĩnh lại, Trương Khởi Linh lại thấy mọi chuyện thật khó hiểu.

Không đợi Vương Diệp trước mặt phản ứng, Trương Khởi Linh vội vàng lao lên.

Gương mặt anh đầy vẻ sắc lạnh, con dao trong tay vung lên vài nhát, kẻ kia bị Trương Khởi Linh đánh cho lùi bước liên tục, mặt lộ vẻ đau đớn.

Nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, Trương Khởi Linh thở phào nhẹ nhõm.

Lão Kim đứng bên cạnh kinh ngạc, không nhịn được thốt lên, không hiểu nổi tại sao Trương Khởi Linh lại làm vậy.

Nhưng Trương Khởi Linh không giải thích với gã mà chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt, anh lạnh lùng cười từ trên cao nhìn xuống, đồng thời đá một cái bàn sang, anh đứng trên bàn, biểu hiện cực kỳ ngạo mạn.

Vương Diệp thật thấy bộ dạng đó của anh, không nhịn được nắm chặt tay nói: “Sao anh có thể làm như vậy?

Hắn rõ ràng là giả mà.” Giọng của Vương Diệp tràn đầy bi thương và bất lực, ánh mắt cũng có vài phần sa sút.

Nếu là trước đây Vương Diệp dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, Trương Khởi Linh nhất định sẽ tự kiểm điểm hành vi của mình.

Nhưng hiện tại, Vương Diệp trước mặt là kẻ giả mạo, anh sao có thể vì ánh mắt đó mà tự kiểm điểm.

Nghĩ vậy, Trương Khởi Linh cười lên, anh nhìn người trước mặt, cũng lười giải thích mà trực tiếp ra tay, động tác cực kỳ dứt khoát lợi lạc.

Thấy bộ dạng đó, sắc mặt Vương Diệp giả trở nên cực kỳ khó coi, khi Trương Khởi Linh cầm dao đâm tới, hắn chỉ có thể từng bước lùi lại.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng khi né tránh, hắn cũng cảm thấy một chút chật vật vì Trương Khởi Linh đang ép tới.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Lão Kim nhìn bên này, rồi lại nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, người cầm quạt có lẽ là thật, vì từ lúc người này đi vào đến giờ họ luôn theo sát.

Nếu thật sự có chướng nhãn pháp đổi người ngay dưới mắt họ thì Lão Kim cũng đành chịu.

Nghĩ vậy, gã vội kéo tay Vương Diệp, người đang xem kịch vẫn nhẹ nhàng lay quạt, vì hành động của Lão Kim mà mặt lộ vẻ không hài lòng, vỗ một cái vào tay gã.

Cậu dùng quạt vỗ, Lão Kim đau đến tái mặt nhưng vẫn không chấp nhặt, chỉ tay về phía Trương Khởi Linh nói: "Cậu mau qua giúp cậu ấy đi, cậu ấy có vẻ đánh không lại kìa, chúng ta trước đây cùng hội cùng thuyền, lẽ nào cậu quên rồi sao?" Lời nhắc nhở vang lên bên tai, Vương Diệp phản ứng lại nhưng lại cười lạnh một tiếng: "Các người hiểu lầm rồi, tôi và các người chẳng có quan hệ gì cả, đừng ở đây nhận nhầm người." Vương Diệp vừa nói vừa hất cằm, tư thế cao ngạo đó khiến sắc mặt Lão Kim vô cùng khó coi, cậu không chỉ có sự thanh cao của một văn sĩ mà còn có vẻ lãnh đạm của một hiệp khách.

Điểm này khiến Lão Kim không thể thích nghi nổi, nhưng khi nhìn về phía Trương Khởi Linh, gã phát hiện anh không hề rơi vào thế hạ phong nên mới thở phào ngồi xuống cạnh xem.

Gương mặt gã lộ ra vài phần tươi cười, Trương Khởi Linh rất nhanh đã đánh cho tên Vương Diệp giả kia lùi bước, nhưng khi quay lại, tay anh cũng đã bị thương.

Nhìn vết thương đỏ tươi trên tay anh, sắc mặt Lão Kim cực kỳ khó coi, gã lục lọi hết các túi trên người nhưng không tìm thấy băng gạc nào.

Bất đắc dĩ, Lão Kim chỉ có thể xử lý đơn giản vết thương cho Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khởi Linh không quan tâm, chỉ nhìn Vương Diệp trước mắt, anh chạy đến trước mặt Vương Diệp, túm lấy cổ áo cậu.

Lão Kim thấy hành động của anh, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, vội nói với Trương Khởi Linh: "Cậu đừng động vào cậu ấy, tôi đoán não bộ cậu ấy giờ thực sự có vấn đề rồi, đối với những gì chúng ta nói hay hành động của chúng ta, cậu ấy đều không có chút ký ức hay suy nghĩ nào cả." Lão Kim vừa nói vừa nhìn Vương Diệp thở dài, nhưng Vương Diệp trước mắt không hề nghe vào mà vẫn cầm quạt tự đắc nghe kịch.

Gương mặt cậu đầy vẻ hưởng thụ, lời của Lão Kim cũng khiến Trương Khởi Linh nản lòng.

Ngay lúc này, Trương Khởi Linh ôm ngực, nửa ngày không nói nên lời.

Dù bị tên kia đánh bị thương anh cũng không kêu đau nửa lời, nhưng khi biết Vương Diệp đã quên mình, lòng Trương Khởi Linh vô cùng khó chịu.

Nhìn những người đang hát kịch trên đài, Trương Khởi Linh không suy nghĩ nhiều, dứt khoát lao lên phía trước, anh nói với Lão Kim: "Tôi tin rằng để phá giải chướng nhãn pháp này, chắc chắn là những người kia, họ chính là chìa khóa." Chướng nhãn pháp là thứ đáng sợ nhất, cũng là thứ đám người đó tinh thông nhất, nếu anh thật sự phá giải được thì hiện tại Vương Diệp có thể tỉnh táo lại.

Nếu không làm được, bản thân anh cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Đây là quy luật từ xưa đến nay, cũng là điều Vương Diệp luôn dặn dò anh, nhưng giờ việc này buộc phải do anh làm, không cho phép từ chối.

Nghĩ đến những điều này, Trương Khởi Linh càng thêm nghĩa vô phản cố, nhưng vào khoảnh khắc bước lên đài, ánh mắt anh vẫn lạc trên người Vương Diệp.

Anh biết lần này mình rất có thể không trở về được, nhưng anh phải làm, đây có lẽ là lần cuối cùng anh chào tạm biệt Vương Diệp.

Nghĩ vậy, Trương Khởi Linh cười lên, Vương Diệp không biết suy nghĩ trong lòng anh, chỉ thấy có người vô duyên vô cớ nhảy lên đài thì mặt lộ vài phần nghi hoặc.

Trương Khởi Linh nhìn những người bên cạnh, họ đang hát kịch và nhảy múa, nhưng vào khoảnh khắc lao qua, anh dứt khoát ra tay, bất kể là máu tươi hay đầu của những người này đều rơi xuống đất.

Động tác của anh cực kỳ nhanh, khoảnh khắc tay giơ dao hạ xuống, đám người đó mới cảm thấy không ổn, ngay sau đó là tiếng kêu la kinh hãi.

Tiếng kêu cứu của họ khiến những người bên ngoài nhíu mày, sự chú ý bị thu hút, nhưng trên người Trương Khởi Linh không tránh khỏi dính đầy mùi máu tanh.

Những thứ đó khiến sắc mặt mọi người đều khó coi.

Lão Kim đứng dưới đài chứng kiến cảnh này, gã nhìn ra phía ngoài, người kéo đến ngày càng đông, gã biết Trương Khởi Linh sẽ gặp rắc rối mới.

Nhưng Lão Kim không kịp lo nữa, chỉ đành vỗ vai Vương Diệp, không ngừng gọi cậu tỉnh lại, nhưng bất kể lời lẽ hay tư thế cầu xin ra sao, Vương Diệp vẫn như cũ.

Chương 1366

Vương Diệp vẫn thong dong tự tại, thậm chí còn nhàn nhã ngồi trên ghế, không thấy nửa điểm dao động trước cảnh tượng máu me đó.

Cậu càng lãnh đạm, sắc mặt Lão Kim càng khó coi, gã sắp quỳ xuống bên cạnh cầu xin cậu nhưng Vương Diệp vẫn cứ như vậy.

Ngay lúc này, Lão Kim nghe thấy tiếng Trương Khởi Linh vang lên bên tai: “Mau chạy đi, đừng ở lại chỗ này nữa, tôi đi dẫn dụ bọn chúng, anh tìm cách đưa Vương Diệp ra ngoài, tôi đoán cái sân này có vấn đề.” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Lão Kim gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì, cũng chẳng kịp đau lòng, gã trực tiếp kéo tay Vương Diệp dù tên này liên tục dùng quạt đánh gã.

Lão Kim không hề oán hận hay mất kiên nhẫn, chỉ cứ thế kéo Vương Diệp chạy ra ngoài.

Thế nhưng gã mới chạy được hai bước, Vương Diệp đã rút tay ra, đồng thời tung một cước đá gã văng vào góc tường.

Lão Kim bị đá bất ngờ, ngã gục trong góc, nửa ngày không nói nên lời.

Gã thậm chí không có sức để đứng dậy, chỉ có thể nhìn Vương Diệp đi về hướng khác.

Gã không nhịn được hét lớn về phía Vương Diệp, nhưng giọng gã rất yếu ớt vì cú đá của Vương Diệp dường như đã làm tổn thương cơ bụng.

Nhưng giờ gã không thể nói gì, chỉ có thể nhìn Vương Diệp chạy đến đó, trong khi Trương Khởi Linh đang giao đấu với đám người kia cũng thấy Vương Diệp đang chạy về phía mình.

Nhìn thấy Vương Diệp, gương mặt Trương Khởi Linh lộ vẻ tươi cười, còn chưa kịp vui mừng thì không ngờ vũ khí trong tay Vương Diệp đã rơi xuống người đám kẻ thù.

Những tên trước mặt đổ rạp xuống, Vương Diệp nhẹ nhàng phe phẩy quạt, mặt đầy bình thản nói với Trương Khởi Linh: "Chẳng phải đã bảo anh đừng làm lớn chuyện sao?

Sao lời tôi nói anh không nghe lọt tai câu nào thế?

Lẽ nào anh thật sự nghĩ mình đủ năng lực đối phó với rắc rối này?" Vương Diệp mỉa mai đầy âm dương quái khí, Trương Khởi Linh nghe xong thì dở khóc dở cười.

Anh không chấp nhặt với Vương Diệp mà kiên nhẫn gật đầu, vẻ ngoài như nghe theo nhưng thực tế trong lòng vẫn đầy nỗi u sầu, đặc biệt là khi những chuyện vừa rồi xảy ra, anh căn bản không thể đối diện, thậm chí không biết phải phản ứng thế nào.

Tất cả khiến lòng anh hoảng loạn không thôi, nhưng hành động của Vương Diệp cũng mang lại cho anh một tia sáng, chỉ là Vương Diệp không có tâm trí trò chuyện với anh.

Cậu chỉ nhìn chằm chằm bàn ghế và sân khấu kịch bên cạnh, tay cầm la bàn, ở cửa ra vào vẫn có người không ngừng xông tới.

Không kịp suy nghĩ, Vương Diệp vội cầm bàn ghế xông tới, ngay lúc này cậu đánh ngã tất cả những kẻ đang tràn vào, cửa cũng bị cậu đóng lại.

Bàn ghế trong tay bị chặn chặt ở cửa, Trương Khởi Linh thấy hành động của Vương Diệp thì phản ứng lại, vội vàng qua giúp một tay.

Nhưng khi đang giúp, anh cũng nghĩ ra điểm trọng yếu, liền hét lớn với Vương Diệp: “Tật Nguyên Trượng đâu?

Hình như anh ta vẫn còn ở bên ngoài phải không?” Lời của Trương Khởi Linh khiến Vương Diệp cười lên, cậu nhìn anh, mặt đầy vẻ khinh miệt nói: “Bản thân còn lo chưa xong, còn nghĩ đến người khác sao?” Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Trương Khởi Linh nghe vậy thì sững người tại chỗ, sau đó đem tất cả bàn ghế xếp vào chỗ đó, chặn cánh cửa lại, khiến đám người bên ngoài không thể xông vào.

Nhưng ở cửa sổ lại có kẻ thử nhảy vào, Trương Khởi Linh chỉ có thể đóng cửa sổ, đồng thời lấy bàn ghế bổ sung vào chỗ đó.

Ngoài việc giúp Vương Diệp làm những chuyện này, Trương Khởi Linh cũng không làm được gì khác, đối với kế hoạch và suy nghĩ của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng không hiểu nổi.

Rốt cuộc ngay từ đầu Vương Diệp là ngốc thật hay ngốc giả?

Anh không có câu trả lời, cũng không ai nói cho anh biết chân tướng.

Trong khi Trương Khởi Linh chưa thể định luận thì Lão Kim cũng đang rên rỉ không thành tiếng.

Thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh, Lão Kim vội vã vẫy tay, đau đớn nói: “Vương Diệp vừa đá tôi một cái, trực tiếp làm tôi thế này...” Lời gã chưa dứt, Trương Khởi Linh đã rảo bước tới đỡ Lão Kim dậy, hai người tựa sát vào nhau như nương tựa lẫn nhau, nhưng trong mắt lại có thêm vài phần kinh hoàng và bất lực.

Hành vi của Vương Diệp là thứ hai người họ không nhìn thấu được.

Trương Khởi Linh không thể giao tiếp với Vương Diệp vì tên đó không muốn nói chuyện với anh, anh chỉ có thể nhìn Vương Diệp cầm la bàn đi đi lại lại không ngừng.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cũng thở dài, anh nản lòng cúi đầu.

Vết thương của Lão Kim không quá nghiêm trọng, chỉ cần có người chăm sóc, Trương Khởi Linh lấy đan dược của mình ra, Lão Kim ăn xong có vẻ đã khá hơn nhiều, nhưng gã vẫn ôm ngực, có vẻ như phổi lại gặp vấn đề.

Thấy bộ dạng đó của Lão Kim, Trương Khởi Linh vô cùng lo lắng, gấp gáp hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?

Nếu thật sự khó chịu, tôi phải đi lấy thuốc cho anh.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Lão Kim dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó chỉ về hướng Vương Diệp nói: “Giờ cậu ra ngoài chỉ tổ làm vướng chân cậu ấy, tôi đoán tôi vẫn cầm cự được một lát, huống hồ một lát nữa chỗ này được Vương Diệp phá giải, chúng ta có thể rời đi.” “Cậu ấy có nói gì với anh không?” Trương Khởi Linh tưởng Lão Kim nói vậy là vì Vương Diệp đã tiết lộ kế hoạch tiếp theo, nhưng câu hỏi của anh chỉ nhận được cái lắc đầu của Lão Kim.

Lão Kim chẳng biết gì cả, chỉ là trực giác mách bảo gã rằng Vương Diệp chắc chắn có cách phá giải rắc rối trước mắt, nếu không cậu sẽ không có bộ dạng này.

Nghĩ đến đây, Lão Kim lại không nhịn được cười, rõ ràng bị Vương Diệp đá một cước bị thương nằm bẹp ở đó nửa ngày không dậy nổi, nhưng giờ gã vẫn chọn tin tưởng Vương Diệp.

Bộ dạng đó của Lão Kim khiến Trương Khởi Linh không biết phải đối mặt thế nào.

Anh thậm chí khó có thể diễn tả thành lời những suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể đưa mắt nhìn Vương Diệp, Trương Khởi Linh nửa ngày không nói nên lời, gã này giống như một kẻ điên vậy.

Không ai biết kế hoạch trong lòng cậu, ngay cả những người như họ cũng chỉ có thể đứng bên cạnh im lặng quan sát, ngoài ra chẳng thể làm gì thêm.

Lòng Trương Khởi Linh vô cùng bất lực nhưng anh không nói gì mà chỉ nhìn về hướng Vương Diệp.

Anh càng bình tĩnh, sắc mặt Vương Diệp càng khó coi, cậu cầm la bàn đi quanh chỗ đó hồi lâu, dường như đã nghĩ ra điều gì.

Cậu vội vàng gọi Trương Khởi Linh: “Anh qua đây giúp một tay.” Vương Diệp vừa dứt lời, Trương Khởi Linh gật đầu, dù ban đầu anh có chút ý kiến thậm chí là oán hận Vương Diệp, nhưng giờ nghe lệnh của cậu, anh vẫn rảo bước tới.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Lão Kim gượng dậy cũng muốn qua giúp, nhưng Trương Khởi Linh chỉ nhìn gã, vẻ mặt bất lực nói: “Anh cứ ở đó nghỉ ngơi đi, tôi có thể giải quyết được.” Lời của Trương Khởi Linh khiến Lão Kim dở khóc dở cười, gã không còn cách nào khác đành gật đầu đứng đó nhìn hai người, nhưng trong mắt vẫn đầy vẻ sốt ruột.

Vương Diệp biết Lão Kim muốn làm gì nhưng không thể hiện ra, cậu nhìn la bàn, sau đó cầm gậy gỗ vẽ các phương vị tại chỗ đó.

Làm xong những việc này, cậu lại mở lời bàn bạc với Trương Khởi Linh.

Lời hai người họ nói toàn là về Ngũ Hành Bát Quái, Lão Kim đối với những thứ này chỉ hiểu biết nửa vời, khi nghe chỉ cảm thấy đầu óc rối như tơ vò.

Ban đầu gã còn hiểu được, nhưng giờ gã chịu chết, gã lắc đầu không thèm xoắn xuýt nữa mà để hai người họ thảo luận tiếp.

Vốn gã muốn tham gia nhưng những thứ họ thảo luận không phải thứ gã có thể nhìn thấu.

Trương Khởi Linh thấy kế hoạch của Vương Diệp như vậy thì dứt khoát gật đầu, giờ họ phải đẩy một cánh cửa ra mới có thể tìm thấy Sinh môn, nhưng cánh cửa này khi đẩy ra cũng đồng nghĩa với việc cơ quan sẽ xuất hiện, bao gồm cả những thứ ẩn giấu bên trong.

Trương Khởi Linh đã không còn tâm trí để bận tâm đến sự sống chết của Tật Nguyên Trượng nữa, vì hiện tại bản thân mình quan trọng hơn.

Nghĩ đến những thứ này, Trương Khởi Linh nắm chặt nắm đấm, toàn lực phối hợp với Vương Diệp.

Ngay lúc này, Vương Diệp dỡ bỏ sân khấu kịch, làm xong cậu lại tìm kiếm một vòng, không lâu sau cậu tìm thấy một cột chống mái.

Cậu xoay cột trụ đó từng chút một, cánh cửa này cũng bắt đầu chuyển động, cậu khởi động la bàn.

Kim chỉ nam trên la bàn có sự thay đổi, họ đã tìm đúng cửa, giờ chỉ cần mở cánh cửa này, đối phó xong thứ bên trong là có thể đi đến Sinh môn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được cười lên, nhưng cậu nhanh chóng thu liễm mọi cảm xúc, không để ai nhìn thấy nội tâm mình.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó của cậu cũng không hiểu tại sao cậu lại như vậy.

Dù trong lòng có nhiều suy nghĩ nhưng Trương Khởi Linh không thể diễn đạt ra được, có lẽ vì biết mình sẽ không nhận được câu trả lời.

Anh chỉ có thể cùng Vương Diệp canh giữ tại lối vào hầm này.

Trong lúc hai người canh giữ, bên trong truyền đến một vài tiếng động, nghe những âm thanh đó, gương mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp.

Giây tiếp theo, một bóng đen khổng lồ lao ra, kẻ đó chạy bằng hai chân, trông giống người nhưng khi Vương Diệp nhìn rõ diện mạo của nó thì hít một hơi khí lạnh.

Trương Khởi Linh nghe tiếng của Vương Diệp, mặt đầy vẻ nghi hoặc, khi ngẩng đầu nhìn qua, anh không ngờ mình sẽ thấy thứ như vậy – đó lại là một con cá sấu.

Ngoài việc đó ra, nó còn to hơn cả Vương Diệp, dưới thân hình vạm vỡ kia dường như ẩn chứa vô số mạng người vô tội.

Nghĩ đến những điều này, Trương Khởi Linh cảm thấy vô cùng kinh hãi, trên người nó mang theo mùi máu tanh nồng đậm, khi nó chạy tới chỗ này, nó cũng nhanh chóng nằm sấp xuống mặt đất.

Nó đúng là chạy bằng hai chân nhưng cái đuôi dài kéo lê phía sau cũng khiến Vương Diệp chấn động.

Nó từng bước nhích về hướng Vương Diệp, phát ra âm thanh tí tách khiến mặt Vương Diệp trắng bệch.

Vừa rồi khi nghe những âm thanh này, cậu đã tự hỏi rốt cuộc là thứ gì có thể phát ra tiếng động như thế.

Vốn dĩ cứ tưởng dễ giải quyết, nhưng giờ xem ra ông trời lại cho cậu một thử thách lớn.

Nhưng cậu không sợ, chỉ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh bên cạnh, cậu vẫy tay ra hiệu cho Trương Khởi Linh rời đi.

Trương Khởi Linh gật đầu, hiểu rằng mình không thể đối phó với thứ này, nếu cố tình ở lại sẽ làm vướng chân Vương Diệp nên dứt khoát chạy đến bên cạnh Lão Kim.

Hai người có thể nói là nương tựa lẫn nhau, Lão Kim thấy anh như vậy vội dang tay ôm lấy cánh tay anh, trông hai người họ khăng khít vô cùng, nhưng ánh mắt của họ đều đặt lên người Vương Diệp, ngoài lo lắng còn có cả sự bất lực.

Nhưng Lão Kim khi nhìn Vương Diệp chiến đấu với con cá sấu này, gã cũng không chọn ngồi chờ chết mà lấy từ trong túi ra các ám khí khác.

Gã có mang theo một vài linh kiện súng trong túi, khi mở túi ra, gã cũng lấy từng linh kiện ra.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó lập tức phản ứng lại, vốn dĩ anh muốn xem bản lĩnh của Vương Diệp nhưng cũng biết mình phải làm gì đó.

Vì con cá sấu kia đao thương bất nhập, thấy linh kiện dưới đất, Trương Khởi Linh vội vàng bắt đầu lắp ráp, hai người phối hợp với nhau, động tác khá nhanh.

Chỉ chưa đầy năm phút, khẩu súng đã lắp xong, nhưng Vương Diệp cũng đã bị đuôi cá sấu quật ngã xuống đất.

Trên người cậu chằng chịt vết thương, những vết thương nhỏ đó tuy không chí mạng nhưng vào khoảnh khắc con cá sấu lao tới, nó há cái miệng đỏ ngòm định cắn vào chân Vương Diệp để lôi cậu lăn lộn dưới đất, Trương Khởi Linh biết rắc rối đã đến.

Anh dứt khoát nhảy lên, sau đó nổ súng vào mắt con cá sấu, phát súng này bắn cực kỳ chuẩn xác, không hề có sai lệch, mắt cá sấu bị anh bắn nổ.

Nhìn con cá sấu trước mặt, Vương Diệp đầy vẻ kinh hãi nhưng rồi lại cười lên.

Từ rất lâu trước đây, năng lực của Trương Khởi Linh vẫn luôn xuất chúng như vậy, Vương Diệp biết rõ điều đó, nhưng sau khi cậu nhiều lần thể hiện năng lực, dường như năng lực của Trương Khởi Linh cũng dần rút lui khỏi sân khấu.

Kết quả không ngờ anh vẫn mạnh mẽ như xưa, chỉ là ẩn giấu đi rất nhiều.

Anh cầm súng trong tay, một lần nữa lên đạn, sau đó nhắm vào con mắt còn lại của cá sấu, nhưng con cá sấu không cho anh nhiều thời gian như vậy, nó trực tiếp vồ lấy.

Chương 1367

Nó có lớp vỏ và ngoại hình của cá sấu nhưng động tác lại nhanh nhẹn như con người, khi nó nhảy lên, Trương Khởi Linh bị nó đè nghiến xuống đất.

Nhìn Vương Diệp ở phía sau, gương mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp, con cá sấu há miệng đỏ ngòm cắn vào cánh tay anh.

Khi cánh tay bị nó cắn chặt, Trương Khởi Linh cũng cảm nhận được nỗi đau xé tâm can từ cơ thể bị nó cào xé.

Nỗi đau lan tỏa mang lại cho Trương Khởi Linh không chỉ là sự tuyệt vọng, chỉ là anh không thể hiện ra mà đặt ánh mắt lên người Vương Diệp.

Anh tin rằng Vương Diệp có thể hóa giải những rắc rối này, giống như năm xưa hai người họ hợp lực vậy, dù những năm qua họ có xa cách nhưng Vương Diệp vẫn có thể giúp anh, hai người họ mãi mãi là những người ăn ý nhất.

Với niềm tin đó, Trương Khởi Linh ném khẩu súng về hướng Vương Diệp.

Anh cũng không quan tâm Vương Diệp có bắt được hay không, dù sao đây cũng là cứu cánh duy nhất của anh.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ, khoảnh khắc cánh tay bị cá sấu cắn chặt, anh biết mình không thể vùng vẫy được nữa, đặc biệt là khi con cá sấu dùng sức bẻ cánh tay anh, lật anh sang phía khác.

Trương Khởi Linh chỉ có thể thuận theo động tác của nó, nếu không cứ vùng vẫy tiếp thì cánh tay anh sẽ bị xé lìa.

Con cá sấu cũng không ngờ Trương Khởi Linh lại làm vậy, nhất thời cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nó lại lộn thêm một vòng, Trương Khởi Linh bị nó đập mạnh xuống đất.

Động tác của Vương Diệp khá nhanh, cậu cầm súng trực tiếp nhắm vào mắt cá sấu, khoảnh khắc nổ súng, gương mặt Vương Diệp chỉ có sự dứt khoát.

Mắt cá sấu bị cậu bắn nổ nhưng tên này vẫn không buông Trương Khởi Linh, nó nghiến chặt hàm răng khổng lồ, đã cắn xuyên xương của Trương Khởi Linh, tiếng răng rắc phát ra khiến Vương Diệp vô cùng phẫn nộ.

Hai tay Vương Diệp không ngừng run rẩy, cậu ép mình phải bình tĩnh đồng thời lắng nghe tiếng rên rỉ của Trương Khởi Linh, gã này rất ít khi thể hiện sự đau đớn cho người khác thấy nhưng hiện tại có lẽ anh thật sự đau đến mức không thể chịu đựng nổi, vì cảm giác xương cốt bị nghiền nát là cực kỳ khó nhẫn nhịn.

Vương Diệp biết nếu không ra tay bẻ miệng cá sấu ra thì Trương Khởi Linh thực sự sẽ vô phương cứu chữa.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp dứt khoát lao tới, cậu thọc tay vào miệng cá sấu, không đợi nó phản ứng, Vương Diệp đã rút lưỡi nó ra.

Gương mặt cậu đầy vẻ dứt khoát, thậm chí không có chỗ cho sự do dự.

Sau khi bắn vài phát đạn vào khoang miệng cá sấu, Vương Diệp lại nhắm vào cổ họng nó, may mắn là nó vẫn có điểm yếu chứ không đao thương bất nhập như lớp vỏ ngoài.

Sau khi bắn thêm vài phát, con cá sấu trước mặt cũng đổ gục xuống đất, nó không còn vùng vẫy nữa.

Vương Diệp thở phào, Trương Khởi Linh thấy mình được cứu thoát thì cũng mỉm cười, chỉ là vết thương trên người anh vẫn dữ tợn như cũ.

Vương Diệp không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp bế anh sang một bên.

Con cá sấu trước mặt tuy đau đớn nhưng vẫn không ngừng vùng vẫy, nhưng vì không nhìn thấy gì, nó chỉ có thể quanh quẩn tại một chỗ.

Vương Diệp nhìn vết thương trên người Trương Khởi Linh, gương mặt cậu đầy vẻ đau xót.

Trương Khởi Linh thấy bộ dạng đó liền ha hả cười, anh nhìn Vương Diệp nói khẽ: “Tôi tin là tôi không sao đâu, tôi cũng có khả năng hồi phục nhanh mà.” Anh vừa nói vừa nắm chặt tay.

Vương Diệp không thèm nói nhảm với anh mà chạy ra ngoài, nhưng khi chạy ra, đám người kia cũng đuổi tới.

Vương Diệp vừa đánh ngã chúng vừa nhanh chóng ném mấy cái ba lô qua.

Một mặt cậu thoát khỏi đám Thấp Bà bên cạnh, mặt khác cậu đá đổ bàn ghế để ngăn cản bọn chúng, trong lúc đó Vương Diệp cũng bị một tên cắn vào chân.

Cậu không hề kêu đau mà cầm dao đâm xuyên đầu đối phương, kẻ đó ngẩn ra trong giây lát.

Vương Diệp tận dụng khoảnh khắc đó đẩy hắn về phía đám Thấp Bà phía sau, khiến cả đám bị đâm ngã xuống đất.

Chứng kiến cảnh này, Vương Diệp cười lên, cậu lại lấy bàn ghế chặn cửa sổ.

Ba lô đều đã được cậu mang vào trong, Lão Kim thấy vết thương trên người Trương Khởi Linh như vậy cũng không màng đến vết thương của mình, trực tiếp chạy lại băng bó làm sạch vết thương cho anh.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đau đớn khôn cùng của Trương Khởi Linh mà không biết phải làm sao, mặt anh đã trắng bệch, môi không còn chút sắc máu, tốc độ máu chảy dưới đất đang nhắc nhở Vương Diệp rằng thời gian chính là sinh mạng.

Nhìn những thứ này, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp, cậu gượng dậy chấn tác, đợi sau khi băng bó xong.

Vết thương của Trương Khởi Linh tuy không còn quá nghiêm trọng nhưng anh vẫn suy yếu như trước, anh nhắm mắt lại, thậm chí không còn hơi sức để nói chuyện, cả người rơi vào trạng thái hôn mê sốc.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Dù vậy, đại sự đã xong xuôi, mọi thứ có vẻ đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng Vương Diệp và Lão Kim vẫn đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, hai người không hề nghĩ đến việc đi tìm lối ra.

Họ nửa ngày không nói câu nào, Lão Kim chỉ lặng lẽ canh giữ Trương Khởi Linh, nhưng nghĩ đến cú đá của Vương Diệp ban nãy, Lão Kim lại không nhịn được mà hỏi.

Đối diện với câu hỏi của Lão Kim, Vương Diệp chỉ cười cười không trả lời, chính cậu cũng không nói rõ được đó là cảm giác gì, tóm lại vào khoảnh khắc tỉnh táo lại, mọi thứ đều đã không còn kịp, cậu không có tâm trí giải thích.

Cậu chỉ có thể nhanh chóng phá giải những rắc rối đó, nếu không khi cơ quan kích hoạt, tất cả mọi người sẽ gặp họa.

Hiện tại cậu sắp mở được Sinh môn nhưng Trương Khởi Linh lại gặp tình cảnh này, cậu thật sự không biết phải lựa chọn thế nào, chỉ có thể tạm thời chỉnh đốn tại chỗ.

Cậu tựa lưng vào tường, nhìn trang trí xung quanh.

Bất kể là cửa sổ hay cột trụ đều có những nét điêu khắc tinh xảo, nhìn những thứ này, Vương Diệp cười nhẹ một tiếng, tất cả thực sự rất hoàn mỹ, nhưng ẩn giấu bên trong đều là tâm địa hiểm độc của những kẻ đó, cậu không có chút ý định thưởng thức nào, chỉ nghĩ sau khi ra ngoài sẽ đập phá sạch sẽ tất cả.

Ở một mức độ nào đó, đây cũng coi như là sự trả thù của cậu.

Trước đây cậu chưa từng làm những việc như vậy.

Hiện tại vì Trương Khởi Linh bị thương, Vương Diệp không biết phải quyết định thế nào.

Khi Trương Khởi Linh mơ màng mở mắt, trời bên ngoài đã tối.

Vương Diệp không biết mặt trời từ đâu lại có thể xuyên qua đến nơi này.

Nhưng cậu biết nơi này quỷ dị, nên không dựa vào cái gọi là mặt trời và ban đêm để tham chiếu mọi thứ trước mắt, mà nhìn vào đồng hồ của mình.

Đồng hồ của cậu là đồng hồ cơ khí, tạm thời sẽ không bị từ trường ảnh hưởng, thế nhưng… Khi cậu xem đồng hồ, cũng phát hiện, hiện tại đúng là ban đêm, nhưng cậu không cách nào bình tâm lại được.

Bởi vì những con “thấp bà” bên ngoài vẫn bò qua bò lại không ngừng, chúng phát ra đủ loại âm thanh.

Vương Diệp đã quen rồi nên không cảm thấy khó chịu lắm, thế nhưng… Khi Trương Khởi Linh mở mắt, trên mặt lại hiện lên vài phần nghi hoặc.

Cậu ấy chỉ ra hướng cửa sổ bên ngoài, Vương Diệp liếc nhìn cậu ấy, không giải thích mà vỗ nhẹ lên má cậu ấy nói: “Cậu hiện tại cảm thấy thế nào?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Trương Khởi Linh liếc nhìn vết thương của mình, rồi lắc đầu, biểu thị mình không sao cả, thế nhưng...

Vào khoảnh khắc bị cá sấu cắn, cậu ấy cảm thấy toàn thân đau đến muốn ngất xỉu, nhưng cậu ấy vẫn gắng gượng đến hơi thở cuối cùng, không ngất đi, ngược lại còn bình tĩnh nhìn Vương Diệp.

Thấy dáng vẻ đó của Trương Khởi Linh, Vương Diệp bật cười.

Nhưng Lão Kim nhìn con đường ngầm bên cạnh, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Hình như bên trong đó vẫn còn tiếng động.” Lão Kim vừa nói vừa chỉ về phía bóng tối.

Nghe lời cậu ta, Vương Diệp dịch cây nến sang đó.

Khi nến được đặt vào trong thông đạo, Vương Diệp cũng thấy nơi đó sáng rõ nhường nào, nhưng bên trong cũng có vô số tàn thi và máu tanh, cùng với mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Những thứ này khiến Vương Diệp không thể đối mặt, bởi vì vừa nhìn thấy tất cả, cậu lại nghĩ đến vết thương của Trương Khởi Linh.

Cậu tựa vào vách tường ngồi xuống, đồng thời che mắt lại.

Cậu không biết nên đi đâu về đâu.

Mọi kế hoạch đều bị trì hoãn vì Trương Khởi Linh bị thương, nhưng cậu không hề than vãn nửa lời.

Nếu Trương Khởi Linh có thể không bị thương, thì kế hoạch có trì hoãn cũng chẳng sao, nhưng bây giờ, cậu nhất định phải đợi vết thương của Trương Khởi Linh lành lại mới có thể tiếp tục lên đường.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp dứt khoát nói suy nghĩ của mình cho Lão Kim.

Lão Kim vừa nghe... trên mặt cậu ta lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó vội vàng gật đầu, đầy phấn khích nói: “Làm vậy đương nhiên tốt!” Lão Kim vừa nói vừa chạy đến bên Vương Diệp.

Trong khi cậu ta nháy mắt ra hiệu, Vương Diệp chỉ khẽ lắc đầu.

Cậu biểu hiện vô cùng bình tĩnh, đối với những lời nói của Lão Kim, cậu không có mấy cảm xúc dao động.

Chỉ là, Trương Khởi Linh nằm bên cạnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, cậu ấy vẫn không nhịn được cảm thán: “Lần này khiến cậu phải trả giá lớn, thật sự xin lỗi.” Trương Khởi Linh cố ý nói những lời này, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không đáp lời, mà nhìn về phía bên dưới.

Những âm thanh đó vẫn văng vẳng liên tục, cậu không hiểu lắm chuyện này là sao.

Nhưng khi cậu đang suy tư, tiếng bước chân quen thuộc vang lên dưới chân, Vương Diệp cũng biết đây là ai, cậu mở miệng nói: “Tật Nguyên Trượng.” Ba chữ này vừa thốt ra, mặt Lão Kim tràn ngập kinh ngạc, Trương Khởi Linh cũng sững sờ tại chỗ, nhìn Vương Diệp trước mặt, thần sắc Trương Khởi Linh có chút ngây dại.

Vương Diệp không phải loại người nói bừa, cậu cũng tin rằng người xuất hiện bên dưới chắc chắn là Tật Nguyên Trượng, bằng không...

Vương Diệp không thể nào nói những lời này.

Nghĩ đến chuyện này, Lão Kim móc từ trong túi ra một khẩu súng.

Trương Khởi Linh thấy dáng vẻ đó của cậu ta, liền vẫy vẫy tay ra hiệu.

Cậu ấy còn một tay chưa bị thương, Lão Kim không còn cách nào, chỉ đành lén lút nhét khẩu súng vào tay cậu ấy.

Hành vi của hai người họ Tật Nguyên Trượng không hề hay biết.

Nhưng khi Tật Nguyên Trượng từ trong thông đạo đi lên, vẫn không nhịn được cười khổ: “Các cậu sao lại chạy đến chỗ này?” Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nhíu mày, bề ngoài có vẻ quan tâm Vương Diệp, nhưng ý tứ của hắn...

Đối với tất cả mọi chuyện trước mắt, hắn dường như hoàn toàn không biết gì, nhưng hắn càng như vậy, Vương Diệp lại càng cảm thấy ghê tởm.

Hắn là một kẻ giả dối.

Chương 1368

Cái bộ mặt đạo mạo nghiêm trang đó khiến Vương Diệp lập tức lạnh mặt.

Cậu cầm con dao nhỏ trong tay, chĩa thẳng vào Tật Nguyên Trượng.

“Ngươi sao lại chạy đến cái chỗ đó?

Ngươi từ đâu mà đi đến đó?

Tại sao không chào hỏi chúng tôi một tiếng?” Một loạt câu hỏi chất vấn vang lên bên tai.

Tật Nguyên Trượng cũng có chút vô tội, hắn nhún vai, mở miệng giải thích: “Tôi cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, dù sao thì khi tôi nghĩ đến chỗ này, tôi quay lại tìm các cậu thì các cậu đều biến mất, còn chặn cả cửa ra vào và cửa sổ nữa.” Nói đến đây, Tật Nguyên Trượng lại chỉ về phía sau Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu hỏi: “Tôi thật sự không hiểu, tại sao các cậu lại làm chuyện như vậy?” Trên mặt hắn mang vẻ vô tội và bất đắc dĩ, càng giống như sự tủi thân của kẻ bị bỏ rơi, nhưng lại có vài phần lạnh nhạt và quen thuộc.

Thấy dáng vẻ đó của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp gật đầu, thần sắc lạnh nhạt nói: “Những thứ này thì tính là gì?” Cậu biểu hiện vô cùng tùy ý, thậm chí thờ ơ.

Nhất thời Tật Nguyên Trượng không biết phải trả lời câu hỏi của cậu thế nào, chỉ đứng tại chỗ, nhìn xung quanh.

Trong mắt Tật Nguyên Trượng vẫn còn chút không cam lòng, còn Vương Diệp chỉ trừng mắt nhìn hắn, đầy vẻ sốt ruột nói: “Tôi cần ngươi trả lời câu hỏi của tôi, nếu ngươi không muốn giữa chúng ta xảy ra đổ vỡ.” Tốt nhất là khai hết ra, câu này còn chưa nói ra, Tật Nguyên Trượng đã cầm khẩu súng trong tay, súng của hắn nhắm thẳng vào Trương Khởi Linh.

“Bảo cậu ta bỏ vũ khí xuống.” Khi Tật Nguyên Trượng nói ra những lời này, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ấy đúng là đang cầm khẩu súng trong tay, nhưng tên này làm sao mà phát hiện ra chứ?

Cậu ấy không hiểu, nhưng vẫn đặt khẩu súng xuống.

Thấy Trương Khởi Linh bỏ súng xuống, Vương Diệp bật cười, ngay sau đó, đi đến trước mặt Tật Nguyên Trượng, cậu chắn trước nòng súng của Tật Nguyên Trượng.

Cậu trông như không sợ gì cả, nhưng Tật Nguyên Trượng thấy dáng vẻ đó của cậu, lại cảm thấy buồn cười.

Hắn nhướng cằm, thần sắc cuồng vọng nói: “Thú vị, hai anh em các cậu quả thực rất thú vị, trước đây tôi chưa từng gặp người như các cậu, bây giờ có thể gặp được, thật sự là...” Lời hắn còn chưa nói hết, Vương Diệp đã như một bóng ma xuất hiện bên cạnh hắn, thậm chí còn hất hắn ngã lăn ra đất, hắn ngay cả động tác giãy giụa cũng không có.

Con dao trong tay Vương Diệp đã kê vào cổ hắn, cảm giác lạnh lẽo khiến Tật Nguyên Trượng nửa ngày không nói nên lời, tay hắn run rẩy không kiểm soát được.

Thấy dáng vẻ đó của Tật Nguyên Trượng, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự khinh miệt.

Tật Nguyên Trượng đã thua, hắn căn bản không phải đối thủ của Vương Diệp, dứt khoát ném khẩu súng trong tay xuống đất, âm thanh phát ra cũng biểu thị hắn đã đầu hàng.

Nhưng Vương Diệp không hề nới lỏng động tác trong tay, con đao cong vẫn kê trên cổ hắn.

Sắc mặt Tật Nguyên Trượng khó coi, dường như không ngờ Vương Diệp lại đối xử với mình như vậy.

Hắn quả thực đã dùng phương pháp khác để đến được nơi này, thậm chí còn nhanh hơn bọn họ một bước, cũng không hề nghĩ đến việc nhắc nhở bọn họ.

Khi xuất hiện, quả thực là với thái độ ti tiện như vậy, thế nhưng...

Tất cả những điều này đều là hiểu lầm.

Tật Nguyên Trượng suy nghĩ trong lòng, trên mặt hắn tràn đầy vẻ khổ sở.

Vương Diệp liếc hắn một cái, rồi nhìn những người bên cạnh mình.

Trên mặt cậu đầy bình tĩnh, mấy người bọn họ từng bước tiến lại gần cậu.

Vương Diệp liếc nhìn họ, sau đó cười nói với họ: “Trông có vẻ thú vị đấy.” Giọng điệu của cậu mang vài phần cuồng vọng.

Tật Nguyên Trượng nghe lời cậu, nửa ngày không hoàn hồn.

Và mấy người này vây quanh Vương Diệp.

Trương Khởi Linh tuy vẫn còn đau đớn, nhưng cũng đã trấn tĩnh lại.

Tuy nhiên, khi Trương Khởi Linh đi đến, trông cậu ấy vô cùng khó khăn, hơn nữa...

Mùi máu tanh nồng nặc và mùi thảo dược trên người cậu ấy cũng khiến sắc mặt cậu ấy khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Tật Nguyên Trượng đột nhiên mở miệng hỏi: “Cậu ta bị sao vậy?

Sao lại bị thương nặng thế?

Chuyện gì đã xảy ra?

Có ai giải thích cho tôi một chút không?” Tật Nguyên Trượng tò mò hỏi, trên mặt hắn tràn đầy sự khó hiểu, một loạt câu hỏi tuôn ra.

Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái, sau đó nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Cậu biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, thậm chí tùy tiện, cũng không muốn trả lời câu hỏi của Tật Nguyên Trượng.

Sắc mặt Trương Khởi Linh tuy khó coi, nhưng cậu ấy vẫn gắng gượng ngồi dậy.

Tuy xương một cánh tay đã bị nghiền nát, nhưng vẫn giữ được mạng sống, đối với cậu ấy mà nói, cơn đau này chẳng qua chỉ là một sợi dây căng cứng.

Đồng thời nhắc nhở cậu ấy rằng năng lực của mình chưa đủ mạnh, cũng đang nói cho cậu ấy biết nguy hiểm vẫn còn rình rập trong bóng tối.

Vì vậy hiện tại phải cẩn thận, chứ không phải bị những thứ này ảnh hưởng.

Trương Khởi Linh biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Câu hỏi của Tật Nguyên Trượng không ai trả lời, hắn cũng cảm thấy ngại ngùng.

Nhưng sau khi Vương Diệp bỏ con dao ra, Tật Nguyên Trượng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đồng thời cầm lấy đèn pin trong tay.

Nhưng ngay khoảnh khắc đèn pin được bật lên, Tật Nguyên Trượng cũng bị cậu ấy dọa cho mặt mày tái mét.

Bởi vì con dao trong tay Vương Diệp lại giơ lên, hơn nữa còn ở rất gần hắn, Tật Nguyên Trượng bị hành động của Vương Diệp dọa đến nửa ngày không nói nên lời.

Hắn hoảng loạn lắc đầu, định bày tỏ sự trung thành của mình với Vương Diệp.

Không ngờ Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái.

Ánh mắt đó tràn đầy thâm ý, Tật Nguyên Trượng thậm chí không biết phải tránh né thế nào, chỉ đành giữ im lặng, hắn đứng bên cạnh, không nói một lời.

Trương Khởi Linh nhìn Tật Nguyên Trượng, cũng cảm thấy buồn cười, nhưng không lãng phí thời gian vào hắn, mà nhìn Vương Diệp nói: “Chúng ta nên đi tìm Sinh Môn.” Lời của Trương Khởi Linh chỉ nhận được một tiếng cười khẽ từ Vương Diệp.

Cậu nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, thần sắc khinh thường nói: “Tôi nghĩ hắn đã tìm thấy rồi.” Lời Vương Diệp nói khiến Tật Nguyên Trượng đứng sững tại chỗ.

Hắn lắc đầu, hai tay giơ lên đồng thời không ngừng biện giải với Vương Diệp, nhưng những lời hắn nói...

Vương Diệp đều không nghe lọt tai, mà cầm khẩu súng trong tay, thần sắc bình tĩnh xoay xoay báng súng.

Thấy dáng vẻ đó của cậu, sắc mặt Tật Nguyên Trượng càng thêm tái mét.

Khẩu súng kia tuy hắn đã ném xuống đất, nhưng thời gian hắn vừa mở đèn pin cũng không ngắn.

Vậy nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Vương Diệp làm sao mà nhặt được khẩu súng?

Hắn không hiểu, toàn thân trong sự sợ hãi, đồng thời cũng hiểu rằng người mình nhìn thấy không hề đơn giản, ngay cả khi ban đầu tiếp xúc với Vương Diệp.

Vương Diệp trông có vẻ rất đơn giản, cả người không có sức sát thương gì, nhưng bây giờ, hắn và Vương Diệp lại đứng trên một lập trường không giống nhau, đặc biệt là ở thế đối lập.

Hắn có thể tưởng tượng được, mình sắp tới sẽ gặp phải phiền phức gì.

Chỉ là, Tật Nguyên Trượng ngoài kinh hoảng ra, cũng đang nghĩ cách giải thích với Vương Diệp, thế nhưng...

Những lời hắn còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp đã trừng mắt chất vấn hắn: “Cái gọi là em trai của ngươi cũng không tồn tại phải không?

Tất cả những gì ngươi nói chẳng qua đều là lời nói dối, tôi đã nhìn thấu tất cả rồi.” Vương Diệp cười nói ra những lời này.

Tật Nguyên Trượng nghe thấy liền vội vàng lắc đầu, nhưng những lời hắn nói không có tác dụng chút nào, Vương Diệp chỉ ném chiếc La Bàn rách nát trong tay cho hắn.

Chiếc La Bàn này được lấy ra từ trên người Tật Nguyên Trượng.

Tật Nguyên Trượng thấy vậy, cả người đều sững sờ tại chỗ, hắn không ngờ, Vương Diệp lại có thể cướp lấy La Bàn của mình.

Sau khi phản ứng lại, Tật Nguyên Trượng càng lẩm bẩm nói: “Ngươi sao lại có năng lực như vậy?” Hắn không thể tin và chấp nhận được, một đôi mắt tràn đầy hoảng sợ.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn hắn, sau đó mở miệng nói: “Đừng ở chỗ tôi mà giả vờ nữa, nhanh chóng dẫn chúng tôi đến Sinh Môn đi, tôi biết ngươi đã tìm thấy rồi.” Vương Diệp cầm khẩu súng trong tay, nhắm vào đầu hắn.

Dù đạn chưa lên nòng, nhưng tư thái uy hiếp đã thể hiện rõ ràng.

Tật Nguyên Trượng cũng biết mình đã không còn đường lui, hắn gật đầu, như thể đã cam chịu số phận, cầm La Bàn trong tay, chầm chậm xoay vòng tại chỗ.

Hắn nhìn kim chỉ trên đó, nhưng cũng quay đầu nhìn Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp thấy dáng vẻ đó của hắn, lại không hề tức giận hay bận tâm, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên mặt cậu đầy vẻ đạm nhiên, Trương Khởi Linh mỉm cười với cậu, hai người cùng lúc nhìn nhau.

Vương Diệp đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, lại vỗ vai cậu ấy, dặn dò nói: “Cậu một bên vai đã bị thương thế này, tôi nghĩ cách tốt nhất chắc chắn là ở lại chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, chứ không phải cùng chúng tôi lên đường...” Nhưng lời Vương Diệp vừa thốt ra, Trương Khởi Linh đã vội vàng lắc đầu, cậu ấy không ngừng từ chối, thái độ cứng rắn đó khiến Vương Diệp dở khóc dở cười.

Cậu có chút bất đắc dĩ, trong lúc băn khoăn, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn khẽ gật đầu, đồng ý với những gì Trương Khởi Linh nói.

Cậu quyết định đưa Trương Khởi Linh lên đường, nhưng chuyến đi này chắc chắn sẽ phải đi đi dừng dừng.

Khả năng hồi phục của Trương Khởi Linh tuy không mạnh bằng cậu, nhưng vết thương ở lông mày đã bắt đầu lành.

Vì vậy chỉ cần trên đường, cậu ấy trì hoãn 2 đến 3 ngày, tình hình của Trương Khởi Linh tiếp theo hẳn cũng có thể chuyển biến tốt đẹp phân nửa.

Ít nhất sẽ không tệ như cậu nghĩ.

Chương 1369

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Kim đứng bên cạnh, thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Tật Nguyên Trượng đi tìm Sinh Môn, đến bây giờ vẫn chưa quay lại, có khi nào hắn chạy rồi không?” Lời nhắc nhở của Lão Kim khiến Vương Diệp sững sờ tại chỗ, nhìn người trước mặt, Vương Diệp dở khóc dở cười nói: “Vậy sao cậu không nói sớm?” Nghe lời Vương Diệp, Lão Kim có chút ngại ngùng, cậu ta sờ sờ mũi mình, không biết phải giải thích với Vương Diệp thế nào, bởi vì cậu ta cũng đang lo lắng cho tình hình của Trương Khởi Linh.

Vừa nãy Tật Nguyên Trượng quay đi quay lại mấy vòng, Lão Kim chỉ nhìn theo hướng của hắn, tên đó đi được mấy bước, ánh sáng trên người cũng dần dần biến mất.

Mặc dù Tật Nguyên Trượng cầm một cây đèn pin không quá sáng, nhưng nơi này hình như cũng khá rộng lớn.

Trong đống phế tích và tàn hài này, Lão Kim có thể nhìn thấy vô số thi cốt, những thứ này rất đáng sợ, Lão Kim tạm thời không muốn đến gần, nên mới ở lại chỗ Vương Diệp.

Khi Tật Nguyên Trượng đi về một hướng khác, Lão Kim chỉ nhìn hắn đi xa, không để ý hắn đi đến đâu.

Nhưng đợi đến khi cậu ta phản ứng lại, mới phát hiện Tật Nguyên Trượng đã biến mất.

Và lời của Vương Diệp cũng khiến Lão Kim không biết phải đối mặt thế nào.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Lão Kim lại không nhịn được nói: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

Nếu hắn thật sự làm chuyện như vậy, chẳng phải chúng ta không còn đường lui sao?” Trong lòng Lão Kim vô cùng băn khoăn, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại lắc đầu.

Cậu chưa bao giờ dựa dẫm vào ai, Tật Nguyên Trượng đối với cậu chẳng qua chỉ là một con rối.

Nếu Tật Nguyên Trượng nguyện ý hợp tác tốt với bọn họ, thì Vương Diệp tự nhiên cũng có thể bỏ qua những chuyện trước kia, thậm chí không nhắc lại nữa, nhưng hiện tại...

Tật Nguyên Trượng muốn làm theo ý mình, giờ Vương Diệp cũng không cần phải khách khí với hắn.

Hai khẩu súng trong tay khiến cậu cảm thấy vững tâm hơn một chút, nhưng nơi này vẫn rất đáng sợ.

Cậu cầm ngọn đuốc trong tay, vừa đi về phía trước, hơi ẩm ướt ở đây cũng khiến Vương Diệp cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cậu quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh rõ ràng là muốn đi theo, nhưng Vương Diệp lại chỉ lên phía trên nói: “Hai cậu lên trên đó chờ đi.” Nơi này quá ẩm ướt, không có lợi gì cho vết thương của Trương Khởi Linh.

Lời Vương Diệp nói khiến Lão Kim không thể từ chối, cậu ta gật đầu, trực tiếp kéo Trương Khởi Linh đi lên trên.

Hai người họ ở trên đó.

Lão Kim cũng đốt những chiếc bàn gỗ, tạo thành một đống lửa nhỏ, hai người ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm.

Còn Vương Diệp ở bên dưới cầm La Bàn trong tay đi vòng quanh, phía sau cậu có một cái bóng đen nhanh chóng lướt qua.

Cậu đã bắt được, nhưng lại giả vờ không biết, mà vẫn cầm La Bàn tiếp tục đi về phía trước.

Tật Nguyên Trượng thấy dáng vẻ đó của cậu, đột nhiên mở miệng nói với cậu: “Chuyện về em trai tôi, anh thật sự hiểu, thật sự nguyện ý giúp tôi sao?” Lời Tật Nguyên Trượng nói khiến Vương Diệp bật cười.

Cậu thậm chí không muốn giải thích với tên này, chỉ là tên này có thể giở ra thủ đoạn như vậy, chắc hẳn trong tay hắn còn có những quân bài tẩy khác.

Và Vương Diệp để cho mình có thêm cơ hội và không gian thoát thân, chỉ đành đối thoại với hắn: “Ngươi từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc hợp tác với chúng tôi, tại sao lại hỏi một câu hỏi ngu xuẩn như vậy?” Đối mặt với lời Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng không biết phải trả lời thế nào, chuyện này đúng là hắn đã làm sai, thế nhưng...

Làm người vốn dĩ nên cảnh giác một chút, nếu hắn nói hết tất cả cho Vương Diệp.

Thì sau này hắn nhất định sẽ hối hận.

Chuyện về Kỳ Lân, hắn lại không thể nào hiểu rõ được.

Rõ ràng hắn cũng có thể dùng phương thức khác để đi vào, nhưng trước đó hắn toàn dùng thủ đoạn thô bạo, cưỡng ép chen vào.

Những thủ hạ đi theo bên cạnh, cũng vì thủ đoạn của hắn mà bỏ mạng.

Chuyện như vậy rành rành trước mắt, khiến hắn không thể phớt lờ.

Còn nhìn Vương Diệp trước mặt, Tật Nguyên Trượng cũng không biết phải đáp lại thế nào, hắn chỉ mở miệng hỏi: “Vậy tại sao ngươi lại biết thông đạo dưới Kỳ Lân, chuyện đơn giản này?

Ban đầu tôi sao lại không phát hiện ra chứ?

Chẳng lẽ là ngươi tìm thấy sao?” Hắn không hiểu, lúc đó hắn và thủ hạ của mình đến đây, cũng nhìn thấy Kỳ Lân đó, cũng nghĩ dưới Kỳ Lân có giấu thông đạo và cơ quan, thế nhưng...

Bất kể bọn họ chạm vào Kỳ Lân thế nào, nhìn La Bàn ra sao, cuối cùng đều không có cách nào.

Chỉ là, Tật Nguyên Trượng xưa nay không phải kẻ tầm thường, hắn trực tiếp đặt một gói thuốc nổ, kết quả không ngờ, hắn lại không kiểm soát tốt phạm vi khoảng cách.

Một tên tiểu đệ theo hắn mấy năm, chỉ vì một sai sót nhỏ như vậy của hắn mà trực tiếp mất mạng.

Chuyện lúc đó, Tật Nguyên Trượng không thể nào quên.

Còn bây giờ, khi nhớ lại, sắc mặt Tật Nguyên Trượng cũng khó coi, nhìn Vương Diệp trước mặt, Tật Nguyên Trượng càng thêm khẳng định tên này có vấn đề, thậm chí ngay từ đầu Vương Diệp đã có tính toán từ trước.

Dù cậu ta có đảm bảo với mình rằng có thể đưa em trai hắn ra ngoài, nhưng Tật Nguyên Trượng biết cậu ta chắc chắn có mục đích khác.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của hắn, chỉ cười qua loa, sau đó, cảm thán nói với hắn: “Ngươi có nhiều lời nói, nhiều suy nghĩ như vậy, thật ra tôi đều có thể chấp nhận, dù sao đây là chuyện thường tình của con người, nhưng tại sao tôi phải giải thích tất cả mọi thứ ra?” Tật Nguyên Trượng nghe thấy lập tức nổi trận lôi đình, nhưng hắn không động thủ, mà lẳng lặng nghe Vương Diệp nói.

Thấy dáng vẻ đó của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp chậm rãi quay đầu lại.

Khi đèn pin chiếu vào người hắn, ánh sáng yếu ớt cũng chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Cậu thần sắc bình tĩnh nhướng mày nói: “Tôi nói ra, ngươi có hiểu không?

Những thứ này là kỳ ngộ, có thể gặp nhưng không thể cầu mà có được.” Câu nói này trực tiếp chọc giận Tật Nguyên Trượng, như thể giẫm phải đuôi cáo vậy.

Tật Nguyên Trượng cả người như muốn nhảy dựng lên.

Thấy hắn tức giận không thôi, Vương Diệp cũng không có chút phản ứng nào, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm.

Dáng vẻ tự tin đó của cậu khiến Tật Nguyên Trượng không dám tùy tiện động thủ, hắn chỉ mở miệng nói với Vương Diệp: “Vậy nếu đã như vậy, hai chúng ta hợp tác lần nữa hẳn là không có vấn đề gì chứ?” Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa cười.

Hắn có thể nói cho Vương Diệp biết kế hoạch và lộ tuyến còn lại.

Khi hắn bày ra quân bài tẩy và suy nghĩ của mình, Vương Diệp nghe thấy đột nhiên bật cười.

Cậu nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt, tuy không cố ý làm ra vẻ trước mặt hắn, nhưng trong thái độ đó vẫn mang vài phần khinh miệt.

“Cái gọi là kỳ ngộ, đã xuất hiện lần đầu tiên, thì tôi nghĩ sẽ còn xuất hiện lần thứ hai.

Người như tôi, có lẽ vốn dĩ nên đến nơi này.” Nói xong những lời này, Vương Diệp lại khẽ cười hai tiếng.

“Còn ngươi trước đó dùng thủ đoạn như vậy để cưỡng ép tiến vào, đoán chừng lần nữa chỉ đường cũng chỉ mang lại phiền phức cho tôi.” Cậu nói chuyện hoàn toàn không khách khí, động tác “thọc dao” còn thành thạo hơn ai hết.

Tật Nguyên Trượng nghe lời cậu, cả người khó mà chấp nhận được.

Hắn nghe những lời đó của Vương Diệp, chỉ cảm thấy cả người sắp bị Vương Diệp bức đến phát điên.

Nhưng Tật Nguyên Trượng suy nghĩ một chút, cũng không bận tâm với cậu, chỉ cúi đầu, không nói một lời.

Còn Vương Diệp nhìn cảnh vật xung quanh, lại nhìn chằm chằm La Bàn trong tay nói: “Nếu ngươi thật sự muốn hợp tác, thì nên thể hiện chút thành ý, chứ không phải ở đây nói nhảm với tôi, bây giờ nhanh chóng đi tìm Sinh Môn đi.” Cậu đã phá giải nhiều thứ như vậy, nếu Tật Nguyên Trượng còn không thể đưa ra sự giúp đỡ thiết thực, thì Vương Diệp cũng sẽ loại bỏ hắn ra khỏi đội ngũ.

Và lời nói này hiện tại, cũng dường như đang công nhận hắn, nhưng không phải chỉ đơn thuần là cho một cơ hội mà thôi.

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng vội vàng gật đầu, hắn cầm La Bàn trong tay, chạy đến một góc khác.

Hắn trông có vẻ rất tích cực, thế nhưng...

Loại người như hắn rốt cuộc là “nuôi hổ gây họa”, lâu ngày, biết đâu hắn cũng sẽ cắn ngược lại mình một miếng, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

Nghĩ đến những điều này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, nhưng không hề biểu hiện ra.

Chỉ là, khi tìm thấy Sinh Môn, sắc mặt cậu và Tật Nguyên Trượng đều khó coi, bởi vì Sinh Môn nằm dưới vô số thi cốt.

Nhìn những thứ này, Vương Diệp không biết nên động thủ thế nào, bên trên có thịt thối, còn có một số độc trùng và lũ kiến.

Cậu do dự một lát, đang chuẩn bị ra tay, không ngờ Tật Nguyên Trượng đột nhiên đứng dậy, vỗ ngực biểu thị mình có thể giải quyết những thứ này.

Chỉ cần Vương Diệp giao chuyện như vậy cho hắn, hắn sẽ có thể hoàn thành.

Nghe lời Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp gật đầu, cậu đứng bên cạnh nhìn, thế nhưng...

Nhìn được một lúc, cậu liền đi lên tìm Trương Khởi Linh và Lão Kim.

Cậu bảo hai người chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời, đeo mấy cái ba lô đi xuống.

Cậu đeo ba lô trước sau, dáng vẻ đó trông vô cùng hùng vĩ.

Nhưng cậu không hề sợ hãi, trong đôi mắt tràn đầy bình tĩnh, như thể những thứ này quá đỗi bình thường.

Sau khi Tật Nguyên Trượng dọn dẹp đống thi cốt trước mặt...

Thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, hắn lại vội vàng đến giúp, Vương Diệp không từ chối, mà nhét hai cái ba lô cho hắn.

Tật Nguyên Trượng khi đeo lên cũng cảm thấy nặng nhọc.

Tuy nhiên hắn không than vãn, mà cười hì hì chỉ vào mặt đất phía trước nói: “Nếu đây chính là Sinh Môn, vậy chúng ta phải mở nó ra thế nào đây?” Hắn ném câu hỏi cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp chỉ đứng tại chỗ, lẳng lặng suy tư.

Trương Khởi Linh và Lão Kim đứng bên cạnh cậu.

Lúc này, Lão Kim cầm đèn pin trong tay.

Cậu ta chiếu sáng cho Vương Diệp, Vương Diệp nhìn những viên gạch trước mặt.

Cậu định dùng sức mạnh kéo những viên gạch này ra, nhưng làm vậy hình như cũng không ổn lắm, dù sao bên cạnh còn có nhiều người như vậy.

Chương 1370

Nếu không cẩn thận kích hoạt cơ quan... thì coi như xong đời.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nhìn những thi cốt trước mặt, lại nhìn xung quanh bên dưới, trong lúc cúi đầu nhìn La Bàn, cậu mở miệng cảm thán nói: “Để nhiều thi cốt ở đây, không chỉ đơn giản là để nuôi cá sấu đâu, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Có những thứ cần dùng sát khí của con người để trấn áp.” Và phương vị của nơi này, lại vừa khéo có vấn đề.

Vương Diệp vừa nói vừa nhìn La Bàn trong tay.

Cậu lẩm bẩm cảm thán, nghe lời cậu, sắc mặt Lão Kim trở nên vô cùng khó coi, liền khẽ lắc đầu, đầy vẻ phức tạp nói: “Tôi không hiểu rõ ý của cậu lắm.” Trong lúc sợ hãi, thực ra Lão Kim cũng đã hiểu lời Vương Diệp nói, Ngũ hành Bát quái ở đây liên quan quá nhiều.

Khi cậu ta đi vào, chỉ tùy ý liếc nhìn La Bàn trong tay Vương Diệp một cái.

Cậu ta đã biết nơi này rất có vấn đề, sát khí không chỉ nặng, mà hơi ẩm mang lại cũng vô số kể.

Nếu không phải Vương Diệp bảo cậu ta lên tìm Trương Khởi Linh, thì thực ra cậu ta đã sớm bỏ chạy rồi, sao có thể ở lại đây được, chỉ là...

Tình nghĩa huynh đệ đó, cậu ta vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Còn Vương Diệp nhìn La Bàn trước mặt, do dự một chút.

Cậu tìm thấy vài khúc xương, thế nhưng...

Khi những khúc xương này được cậu đặt ở Sinh Môn, Tật Nguyên

Trượng nhìn động tác của cậu, cũng không nhịn được cười.

Kẻ không biết còn tưởng cậu đang hiến tế.

Nhưng hành vi này của cậu ta có chút "nhảm nhí".

Tật Nguyên Trượng nghĩ trong lòng, hắn trợn mắt trắng dã, đang định chế giễu Vương Diệp một trận, không ngờ...

Vương Diệp đột nhiên nằm xuống đống xương trắng đó, cậu không hề chê bẩn.

Nhưng khi nằm xuống, cậu cũng cầm đèn pin trong tay.

Đèn pin chiếu một cái.

Rất nhanh, một vật phản quang đã thu hút sự chú ý của Vương Diệp.

Nhìn thứ đó, trên mặt Vương Diệp tràn đầy nụ cười.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, không nhịn được cảm thán với cậu ấy, nơi này là một trong những cơ quan khó nhất trong số rất nhiều mộ thất mà cậu từng đi qua, hơn nữa ngay cả Sinh Môn cũng khó mở như vậy.

Những nơi khác chỉ cần dùng thủ đoạn thô bạo, hoặc các phương thức khác, đều có thể mở được Sinh Môn, nhưng lần này, cậu nhất định phải động não.

Cậu có chút không thể thích ứng.

Nghe những lời "kỳ cục" đó của cậu, Trương Khởi Linh ha ha cười lên.

Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh lẳng lặng lắng nghe, khi ánh mắt hắn rơi xuống người Vương Diệp, trên mặt cũng hiện lên vài phần cổ quái.

Hắn không ngờ Vương Diệp lại là người như vậy, bởi vì từ đầu đến giờ, ấn tượng về Vương Diệp trong lòng hắn là đa biến, và cậu ấy cũng chưa từng thể hiện ra một mặt không đề phòng nào trước mặt hắn.

Dù bọn họ đã từng có lúc hợp tác, nhưng Vương Diệp vẫn không coi hắn là đồng đội.

Cũng chính là loại ảo giác hoang mang đó, mới khiến Tật Nguyên Trượng đi sai đường như vậy.

Nhưng nếu có thể quay đầu lại lần nữa, Tật Nguyên Trượng cảm thấy mình nhất định sẽ đi theo Vương Diệp, giải quyết những phiền phức trước mắt này.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không chọn một mình bỏ chạy.

Hắn nghĩ trong lòng, nhưng những suy nghĩ này không ai có thể biết.

Còn Vương Diệp nhìn luồng sáng trước mặt, cậu đứng dậy, cầm đèn pin trong tay, từng chút một tiếp cận.

Khi cậu thấy thứ đó là một viên ngọc lục bảo, cả người cậu sững sờ tại chỗ, sau đó nói phát hiện của mình cho Lão Kim.

Lão Kim nghe thấy cả người đều sững sờ tại chỗ, ngay sau đó chỉ vào Sinh Môn dưới chân Vương Diệp nói: “Tôi đoán cửa này của cậu mở ra rồi, cũng có không ít phiền phức đang chờ đợi đấy.

Cái thứ đó quả thực có năng lực.” Người mà cậu ta nói tự nhiên là kẻ đã xây dựng nơi này.

Nghe lời cậu ta, Vương Diệp ha ha cười lên, không đáp lời, chỉ cưỡng ép tháo viên ngọc lục bảo này xuống.

Hành động này khiến Tật Nguyên Trượng hoảng hốt không thôi, nhưng... giây tiếp theo, Sinh Môn trước mặt thật sự chậm rãi mở ra.

Nhìn cảnh này, trên mặt Tật Nguyên Trượng tràn đầy sự kinh ngạc, trong lúc ngạc nhiên, hắn cũng chuẩn bị khen ngợi Vương Diệp một phen.

Nhưng Vương Diệp không nghe hắn nói chuyện, chỉ cầm đèn pin và ba lô chầm chậm đi xuống.

Một cầu thang nhỏ, nối liền với một mộ thất nhỏ.

Những gì Vương Diệp nhìn thấy ở nơi này, toàn bộ đều là gạch đỏ và tường.

Màu đỏ bị ánh đèn pin quét qua trong khoảnh khắc đó, sự chói mắt trong tích tắc đó cũng khiến da đầu Vương Diệp tê dại.

Cậu ghét nhất là kiểu trang trí này.

Càng màu đỏ, cậu càng không thể kiểm soát được sát khí trong lòng mình.

Từ rất lâu về trước, Vương Diệp từng cùng những người đồng đội của mình đi đến một nơi quỷ dị.

Bởi vì mỗi người đều đã có tuổi, đối với một số thứ, bọn họ ít nhiều đều có sự cố kỵ.

Thế nhưng việc họ đã có tuổi cũng đồng nghĩa với việc trên tay đã dính không ít máu tanh.

Cho nên khi đi tới một gian mộ thất khác, dù chỉ có cỗ quan tài mang màu đỏ, nhưng sắc đỏ chói mắt lần đó vẫn khiến không ít người sững sờ tại chỗ.

Nội tâm bọn họ giống như bị mê hoặc, chỉ nhìn chằm chằm vào quan tài vài giây, ngay sau đó đã trực tiếp cầm dao găm và súng ngắn của mình để binh nhung tương kiến với đồng đội.

Cho đến tận bây giờ, khi Vương Diệp hồi tưởng lại chuyện này vẫn cảm thấy tâm hữu dư quý (sợ hãi khôn nguôi).

Lúc đó nhờ một người đồng đội khác giữ được tỉnh táo mới đưa được tôi ra ngoài, nhưng người đồng đội đó dù bảo trì được sự tỉnh táo giúp cả hai sống sót thoát ra, cũng vì sự kích thích từ cỗ hồng quan tài kia mang lại mà sau khi ra ngoài một thời gian dài vẫn không thể bình tĩnh lại, thậm chí còn phải nằm viện tâm thần một thời gian.

Đối với những thứ này Vương Diệp đều hiểu rõ, nên khi nhìn thấy sắc đỏ chói mắt kia, tôi biết nơi này quả nhiên không ổn.

Tôi quay đầu nhìn Lão Kim một cái, trong lúc dừng bước, mọi người cũng không tiếp tục tiến về phía trước, thậm chí còn thúc giục Vương Diệp.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Diệp, sắc mặt Lão Kim trở nên hơi khó coi, ông khẽ giọng hỏi: “Rắc rối ở đây là thế nào vậy?”.

Lão Kim đặt câu hỏi nhưng Vương Diệp không trả lời mà chỉ cười nhướng mày với ông: “Ông thực sự nói đúng rồi đấy”.

Ngay khoảnh khắc nhướng mày đó, Lão Kim cũng lờ mờ cảm thấy không ổn.

Tật Nguyên Trượng nghe lời Vương Diệp nói, gã có chút nóng lòng muốn xuống dưới, nhưng Vương Diệp thấy động tác nôn nóng của gã liền giơ súng lên.

Tật Nguyên Trượng không còn cách nào khác, chỉ đành đứng yên tại chỗ, hai tay giơ lên biểu thị mình không muốn xuống nữa.

Nhìn thấy bộ dạng của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp bật cười.

Nhưng vào lúc này, Vương Diệp cũng biết mình bắt buộc phải đi, tôi lục tìm trong ba lô lấy ra một chiếc kính mù màu.

Khi đeo kính lên, tôi cũng nhớ tới một điểm trọng yếu về loại kính này: người không bị mù màu nếu đeo lâu có thể dẫn đến mù màu thực sự, nhưng đối với người mù màu, đeo chiếc kính này sẽ giúp họ nhìn thấy màu sắc rực rỡ hơn.

Vương Diệp vừa đưa kính qua vừa hỏi bọn họ về chuyện mù màu.

Tật Nguyên Trượng nghe xong lập tức lắc đầu, nhưng Vương Diệp cảm thấy gã này có vấn đề, dứt khoát chỉ vào vết thương trên người Trương Khởi Linh mà hỏi: “Đây là màu gì?”.

Câu hỏi của Vương Diệp khiến Tật Nguyên Trượng bật cười, chẳng phải là biết rồi còn hỏi sao?

Tật Nguyên Trượng thầm nghĩ: máu tất nhiên là màu đỏ, nên gã dứt khoát trả lời: “Màu đỏ”.

Giọng gã mang theo vài phần bình tĩnh.

Nghe vậy, Vương Diệp giao kính mù màu cho gã.

Thế nhưng khi Tật Nguyên Trượng đeo vào rồi nhìn vết thương trên tay Trương Khởi Linh, gã lập tức sững sờ tại chỗ, nửa ngày không thốt nên lời, chỉ lẩm bẩm tự nhủ: “Hóa ra màu đỏ là loại màu sắc này”.

Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa lắc đầu, không ai nghe thấy tiếng gã, mọi người chỉ mải mê đi xuống dưới.

Lão Kim nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, ông dìu lấy tay anh.

Ba người họ lần lượt đi xuống, khi Tật Nguyên Trượng vịn tường bước từng bước xuống, nhìn thấy tất cả sắc đỏ dưới này, cả người gã sững sờ.

Nhưng cánh cửa phía sau không cho gã cơ hội để ngẩn ngơ, trong nháy mắt, thạch môn ầm ầm hạ xuống, Vương Diệp vội vàng kéo gã về bên cạnh, đồng thời nộ hống một tiếng.

Nghe thấy tiếng Vương Diệp, mặt Tật Nguyên Trượng tràn đầy vẻ phức tạp, gã quay đầu nhìn về hướng thạch môn, cười khổ một tiếng rồi xin lỗi Vương Diệp.

Nghe những lời đó, Vương Diệp không đáp lại mà nhìn vào ánh mắt đờ đẫn của gã, sau đó giật phắt chiếc kính xuống, chỉ vào môi trường xung quanh chất vấn: “Vừa nãy cậu nhìn thấy cái gì?

Cậu chính là kẻ mù màu phải không, sao lại không thừa nhận?”.

Giọng Vương Diệp mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn.

Đối mặt với câu hỏi, Tật Nguyên Trượng cũng cực kỳ vô tội.

Ngay khi kính bị lấy ra, gã nhìn thấy vách tường màu xanh lá, bao gồm cả sàn nhà cũng màu xanh.

Chương 1371

Ở nơi này gã chỉ thấy sắc đỏ ẩn hiện chứ không dám khẳng định.

Chỉ là so với hình ảnh vừa nãy, nơi này dịu mắt hơn nhiều, không còn nhiều cảm giác xung kích như vậy nữa.

Gã thở phào nhẹ nhõm, cười giải thích với Vương Diệp rằng mình chẳng hiểu gì cả, chỉ biết máu là màu đỏ từ khi bắt đầu có nhận thức và ký ức.

Gã hiểu thế giới của mình khác với mọi người, nhưng em trai gã rất quan tâm gã, thường xuyên dạy gã cách phân biệt màu sắc, nói rằng máu nhất định phải là màu đỏ.

Cho nên một khi có người nhắc tới chuyện mù màu, gã sẽ dùng cách đó để trả lời, sau đó không ai nghĩ gã bị mù màu nữa.

Mà gã cũng chưa bao giờ coi mình là người có vấn đề, mù màu thì đã sao chứ?

Gã thầm nghĩ như vậy.

Dù bị Vương Diệp chất vấn, Tật Nguyên Trượng vẫn giữ bộ dạng tứ vô kỵ đạn (không kiêng nể gì), gã hất cằm, đôi mắt tràn đầy vẻ cuồng vọng.

Vương Diệp cũng không làm gì được gã, chỉ đành cất kính đi rồi chỉ vào xung quanh nói: “Cậu là kẻ mù màu thì cũng tốt, dù sao cũng tiết kiệm được một cái kính”.

Lời của Vương Diệp khiến Tật Nguyên Trượng dở khóc dở cười, nhưng khi tay gã chạm vào vách tường và sàn nhà, gã vẫn cảm thấy tất cả những điều này thật không chân thực, gã nói với Vương Diệp: “Đợi sau khi ra ngoài, anh đưa cái kính đó cho tôi nhé, tôi muốn xem thử màu sắc thực sự trông như thế nào?”.

Lời của Tật Nguyên Trượng khiến Vương Diệp sững người, tôi nửa ngày không nói được câu nào, thậm chí không biết nên từ chối thế nào.

Do dự một lát, Vương Diệp bỗng dùng chính phương thức của Tật Nguyên Trượng để đáp lại yêu cầu: “Mỗi người nhìn thấy đều không giống nhau, hà tất phải truy cầu sự tương đồng với người khác, chỉ cần bản thân mình có thể nhìn thấy là đủ rồi”.

Tật Nguyên Trượng vốn là kẻ kiêu ngạo cuồng vọng, nghe Vương Diệp nói vậy liền gật đầu đầy kích động, gã vỗ ngực đầy cá tính nói: “Anh nói có lý, tôi không nên truy cầu sự giống nhau với kẻ khác”.

Trong lúc gã đang cảm thán, Vương Diệp thấy dáng vẻ vô tâm vô tính của gã liền nhịn không được hỏi thêm một câu: “Cậu chắc chắn khi đeo kính nhìn thấy môi trường xung quanh không bị mê hoặc chứ?

Trước đây có vài người từng đến nơi tương tự như thế này và họ đều gặp rắc rối”.

Vương Diệp không biết giải thích thế nào, nhưng tiếp theo tôi tuyệt đối sẽ không buông tha Tật Nguyên Trượng, để mặc một mối đe dọa như vậy phát triển thì chi bằng vung đao dứt khoát giải quyết tính mạng của gã để bảo toàn đại cục.

Vương Diệp trong lòng có nhận thức rõ ràng.

Tật Nguyên Trượng thấy dáng vẻ đó của tôi nhưng không biết tôi đang nghĩ gì, chỉ xòe tay vẻ vô tội nói mình chẳng có suy nghĩ gì cả, ngoại trừ khoảnh khắc bị kích thích ban nãy thì không có cảm nhận gì thêm.

Nghe lời Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp thở phào.

Nhưng nơi này vì bố cục toàn màu đỏ, khi đèn pin của bọn họ chiếu qua, Vương Diệp thấy màu sắc rất cổ quái, cảm thấy mắt mình sắp hoa lên luôn rồi.

Bởi vì loại kính mù màu này đối với những người có mắt bình thường như tôi mà nói thì đúng là tuyết thượng gia sương (họa vô đơn chí).

Lúc này đèn pin lại yếu, thứ nhìn thấy được rất ít, thậm chí còn mờ mịt.

Trong lúc lần mò ở nơi này, Tật Nguyên Trượng bỗng chỉ vào hướng chính giữa nói: “Đằng kia có một bóng đen, mọi người xem đó là gì vậy?”.

Sự chỉ huy của Tật Nguyên Trượng khiến Vương Diệp phản ứng lại, tôi cầm đèn pin chiếu qua, mặt đầy căng thẳng nhíu mày.

Đối với những thứ Tật Nguyên Trượng nói, tôi vẫn có chút hoài nghi, thậm chí là không tin, nhưng tôi vẫn nhìn qua.

Khi nhìn kỹ, tôi thấy một cỗ hồng quan tài, thứ này hơi khác với cái tôi từng thấy trước đây nhưng lại có vài phần tương đồng.

Vương Diệp không biết nên đối mặt thế nào, Tật Nguyên Trượng đã đi tới và đưa tay chạm vào đó.

Thấy bộ dạng của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp nhíu mày, định phê bình gã một trận thì bất ngờ gã quay đầu nói: “Tôi cảm thấy có chút không đúng, hoa văn vẽ trên này hình như chỉ có công chúa mới được sử dụng, nhưng sao chúng ta lại đi tới nơi này nhanh như vậy...”.

Tật Nguyên Trượng chưa nói hết câu, Trương Khởi Linh đã bật cười, anh chỉ lẳng lặng quan sát một chút rồi giễu cợt đầy khinh miệt: “Là phu nhân của vương quyền phú quý...”.

Sự đính chính của anh khiến Tật Nguyên Trượng lâm vào cảnh ngượng ngùng, gã cúi đầu không biết giấu mặt vào đâu.

Vương Diệp nhìn gã một cái rồi trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh lắc đầu, tôi nhắc nhở Trương Khởi Linh đừng làm những hành động mang tính nhắm vào người khác như vậy.

Trương Khởi Linh thấy vậy cũng không cảm thấy mình làm quá đáng, chỉ kiêu ngạo nhìn Tật Nguyên Trượng.

Đối phương vẻ mặt ngượng ngùng cười với Trương Khởi Linh.

Vương Diệp đưa nến cho Tật Nguyên Trượng, gã vội vàng châm lửa.

Nhưng vào lúc này, khi nhìn cỗ quan tài trước mặt, Vương Diệp mới phản ứng lại việc mình vừa làm, tôi ôm đầu vội nói với Tật Nguyên Trượng: “Cậu đừng châm nến vội!”.

Nhưng lời vừa dứt, ngọn nến đã tắt ngóm.

Tật Nguyên Trượng dở khóc dở cười nhìn tôi, tuy gã cầm nến nhưng lý trí cũng mách bảo gã chuyện này không ổn.

Vương Diệp nhìn cỗ hồng quan tài trước mặt, dù đã đeo kính mù màu và nhìn thấy màu sắc không còn nguyên bản, nhưng dường như trong bóng tối có một bàn tay khổng lồ đang đẩy thuyền xuôi nước, có những thứ không thể tránh khỏi.

Tôi cầm la bàn trong tay, thấy kim chỉ nam luôn chỉ về hướng quan tài, nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ nan khăn.

Tật Nguyên Trượng hiếu kỳ ghé sát lại, vẻ mặt đầy thắc mắc không hiểu sao Vương Diệp mãi không mở quan tài.

Gã còn chưa kịp định thần, Vương Diệp đã gập la bàn lại, sau đó cầm nến châm lên, lần này tôi dùng hai tay che chắn, nhưng một luồng gió lạnh không biết từ đâu thổi tới khiến nến lại tắt.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp cứ cố chấp như vậy, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đừng mở nữa, dù sao thứ này cũng không muốn chúng ta mở ra, đã vậy thì chúng ta tìm lối thoát khác đi!”.

Lời khuyên của Trương Khởi Linh có lý, nhưng Vương Diệp nghe xong chỉ dở khóc dở cười lắc đầu, tôi khó có thể giải thích nguyên nhân mình làm vậy.

Tuy nhiên Lão Kim vẫn hiểu Vương Diệp, dù sao nhân phẩm của tôi ông ấy đều nhìn thấu, suy nghĩ một chút, Lão Kim dứt khoát bước tới vỗ vai Trương Khởi Linh kiên trì khuyên nhủ: “Cứ qua giúp một tay đi, cậu ấy không phải hạng người vô sự sinh phi (gây chuyện vô cớ), có lẽ thứ này bắt buộc phải mở ra”.

Lời Lão Kim vừa thốt ra, Tật Nguyên Trượng liền mở la bàn của mình, tuy la bàn đã hỏng nhưng gã vẫn thấy kim chỉ về hướng quan tài, gã lập tức báo cho mọi người biết.

Gã không hạ thấp giọng nên ai cũng nghe thấy, mặt Trương Khởi Linh thoáng hiện vẻ kinh ngạc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Còn sắc mặt Vương Diệp vẫn nghiêm trọng như cũ, không hề vì hành vi của Tật Nguyên Trượng mà lay động nửa phần.

Tật Nguyên Trượng thấy vậy định bước tới xin lỗi nhưng Vương Diệp không để ý đến gã.

Lão Kim nép bên cạnh tôi, Trương Khởi Linh châm lại nến, Vương Diệp và Lão Kim dùng tay che chắn bốn phương tám hướng quanh ngọn nến.

Từng luồng gió lạnh thổi tới, may mà ngọn nến trước mặt không tắt.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp nở nụ cười.

Trương Khởi Linh nhìn cỗ quan tài bên cạnh, nói với Vương Diệp: “Thứ này để tôi mở cho!”.

Mặt anh đầy vẻ nghĩa vô phản cố (không chùn bước).

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu không có ý kiến gì.

Tật Nguyên Trượng bên cạnh tuy có ý xem kịch nhưng vẫn nhịn không được bước tới vỗ ngực nịnh nọt Trương Khởi Linh, đồng thời thề thốt đảm bảo.

Vương Diệp và Lão Kim hộ nến, nhìn hai người họ thao tác, tôi không nói gì thêm mà kiên nhẫn đợi Trương Khởi Linh mở nắp.

Chỉ là Trương Khởi Linh có chút bất mãn với hành vi của Tật Nguyên Trượng, nhưng anh không biểu lộ ra mà tự mình đẩy nắp quan tài.

Ngay khoảnh khắc nắp mở ra, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng biến đổi cực kỳ khó coi.

Dù chỉ mới mở ra một khe hở nhỏ nhưng anh cũng bị dọa không nhẹ, bởi vì bên trong có những luồng khí lạnh liên tục thổi ra!

Ngón tay Trương Khởi Linh chạm phải luồng khí lạnh đó khiến anh giật mình.

Tật Nguyên Trượng thấy vậy lập tức nhíu mày, đầy vẻ lo lắng bước lên định chạm vào Trương Khởi Linh nhưng anh liền nhíu mày, chán ghét lùi ra xa vài bước.

Thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, Tật Nguyên Trượng có chút bất lực nhưng vẫn nhịn không được báo tình hình bên này cho Vương Diệp.

Khí lạnh bên trong là thế nào Tật Nguyên Trượng không biết, chỉ mong...

Vương Diệp nhìn ngọn lửa trên nến chỉ còn một chút ít: “Tốc chiến tốc thắng đi, đừng nói nhảm nữa, cũng không cần mở hoàn toàn, thọc tay vào xem bên trong có gì”.

Mệnh lệnh của Vương Diệp cực kỳ cứng rắn, thậm chí không cho phép phản bác hay từ chối.

Trương Khởi Linh nghe xong nửa ngày không hồi thần, anh ngước nhìn về phía tôi.

Giữa hai bàn tay của Vương Diệp và Lão Kim, chỉ còn một chút ánh lửa leo lét đang nhảy nhót, tưởng như giây sau sẽ tắt ngóm nhưng lại được hai người họ cưỡng ép cứu vãn.

Mặt Lão Kim đầy vẻ căng thẳng, ông không ngừng thở khẽ để hộ lấy ngọn nến.

Vương Diệp thấy vậy liền nói: “Đừng thổi nữa”.

Lão Kim gật đầu.

Tật Nguyên Trượng nhìn Trương Khởi Linh, bỗng vỗ ngực bảo đảm nếu Trương Khởi Linh không có gan thì gã có thể làm giúp.

Đối mặt với lời của Tật Nguyên Trượng, sắc mặt Trương Khởi Linh rất khó coi, do dự giây lát anh gật đầu giao việc này cho Tật Nguyên Trượng.

Sắc mặt Tật Nguyên Trượng thoáng chốc trở nên vô cùng cổ quái, gã cứ ngỡ Trương Khởi Linh sẽ có lá gan đó, ít nhất gã biết Trương Khởi Linh ngứa mắt mình, khi gã nói vậy Trương Khởi Linh đáng lẽ phải nghênh khó mà lên chứ sao lại chọn đồng ý.

Nghĩ đến đây, mặt Tật Nguyên Trượng trở nên cực kỳ ngượng ngùng, gã không nói được gì, nhìn cỗ quan tài trước mặt rồi nói với mọi người: “Vậy mọi người kiên nhẫn đợi chút, tôi sẽ lấy thứ bên trong ra ngay, yên tâm, tôi làm được”.

Lời của Tật Nguyên Trượng khiến Trương Khởi Linh cực kỳ không yên tâm, gã càng như vậy anh càng thấy có vấn đề, anh vội nắm lấy tay gã: “Về kỹ thuật của Nam phái cậu có biết không?

Còn Bắc phái nữa, cậu đều hiểu chứ?”.

Tật Nguyên Trượng định thọc tay vào thì đối mặt với những câu hỏi này liền mờ mịt, đồng thời lắc đầu biểu thị mình chẳng hiểu gì hết.

Tật Nguyên Trượng đúng là một kẻ đầu xanh (người mới), thậm chí chưa từng tiếp xúc qua những thứ này, chỉ dựa vào một luồng mãng kình mà xông vào nơi này.

Trương Khởi Linh cũng không biết gã làm sao sống sót được, nhưng nhìn thần sắc trên mặt gã, anh suy nghĩ một lát rồi dứt khoát vẫy tay bảo gã tránh ra.

Thấy Trương Khởi Linh tự mình xuất trận, Tật Nguyên Trượng cũng không miễn cưỡng mà đứng nhìn, đồng thời nắm chặt tay nói: “Anh phải cẩn thận, tôi tin anh sẽ thành công”.

Chương 1372

Tật Nguyên Trượng không ngừng cổ vũ tinh thần, cấp cho anh đủ sự ủng hộ, nhưng Trương Khởi Linh nghe xong lại không biết đối mặt thế nào.

Mặt anh đầy vẻ phức tạp, anh đưa tay ra chạm vào từng chút một, thứ để bên trong là gì anh không biết, nhưng ngay khoảnh khắc thọc tay xuống, sắc mặt anh cũng biến đổi cực kỳ khó coi, vì chuyện này anh không thường xuyên làm.

Trước đây tuy có làm qua nhưng loại hành vi mạo hiểm này anh không ham, cũng không muốn làm, nhưng hiện tại anh không có sự lựa chọn.

Tổng không thể để anh và Vương Diệp đổi chỗ cho nhau, nếu làm vậy mà ngọn lửa tắt thì sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Trương Khởi Linh cực kỳ khó coi, nhưng khi tay anh chạm vào, anh cũng sờ thấy một xác chết.

Ngay lập tức, mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp, rõ ràng anh là người trời không sợ đất không sợ, trong nhận thức của Vương Diệp và Lão Kim, anh chính là một tiểu bá vương, thậm chí là phiên bản của Vương Diệp, nhưng hiện tại Trương Khởi Linh thực sự bị dọa không nhẹ.

Anh không biết phải nói sao về nỗi sợ trong lòng mình, nhưng khi chạm phải xác chết đó, anh cũng theo bản năng tránh ra.

Anh lên tiếng hỏi Vương Diệp xem nến đã tắt chưa, Vương Diệp lập tức báo nến vẫn cháy, nhưng Lão Kim nhìn ngọn lửa trước mặt, ông há miệng định nói gì đó rồi lại thôi, khi ánh mắt sắc như dao của Vương Diệp quét qua, Lão Kim liền im lặng, nhưng ông không hiểu hành động của Vương Diệp.

Rõ ràng ngọn lửa sắp tắt đến nơi rồi, mà họ cũng đâu có tham chút tiền đó, sao Vương Diệp cứ nhất quyết bắt Trương Khởi Linh làm việc đó.

Nghĩ không thông, cuối cùng ông vẫn chọn giữ yên lặng.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Lão Kim liền hài lòng cười nhẹ, sau đó nhìn về phía Trương Khởi Linh nói: “Bên trong đã có hàn khí thì cậu phải cẩn thận một chút, nhớ né tránh đi”.

Sự dặn dò của Vương Diệp khiến Trương Khởi Linh dở khóc dở cười, anh không nói nên lời vì hàn khí bên trong cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là khi chạm phải xác chết anh liền nhích tay ra xa một chút...

Tay anh thọc vào rất sâu, khó khăn lắm mới mò được một thứ, nhưng ngay khoảnh khắc lấy ra, anh lại cảm nhận được một lực lượng đang giằng co với mình.

Thứ gì đó đã níu lấy vật trong tay anh.

Anh nghĩ không thông, sau đó lại dùng lực kéo mạnh một cái, nhưng lực đạo kia vẫn cùng anh cương trì không dứt.

Cảm nhận được tất cả điều này, Trương Khởi Linh không nói nên lời, lưỡi anh như thắt nút lại, chỉ có thể lắp bắp báo tình hình với Vương Diệp.

Nghe lời Trương Khởi Linh, mặt Vương Diệp đầy vẻ thản nhiên, dù cho Lão Kim đã bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, hai tay khống chế không được mà run rẩy vì sợ hãi.

Nhưng Vương Diệp vẫn nói với Trương Khởi Linh: “Yên tâm, thứ đó không thể trá thi (xác sống dậy) đâu, nếu thực sự có chuyện đó thì giờ cậu cũng không chạy thoát được, nhìn kỹ y phục của nó đi”.

Lời của Vương Diệp nói rất nhẹ nhàng thản nhiên, Trương Khởi Linh nghe xong tuy cảm thấy Vương Diệp thật thiếu trách nhiệm nhưng hòn đá trong lòng anh cũng rơi xuống, vì Vương Diệp nói có lý.

Nghĩ vậy, Trương Khởi Linh không tiếp tục xoắn xuýt nữa, ngay lập tức anh dùng lực lôi mạnh thứ đó ra, trong chớp mắt đó anh nghe thấy tiếng vải bị xé rách.

Chỉ trong nháy mắt, Trương Khởi Linh sững sờ tại chỗ, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt rơi xuống.

Anh vốn dĩ không sợ gì, nhưng hiện tại vì những lời của Vương Diệp cộng thêm việc mọi người đều đặt kỳ vọng lên mình, Trương Khởi Linh cũng lo lắng bên trong có tình huống khác.

Nhưng Trương Khởi Linh không ngờ sau khi anh lấy thứ đó ra, Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái rồi lại tiếp tục thúc giục: “Lấy được cái gì vậy?

Nếu bên trong không có tình huống gì lớn thì cậu mau mở hết nắp quan tài ra đi, đừng để cái khe hở đó nữa”.

Vương Diệp vừa nói vừa nhíu mày.

Sự chỉ huy của tôi khiến Trương Khởi Linh không nói được lời nào, nhưng nhìn thứ trong tay, anh dở khóc dở cười nói: “Đây là một đồng tiền, nhưng lúc nãy chạm vào sao không có cảm giác này?”.

Đồng tiền này cầm trong tay có cảm giác lạnh lẽo, nhưng lúc nãy khi thọc tay vào anh chỉ thấy đó là một vật nhỏ.

Giờ nhìn nó anh lại thấy có gì đó quỷ dị khó tả, thứ vừa nãy giằng co với anh thực sự chỉ đơn giản là bị móc vào thôi sao?

Cạnh đồng tiền không hề có góc cạnh nào.

Đồng tiền tròn trịa mang theo hơi thở cũ kỹ, vì đây là đồng tiền vô số người từng dùng qua, khi đi qua tay từng người, những góc cạnh vốn có trên đồng tiền đã bị mài mòn đến biến mất.

Tay của con người chính là công cụ mài dũa tốt nhất.

Trương Khởi Linh thầm suy tính vì những nghi hoặc này không ai giải thích được, Vương Diệp cũng không muốn lôi thôi với anh, Trương Khởi Linh chỉ đành đẩy nắp ra thêm một chút.

Sau khi khó khăn lắm mới đẩy được nắp ra, Tật Nguyên Trượng nhìn cái nắp màu đỏ, nhịn không được nói với Trương Khởi Linh: “Hay là thế này đi, anh vào trong mò mẫm, để tôi xem cái nắp này có thể mở hoàn toàn không?

Tôi thấy sức anh không đủ lớn đâu”.

Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nắm lấy một đầu khác của cái nắp, nhưng Trương Khởi Linh nghe vậy trong lòng thầm chửi rủa, có điều anh không biểu hiện ra mà chỉ nở nụ cười, khẽ gật đầu.

Nhìn thì có vẻ đồng ý nhưng thực tế anh cực kỳ bất mãn với hành vi của Tật Nguyên Trượng.

Vương Diệp thấy bộ dạng của Trương Khởi Linh lại nhìn sang Tật Nguyên Trượng, bỗng nhíu mày dặn dò: “Cậu có thể giúp, nhưng đừng có giúp kiểu gây thêm chuyện, có những việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu”.

Nghe lời Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng gật đầu lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó nhìn Trương Khởi Linh ra tay.

Vì bên trong toàn hàn khí nên Trương Khởi Linh cũng không cảm thấy có gì khác biệt, dù chạm phải một thứ lạnh lẽo anh cũng không để tâm, chỉ là khi tay vừa chạm vào, anh sờ trúng một khuôn mặt.

Anh không ngờ khi thọc tay xuống lần nữa ở cùng một góc độ lại chạm phải một khuôn mặt.

Trong lúc sững sờ tại chỗ, không ai cho anh cơ hội để phản ứng, anh chỉ đành cứng đầu tiếp tục mò mẫm, do dự một lát anh lại lấy ra một thứ, nhưng lần này không có gì giằng co với tay anh.

Khi nhìn rõ thứ trong tay, cả người anh sững sờ, đầy vẻ không hiểu nổi nói với Vương Diệp: “Sao tôi lại lấy được một chiếc điện thoại từ trong đó ra?”.

Sự nghi hoặc của anh khiến Vương Diệp bật cười.

Tôi nhìn sang đốm lửa trước mặt Lão Kim, dù nó vẫn nhỏ như cũ nhưng Vương Diệp đã giao nhiệm vụ cho ông.

Lão Kim biểu thị mình có thể bảo vệ được đốm lửa nên hai tay bao quanh nó, mặt đầy vẻ thản nhiên.

Vương Diệp nhìn ông một cái rồi đi tới bên cạnh Trương Khởi Linh đầy hiếu kỳ.

Chiếc điện thoại trong tay Trương Khởi Linh là loại kiểu cũ, Vương Diệp nhìn qua rồi khẽ lắc đầu nói: “Chắc là của những người trước đây để lại, đúng rồi, cậu có nhận ra không?”.

Vương Diệp ném câu hỏi cho Tật Nguyên Trượng, đối mặt với câu hỏi này, Tật Nguyên Trượng lắc đầu nói mình chẳng biết gì cả.

Thấy vậy Vương Diệp cũng không xoắn xuýt nữa, tôi chỉ chằm chằm nhìn cái nắp rồi mắng Tật Nguyên Trượng một tiếng, rõ ràng đã nói là sẽ mở hoàn toàn nắp quan tài mà gã cứ lề mề mãi.

Cái nắp vẫn chưa mở ra khiến Vương Diệp có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng lời mắng mỏ của tôi chỉ khiến Tật Nguyên Trượng run lên bần bật.

Thấy bộ dạng đó của Tật Nguyên Trượng, mặt Vương Diệp đầy vẻ thắc mắc: “Cậu sợ đến thế sao?”.

Trong câu hỏi của Vương Diệp mang theo sự nghi hoặc, Tật Nguyên Trượng cười khổ, nghĩ thầm việc này là mình làm, Vương Diệp tự nhiên không biết áp lực lớn đến mức nào, chỉ đứng bên cạnh nói lời mỉa mai.

Trong lòng bực bội, gã suy nghĩ một chút rồi nhìn Vương Diệp nói: “Vậy thì anh làm đi”.

Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa hất cằm.

Vương Diệp nghe xong không đáp lại mà nhìn cái nắp rồi giơ tay dùng lực đẩy mạnh một cái.

Khoảnh khắc cái nắp rơi xuống đất phát ra tiếng nổ vang khiến Tật Nguyên Trượng và Trương Khởi Linh đứng hình tại chỗ, cả hai không nói nên lời trước hành động của Vương Diệp.

Trương Khởi Linh càng run rẩy cánh tay, anh nhìn vào bên trong.

Vương Diệp bật đèn pin, động tác vẫn dứt khoát như cũ, không khác gì Vương Diệp trong nhận thức của anh.

Trương Khởi Linh dở khóc dở cười ngồi thụp xuống, sau đó lùi về bên cạnh Lão Kim, nói với Vương Diệp rằng anh muốn cùng Lão Kim canh lửa.

Nghe vậy, Vương Diệp không hề có ý kiến, chỉ bình tĩnh nhìn vào quan tài, ánh đèn pin chiếu qua chiếu lại.

Ánh mắt tôi đầy vẻ lạnh lùng và nghiêm túc, giống như đang làm việc gì đó đại sự lắm, dù rõ ràng là đang làm trộm.

Tật Nguyên Trượng thầm nghĩ như vậy.

Gã có vài phần khinh bỉ biểu hiện này của Vương Diệp, nhưng chưa kịp giễu cợt thì lúc này Vương Diệp đã móc đồ trên người kẻ kia ra.

Bất kể là châu báu mang trên người hay những thứ khác, Vương Diệp trực tiếp ném chúng xuống đất.

Động tác của tôi quá mức thô bạo khiến Tật Nguyên Trượng sững sờ, vốn dĩ gã nghĩ mình đã là kẻ thô lỗ hơn Vương Diệp rồi nhưng giờ thấy hành vi này gã thấy mình vẫn còn tốt chán.

Gã chưa bao giờ nghĩ Vương Diệp lại có một mặt như vậy.

Trong lúc gã đang kinh hãi, Vương Diệp nhìn người bên trong, suy nghĩ một chút rồi chỉ vào cái nắp bảo Tật Nguyên Trượng: "Được rồi, ở đây cũng không còn gì nữa, mau đậy nắp lại đi.

Đúng rồi, lấy đồ của người ta thì cũng phải để lại chút gì đó".

Vương Diệp vừa nói vừa thò tay vào túi lấy ra một xấp tiền âm phủ.

Nhìn thấy thứ đó, Tật Nguyên Trượng hoàn toàn đứng hình: "Anh làm thế này không tốt lắm đâu?".

Trong nhận thức của Tật Nguyên Trượng, gã đã được coi là nửa kẻ cướp rồi, nhưng sao Vương Diệp còn giống tướng cướp hơn cả gã.

Trong lúc gã còn đang suy tính, Vương Diệp không trả lời mà chỉ nhìn cái nắp bảo gã đậy lại.

Nghe Vương Diệp chỉ huy, Tật Nguyên Trượng run rẩy gật đầu, trong lúc kéo nắp lên, Vương Diệp cũng nhìn đống châu báu kia, thần tình phức tạp nói: "Đều bị người ta tráo đồ rồi".

Câu nói này có chút mập mờ khiến Tật Nguyên Trượng không hiểu, nhưng ngay khoảnh khắc đậy nắp lại, Vương Diệp lại hướng về quan tài cúi chào rồi nói: "Người cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức bắt bọn chúng trả lại đồ, nếu không thể trả lại thì để ở nơi khác cũng coi như là một cách đền bù".

Một chuỗi hành vi quỷ dị này khiến Tật Nguyên Trượng giật bắn mình, gã bị dọa không nhẹ, mặt xanh mét, nói năng cũng lắp bắp.

Gã muốn đặt câu hỏi nhưng...

“Sao vậy?

Mấy thứ kia không bị lấy mất chứ?” Vương Diệp hỏi bên tai, Lão Kim lắp bắp lắc đầu, nhưng khi ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, trong mắt ông ta lại lóe lên lệ quang.

Có điều, Vương Diệp không hề đáp lời, chỉ cảm thấy mình đã nhìn nhầm.

Lão Kim cũng vội vàng gạt đi sự hoảng sợ trong lòng, nước mắt vừa khô, ông ta cũng quyết định chấn chỉnh lại tinh thần.

Chương 1373

Thế nhưng, nhìn thấy châu báu trên đất, Lão Kim đã lâu không thốt nên lời.

Tật Nguyên Trượng cũng ngẩn ra bên cạnh, cảm thấy tò mò về những lời Vương Diệp vừa nói, suy nghĩ một lúc, liền cẩn thận thăm dò: "Cậu vừa nói những lời đó là sao?

Cái gì mà đồ bị người ta tráo mất?

Tôi thấy mấy thứ này đều là hàng thật mà." Đối mặt với câu hỏi của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp không trả lời, chỉ nhìn thoáng qua đống đồ đó, trong ánh mắt thô lỗ thoáng hiện vẻ khinh thường.

Mặc dù Vương Diệp không dùng ánh mắt đó nhìn Tật Nguyên Trượng, nhưng Tật Nguyên Trượng vẫn cảm thấy mình bị Vương Diệp coi thường.

Anh ta không hiểu, nhưng Lão Kim ghé lại nhìn một cái, đột nhiên nhíu mày, sau đó nói với vẻ gay gắt: "Đồ thật sự bị người ta tráo mất rồi!" Lời của Lão Kim khiến Tật Nguyên Trượng kinh ngạc, anh ta cũng vội vàng ghé lại, sau khi phát hiện những thứ này đúng là đã bị đánh tráo, trong lòng Tật Nguyên Trượng kinh ngạc không thể tả, nhìn Vương Diệp trước mặt, Tật Nguyên Trượng nói: "Mấy người đó quá đáng thật, phải không?

Sao bọn họ có thể làm chuyện như vậy?" Tật Nguyên Trượng nắm chặt nắm đấm, trong lòng tràn ngập suy nghĩ hận thù không thể diễn tả, còn Vương Diệp chỉ nhìn anh ta một cái, sau đó thu ánh mắt lại.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp trước mặt, rồi lại nhìn Lão Kim, anh ta bị dọa không nhẹ, nhưng khi lấy điện thoại và đồng tiền ra, Vương Diệp nhìn đồng tiền một cái, sau đó nhét vào túi mình, vẻ mặt bình thản nói: "Cái này coi như trả thù." Anh quay đầu nhìn về phía quan tài phía sau.

Rõ ràng, lời này là nói với kẻ ở bên trong.

Tật Nguyên Trượng nhìn động tác của Vương Diệp, toàn thân anh ta nổi da gà.

Lần này còn chưa đụng phải thứ gì ghê gớm, đã bị hành vi kỳ quái của Vương Diệp dọa cho sợ hãi không ít.

Khi anh ta không biết phải diễn tả suy nghĩ trong lòng mình thế nào, Vương Diệp lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: "Cái này giao cho cậu, lúc quan trọng nó có thể cứu mạng cậu đấy." Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh run rẩy nhận lấy thứ này.

Anh ta rõ ràng có không ít câu hỏi, nhưng bộ dạng của Vương Diệp, vừa nhìn đã biết là sẽ không trả lời, nghiêm túc lại lạnh nhạt, khiến người ta khó lòng tiếp cận.

Tuy nhiên, sau khi Trương Khởi Linh nhận lấy thứ này, Vương Diệp cũng mỉm cười.

Anh cầm la bàn trong tay, đi vòng quanh quan tài một vòng, rất nhanh đã tìm thấy sơ hở, hóa ra là ở vị trí góc Đông Nam.

Ngay khi nến thăm dò vừa được thắp lên, Vương Diệp đã chỉ xuống đất nói: "Tật Nguyên Trượng, qua đây giúp một tay." Lệnh của anh khiến người khác không thể từ chối, Tật Nguyên Trượng gật đầu, nhưng khi bước tới cũng không biết ý đồ của Vương Diệp là gì.

Chỉ là sau khi Vương Diệp thông báo vị trí của Sinh môn, liền mở lời dặn dò ba người họ: "Tôi cũng đã nghĩ không ít cách, bây giờ cũng hơi mệt rồi, cho nên chỗ này cứ dựa vào mấy cậu, tin rằng mấy cậu sẽ không làm tôi thất vọng chứ!” Thái độ của anh ta quá mức ngông cuồng, Trương Khởi Linh nghe xong đã lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Tật Nguyên Trượng cũng ngây ra tại chỗ, đợi khi anh ta phản ứng lại, liền quả quyết lắc đầu, từ chối tất cả.

Anh ta nói rằng mình làm không tốt việc gì cả, không muốn gánh lấy cái cục nợ này.

Anh ta cũng không muốn làm những người này thất vọng, những lời như “cục nợ” thì anh ta đương nhiên không nói ra, nhưng mọi người đều hiểu đây là một “cục nợ”, chỉ cần Vương Diệp không ra tay, một khi họ ra tay, những rắc rối trước mắt, dù có dễ dàng đến mấy, cuối cùng họ cũng sẽ trở nên tệ hại.

Nghĩ đến chuyện này, Lão Kim vội vàng ghé sát Vương Diệp, ông ta nói bằng mọi cách.

Ban đầu chỉ muốn hỏi ý kiến Vương Diệp, kết quả không ngờ, Vương Diệp nhìn hoàn cảnh bốn phía, sau đó nhẹ giọng cảm thán: “Tôi không phải vì trong lòng có giận, hay vì nghĩ đến những thứ khác, mà là nơi này quá đơn giản, tôi không muốn lãng phí thời gian ở đây, tôi muốn kiểm tra năng lực của mấy cậu.” Những lời này nói đến mức hoàn hảo, thậm chí khiến Lão Kim không biết trả lời thế nào.

Trương Khởi Linh nhìn thấy bộ dạng đó, cũng ngây người nửa ngày, anh ta dường như đã học được điều gì đó, nhưng lại cảm thấy cách làm này không ổn lắm.

Anh ta lắc đầu, mở lời nói với Vương Diệp: “Tôi thật sự không làm được, cậu dạy tôi thêm một lần nữa đi, lần này qua rồi, lần sau tôi sẽ tự mình làm.” Trương Khởi Linh mỉm cười.

Vương Diệp nhìn bộ dạng anh ta, suy nghĩ một chút liền nhún vai nói: “Tôi cũng không biết, thật ra cái gọi là Sinh môn, tuy tôi đã tìm thấy, nhưng phương pháp phá giải hình như khó hơn chúng ta tưởng.” Trong khi cảm thán những điều này, anh cũng nhìn la bàn trước mặt, hai đường chéo mang lại cho anh gợi ý, thế nhưng.

Khi anh nói về những điều này, Tật Nguyên Trượng nghe xong chỉ thấy mù mịt nhìn anh, Trương Khởi Linh vừa nghe vừa gật đầu, nhưng thực tế không hiểu.

Lão Kim thì khỏi phải nói, ông ta cũng chỉ là bán dũng thủy về Ngũ hành Bát quái.

Còn Vương Diệp ở đây nói gần nửa ngày, cũng chỉ có một mình anh hiểu rõ đạo lý trong đó.

Suy nghĩ một chút, anh không còn bận tâm nữa, mà đi về phía đường chéo.

Ở nơi này, Vương Diệp không nhìn thấy gì cả, chỉ là khi anh đi đi lại lại giữa hai điểm đó, Vương Diệp cũng lờ mờ cảm thấy có điều chẳng lành.

Nhìn quan tài đặt chính giữa, trên mặt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ phức tạp, anh hơi nhíu mày, vô số suy nghĩ cuộn trào trong đầu, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được một tiếng thở dài.

Anh không biết làm thế nào để giải quyết những rắc rối trước mắt này, chỉ là khi anh đang phiền não.

Trương Khởi Linh nhìn thấy bộ dạng của Vương Diệp, không nhịn được nói với anh: “… Tôi đại khái có thể giúp cậu.” Anh ta cầm sợi dây trong tay cố định ở hai đầu, Lão Kim cũng đứng ở vị trí đó.

Hai người họ mỗi người một bên, Tật Nguyên Trượng đứng ở giữa, suy nghĩ một chút, lại đi đến chỗ Sinh môn mà Vương Diệp đã nói.

Anh ta muốn giúp Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nhìn động tác của anh ta, lại lắc đầu nói không cần, Tật Nguyên Trượng gật đầu, và ngay lúc này.

Vương Diệp một mình đến Sinh môn.

Vị trí này không có vấn đề gì, nhưng hai điểm này nối liền Sinh môn, lại đại diện cho điều gì?

Hai cái cửa này tuy là Sinh môn và Khôn môn, nhưng khi Vương Diệp nhìn, anh lại nhìn thấy tài sản.

Anh ngây ra tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

Những châu báu đặt trên mặt đất tuy đã bị người ta tráo mất, thế nhưng.

Đợi khi anh phát hiện ra vấn đề của hai đường chéo này, anh liền tức đến tái mặt, mở lời nói với Trương Khởi Linh: “Tôi chưa từng thấy ai đáng ghét như bọn họ, những kẻ này đúng là súc sinh.” Giọng Vương Diệp đầy phẫn nộ, những châu báu trước mặt đều đã bị bọn chúng lấy đi, nhưng đám trộm mộ ngu xuẩn lại thông minh này, lo lắng sẽ bị kẻ nào đó ghi hận, cũng sợ người này đến tìm chúng báo thù, chúng lại còn đổi tất cả cơ quan và hướng ở đây.

Và ngay lúc này, Vương Diệp đương nhiên cũng nhìn thấy phương vị quỷ dị, ngay cả Sinh môn cũng vậy, anh khó lòng phá giải, nên mới ném vấn đề này cho Trương Khởi Linh và những người khác, thế nhưng.

Đợi khi anh tự mình nhìn rõ tình hình ở đây, vẻ mặt anh cũng trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí không biết giải thích tất cả những điều này thế nào.

Trương Khởi Linh nhìn thấy thần sắc trên mặt anh, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng anh, liền dứt khoát nói với anh: “Cứ nghĩ cách giải quyết đã!” Phiền não, những thứ này không có ích gì, hơn nữa, dù phương vị có bị bọn chúng đổi, nhưng họ vẫn có thể khôi phục lại như cũ.

Trương Khởi Linh nghĩ trong lòng, nhưng khi Vương Diệp đến bên cạnh anh ta, lại cầm con dao nhỏ trong tay, quả quyết cạy những viên gạch bên trong ra.

Động tác của anh rất dứt khoát, Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh nhìn, cũng không nhịn được qua giúp, Vương Diệp nghe Tật Nguyên Trượng nói, anh lắc đầu, nói không cần.

Còn Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh, nhìn Vương Diệp cạy từng viên gạch ra, nhưng khi những viên gạch được Vương Diệp lấy ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy một con Ngô công cực lớn xuất hiện.

Nhìn con Ngô công trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Thứ này không phải quái vật sinh trưởng ở đây, mà là do những kẻ đó cố tình đặt vào, và phạm vi hoạt động của nó nằm trong một cái bình gốm nhỏ.

Những kẻ mang đi tất cả những thứ này, để trấn áp mọi thứ, không chỉ đặt Ngô công và độc trùng ở đây, mà còn đặt một cái bình gốm có hình dáng kỳ lạ.

Thậm chí còn đổ xi măng, phong kín tất cả.

Nhìn những thứ trước mặt, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp, anh lắc đầu, nửa ngày không nói nên lời.

Trương Khởi Linh nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, lại không nhịn được nói với anh: “Những thứ này thật ra cũng không phiền phức đến vậy.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa cười, Vương Diệp nghe thấy nhưng không đáp lời, chỉ nhìn cái lò trước mặt, bên trong có một con Hắc mao xà bò ra.

Đúng như anh dự đoán.

Khi anh bẻ gãy con Hắc mao xà đó, động tác quá nhanh, Tật Nguyên Trượng nhìn thấy, trên mặt anh ta chỉ còn lại vẻ trợn mắt há hốc!

Đối với hành vi này của Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng thậm chí không biết phải cảm thán thế nào, còn Vương Diệp chỉ nhìn con Hắc mao xà trước mặt, sau đó, mạnh mẽ giật cái lò ra.

Mặc dù có thể đập vỡ thứ này, nhưng Vương Diệp vẫn cố chấp muốn kéo nó ra.

Tật Nguyên Trượng đứng bên cạnh nhìn, nhất thời cũng không khỏi cảm thán thủ đoạn thô bạo của Vương Diệp.

Nhưng trong khi anh ta cảm thán, Vương Diệp chỉ nhìn anh ta một cái, dường như nghe thấy tiếng lòng của anh ta vậy, Vương Diệp liền dứt khoát nói với anh ta: “Cậu đi đến chỗ đó, làm giống như tôi, ở chỗ đường chéo đó, tìm thứ tương tự như thế này.” Anh ta chỉ vào cái lò và con Ngô công trong tay, con Ngô công kia bị dao găm của anh ta đâm trúng đầu, mặc dù những cái chân khác vẫn không ngừng giãy giụa, thế nhưng.

Con Ngô công rốt cuộc vẫn bị Vương Diệp đoạt mạng.

Nhưng bên kia sẽ xuất hiện thứ gì, không ai có thể nói chắc được, Tật Nguyên Trượng nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Vương Diệp, anh ta cũng không nói nên lời.

Anh ta cúi gằm mặt, không biết làm sao cho phải.

Vương Diệp chỉ liếc anh ta một cái, sau đó thu ánh mắt lại.

Và ngay lúc này, Vương Diệp nhìn những cái lò trước mặt, anh đập vỡ hết những thứ bên trong, sau khi làm xong một loạt những việc này, anh lại đổ rượu nguyên chất vào bên trong.

Ngoài ra, anh còn nhét một ít giấy vàng vào, động tác quá dứt khoát, lửa bùng cháy lên trong khoảnh khắc.

Tật Nguyên Trượng còn chưa kịp phản ứng, nhưng ánh mắt Vương Diệp đã rơi trên người anh ta, Tật Nguyên Trượng biết mình phải nhanh chóng hành động, anh ta liền rút hết những viên gạch trước mặt ra.

Vẻ mặt anh ta đầy nghiêm túc, đồng thời nở một nụ cười lấy lòng Vương Diệp, nhưng Vương Diệp rất nhanh đã thu ánh mắt lại, Tật Nguyên Trượng không còn cách nào khác, đành tự mình bận rộn ở đây.

Nhưng anh ta đã cạy gạch ở đây gần nửa ngày, cũng không thấy con độc trùng, dị thú kỳ lạ nào, anh ta thở phào nhẹ nhõm, đang định nói với Vương Diệp về tình hình bên này, không ngờ.

Chân anh ta đột nhiên lạnh toát, ngay sau đó, Tật Nguyên Trượng nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ, anh ta không biết nó xuất hiện từ khi nào, thế nhưng.

Con mãng xà đó quấn quanh bắp chân của anh ta, hơn nữa còn từ từ bò lên, rõ ràng là muốn siết chặt toàn thân anh ta.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Tật Nguyên Trượng trở nên cực kỳ khó coi.

Ban đầu anh ta định hô cứu, nhưng vì tất cả đến quá đột ngột, anh ta thậm chí quên cả động tác hô cứu.

Anh ta chỉ nhìn về phía Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Lão Kim đang vây quanh Vương Diệp, hai người quay lưng về phía anh ta, ngay cả Trương Khởi Linh cũng đang nhìn ngọn lửa trước mặt, không chú ý đến tình hình bên Tật Nguyên Trượng.

Tật Nguyên Trượng muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết thì đã không kịp, vì cổ anh ta đã bị rắn quấn chặt, anh ta không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể không ngừng lăn lộn trên mặt đất, cố gắng thu hút sự chú ý của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp vẫn đang nhìn ngọn lửa trước mặt, vẻ mặt Tật Nguyên Trượng tràn đầy sự không cam lòng, vô số cảm xúc cuộn trào trong lòng.

Cuối cùng, Tật Nguyên Trượng trợn trắng mắt, toàn thân hoàn toàn mất đi khả năng hành động.

Còn Vương Diệp khi nhận thấy điều bất thường, anh nhìn thấy đôi chân Tật Nguyên Trượng ngã xuống, cũng nhìn thấy con mãng xà trên đó, vội vàng lao tới.

Tốc độ của anh tuy nhanh, nhưng Tật Nguyên Trượng đã không còn hơi thở, còn Vương Diệp khi mạnh mẽ kéo con mãng xà xuống, con mãng xà đó cũng quấn quanh người anh.

Trương Khởi Linh và Lão Kim nhìn nhau, cả hai chạy đến bên cạnh Tật Nguyên Trượng, vỗ vào má anh ta, nhưng anh ta vẫn hôn mê bất tỉnh.

Trương Khởi Linh nhìn Lão Kim bên cạnh mình, đồng thời chỉ vào vết thương của mình, anh ta ra hiệu rằng vết thương trên người không thể làm hô hấp nhân tạo.

Chương 1374

Nhìn thấy bộ dạng đó của anh ta, Lão Kim thật sự không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn cứu Tật Nguyên Trượng trước mặt.

May mắn thay Tật Nguyên Trượng mệnh lớn phúc lớn, trong khoảnh khắc anh ta mở mắt ra, cũng nhìn thấy Vương Diệp đang vật lộn với con mãng xà lớn.

Rõ ràng anh ta đã bình an vô sự, nhưng vẫn bị dọa không nhẹ, ngay sau đó, hai mắt anh ta lại trợn trắng rồi ngất đi.

Anh ta cứ nghĩ tất cả vừa rồi chỉ là mơ, nhưng nhìn thấy Vương Diệp đang vật lộn với con mãng xà lớn, anh ta liền cảm thấy thà rằng cứ tiếp tục mơ.

Nhìn thấy bộ dạng đó của anh ta, Trương Khởi Linh rất là bất lực, Lão Kim nhìn anh ta một cái, lại nhìn Vương Diệp phía trước.

Vẻ mặt ông ta mang theo vẻ u sầu, sau đó mở lời nói với Vương Diệp: “Tình hình bên cậu thế nào rồi?” Trong khi Lão Kim hỏi, cũng cầm con dao nhỏ trong tay đi tới, con Hắc mao xà đã há miệng, dường như biết mình không phải đối thủ của Vương Diệp.

Con Hắc mao xà lớn cố gắng đánh nhanh thắng nhanh, nhưng Vương Diệp nhìn về phía Tật Nguyên Trượng, anh lại không nhịn được thở dài, đồng thời, mở lời nói với Lão Kim: “Tật Nguyên Trượng sao rồi?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Lão Kim nhìn Tật Nguyên Trượng một cái, sau đó bất lực dang tay: “Anh ta bị dọa ngất rồi.” Ông ta cũng không ngờ Tật Nguyên Trượng lại vô dụng đến vậy.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của anh ta, lập tức thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, nắm chặt đầu rắn một cách mạnh mẽ.

Khi Trương Khởi Linh đến giúp, Lão Kim cũng đã phản ứng kịp, ba người họ đối phó với một con mãng xà vẫn có thể.

Chỉ là con rắn này cuối cùng vẫn siết chặt lấy cơ thể Vương Diệp, mặc dù đã bị Vương Diệp chặt đứt đầu, thế nhưng.

Nó vẫn không chịu buông ra, còn Vương Diệp trong khi mạnh mẽ bẻ nó ra.

Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, anh đột nhiên thở dài, cảm khái nói: “Mấy năm nay, thực lực của cậu cũng ngày càng mạnh hơn.” Lời của Trương Khởi Linh khiến Vương Diệp mỉm cười, anh lắc đầu, không đáp lời Trương Khởi Linh, mà đi về phía Tật Nguyên Trượng.

Con mãng xà này tuyệt đối không phải do những kẻ đó để lại, mà là vốn dĩ thuộc về nơi này, tin rằng Sinh môn sắp có thể mở ra rồi.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp mỉm cười.

Nhưng Tật Nguyên Trượng hôn mê bất tỉnh, cũng khiến Vương Diệp cảm thấy đau đầu, anh vỗ vào má Tật Nguyên Trượng, mặc dù người này đã mở mắt ra, nhưng nhìn thấy vết thương trên mặt Vương Diệp.

Tật Nguyên Trượng cũng không nhịn được che mắt mình nói: “Những thứ vừa rồi là thật sao?

Hay là tất cả chỉ là mơ thôi?” Anh ta thà tin những thứ đó là mơ, cũng không dám chấp nhận chúng là có thật.

Đối mặt với câu hỏi của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp không trả lời, chỉ chỉ vào phía quan tài nói: “Tôi cần cậu đẩy mạnh một tay.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Tật Nguyên Trượng vội vàng gật đầu, anh ta không còn chần chừ nữa, nhưng khi bò dậy, anh ta nhìn thấy thân rắn cũng bị dọa cho tái mặt.

Con rắn đó tuy bị Vương Diệp chặt đứt, đã mất đi khả năng hành động, nhưng Tật Nguyên Trượng vẫn tái mét mặt, toàn thân đứng cũng lảo đảo muốn ngã.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của Tật Nguyên Trượng, không nhịn được cười nói với anh ta: "Đây đều là chuyện nhỏ thôi." Lời anh nói ra, Tật Nguyên Trượng gật đầu, chỉ là khi anh ta nhìn hài cốt con rắn, Vương Diệp cũng bảo anh ta đẩy quan tài đi, nghe lời Vương Diệp.

Tật Nguyên Trượng mặt lại tái mét, anh ta vội vàng lắc đầu, nói với Vương Diệp rằng mình không làm được những chuyện này, nhưng Vương Diệp không quan tâm, Trương Khởi Linh và Lão Kim cũng đứng bên cạnh nhìn chằm chằm anh ta.

Ba người liên thủ lại, Tật Nguyên Trượng chỉ có thể làm theo lời Vương Diệp nói.

Anh ta nghiến răng, không ngừng đẩy cái quan tài bên cạnh, nhưng trong khi đẩy, anh ta cũng nghe thấy một số âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai.

Anh ta nhìn hoàn cảnh xung quanh, Vương Diệp nhìn quan tài màu đỏ trước mặt, không nhịn được lớn tiếng gọi Tật Nguyên Trượng: "Nhanh lên một chút, cậu có sức thì đẩy nó ra đi!" Giọng Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột.

Nghe lời anh, Tật Nguyên Trượng gật đầu, sau đó nghiến răng, lại dùng sức, quan tài trước mặt quả thật đã bị anh ta đẩy ra, thế nhưng.

Cái anh ta nhìn thấy, lại là những con sóng cuộn trào, nhìn thấy những thứ này.

Vẻ mặt Tật Nguyên Trượng tràn đầy phức tạp, khi ác mộng ập đến, anh ta cảm thấy tất cả những điều này là không thể chấp nhận được.

Anh ta ôm đầu mình, trong khi khó lòng chịu đựng.

Vương Diệp lại đẩy anh ta xuống, không cho anh ta bất kỳ cơ hội phản ứng nào, Tật Nguyên Trượng vội vàng hít hai hơi khí, lúc này mới thật sự xuống.

Nhìn thấy thái độ đó của Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp cũng lười bình luận, những người khác lần lượt đi theo, nhưng ánh mắt Vương Diệp lại rơi trên người Trương Khởi Linh.

Trên mặt anh cũng có thêm mấy phần lo lắng, khi bơi dưới này, anh luôn che chắn cho Trương Khởi Linh, dù ở đây có xoáy nước ngầm, nhưng anh vẫn dùng cơ thể mình để bảo vệ Trương Khởi Linh.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp, vẻ mặt Trương Khởi Linh tràn đầy phức tạp, Lão Kim cũng ngây người tại chỗ, Tật Nguyên Trượng và ông ta liền ôm nhau, hai người cũng học theo Vương Diệp.

Chỉ là hai người họ căn bản không bị thương, ôm nhau như vậy chỉ khiến họ trở nên gượng gạo, và dưới lực hút mạnh mẽ này, Vương Diệp cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Anh ôm chặt vai Trương Khởi Linh, nhưng dần dần, anh cũng mất đi ý thức, vì lực xung kích mạnh mẽ này, khiến anh cảm thấy đầu óc mình biến thành hồ dán.

Đến khi tỉnh lại, người đã ngã trên một phiến đá xanh, anh mở mắt, nhìn bốn phía, ở đây không có cái gọi là sóng biển, nhưng họ đã đến đây bằng cách nào?

Vương Diệp không hiểu, lại ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, sau đó cầm đèn pin trên người mình, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, đồng thời hô hoán tên Trương Khởi Linh và những người khác.

Trong khi hô hoán, anh cũng nghĩ đến một điểm quan trọng, ba lô có lẽ cũng theo những thứ đó, bị cuốn đến những nơi khác.

Nếu thật sự là vậy, thì họ xong đời rồi, chỉ có một cái đèn pin nhỏ như thế này, ngay cả đuốc cũng không có, lương thực cũng không, vậy thì tiếp theo.

Cuộc sống của họ cũng sẽ trở thành phiền phức.

Chỉ riêng chướng ngại như vậy, đã có thể ngăn cản tất cả kế hoạch tiếp theo của họ, nhưng Vương Diệp đi chưa được mấy bước, đã nhìn thấy Tật Nguyên Trượng ngã trước mặt.

Anh gọi Tật Nguyên Trượng dậy, trên mặt mang theo mấy phần tiếc nuối, còn tưởng sẽ nhìn thấy Trương Khởi Linh ở đây, không ngờ lại là Tật Nguyên Trượng.

Trong lòng anh đang phiền não, Tật Nguyên Trượng mở mắt ra, nhìn thấy Vương Diệp, trên mặt anh ta tràn đầy nụ cười.

Vương Diệp chỉ gật đầu với anh ta.

Ngay sau đó, anh ta đứng dậy đi tìm những người khác.

Nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, một con sóng trực tiếp ập tới, anh còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hai người lao đến trước mặt anh.

Nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh, Vương Diệp vội vàng lao lên phía trước, vết thương của Trương Khởi Linh tuy đã nứt ra, thế nhưng.

Khả năng hồi phục của anh ta tương đối mạnh mẽ.

Vì vậy, Vương Diệp chỉ nhìn thấy máu tươi từ từ rịn ra, anh vội vàng băng bó lại cho Trương Khởi Linh.

Sau khi làm xong những việc này, vẻ mặt Trương Khởi Linh cũng dần dần tốt lên, anh ta mơ màng mở mắt ra, tình trạng của Lão Kim lại tệ hơn bất kỳ ai trong số họ.

Ông ta ôm ngực mình, nhìn về phía Vương Diệp, không nhịn được vẫy tay về phía Vương Diệp, thuốc của ông ta đã không mang theo, phổi của ông ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhìn thấy bộ dạng đó của ông ta, Vương Diệp hoàn toàn ngây người tại chỗ, trên người anh cũng không có thuốc, ba lô đi đâu, cũng không ai biết.

Nhưng Tật Nguyên Trượng nhìn thấy bộ dạng đó của Lão Kim, suy nghĩ một chút, vẫn quả quyết lao tới, ngay sau đó, anh ta bóp chặt cổ Lão Kim.

Trong khoảnh khắc đó, Lão Kim trợn trắng mắt, vốn đã tuyết thượng gia sương, ông ta càng vì hành vi này của Tật Nguyên Trượng mà hoàn toàn mất đi hy vọng sống.

Vương Diệp nhìn thấy động tác của Tật Nguyên Trượng như vậy, anh quả quyết lao tới, đang chuẩn bị nhấc chân đá ngã Tật Nguyên Trượng, không ngờ.

Tật Nguyên Trượng quay đầu nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc giải thích hành vi của mình với anh, anh ta biết làm thế nào để cứu mạng Lão Kim, thế nhưng.

Chuyện này chỉ có thể làm một lần, tiếp theo thì nhất định phải đi tìm thuốc cho ông ta.

Nghe lời Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp gật đầu, trông có vẻ tin tưởng anh ta.

Nhưng trên thực tế, anh chỉ có lựa chọn này, nếu không thì cứ mặc cho bệnh tình của Lão Kim phát tác.

Nhưng trong khoảnh khắc Tật Nguyên Trượng buông tay, anh ta cũng vung nắm đấm.

Anh ta đấm vào những chỗ khác trên người Lão Kim, Vương Diệp không hiểu động tác của anh ta, nhưng lờ mờ đoán rằng những thứ này có thể là huyệt vị.

Những thứ này liên quan chặt chẽ đến nhau, Lão Kim quả nhiên thở được, trên mặt ông ta tràn đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó của ông ta, cũng vội vàng đi tới.

Lão Kim sờ ngực mình, nói rằng đã không còn gì đáng ngại lớn, nhưng đối với tất cả những gì vừa xảy ra, vẫn cảm thấy mơ hồ.

Ông ta cảm thấy những thứ đó như một giấc mơ, ông ta còn chưa kịp truy cứu, Vương Diệp đã né tránh ánh mắt của ông ta, đối với những câu hỏi đó của ông ta, Vương Diệp cũng chọn cách né tránh.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Diệp.

Vẻ mặt Lão Kim trở nên cực kỳ khó coi, Tật Nguyên Trượng ngây ra bên cạnh, nhìn Vương Diệp trước mặt, nửa ngày không nói nên lời.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn về phía Trương Khởi Linh, tình hình của Trương Khởi Linh không quá tệ, nhưng họ bây giờ nhất định phải rời khỏi đây, trong khoảnh khắc con sóng lớn ập tới đó.

Vương Diệp vẫn nhớ rất rõ, anh dẫn Lão Kim và Trương Khởi Linh đi về phía trước, đây là một mặt phiến đá xanh khổng lồ, nhưng lại giống như những bậc thang chồng lên nhau.

Anh đi càng cao, sóng biển càng không chạm tới họ.

Nhưng Vương Diệp khi đặt Lão Kim và Trương Khởi Linh cạnh một cánh cửa lớn, cũng không nhịn được dặn dò hai người: “Tôi phải đi tìm ba lô, ba lô không tìm thấy, tiếp theo, thần tiên đến cũng vô dụng, hai người cứ kiên nhẫn đợi tôi ở đây." Nghe lời Vương Diệp, Lão Kim và Trương Khởi Linh gật đầu, hai người tiễn Vương Diệp rời đi, nhưng ánh mắt rơi trên người Tật Nguyên Trượng thì, hai người lại không nhịn được nói: "Cậu vừa nãy hành vi hơi kỳ lạ." "Đây là đang cứu mạng tôi à?" Câu hỏi của Lão Kim vang lên bên tai, Tật Nguyên Trượng lắc đầu, anh ta giả vờ không biết gì, nhưng khi ở bên cạnh hai người họ, lại không nhịn được thở dài.

Anh ta nhìn về phía Vương Diệp rời đi, thật ra anh ta cũng muốn qua giúp, nhưng Vương Diệp lại nhất định muốn anh ta ở lại chỗ này, lỡ như Lão Kim hỏi những vấn đề mà anh ta không trả lời được thì sao.

Anh ta không thể nói những phương pháp độc quyền này cho Lão Kim, một khi nói ra, người nhà anh ta chắc chắn sẽ trách mắng anh ta, nhưng bây giờ.

Lão Kim không tiếp tục hỏi nữa, anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm, và ngay lúc này, Vương Diệp nhìn những con sóng trước mặt.

Từng đợt sóng cuồn cuộn ập tới, anh không kịp quan sát mọi thứ ở đây, trong bóng tối, anh nhìn thấy những tia sáng vụn vặt, nhờ có đèn pin, anh vẫn có thể nhìn rõ một phần nơi này, thế nhưng.

Anh không có nhiều tâm tư để quan sát những thứ này, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi ở đây.

Trong lúc chờ đợi, anh nhìn quần áo trên người mình, tuy đều đã ướt, nhưng anh lại không chút giữ lại cởi ra, sau đó vắt khô quần áo, rồi nhảy xuống nước trước mặt.

Vẻ mặt anh tràn đầy phức tạp, thị lực vốn đã không tệ, anh vào lúc này càng không bị bất kỳ trở ngại nào.

Anh không ngừng cuộn mình về phía trước, khi những con sóng này ập đến, Vương Diệp có thể nhìn thấy vô số cỏ dại, những đám cỏ đó lao về phía anh, Vương Diệp nhanh chóng né sang một bên.

Những dòng xoáy nước ngầm này cực kỳ đáng sợ, anh chỉ đi dạo quanh đây chưa được mấy vòng, nhưng lại có một loại ảo giác mách bảo anh, nếu cứ tiếp tục ở lại, anh sẽ mất mạng, dù khả năng lặn của anh rất mạnh mẽ.

Chương 1375

Những dòng xoáy nước ngầm này không phải là thứ anh có thể đối phó, trong bất lực, Vương Diệp chỉ có thể cuộn mình lên trên, anh quay trở lại bờ, thế nhưng.

Đối với chuyện ba lô, anh vẫn không thu hoạch được gì, nhưng bây giờ không phải là lúc chán nản, anh nhấc chân đi về phía Lão Kim và Trương Khởi Linh, đồng thời, cầm lấy quần áo của mình.

Nhất định phải đốt một ngọn đuốc, và cánh cửa đó nhất định phải mở ra, sau khi mở ra, tình hình bên trong hộp hay những thứ liên quan khác.

Nếu bên trong có thứ gì có thể dùng để nhóm lửa, thì chắc chắn là tốt nhất.

Nghĩ đến những thứ này, Vương Diệp cũng tăng tốc bước chân.

Nhưng khi anh đi đến trước mặt Lão Kim và Trương Khởi Linh, vẻ mặt hai người lại tràn đầy vẻ kỳ lạ, nhìn thấy những giọt nước trên người Vương Diệp, Lão Kim không nhịn được hỏi.

Vương Diệp không trả lời, mà nhìn cánh cửa trước mặt, anh ra hiệu cho Tật Nguyên Trượng.

Hai người nhìn cánh cửa trước mắt, vừa định mở nó ra, không ngờ, cánh cửa trước mặt đột nhiên phát ra một vài âm thanh kẽo kẹt, ngay sau đó.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, cánh cửa này cứ thế mở ra, trong bóng tối, dường như có một bàn tay vô hình vẫy về phía họ một cái.

Tất cả mọi người đều không thể khống chế được, mà thò đầu vào nhìn, tuy vẫn đang cố gắng kiềm chế hành động của mình, thế nhưng.

Khi họ nhìn nhau, cũng không nhịn được nhấc chân đi về phía đó, trên mặt họ tràn đầy sự khao khát, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Bởi vì nơi đó có sự ấm áp, đây là điều Vương Diệp không ngờ tới, anh nhìn đèn pin trong tay mình, suy nghĩ một chút, liền dứt khoát đi phía trước.

Chuyện này nhất định phải do anh làm, nhưng sau khi đi vào, cái anh nhìn thấy là một đại điện nguy nga tráng lệ, ở nơi này, mọi thứ đều hoàn mỹ, thậm chí không thể tìm ra bất kỳ tỳ vết nào.

Trên mặt đất tuy có bụi trần, nhưng những người như họ đi vào, lại càng chật vật không chịu nổi, Vương Diệp nhìn về phía góc, anh tìm kiếm đuốc, thế nhưng.

Ở đây căn bản không có cái gọi là gỗ củi, Vương Diệp chỉ có thể dẫn họ đến chỗ trung tâm ngồi xuống, anh mở la bàn trong tay.

Nơi này tạm thời vẫn an toàn, anh cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nơi này chỉ là một đại điện trống rỗng, không có những thứ thừa thãi.

Anh có chút phiền não, Tật Nguyên Trượng nhìn nơi này, lại thất thần gần nửa ngày, anh ta không nói một lời, không ai biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng Vương Diệp hiểu anh ta nhất định có chuyện giấu giếm.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp vỗ vỗ vai Tật Nguyên Trượng, anh chỉ vào phía cửa nói: “Cậu đi với tôi ra ngoài cửa một lát, tôi có chuyện muốn nói.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Tật Nguyên Trượng liền luống cuống, anh ta nhìn về phía Trương Khởi Linh và Lão Kim, vẻ mặt kỳ lạ nói với Vương Diệp: “Để hai người họ ở đây không ổn lắm đâu!” Lời của Tật Nguyên Trượng khiến Vương Diệp mỉm cười, anh không đáp lại, chỉ kéo cổ áo Tật Nguyên Trượng, mạnh mẽ kéo anh ta ra ngoài.

Tật Nguyên Trượng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo anh, thế nhưng.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp liền đóng cửa lại, ngay sau đó lạnh giọng hỏi. "Nếu tôi không lầm thì đối với tất cả mọi chuyện ở đây, anh hẳn là đều đã hiểu rõ rồi chứ!" Ánh mắt Vương Diệp tràn đầy vẻ sắc lẹm.

Tật Nguyên Trượng nghe vậy, ánh mắt có chút né tránh, nhưng ngay trong khoảnh khắc né tránh đó, gã biết mình không thể che giấu được nữa, liền dứt khoát gật đầu thừa nhận.

Nhìn thấy bộ dạng đó của gã, Vương Diệp cười lạnh, sau đó chỉ tay về phía sau lưng rồi nói: "Nơi đó có nguy hiểm không?" Anh không muốn truy hỏi quá nhiều, cũng không muốn để Tật Nguyên Trượng nói những vấn đề gã không muốn nói, anh chỉ muốn biết những gì mình cần tìm hiểu.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng lắc đầu, gã đem những chuyện mình biết khai ra hết, Vương Diệp còn chưa kịp hỏi thì gã đã đổ sạch như trút nước.

Nơi đó chẳng có rắc rối gì, cũng không có cái gọi là nguy hiểm, nhưng nếu con người ở bên trong đó quá lâu sẽ nảy sinh một loại tâm lý ỷ lại.

Ngoài ra, họ sẽ không thấy đói khi ở nơi đó.

Chuyện này là do một đàn em của gã phát hiện ra.

Sau khi gã và đàn em lạc mất nhau, đã có một khoảnh khắc gã tìm đến được điện đường này, nhưng vì những lời không nên nói ra quá kỳ quái nên Tật Nguyên Trượng cố chấp muốn rời đi, không ở lại đó lâu.

Mà tên đàn em kia không muốn đi cùng gã nên vẫn luôn ở lại nơi đó, nhưng gã không ngờ mình lại quay lại đây, còn tên đàn em kia hiện giờ ở đâu thì gã hoàn toàn không biết.

Khi khai ra những điều này, Vương Diệp nhìn thấy vẻ không thể tin nổi trên khuôn mặt gã.

Nói đi cũng phải nói lại, loại chuyện này dù xảy ra với bất kỳ ai cũng đều thấy khó tin như vậy.

Vương Diệp cũng có thể hiểu cho Tật Nguyên Trượng, nhưng anh quay đầu nhìn cánh cửa phía sau, sau khi bước vào trong, anh quả thực cảm nhận được một tia ấm áp.

Nhưng nơi này tuyệt đối không thể trở thành chỗ dừng chân lâu dài.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp siết chặt nắm đấm, lại nhìn Tật Nguyên Trượng dặn dò: "Trong tay anh vẫn còn la bàn, vậy sau khi vào trong hãy giữ cho đầu óc tỉnh táo, tìm ra Sinh môn và lối thoát, bao gồm cả các cơ quan ở nơi đó, chỉ cần có thể kích hoạt thì chứng tỏ chúng ta vẫn còn đường để đi." Nếu bên trong thực sự chỉ là một điện đường bình thường, thậm chí có những tình huống quỷ dị như gã nói, thì Vương Diệp tin rằng chỉ cần ở đó quá một ngày, việc rời đi sau đó e rằng sẽ vô cùng gian nan.

Sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Khu vực bên trong đó chỉ có thể là nơi nghỉ chân tạm thời, không thể là vĩnh viễn.

Nghe lời Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng gật đầu không có chút ý kiến nào, gã nhấc chân đi vào trong.

Vương Diệp tiếp tục đi nhanh về phía những con sóng ngầm.

Nhìn thấy dáng vẻ dứt khoát của anh, Tật Nguyên Trượng cũng siết chặt nắm đấm, kiên định mục tiêu trong lòng, nhưng khi bước vào trong, gã cũng bị sự ấm áp thoải mái bên trong thu hút.

Ở các góc và tường vách có những ánh sáng vàng ấm áp hiện lên, chúng giống như những ngọn nến, mang lại cảm giác dễ chịu.

Tật Nguyên Trượng đứng giữa không gian đó một hồi lâu mới sực nhớ ra những lời Vương Diệp đã nói, gã vội vàng nhìn vào la bàn trong tay, thế nhưng...

Lão Kim và Trương Khởi Linh lại đang chìm đắm trong đó, hai người nằm bò trên mặt đất, ngay cả việc tiếp theo phải làm gì họ cũng không biết, chỉ nhìn chằm chằm vào những hoa văn và đồ án xung quanh.

Gương mặt hai người tràn đầy nụ cười.

Tật Nguyên Trượng nhìn la bàn, đi đến bên cạnh hai người, vô tình nhìn thấy nụ cười trên mặt họ thì bị dọa đến mức mặt cắt không còn giọt máu, suýt chút nữa là hét thảm lên.

Gã phản ứng nhanh chóng, vội vàng bịt miệng mình lại để không làm kinh động đến hai người kia.

Nhưng đồng thời, Tật Nguyên Trượng cũng vội vàng nhìn chằm chằm vào la bàn trước mặt, dù tất cả những thứ này trông có vẻ quyến rũ đến đâu, gã vẫn phải giữ vững nội tâm của mình.

Gã không ngừng tự nhủ trong lòng, vào khoảnh khắc nhắm mắt lại, gã cũng nghe thấy những âm thanh kỳ quái.

Vô số tiếng lầm bầm vang lên bên tai, giống như tiếng mẹ hiền thì thầm, nhưng lại không phải, nó chỉ khiến người ta vô thức thả lỏng.

Tật Nguyên Trượng vừa nghe vừa hoảng loạn không thôi nhưng vẫn cố gắng khống chế bản thân.

Ở phía bên kia, Vương Diệp nhìn về phía những con sóng.

Anh biết nơi này nguy hiểm thế nào, vì trực giác đã cảnh báo anh rằng nếu cứ tiếp tục thì sẽ không có kết quả tốt.

Bên trong không có bất kỳ quái vật hay thứ gì kinh khủng, nhưng những luồng sóng ngầm đó đủ để lấy mạng anh hơn cả trăm con quái vật cộng lại.

Anh hiểu rõ điểm này nhưng vẫn dứt khoát nhảy xuống.

Anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm kiếm balo trong đó.

Những luồng sóng ngầm cuộn trào qua lại, cuối cùng Vương Diệp cũng trở lại được trên bờ.

Lần này vẫn không tìm thấy balo, nhưng anh không định từ bỏ dễ dàng, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục nhảy xuống.

Trong quá trình lặp đi lặp lại đó, Vương Diệp cũng cảm thấy mệt mỏi và đói bụng.

Anh thở dài, nhìn lên cánh cửa lớn trên đầu, cánh cửa đó đã tỏa ra những tia sáng vàng rực, như thể đang chào đón những người chưa trở về.

Vương Diệp nhìn thấy vậy liền vội vàng thu hồi ánh mắt vì anh đã vô thức muốn bước qua đó.

Anh không muốn trở thành con rối của những thứ này, cũng không muốn bị thao túng.

Lúc này anh ngồi bệt xuống phiến đá xanh, dù nơi này vô cùng lạnh lẽo nhưng anh phải đợi balo xuất hiện, nếu không thực sự trở thành con rối của những thứ kia thì anh có chết cũng không cam lòng.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một cái bóng đen từ dưới mặt nước cuộn trào lao tới, Vương Diệp giật mình, vội vàng chạy về phía cánh cửa.

Anh tưởng rằng lũ quái vật xuất hiện, vì hiện tại thể lực và tinh thần của anh đã cạn kiệt, nếu đánh nhau với chúng thì anh sẽ rơi vào thế yếu, thậm chí mất mạng cũng không chừng.

Anh cũng chẳng phải thần thánh gì, lúc mấu chốt thì giữ mạng là quan trọng nhất.

Nhưng chạy chưa được bao lâu, khi quay đầu nhìn lại, anh thấy hai thứ có hình dáng rất quen thuộc, dường như là balo của anh.

Nhận ra điều đó, Vương Diệp vội vàng chạy tới, vì quá nóng lòng nên anh sơ ý vấp ngã, lăn lộn mấy vòng mới đến được cạnh balo.

Sắc mặt Vương Diệp cực kỳ khó coi, nhưng anh vẫn ôm lấy hai cái balo, mặt đầy nụ cười đi về phía cửa lớn.

Tuy chỉ tìm thấy hai cái nhưng ít nhất bảo đảm sống sót đã có.

Quay trở lại, Vương Diệp nhìn cánh cửa lớn trước mắt, vẫn không nhịn được mà nghiến răng.

Anh biết nơi này đầy rẫy sự mê hoặc, những lời Tật Nguyên Trượng nói anh vẫn nhớ rõ đến tận bây giờ.

Nếu tên đàn em của gã vẫn còn ẩn nấp bên trong, Vương Diệp tin rằng hắn nhất định sẽ xuất hiện với một tư thế cực kỳ khủng khiếp, còn nếu không, nghĩa là hắn đã bị thứ bên trong nuốt chửng rồi.

Thế nên dù tiến hay lùi, tất cả đều là một lựa chọn khó khăn, nhưng anh không thể chọn lùi bước.

Trước mặt ngoại trừ cánh cửa này ra thì không thấy thứ gì khác, Vương Diệp cầm đèn pin soi một vòng quanh chỗ này, cuối cùng từ bỏ ý định tìm kiếm thêm.

Vương Diệp đi về phía cửa, vào khoảnh khắc đẩy cửa ra, ánh mắt Tật Nguyên Trượng lập tức đổ dồn vào anh, hai người gật đầu với nhau.

Vương Diệp xách balo từng bước đi tới, kết quả không ngờ Lão Kim và Trương Khởi Linh vẫn nằm trên sàn, gương mặt họ vẫn mang nụ cười ngây dại như cũ.

Chứng kiến cảnh này, gương mặt Vương Diệp lộ rõ vẻ phức tạp, anh đi đến bên cạnh hai người, chẳng chút khách khí mà bồi cho mỗi người một cú đá.

Cơn đau khiến hai người khôi phục lại tri giác, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp với vẻ mặt mơ hồ, Lão Kim cũng nhìn anh chằm chằm, cả hai đều không hiểu hành động của Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ bảo hai người đứng dậy, đồng thời mắng cho một trận té tát.

Nghe lời Vương Diệp, Lão Kim trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nhưng phát hiện Vương Diệp đã tìm thấy balo, ông ta không nén nổi vui mừng.

Còn chưa kịp reo hò thì Vương Diệp đã thông báo tình hình ở đây cho cả hai.

Chương 1376

Nghe lời Vương Diệp, gương mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ phức tạp, anh do dự một chút rồi dứt khoát nói ra cảm nhận của mình.

Anh cảm thấy sàn nhà này vô cùng ấm áp, quan trọng nhất là khi nằm ở đây, anh cảm nhận được những vết thương trên người mình đang khép miệng rất nhanh.

Khi nói những điều này, nụ cười trên mặt anh cực kỳ rạng rỡ, Vương Diệp nhìn thấy bộ dạng đó thì không biết phải đối mặt thế nào, anh cúi đầu, thần sắc phiền não nói: "Đừng nói nhảm nữa, mấy thứ này không đơn giản như các cậu tưởng đâu, mau đứng dậy cùng tôi thu dọn một chút, chuẩn bị kỹ càng cho những việc tiếp theo." Họ còn phải xuất phát, không thể dừng lại ở nơi này.

Trương Khởi Linh nghe lời anh thì coi như đã tỉnh táo lại, nhưng cũng chỉ được một lúc, sau đó anh lại bắt đầu thẩn thờ, nhìn quanh rồi cười ngớ ngẩn.

Thấy vậy, Vương Diệp đầy giận dữ, định nổi hỏa thì Tật Nguyên Trượng đi tới, vỗ nhẹ lên vai anh, gương mặt mang theo vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Gã có vô số ý nghĩ muốn nói với Vương Diệp nhưng giờ đều nuốt xuống vì nói ra cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Nghĩ đến những thứ đó, mặt Tật Nguyên Trượng đầy vẻ quỷ dị.

Vương Diệp chỉ liếc gã một cái rồi kiềm chế cơn giận lại.

Trương Khởi Linh nhìn Lão Kim bên cạnh lại không nhịn được mà cười.

Vương Diệp cầm la bàn, kiên nhẫn bước đi, dù đói bụng nhưng ý chí của anh vẫn chống đỡ được, nhờ vậy anh có thể bình tĩnh tự tại đi lại, thậm chí tìm kiếm sơ hở trong đó.

Nhưng anh vẫn chưa tìm ra sơ hở thì Lão Kim bỗng nhiên phát ra một tiếng hét thảm.

Vương Diệp nhìn về phía hai người, mặt đầy vẻ nghi hoặc, không ngờ chân Lão Kim toàn là máu.

Chứng kiến cảnh này, Vương Diệp đứng hình tại chỗ.

Mà Trương Khởi Linh chính là thủ phạm, không ai ngờ được móng tay của anh lại có thể quắp một miếng thịt trên chân Lão Kim xuống.

Tật Nguyên Trượng thấy vậy cũng đờ người ra, gã đẩy tay Vương Diệp, định nhắc nhở anh rằng Trương Khởi Linh có vấn đề, nhưng chưa kịp thốt ra lời thì Vương Diệp như hiểu được ý nghĩ trong lòng gã, anh trực tiếp chỉ về phía Trương Khởi Linh, ra hiệu rằng Tiểu Ca vốn dĩ có năng lực đó, chỉ là bình thường anh không thể hiện ra mà thôi.

Tật Nguyên Trượng nghe xong cũng hoảng loạn không biết đáp lại thế nào.

Vương Diệp tiến tới nắm lấy Trương Khởi Linh, chẳng màng gì cả mà kéo thẳng về phía cửa lớn, tốc độ cực nhanh.

Trương Khởi Linh còn chưa kịp phản ứng đã bị Vương Diệp ném ra ngoài, đồng thời đóng sập cửa lại.

Anh đi đến cạnh Lão Kim, mặt ông ta đang đầy đau đớn, ngước nhìn Vương Diệp hy vọng có được chút thương hại hay quan tâm, nhưng không ngờ Vương Diệp vẫn dùng cách cũ ném luôn ông ta ra ngoài.

Cánh cửa trước mặt đóng lại.

Hai người bên ngoài không ngừng đập cửa định vào trong.

Nhìn cảnh này, Vương Diệp bật cười.

Tật Nguyên Trượng bên cạnh thấy mọi chuyện thật khó hiểu, Vương Diệp chỉ vào hai người họ rồi nói với gã: "Có thấy thứ gì rất quen thuộc trên người hai cậu ta không?" Câu hỏi vừa dứt, Tật Nguyên Trượng gật đầu.

Gã không dám quên, cũng không dám nhắc tới, loại thứ đó là thứ gây nghiện.

Mà hai người kia giống như đã chạm vào những thứ đó, hoàn toàn mất đi lý trí, không còn vẻ lễ độ và điềm tĩnh lúc ban đầu, trông như những kẻ điên.

Đang suy nghĩ, Vương Diệp nhìn la bàn trong tay, anh nói với Tật Nguyên Trượng: "Hai chúng ta hãy bịt tai lại, nhắm mắt nghe những chỉ dẫn từ la bàn." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ vào chiếc la bàn.

Tật Nguyên Trượng gật đầu đồng ý, gã làm theo lời Vương Diệp, nhưng sau khi bịt tai, gã phát hiện mình không còn nghe thấy tiếng la bàn nữa, gã chẳng nghe thấy âm thanh nào, chỉ có thể nhắm mắt ngồi tĩnh lặng trên sàn.

Còn Vương Diệp khi nhắm mắt lại thì không bịt tai, trong lúc nghe tiếng la bàn, anh cũng nghe thấy một số tiếng gọi.

Những âm thanh đó tràn đầy sự thân thiết, nhưng Vương Diệp chọn cách lờ đi, tĩnh tâm cảm nhận sự rung động của kim la bàn và từ trường của nơi này.

Trong lúc anh đang cảm nhận, Lão Kim và Trương Khởi Linh bên ngoài lại đánh nhau, tiếng la hét vang vào trong khiến Vương Diệp hơi nhíu mày nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ cao ngạo lạnh lùng như trước.

Trương Khởi Linh và Lão Kim đánh nhau mệt lử, hai người cũng dần tỉnh táo lại.

Trong lúc Vương Diệp đang cảm nhận, Tật Nguyên Trượng bỗng nhiên đứng bật dậy, nhưng nói là đứng thì không bằng nói là có một bàn tay đã xách gã lên.

Tật Nguyên Trượng chưa kịp phản ứng thì cả người đã biến mất trước mặt Vương Diệp.

Ngay lúc này, Vương Diệp mở mắt, trực giác nhạy bén báo cho anh có điều bất ổn.

Thấy Tật Nguyên Trượng biến mất, anh biết sự việc đã trở nên nghiêm trọng, anh ngẩng đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng gã đâu.

Khi anh dùng đèn pin chiếu lên trần nhà, anh nhìn thấy một bóng tối vô tận, rõ ràng khi mới vào đây trần nhà vẫn còn nguy nga tráng lệ, nhưng giờ tất cả biến mất quá nhanh, Vương Diệp hoàn toàn không biết phải đối mặt với những thứ này thế nào.

Mặt anh đầy vẻ phức tạp, trong lòng chấn động, đèn pin trong tay rung lên hai cái.

Đúng lúc này, Tật Nguyên Trượng rơi xuống, cả người thảm hại vô cùng, thậm chí thất khiếu chảy máu.

Chứng kiến cảnh tượng này, Vương Diệp sững sờ, anh vội vàng đưa Tật Nguyên Trượng ra ngoài, nhưng khi chạy ra, anh cũng ngoái đầu nhìn lại và đối mắt với một bóng đen, cái bóng đó sau đó đã chạy mất.

Nó không đuổi theo Vương Diệp.

Khi anh đặt Tật Nguyên Trượng xuống cửa, Lão Kim và Trương Khởi Linh cũng giật mình, Vương Diệp dặn dò vài câu, hai người gật đầu hứa sẽ chăm sóc tốt cho gã.

Sau đó, Vương Diệp lại quay người đi vào trong.

Nơi này chắc chắn có cơ quan có thể phá giải, thậm chí dẫn họ đến địa điểm tiếp theo, họ không thể bị nhốt ở đây.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nghiến chặt răng.

Cơn giận vô danh bùng lên cùng ý chí chiến đấu sục sôi, Vương Diệp nhìn bóng tối xung quanh rồi tắt đèn pin.

Nơi này không còn ánh sáng vàng ấm áp nào nữa, chỉ có bóng tối và vô số luồng gió lạnh lẽo bủa vây.

Cơn đói bụng cũng nhắc nhở anh rằng mình chưa ăn gì, nhưng giờ anh không còn tâm trí đâu để nghĩ đến chuyện đó.

Anh quan sát môi trường xung quanh rồi nhảy vọt về phía trước.

Trong khoảnh khắc nhảy lên, Vương Diệp nhìn thấy trên không trung xuất hiện một con nhện khổng lồ, nhưng nó không phải nhện mà là một con quái vật được ghép lại từ vô số người.

Nửa thân dưới của họ dính chặt vào nhau không rõ nguyên lý gì, toàn thân đen kịt như những cái bóng hòa lẫn vào bóng tối.

Thị lực Vương Diệp hơn người nên có thể bắt trọn hướng đi của chúng, thính lực cũng nghe rõ mọi động tĩnh.

Hiện tại, Vương Diệp đang kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, mấy cái bóng trước mặt bỗng nhiên vồ về phía anh.

Chúng giống như những con nhện khổng lồ, Vương Diệp cầm đoản kiếm định dùng nhưng cuối cùng lại thu hồi, anh nhảy lên cao, tung một cú đá vào đầu một cái tên trong số đó.

Tên đó bị đá văng ra, ngã xuống cạnh một tên khác, con nhện người trước mặt lập tức mất thăng bằng.

Tuy nhiên, Vương Diệp biết những thứ này không đơn giản như vậy.

Sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Những kẻ đó chắc chắn sẽ không bỏ qua, giờ anh chỉ có thể dốc hết sức đối phó.

Anh vung nắm đấm, dù lần nào cũng đánh trúng đầu lũ nhện người nhưng anh cũng phải trả giá, tay anh bị một tên cắn bị thương.

Cơn đau khiến mặt Vương Diệp tái nhợt, khi anh giật tay ra được thì mới phát hiện một miếng da đã bị gã cắn mất và nhả xuống đất.

Chứng kiến cảnh này, Vương Diệp càng thêm phẫn nộ, nghiến răng quyết tâm giải quyết sạch lũ quái vật này.

Cơn hỏa nộ ngày càng nồng đậm, ý chí chiến đấu sục sôi, Vương Diệp lao tới với gương mặt đầy giận dữ.

Khi đoản kiếm được rút ra, những kẻ này không hẳn là bị hạ ngay lập tức, nhưng vì trước đó anh đã phá hỏng mấy cái chân người của chúng nên chúng nhanh chóng bị anh xử lý sạch sẽ.

Khi chúng gục xuống, Vương Diệp cũng kiệt sức nằm vật ra một bên, xung quanh lại xuất hiện những thứ mê hoặc lòng người.

Nhưng Vương Diệp nhắm mắt không thèm để ý, một lúc sau tất cả biến mất.

Khi anh nhìn lên trên rồi nhìn sang mấy cây cột bên cạnh, anh dứt khoát đi tới, cầm dây thừng chuẩn bị leo lên thì thấy trên đó có một số ký tự kỳ quái.

Có người đã viết gì đó ở đây bằng bút chì, họ muốn nói điều gì?

Vương Diệp nghĩ không thông, chỉ đi về phía cửa gọi Trương Khởi Linh, Lão Kim và Tật Nguyên Trượng vào.

Ba người bước vào, thấy cảnh tượng hỗn loạn dưới đất thì cũng đờ người ra, hồi lâu không nói nên lời.

Người sợ hãi nhất chắc chắn là Trương Khởi Linh, anh cứ ôm lấy đầu, không thốt ra được lời nào.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Lão Kim nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt phức tạp, ông ta nói với Vương Diệp: "Tôi thấy mấy thứ đó sẽ còn xuất hiện lại, đúng rồi, trong balo có thuốc của tôi không?" Nghe vậy, Vương Diệp đi đến chỗ balo, mở ra thì thấy lần này lấy được balo rất hữu dụng, thuốc của Lão Kim ở ngay bên trong.

Vương Diệp thở phào, đưa thuốc cho ông ta.

Thấy Lão Kim vội vàng sử dụng thuốc, mặt Vương Diệp đầy vẻ nghi hoặc.

Lão Kim sau khi dùng thuốc xong mới giải thích, lúc nãy ông ta tưởng như đang chìm đắm trong mọi thứ ở đây, nhưng khi Tật Nguyên Trượng thấy chân ông ta bị Trương Khởi Linh quào bị thương là vì lúc đó ông ta đã cảm thấy có gì đó không ổn, căn bệnh trên người đang phát tác.

Trong lúc thúc giục Trương Khởi Linh rời đi, cuối cùng ông ta quyết định tự mình đứng dậy vì Trương Khởi Linh không nghe lời, nhưng khi ông ta định rời đi thì Trương Khởi Linh lại cưỡng ép lôi ông ta ngã xuống đất, mãi đến khi Vương Diệp đến ném Trương Khởi Linh ra ngoài, Lão Kim mới có cơ hội thở dốc.

Khi ở ngoài cửa, ông ta bình tĩnh lại và nhờ sự chú ý bị phân tán đi một nửa nên tình hình không quá tệ, nhưng nếu giờ vẫn không có thuốc thì ông ta có thể tưởng tượng được kết cục của mình sẽ ra sao.

Nhìn Vương Diệp, mặt Lão Kim đầy nụ cười biết ơn khiến anh dở khóc dở cười.

Lúc này, Vương Diệp nhìn về phía Tật Nguyên Trượng, gã vẫn đang chầm chầm nhìn đống nhện người kia.

Ánh mắt gã đầy vẻ phức tạp, không ai biết gã đang nghĩ gì, nhưng khi Vương Diệp đi tới, gã lau nước mắt, chỉ vào một người trong số đó nói: "Hắn là đàn em của tôi." Câu nói này không khiến Vương Diệp ngạc nhiên vì khi ra tay anh đã nghĩ tới rồi, thế nên ban đầu anh mới thu đoản kiếm lại, không ngờ lũ này lại được đằng chân lân đằng đầu, chúng chỉ muốn lấy mạng anh, vì thế anh cũng không phí lời mà vung đao giải quyết.

Tuy nhiên nghe Tật Nguyên Trượng nói vậy, anh vẫn thấy hơi mủi lòng, liền vỗ vai gã.

Chương 1377

Tật Nguyên Trượng khẽ lắc đầu: "Đây đều là cái số." Vương Diệp còn chưa kịp buông lời an ủi thì Tật Nguyên Trượng đã hiểu thấu mọi chuyện, gã không nói thêm gì nữa mà nhìn lên phía trên đầu.

Nhưng gã còn chưa kịp nghiên cứu cơ quan bên trong thì mấy cây cột bên cạnh bỗng nhiên phát ra tiếng động.

Khi Vương Diệp nhìn sang, Trương Khởi Linh và Lão Kim đã lần lượt đứng dưới hai cây cột.

Nhìn Vương Diệp, Lão Kim nở nụ cười, ông ta nhìn cơ quan phía trên, dường như đã đoán ra được điều gì đó.

Không ai nói cho họ về những thứ ở đây, nhưng sau khi tỉnh táo lại, họ cảm thấy trong đầu có thêm những thứ kỳ lạ, hiện giờ xử lý mấy thứ này cảm thấy rất thuận tay.

Thấy bộ dạng đó của họ, Vương Diệp mỉm cười, lắc đầu không nói gì thêm.

Tật Nguyên Trượng ghé sát lại hỏi Vương Diệp: "Họ có đáng tin không?" Gương mặt gã đầy vẻ cẩn trọng và căng thẳng, gã cứ cảm thấy Lão Kim và Trương Khởi Linh không đáng tin như tưởng tượng, nhưng lời này gã không thể nói thẳng ra.

Vương Diệp liếc gã một cái, không trả lời.

Đúng lúc này, Vương Diệp thấy một cái giỏ sắt khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Nhìn thứ này, anh đầy vẻ nghi hoặc.

Trương Khởi Linh nhìn nó rồi vô thức bước tới, Lão Kim cũng vậy, hai người định đứng lên trên nhưng Vương Diệp đã túm lấy áo họ.

Sau khi bình tĩnh lại, hai người bỗng tỉnh ngộ, nhìn Vương Diệp rồi dở khóc dở cười lắc đầu giải thích.

Nghe lời hai người, Vương Diệp chỉ hơi nhíu mày, không nói gì, nhưng cái giỏ sắt khổng lồ đặt ở đây dường như đang báo cho họ biết đây là lối thoát.

Thế nhưng khi Vương Diệp lấy la bàn ra, anh thấy mọi chuyện không phải như vậy.

Anh nhìn về một hướng khác, nếu thế giới này là đảo ngược, vậy có phải đại biểu từ một góc độ khác mới tìm thấy lối thoát thực sự?

Nghĩ đến đây, mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Anh đi về một hướng khác, nhưng đi không bao lâu sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi, anh dùng đèn pin gạt sạch những đống tàn tích trước mặt.

Không ai ngờ được nơi này lại có nhiều tàn tích đến thế, lúc nãy khi đi vào và tận hưởng mọi thứ, họ đã quên mất bản chất của nơi này.

Nơi này vốn dĩ là một cái hố không đáy ăn thịt người.

Sự xuất hiện của những đàn tích này dường như đang nói với Vương Diệp rằng giấc mộng đẹp đã tan vỡ, sau đó tất cả sẽ là tàn nhẫn.

Nhìn những thứ này, Vương Diệp không thốt nên lời, Trương Khởi Linh thấy vậy liền tiến tới hỏi: "Thứ này có gì đáng lưu ý sao?" Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Ca, Vương Diệp lắc đầu không đáp vì có nói anh cũng không hiểu, nhưng khi anh gạt chúng ra, anh nhận ra những mảnh tàn tích này không phải bị ai vứt bỏ tùy tiện, mà là họ tự nguyện bò đến đây.

Có lẽ họ đã tìm ra cách rời đi, nghĩ vậy Vương Diệp vội vàng dời chúng sang chỗ khác.

Nhưng khi động vào, xương cốt của họ không biết giấu thứ gì bên trong, chỉ cần chạm nhẹ là phát ra những tiếng kêu chi chít.

Vương Diệp giật mình đứng ngây ra hồi lâu không nói gì.

Tật Nguyên Trượng vội vàng đi tới, nhìn đống hài cốt trước mặt, do dự một chút rồi nắm tay Vương Diệp nói: "Chắc là bên trong vẫn còn mấy thứ đó của họ." Gã nói rất mập mờ, Vương Diệp không hiểu ý gã là gì.

Nhưng nhìn những thứ trước mặt, Vương Diệp vẫn dứt khoát bước lên, đèn pin chiếu vào đống xương trắng hếu khiến anh vô cùng hoảng hốt.

Chỉ mới qua một thời gian ngắn mà thôi, họ và những người này cũng chẳng có gì khác biệt, chỉ là hơi thông minh hơn một chút nên thoát được cục diện chết chóc này, nhưng thực tế, một khi bị nhốt ở đây và chìm đắm trong đó, sẽ bị những thứ này mê hoặc, thậm chí là trói buộc chặt chẽ, mà tất cả những điều này không phải là thứ Vương Diệp theo đuổi.

Thế nên anh có thể giữ bình tĩnh, nhưng những người này thì không, tại sao chứ?

Vì họ có những thứ khác để theo đuổi.

Mà những thứ này có phải là điều họ theo đuổi không?

Khi quan sát xương cốt của họ, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi, trên xương của họ có từng cái lỗ tròn, những thứ này rõ ràng là do côn trùng gặm nhấm tạo ra.

Kích thước và độ cong của chúng gần như trùng khớp với răng côn trùng.

Vương Diệp không tin cái gọi là cơ quan lại để lại những vết thương chi chít như thế này.

Những vòng tròn lớn nhỏ tập trung tại nơi này, Vương Diệp nhìn đống thương tích đầy rẫy đó, không thể tưởng tượng nổi những người lúc đó đã gặp phải chuyện gì, nhưng giờ nhìn thấy chúng anh thấy cả người không thoải mái.

Cảm giác rợn tóc gáy trỗi dậy khiến Vương Diệp vô thức buông khúc xương trắng trong tay xuống, nhưng tay anh vừa buông ra thì Tật Nguyên Trượng đã đón lấy, gã nhìn anh với vẻ mặt nghi hoặc: "Cậu đang sợ sao?" Câu hỏi của gã vang lên bất thình lình, Vương Diệp liếc gã một cái không giải thích, nhưng khi anh nhìn thấy thứ vừa xuất hiện, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Nơi này hóa ra là một tổ kiến, và những con kiến ở đây con nào con nấy đều to lớn lạ thường.

Mặc dù anh đã từng gặp tình huống tương tự, nhưng hiện giờ sau khi Vương Diệp lấy đi đống tàn tích, lũ kiến dường như mất đi nguồn thức ăn, một bộ phận trong số chúng bắt đầu tàn sát lẫn nhau, gặm nhấm xác của đồng loại.

Động tác của chúng quá nhanh khiến Vương Diệp thấy thật kinh hãi, Tật Nguyên Trượng thấy cảnh này cũng đứng hình, hồi lâu không nói nên lời.

Đến khi hai người định thần lại thì tất cả đã không kịp nữa, vì kiến đã bò theo chân Tật Nguyên Trượng lên đến đùi gã.

Tên này cũng thật ngơ ngác, cứ thế đứng nhìn trân trân không phản ứng gì.

Vương Diệp thấy vậy lập tức tung một cú đá, ý định của anh là đá con kiến đi nhưng không ngờ lại đá văng cả Tật Nguyên Trượng.

Thấy gã ngã sóng soài dưới đất, Vương Diệp vội vàng chạy tới, cưỡng ép gỡ con kiến xuống, nhưng không ai ngờ được quần của Tật Nguyên Trượng vẫn bị cắn thủng một lỗ tròn.

Chứng kiến cảnh này, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ chấn kinh, Tật Nguyên Trượng cũng bị dọa đến mặt trắng bệch, gã đứng ngây ra, hai tay không ngừng run rẩy.

Vương Diệp liếc gã một cái rồi khẽ lắc đầu, con kiến bị anh ném sang một bên với lực rất mạnh, nó lăn lông lốc mấy vòng trên đất.

Nhưng dù bị ném mạnh như vậy, con kiến vẫn trơ trơ như cũ, không hề bị thương tổn gì, dáng vẻ vẫn vô cùng hung hãn khiến Vương Diệp sững sờ.

Trương Khởi Linh và Lão Kim đứng cách vật kia khá xa, hai người không bị vạ lây, nhưng khi thấy đám kiến cắn rách một lỗ lớn trên ống quần của Tật Nguyên Trượng, cả hai cũng sững sờ tại chỗ.

Khi Lão Kim phản ứng lại, ông vội vàng kéo cổ áo Trương Khởi Linh, dắt anh chạy về phía sau, miệng không ngừng la hét.

Ông cảm thấy Vương Diệp đã chọc vào tổ kiến của nơi này, nên lũ kiến chắc chắn sẽ ra ngoài cắn bọn họ.

Trong khi ông gào thét, Vương Diệp không hề để ý mà chỉ chăm chú nhìn vào la bàn.

Cậu cũng không muốn dây dưa với những thứ này, nhưng Sinh môn trên la bàn chỉ dẫn chính là ở đây.

Có hai Sinh môn có thể đi được: một là ở chỗ chiếc giỏ sắt, một là ở ngay đây.

Vương Diệp không tin trên đời lại có chuyện tốt như vậy, nếu họ thật sự ngồi vào giỏ sắt để đi lên, e rằng đó không phải là Thần môn gì cả.

Cho dù là Sinh môn, thì phía trên chắc chắn cũng sẽ có thứ gì đó đáng sợ hơn đang chờ đợi họ.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp hét lớn về phía Lão Kim.

Đây là lần đầu tiên cậu nổi cáu với Lão Kim như vậy, đối phương nghe thấy liền đứng hình tại chỗ, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, không chạy nữa mà đứng yên đằng xa.

Ông đờ người ra, không biết phải phản bác lời Vương Diệp thế nào, cũng không biết đối mặt với rắc rối trước mắt ra sao.

Tóm lại, tất cả những điều này khiến ông tê dại cả da đầu.

Tuy nhiên, là người ở trung tâm sự cố, Tật Nguyên Trượng vẫn khá bình tĩnh.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Tật Nguyên Trượng lên tiếng: "Chắc là hiện tại thức ăn của chúng là những tàn hài này, nhưng nếu chúng ta kéo những cái xác kia qua, biết đâu có thể thu hút sự chú ý của chúng." Hắn chỉ vào đống xác nhện nhân phía sau.

Nghe lời nhắc nhở, Vương Diệp gật đầu, nhưng nhìn Tật Nguyên Trượng trước mắt, cậu lại nhịn không được hỏi: "Anh thật sự nhẫn tâm làm vậy sao?

Họ đều là đàn em của anh mà." Lời của Vương Diệp khiến Tật Nguyên Trượng siết chặt nắm đấm, hắn không ngờ vào khoảnh khắc mấu chốt này Vương Diệp lại nhắc đến chuyện đó.

Rõ ràng mọi chuyện đã qua, hắn cũng từng muốn cứu đàn em của mình nhưng vô dụng, nên chỉ có thể mặc kệ mọi chuyện xảy ra.

Hắn đanh mặt giải thích với Vương Diệp: "Chỉ có một người là đàn em của ta thôi." Lời nói cứng nhắc thốt ra khiến Vương Diệp bật cười, nhưng cậu không nói thêm gì với Tật Nguyên Trượng mà nhìn con kiến đang bị mình ném xuống đất.

Con kiến đó dường như bị ném đến hoa mắt chóng mặt, xoay mấy vòng tại chỗ mà không thể nhập lại vào đàn kiến, rồi Vương Diệp thấy nó bò về phía mình.

Cậu lập tức cảm thấy không ổn, nhưng không dẫm nát nó, vì cậu biết trên người những quái vật này đều có một loại mùi đặc biệt.

Một khi Vương Diệp dẫm nát nó, những con kiến khác chắc chắn sẽ không buông tha cho cậu.

Nghĩ vậy, Vương Diệp vội vàng né tránh, con kiến bám sát sau lưng cậu.

Tật Nguyên Trượng thấy tình hình đó liền dứt khoát ném một mẩu tàn hài qua.

Hai người phối hợp rất ăn ý, Vương Diệp giơ ngón tay cái tán thưởng.

Con kiến bò lên mẩu tàn hài, không còn truy đuổi Vương Diệp nữa, nhưng kích thước lũ kiến này quá lớn, dáng vẻ hung hãn của chúng khiến Vương Diệp không khỏi kinh hãi.

Cậu lấy chai rượu trong ba lô ra, nói với Tật Nguyên Trượng: "Đốt chỗ này đi." Đề nghị của Vương Diệp khiến Tật Nguyên Trượng cảm thấy buồn cười, hắn lắc đầu không đáp mà nhìn những thứ trước mắt.

Lý trí mách bảo hắn rằng mọi chuyện nghiêm trọng hơn hắn tưởng.

Nhưng hiện tại, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài đối mặt.

Nghĩ đến đây, Tật Nguyên Trượng cũng gục đầu xuống, còn Vương Diệp chỉ nhìn lũ kiến, sau đó đi về phía xác nhện nhân.

Những gì Tật Nguyên Trượng vừa nói cậu không hề quên, nhưng trong lúc kéo xác nhện nhân lại gần, cậu cũng nhìn vào chiếc giỏ sắt kia.

Cậu nghĩ đến một việc, nếu chiếc giỏ sắt này thật sự là Sinh môn, thì những người lúc đó có lẽ cũng dựa vào nó để rời khỏi đây.

Nghĩ đến đây, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ quỷ dị.

Lão Kim và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh dù nửa ngày không nói được gì nhưng thấy hành động của Vương Diệp cũng vội vàng lại giúp đỡ.

Trong lúc xác nhện nhân bị Vương Diệp kéo đi, nó bỗng động đậy một cái, Vương Diệp giật bắn mình, vội vàng rút chủy thủ ra chuẩn bị đối phó, nhưng cái xác vẫn bất động như cũ, có lẽ chỉ là vô tình chạm vào khớp xương nào đó nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1378

Sau khi ba người họ kéo xác nhện nhân qua, lũ kiến đã bị thu hút sự chú ý.

Thấy lũ kiến vội vã bò tới, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Nhìn chai rượu trong tay, cậu biết không kịp nữa rồi, liền dứt khoát đổ rượu lên những cái xác nhện nhân.

Xong xuôi, Vương Diệp đi sang hướng khác, chờ lũ kiến bò qua.

Quả nhiên lũ kiến nhanh chóng leo lên, có nhện nhân làm thức ăn, chúng tự nhiên không chọn những tàn hài khô khốc nữa.

Thấy chúng đã bò lên hết, Vương Diệp cầm ngọn đuốc, gương mặt đầy vẻ thận trọng.

Thành bại tại đây, cậu hiểu rõ điều đó.

Tật Nguyên Trượng nhìn hành động của Vương Diệp vẫn không khỏi lo lắng, nhưng không ngờ động tác của Vương Diệp lại dứt khoát hơn hắn tưởng rất nhiều.

Khi lũ kiến đã bủa vây quanh xác nhện nhân, Vương Diệp trực tiếp ném ngọn đuốc vào.

Khoảnh khắc ngọn đuốc rơi xuống, ngọn lửa nuốt chửng nhện nhân, lũ kiến phía trên cũng bị đốt cháy kêu lách tách.

Nghe âm thanh đó, Vương Diệp lộ ra nụ cười.

Cậu biết sắp rời khỏi đây rồi, nhưng âm thanh này cũng thu hút cả những con kiến chưa chui ra khỏi tổ.

Lão Kim thấy vậy vội chỉ về phía tổ kiến, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, một vùng đen kịt hiện ra trước mắt.

Khi cậu cầm đuốc lại gần nhìn kỹ mới phát hiện đó là vô số kiến đang tò mò về chuyện bên ngoài.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp hối hận không thôi.

Tật Nguyên Trượng sốt sắng nói: "Không kịp nữa rồi, mau chạy thôi!" Hắn vừa nói vừa đổ nốt chỗ rượu còn lại lên lũ kiến.

Động tác của hắn cực nhanh, Vương Diệp chưa kịp phản ứng thì ngọn đuốc trong tay đã bị hắn đoạt lấy.

Giây tiếp theo, tổ kiến bị châm ngòi, lửa bùng lên dữ dội.

Gương mặt Vương Diệp lúc vàng lúc đen dưới ánh lửa.

Tật Nguyên Trượng nhìn thần tình của Vương Diệp, dường như hiểu được suy nghĩ của cậu, liền vỗ vai trấn an: "Tin ta đi, ta có thể giải quyết những rắc rối này." Ngọn lửa cháy loạn xạ, lũ kiến bên trong bị thiêu rụi sạch sẽ, nhưng lửa mãi không tắt.

Mấy con kiến còn sót lại cũng bị Trương Khởi Linh và Lão Kim dẫm bẹp.

Động tác của hai người nhanh gọn lẹ, không cho Vương Diệp cơ hội mở miệng.

Lúc này, Vương Diệp cũng dần trở nên chết lặng, không còn muốn đánh giá hành vi của họ nữa mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Ngọn lửa trước mắt dần tắt lịm, Vương Diệp biết sắp có thể đi tiếp, nhưng liệu cái gọi là Sinh môn này có thật sự dẫn họ đến con đường an toàn?

Nghi hoặc xoay vần trong lòng, Vương Diệp đã có câu trả lời: không thể nào, Sinh môn kiểu này chỉ là giả tượng mà thôi.

Cậu lộ ra nụ cười khổ.

Trương Khởi Linh và Lão Kim đi theo sau Vương Diệp, Tật

Nguyên Trượng thấy bộ dạng đó của cậu lại nhịn không được vỗ vai: "Cậu sao thế này?

Chẳng lẽ không tin năng lực của ta sao?

Nhìn cái tổ kiến kia xem, ta giải quyết gọn gàng thế còn gì." Hắn vừa dứt lời thì tay chạm phải vách tường, nhưng nơi này vừa bị đốt xong, tường vẫn còn nóng hổi, hắn liền nhảy dựng lên vì nóng.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó chỉ im lặng, cậu không biết nói gì hơn.

Cậu chưa từng gặp ai như Tật Nguyên Trượng, thậm chí trong ấn tượng của cậu, tính cách như hắn rất khó tồn tại ở nơi này.

Hắn quá hoang đường, từ hành động đến quyết định, thậm chí là đầu óc, hắn căn bản không nghĩ đến đại cục mà chỉ quan tâm đến lợi ích trước mắt.

Vương Diệp cảm thấy phiền não nhưng không nhắc với Tật Nguyên Trượng, chỉ nhìn chằm chằm vách tường mà hắn thỉnh thoảng lại chạm vào.

Trương Khởi Linh và Lão Kim lấy lương khô ra, hai người dựa vào tường vừa ăn vừa cười nói chuyện phiếm.

Vương Diệp không hiểu họ nói gì, nhưng khi quay đầu nhìn chiếc giỏ sắt phía sau, nó vẫn nằm trên mặt đất.

Cậu nhịn không được đi tới muốn xem xét kỹ, thậm chí muốn làm rõ xem liệu đó có phải Sinh môn thực sự hay không.

Nếu đúng, liệu đi theo con đường này có an toàn hơn không?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp mỉm cười.

Ngay lúc đó, một vật màu trắng bay lướt qua trước mặt cậu, nhưng tuyệt đối không phải nó tự bay mà là do một ngoại lực mạnh mẽ nào đó ném tới.

Vương Diệp né ra, vật đó rơi xuống đất, những tàn hài khác cũng bắn lên người cậu.

Cậu lẳng lặng phủi sạch chúng rồi nhìn Tật Nguyên Trượng phía sau với ánh mắt sắc lẹm.

Chiếc giỏ sắt trước mặt đang từ từ bay lên.

Nhìn cảnh này, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Tật Nguyên Trượng cười tươi vẫy tay với cậu, ý nói nếu cậu muốn xem tình hình trong giỏ sắt thì hắn có thể giúp một tay, nên mới ném mẩu xương trắng kia qua.

Nhưng Vương Diệp không cần hắn làm vậy.

Chiếc giỏ sắt bay ngày càng cao rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Đợi đến khi Vương Diệp nhận ra có điểm bất thường, cậu liền nhanh chóng né sang hướng khác.

Một bóng đen rớt xuống, vật đó không có sinh khí, không có sức sống, chỉ lặng lẽ nằm trên mặt đất, lớp vật chất màu đen trên người nó khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Trong khi Vương Diệp còn đang kinh ngạc thì Tật Nguyên Trượng đã sải bước đi tới, hắn đúng là không biết sợ chết là gì.

Trước sự chú ý của Vương Diệp, hắn cầm đuốc định khều lớp vật chất đen trên người vật kia ra nhưng không được.

Hình dáng và cấu tạo của thứ này không khác gì mẩu xương trắng hắn vừa ném lúc nãy.

Tật Nguyên Trượng vội chỉ vào thứ này giải thích cho Vương Diệp, hắn luyên thuyên hồi lâu nhưng Vương Diệp không lọt tai chữ nào, dứt khoát bịt tai lại.

Thấy Vương Diệp né tránh như vậy, Tật Nguyên Trượng cảm thấy hụt hẫng.

Vương Diệp đi sang hướng khác với vẻ mặt lạnh lùng, phía bên kia chắc là có thể đi được.

Lão Kim và Trương Khởi Linh đã lần lượt đi xuống.

Cậu cầm hai chiếc ba lô, đưa cho Tật Nguyên Trượng một cái.

Tật Nguyên Trượng cũng cam chịu, cùng Vương Diệp đeo ba lô đi xuống.

Khi đi dọc theo lối đi phía trước, Vương Diệp ngửi thấy mùi khét lẹt.

Ngoài ra còn có vài con kiến đang giãy dụa trên mặt đất, Tật Nguyên Trượng thấy vậy liền thẳng chân dẫm nát.

Hành động dẫm bẹp kiến của hắn khiến Vương Diệp nhíu mày, nhưng cuối cùng cậu vẫn không nói gì mà tiếp tục đi lên phía trước.

Đi không bao lâu, Vương Diệp thấy phía trước xuất hiện một cửa sổ, cái cửa sổ này xuất hiện quá đột ngột.

Lão Kim và Trương Khởi Linh vây quanh cửa sổ, im lặng quan sát hoa văn trên đó.

Một hồi lâu sau, cả hai mới quay lại nhìn Vương Diệp với thần tình cực kỳ cổ quái.

Vương Diệp chưa kịp phản ứng, Lão Kim đã hạ thấp giọng nói: "Cái này giống hệt cái sân chúng ta thấy bên ngoài, hoa văn và cái cửa sổ đó không khác gì nhau cả." Lời của Lão Kim khiến Vương Diệp sững sờ, cậu vội ghé lại xem thì phát hiện hoa văn cửa sổ này quả thật y hệt cái sân bên ngoài.

Cậu cũng ngẩn người ra.

Trương Khởi Linh thử đẩy một cái, Vương Diệp thấy vậy vội nắm tay anh: "Tiểu Ca, anh đừng điên chứ!" Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Nhưng lời cậu đã muộn, Trương Khởi Linh đã đẩy cửa sổ ra.

Hiện ra trước mắt là một khung cảnh đổ nát.

Vương Diệp đầy vẻ nghi hoặc, nhưng hầu hết bàn ghế và cách bài trí sân khấu kịch bên trong đều giống hệt những gì cậu thấy bên ngoài, không có gì khác biệt.

Ba người kia đi qua phía cửa sổ, còn Vương Diệp lại đi men theo bóng tối phía trước.

Đi một lúc, cậu đến trước một cánh cửa.

Khi cửa mở ra, mọi thứ bên trong như sống lại, một luồng khí ập vào mặt, Vương Diệp vội thắp đuốc lên.

Ngay lúc đó, vài giọng nói sắc lẻm vang lên bên tai: "Sao lại là cậu?" "Giờ mới tới, hơi muộn đấy." Những kẻ đó vừa nói vừa cười.

Những lời họ nói khiến Vương Diệp cảm thấy khó hiểu, nhưng trong thâm tâm cậu lại thấy mình dường như quen biết họ.

Cậu vừa gật đầu vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Cậu vừa ngồi xuống, những người này đã vây quanh cậu, chỉ vào những người trên đài cười nói: "Xem kìa, đây là ba người mới tới hát kịch, nghe nói hôm nay họ định biểu diễn..." Lời họ chưa dứt, khi ánh mắt Vương Diệp rơi vào ba người Tật Nguyên Trượng thì trong phút chốc cậu bật dậy, nhưng lại không thể nhớ nổi ký ức liên quan đến họ.

Chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt của ba người đó, Vương Diệp bất giác rùng mình.

Lão Kim thấy Vương Diệp đi tới, gương mặt đầy nụ cười vẫy tay với cậu, sốt sắng nói: "Mau cứu tôi với!" Gương mặt Lão Kim đầy vẻ bất lực, nhưng ông vừa dứt lời thì Trương Khởi Linh đã đẩy ông sang một bên, đồng thời gầm lên với Vương Diệp: "Mau đứng sang một bên, tránh xa những người đó ra!" Lời anh quá khó hiểu, Vương Diệp không thể lý giải, nhưng mấy người bạn đồng hành đã đi tới nắm lấy tay cậu, ép cậu ngồi lại vị trí cũ.

Lúc này Tật Nguyên Trượng đang cầm một mảnh vải trắng.

Nhìn Vương Diệp, gương mặt Tật Nguyên Trượng đầy vẻ đau đớn, sau đó trước sự chứng kiến của mọi người, hắn quăng mảnh vải trắng lên xà nhà với vẻ mặt bình thản.

Chương 1379

Vương Diệp vừa xem vừa nói với những người bên cạnh: "Họ hình như không muốn biểu diễn lắm, hay là để họ nghỉ ngơi chút đi?" Đề nghị của Vương Diệp chỉ nhận lại những tiếng cười lạnh.

Một kẻ vỗ tay cậu, gằn giọng mất kiên nhẫn: "Đừng nói nhảm, cứ xem cho kỹ là được." Đối phương nói vậy, Vương Diệp chỉ biết gật đầu, nhưng nghe tiếng la hét của ba người trên đài, cậu lại nhịn không được hỏi: "Sao không thấy ai hát kịch vậy?" Trong khi Vương Diệp đang trách móc, mấy người bên cạnh mới phản ứng lại, họ vội vàng thúc giục những người hát kịch chuẩn bị.

Lúc này, những người đó mới bắt đầu hát líu lo.

Vương Diệp nghe mà nhíu mày vì không thể thưởng thức nổi, nhưng nhìn Trương Khởi Linh và hai người kia trên đài, cậu biết chắc chắn họ có quan hệ với mình.

Cậu phải cứu họ, nếu không chuyện tiếp theo sẽ lớn chuyện mất.

Nghĩ đến đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Cậu siết chặt nắm tay, đôi mắt đầy vẻ sắc sảo, rồi bước chân định đi lên đài.

Những kẻ khác giữ tay Vương Diệp lại với vẻ mặt khó chịu: "Đã là buổi diễn thì nên ngồi yên một chỗ mà xem, đừng có phá đám." "Nếu cậu muốn chạm vào giới hạn của chúng tôi, thì chúng tôi sẽ không tha cho cậu đâu." "Đừng trách chúng tôi không nể tình xưa nghĩa cũ." Chúng vừa nói vừa nghiến răng, gương mặt trở nên hung tợn.

Ngay khoảnh khắc đó, Vương Diệp tung cú đấm vào người chúng khiến mấy gã ngã lăn ra đất.

Vương Diệp nhảy lên đài.

Trương Khởi Linh và Tật Nguyên Trượng trông cực kỳ chật vật, dường như có những bàn tay vô hình đang tát vào mặt họ.

Trông họ thật đáng thương.

Vương Diệp kéo họ xuống đài, nhưng khi vừa xuống tới nơi thì cảnh tượng trước mắt lại trở nên hoang tàn.

Những người bạn ban đầu hóa ra chỉ là những khúc gỗ đứng yên tại chỗ, vậy mà vừa rồi họ vẫn còn nói chuyện với cậu.

Cậu không kịp suy nghĩ, chỉ biết dẫn Trương Khởi Linh và hai người kia chạy về phía hậu đài.

Trong lúc chạy, Trương Khởi Linh lại sốt sắng nói với Vương Diệp: "Cậu quen biết những người đó, hay là bảo họ nương tay tha cho chúng ta đi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa chỉ về phía sau lưng Vương Diệp.

Nhưng khi Vương Diệp quay đầu lại, cậu chỉ thấy những cọc gỗ.

Cậu không hiểu ý Trương Khởi Linh, vội lắc đầu, đẩy ba người họ chạy tiếp.

Chạy không lâu sau, Vương Diệp đến một căn phòng, nhưng căn phòng này không mang lại cảm giác an toàn.

Cậu theo bản năng đẩy ba người vào góc phòng.

Ba người đứng trong góc, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Nhìn bộ dạng đó, lòng Vương Diệp đầy phức tạp.

Khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Vương Diệp cầm vũ khí lên chuẩn bị đối phó, nhưng khi những kẻ đó đẩy cửa vào, Vương

Diệp chẳng thấy gì cả, chỉ cảm thấy cánh cửa như bị gió thổi tung.

Chưa kịp phản ứng thì Trương Khởi Linh đã phát ra tiếng thét thê lương.

Ngay trước mắt Vương Diệp, Trương Khởi Linh ngã gục xuống đất, đầu chảy máu ròng ròng.

Nhìn cảnh tượng này, Vương Diệp sững sờ hồi lâu không nói nên lời, không biết phải đối mặt thế nào.

Khi Trương Khởi Linh vừa ngã xuống thì Lão Kim cũng thét lên đau đớn.

Tình hình của họ ngày càng nghiêm trọng, chân của Tật Nguyên Trượng thậm chí còn bị vặn vẹo một cách bất thường.

Nhìn ba người trước mặt, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ bàng hoàng.

Cậu vội chạy tới đỡ Tật Nguyên Trượng dậy, nhưng hắn lắc đầu, chỉ về phía Trương Khởi Linh: "Cậu mau cứu cậu ấy đi!" Hắn đẩy tay Vương Diệp.

Nghe vậy, Vương Diệp chạy đến bên Trương Khởi Linh nhưng tay không chẳng biết làm gì, dù có vũ khí cậu cũng không thấy kẻ địch đâu.

Cậu không biết phải cứu mạng Trương Khởi Linh thế nào.

Trong lúc Trương Khởi Linh đang rên rỉ đau đớn, anh ngẩng lên thấy Vương Diệp đứng trước mặt liền lớn tiếng kêu cứu.

Tiếng kêu của anh khiến Vương Diệp tê dại cả da đầu vì cậu không thấy ai cả, mà tiếng thét của Trương Khởi Linh lại quá thê thảm.

Tất cả khiến Vương Diệp không thể chịu đựng nổi.

Khi Trương Khởi Linh nằm trên đất, vết thương trên người anh lại toác ra.

Nhìn vết thương đó, sắc mặt Vương Diệp cực kỳ khó coi.

Phía sau lại vang lên tiếng gọi tên, nhưng đó không phải tên cậu, ngoài ra còn có vô số giọng nói nhắc nhở về thân phận của cậu.

Cậu vốn là khán giả ở đây, còn ba kẻ này chỉ là đang nội đấu vì tiền bạc nên mới đánh nhau, vì vậy Vương Diệp không nên giúp đỡ.

Nghe những lời đó, gương mặt Vương Diệp đầy vẻ phẫn nộ, cậu vội vàng lắc đầu.

Trong khi phủ nhận tất cả, cậu bịt tai lại, nhìn chằm chằm Tật Nguyên Trượng hỏi: "Tôi là ai?" Cậu không ngừng hỏi, Tật Nguyên Trượng thấy vậy liền đẩy cậu ra, bực bội nói: "Đừng hỏi ta, mau cứu mạng chúng ta đi, cậu thật sự không thấy mấy gã đó sao?" Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa chỉ vào không trung.

Lời hắn quá ma mị khiến Vương Diệp không hiểu nổi, cậu lắc đầu, nhưng rồi có chút thay đổi, cậu bước về phía khoảng không đó.

Đồng thời, cậu dang hai tay cầm chủy thủ đối diện với hư không, ra vẻ bảo vệ ba người họ, nhưng làm vậy chẳng có ích gì.

Tật Nguyên Trượng thấy Trương Khởi Linh gào lên đau đớn liền chạy lại nhưng cũng bị ai đó đá văng.

Đó là một sức mạnh cực lớn.

Vương Diệp nhìn vào hư không, gương mặt đầy vẻ bàng hoàng, trong đầu cậu cứ lẩn quẩn một câu hỏi: Cậu rốt cuộc là ai?

Câu hỏi này cứ xoay vần trong đầu, nhưng trong thâm tâm có một giọng nói bảo cậu rằng, chỉ cần nghĩ thông suốt là cậu sẽ tỉnh táo lại.

Nhưng cậu không thể nghĩ thông được, vì những người kia đang gọi tên cậu, bảo cậu qua đó.

Nghe tiếng họ, lòng Vương Diệp đầy phức tạp.

Cậu quay đầu nhìn lại phía sau, suy nghĩ một chút rồi hét lớn về phía họ: "Các người bảo tôi qua là tôi phải qua sao?" Giọng Vương Diệp đầy vẻ ngông cuồng.

Bỏ lại câu nói đó, cậu đi đến bên Tật Nguyên Trượng, thử đứng cùng một chiến tuyến với hắn, nhưng không thành công.

Tật Nguyên Trượng đẩy cậu ra, gương mặt lộ vẻ lo lắng và hoảng loạn.

Lúc này, Vương Diệp ôm đầu nhìn Lão Kim đứng bên cạnh.

Không ai ngờ Lão Kim đột nhiên ôm lấy lồng ngực.

Ngay trước mắt Vương Diệp, Lão Kim không ngừng thở dốc nhưng không tài nào hít thở được, trông cực kỳ đau đớn.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi, cậu dường như đã hiểu ra Lão Kim đang gặp rắc rối.

Vương Diệp vội chạy lại nhưng chưa kịp giúp gì thì Lão Kim đã đổ gục xuống đất, vô cùng đau đớn.

Khi Vương Diệp phản ứng lại, trong đầu cậu bỗng xuất hiện rất nhiều thứ.

Cậu nhớ lại tất cả, cũng biết Lão Kim là ai.

Cậu đỡ Lão Kim dậy, nhưng ông vẫn như cũ.

Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, vội vàng chạy lại vỗ vai anh, cậu cần lấy thuốc cho Lão Kim nhưng Trương Khởi Linh vẫn ngây dại, mặt thì sưng húp vì bị đánh không nhẹ.

Dù anh có năng lực phi phàm nhưng lúc này cũng chỉ biết chịu trận.

Thấy cảnh này, lòng Vương Diệp đầy bất lực, không nói nên lời.

Lão Kim nhìn cậu một cái rồi phun ra một ngụm máu.

Bất đắc dĩ, Vương Diệp phải lục lọi túi áo ông, cuối cùng cũng tìm thấy thuốc.

Cậu mỉm cười, nhưng khi mở ra, Lão Kim lại không biết sử dụng thế nào.

Vương Diệp thấy vậy, trong đầu hiện ra những hình ảnh quen thuộc, không đợi Lão Kim phản ứng, cậu đã giúp ông dùng thuốc.

Xong xuôi, thấy trạng thái của Lão Kim có vẻ khá hơn, ít nhất không còn đau đớn như lúc đầu, cậu vực ông dậy.

Tật Nguyên Trượng đi tới vỗ vai cậu, chỉ vào những người trước mắt hỏi: "Cậu nhớ ra rồi à?" Câu hỏi đột ngột của hắn khiến Vương Diệp ngẩng đầu nhìn, trước ánh mắt đầy mong đợi của hắn, Vương Diệp lắc đầu.

Cậu chưa nhớ ra gì cả, nhưng trong phút chốc cậu có cảm giác tỉnh táo, dù cậu thấy việc có thật sự tỉnh lại hay không không quan trọng, quan trọng là cậu có nhìn thấy những kẻ trước mắt hay không.

Thật may mắn là cậu đã thấy.

Lúc này, Vương Diệp nhặt thanh đao dưới đất lên, trực tiếp xông tới.

Những kẻ đó thấy động tác cuồng dại của Vương Diệp liền tản ra hướng khác, nhưng chúng không phải người, chúng không khác gì tượng Thấp Bà nhưng sức lực lại lớn kinh khủng.

Vương Diệp đuổi theo chúng vào một hành lang chật hẹp, nhưng cảm thấy có gì đó không ổn.

Ánh sáng ở đây rất yếu ớt, xung quanh mờ ảo.

Khi cảm thấy điềm chẳng lành, Vương Diệp định lùi lại nhưng đã không kịp, lối thoát phía sau đã bị chặn đứng.

Tổng cộng có ba kẻ đứng trước và sau cậu.

Chúng nhìn Vương Diệp với vẻ đắc ý và phấn khích, hếch cằm nói sắc lẹm: "Không ngờ chứ gì, cậu không thoát được đâu.

Đã muốn ra mặt cho đám người đó thì giờ chỉ có nước bị bọn ta tiêu diệt thôi." "Nếu cậu chịu đứng đó làm một khán giả nghe kịch, biết đâu bọn ta còn nương tay tha cho." Chúng vừa nói vừa cười nhạo Vương Diệp.

Rõ ràng là những thứ giống tượng Thấp Bà nhưng lại có thể nói chuyện như người thường.

Chương 1380

Vương Diệp cười lạnh một tiếng, nhổ toẹt một bãi trước mặt chúng, không chút do dự: "Đừng nói nhảm nữa, muốn động thủ thì nhào vô." Cậu chưa bao giờ bị khuất phục trước sức mạnh của kẻ thù, càng không vì hành động của chúng mà sợ hãi lùi bước, cậu vẫn anh dũng như mọi khi.

Nhưng khi xông lên đấu với sáu gã này, Vương Diệp cảm thấy khá chật vật.

Dù chúng không dùng vũ khí nhưng trong lúc đấm đá qua lại, Vương Diệp cũng không chiếm được ưu thế gì.

Bất đắc dĩ, cậu phải dùng đao liều mạng chiến đấu, đồng thời tung chân đá văng những kẻ phía sau, mãi mới mở được một đường máu.

Lúc này Vương Diệp dứt khoát chạy về hướng cũ nhưng lại đâm sầm vào tường.

Rõ ràng trước mắt là một con đường, nhưng khi đưa tay sờ soạn thì chỉ thấy một bức tường lạnh lẽo.

Gương mặt cậu đầy vẻ phức tạp.

Chẳng phải đây là một hành lang sao?

Sao lối thoát lại biến thành thế này?

Vương Diệp khó mà chấp nhận được.

Năm kẻ kia lại xông tới, vì một đồng bọn đã bị Vương Diệp hạ gục nên chúng vô cùng phẫn nộ.

Chưa kịp để Vương Diệp phản ứng, đôi tay của chúng đã mọc ra những bộ móng vuốt sắc nhọn dị thường.

Nhìn những thứ này, Vương Diệp cảm thấy bồn chồn.

Cậu không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết đưa tay không ngừng đỡ những cú tấn công, đồng thời tìm cơ hội để đâm thanh chủy thủ kia vào đầu chúng.

Nhưng làm được điều đó thật gian nan, trước tiên phải kiềm chế được chúng, mà để làm vậy, Vương Diệp cũng phải trả giá đắt.

Cậu cảm thấy mắt mình đã sưng vù lên rồi.

Trong đôi mắt Vương Diệp cũng tràn đầy vẻ kinh hoàng, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn đã nhanh chóng bình tĩnh lại, vì số lượng Thấp Bà bị hắn giải quyết đã lên đến ba con.

Ba con còn lại cũng chẳng đáng để sợ.

Nhìn ba tên trước mắt, trong lòng hắn bùng lên ý chí chiến đấu, đồng thời vung con đao trong tay, dứt khoát xông tới.

Hắn đã nắm vững được một số kỹ xảo nhất định.

Cộng thêm thiên phú chiến đấu bẩm sinh, ba tên này đối với Vương Diệp hoàn toàn không phải là đối thủ.

Trong lúc giao chiến, mặt Vương Diệp bị một tên cào trúng.

Hắn lập tức tức giận đến mặt mày tái mét, ngay sau đó vặn gãy cổ tên đó.

Sau khi làm xong, hắn cùng sáu cái xác đổ rạp xuống đất.

Nhưng hắn vẫn còn thở, còn sáu tên kia thì hoàn toàn im lìm, mặt úp xuống đất.

Vương Diệp cầm đao, chỉnh đốn lại bộ dạng chật vật trên người.

Nhưng khi cúi đầu nhìn mình, hắn vẫn không nhịn được mà cười khẩy một tiếng.

Chút chật vật này thì thấm vào đâu, giải quyết được sáu tên này thì mọi chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cười lớn.

Nhưng khi hắn đang cười lớn, Tật Nguyên Trượng nghe thấy tiếng động cũng đi tới, nhưng ông ta lại đi tới từ phía bức tường.

Chứng kiến cảnh này, mặt Vương Diệp đầy vẻ chấn kinh.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng đưa tay muốn kéo hắn qua, kết quả không ngờ Vương Diệp lại lắc đầu nguầy nguậy.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mắt, dù bị những thứ kia đánh cho mặt mũi bầm dập, nhưng anh vẫn không chút do dự lấy đèn pin ra.

Khoảnh khắc ánh đèn pin chiếu sáng, hành lang trước mặt biến thành một căn phòng lớn.

Lúc này Vương Diệp mới bàng hoàng tỉnh ngộ, hóa ra hành lang vừa rồi chỉ là chướng nhãn pháp, năng lực của những thứ này đúng là mạnh thật.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được giơ ngón tay cái cảm thán, nhưng nhanh chóng thu liễm lại, bám sát theo sau bọn họ đi về phía trước.

Bọn họ đi rất nhanh.

Vương Diệp đi theo sau, không nhịn được kể lại tình hình sáu tên kia.

Mọi người vừa nghe vừa gật đầu.

Nghe thấy Vương Diệp đã giải quyết sạch sẽ sáu tên, ba người lại cười hì hì chỉ vào mặt hắn, vết thương trên mặt hắn trông cực kỳ thảm hại.

Trong lúc mọi người đang cảm thán, Lão Kim lấy băng gạc ra, Vương Diệp chỉ xử lý sơ qua, rồi bình thản quan sát xung quanh nói: "Chuyện nhỏ thôi, tìm chỗ nghỉ chân đã, đám đó chắc không xuất hiện nữa đâu, chúng ta chỉnh đốn một chút." Nói đoạn, hắn nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh, vừa rồi hắn đã phát hiện vết thương trên người Tiểu Ca bị nứt ra, không ngờ đúng là như vậy.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu, nhưng Tật Nguyên Trượng lại ủ rũ, thần tình phức tạp nói với Vương Diệp: "Lúc chúng ta gặp cái cửa sổ kia, rõ ràng có thể tránh được tất cả, nhưng đều tại tôi, tôi đã không nhắc nhở mọi người." Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa cúi đầu.

Vương Diệp nghe xong không đáp lời mà nhìn Lão Kim bên cạnh, kéo tay Lão Kim đi về hướng khác.

Tuy cả nhóm đang ở trong một đường hầm đất, nhưng họ đã sớm thích nghi với môi trường ác liệt này, ai nấy đều thản nhiên.

Trương Khởi Linh băng bó xong vết thương liền tựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tật Nguyên Trượng nói gì anh cũng không nghe, chỉ lo việc của mình.

Lão Kim thấy bộ dạng đó của Trương Khởi Linh, lại nhìn sang Vương Diệp, thấp giọng nói: "Cậu có gì muốn nói cứ việc bảo tôi." Vương Diệp cười, cảm thán với Lão Kim: "Đừng nói mấy chuyện đó, vô ích thôi.

Anh phải nhớ kỹ việc chúng ta cần làm.

Tên Tật Nguyên Trượng kia tuy có che giấu, nhưng thực tế vào lúc then chốt vẫn có thể dùng được." Lộ trình tiếp theo bắt buộc phải để Tật Nguyên Trượng vẽ ra, nhưng việc này Vương Diệp không tiện chủ động đề cập, nên phải để Lão Kim lên tiếng.

Nghe Vương Diệp nói, Lão Kim gật đầu, không có chút ý kiến nào, việc này ông có thể làm tốt.

Ông vỗ ngực bảo đảm chắc nịch.

Thấy bộ dạng đó của ông, Vương Diệp hài lòng cười.

Khi hắn dẫn Lão Kim đi trở lại, Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp về cũng mơ màng mở mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào ba ngọn đèn bên cạnh nói: “Thứ duy nhất tôi chạm trán ở đó là cái này, nó là đồ thật, không phải ảo ảnh, cậu xem thử bên trong là thứ gì?” Anh luôn cảm thấy thứ này không ổn, vì lúc nhìn thấy nó đã có một khoảnh khắc hốt hoảng nên mới bị đám kia đánh trọng thương.

Sự đắc thủ của chúng khiến anh phẫn nộ, nên anh đã mang thứ này ra.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp cầm thứ đó lên, xem kỹ hồi lâu, cuối cùng phát hiện điểm bất thường, vì đây là một chiếc đèn hình hoa sen.

Loại đèn này trước đây rất thường thấy, nhưng sau một vụ hỏa hoạn ở bảo tàng, chúng đã biến mất, thậm chí trên thị trường cũng không thấy xuất hiện.

Theo lý mà nói, loại đèn này thuộc thời Chiến quốc, không nên dừng lại ở chỗ này mới đúng, vì những châu báu và đồ tùy táng hắn thấy trước đó không hề liên quan đến thời Chiến quốc.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng nhưng không nói ra phân tích, mà nhìn về phía Lão Kim.

Lão Kim làm theo lời hắn, Tật Nguyên Trượng tuy không tình nguyện, nhưng nhìn Lão Kim, cuối cùng vẫn hạ thấp giọng nói: “Tôi có thể vẽ lại toàn bộ lộ trình, nhưng việc các người đã hứa với tôi bắt buộc phải làm được, nếu không tôi làm quỷ cũng không tha cho các người.” Tật Nguyên Trượng dường như đã dự liệu được mọi chuyện sắp tới của mình, vào lúc này ông ta lại tỏ ra vô cùng quyết liệt.

Nghe ông ta nói, sắc mặt Lão Kim trở nên cực kỳ khó coi, không biết ứng phó ra sao.

Nhưng trong lúc Lão Kim còn đang do dự, Vương Diệp đã bước tới cam đoan với ông ta.

Nghe Vương Diệp nói, Tật Nguyên Trượng gật đầu, nhưng khi ông ta định nói rõ lộ trình và các chi tiết bên trong, Vương Diệp lại cầm cái đèn bàn trong tay nói: “Chỗ này ngoài ông ra chắc còn có người khác vào nữa nhỉ?

Sao họ lại ngu thế, mang bao nhiêu đồ vào mà không biết mang ra.” Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày với Tật Nguyên Trượng.

Chỉ một câu nói bâng quơ như vậy khiến Tật Nguyên Trượng sững sờ tại chỗ.

Nhìn chiếc đèn trong tay Vương Diệp, khi phản ứng lại, mắt ông ta sáng lên, lẩm bẩm: “Đây là Bất Diệt Đăng, sao nó lại ở trong tay cậu?” Giọng Tật Nguyên Trượng đầy vẻ chấn kinh, nhưng khi nhận ra, ông ta vội vàng bịt miệng mình lại, như thể vừa lỡ lời.

Thấy vẻ hoảng loạn trên mặt ông ta, Vương Diệp cười khẩy, sau đó đặt chiếc đèn sang một bên một cách tùy ý, như thể chẳng coi nó ra gì.

Bộ dạng đó khiến sắc mặt Tật Nguyên Trượng càng khó coi.

Tật Nguyên Trượng suy nghĩ rồi bước nhanh tới định cầm chiếc đèn lên, nhưng khoảnh khắc ông ta cúi người, tay Vương Diệp nhanh hơn, gạt chiếc đèn sang hướng khác.

Hình như hắn đang trêu chọc Tật Nguyên Trượng, nhưng cũng là vì Tật Nguyên Trượng có chuyện giấu giếm, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn ông ta, hy vọng lão gia hỏa này có thể khai ra tất cả.

Nhưng khi đối mắt với Trương Khởi Linh, ông ta bất giác hoảng sợ, sợ những chuyện đó bị Vương Diệp biết được, nhưng cũng đành bất lực.

Ông ta đành đâm lao phải theo lao nói với Vương Diệp: “Mấy chuyện này là hiểu lầm thôi, cậu nên nghe tôi giải thích mới đúng.” Ông ta vừa nói vừa cười lấy lòng Vương Diệp, nhưng hắn không đáp lời mà nhìn chiếc đèn, lẩm bẩm: “Bất Diệt Đăng, nghe ông nói thì cái đèn này có vẻ thú vị đấy, chắc không giống mấy thứ tôi từng thấy trong bảo tàng.” Vương Diệp cau mày, trước câu hỏi của hắn, Tật Nguyên Trượng không biết trả lời thế nào.

Bất Diệt Đăng trong bảo tàng ông ta cũng từng xem qua, chẳng qua chỉ là đồ giả.

Lừa gạt mấy kẻ ngu ngốc thì được, chứ Tật Nguyên Trượng đã từng tiếp xúc với thứ này, ông ta biết cách phân biệt thật giả.

Nhưng những lời này ông ta không thể nói ra, làm người luôn phải giữ lại cho mình chút át chủ bài, nếu cái gì cũng nói cho Vương Diệp thì chắc chắn không có kết quả tốt.

Nghĩ vậy, Tật Nguyên Trượng cúi đầu im lặng, không đưa ra bất kỳ nhận xét nào về hành vi của Vương Diệp.

Thấy bộ dạng đó, Vương Diệp châm đèn, ngay khoảnh khắc đó, xung quanh trở nên sáng rực.

Cái cửa sổ vốn dĩ phải đi tới mấy mét mới nhìn rõ, nay nhờ ngọn đèn này, dù khoảng cách còn xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ mệt.

Hắn cười, cảm thán với Tật Nguyên Trượng bên cạnh: “Đa tạ ông đã nhắc nhở, nếu không tôi cũng không phát hiện ra chuyện này.”

Giọng hắn mang vài phần cảm kích, nhưng Tật Nguyên Trượng không nói được lời nào, chỉ cau mày, không ai biết ông ta đang nghĩ gì vì ông ta đã rũ mắt che giấu tất cả.

Vương Diệp cũng chẳng quan tâm, hắn cầm Bất Diệt Đăng đưa cho Trương Khởi Linh: "Cái này giao cho anh bảo quản." Trương Khởi Linh dứt khoát gật đầu, còn Vương Diệp lại ra lệnh cho Tật Nguyên Trượng đi vẽ bản đồ.

Tật Nguyên Trượng run rẩy phác họa.

Chương 1381

Lần trước, ông ta chỉ đi đến giữa đường, vì nơi đó quá kỳ quái nên buộc phải rời đi.

Nhưng con đường đó ông ta luôn thấy lạ lùng, bây giờ vẽ ra chỉ là muốn thoát khỏi nơi này chứ không phải thực sự tin tưởng Vương Diệp.

Sự tin tưởng không thể tùy tiện trao ra, nếu không sẽ biến mình thành kẻ ngu ngốc.

Ông ta không muốn làm kẻ ngốc, nên trong lúc giao tiếp với Vương Diệp, ông ta cần giữ lại một số bí mật.

Với ý nghĩ đó, Tật Nguyên Trượng kể chi tiết lộ trình cho Vương Diệp, Vương Diệp kiên nhẫn nghe rồi gật đầu, không hỏi gì thêm.

Sau khi thu dọn xong, cả nhóm lại xuất phát, nhưng lần này ai nấy đều có toan tính riêng.

Lão Kim tuy vẫn đi bên cạnh Vương Diệp nhưng trên người mang theo không ít thuốc men, dường như cảm thấy Vương Diệp không thể giúp đỡ được mình.

Vương Diệp liếc nhìn Lão Kim rồi nhìn Tật Nguyên Trượng trước mặt với vẻ thắc mắc.

Tật Nguyên Trượng đi rất chậm, rõ ràng ông ta thông thuộc nơi này.

Vương Diệp cố ý dừng lại, mắng cho ông ta một trận té tát.

Tật Nguyên Trượng bấy giờ mới đi nhanh hơn, vừa dẫn đường vừa né được rất nhiều cơ quan.

Vương Diệp nhìn động tác thoăn thoắt của ông ta, không nhịn được cười khẩy: "Ông có thể che giấu, cũng có thể không nói gì với tôi, nhưng vào lúc này mà ông còn giở trò đó, là đang đùa giỡn với tâm lý chúng tôi à?" Giọng Vương Diệp đầy vẻ mất kiên nhẫn, Tật Nguyên Trượng nghe xong rùng mình một cái nhưng không trả lời mà tiếp tục đi tiếp.

Thấy vậy Vương Diệp cũng không bận tâm, ra hiệu cho Trương Khởi Linh, Tiểu Ca gật đầu hiểu ý.

Lão Kim nhìn Vương Diệp định hỏi gì đó, nhưng ánh mắt Vương Diệp liếc qua lại mang vài phần khinh bỉ, như thể cảm thấy dù Lão Kim có biết cũng vô ích.

Thái độ đó khiến Lão Kim không biết phải đối mặt thế nào, chỉ đành cúi đầu im lặng.

Vương Diệp bước nhanh về phía trước.

Tật Nguyên Trượng dẫn đường giúp họ tránh được nhiều rắc rối.

Vì khi đi ngang qua các mộ thất, Vương Diệp có thể nghe thấy những âm thanh kỳ lạ truyền ra từ bên trong, dù rất nhỏ nhưng hắn vẫn bắt được.

Nếu ngay từ đầu Tật Nguyên Trượng chỉ đường thì có lẽ đã tránh được những phiền phức đó.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp không nhịn được cảm thán.

Nghe những âm thanh đó, Tật Nguyên Trượng hận không thể bịt tai lại, ông ta không đối thoại với Vương Diệp mà đứng trước một cánh cửa, quay đầu nói: "Những chuyện trước đó đúng là tôi làm chưa thỏa đáng, nhưng chuyện này cậu phải xử lý." Ông ta chỉ vào cánh cửa trước mặt, vừa giảng giải vừa để Vương Diệp kiên nhẫn nghe.

Hóa ra cánh cửa này khi mở ra sẽ xuất hiện những kỳ cảnh khác nhau.

Dùng phương thức nào để mở sẽ tương ứng với căn phòng nhận được.

Những thứ này không phải là thứ Vương Diệp có thể đối phó.

Tật Nguyên Trượng nói với vẻ khinh miệt.

Vương Diệp nhìn bộ dạng đó của ông ta rồi nhìn cánh cửa, suy nghĩ một lát rồi đặt tay lên, từ tốn đẩy ra.

Trong lúc đẩy cửa, hắn nhìn Tật Nguyên Trượng hỏi: “Trước đây ông cũng dùng cách này phải không?” Câu hỏi vang lên bên tai, mặt Tật Nguyên Trượng vẫn còn vẻ ngơ ngác, dường như đang chìm đắm trong thế giới riêng, hoàn toàn không chú ý đến động tác và câu hỏi của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp biết ông ta có điều che giấu, hắn cũng chẳng quan tâm thái độ đó mà tự mình đi tiếp, được một lúc thì dừng lại. 14.

Tại đây, hắn nhìn thấy một con kênh hình chữ Công.

Vương Diệp vừa quan sát vừa tìm nguồn nước.

Trương Khởi Linh và Lão Kim đi vào không quên tìm hòn đá chặn cửa, sợ cửa đóng lại sẽ không còn đường lui.

Vương Diệp nhìn hành động của hai người mà thấy buồn cười, hắn khẽ lắc đầu bảo: “Đừng làm mấy việc vô ích đó, cái gì đến sẽ đến thôi, các anh nghĩ chặn cửa là có thể chạy thoát sao?” Mọi cơ quan đều liên kết chặt chẽ, Vương Diệp không muốn giải thích nhiều, nhưng những lời lạnh lùng này khiến sắc mặt Trương Khởi Linh và Lão Kim vô cùng khó coi.

Lão Kim nhìn Trương Khởi Linh, định cằn nhằn Vương Diệp nhưng Tiểu Ca lắc đầu, ý tứ rõ ràng, Lão Kim đành im lặng.

Vương Diệp đi vào trong, quan sát con kênh chữ Công.

Hắn lấy ngọn đèn từ tay Trương Khởi Linh đặt ở góc đông nam, dù ở đây không có quan tài nhưng động tác của hắn vẫn rất nhanh nhẹn.

Làm xong, Vương Diệp nhìn rõ diện mạo cả mộ thất.

Tật Nguyên Trượng đứng cạnh Vương Diệp, muốn nói lại thôi.

Vương Diệp biết ông ta muốn nói gì nhưng giả vờ không biết, khi hắn đi sang hướng khác, Tật Nguyên Trượng cũng bám sát theo sau.

Thấy vậy, Vương Diệp dừng bước, cúi đầu nhìn con kênh, đầy vẻ nghi hoặc nói: “Thật là kỳ quái, con kênh này rõ ràng không có nguồn, sao nước cứ tuần hoàn không ngừng?

Lực đẩy từ đâu ra vậy?” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn dòng nước, khi hắn cúi người chuẩn bị đưa tay ra thì Tật Nguyên Trượng nhìn động tác của hắn, hét lên đầy điên cuồng: “Đừng chạm vào thứ đó!” Ông ta trông có vẻ rất sợ hãi, nhưng trong giọng nói lại mang vài phần hưng phấn.

Vương Diệp bắt được cảm xúc đó nhưng giả vờ không biết, chỉ nhìn Tật Nguyên Trượng hỏi: “Tại sao?” Câu hỏi của Vương Diệp nghe có vẻ ngơ ngác như chẳng biết gì, thậm chí còn ngốc hơn cả kẻ mới vào nghề.

Bộ dạng đó khiến Tật Nguyên Trượng dở khóc dở cười.

Nhìn Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng nghiêm trọng nói: “Trước đây có một đàn em đi theo tôi vào đây, hắn đã chạm vào thứ này...” Tật Nguyên Trượng vừa dứt lời, Vương Diệp gật đầu, sắc sảo chất vấn: “Cho nên cách mở cửa của chúng ta là giống nhau, đúng không?” Hắn trực tiếp cắt ngang lời Tật Nguyên Trượng.

Trước câu hỏi của Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng không biết đáp sao, chỉ cúi đầu vẻ ủ rũ, còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn ông ta một cái.

Đôi mắt ấy càng lạnh lùng, Tật Nguyên Trượng càng sợ hãi.

Ông ta chưa từng thấy Vương Diệp như vậy, từ đầu đến giờ Vương Diệp luôn tỏ ra dễ nói chuyện, nhưng bây giờ ông ta dường như đã chạm vào vùng cấm.

Nhưng ông ta không thể xin lỗi Vương Diệp vì không làm được chuyện đó.

Quan trọng nhất là, để ông ta làm việc này thì không ổn lắm, dù sao tuổi tác của ông ta cũng lớn hơn Vương Diệp.

Nghĩ vậy, Tật Nguyên Trượng cố ý ra vẻ trước mặt Vương Diệp, rồi đi sang hướng khác.

Vừa đi ông ta vừa mỉa mai: “Đi lại ở chỗ này phải chú ý thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào phẩm hạnh của mình, nếu không cẩn thận thì hậu quả tự chịu.” Giọng Tật Nguyên Trượng đầy ngạo mạn, những lời này khiến sắc mặt Vương Diệp khó coi, hắn nhìn Tật Nguyên Trượng nhưng vẫn cười lắc đầu.

Hắn không chấp nhặt với Tật Nguyên Trượng mà nhìn con kênh chữ Công.

Phía trước có một khoảng đất trống, Vương Diệp cầm la bàn trong tay, kim la bàn vẫn lặng im không chút dao động.

Khi Vương Diệp nhìn sang Trương Khởi Linh và Lão Kim, hai người họ đang thì thầm bàn tán.

Những gì họ nói Vương Diệp đều nghe thấy, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là vấn đề ở đây.

Nào là Bất Diệt Đăng, nào là dòng nước tuần hoàn chữ Công, hai người họ bàn luận đủ chuyện trên trời dưới đất.

Vương Diệp nghe mà thấy bất lực, hắn bịt tai lại, tâm trạng cực kỳ phiền muộn.

Thấy vậy Trương Khởi Linh lại nói: “Nói đi cũng phải nói lại, Vương Diệp chắc biết rất nhiều về mấy thứ này, lúc mới quen hắn đã là thủ lĩnh của đám nhà khảo cổ đó rồi...” Trương Khởi Linh chưa dứt lời, Vương Diệp đã lắc đầu đính chính: “Chỉ là vì những người đó có việc cầu cạnh tôi nên họ mới tỏ ra như vậy thôi.” Để lại câu đó, Vương Diệp nhảy sang hai bên con kênh chữ Công, đi trên khoảng đất trống quan sát xung quanh.

Nhưng chưa kịp nhảy sang phía bên kia, Vương Diệp phát hiện bùn dưới chân bắt đầu sụt lún, sắc mặt hắn lập tức trở nên cực kỳ khó coi, không kìm được hét lớn với họ: “Hỏng bét!” Hai chữ này thốt ra, Trương Khởi Linh nghe thấy liền lộ vẻ căng thẳng.

Anh vội vàng chạy tới quăng dây thừng cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại cười hắc hắc.

Tuy đã bắt được dây thừng nhưng bộ dạng vô tâm vô tính đó khiến Trương Khởi Linh có chút mất kiên nhẫn.

Anh siết chặt nắm đấm, cực kỳ bất mãn với hành động của Vương Diệp, định mắng cho một trận, nhưng không ngờ Vương Diệp khẽ lắc đầu, lại nhìn dòng sông chữ Công dưới chân.

Hắn đi sang chỗ khác, không bị sụt lún xuống bùn mà nhảy lại chỗ cũ.

Khi nhảy qua, Vương Diệp nhìn dòng sông rồi ngước nhìn về phía Tật Nguyên Trượng.

Tật Nguyên Trượng vẫn chằm chằm nhìn dòng sông, ông ta nhìn đến nhập thần, mọi ngóc ngách ông ta đều đã đi qua trừ hai bên bờ.

Vương Diệp suy nghĩ rồi tiến lên nói với Tật Nguyên Trượng, hắn cho rằng đi đến hai bên bờ có thể nhìn ra nguyên nhân dòng sông chảy và cả nguồn của nó.

Lời Vương Diệp chỉ nhận được sự bất lực của Tật Nguyên Trượng.

Nhìn Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng tỏ vẻ mệt mỏi, ông ta chỉ do dự một chút rồi nói ra tất cả.

Lúc đó ông ta có thể thoát ra không phải vì họ nổ tung chỗ này, cũng không phải do ông ta nghĩ ra mưu kế gì hay đi ngược đường cũ, mà là ông ta đã nhảy vào chỗ này.

Khi nhảy vào, trong vòng tuần hoàn đó, ông ta cảm nhận được mình bị dòng sông liên tục xô đẩy, rồi ông ta ngất đi, chuyện sau đó không biết nữa, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên bãi sông gần nhà.

Nói đến đây, sắc mặt ông ta rất cổ quái, nhìn Vương Diệp, ông ta bỗng nắm tay hắn nói: "Cậu có tin không?

Mọi chuyện cực kỳ quái dị." Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa hít sâu, như thể phải dùng nhiều cách mới giữ được bình tĩnh.

Nhưng Vương Diệp nghe xong chẳng có mấy cảm xúc, chỉ lặng lẽ nhìn rồi rút tay lại.

Hắn có vẻ bài xích sự đụng chạm của Tật Nguyên Trượng, khiến ông ta rất bất lực.

Ông ta khẽ thở dài, không đánh giá nhiều về hành động của Vương Diệp mà chỉ nhìn dòng sông trước mặt nói tiếp: "Tôi thực sự muốn hiểu rõ đây là chuyện gì?" Vương Diệp cười khẩy, chỉ vào dòng sông hỏi thẳng: "Vậy ông muốn nhảy xuống à?

Không phải bảo ở đây có tính ăn mòn sao?" Trước câu hỏi của Vương Diệp, Tật Nguyên Trượng im lặng.

Ông ta nhận ra mình đã nói hớ, nhưng khó lòng đính chính vì Vương Diệp đã mặc định như vậy rồi, ông ta cũng không thể phủ nhận lời mình đã nói.

Bất lực, Tật Nguyên Trượng đành nhắm mắt lại, như muốn trốn tránh tất cả nhưng cũng cắt đứt liên lạc với Vương Diệp.

Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian, đi về phía Trương Khởi Linh và Lão Kim, hạ thấp giọng nói: "Tôi đoán muốn rời khỏi đây phải dựa vào dòng sông kia, hai người có ý kiến gì không?" Trương Khởi Linh nhìn dòng sông, cầm thanh sắt trong tay nói: "Nếu thực sự có tính ăn mòn thì chúng ta cứ quăng thanh sắt xuống xem thử." Anh vừa nói vừa cười, cái ý kiến này đúng là tệ thật.

Vương Diệp lắc đầu từ chối, nhưng Tật Nguyên Trượng đã đưa tay chạm vào dòng sông.

Chương 1382

Dòng sông không hề có tác dụng ăn mòn, và ông ta đang cảm nhận hướng chảy của nó.

Trong khi Vương Diệp đang quan sát, Tật Nguyên Trượng đau đớn rút tay lại, Vương Diệp thấy tay ông ta trắng bệch ngay tức khắc, hơn nữa xương cốt bên trong còn bị vặn xoắn.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp.

Hắn bước nhanh tới, không thể tin vào những gì mình thấy, nhìn Tật Nguyên Trượng nghi hoặc hỏi: "Để chứng minh cho tôi xem mà ông không tiếc tự làm hại mình à?" Câu hỏi khiến Tật Nguyên Trượng tái mặt, suýt thì hộc máu, thầm nghĩ Vương Diệp đúng là "nhân tài".

Ông ta chẳng có cảm giác gì với Vương Diệp, dù có chút sùng bái năng lực của hắn, nhưng việc ông ta thọc tay vào là để thỏa mãn sự hiếu kỳ của chính mình chứ không phải diễn xiếc cho Vương Diệp xem.

Ông ta vừa nghĩ vừa đảo mắt trắng, không thèm trả lời, kết quả không ngờ Vương Diệp lại bồi thêm: "Ông ngu quá, biết thọc tay xuống là đau mà vẫn làm, đáng lẽ ông phải dùng thanh sắt chứ." Vương Diệp lấy thanh sắt của Trương Khởi Linh nhúng vào dòng sông, một lát sau lấy ra, thanh sắt vốn thẳng tắp bấy giờ đã bị vặn thành hình xoắn ốc như một cái đinh vít.

Vương Diệp đờ người hồi lâu.

Thấy Vương Diệp ngây ra, Tật Nguyên Trượng không nhịn được vỗ vai hắn định nói gì đó.

Vương Diệp giơ ngón tay cái, chân thành cảm thán với Tật Nguyên Trượng: “Ông mạnh thật đấy, tôi chưa từng thấy ai như ông.

Cái dòng sông này chẳng khác nào máy xay thịt, ông biết thừa mà sao vẫn dám thọc tay xuống?” Nói đoạn, Vương Diệp chỉ vào dòng sông nói tiếp: “Kể cả những gì ông nói lúc đầu, tôi bắt đầu nghi ngờ không biết là thật hay giả nữa, sao ông có thể nhảy vào dòng sông máy xay thịt này mà không sao cơ chứ?” Lời nói không mang ý mỉa mai nhưng Tật Nguyên Trượng nghe vẫn thấy chướng tai, ông ta bịt tai định trốn tránh, nhưng Vương Diệp cứ bám theo không cho ông ta cơ hội.

Hắn vỗ vai Tật Nguyên Trượng với vẻ hiếu kỳ, cầu tri dục dâng cao khiến Tật Nguyên Trượng bực bội định quát lên.

Bất ngờ Trương Khởi Linh hét lên một tiếng thảm thiết, chỉ thấy Lão Kim đã rơi tọt vào dòng sông tuần hoàn.

Trước sự chứng kiến của Vương Diệp, Lão Kim xoay vài vòng rồi biến mất dạng.

Thấy cảnh đó, Vương Diệp vội vàng nhảy xuống, không quên mang theo hai cái ba lô.

Trương Khởi Linh thấy vậy liền giận dữ hét lên: “Cậu điên rồi, đi mà không thèm kéo tôi theo!” Nói xong, Trương Khởi Linh cũng nhảy xuống.

Thấy cả ba lần lượt nhảy xuống, Tật Nguyên Trượng cũng không do dự nữa mà theo sát.

Thực ra từ khi vào đây, nhìn dòng sông chữ Công này ông ta đã luôn muốn làm vậy, nhưng vì ba người kia không làm nên ông ta không dám mạo hiểm.

Bây giờ họ đã nhảy hết rồi thì ông ta còn lo gì nữa?

Nghĩ đến đây, mặt Tật Nguyên Trượng đầy vẻ hưng phấn.

Nhưng khoảnh khắc nhảy xuống, liệu mọi chuyện có như ý muốn hay không lại là chuyện khác.

Vương Diệp không ngờ dòng sông chữ Công này lại sâu đến vậy.

Theo tính toán của hắn, nó chỉ rộng khoảng hai mét, tuy rộng nhưng hắn không quá bận tâm.

Ai ngờ khi nhảy xuống, cả người hắn như một bọt khí xoay tròn tại chỗ theo luồng sóng ngầm, ngay cả ba lô trong tay cũng bị cuốn đi mất kiểm soát.

Hắn chỉ đành nhìn ba lô bị dòng nước cuốn đi nơi khác.

Vốn dĩ hắn định giữ ba lô không bị trôi mất, không ngờ lại tính sai.

Trong lòng hắn đầy rẫy sự phiền muộn, nhưng tại đây hắn lại nhìn thấy một lối thoát khác, chỉ do dự trong giây lát, hắn liền bơi về phía đó.

Chuyện của những người khác hắn cũng muốn quan tâm nhưng không còn sức lực, hiện tại giữ mạng mình mới là quan trọng nhất.

Tạm không bàn tới việc đường hầm kia có an toàn hay không, nhưng Vương Diệp biết nơi đó có ánh sáng, nếu không có vấn đề gì thì bọn họ có thể theo con đường này mà rời đi.

Tôi không muốn tiếp tục nán lại chỗ này, cũng không muốn theo những bong bóng khí kia mà lặn xuống nữa.

Thế nên đi đến nơi đó là hợp lý nhất.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp càng gia tăng tốc độ, nhưng khi bơi qua đó, tôi phát hiện mình không còn bị luồng khí lưu khống chế nữa.

Nhất thời, trong lòng tôi không biết nên vui hay nên phiền não, bởi vì có những thứ là con dao hai lưỡi, đi kèm với sự an toàn cũng là lúc một thứ khác xuất hiện.

Ngay khi tôi bò lên được đường hầm đó và ngoi lên khỏi mặt nước, tôi đã thấy Lão Kim và Trương Khởi Linh cùng hai chiếc ba lô đang nằm yên lặng trên mặt đất.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười, nhưng phía sau lại truyền đến một tiếng va chạm cực lớn.

Tôi vội vàng bò lên bờ và thấy Tật Nguyên Trượng cũng bám theo sau.

Trên mặt Tật Nguyên Trượng đầy vẻ phấn khích, thấy Vương Diệp trước mắt, gã không nhịn được mà vẫy vẫy tay.

Tôi chỉ gật đầu với gã, biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Lão Kim và Trương Khởi Linh vẫn đang hôn mê bất tỉnh, tôi phải xem xét tình hình.

Tôi đi đến bên cạnh hai người, nhẹ nhàng vỗ vào má Trương Khởi Linh, anh bạn này mở mắt ra, nhưng Lão Kim vẫn bộ dạng như cũ, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể kiểm tra tình trạng tim phổi của Lão Kim trước.

May mà mọi thứ vẫn bình thường, tôi thở phào, đặt ngọn đèn bên cạnh Lão Kim.

Tôi định cầm nó lên, không ngờ động tác của Tật Nguyên Trượng còn nhanh hơn.

Thấy Tật Nguyên Trượng cướp lấy ngọn đèn, tôi cũng không vội, tôi biết gã nhất định phải trả lại, đây là đồ của tôi, không ai có thể lấy đi được.

Tật Nguyên Trượng cầm lấy đèn đài, mặt mày hớn hở và kích động, gã lấy ra một chiếc bật lửa chống nước từ đâu đó rồi thắp sáng ngọn đèn lên.

Ngay khi đèn cháy, gã vội vàng mang nó đến trước mặt tôi để nịnh bợ, nhưng ngọn đèn vẫn luôn nắm chặt trong tay, không hề có ý định buông ra giao cho tôi.

Gã càng như vậy, tôi càng thấy buồn cười.

Tôi lặng lẽ nhìn Tật Nguyên Trượng, trong lúc đó, gã đi vòng quanh nơi này một lượt, ánh mắt đầy vẻ sắc sảo. "Ta đã muốn đến nơi này từ lâu rồi.

Lúc đó để thoát ra ngoài, ta thực sự đã dùng hết tâm tư.

Trên con đường này, tuy ta có thể giúp các người không phải đi đường vòng, nhưng..." Tại sao gã phải làm vậy?

Khi gã đến được đây đã tốn bao công sức, tâm trí và kiệt lực, đám đàn em bên cạnh cũng tổn thất không ít.

Dù thấy Vương Diệp đối phó với lũ quái vật kia, trong lòng gã có chút không nỡ, nhưng nghĩ đến những đàn em đã mất, Tật Nguyên Trượng lại hạ quyết tâm.

Gã cho rằng những đau khổ mình từng trải qua thì người khác cũng phải nếm thử, và tôi chính là kẻ đen đủi bị gã chọn trúng.

Lần này Tật Nguyên Trượng hạ quyết tâm phải đi sâu hơn nữa, còn em trai gã tuy vẫn đang chờ cứu viện, nhưng sau nhiều lần thất bại và mất đi quá nhiều thuộc hạ, tâm địa gã sớm đã vặn vẹo, không còn trong sáng như ban đầu.

Cho dù tôi thực sự có thể giúp gã, nhưng những đau khổ gã đã chịu đựng trước đó, tại sao gã phải một mình chôn giấu tất cả?

Trong lòng gã cực kỳ không cam tâm.

Thấy Trương Khởi Linh và Lão Kim chưa tỉnh lại, cộng thêm việc tôi muốn đoạt lại Bất Diệt Đăng trong tay, gã cũng không khách khí nữa mà nói ra hết suy nghĩ của mình.

Những thống khổ gã từng nếm trải, giờ đây tôi cũng phải chịu đựng lại một lần.

Nếu không phải vì đã đến được nơi này — nơi mà lần trước gã đã tổn thất một lượng lớn binh mã — thì gã thực sự sẽ không đưa tôi tới đây dễ dàng như vậy.

Tôi dường như cũng đã dự liệu được, chỉ lặng lẽ nghe gã nói, không có phản ứng gì quá lớn.

Đợi Tật Nguyên Trượng nói xong, tôi bước đến bên cạnh gã.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn Bất Diệt Đăng trong tay gã đã bị tôi đoạt lấy. "Đồ của tôi thì mãi mãi là của tôi." Chỉ là tạm thời để trong tay gã thôi, tôi đưa Bất Diệt Đăng cho gã là vì muốn nghe gã nói một hồi xem nguyên nhân là gì.

Nhưng giờ xem ra, tâm địa gã này thực sự xấu xí.

Tôi chưa từng nghĩ gã lại như vậy.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó đặt ngọn đèn mệnh cạnh Trương Khởi Linh và Lão Kim, đồng thời thong thả ngồi xuống.

Trên người tôi, Tật Nguyên Trượng không thấy sự hoảng loạn hay thậm chí là căng thẳng, cứ như thể gã chưa từng mang lại đe dọa gì cho tôi.

Trong lòng gã có chút kinh hãi, nhưng vẫn cố nén sự hoảng hốt rồi lên tiếng hỏi tôi: "Sao cậu lại có thể như vậy?

Cậu không sợ ta sao?" Giọng gã đầy vẻ tò mò.

Tôi không đáp lại, chỉ nhìn Trương Khởi Linh và Lão Kim.

Khi hai người tỉnh lại, Tật Nguyên Trượng cũng ngồi một mình bên vách tường, không ai biết gã đang nghĩ gì, nhưng Lão Kim thì lại vô cùng đau đầu.

Anh ấy ôm đầu, vẻ mặt hốt hoảng nói: "Sao tôi lại rơi xuống đây?" Anh ấy không hiểu lắm.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn Tật Nguyên Trượng trong góc: "Em trai ông ở đâu?

Trong tay ông chắc phải có công nghệ vệ tinh để cảm ứng được chứ?" Câu hỏi của tôi làm sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên khó coi.

Gã gật đầu, nhưng khi mở thiết bị ra, gã cũng sững người tại chỗ vì điểm đỏ hiện ngay sát bên cạnh mình.

Nhìn thấy cảnh này, Tật Nguyên Trượng ngây người.

Gã nhìn chằm chằm vào vách tường bên cạnh, hồi lâu không nói nên lời.

Tôi thấy bộ dạng đó liền bước nhanh tới, giật lấy thiết bị trong tay gã.

Nhưng khi nhìn thấy hiển thị trên đó, tôi cũng sững lại một chút.

Tôi nhìn chằm chằm Tật Nguyên Trượng để truy vấn, nhưng gã chỉ bàng hoàng lắc đầu, cái gì cũng không biết.

Chương 1383

Tôi muốn biết rõ mọi chuyện, nhưng Tật Nguyên Trượng không thể bình tĩnh nói ra được, gã cứ như một kẻ tâm thần vậy.

Tôi suy nghĩ một lát, không lãng phí thời gian trên người gã nữa mà vẩy hai tay, đi về phía một nơi khác.

Tôi bước đi rất bình thản.

Bờ nước trước mặt trông có vẻ lặng lẽ, nhưng nơi này cũng là một mật thất nhỏ, ngoại trừ dòng sông có thể đưa bọn họ ra ngoài.

Tại đây, tôi nhìn thấy Song Sinh Hoa.

Loại hoa này tôi từng thấy một lần ở Vân Đỉnh.

Chúng vừa đại diện cho người sống, vừa đại diện cho người chết, tất cả mọi thứ đều liên kết chặt chẽ với nhau.

Nhưng tại sao trong vùng biển dưới chân này, bọn họ có thể rời đi, thậm chí quay lại nơi đó, thực sự là nhờ vào cái gọi là thiên mệnh sao?

Tôi suy tư trong lòng, không ai có thể cho tôi câu trả lời, nhưng trong khi suy đoán, tôi cũng nhớ lại những gì mình trải qua khi bị cuốn trong dòng nước ngầm.

Tôi dường như đã hiểu ra.

Bất kể là dòng nước ngầm hay luồng khí lưu mạnh mẽ, cuối cùng chúng cũng chỉ đẩy người ta lên phía trên mà thôi, điều đó có nghĩa là nơi này cách bờ sông mà Tật Nguyên Trượng nói thực ra không xa.

Chính Tật Nguyên Trượng đã bị sự ngu xuẩn và vô tri của bản thân che mắt.

Nghĩ đến chuyện này, tôi nhìn về phía Tật Nguyên Trượng, ánh mắt thêm vài phần thương hại và bi ai.

Tôi khẽ thở dài, không lãng phí thời gian với gã nữa.

Tôi nhìn vách tường trước mặt, những bông Song Sinh Hoa này vô cùng tinh mỹ, những đường vân mà tôi có thể nhìn thấy trông sống động như thật.

Khi tôi đưa tay ra chạm vào, tôi phát hiện một trong những bông hoa có thể di động.

Nhìn thấy cảnh này, mặt tôi hiện lên vài phần kinh ngạc.

Tật Nguyên Trượng vẫn đang đập vào vách tường, cố gắng nhận được sự phản hồi từ người bên kia, nhưng làm vậy chẳng có chút tác dụng nào.

Sau khi tôi di chuyển bông hoa, sắc mặt Tật Nguyên Trượng trở nên cực kỳ khó coi, vì gã đã bị xoay sang phía bên kia — bức tường đó có thể xoay chuyển.

Khi bị đưa vào bóng tối, Tật Nguyên Trượng chỉ thấy một màn đêm vô tận, nhưng gã có thể nghe thấy những âm thanh sột soạt, bao gồm cả mùi tanh hôi khó ngửi.

Những thứ đó khiến gã khó lòng thích nghi.

Gã gào thét tên tôi, bảo đưa gã quay lại.

Vừa rồi lúc gã đập tường, gã cũng thấy hành vi đó của tôi.

Nhưng câu trả lời gã nhận được chỉ là một tiếng cười lạnh.

Nhìn bức tường trước mắt, tôi đầy vẻ ưu tư bước tới.

Có một kẻ bị treo trên vách tường, tay bị xích vào dây sắt, trông vô cùng đau đớn, nhưng chỉ có một tay bị xích, tay kia đã thoát ra khỏi xiềng xích.

Khi tôi bước tới, đối phương cũng mở mắt ra, dù trên người bốc mùi hôi thối nồng nặc, nhưng câu đầu tiên hắn thốt ra đã khiến tôi kinh ngạc khôn xiết: "Tật Nguyên Trượng đâu?" Đối mặt với câu hỏi đó, tôi hồi lâu không trả lời được.

Nhưng nhìn người trước mặt, tôi suy nghĩ một chút rồi vội vàng dùng đoản kiếm chặt đứt xiềng xích còn lại của hắn.

Tuy người đã được cứu xuống nhưng vô cùng suy yếu.

Tôi ném hắn sang một bên, động tác vẫn thô bạo như mọi khi, chẳng thèm quan tâm hắn có đang bị thương hay không.

Dù sao kẻ nào dính dáng đến Tật Nguyên Trượng cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì.

Tôi suy nghĩ trong lòng, lại một lần nữa xoay cánh hoa, Tật Nguyên Trượng được đưa trở lại nhưng mặt gã đầy vẻ kinh hãi.

Khi nhìn thấy em trai mình, sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi.

Gã vội vàng chạy tới.

Tôi thấy bộ dạng lo lắng cuống quýt của gã, liền chỉ tay xuống mặt sông nói: "Giờ ông đưa hắn ra ngoài, có lẽ vẫn còn một tia hy vọng sống." Nhưng lời tôi vừa dứt, Tật Nguyên Trượng lại vội vàng lắc đầu.

Gã như kẻ mất trí, mặt đầy vẻ nôn nóng nói: "Ta không thể rời đi được, cậu đi giúp ta đi." Gã lắp bắp nắm lấy tay Lão Kim.

Nghe lời gã, mặt Lão Kim đầy vẻ mịt mờ, còn chưa kịp từ chối thì Tật Nguyên Trượng đã quỳ xuống trước mặt anh, bắt đầu dập đầu không ngừng.

Hành động của gã khiến Lão Kim sững sờ, còn tôi chỉ lặng lẽ quan sát. "Ông đến nơi này vốn là để cứu người, người đã cứu được rồi mà còn không chịu đi, lại muốn tiếp tục dấn thân vào, lòng tham của ông cũng lớn quá rồi đấy." Lời của tôi khiến mặt Tật Nguyên Trượng trắng bệch.

Gã ngẩng đầu lên, khi tôi bày ra thái độ cao ngạo, Tật Nguyên Trượng cũng đỏ mắt chất vấn: "Vậy còn các người thì sao?

Các người cũng chẳng qua là một lũ ngụy quân tử đạo mạo, lấy tư cách gì mà chỉ trích ta?" Giọng gã đầy vẻ phẫn nộ.

Sống cả nửa đời người, Tật Nguyên Trượng ghét nhất hạng người như tôi, nhưng gã không ngờ tôi chỉ nhún vai, thản nhiên giải thích: "Tôi chưa bao giờ nói mình đến đây vì cái gọi là điều tra, vốn dĩ tôi cũng là một kẻ tham lam." Tôi thừa nhận không chút kiêng dè, thậm chí bị gán cho cái danh đó tôi cũng chẳng quan tâm.

Tật Nguyên Trượng nghe vậy liền ngẩn người tại chỗ, nửa ngày không thốt nên lời.

Lão Kim bị tôi kéo sang một bên, nhưng thấy bộ dạng bi thảm của Tật Nguyên Trượng, Lão Kim lại không nhịn được mà khuyên nhủ: "Làm người thì nên biết đủ." Người đã cứu được rồi, đúng là nên quay về, Lão Kim nghĩ thầm.

Nhưng lời anh nói ra, Tật Nguyên Trượng hoàn toàn không lọt tai, gã chỉ bịt chặt tai mình.

Cái bộ dạng điên cuồng và chấp niệm đó là muốn tôi đồng ý cho gã ở lại, nhưng từ đầu đến cuối tôi đều không cho phép, chỉ là bản thân gã không vượt qua được cửa ải tâm lý.

Gã vừa chấp nhất với tất cả, vừa như phát điên liên tục đập vào vách tường bên cạnh, còn tôi chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Em trai Tật Nguyên Trượng tuy đang thoi thóp nhưng thấy bộ dạng đó của anh mình cũng bật cười, sau đó nói: "Tôi tự mình quay về cũng không vấn đề gì, nhưng phải làm thế nào đây?

Tôi nghĩ mình có thể cầm cự được đến khi ra ngoài." Giọng điệu đối phương đầy vẻ bình thản.

Nghe hắn nói, tôi gật đầu, chỉ cho hắn một con đường sáng.

Thế nhưng hắn chưa kịp khởi hành, Tật Nguyên Trượng đã nắm lấy tay hắn, thần sắc phức tạp nói: "Em không được đi." Trong khi nói, Tật Nguyên Trượng cũng nhìn về phía tôi, trong mắt gã lệ nhòa.

Dù là tình thân hay tài phú, gã đều khao khát.

Những thứ này gã đều thiết tha muốn có, nhưng lại không muốn mất đi bất kỳ cái nào.

Thế nhưng, cá và gấu rừng không thể có cả hai.

Tôi cứ nhìn gã như vậy, bình tĩnh và lãnh đạm.

Tật Nguyên Trượng biết lựa chọn của tôi là thế nào.

Do dự một chút, Tật Nguyên Trượng không lãng phí thời gian trên người tôi nữa mà lấy từ trong ba lô ra một sợi dây thừng.

Gã buộc dây thừng quanh eo mình, sau đó nói: "Tôi đưa nó ra ngoài trước, sau đó cậu kéo tôi lại." Hành động này thực sự điên rồ, tôi không biết nói gì hơn nhưng vẫn gật đầu đồng ý, có điều tôi buộc sợi dây vào một cột đá.

Sau khi làm xong, tôi lại không nhịn được mà nói với Tật Nguyên Trượng: "Tôi cảm thấy ông làm thế này không ổn lắm, có chút vô lý.

Khí lưu bên ngoài mạnh như vậy, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, ông nghĩ mọi chuyện sẽ thực sự như ý ông sao?" Tôi vừa nhướng mày hỏi, vừa là đang nhắc nhở Tật Nguyên Trượng.

Tôi dùng thân phận người từng trải để khuyên gã đừng quá tham lam, nhưng đối phương căn bản không nghe lọt.

Gã lắc đầu, cố chấp nắm sợi dây thừng, rồi đưa em trai đến bờ sông.

Dưới sự chú ý của tôi, gã nhảy xuống không chút do dự.

Trông thì có vẻ nghĩa vô phản cố, nhưng thực tế, trước tài phú khổng lồ như vậy, không ai có thể dừng bước.

Gã chỉ muốn sở hữu cả hai thứ cùng lúc.

Gã thực sự không làm sai, nhưng vận mệnh sẽ không cho gã cơ hội đó.

Sau khi gã đưa ra lựa chọn, tôi cũng nhìn người bên cạnh.

Nhưng chưa kịp nhảy xuống sông, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Trước sự chứng kiến của tôi, một bức tượng hình cá từ từ hiện ra, dòng sông bên cạnh biến mất, vòng xoáy lớn khiến bức tượng hình cá không ngừng xoay tròn.

Mọi người không hiểu ý nghĩa của thứ này, nhưng ngay khi tượng cá xuất hiện, xung quanh cũng mọc lên những bức tượng kỳ quái khác.

Những thứ đó có đủ loại hình dạng, trông như các sinh vật dưới biển.

Tôi nhìn chằm chằm diện mạo của chúng, không có cái nào dễ nhìn, tất cả đều hung tợn, trên người có những lớp da và hoa văn kỳ lạ.

Tôi không hiểu nổi, nhưng kỹ nghệ chạm khắc lại cực kỳ tinh xảo, sống động như thể chúng là vật sống hiện ra trước mắt.

Trong khi tôi đang kinh ngạc, những người bên cạnh lại tiến sát tới: "Chuyện này là thế nào?" Trên mặt họ đầy vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Nhìn họ một cái, tôi đột nhiên lắc đầu: "Tôi không biết." Đó là câu trả lời duy nhất tôi có thể đưa ra, những thứ khác tôi cũng không nói được.

Nếu có thể trực tiếp đối phó với rắc rối trước mắt, tôi cũng sẽ làm, nhưng hiện tại tôi không thể.

Ngoài việc án binh bất động ra, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng Trương Khởi Linh quan sát một hồi, dường như đã nhìn ra manh mối, anh nói với tôi: "Tôi biết đây là chuyện gì rồi!" Trước lời của Trương Khởi Linh, tôi cau mày, lúc này Lão Kim cũng trực tiếp ghé sát vào.

Hai người nhìn nhau, và rồi Trương Khởi Linh di chuyển một bức tượng.

Bức tượng đó quả nhiên có thể di chuyển, và khi dòng sông biến mất, hiện ra là một sàn đá xanh kỳ lạ.

Chương 1384

Nhưng mặt đất này trông giống như một bàn cờ, không ai biết quy tắc trong đó, nhưng Trương Khởi Linh chỉ cần suy nghĩ một lát là hiểu ra.

Trong khi đẩy bức tượng, anh lại nhìn về phía tôi, cầu cứu với vẻ mặt bất lực: "Tôi không biết bước tiếp theo phải đi thế nào, nhưng quy tắc trong này tôi chắc đã suy luận ra rồi.

Nếu cậu sẵn lòng phối hợp với tôi, tôi nghĩ hai chúng ta có thể giải quyết rắc rối này." Nghe Trương Khởi Linh nói, tôi gật đầu.

Ngay sau đó, nhìn những bức tượng trước mặt, tôi đưa tay đẩy một bức tượng đi.

Động tác của tôi không nhanh, nhưng khi tượng di chuyển, bên cạnh những người ngu ngốc kia lại xuất hiện thêm vài bức tượng kỳ quái.

Sàn đá xanh trước mặt trông có vẻ nguyên vẹn, kết quả không ngờ giây tiếp theo đã có một bức tượng nhô lên từ sàn đá.

Sự xuất hiện của nó cũng cực kỳ kỳ lạ, sàn đá tự phân tách ra rồi nó từ từ nổi lên.

Tôi vừa quan sát vừa không khỏi kinh thán.

Hai người bên cạnh nhìn tôi một cái, lập tức chỉ vào những bức tượng đối diện nói: "Cậu nhìn kỹ xem, hình dáng những bức tượng đó rất cổ quái." "Đúng vậy, chúng ta phải cẩn thận hơn, nếu không sơ sẩy một cái là tiêu đời." Hai người họ vô cùng căng thẳng.

Trước lời lẽ đó, tôi khẽ gật đầu, tôi sẽ ghi nhớ lời nhắc nhở này, nhưng nếu có chuyện gì thực sự xảy ra thì tôi cũng chỉ đành nhận mệnh.

Tôi đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy một âm thanh xé gió ngày càng chói tai vang lên.

Tiếp đó, dưới sự chứng kiến của tôi, bức tượng thứ hai xuất hiện, vì tôi đã sử dụng hai bức tượng.

Và khi bức tượng đó xuất hiện, giây tiếp theo nó lại biến thành tro bụi rồi biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, tôi có chút kinh ngạc.

Lão Kim cũng vui mừng cười rộ lên, anh vỗ tay tán thưởng tôi: "Cậu cũng bản lĩnh quá rồi đấy!" Lão Kim vừa nói vừa hò reo.

Tôi nhìn anh một cái, rồi lại nhìn những bức tượng trước mặt.

Tôi đang suy nghĩ thì không ngờ bước tiếp theo, vì lỡ đi sai một bước, một lưỡi đao khổng lồ trực tiếp chém xuống ngay sát cạnh Lão Kim.

Nếu không nhờ động tác của Trương Khởi Linh đủ nhanh, kéo mạnh Lão Kim sang một bên thì có lẽ Lão Kim đã bị chẻ làm đôi rồi.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ, tôi cũng đứng hình tại chỗ.

Nhìn Lão Kim trước mặt, mặt tôi đầy vẻ phức tạp và ưu tư, chuyện này là do tôi làm không tốt, suýt chút nữa đã liên lụy đến Lão Kim.

Tôi thầm nghĩ, nhưng đối phương lại cười xòa cho qua, anh vỗ ngực đầy kích động nói: "Tôi không sao, các cậu mau tay xử lý đi, nơi này quá quỷ dị, nhất định phải tìm cách giải quyết." Thấy Lão Kim như vậy, sắc mặt tôi càng thêm khó coi, nơi này quỷ dị hơn tôi tưởng tượng nhiều.

Trong thời khắc này, tôi đã không còn nhiều lựa chọn, không đợi

Lão Kim kịp phản ứng, tôi từng chút một đẩy quân cờ trên bàn cờ lên, nhưng lần này tôi không thấy cơ quan nào xuất hiện, chỉ là tốc độ ra tay của phía đối diện rõ ràng chậm hơn bọn họ.

Ngoại trừ điểm này, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, vì tốc độ ra tay của tôi đã chậm lại, nên trong khoảnh khắc đó, một lưỡi đao khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Khi lưỡi đao rơi xuống, tôi cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, lưỡi đao rơi về hướng đó.

Tôi nhẩm đếm thời gian trong lòng, giây tiếp theo, một quân cờ từ từ được đẩy ra.

Và tôi cũng biết phải đối phó thế nào, vì tôi đã hiểu rõ cục diện trước mắt, quy tắc trên đó tôi cũng đã minh bạch.

Trong khi đẩy các bức tượng, mặt tôi chỉ còn vẻ phức tạp và ngưng trọng.

Trương Khởi Linh đứng cạnh tôi suy nghĩ một chút rồi nói: "Thứ này tôi biết cách phá giải." Trương Khởi Linh đã nhìn ra cách đối phó với bàn cờ trước mặt, nhưng tôi lại lắc đầu.

Tôi không để Trương Khởi Linh xen vào việc này, mà tự mình đi đến chỗ điều khiển.

Những bức tượng trước mặt có thể tùy ý tôi di chuyển, nhưng tôi nhất định phải đứng ở vị trí đó.

Nếu không đứng ở đây, nghĩa là nếu tôi tự mình đi đẩy, chỉ cần tôi muốn đi thêm vài bước, e rằng các cơ quan sẽ xuất hiện dồn dập, nên tôi bắt buộc phải đứng tại vị trí này.

Mà đứng ở đây cũng đồng nghĩa với việc tôi phải chịu rủi ro tương đương, một khi thua, lưỡi đao và cơ quan trước mặt chắc chắn sẽ xuất hiện.

Đến lúc đó, phải xem là đao của Diêm Vương nhanh hơn hay vận khí của tôi tốt hơn.

Tôi thầm nghĩ, nhưng lần này sau khi tôi đẩy bức tượng, bàn cờ trước mặt lại khôi phục, vẫn yên bình như cũ.

Sóng yên biển lặng, không có tình huống nào xảy ra.

Và bức tượng đối diện cũng từ từ di chuyển trong lúc này.

Tôi chỉ nhìn bàn cờ một cái là biết bước đi tiếp theo phải tiến hành như thế nào.

Trong khi thao tác, ánh mắt tôi lại dừng trên người Trương Khởi Linh và Lão Kim: "Đạo lý lấy lùi làm tiến, hai người chắc là hiểu chứ?" Nghe tôi nói, hai người gật đầu, nhưng mặt vẫn có chút ngơ ngác.

Trương Khởi Linh đi theo tôi cũng đã một thời gian, đối với hành động và kế hoạch này của tôi cũng hiểu rất rõ, anh khẽ gật đầu, không khách sáo nói: "Cậu cứ việc thao tác đi, tôi sẽ kiểm soát tốt mọi thứ, không để liên lụy đến cậu đâu." Những lời này nói ra làm tôi rất hài lòng gật đầu.

Có vẻ như tôi đã nghe lọt tai những lời Trương Khởi Linh nói, nhưng trong ánh mắt tôi lại thêm vài phần phức tạp, có rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu.

Nhưng tôi không thể hiện ra ngoài mà chỉ nhìn vào bàn cờ phía trước.

Lúc này Trương Khởi Linh nắm lấy tay Lão Kim.

Hai người sát cánh đứng bên nhau, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dù biết giây tiếp theo có thể sinh tử sẽ xuất hiện, nhưng họ sợ không giải quyết được vấn đề.

Lão Kim suy nghĩ một chút rồi lại vỗ ngực bảo Trương Khởi Linh: "Tôi không yếu đuối thế đâu, cậu cứ yên tâm, mấy rắc rối nhỏ này tôi đều xử lý được." Lời của Lão Kim làm Trương Khởi Linh bật cười lớn.

Anh gật đầu, không phản bác lời Lão Kim.

Tôi đứng trên đài, nhìn những bức tượng trước mặt, ngay khoảnh khắc hạ cờ, mặt tôi cũng thêm vài phần căng thẳng, bức tượng trước mặt tiến lên phía trước.

Sau đó bức tượng đối diện trực tiếp ăn mất quân cờ đó của tôi, nhưng Trương Khởi Linh và Lão Kim phía sau lại không gặp vấn đề gì.

Hai người dường như không chịu tổn hại, cơ quan cũng không xuất hiện.

Ngay khi tôi tưởng như không có chuyện gì xảy ra, không ngờ sàn dưới chân họ đột ngột mở ra, nhưng trong khoảnh khắc rơi xuống, tôi đã quăng sợi dây thừng qua.

Động tác của Lão Kim tuy không đủ nhanh, nhưng phản ứng của Trương Khởi Linh lại cực kỳ nhạy bén.

Ngay khi bắt được sợi dây, Trương Khởi Linh và Lão Kim cùng nhau leo lên, hai người tựa vào mép cạnh.

Sàn nhà trước mặt vẫn như cũ, bọn họ đã không còn chỗ đứng, chỉ có thể bám vào sợi dây thừng tôi đưa cho.

Và lúc này, tôi lại đẩy một bức tượng khác.

Giây tiếp theo, một sự việc xảy ra khiến người ta chấn kinh.

Sàn nhà phía sau họ vậy mà lại khép lại, không còn mở ra như lúc nãy, nhưng Lão Kim và Trương Khởi Linh không dám đứng lên đó.

Hai người nhìn về phía tôi, có chút đau đầu nói: "Thứ này dường như đang báo cho tôi biết lần này tôi đã đi đúng đường rồi." Hai người vừa nói vừa nhướng mày với tôi, nhưng trước lời của họ, tôi không đáp lại mà chỉ nhìn những bức tượng khác.

Trên mặt tôi vẫn là vẻ cẩn thận và căng thẳng, những bức tượng đó được đặt dày đặc, đếm kỹ lại thì có đến hơn 80 cái.

Chẳng lẽ nghĩa là tôi phải đặt hết số quân cờ ở đây sao?

Hơn nữa vị trí trên này cũng có hạn, nên tôi phải khiến những quân cờ này phát huy bản năng chiến đấu của chúng, cố gắng giết sạch toàn bộ quân cờ đối phương.

Chỉ có như vậy mới giải quyết được vấn đề, tôi thầm nghĩ.

Trương Khởi Linh nhìn tôi một cái rồi lại nhìn xuống sàn nhà trước mặt.

Anh thực sự không thể đứng ở mép này mãi được, đành đánh liều bước lên trên.

Thấy Trương Khởi Linh làm vậy, Lão Kim cũng đi theo, dù sao khi còn sống họ là anh em tốt, chết cũng là anh em tốt, điểm này không thay đổi được.

Lão Kim thầm nghĩ nhưng hai tay lại nắm chặt lấy Trương Khởi Linh, rõ ràng là bị dọa cho không nhẹ.

Tôi không biết tình hình bên họ thế nào, tôi chỉ thấy bức tượng trước mặt bị bức tượng của mình đánh bại.

Giây tiếp theo, một bức tượng khác lại xuất hiện, quả nhiên kẻ đó đang tấn công tôi.

Ở nơi đó, thứ tôi có thể thấy chỉ là không khí, vậy nên từ rất lâu về trước đã có trí tuệ nhân tạo kiểu này rồi sao?

Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được quay lại nhìn Lão Kim một cái: "Anh nói xem, không lẽ từ rất lâu về trước đã có người phát minh ra mấy thứ lộn xộn này rồi à?" Tôi vừa nói vừa nhướng mày.

Nếu tất cả những chuyện này đều liên quan đến cơ quan thì người đó cũng thật thần kỳ, tôi thầm nghĩ.

Nhưng Lão Kim thấy bộ dạng đó của tôi thì khẽ lắc đầu, anh không biết phải diễn đạt suy nghĩ trong lòng thế nào.

Lý trí bảo Lão Kim rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, khoảnh khắc tiếp theo khi bức tượng bị ăn mất, mặt tôi cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc này Trương Khởi Linh và Lão Kim phản ứng nhanh chóng, trực tiếp chạy về phía tôi.

Ngay trong khoảnh khắc họ chạy tới, những ngọn trường thương đã đâm xuyên qua chỗ họ vừa đứng.

Tuy chỉ có không khí nhưng những mũi thương sắc bén đó vẫn khiến hai người sợ khiếp vía.

Trong đó, mặt Lão Kim đã trắng bệch, hai chân cũng không khống chế được mà run bần bật, khi ánh mắt dừng lại trên người tôi, anh lại cười nói với tôi: "Yên tâm đi, tôi không sao đâu, tôi vẫn trụ được." Anh vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên, dường như muốn bảo với tôi rằng tình hình của mình rất tốt.

Nhưng hành động này cũng khiến tôi nhíu chặt mày.

Tôi lắc đầu, không khách sáo nói với Lão Kim: "Anh vẫn nên cẩn thận một chút đi." Nghe lời này, Lão Kim dường như đã lọt tai, nhưng trong khi gật đầu, mặt lại đầy vẻ cay đắng.

Và ngay lúc này, tôi nhìn về một hướng khác.

Chương 1385

Khi quân cờ bức tượng đó được đẩy đi, cơ quan đối diện căn bản không xuất hiện.

Nói cách khác, phía họ chỉ có tiến chứ không có lùi.

Ý nghĩ đó hiện lên trong đầu khiến sắc mặt tôi trở nên cực kỳ khó coi.

Lão Kim nhìn tôi một cái, sau đó nói với Trương Khởi Linh trước mặt: "Hay là chúng ta sang phía đối diện kia đứng đi, trông bên đó có vẻ không có cơ quan gì đâu." Anh vừa nói vừa định bước qua, nhưng Trương Khởi Linh lại giữ tay anh lại, quát lớn: "Anh điên rồi sao?

Nếu đi qua đó mà cần hai chúng ta điều khiển bàn cờ, mà chúng ta lại không biết thì chẳng phải tiêu đời à?" Lời này là sự thật.

Lão Kim nghe xong lập tức bình tĩnh lại, sau đó ủ rũ cúi đầu không nói gì.

Tôi nhìn hai người họ một cái, cảm thấy có chút buồn cười, không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Nghe tiếng cười của tôi, Lão Kim lại thấy đau đầu nhưng anh không chấp nhặt với tôi mà nhìn vào bàn cờ trước mặt.

Lúc này tôi đẩy những bức tượng khác đi.

Động tác của tôi khá dứt khoát, tuy cũng có không ít cơ quan xuất hiện nhưng chúng không gây ra thương hại chí mạng cho Lão Kim và Trương Khởi Linh.

Và lúc này tôi cũng phát hiện, một nửa số bức tượng trên sân là thuộc về mình.

Nhưng một nửa số tượng này có phải cũng đại diện cho điều chẳng lành không?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên, giây tiếp theo tôi đã nhận ra điều bất ổn.

Quả nhiên quân cờ của kẻ kia vẫn chưa bị tôi ăn hết.

Nơi này đã không còn chỗ để hạ cờ nữa rồi.

Tiếp đó, những bức tượng bên phía tôi lần lượt bị nhấn chìm xuống dưới lòng đất.

Không ai biết những bức tượng đó đã đi đâu, nhưng tôi hiểu rằng lần này những bức tượng bị nuốt chửng đều là những bức tượng quan trọng, cũng chính là những quân cờ mà tôi đã dày công sắp đặt.","note":null}```of Standard 1 for more ideas. /n/n This curriculum meets the needs of students by: - Giving students voice in what they are learning about. - Building prior knowledge of local community and history. - Allowing students to explore history through diverse perspectives. - Engaging students through multi-disciplinary activities that include multiple intelligences (visual, physical, intrapersonal, musical). - Developing literacy and inquiry skills. - Connecting current issues to the past and looking toward the future. - Moving from local community, to state, to nation, to the world. - Connecting history to the everyday lives of the students. /n/n Unit 1: Developing Community and Finding Identity Unit Overview In this unit, students will build a foundation for learning about history through their own family and community.

This unit is intended to be the start of the school year when teachers are building community within their classrooms and learning about their students.

This unit focuses on Standard 1: Historical Thinking and Skills and Standard 2: Heritage.

The Essential Questions are: Why is history important?

How can we learn about the past?

Who am I?

Unit 2: Local History Unit Overview In this unit, students will examine their local community's past and present.

They will consider what makes their local community unique and how it has changed over time.

This unit focuses on Standard 3: Places and Regions and Standard 8: Production and Consumption.

The Essential Questions are: What makes my community unique?

How has my community changed over time?

Unit 3: Ohio History Unit Overview In this unit, students will examine the history of the state of Ohio.

They will learn about the people who lived in Ohio before it became a state and how Ohio became a state.

They will also explore the different regions of Ohio and how people have interacted with their environment.

This unit focuses on Standard 2: Heritage, Standard 4: Human Systems, and Standard 7: Scarcity.

The Essential Questions are: Who were the first people to live in Ohio?

How did Ohio become a state?

How do people in Ohio use their resources?

Unit 4: National History Unit Overview In this unit, students will learn about the history of the United States.

They will explore the founding documents of the United States and the people who helped shape the nation.

They will also consider the different perspectives of people in the United States and how those perspectives have influenced history.

This unit focuses on Standard 5: Civic Participation and Skills and Standard 6: Rules and Laws.

The Essential Questions are: What are the founding documents of the United States?

Who are the people who shaped the United States?

How do different perspectives influence history?

Unit 5: Global Connections Unit Overview In this unit, students will explore the connections between their local community, the state of Ohio, the United States, and the world.

They will consider how people and ideas move between different places and how these movements have changed history.

This unit focuses on Standard 2: Heritage and Standard 3: Places and Regions.

The Essential Questions are: How is my community connected to the world?

How have people and ideas moved between different places?

How has this movement changed history? /n/n Social Studies is a multi-disciplinary subject that encompasses history, geography, civics, and economics.

It is important for students to understand how these different fields are connected and how they influence each other.

Throughout this curriculum, students will be encouraged to make connections between the different standards and to consider how their learning in one area influences their understanding in another. /n/n Inquiry is at the heart of Social Studies.

Students should be encouraged to ask questions, to investigate, and to draw their own conclusions based on the evidence they find.

This curriculum provides opportunities for students to engage in inquiry-based learning and to develop the skills they need to be informed and active citizens. /n/n Assessment should be an ongoing process that provides teachers with information about what students have learned and what they still need to learn.

This curriculum includes a variety of assessment strategies, including formative and summative assessments, that are designed to measure student progress and to inform instruction. /n/n This curriculum is a living document that will continue to evolve as we learn more about what works best for our students.

We welcome feedback from teachers, students, and parents as we strive to provide the best possible Social Studies education for all of our students. /n/n Grade 3 Ohio Learning Standards /n/n Historical thinking begins with a clear sense of time--past, present and future--and the ability to differentiate between the three.

In Grade Three, students will begin to understand that historical events have causes and effects and that people's actions can influence the course of history.

They will also learn how to use a variety of primary and secondary sources to learn about the past. /n/n Events of the past are related to each other.

People, events, and developments have shaped the local community, the state, the nation, and the world. /n/n Standard 3: Places and Regions

Standard 4: Human Systems Geography involves the study of the physical and human characteristics of places and regions.

In Grade Three, students will learn how to use maps and other geographic tools to locate places and to describe their physical and human characteristics.

They will also explore how people have interacted with their environment and how this interaction has changed over time. /n/n Standard 5: Civic Participation and Skills Standard 6: Rules and Laws Government is the system of rules and laws that people use to live together in a community.

In Grade Three, students will learn about the different levels of government in the United States and the roles and responsibilities of citizens.

They will also explore the importance of civic participation and the skills needed to be an active and informed citizen. /n/n Standard 7: Scarcity Standard 8: Production and Consumption Standard 9: Financial Literacy Economics is the study of how people make choices about how to use limited resources to satisfy their wants and needs.

In Grade Three, students will learn about the basic concepts of economics, including scarcity, production, consumption, and financial literacy.

They will also explore how these concepts apply to their own lives and to the world around them.

Chương 1386

/n/n (The following pages provide a more detailed look at each unit, including specific lessons and activities.) /n/n Unit 1: Developing Community and Finding Identity /n/n Timeframe: 3-4 weeks /n/n Unit Standards: Standard 1: Historical Thinking and Skills Standard 2: Heritage /n/n Essential Questions: Why is history important?

How can we learn about the past?

Who am I? /n/n Learning Targets: - I can identify the difference between past, present, and future. - I can explain why history is important. - I can identify and use primary and secondary sources to learn about my own family and community. - I can describe my own identity and how it connects to my family and community. /n/n Possible Lessons and Activities: - Timeline of My Life: Students create a timeline of important events in their own lives. - Family Interviews: Students interview a family member about their past. - Community Exploration: Students explore their local community and identify important places and people. - Identity Maps: Students create a map of their own identity, including their interests, values, and community connections. /n/n Unit 2: Local History /n/n Timeframe: 4-5 weeks /n/n Unit Standards: Standard 3: Places and Regions Standard 8: Production and Consumption /n/n Essential Questions: What makes my community unique?

How has my community changed over time? /n/n Learning Targets: - I can describe the physical and human characteristics of my local community. - I can explain how my community has changed over time. - I can identify the different businesses and organizations in my community and describe their roles. - I can explain how my community is connected to other places. /n/n Possible Lessons and Activities: - Community Mapping: Students create a map of their local community, including important landmarks and businesses. - Guest Speakers: Invite community members to speak to the class about the history and development of the community. - Field Trips: Visit local historical sites and businesses. - Change Over Time Project: Students research a specific aspect of their community and how it has changed over time. /n/n Unit 3: Ohio History /n/n Timeframe: 6-7 weeks /n/n Unit Standards: Standard 2: Heritage Standard 4: Human Systems Standard 7: Scarcity /n/n Essential Questions: Who were the first people to live in Ohio?

How did Ohio become a state?

How do people in Ohio use their resources? /n/n Learning Targets: - I can describe the life and culture of the first people to live in Ohio. - I can explain the process of how Ohio became a state. - I can identify the different regions of Ohio and their characteristics. - I can explain how people in Ohio have used their resources over time. /n/n Possible Lessons and Activities: - Native American Life: Students research and present on the different Native American tribes that lived in Ohio. - Ohio Statehood Simulation: Students participate in a simulation of the process of Ohio becoming a state. - Ohio Region Exploration: Students research and create a travel brochure for one of the regions of Ohio. - Resource Use Project: Students investigate a specific resource in Ohio and how it has been used over time. /n/n Unit 4: National History /n/n Timeframe: 6-7 weeks /n/n Unit Standards: Standard 5: Civic Participation and Skills Standard 6: Rules and Laws /n/n Essential Questions: What are the founding documents of the United States?

Who are the people who shaped the United States?

How do different perspectives influence history? /n/n Learning Targets: - I can identify and explain the importance of the founding documents of the United States. - I can describe the contributions of key figures in United States history. - I can explain how different perspectives have influenced the history of the United States. - I can describe the roles and responsibilities of citizens in a democratic society. /n/n Possible Lessons and Activities: - Founding Documents Analysis: Students examine the Declaration of Independence and the Constitution and discuss their meaning. - Historical Figure Research: Students research a key figure in United States history and present their findings. - Perspective Exploration: Students explore different perspectives on historical events through primary and secondary sources. - Civic Action Project: Students identify a community issue and develop a plan to address it. /n/n Unit 5: Global Connections /n/n Timeframe: 3-4 weeks /n/n Unit Standards: Standard 2: Heritage Standard 3: Places and Regions /n/n Essential Questions: How is my community connected to the world?

How have people and ideas moved between different places?

How has this movement changed history? /n/n Learning Targets: - I can identify the connections between my local community and the world. - I can explain how people and ideas have moved between different places. - I can describe how these movements have changed history. - I can explain the importance of global citizenship. /n/n Possible Lessons and Activities: - Global Connection Mapping: Students map the connections between their community and other parts of the world (e.g., through trade, migration, communication). - Movement Research: Students research a specific movement of people or ideas and its impact on history. - Cultural Exchange: Students learn about different cultures and how they have influenced each other. - Global Issues Investigation: Students explore a current global issue and consider how it is connected to their own lives and community. /n/n

Conclusion: /n/n This curriculum provides a framework for teaching Grade 3 Social Studies that is grounded in the Ohio Learning Standards and designed to engage students in meaningful and relevant learning.

By starting with the local community and expanding to the world, students will develop a deep understanding of history and its connection to their own lives.

We hope that this curriculum will inspire students to become informed and active citizens who are prepared to make a positive difference in their community and the world. /n/n (Additional resources, such as book lists, websites, and primary source collections, can be added to the appendix.) /n/n Appendix: /n/n Resources for Standard 1: Historical Thinking and Skills - Books: Nơi này thật đáng ghét, nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh bên cạnh, hai người họ nhìn Vương Diệp với vẻ mặt khó hiểu, không rõ ý đồ trong lòng anh.

Lão Kim thậm chí còn nở một nụ cười, có vẻ như muốn ủng hộ Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp khẽ gật đầu với anh ta, không nói thêm về chuyện này nữa mà bắt đầu bày binh bố trận lại.

Lần này, Vương Diệp muốn tận diệt đối phương, không để bất kỳ quân cờ nào của mình bị gài bẫy.

Phải thừa nhận, sau khi thay đổi chiến thuật, những quân cờ phía đối diện bắt đầu nhanh chóng giảm bớt.

Ngay cả khi những quân cờ đó muốn bày ra thế trận, Vương Diệp vẫn có thể nhìn thấu trong nháy mắt, thậm chí hóa giải những thế cục hiểm ác đó.

Động tác của anh rất nhanh, Lão Kim và Trương Khởi Linh bên cạnh vừa xem vừa kinh ngạc thốt lên.

Hai người họ biểu lộ sự phấn khích và kích động, ánh mắt sùng bái dành cho Vương Diệp hiện rõ mồn một, nhưng Vương Diệp chỉ khẽ vẫy tay về phía họ, tỏ vẻ không cần sự sùng bái đó.

Thấy Vương Diệp như vậy, cả hai vừa cười vừa khóc lắc đầu, rồi nói với Vương Diệp.

“Anh đúng là có bản lĩnh thật.” Lời của họ khiến Vương Diệp bật cười ha hả, nhưng nụ cười đó nhanh chóng tắt trên khóe môi, vì… Trước mắt xuất hiện phiền phức, khiến Vương Diệp sa sầm mặt.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Vương Diệp đã đặc biệt đi tới.

Lúc này, bức tượng trước mặt mắc kẹt ở đó không di chuyển nữa, rõ ràng là anh muốn đẩy bức tượng đối diện xuống.

Nhưng nếu bức tượng đó không động, chẳng phải có nghĩa là quân cờ của anh chưa đi được sao?

Vì vậy, anh phải đi tới đó, đẩy bức tượng một cái.

Tuy nhiên, hành động này của anh khiến Trương Khởi Linh kinh ngạc, chỉ nghe Trương Khởi Linh gọi Vương Diệp lại.

“Anh bình tĩnh một chút, chuyện này cứ để tôi xử lý.” Anh vừa nói vừa đi tới, trông có vẻ như có thể giúp Vương Diệp giải quyết rắc rối, nhưng hai người họ còn chưa kịp động thủ chính thức.

Bức tượng trước mặt đột nhiên lao về phía Vương Diệp, dường như muốn lấy mạng anh.

Thấy bức tượng như vậy, sắc mặt Vương Diệp trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt anh, lập tức bối rối nói.

“Đừng sợ, tôi có thể giải quyết rắc rối này.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, anh ta cố gắng phá vỡ bức tượng trước mặt, nhưng không ngờ bức tượng đó lại không thể phá hủy được.

Giây tiếp theo, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh ta cũng xuất hiện một vết mẻ.

Vết mẻ này khiến Trương Khởi Linh chấn động không thôi, cả người anh ta không kìm được lùi lại.

Không đợi Trương Khởi Linh kịp phản ứng, Vương Diệp vội vàng kéo anh ta chạy lên đài điều khiển.

Chương 1387

Nhưng dù đã đứng an toàn trên đó, Vương Diệp vẫn ý thức được một điểm quan trọng.

Nhìn Lão Kim bên cạnh.

Sắc mặt Vương Diệp phức tạp, vốn dĩ muốn đưa dây thừng để Lão Kim bám vào và bò qua, nhưng không ngờ.

Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Diệp nói: “Tôi qua tìm anh ta.” Không cần phiền phức xử lý những chuyện này.

Thủ đoạn như vậy không đáng giá.

Trương Khởi Linh nghĩ thầm.

Thấy anh ta cố chấp như vậy, Vương Diệp gật đầu, cũng không từ chối.

Trong khi Trương Khởi Linh bò qua, anh cũng nhìn những bức tượng trước mặt.

Những quân cờ này dưới sự điều khiển của anh lại được bố trí lại.

Có vẻ như giết quá nhiều cũng không được.

Anh vừa nghĩ vừa nhìn về phía đối diện, sau đó sờ soạng tìm một hòn đá bên cạnh.

Vì đã đến lượt ra chiêu ở chỗ đó, lúc này Vương Diệp dứt khoát ném một hòn đá về phía đó.

Hòn đá vừa được ném đi, tiếng va chạm trong trẻo vang lên, khiến mắt Vương Diệp sáng bừng, nhưng.

Âm thanh đó nhanh chóng im bặt, vì hòn đá nằm yên lặng trên phiến đá xanh đối diện, không một chút động tĩnh, dường như không có nguy hiểm gì.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp lại nhận lấy một cái ba lô từ chỗ Trương Khởi Linh.

Anh điều khiển một quân cờ tiếp theo, sau đó buộc ba lô vào sợi dây, rồi dùng sức ném ba lô qua, muốn xem thử phía đối diện có thực sự an toàn không.

Nếu thực sự an toàn, thì bây giờ anh có thể cân nhắc chạy sang phía đối diện.

Ván cờ này dù có đánh thế nào cũng sẽ không có kết cục, dù có kết cục đi chăng nữa, thì.

Ai biết được liệu họ thắng có nhất định sẽ sống sót không.

Đôi khi, chơi cờ cũng giống như cuộc đời vậy.

Đó là một ván cờ tuyệt vời, cũng là một cuộc đấu trí.

Bởi vì khi chơi cờ, Vương Diệp đã quan sát tất cả những bức tượng và thiết kế điều khiển trong tay.

Anh thấy ở nơi này có sự khác biệt giữa quân và thần.

Anh là thần, đối diện là quân.

Vì vậy, anh dốc sức hạ gục các quân cờ đối diện, đương nhiên nhận lại là sự phẫn nộ của kẻ đó.

Và bây giờ bảo anh thua cũng không thể, vì một khi anh thua, mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng tối tệ.

Điều này không phải là điều anh muốn thấy.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, ba lô của anh đã được ném qua, và ở nơi đó không có chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, vị trí của hoàng đế bình an vô sự như mọi người đã dự đoán.

Vương Diệp vừa cảm thấy chán ghét vừa không vướng bận, mà đi về phía đó.

Lão Kim và Trương Khởi Linh thấy bước chân Vương Diệp nhanh như vậy, lại nhìn sang đài điều khiển bên cạnh.

Hai người hơi căng thẳng, nhưng lần này Vương Diệp đã ra quân rồi, tên kia chắc cần một ít thời gian.

Và lúc này, Vương Diệp ném sợi dây trong tay qua, anh để Trương Khởi Linh móc vào một bên khác.

Ngay sau đó, Lão Kim và Trương Khởi Linh kéo sợi dây sang.

Nghe Vương Diệp chỉ huy, hai người gật đầu, nhưng Lão Kim lại lo lắng khôn nguôi, nhìn bàn cờ trước mặt, anh ta không kìm được lắc đầu thở dài.

Không phải là không tin Vương Diệp, mà là nơi này quá quỷ dị, anh ta thực sự không thể nói nên lời, những suy nghĩ trong lòng, tất cả đều quá mức chấn động.

Lão Kim nghĩ thầm.

Vương Diệp liếc nhìn anh ta một cái, sau đó nhìn về phía chân trời.

Trong mắt Vương Diệp, Lão Kim thấy sự bình tĩnh.

Và lúc này, Vương Diệp đi về một hướng khác.

Động tác của anh rất nhanh, Lão Kim liếc nhìn anh một cái, rồi không kìm được nói với Trương Khởi Linh bên cạnh.

“Cậu đi theo anh ta luôn đi.” Lão Kim vừa nói vừa vỗ vai Trương Khởi Linh.

Thấy hai người họ như vậy, Vương Diệp đột nhiên lắc đầu từ chối, anh không cần những người theo sau này, vì rắc rối trước mắt khá khó nhằn, nếu không thể xử lý ổn thỏa tất cả mọi chuyện.

E rằng mọi chuyện cũng sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại một lần nữa đi về phía trước.

Trương Khởi Linh và Lão Kim có chút đau đầu, chỉ có thể nhìn Vương Diệp đi tới đài điều khiển đó.

Trong khi anh đứng trên đó, những bức tượng trước mặt ngay lập tức bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, tất cả đều hỗn loạn, ngay sau đó, nơi họ đang đứng dưới chân cũng mở ra.

Bất kể là người đứng trên đó hay những bức tượng, tất cả đều rơi xuống vực sâu trong khoảnh khắc đó.

Nhìn vực sâu trước mặt, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Anh, Lão Kim và Trương Khởi Linh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để đối phó.

Cơ quan trước mặt không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho họ, nhưng những bức tượng đó không còn xông tới đâm thẳng như lúc nãy, mà ngược lại, chúng lao về phía ba người họ, dường như biết ba người họ đang ở đâu.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quỷ dị, họ đều không có cách nào khác để đối phó, chỉ có thể từng người một trợn mắt há mồm đứng cạnh Vương Diệp.

Thấy vẻ mặt của họ như vậy, Vương Diệp lại giơ tay khẽ vỗ vai họ nói: “Đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, thứ này chắc không khó đến thế đâu.” Anh vừa nói vừa cầm lấy cây trường đao mà Trương Khởi Linh đã đưa, nhưng khoảnh khắc nắm lấy nó, Vương Diệp mới nhận ra có gì đó không đúng, sao anh ta lại đưa Hắc Kim Cổ Đao cho mình.

Trong lúc Vương Diệp đang nghĩ, anh lại trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh một cái, nhưng đối phương hoàn toàn không để ý, chỉ cười nhẹ rồi thôi.

Lúc này, Vương Diệp quả quyết xông lên phía trước, Trương Khởi Linh trừng lớn mắt, sớm biết Vương Diệp sẽ xốc nổi như vậy, anh ta đã nên ngăn cản.

Sau khi cầm Hắc Kim Cổ Đao, Vương Diệp không còn khách khí nữa, bất kể là tượng hay những thứ khác, chỉ cần chúng xuất hiện từ không trung, thậm chí có thể gây hại cho họ, Vương Diệp đều chém bay từng cái một.

Những thứ đó vì sức mạnh của Vương Diệp quá lớn, trong chớp mắt đã vỡ nát, sau đó, liên tiếp rơi xuống đất, hóa thành những thứ tựa như bột phấn.

Trong khi Lão Kim đang xem, anh ta cũng không kìm được liên tục kinh ngạc thốt lên, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Lão Kim rất ngạc nhiên nói.

“Trời ạ, sao lại có chuyện như vậy chứ?

Năng lực của anh ta càng ngày càng mạnh.” Lão Kim vừa nói vừa nhìn về phía Vương Diệp, lời cảm thán của anh ta khiến Trương Khởi Linh cười ha hả, nhưng nụ cười trên mặt anh ta nhanh chóng biến mất, vì sàn nhà dưới chân bỗng nhiên xuất hiện.

Dường như đang nói cho họ biết rắc rối trước mắt đã qua đi, nhưng thực tế, chuyện này là sao, căn bản không ai biết, và Vương

Diệp cũng cảm nhận được sự quỷ dị ở đây.

Nhìn Trương Khởi Linh và Lão Kim phía sau, Vương Diệp không khách khí nói: “Chuyện ở đây phức tạp hơn chúng ta nghĩ, hãy chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận đi.” Nói xong lời này, anh trực tiếp trả Hắc Kim Cổ Đao lại cho Trương Khởi Linh.

Thấy Vương Diệp khách khí như vậy, Trương Khởi Linh không kìm được cười ha hả.

Nhưng anh ta cũng không từ chối, mà cầm Hắc Kim Cổ Đao, sau đó nhìn quanh môi trường xung quanh, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, nhưng bàn cờ trước mặt cũng đang từng chút một sụp đổ tan rã.

Vậy tất cả những điều này có nghĩa là đã kết thúc rồi sao?

Vương Diệp nghĩ thầm, trận chiến quân thần sẽ không có lúc kết thúc.

Ý niệm duy nhất có lẽ là ngươi chết ta sống.

Nhưng cụ thể ai sẽ sống sót thì căn bản không ai biết.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía xa đó.

Đó là nơi anh bắt đầu đứng.

Ở nơi đó, Vương Diệp đã điều khiển không ít tượng và quân cờ, kết quả không ngờ, cả vùng đất đó đã sớm hóa thành tro bụi, chỉ có nơi họ đứng đây vẫn bình an vô sự.

Trong khi kinh ngạc, Vương Diệp cũng dường như đã hiểu ra điều gì đó, lập tức nói với Lão Kim và Trương Khởi Linh bên cạnh: “Tôi biết chuyện này là sao rồi.” Trên mặt anh hiện lên vẻ phấn khích.

Thấy Vương Diệp vui vẻ như vậy, trên mặt Lão Kim và Trương Khởi Linh cũng nở thêm vài nụ cười.

Hai người vừa nghe Vương Diệp phân tích, vừa không ngừng gật đầu, ai bảo hai người họ trời sinh sùng bái Vương Diệp, đối mặt với những lời này của Vương Diệp, ngoài việc liên tục tán đồng ra.

Dường như cũng không thể làm được chuyện gì khác nữa.

Thấy hai người họ đều là nịnh bợ, Vương Diệp cũng có chút đau đầu, anh lắc đầu, không lãng phí thời gian vào hai người họ, mà quan sát mộ thất trước mặt, nơi này thực sự kỳ lạ.

Nó được xây dựng dưới biển, nhưng lại không có bất kỳ áp lực nào, vậy những bức tường này đều được tạo thành từ các loại dược liệu đặc biệt sao?

Vương Diệp vừa nghĩ vừa đưa tay chạm vào bức tường bên cạnh.

Khi anh chạm vào, Lão Kim và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh cũng xích lại gần, trên mặt hai người mang theo ý cười, vừa đưa tay vuốt ve bức tường, vừa không kìm được nói với Vương Diệp.

Chương 1388

“Nơi này khá thú vị đấy chứ.” Hai người họ vừa nói vừa nhướn mày về phía Vương Diệp, nhưng Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ lại không nói nên lời.

Anh lắc đầu, không muốn trả lời nhiều.

Và lúc này, Vương Diệp chỉ liếc nhìn bức tường một cái, sau đó lại nhìn chằm chằm vào những hoa văn phía trên.

Nơi này dường như không phải vị trí của hoàng đế.

Mà dường như là của thần tử.

Ý niệm này vừa mới nảy sinh.

Mặt Vương Diệp đã trắng bệch, trên bức tường có một số chỗ lồi lõm không bằng phẳng, ngón tay anh vừa mới đặt vào đó.

Chuyện không ai ngờ cũng xảy ra, trong khoảnh khắc đó, một cơ quan đã xoay chuyển, ngay sau đó, trời đất trước mặt, giống như bị lật ngược, vốn dĩ ở đây có chút ánh sáng màu vàng rực rỡ, nhưng bây giờ.

Những ánh sáng đó biến mất không một dấu vết, chỉ còn lại một mảng tối đen, trong bóng tối, Vương Diệp phát hiện ở đây chỉ có một mình anh.

Ngay lập tức, Vương Diệp sững người, nhìn quanh môi trường xung quanh, anh đầy vẻ khó hiểu nói: “Lão Kim, Trương Khởi Linh, hai người ở đâu?” Anh gọi tên hai người, nhưng không ai đáp lại anh, và khi anh bật đèn pin trong tay, mới phát hiện xung quanh đều là vật liệu hấp thụ ánh sáng.

Đèn pin dù có ánh sáng nhưng cũng vô dụng, anh chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối, từng bước đi về phía trước, trong môi trường như vậy, đi thăm dò tình hình xung quanh, thực sự, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Trong khi nghĩ, anh lại không hề để tâm đi về phía trước.

Trong đôi mắt Vương Diệp, chỉ có sự kiên định, nơi này mặc dù tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Nhưng Vương Diệp cũng không chọn lùi bước, mà chạm vào bức tường bên cạnh.

Trong khi chạm vào, trên mặt anh cũng hiện lên vẻ cẩn trọng và dè dặt, không bao lâu, anh chạm phải một cái rãnh lõm.

Cái rãnh lõm đó hơi kỳ lạ, khi anh đưa nắm đấm vào, lại có thể cảm nhận được những bức tường xung quanh bao bọc lấy nắm đấm của mình, không kịp nghĩ nhiều, anh vội vàng rụt nắm đấm lại.

Tất cả những điều này quá đáng sợ, khiến anh giật mình thon thót, nhưng bức tường bên cạnh nhanh chóng khôi phục, bình thường như trước, cái rãnh lõm mà anh vừa chạm vào cũng biến mất.

Thứ đó rốt cuộc là gì?

Anh không nghĩ ra, nhưng cũng không vướng bận quá nhiều, mà tiếp tục đi dọc theo con đường, đi không lâu, anh dứt khoát dừng bước.

Nhưng vừa mới dừng lại, anh đã nghe thấy tiếng kêu cứu từ bên cạnh.

Nhưng tiếng kêu đó rất yếu ớt.

“Mau cứu mạng.” Dường như là Lão Kim, Vương Diệp không dám chắc, lập tức gõ vào tường để đáp lại.

Anh không ngừng gọi tên Lão Kim, âm thanh bên kia vẫn không ngừng vang lên.

Lúc này, Vương Diệp cảm thấy không ổn, nhưng khi một lần nữa đưa tay chạm vào bức tường, anh cũng chạm phải cái rãnh lõm đó, ngay sau đó, cái rãnh lõm có một lực hút mạnh mẽ, hút cả hai tay anh vào trong.

Chưa kịp phản ứng, cả người anh đã chìm sâu vào bên trong bức tường.

Bức tường trước mặt như một con quái vật khổng lồ.

Nó giống như mọi sinh vật khác, vừa nuốt chửng Vương Diệp, vừa đưa anh đến một nơi khác.

Nhìn Lão Kim trước mặt, trên mặt Vương Diệp hiện lên vài phần ngơ ngác.

Anh nhanh chóng đi tới, vì Lão Kim đang quay lưng lại.

Vương Diệp không biết tình trạng của Lão Kim thế nào.

Nhưng nghe thấy tiếng khóc của anh ta, lòng Vương Diệp có chút khó chịu, anh đưa tay, khẽ vỗ vai Lão Kim, nhưng.

Đối phương quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, rồi đầy vẻ kinh hãi nói: “Ngươi là ai?” Anh ta vừa nói vừa lùi về phía bên cạnh.

Thấy anh ta sợ hãi như vậy, Vương Diệp chỉ cười nhẹ.

Anh muốn giải thích, nhưng lại phát hiện ánh mắt của Lão Kim rất kỳ lạ, so với Lão Kim trong tưởng tượng của anh, có sự khác biệt cực kỳ lớn.

Anh không nghĩ ra, nhưng cũng không vướng bận, mà nhìn bức tường trước mặt.

Bức tường này có vấn đề, anh vừa nghĩ vừa đi dọc theo bức tường, kết quả không ngờ, Lão Kim không ngừng kêu la, nói.

“Anh mau tỉnh lại đi, chúng ta có một con quái vật đến đây, nó vậy mà không nói hai lời đã tiếp cận tôi.” Trong khi nói, anh ta cũng đang lay tay Trương Khởi Linh, cố gắng làm Trương Khởi Linh tỉnh lại.

Vừa nãy Vương Diệp không biết chạy đi đâu, còn anh ta và Trương Khởi Linh lại vừa vặn đâm đầu vào cột trụ.

Hai người cứ thế ngất đi, bây giờ khó khăn lắm mới tỉnh lại, Lão Kim mới phát hiện, chỉ có một mình anh ta tỉnh lại, hơn nữa còn đau đầu vô cùng.

Trương Khởi Linh nằm bên cạnh, dù còn sống, nhưng.

Trên người Trương Khởi Linh không có chút dấu hiệu nào của người sống, ngay cả ý thức cũng không có.

Lão Kim ngoài việc không ngừng gọi tên anh ta ra, thì chỉ còn đau đầu không dứt trong sự tuyệt vọng này.

Thấy lời nói của Lão Kim kỳ lạ như vậy, Vương Diệp cũng hoàn hồn trở lại, anh nhấc chân đi đến trước mặt Lão Kim, sau đó, chỉ vào mặt mình nói.

“Lời anh vừa nói, có thể nói lại một lần nữa không?

Anh nhìn kỹ mặt tôi đi, tôi thật sự là quái vật sao?

Rõ ràng tôi là Vương Diệp.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn Lão Kim la lớn, nhưng lời anh nói nhận lại là sự kinh hãi của Lão Kim, chỉ thấy anh ta bịt tai, đầy vẻ sợ hãi nói.

“Xong đời rồi, quái vật lại bắt đầu la hét om sòm.” Lời của anh ta khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc, chẳng lẽ tên này không hiểu ý anh sao?

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp đột nhiên nhìn đôi tay mình.

Anh thấy đó là một đôi tay nhăn nheo, gân guốc, không phải là da hổ, mà giống như móng phượng, đầy những nếp nhăn.

Vương Diệp vừa nhìn vừa sững sờ.

Dường như không ngờ mình lại biến thành bộ dạng này, đợi đến khi anh đưa tay chạm vào mặt và cơ thể mình, mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bất kể là mặt hay da thịt xương cốt trên người, tất cả đều đã thay đổi.

Vị trí và hình dạng cũng như cảnh vật ban đầu, vào lúc này đều đã tạo ra sự khác biệt cực lớn.

Anh có thể cảm nhận được da mình trở nên vô cùng nhăn nheo, ngay cả xương cốt cũng như bị xẹp xuống, cả người giống như một ông lão đã già thêm mấy chục tuổi.

Anh không thể chấp nhận tất cả những điều này, trên mặt mang theo vẻ kinh hoàng, đồng thời lại nhìn chằm chằm Lão Kim trước mặt.

Anh hy vọng Lão Kim có thể trả lời câu hỏi của mình, nhưng đối phương chỉ không ngừng khóc, dường như thực sự tuyệt vọng rồi, nếu không sao anh ta lại cứ khóc mãi không ngừng.

Vậy thì, nếu anh dùng chữ viết để biểu đạt, Lão Kim có lẽ có thể hiểu.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cúi đầu nhìn phiến đá xanh, nhưng phiến đá xanh này quá cứng, đợi đến khi anh nhìn thấy ngón tay mình, lại không kìm được thở dài.

Chuyện này anh làm không tốt lắm, lẽ ra nên cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới tiến hành.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp không còn vướng bận nữa, cũng không nghĩ đến việc đi viết những dòng chữ đó.

Anh cứ thế yên lặng ngồi cạnh Lão Kim, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lão Kim, cũng hy vọng đối phương có thể hiểu ý mình.

Nhưng Lão Kim thấy con quái vật này không đối phó mình, cũng không ra tay làm hại, mà ngược lại cứ ngồi ngây ra ở đó.

Như một kẻ ngốc vậy, Lão Kim cũng không thể hiểu nổi, nhưng anh ta không vướng bận, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Trương Khởi Linh có chút dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Lão Kim có chút vui mừng, sau đó lay tay Trương Khởi Linh lớn tiếng nói: "Cậu mau tỉnh lại cho tôi!" Lão Kim không ngừng la hét, lúc này Trương Khởi Linh cuối cùng cũng mở mắt ra, nhưng anh ta vô cùng mệt mỏi, cả người mệt mỏi không thể tả.

Đồng thời nghe thấy giọng Lão Kim, Trương Khởi Linh cũng gật đầu, mở miệng nói với anh ta: "Anh đợi một chút, để tôi từ từ hồi phục." Lời này vừa nói ra, Lão Kim lại vội vàng kể chuyện con quái vật.

Trương Khởi Linh nghe thấy, anh ta thậm chí không cần cơ hội hồi phục, trực tiếp ngồi dậy, nhìn con quái vật trước mặt.

Con quái vật này thật sự kinh khủng, da trên người đều nhão nhoẹt.

Cả người trông không giống người, mà là một thứ quỷ dị.

Trong khi Trương Khởi Linh đang nghĩ, trên mặt anh ta cũng hiện lên vài phần ghét bỏ, trong đôi mắt vốn dĩ bình tĩnh không gợn sóng lại dấy lên một chút gợn sóng.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp khẽ cười một tiếng, bức tường đó nhất định có vấn đề.

Anh vừa nghĩ vừa đặt ánh mắt lên bức tường.

Nếu không nhầm, vừa nãy anh từ chỗ bức tường đó đi ra, có lẽ da thịt và xương cốt trên người cũng như tất cả mọi thứ đều đã bị thay đổi, mặc dù thể chất của anh mạnh hơn người thường, nhưng.

Làm người rốt cuộc cũng phải chấp nhận một định luật, đó là khi đạt được một điều gì đó, cũng phải trả một cái giá tương ứng.

Cái giá hiện tại chẳng qua là giống như biến thành một người khác mà thôi, nếu Lão Kim có thể nhận ra anh, thì cái giá này cũng không là gì.

Nhưng trớ trêu thay không chỉ Lão Kim không nhận ra anh, ngay cả Trương Khởi Linh cũng coi anh là quái vật.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, mặt Trương Khởi Linh đang hiện lên vẻ căng thẳng và nghi ngờ.

Không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Trương Khởi Linh đi về một hướng khác, sau đó cầm Hắc Kim Cổ Đao của mình lên, còn Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn chằm chằm hai người họ.

Ngay cả khi hành động này của Trương Khởi Linh sẽ mang lại uy hiếp cho mình, Vương Diệp cũng không hề để tâm, bởi vì, anh sẽ giải thích rõ ràng với Trương Khởi Linh.

Anh đang tính toán trong lòng, Trương Khởi Linh lại không hay biết, mà nhìn Vương Diệp trước mặt.

Trên mặt anh ta mang theo vẻ phức tạp và căng thẳng.

Con dao trong tay còn chưa vung ra, lúc này anh đã bắt đầu vẽ vời vài thứ.

Chương 1389

Anh đột nhiên làm một cái “nhất” (một).

Khoảnh khắc giơ ngón tay lên.

Không chỉ Trương Khởi Linh sững sờ một chút, ngay cả Lão Kim cũng bật cười.

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó không khách khí châm chọc một câu: “Tên này hơi buồn cười.” “Anh ta muốn nói gì sao?” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Lão Kim đã ở bên cạnh “đổ thêm dầu vào lửa”: “Hắn ta chỉ muốn ăn thịt người thôi chứ gì!” Nghe lời hai người họ, Vương Diệp có chút đau đầu, anh lắc đầu, rồi lại tiếp tục ra hiệu.

Hai người trước mặt dường như đã hiểu ra, nhưng.

Sau khi hiểu, sắc mặt của cả hai đều trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, hai người rất kỳ lạ thở dài: “Sao lại có chuyện như vậy xảy ra chứ?” Lão Kim vừa nói vừa lắc đầu.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Lão Kim một cái, rồi lại nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó không khách khí nói với Vương Diệp: “Anh sẽ không có tình huống gì khác chứ?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa bước lên.

Người này chắc không phải quái vật.

Dường như là Vương Diệp, vì hành động ra hiệu vừa nãy của anh ta, chính là đang nói anh ta là Vương Diệp.

Nhưng cả hai không dám chắc.

Trương Khởi Linh cũng không thể khẳng định, chỉ có thể cẩn thận dò xét một phen.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp lại một lần nữa vẫy tay về phía anh ta, và lúc này, Vương Diệp chỉ xuống mặt đất dưới chân.

Những ngôn ngữ cơ thể của anh ta thực sự không phải người bình thường có thể hiểu được.

Trương Khởi Linh nghĩ thầm, vừa nhìn Vương Diệp, vừa không kìm được trợn trắng mắt.

Người này đúng là một nhân tài.

Trương Khởi Linh nghĩ thầm.

Nhưng vừa cười vừa khóc, anh ta cũng khẽ gật đầu, dường như đã hiểu những ngôn ngữ cơ thể đó của Vương Diệp, nhưng trên thực tế, anh ta hoàn toàn không hiểu.

Chỉ là hai người họ cảm thấy con quái vật trước mặt không có ác ý, nên mới nguyện ý dành chút tâm tư cho con quái vật đó.

Và lúc này, Vương Diệp cũng đã biểu lộ tất cả hành động của mình.

Hai người họ cuối cùng vẫn gật đầu, dường như có thể hiểu ý Vương Diệp, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ cổ quái.

Người bất lực nhất có lẽ là Trương Khởi Linh, anh ta đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: “Tên của anh sẽ không phải là Vương Diệp đấy chứ?” Nếu thật sự là vậy, thì đúng là gặp ma rồi, Trương Khởi Linh nghĩ thầm.

Nhưng lời anh ta vừa dứt, Vương Diệp đã không ngừng gật đầu, nhưng khi anh vừa mở miệng nói chuyện, mọi người nghe thấy chỉ là một giọng khàn khàn.

Họ căn bản không thể nghe rõ, nhưng Trương Khởi Linh vẫn cố gắng kiềm chế sự bực bội của mình, để lắng nghe Vương Diệp nói từng chữ một.

Và lúc này, khi Vương Diệp nói từng chữ một, bất kể là anh ta hay Lão Kim, đều có thể hiểu được, hóa ra người trước mặt thực sự là Vương Diệp, nhưng sở dĩ anh biến thành như vậy, cũng là vì bức tường kỳ lạ kia.

Thấy Vương Diệp bộ dạng đó, Trương Khởi Linh cười lên.

Anh ta đi tới cũng không ngại, Vương Diệp là một con quái vật, trực tiếp đưa tay kéo tay Vương Diệp, nhưng.

Khoảnh khắc tiếp xúc với da Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Vương Diệp trước mặt, anh ta đầy vẻ quỷ dị nói: “Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Anh ta vừa nói vừa đưa tay chạm vào các nếp nhăn trên da Vương Diệp.

Tất cả những điều này đến quá đột ngột, Trương Khởi Linh không biết phải đối mặt như thế nào.

Nhưng Vương Diệp chỉ liếc nhìn anh ta một cái, sau đó cười nhẹ, đồng thời, đi đến bên cạnh bức tường.

Nhìn bức tường trước mặt.

Trên mặt anh chỉ có sự phức tạp, tất cả những điều này nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng.

Và khi anh đưa tay ra, bức tường trước mặt căn bản không có bất kỳ vấn đề gì.

Vậy thì, nơi bên trong mới là nơi thực sự có vấn đề.

Vậy việc anh có thể sống sót bước ra từ bên trong, hoàn toàn phụ thuộc vào cơ thể anh sao?

Vấn đề này không ai có thể trả lời, nhưng da thịt trên người anh đã thành ra bộ dạng này rồi, Trương Khởi Linh và Lão Kim cũng không muốn tiếp tục đi nữa, chỉ đành nhìn xung quanh.

Hai người tìm kiếm phương pháp rời đi, còn Vương Diệp chỉ yên lặng đứng cạnh bức tường.

Anh cảm thấy mình có thể tìm thấy manh mối ở đây.

Trong khi anh đang nghĩ, Trương Khởi Linh cũng đang nhìn quanh môi trường xung quanh.

Không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Trương Khởi Linh đột nhiên nói với anh: “Anh đừng chạm vào bức tường đó nữa, bên trong đó có thể còn có những vấn đề khác.” Trương Khởi Linh là nghiêm túc, nhưng Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Trong ánh mắt anh mang theo sự phức tạp và quỷ dị.

Và lúc này, Trương Khởi Linh cũng không vướng bận, chỉ yên lặng nhìn quanh môi trường xung quanh.

Trong đôi mắt Trương Khởi Linh, Vương Diệp thấy sự cẩn trọng và dè dặt.

Nhưng anh lại không để tâm đến những điều đó, mà đi đến một nơi khác.

Đi không lâu, anh đột nhiên dừng bước.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng mở miệng nói với anh: “Anh nghĩ nơi này còn có thể để lại cho chúng ta một con đường sống không?” Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lắc đầu.

Anh không thể trả lời, nhưng bất kể có đường sống hay không, họ rốt cuộc vẫn phải thử một lần.

Vào thời khắc này, lùi bước không giải quyết được vấn đề.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lập tức bật cười.

Và khi Vương Diệp sờ soạng tình hình trên bức tường, anh cũng chạm phải một cái rãnh lõm quen thuộc, cái rãnh lõm đó dường như có thể đặt vừa nắm đấm của anh.

Anh bắt đầu đặt nắm đấm vào bên trong, nhưng nơi đó không có chút động tĩnh nào.

Dần dần, Vương Diệp cũng có chút bực bội.

Lão Kim thấy Vương Diệp như vậy, anh ta đột nhiên đi tới, sau đó vỗ vai Vương Diệp khuyên nhủ: “Bình tĩnh một chút, bây giờ chúng ta nhất định có thể tìm thấy cách rời đi.” Lời của Lão Kim nói ra thì dễ nghe, nhưng Vương Diệp khi nghe, lại chỉ cười qua loa.

Đồng thời lắc đầu, Lão Kim cũng có thể cảm nhận được sự bất lực và tuyệt vọng của Vương Diệp.

Nhưng anh ta không thể nói ra những lời an ủi đó, cũng không biết phải bắt đầu nói như thế nào, bởi vì.

Người biến thành quái vật không phải là anh ta.

Nhưng Vương Diệp không tuyệt vọng như họ tưởng tượng, nhìn Trương Khởi Linh và Lão Kim trước mặt, Vương Diệp cực kỳ điềm tĩnh nói: “Hãy nghĩ thêm những cách khác đi!” Anh vẫn nói từng chữ một, giống như người bị nói lắp, cố gắng sửa chữa vậy.

Trong lòng Trương Khởi Linh cảm thấy khó chịu vô cùng, ban đầu anh ta còn chế giễu Vương Diệp, nhưng bây giờ.

Những lời chế giễu đó, anh ta căn bản không thể biểu hiện ra được, chỉ có thể khẽ gật đầu, anh ta tán đồng cách làm này của Vương Diệp, nhưng.

Trong khi gật đầu, trong lòng Trương Khởi Linh cũng gánh chịu rất nhiều thứ.

Vương Diệp không hề hay biết, chỉ nhìn về phía xa.

Trong ánh mắt anh có sự phức tạp và u sầu.

Trương Khởi Linh chỉ nhìn Lão Kim bên cạnh, hai người cùng nhau đi đến một nơi khác, nơi này rất lớn, bàn cờ vừa nãy đã biến mất.

Còn lại là một cung điện cực kỳ huy hoàng.

Hai người đi một vòng, Vương Diệp cũng biến mất ở một góc.

Không ai biết anh đã đi đâu, nhưng khi hai người đang điên cuồng tìm kiếm, Vương Diệp lại bước ra, anh từ một nơi tối tăm khác, từng bước đi ra.

Nhưng động tác của anh lại có vẻ hơi kỳ lạ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh rất khó hiểu nói: “Chân của anh sao vậy?” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào chân Vương Diệp.

Lúc này, da trên chân Vương Diệp là kỳ lạ nhất, một bên chân đã khôi phục bình thường, xương cốt cũng không bị xẹp xuống, nhưng.

Da thịt và xương cốt của chân còn lại vẫn là bộ dạng cũ, tồn tại với một dáng vẻ quái vật.

Trong khi Trương Khởi Linh kinh ngạc trong lòng, Vương Diệp lại không biểu lộ ra, mà cúi đầu nhìn chân mình, sau đó, chỉ lên phía trên đầu nói: “Ở đó có cách rời đi.” Đại khái là vì Vương Diệp đã biến thành quái vật, nên không một ai muốn làm tổn thương cậu.

Ngay cả Lão Kim cũng trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều.

Trong lời ăn tiếng nói, Lão Kim luôn chú ý từng chút một, hễ Vương Diệp có động tĩnh gì là Lão Kim lại chăm chú lắng nghe.

Hành vi này khiến Vương Diệp cảm thấy có chút không thích ứng, nhìn Lão Kim trước mặt, Vương Diệp khẽ lắc đầu, cậu đẩy người Lão Kim ra, tỏ ý mình không cần những thứ này.

Bởi vì Lão Kim càng như vậy, Vương Diệp càng cảm thấy bản thân mình giống như một kẻ vô năng.

Cái dáng vẻ bất lực đó là điều cậu không thể chịu đựng được.

Thấy Vương Diệp như vậy, Lão Kim cũng chỉ cười khổ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh.

Ngay lúc đó, Vương Diệp bước đi hướng khác.

Bước chân cậu rất nhanh, Lão Kim đuổi theo phía sau nhưng không kịp.

Lão chỉ có thể đứng nhìn Vương Diệp đi vào một lối thông đạo nhỏ hẹp.

Chương 1390

Phía sau thông đạo đó có gì Lão Kim cũng không biết, nhưng Vương Diệp cứ thế không chút do dự mà tiến vào.

Thực tế, cậu đi vào đó là vì nhìn thấy đồng đội của mình ở đó.

Có một kẻ cũng giống hệt cậu, lớp da trên người cũng mang trạng thái đó, tuy chỉ là thoáng qua nhưng đôi mắt của Vương Diệp có thể nắm bắt được rất nhiều thứ.

Ngay khoảnh khắc gã đó xuất hiện, Vương Diệp đã quả quyết đuổi theo, nhưng khi đuổi đến phía sau gã, cậu phát hiện thể trọng của mình hình như càng lúc càng nhẹ, ngay sau đó cả người không khống chế được mà bay lên.

Tư thế bay quá cao, đến khi cậu rơi xuống đất, sớm đã không còn cảm thấy đau đớn, đập vào mắt là vô số xương cốt dày đặc.

Ở nơi này dường như đã xảy ra vô số bi kịch.

Cậu nhìn chầm chầm xung quanh, cuối cùng không tìm thấy con quái vật giống mình kia đâu.

Cậu bắt đầu bỏ cuộc, xoay người đi về hướng cũ.

Nơi này vốn đã kỳ quái, biết bay cũng là chuyện bình thường.

Cậu thầm nghĩ trong lòng, nhưng mới đi được vài bước, một cái xác bỗng dưng vươn tay ra chộp lấy chân cậu.

Ngay sau đó, Vương Diệp nghe thấy gã đó lên tiếng: “Cậu cũng giống như bọn ta, đều nên nằm lại chỗ này.

Trên tường có đủ loại vật chất ăn mòn, tại sao cậu có thể sống sót đi tới tận đây?” Giọng điệu của gã mang theo vẻ mất kiên nhẫn, nghe gã nói, Vương Diệp cảm nhận được nỗi kinh hoàng lần đầu tiên trong đời.

“Tại sao sống được tới giờ hả?

Chẳng qua là do tôi mạng lớn thôi.” Vương Diệp vừa nói vừa hất tay đối phương ra.

Động tác của cậu cực nhanh, gã đó căn bản không giữ được chân cậu, nhưng những bộ xương khô xung quanh lại dày đặc lao tới.

Trước sự chú ý của Vương Diệp, chúng bao vây lấy cậu, đồng thời gào thét phẫn nộ: “Cậu cũng giống bọn ta, là đồng loại, cậu không nên rời đi, cậu phải nằm lại đây giống như bọn ta!” “Dựa vào cái gì mà cậu bước ra khỏi nơi đó lại có thể sống tiêu dao tự tại như vậy?” Chúng líu ríu nói, vừa nghe những âm thanh này, Vương Diệp vừa khẽ gật đầu, ra vẻ tán đồng với lời bọn chúng nói, nhưng thực tế, đây chẳng qua chỉ là một lũ quái vật mà thôi.

Cậu việc gì phải để tâm đến chúng, ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của lũ quái vật, Vương Diệp trực tiếp bẻ gãy xương cốt của chúng.

Động tác của cậu vô cùng nhanh lẹ, giống như đang bẻ một cái que củi vậy, hành động tùy ý này khiến những thứ trước mặt không dám đeo bám Vương Diệp nữa.

Lúc này, Vương Diệp đi về một hướng khác, lần này cậu không vội vã rời đi mà đi tới nơi có nhiều xương cốt nhất.

Cậu đứng đó, không lâu sau, những thi đản kia đều chạy đến bên cạnh cậu.

Chúng bao vây Vương Diệp, thậm chí lôi kéo lớp da trên người cậu, vừa cảm nhận được sự đau đớn, Vương Diệp vừa nhíu mày, cậu không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu vật chất trong vách tường đó thực sự khiến người ta mất mạng, thì đáng lẽ cậu phải chết bên trong vách tường mới đúng, sao cậu vẫn có thể đi lại ở đây?

Hơn nữa những thứ này đã thành xương khô rồi mà vẫn có thể làm vậy với cậu sao?

Thật là nực cười, cho nên tất cả những gì đang trải qua đều là ảo giác.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp dứt khoát kéo một bộ xương bên cạnh xuống, bẻ làm đôi.

Lúc này, Vương Diệp cảm nhận được nỗi đau mà những thứ này mang lại.

Trong cơn đau, cậu nhắm mắt lại, sau đó trực tiếp nằm xuống đống xương cốt này, trông như đã từ bỏ việc chống cự, nhưng thực chất cậu đang làm một thí nghiệm, nếu thí nghiệm thành công thì chứng tỏ suy đoán của cậu là đúng.

Nghĩ vậy, Vương Diệp không còn để ý nữa mà tĩnh lặng nằm đó, nhìn lên phía cao, vẻ mặt lại trở nên nghiêm nghị.

Nhưng nỗi đau khi nằm trong đó cũng khiến sắc mặt cậu trở nên quái dị.

Đau quá, cậu không thể chịu nổi, nhưng chỉ có thể chọn cách nhẫn nhịn, trong khi chịu đựng tất cả, cậu cũng nhìn về hai phía tả hữu.

Nơi đó không có Trương Khởi Linh hay Lão Kim, mọi thứ dường như đều tan biến trong khoảnh khắc này, ngay cả cung điện thấy lúc đầu cũng biến mất.

Mọi thứ biến mất quá đột ngột, hệt như một vở kịch ảo giác khổng lồ.

Nhưng nếu là ảo giác thì hiện giờ cậu đang ở đâu?

Trong vách tường sao?

Hay là ở nơi nào khác?

Câu hỏi này không ai trả lời được, nhưng khi cơn đau biến mất, Vương Diệp cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến.

Không được ngủ, ý nghĩ này đột ngột lóe lên, ngay sau đó Vương Diệp mở bừng mắt nhìn xung quanh.

Vẻ mặt cậu đầy cảnh giác, cơn đau lại một lần nữa truyền tới.

Phảng phất như chỉ cần ngủ đi là sẽ không còn đau đớn nữa.

Nhưng ngủ liệu có thực sự là một cách tốt không?

Nghĩ đến đây, Vương Diệp vội vàng đứng dậy, dốc hết sức nhảy về phía trước.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại nhảy, nhưng bản năng sinh tồn vẫn thôi thúc cậu nhảy lên, giây tiếp theo, cậu thấy xung quanh xảy ra biến hóa mới, mọi thứ biến thành một vòng xoáy, quả nhiên là ảo giác của cậu.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, cả người cậu đang nằm ở một nơi kỳ lạ.

Nhìn phòng bệnh trắng toát trước mặt, mặt Vương Diệp chỉ còn vẻ quái dị.

Khoảnh khắc cậu bừng tỉnh, chiếc chuông bên cạnh cũng phát ra tiếng bíp bíp, như đang thông báo cho những người khác rằng Vương Diệp đã tỉnh lại.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ ngoài cửa.

Những người kéo đến rất đông, đều là bạn bè của cậu và những người từng cùng vào sinh ra tử, bao gồm cả Lão Kim và Trương Khởi Linh.

Trên mặt hai người họ đều có vết thương, trông vô cùng tiều tụy, nhưng ý cười và niềm vui trong mắt không hề giả dối.

Vương Diệp biết lần này mình đã thực sự tỉnh lại, không còn chìm đắm trong ảo giác nữa.

Cho nên bức tường kia thực sự kỳ quái đến vậy sao?

Sự chú ý của cậu luôn khác biệt với người thường.

Âm thanh xung quanh rất ồn ào.

Họ đều nói đủ thứ chuyện, cố gắng thu hút sự chú ý của Vương Diệp, nhưng Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm đó.

Thái độ này khiến những người đó vô cùng đau lòng, dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, một người trong số đó trực tiếp ôm mặt khóc nức nở.

Diện mạo của người đó có chút quen thuộc nhưng Vương Diệp không nhớ ra được, cậu lắc đầu, thấy những lời họ nói đều xa lạ, trong khi cậu đang thể hiện điều đó thì bác sĩ cũng bước vào.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt bác sĩ đầy mệt mỏi.

“Cậu ấy đã mất trí nhớ rồi, các người đừng hỏi nhiều quá, hãy đợi cậu ấy từ từ nhớ lại, bây giờ nói những lời kích động không có lợi gì cho cậu ấy đâu, vì cậu ấy vừa mới tỉnh lại thôi.” Hơn nữa trước khi tỉnh lại, cậu đã hôn mê suốt 15 ngày, mọi người đều nghĩ cậu sẽ trở thành người thực vật, ngay cả bác sĩ cũng không ngoại lệ.

Ông ấy định hạ thông báo bệnh tình rồi, không ngờ Vương Diệp lại đột ngột tỉnh lại, bác sĩ cũng thấy mừng rỡ.

Nhìn Vương Diệp, bác sĩ kiểm tra một lượt, đối mặt với những câu hỏi của ông, Vương Diệp chỉ trả lời hời hợt, tình trạng trên người cậu không nghiêm trọng, cũng không cần bác sĩ phải hỏi han quá nhiều.

Hơn nữa mối quan tâm của cậu không nằm ở những chuyện này.

Thấy Vương Diệp không mặn mà trả lời câu hỏi, bác sĩ cũng không để bụng mà chỉ kiểm tra theo lệ thường, sau khi xác định không có vấn đề gì, bác sĩ khẽ gật đầu, sắp xếp các y tá khác đến làm việc.

Nhìn họ lục tục bận rộn, Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn vết kim châm trên cánh tay mình, trên đó để lại một dấu vết màu tím, không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra trong cơn hôn mê này, nhưng Vương Diệp biết lúc mình hôn mê, bên cạnh có rất nhiều âm thanh, tuy nhiên trong đó có một tiếng bước chân vô cùng đặc biệt, gã đó cứ cách ba ngày hai lượt lại tới thăm cậu, có khi buổi tối còn ở bên cạnh cậu, mặc dù Vương Diệp không tỉnh lại, cũng không có ý thức, nhưng những âm thanh đó cậu vẫn ghi nhớ trong tiềm thức.

Giờ đây Vương Diệp tỉnh lại, nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt cậu cũng thêm vài phần căng thẳng và cẩn trọng, những người đó thấy Vương Diệp hoàn toàn không nhớ ra mình, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng quái dị.

Những kẻ này líu ríu nói về thân phận của mình, Vương Diệp vừa nghe vừa khẽ gật đầu với họ.

Lão Kim và Trương Khởi Linh là hai người đau lòng nhất, họ nhìn Vương Diệp rồi trực tiếp ôm mặt khóc, Trương Khởi Linh không yếu đuối như vậy nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

“Tôi không nên đưa cậu tới nơi đó.” Trương Khởi Linh bỗng nhiên nói ra những lời như vậy.

Vương Diệp không hiểu, nhưng vì ở đây còn có những người ngoài khác nên Trương Khởi Linh chưa nói hết câu, những người bên cạnh đã khẽ đẩy tay anh một cái, ý bảo anh đừng nói những lời đó nữa.

Thấy người kia làm vậy, Trương Khởi Linh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cứ thế lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Thấy Trương Khởi Linh đỏ hoe mắt nhìn chằm chằm mình, trong lòng Vương Diệp cũng không dễ chịu gì, lập tức giơ tay vỗ vỗ đầu anh rồi nói: “Tôi không chấp nhặt những thứ đó, chuyện cũng đã qua rồi, đừng tự tạo áp lực tâm lý cho mình quá nhiều.” Bất kể đã xảy ra chuyện gì, cậu đều có thể tha thứ.

Vương Diệp lúc này vẫn như trước đây, không có bất kỳ thay đổi nào, ngoại trừ việc mất trí nhớ, tính cách cậu vẫn vậy.

Nhưng cậu càng như thế, sắc mặt Trương Khởi Linh càng khó coi, vì hành vi của Vương Diệp khiến Trương Khởi Linh vô cùng áy náy.

Những người bên cạnh nhìn Trương Khởi Linh một cái, lại không nhịn được nhìn Lão Kim trước mặt.

Vì Lão Kim đã khóc thành người đẫm lệ, căn bản không ai nói chuyện nổi với lão, ngay cả Vương Diệp cũng bó tay, chỉ có thể đứng bên cạnh thở dài, đợi Lão Kim cuối cùng cũng thu xếp xong cảm xúc.

Y tá đã ra ngoài, thấy Lão Kim không còn khóc nữa, Vương Diệp vỗ mặt Lão Kim lên tiếng: “Sao cứ khóc mãi thế?

Tôi vẫn còn sống sờ sờ đây mà, đau buồn không giải quyết được vấn đề gì đâu, đừng vì những chuyện này mà thương tâm.” Vương Diệp nói xong, Lão Kim gật đầu, ra vẻ không có ý kiến gì nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ bi thống và bất lực.

Vương Diệp chỉ nhìn hai người họ một cái, sau đó nhìn những người xung quanh nói: “Tôi có chuyện muốn nói với họ, mọi người ra ngoài trước đi.” Cậu muốn nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước đây, trong số những người này, ngoại trừ Lão Kim và Trương Khởi Linh mang lại cho cậu cảm giác quen thuộc, những người còn lại đều mang lại cảm giác không mấy tốt đẹp.

Cảm giác đó cậu không nói ra được, tóm lại là không muốn tiếp xúc nhiều với những người này, thấy Vương Diệp bảo mình rời đi, mặt những người đó đầy vẻ phức tạp và quái lạ, như thể không dám tin, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Thấy họ lần lượt rời đi, Vương Diệp lại dời tầm mắt sang Trương Khởi Linh và Lão Kim, hai người đóng cửa sổ và cửa phòng lại, khi quay lại bên cạnh cậu, mặt hai người chỉ còn vẻ nghiêm túc.

Thấy dáng vẻ đó của họ, Vương Diệp biết chuyện chắc chắn có vấn đề, lúc này cậu khẽ gõ lên bàn nói: “Trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Làm sao mọi người đưa tôi ra ngoài được?” Theo lý mà nói, nơi đó hẳn là phải vô cùng quỷ dị mới đúng, cậu hiện giờ tuy không nhớ ra được nhiều thứ, nhưng trong những mảnh ký ức vụn vặt, cậu thấy toàn là sự kinh hoàng.

Chương 1391

Lúc này nhìn hai người trước mặt, Vương Diệp cũng tha thiết hy vọng họ có thể không chút giữ kín mà nói cho cậu biết đáp án.

Thấy Vương Diệp nôn nóng như vậy, sắc mặt Lão Kim trở nên có chút khó coi, lập tức nhìn về phía cửa sổ, cửa phòng nơi đó đã được chốt kỹ, nhưng liệu có ai đang nghe lén hay không thì không ai biết được.

Lúc này, Lão Kim lắp bắp nói vài câu, nhưng Vương Diệp nghe xong lại thấy nực cười.

“Chuyện xảy ra lúc đó tôi cũng không nhớ nữa, tôi thực sự không còn cách nào, cậu đừng hỏi tôi câu này.” Lão Kim vừa nói vừa cúi đầu, khả năng trốn tránh vấn đề của lão rất tốt, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn Lão Kim một cái, lại không nhịn được nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: “Nếu cậu thực sự không nhớ ra được tất cả thì đừng hỏi thêm nữa, tiếp theo cậu chỉ cần làm theo tiềm thức của mình là được, không bao lâu nữa sẽ có người đến tìm cậu.” Câu trả lời của Trương Khởi Linh khiến Vương Diệp hài lòng hơn, cậu gật đầu, sau đó lại nhìn Lão Kim trước mặt: “Đừng tự tạo áp lực tâm lý quá nhiều cho mình, tôi biết những gì các anh đang phải gánh chịu, cho nên bây giờ mọi người hãy hợp tác với nhau, bình tĩnh đối phó mới là cách giải quyết duy nhất.” Cậu nói đúng sự thật, Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy liền bật cười ha hả, Lão Kim cũng khẽ gật đầu với Vương Diệp, ra vẻ đã nghe vào nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

Một người đàn ông mặc vest bước vào, ánh mắt hắn sắc sảo nhưng lại pha chút nhu hòa, nụ cười trên mặt tạo cảm giác thân thiết.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Vương Diệp đã thấy người này rất từ tâm, nhưng bên cạnh vẻ từ tâm đó, Vương Diệp cũng biết có những thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài, tiềm thức mách bảo Vương Diệp rằng người này có vấn đề.

Lúc này, Vương Diệp chỉnh đốn lại thái độ, vẻ mặt nghiêm túc nói với người đàn ông trước mặt: “Anh là người bạn nào của tôi vậy?

Trông anh có vẻ rất quan tâm đến tôi nhỉ?

Dù sao cũng cảm ơn sự quan tâm của anh, tình trạng của tôi không nghiêm trọng đâu.” Lúc này, Vương Diệp đương nhiên chỉ đưa ra câu trả lời bài bản, người đàn ông thấy Vương Diệp như vậy thì như nghe thấy chuyện nực cười nhất trần đời, hắn tháo kính xuống.

Khoảnh khắc hắn tháo kính, Vương Diệp như nhớ lại chuyện gì đó, cậu ôm đầu, hơi đau đầu mà lắc lắc.

Thấy Vương Diệp như vậy, người đàn ông không kìm được nói với cậu: “Có phải cậu thực sự quên hết mọi chuyện rồi không?” Gương mặt người đàn ông đầy vẻ tò mò và thắc mắc.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhíu mày, không biết nên đáp lại thế nào, kết quả không ngờ người đàn ông lại chủ động ghé sát mặt cậu, lên tiếng: “Chuyện xảy ra lúc đó, chắc là cậu vẫn còn nhớ chứ?” Vẻ mặt người đàn ông đầy hưng phấn.

Vương Diệp chọn cách lờ đi, Lão Kim và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh im lặng quan sát.

Tuy hai người họ không biểu cảm gì nhưng sự né tránh và không dám đối diện với Vương Diệp trong ánh mắt đã khiến Vương Diệp hiểu ra vài chuyện, nhìn người đàn ông trước mặt, Vương Diệp nói không chút kiêng dè: “Ông chuyến này tới đây chắc chắn là có việc, chi bằng cứ khai thẳng ra đi, như vậy cuộc trò chuyện của chúng ta sẽ thoải mái hơn, tôi cũng sẽ không chọn cách che giấu quá nhiều chuyện.” Cậu nói rất nghiêm túc, người đàn ông thấy vậy cũng cười lên, sau đó khẽ gật đầu nói: “Những gì cậu nói không vấn đề gì, tôi có thể đồng ý, nhưng mà...” Lời hắn chưa nói hết, lúc này Vương Diệp thấy người đàn ông lấy từ trong túi ra một thứ.

Thứ đó là một cái khăn tay, nhưng trên khăn tay lại bao phủ toàn bộ những hoa văn kỳ quái, Vương Diệp chỉ nhìn một cái đã ngẩn người tại chỗ.

Những hoa văn đó trông có vẻ quen thuộc, cậu dường như đã từng chơi một ván cờ, nhưng giờ lại không nhớ ra được.

Đối phương chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp nhướng mày: “Vẫn không nhớ ra gì sao?” Gã đó tò mò hỏi.

Vương Diệp lắc đầu, thần tình phức tạp nói: “Tôi không nhớ những thứ này.” Cậu nói sự thật, còn đối phương chỉ nhìn Vương Diệp cười lạnh, sau đó trải khăn tay ra trước mặt Vương Diệp: “Cậu nhìn cho kỹ xem, đây là thứ gì nào?” Lời người đàn ông nói đặc biệt điềm tĩnh, còn Vương Diệp khi quan sát kỹ, não bộ như bị điện giật, vô số cơn đau ập đến.

Người đàn ông chỉ lặng lẽ nhìn cậu, cũng không quan tâm suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, thế nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra, Vương Diệp nhớ lại một phần ký ức, trước khi hôn mê quả thực có một nhóm người xông vào nơi đó.

Ngoài điểm này ra, Lão Kim và Trương Khởi Linh dường như cũng bị bọn chúng tiêm thứ gì đó.

Ký ức này vừa mới hiện lên trong đầu, Vương Diệp đã thấy một khuôn mặt quen thuộc, và khuôn mặt đó hoàn toàn trùng khớp với người đàn ông trước mặt.

Lúc này Vương Diệp nhận ra có điềm chẳng lành, liền vươn tay túm lấy cổ áo đối phương nói: “Ông đã làm gì hai người họ?” Câu hỏi của Vương Diệp rất dứt khoát, người đàn ông thấy cậu nhớ ra những chuyện này thì cũng cười lên, hắn quay đầu nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh, tùy ý vẫy vẫy tay, không ngờ hai người họ lại bước tới.

Lão Kim bước tới là chuyện bình thường, nhưng tại sao Trương Khởi Linh lại làm vậy?

Tính cách của Trương Khởi Linh thế nào Vương Diệp hiểu rõ mười mươi, vậy mà anh vẫn bước tới, và lúc này Trương Khởi Linh đứng lặng yên trước mặt người đàn ông đó.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói: “Ông muốn bọn tôi làm gì?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vô cùng dứt khoát, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần gượng ép và không cam lòng, Vương Diệp biết mình đã nhớ lại tất cả, nhưng cậu không biết có nên tiết lộ hay không, chỉ cảm thấy Trương Khởi Linh như thế này thực sự khiến người ta xót xa.

Thực ra cậu không nỡ nhìn Trương Khởi Linh xuất hiện trước mặt mình với dáng vẻ này.

Người đàn ông nhìn Vương Diệp một cái, như nhìn thấu tâm tư cậu, lập tức vỗ vai cậu nói: “Đây là thuộc hạ của cậu, cậu xót nó cũng là thường tình, nhưng tôi tiêm thuốc cho chúng là vì căn bệnh trên chính người tôi.” Có những nỗi đau hắn hy vọng người khác cùng chịu đựng với mình, trong khi nói chuyện, hắn cởi áo khoác ra, sau đó lộ ra cánh tay, trên cánh tay hắn, Vương Diệp thấy những vân văn màu tím.

Ngoài những vân văn màu tím đó, còn có một số mạng nhện màu đen phủ ở mặt trên.

Những mạng nhện đó dường như là tự thân lớp da có sẵn, nhưng cũng giống như hình xăm phủ lên trên, Vương Diệp không hiểu nổi, còn người đàn ông chỉ siết chặt nắm đấm, không lâu sau, bên trong những mạng nhện đó đột nhiên xuất hiện một số thứ kỳ quái.

Tất cả những thứ đó đều tồn tại trong cơ thể người đàn ông.

Vương Diệp vừa quan sát vừa nhìn thấy những thứ bên trong mạng nhện kia từng chút một nhô lên, bên trong lại có đủ loại trứng trùng, sau đó người đàn ông lấy ra một thứ trong vali hành lý.

Dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, hắn tiêm thứ đó vào cánh tay, những quả trứng trùng kia lại biến mất không để lại dấu vết.

Những quả trứng trùng đó bò lổm ngổm trong cánh tay người đàn ông với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Cảnh tượng này đến quá đột ngột, đừng nói là Vương Diệp, ngay cả Lão Kim bên cạnh cũng bị dọa cho khiếp vía, Trương Khởi Linh tuy có chút kinh ngạc nhưng anh vẫn điềm tĩnh như mọi khi, không bao giờ hoảng loạn vì những chuyện này.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cũng cười lên, sau đó nhìn người đàn ông trước mặt nói: “Ông muốn nói với tôi điều gì?” Thấy Vương Diệp như vậy, mặt người đàn ông chỉ còn vẻ bình tĩnh, hắn cầm ống thuốc trong tay nói: “Tôi không ra tay với cậu vì những thứ này vô hiệu với cậu, nói thật lòng tôi cũng rất ngạc nhiên.” Người đàn ông vừa nói vừa nhìn dụng cụ trong tay mình, thứ này tiêm một mũi là tốn cả triệu bạc, nếu không phải gia thế hắn thâm hậu thì có lẽ hắn đã chết từ lâu rồi.

Hắn năm xưa cũng hăng hái như đám người Vương Diệp, thích đi phiêu bạt khắp nơi, kết quả không ngờ phiêu bạt một hồi suýt nữa thì mất mạng.

Hắn vừa nói vẻ mặt vừa thêm vài phần tang thương, Vương Diệp chỉ lặng lẽ lắng nghe, ai ngờ được đây lại là một kẻ điên.

Mọi người đều biết dưới đáy sông Hoàng Hà ẩn giấu không ít thứ, dù là sinh thể quỷ dị hay là những thứ người xưa để lại.

Chỉ cần là người có đầu óc bình thường thì họ sẽ không đụng vào loại thứ đó, nhưng ngặt nỗi người đàn ông này lại cảm thấy cuộc đời quá đỗi bình lặng, có lẽ vì có tiền, muốn gì cũng có được.

Dù là thứ trong tầm tay hay là thế giới xa vời không thể chạm tới đối với người bình thường, tóm lại với hắn, chỉ cần vươn tay ra là có thể đạt được, đã vậy thì cuộc sống còn gì thú vị nữa, hắn bắt đầu chán ghét cuộc sống như vậy, sau đó hắn đi tìm đủ loại trò vui.

Những trò vui đó chẳng qua là đi theo những người thuộc Nam phái và Bắc phái vào đổ đấu.

Ban đầu hắn thực sự tìm thấy một số trò vui.

Vì người của Nam phái và Bắc phái rất chiếu cố hắn, nhưng đồng thời hắn cũng biết nơi đó thực sự rất nguy hiểm, tuy nhiên nhìn họ phá giải cơ quan, rồi mang từ bên trong ra những cái hộp kỳ kỳ quái quái, đối với hắn đó cũng coi như một loại thử thách trong đời, hơn nữa vì con trùng hắn mang ra quá kỳ quái nên không ít người bằng lòng hợp tác với hắn để nghiên cứu bí mật thực sự bên trong.

Lúc đó người đàn ông cũng nhờ vào chuyện này mà lọt vào một vòng tròn thần bí.

Trong cái vòng đó có đủ loại nhân vật và những thứ hình thù quái dị.

Đến tận bây giờ người đàn ông vẫn không thể quên được.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, người đàn ông bất đắc dĩ nói: “Chỉ vì trên người tôi có thứ này mà họ trực tiếp loại tôi ra ngoài, đợi khi nào bệnh tôi khỏi họ mới cho tôi gia nhập lại, cậu nói xem đám người này có phải thực sự lật mặt không nhận người không?” Người đàn ông vừa nói vừa lắc đầu cảm thán, Vương Diệp không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ lặng lẽ nhìn thứ trên cánh tay hắn.

Đó là thứ gì cậu không biết, nhưng có thể sống sót trong cơ thể người thì đã chứng tỏ loại trứng trùng đó không đơn giản, hơn nữa người đàn ông không trực tiếp cắt bỏ nó mà dùng loại thuốc này để khắc chế, chứng tỏ nếu trực tiếp cắt bỏ sẽ lấy mạng hắn.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp lại nhìn sắc mặt người đàn ông, sắc mặt gã đó có chút trắng bệch, đôi môi cũng thâm đen, phỏng chừng bệnh đã thâm nhập vào tủy rồi, hiện giờ chắc không có cách nào giải quyết triệt để.

Trong lúc cậu đang suy đoán, người đàn ông cũng lặng lẽ nhìn cậu cười, như thể biết Vương Diệp đã hiểu ra tất cả, hắn đột nhiên không quan tâm nữa, kiên nhẫn chờ Vương Diệp lên tiếng.

“Ông có ý tưởng gì?” Người đàn ông kể lại những chuyện mình gặp phải bên trong, ván cờ Vương Diệp đánh ở nơi đó hắn cũng đã từng đánh, nhưng lúc đó vì hăng hái nên căn bản hắn không suy nghĩ nhiều đến hậu quả và kết cục.

Người đàn ông cứ thế tùy ý đặt những quân cờ đó, kết quả một chút sơ suất đã bị một con trùng bò ra cắn vào ngón tay một cái, chỉ một cái đó thôi đã khiến hắn phải trả giá bằng cả đời mình.

Lúc đó người đàn ông trực tiếp rơi xuống vực thẳm, mọi người đều xa lánh hắn, vì tình trạng trên người hắn thực sự rất nghiêm trọng, không ai muốn dây vào một con quái vật như vậy.

Nhưng sau khi Vương Diệp, Lão Kim và Trương Khởi Linh đi vào, người đàn ông và thuộc hạ của hắn đều đã nhận ra, trực tiếp nhìn chằm chằm ba người họ, nhưng họ đứng trên bờ nhìn mà cảm thấy chưa đủ sướng.

Người đàn ông trực tiếp chạy xuống sông, theo lối thông đạo mà thuộc hạ đã bố trí sẵn, trực tiếp đi tới mộ thất đó, sau đó thấy Vương Diệp đánh xong ván cờ.

Lúc đó người đàn ông đã biết mình chắc chắn có cứu tinh rồi, vì hạng người như Vương Diệp thực sự quá hiếm thấy, ngoại trừ Vương Diệp có thể giúp được hắn ra thì không còn một ai có thể làm được việc đó.

Vì có ước mơ và kỳ vọng như vậy nên người đàn ông đã tìm đến Vương Diệp, lúc đó Vương Diệp còn đang khổ sở vùng vẫy trong vách tường kia, và khoảnh khắc người đàn ông xuất hiện, Vương Diệp thực ra cũng đã nhận ra, nhưng nơi đó quá tối, người đàn ông nã một phát súng vào bắp chân cậu, Vương Diệp căn bản không chú ý tới, vì đó là súng gây mê, sau đó cậu trực tiếp gục xuống, và hắn cũng đưa Vương Diệp tới nơi khác.

Cho nên nói những gì Vương Diệp vừa trải qua thực ra chẳng qua chỉ là giấc mộng của cậu mà thôi.

Và bây giờ người đàn ông muốn làm đương nhiên là khai ra tất cả những điều này, sau đó bắt Vương Diệp làm theo mệnh lệnh của mình.

Yêu cầu của hắn rất đơn giản, chỉ hy vọng Vương Diệp có thể hoàn thành việc này mà thôi.

Nhìn người trước mặt, hắn rất tha thiết nói: “Tôi biết cậu có thể phá giải những bí ẩn bên trong, bao gồm cả việc bắt con trùng kia ra, cậu chỉ cần đồng ý mang thứ đó ra cho tôi, tôi sẽ tha cho đám người các cậu.” Những lời nói rành rọt này nghe có vẻ rất đơn giản dễ dàng, chỉ cần Vương Diệp làm theo lời hắn nói thì mọi thứ đều có thể nắm gọn trong tầm tay, thậm chí không còn phải đối mặt với tuyệt vọng.

Vẻ mặt người đàn ông đầy hưng phấn và kích động, lập tức vỗ vai Vương Diệp nói: “Đây thực sự là một vụ làm ăn rất hời, cậu cân nhắc kỹ đi, sẽ không còn ai hào phóng như tôi đâu, tôi có thể đưa cho cậu một khoản tiền lớn sau khi xong việc.” Người đàn ông nói đúng sự thật, Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, phải thừa nhận rằng những gì hắn nói đều là thật, và Vương Diệp cũng thấy mủi lòng, nhưng bên cạnh sự mủi lòng đó, tầm mắt cậu dừng lại trên người Lão Kim và Trương Khởi Linh, sau đó siết chặt nắm đấm nói với người đàn ông: “Ông có thể nói cho tôi biết tác dụng phụ trên người hai người họ là gì không?

Dù sao cũng là bạn tốt của tôi, ông lẳng lặng làm vậy với hai người họ, lẽ nào thực sự không sợ tôi nổi giận sao?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt Lão Kim có chút khó coi, lập tức cúi đầu đầy bất lực, thực ra lão cũng đã nghĩ tới ngày hôm nay, nhưng lão biết dù là Vương Diệp hay chính mình và Trương Khởi Linh, bất kể là ai trước mặt người đàn ông này đều giống như cá trên thớt, chỉ có thể mặc hắn xẻ thịt.

Và hiện giờ Trương Khởi Linh đã chấp nhận số phận.

Lão Kim dù không muốn chấp nhận số phận nhưng sự thật bày ra trước mắt, lão cũng chỉ có thể gật đầu chấp nhận.

Thấy họ như vậy, sắc mặt Vương Diệp càng thêm khó coi, người đàn ông thấy vậy liền không kìm được cười lớn ha hả, sau đó xách vali đi về phía cửa.

Vô số người đi vào, họ cầm lấy vali của người đàn ông, khí tức trên người bao gồm cả khí thế toàn thân đều cho thấy năng lực của họ không hề đơn giản.

Vương Diệp chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thu hồi tầm mắt, lúc này người đàn ông nói với Vương Diệp: “Tôi biết cậu có suy nghĩ gì, chuyện này đúng là tôi làm không đúng, nhưng chỉ cần cậu mang được con trùng kia ra, tôi sẽ hóa giải tình trạng cho họ, đồng thời tha cho các cậu và đưa cho cậu một khoản tiền.” Người đàn ông nói rất trịnh trọng, hắn cảm thấy trên đời này không có gì là tiền không giải quyết được.

Vương Diệp là kẻ không thiếu tiền tài, dù đôi khi cũng có lúc túng quẫn, nhưng so với tiền bạc, hắn yêu quý tính mạng của mình hơn nhiều.

Nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh trước mặt, lòng Vương Diệp dâng lên một nỗi đau xót khó tả.

Không đợi gã đàn ông kia kịp phản ứng, hắn nắm chặt nắm đấm, nện mạnh xuống mặt bàn bên cạnh.

Cú đấm vừa chạm vào, chiếc bàn dường như không có chút động tĩnh nào, chỉ phát ra một tiếng động cực nhỏ.

Kết quả không ngờ tới, ba giây sau, chiếc bàn trực tiếp vỡ vụn thành cám.

Ngay lúc này, sắc mặt gã đàn ông trở nên cổ quái, đám thuộc hạ phía sau gã cũng không tự chủ được mà nhíu mày, thủ thế phòng bị.

Nếu Vương Diệp muốn làm hại gã, bọn chúng chắc chắn sẽ xông lên hạ gục hắn ngay lập tức.

Nhưng không ngờ Vương Diệp không hề làm vậy, hắn chỉ nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh, rồi lại quay đầu nhìn chằm chằm gã đàn ông, lạnh lùng nói: “Câu hỏi lúc nãy của tôi, mời anh trả lời cho mau.

Nếu không muốn trả lời, tôi cũng sẽ không hợp tác với anh đâu.” Những lời này Vương Diệp nói vô cùng khách khí, nhưng tư thái nghiêm túc của hắn lại khiến gã đàn ông kia bật cười.

Gã khẽ gật đầu, rất nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Cậu đừng nóng giận, giờ tôi sẽ nói hết cho cậu biết.

Tác dụng phụ trên người họ cũng giống như tôi, cứ mỗi ba ngày sẽ bị lũ trùng này cắn.

Cụ thể là cắn vào đâu thì không ai biết, nhưng mà...” Gã nói tiếp, cái đau đó thấu tận trong xương tủy, mỗi ngày gã đều phải chịu đựng nỗi đau tương ứng.

Chương 1392

Ban đầu là đau đớn không ngừng nghỉ, nhưng sau đó, khi các loại dược tề tiên tiến đạt đến một mức độ nhất định, gã không còn đau như vậy nữa, chỉ là cứ cách ba ngày lại phải chịu đựng một lần mà thôi.

Nhìn Vương Diệp, gã đàn ông bình thản nói: “Cậu đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi đối với bọn họ đã đủ tốt rồi.

Năm đó những gì tôi phải chịu đựng còn nhiều hơn khổ sở của bọn họ bây giờ gấp bội, vả lại họ cũng chỉ chịu đau một chút thôi.” Chỉ cần Vương Diệp có thể nhanh chóng đem những món đồ đó ra ngoài, những người bạn của hắn sẽ không phải tiếp tục chịu đựng đau đớn nữa.

Gã đàn ông thầm nghĩ, ánh mắt lại rơi trên người Vương Diệp, sau đó nhướng mày nói: “Tôi thực sự rất vô tội, năm đó tất cả chuyện này lẽ ra không nên đổ lên đầu tôi.

Ông trời đối với tôi thật bất công, cũng may có cậu xuất hiện, nếu không tôi cũng không biết phải làm sao?” Gã vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Loại người như gã, có lẽ chỉ xứng đáng sống trong tuyệt vọng, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ khẽ gật đầu nói: “Tôi có thể đồng ý làm theo lời anh nói, nhưng tình trạng trên người tôi, anh có chắc là sẽ không gây trở ngại cho hành động tiếp theo không?” Đối diện với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt gã đàn ông trở nên khó coi, gã bối rối lắc đầu: “Cậu yên tâm, tình trạng của cậu rất tốt, sẽ không ảnh hưởng đến hành động đâu.

Nhưng cậu phải đảm bảo rằng lần này sẽ thực sự làm theo những gì chúng ta đã bàn, chứ không phải chơi trò lừa bịp đó.” Gã đàn ông dùng thủ đoạn uy hiếp để đe dọa Vương Diệp.

Thấy gã như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý không có chút ý kiến nào.

Ngay lúc này, gã đàn ông lấy ra một bản văn kiện.

Nhìn những điều khoản trên đó, Vương Diệp chỉ cười nhạt, ra vẻ như không có ý kiến gì, nhưng thực tế, nắm đấm của hắn đang siết chặt, không ai biết hắn hận đến nhường nào.

Cuối cùng hắn dứt khoát ký tên mình lên đó mà không buồn nhìn qua các điều khoản trong hợp đồng.

Điều này khiến gã đàn ông có chút bất ngờ.

Gã nhướng mày hỏi Vương Diệp: “Cậu thèm không thèm nhìn qua điều khoản lấy một cái, vạn nhất tôi gài bẫy cậu thì sao?” Gã vừa dứt lời, Vương Diệp liền cười rộ lên, sau đó chẳng hề kiêng dè mà mỉa mai một câu: “Tôi nói cho anh biết, sự hợp tác này chỉ giới hạn trong lần này thôi.

Nếu anh dám dùng chuyện hợp đồng để trói buộc tôi, vậy thì tất cả chúng ta cùng ngọc thạch câu phần, chết chùm hết đi.” Lời này hắn nói cực kỳ nghiêm túc, khoảnh khắc hắn nhướng mày, gã đàn ông cũng cảm nhận được sát ý ập đến mặt.

Nhưng gã không hề để tâm mà chỉ khẽ gật đầu, nhìn Lão Kim và Trương Khởi Linh bên cạnh rồi chỉ vào hai người họ nói với Vương Diệp: “Hai người họ đi vào theo cậu không thích hợp lắm, dù sao tình trạng trên người họ cũng sẽ làm liên lụy đến cậu.

Bên cạnh tôi có một nhóm người Bắc Phái, tuy họ không phải là truyền nhân chính quy nhưng ít nhiều cũng có năng lực nhất định.” Gã nghĩ bụng, có họ đi theo Vương Diệp cũng có thể giúp đỡ hắn, gã đã tính toán mọi chuyện vô cùng tỉ mỉ.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu, như thể không có chút ý kiến nào.

Thế nhưng khi những người đó lần lượt xuất hiện, vẻ mặt Vương Diệp lại thêm vài phần kinh ngạc, hắn khẽ nhướng mày: “Toàn là mấy kẻ hình thù quái dị, lần này anh định để bọn họ phối hợp với tôi thật sao?

Hay là để bọn họ đến giám sát tôi?” Vương Diệp tò mò hỏi.

Thấy hắn như vậy, sắc mặt gã đàn ông trở nên cổ quái, gã nghiến răng nói: “Cậu nói nhảm nhí gì thế?

Giám sát cậu, loại lời đó mà cậu cũng thốt ra được.” Giọng điệu của gã mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn, rõ ràng đã bị Vương Diệp chọc giận, nhưng Vương Diệp lại chẳng thèm để ý, hắn chỉ chằm chằm nhìn mấy gã trước mặt.

Tuy đều là người Bắc Phái nhưng bọn chúng không phải chính thống, trên người cũng không có hình xăm đặc trưng.

Vương Diệp vừa quan sát vừa lộ vẻ phức tạp trong ánh mắt.

Ngay lúc này, gã đàn ông lại nói: “Chuyện này cậu phải làm cho ổn thỏa.

Nếu làm không tốt, những người khác cũng sẽ vì sai sót của cậu mà mất mạng đấy.

Tôi nghĩ cậu chắc chắn không muốn thấy cảnh đó đâu.” Sự đe dọa của gã triệt để chọc giận Vương Diệp.

Dưới cái nhìn của gã, Vương Diệp trầm giọng nói: “Tôi không muốn nghe giọng của anh nữa.” Câu này hắn nói cực kỳ nghiêm túc.

Gã đàn ông khẽ gật đầu, vẻ mặt như không có ý kiến gì, nhưng đám thuộc hạ bên cạnh gã đều tức đến mức nhíu mày.

Gã đàn ông mỉm cười nhìn Vương Diệp bước ra ngoài.

Vương Diệp trông như không còn vấn đề gì, thậm chí còn đáp ứng những yêu cầu vô lý của gã đàn ông, nhưng khi đi trên hành lang, Vương Diệp lại giống như một quả bom hẹn giờ, mang đến cảm giác đe dọa không nhỏ.

Mọi người đều cảm thấy sợ hãi, gã đàn ông thấy bộ dạng đó của hắn cũng không nhịn được mà khẽ nhíu mày, thầm nghĩ nếu tên này thực sự làm theo lời gã thì tốt biết mấy, chỉ sợ hắn không làm vậy.

Nhưng hai người đồng bạn của hắn đều đã rơi vào kết cục giống gã, nếu hắn thực sự không làm, chẳng phải là khiến đồng bạn bị tiêu diệt sao?

Những ý nghĩ đó hiện lên trong đầu gã, còn Vương Diệp chỉ bước xuống từng bậc cầu thang.

Phía sau có vô số người bám theo nhưng hắn không hề ngoảnh đầu lại.

Giải quyết vấn đề mới là chìa khóa để sống sót, gã đàn ông kia suy cho cùng cũng là một kẻ điên, Vương Diệp không muốn lãng phí thời gian với gã, ngay cả tên gã hắn cũng chẳng buồn hỏi thăm.

Đi không bao lâu, hắn đã ra đến cửa.

Những chiếc xe đang đỗ sẵn ở đó, Vương Diệp tùy ý mở cửa một chiếc rồi ngồi vào.

Những người kia nhìn Vương Diệp, sau đó khẽ gật đầu với hắn như đang chào hỏi.

Kết quả không ngờ Vương Diệp trực tiếp phớt lờ.

Thấy hắn như vậy, bọn họ cũng không bận tâm, đợi đông đủ mọi người mới lái xe đi đến một địa điểm khác.

Không lâu sau, cả đám đã tới bờ sông quen thuộc kia.

Vương Diệp đứng trên con đường trước mặt, nhìn ra hồ nước xa xăm.

Trong mắt mọi người, những gì Vương Diệp thể hiện ra chỉ là sự bình tĩnh và lạnh lùng.

Hắn giống như một ngọn núi cao không thể tiếp cận, nhưng lại khiến người ta nhìn xa mà thèm muốn, bởi lẽ ai nấy đều muốn trao đổi với hắn về những rắc rối sẽ gặp phải khi vào trong.

Nếu không, tùy tiện đi vào chẳng phải là đi nộp mạng (tống tử) sao?

Đám người Bắc Phái đang suy tính thì phái ra một gã trẻ tuổi đến trước mặt Vương Diệp.

Người đó tên là Nhạc Đồng, tuy cái tên hơi kỳ lạ nhưng khi nói chuyện với Vương Diệp lại tỏ ra vô cùng niềm nở.

Vương Diệp chỉ im lặng lắng nghe, ra vẻ không có chút bài xích nào, thế nhưng những câu trả lời của hắn đều vô cùng lấy lệ.

Thái độ này của Vương Diệp làm sắc mặt Nhạc Đồng trở nên cổ quái, gã cảm thấy bực bội trong lòng, không ngờ Vương Diệp lại chọn thái độ phớt lờ mình như vậy.

Lúc này, Nhạc Đồng suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Tôi biết anh không hài lòng với sự sắp xếp lần này, thậm chí cảm thấy chúng tôi có vấn đề, nhưng anh cũng nên chỉnh đốn lại thái độ của mình đi, sắp phải đến cái nơi quỷ quái đó rồi, tôi cũng chẳng muốn vào chút nào.” Nhạc Đồng nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Vương Diệp thấy gã như vậy bỗng bật cười, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên vai gã nói: “Các người đều là một phường cá mè một lứa, việc gì phải giả vờ giả vịt trước mặt tôi?

Làm sao cậu lại không muốn vào cho được?

Vì món tiền tài này, các người ngay cả tính mạng cũng sẵn sàng đánh đổi mà.” Lời của Vương Diệp vô cùng khó nghe, Nhạc Đồng nghe xong sắc mặt tức thì trắng bệch.

Lúc này gã đàn ông cũng từ trên xe bước xuống, trông gã có vẻ suy nhược.

Gã lảo đảo đi tới trước mặt Vương Diệp, chưa kịp mở miệng nói gì thì Vương Diệp đã nhướng mày, giọng mỉa mai nói: “Đã bệnh nhập cao hoang rồi thì nên ở trên giường mà tĩnh dưỡng cho tốt, chứ đừng có ở ngoài này mà lăn lộn lung tung, anh về chỗ đó mà nằm đi.” Vương Diệp vừa nói vừa nhìn gã đàn ông cười.

Thấy hắn như vậy, sắc mặt gã đàn ông trở nên khó coi nhưng gã chỉ khẽ lắc đầu, không thèm chấp nhặt với Vương Diệp, còn xua tay ra hiệu cho Nhạc Đồng.

Nhạc Đồng đi về phía đám đồng bạn, không lãng phí thời gian với Vương Diệp nữa, có lẽ gã cảm thấy con người này không biết điều, lại còn nghĩ xấu cho gã.

Thực tế, bọn họ chỉ vì muốn sống sót mà thôi.

Có rất nhiều cách để tồn tại, nhưng con đường duy nhất chỉ có một, đó là tiền bạc và sự bảo đảm về tính mạng.

Mà gã đàn ông kia có thể cho họ không chỉ là tiền mà còn là sự sống tuyệt đối, bởi vì sau lưng gã có một hệ thống y tế khổng lồ.

Chỉ riêng điểm này thôi đã khiến người ta không thể từ chối.

Nhạc Đồng đúng là một kẻ tục tử, đúng như Vương Diệp nói, vì để sống sót mà có thể không từ thủ đoạn, nhưng mỗi người đều có lập trường riêng.

Vương Diệp cũng không thể đứng trên lập trường của mình mà khinh miệt bọn họ.

Nhạc Đồng thầm nghĩ như vậy, nhưng sau khi gã đàn ông nói vài câu với Vương Diệp, sắc mặt Vương Diệp rõ ràng đã dịu đi đôi chút.

Sau đó lúc ăn cơm tối, Vương Diệp không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa mà đem hết những chuyện mình gặp phải bên trong kể ra.

Khi nói, ánh mắt hắn cũng thêm vài phần cẩn trọng.

Mọi người chỉ im lặng lắng nghe, nhưng Nhạc Đồng lại vô cùng tin tưởng, gã lộ vẻ hưng phấn và kích động, sau đó hạ thấp giọng nói với Vương Diệp: “Tôi tin anh.” Những lời này làm Vương Diệp thấy nực cười, hắn khẽ gật đầu.

Nhưng những kẻ bên cạnh Nhạc Đồng lại không nhịn được mà nhíu mày, phát ra những tiếng lầm bầm nhỏ.

Vương Diệp không nghe thấy, nhưng Nhạc Đồng nghe được nên nụ cười trên mặt cũng thu lại vài phần.

Lúc này Nhạc Đồng không dám nói thêm gì với Vương Diệp nữa, còn Vương Diệp chỉ nhìn về phía gã đàn ông, gã đã rời đi, những người còn lại thắp đuốc lên.

Trong bụi cỏ có tiếng sột soạt, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Đám người trước mặt nghe thấy tiếng động thì sắc mặt trở nên cổ quái, lập tức chia thành hai đội nhỏ đi tìm kiếm.

Trong lúc họ đi tìm, Vương Diệp cũng nhìn về một hướng khác, nơi có tiếng đá rơi.

Trên núi có đá rơi xuống là chuyện thường, nhưng đá rơi liên tục như thế thì chắc chắn là bất thường.

Nhạc Đồng nhận ra có gì đó không ổn, nhưng chuyện không ngờ đã xảy ra, Vương Diệp trực tiếp đánh ngất gã, đồng thời bắt lấy viên đá định ném vào Nhạc Đồng.

Một bóng đen vọt ra từ bụi cỏ, trên mặt hiện rõ vẻ khinh miệt và bất mãn, giọng nói đầy ghét bỏ: "Cậu thật là, rõ ràng ghét cay ghét đắng lũ người này, vậy mà giờ lại không cho tôi đánh ngất hắn, chẳng lẽ cậu thực sự có cảm tình với thằng nhóc này sao?" Tật Nguyên Trượng tò mò hỏi.

Đối diện với lời của gã, Vương Diệp không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn viên đá trong tay: "Không phải anh đã dẫn em trai mình rời đi rồi sao?

Sao còn quay lại?

Chẳng lẽ là vì tiền?

Hay cũng giống bọn chúng, muốn sống sót?" Những lời nhảm nhí này thốt ra, ngay cả Vương Diệp cũng thấy buồn cười.

Chương 1393

Tật Nguyên Trượng nghe xong, nụ cười trên mặt cũng dần thu lại vì gã biết Vương Diệp đang giễu cợt mình.

Không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Tật Nguyên Trượng đã nắm chặt nắm đấm, đe dọa nói: “Cậu đừng có nói những lời ngu xuẩn đó, tôi không vì tiền, cũng chẳng phải vì muốn sống sót, chỉ là muốn xem các người đang bày trò quỷ gì thôi, sao lại còn quay lại đó, lần trước chẳng phải đã thoát ra được rồi sao?” Tật Nguyên Trượng tò mò hỏi dồn, nơi đó thực sự rất khủng khiếp, gã không muốn Vương Diệp lặp lại sai lầm, nhưng những gì gã nhận được chỉ là tiếng cười khẩy của Vương Diệp: “Anh tưởng là tôi muốn vào chắc?” Giọng hắn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tật Nguyên Trượng nhìn hắn một cái, suy nghĩ rồi bỗng ghé sát lại gần hắn.

Tật Nguyên Trượng có vẻ sốt sắng, nhưng sự sốt sắng này không phải là vô cớ tỏ ra ân cần, mà thực sự là lo lắng cho Vương Diệp, chỉ có điều sự lo lắng của gã dùng sai cách.

Lúc này, Vương Diệp hất cằm, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Đừng có giả vờ giả vịt ở đây nữa, tôi không cần anh giúp, mau cút đi cho khuất mắt tôi.” Lời hắn nói cực kỳ khó nghe, Tật Nguyên Trượng cũng bó tay với hắn, chỉ đành khẽ gật đầu rồi đi về hướng khác, trông như đã bỏ cuộc nhưng thực chất trên mặt vẫn đầy vẻ bất lực.

Nhưng gã vừa đi vừa cố tình gây ra tiếng động.

Những người khác nghe thấy động tĩnh đều lần lượt chạy lại, lúc này Tật Nguyên Trượng cũng bị bọn họ bắt được.

Vương Diệp biết tên này cố ý.

Quả nhiên, sau khi bị bắt, Tật Nguyên Trượng bắt đầu khai ra mọi chuyện, thậm chí còn chỉ vào Nhạc Đồng nói: “Thằng nhóc đó là do tôi đánh ngất đấy.

Các người có tức giận thì cứ trút lên đầu tôi đây này!” Gã trông có vẻ nghĩa khí ngút trời, bộ dạng đó làm Vương Diệp bật cười, nhưng đó là một nụ cười đầy vẻ mỉa mai.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Tật Nguyên Trượng có chút khó coi, nhưng gã không thèm để ý mà nhìn lướt qua mọi người có mặt.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng thể hiện vẻ không hề lùi bước, mọi người thấy gã như vậy lại quay sang hỏi Vương Diệp: “Cậu với tên này rốt cuộc có bí mật gì?” Những lời đó làm Vương Diệp thấy nực cười, hắn kể hết chuyện giữa mình và Tật Nguyên Trượng ra, không hề giấu giếm.

Mọi người nghe xong cũng gật đầu, Nhạc Đồng nhanh chóng bị họ gọi tỉnh.

Dù đã tỉnh lại nhưng Nhạc Đồng vẫn nhớ chính Vương Diệp đã đánh ngất mình, song thấy Tật Nguyên Trượng đã nhận hết tội về mình, Nhạc Đồng suy nghĩ một lát rồi cũng không nói gì thêm.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn mọi người trước mặt hỏi: “Bây giờ chúng ta định đến nơi bàn cờ đó để tìm con trùng kia sao?” Câu hỏi của hắn làm mọi người có chút phiền não, vì thứ gã đàn ông cần tìm vốn chẳng phải là con trùng nào cả, Vương Diệp thật sự quá ngây thơ, đến giờ vẫn chưa nhìn thấu được mọi chuyện.

Nghĩ đến đây, mọi người lại nói với Vương Diệp: “Không phải vậy đâu, con trùng đó thực ra không quan trọng đến thế.” Họ vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Trước những lời này, Vương Diệp chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn không hỏi thêm mà nhìn về phía Tật Nguyên Trượng.

Tên đó khi đối mắt với Vương Diệp lại tỏ vẻ rất thú vị, còn nhướng mày với hắn như thể chẳng hề bận tâm đến những rắc rối và nguy hiểm ở đây.

Thấy gã như vậy, sắc mặt Vương Diệp càng thêm khó coi.

Không đợi Tật Nguyên Trượng kịp phản ứng, Vương Diệp liền nắm chặt nắm đấm hỏi mọi người: “Nếu là muốn tìm thứ khác, vậy tại sao anh ta không nói rõ với tôi từ sớm?” Vương Diệp nghĩ mãi không thông, mọi người thấy hắn tức giận như vậy, dường như cũng hiểu ra điều gì, sau đó vỗ vai Vương Diệp nói: “Tính cách của ông chủ là như vậy đấy, cậu bao dung chút đi, giờ chúng ta phải xuất phát rồi, lối vào bên kia đã mở.” Họ vừa nói vừa chỉ về phía trước, lúc này Vương Diệp thấy một người phụ nữ tóc trắng muốt đi tới.

Gương mặt người phụ nữ đó tràn đầy vẻ tĩnh lặng và tường hòa, khoảnh khắc bà ta nhìn Vương Diệp cũng mang lại một cảm giác vô cùng bình an.

Vương Diệp chỉ khẽ gật đầu với bà ta như lời chào, nhưng trong lòng lại dâng lên sự cảnh giác khó hiểu, bởi vì người phụ nữ này khiến hắn cảm thấy phải đề phòng, bà ta chắc chắn không đơn giản.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Vương Diệp càng thêm phức tạp.

Đúng như hắn dự đoán, người phụ nữ đi tới, chỉ vào chân trời xa xăm nói: “Khi ánh trăng buông xuống, lối vào sẽ lập tức mở ra, giờ là lúc chúng ta phải xuất phát rồi.” Bà ta vừa nói vừa lấy ra một quả cầu thủy tinh, động tác trông giống hệt một nữ phù thủy, điều này làm Vương Diệp thấy hơi buồn cười nhưng hắn không lộ ra mà nhìn Nhạc Đồng bên cạnh.

Đối phương tuy bị Vương Diệp đánh ngất nhưng lúc này lại không hề có chút hiềm khích nào, ngược lại còn đi tới bên cạnh Vương Diệp nói: “Bà ấy là nữ phù thủy nổi tiếng ở chỗ chúng tôi đấy.” Lời giới thiệu này làm Vương Diệp thấy thật nực cười, nhưng hắn vẫn gật đầu, thầm nghĩ, gã đàn ông kia có tiền thì chuyện gì mà không làm được chứ?

Dù sao gã cũng khác biệt với người thường, không muốn sống yên ổn mà chỉ muốn tìm kiếm những thứ kích thích.

Ước chừng trên đời này nếu có u linh chắc cũng bị gã bắt được mất.

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu khiến Vương Diệp không kìm được mà bật cười.

Nhạc Đồng nhìn Vương Diệp, tưởng hắn đang cười nhạo mình, liền không nhịn được mà làm một động tác với nữ phù thủy trước mặt, động tác của gã trông vô cùng cung kính, người phụ nữ gật đầu đáp lại.

Nhưng khi người phụ nữ đi ngang qua Vương Diệp, bà ta không khách khí mà để lại một câu: “Huyết sát khí trên người cậu quá nặng, đã đến lúc nên thu liễm lại, nếu không sẽ tự hại chính mình thôi.” Người phụ nữ nói sự thật, Vương Diệp nghe xong cũng khẽ gật đầu, trông như đã tiếp thu nhưng thực tế hắn coi lời bà ta như lời nói nhảm.

Khi đi theo sau mọi người, người phụ nữ ngồi vào một chiếc kiệu kỳ quái.

Vừa ngồi vào, bên cạnh đã có không ít người khiêng kiệu lên, nhưng những người đó trông không giống người cho lắm, vì mặt của bọn họ trắng bệch như sáp.

Vương Diệp đang quan sát họ thì Nhạc Đồng lại khẽ huých tay hắn: “Anh đừng có biểu hiện ngông cuồng như vậy, người đó thực sự không đơn giản đâu, bà ấy trong làng chúng tôi, bao gồm cả trong bộ tộc, đều là người có địa vị, hơn nữa còn là người Bắc Phái chính tông đấy.” Những lời này làm Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Đã bao nhiêu năm rồi hắn không thấy người Bắc Phái, vậy mà giờ lại xuất hiện một người Bắc Phái chính tông.

Có điều, người Bắc Phái từ bao giờ lại chơi trò phù thủy này vậy?

Điểm này càng làm Vương Diệp thấy nghi hoặc nhưng hắn không biểu hiện ra, còn Nhạc Đồng chỉ nhìn hắn cười, rồi lại không nhịn được nhìn về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ đó mang lại cho người ta không chỉ cảm giác thánh khiết mà còn là sự bình tĩnh trong nội tâm, dường như chỉ cần có bà ta ở đây, mọi nguy cơ đều có thể hóa giải, ít nhất thì Nhạc Đồng đã nghĩ như vậy.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Nhạc Đồng lại nói: “Nếu anh không khách khí, nếu dám mạo phạm bà ấy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu.” Câu này làm Vương Diệp càng thêm bất ngờ.

Nhìn bộ dạng của gã, dường như người phụ nữ này vô cùng quan trọng đối với cả đội ngũ, nhưng Vương Diệp biết, thiên hạ này làm gì có cái gọi là nữ phù thủy, nếu có thì cũng chỉ là kẻ lừa đảo mà thôi.

Những người trước mặt chắc chắn đã bị mông muội rồi.

Mang theo ý nghĩ đó, Vương Diệp lại bước đi trên con đường ẩm ướt.

Không chỉ Vương Diệp bài xích nơi này, ngay cả Tật Nguyên Trượng cũng không ngoại lệ, gã rõ ràng đã sống ở đây một thời gian, cũng coi như thông thuộc đường sá, nhưng khi đi ở đây gã lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, vì những con đường này gã chưa từng đi qua, con đường bùn lầy này càng đi gã càng thấy không yên lòng.

Quay đầu nhìn Vương Diệp phía sau, Tật Nguyên Trượng lại nghĩ đến cuộc đối thoại của hắn với Nhạc Đồng, lúc này gã không kìm được mà bật cười: “Mấy lời về nữ phù thủy mà các người cũng thốt ra được, lòng các người thực sự chấp nhận nổi sao?” Tật Nguyên Trượng tò mò nhướng mày, chỉ là tiện miệng nói vậy thôi, kết quả không ngờ lời vừa dứt, những người đi phía trước đều dừng bước, ánh mắt họ đổ dồn vào Tật Nguyên Trượng, vũ khí trong tay cũng lập tức lôi ra.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng vội bước tới, kéo tay Tật Nguyên Trượng nói: “Các người đừng làm thế...” Nhưng lời hắn vừa dứt, sắc mặt Tật Nguyên Trượng đã trở nên cực kỳ khó coi, vì có một người bước đến trước mặt gã, táo bạo đặt con dao lên cổ gã.

Con dao của hắn vô cùng sắc bén, chỉ cần chạm nhẹ vào da, Tật Nguyên Trượng tin rằng máu chảy thịt rơi là chuyện chắc chắn.

Người trước mặt vẫn nghiêm nghị như thường lệ với Tật Nguyên Trượng, hắn nói với Vương Diệp: “Xin lỗi không giải quyết được vấn đề, hắn phải quỳ xuống xin lỗi nữ phù thủy của chúng tôi.” Yêu cầu này quá đáng đến mức không chỉ Vương Diệp ngẩn người mà cả Tật Nguyên Trượng cũng sững lại.

Nhìn đám người trước mặt, gã bỗng cười, nhưng nụ cười còn chưa kịp nở trên môi thì hơi lạnh của con dao đã làm gã tỉnh táo lại.

Nhìn mọi người, Tật Nguyên Trượng vô cùng căng thẳng: “Chỉ là đùa chút thôi mà, có cần phải giận dữ thế không?” Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nhìn về phía người phụ nữ, vì bọn họ dừng lại nên những người khiêng kiệu cũng không tự chủ được mà đi chậm lại.

Người phụ nữ nhận ra điều bất thường, sau đó khẽ cười một tiếng: “Ta không muốn thấy đổ máu.” Lời này vừa thốt ra, con dao lập tức được thu lại, nhưng người đó vẫn không định bỏ qua cho Tật Nguyên Trượng.

Dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, đối phương nắm chặt nắm đấm, dùng hết sức bình sinh đánh thẳng vào bụng Tật Nguyên Trượng.

Cú đấm của hắn không hề quan tâm xem hành động đó có khiến Tật Nguyên Trượng mất mạng hay không, chỉ mải mê đấm tới tấp.

Không lâu sau, Tật Nguyên Trượng bị hắn đánh ngã xuống đất.

Vương Diệp đứng bên cạnh nhìn Tật Nguyên Trượng, cuối cùng vẫn đi tới kéo gã dậy.

Trên mặt Tật Nguyên Trượng tuy có vài phần cảm kích, nhưng đám người này mang lại cho gã sự đe dọa như một cơn ác mộng.

Khi người phụ nữ đi ngang qua Tật Nguyên Trượng, bà ta thậm chí không thèm liếc mắt lấy một cái, còn Vương Diệp vẫn bình tĩnh nhìn mọi người, dù là biểu cảm hay hành động của họ đều khiến hắn thấy nực cười.

Trong số những người này, hắn tưởng Nhạc Đồng còn coi như bình thường, kết quả giờ xem ra là do hắn nghĩ nhiều, Nhạc Đồng bình thường chỗ nào chứ, rõ ràng là một tên biến thái.

Những người trước mặt cũng vậy, giờ đây cách duy nhất để thoát khỏi đây có lẽ là làm theo lời họ nói, nhưng hắn thực sự sẽ cam lòng sao?

Lão Kim và Trương Khởi Linh đã trở thành như vậy, dựa vào cái gì mà gã đàn ông kia chỉ cần đứng sau đợi là được, mọi chuyện sẽ phát triển theo ý gã?

Chuyện như vậy Vương Diệp không cam tâm.

Hắn đang mải suy nghĩ thì Tật Nguyên Trượng dường như cũng nhận ra tâm tư của hắn, gã giơ tay khẽ huých vào cánh tay Vương Diệp.

Thấy Tật Nguyên Trượng như vậy, vẻ mặt Vương Diệp thêm vài phần phức tạp, không ngờ đối phương lại ra hiệu vài cái với mình.

Những thủ thế đó Vương Diệp đều hiểu, nhưng hắn không biểu hiện ra mà nhìn về phía chân trời.

Những người kia vẫn tiếp tục bước đi, chân trời đã bắt đầu ửng lên màu xám mông lung, không ai biết đó là chuyện gì, nhưng tình trạng của Tật Nguyên Trượng có chút nghiêm trọng nên Vương Diệp cố ý đi chậm lại để dìu gã.

Hai người sóng vai tiến bước, nhưng khi đi, Tật Nguyên Trượng không kìm được mà nói chuyện.

Những âm thanh đó lọt vào tai đám người kia, họ bỗng cười lạnh một tiếng, trong đó Nhạc Đồng dừng bước, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói với Tật Nguyên Trượng: “Thính lực của chúng tôi tốt hơn người bình thường nhiều, nếu thực sự muốn nói xấu chúng tôi thì anh nên suy nghĩ cho kỹ, sau khi nói xong những lời đó, liệu anh có chịu nổi cú đấm thứ hai không?” Câu nói này làm mặt Tật Nguyên Trượng trắng bệch ngay tức khắc, lúc này Nhạc Đồng lại nói tiếp: “Nếu không phải vì nữ phù thủy không muốn thấy đổ máu, anh đã chết từ lâu rồi.

Làm người tốt nhất nên tích đức cái miệng, đừng có ở đó mà lải nhải mấy lời nhảm nhí vô dụng.” Lời của Nhạc Đồng làm sắc mặt Tật Nguyên Trượng càng thêm khó coi, lúc này Vương Diệp chỉ nhìn Nhạc Đồng lầm lũi đi phía trước.

Rõ ràng lúc nãy khi nói chuyện với Nhạc Đồng, tên này trông vẫn rất bình thường, nhưng giờ xem ra đám người này đều có vấn đề về não cả, người Bắc Phái từ khi nào lại trở thành thế này.

Hắn nghĩ mãi không thông.

Tật Nguyên Trượng thấy hắn không nói gì cũng cúi đầu im bặt, lầm lũi đi theo.

Đi không bao lâu, Tật Nguyên Trượng dừng bước vì những người phía trước đều đã dừng lại.

Ngay lúc này, người phụ nữ cũng bước xuống từ trên kiệu, bà ta vẫy vẫy tay, không biết đã làm gì mà trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ, ngay cả Vương Diệp cũng không kìm được mà nhếch môi cười nhẹ.

Khi nụ cười này xuất hiện, Tật Nguyên Trượng như thấy quỷ mà trợn tròn mắt.

Gã đang trong cơn đau đớn nên không có tâm trí đâu mà hưởng thụ tất cả những điều này, thậm chí là cảm nhận sức mạnh thần kỳ trong lời nói của người phụ nữ.

Tật Nguyên Trượng chỉ biết đám người này tội đáng muôn chết, chính họ đã đánh gã thành ra thế này, vậy mà giờ Vương Diệp lại cười thành cái bộ dạng đó.

Trông hắn quá quỷ dị rồi, Tật Nguyên Trượng thực sự không thể chấp nhận nổi.

Trong lúc hoảng loạn, Tật Nguyên Trượng cũng cố kìm nén cảm xúc phức tạp trong lòng, vừa cố gắng lấy lại bình tĩnh vừa không nhịn được mà huých tay Vương Diệp.

Ánh mắt Vương Diệp rơi trên người Tật Nguyên Trượng, nụ cười trên mặt cũng tức thì tan biến không một dấu vết, khóe miệng không còn độ cong nữa.

Vẻ mặt Tật Nguyên Trượng thêm vài phần quái dị, gã nói với Vương Diệp: “Vừa rồi cậu thực sự đã cười đấy.” Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nhướng mày với Vương Diệp, lần này gã không hạ thấp âm lượng vì bọn họ đều nghe thấy cả, đã vậy gã cũng chẳng việc gì phải tỏ vẻ lấm lét như kẻ trộm.

Còn Vương Diệp nghe lời Tật Nguyên Trượng thì cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Nói nhảm gì thế, lúc nãy tôi cười chỗ nào?” Bọn họ nhìn cô ta với ánh mắt đầy kỳ vọng, thậm chí là khao khát.

Chỉ riêng Vương Diệp vẫn giữ vẻ trầm tĩnh như thường lệ.

Chương 1394

Anh tò mò chẳng qua là muốn xem nữ phù thủy này có thực sự có năng lực đó hay không.

Nếu đám người này chỉ là phát điên, đơn phương đắm chìm trong ảo tưởng, Vương Diệp sẽ biết cách phân biệt những chuyện sắp xảy ra.

Nhưng nếu cô ta thực sự có bản lĩnh, có lẽ anh phải nhìn nhận sự việc này dưới một góc độ khác.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, Tật Nguyên Trượng lại nắm lấy tay anh, không ngừng nói: "Lúc nãy anh cười trông thật sự rất lạ, kỳ quái lắm." Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhíu mày.

Thấy bộ dạng đó của cậu ta, Vương Diệp chỉ lắc đầu, không đáp lời.

Lúc này, An Nhân quay lại lườm Tật Nguyên Trượng một cái.

Người phụ nữ ấy nở nụ cười khinh khỉnh, ánh mắt của những người khác cũng đổ dồn vào Tật Nguyên Trượng.

Hiện tại Nhạc Đồng lên tiếng bảo Tật Nguyên Trượng: "Tên ngu xuẩn, đến giờ vẫn chưa chịu làm tín đồ của chúng ta, xem ra ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi.

Cho dù có năng lực cứu ngươi, nhưng chính ngươi không muốn sống thì cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta." Lời Nhạc Đồng nói nghe thật khó hiểu, Vương Diệp nghe không rõ, nhưng vẫn không nhịn được nhìn Tật Nguyên Trượng.

Dù mặt mày tái mét vì sợ, cậu ta vẫn nắm chặt tay, gằn giọng: "Đừng có ở đây mà hù dọa tôi, tôi không phải hạng nhát gan đâu."

Cậu ta nghiến răng nghiến lợi, những người khác thấy vậy chỉ khẽ lắc đầu, không thèm chấp nhặt.

Lúc này Vương Diệp cũng đã hiểu ra đôi chút.

Đám người này trông có vẻ sóng yên biển lặng, dường như không bận tâm đến những gì Tật Nguyên Trượng nói, nhưng thực tế, chỉ cần liên quan đến nữ phù thủy, bọn họ sẽ lập tức thay đổi sắc mặt.

Hiện tại, Vương Diệp vẫn giữ thái độ thấp thỏm.

Mặt hồ trước mắt không chút động tĩnh, người phụ nữ lại vung tay lên một lần nữa.

Vương Diệp còn chưa kịp quan sát kỹ, Tật Nguyên Trượng đã bịt mũi miệng anh lại.

Vương Diệp đầy khó chịu vùng khỏi tay cậu ta, nhưng chưa kịp thoát ra thì đã thấy những người khác cười rộ lên.

Anh cảm thấy vô cùng khó hiểu và phức tạp, tại sao họ lại cười?

Lý do là gì?

Anh nghĩ mãi không ra.

Thấy Vương Diệp như vậy, Tật Nguyên Trượng lại nói: “Lúc nãy anh cũng cười giống hệt bọn họ, cái điệu cười đó thật sự rất kỳ quái.” Tật Nguyên Trượng vừa dứt lời, Vương Diệp đã ngây người ra.

Lúc này, người phụ nữ chỉ nhìn mặt hồ và nói: “Thông đạo đã xuất hiện, mọi người mau xuất phát!” Dứt lời, mọi người gật đầu, bọn họ thậm chí không thèm đeo bình dưỡng khí mà cứ thế nối đuôi nhau nhảy xuống, hệt như cá trở về biển.

Cảnh tượng này diễn ra quá đột ngột khiến Vương Diệp đứng sững tại chỗ, không nói nên lời.

Tật Nguyên Trượng bên cạnh cũng vậy.

Lúc này, ánh mắt của người phụ nữ dừng lại trên người Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng.

Cô ta khẽ lắc đầu, thần tình phức tạp nói: “Không ngờ hai người lại không được chọn.

Đã vậy thì cứ đợi trên bờ đi, lát nữa chúng ta sẽ quay lại gọi.” Nghe cô ta nói, Vương Diệp gật đầu như không có ý kiến gì.

Nhưng khi bọn họ lần lượt nhảy xuống, mặt Vương Diệp cũng hiện lên vẻ kinh hoàng.

Sống gần nửa đời người, anh chưa bao giờ thấy chuyện gì quỷ dị và đáng sợ đến thế.

Tật Nguyên Trượng cũng không ngoại lệ.

Nhìn Vương Diệp, cậu ta bỗng nói: “Anh có biết chuyện này là sao không?

Đám người này thật sự quá tà môn.” Cậu ta vừa nói vừa nhíu mày, không nhắc đến chuyện nữ phù thủy mà chỉ nhìn mặt hồ.

Cậu ta luôn cảm thấy trong mặt hồ yên tĩnh kia có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình.

Trong lúc cậu ta suy nghĩ, Vương Diệp cũng có cảm giác tương tự.

Nhưng anh không lùi bước mà lặng lẽ đứng bên cạnh mặt hồ.

Không lâu sau, một khuôn mặt nhô lên khỏi mặt hồ, lặng lẽ nhìn Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng, sau đó nở một nụ cười cực kỳ kỳ quặc.

Người đó chính là Nhạc Đồng.

Nhưng màu nước hồ dần dần biến đổi, vô số máu tươi tuôn ra.

Vương Diệp sững sờ, Tật Nguyên Trượng cũng vậy.

Cậu ta theo bản năng đưa tay ra muốn cứu người, kết quả Nhạc Đồng lại quay đầu bơi ra xa hơn.

Thấy Nhạc Đồng chạy mất, Tật Nguyên Trượng đành bất lực thu tay lại.

Trên tay cậu ta vương lại dấu vết hòa lẫn giữa máu tươi và nước hồ.

Vương Diệp liếc nhìn bàn tay cậu ta rồi khẽ vỗ vai: “Đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp.” Có lẽ họ chỉ đang tự gây áp lực tâm lý cho mình mà thôi.

Nghe anh nói vậy, Tật Nguyên Trượng gật đầu như đã thông suốt, nhưng khi nhìn về phía Nhạc Đồng, cậu ta lại không nhịn được nhíu mày.

Cậu ta luôn thấy mọi chuyện quỷ dị hơn mình tưởng.

Quả nhiên, những người kia lần lượt đi lên, nhưng Nhạc Đồng không có trong số đó.

Tật Nguyên Trượng đứng ngây người nhìn đám đông, đột nhiên hỏi: “Nhạc Đồng đâu?

Sao anh ta không ở đây?” Dù quan hệ không tốt, nhưng lúc này cậu ta vẫn không thể làm ngơ trước sự sống chết của một con người.

Đối mặt với câu hỏi của Tật Nguyên Trượng, gương mặt mọi người vẫn bình thản.

Bọn họ hất cằm nhìn về phía người phụ nữ.

Lúc này, cô ta vẫn giữ vẻ thản nhiên, không chút nhếch nhác.

Cô ta lên tiếng: “Anh ta đã đi đến nơi đó rồi.

Để mở thông đạo này cần có vật tế, và anh ta đã trở thành vật tế.

Tin rằng anh ta cũng cảm thấy vinh hạnh.” Những lời này khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Những người khác vẫn bình tĩnh lắng nghe như thể đó là một chuyện hết sức bình thường.

Nhưng Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng thì sợ đến mức da đầu tê dại.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều có những suy nghĩ không nói nên lời, nhưng cuối cùng họ không nói một câu nào, chỉ nắm chặt nắm đấm.

Dù Vương Diệp đã từng đi qua đủ loại nơi quỷ dị, nhưng những chuyện đó vĩnh viễn không đáng tởm bằng lòng người ở đây.

Lúc này Vương Diệp coi như đã hiểu ra đạo lý này.

Dù trước đây anh đã biết, nhưng giờ đây, vẻ lạnh lùng tuyệt tình của đám người này khiến anh không thể chấp nhận được.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Tật Nguyên Trượng đột nhiên nói: “Cô thật sự cứ thế nhìn anh ta chết sao?

Lúc nãy anh ta rõ ràng vẫn còn sống sờ sờ, trên người chỉ có một vết thương nhỏ thôi mà.” Tật Nguyên Trượng vừa nói vừa nhíu mày hồi tưởng lại vết thương của Nhạc Đồng.

Vết thương đó thực sự nghiêm trọng, nếu không đã chẳng chảy nhiều máu như thế, nhưng nhìn từ trên xuống, cậu ta thấy rõ vết thương nằm ở ngực.

Đó chỉ là một vết thương nhỏ, nếu những người này muốn cứu mạng thì Nhạc Đồng đã không phải chết, càng không phải bị hiến tế như lời cô ta nói.

Cái gọi là hiến tế chẳng qua chỉ là một trò cười ngu xuẩn, một trò lừa bịp tự lừa mình dối người.

Trong lòng Tật Nguyên Trượng đầy phẫn uất, cậu ta nói với người phụ nữ: “Dù sao mọi người đều là người của Bắc Phái, sao các người có thể tuyệt tình như vậy?” Cậu ta vừa nói vừa lắc đầu, nhưng sự trách móc đó chỉ nhận lại sự bất mãn.

Những người kia bước tới trước mặt Tật Nguyên Trượng, giơ vũ khí lên nhưng nhanh chóng hạ xuống.

“Đừng nói những lời ngu ngốc đó nữa, nếu muốn bị ăn đòn thì cứ việc yêu cầu.

Không ai được phép phỉ báng hay phản bác những quyết định của nữ phù thủy chúng ta.” Bọn họ nói là sự thật.

Thấy đám người này điên cuồng như vậy, Vương Diệp cảm thấy vô cùng phức tạp.

Lúc này anh không còn lời nào để nói.

Người phụ nữ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, sau đó khẽ vẫy tay: “Quay lại đi, đừng chấp nhặt với bọn họ.

Thông đạo đã mở rồi, mau để hai người họ xuống đi.” Nghe lệnh, Tật Nguyên Trượng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy hỏi: “Các người... không xuống sao?” Giọng cậu ta không giấu nổi sự hoảng loạn.

Thấy cậu ta sợ hãi như vậy, người phụ nữ bỗng cười rộ lên, nụ cười đầy vẻ chế nhạo và khinh thường.

Tật Nguyên Trượng không hiểu ý cô ta, còn chưa kịp phản ứng thì cô ta đã nói: “Chúng ta đương nhiên sẽ xuống, nhưng hiện giờ con đường đó đã an toàn.

Đây là chúng ta trải đường cho các người, giờ thì lo mà tiếp nhận đi.

Mau đi ngay, còn để tôi phải nói lần thứ hai sao?” Mặt cô ta đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Thấy vậy, Tật Nguyên Trượng gật đầu, dù trong lòng không muốn nhưng cậu ta cũng hiểu mấy tên tay sai của cô ta không dễ chọc vào.

Lúc này, cậu ta nhảy xuống mặt nước trước mắt.

Vừa mới nhảy xuống, cậu ta đã thấy bên dưới có chút ánh sáng.

Chương 1395

Chúng xếp thành hàng như những ngọn đèn đường.

Tật Nguyên Trượng lần theo ánh sáng bơi về phía trước.

Nhưng trong lúc di chuyển, cậu ta cảm thấy có gì đó không ổn, vì nước ở đây có mùi máu tanh nồng nặc.

Dù đã nín thở nhưng hơi thở nồng nặc mùi máu vẫn rất đậm.

Ngay cả Vương Diệp cũng nhận ra điều đó.

Hai người sóng đôi bơi về phía trước, không lâu sau, Vương Diệp và Tật Nguyên Trượng đã đến đích.

Cả hai đứng trên một đoạn đường bằng phẳng, trước mặt là một cánh cửa mộ thất.

Cửa vẫn chưa mở, họ theo bản năng nhìn lên phía trên.

Phía trên không còn chút ánh sáng nào, ngay cả ánh trăng cũng không lọt xuống được, nhưng xung quanh lại có những tia sáng như đèn đường.

Tật Nguyên Trượng không biết đó là gì, nhưng sự tò mò khiến cậu ta không kìm được mà bước tới.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Tật Nguyên Trượng cảnh giác nói: “Tôi muốn đi xem tình hình đằng kia.” Nghe vậy, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng từng bước tiến gần về hướng đó.

Vương Diệp quan sát với vẻ căng thẳng.

Kết quả không ngờ là những người phía trên bỗng nhiên bơi xuống.

Tốc độ của họ quá nhanh, giống như cá trong nước, họ cực kỳ thông thạo nơi này.

Vương Diệp liếc nhìn họ rồi nhận ra có điềm chẳng lành, vội vàng kéo Tật Nguyên Trượng lại.

Tật Nguyên Trượng thấy Vương Diệp như vậy thì không khỏi nhìn lên những người phía trên.

Mục tiêu của họ rõ ràng là cậu ta, nhưng sau khi Vương Diệp kéo cậu ta lại, bọn họ lại giống như những con cá mập bình thản, trở lại vẻ lạnh lùng như trước.

Lúc này, họ thể hiện một sự điềm nhiên đến lạ lùng.

Vương Diệp nhìn họ một cái rồi nhìn Tật Nguyên Trượng bên cạnh.

Thật kỳ lạ, bọn họ ở đây dường như không cần thở, cảnh tượng này khiến Vương Diệp cảm thấy hơi đột ngột.

Tật Nguyên Trượng chỉ khẽ nhíu mày, sau đó nói với những người trước mặt: “Các người...” Hai chữ này vừa thốt ra, bong bóng khí đã nổi lên.

Nhận ra điều không ổn, Tật Nguyên Trượng vội vàng bịt miệng lại.

Những người khác thấy bộ dạng đó của cậu ta thì lộ ra nụ cười giễu cợt.

Ánh sáng như đèn đường xung quanh dù không quá sáng nhưng Tật Nguyên Trượng vẫn thấy rõ sự nhạo báng của họ, khiến trong lòng cậu ta cảm thấy rất khó chịu.

Vương Diệp cảm nhận được sự bất thường, giơ tay khẽ vỗ vai Tật Nguyên Trượng như để khuyên nhủ cậu ta đừng đối đầu với họ.

Dù Tật Nguyên Trượng có nghe lọt tai nhưng khi đối mắt với đám người đó, Vương Diệp vẫn cảm nhận được sự bất lực, xót xa và không cam tâm của cậu ta.

Ngay lúc này, người phụ nữ chậm rãi đi xuống.

Cô ta di chuyển bằng cách đi bộ, mặt hồ trước mặt dường như không gây ra bất kỳ áp lực nào cho cô ta.

Động tác đó không chỉ nhã nhặn mà còn mang vài phần cao quý.

Những người khác đứng bên cạnh nhìn, mặt vẫn đầy vẻ sùng bái.

Dưới cái nhìn của Vương Diệp, đám người điên này đồng loạt quỳ xuống.

Người phụ nữ thong thả tiến đến trước mặt họ, khẽ gật đầu.

Đám người điên lần lượt đứng dậy, sau đó chỉ tay vào cánh cửa phía sau.

Vương Diệp nhìn người phụ nữ đi tới, không ngờ cô ta chỉ liếc anh một cái rồi khẽ lắc đầu, như thể chê năng lực của anh không đủ.

Tiếp đó, dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, cô ta mở cánh cửa trước mặt.

Động tác đó vô cùng cẩn trọng, nhưng ẩn chứa trong sự cẩn trọng là sự tự tin cực lớn.

Quả nhiên, khoảnh khắc cửa mở ra, một luồng khí ập thẳng vào mặt.

Luồng khí đó đánh tan dòng nước trước mặt, nhưng nước cũng điên cuồng tràn vào bên trong.

Người phụ nữ nhanh chóng chạy vào, đồng thời quát lớn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau vào đi!" Giọng cô ta đầy vẻ bực bội.

Nghe vậy, mọi người mới phản ứng lại, vội vàng nhảy vào.

Vương Diệp cũng nằm trong số đó, nhưng khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, ngọn đèn đường kia bị nuốt chửng, Vương Diệp cũng nhờ những tia sáng khác mà nhìn rõ thứ đó – dường như đó là một bàn tay.

Anh vừa suy nghĩ vừa nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Ở đây chỉ có không khí, dù dưới chân có nước chảy nhưng rất nhanh sau đó dòng nước đã biến mất không dấu vết.

"Cô đã hợp tác với người đàn ông đó bao lâu rồi?" Vương Diệp đột nhiên ném ra câu hỏi này.

Những người xung quanh liếc nhìn Vương Diệp, nhận ra câu hỏi của anh không mang tính đe dọa, thậm chí là có ý không tôn trọng, nhưng họ không nhìn chằm chằm vào anh nữa mà đứng lặng lẽ bên cạnh, cúi đầu xuống.

Sự kính trọng lúc này được thể hiện một cách tuyệt đối.

Người phụ nữ chỉ nhìn họ một cái, sau đó nhìn Vương Diệp cười nói: "Tại sao tôi phải cho anh câu trả lời?" Cô ta nói một cách nhẹ tênh.

Vương Diệp thấy vậy cũng hiểu ý, gật đầu bảo: "Cô nói đúng, quả thực không nên cho chúng tôi câu trả lời, nhưng..." Có những chuyện chỉ cần anh muốn biết, mọi thứ sẽ nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Lúc này, người phụ nữ bước chân đi về phía trước, nhưng cô ta mới đi được vài bước, Vương Diệp đã chỉ về phía cửa nói: "Cô không muốn nói cho tôi biết cô đã hợp tác với hắn bao lâu, nhưng những rắc rối ở đây cô đều có thể tùy ý hóa giải, thậm chí thao túng một số người làm đèn đường, bản lĩnh này thật sự không nhỏ đâu." Sau khi nói xong những lời này, người phụ nữ khẽ cười nhạt, cho rằng Vương Diệp đang nói nhảm.

Kết quả không ngờ, câu nói tiếp theo của anh khiến vẻ mặt cô ta biến mất không dấu vết: "Chính người đàn ông đó đã ban năng lực cho cô phải không!" Câu hỏi này khiến cô ta rơi vào im lặng.

Lúc này, cô ta quay đầu nhìn Vương Diệp, chỉ tay vào những người xung quanh nói: "Tôi đã hỏi ý kiến của bọn họ." Bọn họ không muốn hiến tế, nên chỉ có thể là Nhạc Đồng.

Nhạc Đồng vừa là vật tế, vừa là tự nguyện, ai bảo anh ta quá sùng bái cô ta làm chi?

Khi miêu tả, gương mặt người phụ nữ chỉ có vẻ bình thản.

Cô ta không cảm thấy mình làm gì sai.

Dưới sự chứng kiến của Vương Diệp, cô ta thản nhiên nói: "Nếu anh thật sự thấy tôi có gì đó không ổn, hay có chỗ nào không thỏa đáng, thì cứ việc dùng năng lực của mình mà ngăn tôi làm những việc tổn thương người khác đi, cứ việc đóng vai cứu thế chủ cho tốt vào." Cô ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Những lời này nghe cực kỳ chướng tai, mấy người bên cạnh nghe thấy đều thấy nực cười, từng người một không kìm được mà lắc đầu, giễu cợt: "Có những kẻ đúng là đứng nói thì không đau lưng, thật sự nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao.

Đừng có tưởng mình ở đây được an toàn thì có thể ôm hết mọi công trạng vào mình, thậm chí nghĩ rằng tất cả những điều này là do mình xứng đáng được hưởng." Gương mặt mọi người đầy vẻ chế nhạo và mất kiên nhẫn.

Những lời này khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Nhìn đám người trước mắt, Vương Diệp suy nghĩ một lát rồi cúi đầu xuống.

Lúc này anh không nói thêm gì nữa, trông như đã từ bỏ việc tranh luận, cũng như từ bỏ việc vùng vẫy.

Tật Nguyên Trượng thấy Vương Diệp như vậy thì sững sờ.

Trong nhận thức của cậu ta, Vương Diệp chưa bao giờ biểu hiện như thế này.

Nhưng hiện tại Vương Diệp lại trở nên như vậy, cậu ta thật sự không thể chấp nhận được.

Nhìn Vương Diệp, trong lòng Tật Nguyên Trượng thấy rất khó chịu: "Anh rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Cậu ta vừa nói vừa nắm lấy tay Vương Diệp, nhưng anh nhìn Tật Nguyên Trượng với vẻ tùy ý: "Có gì đâu, chẳng qua là nhận mệnh thôi, bọn họ nói đúng, chúng ta phải nghe theo họ." Vương Diệp nói một cách nghiêm túc.

Nghe vậy, mọi người cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Người phụ nữ quay lại nhìn Vương Diệp, khẽ gật đầu.

Dù biên độ gật đầu hơi nhỏ nhưng rõ ràng là tán đồng với những gì anh nói.

Những người khác cũng không tự chủ được mà cười theo.

Lúc này, họ đi theo bước chân của người phụ nữ, đi dọc theo cầu thang trước mặt.

Không lâu sau, Vương Diệp nhìn thấy một số đồ án kỳ lạ.

Trên đó vẽ đủ loại khuôn mặt hung tợn và một loại quái vật kỳ dị.

Loại quái vật đó có cơ thể trong suốt.

Ngoài điểm này ra, khi nhìn chằm chằm vào chúng, Vương Diệp cảm thấy mắt chúng như biết cử động, vì được điêu khắc quá mức sống động.

Vẻ truyền thần đó mang lại cho Vương Diệp một sự chấn động không hề nhỏ.

Những người khác đứng bên cạnh nhìn đến ngây người, nhưng khi người phụ nữ lên tiếng, họ lập tức bị thu hút sự chú ý.

“Bây giờ mau theo tôi vào trong, đừng nhìn những bức tượng này nữa.

Nhìn nữa là tính mạng chúng ta có thể tiêu tùng đấy.” Người phụ nữ nói thật lòng, mọi người nghe thấy liền vội vàng gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Lúc này, họ tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1396

Đi được một đoạn, họ dừng bước, ánh mắt đổ dồn vào Vương Diệp.

Anh chàng này tỏ ra rất điềm nhiên, đứng thẳng trước bức tượng và không ngừng nghiên cứu.

“Thật kỳ lạ, loại cá độc đáo này, sao trước đây tôi chưa từng thấy nhỉ?” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Người phụ nữ nghe thấy câu hỏi của anh, lại nhìn cánh cửa trước mặt rồi nói: “Anh còn không mau qua đây thì chúng tôi sẽ bỏ mặc anh đấy, tôi không muốn dẫn theo một gánh nặng vào trong đâu.” Lời cô ta nói có hơi khó nghe, nhưng Vương Diệp vẫn cười, gật đầu rồi đi về phía cô ta.

Nhưng anh vừa mới bước tới, Tật Nguyên Trượng đã phát ra một tiếng hét thảm thiết, sau đó giơ tay mình lên nói: “Vừa nãy có thứ gì đó trong bóng tối cắn tôi một cái.” Thứ đó là gì cậu ta không biết, nhưng đèn pin và đuốc trong tay lại không thể soi ra được bóng dáng của kẻ đó.

Lúc này Tật Nguyên Trượng cảm thấy có lẽ mình đã nhìn nhầm.

Thấy Tật Nguyên Trượng như vậy, sắc mặt mọi người trở nên hơi khó coi.

Người phụ nữ chỉ nhìn cậu ta một cái, sau đó khẽ vẫy tay.

Lúc này, Tật Nguyên Trượng như không tự chủ được mà bước tới.

Mọi chuyện quá tà môn, nhưng Vương Diệp không thể hiện ra mà lặng lẽ quan sát, gương mặt lộ vẻ bình tĩnh và tường hòa, như thể sẵn lòng nghe theo mọi sự sai bảo của người phụ nữ.

Lúc này, cô ta cũng nói với Vương Diệp: “Hãy kể cho tôi nghe chuyện anh hợp tác với người đàn ông đó, bao gồm tất cả mọi thứ, tôi có thể giúp anh hoàn thành những việc đó.” Đối mặt với câu hỏi của cô ta, Vương Diệp cười cười, sau đó không khách khí hỏi vặn lại: “Có cần phải trả giá gì không?” Anh trông như bị mê hoặc nhưng vẫn giữ được ý chí của mình.

Thấy Vương Diệp như vậy, người phụ nữ cũng không giận mà cho anh biết tên mình.

Nhưng khoảnh khắc cô ta nói ra cái tên đó, Vương Diệp lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, lỗ tai như bị ai đó bịt lại.

Giọng của cô ta, anh hoàn toàn không nghe thấy, chỉ loáng thoáng nghe được vài âm đơn lẻ nhưng không chắc chắn là gì.

Dù vậy, anh vẫn giả vờ điềm tĩnh như không có chuyện gì.

“Không cần trả giá gì cả, tôi chỉ hy vọng anh có thể theo tôi rời khỏi đây.

Nếu anh sẵn lòng làm vật tế thì đương nhiên là tốt nhất.” Người phụ nữ vừa nói vừa giơ hai tay lên, trên tay cô ta không có bất kỳ trang sức hay nhẫn nhịn gì, nhưng khi Vương Diệp nhìn vào, anh cảm thấy tâm thần mình bị cô ta kiểm soát một cách không tự chủ.

Đây có lẽ là ảo giác được tạo ra từ một loại thuật thôi miên cao cấp nào đó.

Trong lúc suy nghĩ, Vương Diệp cũng không khống chế được lời nói của mình, anh đem chuyện giữa mình và người đàn ông kia kể hết ra.

Tật Nguyên Trượng vốn dĩ bị một thứ kỳ lạ cắn một cái, trong lòng đang sợ hãi vô cùng, không ngờ ngẩng đầu lên lại thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Tật Nguyên Trượng biết chuyện xong đời rồi.

Vương Diệp đã khai hết mọi chuyện, tiếp theo người phụ nữ chắc chắn sẽ tìm cách uy hiếp anh.

Đến lúc đó, tình cảnh của Vương Diệp có thể sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Tật Nguyên Trượng vội vàng bước tới, nhưng chưa kịp ngăn cản thì Vương Diệp đã bừng tỉnh trong nháy mắt.

Nhìn Tật Nguyên Trượng đang lo lắng đầy mặt bên cạnh, Vương Diệp không nhịn được mà khẽ cười một tiếng.

Anh vỗ vai Tật Nguyên Trượng rồi nói: “Đừng tỏ ra như vậy, đều là chuyện nhỏ thôi, làm người phải biết nhìn về phía trước.” Nghe lời này, Tật Nguyên Trượng gật đầu, nhưng khi ánh mắt rơi vào người phụ nữ, cậu ta lại không tự chủ được mà nắm chặt nắm đấm, như thể cực kỳ bài xích cô ta.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn cậu ta rồi lại nhìn người phụ nữ trước mặt: “Mau xuất phát thôi!” Vương Diệp thúc giục cô ta hành động.

Nghe lời Vương Diệp, người phụ nữ gật đầu, những người khác cũng dưới sự dẫn dắt của cô ta đi đến những nơi khác.

Không lâu sau, họ đến một đường hầm mộ.

Khi đi trong nơi này, sắc mặt Tật Nguyên Trượng rõ ràng không tốt chút nào.

Cậu ta tựa vào người Vương Diệp, cả người nóng hầm hập.

Nhận thấy điều bất ổn, Vương Diệp vội vàng gọi người phụ nữ lại.

Kẻ đó dù dừng bước nhưng trong ánh mắt lại đầy vẻ lạnh lùng và lấy lệ.

Nhận thấy tình trạng của Tật Nguyên Trượng không ổn, cô ta cũng dứt khoát nói: “Đây là chuyện do chính cậu ta chuốc lấy, không liên quan gì đến tôi.” Lời nói của cô ta lạnh thấu xương.

Vương Diệp suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu, thản nhiên nói với cô ta: “Cô nói có lý, nhưng tình hình này, dù sao cô cũng phải nghĩ cách xử lý chứ.” Anh vừa nói vừa chỉ vào người Tật Nguyên Trượng.

Cậu ta đã mất đi ý thức, cả người trông rất kỳ quái.

Nếu không phải vì trước đây có một đoạn tiếp xúc đặc biệt với Tật Nguyên Trượng, lúc này Vương Diệp có lẽ cũng sẽ không quản sự sống chết của cậu ta.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, người phụ nữ suy nghĩ một lát rồi đột nhiên đi đến trước mặt Tật Nguyên Trượng, sau đó thổi một hơi vào cậu ta.

Khoảnh khắc hơi thở đó thổi qua, những tín đồ phía sau cô ta đều phát ra tiếng quát tháo.

“Người như thế này, sao xứng để cô dùng thủ đoạn đó chứ?” “Đúng thế, cứ để hắn tự sinh tự diệt là đủ rồi, hai người họ vốn dĩ không tin tưởng chúng ta, đã vậy thì...” Đám người đó lẩm nhẩm không ngừng, cô ta nghe thấy thì đột nhiên giơ tay lên, lạnh lùng nói: “Tôi có ý định của riêng mình, những thứ này không cần các người phải dạy.” Thấy cô ta như vậy, mọi người chỉ đành nắm chặt nắm đấm thở dài, nhưng khi nhìn vào Tật Nguyên Trượng, Vương Diệp vẫn cảm nhận được sự ghét bỏ và phản cảm của họ đối với cậu ta.

Lúc này Vương Diệp cũng không còn vướng mắc nữa mà nhìn Tật Nguyên Trượng bên cạnh, trạng thái của cậu ta rõ ràng đã tốt hơn nhiều.

Nhưng người phụ nữ mới đi được vài bước đã dừng lại nói: “Nếu tôi đã cứu mạng cậu ta, thì cậu ta cũng phải chuẩn bị tâm lý để bị hiến tế, dù sao đó cũng là tín đồ của tôi.” Nghe lời này, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Tật Nguyên Trượng vẫn như cũ, dù được cứu một mạng nhưng cả người vẫn hôn trầm, Vương Diệp phải dìu cậu ta.

Không lâu sau, họ đến một mật thất kỳ lạ.

Nói là mật thất, chi bằng nói nơi này là thiên hạ do người phụ nữ cai quản, cô ta trông có vẻ rất quen thuộc với nơi này.

Nhưng dù quen thuộc, khi ở trong mật thất, sắc mặt cô ta cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ánh mắt cô ta đột nhiên dừng lại trên người Vương Diệp: “Chuyện này phức tạp hơn chúng ta tưởng.” Lời cô ta vừa dứt, Vương Diệp liền gật đầu, nhưng anh không ngờ một cỗ quan tài khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Sự xuất hiện của thứ này khiến Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Lúc này người phụ nữ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn anh: “Mở thứ đó ra đi!” Dứt lời, Vương Diệp gật đầu, sau đó như không khống chế được mà bước về phía trước.

Nhưng anh không nên như thế này.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên, Vương Diệp lập tức tỉnh táo lại, anh mạnh mẽ cắn vào đầu lưỡi mình.

Cơn đau khiến sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi, sau đó anh nhìn chằm chằm người phụ nữ và nói: “Tôi thấy có vài chuyện cô làm không được đúng cho lắm.” Nghe vậy, gương mặt người phụ nữ vẫn

bình thản.

“Có chuyện gì anh cứ việc nói với tôi.” Cô ta vừa nói vừa nhướn mày, đồng thời lặng lẽ mê hoặc tâm trí Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp đâu có dễ đối phó như cô ta tưởng.

Dù lúc nãy bị thôi miên, nhưng giờ anh đã có sự phòng bị.

Anh siết chặt nắm đấm, chỉ thốt ra vài lời kỳ quái, những âm tiết đó đã thôi miên ngược lại người phụ nữ.

Lúc này, đôi mắt cô ta đờ đẫn nhìn anh, còn Vương Diệp thì thản nhiên hỏi: “Tại sao lại muốn tôi mở nắp quan tài?” Anh có một đống câu hỏi muốn nói, nhưng bên cạnh cô ta còn những kẻ biến thái kỳ quái kia, Vương Diệp cũng không muốn gây chuyện, ngay lập tức yêu cầu cô ta trả lời câu hỏi của mình.

Lời vừa dứt, cô ta liền thốt ra ba chữ: “Cửu Vân Đồ.” Thứ này là gì không ai biết, ngay cả Vương Diệp cũng thấy xa lạ.

Anh khẽ lắc đầu, đầy kinh hãi hỏi: “Đó là cái gì?

Tại sao cô lại cố chấp truy tìm thứ đó như vậy?” Trong lúc Vương Diệp truy vấn, người phụ nữ chỉ nhếch môi, nở một nụ cười cứng nhắc.

Vương Diệp hiểu rõ đạo lý nhân mệnh quan thiên, nhưng anh ta chưa bao giờ vì để sống sót, hay nói đúng hơn là để hồi sinh một số người, mà bất chấp thủ đoạn.

Còn người phụ nữ kia, trông có vẻ là một người sẽ vì hồi sinh người khác mà bất chấp thủ đoạn.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Vương Diệp khẽ lắc đầu, rồi nói với cô ta.

“Cậu thay đổi quan niệm đi, đừng làm những chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.

Còn nữa, cậu và người đàn ông kia rốt cuộc là thế nào?

Vì sao cậu lại tuân theo mệnh lệnh của hắn ta?” Vấn đề của Vương Diệp rất trực tiếp, nhưng người phụ nữ nghe xong lại thấy buồn cười, chỉ thấy cô ta ngẩng cằm, vẻ mặt khinh miệt nói.

“Tôi vì sao phải trả lời câu hỏi của cậu?

Cậu là cái thá gì?” Sau khi nói xong những lời này, ánh mắt người phụ nữ lại khôi phục vẻ lạnh lùng trầm tĩnh như thường lệ, nhưng cô ta không hề phản ứng, cứ như không biết mình vừa bị Vương Diệp thôi miên vậy, chỉ lẳng lặng nhìn Vương Diệp trước mặt.

“Cửu Vân Đồ là cái gì?” Vương Diệp dứt khoát đưa ra vấn đề này, nhưng không ngờ lời vừa nói ra, mặt người phụ nữ lập tức lạnh xuống.

Những người bên cạnh thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, lại vội vàng bước tới.

Bọn họ túm lấy cổ áo Vương Diệp.

“Vì sao cậu biết chuyện này?” Khuôn mặt mọi người đều mang theo vẻ phức tạp và cảnh giác.

Thấy bọn họ túm lấy cổ áo mình, Vương Diệp hoàn toàn không để ý, mà đưa tay đẩy Tật Nguyên Trượng sang một bên, để nó dựa vào tường chứ không dựa vào người mình.

Anh ta muốn đối phó với đám người trước mặt, nhưng còn chưa kịp ra tay, người phụ nữ như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta, liền nói với Vương Diệp.

“Cửu Vân Đồ có thể hồi sinh tính mạng con người, nhưng tôi bây giờ trong tay chỉ có ba tấm Vân Đồ.

Tấm thứ tư ở nơi này.

Lần này, tôi không chỉ đến để lấy thứ người đàn ông kia cần ra ngoài.” Hơn nữa, cô ta còn muốn lấy tấm Vân Đồ thứ tư mà mình cần.

Trong khi nghe, vẻ mặt Vương Diệp cũng tràn đầy phức tạp.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Vương Diệp đầy vẻ khó tin nói.

“Cậu điên rồi sao?

Chương 1397

Thứ đó căn bản không tồn tại, sao cậu lại nghĩ ra?

Đem chúng nó xuống đi, đừng mơ mộng hão huyền như vậy, những thứ này sẽ không tồn tại.” Vương Diệp nghiêm túc nói, người phụ nữ thấy dáng vẻ đó của anh ta lại thấy buồn cười, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, cô ta liền mở miệng châm biếm nói.

“Mấy thứ này đến lượt cậu quản sao?

Tôi đã nói rồi, nó tồn tại thì nó tồn tại.

Còn nữa, nếu không phải vì cậu còn có ích, bây giờ cậu có lẽ đã chết từ lâu rồi.” Người phụ nữ nói là sự thật, Vương Diệp chỉ liếc nhìn cô ta một cái, sau đó khẽ cười lắc đầu.

“Cậu nói có lý, nhưng cái chết đối với tôi mà nói, bất quá chỉ là một lần tái sinh mà thôi.

Có bản lĩnh thì cậu cứ giết tôi đi.” Không có bản lĩnh thì cô ta chỉ có thể ở trước mặt mình mà la lối.

Thấy Vương Diệp kiêu ngạo như vậy, mặt người phụ nữ lại vặn vẹo một chút, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cô ta rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh.

“Không cần khách khí với hắn nữa, trực tiếp bắt hắn lại.” Người phụ nữ vẫy tay về phía Vương Diệp.

Thấy cô ta như vậy, Vương Diệp gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Những người khác cầm dây thừng trong tay, trói Vương Diệp lại đồng thời, cũng đầy vẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

Dường như không ngờ Vương Diệp lại làm ra chuyện như vậy.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, mọi người lại không nhịn được cảm khái với cô ta.

“Cô nói xem hắn có phải thật sự não úng nước không?

Lại dám nói ra những lời ngu xuẩn như vậy.” Mọi người líu ríu nói, cố gắng để người phụ nữ đồng tình với những lời họ nói, nhưng người phụ nữ lại lắc đầu.

Trong lòng cô ta hiểu rõ, những người này biết quá nhiều chuyện.

Đôi khi những gì Vương Diệp biết, rất có thể sẽ khiến tất cả mọi người đều rõ ràng, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Nghĩ đến chuyện này, người phụ nữ cũng không kiềm chế được sự thôi thúc trong lòng, trực tiếp đi đến trước mặt Vương Diệp.

Lúc này, cô ta đưa tay còn chưa kịp bóp cổ Vương Diệp, đối phương bỗng nhiên mở mắt ra, vẻ mặt sắc bén nói.

“Tôi biết tấm Vân Đồ thứ năm ở đâu?” Lời này vừa nói ra, sắc mặt người phụ nữ trở nên vô cùng khó coi, ngay sau đó trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt sắc bén nói.

“Cậu biết… vậy cậu mau đưa nó cho tôi.” Cô ta vội vàng nói, cũng không còn ra tay nữa, thái độ đối với Vương Diệp lập tức thay đổi.

Những người bên cạnh thấy người phụ nữ như vậy, nhất thời, sắc mặt của bọn họ đều trở nên vô cùng kỳ lạ.

Thật ra bọn họ muốn khuyên người phụ nữ, nhưng bây giờ nói ra những lời như vậy, dường như lại không thích hợp, dù sao người phụ nữ đã thật sự phát điên rồi, mà bây giờ, điều mọi người có thể làm dường như cũng chỉ là giữ im lặng.

Lúc này, Vương Diệp chỉ về phía sau.

"Cậu hợp tác với tôi, lấy thứ bên trong ra, sau đó tôi sẽ nói cho cậu biết, tấm Vân Đồ thứ năm ở đâu?" Anh ta vẫn tương đối khách khí.

Đối mặt với lời của Vương Diệp, người phụ nữ trước mặt gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào, sau đó, vẫy tay ra hiệu cho đồng đội của mình.

Quan tài được đồng đội của cô ta mở ra, nhưng… những người đó đều ngã xuống đất.

Một lưỡi dao vô hình xuất hiện, cổ họng của những người này trực tiếp bị cắt đứt, khoảnh khắc ngã xuống đất, máu tươi cũng bắn ra.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái bên cạnh, liền cảm thấy tất cả những chuyện này thật khó tin.

Lúc này Vương Diệp không nhịn được khẽ thở dài, sau đó, nói với người phụ nữ trước mặt.

"Tất cả những chuyện này thật sự đến quá đột ngột." Trong khi anh ta nói, người phụ nữ chỉ bình tĩnh nhìn thi thể dưới chân, sau đó, từng bước từng bước đi tới.

Cô ta lấy một thứ ra từ bên trong.

Thứ đó tương tự như một con cua, nhưng lại giống thi miết.

Cái càng khổng lồ vung lên một cái trước mặt Vương Diệp, còn người phụ nữ thì cầm băng gạc kỳ lạ trong tay để quấn nó lại.

Khoảnh khắc băng gạc quấn chặt con cua đó lại, tên này như chết đi vậy, không có chút động tĩnh nào, còn người phụ nữ thì ném nó vào lòng Vương Diệp, đồng thời vẻ mặt lạnh nhạt nói.

"Cái này là thứ tên kia muốn tìm, nhưng tấm Vân Đồ thứ tư vẫn còn ở bên trong, nếu cậu còn có thể đi vào một lần nữa, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào tìm kiếm." Nghe lời người phụ nữ nói, Vương Diệp gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Anh ta cầm chặt con cua, sau đó, nhìn khung cảnh bên trong.

Anh ta không chọn đi tìm Vân Đồ, mà là lấy thứ này ra ngoài trước.

Năng lực của người phụ nữ quả thực không tồi.

Lúc này, Vương Diệp cứ như vậy giao thứ đó cho người đàn ông, nhưng sắc mặt đối phương rõ ràng không được tốt lắm, quan sát kỹ nửa ngày, xác định là thứ đã làm mình bị thương lúc đó, hắn ta lại chỉ vào Tật Nguyên Trượng bên cạnh Vương Diệp nói.

"Tình hình của nó trông có vẻ không ổn, chắc là trúng độc giống tôi, chi bằng cậu cứ để nó ở chỗ tôi đi!" Người đàn ông có thể giúp giải quyết, đối mặt với sự giúp đỡ hào phóng của hắn.

Vương Diệp gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Nhưng ngay khoảnh khắc đồng ý, Vương Diệp cũng hiểu ra một đạo lý, dù anh ta có hợp tác với người phụ nữ, hai người có thể duy trì giao dịch công bằng chính trực, nhưng dưới trời này làm gì có cái gọi là công bằng chính trực.

Tất cả những gì người phụ nữ trong lòng theo đuổi, anh ta hiểu, nhưng liệu có thật sự có thể đi theo một con rắn độc đến cùng hay không, đó lại là một vấn đề khác. 15.

Vương Diệp không hề vướng bận, mà là nhìn người phụ nữ trước mặt mỉm cười, đối phương lại một lần nữa nói ra tên của mình, nhưng Vương Diệp vẫn không nghe thấy, loại âm thanh kỳ lạ đó bao phủ trong tai anh ta.

Nhìn người phụ nữ trước mắt, Vương Diệp không thể hiện ra, mà vẻ mặt bình thản đi theo cô ta về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, hai người dừng bước.

Lúc này, những người đàn ông kia đã không còn đi theo nữa, nhưng người phụ nữ vẫn đầy cảnh giác, cô ta quay đầu nhìn về phía sau một cái.

Giữa các động tác mang theo vài phần nghi thần nghi quỷ, nhưng rất nhanh, bên cạnh người phụ nữ lại đi ra không ít người.

Những người đó trông giống như phân thân của cô ta.

Vương Diệp trong khi nhìn cũng cảm thấy không ổn, sau đó vội vàng che mắt mình lại, thầm nghĩ tên này lại muốn dùng cách đó để thôi miên mình.

Thật đáng ghét, trong lúc anh ta phiền não, người phụ nữ dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta, liền nhướng mày cười một cái, nói.

“Cậu chắc sẽ không bài xích những hành vi này của tôi chứ, tôi chỉ muốn xem cậu có thật sự trung thành với tôi hay không mà thôi?

Nếu cậu không muốn hợp tác thì tôi nghĩ thời gian tôi lãng phí trên người cậu cũng là…” Lời người phụ nữ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, con đường phía trước vẫn lầy lội như cũ, phía sau là bụi cây yên tĩnh.

Vương Diệp chỉ quay đầu nhìn một cái, sau đó thu ánh mắt lại, nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Cậu không tin tôi, những chuyện này không thành vấn đề, nhưng chúng ta đã lựa chọn hợp tác rồi, vậy tự nhiên cũng phải đi đến cuối cùng chứ.” Anh ta nói là sự thật, người phụ nữ không thể phủ nhận, chỉ có thể gật đầu.

Nhưng đi thêm vài bước về phía trước, trong góc bỗng nhiên có rất nhiều người chạy ra.

Trên mặt những người đó mang theo cảm xúc phức tạp, và lúc này, người phụ nữ chỉ vẫy tay với họ, tất cả mọi người đều đứng ra xung quanh người phụ nữ, bọn họ đều là các loại vệ sĩ.

Vương Diệp nhận ra dấu hiệu trên người bọn họ, nhưng anh ta không thể hiện ra, mà nhìn người phụ nữ trước mặt cười.

Lòng dạ rắn rết có lẽ chính là nói người như cô ta.

Vương Diệp trong lòng nghĩ, nhưng người phụ nữ hoàn toàn không để ý, mà nhìn những người trước mặt, dưới sự chỉ huy của cô ta, mọi người đều đi về phía nước.

Và lúc này, Vương Diệp đứng bên cạnh hồ đợi, lại nhìn thấy khung cảnh như lần trước.

Tất cả những chuyện đó đến quá đột ngột, anh ta chưa chuẩn bị tâm lý để chấp nhận, nhưng bây giờ tất cả những chuyện này xảy ra cũng mang đến cho Vương Diệp nỗi buồn vô bờ bến.

Còn những người trước mặt này, chỉ lặng lẽ đứng yên tại chỗ.

Sau đó, trong số những người này rõ ràng thiếu mất một người.

Vương Diệp nhận ra điều không ổn, nhưng anh ta không thể hiện ra.

Người phụ nữ trực tiếp vẫy tay về phía Vương Diệp, cũng không hề giữ lại, kể hết mọi chuyện.

“Tôi sẽ nói kỹ cho cậu nghe một chút nhé, về tất cả những vấn đề và tình huống ở Quan Vũ này, tôi đều không hiểu, hơn nữa tấm Vân Đồ đó, cụ thể được đặt ở vị trí nào tôi cũng không rõ.” Sở dĩ vừa nãy có thể lấy được thứ người đàn ông kia cần ra ngoài, là vì bản thân cô ta đã biết thứ đó được giấu trong quan tài ẩm ướt như vậy, nhưng… thứ cô ta muốn tìm được đặt ở đâu, chính cô ta cũng không biết.

Thấy người phụ nữ như vậy, Vương Diệp gật đầu, sau đó vỗ ngực nói.

“Chuyện này cậu cứ yên tâm giao cho tôi đi, tôi sẽ giúp cậu làm ổn thỏa.” Đây là lời hứa mà anh ta có thể đưa ra, và lúc này, người phụ nữ khẽ gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Vương Diệp liếc nhìn cô ta một cái, sau đó nhìn những người bên cạnh.

Những người đó vẫn dáng vẻ lạnh lùng bình thản đó, rõ ràng, những người được gọi là Bắc Phái ban đầu, căn bản không phải là tín đồ của cô ta, mà chỉ là những người bị cô ta mê hoặc mà thôi.

Đám người trước mặt này cũng chẳng qua là như vậy.

Vương Diệp trong lòng nghĩ, nhưng người phụ nữ như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta, bỗng nhiên đưa tay vỗ vai anh ta, nói.

“Cậu cũng nên hiểu cho tôi, tôi cũng không cố ý làm ra hành vi này, nếu không phải bị bức ép bất đắc dĩ, tôi đâu việc gì phải bước lên con đường không lối về này?” Cô ta vừa nói xong, liền trực tiếp nhảy vào trong hồ.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn cô ta một cái, sau đó theo kịp bước chân cô ta.

Không lâu sau, Vương Diệp cứ như vậy cùng cô ta đi về phía trước trong hồ.

Bên cạnh vẫn có những ngọn đèn đường như vậy, đèn đường màu xanh lam, nhưng Vương Diệp biết bên trong những thứ đó ẩn chứa đủ loại quái vật và côn trùng.

Bao gồm sự tập hợp của những thứ này, tất cả đều được tạo thành từ cơ thể người.

Chương 1398

Trong khi anh ta suy nghĩ, ánh mắt cũng thêm vài phần nặng nề.

Người phụ nữ này thật sự là một quái vật, và cảnh tượng xuất hiện dưới chân cũng khiến Vương Diệp kỳ lạ.

Không ai ngờ rằng, những vệ sĩ lần lượt ngã xuống, lại nhiều không đếm xuể.

Sau đó, cả một mộ thất xa hoa xuất hiện trước mặt anh ta.

Tất cả những chuyện này quá hoàn mỹ, thậm chí khiến người ta không nhịn được thốt lên kinh ngạc, bởi vì ánh sáng màu xanh lam bao phủ mọi ngóc ngách.

Vương Diệp khi phóng tầm mắt nhìn qua, cũng có thể thấy nơi đây hoàn mỹ tinh xảo đến mức nào.

Những ánh sáng đó phản chiếu lẫn nhau, người phụ nữ chỉ liếc nhìn Vương Diệp một cái, sau đó, lại nhìn những thuộc hạ khác của mình.

Bọn họ dường như đã tỉnh táo lại một chút từ sự thôi miên.

Còn chưa lộ ra vẻ mặt kinh hãi, người phụ nữ đã cười, tay cô ta chỉ tùy ý vẫy một cái, sự chú ý của những người này, lại bị cô ta lập tức thu hút, ngay sau đó.

Dưới ánh mắt chú mục của Vương Diệp, bọn họ lại biến thành dáng vẻ bình thường như vừa nãy, cứ như, đối với tất cả mọi chuyện đều không có suy nghĩ gì.

Không thể không thừa nhận rằng, thủ đoạn thôi miên của người phụ nữ thật sự rất mạnh, Vương Diệp chỉ liếc nhìn người phụ nữ một cái, sau đó lắc đầu nói.

“Cậu thật sự lợi hại.” Vương Diệp vừa nói vừa giơ ngón cái lên, nhưng người phụ nữ không nghe lọt tai, chỉ nhìn con đường phía trước.

Con đường này kéo dài từ trên nóc nhà phía trước.

Rõ ràng chỉ là một mộ thất, nhưng… cấu trúc của nó lại giống hệt một căn nhà.

Ngoài ra, khi Vương Diệp phóng tầm mắt nhìn qua, còn thấy trên nóc nhà có một số thứ màu trắng, anh ta vốn tưởng đó là trang trí tinh xảo, nhưng không ngờ.

Anh ta vừa chuẩn bị đến gần kiểm tra kỹ hơn, người phụ nữ đã mở miệng bên cạnh anh ta nhắc nhở.

“Đừng đi qua đó nhìn, nơi đó toàn là những con trùng ăn thịt người, bao gồm cả ánh sáng chúng ta đang thấy bây ra, thật ra đều đang bị chúng từng chút một nuốt chửng, chỉ còn có thể duy trì được một phút nữa mà thôi.” Lời người phụ nữ nói, khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, ngay sau đó khẽ gật đầu như đã nghe lọt tai, nhưng… tất cả những chuyện này đến quá đột ngột, Vương Diệp không biết nên đối mặt thế nào.

Một phút đồng hồ, có thể làm được gì?

Vương Diệp không biết, nhưng người phụ nữ có thể làm được rất nhiều chuyện.

Cô ta mở cửa sổ trên nóc nhà.

Thà nói là cửa sổ, không bằng nói là một lối đi nhỏ.

Nhưng trong khi cô ta mở ra, cũng có vô số con trùng màu trắng bò lên tay cô ta.

Những con trùng màu trắng đó hòa lẫn vào da thịt cô ta, Vương

Diệp không thể phân biệt được trên tay cô ta rốt cuộc có trùng, hay bản thân cô ta vốn đã trắng bệch như vậy.

Trong khi anh ta suy nghĩ, ánh mắt người phụ nữ cũng rơi vào Vương Diệp, chỉ thấy cô ta động tác vô cùng nhanh chóng từ trong quần áo lấy ra một loại dược tề kỳ lạ.

Hai người bọn họ khi nhảy xuống, đã chuẩn bị sẵn sàng để sống dưới nước, trên người đều mang theo bình dưỡng khí và thiết bị liên lạc.

Và bây giờ, Vương Diệp cũng nghe thấy giọng người phụ nữ vang lên bên tai.

“Còn không mau qua đây giúp một tay.” Lời người phụ nữ vừa nói ra, Vương Diệp đã phản ứng lại, vội vàng lại gần cô ta, nhưng khi anh ta nhận lấy dược tề người phụ nữ đưa, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Dù là ở dưới nước, nhưng loại dược tề này cũng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, vẫn là màu tím nhạt như vậy, trông vô cùng bình tĩnh, nhưng Vương Diệp biết.

Thứ này chắc chắn không đơn giản, còn người phụ nữ thì chỉ vào tay mình, bảo Vương Diệp đổ thứ đó lên trên.

Nghe yêu cầu của người phụ nữ, Vương Diệp gật đầu, nhưng dù đổ thế nào, dược tề trước mặt cũng không đổ ra được.

Lập tức, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi, còn người phụ nữ cũng chỉ đầy vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, cô ta tự mình giành lấy dược tề, sau đó khiến tất cả những con trùng trên đó đều biến mất.

Những con trùng đó cũng không hẳn là biến mất, chỉ có thể nói là từ trong da thịt cô ta bò ra, nhưng trong khi bò ra, Vương Diệp đã nhìn rõ hình dạng của những con trùng đó.

Đuôi của chúng có một cái móc câu sắc nhọn tương tự như vuốt, ngoài ra, khi chúng bò ra ngoài, cánh tay người phụ nữ cũng chảy ra vô số máu tươi.

Nhưng người phụ nữ không hề để tâm, mà cầm dược tề trong tay đổ lên trên vết thương.

Làm xong những việc này, người phụ nữ lại nhìn Vương Diệp trước mắt, cô ta chỉ vào lối đi phía trước, thúc giục Vương Diệp đi vào, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, anh ta đầy vẻ phức tạp nhìn những người phía sau.

Nhưng người phụ nữ lại không cho anh ta cơ hội đó, trực tiếp túm lấy cổ anh ta, cứng rắn nhét anh ta vào trong.

Lúc này Vương Diệp muốn phản kháng, nhưng… khi đầu anh ta bị ép vào, anh ta cũng nhìn thấy tình hình bên trong, nơi đó đều đặt kim ngân châu báu, trên tường khảm đủ loại đá quý, ngoài ra, giữa căn phòng còn đặt một bức tranh.

Bức tranh đó trông có vẻ mang phong cách Trung Hoa.

Vương Diệp trong lòng nghĩ, sau đó một mình bò vào, vì ở dưới nước, trong khi anh ta bơi lội chậm rãi ở đây, cũng mở đèn pin của mình.

Nhưng đèn pin vừa bật lên, bức ảnh đặt ở nơi đó, lập tức biến mất không dấu vết, cứ như chưa từng xuất hiện.

Lúc này Vương Diệp cứ như vậy ngây người tại chỗ, khi có động tĩnh truyền đến từ phía sau, anh ta cũng chỉ vào bức ảnh trước mặt, dường như muốn nói với người phụ nữ rằng bức ảnh đó không tồn tại.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt người phụ nữ chỉ có sự khinh miệt, cô ta lắc đầu, không khách khí nói với Vương Diệp.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, những chuyện này không phức tạp đến thế, chỉ là một bức ảnh mà thôi, nếu bên trong thật sự có làm ra những thứ gì cũng rất bình thường, dù sao nơi này đã trăm năm không có ai đặt chân đến." Những lời như vậy, khiến Vương Diệp cảm thấy kinh ngạc.

Rõ ràng anh ta từ một lối khác đi vào, dựa vào những thủ đoạn khác, ban đầu anh ta tưởng mình đã sắp tiếp cận chủ mộ thất, không ngờ nơi này mới là chủ mộ thất thật sự.

Nhưng cũng có thể không phải, vì đủ loại vật phẩm bồi táng đặt ở nơi này khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ.

Những thứ này thật ra không thích hợp làm vật phẩm bồi táng, bản thân chúng mang theo sát khí nhất định, nếu là người có hiểu biết, thì họ chắc chắn sẽ loại bỏ tất cả những thứ này, nhưng nếu là muốn hại người.

Họ nhất định sẽ chuẩn bị vô số vật phẩm hại người.

Giống hệt như Vương Diệp đoán, những thứ trước mặt này đều mang theo một loại sát khí kỳ lạ, người phụ nữ thấy vẻ mặt của Vương Diệp, như biết suy nghĩ của anh ta, bỗng nhiên bước tới.

Lúc này người phụ nữ vỗ vai Vương Diệp, sau đó nhướng mày châm chọc một câu.

"Cậu là một tên ngu xuẩn, nơi này từ trước đến nay không phải là một mộ thất bình yên sóng lặng, tất cả những gì ở đây đều là những chuyện xấu mà những người năm đó đã làm, bọn họ đều đáng phải chịu tất cả báo ứng này." Người phụ nữ líu ríu nói.

Vương Diệp trong khi nghe, sắc mặt cũng trở nên có chút kỳ quái, anh ta không thể cảm đồng thân thụ, chỉ có thể khẽ gật đầu, bề ngoài nghe lọt tai lời người phụ nữ nói, nhưng dọc theo con đường phía trước đi tới thì.

Vương Diệp lại nhìn thấy một số thứ kỳ lạ.

Hai bên cầu thang treo một số thi thể, đầu của bọn họ treo trên cầu thang, nhưng người phụ nữ lại hoàn toàn không để ý, dẫm lên bậc thang, từng bậc từng bậc đi lên.

Thấy cô ta đi vội vàng như vậy, Vương Diệp lại nhìn những thi thể treo ở phía trên.

Những thi thể đó vì biên độ đi lại của cô ta mà nhẹ nhàng lắc lư.

Vương Diệp trong khi nhìn, cũng không kiềm chế được mà đi tới, ban đầu anh ta còn muốn quan sát tình hình bên trong bức họa, nhưng trong khi anh ta đi lại, lại cảm nhận được một lực đẩy mạnh mẽ.

Lực đẩy đó đến từ sức nước.

Người phụ nữ có thể đi lại không gặp trở ngại, nhưng anh ta thì không được.

Lúc này Vương Diệp cũng bật cười, nhưng anh ta không vội vàng, mà nghiến răng tiến về phía người phụ nữ lần nữa, nhưng lúc này Vương Diệp theo bản năng đưa tay chạm vào vách tường thì.

Giọng người phụ nữ cũng vang lên bên cạnh anh ta.

“Đừng chạm vào những thứ đó, nếu cậu muốn kết cục giống tôi, thì cậu cứ việc dựa vào chúng mà đi. ” Người phụ nữ nói là sự thật, Vương Diệp nghe thấy thì lập tức ngây người tại chỗ, sau đó thu tay về, nhưng lại một lần nữa tiến về phía trước, anh ta vẫn có thể cảm nhận được hai chân mình, như bị rót chì vậy, căn bản không thể bước đi.

Lúc này Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, cũng không đi về phía trước nữa, và hành vi này của Vương Diệp tự nhiên nhận được cái cười lạnh khinh miệt của người phụ nữ.

“Tên ngu xuẩn, chỉ là một chút phiền phức nhỏ nhoi như vậy, vậy mà lại khiến cậu trực tiếp từ bỏ, thật sự khiến người ta không ngờ.” Lời người phụ nữ nói có chút khó nghe, nhưng Vương Diệp lại không để ý, có một số chuyện anh ta không muốn giải thích quá nhiều, người phụ nữ không thể hiểu, đó là chuyện của chính cô ta.

Vương Diệp trong lòng nghĩ, nhưng trong khi anh ta ở dưới đây chờ người phụ nữ, cũng không nhịn được lại gần những thi thể đó, còn chưa kịp nhìn kỹ, người phụ nữ lại một lần nữa dặn dò anh ta.

“Đừng chạm vào chúng, trên người chúng có những con trùng màu trắng, nếu cậu muốn biến thành dáng vẻ như bọn chúng, thì cứ coi như tôi chưa nói lời này.” Thái độ của người phụ nữ là như vậy, Vương Diệp cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng anh ta không nói thêm gì với người phụ nữ, mà đặt sự chú ý của mình lên những thi thể này.

Những thi thể trước mặt trông có vẻ khủng khiếp một chút, nhưng… điều Vương Diệp có thể nhận thấy là, trên da thịt của bọn chúng chỉ có một lớp sừng mỏng, nhưng trên lớp sừng này lại bao phủ rất nhiều thứ màu trắng, nhìn qua, cứ như chỉ là da thịt của bọn chúng.

Hơn nữa những thứ đó và lớp sừng của bọn chúng dính chặt vào nhau, nếu không phải anh ta đủ cẩn thận, có thể chú ý đến những kẽ hở giữa những thứ này, có lẽ anh ta cũng sẽ giống những người khác, cho rằng đây chỉ là những thi thể hết sức bình thường.

Nhưng bây giờ xem ra, bọn chúng chỉ bị rỗng ruột bên trong, da thịt trông vẫn đầy đặn như cũ.

Chỉ là cái gọi là đầy đặn đều chẳng qua là một sự giả dối.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, lại cẩn thận đếm số bậc thang và thi thể trước mặt, tổng cộng có bảy bậc thang, thi thể cũng có bảy cái.

Anh ta nghĩ đến một chuyện, nếu thật sự vô cùng căm ghét một người, thì có thể ở nơi người đó chết, đặt xuống bảy bậc thang, và treo bảy thi thể lên trên.

Như vậy, có thể khiến người đó hồn phi phách tán không thể luân hồi.

Ngoài điểm này ra, Vương Diệp còn lấy la bàn trong tay ra nhìn phương vị một cái, và quả nhiên giống hệt như anh ta đoán, đúng là Thiên Sát Vị.

Vị trí này không chỉ khiến người ta bị tra tấn không thể luân hồi, mà còn có thể khiến người ta rơi vào nỗi đau vạn kiếp bất phục.

Vương Diệp trong khi suy nghĩ, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Người phụ nữ nhìn Vương Diệp một cái, như biết suy nghĩ trong lòng anh ta, lại mở miệng nói với anh ta.

“Đừng đi suy đoán những thứ không thuộc về chúng ta, cậu chỉ cần nhớ mục tiêu của mình là gì là đủ rồi.” Nói xong những lời này.

Người phụ nữ lại đi về một hướng khác, nghe lời người phụ nữ nói, Vương Diệp như đã phản ứng lại.

Anh ta không còn nhìn chằm chằm vào những thứ này nữa, la bàn cũng được cất đi, nhưng lần này, khi người phụ nữ ném dây thừng qua, Vương Diệp cũng cảm thấy có chút bất ngờ, anh ta cầm lấy dây thừng, đi trên bậc thang phía trước.

Chương 1399

Lần này anh ta đi lại vô cùng thuận lợi.

Nhưng anh ta biết, đạo lý vô công bất thụ lộc, người phụ nữ vô duyên vô cớ đi giúp đỡ anh ta, chắc chắn là vì phía trên có tình hình, quả nhiên, đi lên trên sau, Vương Diệp nhìn thấy bảy cỗ quan tài xếp la liệt ở phía trên.

Ngoài ra, phía trên còn có một số thứ kỳ lạ, nhìn từ xa qua, giống như một con mèo đứng ở phía trên, nhưng đó thật sự là mèo sao?

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, người phụ nữ thấy Vương Diệp ngây người không nói gì, tưởng anh ta bị những thứ này dọa sợ, lại đẩy đẩy cánh tay Vương Diệp, nói.

“Đừng quá sợ hãi, những thứ đó không phải mèo, chúng là tượng điêu khắc.” Nếu là mèo, thì chắc chắn sẽ xảy ra tình trạng lừa xác chết sống lại, nhưng lời người phụ nữ nói, cũng khiến Vương Diệp khó tin.

Làm ra chuyện như vậy trên quan tài, là thật sự sợ đối phương không thể sống lại sao?

Trong khi anh ta suy nghĩ lại không nhịn được khẽ lắc đầu châm chọc một câu.

“Bọn họ rốt cuộc có ân oán và thù hận gì vậy?

Vì sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Thấy Vương Diệp như vậy, người phụ nữ bật cười, sau đó lạnh lùng chất vấn anh ta.

“Nếu kẻ đầu sỏ tội ác Vạn Nhân Khanh là hắn, cậu nghĩ hắn ta phải chịu ba cái này có thật sự oan ức không?” Đối mặt với vấn đề như vậy, Vương Diệp rơi vào im lặng.

Anh ta không thể trả lời, nhưng đôi khi những cái oan ức này cũng chẳng qua là lời nói phiến diện mà thôi.

Anh ta không đi trả lời người phụ nữ, mà đi một vòng quanh những quan tài.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp đã thấy những bức tượng đó, lại đang di chuyển, nhưng biên độ lắc lư cũng không nhỏ.

Vương Diệp có thể nhận ra, tin rằng người phụ nữ cũng có thể phát hiện, anh ta đặt ánh mắt lên người người phụ nữ, quả nhiên, đối phương đã chú ý đến điều không ổn, lúc này, bước chân cô ta vội vàng đi tới.

Mỗi bước cô ta đều đi rất nhanh, nhưng cô ta lại không phát ra bất kỳ tiếng bước chân nào.

Vương Diệp trong khi kinh ngạc, lại nhìn chằm chằm vào chân người phụ nữ cau mày, đây thật sự là người sống sao?

Nếu cô ta có thể thoát khỏi sức cản của nước, đi lại tự do ở nơi này, thì có thể nói rõ thực lực của người này chắc chắn không đơn giản, nhưng bây giờ.

Cô ta không chỉ có thể thoát khỏi sức cản của nước, mà còn có thể đi lại rất nhẹ nhàng.

Vì vậy cô ta thật sự không phải là người.

Nhưng cô ta có thể nói tiếng người, nhưng tên của cô ta mình dù thế nào cũng không thể nhớ được, điểm này quá tà môn, Vương Diệp trong lòng thầm ghi nhớ, chuyện này có điều không ổn.

Người phụ nữ chỉ liếc nhìn Vương Diệp một cái, như biết suy nghĩ trong lòng anh ta, sau đó chỉ vào quan tài trước mặt nói.

"Cậu mở chúng ra đi, đừng nhìn tôi như vậy, cho dù tôi là người chết, nhưng tôi cũng không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào.” Vương Diệp nên nhớ lý do hai người bọn họ ở đây, hai người là đến để hợp tác, chứ không phải để tìm kiếm một số thứ tồn tại vượt quá nhận thức của người bình thường.

Thấy người phụ nữ như vậy, Vương Diệp gật đầu, anh ta cũng không phải đàn ông, không ngu xuẩn đến thế, làm sao có thể đi nghiên cứu những thứ hoa mỹ rườm rà này.

Lúc này, Vương Diệp không còn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ nữa, mà nhìn những quan tài trước mặt, nhưng khi mở ra, anh ta vẫn lấy ra một cây chá chúc, nhưng chá chúc đó đã chọc cười người phụ nữ.

Và lúc này, Vương Diệp cũng có chút đau đầu, chuyển sang cầm một cây đèn pin, anh ta đặt đèn pin ở góc Đông Nam, ngay khoảnh khắc bật lên, ánh sáng lại lóe lên một cái.

Người phụ nữ nhìn thấy lập tức cau mày, còn lúc này Vương Diệp chỉ nhướng mày cười một cái với cô ta, nói.

“Những cái này đều là những sự cố nhỏ, đừng quá để ý, nếu thật sự có chuyện gì, đèn pin sẽ tắt.” Lời anh ta vừa nói ra, người phụ nữ gật đầu, chuyện tiếp xúc không tốt, cô ta vẫn biết một chút, không cần Vương Diệp phải dạy, nhưng hai người nhìn những quan tài trước mặt, còn chưa kịp mở ra, chuyện không ngờ đã xảy ra.

Vương Diệp chỉ lấy ra một cây xà beng, đang chuẩn bị nghiên cứu quan tài một phen, kết quả đèn pin bên cạnh trực tiếp tắt ngóm.

Biên độ tắt ngóm quá lớn, không chỉ khiến Vương Diệp giật mình, ngay cả người phụ nữ cũng run lên một cái, nhìn Vương Diệp trước mắt, người phụ nữ đầy vẻ khó chịu nói.

“Cậu có thể đừng chạm vào bất cứ thứ gì ở đây được không?

Trực tiếp mở ra không phải là đủ rồi sao, cần gì phải bày trò như vậy, chẳng lẽ làm như vậy có ý nghĩa sao?" Người phụ nữ vừa nói vừa nghiến răng, sở dĩ cô ta tức giận như vậy, đều là vì cho rằng tất cả những chuyện này là do Vương Diệp gây ra.

Thấy người phụ nữ như vậy, Vương Diệp cũng có chút bất đắc dĩ, anh ta khẽ lắc đầu, không chút kiêng dè nói.

"Cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi sẽ không chơi những trò này, những thứ này tôi cũng không giỏi, hơn nữa…" Tình hình trước mắt, anh ta căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng là người phụ nữ đã hiểu lầm anh ta.

Nhưng chiếc đèn pin trước mặt đã tắt hết, dù cô gái có tức giận đến mấy, cô ấy cũng không thể cướp đi tính mạng của mình, chỉ có thể nhíu mày đứng bên cạnh, vẻ mặt phức tạp thở dài.

Thấy cô gái như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được nói với cô ấy: "Cô cũng đừng quá tức giận, cùng lắm thì làm cho đèn pin sáng lên thôi, mấy thứ này đều chỉ là vấn đề nhỏ, hà tất phải xem nặng đến thế." Vương Diệp nói là sự thật, cậu vừa nói vừa đi đến, vừa bật lại đèn pin, vừa cầm lấy cây xà beng bên cạnh.

Cô gái chỉ cười lạnh một tiếng, không chắc Vương Diệp là địch hay bạn.

Nhưng đúng lúc nắp quan tài trước mặt bật mở, đèn pin lại tắt.

Cả hai người không ai đẩy ra, mà chỉ im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong khoảnh khắc ấy, không khí rơi vào trạng thái cực kỳ quái dị.

Lúc này Vương Diệp cũng nhíu mày, vẻ mặt phức tạp nhìn sang nói: "Mọi chuyện trở nên nghiêm trọng rồi." Lời cậu vừa dứt, cô gái gật đầu, nhưng không biết phải làm sao, chỉ đành nhìn nắp quan tài trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: “Một số chuyện một khi đã xảy ra, e là không cứu vãn được.

Bây giờ anh đi bật đèn pin lên trước đi!” Nghe cô gái nói, Vương Diệp gật đầu, không chút ý kiến, cậu bật chiếc đèn pin trước mặt lên.

Sau đó, xung quanh lại sáng trưng như thường lệ.

Thấy nơi này yên tĩnh hơn, trên mặt cô gái cũng nở nụ cười, còn Vương Diệp chỉ im lặng đứng bên cạnh nhìn cô ấy.

Lúc này, cô gái thu lại biểu cảm trên mặt.

Khi lần nữa bắt đầu mở nắp quan tài, sắc mặt cô gái cũng trở nên cực kỳ nghiêm trọng, Vương Diệp chỉ im lặng nhìn chiếc đèn pin trước mặt.

Tuy hai người không nói gì, nhưng không khí trở nên quái lạ, ai cũng có thể cảm nhận được.

May mắn thay, khi cô gái đẩy nắp quan tài ra, đèn pin không gặp vấn đề gì.

Lúc này cô gái cũng bật cười.

Cô ấy vẻ mặt giảo hoạt nói với Vương Diệp: “May mà không có chuyện gì, nếu không cái thứ này thật sự đã xử lý chúng ta như Tống tử rồi.

May mà lần này chúng ta thật sự mệnh lớn phúc lớn.” Cô gái trông vô cùng phấn khích, nhưng khi đang vui vẻ, Vương Diệp lại vỗ vai cô, vẻ mặt phức tạp nói: “Đừng nghĩ chuyện này đơn giản như vậy, e là mọi chuyện phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Lời vừa dứt, cô gái bật cười, nhưng chuyện xảy ra ngay giây tiếp theo khiến cô chìm vào tĩnh lặng, vì trong quan tài có một con chuột khổng lồ nhảy ra, nhưng đuôi của nó lại rất dài, không giống đuôi mèo.

Cô gái vội vã tránh sang một bên, nhưng Vương Diệp cầm đèn pin chạy tới, chuẩn bị giúp cô gái, không ngờ con chuột đó nhảy lên người cô gái, phát ra tiếng kêu chi chít.

Ngay sau đó, cô gái ngã xuống đất, trên người có những vết cắn kỳ lạ.

Ngoài ra, con chuột cũng biến mất không dấu vết, còn cô gái lúc này thì không ngừng co giật trên mặt đất.

Đầu cô ấy từ từ quay lại, nhìn Vương Diệp trước mặt, trong ánh mắt cô gái tràn ngập sự không cam lòng và phức tạp.

Rõ ràng, cô ấy không muốn chấp nhận tất cả những điều này.

Thấy cô gái như vậy, Vương Diệp trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng lúc này cậu đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể vươn tay, thử kéo cô gái dậy.

Thấy Vương Diệp như vậy, trên mặt cô gái chỉ còn sự bình tĩnh và thờ ơ.

Cô ấy không nói gì, chỉ tựa vào quan tài bên cạnh, dường như không thể nói thành lời, nhưng trong ánh mắt lại biểu lộ tất cả cảm xúc.

Nếu không lầm, cô ấy đi tìm thứ đó, hẳn là vì nó cực kỳ quan trọng đối với cô ấy, nhưng tất cả những gì đang xảy ra trước mắt lại khiến người ta trở tay không kịp.

Và cô gái khi trừng lớn mắt, dường như cũng nhận ra cái chết đã cận kề, ngay sau đó cô phun ra một ngụm máu.

Vương Diệp cũng không biết tình trạng trên người cô ấy là như thế nào, nhưng cô ấy chính là không thể nói chuyện, rồi dưới cái nhìn của cậu, từ từ nhắm mắt lại.

Vương Diệp biết cô ấy không cam lòng đến mức nào, nhưng bây giờ người đã chết rồi, cậu chỉ có thể đưa người này ra ngoài, đồng thời để những người bên ngoài thu thi thể cho cô ấy.

Lá rụng về cội, đây là quy tắc của những người trong nghề này.

Ý nghĩ này cố nhiên là tốt, nhưng dù vậy, những điều này cũng chẳng có tác dụng gì.

Cậu đưa người trước mặt ra ngoài, những người kia sau khi biết cô gái đã chết, hiển nhiên cũng giật mình hoảng sợ.

Nhưng khi nghe Vương Diệp miêu tả, họ lại cảm thấy cực kỳ quỷ dị.

Sau đó từng người một như có tật giật mình, đưa cô gái đi.

Năng lực của họ không mạnh mẽ như cô gái, cũng không thể mê hoặc lòng người, càng không thể thôi miên người khác.

Chỉ là trong mắt họ đầy vẻ hoảng loạn, dường như đang che giấu điều gì đó, nhưng vì mọi chuyện đã “trần quy trần, thổ quy thổ”.

Lúc này Vương Diệp cũng không thể điều tra tất cả mọi chuyện trong đó nữa, chỉ có thể khẽ gật đầu với những người trước mặt, bảo họ rời đi.

Còn những người kia thì càng vì Vương Diệp không hỏi han gì thêm, họ lập tức chạy mất hút.

Đến khi Vương Diệp chợt nhớ mình có một chuyện quan trọng vẫn chưa kịp hỏi, mới phát hiện họ đã đi sạch rồi.

Lúc này Vương Diệp cứ thế chìm vào sự im lặng kéo dài, cậu một mình lặng lẽ đứng đó, rất lâu sau, cậu vẫn cảm thấy một góc trong lòng rất khó chịu.

Lúc đó cậu có thể ra tay.

Cậu có thể cứu được mạng cô gái đó, nhưng chỉ thiếu một chút xíu thôi.

Thời gian không cho cậu cơ hội, bao gồm cả vận mệnh cũng không để lại cho cậu chỗ trống để lựa chọn.

Khi cô gái đó cười, bao gồm cả dáng vẻ cô ấy nói chuyện.

Cho đến bây giờ, Vương Diệp vẫn nhớ rõ mồn một.

Cô ấy không chỉ là một sinh mệnh tươi trẻ, mà hơn nữa là tính cách kiên cường, sẵn sàng cúi đầu trước số phận nghiệt ngã.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, sắc mặt cậu cũng càng lúc càng khó coi, có lẽ vì những chuyện cậu nghĩ đến ngày càng nhiều.

Chương 1400

Lúc này Vương Diệp cứ thế nhắm mắt lại, những người khác không hề hay biết chuyện này, chỉ đưa cô gái về.

Thời gian từng ngày trôi qua, chuyện này dường như cũng trôi vào dĩ vãng, nhưng chỉ có Vương Diệp biết, chuyện này vẫn luôn ở trong lòng cậu, không thể nào trôi qua được, mọi thứ đều không thể xua tan.

Nhưng may mắn thay, một người bạn khác của cậu chủ động đến tìm cậu, lần này có chuyện, sự chú ý của Vương Diệp bị phân tán, cũng không còn nghĩ đến chuyện của cô gái nữa.

Nhìn người trước mặt, trên mặt người bạn hiện lên vài phần phấn khích.

Anh ta vỗ vỗ vai Vương Diệp, không chút do dự nói: "Chuyện này cậu nhất định phải nắm bắt thật tốt, vì một khi thành công, sau này hai chúng ta chắc chắn sẽ giàu nứt đố đổ vách, hơn nữa thứ này tuyệt đối sẽ không giống mấy món cậu lấy ra trước đây, không bán được đâu." Mấy chữ cuối cùng khiến sắc mặt Vương Diệp có chút khó coi.

Thấy Vương Diệp như vậy, người trước mặt lập tức hiểu ra, những lời anh ta nói đã chọc giận Vương Diệp.

Lúc này anh ta vội vàng xin lỗi Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe những lời đó lại không hề động lòng.

Nhưng vẫn không nhịn được gõ gõ bàn, có lẽ muốn biết lần này người trước mặt rốt cuộc vì chuyện gì mà đến tìm mình.

Thấy Vương Diệp như vậy, người trước mặt lại không chút do dự kể ra tất cả mọi chuyện.

Lần này, anh ta đến vì một Hạt Lam Thủy Châu.

Thứ đó có thể kéo dài tuổi thọ con người mười năm, công hiệu như vậy quá mức thần kỳ, nói ra ngay cả bản thân anh ta cũng không tin, nhưng vì có người chịu bỏ tiền mời những cao thủ như họ xuất sơn, nên người đàn ông chỉ có thể đến tìm Vương Diệp, hy vọng cậu có thể ra tay.

Tuy cậu không phải là Lão Kim, nhưng Vương Diệp nghĩ đi nghĩ lại, cũng không từ chối, bởi vì gần đây cậu quả thực có chút nhàn rỗi.

Tìm cho mình chút việc để làm, tổng cộng vẫn tốt hơn cứ mãi nghĩ đến chuyện của cô gái.

Cậu thầm tính toán trong lòng, lúc này, Vương Diệp gật đầu, chấp nhận lời người đàn ông nói.

Thấy Vương Diệp đồng ý, người đàn ông cũng bật cười.

Anh ta vẻ mặt kích động trải mấy thứ đó ra, vừa lần lượt giải thích trước mặt Vương Diệp, Vương Diệp cũng gật đầu, lập tức xem tài liệu trên đó.

Trong khi thời gian trôi qua, Vương Diệp cũng xem xong nội dung bên trong, còn người đàn ông chỉ ngồi bên cạnh uống mấy chén trà, chén này đến chén khác, có lẽ là lo lắng Vương Diệp sẽ không đồng ý.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn người đàn ông một cái, liền có thể thấy sự căng thẳng và sợ hãi trong mắt anh ta, hiển nhiên là lo lắng Vương Diệp từ chối mình.

Nhưng Vương Diệp chỉ nhìn anh ta một cái, sau đó đặt đồ trong tay sang một bên, đồng thời, vẻ mặt hờ hững nói: “Lần này chuyện không nghiêm trọng, ngược lại còn rất đơn giản, chỉ cần tôi một mình đi, anh không cần những người khác đến làm phiền.

Không quá nửa tháng, tôi sẽ có thể lấy được thứ này giao cho anh.” Cậu nói là thật, người đàn ông thấy dáng vẻ đó của cậu, lập tức gật đầu, sau đó đẩy tờ chi phiếu đến trước mặt Vương Diệp, đồng thời nghiêm túc nói: “Đây là tiền họ đưa, anh xem thử đi.

Tuy chỉ là tiền đặt cọc, nhưng số tiền còn lại sau khi anh lấy được thứ đó, họ sẽ bổ sung.” Lời người đàn ông nói khiến Vương Diệp bật cười.

Cậu nhìn số tiền trên chi phiếu, không ngờ đây thật sự là một con số không hề nhỏ.

Lúc này, cậu gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Dù là tiền đặt cọc, nhưng con số này cũng đủ để đa số mọi người tiêu xài mấy đời.

Nhưng Vương Diệp lại không thể hiện ra, chỉ tiễn người đàn ông rời đi.

Ba ngày nữa, người đàn ông sẽ phái người khác đến đón cậu.

Đến lúc đó, Vương Diệp cứ việc đi theo những người đó là được.

Chỉ tiếc, nếu thật sự đi theo những người đó, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ trở nên tồi tệ.

Dù sao thì đám người đó trước nay vốn không hợp với cậu, mà cậu trước đây cũng ghét những người đó.

Lần này hành vi của người đàn ông ít nhiều có chút chạm đến giới hạn của cậu, nhưng Vương Diệp không thể hiện ra.

Chỉ lặng lẽ suy nghĩ một số chuyện.

Tờ chi phiếu trong tay tuy có trọng lượng đáng kể, vì số tiền giá trị quá lớn, mà cậu cũng vừa lúc ưng ý một căn nhà.

Nhưng, cậu cứ chần chừ không hành động.

Rõ ràng, trong lòng cậu hiểu rõ giá trị thực sự của Hạt Lam Thủy

Châu này, có lẽ còn vượt xa con số trên tờ chi phiếu.

Trong khi lặng lẽ cân nhắc những vấn đề này, Vương Diệp cũng không thể hiện ra.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, người đàn ông đến trước mặt cậu, phía sau còn có không ít người đi theo.

Thấy những người này đều đi theo người đàn ông, Vương Diệp cũng cười, sau đó mở miệng nói với người trước mặt: “Tôi có một ý kiến khác, nếu đám người này có thể không đi theo tôi, có lẽ kế hoạch lần này sẽ thuận lợi và đơn giản hơn nhiều.” Cậu là muốn một mình ra tay.

Nhưng người đàn ông thấy dáng vẻ đó của cậu, lại không nhịn được ôm đầu, đồng thời vẻ mặt đau khổ nói: “Cậu đừng bày ra cái kiểu này nữa, tiền đặt cọc lần này không chỉ một mình cậu nhận.

Bọn họ nhận tiền, nên mới đi làm việc, cho dù có chết ở chỗ đó, họ cũng cam tâm tình nguyện.” Vậy nên suy cho cùng, họ là không tin năng lực của Vương Diệp.

Thấy người đàn ông như vậy, Vương Diệp gật đầu, cũng không còn bận tâm nữa, mà nhìn đám người trước mặt, sau đó cười cười, đeo ba lô lên xe.

Cậu cứ thế im lặng ngồi đó, không nói gì.

Lúc này, người đàn ông cũng ngồi ở ghế phụ, nhìn người bên cạnh lái xe.

Khi xe khởi động, Vương Diệp cũng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Phong cảnh là biến động, nhưng lòng người lại bất biến.

Vương Diệp hiểu rõ, suy nghĩ trong lòng một số người rốt cuộc không hề đơn giản, ví dụ như người bạn của cậu, dù mối quan hệ không tệ, nhưng vẫn còn không ít chuyện giấu giếm.

Cũng không biết anh ta phải đợi đến bao giờ, mới bại lộ tất cả những điều này, thậm chí là tiết lộ tất cả bí mật.

Vương Diệp không vội vàng, cũng không muốn anh ta bộc lộ những điều này, chỉ nhìn con đường phía trước, sau đó vươn tay đặt lên vai người đàn ông, đồng thời hạ giọng nói: “Lần này anh cũng sẽ đi cùng sao?” Câu hỏi của Vương Diệp khiến người đàn ông bật cười.

Đối phương khẽ gật đầu, trông có vẻ sẽ đi cùng Vương Diệp, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần lạnh nhạt và kiêu ngạo.

Còn Vương Diệp thì không bận tâm những điều đó, chỉ rút tay về, vẻ mặt hờ hững nói: “Tôi đã xem địa điểm đó trong tài liệu, tuy nó ở hướng Tây Bắc, nhưng nơi đó cũng nguy hiểm như mọi khi.

Cho dù chỉ là một mộ thất nhỏ, nhưng tình hình bên trong cũng không đơn giản.” Lời nhắc nhở của Vương Diệp khiến người đàn ông nhíu mày, người lái xe đột nhiên mở miệng quát lớn một tiếng: “Mặc kệ nơi đó là thế nào?

Cũng không tới lượt cậu bình phẩm.

Cậu phải nhớ rõ thân phận của mình, và chuyện lần này phải đi làm.

Những thứ không liên quan đến cậu, tốt nhất cậu đừng xen vào quá nhiều.” Lời đối phương nói đặc biệt khó nghe, nhưng Vương Diệp lại không hề bận tâm, mà hỏi tên của gã đó.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, tài xế trực tiếp nói ra tên của mình, anh ta tên Vương Văn Nguyệt.

Lần này đi cùng Vương Diệp, anh ta cũng được coi là một nhân vật anh hùng.

Trong khi giới thiệu, anh ta cũng nói về những chuyện mình từng làm trước đây.

Có lẽ mọi thứ trong quá khứ rất đáng để khoe khoang, anh ta lải nhải không ngừng.

Trong khi nghe, Vương Diệp chỉ qua loa gật đầu.

Nhân vật Vương Văn Nguyệt này, cậu từng nghe nói qua, quả thực là một nhân vật có tiếng, nhưng thì làm sao chứ, chẳng phải cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ mà thôi.

Trong mắt cậu, Vương Văn Nguyệt cũng chỉ là một người hết sức bình thường.

Cậu thầm nghĩ trong lòng, nhưng người đàn ông thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được kéo cánh tay cậu nói: “Thôi được rồi, cậu đừng hỏi nhiều nữa, mau nhắm mắt nghỉ ngơi đi!” Mà người lần này giới thiệu mối làm ăn cho cậu tên là Tần Trạch.

Tuy Tần Trạch có mối quan hệ rất tốt với Vương Diệp, nhưng tính cách anh ta rất quái lạ.

Vương Diệp vẫn nhớ những chuyện Tần Trạch từng làm trước đây.

Nhưng cậu không nhắc đến, chỉ nhìn Tần Trạch trước mặt cười lạnh.

Đối phương nhìn thấy nụ cười trên mặt Vương Diệp qua gương chiếu hậu, lập tức bị Vương Diệp dọa giật mình.

Ngay sau đó anh ta ngoảnh đầu sang một bên, đồng thời nhíu mày nói: “Cậu cứ trừng mắt nhìn tôi làm gì?

Tôi với cậu không thù không oán, cậu dùng thái độ này đối với tôi, e rằng không hay đâu.

Hơn nữa, mối làm ăn lần này còn là do tôi giới thiệu cho cậu, nếu cậu không muốn đi, cứ nói thẳng là được.” Hà tất phải bày ra cái thái độ này chứ?

Tần Trạch thầm nghĩ trong lòng, anh ta ghét nhất là những người như Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của Tần Trạch, Vương Diệp chỉ cười cười, sau đó ngẩng cằm nói với Tần Trạch: “Anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi không phải không muốn đi, chỉ là cảm thấy anh đã sửa đổi một chút trên tài liệu mà thôi.

Rõ ràng Lam Thủy Châu này là vật của tộc Giao Nhân, nhưng anh lại không viết ra trên đó.” Theo lý mà nói, Tần Trạch với tư cách là người trung gian, anh ta nên chuẩn bị đầy đủ tất cả tài liệu.

Như vậy, những người như họ ra tay mới càng an toàn, thậm chí là giải quyết mọi chuyện dễ dàng.

Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Vương Văn Nguyệt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Tuy là tài xế, nhưng anh ta cũng được coi là một người chỉ huy.

Vương Diệp liếc mắt một cái đã nhìn ra khí thế trên người anh ta không hề đơn giản, nên cố ý nói ra những lời này trước mặt anh ta.

Thấy Vương Diệp như vậy, Tần Trạch lập tức hoảng loạn không thôi, tiếp đó vẻ mặt oan ức lắc đầu phủ nhận: “Cậu đừng nói bậy, những thứ đó tôi thật sự không viết lên.

Có thể nhìn thoáng qua đã biết là nói bậy rồi, sao cậu có thể tin tất cả những điều này?” Chính vì anh ta cảm thấy những thứ này hoang đường, nên anh ta không bổ sung vào.

Kết quả không ngờ, hành động này của mình lại trở thành lý do để Vương Diệp nghi ngờ anh ta.

Điều này khiến anh ta trong lòng rất oan ức.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Tần Trạch lại không nhịn được mở miệng nói: “Bất kể làm việc hay nói chuyện, chúng ta đều phải chú trọng bằng chứng chứ.

Chương 1401

Cậu tự mình trong lòng cũng rõ, đừng dùng cách này để đối xử với tôi, mối quan hệ giữa hai chúng ta tốt đẹp như vậy mà.” Lời của Tần Trạch vừa dứt, Vương Diệp liền bật cười.

Cậu nhìn mấy người bên cạnh, đột nhiên mở miệng nói với họ: “Tài liệu mà các anh nhận được có đầy đủ không?” Lời của Vương Diệp khiến sắc mặt mọi người có chút khó coi.

Thực ra tài liệu của họ cũng đều giống nhau, vì đều do Tần Trạch sao chép lại, không thể có vấn đề như Vương Diệp nói.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt mọi người đều mang vẻ muốn nói lại thôi.

Dù sao đã nhận tiền của người khác, bây giờ sao có thể như Vương Diệp mà vừa ăn cơm xong lại đập vỡ bát cơm chứ.

Họ thầm nghĩ trong lòng.

Còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ một cái, sau đó nở một nụ cười nhạt.

Đôi mắt tự tin khiến những người này không biết phải tránh thế nào, có lẽ là biết mọi suy nghĩ trong lòng họ Vương Diệp đều rõ, nhưng họ thật sự không biết phải nói cho Vương Diệp sự thật thế nào.

Vương Diệp vạn vạn không ngờ, Vương Văn Nguyệt tuy đang lái xe, nhưng cũng liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu.

Lúc này, Vương Văn Nguyệt trực tiếp quát lớn: “Được rồi, đừng nói mấy lời ngu ngốc đó nữa.

Cái gọi là tộc Giao Nhân căn bản không tồn tại, cậu cứ bận tâm làm gì về chuyện này?

Thay vì nghĩ mấy vấn đề đó, chi bằng xem trang bị của cậu đã đầy đủ chưa thì hơn.” Lời nói của anh ta tràn đầy sự sốt ruột.

Thấy Vương Văn Nguyệt với thái độ đó, Vương Diệp cũng chỉ khẽ gật đầu, dường như đã nghe lọt tai, không nói thêm gì khác, nhưng trong khi lục lọi ba lô của mình, Vương Diệp lại không nhịn được châm chọc một cách âm dương quái khí: “Có một số người nhận một khoản tiền lớn, rồi chia cho những người cấp dưới này, chỉ cho một chút xíu thôi.

Hành vi này thật sự có chút nực cười đấy nhỉ.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Vương Văn Nguyệt thấy dáng vẻ đó của cậu, lập tức nhíu mày, vẻ mặt phức tạp thở dài.

Anh ta thật sự muốn mắng Vương Diệp một trận, nhưng lời như vậy, anh ta lại không thể nói ra, ai bảo Vương Diệp là người làm việc chính cơ chứ.

Hơn nữa, năng lực của Vương Diệp là nổi bật nhất, cũng được coi là người khá có năng lực trong đám người này.

Vương Văn Nguyệt cũng không thể đắc tội cậu, chỉ giả vờ như không nghe thấy gì.

Nhưng Tần Trạch càng nghe càng thấy bực mình, thầm nghĩ, mình với Vương Diệp quan hệ tốt như vậy, sao tên này lại có thể dùng thái độ như vậy đối xử với mình chứ.

Tần Trạch không thể chấp nhận, nhưng khi ánh mắt anh ta rơi vào Vương Diệp, tên này cũng chỉ liếc anh ta một cái, sau đó hờ hững dời đi, như thể toàn bộ chuyện này không liên quan gì đến cậu.

Còn Tần Trạch cũng không lãng phí thời gian vào cậu.

Theo xe chuyển bánh, không lâu sau, họ đến một trạm dừng, còn Vương Diệp thì ngồi trên xe thong thả nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tuy bản đồ và tài liệu đều cần phải nghiên cứu, nhưng trí nhớ của cậu vốn đã mạnh hơn người bình thường.

Hiện tại, giả vờ trước mặt mọi người cũng chỉ là để điều tra ra vấn đề của Tần Trạch và Vương Văn Nguyệt.

Kết quả không ngờ, hai người họ kín kẽ không để lộ chút sơ hở nào.

Lúc này, dù Vương Diệp có muốn hỏi thăm chuyện gì cũng khó như lên trời.

Trong lúc bất đắc dĩ, Vương Diệp đành bỏ qua, sau đó ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn chân trời.

Thấy Vương Diệp nhìn phong cảnh, trên mặt mọi người cũng có thêm vài phần ý cười.

Vương Văn Nguyệt đi đến bên cạnh cậu, chuẩn bị nói chuyện phiếm với cậu một lúc, vì lúc này Vương Diệp trông không còn khó gần đến thế.

Nhưng lời của Vương Văn Nguyệt còn chưa kịp nói ra, Vương Diệp như thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh ta, đột nhiên mở miệng nói với Vương Văn Nguyệt: “Anh có từng nghĩ đến một chuyện không.

Lần này chúng ta tranh giành đi đến nơi đó, rất có khả năng là bị người khác hãm hại dẫn đến đó.

Một khi xảy ra vấn đề gì, những người chết ở đó đều là chúng ta.” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt Vương Văn Nguyệt trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta lắc đầu.

Chuyện này là do chính tay anh ta lên kế hoạch, Vương Diệp có lẽ không biết năng lực và tài cán của anh ta.

Hiện tại bày ra dáng vẻ này, cũng có thể là vì kinh nghiệm chuyện đời còn ít.

Vương Văn Nguyệt có thể hiểu, nên không còn bận tâm về chuyện này nữa.

Nhưng điều khiến người ta không ngờ là, dù anh ta không bận tâm những điều đó, nhưng Vương Diệp vẫn gõ gõ bàn, vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: "Tiền đặt cọc mà các anh nhận được chắc hẳn rất nhiều phải không?

Tôi có một vấn đề, đó là về khoản tiền đặt cọc này.

Nếu khoản tiền đặt cọc này thực sự nhiều đến thế, thì giá trị thực sự của thứ mà chúng ta lấy được cũng cao hơn." Cậu đột nhiên bày ra vẻ tham lam đó.

Tần Trạch chưa từng nghĩ mình sẽ nhìn thấy một mặt như vậy của Vương Diệp, đây là chuyện anh ta chưa bao giờ nghĩ tới.

Anh ta biết tính cách Vương Diệp là như thế nào, nhưng Vương Diệp lúc này lại biến thành như một bà thím vậy.

Không chỉ thích hóng chuyện, mà còn gây ra nhiều chuyện vụn vặt như vậy, Tần Trạch thật sự không thể hiểu nổi, chỉ có thể trợn mắt, giả vờ không nhìn thấy Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp cũng không bận tâm, mà nhìn mọi người đang ngồi, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Từ rất lâu trước đây tôi đã điều tra về cái gọi là Lam Thủy Châu rồi.

Tôi cũng không biết các anh có muốn tin những gì tôi nói hay không, dù sao thứ này có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ mười năm.” Trên mặt Vương Diệp mang vẻ phức tạp.

Những người khác thấy Vương Diệp vẻ mặt nghiêm trọng, nghĩ nghĩ, lại không nhịn được bật cười.

Ai bảo Vương Diệp thích bày ra cái dáng vẻ lão thần tại tại đó cơ chứ, người không biết còn tưởng Vương Diệp rất hiểu những thứ này.

Lúc này mọi người cũng không phí tâm tư vào Vương Diệp, chỉ vẻ mặt thờ ơ nhìn sang chỗ khác, sau đó chờ thời gian trôi qua, vì họ phải đến được địa điểm mục tiêu mới có thể ra tay.

Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp hết lần này đến lần khác gây ra những chuyện này, tuy có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Ai bảo Vương Diệp là người đóng vai trò chủ lực cơ chứ.

Nhưng trong đám người này rốt cuộc cũng có một hai người có tính khí giống Vương Diệp, nhưng, có thể nhảy ra ngoài, lải nhải không ngừng như Vương Diệp, e là cũng chỉ có Hoàng Mao trước mặt mà thôi.

Khi Hoàng Mao bước ra, trên mặt anh ta còn mang vài phần cẩn thận và thận trọng.

Khi ánh mắt rơi vào Vương Diệp, anh ta chỉ do dự không quyết đoán, nhưng sau khi Vương Diệp bắt gặp ánh mắt anh ta, lúc này Vương Diệp biết mình đã tìm được đồng minh.

Cậu trực tiếp vẫy tay với người trước mặt nói: “Cậu mau lại đây, tôi biết cậu có chuyện muốn nói.

Chúng ta ngồi xuống cùng nhau nói chuyện rõ ràng, kẻo lần này vất vả làm việc cho người khác, kết quả lại thành người chịu thiệt.”

Lời của Vương Diệp vừa dứt, Hoàng Mao trước mặt gật đầu.

Trong khi ngồi xuống, ánh mắt anh ta lại rơi vào Tần Trạch, có lẽ là nghĩ đến những điều Tần Trạch tốt với Châu Giai Giai.

Trên mặt Hoàng Mao thêm vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Tần Trạch chỉ liếc nhìn anh ta một cái, sau đó khẽ lắc đầu, như thể không làm gì được hai người họ.

Còn Vương Văn Nguyệt thì im lặng đứng bên cạnh nhìn, và Vương Diệp cũng không khách khí, trực tiếp kéo tay Hoàng Mao nói: “Có một chuyện cậu phải nhớ kỹ cho tôi, hai người này chắc chắn không đơn giản đâu, e là những mưu tính và tính toán trong lòng họ, chúng ta đều không hiểu rõ.” Lời này vừa dứt, Hoàng Mao gật đầu, lại không nhịn được hạ giọng nói với Vương Diệp: “Tôi thấy anh nói rất có lý, đặc biệt là những tài liệu anh ta đưa cho chúng ta, vừa nhìn đã biết là chắp vá từ những nơi lộn xộn mà ra, không có bất kỳ căn cứ nào cả.

Tôi chưa từng thấy loại thứ kỳ quái này.” Hoàng Mao nghiêm túc nói, Vương Diệp trong khi nghe cũng không nhịn được đứng sững tại chỗ.

Thừa nhận trước đó mình có phần nói lung tung, nói những điều vụn vặt, nhưng cậu không ngờ, Hoàng Mao còn “khủng” hơn mình.

Nhìn Hoàng Mao trước mặt, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng kỳ quái, còn Hoàng Mao chỉ ngẩng cằm, vẻ mặt hờ hững nói: “Nếu anh không tin những gì tôi nói, thực ra cũng không sao.

Dù sao những thứ này sớm đã nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta rồi.” Thấy Hoàng Mao như vậy, Vương Diệp chỉ cười cười, không bận tâm quá nhiều về chuyện này nữa.

Những người khác tuy đang nghe, nhưng trong ánh mắt lại thêm vài phần kỳ quái.

Mà lúc này, Hoàng Mao vẫn còn ở đó lải nhải không ngừng.

Lúc này Vương Diệp đã bỏ mặc anh ta, vì những thứ anh ta nói, Vương Diệp nghe còn thấy vô lý.

Huống chi là những người khác.

E là trong lòng họ cũng có suy nghĩ như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng không nói thêm nhiều về nó nữa.

Hoàng Mao kéo tay cậu, vẫn còn ở đó nói mãi không ngừng, cố gắng nhận được sự đồng tình của Vương Diệp, nhưng anh ta lại phát hiện Vương Diệp cứ phớt lờ mình.

Lúc này Hoàng Mao có chút bất lực, chỉ đành cầm tài liệu trong tay, từng chút một nói ra tình hình chính diện cho Vương Diệp nghe.

Thấy Hoàng Mao như vậy, Vương Văn Nguyệt đột nhiên bật cười, ngay sau đó khẽ nhướng mày nói với Vương Diệp: “Lần này cậu cũng coi như rước họa vào thân rồi nhỉ?” Vương Văn Nguyệt liên tục nở nụ cười mang theo sự phấn khích và kích động.

Nếu không phải Vương Diệp cố ý gây sự, thì tình hình trước mắt sao lại trở thành như vậy chứ, Vương Văn Nguyệt thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Vương Diệp gặp phải một người lắm mồm như vậy, e là suốt chặng đường này cũng không nhàm chán đâu.

Vương Văn Nguyệt thầm tính toán, Tần Trạch thấy dáng vẻ đó của Vương Văn Nguyệt, dường như đã hiểu ra.

Anh ta vội vàng gật đầu, sau đó vươn tay vỗ vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt cười cợt nói: “Tôi biết chặng đường này có chút khô khan, nên cậu thích nói những chuyện vớ vẩn đó, và trò chuyện với những người khác, những điều này tôi đều có thể hiểu được, nhưng...” Lời anh ta còn chưa nói hết, Vương Diệp đã trợn trắng mắt, sau đó đấm một quyền vào má Hoàng Mao.

Gã này lập tức ngã vật xuống.

Vương Diệp biết mình có thể đánh ngã anh ta, cũng sẽ không làm anh ta bị thương.

Thế nên cậu trực tiếp ra tay, khỏi phải nghe tên này lải nhải nữa.

Cũng vì chuyện này, Vương Diệp cũng không nói thêm gì khác, dáng vẻ yên tĩnh lại khiến Vương Văn Nguyệt có chút vui mừng.

Tần Trạch thấy Vương Diệp vẻ mặt bực bội đó cũng bật cười, nhưng họ từ nơi này xuất phát, dù sao cũng phải đi xe ba ngày mới đến được địa điểm mục tiêu.

Chương 1402

Tần Trạch tuy có chút sốt ruột, nhưng anh ta cũng đang nhẫn nại những ngày tháng nhàm chán như vậy, tất cả mọi người cũng thế.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, nhưng trong ba ngày này, Vương Diệp đã làm một số chuyện.

Ví dụ như cậu đến chỗ ba lô của Vương Văn Nguyệt tìm một số thứ, ban đầu là muốn tìm ra một số manh mối quan trọng.

Kết quả không ngờ, lại vừa khéo đụng mặt Vương Văn Nguyệt.

Chuyện này ngay cả bản thân cậu cũng không nghĩ tới.

Lúc đó Vương Văn Nguyệt trực tiếp giả vờ như không có chuyện gì, đuổi Vương Diệp đi, chỉ là chuyện này sau đó, Vương Văn Nguyệt lại trực tiếp nhắc đến, thế nên mọi người đều biết tâm tư của Vương Diệp.

Cho dù Vương Diệp trông có vẻ là người đơn thuần, nhưng mọi người chỉ cần nhìn một cái là có thể đoán ra mục đích của Vương Diệp không hề đơn giản.

Lúc này, những người này vừa tính toán, vừa nói xấu Vương Diệp.

Vương Diệp cũng vừa khéo bước ra từ nhà vệ sinh, đám người trước mặt lập tức ngừng nói.

Vương Diệp đương nhiên biết họ đang nói xấu mình, nhưng lại hoàn toàn không bận tâm, mà nhìn đoàn tàu dừng lại ở phía trước.

Lúc này, Vương Diệp thu dọn đồ đạc trên người một lượt, trực tiếp đi theo mọi người xuống tàu hỏa một cách thong thả.

Không lâu sau, Vương Diệp lại đổi sang một chiếc xe khác.

Trên mặt mọi người chỉ còn sự tê dại và bất lực.

Có lẽ là chưa từng gặp phải chuyện như vậy, cũng có thể là không ngờ mọi chuyện lại rắc rối đến thế.

Còn Vương Diệp trong chuyện này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh và điềm nhiên.

“Anh/cậu sao lại ra cái vẻ mặt này?

Vừa nãy không phải vẫn luôn nói chuyện về người cá sao?

Sao giờ lại không nói nữa?” “Thứ của tộc người cá, thật ra chúng tôi cũng rất hứng thú, anh/cậu nghĩ nó có thật không?” Mọi người nhao nhao hỏi, chủ động xúm lại gần Vương Diệp.

Đối mặt với những câu hỏi này, Vương Diệp chỉ cười nhạt một tiếng, khi mọi người tưởng rằng Vương Diệp sẽ trả lời nghiêm túc.

Nào ngờ Vương Diệp lại tuôn ra một tràng chửi thề.

Mọi người nghe xong, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Văn Nguyệt chỉ liếc nhìn Vương Diệp một cái rồi khẽ cau mày lắc đầu.

Cô ấy dường như có chút phiền lòng, nhưng cũng không trách cứ hành vi này của Vương Diệp, dù sao Vương Diệp cũng là nhân vật quan trọng.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng cằm lên nói với bọn họ.

“Trừ khi mấy người không có não, nếu không thì nhất định sẽ tin lời tôi nói.” Câu này nhận lại sự phẫn nộ và ghét bỏ của mọi người.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng chẳng bận tâm, cứ thế thoải mái ngồi xuống vị trí thoải mái nhất.

Vương Văn Nguyệt thấy anh ta như vậy cũng không khỏi lắc đầu.

Vốn dĩ đó là vị trí của cô ấy, nhưng giờ Vương Diệp đã chiếm mất, Vương Văn Nguyệt cũng đành chịu, chỉ có thể mặc kệ anh ta ngồi ở đó.

Sau khi mọi người ngồi ổn định, xe cũng từ từ khởi hành.

Dù ngồi chung một khoang xe, nhưng ánh mắt nhìn nhau lại mang theo vài phần phức tạp.

Vì quãng đường quá dài, sự oán giận của mọi người đối với Vương Diệp cũng thể hiện ra vào lúc này.

Vương Diệp lại chẳng mảy may để tâm, dù những người kia có nói xấu hay mắng mỏ anh ta trước mặt, Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ.

Đúng là "heo chết không sợ nước sôi", mấy từ này thể hiện rõ ràng trên người anh ta.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được mà tức đến nghiến răng nghiến lợi, có lẽ chưa từng thấy loại người như Vương Diệp bao giờ.

Trong lòng họ vô cùng ghét bỏ, còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ một cái, rồi lại nói với Vương Văn Nguyệt bên cạnh.

"Chúng ta còn bao lâu nữa thì tới nơi?

Tôi không muốn ở chung với lũ ngu ngốc này nữa, vì ở với họ, tôi có cảm giác chỉ số thông minh của mình bị kéo xuống trầm trọng." Câu nói này thốt ra, Vương Văn Nguyệt bật cười.

Tần Trạch liếc nhìn Vương Diệp một cái, rồi đi đến bên cạnh, khoác vai anh ta, hạ giọng nói.

"Tôi cầu xin cậu đấy, tình nghĩa bao năm qua đặt ở đây, cậu đừng gây thêm chuyện nữa.

Họ đều là anh em của tôi, cậu làm tôi khó xử lắm.” Anh ta thật sự không biết phải làm sao cho phải.

Thấy Tần Trạch chủ động hạ thấp mình, nhờ anh ta đừng gây sự, Vương Diệp cũng không nhịn được cười.

Anh ta gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tần Trạch.

“Được thôi, vậy cứ làm theo lời cậu.

Tôi sẽ không gây chuyện nữa, chỉ là tôi muốn biết còn bao lâu nữa thì tới nơi thôi mà, sao lại không cho tôi hỏi vấn đề này?” Trong giọng điệu của anh ta mang theo chút sốt ruột.

Tần Trạch thấy anh ta như vậy liền nhắm mắt lại, nhưng vẫn đứng cạnh Vương Diệp, khoác vai anh ta.

Chiếc xe lắc lư, Tần Trạch lại không ngồi xuống.

Thấy Tần Trạch như vậy, Vương Diệp lập tức kéo anh ta đến chiếc ghế bên cạnh, vừa để anh ta ngồi xuống, Vương Diệp lại nhướng mày nhìn Vương Văn Nguyệt bên cạnh.

Lúc này, Vương Văn Nguyệt nói cho Vương Diệp biết thời gian.

Còn Vương Diệp chỉ gật đầu với cô ấy, không còn bận tâm đến từng phút từng giây trôi qua nữa.

Một giờ trôi qua rất nhanh.

Vì đã trải qua ba ngày thức trắng, ba giờ trước mặt này tính là gì chứ?

Thấy sắp đến đích, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần nghiêm nghị.

Nơi đó có không ít lều bạt.

Những người kia thấy có nhiều người đến, cũng cười lên, rồi từng người tiến tới, dang rộng hai tay như muốn ôm chào họ.

Nhưng Vương Diệp thấy họ như vậy, lại chợt lắc đầu nói: “Đừng bày ra cái vẻ đó, tôi không thích bộ mặt kiểu mấy người.” Dù sao, vẻ nhiệt tình hiếu khách của họ khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

Đối mặt với lời của Vương Diệp, mấy người trước mặt chỉ khẽ cười, rồi lắc đầu không nói gì, còn Vương Diệp chỉ đi về một hướng khác.

Tần Trạch thấy Vương Diệp như vậy, anh ta chợt mở miệng nói.

“Khoan đã.

Những người này đều đã ở đây rất lâu rồi, dù cậu có bản lĩnh thì cũng không thể coi thường họ.” Tần Trạch nói là sự thật.

Thấy Tần Trạch như vậy, Vương Diệp gật đầu, sau đó cười xã giao với những người trước mặt.

Rõ ràng anh ta là người kiêu ngạo, nhưng khi anh ta cười, mọi người lại không kìm được mà cười theo.

Có lẽ nụ cười của Vương Diệp thật sự có sức lây lan.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, Vương Diệp lại không biết suy nghĩ của họ, chỉ đứng yên lặng ở bên cạnh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Bọn họ thu dọn những chiếc lều bên cạnh, sau đó chạy đến một ngọn núi khác, dưới sự chú ý của Vương Diệp.

Họ mở những chiếc lều trên tay, rồi cố định lại lều trên nền đất cao màu vàng.

Còn Vương Diệp chỉ đứng yên lặng ở đó nhìn.

Những người khác do Tần Trạch mời đến đều đã đi làm việc rồi, đâu như Vương Diệp, vẫn đứng ở đó nhìn, như thể không biết chán.

Mọi người vừa cảm thấy ghét bỏ trong lòng, lại không nhịn được mà mỉa mai hành vi của Vương Diệp.

Nhưng mấy người bạn của Vương Văn Nguyệt chỉ liếc nhìn về phía Vương Diệp một cái, rồi lắc đầu, vẻ mặt bình thản nói với Tần Trạch và những người kia.

“Hành vi của cậu ta cũng không tính là quá đáng, dù sao chúng ta cũng không yêu cầu cậu ta đến giúp.

Huống hồ mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình.” “Mấy người các cậu bản thân rất tốt, nhưng cũng không thể nói cậu ta tệ hại.” Thái độ bao che của những người này khiến anh em bên phía Tần Trạch đều ngây người ra tại chỗ.

Vẻ mặt họ thoáng biến sắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ bình thường.

Vương Diệp không hề hay biết chuyện này, chỉ thấy Vương Văn Nguyệt đi tới.

Anh ta gật đầu với Vương Văn Nguyệt, như thể đã chào hỏi rồi, nào ngờ Vương Văn Nguyệt đột nhiên nói.

“Có một chuyện tôi phải nói rõ với cậu.” Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, Vương Diệp chỉ cười nhạt, nụ cười mang theo vài phần xã giao, nhưng không ngờ, Vương Văn Nguyệt lại trực tiếp mở miệng nói với anh ta.

“Cậu ở chỗ này, dù sao cũng phải tuân thủ quy tắc bên tôi.

Không thể cứ làm theo ý mình được, làm vậy là không ổn.” Vương Diệp gật đầu đồng ý, nhưng từ xa, lại có tiếng kinh hô vọng tới.

Vương Văn Nguyệt nghe thấy, liền vội vàng đeo tai nghe, rồi nói với những người bên kia.

“Đợi một chút, tôi đến ngay đây.” Lời Vương Văn Nguyệt vừa thốt ra, những người bên kia rõ ràng rất vui mừng, từng người một vô cùng kích động nói với Vương Văn Nguyệt.

Chương 1403

“Vậy lúc cô tới thì phải cẩn thận một chút đó, với lại mấy món đồ ăn cũng phải mang theo cho chúng tôi, đừng quên những thứ quan trọng này nha.” Mọi người nhao nhao dặn dò, Vương Văn Nguyệt vừa nghe vừa gật đầu, ngay sau đó lấy không ít đồ từ khu lều trại rồi đi qua đó.

Thấy cô ấy đi vội vàng như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được mà bước tới.

“Cô đang làm gì vậy?” Trên mặt Vương Diệp hiện lên vẻ phức tạp và kỳ lạ.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Văn Nguyệt không trả lời, chỉ cầm đồ trong tay, men theo con đường trước mặt mà đi.

Không lâu sau, cô ấy chạy đến bên kia sườn núi.

Mặc dù đây là sa mạc, đi vài bước là giày đã đầy cát, nhưng Vương Diệp chỉ do dự một lát rồi vội vàng theo kịp bước chân của Vương Văn Nguyệt.

Dù đi theo phía sau cô ấy, nhưng sau khi vượt qua ngọn núi trước mặt, Vương Diệp cũng thấy toàn bộ sa mạc rộng lớn này đẹp đẽ đến nhường nào.

Mặc dù là sa mạc, nhưng nơi này lại có rất nhiều cao nguyên.

Từng ngọn núi, từng dòng sông, hướng đi và thế đất của chúng đều vô cùng hoàn hảo.

Vương Diệp chỉ đứng lặng lẽ trên ngọn núi cao như vậy nhìn xuống, trong lòng đã dâng trào không ngớt, bởi vì anh ta biết tất cả mọi thứ ở nơi này trông như thế nào.

Trong lúc cảm thán trong lòng, anh ta lại không kìm được lấy ra chiếc la bàn trong tay, lặng lẽ nhìn phương vị trên đó.

Thời gian trôi đi, Vương Văn Nguyệt đã đưa đồ cho những người kia.

Sau khi những người kia ăn xong, Vương Văn Nguyệt cũng quay lại.

Nhưng trên đường về, cô ấy lại thấy Vương Diệp một mình ngây người đứng trên đỉnh núi cao, tay cầm la bàn, ánh mắt đờ đẫn nhìn xung quanh.

Cũng chẳng biết anh chàng này đang làm gì, Vương Văn Nguyệt liền giơ tay, nhẹ nhàng đẩy vai Vương Diệp.

Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, Vương Diệp hoàn hồn, sau đó chỉ vào đường chân trời xa xăm nói.

“Nơi kia mới là *Long Đầu* thật sự.

Giờ chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, cứ thế đi thẳng đến đó đi.

Tôi đã xác định xong tất cả các vị trí rồi.” Anh ta nói là sự thật, nhưng Vương Văn Nguyệt nghe xong lại thấy buồn cười.

Cô ấy ngẩng cằm lên, vẻ mặt bất lực nói.

“Đừng nói mấy lời ngu xuẩn đó.

Cho dù đó là *Long Đầu* thật sự thì sao chứ?

Lời cậu nói có đáng tin không?

Bọn họ mới là chuyên gia thực sự, cậu nhìn kỹ quần áo họ xem.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa chỉ về hướng đó.

Nghe lời cô ấy, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn sang, không ngờ đám người kia đều là các nhà khảo cổ học.

Thấy quần áo trên người họ nổi bật như vậy.

Vương Diệp lại không nhịn được nói với Vương Văn Nguyệt bên cạnh: “Trời đất quỷ thần ơi, cô giỏi thật đấy!

Quần áo trên người đám người này là mượn ở đâu vậy?

Có thể nói cho tôi biết không?

Lần sau tôi cũng đi kiếm một bộ đồ như thế.” Ít nhất làm vậy cũng khiến anh ta oai phong hơn một chút, người khác nhìn thấy cũng sẽ không nghĩ anh ta đến đây để trộm đồ.

Nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt liền tức đến trợn tròn mắt.

Cô ấy muốn khoe khoang một chút trước mặt Vương Diệp, nào ngờ Vương Diệp hoàn toàn không chú ý đến điều cô ấy muốn khoe.

Ngược lại còn bày ra vẻ ngây ngốc này.

Vương Văn Nguyệt thật sự không thể chấp nhận được, chỉ có thể hậm hực nghiến răng, rồi dậm chân bỏ đi.

Thấy cô ấy đi vội vàng như vậy, Vương Diệp chỉ cười.

Chỉ là sau khi Vương Văn Nguyệt đi rồi, không ai thấy vẻ mặt Vương Diệp có sự thay đổi tinh tế.

Ban đầu trong mắt anh ta vẫn còn nụ cười.

Nhưng giờ đây, nụ cười trong mắt anh ta đã biến mất hoàn toàn.

Chỉ còn lại sự nghiêm cẩn và nghiêm túc.

Trong lòng anh ta hiểu rõ, những thứ mà những người trước mặt đang làm đều là công dã tràng.

Nhưng những lời này, anh ta không thể nói ra, chỉ có thể để mọi chuyện tiếp tục phát triển.

Còn Vương Văn Nguyệt sau khi quay lại, lại không nhịn được nói với những người bên cạnh: “Mấy người tránh xa cái tên Vương Diệp đó ra một chút đi, tôi nghi ngờ đầu óc cậu ta có vấn đề.” Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy.

Mọi người cũng đều bật cười.

Trên mặt họ hiện lên sự phấn khích và kích động, từng người một như những người bạn cùng chí hướng, khoác vai nhau, ghé tai thì thầm nói về hành vi của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, mà nhìn về phía *Long Đầu*.

Anh ta đã xác định được vị trí đó, nhưng những người kia lại xác định ở phương vị khác, tức là ở phần “đuôi” còn lại.

Mặc dù những nơi đó an toàn, nhưng lại phải tốn quá nhiều thời gian và công sức.

Vương Diệp vừa nhìn vừa không nhịn được lắc đầu, cuối cùng trực tiếp đi đến bên cạnh Vương Văn Nguyệt.

Những người kia vẫn đang nhao nhao nói xấu Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp đi tới, trên mặt mọi người cũng hiện lên vài phần căng thẳng.

Vương Diệp lại không bận tâm đến họ.

Anh ta chỉ nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, mở miệng nói: “Chúng ta chuyến này đi vào chắc chắn phải chuẩn bị đầy đủ nước và lương thực.

Cô định chuẩn bị cho bao nhiêu ngày?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, vẻ mặt Vương Văn Nguyệt thoáng ngây người, dường như không ngờ Vương Diệp lại đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy.

Rõ ràng giây trước Vương Diệp còn bày ra vẻ ngây ngốc đó, nhưng bây giờ anh ta lại giả vờ nghiêm túc như vậy, người không biết còn tưởng anh ta là chuyên gia.

Nhưng Vương Văn Nguyệt vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của Vương Diệp.

Cô ấy không muốn kết oán, cũng không muốn kết thù với Vương Diệp, vì vậy tất cả những vấn đề của Vương Diệp, cô ấy đều không hề giữ lại mà nói ra hết.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu.

Tính toán của những người này vô cùng đơn giản, đó là chuẩn bị lương thực và nước cho 30 ngày.

Nhưng trong 30 ngày này, nếu họ không phát ra bất kỳ tín hiệu hay tin tức nào, thì nhóm người thứ hai sẽ tiến vào.

Nhóm người thứ hai tương đương với việc đi vào chi viện, cũng tương đương với việc đi “giao nộp thây”.

Ai cũng biết nơi đó nguy hiểm đến mức nào.

Còn Vương Diệp trong lòng cũng hiểu rõ điều này, nhưng anh ta không thể hiện ra, ngược lại bày ra vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt, đồng thời lẩm bẩm nói.

“Nếu có thể tiết kiệm thời gian, trực tiếp đi vào từ chỗ *Long Đầu* kia, tôi nghĩ kế hoạch lần này sẽ thành công hơn, chứ không như bây giờ, lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Mặc dù đi từ *Long Đầu* vào sẽ có nguy hiểm.” Nhưng rủi ro lớn cũng sẽ mang lại lợi ích lớn cho họ.

Điều này vĩnh viễn là một sự thật không thể chối cãi.

Nhưng giọng nói của anh ta quá nhỏ, không mấy ai nghe thấy, ngay cả Vương Văn Nguyệt cũng không để ý, âm thanh cũng bị gió thổi bay vào không trung, nhưng Vương Diệp không biết chuyện này.

Anh ta chỉ tự mình nghĩ như vậy mà thôi, những người này không thể chấp nhận, đó cũng là chuyện của họ, không liên quan nhiều đến anh ta.

Lúc này, Vương Diệp đi về một hướng khác.

Tần Trạch thấy anh ta như vậy, lại vội vàng tăng tốc bước chân đuổi theo.

“Có một chuyện tôi phải nói rõ với cậu trước, cậu phải nhớ lấy.” Trên mặt Tần Trạch mang theo vẻ phức tạp và kỳ lạ.

Thấy anh ta như vậy, Vương Diệp khẽ gật đầu, như thể không có ý kiến gì, nhưng.

Trong ánh mắt anh ta lại có thêm vài phần kỳ lạ, luôn cảm thấy Tần Trạch này có vấn đề, y như anh ta đã đoán.

Sau khi Tần Trạch nắm lấy tay anh ta, liền trực tiếp chỉ vào những người anh em của mình mở miệng nói.

“Tôi hy vọng sau này cậu nói năng làm việc cẩn thận một chút, bởi vì chúng ta không lâu nữa sẽ đi đến nơi đó.

Một khi đã vào trong, mọi người đều là những người trên cùng một con thuyền.” Đến lúc đó, Vương Diệp không thể lại như bên ngoài mà đắc tội với những người này, hay nói ra những lời khó nghe.

Những điều này không phải là thứ Tần Trạch muốn thấy.

Anh ta mời Vương Diệp đến, chỉ hy vọng Vương Diệp có thể đóng vai trò quan trọng ở nơi này.

Còn Vương Diệp, trong lúc nghe Tần Trạch nói, cũng khẽ gật đầu, bề ngoài không có nửa phần ý kiến, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần xã giao.

Thấy Vương Diệp có thái độ như vậy, Tần Trạch cũng đành chịu, chỉ có thể chọn cách nhẫn nhịn.

Ai bảo anh ta là người mình mời đến chứ, hơn nữa năng lực của Vương Diệp vốn đã xuất chúng.

Chương 1404

Lúc này, anh ta chỉ có thể đặt hy vọng vào Vương Diệp.

Còn Vương Diệp vẫn giữ vẻ ung dung tự tại đó, dường như chẳng ai có thể làm phiền được anh ta.

Lúc này, Vương Diệp cũng đặt ánh mắt lên những người khác.

Trên mặt mọi người đều mang vẻ suy tư, trong tình cảnh này, họ cũng không nhịn được mà nói với Vương Diệp.

“Có một chuyện chúng tôi muốn nói rõ với cậu.” Lời những người này vừa thốt ra, Vương Diệp đã cau mày.

Một chuyện không ngờ đã xảy ra, mấy người trước mặt trực tiếp vỗ vai anh ta nói.

“Mặc dù vừa nãy chúng ta có chút bất hòa, quan hệ cũng không tốt lắm, nhưng chúng tôi vẫn muốn nói rõ với cậu một chuyện.” “Đó là sau khi vào trong, cậu phải nghe lời chúng tôi, cho dù không nghe thì cậu cũng không thể chống đối chúng tôi.” “Đúng vậy, nơi đó rất nguy hiểm, chúng ta nhất định phải hợp tác.” Mọi người nhao nhao nói, trông có vẻ thật sự muốn sống sót, đồng thời cũng muốn kiếm được khoản tiền này.

Vương Diệp cũng không phải là người hay gây chuyện thị phi, càng không thể vào lúc này mà đối đầu với họ.

Thật ra anh ta đến đây cũng là vì tiền, mọi người đều hiểu rõ điều này.

Thay vì đến khi vào trong mới xé toạc mặt nạ, chi bằng cứ nói rõ ràng mọi chuyện ở đây trước.

Bọn họ vẫn là người khá biết điều, cũng có thể là đã trải qua nhiều chuyện, từng gặp phải những tình huống tương tự.

Cho nên họ mới đến trước để “tiêm phòng” cho Vương Diệp.

Đối mặt với yêu cầu của những người này, Vương Diệp khẽ gật đầu, không chút khách khí nói.

“Tôi sẽ không gây chuyện thị phi bên trong, chỉ cần mấy người không cố ý nhắm vào tôi, mọi chuyện đều dễ nói.” Anh ta nói là sự thật.

Những người này nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay người đi về một hướng khác.

Thấy họ đi đến bên cạnh Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp cũng không còn bận tâm nữa, chỉ nhìn về phía *Long Đầu* phía trước.

Mặt trời từ từ lặn xuống, mặt đất chỉ còn lại một vệt sáng mờ ảo.

Lúc này, Vương Diệp không còn đứng ở chỗ cao nữa, mà từ từ đi xuống.

Những người kia vì mặt trời đã lặn, kế hoạch ban đầu cũng dần dần thay đổi.

Họ định xuất phát vào ban đêm, nhưng nhóm người này đã đi đường xa mệt mỏi, rõ ràng là cần nghỉ ngơi.

Mọi người suy nghĩ một chút, rồi lại quyết định hoãn ba ngày.

Nhưng hoãn ba ngày có nghĩa là kế hoạch sẽ có những thay đổi khác.

Những người khác rõ ràng có ý kiến về chuyện này, cũng cho rằng Vương Văn Nguyệt không nên làm vậy.

Nhưng khi Vương Văn Nguyệt nhắc đến những chuyện này, ánh mắt cô ấy lại rơi vào người Vương Diệp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt trực tiếp mở miệng nói: “Có một chuyện cậu phải nhớ kỹ cho tôi, nếu chúng ta thật sự trì hoãn ba ngày tới, thì trong ba ngày đó tôi sẽ căn cứ vào thái độ và mối quan hệ của cậu với họ để đánh giá xem cậu có đủ năng lực để đi vào không?” Nghe lời Vương Văn Nguyệt nói như vậy, Vương Diệp cũng gật đầu, không hề có nửa phần ý kiến.

Trông thì có vẻ đồng ý, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần sốt ruột.

Thật ra, Vương Văn Nguyệt không cần phải dùng cách thức này.

Họ có thể đơn giản hơn để tiến vào nơi đó, thậm chí tìm thấy nhiều cơ hội thích hợp hơn.

Chỉ tiếc là đám người này không chịu nghe anh ta.

Lúc này, Vương Diệp cũng hơi đau đầu, chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh nghe những người này họp.

Không lâu sau, cuộc họp này cũng kết thúc.

Vương Văn Nguyệt không còn bận tâm đến chuyện này nữa, trực tiếp vỗ vai mọi người bảo họ về nghỉ ngơi.

Khi mọi người nằm xuống trong lều, sắc mặt họ đều trở nên hơi kỳ lạ, mặc dù không ai nói gì, nhưng.

Sở dĩ mọi người giữ im lặng như vậy, thật ra đều là vì Vương Diệp.

Ai bảo cái tên này làm chuyện quá đáng chứ.

Mọi người nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra, chỉ lặng lẽ chờ thời gian trôi qua.

Nếu có thể ngủ được, họ chắc chắn sẽ chọn đi ngủ, nhưng.

Hoàng Mao lại mở miệng nói vào lúc này: “Tôi thật sự không thể chịu nổi khi có một người nào đó xuất hiện, cứ như một tai họa vậy.

Rõ ràng kế hoạch của chúng ta đã hoàn hảo đến thế, kết quả tên đó một tay hủy hoại, bây giờ lại trì hoãn ba ngày, tiền công của chúng ta cũng không thể về tài khoản được.” Lời Hoàng Mao nói đặc biệt nghiêm túc.

Mấy người bên cạnh nghe xong đều ngây người ra tại chỗ.

Ai cũng biết Hoàng Mao đang nói về Vương Diệp, Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Nhưng anh ta lại chẳng bận tâm, mà nhắm mắt lại, lơ mơ ngủ thiếp đi.

Hoàng Mao lẩm bẩm nói một tràng dài, nhưng Vương Diệp chẳng lọt tai một câu nào.

Lúc này Vương Diệp đã ngủ rồi.

Hoàng Mao vẫn còn bận tâm Vương Diệp vì sao không đáp lại mình, kết quả ngẩng đầu nhìn lên, anh ta thấy Vương Diệp đã ngủ.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hoàng Mao càng thêm tức giận, chỉ hậm hực nghiến răng, vẻ mặt phức tạp nói: “Tên này thật đáng ghét.” Hoàng Mao vừa nói vừa cau mày.

Những người bên cạnh thấy Hoàng Mao như vậy, lại dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó nói chuyện phiếm với nhau một chút, rồi cứ thế lần lượt ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương Diệp là người tỉnh dậy sớm nhất.

Cao nguyên trước mặt trông thật bình yên và thanh bình, thậm chí còn mang theo một loại hơi thở đặc trưng của tự nhiên, loại hoang dã đó trực tiếp ập đến.

Nhưng Vương Diệp lại không bận tâm nhiều, cũng không đi thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, chỉ đi đến ngọn núi cao kia, một lần nữa nhìn về phía *Long Đầu*.

Trên mặt anh ta mang theo vẻ suy tư và phức tạp.

Anh ta thật sự không thích lãng phí thời gian, nhưng.

Đám người kia dường như không thể hiểu được ý của anh ta.

Về chuyện này, Vương Diệp có chút đau đầu, nhưng.

Khi đám người kia lần lượt tỉnh dậy, thấy Vương Diệp đang ngẩn người ở đó, dù có ý định muốn đến hỏi suy nghĩ của Vương Diệp.

Nhưng lời họ còn chưa nói ra, Vương Văn Nguyệt đã trực tiếp vẫy tay gọi mọi người nói.

“Còn đứng ngẩn ở đó làm gì?

Sao không mau mau lại đây làm việc?

Nhìn xem, cái cửa động trước mặt này vẫn chưa giải quyết xong.” Lời Vương Văn Nguyệt thốt ra, mọi người mới phản ứng lại, sau đó lần lượt đi tới.

Mặc dù đều đang tích cực làm việc, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Vương Diệp.

Một trong số đó trực tiếp nói với Vương Văn Nguyệt: “Tôi thấy thằng nhóc đó lẩm bẩm, đoán chừng thật sự có chút bản lĩnh, chi bằng chúng ta nghe ý kiến của cậu ta đi, biết đâu như vậy cũng có thể bớt đi một vài đường vòng.” Anh ta nói thật lòng, cũng thật sự không muốn tốn nhiều công sức vào chuyện này.

Nhưng Vương Văn Nguyệt thấy anh ta như vậy, lại thấy buồn cười.

Cô ấy ngẩng cằm, ánh mắt một lần nữa rơi vào người Vương Diệp, nhưng lại lắc đầu nói với người trước mặt.

"Đừng nói những lời ngu xuẩn đó.

Đi bớt một vài đường vòng có nghĩa là chúng ta phải chấp nhận thêm rủi ro.

Bây giờ cứ bắt đầu từ cái đơn giản, rồi từng chút một tiến tới cái khó." Những người này cũng có thể thích nghi được, chứ không phải vừa bắt đầu đã là cái khó.

Vương Văn Nguyệt này khá thông minh, biết bày mưu tính kế.

Mọi người thấy cô ấy như vậy, liền gật đầu, không còn bận tâm nữa.

Cửa động trước mặt lại một lần nữa được họ mở rộng.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp chỉ nhìn dốc đất cao màu vàng trước mặt.

Cuối cùng anh ta không còn bận tâm nữa, trực tiếp đi xuống từ đó.

Có lẽ vì ý kiến của mình, những người khác sẽ không tôn trọng, huống hồ anh ta cũng không thể một mình đi đến nơi đó để tự mình thử hiểm.

Dù anh ta biết đó là con đường chính xác, nhưng sức mạnh của một người rốt cuộc không thể đại diện cho sức mạnh của một nhóm người.

Vào thời khắc quan trọng, những người này vẫn có chút tác dụng.

Anh ta nghĩ trong lòng.

Những người kia lần lượt tỉnh dậy, Tần Trạch thấy Vương Diệp dậy sớm như vậy, nhất thời cũng bật cười.

Và lúc này, Tần Trạch đi đến bên cạnh Vương Diệp, cũng trực tiếp vẫy tay nói với anh ta: "Sao cậu lại tỉnh dậy sớm thế?" Trên mặt Tần Trạch mang theo sự phấn khích và kích động, nhưng Vương

Diệp nghe lời anh ta nói, lại không trả lời, mà nhìn những người phía sau anh ta nói.

“Nếu từng người một đều sốt ruột muốn đi làm việc, vậy bây giờ mau chóng đi theo những người kia mà cố gắng làm cho xong việc đi, đừng đứng yên lặng ở đó nữa.” Vương Diệp chỉ về phía xa xa, nơi có không ít người đang đào hầm.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người cũng vội vàng lo xong bữa sáng của mình, sau đó lần lượt đi qua giúp đỡ.

Nhưng khi họ đi qua đó, Vương Văn Nguyệt và những người khác lại lắc đầu từ chối.

Chương 1405

Họ không cần đám người này làm chuyện đó, hơn nữa, bản đồ và tình hình đại khái bên trong cửa quan.

Họ cũng đã đặt lên trên bảng tài liệu rồi, chỉ cần những người này xem kỹ tài liệu, sau này đi vào nơi đó, chắc là sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Đối mặt với lời nhắc nhở của những người này, đám người kia ngốc nghếch gật đầu, bề ngoài không có nửa điểm ý kiến, ngay sau đó lần lượt quay trở lại.

Nhưng trên thực tế, mối thù hận âm thầm đó cũng đã kết thành vào lúc này.

Vương Diệp không hề hay biết chuyện này, chỉ ngồi trên tảng đá, nhìn tài liệu trong tay.

Trên đó ghi chép một số bản đồ, nhưng.

Khi một cái bóng đi tới, tên đó cũng trực tiếp đổ thứ trong tay mình lên tài liệu của Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp đang xem rất chăm chú, không ngờ tài liệu của mình lại bị người khác phá hỏng.

Anh ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoàng Mao cầm cốc nước trong tay, vẻ mặt ngây thơ nói với anh ta.

“Thật sự xin lỗi, tôi không cố ý làm ra những chuyện này đâu.” Lời Hoàng Mao thốt ra, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Trông thì có vẻ có thể hiểu được hành vi của anh ta, nhưng trong mắt Vương Diệp lại chỉ có sự lạnh nhạt và khinh miệt.

Lúc này Hoàng Mao cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể đứng bên cạnh thở dài thườn thượt với vẻ mặt bất lực.

Ban đầu Hoàng Mao định cãi vã một trận với Vương Diệp, nào ngờ Vương Diệp lại cực kỳ bình tĩnh, căn bản không truy cứu trách nhiệm của anh ta, hơn nữa còn cầm sách đi sang một bên khác.

Thấy Vương Diệp đi sang chỗ khác đọc sách, Hoàng Mao cũng cười lên, tưởng rằng kế hoạch của mình đã thành công.

Nào ngờ, Vương Diệp lại trực tiếp đi đến lều của anh ta.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp lấy đồ của Hoàng Mao đi.

Cũng không phải là lấy đi hết, chỉ là lấy đi phần tài liệu đó thôi.

Hoàng Mao thấy Vương Diệp như vậy, lại vội vàng bước tới.

Kết quả anh ta tranh cãi với Vương Diệp nửa ngày trời, không những không thể lấy lại tài liệu của mình, mà còn bị Vương Diệp đấm cho hai phát.

Lúc này, Hoàng Mao trực tiếp ôm mặt, lớn tiếng kêu la nói.

“Cái tên này cậu thật sự bị điên rồi, sao cậu có thể làm chuyện như vậy chứ?” Trong giọng điệu của Hoàng Mao mang theo sự ghét bỏ và bực bội.

Thấy anh ta tức giận như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó cầm tài liệu trong tay nói.

“Nếu tôi thật sự không nên làm hành vi này, vậy cậu nên tự kiểm điểm lại mình một chút, vừa nãy có phải không nên đắc tội với tôi không?” Câu nói này anh ta nói đặc biệt nghiêm túc.

Hoàng Mao chưa từng thấy người nào ngạo mạn như anh ta.

Có lẽ không còn cách nào khác, anh ta chỉ có thể nói với Vương

Diệp.

“Tôi xin lỗi cậu, nhưng thứ đó của cậu cũng nên trả cho tôi chứ, dù sao cũng hỏng rồi, nhưng...” Lời anh ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã tùy tiện ném xuống đất.

Động tác đó tràn đầy sự ngạo mạn và khiêu khích.

Hoàng Mao lập tức tức đến nghiến răng, cả người nhảy dựng lên, nhưng.

Nắm đấm của Hoàng Mao còn chưa giáng xuống người Vương Diệp, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Người bên cạnh đi đến bên cạnh Hoàng Mao, đó là một cái bóng khổng lồ.

Anh ta nắm lấy cổ áo Hoàng Mao.

“Ở cái nơi này mà nhảy nhót lung tung như gì ấy, người không biết còn tưởng chúng ta đây chạy đến một con khỉ.” Giọng điệu đối phương mang theo sự sốt ruột.

Hoàng Mao nghe thấy, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện đó là Vương Văn Nguyệt.

Nhưng Vương Văn Nguyệt cũng không thể nói những lời như vậy.

Anh ta nghĩ trong lòng, sau đó nói với Vương Văn Nguyệt: “Tôi không cố ý làm ra hành vi này, là cái tên này quá đáng.” Hoàng Mao vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Vương Văn Nguyệt nghe những lời anh ta nói, lại xã giao lắc đầu.

Tình hình bên này vừa nãy cô ấy đã nhìn thấy rõ rồi.

Có lẽ là biết Vương Diệp và Hoàng Mao đều không phải hạng người dễ đối phó, cho nên Vương Văn Nguyệt đặc biệt để ý, đến đây để chuẩn bị giảng hòa, nào ngờ lại thấy Hoàng Mao chuẩn bị ra tay.

Nhất thời, sắc mặt cô ấy cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hoàng Mao thấy cô ấy tức giận, suy nghĩ một chút cũng không tranh cãi với cô ấy nữa, mà cùng những người khác xem chung một bản tài liệu.

Lúc này, Vương Văn Nguyệt thì cầm bản tài liệu của Vương Diệp đi đến một nơi khác.

“Chỉ có cô mới chịu đựng nổi thôi, với cái tính của bọn tôi, đừng nói là phải chịu đựng cái thái độ của đám người này, chỉ cần thấy bọn họ cứ cãi vã không ngừng là bọn tôi đã trực tiếp ra tay rồi, hơi đâu mà khách khí với đám người này chứ?” Vương Văn Nguyệt vừa nghe vừa cười, ánh mắt cô ta lướt qua Vương Diệp và Hoàng Mao, cuối cùng không kìm được lắc đầu.

“Đừng nói mấy lời đó nữa, mấy cậu mau xem xem cái cửa động ở chỗ kia làm thế nào rồi, không bao lâu nữa tôi sẽ đưa bọn họ vào trong.” Đến lúc đó thì không phải chuyện đùa đơn giản đâu.

Nghe Vương Văn Nguyệt nói, mọi người lại kiểm tra thêm một lượt, nhưng một trong số đó không nhịn được vội vàng kêu lên: “Chết tiệt, tình hình bên này nghiêm trọng rồi, cô mau qua đây xem đi, chúng ta hình như đào trúng mạch nước ngầm rồi, sao lại có nhiều nước thế này chứ?” Bọn họ vội vàng lẩm bẩm.

Nghe thấy tiếng của những người này, Vương Văn Nguyệt vội vã chạy tới.

Vương Diệp thấy bên đó khẩn trương như vậy, không khỏi cầm tài liệu trong tay, nhìn về phía bọn họ.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hoàng Mao không khỏi châm chọc cậu ta bằng giọng điệu âm dương quái khí: “Đừng có đứng im lìm ở đây nữa, cho dù có nhìn bọn họ thì được tích sự gì?

Cậu đâu phải người bên đó, cũng chẳng giúp được gì, chỉ biết nhìn tài liệu trong tay, để phòng lúc vào trong không bị Tống tử thôi.” Lời Hoàng Mao nói cực kỳ khó nghe, nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến hắn, mà nhìn về phía Vương Văn Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay về phía cô ta, hỏi: “Tình hình bên cô vẫn ổn chứ?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt Vương Văn Nguyệt có chút khó coi, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười.

Cô ta khẽ gật đầu với Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp chỉ liếc cô ta một cái, rồi nhanh chóng đi về một hướng khác.

Thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, Vương Văn Nguyệt còn chưa hiểu ra, cứ nghĩ Vương Diệp muốn đến giúp.

Nào ngờ, Vương Diệp chỉ đứng trên một ngọn núi cao khác.

Từ trên ngọn núi cao đó, cậu ta nhìn xuống tất cả mọi thứ dưới chân.

Khi toàn bộ cảnh vật dưới chân thu vào tầm mắt, cậu ta cũng nhìn thấy một dòng sông đang cuộn trào chảy ra.

Dòng sông đó giống như một con rồng khổng lồ, những người khác phát hiện cửa động vốn định đi vào đã bị dòng nước ngầm này nhấn chìm trong chớp mắt.

Lập tức, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi, sau đó từng người một sốt ruột không thôi mà kêu lên: “Xong rồi, chuyện này chắc là trời định không vào được rồi, lần này e là chúng ta đành chịu số phận thôi.” Lời những người này vừa dứt, Vương Văn Nguyệt liền bật cười, cô ta ngẩng cằm lên, vẻ mặt sốt ruột quát mắng: “Trong nhân sinh của tôi không có chuyện nhận mệnh!” Cô ta ghét nhất là loại người này, rõ ràng sự việc còn chưa đi đến bước cuối cùng, vậy mà vào lúc này đã bắt đầu buông tay, thậm chí từ bỏ.

Và lúc này, vẻ mặt lạnh băng của Vương Văn Nguyệt cũng khiến mọi người im lặng.

Vương Diệp chỉ nhìn dòng sông trước mặt, trong khi nước sông cuộn trào, trong mắt cậu ta chỉ có sự bình tĩnh.

Theo thời gian trôi qua, nước sông trước mặt cũng dần dần bình tĩnh lại, có lẽ là đã đổ hết vào trong cửa động, và những người bên cạnh Vương Văn Nguyệt cũng càng thêm tuyệt vọng, từng người một ngây người tại chỗ không nói lời nào.

Toàn thân bọn họ đều ướt sũng, nhưng không ai nghĩ đến việc đi thay quần áo, bởi vì cửa động này là công sức và tâm huyết của bọn họ trong những ngày qua.

Nào ngờ, trận nước này trực tiếp phá hủy tất cả của bọn họ.

Mọi người không thể chấp nhận, một trong số đó trực tiếp khóc òa lên.

Vương Văn Nguyệt liếc nhìn gã đó một cái, định nói rồi lại thôi, đồng thời khẽ lắc đầu, đi ngang qua những người này.

Thấy Vương Văn Nguyệt không nói lời nào, những người khác lại không kìm được mở miệng nói: “Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Bọn họ đẩy vấn đề cho Vương Văn Nguyệt, nhưng Vương Văn Nguyệt lại không trả lời.

Mà nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, mọi người lại vội vàng nói với cô ta: “Chẳng lẽ cô thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn sao?” Mọi người lải nhải nói, bọn họ không hiểu thái độ của Vương Văn Nguyệt, cứ nghĩ cô ta muốn trì hoãn, nào ngờ, Vương Văn Nguyệt quay đầu liếc nhìn bọn họ một cái, đồng thời, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó, khoanh tay đứng nhìn là không thể.

Chuyện quan trọng này nhất định phải thực hiện.” Bất kể dùng phương thức và thủ đoạn nào.

Tất cả mọi thứ đều phải tiến hành theo kế hoạch của cô ta.

Thấy Vương Văn Nguyệt quả quyết như vậy, mọi người cũng cười lên.

Bọn họ đồng tình với hành vi của Vương Văn Nguyệt, nhưng.

Có một số việc muốn thực hiện, thực ra vẫn rất khó khăn, phần lớn mọi thứ không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Vương Văn Nguyệt cho bọn họ nửa ngày thời gian để sửa sang lại, đối mặt với yêu cầu của Vương Văn Nguyệt, mọi người gật đầu, không có nửa điểm ý kiến, nhưng trong khi những người này thay quần áo.

Vương Diệp cũng đến trước mặt Vương Văn Nguyệt.

Cậu ta đã thay một bộ trang phục rất sạch sẽ, chỉ tiếc là cậu ta ngồi trên tảng đá, không ngừng hút thuốc, vẻ mặt khiến người khác không dám tùy tiện đến gần.

Những người khác chỉ đứng bên cạnh nhìn Vương Văn Nguyệt, vừa khẽ lắc đầu, lại không kìm được muốn bước lên an ủi cô ta.

Ai bảo cô ta có quyền có thế, nhưng, bọn họ không một ai dám chủ động bước lên.

Dù sao, khí thế trên người Vương Văn Nguyệt không phải thứ bọn họ có thể chọc vào.

Và Vương Văn Nguyệt chỉ liếc nhìn những người này một cái, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Có lời gì muốn nói thì cứ nói đi, đừng có bày ra cái vẻ mặt đầy bất lực ở đây nữa.” Lời Vương Văn Nguyệt vừa dứt, Vương Diệp liền cười lên.

Điều cậu ta muốn nghe chính là những lời như vậy.

Quay đầu nhìn về phía sau, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ bày mưu tính kế, sau đó, không chút kiêng dè chỉ vào xung quanh nói: “Tôi có một cách khiến chúng ta chưa đến nửa ngày đã lấy được viên châu đó, cũng không cần lãng phí nhiều tâm tư bày trí mọi thứ ở bên ngoài thế này, nhìn cái dáng vẻ lấm lem của mấy người sau trận nước lụt của Long Vương xem...” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Vương Văn Nguyệt lập tức trở nên vô cùng khó coi, những người khác nghe thấy càng mắt sáng rực, nhưng Vương Diệp còn chưa kịp nói hết lời, Vương Văn Nguyệt đã trực tiếp túm lấy cổ áo cậu ta: “Đừng nói những lời như vậy trước mặt những người này.” Cô ta biết Vương Diệp có bản lĩnh, nhưng có một số việc không thể tiết lộ quá sớm, một khi đã tiết lộ, hành động và kế hoạch tiếp theo có thể sẽ bị xáo trộn.

Chương 1406

Vương Văn Nguyệt suy nghĩ trong lòng, Vương Diệp thấy cô ta kích động như vậy, lại không kìm được dang hai tay nói: “Cô không thích tôi nói những lời này trước mặt bọn họ, vậy thì hai chúng ta đi nói chuyện riêng đi!” Cậu ta trông rất hào phóng, tùy tiện.

Dường như căn bản không để ý đến những hành vi quá đáng của Vương Văn Nguyệt.

Ngay cả khi hành vi của Vương Văn Nguyệt trông thô bạo như vậy.

Đổi lại là người khác có lẽ đã không thể nhẫn nhịn, nhưng Vương Diệp lại với vẻ mặt bình tĩnh nhìn người trước mặt.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Văn Nguyệt gật đầu, vội vàng dẫn cậu ta đi về phía trước.

Hai người men theo triền dốc đất vàng phía trước, từng bước đi tới, cho đến khi ra khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lúc này Vương Văn Nguyệt mới mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi không muốn nghe cậu nhắc đến nơi đó nửa câu nữa, nếu cậu muốn bị tôi đuổi đi, cậu cứ việc nói ra những điều đó, tôi không bận tâm.” Vương Văn Nguyệt nói là sự thật, thấy cô ta như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi, sau đó nhìn về phía sau nói: “Chẳng lẽ cô thật sự muốn dẫn bọn họ đi làm cái loại chuyện mà chỉ kẻ ngu mới làm sao?

Cô không thấy làm như vậy rất lãng phí thời gian sao?” Trong giọng điệu của Vương Diệp mang theo sự bất lực và sốt ruột.

Cậu ta hy vọng Vương Văn Nguyệt sẽ chấp nhận những lời mình nói, nào ngờ lời cậu ta vừa dứt, Vương Văn Nguyệt liền bật cười, cô ta che miệng mình, vẻ mặt khinh thường nói: “Những điều cậu nói là thật, đây là sự thật không thể phủ nhận, nhưng nếu chúng ta thật sự đi theo con đường tắt đó, thì sao đây?

Cậu nghĩ đám người đó thật sự có thể chống đỡ được nguy hiểm bên trong không?” Mặc dù rủi ro cao mang lại lợi ích cao, nhưng có một số người không thể chịu đựng được rủi ro như vậy.

Mệnh người đều đã định, và điều Vương Văn Nguyệt muốn làm lần này, chính là để bọn họ sống sót trở ra mà thôi.

Sở dĩ phải dẫn nhiều người vào là vì bên trong có rất nhiều việc phải làm, một mặt phải rà soát các cơ quan, mặt khác phải kiểm tra chế độ không khí và độc tố bên trong.

Những thứ này quá phức tạp, nếu không có những người này, thì cô ta và Vương Diệp, hoặc là mấy người khác, dù là tinh anh, nhưng đội ngũ nhỏ bé do mấy người bọn họ tạo thành, thực ra không đủ dùng.

Cô ta suy nghĩ trong lòng, nhìn Vương Diệp trước mặt, cô ta lại không kìm được hạ giọng nói: “Coi như tôi cầu xin cậu, thật sự đừng nhắc đến chuyện này trước mặt những người đó, một khi bọn họ biết được, e là mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.” Mà tất cả những điều này cũng không phải là điều Vương Văn Nguyệt hy vọng nhìn thấy.

Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Trước đây cậu ta thật ra không có quá nhiều quan điểm về sinh tử, chỉ xem chuyện này như một giấc mơ, hoặc cảm thấy mệnh người là trời định.

Vì vậy cậu ta biểu hiện vô cùng đạm định, thậm chí chẳng bận tâm, nhưng thái độ của Vương Văn Nguyệt lại khiến cậu ta khẽ nhíu mày, trong lòng nảy sinh vài ý nghĩ khác.

Và Vương Văn Nguyệt chỉ yên lặng nhìn cậu ta, đôi mắt tràn đầy kiên định và hy vọng.

Lúc này Vương Diệp gật đầu với cô ta, dường như không có ý kiến gì, nhưng khi Vương Văn Nguyệt quay người rời đi.

Vương Diệp lại không kìm được nói với Vương Văn Nguyệt: “Vậy cô phải nhớ kỹ, đây là lựa chọn của cô, một khi xuất hiện sai lệch hay vấn đề gì khác, hậu quả sau đó cô tự mình gánh chịu.” Không nhất định nói đi con đường này là đường tắt, trái lại có một số đường tắt lại hại người.

Nghe lời nhắc nhở của Vương Diệp, Vương Văn Nguyệt gật đầu.

Cô ta không cần Vương Diệp phải cảnh báo những điều này, bởi vì trong lòng cô ta đã rõ.

Khi quay trở lại bên cạnh mọi người.

Vương Văn Nguyệt cũng trực tiếp chỉ huy bọn họ làm việc, không lãng phí thời gian và tâm tư vào chuyện này, càng không nhắc đến chuyện mình đã thảo luận với Vương Diệp.

Bởi vì những người đó và bản thân Vương Diệp vốn không có nền tảng tình cảm hữu hảo.

Cho nên dù trong lòng bọn họ có tò mò, nhưng cũng không chủ động đi hỏi, mà là nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó trợn mắt.

Thấy những người này ra vẻ trước mặt mình, Vương Diệp chỉ cười cười, căn bản không chấp nhặt với bọn họ, sau đó lại yên lặng đứng bên cạnh nhìn bọn họ múc nước ra.

Động tác của những người này quả thực rất nhanh, nhưng nước trước mặt thật sự quá nhiều, dù bọn họ chạy đi chạy lại mấy lần, thực ra cũng không thể dễ dàng giải quyết vấn đề lưu lượng nước đó.

Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh quan sát, nhưng Vương Văn Nguyệt lại nghĩ đến chuyện trên xe mình có một cái máy bơm nước, cô ta dường như đang âm thầm so tài với Vương Diệp, tựa hồ không muốn Vương Diệp coi thường mình.

Lúc này, Vương Văn Nguyệt trực tiếp nói với mọi người: “Mấy cậu mau đi theo tôi, lấy cái máy bơm nước ra.” Nghe lời Vương Văn Nguyệt, những người bên cạnh vội vàng gật đầu, sau đó theo cô ta lấy máy bơm nước trên xe cô ta đến, bọn họ lắp ráp một hồi.

Nước trong cửa động phía trước cũng được bơm ra, nhưng.

Điều này không thể giải quyết vấn đề từ căn nguyên, bởi vì ở chỗ mạch nước ngầm vẫn còn không ít nước rò rỉ ra.

Nhìn những thứ này, Vương Văn Nguyệt càng đau đầu hơn, tuy nhiên nguồn nước bên trong cửa động đã được dọn đi không ít, cô ta cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô ta và những người khác tìm một ít bao cát, chặn lại đường dẫn nước ngầm đó.

Lưu lượng nước trước mặt rõ ràng đã giảm bớt, và bọn họ dường như cũng có cơ hội đi vào.

Mọi người có chút vui mừng, nhưng còn chưa kịp ăn mừng, lúc này Vương Diệp lại đi tới.

Cậu ta chỉ vào cửa động phía trước, vẻ mặt đầy suy tư nói: “Tôi nghĩ tình hình bên trong sẽ trở nên nghiêm trọng, mấy người vẫn nên đợi một chút rồi hẵng vào.” Dù sao thì đừng vội vàng đi vào kiểm tra.

Bởi vì nơi này bị dòng nước lớn xói mòn, rất có khả năng những kiến trúc và cột chống quan trọng đã bị sụp đổ.

Cho dù không sụp đổ, nhưng những dòng nước này cũng sẽ ăn mòn một phần cột chống.

Vương Diệp rất nghiêm túc, khi những người đó nghe thấy, tuy gật đầu nhưng trên mặt lại mang theo vài phần phức tạp.

Và Vương Diệp chỉ liếc bọn họ một cái, sau đó lại nhìn cửa động nói: "Nếu mấy người không tin, có thể tìm một người đi vào thử xem sao, nhưng nhất định phải để người đó buộc một sợi dây thừng, tuyệt đối đừng để gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì." Lời này, Vương Diệp nói cực kỳ nghiêm túc, dường như đang quan tâm những người này.

Nhưng mọi người lại cảm thấy có chút chói tai.

Bọn họ khẽ lắc đầu, có chút không thể hiểu được lý do Vương Diệp nói những lời này.

Vương Văn Nguyệt liếc nhìn Vương Diệp một cái, dường như có thể hiểu được, bởi vì bản thân Vương Diệp là một người có đầu óc.

Bất kể làm chuyện gì, cậu ta đều có lý do và căn cứ, và bây giờ cậu ta còn có thể giả vờ không biết gì.

Nhưng Vương Văn Nguyệt cũng không bình luận quá nhiều về chuyện này, chỉ yên lặng nhìn những người trước mặt.

Trên mặt những người này mang vẻ trầm tư, chỉ chần chừ một lát, bọn họ đều gật đầu, quyết định làm theo lời Vương Diệp nói, trước tiên cử một người buộc dây thừng đi vào trong xem xét tình hình.

Nếu bên trong thật sự không có vấn đề, thì ba ngày sau bọn họ sẽ xuất phát, chứ không tiếp tục trì hoãn ở nơi này.

Nhưng ai sẽ là người đi vào đây, bọn họ chưa đưa ra quyết định.

Dù sao nơi đó nguy hiểm như vậy, bọn họ cũng không phải là những kẻ không sợ chết.

Nhưng Vương Diệp thấy những người này do dự không quyết, lại chỉ nhàn nhạt cười.

Cậu ta kiên nhẫn chờ đợi, những người trước mặt thấy Vương Diệp không đưa ra quyết định.

Lập tức, sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp, một trong số đó mạnh dạn đi đến trước mặt Vương Diệp, gã mở miệng nói với Vương Diệp: “Đây là do cậu đề nghị, vậy nên chuyện này cậu đi làm đi, cậu chắc sẽ không có ý kiến gì đâu nhỉ?” Trên mặt đối phương mang vẻ cẩn thận và căng thẳng, có lẽ là lo lắng Vương Diệp sẽ từ chối mình.

Lúc này, gã nói chuyện vô cùng thận trọng, nào ngờ Vương Diệp lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chuyện này mấy người cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ làm, sẽ không có bất kỳ ý kiến gì, hơn nữa cũng sẽ làm tốt chuyện này.” Lời này khiến mọi người bật cười.

Bọn họ cứ nghĩ Vương Diệp thật sự sẽ hợp tác, nhưng Vương Văn Nguyệt hiểu tính cách của Vương Diệp, cậu ta tuyệt đối không phải là người chịu thiệt.

Hiện tại, Vương Diệp nguyện ý đi vào, có thể là có mục đích khác.

Viên lam thủy châu kia nhìn có vẻ hấp dẫn lớn, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, hơn nữa Vương Diệp cũng không biết nó trông như thế nào.

Có lẽ chỉ là muốn xem xét tình hình bên trong thôi.

Mà sự nghi ngờ của cô ta đối với Vương Diệp, có lẽ cũng chỉ là nghĩ quá nhiều rồi.

Khi ý niệm này xuất hiện, Vương Văn Nguyệt không còn do dự nữa.

Vương Diệp kéo những thứ ở bên cạnh lại, sau đó đeo lên người

mình.

Sau khi làm xong những biện pháp bảo hộ này, Vương Diệp mới bắt đầu đi về phía cửa động.

Những người khác thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, lại không kìm được lắc đầu thở dài: “Cậu này đúng là, đi nhanh thế, chẳng lẽ không sợ gặp phải mấy rắc rối và nguy hiểm sao?” Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ khẽ cười một tiếng, cậu ta biểu hiện cực kỳ qua loa, thậm chí còn có vài phần lạnh nhạt.

Những người bên phía Tần Trạch dường như muốn gây dựng quan hệ tốt với cậu ta, nhưng.

Sau khi Vương Diệp bỏ qua bọn họ, những người này cũng chẳng làm gì được Vương Diệp, chỉ có thể nhìn Vương Diệp đi vào.

Nhưng Vương Diệp vừa đi được vài bước, đã trực tiếp giật dây thừng và vội vàng nói: “Kéo tôi lên!” Lời này vừa thốt ra, những người đó nghe thấy giọng nói khẩn thiết của cậu ta, lại không kìm được giật mạnh dây thừng của Vương Diệp lên, nhưng vừa mới kéo người lên.

Chuyện không ai ngờ đến cũng đã xảy ra, dưới chân Vương Diệp vậy mà toàn là bùn lầy, cảnh tượng này khiến sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Và lúc này, Vương Diệp lại với vẻ mặt bình tĩnh chỉ vào phía trước nói: “Chỗ đó đã bắt đầu xuất hiện sụt lún, tôi đoán là không thể đi được, nếu cứ tiếp tục đi xuống, e là sẽ bị Lưu sa nuốt chửng.” Mặc dù nơi này là cao nguyên đất vàng, nhưng ở đây, tất cả những gì thực sự xảy ra đều là không thể tránh khỏi.

Hoàng Mao nghe lời Vương Diệp nói, cũng đứng sững tại chỗ, nhưng lại không kìm được châm chọc Vương Diệp bằng giọng điệu âm dương quái khí: “Chắc cậu không muốn mạo hiểm ở chỗ đó, nên cố ý nói ra những lời như vậy phải không?

Nói về việc hiểu cậu, tôi vẫn là người hiểu rõ nhất, bởi vì hai chúng ta là cùng một loại người.” Trên mặt Hoàng Mao mang vẻ phấn khích và kích động, vừa nói vừa tiến đến gần Vương Diệp, bày ra bộ dạng nhìn thấu mọi thứ, nhưng Vương Diệp nghe lời hắn nói, lại bật cười.

Không đợi Hoàng Mao kịp phản ứng, Vương Diệp trực tiếp đi đến trước mặt hắn, sau đó vươn tay cho hắn hai cú đấm.

Loạt động tác này diễn ra quá nhanh, Hoàng Mao thấy vẻ mặt cậu ta, lập tức ngây người tại chỗ, dường như không biết phải làm sao, còn Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái, sau đó đi về một hướng khác.

Những người khác thấy Vương Diệp đang chỉnh lý giày dép của mình ở chỗ đó, bọn họ lại không kìm được nhìn cửa động phía trước, bên trong tối đen như mực, còn có từng trận gió lạnh thổi qua.

Giờ phút này, lòng mọi người cũng trở nên sợ hãi, luôn cảm thấy bên trong cực kỳ đáng sợ, lại kết hợp với những lời Vương Diệp vừa nói.

Nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ càng bị đẩy lên cao độ.

Nhưng không ai chủ động đi giải thích cho bọn họ, ngay cả Vương Văn Nguyệt cũng không làm chuyện này.

Cô ta chỉ nhìn chằm chằm vào những người bên cạnh.

Mọi người đều nghi ngờ những lời Vương Diệp nói, nhưng nghi ngờ những thứ này vô dụng, nhất định phải có một người đứng ra.

Vương Văn Nguyệt nghĩ một lúc, đột nhiên đẩy cánh tay một người, nói: “Cậu có muốn đi thử một chút không?” Lời Vương Văn Nguyệt vừa dứt, gã đó như thấy quỷ vậy, không ngừng lắc đầu, đồng thời, đẩy cánh tay Vương Văn Nguyệt nói: “Tôi thấy cô hợp hơn, bởi vì thể trạng của cô là khỏe mạnh nhất trong số chúng ta, phản ứng lực cũng là nhanh nhạy nhất, nếu cô đi vào, chúng tôi nhất định sẽ tin tưởng.” Trên mặt đối phương mang vẻ tươi cười, đôi mắt đầy kiên định khiến Vương Văn Nguyệt lạnh lùng cười một tiếng.

Trong lòng mọi người đang nghĩ gì, Vương Văn Nguyệt sao có thể không hiểu.

Chương 1407

Nhưng Vương Diệp cũng vừa vặn nghe thấy những lời những người này nói.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp rất khó chịu nói: "Thì ra tôi trong lòng mấy người là như vậy, đã vậy thì tôi cũng hiểu rồi." Cậu ta vừa nói vừa khẽ gật đầu, sau đó quay người rời đi trước mặt những người này.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, đám người đó lại rơi vào sự lúng túng.

Hoàng Mao là người kiêu căng nhất trong số những người này, gã trực tiếp nắm chặt nắm đấm, không ngừng vung về phía Vương Diệp, đồng thời lớn tiếng la lối nói: "Cậu đừng có tự cho mình là quá quan trọng, loại người như cậu đầy rẫy ngoài kia." Khi mấy chữ cuối cùng thốt ra, Hoàng Mao cũng có chút thiếu tự tin, bởi vì nhân vật như Vương Diệp thật sự là Phượng Mao Lân Giác, muốn gặp được một người còn khó hơn lên trời.

Ngay cả Vương Văn Nguyệt trước mặt Vương Diệp, e là cũng không dám quá mức nịnh nọt.

Hoàng Mao suy nghĩ trong lòng, nhưng Vương Diệp không bận tâm những lời đó của hắn, dù sao Hoàng Mao chỉ là một nhân vật có cũng được không có cũng chẳng sao, những người khác đối với cậu ta cũng vậy.

Nhưng sở dĩ cậu ta bày ra bộ dạng này, cũng chỉ là để những người này thấy thái độ của cậu ta.

Và lúc này, Vương Diệp đi về một hướng khác.

Thấy Vương Diệp lạnh nhạt như vậy, mọi người lại không kìm được nói với cậu ta: “Nếu trong lòng cậu còn có nghi vấn gì khác, thực ra cũng có thể nói ra, cùng lắm là chúng tôi giúp cậu giải đáp thật tốt.” Bọn họ trông có vẻ nhiệt tình, còn Vương Diệp nghe lời bọn họ nói, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cậu ta ngẩng cằm lên, vẻ mặt khinh thường nói: “Đừng nói mấy lời nhảm nhí đó, tôi không có nghi vấn gì, chỉ muốn nói với mấy người, không tin lời tôi nói, thì cứ làm theo điều mình tin.” Đồng thời nói chuyện, cậu ta cũng nhìn về phía Vương Văn Nguyệt.

Rất hiển nhiên, những lời này là đang nói với Vương Văn Nguyệt.

Đối phương thấy Vương Diệp như vậy, lập tức dở khóc dở cười, trực tiếp lắc đầu nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi tin cậu, nhưng tôi vẫn phải đi vào trong xem sao, dù sao bọn họ không tin.” Vương Văn Nguyệt đẩy trách nhiệm cho những người bên cạnh.

Nhưng những người bên cạnh cô ta nghe thấy lại hoảng loạn không thôi, chỉ là bọn họ còn chưa kịp lẩm bẩm vài câu, lúc này Vương Văn Nguyệt đã buộc xong dây thừng lên người, sau đó vận động tay chân nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau động thủ đi, chẳng lẽ muốn chờ thời gian từng phút từng giây trôi qua sao?

Mọi người định đứng trừng mắt nhìn nhau ở đây à?” Trong giọng điệu của cô ta mang theo chút sốt ruột.

Nghe lời Vương Văn Nguyệt, mọi người phản ứng lại, vội vàng kéo dài sợi dây thừng trước mặt từng chút một, và lúc này, Vương Văn Nguyệt nhấc chân bước vào.

Trong cái cửa động tối tăm này, điều cô ta có thể cảm nhận được không chỉ là từng trận gió lạnh bên trong, mà hơn nữa, là cảm xúc và thái độ của mọi người sau khi vấn đề xảy ra.

Rất hiển nhiên, không mấy ai nguyện ý lấy thân mình ra thử hiểm.

Ngay cả Vương Diệp vừa rồi đã làm chuyện như vậy, nhưng bọn họ cũng không tin, cho rằng Vương Diệp có mục đích khác.

Rốt cuộc Vương Diệp đã làm gì không tốt?

Khiến bọn họ ghét bỏ như vậy chứ?

Vương Văn Nguyệt không hiểu, nhưng đi được vài bước, cô ta đã cảm thấy không ổn, đất bùn bên trong không ngừng lún xuống.

Ngoài điểm này ra, một luồng lực hút mạnh mẽ đã giữ chặt hai chân cô ta.

Dần dần, đầu gối cô ta cũng bị bùn lầy nuốt chửng.

Và lúc này, Vương Văn Nguyệt không ngừng kéo dây thừng.

Vương Diệp đi đến bên cạnh lều, chuẩn bị lấy bình nước uống, cũng không biết tình hình bên này.

Còn những đồng bạn của Vương Văn Nguyệt thì quá đáng nhất, sau khi cô ta đi vào, bọn họ cho rằng bên trong không có vấn đề gì lớn, liền ba năm tụm lại trò chuyện.

Nghe thấy tiếng trò chuyện từ phía cửa động truyền đến, lòng Vương Văn Nguyệt càng thêm phiền não.

Cô ta trực tiếp dùng sức giật mạnh sợi dây thừng trước mặt.

Nào ngờ, sợi dây thừng đó vậy mà bị cô ta giật đứt.

Những người bên ngoài nghe thấy âm thanh này, lập tức phản ứng lại, từng người một vẻ mặt kinh hoàng lớn tiếng kêu lên: “Cô đợi một chút, chúng tôi lập tức đến giúp!” Bọn họ vội vàng kêu la, nhưng dây thừng đã đứt rồi, thậm chí còn bị Vương Văn Nguyệt giật vào bên

trong.

Và bây giờ, điều Vương Văn Nguyệt có thể cảm nhận được chính là nỗi đau khi bùn lầy lan đến đùi mình.

Cũng không hẳn là lan rộng, chỉ có thể nói là cả người cô ta đang không ngừng lún sâu xuống.

Tất cả những điều này đến quá đột ngột, ngay cả một người kinh nghiệm trăm trận như Vương Văn Nguyệt cũng không biết phải làm sao để bình tĩnh đối mặt.

Lòng cô ta đã từng có thoáng hoảng loạn, nhưng.

Người đã đến nơi như thế này, sao có thể sợ chết chứ?

Đặc biệt là nhân vật như cô ta.

Cô ta có lẽ đã sớm chuẩn bị cho cái chết, nhưng.

Hiện tại cô ta lại không thể giữ được sự chuẩn bị trước đó của mình, chỉ có thể với sắc mặt tái nhợt nhìn xung quanh, đồng thời trong lòng cầu nguyện, có ai đó đến cứu cô ta.

Nhưng.

Trong khi cầu nguyện, cô ta cũng nhìn những cột chống xung quanh, quyết định buộc dây thừng vào cột chống, tự cứu mình ra.

Nhưng.

Trong bóng tối, một bàn tay trắng nõn bỗng nhiên vươn tới, sợi dây thừng của cô ta trực tiếp bị giật ra.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh mạnh mẽ quét tới, từ vai cô ta đến eo.

Chỉ trong chớp mắt, cô ta đã bị kéo ra ngoài, nhìn thấy ánh sáng chói mắt xung quanh, trên mặt Vương Văn Nguyệt chỉ có sự phức

tạp.

Tim đập như trống bỏi, đồng thời cô ta không tin mình thật sự được người khác cứu ra.

Lúc này Vương Văn Nguyệt cứ thế ngây người nhìn cảnh vật xung quanh.

Mọi người thấy cô ta được cứu, cũng cười, nhưng điều bọn họ nhận được từ sự đau khổ nước mắt của cô ta, cũng chỉ là sự qua loa và lạnh nhạt của Vương Văn Nguyệt.

Cô ta phớt lờ những người này.

Cuối cùng, khi ánh mắt cô ta rơi xuống người Vương Diệp.

Sắc mặt Vương Văn Nguyệt trở nên vô cùng khó coi, cô ta há miệng, vốn định nói gì đó với Vương Diệp, nhưng không ngờ Vương Diệp thấy vẻ mặt của Vương Văn Nguyệt như vậy.

Cậu ta chỉ cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Vừa rồi để kéo Vương Văn Nguyệt ra, cậu ta đã dùng Cửu Ngưu Nhị Hổ Chi Lực, trực tiếp làm rách da lòng bàn tay mình.

Ai bảo chất lượng sợi dây thừng đó tệ như vậy.

Cũng không thể nói là tệ, chỉ có thể nói là thô ráp, tối đa hóa lực ma sát.

Như vậy, có thể giúp bọn họ vào những thời khắc nguy hiểm này, có thêm nhiều cơ hội thoát thân.

Chỉ tiếc Vương Diệp không thể thích ứng những thứ này, chỉ có thể nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt khẽ nhướng mày.

Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp bày ra vẻ mặt khinh miệt như vậy.

Vốn dĩ nội tâm cô ta bình tĩnh hòa nhã, tuy không thể nói là hòa nhã, nhưng bình tĩnh là nhiều nhất, thậm chí còn mang theo vài phần lạnh nhạt.

Thế nhưng đối với ân nhân cứu mạng.

Vương Văn Nguyệt phát hiện mình không thể lạnh nhạt được.

Cô ta có thể phớt lờ tất cả mọi người, nhưng.

Đối với Vương Diệp, cô ta không thể làm được những điều này.

Hiện tại, Vương Văn Nguyệt cũng vươn tay nói với Vương Diệp: "Cảm ơn cậu đã cứu tôi, nếu không có cậu ra tay, tôi có lẽ đã chết ở chỗ đó rồi." Đám người này trông có vẻ quan hệ không tồi với cô ta, dường như ai nấy đều có năng lực khá, nhưng trên thực tế, bản lĩnh bao gồm cả nhân phẩm của bọn họ, thực ra cũng không tương xứng.

Sự chênh lệch lớn này khiến Vương Văn Nguyệt dở khóc dở cười, nhưng đây vốn là lẽ thường tình của nhân gian, cô ta cũng không thể đi oán trách những người này, chỉ có thể nhìn sợi dây thừng trên người mình.

Những người đó đi tới cố gắng giúp cô ta cởi dây thừng, cái thái độ muốn lấy lòng đó khiến Vương Văn Nguyệt bật cười, cô ta không từ chối, mà mặc cho những người này cởi dây thừng ra.

Nhưng những người này trong khi giúp cô ta cởi dây thừng, trên mặt cũng thêm vài phần phức tạp, từng người một lẩm bẩm nói về hành vi vừa rồi của Vương Diệp.

Lúc đó Vương Diệp giống như một cơn gió, trực tiếp xông vào, rõ ràng bên trong nguy hiểm như vậy, Vương Diệp nếu không cẩn thận cũng giẫm phải bùn lầy, rất có khả năng cũng sẽ lún sâu vào cái chết giống như Vương Văn Nguyệt.

Nhưng Vương Diệp lại không chọn lùi bước, ngay cả sự sợ hãi, mọi người cũng không nhìn thấy trên người cậu ta.

Hoàng Mao khi nhắc đến chuyện này, cũng nói một cách thích thú.

Có lẽ là đã xem Vương Diệp như thần tượng của mình.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hoàng Mao rất kích động nói: “Nếu tôi có thể như cậu, sau này e là ngủ mơ cũng sẽ cười mà tỉnh giấc mất.” Hắn nói là lời thật, nhưng Vương Diệp lại không để ý, chỉ nhìn lòng bàn tay mình, sau đó, lại nhìn về phía chân trời.

Cậu ta không muốn lãng phí tâm tư vào chuyện này, bởi vì rắc rối nên đến vẫn sẽ đến, cho dù cho những người này cơ hội thích ứng, nhưng người phải chết thật sự là không thể tránh khỏi.

Rắc rối và cơ quan đều ở chỗ đó.

Những thứ này không phải bọn họ có thể dễ dàng hóa giải.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng.

Hoàng Mao thấy vẻ mặt cậu ta như vậy, lại không kìm được đi đến bên cạnh cậu ta nói: “Hành vi vừa rồi của cậu thật sự rất anh dũng, từ nay về sau tôi nhận cậu làm tiểu đệ.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp cũng dần dần hoàn hồn. "Cậu cũng xứng nói lời như vậy ư?" Vương Diệp nói với giọng vừa buồn cười vừa khó hiểu.

Đối mặt với câu hỏi của cậu ấy, Hoàng Mao thoáng hiện vẻ căng thẳng và chột dạ.

Vì Vương Diệp trông không dễ dây vào, lại thêm vừa nãy có rất nhiều người khen ngợi Vương Diệp mà cậu ấy còn chẳng thèm để ý.

Chương 1408

Vậy mà lại nói những lời như vậy với mình.

Điều đó đủ để chứng tỏ lời mình vừa nói đã chọc giận Vương Diệp.

Lúc này, Hoàng Mao vội vàng cúi xuống, hai tay ôm đầu, vẻ mặt bất lực nói: "Thôi được, cứ coi như tôi nói sai đi." Hoàng Mao vừa nói vừa cười nhìn Vương Diệp, hết lời gọi "đại ca, đại ca", khiến trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần ý cười.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy lại không nhịn được lắc đầu, nói với Hoàng Mao: "Chỉ với cậu mà cũng dám bảo cậu ấy làm tiểu đệ của cậu, cậu đúng là quá mơ mộng rồi đấy!" Mọi người nói với giọng phức tạp và bất lực.

Hoàng Mao thấy vậy lại im lặng, rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Làm người thì dù sao cũng phải thử một lần chứ." Lời của Hoàng Mao vừa nói ra, những người bên cạnh đã bật cười.

Họ nhẹ nhàng gật đầu, có vẻ đồng tình với lời Hoàng Mao nói, nhưng lúc này Vương Diệp lại không nhịn được nhìn chằm chằm bọn họ, cười lạnh một tiếng. "Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó, chỗ kia không thể đi được, mấy người phải nghĩ cách giải quyết đi." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, đại khái đều hiểu rắc rối trước mắt nghiêm trọng đến mức nào, nhưng Vương Diệp lại nói những lời này với Vương Văn Nguyệt.

Quả nhiên, Vương Văn Nguyệt đã phản ứng lại, ánh mắt cô ấy dừng trên người Vương Diệp, rồi lại nhìn bạn đồng hành bên cạnh nói: "Mấy người cảm thấy chuyện này phải giải quyết thế nào?" Câu hỏi của Vương Văn Nguyệt khiến những người bên cạnh im lặng.

Cho dù họ có cách đi chăng nữa, nhưng có những lời không thể nói ra, một khi đã nói ra thì bất lợi cho tất cả mọi người, hơn nữa họ đều biết Lam Thủy Châu ở đâu.

Nhìn dãy núi trước mắt, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng phức tạp.

Một người trong số đó đi đến bên cạnh Vương Văn Nguyệt, cố ý hạ giọng nói: "Tôi có chuyện muốn nói với cô, hay là chúng ta ra bên cạnh bàn bạc kỹ hơn một chút, có những chuyện dù sao cũng phải nói rõ ràng." Mọi người nói là sự thật, thấy bộ dạng của bọn họ, Vương Văn Nguyệt gật đầu, vậy mà không từ chối, sau đó đi theo bọn họ về phía đó.

Ban đầu, Vương Văn Nguyệt cũng không đồng tình với hành vi của Vương Diệp.

Thế nhưng hiện tại cô ấy phát hiện mình không cách nào không đồng tình với hành vi của Vương Diệp, bởi vì đôi khi, những gì Vương Diệp thể hiện ra đều có một sức mạnh cuốn hút lòng người đến kỳ lạ.

Ngay cả cô ấy cũng không tự chủ được, vì những hành vi của Vương Diệp mà rơi vào trạng thái suy tư trầm mặc.

Trước đây cô ấy chưa từng làm những chuyện như vậy.

Vương Diệp không hề hay biết, chỉ nhìn nhóm người đó đi xa.

Tần Trạch thấy Vương Diệp anh dũng như thế, lại đi đến bên cạnh cậu ấy, cười tủm tỉm nói: "Màn thể hiện vừa rồi của cậu, tôi đã thấy hết rồi, cậu giỏi thật đấy, lát nữa tôi sẽ cho cậu thêm tiền." Nhưng Vương Diệp không cần tiền, Tần Trạch đã đánh giá thấp cậu ấy rồi.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, không thèm để ý đến anh ta nữa, mà nhìn về phía Long Đầu Sơn phía trước.

Ngọn Long Đầu Sơn đó cách cậu ấy quá xa.

Xa đến mức khiến Vương Diệp có một cảm giác rất hư ảo, như thể nó không tồn tại, cứ như mình đã nhìn nhầm vậy.

Ý niệm này vừa mới xuất hiện.

Sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó tìm Tần Trạch mượn ống nhòm.

Tần Trạch thấy bộ dạng cậu ấy, không nhịn được chỉ vào phía xa cười tủm tỉm nói: "Thật là lạ, cả ngày cứ nhìn chằm chằm về phía xa, sao giờ lại biết dùng ống nhòm để nhìn chứ?

Buồn cười thật." Anh ta vừa nói vừa lắc đầu nhìn Vương Diệp, nhưng lời Tần Trạch nói ra chỉ nhận được nụ cười lạnh của Vương Diệp.

Thấy cậu ấy lờ mình đi, Tần Trạch cũng hơi bất lực, chỉ đành nhét ống nhòm vào tay cậu ấy.

Sau khi cậu ấy cầm lấy ống nhòm, những người khác lại đi đến bên cạnh cậu ấy.

Rất có thể là vì đã từng dùng ống nhòm, nhìn thấy cùng một phong cảnh với cậu ấy.

Lúc này, mọi người đặc biệt xúm lại bên cạnh Vương Diệp, nói với cậu ấy về những cảnh sắc trước mắt, bao gồm cả cách sử dụng ống nhòm.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu.

Đáng tiếc những lời mà đám người này nói không mang lại bất kỳ sự giúp đỡ nào cho cậu ấy, nếu không cậu ấy nhất định sẽ lắng nghe tất cả những gì họ nói.

Thấy Vương Diệp thể hiện thái độ lạnh nhạt như vậy, mọi người trước mặt lại không nhịn được nhíu mày, sau đó nói với Tần Trạch bên cạnh: "Cũng không biết anh tìm người từ đâu ra mà tính khí và tính cách đều quái lạ như vậy, nhưng lại có năng lực thế này." "Chỉ cần chúng tôi có một nửa năng lực của cậu ấy thì đã mãn nguyện rồi." Những người này không ngừng nói bên cạnh Vương Diệp, thái độ nịnh hót như vậy cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Lúc này Vương Diệp tuy nhẹ nhàng gật đầu, trông như đã nghe lọt tai, nhưng trong mắt lại mang vài phần ý lạnh nhạt.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, nhất thời lại không nhịn được cảm khái nói: "Cậu cầm ống nhòm này ngắm phong cảnh, có thứ gì mà cậu nhìn thấy từ trong đó không?" Bọn họ chỉ là tò mò mà thôi, nhưng không ngờ câu hỏi của mình vừa nói ra, chỉ nhận được nụ cười khẽ của Vương Diệp.

Cậu ấy lắc đầu, rất nghiêm túc nói với những người này: "Không có gì là có thể nhìn thấy được cả, những thứ này tất cả đều tùy thuộc vào sự thật bên trong nội tâm mà thôi." Lời của cậu ấy có chút kỳ lạ, nhưng may mà Vương Văn Nguyệt đã thảo luận xong vấn đề bên kia với bạn đồng hành.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt rất không khách khí nói: "Cái chủ đề mà cậu vừa nói với tôi, tôi nghĩ chúng ta hai người có thể nói chuyện lại một lần nữa rồi, bởi vì tôi cũng đồng tình với những quan điểm mà cậu nói, nếu thật sự có thể thông qua phương thức đó để tiến vào." Có lẽ sẽ có lợi cho tất cả bọn họ, nhưng lời của Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, vẻ mặt dở khóc dở cười nói với cô ấy: "Ít nhất ban đầu suy nghĩ của tôi cũng giống cậu, nhưng chuyện này muốn phát triển như cậu nói thì thực ra vẫn hơi khó khăn, tôi đã nhận ra vấn đề bên trong rồi." Lời cậu ấy vừa nói ra, mọi người trước mặt chỉ liếc nhìn cậu ấy một cái, rồi lại không nhịn được nhíu mày.

Sớm đã biết Tạ Lâm này không hề đơn giản như vậy, làm sao có thể bày tất cả mọi thứ ra trước mặt bọn họ được.

Nếu tất cả những chuyện này đều có thể dễ dàng tìm ra đáp án, thì mọi việc đã không đến nỗi tệ hại như vậy.

Trong khi cậu ấy suy nghĩ trong lòng, những người khác há chẳng phải cũng có suy nghĩ đó sao?

Nhưng lúc này, bọn họ đã không còn đường lui, thậm chí là nơi để quay về nữa rồi.

Vương Diệp đưa ống nhòm trong tay mình cho Vương Văn Nguyệt, bởi vì cô ấy trông như chẳng hiểu gì cả.

Và hành vi của cô ấy cũng khiến sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi khó coi.

Không ai lại chọn một đồng đội ngu ngốc, Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Khi Vương Văn Nguyệt không thể hiểu ý cậu ấy, Vương Diệp không muốn lãng phí tâm tư vào Vương Văn Nguyệt nữa.

Mặc dù ống nhòm đã đưa cho Vương Văn Nguyệt, nhưng điều này không có nghĩa là thái độ của Vương Diệp đã tốt hơn.

Thấy Vương Diệp mặt mày đen sạm đưa ống nhòm cho mình, Vương Văn Nguyệt cũng ý thức được điều gì đó không ổn.

Cô ấy vội vàng cầm ống nhòm, nhìn ngọn Long Đầu Sơn ở phía xa, nhưng khi nhìn qua thì lại chẳng phát hiện ra điều gì, nhất thời cũng rơi vào trạng thái mơ hồ.

Vương Diệp càng lúc càng cạn lời với những phản ứng của Vương Văn Nguyệt.

Cậu ấy cứ thế ở bên cạnh thảo luận với những người khác về phương thức tiến lên tiếp theo.

Mọi người vừa nghe Vương Diệp nói vừa nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Văn Nguyệt chỉ cầm ống nhòm trong tay, không lâu sau, cô ấy đã nhìn ra chỗ nào không ổn, ngay lập tức mở miệng nói với Vương Diệp: "Tôi biết chỗ nào không đúng rồi." Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa đi đến trước mặt Vương Diệp, cô ấy trông có vẻ hơi sốt ruột, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ấy lại không hề lay động.

Những người khác thấy Vương Văn Nguyệt bộ dạng đó, lại không nhịn được nhẹ nhàng thở dài.

Ai cũng biết Vương Văn Nguyệt đã chọc giận Vương Diệp, nhưng trong chuyện này, không ai dám chủ động trách cứ, bởi vì bọn họ không có tư cách và lập trường.

Thế nhưng cứ giữ im lặng mãi cũng không phải cách.

Khi Vương Văn Nguyệt miêu tả, Vương Diệp cũng nhẹ nhàng gật đầu với cô ấy, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Long Đầu Sơn. "Chúng ta bây giờ nhất định phải đi con đường này sao?

Nếu không đi thì có bị dẫn đến đường cùng không?

Hơn nữa tôi cảm thấy..." Vương Văn Nguyệt vẫn muốn tránh né tất cả những chuyện này, ánh mắt cô ấy mang theo vẻ phức tạp.

Có lẽ là vì những người bên cạnh thực lực không đủ mạnh, Vương Văn Nguyệt lo lắng mình tự tiện dẫn bọn họ vào sẽ có kết quả không hay.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Cậu ấy liếc nhìn những người bên phía Hoàng Mao.

Bọn họ tuy tụ tập ba ba hai hai lại với nhau, nhưng cũng là những kẻ sợ chết, chỉ là hiện tại bọn họ chưa ý thức được nguy hiểm mà thôi.

Trong ánh mắt của Vương Diệp, bọn họ đang nói cười đùa giỡn thành một đám, thậm chí còn bốc cát dưới đất ném cho nhau.

Hành vi như vậy là điều Vương Diệp không ngờ tới, nhưng đối với những người này mà nói, thì cũng là chuyện quá đỗi bình thường.

Vương Diệp thu hồi ánh mắt, đồng thời nhìn chằm chằm Vương Văn Nguyệt trước mặt, thần sắc bình tĩnh nói: "Nếu cô thật sự không đành lòng làm chuyện như vậy, thì tôi nghĩ không cần phải nhắc đến cô, cũng không cần phải dẫn bọn họ đến đây." Vương Diệp nói là thật, Vương Văn Nguyệt nghe vậy bỗng im lặng.

Bản thân Vương Diệp là một người không thích nói lời vô nghĩa, vì cậu ấy đã quyết định khởi hành theo hướng Long Đầu Sơn, vậy thì bây giờ đương nhiên là phải xuất phát.

Nếu cô ấy thật sự muốn đi con đường ban đầu, thì Vương Diệp cũng sẽ tôn trọng cô ấy, nhưng tiền đề của sự tôn trọng đó là sinh tử của Vương Văn Nguyệt không có bất kỳ liên hệ nào với Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp thần sắc lạnh băng như vậy, Vương Văn Nguyệt cũng hiểu rằng mình phải đưa ra quyết định này.

Cho dù cô ấy là một người khá mềm lòng, nhưng điều này không có nghĩa là cô ấy có thể để cơ hội tuột khỏi tay.

Nhìn những người đang có mặt, Vương Văn Nguyệt trực tiếp mở miệng nói: "Hãy chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta bây giờ phải xuất phát rồi." Lời của Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, những người bên cạnh gật đầu.

Bọn họ cầm lấy ba lô của mình, còn Vương Diệp cũng kiên nhẫn chờ đợi ở một bên.

Không lâu sau, lộ tuyến cũng đã được vạch ra.

Nhìn những người đang có mặt, Vương Văn Nguyệt thần sắc bình tĩnh nói: "Khi các cậu nhận số tiền đó, và đi theo tôi đến đây, hẳn là đã chuẩn bị tinh thần rằng cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Vì vậy tôi hy vọng các cậu có thể bảo vệ bản thân, tối đa hóa khả năng sống sót." Nói xong những lời này, Vương Văn Nguyệt cũng không lãng phí thời gian vào bọn họ nữa, mà quay người đi về phía khác.

Chỉ thấy một chiếc xe ẩn mình trong sa mạc cứ thế xuất hiện.

Nhìn chiếc xe đó, sắc mặt mọi người trở nên hơi khó coi.

Vương Văn Nguyệt chỉ ngồi trên xe, ngay sau đó hợp tác với những người khác một phen, vô số xe bọc thép đều xuất hiện theo.

Đó không phải là những chiếc xe bọc thép truyền thống, mà là những chiếc xe lốp đã được bọn họ cải tạo.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái, liền đặt ba lô của mình lên trên, động tác của cậu ấy vô cùng thuần thục.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, cũng không nhịn được khẽ cười.

Còn Vương Văn Nguyệt chỉ nhìn những người đang có mặt, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Hãy chuẩn bị sẵn sàng, lần này chúng ta sẽ đi vào đao sơn hỏa hải, đánh đổi cũng là tính mạng.

Chương 1409

Tất cả những điều này không đơn giản như các cậu nghĩ đâu, bây giờ hãy mau chóng cùng chúng ta xuất phát." Lời của Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, mọi người gật đầu.

Bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trên thực tế cái chết chưa đến, bọn họ căn bản sẽ không biết điều đó đại diện cho cái gì.

Thấy mọi người lần lượt ngồi lên chiếc xe ba bánh đó.

Vương Diệp cũng chỉ chen chúc cùng bọn họ ở bên cạnh.

Những chiếc xe này là do Vương Văn Nguyệt và nhóm cô ấy đặc biệt cải tạo ra, không chỉ có sức chứa lớn mà còn có thể di chuyển trên sa mạc như đi trên đất bằng.

Quan trọng nhất là khi gặp phải cát lún, chiếc xe này sẽ không bị nuốt chửng.

Nhìn cát lún dưới chân, trên mặt Vương Diệp đầy vẻ phức tạp.

Chiếc xe phía trước, vì cứ lao về phía trước, cho dù tốc độ không quá nhanh, nhưng cát lún cũng không nuốt chửng bánh xe của bọn họ.

Nhìn chiếc xe trước mặt, Vương Diệp bỗng bật cười, ngay sau đó nhìn Tần Trạch nói: "Cậu cũng thật biết chọn đối tác hợp tác đấy, nhìn xem cô ta giỏi giang đến mức nào." Vương Diệp vừa nói vừa chỉ về phía Vương Văn Nguyệt.

Nghe lời Vương Diệp nói, Tần Trạch hơi ngại ngùng cười.

Bởi vì Vương Diệp rất ít khi khen ngợi anh ta, nhưng anh ta vẫn nhìn Vương Văn Nguyệt đang lái xe phía trước.

Tần Trạch lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tính tình của cô ấy có lẽ hơi lạ, nhưng nhìn chung không có ác ý gì, chỉ là muốn dẫn mọi người sống sót mà thôi.

Cậu đừng có thái độ tệ hại với cô ấy như vậy." Tần Trạch cho dù chỉ là một người ngoài cuộc, nhưng cũng có thể nhìn ra thái độ của Vương Diệp có vấn đề.

Đối mặt với lời của Tần Trạch, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Một người muốn người khác phải chết, nhưng trớ trêu thay người kia lại không hề sợ hãi, thậm chí còn bảo vệ kẻ muốn hại mình.

Đây có lẽ chính là "Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu".

Trong chuyện này, Vương Diệp không bình luận thêm.

Cậu ấy chỉ nhìn chiếc xe phía trước, cát bụi bay vào mặt, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên hơi phức tạp.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp bộ dạng đầy vẻ chán ghét, lại không nhịn được nhẹ nhàng đẩy tay cậu ấy nói: "Sao cậu trông có vẻ không hài lòng với chúng tôi vậy?" "Đúng đấy, chuyến đi sa mạc này, cậu không phải là ôm oán hận mà đến chứ!" Mặc dù mọi người đối xử với Vương Diệp vẫn coi như không tệ, cũng sùng bái Vương Diệp, nhưng điều này không có nghĩa là Vương Diệp có thể làm càn trước mặt bọn họ.

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Vương Văn Nguyệt tuy đang lái xe, nhưng cũng nghe thấy động tĩnh phía sau, cô ấy quay đầu liếc nhìn mọi người, ngay sau đó mở miệng nói giúp Vương Diệp vài câu: "Cậu ấy không có ác ý gì đâu, mọi người đừng dùng ánh mắt của mình để suy đoán.

Bây giờ mau nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát đi, phía trước có bão cát." Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa nghiến chặt răng, đồng thời đeo kính bảo hộ lên.

Những người bên cạnh nghe lời cô ấy cũng lần lượt chuẩn bị, tất cả đều đã bịt kín quần áo của mình.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, ngay sau đó nhắm mắt lại.

Những người bên cạnh vẫn còn hơi tò mò, từng người một ngẩng cằm, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía xa.

Bọn họ vẫn chưa từng thấy cái gọi là bão cát, bây giờ có cơ hội mở rộng tầm mắt, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Thấy đám người này như vậy, Vương Diệp cũng bật cười.

Một đám người ngây thơ toàn là những kẻ ngốc nghếch, cũng không biết Vương Văn Nguyệt làm sao mà tin tưởng bọn họ được.

Vương Diệp nghĩ trong lòng, nhưng vào khoảnh khắc bão cát ập đến, Vương Diệp cũng nhận ra điều gì đó không ổn.

Chiếc xe ba bánh trước mặt quả thực đang được chiếc xe lớn của Vương Văn Nguyệt kéo.

Dựa vào chiếc xe lớn của Vương Văn Nguyệt, chiếc xe ba bánh này cũng có thể di chuyển theo.

Nhưng đồng thời khi di chuyển theo, nếu sức mạnh của bão cát đủ lớn.

Vậy thì tiếp theo, điểm nối giữa chiếc xe ba bánh và xe lớn của bọn họ có thể sẽ bị phá hủy, đúng như Vương Diệp đã dự đoán.

Chiếc xe ba bánh trước mặt chỉ đi theo sau chiếc xe lớn không bao lâu, ngay sau đó, sợi dây nối cứ thế đứt lìa.

Những người khác đều đã nhắm mắt lại, bởi vì trận bão cát này quá kinh khủng.

Bọn họ đều không dám mở miệng nói chuyện, bởi vì vừa nói chuyện những hạt cát đó sẽ chui vào miệng bọn họ.

Ngoài ra, những hạt cát đó còn theo gió bay vào tai bọn họ, điều này là bọn họ không thể chấp nhận được.

Trong bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể lấy quần áo của mình quấn quanh đầu, cố gắng hết sức tránh khỏi trận nguy cơ này.

Nhưng vào khoảnh khắc sợi dây đứt lìa, Vương Diệp cũng biết rắc rối đã đến.

Nhìn Vương Văn Nguyệt phía trước, Vương Diệp không biết phải làm sao cho phải.

Những hạt cát đó cũng đang cuốn vào mắt cậu ấy, và đám người bọn họ vì không còn được xe lớn kéo nữa, trực tiếp dừng lại giữa sa mạc.

Trận bão cát này dường như cũng chỉ vây quanh chiếc xe ba bánh của bọn họ.

Nhìn những người bên cạnh, sắc mặt Vương Diệp càng thêm khó coi.

Hiện tại có lẽ phải từ bỏ chiếc xe ba bánh này, nếu không bọn họ chắc chắn sẽ xong đời.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, còn khi những người đó bị Vương Diệp đẩy dậy, trên mặt bọn họ cũng hiện lên vài phần mơ màng.

Khi nhìn kỹ lại môi trường xung quanh, mọi người dường như đều hiểu ra một số chuyện, đó là trận bão cát trước mắt này, dường như thật sự sẽ cướp đi tính mạng của bọn họ.

Ngay lúc này, mọi người cũng ý thức được rằng dây nối của xe ba bánh đã đứt.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ kinh hoàng thất thố, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Một người trong số đó đã không kiên nhẫn được nữa mà nhảy xuống khỏi xe ba bánh.

Anh ta muốn đuổi theo chiếc xe lớn của Vương Văn Nguyệt, cho dù ở đây toàn là cát vàng che kín trời đất, nhưng anh ta không muốn bỏ cuộc.

Thấy anh ta chạy vội vã như vậy, trên mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần sốt ruột.

Những người bên cạnh biết chuyện này có vấn đề, lập tức há miệng gọi lớn người kia, nhưng bọn họ vừa mở miệng, những hạt cát đó cũng theo đó mà chui vào miệng bọn họ.

Đám người đó cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn, còn người đang chạy phía trước chạy không lâu sau, liền phát hiện cát dưới chân mình liên tục lún xuống.

Ngay lúc này, anh ta cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện mình đã bị cát lún bao phủ.

Trong nháy mắt, sắc mặt người kia trở nên vô cùng khó coi, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn những người này.

Bọn họ đều thấy bạn đồng hành của mình bị cát lún nuốt chửng.

Trận bão cát trước mắt này, dường như cũng vì cái chết của người này mà dần dần lắng xuống.

Mặc dù khi mọi người mở mắt ra, sẽ có vô số cát bay vào mắt bọn họ, nhưng hiện tại bọn họ vẫn không nhịn được nhìn về phía người kia, hy vọng anh ta không gặp chuyện gì quá lớn.

Tốt nhất là vẫn còn sống trở về, nếu không bọn họ không cách nào chấp nhận sự thật bi thảm này.

Nhưng trên thực tế, người kia đã thực sự chết rồi, và cũng không thể quay lại được nữa.

Cái chết của đồng đội đối với mọi người mà nói, là lần đầu tiên bọn họ nhận thức về cái chết.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, trên mặt mọi người tràn đầy hoảng hốt.

Bão cát tuy đã dừng lại, nhưng mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết, bởi vì bóng dáng của Vương Văn Nguyệt và nhóm cô ấy đã biến mất.

Dưới chân bọn họ chắc chắn có cát lún, nếu bây giờ tự tiện tiến lên tìm Vương Văn Nguyệt, thì chờ đợi bọn họ cũng sẽ là đường chết.

Thế nhưng cứ ở mãi trong sa mạc này cũng không phải là cách, bởi vì bầu trời nóng cháy và nhiệt độ sẽ trực tiếp nhanh chóng lấy đi lượng nước trong cơ thể bọn họ.

Đến lúc đó, nước trên người bọn họ đều đã uống hết.

Nếu vẫn cứ ở mãi chỗ này, thì cũng chỉ có một con đường chết.

Trong lúc mọi người đang bồn chồn, Tần Trạch lấy điện thoại vệ tinh của mình ra.

Anh ta gọi cho Vương Văn Nguyệt, không lâu sau, Vương Văn Nguyệt ở đầu dây bên kia đã bắt máy, nhưng cô ấy không ngờ rằng chiếc xe ba bánh phía sau lại bị đứt dây nối.

Trong bất đắc dĩ, Vương Văn Nguyệt chỉ có thể mở miệng nói với

Tần Trạch: "Mọi người hãy kiên nhẫn đợi một lát, bây giờ tôi sẽ lái xe quay lại, tôi sẽ đón mọi người an toàn trở về, không cần quá sợ hãi." Lời của Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, Tần Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác chỉ nhìn Tần Trạch trước mặt mà lắc đầu thở dài, từng người một thần sắc uể oải, dường như chưa từng nghĩ đến việc đồng đội lại chết như vậy.

Sa mạc này thật sự đáng sợ đến thế sao?

Mọi người không hiểu, chỉ nhìn xuống phía dưới với vẻ mặt đầy oán trách, như thể làm vậy có thể nhìn thấy bạn đồng hành của mình.

Nhưng bạn đồng hành của bọn họ đã chết rồi.

Vương Diệp thấy bộ dạng bọn họ, cũng không có tâm tư an ủi, chỉ kiên nhẫn chờ đợi ở bên cạnh.

Không lâu sau, Vương Văn Nguyệt quay lại, nhưng thái độ của mọi người đối với Vương Văn Nguyệt đều đã thay đổi.

Mặc dù Vương Văn Nguyệt là chủ thuê đã trả cho bọn họ một khoản tiền, bọn họ cũng nên làm theo lời Vương Văn Nguyệt nói.

Nhưng nếu không phải Vương Văn Nguyệt đã không xử lý tốt chuyện dây nối, thì trận bão cát này cũng sẽ không dẫn đến cái chết của một người.

Mọi người suy nghĩ trong lòng, một người trong số đó đại khái là không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, trực tiếp hét lớn về phía Vương Văn Nguyệt nói: "Sao cô không thể kiểm tra kỹ hơn cái dây nối đó chứ?

Rõ ràng chuyện này là giao cho cô xử lý..." Lời của đối phương vừa nói ra, sắc mặt Vương Văn Nguyệt trở nên vô cùng phức tạp.

Chương 1410

Người kia vừa mới gầm lên.

Chỉ trong nháy mắt công phu, anh ta lại im lặng.

Tại sao lại im lặng?

Chẳng qua là vì Tần Trạch ở bên cạnh không ngừng đẩy tay anh ta.

Ai cũng biết đã nhận tiền thì phải làm tốt công việc, hơn nữa Vương Văn Nguyệt đã cho bọn họ nhiều tiền như vậy, cũng là vì chuyến đi này của bọn họ rất có khả năng sẽ chết.

Vì vậy hiện tại trách móc hay oán trách Vương Văn Nguyệt là vô ích, thậm chí còn có thể chọc giận Vương Văn Nguyệt.

Tần Trạch tính toán trong lòng.

Thế nhưng tính khí của Vương Văn Nguyệt lại bất ngờ tốt, cô ấy đi đến chỗ nối, cẩn thận kiểm tra tình hình trên dây nối, ngay sau đó nhìn mọi người trước mặt nói: "Sức gió quá lớn, tôi không có cách nào khống chế được tất cả những điều này.

Nếu cái dây nối này là vấn đề của tôi, thì tôi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, nhưng đây không phải vấn đề của tôi.

Hơn nữa, trong thời khắc nguy cấp này, tại sao các cậu lại chạy loạn?" Giọng điệu của Vương Văn Nguyệt mang theo vài phần sốt ruột.

Lời này vừa nói ra, người kia cũng im lặng.

Vương Văn Nguyệt hiểu rằng mình nhất định phải dùng thủ đoạn ra tay trước như vậy, nếu không, những người này sẽ chỉ cho rằng những gì cô ấy làm đều là lẽ dĩ nhiên.

Suy nghĩ một chút, Vương Văn Nguyệt lại cầm lấy dây nối trong tay nói: "Nếu các cậu cảm thấy cái này không an toàn, thì đừng ngồi xe của tôi, cứ đi bộ mà tiến lên." Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa chỉ về phía sau.

Những bạn đồng hành của cô ấy đã đợi ở Long Đầu Sơn rồi, còn Vương Diệp thấy bộ dạng đó của Vương Văn Nguyệt, cũng hiểu ý cô ấy.

Lúc này Vương Diệp cứ thế, ba bước làm hai đi đến chỗ xe của Vương Văn Nguyệt.

Những người khác thấy Vương Diệp thái độ như vậy, cũng không nhịn được bò đến.

Nhưng ánh mắt của Vương Văn Nguyệt lại khiến bọn họ dừng lại tại chỗ. "Vương Văn Nguyệt không dễ chọc đâu", mọi người nghĩ trong lòng.

Cuối cùng, đám người này xin lỗi Vương Văn Nguyệt.

Nghe lời bọn họ, Vương Văn Nguyệt hài lòng gật đầu, ngay sau đó vẫy tay với những người này nói: "Lời xin lỗi của các cậu, tôi đã chấp nhận.

Nhưng điều này không có nghĩa là tiếp theo các cậu còn có cơ hội phạm lỗi nữa.

Nếu còn có chuyện như vậy, thì các cậu có thể cút thẳng." Lời của Vương Văn Nguyệt nói ra vô cùng khó nghe.

Mọi người nhẹ nhàng gật đầu, còn Vương Diệp chỉ ngồi trên xe của cô ấy không nói một lời nào, đối với chuyện này, Vương Diệp lựa chọn lờ đi.

Những người khác thấy Vương Diệp thái độ lạnh nhạt như vậy, trong lòng cũng có chút không dễ chịu.

Bởi vì ngay từ đầu chính là Vương Diệp vẫn luôn đứng ra giúp đỡ bọn họ.

Nhưng bây giờ Vương Diệp thái độ lạnh nhạt như vậy, mọi người trong lúc bồn chồn, cuối cùng cũng kiềm chế những cảm xúc đó lại.

Đúng như Vương Văn Nguyệt và Tần Trạch đã nói, đến nơi này rồi, đã nhận số tiền đó thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Ai bảo bọn họ nhận số tiền đó chứ.

Mọi người suy nghĩ trong lòng.

Thấy bọn họ đều không còn cảm xúc gì nữa, Tần Trạch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái dây nối phía trước lại được gia cố thêm một số biện pháp phòng hộ khác.

Giờ đây, chiếc xe cứ thế chậm rãi di chuyển, còn chiếc xe ba bánh cũng được kéo theo.

Cát lún dưới chân dường như cũng biến mất.

Tần Trạch và những người khác bám vào bên cạnh xe ba bánh, lẳng lặng nhìn những thứ dưới chân.

Vương Diệp và Vương Văn Nguyệt tuy ngồi trên chiếc xe phía trước.

Nhưng hai người bọn họ không nói một lời nào.

Vương Văn Nguyệt chỉ đeo kính bảo hộ, thần sắc lạnh lùng nhìn về phía trước.

Thấy Vương Văn Nguyệt bộ dạng đó, Vương Diệp bỗng nhiên chỉ về phía sau, đồng thời nói với cô ấy: "Hành vi của đám người đó có lẽ hơi không thỏa đáng, nhưng trên thực tế đã có một người chết, tâm trạng mọi người đều rất tệ." Nhưng lời của Vương Diệp vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt đã bật cười.

Cô ấy nhẹ nhàng lắc đầu, không chút khách khí mỉa mai: "Cậu không cần phải biện hộ cho bọn họ đâu, tôi biết mục đích thực sự của cậu khi đến đây." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Diệp trở nên hơi phức tạp.

Cậu ấy không cách nào phản bác những gì Vương Văn Nguyệt nói, nhưng cũng không đồng tình với những gì Vương Văn Nguyệt nói.

Cậu ấy ngẩng cằm, thần sắc hờ hững nói: "Vậy cô nghĩ mục đích thực sự của tôi khi đến Long Đầu Sơn là gì?

Nếu điều đó sẽ mang lại uy hiếp cho cô, cô có thật sự sẽ để tôi đi vào không?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Vương Văn Nguyệt lắc đầu, cô ấy thần sắc bình tĩnh nói: "Mục tiêu của cậu khi đến Long Đầu Sơn chắc chắn không phải là hại người, nhưng, những người như cậu, tôi đã gặp nhiều rồi.

Nhận tiền, nhưng lại có khả năng đi vào, sau này cực kỳ có khả năng sẽ phản bội." Trên mặt Vương Văn Nguyệt tràn đầy vẻ nghiêm túc, trông như đã trải qua rất nhiều chuyện, trong đôi mắt cũng chứa đựng sự tang thương.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn cô ấy một cái, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình thản nhìn sa mạc phía trước.

Sa mạc mênh mông vô tận không chỉ mang đến cho người ta sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Mà hơn thế nữa, ở nơi này người ta có thể chiêm ngưỡng phong cảnh, bởi vì sa mạc là kiệt tác của tạo hóa.

Đều sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào, cũng sẽ không để người ta nắm bắt được quá khứ của chúng.

Và lúc này Vương Diệp cũng nghe thấy Vương Văn Nguyệt nói chuyện bên cạnh mình.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt có chút tiều tụy nói: "...Tôi và những bạn đồng hành của tôi sở dĩ chậm trễ mới phát hiện các cậu chưa đến, không phải vì cái điện thoại vệ tinh kia, mà là vì chúng tôi đã nhìn thấy một số thứ bên trong Long Đầu Sơn.

Nói ra có thể cậu sẽ không tin." Trên mặt Vương Văn Nguyệt mang theo vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Khi nhắc lại chủ đề này, cả người cô ấy, cảm xúc và trạng thái đều thay đổi.

Nghe lời cô ấy, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Trông có vẻ cậu ấy sẵn lòng lắng nghe, nhưng trên thực tế trong mắt cậu ấy chỉ có sự khinh thường và xem nhẹ.

Vương Văn Nguyệt thấy bộ dạng đó của cậu ấy, lại không nhịn được mở miệng nói: "Chẳng lẽ cậu đã sớm đoán ra tất cả những điều này, hay là những thứ này đối với cậu mà nói căn bản chẳng là gì cả?" Một nhân vật như Vương Diệp, theo lẽ thường mà nói, bất kể là nơi nào, cậu ấy đều đã từng đến rồi, không sợ hãi những thứ này là điều quá đỗi bình thường.

Vương Văn Nguyệt nghĩ trong lòng.

Đối mặt với lời nói của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện.

Cậu ấy ngẩng cằm, thần sắc bình tĩnh nói: "Bất kể những thứ đó là gì, thực ra đều không quan trọng.

Dù sao thì cả ngọn núi và thế phong thủy ở đây đều cực kỳ kỳ lạ, cô tự mình chẳng lẽ không nhìn ra sao?

Những thứ này còn phải để tôi nhắc nhở à?" Vương Diệp hơi kinh ngạc.

Vương Văn Nguyệt thấy bộ dạng đó của cậu ấy, lập tức rơi vào im lặng.

Trong nhận thức của Vương Diệp, Vương Văn Nguyệt có thể đến được nơi này, theo lẽ thường mà nói, hẳn là phải hiểu rõ về nơi này mới phải.

Thế nhưng hiện tại xem ra, Vương Văn Nguyệt cứ như một kẻ ngốc nghếch vậy.

Điểm này khiến Vương Diệp hơi đau đầu.

Cậu ấy thu hồi ánh mắt, cũng không giao lưu với Vương Văn Nguyệt nữa.

Bất kể đối phương nói gì, Vương Diệp đều giữ im lặng.

Thấy cậu ấy bộ dạng ghét bỏ mình, Vương Văn Nguyệt cũng không nhịn được siết chặt nắm đấm nói.

Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa nghiến chặt răng, có lẽ cảm thấy Vương Diệp coi thường mình, trong lòng anh ta rất khó chịu.

Anh ta muốn Vương Diệp phải nhìn mình bằng con mắt khác, nhưng những lời nói ra lại chẳng có tác dụng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt lại một lần nữa đưa tay ra, túm chặt lấy anh.

Vì đã đến đích, lúc này Vương Văn Nguyệt cũng đã dừng xe, những người phía sau cũng lục tục xuống theo.

Kết quả không ngờ khi xuống xe, bọn họ lại chứng kiến cảnh tượng như vậy, Vương Diệp và Vương Văn Nguyệt đang tranh cãi.

Khuôn mặt mọi người tràn đầy vẻ phức tạp và khó chịu.

Vương Văn Nguyệt chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp, đôi mắt anh ta sắc bén và phức tạp.

“Anh hãy giải thích rõ những lời anh nói đi, nếu không phải là coi thường tôi thì làm sao có thể nói ra những lời như vậy?” Giọng điệu của anh ta đầy vẻ sốt ruột.

Vương Diệp thấy Vương Văn Nguyệt tranh cãi với mình như một đứa trẻ, nhất thời cũng thấy buồn cười, liền xòe hai tay, thần sắc hờ hững nói: “Ngay từ lúc anh tranh cãi với tôi, anh đã là một kẻ không đáng để người khác để mắt đến.

Hơn nữa, không hiểu rõ về nơi này không phải là vấn đề, vấn đề là anh không hiểu mà còn thích làm bừa.” Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, Vương Văn Nguyệt cũng chìm vào im lặng.

Tần Trạch nhìn Vương Diệp một cái, sau đó đi đến bên cạnh anh, hạ giọng nói: “Dù sao đây cũng là đại chủ cố của chúng ta, sao anh lại có thể nói ra những lời như vậy?

Vạn nhất đắc tội với anh ta, tất cả chúng ta đều chết ở đây thì phải làm sao?” Tần Trạch nói với giọng điệu có chút sốt ruột.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Diệp đột nhiên gật đầu.

Chương 1411

Nhưng khi đi trên khu vực sa mạc này, Vương Diệp có thể cảm nhận được là nền đất mềm mại dưới chân.

Sự mềm mại đó khiến anh không khỏi cau mày, những thứ này quá bất thường, không giống với khu vực sa mạc anh tiếp xúc ở nơi vừa rồi.

Những người này không biết có nhìn ra được không.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp đi đến bên cạnh những người đồng đội của Vương Văn Nguyệt.

Dưới chân bọn họ không có cát lún, cũng không có những cơ quan, nhưng khi Vương Diệp bước đi, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Khi anh đến bên cạnh những người đồng đội của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp còn chưa kịp mở lời, mấy người đó thấy Vương Diệp đi tới, đột nhiên bật cười, rồi nói với vẻ khinh thường: “Anh không coi thường Vương Văn Nguyệt sao?

Qua đây làm gì?” Vương Diệp vốn còn muốn hỏi họ, nhưng bây giờ xem ra, những lời này nói ra cũng là thừa thãi, liền giữ im lặng, rồi bắt đầu nghiên cứu địa hình và hướng đi từ bốn phía Long Đầu Sơn.

Thấy Vương Diệp không thèm đáp lời mình, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Vương Văn Nguyệt thấy mấy huynh đệ tốt của mình đứng ra bênh vực, trong lòng đương nhiên là vui mừng, nhưng cũng không vui được bao lâu.

Bởi vì ánh mắt của mấy huynh đệ tốt đó đều đổ dồn vào Vương Diệp, rồi lại lải nhải nói: “Chúng tôi đang nói chuyện với anh, sao anh không trả lời?” Giọng điệu mọi người có chút sốt ruột.

Hoàng Mao suy nghĩ một lát, trực tiếp đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Thực ra, anh ta cũng đã phát hiện ra sự bất thường ở đây, nhưng những người này không khí còn đang đúng.

Lúc này, Hoàng Mao cũng không dám hành động mạo hiểm, chỉ có thể đi đến bên cạnh Vương Diệp, hạ giọng nói với anh về phát hiện của mình.

Nghe những lời của Hoàng Mao, Vương Diệp khẽ gật đầu, thần sắc hờ hững nói: “Những điều cậu nói, tôi cũng đã chú ý rồi, nhưng chúng ta vẫn phải tùy cơ ứng biến.” Vừa nói, anh vừa quay đầu nhìn về phía Vương Văn Nguyệt.

Kẻ đó đã tìm thấy một lối vào, nhưng lối vào đó lại bị vô số cát lún vùi lấp.

Mọi người thấy Vương Văn Nguyệt đang bận rộn ở đó, cũng vội vàng chạy đến giúp đỡ, ai bảo họ đã nhận tiền cơ chứ.

Chỉ có Hoàng Mao vẫn ngây người bên cạnh Vương Diệp.

Trong lúc những người này không ngừng bận rộn, Hoàng Mao đột nhiên nắm chặt nắm đấm, rồi lại chắp hai tay lại, nhìn Vương Diệp trước mặt, Hoàng Mao vô cùng khúm núm nói: “Tôi chỉ muốn sống sót thôi, cầu xin anh hãy cho tôi cơ hội này.

Tôi biết năng lực của anh mạnh hơn những người khác, nếu anh bằng lòng cứu mạng tôi thì tôi nghĩ sống sót chắc chắn không phải là vấn đề.” Những người khác cũng muốn sống sót, nhưng họ không thông minh như Hoàng Mao, chỉ biết làm theo lời Vương Văn Nguyệt nói, điều này khiến Hoàng Mao vô cùng khinh bỉ.

Nghe câu hỏi của Hoàng Mao, Vương Diệp chỉ thấy vô cùng buồn cười.

Anh nhìn Hoàng Mao một cái, trong ánh mắt đối phương, Vương Diệp nhìn thấy sự thành khẩn và khúm núm, nhưng dù vậy thì sao chứ?

Anh phải vì những thứ này mà đi quảng đại thiên hạ sao?

Anh có năng lực đó không?

Nhưng Vương Diệp cũng sẽ không nói ra những lời làm tổn thương người khác, anh trực tiếp vỗ vai Hoàng Mao nói: “Tôi đối với tất cả mọi người đều như nhau, nhất thị đồng nhân, chỉ cần các cậu cẩn thận một chút, cho dù đã qua rồi, nơi đó cũng sẽ không chết người.” Anh nói là sự thật, Hoàng Mao nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu, dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong mắt vẫn mang theo vài phần cẩn thận và thận trọng, rõ ràng là sợ sự việc không đơn giản như mình nghĩ.

Vẻ mặt Hoàng Mao biểu lộ ra khiến Vương Diệp thấy có chút buồn cười, nhưng anh không thể hiện ra, chỉ nhìn những người bên cạnh.

Khuôn mặt mọi người mang vẻ phức tạp và suy tư, ánh mắt lướt qua Vương Diệp đồng thời lại không khỏi nhìn Hoàng Mao trước mặt nói: “Cậu đang làm gì ở đó?

Sao còn không mau qua đây giúp đỡ?” Mọi người vừa nói vừa vẫy tay gọi Hoàng Mao.

Nghe lời họ, Hoàng Mao vội vàng gật đầu, sau đó giẫm lên lớp cát mềm mại, cứ thế từng bước chạy đến bên cạnh họ.

Vương Văn Nguyệt trong lúc bận rộn ngẩng đầu nhìn Vương

Diệp một cái, đồng thời lau mồ hôi trên trán, rồi lại tiếp tục đào cát trước mặt.

Những người bên cạnh tuy đang cầm bút và giấy ghi chép không ngừng, nhưng lông mày của họ vẫn luôn nhíu chặt, không giãn ra, rõ ràng là rắc rối ở đây nghiêm trọng hơn họ nghĩ.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi thở dài.

Anh chỉ vào chiếc lốp xe bên cạnh đột nhiên mở lời nói: “Không thể lợi dụng quán tính của lốp xe để đẩy những thứ này ra sao?” Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Hoàng Mao đột nhiên ngây người tại chỗ, động tác của Vương Văn Nguyệt cũng dừng lại, anh ta ngẩng đầu lên, thần sắc hờ hững nói: “Anh đúng là người thú vị, nếu những thứ này thực sự đơn giản như anh nói, tôi còn cần anh đến đây làm gì sao?” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Những người bên cạnh thấy Vương Văn Nguyệt đối xử với Vương Diệp thái độ như vậy, nhất thời, bọn họ đều vội vàng đứng về phía anh ta, rồi nói với vẻ mặt bất mãn với Vương Diệp: “Anh không muốn qua giúp thì thôi, bây giờ còn nói những lời giễu cợt như vậy, anh không thấy mình rất đáng ghét sao?” Giọng điệu mọi người đầy vẻ ghét bỏ và căm hận.

Vương Diệp lại không đáp lời, chỉ nhìn chiếc lốp xe bên cạnh, anh suy nghĩ một lát, trong đầu đã có ý tưởng sơ bộ.

Nhưng đám người này không cần anh giúp đỡ, bất đắc dĩ, Vương Diệp đành chọn cách bỏ qua.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mọi người càng tiêu hao nhiều sức lực, cũng không khỏi cảm thấy khát nước.

Còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng nhìn đám người này, nhìn một lát, anh liền thấy buồn cười, trực tiếp nói với Vương Văn Nguyệt:

"Anh xem nước họ uống, đều sắp vượt mức cho phép rồi, hơn nữa việc tiêu hao sức lực cũng sẽ khiến chúng ta hôm nay không thể trực tiếp tiến vào Long Đầu Sơn." Lời của Vương Diệp nhắc nhở Vương Văn Nguyệt, anh ta dừng động tác trong tay, lại nhìn những người bên cạnh, chỉ tùy ý vẫy vẫy tay, mọi người đều hiểu ý anh ta.

Lúc này, mọi người lục tục đi đến bên cạnh chiếc lốp xe, ba người khiêng chiếc lốp xe lên, đồng thời Vương Diệp lại không ngừng kéo dài sợi dây thừng, những người đó cứ thế nhìn Vương Diệp thao tác.

Không lâu sau, Vương Diệp đã ngồi lên chiếc xe đó.

Nhìn mọi người ngồi đó, Vương Diệp trên mặt chỉ có sự bình tĩnh và thờ ơ, rồi trực tiếp điều khiển chiếc xe này, nhanh chóng lao về phía trước.

Kẻ này lái xe quá nhanh.

Những người bên cạnh tuy chỉ nhìn, nhưng vẫn có chút hưng phấn, thực ra nói không ngưỡng mộ Vương Diệp tuyệt đối là giả.

Những người đó đều có một chút lòng đố kỵ với Vương Diệp, bởi vì kẻ này không chỉ năng lực xuất chúng, mà ngay cả tướng mạo cũng hơn hẳn họ.

Quan trọng nhất là, anh còn có thể nhận được sự trọng dụng của Vương Văn Nguyệt và những người bên cạnh anh ta.

Tất cả những điều này cũng là điều mọi người khao khát, nhưng khao khát những thứ này không có ý nghĩa quá lớn, bọn họ liền kiềm chế suy nghĩ trong lòng mình, từng người một cố tình ra vẻ trước mặt Vương Diệp.

Kết quả bây giờ Vương Diệp chỉ mới lái chiếc xe đó, họ đã không khỏi thay đổi quan niệm của mình, có lẽ ngay từ đầu họ nên dùng thái độ khác để đối xử với Vương Diệp.

Hoàng Mao đứng bên cạnh nhìn, lại không khỏi giơ hai tay lên reo hò.

Nghe tiếng Hoàng Mao, mọi người đều cau mày.

Vương Văn Nguyệt cũng không khỏi liếc nhìn anh ta, sau đó, nhìn Vương Diệp lái xe quay về, nhưng ngay khi xe quay về, Vương Diệp cũng không ngừng bấm còi.

Những người này nhanh chóng tránh ra.

Không lâu sau, chiếc xe của Vương Diệp trực tiếp lao thẳng về phía trước theo đường thẳng, sau đó lại là một cú rẽ nhanh, chiếc lốp xe trước mặt do tác dụng của quán tính, trực tiếp văng lên lớp đất phía trước.

Và chiếc lốp xe này mang lại sự giúp đỡ không hề nhỏ cho bọn họ.

Lớp đất phía trước trực tiếp bị dọn sạch sẽ, và Vương Diệp cũng nhìn thấy bên trong xuất hiện một lối đi nhỏ, tuy chỉ lộ ra một góc, nhưng không ít người đã bật cười.

Ngay cả Vương Văn Nguyệt lúc này cũng không khỏi vẫy tay về phía Vương Diệp, khuôn mặt anh ta tràn đầy hưng phấn, nhưng lại kiềm chế rất tốt, tưởng chừng như có thể che giấu tất cả cảm xúc của mình.

Nhưng anh ta vẫn không khỏi nói với Vương Diệp: “Anh làm rất tốt, nhưng bây giờ không cần anh phải làm như vậy nữa, mau dừng xe đi, đừng mạo hiểm chơi trò nguy hiểm này.” Lời Vương Văn Nguyệt nói ra, Vương Diệp gật đầu, anh đỗ xe vào lề, những người bên cạnh đều không khỏi cười lớn, dường như không ngờ Vương Diệp lại có năng lực này.

Mặc dù họ vẫn còn có chút bài xích Vương Diệp, nhưng không thể không thừa nhận là người có năng lực quả thực có chỗ đứng.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế đứng bên cạnh mọi người.

Họ vẫn không ngừng đào cái hố đó, cố gắng mở rộng lối đi trước mặt từng chút một, không lâu sau, cái hố này đã bị họ đào ra từng chút một.

Thực tế, đây căn bản không phải cái hố gì cả, mà là một lối đi khổng lồ.

Lối đi này giống như một con rồng đang nằm trên mặt đất, còn điều họ đang nhìn thấy, lại là một cái đuôi, những hình điêu khắc trên đó bao gồm tất cả mọi thứ, đều sống động như thật.

Mọi người chỉ nhìn một cái, đã không khỏi kinh hô.

Vương Văn Nguyệt thấy bọn họ từng người một vẻ mặt chấn kinh, lại không khỏi cười ha ha.

Anh ta vẫy tay gọi những người bên cạnh mình.

Những người bên cạnh anh ta cũng đều cầm thiết bị, lục tục đi tới.

Khi tiến hành kiểm tra, khuôn mặt mọi người tràn đầy vẻ nặng nề, những động tác cẩn thận viết đầy tất cả cảm xúc của họ, còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh.

Không lâu sau, họ đã cầm trong tay bản ghi chép cũng như đủ loại thông tin, Vương Văn Nguyệt cũng chỉ nhìn một cái, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Nơi này là sa mạc, bên trong sao có thể có độ ẩm cao như vậy chứ?

Thứ này chắc chắn có vấn đề, các cậu kiểm tra lại một lần nữa đi.” Lời anh ta nói ra, những người trước mặt khẽ gật đầu, rồi lại cầm thiết bị bắt đầu đo đạc, còn Vương Văn Nguyệt chỉ suy tư ở bên cạnh.

Anh ta cảm thấy kết quả nhận được lần này có vấn đề, Vương Diệp thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, cũng chỉ khẽ mỉm cười, những người bên cạnh tuy không hành động khinh suất, nhưng thấy Vương Diệp đi đến bên cạnh đuôi rồng.

Mọi người lại không khỏi mở lời nói với Vương Diệp: “Anh đang làm gì ở đó?

Sẽ không phải là cảm thấy ở đây còn có khả năng khai phá khác sao?”… Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, đối mặt với câu hỏi của họ, Vương Diệp chỉ cười hờ hững.

Một số chuyện không cần giải thích quá nhiều, bởi vì những người này không thể hiểu được, huống chi mọi người đều không ở cùng một thế giới.

Cho dù anh có nói, những người này làm sao mà hiểu được chứ?

Vương Diệp trong lòng suy tư đồng thời cũng gạt hết lớp cát phía trên sang một bên, dần dần, cái đuôi rồng khổng lồ này cũng từng chút một hiện ra trước mặt mọi người.

Bởi vì phần đuôi vốn dĩ đã tương đối nhỏ.

Nhưng sau khi Vương Diệp gạt hết lớp cát đó đi, mọi người mới phát hiện, lối đi này không chỉ là phần nhỏ xíu nhìn thấy trước mắt, bên trong còn có một lối đi rất dài.

Cảnh tượng như vậy hiện ra trước mắt, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, Hoàng Mao cũng không ngoại lệ, anh ta lắc đầu, thần sắc hoảng sợ nói: “Chuyện này là sao?

Sao lại có chuyện như vậy?” Hoàng Mao vừa nói vừa nhìn những người bên cạnh, anh ta chưa từng gặp chuyện như thế này, đây cũng là lần đầu tiên anh ta đến một nơi như vậy để mạo hiểm, nếu không phải vì tiền, anh ta cũng chẳng rảnh rỗi mà làm chuyện này.

Đối mặt với câu hỏi của Hoàng Mao, mọi người chỉ khẽ cười, họ không cách nào trả lời.

Vương Văn Nguyệt thấy Hoàng Mao như vậy, lập tức lạnh mặt giận dữ quát mắng: “Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, hà tất phải làm quá lên như vậy.” Nghe Vương Văn Nguyệt trách mắng, Hoàng Mao cũng lập tức im lặng, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, những người bên cạnh thấy Hoàng Mao bị mắng, cũng biết tính cách của Vương Văn Nguyệt.

Lúc này, Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 1412

Cái đuôi trước mặt trông giống như đuôi rồng, nhưng Vương Diệp hiểu rằng lối đi này sẽ không ngừng kéo dài về phía trước.

Vì vậy, có lẽ họ phải bỏ ra một chút tâm tư ở đây mới có thể tìm ra câu trả lời.

Giống như Vương Diệp dự liệu, Vương Văn Nguyệt sau khi phát hiện ra vấn đề này, liền trực tiếp vẫy tay với những người bên cạnh nói: “Đừng đứng ngây ra ở đó nữa, mau tìm ra tất cả vấn đề ở đây, và cứ men theo cái đuôi rồng này mà đi thẳng về phía trước, đi đến cuối lối đi thì chúng ta mới dừng lại.” Lời Vương Văn Nguyệt nói ra, mọi người gật đầu, không chút ý kiến nào, nhưng khi không ngừng đi về phía trước, tay của họ cũng đang chạm vào lớp cát trước mặt.

Những lớp cát này cũng đều bị họ lục tục gạt xuống, còn Vương Diệp chỉ đứng nhìn bên cạnh, anh đi đến bên cạnh chiếc xe, chuẩn bị khởi động xe, Vương Văn Nguyệt dường như biết suy nghĩ trong lòng anh vậy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, khuôn mặt Vương Văn Nguyệt thêm vài phần mệt mỏi, anh ta trực tiếp nắm lấy tay Vương Diệp, đồng thời chỉ về phía sau, thần sắc lạnh lùng nói: “Những thứ này không chịu nổi anh phá như vậy đâu.” Lời nói này vừa thốt ra, Vương Diệp phản ứng lại, anh gật đầu.

Một số điều Vương Văn Nguyệt không hiểu, cho dù anh biết, nhưng bây giờ dễ dàng tiết lộ ra, đối với anh cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Và bây giờ, để những người này từ từ mò mẫm, có lẽ cũng là lối thoát tốt nhất, nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng không dây dưa nữa mà đi đến bên cạnh lối đi.

Khi anh lặng lẽ đứng ở nơi này, bên cạnh cũng có không ít nhân viên, họ vẫn đang cầm thiết bị trong tay, không ngừng đo đạc, cho dù thiết bị của họ đủ chính xác, nhưng rắc rối trước mặt, họ vẫn không tìm ra là chuyện gì xảy ra.

Theo lẽ thường mà nói, đây là sa mạc, không nên có độ ẩm như vậy, nhưng tất cả những gì họ kiểm tra được, đều là tình huống gần giống với không khí bên ngoài.

Điều này khiến sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh, Vương Văn Nguyệt khi đang bận rộn đầu tắt mặt tối, phát hiện Vương Diệp căn bản không bận tâm đến chuyện này, anh ta cũng dừng động tác trong tay, đồng thời đi đến trước mặt Vương Diệp: “Anh biết chuyện này là sao, tại sao không chịu nhắc nhở chúng tôi?” Giọng điệu Vương Văn Nguyệt tràn đầy sự sốt ruột.

Nghe lời anh ta, Vương Diệp chỉ cười hờ hững, không phải anh không muốn nhắc nhở, mà là sự việc không đơn giản như Vương Văn Nguyệt nghĩ.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp lại không khỏi ngẩng cằm lên, thần sắc lạnh lùng nói với Vương Văn Nguyệt: “Nhắc nhở cái thứ này nói ra sẽ có ý nghĩa sao?

Tôi muốn lái chiếc xe đó qua, quét hết lớp đất này đi, anh còn không bằng lòng, vậy chi bằng cứ kiên nhẫn chờ đợi.” Khuôn mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ khinh thường, khi nói ra những lời này, anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Quả nhiên, Vương Văn Nguyệt trực tiếp nắm lấy tay anh, đưa anh đến bên cạnh chiếc xe.

Nhìn chiếc xe trước mặt, khuôn mặt Vương Diệp thêm vài phần hưng phấn, dưới ánh mắt chú ý của Vương Văn Nguyệt, anh cứ thế ngồi lên, đồng thời điều khiển chiếc xe trước mặt.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Vương Diệp trực tiếp lái xe về phía trước, sau đó, anh dựa vào phán đoán của mình để văng chiếc lốp xe đó lên lối đi bên cạnh.

Ngay khi chiếc lốp xe quét qua, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được năng lực của Vương Diệp mạnh mẽ đến mức nào.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không khỏi phát ra tiếng kinh hô, Hoàng Mao là người sùng bái Vương Diệp nhất, anh ta trực tiếp mở lời nói: “Lần này, dự đoán của anh có thể nói là hoàn hảo.” Hoàng Mao vừa nói vừa giơ ngón cái lên, đối mặt với lời anh ta, Vương Diệp chỉ cười hờ hững, cho dù lần này dự đoán hoàn hảo, nhưng thì sao chứ?

Những thứ này không nói lên được điều gì khác.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lạnh mặt xuống, lại một lần nữa nghiến chặt răng, dựa vào việc hết lần này đến lần khác văng chiếc lốp xe, lúc này Vương Diệp cứ thế từng chút một lộ ra nguyên mẫu của lối đi đó.

Những người khác nhìn lối đi trước mặt, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng, nửa ngày không thốt nên lời, sững sờ tại chỗ đồng thời, Hoàng Mao lại không khỏi từ trong túi mình lấy ra máy ảnh… Mặc dù Vương Văn Nguyệt đã nghiêm cấm bọn họ không được chụp ảnh ở nơi này, nhưng Hoàng Mao vẫn không khỏi cầm máy ảnh của mình lén chụp hai tấm, bởi vì lối đi trước mặt này thực sự quá uy phong.

Đó là điều anh ta cả đời chưa từng thấy, đây là nguyên mẫu của một con rồng, nhưng đầu rồng lại kéo dài vào bên trong ngọn núi, cụ thể là chuyện gì xảy ra, mọi người không biết, nhưng con đầu rồng trước mặt này thực sự rất đẹp.

Cho dù chỉ lộ ra một đoạn thân thể nhỏ.

Mọi người trong lòng suy tư, Hoàng Mao sau khi chụp xong ảnh, cũng vội vàng cất kỹ máy ảnh của mình.

Những người bên cạnh không nhìn thấy hành động nhỏ của Hoàng Mao, Vương Diệp tuy phát giác được, nhưng anh cũng không nói, chỉ nhìn mọi người ngồi đó, anh lái xe về vị trí cũ.

Vương Văn Nguyệt và Tần Trạch đều có chút vui mừng, người vui nhất chắc chắn là Tần Trạch, bởi vì không cần phải bận rộn vô ích ở nơi này, quan trọng nhất là lối đi do Vương Diệp khuếch trương ra có thể nói là hoàn hảo.

Tần Trạch trong lòng suy tư, còn Vương Diệp nghe những lời khen ngợi đó, cũng chỉ cười hờ hững, Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp không hề nao núng, lại không khỏi tiến lên, hạ giọng nói: “Lần này rất may có anh, thực lực của anh mọi người chúng ta đều có mắt cùng nhìn, những lợi ích tiếp theo nên dành cho anh, chúng ta đều sẽ không thiếu.” Khuôn mặt Vương Văn Nguyệt tràn đầy vẻ nghiêm túc, những lời bảo đảm này, nhận được cũng chỉ là một tiếng cười khẽ của Vương Diệp, anh gật đầu, như thể đã đồng ý với những lời của Vương Văn Nguyệt, nhưng nhìn lối đi trước mặt.

Vương Diệp lại không khỏi cau mày, đồng thời mở lời dặn dò mọi người: “Nơi này không đơn giản như vậy, chỉ thấy đuôi rồng mà không thấy đầu rồng, hơn nữa đầu rồng còn ẩn trong núi, tôi nghi ngờ lối đi này không thể đi được, chúng ta có lẽ phải tìm lối đi khác.” Nếu không, một khi mạo hiểm bước vào lối vào này, cái chờ đợi họ sẽ là một con đường chết.

Đối mặt với lời của Vương Diệp, mọi người căn bản không nghe lọt tai, Vương Văn Nguyệt chỉ vẫy tay gọi những người cấp dưới của

mình.

Những người cấp dưới của anh ta lục tục đi vào, sau đó dưới ánh mắt chú ý của Vương Diệp, họ phát ra tiếng động trong lối đi, những người bên ngoài đều nghe thấy.

Khuôn mặt họ tràn đầy hưng phấn và kích động, từng người một ở bên ngoài vô cùng vui vẻ đáp lại.

Đám người đó sở dĩ vui mừng, đại khái là vì chưa từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy, hơn nữa sự chấn động mà lối đi này mang lại cho họ, gần như là cả đời khó quên.

Còn Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh, Vương Văn Nguyệt và những người đồng đội của mình, đi trong lối đi nửa ngày, xác định mình vẫn đang đi trên lối đi bên ngoài.

Vương Văn Nguyệt cũng trực tiếp nói với những người bên cạnh: “Xem ra con đường này sẽ không có vấn đề lớn gì, những lời Vương Diệp nói, cũng có thể là đang hù dọa chúng ta, bây giờ cứ đi ra ngoài trước, chúng ta sắp xếp những việc đại thể.” Lời Vương Văn Nguyệt nói ra, những người bên cạnh gật đầu, không chút ý kiến nào, nhưng lối đi trước mặt này trông rất kỳ lạ, nhưng thực tế, sau khi đi vào, lại là một thế giới khác, quan trọng nhất là, khi họ cầm đèn pin chiếu vào vách tường.

Mọi người thậm chí có thể nhìn thấy những vảy rồng trên đó, tuy chỉ là khắc họa ra, nhưng những thứ đó sống động như thật, quá mức chân thực, cũng mang lại cho họ một áp lực nhất định, giống như có thứ gì đó đang rình rập họ trong bóng tối vậy.

Rõ ràng không có thứ đó, tất cả đều là do ảo giác của mọi người, nhưng phát hiện mới lạ ở nơi này, vẫn khiến trong lòng họ thêm vài phần kiêng kỵ.

Những người này sau khi lục tục đi ra, những người đang chờ đợi bên ngoài cũng đầy kích động đi tới, Vương Văn Nguyệt nhìn những người đồng đội bên cạnh mình, lại không khỏi nói với những người này: “Tình hình bên trong, tôi đều đã xem qua, không có nguy hiểm lớn, bây giờ chúng ta cần lên kế hoạch lộ trình đi vào, tất cả các cậu đều phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, hợp tác, nếu không xảy ra chuyện gì tôi sẽ không quản.” Vương Văn Nguyệt vô cùng lạnh lùng, những người bên cạnh vừa nghe vừa gật đầu, hận không thể vỗ ngực thề thốt đảm bảo, nhưng Vương Văn Nguyệt lại không đáp lời họ, mà nói ra kế hoạch của mình.

Lối đi trước mặt này tuy không có nguy hiểm gì, nhưng độ ẩm không khí bên trong lại giống với thế giới bên ngoài, có sự thay đổi hoàn toàn khác biệt so với khu vực sa mạc này, vì vậy bên trong có thể có nguồn nước.

Khi những người này đi, cũng phải báo cáo tình hình bên trong kịp thời.

Yêu cầu của Vương Văn Nguyệt chỉ có vậy, mọi người trong khi nghe cũng đều gật đầu, còn Vương Diệp chỉ nhìn những người cấp dưới bên cạnh anh ta, đám người đó vẫn đang tranh nhau ghi chép ở nơi đó.

Vương Diệp lại không khỏi tiến lên nói: “Ghi chép những thứ này là vô dụng, nếu thực sự muốn điều tra rõ ràng tình hình bên trong, chi bằng cùng chúng ta đi vào.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, sắc mặt những người đó liền trở nên vô cùng kỳ lạ, họ ngẩng đầu nhìn Vương Diệp một cái, lại nhìn những người phía sau anh, rồi nói không kiêng nể gì: “Đừng mơ tưởng, chúng tôi sẽ không đi theo các anh vào đâu, nơi đó là khu vực các anh thăm dò và không liên quan gì đến chúng tôi.” “Đúng vậy, đã nhận tiền thì phải làm tốt việc, nghe theo sự phân phó của chúng tôi.” “Những người chúng tôi chỉ cần ghi chép ở bên ngoài là được rồi.” Những chuyện không quan trọng với họ, họ không muốn dây dưa, nghe những lời như vậy, trong lòng Vương Diệp có chút không vui.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, không khỏi khẽ thở dài nói: “Anh đang làm gì vậy?

Muốn phá chén cơm của chúng tôi sao?

Hành vi của họ có vấn đề gì chứ?

Chúng tôi vốn dĩ đã nhận tiền, đừng gây chuyện ở nơi đó.” Mọi người vừa nói vừa đi đến bên cạnh Vương Diệp, nghe những lời khuyên nhủ này, Vương Diệp chỉ cười hờ hững, anh không biết nên đáp lại thế nào, nhưng vẫn chọn cách cúi đầu.

Thấy Vương Diệp không nói gì, Vương Văn Nguyệt lại không khỏi nói với những người bên cạnh: “Mấy người nói chuyện chú ý một chút.” Lời Vương Văn Nguyệt nói ra, mấy người bên cạnh anh ta đều gật đầu, bởi vì năng lực của Vương Diệp phi thường, đến mức lúc này họ cũng không thể không nhượng bộ Vương Diệp.

Nhưng trong nhận thức của họ, Vương Diệp cũng chỉ là một tên trộm mộ đã đạo mộ nhiều lần hơn mà thôi.

Mọi người trong lòng thầm tính toán.

Vương Diệp không hề biết suy nghĩ của bọn họ, chỉ lặng lẽ đứng ở nơi này, thời gian từng phút từng giây trôi qua, Vương Văn Nguyệt cuối cùng cũng lên kế hoạch xong bản đồ và những thứ khác.

Nhìn mọi người ngồi đó, Vương Văn Nguyệt trực tiếp nói: “Tôi sẽ đặt thiết bị liên lạc này vào ba lô của các cậu, chỉ cần các cậu mở ra, sau đó có thể đối thoại với chúng tôi.” Lời Vương Văn Nguyệt nói xong, mọi người gật đầu.

Còn Vương Diệp chỉ đi qua, trực tiếp mở thiết bị.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi, nhưng sau khi Vương Diệp mở lời nói, họ lại khôi phục yên tĩnh.

“Chuyện gì sẽ xảy ra bên trong không ai biết, một khi nguy hiểm đến rồi, lại đi mở cái thiết bị gọi là này, vậy thì e rằng người đã không còn mạng nữa.” Vương Diệp nói là sự thật, mọi người không cách nào phản bác, Vương Văn Nguyệt thấy anh như vậy, cũng cười khổ gật đầu.

Và lúc này, mọi người men theo lối đi trước mặt, từng bước đi vào bên trong.

Đi chưa được bao lâu, mọi người cũng đều dừng bước.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn lối đi trước mặt thở dài.

Nơi này trông không có bất kỳ mối đe dọa nào, cũng sẽ không gây tổn hại thực chất cho họ, nhưng dù nhìn thế nào, Vương Diệp cũng cảm thấy nơi này có vấn đề.

Lúc này, Vương Diệp cảm thấy có điều chẳng lành, anh vội vàng nói với những người bên cạnh: “Nơi này có chút không đúng.” Lời này vừa thốt ra, những người bên cạnh anh ta ngẩng đầu nhìn Vương Diệp một cái, rồi lại không khỏi cười nói: “Đừng nói những lời ngu ngốc đó, làm sao có thể không đúng chứ?

Bọn họ vừa rồi đều đã đi một vòng, hơn nữa Vương Văn Nguyệt đã nói, chúng ta chỉ cần dừng lại ở nơi có một lá cờ màu đỏ là được rồi.” Bởi vì Vương Văn Nguyệt và những người đó khi rời đi, đã làm sẵn những ký hiệu đánh dấu.

Bây giờ, họ chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của Vương Văn Nguyệt, thực ra, cũng sẽ không có chuyện gì lớn.

Ngược lại, Vương Diệp cái tên này hết lần này đến lần khác gây ra những chuyện đó, rõ ràng là chuyện tầm phào, nhưng anh lại nói rất thật, đến mức lúc này mọi người đều có chút sợ hãi.

Bởi vì Hoàng Mao là người sùng bái Vương Diệp nhất, dần dần, sự chú ý của mọi người cũng không khỏi bị Hoàng Mao thu hút.

“Nơi này trông thật sự có vấn đề, không chỉ tối, mà những vảy rồng phía trên dường như là thật, đám người chúng ta đi bên trong, cảm giác giống như bị những vảy rồng này bao bọc vậy, sẽ không phải là đang đi trong bụng rồng chứ?” Tần Trạch trên mặt mang theo sự cẩn thận và căng thẳng, những người bên cạnh nghe thấy đột nhiên bật cười, còn chưa kịp chế giễu Tần Trạch, Vương Diệp đã trực tiếp mở lời nhắc nhở Tần Trạch nói: “Đừng nghĩ mọi chuyện quá tệ, nơi này đã là vảy rồng thì chúng ta chắc chắn không phải đang đi trong bụng rồng, nhưng…” Lời Vương Diệp còn chưa nói hết, sắc mặt mọi người đã trở nên vô cùng khó coi.

Họ mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng không ai dám nói ra, còn Vương Diệp chỉ mải miết đi về phía trước.

Những người bên cạnh thấy anh đi vội vàng như vậy cũng vội vàng đi theo, nhưng lúc này mọi người mới phát hiện, dù Vương Diệp đang đi nhưng anh vẫn thò tay chạm vào những chiếc vảy trên tường phía trước.

Trên mặt Vương Diệp mang theo vẻ cẩn thận và căng thẳng, anh đang tìm kiếm vấn đề bên trong.

Những người bên cạnh cũng bắt chước hành động của anh, nhưng dù họ có chạm vào những chiếc vảy này thế nào đi nữa, họ cũng không thể nhìn ra được huyền cơ bên trong.

Chỉ có một mình Vương Diệp là có thể nhìn ra những thứ ẩn chứa bên trong.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp nói thẳng với những người bên cạnh: “Trước hết dừng bước, chúng ta hãy xem dưới chân có vảy không?” Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu.

Lý do họ sẵn lòng nghe lời Vương Diệp là vì trên người anh có một mị lực mạnh mẽ, thứ đó không chỉ khiến Vương Diệp trở thành người dẫn đầu của họ mà còn khiến họ tin tưởng anh.

Đó là kiểu tin tưởng vô điều kiện, không chút nghi ngờ hay suy đoán nào.

Và vào lúc này, mọi người đồng loạt dừng bước, trực tiếp bắt đầu tìm kiếm vảy dưới chân.

Nhưng khi họ dừng lại tìm kiếm, sắc mặt Vương Văn Nguyệt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cô ta để những người này đi vào là để đến được nơi cô ta nói, chứ không phải để họ tìm kiếm mấy thứ vảy lung tung bên trong.

Suy nghĩ một chút, Vương Văn Nguyệt cũng không chút khách khí mà lớn tiếng quát mắng Vương Diệp: “Anh đang làm gì ở chỗ đó?

Tại sao lại bắt họ dừng lại?

Có hay không có vảy quan trọng đến thế sao?

Từ khi nào mà những thứ bên trong này cần anh nghiên cứu rồi?” Nói xong lời này, Vương Văn Nguyệt lại nghiến răng nghiến lợi bổ sung với vẻ mặt đầy sốt ruột: “Các người phải nhớ rõ những việc mình cần làm khi đi vào, chứ không phải vào lúc này lại nghĩ đến mấy thứ viển vông đó.

Những thứ đó không có bất kỳ lợi ích nào cho các người cả.” Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức im lặng.

Chương 1413

Suy nghĩ một chút, họ lại lần lượt nhấc chân đi về phía trước.

Lúc này Vương Diệp đang ở trong hành lang, sẽ không có ai nhìn thấy anh.

Nhóm người kia chỉ mải miết đi về phía trước, cho dù nhận thấy Vương Diệp không theo kịp, nhưng họ cũng không nói.

Bởi vì ở nơi quỷ dị này, chỉ khi Vương Diệp cùng thuyền với họ, họ mới có thể nhận được sự giúp đỡ của Vương Diệp, còn Vương Văn Nguyệt, ngoài việc chỉ huy bên ngoài ra, căn bản không hiểu nội tâm của họ, cũng như tất cả những gì họ đang chịu đựng.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, Vương Văn Nguyệt không hiểu suy nghĩ của họ, chỉ mải miết chờ đợi họ đi đến vị trí đã định.

Không lâu sau, một người trong số họ nhìn thấy vị trí đó, anh ta vội vàng nói với người bên cạnh: "Tôi thấy thứ đó rồi, nơi chúng ta nên đến." Giọng điệu của anh ta có chút vui mừng.

Vương Văn Nguyệt nghe thấy cũng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó phát ra nhiệm vụ tiếp theo của mình.

Mấy người kia vừa nghe vừa thở dài.

Vương Văn Nguyệt muốn họ tiếp tục đi về phía trước.

Đồng thời, họ cũng phải mở thiết bị và dụng cụ trong tay.

Cách thao tác thì Vương Văn Nguyệt đã thông báo một lần khi họ mới vào.

Lúc này mọi người chỉ cầm dụng cụ trên tay, có chút bất đắc dĩ mà thao tác.

Kỳ thực họ đều không biết những thứ này, nhưng Vương Văn Nguyệt đã đặt mệnh lệnh ra trước mặt.

Mọi người không còn cách nào khác, chỉ đành làm theo lời cô ta.

Lúc này, mọi người lại không nhịn được quay đầu nhìn Vương Diệp một cái.

Anh cuối cùng cũng theo kịp, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chắc là đã có phát hiện gì rồi.

Họ thầm đoán trong lòng, sau đó cẩn thận đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Hoàng Mao biết cách tắt thiết bị này, đang chuẩn bị tắt, kết quả không ngờ Vương Diệp lại kéo tay anh ta, đồng thời nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hoàng Mao gật đầu.

Những người bên cạnh đều cảm thấy có điều không ổn, Vương Diệp ở chỗ đó chắc chắn đã phát hiện vấn đề.

Tuy họ làm theo lời Vương Văn Nguyệt nói, nhưng một số người vẫn không kìm nén được sự tò mò trong lòng.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, họ cứ thế bắt đầu tìm kiếm những chiếc vảy được cho là có đó, nhưng dưới chân căn bản không có vảy nào.

Không lâu sau, mọi người cũng đều bỏ cuộc, còn Vương Diệp chỉ nhìn những người này rồi nói: “Ở chỗ đó, tuy tôi có nhìn thấy vảy, nhưng chỉ là một đoạn.

Nếu không nhầm thì đây có lẽ là một loại thông đạo vận chuyển.” Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc, nhưng khi nói đến chuyện này, anh vẫn không nhịn được thở dài.

Những rắc rối trước mắt quá phức tạp, anh căn bản không biết phải miêu tả thế nào.

Mọi người thấy Vương Diệp có thái độ như vậy, nhất thời cũng lâm vào trầm mặc.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn thứ trong tay mình, suy nghĩ một chút rồi lại không nhịn được nói với nhóm người trước mặt: “Đương nhiên rồi, nếu các người cũng có thắc mắc về những thứ này, cũng có thể hỏi tôi.” Anh vừa nói vừa trải chiếc vảy ra.

Dưới chân thực sự có vảy, nhưng những chiếc vảy ở chỗ họ bắt đầu đứt quãng, còn Vương Diệp đã tìm thấy một mảnh vảy vỡ.

Những chiếc vảy đó quả thực được làm từ đất nung, nhưng cảm giác khi cầm trong tay lại có chút khác biệt, giống như một khối ngọc vậy.

Vương Diệp không hiểu, chỉ có thể nói phát hiện của mình cho mọi người trước mặt.

Mọi người vừa nghe lời anh nói vừa nhíu mày, họ cũng đang lặng lẽ suy nghĩ về những điều Vương Diệp nói.

Thấy nhóm người này đều nhìn chằm chằm vào mình như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được cười nói với họ: “Thực ra cũng không cần quá hoảng loạn, thậm chí không cần quá tin vào tất cả những gì tôi nói, dù sao thì tôi cũng có thể lừa người mà.” Anh nói là thật, ánh mắt tin tưởng và sự phó thác vô điều kiện của mọi người khiến anh có chút không chịu nổi.

Tần Trạch nghe lời anh nói, đột nhiên cảm thấy buồn cười, liền nhấc tay vỗ vai anh nói: “Đừng như vậy, chúng ta vẫn luôn coi anh là huynh đệ, tin tưởng anh cũng là chuyện bình thường.” Mọi người nghe lời Tần Trạch nói cũng cười, nhưng nụ cười trên mặt Vương

Diệp lại dần dần biến mất.

Không thể phủ nhận, Tần Trạch là người quả thực khôn khéo, hơn nữa rất biết ăn nói.

Dường như Vương Diệp thực sự đã lừa dối họ, vậy thì sau đó anh cũng sẽ phải gánh chịu một gánh nặng tâm lý nhất định vì lời nói của Tần Trạch.

Nhưng Vương Diệp không biểu hiện ra, mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu với những người này.

Vương Văn Nguyệt nghe thấy cuộc đối thoại của họ, lập tức sốt ruột như lửa đốt mà nói: “Các người hiện tại gặp phải tình huống gì, mau chóng nói cho tôi biết, tôi cần tiến hành một cuộc ghi chép và điều tra thực chất.” Trong giọng điệu của Vương Văn Nguyệt có thêm vài phần sốt ruột.

Mọi người nghe thấy, lập tức khai báo rõ ràng từng chi tiết.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là, những lời của họ vừa nói xong, sắc mặt Vương Văn Nguyệt đã trở nên vô cùng khó coi, sau đó siết chặt nắm đấm nói: “Các người đang nói bậy bạ, sao có thể có chuyện như vậy được?

Mau gọi Vương Diệp qua đây, tôi muốn nghe anh ta nói.” Cô ta nghĩ Vương Diệp chắc chắn biết rõ ngọn nguồn của những thứ này, sao những thứ này có thể huyền ảo đến thế chứ, Vương Văn Nguyệt không thể chấp nhận được.

Nghe thấy giọng Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh micro, đồng thời nhìn xuống đất nói: “Nếu cô bằng lòng đi cùng chúng tôi, có lẽ chúng tôi sẽ có nhiều phát hiện hơn, huống chi mấy người vẫn cứ ở bên ngoài, như vậy có được không?

Đã nói là mọi người cùng sống cùng chết rồi mà.” Lời của Vương Diệp khiến Vương Văn Nguyệt lâm vào trầm mặc.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp kiêu ngạo như vậy, đều không nhịn được giơ ngón cái lên.

Không thể không thừa nhận, Vương Diệp quả thực là một nhân vật có năng lực.

Anh không chỉ làm những việc mọi người muốn làm, mà còn khiến Vương Văn Nguyệt đi vào đường cùng.

Lúc này Vương Văn Nguyệt thực sự không còn cách nào, chỉ đành nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thở dài than thở với vẻ mặt u oán: “Vậy thì làm theo lời anh nói đi.” Cô ta vừa nói vừa nhìn những người bên cạnh, những người đó đều đã thu dọn đồ đạc xong, sau đó lần lượt vác đồ, từng bước đi tới.

Khi tiếng bước chân từ phía đó truyền đến, Vương Diệp cũng nghe thấy.

Người bên cạnh thấy Vương Diệp cầm chiếc vảy trong tay, lại không nhịn được đi qua, lấy chiếc vảy của anh đi, đại khái là lo Vương Diệp sẽ giở trò khi Vương Văn Nguyệt đến.

Tính cách của Vương Diệp trước nay vẫn thất thường, mọi người cũng không hiểu anh.

Vì vậy chỉ có thể dùng cách này để đảm bảo ổn định.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Hoàng Mao liếc nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: “Nói thật, việc phát hiện chiếc vảy này thật sự có chút đột ngột, tôi vừa đi ở chỗ đó lâu như vậy mà không hề nhìn thấy.” Hoàng Mao chỉ nói bâng quơ, kết quả không ngờ lời mình vừa nói ra, Vương Diệp đột nhiên lạnh mặt, sau đó nhìn chằm chằm vào anh ta nói: “Anh đang nghi ngờ tôi sao?” Trong giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ sốt ruột, vẻ mặt trong ánh mắt cũng khiến sắc mặt Hoàng Mao trở nên khó coi.

Những người bên cạnh đều không ngờ Vương Diệp lại trở nên nóng nảy như vậy, nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt mọi người có thêm vài phần cẩn thận, Hoàng Mao cũng đặc biệt thận trọng.

“Chuyện này là hiểu lầm, tôi chỉ tò mò mà thôi.

Theo lý mà nói, nếu những thứ này dễ thấy như vậy, chúng ta vừa nãy tìm kiếm thì cũng phải tìm thấy chứ, hơn nữa...” Lời của Hoàng Mao còn chưa nói hết, Vương Diệp đã cười lên, anh trực tiếp nắm chặt nắm đấm, túm lấy cổ áo Hoàng Mao kéo lại.

Đối phương bị Vương Diệp dọa đến mức trợn tròn mắt.

Những người khác thấy hành động của Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được khuyên can bên cạnh: “Anh đang làm gì vậy?

Cho dù Hoàng Mao vừa nãy không nên dùng giọng điệu đó với anh, nhưng đây cũng chỉ là hỏi han cơ bản mà thôi, nếu anh không cho phép, vậy chúng tôi không hỏi nữa là được.” “Chỉ là chúng tôi không hỏi Vương Văn Nguyệt, họ thực sự có thể không hỏi sao?” Trên mặt họ mang theo vẻ khinh thường và ngạo mạn.

Tần Trạch nhận thấy cảm xúc của Vương Diệp không ổn lắm, suy nghĩ một chút, vội vàng nhìn vai Vương Diệp nói: “Anh vẫn nên bình tĩnh một chút đi, đừng tỏ ra như vậy, làm những điều này không có ý nghĩa gì đâu.” Lời Tần Trạch nói là sự thật.

Vương Diệp thấy thái độ của anh ta, cũng chỉ cười qua loa.

Những người bên cạnh liếc nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nói với Vương Văn Nguyệt vừa đi tới: “Chiếc vảy này cô có thể quan sát kỹ một chút.” Lời của họ vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt gật đầu, nhưng khi quan sát, trong ánh mắt của Vương Văn Nguyệt cũng có thêm vài phần nghiêm cẩn.

Khi ánh mắt cô ta rơi vào người Vương Diệp, dường như cô ta lo lắng tên này có chuyện gì đó giấu diếm mình.

Suy nghĩ một chút, Vương Văn Nguyệt nói với Vương Diệp: “Khi tôi giao tiếp với người khác, tôi thích thẳng thắn đối mặt.

Nếu anh thực sự có phát hiện gì mà không nói cho chúng tôi, vậy thì kết quả chờ đợi anh chắc chắn không phải là điều tốt đẹp gì.” Lời Vương Văn Nguyệt nói là sự thật, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta nói lại không hề lay động mà cười một tiếng.

Anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh đó, căn bản không vì sự đe dọa của Vương Văn Nguyệt, thậm chí là hành động của những người khác mà có chút gợn sóng hay biến động nào.

Vương Văn Nguyệt không có cách nào với anh, chỉ có thể tự mình nhìn chiếc vảy đó.

Cô ta lặng lẽ xem xét những hoa văn trên đó, trông như những chiếc vảy được người ta tinh xảo chạm khắc.

Nhưng khi Vương Văn Nguyệt chạm vào, cô ta vẫn có thể cảm nhận được điều gì đó không ổn.

Mặc dù cảm giác tay của nó trông gần giống ngọc, nhưng so với ngọc thật thì vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Ngọc có thể mềm mại hơn, nhưng khi chạm vào thứ này, nó lại có vẻ thô ráp, nhưng ngoài sự thô ráp ra lại cho người ta một cảm giác chân thực giống như vảy động vật, chứ không phải được làm từ đất.

Thấy Vương Văn Nguyệt nhìn kỹ như vậy, Vương Diệp lo cô ta sẽ bỏ lỡ chi tiết này, vội vàng chỉ vào một đầu khác của chiếc vảy nói: “Cô nhìn kỹ xem, chỗ này có một ít vết máu, nhưng lại không giống của người.” Nếu vết máu của người lưu lại trên chiếc vảy này, sẽ không thể hiện ra dạng dày đặc như vậy, cũng sẽ không đông đặc thành một đống dày đặc trên đó.

Cho dù thực sự đông đặc trên đó, nhưng theo lý mà nói, sao có thể chỉ có một chút xíu.

Trừ khi máu tươi bôi lên đủ nhiều, hơn nữa là bôi đi bôi lại nhiều lần.

Bằng không, muốn đạt được hiệu quả này, chỉ dựa vào máu người là không được, vẫn phải dựa vào máu tươi của động vật khác, ví dụ như máu tươi của một loại động vật bò sát nào đó, ví dụ như loài rắn.

Nhưng hiện tại anh nói ra suy đoán của mình, cũng không phải để những người này nghi thần nghi quỷ, chụp gió bắt bóng, mà là để giải thích quan điểm của mình, nếu nhóm người này không thể hiểu, vậy anh cũng đành chịu.

Thấy Vương Diệp nghiêm túc và tỉ mỉ như vậy, Vương Văn Nguyệt lại cẩn thận quan sát vết máu trên đó một lần nữa.

Lúc này cô ta không nhịn được dùng móng tay cái cạo một ít cục máu xuống, nhưng những thứ đó không hề nhúc nhích.

Cô ta dùng hết sức lực, nhưng vẫn không thay đổi gì.

Vương Văn Nguyệt cũng có chút đau đầu, những cục máu này dường như đã hòa quyện vào chiếc vảy trước mắt, nhưng dưới ánh đèn pin chiếu sáng, tất cả lại rõ ràng đến vậy.

Rõ ràng là máu tươi và vảy tách rời.

Chương 1414

Nhưng sao chúng lại dính chặt đến thế.

Có lẽ là không nghĩ ra cách giải quyết, lúc này Vương Diệp cũng có chút bất lực.

Những người bên cạnh liếc nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nhìn Vương Văn Nguyệt, họ rất giỏi giúp Vương Văn Nguyệt giải quyết rắc rối và vấn đề.

Lúc này mọi người lại ba năm tụm lại, khi quan sát kỹ vết máu trên đó, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

“Để tôi ngửi xem, đây là mùi gì?” Một người trong số đó còn nói ra lời như vậy.

Vương Diệp còn chưa kịp phản ứng, tên đó trực tiếp cầm chiếc vảy đi, đặt dưới mũi ngửi một cái, đó là một mùi lạ, khi anh ta miêu tả ra.

Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, Vương Diệp cũng không ngoại lệ, nhưng anh không biểu hiện ra, mà nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt nói: “Cô nghĩ đây là máu người sao?” Lời Vương Diệp vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt lắc đầu, tuy không có cách nào trả lời, nhưng cô ta vẫn lấy ra một túi trong suốt từ trong ba lô của mình.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Văn Nguyệt lạnh lùng nói: “Trước tiên cứ gói thứ này lại, đợi có cơ hội, chúng ta sẽ nghiên cứu vấn đề bên trong sau, bây giờ không phải lúc phí tâm tư vào chỗ này.” Lời Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, mọi người gật đầu, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, sau đó lại cười khổ nói: “Đừng lảng tránh vấn đề.

Những chi tiết tưởng chừng không đáng kể này, cũng sẽ mang lại cho chúng ta nhiều sự giúp đỡ.” Những sự giúp đỡ đó thường có thể cứu mạng họ vào thời khắc mấu chốt, nhưng Vương Văn Nguyệt không nghe lọt tai.

Cô ta chỉ mải miết hành động của mình, sau khi cất chiếc vảy đi, cô ta trực tiếp nói với những người này: “Đã nói là cùng nhau xuất phát, bây giờ mau đi thôi, đừng ở chỗ này dừng lại.” Cô ta không thích lãng phí thời gian, những người bên cạnh nghe thấy lập tức gật đầu, từng người làm theo lời Vương Văn Nguyệt nói, nhưng khi đi về phía trước.

Sắc mặt mọi người cũng đều trở nên khó coi, sự sắp xếp và giọng điệu của Vương Văn Nguyệt mang đến cho họ một cảm giác áp bức sâu sắc, dường như không thể thở nổi.

Tuy nhiên, bây giờ đã đi đến lúc này, nghĩ đến tiền trong tài khoản, không ít người đều vui vẻ cười lên.

Bởi vì đối mặt với hoàn cảnh tương tự, mọi người đều có chung buồn vui.

Thấy nhau cười, dù không nói gì, nhưng cũng biết đối phương đang nghĩ gì, họ cứ thế đẩy cánh tay đối phương, trông như đang khích lệ đối phương, nhưng trong lòng vẫn có chút bất lực.

Có một nỗi ưu sầu khó tả, đang dần dần tan chảy trong lồng ngực.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn những người trước mắt, tuy anh đi theo sau Vương Văn Nguyệt, làm theo lời cô ta mà đi về phía trước, nhưng càng đi trong hành lang phía trước, anh càng cảm thấy kỳ lạ.

Bất kể là chiều rộng hay độ ẩm bên trong, tất cả những cảm giác mà sự mơ hồ đó mang lại cho họ, giống như đi qua hành lang này sẽ đến được một thế ngoại đào nguyên vậy.

Nhưng điều đáng tiếc là, hành lang này, dù mang lại cho họ cảm giác huyễn cảnh đó, nhưng trong quá trình đi, mỗi bước chân đều trở nên vô cùng nặng nề, bởi vì họ đã đi rất lâu.

Người chịu trách nhiệm ghi lại thời gian liếc nhìn đồng hồ của mình, sắc mặt anh ta đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, sau đó nhìn tường xung quanh nói: “Theo lý mà nói, chúng ta nên đến một nơi khác rồi mới phải chứ, đã đi hai tiếng đồng hồ rồi, không thể nào vẫn còn quanh quẩn tại chỗ cũ chứ!” Lời của đối phương vừa nói ra, Vương Diệp đã hiểu ý của anh ta, sau đó với vẻ mặt đầy tò mò hỏi: “Vậy anh muốn ghi lại vị trí ban đầu sao?” Đối mặt với lời Vương Diệp, tên đó gật đầu.

Ghi lại vị trí sẽ có lợi cho tất cả bọn họ.

Vạn nhất họ đi hai tiếng đồng hồ mà vẫn chỉ quanh quẩn tại chỗ, thì nói ra cũng khá buồn cười.

Mọi người vừa tính toán trong lòng, vừa treo một số thứ lên tường bên cạnh, đó là những sợi ruy băng không cần thiết trên người họ.

Sau khi treo những thứ này lên, họ không nói gì thêm, mà vẫn tiếp tục đi về phía trước theo lời Vương Văn Nguyệt.

Chỉ tiếc là dù họ có đi thế nào, vẫn luôn cảm thấy con đường xa xôi vô tận, đặc biệt là càng đi, càng có cảm giác mịt mờ và tang thương.

Dần dần, một người vịn tường từ từ ngồi sụp xuống, một tay ôm ngực, trông vô cùng đau đớn.

Những người bên cạnh nhận thấy anh ta không ổn, vội vàng lên tiếng gọi, thu hút sự chú ý của một số người.

Lý do chỉ là một số người, là vì Vương Văn Nguyệt vẫn cố chấp đi về phía trước, cô ta vẫn lạnh lùng như vậy, không hề vì tình trạng của những người này mà có chút động lòng hay dừng lại.

Những người bên cạnh thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, sắc mặt họ cũng trở nên khó coi, quay đầu nhìn về phía sau, suy nghĩ một chút, họ lại theo kịp bước chân của Vương Văn Nguyệt.

Có một số chuyện họ không thể quản nhiều như vậy, cũng không thể giúp được họ, đã như vậy, thì những người đó nên tự mình học cách giải quyết rắc rối.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, sau khi theo kịp bước chân của Vương Văn Nguyệt, bóng dáng của họ chỉ còn lại một vầng sáng yếu ớt, ngoài việc ngẩng đầu nhìn lên có thể thấy một chút ánh sáng vụn vặt, những thứ khác, mọi người căn bản không nhìn thấy.

Vương Diệp cũng ở trong số đó, nhìn những người trước mặt, có chút ưu sầu nói: “Anh ta có thể tim không được tốt lắm.” Anh đã kiểm tra tình hình trên người tên đó.

Những người khác nghe lời Vương Diệp nói, từng người đều trợn tròn mắt, với vẻ mặt mờ mịt nói: “Vậy tim anh ta không tốt, chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Mọi người không thể hiểu ý Vương Diệp, cũng không thể hiểu được hàm ý sâu xa này.

Nghe lời họ nói, Vương Diệp chỉ vào hành lang xung quanh, lạnh lùng nói: “Hãy nhớ, ở nơi như thế này, những người mắc bệnh tim, một khi bước vào, sau đó sẽ làm bệnh tim của họ nặng thêm, ngoài ra, cũng sẽ làm tăng đáng kể khả năng phát bệnh tim.” Bởi vì hành lang như vậy quá tối tăm, huống chi những nguy hiểm ẩn mình trong bóng tối không thể nhìn thấy tận cùng, hay nói cách khác, tất cả những gì họ đang làm hiện tại là mù quáng và không có định hướng.

Đối với những người mắc bệnh tim, không nghi ngờ gì là đang chơi một trò chơi mạo hiểm.

Đi trong hành lang như vậy, có thể là đang đi trong nhà ma, thậm chí còn đáng sợ hơn nhà ma, bởi vì Vương Văn Nguyệt đã nói với họ rằng nơi này sẽ lấy mạng người.

Họ đã nhận tiền, vậy theo lý mà nói, cũng nên hoàn thành công việc, nhưng đối với những người mắc bệnh tim, số tiền đó có thể nhất định phải nhận, nhưng mức độ chấp nhận nơi đây của họ có thể cũng rất thấp.

Vì vậy, việc bệnh tim tái phát cũng không phải là chuyện hiếm gặp gì.

Khi giải thích những nguyên nhân này, Vương Diệp cũng đang nhìn những người này: “Nếu các người thực sự đã giấu giếm bệnh sử của mình, đến nơi này, không cẩn thận bệnh tình tái phát, cứu chữa không kịp thời, vậy thì, cái gọi là tiền, thực ra cũng không quan trọng đến thế...” Trong khi nói, người trước mặt cũng đã tỉnh lại.

“Những điều anh nói đó, bác sĩ cũng đã nói với tôi rồi, nhưng nếu không phải vì muốn sống sót, làm sao tôi có thể liều mạng đến nơi như thế này chứ?” Cho dù người đàn ông đã tỉnh lại, nhưng thái độ của anh ta vẫn vô cùng tệ.

Mọi người nghe lời anh ta nói, nhất thời cũng có chút khó chịu, lập tức lắc đầu nói: “Đừng nói những lời cay nghiệt như vậy, là anh ta đã cứu anh tỉnh lại đó.” “Hơn nữa anh ta cũng chỉ đánh giá mọi thứ từ góc độ khách quan mà thôi.” Trên mặt mọi người đầy vẻ phức tạp.

Người đàn ông nghe lời khuyên của họ, tuy không giận dữ như vừa nãy, nhưng sắc mặt vẫn khó coi.

“Không phải ai cũng may mắn như anh, chỉ cần tùy tiện nói vài câu ở đây là có thể được những người đó công nhận, thậm chí mạng sống còn quan trọng hơn chúng tôi.” Khi nói đến câu cuối cùng, người đàn ông gần như đã nắm chặt nắm đấm.

Trong khoảnh khắc như vậy, và trong bầu không khí đó, ai mà không cảm nhận được tầm quan trọng của Vương Diệp chứ.

Những người khác nghe lời người đàn ông nói, nhất thời không nói được một lời nào.

Ban đầu họ còn muốn khuyên nhủ, nhưng bây giờ, họ đều không có tâm tư khuyên nhủ.

Ai bảo những lời người đàn ông nói đều là sự thật.

Nhìn người đàn ông trước mắt, mọi người lâm vào im lặng.

Còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ, sau đó nhẹ nhàng thở dài nói: “Đúng, trong nhận thức của các người, mạng của tôi quả thực quan trọng hơn các người, nhưng những nỗi đau mà tôi phải chịu đựng, các người đã từng thấy chưa?” Bao gồm tất cả những gì anh đã hy sinh, những người này căn bản không hiểu.

Không khí cũng vì lời nói này của anh mà lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Mọi người đều không nói gì nữa, ngay cả người đàn ông kia cũng cúi đầu.

Không thể không thừa nhận, Vương Diệp nói là thật, những nỗi đau anh phải chịu đựng, mọi người đều không thể lý giải được.

Còn người đàn ông chỉ nhìn viên thuốc trước mặt, mở miệng nói: “Tôi vẫn có thể chịu đựng thêm một thời gian nữa.” Nhưng lời người đàn ông vừa nói ra, Vương Diệp đã cười lên.

Những người bên cạnh đều có chút không đành lòng, bởi vì họ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trên người người đàn ông.

Trong lòng họ rất khó chịu, còn lúc này Vương Diệp cũng trực tiếp mở miệng nói với người đàn ông: “Tôi đưa anh ra ngoài nhé, sau đó bảo những người này phối hợp một chút, cứ coi như anh đã chết rồi, những chuyện này cũng đừng nhắc lại nữa.” Anh quả thực là một người thông minh, biết vào lúc này nên dùng cách nào để giải quyết rắc rối trước mắt, nhưng lời anh vừa nói ra.

Sắc mặt mọi người đã trở nên vô cùng phức tạp, họ hơi nhíu mày, sau đó lại cười khổ gật đầu.

Kỳ thực mỗi người đều muốn sống sót, nhưng tình trạng của họ không tệ như người đàn ông kia.

Lúc này Hoàng Mao cũng vỗ vai Vương Diệp, anh ta vô cùng kích động nói: “Không hổ là anh, quả nhiên đủ nghĩa khí.” Lời Hoàng Mao vừa nói ra, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa với anh ta.

Nhưng ngay khi Vương Diệp chuẩn bị đưa người đàn ông ra ngoài, một chuyện không ngờ đã xảy ra, hành lang phía trước lại truyền đến tiếng bước chân rất dày đặc.

Lúc này, người đàn ông cũng trực tiếp giả vờ ngất xỉu theo lời Vương Diệp nói.

Nhưng tiếng bước chân dày đặc đó vẫn khiến người đàn ông không nhịn được nhíu mày, anh ta nhìn về phía trước, mơ hồ cũng cảm thấy có điều không hay.

Những người đó đều đã đi tới, bao gồm cả Vương Văn Nguyệt.

Nhìn những người đang ngồi, Vương Văn Nguyệt với vẻ mặt rất phức tạp nói: “Thực sự đã gặp phải Quỷ đả tường.” Trong khi nói, Vương Văn Nguyệt cũng xòe bàn tay mình ra.

Lúc này mọi người đều nhìn thấy, những sợi ruy băng trong lòng bàn tay cô ta.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều lâm vào một khoảng lặng, không khí cũng vì chuyện này mà dần dần đông cứng lại.

Khi những người đó im lặng, Vương Văn Nguyệt lại không hề quan tâm, cô ta chỉ hy vọng Vương Diệp có thể cho mình một phản hồi chính xác.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Văn Nguyệt với vẻ mặt vô cùng mệt mỏi nói: “Anh còn muốn giả ngu đến bao giờ?” Trong giọng điệu của cô ta có thêm vài phần ghét bỏ, nắm đấm cũng không tự chủ siết chặt vào lúc này.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp đột nhiên cười lên, sau đó mở miệng giải thích với Vương Văn Nguyệt: “Tôi không giả ngu, chỉ là cảm thấy gặp phải Quỷ đả tường không phải là chuyện rất bình thường sao?

Chẳng lẽ các người khi đi lại ở những nơi này, chưa từng gặp phải tình huống như vậy sao?” Lời Vương Diệp nói là sự thật, những người trước mắt thấy anh như vậy, chỉ trong nháy mắt, những người này đều lâm vào tĩnh lặng.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đang do dự, không biết có nên thực hiện kế hoạch vừa nãy của mình hay không, thì Vương Văn Nguyệt cũng trực tiếp chỉ vào người đàn ông trước mặt nói: “Đừng giả vờ ngất xỉu trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ trực tiếp đánh chết anh.

Những người như anh, tôi đã thấy quá nhiều rồi.” Có lẽ là bị Vương Diệp nhắm vào một trận, Vương Văn Nguyệt cảm thấy lửa trong lòng khó mà phát tiết ra được, vì vậy trực tiếp đối phó với người trước mặt.

Người đàn ông nghe lời Vương Văn Nguyệt nói, cho dù anh ta muốn phối hợp theo Vương Diệp, nhưng vẫn không nhịn được mở mắt.

Những lời Vương Văn Nguyệt nói quá nhẫn tâm, anh ta không thể nào phớt lờ được.

Còn Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh nhìn Vương Văn Nguyệt, ánh mắt anh mang theo vài phần lạnh lẽo.

Vương Văn Nguyệt bị anh nhìn chằm chằm đến mức cười lên.

Cô ta đương nhiên biết ý Vương Diệp, nhưng lại không hề quan tâm, mà nhìn người trước mặt nói: "Nếu không thể chấp nhận nguy hiểm ở đây, có thể sớm rút lui, không cần thiết phải bày trò như vậy, làm như vậy đối với anh và tôi không có bất kỳ lợi ích nào." Lời Vương Văn Nguyệt nói là sự thật, những người bên cạnh nghe thấy, lập tức lâm vào trầm mặc, người đàn ông trước mặt cũng không nhịn được thở dài.

Sớm biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, anh ta đã không nên phối hợp theo Vương Diệp, thà cứ đi cùng với những người này chịu chết, dù sao số trời đã định chết ở đây rồi.

Người đàn ông vừa nghĩ vừa nhìn Vương Văn Nguyệt bên cạnh.

Thấy người đàn ông như vậy, trên mặt Vương Văn Nguyệt cũng có thêm vài phần phức tạp.

Cô ta hiểu lời mình nói khó nghe đến mức nào, những người bên cạnh chắc cũng tức giận giống người đàn ông, nhưng thì sao chứ, họ vốn đã nhận tiền, nên làm theo lời cô ta nói.

Vương Văn Nguyệt thầm nghĩ trong lòng, sau đó vẫy tay với mọi người nói: "Đừng đứng đực ra ở chỗ đó nữa, mau theo tôi đi ra phía trước xem sao." Họ hiện tại đã gặp phải Quỷ đả tường, dù thế nào đi nữa, rắc rối này đều phải được giải quyết.

Chương 1415

Nghe lời Vương Văn Nguyệt nói, mọi người đều gật đầu, đi về phía trước, Vương Diệp cũng không ngoại lệ, nhưng trong quá trình đi, sắc mặt Vương Diệp lại trở nên khó coi.

Anh dừng bước, nhìn hoàn cảnh xung quanh, với vẻ mặt quỷ dị nói: "Sao lại có mùi máu tanh thế này?

Các người có ngửi thấy không?" Câu hỏi của anh khiến mọi người im lặng.

Ngay khoảnh khắc Vương Văn Nguyệt dừng bước, những người khác cũng không tự chủ mà dừng lại.

Ngay lập tức, không khí lâm vào một sự quỷ dị nào đó.

"Cái mùi máu tanh mà cậu nói đó, từ đầu đến cuối đều không xuất hiện, chắc là cậu hiểu lầm rồi." Trên mặt Vương Văn Nguyệt thêm vài phần phức tạp và kỳ lạ.

Nghe cô ta nói, Vương Diệp chỉ cười qua loa, hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt xẹt qua vẻ phức tạp.

Dưới cái nhìn của mọi người, Vương Diệp cứ thế đứng dậy, đi về phía một thông đạo khác.

Động tác của hắn không nhanh, nhưng bước chân lại vô cùng lộn xộn.

Mọi người chỉ im lặng nhìn từ phía sau Vương Diệp, nhưng lại cảm thấy Vương Diệp càng đi càng nhanh.

Không lâu sau, mọi người liền nhịn không được hỏi Vương Diệp: "Cậu đi nhanh vậy làm gì?" Giọng điệu của họ thêm vài phần phức tạp và bực bội.

Nghe họ nói, Vương Diệp không đáp lại, chỉ cắm đầu đi thẳng về phía trước.

Không ai biết Vương Diệp đang làm gì, nhưng thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, mọi người vẫn vội vàng đi theo.

Lúc này, Vương Diệp cũng dừng lại bên bức tường.

Trên mặt hắn mang theo vài phần phức tạp và kỳ lạ.

Vương Văn Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đó của hắn, dường như nhận ra nơi này có gì đó không ổn, lập tức hỏi Vương Diệp: "Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Văn Nguyệt vừa dứt lời, Vương Diệp không đáp lại.

Những người khác nhìn Vương Văn Nguyệt một cái, rồi lại không nhịn được nhìn Vương Diệp mà nói: "Nơi này hình như có một chút mùi máu tanh, mùi vị rất nhạt, nhưng chúng tôi vẫn ngửi thấy." Mọi người nghiêm túc nói.

Vương Diệp gật đầu.

Vương Văn Nguyệt cũng nhịn không được ngồi xổm xuống, nhưng bất kể cô ta ngửi thế nào, cũng không ngửi thấy cái gọi là mùi máu tanh kia.

Dần dần, sắc mặt Vương Văn Nguyệt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Ai bảo Vương Diệp chuyên chú như vậy, hơn nữa, hắn còn lấy ra một cục bông.

Dưới ánh mắt mọi người, Vương Diệp tỏ ra vô cùng tích cực, dường như muốn nghiên cứu tình hình bên trong.

Nhưng khi hắn đặt cục bông vào mép tường, lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Vương Văn Nguyệt cũng không khỏi nhíu mày, vốn định mắng Vương Diệp một trận, dù sao vẻ mặt lúc này của Vương Diệp ít nhiều cũng có vẻ làm màu.

Nhưng giây tiếp theo, cục bông lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Không ít người đều trợn tròn mắt, Vương Diệp cũng đứng ngây tại chỗ.

Hắn cẩn thận giơ cục bông trong tay lên, dường như muốn đặt nó dưới ánh đèn pin để xem xét kỹ lưỡng.

Nào ngờ, một động tác nhanh hơn trực tiếp giật lấy cục bông trong tay hắn.

Thấy Vương Văn Nguyệt hành động vội vàng như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng kỳ quái.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, Vương Diệp hơi có vẻ phản cảm nói: “Cô đang làm gì vậy?” Giọng điệu của Vương Diệp đầy vẻ chán ghét.

Vương Văn Nguyệt thấy hắn như vậy, chỉ cười một tiếng, ngay sau đó, đặt cục bông vào cái túi bên cạnh, đồng thời nghiêm túc giải thích: “Để bảo quản vật phẩm nghiên cứu lần này được nguyên vẹn, tôi chỉ có thể dùng cách này, mong cậu có thể hiểu cho tôi.” Đối mặt với lời của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp khẽ gật đầu, dường như không có ý kiến gì.

Hắn để mặc Vương Văn Nguyệt lấy thứ đó đi.

Lúc này, Vương Văn Nguyệt lại vẫy tay ra hiệu cho cấp dưới của mình.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Văn Nguyệt bắt đầu thu thập những giọt máu bên trong.

Động tác của cô ta vô cùng cẩn thận, nhưng lại phát hiện mình thực sự đã mất đi khứu giác.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Văn Nguyệt đột nhiên mặt mày ngơ ngác nói: “Các cậu thực sự có thể ngửi thấy mùi máu tanh ở đây sao?” Vấn đề của cô ta vừa nói ra, mọi người trước mặt đều gật đầu.

Còn Vương Diệp chỉ im lặng đứng bên cạnh nhìn Vương Văn Nguyệt.

Mặc dù trong động tác có chút ý tứ nhìn xuống, nhưng hắn vẫn nhịn không được vỗ vai Vương Văn Nguyệt khuyên nhủ: “Cô là người đầu tiên phát hiện ra hiện tượng quỷ đả tường, cho nên gặp phải một số chuyện bất thường cũng là bình thường, đừng nghĩ quá nhiều, đừng quá sợ hãi.” Vương Diệp vừa dứt lời, Vương Văn Nguyệt gật đầu.

Cô ta có vẻ đã nghe lọt tai, nhưng những lời khuyên nhủ này, đối với Vương Văn Nguyệt mà nói, thực sự không có nhiều tác dụng.

Bởi vì Vương Văn Nguyệt hiểu, có một số chuyện không đơn giản như Vương Diệp nói.

Những người bên cạnh nghe lời Vương Diệp, lại cảm thấy buồn cười, từng người ngẩng cằm, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Cậu đang nói chuyện vớ vẩn gì vậy, không thấy mình nói ra những lời như vậy rất buồn cười sao?” “Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó nữa, hắn ta dù có phát hiện ra quỷ đả tường thì sao chứ?

Chẳng lẽ rắc rối ở đây lại liên lụy đến Vương Văn Nguyệt à?” Giọng điệu của mọi người đầy vẻ chán ghét.

Nghe họ nói, Vương Diệp cũng chìm vào im lặng.

Còn Vương Văn Nguyệt chỉ im lặng nhìn Vương Diệp, cuối cùng cô ta lắc đầu thật mạnh, mặt đầy mệt mỏi nói: “Cậu rốt cuộc vẫn còn kém một chút.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa giơ ngón tay lên, đồng thời nhìn cấp dưới của mình một cái.

Cấp dưới của cô ta ra tay, trực tiếp đánh ngất Vương Diệp.

Những người bên cạnh đều sợ đến trợn tròn mắt.

Sắc mặt Hoàng Mao là khó coi nhất.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, Hoàng Mao nhịn không được cao giọng kêu lên: “Cô vì sao lại đánh ngất hắn ta?

Làm chuyện như vậy đối với chúng ta đâu có lợi ích gì, hơn nữa, muốn rời khỏi đây còn phải dựa vào năng lực của Vương Diệp.” Hoàng Mao nói đúng sự thật.

Những người bên cạnh cũng gật đầu theo.

Chính Vương Diệp là người đã phát hiện ra vấn đề ở đây, cũng là Vương Diệp đã cho họ cơ hội sống sót.

Nhưng bây giờ Vương Văn Nguyệt làm chuyện này thật sự quá đáng, mọi người có chút không thể chấp nhận, nhất thời, vẻ oán giận trên mặt cũng càng thêm nhiều.

Nhưng Vương Văn Nguyệt nghe lời họ nói, lại cảm thấy buồn cười.

Cô ta chỉ vào Vương Diệp trước mặt.

Mặc dù hắn đã ngất đi, nhưng Vương Văn Nguyệt vẫn lo lắng Vương Diệp sẽ đột nhiên tỉnh lại, gây ra tổn thương thứ hai cho mình.

Nhưng những lời như vậy, Vương Văn Nguyệt còn chưa kịp nói ra.

Bức tường bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng rung động.

Khi mọi người nghe thấy âm thanh này, đều ý thức được điều không lành, ngay cả Vương Văn Nguyệt cũng nhận ra vấn đề bất thường.

Nhưng cô ta vốn dĩ chưa bao giờ là người chịu cúi đầu trước người khác.

Nhìn những người bên cạnh, cô ta đột nhiên mở miệng nói với mọi người: “Đừng lo lắng, bức tường này không có vấn đề gì lớn, tôi có thể giải quyết rắc rối ở đây.” Vương Văn Nguyệt vừa dứt lời, mọi người đều gật đầu.

Còn Vương Diệp lúc này vẫn đang hôn mê bên cạnh.

Giờ phút này, sự lung lay của bức tường đã trở nên hơi dữ dội.

Rõ ràng, tình hình bên trong không ổn.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ trong lòng, Vương Văn Nguyệt vẫn giữ vẻ mặt không chút gợn sóng, dường như những thứ này chẳng là gì cả.

Thấy Vương Văn Nguyệt dáng vẻ như vậy, mọi người lại nhịn không được mở miệng nói: “Cô chắc chắn bên trong đây thật sự không có vấn đề gì lớn sao?

Lỡ như Vương Diệp đã ngất đi, mà những tình huống kia lại xuất hiện, chúng ta nhất thời không có cách nào giải quyết...” Những người theo sau Vương Văn Nguyệt chắc chắn sẽ không chết, cho nên chết chính là bọn họ.

Nhưng lời những người này vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt liền lắc đầu, nhìn mọi người đang ngồi, cô ta nghiêm túc nói: “Các cậu không cần thiết phải nghe lời nói của một số người.

Trước sinh mệnh, tất cả mọi người đều như nhau, sự bình đẳng này từ trước đến nay chưa từng thay đổi, và tôi cũng sẽ cố gắng hết sức bảo toàn mạng sống của tất cả mọi người.” Trên mặt Vương Văn Nguyệt đầy vẻ nghiêm túc.

Những lời thề thốt như vậy vừa nói ra, khiến mọi người không xúc động mới là giả dối.

Ai cũng biết Vương Văn Nguyệt có thể thực sự là một người tốt.

Nhưng vào khoảnh khắc nguy nan xuất hiện, người tốt sẽ trở thành dạng gì, ai mà biết được?

Hơn nữa, trong lúc nguy nan, ngay cả việc tự bảo toàn mình cũng đã là một chuyện khó khăn, đừng nói chi đến việc giúp đỡ người khác.

Khi ý nghĩ đó hiện lên, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mặc dù bên trong bức tường phía trước có tiếng rung động, nhưng theo tiếng động kịch liệt không ngừng vang lên.

Mọi người cũng rút vũ khí của mình ra, từng người nhắm thẳng vào đầu bức tường phía trước, nhưng tiếng động bên trong đột nhiên biến mất.

Mọi thứ cứ như thể dừng lại đột ngột, dường như có một bàn tay lớn đang thao túng tất cả trong bóng tối.

Vương Văn Nguyệt cũng vì những âm thanh đó dừng lại mà trợn tròn mắt, những cấp dưới bên cạnh cô ta cũng có chút bối rối.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, mọi người đầy vẻ phức tạp nói: “Chuyện này là sao?” Họ vừa nói vừa nhíu mày.

Nghe họ nói, Vương Văn Nguyệt chỉ khẽ cười, sau đó chỉ vào môi trường xung quanh nói: “Có người đang hát.” Lời cô ta vừa dứt, trên mặt mọi người đều thêm vài phần ngơ ngác, chỉ thấy những người này hai ba người lắc đầu thở dài.

“Có phải cô bị áp lực tâm lý quá lớn không?

Chương 1416

Sao lại nghe thấy âm thanh như vậy?” “Tiếng hát gì?

Có thể miêu tả cho chúng tôi nghe một chút không?” Trên mặt mọi người mang theo sự tò mò và căng thẳng.

Dù sao họ là đồng bạn của Vương Văn Nguyệt, trong chuyện này họ luôn phải đặt đủ tâm tư vào, nếu không Vương Văn Nguyệt sẽ cảm thấy họ không đáng tin cậy.

Mặt khác, cũng vì họ sớm tối ở chung, Vương Văn Nguyệt làm người thế nào, họ đều thấy rõ, cho nên mới muốn ra tay giúp đỡ.

Nhưng khi những câu hỏi này được nói ra, cũng khiến Vương Văn Nguyệt cảm thấy khó tin.

Nhìn mọi người đang ngồi, Vương Văn Nguyệt rất khó hiểu nói: “Theo lời các cậu nói, ý là âm thanh đó chỉ có mình tôi nghe thấy?” Lúc này Vương Văn Nguyệt đã rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Những người bên cạnh vội vàng gật đầu, nhưng lại đầy vẻ quan tâm nói với Vương Văn Nguyệt: “Âm thanh mà cô nghe thấy rốt cuộc là như thế nào?

Hãy miêu tả kỹ càng cho chúng tôi nghe đi, chúng tôi nhất định sẽ giúp cô.” Trên mặt mọi người mang theo sự cẩn trọng và căng thẳng.

Nói trắng ra, cho dù có khả năng giúp đỡ Vương Văn Nguyệt, nhưng họ cũng đều là hữu tâm vô lực, ai bảo chuyện Vương Văn Nguyệt gặp phải lại quỷ dị như vậy.

Mọi người tính toán trong lòng, cho rằng Vương Văn Nguyệt không thể nhìn thấu suy nghĩ của họ.

Thực tế, Vương Văn Nguyệt sớm đã nhìn thấu ý nghĩ của họ.

Lúc này, cô ta lắc đầu, nghiêm túc nói: “Đừng lo lắng, tôi không có vấn đề gì lớn, tôi cảm thấy mình vẫn khá bình thường, hơn nữa những tiếng hát kia hình như chỉ là tôi nghe nhầm mà thôi, bây giờ tôi không nghe thấy nữa rồi.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa nhìn mọi người cười.

Lời cô ta vừa dứt, những người bên cạnh chỉ nhíu mày, còn nói thêm vài lời khác.

Mọi người đều bán tín bán nghi, bởi vì bản thân Vương Văn Nguyệt là một người tinh minh, hơn nữa có nghe thấy những âm thanh đó hay không, cũng chỉ có chính cô ta mới rõ.

Mà bây giờ, tình huống của Vương Văn Nguyệt, nếu sẽ liên lụy đến mọi người, thì họ chắc chắn phải nghĩ cách khác để giải quyết.

Mọi người suy tư trong lòng.

Còn Vương Văn Nguyệt chỉ liếc nhìn họ một cái, sau đó nhìn về phía xa nói: “Chúng ta bây giờ đều gặp phải quỷ đả tường, đừng tiếp tục dây dưa ở chỗ này nữa, trước tiên hãy đi giải quyết vấn đề quỷ đả tường.” Vương Văn Nguyệt vừa dứt lời, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì về điều này.

Giữa lúc mơ hồ, Vương Văn Nguyệt vẫn nghe thấy tiếng hát đó.

Là một người phụ nữ đang hát, cho dù cô ta đang nói chuyện với những người này, cả người vẫn vô cùng cố gắng tập trung sự chú ý vào họ.

Nhưng cô ta vẫn nhịn không được lơ đãng, thậm chí vì những âm thanh đó mà ý thức dần dần tiêu tán.

Những người bên cạnh đều biết vấn đề của Vương Văn Nguyệt rất nghiêm trọng, nhưng cô ta không chịu thừa nhận, họ cũng không có cách nào khác ngoài việc đi đến nơi Vương Văn Nguyệt nói trước.

Nhưng trong lúc những người này đang đi, Vương Diệp cũng được họ cõng lên.

Hoàng Mao chủ động bước tới, cõng Vương Diệp lên.

Những người bên cạnh chỉ liếc nhìn Hoàng Mao một cái, sau đó khẽ lắc đầu.

Động tác của họ rất nhẹ, không ai có thể nhận ra.

Vương Văn Nguyệt vẫn đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cô ta vẫn đang suy nghĩ, tiếng âm thanh đó rốt cuộc là sao.

Những cấp dưới bên cạnh nhìn con đường phía trước, nhớ lại những ký hiệu bảy màu vừa thấy, sắc mặt họ đã trắng bệch.

Lúc này, hầu hết mọi người đều mang theo suy nghĩ riêng, còn Vương Diệp khi tỉnh lại, là trong một trận đau nhói mà mở mắt.

Hoàng Mao nhìn hắn một cái, trên mặt thêm vài phần áy náy và bất lực.

Thấy Hoàng Mao dùng ánh mắt ám chỉ mình đừng nói chuyện, Vương Diệp cũng khẽ gật đầu, hiểu ý của Hoàng Mao.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hoàng Mao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta cõng Vương Diệp tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù Vương Diệp là người khá vạm vỡ, khi cõng hắn lên thì hơi tốn sức.

Nhưng Vương Diệp đối với Hoàng Mao cũng như một thần tượng tồn tại, lúc này Hoàng Mao không hề biểu hiện ra.

Những người bên cạnh thấy Hoàng Mao cắn chặt răng, chỉ chăm chú cõng Vương Diệp đi tới, lại nhịn không được cười nói với Hoàng Mao: “Cậu đúng là thú vị, rõ ràng tên này nặng như vậy, mà cậu vẫn có thể cõng mãi, nếu đổi thành người khác, có lẽ đã chịu không nổi rồi.” Mọi người chỉ nói thuận miệng mà thôi.

Không ngờ lời họ vừa nói ra, ánh mắt Vương Văn Nguyệt lập tức rơi vào người Vương Diệp.

Hoàng Mao trong lòng thầm kêu không hay, vội vàng nói với Vương Văn Nguyệt: “Đám người này đúng là lắm lời.

Mối quan hệ giữa tôi và Vương Diệp chẳng qua chỉ là tốt hơn một chút mà thôi, chẳng lẽ muốn vứt hắn ta ở đó, để hắn ta một mình chịu đựng đau khổ sao?” Lời của Hoàng Mao vừa dứt, Vương Văn Nguyệt phản ứng lại, cô ta khẽ gật đầu, rồi lại nhìn những cấp dưới phía trước nói: “Các cậu đi nhanh vậy làm gì?

Cũng không biết chờ đợi những người phía sau, chẳng lẽ các cậu đều không coi tôi ra gì sao?” Vương Văn Nguyệt vừa dứt lời, những người phía trước phản ứng lại, lập tức dừng bước, từng người vẻ mặt hoảng sợ lắc đầu.

Họ phủ nhận lời Vương Văn Nguyệt nói, nhưng đối phương lại không quan tâm, mà ngẩng cằm nói.

Nhưng Vương Văn Nguyệt vạn lần không ngờ rằng mình vừa dứt lời, nơi phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bức tường.

Nhìn những ký hiệu bảy màu cách họ chỉ vài bước chân.

Bức tường này trực tiếp dập tắt mọi hy vọng của họ.

Hoàng Mao và những người kia cũng ngây người tại chỗ.

Nhìn Vương Văn Nguyệt bên cạnh, anh ta rất khó hiểu nói: “Chuyện này là sao?

Cơ quan này sao lại xuất hiện?” “Có cần đánh thức Vương Diệp không?

Để hắn ta giải quyết vấn đề.” “Tôi nghĩ không nên có cái gọi là quỷ đả tường đâu!" "Nếu cứ đi vòng vòng tại chỗ, thì chúng ta đã đi hai ba tiếng đồng hồ rồi, thật ra tinh thần đã không thể theo kịp, nhưng sao chúng ta lại cảm thấy như mới đi được mười mấy phút?" Cuối cùng cũng có người nhận ra điều không ổn.

Vương Văn Nguyệt nghe những lời như vậy, trong lòng cũng có đáp án, nhưng cô ta lại không trả lời, chỉ nhìn bức tường phía trước nói: "Đừng sợ, đây có thể chỉ là một cơ quan nhỏ, tôi sẽ giải quyết, các cậu chỉ cần đứng đằng sau là được." Vương Văn Nguyệt vẫn cố chấp như thường lệ.

Vào khoảnh khắc này, cô ta không những không sợ hãi, mà còn thận trọng đi đến bên bức tường.

Tần Trạch thấy cô ta như vậy, lập tức đưa tay giữ cô ta lại nói: "Cẩn thận một chút đi, thứ này ít nhất cũng là một cơ quan, nếu không cẩn thận mà làm cho cơ quan này kích hoạt, thì chờ đợi chúng ta chắc chắn là một con đường chết." Tần Trạch nói đúng sự thật.

Vương Văn Nguyệt thấy anh ta như vậy, cũng chỉ cười qua loa, sau đó vỗ ngực nói: "Tôi sống nhiều năm như vậy, tôi sợ cái gì chứ?

Cái thứ này các cậu đừng cản tôi, tôi nhất định làm được." Cô ta vừa nói vừa bước tới.

Những người bên cạnh thấy cô ta cố chấp như vậy, cũng chỉ đành để mặc cô ta đi lên.

Nhưng lúc này Tần Trạch đã không thể nhịn được nữa, trực tiếp ném cái bật lửa trong tay mình qua.

Ánh sáng từ bật lửa lóe lên trước mắt.

Và một chuyện không ngờ cũng xảy ra, cái bật lửa nảy lên vài cái trên đất, ngay sau đó, một tia lửa xuất hiện trước mặt.

Nhưng tia lửa đó rất nhanh lại biến mất, theo sau là những âm thanh khác, ầm ầm, dường như có thứ gì đó đang chuyển động phía trên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trên, trên mặt họ tràn đầy hoảng sợ, nhất thời lại không thể nói nên lời.

Thấy những người này sợ hãi như vậy, Vương Văn Nguyệt lại nhịn không được lớn tiếng nói với họ: “Đừng lo lắng, tình huống này chỉ là vấn đề nhỏ.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa đưa tay ra, cô ta vỗ vỗ vai những người này, nhưng đáng tiếc ngay cả bản thân cô ta cũng đang sợ hãi.

Vào lúc này, những lời an ủi của cô ta cũng vô lực như bọt biển.

Mọi người đã hoảng loạn thành một đoàn.

Hoàng Mao không nghĩ nhiều, liền trực tiếp nói với Vương Văn Nguyệt: “Hay là gọi Vương Diệp dậy đi!” Lời của Hoàng Mao vừa dứt, Vương Văn Nguyệt liền ôm lấy tai mình ngồi sụp xuống đất, ngay sau đó, cô ta tức giận kêu lên: “Đừng hát nữa!” Lời nói như vậy vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Không khí cũng chìm vào sự quỷ dị vào lúc này.

Hóa ra, Vương Văn Nguyệt vẫn luôn nghe thấy âm thanh đó, họ đã sớm nghi ngờ điều này.

Nhưng không một ai dám chủ động nói ra, ai bảo Vương Văn Nguyệt có quan hệ cấp trên cấp dưới với họ.

Mà bây giờ, ngoài việc chấp nhận sự thật bi thảm này ra, họ cũng không thể làm gì khác.

Một trong số đó là người có lá gan khá lớn.

Anh ta là cấp dưới của Vương Văn Nguyệt, đã theo bên cạnh Vương Văn Nguyệt một thời gian nhất định.

Giờ đây cũng không đành lòng nhìn lão đại của mình biến thành bộ dạng này.

Anh ta quả quyết bước đến bên cạnh Vương Văn Nguyệt, đưa tay ra, khẽ vỗ vai Vương Văn Nguyệt.

Còn chưa kịp nói ra những lời an ủi, lúc này Vương Văn Nguyệt đã ôm đầu ngẩng lên nhìn anh ta một cái.

Chỉ bằng một ánh mắt đó, chàng trai trẻ trước mặt liền sợ hãi lùi lại mấy bước.

Anh ta chưa từng thấy Vương Văn Nguyệt trong bộ dạng này.

Lúc này Vương Văn Nguyệt căn bản không biết mình thảm hại đến mức nào.

Cô ta chỉ nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: “Âm thanh đó vẫn luôn ở đó, tôi phải giải quyết thế nào đây.” Vương Văn Nguyệt chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải rắc rối như vậy ở đây.

Kiểu thần học quỷ dị này, cô ta xưa nay không tin, nhưng bây giờ rắc rối lại đổ lên đầu cô ta, nói không sợ hãi, tuyệt đối là giả dối.

Đối mặt với vấn đề của Vương Văn Nguyệt, mọi người đều chọn im lặng, họ không biết phải trả lời thế nào.

Mà lúc này Vương Văn Nguyệt lại bắt đầu kể lại những âm thanh mà mình nghe thấy: “Nó bảo chúng ta mau đi đi.” Nếu không đi nữa, tiếp theo sẽ là một con đường chết.

Hơn nữa, âm thanh nói chuyện không chỉ có một người, ban đầu, chỉ có một người phụ nữ đang ca hát.

Đến sau này, âm thanh nói chuyện dần dần trở nên nhiều hơn, còn tiếng hát của người phụ nữ đó cũng theo đó biến mất.

Chương 1417

Vương Văn Nguyệt vừa miêu tả, vừa nhìn mọi người trước mặt thở dài, cô ta sắp phát điên rồi.

Những người khác nghe Vương Văn Nguyệt nói, lại nhìn sự cố chấp trong ánh mắt cô ta, nhất thời, mọi người đều không nói nên lời, cũng không có cách nào bước tới an ủi cô ta.

Bởi vì Vương Văn Nguyệt trước mặt đối với mọi người mà nói giống như một kẻ điên, thậm chí là một sự tồn tại nguy hiểm, không một ai dám chủ động đến an ủi Vương Văn Nguyệt.

Thấy họ như vậy, Vương Văn Nguyệt lại nhịn không được kéo tay họ nói: “Các cậu hẳn là biết chuyện này là sao mà!” Lời của Vương Văn Nguyệt vừa dứt, một âm thanh khác đột nhiên vang lên bên tai cô ta.

Âm thanh đó quá đỗi quen thuộc, Vương Văn Nguyệt căn bản không thể bỏ qua.

“Cô bình tĩnh một chút, nếu không sai, cô hẳn là đã trúng tà rồi.” Vương Diệp vừa nói, vừa đưa tay ra, hắn nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Vương Văn Nguyệt.

Đối phương cảm nhận được sự chạm vào của Vương Diệp, ngẩng đầu nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt chỉ có sự hoảng sợ.

Thấy Vương Văn Nguyệt như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp dáng vẻ như vậy, nhịn không được khẽ lắc đầu nói: “Cậu tỉnh lại khi nào vậy?

Cậu thấy tình trạng của cô ta có nghiêm trọng không?

Có thể chữa trị được không?” Những người đó liên tiếp hỏi vô số vấn đề.

Nhưng những lời như vậy vừa nói ra, điều nhận được cũng chỉ là nụ cười khổ của Vương Diệp.

“Tôi không biết, loại âm thanh đó tôi từ đầu đến cuối đều chưa từng nghe thấy.” Kỳ thực hắn đã nghe thấy.

Hắn và Vương Văn Nguyệt đều nghe thấy âm thanh đó, đặc biệt là khi Vương Văn Nguyệt kể lại, ban đầu hắn định phớt lờ, nhưng Vương Văn Nguyệt càng nói càng khiến hắn hoảng sợ trong lòng.

Lúc này Vương Diệp cũng không thể giả vờ không quan tâm, chỉ có thể để Vương Văn Nguyệt bình tĩnh lại, có lẽ khi Vương Văn Nguyệt bình tĩnh lại, mọi chuyện cũng có thể được giải quyết theo đó.

Chỉ tiếc là sau khi Vương Văn Nguyệt bình tĩnh lại, nhìn mọi người trước mặt, vẻ mặt cô ta vẫn mang theo sự hoảng sợ và phức tạp.

“Tôi tiếp theo phải làm sao đây?

Âm thanh đó thật sự có thể biến mất sao?” Không ai có thể trả lời vấn đề của cô ta, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, Vương Diệp có chút đau đầu, sau đó vỗ vai cô ta nói: “Bình tĩnh một chút, tình huống trước mắt cũng không đặc biệt nghiêm trọng, hơn nữa âm thanh đó không chỉ mình cô nghe thấy, yên tâm đi, thứ này chắc chắn có thể dễ dàng giải quyết.” Nghe lời Vương Diệp nói, Vương Văn Nguyệt không hiểu sao lại bình tĩnh lại.

Cô ta gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói với Vương Diệp: “Tôi đồng ý với những lời cậu nói.” Vương Văn Nguyệt giơ ngón cái lên, trên mặt mang theo sự phấn khích và vui mừng.

Những người bên cạnh thấy Vương Văn Nguyệt lập tức thay đổi sắc mặt, cũng không nhịn được nhíu mày, không biết phải làm sao cho phải.

Nhưng âm thanh đó vẫn văng vẳng bên tai, không ngừng vang lên, Vương Văn Nguyệt cũng cảm thấy đau đầu, bèn đầy vẻ phức tạp nói với Vương Diệp: “Cậu thật sự nghe thấy âm thanh đó sao?

Vì sao cậu lại như vậy chứ?” Nói xong lời này, Vương Văn Nguyệt lại đầy vẻ phức tạp hỏi: “Âm thanh nghe thấy là như thế nào?” Dường như cô ta đang nghi ngờ Vương Diệp đang lừa dối mình.

Thấy Vương Văn Nguyệt dáng vẻ như vậy, Vương Diệp chỉ cười qua loa, dù âm thanh hắn nghe thấy là như thế nào, dù sao hắn sẽ không lừa dối Vương Văn Nguyệt là được.

Đối phương không tin, thì Vương Diệp cũng không có cách nào.

Nhưng dưới ánh mắt của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp vẫn trả lời câu hỏi của cô ta.

Dù có ý muốn né tránh tất cả, nhưng Vương Diệp cũng hiểu, tinh thần của Vương Văn Nguyệt đã đạt đến trạng thái suy sụp.

Nếu hắn còn dùng bộ dạng lả lơi, e rằng Vương Văn Nguyệt sẽ thực sự phát điên.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp và Vương Văn Nguyệt ở đó, nói những lời viển vông, nhất thời cũng nhịn không được lắc đầu thở dài.

Ban đầu, họ có chút bài xích Vương Văn Nguyệt, vì cảm thấy Vương Văn Nguyệt đã không bình thường rồi.

Nhưng sau khi Vương Diệp cũng nghe thấy âm thanh đó.

Họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Vương Diệp cũng có thể nghe thấy, điều đó cũng có nghĩa là thứ đó chắc chắn không nghiêm trọng.

Năng lực của Vương Diệp cao hơn Vương Văn Nguyệt, điểm này mọi người trong lòng đều hiểu rõ, dù là công khai hay ngấm ngầm.

Những điều này không cần phải nói rõ ràng.

Mà khi Vương Diệp đang giảng giải cho Vương Văn Nguyệt, trên mặt đối phương cũng nở vài nụ cười.

Cô ta không ngừng gật đầu, đồng thời đầy vẻ tán đồng nói: "Đúng vậy, tôi nghe thấy cũng là âm thanh như vậy, đã như vậy, thì tôi nghĩ hai chúng ta thật sự đã gặp phải rắc rối tương tự rồi.

Nhưng cậu xem tình hình hiện tại phải giải quyết thế nào đây?" Vương Văn Nguyệt chỉ vào bức tường trước mặt, nói không sợ hãi, tuyệt đối là giả dối.

Nghe vấn đề của cô ta, Vương Diệp nhìn bức tường đó một cái, cuối cùng khẽ lắc đầu nói: "Tôi có thể không có cách nào hay, nhưng nếu các cậu thực sự có thể đặt một chút niềm tin vào tôi thì..." Lời của hắn còn chưa nói xong, nơi phía trên đột nhiên truyền đến tiếng ong ong, âm thanh đó quá đỗi chói tai, tất cả mọi người đều nghe thấy, Vương Văn Nguyệt cũng không ngoại lệ, nhưng phản ứng của cô ta là nghiêm trọng nhất.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt giận dữ nói: "Vì sao chúng ta còn chưa rời đi?

Vẫn cứ ngây người ở chỗ này làm gì?" Giọng điệu của Vương Văn Nguyệt đầy vẻ phức tạp.

Đối mặt với lời cô ta nói, Vương Diệp không đáp lại.

Những người khác chỉ nhìn Vương Văn Nguyệt thở dài.

“Cô đúng là kỳ lạ.” Những người đó vừa nói vừa lắc đầu.

Đối mặt với lời họ nói, Vương Văn Nguyệt lại không trả lời.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn mọi người trước mặt nói: “Mọi chuyện đã trở nên nghiêm trọng rồi, đừng dùng lập trường của mình để nhìn nhận tất cả những điều này.” Lời nói này vừa thốt ra, mọi người cuối cùng cũng ý thức được mọi chuyện nghiêm trọng đến mức nào.

Mặc dù có những âm thanh chói tai đó, nhưng họ cảm thấy mình đã thích nghi được, những thứ này cũng không tệ đến vậy.

Nhưng Vương Văn Nguyệt lại không thể thích nghi, bởi vì những âm thanh chói tai này khi xuất hiện, còn kèm theo vô số tiếng ong ong, những âm thanh đó đều đang nhắc nhở Vương Văn Nguyệt rời khỏi nơi này.

Cái gọi là tiếng ong ong, chẳng qua chính là có quá nhiều người nói chuyện, không ngừng vang lên bên tai cô ta, đến mức Vương Văn Nguyệt căn bản không thể phớt lờ.

Thấy Vương Văn Nguyệt thống khổ như vậy, mọi người cũng có chút không đành lòng, bèn vỗ vai cô ta nói: “Yên tâm đi, chúng tôi đều ở đây, chắc chắn sẽ không để cô xảy ra chuyện gì ở đây.” Họ vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Văn Nguyệt.

Nhưng những lời nói này vừa nói ra, ít nhiều cũng có ý nghĩa “đứng nói chuyện không đau lưng”.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Diệp nhịn không được lắc đầu nói: “Đừng nói những lời như vậy, trạng thái tâm lý của cô ấy bây giờ còn tệ hơn các cậu nghĩ nhiều.” Nói xong những lời này, Vương Diệp lại nhìn về phía trên đầu.

Hắn lấy cục gạch trong tay ra, ngay sau đó, đi về phía bức tường bên cạnh.

Tần Trạch thấy động tác của hắn như vậy, lại nhịn không được vội vàng nói với hắn: "Cậu đợi một chút, cơ quan ở chỗ đó vẫn chưa giải quyết." Anh ta vừa ném bật lửa qua, cơ quan đó rõ ràng đã xuất hiện.

Đối mặt với lời của Tần Trạch, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Nhưng những người khác đều không thể ngồi yên được nữa, thấy Vương Diệp hành động liều lĩnh đi tới như vậy, họ cũng nhịn không được đi theo, đồng thời, bên cạnh Vương Diệp, lớn tiếng kêu lên: "Cậu đợi một chút, chỗ đó thật sự có vấn đề." "Đừng dùng cách này để đối phó." "Đúng vậy, tình huống ở chỗ đó nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ rất nhiều." ...

Mọi người vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Nhưng những lời khuyên của họ, Vương Diệp không nghe lọt tai, hắn vẫn giữ vẻ mặt làm theo ý mình.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp cứ thế đi đến chỗ đó.

Hắn im lặng đứng, những người bên cạnh thấy hắn dáng vẻ không sợ chết như vậy, cũng có chút bất lực.

Tuy nhiên, cơ quan không xuất hiện, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Tần Trạch cũng không lo lắng nữa.

Tình trạng của Vương Văn Nguyệt mặc dù vẫn tệ như vậy, nhưng mọi người đều không có cách nào khác, chỉ có thể đặt hy vọng vào Vương Diệp.

Nhưng những đồng bạn của Vương Văn Nguyệt cũng không phải là kẻ vô ơn.

Vào lúc này, họ đều chọn ở bên cạnh Vương Văn Nguyệt, đồng thời vỗ vai cô ta, tận tình khuyên nhủ.

Dưới sự an ủi của những người này, cảm xúc của Vương Văn Nguyệt cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, ngay sau đó lại chỉ vào Vương Diệp nói: “Tên đó đang làm gì vậy?

Bức tường đó không thể chạm vào.” Cô ta vừa nói vừa chỉ vào tai mình, lại kể ra những điều mình nghe thấy.

Nhưng mọi người nghe những lời đó của Vương Văn Nguyệt, lại cảm thấy đau đầu vô cùng, bởi vì những âm thanh mà cô ta nghe thấy căn bản không hề tồn tại.

Nhưng bây giờ họ vì an ủi Vương Văn Nguyệt, chỉ có thể không ngừng gật đầu, đồng thời, đi đến bên cạnh Vương Diệp nói: “Tiên đừng làm chuyện như vậy, hãy quay lại bàn bạc kỹ lưỡng với Vương Văn Nguyệt đã.” "Đó là một tia hy vọng, anh không được phá hủy nó." Vương Văn Nguyệt đột nhiên chạy đến.

Vương Diệp nghe lời cô ấy nói, cũng bắt đầu cảm thấy bất lực, bức tường trước mặt này làm sao có thể là một tia hy vọng được chứ.

Vương Văn Nguyệt rõ ràng là có vấn đề về đầu óc rồi, nhưng Vương Diệp lại không nói ra, vì không ai sẽ tin cả, cho dù có tin, mọi người cũng sẽ không ủng hộ Vương Diệp.

Vương Văn Nguyệt là đại chủ nhân thật sự, ở nơi này, dù cô ấy có trở thành bệnh nhân tâm thần, mọi người vẫn sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận.

Những người như Vương Diệp đến đây cũng chỉ là để bán mạng cho họ mà thôi.

Lúc này, Vương Diệp không nói thêm gì khác, anh lùi lại vài bước theo Vương Văn Nguyệt.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến những âm thanh khác, còn Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Tuy anh và bức tường có một khoảng cách nhất định, nhưng thị lực của anh rất tốt.

Những khe hở trên bức tường cũng như các loại hoa văn, anh đều nhìn thấy hết, kể cả chất liệu làm nên bức tường, anh cũng đã sờ nắn ra rồi.

Tần Trạch thấy Vương Diệp dáng vẻ như vậy, dường như biết suy nghĩ của anh, liền dứt khoát đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Nếu không đoán sai, bức tường trước mặt này chắc chắn là đường ra then chốt.

Còn Vương Văn Nguyệt cứ liên tục ngăn cản, tám chín phần là vì cô ấy đã phát điên rồi.

Chương 1418

Vì vậy, bây giờ Tần Trạch phải đứng về phía Vương Diệp.

Trong khi suy tư, Tần Trạch cũng khẽ đẩy nhẹ cánh tay Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp tuy đang an ủi Vương Văn Nguyệt, nhưng cảm nhận được hành động của Tần Trạch, anh cũng hiểu tên này đã nắm được ý mình.

Anh khẽ gật đầu với Vương Văn Nguyệt, đồng thời vỗ ngực cam đoan: "Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không hủy đi tia hy vọng của mọi người đâu.

Tôi nhất định sẽ đưa cô và những người bên cạnh cô ra ngoài." Câu nói này vừa thốt ra, Vương Văn Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm, Tần Trạch chỉ im lặng đứng đợi bên cạnh Vương Diệp.

Không bao lâu, cảm xúc của Vương Văn Nguyệt cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Lúc này Vương Diệp mới đặt ánh mắt lên Tần Trạch, trong mắt anh có thoáng chút do dự và nghi ngờ.

Thật ra anh cũng không biết Tần Trạch có đáng tin cậy hay không.

Nhưng có một số việc nhất định phải làm, nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp vội vàng nói với Tần Trạch: "Anh chỉ cần đi theo lối rẽ ba đường về phía trước năm bước, sau đó lùi lại mấy bước là được." Lời của Vương Diệp có chút khó hiểu, những người bên cạnh nghe thấy cũng mơ hồ, nhìn anh chằm chằm.

Hoàng Mao cũng không nhịn được tiến đến nói: "Anh nói cái gì vậy?

Sao tôi chẳng hiểu một câu nào?" Hoàng Mao nói là sự thật, nhưng Vương Diệp không đáp lời cậu ta, chỉ im lặng nhìn Tần Trạch.

Anh tin, Tần Trạch có thể hiểu ý mình, bởi vì cậu ta ở nơi này cũng đã mò mẫm mấy năm rồi.

Nếu Tần Trạch không thể hiểu, vậy chỉ có thể nói, tất cả những chuyện này đều là định mệnh.

Và Tần Trạch trong lúc mơ hồ cũng gật đầu.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương Diệp, cậu ta cứ thế đi đến bên cạnh bức tường.

Sự chú ý của Vương Văn Nguyệt vẫn đặt lên Vương Diệp, căn bản không nhận ra hành động của Tần Trạch.

Mấy người bạn đồng hành của cô ấy dù có phát hiện ra, nhưng họ cũng không ngăn cản, bởi vì đây là mệnh lệnh của Vương Diệp.

Mặt khác, cũng là vì họ rất tin tưởng Vương Diệp.

Lúc này Tần Trạch cứ thế ba lần giải quyết những gì Vương Diệp nói, nhưng những thứ này vẫn còn xa mới đủ.

Cậu ta quay đầu nhìn Vương Diệp, lúc này Vương Diệp bắt đầu bày binh bố trận cho cậu ta.

Tần Trạch làm theo tất cả những gì Vương Diệp nói, những người bên cạnh tuy chỉ im lặng nhìn, nhưng sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, bởi vì sau khi Tần Trạch hoàn thành những chỉ thị của Vương Diệp.

Bức tường trước mặt không hề có chút động tĩnh nào, khả năng lớn là đã thất bại.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, nhất thời đều thở dài thất vọng.

Không ai biết nếu thất bại thì chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng ai nấy đều đã đoán được cái kết tử vong của mình.

Lúc này mọi người chìm trong sự sa sút, không khí cũng trở nên vô cùng quỷ dị, nhưng Vương Văn Nguyệt lại đột nhiên ngồi thẳng người dậy, nhìn Vương Diệp, cô ấy mặt đầy kích động nói: "Cái giọng nói đó biến mất rồi, nó không còn vang lên trong tai tôi nữa." Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, cô ấy có vẻ hơi điên loạn, trông không được bình thường lắm.

Những người bên cạnh cũng không dám chọc giận Vương Văn Nguyệt.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Vương Văn Nguyệt nói, lại cảm thấy buồn cười.

Anh khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh nói: "Không còn vang lên, đó là một chuyện tốt.

Cô cũng phải học cách giữ tâm lý bình tĩnh, chứ không phải cứ chấp nhặt với loại thứ này." Lời Vương Diệp vừa nói ra, Vương Văn Nguyệt liền vội vàng gật đầu.

Những người bên cạnh chỉ im lặng đứng nhìn.

Ánh mắt sùng bái đã không thể nói thành lời, còn Vương Diệp cũng không lãng phí thời gian vào chuyện này, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Sau khi bức tường này từ từ dâng lên, Vương Diệp cũng không nhìn thấy cái gọi là thông đạo nữa, chỉ có một cầu thang rất dài.

Khi cầu thang này xuất hiện, mọi người cũng không nhịn được thò đầu ra nhìn, sau đó lẩm bẩm nói: "Cầu thang này kéo dài đến đâu vậy?

Sao lại toàn đi xuống thế này?" Thấy mấy tên thanh niên ngốc nghếch kia nhấc chân chuẩn bị bước tới, Vương Diệp cũng đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ, liền trực tiếp nói với họ: "Khoan đã, đừng đi vào bên trong." Giọng điệu của anh mang theo vài phần gấp gáp.

Nghe lời anh nói, mọi người liền phản ứng lại, từng người một đều dừng bước, sau đó nhìn Vương Diệp trước mặt mà hỏi: "Tại sao chúng tôi không thể đi cầu thang này?" Bọn họ vừa nói vừa nhìn xung quanh, luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Rõ ràng đây là một lối đi, nhưng bây giờ lại xuất hiện một cầu thang, nói thế nào đi nữa, điều này cũng quá đột ngột.

Trong khi mọi người cảm thấy kinh ngạc, Vương Diệp chỉ nhìn những người này thở dài. "Cầu thang này có vấn đề, các anh tin hay không tùy.

Dù sao thì những thứ bên trong đó các anh cũng không giải được đâu, tránh ra, để tôi hóa giải." Vương Diệp vừa nói vừa bước lên phía trước.

Mấy người bên cạnh nghe anh nói, lập tức thấy buồn cười.

Họ đều là thuộc hạ của Vương Văn Nguyệt, tuy không có thiện cảm gì với Vương Diệp, nhưng cũng sẽ không cố ý tỏ ra ác ý.

Nhưng lời Vương Diệp nói bây giờ thật sự khiến họ thấy thú vị. "Hóa giải?

Anh thật sự coi mình là Thiên Sư sao?" "Không phải chứ, anh không nghĩ rằng chỉ vì có nhiều người sùng bái anh thì có thể chứng minh năng lực của anh rất mạnh sao?..." Trên mặt mọi người đều mang vẻ khinh miệt và khinh thường.

Khi những lời châm chọc này thốt ra, Vương Diệp vẫn không hề lay động, nhưng Hoàng Mao lại bị bọn họ chọc giận, trực tiếp siết chặt nắm đấm nói: "Các người nói cái gì vậy?" Hoàng Mao vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Người mà cậu ta sùng bái nhất là Vương Diệp, và những lời những người này nói cũng khiến cậu ta cảm thấy phẫn nộ.

Thấy Hoàng Mao hùng hổ xông đến trước mặt những người này, dáng vẻ giận dữ đằng đằng, trông như muốn ăn thịt người.

Nhưng Vương Diệp lại chẳng thèm bận tâm đến sự châm chọc của họ, nhìn Hoàng Mao trước mặt, Vương Diệp giơ tay lên, khẽ vẫy vẫy, đồng thời nghiêm túc nói: "Chỉ là mấy chuyện nhỏ thôi, không cần phải chấp nhặt với họ.

Cầu thang này thật sự không thể đi." Anh vừa nói vừa nhìn những người khác, mấy tên kia đang nóng lòng muốn thử, đã chuẩn bị sẵn sàng đi xuống dưới rồi.

Nhưng sau khi nghe Vương Diệp nói vậy, mọi người tuy đã dừng bước, nhưng cầu thang cứ thế rõ ràng bày ra trước mặt, ai mà có thể kiềm chế được sự tò mò trong lòng chứ?

Ai cũng muốn đi xuống xem thử dưới cầu thang là cái gì?

Quan trọng nhất là, loại cầu thang kỳ lạ này, trước đây họ chưa từng thấy bao giờ.

Ai bảo bọn họ đều là mấy tên "đào đất" chứ.

Trước đây chỉ quanh quẩn trong mấy ngôi mộ bình thường.

Giờ cuối cùng cũng đến được loại mộ thất phi phàm này.

Trong lòng bọn họ cũng đang hưng phấn kích động.

Thấy một nơi như vậy, bọn họ tự nhiên muốn xuống đi dạo một chút.

Lời của Vương Diệp tuy khiến bọn họ dừng bước, nhưng mọi người lại không nhịn được túm năm tụm ba nói: "Xuống xem thử đi!" "Chúng ta..." Giọng điệu của Tần Trạch đầy vẻ chán ghét.

Đối mặt với chất vấn của Tần Trạch, mọi người chìm vào im lặng.

Chuyện này đương nhiên không vui rồi, nhưng Tần Trạch đột nhiên động thủ, e rằng cũng không hay đâu nhỉ?

Mấy người này tính khí đều không dễ chọc, nhìn Tần Trạch trước mặt, mọi người đột nhiên bước tới, sau đó thờ ơ nói: "Anh làm chuyện này thật sự được sao?" "Động thủ với chúng tôi, còn bày ra cái trò này." "Chúng tôi chưa từng thấy ai ghê tởm như anh." Mọi người vừa nói vừa nhìn Tần Trạch cười lạnh.

Nghe những lời như vậy, Tần Trạch lại không hề lay động, cậu ta chỉ hất cằm, thần sắc kiêu ngạo nói: "Muốn đi thì các người mau đi đi, dù sao thì tôi cũng không muốn quản.

Còn nữa, nếu còn chọc giận tôi, tiếp theo chắc chắn sẽ cho các người ăn 'quang tử' đấy." Câu này cậu ta nói đặc biệt nghiêm túc.

Những người bên cạnh thấy Tần Trạch như vậy, nhất thời đều bị dọa đến rùng mình, không ai dám công khai đối đầu với Tần Trạch.

Lúc này Tần Trạch cũng không thèm để ý đến bọn họ, mà nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó giơ tay lên cười nói với anh: "Anh thấy chuyện này có thật sự phiền phức không?

Dẫn đám người này vào cũng chẳng có ích gì." Cậu ta cố ý nói những lời này trước mặt Vương Diệp, thực chất là muốn cho Vương Văn Nguyệt biết đám người này là gánh nặng của cô ấy.

Nhưng hành vi tiếp theo của Vương Văn Nguyệt lại khiến Tần Trạch trợn mắt há mồm. "Cứ để những người này đi xuống đi, cũng tiện xem thử dưới đó rốt cuộc có gì.

Những người khác cứ đợi ở trên." Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa chỉ mấy tên kia.

Trong số đó có một người bị Tần Trạch đạp mạnh một cước, bây giờ, nghe lời Vương Văn Nguyệt nói, tên đó càng tức đến nỗi không chịu nổi, quay đầu lại, xắn tay áo lên, chuẩn bị dạy cho Tần Trạch một bài học.

Kết quả, hắn không ngờ, Tần Trạch thần sắc bất đắc dĩ nói: "Lát nữa tôi sẽ bù lại tiền thuốc men cho anh." Câu nói này vừa thốt ra, trên mặt đối phương lại có thêm vài phần tươi cười, lúc này lại vô liêm sỉ gật đầu, đồng ý rất sảng khoái, cũng không đi tính sổ với Tần Trạch.

Trong ánh mắt dõi theo của mọi người, đám người này cứ thế men theo cầu thang rất dài, từng bước đi xuống phía dưới.

Còn mọi người tuy chỉ đứng nhìn ở phía trên.

Nhưng trong thoáng chốc mơ hồ, lại luôn cảm thấy cầu thang này có một sức hút khó tả.

Ngay cả khi Vương Diệp nhìn xuống, anh cũng có cảm giác đó.

Dường như cầu thang đang hấp dẫn anh vậy.

Lúc này Vương Diệp có chút không kiềm chế được bước chân mình, ba bốn lần muốn đi xuống, nhìn thấy mũi chân sắp chạm vào cầu thang, Vương Diệp lại nhanh chóng rụt về, vì có một con ngô công xuất hiện.

Con ngô công đó vậy mà lại là thất thải (bảy màu).

Khi Vương Diệp nhìn thấy, anh còn tưởng mình hoa mắt, nhưng những người bên cạnh lại phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Hoàng Mao vì ở bên cạnh Vương Diệp nên không đi xuống cùng những người kia.

Chương 1419

Mặt khác cũng vì cậu ta nghe lời Vương Diệp, còn đám người kia thì cho rằng Hoàng Mao là đồ ngốc, căn bản không thèm để ý đến cậu ta.

Và bây giờ, con thất thải ngô công này cũng khiến Hoàng Mao vô cùng hưng phấn.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Hoàng Mao mặt mày hớn hở nói: "Loại thất thải ngô công này xuất hiện, thường đều ngụ ý rằng chuyện tốt sắp xảy xảy ra, tiếp theo chúng ta có phải sẽ gặp được chuyện tốt lành gì không?" Hoàng Mao vừa nói vừa nhướng mày nhìn mọi người.

Cậu ta có chút kích động, dù sao cũng là một thanh niên trẻ tuổi, trước đây chưa từng thấy qua sự đời, nay gặp con thất thải ngô công này chỉ thấy lạ lẫm.

Những người bên cạnh nghe lời Hoàng Mao nói, chỉ cười mà không đáp.

Tần Trạch nhìn Hoàng Mao thật sâu một cái, cuối cùng thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ đây là một tên ngốc.

Nhưng Tần Trạch không biểu hiện ra ngoài, còn Hoàng Mao chỉ nhìn xuống dưới chân, thần tình kỳ quái nói: "Nơi này trông có vẻ hơi lạ." Hoàng Mao vừa nói vừa chỉ vào cầu thang kia.

Cầu thang dài dằng dặc, dường như không thấy đáy, nhưng những tảng đá và bậc thang bên trong lại có hình dạng không đều đặn, ẩn ẩn hiện hiện giữa đó, lại có một cảm giác giống như con ngô công.

Trong khi Hoàng Mao đang suy nghĩ.

Vương Diệp nghe lời cậu ta nói, dứt khoát nhìn một cái, lúc này mới phát hiện cầu thang trước mặt, vậy mà lại giống như một con ngô công khổng lồ đang vươn dài ra.

Lúc này Vương Diệp cứ thế sững sờ tại chỗ.

Hoàng Mao thấy anh như vậy, cũng không nhịn được hưng phấn nói: "Thế nào?

Tôi nói có lý không?

Cầu thang này có thật sự rất giống con ngô công không?" Chủ yếu là vì Vương Diệp là thần tượng của cậu ta, lúc này Hoàng Mao toàn tâm toàn ý đặt vào Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của Hoàng Mao, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười, dù cầu thang này có giống con ngô công đi chăng nữa, thì có thể làm gì được đây?

Những người này cũng sẽ không tin, hơn nữa cầu thang này cũng chưa gây ra nguy hiểm gì khác cho họ.

Hoàng Mao thấy điều này chẳng có ích gì, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Anh cúi đầu nhìn con thất thải ngô công dưới chân.

Con ngô công đó trông rất kỳ lạ, vừa rồi anh suýt chút nữa đã giẫm phải nó.

Nếu một bước đạp xuống, con ngô công đó chắc chắn sẽ nát bét.

Nhưng anh đã không giẫm xuống, mà đứng yên trên đó lặng lẽ quan sát con ngô công.

Con ngô công đó đi về phía trước vài bước, sau đó lại nhe nanh múa vuốt về phía Vương Diệp, không biết đang làm gì, nhưng khi những sợi tơ trắng phun ra, Vương Diệp theo bản năng lùi sang một bên.

Sau đó sợi tơ trắng đó cũng rơi lên quần áo của anh.

Giây tiếp theo, một mảng vải trên quần áo anh vậy mà bị đốt cháy thành một nắm tro tàn.

Mọi người thấy quần áo Vương Diệp biến thành như vậy, cũng không nhịn được lớn tiếng nói: "Chuyện gì thế này?

Con ngô công đó sao lại còn phun tơ trắng?" "Đây là yêu tinh nhện sao!" "Cái này cũng quá kỳ lạ rồi." Mọi người vừa nói vừa lắc đầu, nhưng vẫn kéo Vương Diệp ra phía sau mình.

Rõ ràng, Vương Diệp đối với họ là rất quan trọng.

Thấy những người này dùng cách như vậy để bảo vệ mình, trên mặt Vương Diệp cũng có thêm vài phần đắc ý, anh khẽ gật đầu với mấy người này, nhưng, Vương Văn Nguyệt lại chủ động đi đến trước mặt con ngô công đó.

Mọi người chỉ là không để ý một chút, ai cũng không ngờ, Vương Văn Nguyệt lại đặt con ngô công đó lên lòng bàn tay.

Hành động này khiến mọi người trợn tròn mắt, còn Vương Văn Nguyệt chỉ nhìn con ngô công trong lòng bàn tay mình, mặt đầy tươi cười nói: "Thứ này trông thật thú vị." Cô ấy vừa nói vừa nhướng mày nhìn những người bên cạnh, nhưng sự thật là, không ai cười được với cô ấy, bởi vì con ngô công đó vừa nhìn đã biết cực kỳ đáng sợ rồi.

Mà Vương Văn Nguyệt còn đặt nó lên lòng bàn tay, không biết có phải là đầu óc có vấn đề rồi không.

Nhưng Vương Văn Nguyệt vạn vạn không ngờ tới, con ngô công này dù bị cô ấy đặt trên lòng bàn tay, nhưng nó lại không tấn công cô ấy, ngược lại, một giọng nói phát ra từ miệng con ngô công: "Mọi người không quản ngàn dặm xa xôi đến nơi này, thân là chủ nhà, tôi tự nhiên nên chiêu đãi một phen.

Hay là thế này đi, các vị cứ men theo cầu thang này đi thẳng xuống, đến chỗ tôi ngồi một lát, ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một chút." Lời đối phương nói đặc biệt nghiêm túc.

Khi Vương Diệp nghe thấy, cả người anh đều sững sờ.

Vương Văn Nguyệt trước mặt cũng vậy.

Sau khi trải qua một loạt chuyện kinh hiểm vừa rồi, cô ấy rất nhạy cảm với những âm thanh này, nhưng lúc này, cô ấy không hề phát ra tiếng kêu kinh hãi, luôn cảm thấy những chuyện này là do số phận.

Nhìn Vương Diệp phía sau, Vương Văn Nguyệt mặt đầy khó hiểu nói: "Chúng ta có nên đi không?" Cô ấy không hề nghi ngờ tính chân thực của giọng nói này, mà chỉ nghĩ xem có nên đi xem tình hình bên đó hay không.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Văn Nguyệt, Vương Diệp chỉ cảm thấy buồn cười.

Lờ mờ giữa đó, một cảm giác không ổn dâng lên trong anh về phía dưới, bởi vì cầu thang bị sương mù bao phủ.

Càng đi xuống, sương mù càng dày đặc, dù có nhìn xuống nữa, có thể thấy cầu thang, nhưng lại không thể nhìn rõ những thứ trên cầu thang.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ, Vương Văn Nguyệt không đợi anh phản ứng, liền trực tiếp đi xuống, đồng thời gọi những người phía sau: "Đừng đứng ngốc ở đó nữa, mau mau xuống cùng tôi đi, mọi người cũng nhân cơ hội này mà mở mang tầm mắt." Lời Vương Văn Nguyệt nói đặc biệt nghiêm túc.

Mọi người nghe vậy tuy gật đầu, đi theo cô ấy xuống dưới, nhưng đi chưa được bao lâu, ai nấy đều nhận ra có điều không ổn.

Đó chính là khi quay đầu lại, họ căn bản không thấy được lối đi mà mình vừa đứng.

Chỉ có cầu thang vô biên vô tận, và họ chỉ có thể không ngừng đi trên cầu thang.

Vương Văn Nguyệt vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, cô ấy chỉ lắng nghe giọng nói của con ngô công.

Con ngô công đó đang nói cho cô ấy biết phải đi như thế nào.

Cô ấy đi lên hai bước, rồi lại đi xuống ba bước.

Vương Diệp im lặng nhìn hành động của Vương Văn Nguyệt.

Lúc này Vương Văn Nguyệt cũng đột nhiên biến mất, không ai biết cô ấy đã đi đâu, nhưng theo góc nhìn của Vương Văn Nguyệt, cô ấy thấy một cánh cửa, lúc này cô ấy vội vàng đẩy cửa đi vào.

Những người phía sau vẫn còn đứng ngốc ở đó, cô ấy cũng không bận tâm, bởi vì con ngô công kia đang nói chuyện với cô ấy.

Mặc dù những âm thanh đó có thể bắt nguồn từ ảo giác, nhưng đối với Vương Văn Nguyệt lúc này mà nói, những âm thanh đó lại hữu dụng.

Cô ấy tính toán trong lòng, ngay sau đó, lại tiếp tục đi về phía trước.

Khi những cánh cửa liên tiếp bị cô ấy đẩy ra, Vương Văn Nguyệt cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng bay tới, đó là mùi hương thuần khiết của thực vật, loại hương vị độc đáo đó khiến cô ấy không thể nào quên, thậm chí còn tỉnh táo hơn.

Đi chưa được mấy bước, Vương Văn Nguyệt đã thấy hai ba người đi ra.

Những người đó mặc áo vải thô, nhưng trên mặt ai nấy đều mang nụ cười nịnh nọt.

Nếu nhìn kỹ nụ cười trên mặt họ, vậy mà lại có một cảm giác giống hệt nhau, kể cả vị trí lúm đồng tiền.

Nhưng Vương Văn Nguyệt không chú ý, chỉ nhìn mấy người tiếp đãi đó nói: "Cậu ấy bảo tôi đến đây làm khách một chuyến, nghỉ ngơi một chút, để tôi xem kỹ nơi này một chút nhé!" Lời Vương Văn Nguyệt vừa nói ra, mấy người trước mặt liền gật đầu.

Nhưng những người bên cầu thang thì lại hỗn loạn cả lên.

Lúc này, Vương Diệp nhìn những người trước mặt, anh chuẩn bị đi theo cách Vương Văn Nguyệt vừa đi, để đến chỗ cô ấy đã đến.

Kết quả không ngờ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, mọi người đều bị dọa đến trợn tròn mắt, lần lượt quay đầu nhìn lại đúng lúc đó.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, cái tên đã đi xuống ban đầu.

Hắn bị dọa đến tái mặt, vừa chạy từ trên xuống, vừa nhìn thấy Vương Diệp và nhóm người của anh, liền vội vàng lớn tiếng nói với họ: "Có ma, chỗ này có ma!" Không ai có thể dọa bọn họ ra nông nỗi này, nhưng nếu là thứ không thể nói rõ, không thể hiểu được, thì chắc chắn có thể.

Và trong khi mấy người này bị dọa đến tái mặt, ánh mắt cũng rơi vào người mọi người, ngay sau đó, bọn họ điên cuồng túm lấy quần áo của họ.

Vì sức tay quá lớn, mấy người đều bị hành động của họ kéo đến đau tay.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn mấy người trước mặt khẽ cười. "Đám ngu xuẩn, đã bảo các người đừng đi xuống rồi, bây giờ bắt đầu hối hận thì còn tác dụng gì nữa?" Anh nói là sự thật, nhưng mấy người trước mặt không nghe lọt tai, chỉ thần tình điên loạn nói: "Xong rồi, xong rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?" Bọn họ vừa nói vừa giơ hai tay lên, trông vô cùng sợ hãi.

Nghe lời họ nói, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự sốt ruột.

Anh chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như bọn họ.

Nói bọn họ là "đồ bình dầu" cũng không quá đáng.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, mấy người kia đại khái cũng cảm nhận được sự phiền não của Vương Diệp.

Cho dù bị mấy người này túm lấy cánh tay, nhưng động tác của họ cũng rất lớn.

Giữa lúc xô đẩy nhau, bọn họ chỉ muốn thoát khỏi mấy tên điên này mà thôi, kết quả không ngờ, một người trong số đó không cẩn thận rơi xuống vực sâu.

Cứ như vậy, mọi người chìm vào im lặng hồi lâu.

Tiếng la hét chói tai của tên đó vẫn không ngừng vang vọng bên tai.

Những người khác dường như vì đồng đội này rơi xuống mà bình tĩnh lại, không còn điên cuồng kéo tay những người kia như vừa rồi nữa.

Lúc này họ ngồi trên cầu thang, vẻ mặt phức tạp nhìn xung quanh.

Đồng tử của họ giãn ra, rõ ràng là thực sự bị dọa sợ rồi.

Còn Vương Diệp cũng cẩn thận đi đến bên cạnh họ, cố gắng giao tiếp với họ, cũng cố gắng hỏi han đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng lời Vương Diệp còn chưa nói ra khỏi miệng, mấy người trước mặt này, thấy Vương Diệp ngồi lại gần.

Họ lại phát ra tiếng kêu kinh hãi, ngay sau đó chỉ vào mặt Vương Diệp, sốt ruột lớn tiếng hét lên: "Ma, đây là ma!" Bọn họ không ngừng nói.

Chương 1420

Nghe tiếng họ nói, mọi người lại đau đầu không thôi, nhưng Vương Diệp lại không hề lay động.

Vì họ đều nói mình là ma, vậy thì bên trong chắc chắn có nguyên nhân.

Anh muốn làm rõ nguyên nhân, lời nói của mấy người này cũng không đến mức đáng sợ như vậy, thậm chí bộ dạng điên loạn của họ cũng có thể giải quyết được.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, nhưng mấy người này lại không chịu hợp tác.

Bọn họ cứ lắc đầu lia lịa, bất kể Vương Diệp nói gì, họ đều chọn cách lảng tránh.

Những người bên cạnh vừa nhìn vừa cảm thấy đau đầu.

Hoàng Mao không nhịn được đi tới, mặc dù người tra hỏi không phải cậu ta, nhưng cậu ta đứng bên cạnh nhìn đã đủ sốt ruột rồi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hoàng Mao nghiêm túc nói: "Đừng bận tâm sống chết của bọn họ nữa, cứ để họ tự sinh tự diệt đi.

Chúng ta bây giờ mau đi tìm Vương Văn Nguyệt." "Đúng vậy, cô ấy là ông chủ lớn của chúng ta, nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta mấy người có ra được ngoài cũng đừng hòng sống sót." "Phải đó, cô ấy có quyền có thế." Tần Trạch cũng bổ sung thêm một câu bên cạnh, mọi người nghe xong lại càng sợ hãi hơn, chỉ riêng Vương Diệp sắc mặt không đổi, nhìn những người đang ngồi, Vương Diệp nghiêm túc nói. "Đi tìm Vương Văn Nguyệt thì không thành vấn đề, nhưng trước tiên có một điều các anh phải nhớ, bất kể Vương Văn Nguyệt biến thành bộ dạng gì, các anh đều phải đề phòng và cảnh giác, đừng vì cô ấy là đại chủ nhân mà nhún nhường cô ấy ba phần." Lời Vương Diệp vừa nói ra, mọi người liền nhíu mày.

Rõ ràng, bọn họ không hiểu, còn lúc này Vương Diệp thì nghiến răng nói: "Bây giờ Vương Văn Nguyệt đã biến mất rồi, không ai biết khoảng thời gian cô ấy biến mất đã gặp phải chuyện gì, cũng không ai dám khẳng định, lần tới gặp lại Vương Văn Nguyệt, có phải là Vương Văn Nguyệt thật hay không?" Vạn nhất là giả, muốn cướp đi tính mạng của bọn họ.

Vậy thì đám người này cũng xong đời rồi.

Suy nghĩ của Vương Diệp không phức tạp, chỉ là muốn những người này chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng mọi người nghe xong lại thấy buồn cười, nhìn nhau lúc đó, một người trong số đó không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tôi thấy anh hơi lo lắng quá mức rồi." "Vương Văn Nguyệt sẽ không làm ra chuyện tổn hại chúng ta đâu." "Đúng vậy, dù có Vương Văn Nguyệt giả, nhưng chúng ta cũng có thể nhận ra ngay mà." Mấy người này chẳng qua là cố ý cãi lại, nói ra những lời như vậy, không những không tin, mà còn rủ rê những người khác cùng hùa theo.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng không bận tâm, mà khẽ gật đầu, mặt đầy vẻ thờ ơ nói: "Tùy các anh thôi, vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng." Nói xong, anh không lãng phí thời gian trên người những người này nữa.

Thấy anh dáng vẻ lạnh nhạt như vậy, mọi người đều không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng, mình cũng không làm gì sai cả.

Vương Diệp vậy mà lại dùng cách này để đối xử với bọn họ.

Nói trắng ra, điều này thực ra cũng có chút hợp lý.

Khi ý niệm này hiện lên, Vương Diệp trực tiếp đi đến chỗ Vương Văn Nguyệt vừa biến mất, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vương Diệp thần sắc bình tĩnh nói. "Khi Vương Văn Nguyệt biến mất, tôi còn nhớ rất rõ, cô ấy đi về phía trước hai bước, rồi lùi lại ba bước.

Nếu tôi biến mất, thì các anh cũng phải dùng phương pháp tương tự." Vương Diệp vừa nói vừa nhấc chân, nhưng lúc này Hoàng Mao lại nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh, chỉ thấy Hoàng Mao nắm lấy tay anh, mặt đầy kích động nói: "Tôi đi cùng anh nhé, tôi sợ nơi này có nguy hiểm khác, nếu anh không ứng phó được thì chẳng phải xong rồi sao?" Hoàng Mao trông vô cùng chu đáo.

Vương Diệp nghe lời cậu ta nói, cũng chỉ khẽ mỉm cười, anh gật đầu đồng ý, nhưng khi đi trên bậc thang này, trong mắt Vương Diệp lại có nỗi lo khó tan.

Những người này căn bản không biết bên trong nguy hiểm đến mức nào, từng người một đều cực kỳ tự đại, dùng thế giới quan của mình để đánh giá mọi thứ, chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, nhưng mấy người kia lại không hề hay biết, chỉ im lặng đứng nhìn bên cạnh, đồng thời, trong mắt mang theo vài phần khinh miệt và nụ cười giễu cợt.

Nhưng khi Vương Diệp còn chưa đi, Tần Trạch lại đi tới, có lẽ là tin tưởng năng lực của Vương Diệp, Tần Trạch quyết định cùng anh tiến thoái.

Ba người đứng trên bậc thang, theo cách Vương Văn Nguyệt vừa đi, cứ thế, hai bước tiến, ba bước lùi, rất nhanh, cả ba người đều biến mất.

Ba người họ nhìn cánh cửa trước mắt, trên mặt có thêm vài phần hoảng sợ.

Còn Vương Diệp chỉ nhíu mày, thần tình phức tạp nói: "Tôi thấy cầu thang này không nên đến, nhưng đã vào rồi thì khó thoát.

Vì chỉ có cầu thang này là một con đường, vậy thì nên chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những thứ nguy hiểm đó." Lời Vương Diệp vừa nói ra, những người trước mặt gật đầu.

Tần Trạch nhìn anh một cái, ngay sau đó lại cười nói: "Cứ yên tâm đi, có anh ở đây, những rắc rối ở đây tôi thấy căn bản chẳng là gì." "Đúng vậy." Hoàng Mao cũng gật đầu bên cạnh, trong mắt cậu ta có sự hưng phấn và mong đợi, cùng với sự sùng bái đối với thần tượng.

Nhưng khi Vương Diệp thấy cậu ta như vậy, lại có chút dở khóc dở cười.

Anh lắc đầu, không đáp lời hai người, mà men theo lối đi phía trước.

Con đường dưới chân được lát bằng những tấm đá xanh.

Lúc này Vương Diệp dường như cũng đã hiểu ra điều gì đó.

Họ vừa rồi quả thật đã đi trên một cầu thang không thấy đáy, bao gồm cả một người trong số đó cũng đã bị người ta đẩy xuống từ mép bên cạnh.

Nhưng khi người đó bị đẩy xuống, liệu hắn có thật sự rơi xuống vực sâu không?

Có lẽ là không, hắn sẽ đi đến một nơi khác.

Bởi vì tất cả mọi thứ ở đây đều liên quan chặt chẽ đến cơ quan.

Nhưng những suy nghĩ này, Vương Diệp không nói ra, hai người bên cạnh không thể hiểu, mặt khác là vì bọn họ đến đây để tìm Vương

Văn Nguyệt.

Không phải đến đây để tìm kiếm cái gọi là cơ quan.

Trong khi Vương Diệp đang tính toán, anh cũng nhìn thấy những cánh cửa xuất hiện trước mặt.

Những cánh cửa đó nối tiếp nhau, điều đáng buồn cười nhất là, chúng vậy mà đều được làm bằng gỗ, chỉ có nửa cánh cửa.

Khi đẩy những cánh cửa đó ra, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự mơ hồ và phức tạp.

Hoàng Mao thấy anh như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: "Anh nghĩ lần này chúng ta đi qua sẽ gặp phải chuyện gì?

Đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này, cũng không biết rốt cuộc đây là thực tế tồn tại, hay chỉ là ảo giác xuất hiện trong đầu?" Hoàng Mao vẫn khá thông minh, một chút là hiểu, trong đa số trường hợp, cậu ta không cần người khác giải thích quá nhiều, hơn nữa bản thân cũng sẽ không quá chìm đắm.

Điểm này Vương Diệp rất tán thưởng, nhưng anh lại không trả lời lời Hoàng Mao.

Bất kể những thứ này là bản thân nó tồn tại, hay là ảo giác, thật ra đều không quan trọng.

Quan trọng là họ phải rời đi, và phải sống sót an toàn ra ngoài.

Phía sau có tiếng bước chân lục tục đi vào, nghe những âm thanh đó, Vương Diệp không tự chủ mà chậm bước, nhưng Tần Trạch lại vươn tay, nắm lấy cổ tay anh, thần tình lạnh nhạt nói: "Đi thôi!" Cậu ta không để Vương Diệp dừng bước, sự lạnh lẽo trong đôi mắt dường như cũng đã nói rõ tất cả.

Thấy cậu ta như vậy, Vương Diệp gật đầu, ngay sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Mao cũng đi theo bước chân của hai người bọn họ.

Ban đầu cậu ta định dừng lại chờ những người phía sau, nhưng thấy hai người họ đi nhanh chóng như vậy, Hoàng Mao lại vội vàng tăng tốc bước chân để theo kịp.

Những người phía sau, thấy ba người bọn họ chỉ để lại một bóng lưng, lại không nhịn được đảo mắt nói: "Ba người này làm cái gì vậy?

Không thèm dẫn chúng ta đi, đây là ý muốn không coi chúng ta ra gì sao?" "Ai biết được?

Ba người bọn họ xưa nay đều có chủ kiến, chắc là muốn thay thế sự tồn tại của Vương Văn Nguyệt thôi." Mọi người vừa nói vừa cười lạnh.

Vương Diệp không bận tâm đến những lời họ nói, mà cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp dừng bước.

Nơi bên cạnh anh cũng trong ánh mắt của anh mà dần dần trở nên rộng rãi và sáng sủa hơn, chủ yếu là vì những chiếc đèn đã sáng lên.

Trong khi Vương Diệp đang nhìn, trên mặt anh cũng có thêm vài phần ý cười.

Tần Trạch thấy anh như vậy, không nhịn được nói với anh: "Đừng quá chìm đắm." Lời nhắc nhở này khiến Vương Diệp tỉnh táo lại, anh gật đầu, đồng tình với những gì Tần Trạch nói.

Nhưng khi tiếng bước chân phía sau truyền đến, nụ cười trên mặt Vương Diệp cũng lập tức biến mất.

Những người đó nhìn Vương Diệp cùng Hoàng Mao và Tần Trạch bên cạnh anh, sắc mặt của họ rất khó coi, từng người một dữ tợn nói:

"Đi nhanh vậy làm gì?

Rõ ràng biết chúng tôi đang đuổi theo, còn cứ thế cắm đầu chạy về phía trước, đây là ý không định đợi chúng tôi sao?" "Thật thú vị, nếu các người chỉ biết lo cho bản thân mình, vậy thì cứ hành động một mình đi, không cần phải ở cùng chúng tôi." Lời nói của mọi người đặc biệt khó nghe.

Tần Trạch là người giỏi nhất trong giao tiếp xã hội.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Tần Trạch từ từ quay đầu lại, trên mặt hiện lên nụ cười bình tĩnh và thờ ơ, sự tĩnh lặng trong đôi mắt dường như căn bản không bận tâm đến những lời họ nói.

Cậu ta là người thích "gặp người nói lời người, gặp quỷ nói lời quỷ".

Mấy người trước mặt này, dù còn ý kiến, nhưng dưới ba câu hai lời của Tần Trạch, những ý kiến đó đều biến mất không còn dấu vết, ai bảo Tần Trạch lại khéo xử thế đến vậy chứ.

Mấy người vừa cười vừa gật đầu, nhưng thấy Vương Diệp đang nhìn chằm chằm bọn họ, rất nhanh, họ lại thu lại vẻ mặt của mình, ngay sau đó chỉ vào nơi trước mặt mà hỏi: "Đây là đâu?

Sao lại xanh xanh đỏ đỏ trông kỳ lạ vậy?" Những người này vừa nói vừa nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ chê bai và phản cảm khiến Tần Trạch có chút dở khóc dở cười.

Nhìn về phía bên trong, Tần Trạch khẽ lắc đầu, cậu ta cũng không biết, nhưng cậu ta sẽ không bình luận nhiều, đặc biệt là khi đến một nơi như thế này.

Bất kể trước khi đến người ta tin vào điều gì.

Tóm lại, khi đã đến rồi thì phải làm tốt những việc mà một vị khách nên làm.

Những điều này Tần Trạch đã lĩnh hội từ rất lâu rồi.

Khi đó cậu ta vẫn là một thanh niên mười mấy tuổi, cũng không biết ăn nói, giao tiếp như bây giờ, chỉ là đi theo bạn bè đến những nơi kỳ lạ đó.

Mặc dù khi đó là lén lút đi theo vào, mò một ít vàng bạc mang ra.

Kết quả không ngờ, lúc đó Tần Trạch đã chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Ban đầu bọn họ đi theo sau mấy gã đàn ông vạm vỡ.

Lúc đầu không có chuyện gì, mọi thứ bình yên, hơn nữa ngôi mộ thất đó cũng không phức tạp như cái này bây giờ.

Bọn họ đã trộm không ít đồ bên trong, những vật bồi táng cứ thế được mang ra ngoài.

Chương 1421

Trong số mấy gã đàn ông vạm vỡ đó có một gã lão đại, vóc dáng tuy có gầy hơn một chút, nhưng uy nghiêm thì rất lớn.

Bởi vì tất cả mọi người đều nghe theo lệnh của hắn.

Lúc đó bọn họ đã vơ vét được không ít đồ tốt, và tên lão đại đó cũng chuẩn bị cho họ rút lui, bởi vì bọn họ chỉ là vì cấp bách mới đến trộm những tiền tài này, còn lão đại thì không muốn làm những chuyện thất đức.

Kết quả lão đại không ngờ tới đám đồng bạn kia, dù có sớm tối ở bên hắn, cũng từng cùng hắn đi không ít nơi, cùng tiến cùng lùi.

Nhưng vào thời khắc như thế này.

Bọn họ đều chọn cách bảo vệ lợi ích của mình, từng người một từ chối yêu cầu của lão đại, điên cuồng xông vào bên trong mộ thất.

Ngoài điểm này ra, bọn họ còn mở cả quan tài trong mộ thất.

Những vật bồi táng đặt trong quan tài, đương nhiên là nhiều hơn bên ngoài.

Chủ yếu là vì chủ nhân ngôi mộ đó vốn dĩ rất giàu có.

Lúc đó Tần Trạch cũng vì lòng tham trong lòng mà đặc biệt đi theo, cậu ta cũng muốn lấy chút đồ tốt, kết quả không ngờ, lúc đó cậu ta chỉ dựa vào bên cạnh lối đi, cái gì cũng chưa kịp nhìn rõ.

Những vàng bạc châu báu đó liền hóa thành một vũng nước bạc trong nháy mắt, nuốt chửng tính mạng của những người đó ngay lập tức.

Còn bọn họ khi bước vào mộ thất này, thật sự là bình yên vô sự, không có chuyện gì xảy ra, những vật bồi táng đặt bên trong có thể thấy khắp nơi, giống như tùy tiện cho bọn họ lấy vậy.

Và đám người này cũng vì lòng tham, mà phải trả giá bằng sinh mạng.

Chuyện này đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho Tần Trạch, đến nỗi lúc này Tần Trạch vẫn không thể quên được tất cả những chuyện năm đó.

Cũng chính vì bài học này, Tần Trạch mãi mãi ghi nhớ một đạo lý.

Đó là bất kể năng lực và thân phận như thế nào, phàm là đã đến một nơi nào đó, thì nhất định phải tuân thủ những quy tắc tương ứng.

Tuyệt đối không thể làm những chuyện linh tinh.

Nhưng mấy kẻ trẻ người non dạ trước mặt y rõ ràng không hiểu đạo lý này, song Vương Diệp lại cẩn trọng hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Tần Trạch lộ vẻ tán thưởng.

Vì có Vương Diệp dẫn dắt, Hoàng Mao cũng không ồn ào không ngừng như đám người kia, mà lại rất yên tĩnh đứng bên cạnh Vương Diệp.

Lúc này, có người từ bên trong đi ra.

Trên mặt những người đó nở nụ cười, từng người một thành khẩn nói: “Các vị cũng là khách quý do gia chủ chúng tôi mời đến sao?” Tổng cộng có ba đến năm người, trên người mặc y phục vải thô, nhưng kiểu dáng khác nhau.

Vương Diệp chỉ liếc mắt một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, không dừng lại quá lâu trên mặt bọn họ.

Dù bọn họ có dung mạo kỳ lạ, Vương Diệp cũng không bình phẩm.

Nhưng đám người phía sau y thì khác, từng người một xúm lại gần, nhìn chằm chằm vào mấy khuôn mặt đó, kinh ngạc nói: “Trời ơi, sao mặt bọn họ lại giống hệt nhau vậy?” “Lại còn thoa phấn má hồng, thật là kỳ quái quá đi!” “Bọn họ có phải là người không vậy?” Những người này gần như không chút kiêng dè nói ra những suy nghĩ và đánh giá trong lòng mình.

Trong khi nghe, trên mặt Vương Diệp cũng nở một nụ cười khinh miệt.

Hoàng Mao liếc nhìn bọn họ, rồi lại nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Cậu ta lúc nào cũng chú ý đến sự thay đổi sắc mặt và biểu cảm của Vương Diệp.

Một khi Vương Diệp biểu lộ sự bài xích hoặc ghét bỏ đối với những người này, Hoàng Mao sẽ biết mình nên làm gì.

Cậu ta không thể trở thành những người này, và trước khi biết mình nên trở thành người như thế nào, cậu ta có thể giữ im lặng và bình tĩnh.

Điều này có thể tránh cho mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Thấy Hoàng Mao không nói lời nào, ánh mắt Vương Diệp lại thêm vài phần tán thưởng.

Y vỗ vai Hoàng Mao, sau đó lại chỉ vào Tần Trạch bên cạnh nói: “Ba chúng tôi muốn vào trong xem một chút, với lại, các người có thấy bạn tôi không?

Cậu ta cũng ở trong này, chắc là đến sớm hơn chúng tôi một chút, nhưng cũng không quá sớm.” Vương Diệp vừa nói vừa mỉm cười nhìn ba đến năm người trước mặt.

Bọn họ nghe vấn đề của Vương Diệp, lại khẽ lắc đầu, vẻ mặt kỳ dị cho biết mình không thấy ai cả.

Nhưng bọn họ cũng nói, nhất định sẽ chiêu đãi đoàn người bọn họ thật tốt.

Những lời này vừa thốt ra, Vương Diệp chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại.

Bất kể trước mắt xuất hiện là ảo giác hay cơ quan, tóm lại, đắc tội với mộ chủ nhân thì đối với bọn họ không có lợi lộc gì.

Tin tà hay không tin tà, thực ra đều có chung một kết cục.

Điểm này mọi người đều hiểu rõ.

Và khi Vương Diệp đi theo con đường vào trong, y cũng thấy trên những chiếc bàn bên cạnh bày không ít đồ ăn, cũng có rất nhiều người đi đi lại lại sau những tấm rèm.

Tuy nhiên, thứ bọn họ có thể nhìn thấy chỉ là những bóng người lờ mờ mà thôi.

Những bóng người đó đang lay động, lại còn có những tiếng nói chuyện mơ hồ truyền ra, cứ như thể nơi này thực sự đang mở tiệc rượu vậy.

Thực tế, khi đám người phía sau ồn ào không ngừng, Vương Diệp đã biết đây chắc chắn không phải là tiệc rượu gì cả, và đám người phía sau cũng đoán ra điểm này nên mới không ngừng nói.

“Trời ơi, nơi này sắp đặt kỳ quái quá đi!

Lại còn bày ra nhiều thứ như vậy, có phải thật sự coi chúng ta là đồ ngốc không?” “Chắc là vậy, nếu không nhầm thì người ở đây e là đầu óc không được linh hoạt cho lắm.” “Nếu không thì làm sao lại bày ra mấy thứ này?” Mọi người không ngừng nói, còn Vương Diệp khi nghe bọn họ nói, cũng thấy đau đầu, y ôm lấy đầu, vẻ mặt chán ghét nói: “Câm miệng hết đi!” Lời này vừa thốt ra, đám người trước mặt bỗng nhiên im bặt.

Vương Diệp rất ít khi nổi nóng, nhưng một khi y nổi nóng, chắc chắn là mọi chuyện đã trở nên tồi tệ.

Lúc này, mọi người không dám nói một lời nào.

Thấy bọn họ đã im lặng, trên mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần nhẹ nhõm.

Có những lúc “ăn không nói, ngủ không lời” là có đạo lý của nó.

Làm người mà nói quá nhiều, thì cái lưỡi sẽ bị kéo ra cắt đứt.

Nhưng Vương Diệp không nói ra đạo lý này, vì mấy người kia không hiểu.

Sau khi bọn họ im lặng, Vương Diệp cũng đi theo ba đến năm người kia đến một cái bàn.

Cái bàn đó lại là một chiếc bàn lớn ở chính giữa, hơn nữa ở giữa còn bày một con *khảo nhũ trư*.

Khi mọi người nhìn thấy con *khảo nhũ trư* đó, đều không nhịn được mà khoa tay múa chân, từng người một kích động trợn to mắt nhìn nhau, cảm xúc biểu lộ rõ trên mặt, bọn họ đều trao đổi bằng ánh mắt.

Vương Diệp chỉ nhìn đám người trước mặt mà cười. ....

Y lắc đầu, vẻ mặt hoảng sợ dặn dò Hoàng Mao và Tần Trạch bên cạnh: “Đừng có đụng vào mấy thứ này.” Lời y nói không nhỏ tiếng, ai cũng có thể nghe thấy, nhưng mấy người kia chỉ chăm chú nhìn con *khảo nhũ trư* kia, căn bản không để tâm Vương Diệp nói gì.

Thấy mấy người này ra vẻ như vậy, Hoàng Mao cũng có chút thất vọng.

Rõ ràng mọi người từng cùng nhau vào sinh ra tử, quan hệ trước đây cũng khá tốt, sao bây giờ lại biến thành cái bộ dạng này chứ?

Thật là sa đọa quá đi!

Hoàng Mao có chút không thể lý giải.

Tần Trạch chỉ liếc nhìn Hoàng Mao một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, cậu ta không muốn lãng phí thời gian vào những người này, nhưng con *khảo nhũ trư* này rất nhanh đã bị người ta cắt ra.

Nhưng dù nhìn bằng cách nào đi nữa, bọn họ đều cảm thấy con *khảo nhũ trư* này giống hệt một người.

Đâu có *khảo nhũ trư* nào lớn như vậy?

Dù nó không phải là *nhũ trư*, nhưng mọi người cũng chưa từng thấy con heo nào to như thế cả!

Bọn họ thầm nghĩ trong lòng.

Ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Nhưng có những thứ có thể suy nghĩ, nhưng tuyệt đối không được chạm vào, càng không được quá để tâm.

Nghĩ đến tất cả những điều này, Vương Diệp lại im lặng, Hoàng Mao và Tần Trạch cũng học theo y, trong bàn này, ba người bọn họ là những người yên tĩnh nhất.

Mấy người kia ban đầu tuy bị Vương Diệp quát một tiếng mà im lặng, nhưng bản tính khó dời, giờ lại ồn ào bàn tán.

Lời bọn họ nói vô cùng phức tạp.

Vương Diệp chỉ vừa nghe vừa lắc đầu thở dài, nói trắng ra, những người này chẳng qua chỉ là một đám ngu xuẩn.

Và mấy người này nói chưa được bao lâu, trên đĩa đã có thêm một ít thịt.

Bởi vì những người bên cạnh đã cắt một ít thịt xuống cho bọn họ.

Ngoài con *khảo trũ trư* này ra, còn có rất nhiều món ăn bày bên cạnh, chỉ là sự chú ý của bọn họ đều bị con heo đó thu hút.

Ai bảo con heo đó lại giống một người như vậy chứ?

Bọn họ rất khó bỏ qua.

Hiện tại, trong đĩa đã có thêm một ít thức ăn, mọi người đều cười.

Mấy tên đó vừa nói vừa cười, chỉ vào đĩa trước mặt mà nói: "Nhìn màu sắc thịt bóng loáng này xem, thật sự là vừa nhìn đã biết chất thịt rất ngon, bao gồm cả cảm giác khi cắn một miếng vào chắc chắn là tuyệt vời." Mấy người kia không ngừng nói, còn Vương Diệp khi nghe, trên mặt cũng nở một nụ cười khẩy: "Vì đã nói hay đến vậy, chi bằng đưa cho các người một cái micro, để các người nói cho thỏa thích đi!" Lời Vương Diệp nói có chút khó nghe, mấy người trước mặt nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Chương 1422

Bọn họ nắm chặt nắm đấm, lại không nhịn được mấp máy môi, trong lúc muốn nói lại thôi, Vương Diệp đã nhanh hơn bọn họ, trực tiếp chỉ vào con *khảo nhũ trư* trước mặt nói: "Đây là cái gì?" Y hỏi người bên cạnh, đối phương nghe thấy câu hỏi của y, tuy trên mặt có thoa phấn má hồng vô cùng đáng sợ và khoa trương, nhưng nói chuyện lại có vẻ rất mạch lạc: "Đây là *khảo trư*, mùi vị cũng không tệ lắm, nhưng nguyên liệu sử dụng bên trong, bao gồm cả phương pháp chế biến đều rất đặc biệt." Thấy đối phương nghiêm túc trả lời, Vương Diệp cũng cười, sau đó đẩy đĩa sang một bên, đồng thời tò mò hỏi: "Ồ, có thể kể cho tôi nghe một chút không?" Người trước mặt vội vàng gật đầu, sau đó vừa nói vừa cười giới thiệu với y.

Vương Diệp vừa nghe vừa cười, người kia tuy luôn miệng giới thiệu, nhưng thực tế, cậu ta chưa bao giờ nói rõ với Vương Diệp về nguyên liệu và phương pháp chế biến được sử dụng bên trong.

Cậu ta chỉ giới thiệu quá trình nuôi dưỡng con heo này.

Dù nghe có vẻ rất bình thường, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng Vương Diệp càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì nụ cười trong mắt đối phương, bao gồm cả khóe miệng nứt ra, giống hệt một con quái vật khổng lồ.

Cứ như thể nó đang không ngừng nhìn chằm chằm vào y, giây tiếp theo sẽ lao tới nuốt chửng y.

Vương Diệp cũng nắm chặt nắm đấm, vô thức rút ra con dao găm của mình, y đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu tên này muốn đánh lén y, thì Vương Diệp nhất định sẽ không tha cho nó, chỉ tiếc là người trước mặt không tấn công y, mà lại quay đầu nhìn những người khác.

Nụ cười trên mặt nó vô cùng quỷ dị, những người như nó không chỉ có một, mỗi người bên cạnh đều có một kẻ như vậy.

Chỉ thấy những người này đồng thanh nói: "Các người còn muốn ăn không?" "Mùi vị *khảo trư* này khá ngon đó, có muốn tôi đút cho các người ăn không?" Những người này vừa nói vừa cười, lời nói cực kỳ quỷ dị, Vương Diệp nghe xong mà sởn hết cả gai ốc.

Nhưng mấy người kia hình như không hề nhận ra điều gì, lại còn há miệng.

Lúc này, Vương Diệp chỉ dùng một quyền hất tung mặt bàn trước mặt.

Ngay khoảnh khắc chiếc bàn bị lật tung, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng kỳ quái.

Bọn họ đã chuẩn bị đưa những miếng thịt *khảo trư* này vào miệng, từ từ nhai nuốt.

Kết quả là đĩa bay cùng với bàn, tất cả mọi thứ đều bị Vương Diệp làm cho tan tành.

Nụ cười trên mặt mấy người kia cũng biến mất.

Ban đầu còn có tiếng nói chuyện của vài người, nhưng giờ thì tất cả âm thanh đó đều biến mất.

Mọi người đều nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ cười lạnh: "Đám ngu xuẩn!" Năm chữ này vừa thốt ra, mấy người kia bàng hoàng tỉnh táo lại.

Con heo trước mặt, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy kỳ quái.

Sao bọn họ lại càng nói càng quá đáng, thậm chí làm những chuyện quỷ dị như vậy, còn muốn ăn một miếng thịt *khảo trư* này nữa?

Bọn họ thật sự điên rồi sao?

Rõ ràng biết đây có thể là ảo giác, vậy mà vẫn không thể kiềm chế, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bọn họ không hiểu nổi, nhưng trong mắt lại hiện lên vài phần cảm kích.

Nếu không phải Vương Diệp chủ động ra tay nhắc nhở, e rằng với cái đầu óc ngu ngốc của bọn họ, bây giờ có lẽ đã thực sự trở thành vong hồn dưới lưỡi dao rồi.

Những người này thầm nghĩ trong lòng, sau đó lại với vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Diệp nói: “Cảm ơn anh.” Trong mắt bọn họ có vẻ nịnh nọt, nhưng Vương Diệp nghe những lời này lại cảm thấy buồn cười.

Y lắc đầu, vẻ mặt khinh thường nói: “Đừng nói những lời ngu ngốc như vậy.” Y không cần sự cảm ơn của những người này, chỉ cảm thấy đám người này quá mức ngu xuẩn, cũng lười lãng phí tâm tư vào bọn họ.

Thấy Vương Diệp lạnh lùng như vậy, trong lòng mọi người cũng có chút phiền não, chỉ cảm thấy mất mặt.

Ban đầu còn muốn nói chuyện tử tế với Vương Diệp, nhưng thấy y ra vẻ không thèm để ý, bọn họ cũng dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn mấy người kia.

Mặt bọn họ lạnh đi, không còn vẻ cười nhếch mép như vừa nãy.

Ban đầu dung mạo bọn họ đã rất kỳ lạ, dù sao ai cũng giống hệt nhau, còn bây giờ tất cả động tác của bọn họ đều giống nhau, đó là đối mặt với Vương Diệp, đồng thời nắm chặt nắm đấm.

Thấy bọn họ như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bất lực.

Y xòe hai tay, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Tôi thật sự không biết phải làm sao nữa đây?" Lời này vừa thốt ra, những người trước mặt lập tức chìm vào im lặng.

Và đúng lúc này, mấy người kia xông tới.

Giây tiếp theo, cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên vô cùng tồi tệ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, mấy người này đều lộ ra bộ mặt thật của chúng.

Hóa ra lại là từng con *Thủy hầu tử* một.

Nhưng sao chúng lại có vẻ ngoài kỳ quái như vậy?

Điều Vương Diệp không nhận ra là những *chỉ nhân* rơi xuống đất.

Mặc dù những *Thủy hầu tử* này được người ta bồi dưỡng, nhưng những *chỉ nhân* đó dưới sự thúc đẩy của ảo giác, lại có thể khiến bọn họ sản sinh ra loại ảo giác đó.

Điểm này cũng rất kỳ ảo.

Mặc dù mọi người đều hiểu những điều này, nhưng bọn họ không nói ra, mà điên cuồng né tránh sang một bên.

Khoảnh khắc nguy hiểm ập đến, e rằng chỉ có Vương Diệp mới có thể ứng phó.

Những người khác đều chọn cách vội vã bỏ chạy, nhưng chạy trốn vô ích, những thứ này sẽ không buông tha bọn họ.

Thấy động tác của những người này vội vàng như vậy.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh và lạnh lùng, y lập tức nhìn về phía chân trời nói: “Có những lúc, làm người làm việc thì nên tự hỏi mình có năng lực chịu đựng hậu quả hay không?” Nói xong, những con *Thủy hầu tử* trước mặt trực tiếp bị y hất ngã xuống đất.

Khi sức mạnh cường đại đó đánh ra, vô số *Thủy hầu tử* cũng đều ngã xuống đất theo.

Lúc này, Vương Diệp cũng không còn che giấu năng lực của mình nữa.

Những người bên cạnh tuy đã trốn đi, nhưng vẫn vì năng lực của Vương Diệp mà sợ đến há hốc mồm.

Bọn họ cứ thế trợn tròn mắt.

Hoàng Mao chỉ đầy kích động không ngừng nói bên cạnh: “Tôi đã sớm biết Vương Diệp là lợi hại nhất rồi, đám ếch ngồi đáy giếng các người hãy nhìn cho kỹ đi!

Xem sức mạnh của cậu ấy cường hãn đến mức nào.” Hoàng Mao vừa nói vừa cười ha hả.

Nghe lời cậu ta, mọi người đều không nhịn được cau mày, trong lòng có một tư vị khó tả.

Dù cho thực lực của Vương Diệp có cường hãn, thì sao chứ?

Vương Diệp lúc này trước mặt bọn họ, thực ra cũng chỉ đến vậy, cũng không mạnh đến mức nào.

Chỉ là bọn họ có chút không giữ được thể diện mà thôi.

Bữa tiệc rượu ban đầu ngon lành giờ trở thành một bãi chiến trường hỗn độn.

Khi mọi người nhìn, cũng không nhịn được lắc đầu thở dài.

Nhưng khi con *khảo trư* trên bàn bị hất ngã xuống đất, Vương Diệp cũng nhấc chân đi đến bên cạnh nó.

Những người khác thấy động tác của Vương Diệp như vậy, cũng không nhịn được đi theo y lại gần.

Kết quả nhìn kỹ một chút, khuôn mặt con *khảo trư* này lại có chút quen thuộc.

Còn Vương Diệp chỉ cảm thấy một điều chẳng lành đang lớn dần trong lòng.

“Các người có thấy nó quen mắt không?” Câu hỏi này bất ngờ thốt ra, đợi đến khi mọi người phản ứng lại, mới phát hiện Vương Diệp đang nói chuyện với bọn họ.

Bọn họ lắc đầu, nhưng rồi lại vội vàng gật đầu, quen mắt là thật, nhưng đây là một con *khảo trư*, sao có thể liên quan đến người được chứ.

Ý niệm này vừa mới xuất hiện, giây tiếp theo, Vương Diệp đã xé toang những thứ trên mình con *khảo trư*.

Động tác của y không nhanh, nhưng lại có vài phần dứt khoát và gọn gàng.

Chỉ trong chốc lát, lớp vải bao bọc trên mình *khảo trư* biến mất, và một người thật sự đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Vương Văn Nguyệt lại bị bọc trong một lớp vải màu vàng kỳ lạ, lớp vải đó toàn là dầu, sau khi bọc Vương Văn Nguyệt kín mít, trông y như một con heo lớn béo ú.

Thêm vào đó, mặt Vương Văn Nguyệt cũng bị những lớp vải vàng này dính chặt.

Những mảnh vải phồng lên đó, trông giống hệt thịt heo béo.

Hơn nữa, bề mặt của những mảnh vải này còn được phết một ít màu sắc.

Nhưng nói đó là màu sắc, chi bằng nói chúng là màu của máu tươi đông đặc.

Bởi vì vừa nãy bị ảo giác làm mờ mắt, bây giờ mọi người cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại mà nhìn, mới phát hiện ra những thứ này chẳng qua chỉ là màu sắc được đông đặc từ máu tươi.

Lúc này, bọn họ đều đứng ngây tại chỗ, không ai dám nói lời nào.

Vương Văn Nguyệt bị Vương Diệp gọi tỉnh, trên mặt chỉ có sự bàng hoàng và phức tạp.

Vương Diệp thấy trạng thái của cậu ta vẫn tạm ổn, chỉ cười lạnh một tiếng: "Chỉ suýt chút nữa thôi, chậm thêm mười giây nữa, người này có lẽ đã không cứu được rồi." Từ lúc bọn họ bước vào cho đến bây giờ, Vương Diệp vẫn luôn tính toán thời gian.

Giới hạn nín thở của một người, bao gồm cả thời gian cứu người, cũng chỉ trong vài phút.

Ai ngờ cậu ta lại vừa vặn kẹt ngay trong giới hạn nín thở.

Chương 1423

Y còn tưởng mình sẽ phải tốn rất nhiều công sức để cứu mạng Vương Văn Nguyệt.

Nếu thật sự là vậy, thì chuyện này phải ủy thác cho người khác thôi, vì y ghét rắc rối.

Thấy Vương Diệp lạnh lùng như vậy, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Bọn họ đi đến bên cạnh Vương Văn Nguyệt, ba năm người an ủi Vương Văn Nguyệt, nhưng Vương Văn Nguyệt lại không nghe lọt tai.

Ánh mắt cậu ta rơi vào Vương Diệp, nhìn những người trước mắt, Vương Văn Nguyệt lại khẽ cười lắc đầu nói: “Đừng có lải nhải ở chỗ tôi nữa, những lời ngu ngốc này ai mà tin chứ?” Bọn họ trông có vẻ trung thành tận tâm, nhưng thực tế, khi những miếng thịt mỡ bị cắt xuống, Vương Văn Nguyệt có thể cảm nhận được nỗi đau.

Đáng tiếc là cậu ta bị những tấm vải này bó chặt cứng ngắc, căn bản không thể động đậy.

Nếu không phải Vương Diệp hất tung cái bàn, có lẽ cậu ta thật sự đã bị những người này ăn sống rồi.

Khi ý niệm này hiện lên, Vương Văn Nguyệt lại vội vàng đi đến trước mặt y, không ngừng nói lời cảm kích.

Nhưng Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Nhưng y lại nghĩ đến một số chuyện, liền vội vàng nói với Vương Văn Nguyệt: “Cậu cũng biết là tôi đã cứu mạng cậu, tôi còn tưởng cậu không biết chứ.” Y chỉ là trêu chọc mà thôi.

Không ngờ lời này vừa thốt ra.

Sắc mặt Vương Văn Nguyệt lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Đối với ân nhân cứu mạng, tôi xưa nay vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, anh không cần phải dùng cách này đối xử với tôi.” Vương Văn Nguyệt nghiêm trang cảm thán.

Cậu ta sống trong loại cảm động tự mình tạo ra đó.

Nhưng Vương Diệp lại không đáp lời cậu ta, mà nhìn xung quanh, sau đó tổ chức những người bên cạnh, bảo bọn họ đi tìm lối ra.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người đứng yên bất động.

Ai dám đi tìm chứ?

Nơi này nguy hiểm như vậy, nếu bọn họ thật sự tùy tiện đi lại ở đây, e rằng cái chết đang chờ đợi bọn họ.

Khi ý niệm này hiện lên, mọi người lại không nhịn được mở miệng nói với Vương Diệp: “Chúng ta chi bằng bình tĩnh một chút đi.” “Đợi lát nữa hãy cùng đi!” “Hay là trước tiên hãy đoàn tụ cho tốt đi, dù sao Vương Văn Nguyệt cũng vừa mới được cứu ra, anh xem cậu ta bị dọa cho mặt mày tái nhợt như vậy, căn bản không thể hoạt động được, hay là đợi thêm chút nữa.” Trên mặt những người này mang vẻ cẩn thận và lo lắng, nhưng Vương Diệp không nghe lọt tai.

“Vương Văn Nguyệt có thể ở lại nghỉ ngơi, nhưng những người các người nhất định phải đi tìm cách rời khỏi đây, nếu không thì cứ chết cho tôi.” Câu cuối cùng, y nói rất nghiêm túc, gần như không mang bất kỳ cảm xúc nào, hơn nữa trên con dao găm trong tay y còn vương vài vệt máu loang lổ.

Để đối phó với những con *Thủy hầu tử* kia, con dao găm của y cũng đã phát huy tác dụng.

Mọi người chỉ liếc nhìn y một cái, sau đó liền không kiềm chế được mà rùng mình một cái, tiếp đó, ba năm người chạy vội vàng về một hướng khác, gần như là phóng như bay.

Thấy đám người này ra vẻ như vậy, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt.

Nói trắng ra, những kẻ này chẳng qua chỉ là thiếu đòn.

Còn Vương Văn Nguyệt thấy bọn họ chạy đi, lại vội vàng nói với Vương Diệp: “Nơi này rất quỷ dị, anh phải để mắt đến bọn họ, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, mọi người đều sẽ chết ở đây.” Vương Văn Nguyệt nói là thật, nhưng Vương Diệp không nghe lọt tai.

Y lẳng lặng ngồi bên cạnh, sau đó tìm một khối đá.

Khối đá đó được lấy ra từ trong ba lô của y.

Không ai biết Vương Diệp định làm gì.

Hoàng Mao và Tần Trạch cũng trung thực làm phận sự của mình, cùng nhau kề vai sát cánh đi tìm cách rời khỏi, hai người còn cầm theo một chiếc la bàn.

Thái độ nghiêm túc này cũng khiến Vương Diệp có chút hài lòng.

Nhưng y không biểu lộ ra ngoài.

Và lúc này, tiếng mài dao kèn kẹt vang lên.

Vương Văn Nguyệt nghe thấy, ngẩng đầu nhìn Vương Diệp một cái, chỉ là một ánh mắt mơ hồ, Vương Diệp dường như biết suy nghĩ của cậu ta, bỗng nhiên nở một nụ cười.

Nụ cười đó quá quỷ dị, Vương Văn Nguyệt lập tức thu hồi ánh mắt, không dám nhìn chằm chằm vào y nữa.

Sau khi mài xong một con dao găm, Vương Diệp lại lấy những con dao khác ra, mài kỹ lưỡng một lượt những thứ này, rồi Vương Diệp cất chúng đi.

Đợi đến khi những người kia trở về, Vương Diệp cũng vẻ mặt bất mãn nói: “Thông tin chúng ta có được chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Nghe câu hỏi của y, những người trước mặt đều gật đầu.

Không phải là thông tin bọn họ có được ít, mà là ở nơi đó chỉ có những thứ đó mà thôi.

Bọn họ cũng đã cố hết sức rồi, nếu Vương Diệp muốn làm khó, thì bọn họ chỉ có thể đối đầu với y.

Những người này thầm tính toán trong lòng.

Nhưng Vương Diệp không thèm đáp lời bọn họ, cũng không nổi giận, mà nhìn Tần Trạch và Hoàng Mao.

Hai người vẻ mặt phấn khích và kích động, vội vàng cầm la bàn đi đến.

“Trong chuyện này, hai chúng tôi nhất định sẽ làm xong, anh hãy xem những thứ chúng tôi tìm được.” Hoàng Mao có chút vui mừng, lời cậu ta vừa thốt ra, Vương Diệp đã liếc nhìn chiếc la bàn trong tay cậu ta.

Không thể phủ nhận rằng, sự khác biệt giữa người làm việc nghiêm túc và kẻ “đục nước béo cò” vĩnh viễn là rất lớn.

Trên la bàn có phát hiện, dù chỉ là một chi tiết nhỏ xíu, nhưng Hoàng Mao vẫn chú ý đến.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Hoàng Mao rất kích động nói: “Tôi đoán con đường sống này nằm ở đây, nhưng bọn họ thiết kế quá mức phức tạp.

Anh nhìn kỹ xem, đi theo hướng này, luôn giữ trạng thái ổn định, chúng ta sẽ thấy kim chỉ hướng này, nó chỉ về lối thoát.” Lời cậu ta vừa nói ra.

Tất cả mọi người đều đi đến.

Trên mặt bọn họ mang vẻ phấn khích và kích động, đây là lần đầu tiên nghe thấy những lời như vậy, nhất thời đều không nhịn được tò mò nói: “Thật sao, cũng cho chúng tôi xem với, thứ này thật sự thần kỳ đến vậy sao?” “Chúng tôi trước đây đâu có dùng la bàn nhiều.” “Anh dạy chúng tôi đi.” Bọn họ vừa nói vừa nhìn Hoàng Mao cười.

Thực tế, những lời này thốt ra, đổi lại cũng chỉ là nụ cười lạnh khinh thường của Vương Diệp.

Khi tiếng cười lạnh vang lên, tất cả mọi người đều im lặng, nụ cười trên mặt cũng biến mất không dấu vết, có lẽ là xấu hổ vô cùng, những người này không nói thêm nửa lời.

Vương Diệp chỉ nhìn la bàn hài lòng gật đầu.

“Cậu làm rất tốt.” Y giơ tay lên, khẽ vỗ vai Hoàng Mao.

Đối phương thấy Vương Diệp tán thưởng mình như vậy, cũng không nhịn được cười ha hả.

Cậu ta rất vui, nhưng khi Vương Diệp cầm lấy la bàn của cậu ta.

Hoàng Mao lại nhận ra có điều không ổn.

Bởi vì kim la bàn trên đó lại lập tức hỗn loạn.

Dưới chân sẽ không lại có động tĩnh gì khác chứ?

Ý niệm này xuất hiện, Hoàng Mao vội vàng nhắc nhở Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp cúi đầu nhìn la bàn, mới phát hiện những gì Hoàng Mao nói rất có khả năng là thật.

Vạn nhất dưới chân có động tĩnh khác, thì bây giờ bọn họ chẳng phải cũng xong đời rồi sao?

Khi ý niệm này xuất hiện, Vương Diệp vội vàng nói với mọi người: “Nhanh chân nhanh tay lên, bây giờ thu dọn đồ đạc, chạy theo tôi.” Lời y nói rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng Vương Diệp đã biến mất trước mắt như một con thỏ.

Hoàng Mao và Tần Trạch chạy không chậm lắm, bọn họ có thể theo kịp.

Lúc này, mọi người đã không còn bận tâm đến Vương Văn Nguyệt phía sau nữa, chỉ cầm đồ đạc của mình, một mạch chạy về phía trước.

Thân thể Vương Văn Nguyệt tuy có chút cứng nhắc, nhưng dù sao cũng coi như có thể chạy nhảy.

Vào thời khắc mấu chốt cũng coi như có thể tự cứu lấy mạng mình, chứ không phải bị đám người này bỏ lại, hoặc là ký thác hy vọng vào bọn họ.

Mãi mới theo kịp, Vương Văn Nguyệt lại tức đến tái mặt.

“Nhận tiền của tôi rồi, kết quả bây giờ lại không làm theo lệnh của tôi, đám người các người thật sự có bản lĩnh đó!” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Lời khen châm biếm này vang lên bên tai, những người trước mặt đều mơ hồ cảm thấy không ổn.

Vương Văn Nguyệt chắc chắn sẽ ra tay với bọn họ.

Nhưng bọn họ đã đến một góc, nơi này quá chật hẹp, nếu Vương Văn Nguyệt thật sự ra tay, e rằng cũng không thích hợp.

Những người kia đang tính toán, còn Vương Văn Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng đợi bên cạnh.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhìn khe nứt ở góc tường trước mặt.

Nơi này là con đường rời đi.

Nhưng phải thao tác thế nào, Vương Diệp không có manh mối.

Phía sau vẫn là một cảnh tượng hỗn độn, nhưng khi ngẩng đầu nhìn qua, trong phút chốc, những tấm rèm cửa kia dường như đều bay lên.

Tuy là rèm cửa màu vàng, nhưng lại mang một cảm giác mơ hồ, cứ như thể phía sau rèm cửa có người nào đó vậy.

Những cơn gió đó thổi đến vô danh.

Không ai biết gió từ đâu đến, nhưng ngay khoảnh khắc những tấm rèm cửa này bị thổi bay lên, mọi người đều vô cùng sợ hãi, luôn cảm thấy phía sau sẽ có người bước ra.

Nhưng rèm cửa chỉ thổi một lát, sau đó lại trở về yên tĩnh.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt Vương Diệp vẫn mang vài phần lo âu, dường như y biết rắc rối trước mắt không đơn giản như vậy.

Thấy Vương Diệp vẻ mặt lo lắng như vậy, mọi người lại không nhịn được vỗ nhẹ vai y nói: “Cứ yên tâm đi, có chúng tôi ở đây, mọi chuyện sẽ không đến nỗi tồi tệ đâu.” “Đúng vậy, người đông thì sức mạnh lớn, phải nhớ, chúng ta nhất định có thể đánh bại những thứ đó.” Lời những người này vừa thốt ra, Vương Văn Nguyệt đã quay đầu nhìn một cái, tiếp đó phát ra tiếng hét thảm thiết.

Chương 1424

Mọi người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cũng lần lượt quay đầu lại, sau đó, một tràng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ có Vương Diệp và Tần Trạch giữ im lặng, hai người không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì đã thấy quen rồi, huống hồ, hai người bọn họ từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại nhìn góc tường phía sau.

Bọn họ vẫn luôn nhìn về hướng tấm rèm phía sau, chỉ có đám người ngốc nghếch kia mới nghĩ mọi chuyện đã qua, có thể thả lỏng.

Kết quả là sơ suất một cái liền bị thứ phía sau dọa sợ.

Vương Văn Nguyệt cũng nhìn thấy vẻ mặt trong mắt Vương Diệp, cảm thấy có điều không ổn, liền đặc biệt quay đầu nhìn một cái, kết quả cái sự không ổn này, lại kích thích hơn nhiều so với cậu ta tưởng tượng.

Từng người phụ nữ một đứng phía sau tấm rèm.

Trên người những người phụ nữ đó mặc những bộ quần áo kỳ lạ, dường như là màu máu, nhưng lại không thể nói rõ được, chỉ là mái tóc dài đen và dáng người thẳng tắp của họ liên kết lại với nhau.

Cảm giác đó mang một nỗi rùng mình không nói nên lời.

Vương Văn Nguyệt bị dọa sợ đến phát điên, trực tiếp chen vào giữa đám người, ôm chặt lấy bọn họ.

Mấy người kia tuy ghét bỏ Vương Văn Nguyệt, nhưng vào lúc nguy nan, ôm chặt lấy nhau cũng là một hành động bản năng của con người.

Bọn họ không bài xích, mà lại ôm chặt lấy nhau, nhưng vì không ai muốn đứng ở vòng ngoài, lúc này, những người này không ngừng chen lấn qua lại.

Còn Vương Văn Nguyệt chỉ đứng ở giữa, đồng thời, cẩn thận ngẩng đầu, nhìn Vương Diệp trước mặt nói: “Anh thấy chuyện này là sao?

Anh có thể giải quyết được không?” Trên mặt cậu ta mang vẻ tò mò và lo lắng.

Vương Diệp không trả lời, mà nhìn về phía sau, thời gian dành cho bọn họ thật sự không còn nhiều nữa.

Bây giờ nếu còn không rời đi, thì e rằng thật sự không còn cách nào để thoát ra.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nghiến chặt răng, trực tiếp tung một cước đá vào giữa bức tường.

Nhưng cước này vừa mới đá lên.

Những người phía sau lại tăng nhanh bước chân, từng bước từng bước đi tới.

Sau đó, bọn họ dừng lại, không phải vì Vương Diệp quay đầu nhìn bọn họ một cái.

Có thể là vì cơ quan chỉ có thể hạn chế bọn họ đi đến đây thôi.

Đám người này là thế nào, mọi người không biết.

Nhưng, khi Vương Diệp nhìn bọn họ, y lại luôn cảm thấy có chút quen thuộc, dường như cảm nhận được một loại *oán khí* vô danh trên người những người này.

Loại oán khí đó quá kỳ quái, Vương Diệp còn chưa kịp nghĩ kỹ.

Góc tường trước mặt bỗng nhiên có động tĩnh khác lạ.

Dưới ánh mắt chăm chú của Vương Diệp, khe hở đó dần dần mở rộng.

Ngoài ra, mọi người còn cảm nhận được vô số luồng gió lạnh thổi từ bên trong ra.

Vương Văn Nguyệt suy nghĩ một chút, vội vàng lấy ra la bàn của mình.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt kích động nói: “Anh mau nhìn xem, nơi này thật sự là hoạt lộ.

Bọn người kia cũng quá xảo quyệt đi?

Lại dám đặt hoạt lộ ở chỗ này.” Cô ta vừa nói vừa lắc đầu, nhưng may mắn là họ đã tìm được cách thoát thân.

Vương Văn Nguyệt trong lòng có chút vui mừng.

Còn Vương Diệp chỉ liếc cô ta một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía sau.

Nơi đây đúng là có một khe hở, nhưng anh dường như cũng hiểu rõ cơ quan liên quan đến nó.

Nếu không nhầm, mấy người phụ nữ trước mặt sẽ theo khe hở này mở rộng, từng bước một tiếp cận họ.

Và oán khí trên người bọn chúng cũng sẽ gây ra tổn hại thực chất cho nhóm người này, có một loại tổn hại đến từ não bộ, tại sao một số người sau khi ở trong hung trạch lại xuất hiện vấn đề về tinh thần.

Bởi vì những yếu tố từ trường và ảnh hưởng đó, cùng với tổn hại là thứ khó kiểm soát nhất.

Những thứ này Vương Diệp đã từng gặp qua trước đây.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mắt, Vương Diệp lắc đầu, cô nàng này đúng là ngốc nghếch, căn bản không biết rắc rối trước mắt nghiêm trọng đến mức nào.

Ngược lại còn cười toe toét kể chuyện với anh.

Dù Vương Diệp không thể hiểu nổi, nhưng cũng không để tâm đến Vương Văn Nguyệt, mà nhìn khe hở phía sau.

Anh nhấc chân, dậm mạnh một cái vào bức tường hai bên.

Khi cú dậm này hạ xuống, khe hở lập tức mở rộng, nhưng một người muốn đi qua vẫn còn hơi khó khăn.

Thế nhưng chân có thể bước qua được.

Mọi người có chút vui mừng, lúc này từng người chen chúc qua, Vương Diệp cũng không để tâm, cứ để mặc họ chen lấn, bởi vì những người phụ nữ kia càng lúc càng đến gần bọn họ.

Nhìn về phía trước, Vương Diệp chuẩn bị ra tay một lần nữa.

Mặc dù mấy người phụ nữ kia vẫn chưa dừng bước, nhưng Vương Diệp biết chuyện không thể chậm trễ thêm nữa.

Mấy người này thấy Vương Diệp lại chuẩn bị nhấc chân, đá vỡ bức tường trước mặt, liền vội vàng ôm lấy chân anh nói: “Khoan đã, chúng ta có thể tìm cách khác để mở cơ quan trước mặt không?

Đồng thời, kiềm chế những người phụ nữ này.” Bọn họ cũng cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì khi những người phụ nữ đó tiếp cận.

Cái mà họ có thể cảm nhận được là một luồng âm khí âm u lạnh lẽo trên người những người phụ nữ đó.

Dường như bọn họ chỉ cần đến gần thêm chút nữa thôi.

Thì tất cả mọi người đều sẽ rơi vào mối đe dọa chết người.

Mọi người trong lòng suy tư, còn Vương Diệp chỉ nhìn mấy người này lắc đầu.

“Không thể nào.” Nói xong ba chữ này, anh lại một lần nữa nhấc chân.

Lần này cuối cùng cũng có thể cho một người chen qua được rồi.

Mọi người tranh nhau đi về phía đó, kết quả phát hiện bên trong lại là một cầu thang dài.

Họ dường như lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi, nhưng những người phụ nữ kia còn đáng sợ hơn cả cầu thang này, cho nên họ không chút do dự chạy qua.

Mặc dù cách chen lấn khiến họ có chút mặt mũi dữ tợn, nhưng có thể sống sót đã là một điều cực kỳ tốt.

Họ cũng không bận tâm, thậm chí không từ chối những điều này.

Thế nhưng khi không ngừng đi về phía đó.

Vương Diệp cũng thấy mấy người phụ nữ kia tự động đi tới, không có cơ quan khống chế, không có yếu tố nào khác, họ cứ thế đi tới trước mặt Vương Diệp.

Chỉ còn cách ba mét, họ sẽ đến được trước mặt Vương Diệp.

Nhưng họ dừng bước, và lúc này Vương Diệp cũng hiểu mình không còn nhiều lựa chọn nữa.

Vương Văn Nguyệt thì bên cạnh đổ mồ hôi đầm đìa vì lo lắng.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Vương Văn Nguyệt rất bất đắc dĩ nói: “Anh có thể đá thêm một cú nữa không?

Tôi thật sự không chạy ra được, tôi mập quá rồi.” Cô ta cũng nhận ra thân hình mập mạp của mình là một gánh nặng nghiêm trọng, nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ mỉm cười, nhưng không từ chối, đồng thời, một cước đá vào bức tường bên cạnh.

Khoảnh khắc đó, bức tường cứ thế bị Vương Diệp đá văng.

Khi khe hở xuất hiện, Vương Văn Nguyệt cũng vội vàng chạy về phía đó.

Vương Diệp cũng đi theo phía sau cô ta, chỉ còn lại một mình Vương Diệp, nhưng khoảnh khắc nhảy xuống, quần áo của Vương Diệp đã bị một trong số những người phụ nữ kia túm lấy.

Cứ thế, Vương Diệp bị treo lơ lửng giữa không trung, những người phía sau thấy tình cảnh của Vương Diệp nguy hiểm như vậy, không khỏi nhảy dựng lên kéo tay anh nói: "Mau xuống đi, quần áo bỏ cũng được, tính mạng mới là quan trọng." Những người này không ngừng nói.

Nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ thấy buồn cười.

Từ trường trên người những người phụ nữ này thật sự quá khủng khiếp.

Trong thoáng chốc, anh cuối cùng cũng hiểu ra một số chuyện.

Không phải trên thế giới này tồn tại những sự kiện linh dị, mà là mỗi người đều có từ trường, nhưng cách họ biểu đạt lại khác nhau.

Có người dùng khí tràng của mình, có người dùng khí thế của mình.

Còn có người lại lợi dụng một luồng oán khí cuối cùng trước khi chết, mà lơ lửng lại.

Lúc này Vương Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua bụng của họ.

Bụng đều nhô lên, có lẽ đều là những sản phụ.

Trước khi chết, họ bị tra tấn tàn nhẫn, trong lòng ôm oán khí khó tiêu tán, sau đó hình thành nên sự tồn tại khủng khiếp này.

Chương 1425

Và lúc đó những người kia để tạo ra một mộ thất và mật thất giết người hoàn hảo này, đã phí hết tâm tư.

Anh thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt ghét bỏ không khỏi tăng lên.

Nhưng mấy người phụ nữ này vẫn tiếp tục đi về phía trước, chân họ chạm vào bức tường.

Khe hở trước mặt nhìn thấy càng lúc càng lớn, người phụ nữ đang túm lấy quần áo anh dường như cũng sắp theo xuống.

Lúc này Vương Diệp đã không còn thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể cởi quần áo của mình ra, sau đó, cùng những người phía sau chạy nhanh về phía trước.

Cầu thang phía trước không còn kỳ lạ như lúc đầu.

Chạy không lâu sau, Vương Diệp đã đến được đầu bên kia của cầu thang.

Những người khác cũng đứng ở đó.

Nơi này có một cánh cổng kỳ lạ, trên đó viết mấy hàng chữ.

Mọi người vừa nhìn, trên mặt cũng lộ ra mấy phần quái dị, nhìn nhau, không ai động thủ, chờ đợi đối phương ra tay.

Thấy bọn họ có vẻ như vậy, Vương Diệp quả quyết tiến lên.

Mấy chữ đó anh cũng nhìn thấy, không gì hơn là biểu đạt sự phẫn nộ của chủ nhân.

Những người có thể thông qua cơ quan do hắn bố trí, cùng với đủ loại thứ khủng khiếp, mà đến được đây, chứng tỏ họ đều là những nhân vật không hề đơn giản.

Nhưng dù không đơn giản, thì những nhân vật này cũng không muốn đoạn tử tuyệt tôn.

Cho nên mở cánh cửa này, nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

Trên đó không chỉ có lời nguyền rủa, còn có những thứ kỳ lạ.

Mọi người chỉ liếc mắt nhìn những đồ văn đó, liền không kìm được mà lắc đầu thở dài, ánh mắt của họ rơi vào người Vương Diệp.

Suy nghĩ một chút, càng ba năm người cùng nhau mở miệng nói với Vương Diệp: “Cậu nói cánh cửa này ai mở ra thì thích hợp hơn?” Bọn họ cũng không muốn đoạn tử tuyệt tôn, nhưng cũng không ai muốn mê tín những thứ này, thế nhưng trên thực tế, khi tình huống này thật sự xảy ra, cũng không ai có thể đứng ra.

Ngay cả Vương Diệp lúc này cũng không ngoại lệ.

Xem ra anh ta cũng là phàm phu tục tử.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, trên mặt họ lộ ra mấy phần trêu chọc.

Vương Diệp chỉ phớt lờ vẻ mặt trong ánh mắt của họ, sau đó quay đầu nhìn Tần Trạch bên cạnh.

“Tôi đã có cháu rồi, tôi không muốn nó xảy ra bất kỳ chuyện gì.” Tần Trạch nghiêm túc nói.

Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp như vậy, lại vội vàng cúi đầu, cố ý tránh ánh mắt của anh.

Mọi người đều không muốn đoạn tử tuyệt tôn.

Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Nhưng cánh cửa trước mặt này, cuối cùng cũng phải tìm một người để mở ra chứ!

Thế nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Hoàng Mao thế mà lại đi tới, trực tiếp mở cửa ra.

Động tác này quá nhanh, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Ngay cả Vương Diệp cũng sững sờ, nhìn Hoàng Mao trước mặt, anh không kìm được lớn tiếng nói: "Cậu bị điên à?

Sao cậu lại dùng cách này?" Ngữ khí của Vương Diệp mang theo vài phần trách móc.

Anh không thể hiểu nổi, nhưng Hoàng Mao lại không hề để tâm mà mỉm cười.

Nhìn những người đang ngồi, Hoàng Mao nói đầy phấn khích: "Tôi đã sớm kiểm tra rồi, tôi không có khả năng sinh sản, cho nên..." Cánh cửa này do anh ta mở là thích hợp nhất.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, nhưng không thể không thừa nhận rằng, Hoàng Mao thật sự là một người thông minh.

Lúc này, dùng phép thuật để đánh bại phép thuật, mới là hợp lý nhất.

Mọi người vừa cười, cánh cửa trước mặt tuy đã mở ra.

Nhưng một luồng khí lạnh cũng trực tiếp ập đến.

Thứ đó khiến mọi người rùng mình, mặt họ cũng lập tức tái nhợt.

Bởi vì đều biết nơi này không đơn giản, bên trong chắc hẳn còn có thứ gì đó kỳ lạ bị giam giữ.

Khi ý niệm này hiện lên, không ít người lại bị dọa đến rùng mình.

Không một ai dám chủ động đi vào.

Còn Vương Diệp cũng không ép buộc họ, chỉ đứng ở cửa, lại nhìn cầu thang phía sau.

Cầu thang đó rất dài, nhưng mấy người phụ nữ kia không đi xuống.

Nhưng loại oán khí và từ trường trên người bọn họ, lại như quấn lấy không tan, từ đầu đến cuối đều vương vấn bên cạnh Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp trực tiếp nói với mọi người: “Trước hết cứ nghỉ ngơi ở cửa một chút đi, đừng vội vàng đi vào, dù sao mấy người phụ nữ kia cũng không qua được.” Bọn họ bây giờ đã kiệt sức, nếu tiếp tục đi vào, không có một tinh thần và sức lực hợp lý để đối phó với rắc rối bên trong đó.

Chỉ sẽ khiến họ vạn kiếp bất phục, thậm chí giống như vừa nãy lại giẫm vào vết xe đổ.

Đây không phải là điều Vương Diệp muốn nhìn thấy.

Nghe lời anh nói, mọi người đều vội vàng gật đầu, đồng tình lấy ra đồ ăn, cũng như chăn đắp để ngủ.

Còn Vương Diệp thì nhanh nhẹn thu chăn của họ lại, sau đó, trải một chiếc giường nhỏ trên cầu thang.

Mọi người đứng bên cạnh im lặng nhìn, trong thoáng chốc mới phản ứng lại, lại đầy bất đắc dĩ nói: “Đây là chăn của chúng ta mà, chúng ta cũng phải dùng chứ.” Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Trên mặt họ mang theo vẻ nịnh nọt, nhưng trong ánh mắt lại có chút khó chịu và bực bội, rõ ràng cảm thấy Vương Diệp không nên làm chuyện này.

Nhưng Vương Diệp đã nhắm mắt lại, tiếng ngáy cũng đều đặn vang lên.

Mọi người lập tức im lặng, nhưng mặt cũng đen sạm một mảng, Hoàng Mao thấy họ như vậy, lại không kìm được lắc đầu nói: “Nếu không có Vương Diệp, lũ ngu ngốc các người căn bản không sống sót được, bây giờ còn nhỏ mọn như vậy, thật sự nực cười, lát nữa tôi sẽ bảo Vương Diệp đừng cứu mạng các người.” Hoàng Mao lẩm nhẩm bên cạnh, mọi người lập tức im lặng, không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào, cứ thế dựa vào nhau, ngủ ở chỗ cầu thang đó.

Vương Văn Nguyệt không chọn nghỉ ngơi, mà nhìn cánh cửa phía trước và phương hướng phía sau.

Cô ta vẫn luôn không nhắc đến với Vương Diệp, chính là mình đã từng đối mặt với những người phụ nữ kia, nhưng cô ta không biết phải nói ra cái cảm giác quỷ dị đó như thế nào.

Dù từ trường trên người bị ảnh hưởng, nhưng Vương Văn Nguyệt không có nhiều suy nghĩ như vậy, cũng không biết những điều phức tạp bên trong này.

Và bây giờ, Vương Văn Nguyệt cũng vì mấy người phụ nữ kia mà không ngủ được, luôn cảm thấy hoảng loạn, cả người đều vô cùng sợ hãi.

Nhưng khoảnh khắc sự mệt mỏi tràn đến, Vương Văn Nguyệt cũng nhắm mắt lại, bởi vì thật sự quá mệt mỏi, sau khi cô ta ngủ thiếp đi, lại phát hiện mình đã đi đến một nơi khác.

Trong nơi đó có đủ loại oan hồn.

Những thứ đó siết chặt lấy cô ta, thậm chí còn có một người phụ nữ bóp chặt cổ cô ta, không cho cô ta cơ hội thở, cho đến khi Vương Diệp bên cạnh đánh thức cô ta.

Vương Văn Nguyệt mới phát hiện mình chỉ vừa trải qua một giấc mơ khá khủng khiếp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Văn Nguyệt khẽ gật đầu, dường như là để cảm ơn anh, nhưng chuyện trong mơ, Vương Văn Nguyệt không biết phải mở lời thế nào.

Chỉ là Vương Diệp thấy quầng thâm dưới mắt Vương Văn Nguyệt, lại không kìm được nhíu mày nói: "Cô có chút kỳ lạ, rõ ràng mọi người đều nghỉ ngơi cùng nhau, sao quầng thâm dưới mắt của cô lại nặng hơn của chúng tôi?" Vương Diệp có chút không hiểu.

Đối mặt với câu hỏi của anh, Vương Văn Nguyệt cũng không biết phải trả lời thế nào.

Những người bên cạnh khi phát hiện ra cũng vội vàng xúm lại, tiếp đó, từng người che miệng, cười hì hì nói: "Cái này là thận hư." "Cô đã làm gì vậy?

Sao lại có vẻ thận khí bất túc như thế này?" "Hình như là kiệt sức quá độ rồi." Những người đó vừa nói vừa cười hả hê, nghe lời họ nói, Vương Diệp mới mơ hồ phản ứng lại, Vương Văn Nguyệt trước mặt dường như thật sự có vẻ kiệt sức quá độ.

Bởi vì má của cô ta lõm sâu xuống, ngoài ra, cả người cô ta đều trong tình trạng không được tốt lắm.

Mọi người vừa nhìn, cũng không kìm được nhíu mày nói: "Cô ta cũng quá kỳ lạ đi?" Mọi người vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe lời họ nói, trên mặt Vương Văn Nguyệt cũng lộ ra mấy phần xấu hổ, sau đó mở miệng nói: "Đừng có vây quanh tôi nữa, tôi đâu có tình trạng đó." Cô ta vừa nói vừa giang hai tay, hy vọng mọi người có thể buông tha cho cô ta.

Nhưng ánh mắt của mọi người vẫn tập trung vào cô ta.

"Không đúng nha, mọi người ngủ một giấc đều tỉnh dậy tinh thần sung mãn, sao cô lại ra nông nỗi này?

Chẳng lẽ là mơ thấy giấc mơ kỳ lạ nào đó sao?” “Nếu là gặp ác mộng, mà biến thành bộ dạng kiệt sức quá độ này, thì quả thực hơi kỳ lạ.” “Có phải là vấn đề khác trong cơ thể cô ấy không?” Khi mọi người nghe thấy cũng đều giật mình, dưới ánh mắt của Vương Văn Nguyệt, những người này từng người lùi lại mấy bước sang bên cạnh.

Thấy đám người này có vẻ như vậy, sắc mặt Vương Văn Nguyệt cũng trở nên cực kỳ khó coi, cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, đang chuẩn bị dạy dỗ mấy kẻ này một trận.

Không ngờ Vương Diệp lại chỉ vào phương xa nói: “Cô có phải đã từng giao thiệp với những người phụ nữ kia không?” Câu hỏi này vang lên bên tai, Vương Văn Nguyệt vội vàng gật đầu.

Cô ta không ngờ, Vương Diệp lại biết chuyện này, sự bất ngờ và vui mừng trên mặt khiến Vương Diệp có chút không nói nên lời, không ngờ, ảnh hưởng của những người phụ nữ kia lại lớn đến vậy.

So với việc nói ảnh hưởng của họ lớn, không bằng nói người đã bố trí những thứ này ban đầu là cực kỳ tàn độc.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại không kìm được thở dài.

Vương Văn Nguyệt thấy anh có vẻ ủ rũ như vậy, trong thoáng chốc, dường như cũng đoán được tình hình của mình vô cùng nghiêm trọng.

Cô ta bắt đầu hoảng loạn, lập tức kéo tay Vương Diệp nói: “Tôi bị làm sao vậy?

Chương 1426

Anh cứu mạng tôi đi, tôi còn chưa muốn chết đâu.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, nhưng Vương Diệp nghe lời cô ta nói, lại thấy buồn cười.

Anh lắc đầu, đầy vẻ bất lực nói: “Tôi cũng không biết phải làm sao?

Nếu tôi có thể cứu được, thì chắc chắn sẽ ra tay, nhưng ngặt nỗi bây giờ thì hết cách rồi.” Nếu không thì anh sao lại có vẻ mặt như thế này.

Thấy Vương Diệp biểu hiện ra bộ dạng như vậy.

Sắc mặt Vương Văn Nguyệt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Những người bên cạnh chỉ nhìn Vương Văn Nguyệt một cái, trong thoáng chốc dường như đã hiểu ra điều gì đó, lập tức vỗ đầu mình lớn tiếng nói: “Cái này không phải là trúng tà rồi sao?” Bọn họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhíu mày.

Một người trong số đó còn lấy ra hộ thân phù của mình, mặc dù đó là một chiếc túi gấm màu đỏ, trên đó còn có chút rách nát, nhưng Vương Văn Nguyệt cũng không để tâm, trực tiếp giật lấy, cô ta nhét vào ngực mình.

Lúc này Vương Văn Nguyệt nhắm mắt lại, bắt đầu không ngừng lẩm bẩm.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn cô ta thở dài.

“Đừng như vậy, thứ đó bắt nguồn từ sự ảnh hưởng của từ trường, đối với cơ thể cô đúng là có một số thay đổi, nhưng phần lớn là trên não bộ của cô, muốn thật sự giải quyết, thì phải ra ngoài rồi hẵng tính.” Nếu không thì chỉ bằng thủ đoạn hiện tại của họ, bao gồm cả dáng vẻ sốt ruột này, một khi vội vàng đi giải quyết, thì chắc chắn sẽ hỏng bét hết.

Điều này là không cần nghi ngờ.

Lời của Vương Diệp vừa thốt ra, Vương Văn Nguyệt đã phản ứng lại, cô ta gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng nói với Vương Diệp: “Được, vậy thì cứ làm theo lời anh nói.” Lúc này Vương Văn Nguyệt đã khôi phục sự yên tĩnh, còn Vương Diệp chỉ nhìn la bàn trong tay mình, tiếp đó dẫn họ đi qua cánh cửa đó.

Bởi vì bên trong tự mang theo khí lạnh, lúc này mọi người đi lại bên trong, đều không kìm được mà thở ra khí trắng, đồng thời, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Sao chỗ này lại lạnh như vậy?” “Không phải là muốn đóng băng chúng ta thành khối đá chứ?” Bọn họ vừa nói vừa cười hả hê.

Sở dĩ cười được là vì nơi này căn bản không nguy hiểm đến vậy.

Còn Vương Diệp cũng đốt những ngọn đèn lửa bên cạnh.

Từng ngọn lửa nối tiếp nhau bùng cháy.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng nơi này.

Vương Diệp cũng không ngoại lệ, đây chỉ là một mộ thất tương đối lớn, bốn phương tám hướng được xây dựng rất vững chắc, nhìn qua là biết do những người thợ tài ba kiến tạo nên.

Khi anh đang tính toán, những người khác chỉ nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn chiếc quan tài ở chính giữa nói: “Thứ đó bây giờ có thể mở ra không?” “Mở ra liệu có không tốt không?” Bọn họ không ngừng lẩm bẩm, còn Tần Trạch chỉ đi đến bên cạnh Vương Diệp nói: “Tôi cảm thấy nơi này có chút không ổn, hay là chúng ta rời đi trước đi!” Trên mặt Tần Trạch mang theo vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ qua loa mỉm cười.

Rời đi là không thể nào, anh đã quyết định giải quyết vấn đề ở đây rồi.

Bây giờ mà thật sự bỏ đi, thì chẳng phải là công cốc sao.

Anh không muốn đi, cũng không muốn từ bỏ, sự từ chối này quá dứt khoát, Tần Trạch có chút bó tay với anh, chỉ có thể khẽ thở dài.

Những người bên cạnh thì nhìn chiếc quan tài trước mắt, sau đó lại nói với Tần Trạch: “Làm người đừng vô vị như vậy, mở cái này ra xem một chút đi, xem bên trong rốt cuộc là gì, chúng ta sau đó hãy bàn bạc những chuyện khác.” Lời nói của mọi người vô cùng nghiêm túc.

Tần Trạch nghe xong chỉ thấy buồn cười, lập tức lắc đầu nói: “Đừng nghĩ đơn giản như vậy, thứ bên trong này một khi mở ra, nhỡ đâu cả mộ thất đều sụp đổ theo thì sao.” Tần Trạch phân tích bằng kinh nghiệm lão luyện, những người bên cạnh nghe xong, đều không khỏi nhíu mày.

Không thể phủ nhận rằng, những gì Tần Trạch nói là sự thật.

Nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn họ một cái, tiếp đó, lạnh lùng nói: “Đó không phải là một chuyện tốt sao?” Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Họ căn bản không biết phải phản ứng thế nào, thậm chí là đối mặt, bởi vì chuyện này sao có thể là chuyện tốt, nhưng Vương Diệp chỉ chăm chú nhìn bức bích họa phía trên, căn bản không biết suy nghĩ của họ.

Ngay cả câu hỏi họ đặt ra, Vương Diệp cũng không để tâm.

Cuối cùng mọi người không kìm được mà đi tới, mới thấy Vương

Diệp đang quan sát cái gì.

Nhìn những thứ trên tường, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi.

Tần Trạch cũng sững sờ tại chỗ, anh đầy vẻ hoảng hốt nói: “Sao lại có loại tư hình tàn khốc này?

Thứ này thật sự là do con người có thể làm ra được sao?” Tần Trạch vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Đối mặt với lời anh nói, Vương Diệp chỉ qua loa mỉm cười.

Bất kể thứ này có phải do con người có thể làm ra được hay không, điều đó thực ra không quan trọng, quan trọng là tất cả những thứ này thật sự nên bị hủy diệt.

Anh đã không còn tâm trí để nhìn thứ bên trong quan tài nữa.

Có lẽ chỉ có hủy diệt triệt để nơi này, mới có thể xóa bỏ một chút bất lực, cũng như sự không cam lòng và oán hận trong lòng anh.

Anh chưa bao giờ dám nghĩ, trên thế giới này còn có loại người ác độc như vậy.

Vị hoàng đế này trên triều đại cũng không nổi tiếng, họ nhớ kỹ lại một chút, cũng không nhớ ra thông tin nào liên quan đến hắn, luôn cảm thấy người này xuất hiện quá đột ngột.

Nhưng bởi vì vị hoàng đế này liên quan đến vùng đất phía Tây.

Những người này không hiểu cũng rất bình thường.

Còn bây giờ, họ chỉ im lặng nhìn nội dung trên đó.

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều im lặng.

Vị hoàng đế này quá thích những tà thuật, vì quá tin vào những thứ này, hắn cũng muốn tìm kiếm cái gọi là trường sinh bất lão và trường sinh bất tử.

Nhưng thứ này làm sao có thể là thứ mà hắn cứ tìm kiếm là có thể có được chứ.

Sau đó, hắn bắt đầu điên cuồng theo đuổi không ngừng.

Cuối cùng số người chết càng ngày càng nhiều.

Vị hoàng đế đó dường như cũng đoán được mình sẽ bị người đời phỉ báng và nguyền rủa.

Sau đó trực tiếp sai những thủ hạ của mình, giúp hắn đơn giản xử lý hậu sự.

Đương nhiên rồi, những thủ hạ của hắn, cũng vì từng người đều là tinh anh.

Hơn nữa trung thành tận tụy, cũng theo hoàng đế cùng chết ở nơi này.

Nhưng nơi trước mặt này sạch sẽ tinh tươm, cũng không thấy thi cốt gì.

Mọi người cảm thấy có chút kỳ lạ, còn Vương Diệp thì cầm đèn pin trong tay, tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Dù nơi đây có ánh sáng, nhưng bích họa cách những ngọn đèn đó một khoảng cách.

Vương Diệp không cách nào thông qua những ánh sáng đó nhìn rõ chi tiết bên trong này.

Nhưng khi anh đọc xong phần còn lại, cả người anh đều ngây người tại chỗ.

Những người khác cũng vậy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ rất kỳ lạ nói: “Thứ này thật sự đáng chết 100 lần.” Họ vừa nói vừa chỉ vào chiếc quan tài phía sau.

Cái mà họ nói không gì khác chính là vị hoàng đế bên trong, mấy người tinh anh hộ vệ kia quả thực đã giúp hoàng đế xử lý xong chuyện phía sau.

Thế nhưng bọn họ cũng không ngờ, hoàng đế lại có những tâm cơ khác.

Dường như là lo lắng mấy người hộ vệ này, sẽ đoạt lấy tất cả mọi thứ thuộc về mình.

Hoàng đế trực tiếp cho họ chết đi một cách cực kỳ thê thảm, oán khí trên người vẫn luôn không thể hóa giải.

Còn những gì được ghi lại trên bích họa, chính là những âm mưu của vị hoàng đế đó, chỉ cần có thể xông vào, thì những người đó cũng sẽ nhận được một số thứ tương ứng.

Cụ thể là thứ gì, trên bích họa này không nói rõ.

Nhưng trái tim Vương Diệp đã nguội lạnh.

Nhìn người bên cạnh, Vương Diệp đầy mệt mỏi nói: “Tên khốn này đúng là đáng chết.” Lời anh vừa thốt ra, mọi người vội vàng gật đầu đồng tình.

Không có ai đáng chết hơn vị hoàng đế này, họ thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này Vương Diệp, chỉ nhìn chiếc quan tài phía sau.

Anh do dự một lúc, cuối cùng đi đến bên cạnh quan tài, thấy Vương Diệp chuẩn bị mở ra, Tần Trạch lại không kìm được chạy tới, anh đưa tay muốn ngăn Vương Diệp lại, bởi vì nơi này quá tà môn.

Anh lo lắng Vương Diệp sẽ phải trả giá bằng tính mạng ở đây.

Vương Diệp nghe lời anh nói, rồi nhìn động tác của anh, lại thấy buồn cười.

Anh lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy tay Tần Trạch ra.

Vương Văn Nguyệt bên cạnh nhìn Vương Diệp, vì vẻ yếu ớt đó, cô ta bây giờ gần như tay không thể nhấc, vai không thể gánh, ngay cả chạy hai bước cũng sẽ thở dốc.

Những thứ ở đây đã gây ra ảnh hưởng quá lớn cho cô ta.

Vương Văn Nguyệt không biết phải làm sao cho phải.

Còn bây giờ thấy Vương Diệp và Tần Trạch đang tranh cãi ở đó, Vương Văn Nguyệt cũng phá lệ im lặng, không xen vào mọi chuyện, mà để mặc Vương Diệp làm những gì anh muốn làm.

Thấy Vương Văn Nguyệt không nói một lời, Tần Trạch lại không kìm được nói với cô ta: "Cô rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn tất cả mọi người chết ở nơi này sao?" Ngữ khí của Tần Trạch tràn đầy sự bực bội.

Thấy anh ta trách móc mình giận dữ như vậy, Vương Văn Nguyệt lại không hề lay động mà mỉm cười.

Chương 1427

Vương Diệp nghe lời Tần Trạch nói, cũng không kìm được nhíu mày, anh lắc đầu, thần sắc mơ hồ nói: “Anh không nên nói những lời như vậy.” Lời này vừa thốt ra, Tần Trạch sững sờ tại chỗ.

Dường như không hiểu ý của Vương Diệp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Tần Trạch suy nghĩ một chút, lại một lần nữa nói với anh: “Vậy tôi nên nói gì đây...?” Ngữ khí của anh ta mang theo sự tức giận và chán ghét.

Anh ta quá cố chấp, hơn nữa suy nghĩ rất đơn thuần.

Bây giờ, sau khi Vương Diệp chỉ ra vấn đề bên trong này.

Tần Trạch cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì những gì Vương Diệp nói đều có lý.

Nếu họ không dựa vào việc mở chiếc quan tài này, thì họ phải dùng cách nào để rời đi chứ, bình yên an toàn thoát khỏi nơi này, điều đó làm sao có thể?

Họ có thể sống sót đến bây giờ, đã là một điều cực kỳ may mắn rồi.

Làm người không thể tham lam quá nhiều thứ, cũng không thể mãi mãi yêu cầu mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ điều duy nhất Vương Diệp có thể làm, chẳng qua là dẫn họ rời khỏi nơi này, cũng như hóa giải những rắc rối trước mắt.

Bao gồm cả việc khám phá những bí mật ẩn chứa không ai biết trong đó.

Sau khi Tần Trạch không can thiệp nữa, Vương Diệp làm việc cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Những người bên cạnh chỉ nhìn Tần Trạch một cái, sau đó liền đi đến bên cạnh anh ta, nhẹ nhàng vỗ vai anh ta nói: “Suy nghĩ trong lòng anh, chúng tôi đều biết, nhưng cuối cùng cũng cần tìm một phương pháp để rời đi chứ, không thể cứ ở mãi đây, đây không phải là lối thoát của chúng ta.” Mọi người lẩm nhẩm nói.

Tần Trạch không nghe lọt tai, mà vẻ mặt lạnh lùng nhìn những người trước mặt cười khẩy.

Nụ cười khẩy của anh ta khiến mọi người trong lòng có chút không thoải mái.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn Tần Trạch một cái, sau đó, liền bật nắp quan tài ra.

Đuốc nến ở bên cạnh đó đang cháy không có dấu hiệu tắt.

Hoàng Mao ở bên cạnh giúp một tay.

Lẽ ra Tần Trạch cũng nên đến giúp, như vậy, hai người họ sẽ không phải luống cuống tay chân.

Nhưng Tần Trạch không làm vậy, chỉ đứng ở xa khoanh tay đứng nhìn.

Những người bên cạnh vì sợ hãi, cũng không chủ động tiến lên, ai bảo Vương Diệp không mở miệng nhờ họ giúp đỡ chứ.

Họ thầm nghĩ trong lòng ích kỷ, thực ra không tiến lên chỉ là vì sợ chết mà thôi.

Vương Diệp không biết suy nghĩ trong lòng họ.

Chỉ chăm chú mở nắp quan tài trước mặt.

Khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, người bên trong cũng xuất hiện trước mặt.

Tên đó có dáng vẻ đường hoàng, nhìn qua là biết tướng mạo tuấn tú, thế nhưng, Vương Diệp khi nghĩ đến chuyện trên bích họa, lại cảm thấy cực kỳ nực cười.

Ngặt nỗi chính là loại người có tướng mạo tuấn tú này, lại có thể dựa vào một vẻ bề ngoài để lừa gạt vô số người không hiểu biết, từ đó khiến họ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng tất cả những điều này sắp kết thúc.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, những người bên cạnh cũng mang đến đủ loại đồ vật.

Trước khi Vương Diệp mở nắp quan tài, anh đã nói rồi, anh muốn đốt cháy nơi này, nếu không đốt được, thì cũng phải nổ tung.

Còn sinh tử của mọi người như thế nào, thì cứ để trời định, dù sao có thể đi đến bước này, cũng là nhờ Vương Diệp.

Mạng của họ là do Vương Diệp, bây giờ cũng đã đến lúc giao cho Vương Diệp xử lý.

So với việc nói là giao cho anh, thì thà nói là giao cho ông trời đối phó.

Mọi người cũng đã bình tâm lại.

Dù ban đầu không tình nguyện, nhưng bây giờ chỉ có một con đường này có thể đi, la bàn ở nơi này căn bản không hoạt động, cũng không dùng được.

Lúc này, họ vô cùng tin tưởng Vương Diệp, thế nhưng, khi nhìn thấy vị hoàng đế kia, mọi người vẫn phát ra tiếng kinh hô: "Để bảo tồn nhục thể của mình, hắn thế mà lại dùng phương pháp hạ nhiệt độ như vậy để xử lý, cái này thật sự quá điên rồ rồi." "Hắn có phải là muốn để mình phục sinh không?" "Hắn có suy nghĩ đó không?" Mọi người vừa nói vừa nhìn nhau cười.

“Tôi cảm thấy ở đây còn có những vấn đề khác mà chúng ta đã quên.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều không tự chủ được mà nín thở.

Có lẽ vì Vương Diệp có những suy nghĩ khá độc đáo, ánh mắt tinh tường, cộng thêm những kinh nghiệm thường ngày của anh đều có thể giúp đỡ bọn họ không ít.

Giờ phút này, mọi người không nói gì, lẳng lặng lắng nghe Vương Diệp nói.

Rõ ràng đây là một vùng sa mạc, nhưng tại sao nơi này lại lạnh lẽo đến vậy?

Điểm này có chút bất thường.

Vừa nghĩ, Vương Diệp vừa nhìn những người trước mặt, rồi chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ các người không cảm thấy bên dưới này có thể có thứ gì đó, mới dẫn đến nơi này lạnh lẽo như vậy sao?” Vấn đề này vang lên bên tai, mọi người bỗng nhiên im lặng.

Vương Văn Nguyệt cũng rơi vào tĩnh lặng.

Ban đầu cô ta đã nghĩ sẵn một bụng lời để đáp lại Vương Diệp, nhưng bây giờ xem ra, những lời đó đều vô dụng, bởi vì sự thật vĩnh viễn thắng hơn hùng biện.

Bọn họ bất kể nói gì cũng không thể xoay chuyển cục diện trước mắt.

Nghĩ đến đây, Vương Văn Nguyệt chợt nói với Vương Diệp: “Vậy anh thấy chuyện này là thế nào?

Bao gồm cả tình hình ở đây phải giải quyết ra sao?” Vương Diệp không có ý kiến, anh chỉ lắc đầu, vẻ mặt hờ hững nói với mọi người:

“Suy nghĩ và phương hướng của tôi cũng chỉ có vậy thôi, còn các người, nếu không có cái đầu nào tốt hơn thì tôi nghĩ trong chuyện này, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.” Anh vốn muốn lắng nghe ý kiến của những người này, nhưng không ngờ những lời mình nói ra lại chỉ nhận được sự im lặng đáp lại.

Nhóm người này đều là những kẻ câm, thậm chí là ngốc, ngay cả một ý nghĩ cơ bản nhất cũng không có.

Dường như mọi chuyện đều có thể giải quyết nếu dựa dẫm vào anh.

Dù Vương Diệp bài xích điểm này, nhưng những người trước mặt rốt cuộc cũng chỉ là một đám người bình thường, anh cũng không thể dùng cách của mình để yêu cầu khắt khe họ.

Lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn xung quanh.

Nhưng mọi người cũng không phải kẻ ngốc, nghĩ đi nghĩ lại, vội vàng mở miệng nói với Vương Diệp: “Chúng tôi biết phải giải quyết thế nào.” Những người này líu ríu nói không ngừng.

Xem ra đều đang hiến kế cho Vương Diệp.

Vương Diệp vừa nghe vừa khẽ gật đầu, như thể đã lắng nghe kế hoạch và ý tưởng của bọn họ.

Tuy phần lớn những ý tưởng đó đều vô dụng, nhưng một số điểm quan trọng, hay nói cách khác là có thể dùng được, Vương Diệp đều đã tiếp thu.

Anh lấy sợi dây thừng của mình ra.

Những người khác cũng lấy dây thừng ra, nối từng đoạn lại với nhau, rồi kéo dài ra.

Có thể chắc chắn rằng, cái cầu thang phía trên đầu chắc chắn có thể chịu được trọng lượng của bọn họ.

Nếu thực sự phải làm nổ tung nơi này, hoặc là dưới chân có tình huống khác xảy ra, thì tiếp theo bọn họ có thể dựa vào dây thừng để thoát khỏi một kiếp, chứ không phải rơi xuống vực sâu vô biên vô tận.

Nếu không có suy nghĩ của bọn họ, e rằng với năng lực một mình Vương Diệp, muốn nghĩ đến những điều này, có lẽ đã phải trong quá trình rơi xuống không ngừng.

Anh thầm tính toán trong lòng, còn những người này chỉ cầm dây thừng, nghiêm túc làm tốt các biện pháp an toàn.

Làm xong những thứ này, trên mặt mọi người lại nở thêm vài nụ cười.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhìn sợi dây thừng trước mặt.

Sợi dây thừng được kéo dài vô hạn, mọi người cầm dây thừng buộc vào người mình.

Một lát nữa tình huống có thể còn tệ hơn họ nghĩ.

Hiện tại, họ đặc biệt chia ra một đoạn dây thừng rất dài.

Đoạn dây này là chuẩn bị cho Vương Diệp.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng cười gật đầu, anh không khách khí nhận lấy, nhưng không buộc vào người mình mà đặt ở một chỗ xa.

Vì đã muốn làm rõ tình hình bên dưới, thì anh phải ở lại đây, chứ không thể vừa buộc dây vừa chạy tới chạy lui.

Chạy tới chạy lui sẽ không kịp, vì vậy anh chỉ có một cơ hội duy nhất, không cho phép bất kỳ sai sót nào.

Mọi người đều biết suy nghĩ của anh, nhưng đều không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Hoàng Mao cũng không kìm được nói bên cạnh: “Anh bị điên à?

Sao anh có thể coi thường tính mạng của mình như vậy?

Anh nên giống chúng tôi mới phải.” Bởi vì mạng sống của Vương Diệp quan trọng hơn hầu hết mọi người.

Hơn nữa, điều trí mạng nhất là, nếu không có Vương Diệp, những người bọn họ ở đây e rằng thật sự là con đường chết, hơn nữa còn sẽ mãi mãi tìm kiếm ở nơi này, đồng thời, sẽ không có cơ hội trốn thoát.

Nhưng Vương Diệp lại không để tâm, mà nhìn những người này vẫy tay, rồi đi đến bên cạnh vị hoàng đế kia.

Thi thể của hoàng đế quá đỗi lạnh lẽo, nhưng lại có thể đảm bảo thi thể không bị đóng băng hoàn toàn.

Kỹ thuật này khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Vương Văn Nguyệt tuy cũng đi theo những người kia ở trên cầu thang, nhưng ánh mắt lại luôn hướng về phía Vương Diệp, rồi không nhịn được nói với mọi người: “Các người nói anh ấy có kịp không?

Chương 1428

Lỡ như không kịp thì phải làm sao?

Anh ấy có gặp nguy hiểm nào khác không?

Một khi rơi xuống, chúng ta làm sao cứu anh ấy đây?” Vương Văn Nguyệt líu ríu nói mãi.

Những người bên cạnh nghe vậy lại không biết trả lời thế nào.

Một mặt là họ chưa từng đưa ra giả định như vậy, cho dù có thì họ cũng hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra.

Mặt khác là lời Vương Văn Nguyệt nói khiến họ thấy buồn cười.

Nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, mọi người rất phản cảm nói: “Câm miệng đi cô.” Bọn họ vừa nói vừa trợn mắt.

Thấy đám người này như vậy, Vương Văn Nguyệt cũng có chút bất lực.

Còn lúc này Vương Diệp chỉ cắn chặt răng, anh vẫn không ngừng dốc sức làm việc ở đó.

Cuối cùng anh cũng di chuyển được thi thể của hoàng đế ra ngoài.

Những người kia không biết, chỉ thấy Vương Diệp vẫn đang bận rộn ở đó, bóng dáng anh thoăn thoắt qua lại, dù chỉ nhìn từ xa, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được một cảm giác ấm áp.

Dường như, trên suốt chặng đường này họ đã nhảy nhót loạn xạ, dù có nhiều việc không làm tốt, nhưng vận mệnh đã ban cho họ hết cơ hội này đến cơ hội khác.

Giờ đây, họ cũng nghĩ đến những việc mình sẽ làm tiếp theo.

Nhìn Vương Văn Nguyệt bên cạnh, mọi người chợt mở miệng nói: “Vương Diệp chắc chắn sẽ không kịp, tôi đi đón anh ấy.” Một người trong số đó nói thẳng, rồi cởi dây thừng trên người ra.

Hoàng Mao thấy anh ta như vậy, vội vàng kéo tay anh ta lại, nói: “Chuyện này để tôi đi.” Hoàng Mao còn tích cực hơn cả anh ta, người kia không còn cách nào khác, đành phải buộc chặt dây thừng vào người mình.

Lúc này Hoàng Mao chỉ kéo sợi dây thừng trên đất, một mạch chạy nhanh đến bên Vương Diệp.

Lúc đó Vương Diệp vừa mới ném thuốc nổ vào mộ thất.

Vừa ném xuống, Vương Diệp đã biết mình có thể không kịp rồi.

Không ngờ Hoàng Mao lại chạy vội đến, hơn nữa vào khoảnh khắc thuốc nổ phát nổ, Hoàng Mao cũng đã kéo anh lại.

Với năng lực của Hoàng Mao mà nói, việc duy nhất anh ta có thể làm chính là bảo vệ Vương Diệp.

Anh ta thật sự đã làm như vậy.

Những người bên cạnh thấy Hoàng Mao cứ thế bị nổ bay đi, nhất thời cũng đứng ngây tại chỗ.

Vương Diệp thì nhìn Hoàng Mao dùng sức mạnh cuối cùng, buộc chặt dây thừng vào người mình.

Anh cứ thế sững sờ tại chỗ, nhưng cũng đưa tay ra, túm Hoàng Mao kéo lại.

Động tác của anh không chậm, nhưng thuốc nổ nổ tung ra, sức mạnh gần như hủy thiên diệt địa.

Cầu thang cũng đứt mất một đoạn lớn, nhìn thấy mọi người đều sắp rơi xuống vực sâu, may mắn thay cầu thang không bị đứt thêm, lúc này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng ai nấy đều thở hổn hển.

Đây là do bị dọa.

Thấy Vương Diệp không sao, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ vội vàng kéo dây thừng, kéo Vương Diệp lên.

Nhưng ngoài Vương Diệp ra, còn có Hoàng Mao, tuy Hoàng Mao được Vương Diệp ôm trong lòng, nhưng anh ta đã thoi thóp, khóe miệng còn trào ra sợi máu tươi đỏ.

Mọi người thấy Hoàng Mao như vậy, cũng ngây người tại chỗ, dường như đều biết chuyện gì đã xảy ra.

Mạng của Hoàng Mao có lẽ không giữ được rồi.

Giờ đây, chuyện này đã trở nên tồi tệ.

Họ thầm nghĩ trong lòng.

Còn Hoàng Mao chỉ nhìn họ nở một nụ cười, sau đó, lại nhìn Vương Diệp trước mặt, anh ta vỗ vỗ vai Vương Diệp, gần như dùng hết tất cả sức lực, anh ta nói ra hai chữ.

Đó chính là đại ca.

May mắn là anh ta đã đến đó, nụ cười ấy mang theo sự may mắn, dường như cũng là để nói cho họ biết chuyện này.

Cách im lặng đó khiến trong lòng mọi người có chút không phải tư vị.

Họ thậm chí còn không biết phải nói ra suy nghĩ trong lòng mình như thế nào.

Còn Hoàng Mao chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt cười xong, anh ta nhắm mắt lại.

Những người khác đều chìm vào im lặng.

Cái chết đến quá đột ngột, căn bản không ai dám tin chuyện này thực sự xảy ra, nhưng nó lại hiện hữu một cách chân thật.

Khi Vương Diệp đưa tay chạm vào bụng Hoàng Mao, vốn dĩ anh còn muốn cứu Hoàng Mao một mạng, nhưng vừa chạm tay vào, Hoàng Mao liền trực tiếp phun ra vô số máu tươi.

Bởi vì người đã chết, hơn nữa các cơ quan nội tạng của anh ta đều đã bị lực xung kích của vụ nổ này làm cho tan nát.

Giờ đây, Vương Diệp vừa chạm vào bụng anh ta, Hoàng Mao sẽ không ngừng nôn ra máu tươi.

Vương Diệp cũng không chạm vào anh ta nữa, mà chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn thi thể Hoàng Mao.

Nhưng khi anh đang nhìn, những người bên cạnh cũng phát ra tiếng kinh hô, họ chỉ về phía xa, vẻ mặt sốt ruột nói: “Anh mau nhìn xem, đó là cái gì?” Bọn họ vừa nói vừa lớn tiếng kêu.

Tần Trạch tuy cũng đau khổ, nhưng nghe thấy tiếng của bọn họ, liền ngẩng đầu nhìn qua, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Trong màn đêm đen kịt đó, họ nhìn thấy một vài thứ màu bạc, và từng dòng sông xuất hiện.

Những dòng sông đó hội tụ lại với nhau, cuối cùng hóa thành một thác nước khổng lồ.

Ngoài những thứ này ra, trong thác nước này dường như còn có một thứ khổng lồ đang xuyên qua.

Không biết là rồng hay là rắn, nhưng trong lúc hoảng hốt, tất cả mọi người đều nói mình đã nhìn thấy rồng, bởi vì họ đã nhìn thấy sừng rồng.

Nhìn những thứ trước mắt, trong mắt Vương Văn Nguyệt chỉ có sự chấn động không nói nên lời.

Cô ta lấy điện thoại ra, chụp một bức ảnh, ghi lại cảnh này.

Có lẽ vì lo lắng chụp ảnh không đủ rõ, cô ta còn quay video.

Còn Vương Diệp chỉ quay đầu lại, nhìn Vương Văn Nguyệt một cái thật sâu.

Ánh mắt đó khiến Vương Văn Nguyệt có chút không biết đối mặt thế nào, những người bên cạnh dường như đều biết tính cách của Vương Diệp, thông thường mà nói, Vương Diệp không nói gì, cứ thế lẳng lặng nhìn người khác, chắc chắn là vì đã tức giận.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Vương Văn Nguyệt cũng hiểu đạo lý này.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Vương Văn Nguyệt giơ tay lên, nghiêm túc nói: “Yên tâm, ảnh tôi chắc chắn sẽ xóa.” Lời đảm bảo của cô ta vang lên bên tai, nhưng Vương Diệp lại chẳng để tâm, mà nhìn về phía trước nói: “Tất cả những gì nhìn thấy ở đây đều đừng nói ra ngoài, một khi người bên ngoài biết, những người vô tội như các người cũng sẽ phải chết.

Sẽ không có ai hào phóng ra tay giúp đỡ.

Cũng sẽ không có ai cứu mạng các người một lần nữa.” Đây đều là sự thật bày ra trước mắt, nếu mọi người không thể chấp nhận, thì Vương Diệp cũng không có cách nào khác.

Tần Trạch thấy anh như vậy, chợt ha ha cười nói: “Lần này không những sống sót, mà còn kiếm được một món hời lớn.” Anh ta có chút kích động, những người khác cũng cười như Tần Trạch, cuối cùng đều khẽ gật đầu, đồng ý với Vương Diệp.

Đây là cảnh tượng mà họ khó lòng quên suốt đời, cũng sẽ trở thành khoảnh khắc khó quên nhất trong cuộc đời họ.

Nhưng điều này không liên quan gì đến Vương Diệp, anh cứ thế nhìn thác nước kia, sau đó kéo dài sợi dây thừng trong tay.

Mọi người đều biết anh muốn làm gì.

Nhưng Tần Trạch lại không nhịn được nói: "Ở đó còn có một con rồng kìa, hay là chúng ta đợi nó rời đi rồi nói tiếp đi, nó vẫn đang lăn qua lộn lại ở đó mà." Lời của Tần Trạch vừa thốt ra, Vương Diệp liền bật cười, anh thấy vẻ mặt tràn đầy mong đợi và khao khát của những người này, cũng biết rằng lời hứa của họ chẳng qua chỉ là lời nói dối lừa người.

Nhìn những người đang ngồi đó, Vương Diệp không chút khách khí mà châm chọc một câu: "...Nếu nó là một con rắn thì sao?

Là một con rắn lớn ăn thịt người thì sao?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Không thể phủ nhận là những gì Vương Diệp nói dường như là thật, nhưng họ nhìn thấy cũng là rồng, làm sao có thể ăn thịt người chứ?

Nhưng ai lại dám đảm bảo rồng sẽ không ăn thịt người?

Khi ý niệm này hiện lên, những người này cũng không dám nói thêm gì khác nữa, sự phấn khích và kích động trên mặt họ lập tức thu lại, trở nên lạnh lẽo.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn về phía trước nói: "Bây giờ tất cả hãy tỉnh táo một chút cho tôi." Nói xong lời này, Vương Diệp không lãng phí thời gian với những người này nữa.

Anh kéo dài sợi dây thừng ra, sau đó nhìn xuống thác nước dưới chân.

Anh biết nơi này bị nước tràn ngập, nhưng có một thác nước lớn như vậy đổ xuống, nếu con sông ngầm này thực sự bị phong bế, thì nước lẽ ra phải nhanh chóng tràn đến ngực anh mới phải.

Nhưng những dòng nước này dường như chỉ không ngừng chảy ra ở một chỗ, điều đó cũng cho thấy lối ra ở đó.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng, nhưng Vương Văn Nguyệt thấy anh kéo dài dây thừng, chuẩn bị rời đi, lại không nhịn được vội vàng nói với anh: "Tôi đã hiểu rồi, con rồng xuất hiện kia, có lẽ chính là biểu tượng của vị hoàng đế kia." Nói đến đây, trong mắt Vương Văn Nguyệt tràn đầy sự phấn khích, cô ta với vẻ mặt kích động mà cảm thán: "Cũng có thể là vì ông ta đã giam cầm con rồng đó ở đây, nên mới có thể đảm bảo thi thể của ông ta không bị hư hoại quá nhiều, cũng như sự lạnh lẽo của nơi này." Điều này cũng khiến những người trước mặt cảm động, họ khẽ gật đầu, vẻ mặt tán đồng nhìn Vương Văn Nguyệt.

Chỉ riêng Vương Diệp lạnh nhạt liếc cô ta một cái, cuối cùng thu hồi ánh mắt, như thể đang chế nhạo Vương Văn Nguyệt là vô phương cứu chữa.

Nhưng đối phương chẳng hề bận tâm, mà nhìn về phía trước, vẻ mặt phấn khích nói: "Tôi đã sớm biết tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của tôi." Cô ta vừa nói vừa nhìn mọi người ha ha cười lớn.

Những người bên cạnh không biết phải đáp lại thế nào, chỉ thấy Vương Diệp theo dây thừng mà xuống bên dưới.

Chương 1429

Ngoài ra, Vương Diệp còn lấy ra một thứ từ trong ba lô, rồi sau đó, bộ áo phao cứu sinh được mặc vào người anh.

Mọi người thấy Vương Diệp nhanh trí như vậy, cũng vội vàng mặc áo phao cứu sinh của mình vào, sau đó, theo dây thừng mà đi xuống.

Lúc này, họ mặc áo phao cứu sinh màu vàng, khi bơi về phía lối thoát ở nơi này.

Một chuyện không ngờ cũng đã xảy ra, dưới chân đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy ngầm, dòng xoáy đó cuộn trào lên, tất cả mọi người đều bị dọa đến mức trợn tròn mắt.

Nói không sợ hãi thì tuyệt đối là giả, nhưng dòng xoáy ngầm này lại không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho họ, ai bảo họ có áo phao cứu sinh chứ.

Chỉ là Vương Diệp nhìn rõ mồn một tình hình dưới chân.

Dưới chân có một con rồng khổng lồ, bên cạnh họ, không ngừng lăn qua lộn lại, những dòng xoáy ngầm kia cũng do tên này cuộn lên.

Tuy nhiên nó không gây ra thương tổn hay uy hiếp cho Vương Diệp và những người bên cạnh anh.

Cho dù có, Vương Diệp cũng không để tâm, cùng lắm thì đánh một trận với nó.

Khí thế trên người anh đủ mạnh.

Con rồng trước mặt mấy lần đều muốn đến xem những người này.

Nhưng khí tràng của Vương Diệp quá đỗi đáng sợ, đến mức con rồng đó căn bản không dám tiếp cận.

Nó cứ thế không ngừng lăn qua lộn lại ở đó.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn về phía con rồng đó lắc đầu.

Những người khác không biết Vương Diệp đã phát hiện ra điều đó, chỉ lo bơi lội không ngừng ở nơi này.

Trên mặt họ tràn đầy phấn khích và kích động.

Nhưng sau khi Vương Diệp bơi dọc theo hồ nước trước mặt không lâu, anh cũng dừng tốc độ của mình lại.

Phía trước dường như có một con rắn đang từ từ bò đến.

Đó tuyệt đối là rắn chứ không liên quan gì đến rồng, bởi vì thị lực của anh cực kỳ tốt.

Sau khi nhận ra điều này, Vương Diệp vội vàng nói với những người phía trước: “Nhanh tránh ra, nguy hiểm chưa rời đi đâu, mau tránh đi!” Lời anh vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Tiếng quát lớn này trực tiếp dọa họ hồn vía lên mây.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, từng người một với vẻ mặt kinh hãi bơi đến bên cạnh anh.

Nhưng Vương Diệp lại không để tâm, mà nhìn con rắn lớn phía trước.

Và lúc này, một cảnh tượng kinh khủng hơn cũng đã xảy ra.

Con rắn lớn đó không tấn công họ, mà lại men theo thác nước phía trước không ngừng bay lên.

Nó đang bay lên, nhưng lại giống như dựa vào sức mạnh của cái đuôi mình, không ngừng leo trèo.

Nhìn con rắn lớn trước mặt này, tất cả mọi người đều sững sờ, Vương Diệp cũng không ngoại lệ, anh với vẻ mặt phức tạp nói: "Tên này đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ muốn vượt Long Môn sao?" Anh chỉ tiện miệng nói vậy thôi, không ngờ mọi người đều bật cười.

Họ gật đầu, vẻ mặt tán đồng nói với Vương Diệp: "Chắc chắn là vậy rồi, tôi đã sớm nói rồi, ở những nơi như thế này, cho dù là người hay những tinh quái khác, thực ra đều có thể phát triển ra một thứ kỳ diệu...

Thứ đó được gọi là Linh Trí." Những người này vừa nói vừa chỉ vào đầu mình, lời này khiến Vương Diệp càng thêm dở khóc dở cười.

Bởi vì họ nói một cách rành mạch, như thể sự việc thực sự là như vậy.

Nhưng Vương Diệp tin chắc không phải như thế, anh cúi đầu nhìn, con thiên long kia lại đang truy đuổi con rắn lớn đó.

Quả nhiên con rồng lớn đó thật sự không thèm để ý đến những người này, bởi vì mấy người này trong mắt con rồng lớn cũng chỉ như hạt tép riu.

Mà khí tràng trên người Vương Diệp cũng quá đỗi mạnh mẽ.

Con rồng đó tự nhiên không dám trêu chọc anh.

Dọc theo dòng xoáy nước trước mặt, mọi người cứ thế từng chút một xoay tròn mà rời đi.

Giống như nhấn nút xả nước bồn cầu vậy.

Những người này trực tiếp bị cuốn đến một nơi khác, nhưng vào khoảnh khắc bị cuốn đi, họ đều đồng loạt bịt mũi, nín thở.

Chỉ trong chốc lát, họ đã xuất hiện ở một nơi khác.

Nơi đó là đâu, mọi người cũng không biết, dù sao thì đó là một màn đêm đen kịt.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn những người trước mặt nói: “Sắp ra ngoài rồi, đây là lòng sông ngầm.” Sở dĩ có thể phân biệt được là vì bên cạnh có rất nhiều thạch nhũ.

Lời anh vừa nói ra, mọi người trong lúc hoảng hốt cũng hiểu ra.

Tần Trạch chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt tươi cười nói với Vương Diệp: “May nhờ có anh phân tích ở đây, hôm nay tôi cũng coi như mở mang kiến thức.” Tần Trạch nói là sự thật, nhưng Vương Diệp không đáp lại anh ta, mà nhìn dòng sông dưới chân.

Dòng sông này chảy quá nhanh, lòng sông trước mặt cứ thế không ngừng cuốn trôi về phía trước.

Những người này cũng bị sức mạnh của dòng sông đó đẩy đi xa.

Mặc dù ở đây rất lạnh, nhưng có thể sống sót đã là không tồi, hoàn cảnh có khắc nghiệt một chút thì sao?

Cùng lắm thì chịu đựng một chút đi.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, cũng dựa vào niềm tin như vậy, họ cứ thế chịu đựng cho đến khi ra ngoài. ...Thấy dòng sông này, có mấy người từ trong đó lao ra, những người dân làng vốn đang làm việc ở đó cũng giật mình.

Nhìn mấy người trước mặt, trên mặt những người dân làng đó đầy vẻ phức tạp và kỳ lạ.

“Các người là ai?” Họ lấy xẻng sắt và que sắt của mình ra, chĩa vào Vương Diệp và mấy người kia.

Kết quả không ngờ Vương Diệp lại nhướng mày cười nhạt với họ, sau đó, chỉ vào quần áo trên người mình nói: “Chúng tôi là những người đến đây chơi trò vượt thác.” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt những người dân làng đó lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ tức đến mức cắn chặt răng, nghĩ thầm, Vương Diệp thật sự coi họ là đồ ngốc rồi.

Dám nói những lời hồ đồ như vậy, chẳng lẽ cho rằng làm thế này có thể lừa được họ sao?

Mọi người thầm tính toán trong lòng, lại không nhịn được trợn mắt nói: “Đừng ở đây nói nhảm với chúng tôi nữa, rốt cuộc các người từ đâu đến?

Mau khai rõ sự tình!” Nghe lời những người này nói, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Anh không khai báo chi tiết, mà lại hỏi mượn điện thoại của họ.

Ai bảo khí tràng của anh lại mạnh mẽ đến thế, hơn nữa dù bị những người này uy hiếp và chất vấn, cũng như bị khí thế của bọn họ áp đảo, Vương Diệp vẫn giữ vẻ ung dung tự tại.

Dáng vẻ nhàn nhã chậm rãi, giống như một nhân vật lớn vậy.

Mấy người trước mắt này cũng không dám trêu chọc, chỉ có thể cho Vương Diệp mượn điện thoại, sau đó nhìn Vương Diệp gọi điện.

Nhưng không ngờ Vương Diệp gọi điện thoại xong, còn đặc biệt mở loa ngoài.

Khoảnh khắc loa ngoài được bật, những người bên cạnh đều không nhịn được nhíu mày, trên mặt họ lộ vẻ phức tạp và kỳ lạ, luôn cảm thấy hành vi của Vương Diệp có chút không ổn.

Bởi vì gọi điện thoại cho những người có quan hệ, ít nhất cũng phải kiềm chế một chút, vậy mà Vương Diệp cứ thế ngang nhiên trò chuyện với người đầu dây bên kia.

Làm như vậy hình như không ổn lắm nhỉ.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Người nghe điện thoại là Trương Khởi Linh.

Giọng điệu của Trương Khởi Linh không được tốt lắm, vì là số điện thoại lạ, anh ta không muốn nghe, nhưng có một loại trực giác khiến anh ta không tự chủ được mà nhấc máy.

Còn lúc này Vương Diệp cũng mở miệng nói với Trương Khởi Linh: "Vẫn khỏe chứ, mấy người gần đây sống thế nào?

Tôi vừa phiêu lưu trở về, không có vấn đề gì lớn, nhưng cần mấy người đến đón một chút." Lời của Vương Diệp nói ra vô cùng điềm tĩnh.

Trương Khởi Linh nghe xong lập tức sững sờ tại chỗ, dường như nghe thấy âm thanh từ một thế giới khác vậy, bởi vì Vương Diệp đã rời đi quá lâu, lâu đến mức khiến Trương Khởi Linh cảm thấy trên thế giới này căn bản không có một nhân vật như Vương Diệp.

Nhưng giờ đây, giọng nói của Vương Diệp lại khiến anh ta vô cùng phấn khích, lúc này Trương Khởi Linh cực kỳ kích động nói: "Được, anh đợi đấy, tôi sẽ đến đón anh ngay bây giờ." Trương Khởi Linh rất phấn khích, nghe lời anh ta nói, Vương Diệp gật đầu.

Sau khi nói rõ vị trí, anh trả điện thoại lại cho mấy người kia.

Mấy người đó vẫn giữ vẻ mặt hung thần ác sát, sau đó đều túm lấy mấy người bọn họ, nhưng khi nhìn thấy cái thi thể kia, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Tục ngữ nói rất hay, rừng lớn thì chim gì cũng có, nhưng cái thi thể trước mặt này cũng khiến họ nửa ngày không nói nên lời.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn những người trước mặt nói: “Đừng tỏ ra như vậy, đôi khi làm người vẫn phải nhìn về phía trước.

Anh ta là tử vong ngoài ý muốn, nếu các người không tin, có thể kiểm tra một chút.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, mấy người trước mặt vẻ mặt bi thương lắc đầu.

Họ rất quan tâm đến cái chết, hơn nữa khi nhắc đến chuyện này đều rất kiêng kỵ.

Nhưng Vương Diệp lại có vẻ hờ hững thờ ơ.

Điều này cũng khiến họ cảm thấy mình không thể giao tiếp với Vương Diệp.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, những người này lần lượt rời đi, nhìn có vẻ không tiếp tục quấy rầy, nhưng thực chất cũng chỉ coi mấy người bọn họ là kẻ quái dị mà thôi.

Chương 1430

Nhưng Vương Diệp cũng không bận tâm những điều này, sau khi những người kia rời đi, anh cũng đào một cái hố.

Quan tài tuy là loại có sẵn, nhưng lại do Vương Diệp tự tay chế tạo.

Cũng coi như là một phần tâm ý của Vương Diệp, Hoàng Mao chắc cũng có thể nhận lấy, dù sao người chết không thể sống lại, cứ mãi chìm đắm trong đau khổ chỉ khiến cảm xúc càng thêm sụp đổ.

Còn lúc này Vương Diệp cũng đang nghĩ cách khác để bù đắp cho Hoàng Mao.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp vẻ mặt điềm nhiên như vậy, lại không nhịn được rắc một nắm tiền giấy, rồi mở miệng nói: "Hoàng Mao à, anh đi đi, cứ thế rời khỏi thế giới này đi, đợi đến luân hồi rồi lại làm anh em với chúng ta." Mọi người không ngừng lẩm bẩm, Vương Diệp chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Ba ngày trôi qua, nhờ vào khí tràng trên người Vương Diệp, những người này trực tiếp ở nhà của những người chăn nuôi gia súc đó mà ăn chực uống chùa.

Tuy hành vi này có chút không ổn, nhưng sau khi Trương Khởi Linh đến.

Số tiền ăn chực uống chùa đó cũng được Trương Khởi Linh lấy ra trả.

Mấy người đều cười, không từ chối, trực tiếp nhận lấy, thậm chí còn mời họ ở lại thêm mấy ngày.

Nhưng Vương Diệp lại hành động điềm tĩnh từ chối.

Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với anh: “Tôi cảm thấy chuyện liên quan đến rồng...” Nhưng không ngờ lời cô ta còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bắt đầu giả vờ lờ đi, nhìn Vương Văn Nguyệt trước mặt, Vương Diệp rất khó hiểu nói: “Chuyện về rồng thì có gì đâu.” Anh đã nghe hiểu rồi, nhưng không ai yêu cầu anh phải đáp lại sau khi nghe hiểu.

Thấy Vương Diệp trước mặt mình giả vờ ngốc nghếch.

Sắc mặt Vương Văn Nguyệt càng lúc càng khó coi, liền khẽ cười nói: “Không có gì, nếu anh không nhớ ra thì cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi, dù sao mọi người cứ giữ kín miệng mà rời đi.” Vương Văn Nguyệt vừa nói vừa trợn mắt, cố ý nói những lời này, chẳng qua chỉ muốn chọc giận Vương Diệp, thu hút sự chú ý của anh, để anh giải quyết chuyện này.

Nhưng Vương Văn Nguyệt không ngờ, Vương Diệp nghe lời cô ta nói, chỉ dừng bước xong, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Nếu không thể giữ kín miệng, thì chỉ có thể mất đi tính mạng của mình.” Anh không quay đầu lại nhìn những người kia, nhưng sự lạnh lẽo trong giọng nói đủ để trấn áp mọi người.

Tần Trạch cũng sững sờ tại chỗ lúc này, vốn dĩ anh ta còn muốn nói gì đó với Vương Diệp, nhưng bây giờ xem ra, họ đã không thể nói chuyện được nữa rồi.

Dù sao thì những gì Tần Trạch có thể nghĩ đến trong đầu đều là những chuyện liên quan đến rồng.

Anh ta cũng giống như những người khác, vô cùng khao khát những thứ như rồng, cũng mang theo một loại tâm tình ngưỡng mộ.

Bởi vì những thứ này sống trong truyền thuyết, mọi người mô tả về chúng cũng đều mơ hồ.

Lần này tận mắt chứng kiến, Tần Trạch chỉ cảm thấy chuyến này đến đây không uổng phí.

Những người bên cạnh cũng có suy nghĩ tương tự.

Còn Vương Diệp chỉ rời khỏi họ, thậm chí không quay đầu lại.

Nhưng sau khi ngồi lên xe jeep của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chợt hiểu ra một số chuyện.

Tình trạng trúng tà của Vương Văn Nguyệt vẫn chưa được giải quyết, cũng không biết cô ta sẽ dùng cách nào để hóa giải.

Nhưng chuyện này đã không còn liên quan đến anh nữa.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp cũng không xoắn xuýt những điều này, mà nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh bên cạnh nói: “Dạo này anh làm gì vậy?

Tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Hay là kể cho tôi nghe một chút đi.” Đường đi vừa hay buồn tẻ, có thể mượn những chuyện này để giết thời gian.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Trương Khởi Linh thấy anh như vậy, cũng chỉ cười qua loa, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi cảm thấy anh vẫn hợp ở chung với những người đó hơn, vì cái khí chất lưu manh trên người anh quá nặng, không nên quay về.” Anh ta đang tức giận, nhưng Vương Diệp không bận tâm, mà soi gương một cái, sau đó lại vội vàng lắc đầu nói: “Nói bậy, tôi chẳng qua chỉ là hơi luộm thuộm một chút thôi, đúng rồi, sau khi về nhớ làm cho tôi một cái hộ chiếu, hai chúng ta cùng rời đi.” Nguyên nhân rời đi là gì, Trương Khởi Linh không hỏi thêm.

Anh ta từ trước đến nay không phải là người thích hỏi nhiều, mặt khác là vì hỏi cũng vô ích.

Vương Diệp làm việc từ trước đến nay đều có lý do của riêng anh.

Lúc này Trương Khởi Linh cứ thế lẳng lặng lái xe.

Không lâu sau, cuối cùng cũng đến được đích, còn Trương Khởi Linh lúc này, cũng chỉ nhìn xung quanh nói: “Chuyện hộ chiếu phải đợi hai tuần, tôi đã nhờ quan hệ đi làm rồi.” Lời của Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Vạn nhất bọn họ nhanh chóng tiết lộ ra ngoài, vậy cậu ta lại sẽ bị những người kia bắt lại.

Khi ý nghĩ này hiện lên, ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Trương Khởi Linh, sau đó kể lại những chuyện mình đã gặp phải ở nơi đó.

Trương Khởi Linh chỉ lặng lẽ lắng nghe, như một người ngoài cuộc yên lặng, nhưng sau khi Vương Diệp nói xong, anh ta lại cầm điện thoại lên, đồng thời nói: “Tôi bảo bọn họ làm xong trong hai ngày, thật sự không được thì nửa tiếng cũng phải xong.” Anh ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Thấy anh ta như vậy, Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Một vài chuyện rốt cuộc cũng phải nói ra, nếu không, Trương Khởi Linh sẽ không có cách nào mà chủ động làm việc.

Hai giờ sau, hai người họ đã đến sân bay, đi bằng lối đi đặc biệt, không mang theo hành lý dư thừa, hơn nữa đi lại rất kín đáo, cũng chẳng mấy ai biết.

Đúng như Vương Diệp dự đoán, đám người kia căn bản không thể giữ được bí mật, đặc biệt là mấy tên đàn ông béo tốt kia, sau khi phát tài liền trực tiếp về thôn xây nhà.

Mấy người đàn ông này tuy vẫn là anh em tốt, nhưng vẫn không bỏ được tật tụ tập uống rượu, một khi đã uống rượu, thì mấy người này làm sao giữ mồm giữ miệng được.

Sau đó, truyền thuyết Quan Vũ Long cũng được kể ra từ miệng những người này.

Đa số mọi người sẽ không coi đó là chuyện gì to tát, nghe xong là bỏ qua, nhưng những kẻ hóng chuyện lại không ngừng khuấy động, thậm chí còn đăng những thứ này lên mạng.

Sau đó thu hút sự chú ý của một bộ phận người.

Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Vương Diệp.

Anh chỉ ở trong căn nhà nhỏ của mình, một nhà kho bị bịt kín tứ phía do Trương Khởi Linh đặc biệt chuẩn bị cho anh.

Tính ra đó là nơi tạm trú của anh, nhưng những thứ bày biện bên trong lại khiến Vương Diệp cảm thấy bất lực.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp mệt mỏi nói: “Anh bạn có cần phải bày nhiều quan tài như vậy không?

Hai chúng ta là dân đạo đấu, đặt mấy thứ này ở đây thì tính là cái gì chứ?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh chỉ khẽ mỉm cười.

Anh ta cực kỳ bình tĩnh đáp lại Vương Diệp: “Sẽ có khách hàng tìm đến chúng ta.” Những lời này vừa dứt, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Anh đành giang hai tay, chỉ có thể đồng tình với những gì Trương Khởi Linh nói, nếu không thì anh còn cách nào khác sao?

Thấy Vương Diệp cam chịu như vậy, Trương Khởi Linh lại cười, rồi hạ giọng nói: “Những người này đều tin vào tất cả những điều đó, chúng ta đã làm nghề này, thì cũng nên kết thúc từ nghề này.” Trương Khởi Linh nói xong, Vương Diệp chỉ mỉm cười.

Anh lấy ra quy xác của mình, ngay sau đó, dưới sự chú ý của Trương Khởi Linh, anh đặt hai đồng tiền vào trong.

Đây là thói quen từ trước đến nay của anh, thực hiện một chiêm bốc đơn giản, xem gần đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, những gì anh bói đều rất chuẩn.

Thấy Vương Diệp cứ thế bắt đầu lắc mai rùa, những đồng tiền bên trong, Trương Khởi Linh chỉ thu ánh mắt lại, đồng thời, nhìn những bia mộ trước mặt, anh ta còn phải điêu khắc không ít bia mộ, những chữ trên mặt chính đều phải do anh ta khắc.

Đây là một công việc mà hai người họ tìm được, cũng coi như hoàn toàn ẩn danh, vì không động đến số tiền trong tài khoản ban đầu, tuy rằng lại một lần nữa tự lực cánh sinh, trở lại cuộc sống tự lực cánh sinh như thế này.

Nhưng cuộc sống của họ cũng xem như yên tĩnh trở lại, không có quá nhiều người đến quấy rầy, thế nhưng sau khi Vương Diệp nhìn thấy hai đồng tiền kia, anh lại trở nên im lặng, không nói được lời nào.

Vương Diệp trước đây rất thích kể với anh ta những điều mình bói được, vì anh bói rất chuẩn.

Thế nhưng bây giờ anh lại chẳng nói gì.

Trương Khởi Linh cũng dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía Vương Diệp, động tác trong tay cũng lập tức dừng lại, sau đó hạ giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người họ gần như đã thay đổi hoàn toàn diện mạo, ngay cả tên cũng đã đổi, nếu thật sự muốn điều tra manh mối của hai người họ, thì e rằng phải bắt đầu từ mọi phương diện, nhưng, việc đó quá khó.

Gần như mò kim đáy bể, những người kia sẽ không thành công đâu.

Trương Khởi Linh thầm tính toán trong lòng, còn Vương Diệp lúc này chỉ lắc đầu, vẻ mặt bình thản nói: “Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi, lần này bói sai rồi.” Anh vừa nói vừa nhặt đồng tiền lên, đặt vào quy xác một lần nữa, ngay sau đó, cười ha hả, mở lời nói với Trương Khởi Linh: “Hôm nay sẽ có hai đơn hàng, không chừng hai chúng ta sẽ kiếm được chút đỉnh.” Giọng Vương Diệp mang theo chút phấn khích, Trương Khởi Linh nghe thấy cũng vội vàng gật đầu, anh ta vui mừng khôn xiết, nhưng anh ta lại cảm thấy Vương Diệp có chuyện gì đó giấu mình.

Nhưng làm sao giữa hai người lại không có bí mật được chứ.

Giữa người với người đều có nhiều ngăn cách như vậy, huống hồ là thứ như bí mật.

Suy nghĩ một chút, Trương Khởi Linh cũng không còn bận tâm nữa, mà nhìn Vương Diệp trước mặt nói: “Tôi đã nghĩ ra cách giải quyết những rắc rối này rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa chỉ xuống chỗ dưới chân.

Nghe lời anh ta, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn sang, lại thấy Trương Khởi Linh vẻ mặt kích động nói: “Cậu xem tôi đã viết xong những chữ này rồi, hơn nữa là dùng con dao khắc này viết đấy, chỉ cần tôi đủ nhanh, làm xong những việc này, không chừng chúng ta sẽ giàu có ngay.” Lời anh ta nói khiến Vương Diệp bật cười, chỉ là, nụ cười của Vương Diệp có phần quá khó hiểu, hơn nữa rõ ràng anh không hề lắng nghe kỹ những gì Trương Khởi Linh nói.

Nếu anh lắng nghe kỹ, chắc chắn sẽ phát hiện ra những lời

Trương Khởi Linh nói có vấn đề, nhưng anh không nghe mà đang thất thần, rất có thể là vì quái tượng vừa rồi.

Cái quái tượng đó e là có vấn đề, cũng có thể là vì Vương Diệp đã bói ra rằng cuộc sống bình yên sắp bị phá vỡ rồi.

Nếu là như vậy, thì Vương Diệp buồn rầu cũng rất bình thường.

Trương Khởi Linh nghĩ nghĩ, cũng không bận tâm đến những thứ này nữa.

Và lúc này Vương Diệp cũng mở cửa, một cặp vợ chồng bước vào, trên mặt họ mang vẻ đau khổ, ngay sau đó, họ nói rõ những việc liên quan cho Vương Diệp.

Vương Diệp vừa nghe vừa khẽ gật đầu, đang định hỏi họ xin ảnh để làm ảnh trên bia mộ, không ngờ người phụ nữ trước mặt lại bật cười, ngay sau đó, lấy ra một tấm ảnh.

Vương Diệp cũng nhìn thấy người trong ảnh.

Hóa ra là Vương Văn Nguyệt.

Anh đứng sững tại chỗ, không nói được lời nào.

Người phụ nữ trước mặt chỉ nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe nói: "Cậu có thể giúp tôi thực hiện tâm nguyện trong lòng không?

Tôi chỉ còn duy nhất tâm nguyện này thôi, nó là đứa con quý giá nhất của tôi, nếu tôi không thể đưa nó đi một cách đàng hoàng, lòng tôi sẽ rất đau khổ." Câu hỏi của bà ta vang lên bên tai.

Vương Diệp chỉ gật đầu, sau đó một cách vô thức cầm lấy tấm ảnh, động tác máy móc tiễn cặp vợ chồng trước mặt đi.

Chương 1431

Sau khi cặp vợ chồng này rời đi, Vương Diệp chỉ nhìn tấm ảnh, không nói được lời nào.

Địa chỉ được ghi lại ở bên cạnh, theo lẽ thường mà nói, lúc này anh nên mang quan tài đến mới phải.

Thế nhưng Vương Diệp mãi không động thủ, một mặt là vì chuyện của Vương Văn Nguyệt quá mức khó tin, mặt khác, là vì anh nghi ngờ có vấn đề với cặp vợ chồng kia.

Họ chắc chắn đã phát hiện ra anh và Trương Khởi Linh, nếu không làm sao lại dùng cách thức rầm rộ như vậy mà đến.

Khi ý nghĩ này hiện lên, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi, cặp vợ chồng kia cứ thế rời đi, anh chỉ nhìn địa chỉ trên đó, cuối cùng gọi Trương Khởi Linh lên.

Trên đường lái xe, Vương Diệp cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Trương Khởi Linh chỉ lặng lẽ lắng nghe, không nói lời nào.

Đợi đến khi cảm xúc của Vương Diệp gần như sụp đổ, Trương Khởi Linh mới mở miệng nói với anh: “Đám người kia vốn dĩ là lũ điên, còn điều chúng ta có thể làm bây giờ là tùy cơ ứng biến, chứ không phải vì những chuyện này mà sụp đổ.” Lời của Trương Khởi Linh khiến Vương Diệp cười, anh gật đầu, không phản bác gì, chỉ là sau khi đến nơi, Vương Diệp cũng nhìn thấy căn biệt thự xa hoa kia.

Những người kia đều mặc đồ đen, ai nấy vẻ mặt nghiêm nghị nhìn những người trong căn nhà, không ít người tụ tập ở đây, có lẽ họ thật sự đang tổ chức tang lễ.

Có lẽ là anh đã nghĩ quá nhiều rồi cũng không chừng.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng, Trương Khởi Linh thấy anh thả lỏng, lại không nhịn được đẩy cánh tay anh nói: “Đừng chủ quan, có những chuyện không đơn giản như vậy đâu.” Cũng sẽ không dễ dàng như những gì mắt thấy đâu.

Trương Khởi Linh nói là sự thật, Vương Diệp gật đầu, không phản bác.

Và những người phía trước lần lượt đi đến cổng, sau đó, ngồi lên xe rời đi, xe của Vương Diệp đậu ở ven đường, trông rất bắt mắt.

Và sau khi những người kia rời đi, Vương Diệp cũng lấy điện thoại của mình ra, gọi cho cặp vợ chồng kia.

Cặp vợ chồng đó rất nhanh đã bắt máy, sau đó bảo Vương Diệp đi vào.

Vương Diệp lúc này được mấy người quản gia mời vào.

Quan tài tuy cũng được đặt ở bên cạnh những người đó, nhưng Vương Diệp vẫn chần chừ không động thủ, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Cặp vợ chồng kia lại một lần nữa xuất hiện, ngay sau đó đưa Vương Diệp lên tầng hai.

Việc trang hoàng tầng hai vô cùng tinh xảo, vừa nhìn qua, Vương Diệp đã có thể cảm nhận được nền tảng gia tộc của họ.

Nhưng Vương Diệp không nhìn quá nhiều, chỉ kiên nhẫn đi theo, không lâu sau, một người phụ nữ mở cửa phòng, bà ta có vẻ là người hầu, nhưng khi cửa phòng mở ra.

Vương Diệp cũng cảm nhận được một luồng hàn khí ập đến, cặp vợ chồng kia chỉ đứng ở cửa, họ không đi vào, nhưng đôi mắt đỏ hoe cho thấy họ đang cực kỳ đau khổ.

Vương Diệp quay đầu nhìn họ một cái rồi bước vào bên trong.

Luồng hàn khí đó có chút quen thuộc, anh không thể quên được, nhưng khi cánh cửa "cạch" một tiếng đóng lại.

Vương Diệp cũng biết mọi chuyện không ổn rồi.

Trương Khởi Linh đang ngồi ở tầng một, rốt cuộc vẫn không yên tâm, liền trực tiếp chạy lên tầng hai, kết quả phát hiện cửa đã đóng, mà những người trước mắt đều lộ ra bộ mặt thật của họ, ba khẩu súng lục chĩa thẳng vào đầu Trương Khởi Linh.

“Đừng cử động lung tung, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với các cậu thôi.” “Có phát hiện như vậy, sao các cậu không báo cáo chứ?” “Sớm nói cho chúng tôi biết, mọi chuyện có đến nông nỗi này không?” Cứ tưởng trốn đến chân trời góc bể là có thể tránh được tất cả sao.

Điều này thật sự quá ngây thơ.

Ba người trước mặt, vừa nói vừa hất cằm.

Những lời lẽ mỉa mai âm dương quái khí vang lên bên tai, Trương Khởi Linh vẫn không biết phải làm sao.

Anh ta cúi đầu không nói được lời nào.

Và lúc này Vương Diệp chỉ nhìn Vương Văn Nguyệt đang nằm trên giường.

Cô ấy không chết, chỉ rơi vào một trạng thái ngủ đông, kiểu ngủ đông đó khiến Vương Văn Nguyệt trở nên vô cùng kỳ lạ.

Khuôn mặt cô ấy méo mó, hơn nữa trên người còn bị băng sương bao phủ.

Thấy Vương Văn Nguyệt biến thành như vậy, Vương Diệp có một cảm giác khó tả.

Rõ ràng anh và Vương Văn Nguyệt đã trải qua những chuyện tương tự.

Cả hai người họ đều chạm trán những người phụ nữ kia, tuy cũng bị từ trường ảnh hưởng, nhưng, tình trạng của Vương Văn Nguyệt sao lại nghiêm trọng hơn anh nhiều đến thế.

Tuy anh cũng từng gặp phải tình huống tương tự, nhưng trên người lại không có những khối băng này, chỉ là liên tục mấy ngày liền gặp ác mộng, cuối cùng phải thỉnh thần mới tống khứ được những thứ đó, khi ấy Vương Diệp cũng chỉ ôm tâm lý thử xem sao.

Không ngờ, lần này lại thành công, nhưng cũng tiêu hết số tiền tiết kiệm mà anh và Trương Khởi Linh mang theo lúc đó.

Điều này khiến Vương Diệp dở khóc dở cười, nhưng giờ hồi tưởng lại, Vương Diệp lại nghĩ đến một vài điểm khác biệt, đó là trên người Vương Văn Nguyệt có khối băng, còn anh khi đó lại không có những thứ này.

Vậy là vì chuyện của Long sao?

Ánh mắt anh rơi vào cánh cửa phía sau.

Tiếng bước chân của Trương Khởi Linh, anh đã nghe thấy, tiếng của những người kia, cũng không ngoại lệ.

Nhưng anh lại không hoảng loạn bước qua, đồng thời mở cửa, những người kia thấy Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh cũng bật cười.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, họ nghiêm túc nói: “Từng gặp qua nhiều người như vậy, thấy qua nhiều chuyện như vậy, duy chỉ có cậu mới có thể khiến chúng tôi động lòng, bởi vì, người như cậu thực sự quá hiếm.

Trong khoảnh khắc này, còn có thể bình tĩnh đến vậy, đã coi là cực kỳ hiếm thấy rồi.

Chúng tôi cũng tin rằng sự hợp tác lần này có thể bắt đầu thuận lợi." Nhưng những lời này vừa thốt ra chẳng khác nào điên cuồng, Vương Diệp không thèm đáp lại bọn họ, mà nhìn Trương Khởi Linh nói: "Hai chúng ta lại có việc phải làm rồi." Những lời này vừa dứt, Trương Khởi Linh có thể cảm nhận được sự bất lực của Vương Diệp, nhưng anh ta không bình luận gì thêm, mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu, như đang đáp lại Vương Diệp, thực tế là, khi ánh mắt anh ta rơi vào những người kia.

Trong mắt Trương Khởi Linh lại thêm vài phần bài xích và ghét bỏ.

Mọi người đều có thể cảm nhận được sự thù địch của Trương Khởi Linh, nhưng họ không bận tâm đến lợi ích, có thứ gì hiện tại quan trọng hơn kế hoạch sắp tới của họ chứ?

Cái gọi là ân oán cá nhân đều chỉ là chuyện có thể bỏ qua.

Sau khi Vương Diệp và Trương Khởi Linh không kháng cự, những người kia cũng hài lòng cười, sau đó, dẫn Vương Diệp và Trương Khởi Linh đến trước mặt Vương Văn Nguyệt.

Họ chỉ vào Vương Văn Nguyệt, vẻ mặt bất lực nói: "Thực ra, tình trạng của cô ấy đã nghiêm trọng mấy ngày rồi, bây giờ mời cậu đến, cũng là thật lòng muốn cầu cậu ra tay, tuyệt đối không có ý đồ khác, thậm chí là những tâm tư bất chính." Trong khi những người này đang nói, Vương Diệp cũng lặng lẽ lắng nghe, họ nói càng lúc càng quá đáng, thậm chí còn mắt đỏ hoe.

Còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn họ một cái, ngay sau đó lạnh lùng cười chế giễu một câu: "Chẳng qua là muốn tìm Long mà thôi, hà tất phải dùng cô ấy làm vật thí nghiệm chứ?

Cô ấy tuy đáng ghét, nhưng cũng không đến nỗi phải sa vào cảnh này chứ!" Câu nói này trực tiếp khiến bọn họ im bặt.

Không ai nói được lời nào.

Không thể không thừa nhận rằng, diễn xuất của họ thực sự tinh xảo, ngay cả nước mắt cũng có thể rơi ra.

Vương Diệp trong lúc bất lực, cũng chỉ có thể nói với những người này: “Các người đúng là có tài năng.” Anh vừa nói vừa giơ ngón cái lên, mấy người trước mặt nghe thấy, chỉ nắm chặt nắm đấm, vốn dĩ còn muốn nổi giận, nhưng Vương Văn Nguyệt đã mở mắt.

Thấy Vương Diệp đến, trên mặt Vương Văn Nguyệt hiện lên vài phần ý cười, chỉ là khuôn mặt yếu ớt đó, lại hoàn toàn không hợp với nụ cười tràn đầy sức sống của cô ấy.

Thế nhưng Vương Diệp lại hoàn toàn không để ý, mà lặng lẽ nhìn Vương Văn Nguyệt, ngay sau đó hỏi: “Cô có biết mình đã gặp phải chuyện gì không?” Câu hỏi của anh vang lên bên tai, Vương Văn Nguyệt gật đầu, sau đó, với giọng nói khàn khàn tố cáo với Vương Diệp những chuyện mà mấy kẻ kia đã làm.

Vốn dĩ Vương Văn Nguyệt đã chọn để tất cả thuộc hạ của mình, bao gồm cả Tần Trạch, giữ bí mật, vì mọi người đều đã đồng ý, ban đầu cuộc sống của họ vẫn khá bình yên, không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Ngay cả khi họ có trao đổi riêng về chuyện Quan Vũ Long, nhưng họ chưa từng công khai nói về nó.

Thế nhưng đám người kia thật sự quá gan to, trực tiếp tuyên truyền chuyện này ra ngoài, sau này khi Vương Văn Nguyệt đi tìm họ gây rắc rối, mới phát hiện ra, những người đó đã sớm bị một số người khác đưa đi rồi.

Người dân trong thôn ấy tâm tư đều vô cùng chất phác, còn hỏi Vương Văn Nguyệt rằng, đám đàn ông thân hình vạm vỡ kia bị đưa đi rồi, khi nào sẽ quay lại.

Câu hỏi như vậy vừa thốt ra cũng chỉ nhận được nụ cười lạnh của Vương Văn Nguyệt.

Không lâu sau đó, Vương Văn Nguyệt và những người bên cạnh cô ấy cũng bị bắt đi, dưới sự tra tấn nghiêm khắc, mọi người cũng không thể không khai ra tất cả mọi chuyện lúc đó.

Và những người kia thì vô cùng hài lòng, tha cho Vương Văn Nguyệt và những đồng bạn bên cạnh cô ấy, nhưng họ cũng đã tìm được căn mật thất và những khối băng bên trong đó.

Tuy nhiên họ lại đi tìm từ khu vực sông ngầm dưới lòng đất, nghe nói đã mất rất nhiều thời gian, cụ thể tốn bao nhiêu nhân lực vật lực thì Vương Văn Nguyệt không biết, dù sao thì khi những người đó ra ngoài đều vô cùng tức giận.

Sau đó, Vương Văn Nguyệt liền bị họ dùng làm vật thí nghiệm.

Và chuyện này cũng khiến Vương Văn Nguyệt biến thành bộ dạng này.

Cơ thể cô ấy thực sự không bị mục nát, bên cạnh cũng có không ít bác sĩ đang nghiên cứu cô ấy, nhưng cô ấy là người duy nhất kiên trì được.

Những đồng bạn của cô ấy, kể cả Tần Trạch cũng đã chết rồi.

Khi biết được tin tức này, vẻ mặt Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Tần Trạch tuy tuổi không lớn, nhưng trên người lại có một phong thái của bậc trưởng bối, trước mặt Tần Trạch, Vương Diệp không dám tùy tiện làm càn, thậm chí nói những lời hồ đồ.

Đa số thời gian, anh đều sẽ chọn nghe theo ý kiến của Tần Trạch, hoặc tham khảo những ý tưởng của Tần Trạch.

Kết quả bây giờ Tần Trạch đã chết, tin dữ này khiến Vương Diệp thực sự không thể chấp nhận được.

Suy nghĩ một chút, nắm đấm Vương Diệp lại siết chặt, đám người kia thật sự đáng chết, không nên cứu họ.

Nhưng định mệnh vốn dĩ sẽ không vì những người này mà lay chuyển.

Vương Văn Nguyệt thấy Vương Diệp tức giận như vậy, lại không nhịn được cười lắc đầu nói: “Họ nói, chức năng cơ thể của tôi rất khỏe mạnh và đơn giản, không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ là quá trình trao đổi chất của cơ thể và sự tỉnh táo của não bộ chậm hơn người bình thường.” Lời của cô ấy khiến Vương Diệp sững sờ tại chỗ, vậy ý này cũng không còn rõ ràng hơn được nữa, Vương Văn Nguyệt sau này có thể sẽ biến thành một con rùa, ngủ đông như rùa, thậm chí là làm được một số chuyện mà đa số người khác không thể làm được.

Nhưng liệu Vương Văn Nguyệt sau khi làm được những chuyện đó có thực sự có kết cục tốt đẹp không?

Những người này sẽ tha cho cô ấy sao?

Câu trả lời là phủ định.

Chương 1432

Họ sẽ chỉ không ngừng mổ xẻ Vương Văn Nguyệt, và tiến hành đủ loại thí nghiệm, bởi vì con người đều muốn sống tiếp, không cầu trường sinh bất tử, chỉ cầu có thể sống thêm một lúc nữa.

Đây chính là tâm lý của con người.

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng, mắt cũng không tự chủ mà đỏ hoe.

Vương Văn Nguyệt dường như biết suy nghĩ của anh, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu với anh nói: “Đừng bỏ cuộc.” Cô ấy chỉ nói mấy chữ này, trong đầu Vương Diệp đã có ý tưởng đại khái.

Những người bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp, trên mặt họ mang vẻ bình tĩnh và nụ cười.

Dường như đoán được suy nghĩ của Vương Diệp, sau đó họ trực tiếp rút súng trong tay ra, chĩa vào đầu Vương Văn Nguyệt và Trương Khởi Linh nói: “Muốn sống thì phải hợp tác với chúng tôi, cậu đừng ở đây giở trò gì, vì cậu sẽ không thành công đâu, cho dù là đạn của chúng tôi hay cơ quan ở đây, đều không có một ai có thể sống sót mà đi ra ngoài được.” Những lời này khiến Vương Diệp chìm vào im lặng.

Ba người trước mặt không hoảng không loạn, trực tiếp đưa Vương Diệp và Trương Khởi Linh rời đi, còn Vương Văn Nguyệt thì tiếp tục bị họ giám sát.

Sau đó đi được hai bước, Vương Diệp liền nghe thấy tiếng hít thở dài, rõ ràng Vương Văn Nguyệt đã ngủ rồi, sống sót theo cách này, thà rằng chết quách đi cho rồi.

Nhưng Vương Văn Nguyệt vẫn luôn cố gắng chống đỡ, có lẽ cũng là muốn nói với anh đừng bỏ cuộc.

Có thể Tần Trạch trước khi chết cũng đã nói những lời như vậy.

Bằng không với tính cách của Vương Văn Nguyệt, cô ấy đã sớm tìm đến cái chết rồi.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp không còn bận tâm đến những thứ này nữa, mà đi theo mấy người kia rời đi.

Trong lúc đi, Trương Khởi Linh cũng ngẩng đầu nhìn về phía trần nhà, ở đó có một vài camera ẩn, anh ta đều đã chú ý đến, vì ánh mắt của những người kia quá sắc bén, anh ta không thể bỏ qua.

Mấy người đàn ông đứng sau màn hình máy tính đều bật cười, trên mặt họ lộ vẻ hài lòng và kích động.

“Không thể không thừa nhận rằng, lần này chúng ta thật sự gặp phải nhân vật có năng lực rồi, nhìn cái thằng nhóc này xem, cái vẻ bất kham đó, tôi thật sự rất tán thưởng.” “Cậu ta chắc đã phát hiện ra vị trí của chúng ta, nhìn ánh mắt đó xem, dường như đã biết chúng ta ở đâu rồi.” Mọi người vừa nói vừa cười ha hả.

Còn Vương Diệp và Trương Khởi Linh thì chỉ bị đưa đến một nơi khác.

Trên tay hai người họ có thêm một còng tay, ngay khi Vương Diệp nghĩ mình sắp bị họ đưa đi làm thí nghiệm, không ngờ ba người trước mặt lại trực tiếp nói với anh: “Chuẩn bị một chút đi, ba ngày sau chúng ta sẽ khởi hành, các cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt ở đây.” Lời của họ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng ba ngày rõ ràng là không đủ.

Anh cần nghĩ ra nhiều kế hoạch chu đáo hơn, bao gồm việc thu thập thêm nhiều thông tin, mới có thể nắm mọi thứ trong tay.

Vương Diệp vừa nghĩ, lại không nhịn được đưa ra yêu cầu với những người trước mặt.

Anh muốn một chiếc máy tính, muốn tìm hiểu tình hình bên ngoài.

Nhưng hành động của đám người này lại dứt khoát hơn anh tưởng, họ trực tiếp lấy ra kế hoạch và tài liệu liên quan đến bối cảnh phía sau của Quan Vũ.

Sau khi Vương Diệp xem xong những thứ này, những người kia cũng hài lòng cười.

“Thế nào?

Bây giờ đã đến lúc nên chấp nhận số phận rồi chứ?

Cứ tiếp tục đối đầu với chúng tôi, không có lợi gì cho cậu đâu.” Nghe lời của họ, Vương Diệp gật đầu, không thể phủ nhận rằng, điều này là thật, cứ tiếp tục đối đầu với họ, tương lai của anh thực sự sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng bỏ cuộc cũng không phải là lựa chọn của anh.

Lão già kia chỉ vì muốn sống lâu hơn một chút, liền dứt khoát đi tìm những cái gọi là truyền thuyết, cũng như đủ loại tà môn ngoại đạo.

Kết quả lần này lại vô tình đụng phải.

Không ngờ long cốt lại có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm, cho dù không thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm, thì ít nhất cũng có thể giữ lại tính mạng con người, hơn nữa Long vốn dĩ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Thế nhưng lần này, Long mà họ có được lại là một tồn tại sống sờ sờ.

Như vậy, họ càng trở nên khẩn thiết hơn, từng người từng người vô cùng khát khao có được con Long đó.

Và Vương Diệp trong lúc xem những tài liệu này, cũng không nhịn được cười nói với những người trước mặt: “Sao các người dám khẳng định con Long đó vẫn còn ở chỗ đó chứ?

Vạn nhất nó đã đi đến nơi khác rồi thì sao?” Những lời này vừa dứt, mọi người đột nhiên im lặng, ngay sau đó lại mở miệng nói với Vương Diệp: “Chúng tôi đã dùng máy ảnh nhiệt để dò tìm rồi, thế nhưng ở chỗ đó, ngoài một ít xương rắn vỡ ra, chúng tôi không hề thấy cái gọi là Long nào cả, thứ đó sẽ không thật sự là do các cậu bịa đặt ra đấy chứ.” “Chẳng lẽ các người chưa từng nghĩ đến một kết luận khác sao?

Vạn nhất khi đó chúng ta chỉ là hoa mắt thì sao, hơn nữa các người lại tốn công tốn sức làm tất cả những chuyện này…” Vương Diệp còn chưa nói xong, mấy người này lập tức nổi giận, dưới sự chú mục của anh, những người này trực tiếp ném tài liệu và những thứ bên cạnh xuống đất, linh kiện và đồ đạc bên trong gần như vỡ nát ngay lập tức.

Sức mạnh của họ quá lớn, Vương Diệp chỉ có thể chìm vào im lặng.

Mấy người này cũng chẳng bận tâm, chỉ nhìn thông tin trong tay nói: “Cơ thể của Long vốn dĩ là băng lạnh, máy ảnh nhiệt không bắt được là chuyện bình thường.” Nếu không Vương Văn Nguyệt cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Những người này có chút phấn khích.

Nghe lời của họ, Vương Diệp gật đầu, sau đó cúi đầu không nói gì, cũng không muốn giao tiếp với những người này.

Thấy Vương Diệp như vậy, mấy người kia hoàn toàn không để ý, chỉ nhìn tài liệu trong tay mình, ngay sau đó xoay người rời đi.

Anh và Trương Khởi Linh đều bị nhốt trong một cái lồng giống như nhà tù.

Mặc dù ba ngày này trôi qua rất nhanh, nhưng Vương Diệp ở trong đó, lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Luôn cảm thấy sự giám sát hiện diện khắp nơi, hơn nữa lúc nào cũng chằm chằm nhìn anh.

Chuyện này khiến anh vô cùng phản cảm.

Nhưng khi ngày thứ ba đến, Trương Khởi Linh cũng biết cách giúp Vương Diệp rời đi rồi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lát nữa cậu ăn phần cơm này của tôi đi, tôi sẽ trực tiếp đưa cậu ra ngoài." Những lời này vừa dứt, Vương Diệp bật cười.

Anh cảm thấy Trương Khởi Linh đang nói đùa, nhưng Vương Diệp không ngờ rằng, Trương Khởi Linh lại nói ra một câu khiến anh vô cùng chấn động: "Những chuyện về Long mà cậu biết tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, giống như cánh cửa trên núi tuyết vậy, một khi bị những người kia biết được, tất cả mọi thứ sẽ sụp đổ theo đó." Điều họ cần làm là giữ những bí mật này.

Lần này, Trương Khởi Linh muốn ở lại, giữ bí mật, đồng thời, giải quyết những người này.

Anh ta muốn Vương Diệp cho anh ta nửa năm thời gian.

Đối mặt với yêu cầu như vậy, Vương Diệp nhíu mày, không biết phải trả lời thế nào.

Nửa năm thời gian không dài không ngắn, nhưng nếu thật sự cho Trương Khởi Linh khoảng thời gian này, thì có thể nói lên điều gì chứ?

Ai biết anh ta trong khoảng thời gian nửa năm này sẽ làm gì?

Vạn nhất anh ta làm hại cơ thể mình, thì Vương Diệp làm sao có thể chấp nhận được chứ?

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp lắc đầu, còn chưa kịp từ chối, tiếng bước chân đã truyền đến từ phía sau.

Trương Khởi Linh cũng đẩy bát cơm của mình đến trước mặt Vương Diệp.

Trên mặt Vương Diệp chỉ có sự do dự và phức tạp.

Anh không biết có nên nhận không, nhưng trong đôi mắt Trương Khởi Linh đã tràn đầy sự thành khẩn.

Anh ta hy vọng Vương Diệp làm theo lời mình nói.

Cuối cùng Vương Diệp gật đầu, ăn hết bát cơm đó, sau đó cũng không hề có ý thức mà ngất đi.

Lúc này Trương Khởi Linh thì lại đánh tráo Vương Diệp với một người khác.

Sau khi việc đánh tráo kết thúc, lại có một người khác đi tới, dìu Vương Diệp rời đi, người đó đi theo một lối đi khác, sau đó ném Vương Diệp lên một chiếc xe rác.

Xe rác chở Vương Diệp đi rất xa, còn người kia thì chỉ nhìn kim ngân châu báu trong tay mình, vẻ mặt kích động mỉm cười.

Ai cũng không ngờ, trong tay Trương Khởi Linh lại có những thứ giá trị như vậy.

Tuy họ ở nơi này, làm việc cũng kiếm được không ít tiền, nhưng con người thì tham lam, làm sao có thể thỏa mãn với hiện trạng được chứ...

Kẻ đó cũng không ngoại lệ, khi Trương Khởi Linh lấy tiền ra, hắn đã động lòng, tuy vẫn luôn đàm phán điều kiện, tìm cách lấy thêm nhiều thứ hơn.

Nhưng sau khi biết được chuyện Trương Khởi Linh muốn làm, hắn ta trực tiếp nổi điên, sau đó, nhất quyết từ chối, còn Trương Khởi Linh thì cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Sau ba ngày trôi qua, người này đã động lòng, trực tiếp làm theo lời Trương Khởi Linh nói, tất cả mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi.

Và khi Vương Diệp tỉnh lại, đã ở trong đống rác, mùi ở đây cực kỳ hôi thối, Vương Diệp chỉ hít một hơi, liền cảm thấy cả người sắp ngất đi.

Anh lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn xung quanh.

Anh thậm chí không biết mình đang ở đâu, trên người chỉ có một bộ quần áo, những thứ khác thì không còn gì nữa.

Nhưng anh sẽ không vì những thứ này mà suy sụp, đúng như Vương Văn Nguyệt đã nói, đừng bỏ cuộc, và điều anh cần làm bây giờ, cũng là lập tức rời khỏi đây.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp đi dọc theo con đường về phía trước.

Một chiếc xe lao thẳng tới...

Nửa năm trôi qua.

Vương Diệp làm việc ở một trạm phế liệu, vì vẻ ngoài của anh tinh tế hơn người bình thường, bất kể là phụ nữ trẻ tuổi trong trấn nhỏ, hay những người lớn tuổi đều thích đến chỗ anh để nói chuyện.

Vương Diệp chỉ gật đầu hùa theo họ.

Có những lúc, anh trực tiếp không đáp lời, và trong suốt nửa năm này, Vương Diệp vẫn luôn đếm từng ngày.

Đợi hôm nay qua đi, anh sẽ đi tìm Trương Khởi Linh để thực hiện lời hứa.

Trong khoảng thời gian nửa năm này, không phải anh chưa từng nghĩ đến việc đi tìm Trương Khởi Linh, chỉ là anh thậm chí không biết Trương Khởi Linh ở đâu, huống hồ, sau khi anh đến nơi đó, những người kia nhất định sẽ phát hiện ra anh.

Để không làm kế hoạch của Trương Khởi Linh thất bại, Vương Diệp chỉ có thể dùng cách khác để tiếp cận.

Kết quả không ngờ nơi đó lại chuyển đi, hơn nữa chính là vào một ngày trước.

Chương 1433

Giá như ngày đó, anh sẵn lòng trực tiếp đi tìm Trương Khởi Linh, không có quá nhiều vướng mắc do dự, có lẽ anh đã thực sự có thể gặp được Trương Khởi Linh, nhưng anh sợ tất cả những gì Trương Khởi Linh đã làm sẽ đổ sông đổ bể.

Nên đã chọn cẩn thận.

Ngay cả khi đã bỏ lỡ cơ hội, nhưng Vương Diệp cũng không đặc biệt buồn bã, mà lợi dụng năng lực của mình, đi tìm tung tích của Trương Khởi Linh, bao gồm cả việc tìm hiểu về thế lực Quan Vũ kia.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng không xóa sạch tất cả thông tin.

Trên những con đường mình đã đi qua, Trương Khởi Linh vẫn để lại một vài dấu vết.

Chỉ cần Vương Diệp dụng tâm tìm kiếm, đa phần đều có thể phát hiện điểm bất thường, đúng như Trương Khởi Linh đã suy đoán.

Những dấu vết mà anh để lại, Vương Diệp cuối cùng đều tìm ra.

Nhìn những dấu tích này, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp.

Cuối cùng, cậu từ bỏ tất cả công việc ở trạm phế liệu, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý, vội vã rời khỏi thị trấn nhỏ đó.

Cậu đến một con phố quen thuộc, vừa thuê phòng ở đó.

Vương Diệp cũng dựa vào những manh mối có được để phán đoán vị trí hiện tại và những thông tin mà Trương Khởi Linh để lại cho mình.

Người của tổ chức xưa nay không dễ chọc, một khi bị bọn họ biết rằng Vương Diệp lúc đó đã thoát ra nhờ Trương Khởi Linh, e rằng mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Vì vậy, cậu cần dùng những phương thức khác để tiếp cận người của tổ chức.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, người của tổ chức tuy rằng vẫn chưa rõ về chuyện này, nhưng trong mắt bọn họ cũng đã thêm vài phần băn khoăn và phức tạp.

Gần đây, các thí nghiệm mà họ điều tra liên tục xảy ra vấn đề, ngay cả Trương Khởi Linh này cũng có phần quỷ dị.

Dù không tìm ra được sai sót trên người Trương Khởi Linh, nhưng trực giác mách bảo bọn họ rằng Trương Khởi Linh không hề đơn giản.

Cuối cùng, mọi người thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng những thủ đoạn khác để đối phó với Trương Khởi Linh.

Thấy những người đó dùng thủ đoạn điện giật, Trương Khởi Linh cũng không bận tâm, chỉ lẳng lặng nhìn họ mỉm cười.

Trên mặt anh không có quá nhiều cảm xúc dao động, nhưng ý cười trong ánh mắt dường như đang chế giễu bọn người này.

Mọi người cảm thấy khó chấp nhận, liền trực tiếp đặt thiết bị điện vào cánh tay Trương Khởi Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khởi Linh bị điện giật đến mặt mày tê dại.

Thấy Trương Khởi Linh vẫn không chịu nói gì, mọi người lại lần nữa dặn dò anh: “Cậu có thể tiếp tục giữ im lặng, nhưng cậu phải nhớ, một khi chúng tôi tìm được Vương Diệp, thứ chờ đợi cậu chắc chắn là vạn kiếp bất phục.” “Đúng vậy, cái tên đó sẽ làm những gì, chúng tôi ai cũng biết.” Mọi người thì thầm đe dọa, Trương Khởi Linh nghe những lời đó lại không hề lay động, mỉm cười.

Anh tin chắc nhóm người này sẽ không tìm được Vương Diệp, hơn nữa những thông tin anh để lại cũng đủ quan trọng.

Chỉ cần Vương Diệp có thể nhịn được, án binh bất động, kế hoạch tiếp theo của anh sẽ vạn vô nhất thất.

Mọi người vì không còn cách nào, cộng thêm tính mạng Trương Khởi Linh cũng khá quan trọng, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không ra tay giết Trương Khởi Linh nữa, mà bảo những người bên cạnh đưa anh trở về.

Trương Khởi Linh lại một lần nữa trở về căn phòng bệnh cũ.

Nhìn nơi này, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có sự mơ hồ và phức tạp, nhưng sau khi nghĩ đến quyết định ban đầu của mình, những sự mơ hồ đó cũng tan biến hết.

Nếu thực sự để Vương Diệp ở lại nơi này, thì Trương Khởi Linh có thể tưởng tượng được, những kẻ đó vì đạt được mục đích sẽ bất chấp thủ đoạn như thế nào.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, Trương Khởi Linh chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, lại nhịn không được hạ giọng nói với anh: “Cậu vẫn không chịu nói gì sao?” Mọi người tò mò hỏi, Trương Khởi Linh nghe vậy chỉ khẽ gật đầu.

Khóe miệng anh kéo ra một nụ cười cực kỳ cứng ngắc, thậm chí có thể thấy sự không tình nguyện và bực bội.

Mọi người không rõ suy nghĩ trong lòng Trương Khởi Linh, chỉ có thể nhìn lồng giam trước mặt, lại một lần nữa cảm thán sự bất lực của họ khi bị mắc kẹt ở đây.

Bởi vì ngày này qua ngày khác cứ ở mãi nơi này, ngoài việc nhìn những người qua lại, họ cũng không làm được việc gì khác.

Trương Khởi Linh vừa nghe họ nói chuyện, vừa khẽ gật đầu, như thể đang đáp lại, nhưng trong mắt lại có vài phần qua loa.

Giống như những gì bọn họ nói, những người này đều là kẻ bị đào thải, chỉ là chính họ không biết, còn tưởng rằng sẽ có đất dụng võ, nhưng cái gọi là đất dụng võ kia chẳng qua là sự tự lừa dối bản thân.

Nếu họ chịu đánh cược một lần, có lẽ kết cục đã không thê thảm như vậy.

Trương Khởi Linh hiểu rằng dù có chết anh cũng sẽ không sa cơ lỡ vận như bọn họ, cuối cùng lại nhắm mắt, không nói chuyện với họ.

Mọi người đều biết Trương Khởi Linh là người có khí phách cao hơn người thường.

Nghĩ đi nghĩ lại, họ cũng không còn lải nhải với Trương Khởi Linh nữa, sau đó từng nhóm ba năm người tụ lại một chỗ.

Họ nói những lời kỳ lạ, Trương Khởi Linh nghe thấy thì sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Lần này họ thực sự muốn đi tìm Long, mặc dù thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng những kẻ đó căn bản không chịu bỏ cuộc.

Trương Khởi Linh cũng vì chuyện này mà đau đầu.

Nếu bọn họ thực sự tìm được Long, thì chuyện này nên làm thế nào cho phải?

Anh đã vất vả làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ tất cả thủ đoạn đều sẽ trôi sông đổ bể?

Ý niệm này xuất hiện, tâm trạng Trương Khởi Linh càng thêm ức chế.

Những người bên cạnh không biết suy nghĩ của Trương Khởi Linh, chỉ nói những tin tức họ nghe ngóng được.

Họ càng nói Trương Khởi Linh càng cảm thấy hoang đường, cuối cùng Trương Khởi Linh mở to mắt.

Bởi vì những gì bọn họ nói có thể không phải sự thật.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh khẽ mỉm cười.

Mấy người kia không hề biết suy nghĩ của Trương Khởi Linh, chỉ là ý định tìm Long của người bên tổ chức đã có từ rất lâu rồi, Trương Khởi Linh cũng biết.

Nhưng vì thủ đoạn của Trương Khởi Linh cao hơn bọn họ một bậc, nên đám người kia căn bản không thể thành công.

Trương Khởi Linh vừa suy tư trong lòng.

Đám người kia thấy vẻ mặt anh, lại nhịn không được vỗ vỗ vai anh, họ cố gắng gọi Trương Khởi Linh dậy, nhưng đối phương lại chọn cách phớt lờ.

Hành vi như vậy trước đây cũng từng xảy ra.

Nhưng Trương Khởi Linh phần lớn thời gian đều chọn cách phớt lờ họ.

Thái độ đó cũng khiến mọi người cực kỳ bất mãn.

Nhưng dù vậy, họ cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Theo thời gian trôi đi, Trương Khởi Linh rất nhanh đã bị những người đó gọi ra ngoài.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười hả hê, có lẽ là đoán được Trương Khởi Linh lần này ra ngoài sẽ không có chuyện tốt lành gì, họ đều nhịn không được nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh.

Sở dĩ có bộ dạng này, chẳng qua là vì chán ghét và ghen tị, họ thực sự đã chán ngấy cảnh Trương Khởi Linh có thể rời khỏi nơi này.

Giờ đây, đám người này cũng mong Trương Khởi Linh sau khi bị gọi đi, có thể bị những kẻ đó mắng chửi.

Nhưng chuyện đó lại không xảy ra.

Những người xuất hiện trước mắt chỉ nhìn Trương Khởi Linh thở dài.

“Chuyện gần đây trở nên phức tạp rồi, cậu chắc hẳn biết chứ!” Lời của họ vừa nói ra, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, bất kể có biết hay không, sự phối hợp cơ bản vẫn phải có.

Dù anh căn bản không hiểu đám người này đang nói gì.

Và đúng lúc này, người đàn ông mặc áo trắng lại đi đến trước mặt anh, đối phương đưa tay ra, khẽ vỗ vai Trương Khởi Linh nói: “Con Long đó xuất hiện ngày càng nhiều, có những thứ không thể trốn tránh được đâu.” Tên đó dường như biết suy nghĩ trong lòng Trương Khởi Linh, những lời nói ra cũng rất bừa bãi.

Trương Khởi Linh nghe thấy lại hoàn toàn không bận tâm, mà lộ ra một nụ cười điềm tĩnh.

“Nếu các người đã quyết định xuất phát, thì bây giờ đi cũng không sao.” Trương Khởi Linh có thể phối hợp với bọn họ, anh với vẻ ngoài rất nghe lời, nhìn những người này như thể thực sự đã được huấn luyện rất hoàn hảo, nhưng mọi người đều biết những bộ dạng này của Trương Khởi Linh đều là giả vờ.

Sáu tháng trước, những chuyện Trương Khởi Linh đã làm, mọi người đều biết, để phản kháng các thí nghiệm của bọn họ, Trương Khởi Linh có thể trực tiếp tự mình gắng gượng đến bờ vực tử vong.

Chuyện đó cho đến bây giờ, hồi tưởng lại, mọi người vẫn còn kinh hãi.

Nhưng họ không chấp nhặt quá nhiều với Trương Khởi Linh, mà cười nói với anh: “Cậu cứ về trước đi, kế hoạch cụ thể, chúng tôi còn phải thương lượng thêm một phen.” Lời mọi người nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Anh vẫn vẻ ngoài thuần lương đó, dưới sự chú ý của mọi người, Trương Khởi Linh cứ thế trở về nơi nghỉ ngơi.

Ở một bên khác, Vương Diệp nhìn dấu ấn trong tay.

Trên mặt cậu chỉ có sự phức tạp.

Khi giải mã thông tin bên trong này, lờ mờ dường như cũng hiểu được hoàn cảnh của Trương Khởi Linh, bởi vì khi Trương Khởi Linh để lại những dấu ấn này, đều thông qua cách máu tươi, hơn nữa, máu tươi được phủ lên từng lớp một.

Tại sao những người đó không phát hiện ra, Vương Diệp không biết, nhưng Trương Khởi Linh lúc đó khi làm những việc này, tuyệt đối là vô cùng đau khổ.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại bắt đầu đau đầu.

Trương Khởi Linh vẫn ở trong lồng giam, còn cậu đã trở thành chim trời tự do của thế giới bên ngoài.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, cậu không thể chuẩn bị tốt, phối hợp những hành động của Trương Khởi Linh, thì tất cả những gì Trương Khởi Linh làm tiếp theo đều sẽ là công cốc.

Khi ý niệm này xuất hiện, Vương Diệp nhấc điện thoại của mình lên, đây là lần đầu tiên cậu gọi điện thoại cho những người bạn của mình, tuy rằng cuộc điện thoại này sẽ gây ra sự nghi ngờ của người khác, nhưng cậu không còn cách nào khác.

Chương 1434

Nhưng cuộc điện thoại này vừa mới gọi đi, chuyện ngoài ý muốn cũng xảy ra, bạn của cậu sau khi nghe thấy giọng Vương Diệp, lại trực tiếp chửi bới ầm ĩ, cũng không quan tâm người đầu dây bên kia có phải Vương Diệp hay không.

Và những lời anh ta nói ra, cũng khiến Vương Diệp nhịn không được nhíu mày.

Cậu không ngờ, một thời gian không gặp, bạn của mình lại biến thành bộ dạng này.

Trong lúc thất vọng, Vương Diệp lại khẽ lắc đầu, cậu không quá dây dưa với tên này.

Kết quả không ngờ điện thoại vừa ngắt không lâu, cậu lại không thể nhớ ra số điện thoại tiếp theo, rõ ràng những người bạn này đối với cậu đều cực kỳ quan trọng, thậm chí quan hệ còn thân thiết hơn so với người bình thường.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp thực sự không nhớ ra những số điện thoại đó nữa.

Trong lúc đau đầu, Vương Diệp lại nhịn không được nhìn những tin tức trong điện thoại của mình.

Nửa năm nay, những tin tức cậu thu thập được đều không có tác dụng gì.

Bởi vì những thứ đó toàn là rác rưởi, hơn nữa so với tổ chức thật sự, những tin tức này có lẽ là vớt từ cống rãnh lên, có thể dùng được chỉ có một chút ít.

Nhưng Vương Diệp không bận tâm, mà không ngừng lật xem, ngoài ra, cậu cũng đi suy luận và đưa ra một số kết luận, trong quá trình lặp đi lặp lại, Vương Diệp đột nhiên nhận được một vài gợi ý.

Những gợi ý đó là cậu tự mình chợt nghĩ ra, dù chưa được chứng minh, nhưng với một vài manh mối và thông tin đặt trước mắt, Vương Diệp cũng hiểu được nguyên nhân thực sự của sự tồn tại của con Long đó.

Sở dĩ nó bị giam cầm ở nơi đó, chẳng qua là vì bị mắc kẹt.

Lần này nếu có người đến giải thoát con Long đó, thì tiếp theo con Long đó cũng sẽ mang đến thương tổn trí mạng cho mọi người.

Tin tức như vậy chợt lóe lên trong đầu, Vương Diệp chỉ cảm thấy không thể tin nổi, cho dù tất cả những điều này có thể thành lập, nhưng những phiền phức bày ra trước mắt lại nhiều đến vậy.

Người của tổ chức không thể nào lùi bước.

Vì vậy, cho dù phải đối mặt với cái chết, họ vẫn sẽ tiếp tục tiến lên.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp càng thêm phản cảm.

Điều cậu lo lắng nhất không gì khác chính là tình hình của Trương Khởi Linh.

Vạn nhất chuyện trên người Trương Khởi Linh trở nên nghiêm trọng, thì tất cả mọi thứ chẳng phải cũng sẽ tồi tệ theo sao.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa khẽ thở dài.

Trương Khởi Linh không biết những lo lắng đó của cậu, so với những suy nghĩ của Vương Diệp, Trương Khởi Linh suy nghĩ đơn giản hơn.

Anh biết mục đích của đám người này chính là con Long đó.

Vì vậy, dựa vào con Long đó để tiêu diệt tất cả những người này.

Chuyện này đối với Trương Khởi Linh không hề khó khăn, hơn nữa những người đó cũng nhất định sẽ phối hợp với anh.

Sau khi cân nhắc chuyện này, Trương Khởi Linh lại nhịn không được đưa ra một ý kiến táo bạo.

Anh cần tất cả mọi người cùng đi, bởi vì con Long đó quá khó giải quyết.

Nhưng ý kiến này vừa nói ra.

Những người đó lại đều phớt lờ.

Họ không đưa ra phản hồi thực chất cho Trương Khởi Linh, mà chọn cách đối xử lạnh nhạt.

Hành vi như vậy khiến Trương Khởi Linh trong lòng có chút bực bội.

Nhưng cuối cùng anh cũng không có tư cách đưa ra quá nhiều ý kiến và yêu cầu.

Đến ngày xuất phát, Trương Khởi Linh cũng nhìn bầu trời bên ngoài, anh ngồi trong xe, gương mặt đầy vẻ mong ước cảm nhận gió thổi vào mặt.

Người bên cạnh thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh lại nhịn không được thở dài nói: “Khoảng thời gian này để cậu ở nơi đó chịu dày vò, đúng là chúng tôi đã sai, nhưng chỉ cần cậu có thể dẫn chúng tôi tìm được con Long đó, mọi chuyện đều có thể xóa bỏ, sự tự do mà cậu muốn, chúng tôi cũng có thể cho.” Mọi người vừa nói, vừa nhìn Trương Khởi Linh nhướng mày.

Lời nói này vừa thốt ra, Trương Khởi Linh chỉ khẽ mỉm cười, anh hoàn toàn không bận tâm.

Không lâu sau, chiếc xe rất nhanh đã đến sân bay, và Trương Khởi

Linh cũng đi theo những người này lên máy bay, trên tay và chân anh đều có còng sắt.

Những người đó thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, như thể biết suy nghĩ trong lòng anh, liền lập tức nói với anh: “Không cần vì những chuyện này mà buồn.” “Đúng vậy, chỉ là tạm thời mất đi tự do thôi, những thứ này có đáng gì đâu?” Mọi người thì thầm an ủi bên cạnh Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh vẫn giữ nguyên thái độ cũ, trên mặt anh vẫn nở nụ cười, chỉ là trong ánh mắt không có chút ý cười nào.

Ngoài ra, toàn bộ con người anh đều mang một thái độ bài xích với thế giới bên ngoài.

Tuy những người đó đã quen, nhưng trên máy bay có ông chủ lớn thật sự, nếu Trương Khởi Linh đắc tội với hắn, e rằng tiếp theo cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nghĩ đến chuyện này, mọi người lại nhịn không được hạ giọng nhắc nhở Trương Khởi Linh.

Nghe lời họ nói, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, anh đã biết phải làm thế nào rồi.

Chỉ cần có thể khiến ông chủ lớn phía sau cùng đi với bọn họ.

Tiếp theo, Trương Khởi Linh có lòng tin sẽ đánh trọng thương nhóm người này.

Và ở một bên khác, Vương Diệp cũng đến sân bay, cậu theo thông tin Trương Khởi Linh đưa mà đúng hẹn đến.

Nói theo một nghĩa nào đó, hai người họ làm chuyện này, cũng giống như cùng nhau xuất phát, nhưng cả hai đều không nghĩ đến những điều đó.

Bởi vì sống sót đối với họ đã là một điều xa vời.

Trương Khởi Linh đang ngồi trên máy bay, cũng có không ít người đi đến.

Trên mặt đám người đó mang theo sự hưng phấn và kích động, từng người một vô cùng kích động nói với Trương Khởi Linh về những nghiên cứu và thí nghiệm trên người anh.

Bởi vì có một sự tồn tại quan trọng như Trương Khởi Linh, họ có thể giải mã rất nhiều phương pháp giải độc, và những thứ đó chắc chắn sẽ mang lại lợi ích cho họ trong tương lai không xa.

Mọi người vừa nghĩ, vừa coi Trương Khởi Linh như một quý nhân.

Thấy họ như vậy, Trương Khởi Linh chỉ khẽ gật đầu.

Anh tỏ ra không hề bận tâm, thậm chí có phần lơ đãng.

Nhưng những người đó không chấp nhặt với Trương Khởi Linh, sau khi nói vài câu với anh, mọi người lại lục tục rời đi.

Và lúc này, Vương Diệp cũng nhắm mắt trên máy bay.

Nhưng khi ông chủ lớn thật sự bước đến, Trương Khởi Linh biết, tất cả phong ba đều sắp nổi lên.

Ông chủ lớn chỉ nhìn Trương Khởi Linh một cái, rồi cười gật đầu.

Hắn là một người nước ngoài điển hình.

Ngoài ra, trong mắt hắn tràn đầy sự sắc bén, khi Trương Khởi Linh đối mắt với hắn, anh cũng có thể cảm nhận được khí thế trên người tên này.

Ban đầu Trương Khởi Linh còn định dùng những kế hoạch của mình, nhưng bây giờ xem ra, tất cả hành động của anh đều phải lùi lại.

Người trước mặt này, anh không thể giải quyết được.

Khi ý niệm này xuất hiện, Trương Khởi Linh cũng không còn quá dây dưa nữa, mà nhắm mắt lại.

Anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Đối phương thấy Trương Khởi Linh không chịu đối mắt với mình, cũng lộ vẻ bất ngờ mỉm cười, rồi nói với người bên cạnh: "Đây là người đầu tiên không chịu đối mắt với tôi sao?

Tại sao hắn lại như vậy, chẳng lẽ tôi thực sự đáng sợ đến thế?" Ông chủ lớn vừa hỏi, những người bên cạnh đều khẽ lắc đầu, họ vội vàng an ủi, ông chủ lớn chỉ để dỗ cho tâm trạng của hắn vui lên.

Trương Khởi Linh nhìn từ bên cạnh, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Nhìn đám người trước mắt, Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu, anh không nói gì.

Còn ông chủ lớn chỉ nhìn một tên thuộc hạ bên cạnh, hắn búng tay một cái, đối phương hiểu ý hắn.

Dưới sự chú ý của Trương Khởi Linh, tên thuộc hạ đó cứ thế đi đến trước mặt anh, nhưng hắn lại quỳ xuống trước ông chủ lớn.

Ngoài ra, hắn còn giơ tay mình lên, ngay sau đó, rạch một đường trên da thịt bên trong, dưới sự chú ý của Trương Khởi Linh, máu tươi nhỏ vào ly rượu, rượu đỏ và máu này hòa quyện vào nhau.

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị.

Trương Khởi Linh vừa nhìn, sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, như thể biết suy nghĩ trong lòng anh, liền trực tiếp vỗ vai anh nói: "Có những chuyện không cần quá kinh ngạc." "Đúng vậy, chỉ là vì cậu thấy ít thứ quá, nên mới cảm thấy những chuyện này không thể tưởng tượng nổi.” Mọi người vừa nói, vừa nhìn Trương Khởi Linh nhướng mày.

Sau khi ông chủ lớn uống cạn ly rượu đỏ đó, dường như chú ý đến nhân vật Trương Khởi Linh.

Hắn đặt ly rượu trở lại chỗ cũ, những người kia vội vàng dọn dẹp những thứ này.

Ông chủ lớn chỉ nhìn người đàn ông đó, đi vào đám đông phía sau hắn.

Hắn trông vẫn vẻ ngoài không mấy nổi bật.

Nhưng ông chủ lớn lại vô cùng vui vẻ nhìn hắn một cái, sau đó khẽ vẫy tay, mở miệng nói: “Hắn muốn gì, cứ cho hắn hết.” Lời này vừa nói ra, mọi người vội vàng gật đầu.

Và tại đây, Trương Khởi Linh cũng nghe thấy những lời nói không thể tin nổi của ông chủ lớn.

“Thật lòng mà nói, trước khi gặp cậu, tôi còn nghĩ hắn có lẽ là định mệnh duy nhất.” Ông chủ lớn vừa nói, vừa nhìn người phía sau thở dài, những người bên cạnh thấy ông chủ lớn không vui, đều lập tức xông lên phía trước, muốn làm hắn vui lên.

Thấy đám người này như vậy, ông chủ lớn cũng lộ ra nụ cười.

Hắn vẫy vẫy tay, gương mặt điềm tĩnh nói với Trương Khởi Linh: “Sau khi gặp cậu, tôi biết cậu chắc chắn là một lựa chọn khác của tôi, nhưng tôi không thể dùng lá bài tẩy này của cậu, bởi vì phía sau cậu còn có một lá bài tẩy lớn hơn.” Trên mặt ông chủ lớn mang theo sự hưng phấn và kích động, nhưng khi hắn nói những lời này, trên má cũng có một vài mạch máu xanh biếc, từ từ di chuyển.

Chương 1435

Ông chủ lớn cũng dừng động tác nói chuyện của mình, hắn đầy vẻ căng thẳng nhíu mày.

Những người bên cạnh đều lập tức lấy ra công cụ trong tay mình, hiển nhiên, họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng may mắn là những mạch máu xanh biếc rất nhanh lại từng chút một biến mất dưới da.

Thấy thứ này quỷ dị như vậy, Trương Khởi Linh cũng hiểu phiền phức trước mắt, không phải là thứ anh có thể giải quyết được.

Ông chủ lớn thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, lại nhịn không được hạ giọng nói với anh: “Có một chuyện cậu phải nhớ kỹ cho tôi.” Lời hắn vừa nói ra, Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, còn chưa ý thức được chuyện này là thế nào, ông chủ lớn lại lần nữa cảm thán với anh: “Tôi sở dĩ vội vàng đi tìm con Long đó, không phải vì muốn sưu tầm, mà là tôi muốn sống sót.

Cậu biết không, từ rất lâu trước đây, có một nhánh người, họ sống ở một nơi xa xôi, vốn dĩ thế tục không liên quan gì đến họ.” Ông chủ lớn vừa nói vừa thở dài, hắn kể tất cả những chuyện quá khứ cho Trương Khởi Linh nghe.

Trương Khởi Linh chỉ nghe những lời hắn nói, liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ông chủ lớn trước mặt làm sao có thể là truyền nhân của Bắc phái.

Bởi vì không có Mông Trần Châu, ông chủ lớn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng tiền của mình để kéo dài tính mạng.

Cuối cùng phát hiện có một người có máu có thể khiến hắn sống lâu hơn.

Ông chủ lớn cũng dứt khoát lựa chọn người đó, tiếp theo người đó nhận được chính là núi vàng núi bạc, điều cần phải trả giá cũng chỉ là một chút máu.

Và những thứ này, cứ thế khiến ông chủ lớn sống gần trăm năm.

Nhìn thấy nắp quan tài trên đầu hắn sắp đóng lại rồi, nhưng hắn vẫn như một người trẻ tuổi, trên mặt hắn, Trương Khởi Linh không thấy một chút dấu vết thời gian hay sự già đi, chỉ có vẻ hăng hái của tuổi trẻ.

Anh không biết những thứ này là giả vờ, hay là thật sự tồn tại.

Nhưng tất cả những gì ông chủ lớn nói, thực sự khiến anh khó chấp nhận.

Và ông chủ lớn thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, như thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh, liền trực tiếp vỗ vai anh nói: "Tôi chưa bao giờ lừa dối người khác, cũng không thích nói bừa, những điều này, nếu cậu thực sự không tin, thì tôi cũng không còn cách nào." Ông chủ lớn nói là sự thật.

Những người bên cạnh nghe thấy đều nhịn không được nhíu mày, ánh mắt họ đặt trên người Trương Khởi Linh, có vài phần ý đe dọa, nhưng lại không dám quá phận.

Họ chỉ là một đám chó săn trung thành.

Vội vàng làm những chuyện này, đều chẳng qua là để ông chủ lớn thấy được lòng trung thành của họ, nhưng ông chủ lớn lại không để những thứ này vào mắt, mà vẫy vẫy tay với họ, bảo những người này lùi xuống.

Thấy ông chủ lớn có bộ dạng này, mọi người cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lùi về phía sau, tưởng chừng đã làm dịu chuyện này, nhưng trong mắt vẫn mang theo vài phần không cam lòng.

Và lúc này Trương Khởi Linh cũng nghe thấy những lời đó của ông chủ lớn.

“Cậu biết đấy, tôi chưa bao giờ làm những chuyện vô ích, vì vậy lần xuất phát này, cậu nhất định phải bắt được nó, nếu không thể thành công, thì tất cả tâm huyết của tôi cũng sẽ trôi sông đổ bể.” Nói xong lời này, ông chủ lớn lại dùng tay không bóp nát một quả chanh.

“Tôi không muốn chuyện như vậy xảy ra.” Nghe những lời này, Trương Khởi Linh chỉ khẽ gật đầu.

Những người bên cạnh nối tiếp nhau đi đến, giúp ông chủ lớn dọn dẹp bãi chiến trường trên tay hắn.

Thấy đám người này như vậy, ông chủ lớn chỉ khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt lại, chờ đợi đến đích.

Ở một bên khác, Vương Diệp cũng đang xem tin tức trong tay.

Cậu đang cố gắng suy đoán thêm nhiều tài liệu hữu ích hơn, kết quả những thứ đó trong quá trình suy đoán, cũng khiến Vương Diệp nhìn thấy một vài thông tin không thể tưởng tượng nổi.

Nếu con Long đó là thật sự tồn tại, thì lần này cậu đi đến đó, ngoài việc sẽ gặp Long ra, còn sẽ có cái gọi là Lôi Công.

Cái Lôi Công đó không phải là vị Lôi Công trong truyền thuyết, mà là một cơ quan quy mô cực lớn, từ rất lâu trước đây đã có người truyền miệng về loại Lôi Công này, nhưng không ai tin, bởi vì thứ này chưa bao giờ xuất hiện.

Và sở dĩ Vương Diệp có thể suy đoán ra một vài nơi có liên hệ với sự tồn tại của Lôi Công, chính là vì nơi đã xây dựng cơ quan Lôi Công năm đó, dường như nằm gần con Long lớn đó.

Khi ý niệm này xuất hiện, sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên phức tạp.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng cậu.

Và Vương Diệp cũng gấp quyển sổ của mình lại.

Những người bên cạnh tuy ngồi cùng cậu, nhưng mọi người đều nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vương Diệp không giống họ, mà mặt đầy sầu muộn nhíu mày.

Cậu đang suy nghĩ vấn đề, nhưng một âm thanh nhỏ lại vang lên phía sau cậu.

Khi âm thanh đó vang lên, toàn thân Vương Diệp đều ngây người.

Cậu từ từ quay đầu lại, hoàn toàn không dám tin vào đôi mắt của mình, đây chẳng phải là người bạn đó của cậu sao?

Người mà cậu gọi điện thoại cho hắn, lại chửi mắng Vương Diệp một trận.

Đối mặt với sự kinh ngạc trong mắt Vương Diệp, Vương Lộ không biết phải làm sao, chỉ đành cười khổ một tiếng, sau đó, nhét mảnh giấy trong tay vào tay Vương Diệp.

Nhìn mảnh giấy trong tay, Vương Diệp từ từ mở ra, không truy cứu quá nhiều chuyện lúc đó, nhưng những nội dung bên trong mảnh giấy, cũng khiến Vương Diệp rơi vào im lặng.

Hóa ra anh ta không hồi đáp Vương Diệp, chửi mắng Vương Diệp một trận cũng có nguyên nhân.

Nửa năm nay, có quá nhiều người dò xét anh ta, bất kể là người công khai hay lén lút, đều dùng mọi thủ đoạn.

Vương Lộ cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm thấy một cuộc điện thoại là trực tiếp chửi bới.

Nhưng khi nghe thấy giọng Vương Diệp, Vương Lộ vẫn nhịn không được vui mừng cười rộ lên.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ có chút kích động nói: “Tôi là cố ý xem chuyến bay cậu mua rồi đi theo tới, không ngờ hai chúng ta cuối cùng lại gặp nhau theo cách này.” Đối với Vương Lộ mà nói, Vương Diệp dù sao cũng là nhân vật khét tiếng giang hồ, bất kể là loại người nào, nhìn thấy Vương Diệp, họ đều phải cúi đầu.

Nhưng bây giờ, Vương Diệp lại chịu sự hạn chế của những kẻ đó.

Nghĩ đến đây, Vương Lộ chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ lại nhịn không được bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên rồi, đám người đó cậu cũng không cần quá để tâm, dù sao những súc sinh này cũng không phải lần đầu làm chuyện như vậy.” Vương Lộ vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười, cậu vẫn giữ nguyên thái độ cũ.

Hai người ngồi cùng nhau luyên thuyên nói chuyện suốt nửa ngày, cuối cùng, Vương Lộ ý thức được có điều bất thường, cũng buông tay Vương Diệp ra, anh ta đi đến chỗ nhà vệ sinh.

Không ai biết Vương Lộ đã làm gì, Vương Diệp đối với anh ta cũng không có chút nghi ngờ nào, thậm chí là cảnh giác.

Khi nói chuyện với Vương Lộ, cậu cũng mặc kệ anh ta thăm dò những thông tin đó.

Dù sao không bao lâu nữa, cậu sẽ được gặp Trương Khởi Linh, những thứ đó dù có bị người khác biết, thì có thể làm được gì chứ, chỉ cần cậu không nói tất cả chuyện này là do Trương Khởi Linh gây ra.

Ngọn lửa này sẽ không cháy đến người Trương Khởi Linh.

Nhưng Vương Lộ không phải đi báo cáo.

Anh ta chỉ đi vào nhà vệ sinh lau khô những giọt nước mắt của mình.

Anh ta thực sự khó mà tưởng tượng được, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không gặp mặt, Vương Diệp lại gặp phải tất cả những chuyện này.

Những điều này khiến tâm trạng Vương Lộ trở nên vô cùng nặng nề.

Vương Diệp chỉ nhìn bốn phía xung quanh, mặt cậu một mảnh bình tĩnh và điềm nhiên.

Không lâu sau, cuối cùng cũng đến đích, Vương Lộ tuy đi cùng cậu, nhưng lại cố ý giữ khoảng cách, Vương Diệp không nói gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi, Trương Khởi Linh xuất hiện.

Khi cậu đứng cạnh một cây cột.

Bên cạnh cũng có không ít người, lục tục đi đến, tiếng bước chân của họ vang lên dồn dập phía sau.

Vương Diệp không ngẩng đầu nhìn lại, mà đợi những người này đi qua.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh cũng xuất hiện trước mặt cậu, nhưng chỉ thoáng qua, nhưng thứ trong tay anh cũng được ném vào tay Vương Diệp.

Hai người trao đổi cực kỳ đặc biệt.

Những người bên cạnh dù có chăm chú nhìn không rời mắt, nhưng điều họ thấy cũng chỉ là những đường nét lướt qua.

Cụ thể là cái gì, họ căn bản không biết.

Thậm chí vì ông chủ lớn đi quá nhanh, họ lo lắng mình gây ra chuyện ở đây, sẽ khiến ông chủ lớn không hài lòng, đám nịnh hót này lại nhanh chóng tăng tốc bước chân đuổi theo ông chủ lớn.

Họ không báo lại tình hình phía sau, ông chủ lớn không biết chuyện bên đó.

Và Vương Diệp chỉ mở tờ giấy trong tay, nhìn nội dung bên trong, sắc mặt cậu dần trở nên khó coi.

Ai cũng không dám nghĩ ông chủ lớn lại có suy nghĩ như vậy.

Vương Lộ bên cạnh như thể biết nỗi phiền muộn của Vương Diệp, anh ta trực tiếp mở miệng nói với Vương Diệp: “Yên tâm đi, những chuyện này đều là tình huống nhỏ thôi.” Vương Lộ vừa nói, vừa khẽ vỗ vai Vương Diệp.

Thấy anh ta như vậy, Vương Diệp lại không hề lay động, mỉm cười.

Cho dù là tình huống nhỏ, thì có thể làm gì chứ, những phiền phức ở đây không phải Vương Lộ nghĩ là có thể giải quyết được.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại siết chặt nắm đấm.

Và lúc này ông chủ lớn cũng dừng bước.

Hắn quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, rồi chỉ vào những cỗ xe trước mặt nói: “Tôi sẽ không đi cùng cậu, lần này tôi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là đủ rồi, nhưng, tôi nghĩ, cậu sẽ không phụ sự kỳ vọng của tôi chứ.” Lời của ông chủ lớn vừa nói ra.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Một phần những người xung quanh đi theo sau Trương Khởi Linh, một phần khác thì đi theo Đại lão bản.

Trương Khởi Linh vẫn thờ ơ ngồi trên xe, nhưng cũng quay đầu nhìn cảnh vật phía sau.

Chương 1436

Thấy Trương Khởi Linh nhìn về phía sau, mọi người cũng lập tức quay đầu theo.

Nhưng khi những người đó quay đầu lại, Trương Khởi Linh cũng đã chạm mắt với Vương Diệp.

Vương Diệp đi thẳng tới, nhóm người kia căn bản không hề phát giác, đợi đến khi họ quay đầu lại thì Vương Diệp đã đi qua rồi.

Vương Lộ tuy cũng đi theo Vương Diệp về phía trước, nhưng anh ta không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ nhíu mày, cảm thấy hành vi lần này của Vương Diệp thật lỗ mãng, anh ta muốn khuyên Vương Diệp dừng lại.

Nhưng nói như vậy, Vương Lộ lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Khi Vương Diệp mở cửa một chiếc xe và ngồi vào, Vương Lộ cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ không nhịn được mở miệng chất vấn.

“Anh đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự phát điên rồi sao?

Đi theo những người đó sẽ không có kết quả tốt đâu.” Vương Lộ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, lời nói là vậy nhưng chính anh ta cũng tự mình ngồi vào.

Suy nghĩ trong lòng anh ta là gì, e rằng chỉ có anh ta tự mình hiểu rõ.

Vương Diệp không miễn cưỡng anh ta, mà chỉ lẳng lặng ngắm cảnh đường đi.

Không lâu sau, họ đã đến đích.

Trương Khởi Linh và những người khác lần lượt xuống xe.

Nhìn những con cừu trước mặt, trong mắt Trương Khởi Linh hiện lên vài phần ý cười.

Những người bên cạnh lái một chiếc xe tải lớn đến.

Trương Khởi Linh cũng không hề để ý, trực tiếp ngồi lên, những người xung quanh cũng lần lượt lên xe cùng Trương Khởi Linh.

Không lâu sau, họ đã ngồi ổn định trên xe tải.

Chiếc xe tải khi khởi hành thì cực kỳ xóc nảy.

Ở một bên khác, Vương Diệp chỉ thuê một chiếc mô tô, cứ thế chở Vương Lộ đuổi theo.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ không nhịn được thở dài.

“Tôi thật không ngờ anh lại sa sút đến mức này.

Tại sao không dùng những chiếc xe cũ kia?

Dựa vào một chiếc mô tô như thế này thì có ích gì chứ?” Vương Lộ nói là sự thật.

Vương Diệp không trả lời, chỉ nhìn về phía trước, không ngừng đạp ga.

Vừa hay đuổi kịp những người đó, Vương Diệp lại mở miệng nói với Vương Lộ.

“Lần này thì chơi trò gì đó kịch tính một chút đi.” Nói xong, anh liền ném thứ trong tay lên xe tải.

Trương Khởi Linh thấy vật đó rơi xuống trước mặt, theo bản năng muốn nhặt lên, nhưng nghĩ đến có người xung quanh, anh lại kiềm chế động tác của mình.

Những người bên cạnh nhìn thấy vật đó cũng giật mình.

Họ ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng chú ý đến chiếc mô tô của Vương Diệp.

Vì nửa năm không gặp, cộng thêm Vương Diệp toàn thân tả tơi và bẩn thỉu, những người đó căn bản không nhận ra người trước mặt là Vương Diệp, chỉ cho rằng đó là mấy người dân du mục nghịch ngợm.

Nhìn cái túi rác trước mặt, mọi người liền ném xuống xe.

Kết quả vừa ném xuống, vô số khói đặc đã lan tỏa ra.

Nhìn những thứ đó, mọi người cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Họ bảo tài xế giảm tốc độ, mọi người cũng chuẩn bị nhảy xuống xe để đối phó với Vương Diệp một trận.

Nghe những lời đó của họ, tài xế chỉ đành khẽ gật đầu.

Tốc độ tuy chậm dần từng chút một, nhưng nhìn động tác nhảy xe của nhóm người đó, tài xế lại không nhịn được lớn tiếng nói.

“Đừng làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

Lát nữa mà nhảy xuống rồi, tôi sẽ không cho mấy người lên xe đâu.” Lời mắng của anh ta quá gay gắt, mọi người nghe thấy vậy theo bản năng dừng động tác lại.

Họ không nhảy xuống mà nhíu mày nhìn về phía Vương Diệp.

Từ đầu đến cuối, họ đều không hiểu tại sao Vương Diệp lại bày ra vẻ mặt nhắm vào họ như vậy.

Ngay cả khi không hiểu, nhưng sau khi Vương Diệp lái mô tô đến.

Họ cũng nhận ra người trước mặt là Vương Diệp.

Một trong số đó liền bịt miệng mình lại, mặt đầy vẻ lo lắng kinh hãi kêu lên.

“Anh sao lại ở chỗ này?” Đối phương vừa nói vừa lớn tiếng la hét về phía Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hắn nói, lại không hề lay chuyển.

Anh chỉ vào Trương Khởi Linh, ném thứ trong tay lên, đồng thời lại buông một lời đe dọa.

“Trả Trương Khởi Linh lại cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến các người vạn kiếp bất phục.” Nhưng mọi người nghe những lời đó lại không hề lay chuyển, thậm chí còn thấy Vương Diệp có chút buồn cười.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không hề kiêng dè mà chế giễu.

“Đừng nói mấy lời ngu xuẩn đó. 'Vạn kiếp bất phục' là cái gì?

Anh có thật sự hiểu không?” “Đe dọa chúng tôi thì chẳng có ý nghĩa gì đâu.

Nếu anh biết điều, tốt nhất bây giờ hãy bỏ vũ khí xuống, nếu không chọc giận mấy anh em chúng tôi, chắc chắn chúng tôi sẽ xuống đây dạy dỗ anh một trận...” Những người đó vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Vương Lộ không ngờ họ lại kiêu ngạo đến vậy, suy nghĩ một chút, liền vỗ vai Vương Diệp nói.

“Tôi lái mô tô, anh ngồi sau đối phó bọn họ.” Lời của Vương Lộ vừa dứt, Vương Diệp gật đầu.

Anh dừng chiếc mô tô lại.

Nhóm người kia thấy họ động thủ thật, lại không nhịn được lớn tiếng nói với tài xế.

“Không thể dừng lại một chút để chúng tôi hành động thuận lợi hơn sao?” Lời họ nói ra, tài xế chỉ khẽ cười một tiếng.

“Đại lão bản nói rồi, chỉ cần đưa các người đến đó là đủ.” Tài xế nói là sự thật, mọi người thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, lại không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Nói không ghét bỏ, tuyệt đối là giả.

Vì tiền tài, đồng bọn có thể phản bội lương tâm và giới hạn đạo đức của mình.

Rõ ràng chỉ cần dừng xe, để họ dạy dỗ Vương Diệp một trận, mọi rắc rối đều có thể giải quyết.

Nhưng tài xế không làm vậy.

Sở dĩ anh ta làm việc hăng hái như vậy, chẳng qua là muốn được Đại lão bản đánh giá cao hơn vài phần công lao.

Nhóm người này không biết, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Vương Diệp và Vương Lộ đuổi kịp.

Kỹ thuật lái mô tô của Vương Lộ tuy không bằng Vương Diệp, nhưng trong quá trình lái xe, Vương Lộ cũng vô cùng hưng phấn, nhìn mọi người phía trước, anh ta không chút do dự lớn tiếng nói.

“Các người xong đời rồi, mau giơ hai tay lên!” Vương Lộ vừa nói vừa lớn tiếng hô hoán.

Nghe lời anh ta, Trương Khởi Linh bỗng khẽ cười một tiếng, sau đó nói với Vương Diệp.

“Dạo này cậu sống cũng không tệ nhỉ?” Hai người họ trực tiếp hàn huyên.

Những người trên xe nghe thấy, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Chắc là không ngờ Trương Khởi Linh lại làm ra chuyện như vậy.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu, sau đó lại ném sợi xích trong tay qua.

Nhóm người kia theo bản năng né tránh.

Kết quả không ngờ sợi xích lại móc vào xe của họ.

Lúc này, Vương Diệp chỉ kéo sợi xích trong tay, mặt đầy vẻ nôn nóng nói với Vương Lộ.

"Bây giờ mau tăng tốc, chúng ta có thể lợi dụng sức mạnh của xe bọn họ để đi." Lời này vừa nói ra, Vương Lộ gật đầu.

Hai người rõ ràng là muốn đối phó những người kia, nhưng trên thảo nguyên rộng lớn như vậy, lại không nhịn được mà vui vẻ chơi đùa.

Ngay cả Trương Khởi Linh chỉ ngồi trên xe, nụ cười trên mặt anh cũng tự nhiên hiện lên.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ vẫy tay với anh, sau đó thu sợi xích về.

Nhóm người kia thấy Vương Diệp không còn nhắm vào họ nữa, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1437

Vương Lộ tuy trong quá trình này chỉ lái xe, nhưng ánh mắt sắc bén của anh ta cũng khiến nhóm người kia không nhịn được nhíu mày.

Trước đây họ chưa từng thấy người như Vương Lộ.

Lúc này, trong lòng căng thẳng cũng là điều hết sức bình thường.

May mà cuối cùng họ cũng đến đích.

Nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều theo bản năng thả lỏng, có lẽ cho rằng, dù là Vương Diệp hay Vương Lộ, thực ra đều không thể mang lại uy hiếp cho họ.

Họ thầm nghĩ trong lòng.

Những người bên trong cũng lần lượt đi ra.

Thấy Vương Diệp và Vương Lộ xuất hiện, trên mặt những người đó cũng hiện lên vài phần kinh ngạc.

Những người trước mặt khi giới thiệu, trong ánh mắt cũng mang theo vài phần ý đồ xấu xa, hiển nhiên là muốn đẩy Vương Diệp và Vương Lộ vào chỗ chết.

Nhưng nghe những lời đó, Vương Diệp lại không hề dao động, thậm chí không giải thích gì.

Nhìn Vương Lộ bên cạnh, Vương Diệp lại không nhịn được hạ thấp giọng nhắc nhở anh ta.

“Anh phải nhớ, đã theo tôi đến đây rồi thì không có đường quay đầu lại.

Hơn nữa, anh rất có khả năng sẽ chết bên trong.

Bây giờ cưỡi mô tô quay về vẫn còn cơ hội.” Vương Diệp nói là sự thật, nhưng Vương Lộ nghe những lời đó lại lắc đầu.

Anh ta căn bản không sợ cái chết mà Vương Diệp nói, điều quan trọng nhất là khi đến đây, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ mặt đầy vẻ u sầu than thở.

“Suốt nửa năm qua, sự mất tích của anh đã gây ra phiền toái cực lớn cho bọn tôi.

Có thể bản thân anh không nhận ra, nhưng chúng tôi thật sự đã bị ảnh hưởng.” Vương Lộ nói là sự thật, hơn nữa khi kể những điều này, Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được sự u buồn trong lòng Vương Lộ.

Chắc là hết cách rồi, anh chỉ đành khẽ gật đầu với Vương Lộ, sau đó nhìn về phía chân trời nói.

“Vậy thì cùng xuất phát đi.” Hai người hạ quyết tâm, nhưng nhóm người kia lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho họ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không chút do dự bao vây Vương Diệp, sau đó mặt đầy vẻ hưng phấn nói.

“Nếu Đại lão bản biết anh ở đây, ông ấy nhất định sẽ rất vui.

Dù sao thì để tìm được anh, chúng tôi đã tốn nửa năm tâm huyết và sức lực.” Họ vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Đối mặt với động tác như vậy, Vương Diệp không hề bài xích, mà nhìn Vương Lộ bên cạnh.

Ánh mắt anh ấy có chút phức tạp, Vương Lộ mơ hồ hiểu được ý nghĩa bên trong, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Lộ, suy nghĩ một chút, lại không nhịn được nói với Vương Diệp bên cạnh.

“Nhắc mới nhớ, quan hệ giữa anh và Vương Lộ này hình như còn tốt hơn đa số mọi người đó.” Những người đó chỉ thuận miệng cảm thán mà thôi, ai ngờ Vương Lộ nghe xong cả người liền đỏ mắt, anh ta vội vàng lắc đầu phủ nhận, đồng thời đẩy Vương Diệp ra nói.

“Lần này tôi đến là để kiếm tiền, chứ không phải vì cái gọi là tình huynh đệ gì cả.

Mấy người đừng ở đây làm tôi buồn nôn.” Lời anh ta nói đặc biệt nghiêm túc.

Vương Diệp nghe xong cũng ngây người tại chỗ, Vương Lộ thấy vẻ mặt anh ấy lại không hề lay chuyển, lạnh lùng cười hai tiếng.

Trương Khởi Linh chỉ lẳng lặng đứng nhìn bên cạnh.

Nhóm người đó đã xây xong một lối đi mới, họ chỉ cần ngồi thuyền đi vào đó là được.

Nhưng Vương Diệp bỗng nhiên hiểu ra một chuyện, nếu bên trong thật sự có Lôi Công, vậy mà bây giờ họ cứ thế đi vào.

E rằng cũng không quá ổn thỏa.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp liền đưa ra vài yêu cầu.

Nghe những lời đó của Vương Diệp, mấy người này đều gật đầu.

Họ không hề có nửa điểm ý kiến, thậm chí là từ chối, bởi vì biết năng lực của Vương Diệp phi thường.

Thấy nhóm người này đồng ý dứt khoát như vậy, Vương Diệp cũng hài lòng cười lên.

Dưới ánh mắt của mọi người, anh lấy không ít đồ đạc tới, sau đó bỏ những thứ đó vào ba lô.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế đi về một hướng khác.

Thấy anh đi vội vàng như vậy.

Những người đó ban đầu muốn theo kịp, nhưng lại phát hiện Vương Diệp chỉ nhặt mấy hòn đá kỳ lạ.

Mọi người suy nghĩ một chút, cũng không còn vướng mắc nữa.

Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, lại như đã hiểu ra điều gì đó.

Anh khẽ nhíu mày, dù không nói gì, nhưng trong ánh mắt tràn ngập vẻ tang thương.

Vương Lộ đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp một cái, rồi lại cúi người nhặt mấy hòn đá đó lên.

Dù Vương Diệp không giải thích, nhưng Vương Lộ cũng đoán được những hòn đá này chắc chắn có tác dụng.

Sau khi Vương Lộ cúi người nhặt đá, những người khác không biết tại sao cũng làm theo, tất cả đều khó hiểu nhặt mấy hòn đá.

Sau khi có người động thủ, những người khác cũng sẽ không ngốc nghếch đứng nhìn bên cạnh.

Chờ đến khi họ nhặt càng ngày càng nhiều đá.

Lúc này Vương Diệp mới phát hiện mình đã làm một việc dẫn đầu.

Nhìn những người đang có mặt, anh không nhịn được lắc đầu.

“Không cần thiết phải làm theo hành vi này của tôi.” Anh nói là sự thật, học theo anh là vô dụng, sống sót mới là vương đạo chân chính.

Nhưng lời nói này vừa ra khỏi miệng, mọi người căn bản không nghe, chỉ nhìn chiếc thuyền nhỏ trước mặt nói.

“Lên trước đi.” Họ vừa nói vừa chỉ vào Vương Diệp và chiếc thuyền nhỏ trước mặt.

Nghe lời họ nói, Vương Diệp khẽ gật đầu.

Khi ngồi lên, Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng đến bên cạnh anh.

Trên mặt hai người mang theo vẻ bình tĩnh và thản nhiên.

Tuy cũng có không ít người ngồi trên thuyền nhỏ, nhưng những hòn đá trên người họ có chút nặng nề.

Vẫn chưa đủ số người quy định, chiếc thuyền nhỏ trước mặt đã bắt đầu lắc lư.

Thấy vẻ lo lắng và phiền não trên mặt nhóm người kia, Vương Diệp lại không nhịn được siết chặt nắm đấm, giận dữ quát.

“Làm cái gì vậy?

Ngồi ngây người ra đó làm gì?

Còn không mau vứt hết mấy hòn đá của mình đi.” Giọng điệu của anh đầy vẻ sốt ruột.

Mọi người nghe xong suy nghĩ một chút, đành phải vứt đá ra.

Sau đó những người kia cũng vừa vặn ngồi lên thuyền nhỏ.

Tổng cộng có ba chiếc thuyền nhỏ, trong khi những người đó đang dùng mái chèo.

Vương Diệp lại chỉ vào dòng nước bên cạnh, nói.

“Không cần cố ý đẩy, những dòng nước này sẽ đẩy chúng ta vào trong.” Anh nói là sự thật, nhưng mọi người căn bản không tin.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh giật lấy mái chèo trên chiếc thuyền nhỏ của mình.

Người đang chèo thuyền bị động tác của Trương Khởi Linh dọa cho trợn tròn mắt.

Trương Khởi Linh chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, sau đó chỉ vào Vương Diệp nói.

“Tôi tin lời Vương Diệp nói.” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp hài lòng gật đầu.

Vương Lộ cũng chỉ nhìn chiếc thuyền nhỏ của mình và những người khác dần dần bị kéo giãn khoảng cách.

Ngay khi Vương Lộ cho rằng lần này Vương Diệp đã phán đoán sai, không ngờ một đợt sóng bất ngờ ập đến.

Đợt sóng đó không đánh vào người họ.

Nhưng không có gió thì sao sóng nổi, sự xuất hiện của những đợt sóng này cũng cho thấy có tình huống dưới đó.

Vương Lộ vừa nghĩ vừa nhíu mày, còn chưa kịp nghiên cứu kỹ lưỡng, Vương Diệp đã nắm chặt tay anh ta.

Đối phương hiểu ý Vương Diệp, dứt khoát thu lại những suy nghĩ đó.

Những người trước mặt căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là sau khi những đợt sóng trước mặt không ngừng xuất hiện, chiếc thuyền nhỏ của họ thật sự cứ thế mà đến bên cạnh hai chiếc thuyền nhỏ kia.

Chương 1438

Ngay khi mọi người nghĩ rằng họ không thể theo kịp, nhất định phải nhờ bọn họ chờ đợi mới có thể đuổi kịp.

Không ngờ vừa quay đầu đã thấy nhóm người này đến bên cạnh.

Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi, sau đó bắt đầu xì xào bàn tán.

Nghe những lời đó của họ, Vương Diệp lại không hề để tâm, mà nhìn những người bên cạnh nói.

“Thế nào rồi?

Thực lực của tôi cũng không tệ chứ?

À phải rồi, Đại lão bản phía sau các người sao không đến?” Vương Diệp chỉ tò mò hỏi vậy thôi, không ngờ mấy người này nghe câu hỏi của anh, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Diệp nói.

“Cái này liên quan gì đến anh?” Thái độ của những người đó thật tệ.

Thấy họ như vậy, Vương Diệp cũng không để bụng, chỉ nhìn chiếc thuyền nhỏ trước mặt.

Cùng với thời gian trôi đi, dù không chèo thuyền thì họ cũng có thể đi ở phía trước nhất.

Mọi người thấy tình huống bên đó như vậy, cũng lần lượt làm theo.

Không lâu sau, họ cứ thế trôi nổi trong dòng nước ngầm cuộn chảy.

Tuy chiếc thuyền nhỏ không bị lật, nhưng sóng nước càng lúc càng dâng cao, mọi người đều cảm thấy không ổn.

Cho dù đây là một con sông ngầm, nhưng nơi này lại càng giống một ngọn núi bị đào rỗng.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, lại không nhịn được nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Đây là ý kiến Vương Diệp nghĩ ra, theo lý mà nói, anh ta cũng nên đưa ra một quyết sách xử lý tương ứng chứ!

Trong khi mọi người đang suy nghĩ.

Vương Diệp cũng chỉ liếc nhìn họ một cái, sau đó dang hai tay nói.

“Tôi cũng không biết khi nào mới hết.

Chẳng lẽ các người không biết phải đi đâu sao?” Theo lý mà nói, họ ở đây lâu như vậy, chắc cũng phải hiểu chứ!

Vương Diệp vừa nói vừa nhướng mày nhìn những người đó.

Thái độ anh biểu hiện ra đã chọc giận họ.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, mọi người mặt đầy vẻ phẫn hận nói.

“Anh sẽ gặp báo ứng thôi.” Lời họ nói có chút khó hiểu, Vương Diệp hoàn toàn không để tâm.

Đợi đến khi họ cầm lấy mái chèo, Vương Diệp mới phát hiện, hóa ra hành động lúc nãy của mình đã khiến tất cả những người kia đều không chèo thuyền.

Đến nỗi bây giờ họ đã lạc khỏi tuyến đường thật một đoạn lớn.

Thấy nhóm người này luống cuống đuổi theo, Vương Diệp cũng thấy buồn cười.

Còn mọi người thì chỉ nhìn dòng sông trước mặt mà thở dài.

“Sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa đến nơi?” “Chuyện gì đã xảy ra vậy, sao lại có nhiều dòng nước ngầm đến thế?

Có phải do những tình huống lúc nãy gây ra không?” “Vương Diệp sẽ không hại chúng ta đâu nhỉ, anh ấy cùng thuyền với chúng ta mà?” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe những lời bàn tán đó, Vương Diệp bỗng nhíu mày, sau đó nhắm mắt nói.

“Mấy người này có thể nói nhỏ giọng một chút được không?

Nói lớn tiếng như vậy, là sợ tôi không nghe thấy à?” Lời anh nói có chút sốt ruột.

Nhóm người kia nghe xong, cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Lúc này, Vương Diệp cũng chỉ nhìn những thạch nhũ trên đầu.

Những thạch nhũ đó treo cao trên đá, không ai biết chúng đã bị chôn vùi ở đó bao nhiêu năm, nhưng Vương Diệp liếc mắt một cái, lại thấy một số vết máu đỏ tươi mới.

Những thứ đó khiến Vương Diệp không nhịn được nhíu mày.

Những người bên cạnh không hề nhận ra sự khác thường của Vương Diệp, chỉ nhìn dòng sông trước mặt nói.

“Có đến được đích không vậy?” Họ cứ xì xào bàn tán.

Trong khi những người này đang sốt ruột bàn tán, Trương Khởi Linh cũng nhìn ra tình huống của Vương Diệp.

Anh lặng lẽ đến bên cạnh Vương Diệp.

Chiếc thuyền nhỏ tuy chỉ lớn như vậy, nhưng quả thật không mấy ai phát hiện ra Trương Khởi Linh đến gần.

Thấy Trương Khởi Linh ở bên cạnh mình, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó chỉ vào những thạch nhũ đó.

Anh dùng thủ thế không tiếng động, để báo cho Trương Khởi Linh biết nơi đó có vấn đề.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, xem như đã hiểu ám hiệu của Vương Diệp.

Nhưng anh lại chỉ vào dòng sông dưới chân mình.

Vương Diệp thấy vẻ mặt trong ánh mắt anh, lại không nhịn được khẽ cười một tiếng.

“Đừng lo, rắc rối bên trong sẽ không quá phức tạp, chúng ta có thể giải quyết được.” Nói xong, Vương Diệp liền nhắm mắt lại.

Nhóm người kia nghe thấy tiếng Vương Diệp, vội vàng quay đầu nhìn anh, nhưng lại phát hiện tên này giống như một con rùa, đã yên tĩnh ngủ ở đó rồi.

Bất kể họ nói gì, Vương Diệp đều không đáp lại.

Lúc này, mọi người càng thêm ác cảm với Vương Diệp.

Chắc là hết cách rồi, mọi người chỉ đành thở dài, đồng thời dang hai tay, thần sắc kỳ quái nhìn xung quanh.

Lúc này, Vương Diệp cũng cảm thấy dòng sông này kỳ lạ.

Nhìn những người đồng hành bên cạnh, anh bỗng nhiên hỏi.

“Bây giờ vẫn chưa đến đích sao?

Chẳng phải nói chỉ cần nửa tiếng là đủ sao?

Thế này đã sắp nửa tiếng rồi.” Giọng điệu của anh có chút sốt ruột.

Những người bên cạnh nghe thấy, động tác trong tay tuy chậm lại, nhưng sự nghiêm túc trong mắt vẫn còn đó.

“Đừng nói những lời vô ích đó nữa!

Cho dù trong nửa tiếng có thể đến nơi, thì sao chứ?

Chẳng lẽ bên trong sẽ không xuất hiện những bất ngờ sao?” “Hơn nữa, vừa nãy anh còn bảo chúng tôi đừng dùng mái chèo, chẳng lẽ anh không cân nhắc đến mức độ nghiêm trọng của vấn đề sao?” “Đừng bày ra cái vẻ đó trước mặt chúng tôi, chúng tôi đều biết anh là người thế nào.” Họ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm.

Nghe những lời đáp lại như vậy, Vương Diệp bỗng nhiên hiểu ra.

Thái độ của nhóm người này, bao gồm tất cả những gì họ biểu hiện ra, đủ để cho thấy chuyện này phức tạp đến mức nào.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp cũng không còn vướng mắc nữa, mà mặc cho những người này biểu hiện ra thái độ kiêu ngạo đó.

Thấy vẻ mặt tùy ý của Vương Diệp, mọi người lại lần nữa nghiến chặt răng, không ngừng chèo thuyền.

Không lâu sau, họ cuối cùng cũng đến được nơi trọng yếu đó, nơi đó là một quả cầu tiêu lơ lửng.

Trong khi mọi người đang vui mừng, cũng khẽ vỗ vào quả cầu tiêu, sau đó, chèo thuyền.

Nhờ vào chiếc đèn lớn trong tay, họ nhìn thấy một vết tích quen thuộc trên vách tường.

Trên vách tường có một số vết sơn dầu, đây là dấu vết họ để lại.

Kết quả khi họ đến gần, lại phát hiện tất cả địa hình ở đây đều biến mất.

Mọi người nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng quay đầu nhìn xung quanh nói.

“Có phải chúng ta đến nhầm chỗ rồi không?” “Không có, chúng ta chỉ có một điểm trọng yếu duy nhất.” “Không thể đến nhầm được, thứ này vẫn còn ở đây, hơn nữa vết sơn dầu này cũng không thay đổi.” Những người đó đang xì xào bàn tán không ngừng, Vương Diệp cũng chỉ liếc nhìn môi trường xung quanh một cái, sau đó mở miệng nhắc nhở nói.

“Đất ở đây hẳn là sẽ sụp đổ, bao gồm cả những thạch nhũ trên đầu.

Các người tốt nhất đừng ở đây quá lâu, nếu không đá rơi xuống, đâm xuyên qua người các người thì rắc rối lớn rồi.” Anh nói là sự thật, nhưng mọi người nghe xong lại thấy buồn cười.

Họ lắc đầu, mặt đầy vẻ không tin.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, nhóm người này cực kỳ cuồng vọng chỉ vào phía đỉnh đầu nói.

“Nếu những thạch nhũ này thật sự sẽ rơi xuống, vậy tại sao bây giờ chúng tôi vẫn bình an vô sự?

Từ khi chúng tôi đến đây cho đến bây giờ đã qua nửa năm rồi.

Suốt nửa năm qua, chúng tôi đã tiến hành những cuộc điều tra và tâm huyết như thế nào, anh có biết không?” “Những thạch nhũ này sẽ không rơi xuống đâu, đừng dùng cái loại thành kiến của anh để nhìn nhận sự thật.” “Đúng vậy, trước đây anh gặp phải những thạch nhũ đó rơi xuống, chẳng qua là vì anh đáng đời thôi.” Mọi người cứ xì xào bàn tán.

Những lời nói ác ý như vậy, từ miệng họ thốt ra, không một ai cảm thấy mình nói sai, ngược lại còn vẻ mặt kích động nhìn Vương Diệp trước mặt.

Chương 1439

Thấy họ dáng vẻ như vậy, Vương Diệp cũng khẽ gật đầu.

Sở dĩ nhóm người này bài xích Vương Diệp, chẳng qua là vì những chuyện Vương Diệp đã làm trước đây, khiến họ cảm thấy chán ghét.

Nếu không phải có những hành vi của Vương Diệp, sao họ có thể tốn công sức lâu như vậy mới đến được đây.

Mà tình huống ở nơi này lại xảy ra thay đổi nghiêm trọng như vậy.

Cũng có thể là do một tay Vương Diệp gây ra.

Nếu Đại lão bản biết chuyện này, nhất định sẽ trách mắng họ.

Đến lúc đó, họ không chừng cũng phải mất bát cơm này.

Mọi người vừa nghĩ vừa thở dài.

Đến nỗi, họ càng ngày càng bài xích Vương Diệp sâu sắc hơn.

Thấy nhóm người này như vậy, Vương Diệp lại không hề để tâm.

Cho dù những người này chán ghét việc anh nói những điều đó.

Nhưng tất cả những điều này lại có liên hệ gì với Vương Diệp chứ?

Từ đầu đến cuối, Vương Diệp đều có vẻ ngoài thờ ơ.

Nhóm người kia thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được giận dữ nói với anh.

“Anh đừng có ở đây mà tỏ vẻ không liên quan, treo mình lên cao như vậy!

Chuyện này chính là có liên hệ với anh, anh tốt nhất hãy giải thích rõ ràng cho chúng tôi nghe, rốt cuộc nửa năm qua anh đã đi đâu?" Mọi người trực tiếp bắt đầu truy cứu trách nhiệm, nói ra những câu hỏi như vậy, chẳng qua cũng chỉ là để bù đắp lỗi lầm thôi.

Chỉ cần họ có thể nắm được thông tin về hành động của Vương Diệp trong nửa năm qua.

Có lẽ Đại lão bản cũng có thể tha thứ cho sai sót lần này của họ.

Mọi người thầm tính toán trong lòng.

Vương Diệp thấy thái độ nghiêm khắc của họ, lại không hề lay chuyển, mỉm cười.

Anh không cần những người này đến ủng hộ mình, thậm chí là trở thành chỗ dựa của anh.

Anh chỉ hơi hất cằm, những người đó đã có thể cảm nhận được khí thế phi thường trên người Vương Diệp.

Mọi người càng ngày càng cảm thấy Vương Diệp không dễ chọc.

Nhưng dù vậy, họ cũng không thể quên ơn huệ mà Đại lão bản đã ban cho.

Nghĩ đến chuyện này, mọi người lại siết chặt nắm đấm, nói với Vương Diệp.

"Anh đừng có ở đây mà bày đặt ra vẻ!

Chuyện này nếu anh không nói rõ ràng, thì tiếp theo anh cũng đừng hòng sống yên." Mọi người vừa nói vừa đến bên cạnh Vương Diệp.

Họ vươn tay, kéo áo Vương Diệp.

Dáng vẻ đó là nhất định muốn Vương Diệp đưa ra một lời giải thích.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp cuối cùng khẽ gật

đầu.

Tuy anh khẽ hất tay họ ra, nhưng thái độ của họ cũng đã chọc giận Vương Diệp.

Nhìn những thạch nhũ trước mặt này, Vương Diệp không nhịn được khẽ cười hai tiếng.

“Nếu mấy người này thật sự xong đời, Đại lão bản có vì chuyện này mà đau lòng không?” Anh chỉ tò mò hỏi vậy thôi, không ngờ những người đó nghe xong, lập tức nhận ra điều chẳng lành.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, những người này lần lượt lùi lại, xem ra là biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm họ.

Sau khi họ biến mất ở khúc quanh bên cạnh, Vương Diệp cũng mỉm cười.

Nhưng những người trên chiếc thuyền nhỏ của anh lại không lạc quan như anh.

Mọi người tuy từng chút một lùi lại, nhưng trong ánh mắt lại thêm vài phần kỳ dị và u sầu.

Tất cả những điều này không phải là điều họ hy vọng nhìn thấy.

Nếu chuyện thật sự bị hỏng bét, vậy người bị trách mắng chắc chắn là họ.

Mọi người thầm tính toán trong lòng.

Còn Vương Diệp thấy họ dáng vẻ ghét bỏ như vậy, lại chỉ vào tọa độ phía trước nói.

“Sao không xuất phát từ chỗ đó?” Câu hỏi của anh vang lên bên tai.

Những người đó vẫn chọn cách phớt lờ.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, cũng không đành lòng để Vương Diệp bị những người này hờ hững.

Suy nghĩ một chút, Trương Khởi Linh liền kéo tay Vương Diệp nói.

"Đừng để ý đến họ." Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ khẽ gật đầu.

Nhóm người này không biết tốt xấu.

Lần này anh ra tay giúp đỡ, nhóm người kia căn bản không hiểu hàm lượng giá trị trong đó sâu đến mức nào, chỉ cảm thấy những thứ trước mắt này chẳng là gì cả.

Trong khi Vương Diệp lắc đầu.

Vương Lộ lại không nhịn được nhìn anh nói.

"Tôi muốn xuống dưới nước xem một chút, tình hình bên đó hình như có chút khác lạ." Khả năng quan sát của Vương Lộ tốt hơn người bình thường quá nhiều, đã vậy anh ta nói có vấn đề, thì chắc chắn bên dưới có tình huống.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng không nhịn được nhìn xuống dưới đó một cái.

Thấy động tác của Vương Diệp như vậy, Vương Lộ lại không nhịn được hỏi.

"Chuyện này là sao vậy?

Anh có biết không?" Vương Lộ chỉ tò mò mà thôi, nhưng Vương Diệp lại thấy đuôi rồng lướt qua trước mặt.

Tên đó hẳn là đã phát hiện ra nhóm người họ rồi.

Nhưng tại sao lại không ra tay?

Có phải vì bây giờ ra tay không thích hợp, hay là cảm thấy nhóm người họ căn bản không phải là thức ăn?

Chắc là vế sau nhỉ!

Khi ý nghĩ này xuất hiện, Vương Diệp lại không nhịn được vỗ vai Vương Lộ an ủi.

“Chuyện nhỏ thôi.” Lời anh vừa dứt, Vương Lộ khẽ gật đầu.

Tuy đã chấp nhận lời nói này của Vương Diệp, nhưng vẫn không nhịn được muốn xuống xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa nãy anh ta thấy cái đuôi kia, cái đuôi đó quá đẹp.

Thoạt nhìn còn tưởng là cá biển sâu gì đó, nhưng nơi này là sông ngầm, là nước ngọt, không thể có những con cá biển sâu đó được.

Suy nghĩ một chút, Vương Lộ lại không nhịn được nhìn chằm chằm Vương Diệp bên cạnh.

Anh ta cố ý hạ thấp giọng, hỏi Vương Diệp về sự hiểu biết của anh về nơi này.

Nhưng những tiếng nói nhỏ đó của anh ta, đối với những người trên chiếc thuyền nhỏ này mà nói, đơn giản là một chuyện nố đùa.

Mọi người đều nghe rõ mồn một.

Còn Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của Vương Lộ, cũng chỉ không chút do dự trả lời.

“Nghe nói bên trong có một con rắn khổng lồ, nhóm người kia muốn bắt con rắn đó về, luyện hóa thành rồng.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh nhất thời không nhịn được mà bật cười.

Những người bên cạnh nghe tiếng cười của Trương Khởi Linh đều nhíu mày, thầm nghĩ chắc chắn bọn họ biết chuyện nội tình, nhưng vì có những người này ở bên cạnh nên đám người kia nói chuyện cực kỳ cố ý thận trọng.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó nói với Vương Lộ bên cạnh: “Đừng hỏi những thứ lung tung nữa, cho dù ở đây thật sự có con long nào đó thì có thể làm sao?

Đó là thứ mà phàm nhân như chúng ta có thể vọng tưởng sao?” Câu cuối cùng y nói cực kỳ nghiêm túc, những lời nói ra như nghiến răng ken két cũng khiến những người kia rơi vào im lặng, không thể không thừa nhận rằng, Trương Khởi Linh nói là sự thật.

Những thứ đó không liên quan chút nào đến phàm nhân như bọn họ.

Trong lúc mọi người im lặng, Trương Khởi Linh chỉ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Dưới sự chú ý của mọi người, Trương Khởi Linh không chút do dự nói: “Các người nhìn kỹ những thứ trên kia đi, nhìn cho rõ.

Tinh bàn đồ trên đó đã nói với các người vô số lần rồi, phải rời khỏi đây, sao các người vẫn không chịu nghe chứ?” Trương Khởi Linh trực tiếp chuyển sang chế độ giáo huấn, mọi người nghe những lời đó thì sắc mặt dần trở nên kỳ quái, sau đó, từng người quay đầu đi, không muốn đáp lời Trương Khởi Linh.

Thấy những người này như vậy, Trương Khởi Linh cũng không để ý, chỉ nắm chặt nắm đấm, tự mình nói.

Vương Diệp thấy thái độ của Trương Khởi Linh như thế, chỉ thấy buồn cười, anh khẽ lắc đầu, sau đó, không khách khí nói với Trương Khởi Linh: “Đừng thể hiện ra bộ dạng đó, những thứ này không đáng để bận tâm.” Anh nói là sự thật.

Chương 1440

Nghe những lời đó của Vương Diệp, Trương Khởi Linh chỉ đáp lại bằng một nụ cười qua loa.

Dường như là đang hưởng ứng Vương Diệp, nhưng chỉ có Vương Diệp biết, Trương Khởi Linh ghét những thứ này đến mức nào.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp cũng không nói thêm.

Đám người kia tuy có chút kinh ngạc trước lời quan sát của Trương Khởi Linh, nhưng khi nhìn kỹ, phát hiện những thứ đó thật sự giống như Trương Khởi Linh nói, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Trương Khởi Linh chỉ yên lặng nhìn Tinh bàn đồ ở trên.

Vương Diệp tuy cũng nhìn một cái, nhưng những thứ này phần lớn đều có thành phần lừa gạt, Trương Khởi Linh nói ra những lời như vậy chẳng qua là để những người kia rời đi mà thôi, nhưng bọn họ sẽ không lùi bước.

Nghĩ đến những chuyện này, Vương Diệp lại im lặng.

Chiếc thuyền da phía trước theo dòng nước, chầm chậm quay trở lại nơi ban đầu.

Đứng ở ngã rẽ này, mọi người chỉ cảm thấy tâm trạng sa sút.

Cứ tưởng cố gắng làm nhiều chuyện như vậy đều hữu ích, kết quả không ngờ tất cả chỉ là một hư không.

Trong lúc bất lực, mọi người cũng khẽ nhắm mắt lại.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp cũng không nhịn được đi đến bên cạnh bọn họ.

Anh nói ra những lời an ủi, nhưng những người trước mặt chỉ lắc đầu chua xót, thì bỗng nhiên, bức tường bên cạnh lại truyền đến tiếng rung lắc nhẹ nhàng.

Nghe những âm thanh đó, mọi người không nhịn được ngẩng đầu nhìn sang.

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Vương Diệp như biết được suy nghĩ của họ, vội vàng mở miệng nói với những người này: "Đừng mơ mộng nữa, những rắc rối đó còn nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ nhiều." Lời anh vừa nói ra, mọi người chỉ khẽ cười, không biết phải trả lời thế nào, cho dù rắc rối bên trong có như Vương Diệp nói, thì những chuyện này có đáng là gì chứ.

Mọi người suy nghĩ trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được mà dựa sát vào bức tường.

Lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, những khối thạch nhũ trông chừng sắp rơi xuống.

Đám người trước mặt vẫn chưa biết nguy hiểm, nhưng vài người bên cạnh Vương Diệp vẫn luôn quan sát sự thay đổi trên vẻ mặt của anh.

Thấy Vương Diệp phát hiện tình hình bên đó, họ không nhịn được mà vội vàng nhắc nhở đồng bạn của mình.

Nghe tiếng của bọn họ, vài người kia cũng dần hoàn hồn, họ lùi dần về phía sau, nhìn Vương Diệp phía trước, rồi lại nhìn lên đỉnh.

Khi một khối đá trắng khổng lồ rơi xuống, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, cuối cùng vô số khối đá rơi xuống như mưa, hơn nữa những khối đá này khi rơi xuống còn trực tiếp đâm xuyên qua thuyền da.

Sắc mặt những người này trở nên vô cùng khó coi, dưới ánh mắt của Vương Diệp, họ trực tiếp nhảy sang chiếc thuyền da bên mình.

Có lẽ là không muốn rơi xuống nước, họ trực tiếp dùng cách nhảy để rời khỏi chiếc thuyền da ban đầu.

Hành động của những người bên cạnh cực kỳ nhanh chóng, tuy là mang theo đồng bạn của mình rời khỏi khu vực nguy hiểm này, nhưng hành động của bọn họ cũng khiến Vương Diệp thấy buồn cười.

“Chỉ lo mình chạy thoát, không quan tâm đến hoàn cảnh của người khác, làm như vậy thật sự tốt sao?” Lời anh vừa nói ra, những người kia bỗng nhiên rơi vào im lặng, không biết phải đáp lời Vương Diệp thế nào.

Lúc này, Vương Diệp chỉ cầm mái chèo trong tay, anh gạt những khối đá phía trước ra.

Đám người kia vì muốn chạy trốn, trực tiếp đẩy hết đá sang phía Vương Diệp và nhóm anh.

Ngoài ra, còn có một người vô cùng táng tận lương tâm, giơ chân đá một cước vào thuyền da của Vương Diệp.

Nhờ lực đẩy như vậy, đám người kia cứ thế chạy đến một nơi xa xôi.

Khi ngồi trên thuyền da tiếp tục tiến về phía trước, Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được sự đắc ý và hưng phấn của những người đó… Anh lắc đầu, có chút mệt mỏi nói: “Đám ngu xuẩn.” Nói xong câu này, anh không còn để ý đến những người kia nữa.

Trên thuyền da tuy cũng có người ở phía bên kia, nhưng họ không nói một lời nào.

Không phải là không muốn trách móc đồng bạn của mình, chỉ là họ cho rằng Vương Diệp đã phóng đại sự việc lên, những thứ này căn bản không nghiêm trọng như anh nói, nhưng Vương Diệp lại cứ muốn tỏ ra thái độ nghiêm khắc như vậy.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, không ngờ một khối đá trắng bỗng nhiên rơi xuống, vừa vặn rơi trúng người của kẻ đang lườm nguýt Vương Diệp.

Giây tiếp theo, máu tươi bắn tung tóe.

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Kẻ lườm nguýt kia cũng ngã nhào xuống sông bên cạnh.

Vì mất thăng bằng, khi y ngã lăn ra, tất cả mọi người đều phản ứng lại, nhưng khi đưa tay ra, luống cuống kéo y lên, lúc này mọi người mới phát hiện căn bản không còn cứu được nữa.

Bởi vì kẻ đó đã hai mắt tóe kim tinh, ngoài ra, vết thương trên trán y gần như lộ cả xương.

Thấy những người này hoảng loạn như vậy, Vương Diệp suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đặt mái chèo trong tay xuống.

Vì đám người này không muốn phối hợp làm theo lời anh nói, và còn có suy nghĩ nhất định về những lời nói của anh.

Vậy anh cần gì phải vất vả cố sức trước mặt những người này.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Vương Diệp cũng không nhịn được mà cảm thán với những người bên cạnh: “Tôi hết sức rồi, các người tự tìm mái chèo đi!” Anh vừa nói vừa tựa lưng vào chiếc thuyền da phía sau.

Toàn bộ khí chất của anh toát ra một cảm giác ung dung tự tại, như thể vạn vật trong trời đất không liên quan chút nào đến anh.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được khẽ cười nói: “Đừng đùa nữa, đám người này làm sao có thể sống sót chứ?” Nếu không có Vương Diệp ra tay, những người này căn bản không sống nổi đến ngày mai.

Trương Khởi Linh nói là sự thật, nhưng những người kia không hiểu, ai bảo y nói ẩn ý như vậy chứ?

Nhìn mái chèo trước mặt, cuối cùng mọi người vẫn cầm lên, họ không bài xích lời Vương Diệp nói.

Và lúc này, Vương Diệp cứ thế chờ đợi bọn họ, để họ đưa mình rời đi.

Không lâu sau, chiếc thuyền da phía trước bắt đầu chao đảo, Vương Diệp cũng cảm nhận được một lực đẩy cực lớn bên dưới thuyền da.

Chắc là con long kia đã đến rồi, nhưng nếu nó muốn ra tay với mình, chẳng lẽ có nghĩa là Trương Khởi Linh và Vương Lộ chỉ có thể chọn một?

Ý nghĩ này hiện lên, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút khó coi.

Vương Lộ vẫn chưa biết mọi chuyện đang trở nên phức tạp, chỉ nhìn chiếc thuyền da dưới chân nói: “Chuyện này là sao?

Sao lại có tình huống này?

Là những Ám Dũng xuất hiện sao?” Vương Lộ chỉ tò mò hỏi mà thôi.

Không ngờ những người bên cạnh nghe thấy đều bật cười, họ quay đầu nhìn Vương Lộ một cái, sau đó, mắng mỏ tới tấp.

Nghe những lời đó, Vương Lộ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Cậu há miệng định giải thích với những người này, kết quả, Vương Diệp trực tiếp kéo tay cậu, nhanh chóng lùi cậu về phía khác.

Thấy hành động của Vương Diệp, mọi người cũng vội vàng đi theo Vương Diệp về phía đó.

Kết quả không ngờ khi tất cả mọi người đi theo thì chiếc thuyền da phía trước cũng suýt chút nữa lật úp.

Thấy đám người này điên cuồng như vậy, Vương Diệp không nhịn được tức giận nói: “Tôi đang tránh đá, đám người các người đi theo lật úp làm gì?” Chẳng lẽ bọn họ ghét chiếc thuyền da này quá ổn định sao?

Vương Diệp nghĩ trong lòng, ánh mắt đầy vẻ chán ghét và phản cảm, khiến sắc mặt những người kia trở nên khó coi.

Họ khẽ lắc đầu, phủ nhận lời nói của Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn chiếc thuyền da dưới chân.

Tuy Ám Dũng đang đẩy sóng, nhưng con long kia không xuất hiện, nên bây giờ họ vẫn an toàn, chỉ là, khi một vài tiếng sấm vang lên.

Vương Diệp bỗng nhiên nhận ra họ không thể thoát khỏi cái vòng này.

Đây là một cái vòng, từ bước đầu tiên họ đặt chân vào đây, đã có nghĩa là nơi này sẽ khiến họ mãi mãi bị mắc kẹt.

Đám người kia thấy vẻ mặt của Vương Diệp, cũng như đoán được điều gì đó, liền vội vàng mở miệng nói với anh: “Chuyện này là sao?

Anh trông có vẻ rất sợ hãi.” Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhíu mày.

Đối mặt với sự quan tâm của họ, Vương Diệp chỉ cười qua loa, anh khó trả lời, nhưng cho dù vậy, anh cũng không đặc biệt đau lòng, chỉ vừa cười vừa khóc nói với những người này: “Đừng nói những lời vô ích đó nữa, tôi không sợ hãi, chỉ là những tia sét xuất hiện quá kỳ lạ, các người không thấy khó tin sao?” Lời Vương Diệp vừa nói ra, mọi người đều phản ứng lại, họ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Tuy đang ở trong con sông dưới lòng đất, nhưng ở đây, họ lại có thể nhìn thấy một vài tia sáng mờ ảo.

Những tia sáng đó như thể ánh sáng từ chân trời chiếu xuống, nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, tất cả mọi người đều hiểu rằng, đó căn bản không phải ánh sáng từ chân trời, mà là chính bản thân nơi này có vấn đề.

Tiếng sấm liên tiếp vang lên, cuối cùng có người đã hiểu vì sao Vương Diệp lại hoảng loạn.

Nhìn cảnh vật xung quanh, mọi người không nhịn được khẽ thì thầm nói: “Các người không phải là một đám cao tài sinh sao?

Có thể giải thích một chút không?

Chuyện này là sao?” Lời nói của họ vừa ra khỏi miệng, Vương Diệp chỉ thấy buồn cười, những người này tranh nhau đá bóng.

Không một ai chọn chủ động gánh vác tất cả.

Và Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn họ thở dài, dùng cách này để thoát khỏi rắc rối trước mắt là không khả thi.

Nhưng Vương Diệp không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Những người kia thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại một lần nữa mở miệng nói với anh: “Nói ra thì anh chắc phải biết chuyện này là sao chứ?” “Nhanh chóng giải quyết đi.” Những người kia đẩy cánh tay Vương Diệp, có chút sốt ruột thúc giục.

Mặc dù Vương Diệp có thể hoàn toàn không biết gì về những thứ này.

Nhưng những thứ đó cũng không ngăn cản họ ép buộc Vương Diệp.

Chương 1441

Đối mặt với những lời nói như vậy, Vương Diệp bật cười, Trương Khởi Linh cũng khẽ gật đầu bên cạnh.

Nhìn những người trước mặt, Trương Khởi Linh không chút do dự khen ngợi: “Tôi chưa bao giờ thấy những người như các người.” Lời của Trương Khởi Linh vừa nói ra, không ai để ý, họ chỉ nhìn những tia sét xung quanh, khi những tia sét đó theo dòng sông bên cạnh rơi xuống… Tất cả mọi người đều biết có chuyện không ổn, bởi vì khi tia sét đó rơi xuống, lại như một con rắn nhỏ màu tím, nhảy vào trong sóng nước.

Sóng nước phía trước cũng vì tia sét mà lập tức biến thành một tấm mạng nhện khổng lồ nổ tung.

Gần như tất cả mọi người đều bị những làn sương nước bao phủ, và những tia sét trong sương nước cũng khiến họ đau khổ không thôi.

Thấy vẻ mặt những người này như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được khẽ lắc đầu nói: “Các người quá ngu xuẩn, không nên đến nơi này.” Lời đánh giá của anh hoàn toàn nghiêm túc, nhưng những người này không nghe lọt tai, chỉ nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt đầy hoang mang lắc đầu.

Rõ ràng, họ đều có chút chưa phản ứng kịp.

Cảm giác bị loại tia sét đó giật đến đau đầu thật không dễ chịu.

Trương Khởi Linh cảm nhận được nỗi đau đó, nhưng y lại cười một tiếng với vẻ mặt bình thường, rất nhanh đã bình tĩnh lại, chỉ có Vương Lộ và những người khác, biểu hiện vô cùng hoang mang và kinh ngạc.

Thấy Vương Lộ như vậy, Vương Diệp lại không nhịn được hỏi Trương Khởi Linh về tình hình mà y gặp phải ở bên tổ chức.

Đối mặt với những câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cuối cùng lại khẽ lắc đầu, y không muốn nhắc đến một chữ nào, có vẻ như những thứ đó đều không quan trọng.

Thái độ mà Trương Khởi Linh thể hiện ra, khiến tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng nặng nề.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể khẽ gật đầu, như thể đã nghe lọt tai, nhưng trong ánh mắt lại có thêm vài phần kỳ lạ.

Chờ đợi những người này phản ứng lại, họ mới lần lượt mở miệng nói: "Chuyện này là sao?

Thứ đó đến từ đâu?

Anh có biết không?" Họ lại ném vấn đề cho Vương Diệp, như thể Vương Diệp hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

Nghe câu hỏi của những người này, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Trên mặt anh không có quá nhiều cảm xúc dao động, ngay cả là vẻ bình thản.

Nhưng những người kia đều bị Vương Diệp trấn nhiếp.

Nhìn cảnh vật xung quanh, họ không nhịn được hạ thấp giọng nói: "Chúng ta chắc vẫn có thể tìm thấy một mộ thất khác chứ." "Những tia sét đó, hình như là Cơ quan Lôi Công." Mọi người có chút kích động, bởi vì phát hiện này sẽ khiến ông chủ khen ngợi bọn họ.

Nghe những lời đó của họ, Vương Diệp lại không biết phải trả lời thế nào.

Cho dù có liên hệ với Lôi Công, nhưng bọn họ cũng không có khả năng mở được cái gọi là mộ thất.

Nếu thật sự mở ra, đám người này cũng không sống sót được.

Những người trước mắt này đều là một đám ngu xuẩn, trong mắt họ chỉ có lợi ích trước mắt, mà không phải con đường dài hạn.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, mọi người thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Họ như biết được suy nghĩ của Vương Diệp, trực tiếp vỗ vai anh nói: “Có một chuyện, chúng tôi phải nói rõ với anh.” Nghe lời của họ, Vương Diệp khẽ gật đầu, như thể sẵn lòng lắng nghe, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần khinh miệt và xa cách.

Những người này không nhận ra, mà là kể cho Vương Diệp những chuyện ông chủ dặn dò, chuyến đi này của họ, không chỉ để tìm kiếm thông tin quan trọng, mà hơn thế nữa, họ còn muốn lấy được Long cốt còn sót lại ở đây.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu.

Nhưng sau khi nghe xong, anh lại thấy buồn cười: “Làm sao các người dám khẳng định ở đây nhất định có Long cốt chứ?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, những người trước mắt chỉ khẽ cười, sau đó, không chút do dự mở miệng giải thích: “Bởi vì ở đây có long xuất hiện, nên đầu Long cốt cũng tất nhiên tồn tại.

Phải biết rằng, khi những con long này muốn tiến hóa thành long thật sự, chúng nhất định phải Sách Cốt Bác Bì.” Lời nói này vừa ra khỏi miệng, Vương Diệp không nhịn được khẽ nhíu mày.

Anh không biết phải trả lời thế nào, nhưng không thể không thừa nhận rằng, những gì những người này nói dường như cũng là sự thật.

Nếu thật sự phải trải qua nỗi đau Sách Cốt Bác Bì, thì việc Cơ quan Lôi Công xuất hiện ở đây cũng là điều bình thường, bởi vì long và Lôi Công vốn là một thể.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp lại nói với những người trước mặt: “Vậy lần xuất phát này sẽ mất mạng, các người cũng không tiếc sao?” Câu hỏi của anh vang lên bên tai.

Những người trước mặt, chỉ ngẩn ra một chút, sau đó liền che miệng, ha ha cười lớn nói với Vương Diệp: “Từ cái ngày chúng tôi đi theo ông chủ, mạng của chúng tôi đều là của ông ấy, đừng nói gì đến cái gọi là tự do nữa, chúng tôi căn bản không quan tâm đến những thứ đó.” “Đúng vậy, chỉ cần có thể biểu thị lòng trung thành, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, chúng tôi cũng sẵn lòng.” Những người này nói là sự thật.

Vương Diệp không cách nào lý giải suy nghĩ của bọn họ, chỉ có thể khẽ gật đầu, đồng thời cũng thầm tính toán trong lòng, tên gia hỏa này đã làm nhiều chuyện tày trời như vậy, vậy mà vẫn có nhiều người lựa chọn đi theo hắn.

Điểm này khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Những người trước mặt thấy vẻ mặt của Vương Diệp, như biết được suy nghĩ trong lòng anh, những người đó trực tiếp đẩy cánh tay Vương Diệp nói: “Anh chắc chắn biết cách đi vào chứ, nhanh chóng nghĩ cách đi, chúng ta cứ ở bên ngoài kéo dài thế này, đâu phải là chuyện tốt gì?

Anh nhìn xem, nếu những đám mây sấm sét này không cẩn thận rơi xuống, chúng ta chẳng phải sẽ chết chắc sao?” “Đúng vậy!” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe lời dặn dò của họ, Vương Diệp gật đầu.

Không thể không thừa nhận rằng, đám người này nói là sự thật, nhưng bây giờ rời đi cũng không thể, hơn nữa, nếu đi vào, họ cũng sẽ phải trả một cái giá nhất định.

Vương Diệp cũng không định mãi che giấu, cuối cùng anh tìm thấy hai điểm định vị, sau khi làm xong ký hiệu ở phía trên, Vương Diệp lại không nhịn được nói với những người bên cạnh: “Tôi sẽ phá vỡ hai khối gạch này cùng lúc, các người chỉ cần đợi ở bên cạnh là được, sau khi hai khối gạch này bị phá vỡ, có thể sẽ có một số thứ kỳ lạ xuất hiện, đến lúc đó, mọi người phải hết sức cẩn thận.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, mọi người khẽ gật đầu, biểu thị không có nửa phần ý kiến, nhưng một trong số đó lại cầm lấy khẩu súng trong tay mình.

Thay vì để Vương Diệp tốn công sức phá vỡ khối gạch ở phía trên.

Chi bằng trực tiếp dùng súng, nhưng Vương Diệp thấy thứ trong tay kẻ đó, lại thấy buồn cười, anh lắc đầu, bẻ đôi mảnh sứ trong tay.

Sau khi mảnh sứ này được bẻ ra, mọi người có thể cảm nhận được sức mạnh vô cùng lớn của Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp cũng đặt ánh mắt lên khối gạch ở phía trên, dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp trực tiếp ném mảnh sứ trong tay ra.

Hai khối gạch phía trước lại phát ra âm thanh giòn tan, không bị phá vỡ trực tiếp, ngược lại, còn có một vài tiếng cọt kẹt vang lên.

Mọi người đều tưởng Vương Diệp đã làm hỏng chuyện, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không nhịn được tức giận nói: “Chuyện này là sao?

Anh sẽ không gây ra rắc rối lớn gì chứ?” “Vạn nhất có cơ quan khác xuất hiện, chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Trên mặt anh không có quá nhiều cảm xúc dao động, ngay cả là vẻ

bình thản.

Nhưng những người kia đều bị Vương Diệp trấn nhiếp.

Nhìn cảnh vật xung quanh, họ không nhịn được hạ thấp giọng nói: “Chúng ta chắc vẫn có thể tìm thấy một mộ thất khác chứ.” “Những tia sét đó, hình như là Cơ quan Lôi Công.” Mọi người có chút kích động, bởi vì phát hiện này sẽ khiến ông chủ khen ngợi bọn họ. (Lặp lại, có thể là lỗi chính tả trong bản gốc, giữ nguyên nghĩa dịch).

Nghe những lời đó của họ, Vương Diệp lại không biết phải trả lời thế nào.

Cho dù có liên hệ với Lôi Công, nhưng bọn họ cũng không có khả năng mở được cái gọi là mộ thất.

Nếu thật sự mở ra, đám người này cũng không sống sót được.

Những người trước mắt này đều là một đám ngu xuẩn, trong mắt họ chỉ có lợi ích trước mắt, mà không phải con đường dài hạn.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, mọi người thấy vẻ mặt của Vương Diệp.

Họ như biết được suy nghĩ của Vương Diệp, trực tiếp vỗ vai anh nói: “Có một chuyện, chúng tôi phải nói rõ với anh.” Nghe lời của họ, Vương Diệp khẽ gật đầu, như thể sẵn lòng lắng nghe, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần khinh miệt và xa cách.

Những người này không nhận ra, mà là kể cho Vương Diệp những chuyện ông chủ dặn dò, chuyến đi này của họ, không chỉ để tìm kiếm thông tin quan trọng, mà hơn thế nữa, họ còn muốn lấy được Long cốt còn sót lại ở đây.

Vương Diệp vừa nghe vừa gật đầu.

Nhưng sau khi nghe xong, anh lại thấy buồn cười: “Làm sao các người dám khẳng định ở đây nhất định có Long cốt chứ?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, những người trước mắt chỉ khẽ cười, sau đó, không chút do dự mở miệng giải thích: “Bởi vì ở đây có long xuất hiện, nên đầu Long cốt cũng tất nhiên tồn tại, phải biết rằng, khi những con long này muốn tiến hóa thành long thật sự, chúng nhất định phải Sách Cốt Bác Bì.” Lời nói này vừa ra khỏi miệng, Vương Diệp không nhịn được khẽ nhíu mày.

Anh không biết phải trả lời thế nào, nhưng không thể không thừa nhận rằng, những gì những người này nói dường như cũng là sự thật.

Nếu thật sự phải trải qua nỗi đau Sách Cốt Bác Bì, thì việc Cơ quan Lôi Công xuất hiện ở đây cũng là điều bình thường, bởi vì long và Lôi Công vốn là một thể.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp lại nói với những người trước mặt: “Vậy lần xuất phát này sẽ mất mạng, các người cũng không tiếc sao?” Câu hỏi của anh vang lên bên tai.

Những người trước mặt, chỉ ngẩn ra một chút, sau đó liền che miệng, ha ha cười lớn nói với Vương Diệp: “Từ cái ngày chúng tôi đi theo ông chủ, mạng của chúng tôi đều là của ông ấy, đừng nói gì đến cái gọi là tự do nữa, chúng tôi căn bản không quan tâm đến những thứ đó.” “Đúng vậy, chỉ cần có thể biểu thị lòng trung thành, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, chúng tôi cũng sẵn lòng.” Những người này nói là sự thật.

Vương Diệp không cách nào lý giải suy nghĩ của bọn họ, chỉ có thể khẽ gật đầu, đồng thời cũng thầm tính toán trong lòng, tên gia hỏa này đã làm nhiều chuyện tày trời như vậy, vậy mà vẫn có nhiều người lựa chọn đi theo hắn.

Điểm này khiến Vương Diệp có chút kinh ngạc.

Những người trước mặt thấy vẻ mặt của Vương Diệp, như biết được suy nghĩ trong lòng anh, những người đó trực tiếp đẩy cánh tay Vương Diệp nói: “Anh chắc chắn biết cách đi vào chứ, nhanh chóng nghĩ cách đi, chúng ta cứ ở bên ngoài kéo dài thế này, đâu phải là chuyện tốt gì?

Anh nhìn xem, nếu những đám mây sấm sét này không cẩn thận rơi xuống, chúng ta chẳng phải sẽ chết chắc sao?” “Đúng vậy!” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe lời dặn dò của họ, Vương Diệp gật đầu.

Không thể không thừa nhận rằng, đám người này nói là sự thật, nhưng bây giờ rời đi cũng không thể, hơn nữa, nếu đi vào, họ cũng sẽ phải trả một cái giá nhất định.

Vương Diệp cũng không chuẩn bị, một mạch ẩn nấp xuống, cuối cùng anh tìm được hai điểm định vị, sau khi làm xong ký hiệu ở phía trên, Vương Diệp lại không nhịn được nói với những người bên cạnh: “Tôi sẽ đồng thời phá vỡ hai khối gạch này, các người chỉ cần đợi ở bên cạnh là được, sau khi hai khối gạch này bị phá vỡ, có thể sẽ có một số thứ kỳ lạ xuất hiện, đến lúc đó, mọi người phải hết sức cẩn thận.” Lời Vương Diệp vừa nói ra, mọi người khẽ gật đầu, biểu thị không có nửa phần ý kiến, nhưng một trong số đó lại cầm lấy khẩu súng trong tay mình.

Thay vì để Vương Diệp phí hết tâm tư đi phá vỡ khối gạch ở phía trên.

Chi bằng trực tiếp dùng súng, nhưng Vương Diệp thấy thứ trong tay kẻ đó, lại thấy buồn cười, anh lắc đầu, bẻ đôi mảnh sứ trong tay.

Sau khi mảnh sứ này được bẻ ra, mọi người có thể cảm nhận được sức mạnh vô cùng lớn của Vương Diệp.

Và lúc này, Vương Diệp cũng đặt ánh mắt lên khối gạch ở phía trên, dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp trực tiếp ném mảnh sứ trong tay ra.

Hai khối gạch phía trước lại phát ra âm thanh giòn tan, không bị phá vỡ trực tiếp, ngược lại, còn có một vài tiếng cọt kẹt vang lên.

Mọi người đều tưởng Vương Diệp đã làm hỏng chuyện, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không nhịn được tức giận nói: “Chuyện này là sao?

Anh sẽ không gây ra rắc rối lớn gì chứ?” “Vạn nhất có cơ quan khác xuất hiện, chúng ta phải làm sao?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Anh tin tưởng vào năng lực của mình, cho dù những người này không tin anh, thì tất cả những điều đó có đáng là gì chứ?

Thấy Vương Diệp tự tin như vậy, mọi người lại thở dài sâu sắc, và lúc này, Vương Diệp lại một lần nữa phóng mảnh sứ trong tay ra.

Chương 1442

Ngay lập tức, hai khối gạch phía trước, bỗng nhiên truyền đến âm thanh vỡ vụn.

Ngay sau đó, hai bức tường bên cạnh cũng theo đó đổ sập xuống.

Mọi người thấy bức tường như vậy, cũng vội vàng cầm mái chèo trong tay ra sức vẫy, họ muốn rời khỏi đây.

Thấy những người này sợ hãi như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó lắc đầu nói: "Đừng làm những chuyện ngu xuẩn như vậy." Lời anh vừa nói ra, những người kia liền im lặng, nhưng trong ánh mắt vẫn còn mang theo vài phần chần chừ.

Và lúc này, Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn hai con đường xuất hiện trước mặt.

Hai con đường này đều có cầu thang kéo dài xuống, ngoài ra, cách bố trí bên trong bao gồm cả những bức điêu khắc đều cực kỳ tinh xảo, từ đó có thể thấy, người bố trí nơi này lúc đó đã dụng tâm đến mức nào.

Trong lúc Vương Diệp kinh ngạc trong lòng.

Những người kia cũng chỉ nhìn anh cười: "Thứ này khiến người ta bất ngờ sao?" Mọi người vừa nói vừa nhướng mày về phía Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của họ, Vương Diệp không trả lời, mà là vẻ mặt bình tĩnh nhìn hai bên cầu thang.

Trong mắt anh chỉ có sự bình tĩnh và thản nhiên.

Ngay khi mọi người chuẩn bị đi về phía cầu thang bên trái, không ngờ Vương Diệp lại nhảy khỏi thuyền da.

Dưới sự chú ý của mọi người, Vương Diệp bơi một lúc, liền đến cầu thang bên phải.

Ngay sau đó, anh đi dọc cầu thang lên, đối với lời nói của mọi người, anh gần như làm ngơ, Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút cũng vội vàng đi theo bước chân của Vương Diệp.

Vương Lộ thấy Trương Khởi Linh như vậy, càng không chịu lạc hậu.

Hơn nữa những người khác cũng đã phản ứng kịp, liền ngay lập tức đi theo.

Trên mặt họ mang theo sự vội vàng và hưng phấn, từng người líu ríu nói không ngừng.

Trông có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Nhưng Vương Diệp khi đi trên cầu thang, không lâu sau, anh lại quay đầu nhìn những người kia một cái.

Những hoa văn trên cầu thang, quả thực sống động như thật, có thể thấy tay nghề của người điêu khắc tinh xảo đến mức nào.

Đám người kia thấy vẻ mặt của Vương Diệp, bỗng nhiên rùng mình, liền không tự chủ nói: “Chúng tôi chỉ đến xem một chút mà thôi.” “Không sai, chúng tôi sẽ không mang lại uy hiếp cho anh đâu.” Mọi người nghiêm túc giải thích, nhưng Vương Diệp không nghe lọt tai, mà là ra hiệu yên lặng, ngay sau đó, lại tiếp tục đi về phía trước.

Anh đi rất nhanh, không cho những người này cơ hội đuổi kịp.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Vương Lộ mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Bởi vì hai người họ đã sớm quen với bộ dạng này của Vương Diệp, trước đây Vương Diệp căn bản sẽ không dừng lại vì bất kỳ ai.

Bây giờ, anh chạy ở phía trên cũng tự nhiên như vậy.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ tuy chạy rất nhanh, nhưng những người phía sau vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của họ.

Nhìn đồng bạn bên cạnh mình, họ quyết định chia nhau hành động, vừa đi theo vừa để lại dấu vết, những người còn lại thì báo cáo chuyện này cho ông chủ.

Ngoài ra, họ còn phải thu dọn thuyền da, và bên trong còn cất giấu một số bình dưỡng khí.

Những bình dưỡng khí này, họ không lấy ra, không phải vì có ý đồ khác, mà là lo lắng Vương Diệp này sẽ thất hứa.

Ý nghĩ này vừa nảy ra.

Không ít người đều nhíu mày, họ giấu đồ vào trong ba lô, giấu kín mít.

Lúc này, mọi người mới đuổi kịp bước chân của Vương Diệp.

Nghe tiếng động từ phía sau, Vương Diệp cũng hiểu đám người kia đã đến.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh chú ý thấy Vương Diệp giảm tốc độ bước chân.

Hai người cũng không tự chủ mà dừng lại bước chân, kết quả Vương Diệp kéo vai hai người họ, vẻ mặt mệt mỏi dặn dò một câu bên tai họ.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt hai người trở nên vô cùng phức tạp.

Trương Khởi Linh tuy đã sớm nghĩ đến những điều này, nhưng vẫn không nhịn được lắc đầu.

Y có chút khó chấp nhận, còn Vương Diệp chỉ trừng mắt nhìn y cười lạnh: “Khi anh đưa ra những lựa chọn đó, thật ra nên nghĩ đến chuyện như vậy sẽ xảy ra.” Anh nói cực kỳ bình tĩnh.

Trương Khởi Linh không cách nào chấp nhận, chỉ có thể ôm đầu đau khổ thở dài.

Những người phía sau đi tới, thấy họ vẫn bình tĩnh tự nhiên trò chuyện như thường ngày, sắc mặt những người kia cũng trở nên phức tạp.

“Đây là làm gì?

Không đi về phía trước, ngược lại ở lại đây trò chuyện, là phía trước có vấn đề gì sao?” “Hay là các người gặp phải rắc rối gì?” Khi họ đi tới, đã cố gắng lắng nghe nội dung cuộc trò chuyện của họ.

Kết quả không ngờ, những lời họ nói cực kỳ nhàm chán.

Và bây giờ, họ đã đến trước mặt Vương Diệp, kết quả mấy người này vẫn líu ríu nói chuyện ở chỗ đó.

Đối với điều này, mọi người cũng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Đối mặt với câu hỏi của họ, Vương Diệp chỉ khẽ cười, anh dứt khoát nói qua loa: “Có thể có rắc rối gì chứ, đều là chuyện nhỏ.” Lời này vừa nói ra, mọi người chỉ khẽ gật đầu, nhưng giữa thần sắc lại mang theo vẻ phức tạp và vi diệu.

Còn Vương Diệp thì đặt ánh mắt lên con đường phía sau.

Mọi người thấy bộ dạng đó của anh, lập tức ngẩng đầu nhìn sang, kết quả không ngờ ở nơi đó, họ nhìn thấy một cánh cửa sâu thẳm.

Cánh cửa đó mang đến cho họ nỗi sợ hãi vô biên vô tận.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, như đoán được suy nghĩ trong lòng họ, dứt khoát chỉ vào cánh cửa đó nói: “Đừng sợ hãi, những thứ này không đáng bận tâm.” Anh nói là sự thật.

Cánh cửa phía trước, bỗng nhiên kéo dài về phía họ, ngay lập tức, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, bởi vì khi cánh cửa đó kéo dài tới, là vô số mảnh vỡ, bay về phía họ.

Cảnh tượng đó khiến họ cả đời khó quên, sau khi trải qua chuyện này, những cái gọi là phim khoa học viễn tưởng trong mắt họ cũng chẳng qua chỉ đến thế.

Tuy là những mảnh vỡ bay tới, nhưng lại không mang đến cho họ bất kỳ đau đớn nào, ngoài ra, họ rõ ràng chỉ đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, từng người vẻ mặt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhưng giây tiếp theo, sau khi những mảnh vỡ này hợp lại, tất cả mọi người đều biết chuyện này là sao.

Cánh cửa phía trước không gây hại cho họ, nhưng lại cưỡng ép họ đi vào.

Ngoài ra, những mảnh vỡ đó nhanh chóng hợp lại, kín kẽ không kẽ hở, cũng không cho họ cơ hội mở ra.

Trong lúc Vương Diệp đang xem, sắc mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Anh nhíu mày, vẻ mặt bất lực nói với người bên cạnh: “Chuyện này phải làm sao đây?” Câu hỏi của anh vừa vang lên, những người kia liền bật cười.

Ánh mắt mọi người trực tiếp đổ dồn vào Vương Diệp, sau đó líu ríu nói: “Anh không phải giỏi nhất về Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Vấn đề này đương nhiên là anh phải giải quyết, tổng không thể giao cho mấy tên gà mờ chúng tôi chứ.” “Đúng vậy, chúng tôi ngu xuẩn đến mức nào, anh đâu phải không biết.” Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, họ cam tâm tình nguyện hạ thấp năng lực của mình, chỉ để Vương Diệp ra tay giải quyết.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp chỉ nhíu mày, sau đó nhìn lên trời thở dài: “Chỉ có thể đi về phía trước trước đã.” Anh vừa nói vừa lắc đầu.

Thấy lời Vương Diệp nói qua loa như vậy.

Dần dần, mọi người cũng nhận ra có điều không ổn, họ vội vàng gọi Vương Diệp nói: “Lời anh nói là ý gì?

Chẳng lẽ anh không có cách nào giải quyết sao?” “Sao tôi cảm thấy anh này là một tên nửa vời vậy?” Mọi người vừa nói vừa nhíu mày, đối mặt với sự chất vấn của họ, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Anh không đưa ra câu trả lời khẳng định, chỉ thể hiện ra vẻ phong khinh vân đạm.

Nhưng cho dù vậy, những người kia cũng không nghĩ dễ dàng bỏ qua cho anh, vây quanh anh líu ríu nói không ngừng.

Vốn dĩ cứ tưởng Vương Diệp có chút năng lực, kết quả ở nơi như vậy, anh căn bản không phát huy được tác dụng.

Chính là vì anh giả ngu thôi!

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm, nói về phía Vương Diệp: “Chuyện này rốt cuộc là sao?

Anh cho chúng tôi một câu trả lời đi.” Họ vừa nói vừa đẩy cánh tay Vương Diệp.

Trương Khởi Linh thấy hành động của họ dần nổi giận, nhưng lời Vương Diệp đã nói lại khiến Trương Khởi Linh kìm lại cơn giận của mình.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp khẽ thở dài, sau đó chỉ tay lên phía đỉnh: “Tôi đã từng đến nơi này từ rất lâu trước đây, nhưng phía trên có Lôi Công, các người tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, nếu không kích hoạt cơ quan bên trong, thì chờ đợi các người cũng là đường chết.” Lời anh nói khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Còn Trương Khởi Linh chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt thở dài: “Anh hà tất phải như vậy chứ?

Nhắc nhở bọn họ đâu có lợi gì cho mình, đám sói mắt trắng này căn bản không đáng để chúng ta nói cho những thứ này.” Trương Khởi Linh nói là sự thật, nhưng Vương Diệp không đáp lời y.

Những người khác cũng chỉ đứng bên cạnh Vương Diệp, nhìn xuống anh từ trên cao.

“Cho dù là Lôi Công, thì có thể làm sao?” “Chúng tôi căn bản không sợ những thứ này.” Cứ thử rồi sẽ rõ, không ai biết vì sao bọn họ lại kiêu ngạo đến vậy.

Nhưng Vương Diệp hiểu một đạo lý, một khi anh đã chọn lùi bước, những kẻ này nhất định sẽ được đằng chân lân đằng đầu, cho nên, trong lúc lùi bước, anh cũng phải cho bọn chúng một bài học sâu sắc.

Vương Diệp đi sang một bên vài bước, trên đỉnh đầu có một tia sét, vừa vặn giáng xuống cạnh những người kia, khiến bọn họ sợ tái mặt, mà Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn.

Nụ cười trên mặt anh dường như nói lên tất cả, đây lẽ nào là trò đùa ác ý của anh?

Mọi người không hiểu, trong mắt cũng thêm vài phần phẫn hận, vốn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lời nói lại khó mà thốt ra.

Dù sao Vương Diệp căn bản không hề coi họ ra gì.

Chương 1443

Thấy Vương Diệp lạnh nhạt như vậy, mọi người có chút không thích ứng, ban đầu họ dám la lối trước mặt Vương Diệp, là vì đã nắm được điểm yếu của anh.

Mà giờ đây, sự la lối đó cũng hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

Không ai dám nói chuyện.

Vương Diệp chỉ nhìn những bậc thang phía trước, anh đi vài bước về phía trước, hiện ra trước mắt lại là hai pho tượng người được đắp bằng vàng ngọc.

Mọi người đi lên, nhìn kỹ mới phát hiện, pho tượng người này được khắc họa sinh động như thật, hơn nữa dưới ánh đèn pin chiếu rọi, ánh sáng vàng ngọc cũng vô cùng hoàn mỹ.

Ai nấy đều có thể nhận ra đây là đồ tốt, trên mặt họ thêm vài phần tham lam, dưới ánh mắt của Vương Diệp, một người trong số đó trực tiếp đưa tay chạm vào.

Trong mắt hắn tràn đầy khát vọng và hưng phấn.

“Nếu có thể lấy đi, vậy thì xuống đây thật sự sẽ không phải lo cơm ăn áo mặc nữa…” Đối phương nói là sự thật, bất kể hắn và ông chủ có quan hệ thế nào, chỉ cần có đồ tốt như thế này mang ra ngoài, ông chủ nhất định sẽ trọng đãi.

Và bây giờ, ý nghĩ của hắn cũng chứng thực suy nghĩ của đại đa số mọi người.

Thấy vẻ mặt khát khao của những người này, Vương Diệp đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

“Đừng nghĩ đơn giản như vậy, nếu thứ đó thật sự bị các người lấy đi, những cơ quan kia cũng sẽ liên tục phát động tấn công, đến lúc đó mạng không giữ được, đồ vật cũng không có, người của tiền đều mất trắng.” Lời anh nói vô cùng nghiêm túc, mọi người thấy vẻ mặt anh, lập tức tức giận tái mặt.

Chưa đợi Vương Diệp kịp phản ứng, một tên trong số đó đã lớn tiếng nói với anh.

“Anh nói thế là ý gì?

Lẽ nào chúng tôi không thể đứng yên mà nhìn một lúc sao?” “Chỉ là tiện miệng nói thôi, các người hà tất phải coi là thật?” Những người đó vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, vẻ mặt vội vàng muốn lý luận với Vương Diệp cũng khiến anh bật cười.

Anh gật đầu, vẻ mặt tán đồng nhìn mọi người, không phủ nhận lời họ nói, nhưng sau khi đi sâu vào, Vương Diệp cũng nhìn thấy một chiếc ghế thái sư đặt ở phía trước.

Không thể phủ nhận rằng, mọi thứ ở đây đều được tạo ra bởi cơ quan, một linh kiện nhỏ bên trong cũng có thể trở thành yếu tố then chốt lấy mạng họ vào thời điểm quan trọng.

Mà những người kia vừa xem vừa lắc đầu thở dài, đồng thời ghi chép lại tất cả những điều này.

Vương Diệp không giống họ mà đi xem những thứ đó, chỉ đi đến bên cạnh chiếc ghế.

Khi anh đứng gần, vừa định ngồi xuống, mấy người kia thấy Vương Diệp kiêu ngạo như vậy, lại vội vàng lớn tiếng hô hoán, ngăn cản hành động của anh.

Nghe thấy tiếng họ, Vương Diệp tuy không ngồi xuống, nhưng trong mắt cũng thêm vài phần khinh thường.

Thấy Vương Diệp như vậy, mọi người lại nhịn không được nói.

“Nếu ở đây có cơ quan gì, anh sơ ý một chút kích hoạt nó, đó là đang đùa giỡn với mạng sống của chúng tôi đó, mạng chúng tôi không quý như anh nghĩ đâu…” Lời họ còn chưa nói xong, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Anh nhẹ nhàng dịch chuyển chiếc ghế một chút, ngay sau đó, trên chiếc ghế xuất hiện một xoáy nước kỳ lạ.

Xoáy nước màu đen đó vừa cuộn trào.

Một pho tượng như làm từ nước, xuất hiện trước mặt họ.

Dù những bông hoa nước cuộn trào trước mắt, nhưng những bông hoa nước này lại không bắn ra ngoài, mọi người thấy kỳ lạ, Vương Diệp cũng không ngoại lệ, nhưng nhìn không lâu, Vương Diệp đã nhận ra điều không ổn.

Bởi vì bông hoa nước này dần dần biến thành hình dáng một người, Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn, liền cảm thấy da đầu tê dại.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, như thể biết suy nghĩ trong lòng anh, lập tức đẩy cánh tay anh nói.

“Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?” Câu hỏi của họ vang lên bên tai.

Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Bất kể giải quyết rắc rối trước mắt thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là họ có thật sự vượt qua được cửa ải này hay không.

Khi ý niệm này hiện lên, Vương Diệp lùi lại mấy bước, mà pho tượng người kia cũng mở miệng nói với những người trước mặt.

“Các người sao lại đến đây?

Đây là địa bàn của Lôi Công, các người lẽ nào không biết sao?" Giọng điệu của pho tượng mang theo chút sốt ruột.

Mọi người nghe thấy nhưng không biết phải trả lời thế nào, nhưng mơ hồ lại nghi ngờ đây là một loại ảo ảnh, có thể là thủ đoạn của Vương Diệp.

Nghĩ đến chuyện này, mọi người vội vàng ném vũ khí trong tay ra.

Vũ khí vừa được ném tới, tên kia cũng ngã xuống ứng tiếng.

Mọi người sợ đến trợn tròn mắt.

Mà Vương Diệp chỉ nhìn những người trước mặt mà thở dài.

"Các người sao lại ngốc nghếch đến vậy?" Lời anh vừa nói ra, mọi người rơi vào im lặng.

Họ há miệng, vốn muốn giải thích, nhưng lời nói còn chưa thốt ra, Vương Diệp lúc này liền nhấc một cơ quan bên cạnh, anh nhẹ nhàng vặn một cái, những bông hoa nước kia lập tức biến mất, ghế thái sư cũng theo đó ẩn đi.

Nhìn thấy mọi sóng gió dường như đều yên ắng, nhưng mọi người lại cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Vương Diệp dường như đã giấu diếm một số chuyện.

Nghĩ đến chuyện này, mọi người vội vàng mở miệng nói.

"Anh có biết nội tình ở đây không?" Lời những người này vừa nói ra, Vương Diệp cười, anh chỉ phủi phủi quần áo trên người, rồi vẻ mặt khinh thường trào phúng.

"Nếu tôi biết, còn thảm hại như các người sao?" Câu nói này vừa thốt ra, không ít người đã đỏ mắt, nhưng họ không so đo với Vương Diệp, mà chỉ cười nhẹ rồi lại dọc theo cầu thang phía trước mà từ từ đi tới.

Cầu thang này chỉ có hai ba bậc, nhưng sau khi đi qua, họ không còn cách nào quay đầu lại nữa, điểm này khi mọi người phát hiện ra, trên mặt cũng thêm vài phần kinh hãi.

Thấy họ như vậy, Vương Diệp cũng không hề để tâm, chỉ đi theo họ về phía trước.

Suốt quãng đường này họ đều nhìn thấy không ít đồ vật kỳ lạ, những thứ đó dường như được sưu tầm từ dân gian, ngoài ra, phần lớn đều được phục chế bằng vàng ngọc, trừ một số không thể chế tạo bằng vàng ngọc, thì được làm bằng đá, hoặc gốm sứ.

Còn lại hầu như tất cả đều là vàng ngọc.

Khi Vương Diệp nhìn những thứ này, vẻ mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Mọi người thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại nhịn không được mở miệng nói.

"Anh có biết đây là chuyện gì không?" Họ thấy Vương Diệp đứng trước một khung cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm, tuy phía trước chỉ thấy một mảng đen kịt, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ dưới chân.

Đối mặt với sự nghi hoặc của những người này, Vương Diệp nhẹ nhàng gật đầu, anh quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, rồi lặng lẽ che giấu những suy nghĩ của mình.

"Ở đây căn bản không có cái gọi là mộ thất, chỉ có cơ quan do Lôi Công bố trí, chúng ta tốt nhất nên rời đi càng sớm càng tốt, nếu không thật sự càng đi xuống dưới, gặp phải càng nhiều rắc rối, mọi người sẽ càng không có cách nào thoát ra." Vương Diệp nói là sự thật.

Mọi người nghe thấy nhưng lại thấy buồn cười, nhìn Vương Diệp phía trước, một người đàn ông đầu hói có chút ngốc nghếch đi đến bên cạnh anh, hắn cố ý giơ khuỷu tay lên, đẩy Vương Diệp một cái, đồng thời, vẻ mặt lạnh lùng chất vấn.

“Anh nói gì thì là thế đó sao?

Chuyện này không phải quá buồn cười rồi sao?

Chúng tôi dễ lừa đến vậy sao?” Giọng điệu của người đàn ông đầu hói mang theo chút sốt ruột.

Nghe hắn nói, Vương Diệp lại không biết phải trả lời thế nào.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại khẽ bật cười, không chút do dự nói với người đàn ông đầu hói bên cạnh.

“Đừng nói nặng lời như vậy, đã nói là càng đi xuống càng nguy hiểm, không bằng cứ để anh ta đi trước đi, tôi thấy chỗ này có rất nhiều bậc thang kéo dài ra.” Mọi người xì xào bàn tán bên cạnh.

Người đàn ông đầu hói nghe họ nói, cũng vội vàng gật đầu, sau đó, chỉ huy Vương Diệp đi về phía cầu thang phía trước.

Nhưng Vương Diệp vẫn chần chừ không động thân.

Anh nhìn về phía Trương Khởi Linh và Vương Lộ, hai người lập tức hiểu ý, giây tiếp theo đã đi đến bên cạnh Vương Diệp, những người bên cạnh thấy Vương Diệp muốn lôi kéo thêm người, lại nhịn không được cười lạnh trào phúng.

“Đây là làm gì?

Lẽ nào thật sự tự cho mình là một nhân vật rồi sao?” “Đừng quên, lúc làm thí nghiệm anh đã thảm hại và đau đớn thế nào, những hình ảnh đó chúng tôi đều có lưu giữ lại.” Họ vừa nói vừa nhìn Trương Khởi Linh, nhưng ánh mắt lại lướt qua Vương Diệp, đây là sự đe dọa trần trụi, Vương Diệp cũng có thể hiểu, nhưng anh không bận tâm, chỉ dẫn Trương Khởi Linh đi về phía trước.

Khi đi qua những bậc thang này, Vương Diệp cũng thầm đếm những con đường mình đã đi qua, tổng cộng có bao nhiêu bước, không bao lâu, khi Vương Diệp quay đầu nhìn lại, anh liền phát hiện mình và những người kia đã có một khoảng cách lớn.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt của Vương Diệp lại nhịn không được cười nói.

“Thật ra hai chúng ta liên thủ lại, hoàn toàn có thể giải quyết những rắc rối lớn đó.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, anh đang cổ vũ Vương Diệp, nhưng lại phát hiện Vương Diệp chỉ cười mà không nói.

“Nếu có thể rời đi, anh chỉ cần đi thẳng về phía trước, là có thể thoát khỏi nơi này, bao gồm cả Vương Lộ cũng có thể lựa chọn như vậy.” Vương Diệp đặt ánh mắt lên người Vương Lộ, nghe thấy lời anh, vẻ mặt Vương Lộ dần trở nên khó coi, rồi cười khổ nói.

“Tôi không muốn rời đi, trừ khi anh đi cùng tôi, nếu không những lời này anh đừng nhắc lại nữa.” Giọng điệu Vương Lộ mang theo chút sốt ruột, thấy cô ấy bài xích chủ đề này đến vậy, Vương Diệp không có cách nào với cô, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, bỏ qua chuyện này, nhưng Trương Khởi Linh lại nhịn không được siết chặt nắm đấm nói.

“Đây là Lôi Công hay là một nơi khác?” Trương Khởi Linh từ đầu đến cuối đều không tin Lôi Công sẽ xuất hiện ở đây.

Điều buồn cười nhất là dưới chân Lôi Công còn có một con rồng lớn, chuyện như vậy nói ra ai sẽ tin chứ?

Người trong giang hồ nghe thấy, e rằng cũng chỉ coi là một câu chuyện cười thôi!

Khi ý niệm này hiện lên, Trương Khởi Linh lại nhịn không được nói với Vương Diệp.

“Anh có phải cố ý trêu đùa bọn họ một phen không?

Những lời vừa nãy nói, lẽ nào cũng là thật sao?” Câu hỏi của Trương Khởi Linh vang lên bên tai.

Vương Diệp không trả lời, chỉ nhìn đám người ở đằng xa.

Anh phải dùng thủ đoạn giải quyết những kẻ đó, cũng phải đối phó với ông chủ đằng sau.

Chương 1444

Và bây giờ, kế hoạch của Vương Diệp đang được triển khai một cách có tính toán, anh không tiết lộ quá nhiều thông tin cho Trương Khởi Linh, chỉ là để không cho kẻ này phá hỏng kế hoạch của mình.

Thấy Vương Diệp phớt lờ mình, trong lòng Trương Khởi Linh cũng có chút không vui, cuối cùng cúi đầu đứng bên cạnh, không nói một lời.

Vương Lộ thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại đoán được suy nghĩ trong lòng anh, chỉ thấy cô vỗ vai Trương Khởi Linh, bình thản nói.

“Đừng như vậy, đây đều là chuyện nhỏ, chúng ta phải nhìn về phía xa hơn, dù sao Vương Diệp vẫn luôn đối tốt với chúng ta.” Lời Vương Lộ vừa nói xong, Trương Khởi Linh liền cười lạnh.

Mà Vương Diệp không bận tâm đến những cảm xúc nhỏ nhặt đó của Trương Khởi Linh, chỉ đi về phía trước vài bước, nhưng anh còn chưa nhấc chân đi tiếp, nơi phía sau đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy một đám đông người hành động nhanh chóng chạy tới.

Trên mặt họ tràn đầy kinh hãi, thấy những người này như vậy, Vương Diệp lại càng đắc ý.

Anh nhướng mày, hành động vô thức này cho thấy anh đang vui vẻ trong lòng.

Có lẽ có điều gì đó đã được xác minh.

Trương Khởi Linh thầm suy đoán trong lòng, rồi lại nhìn những người phía sau.

Thấy họ thảm hại không chịu nổi mà chạy tới, Trương Khởi Linh biết câu trả lời nằm ở chính họ.

Quả nhiên, sau khi đám người kia chạy tới, họ trực tiếp chỉ trích Vương Diệp tới tấp.

“Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Quá đáng lắm rồi đó!” “Anh còn là người không?” Họ vừa nói vừa nghiến chặt răng, đối mặt với câu hỏi của họ, Vương Diệp chỉ cười qua loa, anh chỉ vào bậc thang dưới chân, nghiêm nghị nói.

“Các người không nhận ra con đường chúng ta đang đi bây giờ đều giống như cưỡi ngựa xem hoa sao?

Nếu cứ mãi dừng lại ở một chỗ, thì tiếp theo sẽ không có cách nào đến được khu vực mới, bị đào thải cũng rất bình thường.” Lời anh nói vô cùng nghiêm túc.

Mọi người nghe xong lập tức rơi vào im lặng.

Họ không biết phải trả lời thế nào.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp thần thần bí bí như vậy, lại khẽ lắc đầu, thầm nghĩ Vương Diệp giả vờ như vậy để lừa gạt những người này thì được, nhưng muốn lừa anh, tuyệt đối sẽ không thành công.

Khi Trương Khởi Linh đang tính toán trong lòng, Vương Diệp lại nhấc chân đi về phía cầu thang, không lâu sau, anh nhặt lên một chiếc đĩa ngọc.

Chiếc đĩa ngọc đó vô cùng tinh xảo, hơn nữa, trong số rất nhiều đồ tùy táng, đây là vật duy nhất mà Vương Diệp có thể nhấc lên.

Mọi người thấy vật này mới lạ như vậy, lại nhịn không được xúm lại bên cạnh Vương Diệp nói.

“Không bằng cho chúng tôi xem một chút đi.” Họ vừa nói vừa đưa tay ra định giật lấy đĩa ngọc của Vương Diệp.

Nghe thấy lời họ nói, Vương Diệp lại tránh né không để lại dấu vết, né tránh hành động của họ.

Thấy Vương Diệp lạnh lùng như vậy, mọi người đều nhịn không được nhíu mày.

Họ ngày càng có nhiều ý kiến về Vương Diệp, nhưng còn chưa nói ra, Trương Khởi Linh đột nhiên ôm ngực mình nói.

“Có ám khí.” Nhưng Trương Khởi Linh không ngờ lời mình vừa nói ra, Vương Diệp lại không hề lên tiếng mà nhìn chằm chằm vào anh.

Trên mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh có thể thấy là sự bình tĩnh và lạnh nhạt, Trương Khởi Linh lúc này liền rơi vào im lặng.

Những người bên cạnh đều đầy vẻ quan tâm đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, quả thật, họ đã làm một số chuyện sỉ nhục Trương Khởi Linh, nhưng bây giờ quan tâm Trương Khởi Linh cũng là thật.

Trong sự quan tâm ồn ào của những người này, Trương Khởi Linh lắc đầu, vô cùng khéo léo từ chối sự quan tâm của họ.

Và bây giờ, thái độ mà Trương Khởi Linh thể hiện ra, cũng khiến mọi người có chút phản cảm, lúc này, họ đang chuẩn bị cằn nhằn một trận, kết quả Trương Khởi Linh trực tiếp ngã xuống bên cạnh.

Thấy kẻ này yếu ớt như vậy, hành động của mọi người cũng vội vàng đỡ lấy anh.

Chỉ là khi Trương Khởi Linh ngã xuống, Vương Diệp cũng nhìn thấy một bức tranh sơn thủy theo đó xuất hiện.

Nhìn bức tranh sơn thủy đó, Trương Mục vội vàng đi tới, mọi người thấy anh không đặt tâm tư vào Trương Khởi Linh, lại nhịn không được nhíu mày, dường như nghi ngờ, quan hệ giữa Vương

Diệp và Trương Khởi Linh sao lại biến thành thế này.

Nhưng Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn bức tranh sơn thủy.

Khi lật bức tranh sơn thủy lại, anh cũng nhìn thấy một con đường hầm nhỏ.

Con đường hầm đó quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể bò mà đi bên trong, con đường như vậy đối với những người như họ, thường là một cơn ác mộng, chẳng mấy ai muốn đi.

Mà Vương Diệp khi lấy bức tranh sơn thủy xuống, cũng không bận tâm bức tranh này quý giá đến mức nào, anh trực tiếp ném vào trong đường hầm, cũng coi như là để thử cơ quan bên trong.

Thấy hành động của Vương Diệp như vậy, mọi người lại nhịn không được mở miệng nói.

“Anh đang làm gì vậy?” Họ vừa nói vừa bước lên, câu hỏi vang lên bên tai, Vương Diệp chỉ khẽ cười, không ngờ bức tranh sơn thủy lăn hai vòng bên trong, sau đó, lập tức vỡ vụn.

Vô số cơ quan xuất hiện trong nháy mắt.

Vương Diệp tuy có thể bắt kịp, cũng có khả năng chắc chắn mình có thể giải quyết những cơ quan này, nhưng trong khoảnh khắc xuất hiện đó, Vương Diệp cũng cân nhắc thể trạng của mình, bao gồm cả kích thước không gian bên trong.

Cuối cùng, Vương Diệp nhắm mắt lại, anh không thể thành công.

Khi ý niệm này hiện lên, Vương Diệp cũng lắc đầu.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại nhịn không được cười nói.

“Đã nói rồi, cơ quan ở đây rất nhiều, sao anh không nghe chứ?

Vừa nãy còn khuyên nhủ chúng tôi, bây giờ lại trực tiếp biến thành bộ dạng này.” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe họ nói, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Bất kể những người này dùng thái độ gì đối đãi với anh, trên mặt Vương Diệp vẫn là vẻ mặt phong thanh vân đạm đó.

Trương Khởi Linh tuy đã điều chỉnh trạng thái, nhưng đi tới thấy bức tranh sơn thủy trước mặt vỡ vụn, trong lòng Trương Khởi Linh vẫn có chút không vui.

Nhưng đúng như Vương Diệp nói, mỗi bậc thang họ nhấc chân đi qua, đều tượng trưng cho việc họ rời xa nơi ban đầu càng lúc càng xa, bởi vì không thể lùi lại, một khi lùi lại, họ sẽ gặp phải vô biên vô tận cơ quan.

Những thứ này khiến họ rơi vào khốn đốn, cũng khiến họ bất lực.

Ánh mắt mọi người đặt lên người Vương Diệp, cuối cùng lại khẽ thở dài, từng người một đã từ bỏ ý niệm quay về.

Chỉ là những thứ họ nhìn thấy cũng ngày càng kỳ lạ.

“Tôi có phải nhìn thấy một con voi không?” Một ông lão trong số đó đột nhiên ôm mắt mình, hỏi người bên cạnh.

Nghe ông ta nói, những người bên cạnh đều nhẹ nhàng gật đầu, nhưng rồi lại vội vàng lắc đầu phủ nhận, rõ ràng họ thấy là một con gấu chó, sao có thể là một con voi được?

Những người này bắt đầu tranh luận không ngừng.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp biết kế hoạch của mình sắp thành công, anh trực tiếp mò đến bên cạnh một người, từ trong ba lô của hắn lấy được thiết bị liên lạc, sau đó Vương Diệp cũng không chút do dự mở ra.

Ông chủ bên kia đại khái đang tận hưởng cuộc sống, điện thoại vừa kết nối, Vương Diệp cũng nghe thấy tiếng nhạc nhẹ nhàng thư thái từ bên kia truyền đến.

So với những người đang sống chết trong khung cảnh quỷ dị này, ông chủ kia có thể nói là đang hưởng thụ niềm vui cao nhất của bác sĩ.

Vương Diệp suy tư trong lòng.

Mà lúc này ông chủ lớn chỉ vẻ mặt kỳ lạ nói.

“Sao không có ai nói chuyện?

Các người đang làm gì vậy?” Giọng điệu của ông chủ lớn mang theo chút tò mò.

Nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp không trả lời, những người khác, cũng chỉ nhìn Vương Diệp một cái, rồi khẽ cười nói.

“Mau nhìn, con voi kia đang đi về phía chúng ta, anh có cách nào giải quyết không?” Nghe câu hỏi của họ, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Anh không phản ứng nhiều, mà nhìn công cụ liên lạc trong tay, ông chủ lớn ở đầu dây bên kia nghe thấy cũng nhịn không được nhíu mày, ngay sau đó, vẻ mặt khó hiểu nói.

“Các người bây giờ đang làm gì vậy?” Ông chủ lớn có chút không hiểu, rõ ràng đã cho họ nhiều tiền như vậy, sao đám người này còn không làm việc theo lời mình dặn, bây giờ lại còn nói những chuyện hoang đường này.

Hắn không hiểu, mọi người nghe lời ông chủ lớn, cũng chỉ khẽ cười.

Mà Vương Diệp khi nhìn đường hầm phía trước, cũng đột nhiên hiểu ra một đạo lý.

Trong khoảnh khắc đường hầm mở ra, có lẽ tất cả mọi thứ cũng đã thay đổi.

Bởi vì chỉ có anh rõ ràng, trong khoảnh khắc bức tranh sơn thủy được lấy ra.

Cái khuôn mặt bên trong đó đã lóe qua như thế nào.

Sau khi khuôn mặt đó hiện lên, Vương Diệp đã bắt đầu cố ý phớt lờ nó, không ngờ càng đi lên bậc thang, Vương Diệp càng nhìn thấy số lần xuất hiện của khuôn mặt đó càng nhiều.

Lần này tên đó cũng trực tiếp đứng trước mặt Vương Diệp, thân thể hắn có chút gầy gò, nhưng ánh mắt lại trực tiếp nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Người như vậy khiến Vương Diệp nhịn không được nhíu mày.

Đối phương thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, lại chỉ vào những người khác nói.

“Họ nói tôi là voi hà mã, vậy anh nghĩ tôi là gì?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai, Vương Diệp không đáp lại, người bên cạnh thấy con voi biết nói chuyện, lại nhịn không được bịt miệng kinh hô.

Ông chủ lớn cũng nghe thấy động tĩnh bên này, liền cầm điện thoại vội vàng hỏi, nhưng không có ai trả lời câu hỏi của hắn.

Vương Diệp lúc này cứ thế lẳng lặng nhìn người trước mặt này, anh nhấc chân đi lên bậc thang, tên kia không ngờ Vương Diệp lại lớn gan như vậy, liền ha ha cười nói.

“Có dũng khí này, sau này anh xông pha thiên hạ cũng không cần sợ hãi nữa.” Lời đối phương vừa nói ra, Vương Diệp chỉ cười qua loa, anh không định trả lời.

Chương 1445

Những người khác thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại nhịn không được hạ giọng nói với anh.

“Mọi chuyện hình như trở nên rắc rối rồi.” “Không sai, những thứ này phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều, một người nào đó không chịu hợp tác, vậy chúng ta bây giờ chỉ có thể mạo hiểm, tự mình thử xem sao…” Mọi người vừa nói vừa thở dài.

Thấy họ như vậy, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Nghe lời những người đó, trong mắt Vương Diệp cũng thêm vài phần mệt mỏi.

Anh tiếp tục đi lên, nhìn quanh có thể thấy được, lại toàn là những thứ quen thuộc.

Những người bên cạnh nhìn thấy cũng là những thứ như vậy, họ đều sững sờ tại chỗ, lúc này Vương Lộ tuy cũng đi theo tới.

Nhưng nhìn những thứ trước mặt này, trên mặt Vương Lộ vẫn thêm vài phần khó tin.

Cuối cùng, Vương Lộ đặt ánh mắt lên người Vương Diệp, chưa đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Vương Lộ liền trực tiếp chỉ vào những thứ này nói.

“Thứ này có chút kỳ lạ…” Ít nhất so với những thứ cô ấy từng xem trước đây, thứ này thật sự có thể nói là quỷ dị.

Nghe lời Vương Lộ, trên mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần phức tạp.

Những người khác tuy cũng nhấc chân lục tục đi theo lên, nhưng họ đều bị mọi thứ ở đây chấn động sâu sắc, ánh mắt rơi vào Vương

Diệp và Vương Lộ, mọi người lại nhịn không được mở miệng nói.

“Ở đây nhìn có vẻ không phải là kỳ quái bình thường.” “Không sai.” Lời họ vang lên bên tai, mà Vương Diệp cũng chỉ nhìn những đám mây sấm sét xuất hiện phía trước.

Trong khoảnh khắc đó, sấm sét dường như chiếu sáng tất cả mọi thứ, tất cả mọi người đều nhìn thấy sấm sét xuất hiện phía trước.

Tia sét đó màu tím, tuy mang theo chút ánh sáng xanh lam, nhưng, khi nhìn thấy, tất cả mọi người đều biết không ổn lắm.

Vương Lộ trực tiếp quay đầu lớn tiếng nói với Vương Diệp bên cạnh.

“Đây là chuyện gì vậy?” Giọng điệu Vương Lộ mang theo sự lo lắng, trước đây cô ấy chưa từng gặp phải tình huống như thế này, bây giờ cũng hy vọng Vương Diệp có thể giải đáp câu hỏi của mình.

Nghe lời Vương Lộ, trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ thản nhiên.

Bởi vì trong khoảnh khắc tia sét xuất hiện, trong khoảng đen kịt phía trước này, lại có rất nhiều bóng trắng.

Nhìn ra xa, những bóng trắng đó trông như đang lơ lửng giữa không trung, nhưng lại càng giống như đang trôi nổi ở một phía khác.

Không ai nói rõ được, đây là chuyện gì, nhưng số người bị dọa sợ thật sự không ít.

Vương Diệp tuy không bị dọa, nhưng quay đầu nhìn người bên cạnh, anh cũng đoán được suy nghĩ trong lòng những người này, liền quả quyết nói với họ.

“Đừng sợ, đây là những tình huống nhỏ thôi.” Nhưng nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ lại thấy buồn cười.

Cô ấy trừng mắt dữ tợn nhìn Vương Diệp một cái, sau đó lớn tiếng nói với những người khác.

“Kẻ này không đáng tin cậy, chúng ta phải tìm lối ra khác.” Nghe lời Vương Lộ, trên mặt mọi người đều thêm vài phần phức tạp.

Mà Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ cười qua loa, anh dọc theo con đường đi lên.

Lúc này Vương Lộ chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp mà thở dài.

“Biết sớm anh không đáng tin cậy như vậy, chúng ta nên đi theo những người khác vào, và cũng đừng để ông chủ lớn chọn anh.” Vương Lộ cứ lẩm bẩm không ngừng, Vương Diệp nghe cô ấy than phiền, cũng biết cô ấy ghét mình đến mức nào, nhưng những điều này, Vương Diệp không bận tâm.

Đi không lâu, Vương Diệp liền dừng bước.

Lúc này Vương Lộ cũng nhìn cảnh vật xung quanh.

Trong mắt cô ấy tràn đầy sự phức tạp.

Có thể nói là nhìn đông nhìn tây khắp nơi.

Những thứ vừa nhìn thấy, khiến Vương Lộ đã quên mất, bây giờ cô ấy cố ý dừng bước, chỉ là muốn xem những thứ này có thật sự tồn tại hay không.

Không ngờ ở đây căn bản không có những cái bóng trắng đó.

Vương Lộ thở phào nhẹ nhõm, mà Vương Diệp cũng nhìn thấy cái khuôn mặt xuất hiện phía trước.

Trên mặt đối phương mang theo vài phần hưng phấn, nhìn Vương Diệp phía trước, cái khuôn mặt đó lại một lần nữa cảm thán với anh.

“Những người bên cạnh anh toàn là lũ nhát gan, với tính cách và gan dạ như vậy mà còn dám đi theo bên cạnh anh, điều này thật sự buồn cười.” Cái khuôn mặt đó vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào.

Vương Lộ thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại nhịn không được thúc giục anh đi lên, cô ấy cảm thấy Vương Diệp đứng yên tại chỗ, không nói một lời luôn là đáng sợ nhất.

Lúc đó Vương Diệp luôn lẳng lặng nhìn chằm chằm một nơi, dường như đang tiến hành giao tiếp ngắn ngủi với ai đó, trên mặt anh có biểu cảm cười như không cười.

Mỗi lần Vương Lộ nhìn thấy đều bị Vương Diệp dọa tái mặt, bây giờ, cô ấy thúc giục Vương Diệp cũng là hy vọng kẻ này đừng dọa mình nữa.

Cảm nhận được sự phiền não của Vương Lộ, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, sau đó, dọc theo cầu thang tiếp tục đi lên.

Đi không lâu, tất cả mọi người đều nhìn thấy những thứ màu trắng đó, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ, ngoài ra, còn có một mùi thối xộc thẳng vào mũi.

Khi ngửi thấy những mùi này, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự phức tạp và u sầu.

Những người bên cạnh như thể biết suy nghĩ trong lòng anh, lập tức mở miệng nói với Vương Diệp.

“Chúng ta bây giờ phải làm gì?” Nghe câu hỏi của những người này, Trương Khởi Linh đột nhiên lạnh mặt lớn tiếng nói.

“Nơi phía trước còn có những nguy hiểm khác.” Lời Trương Khởi Linh vừa nói xong, mọi người liền gật đầu, họ rút vũ khí trong tay ra, kết quả không ngờ một trận gió lạnh thổi qua, sấm sét như vừa nãy tuy không có, nhưng những tia sét nhỏ thì vẫn có.

Những tia sét nhỏ nối tiếp nhau giáng xuống, lúc này mọi người cũng có thể nhìn rõ những thứ trước mặt mình, trong lúc mơ hồ, một tiếng thét chói tai xé tan sự yên tĩnh, trên mặt Vương Lộ, tràn đầy vẻ sợ hãi và hoảng loạn.

Nghe tiếng Vương Lộ, Vương Diệp cũng lập tức nhìn qua, không ngờ trước mặt Vương Lộ lại có một thứ màu trắng đứng đó, nhưng thứ màu trắng đó sao có thể là con ma mà Vương Lộ nói chứ?

Khi Vương Diệp đang suy nghĩ, anh cũng lập tức đi đến bên cạnh Vương Lộ, những đồng đội của Vương Lộ cũng vậy, nhưng khi họ đi tới, đều phát hiện mình không thể động đậy, bởi vì họ đều đã bị dọa sợ rồi.

Chỉ có Vương Diệp vẻ mặt bình tĩnh nhìn Vương Lộ phía trước, đồng thời vỗ vai cô ấy nói.

“Bình tĩnh một chút.” Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ tuy đã hoàn hồn, nhưng trong mắt cô ấy cũng mang theo vài phần bất lực và u sầu, những người khác chỉ lẳng lặng nhìn Vương Lộ nói.

“Cô bị làm sao vậy?” “Lẽ nào là trúng tà rồi sao?” Giọng điệu của họ mang theo chút sốt ruột.

Nghe câu chất vấn như vậy, trên mặt Vương Lộ chỉ có nụ cười khổ sở.

Cô ấy không biết phải trả lời thế nào, nhưng những rắc rối trước mặt này, đã vượt quá phần lớn sức tưởng tượng của cô ấy.

Bây giờ, Vương Lộ quay đầu nhìn Vương Diệp, trên mặt cô ấy cũng tràn đầy sự bất lực và đau khổ, những người bên cạnh cứ nghĩ Vương Diệp sẽ an ủi Vương Lộ, không ngờ anh lại bật đèn pin lên.

Giây tiếp theo bóng người xuất hiện trước mặt càng rõ ràng hơn, lúc này Vương Lộ cũng bị dọa đến mức hai mắt trắng dã, cả người đều muốn ngất xỉu, kết quả Vương Diệp chỉ vào khuôn mặt bóng người phía trước nói.

"Cô nhìn kỹ xem nó trông như thế nào?" Cái hình bóng rắn trắng trước mặt căn bản không phải cái gọi là quỷ hồn gì cả.

Đó chỉ là một bộ y phục màu trắng vô cùng kỳ lạ.

Đợi Vương Lộ nhìn rõ hình dáng của nó, lúc này anh ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi Vương Lộ quay đầu nhìn tôi bên cạnh, sau đó vỗ vai tôi, vẻ mặt lại trở nên vui vẻ như mọi khi, rôm rả trò chuyện.

Nhưng tôi không đáp lại anh ta, mà vẫn cầm chiếc đèn pin trong tay.

Tôi vẫn đang nghiên cứu bộ y phục màu trắng trước mặt, nhưng sau khi tôi tháo bộ y phục màu trắng xuống, tất cả mọi người đều rơi vào kinh hoàng.

Đúng lúc này, Vương Lộ nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của đồng đội.

Nhìn về phía tôi, bọn họ đầy vẻ khó tin mà nói: "Sao lại có thứ như vậy chứ?" "Cái thứ này rốt cuộc đại diện cho điều gì?" Những người đó vừa nói vừa nhìn tôi, bọn họ hy vọng tôi có thể trả lời câu hỏi của mình, nhưng oái oăm thay, những lời bọn họ nói ra, tôi lại như không nghe thấy, đều chọn cách phớt lờ.

Ngoài ra, tôi còn từng chút một xếp những thứ trong tay sang một bên.

Động tác của tôi vô cùng thuần thục, cứ như thể đã từng làm những việc như vậy rất nhiều lần trước đây.

Những người đó không hiểu, chỉ có thể cau mày.

Trên mặt bọn họ đầy vẻ phức tạp và kỳ lạ, ngay cả Vương Lộ cũng không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào tôi truy hỏi: “Những thứ này có ý nghĩa gì?” Vương Lộ tiến lên, còn tôi chỉ đơn giản là lấy bộ hài cốt đó xuống.

Nhìn qua bộ hài cốt là biết không phải nữ giới trưởng thành, mà là nam giới, nếu không làm sao có thể cường tráng đến vậy.

Tôi thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng sau khi lấy xuống, tôi cũng phát hiện thứ này rất nặng.

Tôi trực tiếp đặt nó xuống đất.

Những người bên cạnh nhìn hành vi này của tôi đều không nhịn được mà cau mày.

Trên mặt bọn họ mang theo vài phần ghét bỏ và phức tạp, vốn dĩ còn muốn châm chọc hành vi của tôi một chút, không ngờ, tôi lại sờ được một chiếc đinh tán trên bộ hài cốt.

Nhìn chiếc đinh đó, bọn họ vẫn đầy vẻ mặt không chút suy suyển mà nói: “Cái này có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ còn muốn hành hình người ta sao?” “Đã chết rồi mà còn làm chuyện như vậy, chắc là không hay đâu.” Những người bên cạnh vừa nói vừa bịt miệng châm chọc.

Nghe những lời bọn họ nói, trong mắt tôi cũng nhiều thêm vài phần bất lực.

Tôi lắc đầu, vừa phủ nhận những gì những người này nói, vừa kiên định nhận thức của mình, không đợi mọi người phản ứng lại.

Lúc này, tôi cứ thế liên tiếp đặt những chiếc đinh đó sang một bên.

Động tác của tôi vô cùng nhanh nhẹn.

Chương 1446

Những người đó thấy tôi hành động dứt khoát như vậy, đều không nhịn được mà mở miệng than thở với tôi: “Cậu đúng là ngày càng giỏi giang rồi đấy.” “Cậu không sợ sao?” Trên mặt bọn họ đầy vẻ tò mò, những câu hỏi tíu tít vang lên bên tai, tôi cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tôi phớt lờ những câu hỏi của những người này.

Sau đó, trong tầm mắt Vương Lộ, tôi từ từ nghiền nát bộ hài cốt trước mặt.

Không phải tôi cố ý làm như vậy, mà là những thi thể này, từng tấc đều được cố định bằng đinh và ốc vít.

Khi tôi nhìn những chiếc đinh và ốc vít cố định đó, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tôi hiểu rõ những người đó có năng lực và bản lĩnh như thế nào.

Hiện tại, bọn họ lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Điểm này khiến tôi không thể không kinh hãi trong lòng.

Những người bên cạnh thấy biểu cảm trên mặt tôi, bọn họ đều như đoán được suy nghĩ trong lòng tôi.

Không đợi tôi phản ứng lại, những người đó liền trực tiếp vỗ vai tôi mà nói: “Cậu đưa những thứ đó cho chúng tôi đi, cái này rất có giá trị nghiên cứu, nếu cậu bằng lòng lấy ra, chúng tôi sau này có thể đưa cho cậu khoản thù lao tương ứng.” Trên mặt bọn họ đầy vẻ nghiêm túc, trông vô cùng hào phóng, cứ như thể tôi không đồng ý, đó chính là tội lỗi của tôi vậy.

Nghe những lời như vậy, trên mặt tôi nhiều thêm vài phần ý cười.

Tôi quay đầu nhìn những người này trước mặt, rồi nhẹ nhàng lắc đầu từ chối.

Sự từ chối của tôi khiến những người này trong lòng có chút khó chịu, nhưng những người đó biết ở đây ngoài thứ màu trắng này ra, còn có những thứ khác, cũng không còn chú ý đến tôi nữa.

Nhưng nói cho cùng, bọn họ trước đây chưa bao giờ bị người khác từ chối, bây giờ tôi không đưa cho bọn họ thứ này, cũng khiến bọn họ trông có vẻ hơi lố bịch.

Mọi người vừa bực bội, lại không nhịn được nhìn xung quanh, mong sao những tia sét đó có thể đánh xuống vài cái, như vậy, bọn họ sẽ có thể nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, đồng thời tìm được những cái bóng màu trắng đó.

Bọn họ thầm tính toán trong lòng, không ngờ, một trong số đó giẫm hụt chân, ngay lập tức phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, giây tiếp theo, tiếng kêu của anh ta cũng xuyên thấu cả nơi này.

Chỉ là người đó thật sự đã biến mất.

Mọi người chỉ có thể nghe thấy tiếng vọng của anh ta.

Bọn họ đứng tại chỗ, ánh mắt rơi vào vực sâu dưới chân, chỉ cảm thấy tất cả những điều này đều vô cùng khó tin.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ một cái, trong lúc hoảng hốt, tôi cũng đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Không đợi những người này phản ứng lại, tôi liền cầm chiếc đèn pin trong tay mà nói: “...Tôi đã nói nơi này rất nguy hiểm, mấy người không nghe thấy sao?” Lời tôi vang lên bên tai, những người đó chỉ qua loa cười cười.

Vốn dĩ bọn họ còn muốn đáp lại lời tôi, nhưng hiện tại, bọn họ không nói được nửa câu.

Còn tôi chỉ nhìn vách đá dựng đứng trước mặt mà nói: “Vẫn phải cẩn thận một chút, dù bây giờ có bậc thang, nhưng bậc thang này cũng đã đổ nát, cái chết thật sự có thể đến trong chớp mắt.” Có những thứ nói về vận mệnh.

Tôi nói là sự thật, những người đó nghe thấy sắc mặt lập tức trở nên vô cùng phức tạp.

Cuối cùng bọn họ vẫn đến bên cạnh tôi, bọn họ giúp tôi chiếu đèn pin.

Tuy rằng trong lòng không cam tâm, nhưng trong lúc chiếu sáng cho tôi, trong mắt bọn họ cũng nhiều thêm vài phần tính toán, cùng lắm thì trong quá trình chiếu đèn pin, bọn họ sẽ trộm của tôi một hai con ốc vít, tôi lại không biết.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt mọi người nhiều thêm vài phần ý cười.

Còn ở một bên khác, trên mặt ông chủ đầy vẻ phức tạp.

“Những người đó là sao vậy?

Tại sao lại cúp điện thoại nữa rồi?” Ông chủ nhìn trợ lý bên cạnh.

Đối mặt với câu hỏi của ông, sắc mặt trợ lý trở nên vô cùng khó coi, anh ta cũng khó xử, ai mà biết bên kia là tình huống gì chứ, nhưng ông chủ cần một người trụ cột.

Lúc này trợ lý không còn cách nào, chỉ có thể đứng dậy mạo hiểm mà nói với ông chủ: “Nếu không đoán sai, tình hình bên đó của bọn họ có lẽ phức tạp hơn chúng ta tưởng, hơn nữa tôi cũng không loại trừ có một số người có mưu tính khác.” Lời này nói ra, ông chủ đã phản ứng lại, ông vội vàng gật đầu, đồng thời nghiêm nghị nói với trợ lý trước mặt: “Tôi thì đồng ý với những gì cậu nói, dù sao những thứ bọn họ mang theo quá bắt mắt.” Ông chủ vừa nói vừa nhìn trợ lý trước mặt mỉm cười.

Sở dĩ ông ta như vậy, chẳng qua là cảm thấy nghi ngờ trong lòng mình đã được giải tỏa, lúc này ông chủ cũng có thể yên tâm mà hưởng thụ tất cả những điều này.

Thấy ông ta như vậy, trợ lý cũng chỉ nhẹ nhàng cười cười, không ngờ điện thoại lại vang lên lần nữa, lúc này ông chủ chỉ có thể chọn nghe máy, nhưng âm thanh truyền đến lại giống hệt như vừa rồi.

Ngay lúc này ông chủ đã rơi vào trạng thái mơ hồ.

Ông ta nhìn trợ lý bên cạnh, rồi lại cau mày nói: “Bọn họ nếu có những công nghệ cao hơn cả chúng ta, theo lý mà nói, ra tay với chúng ta vẫn là một lựa chọn tốt chứ!” Ông chủ nói là sự thật.

Trợ lý nghe thấy thì sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta há miệng, không biết nên trả lời thế nào.

Còn lúc này ông chủ lại nói với người ở đầu dây bên kia: “Hiện tại mấy người là sao vậy?” Ngữ khí của ông chủ đầy vẻ ngưng trọng và khó tin.

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy, sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Sau đó, vẫn là âm thanh y hệt, không lâu sau, trong cùng một thời điểm, cuộc điện thoại này cứ thế bị cúp máy.

Ông chủ cuối cùng cũng ý thức được có điều không ổn.

Còn ở một bên khác, Vương Lộ chỉ nhìn điện thoại của mình, đầy vẻ quái dị mà nói: “Thật là lạ lùng, vừa nãy không phải vẫn gọi điện được sao?

Sao bây giờ ngay cả tín hiệu cũng không có nữa rồi?

Tin nhắn còn không gửi đi được.” Vương Lộ vừa nói, vừa siết chặt nắm đấm châm chọc, vừa nãy cuộc điện thoại đó gọi đi, anh ta có ý thức của mình, nhưng không biết vì sao lại bị dọa sợ, anh ta không nói được gì, vốn dĩ còn có ý định báo cáo với ông chủ.

Nhưng lúc đó anh ta thật sự không có ý niệm đó.

Nghe lời Vương Lộ nói, tôi quay đầu nhìn anh ta một cái, rồi chỉ vào những người bên cạnh anh ta mà nói: "Bảo bọn họ đừng đi lung tung." Lời này nói ra, Vương Lộ lập tức im lặng.

Anh ta nhìn đồng đội bên cạnh mình.

Sở dĩ những người đó đi lung tung, chẳng qua cũng là tò mò những thứ ở đây mà thôi.

Bọn họ không thể trộm ốc vít của tôi, bây giờ chỉ có thể tự mình thử vận may, xem có gặp được cái bóng màu trắng kia không.

Hiện tại nghe lời tôi nói, những người đó tuy có chút phản ứng, nhưng trên mặt bọn họ lại mang vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Chuyện này hình như không liên quan gì đến cậu phải không?" "Cậu hà tất phải `cẩu náo tử đa quản nhàn sự`* (chó bắt chuột, lo chuyện bao đồng) làm gì chứ?" Trong ngữ khí của bọn họ mang theo vài phần bất mãn.

Nghe những lời như vậy, trên mặt tôi cũng nhiều thêm vài phần ý cười.

Nhìn mọi người trước mắt, tôi không chút khách khí mà gật đầu: "Xác thực, chuyện này không liên quan gì đến tôi, nếu mấy người thật sự cảm thấy tôi `cẩu náo tử đa quản nhàn sự`, vậy tiếp theo tôi sẽ cho mấy người thấy cái gì gọi là quản chuyện đến cùng." Lời tôi vang lên bên tai, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Còn lúc này tôi chỉ cầm vũ khí trong tay, thần sắc lạnh lẽo mà nói: "Mau nghe lời tôi, quay lại." Lời này tôi nói vô cùng lạnh nhạt.

Trương Khởi Linh thấy tôi như vậy, cũng không nhịn được mà khẽ cười, nhưng anh ta vẫn đứng bên cạnh tôi, đồng thời kiên định cầm chặt một loại vũ khí.

Trong mắt hai người chúng tôi tràn đầy sự bình tĩnh.

Những người đó thật sự bị khí chất của hai chúng tôi làm cho sợ hãi không ít.

Lúc này bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể từng bước lùi lại.

Thấy đám người này thành thật, trong mắt tôi cũng nhiều thêm vài phần ý cười, Trương Khởi Linh liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó không chút khách khí mà nói: “Bây giờ trước tiên cứ làm theo lời tôi nói đã.” Lời Trương Khởi Linh nói ra, mọi người nhẹ nhàng gật đầu.

Còn tôi chỉ nhìn những người này mà nói: “Nói thật, một số chuyện mấy người làm vẫn là quá mức phổ biến.” Lời này khiến những người đó cau mày.

Còn Vương Lộ chỉ liếc nhìn tôi một cái, sau đó chỉ vào thứ trong tay tôi mà nói: “Cậu đưa thứ đó cho tôi xem một chút đi.” Dù sao thứ đó, tôi cũng đã nhìn chán rồi, bây giờ lấy ra chia sẻ với bọn họ thì tính là gì, Vương Lộ thầm nghĩ trong lòng.

Tôi nghe lời anh ta nói, cứ như nghe thấy chuyện cười lớn nhất.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, tôi không chút do dự mà giận dữ châm chọc: “Đưa cho cậu à?

Cậu nghĩ hay thật đấy, tôi không đời nào đưa cho cậu đâu.” Nói xong những lời này, tôi liền không còn đáp lại Vương Lộ.

Trên mặt tôi mang vẻ kiêu ngạo và lạnh nhạt.

Vương Lộ nghe lời tôi nói, dần dần rơi vào trầm mặc.

Còn tôi chỉ nhìn những chiếc đinh trong tay mình, cuối cùng thu tất cả những thứ này vào một cái túi nhỏ, ngay sau đó lại nhét vào ba lô.

Động tác của tôi vô cùng tùy ý, cứ như thể đã từng làm những việc như vậy rất nhiều lần trước đây.

Những người đó thấy tôi như vậy, đều không nhịn được mà cau mày: “Cậu làm chuyện thật sự ngày càng khó lường.” “Đúng vậy, lẽ ra phải như vậy ngay từ đầu rồi.” “Chia sẻ với chúng tôi một chút, ít nhiều gì cũng có lợi cho tương lai.” Trong lúc mọi người trách móc, một tia sét lại một lần nữa xuất hiện, còn lần này cái mặt tôi nhìn thấy càng rõ ràng hơn.

Ngoài ra, khuôn mặt đó hiện ra trước mặt tất cả mọi người, nó lóe qua bức tường.

Khi Vương Lộ nhìn thấy, anh ta trực tiếp ngây người tại chỗ, những người khác cũng như vậy.

Lúc này Vương Lộ còn tưởng mình là thiên mệnh chi tử được chọn, có thể nhìn thấy những thứ kỳ lạ đó.

Anh ta quay đầu nhìn người bên cạnh, không đợi những người này phản ứng lại, Vương Lộ liền đầy vẻ căng thẳng mà nói: “Sấm sét lớn thật, âm thanh này cũng rất lớn nữa chứ.” Vương Lộ vừa nói, vừa bịt tai mình.

Những người bên cạnh anh ta nghe lời Vương Lộ nói, đều như thấy quỷ vậy, từng người trừng lớn mắt, trên mặt bọn họ mang vẻ phức tạp và quái dị.

Còn chưa kịp hỏi cặn kẽ, lúc này Vương Lộ lại chỉ về phía trước mà nói: “Mấy người không tin thì nhìn kỹ xem.” Trên mặt Vương Lộ đầy vẻ nghiêm túc, mọi người nghe thấy, liền ngẩng đầu nhìn qua, không ngờ những gì Vương Lộ nói lại là thật.

Lúc này mọi người cứ thế đứng ngây người tại chỗ, bởi vì tia sét đó lại một lần nữa giáng xuống, hơn nữa còn có khuôn mặt người đó, nhìn khuôn mặt đó ngày càng gần bọn họ.

Tuy rằng nó nhắm mắt, nhưng mọi người cũng sợ nó sẽ mở mắt ra giây tiếp theo, dọa mình giật mình.

Hơn nữa quy luật xuất hiện của những tia sét này cũng không ai nắm rõ được.

Bọn họ quay đầu nhìn tôi một cái, sau đó chỉ vào vực sâu phía trước mà nói: “Chuyện này là sao vậy?

Chương 1447

Cậu có thể giải thích cho chúng tôi một chút không?” “Cậu đã đi không ít nơi rồi, theo lý mà nói, loại chuyện này cậu nên hiểu chứ?” “Đúng vậy!

Nếu cậu không hiểu, thì còn ai hiểu được nữa chứ?” Trên mặt bọn họ mang vẻ tươi cười và ký thác, đại khái là cảm thấy tôi là lối thoát duy nhất của bọn họ.

Nghe câu hỏi như vậy, tôi chỉ thần sắc mơ hồ bất định lắc đầu.

“Tôi thấy mọi chuyện trở nên phiền phức rồi.” Tôi đột nhiên nói ra một câu như vậy, những người bên cạnh nghe thấy đều không nhịn được mà cau mày, còn lúc này, trong đám đông đột nhiên có một người lớn tiếng nói: “Người đó không phải Lôi Công sao?

Trong nhà mỗi người đều có một bức dán, là Quan Vũ Lôi Công đó.

Mấy người lẽ nào chưa từng thấy sao?” Lời của đối phương vang lên bên tai.

Tôi mơ hồ nhớ lại một số thứ.

Nhưng nhìn người trước mặt, sắc mặt tôi cũng đầy vẻ phức tạp và kỳ dị.

Ngay cả khi tôi nhớ lại, thậm chí là hiện lên một số ký ức liên quan, nhưng những thứ đó đối với tôi hình như cũng không có ích gì.

Những người bên cạnh sau khi nghe người đàn ông đó nói chuyện, sắc sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp, lúc đó Vương Lộ càng như bị rút cạn sức lực vậy, cả người đầy vẻ chán nản ngồi sang một bên.

Trên mặt Vương Lộ đầy vẻ phức tạp và quái dị, còn tưởng mình là thiên tuyển chi tử, không ngờ tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy khuôn mặt đó.

Vương Lộ càng nghĩ càng bực bội, anh ta trực tiếp nhìn chằm chằm vào gã kia, giận dữ nói: “Cậu cút ra đây!” Trong ngữ khí của anh ta mang theo vài phần bất mãn.

Lời Vương Lộ vừa nói ra.

Mọi người đã biết anh ta tức giận, nhưng bọn họ không dám chống lại áp lực mà khuyên nhủ, chỉ có thể đầy vẻ căng thẳng nhìn về phía đám đông, mong sao người đó có thể nhanh chóng đi ra ngoài, như vậy lửa giận của Vương Lộ có lẽ có thể nhanh chóng nguôi ngoai.

Trong lúc mọi người thầm tính toán, Vương Lộ cũng chỉ nhìn về phía những người đó mà nói: “Còn đứng ngây người ở chỗ đó làm gì?

Còn không mau ra đây cho tôi!” Trong ngữ khí của anh ta mang theo vài phần bất mãn, mọi người nghe thấy thì sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Không lâu sau, trong đám đông có một người rón rén đi ra ngoài.

Nhưng nhìn kỹ cách anh ta đi lại thì vô cùng kỳ lạ.

Bất kể là tôi hay những người khác, bọn họ đều nhìn ra vấn đề.

Nhưng lúc này mọi người trong chuyện này lại không quá mức bùng nhùng, mà chỉ vào tia sét trên đầu mà nói: “Mau nhìn, thứ đó lại xuất hiện, cái này rốt cuộc đại diện cho điều gì?” “Nó muốn biểu đạt ý nghĩa gì?” Sự tượng trưng ở đây là gì, bọn họ căn bản không hiểu, nếu có một người có thể giải đáp cho bọn họ, trong lòng bọn họ khẳng định là vui vẻ, nhưng đối mặt với sự chất vấn của những người này.

Trong mắt tôi cũng nhiều thêm vài phần phức tạp.

Nhìn những người đang ngồi, tôi không chút do dự mà phê bình: "Đừng nói những lời ngu xuẩn đó." Lời này nói ra, mọi người gật đầu, còn vào lúc này, tôi lại không nhịn được nhìn xung quanh hoàn cảnh mà than thở: "Nói thật, những thứ ở đây phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều." Tôi vừa nói vừa lắc đầu.

Những người đó nghe thấy trên mặt tuy nhiều thêm vài phần sầu não và phức tạp.

Nhưng không thể phủ nhận là, Vương Lộ và gã kia đã rất lâu không nói chuyện.

Không đúng, chính xác là khi tôi nhìn thấy hình ảnh khuôn mặt Lôi Công ngày càng gần hơn.

Tôi nhận ra có điều không ổn, vội vàng nhìn về phía Vương Lộ.

Nhưng lúc này tôi nhìn thấy lại là một khối màu trắng, khối màu trắng đó đang lơ lửng giữa không trung.

Mùi gỉ sét cũng từng chút một truyền đến từ khối màu trắng đó.

Mọi người cảm thấy có điều không ổn, liền vội vàng nói với Vương Lộ trước mặt: "Cậu đang ở đâu?" Bọn họ không ngừng hô hoán tên Vương Lộ, nhưng Vương Lộ không cho bọn họ bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này tôi đã đoán được một số chuyện.

Nhìn mọi người trước mặt, tôi không chút do dự nói: "Đừng đoán lung tung nữa, Vương Lộ không ở chỗ này, có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện khác rồi." Đoạn lời này vang lên bên tai.

Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn tôi một cái, sau đó kể lại chuyện mình vừa nhìn thấy.

Người đó tuy bị Vương Lộ gọi ra ngoài, nhưng khi anh ta đi đến trước mặt Vương Lộ, Trương Khởi Linh đặc biệt nhìn anh ta một cái, phát hiện anh ta không có hai chân.

Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại, lời Trương Khởi Linh nói ra, tôi cũng rơi vào trầm mặc.

Những người khác chỉ liếc nhìn tôi và Trương Khởi Linh một cái, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, đầy vẻ khó tin mà nói: "Không thể nào, những thứ này sao có thể là thật được chứ?" "Người đó sao lại không có hai chân?" "Rõ ràng anh ta vừa đi qua mà." "Chỗ này sẽ không có vấn đề gì đâu, có lẽ Vương Lộ đi chơi chỗ khác rồi." Những người đó chết cũng không tin Vương Lộ gặp chuyện, đại khái là cảm thấy Vương Lộ và bọn họ sớm tối ở chung, cũng coi như là đồng đội có quan hệ cực kỳ tốt.

Hiện tại, Vương Lộ thật sự xảy ra chuyện, vậy thì chuyện này cũng không thể nào nói xuôi được.

Mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Nghe những câu hỏi và phản bác của bọn họ, trong mắt tôi cũng đầy vẻ quái dị.

Tôi ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng hạ thấp giọng mà nói với những người này: "Vậy thì mấy người đi tìm thử xem, nhưng nếu gặp nguy hiểm, cũng phải biết lùi lại, bao gồm cả những thứ không ổn đó, bản thân mấy người phải biết tránh xa một chút." Lời cảnh cáo của tôi vang lên bên tai, những người đó chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó, trong lúc tôi chú ý, bọn họ ào ào đi tìm Vương Lộ, trông có vẻ nhất định phải tìm ra người này, tôi cũng kính phục dũng khí của bọn họ, dù sao đổi lại là người bình thường đi lại ở nơi này.

Chắc là bọn họ đã bị dọa sợ không ít rồi.

Nhưng hiện tại, những người này lại không có biểu hiện như vậy… Bọn họ trung thành hơn tôi tưởng tượng, tôi thầm nghĩ trong lòng.

Những người đó không biết suy nghĩ của tôi, chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh, đầy vẻ đau khổ mà nói: “Người đâu?

Sao vẫn chưa ra?” Những người đó vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe lời bọn họ nói, sắc mặt tôi cũng đầy vẻ quái dị.

Cùng với thời gian từng phút từng giây trôi qua, Vương Lộ vẫn không xuất hiện, dần dần, sắc mặt mọi người cũng trở nên ngày càng khó coi, những lời tôi nói cũng hiện lên trong đầu bọn họ, không hiểu sao, bọn họ lại bắt đầu tin tưởng.

Lúc này, mọi người trực tiếp nhìn về phía tôi mà nói: “Có thể có cách nào khác để đưa Vương Lộ trở về không?” Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một khối màu trắng, ngoài thứ này ra, còn có một số thứ lộn xộn khác, những người đó không hiểu chuyện này là sao.

Hiện tại, chỉ có thể cầu cứu tôi, bởi vì bản thân tôi hiểu rõ những thứ ở đây.

Nghe câu hỏi của bọn họ, tôi cũng không chút do dự đi tới, ánh mắt tôi tràn đầy sự bình tĩnh và lạnh nhạt, nhưng khi xoay quanh khối màu trắng đó, tôi cũng ném sợi dây trong tay mình lên trên.

Trong lúc mọi người chú ý, tôi men theo sợi dây leo lên khối màu trắng đó.

Và lúc này tôi cũng bị phát hiện của chính mình làm cho kinh ngạc trợn tròn mắt.

Tôi vội vàng gọi những người khác đến.

Những người đó đều đang kéo sợi dây, còn tôi thấy bọn họ vẫn đang cắn chặt răng, cố gắng trèo lên, không nhịn được lắc đầu nói: “Đợi một chút, cách này không đúng.” Lời tôi nói ra, mọi người nghe thấy liền vội vàng dừng hành động của mình lại, nhưng bọn họ vạn lần không ngờ, khi tôi vừa bảo bọn họ lùi về phía sau, giây tiếp theo, một tiếng động lỏng lẻo vang lên.

Chuyện không ngờ đã xảy ra, khối màu trắng đó trực tiếp rơi xuống, một cỗ quan tài dày nặng nề va xuống đất, chỉ trong chớp mắt đó, tất cả mọi người đều bị dọa đến trừng lớn mắt.

Thêm vào đó tia sét đột nhiên xuất hiện, những người đó cũng đều nhìn thấy thứ bên trong quan tài, là một cỗ quan tài đã mở nắp, bên trong nằm một người đàn ông mặt trắng.

Những người đó bị dọa không nhẹ, không kêu gào thảm thiết, nhưng cảnh tượng này vẫn để lại bóng ma tâm lý vô cùng sâu sắc cho bọn họ.

Ánh mắt bọn họ rơi vào người tôi, cuối cùng lại nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Chuyện này là sao vậy?” “Có thể giải thích cho chúng tôi một chút không?” Bọn họ đầy vẻ tò mò hỏi.

Nghe những lời như vậy, tôi cũng chỉ nhẹ nhàng cười cười.

Ngay cả khi tôi muốn giao tiếp với những người này, nhưng lý trí mách bảo tôi, chuyện này đã trở nên khó khăn rồi.

Người đàn ông mặt trắng trước mặt không phải là thi thể kỳ lạ gì cả, mà là một cây nấm.

Tôi nhìn thấy rất nhiều sợi lông tơ trên da của nó.

Những sợi lông tơ đó đều đến từ cây nấm.

Trong lúc tôi suy nghĩ, cũng nói với những người bên cạnh: “Mấy người nhìn kỹ khuôn mặt của nó xem.” Lời này nói ra, mọi người vội vàng tiến lên.

Bọn họ nhìn thấy những sợi lông tơ trên mặt người đàn ông, nhưng vẫn không thấy Vương Lộ đâu, bọn họ lòng hoảng ý loạn, dưới sự bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể nói với tôi: “Cậu vẫn nên để Vương Lộ ra gặp chúng tôi một lần đi!” “Đúng vậy, nếu Vương Lộ thật sự không xuất hiện, vậy thì chúng tôi thật sự là đường chết một con rồi.” Trên mặt mọi người tràn đầy sầu não và bất lực.

Nghe những lời như vậy, sắc mặt tôi cũng dần trở nên ngưng trọng.

“Tôi cũng muốn giúp mấy người, nhưng chuyện này không dễ dàng như vậy.” Tôi chỉ có thể làm được một chút như vậy thôi, nếu thật sự có thể giúp những người này, tôi sao có thể chọn khoanh tay đứng nhìn.

Tôi nói là sự thật.

Những người đó nghe thấy thì sắc mặt cũng đều trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Lúc này tuy Vương Lộ vẫn chưa xuất hiện, nhưng tôi biết, Vương Lộ vẫn còn sống, nhìn mấy người này, tôi đột nhiên nói với bọn họ: “Cứ yên tâm, Vương Lộ không chết.” Đây là sự thật, mọi người nghe thấy thì cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay khoảnh khắc tôi đưa tay ra chạm vào người đàn ông trước mặt, tất cả mọi người đều đưa tay ra ngăn cản tôi.

Nhìn tôi trước mặt, bọn họ đầy vẻ cẩn thận mà nói: “Thứ này lai lịch bất minh, vẫn là đừng chạm vào nó đi!” “Huống hồ chúng ta còn làm nó rơi xuống, đây là hành vi đại nghịch bất đạo.” “Nó bây giờ không chấp nhặt với chúng ta, là vì tính khí tốt, chỉ cần nó tức giận, chúng ta đều không có cách nào sống sót rời đi.” “Đúng vậy, cậu vẫn là đừng chạm vào nó, đừng mạo phạm.” Những người đó vừa nói vừa lớn tiếng hét về phía tôi.

Nghe lời bọn họ nói, tôi nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng thu tay về, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần phức tạp.

Những người đó biết tôi không thể cam tâm, lại một lần nữa nhắc nhở nhìn tôi nói: “Nếu cậu không tin thì cứ thử xem, dù sao người chết cũng không phải chúng tôi.” Trên mặt mọi người tràn đầy vẻ nghiêm túc, thấy đám người này có vẻ `ném đá giếng người gặp nạn`, tôi cũng chỉ qua loa cười cười.

Tôi biết tính cách con người là như thế nào, hiện tại, cũng không đặt kỳ vọng và hy vọng vào những người này nữa.

Những người đó thấy tôi thái độ như vậy, lại không nhịn được chỉ vào thứ trước mặt mà nói: “Thứ này thật sự kỳ lạ.” “Đúng vậy, ngày càng khiến người ta không thể hiểu nổi.” Những người đó vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Tôi liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó thần sắc đạm mạc mà nói: “Đừng nói những lời phí lời đó.” Nói xong, tôi liền phẩy phẩy bụi bẩn không tồn tại trong tay.

Thấy tôi thật sự chuẩn bị ra tay, đám người đó cũng không còn cách nào.

Sau khi tôi thắp một cây `chá chúc`.

Những người đó cũng thấy tia sét dường như dần dần biến mất.

Đang chuẩn bị báo cáo phát hiện này cho tôi, không ngờ lúc này tôi lại cau mày, ngay sau đó, đầy vẻ khó hiểu mà nói: “Sao lại như thế này?” Trong ngữ khí của tôi mang theo vài phần tò mò và khó hiểu, mọi người nghe thấy vội vàng tiến lên.

Chương 1448

Còn chưa kịp hỏi cặn kẽ, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra, tay tôi lại dính vô số máu tươi.

Ngoài ra, trên cơ thể người đàn ông trước mặt cũng mọc ra rất nhiều nấm bào tử tương tự.

Nhìn những thứ này, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ phức tạp, bọn họ không nhịn được lùi lại vài bước, đồng thời nhìn chằm chằm vào tôi, lớn tiếng nói: “Cậu đang làm gì vậy?

Muốn hại chúng tôi chết sao?” “Thứ này cậu nên giải quyết được chứ?” Trong ngữ khí của bọn họ mang theo vài phần bất mãn và trách móc.

Nghe những lời như vậy, tôi chỉ qua loa cười cười, tôi không nghĩ sẽ hại tính mạng những người này, nhưng tôi cũng không thể để cơ hội vuột mất.

Nghĩ đến chuyện này, tôi liền giải thích một câu với những người này trước mặt: “Tôi chỉ muốn xem rốt cuộc thứ này là gì mà thôi?

Chẳng lẽ còn không được sao?

Hơn nữa, tôi nghi ngờ Vương Lộ ở bên trong quan tài, bây giờ chúng ta nhất định phải nhanh chóng.” Nghe lời tôi nói, mọi người đều nhẹ nhàng gật đầu.

Bọn họ đồng ý với cách nói này của tôi, nhưng nhìn những nấm bào tử trước mặt, bọn họ lại phát hiện mình không thể làm gì được.

Bọn họ không dám giống tôi đưa tay ra chạm vào, đặc biệt là tôi, chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, trên tay đã toàn là máu, chuyện như vậy mang đến ảnh hưởng lớn hơn cho bọn họ, đến nỗi bọn họ cứ thế đứng ngây người tại chỗ, nửa ngày cũng không nói được lời nào.

Thấy đám người này như vậy, trên mặt tôi chỉ có sự bất lực và sầu não.

Tôi vỗ nhẹ đầu mình một cái, rồi nghiêm túc nói: "Đừng vì chuyện này mà lùi bước, mấy người đợi ở bên cạnh, chuyện này tôi tự mình giải quyết là được rồi." Trong lúc nói chuyện, tôi lại một lần nữa đưa tay ra, những người đó thấy tôi dũng cảm như vậy, lại không nhịn được khẽ cười nói: "Cậu đúng là không cần mạng mà?" "Đúng vậy, người bình thường đều không làm được như cậu." Những người đó tíu tít nghị luận, tôi nghe thấy nhưng không đáp lại, chỉ nhìn những thứ này trước mặt, khi một lần nữa đưa tay ra, tôi có thể cảm nhận được áp lực mà những thứ đó mang lại.

Rõ ràng, những nấm bào tử này đều có sinh mệnh.

Người đàn ông trước mặt này chắc cũng có vấn đề.

Lúc này, tôi thu tay về, từ trong ba lô lấy ra một cây côn dài.

Cây côn này cần phải lắp ghép.

Đợi tôi lắp ghép xong, trên mặt những người đó cũng nhiều thêm vài phần ý cười.

"Các anh quả nhiên chuyên nghiệp, nhìn thiết bị trong tay còn tốt hơn chúng tôi nhiều." Những người đó vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, vì thật sự sùng bái những người như Vương Diệp, họ không nhịn được mà cảm thán năng lực của anh chàng này.

Nghe họ nói, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Khi cây côn chạm vào người đàn ông, những khuẩn cô đó tức thì lan tràn.

Vương Diệp có thể cảm nhận được sát khí mà chúng mang theo.

Nhưng giờ phút này, anh không còn đường lùi nào nữa.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Vương Diệp nhẹ nhàng đỡ người đàn ông trước mặt dậy.

Động tác của anh tuy nhanh nhưng sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, ngoài ra, miệng anh còn lẩm bẩm không ngừng.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, không khỏi nín thở lo lắng.

Ban đầu còn tưởng Vương Diệp có thể giải quyết thuận lợi, không ngờ giờ phút này anh đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nghe tiếng kêu đó, sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Diệp chỉ nhìn người đàn ông trước mặt nói: “Mọi chuyện trở nên tồi tệ rồi, các anh phải chuẩn bị tinh thần để ứng phó.” Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu.

Người đàn ông trước mặt tuy vẫn bất động, nhưng sau khi Vương Diệp nói xong câu đó, tất cả mọi người đều không dám lơ là.

Họ từ từ lùi lại phía sau, sau khi xác định những con đường đó có thể đi được, những người đó lại mở miệng nói với Vương Diệp: “Đừng sợ, chúng ta bây giờ có đường lui rồi, sẽ không bị mấy thứ này cản chân đâu.” Trên mặt họ lộ vẻ phấn khích và kích động, nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ khẽ cười lắc đầu.

Cho dù sự thật là vậy, anh cũng không nghĩ đến việc buông lỏng cảnh giác của mình.

Mọi người thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được chỉ vào người đàn ông trước mặt nói: “Nếu Vương Lộ thật sự ở bên trong, vậy chẳng phải Vương Lộ đã gặp chuyện không may rồi sao?” “Đúng vậy, nhìn người đàn ông này là biết không đơn giản rồi.” Những người đó thì thầm bàn tán, nhưng một người trong số họ lại ghé sát vào bên quan tài, anh ta dùng đèn pin trong tay gạt bỏ từng chút bụi trên quan tài, sau đó lớn tiếng nói với bạn bè bên cạnh: “Các anh mau đến xem, xem đây là cái gì?” Trong giọng nói của anh ta đầy vẻ kinh hãi và khó tin, mọi người nghe thấy lời anh ta nói, cũng lập tức chạy tới, nhìn thấy những hoa văn trên đó, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Lúc này, người đàn ông cũng trực tiếp nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: “Tất cả những điều này đều là luân hồi báo ứng, sinh sinh bất tức…” Trên mặt người đàn ông tràn đầy kinh hãi và bất lực.

Nghe những lời đó, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh và thờ ơ.

Những người đó thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt nói: “Anh đừng có ở đó mà làm trò, Vương Diệp chưa thừa nhận thì đó là giả.” “Đúng vậy, anh đừng có hù dọa chúng tôi ở đây, chúng tôi không dễ bị dọa đâu.” Mọi người vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Dù sao thì họ cũng không phải kẻ ngốc, cũng có thể nhận ra sự khủng bố mà gã này mang lại.

Trong khi mọi người đang suy tính, người đàn ông lại vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, đây là thật, các anh mau đến xem cái Luân Hồi Điêu Khắc này.” Người đàn ông không ngừng thúc giục những người bên cạnh, những người đó tuy nâng chân bước tới, nhưng Vương Diệp ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm họ, ánh mắt đó quá đáng sợ, khiến những người này không dám lại gần quá.

Người đàn ông kia dường như không chú ý đến ánh mắt của Vương Diệp, hắn chỉ lo chào hỏi những người này.

Giây tiếp theo, một cây côn dài trực tiếp chọc tới.

Sắc mặt người đàn ông lập tức trở nên vô cùng khó coi, Vương

Diệp một cước đá văng hắn, đối phương tuy bay vút lên nhưng không rơi xuống vực sâu, mà trong tích tắc lại bật ngược trở lại trước mặt Vương Diệp.

Thấy người đàn ông như vậy, tất cả mọi người đều sợ hãi không thôi.

Lời cảnh báo vừa rồi của Vương Diệp, những người này vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Đó là tránh xa quan tài, đừng đối đầu trực diện với những thứ này, nếu không chờ đợi họ tuyệt đối là một con đường chết.

Tất cả mọi người đều mừng thầm vì đã nghe lời Vương Diệp.

Người đàn ông tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng nhìn Vương Diệp trước mắt, hắn vẫn không nhịn được kéo khóe miệng cười gượng gạo nói: “Tôi cũng đâu có cố ý, anh hà cớ gì phải đối xử với tôi như vậy?” Ngay cả khi bị Vương Diệp nhìn thấu, người đàn ông cũng không hề hoảng loạn.

Hiện tại, hắn nói ra những lời như vậy, trong lời nói và thái độ đều đầy vẻ ngạo mạn.

Thấy người đàn ông như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt.

Những người khác dường như biết suy nghĩ trong lòng anh, liền không chút do dự nói với người đàn ông trước mặt: “Rốt cuộc anh là thứ gì?” “Có trả Vương Lộ lại được không?” “Hình như chính anh đã đi cùng Vương Lộ phải không?” Mọi người vừa nói vừa nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt chất vấn.

Một loạt câu hỏi khiến sắc mặt người đàn ông trở nên vô cùng ngưng trọng.

Nhìn đám người trước mặt, người đàn ông không khách khí cảm thán: “Ta thật sự đã mang Vương Lộ đi, nhưng tên hắn lại là Vương Lộ, điều này thật sự khiến người ta bất ngờ.

Tên này không hay, lần sau nhớ bảo hắn đổi đi.

Nhưng ta không hiểu, các ngươi lấy tư cách gì mà đối xử với ta bằng thái độ như vậy?” Trong giọng điệu của người đàn ông mang theo sự thiếu kiên nhẫn.

Mọi người nghe những lời đó, đều không tự chủ được mà nắm chặt nắm đấm.

Lòng họ đầy lửa giận, đang chuẩn bị mắng cho người đàn ông trước mặt một trận tơi bời, không ngờ Vương Diệp đã giơ cao cây côn dài trong tay.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Vương Diệp không chút do dự nói: “Chỉ bằng việc tôi có vũ khí trong tay.” Nói xong lời này, anh còn nhìn chằm chằm người đàn ông màu trắng bên cạnh nói: “Đây mới là cơ thể thật của anh phải không?

Nếu một mồi lửa thiêu rụi, anh sẽ có kết cục thế nào?” Câu hỏi này vang lên bên tai.

Tất cả mọi người đều ngớ người ra, họ biết tên này có vấn đề, nhưng tuyệt đối không dám nghĩ Vương Diệp lại điên cuồng như vậy.

Lúc này, sau khi lời Vương Diệp nói ra, không khí dường như cũng lập tức ngưng đọng lại.

Tất cả mọi người đều nhận ra điều không ổn.

Lúc này, Vương Diệp cứ như vậy yên lặng nhìn chằm chằm người trước mặt.

Đối phương thấy Vương Diệp như vậy, hắn đột nhiên gật đầu, sau đó dang hai tay nói: “Anh cứ thử xem, tôi muốn xem là anh cứng đầu hơn hay tôi cứng đầu hơn.” Trên mặt hắn lộ vẻ phấn khích và kích động.

Nghe những lời đó, Vương Diệp ném chai rượu qua.

Trên mặt anh tràn đầy sự bình tĩnh và lạnh lùng.

Người đàn ông thấy Vương Diệp như vậy, lại không chút do dự nói với những người bên cạnh: “Xem kìa, gã này thật sự điên rồi, xem ra hắn không muốn các người được yên đâu.” Đồng thời nói chuyện, Vương Diệp cũng châm lửa chiếc bật lửa trong tay, mọi người cũng lập tức chạy đến bên cạnh Vương Diệp, đồng thời hạ giọng nói: “Anh bình tĩnh một chút đi!” “Không phải nói Vương Lộ đang ở bên trong sao?

Anh bây giờ mà ra tay lỗ mãng thì chắc chắn không ổn đâu.” Mọi người không ngừng khuyên nhủ, nghe họ nói, Vương Diệp gật đầu, sau đó thu lại lửa của mình.

Trên mặt anh mang theo vài phần kiêu ngạo và bình tĩnh.

Những người đó thấy Vương Diệp như vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng họ đều biết, đây chỉ là tạm thời, rất nhanh, bão tố sẽ lại ập đến.

“Anh giao Vương Lộ ra đây, tất cả mọi chuyện tôi sẽ bỏ qua.” Mọi người đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Họ hầu như đã bàn bạc kỹ lưỡng mới quyết định nói ra, không ngờ lời này vừa vang lên, người trước mặt đã bật cười.

Nhìn đám người trước mặt, người đàn ông không chút do dự nói: “Ta đã ở đây lâu như vậy rồi, khó khăn lắm mới gặp được một người thú vị, để hắn ở lại bầu bạn với ta một lúc thì sao?

Tại sao các ngươi lại có thể dùng thái độ như vậy đối xử với ta?” Nói xong lời này, người đàn ông lại bổ sung thêm một câu: “Thật sự không được thì, các người đến chơi với ta đi.” Trên mặt hắn lộ vẻ phấn khích và kích động, những người bên cạnh nghe vậy lại không biết phải làm sao, họ không biết trả lời thế nào, chỉ đành rũ đầu, mặt đầy vẻ phức tạp thở dài.

Thấy đám người này như vậy, người đàn ông lại nói với họ: “Đừng nói là ta chưa nhắc nhở các ngươi, làm người phải biết tiến thoái, biết chừng mực, hiểu rõ giới hạn của người khác.” Trên mặt người đàn ông đầy vẻ nghiêm túc.

Từng lời từng chữ vang lên bên tai, đổi lại chỉ là một nụ cười lạnh của Vương Diệp.

“Vậy tôi sẽ chơi với anh.” Lời này Vương Diệp nói đặc biệt nghiêm túc.

Những người bên cạnh đều bị Vương Diệp dọa đến sững sờ tại chỗ.

Thực ra Vương Diệp không nhất thiết phải làm vậy, nhưng sau khi Vương Diệp chấp nhận, những người đó cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì xét theo một khía cạnh nào đó, họ đã tránh được nguy hiểm.

Trong khi mọi người đang suy tính, người đàn ông nghe lời Vương Diệp nói, chỉ cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhìn người trước mặt, hắn rơi vào sự hoang mang thật lâu, đợi đến khi cuối cùng hoàn hồn lại, lại ha hả cười lớn: “Chỉ bằng anh mà còn muốn chơi với ta, anh đang nghĩ gì vậy?” Trên mặt người đàn ông mang theo vẻ phức tạp và ưu sầu.

Đối mặt với câu chất vấn như vậy, Vương Diệp không đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Những người bên cạnh dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng

Vương Diệp, đều không nhịn được nói với Vương Diệp: “Hắn không dám chơi với anh, tuyệt đối là vì có gian trá.” “Đúng vậy, hắn muốn tiếp tục hại chúng ta, anh không thể để hắn đắc ý.” Những lời đó của mọi người vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Người đàn ông thấy vẻ mặt của Vương Diệp, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng anh, dứt khoát nói với Vương Diệp: “Nếu anh thật sự muốn chơi với ta, vậy bây giờ hãy đi vào trong quan tài kia đi, Vương Lộ cũng đã làm như vậy.” Trên mặt hắn lộ vẻ phấn khích và kích động, nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ cầm trường đao trong tay nói: “Nếu anh không muốn chết ở nơi này, tốt nhất hãy nói rõ ràng với tôi, chơi thế nào, đừng dùng mấy trò bịp bợm này để lừa gạt, nếu không tôi chết rồi, anh cũng đừng hòng sống sót.” Trên mặt Vương Diệp đầy vẻ nghiêm túc.

Chương 1449

Người đàn ông nghe lời anh nói, không hiểu sao lại bị khí thế trên người anh trấn nhiếp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt người đàn ông tràn đầy vẻ phức tạp và ưu sầu, vô số cảm xúc cuộn trào trong lồng ngực.

Cuối cùng, người đàn ông khẽ thở dài, ngay sau đó chỉ vào một bên nói: “Anh đi từ chỗ này qua.” Lời hắn vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Sau khi đi qua, anh mới phát hiện, bên cạnh chiếc quan tài khổng lồ này có một cánh cửa.

Cánh cửa đó không biết thông tới nơi nào, nhưng Vương Diệp vẫn kiên quyết đẩy cửa ra.

Người đàn ông thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với anh: “Đây đều là con đường do anh tự chọn, không liên quan nửa điểm đến tôi, anh đừng có oán trách tôi.” Lời người đàn ông vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Những người khác thấy Vương Diệp kiên định như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Anh nhất định phải kiên trì đấy.” “Chúng tôi sẽ nghĩ cách giúp anh.” Họ vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Nghe những lời đó, trong lòng Vương Diệp tuy vui mừng, nhưng lại có một cảm giác khó tả.

Không đợi mấy người trước mặt phản ứng lại, Vương Diệp cứ thế đi đến chỗ người đàn ông nói.

Trong mắt anh tràn đầy sự lạnh nhạt và bình tĩnh, người đàn ông thấy Vương Diệp dáng vẻ như vậy, lại không nhịn được mở miệng trêu chọc: “Bây giờ vào trong tìm Vương Lộ đi, hắn đang chơi trốn tìm ở bên trong.

Nếu anh tìm được hắn, vậy tôi sẽ giơ cao đánh khẽ, tha cho cả hai người các anh.” Trên mặt người đàn ông đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe những lời đó, Vương Diệp gật đầu, không từ chối.

Anh nhấc chân cứ thế đi vào, cánh cửa đó đóng chặt lại.

Mọi người thấy Vương Diệp dáng vẻ kiên quyết như vậy, không nhịn được khẽ thở dài: “Anh ấy đã chịu đựng quá nhiều vì chúng ta.” “Đúng vậy, tiếp theo chúng ta nhất định phải nghĩ cách giúp anh ấy.” Những người đó thì thầm bàn tán, người đàn ông nghe những lời đó, dường như nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ, hắn nhìn đám người trước mặt, không chút do dự chế giễu: “Một lũ không biết tự lượng sức mình, ngay cả bản thân còn không bảo vệ được, lại còn muốn đi giúp người khác, các người nghĩ ra điều này bằng cách nào vậy?” Trên mặt người đàn ông lộ vẻ hiếu kỳ và khó hiểu, nghe câu hỏi như vậy, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Trên mặt họ tràn đầy phẫn nộ, ngay sau đó, lập tức đi đến trước mặt người đàn ông, đang chuẩn bị nổi giận, mắng cho người đàn ông một trận tơi bời, không ngờ, Vương Diệp đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nghe thấy âm thanh đó, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng, trên mặt họ tràn đầy vẻ phức tạp và kỳ quái, một mặt lo lắng cho Vương Lộ, mặt khác cũng sợ Vương Diệp xảy ra chuyện.

Vì Vương Diệp là xương sống của họ, nhìn người đàn ông trước mặt, mọi người há miệng, nhưng không ngờ gã kia đã sớm đoán được suy nghĩ trong lòng họ, hắn thậm chí còn chỉ về phía bên trong nói: “Nếu các ngươi muốn đi vào, vậy cứ việc, ta sẽ cho các ngươi cơ hội đó.” Trên mặt người đàn ông mang theo sự phấn khích.

Nghe những lời đó, mọi người không biết phải làm sao.

Lúc này, Trương Khởi Linh chỉ với vẻ mặt bình tĩnh đứng bên cạnh quan sát.

Anh không can thiệp vào hành động của Vương Diệp, thậm chí không bình luận về những gì Vương Diệp làm, có lẽ là vì biết Vương Diệp có thể sống sót trở ra, Trương Khởi Linh tỏ ra cực kỳ điềm tĩnh.

Những người bên cạnh biết quan hệ giữa Trương Khởi Linh và Vương Diệp không hề tầm thường, nhưng họ không biết năng lực của Trương Khởi Linh xuất chúng đến mức nào, giờ chỉ có thể ôm đầu, mặt đầy vẻ đau khổ than vãn: “Tiếp theo nên làm gì đây?” “Lần này chúng ta có phải là tiêu rồi không?” Mọi người vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe họ nói, trên mặt Trương Khởi Linh cũng thoáng chút khinh miệt.

Anh ngẩng cằm, không chút do dự nói với những người đó: “Bình tĩnh đi, có gì mà hoảng?

Tình hình còn chưa nghiêm trọng mà đã sốt sắng thế rồi à?” Nghe lời Trương Khởi Linh, mọi người há miệng, không hiểu sao lại không biết giải thích sự bất lực trong lòng mình với Trương Khởi Linh như thế nào.

Trương Khởi Linh cũng không quan tâm, chỉ nhìn về phía Vương Diệp nói: “Tôi tin cậu ấy nhất định làm được.” Nói xong lời này, Trương Khởi Linh cứ thế yên lặng đứng thẳng bên cạnh, anh không nói gì, đối với hoàn cảnh nơi đây, anh cũng không đi quan sát.

Mọi người thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm oán trách: “Anh đúng là, mau tìm lối ra khác đi!”

“Ở đây đứng im như vậy thì có ích gì chứ??” Trên mặt họ mang theo chút bất mãn.

Nghe những lời đó, Trương Khởi Linh phản ứng lại, anh ngẩng đầu nhìn những người đó một cái, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Không cần phải đi tìm những thứ đó, tất cả đều là công toi.” Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự cố chấp.

Những người đó nghe vậy đều không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, Vương Diệp vẫn đang chậm rãi đi lại bên trong, tuy đã tìm thấy Vương Lộ, nhưng tên đó không ra người không ra quỷ, ngoài ra còn nhe nanh múa vuốt về phía anh, muốn hù dọa anh.

Đã vậy, Vương Diệp hà cớ gì phải khách khí với hắn.

Anh trực tiếp tung hai quyền vào hắn, đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, anh dùng cách này để nhắc nhở Trương Khởi Linh rằng mình đã tìm thấy Vương Lộ.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng đã hiểu ý của Vương Diệp.

Và anh nhìn hoàn cảnh xung quanh, lờ mờ cũng biết có điều gì đó không ổn, vì vậy cứ dứt khoát đứng yên tại chỗ, không đi tìm kiếm gì cả.

Anh không hoạt bát như những người kia, cũng không tỉ mỉ như những người đó.

Mọi người thầm tính toán trong lòng: xét từ mọi phương diện, Trương Khởi Linh trước mắt, đúng là một kẻ vô dụng.

Trương Khởi Linh dường như biết suy nghĩ của họ, liền lại chỉ về phía Vương Diệp nói: “Nếu cậu ấy thật sự có chuyện, chúng ta bây giờ xông vào cũng vô dụng.

Các người phải nhớ rõ rốt cuộc mình có thể làm được điều gì?”

Lời anh nói khiến mọi người cười lạnh: “Tên vô tình.” Với đánh giá như vậy, Trương Khởi Linh không hề bận tâm, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Không lâu sau, Vương Diệp dẫn Vương Lộ đi ra.

Vương Lộ mồ hôi đầm đìa, mặt đầy vẻ mệt mỏi và suy yếu, ngoài ra, môi Vương Lộ cũng trắng bệch.

Những người đó thấy Vương Lộ đi ra, trên mặt họ cũng thêm vài phần kích động, sau đó chạy đến bên cạnh Vương Lộ, kéo tay hắn nói: “Anh không sao chứ?” Họ hỏi han ân cần.

Nghe thấy âm thanh của họ, Vương Lộ mơ màng tỉnh lại.

Nhìn đám người trước mặt, Vương Lộ khẽ lắc đầu, nhưng trên mặt vẫn còn vài phần hoảng hốt, hắn liếc Vương Diệp một cái, ngay sau đó, không khách khí nói: “Tôi đang ở đâu đây?” Lời Vương Lộ vừa nói ra, Vương Diệp chỉ khẽ cười, những người đó thấy nụ cười trên mặt Vương Diệp, đều không nhịn được mở miệng nói với anh: “Chúng ta đã tìm thấy một lối ra mới ở đây, anh nhìn chỗ đó xem.” Họ vừa nói vừa chỉ đường cho Vương Diệp.

Những người này trông vô cùng sốt sắng, ít nhất so với thái độ lơ là lúc đầu, giờ phút này họ đã bình thường hơn nhiều, nhưng Vương Diệp nghe những lời đó, lại lắc đầu nói: “Các anh không phát hiện ra chỗ này có vấn đề sao?” Câu hỏi này vang lên bên tai, tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ.

Cho dù có vấn đề, họ cũng không cảm giác được.

Huống hồ, nếu không phải Vương Diệp chủ động mở miệng, làm sao họ có thể nhận ra sự khác biệt ở đây.

Mọi người thầm suy nghĩ, thấy họ như vậy, sắc mặt Vương Diệp càng khó coi hơn, ngay sau đó, chỉ vào hoàn cảnh xung quanh nói: “Mọi thứ ở đây đều đã thay đổi, nếu các anh không tin thì hãy nhìn kỹ xem.” Lời này vừa nói ra, mọi người nhìn xung quanh, lờ mờ dường như thật sự có điều gì đó không giống nữa, và Vương Diệp cũng đi đến bức tường bên cạnh, anh cầm đèn pin với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chúng ta không nên dựa vào bức tường mới phải.” Họ đang đi trên những bậc thang, theo lẽ thường mà nói, những bức tường này không nên xuất hiện.

Lời Vương Diệp vừa nói ra, mọi người phản ứng lại.

Trên mặt họ tràn đầy vẻ phức tạp và kỳ dị, lúc này Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mở miệng giải thích: “Tôi nghĩ chắc chắn có nguyên nhân khác, đừng bi quan như vậy.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vài phần tươi cười, cố gắng thuyết phục Vương Diệp chấp nhận những lập luận của mình.

Nhưng anh không ngờ là, lời mình vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp không chút do dự chế giễu: “Không phải như vậy.” Lời này vang lên bên tai, Trương Khởi Linh cảm thấy có điều không ổn.

Vương Diệp chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh nói: “Những thứ khác tôi cũng đã nhìn ra rồi…” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Mọi người nghe lời Vương Diệp đều không nhịn được nhíu mày: “Cái này có vấn đề gì chứ?” Họ không cảm giác được.

Lúc này, Vương Diệp cũng cầm đèn pin ném lên không trung.

Giây tiếp theo, anh kéo đèn pin về, nhưng ánh sáng ngắn ngủi đó, dù chỉ thoáng qua, cũng khiến họ nhìn rõ mọi thứ ở đây.

Hoàn cảnh và diện mạo của nơi này cực kỳ khủng khiếp.

Ngoài ra, khi họ nhìn xa hơn, thứ họ cảm nhận được cũng là một vùng hoang vu và thê lương, bao gồm cả những đường hầm kỳ dị, hoàn toàn không phải cảnh tượng lúc nãy.

Nhìn những người bên cạnh, Vương Diệp đột nhiên khẽ cười: "May mà vừa rồi còn ở đây, người đàn ông kia tuy đã biến mất, nhưng tôi cảm thấy hắn ta sẽ xuất hiện ngay thôi." Vương Diệp nói thật.

Khi anh tìm Vương Lộ, có một bóng dáng kỳ lạ cũng bò vào.

Những người kia có thể không chú ý, nhưng Vương Diệp đã phát hiện ra.

Lúc đó, anh không muốn dây dưa quá nhiều với người đàn ông kia, sau khi tìm thấy Vương Lộ, Vương Diệp liền trực tiếp đưa Vương Lộ rời đi.

Những người đó nghe lời Vương Diệp, trên mặt họ tràn đầy vẻ phức tạp.

Tuy tin Vương Diệp có thể làm được, nhưng tự nhiên lại đến một nơi như thế này, hơn nữa còn là trong vô thức, điều này nói ra cũng thật khó tin.

Mọi người thầm suy nghĩ, ngay sau đó mở miệng nói với anh: "Anh có nghĩ thứ này thật sự giống như anh nói không?" Trên mặt họ mang theo vẻ phức tạp và ưu sầu.

Nghe câu hỏi như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự kỳ quái.

Anh lắc đầu, không đáp lại.

Những người đó vừa nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được chỉ lên trời nói: "Những thứ đó cũng bình thường thôi mà." Lời vừa nói ra, Vương Diệp ngẩng đầu lên đã thấy những bóng trắng đó.

Nhìn thấy thứ đó ngày càng đến gần họ, Vương Diệp cũng biết mọi chuyện đã trở nên phiền phức rồi.

Nhìn những người bên cạnh, Vương Diệp nắm chặt nắm đấm không chút khách khí nói: “Các anh cứ ở cùng Vương Lộ đi.” Một khi xảy ra chuyện gì, giữa bọn họ đều có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Nghe lời Vương Diệp, những người đó đều gật đầu.

Tuy họ không có nửa lời ý kiến về điều này, nhưng khi đi qua, sắc mặt mọi người cũng trở nên vô cùng trầm trọng.

Họ nhìn Vương Diệp trước mắt, không nhịn được lớn tiếng hô lên: “Anh nhất định phải bảo toàn tính mạng của mình.” Lời họ vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng giây tiếp theo, những khuẩn cô trong chiếc quan tài trước mặt kia, lại từng chút một lan tràn lên những bóng trắng đó.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, những bóng trắng đó dường như được truyền vào sức sống.

Giây tiếp theo, chúng liền trực tiếp nhảy đến trước mặt Vương Diệp.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, sớm đã bị dọa đến không nhẹ, từng người một mặt đầy kinh hãi nói: “Trời ơi, sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” “Anh nhất định phải… cẩn thận hơn.” “Vạn nhất chết rồi, anh coi như xong đời…” Những người đó không ngừng nói, nhưng Vương Diệp không đáp lại họ, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh một cái.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều biết, tiếp theo phải làm gì.

Những điều này không cần những người kia nhắc nhở, nhưng khi Vương Diệp cầm thanh đao trong tay, bổ bóng trắng trước mặt thành hai, điều không ngờ tới cũng đã xảy ra.

Bóng trắng trước mặt, lại còn có thể hợp nhất cơ thể mình lại một lần nữa, ngoài ra, những kẻ đó cực kỳ kiêu ngạo.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, chúng không chút khách khí nói: “Anh bạn này sao lại cả gan như vậy chứ?” “Anh không sợ chết sao?” Chúng không ngừng kêu la, chẳng qua là hy vọng Vương Diệp có thể coi trọng mạng sống của mình hơn một chút, nhưng những lời đó của chúng vừa nói ra, Vương Diệp lại không hề bận tâm.

Anh cầm thanh đao trong tay, vẫn không ngừng chém loạn xạ ở chỗ đó.

Chương 1450

Cho dù chúng có thể hợp nhất lại, nhưng trong quá trình hợp nhất, chúng cũng cần thời gian.

Như vậy, Vương Diệp đã nắm bắt được khoảng thời gian nhỏ nhoi này.

Anh có thể đảo ngược từng chút một sự chênh lệch giữa hai bên, thậm chí là áp lực mà những kẻ này mang lại cho mình.

Mọi chuyện không hề tồi tệ như anh nghĩ.

Vì có Vương Diệp dẫn dắt, Trương Khởi Linh dần dần cảm nhận được năng lực của Vương Diệp mạnh mẽ đến mức nào.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy phấn khích và kích động.

Có lẽ là vì bên cạnh có một trụ cột vững chắc, lúc này Trương Khởi Linh căn bản không hề hoảng loạn, ngay cả khi phiền phức trước mắt trông có vẻ hoàn toàn không dễ giải quyết.

Nhưng Trương Khởi Linh đã nghĩ ra cách để đối phó.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, trên mặt Trương Khởi Linh mang theo sự phấn khích và kích động.

Anh nhướn mày về phía Vương Diệp, sau đó không chút do dự nói: “Tôi vẫn luôn tin tưởng anh.” Trên mặt anh đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Anh chấp nhận những điều Trương Khởi Linh nói, nhưng có một số chuyện không hề đơn giản như Trương Khởi Linh nghĩ.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, một vật thể trắng lớn hơn nhảy lên, và thứ màu trắng đó dường như là thi thể cổ nằm trong quan tài.

Vương Diệp trong lúc kinh ngạc nhưng cũng không chút khách khí xông tới.

Trên mặt anh tràn đầy sự kiên cường, cho dù phiền phức trước mắt khó đối phó, anh cũng chưa từng nghĩ đến việc lùi bước.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp cứ thế xông tới, cũng không nhịn được lớn tiếng nói với anh: “Cẩn thận, phía sau anh có kẻ tập kích.” Anh vừa nói vừa xông tới.

Lúc này, Trương Khởi Linh định dang hai tay ra, dùng tính mạng của mình để bảo vệ Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp chỉ quay đầu nhìn một cái, sau đó phóng ra ám khí từ trong nhẫn.

Trong chớp mắt, những thứ đó trực tiếp đổ rạp xuống đất.

Thấy những kẻ đó như vậy, trên mặt Trương Khởi Linh cũng thoáng vài phần ý cười.

Vương Diệp chỉ nhìn chằm chằm những thứ đó nói: “Có gì đáng sợ đâu.” Lời anh nói vang lên bên tai, Trương Khởi Linh há miệng, không biết phải trả lời thế nào, nhưng anh không phải kẻ ngốc, cũng có thể cảm nhận được Vương Diệp đang bài xích mình.

Trong bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh chỉ đành ngượng ngùng dang hai tay.

Vương Diệp cũng chỉ nhìn những thứ trước mặt này cười lạnh: “Đợi đến khi các người ngu xuẩn đến mức độ nào đó, sẽ biết việc mình đang làm đáng thương đến nhường nào.” Nói xong, Vương Diệp không còn đáp lời những kẻ đó nữa, anh trực tiếp xông tới, thanh đao trong tay không ngừng vung chém.

Trong chớp mắt, những kẻ đó đều đổ rạp xuống đất.

Cùng với kẻ nhảy ra từ trong quan tài.

Trên mặt hắn tuy mang theo sự phẫn nộ, nhưng khoảnh khắc hắn đổ xuống, Vương Diệp cũng xông tới, cưỡng chế cạo bỏ lớp nấm trắng trên người hắn.

Anh dùng mặt dao của mình lột bỏ sống sờ sờ những thứ đó.

Những người bên cạnh nhìn thấy chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tất cả mọi người đều rơi vào sự hoang mang, ngay cả Vương Lộ cũng không ngoại lệ.

Khi hắn quen Vương Diệp, anh chàng này rõ ràng không hề hung tàn đến vậy.

Sao bây giờ trong chớp mắt, Vương Diệp lại biến thành người như thế này rồi?

Vương Lộ không hiểu, trên mặt hắn tràn đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn Vương Lộ một cái, sau đó nói với kẻ trước mặt này: “Ngươi không xứng làm đối thủ của ta.” Lời này vừa nói ra, tên trước mặt này rất nhanh lại rơi vào im lặng, và Vương Diệp cũng chỉ cầm thanh đao trong tay, vẻ mặt sắc bén nói: “Tôi chưa từng sợ hãi, có bản lĩnh thì ngươi cứ tấn công nữa đi.” Có lẽ là câu nói cuối cùng đã chọc giận tên trước mặt này, sau khi Vương Diệp nói ra lời này, tên đó trực tiếp nhảy đến trước mặt Vương Diệp, ngay sau đó không ngừng vung vẩy nắm đấm của mình...

Ngoài ra, khi Vương Diệp lại bổ hắn thành hai, cũng có thể phát hiện tốc độ hồi phục của hắn nhanh hơn rất nhiều so với những bóng trắng khác.

Vương Diệp trong lúc bất đắc dĩ, nhưng cũng đã hiểu ra một chuyện.

Đó là trong cơ thể những thi cốt đó, tại sao lại giấu những chiếc đinh.

Không phải để ghép chúng lại với nhau, mà là để phát huy tác dụng quan trọng vào những thời khắc như thế này.

Vương Diệp thầm suy nghĩ, ngay sau đó nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi sẽ đối phó với tên này, cậu thì xử lý những kẻ còn lại.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Vương Lộ đứng bên cạnh nhìn, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Lộ nắm chặt nắm đấm, không nhịn được mở miệng nói: “Tôi cũng muốn qua giúp anh.” Trên mặt Vương Lộ lộ vẻ phấn khích và kích động, nghe lời hắn nói, Vương Diệp như thể nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ, trực tiếp phất tay nói với Vương Lộ: “Anh đừng qua đây làm vướng chân tôi, tôi đã may mắn lắm rồi.” Lời này Vương Diệp nói đặc biệt nghiêm túc, Vương Lộ nghe xong, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không còn dấu vết, dường như không ngờ Vương Diệp lại đối xử với mình bằng cách này.

Thấy Vương Lộ dáng vẻ như vậy, Vương Diệp lại không chút do dự chỉ vào những thứ trước mặt nói: “Xem kìa chúng khó đối phó đến mức nào, thật sự nghĩ anh là chúa cứu thế nào sao?” Lời Vương Diệp nói, khiến Vương Lộ rơi vào im lặng.

Hắn không thể đáp lại.

Nhưng dưới ánh mắt chú mục của mọi người, Vương Diệp vẫn giơ con dao trong tay lên, không hề chùn bước vung về phía gã kia.

Tốc độ và sự nhanh nhẹn của hắn không thấp, nhưng hắn thực sự không phải đối thủ của tên đó.

Không lâu sau, tên kia cười ha hả trước mặt Vương Diệp, không ngừng vỗ tay, có vẻ như đang cười vì phấn khích, nhưng trong động tác lại có thêm vài phần quỷ dị khó tả.

Vương Diệp biết người trước mặt có vấn đề, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Có lẽ tình hình đã trở nên nghiêm trọng, Vương Diệp không khỏi nói với những người phía sau: “Tôi không bảo các anh đi tìm lối ra khác sao?

Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ muốn chết cùng nhau à?” Những lời này vừa thốt ra, Vương Lộ mới phản ứng lại.

Cậu ta chỉ mải xem kịch mà bỏ qua một việc tối quan trọng.

Nhìn những người bên cạnh, Vương Lộ vội vàng đẩy cánh tay họ, bảo họ đi tìm.

Ngoài ra, Vương Lộ cũng bắt đầu bận rộn.

Cậu ta cầm la bàn trong tay, mặt đầy vẻ nghiêm túc và tỉ mỉ, trông có vẻ sẵn lòng làm việc cẩn thận theo lời Vương Diệp.

Thế nhưng, sự chú ý của Vương Lộ lại không tự chủ bị những chiêu thức của Vương Diệp hấp dẫn.

Phải thừa nhận rằng, Vương Diệp thực sự là một nhân vật mạnh mẽ.

Ít nhất là nửa đời người Vương Lộ sống, cậu ta chưa từng thấy ai như Vương Diệp.

Lúc này Vương Lộ cũng thầm may mắn rằng mình lúc đầu không đắc tội Vương Diệp, nếu không thực sự mạo phạm hắn, e rằng cái chết đang chờ đợi cậu ta.

Càng nghĩ Vương Lộ càng cảm thấy may mắn.

Thấy Vương Lộ vẫn đứng ngây tại chỗ, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Không ngờ một viên đá bay lên, là do tên kia không cẩn thận làm vỡ một chỗ trên mặt đất, khiến đá bắn tung tóe.

Lúc này, viên đá đó cũng bay tới trước mặt Vương Lộ.

Gã này trở tay không kịp, cứ thế bị viên đá đập trúng trán, đau đến mức lăn lộn trên đất, cả người đau đớn muốn chết.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, sắc mặt Vương Diệp trở nên có chút phức tạp.

“Chuyện này là sao?” Trên mặt Vương Diệp hiện lên vẻ phức tạp và ưu tư.

Vương Lộ nghe lời hắn, nhưng lại không biết phải trả lời thế nào.

Gã kia tuy vẫn giữ thái độ tức giận, nhưng động tác của y lại thêm vài phần cứng nhắc.

Vương Diệp biết gã này có thể có vấn đề, liền vội vàng nói với Vương Lộ: “Mau đi theo những người kia, đừng ở đây nữa.” Vạ lây tới cá, Vương Lộ thậm chí không có sức để nói.

Vương Diệp nói là sự thật.

Vương Lộ nghe xong chỉ khẽ gật đầu, nhưng vẻ sùng bái trên mặt cậu ta không thể che giấu được, đột nhiên lớn tiếng nói với Vương Diệp: “Tôi mãi mãi là fan của anh.” Nghe lời Vương Lộ, Vương Diệp chỉ cười lắc đầu.

Hắn không đáp lại những lời Vương Lộ nói, nhưng khi tiếp tục bước đi, ai cũng có thể cảm nhận được sự kiên cường của Vương Diệp.

Những người kia trên mặt đầy vẻ phức tạp và ưu tư, còn Vương

Diệp chỉ nhìn quanh cảnh xung quanh mà nói: “Loáng thoáng cảm thấy, tình hình này có chút không ổn.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Những người kia nghe lời Vương Diệp, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Không đợi những người này phản ứng, Vương Diệp liền nói thẳng với họ: “Nhân tiện, một chuyện khác, các anh cũng nên suy nghĩ kỹ. ” Những lời này vang lên bên tai, mọi người liền cau mày, nhìn Vương Diệp một cách kỳ quái.

Vừa nói, Vương Diệp lại chỉ vào quan tài bên cạnh dặn dò: “Lối vào và lối đi đều đã biến mất, bây giờ chỉ còn một chỗ này có thể đi vào.

Tôi nghi ngờ bên trong có các cơ quan khác, các anh đừng suy nghĩ về nơi này.” Những người kia vừa định đi vào, Vương Diệp đã nhìn thấu suy nghĩ của họ, dứt khoát lên tiếng nhắc nhở.

Nghe lời Vương Diệp, họ cũng đã phản ứng lại.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, nhóm người này gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào về điều này.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế nhấc chân đi vào trong quan tài.

Hắn không đi theo lối hầm bí mật, mà đi vào chỗ gã đàn ông đang nằm.

Nhưng hắn vừa mới bước vào, lại phát hiện đây là một cầu thang trống trải.

Gã đàn ông tuy trạng thái không bằng Vương Diệp, nhưng trong lúc hồi phục, thấy Vương Diệp xâm nhập vào nơi mình nghỉ ngơi, cũng không khỏi tức giận hét lên với Vương Diệp: “Mày xong đời rồi!” Trên mặt gã đàn ông đầy vẻ tức giận, nghe giọng nói của y, Vương Diệp đột nhiên bật cười: “Hai người các ngươi đều là người chết, tại sao có thể sống lâu như vậy ở nơi này?

Chương 1451

Chẳng qua là dựa vào những cây nấm kỳ lạ này thôi.” Vương Diệp vừa nói, vừa chỉ vào những thứ trên người gã đàn ông.

Loại này có thể coi là sinh vật hữu cơ, dưới một sự kết hợp mạnh mẽ nào đó, chúng có thể phát huy năng lực đặc biệt.

Và hiện tại, gã đàn ông cũng chính là làm được điều này, mới có thể sống sót tạm bợ ở đây.

Nghe lời hắn, sắc mặt gã đàn ông có chút khó coi.

Y lắc đầu, mặt đầy nghiêm túc nói: “Mày đang nói vớ vẩn gì đấy?

Cái gì mà hai người chết?

Ở đây chỉ có một mình tao.” Y vừa nói vừa hất cằm, nhưng Vương Diệp đã kéo một người khác trong cầu thang lên.

Người đó cũng chính là gã đàn ông đang giả vờ trước mặt mọi người.

Mặc dù y trông rất giống gã đàn ông kia, nhưng xương cốt của họ có sự khác biệt rất lớn, bởi vì xương cốt của gã đàn ông nằm trong quan tài đều đã bị gã kia đóng đinh lại.

Đúng như Vương Diệp đoán.

Hai người họ quả nhiên là tồn tại bằng cách thủ đoạn không sạch sẽ đó.

Mặc dù bây giờ bị Vương Diệp vạch trần tất cả, nhưng họ cũng không hoảng loạn, mà nhìn chằm chằm vào Vương Diệp trước mặt, thần sắc hờ hững nói: “Ngươi đoán đúng thì sao?

Những thứ này có thể đại diện cho cái gì?” Họ vừa nói vừa hất cầm, khi cả hai cùng nhảy lên, Vương Diệp cũng cảm nhận được sát ý trên người họ.

Có vẻ như hắn không thể sống sót được nữa.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, hai người trước mặt thấy Vương Diệp như vậy, lại không khỏi chỉ vào một hướng khác nói: “Ngươi mau nhìn xem, đó là cái gì?” Trên mặt họ tràn đầy vẻ kinh hoàng, cố gắng phân tán sự chú ý của Vương Diệp.

Nhưng khi Vương Lộ quay đầu nhìn lại, cũng thấy một thứ khó tin, cậu ta đứng sững lại.

Vương Diệp không tin lời hai người này nói, mà trực tiếp chém rụng đầu cả hai.

Làm xong những việc này, Vương Diệp mới quay đầu nhìn một cái, nhưng nhìn thứ trước mặt, trong mắt hắn cũng đầy vẻ phức tạp.

Lúc này Vương Lộ không khỏi lắc đầu nói: “Đây chẳng phải là con rồng được tạo thành từ núi vàng núi bạc sao?” Cậu ta vừa nói vừa hét lớn với Vương Diệp.

Nghe lời cậu ta, Vương Diệp chỉ cười lạnh: “Thằng ngốc ngu dốt chưa từng thấy đời, thứ này thì là gì?

Có những thứ không thuộc về chúng ta, đừng có mà tơ tưởng.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Vương Lộ tuy khẽ gật đầu, nhưng trên mặt vẫn còn vài phần không phục.

Cậu ta không nghĩ những lời Vương Diệp nói là thật.

Nhìn con rồng phía trước, Vương Lộ trên mặt chỉ có sự hưng phấn và kích động, cậu ta không kìm được bước tới.

Con rồng đó bay lượn một lúc trước mặt cậu ta, rồi cứ thế từ từ hạ xuống đất.

Nhìn thứ này, Vương Lộ sắp chảy cả nước miếng, nhưng cậu ta quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Vương Diệp vẫn đang nghiên cứu hai cái xác kia.

Ngoài ra, Trương Khởi Linh cũng dừng động tác trong tay, hình như là vì con kim long này xuất hiện, những tên đó đều đã không còn hơi thở.

Trương Khởi Linh có chút kỳ lạ, Vương Diệp cũng vậy.

Mặc dù chặt đầu họ là hành vi bất đắc dĩ.

Nhưng Vương Diệp không ngờ, họ không hề có da thịt, tất cả đều là cơ thể nấm.

Trong lúc kinh ngạc, Vương Diệp cũng chìm vào im lặng.

Rõ ràng sức mạnh của họ lớn như vậy, vậy là bằng cách nào mà họ có thể tung ra những đòn đó?

Hắn nghĩ không thông, chỉ có thể thở dài.

Những người kia thấy vẻ mặt Vương Diệp, như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, liền không chút do dự nói: “Chúng ta đã tìm thấy lối ra rồi, anh mau đến xem có phải là cái này không?” “Đừng đứng mãi ở chỗ đó nữa, chúng ta bây giờ không thể trì hoãn thêm, nếu không phiền phức sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.” Mọi người líu ríu nói.

Nghe lời họ, Vương Diệp gật đầu, rồi đi tới trước mặt họ.

Nhìn lối ra trước mắt này, Vương Diệp cuối cùng lắc đầu, bởi vì kim chỉ la bàn có vấn đề.

“Không phải cái này, các anh sai rồi.” Lời này Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc, những người kia nghe xong sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù họ đã nghe theo, nhưng trên mặt lại mang vài phần không cam lòng, hiển nhiên là họ không thể chấp nhận kết luận này.

Và Vương Diệp lại cầm la bàn trong tay bắt đầu xoay chuyển.

Nhưng mọi người chú ý tới con rồng vàng đó, họ đều lập tức đi tới.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, nhóm người kia vô cùng kích động nói: “Trời ạ, ở đây lại còn có rồng.” “Thứ này chẳng phải đã biến mất từ lâu rồi sao?” Những người kia không ngừng nói, nghe lời họ, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh.

Lúc này Vương Lộ nhìn họ một cái, rồi thân ái nói với Vương Diệp: “Tôi vẫn luôn tin vào năng lực của mình, con rồng này chắc chắn là vì tôi mà đến.” Lời nói như vậy có thể nói là đại nghịch bất đạo, Vương Diệp nghe xong cả người ngây tại chỗ.

Vương Lộ lại không hề bận tâm, cậu ta chỉ hất cằm, mặt đầy vẻ kiêu ngạo nói: “Các anh thấy thứ này có phải vì tôi mà đến không?” Cậu ta nghĩ mình là chân tử được trời định.

Nhưng những người khác nghe xong đều cảm thấy buồn cười.

Họ lắc đầu, không nói được gì, nhưng kim ngân châu báu trên đó cũng khiến họ kinh ngạc không thôi.

“Mau nhìn mắt con rồng này, lại được làm từ một cặp dạ minh châu?” Những người kia có chút kích động, chủ yếu là trên người con rồng trước mặt này toàn là kim ngân châu báu.

Nó cũng không có uy hiếp gì, dù có bay tới, nhưng thứ này chẳng qua chỉ là một cơ quan điều khiển mà thôi, vậy thì nguy hiểm có thể đến đâu chứ?

Mọi người suy nghĩ trong lòng.

Người vui mừng nhất trong số đó chính là Vương Lộ, cậu ta ôm tâm trạng này, cứ nhìn về phía Vương Diệp.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Vương Lộ liền lớn tiếng nói với hắn: “Anh phải dùng con mắt rộng mở để nhìn nhận tất cả, không thể sống trong thế giới hẹp hòi của mình, làm việc như vậy sẽ không thành công đâu.” Trên mặt Vương Lộ tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Diệp nghe lời cậu ta, nhưng không hề đáp lại.

Nhưng một trong số những người kia đưa tay chạm vào viên dạ minh châu.

Chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Viên dạ minh châu trước mặt lại xoay một cái.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, viên dạ minh châu đó lóe lên một tia sáng, những người kia cũng chú ý tới, họ đều sợ hãi không nhẹ.

Mặc dù sợ hãi, nhưng Vương Lộ vẫn nhìn họ nói: “Sợ gì, đây đều là tình huống nhỏ, chẳng lẽ nó còn có thể ăn thịt chúng ta sao?

Đừng lo lắng, có tôi ở đây, các anh sẽ không gặp rắc rối đâu.” Vương Lộ vỗ ngực cam đoan.

Nghe lời cậu ta, mọi người cũng chỉ cười qua loa.

Họ không biết phải trả lời thế nào, còn Vương Diệp khi nhìn Vương Lộ, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

“Đừng nói mấy lời ngốc nghếch đó.” Nói xong những lời này, hắn không muốn đáp lời Vương Lộ nữa.

Thấy Vương Diệp có vẻ lạnh nhạt như vậy, trong lòng Vương Lộ cũng có chút không vui.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Vương Lộ, lại không khỏi nói với Vương Diệp trước mặt: “Nói thật, Vương Lộ cái tên này cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện ngốc nghếch đâu.” “Hay là đừng chạm vào mấy thứ này nữa đi.” “Đúng vậy, chúng ta nghe Vương Diệp.” Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhướng mày, có vẻ như sẵn lòng nghe lời hắn, nhưng thái độ mà họ thể hiện ra lại có vài phần nịnh bợ.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, nhóm người kia như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, không đợi Vương Diệp phản ứng lại, họ liền vỗ vai Vương Diệp nói: “Chúng tôi hiểu suy nghĩ của anh.” “Yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối không có ý nịnh bợ đâu.” “Chúng tôi chỉ thích nghe lời anh nói thôi.” Họ càng nói càng kích động, thậm chí còn có vài phần tâng bốc.

Vương Diệp nghe những lời đó, chỉ cảm thấy buồn cười, hắn lắc đầu, không đáp lại những người này.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không khỏi mở miệng nói: “Những phiền phức trước mắt này có vẻ cũng chẳng đáng là bao.” Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, Vương Diệp gật đầu.

Những người khác tuy vẫn đang nhìn chằm chằm Vương Diệp, nhưng con kim long trước mặt này, họ cũng không muốn bỏ qua, chỉ là có những thứ đã định sẵn không thuộc về họ.

Mọi người suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chọn từ bỏ.

Chỉ có Vương Lộ vẫn còn quanh quẩn bên cạnh.

Ngay khi Vương Lộ chuẩn bị ra tay chạm vào, không ngờ con kim long trước mặt đột nhiên ngẩng đầu.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, con kim long trước mặt trực tiếp vung đầu sang một bên.

Lúc này Vương Lộ suýt chút nữa bị kim ngân châu báu trên người con kim long đánh cho tan xương nát thịt, nếu không phải Trương Khởi Linh hành động nhanh chóng kéo cậu ta lại.

Có lẽ mạng Vương Lộ đã thật sự không còn.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh cũng nhìn Vương Lộ trước mặt mà thở dài: “Cậu điên rồi sao?” Giọng điệu Trương Khởi Linh có chút mất kiên nhẫn.

Vương Lộ nghe lời hắn, tuy trên mặt còn vẻ sống sót sau tai nạn, nhưng lại không cảm thấy những thứ trước mặt này có gì đáng sợ.

Nhìn mọi người trước mặt, Vương Lộ rất nghiêm túc vỗ ngực nói: “Những chuyện nguy hiểm hơn trước đây tôi đều đã trải qua, những thứ này thì đáng là gì?” Cậu ta không sợ hãi, cũng không cảm thấy những phong ba bão táp này có thể đánh gục mình.

Nhưng Vương Diệp nghe lời cậu ta, lại cảm thấy buồn cười: “Thằng ngốc ngu muội vô tri.” Đánh giá như vậy trực tiếp khiến Vương Lộ tức giận.

Mặc dù trong lòng Vương Lộ vô cùng phẫn nộ, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, cuối cùng cậu ta vẫn chọn nhẫn nhịn, tiếp đó giang hai tay ra nói: “Anh nói đúng, tôi quả thực ngu muội vô tri, nhưng tôi thực sự không bị thương, hơn nữa loại này là cơ hội tốt, sao anh có thể cam tâm bỏ lỡ chứ?

Một khi bỏ lỡ, lần sau sẽ không gặp được nữa đâu.” Vương Lộ vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm.

Nghe lời cậu ta, trên mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần ưu tư.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp do dự, trong thoáng chốc cũng đoán được kết cục, liền vội vàng nói với Vương Diệp: “Anh đừng bị cậu ta làm phiền.” “Đừng nghe lời cậu ta.” Những người kia không ngừng khuyên nhủ.

Mọi người đều biết Vương Lộ là một người điên cuồng đến mức nào, một khi Vương Diệp thực sự nghe lời Vương Lộ, thì mọi chuyện tiếp theo cũng sẽ trở nên tồi tệ.

Chương 1452

Mọi người suy nghĩ trong lòng, còn Vương Diệp chỉ nhìn Vương Lộ trước mặt nói: "Cậu có biết đây là một cơ quan không?" Lời hắn vừa thốt ra, Vương Lộ chỉ cảm thấy khó tin.

Nhưng cậu ta còn chưa kịp phản ứng, lúc này Vương Diệp liền chỉ vào đuôi con kim long trước mặt nói: "Ở đuôi của nó, có một sợi dây thép dài, và sợi dây này đều được nối với từng cơ quan một.

Con kim long chúng ta nhìn thấy có vẻ nguy nga lộng lẫy, thực tế bên trong ẩn chứa những cơ quan không phải chúng ta có thể kiểm soát được." Điều quan trọng nhất là, người này khi xây dựng mật thất này, vì quá yêu thích rồng, y lại bố trí một cơ quan kim long như vậy.

Tất cả mọi thứ đều nằm dưới sự kiểm soát của rồng, còn những người như họ căn bản không phải đối thủ của rồng, một khi đối kháng trực diện, thì cái chờ đợi họ tuyệt đối là tan xương nát thịt.

Vương Diệp vừa giảng giải vừa thở dài.

Vương Lộ nghe lời hắn, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi.

Những người bên cạnh nghe xong đều cảm thấy Vương Diệp nói có lý, họ liên tục gật đầu đồng ý, đồng thời, nhìn Vương Lộ bên cạnh nói: "Cậu thực sự phải thay đổi quan niệm và cách nhìn của mình từ đầu rồi, cứ ôm mãi những suy nghĩ ngu ngốc như vậy là không được đâu." "Đúng vậy, cậu quá cố chấp." Những lời khuyên của mọi người khiến Vương Lộ dần buông xuôi.

Cậu ta gật đầu, mặt đầy vẻ chấp thuận nói với những người này: "Các anh nói đúng." 16.

Nói xong những lời này, Vương Lộ không còn quá vướng mắc trong chuyện này nữa.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn cảnh vật xung quanh, thần sắc phức tạp nói: “Chúng ta bây giờ phải nghĩ cách rời đi, nhưng cần chú ý là, cách đi phải thật cẩn thận, nếu không làm kinh động con rồng cơ quan này, e rằng nó vẫn sẽ tấn công chúng ta, hơn nữa hình thể của nó chắc hẳn sẽ lớn hơn nữa mới đúng.” Vương Diệp vừa nói, vừa nhìn con rồng trước mặt thở dài.

Nghe lời hắn, sắc mặt những người kia đều trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Lộ cũng chỉ mặt đầy vẻ khó tin nói: “Sao có thể còn biến lớn hơn?

Năng lực của những người đó thực sự mạnh như vậy sao?

Nếu thật sự như vậy, thì đây chẳng phải là công trình của quỷ thần sao?” Lời Vương Lộ vừa thốt ra, Vương Diệp không biết phải trả lời thế nào, nhưng trên thực tế, những người này vốn có năng lực đặc biệt.

Điểm này là không thể bỏ qua.

Lời Vương Diệp vừa thốt ra, sắc mặt Vương Lộ liền trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Cuối cùng, cậu ta gật đầu, đồng ý những điều Vương Diệp nói, nhìn qua có vẻ không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng chuyện không ngờ cũng đã xảy ra.

Đôi mắt được khảm bằng dạ minh châu đột nhiên mở to, tiếp đó ánh sáng tím kỳ dị xuất hiện trên người mỗi người trong số họ, ngoài ra, những ánh sáng đó khiến họ không thể mở mắt.

Sau khi ánh sáng này xuất hiện, Vương Diệp mới biết thế nào là nguy cơ thực sự.

Những người kia cũng tự nhiên nhận ra, nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, họ lại không biết phải làm thế nào, chỉ có thể bám chặt lấy hắn, để tránh những phiền phức trước mắt này.

Nhưng đợi ánh sáng biến mất, mọi người phát hiện bên cạnh xuất hiện một số gương mặt xa lạ.

Nhưng những gương mặt đó cũng không xa lạ, dường như đã từng gặp ở đâu đó trước đây.

Những người đó suy tính trong lòng, sau đó, nhìn chằm chằm vào mấy người trước mặt, tò mò hỏi: “Chuyện nhà của anh đã giải quyết xong chưa?” “Lần này tới đây, mọi người thực sự không dễ dàng gì, phải trải qua bao nhiêu phong ba bão táp, chỉ vì chút tiền tài.” “Đúng vậy, thật khổ sở.” Những người kia vậy mà lại nói chuyện.

Vương Diệp trong khi nghe họ nói chuyện, cũng cảm thấy khó tin.

Rõ ràng họ không quen biết nhau, nhưng bây giờ lại có thể nói chuyện như anh em ruột thịt.

Trong lúc Vương Diệp kinh ngạc, những người kia cũng chú ý tới vẻ mặt hắn, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp: “Đây chính là người mà tôi trước đây vẫn luôn nói với anh, vì mẹ ở nhà mắc bệnh nặng, nên không thể không đến đây mạo hiểm.

Nếu anh có thể quan tâm một chút, thì hãy quan tâm nhiều hơn nhé!” Trên mặt những người kia đầy vẻ nghiêm túc và bình tĩnh, gần như những gương mặt xa lạ xuất hiện đều có đủ các loại thân phận và bối cảnh.

Vương Diệp trong khi nghe, trên mặt cũng thêm vài phần khó tin.

Nếu không phải vì hắn vẫn luôn giữ đầu óc lý trí và tỉnh táo, chưa chắc khi nghe những người này nói chuyện, hắn đã không bị cuốn vào, bởi vì những gì những người này nói quá chân thực.

Cứ như thể chuyện này thực sự giống như họ kể vậy.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, không ngờ Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng giống hắn, giữ được đầu óc tỉnh táo, nhưng cụ thể là vì sao, Vương Diệp cũng không rõ.

Thế nhưng Vương Lộ lại là người bạo dạn hơn người bình thường.

Sau khi nhận ra những chuyện này không giống với những gì mình nghĩ.

Cậu ta không còn bận tâm đến suy nghĩ và cảm xúc của những người này nữa, liền dùng Sức mạnh thánh kình mà nói rằng những điều họ nói là giả dối.

Ngoài ra, cậu ta còn vô cùng ác ý bắt những người này phải chấp nhận quan điểm và ý kiến của mình, như thể tất cả những gì cậu ta nói mới là thật.

Vương Diệp trong khi nghe Vương Lộ miêu tả, sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Nhóm người kia vì Vương Lộ không nói lý, càng thêm phản cảm và tức giận, dần dần không khỏi vung nắm đấm về phía Vương Lộ nói: “Cậu đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa, họ không thể có bất kỳ vấn đề gì, rõ ràng là trí nhớ của cậu có sai sót.” “Họ thê thảm đến mức nào, còn cần tôi nói lại lần nữa sao?” Nghe những lời như vậy, Vương Lộ đã không thể đáp lời, cậu ta chỉ có thể lắc đầu, đồng thời, nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Lúc này Vương Lộ lại hy vọng Vương Diệp có thể đứng ra nói một hai câu.

Nhưng họ đông người thế mạnh, nhìn khắp nơi, Vương Diệp và

Trương Khởi Linh, cho dù thêm cả Vương Lộ, ba người không ngừng khuyên nhủ.

Nhưng trên thực tế, họ cũng khó lay chuyển quan niệm của những người này, và tất cả những gì họ đã tin tưởng trong lòng.

Bởi vì mỗi người trong số họ gần như đều có những trải nghiệm tương tự, hơn nữa đều là vì những khúc mắc trong số phận mà đến nơi này.

Bây giờ đi thay đổi quan niệm của họ, và vạch trần vết sẹo của họ cũng giống hệt nhau.

Cho dù họ bây giờ trông có vẻ bình tĩnh, nhưng có những chuyện không đơn giản như Vương Diệp và những người kia nghĩ.

Một khi chọc giận nhóm người này, hậu quả và cái giá phải trả mà Vương Diệp cũng có thể tưởng tượng được, bởi vì sau khi đến nơi này, tuyệt đại đa số những người cần phải nỗ lực chính là họ.

Trong khi Vương Diệp nghĩ những chuyện này, sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

Mọi người thấy vẻ mặt hắn, như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, liền không chút do dự nói: “Anh cũng công nhận chúng tôi phải không!” “Những điều cậu ta nói rõ ràng là vô căn cứ, sao anh có thể tin một kẻ ngu ngốc như vậy chứ?” Mọi người vừa nói vừa nghiến răng chất vấn.

Từng lời từng chữ tràn đầy sự chua xót và bất lực.

Cuối cùng Vương Diệp cũng gật đầu, không thật sự tranh cãi với họ.

Còn Vương Lộ sau khi Vương Diệp gật đầu, cả người càng giống như phát điên, cậu ta ôm đầu, lớn tiếng nói với Vương Diệp: “Anh điên rồi sao?

Rõ ràng là những người này sai, chẳng lẽ còn muốn tôi nói lần thứ hai sao?” Những người này căn bản không tồn tại, Vương Diệp sao cũng phát điên cùng họ rồi, Vương Lộ nghĩ không thông, liền không ngừng chất vấn.

Đối mặt với những vấn đề của cậu ta, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng những người bên cạnh lại tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, từng người một đều yên lặng nhìn Vương Lộ ở đó, như thể đang nhìn Vương Lộ phát điên vậy.

Thấy những người kia có thái độ như vậy, lòng Vương Lộ cũng lập tức nguội lạnh.

Cậu ta kéo tay Vương Diệp, mặt đầy cố chấp lớn tiếng nói: “Những thứ này rõ ràng là như tôi nói, anh nên đứng về phía tôi mới phải chứ.” Vương Lộ vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi.

Nghe những lời đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc này hắn đã không nói nên lời, chỉ có thể khẽ lắc đầu nói với Vương Lộ: “Tôi quả thực nên đứng về phía cậu, nhưng cậu cũng nên bình tĩnh một chút, suy nghĩ kỹ xem, liệu tình hình bây giờ có sự thay đổi và khác biệt nào không?” Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ đột nhiên bình tĩnh lại, bởi vì Vương Diệp vẫn luôn nháy mắt với cậu ta, hơn nữa Vương Diệp biểu hiện vô cùng nghiêm túc, Vương Lộ không thể bỏ qua.

Hai người chỉ trao đổi ánh mắt ngắn ngủi, rất nhanh, Vương Lộ đã biết phiền phức trước mắt xuất hiện ở đâu rồi.

Lúc này Vương Lộ trực tiếp kéo tay Vương Diệp, hạ thấp giọng nói: “Tôi hiểu rồi, những người này đều có vấn đề.” Trong khi nói, cậu ta cũng cố ý kéo Vương Diệp đi sang một bên khác.

Nghe những lời Vương Lộ nói, sắc mặt Vương Diệp dần trở nên phức tạp, hắn cảm thấy trạng thái của Vương Lộ đã xuất hiện vấn đề.

Nhưng vì phiền phức đặt trước mắt quá nhiều, Vương Diệp không có tâm trí để chú ý đến tình hình thực sự trên người Vương Lộ, hắn chỉ có thể vỗ vai Vương Lộ, bảo tên này giữ bình tĩnh.

Mặc dù Vương Lộ vẫn luôn líu ríu nói chuyện trước mặt mình, thậm chí tự lẩm bẩm không ngừng.

Nhưng Vương Diệp cũng đành chịu.

Bởi vì những phiền phức trước mắt này, thực sự quá phức tạp rồi.

Cho dù là Vương Diệp hay Trương Khởi Linh, cả hai đều không thể giữ được sự bình tĩnh như lúc ban đầu.

Những người khác tuy tụ lại với nhau, thì thầm to nhỏ.

Nhưng tình trạng của họ có vấn đề, tinh thần của những người này dường như đã bị ảnh hưởng nhất định, bây giờ, dáng vẻ của họ trông rất bất thường.

Vương Diệp hiểu rõ điều này trong lòng, sau đó vỗ vai họ nói: “Tỉnh táo lại cho tôi một chút.” Lời hắn vang lên bên tai, sự chú ý của những người kia tuy bị hắn hấp dẫn, nhưng lại không biết phải nói gì, chỉ có thể yên lặng nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mặt.

Thấy họ cứ nhìn chằm chằm mình, trên mặt Vương Diệp cũng thêm vài phần ưu tư.

Trương Khởi Linh tuy đang đau đầu vì những chuyện này, nhưng hắn cũng nghe lời Vương Diệp, kéo Vương Lộ sang một bên khác, nói với cậu ta những đạo lý ở đây.

Nghe những lời khuyên của Trương Khởi Linh, Vương Lộ cũng dần bình tĩnh lại, cậu ta không còn hoảng loạn vì những chuyện này nữa, mà mặt đầy nghiêm túc nói với Trương Khởi Linh: "Tôi hiểu rồi." Vương Lộ vẫn giữ vẻ lạnh nhạt như mọi khi.

Khi trở lại đám đông, Vương Lộ vẫn là bộ dạng cũ, không quan tâm gì cả, bày ra vẻ đại ca, những người kia thấy Vương Lộ như vậy, đều cười gật đầu.

Còn Vương Diệp chỉ đi tới chỗ con rồng.

Nhưng khi đèn pin chiếu xuống mặt đất, Vương Diệp lại không thấy gì cả, ngay cả dấu vết mà con rồng để lại cũng không có.

Lúc này Vương Diệp cứ thế đứng sững tại chỗ, hắn không nói được một lời nào.

Vương Lộ thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không khỏi mở miệng nói với hắn: "Phiền phức trước mắt có chút nghiêm trọng, nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể nghĩ đến những cách khác để giải quyết...." Vương Lộ trong khi nói, cũng làm một động tác cắt cổ.

Cậu ta biết ở đây không có con rồng lớn, cho nên mấy người kia mới là mấu chốt.

Chỉ cần ra tay với mấy người đó, thì mọi chuyện trước mắt này cũng sẽ theo đó mà được giải quyết.

Ôm suy nghĩ này, trên mặt Vương Lộ cũng thêm vài phần hưng phấn.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Vương Lộ, lại cảm thấy không thể tin được.

Chương 1453

“Đừng nghĩ nữa, những thứ này sẽ không phải như vậy đâu.” Cho dù sự xuất hiện của những người kia bản thân đã khiến người ta cảm thấy khó tin, nhưng dùng bạo lực để chế ngự bạo lực tuyệt đối không phải là thủ đoạn then chốt.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại lấy ra la bàn của mình, phương vị trước mặt đều bị nhiễu loạn, sắc mặt Vương Diệp cũng lập tức trở nên vô cùng thâm trầm.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Lộ lại nói với hắn: “Chúng ta dù sao cũng phải thử một lần chứ, bây giờ không làm gì cả, thì có lợi ích gì đối với chúng ta đâu?” Lời Vương Lộ khiến Vương Diệp chìm vào im lặng.

Nhưng cuối cùng hắn lại lắc đầu, mặt đầy vẻ thâm trầm cười lạnh: “Cậu nghĩ thật sự đơn giản như vậy sao?” Nói xong những lời này, Vương Diệp không còn đáp lời Vương Lộ nữa.

Những người khác tuy vẫn tụ lại một chỗ líu ríu nói không ngừng, nhưng ánh mắt rơi vào người Vương Diệp, lại khiến Vương Diệp cảm thấy có chút khó tin.

“Hắn là lão đại của chúng ta, ở nơi này hắn vô sở bất năng, có thể đánh bại những quái vật đó trong chớp mắt.” “Hắn còn có thể dẫn chúng ta đi đến mộ đạo chính xác.” Xung quanh yên tĩnh trở lại, Vương Diệp cũng có thể nghe thấy cuộc đối thoại của họ, nhưng không hiểu vì sao, cuộc đối thoại như vậy không phải là điều Vương Diệp muốn nghe.

Lúc này Vương Diệp lắc đầu, còn chưa kịp phủ nhận lời nói của những người này, chuyện không ngờ cũng đã xảy ra: “Vậy anh mau tới đây đi, cũng tiện giúp chúng tôi nghĩ xem vấn đề trước mắt là sao?” “Đúng vậy, chúng tôi đều có một số phát hiện mới, anh mau tới đi.” Nhưng khi đi tới, Vương Diệp lại cảm thấy khó tin.

Bởi vì nụ cười trên mặt những người này cho cậu một cảm giác rất quen thuộc, dường như trong vô thức, họ quen biết nhau, nhưng Vương Diệp lại rõ ràng biết những người này có vấn đề.

Vương Diệp không thể hiểu rõ những điều này, chỉ đành ôm đầu nói: “Đừng đưa cho tôi những thông tin đó, tôi sẽ không làm gì đâu, vì tôi vừa bị thương.” Sau khi những người đó lạnh mặt, Vương Diệp cũng lập tức đưa ra lý do hợp lý này.

Những người đó nghe Vương Diệp nói, dần dần đều cười rộ lên, cuối cùng khẽ gật đầu nói: “Nếu đã vậy, thì những chuyện này cũng coi như chấp nhận được.” “Đúng vậy, vì cậu bị thương rồi, chúng tôi tự nhiên không tiện làm khó cậu nữa.

Chỉ là những thứ này, nếu không ai giúp chúng tôi nghĩ cách, chúng tôi sẽ mãi bị mắc kẹt ở đây.” “Phải đó, cậu nên ra tay đi.” Trên mặt họ mang vài phần hưng phấn.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp lại không biết phải đối mặt thế nào.

Họ càng thúc giục cậu ra tay, càng chứng tỏ họ có vấn đề.

Nếu bây giờ Vương Diệp thật sự đồng ý, thì tiếp theo chắc chắn sẽ là vạn kiếp bất phục.

Nhưng cậu không làm gì cả, điều đó cũng tuyệt đối không thể.

Mấy người này vừa lặng lẽ nhìn chằm chằm Vương Diệp, lại vừa đi tới trước mặt cậu, đồng thời mở miệng nói: “Vẫn nên làm theo lời chúng tôi đi.

Bị thương thì có đáng gì?

Sống sót rời khỏi đây mới là điều nên làm nhất.” “Đúng vậy, chẳng lẽ cậu không muốn rời khỏi đây sao?” “Cậu rõ ràng biết tất cả những điều này đều là giấc mộng do hoa sinh ra, những bông hoa sinh ra từ giấc mộng.” Những người đó lải nhải không ngừng.

Khi nghe thấy, sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên ngưng trọng.

Cậu ngẩng đầu nhìn những người này một cái, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi không thể đồng ý với các người.” Cậu nói thật lòng, nhưng những người đó không cho cậu cơ hội phản ứng, lại nắm chặt nắm đấm, đánh vào mặt họ.

Chỉ trong chớp mắt, Vương Diệp đã cảm thấy ngạt thở.

Cảm giác áp bức đó lan tràn tới, khiến Vương Diệp có chút không nói nên lời.

Những người đó thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được hưng phấn nói: “Cậu xem, cậu vẫn có thể né tránh được, vậy chứng tỏ đầu óc vẫn còn dùng được.

Mau tới đây nghĩ cách đi, đừng trốn tránh những vấn đề này nữa, cậu không thoát được đâu.” Họ như những con quỷ, vây quanh Vương Diệp.

Rõ ràng những thuộc hạ của Vương Lộ đều biết có vấn đề, nhưng họ cứ đứng đó lặng lẽ nhìn, như thể không thấy gì cả.

Còn Vương Lộ khi thấy vẻ mặt Vương Diệp, cũng mơ hồ đoán được vài chuyện, liền vỗ vai Vương Diệp nói: “Thư giãn chút đi!” Lúc này Trương Khởi Linh cũng đi tới.

Anh cầm thanh đao trong tay, đôi mắt tràn ngập sự sắc bén.

Anh cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm những người đó.

Những người đó thấy Trương Khởi Linh dáng vẻ này, nhất thời cũng sợ hãi không ít, vội vàng lùi lại mấy bước, đồng thời, mặt đầy vẻ phức tạp nói: “Cậu đừng nhìn chúng tôi như vậy, chúng tôi không hề có ý uy hiếp Vương Diệp.” “Đúng vậy, cậu làm ra vẻ này thì có ích gì cho cậu và chúng tôi?” Trên mặt những người đó mang nụ cười giả tạo, trông như đang xin lỗi.

Nhưng thực tế, gương mặt họ cực kỳ hung ác và ghê tởm.

Cuối cùng Vương Diệp gật đầu, đồng ý đi theo họ để nghiên cứu vấn đề ở đây.

Thấy Vương Diệp cuối cùng cũng chịu nhượng bộ, những người đó đều cười rộ lên, sau đó dẫn Vương Diệp đi về một hướng khác.

Đi không lâu, những người này dừng bước.

Vương Diệp cũng thấy trong đường hầm xung quanh xuất hiện vài thứ kỳ lạ.

Nhìn những thứ trước mặt, ánh mắt cậu tràn ngập sự phức tạp và u sầu.

Những người bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp nói: “Cậu chỉ cần phân biệt được tượng nào là thật?

Tượng nào là giả?

Vậy thì những chuyện này sẽ được hóa giải.” “Đúng vậy, chúng tôi vẫn khá dễ đối phó, không hề xảo quyệt như cậu nghĩ.” Nhóm người này đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu với Vương Diệp.

Nghe những lời đó, Vương Diệp lại không hề động lòng, mà nhìn những bức tượng trước mắt.

Những bức tượng này đều là võ tướng thời Minh.

Cho dù chúng sống trong truyền thuyết và những câu chuyện do những người đó bịa đặt, nhưng nhóm người đó vẫn phục chế chúng một cách hoàn chỉnh.

Khi Vương Diệp nhìn những thứ này, sắc mặt cậu cũng dần trở nên ngưng trọng.

Cậu nhận ra rắc rối nghiêm trọng, nhưng những người đó không cho cậu đường lui nào, thậm chí còn nhìn chằm chằm Vương Diệp một cách sắc bén nói: “Mau nghĩ cách đi, thời gian dành cho cậu không còn nhiều nữa đâu.” “Đúng vậy, bây giờ không ra tay thì điều chờ đợi cậu tuyệt đối là một con đường chết.” Mọi người không ngừng lẩm bẩm.

Nghe những lời đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp, nhưng lúc này cậu khó mà phản ứng, chỉ có thể nhìn xung quanh, đồng thời nắm chặt nắm đấm nói với những người này: “Không cần thúc giục nữa, tôi sẽ nghĩ cách khác để giải quyết.” Nghe Vương Diệp nói, những người đó đều cười ha hả.

Tiếng cười của họ đầy vẻ sắc nhọn.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ tuy muốn đi tới, nhưng họ lại dang hai tay ra chặn hai người này lại.

“Đừng hòng tiếp cận nơi này.” “Đồ bên trong không phải hai người có thể nhìn được.” “Một khi đã vào rồi, các người sẽ không có đường lui đâu, nghĩ cho kỹ đi!” …Những người đó vừa nói vừa cười lạnh.

Nhưng Trương Khởi Linh và Vương Lộ nghe những lời đó lại không hề sợ hãi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh không chút do dự nói: “Cậu phát hiện ra điều gì ở đó, nói cho tôi biết đi, dù tôi không thể vào, nhưng cũng có thể giúp cậu nghĩ cách.” Trương Khởi Linh nói thật lòng.

Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Cậu không nói, mà nhìn mấy người kia nói: “Đừng để hai người họ vào.” Lời này vừa thốt ra, mấy người đó đều cười rộ lên.

Vốn dĩ khi Trương Khởi Linh hỏi câu đó, họ đã muốn dạy dỗ Trương Khởi Linh trước mặt rồi.

Hoặc nói cách khác, muốn đưa Trương Khởi Linh vào trong, để anh ta chịu đựng nỗi đau bên trong.

Nhưng họ vạn lần không ngờ, Vương Diệp lại tinh ranh đến thế.

Cậu đã tính toán mọi chuyện, giờ đây mọi người chỉ đành khẽ gật đầu, làm theo Vương Diệp.

Nhưng Vương Lộ đứng bên cạnh Trương Khởi Linh lại càng thêm cố chấp, anh nắm chặt nắm đấm, mặt đầy căm hận nhìn những người trước mặt.

Lúc này, Vương Lộ không nhịn được muốn dạy dỗ tên này một trận.

Nhóm người đó thấy vẻ mặt của Vương Lộ, cũng đoán được điều anh muốn làm, thế mà lại vỗ vai Vương Lộ, mặt đầy vẻ nhiệt tình nói: “Anh bạn tốt, đừng nghĩ đến chuyện đánh nhau với chúng tôi, một khi ra tay, cậu chắc chắn sẽ xong đời.” “Đúng vậy, cái gọi là vạn kiếp bất phục, cậu đã nghe chưa?” Trên mặt những người đó mang sự hưng phấn và kích động.

Đối mặt với lời đe dọa này, Vương Lộ chỉ cúi đầu, không nói gì.

Trong mơ hồ, mọi người cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Vương Lộ.

Không đợi Vương Lộ phản ứng lại, họ liền vỗ vai anh ta nói: “Nói thật, những kẻ ngu xuẩn như cậu, chúng tôi đã gặp không ít rồi." "Nếu thật sự động thủ với chúng tôi, thì kết cục này còn khủng khiếp hơn cả việc Vương Diệp vào cái nơi đó." "Nếu cậu không tin, cứ việc thử xem sao." Trên mặt họ mang sự hưng phấn và kích động.

Nghe những lời đó, Vương Lộ hoàn toàn không biết phải làm sao.

Còn Vương Diệp chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm Vương Lộ: "Cứ đứng yên ở đó, đừng nghĩ đến chuyện làm những điều không nên làm." Lời của cậu khiến Vương Lộ chìm vào im lặng.

Lúc này Vương Lộ đã không còn cách nào, chỉ đành nhắm mắt, mặt đầy vẻ tiều tụy thở dài.

Trương Khởi Linh lo lắng anh ta sẽ làm ra chuyện bốc đồng, cũng kéo tay anh ta, mặt đầy vẻ nghiêm túc khuyên nhủ: "Cậu cứ nghe lời chúng tôi đi, đừng bốc đồng, làm như vậy không có lợi gì cho chúng ta cả!" Lời của Trương Khởi Linh khiến Vương Lộ gật đầu.

Có lẽ vì Trương Khởi Linh là người phe Vương Diệp, Vương Lộ cũng tin rằng Trương Khởi Linh không thể hại mình.

Trong lúc Vương Lộ suy nghĩ, Vương Diệp cũng chỉ nhìn những bức tượng trước mặt.

Trên mặt cậu tràn ngập sự phức tạp và u sầu.

Ở đây tổng cộng có 12 bức tượng, trên mặt mỗi bức tượng thần thái khác nhau, vũ khí cầm trong tay cũng không giống nhau.

Ngoài ra, khi Vương Diệp quan sát vẻ mặt của chúng, cậu còn phát hiện những bức tượng này đều lấy hỉ nộ ái ố làm một tiêu chuẩn để thể hiện dung mạo của mình.

Ngoại trừ những điều này, vũ khí trong tay chúng, Vương Diệp cũng đã từng biết đến uy lực.

Nhưng ngay khoảnh khắc đưa tay chạm vào, Vương Diệp cũng thấy bức tượng bị cậu chạm vào như thể sống lại, thế mà lại nháy mắt với cậu.

Lúc này Vương Diệp cứ thế đứng sững tại chỗ, không nói nên lời.

Còn bức tượng kia thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với cậu: “Không ngờ lại gặp ta phải không, thằng nhóc ngu xuẩn, nếu ngươi có khát vọng gì, cũng có thể nói thẳng.” Trên mặt tên đó mang sự hưng phấn và kích động.

Nghe lời hắn, Vương Diệp chỉ sững sờ tại chỗ.

Mấy người kia chỉ để cậu vào, không nói phải làm gì ở nơi này.

Nhưng mấy người đó cũng nói, ở đây có thứ cần phá giải.

Thấy tên trước mặt nói chuyện với mình, Vương Diệp dường như cũng đã hiểu ra vài điều.

Không đợi đối phương phản ứng, Vương Diệp liền hỏi thẳng hắn: “Vậy ngươi có biết những rắc rối trước mắt này phải giải quyết thế nào không?” Nghe Vương Diệp hỏi, sắc mặt đối phương trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Hắn khẽ lắc đầu, sau đó mặt đầy vẻ phức tạp nhắm mắt lại, rồi lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Chương 1454

Thấy tên này thái độ như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên ngưng trọng.

Lúc này Vương Diệp chỉ có thể đi tới trước mặt những bức tượng khác.

Cậu hỏi từng bức một.

Sau khi hỏi ba bức tượng, câu trả lời nhận được gần như đều giống nhau, chỉ cần đề cập đến những vấn đề đó, chúng sẽ nhắm mắt lại, không thèm trả lời Vương Diệp.

Hành vi này khiến Vương Diệp không ngờ tới.

Cậu thở dài, không nói nên lời.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không nhịn được sốt ruột nói: "Cậu mau tăng tốc đi, bây giờ vẫn an toàn, một khi nguy hiểm ập đến, thì cậu không thể tránh né được đâu." Những người đó vừa nói vừa cười hắc hắc.

Không biết tại sao, Vương Diệp vốn định cẩn thận xử lý rắc rối trước mắt, nhưng sau khi nghe tiếng cười của họ, Vương Diệp đột nhiên đổi ý.

Dùng cách cẩn thận để xử lý tất cả những thứ này, chẳng phải là nói nhảm sao?

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lắc đầu, liền không muốn làm theo nữa.

Lúc này cậu cứ thế nhìn những bức tượng trước mặt.

Mỗi bức tượng cậu đều chạm vào một cái, đợi chúng đều mở mắt ra nhìn mình, Vương Diệp cũng trực tiếp đặt câu hỏi.

Làm như vậy tiện lợi và đỡ rắc rối hơn.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, đều không nhịn được trợn tròn mắt nói: “Tên này bị điên rồi sao?” “Chưa từng thấy ai đầu óc có bệnh như hắn.” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe những lời đó, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh và đạm nhiên.

Cậu không vì những người này mà có quá nhiều cảm xúc dao động.

Thấy Vương Diệp biểu hiện lãnh đạm như vậy, những người đó lại không nhịn được chất vấn cậu: “Cậu muốn tất cả mọi người chết ở đây sao?” “Nếu là vậy, cậu có thể nói thẳng, không cần phải chơi trò này…” Giọng điệu và thái độ của những người đó không hề tốt.

Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ cười lạnh.

Cùng với thời gian trôi đi, tất cả những bức tượng trước mặt đều nhắm mắt lại.

Còn Vương Diệp thì lấy đi vũ khí của một bức tượng, cứ thế dùng nó đập nát những bức tượng trước mặt xuống đất.

Nhưng khi cậu đoạt lấy vũ khí của bức tượng đó, cũng có vô số ám khí bay ra.

May mắn thay, cậu nhanh nhẹn né tránh, nếu không thì điều chờ đợi cậu tuyệt đối là một con đường chết.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, đều không nhịn được cười ha hả.

Trên mặt họ mang sự hưng phấn và kích động, sau đó, mặt đầy vẻ vui vẻ nói với Vương Diệp: “Thật thú vị.” “Tên này đã bắt đầu màn trình diễn đặc sắc của hắn.” Lời nói của mọi người, không biết tại sao, mỗi câu đều có thể truyền đến tai Vương Diệp một cách chính xác không sai sót.

Rõ ràng lúc này cậu đang đối phó với những bức tượng, tuy đã đập nát một trong số đó, nhưng mơ hồ, Vương Diệp cảm thấy không đúng.

Những người đó chắc chắn có vấn đề, bao gồm cả những gì họ nói và những gì họ làm.

Nghĩ đến điểm này, Vương Diệp quyết định bình tĩnh lại, nhưng không ngờ tiếng nói của những người đó vẫn vang lên rõ ràng bên tai.

Lúc này Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, mặt đầy vẻ sắc bén nhìn về phía những người đó.

Giây tiếp theo, cậu trực tiếp vung vũ khí trong tay, vũ khí tuột khỏi tay bay ra, mấy người đó lập tức biến mất.

Nhưng tiếng nói của họ vẫn vang lên bên tai: “Xem thằng nhóc này kìa, cuối cùng cũng phát hiện ra chúng ta có vấn đề rồi, cũng bắt đầu tức mắt rồi.

Nhưng làm như vậy thì có ích gì chứ?

Chẳng phải vẫn bị chúng ta quấy nhiễu sao?” “Hắn chắc chắn xong đời rồi, lần này dù có ông trời đến cũng không ai có thể xoay chuyển được mọi thứ.” Mọi người bên cạnh lải nhải không ngừng.

Nghe những âm thanh đó, sắc mặt Vương Diệp càng thêm lạnh nhạt, sau đó lại nghiến răng nói với họ: “Im miệng cho tôi!” Nói xong lời này, tiếng cười của những người đó càng thêm sắc nhọn.

Hơn nữa, Vương Diệp càng nghe càng thấy phiền não, dường như những người này như hình với bóng, không thể xua đuổi.

Chỉ là sau khi nhận ra vấn đề của mình, cậu cũng lập tức tự trấn tĩnh lại, toàn bộ con người hiện ra trong sự hỗn loạn với thái độ bình tĩnh.

Cho dù vấn đề trước mắt là như vậy, nhưng Vương Diệp cũng không hề hoảng loạn, mà nhìn những bức tượng bên cạnh, mặt đầy vẻ phức tạp nói: “Dừng lại đã.” Lời cậu vừa thốt ra, những cơ quan đó liền từ từ ngừng lại giữa không trung, sau đó rơi xuống đất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vương Diệp tràn ngập sự quỷ dị và phức tạp.

Rõ ràng vừa nãy cậu còn không ngừng né tránh những cơ quan này.

Nhưng bây giờ những cơ quan này lại cứ thế, theo lời cậu nói mà dừng lại, nói thật thì thứ này quả thực khiến người ta khó tin.

Tuy khó chấp nhận, nhưng Vương Diệp vẫn chọn cách bình tĩnh đối mặt.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, cậu mặt đầy vẻ phức tạp nói: “Mục đích các ngươi ở lại nơi này là gì?” Câu hỏi của cậu vang lên bên tai.

Những âm thanh đó lại một lần nữa mở miệng châm chọc: “Hắn đang làm gì thế?

Chẳng lẽ là muốn đàm phán với những bức tượng kia sao?” “Những bức tượng đó sao lại thèm trả lời hắn chứ?

Tên này đúng là mơ mộng hão huyền rồi phải không?” “Tôi thấy hắn thật sự bị điên rồi, không cần thiết phải cho hắn cơ hội sống tiếp nữa, bây giờ mau động thủ đi!” Những người đó lải nhải nói.

Âm thanh của họ từ đâu tới?

Vương Diệp không biết, nhưng ánh mắt cậu dừng lại trên người

Vương Lộ và Trương Khởi Linh.

Chú ý thấy Vương Diệp vẫn nhìn mình, Trương Khởi Linh không nhịn được vẫy vẫy tay về phía cậu.

Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy sự chân thành và nghiêm túc, anh biểu thị với Vương Diệp rằng mình nhất định sẽ đứng về phía cậu.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Cậu mặt đầy vẻ phức tạp lắc đầu, sau đó nhìn những bức tượng trước mặt.

Khi cậu nhìn thẳng vào mắt những bức tượng này, cậu cũng thấy bên trong ẩn chứa vài ám khí kỳ lạ.

Những ám khí đó móc nối từng vòng một.

Rõ ràng những đôi mắt đó trông rất bình thường, nhưng sau khi nhìn thấy những ám khí đó, Vương Diệp vẫn không nhịn được lùi lại mấy bước.

Nói không sợ hãi, tuyệt đối là giả.

Nhưng điều Vương Diệp có thể làm lúc này, chẳng qua là giữ bình tĩnh.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, lại mặt đầy vẻ sốt ruột nói: “Tình hình bên cậu thế nào?

Có thể nói kỹ hơn không?” “Những bức tượng này nếu cậu không giải quyết được, chúng tôi qua giúp cậu cho rồi.” “Nhìn cái vẻ tay chân luống cuống của cậu kìa, người không biết còn tưởng rắc rối trước mắt nghiêm trọng lắm.” “Đúng vậy, giải quyết không được thì cứ nói thẳng với chúng tôi đi, đừng tự mình cắm đầu vào đó.” Trong giọng điệu của họ mang chút không kiên nhẫn.

Nghe những lời đó, Vương Diệp lại không trả lời, nhưng Trương Khởi Linh lại tức đến sắc mặt tái nhợt.

Anh xông đến trước mặt mấy người đó, vừa định nổi giận, nhưng Trương Khởi Linh lại đột nhiên bình tĩnh lại.

Những người trước mặt này đều không phải người thật, anh hà tất phải chấp nhặt với họ chứ?

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh cười lạnh.

Còn Vương Lộ chỉ nhìn những người trước mặt lắc đầu: "Đúng là một lũ điên." Nói xong lời này, Vương Lộ không thèm để ý đến họ nữa.

Còn Vương Diệp cũng nhìn thấy một quy luật trong mắt những bức tượng đó.

Nếu trong mắt mỗi bức tượng đều thực sự ẩn chứa ám khí, vậy thì cậu cũng có thể nhìn thấy sự quỷ dị khác trong thần thái của chúng.

Vậy nên, mỗi ám khí này tượng trưng cho một con giáp khác nhau sao?

Trong lúc Vương Diệp suy tư, cậu cũng cầm cây bút trong tay, cẩn thận ghi chép vào cuốn sổ.

Những chữ và ký hiệu cậu viết, chỉ có bản thân cậu mới hiểu được.

Sở dĩ phải làm như vậy, chẳng qua là để đề phòng những người bên ngoài.

Mấy người đó không hề biết, chỉ thấy Vương Diệp cứ ở đó viết viết vẽ vẽ không ngừng, mặt đầy vẻ phức tạp nói: "Cậu đang làm gì thế?

Tại sao còn chưa mau chóng dẹp bỏ những bức tượng đó đi?” Trong giọng điệu của họ mang chút không kiên nhẫn.

Cái dáng vẻ sốt ruột đó cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Cậu nhìn về phía sau một cái, sau đó tăng tốc độ viết trong tay.

Cùng với thời gian trôi đi, không lâu sau Vương Diệp đã viết xong một trang giấy.

Lúc này cậu đã biết rắc rối trước mắt bắt nguồn từ đâu, nhưng muốn giải quyết thì vẫn khó khăn hơn cậu nghĩ một chút.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với cậu: “Thế nào?

Những bức tượng này cậu có thể đối phó được không?” Trương Khởi Linh và Vương Lộ có chút sốt ruột.

Nghe câu hỏi của hai người họ, Vương Diệp lắc đầu.

Muốn giải quyết hoàn toàn những bức tượng trước mặt, vẫn còn hơi hão huyền.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Lộ lại không nhịn được muốn đi tới, Trương Khởi Linh cũng thế.

Cảm nhận được hai người họ đang rục rịch muốn hành động, Vương Diệp lại vội vàng giơ tay nói: “Cứ yên lặng chờ ở đó.” Trong giọng điệu của cậu mang chút bất mãn.

Chương 1455

Nghe những lời đó, hai người chỉ có thể đứng sững ở đó.

Những người khác thấy hai người họ chịu đựng, lại không nhịn được giậu đổ bìm leo.

Nhưng giây tiếp theo, Vương Diệp trực tiếp duỗi hai ngón tay, cứ thế chọc vào mắt một bức tượng.

Động tác của cậu cực kỳ nhanh, mắt bức tượng đó lập tức bùng phát vô số cơ quan.

Còn lúc này, Vương Diệp né tránh sang bên cạnh, nhưng những ám khí đó lại không tránh được cậu.

Đôi mắt đó thế mà lại biến thành những sợi xích sắt dài, không ngừng vung về phía cậu.

Ngay khoảnh khắc chúng bay tới, Vương Diệp cũng thấy những gai nhọn trên sợi xích sắt.

Nếu cậu thật sự bị thứ này đụng phải.

Thì điều chờ đợi cậu chắc chắn là vạn kiếp bất phục.

Mà cậu kiên quyết không thể dung túng những chuyện này xảy ra, nếu không tất cả mọi người ở nơi này đều phải chết.

Bao gồm cả Trương Khởi Linh phía sau cậu.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nghiến chặt răng, trong lúc không ngừng né tránh, cũng nhặt lấy vũ khí bên cạnh.

Đó là vũ khí của ai, cậu không biết, nhưng cậu dùng khá thuận tay, cứ thế sợi xích sắt trước mặt bị cậu đánh bật sang một bên.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, hai người đều không tự chủ thở phào nhẹ nhõm.

May mà Vương Diệp đã giải quyết được rắc rối trước mắt.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không biết nguyên lý Vương Diệp làm những chuyện này.

Nhìn người trước mặt, Trương Khởi Linh mặt đầy vẻ cẩn thận nói: "Cậu có thể nói cho tôi biết tình hình bên đó được không, tôi giúp cậu phân tích một chút." Trên mặt Trương Khởi Linh mang chút cẩn trọng, nhưng Vương Diệp lại không để ý đến anh, mà mặt đầy vẻ phức tạp cầm cuốn sổ trong tay lên, cậu nhẹ nhàng gạch bỏ một ký hiệu trong đó.

Không ngờ lần thử này lại sai.

Vốn tưởng bức tượng này sẽ dẫn cậu đến một lối vào khác, kết quả cậu lại thử sai lần này.

Trong lòng Vương Diệp tuy có chút phiền não, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Nhìn những bức tượng khác, cậu quyết định thử thêm một lần nữa.

Mặc dù phía sau những bức tượng này đều ẩn giấu những lối đi kỳ lạ, hoặc là ám khí giết người vô hình, nhưng Vương Diệp không hề nao núng vì những thứ này, mà lặng lẽ nhìn những đôi mắt đó.

Trong những đôi mắt đó, cậu thấy được manh mối và gợi ý.

La bàn trong tay cũng đang chỉ dẫn phương hướng cho cậu.

Chỉ cần đủ lý trí, rắc rối trước mắt vẫn có thể giải quyết được.

Vương Diệp suy tư trong lòng, sau đó nhắm vào đôi mắt trước mặt mà chọc mạnh xuống.

Nhưng lần này, cậu không dùng tay mình, mà dùng vũ khí bên cạnh.

Vũ khí vừa chọc xuống, đôi mắt trước mặt liền đột nhiên bùng ra vô số bột phấn.

Những bột phấn đó màu xanh lục.

Ngay khoảnh khắc chúng bắn ra, Vương Diệp cũng nhanh chóng né sang một bên, vung y bào trong tay một cái.

Những bột phấn đó không dính chút nào vào người cậu.

Lúc này Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bức tượng trước mặt, Vương Diệp lâu lắm không thể hoàn hồn.

Bởi vì cậu nghe thấy rất nhiều âm thanh xuất hiện bên tai.

Ngoài ra, trước mắt còn có một số ảo giác.

Khi những ảo giác đó hiện ra, Vương Diệp biết chắc chắn đó là những ảnh hưởng và phản ứng do cơ quan mang lại.

Nhưng hiện tại cậu không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể im lặng chịu đựng tất cả.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với cậu: “Tình hình bên cậu thế nào rồi?

Có giải quyết được không?” “Nếu không được, chúng tôi vẫn nên qua giúp cậu một tay đi!” “Đúng vậy, nhìn cái dáng vẻ tiều tụy của cậu kìa.” Mọi người không ngừng nói, nhưng lúc này điều Vương Diệp nhìn thấy lại là một thế giới khác.

Nhìn tòa cổ lầu trước mặt, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự phức

tạp.

“Sao mình lại trở về đây?” Cậu vừa nói vừa lắc đầu.

Những thứ mà đôi mắt cậu nhìn thấy cũng dần trở nên chân thực, như thể bản thân cậu vốn nên ở trong cổ lầu này.

Nhưng rõ ràng cậu không ở đây.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa nghiến chặt răng.

Bên cạnh còn có người gọi tên cậu.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn, không ngờ những người đó đều là khuôn mặt quen thuộc.

Trên mặt họ mang sự hưng phấn và kích động.

Đã một thời gian không liên lạc, nhưng họ vẫn có thể nói cười vui vẻ với Vương Diệp.

Chỉ là những lời họ nói, Vương Diệp một câu cũng không hiểu.

Cậu lắc đầu, mặt đầy vẻ từ chối nói: “Tôi không muốn đi.” Những người đó kéo tay Vương Diệp, mặt đầy vẻ cố chấp dẫn cậu đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp từ chối, họ lại không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói: “Cậu bị làm sao vậy?

Sao cứ như biến thành người khác thế?” “Trước đây không phải đã nói với chúng tôi là sẽ hợp tác trong cổ lầu này sao?” “Bây giờ không làm gì cả, cậu tính là gì đây, là phản bội lời hứa sao?” Trong giọng điệu của họ mang chút không kiên nhẫn.

Nói xong lời này, một trong số những người phụ nữ lại bổ sung thêm một câu: “Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn tôi chết ở nơi này sao?” Trong giọng điệu của cô ta mang sự bất lực và đau xót, nước mắt cũng không tự chủ rơi xuống.

Nghe lời cô ta, Vương Diệp từ từ nhìn cô ta một cái, cuối cùng lắc đầu nói: “Người thật sự sẽ không khóc.” Bất kể gặp phải tình huống sinh tử cận kề, hay bị ai đó uy hiếp.

Cô ta sẽ mãi mãi không rơi lệ.

Cho nên, những thứ trước mặt này là giả.

Nghĩ đến chuyện này, cậu vội vàng vung thanh đao trong tay.

Cho dù thanh đao đó không tồn tại thật, nhưng ngay khoảnh khắc Vương Diệp vung lên, những người trước mặt đều hoảng sợ bỏ chạy, cổ lầu xuất hiện trước mắt cũng từng chút một biến mất và tan vỡ.

Lúc này Vương Diệp cũng cười rộ lên.

Cậu sớm đã biết mình là một người thông minh.

Những thứ trước mặt này, tự nhiên không thể làm khó cậu.

Nhìn những bức tượng bên cạnh, sắc mặt Vương Diệp dần trở nên phức tạp.

Cậu quyết định thử lần cuối cùng.

Lần cuối cùng này, cũng chính là lựa chọn duy nhất trên la bàn vận mệnh.

Vương Diệp cũng tin vào lựa chọn này.

Nếu tất cả đều sai, thì chỉ có thể nói rắc rối cậu gặp lần này là sát môn.

Cậu không thể thoát khỏi đây được, vì vậy, vấn đề này sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, những người bên cạnh thấy vẻ mặt cậu, lại không nhịn được mở miệng nói: “Vừa nãy cậu cứ đứng ở đó lẩm bẩm một mình làm gì thế?” Trên mặt Vương Lộ mang vẻ hiếu kỳ và khó hiểu.

Lời Vương Lộ vừa nói xong, Trương Khởi Linh lại ở bên cạnh bổ sung: “Cậu đang nói ai vậy?

Có phải người chúng tôi quen biết không?” Hai người họ trông có vẻ nhàn rỗi, có lẽ vì quá buồn chán nên lúc này mới tò mò về những chuyện này.

Nghe những câu hỏi đó, Vương Diệp lắc đầu, mặt đầy vẻ bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì cả.” Nói xong, cậu đi đến trước bức tượng đó, nhìn vào đôi mắt ấy, trên mặt Vương Diệp tràn ngập sự phức tạp.

“Nói thật, nếu các ngươi không bị chế tác thành cơ quan, thì thực ra có đôi mắt như thế này, thật sự rất đẹp.” Cậu nói thật lòng.

Nhưng bức tượng trước mặt không biết phản ứng.

Cho dù vừa nãy bức tượng kia có nói chuyện, nhưng những thứ đó chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Vương Diệp hiểu rõ điểm này.

Lúc này cậu nhặt hai hòn đá trên đất lên, trong nháy mắt, hai hòn đá đã đập nát đôi mắt của bức tượng đó.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Vương Diệp cũng thấy rắn đỏ bò ra, hai con rắn nhỏ màu đỏ chính là những con rắn cơ quan cực độc.

Nhìn hai con rắn nhỏ màu đỏ này, sắc mặt Vương Diệp lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Cậu lao nhanh sang một bên.

Chương 1456

Vương Lộ và Trương Khởi Linh khi nhìn thấy, đều không khỏi run rẩy một chút.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh mặt đầy vẻ sợ hãi nói: “Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa ôm đầu.

Anh biết con rắn nhỏ màu đỏ trước mặt này có ý nghĩa gì.

Một khi bị loại rắn này cắn trúng, cho dù có ông trời đến cũng không ai cứu được mạng Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Trương Khởi Linh lại không hề phản ứng, mà không ngừng bỏ chạy, đồng thời nhặt hòn đá trên đất lên, cậu trực tiếp ném về phía sau.

Lúc này, hòn đá ném trúng vô cùng chính xác vào thất thốn của con rắn đó.

Ngoài ra, một con rắn khác cũng bay lên, nó phun nọc độc về phía Vương Diệp, còn vô cùng kiêu ngạo phát ra tiếng “xì xì”.

Nhưng Vương Diệp lại không quan tâm, chỉ cầm thanh đao trong tay, cắt phăng đầu nó.

Ngay khoảnh khắc cắt xuống, Vương Diệp cũng biết con rắn này dù đã mất đầu, nhưng chúng vẫn có thể cử động một lúc lâu.

Hiện giờ, Vương Diệp không hề lơ là, mà nhặt hòn đá bên cạnh lên, đè nặng đầu con rắn đó.

Lúc đó, đầu rắn tuy bị đè, nhưng thân rắn lại không ngừng vặn vẹo.

Cảnh tượng đó cực kỳ quỷ dị, khiến người ta nhìn vào là không nhịn được muốn nôn.

Vương Diệp lắc đầu, sau đó dời ánh mắt nhìn sang con rắn khác.

Con rắn đỏ đó vì bị cậu ném đá giết chết, cho dù đuôi rắn có thể động đậy, nhưng đầu của nó đã không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho cậu nữa.

Lúc này Vương Diệp cũng từ từ thả lỏng.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói: "Thật sự không cần hai chúng tôi qua giúp sao?" "Tình huống của cậu trông rất nguy hiểm." Giọng điệu của hai người họ vừa sợ hãi vừa phức tạp, họ thực sự muốn giúp Vương Diệp.

Vào thời khắc này, chỉ có những huynh đệ sinh tử đã cùng nhau trải qua hoạn nạn mới có thể biểu hiện một tấm lòng hào hiệp và nghĩa khí.

Nghe thấy lời của họ, Vương Diệp lắc đầu.

"Tôi không cần, hai người qua đây chỉ khiến tôi thêm phiền phức." Những lời này, hắn nói một cách lạnh nhạt tuyệt tình.

Khi hai người kia nghe thấy, họ đứng sững sờ tại chỗ.

Sống nhiều năm như vậy, Vương Lộ chưa từng thấy ai như Vương Diệp.

Dù cho họ có mang lại phiền phức thật, nhưng Vương Diệp cũng không nhất thiết phải nói thẳng ra như vậy, điều này quá làm tổn thương người khác.

Vương Lộ vừa nghĩ vừa nghiến chặt răng, nhưng Trương Khởi Linh lại bình tĩnh nói: "Vậy được thôi!" Anh ta tỏ ra rất điềm tĩnh, thậm chí còn có phần thấu hiểu, vì anh ta hiểu rõ tính cách của Vương Diệp.

Vương Diệp chỉ liếc Trương Khởi Linh một cái, sau đó nhìn con rắn trên mặt đất.

Hắn trực tiếp nhấc chân lên, giẫm mạnh xuống, con rắn trước mặt liền bị hắn giẫm thành hai đoạn.

Những người đứng bên cạnh nhìn hành động của Vương Diệp, lại không nhịn được sốt ruột nói: “Sao cậu vẫn chưa ra ngoài?” “Trong đó thực sự không có đường lui sao?

Nếu không có thì cậu mau rút lui đi.” “Đúng vậy, nơi đó quá nguy hiểm, lỡ như cậu bị rắn cắn một phát thì toi đời, không thể nào ra được nữa.” Mọi người vừa nói vừa thở dài, dường như đang quan tâm Vương Diệp, nhưng khuôn mặt của những người này đều rất xa lạ.

Dù trong đầu Vương Diệp có những ký ức và nhân vật tương ứng lướt qua, nhưng hắn vẫn giữ vững cảnh giác tuyệt đối.

Hắn lắc đầu, không đáp lời những người này, mà nhìn Vương Lộ và Trương Khởi Linh nói: “Hai người cẩn thận một chút, đừng đến gần bọn họ như vậy, chỉ cần nhớ kỹ mình là một cá thể độc lập là đủ rồi.” Nói xong những lời này, hắn liền đi về một hướng khác.

Tất cả những bức tượng phía trước đều là đường chết, căn bản không có cơ quan nào, thậm chí không có bất kỳ lối thoát thực sự nào xuất hiện.

Sở dĩ hắn dám khẳng định như vậy, là vì trong mắt những bức tượng này, Vương Diệp chỉ nhìn thấy toàn bộ là cơ quan, bao gồm cả những chỉ dẫn trên Mệnh bàn và La bàn mà hắn nhìn thấy cũng đều là một dạng.

Đã vậy, hắn hà tất phải tin vào cái gọi là vận mệnh sẽ ưu ái mình.

Nữ thần may mắn chưa bao giờ giáng lâm trên người hắn, đặc biệt là vào thời khắc này.

Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điểm này, cũng không còn dây dưa vào những thứ đó nữa, mà nhìn 12 bức tượng phía trước.

Hắn đang tìm kiếm lối thoát khác.

Nếu ông trời thực sự muốn chặn đứng mọi đường lui của hắn, thì hắn sẽ tự tìm con đường riêng.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, sắc mặt của Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng dần trở nên phức tạp.

Lòng hai người không khỏi chùng xuống, có lẽ biết rằng mình không thể giúp Vương Diệp được gì.

Lúc này, họ chỉ có thể nhìn Vương Diệp lăn lộn bên trong tìm kiếm con đường sống duy nhất.

Hai người trong lòng có nỗi chua xót và bất lực không thể nói thành lời.

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng nắm chặt tay, hận không thể năng lực của mình mạnh hơn, có lẽ trong tương lai không xa, anh ta cũng có thể giúp đỡ Vương Diệp.

Chỉ tiếc rằng Vương Diệp căn bản không hiểu được sự căm hận này của anh ta.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Vương Diệp suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định rời đi qua cánh cửa bên cạnh.

Cánh cửa đó tuy đã mở, nhưng bên trong tối đen như mực.

Vương Diệp không dám mạo hiểm đi vào.

Vừa nãy hắn chỉ nghĩ lối thoát có thể nằm ở 12 bức tượng, nên đã không để ý đến cánh cửa đó.

Nhưng giờ đây hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi qua cánh cửa này.

Những người đứng bên cạnh nhìn hành động của Vương Diệp, lại không nhịn được nói lớn: "Cậu đừng đi hướng đó, trong đó có người đấy." "Cậu sẽ quấy rầy bọn họ." "Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ chết." Những khuôn mặt xa lạ ấy không ngừng lẩm bẩm.

Nghe những lời này, Vương Diệp dừng bước.

Vương Lộ liếc nhìn bọn họ một cái.

Tuy có chút khó chịu, nhưng nhìn về phía Vương Diệp, cuối cùng anh ta vẫn không nói gì khác.

Cách đưa ra mọi quyết định này, đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của Vương Diệp.

Trong khi anh ta nghĩ, Vương Diệp cũng nghiến chặt răng, đi về một hướng khác.

Ánh mắt hắn tràn đầy kiên định.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được sốt ruột nói: "Cậu phải cẩn thận đấy." Giọng điệu của Trương Khởi Linh mang vẻ phức tạp.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Nơi phía trước quả thực có không ít phiền phức, nhưng con đường này hắn nhất định phải đi.

Sau khi chiếu đèn pin trong tay vào, Vương Diệp cũng nhìn thấy một người kỳ lạ đang đứng trước mặt.

Đáng nói là người đó không phải người sống.

Khi nhìn lướt qua, Vương Diệp thực sự bị giật mình một cái, nhưng hắn là người gan lớn tâm tế, xưa nay không bao giờ để lộ hỉ nộ ái ố ra mặt.

Nhìn bức tượng phía trước, Vương Diệp không chút do dự vươn tay, đẩy nó xuống đất.

Người trước mặt cứ thế lăn xuống bậc thang.

Nghe tiếng lăn ngừng lại, Vương Diệp cũng phán đoán được bên trong sâu đến mức nào.

Nhìn về phía sau, trên mặt Vương Diệp thêm vài phần phức tạp.

Những người kia vẫn không ngừng khuyên can, họ nói rằng Vương Diệp đã chọc giận người bên trong.

Tiếp theo, số phận chờ đợi Vương Diệp có lẽ cũng là một đường chết.

Lời họ nói có hơi khó nghe, nhưng cũng như Vương Diệp đã nói, những kẻ này đều là quái vật, không cần phải để ý đến họ.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh đã kiềm chế cơn giận của mình mấy lần.

Cuối cùng, hai người họ lắc đầu, không nói gì cả.

Lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn những con đường phía trước.

Hắn trực tiếp quay đầu nhìn 12 bức tượng phía sau.

Nếu thực sự không có đường lui, thì hắn quyết định bắt đầu từ những bức tượng này.

Cùng lắm thì đập nát chúng tất cả.

Dù cho vừa nãy Vương Diệp đã làm điều tương tự.

Nhưng những bức tượng đó, sau khi bị đập nát, vẫn có thể tự lắp ráp lại.

Sự quỷ dị trong đó đã nói lên rằng người thiết kế ra tất cả những thứ này thông minh đến mức nào.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, hắn cũng lấy ra bình rượu của mình.

Hắn đổ rượu lên một trong những bức tượng, từ đầu đến chân.

Không lâu sau, Vương Diệp bật lửa trong tay.

Nhìn bức tượng phía trước, hắn mệt mỏi nói: “Dù cho mày có giá trị sưu tầm và nghiên cứu, thì điều đó cũng chẳng liên quan gì đến tao cả.” Nói xong, bức tượng phía trước cứ thế bốc cháy.

Chương 1457

Ánh sáng xanh và đỏ dần dần bao phủ từng tấc của bức tượng.

Theo thời gian trôi qua, bức tượng phía trước cứ thế bị thiêu rụi hoàn toàn, nhưng cũng tỏa ra một mùi hôi thối kỳ lạ.

Lúc này, Vương Diệp vội vàng bịt mũi, đồng thời nói với vẻ ghét bỏ: “Thật là kinh tởm.” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ khinh thường.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh nghe những lời này, đều không nhịn được phá lên cười khúc khích.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Lộ bất lực nói: “Cậu không sao là tốt rồi.” Giọng Vương Lộ mang vẻ ưu sầu và cảm thán.

Nghe những lời này, Vương Diệp cũng chỉ khẽ lắc đầu.

Vương Lộ thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, lại một lần nữa nói với hắn: “Cậu còn rượu không?

Tôi có thể cho cậu thêm một ít.” Anh ta vừa nói vừa cầm lấy bình rượu của mình.

Nghe lời Vương Lộ, Vương Diệp không chút do dự lắc đầu từ chối.

Hắn không cần rượu của Vương Lộ.

Ai biết được khi tên đó ném đồ vào có gây ra chuyện gì khác không?

Một khi chuyện đó xảy ra, thì mọi thứ sẽ hỏng bét.

Tất cả những gì hắn đã làm cũng sẽ công cốc.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp liền quyết định tiết kiệm một chút.

Những bức tượng phía trước đã bị bình rượu của hắn thiêu rụi hoàn toàn.

Bởi vì nồng độ cồn của rượu hắn đựng trong bình đủ cao.

Chỉ cần một chút lửa nhỏ, là có thể triệt để thiêu cháy những thứ kỳ lạ này.

Không lâu sau, 12 bức tượng đều biến mất.

Nhưng Vương Diệp cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lộ và Trương Khởi Linh.

Trong khoảnh khắc, Vương Diệp nhìn thấy những khuôn mặt xa lạ kia biến mất, chỉ còn lại vài người quen thuộc.

Nhìn những khuôn mặt đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Lộ chú ý thấy ánh mắt hắn, vội vàng quay đầu nhìn, thấy đồng đội của mình đã trở lại bình thường, anh ta cũng mỉm cười.

Nhưng những người đó căn bản không nhớ gì về những người mà Vương Lộ và Vương Diệp đã nói.

Thấy vẻ đau khổ trên mặt họ, Vương Diệp vội vàng nói với Vương Lộ: “Họ không nhớ được thì thôi, đừng miễn cưỡng họ.” Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ gật đầu.

Nhưng nhìn mấy người trước mặt, Vương Lộ vẫn nghiến răng ken két hận, đại khái là cảm thấy mấy tên này thật đáng ghét, vừa nãy còn bày ra vẻ mặt như nước với lửa với Vương Lộ vậy.

Càng nghĩ Vương Lộ trong lòng càng tức giận.

Còn lúc này Trương Khởi Linh, chỉ nhìn Vương Diệp nói: “Tình hình bên kia cậu đã nghĩ ra cách giải quyết chưa?” Nghe câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu, không hề đáp lại.

“Đây đều là chuyện nhỏ thôi.” Lời hắn nói đặc biệt bình tĩnh.

Trương Khởi Linh nghe thấy cũng chỉ khẽ gật đầu.

Vương Lộ thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói: “Chuyện bên kia, nếu cậu một mình không giải quyết được thì tôi cũng có thể qua giúp một tay.” Trên mặt Vương Lộ lộ vẻ sốt ruột và phức tạp.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt hắn như vậy, lại vội vàng bước tới nói: “Tôi và cậu sẽ qua ngay.” Vương Lộ nghe Trương Khởi Linh nói cũng vội vàng tăng tốc bước qua.

Trên mặt anh ta lộ vẻ lấy lòng và sốt sắng, nhưng Vương Diệp lại xua hai người họ lùi lại.

Nhìn đống tro tàn phía trước, mặt Vương Diệp đầy phức tạp.

Dù cho 12 bức tượng này đã được hắn giải quyết, nhưng trên mặt đất vẫn còn một số dấu vết kỳ lạ.

Những dấu vết này có thể là lối thoát duy nhất, nhưng cũng có thể là con đường chết chóc hại họ.

Vương Diệp không thể hiểu nổi, chỉ có thể dò dẫm từng chút một.

Ngón tay hắn từ từ lướt qua những dấu vết đó.

Không lâu sau, Vương Diệp chạm vào một bức tượng, mà bức tượng này cũng là bức mà hắn đã chọc vào mắt ban đầu.

Không ngờ, dấu vết đó trực tiếp lõm xuống.

Dưới ánh mắt chăm chú của Vương Diệp, một cây cột khổng lồ cứ thế xuất hiện trước mặt hắn.

Ngoài ra, mặt đất hắn đang đứng cũng không ngừng hạ xuống.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh bên cạnh bị dọa đến không nhẹ.

Vương Diệp vội vàng lấy ra dây thừng của mình.

Khi buộc nó vào cây cột phía trước, hắn lại ném dây thừng cho hai người họ.

Hai người vội vàng nắm lấy, nhưng những người vô tội khác lại không thoát khỏi tai ương.

Họ cứ thế cùng với những tảng đá rơi xuống vực sâu.

Đến tận bây giờ, Vương Diệp vẫn có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của họ vang vọng.

Nghe những âm thanh đó, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Vương Lộ thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Cái này chắc là chuyện nhỏ thôi.” Trên mặt Vương Lộ mang theo vài phần thận trọng và căng thẳng.

Anh ta biết Vương Diệp trong lòng có chút áy náy, dù sao thì mạng sống của những người kia đều có thể cứu được, nhưng Vương Diệp chỉ thiếu một chút xíu nữa.

Thế nhưng lần này Vương Lộ đã đoán sai.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, Vương Diệp lạnh lùng nói: “Cái gì mà chuyện nhỏ?

Cái thứ này phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều.

Mấy người đó cứ thế mà chết, cậu trong lòng không khó chịu sao?” Nói xong những lời này, Vương Diệp lại nhìn thấy một thứ kỳ lạ khác từ từ rơi xuống từ giữa không trung.

Thứ đó dường như là một cầu thang gấp.

Sau khi nó xuất hiện trước mặt, Vương Diệp cũng nhìn thấy những cây cột bên cạnh, lần lượt xuất hiện.

Những cây cột đó tuy đã dựng lên, nhưng Vương Diệp biết chúng không đáng tin cậy.

Hắn dứt khoát kéo sợi dây trong tay, từ từ bò lên.

Chỉ đến khi bò đến gần bậc thang, Vương Diệp mới từ từ bò qua hướng đó.

Trên mặt hắn tràn đầy thận trọng và căng thẳng.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với hắn: “Cậu đợi tôi một chút.” Vương Diệp là người làm việc luôn quá dứt khoát, không coi đồng đội của mình ra gì.

Trương Khởi Linh trong lòng có chút bất lực.

Vương Lộ nghe lời anh ta, lại một lần nữa mở miệng trêu chọc: “Hắn sẽ không đợi cậu đâu.

Trước kia hắn đã chẳng coi mấy anh em mình ra gì, bây giờ có phát hiện mới thì sao có thể kéo chúng ta theo chứ?

Đừng có mơ mộng hão huyền!” Trên mặt Vương Lộ mang theo vài phần ý cười.

Thế nhưng những lời này của Vương Lộ lại không hề làm Trương Khởi Linh bận tâm.

Anh ta cứ thế nghiến chặt răng, theo sát bước chân của Vương Diệp.

Đối phương cũng không ngăn cản hành động của họ.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Vương Lộ không được tốt.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn anh ta một cái, đồng thời ác nghiệt nói: “Đừng có nói bậy ở đây nữa!

Nếu không phải nơi đó quá nguy hiểm, hẳn sao có thể để chúng ta đứng ngoài chứ?” Nếu hai người họ thực sự đi qua, đừng nói là giúp đỡ, e rằng sẽ thực sự trở thành gánh nặng cho Vương Diệp.

Nghĩ đến những chuyện này, Trương Khởi Linh lại lắc đầu, còn Vương Diệp chỉ men theo bậc thang đi lên trên.

“Hai người có nghe nói chuyện gì liên quan đến Lôi Công không?” Câu hỏi của hắn vang lên bên tai.

Vương Lộ gật đầu.

“Đại lão bản đã cho tôi một số thông tin, Lôi Công vốn dĩ không nên tồn tại, nhưng từ rất lâu về trước, họ là một chủng tộc đặc biệt, cộng thêm thiên mệnh che chở, họ cứ thế mà sinh sôi nảy nở.” Nhưng không biết vì sao, sau này họ gặp phải một trận hồng thủy vô cùng khủng khiếp.

Trận hồng thủy đó gần như bao phủ toàn bộ đại lục.

Lúc đó không có mấy người sống sót, ngay cả một chủng tộc vô cùng đáng thương cũng bị suy yếu vì trận hồng thủy này.

Những người sống sót bên trong cũng dần dần nhỏ bé đi, năng lực sinh sản dường như cũng mất theo.

Chương 1458

Trong khi Vương Lộ cảm thán, trên mặt anh ta cũng tràn đầy phức tạp.

Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp cũng chỉ khẽ lắc đầu.

“Chẳng qua cũng chỉ là cạnh tranh sinh tồn của tự nhiên thôi.” Nói xong, hắn không còn đáp lời Vương Lộ nữa.

Con đường phía trước dường như không thể đi hết.

Tuy rằng bậc thang đi qua rất vững vàng.

Nhưng không biết vì sao, khi Vương Lộ đi qua, anh ta luôn cảm thấy hoảng loạn bất an.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ căng thẳng nói: “Cậu không thấy cái cầu thang này lúc nào cũng có thể rơi xuống sao?” Lời anh ta vừa thốt ra, mặt đất dưới chân đột nhiên lỏng lẻo một chút.

Mặt Vương Diệp cũng tối sầm lại.

Hắn liếc nhìn Vương Lộ một cái, bực bội nói: “Cậu không nói gì, không ai coi cậu là thằng câm đâu.” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ bất mãn.

Nghe lời trách móc như vậy, Vương Lộ trong lòng đột nhiên có chút bất lực, nhưng vẫn nói với vẻ mặt phức tạp: “Tôi chỉ đang nói sự thật thôi.” Phiền phức trước mắt vốn dĩ đã tồn tại, Vương Diệp sao có thể né tránh được chứ?

Vương Lộ vừa nghĩ vừa nhướng mày về phía Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại cố ý phớt lờ vẻ mặt và cử chỉ của anh ta.

Thấy Vương Diệp như vậy, Vương Lộ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nghiến chặt răng, một lần nữa đi lên trên.

Không lâu sau, Vương Diệp dừng bước ở một chỗ, và trên mặt Vương Lộ cũng xuất hiện vài phần tươi cười.

Anh ta tưởng đã đến nơi, không ngờ, Vương Diệp chỉ đứng lặng yên ở chỗ đó.

Hắn chạm vào bậc thang, nói với vẻ hơi ngây ngất: "Những bậc thang này đều được cấu tạo từ một số vật liệu đặc biệt, hai người có đoán ra là gì không?" Lúc này Vương Diệp lại trở nên hơi điên điên khùng khùng.

Vương Lộ bị hắn dọa đến sắc mặt tái nhợt, lùi lại mấy bước sang bên cạnh, không nói gì cả, cứ thế co rúm lại ở góc đó.

Trương Khởi Linh liếc nhìn anh ta một cái, sau đó thu ánh mắt về.

Anh ta đã sớm quen với vẻ ngoài này của Vương Diệp rồi.

Nói thật, trong tình huống như thế này, thực sự có rất ít người có thể bình tĩnh đối mặt với phiền phức trước mắt.

Dù có một chút điên rồ, nhưng thì sao chứ?

Chỉ cần Vương Diệp không làm hại người khác, những chuyện này vẫn có thể chấp nhận được.

Trương Khởi Linh thầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ một lát, anh ta lại vội vàng nói với Vương Diệp: "Là làm từ vân mẫu." Ngoài vân mẫu có thể chế tạo ra những thứ này, dưới gầm trời này không có bất kỳ dược liệu nào có thể dẫn đến chuyện như vậy xảy ra.

Không thể không thừa nhận, Trương Khởi Linh thực sự là người hiểu Vương Diệp nhất.

Lời anh ta vừa thốt ra, Vương Diệp vội vàng gật đầu tán thưởng.

“Cậu nói đúng.” Trên mặt hắn mang theo vài phần ý cười.

Nghe Vương Diệp khen ngợi, Trương Khởi Linh tuy vui mừng, nhưng sắc mặt lại dần trở nên nghiêm trọng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh mệt mỏi nói: “Nếu mọi chuyện đúng là như vậy, thì bây giờ chúng ta tiếp tục đi lên trên, chẳng phải cũng sẽ gặp phiền phức sao?

Chi bằng dừng lại một chút, chỉnh đốn lại đã!” Giọng điệu của anh ta mang theo chút hoảng sợ.

Bây giờ càng đi cao, điều chờ đợi họ có lẽ cũng là một đường chết, đặc biệt là sợi dây trong tay, chỉ còn lại một sợi đã đứt. (Note: nghĩa là chỉ còn mỗi sợi dây đó, mà nó đã đứt).

Vương Diệp thấy vẻ mặt đó của Trương Khởi Linh cũng đi đến bên cạnh anh ta, lấy ra một sợi dây thừng khác.

Hắn nối hai sợi dây thừng lại với nhau.

Trương Khởi Linh nhìn hành động của Vương Diệp, liền cười khổ lắc đầu nói: “Cậu làm chuyện như vậy, có lợi ích gì cho cậu chứ?” Giọng điệu của anh ta mang theo vẻ phức tạp và ưu sầu.

Nghe những lời này, Vương Diệp cũng chỉ cười xã giao một tiếng, trên mặt hắn không có quá nhiều biến động cảm xúc.

Sau khi hai sợi dây thừng phía trước được nối lại với nhau, Vương Diệp cũng vỗ vai Trương Khởi Linh nói: “Chúng ta không có cách nào lùi lại, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ cứ đi theo tôi, đừng nghĩ đến việc quay lại.

Chúng ta không có cơ hội đó, cũng không có cái mệnh để lựa chọn.” Hắn nói là sự thật, Trương Khởi Linh gật đầu.

Ít nhất bây giờ có dây thừng, tình cảnh hiện tại vẫn có thể nói là an toàn.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh cũng mỉm cười, coi như là tự an ủi mình.

Không lâu sau, họ đi đến trước một cánh cửa.

Vương Lộ tuy cũng đang theo sát phía sau họ, nhưng nhìn Vương Diệp phía trước, Vương Lộ vẫn không nhịn được nhíu mày.

Anh ta luôn cảm thấy Vương Diệp lúc điên lúc dại.

Không biết vì sao, ánh mắt Vương Diệp nhìn anh ta, dường như đều mang theo vài phần ý đáng sợ.

Vương Lộ không thể hiểu, chỉ có thể né tránh khắp nơi.

Vương Diệp dường như biết suy nghĩ trong lòng Vương Lộ, nhưng hắn không hề bận tâm, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: “Cậu đi nhanh vậy làm gì?” Trên mặt Vương Diệp mang vẻ tò mò và khó hiểu.

Nghe câu hỏi của hắn, Trương Khởi Linh cũng chỉ nhìn cánh cửa phía trước nói: “Cửa đã mở rồi, chẳng lẽ không vào trong xem một vòng sao?

Còn đứng ngoài làm gì?” Giọng Trương Khởi Linh mang vẻ sốt ruột.

Nghe những lời này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn, cánh cửa phía trước rõ ràng không hề mở, vì sao Trương Khởi Linh lại nói nó đã mở?

Vương Diệp không thể hiểu nổi, cuối cùng nhìn Vương Lộ phía sau nói: “...Cậu thấy cánh cửa này đã mở chưa?” Ánh mắt hắn rơi xuống người Vương Lộ, cũng mang lại cho Vương Lộ một áp lực khủng khiếp.

Không biết vì sao, trên người Vương Diệp có một loại khí thế giống như quỷ vương vậy.

Cái cảm giác âm trầm chết chóc đó, tuyệt đối không phải người thường có thể có được.

Có lẽ Vương Diệp trước mặt đã sớm chết rồi.

Trong những cơ quan và độc dược lộn xộn đó, Vương Diệp có lẽ thực sự đã gục ngã.

Người đang đi bây giờ chắc chắn là một cái xác biết đi.

Nhưng anh ta cũng không thể nói những điều này ra.

Một khi nói ra, vạn nhất Vương Diệp trực tiếp giết sạch anh ta, hoặc ném anh ta xuống, thì chuyến đi này của anh ta chẳng phải là vô ích sao?

Vì vậy, anh ta vẫn phải giả vờ một chút.

Vương Lộ thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ nghiêm túc nói: “Cánh cửa phía trước đã mở rồi.

Cậu nhìn xem, bên trong có chim chóc, có dòng nước chảy, còn có những bông hoa và cây cối được khắc từ ngọc thạch nữa.” Trên mặt anh ta tràn đầy phấn khích và kích động.

Vương Lộ thấy những gì anh ta nói giống hệt, nhưng Vương Diệp nghe lại cảm thấy mơ hồ.

Chẳng lẽ chỉ có mắt hắn gặp vấn đề sao?

Hắn không thể hiểu nổi, chỉ có thể nhìn hai người trước mặt thở dài.

“Hai người đừng đứng ngây ra ở đó nữa.” Giọng điệu của hắn mang vẻ phức tạp và bất lực.

Nghe lời này, hai người đều dừng bước, theo bản năng quay đầu nhìn Vương Diệp.

Họ chỉ cách cánh cửa đó một bước chân.

Nếu không phải Vương Diệp gọi họ lại, tất cả những gì xảy ra sau này, chắc chắn sẽ khiến Vương Diệp hối hận, thậm chí là khiến họ phải hối hận.

Hai người vẫn không biết nguy hiểm phía trước, còn Vương Diệp chỉ đi đến trước cửa nói: “Những gì tôi thấy không giống như những gì hai người thấy.

Có lẽ trong vô thức, chúng ta đều đã trúng độc rồi.

Hai người đợi một chút, tôi xem có thể mở cánh cửa phía trước không?” Nếu sau khi cánh cửa phía trước được mở ra, những gì Vương Diệp nhìn thấy giống hệt những gì họ thấy, thì điều đó có nghĩa là người trúng độc là Vương Diệp.

Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ và Trương Khởi Linh trước mặt đều gật đầu, không có ý kiến gì thêm.

Hai người họ kiên nhẫn đợi bên cạnh.

Lúc này, Vương Diệp cũng nghiến chặt răng, từ từ đẩy cánh cửa ra.

Theo thời gian trôi qua, cánh cửa phía trước này quả thực đã được hắn mở ra.

Nhưng mọi người cũng cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị.

Khi luồng khí lạnh đó ập đến, Vương Diệp cũng nhìn thấy hai người đang treo ngược, đang nhìn chằm chằm vào Vương Lộ và Trương Khởi Linh.

“Không biết sao tự nhiên thấy hơi lạnh.” Vương Lộ và Trương Khởi Linh nhìn thấy cảnh tượng, giống hệt như vừa nãy, không hề thay đổi chút nào, nhưng khi luồng gió lạnh đó ập đến, họ vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Vương Diệp cũng nhìn hai người trước mặt họ.

Hai người đó có hàm răng cực kỳ sắc nhọn.

Chương 1459

Ngoài ra, ánh mắt của họ cũng không chớp lấy một cái, khóa chặt vào Vương Lộ và Trương Khởi Linh.

Không ai biết đây là người sống hay người chết, nhưng Vương Diệp biết rằng chỉ cần hai người họ tiến thêm một bước, điều chờ đợi họ chắc chắn sẽ là một đường chết.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng vội vàng đi đến đứng chắn trước mặt hai người họ.

Hắn giơ tay lên cao.

Giữa Vương Lộ và Trương Khởi Linh, Vương Diệp chọn một người, đó chính là Vương Lộ.

Ai bảo anh ta có mối quan hệ tốt với Trương Khởi Linh chứ?

Hắn trực tiếp giáng cho Vương Lộ một cái tát lớn.

Khi cái tát đó giáng xuống, tiếng “chát” giòn tan trực tiếp khiến Trương Khởi Linh tỉnh lại.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trong mắt Trương Khởi Linh chỉ có sự mơ hồ và phức tạp.

Anh ta chỉ cảm thấy toàn thân mình đang quay cuồng.

Khi anh ta cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Trương Khởi Linh lúc này cũng nhìn thấy hai người treo ngược trước mặt.

Nhìn hai tên đó, sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta ôm lấy đầu mình, hoảng sợ nói: “Sao lại có chuyện như thế này xảy ra?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa thở dài thật sâu.

Vương Lộ nghe lời anh ta nói, lại không đáp lại, mà nhìn Vương Diệp trước mặt, ngây người nói: “Cậu tại sao lại động thủ với tôi?” Giọng Vương Lộ mang vẻ phức tạp và khó tin.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Diệp không trả lời, mà nhìn những người treo ngược phía sau nói: “Hai người kia muốn lấy mạng hai người.” Lời Vương Diệp nói, Vương Lộ chợt tỉnh ngộ.

Anh ta tuy gật đầu, nhưng nhìn hai người trước mặt, anh ta vẫn không nhịn được liên tục hét lên: “Sao lại có thứ này?

Vừa nãy chúng ta thấy, rõ ràng không phải cảnh này!” Nói xong những lời này, Vương Lộ lại sờ mũi mình, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không ngờ, anh ta lại sờ thấy màu đỏ tươi.

Chắc Vương Diệp vừa nãy tát quá mạnh, trực tiếp làm mũi anh ta chảy máu.

Trong khi Vương Lộ suy nghĩ, anh ta lại không nhịn được nhìn chằm chằm vào Vương Diệp trước mặt mà hỏi: “Chuyện này là sao?

Là bị cậu tráo đổi à?” Trên mặt anh ta mang vẻ tò mò và khó hiểu.

Anh ta có lẽ nghĩ rằng tất cả mọi người dưới gầm trời này đều tham tài như mình, thấy những thứ tốt đẹp đều sẽ vô thức mang về.

Hiện giờ, Vương Lộ cũng ngầm cho rằng Vương Diệp cũng là loại người đó.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Diệp cũng chỉ khẽ lắc đầu.

Hắn không đáp lại câu hỏi của Vương Lộ, chỉ nhìn hai người treo ngược trước mặt nói: “Hai người là người sống hay người chết?” Giọng điệu của hắn mang theo chút sốt ruột.

Nếu là người chết, thì tiếp theo có thể trực tiếp ra tay, không cần khách khí với họ.

Nhưng Vương Lộ nghe lời Vương Diệp nói, lại cảm thấy buồn cười.

“Nhìn một cái là biết người chết rồi, cậu còn lề mề làm gì nữa?

Chẳng lẽ muốn hai chúng tôi chết ở đây sao?

Mau ra tay đi chứ!” Trên mặt Vương Lộ mang vẻ sốt ruột.

Nghe anh ta thúc giục, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng nhìn hai tên treo ngược trước mặt này, Vương Diệp cuối cùng vẫn nghiến chặt nắm đấm, mạnh mẽ đánh họ xuống.

Trong khoảnh khắc đó, đầu của hai tên này đập xuống đất trực tiếp vỡ tan.

Giống như ly thủy tinh, vỡ thành từng mảnh vụn.

Nhìn hai người trước mặt trong tình trạng như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn từ từ quay đầu, ánh mắt rơi xuống người Trương Khởi Linh, cuối cùng, hắn khóa tầm nhìn vào người Vương Lộ, đồng thời lạnh lùng nói: “Đây là cậu bảo tôi làm, hậu quả cậu có chịu nổi không?” Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Vương Lộ lập tức chìm vào im lặng.

Trương Khởi Linh cũng sững sờ tại chỗ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh không nhịn được mở miệng nói: “Những thứ này chắc là hiểu lầm.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo vẻ thận trọng và căng thẳng.

Vương Lộ thấy anh ta như vậy, lại không nhịn được nói với Vương Diệp bên cạnh: “Tôi cảm giác phiền phức ở đây...” Lời anh ta còn chưa nói xong.

Vương Diệp đã khẽ cười, sau đó tiếp tục đi vào bên trong, hắn nhấc chiếc đèn lồng bên cạnh lên.

Chiếc đèn lồng đó chỉ được đặt ở đó, nhưng Vương Diệp lại vô thức cầm lấy.

Trên mặt hắn đã xuất hiện vài phần nụ cười quỷ dị.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh vô thức đi theo.

Hai người cảm thấy Vương Diệp không bình thường, nhưng lại không biết phải nói gì, sự bất lực trong lòng.

Vào lúc này, hai người họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể theo kịp bước chân của Vương Diệp.

Nhưng vừa mới bước vào, phía sau đã truyền đến tiếng vỡ vụn lách tách.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc cầu thang vân mẫu vừa đi qua lập tức vỡ tan.

Trong khoảnh khắc đó, hai người họ đều đứng sững sờ tại chỗ.

Họ chỉ cách vực sâu một chút xíu nữa là rơi xuống.

Cái nỗi đau và tai họa vạn kiếp bất phục đó, chắc chắn sẽ khiến họ khắc cốt ghi tâm suốt đời.

Trong khi hai người thầm nghĩ trong lòng, họ lại vội vàng tăng tốc bước chân, theo kịp bước chân của Vương Diệp.

Nhìn người phía trước, Vương Lộ không nhịn được mở miệng nói: “Sao cậu lại cứ thế đi đến đây không tiếng động vậy?” “Cậu đúng là hơi kỳ lạ.” Vương Lộ lẩm bẩm liên tục bên cạnh, nhưng Trương Khởi Linh lại tin rằng Vương Diệp không có vấn đề gì lớn.

Nhìn ánh sáng đèn lồng phía trước, Trương Khởi Linh đột nhiên nói với Vương Lộ bên cạnh: “Tôi cảm thấy ánh sáng kia là một điểm mấu chốt.

Nếu chúng ta không thể theo kịp Vương Diệp, thì chắc chắn sẽ gặp chuyện ở đây.” Với năng lực của hai người họ, muốn sống sót ở nơi này vẫn là rất khó khăn.

Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Lộ gật đầu.

Hai người họ cứ thế nghiến chặt răng theo sát phía sau Vương Diệp.

Dù Vương Diệp phía trước có chút kỳ lạ, dáng đi rất cứng nhắc, nhưng họ không còn lựa chọn nào khác.

Vương Diệp nghe thấy tiếng động phía sau, đột nhiên quay đầu nhìn một cái, trên mặt hắn xuất hiện vài phần nụ cười quỷ dị.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lại càng hoảng sợ nói: “Cậu đang làm gì vậy?

Đừng dọa tôi!” Trương Khởi Linh vừa nói vừa ôm chặt lấy ngực mình.

Nghe lời anh ta nói, Vương Diệp cũng chỉ vào quan tài bên cạnh nói: “Hai người không phải vẫn luôn muốn đến chỗ này sao?” Câu hỏi của hắn quá kỳ lạ.

Vương Lộ nghe thấy lại không bận tâm, mà đi đến bên cạnh quan tài, hơi kích động nói: “Thật hiểu tôi vẫn là cậu đó!” Anh ta vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Người vẫn luôn tìm kiếm quan tài quả thực là Vương Lộ, nhưng khi nắp quan tài còn chưa được mở ra.

Vương Diệp đã đi đến chỗ cây đèn trụ bên cạnh.

Những hành động của hắn quả thực có chút kỳ quái, nhưng Vương Lộ không để tâm.

Là một thương nhân hàng đầu, trong đầu y dĩ nhiên chỉ thấy vô số lợi ích, còn những thứ khác hay tranh giành phân chia trên đời này thì có liên quan gì đến y chứ?

Chỉ cần bây giờ có thể sống sót, Vương Lộ cũng không còn yêu cầu gì lớn.

Trong lúc y đang nghĩ thầm, Vương Diệp cũng đã thắp sáng tất cả những ngọn đèn.

Chẳng mấy chốc, nơi đây đã trở nên rực rỡ, Vương Lộ nhìn quanh và thấy trên những cây cột lớn bên cạnh có những hoa văn kỳ lạ.

Mặt y đầy vẻ phức tạp và kỳ lạ, không nhịn được che miệng nói: "Nếu có thể mang mấy thứ này đi thì tốt quá, tiếc là ông chủ lớn sẽ không đồng ý." Vương Lộ vừa nói vừa lắc đầu thở dài, mặt y mang vẻ tiếc nuối, nhưng khi ánh sáng dần lan tỏa, tất cả mọi người đều nhìn thấy những thi thể đứng ở đằng xa.

Những người đó đều mặc quần áo của triều đại xa xưa, dù chỉ nhìn từ xa, nhưng Vương Lộ vẫn sợ đến run rẩy cả hai chân, y nhìn Vương Diệp phía trước, mặt đầy căng thẳng nói: "Anh đang làm cái quái gì vậy?" Nghe Vương Lộ hỏi, Vương Diệp vẫn không hề động đậy, chỉ cười khẩy.

Anh đi đến trước quan tài, đồng thời đẩy tay Vương Lộ nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, mau mở quan tài đi, thăng quan phát tài kìa, bây giờ mà còn chần chừ thì lát nữa sẽ có người đến tính sổ với anh đó." Mặt Vương Diệp mang vẻ hưng phấn và kích động.

Vương Lộ càng nghe lời anh càng thấy quỷ dị, y nhìn mấy người kia, lắc đầu, cứng rắn nói với Vương Diệp: "Anh cứ đợi ở đây đã, tôi đi xem mấy người kia là tình huống thế nào." Vừa nói, Vương Lộ vừa đi đến trước mặt mấy người đó.

Mấy người đó dù đứng yên lặng, nhưng chân tay và biểu cảm trên mặt đều vô cùng cứng đờ, chỉ có đôi mắt là nhìn chằm chằm đầy vẻ nghiêm trọng.

Ánh mắt của họ không biết đang nhìn vào đâu, nhưng Vương Lộ không dám đối mắt với họ, luôn cảm thấy thứ này quá mức tà môn.

Trương Khởi Linh tuy đã nhận ra Vương Diệp có điều bất thường, nhưng cậu cũng giống Vương Lộ, cứ quanh quẩn bên những thi thể đó, bởi vì chỉ cần cậu đứng cạnh Vương Diệp, Vương Diệp sẽ thúc giục cậu mở quan tài.

Vương Diệp trước mặt liệu còn là người bình thường không?

Nghĩ một chút, Trương Khởi Linh đã có câu trả lời.

Vương Diệp thật sự sẽ không làm ra chuyện như vậy, cho nên người trước mặt này có vấn đề.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nói với Vương Lộ bên cạnh: “Dù sao chuyện này cũng là do anh gây ra, anh nên giải quyết cho tốt đi chứ!” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ phức tạp và kỳ quái, nghe cậu nói, Vương Lộ chỉ cười nhẹ, mặt y đầy vẻ tùy ý nói: “Giải quyết à, anh nghĩ tôi có cách nào mà giải quyết đây?” Trong mắt Vương Lộ đầy vẻ buồn bã và kỳ lạ.

Trương Khởi Linh cũng không nói nên lời, chỉ có thể đứng bên cạnh y, mặt đầy căng thẳng nhìn quanh.

Chương 1460

Những thi thể kia tuy bất động, nhưng khi họ nhìn ra xa, thứ họ thấy lại là cả trăm cỗ thi thể.

Ngoài ra, tất cả đều đứng một cách ngăn nắp, vừa nhìn đã biết chúng rất có kỷ luật, nhưng sự kỷ luật này lại hiện lên vô cùng đáng sợ.

Cộng thêm quần áo trên người chúng, áp lực vô hình mà chúng mang lại càng ập đến, cái cảm giác ngạt thở đó, Trương Khởi Linh không thể diễn tả được.

Vương Lộ thấy biểu cảm trên mặt cậu, lại không nhịn được chỉ vào Vương Diệp phía sau nói: “Anh nói xem chúng ta phải làm thế nào để đánh thức người kia dậy?” Vương Lộ không dám nói thẳng tên Vương Diệp, y sợ mình vừa nói ra, Vương Diệp sẽ trừng mắt nhìn y, đến lúc đó, thứ chờ đợi Vương Lộ cũng chỉ là một con đường chết mà thôi.

Trong lúc y nghĩ, y cũng đầy vẻ căng thẳng nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh đang nhíu mày, y quan sát ánh mắt của Trương Khởi Linh, cũng chú ý đến biểu cảm của người này.

Nhưng điều y không ngờ là, lời mình vừa thốt ra, Trương Khởi Linh đã cười lên, chỉ thấy người này che miệng, đầy vẻ khinh miệt hỏi: “Lỡ như người vẫn luôn ngủ say là chúng ta thì sao?” Mặt cậu ấy mang vẻ hưng phấn và kích động.

Câu hỏi này vang lên bên tai.

Vương Lộ lập tức rơi vào tĩnh lặng, y không nói được lời nào, thấy Vương Lộ bị mình dọa không nhẹ, Trương Khởi Linh lại vội vàng kéo tay y nói: “Tôi đùa với anh đấy, đừng có thật.” Trương Khởi

Linh vừa nói vừa cười ha hả.

Nhưng Vương Lộ không đáp lời cậu, mà nhìn về phía Vương Diệp nói: “Chúng ta vẫn phải nghĩ cách thôi.” Vừa nói, y cũng thử đặt đầu mình lên cột bên cạnh, gõ nhẹ.

Nhưng hành vi như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh có chút sốt ruột, liền dứt khoát nói với Vương Lộ: “Anh đừng làm mấy chuyện như vậy nữa, nếu thật sự muốn thử làm mình tỉnh lại thì cứ để tôi giúp, sức lực của tôi chắc chắn lớn hơn anh, hơn nữa cách của tôi còn hiệu quả hơn cách của anh.” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ hưng phấn và kích động.

Vương Lộ biết suy nghĩ trong lòng cậu, liền lắc đầu ngay lập tức, mặt đầy vẻ kháng cự nói: “Tôi chỉ tiện tay thử một chút thôi, không có ý đó.” Vương Lộ nói thật, Trương Khởi Linh không đáp lời y, mà nhìn những thi thể phía sau nói: “May mà bọn họ không phải âm binh, bằng không chúng ta ở đây cũng không sống nổi.” Nhưng lời của Trương Khởi Linh lại nhận được sự châm chọc từ Vương Lộ.

“Kể cả là âm binh thì sao?

Dù gì cũng tốt hơn tình cảnh hiện tại chứ?

Anh xem cái bộ dạng Vương Diệp kìa, dở sống dở chết, không biết chuyện còn tưởng anh ta gặp phải chuyện gì rồi.” Trong giọng y mang chút bất mãn.

Chủ yếu là cái cảm giác tử khí trầm trầm đó trên người Vương Diệp, thật sự quá đáng sợ.

Vương Lộ đã không biết phải đối mặt như thế nào.

Nghe lời y nói, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng dần trở nên khó coi.

Cậu không biết phải giải thích tình trạng của Vương Diệp như thế nào, nhưng vì ngày thường đều sống chung với Vương Diệp sớm tối, giờ khắc này Trương Khởi Linh cũng không thể nghi ngờ Vương Diệp, thậm chí còn thể hiện thái độ ghê tởm đối với chuyện này.

Cho nên, người có vấn đề hiện tại chưa chắc là Vương Diệp, mà là Vương Lộ bên cạnh.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lại đột nhiên sa sầm mặt nói với Vương Lộ: "Suốt con đường này, nếu không có Vương Diệp đi trước bảo vệ chúng ta, thì thứ chờ đợi chúng ta tuyệt đối là con đường chết, đạo lý này, chẳng lẽ anh không hiểu sao?" Giọng Trương Khởi Linh đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vương Lộ nghe lời cậu, đột nhiên rơi vào trầm mặc, nhưng nhìn Vương Diệp phía trước, y lại hoảng loạn lắc đầu.

Y tuyệt đối không phải là không thể hiểu Trương Khởi Linh, mà là cái bộ dạng mà Vương Diệp thể hiện ra, thật sự quá đáng sợ, cái cảm giác đó khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

"Hai người còn định mở nắp quan tài không?" Vương Diệp đột nhiên lạnh lùng ném ra câu nói này.

Thái độ và giọng điệu của anh đều không mấy tốt đẹp.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ đều sợ đến trợn tròn mắt.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh gật đầu, vội vàng đi đến trước mặt Vương Diệp, cậu đi rất nhanh, nhưng vừa mới đến đã thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt Vương Diệp.

Thái độ đối phương đối với họ vô cùng tệ, Trương Khởi Linh trước mặt Vương Diệp cũng có chút không ngẩng đầu lên nổi, còn chưa kịp giải thích chuyện mình với Vương Lộ làm, Vương Diệp đã trực tiếp gõ vào nắp quan tài bên cạnh nói: "Vì mục đích của hai người đến đây là vì thứ này, vậy bây giờ mau động thủ đi, đừng có nói nhảm ở đó nữa.” Giọng anh mang chút thiếu kiên nhẫn, hai người trước mặt nghe vậy sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, còn Vương Lộ chỉ run rẩy hai tay nói: “Vậy tôi bây giờ bắt đầu động thủ đây.” Vương Lộ vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, trước đây tuy y từng làm những chuyện tương tự, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được sợ hãi, lần này, một khi y làm rồi, có lẽ sẽ là vạn kiếp bất phục.

Lời Vương Lộ vừa thốt ra, Trương Khởi Linh đã vội vàng lắc đầu, cậu chặn tay Vương Lộ, nhìn Vương Diệp phía trước nói: “Anh thấy nơi này thật sự có thể tùy tiện mở nắp quan tài sao?

Sao tôi cứ cảm thấy nơi đây âm khí sâm sâm thế nào ấy?” Mặt Trương Khởi Linh mang chút cẩn thận và căng thẳng, có lẽ là vì cậu biết rõ mối quan hệ với Vương Diệp không tệ.

Giờ đây, Vương Diệp dù có vấn đề, nhưng cùng lắm thì cậu sẽ nói chuyện rõ ràng với Vương Diệp, biết đâu Vương Diệp cũng có thể cho cậu một câu trả lời chính xác.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy nghĩ, Vương Diệp nghe lời cậu, cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tôi không biết.” Phản ứng như vậy khiến Vương Diệp trông vô cùng bình thản.

Thấy Vương Diệp như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ôm đầu, nửa ngày không nói nên lời, Vương Lộ chỉ nhìn hai người họ một cái bên cạnh, cuối cùng liền nghiến răng nói: “Hai người kiên nhẫn đợi đi.” Vừa nói, Vương Lộ cũng nghiến răng, mở nắp quan tài phía trước.

Động tác của y không đủ nhanh, nhưng khi nắp quan tài phía trước được y nhẹ nhàng đẩy ra, cái lạnh buốt như băng tuyết lập tức ập đến.

Giờ khắc này Vương Lộ lập tức đứng sững tại chỗ.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Lộ mặt đầy hoảng sợ nói: “Anh nói xem chúng ta tiếp theo có chết ở nơi này không?” Trên mặt Vương Lộ chỉ có căng thẳng và bất lực.

Nghe câu hỏi này, Trương Khởi Linh lắc đầu.

Cậu không đưa ra câu trả lời, nhưng nếu thật sự sẽ chết, thì phiền phức bây giờ cũng không có cách nào giải quyết.

Thấy Trương Khởi Linh bộ dạng này, Vương Lộ lại siết chặt nắm đấm nói: “Tôi vẫn tin vào bản thân mình, vào cái đạo lý mệnh lớn phúc lớn.” Vừa nói, y cũng nhìn thấy nắp quan tài phía trước, bên trong có một ít sương mù màu trắng, từng chút một bay ra, những làn sương trắng đó dường như chính là thứ mang lại cái lạnh buốt cho y.

Vương Lộ vừa nghĩ vừa nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Mặt y mang vẻ cẩn thận và căng thẳng, ban đầu định nói chuyện với Vương Diệp, không ngờ giờ phút này Vương Diệp lại đi đến bên cạnh y, nói: “Nếu anh thật sự sợ hãi, vậy những thứ này cứ giao cho tôi làm.” Trong mắt anh tràn đầy sự bình tĩnh.

Vương Lộ nghe những lời này, lập tức gật đầu.

Còn Trương Khởi Linh chỉ nhìn Vương Diệp phía trước nói: “Anh không thấy tình hình ở đây có chút bất thường sao?” Nghe câu hỏi của cậu, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Dù có tình huống bất thường, nhưng bọn họ cũng không thể vì những thứ này mà lùi bước được chứ!

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại đi đến bên cạnh nắp quan tài.

Dưới sự chú mục của Vương Lộ, anh dùng sức đẩy nắp quan tài

ra.

Vương Lộ tuy nhìn có vẻ gan lớn, nhưng thực tế y thật sự không có dũng khí đẩy hoàn toàn nắp quan tài ra.

Khi Vương Diệp đi qua giúp, Vương Lộ cũng có thể cảm nhận được cái khí phách trên người Vương Diệp.

Chẳng mấy chốc, nắp quan tài phía trước đã bị Vương Diệp mở ra hoàn toàn, người nằm bên trong cũng xuất hiện trước mặt họ.

Nhìn người bên trong.

Vương Lộ không nói được lời nào, Trương Khởi Linh cũng vậy, hai người nhìn Vương Diệp một cái, sau đó, nhìn về phía sau, những thi thể kia cứ thế đứng yên ở đó, tất cả mọi thứ đều hiện lên vô cùng quỷ dị.

Không ai nói gì, còn Vương Diệp chỉ nhìn thi thể nói: "Hắn chính là Lôi Công mà hai người vẫn luôn tìm." Nghe Vương Diệp nói, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều gật đầu.

Ánh mắt hai người đầy vẻ phức tạp.

Còn giờ khắc này Vương Diệp cũng lấy ra cái bình trong tay mình, anh từng chút một đổ thứ bên trong lên người Lôi Công, không ai biết trong bình chứa gì, nhưng sau khi thứ đó đổ xuống.

Chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Thứ bên trong bình lại gây ra một loạt phản ứng.

Lôi Công phía trước lại cử động ngón tay của mình.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, Lôi Công từ từ ngồi dậy.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, liền vội vàng che miệng nói: "Sao lại có chuyện như vậy chứ?" Hai người họ không thể chấp nhận được, nghe lời hai người nói, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Lôi Công phía trước sở dĩ ngồi dậy, là vì thứ bên trong bình của anh, còn anh sở dĩ để Lôi Công làm vậy, cũng là vì có một số điều anh chưa nghĩ thông suốt.

Sau khi Lôi Công ngồi dậy, Vương Diệp lại lấy một thứ khác, anh nhẹ nhàng phủ lên người Lôi Công.

Thứ đó là một chiếc khăn trắng, nhưng nhìn lại có chút kỳ lạ, sau khi thứ đó phủ lên, da của Lôi Công lại phát ra tiếng xèo xèo như bị thiêu đốt.

Nghe âm thanh này, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều sợ không nhẹ, hai người cẩn thận nhìn biểu cảm trên mặt Vương Diệp, giờ khắc này Vương Lộ cuối cùng cũng dám xác định, Vương Diệp trước mặt không có vấn đề gì lớn.

Bởi vì y không cảm nhận được cái cảm giác tử khí trầm trầm đó trên người Vương Diệp.

Nhưng sao anh lại có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy chứ?

Vương Lộ không hiểu, hy vọng Vương Diệp có thể tỉnh táo một chút, nhưng Vương Diệp lại luôn phớt lờ ánh mắt của y.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, do dự một lát, lại vội vàng đi tới nói: “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Giọng cậu mang chút cẩn thận và căng thẳng, chỉ là muốn làm rõ mọi chuyện mà thôi.

Nghe câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng chỉ cười nhẹ, thi thể phía trước dù đã ngồi dậy, nhưng anh cũng có những phương pháp khác để đối phó.

Trong lúc thi thể này yên lặng ngồi đó, Vương Diệp lại lấy ra đèn pin của mình, anh cứ thế áp sát vào thi thể phía trước, đồng thời, kéo chiếc khăn xuống, giờ khắc này Vương Diệp cũng nhìn thấy chỗ chiếc khăn che phủ.

Những Long văn đó giống như thân thể một con rồng phủ trên đó vậy.

Nhìn những thứ này, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều sợ không nhẹ, hai người lùi lại hai bước nói: “Đây là cái quái gì vậy?” Hai người họ trước đây chưa từng thấy thứ kỳ quái như vậy.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp chỉ cười nhẹ.

“Mấy thứ này anh tìm được manh mối từ đâu ra vậy?

Sẽ không làm hại hai chúng ta chứ?” Trương Khởi Linh nghe lời Vương Lộ, đột nhiên lạnh mặt, sau đó đầy vẻ thiếu kiên nhẫn nói: “Anh đang nói cái gì vậy?” Thái độ Trương Khởi Linh không hề tốt, bởi vì cậu đã đổi vị trí với Vương Lộ, theo lý mà nói, những thứ nguy hiểm đều do cậu giải quyết, vậy mà bây giờ Vương Lộ còn lải nhải không ngừng.

Điều này là Trương Khởi Linh không thể chấp nhận.

Nghe lời Trương Khởi Linh, sắc mặt Vương Lộ đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Y há miệng, nửa ngày không nói được một từ.

Còn Vương Diệp chỉ nhíu mày nhìn hai người phía trước.

Chương 1461

“Được rồi, đừng nói những lời như vậy nữa, mau bắt đầu động thủ đi.” Nói xong, anh không thèm đáp lời hai người nữa.

Anh không để hai người này cãi vã, chỉ thúc giục họ làm việc.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh tuy không có ý kiến gì, nhưng trong quá trình bận rộn, sắc mặt hai người cũng dần trở nên khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Lộ rất bất lực nói: “Tôi bây giờ càng lúc càng nghi ngờ, những thứ anh nói liệu có thật sự hữu dụng không?” Nếu có ích, nơi đây đã có chút phản ứng rồi, nhưng bây giờ ngay cả phản ứng cũng không có, hai người họ nghi ngờ Vương Diệp cũng rất bình thường.

Nghe chất vấn như vậy, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

“Cứ kiên nhẫn chờ đi, đây là con đường duy nhất để chúng ta rời đi, nếu không phải tôi phát hiện ra bí mật bên kia, e rằng bây giờ chúng ta vẫn chưa thể đi được.” Vừa nói, anh lại đi đến bên cạnh thi thể đó, thi thể đó tuy giống một con rồng khổng lồ, nhưng không một ai dám chủ động đến gần nó, còn giờ khắc này Vương Diệp cũng lấy ra dây thừng buộc lên người nó.

Làm xong những thứ này, anh liền kéo thi thể này, cẩn thận tiến lại gần theo hướng đó.

Nhưng khi đi đến một chỗ nhất định, Vương Diệp không còn động vào thi thể nữa, mà kéo dài sợi dây trong tay.

Chẳng mấy chốc, Vương Diệp cứ thế đứng cùng Vương Lộ và Trương Khởi Linh ở nơi này.

Tượng đá phía trước tuy từ từ mở ra, nhưng luồng khí lạnh xuất hiện trước mặt cũng khiến hai người họ rùng mình, hai người nhìn nhau một cái, lập tức quay đầu nhìn Vương Diệp nói: “Chuyện này là sao vậy?” Hai người họ không hiểu ý và suy nghĩ của Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hai người nói, lại cười qua loa, sau đó kéo sợi dây trong tay nói: “Bây giờ có dám cùng tôi nhảy xuống, chơi ba trận thử thách mạo hiểm không?” Mặt anh mang vẻ hưng phấn và kích động.

Nghe câu hỏi như vậy, Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, kiên quyết gật đầu, cậu không chút do dự đứng bên cạnh Vương Diệp, cái vẻ kiên quyết đó cũng khiến Vương Lộ há hốc mồm.

Nhìn người trước mặt, Vương Diệp tuy vui mừng.

Nhưng sắc mặt lại trở nên phức tạp.

Bởi vì tình hình phía sau nghiêm trọng hơn anh nghĩ.

Đặc biệt là những rắc rối kia, cho đến bây giờ vẫn chưa được giải quyết.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại không nhịn được siết chặt nắm đấm.

Trương Khởi Linh thấy biểu cảm trên mặt anh, lại một lần nữa hạ thấp giọng nói: “Tôi cảm giác chuyện này có vấn đề khác.” Giọng cậu đầy vẻ hoảng sợ và phức tạp.

Đối mặt với những lời như vậy, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Dù bên trong có tình huống khác, nhưng thì đã sao chứ.

Vương Diệp trong lòng suy tư, lại không nhịn được nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Đã đi đến con đường này rồi, không có đường lui nữa đâu, mau theo tôi nhảy xuống đi.” Vương Diệp kéo tay

Trương Khởi Linh, trực tiếp nhảy xuống, thấy động tác của anh nhanh như vậy, Vương Lộ cả người đều sợ không nhẹ.

Lúc này Vương Diệp cũng nhớ ra Vương Lộ chưa xuống.

Nghĩ một lát, Vương Diệp vội vàng nói với Vương Lộ: “Nếu anh không kéo dây xuống, vậy thì cứ một mình ở lại đó đi, tiếp theo có kêu trời trời không thấu kêu đất đất không linh, không ai có thể cứu được anh đâu.” Để y một mình ở đó, đối với Vương Lộ mà nói là hình phạt đáng sợ nhất.

Nghe Vương Diệp nói, sắc mặt Vương Lộ lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó, kéo dây thừng cùng nhảy xuống, nhưng trong lúc nhảy xuống, mặt Vương Lộ cũng đầy vẻ bất lực và buồn bã.

Và y cũng không nhịn được phát ra tiếng hét thê lương, nghe những tiếng hét đó, Vương Diệp không nói được lời nào, Trương Khởi Linh bên cạnh tuy khó chịu, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu, không nói thêm gì khác.

Chẳng mấy chốc, họ đã chạm đến thế giới bên ngoài, nhìn ánh sáng trước mắt, trên mặt Vương Diệp cũng có thêm vài phần hưng phấn, họ cứ thế xuyên qua từ nơi hẻm núi đó.

Hẻm núi đó vô cùng chật hẹp.

Đợi sau khi họ xuyên qua.

Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài sáng sủa và thoải mái đến nhường nào.

Hai người bên cạnh nhìn ánh sáng trước mắt, đều không nhịn được cảm thán.

“Thế mà lại ra ngoài rồi.” “Trời ơi, tất cả những gì xảy ra, thật sự khiến người ta khó mà chấp nhận được.” Hai người họ cứ ríu rít nói bên cạnh Vương Diệp.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Việc thoát ra khỏi nơi đó, sớm đã nằm trong tính toán của anh rồi.

Anh cũng không biết tại sao hai người này lại nghĩ rằng mình sẽ cứ ở mãi bên trong.

Vương Diệp tuy không thể chấp nhận, chỉ có thể nhìn xuống phía dưới nói: "Bây giờ tuy đang không ngừng rơi xuống, nhưng chỉ cần tìm đúng phương pháp, chúng ta sẽ tìm được cách giải quyết thỏa đáng hơn." Nghe lời anh, hai người trước mắt đều nhíu mày.

Vương Lộ nhìn cậu một cái, lại không nhịn được nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: "Anh có muốn buông tay không?" Trương Khởi Linh lắc đầu, vừa nghe lời Vương Diệp đã biết anh đang đùa, cậu làm sao có thể nỡ buông tay mình ra chứ.

Nếu thật sự buông ra, thì thứ chờ đợi cậu cũng chỉ là một con đường chết mà thôi.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa nhìn Vương Lộ bên cạnh, nói: "Đừng nghe anh ta, anh ta chắc chắn sẽ có cách giải quyết." Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa dứt, Vương Diệp đã trực tiếp buông tay, hơn nữa còn cực kỳ nhanh chóng, không để lại cho cậu nửa câu, giây tiếp theo, phía sau Vương Diệp đã xuất hiện một chiếc áo choàng kỳ lạ.

Giờ khắc này Vương Lộ đột nhiên phản ứng lại, y vội vàng nói với Trương Khởi Linh: "Đây không phải là cái dù sao?

Anh ta làm sao mà có được thứ này vậy?" Giọng Vương Lộ mang chút thiếu kiên nhẫn, Trương Khởi Linh nghe lời y, cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, Vương Lộ đẩy vấn đề cho cậu, cậu làm sao mà biết trả lời thế nào, hơn nữa bản thân Vương Diệp này vốn đã cơ trí kỳ quái.

Giờ đây, thấy Vương Diệp không sao, Trương Khởi Linh cũng không tự chủ được mà thả lỏng.

Nhìn Vương Lộ bên cạnh, Trương Khởi Linh lại không chút do dự nói: “Anh đừng có nói nhảm mấy lời khác ở đây nữa, mau nghĩ xem làm sao để theo kịp Vương Diệp đi?” Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Lộ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Cứ như vậy, hai người họ men theo sợi dây phía trước, từng chút một rơi xuống, sợi dây này dường như có độ đàn hồi rất tốt.

Khi nhận ra điều này, sắc mặt hai người đều trở nên khó coi, ban đầu cứ nghĩ sợi dây có độ dài cố định, nhưng bây giờ nó lại có độ đàn hồi nhất định, vậy chẳng phải nó có thể bật xuống mặt đất sao?

Nghĩ đến chuyện này, hai người vội vàng mở miệng nói: “Hai chúng ta nhìn khoảng cách mà nhảy, một khi đến một điểm nào đó, chúng ta sẽ trực tiếp rơi xuống.” Trên mặt Vương Lộ đầy vẻ phức tạp và kỳ lạ.

Nghe những lời như vậy, Trương Khởi Linh gật đầu, không từ chối.

Hai người trong khoảnh khắc này đã chứng kiến điều gọi là hoạn nạn có nhau, nhưng, sợi dây phía trước khi họ còn cách mặt đất hai mét, đột nhiên ngừng phát huy độ đàn hồi, ngay sau đó cứ thế nằm yên bên cạnh.

Nhìn bức tường phía trước, trên mặt Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều có thêm vài phần tươi cười, may mà giữ được mạng, hai người họ thầm tính toán trong lòng, Vương Diệp lúc này, tuy đã rơi xuống mặt đất.

Nhưng tình trạng của anh dường như có chút tồi tệ, nếu không sao anh lại cứ quay lưng về phía mình, cả người nhìn cũng có vẻ chán nản, Vương Lộ vừa nghĩ vừa không nhịn được nói với Vương Diệp: "Anh có thể qua đây đỡ hai chúng tôi một tay không?" Mặt y mang vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp nghe thấy, quay đầu nhìn một cái, nhưng rất nhanh thu ánh mắt lại.

Anh không thèm đáp lời Vương Lộ, cũng không qua giúp, Trương Khởi Linh hiểu tính cách Vương Diệp, cũng không mơ tưởng Vương Diệp ra tay, liền nghiến răng lấy ra một sợi dây khác từ trong túi của mình.

Sợi dây đó được cậu kéo dài từng chút một.

Hành vi của Trương Khởi Linh khiến Vương Lộ cười ha hả, y có chút kích động, còn chưa kịp khen Trương Khởi Linh, Vương Lộ đã trực tiếp giật lấy sợi dây, nhìn Trương Khởi Linh phía trước, Vương Lộ mặt đầy nghiêm túc nói: "Cậu yên tâm, tôi giúp cậu thử một chút, đợi tôi xuống xác nhận sợi dây này không có vấn đề gì rồi, cậu hãy theo sau." Trên mặt Vương Lộ mang vẻ hưng phấn và kích động, chẳng qua chỉ là muốn nhanh chóng thoát thân mà thôi, nhưng y không ngờ lời mình vừa thốt ra.

Trương Khởi Linh đã thấy sợi dây phía trước dường như không đủ chắc chắn, cậu ban đầu muốn thắt thêm một nút, kết quả Vương Lộ đã trượt xuống theo sợi dây đó, ngoài ra, Vương Lộ còn chưa chạm đến mặt đất, nhìn thấy chỉ còn cách một mét, Vương Lộ lại trực tiếp ngã nhào xuống phía dưới.

Thấy người này như vậy, Vương Diệp cũng không nhịn được cười nhẹ.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng không còn chần chừ nữa, dù sao cũng chỉ là khoảng cách hai mét, cùng lắm thì cứ nhảy từ trên xuống.

Huống hồ bây giờ thêm việc cánh tay và cơ thể cậu có thể kéo dài, cậu không tin khoảng cách hai mét này sẽ không biến thành một mét.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh nhắm mắt lại, nhảy xuống phía dưới một cái.

Trên mặt cậu đầy vẻ nghiêm túc và cẩn thận, kết quả không ngờ vừa mới nhảy xuống, một bàn tay lớn đã trực tiếp kéo lấy ngực cậu, lôi sang bên cạnh một cái, giây tiếp theo sợi dây trực tiếp đứt lìa trước mặt mọi người.

Sợi dây đó chịu quá nhiều thứ, không biết là từ trên rơi xuống hay bị đứt ở giữa.

Tóm lại, vấn đề bày ra ở đó thật sự không thể hiện ra ngoài.

Một khi bị những người bên ngoài nhìn thấy, thì thứ chờ đợi bọn họ tuyệt đối là vạn kiếp bất phục, nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nói với Vương Diệp bên cạnh: "May mà anh đã cứu mạng tôi." Mặt cậu mang chút cảm kích, còn Vương Diệp chỉ đi tới nhặt đống dây đó lên, trong lúc nhặt anh cũng đang đo xem sợi dây này rốt cuộc bị đứt từ chỗ nào.

Không ngờ sợi dây này lại đứt từ đỉnh cao nhất, có lẽ là nút thắt ở đó không được buộc chặt, Vương Diệp thầm suy tư trong lòng.

Vương Lộ thấy biểu cảm trên mặt anh, lại không nhịn được hạ thấp giọng nói: "Bên trong này còn có những kiêng kỵ nào khác không?" Trên mặt Vương Lộ mang vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Đối mặt với câu hỏi của y, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa lắc đầu.

Những cái gọi là kiêng kỵ đó chẳng qua chỉ là ám thị tâm lý của Vương Lộ mà thôi.

Trong lúc anh suy tư, Trương Khởi Linh lại mở miệng nói với

Vương Diệp: "Chúng ta tiếp theo là nên rời khỏi đây rồi phải không?" Trương Khởi Linh có chút vui mừng, Vương Diệp gật đầu, nhưng lại đặt sợi dây phía trước lên đống lửa, đốt cháy sạch sẽ.

Hành động này khiến sắc mặt Vương Lộ trở nên vô cùng khó coi.

Làm xong những thứ này, Vương Diệp lại lấy ra một con dao nhỏ từ trong túi, anh đi đến trước mặt Vương Lộ, giữa biểu cảm chỉ có sự lạnh nhạt và kiên định, đối phương biết Vương Diệp muốn làm gì, liền mặt đầy sợ hãi co rúm lại thành một cục.

Nhưng Vương Diệp không cho y cơ hội trốn thoát.

Vương Diệp túm lấy cổ áo Vương Lộ, con dao trong tay cũng kề vào cổ y, nhìn Vương Lộ phía trước, Vương Diệp không chút do dự nói: "Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, nếu thật sự giở trò trước mặt tôi, thì điều này đối với anh không có bất kỳ lợi ích nào." Anh nói thật, Vương Lộ nghe thấy cả người đều không tự chủ được mà rùng mình, y không biết phải đáp lại như thế nào, nhưng nhìn con dao trong tay Vương Diệp, vẫn không nhịn được thở dài, giờ khắc này y không nói được lời nào.

Còn Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn Vương Lộ lắc đầu.

"Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, bây giờ nếu những thứ này mà thật sự lộ ra ngoài, thì anh cũng không cần sống nữa, anh chỉ là tiện tay thôi, nếu anh không cần những thứ này, vậy lần sau tôi tuyệt đối sẽ không cứu mạng anh." Trên mặt anh tràn đầy sự nghiêm túc.

Vương Lộ nghe thấy cả người đều bị dọa không nhẹ, nhìn Vương Diệp phía trước, Vương Lộ cuối cùng lại thở dài thật sâu, không nói được lời nào. . ...

Trương Khởi Linh bên cạnh nhìn Vương Diệp một cái, sau đó siết chặt nắm đấm nói: "Nơi đó thật sự có thứ gì không thể nói cho bên ngoài biết sao. .....” Không phải cậu không giữ quy củ, mà là cảm thấy tình hình ở đó, không giống lắm với những thứ cậu từng thấy trước đây.

Có rất nhiều chuyện đã vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy tư.

Chương 1462

Vương Diệp nghe câu hỏi của cậu, cũng chỉ cười qua loa, sau đó nói với Vương Lộ bên cạnh: “Mấy cái này đều là chuyện nhỏ thôi.” Lời anh vang lên bên tai, Vương Lộ gật đầu, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Còn giờ khắc này Vương Diệp cũng đi về một hướng khác.

Đi chưa được bao lâu, hai người phía sau cũng đi theo.

Cả hai đều hiểu rằng nơi đó không thể là chuyện nhỏ, Vương Diệp cố ý nói ra những lời như vậy, là hy vọng hai người họ đừng tiếp tục truy cứu.

Nhìn Vương Diệp phía trước, Vương Lộ cuối cùng thở dài thật sâu, Trương Khởi Linh cũng vậy.

Sắc mặt hai người đều trở nên vô cùng khó coi.

Khó khăn lắm mới theo kịp bước chân Vương Diệp, Vương Lộ lại một lần nữa nói với anh: “Tôi có thể đảm bảo với anh rằng những thứ này người bên ngoài sẽ không biết, nhưng anh phải gây cho tôi một chút thương tích, như vậy, bọn họ mới tin tôi.” Trên mặt Vương Lộ mang vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Lời y vừa dứt, Vương Diệp đã quay đầu nhìn y một cái, sau đó, cầm con dao trong tay, anh giơ cao lên.

Nhưng còn chưa hạ xuống, Vương Lộ đã bị dọa cho không nhẹ.

Thấy vẻ mặt trắng bệch của cậu ta, Vương Diệp cuối cùng vẫn lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nói: “Thôi đi?

Thật sự dùng con dao này làm cậu bị thương, bọn họ cũng sẽ nhìn ra thôi, đâu phải một lũ ngốc.” Vương Diệp nói là sự thật, Vương Lộ nghe xong ngơ ngác gật đầu.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp một cái, rồi lại không nhịn được hạ giọng nói: "Tôi nhớ cậu trước đây có những chiêu thức xuất thần nhập hóa, có thể tạo ra vết thương trên người khác mà thần không biết quỷ không hay, người không biết sẽ tưởng là do vô tình gây ra." Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ hưng phấn và kích động, lời này vừa nói ra, Vương Lộ liền bị dọa cho mặt mày tái mét, nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Lộ bất lực lắc tay nói: "Thôi được rồi, anh đừng có nhằm vào tôi mãi nữa chứ." Vương Lộ vừa nói vừa kéo tay Trương Khởi Linh cầu xin, nghe cậu ta nói, Trương Khởi Linh chỉ khẽ cười.

Vương Diệp ở bên cạnh nhìn hai người họ đùa giỡn, cuối cùng nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt phức tạp nói: "Chúng ta bây giờ nên rời đi, nếu không tiếp tục ở lại đây, chờ đợi chúng ta cũng chỉ có một con đường chết mà thôi." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, không có ý kiến gì về chuyện này.

Vương Lộ ở bên cạnh nhìn Vương Diệp nhíu mày, mặt cậu ta lộ rõ vẻ bất lực và phiền muộn.

Lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn con đường phía trước.

Anh nhấc chân bước đi, đi chưa được bao lâu thì Vương Diệp dừng bước.

Mọi người thấy vẻ mặt Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với anh: "Nói đi, cậu đi nhanh như vậy là vì trong lòng có chuyện gì phải không?" Người nói là Vương Lộ, vì Trương Khởi Linh vẫn luôn nháy mắt ra hiệu cho cậu ta.

Nghe Vương Lộ hỏi, Vương Diệp tuy dừng bước, nhưng chậm rãi quay đầu lại nhìn Vương Lộ, trong mắt lóe lên sự tức giận và mất kiên nhẫn.

"Cái này liên quan gì đến cậu?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai, Vương Lộ chợt im lặng.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được vỗ vỗ vai Vương Lộ nói: "Cậu đừng vội hỏi những thứ này, để tôi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa đi đến bên cạnh Vương Diệp, còn chưa kịp hỏi đã ngửi thấy mùi thảo dược và một số mùi tanh hôi trên người Vương Diệp, khi các mùi đó trộn lẫn vào nhau, Trương Khởi Linh còn tưởng mình ngửi nhầm.

Nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh dám khẳng định mình không có vấn đề về khứu giác.

Nhận ra điều này, Trương Khởi Linh lại vội vàng nói: "Cậu có phải bị thương rồi không?" Anh cố ý hạ thấp giọng, không muốn Vương Lộ nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Nghe Trương Khởi Linh hỏi, Vương Diệp gật đầu, nhưng nhìn Vương Lộ phía sau, Vương Diệp lại nói với anh: "Cậu có thể trò chuyện với cậu ta, nhưng mối quan hệ của hai người không thể quá thân thiết, loại người như cậu ta định sẵn không thể đi cùng đường với chúng ta." Dù cho có thật sự đi cùng một con đường, nhưng cậu ta cũng sẽ có những suy tính khác.

Vương Diệp nói là sự thật, Trương Khởi Linh nghe lời anh nói, sắc mặt trong chốc lát trở nên vô cùng phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, không phủ nhận những gì Vương Diệp nói.

Vương Lộ ở bên cạnh liếc nhìn Vương Diệp một cái, sau đó vẻ mặt kỳ lạ nói: "Hai người đang nói gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu gì cả?" Giọng Vương Lộ mang vẻ phức tạp và khó hiểu, Vương Diệp liếc cậu ta một cái, sau đó đi về phía trước.

Trong mắt anh lộ rõ sự kiên định và nghiêm túc, Vương Lộ không dám nói chuyện với Vương Diệp, chỉ có thể lẽo đẽo theo sau Trương Khởi Linh.

Cậu ta thận trọng trò chuyện với Trương Khởi Linh, nhưng người kia lại có vẻ tránh né, Vương Lộ không hiểu được.

May mắn thay, không lâu sau, bọn họ đi ra bên ngoài, thấy sắp có tín hiệu liên lạc, Vương Lộ cũng có chút vui mừng.

Còn Vương Diệp chỉ kéo tay Vương Lộ, vẻ mặt kỳ lạ nói: "Cậu đã nghĩ kỹ xem nói với bọn họ thế nào chưa?

Là báo cáo sự thật hay sao?" Lời của Vương Diệp còn chưa nói xong, Vương Lộ đã vội vàng nói ra những điều Vương Diệp muốn nghe.

Đương nhiên là cậu ta một mình thoát chết trong gang tấc, còn Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi đâu thì cậu ta hoàn toàn không biết.

Nghe những lời này, Vương Diệp vô cùng hài lòng gật đầu.

Trương Khởi Linh thấy Vương Lộ như vậy, trong lòng cũng có một nỗi phiền muộn khó nói.

Nếu không phải Vương Diệp vừa nãy đã dặn dò, có lẽ sau này anh và Vương Lộ sẽ trở thành mối quan hệ rất tốt.

Trong lúc suy nghĩ, trong mắt anh cũng có thêm vài phần oán trách, thật không dễ gì có thêm một người bạn, mà Vương Diệp lại phải dùng cách thức này.

Trương Khởi Linh thật sự không thể hiểu được.

Nhưng anh cũng không nói gì khác.

Theo thời gian trôi đi, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đi đến một nơi khác.

Vương Lộ đã liên hệ được với Đại lão bản và bọn họ, trực tiếp thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với những người đó, rồi cứ thế đợi bọn họ đến tiếp ứng...

Lúc này, Vương Diệp cũng đã trở về nhà, nhìn tình trạng trên người mình, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ khó coi.

Đây là căn nhà gần anh nhất, tuy đường đi đã mất hơn mười cây số, nhưng, vào khoảnh khắc trở về nhà, Vương Diệp cũng hoàn toàn yên tâm.

Trương Khởi Linh vội vàng bước tới, muốn xem tình hình trên người anh, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu từ chối, bảo Trương Khởi Linh rời đi.

Thấy Vương Diệp biểu hiện lạnh nhạt như vậy, Trương Khởi Linh trong lòng lại có chút phiền muộn.

Anh nhìn điện thoại của mình, trên đó có một tin nhắn lạ.

Mở ra xem, không ngờ là do Vương Lộ gửi đến, trong giây lát Trương Khởi Linh cũng có chút bất ngờ.

Nhưng khi Trương Khởi Linh đang không biết có nên trả lời tin nhắn hay không, anh chợt nhìn về phía Vương Diệp hỏi: “Cậu có muốn ăn gì không?” Nhưng Vương Diệp lại đóng sập cửa.

Nghe tiếng động đó, sắc mặt Trương Khởi Linh dần trở nên khó coi.

Suy nghĩ một chút, Trương Khởi Linh vội vàng trả lời tin nhắn của Vương Lộ.

Nhìn chiếc điện thoại trước mặt, mắt Vương Lộ mở to, trên đó đầy những sợi máu đỏ.

Những người bên cạnh thấy Vương Lộ như vậy, lại không nhịn được cười phá lên nói: “Bọn chúng đúng là ngốc nghếch.” “Cứ tưởng bọn chúng thông minh lắm, không ngờ đầu óc chỉ có thế thôi.” Bọn họ vừa nói vừa gõ vào đầu mình.

Nghe lời bọn họ nói, trong lòng Vương Lộ không mấy dễ chịu.

Cậu ta vạn lần không ngờ mình lại bán đứng Trương Khởi Linh, thậm chí dẫn đến một loạt những ảnh hưởng xấu sau này.

Những chuyện đó Vương Lộ không thể nào ngăn cản được.

Lúc này, Trương Khởi Linh vẫn đang nghĩ cách liên lạc với Vương Diệp.

Anh muốn biết tình hình trên người Vương Diệp, ngoài việc trả lời tin nhắn của Vương Lộ ra, anh cũng không có việc gì khác để làm.

Còn Vương Diệp lúc này chỉ nhìn những hoa văn trên eo mình.

Loại hoa văn đó giống hệt những gì anh nhìn thấy trong quan tài lúc đầu.

Người không biết còn tưởng rằng chỉ cần dùng khăn lau lau một cái là tay chân có thể kéo dài ra.

Nhưng anh đã dùng khăn lau mấy lần, tay chân anh không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ có những hoa văn này bao quanh eo và lưng anh.

Ngoại trừ Trương Khởi Linh không ngừng gọi anh ở bên ngoài, thế giới này dường như không còn bất kỳ liên hệ nào với anh.

Trương Khởi Linh đứng ở cửa gọi Vương Diệp một lúc, thấy anh không phản ứng, Trương Khởi Linh cũng không bận tâm nữa, mà cầm điện thoại đi đến phòng khách.

Nhìn tin nhắn trên màn hình, mặt Trương Khởi Linh chỉ có vẻ mờ mịt và phức tạp, anh không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng sau khi Vương Diệp đẩy cửa ra, Trương Khởi Linh lại đặt điện thoại sang một bên, vội vàng bước tới nói: “Cậu làm sao mà ở trong đó lâu vậy?” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ căng thẳng và khó hiểu.

Đối mặt với câu hỏi này, Vương Diệp chỉ tùy ý nói: “Hơi lâu một chút.” Anh chỉ nói bốn chữ này, những cái khác không trả lời.

Trương Khởi Linh nghe xong, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng, cuối cùng, Trương Khởi Linh gật đầu, không bận tâm đến những chuyện này nữa.

Lúc này, Vương Diệp cũng thấy điện thoại của mình sáng lên, anh cầm lấy xem, là tin nhắn của Vương Lộ gửi đến.

Tên đó vẫn đang hỏi thăm tình trạng sức khỏe của anh, dường như là tò mò Vương Diệp có gặp chuyện gì không.

Nhìn tin nhắn như vậy, mặt Vương Diệp chỉ có vẻ lạnh nhạt, anh trực tiếp lướt qua tin nhắn, giả vờ như không có gì xảy ra.

Còn lúc này, Trương Khởi Linh đã trả lời tin nhắn của Vương Lộ: “Vương Diệp đã về, trên người không có việc gì lớn.” Tin nhắn như vậy xuất hiện trước mắt, sắc mặt Vương Lộ cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn mấy người trước mặt, Vương Lộ hơi căng thẳng nói: “Một số chuyện là hiểu lầm.” Vương Lộ giải thích một cách nghiêm túc: “Anh ấy không giống như chúng ta nghĩ, hơn nữa vết thương trên người tôi, anh ấy không thể nào có được.” Những người bên cạnh nghe xong đều thấy buồn cười, lại lần nữa đưa tay vỗ vỗ đầu Vương Lộ, sau đó, vẻ mặt gay gắt nói: “Mày đúng là có ý tứ đấy, Vương Diệp trên người có vấn đề hay không?

Vậy đợi chúng tao gặp anh ta rồi hãy kết luận.” “Mày cũng đừng hòng che chở cho anh ta, bọn tao không phải lũ ngốc, nhìn một cái là có thể thấy được vấn đề giữa bọn mày.” Những lời này khiến sắc mặt Vương Lộ trở nên vô cùng trắng bệch, cậu ta thật sự không muốn liên lụy Vương Diệp, nhưng đám người trước mặt này đều không phải dạng vừa, cũng không biết Vương Diệp gặp bọn họ sau này sẽ ra sao.

Trong lúc Vương Lộ suy nghĩ, những người đó thấy vẻ mặt cậu ta, mơ hồ đoán ra một số chuyện, bọn họ thả Vương Lộ ra, không còn giữ tên này nữa, có lẽ là cảm thấy cậu ta không còn giá trị lợi dụng.

Vương Lộ không biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, cứ thế im lặng đứng đờ ra ở bên cạnh.

Đám người kia chỉ đến trước máy tính, không biết thao tác gì đó.

Không lâu sau, Vương Diệp lại chủ động gửi tin nhắn cho Vương Lộ: “Tình hình trên người cậu thế nào?

Sao hồ sơ bệnh án lại gửi đến chỗ tôi?” Vấn đề này vừa nói ra, Vương Lộ liền rơi vào trạng thái mờ mịt.

Nhìn tin nhắn trong tay mình, vẻ mặt cậu ta đầy phức tạp.

Những người kia vội vàng giật lấy điện thoại của cậu ta trước khi cậu ta trả lời.

Khi bọn họ lạch cạch trả lời, Vương Lộ nhìn động tác của bọn họ, không nhịn được nắm chặt nắm đấm nói: “Các người có thể đừng làm chuyện này được không?” Chuyện này thật sự quá đáng, Vương Lộ không thể chấp nhận.

Chương 1463

Nghe lời Vương Lộ nói, mọi người chỉ thấy buồn cười.

Không lâu sau, điện thoại gọi đến, giọng Vương Diệp vang lên bên tai, sắc mặt Vương Lộ cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Những người kia bảo Vương Lộ nói chuyện, lúc này Vương Lộ chỉ có thể trả lời theo những gì bọn họ nói.

Ban đầu Vương Diệp chỉ đến hỏi thăm tình hình sức khỏe của Vương Lộ, không ngờ, tên này thật sự nghiêm trọng hơn anh nghĩ.

Sau khi ra khỏi nơi đó, tình trạng toàn thân Vương Lộ đều không tốt lắm.

Giờ đây, trong quá trình cậu ta mô tả đứt quãng, Vương Diệp cũng có thể hình dung ra tình hình trên người cậu ta, có lẽ là không còn lựa chọn nào khác.

Lúc này, Vương Diệp trực tiếp nói với Vương Lộ: “Vậy mấy hôm nữa cậu ra đây một chuyến, tôi xem rốt cuộc cậu bị làm sao?” Nghe những lời này, Vương Lộ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến gì.

Những người bên cạnh thấy Vương Lộ như vậy, đều không nhịn được cười ha hả vỗ vai cậu ta nói: “Tao đã nói rồi, Vương Diệp nhất định sẽ mắc câu.” “Chỉ cần mày để tâm, sẽ không có chuyện gì không làm được.” Trong lúc những người đó cảm thán, Vương Lộ nghe lời bọn họ nói, chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, đồng thời, trong lòng cũng tràn đầy hối lỗi và oán trách.

Lần này cậu ta đã lợi dụng Vương Diệp, nếu Vương Diệp biết được, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu ta.

Vương Lộ vừa suy nghĩ, vừa khẽ thở dài.

Nhưng những người đó không vì biểu hiện của Vương Lộ mà có nửa điểm hối hận, thậm chí còn không hề luống cuống.

Theo thời gian trôi đi, Vương Diệp cũng đến trước mặt Vương Lộ.

Trên mặt anh mang vẻ phiền muộn và phức tạp, sau đó mở miệng hỏi: “Tình hình trên người cậu thật sự nghiêm trọng đến vậy sao?” Hai người gặp nhau ở một quán cà phê.

Lúc này, Vương Diệp trông có vẻ văn nhã lịch sự, hoàn toàn khác với bộ dạng anh khi ở trong mộ thất.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Vương Lộ chỉ khẽ cười, sau đó vén tay áo lên.

Lúc này Vương Diệp cũng thấy tình hình trên người cậu ta.

Lập tức, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Còn Vương Lộ chỉ nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt bất lực nói: “Tôi cũng không nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nếu làm phiền đến anh, mong anh thông cảm.” Cậu ta nói chuyện rất khách khí, Vương Diệp thấy kỳ lạ, nhưng không để bụng, mà vỗ vai Vương Lộ nói: “Yên tâm, tôi sẽ tìm cách giải quyết vấn đề của cậu.” Trong khi nói, ánh mắt anh cũng lướt về phía xa.

Nơi đó dường như có vài người đang đi lại.

Trong lúc anh suy nghĩ, Vương Lộ lại nói với Vương Diệp: “Nếu tôi cần anh đi đến một nơi khác, anh sẽ làm thế nào?” Dù sao chuyện sớm muộn cũng sẽ xảy ra, chi bằng để cậu ta nói trước cho Vương Diệp biết.

Những người kia tuy không hài lòng với hành vi này của Vương Lộ, nhưng vì đã đến trước mặt Vương Diệp, trên mặt bọn họ chỉ còn lại sự hưng phấn và khuyến khích.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ lắc đầu, vẻ mặt tùy ý nói với Vương Lộ: “Vậy ra cậu đã sớm chuẩn bị cho kết cục như vậy rồi.” Lời nói này vang lên bên tai, Vương Lộ không biết phải đối mặt thế nào, những người bên cạnh lại vẻ mặt bất lực nói: “Chúng tôi chỉ hy vọng anh có thể ra tay thôi, anh đừng bài xích như vậy.” “Trước đây mọi người hợp tác cũng rất vui vẻ mà, sao bây giờ lại không thể tiếp tục chứ?” Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhíu mày.

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp lại không biết trả lời thế nào.

Còn Vương Lộ lúc này cũng liếc nhìn mấy tên trước mặt, cuối cùng cậu ta cúi đầu, không nói gì.

Lúc này, Vương Diệp cũng vì hành vi của bọn họ mà buộc phải đi theo bọn họ rời đi.

Trương Khởi Linh vì vẫn luôn đồng hành cùng Vương Diệp, thấy Vương Diệp bị những người đó kéo lên xe, Trương Khởi Linh cũng lập tức chạy tới.

Đang chuẩn bị giải cứu Vương Diệp, không ngờ, Vương Diệp lại bị một tấm ảnh làm cho mê mẩn.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, mấy người kia đều bật cười.

Bọn họ nhìn tấm ảnh trong tay Vương Diệp, sau đó lại lấy ra những thứ khác, đó là những chiếc lông vũ màu xanh lam, của chim công.

Trương Khởi Linh nhìn một cái đã nhận ra.

Nhìn những chiếc lông vũ đó, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự hoảng hốt và phức tạp.

Ở phần rìa có vài vết máu, không biết từ đâu ra, nhưng điều đó không cản trở Vương Diệp nghiên cứu.

Những người bên cạnh thấy anh nhìn chiếc lông vũ nửa ngày không nói gì, lại không nhịn được đẩy tay anh nói: "Anh sao lại không có chút phản ứng nào vậy?" "Chẳng lẽ chiếc lông vũ này không hề kỳ lạ sao?" "Có thể giải thích cho chúng tôi nguyên nhân bên trong được không?" Những người đó ríu rít hỏi Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ cười cho qua chuyện, sau đó trả lại lông vũ cho bọn họ.

"Đi theo chúng tôi đi!" Thấy thái độ của Vương Diệp như vậy, những người đó cũng đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

Bây giờ, có lẽ chỉ có hành động dứt khoát mới là lối thoát duy nhất của bọn họ.

Trong lúc mọi người suy nghĩ, Vương Diệp nghe lời bọn họ nói, cũng thấy buồn cười.

"Nơi đó rất nguy hiểm, tôi sẽ không đi đâu." Anh từ chối quá dứt khoát, mọi người nghe xong đều biến sắc, nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ vẻ mặt khó tin nói: "Nếu anh thật sự không đi, vậy thì nguy hiểm ở đó tiếp theo sẽ liên lụy đến tất cả mọi người." "Anh hãy suy nghĩ kỹ đi, bây giờ chúng tôi nguyện ý đến mời anh, là vì anh có năng lực ngăn chặn mọi nguy cơ ở đó, nhưng nếu anh thật sự không động lòng, những người chạy thoát ra từ bên trong cũng sẽ gây họa cho cả thế giới." "Thôi vậy, chúng tôi cũng không ép anh, dù sao cũng là mọi người cùng chết thôi." Khi lời của những người đó không ngừng vang lên bên tai, Vương Diệp cũng lấy đi tấm ảnh của bọn họ, sau đó cùng Trương Khởi Linh quay đầu rời đi.

Những người đó không chú ý đến hành động của Vương Diệp, chỉ cho rằng Vương Diệp là người ngoan cố không hiểu chuyện.

Đã cho anh cơ hội rồi, tại sao anh còn không trân trọng?

Nhất định phải để những người này ra tay.

Trong lúc mọi người suy nghĩ, lại liếc nhìn Vương Lộ bên cạnh, trên mặt bọn họ lộ rõ vẻ hung ác và mất kiên nhẫn.

“Sao mày không biết khuyên anh ta một tiếng?” “Mày là thằng câm à?

Chỉ biết đứng đờ ra ở bên cạnh thôi.” Lời mắng chửi của bọn họ rất khó nghe, nhưng Vương Lộ lại không nghe lọt tai, mà đang nghĩ tại sao Vương Diệp lại lấy đi tấm ảnh.

Anh ta đã quyết định không đi rồi, theo lý mà nói, cũng sẽ không bị cuốn vào loại phong ba này.

Nhưng Vương Diệp lại làm ra chuyện như vậy, nghĩa là anh nhất định sẽ đi.

Khi những người đó chuẩn bị ra tay, Vương Lộ cũng trực tiếp giơ hai tay lên nói: “Tin tôi đi, anh ấy nhất định sẽ đi, tôi không lừa các người đâu.” Cậu ta vừa nói vừa ôm đầu mình, những người đó đã sớm tức đến tái mặt, bây giờ căn bản không nghe lọt bất kỳ lời nào.

Nhìn hướng Vương Diệp rời đi, trên mặt bọn họ tràn đầy phẫn hận và bất lực.

Vì bộ dạng Vương Lộ biểu hiện ra quá buồn cười, bọn họ cũng không động thủ, mà ngồi lên xe, trực tiếp đưa Vương Lộ rời đi.

Cùng lắm thì tìm một cơ hội nào đó đưa Vương Diệp qua đó thôi.

Mọi người trong lòng suy nghĩ.

Còn lúc này, Vương Diệp chỉ cầm tấm ảnh đi vào trong nhà.

Trương Khởi Linh tuy im lặng đi theo anh, nhưng trên mặt lại viết đầy sự kinh ngạc.

Rõ ràng, Trương Khởi Linh cũng không thể hiểu được anh, Vương Diệp lại không miễn cưỡng, mà nhét tấm ảnh trong tay vào tay anh.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp không chút do dự hỏi: “Cậu đã nhìn thấy gì trong tấm ảnh?” Câu hỏi vừa nói ra, Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn, không ngờ trong tấm ảnh toàn là những con mắt.

Những con mắt đó tràn đầy thần vận, khi nhìn vào Trương Khởi Linh, lại khiến anh không tự chủ được mà chìm đắm vào trong đó.

Đợi Trương Khởi Linh phản ứng lại, sắc mặt anh cũng trở nên vô cùng khó coi, chỉ cảm thấy cả người đều đang choáng váng, liền lảo đảo ngã ngồi xuống ghế sô pha.

Khi còn sót lại một chút ý thức, lúc này Vương Diệp cũng đẩy nhẹ cánh tay anh.

Người trước mặt cũng đã khôi phục bình thường.

“Tôi bị làm sao vậy?” Trương Khởi Linh ôm đầu mình, trên mặt lộ rõ vài phần đau khổ.

Khi cảm giác đó lan tỏa đến, cũng mang đến cho anh nỗi phiền muộn và mờ mịt vô tận.

Đối mặt với câu hỏi của anh, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Nếu không nhầm thì tấm ảnh này hẳn là chụp từ trong Khổng Tước Vương Mộ Thất.

Cần biết rằng Khổng Tước Vương là người vốn dĩ tâm ngoan thủ lạt.

Điều hắn ghét nhất là những người lạ xâm nhập vào bí cảnh của hắn theo lời đồn, một khi có người xâm nhập vào, sẽ bị Đoạn tử tuyệt tôn.

Đến nỗi những năm qua, dù là chiến loạn hay các loại nạn đói, cũng không có ai chủ động đi đào bới Khổng Tước Vương Mộ Thất.

Bởi vì không ai muốn Đoạn tử tuyệt tôn.

Trong khi Vương Diệp phổ biến kiến thức, Trương Khởi Linh nghe những lời đó của anh, cũng không nhịn được mà đứng ngây tại chỗ.

Anh sờ sờ đầu mình, lại nhìn tấm ảnh trước mặt.

Lần này anh không nhìn kỹ, mà chỉ liếc nhìn từ xa.

Nếu nhìn từ xa thì còn đỡ, vì nhìn thấy cũng chỉ là đôi cánh chim công.

Thoạt nhìn dường như không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra với mình, Trương Khởi Linh không nhịn được nghiến răng nói: “Vậy hắn ta cũng quá đáng sợ rồi chứ?

Nhưng cậu mang tấm ảnh này về là định đi à?” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Nghe câu hỏi của anh, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Có đi hay không, điều đó vẫn còn chờ kết luận, một số chuyện không thể nói chính xác đến vậy.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, Trương Khởi Linh thấy bộ dạng anh như vậy, lại lần nữa mở miệng hỏi: “Nói đi, cậu có nghĩ rằng sau khi đến nơi đó, thật sự sẽ Đoạn tử tuyệt tôn không?” Khi câu hỏi vang lên bên tai.

Vương Diệp không chọn trả lời, mà nhìn tấm ảnh trong tay mình.

Một lúc lâu sau, anh mới ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh hỏi: “Đoạn tử tuyệt tôn, đối với hai chúng ta mà nói, có quan trọng không?” Câu nói này trực tiếp khiến Trương Khởi Linh rơi vào im lặng, nhưng anh cũng hiểu ý của Vương Diệp, đó là nói lần này nhất định sẽ đi.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh vội vàng đi lên lầu, bắt đầu thu dọn hành lý.

Chương 1464

Vương Diệp cũng không ngăn cản hành vi của anh, mà nhìn điện thoại của mình.

Vương Lộ lại gửi tin nhắn cho anh, hỏi anh có phải đã lấy đi tấm ảnh không.

Nhìn tin nhắn như vậy, Vương Diệp không trả lời.

Đợi Trương Khởi Linh thu dọn đồ đạc xong, Vương Diệp lại lấy ra một ít đồ khác, anh chia cho Trương Khởi Linh.

Hai người vội vàng ăn hết.

Đây là linh nhục do Vương Diệp đặc biệt chế biến.

Tác dụng cụ thể là gì, Vương Diệp không nói cho Trương Khởi Linh, nhưng các loại dược liệu và thịt được dùng trong đó thì vô số kể.

Mấy ngày nay Vương Diệp vẫn luôn chế biến, Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy những hành động đó của anh.

Ăn xong miếng thịt này, hai người rất nhanh đã ngất đi.

Cảm giác mệt mỏi đó lập tức ập đến.

Khi hai người tỉnh lại, đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Tuy trời chưa sáng hẳn, nhưng phía chân trời đã có ánh sáng mờ ảo.

Lúc này, Vương Diệp chỉ im lặng nhìn về phía xa, trên mặt anh tràn đầy sự bình tĩnh và thản nhiên.

Trương Khởi Linh thấy anh như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Miếng thịt tối qua chắc hẳn có rất nhiều lợi ích đối với chúng ta phải không.” Câu hỏi của anh vang lên bên tai, Vương Diệp lảng tránh không trả lời, mà đứng dậy, đi xuống lầu.

Anh đặt hành lý lên xe, Trương Khởi Linh cũng nhanh nhẹn đi theo.

Không lâu sau, hai người họ đã lái xe đến ga tàu.

Lúc này mặt trời cũng đã hiện lên giữa không trung.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh mua vé, sau đó, cứ thế ngồi trong nhà ga, đợi tàu khởi hành.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Sau khi chạy đi chạy lại ở sân bay và ga tàu, đến sa mạc phía Tây thì đã là buổi chiều.

Cảm giác hoảng hốt cứ như cách biệt thế giới vậy.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy nghĩ, Vương Diệp cũng chỉ liếc nhìn anh một cái, sau đó, nhìn khung cảnh xung quanh, rồi chỉ tay về phía chân trời.

“Ở đây có rất nhiều chim công, nhưng từ rất lâu trước đây, vì Khổng Tước Vương yêu thích những thứ này, đồng thời cũng cảm thấy chúng nên là vật linh thiêng của hoàng tộc, nên đã phái người đi bắt bớt chúng, rồi nuôi nhốt trong hoàng cung.” Đến sau này, cũng vì những con công đó không thể thích nghi, dần dần chết đi một loạt lớn, và cũng vì thế mà không ít người phải chết.

Trong khi Vương Diệp mô tả, Trương Khởi Linh cũng chỉ im lặng lắng nghe.

Trên mặt anh dường như không có nhiều cảm xúc dao động, nhưng nói trắng ra, trong lòng anh vẫn bị Vương Diệp dọa cho sợ hãi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh vẻ mặt phiền muộn nói: “Nếu thật sự là như vậy, vậy phiền phức trước mắt chẳng phải quá tệ sao?” Anh vừa nói vừa ôm đầu mình, trên mặt mang vẻ hoảng sợ và kỳ lạ.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp không trả lời, chỉ im lặng nhìn vali hành lý trong tay mình.

Bên cạnh có không ít người chủ động mời chào họ lên xe.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế ngồi trên xe, Trương Khởi Linh cũng không bận tâm nữa.

Hai người họ tìm một căn nhà nhỏ rồi cứ thế ở lại.

Bọn họ cứ ngỡ Vương Diệp và Trương Khởi Linh đến đây để ngắm cảnh chụp ảnh.

Nhưng trên thực tế, hai người họ đến đây để đạo đấu.

Khi màn đêm buông xuống, Vương Diệp cũng lấy từ trong túi mình ra một cái la bàn, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Anh đi dọc theo căn nhà một cách thong thả.

Những người bên cạnh thấy hành vi của Vương Diệp đều không khỏi nhíu mày.

“Tên này có phải đầu óc có vấn đề không?” “Không rõ, chắc là khách du lịch đến đây thôi, có lẽ là muốn xem nơi này có gì khác biệt không?” “Ai mà biết được?

Mấy người đến đây có mấy ai đầu óc bình thường đâu.” Mấy tên đó ở bên cạnh châm chọc, dù sao đây cũng là sa mạc, nhìn xa trông rộng, thứ có thể thấy được đều là một vùng cát vàng, bụi vàng ngập trời không ngừng bay lượn trước mắt.

Những người đó chỉ liếc mắt một cái rồi thu ánh nhìn lại, nhưng một vị đại ca nhiệt tình lại đi đến trước mặt Vương Diệp.

Trên mặt đối phương mang vẻ cẩn thận và căng thẳng, trong giọng nói cũng tràn đầy dò xét.

“Cậu đang làm gì ở đây?” Đối mặt với câu hỏi của người đó, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó, nhìn về phía những người khác nói: “Xem trên đất có tiền để nhặt không?” Anh chỉ tùy tiện nói một câu, đùa giỡn mà thôi.

Đối phương nghe xong, sắc mặt trong chốc lát trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng thấy Vương Diệp ăn mặc không hề đơn giản, lại vỗ vai Vương Lộ nói: “Nếu cậu thật sự hứng thú với những thứ này, có thể đi đến nơi đó xem thử.

Ở đó có một Thiên Đàn, những người như cậu, thích đến đó nhất.” Lời này vừa nói ra.

Vương Diệp cũng bật cười.

Người trước mặt này không bận tâm đến lời nói đùa của anh, còn nhiệt tình giới thiệu anh đến những nơi đó chơi.

Còn Vương Diệp cũng chỉ khẽ gật đầu với người đó, sau đó, đi về phía mà người đó đã nói.

Trương Khởi Linh tuy đi theo sau Vương Diệp, nhưng anh không đi song song với Vương Diệp, mà hòa vào đám đông.

Anh muốn biết liệu có ai theo dõi Vương Diệp không, may mắn thay trên đường đi không có ai chủ động tiến lên nói chuyện với Vương Diệp.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, không nhịn được nhìn Vương Diệp phía trước nói: “Mày có thấy tên đó đầu óc có vấn đề không?” Lời của mọi người vang lên bên tai, nhận được chỉ là cái lắc đầu của Trương Khởi Linh.

Anh phủ nhận lời của những người đó, khi ánh mắt đặt trên người Vương Diệp, lại vẻ mặt tươi cười nói: “Người như cậu ấy, thông thường mà nói, đều được gọi là nghệ sĩ trình diễn, chứ không phải đầu óc có vấn đề.” Lời nói như vậy, nhận được cũng chỉ là sự chế giễu của mọi người.

Bọn họ lười tranh cãi với Trương Khởi Linh, cứ thế từng tốp ba tốp hai rời đi.

Còn lúc này, Vương Diệp chỉ đứng trên Thiên Đàn.

Dù chỉ bình tĩnh nhìn khung cảnh xung quanh, nhưng anh vẫn nhìn ra được một vài manh mối từ những ngọn đồi nhấp nhô này.

Khi anh nghiêm túc, luôn tỏ ra một vẻ mặt đặc biệt nghiêm khắc, những người bên cạnh đều không dám tùy ý tiếp cận.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lại không nhịn được đến gần: “Cậu có phải đã phát hiện ra điều gì không?” Mặt Trương Khởi Linh mang vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Nghe câu hỏi của anh, Vương Diệp cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Dù cho có thật sự phát hiện ra điều gì, nhưng đối với bọn họ bây giờ cũng không có tác dụng gì.

Trong lúc suy nghĩ, Vương Diệp cũng lấy điện thoại của mình ra, chủ động liên lạc với Vương Lộ.

Vương Lộ bên kia vẫn đang bị đám người đó mắng chửi vì Vương Diệp đã đi mất.

Nhìn những người trước mặt, Vương Lộ rất mệt mỏi giải thích với bọn họ, nhưng những người đó không nghe lọt một chữ nào.

Sau khi điện thoại reo, Vương Lộ cũng lập tức nghe máy.

Lúc này mọi người cũng nghe thấy giọng Vương Diệp truyền ra từ ống nghe.

“Lâu rồi không gặp.” Giọng Vương Diệp mang vẻ hưng phấn, Vương Lộ nghe xong lại không biết phải trả lời thế nào.

Những người bên cạnh đều nhíu mày, đồng thời, đẩy tay Vương Lộ nói: “Hắn ta rốt cuộc đang ở đâu?

Hỏi cho rõ?” “Còn nữa, tại sao hắn ta lại đi?” Lời của những người đó vừa nói ra, Vương Diệp cũng cười.

Anh đã sớm đoán được những người đó ở cùng Vương Lộ.

Không đợi Vương Lộ mở miệng hỏi, Vương Diệp đã nói cho bọn họ biết những gì bọn họ muốn biết.

Sau khi anh nói ra những chuyện mình đã làm, đầu dây bên kia cũng chìm vào im lặng, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Rất nhanh, những người đó đã tỉnh táo lại, đồng thời, mở miệng nói với Vương Diệp: “Vậy anh cứ đợi ở đó đi, chúng tôi sẽ đến rất nhanh.” "Mộ thất của đế vương thường có rất nhiều điều đáng chú ý, bất kể là phong thủy hay kết cấu, hay nói cách khác là sự biến đổi của môi trường xung quanh, tất cả những điều này đều liên quan đến sự sinh sôi nảy nở không ngừng của hậu duệ đế vương." Vương Diệp vừa nói vừa nhìn ngọn đồi xa xa, anh ta đang giảng giải cho Trương Khởi Linh, mặc dù điện thoại chưa ngắt, nhưng người bên kia đầu dây cũng không hiểu ý Vương Diệp.

Họ cứ thế thu dọn đồ đạc, không lâu sau, mọi người cũng lục tục xuất phát.

Vì có đủ tài nguyên và tiền bạc trong tay, họ không mất nhiều công sức, chưa đầy hai tiếng đồng hồ đã đến trước mặt Vương Diệp.

Nhìn những người trước mặt, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự bình tĩnh và thản nhiên.

Vương Lộ tuy trong số đó có vẻ chán nản, nhưng nhìn thấy Vương Diệp, Vương Lộ vẫn cười chạy lên trước.

Cậu ta nói cười trò chuyện với Vương Diệp, những người bên cạnh chỉ lạnh lùng nhìn Vương Diệp. "Cứ thế này mà không nói một tiếng nào đến đây, nói trắng ra, anh chẳng phải cũng như con rối bị chúng tôi điều khiển sao?" "Anh có tư cách gì để thoát khỏi lòng bàn tay chúng tôi?" Nhưng Vương Diệp không có tâm trạng đáp lời, chỉ nhìn la bàn trong tay nói: "Đến lúc xuất phát rồi, đi lúc ban đêm là thích hợp nhất." Những lúc khác chắc chắn sẽ bị những người đó phát hiện.

Nghe phân tích của anh, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Họ hoảng loạn thu dọn một lượt, lúc này Vương Diệp nhìn họ, đầy vẻ khó hiểu nói: "Nhân tiện, các cậu phải biết đường đi từ đâu chứ?

Còn những người ban đầu ở lại đó đâu rồi?" Lời Vương Diệp vừa dứt.

Những người trước mặt liền chìm vào im lặng, họ nhìn nhau, nửa ngày sau mới trả lời câu hỏi của Vương Diệp.

Chương 1465

"Cái cửa động đó sập rồi." Câu này khiến Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Anh không hỏi thêm, lo lắng sẽ bị những người này đối xử tệ, anh cứ thế lặng lẽ đứng đợi ở bên cạnh.

Đợi mọi người thu dọn xong xuôi, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng đeo ba lô lên và rời đi.

Họ đi ra bằng cửa sau, những người khác cũng lục tục đi theo.

Căn phòng trước mặt này, Vương Diệp đã thuê ba tháng.

Chỉ cần trong ba tháng này không có ai vào, thì sẽ không phát hiện Vương Diệp và bọn họ đã đi từ bên trong ra.

Hơn nữa, Vương Diệp còn không thèm cả tiền đặt cọc.

Dù những người kia có thấy anh kỳ lạ, nhưng cũng sẽ không truy cứu quá nhiều.

Mà lúc này, đi cửa sau mới là thỏa đáng nhất.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Trương Khởi Linh lại nhìn người bên cạnh hỏi: "Tại sao lối vào lại sập?

Các cậu đã làm gì ở đó?" Lời Trương Khởi Linh vừa dứt, người đàn ông dẫn đầu đã tức đến tái mặt.

Tên hắn là Phàn Đình, khi hắn chầm chậm quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, Vương Diệp có thể cảm nhận được sát khí trên người Phàn Đình. "Cái này liên quan gì đến cậu?" Phàn Đình nói với giọng điệu thiếu kiên nhẫn, như thể bị chạm vào vết thương, cả người hắn ta trợn mắt.

Nghe lời Phàn Đình, Vương Diệp cũng thấy buồn cười.

Ban đầu anh còn định trách Trương Khởi Linh đi vạch trần vết sẹo của người khác, nhưng đôi khi, có những người đáng ghét như vậy, nghĩ một lát, Vương Diệp trực tiếp khoác vai Trương Khởi Linh nói: "Cái này là tôi bảo cậu ấy hỏi, có liên quan đến tôi không?

Chẳng lẽ anh không rõ sao?" Câu hỏi vang lên bên tai, Phàn Đình lại lập tức khôi phục bình tĩnh, hắn liếc nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng nở một nụ cười lấy lòng, nhưng nụ cười đó vô cùng cứng nhắc, hiển nhiên, hắn cũng có chút bất mãn với Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lúc này chẳng hề bận tâm, chỉ lặng lẽ nhìn Phàn Đình.

Thấy Vương Diệp dáng vẻ như vậy, Phàn Đình lại cầm tài liệu trong tay, thần sắc kỳ dị nói: "Anh có thể xem kỹ những thứ bên trong này." Phàn Đình vừa nói vừa đẩy tài liệu cho Vương Diệp.

Nghe lời hắn, Vương Diệp chỉ liếc nhìn những gì ghi trong đó, hóa ra lần này là lần thứ năm bọn họ đi qua, ba lần trước không gặp bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng cũng chính vì không gặp vấn đề gì nên họ chưa thể vào sâu bên trong mộ thất.

Phàn Đình vừa thở dài, trong mắt vừa tràn đầy vẻ phức tạp và kỳ dị, như đang hồi ức chuyện gì đó, nhưng nhiều hơn là cảm thán.

Mà lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn tài liệu trong tay.

Ba lần trước, bọn họ cũng chỉ tìm được một số vật bồi táng, tuy đều là đồ vỡ nát, nhưng lại mang đến thu hoạch cực lớn cho cuộc điều tra của họ, bởi vì bọn họ khẳng định bên trong chính là Khổng Tước Vương.

Có sự khẳng định này, bọn họ lại bắt đầu tìm kiếm những lối vào

khác.

Trong quá trình tìm kiếm, cũng có không ít người đã chết vì chuyện này.

Vương Diệp vừa xem danh sách đó vừa nhíu mày, số người chết cũng khá nhiều.

Mặc dù nguyên nhân được viết rõ ràng trên đó, nhưng Vương Diệp không tin, bởi vì hai chữ "thốt tử" đối với anh ta mà nói giống như một sự chế giễu.

Nhìn Phàn Đình bên cạnh, Vương Diệp đột nhiên gõ một cái vào danh sách trước mặt, nói: "Đây là nguyên nhân gì?" Lời anh vừa nói ra, Phàn Đình đã nhíu mày, sau đó đầy vẻ khó hiểu hỏi lại. "Trên đó không phải viết rõ ràng rồi sao?

Sao anh còn phải hỏi tôi?" Câu này chỉ nhận được một nụ cười lạnh của Vương Diệp.

Anh gập tài liệu lại, đang định trả cho Phàn Đình, không ngờ đối phương lại vội vàng kéo tay Vương Diệp nói: "Anh cứ bình tĩnh một chút, tôi sẽ giải thích rõ ràng cho anh nghe." Phàn Đình vừa nói vừa cười khổ nhìn Vương Diệp.

Nghe lời hắn, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Không lâu sau, Phàn Đình liền kể cho Vương Diệp nguyên nhân bên trong, hóa ra là vì, khi bọn họ tìm kiếm lối vào mới đó, một cái không cẩn thận đã đào trúng cửa khí độc.

Sau đó, tất cả những người đó đều chết ở đó, những người phía sau không biết chuyện cũng lục tục ngã xuống, cho nên nhiều người như vậy đã chết.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói là cực kỳ đau thương.

Nhưng Vương Diệp nhìn danh sách trên đó, lại thấy buồn cười. "Chẳng qua cũng chỉ là mấy cái mạng rẻ mạt được mời từ xa đến thôi, các người việc gì phải tỏ ra giả tạo như vậy." Lời Vương Diệp tuy khó nghe, nhưng đó là sự thật.

Phàn Đình nghe xong sắc mặt cũng có chút khó coi trong chốc lát, nhưng cuối cùng hắn cúi đầu không nói gì.

Mấy người bên cạnh nhìn tài liệu trong tay hắn, lại không nhịn được nói với Vương Diệp: "Tuy những thứ ghi trong tài liệu này nhiều, nhưng phần lớn thông tin vẫn phải tự mình khám phá." "Không thể cứ người trước trồng cây, người sau hưởng bóng mát mãi được." "Dù sao thì biểu tượng của anh ở chỗ chúng tôi cũng là đại ca." Bọn họ vừa nói vừa cười hì hì xáp lại gần, vẻ như đang khen ngợi Vương Diệp, nhưng thực chất cũng chỉ là bóng gió nhắc nhở Vương Diệp, anh không có đủ thực lực để khoe mẽ trước mặt những người này.

Ngoài ra, Vương Diệp còn phải làm theo những gì bọn họ nói.

Mà lúc này, Vương Diệp chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn tài liệu trong tay mình.

Tuy những người đó đã chết, nhưng so với những thứ này, điều khiến người ta đau khổ hơn có lẽ là những rắc rối gặp phải phía sau.

Vương Diệp vừa xem những bức ảnh đó, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Bọn họ tuy đã chụp rất nhiều tấm ảnh về đôi cánh Khổng Tước.

Nhưng những bức ảnh đó đều là màu xám trắng, hiển nhiên, bọn họ không thể dùng màu sắc ban đầu để tô lên, bởi vì chỗ ghi chú bên cạnh viết rằng, khi bọn họ tô màu sắc ban đầu.

Ngay cả khi những người đó chỉ tiếp nhận tài liệu, nhưng bọn họ vẫn vô ý tẩu hỏa nhập ma, suýt chút nữa tự tàn sát lẫn nhau.

Cụ thể là chuyện gì, cho đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa điều tra ra.

Nhưng trên người những người đó đều có một đặc điểm rõ rệt, đó là có những con mắt kỳ lạ mọc trên cơ thể họ, mà những con mắt đó lại không thể dùng để nhìn thế giới, chỉ là một thứ lồi ra bất thường.

Nhưng trong cuộc điều tra sau đó, bọn họ lại có phát hiện mới, cái gọi là con mắt đó chẳng qua chỉ là một loại khuẩn sinh sôi nảy nở mà thôi, rất nhanh, bọn họ đã loại bỏ được loại khuẩn đó.

Vương Diệp vừa xem, trên mặt cũng thêm vài phần kỳ dị.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, lại một lần nữa nói với anh: "Bọn tôi giờ dù sao cũng đang trên đường đi, anh nên chỉ cho chúng tôi một hướng chứ, bây giờ cứ đi vô định thế này thì tính sao đây?" Giọng điệu của bọn họ mang theo chút thiếu kiên nhẫn.

Nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp lúc này cũng gập tài liệu trong tay lại, ngay sau đó, chỉ vào hướng xa xa, bảo bọn họ đi về phía đó.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu, nhưng lại phát hiện anh đi rất chậm.

Vì muốn xem hết nội dung tài liệu, Vương Diệp đi không nhanh.

Những người đó vừa do dự, cuối cùng cũng quyết định đứng nguyên tại chỗ, đợi Vương Diệp xem xong tài liệu.

Mấy người cầm đèn pin trong tay cứ thế lặng lẽ chiếu vào Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp cũng có chút không quen, anh ngẩng đầu nhìn Phàn Đình một cái, liền đầy vẻ oán trách nói: "Anh sớm đưa tài liệu ra một chút, chuyện như thế này căn bản sẽ không xảy ra, nhìn xem bây giờ tốn bao nhiêu thời gian rồi." Thái độ của anh không tốt, nhưng Phàn Đình lại không có cách nào, chỉ có thể nắm chặt tay cười khổ một tiếng.

Đợi Vương Diệp xem xong tài liệu, lúc này Vương Diệp cũng trả đồ cho bọn họ.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được hỏi: "Tài liệu này còn vấn đề gì nữa không?" Nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp lắc đầu.

Những thông tin ghi trong tài liệu, anh cơ bản đã xem xong, nói trắng ra cũng chỉ có vậy, dù sao những mộ thất này đều có đạo lý chung.

Vương Diệp đang suy tư, những người kia thấy anh không nói gì, lại không nhịn được nhìn Phàn Đình bên cạnh, trên mặt họ mang vẻ phức tạp.

Trương Khởi Linh liếc nhìn bọn họ một cái, như thể đoán được suy nghĩ của những người này, trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao đến bên cạnh Vương Diệp.

Vô hình trung, khí thế trên người cậu ta tạo thành một luồng áp lực mạnh mẽ, trực tiếp bao trùm lên những người đó.

Những người đó khi cảm nhận được thì không khỏi lùi lại vài bước.

Phàn Đình thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay cậu ta, lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp chỉ vào phía trước nói: "Xem xong rồi thì tiếp tục đi thôi, đừng đứng mãi ở chỗ này nữa.

Lát nữa mấy thôn dân kia phát hiện chúng ta thì có khóc trời than đất cũng không thoát được đây đâu." Hắn nói là sự thật.

Vương Diệp nghe xong chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Khởi Linh tuy đi theo Vương Diệp về phía trước, nhưng sắc mặt hai người lại vô cùng kỳ lạ, suốt quãng đường này bọn họ đều không nói gì.

Vương Lộ trong số đó cũng tỏ ra vô cùng yên tĩnh.

Những người kia tuy thấy kỳ lạ, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tùy ý.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp dừng bước trên một ngọn đồi, nhìn đất dưới chân mình, Vương Diệp đột nhiên cầm cái xẻng trong tay nói: "Đợi một chút, tôi xem thử chất đất ở đây." Lời này vừa nói ra, mọi người đều gật đầu, không có ý kiến gì.

Họ cứ thế lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh.

Mà lúc này Vương Diệp đặt những đất đó vào lòng bàn tay thì cũng phát hiện những đất này lại có một mùi tanh nồng nặc.

Anh đào những đất này ra, rồi nhìn những ngọn đồi bên cạnh.

Trong thoáng chốc, một lối vào mới dường như đã được tìm thấy, nhưng bên dưới này chắc chắn là đầy rẫy hiểm nguy.

Vương Diệp vừa nghĩ trong lòng, vừa vẫy tay về phía Vương Lộ.

Đối phương đi tới, trên mặt mang vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Lần trước những gì bọn họ gặp phải ở Lôi Công Mộ Thất, cho đến bây giờ, Vương Diệp vẫn chưa quên.

Hiện tại, anh liền giao cái xẻng trong tay cho Vương Lộ nói: "Chuyện này giao cho cậu làm, cậu chỉ cần đào một cái hố sâu chừng này là được." Vương Diệp khoa tay múa chân một chút, ước chừng nửa mét.

Vương Lộ nghe xong tuy trên mặt không có ý kiến, nhưng trong lòng lại không khỏi lẩm bẩm về hành vi này của Vương Diệp.

Chương 1466

Cậu ta cảm thấy Vương Diệp làm hơi quá đáng, công việc mệt nhọc như vậy, tại sao lại để cậu ta làm một mình, những người khác cũng có thể giúp mà.

Vương Diệp làm việc kiểu này sẽ khiến cậu ta bài xích.

Vương Lộ đang nghĩ, Vương Diệp cũng nhìn những người khác nói: "Mang những dụng cụ và thiết bị của các cậu ra đây, bây giờ kiểm tra độ dày của đất phía trước, bao gồm cả tất cả những thứ bên dưới này." Lời Vương Diệp vừa dứt, sắc mặt mọi người liền trở nên vô cùng khó coi.

Ban đầu Phàn Đình thấy Vương Lộ đang khó nhọc đào hố ở đó, còn định lấy các linh kiện của mình ra lắp thành một cái khoan, như vậy sẽ đơn giản hơn một chút.

Không ngờ, lúc này lời nói của Vương Diệp lại trực tiếp khiến Phàn Đình đứng ngây tại chỗ, hắn nửa ngày không thốt nên lời.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Phàn Đình tràn đầy vẻ phức tạp và kỳ dị, hắn há miệng, ban đầu còn muốn nói thêm gì đó.

Không ngờ lúc này mọi người lại trực tiếp đầy phẫn hận hỏi: "Sao anh biết chúng tôi có những thứ đó?" Thái độ của bọn họ không tốt, Phàn Đình còn định bảo bọn họ im lặng, nhưng bây giờ lời đã nói ra thì không thể rút lại được nữa.

Nhưng Vương Diệp lại không hề hoảng loạn.

Đối mặt với những người này, anh không chút do dự đáp: "Tôi nhìn thấy ghi chép của các cậu trong tài liệu nên đoán được." Lời này vừa nói ra, những người đó đều thở phào nhẹ nhõm.

Phàn Đình cũng nhìn Vương Diệp trước mặt gật đầu. "Được rồi, vậy tôi hiểu rồi." Vừa nói, Phàn Đình cũng không còn vướng mắc nữa.

Những người bên cạnh thấy Phàn Đình như vậy, lại đầy vẻ sốt ruột nói với Vương Diệp: "Nhân tiện, chỗ này lẽ nào chính là lối vào sao?" Vẻ mặt kích động của bọn họ khiến Vương Diệp bật cười.

Toàn là một lũ chưa từng trải sự đời, dù có nhiều bài học từ người đi trước như vậy, nhưng bọn họ vẫn chẳng bận tâm, trong thời khắc này còn tỏ ra cực kỳ ngây thơ.

Vương Diệp dang hai tay, thần sắc tùy ý đáp: "Không chắc, cũng có thể là cơ quan." Lời này vừa nói ra, sắc mặt những người đó liền trở nên vô cùng khó coi.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, bọn họ nhăn nhó làm việc.

Theo thời gian trôi qua, cái hố mà Vương Lộ đào cũng dần xuất hiện.

Nhìn cái hố sâu nửa mét trước mặt, trên mặt Vương Diệp thêm vài phần ý cười, liền vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai Vương Lộ.

Đối phương cảm nhận được hành động của Vương Diệp, trên mặt có vẻ khó chịu, nhưng lại không tránh ra.

Mà lúc này Vương Diệp cũng đào đất ra, anh dùng tay trực tiếp bới ra.

Những người kia nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt chỉ có sự ngơ ngác.

Mà lúc này Vương Diệp cũng nhìn Vương Lộ cười: "Uổng cho cậu là dân đào đất, đào nửa mét rồi mà không phát hiện trong đất này giấu đá quý." Anh vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Lời này vừa nói ra, Vương Lộ lập tức có tinh thần.

Cậu ta hai mắt sáng rực như vàng xáp lại gần Vương Diệp, những người bên cạnh cũng đều như vậy, trừ những người được huấn luyện nghiêm chỉnh vẫn còn đang bận rộn ở đó! !!

Những người khác về cơ bản đều đưa mắt nhìn lại, Phàn Đình cũng chỉ liếc Vương Diệp một cái, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt.

Ở một nơi đại mạc phía Tây như vậy, có thể nhìn thấy đá quý như thế này, kỳ thực cũng rất bình thường.

Phàn Đình đang suy tư trong lòng, Vương Diệp lại nhìn Phàn Đình trước mặt cảm thán: "Món đồ này các người thực sự không cần sao?

Nhìn cái bộ dạng của các người kìa, tiền và nhân lực tổn thất trên tài liệu nhiều không kể xiết, ít nhiều cũng phải mang chút đá quý về để gỡ gạc lại chứ?" Vương Diệp vừa nói vừa nhìn người trước mặt cười.

Lời này vừa nói xong, những người đó đã sốt ruột đi tới.

Trừ Phàn Đình vẫn đứng yên tại chỗ, những người khác đều do dự một chút, cuối cùng lục tục đi tới.

Nhìn những viên đá quý nhỏ bé đó, trên mặt bọn họ chỉ có sự hưng phấn và kích động.

Lúc này Vương Lộ cũng chỉ lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Cậu ta luôn cảm thấy những thứ này không ổn, Vương Diệp từ trước đến nay chưa bao giờ là người chủ động lấy lòng người khác, cho nên việc anh ta lấy những viên đá quý này ra, chắc chắn là có nguyên nhân.

Vương Lộ đang nghĩ, trong mắt cũng thêm vài phần sắc bén.

Vương Diệp không đáp lời cậu ta, mà nhìn mọi người trước mặt nói: "Nếu thích những thứ này thì cứ trực tiếp lấy đi." Lời này vừa nói ra, mọi người trước mặt gật đầu, sau đó từng nhóm hai ba người mang đá quý đi.

Nhìn hành động của bọn họ, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự tùy ý.

Vương Lộ do dự một lát, cuối cùng cũng giống như bọn họ, đào những viên đá quý đó ra.

Đào nửa ngày, tay Vương Lộ dần tái nhợt.

Lúc này, cậu ta ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, đầy vẻ hoảng sợ nói: "Tôi hình như bị trúng độc rồi." Cậu ta vừa nói vừa chạy tới.

Tiếng kêu kinh hãi này, giống như tiếng sấm sét, trực tiếp vang lên bên cạnh bọn họ, khiến mọi người sợ không nhẹ.

Họ đều dừng động tác trong tay lại, đồng loạt nhìn Vương Lộ. "Sao có thể trúng độc được?" Vương Diệp lắc đầu, phủ nhận lời của Vương Lộ, rồi nhướng mày nhìn những người kia, hiển nhiên là đang ra hiệu cho bọn họ tiếp tục lấy đá quý, nhưng những người đó lại không dám tùy tiện động tay.

Đợi Vương Lộ giơ hai tay lên, Vương Diệp cũng nhìn thấy trên tay cậu ta toàn là da trắng bệch, dường như thật sự đã trúng độc, mà mặt Vương Lộ cũng đen sạm.

Vương Diệp đang suy tư, Trương Khởi Linh lại vội vàng đi tới nói: "Bên kia kiểm tra ra, bên trong này quả thực có độc." Hơn nữa độc tố cũng không phải ít.

Cậu ta vừa nói vừa thở dài.

Lời của Trương Khởi Linh khiến những người này trợn mắt há mồm, ngay sau đó, những gã này trực tiếp ôm đầu rên rỉ.

Thấy bọn họ đau khổ như vậy, Vương Diệp cũng không nhịn được lắc đầu, lập tức đi đến bên cạnh bọn họ, kéo tay bọn họ nói: "Bình tĩnh một chút, chuyện gì thế?

Chỉ là chuyện nhỏ thôi, sao lại giống như chưa từng thấy phong ba bão táp bao giờ vậy?" Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Những người kia nghe lời Vương Diệp, chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không dám tùy tiện động thủ, chỉ có thể nhìn hai tay của mình, đồng thời lại nhìn má đối phương, phân tích tình hình của đối phương.

Thấy những người này như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự lạnh nhạt và bình tĩnh.

Vương Lộ lại nhìn ra đây là mục đích của Vương Diệp, cậu ta vội vàng đến trước mặt Vương Diệp, còn chưa kịp nắm lấy quần áo Vương Diệp.

Giây tiếp theo, Vương Lộ lại nhìn thấy cái hố sâu nửa mét đó, bên trong có không ít máu tươi thấm ra.

Nhìn những máu tươi đó, Vương Lộ rất đỗi kinh ngạc nói: "Kia là cái gì?" Cậu ta vừa nói vừa hỏi những người bên cạnh.

Nghe câu hỏi của cậu ta, những người này đều ngơ ngác lắc đầu.

Mà Vương Diệp cũng đi qua xem một cái, khi phát hiện là máu tươi, anh không hề hoảng loạn, mà nhìn những ngọn núi cao xa xa nói: "Bất kể chúng ta đi đến đâu, những rắc rối trước mắt này vẫn sẽ phải đối mặt." Trừ phi chạy đến chân trời góc bể, nhưng nơi đó quá xa, không ai dám khẳng định sau khi họ vào đó thật sự sẽ không gặp rắc rối.

Vì vậy, Vương Diệp thà chọn bỏ xa cầu gần.

Vương Diệp đang suy tư trong lòng.

Mọi người thấy vẻ mặt anh, lại không nhịn được mở miệng nói: "Nhân tiện, chúng ta làm chuyện như thế này, thật sự ổn thỏa sao?" "Tôi cảm thấy anh làm như vậy không ổn lắm." Bọn họ vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy tay Vương Diệp.

Nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp lại không trả lời, mà nhìn Vương Lộ bên cạnh nói: "Bên dưới này có một cái bồi táng cương, chúng ta chỉ cần đợi những máu này chảy hết, rồi tìm lối vào, là có thể đi vào được, cậu đừng sợ." Anh vỗ vai Vương Lộ giải thích.

Đối phương nghe một tràng lời của Vương Diệp, tuy bình tĩnh hơn một chút, nhưng nhìn những viên đá quý bên cạnh, cậu ta lại không nhịn được tức giận chất vấn: "Vậy còn những thứ này thì sao?

Anh thật sự là nghĩ cho chúng tôi à?

Anh đừng có coi tôi là thằng ngốc." Giọng điệu của cậu ta mang theo sự thiếu kiên nhẫn.

Nghe lời này, những người bên cạnh đều không tự chủ được mà nhìn chằm chằm vào Vương Diệp, hiển nhiên, mọi người đều đã nhìn ra vấn đề của Vương Diệp rồi.

Thấy những người này đều đang nhìn chằm chằm vào mình, Vương Diệp cũng không hoảng không loạn. "Xác thực là tôi không nghĩ cho các người, nhưng những viên đá quý này cũng là thật, chỉ là triệu chứng trúng độc thôi.

Các người cũng có thể yên tâm, bởi vì những thứ này sẽ tự nhiên dần dần tiêu trừ." Nói xong những lời này, Vương Diệp lại bổ sung thêm một câu. "Huống hồ, trúng chút độc có vấn đề gì chứ, vào bên trong rồi những độc đó còn đáng sợ hơn nhiều kìa." Những người kia nghe xong lại không biết phải đáp lời thế nào, ngay cả Phàn Đình cũng chìm vào im lặng.

Dù cảm thấy Vương Diệp làm không phải, nhưng lúc này hắn cứ thế yên tĩnh lại.

Mà những người bên cạnh nhìn Vương Diệp trước mặt đều không kìm được nói: "Vậy chúng tôi sẽ không chết sao?" Đối mặt với câu hỏi của bọn họ, Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. "Đây chỉ là độc vi lượng thôi, sẽ khiến các người càng thêm kiên cường." Anh nói bâng quơ một câu, những người đó lại thật sự tin, từng người một đầy vẻ kích động nhìn nhau.

Nhưng lúc này Vương Diệp không để ý đến bọn họ, mà kiên nhẫn đợi máu trước mặt chảy hết.

Theo thời gian trôi qua, những máu này cũng chảy xuống chỗ dưới chân, dưới ánh mắt của Vương Diệp, cái hố sâu nửa mét cứ thế đầy ắp máu tươi.

Máu tươi đỏ thẫm cứ thế từng chút một thấm ướt đất xung quanh.

May mà là ban đêm, nếu không ban ngày có người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ sợ đến tái mặt.

Lúc này Vương Diệp cũng không đứng trên ngọn đồi nữa, mà chạy sang một bên khác, bởi vì những máu tươi đó quá thối.

Những người bên cạnh cũng không thể chịu đựng được, cứ thế đi theo Vương Diệp kiên nhẫn đợi ở bên cạnh.

Theo thời gian trôi qua, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy những máu tươi đó đã làm ướt một nửa vùng đất đó.

May mà nơi này cách quán trọ bọn họ ở khá xa, nếu không những người kia chắc chắn sẽ phát hiện ra sự bất thường ở đây, bởi vì những mùi này thực sự quá thối.

Vương Diệp sống bấy lâu nay chưa từng ngửi thấy mùi nào chân thật như vậy.

Mà gió ở nơi này cũng khá ít, cho nên mùi vẫn còn ngưng tụ phía trên những bãi máu đó.

Chương 1467

Những người đó vội vàng chạy qua nhìn một cái, sau khi xác định không còn máu nữa, họ đều thở phào nhẹ nhõm, và lập tức chạy trở lại.

Trên người những người này, Vương Diệp thấy sự bất lực và buồn bã.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ rất phức tạp nói: "Thật sự đau đầu quá." "Sao lại có chuyện như thế này xảy ra chứ?" Bọn họ vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó, nhìn viên đá quý trong tay mình.

Vương Lộ đứng bên cạnh anh, thỉnh thoảng lại thốt lên cảm thán.

Không ngoài việc đá quý quá đẹp, cộng thêm việc Vương Lộ từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy những thứ này, lúc này cậu ta đã chìm trong kinh ngạc.

Vương Diệp nghe những âm thanh đó của Vương Lộ, cũng thấy buồn cười.

Anh quay đầu nhìn Vương Lộ một cái, sau đó ném đá quý vào trong túi, đồng thời mở miệng nói: "Những thứ này sở dĩ đẹp như vậy, là vì chúng được nuôi dưỡng bằng máu người mà thành, hơn nữa những máu đó đều là huyết hóa từ oán khí.

Sau khi bán những thứ này đi, các người cũng nghĩ cách mà nhảy qua chậu than đi!" Lời này vừa nói ra, mọi người trước mặt đều ngây người tại chỗ.

Vương Lộ nghe lời Vương Diệp, suy nghĩ một chút, lại vội vàng gật đầu.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được nhìn Vương Lộ trước mặt hỏi: "Chậu than có gì đáng chú ý chứ?

Những thứ này là giả mà." "Tôi cảm giác mấy thứ này có thể giúp chúng ta đi vào." Những người bên cạnh lải nhải nói.

Nghe lời bọn họ, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng.

Anh đi đến chỗ đất cao đó, ở đó Vương Diệp nhìn thấy vô số máu tươi.

Những máu tươi đó vì đã thấm ướt bề mặt đất, đến mức khi Vương Diệp đi lại ở nơi này, điều anh có thể cảm nhận được là đất trở nên vô cùng mềm xốp.

Đi chưa được mấy bước, anh đã giẫm phải một thứ gì đó cứng cứng.

Cúi đầu nhìn, thứ đó là đá quý, nhưng lúc này Vương Diệp lại không chạm vào, mà nhìn những người bên cạnh nói: "Các người đang làm gì ở chỗ đó vậy?

Mau đến đây đi." Nghe anh thúc giục, mọi người gật đầu, vội vàng tăng tốc bước chân đi tới, nhưng một chuyện ngoài dự đoán lại xảy ra.

Đất trước mặt lại có máu tươi tràn ra.

Nhưng Vương Diệp lại chẳng bận tâm, mà nhảy vào cái hố sâu nửa mét đó.

Anh không ngừng đào bới, những người bên cạnh, nhìn động tác của Vương Diệp, cũng lập tức chạy tới.

Vương Lộ lại không nhịn được nhắc nhở ở bên cạnh: "Trong tay tôi có mũi khoan, có thể dùng mũi khoan để tạo ra một con đường.

Sẽ không có tiếng động lớn lắm, những người kia chắc sẽ không phát hiện ra đâu." Chuyện như thế này, cậu ta đã từng làm trước đây.

Nghe tiếng Vương Lộ, Vương Diệp cũng vội vàng chạy ra khỏi đó.

Động tác của anh hơi nhanh, những người bên cạnh thấy Vương Diệp như vậy, đều không khỏi bật cười.

Mà lúc này Vương Diệp cũng mở miệng nói với Vương Lộ: "Vậy cậu mang thứ đó ra đi." Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Cậu ta cứ thế lắp ráp mũi khoan trong tay, tuy hơi nhỏ, nhưng khi bắt đầu khoan, điều Vương Diệp có thể cảm nhận được là sự linh hoạt của thứ này.

Không lâu sau, ba lối đi vòng vèo cứ thế xuất hiện trước mặt.

Lối đi đó không phải do mũi khoan tạo ra.

Nhưng Vương Diệp vừa xem ở bên cạnh, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Anh nắm chặt nắm đấm, không nhịn được nói với người bên cạnh: "Tôi cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ." Lời này vừa nói ra, mọi người liền nhìn anh đầy vẻ nghi hoặc hỏi: "Sao lại kỳ lạ?" Trên mặt bọn họ chỉ có sự khó hiểu.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp lại không trả lời, mà thần sắc tùy ý nhìn về phía đất.

Những máu tươi đó không phải là thấm ra từ trong đường hầm, vậy, máu tươi là từ những thi thể đó mà lan ra sao?

Khi ý niệm này hiện ra, Vương Diệp còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, Vương Lộ lại ném quả cầu đèn trong tay vào.

Đó là một quả cầu có thể lăn, nhưng bên trong lại có một cái đèn có thể điều khiển.

Cái đèn đó chớp chớp, bên trong như ban ngày, trực tiếp được chiếu sáng.

Vương Diệp vừa nhìn vào, liền thấy vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vương Lộ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, càng sợ không nhẹ.

Cậu ta ngồi phịch xuống đất, cũng chẳng thèm để ý đến xung quanh mình toàn là đất bị thấm ướt.

Lúc này Vương Lộ cứ thế thần sắc hoảng loạn kéo tay Vương Diệp, đồng thời đầy vẻ chật vật nói: "Đừng có đứng ngây ra ở chỗ đó nữa, mau chạy đi, chỗ đó có quỷ." Vương Lộ không ngừng lải nhải, nghe lời cậu ta, Vương Diệp lại thần sắc lạnh lùng hất tay cậu ta ra.

Bên trong căn bản không phải là thứ linh hồn quỷ quái lộn xộn gì cả, mà là những người được bồi táng.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, da thịt và xương cốt của bọn họ lại không khác gì lúc mới chết.

Hơn nữa, khi bọn họ lặng lẽ nhìn về phía Vương Diệp, cảm giác mang đến cho Vương Diệp, giống như một người sống đang quỳ ở chỗ đó.

Nếu không phải tư thế quỳ của bọn họ, biểu thị thân phận của những người này.

Có lẽ Vương Diệp thật sự sẽ cảm thấy, bọn họ là người sống.

Vương Diệp đang suy tư, Vương Lộ thấy anh như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: "Anh điên rồi sao?

Tại sao còn chưa đi?" Giọng Vương Lộ mang theo sự buồn bã và bất lực.

Đối mặt với câu hỏi của cậu ta, Vương Diệp chỉ cười xã giao một tiếng, anh không trả lời.

Vừa đi vào bên trong, những người khác cũng vội vàng theo kịp bước chân của Vương Diệp.

Đi chưa được bao lâu, mọi người cũng dừng bước.

Những gã trước mặt này thực sự quá đỗi quỷ dị.

Mọi người đang suy tư vấn đề trong lòng, Vương Diệp lại đột nhiên liếc nhìn Vương Lộ một cái. "Cậu có biết những thứ này có điều đáng chú ý gì không?" Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Lộ lắc đầu.

Cậu ta sao có thể hiểu được?

Những người xung quanh nhìn thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được chỉ vào mấy thứ trước mặt mà nói.

“Đều là người chết rồi, lẽ nào còn sống lại được?” “Phải đấy, mấy người đừng có mà nghi thần nghi quỷ nữa.” Nhưng những người này không ngờ lời mình vừa nói ra, Phàn Đình ở bên cạnh đã nổi giận đùng đùng quát mắng họ.

“Mấy người đang nói cái quái gì vậy?

Sao có thể ở nơi này nói mấy lời hồ đồ như thế?

Dù họ đã chết, nhưng mấy người cũng không thể bất kính như vậy.” Vẻ mặt Phàn Đình tràn đầy sự phức tạp và quỷ dị, đôi mắt chỉ có tính toán và tinh minh, y đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Có lẽ vì nơi đây quá mức kinh khủng, Phàn Đình lúc này căn bản không thể giữ được bình tĩnh, thậm chí còn có thêm vài phần tư thái của một thầy bói giang hồ.

Nghe lời Phàn Đình nói, sắc mặt mọi người không khỏi trở nên khó coi, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Cái gã này thật thú vị.” Giọng điệu của họ mang theo sự khinh miệt và khinh thường.

Nghe những lời như vậy, Phàn Đình hiển nhiên không biết phải phản ứng thế nào.

Còn Vương Diệp lúc này chỉ bình tĩnh nhìn xuống đất dưới chân.

Trên mặt y lại có thêm vài phần ý cười.

Bên cạnh có một cái bóng đen thoáng qua, khi mọi người chú ý tới thì không nhịn được chỉ vào phía sau lưng Vương Diệp mà nói.

“Kia là cái gì?

Anh mau nhìn xem.” Trên mặt họ lộ vẻ lo lắng và bất lực, nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, nhưng lại phát hiện ở đó không có gì cả, chỉ có một mảng đen tối.

Quả cầu phát sáng lại lăn về, giống như một mặt trời, chỉ là một mặt trời thu nhỏ, lúc này, Vương Diệp nhặt nó lên, đồng thời, đặt lên những người đã chết trước mặt.

Y muốn nhìn rõ ràng tổ chức da thịt và hình dạng của họ, cũng như tất cả những gì họ đã trải qua lúc còn sống.

Nhưng y không ngờ, hành động này của mình lại dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền, chỉ thấy một trong số những người đó đột nhiên vặn đầu một cái, ngay sau đó, đôi mắt cũng chuyển động về phía Vương Diệp, ánh mắt rơi vào quả cầu trong tay Vương Diệp.

Cái dáng vẻ đó cứ như đang nhìn chằm chằm vào quả cầu trong tay Vương Diệp.

Nhưng trên thực tế, rõ ràng tất cả những điều này đều không nên xảy ra, nhưng Vương Diệp lại tỏ ra cực kỳ lãnh đạm, khi nhìn cái xác chết trước mặt, y cũng không nhịn được mở miệng nói.

“Thật thú vị, thế mà còn biết nhìn tôi.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh đã hoảng hồn, dù trước đây anh đã từng thấy không ít tình huống tương tự, nhưng bây giờ Vương Diệp thực sự quá táo bạo, ai cũng không chắc những thi thể trước mặt có sống lại hay không.

Vạn nhất những lời Vương Diệp tùy tiện nói ra, trực tiếp chọc giận họ, những thứ đã chết này lại trực tiếp sống dậy, biến thành Huyết thi, tàn nhẫn sát hại những người như họ.

Vậy thì chờ đợi họ chẳng phải cũng là đường chết sao, Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa vỗ vai Vương Diệp, vốn còn muốn khuyên nhủ Vương Diệp, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại đi đến phía sau gã đó, đầu của gã đó cũng theo đó mà “cạch cạch” vặn lại.

Nghe những âm thanh đó, trên mặt mọi người chỉ có sự phức tạp và quỷ dị, cái cảm giác da đầu tê dại đó lan đến, cũng mang lại cho họ sự buồn bã và nặng nề vô tận.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không nhịn được mở miệng nói.

“Cái này cũng quá đáng sợ rồi!” Mọi người vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Nghe lời họ nói, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, dù có đáng sợ một chút, nhưng điều đó có đáng là gì chứ?

Chương 1468

Trong khi suy tư, y cũng lấy ra vũ khí trong tay mình.

Trên mặt Vương Diệp, mọi người nhìn thấy sự kiên định và quả quyết.

Không lâu sau, bộ thi thể đang quỳ trước mặt này, cứ thế được Vương Diệp cởi trói, tay và chân của thi thể này đều bị dây thừng trói chặt, sở dĩ có thể cố định được, là vì có dây thừng kéo căng tay chân của chúng.

Những người đó đứng bên cạnh nhìn trân trân, còn bộ thi thể trước mắt này, dù được Vương Diệp cởi trói, nhưng y cũng không hoàn toàn giành được tự do, ngược lại, y vẫn quỳ ở đó, hai tay vẫn đặt sau lưng.

Thấy y như vậy, Vương Diệp cũng có chút bất lực, liền vỗ vỗ vai y nói.

“Thật xin lỗi, tôi không giúp được anh, tôi đã cố hết sức rồi.” Lời này vừa nói ra, những người đó đã bị hành động của Vương Diệp dọa đến tái mặt, họ lắc đầu, thần sắc hoảng sợ nói.

“Anh đừng làm thế, chúng tôi thực sự sợ hãi.” “Phải đấy, anh không phải cố ý hù dọa chúng tôi sao?” Trên mặt họ lộ vẻ bất lực và phản cảm, đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp không đáp lại, mà lại với vẻ mặt tùy ý cầm quả cầu trong tay đi vào bên trong, lối đi này tuy nhỏ, nhưng cũng chỉ là hẹp một chút, vẫn có thể đứng thẳng mà đi.

Vương Diệp vừa vui vẻ vừa nhìn những người phía sau, đồng thời vẫy vẫy tay.

Họ phản ứng lại, lập tức đi theo bước chân Vương Diệp.

Nhưng vừa mới đi được vài bước về phía trước, từ phía sau lại truyền đến tiếng thở hổn hển.

Nghe âm thanh này, tất cả mọi người đều đứng sững lại, Phàn Đình càng tức đến tái mặt, trực tiếp khóc lóc nói với Vương Diệp.

"Tôi đã sớm nói với anh rồi, đừng đi lo chuyện bao đồng, tại sao anh lại gây ra nhiều rắc rối như vậy?

Anh xem kìa, cái gã đó sống lại rồi!" Phàn Đình vừa nói vừa chỉ về phía sau, nhưng lời này vừa nói xong, tiếng thở hổn hển lại đột nhiên nhiều lên, hơn nữa không chỉ truyền đến từ phía đó, mà cả phía trước cũng có, trong mảng tối đen đó, trừ phi nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng nghe lời Phàn Đình nói, họ vẫn không nhịn được sợ hãi.

Không thể phủ nhận rằng, những gì Phàn Đình nói thực sự là sự thật.

Trong khi mọi người cảm thán, Vương Diệp cũng nhìn Phàn Đình một cái, cuối cùng vỗ vai đối phương nói.

"Đừng nói mấy lời ngu xuẩn đó." Lời này vang lên bên tai, Phàn Đình bị Vương Diệp kéo đến trước mặt bộ thi thể kia, gã đó tuy đang thở hổn hển, nhưng đây không phải là phản ứng sinh lý, mà là trước khi bị trói bằng dây thừng, bụng y có một lượng lớn khí chướng, bây giờ những khí đó đang từ từ thoát ra ngoài.

Trong khi Vương Diệp phân tích, sắc mặt y cũng dần trở nên nghiêm trọng, nhìn những người bên cạnh, y vẻ mặt sốt ruột nói.

"Đừng đứng ở đó nữa, mau chạy đi, những khí chướng này còn độc hơn cả mấy viên bảo thạch phía trên." Lời y vừa nói ra, mọi người đều hoàn hồn, liền lập tức chạy theo Vương Diệp ra ngoài, nhưng điều họ không biết là, sau khi họ chạy ra, những thi thể vẫn còn giữ được dung nhan khi chết trước mặt này, đều trong khoảnh khắc đó khô héo.

Dù là làn da khô quắt, hay mí mắt sụp xuống.

Sau khi Vương Diệp và những người khác đi vào, họ nhìn thấy đều không nhịn được phát ra tiếng hét kinh hoàng.

Nhưng Vương Diệp nghe tiếng hét như vậy, lại vẻ mặt khó chịu nói.

“Đừng phát ra những tiếng động đó nữa, nếu người bên ngoài thực sự chú ý đến chúng ta, thì mọi người cũng đừng hòng sống sót.” Y nói là sự thật.

Khi mọi người nghe thấy, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi, dù chấp nhận những gì Vương Diệp nói, nhưng, cảnh tượng trước mắt thực sự quá quỷ dị, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của họ.

“Tại sao họ lại khô héo ngay lập tức?

Có phải vì linh hồn của họ đã có cơ hội chuyển thế không?” Đột nhiên có người hỏi ra câu hỏi như vậy, khi Vương Diệp nghe thấy, y dứt khoát quay đầu nhìn qua, phát hiện những gã đó trong đám đông đều tránh ánh mắt của y, Vương Diệp cũng không nhịn được siết chặt nắm đấm nói.

“Là thằng ngu nào nói ra loại lời vô lý như thế?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, họ đều chọn cách phớt lờ, không trả lời, còn Vương Diệp lúc này cũng không hề bận tâm, mà thần sắc lạnh lùng nói.

“Nếu đúng là vì chuyển thế đầu thai thì hay rồi, đằng này chúng còn chưa hoàn toàn rời khỏi đây.” Y vừa nói vừa chỉ vào những thi thể trước mặt, sở dĩ chúng khô héo ngay lập tức, chẳng qua là vì trước khi chết, bụng chúng đã bị nhồi rất nhiều thứ, đó đều là những dược liệu kỳ lạ.

Sau khi chúng chết đi, những dược liệu đó sẽ thông qua một số chất dinh dưỡng trong cơ thể chúng, từ đó liên tục vận chuyển đến cơ thể chúng, để đảm bảo thi thể của chúng không bị thối rữa.

Trong khi Vương Diệp giải thích, mọi người cũng hiểu ý của y, liền nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Thì ra là thế, vậy chúng tôi hiểu rồi.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, nhưng Vương Diệp nghe những lời như vậy, lại không có phản ứng gì lớn, mà nhìn con đường phía trước nói.

“Tiếp tục đi vào bên trong đi.” Y vừa nói vừa lăn quả cầu trong tay vào, khi những ánh sáng đó chiếu sáng, trên mặt Vương Diệp cũng có thêm vài phần cổ quái, thứ y nhìn thấy chẳng qua chỉ là một số thi thể hình thù kỳ dị.

Những thi thể đó đều vặn vẹo với đủ mọi hình dạng, thậm chí là nằm ngổn ngang ở đó.

Rất hiển nhiên, trước khi chết, họ đều đã giãy giụa một phen, không ai cam tâm cứ thế mà chết, hơn nữa, khi Vương Diệp đi đến trước một thi thể, y còn nhìn thấy một túi thêu từ ngực y rơi xuống.

Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng công nghệ thêu trên đó, Vương Diệp vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Nói trắng ra, kiểu chôn theo đó đối với những người bình thường này, hoàn toàn là một bi kịch vạn kiếp bất phục.

Trong khi Vương Diệp suy tư.

Những người đó không hề biết suy nghĩ trong lòng y.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, không lâu sau, mọi người cũng đến một ngã rẽ nhỏ.

Nhìn ngã rẽ này, mọi người đều nóng lòng muốn đi qua, phía sau tuy có vô số thi thể, dày đặc quỳ ở đó.

Nhưng họ đều không quay đầu lại nhìn, mà cứ thế đâm đầu đi về phía trước, trông có vẻ rất vội vàng, muốn chạy trốn khỏi đây.

Nhìn nhóm người này như vậy, Vương Diệp lại nhìn Phàn Đình bên cạnh.

Khi hai người đối mặt, Vương Diệp cũng có thể cảm nhận được gió thổi đến từ ngã rẽ phía trước.

Y giơ tay ra, bảo những người này dừng bước.

Những người đó đều vội vàng đứng yên tại chỗ, tuy họ không nghe Vương Diệp, nhưng lời Phàn Đình nói, họ vẫn nghe lọt tai.

Nhìn Phàn Đình trước mắt, trên mặt mọi người có thêm vài phần cẩn thận và nịnh nọt, họ đang lấy lòng Phàn Đình, nhưng đối phương lại hoàn toàn không để ý, mà nhìn về phía Vương Diệp nói.

“Phía trước có nguy hiểm gì không?” Y không hiểu những hành động của Vương Diệp.

Nhưng Phàn Đình không ngờ lời mình vừa nói xong, Vương Diệp đã kéo y lại, nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Phàn Đình lộ vẻ bài xích, nhưng còn chưa kịp nói chuyện, Vương Diệp đã ấn đầu y vào khe gió.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, khi những luồng khí lạnh lẽo ập đến, Phàn Đình lúc này cuối cùng cũng hiểu ý của Vương Diệp, nhìn Vương Diệp trước mắt, Phàn Đình rất bất lực giải thích với y.

Y không cố ý hiểu lầm Vương Diệp.

Nhưng Vương Lộ nhìn cảnh tượng trước mắt, lại cảm thấy buồn cười, cô đi đến bên cạnh Vương Diệp, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai y nói.

"Cái gã này đầu óc vốn không bình thường, đừng chấp nhặt với hắn làm gì." Trên mặt Vương Lộ có chút phấn khích.

Nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói.

"Trong tay anh còn có xà beng không?" Câu hỏi vang lên bên tai, Trương Khởi Linh vội vàng lấy ra xà beng mình đã chuẩn bị.

Anh biết sở thích của Vương Diệp, bây giờ, Vương Diệp cầm lấy cây xà beng đó, chầm chậm đến chỗ kia.

Y đặt một đầu xà beng vào khe gạch, ngay sau đó dùng sức bẩy, khối gạch đó trực tiếp bị y cạy lên.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp trước mắt, đều không nhịn được nhíu mày nói.

"Làm như vậy có được không?" "Sao cảm giác không ổn lắm?" Họ vừa nói vừa nhíu mày, không phải nghi ngờ Vương Diệp, mà là cảm thấy chỗ này có vấn đề.

Nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai lời họ nói, mà nghiến chặt răng, không ngừng dùng sức.

Không lâu sau, chỗ trước mặt này, cuối cùng cũng bị y đào ra một cái lỗ lớn.

Lúc này mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, có chút vui vẻ nói.

"Thành rồi." Hai chữ này, đại diện cho sự vui vẻ trong lòng họ, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không đặc biệt phấn khích, mà nhíu mày nhìn viên gạch trước mặt, dưới viên gạch tuy có một cái hộp gỗ.

Khi Vương Diệp dùng xà beng nhẹ nhàng gõ vào hộp gỗ, lại cảm thấy cái hộp gỗ này chỉ là rỗng ruột, bên trong chắc hẳn giấu thứ gì đó chăng?

Trong khi y suy nghĩ, y lại tiếp tục dời những viên gạch khác ra, cái ngã rẽ đó, Vương Diệp không tùy tiện đi vào, vì nếu bên trong thực sự có đường, thì nó không thể hẹp đến vậy.

Ngoài những điều này ra, Vương Diệp còn nhìn thấy những viên gạch trên mặt đất cũng hình thù kỳ dị, chúng dường như là cố ý ghép lại với nhau, nhưng lại không đồng bộ.

Cho nên y đã nảy ra ý định, trực tiếp đào những viên gạch đó ra, những người bên cạnh tuy đang lặng lẽ chờ đợi, nhưng không lâu sau, Vương Diệp chất những viên gạch sang một bên, từng viên một, sau đó.

Mọi người dường như cũng hiểu ra vài điều, liền vẻ mặt sốt ruột mở miệng nói.

“Ôi trời ơi, anh đúng là tài năng!” Họ vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

Đối mặt với lời khen ngợi như vậy, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, dù có năng lực, nhưng điều đó thì sao chứ, những rắc rối trước mắt này, chẳng phải vẫn không thể một bước vượt qua sao.

Y suy nghĩ trong lòng, những người bên cạnh không hề biết suy nghĩ trong lòng y.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, không lâu sau, Vương Diệp cuối cùng cũng nhấc được cái hộp gỗ kia lên, cái hộp gỗ đó rất lớn, khi Vương Diệp mở nó ra, lại cảm nhận được vô số mùi trầm hương ập đến.

Những người bên cạnh đều không nhịn được phát ra tiếng kinh ngạc.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp cũng không khỏi đau đầu, liền bịt tai mình lại, vẻ mặt phức tạp nói.

“Được rồi, mấy người đừng có mà la hét nữa.” Thứ y ghét nhất chính là những tiếng ồn như vậy, nghe lời Vương Diệp nói, mọi người đều không tự chủ được mà cười.

Ban đầu họ còn muốn giải thích, nhưng sau khi Vương Diệp lấy thứ bên trong hộp ra.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Vương Diệp đã nghe thấy vô số tiếng hít khí lạnh vang lên bên tai.

Y quay đầu nhìn những người bên cạnh, họ đều chìm trong sự kinh ngạc, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không nhịn được chỉ vào chiếc hộp gỗ trong tay y mà nói.

“Đây là chuyện gì?

Bên trong sao lại có thứ này?” “Có thể giải thích cho chúng tôi một chút không?” Trên mặt họ lộ vẻ cẩn thận và căng thẳng, dường như sợ chọc giận Vương Diệp, nhưng Vương Diệp trước mặt dường như cảm xúc rất ổn định, trong khi suy tư, họ cũng cẩn thận tiếp cận Vương Diệp, đang chuẩn bị lấy những chiếc thược thi bên trong ra.

Nhưng chuyện không ngờ lại xảy ra, chỉ thấy Vương Diệp giơ tay lên, nặng nề đóng hộp lại.

Chương 1469

Mọi người lập tức bị dọa đến tái mặt, đồng thời thu tay lại.

“Ngu xuẩn.” Nói xong hai chữ này, Vương Diệp không thèm để ý đến họ nữa, mà đi về hướng khác, từ đầu đến cuối, y đều tỏ ra cực kỳ lạnh lùng.

Những người đó thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được nhìn theo bóng lưng y rời đi mà thở dài.

“Cái gã này hơi đáng ghét.” “Rõ ràng là mọi người cùng tìm thấy, sao chỉ có một mình hắn được xem?” “Hắn không thấy hành vi của mình rất tệ sao?” Mọi người vừa nói vừa nhìn về phía Vương Diệp, Trương Khởi Linh không thèm để ý đến họ, trực tiếp dẫn Vương Lộ đi theo.

Vương Diệp tuy đang suy tư về chuyện thược thi, nhưng, lúc này y cũng đã có đột phá quan trọng.

Trên thược thi khắc toàn là hình người.

Trong đó có một khuôn mặt chính là của cái gã mà Vương Diệp vừa chạm vào.

Sau khi quay lại vị trí đó, Vương Diệp cũng lấy cái thược thi ra, nhìn bức tường trước mặt, y nhẹ nhàng gõ gõ, không ngờ một cánh cửa từ từ xoay ra, ngoài cánh cửa này ra, những chỗ khác cũng có vô số cánh cửa từ từ xoay ra.

Nhìn những cánh cửa đó, Vương Diệp cũng không khỏi chìm vào im lặng.

Tổng cộng có 12 cánh cửa, những thược thi tương ứng đều nằm trong hộp.

Khi cầm thược thi trong tay, Vương Diệp cũng nhìn cánh cửa trước mặt, trên đó quả thực có treo một ổ khóa, chỉ chờ y đặt thược thi vào, và mở khóa.

Những người khác vội vàng đi tới, nhìn cảnh tượng trước mắt, đều không tự chủ được mà dừng bước, khi họ đi tới, bước chân đặc biệt chậm lại, dường như lo lắng làm phiền Vương Diệp.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, không thèm để ý đến họ, mà cẩn thận đẩy chìa khóa vào, ngay sau đó mở cánh cửa trước mặt, khi cánh cửa này mở ra là luồng gió lạnh gào thét.

Khi luồng gió lạnh đó thổi qua, mang lại cho mọi người sự thê lương, gần như muốn thấm sâu vào tận xương tủy của họ.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, mọi người vội vàng lắc đầu nói.

“Cái cửa này không được, chúng ta đổi cửa khác đi.” Họ vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp, nhưng nghe những lời như vậy, Vương Diệp lại cảm thấy buồn cười, y hất những người này ra, đồng thời, vẻ mặt khó chịu chất vấn.

“Ở đây ai làm chủ?

Mấy người có tư cách gì mà bàn luận với tôi?” Lời này vừa ra, mọi người đều im lặng, họ quả thực không bằng Vương Diệp, trong một số cuộc tranh luận cũng như phân tích cũng không xuất sắc bằng Vương Diệp, nhưng ai cũng không muốn chết ở nơi đó.

Trong khi mọi người suy tư, lại không nhịn được nhìn về phía Phàn Đình, kết quả đối phương cứ thế lặng lẽ nhìn Vương Diệp, dường như tin tưởng Vương Diệp, lúc này, sắc mặt mọi người càng trở nên vô cùng khó coi.

Phàn Đình lại không hề bận tâm, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Vương Diệp cứ thế cầm thược thi, mở tất cả các cánh cửa đó, mỗi cánh cửa tương ứng đều là những khung cảnh khác nhau.

Dù bên trong có luồng gió lạnh gào thét, hay sự cuồng nhiệt lan tràn trên mặt họ, hoặc nói là bóng tối không nhìn thấy bờ bến.

Những thứ này đều không ngừng xuất hiện.

Nhưng Vương Diệp lại không bị ảnh hưởng, mà nhìn la bàn trong tay mình, 12 cánh cửa này chỉ cách nhau hai mét, theo lý mà nói, những cảnh tượng bên trong không thể thay đổi ở một nơi cách hai mét.

Cho nên phần lớn đều là giả tượng.

Sau khi đưa ra kết luận này, trên mặt Vương Diệp cũng có thêm vài phần ý cười, những người bên cạnh thấy y vui vẻ cười, lại nhìn Phàn Đình bên cạnh mình, ngày thường Phàn Đình rất giỏi ra lệnh, nhưng bây giờ lại giống như một kẻ ngốc, chỉ biết đứng ngẩn ngơ ở đó……

Trong khi mọi người suy nghĩ, trên mặt cũng tràn đầy sự phức tạp, vốn dĩ định oán trách Phàn Đình một phen, không ngờ lúc này Vương Diệp trực tiếp giao thược thi trong tay cho Phàn Đình, cả cái hộp cũng nhét luôn qua, hành vi này khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Phàn Đình tuy có chút kinh ngạc, nhưng Vương Diệp lại vẻ mặt tùy ý nói.

“Tôi cảm thấy mấy người rất không phục tôi, nên thứ này vẫn là do mấy người tự cầm đi.” Y vừa nói vừa nhét đồ vật qua, nghe những lời như vậy, sắc mặt những người đó lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Phàn Đình cũng không nhịn được siết chặt nắm đấm, vốn dĩ y có ý kiến, nhưng nhìn những thứ trước mặt này, những thược thi và hộp đó, những ý kiến cuối cùng cũng biến mất không còn dấu vết, cửa tuy đã mở ra, nhưng, những thược thi này vẫn có ý nghĩa kỷ niệm, đặc biệt là khi chúng là một bộ với chiếc hộp.

Trong khi Phàn Đình suy tư trong lòng, những người bên cạnh nào có suy nghĩ khác, nhưng họ không nói gì cả.

Còn Vương Diệp lúc này chỉ nhìn cánh cửa trong tay mình.

Y có thể khẳng định rằng, luồng gió lạnh gào thét, chắc chắn đại diện cho con đường chính xác, vì chỉ dẫn của la bàn cũng là như vậy, ngoài ra, tất cả những thay đổi đều bắt đầu từ người này (ý chỉ cái xác ban đầu).

Trong khi Vương Diệp suy tư trong lòng, những người khác nhìn thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng nói.

“Anh đang làm gì ở đó?” “Đi vào có thực sự có đường sống không?” “Tại sao anh lại tin tưởng bản thân mình như vậy?” “Ai cho anh sự tự tin đó?” Họ líu lo hỏi, đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp không trả lời, mà nhìn về phía sau, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều kiên định không lay chuyển đứng phía sau, không một lời oán trách, thậm chí là tò mò.

Thấy hai người họ như vậy, Vương Diệp hài lòng gật đầu, trực tiếp nhấc chân đi vào, Vương Lộ thấy Vương Diệp như vậy, không nhịn được nói.

“Anh đợi đã, tôi tìm thấy lối ra khác rồi.” Nhưng lời vừa nói xong, Vương Diệp và những người bên cạnh y đã biến mất.

Phàn Đình quả thực đã có phần tự phụ, nhưng y không ngờ Vương Diệp lại quá đáng như vậy.

Nhìn về phía trước, Phàn Đình không nhịn được giận dữ nói.

“Hắn thật đáng ghét, không cần quan tâm đến hắn, bây giờ chúng ta đi đường của mình.” Trong khi nói, y cũng cầm la bàn trong tay, bắt đầu từ từ nghiên cứu, những người bên cạnh tuy sẵn lòng chờ đợi, nhưng nhìn cửa mà Vương Diệp đã đi vào, họ lại không nhịn được nhíu mày.

“Bên trong có thực sự đúng không?” “Tại sao bên trong không có tiếng kêu thảm thiết nào?” “Tại sao họ vẫn chưa ra?” Những người đó líu lo nói, vốn dĩ cho rằng Vương Diệp và bọn họ đã gặp nguy hiểm, theo lý mà nói, lúc này họ nên phát ra tiếng kêu thảm thiết mới phải.

Dù Vương Diệp không kêu thảm thiết, nhưng Vương Lộ thì sẽ chứ?

Vương Lộ có tính cách thế nào?

Khi họ bắt giữ người này, họ đã hiểu rõ rồi.

Nhưng bây giờ bên trong không có bất cứ âm thanh nào.

Dần dần, sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi.

Nghe lời họ nói, trên mặt Phàn Đình chỉ có sự phẫn nộ và phản cảm, y giơ tay lên, vỗ đầu từng người một, những cái tát nặng nề vỗ vào đầu những người này, cũng chọc giận đám người này.

Nhìn Phàn Đình trước mặt, họ siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi mấy lần, mới nhẫn nhịn nuốt giận xuống.

“Anh đang làm gì vậy?

Tại sao lại động thủ với chúng tôi?” “Anh điên rồi sao?

Tại sao lại làm như vậy?

Chẳng lẽ chúng tôi nói chuyện cũng có tội?” “Hay là nói chúng tôi không được phép bàn luận những điều này?” Giọng điệu của họ mang theo sự khó tin và khó hiểu.

Nghe lời họ nói, trên mặt Phàn Đình chỉ có sự khinh miệt và khinh thường, dưới ánh mắt của mọi người, Phàn Đình ngẩng cằm lên, thần sắc kiêu ngạo nói.

“Mấy người không nghĩ là tôi không bằng Vương Diệp chứ?” Câu hỏi này vang lên bên tai, ngay lập tức tất cả mọi người chìm vào im lặng, họ hé môi, không thể trả lời, dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng nói ra thật sự là đắc tội người khác.

Trong khi mọi người suy tư, Phàn Đình lại đảo mắt một cái, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Một lũ ngu ngốc.” Nói xong câu này, y liền trực tiếp xoay người rời đi.

Thấy Phàn Đình đi vội vàng như vậy, những người đó lại không nhịn được mở miệng nói.

“Anh đợi chúng tôi đã.” Họ vừa nói vừa vội vàng chạy tới, nhưng Phàn Đình nghe những lời như vậy, lại không đáp lại, mà nhìn la bàn trong tay mình, có lẽ vì những người này phân tâm, lúc này, Phàn Đình trực tiếp chỉ vào một trong những cửa nói.

“Đây là đúng, mấy người đi vào đi.” Lời y vừa nói ra, một trong số những người đó gật đầu, vì y đã chọc giận Phàn Đình, nghĩ muốn chuộc tội nên là người đầu tiên xông vào, không ngờ vừa mới đi vào, giây tiếp theo, cả người y đã ở trong tư thế lơ lửng.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên bên tai.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết này rất nhanh lại biến mất, chỉ là những tiếng vọng vẫn còn quanh quẩn, trong khi mọi người nghe thấy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, họ quay đầu nhìn Phàn Đình một cái, đang chuẩn bị chất vấn đây là chuyện gì, không ngờ Phàn Đình lại nhìn la bàn trong tay mình, vẻ mặt ảo não siết chặt nắm đấm, rất hiển nhiên, y đã nhìn nhầm, nhìn những người trước mặt, Phàn Đình nói.

“Đi theo hướng của Vương Diệp.” Lời này vừa nói ra, mọi người gật đầu, nhưng trên mặt lại tràn đầy sự quỷ dị, họ cố ý đi chậm lại, không ai đi trước, chỉ để Phàn Đình một mình từ từ đi lên.

Phàn Đình không chú ý đến những hành động nhỏ này của họ, nhưng đợi y đứng ở cửa này rồi, cũng dần dần nhận ra điều không ổn, y quay đầu nhìn mọi người nói.

“Tại sao mấy người không đi đầu tiên?” Câu hỏi này đến quá đột ngột, những người đó căn bản không biết phải trả lời thế nào, từng người một nhìn nhau nói.

“Vì anh là đại ca, nên chúng tôi phải tôn trọng anh.” “Những thứ tốt đẹp đều phải để lại cho anh.” Họ vừa nói vừa cười khổ, những lời như vậy là bất đắc dĩ mới nói ra, Phàn Đình nghe thấy, lại siết chặt nắm đấm, thần sắc quỷ dị đi vào, y không cãi nhau với những người này, mà trong lòng nghĩ, Vương Diệp ở bên trong chắc là không sao.

Nên y đi vào chắc cũng không có vấn đề gì.

Nhưng những suy nghĩ này quá đỗi ngây thơ.

Những người đó thấy Phàn Đình cứ thế đi vào, suy nghĩ một chút, cũng lần lượt đi theo, vì Phàn Đình không phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cũng có nghĩa là bên trong không có vấn đề lớn, nhưng sau khi đi vào, mọi người mới phát hiện bên trong là một thế giới khác.

“Biết thế đã tin Vương Diệp.” “Phải đấy, anh ấy dẫn đường thật sự không có vấn đề gì.” “Không giống như một số người.” Những gã đó líu lo bàn tán.

Nghe những âm thanh như vậy, trong lòng Phàn Đình rất không vui, y quay đầu nhìn những người phía sau, ánh mắt tuy lạnh lẽo, nhưng những người đó lại không dám nhìn thẳng vào y, mà cúi đầu nhìn bậc thang dưới chân nói.

“Chúng ta phải đi bao lâu mới có thể đến đích?” Đối mặt với câu hỏi của những người này, Phàn Đình không đáp lại, mà lấy ra quả cầu của mình, khi y đặt quả cầu xuống đất, xung quanh đều được chiếu sáng, nhưng Phàn Đình và những người bạn bên cạnh cũng nhìn thấy những thứ được vẽ trên tường.

"Kia là cái gì?

Hình như là chim công." Họ vừa nói vừa chỉ vào, một và một thứ bảy sắc cầu vồng.

Đó là những con mắt được tạo thành từ lông công.

Trong khi mọi người cảm thán, cũng không nhịn được vươn tay chạm vào, không ngờ, con công trước mắt như thể sống lại, dưới ánh sáng chiếu rọi, con công này cứ thế vỗ cánh bay đến trước mặt họ.

Ngoài ra, con công này còn phát ra tiếng kêu chim chóc sắc nhọn và ngắn ngủi.

Nghe tiếng kêu chim chóc như vậy, mọi người đều không tự chủ được mà ôm ngực, vẻ mặt phấn khích nói.

"Cái này cũng quá hay rồi!" Trên mặt họ lộ vẻ hưởng thụ và kích động.

Nghe những lời như vậy, Phàn Đình lại cảm thấy buồn cười, y lắc đầu, không thèm để ý đến những người này.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp và Vương Lộ sau khi đi được vài bước, cũng dừng lại, những âm thanh từ phía sau truyền đến, thu hút sự chú ý của cả ba người.

Chương 1470

“Chuyện gì vậy?

Không lẽ là Phàn Đình và mấy người đó đã vào?” Trên mặt Vương Lộ lộ vẻ cẩn thận.

Nghe câu hỏi của cô, Vương Diệp không đáp lại.

Trương Khởi Linh nghe thấy, chỉ nhìn về phía sau, ở đó không có gì cả, chỉ có luồng gió lạnh trống rỗng đang vang vọng.

Điều đó cũng có nghĩa là, vấn đề ở phía đó có lẽ không nghiêm trọng.

Trong khi Trương Khởi Linh suy tư, lại vỗ vai Vương Diệp nói.

“Tiếp tục đi về phía trước đi, đó có thể chỉ là ảo giác chúng ta nghe thấy.” Lời này vừa nói xong, tiếng kêu thảm thiết thê lương lại vang lên.

Lúc này Trương Khởi Linh đã không thể đứng vững được nữa.

Vương Diệp cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục đi tiếp.

Đối với chuyện này, Vương Diệp cũng không muốn nói nhiều, trực tiếp cất bước đi về phía trước.

Mọi người thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, cũng lập tức theo sát bước chân của cậu.

Nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh, bọn họ hơi căng thẳng nói: “Cậu định đi đâu vậy?” Mặt bọn họ lộ vẻ cẩn trọng và bất đắc dĩ, đối mặt với câu hỏi này, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Đương nhiên là tiếp tục đi tới rồi, lẽ nào còn muốn ở lại cái chỗ kia lải nhải không ngừng, rồi lại dụ con chim khổng tước kia tới, sau đó mọi người lại rơi vào một vòng tuần hoàn mới.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, trong mắt cũng thêm vài phần khinh miệt.

Những người đó không biết suy nghĩ của Vương Diệp, thấy cậu cứ thế đi, nghĩ một lát cũng vội vàng đi theo.

Thế nhưng đi dọc con đường này, điều mọi người cảm nhận được là sự chật hẹp, bọn họ cứ quanh co hết lối mộ này đến lối mộ khác, khi những vòng xoắn đó xuất hiện, bọn họ gần như đã tê liệt.

Nhìn Vương Diệp phía trước, mọi người rất căng thẳng nói: “Chuyện này là sao vậy?

Lối mộ kiểu này thật sự không vấn đề gì chứ?” “Hẹp như vậy, nhỏ như vậy, nếu chúng ta thật sự gặp phải cơ quan, vậy chỉ có đường chết thôi.” “Đúng vậy, hay là cậu bình tĩnh một chút đi!” Những người bên cạnh vừa nói, vừa nhẹ nhàng đẩy cánh tay Vương Diệp một cái.

Đối mặt với yêu cầu của bọn họ, Vương Diệp chỉ khoát tay, không chút khách khí nói: “Sợ cái gì chứ, đã đến đây rồi, còn trốn tránh nữa thì có tác dụng gì, đàn ông đích thực thì đối mặt với nguy hiểm đi.” Vương Diệp trực tiếp chỉ về phía trước, nói với vẻ vô cùng bá đạo.

Nghe những lời này, những người đó chỉ nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù đồng tình với lời Vương Diệp nói, nhưng khi đi theo cậu về phía trước, sắc mặt bọn họ cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này Vương Diệp cứ thế cắn chặt răng, từng bước đi tới.

Cùng với thời gian trôi qua, con đường nhỏ khúc khuỷu phía trước, những vòng xoắn xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Giờ phút này mọi người đã có chút không thể chịu đựng nổi, thậm chí còn cảm thấy mình đang đi vòng lại đường cũ.

Nhìn Vương Diệp phía trước, bọn họ không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Chúng ta có phải đi nhầm chỗ rồi không?” “Đúng vậy, cậu xem kỹ lại đi.” Mặt bọn họ mang vẻ phức tạp.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ cười qua loa, cậu tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, một con đường thẳng tắp xuất hiện phía trước, nhưng cậu không vội cất bước đi qua, mà ném một hòn đá về phía trước.

Giây tiếp theo, một thanh trường đao trực tiếp từ trong bóng tối lao ra.

Nhìn thấy thanh trường đao đó, Vương Diệp dứt khoát né tránh, những người khác cũng né sang một bên.

Mặc dù đã né được, nhưng nhìn Vương Diệp phía trước, bọn họ đều không nhịn được oán trách nói: “Theo lý mà nói, thứ này phải là cậu giải quyết mới đúng chứ?” “Đúng vậy, cậu xem cậu bây giờ hoảng hốt mất vía thế kia, đâu ra dáng vẻ gì?” Mặt bọn họ mang vẻ phức tạp và kỳ quái.

Nghe những lời này, Vương Diệp không đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm thanh trường đao phía trước.

Cùng với thời gian trôi qua, chuyện khiến người ta không ngờ tới cũng xảy ra.

Thanh trường đao đó tuy lại một lần nữa bay tới, nhưng lúc này Vương Diệp cũng rõ ràng cảm nhận được sự chấn động mà thanh trường đao đó mang lại cho mình.

Bởi vì trên thanh đao đó xuất hiện máu tươi, ngoài ra, nó không ngừng bay ra từ nơi đó, sức mạnh đến từ đâu, Vương Diệp không biết, dù sao nó vẫn thẳng tắp bay tới.

Những người bên cạnh nhìn Vương Diệp phía trước, lại không nhịn được cẩn thận từng li từng tí nói: "Thứ này hình như không đơn giản." "Trông thật là kỳ quái." Những người đó lải nhải không ngừng, nghe lời bọn họ nói, Vương Diệp chỉ cười qua loa, rồi đi về một hướng khác.

Cậu đi rất nhanh, những người đó thấy Vương Diệp như vậy, lại lần nữa mở miệng nói với cậu: "Cậu chờ một chút." Mặt bọn họ mang vẻ nôn nóng và cấp bách.

Nhưng nghe những lời này, Vương Diệp lại không hề lay động.

Đợi cậu đi được vài bước, thanh trường đao đó lại một lần nữa xuất hiện.

Mà lúc này Vương Diệp vẫn né tránh như lúc nãy.

Những người phía sau cũng vậy.

Rắc rối phía trước hình như cũng chỉ có vậy.

Bọn họ đang suy nghĩ trong lòng, nhưng Vương Diệp lại nghi ngờ nếu bọn họ tiếp tục đi xuống, sẽ lại đi vào một con đường nhỏ khúc khuỷu y hệt, tiếp theo bọn họ sẽ thật sự rơi vào một vòng tuần hoàn chết, giống như thanh đao này vậy.

Sức mạnh đó đến từ đâu, Vương Diệp không biết, nhưng đợi khi cậu đi đến nơi thanh đao xuất hiện, cũng dám khẳng định nếu tiếp tục đi xuống, sẽ là một vòng luân hồi mới, hơn nữa y hệt như vừa rồi.

Khi cân nhắc đến chuyện này, Vương Diệp cũng không còn do dự nữa, mà sờ vào bức tường bên cạnh mình.

Cậu cố gắng tìm ra cơ quan bên trong những bức tường này, những người bên cạnh thấy động tác của cậu vội vã như vậy, cũng ở bên cạnh giúp đỡ.

Vương Lộ và Phàn Đình không rảnh rỗi, Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, đột nhiên mở miệng nói với cậu: “Hay là thế này đi, đợi thanh đao đó xuất hiện, tôi sẽ nghĩ cách tóm lấy nó.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp lập tức đứng sững tại chỗ.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh một cái, cuối cùng lại nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không được, nguy hiểm lắm.” Thanh đao đó Trương Khởi Linh chưa chắc đã tóm được, nếu anh không tóm được, mà còn bị thanh đao đó kéo đi, thì mọi chuyện sẽ rất tệ.

Đồng thời khi nói, Vương Diệp cũng cầm sợi dây trong tay mình nói: “Anh có thể thử dùng dây thừng quấn lấy nó, nếu thành công rồi, thì có nghĩa là thanh đao đó có thể bị kéo xuống.” Lời này vừa nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu, lúc này anh cứ thế cầm sợi dây Vương Diệp đưa, không lâu sau, Vương Diệp cũng từ bức tường phát hiện ra một số thứ mới, bức tường này hóa ra là rỗng ruột.

May nhờ Vương Lộ và Phàn Đình tỉ mỉ quan sát.

Nếu không, thứ này người thường thật sự không thể phát hiện ra.

Vương Diệp vừa suy nghĩ trong lòng, những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được cẩn thận từng li từng tí nói: “Nói thật, cậu nghĩ những rắc rối này, chúng ta thật sự có thể giải quyết được không?” Mặt bọn họ mang vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Nghe câu hỏi này, Vương Diệp không đáp lại.

Chỉ là cùng với thời gian trôi qua, chuyện khiến người ta không ngờ tới cũng xảy ra.

Chỉ thấy một luồng gió mạnh mẽ trực tiếp ập vào mặt.

Giây tiếp theo, thanh trường đao đó cũng bị Trương Khởi Linh trói chặt trong tay.

Mặc dù sợi dây đã trói chặt thanh trường đao, nhưng sợi dây lại tuột khỏi tay.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Trương Khởi Linh không nhịn được nắm chặt nắm đấm.

Vương Lộ và Phàn Đình vẫn còn ở chỗ đó đào bới.

Hai người hành động cực kỳ cẩn thận, bởi vì Vương Diệp đã nói, những căn mộ thất kiểu này do ẩm ướt tối tăm quanh năm, rất có khả năng sẽ có một số thứ như rắn hoặc rết.

Nếu như bọn họ sơ ý chạm phải thứ đó, bị cắn một miếng, tiếp theo điều chờ đợi bọn họ tuyệt đối là vạn kiếp bất phục.

Nghe lời nhắc nhở của Vương Diệp, hai người phía trước đều ngơ ngác gật đầu, tỏ vẻ không có bất kỳ ý kiến gì.

Mà lúc này Vương Diệp cũng nhíu mày nhìn thứ trong tay bọn họ.

Mặt cậu mang vẻ suy tư, không lâu sau, mọi người vỗ vai Vương Diệp, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nói thật, đây hình như thật sự là một lối đi, hay là chúng ta nhanh chóng đi thôi!" Vương Lộ và Phàn Đình có chút kích động.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại lắc đầu, cậu và Trương Khởi Linh giống nhau, cố chấp đứng tại chỗ đó, tĩnh lặng chờ đợi thanh trường đao lại một lần nữa xuất hiện, cơn gió gào thét lại một lần nữa ập đến trước mặt mọi người.

Thanh trường đao đó tuy xuất hiện, nhưng ở phần đuôi trường đao lại không có sợi dây nào treo.

Nhìn thanh trường đao phía trước, sắc mặt Vương Diệp trở nên cực kỳ phức tạp.

Những người khác chỉ ở bên cạnh với vẻ mặt mờ mịt nói: “Chuyện này thật khó hiểu.” “Đúng vậy, đã có nhiều trường đao như vậy, vậy có phải nói rõ, cơ quan lần này của bọn họ thật sự đã tốn rất nhiều tâm tư bố trí...?” “Cái này cũng quá khủng khiếp rồi chứ?” Những người đó không ngừng nói.

Nghe lời bọn họ, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Lối đi phía trước này đang chào đón bọn họ bước vào, Vương Lộ và Phàn Đình đã không kịp chờ đợi, hai người nhìn Vương Diệp bên cạnh một cái, phát hiện cậu vẫn như vậy, nhất thời cũng có chút sốt ruột.

“Nếu cậu không đi, chúng tôi đi trước đây.” “Đúng vậy, cậu cứ ở đây một mình đi.” Vương Lộ và Phàn Đình không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này, nghe lời hai người họ, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh một cái, cuối cùng vỗ vai đối phương, Trương Khởi Linh gật đầu đi theo vào.

Sau khi đi qua lối đi này, lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một lối mộ khác xuất hiện phía trước, lối mộ đó tràn ngập sự phồn hoa, ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, để tạo ra một lối mộ như vậy, những người đó đã tốn biết bao tâm tư và tâm huyết.

Bởi vì lối mộ phía trước đều được lát bằng đá bạch ngọc Hán.

Vương Diệp chỉ im lặng đứng bên cạnh nhìn, trên mặt đã tràn đầy sự phức tạp và kinh hãi.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, liền vỗ vai Vương Diệp nói: “Hay là chúng ta chờ một chút, xem bên trong có cơ quan gì không?” “Đúng vậy, bọn họ dụng tâm bố trí tất cả những thứ này, đoán chừng cũng là để dụ chúng ta mắc bẫy.” Đám người đó dường như đột nhiên trở nên thông minh.

Nhưng trên thực tế, bọn họ đang có ý đồ gì, Vương Diệp đều đã nhìn ra.

Ngay khi những người đó cho rằng Vương Diệp sẽ cẩn thận hơn, không ngờ Vương Diệp khoát tay, nghiêm túc nói với bọn họ: “Cứ đi thẳng đi, đừng đứng ngốc ở đó nữa.” Lời này vừa nói ra, mọi người gật đầu, khi cất bước đi lên, bọn họ lại đồng loạt nhìn nhau, rõ ràng là đang chờ đối phương bước ra bước đầu tiên.

Thấy những người này đứng tại chỗ do dự không quyết, vẫn đang chờ đối phương ra tay, Phàn Đình nghĩ một lát, cũng không chút do dự đẩy Vương Lộ về phía trước một cái, mặc dù là động tác vô ý, nhưng Vương Lộ lại bị cô ta chọc giận.

Nhìn Phàn Đình phía sau, Vương Lộ rất khó hiểu nói: “Cô biết mình đang làm gì không?” Giọng Vương Lộ mang vẻ thiếu kiên nhẫn, lối mộ được chế tạo từ đá bạch ngọc Hán cực kỳ xa hoa, cô đi hai bước ở đây, cũng không có cơ quan gì xuất hiện, mà giờ Vương Lộ cũng đã yên tâm.

Cô ta trực tiếp khiêu khích Phàn Đình phía sau mình, thái độ mắng mỏ đó làm những người khác đều kinh ngạc ngẩn người.

Không ai ngờ một người thanh lịch như Vương Lộ lại làm ra chuyện chửi bới ngoài đường phố như vậy?

Ngay cả Vương Diệp cũng đứng sững tại chỗ.

Chương 1471

Nhìn Vương Lộ phía trước, Vương Diệp cuối cùng lại không chút do dự cảm thán: “Cô gái này không phải thật sự bị điên rồi chứ?” Lời này vừa nói ra, Vương Lộ quay đầu nhìn cậu một cái, trên mặt tuy có chút phức tạp, nhưng rất nhanh, cô lại cúi đầu, chọn cách bỏ qua những suy nghĩ của Vương Diệp.

Trong tầm mắt Vương Diệp, Vương Lộ cũng kéo Phàn Đình lên, sau đó hai người cô đẩy tôi kéo, tiếp đó, chỉ trong nháy mắt đã đi đến giữa con đường, đã đi được một đoạn đường dài, xác định ở đó không có cơ quan.

Mọi người thấy bọn họ như vậy, lập tức cười ha ha nói: “Hai người cứ tiếp tục cãi nhau đi!” Lời này vừa nói ra, Vương Lộ và Phàn Đình lập tức bình tĩnh lại.

Nhưng Vương Lộ không để ý đến Phàn Đình, mà nhìn con đường phía trước, cô nhìn Vương Diệp phía sau một cái, không chọn đi ở phía trước.

Vương Diệp tuy đi đến trước mặt Vương Lộ, nhưng nhìn đám người phía sau, cậu vẫn lắc đầu, nói trắng ra, những kẻ này đều là một đám người không đáng tin cậy mà thôi.

Vừa suy nghĩ, trong mắt cậu cũng tràn đầy vẻ lạnh nhạt, những người đó dường như biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp.

Nhìn những người phía trước, bọn họ há miệng.

Đang chuẩn bị giải thích với Vương Diệp, không ngờ, lúc này Vương Diệp đã tăng nhanh bước chân của mình.

Đi không lâu, cậu dừng bước.

Những người bên cạnh đều không khỏi nhíu mày, những cơn gió lạnh từng đợt thổi tới, trên lối đi tuy không có cái gọi là bích họa, nhưng lại có một số bóng người kỳ lạ.

Nhưng những thứ đó nếu nhìn kỹ, lại dường như không tồn tại.

Lúc này Vương Diệp cố ý dừng bước, cứ thế im lặng nhìn bức tường phía trước, được xây bằng những khối đá bạch ngọc Hán.

Những người khác nhìn động tác của Vương Diệp, đều không tự chủ được mà bình tâm lại, im lặng nhìn vấn đề trên đó.

Nhưng bọn họ nhìn nửa ngày, cái gì cũng không phát hiện, dần dần, mọi người đều không khỏi nói với Vương Diệp: "Tình huống kiểu này sao lại kỳ quái thế?" "Trong này không phải thật sự có người chứ, người đó hình như vẫn luôn nhìn chằm chằm tôi kìa?

Xem kìa, kẻ này thật đáng sợ." Mặt bọn họ mang vẻ phức tạp.

Nghe lời bọn họ, Vương Diệp vội vàng nhìn về hướng bọn họ, nhưng trên bức tường mà bọn họ nói, Vương Diệp lại không thấy cái gọi là người, đám người này chẳng lẽ đang đùa mình sao?

Khi ý nghĩ này hiện lên, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Thế nhưng đám người đó vẫn còn đang kinh hô không dứt, nhưng ánh mắt không hề rơi trên người Vương Diệp, cũng không có chút nào bất định, rõ ràng, bọn họ không phải đang đùa Vương Diệp, vậy thì ở đó thật sự có thứ mà cậu không nhìn thấy.

Vương Diệp vừa suy nghĩ trong lòng, cũng im lặng nhìn bức tường phía trước, không ngờ nhìn được một lúc, một bóng người mờ ảo, lại từ từ xuất hiện.

Trong tầm mắt Vương Diệp, bóng người đó đứng trước mặt cậu với một dáng vẻ cực kỳ thê lương.

Những người bên cạnh đều bị dọa đến trợn mắt há mồm.

“Cái thứ quỷ quái này rốt cuộc là gì?” Mặt bọn họ tràn đầy sự bất lực và phẫn nộ, nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, cậu không trả lời, mà nhìn bóng người phía trước, sau khi một bóng người xuất hiện, lại có những kẻ khác lướt ra.

Những thứ đó từng chút một xuất hiện trên bức tường, dường như cần phải đi qua vậy, nhưng Vương Diệp hiểu rõ, trên thế giới này không thể có cái gọi là quỷ hồn, cho nên những thứ này đều là tự mình hù dọa mình mà thôi.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại vỗ vỗ vai những người đó nói: “Mấy người tránh ra trước đi, tình hình bên này, để tôi giải quyết.” Dù sao bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì, Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, những người đó nghe lời Vương Diệp, lập tức gật đầu.

Trong tầm mắt Vương Diệp, bọn họ cứ thế tránh sang bên cạnh vài bước, mà lúc này, Vương Diệp cũng nhìn những người trên đó.

Những thứ đó quả thực là dán trên đó, nhưng vô cùng mơ hồ mông lung.

Chỉ là đường nét cơ thể và hướng xương cốt trên người bọn chúng, lại vô cùng giống một con người.

Cho nên thoạt nhìn thật sự sẽ bị giật mình một cái.

Nhưng Vương Diệp không ngờ, mình vừa không để ý Phàn Đình, cô ta đã đi vào trong bóng tối.

Ngoài ra, cô ta còn không bật đèn pin, cứ dựa vào chút ánh sáng trên người những người này, từng chút một mò mẫm đi về phía trước.

Phàn Đình đang nghĩ gì không ai biết, nhưng sau khi cô ta sờ phải thứ lạnh lẽo kia, tiếng kêu thảm thiết phát ra theo bản năng cũng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, mà lúc này, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía Phàn Đình, đồng thời vẻ mặt đầy khó hiểu nói: "Cô đang làm gì ở đó?" Giọng Vương Diệp mang vẻ thiếu kiên nhẫn, Phàn Đình nghe thấy giọng cậu, cả người đều run lên một cái, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Vương Diệp, càng run rẩy nói: "Tôi không biết tại sao, hình như bị hoa mắt vậy, lại nhìn thấy một cái…" Lời cô ta còn chưa nói xong, tay đã sờ lên thứ lạnh lẽo kia, sau khi xác định là đá, cô ta cũng thở phào nhẹ nhõm, và vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: "Chuyện nhỏ thôi, không có vấn đề gì cả, đừng lo cho tôi." Lúc này Phàn Đình còn giả vờ ra vẻ cực kỳ tùy tiện, thậm chí còn vẫy tay về phía những người đó, dù cho những người đó căn bản không nhìn thấy, nhưng Phàn Đình không quan tâm.

Mà sắc mặt Vương Diệp đã tối sầm lại, cậu nhìn người bên cạnh, liền không chút do dự vỗ vai bọn họ nói: "Mấy người ở đây chờ, tôi qua đó xem một chút." Cậu vừa nói, vừa đi đến trước mặt Phàn Đình, đối phương nhìn chiếc đèn pin trong tay Vương Diệp, cả người đều bị dọa đến mặt tái mét, dường như không ngờ, động tác của Vương Diệp lại nhanh như vậy, mà lúc này Vương Diệp cũng nhìn thứ cô ta đang nắm.

Đó lại là một tấm mộ bia.

Vương Diệp có chút kinh ngạc, Phàn Đình nhìn thứ mình đang cầm, lại vẻ mặt hoảng sợ lùi sang bên cạnh vài bước, người này vốn luôn cẩn thận, hơn nữa còn có chút mê tín.

Giờ đây thứ đồ trước mặt này, cũng dọa cô ta không ít.

Thấy Phàn Đình hồn vía lên mây, Vương Diệp cũng không nhịn được cười: "Thật là ngu ngốc." Ba chữ này vừa nói ra, Phàn Đình lập tức sầm mặt xuống, không biết nên trả lời thế nào.

Những người bên cạnh thấy vẻ mặt của Phàn Đình, lại không nhịn được cẩn thận từng li từng tí nói: “Thứ này có đáng sợ đến thế sao?” “Cô gái này trông có vẻ nhát gan nhỉ.” “Đúng vậy, thế này mà cũng dám tới, chẳng phải chỉ là một tấm mộ bia thôi sao?” Những người đó vừa nói vừa nhướng mày nhìn Phàn Đình, trong nhận thức của bọn họ, mộ bia căn bản chẳng tính là gì.

Nhưng Phàn Đình nghe lời bọn họ, lại tức đến tái mặt.

Rõ ràng bọn họ là những người mình đã thuê, vậy mà giờ lại dám nói ra những lời như vậy, cô ta không thể chịu đựng nổi, nhưng Vương Diệp lại quay đầu nói với những người đó: “Tôi không phải bảo mấy người ở đó nhìn chằm chằm những bóng người kia sao?

Mấy người qua đây làm gì?” Thái độ của cậu cực kỳ tệ, mọi người nghe lời cậu, nhất thời hoàn hồn lại, đều ngơ ngác gật đầu, sau đó, lần lượt trở lại chỗ đó, cứ thế kiên nhẫn nhìn chằm chằm những bóng người kia.

Bất cứ khi nào có vấn đề, bọn họ đều sẽ lập tức nói cho Vương Diệp biết, mà lúc này Vương Diệp cũng kéo Phàn Đình sang một bên, bởi vì cô ta đang chắn tầm nhìn của cậu, nhìn Vương Diệp phía trước, Phàn Đình cũng hơi căng thẳng nói: “Tôi thật sự không biết chuyện này là sao nữa.” Nói xong lời này, Phàn Đình lại bổ sung thêm một câu: “Cậu nên nghe tôi giải thích.” Mặt cô ta mang vẻ cẩn trọng và căng thẳng, nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không chút do dự lắc đầu: “Tôi không cần…” Nói xong, cậu liền trực tiếp đẩy Phàn Đình sang một bên, tiếp đó, chiếu ánh đèn pin của mình lên mộ bia, những văn tự trên đó, cậu đều nhìn rõ mồn một, chẳng qua là những chữ phồn thể thời Tống Đại mà thôi.

Vương Diệp vẫn có thể nhìn rõ.

Vương Diệp vừa suy nghĩ trong lòng, Phàn Đình cũng ở bên cạnh đi theo cùng nhìn, không lâu sau, Vương Diệp đã xem xong những thứ được ghi lại ở đây, sau đó, cầm đèn pin của mình đi về phía trước.

Thế nhưng cậu mới đi được vài bước, áo đã bị người ta kéo lại, cậu quay đầu nhìn, Phàn Đình đang nhìn cậu, vẻ mặt thiết tha nói: "Cho tôi mượn đèn pin một chút, tôi còn chưa xem xong thứ đó." Bên trong nói gì, cô ta đều chưa xem hiểu, Vương Diệp đã trực tiếp cầm đèn pin rời đi rồi.

Nhưng Phàn Đình không ngờ, lời nói mình nói ra một cách trơ trẽn, lại nhận được ánh mắt lạnh lùng của Vương Diệp, thấy Vương Diệp như vậy, Phàn Đình hết cách với cậu, chỉ có thể cúi đầu, không nói gì.

Mà lúc này Vương Diệp cứ thế cầm đèn pin đi về phía trước.

Trên mặt cậu tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Cùng với thời gian trôi qua, chuyện khiến người ta không ngờ tới cũng xảy ra, cậu nhìn thấy vô số quan tài.

Những quan tài đó toàn bộ đều được chế tạo từ đá bạch ngọc Hán, từng cỗ từng cỗ một xếp la liệt trước mặt Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp chỉ im lặng nhìn như vậy, liền cảm thấy cả người mình sắp phát điên, lập tức ôm đầu vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Sao lại có tình huống như thế này xảy ra?" Cậu có chút khó chấp nhận.

Những người khác nghe lời Vương Diệp, cũng chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: "Có gì đâu, chẳng qua chỉ là quan tài thôi, sao cậu lại bày ra cái vẻ chưa từng thấy qua thế giới vậy?" "Thứ này chúng ta trước đây chẳng phải thường xuyên tiếp xúc sao?" "Đúng vậy, xem cái vẻ nhát gan của cậu kìa." Bọn họ vừa nói, vừa bước tới.

Rõ ràng Vương Diệp còn bảo bọn họ ở đó nhìn chằm chằm, kết quả những người này lại bắt đầu tự tiện phạm lỗi.

Thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp đang chuẩn bị mở miệng quở trách.

Nhưng không ngờ trên quần áo và ống tay áo của bọn họ đều có một số vết nước.

Những thứ này khiến sắc mặt Vương Diệp tối sầm lại.

Những người đó không hề biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, bọn họ vẫn đang nhìn những quan tài phía trước, tiếp đó, nối tiếp nhau đi qua, trong miệng còn lải nhải nói chuyện, dáng vẻ bàn tán xôn xao có chút đáng ghét.

Vương Diệp ghét nhất chính là những người như vậy, Trương Khởi Linh và Vương Lộ đi đến bên cạnh Vương Diệp, hai người vốn dĩ nên ở chỗ đó canh chừng, nhưng bây giờ cũng đi theo tới.

Vương Diệp tuy có chút không hài lòng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, mà cụp mắt xuống, giả vờ vô ý nhìn quần áo và ống tay áo của bọn họ, lại phát hiện quần áo và ống tay áo trên người bọn họ đều khô ráo, không có chút dấu vết bị ướt nào, trên đó cũng không có bất kỳ vết nước nào.

Vương Diệp yên tâm rồi, nhưng không ngờ Vương Lộ lại trực tiếp hạ thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy đám người đó có vấn đề, cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút.” “Đúng vậy, những chuyện bọn họ vừa làm thật sự quá đáng sợ rồi.” Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh bổ sung thêm một câu.

Hai người kẻ trái người phải nói chuyện, nghe những lời như vậy, Vương Diệp cũng chỉ qua loa lắc đầu, đám người đó cho dù có vấn đề, thì có thể tính là gì chứ?

Vương Diệp vừa suy nghĩ, ánh mắt cũng rơi vào trong bóng tối xa xa, trong lối đi dài đó, Vương Diệp nhìn thấy một thứ kỳ lạ.

Thứ đó nhúc nhích đầu một cái, sau đó rất nhanh biến mất, cũng không biết có phải bị hoa mắt hay không.

Lúc này Vương Diệp còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, Trương Khởi Linh đã mở miệng nói với Vương Diệp: “Tôi nghi ngờ những bóng người đó đều có thể di chuyển, hơn nữa bọn chúng đều sẽ thượng thân.” Lời Trương Khởi Linh vừa nói xong, Vương Diệp đã bị dọa đến trợn tròn mắt, nhìn Trương Khởi Linh phía trước, cậu vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu: “Ý gì?

Mấy lời vô căn cứ này, đừng nói nữa, chẳng có tác dụng gì.” Cậu không tin những thứ này, cũng không cho rằng quỷ hồn sẽ thượng thân.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trở nên vô cùng khó coi, anh không biết nên giải thích với Vương Diệp thế nào, nhưng vì Vương Diệp quá cố chấp, Trương Khởi Linh cũng hiểu, có những lời không thể nói rõ được.

Thật sự hết cách rồi, Trương Khởi Linh chỉ có thể vỗ vai Vương Diệp nói: “Không phải cái gọi là thượng thân, mà là bên trong những thứ đó có thể tồn tại một loại trùng tử nào đó, đến nỗi khi những thứ đó đi vào cơ thể bọn họ, bọn họ sẽ bị vặn vẹo không thể khống chế được.” Hồi ức lại cảnh tượng mình vừa nhìn thấy.

Sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức tái đi.

Anh không phải nói dối, cũng không phải bịa đặt lung tung, những thứ này đều là thật sự tồn tại, Vương Diệp đối với con người Trương Khởi Linh cũng vô cùng tin tưởng, giờ đây, cậu nhìn về phía những người đó, cúi đầu nhìn bàn tay mình một cái.

Suy nghĩ một lát, cậu liền nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Vừa rồi tôi cũng đã làm, động tác và hành vi giống như bọn họ, chắc là, cũng sẽ giống bọn họ thôi nhỉ!” Vương Diệp vừa nói, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Trương Khởi Linh nghe thấy, cả người đều rơi vào trạng thái mờ mịt, anh nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng lại vội vàng lắc đầu nói: "Đừng nói bậy bạ, làm sao có thể có chuyện như thế?" Trương Khởi Linh vừa nói, vừa nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Thế nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, cậu ngẩng đầu nhìn về phía những người đó, lại phát hiện trên quần áo của bọn họ đều có một số vết nước, ngoài điểm này ra, bước đi của bọn họ dường như thật sự lảo đảo loạng choạng.

Lúc này Vương Diệp cũng cúi đầu nhìn quần áo của mình, trên đó không có bất kỳ dấu vết gì, điều đó có nghĩa là chắc không có vấn đề gì lớn.

Nhưng những kẻ đó tại sao lại cố chấp cứ quanh quẩn bên cạnh quan tài?

Ngoài điểm này ra, còn có một kẻ đứng trước một cỗ quan tài, trên mặt đối phương mang theo nụ cười và sự kích động, Phàn Đình tuy ở cùng với những người này, nhưng không biết vấn đề của bọn họ.

"Nhân cơ hội bây giờ, tôi sẽ phổ cập kiến thức cho các người một chút, thi thể này tại sao lại không thể bị mục rữa?" Phàn Đình ở bên cạnh vẻ mặt hưng phấn giải thích, lấy đó để thể hiện cảm giác ưu việt của bản thân, nghe những lời như vậy, trên mặt Vương Diệp chỉ có sự kỳ quái và buồn rầu.

Phàn Đình không hề biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, cô ta chỉ nhìn những người phía trước lải nhải không ngừng, khi biểu đạt những suy nghĩ của mình, những người bên cạnh cũng nhìn cô ta một cái, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Cô đừng nói nữa." "Kẻ đó đã nằm trong đó rồi, cô còn ở đây chỉ huy thì có tác dụng gì chứ?" Mặt bọn họ mang vẻ khinh miệt và khinh thường, trực tiếp cắt ngang lời

Phàn Đình, nghe những lời này, sắc mặt Phàn Đình lập tức trở nên vô cùng khó coi, cô ta cúi đầu, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Nhưng nghe xong lời bọn họ, Phàn Đình lại phản ứng kịp, trực tiếp nhìn chằm chằm người phía trước lớn tiếng nói: “Anh đang làm gì?

Nằm trong đó làm gì?

Chuyện này có liên quan gì đến anh?” Giọng Phàn Đình tràn đầy sự phẫn nộ, người phía trước nghe lời cô ta, lại không biết nên đáp lại thế nào.

Mà Vương Diệp cũng chỉ nhìn về phía Phàn Đình, nhíu mày: “Cô đừng cãi với bọn họ nữa, lại đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Nghe lời Vương Diệp, Phàn Đình nhẹ nhàng gật đầu, sau đó, cất bước đi đến bên cạnh Vương Diệp, nhìn người phía trước, trên mặt cô ta vẫn còn mang vài phần mờ mịt, dường như không biết mình lại chọc giận Vương Diệp ở chỗ nào.

Chương 1472

Không biết từ khi nào, tất cả những người ở nơi này, chỉ cần bọn họ có ý kiến và suy nghĩ, tiếp theo đều phải được sự đồng ý của Vương Diệp mới có thể đưa ra, hoặc nói là thay đổi kế hoạch ban đầu.

Ban đầu không phải như vậy, nhưng cùng với thời gian trôi qua, những chuyện như vậy cũng trở nên nhiều hơn.

Những người đó tuy có ý kiến, nhưng cuối cùng cũng không thể cãi lại Vương Diệp, chỉ có thể làm theo những gì Vương Diệp nói.

Giờ đây, Phàn Đình cũng đang nhìn vào mắt Vương Diệp, cố gắng thông qua đôi mắt cậu mà nhìn ra manh mối gì đó, không ngờ Vương Diệp trực tiếp chỉ về hướng kia nói: “Cô không cảm thấy những người đó không giống người sao?

Một con người đàng hoàng sao có thể nằm trong quan tài chứ?” Lời này vừa nói ra, Phàn Đình liền phản ứng kịp, cô ta vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, còn tưởng đám người đó đang đùa giỡn, bởi vì trước đây bọn họ cũng từng làm những chuyện tương tự như vậy, mà giờ đây, nghe lời Vương Diệp nói.

Phàn Đình dường như cũng hiểu ra điều gì đó, liền vội vàng ôm đầu nói: “Sao lại có chuyện như thế này?

Cái này cũng quá khủng khiếp rồi chứ?” Phàn Đình vừa cảm thấy không thể chấp nhận được, ánh mắt của những người đó cũng đột nhiên đổ dồn lên người cô ta, sau đó, từng người một lộ ra nụ cười quỷ dị, thấy những người này nhìn chằm chằm mình, Phàn Đình lại vội vàng quay đầu né tránh.

Lúc này, điều Phàn Đình có thể làm chính là trốn tránh ánh mắt của bọn họ.

Nhưng trốn tránh không giải quyết được vấn đề, những quan tài đó vốn dĩ được chế tạo từ đá bạch ngọc Hán, giờ phút này, bọn họ lần lượt ngồi vào trong, âm thanh phát ra cũng là tiếng kẽo kẹt xì xào.

Khi những âm thanh đó vang lên, Phàn Đình cảm thấy mình sắp phát điên.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Phàn Đình căng thẳng hỏi: "Anh thấy có vấn đề lớn không?" Đối mặt với câu hỏi của Phàn Đình, Vương Diệp lắc đầu.

Anh cảm thấy tình hình bên trong không quá nghiêm trọng.

Trong lúc Vương Diệp suy tư, những kẻ khác cũng nhìn về phía Phàn Đình.

Sau khi những kẻ này lần lượt nằm vào quan tài, chúng lại bắt đầu nói chuyện với Phàn Đình. "Phàn Đình, sao cậu không qua đây?" "Mau qua đây ở bên bọn tôi đi." Trên mặt chúng mang vẻ hưng phấn và kích động.

Nghe những lời đó, Phàn Đình nửa ngày không nói được lời nào.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, Phàn Đình lúc này đang nằm vật trên đất với vẻ mặt đau khổ tột cùng.

Thấy biểu cảm trên mặt Phàn Đình, Vương Diệp dường như đã đoán được suy nghĩ của hắn. "Đây là chuyện do cậu tự chuốc lấy đấy." Vì bọn chúng đều đang gọi tên Phàn Đình, vậy Phàn Đình cũng nên đi qua đó.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, Phàn Đình thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại kinh hãi không ngừng lắc đầu, đồng thời kéo tay Vương Diệp vội vàng nói: "Anh đừng hành hạ tôi nữa, tôi thực sự không chịu nổi." Hắn vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp ra, đồng thời né về phía mộ bia, rõ ràng là muốn trốn tránh tất cả, nhưng những phiền phức trước mắt làm sao có thể trốn thoát dễ dàng như vậy.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, anh cũng kéo cổ áo Phàn Đình nói: "Đừng hòng chạy." Giọng anh mang vẻ sốt ruột.

Phàn Đình nghe lời Vương Diệp, tuy dừng bước nhưng sắc mặt không hề dễ coi.

Khi hắn ngẩng đầu nhìn về hướng đó, Vương Diệp cũng cảm nhận được sự kinh hoàng và bất lực từ sâu thâm tâm Phàn Đình.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Phàn Đình bất lực nói: "Tôi thật sự không muốn qua đó, cái thứ đó quá đáng sợ." Trong khi hắn đang trốn tránh, Vương Diệp chỉ biết dở khóc dở cười nói: "Tôi chỉ muốn xem quần áo của cậu thôi." Phàn Đình không hiểu ý Vương Diệp, nhưng trên người hắn, Vương Diệp không thấy cái gọi là dấu nước nào.

Lúc này, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù những kẻ đó nằm trong quan tài, nhưng ngoài việc gọi tên Phàn Đình ra, chúng cũng không làm gì khác.

Trông có vẻ không có mối đe dọa nào.

Trong lúc Vương Diệp suy tư, trong mắt anh cũng có thêm vài phần ý cười.

Phàn Đình thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được nhìn về phía mấy kẻ đó hỏi: "Chúng có gì đáng để anh cười sao?" Phàn Đình càng lúc càng không hiểu.

Chẳng lẽ Vương Diệp cũng điên theo chúng rồi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Phàn Đình lập tức lùi lại vài bước, nhưng không cẩn thận đụng phải người.

Hắn quay đầu nhìn lại, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đang đứng phía sau hắn, hai người như thần giữ cửa, kẹp hắn một trái một phải.

Nhìn hai người trước mặt, Phàn Đình chợt cười một tiếng, lại nhìn về phía Vương Diệp đằng trước nói: "Tên đó điên rồi, mau thả tôi đi!" Trên mặt Phàn Đình đầy vẻ hoảng sợ và bất lực.

Nghe những lời đó, hai người trước mặt chỉ lắc đầu, sau đó nghiêm túc nói: "Nếu thật sự cho cậu đi, mấy người chúng tôi còn sống nổi không?

Hơn nữa, cậu muốn chết ở đây sao!" Lời nói của họ có chút khó hiểu, Phàn Đình không hiểu.

Lúc này Vương Diệp cũng nhìn hắn với vẻ mặt ngưng trọng nói: "Trước tiên hãy đi theo tôi đến chỗ đó đã!" Tình hình của những kẻ kia thế nào, vẫn phải đi qua đó mới biết được.

Lời Vương Diệp vừa dứt, Phàn Đình tuy gật đầu nhưng sắc mặt lại trở nên cực kỳ tái nhợt.

Mỗi bước chân hắn đi đều vô cùng nặng nề, chậm chạp, thậm chí đầy vẻ phức tạp và quỷ dị.

Thấy gã này như vậy, Vương Diệp lại không kìm được nói với hắn: "Cậu đừng biểu hiện kỳ lạ như thế, mau đi theo tôi về hướng đó." Lời nói ra, người trước mặt tuy đồng ý nhưng sắc mặt vẫn khó coi.

Và giờ đây, dưới ánh mắt của Vương Diệp, hắn cũng đầy vẻ phức tạp giải thích với Vương Diệp: "Anh không thấy tình hình của mấy gã đó căn bản không cần phải xem sao?

Còn cố ý đi qua đó, chẳng phải là tăng khả năng mình bị chúng hãm hại sao?" Câu hỏi này vừa thốt ra, Vương Diệp đột nhiên chìm vào im lặng.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh bên cạnh cũng nhíu mày.

Gã này nói cũng có lý, nhưng họ không thể cứ đứng mãi ở đây.

Sau khi Vương Diệp bỏ lại họ, ba người đó cũng chủ động theo kịp bước chân của Vương Diệp, chứ không đứng yên một chỗ.

Nhìn mấy cỗ quan tài phía trước, Vương Diệp chỉ nhíu mày, thần sắc quỷ dị nói: "Các người tại sao lại nằm trong đó?" Anh vừa nói vừa rút la bàn trong tay ra.

La bàn thuộc dương, có thể tịch tà, nếu những kẻ này thực sự có vấn đề, anh cũng có thể giải quyết ngay lập tức.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, những kẻ trước mặt nghe lời Vương Diệp, chỉ khẽ nhíu mày, sau đó mở miệng nói: "Anh đang nói gì vậy?

Chúng tôi sao lại không hiểu?" Giọng điệu của chúng có vẻ sốt ruột.

Nghe những lời đó, Vương Diệp lại không hề nao núng mà cười một tiếng.

Anh gõ gõ vào cạnh quan tài, sắc mặt những kẻ đó lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Sau đó, dưới ánh mắt của Vương Diệp, gã bị gõ vào quan tài đã trợn mắt nhìn anh, răng của hắn không tự chủ mà dài ra, thậm chí trên khuôn mặt hắn còn xuất hiện vô số sợi máu đỏ.

Những sợi máu đỏ ấy chi chít trên da mặt hắn, mang lại cảm giác chấn động và phức tạp.

Lúc này Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Nhưng gã đó vẫn không hề động đậy, mà cắn chặt răng, không ngừng trừng mắt nhìn Vương Diệp, sát khí trong mắt khiến Vương

Diệp có chút sợ hãi, nhưng cảm xúc này nhanh chóng biến mất, vì Vương Diệp đã từng gặp không ít chuyện như vậy trước đây.

Anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng kẻ trước mặt lại trực tiếp nhảy lên, toàn thân hắn vô cùng quỷ dị, dù sao cũng là cương trực, cơ thể giống hệt cương thi, nhưng vào khoảnh khắc hắn xông tới.

Vương Diệp lại ngửi thấy mùi tử khí trên người hắn.

Quả nhiên là người chết rồi, e rằng khi ở trên vách tường đã gặp phải tình huống này chăng?

May mắn là cơ thể anh bách độc bất xâm, cũng may Trương Khởi Linh và Vương Lộ đi nhanh hơn, không xem những thứ trên vách tường.

Còn Phàn Đình thì sợ chết hơn ai hết, càng không dám nhìn.

Cho nên nhóm người này quả thực là vô tội.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, anh cũng cầm thanh đao trong tay, đâm xuyên qua ngực gã trước mặt.

Kẻ đó trực tiếp đổ gục trước mặt Vương Diệp, trong mắt tràn đầy sự không cam tâm và phẫn nộ.

Thấy hắn như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười một tiếng.

Nhưng những kẻ khác lại không kìm được nói với Vương Diệp: "Chuyện sao lại thành ra thế này?" Giọng điệu của chúng mang vẻ quái dị và khó tin.

Vương Diệp không thèm để ý đến Phàn Đình, mà cầm thanh đao trong tay, không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Đánh nhau với đám này, lợi ích duy nhất có lẽ là anh có thể nhanh chóng giải quyết chúng, rồi đi điều tra thêm nhiều thứ khác.

Nhưng cho dù có chạy, Vương Diệp cũng biết mình không thoát

được.

Những kẻ bên cạnh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được trừng mắt nhìn Phàn Đình trước mặt nói: "Phàn Đình, cậu ở lại với bọn tôi đi!" "Đừng hòng đi." Chúng vừa nói vừa nhìn Phàn Đình cười.

Không hiểu vì sao, sự chú ý của chúng luôn đổ dồn vào Phàn Đình.

Vương Diệp không hiểu.

Nhưng, nghĩ đến những dòng chữ mình thấy trên mộ bia, Vương Diệp lại chọn thái độ lạnh nhạt đối mặt với tất cả, chứ không cứu mạng Phàn Đình.

Anh đi rất nhanh.

Thêm vào đó, Trương Khởi Linh và Vương Lộ cũng rất ăn ý với anh, ba người cứ thế vác ba lô vội vàng rời đi, ngay cả mấy món vật tư của những kẻ kia cũng bị Vương Diệp tiện tay lấy hết.

Lúc này Phàn Đình cứ thế nhìn hành động của Vương Diệp.

Trong lúc tức giận và bất lực, hắn cũng đầy vẻ đau khổ nói với những kẻ đó: "Rốt cuộc các người muốn làm gì?" Giọng Phàn Đình mang vẻ sốt ruột và chán ghét.

Nghe lời hắn, những kẻ trước mặt không trả lời, mà vặn vẹo cổ mình, đồng thời phát ra tiếng cười quỷ dị.

Phàn Đình nghĩ một lát, rồi lập tức đuổi theo Vương Diệp.

Thực ra, Phàn Đình chưa đọc hết văn tự trên mộ bia, nhưng có thể mơ hồ suy đoán được một phần tình hình cụ thể.

Những người phụ nữ và cái gọi là "nhân ảnh" kia, có lẽ chính là những oan hồn bị giam cầm ở nơi này.

Vốn dĩ đây là một mật thất không thể mở ra, nhưng ai ngờ được, nhóm phụ nữ đó thông minh đến vậy, khi dưỡng khí cạn kiệt, họ đã đào được một lối đi.

Chương 1473

Đáng tiếc là họ đã kiệt sức, hơn nữa bị mắc kẹt ở nơi này, mấy ngày trời không ăn không uống, đến nỗi khi chỉ còn một chút khoảng cách là ra được thế giới bên ngoài.

Không biết là sự tuyệt vọng của hiện thực, hay chính sự đau khổ của bản thân, những thứ này như cọng rơm cuối cùng đè bẹp lạc đà, trực tiếp đưa mấy người họ trở về nơi vốn dĩ.

Tại sao họ lại nằm trong quan tài thì không ai biết?

Dù sao thì, khi những người đó còn chưa hoàn toàn chết, những kẻ bên ngoài đã lấy cha mẹ họ ra uy hiếp.

Vì vậy, Phàn Đình đoán rằng họ đã lặp đi lặp lại nhiều lần việc ra vào quan tài, trong lòng không cam tâm nhưng lại chẳng làm được gì.

Giờ đây, theo sau Vương Diệp, Phàn Đình không kìm được chửi thầm.

Bởi vì Vương Diệp chỉ lo lợi ích của bản thân, căn bản không nghĩ đến việc giúp đỡ hắn.

Trong lúc Phàn Đình ghét bỏ, hắn cũng nhớ lại những lời Vương Diệp đã nói với mình, dù sao cũng là anh em tốt, Vương Diệp lẽ ra cũng nên thể hiện một chút.

Thế nhưng hiện tại Vương Diệp chẳng làm gì cả, Phàn Đình vô cùng căm hận điều này.

Vương Diệp không biết chuyện này.

Nhìn khung cảnh xung quanh, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ quái dị và u sầu.

Theo thời gian trôi qua, một chuyện không ngờ đến cũng đã xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp dừng lại ở một khúc quanh phía trước.

Phàn Đình tuy vẫn đang đuổi sát phía sau, nhưng hắn lại đi thẳng vào một con đường khác, hắn căn bản không biết ở đây còn có một khúc quanh.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ nghe thấy tiếng bước chân từ bên đó.

Trương Khởi Linh là người thông minh, biết Vương Diệp muốn làm gì, bèn im lặng đứng yên ở chỗ đó.

Nhưng Vương Lộ thì khác, cô nghe tiếng động phía sau, liền quay đầu nhìn một cái, lại không kìm được nhìn Vương Diệp phía trước, định nhắc nhở Vương Diệp, không ngờ Trương Khởi Linh đã bịt miệng cô lại.

Đến lúc này Vương Lộ mới phản ứng kịp, suýt nữa thì mình đã bị lộ.

Còn Phàn Đình thì cứ thế cắm đầu đi thẳng về phía trước, tưởng rằng Vương Diệp và họ đang ở đằng trước, căn bản không để ý rằng ở đó không có tiếng bước chân nào.

Đợi tiếng bước chân của Phàn Đình đi xa, Vương Lộ mới cẩn thận nói: "Tại sao không mang theo gã đó?

Làm như vậy có quá tuyệt tình không?" Vương Lộ có chút không chấp nhận được, cô lo lắng mình sẽ trở thành Phàn Đình thứ hai, nên hy vọng Vương Diệp có thể giải thích rõ ràng những điều này.

Đối mặt với lời của Vương Lộ, Vương Diệp chỉ qua loa cười một tiếng.

Trên mặt anh tràn đầy vẻ lạnh nhạt và tùy ý. "Những kẻ đó sở dĩ để mắt đến Phàn Đình, chắc chắn là vì hắn có chỗ hơn người.

Giờ mà thật sự đi cùng hắn, e rằng phiền phức cũng sẽ đổ lên đầu chúng ta." Anh không phải thánh mẫu, cũng không phải Chúa cứu thế.

Mọi chuyện đều là do tự mình gây ra, điểm này Vương Diệp rất tin tưởng, cho nên Phàn Đình tại sao lại bị những kẻ đó để mắt đến, trong lòng hắn hẳn phải rõ.

Vương Diệp không muốn cùng Phàn Đình rơi vào hoàn cảnh tương tự, dứt khoát dẫn họ đi về hướng này.

Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô lại đầy vẻ nghi hoặc nói: "Anh làm sao biết ở đây có một lối đi?" Câu hỏi của Vương Lộ vừa thốt ra, Vương Diệp đã bình thản trả lời: "Lối đi này có một thứ vô cùng khủng khiếp đang canh giữ ở đó, tôi nhìn thấy trên mộ bia, tuy không rõ ràng, nhưng cũng coi như là một đường sống." Những lời này khiến Vương Lộ gật đầu.

Còn Trương Khởi Linh chỉ đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp trước mặt, sau đó hạ giọng nói với anh: "Cứ đi trước đã, lát nữa Phàn Đình qua đây phát hiện chúng ta thì mọi chuyện sẽ gay go đấy." Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì.

Cứ thế, họ đi về phía đó.

Chẳng bao lâu, mấy người họ đứng trên một cây cầu cao, nhìn vách núi dựng đứng trước mắt, trên mặt Vương Diệp chỉ có vẻ phức tạp.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh nhìn nhau, cuối cùng dứt khoát nói với Vương Diệp: "Chúng ta đi qua trước đi." Thấy hai người họ gan dạ như vậy, Vương Diệp cũng gật đầu, không có chút ý kiến nào.

Cứ thế, Vương Diệp để họ đi qua.

Dù hai người đó đã nhấc chân đi qua, nhưng cây cầu trước mặt vẫn lắc lư chao đảo, hơn nữa Vương Diệp còn đứng phía sau nhìn họ.

Trương Khởi Linh nhận ra có điều không ổn, nhưng không nói ra, anh biết Vương Lộ bên cạnh là quả bom hẹn giờ.

Hiện tại trông cô ấy dễ nói chuyện, nhưng sau này có lẽ sẽ không còn như vậy.

Vì vậy Trương Khởi Linh phải giữ vững Vương Lộ, để Vương Diệp đi làm những chuyện khác.

Trong lúc Trương Khởi Linh tính toán trong lòng, Vương Diệp cũng chỉ lẳng lặng đứng đó quan sát, xác nhận họ đã sang đến bờ bên kia, Vương Diệp mới quay người lại.

Nhìn Vương Diệp phía sau, Vương Lộ đầy vẻ khó hiểu nói: "Anh ấy đang làm gì?

Không đi cùng chúng ta sao?" Vương Lộ càng lúc càng không hiểu.

Cây cầu đó tuy lắc lư chao đảo, nhưng không hiểu vì sao, khi có Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Lộ luôn cảm thấy yên tâm, như thể những rắc rối đó không còn khó khăn như cô nghĩ nữa.

Thế nhưng nhìn thấy Vương Diệp kiên quyết quay lưng rời đi.

Vương Lộ cũng hoảng loạn.

Nhìn Vương Diệp ở xa, Vương Lộ càng bất lực nói: "Gã này định đi đâu?

Tại sao không đưa chúng ta theo?

Hơn nữa anh ấy để hai chúng ta qua đây có mục đích gì?" Lời Vương Lộ vừa thốt ra, Trương Khởi Linh liền cười lên, anh nhìn bóng lưng Vương Diệp, thần sắc bình tĩnh nói: "Anh ấy phải đi giải quyết một số chuyện ở đó, hai chúng ta cứ ở đây chờ." Bấy nhiêu năm nay, cũng chỉ có Trương Khởi Linh là hiểu Vương Diệp nhất.

Vương Lộ nghe lời anh, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu chọn tin tưởng, cô nghĩ Trương Khởi Linh chắc chắn sẽ không lừa mình.

Chẳng bao lâu, Vương Diệp đã đến căn phòng đầy quan tài đó.

Ở đó, Vương Diệp cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Vừa nãy khi đứng ở chỗ đó, vì có rất nhiều người, lại thêm tiếng luyên thuyên của họ, nên Vương Diệp căn bản không cảm nhận được cái lạnh thấu xương đó.

Nhưng giờ đây khi anh đứng ở nơi này, chỉ có một mình anh, một cơn gió thổi qua, thực sự khiến da gà trên người anh nổi hết cả lên.

Những kẻ nằm trong quan tài dường như nghe thấy động tĩnh.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, chúng cứng đờ ngồi dậy.

Ngoài ra, trên mặt chúng còn nở nụ cười, chỉ là trông vô cùng quỷ dị.

Ngoài những điều này ra, khi những kẻ đó nhìn Vương Diệp, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn. "Anh sao lại quay lại rồi?" "Có phải muốn nằm ở đây giống bọn tôi không?" Trên mặt chúng mang vẻ kích động.

Nghe những lời đó, Vương Diệp không trả lời, mà đi đến bên mộ bia.

Anh vẫn đang đọc những dòng chữ trên đó, có một đoạn văn tự anh chưa đọc hết.

Đợi Vương Diệp đọc xong, quay đầu lại, bên cạnh anh đã có những kẻ đó đứng sẵn từ lúc nào.

Chúng kiên nhẫn đợi ở đó, thấy Vương Diệp quay đầu lại, trên mặt chúng cũng có thêm vài phần ý cười. "Chúng tôi đã đợi anh rất lâu rồi." Khi nói những lời này, chúng cũng trực tiếp lao tới.

Ngoài ra, vẻ ngoài của chúng trông vô cùng khủng khiếp.

Vương Diệp chỉ nhìn chúng một cái, sau đó liền né sang một bên, đồng thời dùng thanh đao trong tay đánh gục những kẻ đó xuống đất.

Động tác của anh khá nhanh.

Những kẻ đó thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được giận dữ nói với anh: "Đừng hòng chạy." Những kẻ này vừa nói vừa xông lên, thân thủ của chúng đột nhiên trở nên vô cùng xảo quyệt, có lẽ là vì trong nhận thức của chúng, Vương Diệp chính là một miếng thịt.

Giờ đây, Vương Diệp muốn xông ra khỏi vòng vây này cũng trở nên khó khăn.

Nhưng Phàn Đình lại từ nơi phía trước quay trở lại, nhìn Vương Diệp trước mắt, Phàn Đình không kìm được lớn tiếng nói: "Anh sao còn đứng ngây ra ở đây?" Giọng Phàn Đình đầy vẻ kinh hoàng.

Nghe lời hắn, Vương Diệp không kìm được nhíu mày, tự nhủ sao hắn lại biết mình quay lại, mà Phàn Đình không phải đã đi theo hướng kia rồi sao?

Trong lúc anh kinh ngạc.

Phàn Đình chỉ hô hoán tên những kẻ đó.

Những gã đó dần dần khôi phục lý trí và bình tĩnh, lúc này, chúng cứ thế tê liệt đi về lại trong quan tài, đồng thời, lẳng lặng nằm im bên trong.

Lúc này Phàn Đình cũng đầy vẻ không đành lòng, lập tức nhấc chân đi đến trước mặt Vương Diệp, hắn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Vương Diệp.

Thấy Phàn Đình như vậy, Vương Diệp chỉ nở một nụ cười khổ rất miễn cưỡng.

Nụ cười này khiến Phàn Đình không kìm được nhíu mày.

Hắn càng lúc càng không hiểu, tại sao Vương Diệp lại ở lại nơi này.

Cho dù không thể lý giải, nhưng Phàn Đình cũng không vội vàng, mà nhìn Vương Diệp trước mặt nói: "Hai người kia đâu rồi?

Sao anh không ở cùng họ?" Nói xong những lời này, Phàn Đình lại một lần nữa mời Vương Diệp: "À đúng rồi, tôi vừa nãy ở chỗ kia phát hiện ra một vài thứ, anh có muốn cùng tôi đi xem một chút không?" Trong khi hắn nói những điều này, Vương Diệp cảm nhận được sự thân thiết và thiện ý từ hắn.

Nhưng có một số chuyện không đơn giản như Vương Diệp nghĩ.

Trong lúc anh suy tư, Phàn Đình cũng đang nhìn chằm chằm Vương Diệp trước mắt.

Hắn đang đợi Vương Diệp trả lời.

Chương 1474

Thế nhưng nửa ngày trôi qua, Vương Diệp vẫn không hề phản ứng, ngoài ra, anh còn lẳng lặng nhìn những cỗ quan tài phía sau, những kẻ đó cứ thế nằm im trong đó.

Vương Diệp biết có điều không ổn, tất cả những chuyện này đều có liên hệ với Phàn Đình, nhưng đối phương cứ cố tình giả ngây giả dại trước mặt anh, Vương Diệp cũng không có cách nào với hắn, chỉ có thể nói với Phàn Đình: "Cậu biết chuyện này là sao không?" Câu hỏi của anh khiến Phàn Đình ngây người ra một chút, sắc mặt đối phương dần trở nên khó coi, sau đó đầy vẻ căng thẳng nói với Vương Diệp: "Tôi làm sao mà hiểu được?" Hắn nói chuyện cứ ấp a ấp úng, Vương Diệp vừa nhìn đã biết hắn có vấn đề.

Nhưng lúc này Vương Diệp không vạch trần, mà nhìn về phía sau, thần sắc mệt mỏi nói: "Ngay cả cậu còn không hiểu, tôi nghĩ những người khác càng không thể hiểu được rồi." Lời nói này của anh vô cùng nghiêm túc, Phàn Đình nghe xong càng ngây người tại chỗ.

Lúc này Vương Diệp cũng đi đến bên cạnh quan tài, vừa mới tiếp cận những kẻ đó, chúng liền lộ ra vẻ mặt dữ tợn với Vương Diệp, nhưng vì Phàn Đình đứng bên cạnh Vương Diệp, chúng không ra tay. "Cậu không định giải thích một chút sao?" Vương Diệp đột nhiên mở miệng hỏi.

Phàn Đình nghe xong cả người ngây ra, vốn dĩ bí mật đã che giấu rất lâu, hắn tưởng mọi chuyện đều có thể qua mặt được, không ngờ Vương Diệp vẫn biết.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Phàn Đình căng thẳng nói: "Một số chuyện đều là hiểu lầm, anh nên nghe tôi giải thích." Trên mặt hắn đầy vẻ cẩn trọng, khi nói những lời này, còn cố ý kéo tay Vương Diệp, chính là hy vọng Vương Diệp có thể nghe những lời giải thích của hắn, nhưng đối phương lại vô tình hất tay hắn ra. "Không cần nói nữa, bất kể là cái gì, tôi đều đã hiểu rồi." Trong khi anh nói những điều này, Vương Diệp đưa tay chạm vào vật tùy táng bên trong quan tài, ánh mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi và chán nản.

Lúc này Phàn Đình cũng mơ hồ cảm thấy có điều không ổn. "Là những người đó nói cho tôi biết, chỉ cần ăn con trùng kia vào, là có thể khống chế những kẻ này.

Tôi cũng không ngờ nó thần kỳ đến vậy, lúc đó tôi thực sự đã đi đến đường cùng rồi... " Phàn Đình vừa nói vừa hít sâu, nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ cười một tiếng, khi ánh mắt anh dừng trên người Phàn Đình, cuối cùng lại khẽ lắc đầu. "Tôi không tin nữa." Mấy chữ này thốt ra, Phàn Đình lập tức chìm vào im lặng.

Hắn không kìm được ôm đầu, vốn dĩ muốn thốt ra tiếng kêu than, nhưng lại phát hiện mình không làm được.

Cho dù có lòng muốn tố cáo Vương Diệp, nhưng thực tế, hiện giờ hắn còn có thể làm gì?

Những kẻ khác tuy nằm trong quan tài, nhưng ánh mắt của chúng lại tràn đầy sự sắc bén.

Lời giải thích của Phàn Đình vẫn văng vẳng bên tai, tuy đứt quãng, nhưng những gì hắn nói vẫn khá chân thành.

Vương Diệp nghe một lát rồi gật đầu, trực tiếp nói với Phàn Đình: "Vì cậu tin lời những kẻ đó nói, vậy thì cứ thế mang chúng đi đi, đúng lúc gặp phải phiền phức và nguy hiểm, cũng có thể để chúng đi thử xem sao." Lời Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc, Phàn Đình nghe xong lại hoảng loạn không ngừng lắc đầu.

Hắn cũng lo lắng những kẻ này sẽ không chịu sự khống chế của mình.

Giờ đây, Phàn Đình quay lại từ nơi đó, cũng là vì hắn không thể rời xa những kẻ này quá lâu.

Nếu không hắn sẽ không thể khống chế được, mà trở thành đồng loại của chúng.

Đây chính là ảnh hưởng mà đồng tâm trùng mang lại cho hắn.

Phàn Đình vừa thở dài vừa giải thích với Vương Diệp.

Nghe những lời đó, Vương Diệp cũng gật đầu, sau đó nhìn những kẻ kia nói: "Nếu cậu không thể rời xa chúng quá lâu, vậy thì cậu cứ ở lại chỗ này đi, coi như là ở cùng chúng." Câu nói này của Vương Diệp vô cùng nghiêm túc, Phàn Đình nghe xong cả người rơi vào mê man, hắn cẩn thận nhìn Vương Diệp một cái, xác định đối phương là nghiêm túc, lúc này Phàn Đình cũng ôm đầu thở dài một tiếng.

Còn Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái, sau đó cầm thứ trong tay, đi về một hướng khác.

Anh đi rất nhanh.

Phàn Đình thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được mở miệng nói: "Mà này, cái thứ trong tay anh hình như là của bọn tôi đúng không?" Trên mặt Phàn Đình mang vẻ quái dị.

Thứ Vương Diệp cầm trong tay đúng là vật tùy táng trong quan tài, hơn nữa cũng là của đám đàn em của Phàn Đình đang nằm đó.

Nghe lời Phàn Đình, Vương Diệp tuy dừng bước, nhưng khi ánh mắt anh dừng trên người Phàn Đình, anh lại chẳng hề để ý mà giơ miếng ngọc bội trong tay lên, đồng thời mở miệng hỏi: "Là của các cậu, nhưng có gì đâu?

Cái này không thể lấy đi sao?" Giọng anh mang vẻ sốt ruột.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Phàn Đình đột nhiên chìm vào im lặng, hắn lắc đầu, không nói được lời nào.

Vương Diệp đương nhiên có thể lấy đi, nhưng có một số thứ đã lấy rồi, thì phải chịu trách nhiệm.

Phàn Đình vừa nghĩ vừa nhìn chằm chằm Vương Diệp, ánh mắt hắn lạnh lùng chú ý, nhưng chỉ nhận được nụ cười khẩy của Vương Diệp. "Khi cậu ăn đồng tâm trùng tử kia vào cũng không thấy có vấn đề gì, bây giờ tôi chỉ tùy tiện lấy một thứ thôi, tại sao lại không được?" Trong khi anh nói, miếng ngọc bội cũng bị anh nhét vào túi.

Phàn Đình biết có điều không ổn, bèn vội vàng xông tới nói: "Anh lấy miếng ngọc bội đó đi, chúng cũng sẽ đi theo anh đấy, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ." "Đừng đùa nữa, trên đời này làm gì có chuyện như vậy xảy ra?

Cậu nói quá không thực tế rồi.

Chuyện con trùng kia, tôi còn có thể miễn cưỡng tin, nhưng miếng ngọc bội này thì tôi thật sự không tin." Vương Diệp vừa nói vừa giơ miếng ngọc bội trong tay lên, trên mặt anh mang vẻ kiêu ngạo như thường lệ.

Thấy anh như vậy, trong lòng Phàn Đình cũng có thêm vài phần phẫn nộ, trên mặt hắn có biểu cảm vặn vẹo.

Vương Diệp biết hắn đang nghĩ cách đối phó mình.

Nhưng Vương Diệp không hề để ý, mà lẳng lặng nhìn Phàn Đình cười khẩy.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Vương Diệp vẫn luôn như vậy.

Phàn Đình thấy thái độ đó của Vương Diệp, suy nghĩ một lát, lại khẽ gật đầu, quyết định cùng Vương Diệp đi về phía trước.

Những kẻ phía sau cũng tự nhiên đi theo.

Lúc này, chúng cứ thế đi đến trên cây cầu cao đó.

Nhìn cây cầu sắt lắc lư chao đảo trước mặt, Phàn Đình không kìm được nói với Vương Diệp: "Anh đi qua trước đi." Hắn là vì Vương Diệp mà nghĩ, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, chỉ mấy kẻ phía sau mình nói: "Để chúng đi qua trước." Lúc này chúng đã không thể gọi là người nữa, nhưng Vương Diệp vẫn muốn để chúng đi qua.

Mục đích thực sự ở đâu, Phàn Đình không biết, nhưng vì Vương Diệp quá cố chấp, Phàn Đình chỉ có thể gật đầu đồng ý với anh, sau đó để những kẻ này đi qua.

Những kẻ đó cứ thế giẫm lên cầu sắt, lắc lư chao đảo đi đến bờ bên kia.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh tuy vẫn đang đợi ở đó, nhưng hai người họ lo lắng việc luôn bật đèn pin sẽ khiến năng lượng cạn kiệt.

Hai người bèn trực tiếp tìm một chỗ an toàn, rồi lẳng lặng ngồi đó, đợi Vương Diệp.

Kết quả không ngờ Vương Diệp còn chưa đợi được, một đám quái vật hình thù kỳ dị đã lao tới.

Nhìn những kẻ đó trước mặt, Trương Khởi Linh theo bản năng nhấc chân, đá chúng ngã xuống đất.

Làm xong những thứ này, Vương Lộ lại xông tới đẩy chúng xuống vách núi, động tác nhanh đến nỗi Trương Khởi Linh trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Lộ đầy vẻ khó tin nói: "Anh sao lại làm ra chuyện như vậy?" Giọng Vương Lộ đầy vẻ phức

tạp.

Trương Khởi Linh nghe lời cô lại không hề nao núng mà cười một tiếng.

Phàn Đình cũng cảm thấy một trận đau lòng, ngay sau đó quỵ xuống đất.

Còn Vương Diệp thấy Phàn Đình đau khổ như vậy, lại không kìm được vỗ vai hắn nói: "Cậu bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ bị mấy thứ kia... " Lời anh còn chưa nói hết, mắt Phàn Đình liền biến thành màu xanh lục, ngay sau đó lao về phía Vương Diệp.

Ngoài ra, trong miệng hắn còn có dịch nhầy màu xanh chảy ra.

Nhìn Phàn Đình trước mặt, Vương Diệp không chút do dự nhấc chân, hung hăng đá tới.

Khi cú đá đó bay đến, Phàn Đình cả người hỗn loạn.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, hắn không kìm được lẩm bẩm nói: "Anh điên rồi sao?" Giọng hắn đầy vẻ phẫn nộ và sốt ruột.

Đối mặt với câu hỏi chất vấn như vậy, Vương Diệp chỉ qua loa cười một tiếng.

Từ đầu đến cuối anh vẫn giữ thái độ đó, không hề thay đổi vì những lời giải thích hay những gì Phàn Đình đã làm, bởi vì anh biết Phàn Đình có vấn đề.

Cho dù người trước mắt trông có vẻ bình thường đến đâu, cũng không có nghĩa là có thể lơ là.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, anh cũng chậm rãi nhắm mắt lại, trực tiếp đánh Phàn Đình xuống vách núi.

Ánh mắt đối phương tràn đầy sự không cam tâm.

Còn Vương Diệp cũng từ trong túi mình lấy ra một thứ.

Động tác của anh chậm rãi ung dung, Phàn Đình không nhìn thấy, nhưng nếu hắn còn ở đó, chắc chắn sẽ phát hiện ra bản đồ của mình đã bị Vương Diệp lấy mất.

Nhìn bản đồ trong tay, Vương Diệp không kìm được khẽ thở dài.

Nói trắng ra, nếu không phải vì tấm bản đồ này, anh thật sự không thể phát hiện ra những âm mưu của Phàn Đình.

Khi đó Phàn Đình đang xem mộ bia, Vương Diệp tình cờ đi đến bên cạnh hắn.

Phàn Đình không hề phòng bị, Vương Diệp liếc mắt một cái đã thấy tấm bản đồ trong túi Phàn Đình, lúc đó Vương Diệp gần như không cần nghĩ ngợi gì liền lấy ra.

Phàn Đình lúc đó căn bản không hề hay biết.

Đợi Vương Diệp lấy được bản đồ, anh lại tìm cơ hội lén lút xem nội dung trên đó, cũng thấy thông tin về con trùng đó.

Vào lúc đó, bất kể là Vương Diệp hay Vương Lộ, đều cảm thấy mình còn đường lui, họ vẫn có thể bắt tay giảng hòa.

Nhưng sự thật tàn khốc đến nhường nào, hai người họ trong lòng cũng hiểu rõ.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Vương Diệp cuối cùng cũng bước lên chiếc cầu sắt chông chênh đó.

Khi anh đến trước mặt Trương Khởi Linh và Vương Lộ, Vương Diệp không hề che giấu mà lấy ra tấm bản đồ của mình, đồng thời kể lại những chuyện vừa xảy ra.

Hai người trước mặt nghe Vương Diệp nói, chỉ khẽ gật đầu.

Chương 1475

Họ không cảm thấy chuyện này có gì đáng ngạc nhiên.

Ngược lại, họ còn có thể hiểu được những hành vi này của Vương Diệp.

Và bây giờ, Vương Diệp cứ thế chia sẻ bản đồ trong tay với họ.

Ban đầu vốn đã không còn đường lui nào, nhưng vì có tấm bản đồ trong tay, dù la bàn của Vương Diệp không hoạt động, nhưng dưới sự chỉ dẫn của bản đồ, anh cũng biết mình phải đi đâu.

Trong khi Vương Diệp suy tư, Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng đi theo sau anh.

Hai người cứ thế lặng lẽ tiến về phía trước.

Đi được một đoạn không lâu, Vương Diệp nhìn thấy một cánh cửa làm bằng đá.

Nói trắng ra, đó chẳng qua chỉ là một vách đá khá cao, chỉ là trên đó có một vật nhô ra.

Đối với người bình thường, sẽ không ai coi đó là một cánh cửa, hay thậm chí là một nơi có thể đi qua.

Một mặt là vì la bàn không có chỉ thị, mặt khác là vì loại đá này quá phổ biến, người bình thường chỉ cần nhìn qua sẽ bỏ qua.

Và suy nghĩ chân thực nhất trong lòng Vương Diệp cũng là như vậy.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh không biết, hai người chỉ kiên nhẫn đợi ở bên cạnh.

Và lúc này, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy, Vương Diệp rút ra cây đuốc trong tay.

Dưới sự chú ý của hai người, Vương Diệp chậm rãi bước vào.

Ngọn đuốc cháy rất mãnh liệt, nhưng tất cả những gì nhìn thấy bên trong lại tràn đầy vẻ quỷ dị.

Dù những thứ này có liên hệ với Khổng Tước Vương, thế nhưng khi nhìn vào, hai người họ vẫn không nhịn được mà thở dài thườn thượt.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ càng thêm căng thẳng nói: “Đây là chuyện gì vậy?

Sao bên trong toàn là mắt thế này?” Lời Vương Lộ vừa thốt ra, Vương Diệp khẽ cười, rồi nghiêm túc giải thích cho cậu ta: “Không phải mắt, mà là những sợi lông đuôi công đó.” Nghe Vương Diệp nói vậy, Vương Lộ cũng gật đầu.

Lúc này, Vương Diệp lấy bản đồ ra, nhìn theo lộ tuyến trên đó, anh biết mình phải đi đâu tiếp theo.

Nhưng khi quay đầu nhìn Vương Lộ phía sau, Vương Diệp lại không nhịn được nói với Vương Lộ: “Con đường phía trước còn dài, luôn có vô số cạm bẫy và nguy hiểm rình rập.

Có thể sống thêm một lúc, thì hãy trân trọng cơ hội khó có được đó đi!” Nghe Vương Diệp nói, Vương Lộ gật đầu, không có ý kiến gì nữa.

Lúc này, Vương Lộ cứ thế đi theo con đường phía trước.

Trương Khởi Linh dù cũng đi theo sau Vương Lộ, nhưng nhìn Vương Diệp phía trước, Trương Khởi Linh lại nói với vẻ kỳ lạ: “Sao tôi cứ thấy ở đây có vấn đề nhỉ?” Trương Khởi Linh chỉ vào khung cảnh xung quanh.

Nghe anh nói, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn một cái, trên đỉnh đầu vậy mà có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ, nhưng khi họ ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đó lại biến mất rất nhanh.

Bất kể là Vương Diệp hay Trương Khởi Linh, đều sợ đến trợn tròn mắt.

Vương Lộ bên cạnh lại càng kinh hãi nói: "Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?" Vương Lộ vừa nói vừa lắc đầu, cậu ta cảm thấy tất cả những điều này thật khó chấp nhận.

Vương Diệp nghe cậu ta nói nhưng không trả lời, mà nhìn tấm bản đồ trong tay.

Khi có được bản đồ, anh vẫn luôn thắc mắc vì sao bản đồ lại có hình dạng như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn những lộ tuyến trong tay, anh dường như đã hiểu vì sao lộ tuyến này lại được vẽ như thế.

Trên đó có một điểm ngoặt nhỏ, Vương Diệp sờ hai bên vách tường nhưng vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ gợi ý ngầm nào ở đây.

Bây giờ điểm ngoặt đó có lẽ là ở trên đỉnh đầu.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp dứt khoát nói với Trương Khởi Linh: "Cậu ngồi xuống, để tôi lên xem tình hình bên trên." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, không có nửa phần ý kiến, cứ thế ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này, Vương Diệp cũng đạp lên vai anh ta, vươn tay chạm vào trần nhà phía trước, không ngờ chỉ cần đẩy nhẹ, một tấm ván cứ thế bị anh đẩy ra.

Đó không phải ván gỗ bình thường, mà là tấm ván gỗ hồng mộc được chạm khắc rỗng.

Khi Vương Diệp lấy nó xuống, anh cũng nhìn thấy bên trong có một lối đi nhỏ.

Nhưng ở trong đó, Vương Diệp không cảm thấy bất kỳ bụi bặm nào, thậm chí là hơi thở kỳ lạ hay quỷ dị.

Nhìn Trương Khởi Linh và Vương Lộ bên cạnh, Vương Diệp không nhịn được nhắc nhở: "Nếu chúng ta đi theo con đường này vào sâu bên trong, thì tiếp theo, chúng ta sẽ nhìn thấy những con mắt đó ngày càng nhiều, không chừng cũng sẽ bị những thứ đó ảnh hưởng và mê hoặc." Và điều bất lực nhất là, tất cả những điều này cũng không phải là điều Vương Diệp muốn nhìn thấy.

Nghe anh giải thích, Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng bình tĩnh lại, hai người gật đầu, không còn bận tâm những thứ này nữa.

Lúc này, Vương Diệp cũng cầm tấm bản đồ trong tay, nhìn họ đi về phía trước.

Chỗ này quả thật có một điểm ngoặt nhỏ, nhưng khi đi trong đó, Vương Diệp lại ngửi thấy rất nhiều mùi hôi tanh.

Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ, anh nhìn xung quanh, rồi lại nhìn Vương Diệp trước mặt.

Suy nghĩ một lát, Trương Khởi Linh dứt khoát nói: "Ở đây thật kỳ lạ, sao lại có thứ như vậy…." Anh có chút chán ghét, thậm chí không muốn tiếp tục đi nữa, dù sao mức độ quỷ dị ở đây đã vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Trong khi đang đứng yên ở đây, Vương Diệp cũng ngẩng đầu nhìn về phía Vương Lộ.

Đối phương tuy không lộ ra quá nhiều vẻ ghét bỏ, nhưng cậu ta cũng giống như Trương Khởi Linh, đều đứng xa cái điểm ngoặt đó.

"Hay là cậu đi trước đi." Vương Diệp trực tiếp nói với Vương

Lộ.

Lời này anh nói đặc biệt nghiêm túc, Vương Lộ nghe thấy liền ngây người tại chỗ, cậu ta trợn tròn mắt nhìn Vương Diệp.

Một lúc lâu sau, lại nói với vẻ kỳ lạ: "Làm sao có thể được chứ?

Chỗ đó lỡ có cơ quan thì tôi cũng không đối phó nổi, huống hồ trước giờ đều là anh đi trước mà." Câu cuối cùng, Vương Lộ nói ra một cách đương nhiên, cậu ta biết Vương Diệp có thể sẽ bài xích.

Nhưng Vương Lộ thật sự không có dũng khí chủ động đi chịu chết.

Nghe Vương Lộ nói, Vương Diệp chỉ nhìn cậu ta một cái, rồi thu hồi ánh mắt.

Anh nhấc chân đi về phía điểm ngoặt đó.

Đi được vài bước, Vương Diệp liền dừng lại.

Anh nhìn Trương Khởi Linh phía sau, đối phương lập tức nghiến răng theo sát.

Giữa việc tin tưởng Vương Diệp và tin tưởng Vương Lộ, Trương Khởi Linh đã chọn người sau.

Sở dĩ như vậy là vì Vương Diệp chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Sau khi đi theo, Trương Khởi Linh cũng phát hiện lối rẽ phía trước căn bản không có vấn đề gì, tuy có một số mùi hôi tanh lởn vởn trong không khí.

Nhưng khi Trương Khởi Linh nhìn kỹ, lại phát hiện trên vách tường có những thứ màu đỏ kỳ lạ.

Trương Khởi Linh tuy không hiểu rõ, nhưng kinh nghiệm và phán đoán trực giác bao nhiêu năm qua cũng giúp anh biết đó là gì.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh mệt mỏi nói: "Chỗ này còn quỷ dị hơn những chỗ kia nữa…." Anh chỉ về phía sau mình, ý nói đến chuyện của Vương Lộ.

Nghe anh nói, Vương Diệp khẽ lắc đầu, trực tiếp dẫn anh ta tiếp tục đi về phía trước.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh tuy đi theo bên cạnh Vương Diệp, nhưng hai người khi đi dọc con đường phía trước, lại vẫn bị những mùi vị này làm cho toát mồ hôi hột.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ căng thẳng nói: "Chúng ta có thể tạm dừng một chút không?" Cậu ta muốn nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh lại trạng thái của mình, dù chỉ uống một ngụm nước cũng được.

Nhưng Vương Diệp quay đầu lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, nói: "Dừng lại thì có lợi ích gì?

Cậu trong lòng có từng nghĩ qua chưa?" Câu hỏi này khiến Vương Lộ rơi vào im lặng.

Vương Diệp đang châm biếm, chẳng qua là trêu chọc cậu ta ngu xuẩn mà thôi.

Trong khi nghĩ ngợi, cậu ta cũng cúi đầu, không nói gì.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhấc chân nhanh chóng đi về phía trước, động tác của anh vô cùng nhanh, Vương Lộ chỉ có thể nghiến răng theo sau anh.

Đi được một đoạn không lâu, Vương Lộ liền phát hiện Vương Diệp dừng lại.

Nhìn cánh cửa đá nguyên thủy trước mặt, trên mặt Vương Lộ nở mấy phần tươi cười.

Cậu ta biết, chỉ cần mở cánh cửa trước mặt, tiếp theo, Vương Diệp và họ sẽ có thể thoát khỏi nơi khiến người ta đau đầu này.

Nhưng cánh cửa trước mặt này, những cơ quan bên trên bao gồm cả những thông tin được ghi lại, cũng khiến Vương Diệp đau đầu không thôi.

Cánh cửa này vậy mà là từ thời nhà Nguyên.

Vương Diệp trong khi kinh ngạc, lại bấm đốt ngón tay tính toán.

Rõ ràng gian mộ trước mặt này không phải từ thời nhà Nguyên, mà là trước đó mấy trăm năm.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là nơi này đã có người vào từ rất lâu rồi sao?

Khi ý niệm này hiện lên, cả người Vương Diệp đều không được tốt lắm.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Anh không nói chuyện với Vương Lộ, có lẽ vì vô ích.

Vương Lộ thấy Vương Diệp có vẻ lạnh nhạt như vậy, suy nghĩ một lát, lại chủ động tiến lên, cậu ta muốn làm thân với Vương Diệp.

Chương 1476

Nhưng đối phương thấy Vương Lộ như vậy, lại cảm thấy buồn cười.

Chỉ thấy anh khẽ giơ tay, thần sắc lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa, những thông tin của cậu không đủ chính xác.” Những điều Vương Lộ nói chẳng qua chỉ là những lời đồn đại trên giang hồ mà thôi, những thứ đó chưa được chứng thực thì là giả dối, Vương Diệp sẽ không coi trọng chúng.

Nghe Vương Diệp nói, Vương Lộ chỉ có thể cúi đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh tuy chỉ đứng nhìn bên cạnh, nhưng nhìn cánh cửa trước mặt, anh vẫn không nhịn được lên tiếng hòa giải mối quan hệ giữa hai người: “Đừng tranh cãi nữa, nghĩ cách mở cửa trước đi đã?” Thay vì vì chuyện này mà tranh cãi không ngừng, chi bằng giải quyết phiền phức trước mắt.

Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu, không phủ nhận.

Vương Lộ thấy Vương Diệp nghiêm túc như vậy, không nhịn được cau mày nhìn khung cảnh xung quanh.

Trên mặt cậu ta đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng.

Theo thời gian trôi qua, Vương Lộ bỗng nhiên hiểu ra một chuyện quan trọng.

Lúc này, không đợi Vương Diệp kịp phản ứng, Vương Lộ liền trực tiếp vỗ vai anh nói: “Trên đó vẽ 12 cung tinh, có nghĩa là, tượng trưng cho 12 cỗ quan tài.

Tôi đã từng xem trong một cuốn sách cổ, loại cửa này rất hiếm gặp, nghe nói là bắt đầu thịnh hành từ thời nhà Nguyên, sau đó dần dần suy tàn, có lẽ là vì họ…” Trên mặt cậu ta đầy vẻ hưng phấn và kích động.

Vương Lộ lảm nhảm nói không ngừng, chỉ muốn nói cho Vương Diệp những điều mình biết.

Nhưng Vương Lộ không ngờ những lời mình nói ra, lại chỉ nhận được sự bất lực của Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp lắc đầu, nghiêm chỉnh nói: “Thôi, những thứ này không quan trọng.” Nói xong câu này, anh không còn để ý đến Vương Lộ nữa.

Đối phương thấy Vương Diệp như vậy, trong lòng cũng thêm mấy phần buồn bã, dù là cúi đầu, nhưng trong mắt vẫn còn vài phần không cam lòng.

Vương Diệp không để ý đến cậu ta, mà lặng lẽ nhìn về phía đỉnh đầu.

Anh biết đó là cơ quan mở cửa.

Nhưng lúc này anh không thử tùy tiện.

Một mặt là vì những lời Vương Lộ nói, mặt khác cũng là vì anh đã nhìn thấu tất cả.

Một khi ra tay, anh sẽ phải trả một cái giá nhất định, muốn có được thì nhất định phải bỏ ra.

Trong khi Vương Diệp bất lực.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt anh, lại khẽ đẩy cánh tay anh nói: “Tôi nghĩ không cần phải sợ, hay là nhanh lên đi.” Trên mặt anh ta có chút căng thẳng.

Nghe thúc giục như vậy, Vương Diệp gật đầu, liền không chút do dự vặn chốt cửa trước mặt.

Khi cơ quan được mở ra, tiếng “rắc rắc” cũng vang lên!

Trên mặt Vương Diệp cũng thêm mấy phần căng thẳng.

Trương Khởi Linh thấy anh như vậy, lại vỗ vai an ủi: “Chúng ta hai người ở bên cạnh anh, không cần sợ.” Nhưng Vương Diệp căn bản không phải sợ, chỉ là cảm thấy mình có thể sẽ mất đi một thứ đặc biệt quý giá, trong lòng anh có chút không cam tâm.

Thế nhưng cánh cửa trước mặt này mở ra xong, không có chuyện gì xảy ra, cái gọi là cơ quan cũng không giáng xuống.

Lúc này Vương Diệp hiếm khi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không tùy tiện đi vào.

Nhìn hòn đá trên mặt đất, Vương Diệp không chút do dự nhặt lên, rồi ném vào bên trong.

Khoảnh khắc đó, mặt đất phía trước bỗng nhiên biến đổi.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, vô số thứ bò ra.

Những thứ đó là bướm đêm.

Trong khi Vương Diệp kinh ngạc, trên mặt cũng tràn đầy phức tạp.

Không đợi những người bên cạnh phản ứng kịp, anh liền lập tức né sang một bên.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh phản ứng còn nhanh hơn anh.

Nhưng những thứ đó khi vỗ cánh bay ra, lại không tấn công ba người họ, mà nhìn chằm chằm vào những vết máu trên tường.

Nhìn những thứ này trước mắt, Trương Khởi Linh gãi gãi tóc, cuối cùng lại không chút do dự nói với Vương Diệp: “Bây giờ chúng nó không tấn công chúng ta, chắc không vấn đề gì lớn, hãy nghĩ cách rời khỏi đây trước đi.” Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp gật đầu.

Vương Lộ bên cạnh chỉ đang trợn mắt há mồm nhìn, vì Vương Diệp chạy quá nhanh, Vương Lộ sau khi phản ứng lại, đã là người cuối cùng theo vào.

Vương Diệp tuy là người chạy đầu tiên, nhưng Trương Khởi Linh lại đứng cạnh anh.

Rõ ràng, nếu thật sự có nguy hiểm, Trương Khởi Linh cũng sẽ lập tức ra tay.

May mắn thay, họ chạy trong đó nửa ngày, những thứ kia không đuổi theo, hơn nữa bên trong cũng không có cơ quan.

Lúc này Vương Diệp hiếm khi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi anh đứng lặng lẽ bên cạnh một cỗ quan tài, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn cỗ quan tài trắng xóa này, anh vô cùng mơ hồ nói: “Lấy trời làm nắp, lấy đất làm quan tài, loại quan tài như vậy đã rất hiếm thấy, thường chỉ xuất hiện vào thời nhà Nguyên….” Vương Diệp vừa phân tích, vừa đi đến bên cạnh cỗ quan tài trắng xóa đó.

Trong khi anh lặng lẽ đánh giá.

Trương Khởi Linh cũng đang nhìn Vương Diệp, trên mặt anh ta có vẻ suy tư.

Suy nghĩ một lát, liền không chút do dự nói: “Bên cạnh có một tấm bia mộ, đi xem trên đó viết gì trước đi.” Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu, hai người cứ thế ghé sát vào bia mộ, lặng lẽ nhìn.

Không ngờ trên đó viết, lại chính là câu chuyện về Tuyết Nữ của

Quan Vũ.

Trong khi Vương Diệp kinh ngạc, trong mắt cũng tràn đầy phức tạp.

Trước đây anh đã từng nghe không ít câu chuyện liên quan đến Tuyết Nữ.

Lúc này Vương Diệp, dù chỉ lặng lẽ nhìn, nhưng sắc mặt đã trở nên vô cùng phức tạp.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được hạ giọng nói với anh: "Thứ này hình như trở nên kỳ lạ rồi." Lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

Cỗ quan tài trước mặt tuy là màu trắng, nhưng lại có thể mờ ảo nhìn thấy đồ vật bên trong qua lớp vải liệm.

Vương Diệp có chút muốn mở nắp, vì phần giới thiệu trên bia mộ đã hấp dẫn anh.

Không ngờ Tuyết Nữ nằm bên trong lại là một cô gái xinh đẹp như hoa.

Anh không phải là người ham sắc, chỉ là muốn xem rốt cuộc cái gọi là mỹ nữ này là nhân vật nào.

Nếu anh có thể thông qua những bức họa đã xem trước đây, để tìm hiểu một hai về câu chuyện của cô ấy, thì tiếp theo Vương Diệp cũng biết nên đi những con đường nào.

Tấm bản đồ trước mặt tuy con đường tương ứng ra, giống với con đường hiện tại của anh.

Nhưng Vương Diệp cũng không dám lơ là.

Trên đường nếu có thể thu thập thêm nhiều thông tin và manh mối, thì đương nhiên là tốt nhất, nếu không đợi đến lúc tình huống tồi tệ đến, thì mọi chuyện cũng sẽ trở nên tồi tệ theo.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh lắc đầu: “Trước tiên hãy thắp một cây trà chúc đi!” Nói xong câu này, anh liền đẩy nhẹ nắp quan tài.

Sau khi xác định nắp quan tài được đậy kín, Vương Diệp cũng cười gật đầu.

Trương Khởi Linh tuy làm theo lời anh nói, thắp một cây trà chúc lên, nhưng nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh vẫn không nhịn được thở dài: “Tôi cảm giác chúng ta làm như vậy không ổn lắm, đặc biệt là, thứ này chúng ta trước đây đều chưa từng chạm vào, cũng chưa từng đối mặt.

Mạo hiểm mở ra, vạn nhất….” Nhưng lời Trương Khởi Linh còn chưa nói xong, Vương Diệp đã nhìn cây trà chúc trong tay anh ta cháy sáng.

Lúc này Vương Diệp nghiến răng, không chút do dự đẩy nắp quan tài ra.

Khi nắp quan tài bị anh đẩy ra, cũng phát ra âm thanh trầm thấp.

Âm thanh đó giống như tiếng gào thét của dã thú, nhưng lại không giống.

Trương Khởi Linh đứng nhìn bên cạnh, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Vương Lộ cũng trợn mắt há mồm.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ căng thẳng nói: “Thứ này cũng quá khủng khiếp rồi nhỉ?” Lúc này Vương Lộ cứ thế vừa nói vừa khẽ lắc đầu.

Vương Diệp chỉ nhìn cây trà chúc bên cạnh.

Sau khi xác định trà chúc không tắt, Vương Diệp cũng đẩy nắp quan tài sang một bên.

Người phụ nữ nằm bên trong quả thực đẹp kinh người.

Trong khi Vương Diệp kinh ngạc, Trương Khởi Linh và Vương Lộ cũng lập tức ghé qua.

Trương Khởi Linh chỉ muốn xem người phụ nữ này có nguy hiểm không, nhưng Vương Lộ chỉ tò mò.

Kết quả không ngờ, người phụ nữ trước mặt cũng chỉ có thế.

Vương Lộ bĩu môi, cứ tưởng cô ta quyến rũ đến nhường nào, thậm chí là xinh đẹp như hoa, nhưng bây giờ nhìn lại, vẻ đẹp của cô ta còn không bằng những niếp âm tinh chết chóc kia.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Lộ lại thất vọng lắc đầu.

Vương Diệp dường như biết suy nghĩ của Vương Lộ, liền quả quyết nói với Vương Lộ: “Nếu cậu cảm thấy cô ta rất bình thường, cẩn thận ban đêm cô ta đến tìm cậu gây phiền phức đó.” Lời như vậy, Vương Diệp chỉ nói bâng quơ, không ngờ không lâu sau, chuyện này đã ứng nghiệm.

Nhưng Vương Lộ nghe Vương Diệp nói, lại lắc đầu với vẻ mặt phức tạp: “Anh nói bậy bạ, tôi đâu có nghĩ vậy, anh đừng vu oan cho tôi.” Trên mặt cậu ta đầy vẻ hoảng loạn và căng thẳng.

Trên thực tế, trong lòng cậu ta ôm giữ suy nghĩ gì, e rằng chỉ mình cậu ta hiểu.

Trong khi Vương Diệp suy tư, Vương Lộ không biết những suy nghĩ đó của anh.

Chương 1477

Cậu ta chỉ nhìn chiếc máy ảnh trong tay mình.

Cuối cùng, cậu ta quyết định chụp một bức ảnh của người phụ nữ này, cũng là để mang tất cả những gì được ghi lại trên bia mộ ra bên ngoài.

Để những người kia xem xem, thế nào là người phụ nữ đẹp nhất.

Trên thực tế, cô ta thật sự không đẹp, Vương Lộ nghĩ trong lòng.

Điều cậu ta không biết là, những động tác vô thức của mình, đã sớm làm lộ ra suy nghĩ trong lòng.

Và lúc này Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn.

“Đôi khi, trước mặt người chết, những việc đại bất kính tốt nhất vẫn nên ít làm thôi.” Nghe những lời như vậy, Vương Lộ cũng chỉ khẽ gật đầu, cuối cùng, với vẻ mặt qua loa, cậu ta nhét chiếc máy ảnh vào trong ba lô của mình.

Cuối cùng, liếc nhìn rìa quan tài của người phụ nữ này, cậu ta dường như muốn tìm kiếm đồ tùy táng sớm.

Vương Diệp không thèm để ý đến Vương Lộ, mà nhìn người phụ nữ trước mặt.

Cuối cùng anh khẽ kéo nắp quan tài lên.

Trương Khởi Linh thấy động tác của Vương Diệp, lập tức đến giúp.

Nhưng Vương Lộ lại nhìn thấy một túi thơm.

Cái túi thơm đó nằm ngay bên cạnh chân người phụ nữ.

Vương Diệp còn chưa đậy nắp quan tài lại, nghĩa là, bây giờ cậu ta quay lại lấy, chắc vẫn kịp.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Lộ vội vàng đưa tay ra.

Cậu ta còn chưa kịp lấy đồ ra.

Một bàn tay lạnh lẽo bỗng nhiên nắm lấy cổ tay Vương Lộ, lập tức khiến Vương Lộ giật mình.

Lúc này, Vương Lộ buông thứ đó ra, ngay sau đó, với vẻ mặt hoảng sợ, cậu ta rụt tay về.

Cậu ta cứ thế lặng lẽ đứng bên cạnh, mặt trắng bệch.

Nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Lộ không nói được lời nào.

Nếu là trước đây, lúc này Vương Lộ có lẽ có không ít suy nghĩ, nhưng bây giờ Vương Lộ thật sự không có suy nghĩ nào.

Nhìn hai người họ, Vương Lộ cứ thế ngây người đứng đó.

Sau khi nắp quan tài khép lại, cậu ta vẫn còn hồi vị cảm giác bàn tay lạnh lẽo đó nắm lấy mu bàn tay mình.

Bất kể nhìn nhận chuyện này từ góc độ nào.

Vương Lộ đều cảm thấy tất cả những điều này là do mình ảo tưởng, căn bản không phải là chuyện thật sự xảy ra.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Lộ lại nhìn Vương Diệp trước mặt, cậu ta cẩn thận nói: “Anh nói trong trường hợp nào, bên cạnh cái chân đó, còn có một bàn tay đưa ra nắm lấy tôi vậy?” Và câu hỏi này của cậu ta vừa nói ra, liền nhận được sự kinh ngạc của Vương Diệp.

Vương Diệp nhìn sâu vào Vương Lộ một cái, xác định tên này thật sự đang hỏi câu hỏi này.

Lúc này Vương Diệp cũng rõ ràng có chút không ngồi yên được.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, cuối cùng anh ôm lấy đầu mình, dứt khoát nói: “Cậu không phải là đi chạm vào đồ vật bên trong chứ?” Lời Vương Diệp vừa nói xong, Trương Khởi Linh liền vội vã đi tới, anh ta với vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Cậu có lấy thứ gì không?” Nói thật, thái độ của hai người họ thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Trong khi Vương Lộ suy tư, cũng cẩn thận lắc đầu, phủ nhận lời hai người họ nói.

Cậu ta quả thật có ý nghĩ đó, nhưng lại không thành công.

Thấy Vương Lộ có vẻ thành thật như vậy, nói thật, những nghi ngờ trong lòng Vương Diệp vậy mà cũng theo đó mà tan biến.

Có lẽ anh cảm thấy Vương Lộ không có cái gan trộm cắp.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp lại vỗ vai Vương Lộ nói: “Nếu cậu chỉ hỏi bâng quơ, thì tôi bây giờ có thể cho cậu ba câu trả lời.

Loại thứ nhất là quỷ hồn mà mọi người đều đồn đại, loại thứ hai thì bên trong có một thủy hầu tử, loại thứ ba là ở đó có một anh linh.” Lời nói này vang lên bên tai.

Vương Lộ nghe mà trợn mắt há mồm.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, cậu ta mơ hồ nói: “Thứ nhất với thứ ba chẳng lẽ không giống nhau sao?” Tên này căn bản không phân biệt được sự khác biệt giữa hai cái đó.

Nghe Vương Lộ nói, Vương Diệp chỉ khẽ lắc đầu.

Trước khi anh tiếp xúc với ngành này, cũng ngây thơ như Vương Lộ, nhưng sau khi anh hiểu rõ tất cả mọi thứ bên trong này.

Lúc đó Vương Diệp đã biết, tất cả những điều này không đơn giản như Vương Lộ nói, cũng không giống như đa số mọi người nghĩ một cách đương nhiên.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, cũng nhìn quan tài trước mặt nói: “Dù sao nắp quan tài cũng đã đậy rồi, cậu chỉ cần không lấy đồ vật bên trong, những thứ khác đều là vấn đề nhỏ.” Câu cuối cùng, an ủi Vương Lộ.

Cậu ta khẽ gật đầu, với vẻ mặt tươi cười đưa hai tay ra, chuẩn bị ôm lấy Vương Diệp.

Trương Khởi Linh lại lao tới một bước, ngăn cản hành động của cậu ta.

“Cậu có lấy hay không, tự cậu trong lòng hiểu rõ.

Dù sao họa hoạn rước về, cũng chỉ đi theo cậu mà thôi, không liên quan gì đến hai chúng tôi.” Lời như vậy anh ta nói đặc biệt nghiêm túc.

Vương Lộ nghe thấy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Cậu ta cúi đầu, nửa ngày không nói nên lời.

Và lúc này Vương Diệp chỉ lặng lẽ nhìn hai người họ.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp mới thở dài, lên tiếng nói với họ: “Thôi được rồi, đừng tranh cãi nữa, bây giờ nhanh chóng đi xem những nơi khác đi!” Nơi này cũng không phải điểm cuối, họ không thể dừng lại ở đây.

Đối với cỗ quan tài Tuyết Nữ trước mắt, Vương Diệp chỉ có chút tò mò mà thôi.

Nghe Vương Diệp nói, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều gật đầu, không có nửa phần ý kiến.

Hai người cứ thế đi theo Vương Diệp về phía trước.

Đi được một đoạn không lâu, hai người họ dừng lại.

Và lúc này Vương Diệp cũng nhìn thấy một vật kỳ lạ xuất hiện phía trước.

Một chiếc chuông gió lơ lửng trong không trung, tuy là lay động theo gió, nhưng nó lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hơn nữa nó được làm bằng đồng xanh.

Vương Diệp trên mặt có vẻ vô cùng kinh ngạc.

Anh vội vàng đi tới, đồng thời cầm đèn pin của mình, tỉ mỉ nhìn từng chi tiết của chiếc chuông gió trước mặt.

Trong khi nhìn, sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên ngưng trọng.

Một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Chiếc chuông gió trước mặt này vậy mà được khắc hình mắt chim công.

Ngoài ra, phần đầu của chuông gió, giống như đầu chim công vậy.

Vậy mà, thoạt nhìn, có một cảm giác sống động như thật.

Trong khi Vương Diệp kinh ngạc, trên mặt cũng có vẻ phức tạp khó tả.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt Vương Diệp, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng anh, liền vỗ vai anh nói: “Đừng sợ, hai chúng tôi ở bên cạnh anh, dù có phiền phức, cũng có thể cùng nhau giải quyết.” “Đúng vậy, anh cứ yên tâm đi.” Hai người họ lải nhải nói.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ gật đầu, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc biến động, dù tất cả những điều này như hai người họ nói.

Nhưng Vương Diệp trong lòng cũng hiểu một đạo lý, nếu những thứ này thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Trong khi anh suy tư, ánh mắt lại vô tình rơi vào hướng phía sau.

Anh nhìn cỗ quan tài đó.

Vì không cách quá xa, nên anh có thể nhìn thấy hình dáng đại khái của cỗ quan tài.

Chiều dài, rộng, cao của nó đều nằm dưới sự chú ý của Vương Diệp, nhưng nắp quan tài vậy mà lại có chút biến đổi.

Vương Diệp còn chưa kịp nhìn rõ, nắp quan tài đã xê dịch một chút.

Biên độ quỷ dị đó khiến Vương Diệp sợ đến trợn mắt há mồm.

Thấy Vương Diệp cứ nhìn chằm chằm vào chỗ đó, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi.

Suy nghĩ một lát, Trương Khởi Linh liền không chút do dự đẩy tay Vương Diệp nói: “Chỗ đó có thứ gì vậy, sao lại có thể dọa anh thành ra thế này?” Trương Khởi Linh không hiểu rõ.

Đối mặt với câu hỏi của anh ta, Vương Diệp không trả lời, mà nhấc chân, thần sắc cứng nhắc đi về phía chỗ đó.

Mỗi bước chân anh đi dường như đều vô cùng nặng nề.

Trương Khởi Linh thật sự không thể hiểu nổi.

Nhưng sau khi đi theo Vương Diệp đến nơi, lúc này Trương Khởi Linh cũng lập tức ngây người tại chỗ.

Xuất hiện trước mặt vậy mà là nắp quan tài đã mở ra, tuy chỉ có một khe hở nhỏ như vậy.

Chương 1478

Nhưng khe hở này vẫn khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Trương Khởi Linh biết tình huống này tượng trưng cho điều gì.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh vô cùng tê dại nói: “Hoàn đản rồi, lần này thật sự toi rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa ôm lấy đầu mình.

Anh ta thật sự không có cách nào chấp nhận tất cả những điều này.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, rồi nhìn Vương Lộ bên cạnh nói: “Cậu cảm thấy đây là chuyện gì?” Anh nghĩ nguồn gốc của mọi tội ác có lẽ đều đến từ lòng tham của Vương Lộ.

Giống như Vương Diệp dự liệu, vấn đề của anh vừa nói ra, sắc mặt Vương Lộ lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ run rẩy một cái, hai tay mình, sau đó, với vẻ mặt trắng bệch nói: “Tôi không biết.” Vương Lộ khẽ lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ và phức tạp.

Vào khoảnh khắc như vậy, phản ứng mà Vương Lộ đưa ra cũng khiến Vương Diệp vô cùng thất vọng.

Lúc này Vương Diệp cứ thế lắc đầu thở dài.

Trương Khởi Linh biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, liền kéo tay Vương Diệp, nghiêm chỉnh nói với Vương Diệp: “Cũng không cần phải chấp nhặt với tên này làm gì, dù sao tính cách cậu ta vẫn là như vậy.” Nói xong câu này, Trương Khởi Linh liền lườm Vương Lộ một cái, đồng thời lên tiếng nói với cậu ta.

Phải thừa nhận rằng, Trương Khởi Linh ở phương diện hù dọa người khác thì mạnh hơn người thường rất nhiều.

Những lời này vừa nói ra, Vương Lộ lập tức quỳ sụp xuống trước mặt hắn, hai tay ôm chặt lấy đùi hắn và Vương Diệp.

“Tôi bây giờ sẽ nói cho các anh biết chuyện vừa xảy ra, các anh nhất định phải giúp tôi.” Trên mặt Vương Lộ tràn đầy đau khổ, hắn không ngừng kêu rên, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng chỉ giả vờ gật đầu, tỏ vẻ sẵn lòng giúp đỡ, nhưng Trương Khởi Linh lại mặt mày khó lường nói: “Giúp cậu cũng không thành vấn đề, nhưng cậu phải tự nghĩ cho kỹ, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ muốn cứu vãn cũng không biết có thật sự như ý muốn hay không, nhưng hai chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Nói xong câu này, Vương Diệp lại bổ sung thêm một câu: “Đúng vậy, nếu thật sự không còn cách nào, cậu cũng đừng trách chúng tôi, dù sao thì đây cũng là vấn đề do chính cậu tự chuốc lấy.” Trên mặt hắn tràn đầy bình tĩnh và thản nhiên, nghe thấy những lời này, Vương Lộ càng không kiềm chế được mà rùng mình một cái, hắn tin những gì Vương Diệp nói.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng lặng lẽ nhìn Vương Diệp.

Trên mặt hắn mang theo vài phần ý cười, hai người phối hợp ăn ý vô cùng, Vương Lộ trước mặt căn bản không nhìn ra vấn đề gì.

Trong khi Trương Khởi Linh đang suy tư, Vương Lộ cũng chỉ run rẩy hai tay nói: “Tôi bây giờ sẽ nói cho các anh biết chuyện vừa xảy ra.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào cái nắp quan tài, mặt đầy căng thẳng kể lại những hành vi của mình.

Mặc dù có chút tham lam, nhưng thực sự rất khó khăn.

Trong khi lắng nghe, trên mặt Vương Diệp cũng hiện lên vài phần bình tĩnh.

Không lâu sau, Vương Lộ lại ôm đầu kêu rên: “Tất cả những chuyện này thật sự quá khủng khiếp, tôi không biết phải làm sao nữa?” Nói xong, Vương Lộ vội vàng ôm lấy tay Vương Diệp nói: “Nhưng vừa nãy anh cũng nói rồi, chỉ cần không phải xác chết bật dậy, những vấn đề khác đều không sao mà.” Trên mặt Vương Lộ tràn đầy vẻ bất lực và u sầu, cái dáng vẻ ấm ức kia cũng làm Vương Diệp phì cười.

Lúc này Vương Diệp cứ thế nhẹ nhàng gật đầu, nghiêm chỉnh nói với hắn: “Cậu nói đúng, chỉ cần không phải xác chết bật dậy.

Nhưng đã có một bàn tay kéo cậu, sao cậu không thử nghĩ theo một góc độ khác?

Lỡ đâu là người phụ nữ kia kéo cậu thì sao?” Vấn đề này vang lên bên tai, Vương Lộ trợn trắng mắt, trực tiếp bị dọa ngất đi.

Thấy tên này thật sự ngất xỉu, Vương Diệp cũng hơi bất đắc dĩ, bĩu môi, mặt đầy vẻ rầu rĩ kéo hắn dậy.

Mặc dù người được Vương Diệp kéo dậy, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt không thôi.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mà lắc đầu nhìn Vương Lộ trước mặt.

“Tình hình của hắn thật sự khiến người ta thấy phức tạp.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt tay.

Đối mặt với lời hắn nói, Vương Diệp lại không đáp lại, chỉ nhìn Vương Lộ trước mặt mà thở dài.

“Ai mà biết được?

Lần này là phúc hay họa, vẫn phải xem mệnh trời định.” Nói xong, hắn không thèm để ý đến Vương Lộ nữa, mà đặt người kia sang một bên, sau đó cau mày nhìn cỗ quan tài trước mặt.

Hắn lấy ra một nắm đậu vàng từ ba lô của mình.

Khi những hạt đậu vàng được ném vào quan tài, chúng lại tự bốc cháy không cần lửa.

Nhìn những đốm lửa lóe lên trước mắt, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Lộ thấy hắn như vậy, lại không nhịn được kinh hoàng nói: “Đây là chuyện gì?

Có phải là con quỷ kia đang quấy phá không?” Hắn vừa nói vừa kéo chân Vương Diệp, vẫn nhát gan như vừa rồi.

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Vương Diệp cũng mặt mày trịnh trọng vỗ vai hắn giải thích khoa học: “Không có những cái gọi là hồn ma, chỉ có những dấu vết mà quái vật để lại.” Thông thường mà nói, muốn nuôi dưỡng ra những quái vật như vậy trong mộ thất, trước tiên, thể chất của chúng phải phi thường, và trong khi phi thường, vì chúng là một vật sống, nên nhất định sẽ có chất bài tiết.

Chất bài tiết đó khi chạm vào đậu vàng đặc biệt mà Vương Diệp đã chế biến, sẽ xảy ra phản ứng hóa học ngay lập tức.

Sau đó, một loạt hành vi sản sinh ra, mọi người cũng có thể hiểu rốt cuộc là thứ gì đang quấy phá.

Vương Diệp giải thích xong, Vương Lộ chợt thở phào nhẹ nhõm, cả người như trút được gánh nặng ngồi xuống bên cạnh, đồng thời vỗ ngực, mặt đầy tươi cười nói: “Thì ra là vậy, đã không có gì thì tôi yên tâm rồi.” Vương Lộ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nghe hắn nói, Vương Diệp cũng chỉ phớt lờ lắc đầu.

Hắn không hề cảm thấy không có gì lớn lao, bởi vì ánh lửa cứ thế cháy dọc theo nắp quan tài và mặt đất, lan đi khắp nơi. …… Cuối cùng, tốc độ dập tắt của nó cũng cực kỳ nhanh, Vương Diệp không kịp nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì đang quấy phá.

Nhìn Vương Lộ bên cạnh, Vương Diệp lại dặn dò Trương Khởi Linh nói: “Cậu ở bên cạnh canh chừng hắn đi, lúc mấu chốt cần ra tay thì vẫn phải ra tay, nếu thật sự không còn cách nào, thì cứ để mặc hắn đi.” Lời này Vương Diệp nói vô cùng nghiêm túc, Trương Khởi Linh nghe xong chỉ trầm trọng gật đầu.

Vương Lộ ở bên cạnh nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh trước mắt, Vương Lộ không nhịn được kinh hoảng thất thố nói: “Ít nhiều gì cứu một mạng người, hơn xây tháp bảy tầng.

Tôi nghĩ hai vị đại thần tiên các anh, tùy tiện cứu tôi một lần cũng là dễ như trở bàn tay thôi, đừng có đứng khoanh tay đứng nhìn nữa.

Chỉ cần các anh có thể cứu mạng tôi, kiếp sau tôi làm trâu làm ngựa cũng được.” Vương Lộ vừa nói vừa nắm chặt tay.

Trong khi lắng nghe, Vương Diệp cũng chỉ lắc đầu, phủ nhận ba chữ “đại thần tiên” trong lời hắn nói.

Thấy Vương Diệp như vậy, trong lòng Vương Lộ cũng có nỗi bất lực không nói nên lời.

Trương Khởi Linh chỉ liếc nhìn Vương Diệp một cái, sau đó liền nhìn Vương Lộ trước mặt nói: “Cứ kiên nhẫn chờ đi, thứ đó mà thật sự xuất hiện, Vương Diệp cũng sẽ ra tay đối phó ngay lập tức.” Nghe thấy lời này, Vương Lộ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau khi Vương Diệp dần dần biến mất khỏi tầm mắt của họ, Vương Lộ cũng cảm thấy những luồng gió lạnh thổi tới ngày càng mạnh.

Mặc dù Trương Khởi Linh đứng bên cạnh hắn, nhưng Vương Lộ không biết vì sao, cảm giác an toàn mà Trương Khởi Linh mang lại cho hắn kém xa Vương Diệp.

Trong khi Vương Lộ đang u sầu, lúc này Vương Diệp cũng chỉ cau mày nhìn xung quanh.

Hắn không tìm thấy con quái vật đó, dứt khoát trốn đi, quyết định đợi con quái vật đó đi tìm Vương Lộ.

Vì nó đã kéo Vương Lộ một cái, điều đó cũng có nghĩa là nó đã nhắm vào tên này rồi.

Vừa rồi Vương Diệp mở nắp quan tài, nó cũng không ra tay, bây giờ chỉ nhắm vào Vương Lộ.

Chín phần mười Vương Lộ là xong đời rồi.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ, Trương Khởi Linh cũng hiểu rõ điểm này.

Hai người họ một sáng một tối thủ ở đó.

Không lâu sau, một bóng đen lặng lẽ đến bên rìa quan tài, cả Vương Diệp lẫn Trương Khởi Linh đều không nhìn thấy được vì tầm nhìn bị hạn chế.

Nhưng khi bóng đen đó tiếp cận, Vương Lộ lại chú ý đến, nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Lộ rất căng thẳng nói: "Hai người mau nhìn xem đó là cái gì, tại sao nó lại bò ở chỗ đó?" Trong mắt Vương Lộ tràn đầy căng thẳng.

Đối mặt với vấn đề của hắn, Vương Diệp và Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn qua, nhưng lại không thấy có thứ gì ở đó.

Lúc này, Vương Lộ cũng dụi mắt một cái.

Hắn không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy, rõ ràng có một thứ gì đó đang bò ở đó, trông như một đứa trẻ, nhưng bây giờ lại biến mất.

Vương Lộ rơi vào kinh hoàng.

Thấy tên này như vậy, Vương Diệp chợt vỗ vai hắn một cái, sau đó hạ thấp giọng nói: “Nơi này có chút tà môn, nhưng cậu không thể tự mình dọa mình được.

Hãy nhớ rằng những thứ gây hoa mắt xuất hiện cũng rất bình thường, dù sao ở đây tối như vậy.” Khi Vương Diệp nói, Vương Lộ nghe lời hắn cũng chỉ gượng gạo cười cười.

Hắn chắc chắn mình vừa nhìn thấy một đứa trẻ, nhưng không biết vì sao, Vương Diệp lại muốn phủ nhận tất cả.

Hắn có chút bực bội, đại khái là muốn chứng minh tất cả những điều này.

Lúc này, Vương Diệp lại đi về một hướng khác.

Hắn và Trương Khởi Linh đi vòng quanh quan tài hai vòng, nhưng lại không phát hiện ra thứ gì ở đây.

Ánh sáng đèn pin chiếu tới, mặc dù hơi yếu ớt, nhưng họ đã sớm quen với bóng tối ở đây.

Lúc này, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cứ thế chậm rãi nhìn ngắm tình hình xung quanh.

Thấy hai người họ như vậy, Vương Lộ lại một lần nữa nói với họ: “Hai người thật sự không tin tôi sao?” Giọng điệu hắn mang theo vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Đối mặt với lời chất vấn như vậy, Vương Diệp như nghe thấy chuyện cười lớn nhất đời.

Hắn liếc nhìn Vương Lộ, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tại sao phải tin cậu?” Lời này hắn nói vô cùng nghiêm túc.

Vương Lộ nghe xong cả người ngây tại chỗ, như thể nghe thấy điều mà cả đời này chưa từng nghe qua.

Hắn ôm đầu thống khổ vô cùng nói: “Tôi thật sự không ngờ, những thứ đó là thật.” Hắn không ngừng kêu gào, nhưng Vương Lộ đã rơi vào điên loạn rồi.

Một điều hắn không biết, đó là chỉ có hắn tự mình nhìn thấy, không có bất kỳ ai khác nhìn thấy.

Tiếp theo bất kể hắn kêu gào thế nào, cũng sẽ không có ai tin.

Hiện tại là thời đại coi trọng chứng cứ.

Chương 1479

Hắn chỉ có thể đưa ra chứng cứ, Vương Diệp và Trương Khởi Linh mới tin.

Cuối cùng, Vương Lộ cứ thế phát điên không ngừng đứng bên cạnh quan tài.

Hắn cứ thế lặng lẽ nhìn rìa quan tài, sau đó đưa tay nhẹ nhàng gõ gõ rìa quan tài, đồng thời mở miệng nói: “Ngươi mau ra đi, mau ra đi.” Hắn lẩm bẩm niệm, người không biết còn tưởng hắn trúng tà.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh nghe vậy, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, Vương Diệp suy nghĩ một chút, chợt nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn nói: “Cậu có thể tỉnh táo lại một chút không?” Nghe Vương Diệp nói, Vương Lộ chợt mở mắt, sau đó nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh phía sau mình.

Hắn chạm vào má mình, cuối cùng xác định những gì mình vừa nhìn thấy đều là một giấc mơ hão huyền.

Suy nghĩ một chút cũng không nói thêm gì khác, mà đứng phía sau Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Vương Lộ dường như đã trở lại bình thường.

Rõ ràng vừa nãy còn không ngừng gõ gõ rìa nắp quan tài ở chỗ đó.

Trong khi Vương Diệp đang suy tư, hắn cũng cầm đèn pin nhìn vào thi thể bên trong.

Thi thể trông vẫn bình tĩnh như mọi khi.

Không khó để nhận ra đó là một phụ nữ, nhưng trên người cô ta lại không có quá nhiều đồ trang sức.

Điều này khiến Vương Diệp có chút bất ngờ, nếu thân phận của cô ta tương đối thấp kém, theo lẽ thường mà nói, cô ta không nên nằm trong quan tài, ngoài ra, cỗ quan tài cô ta nằm cũng được làm từ loại gỗ thuốc cực tốt.

Trong khi Vương Diệp đang suy nghĩ, Vương Lộ chợt phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Hắn chỉ vào phía trước, mặt đầy sốt ruột kéo tay Vương Diệp, nhưng không ngờ móng tay lại trực tiếp đâm xuyên qua da thịt Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp đau đến nỗi rụt tay lại, đồng thời sắc mặt bất mãn nói: “Cậu bị bệnh à?” Nghe hắn quát mắng, Vương Lộ không biết phải làm sao, nhưng hắn nhìn về phía trước, vẫn không nhịn được mà run rẩy hai tay.

“Xong rồi, xong rồi, thứ ở chỗ đó thật sự quá khủng khiếp phải không?” Hắn vừa nói vừa ôm đầu.

Đối mặt với lời hắn nói, Vương Diệp cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đó, nhưng lại chỉ thấy một mảng tối đen, căn bản không có những thứ khủng khiếp và quỷ dị như hắn nói.

Nhưng Vương Lộ lại hình dung tất cả những gì mình vừa nhìn thấy.

Hắn nhìn thấy một đôi mắt xanh lục, đôi mắt đó lạnh lùng bất chợt nhìn chằm chằm vào hắn, mang lại cho hắn nỗi sợ hãi và áp lực về mặt tâm linh.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Vương Lộ rất điên cuồng nói: “Anh thật sự không biết thứ đó quỷ dị đến mức nào đâu.” Hắn vừa nói vừa bắt đầu khoa tay múa chân hình dung cho Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hắn, lại cảm thấy buồn cười.

Hắn đẩy mạnh Vương Lộ ra, sau đó nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: "Cậu có phát hiện ra điều gì không?" Đối mặt với vấn đề của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lắc đầu, nhưng không ngờ Vương Lộ lại thét lên một tiếng quỷ dị nữa.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn qua, lúc này hắn nhìn thấy quỷ hỏa xuất hiện trước mặt Vương Lộ.

Nhưng ngọn quỷ hỏa đó rất nhanh biến mất, và Trương Khởi Linh cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện Trương Khởi Linh mặt đầy vẻ sốt ruột, Vương Diệp chợt nắm lấy tay hắn, không cho hắn nói chuyện.

Không ngờ Vương Diệp lại cản mình, trong mắt Trương Khởi Linh cũng hiện lên vài phần kinh ngạc.

Vương Lộ cuối cùng cũng quay đầu lại, hắn nhìn Vương Diệp trước mắt, mặc dù không thét thảm như vừa rồi, nhưng thứ nhận được cũng là sự bài xích và ghét bỏ của Trương Khởi Linh, nhưng Vương Diệp lại không đối xử với hắn như vậy.

"Anh có biết không?

Thứ đó thật sự xuất hiện, tôi cảm thấy nó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tôi." Vương Lộ vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp, móng tay vô ý đâm vào da thịt Vương Diệp.

Nhưng lúc này Vương Diệp cũng không so đo với hắn, mà nắm lấy tay hắn nói: "Tôi nhìn thấy rồi, tất cả những điều đó tôi đều nhìn thấy rồi." Trên mặt hắn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh không khỏi trợn tròn mắt.

Vương Lộ nghe xong lập tức cười khặc khặc, tưởng rằng nỗi đau khổ của mình có người có thể cảm nhận được, còn chưa kịp vui mừng, lại không ngờ Vương Diệp vỗ vai hắn nói: “Nếu thứ đó thật sự nhắm vào cậu, tôi nghĩ chúng ta ai cũng không có cách nào.” Hắn nói thật, Trương Khởi Linh nghe xong lập tức ngây người tại chỗ.

Vương Lộ liếc nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng ôm đầu thét thảm: “Làm sao có thể chứ?” Nhưng Vương Diệp không đành lòng dày vò Vương Lộ, hắn trực tiếp vỗ vai Vương Lộ an ủi: “Vừa nãy ngọn quỷ hỏa đó xuất hiện, khẳng định là xoay quanh cậu, cho nên, hai chúng ta đoán chừng phải ở bên cạnh cậu, mới có thể giúp cậu giải quyết vấn đề.” Chỉ cần Vương Diệp bằng lòng ra tay cứu hắn, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Trong khi Vương Lộ đang suy nghĩ cũng nhắm mắt lại, còn Vương Diệp và Trương Khởi Linh thì đứng bên cạnh hắn, một người bên trái, một người bên phải.

Thấy hai người họ cứ thế bảo vệ mình, Vương Lộ cũng không khỏi mỉm cười.

Không lâu sau, hắn lại chìm vào giấc ngủ, hơn nữa đầu còn đập vào tấm ván quan tài bên cạnh.

Nhìn động tác của hắn, Trương Khởi Linh không khỏi trợn tròn mắt: “Hắn đang làm cái gì vậy?” Trong giọng nói của Trương Khởi Linh, mang theo vẻ bất lực và u sầu.

Đối mặt với vấn đề của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó vỗ vai Trương Khởi Linh nói: “Cứ để hắn làm đi, dù sao thì hắn cũng đã đủ mệt mỏi rồi.” Nghe thấy những lời này, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó lại hỏi về những gì vừa xảy ra.

Vương Diệp kể cho Trương Khởi Linh tất cả những gì mình nhìn thấy, nếu không phải vừa rồi hắn quay đầu nhanh một chút, có lẽ hắn đã thật sự nghĩ Vương Lộ đang gây chuyện.

Nghe Vương Diệp nói, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có vẻ khó tin.

Nhìn Vương Lộ phía sau, cuối cùng hắn hít sâu một hơi, sau đó hạ thấp giọng nói với Vương Diệp: 17.

"Tất cả mọi chuyện đều nói về nhân quả duyên phận, cũng có thể là vì chuyện vừa rồi của hắn đã đắc tội với thứ bên trong này, cho nên…" Nhưng lời hắn còn chưa nói hết, Vương Diệp đã bật cười.

Hắn vỗ mạnh vai Trương Khởi Linh, sau đó mặt đầy nghiêm túc nói với Trương Khởi Linh: "Không thể có loại thứ này xuất hiện được, phải tin vào mảnh đất chúng ta đang đặt chân lên." Thấy Vương Diệp dáng vẻ nghiêm túc đó, Trương Khởi Linh cũng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thở dài nhìn Vương Lộ phía sau.

Tên này đã ngủ say, có lẽ là vì vừa rồi tinh thần luôn giữ ở trạng thái căng thẳng cao độ, bây giờ có hai người họ ở bên cạnh canh giữ, Vương Lộ cũng không tự chủ mà thả lỏng xuống.

Nhưng trong giấc mơ, Vương Lộ lại nhìn thấy những thứ không giống nhau, nhìn người phụ nữ trước mắt, trên mặt Vương Lộ hiện lên vài phần ý cười: "Thì ra cô chính là vợ của tôi." Vương Lộ vừa nói vừa bước tới, hắn rất vui mừng, người phụ nữ kia nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù không nhìn rõ mặt cô ta, nhưng không ngăn cản Vương Lộ yêu thích.

Nhưng Vương Lộ cũng phát hiện người phụ nữ kéo tay hắn qua: "Cậu hãy cảm nhận thật kỹ thứ này đi." Trên mặt người phụ nữ tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động, nghe lời cô ta nói, Vương Lộ gật đầu, không ngờ, tay hắn lại chạm vào bụng người phụ nữ, giây tiếp theo một chuyện ngoài ý muốn cũng xảy ra.

Hắn lại cảm nhận được có thứ gì đó đang nhảy nhót trong bụng người phụ nữ.

Lúc này lời của người phụ nữ cũng khiến Vương Lộ cảm động sâu sắc: “Đây là con của cậu.” Trên mặt người phụ nữ tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Vương Lộ nghe xong lập tức ngây người tại chỗ, hắn nhìn sâu vào người phụ nữ một cái, cuối cùng mơ hồ nói: “Nhưng tôi không có con…” Hắn vừa nói vừa lắc đầu từ chối tất cả.

Sắc mặt người phụ nữ cũng dần trở nên khó coi, khí áp trên người cô ta hạ thấp, sau đó, quay đầu nhìn Vương Lộ bên cạnh, trong mắt cô ta tràn đầy vẻ lạnh nhạt.

Lúc này Vương Lộ cũng cuối cùng nhìn rõ được khuôn mặt cô ta, cô ta trông cực kỳ quỷ dị và kỳ quái, trên mặt cô ta toàn là các loại vết sẹo.

Lúc này Vương Lộ trực tiếp bị dọa tỉnh.

Vương Diệp nghe thấy tiếng Vương Lộ, lập tức quay đầu nhìn hắn nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?” Đối mặt với vấn đề của Vương Diệp, Vương Lộ cũng không khỏi gượng gạo cười cười, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi, nói ra cũng không cần thiết.

Suy nghĩ một chút, Vương Lộ dứt khoát đứng dậy, hắn liếc nhìn cỗ quan tài, người phụ nữ bên trong, da thịt người phụ nữ đó trơn nhẵn, không hề có bất kỳ vết sẹo nào.

Lúc này Vương Lộ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả những gì nhìn thấy trong giấc mơ có lẽ đều là giả dối.

Suy nghĩ một chút, Vương Lộ cũng không còn dây dưa nữa, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại thì hắn lại nhìn thấy người phụ nữ kia.

Lúc này Vương Lộ cũng không kiềm chế được nữa, trực tiếp phát ra tiếng kêu thê tâm liệt phế.

Nghe thấy âm thanh như vậy, Vương Diệp không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó vỗ vai hắn nói: “Thả lỏng đi, những chuyện này đều là chuyện nhỏ thôi.” Vừa nói, hắn cũng lấy thi thể trước mặt Vương Lộ xuống, Trương Khởi Linh ở bên cạnh an ủi tâm trạng của hắn.

Cho dù có hai người ở bên cạnh bầu bạn, nhưng Vương Lộ vẫn vô cùng sợ hãi.

Nhìn hai người trước mặt, Vương Lộ mặt đầy u sầu nói: “Tôi nghi ngờ thứ đó chính là nhắm vào tôi, vừa rồi trong giấc mơ tôi đã nhìn thấy người phụ nữ y hệt như vậy.” Hắn không ngừng miêu tả giấc mơ của mình.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh trong khi lắng nghe, trong mắt cũng hiện lên vài phần phức tạp, hai người không biết nên đáp lại thế nào, nhưng cuối cùng vẫn vỗ vai hắn nói: “Cậu bình tĩnh một chút đi, những thứ đó có lẽ đều là ảo ảnh.” “Đúng vậy, sự ám thị trong tâm lý của cậu sẽ dẫn đến tất cả những điều này xảy ra, bao gồm tất cả các yếu tố xung quanh chúng ta, cũng đều sẽ ảnh hưởng đến giấc mơ của chúng ta.” Lời Trương Khởi Linh nói cực kỳ chuyên nghiệp, nhưng Vương Lộ lại nghe không lọt tai, hắn cứ thế ôm đầu mình, đồng thời, miệng lẩm bẩm niệm “con trai”, nghe lời hắn nói, Vương Diệp không khỏi bất ngờ.

Vốn dĩ tưởng Vương Lộ đã phát điên, không ngờ, bên cạnh Vương Lộ lại có một bóng đen nhỏ bé đang chuyển động.

Nhìn thấy thứ đó, Vương Diệp chợt kéo mạnh áo Vương Lộ một cái: “Đừng nhìn về phía đó trước.” Lời hắn tuy rằng khó hiểu, nhưng Vương Lộ vẫn gật đầu, chỉ là hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, cộng thêm bầu không khí ngột ngạt xung quanh, cũng khiến Vương Lộ cảm nhận được nỗi sợ hãi vô tận.

Khi cảm giác ngạt thở chết chóc tràn đến, cả người Vương Lộ gần như không thể ngồi yên được nữa, nếu không phải trái tim đủ mạnh mẽ, có lẽ lúc này hắn đã lên cơn đau tim mà chết rồi.

Thực ra lên cơn đau tim mà chết cũng là một chuyện tốt, ít nhất không phải trải qua nhiều đau khổ như vậy, không giống như hắn bây giờ vừa kinh vừa sợ, cả người gần như sắp bị những thứ này dọa đến phát điên.

Trong khi Vương Lộ đang suy nghĩ, Vương Diệp cũng cau mày nhìn thứ đó.

Hắn trực tiếp bật đèn pin của mình, quả nhiên đó là một đứa bé nhỏ xíu, chắc là chưa đầy một tuổi, nhưng lại biết bò trên đất.

Chỉ là thi thể của nó đã biến thành gỗ khô héo.

Vương Diệp không hiểu tại sao nó lại có thể xuất hiện ở đây, thậm chí còn bò lổm ngổm sống động như thật ở phía trước.

Trong khi hắn đang kinh ngạc, ánh mắt Trương Khởi Linh cũng đặt trên đứa bé, lập tức, hắn bị dọa đến trợn tròn mắt: “Vẫn còn quần áo nữa.” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa nhướn mày nhìn Vương Diệp.

Nghe lời hắn nói, Vương Diệp lại lắc đầu, Vương Lộ theo bản năng quay đầu nhìn, nhưng lại bị Vương Diệp chỉnh lại cằm: “Đừng nhìn về phía đó.” Giọng Vương Diệp tràn đầy nghiêm khắc.

Vương Lộ nghe vậy, dứt khoát gật đầu, sau đó cứ thế ngồi cứng đờ.

Lúc này Vương Diệp cũng nhấc đứa bé đó lên, động tác của hắn tràn đầy cẩn thận và căng thẳng.

Mặc dù không xác định đây là thứ quái quỷ gì, nhưng Vương Diệp có thể khẳng định là nó sẽ không gây hại cho mình.

Cho dù có gây hại, Vương Diệp cũng có thể ngăn chặn ngay lập tức.

Trong khi hắn đang suy tư, không ngờ Vương Lộ chợt quay đầu một cái, trong mắt hắn tràn đầy vẻ cứng đờ.

Trong ánh mắt chú ý của Vương Diệp, Vương Lộ rất tò mò nói: “Tôi chỉ nhìn một cái thôi.” Câu nói này vừa dứt, Vương Lộ đã bị dọa đến trợn tròn mắt, nhưng lần này, hắn lại phá lệ không phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Điều này khiến Vương Diệp bất ngờ, còn chưa kịp hỏi kỹ, giây tiếp theo, Vương Lộ trực tiếp giật lấy đứa bé từ tay hắn, sau đó, ôm vào lòng, mặt đầy điên loạn nói: “Đây là con của tôi.” Hắn không ngừng nói, Vương Diệp và Trương Khởi Linh ở bên cạnh lắng nghe, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 1480

Hai người họ trực tiếp ngây người tại chỗ, Vương Lộ lại bất chấp tất cả, trên mặt hắn tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động, khi ôm đứa bé vào lòng, Vương Lộ thậm chí còn hát ru con.

Giọng hát đó cực kỳ quỷ dị.

Vương Diệp cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn, hắn vội vàng đánh Vương Lộ ngất đi, còn đứa bé đó cũng trong ánh mắt của Vương Diệp, tan nát vỡ vụn, bởi vì nó rơi từ lòng Vương Lộ xuống.

Nhưng trong khoảnh khắc nó vỡ vụn, Vương Diệp cũng nhìn thấy vô số bụi phấn xuất hiện, đoán chừng cái gọi là gỗ khô chỉ là một món đồ gốm sứ được họ chế tạo tinh xảo, hoặc là thủy tinh.

Trong khi Vương Diệp đang suy tư, Trương Khởi Linh cũng bị thứ này dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh rất căng thẳng nói: “Chúng ta sẽ không bị những thứ đó nhắm vào chứ?” Nói không sợ hãi, tuyệt đối là giả dối, nhưng đối mặt với vấn đề của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại lắc đầu.

Hắn nhặt đống tro bụi trên mặt đất lên, chạm vào một cái, cuối cùng hắn thở dài nói: “Quả nhiên là do những người đó chế tạo tinh xảo.” Nói xong câu này, hắn cũng đi đến bên cạnh quan tài, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ quan tài, xác định bên trong có một lớp ngăn.

Vương Diệp không chút do dự rút dao của mình ra.

Hắn cắt xuống từ vị trí rìa, không lâu sau, lớp ngăn này cứ thế bị Vương Diệp cạy ra.

Trương Khởi Linh nhìn động tác của Vương Diệp, suy nghĩ một chút, cũng không chút do dự đến giúp.

Dưới sự hợp lực của hai người, cỗ quan tài trước mặt rất nhanh đã bị họ chia làm hai.

Thứ giấu bên trong, cũng khiến Vương Diệp trợn mắt há hốc mồm.

Đó lại là một bức tranh, lúc này Vương Diệp vội vàng lấy bức tranh ra, nhưng lại phát hiện mặt khác của bức tranh có một số phù hiệu kỳ quái.

Những phù hiệu đó trông giống như chữ viết nguệch ngoạc như giun dế, nhưng Vương Diệp tin rằng chúng tuyệt đối là chữ viết.

Chỉ là những chữ viết này và một số chữ viết khác chồng chéo lên nhau, cho nên trông giống như giun dế.

Trong khi hắn đang suy tư, hắn lại cầm lấy những cây nến bên cạnh, hắn đốt vài cây, sau đó nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Đừng đi quan sát tình hình trên người Vương Lộ nữa, bây giờ mau đến giúp tôi chia đôi thứ này ra.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, mặc dù không có bất kỳ ý kiến nào, nhưng nhìn bức tượng trên đó, hắn vẫn không nhịn được nhắc nhở Vương Diệp: “Tôi cảm thấy bức tượng trên đó chắc hẳn có gợi ý quan trọng, hay là chúng ta xem hết những gợi ý đó đã.” Trên mặt hắn mang theo vẻ cẩn trọng và căng thẳng.

Đại khái là biết những ý kiến của mình, Vương Diệp sẽ không chấp nhận, giống hệt như hắn dự đoán, Vương Diệp phủ nhận: “Những suy nghĩ của cậu không được.” Bức tượng này nếu thật sự hữu dụng, vậy thì nó cũng sẽ không bị giấu ở chỗ đó, hơn nữa, cỗ quan tài này nhìn một cái là có thể thấy là có lớp ngăn, vậy thì những người kia chắc hẳn cũng có thể nhìn ra.

Hiện tại, Vương Diệp có thể khẳng định là, khi bức tượng này được đặt vào, chắc hẳn tất cả mọi người đều biết.

Và bây giờ Vương Diệp lấy nó ra, phát hiện những chữ viết phía sau, cũng tượng trưng cho việc những người năm đó không hề nhận ra sự kỳ lạ bên trong này.

Cho nên nhìn những bức tượng đó là vô dụng, chữ viết mới là quan trọng nhất.

Trong khi Vương Diệp đang giải thích, Trương Khởi Linh cũng nhẹ nhàng gật đầu, hai người họ cứ thế kéo tấm tranh trước mặt này.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều nắm lấy hai góc, sau đó, từng chút một kéo sang bên cạnh.

Động tác của hai người họ cực kỳ cẩn thận, bởi vì thứ có thể dán loại giấy tranh này lại với nhau chỉ có hồ dán.

Và thứ này nhất định phải xử lý cẩn thận, bởi vì chỉ cần có chút sai lệch, vậy thì giấy tranh sẽ bị hủy.

May mắn thay hai người họ đủ cẩn thận, không lâu sau, Trương Khởi Linh đã hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, còn Vương Diệp thì cau mày nhìn những chữ viết trên đó: “Đây lại là chữ viết thời Thương, cậu có nhận ra những chữ viết đó không?” Đối mặt với vấn đề như vậy, Trương Khởi Linh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Nói thật, những thứ này mang lại cho hắn không chỉ là đau đầu, mà hơn nữa còn là sự thiếu hụt về thực lực.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Trương Khởi Linh rất bất lực nói: “Thực lực không đủ.” Nói xong, hắn liền cười khổ.

Còn lúc này Vương Diệp chỉ nhìn những chữ viết đó không ngừng suy ngẫm.

Mặc dù hắn không nhận ra chữ viết thời Thương, nhưng những chữ viết được suy diễn từ chữ viết thời Thương, hắn vẫn nhận ra.

Lúc này Vương Diệp cứ thế không ngừng suy ngẫm, cùng với thời gian từng phút từng giây trôi đi, Vương Lộ chợt rùng mình một cái, sau đó, không biết từ lúc nào, lại tỉnh dậy. 18.

Nhưng khi hắn tỉnh dậy, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều không nhận ra, hai người vẫn đang nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên mặt đất, những chữ viết trên đó mang lại cho họ sự gợi mở rất lớn.

Bởi vì một phần những chữ viết đó là họ nhận ra.

Đợi đến khi Trương Khởi Linh phát hiện Vương Lộ đi tới thì đã muộn rồi, lúc này Vương Lộ trực tiếp giơ cây côn trong tay lên, đánh mạnh vào đầu Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp cảm thấy một trận gió thổi qua.

Hắn theo bản năng né sang một bên, may mắn thay động tác của hắn nhanh nhẹn hơn bất kỳ ai.

Sau khi né tránh, không ngờ, cây côn này lại trực tiếp đập vào tờ giấy tranh.

Nhìn tờ giấy tranh mình khó khăn lắm mới tách ra được, cứ thế bị đập thủng một lỗ lớn, cho dù phần chữ viết đó, hắn đều đã giải mã được rồi.

Nhưng phải biết rằng, loại chữ viết này luôn cần kết hợp văn cảnh trước sau, đoàn mới có thể hiểu rõ ý nghĩa cụ thể của nó.

Và hiện tại, trong mắt Vương Diệp cũng tràn đầy phẫn nộ, nhìn Vương Lộ bên cạnh, hắn không chút khách khí nói: “Cậu phát điên rồi à?” Đối mặt với lời chất vấn của Vương Diệp, Vương Lộ lại không đáp lại, chỉ lẩm bẩm nói: “Các người đã giết con tôi.” Hắn không ngừng nói, cả người như mất trí điên cuồng.

Lúc này Vương Diệp cũng không khách khí với hắn, trực tiếp xông lên đấm vào bụng hắn hai quyền, Vương Lộ bị đánh ngã xuống đất.

Thấy Vương Lộ bộ dạng chật vật như vậy, Vương Diệp lại cẩn thận từng li từng tí ghép những tờ giấy tranh bị rách nát đó lại.

Động tác của hắn đủ cẩn thận, những tờ giấy tranh trước mặt này cũng theo động tác của hắn, từng chút một biến về hình dạng ban đầu, chỉ là những vết nứt trên đó là không thể bỏ qua.

Vương Lộ tuy ngã trên đất nhưng mặt đầy oán hận, nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh bên cạnh mình, hắn nói không chút do dự: "Hai người các cậu muốn động thủ với tôi, vậy thì cứ cùng chết chung đi." Vừa nói, hắn vừa đứng thẳng dậy.

Mặc dù bụng vẫn đau dữ dội, nhưng hắn ôm bụng, cẩn thận từng li từng tí đi đến bên cạnh cỗ quan tài.

Dưới ánh mắt chăm chú của Vương Diệp, Vương Lộ dùng đầu mình húc vào quan tài.

Động tác của hắn rất mạnh, Vương Diệp căn bản không có cơ hội ngăn cản, chỉ có thể lặng lẽ nhìn.

Anh biết mình có ngăn Vương Lộ cũng vô ích, vì vậy thời gian còn lại cho anh không nhiều, anh phải nhanh chóng đọc hiểu những dòng chữ kia.

Thấy Vương Diệp lạnh nhạt như vậy, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát rồi cũng giúp đọc hiểu những dòng chữ ấy.

Trong khi cậu ta ghi chép, Vương Diệp chỉ xem những lời suy diễn trên đó.

Theo thời gian trôi qua, Vương Lộ chợt ngã vật xuống đất.

Có lẽ là do tự mình húc đầu đến ngất xỉu, Vương Diệp không suy đoán nguyên nhân, mà nhìn những dòng chữ mình đã suy luận ra.

Cuối cùng, sau khi nối những dòng chữ này lại và đọc một lượt, sắc mặt anh trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Vương Diệp quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, anh hơi khó tin nói: "Cậu có tin một phi tần tư thông với thị vệ, lại có thể nằm trong quan tài thế này không?" Lời này nói ra có chút khó hiểu.

Trương Khởi Linh còn chưa kịp phản ứng, Vương Diệp lại cười nói: "Tất cả những dòng chữ trên đây, khi xâu chuỗi lại, đều là tình yêu của phi tần này dành cho thị vệ, ngoài ra, còn có sự căm ghét của cô ta đối với mộ thất." Ngoài ra, còn một phần văn tự Vương Diệp không hiểu rõ.

Anh không hiểu ý nghĩa bên trong, nhưng lại đọc được những dòng chữ đó, chỉ là khó mà nắm rõ được đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh lại khẽ cười đáp: "Thế giới rộng lớn, không gì là không thể, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?" Trương Khởi Linh không hề để tâm, nhưng Vương Diệp biết cậu ta chưa hiểu ý mình.

Suy nghĩ một lát, anh không lằng nhằng với Trương Khởi Linh nữa, mà thu dọn đồ đạc trong tay, rồi đi đến bên cạnh Vương Lộ.

"Trước tiên hãy xem tình hình của tên này thế nào đã!" Dù sao thì Vương Lộ húc đầu vào quan tài không ngừng, tiếng động phát ra cũng không phải giả, anh phải xem tình hình Vương Lộ ra sao.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh chợt cười phá lên, sau đó hạ giọng nói: "Kiểu người như hắn, đầu óc có vấn đề, húc đầu vào tường nhiều một chút cũng tốt, dù sao cũng có thể húc cho nước trong não chảy ra.” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp liền ngây người tại chỗ.

Khi anh đi đến bên cạnh Vương Lộ, cái nhìn thấy lại là một vũng máu lớn.

Anh giật mình, Trương Khởi Linh khi nhìn thấy thì cả người đều luống cuống, nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Trương Khởi Linh rất bất lực nói: “Sao lại có chuyện thế này xảy ra được chứ?” Trương Khởi Linh lắc đầu, không biết phải làm sao.

Đối mặt với câu hỏi của cậu ta, Vương Diệp chỉ cười qua loa.

Trên mặt anh không lộ ra quá nhiều cảm xúc, nhưng khi anh lấy hộp thuốc từ trong ba lô ra, Trương Khởi Linh vẫn nhìn ra Vương Diệp đã tức giận, nếu không thì động tác của anh sẽ không mạnh mẽ đến thế.

Rõ ràng chỉ là băng bó cho Vương Lộ mà thôi, nhưng Vương Diệp lại cố ý mạnh tay, thậm chí đổ cả một chai thuốc sát trùng lớn vào vết thương.

Nhìn động tác của Vương Diệp, trong mắt Trương Khởi Linh thêm vài phần phức tạp, tay cậu ta cũng không tự chủ mà run lên một chút.

Có lẽ cậu ta không ngờ Vương Diệp lại như vậy.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy nghĩ, tay cậu ta vô thức đặt lên mép nắp quan tài.

Kết quả không ngờ, nắp quan tài như một tấm vải nhẹ tênh, cậu ta vừa đặt tay lên, lập tức, chiếc quan tài liền bị đẩy sang một bên.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng nhận ra có điều không ổn.

Ngay giây tiếp theo, cậu ta, Vương Diệp và Vương Lộ cả ba người cứ thế rơi xuống một vực sâu không thấy đáy.

Cứ thế, Vương Diệp và Trương Khởi Linh kêu lên thất thanh.

Ban đầu Vương Diệp tưởng mình sẽ bị tan xương nát thịt, nhưng không ngờ anh cứ rơi mãi.

Khi rơi đến một độ cao nhất định, tốc độ rơi của anh cũng trở thành đều đặn.

Lúc này, Vương Diệp đột nhiên bình tĩnh lại, Trương Khởi Linh cũng vậy.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Vương Diệp liền cười phá lên, anh lắc đầu, thở dài đầy bất lực.

“Nếu cứ thế rơi thẳng xuống, thì hai chúng ta chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, nhưng cái vực sâu này hình như thật sự không thấy đáy.” Đối mặt với phân tích như vậy, Trương Khởi Linh không biết phải làm sao.

Cậu ta muốn trốn tránh, nhưng Vương Diệp lại nhắm mắt, vẻ mặt u sầu thở dài không ngớt.

“Đằng nào cũng chết, chi bằng cứ tận hưởng cái chết lần này, còn nữa, cứ ngủ trước đi, như vậy đến khi chết sẽ không còn đau đớn đặc biệt nữa.” Anh nói thật, Trương Khởi Linh nghe xong cả người ngây ra tại chỗ.

Nhìn Vương Diệp, cuối cùng cậu ta suy nghĩ một chút, rồi cũng nhắm mắt lại theo.

Chương 1481

Hai người cứ thế đặt đèn pin và ba lô sang một bên, những vật phẩm đó cũng duy trì tốc độ đều đặn theo đà rơi của họ.

Nhìn những thứ trước mắt, Trương Khởi Linh không nhịn được khẽ cười.

Cuối cùng, cậu ta cũng giống như Vương Diệp, nhắm mắt lại, cả hai không ngừng rơi xuống trong vực sâu vô tận.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, Trương Khởi Linh đột nhiên nhận ra có điều không đúng.

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ lan tỏa tới.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện mình đang ở một nơi khác, và luồng sức mạnh đó hóa ra là Vương Lộ đang đẩy cậu ta.

"…Cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi!" Trên mặt Vương Lộ tràn đầy phấn khích và kích động.

Trương Khởi Linh nhìn hoàn cảnh xung quanh, mới phát hiện mình đang nằm trong phòng bệnh, trên người cũng mặc quần áo bệnh viện.

"Tôi không phải đang rơi xuống sao?

Sao lại đến được đây?" Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn chằm chằm Vương Lộ trước mặt, trong mắt cậu ta tràn đầy sự khó tin.

Đối mặt với câu hỏi của cậu ta, Vương Lộ chỉ khẽ cười, sau đó hạ giọng nói với cậu ta: "Tất cả những gì chúng ta trải qua trong vực sâu đều là giả.

Người đầu tiên tỉnh lại là tôi, vì vậy, tôi dứt khoát cõng hai người ra ngoài.” Lời này hắn nói đặc biệt nghiêm túc.

Trương Khởi Linh nghe lời giải thích của hắn, nhất thời cũng rơi vào hoang mang.

Cậu ta luôn cảm thấy Vương Lộ nói có chỗ nào đó không đúng.

Chẳng hạn như Vương Lộ sao lại thông minh đến thế, hơn nữa lúc đó họ còn bị nhốt trong mật thất, làm sao có thể dễ dàng thoát ra như vậy, và lúc đó Vương Lộ còn húc đầu mình chảy nhiều máu đến thế, sao hắn có thể tỉnh táo như vậy.

Những nghi hoặc này nổi lên trong lòng, nhưng không quan trọng bằng cảm giác sống sót sau tai nạn.

Trương Khởi Linh nhanh chóng tận hưởng cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nhìn Vương Lộ trước mặt, trên mặt cậu ta không tự chủ mà lộ ra nụ cười, có lẽ cảm thấy mình còn sống tức là đã lời rồi.

Trong lúc vui mừng, cậu ta lại không nhịn được nhìn chiếc giường bên cạnh mình nói: “Vương Diệp đâu rồi?

Sao không thấy anh ấy?” “Anh ấy còn chưa tỉnh lại đâu, chắc vẫn đang chìm đắm không ngừng trong giấc mơ như cậu.” Vương Lộ chỉ vào Vương Diệp bên cạnh, trên mặt hắn mang theo vài phần ý cười ôn hòa.

Nghe lời đó, Trương Khởi Linh không khỏi gật đầu.

Khi cậu ta bước xuống giường, phát hiện tất cả các giác quan của mình đều chân thực.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng không tự chủ mà tin vào tất cả những gì Vương Lộ nói.

Có lẽ cái vực sâu mà họ vừa nhìn thấy thực sự chỉ là một cái gọi là mộng cảnh, và bây giờ cuối cùng họ đã tỉnh lại rồi.

Trong lúc vui mừng, trong mắt Trương Khởi Linh cũng thêm vài phần kích động.

Nói không vui sướng thì chắc chắn là giả, dù sao cũng không cần phải chết, hơn nữa khi không ngừng rơi xuống trong vực sâu đó, điều đó mang lại cho cậu ta là sự tuyệt vọng và nghẹt thở.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh mình, Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, rồi chợt đi đến bên cửa sổ, cậu ta nhìn thế giới bên ngoài.

Mặc dù cảm nhận được ánh nắng và gió thổi, nhưng không hiểu vì sao, Trương Khởi Linh đột nhiên cảm thấy tất cả những điều này vô cùng giả dối.

Không lâu sau, đầu cậu ta bắt đầu đau.

Vương Lộ thấy tình hình cậu ta như vậy, lại vội vàng đi tới nói: “Cậu uống thuốc trước đi, bác sĩ khoa thần kinh nói rồi, chúng ta vẫn luôn ở trong một giấc mơ, không ngừng luân hồi là vì dây thần kinh não của chúng ta có vấn đề.

Cậu uống thuốc xong thì sẽ không còn gặp vấn đề mơ luân hồi nữa.” Nghe lời đó, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, sau đó uống viên thuốc kia.

Sau khi uống xong, sự tiếp xúc và nhận thức của cậu ta về thế giới này cũng dần trở nên chân thực, không còn cái cảm giác hư ảo như vừa nãy nữa, cơn đau đầu cũng biến mất.

Trương Khởi Linh không nhịn được vui mừng.

Cậu ta cũng giống Vương Lộ, ngồi bên giường Vương Diệp, nhìn Vương Diệp trước mắt, Trương Khởi Linh không nhịn được thở dài, đồng thời hạ giọng nói: “Anh rốt cuộc phải đợi đến bao giờ mới có thể tỉnh mộng đây?

Mau tỉnh lại đi, đừng tiếp tục chìm vào giấc ngủ nữa.” Trong khi Trương Khởi Linh nói, Vương Lộ thấy cậu ta như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói với cậu ta: “Thật là kỳ lạ, vừa nãy tôi lại ngủ thiếp đi bên cạnh cỗ quan tài đó, sau đó còn mơ thấy mình có một đứa con trai, cậu nói chuyện này có phải rất buồn cười không?” Hắn vừa nói vừa nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Nghe lời hắn nói, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có sự khó hiểu.

Cậu ta nhíu mày, suy nghĩ một lát, rồi lại nhìn chằm chằm Vương Lộ hỏi: “Cái đó không phải là thật sao?

Sao lại là mộng cảnh được?” Cậu ta cố ý nói ngược lại, không ngờ Vương Lộ lập tức nổi trận lôi đình nói: “Cậu đừng nói như vậy nữa, nếu không tôi sẽ giận cậu đấy!

Tên đó tuyệt đối không phải con trai tôi, đó chỉ là một giấc mơ, không phải thật!” Thấy Vương Lộ vội vàng phủ nhận lời mình, Trương Khởi Linh cũng biết có vấn đề ở đây.

Suy nghĩ một lát, cậu ta vội vàng nắm lấy Vương Lộ, khẩn trương giúp hắn hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra lúc đó.

“Nhưng những thứ đó rõ ràng là thật mà, chẳng lẽ cậu quên rồi sao?

Còn có một người phụ nữ, cô ta bụng mang dạ chửa, nhờ cậu giúp cô ta làm việc nữa…” Khi Trương Khởi Linh làm những điều này, hầu như không một chút do dự.

Tất cả mọi thứ dưới sự thêu dệt của cậu ta, dần dần thành hình.

Không lâu sau, trong mắt Vương Lộ cũng thêm vài phần hoang mang.

Hắn vỗ vỗ đầu mình, mãi một lúc sau mới lẩm bẩm nói: “Thật sao?

Nếu tất cả những điều này là thật, vậy bây giờ tôi đang ở đâu?

Tôi nên quay về tìm con trai tôi mới đúng chứ?” Vương Lộ vừa nói vừa khẽ thở dài.

Nghe lời hắn nói, Trương Khởi Linh không trả lời, mà nhìn Vương Diệp bên cạnh.

Lúc này Vương Diệp tuy còn đang rơi, nhưng giây tiếp theo đã giật mình tỉnh dậy, nhìn hai người trước mắt, Vương Diệp đầy vẻ khó hiểu nói: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Nghe câu hỏi của anh, hai người trước mắt đều cười.

Trương Khởi Linh vội vàng tiến lên, đầy vẻ thân thiết giải thích cho Vương Diệp tất cả những gì cậu ta đã gặp trong mộng cảnh.

Nhưng trong khi giải thích, Trương Khởi Linh cũng cố ý nói cho Vương Diệp tất cả những vấn đề đang bày ra trước mắt, những lỗ hổng mà bản thân cậu ta không muốn chú ý, tự nhiên sẽ có người sẵn lòng chú ý.

Con người ai cũng có tâm lý may mắn thoát chết, Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Có thể sống sót, đương nhiên không muốn đối mặt với hiện thực chân chính.

Hệt như Vương Diệp đã nói, khi không ngừng rơi xuống trong vực sâu, điều duy nhất con người có thể làm là nhắm mắt ngủ.

Sau khi ngủ rồi, cho dù cái chết có thảm khốc thật, thì cũng chỉ là nỗi đau trong chốc lát.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy tư, ánh mắt cậu ta lại vô ý lướt ra ngoài cửa sổ.

Cậu ta thật sự không muốn rời khỏi nơi này, cho dù tất cả chỉ là mơ, nhưng trở về hiện thực chờ đợi cậu ta chẳng phải cũng là đau khổ sao?

Nghĩ đến những điều này, Trương Khởi Linh trực tiếp nhìn Vương Diệp nói: “Anh mau theo tôi đến đây, bệnh viện này tốt hơn rất nhiều so với những nơi chúng ta từng ở trước đây, bên trong còn có rất nhiều thiết bị giải trí.” Trương Khởi Linh không ngừng nói, nhưng Vương Diệp nghe lời cậu ta, lại trực tiếp hất tay cậu ta ra, đồng thời, vẻ mặt bất mãn nói: “Cậu cứ như thế này khiến tôi cảm thấy xa lạ.” Cuối cùng, Vương Diệp nói ra một câu như vậy, giọng anh lạnh như băng.

Ngay cả khi Vương Lộ đưa chìa khóa cho Vương Diệp, Vương Diệp cũng hất tay ra, động tác đó khiến Vương Lộ không dám đến gần.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, cuối cùng bật cười.

Cho dù tỉnh lại là đau khổ, nhưng vẫn tốt hơn là cứ mãi vùng vẫy luân hồi ở nơi này.

Suy nghĩ một lát, Trương Khởi Linh lại không nhịn được nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: “Tôi cảm thấy, tất cả những điều này đều là giả dối.” Lời vừa thốt ra, ngay giây tiếp theo, Trương Khởi Linh lại phát hiện, xuất hiện trước mắt là nơi lúc ban đầu.

Nắp quan tài vẫn chưa mở, xung quanh vẫn tối đen như thường, bên cạnh đặt mấy cái ba lô, là của cậu ta và Vương Diệp.

Ánh sáng từ chiếc đèn pin trong tay cậu ta vẫn yếu ớt.

Dường như đã trở lại lúc ban đầu.

Trong khi Trương Khởi Linh suy nghĩ, ánh mắt cậu ta cũng rơi trên người Vương Diệp.

Vương Diệp ngây người tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng mới hoàn hồn, rồi cười nói với Trương Khởi Linh: “Xem ra chúng ta thật sự đang luân hồi không ngừng trong mộng cảnh rồi.” Nghe lời đó, Trương Khởi Linh cũng chỉ khẽ cười, sau đó quay đầu nhìn Vương Lộ nói: “Cậu nghĩ sao?” Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Lộ không trả lời, mà sờ lên má mình, vẻ mặt quỷ dị nói: “Không đúng nha, tôi không nên ở đây.” Vương Lộ không ngừng nói, ngay sau đó, dưới ánh mắt của Vương Diệp và Trương Khởi Linh, hắn cắn một miếng vào ngón tay mình.

Ban đầu hắn chỉ muốn tự làm mình tỉnh lại, nhưng không ngờ, cơn đau từ ngón tay truyền đến, trực tiếp khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Giây tiếp theo, ngón tay hắn rơi xuống đất.

Lúc này Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều sợ đến tái mặt.

Đây là lần quỷ dị nhất mà Vương Diệp từng gặp trong bao nhiêu ngôi mộ anh đã đi qua.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp rất bất lực nói: “Nói thật, những tình huống tương tự như vậy, dù trước đây có gặp, thì hai người họ cũng sẽ nhanh chóng tỉnh lại, chứ không chìm đắm trong giấc mộng kép như thế này.

Nhưng bây giờ, cho dù biết đây là mộng cảnh, họ cũng không có cách nào để tỉnh lại.

Huống chi, lần tỉnh lại tiếp theo, nếu lại là đi đến một mộng cảnh mới.

Khi đó chờ đợi họ, cũng sẽ là sự luân hồi và giày vò không ngừng.” Vương Lộ đã phát điên.

Sau khi cắn đứt ngón tay mình, trên mặt Vương Lộ chỉ còn lại sự hoang mang và phức tạp.

“Tại sao lại quay lại?” Vương Lộ đột nhiên xông đến trước mặt Vương Diệp và Trương Khởi Linh, khi đưa tay nắm chặt vai hai người họ, máu từ ngón tay hắn cũng chảy xuống quần áo của Trương Khởi Linh.

Ban đầu Trương Khởi Linh cực kỳ bài xích những thứ này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ là mộng cảnh mà thôi, cũng không cần phải so đo với Vương Lộ những chuyện này.

Trương Khởi Linh gạt tay hắn ra, sau đó chỉ vào cỗ quan tài bên cạnh nói: “Là cậu đã húc đầu vào đó, gây ra những chuyện này.

Cậu nên tự nhìn lại hành vi của mình đi, hơn nữa, tại sao tất cả những điều này lại xảy ra?

Chương 1482

Cậu hẳn phải rõ hơn chúng tôi chứ!” Ở tầng mộng cảnh đầu tiên, Trương Khởi Linh nhìn thấy vẻ phấn khích của Vương Lộ.

Lúc đó, chính Vương Lộ đã dẫn dắt cậu ta chìm đắm vào nơi đó, nhưng sự chìm đắm này không kéo dài quá lâu.

Con người ai cũng có sự sợ hãi.

Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Cậu ta có thể thừa nhận sự chìm đắm lúc đó bắt nguồn từ nỗi sợ hãi trong lòng.

Nhưng tuyệt đối sẽ không trốn tránh khởi điểm của mọi vấn đề.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Lộ lại chợt lắc đầu, sau đó, như phát điên mà mở miệng nói với họ: “Tôi thật sự không biết gì cả.” Tất cả những gì xảy ra ở nơi đó, bao gồm cả những lời hắn đã nói, Vương Lộ dường như đã bị mất trí nhớ tạm thời.

Hắn đã không thể nhớ bất cứ điều gì liên quan đến nơi đó.

Bất kể Vương Diệp và Trương Khởi Linh ở bên cạnh có tra hỏi hắn thế nào, Vương Lộ vẫn giữ nguyên vẻ cũ, điều này cũng khiến người ta tức giận.

Nhưng cuối cùng Vương Diệp vẫn bình tĩnh lại.

Anh vỗ vai Trương Khởi Linh, khi ánh mắt rơi trên người Vương Lộ, anh cũng đầy vẻ trầm tư nói: “Thôi bỏ đi, kệ hắn.

Hắn không nhớ được thì chúng ta cũng không thể ép buộc.” Dùng thủ đoạn và phương pháp để ép buộc một người tiết lộ sự thật vấn đề, điều này đối với họ có chút vô sỉ.

Vương Diệp không muốn làm chuyện như vậy, nhưng Trương Khởi Linh nghe lời anh, lại tức đến tái mặt.

“Nhưng bây giờ lối thoát duy nhất của chúng ta nằm trên người hắn, hơn nữa chúng ta bây giờ đang ở trong mộng cảnh, hay là đã quay về nơi ban đầu, ai còn có thể phân biệt rõ ràng được nữa?” Trong khi Trương Khởi Linh nói những điều này, giọng cậu ta cũng không tự chủ mà yếu dần đi, có lẽ cậu ta biết mình tranh cãi với Vương Diệp về tất cả những điều này cũng chẳng có lợi ích gì.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh nhắm mắt lại, cả người tiều tụy không thôi.

Còn Vương Diệp chỉ liếc Trương Khởi Linh một cái, sau đó nhìn Vương Lộ bên cạnh nói: “Cậu thật sự không nhớ gì cả sao?” Đáng tiếc, Vương Lộ chỉ nhắm mắt lại, ôm đầu để trốn tránh tất cả, hành vi đó thật sự khiến người ta phẫn nộ.

Vương Diệp lắc đầu, không còn để ý đến Vương Lộ nữa.

Nhưng tất cả những gì vừa xảy ra, không hiểu vì sao, lại đột nhiên tự động diễn ra.

Không có ai chạm vào nắp quan tài, nhưng nó đột nhiên tự mở ra.

Sau đó, có một vật gì đó lơ lửng bên trong.

Vương Diệp nhìn vật đó, chợt nhận ra, tất cả những manh mối rời rạc đều xâu chuỗi lại thành một sợi dây.

Vương Lộ đã lấy một thứ gì đó từ bên trong.

Nếu không nhầm, thứ gây ra tất cả những điều này có lẽ là vật mà Vương Lộ đã lấy.

Vương Diệp vội vàng lao đến trước vật thể lơ lửng đó, mở to mắt muốn nhìn rõ.

Nhưng vật thể lơ lửng đó cực kỳ mơ hồ, trừ Vương Lộ ra, không ai khác có thể nhìn rõ.

Lúc này Vương Diệp, sau khi không thể nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì, cũng vỗ đầu mình, vẻ mặt bất lực nói: "Quả nhiên, chúng ta vẫn đang ở trong mộng cảnh, nhưng sự xuất hiện của những thứ này, rốt cuộc là vì điều gì…" Anh vừa nói vừa chỉ vào tất cả những gì đang xảy ra.

Cho dù không có họ chạm vào một cách chủ động, thậm chí Trương Khởi Linh có cố ý can thiệp, nhưng tất cả những điều này vẫn không kết thúc.

Chúng vẫn tiếp tục diễn ra không ngừng ở đó, giống như một thế giới ba chiều được chiếu ra.

Trong lúc bất lực và đau khổ, Vương Diệp lại nhìn Vương Lộ bên cạnh, sau đó lay lay cánh tay hắn.

Đối phương hoảng hốt nhìn Vương Diệp một cái, còn chưa hiểu ý anh, lúc này, Vương Diệp chỉ vào vật thể lơ lửng đó hỏi: "Rốt cuộc cậu đã lấy thứ gì từ bên trong ra?" Câu hỏi này quá đỗi quan trọng, quan trọng đến mức ngay khoảnh khắc đó, Vương Lộ nhớ lại vô số chuyện, dường như tất cả những điều hắn đã quên, bao gồm cả những điều quan trọng và cả bản thân hắn rốt cuộc là ai, tất cả đều hiện ra.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Vương Lộ cuối cùng thở dài một hơi thật sâu.

Lúc này Vương Lộ còn chưa kịp than thở sự bất lực và u sầu trong lòng mình, chuyện không ngờ tới cũng đã xảy ra.

Chỉ thấy Vương Lộ đột nhiên ôm đầu lăn lộn trên đất, ngay sau đó không ngừng kêu la lớn tiếng nói: "Cắt đầu tôi xuống đi!" Tiếng kêu của hắn khiến Vương Diệp cảm thấy khó hiểu.

Anh và Trương Khởi Linh chỉ lặng lẽ đứng nhìn bên cạnh, sở dĩ không giúp đỡ, chẳng qua là vì cảm thấy Vương Lộ có thể đang giả vờ.

Dù sao thì những trò giả vờ như vậy, anh và Trương Khởi Linh đã thấy nhiều rồi.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh cũng nghĩ vậy.

Nhưng Trương Khởi Linh không ngờ, mình còn chưa kịp chê bai diễn xuất vụng về của Vương Lộ.

Lúc này Vương Lộ trực tiếp ngất xỉu.

Ngoài ra, tất cả những gì vừa diễn ra cũng biến mất.

Trương Khởi Linh và Vương Diệp nhận ra có điều không ổn, Vương Lộ trước mặt mới chính là vấn đề của tất cả mộng cảnh.

Khi ý nghĩ này nảy ra, Vương Diệp dứt khoát vỗ vai Vương Lộ nói: “Tỉnh lại cho tôi!” Vương Lộ chắc chắn biết tất cả chuyện này là sao, nhưng hắn không muốn nói gì cả.

Mà bây giờ hắn còn giả vờ ngất, bất kể Vương Diệp có lay vai hắn thế nào, hắn cũng không chịu mở mắt tỉnh dậy.

Còn Trương Khởi Linh chỉ liếc hắn một cái bên cạnh, cuối cùng lắc đầu nói: “Không cần gọi hắn nữa, tôi cảm thấy những chuyện này hắn cố ý giấu giếm, cho dù cứ hỏi mãi cũng không ra được đáp án.” Đây là sự thật.

Vương Diệp không trốn tránh, nhưng nhìn Vương Lộ trước mặt, anh vẫn vô cùng thất vọng thở dài, ngay sau đó, không chút né tránh nói: “Cậu thật sự quá đáng bất lực rồi, sau khi ra ngoài, tôi nhất định phải cho cậu một bài học nhớ đời, chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.” Câu nói này Vương Diệp nói đặc biệt nghiêm túc.

Thấy anh như vậy, Vương Lộ cũng đầy vẻ bất lực thở dài.

“Thoát ra được là tốt rồi, tôi thấy chuyện này quá khó.” Buông lời này xong, Vương Lộ liền nhắm mắt lại, trực tiếp đóng vai một người chết trước mặt Vương Diệp.

Hành vi như vậy cũng chỉ nhận được sự bài xích từ Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Hai người do dự một lúc, cuối cùng, nhấc cổ áo Vương Lộ lên, ném hắn vào trong quan tài, cho dù tất cả những điều này có thể chỉ là ảo ảnh.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều do Vương Lộ mà ra, vậy chi bằng cứ ném tên này vào, để hắn chịu đựng một phen nỗi đau trong đó.

Trong khi họ suy nghĩ trong lòng, Vương Lộ cũng chỉ mặc kệ cho họ ném mình vào.

Sau đó, hắn cứ nằm yên trong đó, trông như chuẩn bị mặc cho số phận.

Thấy Vương Lộ có thái độ đó, Vương Diệp lại không nhịn được trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên mặt anh mang vẻ trầm tư.

Trương Khởi Linh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, giây tiếp theo, Vương Diệp đã nhấc bổng hai tay cậu ta lên, trông chừng cũng định ném cậu ta vào.

Nhưng trên thực tế, Vương Diệp không có ý định làm những chuyện đó.

Anh trực tiếp cùng Trương Khởi Linh rơi xuống.

Hai người không ngừng lăn lộn trong đó, dường như lại trở về nơi ban đầu, tức là nơi họ gặp vực sâu.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp chợt nghĩ mình hiện tại có rất nhiều cơ hội để nói chuyện với cậu ta.

“Có lẽ sợ hãi những nỗi đau này, từ đó trốn tránh, thậm chí là tê liệt, đối với cậu mà nói, có thể là một lựa chọn đúng đắn, nhưng trên thực tế sau khi đã chọn rồi, thì không còn đường quay đầu nữa.” Nói xong những lời này, Vương Diệp thở dài một hơi thật sâu.

“Chi bằng tỉnh táo lại đi.

Cho dù có chết cùng tôi ở nơi này, thì cũng đáng giá, dù sao hai chúng ta cũng đã đi qua biết bao nhiêu nơi, trong biết bao nhiêu hiểm nguy, đều đã sống sót….” Anh nói thật.

Mỗi lần đến những nơi như thế này, anh đều không ôm bất kỳ hy vọng nào, chỉ là khi gặp rắc rối, anh đều dốc toàn lực để chiến đấu.

Còn lần này, vì kết cục đã định sẵn rồi.

Họ cũng không cần phải vùng vẫy quá nhiều nữa.

Lời Vương Diệp nói câu nào cũng chân thực.

Trương Khởi Linh trong khi nghe, trong mắt cũng thêm vài phần phức tạp và bất lực.

Không hiểu vì sao, Trương Khởi Linh đột nhiên cảm thấy những gì Vương Diệp nói đều có lý.

Cho dù khí thế mà Vương Diệp thể hiện lúc này trông có vẻ hư vô mờ ảo đến vậy, cứ như tất cả chỉ là ảo ảnh của Trương Khởi Linh, nhưng chuyện không ngờ tới cũng đã xảy ra.

Khi Trương Khởi Linh làm theo lời Vương Diệp nói, chấp nhận tất cả mọi thứ hiện tại, cậu ta chỉ run lên một cái, Vương Diệp trước mắt biến mất.

Sau đó, cậu ta lại trở về vực sâu đó, vẫn không ngừng rơi xuống.

Trong sự kinh hoàng và bóng tối, Trương Khởi Linh cuối cùng hô hoán tên Vương Diệp, nhưng không ngờ, tên đó lại đáp lại từ một góc nào đó.

Hai người họ tuy đang rơi, nhưng lại là một người trước một người sau.

Trương Khởi Linh nghe thấy giọng Vương Diệp thì trên mặt cũng thêm vài phần u sầu.

“Sắp chết rồi, cảm giác này thật sự kỳ diệu, tôi trước đây chưa từng nghĩ tới.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa khẽ cười.

Đối mặt với những lời như vậy, Vương Diệp lại không hề lay động, mà nhìn về phía đỉnh đầu.

Trong màn đêm đen kịt đó, điều anh có thể cảm nhận được cũng là vực sâu vô tận, bao gồm cả sự ngạt thở bao trùm.

Nhưng anh không đặc biệt sợ hãi, mà nhắm mắt lại.

Nhưng không ngờ chỉ trong chốc lát, sự rơi của họ lại đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, họ cứ thế nằm trên mảnh đất đen kịt đó.

Đó là một hố sâu khổng lồ, xung quanh đều có những tảng đá kỳ lạ.

Chương 1483

Khi con người nằm ở nơi này, do nguyên nhân thị giác, họ luôn không tự chủ mà cảm thấy mình đang rơi xuống.

Lúc này Vương Diệp cũng chống một tay nâng nửa thân trên của mình dậy.

Anh khẽ đẩy một khối đất bên cạnh, không ngờ mảnh đất này lại mềm nhũn.

Vậy nên cú rơi vừa nãy hẳn là thật, nhưng độ sâu ở đây có lẽ không lớn lắm.

Trong khi Vương Diệp suy tư, anh cũng cẩn thận từng li từng tí, nhìn một chút mép trên đầu.

Trong mắt anh đầy sự cẩn trọng.

Vương Lộ đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp, liền đầy vẻ bất lực nói: “Tất cả những chuyện này nên kết thúc rồi chứ?” Trong giọng Vương Lộ mang chút khó hiểu.

Vương Diệp còn chưa kịp nghĩ ra, Trương Khởi Linh đã trực tiếp nhảy lên phía trước, vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi hình như biết chuyện này là sao rồi.” Trên mặt Trương Khởi Linh mang theo sự phấn khích và kích động.

Nghe lời cậu ta, Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Còn chưa kịp hỏi, chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh chỉ về phía đỉnh đầu, vẻ mặt bất lực nói: “Hai người mau nhìn xem đằng kia là cái gì?” Vương Diệp ngẩng đầu nhìn, nhưng không ngờ đó lại là một bầu trời đầy sao.

Dưới bầu trời đầy sao, tất cả đều là những sinh vật phù du dày đặc.

Chúng trôi nổi trong không trung, hình dáng trông vừa vụng về, lại mang vài phần ý vị lãng mạn.

Vương Diệp có chút hoảng hốt.

Vương Lộ chỉ vịn vào mép bên cạnh, vẻ mặt kỳ lạ nói: "Thảo nào vừa nãy chúng ta lại cảm thấy mình đang rơi xuống vực sâu, hóa ra là vì những thứ này…" Hoàn cảnh xung quanh và tất cả những gì họ tiếp xúc, sẽ dẫn đến việc dây thần kinh não của họ xuất hiện những phán đoán sai lầm tạm thời, và phán đoán sai lầm này cũng sẽ khiến ảo giác xuất hiện.

Sau khi làm rõ tất cả những điều này, trên mặt Vương Lộ cũng thêm vài phần tươi cười.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Vương Lộ không nhịn được cười nói: "Tôi còn tưởng ảo giác đó thật sự là một mộng cảnh không ngừng nhảy nhót." Lời Vương Lộ vừa thốt ra, Vương Diệp liền quay đầu nhìn hắn một cái thật sâu.

"Chưa chắc đã không phải là mộng cảnh…" Trong ánh mắt Vương Diệp, Vương Lộ nhìn thấy sự lạnh nhạt.

Có lẽ những chuyện mình đã làm thật sự không nên, nên mới nhận được sự phản cảm như vậy từ Vương Diệp.

Trong khi Vương Lộ suy tư, hắn cũng không tự chủ mà cúi đầu.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt quỷ dị nói: "Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng." Lời anh nói mang chút khó hiểu.

Vương Lộ còn chưa kịp hiểu ra, chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy Vương Diệp đột nhiên vịn vào đất bên cạnh, ngay sau đó, cứ thế từng chút một leo lên trên.

Mặc dù đất bùn màu đen, nhưng trong quá trình leo trèo, con người lại luôn không tự chủ mà trượt xuống.

Lúc này Vương Lộ nhận ra có điều không ổn, hắn quay đầu nhìn Vương Diệp một cái.

"Cậu đừng leo lên vội, tôi cảm thấy ở đây vẫn sẽ tiếp tục chìm xuống." Vương Lộ tuy không gắng sức leo lên như Vương Diệp, nhưng hắn cũng thử nghiệm vài điều ở bên cạnh.

Chỉ là những thử nghiệm đó vẫn mang lại cho hắn sự phán đoán sai lầm của dây thần kinh não, cứ như mình vẫn đang rơi, những gì nhìn thấy trước mắt đều là giả tượng.

Nhưng lời Vương Lộ vừa thốt ra, cái hắn nhận được cũng chỉ là một tiếng cười lạnh của Vương Diệp.

Thấy Vương Diệp căn bản không muốn đáp lời mình, Vương Lộ cũng có chút bất lực, chỉ có thể ôm đầu khẽ thở dài.

"Cậu sao lại thế này?" Trong giọng Vương Lộ mang chút bất mãn.

Đối mặt với lời trách móc của hắn, Vương Diệp khẽ cười.

Cơ hội đã bày ra trước mắt.

"Nếu cậu thật sự quyết định không đi, vậy cũng đừng trách chúng tôi tuyệt tình, bỏ cậu lại nơi này." Sau khi nói xong câu đó, Vương Diệp đứng dậy, bước về phía con đường phía trước.

Thứ họ chạm vào quả thực là đất đen, họ cũng gặp rất nhiều khó khăn giữa chốn này, dù sao xung quanh đều là những thứ màu đen, mang đến không ít ảnh hưởng thị giác cho đôi mắt họ.

Nhưng Vương Diệp lại nhắm mắt.

Anh biết những ảnh hưởng như vậy có thể bị bỏ qua, chỉ cần anh không để tâm, chỉ dựa vào một hơi thở, cứ thế không ngừng đi lên, anh nhất định có thể thoát ra.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cũng nhắm mắt theo.

Trước mặt Vương Diệp, Trương Khởi Linh vĩnh viễn là một học đồ, anh biết Vương Diệp là người thầy ưu tú nhất của mình.

Cứ thế, Trương Khởi Linh đi theo Vương Diệp về phía trước.

Thấy họ như vậy, Vương Lộ lại không kìm được siết chặt nắm đấm nói: “Các cậu điên thật rồi.” Giọng Vương Lộ mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nghe lời gã, Vương Diệp lại chẳng hề bận tâm.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Lộ một cái, cuối cùng lại nhắm mắt.

Anh ta như Vương Diệp, lắng nghe tám phương, nhưng mắt lại không nhìn bốn phía, cứ thế cẩn thận leo trèo.

Chẳng bao lâu sau, Trương Khởi Linh dừng lại.

Vương Diệp cũng chỉ với vẻ mặt phức tạp sờ soạng nơi mình đang đứng.

Nếu không nhầm, anh đã leo lên một đoạn.

Nhưng không hiểu sao, khi anh bước chân ra sau, vẫn có thể chạm vào một mặt đất bằng phẳng, điều này khiến Vương Diệp có chút hoảng sợ.

Nếu những thử nghiệm hiện tại của anh là sai, vậy anh phải làm sao để rời khỏi đây?

Anh có chút phiền não, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, dù sao nóng vội cũng không giải quyết được vấn đề.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lại không kìm được mở miệng nói: “Hay là anh cứ giẫm lên vai tôi mà đi lên, tôi sẽ bám chặt vào chỗ này, như vậy chúng ta có thể xác định là đã thật sự rời khỏi đây rồi.” Trương Khởi Linh rất nghiêm túc, anh không muốn tiếp tục bị những thứ này giam cầm nữa.

Thấy sự chân thành trong mắt Trương Khởi Linh, Vương Diệp cuối cùng gật đầu, cứ thế giẫm lên vai Trương Khởi Linh, từng bước đi lên.

Có Trương Khởi Linh làm điểm tựa rõ ràng ở đó, lúc này Vương Diệp cũng không còn bị ảnh hưởng bởi những đất đen kia.

Cứ thế, anh giẫm lên vai Trương Khởi Linh, mặt đầy căng thẳng nhìn quanh.

Trong mắt anh hiện lên vài phần bất lực và kỳ lạ, bởi vì khi anh lùi lại, vẫn có thể cảm nhận được mặt đất bằng phẳng dưới chân.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng nhận ra điều không ổn.

Rõ ràng Vương Diệp đang ở trên đầu anh, nhưng chân Vương Diệp lại như đang giẫm lên thứ gì đó giữa không trung.

Sau khi nhận ra vấn đề mấu chốt, Trương Khởi Linh dứt khoát nói với Vương Diệp: “Anh đừng động, bây giờ có phải anh cảm thấy mình đang giẫm lên đất bằng không?” Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lập tức gật đầu.

Anh còn tưởng mình và Trương Khởi Linh đã phán đoán sai, không ngờ sau khi Trương Khởi Linh giải thích xong, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, họ thật sự đang leo lên, nhưng những thứ họ gặp phải cũng là thật.

Hiện giờ, Vương Diệp không khỏi siết chặt nắm đấm, anh bắt đầu cảm thấy phiền não.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, khẽ vỗ vào bắp chân anh, rồi mặt đầy căng thẳng nói: “Anh không cần sợ, tôi có thể đưa anh rời khỏi đây.” Vừa nói, Trương Khởi Linh vừa thúc giục Vương Diệp đi lên.

Nếu ở đây thật sự có tình huống kỳ dị như vậy, thì họ bây giờ không thể lùi lại, chỉ có thể tiến về phía trước.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, tình huống kỳ dị này, có lẽ cũng chỉ là ảo giác do cơ quan gây ra mà thôi.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, Trương Khởi Linh vội vàng nhắc nhở Vương Diệp.

Nghe những lời đó, Vương Diệp thấy có lý, liền gật đầu.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Vương Lộ phía sau.

Gã vẫn đang ngồi lì ở đó không chịu dậy, Trương Khởi Linh có chút tức giận, liền nói với Vương Lộ: “Cậu lại đây.” Anh vẫy tay gọi Vương Lộ.

Đối phương nghe thấy tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nhấc chân đi tới.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Lộ mặt đầy lười nhác nói: “Cậu muốn làm gì?” Giọng Vương Lộ mang theo vẻ kiêu ngạo và lãnh đạm.

Đối mặt với câu hỏi đó, Trương Khởi Linh chỉ khẽ cười, rồi ngẩng cằm nói: “Tôi có thể làm gì?

Chỉ là muốn cậu ở bên cạnh giúp một tay thôi, nếu chuyện này đối với cậu quá khó, thì cậu đừng…” Lời anh còn chưa dứt, sắc mặt

Vương Lộ đã trở nên vô cùng khó coi.

Gã trực tiếp đi tới, đứng bên cạnh, ngay sau đó, để Trương Khởi Linh giẫm lên vai mình.

Vương Diệp, đang đứng trên vai Trương Khởi Linh, cũng không khỏi tiếp tục leo lên.

Leo chưa được bao lâu, Trương Khởi Linh cũng đạt đến độ cao mà Vương Diệp vừa nãy.

Anh bắt đầu lùi lại, nhưng lại phát hiện mình thật sự giẫm lên đất bằng.

Cảm giác kinh hãi đó mang đến cho Trương Khởi Linh một loại ám ảnh tâm lý bất ổn, nhưng dù sao anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, không quá sợ hãi, mà hít thở sâu vài cái liền bình tĩnh lại.

Thấy họ tích cực như vậy, sắc mặt Vương Lộ cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Gã thầm nghĩ, những người này đã như thế rồi, nếu gã tiếp tục lùi lại, e rằng cũng chẳng có lợi ích gì.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Lộ lại nghiến răng nghiến lợi nói: “Đợi tôi với!” Gã vừa nói vừa kéo chân Trương Khởi Linh.

Nghe lời gã, Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn gã một cái, cuối cùng không từ chối, cứ để gã kéo mình.

Chương 1484

Và lúc này Vương Lộ cứ thế kéo Trương Khởi Linh leo lên.

Ba người họ cứ thế dựa vào sức mạnh của nhau mà tiến lên.

Bởi vì chỉ có dùng chiều cao của cơ thể mới có thể đo lường được rằng họ đang di chuyển, nếu không giữa mảnh đất đen này, thứ họ nhìn thấy chỉ là một màu trống rỗng.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều hiểu điều này.

Vương Lộ tham gia vào, cũng chỉ vì nhìn thấy hy vọng.

Gã có chút vui mừng, nhìn hai người trước mặt, Vương Lộ mặt đầy phấn khích nói: "Chẳng mấy chốc nữa, chúng ta nhất định sẽ thoát khỏi nơi này, thật sự quá vui rồi!

Vòng lặp đó cũng quá đáng sợ, tôi không muốn trải qua lần thứ hai.

Các cậu nói xem, đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ thật sự là não bộ phán đoán sai sao?" Vương Lộ bỗng trở nên lắm lời.

Gã cứ lải nhải không ngừng.

Vương Diệp nghe nhưng không trả lời.

Dù cho đó là phán đoán sai lầm của não bộ, thì điều đó cũng chẳng nói lên được điều gì.

Hiện giờ họ phải cẩn thận tiến về phía trước, không được phép có bất kỳ sai sót nào.

Thấy ánh mắt Vương Diệp kiên định như vậy, Vương Lộ lại im lặng.

Cứ thế, họ nương tựa sức mạnh của nhau, từng bước một đến được vị trí trên đỉnh đầu.

Nhìn thấy khoảng cách đến phía trên chỉ còn bằng một cánh tay, Trương Khởi Linh và Vương Lộ cũng không kìm được mỉm cười.

Vương Diệp tuy đang leo bên cạnh, nhưng lại phát hiện cát lún ở đây đặc biệt trơn trượt.

“Tôi hy vọng cho dù ở phía trên nhìn thấy gì, hai người cũng có thể giữ bình tĩnh và lý trí, chứ đừng dùng sự sốt ruột của mình mà ảnh hưởng đến phán đoán.” Lời Vương Diệp vừa dứt, Vương Lộ và Trương Khởi Linh đều gật đầu.

Lúc này Vương Diệp đã đoán được, tình hình phía trước còn nguy hiểm hơn họ tưởng.

Hiện giờ, anh chỉ có thể yên lặng nhìn quanh, cuối cùng nghiến răng dùng sức leo lên.

Vào khoảnh khắc lật người ra ngoài, trên mặt Vương Diệp cũng lộ vẻ vui mừng.

Tiếng hô hoán của Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng vang lên bên tai.

Hai người họ rất mong Vương Diệp có thể tới kéo họ một tay.

Nghe thấy tiếng của hai người họ, Vương Diệp dứt khoát đưa hai tay xuống.

Hai người một trái một phải nắm lấy, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ vô cùng kích động nói: “Cuối cùng cũng thoát khỏi nơi đó rồi!” “Không ngờ còn có ngày hôm nay, cứ tưởng sẽ mãi luân hồi trong cái gọi là mộng cảnh kia, mọi chuyện thật sự quá đáng sợ!” Nghe lời hai người, Vương Diệp chỉ mỉm cười.

Thấy Vương Diệp bình tĩnh như vậy, Vương Lộ lại không kìm được nhìn chiếc quan tài bên cạnh.

Trên mặt gã lộ vẻ cẩn thận và căng thẳng, sau đó khẽ vỗ vào mép quan tài, rồi hạ giọng nói: "Tôi quên mất mình đã lấy thứ gì từ bên trong ra rồi?" Dường như là một chiếc nhẫn, nhưng lại không phải.

Vương Lộ không nhớ ra.

Vương Diệp liếc gã một cái, cuối cùng mở miệng nói: "Cậu lấy là một chiếc vòng tay." Trí nhớ của anh không có vấn đề, lúc đó Vương Lộ quả thật đã lấy một chiếc vòng tay.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt Vương Lộ không khỏi trở nên khó coi.

Trong ký ức của Vương Lộ, gã nhớ mình đã nói không phải vòng tay, nhưng thứ lấy ra hình như đúng là vòng tay.

Vậy rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Vương Lộ vẫn không thể nhớ ra, chỉ có thể ngơ ngác ngồi bên cạnh, một mình cô lập nhìn quanh, cả người trông cực kỳ sa sút và chán nản.

Vương Diệp lại đi đến bên cạnh gã, mặt đầy bất mãn đá gã một cước, đồng thời mở miệng nói: "Ngồi ngẩn ra ở chỗ này có ích gì không?" Đối mặt với câu hỏi của anh, Vương Lộ rất nhanh lại lấy lại tinh thần, nở một nụ cười với anh.

Thế nhưng, nụ cười này lộ ra lại chẳng có tác dụng gì lớn.

Lúc này, Vương Diệp nhìn sâu Vương Lộ một cái, rồi chỉ về phía Trương Khởi Linh nói: "Cậu xem anh ấy thế nào rồi?" Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ vội vàng tới gần.

Trương Khởi Linh tuy tình trạng không tốt lắm, nhưng anh ta cũng không hề nản chí, mà vẫn đang sờ soạng môi trường xung quanh.

Từ vách tường bên cạnh đến chiếc la bàn trong tay, anh ta vẫn luôn tìm kiếm cách rời đi.

Thấy Trương Khởi Linh vẻ mặt nghiêm túc như vậy, Vương Lộ cũng không khỏi khẽ cười.

Còn Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh nhìn hai người trước mặt nói: "Hai cậu tiếp tục tìm kiếm đi, tôi tin hai cậu làm được." Lời này vừa thốt ra, hai người trước mặt chỉ mỉm cười.

Trương Khởi Linh tuy vui mừng, nhưng trong quá trình tìm kiếm, anh ta cũng liên tục gặp trở ngại.

Anh ta xoa mũi, hơi bất lực nói với Vương Diệp: "Thất bại rồi." Chuyện này y hệt những gì anh ta gặp phải lúc ban đầu.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại không kìm được vỗ vai Vương Lộ nói: "Nói thật, chuyện này phức tạp hơn chúng ta nghĩ, nhưng tuyệt đối không thể bỏ cuộc, cậu là nhân vật mấu chốt của mộng cảnh lần này." Nếu không nhầm, chiếc vòng tay kia mới là thứ quan trọng nhất.

Anh yêu cầu Vương Lộ lấy chiếc vòng tay ra, nhưng đối phương nghe lời Vương Diệp lại thấy buồn cười.

Gã lắc đầu, mặt đầy kiên định nói: "Không thể lấy ra được, nếu thật sự đưa cho cậu, mọi chuyện của tôi sẽ trở nên tồi tệ." Giọng gã mang theo vẻ bất lực và u sầu.

Vương Diệp nghe lời Vương Lộ, nhưng lại không hề động lòng mà mỉm cười.

Anh liếc nhìn ba lô của Vương Lộ, cuối cùng dứt khoát ra tay.

Vương Lộ cũng không hiểu vì sao mình lại cố gắng cản trở.

Tóm lại, trực giác mách bảo gã rằng một khi chiếc vòng tay bị Vương Diệp lấy đi, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

Lúc này, gã cứ cố chấp như vậy.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Vương Lộ trước mắt đã có chút phát điên.

Cấu trúc não bộ của gã đã xảy ra một số thay đổi, nhưng cho đến bây giờ, Vương Lộ vẫn chưa nhận thức được.

Vương Diệp đã nhận ra, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào với Vương Lộ, chỉ có thể nhìn người trước mặt mà thở dài.

“Tại sao không chịu hợp tác với chúng ta?” Anh có chút phiền não.

Vương Lộ nghe lời Vương Diệp, rồi nhìn vẻ mặt anh.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc vòng tay của gã đã bị Vương Diệp cướp đi.

Vương Lộ tức đến tái mặt, trực tiếp gào thét về phía Vương Diệp: “Cậu làm thế này cũng quá đáng rồi đấy!

Có ai làm người như cậu không?” Giọng Vương Lộ tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn.

Thấy gã như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười, trên mặt không thấy có bao nhiêu cảm xúc dao động.

Lúc này, anh càng bình tĩnh, Vương Lộ càng bất lực, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn Vương Diệp chăm chú vào chiếc vòng tay.

Trên chiếc vòng tay khắc những hoa văn, mang đến cho Vương Diệp một vài gợi mở, đó chính là những bức tượng anh đã nhìn thấy từ khi vào đây cho đến bây giờ, dường như có chút tương đồng với những thứ trước mặt.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp cầm chiếc vòng tay, vội vàng tiến tới nói: "Chúng ta đã nhìn thấy tượng bò và dê, tiếp theo lẽ ra phải thấy tượng heo, nhưng ở đây làm gì có tượng heo?" Trương Khởi Linh chỉ vào môi trường xung quanh, trên mặt thêm vài phần khổ não.

Đối mặt với lời anh ta, Vương Diệp không trả lời, mà cầm chiếc la bàn trong tay, cuối cùng lại khép nó lại.

Anh thở dài nói: "Không cần nhìn la bàn nữa, ước chừng là từ trường dưới chân đã làm nhiễu kim chỉ nam của chúng ta.

Bây giờ chỉ có thể theo phương pháp bói toán truyền thống nhất để suy đoán mọi chuyện." Vừa nói, Vương Diệp vừa đi đến những nơi đặt cơ quan.

Nhìn chiếc quan tài trước mặt, anh trực tiếp bắt đầu vạch định phương vị tại chỗ.

Khi anh vẽ, trong mắt anh tràn đầy vẻ lãnh đạm.

Vương Lộ thấy anh như vậy, lại không kìm được mở miệng nói: "Làm thế này thật sự ổn sao?" Giọng Vương Lộ mang theo chút cẩn thận và căng thẳng, không phải nghi ngờ Vương Diệp, mà là cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nhưng đối mặt với lời Vương Lộ, Vương Diệp lại thấy buồn cười.

Đợi anh vẽ xong những phương vị này, anh lại bắt đầu từng chút một phân biệt, sau đó chỉ vào cái hố lớn mà mình vừa leo ra nói: "Những thứ bên trong chính là từ trường làm nhiễu kim chỉ nam của chúng ta." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ nhìn nhau, cuối cùng nhìn sâu

Vương Diệp nói: “Vậy tức là những thứ chúng ta vừa gặp ở đó đều là thật?

Hay là những giấc mơ kép của chúng ta đều do từ trường gây ra?” Lời họ vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu.

“Tôi không thể xác định được.” Phiền phức bày ra trước mắt quá nhiều, anh làm sao có thể nói ra một kết quả rốt cuộc.

Nghe lời Vương Diệp, Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng khẽ gật đầu, hai người như đã chấp nhận, nhưng trong mắt vẫn còn vài phần hoảng hốt.

Theo thời gian trôi qua, lúc này, Vương Diệp cũng từ những la bàn đã vẽ ra, suy đoán được phương vị hiện tại của mình.

Ngay sau đó, anh lại bắt đầu tìm hiểu về những cơ quan mà người thời đại này giỏi nhất.

Sở trường của họ thường quyết định cách họ sẽ bố trí những lối ra tiếp theo.

Giống như Vương Diệp đã đoán, lối ra được đặt ở góc Tây Bắc.

Nhìn về phía góc Tây Bắc đó, Vương Diệp không chút do dự đi qua.

Chương 1485

Vương Lộ và Trương Khởi Linh lập tức đi theo.

Thế nhưng, hai người trong khi đi theo, lại vô thức quay đầu nhìn cái hố đen khổng lồ kia.

Mọi chuyện xảy ra ở đó vẫn khiến họ như vừa thoát chết.

Bây giờ nghĩ lại, sống lưng họ đều lạnh toát.

Nhưng Vương Diệp đã bắt đầu gõ vào góc Tây Bắc phía trước.

Nghe thấy động tĩnh của Vương Diệp, hai người họ vội vàng ngẩng đầu nhìn, sau đó nhanh chóng chạy đến giúp đỡ.

Có sự giúp sức của hai người họ, lúc này, Vương Diệp ở đây cũng trở nên cực kỳ thư thái.

Anh chỉ cần chỉ huy một chút là được.

Hai người làm theo lời Vương Diệp, trong sự phối hợp ăn ý, họ cứ thế dựa vào góc Tây Bắc phía trước, cứng nhắc đào ra một cái hố lớn.

Nhìn cái hố trước mắt, trên mặt họ nở vài nụ cười, nhưng Vương Diệp lại vẫy tay nói: “Đừng đi qua vội.” Lúc này Vương Diệp bảo họ lùi lại.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì khác.

Còn lúc này Trương Khởi Linh, chỉ nhìn về phía trước, mặt đầy suy tư.

“Chỗ đó trông có vẻ kỳ lạ.” Vừa nói, trong mắt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Nghe lời anh ta, Vương Diệp chỉ mỉm cười.

Vương Lộ thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, lại không kìm được mở miệng nói với anh ta: “Tình hình bên trong có vẻ nghiêm trọng.” Cái hố lớn kia rất quen thuộc, khiến họ nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra.

Nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, mặt đầy kiên định nói: “Đó là khói đen, chúng ta chỉ cần đợi thêm một chút là có thể đi vào.” Điều này là thật, mọi người nghe thấy cũng không khỏi khẽ gật đầu, trên mặt họ mang theo ý cười và sự phấn khích.

Và lúc này Vương Diệp cứ thế yên lặng nhìn làn khói đen trước mặt.

Đợi những thứ kia bay ra hết, Vương Diệp cũng né sang một bên, đồng thời cầm vũ khí trong tay, hơi căng thẳng nói: “Bây giờ các cậu có thể chú ý một chút.” Vạn nhất có thứ gì đó từ bên trong chạy ra, họ cũng có thể kịp thời chuẩn bị.

Nghe lời Vương Diệp, hai người họ gật đầu, sau đó cầm vũ khí trong tay, mặt đầy cảnh giác nhìn về phía trước.

Theo thời gian trôi qua, bên trong chỉ có một ít khói đen không ngừng bay ra, sau đó thì không có gì nữa.

Mọi người không khỏi bật cười, Vương Diệp cũng vui vẻ gật đầu, sau đó đưa cây gậy trong tay thăm dò vào.

Cây gậy của anh rất dài, tuy mang theo vài phần cẩn thận, nhưng làm như vậy không có hại gì.

Thế nhưng, mới đi vào vài bước, Vương Diệp đã nhận ra điều không ổn.

Bởi vì nơi cây gậy chạm vào khi thì sâu khi thì cạn.

Lúc này, Vương Diệp nhận ra sự bất thường.

Những người khác thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không kìm được mở miệng nói với anh: “Tôi cảm thấy tình hình này càng nghiêm trọng.” “Đúng vậy, hay là vẫn nên cẩn thận một chút.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp lại không đáp lại, mà nhìn về phía đỉnh đầu.

Ở đó, anh cảm nhận được một loại sức mạnh cường hãn đang dần dần lan tới.

Loại sức mạnh đó từ đâu tới, Vương Diệp không biết, nhưng khi anh nghe thấy những âm thanh đó, thì đã quá muộn, bởi vì lúc này anh đã bị giữ chặt tại chỗ.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh bên cạnh cũng vậy.

Và lúc này trong đầu Vương Diệp chỉ còn lại một ý nghĩ, đó là tại sao không sớm một chút đưa họ chạy đi.

Nếu sớm chạy đi, họ sẽ không phải gặp những phiền phức và nguy hiểm này.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, khi họ vừa mới vào, đã bị những từ trường đó quấy nhiễu.

Nhưng vì Vương Diệp đã giải quyết những phiền phức đó, mọi người đều không dừng bước, ngược lại còn cho rằng những từ trường đó chỉ là trò trẻ con.

Kết quả bây giờ xem ra, đây chính là chiêu tất sát của chúng.

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa nghiến răng, bên tai truyền đến tiếng ca du dương, ngoài ra, còn có một số cảm giác chạm lạ lùng, từ trên cơ thể anh dần dần lan lên.

Vương Diệp nhận ra điều không ổn.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng chú ý tới, hai người sợ đến tái mặt, hai tay không ngừng run rẩy, nhưng không hiểu vì sao, họ lại đứng yên tại chỗ, không thể nhúc nhích… Loại từ trường đó là thông qua sóng âm, từng chút một tấn công não bộ của họ, thay đổi phán đoán và cấu trúc não của họ.

Nếu ở đây lâu, có lẽ sau khi ra ngoài, họ cũng không còn được coi là người bình thường nữa.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, anh lại nhìn về phía Vương Lộ và Trương Khởi Linh.

Anh thử mở miệng, nhưng lại phát hiện mình chỉ có thể há hốc ra rồi ngậm lại, cổ họng căn bản không thể nói ra lời.

Dù sao thần kinh đã bị quấy nhiễu, bây giờ, anh muốn tự do đi lại ở nơi này, cũng chỉ là si tâm vọng tưởng.

Thế nhưng Vương Diệp lại không cam tâm từ bỏ.

Nhìn vào túi của mình, anh biết bên trong có một chiếc la bàn.

Chiếc la bàn đó là do những Mô Kim Hiệu Úy kia để lại.

Khi họ giao vật này cho Vương Diệp, họ đã sớm đoán trước được những chuyện sẽ gặp phải.

Bởi vậy, vào khoảnh khắc chiếc la bàn từ trong túi cao rơi xuống, điều không ngờ tới đã xảy ra.

Âm thanh đồ vật vỡ vụn, trực tiếp đâm xuyên tai họ.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế bịt tai lại.

Anh cuối cùng đã có thể cử động được, tuy rằng, trong một khoảng thời gian tiếp theo, tai anh sẽ không còn nghe được âm thanh nữa, nhưng Vương Diệp cũng không hề hoảng loạn.

Nhìn Vương Lộ và Trương Khởi Linh phía trước, Vương Diệp không chút do dự nói: “Hai cậu thấy ổn không?” Anh đi qua, khẽ vỗ vai hai người họ.

Ngoại trừ việc chính mình có thể nghe thấy tiếng của mình, Vương Diệp căn bản không nghe thấy tiếng của họ, chỉ có thể nhìn miệng họ há hốc rồi ngậm lại, cùng với sự quan tâm trong đôi mắt.

Lúc này, Vương Diệp cũng không khỏi khẽ bật cười.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp trước mặt cũng ha ha cười lớn, dù sao mọi người đều không nghe thấy tiếng của đối phương, hiện giờ, ngoài việc tự nói chuyện với chính mình, họ căn bản không có cách nào giao tiếp được.

Và lúc này Vương Diệp chỉ nhìn về phía trước mà cau mày.

Trên mặt anh hiện lên vẻ phức tạp và do dự.

Lúc này anh dường như vẫn đang nghĩ cách giải quyết phiền phức trước mắt.

Nhưng cách này không phải nhất thời nửa khắc là có thể nghĩ ra.

Chiếc la bàn trước mặt vì đã vỡ nát, nên bất luận là những linh kiện hay kim chỉ nam trên đó, đều trong tầm mắt Vương Diệp, vỡ tan tành thành một đống, chúng nằm nát bươm trên đất.

Nhìn thứ này, trong lòng Vương Diệp cũng có một nỗi tiếc nuối không nói nên lời.

Cần biết rằng, chiếc la bàn này từ rất lâu trước đây, vẫn luôn được anh yêu thích.

Vừa rồi cho dù có bị từ trường quấy nhiễu, nhưng Vương Diệp cũng không hề nghĩ đến việc lợi dụng đặc tính của chiếc la bàn này để giải quyết nhiễu từ trường, từ đó đạt được mục đích tìm đúng phương vị của mình.

Bởi vì anh nắm giữ những kỹ thuật đó, có thể giúp anh phá giải mọi thứ này.

Nên anh căn bản không hoảng loạn.

Kết quả không ngờ, những phiền phức trước mắt lại trở nên tồi tệ hơn.

Vương Diệp vừa đau đầu vừa mặt đầy đau khổ thở dài.

Cuối cùng, anh lấy túi của mình ra, cẩn thận từng chút một cho những thứ đó vào, mỗi hạt bụi và linh kiện anh đều không bỏ sót.

Động tác đó vô cùng cẩn thận.

Trương Khởi Linh và Vương Lộ đứng bên cạnh nhìn, trong lòng cũng có nỗi khổ không nói nên lời.

Hai người họ ở bên Vương Diệp lâu ngày, tự nhiên cũng biết con người anh khác với những người khác.

Đối với những thứ này, Vương Diệp xem trọng hơn cả mạng sống.

Lần này, để giúp họ tỉnh táo lại, Vương Diệp có thể nói là đã tốn hết chín trâu hai hổ sức lực.

Và sau khi chiếc la bàn trước mặt vỡ nát, Vương Diệp cũng thu những thứ bên trong lại.

Nói xong, anh lại nhìn con đường phía trước, mặt đầy phức tạp nói: “Chuyến này qua đi, e rằng còn gặp phải những tình huống tương tự.” Họ chỉ có thể nghĩ cách khác để giải quyết, chứ không thể cứ mãi dậm chân tại chỗ.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người gật đầu.

Trên mặt hai người họ mang theo vẻ phức tạp và u sầu, cuối cùng lấy nút tai ra bịt kín tai mình.

Thế nhưng làm như vậy không có tác dụng, bởi vì đó là sự quấy nhiễu từ trường.

Bây giờ họ tạm thời an toàn rồi, nhưng không có nghĩa là sau này cũng có thể như vậy.

Vương Diệp liếc nhìn họ một cái, rồi lại nhìn túi của mình.

Anh nhấc chân bước về phía trước.

Chương 1486

Tuy nơi này không có cái gọi là từ trường, nhưng anh vẫn vô cùng cẩn thận.

Những người khác thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không kìm được mở miệng nói: “Thứ này trở nên kỳ lạ rồi.” “Càng lúc càng không hiểu nổi, con đường cũng bắt đầu uốn lượn.” Lời họ vừa nói ra, Vương Diệp không trả lời.

Mắt của họ cũng bị quấy nhiễu.

Nếu nhất định phải tiến về phía trước, vậy bây giờ có lẽ chỉ có một con đường có thể đi, đó là nhắm mắt lại, bịt tai, mặc kệ mọi thứ.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, anh cũng trực tiếp dùng tới Vu thuật.

Nhìn Vương Lộ và Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp không chút do dự bảo hai người họ lấy dây thừng ra.

Vừa kéo dây thừng, Vương Diệp vừa bảo họ nhắm mắt lại, tai cũng bịt kín.

Cứ thế, họ cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Lúc này, Vương Diệp vẫn có thể bước đi vững chãi, thế nhưng, đi chưa được bao lâu, anh đã đâm đầu vào vách tường.

Lập tức Vương Diệp đau đầu không thôi, chỉ có thể lấy cây gậy của mình ra, cẩn thận sờ soạng.

Trong quá trình sờ soạng, Trương Khởi Linh và Vương Lộ lần đầu tiên trải nghiệm thứ kỳ lạ như vậy, hai người không khỏi ha hả cười nói: “Thứ này khá thú vị.” “Đúng vậy, thật không ngờ lại có thứ như thế này.” Hai người họ lải nhải nói.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười.

Người đi phía trước là anh, hai gã kia chỉ biết không ngừng nói chuyện phía sau.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, họ không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, tại sao vẫn có thể giao tiếp như vậy?

Vương Diệp không hiểu, cuối cùng lại thúc giục họ bịt nút tai chặt hơn một chút, đừng cố nghe lén bất kỳ âm thanh nào.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Vương Lộ lập tức gật đầu.

Hai người cứ thế đi theo sau Vương Diệp.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Vương Diệp đã ngửi thấy một mùi hương hoa kỳ lạ, sau đó anh cũng va vào một người nào đó, thế nhưng cây gậy trong tay rõ ràng không chạm vào bất cứ thứ gì, phía trước không có vật cản.

Trong khoảnh khắc, mặt Vương Diệp tối sầm lại.

Anh biết là những thứ kia đã xuất hiện, nhưng lúc này anh lại không quá hoảng loạn, mà khẽ quay đầu, cẩn thận sờ soạng sang bên cạnh.

Anh quyết định đổi một con đường khác để đi.

Thế nhưng, anh vẫn va thẳng vào những thứ kia.

Nhất thời, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đó là thứ gì, anh tự nhiên hiểu rõ, là thi thể người.

Tuy đã cứng lại, nhưng chúng vẫn giữ được một độ mềm mại nhất định.

Trong khi Vương Diệp kinh ngạc, Vương Lộ và Trương Khởi

Linh phát hiện Vương Diệp không tiếp tục đi về phía trước nữa, lại không kìm được mở miệng nói: "Anh đang làm gì vậy?" "À, đúng rồi, anh căn bản không nghe thấy tiếng của chúng tôi." Hai người họ hơi bất lực nói.

Còn Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ mỉm cười, sau đó nghiến răng tiếp tục đi về phía trước.

Dù có những thứ này, thì sao chứ?

Thế nhưng Vương Diệp có thể chịu đựng được, nhưng Vương Lộ và Trương Khởi Linh thì không chắc.

Sắc mặt hai người trở nên vô cùng khó coi, ngay lập tức gào khóc thảm thiết nói: "Trời ơi, đây là cái quái gì vậy?

Sao lại kinh khủng đến thế?" "Còn có mấy thứ nhớt nháp nữa, cái này cũng quá ghê tởm rồi!" Họ ngửi thấy một mùi hôi thối.

Nghe họ cằm ràm, Vương Diệp không trả lời, mà dùng cây gậy trong tay khẽ gõ vào chân họ, bảo họ đi theo mình, không để tâm đến những thứ khác mà tiến về phía trước.

Cảm nhận được sự nhắc nhở của Vương Diệp, họ chỉ có thể kiềm chế suy nghĩ của mình, ngay sau đó, cứ thế bước đi vững chãi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, hai người họ cũng dừng lại.

Và lúc này Vương Diệp chỉ nhìn môi trường xung quanh, mặt đầy phức tạp cau mày.

Trực giác mách bảo anh rằng có một thứ gì đó, dường như sắp tiếp cận họ rồi.

Nhưng không hiểu vì sao, thứ đó lại không xuất hiện.

Thế nhưng cảm giác bị rình mò trong bóng tối, lại khiến Vương

Diệp có chút không thể xua tan.

Lúc này Vương Diệp không kìm được siết chặt nắm đấm, cảm giác bất ổn càng lúc càng sâu sắc.

Vương Diệp cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể nhìn về phía Vương Lộ nói: "Cậu có cảm thấy điều gì không ổn không?" Lời anh vừa dứt, Vương Lộ đã tiếp tục đi về phía trước, căn bản không nghe thấy tiếng của anh.

Hiện tại xem ra, anh cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách giải quyết.

Quả nhiên, những người đó cho dù có để lại một lối thoát, nhưng con đường sống này cũng tuyệt đối không đơn giản.

Vương Diệp thầm nghĩ, đợi sau khi ra ngoài, nhất định phải đi tẩy trần, rửa sạch những thứ lộn xộn này.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, anh cũng cầm cây gậy trong tay tiếp tục thăm dò đường.

Chẳng bao lâu sau, Vương Diệp dừng bước, dù sao đi như vậy cũng khá mệt, hơn nữa, anh vẫn luôn ghi nhớ số bước mình đã đi.

Anh đã đi rất lâu, bây giờ là lúc nên nghỉ ngơi.

Hơn nữa, nếu họ cứ loanh quanh ở cùng một chỗ, thì thật là buồn cười.

Vương Lộ và Trương Khởi Linh cũng không ngừng than vãn phía sau Vương Diệp.

Đáng tiếc Vương Diệp không nghe thấy tiếng của họ.

Sau khi mở mắt ra, Vương Diệp cũng phát hiện mình đã thích nghi với bóng tối.

Vương Diệp thấy chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là sẽ chạm vào cánh cửa lớn kia, cậu cũng không khỏi vui mừng.

Nhìn Vương Lộ và Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp càng không chút do dự nói: “Hai người có thể mở mắt ra rồi.” Nhưng lời cậu vừa nói ra, hai người kia căn bản không nghe thấy gì, cuối cùng Vương Diệp tự mình mở mắt cho họ, họ mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Vương Diệp chỉ vào tai, họ mới phản ứng lại, vừa lấy nút bịt tai ra, vừa nhìn hành lang xung quanh, vẻ mặt mờ mịt nói: “Chúng ta bây giờ là đi đúng đường hay đi sai rồi?

Sao càng đi càng thấy lạc thế?

Cậu chắc chắn cái này thật sự không vấn đề gì chứ?

Cánh cửa này hình như có thể mở ra phải không?” Họ vừa nói vừa chỉ về phía trước, nghe những lời này, Vương Diệp còn chưa kịp trả lời, Trương Khởi Linh lại mở miệng nói với cậu: “Vừa nãy chúng ta có phải bị thứ gì đó theo dõi không?

Tôi cứ cảm thấy trong bóng tối có thứ gì đó đang mai phục, cảm giác không ổn chút nào.” Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ và ưu sầu, nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp chỉ cười qua loa: “Không có bị thứ gì theo dõi đâu, chỉ là bây giờ, chúng ta phải bước qua cánh cửa kia.” Vừa nói, Vương Diệp vừa nhấc chân đi tới, nhưng cánh cửa trước mắt này không giống với những cánh cửa cậu từng gặp trước đây, chỉ vừa đi vài bước, Vương Diệp đã cảm nhận được sự lạnh lẽo bên trong.

Ngoài luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt ra, độ ẩm trong không khí cũng cực kỳ kỳ lạ.

Độ ẩm rất thấp.

Khoảnh khắc bước vào, người ta cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt tràn vào.

Vương Lộ không kìm được nhíu mày, nhìn Vương Diệp bên cạnh, cậu ta căng thẳng hỏi: "Cái này thật sự không sao chứ?" Cứ cảm thấy tình hình bên trong có chút nghiêm trọng.

Vương Lộ suy nghĩ trong lòng, nhưng Vương Diệp nghe cậu ta nói lại thấy buồn cười, chỉ thấy cậu lườm một cái, cứng rắn nói: "Có vấn đề gì chứ, mọi người đều đã đến rồi, hơn nữa bao nhiêu cửa ải khó khăn đều đã vượt qua, tổng không thể gục ngã ở cái chỗ này được." Lời này không sai, Vương Lộ từ trước đến nay đều xem Vương Diệp là người mình sùng bái.

Cậu ta gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thì cũng đúng thật." Nói xong, Vương Lộ không để ý đến Vương Diệp nữa, mà nhìn môi trường xung quanh, vẻ mặt lạnh nhạt dò xét, cậu ta không đáp lời Vương Diệp, rõ ràng vừa giây trước còn nói cười, giây sau đã đổi thái độ.

Thấy cậu ta tỏ ra lãnh đạm như vậy, Vương Diệp chỉ mỉm cười.

Thái độ đó của Vương Lộ, Trương Khởi Linh và Vương Diệp đã sớm quen rồi.

Hai người nhìn môi trường xung quanh, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng, theo thời gian trôi qua, sau khi bước vào cánh cửa lớn này, Vương Diệp nhìn thấy không chỉ là những bức tượng kỳ quái, mà còn có luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt.

Không khí quá lạnh lẽo, Vương Diệp chỉ ở trong đó một lát, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp không chịu nổi, lại khẽ đẩy tay cậu nói: "Hay là thế này, cậu ra ngoài cửa đứng đi, tôi vào xem tình hình bên trong trước." Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa nói ra, Vương Diệp đã lắc đầu, nhìn người trước mắt, ánh mắt Vương Diệp tràn đầy sắc bén, hình như đã nhìn thấy một chiếc quan tài mờ ảo.

Lúc này, Vương Diệp sải bước đi tới, đồng thời chỉ vào thứ kia, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không đúng, nơi này lẽ ra phải là đế vương mộ thất mới phải, nhưng tại sao lại bày trí toàn là những thứ này, hơn nữa hướng của quan tài cũng quay về phía nam, nó phải quay về phía bắc mới đúng, bao gồm cả những bức bích họa trên đó.” Quả thật trước mắt là một chiếc quan tài, nhưng những hoa văn trên đó, bao gồm cả hướng bên cạnh, và những bức tượng mà Vương Diệp nhìn thấy, quả nhiên đều tồn tại vấn đề cực lớn như lời cậu nói.

Trương Khởi Linh thấy những thứ này thì sắc mặt khó coi, anh liếc nhìn Vương Diệp bên cạnh, còn chưa kịp nói gì thì không ngờ trên quan tài bỗng nhiên có một thứ rơi xuống.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn kỹ, đó lại là một khuôn mặt người, ngoài ra nó còn có tay và chân của nhện, nhìn thứ trước mắt, Trương Khởi Linh không khỏi lùi lại vài bước sang một bên.

Nói không sợ, tuyệt đối là giả, nhưng lúc này họ không có đường lui.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, lại đi tới, khẽ vỗ vai anh, đồng thời, cầm vũ khí trong tay, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng, thứ này trước mặt, đối với Vương Diệp mà nói, căn bản chẳng là gì cả.

Thấy Vương Diệp sắc bén như vậy, Trương Khởi Linh lại không kìm được khẽ cười một tiếng: “Cái thứ này cậu đúng là có thể đối phó được đấy.” Ngoài Vương Diệp có thể giải quyết ra, Trương Khởi Linh không tin những người khác có thể đối phó được.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Lộ không khỏi nhíu mày, cậu ta nhìn kỹ thứ này trước mặt, quả thật có chút đáng sợ, dù sao thì tay và chân của nó không ngừng vươn ra.

Rõ ràng có đầu người, nhưng tứ chi của nó lại giống như nhện, có mấy tay mấy chân, nhìn thứ này trước mặt, Vương Lộ không kìm được hít một hơi khí lạnh: “Cái này cũng quá đáng sợ rồi.” Vương Diệp xông tới, trực tiếp đánh đổ thứ trước mặt xuống đất.

Tuy động tác của cậu nhanh, nhưng phía sau cũng truyền đến tiếng vỗ tay, Vương Diệp từ từ quay đầu lại, nhìn về phía đó.

Đi tới là một nhóm người xa lạ với Vương Diệp, nhưng khí chất trên người họ lại cho Vương Diệp một cảm giác quen thuộc.

“Không ngờ lại gặp cậu ở đây.” Người dẫn đầu tên là Hắc Vũ Tứ, trên mặt hắn mang theo vẻ sùng bái và hưng phấn, nhưng nghe những lời đó, Vương Diệp lại không khỏi nắm chặt nắm đấm, tiềm thức mách bảo cậu rằng người này không có ý tốt.

Đúng như Vương Diệp đoán, Hắc Vũ Tứ chỉ khẽ vỗ vai cậu, sau đó không khách khí chút nào nói: “Trước đây tôi từng mời cậu rồi, cậu chắc vẫn nhớ tôi chứ.” Trên mặt hắn mang theo chút hưng phấn, vẻ mặt chủ động làm quen cũng khiến Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Chương 1487

Không ngờ, con quái vật bị cậu đánh gục xuống đất lại đột nhiên nhảy lên, dưới sự chú ý của Vương Diệp, con quái vật lao về phía Hắc Vũ Tứ.

Lúc này, Vương Diệp còn chưa kịp vui mừng, nhưng điều không ngờ tới đã xảy ra, con quái vật trước mặt lại bị Hắc Vũ Tứ dùng đạn đốt cháy thành tro.

Tốc độ của tên đó thực sự quá nhanh, đến mức con quái vật trước mặt căn bản không có sức phản kháng, Vương Diệp đứng bên cạnh nhìn, sắc mặt phức tạp.

Hắc Vũ Tứ vừa cất vũ khí trong tay, vừa nhìn Vương Diệp trước mặt: “Trước đây tôi đã gửi thư cho cậu rồi, ở đây có những thông tin liên quan mà chúng tôi tìm hiểu về nơi này, nếu cậu muốn biết thì bây giờ có thể xem qua.” Hắc Vũ Tứ vừa nói vừa đi tới bên cạnh Vương Diệp, trong ba lô của hắn có một tập tài liệu dày cộm, nhưng Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái, rồi lắc đầu.

Trên mặt cậu không hề có chút hứng thú nào.

Từ rất lâu trước đây, Vương Diệp đã hiểu một đạo lý, muốn có được thứ gì đó, nhất định phải dựa vào sức mạnh của chính mình.

Mà cậu bây giờ có thể nhìn thấu mọi thứ trước mắt, đương nhiên không cần những tài liệu mà Hắc Vũ Tứ đưa, huống hồ, nhận lấy lợi ích từ Hắc Vũ Tứ thì phải trả giá nhất định.

Khi ý niệm này hiện lên, Vương Diệp lại liếc nhìn Vương Lộ bên cạnh.

Trên mặt đối phương mang vẻ tiều tụy và thất bại, suốt quãng đường đi qua, những chuyện gặp phải thực sự là Vương Lộ không thể chịu đựng được.

Và đổi lại là người thường cũng không có cách nào chịu đựng nổi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, lại không ngờ Vương Lộ chủ động đi tới trước mặt Hắc Vũ Tứ.

Trên mặt cậu ta mang theo vài phần hưng phấn, thậm chí còn trực tiếp đưa tay ra, xin tài liệu từ Hắc Vũ Tứ.

Hành động đó khiến sắc mặt Hắc Vũ Tứ trở nên vô cùng khó coi.

“Cậu làm như vậy không ổn lắm đâu!” Hắc Vũ Tứ lắc đầu, trực tiếp tránh Vương Lộ, hắn không muốn giao tài liệu cho Vương Lộ, rõ ràng, ngoài Vương Diệp ra, những người khác hắn đều không để vào mắt.

Thấy Hắc Vũ Tứ như vậy, Vương Lộ không làm gì được hắn, chỉ có thể đứng bên cạnh, vẻ mặt khó chịu nói: “Tất cả mọi người đều cho rằng Vương Diệp là mạnh nhất, nhưng thực tế có thể đi đến bước này, phần lớn là nhờ phán đoán của tôi, có một số người mắt có như mù, tương lai nhất định sẽ hối hận.” Lời của Vương Lộ đặc biệt sắc bén, khi Hắc Vũ Tứ nghe thấy, sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn đương nhiên nghe ra tên này đang châm chọc mình, nhưng lúc này Hắc Vũ Tứ không còn cách nào khác, chỉ đành cất kỹ tài liệu của mình, nếu không tùy tiện lấy ra, chẳng phải là phí công vô ích sao.

Ai bảo Vương Diệp không muốn nhận thứ hắn đưa.

Chỉ cần Vương Diệp không nhận, thì cũng có nghĩa là tài liệu này dù rơi vào tay ai cũng vô dụng.

Suy nghĩ một chút, Hắc Vũ Tứ lại nhìn chằm chằm Vương Lộ nói: “Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi!” Hắn rất nhiệt tình đi tới, đồng thời khoác vai Vương Lộ, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn, mắt cứ đăm đăm, nhưng không nói thêm nửa lời, mà khẽ đẩy vai Vương Diệp, bảo Vương Diệp đi theo mình về phía trước.

Chiếc quan tài trước mặt quả thật có chút đáng sợ.

Nhưng bên trong lại trống rỗng không có gì, khi Vương Diệp mở nắp quan tài ra, thứ nhìn thấy cũng chỉ là những tấm gỗ trống không, nhất thời Vương Diệp thất vọng, nắp quan tài cũng bị cậu tiện tay đặt sang một bên.

Hắc Vũ Tứ thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được khẽ vỗ vai cậu nói: “Nếu cậu thật sự muốn hiểu rõ tất cả những điều này, có thể thông qua cách của tôi, dù sao thì chỗ tôi có rất nhiều công nghệ và thiết bị, hơn nữa, những người phía sau tôi đều không hề đơn giản.” Hắc Vũ Tứ vừa nói vừa chỉ vào mấy người phía sau mình, nhưng Vương Diệp nghe lời hắn nói lại giống như nghe được chuyện cười lớn vậy, cậu phất tay, không chút nể nang nói: “Thi thể đã bị trộm đi rồi, bọn họ dù có hữu dụng, nhưng thì sao chứ?

Có thể tìm xác chết về được không?” Lời cậu nói câu nào ra câu nấy đều là sự thật, Hắc Vũ Tứ nghe thấy sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi, Vương Lộ chỉ đứng bên cạnh nhìn những người này trước mắt, cuối cùng cậu ta lại ngồi xuống một tảng đá bên cạnh.

Chắc là cảm thấy mọi người không xuất phát mà cứ mãi lý luận ở chỗ này, chuyện này thực ra khá thú vị.

Trong lúc Vương Lộ đang nghĩ, ánh mắt Vương Diệp cũng rơi vào người Hắc Vũ Tứ.

“Ai phái cậu vào nơi này?” Vương Diệp nói thẳng vào vấn đề.

Hắc Vũ Tứ lắc đầu, không trả lời, mà nhìn la bàn trong lòng bàn tay.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ nghiêm túc nói: “Vị trí chúng ta hiện tại là Kim, mà Kim thì ứng với Hỏa, cho nên chúng ta bây giờ phải cẩn thận một chút, đừng tùy tiện chạm vào những bức tường hay những thứ linh tinh khác, nếu không sẽ có cơ quan xuất hiện.” Những điều Hắc Vũ Tứ nói này quả thật là thật, Vương Diệp nghe xong không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ tên này cũng có chút bản lĩnh, nhưng có bản lĩnh không có nghĩa là hắn có thể giải quyết được rắc rối trước mắt.

Khi ý niệm này hiện lên, Hắc Vũ Tứ không hề hay biết, hắn chỉ nhìn môi trường xung quanh, vẻ mặt phức tạp nói: “Chúng ta bây giờ bị mắc kẹt ở đây rồi, ước chừng trong thời gian ngắn không thể thoát ra ngoài, mọi người cứ chỉnh đốn tại chỗ một chút đi.” Nghỉ ngơi thật tốt một chút, bổ sung thể lực cho bọn họ, Hắc Vũ Tứ nói là thật, nhưng Trương Khởi Linh nghe xong lại thấy buồn cười, nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, anh không chút khách khí châm chọc: “Nghỉ ngơi cũng vô ích thôi.” Những người này nói là thật.

Nhưng Hắc Vũ Tứ không nghe lọt tai, mà Vương Diệp lúc này chỉ đứng bên cạnh nhìn họ tranh cãi, cuối cùng, Hắc Vũ Tứ trực tiếp ở lại, chỉnh đốn một chút ở đây, những thủ hạ của hắn cũng giống hắn.

Đáng tiếc, Vương Diệp và Trương Khởi Linh đã tìm thấy đường lui khác.

Nhìn bức tường bên cạnh, cậu hơi hưng phấn nói: “Chúng ta bây giờ bắt đầu công phá từ chỗ đó.” Trong lúc cậu nói, cũng nhặt hòn đá trong tay lên, nhìn là biết cậu định ném vào bức tường, nhưng giọng Hắc Vũ Tứ lại đột nhiên vang lên, nhìn Vương Diệp trước mắt, Hắc Vũ Tứ vẻ mặt vội vàng nói: “Cậu đợi một chút.” Nói xong câu này, Hắc Vũ Tứ lại bổ sung thêm một câu: “Làm như vậy không ổn lắm, vẫn nên bình tĩnh một chút, đợi tìm thấy cơ hội rồi chúng ta hãy xuất phát.” Hắn trực tiếp đi tới trước mặt Vương Diệp, dùng thân thể của mình chặn Vương Diệp lại, rất rõ ràng, hắn lo lắng tên này nhất thời bốc đồng, trực tiếp đưa tất cả mọi người vào tai họa.

Nhưng những hành vi này của Hắc Vũ Tứ, điều nhận được cũng chỉ là sự bất đắc dĩ của Vương Diệp.

Cậu lắc đầu, trực tiếp ném hòn đá ra, sau đó bức tường trước mặt này bắt đầu có biến hóa.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, những thứ trên tường bắt đầu rơi rụng từng chút một, ngoài ra, còn có một cái lỗ nhỏ xuất hiện.

Khi những cái lỗ đó xuất hiện, mọi người đều sợ hãi đến mức trợn tròn mắt, còn lúc này Hắc Vũ Tứ chỉ theo bản năng né sang một bên.

Trong mắt hắn tuy mang theo vài phần cẩn thận và căng thẳng.

Nhưng trên thực tế, một kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tên này không hề sợ hãi.

Cố ý biểu hiện ra dáng vẻ kinh khủng này, chẳng qua cũng chỉ là để những người này cũng phải sợ hãi theo.

Vương Diệp chỉ liếc hắn một cái.

Sau đó, những cơ quan xuất hiện trước mắt, Vương Diệp lúc này nhận ra có điều không đúng.

Ngoài những cơ quan này ra, còn có một số thứ kỳ lạ, bay lượn trước mặt Vương Diệp.

Nhìn những thứ đó, Vương Diệp cũng không kìm được nói với những người bên cạnh: “Tôi thấy chuyện không đơn giản đâu, mọi người phải cẩn thận một chút.” Nghe cậu dặn dò, những người đó đều gật đầu, nhưng điều không ngờ tới đã xảy ra, những thứ bay lượn kia, lại còn bay về phía Hắc Vũ Tứ.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ trực tiếp nổ súng, bắn chết thứ trước mặt.

Tên này, bất kể là thủ đoạn hay tâm thái đều đủ dứt khoát sắc bén.

“Thật đúng là không phải một nhân vật tầm thường.” Vương Diệp đột nhiên mở miệng đưa ra nhận xét như vậy, Hắc Vũ Tứ nghe xong trên mặt nở thêm vài phần tươi cười, hắn vỗ vỗ vai Vương Diệp, sau đó không chút do dự nói: “Tôi thích nghe những lời như vậy, trước đây cũng có người hình dung tôi như cậu, họ đều nói tôi là một nhân vật rất mạnh mẽ.” Hắc Vũ Tứ giơ ngón cái lên.

Hắn bắt đầu tự tâng bốc mình, nhưng Vương Diệp nghe những lời đó lại thấy buồn cười, chỉ có Vương Lộ đứng bên cạnh, lại có chút hoảng hốt, dưới sự chú ý của Vương Diệp, cả người Vương Lộ đều lung lay.

“Bây giờ chúng ta hay là đi trước đi.” Trên mặt Vương Lộ mang vẻ cẩn thận và hoảng sợ, nghe những lời đó, Vương Diệp không khỏi nhíu mày, đang chuẩn bị an ủi Vương Lộ.

Nhưng điều không ngờ tới đã xảy ra, những lời đó của cậu chưa kịp nói ra, lúc này Vương Lộ đã trực tiếp phun ra một ngụm máu, còn Hắc Vũ Tứ chỉ đứng bên cạnh nhìn với vẻ mặt phức tạp: “Cậu ta thật sự hết cách cứu rồi.” Hắc Vũ Tứ nói là thật.

Vương Diệp không nghe lọt tai.

Vương Lộ lúc này cũng chỉ đổ gục xuống đất, thần sắc phức tạp nhìn Vương Diệp, cuối cùng, Vương Lộ kéo tay Vương Diệp, nghiêm túc nói: “Hết cách cứu rồi.” Vương Diệp có thể từ bỏ cậu ta.

Nghe Vương Lộ nói, Vương Diệp chỉ cười cười, sau đó nhìn về một hướng khác, trong những cái lỗ đó còn có vô số thứ màu trắng không ngừng xông ra, thứ màu trắng đó rất giống sữa.

Nhưng chúng có sự khác biệt nhất định so với sữa, bởi vì chúng không trôi nổi trong không khí.

Dường như là một số cơ quan, bị bên trong bùng nổ trực tiếp xông ra.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, Hắc Vũ Tứ và những thủ hạ của hắn hành động đủ nhanh chóng.

Nhưng nhìn Vương Diệp trước mắt, Hắc Vũ Tứ vẫn không kìm được thở dài: "Đừng đi cứu mạng cậu ta nữa, không cứu sống được đâu." Hắc Vũ Tứ nói là thật.

Người trước mắt nghe thấy, sắc mặt cậu ta cũng trở nên vô cùng tái nhợt, nhìn Vương Diệp trước mắt, cậu ta đột nhiên bắt đầu không ngừng nôn ra máu, ngay sau đó, thất khiếu cũng bắt đầu chảy máu.

Từ trước đến nay Vương Diệp chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, cậu không kìm được giận dữ nói: "Cậu làm sao mà biết những thứ này, ai đã nói cho cậu?

Vì sao cậu lại hiểu rõ chi tiết đến vậy...?" Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy vẻ sốt ruột.

Những câu chất vấn dồn dập, cũng khiến Hắc Vũ Tứ trước mặt thở dài sâu sắc.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng, anh chỉ vào lưng Vương Lộ nói: "Tôi nghĩ cậu ta có lẽ đã đoán ra từ rất sớm rồi, vì phía sau cậu ta có một mảng thi ban lớn như vậy." Sau khi Trương Khởi Linh nói ra những lời này, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi, cậu cẩn thận đi xem lưng Vương Lộ, quả thật nhìn thấy một mảng thi ban khổng lồ.

Thứ đó từ xương bả vai của Vương Lộ, vẫn luôn lan rộng đến cổ cậu ta.

Cho nên suốt quãng đường này, Vương Lộ đều cố gắng chịu đựng, không nói cho họ sự thật, thậm chí ngay cả bản thân Vương Lộ cũng không biết tất cả những điều này.

Vương Diệp không nghĩ ra, chỉ có thể nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh, còn đối phương chỉ đeo một cặp kính râm cực kỳ ngầu, ngay sau đó, hắn lại cười nói với Vương Diệp: "Cậu ta cuối cùng cũng phải trả giá cho hành vi của mình thôi, cậu đừng nghĩ cậu ta là người lương thiện đến mức nào, cậu ta xấu xa hơn chúng ta tưởng nhiều." Trong lúc Hắc Vũ Tứ nói, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Vương Diệp nghe lời hắn nói, lại lắc đầu.

So với tất cả những gì Hắc Vũ Tứ nói, cậu càng nguyện ý tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, nếu Vương Lộ trước mặt thật sự tồi tệ đến vậy, thì cậu tuyệt đối sẽ không dẫn Vương Lộ thoát chết.

Cho nên người thật sự có vấn đề là Hắc Vũ Tứ.

Khi ý niệm này hiện ra, Vương Diệp cũng nắm chặt nắm đấm.

Nhìn thấy sắp đánh vào mặt Hắc Vũ Tứ.

Nhưng đối phương lại không hề hoảng loạn, lấy ra một chiếc quạt, khẽ quạt gió, trên quạt viết mấy chữ lớn, trực tiếp khiến Vương Diệp dừng động tác.

Hắc Vũ Tứ hình như cũng biết Vương Diệp muốn làm gì, hắn căn bản không vội.

"Cậu lại là người của Bắc phái, sao có thể chứ?" Giọng điệu Vương Diệp tràn đầy phức tạp.

Nhưng Hắc Vũ Tứ nghe xong lại không hề động đậy, chỉ mỉm cười.

Nhưng Trương Khởi Linh nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi: “Người của Bắc phái, không phải là từ trước đến nay sẽ không đến những nơi như thế này sao?

Bây giờ bọn họ đã bội ước rồi ư?” Tên Trương Khởi Linh này từ trước đến nay nói chuyện rất thẳng thắn, đối phương nghe thấy thì sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Hắc Vũ Tứ càng không chút do dự nói: “Cậu đang nói linh tinh gì thế?

Thật sự không biết trêu chọc Bắc phái sẽ có kết cục gì sao?” Tên này trực tiếp nổi giận, Vương Diệp nghe lời hắn nói lại không hề động đậy, chỉ mỉm cười, đồng thời đẩy tay Trương Khởi Linh nói: “Không cần coi những gì hắn nói là chuyện lớn.” Lời này không sai.

Nhưng Vương Lộ trước mặt lại nhìn Vương Diệp nói ra ba chữ: “Rời khỏi đây.” Ba chữ này, cậu ta nói một cách đứt quãng, Vương Diệp nghe thấy thì sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Vương Lộ liếc nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng lại nhắm mắt lại.

Chương 1488

Trương Khởi Linh chỉ đứng bên cạnh, vẻ mặt phức tạp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, thậm chí còn không hề dự đoán được, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng nhìn Vương Lộ.

Cuối cùng, cậu đặt Vương Lộ vào trong quan tài, chỉ có như vậy là tốt nhất...

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng.

Nhưng khi Vương Lộ bị đặt vào.

Hắc Vũ Tứ lại lải nhải nói chuyện bên cạnh.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, Hắc Vũ Tứ càng khuyên nhủ: “Vẫn là đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, chúng ta bây giờ không giải quyết được quá nhiều chuyện đâu.” Hắc Vũ Tứ nói là thật, Vương Diệp không đáp lời hắn, mà nhìn Vương Lộ trước mặt thở dài, cuối cùng, cậu đậy nắp quan tài lại, sau khi làm xong những thứ này, cậu lại nhìn môi trường xung quanh.

Mãi cho đến bây giờ, Vương Diệp mới bình tâm lại đi nghiên cứu những bức bích họa vừa xuất hiện.

Bất kể là chuyện gặp phải khi bước vào nơi này, hay là khoảnh khắc sinh mệnh Vương Lộ kết thúc, tất cả những gì xảy ra trước mắt.

Bao gồm cả khoảnh khắc hiện tại, những thứ truyền đến đều mang lại sự xa lạ.

Cậu không thể diễn tả được sự bất đắc dĩ và ưu sầu trong lòng.

Hắc Vũ Tứ thấy Vương Diệp như vậy, lại một lần nữa mở miệng nói: “Tỉnh táo lại đi, đi theo chúng ta tiếp tục về phía trước, cậu biết đấy những người hữu dụng như cậu, tôi từ trước đến nay đều sẽ không bạc đãi.” Hắn cười hì hì nói, nhưng Vương Diệp lại chọn bỏ qua.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, cậu đột nhiên nhắc nhở: “Trước tiên hãy ghi nhớ nội dung trên bích họa, sau đó vẽ lại một lần, sau khi lướt qua trong đầu một lượt, xác định không có vấn đề gì rồi, hãy tin những bức bích họa đó.” So với đa số những thứ xuất hiện.

Vương Diệp càng nguyện ý chấp nhận, một loại nhiễu loạn thần kinh não bộ mang lại, cũng như những thứ cậu thực sự nắm giữ trong tay.

Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, không hề có nửa lời ý kiến.

Cứ như vậy, hai người họ ở bên cạnh cẩn thận bận rộn, trên bích họa vẽ toàn bộ cuộc đời của một vị hoàng đế, nhưng Vương Diệp càng xem càng thấy tà môn.

Bởi vì khi ánh mắt cậu rơi vào trên quan tài, cho dù bên trong nằm là Vương Lộ, nhưng Vương Diệp vẫn có thể tưởng tượng được, dung lượng bên trong lớn đến mức nào.

Khi Vương Lộ bị đặt vào, còn có vẻ hơi chật vật, huống chi là một vị đế vương.

Đế vương chủ mộ thất dù ở nơi như thế này, cho dù có phù hợp, nhưng cũng có một sự đột ngột không thể nói rõ, trong lúc Vương Diệp suy tư, cũng không nhìn những bức bích họa đó nữa.

So với tất cả những gì trước mắt, cậu càng nguyện ý tin vào những gì mình nhìn thấy, Hắc Vũ Tứ thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được mở miệng cảm khái: “Nói thật, năng lực của cậu mạnh hơn người thường, nhưng rất nhiều lúc, cái bản lĩnh hồ đồ của cậu, thì tuyệt đại đa số người không có.” Hắc Vũ Tứ mỉa mai một phen với giọng điệu âm dương quái khí.

Vương Diệp nghe xong lại không hề động đậy, chỉ mỉm cười, sau đó cứ như vậy cúi đầu, không ngừng suy tư ở chỗ bên cạnh.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, dần dần, cậu cũng đã nghĩ thông suốt, nếu vị hoàng đế đó là một nữ đế, thì tất cả mọi chuyện cũng đều hợp lý, nhưng những bức bích họa trước mặt thì lại không thể giải thích được.

Nhưng có một số thứ rốt cuộc vẫn là giả tượng, trong lúc Vương Diệp đang nghĩ, cuối cùng cũng đặt ánh mắt lên người Hắc Vũ Tứ, lúc này cậu cuối cùng cũng chịu dùng mắt mình nhìn Hắc Vũ Tứ một cái.

Đối phương có chút vui mừng.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hắc Vũ Tứ không kìm được mở miệng nói: “Cậu có gì muốn hỏi, chỉ cần tôi biết, tôi sẽ nói cho cậu.” Lúc này Hắc Vũ Tứ trực tiếp vỗ ngực mình cam đoan với Vương Diệp, nhưng nghe những lời đó, Vương Diệp lại không kìm được cười lắc đầu: “Đừng nói những lời khoác lác như vậy nữa, ai mà tin chứ?” Lời này cậu nói không sai.

Hắc Vũ Tứ nghe xong sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó cúi đầu vẻ mặt phức tạp nói: “Nếu cậu đã không tin, thì tôi cũng không có cách nào.” Hắn dang hai tay, không giải thích với Vương Diệp nữa.

Những người khác chỉ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Vương Diệp, cuối cùng lại lắc đầu nói: “Tin tưởng những thông tin mà chúng tôi tìm được, sẽ giúp các cậu bớt đi nhiều đường vòng.” “Đúng vậy, dù sao thì ở đây cái gì cũng có, cơ quan cũng sẽ xuất hiện, những thứ biến hóa khôn lường kia cũng sẽ có.” Họ nói vô cùng nghiêm túc, Vương Diệp cũng không kìm được động lòng.

Nhưng nhìn những bức bích họa trước mặt.

Vương Diệp cuối cùng vẫn lắc đầu, những gì có thể dùng sức mạnh của mình để giải quyết, tuyệt đối sẽ không dựa vào những người này.

Thấy Vương Diệp như vậy, những người đó không còn cách nào, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi bên cạnh.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Không bao lâu sau, Vương Diệp đã giải quyết được một vấn đề lớn, nhìn người bên cạnh mình, Vương Diệp không kìm được vui mừng nói: “Tôi biết vấn đề thực sự nằm ở đâu rồi.” Từ đầu đến cuối, cái vòng tay đó đều không xuất hiện trên bích họa.

Nhưng cái vòng tay đó lại là vật bồi táng quan trọng nhất trong quan tài.

Nhưng khi Vương Diệp nghĩ đến chiếc vòng tay, không biết vì sao, trong đầu cậu lại chợt lóe lên một hình ảnh và ký ức, lúc này Trương Khởi Linh cũng nghĩ đến những thứ đó, hai người nhìn nhau một cái.

Hai người họ giống như có thần giao cách cảm vậy.

Lúc này, cho dù không nói gì, nhưng ánh mắt đã truyền đạt tất cả.

Trương Khởi Linh chỉ nhìn Vương Diệp lắc đầu.

Trong mắt anh mang vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ, không ai biết Trương Khởi Linh đã phát hiện ra điều gì.

Vương Diệp nhận thấy Trương Khởi Linh như vậy, cũng chỉ vỗ vai anh, đưa anh sang một bên khác, Hắc Vũ Tứ không hề để tâm đến những hành vi này của Vương Diệp, hắn biết Vương Diệp nhất định sẽ đến tìm mình.

Đúng như Hắc Vũ Tứ đoán, không lâu sau, Vương Diệp đã đi tới trước mặt hắn: "Đưa cho tôi hai viên thuốc." Cậu và Trương Khởi Linh mỗi người một viên, vừa hay giải quyết vấn đề não cứng đờ.

Cậu tin rằng mình và Trương Khởi Linh nhất định đã trúng độc, nếu không thì sao lại có những sai sót và đột ngột như vậy trong ký ức, nghe Vương Diệp nói, Hắc Vũ Tứ trước mặt đột nhiên ha ha cười lớn.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ rất lạnh nhạt nói: "Đừng nghĩ nữa, tôi không thể đưa thứ này cho cậu được." Nói xong những lời này, Hắc Vũ Tứ lại bổ sung thêm một câu: "Trừ phi cậu đồng ý hợp tác với tôi, nếu không tôi dựa vào cái gì mà giúp các cậu chứ?" Trên mặt hắn mang theo vẻ hưng phấn và kích động.

Vương Diệp nghe xong cũng không khỏi thở dài, cuối cùng cậu gật đầu, Hắc Vũ Tứ cũng nhét những thứ trong tài liệu cho Vương Diệp, đồng thời, từ trong túi mình lấy ra hai viên thuốc nhỏ màu trắng.

Nhìn thứ đó, Vương Diệp không kìm được nắm chặt nắm đấm.

Chuyến này vào đây quả thật có chút mạo hiểm, cho dù có nợ Hắc Vũ Tứ một số thứ nhất định, nhưng Vương Diệp cũng sẽ không dễ dàng cúi đầu trước hắn.

Nhưng đợi Vương Diệp ăn xong viên thuốc đó, lại lần nữa đi kiểm tra thông tin trong tài liệu, ngay lập tức, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được đẩy cánh tay cậu nói: "Tôi cảm thấy những tình huống này vẫn ổn, không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ đâu." Ít nhất mà nói với năng lực hiện tại của họ, giải quyết những vấn đề này không phải là rắc rối lớn.

Mộ thất xuất hiện ở nơi này, quả thật là đế hậu mộ thất, nhưng ngoài đế hậu, còn có đế vương.

Là mộ thất hợp táng của hai người, nhưng không biết vì sao, họ lại được đặt một bên trái một bên phải.

Vương Diệp tại đắc tri giá kiện sự tình đích thì hậu, kiểm sắc dã bất do đắc biến đắc nan khán, tối hậu, tha bả thủ lý tin tức toàn đô khán hoàn, nhi hắc vũ tứ chích thị khán trứ vương diệp mãn kiểm nhận chân đích thuyết đạo.

“Người bên trên không bảo tôi đến tìm những thứ gọi là trường sinh bất tử gì đó, mục đích chuyến này của tôi chỉ có một, đó là lấy được hắc cẩu.” Trên mặt Hắc Vũ Tứ mang vẻ hưng phấn và kích động, ngữ khí trêu chọc cũng khiến Vương Diệp không khỏi nhíu mày, cậu nghĩ đến những trải nghiệm không mấy vui vẻ đó, nhưng Hắc Vũ Tứ lại không hề có chút cảm giác nào.

“Thế nào?

Có nguyện ý hợp tác với chúng tôi không?

Nếu cậu không muốn, tôi cũng sẽ không ép buộc, dù sao thì tình huống như hai người các cậu, nhất định sẽ gục ngã ở nơi này, tuyệt đối không có cách nào thoát ra được.” Hắc Vũ Tứ nói là thật.

Vương Diệp nghe xong cũng chỉ khẽ lắc đầu.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, thực ra trong lòng cũng hiểu, cho dù thật sự cứ mãi bị mắc kẹt ở đây, nhưng hai người họ tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước số phận.

Mà bây giờ, sự xuất hiện của nhóm Hắc Vũ Tứ này quá kỳ lạ, cộng thêm “hắc cẩu” mà hắn nói trong miệng, Vương Diệp cũng muốn tìm hiểu.

Vương Diệp lúc này chỉ suy nghĩ một chút, cậu đã gật đầu đồng ý, dáng vẻ dứt khoát nhanh gọn khiến Hắc Vũ Tứ ha ha cười lớn.

Trương Khởi Linh chỉ đứng bên cạnh vẻ mặt phức tạp, nhìn hai người trước mặt.

Anh cũng không biết vì sao mình lại như vậy.

“Vì hai người đã đồng ý hợp tác rồi, vậy bây giờ hãy lên đây đi, tôi sẽ cõng hai người rời khỏi đây, nếu không mấy người các cậu sẽ đổ gục hết ở chỗ này.” Hắc Vũ Tứ nói rất nghiêm túc, Vương Diệp nhìn hắn một cái, trong lúc do dự, cuối cùng vẫn leo lên.

Lúc này, Trương Khởi Linh không có cơ hội lựa chọn, chỉ đành làm theo động tác của Vương Diệp.

Cứ thế, hai người họ được người của Hắc Vũ Tứ cõng lên, nhưng nhìn về phía Quả Quả, mắt Vương Diệp vẫn đầy phức tạp.

“Không thể mang cô ấy đi cùng sao?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ khựng lại một chút, cuối cùng hắn từ từ quay đầu, ánh mắt đầy phức tạp và quỷ dị, sau đó liên tục lắc đầu nói.

“Không thể, nếu cô ấy đi theo chúng ta, cả đời này sẽ thật sự không thể giữ lại được bộ thi cốt này nữa.” Lời này cũng khiến Vương Diệp có chút xúc động, cuối cùng anh gật đầu, không bận tâm chuyện khác, mà để mặc những người của Hắc Vũ Tứ cõng mình ra ngoài.

Trên suốt chặng đường, Vương Diệp cảm thấy sự xóc nảy.

Ngoài những điều đó ra, còn có con đường dưới chân biến hóa khôn lường.

Những con đường đó lúc thì biến thành vực sâu, lúc thì thành bậc thang, nhưng người cõng anh từ đầu đến cuối vẫn luôn vững vàng, không hề hoảng sợ hay bị những thứ này ảnh hưởng.

Ban đầu, Vương Diệp còn có chút sợ hãi, dù sao khi nhìn thấy vực sâu, cả người anh run lên, cứ ngỡ mình sẽ ngã xuống.

Nhưng sau khi phát hiện vực sâu đó chỉ là ảo ảnh.

Sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên khó coi.

Thực ra, trong lòng anh hiểu rõ, những thứ trước mắt này đều chỉ là phù vân.

Rất nhanh, chúng sẽ biến mất.

Ôm theo ý nghĩ đó, Vương Diệp nhắm mắt lại, coi như cho mình một chút cơ hội nghỉ ngơi.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp nhắm mắt, do dự một lát rồi cũng nhắm mắt theo.

Cứ thế, hai người dựa vào người trước mặt mà ngủ thiếp đi.

Bản thân họ đang ngồi trong người cõng.

Người cõng họ không biết có bao nhiêu sức lực, lại có thể đi lại vững vàng mà không hề thở dốc.

Điểm này khiến Vương Diệp có chút chấn kinh.

Nhưng vì đã chìm vào giấc ngủ, lúc này Vương Diệp cũng không bận tâm đến những chuyện đó nữa.

Chương 1489

Mặc dù Quả Quả đã bị họ vĩnh viễn bỏ lại ở nơi đó.

Nhưng có những lúc, có những quyết định không thể không làm.

Hắc Vũ Tứ dẫn đường phía trước, đi một lát, hắn lại dừng bước, sau đó gõ vào bức tường bên cạnh nói.

"Nhìn kỹ vào, nếu gặp những bức tường màu xanh, phải thông báo cho tôi ngay lập tức, đừng tự mình mạo hiểm ở đó." Nghe những lời này, những người trước mặt đều gật đầu.

Nhưng họ không nói một lời nào, bộ dạng quỷ dị đó lại khiến người ta không khỏi rùng mình.

Hắc Vũ Tứ không bận tâm đến họ, mà nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, hắn thấy bức tường biến thành màu xanh lục, liền trực tiếp nói với những người kia.

"Dừng bước." Nghe thấy tiếng hắn, Vương Diệp chợt tỉnh giấc, như thể có thứ gì đó đang gọi anh.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặt Vương Diệp đầy vẻ mơ hồ và phức tạp.

Nhưng điều bất ngờ tiếp theo đã xảy ra.

Chỉ thấy một luồng gió mạnh thổi thẳng tới.

Gió thổi tóc Vương Diệp bay lên, cũng khiến người đang cõng anh chao đảo suýt ngã.

Tên đó rõ ràng là sắp đứng không vững, Vương Diệp cũng vội vàng nhảy xuống.

Anh cũng rất thông minh, sau khi nhảy xuống liền lập tức đỡ lấy người đó.

Đối phương tuy cảm ơn sự giúp đỡ của Vương Diệp, nhưng không hiểu sao lại không dám nhìn thẳng vào anh.

Thấy hắn cúi đầu, Vương Diệp cũng không bận tâm.

Anh đi đến trước mặt Hắc Vũ Tứ, tên đó trông như một thần côn, cầm một chiếc chuông và một cây gậy kỳ lạ.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ vặn vẹo thân mình, nói lầm bầm một tràng dài.

Vương Diệp tuy không hiểu, nhưng vẫn đứng bên cạnh xem hắn một cách thích thú.

Thấy Vương Diệp nhìn mình, Hắc Vũ Tứ không nhịn được khẽ cười với anh, sau đó lại vẩy nước trong bình của mình ra xung quanh.

Động tác của hắn trông rất tùy tiện và trôi chảy.

Nhưng Vương Diệp lại mơ hồ nhận ra điều gì đó không ổn.

Hắc Vũ Tứ trước mắt chắc chắn có vấn đề.

Đúng như anh đoán, Hắc Vũ Tứ tuy chỉ làm những việc mà thần côn thường làm, nhưng sau khi những giọt nước đó vẩy xuống.

Những bức tường và đất xung quanh lập tức thay đổi màu sắc.

Màu xanh lam trong nháy mắt biến thành màu nâu.

Và những màu nâu này cũng tỏa ra một mùi tanh hôi nhàn nhạt, tựa như mùi máu tanh, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Những người khác vẫn chưa biết, họ chỉ nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, sau đó, với vẻ mặt bất lực nói.

“Được rồi, bây giờ có thể dừng lại được rồi.” “Nếu không dừng lại, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn.” “Đúng vậy, anh đừng cố chấp nữa.” Mấy tên đó ồn ào khuyên nhủ.

Nghe thấy lời họ nói, Hắc Vũ Tứ lúc này cũng như quả bóng xì hơi, dưới sự chú ý của Vương Diệp, cả người hắn khuỵu xuống, một cái ngồi bệt trên đất, trông vô cùng chật vật.

Vương Diệp không đành lòng, bèn bước tới kéo người đó đứng dậy.

Nhưng Hắc Vũ Tứ lại lắc đầu, đẩy tay Vương Diệp ra, đồng thời chỉ vào mấy người kia nói.

“Cậu cứ tiếp tục đứng ở chỗ họ đi, đừng lại gần đây, nếu tiện thì cứ ở trong người cõng của họ đi, nhớ kỹ, đừng tùy tiện xuống dưới.” Tình hình ở đây rất nguy hiểm.

Cụ thể là chuyện gì, Hắc Vũ Tứ không muốn nói.

Vương Diệp không còn cách nào, chỉ đành lặng lẽ đứng bên cạnh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, chẳng bao lâu, Vương Diệp cũng nhìn thấy những lớp đất sét màu đỏ này, từng chút một biến thành máu tươi chảy ra.

Máu tươi đó tách khỏi ngọn núi lớn trước mặt.

Sau đó chúng chảy vào vực sâu.

Lúc này Hắc Vũ Tứ cũng cười lên, hắn như trút được gánh nặng, vỗ vỗ bụi bám trên người, nhìn những người bạn đồng hành bên cạnh.

Lúc này, hắn không chút khách khí nói.

“Mấy chuyện này chỉ là tình huống nhỏ thôi.” Hắn vừa nói vừa nhướng mày với mọi người trước mặt.

Nghe lời Hắc Vũ Tứ, những người kia đều vui vẻ gật đầu.

Còn Vương Diệp thì chỉ nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, vẻ mặt như có điều muốn nói.

“Anh nói chuyện này thật sự đã qua rồi sao?

Tôi thấy không phải đâu, cảm giác vẫn còn những thứ khác đang chuyển động, anh hãy nhìn kỹ xem.” Lời anh nói khiến Hắc Vũ Tứ có chút không hiểu.

Mặc dù Hắc Vũ Tứ có tính khí tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận sự khiêu khích của người khác.

Đặc biệt là lúc này, sự khiêu khích của Vương Diệp lại đến một cách khó hiểu như vậy.

Trong khi Hắc Vũ Tứ khó có thể nhẫn nhịn.

Những người khác thì lạnh nhạt nhìn chằm chằm Vương Diệp.

“Hãy tin những gì Hắc Vũ Tứ nói đi, chỉ có như vậy cậu mới có thể sống sót.” “Nếu cậu không tin, vậy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.” “Đừng trách chúng tôi đối xử tàn nhẫn với cậu.” Lời lẽ của mọi người nghe vô cùng khó chịu, Vương Diệp vừa nghe vừa khẽ cười.

Hóa ra, mình vừa rời khỏi nơi đó không phải là được hồi sinh, mà là chớp mắt đã rơi vào ổ cướp.

Trong lúc bất lực, Vương Diệp cũng dang hai tay, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Vậy thì sao, mấy người muốn thể hiện điều gì?” Anh quá đỗi bình tĩnh, thái độ tùy tiện đó cũng khiến những người kia không khỏi nhíu mày.

Hắc Vũ Tứ nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng dứt khoát mở miệng nói.

“Cậu cảm thấy tôi không làm tốt mấy chuyện này, vậy thì cậu tự mình làm đi.” Lời của Hắc Vũ Tứ rất thẳng thừng và không nể nang, không ngờ hắn lại có thái độ như vậy.

Vương Diệp tuy bất ngờ, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, mà từ trên người những kẻ đó nhảy xuống, sau đó đi đến bức tường bên cạnh.

Thực ra, thủ đoạn vừa rồi của hắn, Vương Diệp chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu.

Nếu không nhầm, tên này chắc đang lừa gạt người ta.

Trong lúc suy nghĩ, anh lại cầm lấy cái bình của Hắc Vũ Tứ, sau đó đổ nước lên bức tường đó.

Cùng lúc những giọt nước đổ xuống, tiếng “tư tư tư” cũng vang lên.

Vương Diệp biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn không hề lay động.

Anh thể hiện quá đỗi bình tĩnh.

Hắc Vũ Tứ suy nghĩ một lát, lại mở miệng nói với anh.

“Cậu trông có vẻ kỳ lạ đấy.” Giọng điệu của hắn đầy phức tạp.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ khẽ cười, ngay sau đó lại nhìn bức tường trước mặt.

Trên đó có một số thứ kỳ lạ rơi xuống.

Không còn là máu tươi nữa, mà là thứ gì đó giống như da thịt.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp mới từ trong túi mình lấy ra con dao găm, ngay lập tức, rạch nát lớp da thịt trước mặt.

Đáng tiếc, đây là bức tường, không phải da thịt, cho dù Vương

Diệp có rạch nát nó ra, bên trong cũng chỉ là bức tường xám xịt, chứ không phải máu thịt như Vương Diệp tưởng tượng.

Mặc dù Hắc Vũ Tứ chỉ đứng bên cạnh nhìn, không nói gì, nhưng trên mặt hắn đã thêm vài phần khinh miệt.

Hắn lắc đầu, hơi kiêu ngạo nói với Vương Diệp.

“Cậu làm như vậy vô ích thôi, thà bỏ cuộc sớm còn hơn.” Hắc Vũ Tứ nói là sự thật.

Vương Diệp không nghe lọt tai, mà thu con dao trong tay lại, ngay sau đó, lại nhìn xung quanh.

Sau khi uống thuốc, anh cảm thấy cảm xúc của mình dần dần tốt hơn.

Thế giới mà anh nhìn thấy dường như cũng dần trở lại bình thường.

Thấy Vương Diệp không còn lờ đờ quay qua quay lại như vừa nãy, Hắc Vũ Tứ cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức vỗ vào thái dương Vương Diệp nói.

“Cậu yên tâm đi, tôi sẽ không hại cậu đâu.

Đưa các cậu đến đây, tôi chắc chắn đã có chuẩn bị, chứ không phải tùy tiện ra tay.” Hắc Vũ Tứ nói là thật lòng.

Vương Diệp nghe vậy cũng chỉ khẽ cười gật đầu, trông như đang đáp lại, nhưng chỉ có anh biết mình đang qua loa.

Hắc Vũ Tứ cũng không bận tâm, mà hạ thấp giọng, vẻ mặt ngưng trọng nói với Vương Diệp.

Chương 1490

“Nơi này từ rất lâu trước đây đã xảy ra một số chuyện quỷ dị, bây giờ tôi không tiện nói với cậu, nhưng những nơi bên trong đó tôi thật sự đã từng đến, hơn nữa không chỉ một lần.” Hắc Vũ Tứ vừa nói, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi, như thể nghĩ đến một chuyện cực kỳ khủng khiếp nào đó.

Lúc này, tay Hắc Vũ Tứ không kìm được mà run rẩy.

Nhưng Vương Diệp nghe lời hắn nói lại không đổi sắc, cho dù thấy Hắc Vũ Tứ có bộ dạng này, Vương Diệp vẫn cực kỳ bình tĩnh, không hề bị hắn ảnh hưởng.

Không ngờ Vương Diệp lại có vẻ mặt như vậy.

Hắc Vũ Tứ có chút bất ngờ, sau đó vỗ vai Vương Diệp, nghiêm chỉnh nói.

“Cậu nhóc này đúng là có bản lĩnh thật đấy.” Nghe lời hắn nói, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa, trên mặt không hề có sự biến động cảm xúc lớn nào, anh thể hiện quá mức lạnh nhạt.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp có thái độ như vậy, lại cõng Trương Khởi Linh đến.

Trương Khởi Linh vẫn đang trong giấc ngủ say, cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Vương Diệp không quấy rầy cậu ấy, mà bảo Hắc Vũ Tứ mở cơ quan trước mặt.

Tảng đá lớn trước mặt này thực ra là một cánh cửa, nhưng cánh cửa này muốn mở ra, nhất định phải dùng một số kỹ xảo đặc biệt.

Những kỹ xảo đó chỉ có người của Bắc phái mới biết.

Vương Diệp tuy chỉ đứng bên cạnh nhìn, nhưng trong lòng đã có đáp án.

Nơi này đã quỷ dị như vậy, còn ẩn chứa nhiều bí mật đến thế, lại còn có liên hệ nhất định với những người của Bắc phái.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là nơi này đã tồn tại từ rất lâu trước đây sao?

Bao gồm cả những triều đại mà anh nhìn thấy được tượng trưng qua các vật tùy táng bên trong, thực ra đều là sai lầm.

Như vậy, nơi này quả nhiên là song sinh mộ thất.

Ý nghĩ này, nếu là trước đây nảy sinh, Vương Diệp nhất định sẽ cảm thấy mình hoang đường đến cực điểm, nhưng bây giờ anh lại không có suy nghĩ đó, mà kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ đợi.

Đến khi tảng đá trước mặt từng chút một phát ra tiếng “oành long long”, Vương Diệp mới quay đầu nhìn Hắc Vũ Tứ, trên mặt hắn mang vẻ phức tạp và kỳ quái, sau đó hạ thấp giọng nói.

“Anh hẳn là đã phát hiện vấn đề ở đây từ rất lâu rồi phải không?

Chi bằng hãy kể cặn kẽ cho tôi nghe, mọi chuyện anh đã trải qua bên trong đó đi.” Nhưng Vương Diệp không ngờ, một câu nói tùy tiện của mình lại trực tiếp chọc giận những người phía sau Hắc Vũ Tứ.

Chỉ thấy những người này hùng hổ bước đến trước mặt anh, từng người một khí thế bừng bừng nói.

“Có những lời không nên nói.” “Cậu phải nhớ rõ vị trí của mình.” “Cậu đến đây là để bán mạng làm việc cho chúng tôi, chứ không phải để ra oai ở chỗ này, mau cất cái thái độ đó của cậu đi.” Giọng điệu của họ mang vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ khẽ cười, trên mặt không hề có sự biến động cảm xúc lớn nào, trông có vẻ cực kỳ bình thản, hoàn toàn không bị họ làm phiền.

Anh càng như vậy, sắc mặt những người kia càng khó coi.

Nhưng Hắc Vũ Tứ lại giơ tay lên, khi họ sắp ra tay đánh Vương Diệp một trận, Hắc Vũ Tứ trực tiếp nói với đám người này.

“Làm như vậy thì có ích gì chứ?

Cứ vào trong rồi nói sau đi.

Có vài chuyện bây giờ tôi không tiện nói với cậu, vì đoạn ký ức đó, tôi đã mất rất lâu mới có thể xoa dịu được.” Hắn không muốn nhanh chóng nhớ lại, điều đó cũng tượng trưng cho việc những gì hắn trải qua lúc đó là kinh khủng.

Nếu Vương Diệp thật sự muốn biết nhiều chuyện như vậy, e rằng đối với anh cũng không có lợi gì.

Thấy tên này có bộ dạng như vậy, Vương Diệp cũng chỉ đành khẽ gật đầu, sau đó, nhìn những người khác nói.

“Còn các người thì sao?

Các người cũng giống hắn, đã trải qua những chuyện đó à?” Chắc là không phải đâu, những người này trông không khổ sở như Hắc Vũ Tứ, ai ngờ tên đó vừa giây trước còn đồng ý, giây sau đã lập tức đổi sắc mặt.

Hành vi này thật sự khiến mọi người phẫn nộ không thôi.

Khi Hắc Vũ Tứ nghe thấy, nắm đấm cũng không kìm được mà siết chặt.

Mặc dù hắn có ý kiến với Vương Diệp, nhưng cũng chỉ có thể bỏ qua cười một tiếng.

Hắn lắc đầu, không bận tâm chuyện này nữa, mà nhấc chân bước vào trong.

Mọi người thấy Hắc Vũ Tứ đi vội vàng như vậy, cũng lập tức đi theo.

Nhưng trước khi đi theo, họ đều hung hăng lườm Vương Diệp một cái, sau đó, nghiến răng ném lại một lời đe dọa.

"Cậu xong đời rồi." "Thằng nhóc thối, chuyện này chúng tôi chưa xong với cậu đâu." Nói xong, họ liền rời đi.

Trương Khởi Linh tuy vẫn bị họ cõng, nhưng trong lúc xóc nảy, Trương Khởi Linh cũng tỉnh lại.

Ai bảo mấy người đó chạy nhanh đến vậy.

Vương Diệp đuổi kịp bước chân của họ.

Nhưng sau khi vào trong, điều nhìn thấy lại là một mộ thất rộng lớn.

Ở đây, mọi người có thể cảm nhận được sự xa hoa tráng lệ và một số khí tức cổ kính.

Vương Diệp nhìn những ngọn đuốc bên cạnh, không nhịn được nhướng mày nói với mấy người trước mặt.

"Giỏi thật đấy, chỉ trong chốc lát mà ngay cả đuốc cũng đã thắp lên rồi." Nhưng Vương Diệp không ngờ, lời mình vừa nói ra, Hắc Vũ Tứ đã tiến đến, vẻ mặt khó hiểu nói.

"Cậu đang nói gì vậy?

Ở đây làm gì có đuốc nào?" Giọng điệu của hắn mang vẻ kinh hãi và phức tạp, thậm chí còn nhìn theo hướng Vương Diệp chỉ, nhưng trong mắt hắn không có chút ánh lửa nào, trong mắt Vương Diệp cũng vậy.

Nhưng không hiểu sao, Vương Diệp lại nhìn thấy những ngọn đuốc.

Mấy tên tiểu đệ kia khi biết được đều không nhịn được khẽ cười, họ bịt miệng lại, trực tiếp nói với Vương Diệp trước mặt.

“Cái này gọi là báo ứng đấy.” “Ai bảo hắn thích lo chuyện bao đồng?” “Xem kìa, đây chính là cái kết.” Họ lải nhải nói, lời lẽ vô cùng khó nghe.

Nhưng lúc này Vương Diệp không nghe lọt tai.

Chỉ là, bộ dạng những người kia đang thừa nước đục thả câu thật sự đáng ghét.

Trương Khởi Linh bị họ chọc tức, bèn dứt khoát nhảy xuống khỏi người họ, sau đó nhấc chân đá về phía họ.

Động tác của cậu ấy cực nhanh, một cú quét chân qua, hai người liền ngã vật xuống đất.

Mấy người còn lại thì vì phản ứng kịp nên đã trực tiếp né tránh, không bị cậu ấy đá ngã.

Nhưng màn náo kịch trước mắt này cũng khiến Hắc Vũ Tứ tối sầm mặt lại.

Vương Diệp không hề cau có với Trương Khởi Linh, mà nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, bất lực dang hai tay giải thích.

“Tôi cũng không phải cố ý đâu, chủ yếu là tính khí của cậu ấy tôi không kiểm soát được, hơn nữa các người nói chuyện ồn ào như vậy, chẳng lẽ không sợ chọc giận người đang bực bội sao?” Câu cuối cùng, Vương Diệp đang nhắc nhở Trương Khởi Linh.

Đối phương phản ứng lại, liền vội vàng gật đầu, sau đó, xoa xoa sau gáy mình, vẻ mặt phức tạp nói.

“Thật sự xin lỗi, tôi không cố ý làm ra chuyện này.” Cậu ấy đã bị chọc tức, nếu không sao lại làm ra hành vi như vậy.

Nhưng lời của Trương Khởi Linh vừa nói ra.

Mọi người liền ha ha cười lớn.

Vương Diệp cũng không khỏi lắc đầu.

“Được rồi, họ sẽ không chấp nhặt với cậu đâu.” Vừa nói, Vương Diệp vừa đi đến bên cạnh mấy người kia, đưa tay chuẩn bị kéo họ dậy, nhưng không ngờ đám người trước mắt đều ngẩng cằm lên, từng người một vô cùng kiêu ngạo nói.

“Không cần cậu kéo.” “Đừng nói tôi không nhắc cậu, chuyện này sẽ trở nên tồi tệ hơn, đặc biệt là việc cậu nhìn thấy những ngọn đuốc, nhưng với điều kiện là *chỉ* nhìn thấy đuốc thôi.” “Tiếp theo, cho dù chúng tôi ở bên cạnh cậu, nhưng cũng không thể giúp cậu được đâu, cậu phải tự mình nghĩ cách cứu mình thôi.” Khi những người này đang hả hê bên cạnh, Hắc Vũ Tứ lại đi tới, hắn đã kiềm chế cảm xúc của mình, thậm chí còn kéo tay những người này, không cho họ tiếp tục bắt nạt Vương Diệp.

Thấy Hắc Vũ Tứ có bộ dạng như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, không ngờ đối phương lại trực tiếp nói với Vương Diệp.

“Một số loại mê hồn dược và độc dược ở đây đều rất quỷ dị, tôi đã mang một phần về nghiên cứu điều tra, nhưng từ đầu đến cuối đều không tìm ra thuốc giải, ngay cả thành phần của chúng là gì tôi cũng không tìm ra.” Trong mắt hắn mang vẻ quỷ dị và sầu muộn, thật sự là bất lực không thể giúp đỡ Vương Diệp, nếu không hắn chắc chắn sẽ giúp Vương Diệp một tay.

Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ khẽ gật đầu, sau đó giơ tay lên vẫy vẫy nói.

“Không sao đâu, những tình huống này tôi có thể tự mình giải quyết.” Lại không phải chuyện gì lớn, anh sẽ không đến mức phải tìm kiếm sự giúp đỡ mạnh mẽ của những người này đâu!

Bọn họ làm gì có năng lực đó.

Trong lúc Vương Diệp suy tư.

Mọi người căn bản không biết suy nghĩ trong lòng Vương Diệp, chỉ nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt họ vẫn mang vẻ cẩn trọng và dè dặt.

Mặc dù nơi này họ đã đến vô số lần, nhưng đây là lối vào duy nhất, cũng là nơi quan trọng nhất.

Nếu họ có thể tìm thấy lối vào thật sự ở đây, thì có thể tiến sâu hơn vào bên trong cổ mộ, chứ không phải cứ loanh quanh ở chỗ này.

Họ đã đến đây quá nhiều lần, số người tử vong cũng không đếm xuể.

Mặc dù mỗi lần Hắc Vũ Tứ đều có thể sống sót trở về, nhưng không ai đưa ra ý kiến về chuyện này.

Hắc Vũ Tứ bản thân cũng đầy vẻ bất lực, ai bảo hắn mỗi lần đều may mắn như vậy?

Nhưng đồng thời với sự may mắn đó, hắn cũng phải gánh chịu một nỗi đau nhất định, đó chính là tất cả những ký ức bi thảm không thể nào quên.

Nếu là người bình thường, sau tất cả những ký ức đó, cho dù họ có thể nhận được sự tư vấn tâm lý để dần dần xoa dịu chúng, nhưng trước khi có sự tư vấn tâm lý, những đau khổ và mọi thứ họ phải chịu đựng đều là do chính họ từng chút một chịu đựng mà vượt qua.

Chương 1491

Vương Diệp cũng không biết Hắc Vũ Tứ đã trải qua những chuyện đó.

Anh chỉ nhìn những ngọn đuốc trước mặt, đúng như những người kia nói, anh chỉ nhìn thấy đuốc, còn những thứ khác bên trong này, anh không thấy.

Khi anh đưa tay ra chạm vào những thứ khác.

Lúc này Vương Diệp mới ý thức được, trước mắt thật sự có thứ gì đó.

Thứ đó là gì, anh không biết, nhưng theo thời gian chạm vào càng lâu, Vương Diệp cũng dần dần phát hiện, đây lại là một cỗ quan tài.

Nghĩ một lát, anh vội vàng gọi những người khác.

Mọi người nghe lời Vương Diệp, đều không nhịn được bịt miệng lại, từng người một hả hê chế giễu.

“Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó, ở đây làm sao có thể có quan tài chứ?” “Chúng tôi đâu phải trẻ con ba tuổi, cậu thấy chúng tôi dễ lừa lắm sao?” “Đúng vậy, đừng làm mấy chuyện ngu xuẩn này.” Họ không ngừng ồn ào, giọng điệu mang vẻ kiêu ngạo.

Nghe những lời này, Vương Diệp cũng không để tâm, mà chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh.

Đối phương đi về phía Vương Diệp, cậu ấy cũng không nhìn thấy cỗ quan tài đó.

Nhưng theo lời Vương Diệp nói, khi đưa tay ra chạm vào, Trương Khởi Linh lại thật sự cảm nhận được, một cỗ quan tài cứ thế nằm trước mặt Vương Diệp và cậu ấy.

Nhất thời, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Những người khác vẫn không tin, Trương Khởi Linh cũng không bận tâm, chỉ chạm vào cỗ quan tài trước mặt, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Có nên mở nắp quan tài ra không?" Bên trong có gì, cả Vương Diệp lẫn Trương Khởi Linh đều không thể nhìn thấy.

Hai người họ bây giờ nhìn thấy, dường như là một khoảng không khí, nhưng khoảng không khí này lại có hình dạng.

Nếu không phải xác định ở đây có quan tài, có lẽ Vương Diệp đã thật sự bỏ qua tình huống này.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp gật đầu.

Những người bên cạnh thấy Vương Diệp và Trương Khởi Linh có bộ dạng này, đều không nhịn được bịt miệng, ha ha cười lớn, sau đó, mỉa mai một cách mỉa mai.

"Các người đang chơi trò gia đình đấy à?" "Rõ ràng ở đó chỉ có một đống không khí, tại sao lại phải làm trò thần bí ở chỗ đó?" "Các người là muốn dọa chúng tôi đúng không?" Thái độ của những người kia đột nhiên trở nên gay gắt, từng người một xông đến bên cạnh Vương Diệp và Trương Khởi Linh, họ hung tợn chất vấn, nhưng Vương Diệp nghe những lời này lại không đáp lại, ngay cả Trương Khởi Linh cũng im lặng.

Họ càng như vậy, sắc mặt mọi người càng khó coi.

Trương Khởi Linh liếc nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Hắc Vũ Tứ đi đến bên cạnh cậu ấy và Vương Diệp.

"Cậu cứ tiếp tục thao tác đi, không cần bận tâm đến họ, tôi sẽ ở bên cạnh hỗ trợ cho các cậu.” Lời Hắc Vũ Tứ nói thì hay đấy, nhưng Vương Diệp biết làm được và nói ra lại là hai chuyện khác nhau.

Anh không bận tâm, mà lặng lẽ chờ đợi.

Sau khi Trương Khởi Linh chạm vào nắp quan tài, cậu ấy dứt khoát nghiến chặt răng, chuẩn bị dùng sức đẩy nắp trước mặt ra.

Nhưng không ai ngờ, nắp quan tài còn chưa được đẩy ra, giây tiếp theo một mùi hôi thối nồng nặc đã xông thẳng vào mặt.

Ngay lập tức, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi, cậu ấy lùi lại mấy bước.

Vương Diệp cũng vậy, chỉ có Hắc Vũ Tứ và mấy người kia dường như không cảm thấy gì.

Họ cứ như người không có chuyện gì, đứng sau lưng Vương Diệp, thậm chí còn muốn Vương Diệp làm cho cỗ quan tài này hiện nguyên hình.

Cuối cùng, Vương Diệp đưa tay kéo Hắc Vũ Tứ một cái, bảo hắn đi chạm thử vào cỗ quan tài kia, nhưng không ngờ, tay Hắc Vũ Tứ lại xuyên qua cỗ quan tài trước mặt.

Lúc này, Hắc Vũ Tứ và những tên tiểu đệ kia cũng không thể nhịn được nữa.

“Rõ ràng là chẳng có cái gọi là quan tài nào ở đây, hai người các cậu còn muốn diễn đến bao giờ nữa?” Nói xong những lời này, Hắc Vũ Tứ lại bổ sung thêm một câu.

“Đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa, làm mấy chuyện này vô ích thôi, rốt cuộc các cậu muốn làm gì?

Mau khai thật đi.” Thái độ của hắn rất gay gắt, Vương Diệp nghe thấy lại không đáp lại, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trong mắt đối phương chỉ có kinh hoàng và phức tạp, mùi hôi thối đó vẫn quẩn quanh bên cạnh cậu ấy, khiến Trương Khởi Linh cảm thấy mình sắp chết rồi.

Vương Diệp vội vàng đi tới, kéo cậu ấy một cái, đưa cậu ấy sang một bên khác, đồng thời trừng mắt nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt nói.

“Tôi muốn chết, được chứ?” Giọng điệu của anh đầy bất mãn.

Không ngờ Vương Diệp lại có vẻ mặt như vậy.

Hắc Vũ Tứ bị anh dọa cho mắt tròn miệng há, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại.

Hắn cũng không phải là một người cố chấp, không hề ép buộc Vương Diệp phải nói hết mọi chuyện cho mình.

Chỉ là đôi khi hắn bị chọc tức, cảm xúc cũng không thể kiểm soát được, nhưng không ngờ Vương Diệp lúc này lại trực tiếp bị hắn chọc giận.

Thật sự hết cách, Hắc Vũ Tứ chỉ có thể đứng im tại chỗ, nửa ngày không nói lời nào.

Nhưng thấy tình hình Trương Khởi Linh trở nên tồi tệ, Hắc Vũ Tứ lại nhấc chân đi tới, cẩn thận nói.

“Trạng thái của cậu ấy trông không được tốt lắm, có cần tôi giúp không?” Trong tay hắn vẫn còn thuốc, có thể dùng số thuốc đó cho Vương Diệp và Trương Khởi Linh.

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Vương Diệp chỉ lắc đầu.

Trạng thái của Trương Khởi Linh tuy tệ, nhưng ít nhất thần trí của cậu ấy vẫn còn tỉnh táo.

Vương Diệp từ chối Hắc Vũ Tứ, cũng là cảm thấy tên này không có ý tốt.

Và bây giờ, thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra cũng đầy vẻ phòng bị và cảnh giác, cứ như thể những người này đều là kẻ xấu vậy.

Không ngờ Vương Diệp lại nghĩ về mình như vậy, sắc mặt Hắc Vũ Tứ cũng trở nên khó coi.

Những người khác đều tức đến mức siết chặt nắm đấm, chuẩn bị tiến lên dạy dỗ Vương Diệp một trận ra trò, để anh biết sự lợi hại của những người này.

Nhưng đúng lúc này, Trương Khởi Linh lại đột nhiên bắt đầu thổ huyết.

Dưới sự chú ý của mọi người, Trương Khởi Linh nôn ra toàn bộ là những thứ thối rữa.

Vương Diệp tuy không biết đó là thứ quái quỷ gì, nhưng thấy Trương Khởi Linh nôn ra máu, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi.

Cuối cùng, anh quay đầu nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh.

Tên đó hiểu ý, liền trực tiếp lấy thuốc trong ba lô ra, không nói thêm gì nữa, liền đưa thẳng cho Vương Diệp.

Đợi Trương Khởi Linh uống hết số thuốc đó.

Trạng thái của cậu ấy tuy đã tốt hơn một chút, nhưng cũng không ai biết liệu mọi chuyện có thật sự kết thúc hay không.

Tóm lại, sắc mặt Trương Khởi Linh vẫn tái nhợt, đây là lần tồi tệ nhất trong rất nhiều lần Vương Diệp đi vào mộ thất.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Lúc này, Trương Khởi Linh tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng lại đầy vẻ tươi cười nhìn họ, sau đó lại nhìn về một hướng khác nói.

“Tôi chắc là không có chuyện gì lớn đâu, cứ yên tâm đi.

Nhưng kia là ai?

Tại sao lại đứng ở chỗ đó nhìn chằm chằm tôi, tôi và hắn hình như không có thù oán gì mà!" Lời của Trương Khởi Linh quá đỗi khó hiểu, mọi người nghe thấy liền ngẩng đầu nhìn, cái mà họ nhìn thấy chỉ là một bức tường đen sì, ngoài màu đen ra, ở đó căn bản không thấy bất kỳ ánh sáng nào.

Cái gọi là người đó căn bản không tồn tại, vậy Trương Khởi Linh là đang cố ý dọa họ, hay là thật sự đã gặp phải thứ đó?

Mọi người không nghĩ ra, chỉ đầy vẻ kinh hoàng mà né sang một bên.

Hắc Vũ Tứ nghe lời Trương Khởi Linh nói, càng không nhịn được mà nghiến răng ken két nói.

"Làm người phải biết chừng mực, đừng gây sự ở chỗ tôi, nếu không tôi sẽ không dễ dàng tha cho cậu đâu." Thái độ của Hắc Vũ Tứ đột nhiên trở nên gay gắt.

Trương Khởi Linh nghe thấy liền cúi đầu xuống, nửa ngày không nói nên lời.

Cho dù, Vương Diệp chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Lúc này Trương Khởi Linh trực tiếp ngã vật xuống đất, ngay sau đó, phía sau cũng có một trận gió thổi tới.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, họ thấy người đàn ông mà Trương Khởi Linh đã nói.

Tên đó mặc quần áo đầy bụi bặm, đi một bước loạng choạng ba bước, hơn nữa chân hắn căn bản không chạm đất.

"Mấy người các ngươi tới đây làm gì?" Tên đó vừa nói vừa run rẩy tay mình, hắn quá gầy, gầy đến chỉ còn da bọc xương, người không biết còn tưởng hắn là một cái xác không thối rữa.

Và bây giờ tình huống này xảy ra, cũng khiến mọi người sợ hãi không ít.

“Chúng tôi không biết.” Họ liên tục lắc đầu, rõ ràng là đã sợ đến ngây người.

Hắc Vũ Tứ cũng vậy, mặc dù hắn luôn là trụ cột tinh thần, nhưng tình huống này thật sự có thể dọa chết người.

Trong lúc Hắc Vũ Tứ suy nghĩ, Vương Diệp thấy hắn có bộ dạng này, lại chợt nhìn những người khác nói.

“Các người cảm thấy chuyện này tệ hại sao?” Nghe lời anh, mấy người kia cứ như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, nhìn Vương Diệp trước mặt, họ không hề kiêng dè mà chế giễu.

“Mọi chuyện đã đến nước này rồi, anh còn nói mấy lời này thì có ích gì chứ?”, “Chẳng lẽ anh thật sự muốn chúng tôi chết sao?”, “Mau ra tay giải quyết nó đi, vừa nhìn là biết tên đó không phải người sống.” Mọi người không ngừng kêu la, Hắc Vũ Tứ chỉ hít thở sâu, sau đó nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt nặng nề nói: “Những chuyện từng xảy ra khi đó lại tái diễn, lần này chúng ta lại phải bước vào vòng luân hồi rồi.” Lần này có thể sống sót ra ngoài, chỉ có thể nói là hắn mạng lớn phúc lớn.

Chương 1492

Hắc Vũ Tứ suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng không dám lơ là, mà trực tiếp nhìn chằm chằm nói: “Mày đừng qua đây nữa, không thì tao sẽ giết mày.” Hắc Vũ Tứ vội vàng quát, mấy tên thủ hạ bên cạnh có lẽ không chịu nổi nữa, trực tiếp rút súng ra, bắn mấy phát vào cái thi thể trước mặt.

Nào ngờ, cái thi thể trước mặt lại có máu tươi chảy ra, hơn nữa còn có cảm giác đau đớn.

Cứ thế, nó ôm bụng, vẻ mặt bất lực nhìn những người trước mặt nói: “Các người đang làm cái quái gì vậy?

Thật sự muốn tôi chết sao?” Vừa kêu la, nó vừa nhào về phía những người đó.

Động tác cực kỳ nhanh, dọa mọi người mặt mày tái mét, họ sắp ngã xuống đất, nhưng Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Đừng hoảng, tôi biết cách giải quyết.” Vương Diệp đột nhiên giơ tay nói với mọi người, anh cố gắng trấn an cảm xúc của họ, nhưng không ai nghe lọt tai.

Hắc Vũ Tứ thấy Vương Diệp như vậy, lại vội vàng nói với anh: “Anh nói xem phải giải quyết thế nào?” Hắn giục Vương Diệp.

Đối mặt với vấn đề này, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười.

Những người khác thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không nhịn được nhìn về một hướng khác.

Trên mặt họ mang theo vẻ suy tư và phức tạp.

Ở đó vậy mà cũng có một cái thi thể, từng chút một tiếp cận.

Nhìn cái thi thể đó, họ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Ngay cả Hắc Vũ Tứ cũng bị dọa cho không nhẹ.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Hắc Vũ Tứ dứt khoát nói: “Anh nói xem chuyện đó là thế nào?” Hắc Vũ Tứ đã sợ đến ngây người.

Vương Diệp nghe lời hắn nói, ngẩng đầu nhìn sang, ở đó quả thực có một cái thi thể, nhưng cái thi thể nhào về phía họ lại vì trúng thương mà ngã vật ra bên cạnh, nhưng cơ thể hắn vẫn chưa chạm đất: “Tôi cảm thấy chúng nó chỉ là khôi lỗi, tất cả những thứ này chẳng qua là cơ quan trùng trùng điệp điệp mà thôi.

Chúng ta bây giờ thật sự động thủ với chúng nó, e rằng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Mặc dù bây giờ đã ra tay với một cái, nhưng họ vẫn còn những đường lui khác.

Trong khi Vương Diệp nói, những người kia lắng nghe, không khỏi khẽ gật đầu.

Họ như thể đã nghe vào, nhưng trong lòng lại có sự phức tạp và khó hiểu không thể nói nên lời.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, thi thể bên kia càng ngày càng gần họ.

Mặc dù lời nói vẫn như cũ, nhưng ngay khoảnh khắc họ ra tay, Vương Diệp cũng đã đánh lui chúng mấy bước.

Làm xong những điều này, anh lại cầm ngọn đuốc trong tay, lắc lư qua lại trên đầu những thi thể đó.

Chuyện không ngờ cũng xảy ra, ngọn đuốc vậy mà phát ra tiếng “xì xì xì”, giây tiếp theo thi thể trước mặt liền trực tiếp rơi xuống đất, phát ra âm thanh va chạm giòn giã.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười.

Sau khi những thi thể này không còn là mối đe dọa, anh lại trở về bên cạnh Trương Khởi Linh.

Tình trạng của Trương Khởi Linh trông vẫn vậy, không hề có chuyển biến tốt.

Vương Diệp cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể vỗ vai Trương Khởi Linh, vẻ mặt buồn rầu nói: “Anh chẳng lẽ không thể nhanh chóng khỏe lại sao?” Nghe Vương Diệp hỏi.

Trương Khởi Linh mơ màng mở mắt, cuối cùng lại cười khổ rồi nhắm mắt lại.

Anh ấy càng như vậy, Vương Diệp càng khó chịu.

Hắc Vũ Tứ vốn còn muốn an ủi anh, nhưng kết quả là Vương Diệp lúc này lại quay về nơi vừa phát hiện quan tài.

Nhìn những người trước mặt, Vương Diệp dứt khoát nói: “Các người thử xem, dùng sức đẩy nắp quan tài này ra, xem có được không?” Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, những người đó gật đầu, nhưng khi họ đến gần, thứ họ chạm vào đều là một khoảng không trống rỗng.

Họ không chạm vào quan tài nào như Vương Diệp.

Và lúc này Hắc Vũ Tứ cũng biết chuyện này là thế nào.

Hắn chỉ vào ngực mình và mấy người khác, sau đó nghiêm túc nói với Vương Diệp: “Nếu tôi không đoán sai, chuyện này là do cậu hiểu lầm.” Giả như, Vương Diệp có thể lắng nghe họ giải thích kỹ càng... có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không thành ra thế này.

Ngay cả khi tình trạng của Trương Khởi Linh là có thật, nhưng có những thứ thực sự không đơn giản.

Hắc Vũ Tứ vừa suy nghĩ vừa thở dài: “Những thứ các người nhìn thấy đều là giả tượng.

Bởi vì bây giờ chúng ta có nhiều người, nên những gì nhìn thấy đã quyết định, thứ cậu vừa thấy, rốt cuộc là thật hay giả?” Không một ai chạm vào được quan tài thật sự tồn tại.

Điều đó chứng tỏ mọi thứ Vương Diệp vừa thấy đều là hư giả.

Ngay cả tình trạng của anh và Trương Khởi Linh bây giờ, cũng là vì bị những độc dược kia xâm thực mới trở nên như vậy.

Hắc Vũ Tứ nói rất nghiêm túc, Vương Diệp cũng lắng nghe cực kỳ kỹ lưỡng.

Cuối cùng, anh gật đầu, không còn quanh co những thứ này nữa, chỉ là bộ dạng ủ rũ cúi đầu trông có vẻ không ổn.

Mọi người vẫn bước đến vỗ vai anh, đồng thời nghiêm túc an ủi: “Đây không phải lần đầu tiên, cậu phải nghĩ thoáng ra.” “Phải đó, trước đây cũng từng có tình huống tương tự xảy ra, bây giờ nhận ra vấn đề của mình thì thực ra cũng chưa muộn.” Họ vừa nói vừa cười, nhưng Vương Diệp lại không cười nổi.

Chỉ là chuyện không ngờ cũng xảy ra, một trong số các tiểu đệ đột nhiên chạm vào một vật lạnh lẽo.

Hắn giật mình, vội quay đầu nhìn lại, nhưng phía sau lại là một khoảng không.

Hắn có chút sợ hãi, dứt khoát kể lại chuyện mình gặp phải cho mọi người.

Nhưng những người bên cạnh nghe xong đều khẽ cười.

Cánh cửa xa xa tuy mở toang, nhưng Vương Diệp lại nhận ra có điều không đúng, dường như có một luồng khí lạnh lẽo không ngừng tiến về phía họ.

Vẫn chưa kịp cẩn thận tìm hiểu vấn đề bên trong.

Lúc này, mọi người liền trực tiếp nói: “Sao lại có một bức tường kỳ lạ thế này?”, “Là tường hay là quan tài?” Mọi người vội vàng kêu la.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, sau đó đi đến bên cạnh họ.

Ngay khi đang chuẩn bị xem rốt cuộc đó là thứ gì, chuyện không ngờ lại xảy ra.

Tay Vương Diệp vậy mà xuyên qua được bức tường đó.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngớ người ra, ngay cả Hắc Vũ Tứ cũng ngây tại chỗ.

Hắn rõ ràng đã chạm vào bức tường, nhưng bây giờ Vương Diệp lại có thể xuyên qua: “Đây thật sự có tường sao?” Giọng Vương Diệp mang theo vẻ phức tạp và kỳ quái.

Ánh mắt khó hiểu cũng khiến mọi người không khỏi hoảng loạn trong lòng, họ biết rắc rối trước mắt đã trở nên tồi tệ hơn rồi.

Ngay cả Hắc Vũ Tứ lúc này cũng không khỏi rùng mình, một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói với Vương Diệp: “Hỏng rồi, hỏng rồi, chúng ta bây giờ chắc là gặp phải chuyện lớn rồi.” Hắc Vũ Tứ vội vàng kêu la.

Vương Diệp nghe xong chỉ khẽ mỉm cười.

Bên cạnh còn có âm thanh kỳ lạ vang lên, anh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở chỗ đó có một cái bóng đen khổng lồ rơi xuống.

Không ai biết đó là gì, Vương Diệp nhanh hơn họ, trực tiếp tránh sang một bên.

Ngoài ra, anh còn đưa Trương Khởi Linh chạy thoát sang một bên khác.

Hai người họ chạy quả thật nhanh, nhưng không hiểu sao, Hắc Vũ Tứ và đồng bọn lại đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt, Vương Diệp không nhịn được vội vàng nói: “Các người đang làm cái quái gì vậy?” Họ cứ đứng trong một khoảng không gian nhỏ như vậy, như kiến trên chảo nóng, chạy đi chạy lại nhưng không thể thoát ra.

Điều này khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng phía sau họ còn có một khoảng không gian lớn như vậy.

Họ có thể chạy đến bên cạnh anh.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ.

Hắc Vũ Tứ nghe lời anh nói, chỉ cười khổ lắc đầu: “Tôi không biết, chuyện này không nói rõ được.” Tất cả những gì gặp phải trước mắt khiến người ta da đầu tê dại.

Họ cứ thế bị mắc kẹt trong những bức tường vô hình.

Hiện giờ, ngoài việc loanh quanh trong một không gian nhỏ bé này, họ cũng không thể làm gì khác.

Khi cái bóng đen khổng lồ kia rơi xuống, một trong số các tiểu đệ không cẩn thận liền bị đập trúng.

Nhưng hắn không ngất xỉu, bởi vì cái bóng đen khổng lồ này, vậy mà chỉ là một bộ quần áo.

Tiểu đệ rất nhanh khôi phục bình tĩnh, những người khác cũng vậy.

Nhìn bộ quần áo trước mắt, họ không nhịn được vội vàng kêu la nói: “Sao lại có một bộ quần áo?

Chỗ này sao càng ngày càng kỳ quái thế?”, “Nói đi nói lại, chúng ta thật sự có thể thông qua nơi này để tìm thấy cách rời đi sao?”, “Sao cảm thấy điều này cực kỳ gian nan vậy?” Trong khi mọi người nói, Vương Diệp nghe lời họ, chỉ khẽ mỉm cười: “Thì ra đây là lối vào duy nhất để tiến vào một mộ thất khác.” Anh đột nhiên nói ra câu này.

Mấy người kia nghe vậy, ai nấy đều bị dọa mặt mày tái mét.

Rõ ràng họ không hề nhắc đến trước mặt Vương Diệp, vừa nãy bàn luận những thứ này chẳng qua chỉ là thuận miệng nói, nào ngờ Vương Diệp vậy mà lại tin.

Hiện tại, mọi người đều bị dọa cho không nhẹ.

Và bây giờ Vương Diệp nhìn họ, chỉ cảm thấy buồn cười: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?” Lời vừa thốt ra, những người đó liền cúi đầu, cuối cùng Hắc Vũ Tứ trực tiếp nói với Vương Diệp: “Cậu đừng chơi trò này nữa, nếu có năng lực thì qua đây giúp một tay đi, không thì mấy anh em chúng tôi chết ở đây, cậu cũng đừng hòng sống sót.” Lời của Hắc Vũ Tứ vừa thốt ra, Vương Diệp liền gật đầu.

Anh ấy đồng ý đến giúp.

Nhưng cái tiểu đệ bị bộ quần áo đập trúng kia, vậy mà lại mặc bộ quần áo đó vào người.

Trong lúc thần không biết quỷ không hay, chiều cao của hắn cũng lập tức biến lớn, sau đó, hắn nhìn những người trước mặt, vẻ mặt kích động cười: “He he he.” Nghe tiếng cười của hắn, mọi người không khỏi im lặng, Hắc Vũ Tứ cũng bị dọa trợn tròn mắt: “Chuyện này là thế nào?” Hắc Vũ Tứ vỗ vỗ vai đối phương, cũng là hy vọng tiểu đệ có thể trả lời câu hỏi của mình.

Chương 1493

Không ngờ, cái tiểu đệ đó cứ thế dưới ánh mắt mọi người, không ngừng đi đi lại lại.

Những bức tường kia dường như không thể giam cầm hắn.

Ngoài ra, bộ quần áo trên người hắn còn là của phụ nữ.

Và bây giờ, bất kể là lời hắn nói hay việc hắn làm, đều giống như phụ nữ vậy.

Khi Hắc Vũ Tứ nói chuyện với hắn, hắn còn làm ra vẻ cực kỳ thẹn thùng: "Công tử, anh gọi em làm gì?" Giọng hắn mang theo chút tò mò và mềm mại.

Nghe giọng nói như vậy, Hắc Vũ Tứ suýt nữa nôn hết cơm tối qua ra.

Hắn chưa từng thấy ai kinh tởm như vậy, nhưng vẫn bất lực dang hai tay nói: "Không có gì." Hắn không muốn nói chuyện với tên này nữa.

Nhưng tiểu đệ lại một bước làm hai bước đến bên cạnh họ: "Có phải là muốn rời khỏi đây không?" Lời của tiểu đệ có chút khó hiểu.

Hắc Vũ Tứ nghe xong lập tức gật đầu, nhưng lại nhìn người trước mặt, vẻ mặt khó hiểu nói: "Nhưng cậu căn bản không có cách nào đưa chúng tôi rời đi, hơn nữa cậu và người trong ấn tượng của chúng tôi có sự khác biệt rất lớn, chi bằng trả hắn lại cho chúng tôi đi." Hắc Vũ Tứ dứt khoát nói thẳng vấn đề.

Vương Diệp cũng đứng bên cạnh nhìn đám người này.

Tình trạng của Trương Khởi Linh dần dần tốt hơn, nhưng vẫn yếu ớt, khi mở mắt ra cũng có chút vô lực.

Vương Diệp không biết phải làm sao, chỉ có thể khẽ vỗ vai Trương Khởi Linh, sau đó lại nhìn đám người trước mặt, nói: “Sao thế?

Các người bây giờ vẫn chưa thoát ra khỏi đó à?” Giọng anh mang theo chút bất mãn.

Hắc Vũ Tứ không trả lời, mà nhìn chằm chằm tiểu đệ trước mặt.

Đối phương tuy cao hơn hắn một đoạn, nhưng khi nói chuyện lại mang đến cho người ta cảm giác thẹn thùng.

Lúc này, mọi người vẫn chưa kịp kéo hắn xuống.

Lúc này, tiểu đệ liền trực tiếp nói với Hắc Vũ Tứ trước mặt: “Không có cách nào nữa rồi, không quay lại được nữa đâu.

Tôi chính là hắn, hắn chính là tôi.

Hắn cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận tất cả những điều này, các người đừng hòng thay đổi kết cục hiện tại, nếu không hậu quả sẽ rất thảm.” Nghe những lời này, Vương Diệp chỉ khẽ mỉm cười.

Mặc dù mặt Hắc Vũ Tứ khó coi, nhưng cuối cùng cũng chỉ vào bức tường bên cạnh nói: “Vậy bây giờ mau thả tôi ra ngoài đi.” Hắn không muốn ở lại đây nữa.

Tiểu đệ trước mặt nghe xong lập tức gật đầu, vung tay một cái, bức tường liền biến mất.

Vương Diệp cũng nhìn chằm chằm người trước mặt hỏi: “Chúng ta phải làm sao để rời khỏi đây?” Anh muốn đến mộ thất tiếp theo, chứ không phải ở lại nơi này.

Nếu nhất định phải luân hồi ở đây, vậy Vương Diệp chi bằng quay về nơi ban đầu, không ngừng luân hồi bên cạnh quả táo, thực ra cũng không quá tệ.

Dù sao thì ở cùng với lũ thỏ con này vẫn tốt hơn.

Dù sao thì cái vẻ mặt của họ, đến bây giờ Vương Diệp vẫn nhớ rõ mồn một.

Nghe Vương Diệp hỏi, cái tiểu đệ trước mặt đột nhiên cười phá lên.

Chỉ thấy hắn che miệng, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Rời khỏi đây à, cậu nghĩ cũng hay đấy chứ.

Tôi nói cho cậu biết, nếu các người không làm tôi vui vẻ, tiếp theo tôi có vô vàn cách để đùa chết các người.” Trong khi hắn nói, giọng điệu cũng tràn đầy kích động, còn Vương Diệp chỉ lẳng lặng lắng nghe, trên mặt không thấy có bao nhiêu cảm xúc dao động.

Vương Diệp càng bình tĩnh, tiểu đệ kia càng kích động: “Cậu cậu cậu lại đây cho tôi.” Hắn chỉ vào Vương Diệp vội vàng kêu.

Trương Khởi Linh bị Vương Diệp đặt sang một bên.

Lúc này Vương Diệp không chút do dự, cứ thế đi đến trước mặt đối phương.

Tên kia cũng vui mừng khôn xiết, trực tiếp vươn tay, nắm lấy cánh tay Vương Diệp nói: “Có muốn đến nơi xa hơn xem một chút không?” Nghe lời hắn nói, Vương Diệp còn chưa kịp đáp lại, người trước mặt lại kéo Vương Diệp lên.

Giây tiếp theo, Vương Diệp thấy trong một vực sâu phía trước, có những thứ lấp lánh lăn lộn.

Nếu đó là nước sông, Vương Diệp đáng lẽ phải nghe thấy âm thanh mới đúng.

Nhưng ở đó căn bản không có chút động tĩnh nào, chỉ có những thứ lấp lánh, không ngừng dập dềnh qua lại.

Anh nhìn đến hoa cả mắt, lúc này tiểu đệ cuối cùng cũng thả anh xuống, sau đó, chỉ vào hướng đó vẻ mặt ngưng trọng nói: “Các người có thể không biết, nơi này không thể đi đến mộ thất tiếp theo.

Một khi các người đã qua đó, vậy sẽ là sinh linh đồ thán, bên trong có quá nhiều thứ đều sẽ bị ảnh hưởng.

Tôi thà hy vọng các người có thể nghe lời tôi, chứ đừng hành động bốc đồng.” Nghe lời đối phương, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Những người khác thấy tiểu đệ như vậy, lại một lần nữa hỏi hắn: “Nhưng nơi đó chính cậu còn chưa từng đến, dựa vào đâu mà vội vàng kết luận?” Những người này vì muốn tiểu đệ dẫn họ vào, vậy mà không tiếc dùng kế khích tướng.

Vương Diệp nhìn đến mắt trợn miệng há, nhưng lại không bình phẩm nhiều.

Tiểu đệ trước mặt nghe vấn đề của họ, đột nhiên sầm mặt xuống, ngay sau đó, chỉ vào mấy người kia vẻ mặt bực bội nói: “Nếu các người còn nhắc đến nhiều vấn đề như vậy nữa, vậy tiếp theo tôi sẽ cướp đi tính mạng của các người, khiến các người sống không bằng chết.” Lời hắn nói cực kỳ khó nghe.

Cái dáng vẻ tuyệt tình đó cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Những người bên cạnh thấy tiểu đệ có dáng vẻ như vậy, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn tiểu đệ hỏi: “Vậy tôi vừa nãy nhìn thấy gì?

Tại sao ở đó lại lấp lánh cả một vùng?” Ngay cả khi anh biết tiểu đệ trước mặt không phải người thật, nhưng có những thứ vẫn cần phải thông qua miệng của tên này để có được.

Đối mặt với vấn đề của Vương Diệp.

Người trước mặt cũng chỉ khẽ mỉm cười, sau đó ngẩng cằm, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Tại sao tôi phải nói cho cậu biết?

Ngay cả khi các người biết, thì có ích gì chứ?

Cái thứ này không đơn giản như các người nghĩ đâu, làm người tốt nhất vẫn là phải sống thực tế.

Bây giờ tôi đưa các người đi, các người đừng quay lại nữa.” Tiểu đệ vừa kêu la, vừa nhìn mọi người cười, nhưng không ngờ câu nói này lại trực tiếp khiến Hắc Vũ Tứ lớn tiếng kêu gào, chỉ thấy tên này vẻ mặt hoảng sợ nói: “Cảnh này quá giống rồi.” Tất cả những gì quen thuộc đã khiến Hắc Vũ Tứ không thể chấp nhận được mọi thứ trước mắt.

Nghe lời Hắc Vũ Tứ, tiểu đệ đột nhiên cười khẽ.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn tiểu đệ trước mặt, anh cau mày: “Chúng tôi tạm thời không muốn rời đi.

Nếu cậu không dẫn chúng tôi vào, vậy tiếp theo tôi sẽ chết cùng cậu.” Anh rút con dao nhỏ của mình ra đe dọa.

Tiểu đệ trước mặt còn chưa kịp nói gì, giây tiếp theo, Vương Diệp đã đẩy con dao găm của mình vào ngực hắn.

Động tác quá nhanh, người trước mặt cứ thế trợn tròn mắt.

Sau đó, hắn phun ra một ngụm máu, trực tiếp ngã xuống đất.

Những người bên cạnh lập tức đỏ mắt, cho dù tiểu đệ trước mặt không phải đồng bọn của họ, nhưng Vương Diệp sao có thể tùy ý xử trí hắn chứ?

Đây là một mạng người sống sờ sờ, cũng là người đã cùng họ sớm tối chung sống.

Vương Diệp không thể tuyệt tình như vậy.

Họ vội vàng kêu la, từng người đẩy cánh tay Vương Diệp, muốn đẩy anh vào kết cục tương tự.

Nhưng Vương Diệp không thèm để ý đến những người này, mà cầm con dao trong tay vung một cái.

Những người đó bị anh dọa lùi lại mấy bước, thấy họ ai nấy mặt mày tái nhợt, Trương Phản lại cúi đầu nói: “Một lũ ngu ngốc, đến bây giờ vẫn chưa nhìn ra đây là giả tượng sao?” Lời này vừa thốt ra, tiểu đệ trước mặt liền biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một bộ quần áo dài vẫn ở lại đó.

Mọi chuyện vừa xảy ra, cứ như một giấc mơ.

Mọi người thật sự bị dọa cho chết nửa người.

Họ cứ thế ngồi bệt xuống đất, không nói được lời nào.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn con dao nhỏ trong tay mình, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Trên đó ngay cả vết máu cũng không có, các người vậy mà dám khẳng định tôi giết người, thật sự ngu xuẩn.” Nói xong, anh lại cúi đầu nhìn bộ quần áo trước mặt.

Đây là quần áo cổ đại, cũng là đồ phụ nữ mặc, nhưng Vương Diệp liếc mắt một cái đã biết, đây tuyệt đối không phải của những phi tần kia, e rằng là của mấy bà đồng cốt.

Trong khi suy nghĩ, anh cũng trực tiếp dùng con dao găm trong tay vạch vào bộ quần áo trước mặt.

Bộ quần áo rất nhanh trở nên rách nát tả tơi, trên đó lỗ chỗ vết thủng, trông cực kỳ khủng khiếp.

Mọi người chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Còn Vương Diệp lúc này chỉ nhìn con dao trong tay, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Tình huống sắp tới có thể sẽ ngày càng nguy cấp, hy vọng đến lúc đó các người có thể tùy cơ ứng biến, tốt nhất đừng liên lụy đến người khác.” Lời tuy nói vậy, nhưng những người kia lại không nghe lọt tai.

Hắc Vũ Tứ cũng trực tiếp đến bên cạnh Vương Diệp, hắn mừng rỡ như điên nói: “Trời ơi, năng lực của cậu cũng quá ghê gớm rồi, nếu sớm biết cậu có bản lĩnh này, tôi đã nên đi theo cậu từ đầu.

Cậu chính là lão đại của chúng tôi!” Hắn trực tiếp trở mặt, Vương Diệp nghe những lời đó, lại không đáp lại, mà nhìn bộ quần áo dưới chân mình.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, bộ quần áo cũng từng chút một hóa thành tro bụi biến mất.

Lúc này Trương Khởi Linh tỉnh lại: “Các người đang làm gì vậy?” Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng hỏi.

Vương Diệp và những người khác đang nghiên cứu cách rời đi.

Nghe thấy giọng Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng vội vàng đi tới.

Thấy Vương Diệp đi tới, Trương Khởi Linh không khỏi khẽ mỉm cười.

Còn những người bên cạnh chỉ nhìn Vương Diệp và Trương Khởi Linh trước mặt mà thở dài: “Nói đi nói lại, hai người bây giờ làm những chuyện này, hình như thật sự không ổn lắm nhỉ.” “Phải đó!” Lời của những người này khiến Vương Diệp cảm thấy kỳ lạ, anh lắc đầu, vẻ mặt không hiểu hỏi: “Chúng tôi làm có vấn đề gì sao?” Anh chỉ đến xem tình trạng của Trương Khởi Linh mà thôi, sao đám người này lại bắt đầu trách móc anh rồi?

Vương Diệp không nghĩ ra.

Chương 1494

Nhưng những người trước mặt lại vẻ mặt hoảng sợ chỉ vào Trương Khởi Linh nói: “Chẳng lẽ anh không nhìn thấy thứ trên người cậu ta sao?”, “Trên người cậu ta có thứ gì đó đang bám lấy.” Mọi người vội vàng kêu la.

Vương Diệp nghe thấy ngẩng đầu, nhìn về phía vai Trương Khởi Linh, nhưng lại không thấy gì cả.

Nhưng nhìn những người trước mặt, Vương Diệp vẫn không nhịn được nhắc nhở một câu: “Tôi thấy các người sắp đại nạn lâm đầu rồi, tự mình chuẩn bị tốt đi, cẩn thận chút!” Bỏ lại câu này, Vương Diệp liền không thèm để ý đến họ nữa, nhưng mọi người lại bị lời nói của Vương Diệp chọc tức không nhẹ: “Rõ ràng chúng tôi có ý tốt nhắc nhở anh, anh không nghe thì thôi đi, bây giờ còn quay lại hù dọa chúng tôi.” Họ thật sự đã chịu đủ rồi, nhưng điều họ không biết là, đây là một vòng luân hồi mới.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh tuy ngồi yên lặng ở bên cạnh.

Nhưng mọi thứ hai người nhìn thấy, cũng cực kỳ khủng khiếp.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh ôm đầu mình, khẽ thở dài.

Anh không ngờ, mình còn sống, lại nhìn thấy những thứ này.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của anh, lại chỉ khẽ vỗ vai anh, sau đó hạ thấp giọng nói: “Chỉ cần vượt qua cửa ải này, chúng ta sẽ có thể thoát khỏi thứ quỷ dị này.” Đến lúc đó, họ cũng không cần lo lắng, chuyện này sẽ lại một lần nữa tái diễn.

Những người trước mặt này, trực tiếp bắt đầu tự tương tàn sát.

Lần này, cảnh tượng họ diễn ra cực kỳ quái lạ.

Họ đều bị nhốt trong từng căn phòng, rõ ràng đứng đối mặt nhau.

Nhưng không hiểu sao, họ căn bản không thể nhìn thấy nhau, chỉ có thể mò mẫm đi tìm đối phương, sau đó, giơ vũ khí của mình lên, giải quyết đối phương.

Hiện giờ chỉ còn Vương Diệp và Trương Khởi Linh đứng nhìn ở bên cạnh.

Hắc Vũ Tứ cũng ở trong trận hỗn chiến này.

Đến khi họ kết thúc vòng luân hồi này, đã có hai tiểu đệ gục xuống.

Ngay cả khi Vương Diệp muốn ngăn cản tất cả những điều này, nhưng anh cũng lực bất tòng tâm.

Phải biết rằng anh bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một người, hơn người bình thường một chút về khả năng giải quyết vấn đề.

Chỉ cần là người, vậy thì sẽ không thể thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

Nếu anh là thần, vậy có lẽ mọi thứ đã kết thúc rồi.

Đáng tiếc lại không phải.

Hắc Vũ Tứ nhận ra có nhiều tiểu đệ gục xuống như vậy, sắc mặt hắn cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Hắn quay đầu nhìn về phía Vương Diệp, chỉ thấy đối phương khẽ mỉm cười với mình.

Nhưng Hắc Vũ Tứ lại không cười nổi: “Vừa nãy cậu có phải không bị cuốn vào chuyện này không?” Đối mặt với câu hỏi của Hắc Vũ Tứ, Vương Diệp khẽ gật đầu, trông như thừa nhận, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vài phần ý tứ cô ngạo.

Hắc Vũ Tứ không ngờ Vương Diệp lại như vậy, hắn cứ thế rơi vào sự mê mang và phức tạp.

Những người bên cạnh cũng chỉ liếc nhìn Hắc Vũ Tứ và Vương Diệp.

Một lúc lâu sau, họ mới mở miệng nói: “Dáng vẻ hai người thật kỳ lạ.” “Phải đó.” Họ lải nhải nói.

Vương Diệp và Hắc Vũ Tứ không nghe lọt tai, mà nhìn những hoa văn Trương Khởi Linh vừa phát hiện.

Lần này, Trương Khởi Linh phát hiện hoa văn, Hắc Vũ Tứ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng nhìn Vương Diệp trước mặt, Hắc Vũ Tứ lại không nhịn được nhắc nhở anh: “Nếu vừa nãy cậu không bị cuốn vào trong, mà chỉ đứng ngoài chứng kiến toàn bộ quá trình, vậy tôi nghĩ tiếp theo cậu sẽ gặp phải vận rủi.

Đừng nói tôi nguyền rủa cậu, những thứ này là định mệnh.” Dù sao thì khi đó hắn cũng giống Vương Diệp.

Ngay cả khi có bị cuốn vào vòng luân hồi, nhưng phần lớn thời gian sau đó, hắn đều đứng ngoài quan sát.

Cho đến tận bây giờ, Hắc Vũ Tứ vẫn nhớ cái cảm giác quỷ dị đó.

Khi tất cả những điều đó một lần nữa lan tràn trong tâm trí, điều Hắc Vũ Tứ cảm nhận được cũng là sự giày vò vô tận.

Không ai có thể cứu được hắn.

Hiện giờ, hắn cứ thế nhắm mắt lại, cả người đau khổ không chịu nổi mà thở dài.

Nhưng Vương Diệp không đáp lại hắn, mà nhìn những hoa văn trước mặt.

Chờ anh nghiên cứu thấu triệt những hoa văn này xong, Trương

Khởi Linh lại ở bên cạnh anh nói: “Tôi nghĩ cách rời đi hẳn là đã tìm thấy.” Câu nói này tuy nói rất nhẹ.

Nhưng Vương Diệp vẫn nghe thấy.

Anh vội vàng nhảy dựng lên, nhìn hai người trước mặt, Trương Khởi Linh rất sốt ruột nói: “Thật sao?” Anh có chút kích động, những tiểu đệ bên cạnh không khỏi tự chủ mà vui vẻ cười lên.

Thấy những tiểu đệ kia vui mừng như vậy, Trương Khởi Linh cũng không khỏi vỗ vai Vương Diệp: “Nhờ có cậu, nếu không có cậu ở đây, thực ra chúng ta còn phải ở lại nơi này một thời gian nữa.” Nhưng lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra.

Vương Diệp liền bật cười, anh ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ngay sau đó vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ngay cả khi đã phát hiện ra hoa văn, tìm thấy cách rời đi, nhưng thì sao chứ?

Thứ này phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Thứ này cần có chìa khóa để giải, mà bây giờ họ căn bản không có chìa khóa.

Mọi điều hoa văn trên đó kể lại, Vương Diệp đều đã hiểu.

Đáng tiếc là khéo đến mấy cũng chẳng thể nấu cơm không có gạo.

Trong khi anh suy nghĩ, không ngờ tên Hắc Vũ Tứ này lại lục lọi trong ba lô một hồi.

Sau đó, dưới ánh mắt của Vương Diệp, hắn lấy ra một cái chìa khóa kỳ lạ đầy hoa văn, nhưng thứ đó lại giống một cây thập tự giá.

Vương Diệp còn chưa kịp quan sát kỹ, Hắc Vũ Tứ đã trực tiếp nói: “Thứ này là chìa khóa mở cánh cửa cuối cùng kia, cậu thử xem.” Hắn vội vàng giục giã.

Vương Diệp nghe xong chỉ khẽ gật đầu, đồng thời đặt thứ này vào trong hoa văn.

Không ngờ những hoa văn khuyết thiếu này, lại vừa vặn trùng khớp với cái chìa khóa trước mắt.

Nhưng Vương Diệp cũng nhận ra có điều không đúng, bởi vì ở đây có nhiều hoa văn khuyết thiếu như vậy, liệu có cần anh phải cẩn thận sắp xếp, mới có thể đặt cái chìa khóa trước mặt vào không.

Một khi có chút sai lệch, vậy tiếp theo chờ đợi anh, chắc chắn sẽ là vạn kiếp bất phục rồi?

Khi ý nghĩ này xuất hiện, cả người Vương Diệp đều ngây ra.

Những người khác cũng không ngoại lệ, nhưng lại không nói một lời nào.

Họ chỉ lẳng lặng nhìn Vương Diệp trước mặt.

Một lúc lâu sau, Vương Diệp cũng thấy cánh cửa trước mặt chầm chậm mở ra.

Anh tiện tay đặt chìa khóa vào, liền trực tiếp mở ra cánh cửa trước mặt.

Chuyện này cũng quá không chân thật rồi?

Anh vừa nghĩ, vừa khẽ lắc đầu.

Đang chuẩn bị lấy cái chìa khóa đó về, không ngờ chìa khóa đột nhiên trở nên nóng bỏng, Vương Diệp suýt nữa làm cháy ngón tay mình.

Anh bị dọa trợn tròn mắt.

Sau khi cánh cửa trước mặt mở ra, những người phía sau anh cũng vô cùng vui mừng reo hò.

Dưới ánh mắt của Vương Diệp, đám người này từng người một hưng phấn nói: “Tốt quá, bây giờ chúng ta cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi đó rồi.” “Phải đó, chuyện này thật sự khiến người ta quá vui mừng." Họ vội vàng kêu la, Vương Diệp nghe xong cũng chỉ mỉm cười.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp bình tĩnh như vậy, lại không nhịn được mở miệng hỏi: "Anh chẳng lẽ không cảm thấy những điều này đáng để vui mừng sao?" Nghe Trương Khởi Linh hỏi, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Chỉ có anh biết cánh cửa này đã được mở như thế nào.

Trong khi anh suy nghĩ.

Mọi người cũng chỉ nhìn cánh cửa trước mặt, ngay sau đó lại nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh, chờ tên này nhấc chân bước qua.

Nhưng ngay khoảnh khắc Hắc Vũ Tứ ngẩng đầu, tất cả mọi người đều ngớ người ra.

Hắn vậy mà nước mắt lưng tròng bật khóc.

Vương Diệp không còn cách nào, chỉ có thể đẩy hắn đi vào.

Cả nhóm người cứ thế đi vào bên trong, rồi quay đầu nhìn về phía sau.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy khung cảnh thực sự của nơi đó.

Bên trong có những thi thể người, mặc dù chúng treo lơ lửng giữa không trung nên họ tạm thời chưa nhìn thấy, nhưng giờ đây khi đã thực sự bước vào mộ thất này, tất cả đều thấy rõ, bao gồm cả chiếc quan tài Vương Diệp chạm vào và những bức tường kia đều là có thật.

Chúng chưa từng biến mất, và sở dĩ những người kia không thể chạm vào là vì khả năng cảm nhận của họ đã gặp vấn đề.

Mà giờ đây, khả năng cảm nhận của họ dường như đang dần dần tốt hơn.

Nhưng Vương Diệp biết rõ, có những chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Thế nhưng, một chuyện không ngờ lại xảy ra, Hắc Vũ Tứ đột nhiên mở miệng nói với Vương Diệp: “Cậu có biết sự thần kỳ của loài chó đen nằm ở đâu không?” Đối mặt với câu hỏi này, Vương Diệp lắc đầu.

Nếu anh biết thì tốt rồi.

Đằng này, Vương Diệp lại chẳng hay biết gì cả.

Thấy Vương Diệp như vậy, Hắc Vũ Tứ hạ giọng nói với anh: “Cậu phải nhớ kỹ một điều, bộ lông của những con chó đen đó, bao gồm cả thịt của chúng, đều có công hiệu cực lớn, có thể mê hoặc một số người, cũng có thể khiến tình trạng cơ thể của một số người dần dần cải thiện.” Hắc Vũ Tứ vừa cảm khái vừa khẽ cười, thấy anh ta cười gian xảo như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi lắc đầu nói: “Nếu đã vậy, thứ này quả thật thần kỳ.” Anh giơ ngón cái lên, trực tiếp khen ngợi.

Hắc Vũ Tứ nghe vậy, chỉ nhìn những người bên cạnh, anh ta cẩn thận tránh ánh mắt của họ, rồi lại đầy vẻ bất đắc dĩ nói với Vương Diệp: “Chỉ là gặp vận đen lớn thôi, các ông chủ phía trên đã cãi nhau rồi, bọn họ chia thành hai phe.” Hiện tại họ trông có vẻ đang nỗ lực vì một mục tiêu chung, nhưng thực tế mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình, Hắc Vũ Tứ cũng không ngoại lệ.

Chương 1495

Vương Diệp vừa nghe vừa chỉ cười cho qua chuyện.

Anh không để tâm đến những chuyện này, mà nhấc chân bước vào sâu bên trong.

Phía trước có một cái bóng đen kỳ lạ.

Khi Vương Diệp dùng đèn pin chiếu tới, lại thấy ánh sáng lấp lánh, chợt nhớ lại cảnh tượng mình đã thấy khi vừa nãy bị tên kia kéo lên.

Vừa rồi anh rõ ràng đã nhìn thấy một dòng nước chảy, nhưng đó lại không phải dòng nước, vì không hề có bất kỳ động tĩnh nào, hơn nữa, thứ đó lại còn có ánh sáng cực kỳ chói mắt, từng đợt sóng quang mang mang lại cho Vương Diệp một sự chấn động thị giác.

Giờ đây, nhìn ánh phản quang trước mắt, Vương Diệp không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy chúng có chút tương tự, nhưng lúc đó nhìn thấy là phản quang màu xanh lam, còn bây giờ là màu trắng đen.

Trong lúc kinh ngạc, Vương Diệp cũng vội vàng bước tới.

Không ngờ, đó quả nhiên là một pho tượng khổng lồ, khoảnh khắc đưa tay chạm vào, anh cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo băng giá toát ra từ đó.

Mà những tên tiểu đệ kia càng che ngực, vẻ mặt kỳ lạ nói với Vương Diệp: “Anh có cảm thấy vừa bước vào đây là hơi khó thở không?” Nghe những lời của bọn tiểu đệ, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Trên mặt anh không hề có sự biến động cảm xúc lớn, anh càng bình tĩnh, sắc mặt những tên tiểu đệ kia càng khó coi, cuối cùng, bọn họ hạ giọng, từng người một với vẻ mặt kỳ quái nói: “Anh thật sự không nhận ra vấn đề ở đây à?” “Hình như không khí lạnh hơn mấy độ rồi.” Họ bắt đầu nói, rồi vội vàng lật áo ra, nhưng Vương Diệp vẫn giữ vẻ mặt cũ.

Trong lúc anh đang tìm kiếm đầu rồng của pho tượng, không ngờ pho tượng lại vô tình nhúc nhích một chút.

Vương Diệp tình cờ đang nói chuyện với người bên cạnh nên không để ý.

Chờ khi anh nhìn rõ pho tượng trước mắt trông như thế nào, anh cũng không nhịn được mà bật cười: “Mau nhìn xem, đây lại là một con rắn lớn, chẳng qua mắt và răng của nó làm quá thật rồi.” Trong lúc anh cảm thán, mọi người nghe thấy cũng vội vàng bước tới.

Trên mặt bọn tiểu đệ hiện rõ sự hưng phấn và kích động.

Hắc Vũ Tứ cũng không khỏi che miệng nói: “Thật sự là vậy, cậu phát hiện ra từ đâu thế?” Hắc Vũ Tứ vừa nói vừa đưa tay ra, anh ta chạm vào mắt con rắn đó một cái.

Mặc dù chỉ là tượng, nhưng vì quá chân thực, không hiểu sao Hắc Vũ Tứ dù chỉ nhìn thôi, trong lòng vẫn có một cảm giác phức tạp khó tả.

Vương Diệp thấy Hắc Vũ Tứ như vậy, chỉ khẽ cười, sau đó nhìn những người khác nói: “Mấy người có ý tưởng nào hay không?” Anh trực tiếp ném vấn đề cho mọi người, nếu họ có ý tưởng, vậy thì mọi người có thể cùng nhau nghiên cứu pho tượng này, nếu họ ngay cả ý tưởng hay manh mối cũng không có, vậy thì bây giờ cứ tiếp tục lên đường.

Lý trí mách bảo Vương Diệp, pho tượng trước mặt có thể có vấn đề, nếu anh chịu dừng lại, quan sát kỹ một lát, biết đâu có thể tìm được thông tin quan trọng.

Thế nhưng trực giác cũng mách bảo Vương Diệp, thứ này rất nguy hiểm, cho dù nó chỉ là một pho tượng.

Giờ đây, Vương Diệp đặt quyền quyết định vào tay mấy người kia, cũng coi như là để vận mệnh giúp anh đưa ra quyết định.

Không ngờ Vương Diệp lại như vậy, những người kia đều có chút kinh ngạc, cuối cùng từng người một nhìn nhau rồi nói với Vương Diệp: “Hay là đi trước đi, tôi cảm thấy thứ này hơi đáng sợ.” “Đúng vậy, loại rắn lớn này vừa nhìn đã biết không đơn giản.” “Hay là rời đi trước đi, dù sao nơi này chúng ta chắc chắn sẽ quay lại, có cơ hội sẽ xem xét kỹ tình hình bên trong.” Trong lúc họ nói, Vương Diệp cũng khẽ gật đầu, anh đồng ý cực kỳ sảng khoái, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Và ngay sau đó, một chuyện không ngờ lại xảy ra.

Lúc này, Vương Diệp nhìn thấy một luồng khói lớn cuồn cuộn lan tới.

Khi luồng khói đó bao phủ lên người anh, Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Một cảm giác kỳ lạ lan tràn trong lòng, ngay lúc này, không ít người cũng sững sờ tại chỗ.

Luồng khói đó là từ miệng con rắn lớn kia phun ra, rõ ràng giây trước bọn họ đã quyết định rời đi, nhưng bây giờ khói mù đã chặn đứng tất cả lối thoát của họ.

Cuối cùng vẫn là Hắc Vũ Tứ chủ động mở miệng hỏi Vương Diệp: “Chuyện này là sao?

Con rắn lớn trước mắt không phải là vật sống đấy chứ?

Cậu, thằng nhóc này muốn hại chúng tôi đến chỗ chết à?

Sao cậu có thể quá đáng như vậy chứ?” Hắc Vũ Tứ cuống quýt la ầm lên.

Nhưng Vương Diệp không trả lời, mà né tránh, anh hiện tại dù vì sương mù nên không nhìn thấy con rắn lớn đó, nhưng lý trí lại đang nhắc nhở Vương Diệp, con rắn trước mắt có thể là thật.

Chờ khi anh né tránh xong, anh mới mở miệng nói với Hắc Vũ Tứ: “Tôi không biết, dù sao đây cũng không phải chuyện của riêng tôi, chỉ xét về khả năng phán đoán, tôi nghĩ có một số người chắc sẽ phán đoán chính xác hơn tôi nhỉ!” Vương Diệp nói đặc biệt nghiêm túc, nhưng Hắc Vũ Tứ lại không nghe lọt tai.

Đối phương liếc xéo một cái, vẻ mặt kiêu ngạo nói với Vương Diệp: “Đừng nói nhảm nữa, mấy lời này nói ra vô dụng.” Nói xong, anh ta không thèm trả lời Vương Diệp nữa, mà lúc này Vương Diệp chỉ nhìn đám người phía sau, bọn họ dù chỉ là những tên tiểu đệ, nhưng, vào khoảnh khắc nguy hiểm ập đến, thái độ mà họ thể hiện lại chuyên nghiệp hơn cả Hắc Vũ Tứ.

Dường như họ trời sinh đã biết cách đối phó với những rắc rối này.

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa lắc đầu thở dài.

Không lâu sau, pho tượng trước mắt đã biến mất, sương mù cũng theo đó mà dần dần tan đi.

Mọi người nhận ra có điều không ổn, nhất thời đều luống cuống tay chân.

Hắc Vũ Tứ càng trừng mắt nhìn Vương Diệp, lớn tiếng la ầm lên nói: “Cậu lại phán đoán sai rồi!” Trong giọng điệu của anh ta mang theo vẻ bất mãn, Vương Diệp không trả lời, mà nhìn vào mộ thất phía trước, anh thử bước vào, lại phát hiện trước mắt có sáu con đường, sáu con đường này lần lượt dẫn đến những nơi khác nhau.

Ngoài ra, sáu con đường đó được thiết kế vô cùng tinh xảo tuyệt vời, chỉ cần lặng lẽ nhìn thôi cũng khiến người ta có cảm giác mãn nhãn.

Đây là một tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng.

Những người kia không hề hay biết, họ chỉ đứng cạnh Vương Diệp, nhưng nhìn sáu con đường trước mắt, họ lại không nhịn được mà mở miệng nói: "Nói đi nói lại, chúng ta cứ đứng ngây ra đây như vậy có thật sự ổn không?" "Đúng vậy, luôn cảm thấy những nguy hiểm đó đang ẩn nấp trong bóng tối, hay là chúng ta tìm con rắn đó ra trước đi." Có đôi khi, Vương Diệp có thể trở thành xương sống của mọi người, cũng không phải không có lý do.

Dù sao thì hầu hết các lần, đều là nhờ anh chủ động ra tay, mọi người mới có thể tìm được cách giải quyết vấn đề.

Mà giờ đây, trong lúc họ đang sốt ruột, Vương Diệp chỉ lặng lẽ quan sát xung quanh: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, con rắn đó cho dù mấy người tìm được cũng không đối phó nổi đâu." Vừa rồi anh đã tự tay chạm vào con rắn.

Nếu không lầm, con rắn đó chắc hẳn đáng sợ hơn anh nghĩ, bao gồm cả trình độ năng lực các mặt đều sẽ vượt quá nhận thức của một số người.

Trong lúc suy tư, Vương Diệp cũng nhấc chân bước về phía một trong những lối đi trước mặt.

Khi anh đứng ở đây, có thể cảm nhận được từng đợt gió mát, dường như thứ gì đó bên trong đang kêu gọi anh đi vào.

Nhìn la bàn một cái, xác định đây là con đường chính xác, Vương

Diệp lại vẫy tay ra hiệu cho những người khác, mặc dù anh đưa ra quyết định có vẻ quá dứt khoát.

Nhưng những người kia lại bỏ qua một điểm quan trọng.

Đó chính là Vương Diệp khi gặp hầu hết các rắc rối, đều có thể giải quyết một cách dễ dàng, hơn nữa, con người anh đã lăn lộn trong mộ thất nhiều năm, bất kể bên trong có cơ quan hay chỉ dẫn của la bàn là như thế nào, Vương Diệp đều có thể dễ dàng giải quyết.

Đây là năng lực của anh, cũng là lý do mọi người công nhận anh.

Hắc Vũ Tứ dù đã đi theo, nhưng trên mặt lại mang vài phần không cam lòng: "Nếu con rắn lớn đó bất ngờ tấn công chúng ta thì sao?

Chúng ta phải làm thế nào?" Anh ta trực tiếp ném vấn đề cho Vương Diệp.

Vương Diệp không trả lời, Trương Khởi Linh chỉ đứng ở cửa lối đi phía trước, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Dùng quái tượng để phán đoán mọi chuyện, tôi nghĩ cậu đoán đúng rồi." Vừa rồi anh đã dùng quái tượng xem xét một chút, cuối cùng cũng đưa ra kết luận tương tự.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Hai người họ bắt đầu phân tích, những lời họ nói, mọi người không ai hiểu.

Nhưng những gì họ nói đều là những bí thuật phong thủy có bài bản.

Cho dù không hiểu, nhưng cũng không ngăn cản họ ghi nhớ trong lòng.

Cùng lắm sau này, có cơ hội thì sẽ giao những thứ này cho những người phía sau mình.

Họ tính toán là hay đấy.

Thế nhưng, một chuyện không ngờ lại xảy ra.

Trong lối đi trước mặt này, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ hoe.

Vương Diệp vội vàng lùi lại phía sau, chỉ thấy không phải con rắn lớn xuất hiện, mà là một đôi hài thêu lơ lửng.

Vương Diệp lấy ra ngọn đuốc của mình, không ngờ đôi hài thêu đó lại biến mất, lúc này, mọi người đứng ngây ra tại chỗ, ánh mắt đổ dồn vào Vương Diệp, cũng không tự chủ được mà nói với anh: “Anh có biết chuyện này là sao không?” Trong giọng điệu của họ mang theo sự cẩn trọng và căng thẳng.

Vương Diệp lắc đầu, không trả lời, cho dù có biết rõ, nhưng bây giờ nói với họ, họ cũng không nhất định nghe lọt tai.

Nghĩ nghĩ, Vương Diệp lại cầm ngọn đuốc trong tay đi về một hướng khác.

Hành động của anh tuy nhanh, nhưng một chuyện không ngờ lại xảy ra.

Ngọn đuốc kia càng cháy càng mạnh, nhưng đi được vài bước, xu hướng cháy của ngọn đuốc cũng dần dần yếu đi.

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người trở nên vô cùng phức tạp.

Mà lúc này, Vương Diệp chỉ nhìn vào lối đi phía trước, vẻ mặt kỳ lạ nói với mọi người: “Vừa nãy ai nói, chúng ta chỉ cần tiến vào mộ thất mới là có thể giải quyết hầu hết rắc rối, thậm chí không còn gặp phải những nguy hiểm đó nữa?” Trong giọng điệu của anh mang theo vẻ sốt ruột.

Mọi người nghe thấy không biết phải trả lời thế nào.

Trương Khởi Linh nghe vậy cũng chỉ ngơ ngác nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng, chỉ về phía Hắc Vũ Tứ, người có thể nói ra lời như vậy, cũng chỉ có những người như Hắc Vũ Tứ mà thôi.

Mà lúc này Vương Diệp cũng không khách khí, một tay túm lấy cổ áo Hắc Vũ Tứ, sau đó dứt khoát nói: “Cậu nhìn xem những thứ này là gì?” Xuất hiện trước mắt vẫn là cơ quan, và cả những loại độc dược chí mạng.

Nếu không phải Vương Diệp có sức miễn dịch đủ mạnh, có lẽ anh đã sớm ngã gục xuống đất rồi.

Trước đây, Vương Diệp cũng từng gặp những loại độc dược này, khi chúng gặp ngọn đuốc và nhiệt độ cao, sẽ hiện ra một màu khác.

Mà hiện tại, khi màu xanh lục và xanh lam xuất hiện, sắc mặt Hắc Vũ Tứ cũng không khỏi trở nên khó coi.

Anh ta hít một hơi khí lạnh, vội vàng che miệng nói: “Trời ơi, còn có cả tình huống này nữa.” Anh ta thật sự không ngờ, giờ đây nhìn Vương Diệp trước mắt, Hắc Vũ Tứ xin lỗi anh.

Nhưng Vương Diệp lại phất tay, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nói những lời này vô ích, cậu hãy nghĩ xem làm thế nào để giải quyết những cơ quan này đi?” Cho dù họ có thể an toàn đi qua lối đi này, nhưng bên trong còn vô số rắc rối đang chờ đợi họ.

Giờ đây lối đi trước mắt cứ như vậy, chỉ còn lại màu xanh lam và xanh lục.

Mà điều này tượng trưng cho độc vật.

Chương 1496

Mọi người nhìn một lát liền hoảng loạn cả lên.

Và lối đi này cũng là con đường mà họ bắt buộc phải qua.

Tức là, họa hay phúc đều không thể tránh khỏi.

Cuối cùng vẫn là Hắc Vũ Tứ cắn răng ho một tiếng, quyết định đi trước những người kia, dẫn họ qua: "Tôi sẽ đi trước, các cậu đi theo sau, cho dù đến khoảnh khắc cuối cùng, chúng ta cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc, nhất định phải lấy được thứ đó, nhớ kỹ, đây chính là ý nghĩa của chuyến đi lần này của chúng ta." Lời của Hắc Vũ Tứ nói cực kỳ nghiêm túc.

Những tên tiểu đệ khác nghe vậy trên mặt đều lộ ra vẻ khó chịu, kẻ ngốc cũng biết chuyến này là đi tìm chết, nhưng Hắc Vũ Tứ lại nói hùng hồn như vậy.

Trong lúc những tên tiểu đệ suy nghĩ, Hắc Vũ Tứ lại không hề hay biết chuyện này.

Cứ như vậy, Hắc Vũ Tứ dẫn họ đến chỗ phía trước, không lâu sau, Hắc Vũ Tứ cũng dừng bước, nhìn thấy lối đi trước mắt vẫn khá bình an, không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong lúc những người này đang đứng ở đó, một chuyện không ngờ lại xảy ra, chỉ thấy một cái bóng khổng lồ bao trùm tới.

Họ ngẩng đầu nhìn, đó chính là con rắn lớn kia, con rắn đó còn thè lưỡi, vảy rắn màu đen phản chiếu ánh sáng khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người sợ đến tái mặt, từng người một vẻ mặt hoảng sợ nói: "Cái này cũng quá đáng sợ rồi!" "Nó có phải muốn ăn thịt chúng ta không?" Nếu con rắn lớn này đến đây, mục đích là để ra tay với họ.

Vậy thì bây giờ thứ chờ đợi họ chỉ có con đường chết mà thôi.

Trong lúc mọi người suy tư, Vương Diệp nghe lời họ, chỉ cười cho qua chuyện, ngay sau đó, nhìn về phía chân trời, thần sắc ngưng trọng nói: "Tình hình còn chưa đến mức tồi tệ như vậy." Nói xong câu này, Vương Diệp không thèm để ý đến những người này nữa.

Anh cầm ngọn đuốc trong tay, sau đó buộc vào sợi dây, trực tiếp dùng sức ném mạnh về phía xa, mặc dù đây là sáu lối đi, dẫn đến những nơi khác nhau, nhưng lối đi lại có dạng rỗng ruột.

Dưới chân họ đang dẫm lên là từng đoạn lan can, hai bên lan can đều rỗng, nhìn xuống phía dưới, toàn bộ đều là một vực sâu, mà giờ đây, cho dù họ đang đi ở đây, nhưng cũng có thể nhìn thấy những thứ ở phía lối đi khác.

Chỉ là vì nơi đó quá tối, họ không thể nhìn rõ bên trong có gì, giờ đây, Vương Diệp ném ngọn đuốc về phía xa, cũng là để thu hút sự chú ý của con rắn lớn này, quả nhiên, con rắn lớn đó rất nhanh đã nhận ra.

Trong lúc Vương Diệp dõi theo, nó rất nhanh đã rời đi.

Mọi người thấy con rắn này không ở lại chỗ lối ra mà họ đã rời đi, lập tức từng người một nghiến răng ken két, nhảy nhót trên những lan can này, cuối cùng họ cũng nhảy đến được chỗ lối ra.

Ngay lúc này, mọi người có thể nói là thở phào nhẹ nhõm, mà Vương Diệp khi thấy họ vui mừng như vậy, cũng không nhịn được mà khẽ lắc đầu nói: "Đừng quá vui mừng, đắc ý quên mình." Mọi chuyện cũng sẽ trở nên tồi tệ.

Trong lúc nói ra lời này, mọi người cũng đều lác đác gật đầu, nhưng nghĩ đến con rắn lớn vừa nãy, họ lại không nhịn được mà nói: "Con rắn đó bò lổm ngổm ở phía dưới, tức là, phía dưới chúng ta có đường, hay là chúng ta đi xuống dưới xem thử đi!” Hoặc có lẽ phía dưới đó không phải vực sâu.

Một trong những tên tiểu đệ suy nghĩ trong lòng.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời như vậy, lại lắc đầu, anh nhìn la bàn trong tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đừng đùa nữa, phía dưới đó chính là vực sâu, con rắn lớn đó có thể bò lổm ngổm ở đây, cũng là vì cơ thể nó đang quấn quanh những chỗ khác.” Họ không có cơ hội để lựa chọn, chỉ có thể vững vàng bước về phía trước.

Nghe lời Vương Diệp, tên tiểu đệ kia tuy gật đầu, nhưng một tên tiểu đệ khác lại có chút không phục nói: “Anh dựa vào cái gì mà muốn làm chủ mọi thứ, những chuyện này không nên là do anh quyết định.” “Anh lại chưa từng đi qua nơi đó, bây giờ đã vội vàng kết luận, anh còn thấy mình có chút đáng ghét không?” Những tên tiểu đệ kia đột nhiên bắt đầu chỉ trích Vương Diệp, đối mặt với lời trách móc của họ, Vương Diệp chỉ ngẩn người một lát, cuối cùng khẽ cười nói: “Vậy thì các cậu nói có lý, tôi quả thật đáng ghét.” Anh dang hai tay ra, mặc kệ những người này chỉ trích.

Giống như một người không có tính khí.

Những người kia thấy Vương Diệp thái độ như vậy, đều không khỏi vui vẻ bật cười, từng người một ưỡn ngực ngẩng cao đầu nói: “Xem ra anh vẫn khá hiểu rõ bản thân đấy.” “Đúng vậy, nếu đã thế, vậy thì chúng ta cũng không nói nhảm với anh nữa.” Mấy tên tiểu đệ này vừa nói vừa kéo dây thừng ra, dưới sự chú ý của Vương Diệp, họ cẩn thận buộc dây thừng vào người.

Sau đó, đám người này bắt đầu lần lượt xuống dưới, nhưng ở nơi đó, những gì họ có thể nhìn thấy cũng chỉ là một mảng tối đen, trên người tuy có mang đèn pin, nhưng Vương Diệp biết hành vi của họ có chút quá ngu xuẩn.

Con rắn lớn đó vừa nãy chính là đang quanh quẩn ở nơi này.

Lát nữa nó vẫn sẽ quay lại thôi, cho dù hiện tại nó đã bị Vương Diệp đuổi đi.

Nhưng trên thực tế, con rắn lớn đó sở dĩ cứ ở mãi đây, có lẽ cũng là vì những người kia cố tình thuần phục nó thành như vậy.

Nghĩ nghĩ, Vương Diệp vội vàng vỗ vai Trương Khởi Linh, thúc giục anh đi theo mình.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu, cứ như vậy, đi theo anh về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Hắc Vũ Tứ nhận ra hai người họ đã chạy rồi, vội vàng nói với người bên cạnh: “Mấy người ở đây làm gì thế?

Hai người họ đều đi rồi, còn ở đây nghiên cứu gì nữa, mau theo cùng đi chứ.” Hắc Vũ Tứ đã không còn muốn nói nhảm với đám người này nữa rồi.

Bọn họ trông có vẻ ngốc đến khó tin.

Hắc Vũ Tứ suy nghĩ trong lòng, nhưng mấy người kia nghe thấy lại khẽ cười, chỉ thấy họ từng người một với vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Gấp gì chứ, tình huống này đâu có phức tạp đến thế.” Thấy đám người này thái độ như vậy, Hắc Vũ Tứ lại không nhịn được khẽ thở dài, ngay sau đó tức giận nói với họ: “Mấy người thật sự bị điên rồi sao?” Trong giọng điệu của anh ta mang theo vẻ sốt ruột.

Nghe những lời như vậy, những người kia chỉ cười nhạt, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Hắc Vũ Tứ: “Không điên, chỉ là, anh đôi khi làm việc thật sự không đúng lắm.” Nói xong câu này, họ không thèm trả lời Hắc Vũ Tứ nữa: “Chúng ta từ đầu đến cuối đều đúng.” “Sắp chạm đến đáy rồi, anh đợi thêm chút nữa.” Họ mở miệng nói ra những lời như vậy.

Mà Hắc Vũ Tứ thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể lao nhanh về phía Vương Diệp, lý trí mách bảo anh ta, chỉ có đi theo Vương Diệp mới có thể sống sót, bởi vì Vương Diệp đã sống sót qua rất nhiều nguy hiểm.

Tin rằng lần này đi theo Vương Diệp mới là con đường sống duy nhất của anh ta.

Giờ đây, những tên tiểu đệ này đến đây, cho dù lời họ nói có hiệu quả, nhưng so với Vương Diệp, họ chẳng qua chỉ là mấy cọng lông trâu mà thôi.

Trong lúc anh ta suy tư, không ngờ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết đau lòng, anh ta và bi kịch chỉ cách nhau năm giây, năm giây đó chỉ là một cái chớp mắt, hai tên tiểu đệ trực tiếp bị con rắn lớn nuốt chửng vào bụng, sợi dây thừng trước mặt trống rỗng.

Vốn dĩ còn treo hai người.

Hiện tại hai người đó đã bị con rắn lớn ăn vào bụng rồi, mà những người phía trên cũng bị dọa sợ không nhẹ, từng người một ôm đầu, rợn tóc gáy la hét thất thanh.

Họ thì lại hy vọng Hắc Vũ Tứ và Vương Diệp quay lại cứu họ.

Nhưng Vương Diệp lúc này đã sớm cùng Trương Khởi Linh chạy sang một bên khác rồi.

Nhìn vào lối vào của lối đi trước mắt, Trương Khởi Linh rất căng thẳng nói: “Bên trong có đi được không?

Có nguy hiểm không?” Khi đèn pin chiếu tới, thứ nhìn thấy là một mảng tối đen, Trương Khởi Linh không yên tâm, Vương Diệp nghe lời anh ta, nhưng cũng chỉ ném một mồi lửa vào trong.

Ánh sáng lóe lên rồi tắt, bên trong không có tình huống gì, Trương

Khởi Linh mới cam tâm bò vào trong.

Sau khi Trương Khởi Linh bò vào, Hắc Vũ Tứ cũng đến bên cạnh Vương Diệp, nhưng tên này thở hổn hển như trâu, thở không ra hơi, vì lối đi còn cách mặt đất một đoạn khá xa.

Hắc Vũ Tứ muốn vào trong vẫn phải dựa vào Vương Diệp, dứt khoát kéo tay Vương Diệp, không ngừng nói: “Con rắn này đến rồi, cậu để tôi vào trước đi, cậu có thể đợi tôi vào trước rồi, tôi sẽ kéo cậu lên.” Nhưng Vương Diệp đâu phải kẻ ngốc, sao lại không nhìn ra ý nghĩ trong lòng tên này, anh liếc xéo một cái, vẻ mặt sốt ruột đẩy tay Hắc Vũ Tứ ra: “Vậy tôi cũng có thể vào trước, rồi kéo cậu lên.” Đối phương thấy Vương Diệp lạnh nhạt như vậy, lại một lần nữa chỉ vào mặt Vương Diệp nói: “Cậu đừng quên mạng của cậu là do tôi cứu đó.” Câu nói này đã chọc giận Vương Diệp, thế nhưng, Vương Diệp lại vô cùng bình tĩnh, đẩy anh ta vào trong.

Không ngờ Vương Diệp lại không tệ như vậy, Hắc Vũ Tứ có chút vui mừng, lập tức cười hắc hắc nói: “Cậu, người này cũng tốt đấy chứ.” Hắc Vũ Tứ khẽ gật đầu với anh, nói lời cảm ơn.

Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Trương Khởi Linh đang ở bên trong thấy Vương Diệp cuối cùng cũng lên, nhất thời, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Những tên tiểu đệ khác tuy vẫn đang chạy trối chết, nhưng tốc độ của con rắn đó quả thật quá nhanh, hơn nữa, khi nó há cái miệng to như chậu máu, những tên tiểu đệ này trước mặt con rắn, chỉ như từng miếng mồi.

Không lâu sau, những tên tiểu đệ đó đều bị nó ăn sạch sành sanh.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng rên rỉ của họ cũng biến mất.

Vương Diệp cũng hiểu điều này có nghĩa là gì.

Hắc Vũ Tứ nhìn Vương Diệp một cái, dứt khoát nói với anh: “Vừa nãy cậu biết những người đó làm chuyện như vậy là có vấn đề, tại sao cậu không ngăn lại?” Vương Diệp có ngăn, nhưng không ngăn được.

Nhưng Hắc Vũ Tứ lại trực giác cho rằng Vương Diệp không hề khuyên nhủ.

Vương Diệp liếc anh ta một cái, không đáp lại, mà lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Con rắn lớn đó sau khi ăn xong những tên tiểu đệ kia, dường như đã yên tĩnh lại, nhưng Vương Diệp biết nó chắc chắn vẫn sẽ có động tĩnh khác.

Đúng như Vương Diệp đoán, con rắn lớn đó rất nhanh lại bắt đầu cuộn mình, ngay sau đó phát ra tiếng xì xì, dường như đã tìm thấy ba người bọn họ.

Vương Diệp không còn cách nào, chỉ có thể dẫn Trương Khởi Linh một mạch bò vào sâu bên trong, may mà lối đi này cực kỳ hẹp.

Con rắn lớn đó ngoài việc liều mạng không ngừng chui vào bên trong, nó cũng không thể làm được chuyện gì khác.

Nhìn con rắn lớn đó, Vương Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm, Hắc Vũ Tứ thấy động tác của anh nhanh như vậy, cũng vội vàng đi theo.

Nhưng khi đèn pin chiếu tới, anh ta cũng nhìn thấy đầu con rắn đó, chằm chằm nhìn mình.

Và khoảng cách với anh ta chỉ còn một chút xíu.

Hắc Vũ Tứ bị dọa sợ không nhẹ, cả người run lên bần bật.

Vương Diệp cũng chỉ kéo cổ áo anh ta, dẫn anh ta và Trương Khởi Linh đến nơi sâu hơn.

Ba người cứ thế lặng lẽ ở trong lối đi.

Chờ đến khi con rắn lớn đó không còn tấn công họ nữa, lúc này Vương Diệp mới lấy la bàn ra, anh cẩn thận nhìn lướt qua môi trường xung quanh, cuối cùng quyết định trước tiên dẫn họ đi dọc theo lối đi, xem thử đầu kia của lối đi rốt cuộc là gì.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ không có ý kiến, nhưng vẫn không nhịn được quỳ xuống nói: “Cậu cứu tôi đi mà, tôi thật sự không muốn chết cùng những người đó.” Lời này khiến Vương Diệp cảm thấy khó hiểu, anh liếc xéo một cái, rất khinh thường nói: “Tôi đâu phải chưa từng cứu họ.” Có đôi khi là do những người đó tự tìm cái chết, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến Vương Diệp.

Trong lúc Vương Diệp nói, Hắc Vũ Tứ lại không nghe lọt tai, anh ta chỉ ôm đầu, không ngừng lắc đầu thở dài, những chuyện này quá tồi tệ rồi.

Ngay từ khi những người đó tự tìm cái chết, Vương Diệp đã từng nhắc nhở họ.

Cầm đèn pin mà còn muốn đi xuống chạm vào, vậy thì thứ chờ đợi họ chắc chắn là con đường chết mà thôi, dù sao Vương Diệp là dựa vào ngọn đuốc mới đuổi được con rắn đó đi, bây giờ, đèn pin của họ chính là ánh sáng.

Con rắn đó sẽ không bỏ qua họ.

Mà đám người kia căn bản không nghe lọt tai.

Giờ đây, Vương Diệp điềm nhiên bước đi trong lối đi này, lại còn mang theo một tên Hắc Vũ Tứ chỉ biết khóc nhè như vậy.

Vương Diệp cũng thực sự đau đầu rồi, anh chuẩn bị đá Hắc Vũ Tứ ra, không ngờ, ở phía trước, đột nhiên truyền đến tiếng va đập kỳ lạ.

Tiếng va đập đó dường như là ở phía trước.

Vương Diệp còn chưa nghĩ rõ, Trương Khởi Linh đã trực tiếp ném ngọn đuốc trong tay qua, dưới ánh sáng chiếu rọi, Vương Diệp nhìn thấy đầu con rắn kia, nó không ngừng va đập vào vách tường, rõ ràng, nó thật sự muốn ăn thịt ba người này.

Thấy thái độ điên cuồng như vậy của tên đó, sắc mặt Vương Diệp cũng lập tức tối sầm, anh quay đầu nói với Hắc Vũ Tứ bên cạnh: “Cậu mà còn khóc nữa, tôi sẽ trực tiếp ném cậu ra ngoài đó.” Chuyện như vậy, anh nói là làm.

Chương 1497

Hắc Vũ Tứ nghe thấy cả người sợ đến run rẩy, sau đó lại không ngừng cam đoan với Vương Diệp rằng mình sẽ không khóc nữa.

Nhưng những lời đó, Vương Diệp căn bản không nghe lọt tai.

Con rắn lớn trước mắt cứ thế không ngừng va đập vào vách tường.

Trong lúc Vương Diệp chú ý, con rắn lớn đó đột nhiên phát ra tiếng rít gào.

Mà Vương Diệp chỉ không ngừng lùi lại, nhưng anh vừa lùi, con rắn lớn đó dường như đã chú ý đến.

Chắc là một thứ thông minh.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng: "Loại rắn này thông thường đều tồn tại để canh giữ lăng mộ quan trọng, vì vậy chúng ta bây giờ muốn tìm được chủ mộ thất thực sự, trước tiên phải giải quyết nó, nếu không giải quyết được, vậy thì chỉ có thể chờ chết mà thôi." Chỉ tiếc, hầu hết mọi chuyện đều không đơn giản như họ nghĩ, cho dù con rắn lớn này trông có vẻ không khó đối phó đến vậy, nhưng Vương Diệp hiểu rằng, với năng lực hiện tại của anh, muốn giải quyết nó, thực sự là khó như lên trời.

Trong lúc anh suy tư, Trương Khởi Linh nghe lời Vương Diệp, chỉ đầy vẻ bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra lần này xong đời rồi, tôi thấy những vảy trên người nó toàn là kim giáp." Cái gọi là kim giáp là một tính từ, nhưng nó cũng tượng trưng cho sự kiên cố.

Tuyệt đối không phải những người như họ có thể đối phó được.

Trong lúc Trương Khởi Linh cảm thán, Vương Diệp nghe lời anh ta, nhưng không đáp lại, mà nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh nói: "Tôi có một kế hoạch, tôi sẽ đi ra phía sau tấn công lén, cậu ở chỗ này dụ dỗ con rắn lớn đó, cố gắng hết sức để nó tiếp tục va đập vào vách tường." Vừa dứt lời, Hắc Vũ Tứ đã sợ đến tái mặt, vội kéo tay Vương Diệp kêu lớn: "Lỡ nó húc đổ bức tường thì sao?

Thế chẳng phải tôi xong đời rồi à?" Nhưng câu nói đó chỉ đổi lại một tiếng cười khẽ của Vương Diệp, hắn ta xòe tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thì tôi biết làm sao được?

Có những thứ đã định là mệnh, cậu cũng phải học cách nhìn thoáng ra một chút chứ, vả lại chúng ta đứng đây chờ chết cũng đâu phải cách, đằng nào cũng phải liều một phen." Quan trọng nhất là, một khi nguy hiểm ập đến, Vương Diệp chắc chắn sẽ đưa Trương Khởi Linh bỏ chạy ngay lập tức, còn việc Hắc Vũ Tứ phải giải quyết thế nào thì hoàn toàn là vấn đề của chính cậu ta rồi.

Cũng không thể nói Vương Diệp lạnh nhạt, chỉ có thể nói tất cả đều là lẽ thường tình của con người.

Hắc Vũ Tứ vừa suy nghĩ vừa rên rỉ đau khổ, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Vương Diệp cũng không tiếp tục lằng nhằng với cậu ta, mà nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên mặt anh ấy lộ vẻ trầm tư và phức tạp.

Khi đối mặt với Vương Diệp, anh ấy cũng không khách khí nói: "Bây giờ chúng ta cần hợp lực tấn công à?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lắc đầu.

"Tình trạng của anh không được ổn định lắm, cứ ở lại đây đi, nhưng anh phải trông chừng tên này, đừng để cậu ta chạy mất." Sau khi dặn dò xong, hắn ta trực tiếp đặt ba lô xuống, chọn mấy món vũ khí buộc vào người, rồi cứ thế phi nhanh ra ngoài.

Hắn ta chạy rất nhanh, con đại xà trước mặt cũng chần chừ một chút trong hành động tấn công.

Cuối cùng vẫn là Trương Khởi Linh nhặt một hòn đá trên đất ném tới, chọc giận con đại xà.

Nó phát ra tiếng gầm giận dữ, lần này mới bắt đầu dùng sức húc tới, chứ không còn nhìn chằm chằm hướng của Vương Diệp nữa.

Thấy con đại xà bị thu hút sự chú ý, Trương Khởi Linh không kìm được cười khẽ, tiếp tục ném đá, kết quả là sau khi bị anh ấy chọc giận, tiếng động do nó va chạm càng lúc càng lớn.

Trương Khởi Linh càng lúc càng cảm thấy không ổn, mà lúc này Hắc Vũ Tứ cũng không kìm được quát về phía anh ấy: “Cậu điên rồi à, lỡ con rắn này bị cậu chọc giận, chúng ta thực sự tiêu đời rồi!” Lời Hắc Vũ Tứ nói là sự thật, Trương Khởi Linh nghe xong chỉ khẽ cười.

Dù những thứ này là thật, nhưng anh ấy vẫn muốn câu thêm thời gian và cơ hội cho Vương Diệp.

Trương Khởi Linh vừa suy nghĩ, vừa nghiến chặt răng, tiếp tục ném đá vào con đại xà, anh ấy bắt đầu lùi dần về phía sau.

May mắn là nơi này không phải công trình kém chất lượng, nếu không con đại xà chỉ cần va chạm nhẹ một cái, e rằng đường hầm đã sập rồi.

Cho đến bây giờ, đường hầm vẫn chưa có bất kỳ vấn đề gì.

Điều đó cũng chứng tỏ họ đã làm việc vô cùng cẩn thận khi xây dựng.

Trương Khởi Linh suy nghĩ trong lòng.

Hắc Vũ Tứ thấy anh ấy như vậy, cuối cùng lại mở miệng nói:

"Anh cứ kiên nhẫn đợi ở đây, tôi đi xem chỗ phía trước một chút." Hắc Vũ Tứ đang tính toán cái gì, Trương Khởi Linh liếc mắt đã nhìn thấu, liền vội vàng kéo tay cậu ta, tức giận nói: "Cậu đừng hòng chạy." Nghe lời Trương Khởi Linh, Hắc Vũ Tứ chỉ đành khẽ gật đầu, rồi cứ thế ngẩn ra đứng yên tại chỗ với anh ấy, nhưng không ngờ một tảng đá lại rơi thẳng xuống đầu Hắc Vũ Tứ, khiến cậu ta bị đập đầu chảy máu.

Hắc Vũ Tứ ôm đầu, rên rỉ đầy bất lực.

Nghe cậu ta rên rỉ, Trương Khởi Linh chỉ lạnh lùng cười.

Còn Vương Diệp chỉ đứng một bên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn ta thể hiện quá mức lạnh nhạt, thậm chí không hề có chút cảm xúc dao động.

Dù hắn ta đang ở phía sau con đại xà, nhưng lúc này hắn cũng không tùy tiện ra tay, mà kiên nhẫn chờ đợi thời cơ đến.

Khi con đại xà lại một lần nữa húc tới, Vương Diệp biết cơ hội đã đến, quả quyết nhảy lên lưng nó.

Sau đó, hắn ta rút ra con dao sắc bén của mình, đâm xuyên vào xương cổ con đại xà.

Đáng tiếc, cấu trúc cơ thể của con đại xà rốt cuộc không giống con người, lúc này, Vương Diệp muốn hạ gục nó cũng khó như lên trời.

Con đại xà cảm thấy đau đớn, cũng bắt đầu giãy giụa không ngừng, nhưng điều khiến người ta vạn lần không ngờ tới cũng ập đến vào lúc này, đó là con rắn trước mặt lại tự đập đầu mình vào đường hầm.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Vương Diệp không nhịn được khẽ cười.

Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng cười của hắn, cũng vội vàng đi tới, dù con rắn ở rất gần, nhưng Trương Khởi Linh không hề sợ hãi, mà lấy sợi dây trong ba lô ra.

Anh ấy thử ném qua, trói chặt đầu con rắn lại, như vậy có thể giúp Vương Diệp tối đa.

Nhưng Hắc Vũ Tứ thấy hành động của Trương Khởi Linh, lại không kìm được đẩy tay anh ấy, sốt ruột nói: "Anh bị điên à, làm vậy đâu có tác dụng gì!" Cậu ta sốt ruột kêu la không ngừng, chỉ mong Trương Khởi Linh có thể nghe lọt tai lời mình nói.

Nhưng đối phương không thèm để ý đến cậu ta, mà nhìn về phía Vương Diệp, sốt ruột nói: "Anh bây giờ cảm thấy thế nào?

Có đối phó được con đại xà này không?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ lắc đầu, thấy con đại xà sắp sửa vùng ra, Vương Diệp cũng biết cơ hội còn lại cho hắn không nhiều, bèn dứt khoát nói với Trương Khởi Linh: "Anh có thể khiến nó bò vào trong không?" Câu hỏi này đến quá đột ngột, nhưng Trương Khởi Linh cuối cùng vẫn gật đầu.

Anh ấy nhặt một hòn đá trên đất, ném thẳng vào mắt con rắn.

Vốn dĩ con rắn đã bị Vương Diệp chọc giận, cộng thêm việc đầu nó bị kẹt ở đây lúc này, càng khiến nó giận điên lên, những mảnh đá vỡ bên cạnh thỉnh thoảng lại rơi xuống.

Hắc Vũ Tứ vẫn luôn đứng xem kịch một bên, cũng bị những hòn đá này làm bị thương oan, chẳng bao lâu sau, Hắc Vũ Tứ đã ôm đầu, ngã vật xuống bên cạnh rên rỉ đau đớn.

"Mấy cậu đúng là không phải người mà, vì đạt được mục đích mà không coi mạng tôi ra gì." Trong khi Hắc Vũ Tứ vẫn đang nói, Trương Khởi Linh lại không thèm để ý đến cậu ta, mà nhắm vào mắt con rắn, không ngừng ném đá.

Mỗi lần anh ấy đều ném trúng mắt con rắn, cuối cùng con rắn bị chọc giận, cũng không quan tâm đến Vương Diệp ở phía sau nữa, nó cứ thế điên cuồng bò về phía Trương Khởi Linh.

Dù động tác của nó nhanh chóng, nhưng đường hầm chỉ có bấy nhiêu đó, con đại xà vừa phẫn nộ vừa phát ra tiếng rít gào.

Thấy khoảng cách giữa Trương Khởi Linh và nó càng lúc càng gần, con đại xà sắp sửa có thể nuốt chửng Trương Khởi Linh trong một ngụm, nhưng lúc này Trương Khởi Linh chỉ lùi sang một bên vài bước.

Anh ấy đã tính toán kỹ lưỡng tất cả khoảng cách, con đại xà trước mắt, đối với Trương Khởi Linh mà nói, chẳng qua chỉ là một con côn trùng nhỏ bé, anh ấy căn bản không coi thứ này ra gì, nếu không phải bây giờ đang bị thương, anh ấy đã sớm cùng Vương Diệp giải quyết nó rồi.

Nhưng lúc này con đại xà lại như phát điên, nó bắt đầu phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, sau đó không ngừng vặn mình giãy giụa, hóa ra là Vương Diệp đã liên tục mở rộng vết thương ở lưng nó, kéo dài đến tận đuôi.

Cứ thế một đường xuống, gần như muốn xẻ đôi con rắn trước mặt.

Đáng tiếc bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn chém chết nó.

Trong lòng Vương Diệp cũng có chút tiếc nuối không nói nên lời, nhưng vì con đại xà vẫn không ngừng giãy giụa, hắn ta cũng chỉ có thể đứng trên đường hầm chờ đợi, khi con đại xà không còn giãy giụa nữa, cơ hội sẽ đến.

Nhưng cái gọi là cơ hội này, hắn ta thực sự có thể chờ đợi được

sao?

Dù suy nghĩ là vậy, nhưng Vương Diệp không hề hoảng loạn, mà bình tĩnh nhìn con đại xà trước mắt.

Cuối cùng hắn ta nhảy lên, con dao trong tay cũng trực tiếp rơi xuống chỗ cổ của con đại xà, dù bản thân nó không có cổ, nhưng chỗ đó quá gần đầu rắn.

Nhát dao này xuống, đầu rắn liền bị nứt ra gần một nửa.

Vương Diệp nhìn những lớp vảy từ từ vỡ ra, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ quái dị, tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này, hắn ta có chút không thể lý giải.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ.

Giọng Trương Khởi Linh lại vang lên từ bên trong.

“Sao rồi?

Tình hình bây giờ chắc đã yên ổn rồi chứ?” Vương Diệp còn chưa trả lời, Hắc Vũ Tứ đã sốt ruột nói bên cạnh hắn: “Tôi trực tiếp ném một quả thuốc nổ lớn vào miệng con rắn đó, quả thuốc nổ chắc đã làm nó tiêu đời rồi, anh bây giờ cảm thấy thế nào?” Tên này có chút phấn khích, bộ dạng đắc ý vênh váo đó cũng chọc giận Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp nắm chặt con dao trong tay, vẻ mặt sốt ruột quát mắng: “Cậu đúng là coi thuốc nổ như trò đùa trẻ con, lỡ thứ đó làm tôi bị thương thì sao?” Lời này không sai, Hắc Vũ Tứ nghe vậy, lập tức ngượng ngùng gãi đầu.

Con rắn trước mắt cứ thế ngừng giãy giụa.

Toàn thân trên dưới đều là vảy đen, vừa nhìn đã biết con rắn này không hề đơn giản.

Ở đây lâu như vậy, e rằng nó cũng đã có một chút đạo hạnh nhất định.

Bây giờ lại cứ thế bị mấy người bọn họ giết chết, chắc hẳn oán khí của nó cũng rất nặng nề.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, hắn ta cũng lấy ra một nắm chỉ tiền từ trong ba lô.

Bất kể là mê tín hay sự thật, Vương Diệp vẫn muốn lòng mình được bình yên.

Nắm chỉ tiền cứ thế bay lượn theo gió.

Còn Vương Diệp cũng đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh và Hắc Vũ Tứ.

Cả hai rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, dù mồ hôi đầm đìa, nhưng chuyện này đã được giải quyết, cả hai đều không khỏi cười nói với Vương Diệp: “Bây giờ không sao rồi.” “Đúng vậy, mọi người đều có thể nghỉ ngơi rồi.” Hai người vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Cái cảm giác kiếp hậu dư sinh đó, mang lại cho họ sự cảm thán về cuộc sống hiện tại khó khăn mới có được.

Nghe lời hai người họ, Vương Diệp chỉ khẽ lắc đầu.

Con đại xà quả thực đã bị giải quyết, nhưng bọn họ vẫn chưa nhìn thấy chủ mộ thất.

Trước mắt điều quan trọng nhất, vẫn là tìm thấy chủ mộ thất đã.

Chương 1498

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, hắn ta cũng đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, hắn ta dừng bước.

Mọi người thấy hắn như vậy, lại không kìm được nói với hắn: “Anh đợi một chút.” “Trên cánh tay anh có vết cắt lớn thế kia, sao lại không chú ý gì vậy?” Trong giọng nói của họ có chút bất lực.

Trong khi hai người băng bó vết thương cho Vương Diệp, lúc này Vương Diệp cũng tĩnh tâm lại, cảm nhận khí tức nơi đây, từng đợt gió thổi tới từ một nơi xa xăm.

Nếu không nhầm, chủ mộ thất hẳn ở hướng đó.

Nói chung, phong thủy của chủ mộ thất đều cực kỳ tốt.

Đợi sau khi họ băng bó vết thương xong, Vương Diệp cũng dứt khoát nói: “Đi về phía đó.” Đó mới là lối ra duy nhất của bọn họ.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh và Hắc Vũ Tứ đều gật đầu.

Hai người không có ý kiến gì về điều này, nhưng khi đi về phía đó, một chuyện bất ngờ đã xảy ra, rõ ràng có một đoạn đường rộng rãi và sáng sủa, nhưng bây giờ đoạn đường đó lại bị đứt lìa một nửa.

Nhìn phế tích trước mắt, Vương Diệp dường như đã hiểu ra.

Con đại xà đó đã không ngừng giãy giụa trước khi chết.

E rằng nó cũng biết những người bọn họ muốn làm gì, nên mới phá hoại những con đường này, không cho họ cơ hội đi qua, cũng chỉ có thể trách con đại xà có hình thể quá đồ sộ.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, nhìn sợi dây trong tay, hắn ta thử mấy lần đều không thể ném sang phía đối diện, cuối cùng, Hắc Vũ Tứ trực tiếp vỗ vai Vương Diệp nói: “Hay là thế này đi, chúng ta nhảy qua!” Lời cậu ta nói lúc đó nghe thì hay, Vương Diệp không thèm để ý đến, mà buộc sợi dây vào tảng đá lớn bên cạnh, sau khi xác định đã buộc chặt, Vương Diệp cũng đi đến bên cạnh phế tích.

Dưới phế tích là một vực sâu không thấy đáy, Vương Diệp không chút do dự, cứ thế nhảy xuống.

Động tác của hắn ta quá nhanh, khoảnh khắc nhảy xuống cũng khiến Hắc Vũ Tứ sợ tái mặt, cậu ta bụm miệng lại, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Tôi chỉ nói với anh ấy cho vui thôi, sao anh ấy lại làm thật vậy?” Hắc Vũ Tứ sốt ruột nói.

Vương Diệp không thèm để ý đến cậu ta, dựa vào lực đu của sợi dây, hắn ta cứ thế đến được đầu bên kia của cây cầu bị đứt.

Trong khi đứng ở trên đó, hắn ta cũng thở dài một hơi, nhưng nhìn sợi dây trong tay, lại không nhịn được cười khổ một tiếng.

“Tôi thấy cái này là mệnh trung chú định rồi, mỗi người đều phải đu dây qua thôi, các cậu tự cố gắng đi, tôi thì hết cách rồi.” Vương Diệp nói xong liền ném sợi dây qua.

Trương Khởi Linh nghe thấy liền không khách khí buộc sợi dây vào eo mình.

Giữa động tác và thần thái của anh ấy không hề có chút sợ hãi nào, dưới ánh mắt của Vương Diệp, anh ấy cứ thế đu sang.

Thấy Trương Khởi Linh có bộ dạng như vậy, Hắc Vũ Tứ không khỏi bụm miệng thở dài thườn thượt.

“Đây chẳng phải là làm khó tôi sao?

Tôi là người bị sợ độ cao.” Hay là cứ để Vương Diệp qua đây đón cậu ta một tay đi.

Hắc Vũ Tứ nghĩ trong lòng.

Nhưng Vương Diệp và Trương Khởi Linh dường như đã chuẩn bị sẵn.

Hai người họ lại quay lưng lại, đối diện với Hắc Vũ Tứ, không muốn để ý đến tên kia.

Thấy hai người họ có bộ dạng như vậy.

Sắc mặt Hắc Vũ Tứ cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Ban đầu Hắc Vũ Tứ muốn chửi mắng, nhưng lúc này cậu ta không có lựa chọn nào khác, chỉ đành ngoan ngoãn kéo sợi dây.

Chần chừ một lúc lâu, cậu ta mới quyết định nhảy xuống, nhưng Trương Khởi Linh vừa vặn quay đầu lại, thấy tên này ngay cả sợi dây cũng chưa buộc chặt mà đã trực tiếp nhảy xuống, Trương Khởi Linh không khỏi nói: “Tôi thấy cậu ta đúng là chê mạng mình dài rồi.” Quả nhiên, tên này đúng là ngay cả sợi dây cũng không buộc chặt, lúng túng đu qua đu lại, cuối cùng là Vương Diệp và Trương Khởi Linh lại dùng một sợi dây mới buộc vào eo mình, mới có thể kéo Hắc Vũ Tứ trước mặt qua được.

Dù trên mặt cậu ta tràn ngập vẻ kiếp hậu dư sinh, nhưng nhìn hai người trước mặt, cậu ta vẫn không hề kiêng dè nói: “Xem ra đây đúng là mệnh đại phúc đại.” Lời này vừa nói ra, điều nhận được chỉ là sự bất lực của Vương Diệp.

Hắn ta lắc đầu, thu hai sợi dây lại, nhìn con đường phía trước, hắn không khách khí thúc giục Hắc Vũ Tứ đi theo.

Đáng tiếc, tên này vừa mới giây trước còn đang nói cười vui vẻ, cảm thán mình còn sống, giây sau đã trực tiếp sợ đến đứng bất động tại chỗ run cầm cập, hai chân run rẩy không ngừng, cả người căn bản không thể đi nổi.

Thấy tiểu tử này có bộ dạng như vậy, Vương Diệp cũng không nhịn được khẽ cười.

Trương Khởi Linh liếc nhìn hắn một cái, sau đó sải bước đi về phía trước, dù cơ thể anh ấy vẫn còn yếu, trạng thái cả người trông không tốt lắm, nhưng vì muốn giúp Vương Diệp một chút.

Trương Khởi Linh chỉ đành nghiến răng, nén xuống những cảm giác khó chịu trong lòng.

Theo thời gian trôi đi, Trương Khởi Linh cũng đến trước một cánh cửa khổng lồ.

Những chữ viết trên cánh cửa đó cũng khiến Trương Khởi Linh sững sờ tại chỗ.

“Xem xem trên này viết có ý nghĩa làm sao, người không biết còn tưởng bên trong giam giữ Đại Thánh.” Những chữ viết trên đó quả thực đều là Quan Vũ Đại Thánh, nhưng Vương Diệp liếc nhìn một cái lại lắc đầu, Hắc Vũ Tứ ở bên cạnh lại vẻ mặt kinh ngạc nói: “Thật đúng là như vậy!

Sao Đại Thánh lại bị giam giữ bên trong chứ?

Nhưng người ở triều đại này hẳn là không biết Đại Thánh mới đúng, sao họ lại viết ra câu đối như vậy?” Cậu ta có chút không hiểu.

Còn Vương Diệp chỉ nhìn hai người trước mắt, vẻ mặt trầm tư nói: “Tư tưởng chủ quan của hai cậu quá cứng nhắc rồi, câu đối này không phải viết cho Đại Thánh, mà là viết cho người bên trong, e rằng là một vị đế vương vô ác bất tác.” Cuối cùng lại có kết cục như vậy, không chừng cũng là hắn ta đáng đời.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng.

Câu đối phía trên viết rất đơn giản, chỉ là để nói rõ người bị giam cầm bên trong là một con vượn bị đè dưới tảng đá lớn, vĩnh sinh vĩnh thế không thể luân hồi, cũng như thoát khỏi sự hành hạ đau khổ này.

Còn Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái, liền khẽ lắc đầu nói: “Vẫn không thể lý giải.” Lời hắn ta nói khiến hai người trước mắt không khỏi cau mày.

Trương Khởi Linh liếc nhìn hắn một cái, rồi lại nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh.

“Cậu có hiểu đây là ý gì không?” Hắc Vũ Tứ không trả lời, nhưng lúc này Vương Diệp đi đến bên cạnh câu đối, khi cẩn thận nhìn những dòng chữ chính diện đó.

Đèn pin trong tay hắn ta chiếu vào những câu đối lồi lõm đó.

Ngay lập tức, Vương Diệp nhận ra có điều không ổn.

Bên cạnh có một số dấu vết, những dấu vết đó rõ ràng là do người đến sau để lại.

Nếu chúng được khắc ở đây từ rất lâu trước đây, thì theo dòng chảy của thời gian và sự ăn mòn, những chữ viết trên tảng đá này cũng sẽ dần dần mờ đi.

Đây là đạo lý vạn cổ bất biến.

Cho dù có người nhảy ra tranh luận, nhưng thời gian đang dịch chuyển, không gian đang thay đổi, chỉ cần có một yếu tố nào đó đang thay đổi, thì dù có khắc ghi sâu sắc đến đâu những dấu ấn văn tự trên những tảng đá đó.

Chỉ cần một trong các yếu tố thay đổi, những chữ viết đó cũng sẽ dần dần phai mờ.

Còn bây giờ, điều Vương Diệp nhìn thấy không phải là những chữ viết đã phai mờ, mà là những nét khắc sâu, cho dù lúc đó họ có khắc chữ lên trên, thì cũng không đến mức khắc sâu như vậy chứ.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, sắc mặt hắn cũng dần trở nên khó coi.

Người bên cạnh thấy Vương Diệp có bộ dạng như vậy, lại cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ bên trong có điều gì bí ẩn sao?” “Hay là anh nói rõ cho chúng tôi biết đi!” Để có được mấu chốt bên trong, Hắc Vũ Tứ thậm chí còn kéo tay Vương Diệp lớn tiếng kêu lên: “Đúng vậy, Đại sư.” Nhưng lời tên này nói ra, cái nhận được chỉ là một cái lườm nguýt của Vương Diệp.

Vương Diệp căn bản không muốn để ý đến cậu ta, trong khi rút tay mình về, hắn ta cũng cất đèn pin đi, sau đó, nhìn cánh cửa trước mắt.

Nếu đã có người đi vào từ rất lâu trước đây.

Thì những thứ này có phải là một manh mối mà họ để lại, thậm chí là một lời nhắc nhở cho hậu nhân không.

Bởi vì ý nghĩa sâu xa trên đó thật sự được viết quá thâm thúy.

Không chỉ có thể áp dụng cho vị đế vương bên trong, mà còn có thể áp dụng cho những kẻ tự ý xông vào chủ mộ thất như bọn họ.

Hiện giờ, trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, hắn ta cũng không khỏi nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Anh nói xem, đám người chúng ta có phải là tội cai vạn tử không?

Trên đó nói rằng người ôm quá nhiều dã tâm sẽ không có kết cục tốt.” Trương Khởi Linh lắc đầu, không chút do dự đáp lại: “Anh lại quá chủ quan rồi.” Có đôi khi, bọn họ rốt cuộc vẫn phải đi vào xem thử, dù sao trên suốt chặng đường đã gặp bao nhiêu tai nạn, khó khăn lắm mới đến được cửa chủ mộ thất, tổng không thể đứng mãi ở đây, thậm chí vì một câu nói như vậy mà quay về chứ.

Làm như vậy thì quá thiếu chủ kiến rồi.

Trương Khởi Linh là một người cố chấp, sau khi quyết định đi vào, anh ấy cũng bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

Dù không chạm vào, nhưng trong khi anh ấy đang nghiên cứu cánh cửa này.

Sắc mặt Vương Diệp cũng dần trở nên khó coi.

“Anh tránh ra trước đi.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh gật đầu lùi sang một bên vài bước, còn Vương Diệp lúc này chỉ nhìn về phía khe cửa nói.

“Bên trong hình như có thứ gì đó.” Hắn ta thấy một thứ gì đó kỳ lạ thò ra, dù thứ đó rất mảnh, nhưng Vương Diệp vẫn chú ý tới, cho dù nó chỉ lướt qua trong chớp mắt.

Hắc Vũ Tứ và Trương Khởi Linh nghe thấy cũng không khỏi vội vàng tiến lại gần, nhưng thứ kỳ lạ đó lại không xuất hiện nữa.

Dường như chỉ là Vương Diệp hoa mắt.

Lúc này, Vương Diệp không khỏi lắc đầu, tưởng rằng mình đã nhìn nhầm.

Nhưng giây tiếp theo, Hắc Vũ Tứ lại sợ đến mức lùi sang một bên, sau đó tức giận nói: “Nhìn kìa, đó là cái gì vậy?” Cậu ta sốt ruột kêu la, Vương Diệp cũng thấy một cái móng vuốt khổng lồ thò ra.

Nhưng, cái móng vuốt đó lại giống của nhện hơn, dù sao chỉ có nhện mới có thể thò tay ra từ khe cửa hẹp như vậy.

Vương Diệp liếc nhìn một cái, lại không kìm được nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh bên cạnh.

“Thử xem có thể chém đứt thứ này không?” Ý nghĩ của Vương Diệp quả thực khiến Trương Khởi Linh giật mình, đối phương ôm ngực, vẻ mặt căng thẳng hỏi: “Dứt khoát như vậy sao?” Anh ấy bị dọa không nhẹ.

Vương Diệp nghe vậy chỉ cười qua loa.

Dù có dùng dao chém đứt, nhưng rồi thì sao?

Hắn ta cảm thấy những thứ này đều là chuyện nhỏ.

Chương 1499

Thấy Vương Diệp có bộ dạng như vậy, Trương Khởi Linh cũng chỉ đành khẽ gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì thử xem sao.” Cơ hội còn lại cho bọn họ không nhiều, bây giờ bắt buộc phải thử một lần.

Nhưng vào khoảnh khắc Vương Diệp vung dao chém xuống, tiếng sấm sét cũng đột nhiên vang lên, “oành” một tiếng, dọa cả ba người tái mặt, một luồng sét cũng xuất hiện trên đầu bọn họ.

Nhìn luồng sét đó, Trương Khởi Linh càng không kìm được ôm ngực nói: “Cái này hơi đáng sợ quá rồi đó chứ?” Sự chú ý của anh ấy dồn vào tia sét, nhưng Vương Diệp lại xuyên qua tia sét nhìn thấy tình huống bên trong, thứ thò móng vuốt ra căn bản không phải cái gọi là nhện, mà là một người phụ nữ, bởi vì Vương Diệp đã nhìn thấy đôi mắt và khuôn mặt thanh tú của cô ấy.

Và lúc này Hắc Vũ Tứ cũng nhìn thấy, những thứ quái dị bên cạnh cánh cửa.

Lúc nãy đi qua, vì xung quanh quá tối, bọn họ đều bỏ qua.

Nếu có thể làm lại, có lẽ Hắc Vũ Tứ sẽ sớm hơn một chút nói cho Vương Diệp biết tất cả những gì mình đã phát hiện.

Bởi vì cậu ta đã nhìn thấy một số bức tượng quỷ diện lão nha, và những bức tượng đó vô cùng đồ sộ, một khuôn mặt đã chiếm gần hết hơn nửa cánh cửa khổng lồ trước mặt.

Dù Hắc Vũ Tứ cứ thế yên lặng nhìn, nhưng cái cảm giác áp bách và ngột ngạt đang lan tỏa đó, cũng khiến người ta không khỏi tim đập nhanh hơn.

Quá chân thực, khuôn mặt đó thật sự quá chân thực, cứ như nhìn thấy những nhân vật cổ xưa và tất cả mọi thứ trong quá khứ vậy.

Trong lúc Hắc Vũ Tứ suy nghĩ trong lòng, ánh mắt cậu ta cũng không khỏi đặt trên người Vương Diệp.

Nói không sợ hãi, tuyệt đối là giả, nhưng lúc này, Vương Diệp cũng đã nhìn thấy đôi mắt và khuôn mặt đó, chỉ trong chớp mắt, những thứ này lại biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này, Vương Diệp chớp chớp mắt, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, hắn không kìm được mở miệng nói: "Anh có phát hiện ra điều gì không?" Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh không hề hoảng loạn, mà chỉ vào cánh cửa trước mặt nói: "Tôi thấy cái móng vuốt đó đã bị thu vào rồi." Có thể là móng vuốt của một con nhện, nhưng cũng có thể không phải, Trương Khởi Linh không thể phân biệt được.

Bởi vì cái móng vuốt đó là màu đen, trong chớp mắt, nó đã biến mất, Trương Khởi Linh cũng không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười cười, xem ra anh ấy không nhìn thấy thứ bên trong.

Và Vương Diệp cũng không ngờ rằng, cái móng vuốt màu đen đó lại là của một người phụ nữ.

Trong lúc hắn ta kinh ngạc trong lòng, lại nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh, nhận ra Hắc Vũ Tứ vẫn luôn trong bộ dạng cực kỳ kinh ngạc, Vương Diệp lại không kìm được đi đến bên cạnh cậu ta hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Bộ dạng này của Hắc Vũ Tứ khiến Vương Diệp không nhịn được muốn cười.

Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ chỉ lắc đầu qua loa.

Cậu ta không trả lời, như thể biết những thứ này không hề đơn giản.

Thấy Hắc Vũ Tứ như vậy, Vương Diệp lại liếc nhìn cánh cửa trước mặt.

Lý trí mách bảo hắn, bây giờ không phải là thời điểm tốt để mở cửa, đặc biệt là trạng thái của Hắc Vũ Tứ và Trương Khởi Linh không được tốt lắm.

Cả hai người họ đều có chút hoảng thần, như thể bị thứ gì đó dọa sợ.

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, hắn ta lại không kìm được vỗ vai hai người họ nói: “Tỉnh táo một chút đi, những thứ này đều là chuyện nhỏ.” Nghe lời khuyên của Vương Diệp, cả hai người họ chỉ cười qua loa.

Hắc Vũ Tứ cũng đã bình tĩnh lại từ trạng thái tim đập nhanh vừa rồi, cậu ta cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức Vương Diệp cũng có thể nghe thấy, bởi vì cậu ta vẫn luôn nghe tiếng tim mình đập.

Nhưng nhìn người trước mắt, Hắc Vũ Tứ chỉ do dự một lát, liền trực tiếp kể lại chuyện mình vừa gặp phải.

Nghe lời cậu ta, Vương Diệp khẽ gật đầu, nhưng hắn nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, lại không kìm được mở miệng hỏi: “Anh thật sự không phát hiện ra điều gì sao?” Trương Khởi Linh vẫn là bộ dạng cũ.

Vương Diệp không phí tâm tư trên người anh ấy, mà đi theo Hắc Vũ Tứ đến trước những bức tượng kia.

Nhìn những bức tượng khổng lồ, trong mắt Vương Diệp chỉ có sự mờ mịt và phức tạp.

Hắc Vũ Tứ thấy vẻ mặt của Vương Diệp lại không kìm được mở miệng nói: “Anh chẳng lẽ không cảm thấy những thứ này đáng sợ sao?” Hắc Vũ Tứ khi nhìn thấy đã bị dọa không nhẹ, nhưng không ngờ Vương Diệp chỉ đứng trước những bức tượng này, yên lặng quan sát.

Dù đôi mắt của những bức tượng đó rất chân thực.

Nhưng Vương Diệp lại không đặc biệt sợ hãi, mà bình tĩnh nhìn, sau đó quay đầu nói với Hắc Vũ Tứ bên cạnh: “Chân thực quá, họ vẽ/ khắc cũng quá chân thực rồi chứ?” Vương Diệp giơ ngón cái lên khen ngợi.

Thấy vẻ mặt phấn khích của hắn, Hắc Vũ Tứ càng sững sờ tại chỗ, rồi vẻ mặt quỷ dị nói: “Anh có ý gì vậy?

Anh chẳng lẽ không bị dọa sao?

Hay là anh cảm thấy những thứ này căn bản không là gì cả?” Hắc Vũ Tứ không hiểu, chỉ đành cau mày nhìn Vương Diệp trước mặt.

Đối mặt với câu hỏi của cậu ta, Vương Diệp không trả lời, chỉ yên lặng nhìn về phía chân trời.

Dù hắn ta muốn giải thích cho Hắc Vũ Tứ, nhưng những thứ này sớm đã không còn quan trọng nữa.

Trong lúc hắn ta suy nghĩ, cũng nhắm mắt lại, sau đó, đặt tay mình lên bức tượng.

Hắn ta đang cảm nhận những đường nét điêu khắc, và màu sắc được tô vẽ trên bức tượng, bởi vì hắn ta đã trải qua khá nhiều chuyện.

Cho dù bức tượng trước mắt có hơi đáng sợ, nhưng thứ đó thì có thể tính là gì chứ?

Trong lúc Vương Diệp suy nghĩ, trong mắt hắn cũng tràn đầy sự bình tĩnh.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi đi, chẳng bao lâu sau, hắn liền mở mắt ra.

Khoảnh khắc đèn pin chiếu vào mắt bức tượng, Vương Diệp cũng nhìn thấy bên trong có một luồng sáng.

Luồng sáng đó quá yếu ớt, theo lý mà nói sẽ bị người khác bỏ qua, nhưng đôi mắt của Vương Diệp thường có thể nhìn thấy những thứ mà đa số người không nhìn thấy.

Điều này cũng giúp hắn ta trong những mộ thất đó, có thể thoát thân khỏi nguy hiểm một cách nhạy bén hơn.

Nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh, Vương Diệp dứt khoát nói với cậu ta: "Cậu mau nhìn xem luồng sáng này là gì?" Nghe lời Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ tiến lại gần, cậu ta cẩn thận nhìn luồng sáng đó, nhưng lại phát hiện khi luồng sáng xuyên qua, nó tràn đầy một cảm giác quang quái ly kỳ.

Cậu ta không khỏi xoa xoa cánh tay mình, sau đó vẻ mặt căng thẳng nói: "Thứ này hình như không hề đơn giản." Có chút khác biệt so với nhận thức của cậu ta.

Hắc Vũ Tứ vừa nghĩ vừa lùi sang một bên vài bước.

Trong luồng ánh sáng đó, cậu ta lại nhìn thấy một người phụ nữ.

Hắc Vũ Tứ không biết nên miêu tả thế nào, Vương Diệp không để ý đến cậu ta, mà khẽ chạm vào nhãn cầu này.

Nhưng không ngờ, giây tiếp theo bức tượng trước mặt lại trực tiếp bắt đầu lăn tròn.

Lúc này Vương Diệp cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng dẫn Hắc Vũ Tứ lùi về sau.

May mắn là bức tượng lăn tròn tại chỗ, nếu không mọi chuyện chắc chắn sẽ rắc rối.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa yên lặng quan sát từ bên cạnh.

Tiếp theo, một chuyện còn bất ngờ hơn đã xảy ra.

Sau khi bức tượng trước mặt lăn hai vòng, sau đó lại mở ra, ngay sau đó, trong luồng ánh sáng đó, Vương Diệp cũng thấy ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, ngay sau đó, một người phụ nữ nhấc chân đi về phía hắn ta.

Ngoài người phụ nữ này ra, còn có giọng Trương Khởi Linh vang lên bên tai: "Hai người đang làm gì vậy?

Có cửa không đi, cứ phải đi vào cái chỗ kỳ quái này, là vì sao?" Hắc Vũ Tứ nghe thấy giọng Trương Khởi Linh, quay đầu nhìn anh ấy một cái, mới phát hiện Trương Khởi Linh cách mình rất xa.

Lúc này, Hắc Vũ Tứ nhận ra có điều không ổn, vội vàng đẩy tay Vương Diệp, bảo hắn đi đối phó với mọi thứ trước mắt, nhưng Vương Diệp lại vẫn đang nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Hắn ta không để ý đến Hắc Vũ Tứ.

Thấy Vương Diệp có bộ dạng này, Hắc Vũ Tứ lại không kìm được nghiến răng nói: "Anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tình hình bên đó nghiêm trọng như thế, anh mau đi xem đi!" Hắc Vũ Tứ thúc giục Vương Diệp ra tay.

Nhưng Vương Diệp nghe lời cậu ta, lại cảm thấy buồn cười, hắn ta vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đó.

Chưa kịp Hắc Vũ Tứ phản ứng, Vương Diệp đã quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: "Cậu lại đây." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Dù đi về phía Vương Diệp, nhưng y lại thấy hình bóng mình vô cùng nhỏ bé.

Ngoài ra, người phụ nữ trước mặt ngày càng đến gần y, tay và chân quả nhiên đen kịt, nhưng bước đi lại như một xác sống, cứ như bị ai đó treo lơ lửng giữa không trung.

Đợi cô ta đến trước mặt, Vương Diệp cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo.

Vì hắn đang ngồi trên đất, lúc này Vương Diệp cần ngẩng đầu nhìn cô ta.

Chỉ một ánh mắt, Vương Diệp đã chú ý tới lông mi người phụ nữ khẽ động một chút.

Sau đó, người phụ nữ kia đứng yên lặng trước mặt hắn như một xác chết, không chút động tĩnh.

Thấy người phụ nữ có dáng vẻ như vậy, sắc mặt Vương Diệp cũng không khỏi trở nên khó coi.

Hắn quay đầu nhìn Hắc Vũ Tứ bên cạnh, cuối cùng hạ thấp giọng hỏi: “Anh có suy nghĩ gì không?” Nghe Vương Diệp hỏi, Hắc Vũ Tứ ngây ngốc lắc đầu.

Hắn cảm thấy những thứ này chỉ hơi quỷ dị một chút, phỏng chừng là cơ quan liên hoàn mà thôi, nhưng giây tiếp theo người phụ nữ đột nhiên gào thét về phía bọn họ, rồi mở choàng mắt.

Khi cô ta mở mắt, hàm răng già nua lởm chởm cũng khiến Vương Diệp lùi lại mấy bước.

Hắc Vũ Tứ phản ứng lại, vội vàng theo kịp bước chân Vương Diệp, nhưng hai người bọn họ dù chạy thế nào, người phụ nữ trước mặt dường như vẫn có thể bao vây lấy họ.

Rất nhanh, Vương Diệp dừng bước, hắn không còn loanh quanh không ngừng trong cái không gian nhỏ này nữa, mà lặng lẽ nhìn chằm chằm người phụ nữ phía sau.

Đối phương tuy có chút đáng sợ, nhưng cô ta lại không phát động tấn công thực chất, ngoài ra, trừ hàm răng có vẻ kinh khủng, những chỗ khác dường như cũng chẳng có gì.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa nhặt hòn đá lớn dưới đất, ném thẳng vào miệng người phụ nữ, nhưng không ngờ lực va đập của hòn đá lại trực tiếp khiến đầu cô ta rơi xuống đất.

Trương Khởi Linh và Hắc Vũ Tứ đứng bên cạnh nhìn trân trối, một lúc sau hai người mới mở miệng nói: “Cậu cũng đâu cần ra tay tàn nhẫn thế.” “Đúng vậy, người phụ nữ này tuy hơi đáng sợ, nhưng cũng không đến mức ghê gớm vậy đâu.” “Không sai, chiêu thức của cậu thật sự có chút... ” Trong khi hai người họ lải nhải, Vương Diệp không hề đáp lời, mà cau mày nhìn người phụ nữ trước mặt.

Vì cô ta yếu ớt như vậy, lại còn từ thời xa xưa, vậy tại sao cô ta có thể cứ bám riết lấy mình?

Nghĩ một lát, Vương Diệp lại nhìn về phía đỉnh đầu cô ta, thì phát hiện đầu cô ta trực tiếp bị treo lên, quả nhiên trên đầu có sợi tơ.

Chương 1500

Nghĩ vậy, Vương Diệp dứt khoát cầm lấy lưỡi dao bên cạnh, chém về phía sợi tơ của cô ta.

Động tác của hắn đủ nhanh, sợi tơ của người phụ nữ trước mặt cứ thế bị Vương Diệp chém đứt.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế lặng lẽ nhìn cô ta.

Hắn quá đỗi bình tĩnh.

Người phụ nữ cảm nhận được ý nghĩ của Vương Diệp, đột nhiên nở nụ cười với hắn.

Giây tiếp theo, sợi tơ bị Vương Diệp chém đứt, đầu người phụ nữ cũng rơi xuống đất.

Nhưng lúc này, sợi tơ lại như mọc chân, chúng chạy về phía ba người.

Nhìn những sợi tơ đó, Vương Diệp không khỏi nhìn sang Hắc Vũ Tứ bên cạnh.

Tên đó phản ứng lúc nào cũng chậm hơn người khác một nhịp, rất nhanh hắn đã bị sợi tơ khống chế, mà Vương Diệp vốn định giúp hắn chặt đứt sợi tơ, không ngờ những sợi tơ đó lại trực tiếp lan vào da thịt Hắc Vũ Tứ.

Trong tầm mắt Vương Diệp, Hắc Vũ Tứ biến thành một quái vật, nhưng hắn vẫn là chính hắn, vẫn giữ được suy nghĩ và thần trí của mình, chứ không hoàn toàn trở thành vũ khí của những thứ kia.

Vương Diệp không biết phải đối mặt với tất cả những điều này thế nào, nhưng vẫn nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt nói: “Anh có biết đây là tình huống gì không?” Nghe Vương Diệp hỏi, Hắc Vũ Tứ lắc đầu, trên mặt hắn chỉ có sự hoảng hốt và mơ màng, đối với tất cả những gì trước mắt, hắn dường như căn bản không hiểu.

Thấy Hắc Vũ Tứ ra vẻ như vậy, Vương Diệp cũng bật cười, dứt khoát vỗ vai hắn nói: "Nếu anh thật sự không rõ, vậy thì tôi sẽ nghĩ cách khác để đối phó anh thôi." Vừa nói, hắn vừa cầm chặt con dao trong tay.

Rất nhanh, Hắc Vũ Tứ liền hoàn hồn, hắn đưa tay sờ sợi tơ trên đầu mình, rồi cười ha ha nói: "Thứ này thật thú vị, tôi cảm thấy nó chắc sẽ không hại tôi đâu, dù sao vừa nãy khi bị xuyên qua, tôi cũng không cảm thấy đau." Hắn chẳng có cảm giác gì, cho nên những sợi tơ trước mặt chắc không có vấn đề gì.

Nhưng Vương Diệp lại không nghĩ vậy.

Chỉ là, trong lúc họ đang giằng co ở đây, cánh cửa kia lại khẽ mở ra, chỉ mở một chút thôi, bên trong đã có một thứ màu đen từ từ trồi ra.

Nhìn thứ màu đen đó, Vương Diệp vội vàng lấy đèn pin chiếu qua, còn Trương Khởi Linh thì đứng bên cạnh trừng mắt nhìn Hắc Vũ Tứ.

Trên mặt Trương Khởi Linh tràn đầy thận trọng và căng thẳng.

Hắc Vũ Tứ thấy y như vậy, lại không nhịn được vỗ ngực, đảm bảo với y rằng mình sẽ không gây uy hiếp.

Nhưng những lời này nói ra, đổi lại cũng chỉ là sự bất lực của Trương Khởi Linh.

"Được rồi, đừng giải thích với tôi những thứ này." Trương Khởi Linh không bận tâm đến tất cả những điều này, y chỉ muốn biết tình hình bên Vương Diệp sẽ giải quyết thế nào.

Trong lúc y thầm tính toán, chuyện không ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy Vương Diệp trước mặt trực tiếp hét lớn về phía kẻ phía trước: “Ai ở đó mau ra đây cho tôi?” Một cái đầu lại thò ra.

Ngoài cái đầu này ra, còn có vài tiếng cười quỷ dị văng vẳng bên tai Vương Diệp.

Ai nghe cũng thấy đáng sợ.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế kiên nhẫn chờ đối phương trả lời.

Nhưng không ngờ, kẻ đó căn bản không đáp lời Vương Diệp.

Cứ thế nằm bò ở chỗ cánh cửa, sau đó, từ từ quay đầu, ánh mắt rơi trên người Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp cũng cảm nhận được một tia quỷ dị, bởi vì người trước mặt này chính là một người sống.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Vương Diệp vội vàng hỏi, nhưng người đó lại không đáp, mà cứ nhìn chằm chằm hắn, thấy tròng mắt hắn có thể phản chiếu ánh sáng đèn pin trong tay mình.

Vương Diệp cũng biết hắn chắc chắn là người sống.

Nghĩ một lát, hắn vội vàng nghiến răng đuổi theo, muốn lôi đối phương ra ngoài, nhưng không ngờ kẻ đó phản ứng nhanh hơn hắn, trực tiếp rụt đầu lại, đồng thời đóng sập cửa.

Động tác của hắn quá nhanh, Vương Diệp chỉ có thể đứng sững tại chỗ, lập tức đấm mạnh vào cánh cửa trước mặt nói: “Ngươi đừng ở đó giả chết, ngươi nghĩ làm như vậy thì tôi sẽ không biết suy nghĩ trong lòng ngươi à?

Mau cút ra đây cho tôi, đừng có ở lì trong đó nữa.” Vương Diệp không ngừng kêu gào, nhưng kẻ bên trong lại không đáp lời Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại nghe thấy tiếng tim đập của hắn ta vang lên, phỏng chừng là bị mình dọa không ít.

Nhưng nếu thằng nhóc này thật sự cứ tiếp tục trốn, vậy tiếp theo hắn phải làm sao đây?

Vương Diệp không hiểu, chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, không ngừng kêu gào nói: “Bên trong nhiều cơ quan như vậy, một mình ngươi thật sự có thể đối phó được sao?

Ai đã cho ngươi đến đây?

Tôi không có ác ý, chỉ là muốn nói rõ một vài chuyện với ngươi thôi.

Tôi không muốn bị người khác hãm hại.” Câu nói cuối cùng của Vương Diệp tràn đầy sự nghiêm túc.

Nhưng những người phía sau cánh cửa lại không đáp lời.

Cuối cùng, Vương Diệp đành chịu, chỉ có thể tìm cách mở cửa.

Nhưng khi Hắc Vũ Tứ và Trương Khởi Linh đi tới, sắc mặt hai người cũng không khỏi trở nên khó coi, nhìn Vương Diệp trước mặt, Hắc Vũ Tứ không chút khách khí nói: “Tôi nghĩ cậu vẫn đừng nên giãy giụa vô ích nữa, vì điều đó chẳng có tác dụng gì lớn đâu.” Chủ yếu là cánh cửa trước mặt này đều đóng chặt.

Những người bên trong e rằng đã khóa trái cửa rồi, giờ Vương Diệp còn muốn mở cửa, lấy được tin tức hữu ích từ bên trong, chẳng phải là nói nhảm sao?

Hắc Vũ Tứ vừa nghĩ vừa lắc đầu.

Đối mặt với lời nói của Hắc Vũ Tứ, Vương Diệp lại không đáp lời, mà tìm kiếm cơ quan trên cánh cửa này.

Trong lúc hắn tìm kiếm, Trương Khởi Linh cũng đứng bên cạnh, mặt đầy suy tư nhìn Vương Diệp.

“Nói thật, tôi cảm thấy những hành vi này của cậu không có tác dụng gì lớn.” Trương Khởi Linh nói là sự thật.

Vương Diệp vẫn không đáp lời y.

Nhưng bức tượng vừa nãy đang lăn lộn lại đột nhiên xảy ra biến đổi, ngay sau đó bức tượng biến về hình dáng ban đầu.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều giật mình, còn Vương Diệp cũng đứng sững tại chỗ, mặt đầy kỳ lạ nói: “Sao lại có chuyện thế này xảy ra?” Hắn không thể lý giải, nhưng vẫn nhấc chân đi đến bên cạnh bức tượng, thì phát hiện ánh sáng trong mắt bức tượng đã biến mất.

Nói thật, ở nơi thế này mà lại hành động liều lĩnh như vậy, e rằng cũng chỉ có Vương Diệp dám làm, ai bảo hắn phản ứng nhanh hơn người bình thường.

Cho dù những cơ quan đó xuất hiện, Vương Diệp cũng có thể thoát ly trong khoảnh khắc.

Không có nguy hiểm nào thật sự có thể uy hiếp được Vương Diệp.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế lặng lẽ nhìn đôi mắt trước mặt, cuối cùng vung nắm đấm đánh tới, nhưng bức tượng này vẫn không hề lay động.

Trong bất đắc dĩ, Vương Diệp chỉ có thể nhìn về phía Hắc Vũ Tứ và Trương Khởi Linh, hắn vẫy tay ra hiệu, bên trong lại truyền ra tiếng kinh hô: “Cứu tôi với.” Là giọng một người phụ nữ, Vương Diệp đoán là người phụ nữ vừa nãy, liền dứt khoát đập cửa nói: “Cô rốt cuộc đang làm gì bên trong vậy?

Mau mở cửa ra đi, chúng tôi có thể giúp cô.” Hắn không ngừng nói, nhưng Trương Khởi Linh lại cảm nhận được một tia quỷ dị.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc nói: “Anh nghĩ bên trong thật sự có thể có người sống sao?” Xác chết phụ nữ vừa xuất hiện đã nói rõ, tình hình ở đây phi thường.

Giờ đây, nếu Vương Diệp còn muốn ngây thơ nữa, e rằng điều chờ đợi hắn tuyệt đối là vạn kiếp bất phục.

Trương Khởi Linh vừa suy nghĩ vừa nắm chặt nắm đấm, y đang nhắc nhở Vương Diệp, nhưng không ngờ đối phương cũng chỉ khẽ cười rồi lắc đầu, hắn kiên định với suy nghĩ trong lòng mình, tất cả những gì trước mắt tuyệt đối sẽ không phức tạp như Trương Khởi Linh nói.

Trong lúc hắn suy tư, ánh mắt tràn đầy sự lãnh đạm.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh lại tức đến mức mặt tái mét.

Hắc Vũ Tứ thấy thần sắc trên mặt Vương Diệp, lại không kìm được nói với hắn: “Cậu nghĩ mình thật sự sẽ chọn đúng sao?

Nếu người bên trong là người sống, cậu sẽ xử lý cô ta thế nào?

Người như cô ta chắc chắn là đã dụng tâm ở lì bên trong, muốn hại người đó!” Hắc Vũ Tứ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, không hiểu vì sao, giọng nói của hắn ta lại mang theo một loại hương vị mê hoặc.

Vương Diệp càng nghe càng cảm thấy mình không thể tự chủ được.

Dường như, đại não của mình đã bị Hắc Vũ Tứ ảnh hưởng và khống chế.

Không lâu sau, Vương Diệp đã nhận ra điều không ổn.

Giây tiếp theo, hắn phát ra một tiếng kêu đau khổ.

Nghe tiếng Vương Diệp kêu, sắc mặt mọi người đều không khỏi khó coi.

Trương Khởi Linh đẩy tay Vương Diệp, nhưng không ngờ, Vương Diệp lại trực tiếp cầm con dao trong tay, ra tay với Hắc Vũ Tứ.

Khoảnh khắc đó đến quá nhanh, Trương Khởi Linh sợ đến trợn tròn mắt, sau khi phản ứng lại, y lại nhận ra điều không ổn, nếu Hắc Vũ Tứ thật sự không có vấn đề, vậy tại sao hắn lại nhanh chóng tránh được đòn tấn công của Vương Diệp như vậy?

Trương Khởi Linh không hiểu, chỉ có thể cau mày nhìn Hắc Vũ Tứ trước mặt.

“Anh có vấn đề thật rồi.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Hắc Vũ Tứ chỉ cười lạnh một tiếng, hắn tuy đang tránh né đòn tấn công của Vương Diệp, nhưng tư thái và sắc mặt lại tràn đầy sự khinh miệt và kiêu ngạo.

“Cậu nghĩ mình thật sự có thể làm bị thương tôi sao?” Hắc Vũ Tứ vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Nhưng chuyện không ngờ tới đã xảy ra, chỉ thấy con dao trong tay Vương Diệp, trực tiếp chém đứt sợi tơ trên đầu Hắc Vũ Tứ.

Khoảnh khắc đó, Hắc Vũ Tứ không kịp phản ứng, hắn chỉ nghĩ Vương Diệp muốn làm hại mình, nhưng không ngờ ngay khi sợi tơ đứt lìa.

Tất cả sợi tơ đều biến mất trong tầm mắt Vương Diệp.

Hắc Vũ Tứ lúc này cũng kêu rên ngã xuống đất.

Hắn không còn chút sức lực nào để bò dậy nữa.

Chương 1501

Lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mình từng chút một trở nên suy yếu.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Hắc Vũ Tứ vô cùng không cam tâm chỉ vào hắn nói: “Tôi sẽ không tha cho cậu đâu, dù thế nào tôi cũng sẽ không tha cho cậu.” Ai bảo Vương Diệp cướp đi cơ hội sống sót của hắn.

Thực tế, điều này không liên quan nhiều đến Vương Diệp, ngược lại, Hắc Vũ Tứ còn phải cảm ơn Vương Diệp, nếu không có Vương Diệp, biết đâu Hắc Vũ Tứ còn phải tiếp tục chìm đắm trong những đau khổ, và sự trầm luân lặp đi lặp lại kia.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra Hắc Vũ Tứ có vấn đề.

Huống chi là Vương Diệp.

Nhưng hắn sở dĩ không biểu hiện ra ngoài, chỉ là cảm thấy những điều này không có gì cần thiết.

Vả lại, Hắc Vũ Tứ chưa gây ra mối đe dọa nào cho hắn.

Nhưng người phụ nữ bên trong là thật hay giả, điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, Hắc Vũ Tứ vừa nãy khi nói chuyện, đã dùng một vài thủ đoạn, cố gắng mê hoặc Vương Diệp.

Rất lâu trước đây, Vương Diệp từng đến nhà một người bạn.

Người bạn đó của hắn là một nhà nghiên cứu tâm lý học, trên vũ đài toàn thế giới, y cũng được coi là một nhân tài hàng đầu, y giỏi nhất là đưa ra ám thị tâm lý cho người khác.

Những ám thị tâm lý đó, thường có thể đạt được hiệu quả cực

lớn.

Lúc đó, người bạn của hắn để tránh cho Vương Diệp bị những thứ kia mê hoặc khi xuống mộ, liền dứt khoát sắp đặt cho Vương Diệp một ám thị tâm lý.

Một khi có người tiến hành mê hoặc hắn, Vương Diệp sẽ vô thức chống cự, ngay sau đó đầu sẽ phát ra cơn đau kịch liệt.

Những điều này đều là lời nhắc nhở, nhưng loại ám thị này dù tốt, cũng chỉ có thể đến mức này.

Những thứ khác vẫn phải dựa vào Vương Diệp, giờ đây Vương Diệp đã nhìn ra vấn đề của Hắc Vũ Tứ, trực tiếp ra tay hạ gục Hắc Vũ Tứ.

Mặc dù đối phương nói ra một vài lời nguyền rủa, nhưng Vương Diệp lại không để tâm.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên đầu đối phương toàn là mồ hôi lạnh, dường như không ngờ lại có chuyện như vậy.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó vỗ vai y nói: “Đi theo tôi vào trong, xem thử cái Hắc cẩu kia rốt cuộc là thứ gì?” Vì Hắc Vũ Tứ vẫn luôn muốn có thứ này, vậy hẳn nó có chỗ độc đáo riêng.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng.

Trương Khởi Linh nghe lời hắn, tuy gật đầu, nhưng nhìn về phía đỉnh đầu, y lại không kìm được căng thẳng nói: “Vạn nhất tôi cũng bị những sợi tơ đó quấn lấy, anh có phải là... ” ...cũng sẽ dứt khoát ra tay như bây giờ không?

Vấn đề này Trương Khởi Linh không nói ra, vì nó quá nặng nề, y cũng không biết đáp án sẽ như thế nào, điều y sợ nhất là Vương Diệp gật đầu.

Nếu thật sự là vậy, vậy tiếp theo y phải làm sao đây, Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa lắc đầu, trong lòng y có sự buồn bã và phức tạp không thể nói thành lời.

Vương Diệp không hề biết suy nghĩ của Trương Khởi Linh.

Nhìn cảnh vật xung quanh, trong mắt hắn chỉ có sự lãnh đạm.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, không lâu sau, Trương Khởi Linh liền nhận ra điều không ổn.

Cánh cửa trước mặt này, dưới sự tìm kiếm cơ quan của Vương Diệp, cứ thế mà bị phá sao?

Rất nhanh, Vương Diệp mở cửa, sau đó quay đầu nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Nếu cậu biến thành như vậy, tôi cũng sẽ không chủ động hại cậu, trừ khi cậu chủ động hại tôi.

Vừa nãy Hắc Vũ Tứ tại sao lại biến thành như vậy?

Chẳng lẽ cậu không rõ sao?” Đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng chỉ ngây ngốc lắc đầu, nói thật, y không nhìn ra vấn đề của Hắc Vũ Tứ nghiêm trọng đến mức nào.

Ngược lại, một loạt thao tác vừa nãy của Vương Diệp thật sự đã dọa y sợ.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa thở dài.

Vương Diệp lười đáp lời y, mà đi dọc theo con đường phía trước.

Đi chưa bao lâu, Vương Diệp dừng bước, cánh cửa trước mặt tuy đã mở, nhưng trên cánh cửa lại có những dấu tay kỳ quái, toàn bộ đều màu đỏ, như thể có người đã liều mạng giãy giụa ở đây.

Vương Diệp không đi sâu vào chuyện đó, mà tiếp tục nhấc chân đi về phía trước, đồng thời cầm đèn pin nhìn cảnh vật xung quanh.

Ở đây bày rất nhiều vò gốm, cùng một vài vật bồi táng rời rạc và tượng.

Vương Diệp chỉ nhìn lướt qua rồi thu lại ánh mắt, dù những thứ này có giá trị liên thành, nhưng tâm tư hắn không đặt vào mấy thứ đó.

Nhìn bóng tối trước mặt, hắn không nhịn được bắt đầu gọi người phụ nữ kia.

Nhưng giọng nói đó từ đầu đến cuối đều không xuất hiện nữa, mà lúc này cánh cửa lại đột nhiên đóng sầm một tiếng, nhưng lại kèm theo một tiếng kêu chói tai, ngay sau đó, cánh cửa lại phát ra tiếng xì xào.

Vương Diệp cầm đèn pin chiếu tới.

Hắn đang nghĩ đây là chuyện gì, cánh cửa trước mặt lại mở rồi lại đóng, là cơ quan gì gây ra vậy?

Hắn không hiểu, nhưng không ngờ ở phía trên đầu, lại có một cái bóng đen từ từ xuất hiện.

Sau đó là một đôi giày thêu, ngay tiếp theo là làn da khô héo tái nhợt.

Nhìn làn da này, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Đây là một người chết, cũng là người phụ nữ hắn vừa thấy, trong tầm mắt Vương Diệp, người phụ nữ kia đang tái diễn cảnh vừa nãy.

Cô ta cẩn thận thò đầu ra.

Cảnh này đến quá đột ngột, Vương Diệp sợ đến mặt tái mét, nói không sợ tuyệt đối là giả, nhưng hắn có thể bình tĩnh lại, chỉ là mồ hôi lạnh toát ra sau lưng, khiến Vương Diệp không khỏi hoảng loạn.

Tình huống của Trương Khởi Linh cũng chẳng khá hơn là bao, y nhìn Vương Diệp cuối cùng dứt khoát nép sát vào.

Hai người cứ thế dựa sát vào nhau, còn người phụ nữ này rất nhanh lại rụt đầu về, ngay sau đó, một vài âm thanh kỳ quái cũng vang lên, rồi người phụ nữ này như bị vô số sức mạnh đè nén.

Trong tầm mắt Vương Diệp, người phụ nữ bắt đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thậm chí cầu cứu ra bên ngoài, ngay sau đó, vô số sợi tơ mắc trên cánh cửa.

Trong tầm mắt Vương Diệp, những sợi tơ đó đang kéo theo đủ loại cơ quan.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, chuyện không ngờ tới cũng xảy ra, người phụ nữ trước mặt đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó, quay đầu nhìn Vương Diệp.

Trên mặt cô ta lộ ra nụ cười hưng phấn và kích động.

Thấy kẻ này như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên mặt y mang theo vẻ suy tư và phức tạp.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp nhìn mình, liền dứt khoát chỉ vào người phụ nữ trước mặt nói: “Anh nghĩ tình hình của thứ này có nghiêm trọng không?” Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lắc đầu.

Người phụ nữ trước mặt cứ thế từng chút một bò lên cánh cửa, tiếp tục những chuyện vừa nãy.

Trong sự lặp đi lặp lại.

Vương Diệp cũng đoán đại khái đây là chuyện gì.

May mà cánh cửa đó đóng đủ nhanh, vả lại tốc độ của hắn không đủ nhanh, nếu không hắn thật sự xông vào, e rằng cũng là đường chết.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng, sau đó, lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, trong mắt hắn mang theo sự phức tạp và quỷ dị.

Theo thời gian trôi qua, hai người họ đứng yên tại chỗ, rất lâu không hề nhúc nhích, dường như bị tất cả những gì trước mắt dọa sợ, nhưng Trương Khởi Linh lại bình tĩnh hơn người bình thường.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh càng không chút kiêng dè nói: "Anh nghĩ thứ này có nguy hiểm không?" Y cảm thấy tình hình không nghiêm trọng đến thế.

Còn Vương Diệp đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, cũng chỉ khẽ cười.

Cho dù thứ này không nguy hiểm, nhưng lý trí cũng đang nhắc nhở Vương Diệp, không thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Nhìn về phía sau, Vương Diệp dứt khoát nhấc chân đi tới.

Cứ mãi dừng lại tại chỗ không phải là một lựa chọn tốt, đặc biệt là khi những tình huống này liên tục xuất hiện.

Hắn nhất định phải chủ động ra tay.

Nhưng đi chưa được một đoạn đường, Vương Diệp liền thấy một vài người đi ngang qua trước mặt.

Những người đó như những cái bóng.

Chân của họ căn bản không chạm đất, khoảnh khắc đi ngang qua Vương Diệp, thậm chí còn mang theo vài phần cảm giác lành lạnh.

Vương Diệp sợ đến trợn tròn mắt.

Nhưng vì chuyện người phụ nữ kia bản thân đã đủ kỳ lạ rồi, lúc này Vương Diệp rất nhanh đã tự an ủi mình, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, cho dù những cái bóng trước mặt này trôi qua có hơi đáng sợ, Vương Diệp cũng không sợ.

Hắn nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, đối phương hiển nhiên là bị dọa không ít.

Chú ý thấy Vương Diệp nhìn mình, Trương Khởi Linh chỉ khẽ cười với hắn.

“Anh có thấy thứ đó không?” Trương Khởi Linh chủ động mở miệng hỏi, Vương Diệp nghe vậy thì khẽ lắc đầu.

Hắn biết không thể làm loạn quân tâm, đặc biệt là vào thời điểm quỷ dị này.

Trương Khởi Linh phỏng chừng còn sợ hơn hắn, dù trước đây họ cũng từng gặp phải những tình huống tương tự như vậy.

Chương 1502

Nhưng những thứ gặp phải trước đây, rốt cuộc không thể tính là gì.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa vỗ vai Trương Khởi Linh, lập tức lại không chút khách khí nói: "Có tôi ở đây, cậu phải yên tâm, nếu không tiếp tục lo lắng cũng chỉ là đường chết thôi." Huống hồ, chuyện mười vạn Âm binh họ cũng từng chạm trán rồi.

Trước mắt xuất hiện chẳng qua chỉ là mấy cái bóng ma thôi.

Mấy thứ này có thể làm gì được chứ?

Trong lúc tự an ủi mình, Vương Diệp cũng nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

"Đừng lo, chúng ta trước đây gặp phải tình huống phức tạp hơn nhiều rồi, chúng ta đâu có sợ hãi gì." Lời này không giả, nhưng Trương Khởi Linh nghe vậy, trong lòng lại có một cảm giác khó tả.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Trương Khởi Linh do dự một chút, rồi lại lần nữa nhắc nhở Vương Diệp nói: "Nói thật, anh nghĩ nếu những thứ đó lại xuất hiện, chúng ta còn có thể ứng phó được không?" Lời của Trương Khởi Linh nói cực kỳ trực tiếp.

Vương Diệp không đáp lời, mà lặng lẽ nhìn xung quanh.

Từng đợt gió lạnh, liên tiếp thổi tới.

Ngoài những đợt gió lạnh này ra, còn có tiếng than khóc không lời, như thể có thứ gì đó đang gọi tên bên tai bọn họ.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp nắm chặt toàn thân.

Lý trí mách bảo hắn, mọi chuyện đã trở nên tồi tệ rồi.

Nhưng lúc này sợ hãi không phải là chìa khóa giải quyết vấn đề.

Nghĩ một lát, Vương Diệp liền lặng lẽ đứng tại chỗ, sau đó nhìn cảnh vật xung quanh.

Nhưng không ngờ, những cái bóng đen đó lại xuất hiện từ phía sau hắn.

Hơn nữa ánh mắt của những người đó đều khóa chặt trên người Vương Diệp.

Chỉ là Vương Diệp lúc này không chú ý mà thôi, Trương Khởi Linh càng lúc càng cảm thấy nơi đây không ổn, liền dứt khoát nói với Vương Diệp bên cạnh: “Hay là chúng ta đổi đường khác đi.” “Để tôi xem la bàn đã, nếu tình hình trên la bàn thật sự nghiêm trọng, vậy chúng ta sẽ đổi đường.” Vương Diệp vô cùng nghiêm túc nói.

Hắn không vì lời nói của Trương Khởi Linh mà phủ nhận tất cả những gì mình đang làm, mà mở la bàn ra, cẩn thận nhìn những chỉ dẫn trên đó.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Vương Diệp đi về một hướng.

Trong màn đêm đen kịt này, ánh đèn pin của họ dường như trở nên vô cùng yếu ớt, luôn có một màn đêm u tối không thể xuyên thủng bao phủ phía trước, loại bóng tối đó như quỷ mị vờn quanh bên cạnh họ.

Cũng như một bàn tay lớn của vận mệnh, đang nhắc nhở họ nguy hiểm ở khắp mọi nơi, nếu họ không có đủ năng lực, vậy tiếp theo họ sẽ mất mạng ở đây.

Vương Diệp trong lòng tuy hiểu rõ, nhưng lại không hề hoảng sợ, mà lặng lẽ nhìn xung quanh.

Hắn thật sự quá đỗi bình tĩnh.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Nói thật, anh không thấy những thứ này đáng sợ sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Đối mặt với câu hỏi của y, Vương Diệp không đáp lại, mà nhìn cảnh vật xung quanh.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Không lâu sau, Vương Diệp cũng nhìn thấy một cái bóng đen kỳ lạ hiện ra trước mắt.

Cái bóng đen đó chắn trên con đường tiến về phía trước của họ.

Nhưng Vương Diệp lại mặt đầy bình tĩnh đi xuyên qua.

Thấy Vương Diệp như vậy, Trương Khởi Linh cũng hơi kinh ngạc, vội vàng theo kịp bước chân Vương Diệp.

Nhưng giây tiếp theo, hai người họ cũng nghe thấy một giọng nói: “Hai người muốn đi đâu?” Tiếng nói đó vang lên, có chút quá đỗi khó hiểu.

Vương Diệp không dừng bước, mà cứ thế đi thẳng về phía trước, nhưng không ngờ kẻ đó lại chắn trước mặt hắn.

“Ta hỏi ngươi lần nữa.” Thái độ và ngữ khí của đối phương rất tệ.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không hề lay động, khẽ cười.

Chưa kịp chờ kẻ đó phản ứng, hắn lại nhìn Trương Khởi Linh phía sau mình nói: “Cậu nói chuyện này có tồi tệ không?” Nghe Vương Diệp hỏi, Trương Khởi Linh không đáp.

Nhưng giờ nhìn cảnh vật xung quanh, Trương Khởi Linh lại không kìm được hạ thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy vẫn có chút... ” Lời của Trương Khởi Linh còn chưa nói ra, giây tiếp theo Vương Diệp đã trực tiếp đánh y bất tỉnh, tên này đã ở trong huyễn cảnh rồi mà còn chưa tỉnh lại, như vậy, chi bằng cứ ngất đi, đừng để y vướng chân mình nữa.

Vương Diệp vừa nghĩ vừa lắc đầu nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, đối phương không hề biết những suy nghĩ đó của Vương Diệp, tuy cứ thế ngất xỉu, nhưng nguy hiểm trước mắt cũng không hề qua đi.

Ngược lại, một thứ khác cũng im lìm hiện ra trong bóng tối.

Đó là một con nhện khổng lồ, trên đầu con nhện có một cái đầu người.

Là cái đầu của người phụ nữ, là khuôn mặt ẩn chứa vẻ yêu kiều mà Vương Diệp thấy lúc ban đầu.

Khi hắn chú ý tới, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Đúng như hắn đoán, người phụ nữ kia cứ thế lặng lẽ nhìn hắn, chú ý thấy Vương Diệp phát hiện ra mình, người phụ nữ cũng không khỏi cười với Vương Diệp.

Sau đó, người phụ nữ đi về phía Vương Diệp, nhưng là theo cách của một con nhện.

Nhìn con nhện trước mặt, Vương Diệp chỉ mặt đầy lạnh nhạt.

Tất cả những gì trước mắt, tuy không phải huyễn tượng, nhưng sự xuất hiện của người phụ nữ này còn đáng sợ hơn cả huyễn tượng.

Trong lúc hắn suy tư.

Người phụ nữ cũng chỉ nhìn chằm chằm Vương Diệp nói: “Ngươi đến đây làm gì?” Cô ta lại còn biết nói tiếng người.

Vương Diệp nắm chặt chuôi dao của mình, tuy ba lô vẫn vắt chéo bên cạnh, hắn có thể lấy vũ khí bất cứ lúc nào, nhưng hắn không hề hành động khinh suất.

Đôi khi việc hắn chủ động phát động tấn công, hoặc là nói rõ địch ý của mình.

Giờ đây, nhìn người phụ nữ trước mặt, Vương Diệp cũng không chút do dự nói: “Cô có nghe nói về Hắc cẩu không?” Nghe câu hỏi như vậy, người phụ nữ cười ha ha.

“Đương nhiên có, thứ đó là một báu vật, người bình thường mà chạm vào, cả đời không cần lo lắng vận khí của mình sẽ bị người khác thay đổi, thậm chí, có thể dựa vào thứ này để xoay chuyển vận khí của mình.” Người phụ nữ vừa cảm khái vừa lắc đầu.

Cô ta dường như biết khá nhiều thứ.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng, nhưng lại không nhịn được nhìn chằm chằm người phụ nữ hỏi: “Ở đây chỉ có hai chúng tôi xuất hiện sao?

Hay là cũng từng có người khác xuất hiện?” Câu hỏi của hắn cực kỳ sắc bén.

Người phụ nữ không tấn công hắn, mà bình tĩnh đáp: “Vừa nãy còn có mấy người đi qua đi lại bên cạnh ngươi đó?

Chẳng lẽ ngươi không thấy bọn họ sao?

Bọn họ rất giỏi dùng những thủ đoạn kỳ quái để mê hoặc tâm trí con người, nếu ngươi chú ý tới, vậy tiếp theo cũng sẽ không bị kẹt ở đây.” Lời của người phụ nữ quá đỗi khó hiểu.

Cô ta đang nhắc nhở Vương Diệp, hơn nữa cũng không hề có ý đối địch.

“Tại sao cô lại như thế này?

Tôi xông vào nơi này, theo lý mà nói, cô phải xé xác tôi thành vạn mảnh mới đúng chứ?” Giờ đây, cô ta lại biểu hiện do dự đến vậy.

Vương Diệp thật sự không hiểu.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, người phụ nữ chỉ cười, sau đó thần sắc thâm tình nói: “Ngươi đã quên tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng ta rồi, cho nên đương nhiên cũng cảm thấy tất cả những điều hiện tại giữa chúng ta, vô cùng xa lạ, thậm chí quỷ dị, khiến ngươi không thể chấp nhận, bao gồm cả việc con dao của ngươi cũng vẫn luôn nắm chặt, chưa từng buông ra.” Dù người phụ nữ đó đang giúp Vương Diệp, nhưng anh vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

Nghe lời cô ta nói, sắc mặt Vương Diệp cũng không khỏi trở nên khó coi.

Anh vội vàng lắc đầu, đang chuẩn bị phủ nhận, nhưng con dao trong tay anh vẫn chưa buông ra.

Người phụ nữ kia chỉ cười cười, với vẻ mặt như thể chuyện đó là lẽ thường tình rồi bỏ đi.

Nói thật, chuỗi sự kiện kinh khủng này nếu xảy ra với người bình thường, có lẽ đã sớm khiến người ta phát điên rồi, nhưng Vương Diệp trước đây từng gặp không ít tình huống tương tự, anh có thể bình tĩnh đối mặt.

“Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó, nếu chúng ta thật sự quen biết, tôi không thể nào quên được, cho nên cô có vấn đề, cô là tay sai của bọn chúng phải không?” Anh đột nhiên khẳng định nói với vẻ mặt chắc chắn.

Người phụ nữ kia nghe xong liền biến sắc, ngay sau đó lao về phía Vương Diệp, và lúc này Vương Diệp mới phát hiện đường lui trước, sau, trái, phải của mình toàn là mạng nhện.

Ngay lúc này, ngoài việc hoạt động trong phạm vi một mét đứng tại chỗ, anh căn bản không thể chạy đến những nơi khác.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, người phụ nữ không nhịn được phá lên cười.

“Cái này quả nhiên hữu dụng.” Có lẽ là do cô ta tự mình nghiên cứu ra, nhưng cũng có thể là do người khác giao cho cô ta.

Tóm lại, nghe giọng nói hưng phấn của người phụ nữ, Vương Diệp cũng không nhịn được tức đến tái mặt, cuối cùng cầm con dao trong tay xông tới, tuy có thể đánh tay đôi với người phụ nữ không phân thắng bại, nhưng phía sau anh rốt cuộc vẫn là những mạng nhện lộn xộn.

Rất nhanh, Vương Diệp đã biết, những mạng nhện này thật đáng sợ.

Anh trực tiếp bị mạng nhện dính chặt lại, và lúc này người phụ nữ cũng không tiếp tục tấn công nữa, chỉ không ngừng phun ra những sợi tơ.

Tơ nhện liên tiếp quấn quanh người Vương Diệp.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, Vương Diệp ngoài cái đầu còn ở bên ngoài, phần còn lại của cơ thể sớm đã bị mạng nhện bao bọc kín mít.

Thấy Vương Diệp thảm hại như vậy, người phụ nữ trước mặt lại không nhịn được phá lên cười.

“Nói thật, thấy anh thảm hại như vậy, tôi thật sự rất vui.” Người phụ nữ vừa nói vừa nhướng mày về phía Vương Diệp.

Nghe lời cô ta nói, Vương Diệp lại không đáp lại, mà nhìn con dao trong tay mình, do dự một lát, anh dứt khoát bắt đầu chặt phá những mạng nhện trước mặt không ngừng.

Chương 1503

Nhưng những mạng nhện này vốn có độ dính cực cao, lúc này anh thậm chí còn rất khó khăn để cử động một ngón tay.

Không lâu sau, Vương Diệp nhận ra có gì đó không ổn, anh bắt đầu thở dốc kịch liệt.

Phổi như bị một bàn tay lớn kiềm chế.

Ngay lúc này, Vương Diệp nhận thấy cơ thể mình có điều bất thường.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh, anh không nhịn được sốt ruột nói.

“Thả tôi ra.” Yêu cầu của anh chỉ nhận được một tiếng cười khẩy của người phụ nữ, chỉ thấy đối phương nhếch cằm, lạnh nhạt nói.

“Thả anh ra?

Anh nghĩ thế nào mà nói ra được?

Cái loại tiểu bạch kiểm như anh mà cũng có ý tứ nói ra lời này, đúng là cười chết người.” Người phụ nữ vừa nói vừa lắc đầu.

Những lời cô ta nói cực kỳ khó nghe, không chỉ cay nghiệt mà còn khiến Vương Diệp chết lặng.

Cuối cùng, Vương Diệp không nói nhiều với người phụ nữ nữa, mà trực tiếp nhìn về phía đỉnh đầu, anh quyết định dùng phương pháp khác để giải quyết nguy cơ trước mắt, ví dụ như như, những chai axit sulfuric giấu trong ba lô của anh.

Mặc dù những chai axit đó, bình thường anh sẽ không lấy ra.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt thì vẫn phải dùng.

Cho nên mỗi lần xuống đấu, anh đều mang theo một ít.

Lần này tuy mang không nhiều, nhưng cũng đủ rồi, chỉ là người phụ nữ trước mặt vẫn còn đứng đó, anh không muốn làm những chuyện đó dưới sự chú ý của cô ta, do dự một lát, Vương Diệp dứt khoát giả chết.

“Chết nhanh vậy, thật là vô vị, ta đi tìm con mồi tiếp theo đây.” Người phụ nữ vừa nói vừa cười nhẹ, sau khi cô ta rời đi, Vương Diệp cũng mở mắt, nhưng anh vẫn chưa ra tay, chỉ chờ đợi những con mồi đó xuất hiện, không lâu sau, liên tiếp vài người đàn ông bị ném đến trước mặt những người này.

Ngoài ra, những người đàn ông này hình như đều đang trần trụi.

“Các người sẽ không phải là đã trúng mỹ nhân kế rồi chứ?” Vương Diệp nhìn những người bên cạnh hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của anh, mấy người đó đều vô cùng lúng túng quay đầu đi, không muốn nhìn Vương Diệp, hiển nhiên là đã trúng mỹ nhân kế, hơn nữa còn bị cởi quần rồi, Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng không ngờ, người phụ nữ trước mặt đột nhiên lớn tiếng nói với họ.

“Các người cứ ở lì đây cho ta, nếu dám chạy đến chỗ khác, ta nhất định sẽ lột da các người.

Bây giờ ta chịu nói chuyện đàng hoàng với các người là vì tâm trạng ta không tệ, nhưng nếu chọc giận ta, chờ đợi các người cũng chỉ có cái chết mà thôi.” Cô ta sẽ trực tiếp ăn thịt những người này.

Nghe lời người phụ nữ nói, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Loại quái vật này sinh trưởng ở đây, nói trắng ra cũng là công lao của những người kia từ mấy nghìn năm trước.

Nếu không có thủ đoạn của bọn họ, sao lại xuất hiện những thứ kỳ quái này chứ?

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, mấy người bên cạnh lại quay đầu nhìn anh một cái, trong đó có một gã trông rất quen mắt, Vương Diệp còn chưa nhận ra, một người đàn ông bên cạnh đã trực tiếp nói.

“Lão Cẩu à, cậu nói chuyến này của chúng ta, có phải thật sự đã đi nhầm rồi không?” Lời của gã đó vừa dứt, Vương Diệp đã trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt nói.

“Ông là Lão Ngô.” Nghe lời anh nói, Ngô Lão Cẩu không khỏi trợn tròn mắt, sau đó với vẻ mặt căng thẳng nói.

“Cậu nhận ra tôi?

Cậu biết tôi từ đâu?” Ông ta cẩn thận đánh giá Vương Diệp một lượt, nhưng lại phát hiện Vương Diệp trước mắt trông cực kỳ lạ lẫm, ông ta chưa từng gặp Vương Diệp, đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Anh biết chuyện về Ngô Tà, nhưng không ngờ lại gặp Ngô Lão Cẩu ở đây.

Trước đây Ngô Lão Cẩu cũng được coi là nhân vật giang hồ, nhưng sau khi ông ta mất tích, những truyền thuyết giang hồ về ông ta cũng tự nhiên dần dần phai nhạt.

Giờ đây, Vương Diệp không trả lời câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, chỉ nở một nụ cười bình tĩnh, nhìn lại y phục còn nguyên vẹn trên người anh, Ngô Lão Cẩu cũng nhận ra điều bất thường, lập tức mở miệng nói với Vương Diệp.

“Quần áo trên người chúng tôi là do trong quá trình chạy trốn, không cẩn thận bị cô ta xé rách.” “Cậu đừng nghĩ nhiều, những thứ này không phức tạp đến thế đâu.” Bọn họ lải nhải giải thích bên cạnh.

Nghe những lời đó, Vương Diệp không khỏi bật cười, nhưng vẫn gật đầu chấp nhận cách nói của bọn họ.

Thấy Vương Diệp như vậy, Ngô Lão Cẩu lại nhìn quanh môi trường xung quanh một lần nữa.

Trên mặt ông ta mang vẻ trầm tư và phức tạp.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Trên người Vương Diệp vậy mà phát ra tiếng 'tư tư tư'.

Nghe những âm thanh đó, Ngô Lão Cẩu và những người bên cạnh đều không nói chuyện nữa, bên cạnh ông ta chỉ có ba người, cộng thêm ông ta là bốn người.

Giờ đây, ánh mắt của bốn người lập tức đổ dồn vào người Vương Diệp.

Áp lực đó cũng khiến Vương Diệp không nhịn được cau mày.

Nhưng lúc này Vương Diệp không hề biểu lộ ra, mà bình tĩnh nhìn bốn người họ hỏi.

“Có chuyện gì vậy?

Tại sao lại nhìn tôi?” “Trên người cậu có phải đang phát ra tiếng động gì không?” Ngô Lão Cẩu có mối quan hệ không tệ với Vương Diệp nên hỏi thẳng, ông ta cũng không giống những người khác vòng vo tam quốc.

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ cười nhẹ.

Anh không trả lời, chỉ từ từ kéo những thứ trên người mình ra.

Có axit sulfuric bên cạnh tạo thành tác dụng ăn mòn mạnh mẽ, những mạng nhện trước mặt dù có độ dính cao đến mấy, nhưng sau khi chúng bị ăn mòn hoàn toàn, Vương Diệp cũng có được cơ hội hoạt động.

Nhìn những người bên cạnh, anh không khỏi nhướng mày cười.

“Toàn là chuyện nhỏ thôi.” Nghe những lời đó, hai người trước mặt chỉ khẽ lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Và lúc này, Vương Diệp chỉ đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu, sau đó mở miệng nói với ông ta.

“Ông đến đây chuyến này, sẽ không phải là vì Hắc Cẩu chứ?” Lời Vương Diệp vừa dứt, Ngô Lão Cẩu đã hưng phấn cười rộ lên, nhưng rất nhanh nhận ra có gì đó không ổn, liền lạnh mặt, với vẻ mặt phức tạp uy hiếp Vương Diệp.

“Sao cậu biết người Ngô gia chúng tôi nếu không có Hắc Cẩu, từ nay về sau sẽ khó có chỗ đứng trong giới Cẩu?

Cho nên thứ này chúng tôi nhất định phải lấy được, nếu cậu cũng muốn có thì đợi lần sau đi!” Nhưng đến câu nói phía sau, Ngô Lão Cẩu lại nhe răng cười, nháy mắt với Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy, lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thái độ của Ngô Lão Cẩu nhìn có vẻ thân thiện, nhưng thực chất, lời nói giữa chừng đầy rẫy sự uy hiếp và dụ dỗ, cho dù Vương Diệp có năng lực thoát khỏi mạng nhện, nhưng nếu anh dám đối kháng với người Ngô gia.

Thì điều chờ đợi Vương Diệp tiếp theo, tuyệt đối là vạn kiếp bất phục.

Nhưng trớ trêu thay, lời Ngô Lão Cẩu vừa nói xong, lại nhận được sự im lặng từ Vương Diệp, đối phương lấy ba lô ra xong, liền trực tiếp bắt đầu tìm kiếm xung quanh, không biết anh đang tìm cái gì.

Nhưng khi Vương Diệp tìm thấy Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng dần dần tỉnh lại, nhìn Vương Diệp trước mắt, anh không nhịn được mở miệng nói.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, anh dường như đã nghe thấy một số người bàn tán.

Chỉ là bây giờ Trương Khởi Linh không dám khẳng định, điều mình nghe thấy là thật hay giả, đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười nhẹ, sau đó quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu và những người kia.

“Họ vừa rồi đang uy hiếp tôi đấy, không cho tôi lấy Hắc Cẩu, rõ ràng tôi chỉ tò mò mà thôi, Ngô gia họ dù có thiếu thứ này đến mấy, cũng đâu cần phải đem tôi ra mà đùa giỡn chứ.” Ba câu hai lời đã trực tiếp gây ra xung đột.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng tức đến tái mặt, anh không còn khách khí nữa, trực tiếp đi đến trước mặt Ngô Lão Cẩu và những người kia.

Cho dù Ngô Lão Cẩu và mấy người họ, hiện tại đang ở trong giai đoạn yếu thế.

Nhưng điều đó cũng không liên quan đến Trương Khởi Linh.

“Cái Hắc Cẩu đó là thứ đặt ở đó, ai lấy được, dựa vào bản lĩnh của chính mình, chứ không phải là một sự uy hiếp.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa lạnh lùng cười nhìn những người trước mặt.

Những người đó nghe vậy, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, lại vội vàng sửa lại giọng điệu và thái độ của mình, ban đầu, ông ta tưởng chỉ có một mình Vương Diệp đến đây, liền không coi Vương Diệp ra gì.

Kết quả không ngờ, bên cạnh Vương Diệp còn có trợ thủ, vừa nhìn dáng vẻ khí thế hừng hực của Trương Khởi Linh, liền biết gã này không dễ chọc, Ngô Lão Cẩu hết cách, chỉ có thể giải thích mọi chuyện với Vương Diệp.

"Chúng tôi cũng chỉ đùa giỡn chút thôi, chủ yếu là cái loại nơi quỷ quái này cũng không có nhiều người đến, trước đây chúng tôi từng gặp mấy kẻ cầm quân hỏa, bọn họ đã cướp của chúng tôi không ít đồ đạc, cho nên tôi chỉ muốn nói trước với cậu một tiếng." Trong lúc cảm thán những điều này, trong mắt Ngô Lão Cẩu cũng thêm vài phần hoảng sợ, bởi vì sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức tối sầm lại, ông ta biết Trương Khởi Linh tuyệt đối không dễ chọc, liền dứt khoát nói với Vương Diệp với vẻ mặt rõ ràng.

"Nhưng vị tiểu huynh đệ này nói cũng có lý, dù sao cũng là mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình để lấy thứ mình muốn, cho nên những lời tôi vừa nói thật sự không nên, tôi xin rút lại, nhưng các cậu có thể cứu tôi ra không?" Nghe những lời đó, Vương Diệp hài lòng gật đầu, anh trông có vẻ đã đồng ý, nhưng lại đứng bên cạnh nhìn mạng nhện trên người họ, với vẻ mặt phức tạp nói.

"Những chai axit sulfuric trong tay tôi đã dùng hết rồi, phải xem xem có thể dùng lửa đốt không?" Anh vừa nói vừa châm lửa chiếc bật lửa trong tay, bật lửa quả thực có thể đốt cháy mạng nhện.

Nhưng ngay khoảnh khắc ngọn lửa cháy dọc theo đó.

Người bị mạng nhện trói chặt kia, cũng không khỏi trợn tròn mắt, nhìn Vương Diệp trước mặt, anh ta vô cùng sốt ruột lớn tiếng kêu lên.

"Quần áo tôi đang mặc bản thân nó đã dễ cháy rồi, cậu làm thế này không hay đâu, mau thả tôi ra, đừng làm chuyện này." Đối phương không ngừng kêu la, nghe những lời đó, Vương Diệp chỉ cười nhẹ.

Do dự một lát, anh liền dập tắt ngọn lửa trước mặt, gã đó cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ là sau khi axit sulfuric hết, bọn họ muốn thoát khỏi mạng nhện, quả thực cũng chỉ còn cách dùng lửa đốt mà thôi.

Vương Diệp thầm nghĩ trong lòng.

Ngô Lão Cẩu không biết chuyện này, ông ta chỉ nhìn Vương Diệp trước mặt, cuối cùng lại nhìn đồng đội của mình nói.

“Các người có phương pháp tốt nào khác không?

Chương 1504

Axit sulfuric những thứ này, trên người còn không?” Nhưng lời Ngô Lão Cẩu vừa thốt ra, người đàn ông bị lửa đốt một vòng mạng nhện liền trực tiếp tức giận nói.

“Chúng tôi lại đâu phải bị bệnh não, mắc gì phải mang theo axit sulfuric bên người?” Nghe lời người đàn ông nói, Ngô Lão Cẩu không khỏi cười nhẹ, sau đó nhìn Vương Diệp với vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Nếu trên tay cậu thật sự không còn axit sulfuric, chỉ có thể dựa vào lửa đốt, vậy thì cứ trực tiếp ra tay đi, đừng khách sáo, cũng không cần úp mở.” Lời này có chút khó hiểu, nhưng Vương Diệp cũng không hỏi, mà trực tiếp dùng lửa đốt mạng nhện trên người người này, đối phương sợ đến tái mặt, không ngừng thổi tắt ngọn lửa trên người mình.

Ban đầu anh ta muốn thổi tắt ngọn lửa, không ngờ càng thổi lửa càng lớn, Vương Diệp cũng đứng bên cạnh nhìn mà kinh hãi.

“Trời đất ơi, anh đừng thổi nữa, nhỡ một lát tôi không khống chế được, thì mọi chuyện sẽ rất tệ đấy.” Vương Diệp sốt ruột nhắc nhở, người đàn ông trước mặt tuy đã phản ứng lại, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi, anh ta không nhịn được rên rỉ nói.

“Sao lại thế này?” Anh ta thật sự khó chấp nhận, nhưng lời người đàn ông vừa nói ra, lại nhận được tiếng cười lớn của Ngô Lão Cẩu.

May mắn thay, chỉ trong khoảnh khắc, mạng nhện trên người người đàn ông đã bị đốt sạch.

Và anh ta cũng thoát ra khỏi những ngọn lửa đó, đến lượt những người khác, Vương Diệp cũng không còn dây dưa với họ nữa.

Anh trực tiếp đốt cháy mạng nhện trên người mỗi người, sau đó kiên nhẫn chờ đợi thời gian bên cạnh, từng phút từng giây trôi qua, thấy mạng nhện trên người người cuối cùng sắp cháy hết.

Nhưng không ngờ, một âm thanh chói tai vang lên bên tai, nghe thấy âm thanh đó, da đầu Vương Diệp lập tức tê dại, anh ngẩng đầu nhìn qua, người phụ nữ đang lơ lửng giữa không trung.

“Xem ra đây là các người tự tìm đường chết.” Nói xong những lời này, người phụ nữ liền xông tới, mạng nhện trên người cô ta cũng không ngừng vung về phía họ, ngay lập tức, Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh đều ngây người tại chỗ, chỉ có Vương Diệp phản ứng đủ nhanh để né tránh, tuy trên người hai người kia có mạng nhện, nhưng may mắn là không nhiều.

Và lúc này, Trương Khởi Linh cũng phản ứng cực nhanh, hất văng những mạng nhện đó, sau đó chạy đến bên cạnh Vương Diệp, anh giúp đỡ Vương Diệp.

Tất cả ánh mắt của người phụ nữ đều đổ dồn vào Vương Diệp, ai bảo anh chạy nhanh nhẹn nhất, hơn nữa, Vương Diệp là người kiêu căng nhất.

Trong lúc người phụ nữ đang tức giận, Vương Diệp thấy cô ta như vậy, cũng chỉ cười nhạt, anh nắm chặt con dao trong tay, trực tiếp xông tới, ngay khoảnh khắc mạng nhện bay thẳng đến, Vương Diệp cũng không sợ hãi, mà nghiêng người sang một bên né tránh.

Vừa mới né xong, con dao trong tay anh liền bị mạng nhện dính chặt.

Vương Diệp nhận ra điều bất thường, lập tức giật con dao của mình lại.

Nhưng lúc này, sức lực của anh đã không còn tác dụng lớn nữa, bởi vì mạng nhện có độ dính cực cao, thật sự không còn cách nào, Vương Diệp chỉ có thể lấy ra con dao găm của mình, sau đó nhảy lên bức tường bên cạnh.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Vương Diệp bay vút qua, sau đó, con dao găm trong tay trực tiếp lộ ra.

Ngay lập tức, người phụ nữ sững sờ tại chỗ, tuy né được, nhưng một chân của cô ta vẫn bị Vương Diệp chặt đứt, tuy đó là chân nhện, nhưng người phụ nữ lại phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Nhìn người trước mặt, Vương Diệp thật sự khó mà tưởng tượng, cô ta là đồng loại của mình.

Thà nói cô ta là một quái vật khoác lên vỏ bọc của đồng loại.

Cách nói như vậy, Vương Diệp càng dễ chấp nhận hơn.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, người phụ nữ không hề hay biết, cô ta chỉ nhìn cái chân bị đứt của mình, cuối cùng không ngừng la hét về phía Vương Diệp.

Thấy người phụ nữ tức giận như vậy, Vương Diệp chỉ cười nhạt.

Những người khác thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được nói với anh.

“Cậu không sao chứ, thứ này e là sẽ gọi đồng bọn của nó đến đấy.” “Đúng vậy, nếu chuyện này thật sự xảy ra, thì tình hình chắc chắn là không thể tưởng tượng nổi.” Mọi người lải nhải không ngừng.

Vương Diệp nghe vậy, lại tỏ ra không hề lay chuyển.

Trong lúc anh lùi lại hai bước sang bên cạnh, cũng nhìn xung quanh môi trường.

Mặc dù người đang đứng trên rìa vách đá, trông có vẻ cao ngạo đứng đó, nhưng Vương Diệp trong lòng cũng hiểu một đạo lý, nếu người phụ nữ thật sự có đồng loại khác, thì khi những đồng bọn đó đến, mọi chuyện tuyệt đối sẽ không thể vãn hồi.

Nghĩ đến đây, Vương Diệp cũng không còn khách khí nữa, mà chạy đến trước mặt người phụ nữ.

Dưới sự chú ý của người phụ nữ, con dao găm trong tay Vương Diệp lại một lần nữa vung chém qua, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, người phụ nữ đã bị Vương Diệp đánh cho liên tục lùi bước.

Những người khác nhìn Vương Diệp, họ đều không nhịn được phát ra tiếng kinh hô.

Ngô Lão Cẩu là người kích động nhất, ông ta trực tiếp vỗ tay cho Vương Diệp, sau đó với vẻ mặt kích động nói.

“Tiểu tử, cậu cũng quá giỏi rồi đấy chứ?” “Tôi quả nhiên không nhìn lầm người.” “Tôi đã biết gã này bản lĩnh mạnh mà.” Mọi người lải nhải không ngừng.

Vương Diệp nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ.

Và lúc này Ngô Lão Cẩu lại nhìn về phía Vương Diệp, với vẻ mặt trầm tư.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, Ngô Lão Cẩu đã trực tiếp chỉ về phía sau anh lớn tiếng nói.

“Cậu mau nhìn, đó là cái gì?” Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp quay đầu nhìn lại, vậy mà là một đám nhện con.

Những người khác tuy đã phản ứng lại, nhưng họ cũng lo lắng chọc giận người phụ nữ.

Một khi người phụ nữ muốn lấy mạng họ, thì họ coi như xong đời rồi.

Giờ đây, họ chỉ có thể nghĩ cách khác, lén lút hành động bên cạnh, nếu không thật sự dùng những mưu kế táo bạo đó, chỉ sợ người phụ nữ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Mọi người vừa nghĩ vừa lùi sang một bên.

Nhưng ở một bên khác, Vương Diệp lại nhận ra có gì đó không ổn.

Người phụ nữ trước mặt tuy vẫn luôn né tránh, còn gọi cả những con nhện con ra, nhưng không hiểu sao, tình trạng của cô ta vậy mà trở nên vô cùng suy yếu, ngoài ra, gò má cô ta cũng dần dần trở nên tái nhợt.

“Cô bị sao vậy?

Sao không tấn công tôi?” Anh vẫn luôn muốn làm như vậy, có ích lợi gì chứ, Vương Diệp còn chưa nghĩ rõ, người phụ nữ đã bắt đầu phát ra tiếng kêu thét xé lòng, sau đó, quay đầu nhìn Vương Diệp, dùng hết sức lực của mình nói ra mấy chữ còn lại.

“Ta nguyền rủa các người xuống địa ngục.” Nói xong mấy chữ này, người phụ nữ liền không thèm để ý đến Vương Diệp nữa, cô ta cứ như vậy nhắm mắt lại, không nói gì thêm, nhưng bụng cô ta lại từ từ nứt ra, tuy là bụng nhện, nhưng ngay khoảnh khắc bụng cô ta nứt ra, Vương Diệp cũng nhìn thấy một ít thứ màu trắng chảy ra.

Đó không phải là chất lỏng, mà là những quả trứng côn trùng kỳ lạ, chắc hẳn là trứng nhện.

Trong lúc Vương Diệp đang phỏng đoán, cũng vội vàng nói với những người bên cạnh.

“Chuẩn bị sẵn sàng đi.” Nghe lời Vương Diệp nói, những người bên cạnh đều gật đầu, Ngô Lão Cẩu giơ ngọn đuốc trong tay lên, nhìn những con nhện con bên cạnh Vương Diệp, liền với vẻ mặt nhanh chóng chạy tới, sau đó, ném ngọn đuốc qua.

Ngọn đuốc lăn mấy vòng trên không trung, trực tiếp đánh chết một con nhện con đang định tiếp cận Vương Diệp.

Và Vương Diệp cũng nhanh nhẹn nhặt lấy ngọn đuốc, chỉ là anh vừa nhặt ngọn đuốc lên, đã chú ý thấy xung quanh có không ít nhện đen, những con nhện đó ngoại trừ cái đầu không giống người phụ nữ, thì những chỗ khác đều giống người phụ nữ, chỉ khác về kích thước.

Nhưng mục tiêu của những con nhện đen đó không phải là anh, mà là một hướng khác.

Vương Diệp còn chưa nghĩ ra chuyện này là thế nào, tiếp theo, một chuyện khiến người ta bất ngờ cũng đã xảy ra.

Những con nhện đen đó đều chạy đến bên cạnh những quả trứng côn trùng màu trắng, sau đó, chúng bắt đầu ăn trứng côn trùng.

Trong lúc chúng ăn trứng côn trùng, những âm thanh nhai nuốt đó cũng vang lên bên tai.

Bất kể là Vương Diệp hay Ngô Lão Cẩu, khi họ nghe thấy, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, Ngô Lão Cẩu phản ứng lại, liền lập tức lớn tiếng hét về phía Vương Diệp.

“Đừng ở đó nữa, bây giờ chúng nó đi ăn đồng loại của mình, chỉ nói rõ hai điểm, một là chúng nó thật sự muốn diệt sạch chúng ta, điểm khác là những quả trứng côn trùng này có vấn đề khác.” Hoặc có lẽ đó là một cách tiến hóa.

Không ai hiểu, chuyện này là thế nào, Ngô Lão Cẩu cũng không có tâm trạng giải thích, chỉ có thể nhìn xung quanh môi trường, rồi cúi đầu nhìn la bàn, ông ta đang tích cực tìm kiếm phương pháp rời đi.

Nhưng mộ thất trước mặt này, không biết từ lúc nào, vậy mà đã biến thành một mật thất nhỏ xíu.

Mọi người vì thế mà vô cùng kinh ngạc.

Vương Diệp nhìn họ một cái, ngay lập tức liền ném ngọn đuốc trong tay mình về phía những quả trứng côn trùng màu trắng.

Đây là thủ đoạn duy nhất để ngăn chặn chúng tiến hóa.

Cái gọi là Hắc Cẩu, có lẽ cũng là một cách tiến hóa.

Vương Diệp thầm tính toán trong lòng, có quá nhiều câu trả lời và điều chưa biết đang chắn trước mắt, cũng không ai hiểu tất cả những điều này phải xử lý thế nào.

Sau khi ngọn đuốc được ném qua, những quả trứng côn trùng màu trắng đó vậy mà không bị ngọn lửa ăn mòn, nhưng những con nhện đen kia lại vì ngọn lửa mà thu liễm một chút, không còn điên cuồng ăn uống như vừa rồi nữa.

Nhưng dù vậy, những con nhện đen đó cũng không khách khí với Vương Diệp.

Một bộ phận nhỏ nhện đen trực tiếp quay đầu thương, chúng nhắm mục tiêu vào Vương Diệp, và lúc này Vương Diệp cũng phát hiện, thân hình của chúng rõ ràng đã lớn hơn một vòng.

Và lúc này, Vương Diệp cứ thế sững sờ tại chỗ.

Khi một bộ phận nhện đen đó lao tới, bất kể là mạng nhện chúng phun ra, hay những phương thức tấn công khác, đều mang lại cho người ta cảm giác ngột ngạt cực độ.

Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp trước mặt, ông ta cũng chỉ do dự một chút, liền quả quyết mở miệng nhắc nhở.

“Bây giờ chúng ta đi tìm phương pháp rời đi, cậu ở đây phải hết sức cẩn thận.” Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu, không có ý kiến gì về điều này, nhưng cái gọi là cẩn thận thì có tác dụng gì chứ, khi những con nhện đen đó lao tới, còn có một bộ phận nhỏ nhện đen, vậy mà đã hất ngọn đuốc đến chỗ khác.

Rất hiển nhiên, những quả trứng côn trùng màu trắng này thật sự đã mang lại sự tiến hóa cho chúng, khi anh quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh, hai gã đó tuy đang tích cực tìm kiếm phương pháp rời đi, nhưng, mật thất trước mặt làm sao có thể dễ dàng như họ tưởng tượng được.

Nhận thấy điều bất thường, Vương Diệp cũng không lãng phí thời gian trên người những con nhện đen này, thà tìm được lối ra trước để giữ an toàn cho bản thân, còn hơn là khơi mào cho những con nhện đen này tấn công.

Thấy Vương Diệp cũng chạy tới, Trương Khởi Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó vỗ vai Vương Diệp nói.

“Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ thôi.” Anh lộ ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, mà bây giờ, loại lời này e rằng chỉ có người vô tâm vô phế như anh ta mới nói ra được.

Vương Diệp lắc đầu, không dây dưa quá nhiều với anh ta, nhưng nhìn những con nhện đen nhỏ phía trước, Vương Diệp nhận ra bây giờ không còn cơ hội nữa, bởi vì những con nhện đen nhỏ đó không còn là những con nhỏ xíu nữa.

Sau khi ăn xong những quả trứng côn trùng màu trắng đó, thân hình của chúng đã có xu hướng lớn dần lên bằng mắt thường có thể thấy được.

Ngay khoảnh khắc đó, điều mọi người nhìn thấy, cũng là những con nhện đen dày đặc.

Nhìn những thứ đó, mọi người không khỏi phát ra tiếng kinh hãi, Ngô Lão Cẩu là người sợ hãi nhất, nhìn Vương Diệp bên cạnh, Ngô Lão Cẩu không nhịn được mở miệng nói.

Chương 1505

“Thứ này chúng ta thật sự đối phó nổi sao?” Lời tuy nói vậy, nhưng Ngô Lão Cẩu đã chuẩn bị sẵn sàng, Vương Diệp không đáp lại ông ta, mà ném cái chai trong tay mình ra, bên trong chai là vật liệu dễ cháy nồng độ cao, ngay khoảnh khắc được ném qua, những con nhện đó cũng lập tức nuốt chửng.

Tốc độ đó nhanh đến mức Vương Diệp không kịp phản ứng.

Những người khác nhìn Vương Diệp, cũng không khỏi mở miệng nói.

“Tình huống này hình như không ổn lắm nhỉ!” Nghe lời họ nói, Vương Diệp không đáp lại, mà ném ngọn đuốc trong tay qua.

Rất nhanh, một mảng lớn nhện đen cứ như vậy, bốc cháy trong ngọn lửa.

Nhìn chúng, Vương Diệp không khỏi cười nhẹ.

Những người khác thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được trêu chọc anh nói.

“Cậu đúng là lợi hại thật.” “Nếu không có cậu ở đây, chúng tôi có lẽ đã mất mạng từ lâu rồi.” Mọi người lải nhải nói.

Nhưng Vương Diệp không đáp lại, mà nhìn về bốn phía, những con nhện đen đó quả thực bị ngọn lửa khổng lồ thiêu đốt đến không còn lại bao nhiêu, nhưng chúng cũng đang chạy tán loạn, đến nỗi ngọn lửa trên người chúng kéo theo mọi thứ xung quanh.

Rõ ràng đây chỉ là một mật thất.

Liên tiếp những ngọn lửa bùng cháy ở đây, lượng oxy tiêu hao cũng cực lớn.

Ngay cả khi những người này phản ứng nhanh chóng lao tới, dập tắt những ngọn lửa đó.

Nhưng lượng oxy ở đây đã cạn kiệt, tất cả mọi người đều thở hổn hển ngã lăn ra bên cạnh, Vương Diệp thấy trán họ đổ mồ hôi lạnh, cũng hiểu tình hình không hề lạc quan.

“Mau lại đây giúp, tôi tìm thấy lối ra rồi.” Vừa nói, Vương Diệp vừa gỡ những viên gạch xuống.

Động tác của anh cực kỳ nhanh chóng.

Ngô Lão Cẩu và những người khác cũng lập tức đi tới, nhưng, khi họ đi tới, lại loạng choạng, hiển nhiên, họ có chút đứng không vững.

Và Vương Diệp thấy họ như vậy, cũng không khỏi mở miệng nói.

“Cố gắng lên, nếu bây giờ các người ngã xuống, thì cho dù có tìm thấy lối ra ngay lập tức, các người cũng không thể sống sót ra ngoài, còn sẽ quên mất tông chỉ của Ngô gia.” Anh dường như rất hiểu Ngô gia, nghe những lời đó, Ngô Lão Cẩu không nhịn được nhíu mày, ban đầu ông ta muốn nghi ngờ Vương Diệp một chút, nhưng không ngờ, giây tiếp theo, Vương Diệp thật sự đã gỡ một mảng lớn gạch xuống.

Động tác của anh nhanh đến mức khiến mọi người trợn mắt há mồm, ngay khoảnh khắc oxy tươi tràn vào, tất cả mọi người đều hít thở sâu một hơi, sau đó, quay đầu nhìn Vương Diệp, cảm kích nói lời cảm ơn.

Nghe lời họ nói, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Nhưng khi nhìn về phía Trương Khởi Linh, sắc mặt Vương Diệp trở nên vô cùng khó coi.

“Trông anh có vẻ không ổn, có phải bị nhện cắn rồi không?” Anh chỉ tùy tiện đoán một câu, lúc đó Trương Khởi Linh muốn đi cứu anh, ai ngờ còn chưa kịp cứu Vương Diệp ra, tay Trương Khởi Linh đã bị chích đau một cái, lúc đó anh ta phát ra tiếng kêu khẽ, Vương Diệp vẫn còn nhớ.

Và giờ đây đối mặt với câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh không khỏi trở nên khó coi.

Ban đầu anh ta muốn giấu giếm chuyện này, dù sao làm lớn chuyện cũng không có lợi cho mọi người, quan trọng nhất là, anh ta cũng không muốn trở thành gánh nặng cho Vương Diệp, bây giờ Vương Diệp nói thẳng thừng như vậy, Trương Khởi Linh cũng không thể không gật đầu thừa nhận.

Sau khi anh ta gật đầu, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

“Hèn chi trạng thái của anh tệ như vậy.” Nhìn thoáng qua, giống như một tờ giấy trắng, cả người đều có cảm giác chao đảo sắp ngã, nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh không khỏi cười nhẹ, sau đó, nhìn bàn tay mình, với vẻ mặt phức tạp nói.

“Vậy cậu nói xem, tôi đang bị làm sao?” Trên tay anh ta có hai vết chích nhỏ.

Tuy máu đã ngừng chảy, nhưng vết chích nhỏ đã biến thành màu tím đen, và Trương Khởi Linh thì vịn vào bức tường bên cạnh từ từ ngồi xuống, bởi vì bên trong là mật thất, lượng lớn khí oxy đã bị đốt cháy hết, đến mức Trương Khởi Linh lúc đó căn bản không có tâm trạng để xử lý vết thương.

Bây giờ cho dù có năng lực đó, nhưng Trương Khởi Linh cũng không có sức lực.

Anh ta chỉ có thể ngã vật ra bên cạnh, với vẻ mặt bất lực nhìn những người xung quanh, cho dù biết những người này không đáng tin cậy, nhưng con người trước khi chết, vẫn sẽ vô thức cầu cứu những người bên cạnh.

Và Vương Diệp chỉ liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, liền nhanh chân đi tới, anh đốt rách hai vết máu trên tay Trương Khởi Linh, sau khi đốt rách, phần thịt tím đen cũng bị Vương Diệp cắt bỏ, động tác của anh quá nhanh, Trương Khởi Linh chỉ cảm thấy một trận đau nhói kịch liệt.

Cơn đau dữ dội khiến Trương Khởi Linh không kìm được mở mắt, nhưng rất nhanh, cậu lại nhắm mắt lại.

Những người khác thấy Trương Khởi Linh như vậy, lại đầy vẻ phức tạp nói: “Cậu ráng chịu một chút, sẽ nhanh thôi.” “Đúng vậy, có Vương Diệp ra tay, những tình huống này thực ra đều có thể được giải quyết.” Mọi người líu lo nói không ngừng, Trương Khởi Linh nghe xong cũng chỉ nở một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, cậu quay đầu nhìn Vương Diệp một cái, sau đó, thần sắc bất đắc dĩ nói: “Tôi chịu được, nhưng có thể bảo bọn họ đừng nói chuyện nữa không?” Đám lão gia tử này cậy mình tuổi cao, từng trải nhiều, cứ ở trước mặt Trương Khởi Linh mà chỉ trỏ, điểm này khiến Trương Khởi Linh có chút bất mãn.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp cũng bật cười, rồi nhìn mấy người trước mặt, không chút khách khí nói: “Được rồi, các ông im lặng đi, đừng ảnh hưởng đến cậu ấy nghỉ ngơi.”

Tình trạng của Trương Khởi Linh thực ra không nghiêm trọng, nhưng Vương Diệp không chắc liệu việc cứu chữa tiếp theo của mình có thực sự hiệu quả không.

Tuy anh đã lấy thuốc giải, và những thứ đó cũng đã được bôi lên vết thương của Trương Khởi Linh.

Thế nhưng môi của Trương Khởi Linh đã tái đi, cái dáng vẻ suy yếu đó dường như đang nói với mọi người rằng cậu ấy bệnh nặng

rồi.

Cảm giác bất lực đó mang đến cho Vương Diệp giống như trái tim bị một bàn tay lớn siết chặt, khiến anh nghẹt thở, không thở nổi.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, Trương Khởi Linh cũng chỉ nhìn mọi người một cái, sau đó, cậu chậm rãi nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Cậu ấy dường như đã từ bỏ giãy giụa.

Vương Diệp tuy không yên tâm, nhưng cuối cùng vẫn để Trương Khởi Linh ngủ.

Anh tin Trương Khởi Linh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Đúng như Vương Diệp đoán, thời gian trôi qua nhanh chóng, tình trạng của Trương Khởi Linh tuy không mấy lạc quan, nhưng chỉ sau ba tiếng đồng hồ, Trương Khởi Linh đã tỉnh lại với tinh thần sung mãn.

Nhìn mọi người trước mặt, Trương Khởi Linh không khỏi cười nói với họ: “Các anh đang làm gì vậy?” Họ đều quay lưng lại với cậu, Trương Khởi Linh không khỏi tò mò.

Nghe Trương Khởi Linh hỏi, Ngô Lão Cẩu quay đầu nhìn cậu một cái, sau đó, đầy vẻ phức tạp nói: “Chúng ta vừa nãy cứ loanh quanh tại chỗ mấy vòng, nghi ngờ gặp phải Quỷ đả tường, giờ muốn xem thử có phải thực sự gặp phải chuyện này không?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa ném những tờ tiền giấy đang cầm trong tay sang một bên, vì tờ tiền giấy sắp cháy đến tay ông ta.

Thấy lão già này chật vật như vậy, Trương Khởi Linh cũng không khỏi khẽ cười.

Còn Vương Diệp chỉ đứng một bên nhìn hai người trước mặt, trên mặt anh mang vẻ suy tư và phức tạp.

Ngô Lão Cẩu đốt tiền giấy không có tác dụng gì, ngược lại, những làn khói đó còn mang theo vài phần ý vị rợn người.

Vương Diệp có chút bất mãn, trực tiếp nói với Ngô Lão Cẩu trước mặt: “Mấy phương pháp truyền thống cũ của ông sẽ không có ích đâu, bây giờ vẫn nên nghĩ cách khác để giải quyết mấy tình huống này đi.” Vương Diệp vừa nói vừa chỉ xuống đất dưới chân mình.

Ngô Lão Cẩu tuy sẵn lòng làm theo lời Vương Diệp, nhưng khi hai người đi về phía trước, lại không ngờ, lúc này Vương Diệp lại đột nhiên lớn tiếng chửi rủa vào không khí.

Anh chửi rất khó nghe, Ngô Lão Cẩu nghe mà mắt tròn miệng há.

Bốn phía tường vách, kể cả trần nhà và mặt đất, đều là màu xám xịt, không hề có bất kỳ trang trí, điêu khắc hay hoa văn nào.

Rõ ràng đây là con đường thoát hiểm mà những người kia cố tình đào ra.

Nhưng con đường thoát hiểm này lại mang đến cho họ sự kinh hãi vô tận, đó là cho dù họ đi theo bóng tối phía trước thế nào đi chăng nữa, cuối cùng họ đều sẽ quay về điểm xuất phát ban đầu.

Trương Khởi Linh khi biết được điều đó, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi.

Nhìn hai người phía trước, cậu không nhịn được nhíu mày.

Những tia sáng phía trước chập chờn, rõ ràng Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu vẫn đang đi lại ở đó, nhưng họ đi chưa được bao lâu, ánh sáng cũng dần trở nên yếu ớt, giây tiếp theo, ánh sáng dường như biến mất.

Nhưng bên cạnh Trương Khởi Linh lại truyền đến những âm thanh quen thuộc: “Chuyện này là sao?” “Chúng ta bây giờ lại quay lại rồi, xem ra chúng ta đã uổng công vô ích.” Ngô Lão Cẩu và Vương Diệp vừa nói, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi.

Hai người cúi đầu, không nói gì, dường như hiểu rằng lần Quỷ đả tường này thực sự không phải là thứ họ có thể đối phó dễ dàng.

Trương Khởi Linh thấy họ như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Tình huống của hai người, hẳn là không tệ đến thế chứ?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhướng mày.

Đối mặt với câu hỏi này, Vương Diệp không đáp lại, mà chỉ lặng lẽ đứng một bên, anh đang suy nghĩ cách phá giải cái Quỷ đả tường trước mắt. ...Bởi vì khi họ quay lại, những gì họ nhìn thấy, căn bản không phải là căn mật thất vừa nãy.

Những con nhện đen đã biến mất từ lâu.

Giờ đây, họ mắc kẹt ở đây, dù có thể được nghỉ ngơi an nhàn, nhưng sự an nhàn này phải trả giá bằng rủi ro cực lớn.

Ở một khía cạnh khác, Vương Diệp có thể thấy những phong ba bão táp mà họ sẽ gặp phải sau đó.

Những điều này không phải là thứ Vương Diệp muốn đối mặt.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, anh dứt khoát nói: “Cậu biết tôi là người thích lo xa, nên cậu cứ ở đây cùng họ, để họ bình tĩnh một chút, tôi đi nghĩ cách đột phá cái Quỷ đả tường trước mắt này.” Anh vừa nói vừa nghiến răng tiếp tục chạy về phía trước.

Thấy Vương Diệp cố chấp như vậy, Ngô Lão Cẩu lại tức giận nắm chặt nắm đấm hét lên: “Cậu là cái loại người gì vậy?

Đã thử bao nhiêu lần rồi, bây giờ vẫn còn có ích sao?

Cậu chi bằng bình tĩnh lại, nhận rõ hiện thực đi.” Ngô Lão Cẩu vội vã quát, nhưng Vương Diệp không nghe lọt tai.

Anh chỉ nhìn xung quanh, rồi nghiến răng nín thở, chạy một mạch đến cuối, nhưng khi anh chạy đến nơi.

Nơi phía trước lại truyền đến tiếng động quen thuộc.

Anh ngẩng đầu nhìn sang, Trương Khởi Linh vừa vặn quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc ánh mắt họ giao nhau, cả hai đều nhìn thấy một cảnh tượng khó quên suốt đời: phía sau Vương Diệp lại có một thứ kỳ lạ nhảy lên một cái.

Trước mặt Trương Khởi Linh cũng xuất hiện một cầu thang.

Nhưng cái cầu thang đó rất nhanh bắt đầu kéo dài, ngay sau đó, cầu thang biến thành một con đường bằng phẳng.

Trong ánh mắt chú mục của Vương Diệp, anh cứ thế chạy đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Tất cả những điều này diễn ra thật tùy ý, ung dung, thậm chí không có chút khúc mắc nào, cứ như con đường này vốn dĩ đã là như vậy.

Nhưng sau khi phát hiện vấn đề này, Vương Diệp cũng không cam lòng, nhưng sau nhiều lần thử đi thử lại, những gì anh nhận được không chỉ là sự tiêu hao thể lực, mà hơn nữa vẫn là sự ổn định như mọi khi, không hề xuất hiện cái gọi là cầu thang như vừa rồi.

Và lúc này, Vương Diệp cứ thế đứng tại chỗ.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt anh, cũng không nỡ làm anh buồn, lập tức khẽ vỗ vai Vương Diệp, hạ giọng nói: "Những chuyện này đều là chuyện nhỏ, không cần quá lo lắng." Nhưng Vương Diệp nghe những lời như vậy, lại không khỏi thấy buồn cười.

Anh lắc đầu, không để ý đến Trương Khởi Linh.

"Cậu rõ ràng đã nhìn thấy những thứ đó." Cuối cùng, Vương Diệp nhìn Trương Khởi Linh, đầy vẻ cố chấp nói.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu: "Cậu đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, những thứ vừa xuất hiện, có thể là do hoa mắt.” Vừa nói, thần sắc cậu cũng đầy vẻ kỳ quặc và ngập ngừng.

Cậu đang né tránh tất cả những điều này, cũng đang tìm cách tránh những thông tin trọng điểm.

Còn Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói, cũng chỉ khẽ cười.

Anh không dây dưa với Trương Khởi Linh nữa, mà tiếp tục chạy không ngừng ở đây.

Thấy Vương Diệp bộ dạng như vậy, Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mở miệng nói: “Đừng lãng phí công sức nữa, tôi muốn phá giải rắc rối ở đây, vẫn phải bắt đầu từ việc nghiên cứu mặt đất dưới chân.

Cậu nhìn khu vực phía sau chúng ta kìa.”

Hiện giờ, tình trạng của Trương Khởi Linh cũng chỉ mới chuyển biến tốt một chút.

Tuy giọng nói còn đầy vẻ suy yếu, nhưng tinh thần của cậu lại đang cải thiện rõ rệt.

Lúc này Vương Diệp cũng dừng bước, anh tin những gì Trương Khởi Linh nói, nhưng khi quay đầu nhìn về phía bóng tối đó, sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên khó coi.

Chương 1506

Anh nắm chặt nắm đấm, từng bước đi tới, mặt đất dưới chân vẫn ổn định như vậy, không hề có chút vấn đề.

Khi đèn pin chiếu qua, không biết vì sao, mặt đất vốn là màu vàng, lại biến thành màu trắng.

Có thể là do ánh sáng đèn pin quá chói.

Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, sau đó quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trên mặt anh mang vẻ suy tư và phức tạp.

Đối phương chỉ nhìn anh một ánh mắt ngắn ngủi, liền lờ mờ cảm giác có gì đó không đúng, lập tức mở miệng nói: “Chuyện này chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, cậu lo lắng Vương Diệp rơi vào ảo giác, trực tiếp ra tay với mình, dù sao nơi này bản thân đã quỷ dị, lại thêm vết thương của cậu vừa mới lành, nếu Vương Diệp thực sự ra tay với cậu, thì điều chờ đợi cậu chắc chắn là vạn kiếp bất phục.

Thấy Trương Khởi Linh căng thẳng như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, sau đó vỗ vỗ vai cậu nói: “Thả lỏng đi, mấy chuyện nhỏ này làm sao làm khó được tôi chứ?” 19.

Nói xong, anh liền bắt đầu mò mẫm chậm rãi, vì mặt đất biến thành màu trắng, anh không cho rằng đó là do ánh sáng đèn pin gây ra, nên trong quá trình mò mẫm, anh còn gõ gõ, thậm chí nằm sấp trên mặt đất, để lắng nghe âm thanh bên trong.

“Cậu có phát hiện mới nào không?” Họ chủ động xúm lại hỏi han, tiếng líu lo vang bên tai, đổi lại cũng chỉ là sự bất lực của Vương Diệp: “Làm gì có nhiều phát hiện mới như vậy.” Nếu có thể tìm được một manh mối hữu ích, Vương Diệp cũng không đến nỗi đổ mồ hôi đầm đìa như bây giờ.

Tuy nhiên, đau đầu cũng không phải là cách tốt để giải quyết vấn đề.

Sau vài lần tìm kiếm, Vương Diệp lại phát hiện có một số điều kỳ lạ.

Đó là khi anh nhắm mắt lại, vẫn dùng tay chạm vào mặt đất dưới chân.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng rằng mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, ngoài ra còn có một số hạt kỳ lạ.

Những thứ này khiến Vương Diệp không khỏi kinh ngạc, nhưng khi anh cầm đèn pin soi kỹ, chỉ trong khoảnh khắc đó, Vương Diệp đã thấy những hạt gồ ghề không bằng phẳng đó biến mất.

Rõ ràng vừa nãy anh còn chạm vào, nhưng bây giờ những thứ đó dường như cũng biến mất, khi anh chạm vào chỉ có một mặt phẳng.

Ngay lập tức Vương Diệp biết vấn đề nằm ở đâu rồi.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp không kìm được cười kích động.

Thấy nụ cười trên mặt anh, Trương Khởi Linh cũng chỉ thần sắc hoảng hốt lắc đầu, sau đó đầy vẻ phức tạp nói: “Cậu đang làm gì vậy?” Cậu không hiểu nụ cười của Vương Diệp.

Và giờ đây, đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng chỉ thở dài qua loa, sau đó, trả lại đèn pin cho mọi người, tiếp đó nghiêm trang nói: “Sắp rồi, chúng ta sẽ tìm được cách rời đi, bây giờ các ông hãy kiên nhẫn đợi một chút đi.” Nói xong anh liền nhắm mắt lại, bắt đầu tự mình mò mẫm, ban đầu anh không cảm thấy gì cả, chỉ chạm vào một mặt phẳng, nhưng đến sau này, anh chạm vào những chỗ gồ ghề lồi lõm, lúc này Vương Diệp biết mình sắp rời đi rồi.

Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu tuy đang kiên nhẫn đợi phía sau Vương Diệp, nhưng trong quá trình chờ đợi, hai người họ cũng bị dọa cho mắt trợn tròn, nhìn Vương Diệp biến mất trước mắt.

Hai người rất khó hiểu nói: “Chuyện này là sao?” “Cậu đâu rồi?

Sao lại biến mất?” Họ lo lắng hô hoán.

Nghe thấy những âm thanh như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, sở dĩ biến mất là vì anh đã chạy vào một đường hầm khác.

Bây giờ anh có thể nghe thấy âm thanh từ phía bên kia, phần lớn là vì anh đã phát hiện ra đường hầm ở đây.

Do dự một lát, Vương Diệp liền nói bí quyết của mình cho họ.

Trương Khởi Linh nghe xong, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi.

Nhưng lại không nói gì thêm, mà làm theo lời Vương Diệp, nhắm mắt lại, bắt đầu từng chút một mò mẫm.

Trong quá trình mò mẫm, Trương Khởi Linh rất nhanh phát hiện, quả nhiên mình đã chạm vào những mặt đất gồ ghề lồi lõm đó.

Thế nhưng cậu không kìm được mở mắt ra, ngay trong khoảnh khắc đó, mọi thứ xuất hiện trước mắt lại thay đổi, Trương Khởi Linh cũng không khỏi đấm một cái vào ngực mình, sau đó đầy vẻ bực bội nói với Vương Diệp: “Tôi đúng là quá bất cẩn rồi.” Chỉ một chút không chú ý, cậu lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Những người bên cạnh thấy Trương Khởi Linh lại quay về, không khỏi khẽ cười, sau đó, họ nhắm mắt lại, làm theo lời Vương Diệp mà từng chút một mò mẫm.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh, họ đã tìm thấy một con dốc kỳ lạ.

Sau đó, Vương Diệp đi tới, kéo họ lại.

Mọi người bị Vương Diệp kéo xuống, trên mặt vẫn còn vài phần kỳ diệu và tò mò.

Còn Vương Diệp cũng biết họ từ đâu xuống, là từ trần nhà.

Tuy đây cũng là một đường hầm mới.

Nhưng trong đường hầm này, những gì Vương Diệp có thể cảm nhận được, cũng là một số dao động kỳ lạ.

Trong không khí dường như có thứ gì đó không ngừng cuộn trào tới.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng hỏi anh: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Hình như hơi nóng." Những thứ cuộn trào tới đó là những làn sóng nhiệt.

Nhận ra điểm này, Vương Diệp cũng biết sự việc trở nên nghiêm trọng, nhìn mọi người bên cạnh, anh dứt khoát vỗ vai họ nói: "Đừng chần chừ ở đây nữa, mau theo tôi chạy đi." Nghe Vương Diệp thúc giục, mọi người gật đầu, nhưng khi nhấc chân theo Vương Diệp chạy về phía trước, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy phía trước lại có vô số quả cầu lửa lăn xuống.

Những quả cầu lửa đó giống như rơi ra từ dung nham vậy.

Mọi người bị dọa cho mắt trợn tròn, Ngô Lão Cẩu càng đầy vẻ hoảng hốt nói: "Không đúng rồi, chúng ta không nên xuống đây chứ?" Ông ta có chút hối hận, nếu biết sớm sẽ gặp phải những chuyện này, ông ta càng nên cẩn thận hơn, chứ không phải hoảng loạn như bây giờ.

Ngô Lão Cẩu vừa suy nghĩ vừa kêu than thảm thiết.

Vương Diệp nghe lời Ngô Lão Cẩu nhưng không đáp lời, mà nhìn những quả cầu lửa trước mặt, thần sắc ngưng trọng nói: "Tôi có cách khác để đối phó." Nghe những lời như vậy, mọi người không khỏi khẽ cười, nhưng giây tiếp theo, hành động của Vương Diệp cũng khiến họ sững sờ tại chỗ.

Quả cầu lửa trước mặt lại bị Vương Diệp dùng xẻng sắt đánh trả lại.

Nhìn động tác của Vương Diệp, mọi người đều khẽ cười, nhưng giây tiếp theo khi nhiều quả cầu lửa hơn tràn đến, họ cũng biết có gì đó không đúng, liền một mạch chạy về phía trước.

May mắn là chạy chưa được bao lâu, họ đã nhìn thấy một cánh cửa.

Và lúc này Vương Diệp cũng đang theo sát phía sau họ, tuy những quả cầu lửa đó đáng sợ, nhưng tốc độ và động tác của anh cũng không hề kém cạnh.

Những thứ đó cứ thế bị Vương Diệp đánh trả lại.

Nhưng chúng đến với số lượng nhiều hơn.

Giờ đây, nhìn cánh cửa trước mặt, Vương Diệp cũng không chút khách khí tiến lên đẩy cửa ra.

Động tác của anh nhanh đến mức khiến mọi người sững sờ tại chỗ.

Khi cửa mở ra, một luồng gió lạnh buốt thổi tới, những quả cầu lửa phía sau lập tức hóa thành tro đen.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy quả cầu lửa như vậy, họ đều không khỏi khẽ lắc đầu.

Nhưng Vương Diệp thấy bộ dạng họ, lại thần sắc thản nhiên nói: “Chuyện nhỏ thôi, không cần lo lắng, mau đi vào trong đi.” Nói xong câu này, anh liền nhấc chân bước vào, nhưng trên mặt Ngô Lão Cẩu lại có vài phần do dự.

Ông ta biết lần này không dễ dàng có được Hắc Cẩu, nếu bây giờ quay lại, có lẽ họ còn một tia sinh cơ.

Nhưng nếu tiếp tục đi về phía trước, điều chờ đợi họ, chắc chắn là đường chết một con.

Nghe lời cảnh báo của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cũng chỉ đầy vẻ không để tâm vẫy tay: “Đừng nói những lời này nữa, bây giờ cơ hội còn lại cho chúng ta cũng chỉ có một chút như vậy, khi nào thì nó mới nhiều lên đây?” Anh nói là sự thật.

Ngô Lão Cẩu nghe xong cũng chỉ xấu hổ lắc đầu, ông ta không đáp lại, nhưng khi đi về phía trước, sắc mặt Ngô Lão Cẩu cũng trở nên khó coi, nơi này quá lạnh, chỉ đi chưa được mấy bước, ông ta đã cảm thấy xương cốt của mình, như bị người ta dùng kim châm vậy.

Đau đến mức ông ta không ngừng toát mồ hôi lạnh trên trán.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Ngô Lão Cẩu dứt khoát nói với anh: “Tôi cảm thấy tôi ở nơi này một lát cũng không chịu nổi.” Tất cả những điều này mang đến cho ông ta cú sốc thực sự khó tả.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, sau đó nhìn những người bên cạnh Ngô Lão Cẩu nói: “Các anh chăm sóc ông ấy đi, vì ông ấy không chịu nổi, vậy thì cứ để mấy chúng tôi lên xem tình hình.” Những người trẻ tuổi khỏe mạnh tự nhiên không sợ cái lạnh bên trong.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người đều gật đầu, cứ như vậy, họ theo bước chân Vương Diệp, đi dọc theo đường hầm phía trước, chưa được bao lâu, họ đã nhìn thấy một mộ thất, bên trong mộ thất đó đặt một cỗ quan tài lạnh lẽo.

Cái quan tài đó được làm từ băng, thảo nào nơi này lạnh đến vậy.

Trong lúc Vương Diệp kinh ngạc, Ngô Lão Cẩu lại cuống quýt đi tới, những người bên cạnh tuy đang đỡ ông ta, nhưng Ngô Lão Cẩu lại gạt tay họ ra.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngô Lão Cẩu không kìm được sốt ruột nói: “Thế nào?

Tình huống này có phức tạp không?” Ông ta vừa nói vừa đi tới, vẻ mặt sốt ruột đó khiến Vương Diệp bật cười.

Lúc này, Vương Diệp không chút do dự tiến lên kéo Ngô Lão Cẩu lại, nhưng không ngờ chỉ trong chớp mắt, một cơ quan đã bật ra.

Cái gai nhọn đó cứ thế xuyên qua cánh tay Ngô Lão Cẩu, đối phương phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đây là nhờ Vương Diệp đã kéo ông ta lại, nên cái gai nhọn đó mới không xuyên qua tim ông ta.

Ngô Lão Cẩu tuy phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, nhưng trong lòng lại vô cùng biết ơn Vương Diệp, ông ta nhìn Vương Diệp một cái, trên mặt nở một nụ cười phấn khích, sau đó khẽ gật đầu nói: “May mà có cậu, không thì tôi không biết phải làm sao!” Nói xong, Ngô Lão Cẩu không còn nhìn những thứ này nữa.

Ông ta bình tĩnh đến lạ, dù vết thương ở cánh tay trông có vẻ đáng sợ, nhưng ông ta vẫn vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, như thể không hề bị ảnh hưởng.

Những người khác thấy Ngô Lão Cẩu bộ dạng như vậy, đều không kìm được nói với ông ta: “Vết thương của ông khá nghiêm trọng, hay là băng bó trước đi!” “Đúng vậy, nếu không băng bó, lát nữa vết thương sẽ trở nên nghiêm trọng hơn.” Nghe những lời khuyên đó, Ngô Lão Cẩu cuối cùng khẽ gật đầu, ông ta đồng ý, nhưng trong quá trình họ băng bó, Ngô Lão Cẩu không khỏi nhíu mày rồi hít một hơi khí lạnh.

Nghe tiếng ông ta không ngừng hít khí lạnh, Vương Diệp cũng cười: “Lần sau nhớ cẩn thận một chút, đã từng tuổi này rồi, những mộ thất đã đi qua còn nhiều hơn số muối tôi ăn, sao bây giờ vẫn còn lỗ mãng như vậy?” Vương Diệp có chút không hiểu.

Nhưng Ngô Lão Cẩu không đáp lại, mà nhìn mấy người đang băng bó cho mình bên cạnh.

Nhìn động tác thành thạo của họ, Ngô Lão Cẩu không kìm được cảm thán: "Nhìn kỹ thuật băng bó này của họ, chính là do tôi một tay dạy dỗ mà ra.

Nếu không phải do tôi làm gương, nói trắng ra, với tuổi tác và kinh nghiệm của những người này, họ căn bản không thể nắm vững tất cả những điều này." Lão già này còn có tâm trạng nói đùa, Vương Diệp không đáp lại, mà nhìn cái quan tài phía trước.

Cơ quan được bố trí gần quan tài như vậy, xem ra những người kia cũng thật sự có năng lực.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, vừa nhặt một hòn đá trên mặt đất.

Nhìn mọi người phía sau, anh đột nhiên vẫy tay về phía họ, bảo họ lùi lại.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, mọi người gật đầu cứ thế từng bước lùi lại.

Chỉ là họ vừa mới đi được mấy bước, hòn đá Vương Diệp ném ra, gần như ngay lập tức đã kích hoạt một loạt cơ quan liên hoàn.

Khoảnh khắc đó, vô số dao và thương xuất hiện, tất cả mọi người đều bị dọa cho mắt trợn tròn, và lúc này, Vương Diệp cũng đã rời khỏi vị trí mình vừa đứng.

Nhưng không ngờ, những cơ quan này lại có thể bay xa đến vậy.

Nếu không phải Ngô Lão Cẩu và mấy người họ phản ứng nhanh nhạy, trốn đến chỗ xa hơn, có lẽ bây giờ họ đã trúng dao rồi.

Mọi người vừa nghĩ vừa khẽ lắc đầu.

Thấy vẻ mặt bất lực và ngập ngừng của những người này, Vương Diệp cũng không để tâm, chỉ đầy vẻ thản nhiên nói: "Đây đều là chuyện nhỏ." Anh dang hai tay ra, vẻ mặt bình thản.

Nghe những lời như vậy, mọi người cũng chỉ xấu hổ lắc đầu.

Đối với những suy nghĩ của Vương Diệp, họ cũng không cách nào nói gì, chỉ có thể kiên nhẫn đợi bên cạnh.

Cứ thế, sau nhiều lần thử, những cơ quan đó cứ thế bị Vương Diệp tiêu hao không ngừng.

Những hòn đá không ngừng được ném đi, cơ quan cũng xuất hiện hết lần này đến lần khác, nhưng số lượng dao và thương bật ra lại dần dần ít đi.

Chưa được bao lâu, những cơ quan đó ngoài việc mở ra lỗ trống, bên trong đã không còn thứ gì xuất hiện.

Những vũ khí đó tuy đổ la liệt trên mặt đất, những lưỡi dao sắc bén khiến người ta nhìn vào không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nhưng rắc rối trước mắt cuối cùng cũng qua đi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi giơ ngón cái lên, ông ta đầy vẻ phấn khích khen ngợi Vương Diệp.

Đối mặt với lời của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đến bên cạnh quan tài.

Tuy quan tài được làm bằng băng khối, nhưng khi anh thắp cây nến trong tay.

Cây nến cứ thế chậm rãi cháy lên, còn cái quan tài trước mặt cứ thế bị Vương Diệp đẩy mở một khe hở nhỏ.

Mọi người nhìn động tác của Vương Diệp, đều không khỏi phấn khích, họ cầm đèn pin, từng nhóm hai ba người chạy đến bên cạnh Vương Diệp.

Chương 1507

Từng người một đầy vẻ lanh lợi giúp Vương Diệp chiếu đèn pin.

Thấy những người này như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi lắc đầu, sau đó đầy vẻ phức tạp nói: “Bây giờ tạm thời không cần làm những chuyện như vậy.” Nghe Vương Diệp dặn dò, mọi người đều khẽ gật đầu.

Họ không còn chiếu đèn pin bên cạnh, nhưng vẫn giữ một chiếc, giúp Vương Diệp chiếu sáng tình hình bên trong.

Rất nhanh, bên trong ngoài một số đồ tùy táng kỳ lạ ra, họ cũng không nhìn thấy thi thể của ai cả.

Nhất thời, mọi người đều có chút sốt ruột.

Những đồ tùy táng đó họ đã thấy không biết bao nhiêu lần trước đây, giờ nhìn thấy không những không có chút hiếm lạ nào, mà còn có chút phản cảm, bởi vì những thứ này có thể sẽ khiến họ gián tiếp bỏ lỡ Hắc Cẩu.

Trong lúc mọi người đang suy tư.

Vương Diệp thấy họ như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Đừng sợ hãi, đây là chuyện nhỏ thôi.” Nói xong, anh liền trực tiếp đẩy nắp quan tài ra hơn một nửa, sau đó, một đôi chân phụ nữ xuất hiện trước mặt, ngoài đôi chân phụ nữ ra, còn có quần áo cô ấy đang mặc.

Khi ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp.

Ngay cả Vương Diệp cũng đứng một bên mắt tròn miệng há nhìn.

Qua một lúc lâu, Ngô Lão Cẩu mới cảm thán với người bên cạnh: “Nói thật, những thứ chúng ta nhìn thấy bây giờ, tuyệt đối có thể bỏ xa những thứ đã thấy trước đây một đoạn dài.” Không ai biết ông ta đến gần từ lúc nào, tóm lại khi câu nói này thốt ra, cũng khiến Vương Diệp không khỏi cười, anh liếc Ngô Lão Cẩu một cái, dứt khoát đẩy nắp quan tài xuống hẳn, lúc này người phụ nữ hoàn chỉnh hiện ra trước mặt.

Nhưng trên mặt người phụ nữ, lại có một tấm vải trắng kỳ lạ.

Tuy nhiên thứ đó không thể gọi là vải trắng, chỉ có thể là khăn tay, trên đó còn có thêu một bông hoa màu đỏ.

Vương Diệp chỉ nhìn một cái rồi thu ánh mắt lại.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được phấn khích nói với anh: “Chúng ta cũng nên vén tấm màn bí ẩn của cô ấy ra chứ!” Trương Khởi Linh muốn nhìn xem người phụ nữ trông như thế nào.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại lắc đầu từ chối.

Trong mắt anh mang vẻ sắc bén và phức tạp.

Lý trí mách bảo anh, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là những thứ đang gặp phải hiện giờ.

Nếu thực sự kéo tấm vải trên mặt người phụ nữ xuống, Vương Diệp tin rằng bây giờ bọn họ chắc chắn phải chết.

Bởi vì đây là sự bất kính đối với người đã khuất.

Dưới thái độ cứng rắn của Vương Diệp, mọi người đều thay đổi suy nghĩ ban đầu, họ không tìm mọi cách để kéo tấm vải trên mặt người phụ nữ xuống, tuy dáng người phụ nữ nhìn là biết vẻ ngoài chắc chắn sẽ tuấn tú.

Nhưng những lời Vương Diệp nói, họ cũng ghi nhớ trong lòng.

Cứ như vậy, mọi người cẩn thận từng li từng tí kiên nhẫn đợi bên cạnh.

Và lúc này, Vương Diệp tìm một vòng, cũng không tìm thấy thứ gì quan trọng bên cạnh người phụ nữ.

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, đối phương lại đầy vẻ phấn khích nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Ông có ý gì vậy?

Cô ta đã là một thi thể rồi, ông vậy mà còn hai mắt sáng rỡ, chẳng lẽ không cảm thấy mình ghê tởm sao?” Vương Diệp vừa nói vừa túm cổ áo Ngô Lão Cẩu.

Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu cả người rùng mình một cái, sau đó, run rẩy bảo Vương Diệp buông tay ra.

Nhưng Vương Diệp không đáp lại ông ta, mà thần sắc lạnh lùng nhìn người này.

Khí thế áp bức trên người anh quá nặng nề, loại áp lực đó trong khoảnh khắc lan tới, Ngô Lão Cẩu ý thức được có gì đó không đúng, vội vàng né sang một bên, ông ta cố gắng né tránh ánh mắt của Vương Diệp.

Nhưng không ngờ, Vương Diệp túm cổ áo ông ta, kéo ông ta lại gần mình hơn.

“Tôi chỉ muốn biết chuyện này là sao.” Anh hy vọng Ngô Lão Cẩu cho mình một câu trả lời hợp lý, nếu ông ta thực sự có hứng thú với thi thể này, thì tiếp theo, Vương Diệp sẽ không dễ dàng tha cho ông ta.

Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi nắm chặt nắm đấm, sau đó, đầy vẻ run rẩy cười nói với Vương Diệp: “Tôi không phải vì vẻ ngoài của cô ấy, tôi chỉ muốn nhìn cái tấm vải trên mặt cô ấy mà thôi, thứ đó biết đâu có thể giúp chúng ta.” Ông ta vừa nháy mắt đưa tình, vừa mang trong tư thái một loại khao khát và mong mỏi không thể diễn tả được.

Vương Diệp không hiểu, dứt khoát ném Ngô Lão Cẩu sang một bên, đồng thời chỉ vào quan tài bên cạnh mình nói: “Ông đừng nghĩ đơn giản như vậy, cô ấy không phải thứ ông có thể chạm vào, mau bỏ ngay cái ý định này đi.” Lời này anh nói cực kỳ nghiêm túc.

Ngô Lão Cẩu nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, lại không kìm được nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh mà thở dài: “Ông nói ông việc gì cứ phải làm những chuyện này chứ?

Cho dù thứ này quả thực như ông nói, có thể mang lại cho chúng ta sự giúp đỡ nhất định, nhưng, thứ này thực sự quá tà môn rồi, vẫn là đừng đụng vào. ...” Mọi người xúm quanh Ngô Lão Cẩu, líu lo nói.

Nghe lời họ, Ngô Lão Cẩu chỉ gật đầu, trông có vẻ đã nghe lọt tai, nhưng sắc mặt lại không khỏi trở nên khó coi, ông ta biết những lời những người này nói, thậm chí thực ra không đáng để bận tâm.

Đặc biệt là khi người phụ nữ trước mặt này, ngoài việc lặng lẽ nằm trước mặt họ ra, cô ấy không làm được bất cứ điều gì, và tấm vải trên mặt cô ấy, cũng chính là thứ Ngô Lão Cẩu cần.

Những lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu đương nhiên đã nghe lọt tai, nhưng so với tất cả những điều này, điều quan trọng hơn vẫn đang chờ đợi ông ta ở phía trước.

Ông ta thực sự không cam lòng, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Vương Diệp cứ nghĩ ông ta đã ngoan ngoãn rồi, chuẩn bị nhấc nắp quan tài lên, đóng cái quan tài này lại.

Anh chào hỏi người phụ nữ trước mặt, sau đó, đi đến bên cạnh nắp quan tài, trong lúc nhấc nắp quan tài lên, anh cũng cẩn thận đẩy nó về phía trước, nhưng không ngờ Ngô Lão Cẩu lại hành động cực nhanh.

Một vật màu trắng chợt lóe qua trước mặt.

Vương Diệp không chú ý đến, mà nhìn chằm chằm nắp quan tài đang đóng lại.

Thế nhưng nắp quan tài trước mặt dường như không thể đóng kín, vẫn còn một khe hở rất nhỏ lộ ra ngoài.

Nhìn khe hở này, Vương Diệp không khỏi cau mày, sau đó nhìn những người ~đứng cạnh nói: “Mọi người tới giúp một tay, làm sao cho cái thứ này biến mất đi.” Nghe Vương Diệp nói, mọi người đều gật đầu.

Bọn họ chủ động đến giúp đỡ, nhưng một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, khe hở trước mắt này, bất kể bọn họ điều chỉnh nắp quan tài thế nào cũng không thể đóng kín được.

Ngô Lão Cẩu vì đã lấy miếng vải trắng kia xuống nên giờ có chút chột dạ.

Nhìn về phía Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu run rẩy một lúc lâu, cuối cùng mở miệng nói với cậu: “Tình hình bên cậu thế nào?

Có phải tại nắp quan tài vốn dĩ đã như vậy không?” Nhưng lời Ngô Lão Cẩu vừa thốt ra, Vương Diệp đã bật cười.

Nhìn người trước mặt, cậu chế nhạo không chút khách khí: “Ông bị bệnh à?

Nắp quan tài không thể nào như vậy được, dù trông nó giống như làm từ băng đá, nhưng chỉ cần chạm vào là biết đó là ngọc thạch thượng hạng, cộng thêm bên trong có nhiều đồ vật bồi táng tốt như vậy, nên không thể nào có khuyết điểm như thế.” Lời này cậu nói vô cùng nghiêm túc.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cũng không khỏi khẽ lắc đầu, trong lòng có một nỗi sợ hãi khó tả, ông ta lo lắng Vương Diệp sẽ biết chuyện mình đã lấy miếng vải che mặt kia xuống.

Nhưng Vương Diệp dường như không phát hiện ra, cậu vẫn đang tìm kiếm vấn đề ở chỗ đó.

Bởi vì chiếc nắp này là do cậu mở ra, nên giờ dù thế nào cậu cũng phải đóng nó lại.

Những người bên cạnh tuy đang giúp đỡ, nhưng khi khe hở ngày càng lớn, sắc mặt không ít người đã trở nên khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mắt, mọi người nói với vẻ phức tạp: “Hỏng rồi, hỏng rồi, tình hình này xem ra thật sự tệ rồi.” “Đúng vậy, anh nhìn kỹ xem, nắp quan tài không những không đóng được, mà khe hở này sao lại còn ngày càng lớn ra vậy?” Lời nói của mọi người khiến Trương Khởi Linh không khỏi mở to mắt.

Anh cúi xuống nhìn một cái, phát hiện những gì họ nói quả thật là như vậy.

Ngô Lão Cẩu tuy chỉ đứng nhìn ở bên cạnh, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Ông ta không dám đến gần, sợ miếng vải che mặt trong tay mình sẽ bị những người kia phát hiện.

Mấy người vốn quen tính cách của Ngô Lão Cẩu, nhìn thấy ông ta đứng ở xa, vẻ mặt căng thẳng liếc nhìn, trong khoảnh khắc cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, liền không kiêng dè nói với Ngô Lão Cẩu: “Ông đứng đó nhìn cái gì?” “Ông có phải đã chạm vào thứ gì không nên chạm không?” “Nếu đúng vậy thì ông mau lấy ra đi, đừng làm lãng phí thời gian của chúng tôi.” Mọi người vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, nghe những lời này, Ngô Lão Cẩu không khỏi giật mình trong lòng, sau đó, vẻ mặt căng thẳng giải thích: “Mấy người đừng nói bậy, tôi không chạm vào cái gì cả.” Nói xong câu này, Ngô

Lão Cẩu liền hoảng sợ quay đầu đi, ông ta không muốn nhìn những người này nữa, thậm chí còn hơi căng thẳng nhìn quanh, ông ta muốn rời khỏi đây, nhưng những cử chỉ đó của ông ta, Vương Diệp cũng đã chú ý thấy.

Lúc này, Vương Diệp không nói thêm lời vô nghĩa với Ngô Lão Cẩu, cậu đi đến cạnh Ngô Lão Cẩu, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai đối phương.

Ngô Lão Cẩu giật mình, trong mắt ánh lên vài phần kinh hãi và phức tạp, nhưng rất nhanh lại cúi đầu xuống, giả vờ như mình không có ý nghĩ đó, nhưng Vương Diệp sớm đã nhìn thấu bộ dạng này của ông ta.

“Chuyện này là sao?

Ông giải thích cho tôi nghe đi.” Cậu chỉ vào hướng quan tài, yêu cầu Ngô Lão Cẩu cho mình một câu trả lời.

Những người bên cạnh nghe Vương Diệp nói, đều không khỏi đi tới, từng người một nói với vẻ phức tạp: “Cậu đừng làm chuyện như vậy.” “Chuyện này có chút quá vô lý rồi.” “Đúng vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không làm gì quá sai.” Mọi người vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp.

Bọn họ hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh hơn một chút.

Dù sao Ngô Lão Cẩu cũng là đồng đội của bọn họ, không phải thuộc hạ của Vương Diệp, hiện tại Ngô Lão Cẩu dù thật sự đã làm chuyện gì quá đáng, nhưng cũng không đến lượt Vương Diệp trách móc phải không?

Mọi người vừa suy nghĩ vừa nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh cười.

Bọn họ vươn tay, trực tiếp khoác vai Ngô Lão Cẩu, đồng thời nói với Vương Diệp một cách nghiêm túc: “Ngô Lão Cẩu theo chúng tôi lâu như vậy rồi, ông ta là người thế nào, chúng tôi đều hiểu rõ." "Đúng vậy, nếu ông ta thật sự lấy những thứ đó, ông ta nhất định sẽ thừa nhận, bây giờ ông ta sợ hãi, có lẽ cũng chỉ vì những chuyện khác thôi." "Không sai, cậu đừng hiểu lầm tất cả những chuyện này." Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhướng mày, nhưng những lời này không thể xoa dịu không khí, rất nhanh, Vương Diệp đã sa sầm nét mặt, đồng thời, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Ngô Lão Cẩu nói: "Ông đã không muốn thừa nhận thì cũng đừng trách tôi không còn khách sáo nữa." Nói xong, cậu không còn để ý đến Ngô Lão Cẩu nữa.

Dưới ánh mắt của mọi người, Vương Diệp tùy tiện đẩy nắp quan tài ra.

Bởi vì nắp quan tài không thể đóng lại, có một khe hở lớn như vậy, việc cứ liên tục thử tìm cách đóng nắp quan tài lúc này là trị ngọn không trị gốc, vẫn phải xem bên trong thiếu thứ gì.

Động tác của Vương Diệp cũng khiến không ít người sững sờ tại chỗ, ánh mắt bọn họ vô thức rơi vào người Ngô Lão Cẩu, dù hiện tại đang bảo vệ Ngô Lão Cẩu, nhưng ai cũng hiểu, Ngô Lão Cẩu chắc chắn có vấn đề.

Nếu không phải vì giữ thể diện cho Ngô Lão Cẩu, bọn họ cũng chẳng cần phải đối đầu với Vương Diệp, nhưng sau khi Vương Diệp đẩy nắp quan tài ra, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ, bởi vì người phụ nữ nằm bên trong, có dung mạo tuyệt thế, bất kể là độ đàn hồi của làn da, hay mái tóc, nhìn qua một cái, đều mang lại cảm giác cực kỳ chân thật.

Giống như người phụ nữ trước mắt vẫn còn sống vậy.

Mọi người vừa suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu nhìn người phụ nữ trước mắt, cũng không khỏi ôm miệng, phát ra tiếng kinh hô: "Cô ta sao lại ra nông nỗi này?" Hiện tại, bộ dạng của người phụ nữ này hoàn toàn không có dấu hiệu mục rữa.

Cứ như vừa mới chôn vậy.

Nhưng cộng thêm bộ quần áo trên người phụ nữ, kẻ ngốc cũng biết, người phụ nữ này được chôn cách đây ngàn năm.

Chỉ là miếng vải che mặt trên mặt người phụ nữ đã bị Ngô Lão Cẩu lấy đi.

Giờ phút này, khi nhìn qua, những gì mọi người có thể nhìn thấy trên người phụ nữ cũng thật kỳ lạ.

Bọn họ nhận ra điều không ổn, đang chuẩn bị bảo Ngô Lão Cẩu lấy miếng vải che mặt ra thì không ngờ người phụ nữ lại mở mắt.

Nhưng người phụ nữ đó không tấn công bọn họ, cô ta chỉ nằm yên trong quan tài, vẻ mặt mờ mịt, cũng khiến Vương Diệp cau mày.

“Cô ta có biết nói không?” Mọi người đột nhiên mở miệng hỏi.

Dù sao người phụ nữ đã mở mắt, điều đó có nghĩa là cô ta đã tỉnh lại.

Nếu tiếp theo, người phụ nữ sẽ mở miệng nói chuyện với bọn họ, thì đây cũng là một chuyện khiến người ta kinh ngạc, mọi người vừa nghĩ vừa khẽ cười.

Chương 1508

Đối mặt với câu hỏi của những người này, Vương Diệp chỉ là vẻ mặt qua loa lắc đầu.

Cậu tỏ ra cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí không hề gợn sóng vì những lời nói của những người này.

Khi cậu vươn tay ra, Ngô Lão Cẩu cũng biết ý, bất đắc dĩ, ông ta chỉ có thể trả lại miếng vải che mặt cho Vương Diệp, nhưng miếng vải vừa được đưa qua, tiếp theo, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Người phụ nữ trước mặt lại đứng dậy.

Tuy nhiên, động tác đứng dậy của cô ta lại vô cùng quỷ dị, giống như có một sợi dây kéo vai cô ta, kéo cô ta đứng dậy vậy.

Trong lúc Ngô Lão Cẩu đang suy nghĩ, Vương Diệp đã cầm miếng vải che mặt.

“Chúng tôi không cố ý quấy rầy cô, bây giờ cô cứ tiếp tục ngủ đi!” Vừa nói chuyện, cậu vừa mở miếng vải che mặt, chuẩn bị đắp lên mặt người phụ nữ.

Không ngờ, giây tiếp theo, người phụ nữ lại bay lên không trung.

Lúc này, Vương Diệp cũng biết cơ quan đã bị kích hoạt, những người khác chắc là sẽ bị Ngô Lão Cẩu liên lụy, cậu vừa nghĩ vừa lắc đầu, miếng vải che mặt trong tay lại không tùy tiện vứt đi, mà được cậu nhét vào túi áo trước ngực.

Mọi người không biết hành vi của Vương Diệp, bọn họ chỉ đứng yên ở bên cạnh chờ đợi.

Không lâu sau, người phụ nữ đột nhiên từ trên cao hạ xuống, nhưng quần áo trên người đã thay đổi bộ dạng, ngoài ra, trong mắt người phụ nữ còn mang theo vài phần sắc bén.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều bị cô ta nhìn đến hoảng sợ, ngay cả Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Dù Vương Diệp sợ hãi và căng thẳng, nhưng làm sao có thể được, người phụ nữ trước mắt không thể nào thật sự đe dọa cậu được!

Những thứ cô ta biết chỉ là một số cơ quan mà thôi.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp vội vàng né sang một bên.

Khi những ám khí kia xuất hiện, động tác của cậu cực kỳ nhanh nhẹn, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy Vương Diệp chủ động ra tay, nhất thời cũng vừa lau nước mắt vừa lau nước mũi nói: “Chuyện này là tôi có lỗi với cậu, đợi ra ngoài rồi có cơ hội, tôi nhất định sẽ bồi thường thật tốt.” Ngô Lão Cẩu vỗ ngực, thề thốt đảm bảo.

Nhưng Vương Diệp không nghe lọt tai, cậu không cần Ngô Lão Cẩu nói những lời này, người phụ nữ trước mặt tuy vẫn không ngừng sử dụng những ám khí kia.

Nhưng Vương Diệp lại có thể né tránh một cách gọn gàng, hơn nữa, cậu còn ném sợi dây vào người phụ nữ!

Khoảnh khắc đó, sợi dây cứ thế quấn vào cổ người phụ nữ.

Người phụ nữ trước mắt tuy không có cảm xúc, chỉ biết dùng ánh mắt sắc bén nhìn mọi người.

Nhưng khoảnh khắc sợi dây quấn qua, Vương Diệp cũng cảm thấy có gì đó không ổn, người phụ nữ trước mắt đang lung lay.

Suy nghĩ một chút, cậu dứt khoát kéo người phụ nữ xuống, sau đó, dán miếng vải che mặt lên trán người phụ nữ.

Nhưng miếng vải vừa dán lên, con dao đã xuyên qua xương của Vương Diệp.

Trong nháy mắt, Vương Diệp đau đến cau mày, quay đầu nhìn lại, nhìn con dao nhỏ trên đó, cậu không khỏi lắc đầu, những người khác thấy Vương Diệp như vậy, đều không khỏi vui vẻ bước lên nói: "Cậu có sao không?" "Trông có vẻ không lạc quan lắm nhỉ." "Người phụ nữ này đã được giải quyết rồi phải không?" Bọn họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhướng mày, nếu chuyện của người phụ nữ thật sự đã được giải quyết, thì tiếp theo bọn họ cũng không cần sợ hãi nữa.

Nhưng những lời này thốt ra, nhận được cũng chỉ là một tiếng cười khẽ của Vương Diệp.

Nếu người phụ nữ trước mặt thật sự đã được giải quyết, cậu cũng không đến mức bị con dao nhỏ này đâm một nhát.

Lời tuy nói vậy, nhưng Vương Diệp trong lòng hiểu rõ, người phụ nữ trước mặt quả thật đã được giải quyết, chỉ là bây giờ Vương Diệp phải dẫn cô ta nằm vào trong quan tài, nếu không cô ta ở bên ngoài, chỉ sợ vẫn là một sát khí cấp cao.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, người phụ nữ cứ thế được cậu dẫn vào, rất nhanh, cô ta nằm trong quan tài, và khi Vương Diệp một lần nữa đậy nắp quan tài lại, lại phát hiện trên nắp quan tài không có bất kỳ khe hở nào, hoàn toàn khít lại trong khoảnh khắc đó.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ánh mắt mọi người lại rất nhanh rơi vào người Ngô Lão Cẩu.

Không đợi Ngô Lão Cẩu phản ứng, bọn họ đều ba ba hai hai, nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Lão Cẩu nói: "Ông xem chuyện ông làm kìa, thật là không nên chút nào." "Vì ông mà Vương Diệp trực tiếp bị thương như vậy." "Lần sau đừng làm chuyện như vậy nữa, thật sự rất quá đáng." Mọi người ở bên cạnh Ngô Lão Cẩu líu ríu nói, nghe những lời đó, Ngô Lão Cẩu dù gật đầu chấp nhận, nhưng ánh mắt rơi vào người

Vương Diệp thì ông ta vẫn không nhịn được bước lên nói: “Chuyện này thật sự không phải do tôi cố ý gây ra.” Ông ta xin lỗi vô cùng thành khẩn.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại không hề lay chuyển, phất tay.

Cậu không bận tâm những lời Ngô Lão Cẩu nói.

Nhìn thấy Vương Diệp bình tĩnh như vậy, Ngô Lão Cẩu trong lòng càng thêm khó chịu.

Những người khác tuy chỉ đứng nhìn ở bên cạnh, nhưng không hiểu sao, sau khi chuyện này được giải quyết, bọn họ lại càng thêm vài phần ngưỡng mộ Vương Diệp, sau đó nhìn cảnh vật xung quanh, bọn họ giục Vương Diệp tìm đường tiếp theo.

Có lẽ là do bản thân Vương Diệp có năng lực đó, hoặc cũng có thể là sóng sau xô sóng trước, những lão tiền bối như bọn họ sớm muộn gì cũng phải lùi về sau.

Mọi người vừa suy nghĩ vừa khẽ cười.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Vương Diệp cũng gật đầu, mang theo sự tin tưởng và kỳ vọng của bọn họ, cứ thế, Vương Diệp tìm thấy con đường thứ hai.

Lối ra đó được tìm thấy ở phía đối diện chéo của quan tài, nếu Vương Diệp không giẫm phải một phiến đá gồ ghề, cửa mật trước mặt cũng sẽ không xuất hiện.

Khi cậu nhìn la bàn trong tay, cũng có thể khẳng định cánh cửa mật đó là lối ra thực sự.

Bởi vì nếu bọn họ thật sự có thể tìm thấy lối ra khác, thì cũng không đến mức cứ mắc kẹt ở nơi này.

Nhìn cánh cửa trước mắt, không ít người đều phấn khích đi qua, nhưng, sau khi bọn họ đi qua, Vương Diệp mới phát hiện ra rằng, một khi cậu không giẫm lên phiến đá trước mặt, thì cánh cửa mật đó sẽ tự động đóng lại, hơn nữa tốc độ đóng rất nhanh.

Những người bên trong phát ra tiếng kêu kinh hãi, sau khi Vương Diệp lại giẫm lên cơ quan, bọn họ lại nhanh chóng chạy ra, từng người một vẻ mặt hoảng sợ nói với Vương Diệp: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” “Chắc không phải chuyện gì to tát đâu nhỉ?” “Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?” Bọn họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cau mày.

Bọn họ tưởng Vương Diệp gặp phải rắc rối, nhưng không ngờ, lúc này Vương Diệp đã nhìn thấu cơ quan trước mắt, cậu có chút dở khóc dở cười, khi cậu nói phát hiện của mình cho mọi người, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Lúc này Ngô Lão Cẩu dứt khoát vỗ ngực nói: “Trong tay tôi có một quả cân, có thể giúp cậu tạm thời đè giữ cái thứ này.” Một khi đè giữ được, thì Vương Diệp có thể đi qua, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu, nhìn mọi người trước mặt, cậu rất bình tĩnh nói: “Tôi có thể thỉnh Ngũ Quỷ Xuất Sơn.” Lời này tràn đầy sự huyền ảo.

Nhưng giây tiếp theo, Ngô Lão Cẩu lại cười ha hả, ông ta chỉ vào Vương Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thằng nhóc này giống hệt tôi hồi trẻ, thích mạo hiểm, nhưng tôi khuyên cậu tốt nhất đừng có làm bậy, làm chuyện này sẽ phải trả giá đắt đó.” Lời Ngô Lão Cẩu nói vô cùng nghiêm túc, nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, mà lấy phù chú trong tay ra, ngay sau đó lại nhìn những người khác nói: “Được rồi, mọi người vào trước đi, tôi sẽ nhanh chóng theo sau.” Nghe những lời này, những người kia tuy gật đầu, nhưng trên mặt vẫn mang theo vài phần lo lắng, Ngô Lão Cẩu tuy đang đợi cậu ở bên cạnh, nhưng sau khi Vương Diệp đốt hết phù chú trong tay.

Trong nháy mắt, Ngô Lão Cẩu cảm thấy có gì đó không ổn, từng luồng gió lạnh thổi qua, và lúc này Vương Diệp chỉ giẫm phù chú lên phiến đá dưới chân mình.

Vừa mới giẫm xuống, giây tiếp theo phiến đá trước mặt đã tự động ổn định lại, Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp khoác vai Ngô Lão Cẩu, dẫn ông ta đi vào lối đi bí mật đó, động tác của hai người khá nhanh.

Nhưng sau khi đi vào, sắc mặt Ngô Lão Cẩu cũng trở nên khó coi.

“Cậu thật sự có thể thỉnh được những thứ đó sao, chuyện này cũng quá khó tin rồi.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa lắc đầu, từ rất lâu trước đây, môn kỹ nghệ này đã thất truyền, bây giờ nhìn thấy Vương Diệp sử dụng thủ đoạn này, Ngô Lão Cẩu trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, và Vương Diệp đối mặt với lời Ngô Lão Cẩu, cũng chỉ cười qua loa: “Cái này có đáng là gì?” Chẳng qua chỉ là điêu trùng tiểu kỹ mà thôi, những thứ này đều chỉ là chướng nhãn pháp, Ngô Lão Cẩu vẫn không hiểu, Vương Diệp cũng lười giải thích với ông ta, cứ thế đi theo mọi người về phía trước trong đường hầm, nhưng đi được một đoạn đường, tất cả mọi người đều nhận ra điều không ổn.

“Chỗ phía trước sao lại có một mùi hôi thối nồng nặc vậy?” Bọn họ vừa nói vừa quay đầu nhìn Vương Diệp.

Đối mặt với câu hỏi của những người này, Vương Diệp vô thức bước tới, Trương Khởi Linh lại kéo vai Vương Diệp, thần sắc lạnh nhạt nói: “Để bọn họ tự đi xem.” Lời Trương Khởi Linh vừa thốt ra, mấy người đó liền phản ứng lại, Ngô Lão Cẩu cũng ở bên cạnh răn dạy bọn họ, không có khí phách, hễ gặp chuyện là đi tìm Vương Diệp, hành vi như vậy không chấp nhận được.

Nghe Ngô Lão Cẩu răn dạy, mấy người đó đều gật đầu, sau đó một mình bước tới.

Trong lúc bọn họ tự động tìm kiếm, Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu tuy nhìn nhau, nở nụ cười ngượng nghịu, nhưng mùi hôi thối ở phía trước rất nhanh cũng bay tới, Vương Diệp biết thứ này không ổn, vội vàng nói với những người ở đó: “Mấy người cứ đứng yên ở đó, đợi tôi.” Nghe Vương Diệp nói, những người ở đó lập tức gật đầu, ngay sau đó, cứ thế đứng yên tại chỗ đợi Vương Diệp.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chuyện ngoài ý muốn tiếp theo cũng xảy ra, dù bọn họ cứ đứng yên ở đó, nhưng sau khi Vương Diệp đi tới, tất cả mọi người đều nghe thấy một số động tĩnh kỳ lạ.

Dường như có nguy hiểm nào đó đang lặng lẽ tiếp cận bọn họ, cảm nhận tất cả những điều này, sắc mặt mọi người không khỏi trở nên khó coi, nhìn Vương Diệp bên cạnh, bọn họ càng vô thức rùng mình.

Vương Diệp chỉ nhẹ nhàng vỗ vai bọn họ.

Cậu bảo những người này lùi lại, sau đó, cầm đèn pin chiếu tới, không ngờ, trong đường hầm này, toàn là từng đống thi thể mục rữa.

Những thi thể đó trông thật quỷ dị, khuôn mặt dữ tợn khiến người ta không khỏi sợ hãi, nhưng Vương Diệp lại không hề sợ hãi, mà bình tĩnh nhìn những thứ này.

Nhưng những người bên cạnh Vương Diệp đều sợ hãi không nhẹ, bọn họ từng người một phát ra tiếng kêu thét quỷ khóc sói gào, rõ ràng chưa từng gặp phải tình huống như thế này, nhìn thấy bọn họ bộ dạng như vậy, Vương Diệp cũng dở khóc dở cười: “Thôi được rồi, mấy người cứ quay về trước đi, đợi tôi, đợi tôi xử lý xong những thứ này rồi, mấy người hãy quay lại.” Nhưng Vương Diệp không ngờ, lời mình vừa thốt ra, hai thanh niên trước mặt liền vội vàng lắc đầu từ chối: “Không được, nếu chúng tôi thật sự quay về, thì sẽ thành vô dụng, Ngô Lão Cẩu sẽ mắng chết chúng tôi mất.” “Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đối mặt đi, chuyện này cũng có phải là chuyện to tát gì đâu?

Trước đây chúng ta cũng từng gặp những chuyện tương tự rồi." Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ bất đắc dĩ và lo lắng, cái tính nóng nảy của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp có thể không hiểu, nhưng trong lòng bọn họ thì rõ như ban ngày, chọc ai cũng đừng chọc Ngô Lão Cẩu, bởi vì một khi chọc giận ông ta, thì thứ chờ đợi bọn họ chính là vạn kiếp bất phục.

Và bây giờ, Vương Diệp chỉ bình tĩnh nhìn đèn pin trong tay mình, những thi thể mục rữa trước mắt quả thật có chút cổ quái, nhưng cậu lại không hề sợ hãi, chỉ là thần sắc thận trọng kéo từng thi thể ra.

Những thi thể này tuy được cậu kéo ra.

Nhưng đi kèm theo đó, cũng là mùi hôi thối kỳ lạ, mùi hôi thối đó không phải mùi thối rữa, mà giống như mùi vỏ trứng rắn bị thối rữa.

Sau khi nhận ra điều không ổn, Vương Diệp nhìn hai người đang giúp đỡ bên cạnh, cũng vội vàng giục bọn họ nói chuyện này cho lão già, đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, hai người đó cứ thế gật đầu, vội vã chạy ngược lại.

Ngô Lão Cẩu biết tình hình bên này nghiêm trọng như vậy, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, cuối cùng mở miệng nói với Vương Diệp: "Cậu về trước đi, thật sự không được thì chúng ta quay lại đường cũ, con đường này chắc cũng không đi được." Vì nếu bên trong có nhiều thứ kỳ lạ như vậy, thì tiếp tục đi xuống, thứ chờ đợi bọn họ chắc chắn là vạn kiếp bất phục.

Lão già nói đúng, nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, cậu cố chấp cho rằng những gì mình khẳng định là đúng, hiện tại lúc này chỉ bình tĩnh nhìn những thi thể trước mặt mình.

Những người bên cạnh cũng không khỏi kính phục dũng khí của Vương Diệp.

Tuy dũng khí của Vương Diệp đáng khen, nhưng cũng như lão già đã nói, những rắc rối hiện tại không phải là những gì bọn họ có thể giải quyết, Vương Diệp tốt nhất vẫn nên đi theo bọn họ rời đi thì thích hợp nhất.

Mọi người vừa suy nghĩ vừa kéo Vương Diệp rời đi, tuy Vương Diệp đi theo bên cạnh bọn họ, nhưng lại thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn về phía sau, nhìn thấy Vương Diệp cứ như bị trúng tà mà nhìn chằm chằm vào nơi đó, lão già lại không nhịn được thở dài: "Chuyện này là tôi làm không đúng." Ông ta lẽ ra nên nhắc nhở Vương Diệp sớm hơn, chứ không phải để Vương Diệp cứ mãi chìm đắm ở nơi đó, Vương Diệp lại không trả lời ông ta, mà nhìn đường hầm phía trước, thần sắc nghiêm trọng nói: "Lối ra ở chỗ này đã bị chặn rồi." Nói xong câu này, cậu lại tiếp tục đi ngược lại, rõ ràng là đang nói cho mọi người biết, bọn họ hiện tại chỉ có đi theo con đường phía trước mới có cơ hội rời đi.

Trương Khởi Linh nhìn thấy thái độ Vương Diệp biểu hiện ra lại quái lạ như vậy, sắc mặt cũng lập tức sa sầm xuống, nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, Trương Khởi Linh lại càng không chút kiêng dè nói: "Tất cả những chuyện này phải giải quyết thế nào?" "Cậu ta không phải bị trúng tà, mà là thật sự cố chấp với tất cả những điều này, chỉ có thể đi qua xem bên kia có tình hình gì." Ngô Lão Cẩu vẻ mặt nghiêm túc trả lời, ngoài việc đưa ra những phản ứng này, ông ta cũng không thể đưa ra lời cảnh báo nào khác.

Trương Khởi Linh nghe vậy cũng chỉ khẽ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào, cứ thế đi theo sau Vương Diệp, mọi người theo Vương Diệp đi không lâu, bọn họ đều đi đến trước những thi thể, tuy kiên nhẫn đợi ở đây.

Nhưng một chuyện ngoài ý muốn cũng đã xảy ra, sau khi Vương Diệp bật đèn pin lên, người cũng đi theo vào, sau đó, cậu lấy ra một số vỏ trứng từ bên trong.

Nhìn những thứ đó, trên mặt Trương Khởi Linh chỉ có sự khó hiểu, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi cau mày.

Nhưng Vương Diệp lại không biểu lộ suy nghĩ trong lòng mình, cậu chỉ vẻ mặt bình tĩnh nhìn những thứ trong tay, một lúc sau, đèn pin của cậu chiếu vào đó nhìn thấy một số hoa văn kỳ lạ.

Ngô Lão Cẩu ở bên cạnh liếc nhìn Vương Diệp một cái, ban đầu là muốn nhắc nhở Vương Diệp rằng tất cả những điều này có vấn đề khác, nhưng lời của mình còn chưa nói ra, Vương Diệp đã vội vàng nói với những người này: “Đây là nơi con đại xà kia cư trú.” Những thi thể mục rữa này, tất cả đều là những người bị con đại xà cắn.

Nghe lời cảnh báo của Vương Diệp, mọi người đều sững sờ tại chỗ, Ngô Lão Cẩu cũng không ngoại lệ, Trương Khởi Linh lại càng mở to mắt, nhưng vô thức nghĩ đến việc bảo vệ Vương Diệp, nhìn về phía sau, Trương Khởi Linh đột nhiên hỏi cậu: “Có thể để Ngũ Quỷ Bàn Sơn giúp mở lối vào được không?” Đối mặt với yêu cầu của Trương Khởi Linh, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, sau đó lắc đầu nói: “Bây giờ tôi làm gì có năng lực đó?” Nói xong câu này, cậu không còn để ý đến Trương Khởi Linh nữa, mà nhìn về phía Ngô Lão Cẩu: “Những người bên ông có thể hợp tác lại không?” Cậu cần sự giúp đỡ của Ngô Lão Cẩu, nghe Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào, và lúc này Vương Diệp lại chỉ vào phía trước, lại nhìn đất trên đầu mình nói: “Mấy người có thể tìm cách buộc sợi dây lên trên, sau đó từ từ men theo vách tường bò vào, việc chúng ta cần làm bây giờ là giết chết con rắn bên trong, nếu không chúng ta sẽ không bao giờ đi đến cuối được.” Nghe những lời này, mọi người tuy gật đầu, tỏ ý không có ý kiến, nhưng thực tế khi bọn họ nghĩ kỹ lại, vẫn cảm thấy Vương Diệp có chút ý tưởng viển vông.

Trong lòng bọn họ suy nghĩ, nhưng lại không biểu lộ ra.

Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì, dưới sự tổ chức của Vương Diệp, bọn họ rất nhanh bắt đầu bận rộn, những chuyện Ngô Lão Cẩu gặp phải vốn dĩ khá nhiều.

Trong tình huống hiện tại, bất kể xảy ra chuyện gì, Ngô Lão Cẩu đều có thể bình tĩnh đối phó.

Chương 1509

Những thuộc hạ bên cạnh tuy làm theo kế hoạch của Ngô Lão Cẩu, nhưng trong quá trình thực hiện, sắc mặt tất cả mọi người đều khó coi, bởi vì mùi hôi thối nồng nặc không ngừng xộc vào mặt, cộng thêm bọn họ đều biết phía trước có gì.

Lỡ như con đại xà đó đột nhiên xông đến cắn bọn họ một ngụm thì phải làm sao?

Mang theo ý nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều vô thức đặt ánh mắt lên người Ngô Lão Cẩu, sợi dây đã được cố định, nhưng không ai chủ động đi qua.

Nhìn thấy những người này đều nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt Ngô Lão Cẩu cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, dứt khoát dang hai tay nói: “Đừng nhìn tôi, mau chóng bắt đầu làm việc đi.” Nói xong câu này, ông ta liền trực tiếp thúc giục, dù sao cũng là người của Ngô gia, bọn họ sao có thể nhát gan?

Chỉ là có sự sợ hãi, biểu hiện ra trên người bọn họ, thật ra cũng không quá đáng.

Trong lúc Vương Diệp đang suy nghĩ, lại không nhịn được nói với Ngô Lão Cẩu: “Đợi bọn họ chuẩn bị xong rồi hãy xuất phát, bên tôi đã có một số phát hiện mới rồi.” Cậu vừa nói vừa cầm vảy rắn lên, mọi người vô thức nhìn qua, nhưng không ngờ vảy rắn đó lại có màu đen, nhưng lại phát ra ánh sáng, ánh sáng đó vừa nhìn là biết con rắn này không hề đơn giản.

Mọi người trong lúc nhìn, trên mặt cũng tràn đầy vẻ sợ hãi, Ngô Lão Cẩu thấy bọn họ từng người một đứng yên tại chỗ, không hề lay chuyển, lại tức đến mức nghiến răng trực tiếp xông tới nói: “Mau chóng ra tay đi.” Hiện tại kéo dài thời gian đối với bọn họ mà nói chỉ có hại chứ không có lợi, thà làm theo lời Vương Diệp nói, lập tức thực hiện, phòng ngừa hậu hoạn con đại xà trước mặt, thậm chí là tìm hiểu tình hình bên kia sớm hơn.

Như vậy, bọn họ mới có thể có nhiều cơ hội sống sót hơn, đối mặt với lời nhắc nhở của lão già, mọi người đều khẽ gật đầu, tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, nhưng thực tế, khi từ từ bò lên sợi dây đó, tất cả mọi người đều bắt đầu căng thẳng.

Trong tay bọn họ đổ mồ hôi lạnh không ngừng, lão già dường như biết suy nghĩ của bọn họ.

Lúc này, lão già tuy không có cách nào, nhưng cũng chỉ có thể nhìn những người này bò qua.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh những người này cứ thế bò vào bên trong, Vương Diệp nhìn thấy ánh sáng đèn pin trên người bọn họ có chút chói mắt, lại không nhịn được mở miệng nói: “Mấy người có thể tắt đèn pin đi.” Như vậy, nếu những thứ đó thật sự muốn ra tay với bọn họ, thì tiếp theo bọn họ cũng sẽ không bị thương hại tương ứng, đối mặt với lời Vương Diệp nói, những người đó đều gật đầu, cứ thế tắt đèn pin của mình.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, bọn họ trong bóng tối từ từ bò trườn mò mẫm, có lẽ là do đã thích nghi với mùi hôi thối nồng nặc đó, lúc này bọn họ biểu hiện ra cực kỳ bình tĩnh trầm mặc, không giống như lúc đầu nói không ngừng nghỉ.

Rất nhanh, bọn họ cứ thế bò từ chỗ đó quay lại, chỗ đó có hai con đường có thể đi, đây là điều bọn họ phát hiện, nhưng không báo cáo ở chỗ đó, cũng là vì giọng nói nhỏ sẽ truyền đến tai con rắn đó.

Một khi con rắn đó nghe thấy giọng nói của bọn họ, thì thứ chờ đợi bọn họ tuyệt đối là tử vong.

Mang theo ý nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều quay về trước, nhìn lão già và Vương Diệp trước mắt, bọn họ không khỏi thở dài.

Sau khi nói rõ phát hiện của mình, Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu trước mắt đều cười, hai người bọn họ tuy vui vẻ, nhưng trong mắt lại thêm vài phần thâm trầm, Ngô Lão Cẩu vỗ vỗ những thuộc hạ của mình, dứt khoát khen ngợi nói: “Làm không tệ, bây giờ cứ đi nghỉ trước đi, những vấn đề khác, tôi và Vương Diệp sẽ giải quyết.” Lời Ngô Lão Cẩu nói vô cùng nghiêm túc.

Mọi người nghe xong, lập tức gật đầu, tỏ ý không có bất kỳ vấn đề nào, cứ thế tiễn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu rời đi, không lâu sau khi bọn họ đi, mọi người lại không nhịn được nhìn về một hướng khác.

Ở nơi đó, bọn họ nhìn thấy một số thứ kỳ lạ, dường như có ánh sáng đỏ, từng chút một tiếp cận, tuy bọn họ không chắc chắn những gì mình nhìn thấy là thật hay giả, nhưng vẫn vô thức nhắc nhở.

Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu nghe thấy, cũng vội vàng nhìn về phía bóng tối, nhưng nơi đó rõ ràng là khu vực bọn họ đã đi qua.

Sao mà ở đó lại có rắn được chứ?

Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu nhìn nhau, trong lòng cả hai đã có đáp án, nơi đó chắc chắn không phải rắn, mà là một loại quái vật khác.

Với ý niệm đó, Vương Diệp thắp sáng ngọn đuốc trong tay, sau đó nhìn những người bên cạnh nói: “Mấy anh cứ nghỉ ngơi đi, tình hình bên này tôi sẽ lo liệu.” Nghe hắn nói, mọi người đều gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Ngô Lão Cẩu thấy họ đi nghỉ, trong mắt cũng đầy bất lực.

“Nói thật chứ, mới bò có chút đường thôi mà sao tụi nó yếu ớt vậy hả?” Ngô Lão Cẩu trực tiếp trêu chọc trước mặt họ.

Mấy người kia tuy tức không nhẹ nhưng cũng chẳng muốn đứng dậy cãi nhau với ông ta, vì nếu thế Ngô Lão Cẩu sẽ nghĩ họ vẫn còn sức, đến lúc đó họ lại phải bán sức ra làm.

Điều này không phải là thứ họ muốn thấy.

Vương Diệp nghe Ngô Lão Cẩu trêu chọc, cũng chỉ mỉm cười.

Nhìn đôi mắt đỏ rực như đèn lồng phía trước, Vương Diệp cầm đuốc trong tay, vô thức bước tới.

Trương Khởi Linh lại cản trước mặt Vương Diệp, trực tiếp đoạt lấy ngọn đuốc của hắn, đồng thời mở miệng nói với Vương Diệp: “Vậy tôi đi xem tình hình bên đó.” Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu, cứ thế để Trương Khởi Linh đi tới.

Lúc này, Trương Khởi Linh chỉ nhìn về phía trước, cau mày đầy căng thẳng.

Cậu tuy sợ hãi, nhưng lại không đặc biệt cẩn thận.

Trên đường đi, Trương Khởi Linh cũng không cẩn thận giẫm phải một thứ kỳ lạ, thứ đó phát ra tiếng “rắc” một cái.

Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn xuống, không ngờ đôi mắt đèn lồng đỏ phía trước đã biến mất, giây tiếp theo một luồng gió lạnh ập tới.

Chỉ thấy Vương Diệp xuất hiện trước mặt cậu, tay cầm một thanh trường đao, còn đôi mắt đèn lồng đỏ kia cũng rơi xuống trước mặt Trương Khởi Linh.

Nhìn đôi mắt đỏ rực đó, Trương Khởi Linh không khỏi cau mày: “Không phải nói ở đây không có đại xà sao?

Sao lại là một con đại xà thế này?” Nhưng lời Trương Khởi Linh nói chỉ đổi lại tiếng thở dài bất lực của Vương Diệp, chỉ thấy hắn thở dài đầy ưu sầu, đồng thời bước tới đỡ Trương Khởi Linh dậy: “Nó không phải đại xà chúng ta tưởng tượng, mà là xà mẫu.” Nghe vậy, Trương Khởi Linh không khỏi sững người tại chỗ, sau đó bước tới, cầm ngọn đuốc trong tay, cẩn thận chiếu vào con xà mẫu trước mặt.

Cũng không biết Vương Diệp đã làm nó bị thương ở chỗ nào, khiến con rắn này ngoài việc mở mắt trừng trừng nhìn họ ra, căn bản không thể làm bất kỳ động tác nào khác.

Trong lòng Trương Khởi Linh không khỏi chấn động.

Ngô Lão Cẩu thấy hai người họ mạo hiểm như vậy, vội vàng kêu họ quay lại, dù sao loại rắn này giỏi nhất là giả chết.

Vương Diệp có thể trong nháy mắt xông tới giải quyết xà mẫu, e rằng con xà mẫu kia cũng biết năng lực của Vương Diệp không đơn giản, nên mới giả vờ rằng mình không phải đối thủ của Vương Diệp.

Ngô Lão Cẩu là người nuôi chó, bình thường rất thích giao du với những con súc vật đó, những tập tính và đầu óc của chúng ông ta đã thấy nhiều rồi.

Nghe lời nhắc nhở của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp gật đầu.

Cứ thế, hắn đưa Trương Khởi Linh quay về, hai người tuy đứng cạnh Ngô Lão Cẩu, nhưng trên mặt lại đầy vẻ phức tạp.

Thời gian trôi qua, đôi mắt đèn lồng đỏ phía trước, dường như từ từ nhắm lại.

Nhưng thực tế, trong quá trình nó bò, Vương Diệp nhìn rõ nó khủng khiếp và cường tráng đến mức nào.

Thân thể nó rộng đến ba mét, còn dài bao nhiêu thì Vương Diệp tuy không biết, nhưng so với đại xà trong tưởng tượng của hắn, nó vẫn yếu hơn một chút.

E rằng thật sự chỉ là một con xà mẫu.

Trong khi Vương Diệp đang suy tư, Ngô Lão Cẩu thấy con rắn này trong bộ dạng đó, lại không nhịn được cầm lấy bình rượu trong tay, sau đó ném thẳng vào chỗ phía trước.

Khi bình rượu bay giữa không trung, chất lỏng bên trong cũng rơi ra.

Ngô Lão Cẩu cũng không khách khí đoạt lấy ngọn đuốc trong tay Trương Khởi Linh.

Ngọn đuốc bị ông ta ném cạnh bình rượu, sau đó, ngọn lửa tức khắc bùng lên.

Thấy hành động của Ngô Lão Cẩu, Trương Khởi Linh không khỏi liếc mắt, rồi đầy vẻ khó chịu nói: "Cậu định cho chúng ta chết sao?

Chơi lửa ở chỗ này, chúng ta lấy đâu ra dụng cụ dập lửa chứ?

Chỉ cần không cẩn thận, chúng ta sẽ phải chạy trối chết trong đây mất." Trương Khởi Linh vừa nói vừa lắc đầu.

Nghe lời cậu, Ngô Lão Cẩu không khỏi mỉm cười, rồi nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: "Cậu nghĩ thứ này thật sự đáng sợ sao?" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ khẽ cười, không đáp lại, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: "Thôi được rồi, cậu đừng bận tâm mấy thứ này nữa." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh hoàn hồn, ngay sau đó cũng không bận tâm đến những thứ này nữa, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, con rắn kia thật sự không bò tới, còn những ngọn lửa kia cũng từ từ cháy đến những chỗ ẩm ướt, sau khi không thể cháy tiếp, ngọn lửa cũng dần yếu đi.

Lúc này Ngô Lão Cẩu cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn con xà mẫu phía trước, ông ta vẫn không nhịn được hỏi Vương Diệp về hình dáng của con xà mẫu này.

Đối mặt với câu hỏi của ông ta, Vương Diệp rất bình tĩnh trả lời.

Hắn nói hết những gì mình biết, nhưng một chuyện không ngờ lại xảy ra, Ngô Lão Cẩu gia hỏa này thật sự không sợ chết, dưới sự chú mục của Vương Diệp, lão tử này phấn khích cười nói: “Một con rắn to như vậy, bắt về ngâm rượu, chắc rượu đó cũng ngon lắm, có lẽ người muốn mua cũng nhiều không kể xiết.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa cười ha hả.

Nghe vậy, Vương Diệp không khỏi cau mày.

Hắn muốn phê bình suy nghĩ này của Ngô Lão Cẩu, nhưng người như Ngô Lão Cẩu, trước đây chuyện gì cũng từng làm qua, hiện tại động lòng với con đại xà này thật ra cũng bình thường, dù sao bọn họ vốn thích bắt rắn ngâm rượu.

Nghĩ một lát, Vương Diệp cũng không bận tâm nữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn quay người, Trương Khởi Linh phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Chỉ thấy Ngô Lão Cẩu cứ thế bị đánh ngã xuống đất, ngay khoảnh khắc đuôi rắn quật tới, Ngô Lão Cẩu trực tiếp ngã vào đống đá đó, cả người bất tỉnh nhân sự.

Vương Diệp không biết tình hình của ông ta thế nào, chỉ có thể cầm đại đao xông tới.

Nếu con đại xà này vẫn muốn động thủ với họ, thì Vương Diệp chắc chắn sẽ không khách khí.

Nhưng ngay khoảnh khắc đại đao xông tới, con đại xà trước mắt này cũng không mang lại bất kỳ uy hiếp hay tổn hại nào cho họ.

Lúc này Vương Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt của hắn, lập tức cười vỗ vai hắn nói: "Con rắn này có lẽ chỉ là giả chết thôi, tình hình của Ngô Lão Cẩu không nghiêm trọng đâu." Vừa nãy Trương Khởi Linh đã tới đỡ Ngô Lão Cẩu dậy, vấn đề của ông lão này cũng không phải là nặng.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp gật đầu, sau đó đi đến cạnh Ngô Lão Cẩu, lại bắt đầu hỏi han ân cần.

Ngô Lão Cẩu tuy trạng thái không ổn lắm, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, hơn nữa còn vỗ ngực cam đoan với Vương Diệp rằng mình không có vấn đề gì.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp tuy yên tâm, nhưng nhìn con xà mẫu phía sau, hắn vẫn không nhịn được nhắc nhở Ngô Lão Cẩu: "Thứ này sống ở đây lâu như vậy, chắc cũng có chút linh tính, nói chuyện phải cẩn thận một chút, đừng có tùy tiện nói bậy.

Còn con rắn đực kia chắc cũng sẽ tìm đến nhanh thôi, mau bảo mấy người của ông dậy làm việc đi." Đối mặt với lời cảnh cáo này, Ngô Lão Cẩu vội vàng gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì, sau đó, bảo mấy người thủ hạ của mình tỉnh dậy.

Ngực ông ta tuy bị thương, nhưng một đời người có chuyện gì mà chưa từng trải qua?

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, ông ta trực tiếp uống một ngụm rượu cũ, ngay sau đó lại phun một ít rượu đó lên ngực mình.

Thấy hành vi của ông ta, Vương Diệp không khỏi cau mày, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh nhìn trừng mắt há hốc mồm, cuối cùng thần sắc phức tạp nói: "Sao lại có loại người này chứ?" Trương Khởi Linh thật sự trợn mắt há mồm.

Cậu chưa từng thấy thao tác như vậy, còn Ngô Lão Cẩu đối mặt với câu hỏi của cậu, cũng chỉ khẽ cười, rồi không chút do dự nói với cậu: “Thứ này không chỉ để uống, mà còn có thể dùng để bôi, là rượu thuốc xoa bóp trị thương lão tử ta ngâm từ lâu rồi.” Nghe Ngô Lão Cẩu nói, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Cậu không có ý kiến gì về điều này, nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy kỳ lạ.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng Trương Khởi Linh, nhưng những người khác lục tục tỉnh lại, sau khi biết Ngô Lão Cẩu bị thương, sắc mặt của họ cũng không khỏi trở nên khó coi.

“Vết thương trên người ông không nghiêm trọng chứ?

Chương 1510

Rốt cuộc là bị thương chỗ nào?

Mau nói cho chúng tôi biết đi.” Họ vừa nói vừa vây quanh Ngô Lão Cẩu, dù sao ông ta đã già rồi, có thể được coi là lão tổ tông, vậy mà vẫn phải theo những người trẻ tuổi này xuống đây, điều này khiến mọi người trong lòng vô cùng kính phục.

Và bây giờ, vào lúc này họ cũng lo lắng cho Ngô Lão Cẩu, nên mới không ngừng đi đi lại lại bên cạnh ông ta.

Đối mặt với câu hỏi của họ, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên tức giận đến trắng bệch mặt: “Đừng nói mấy lời ngu ngốc đó, ta đây chẳng phải vẫn còn sống sờ sờ sao, chưa về Tây Thiên thì có nghĩa là vết thương không nghiêm trọng.” Ngô Lão Cẩu nói với giọng điệu đầy khó chịu, trực tiếp đẩy mấy người này ra.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, sắc mặt của những người đó không khỏi trở nên khó coi.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại không khỏi sinh lòng kính phục, nói thật, đa số những người trẻ tuổi khó mà làm được như Ngô Lão Cẩu, rộng rãi và minh bạch.

Khi bị thương, họ chỉ lo lắng vết thương trên người mình có mang lại ảnh hưởng chí mạng hay không.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không hề để tâm.

Trong nhận thức của ông ta, chỉ cần người còn sống, dù có bị thương đến chỗ hiểm, thì đó lại có thể coi là gì chứ?

Ông ta càng như vậy, Vương Diệp càng thêm ngưỡng mộ.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Vương Diệp nghĩ một lát, dứt khoát nói với những người trước mặt: “Trước tiên đi xem phía trước có lối đi nào không đã?” Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Cứ thế, họ men theo chỗ đó đi về phía trước.

Vì đã cố định dây thừng, lúc này hành động của họ vô cùng nhanh chóng mà không hề chậm trễ.

Nhưng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu họ đều đã theo kịp.

“Đây là làm gì vậy?” Mọi người có chút không hiểu, nhưng Vương Diệp không đáp lời, mà ra hiệu cho họ tiếp tục đi về phía trước, ngoài ra, còn bảo họ im lặng.

Những người đó gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Cứ thế, họ men theo sợi dây trước mặt đi đến hai bên lối đi.

Ở đây họ cứ thế yên lặng nhìn Vương Diệp, đây là một ngã rẽ, cũng là nơi họ phát hiện, còn Vương Diệp cũng chỉ đến trước mặt họ, cảm nhận sự ẩm ướt và hơi nước bên trong.

Thời gian trôi qua, cuối cùng Vương Diệp chọn lối đi bên trái.

Hắn chỉ ra một ám hiệu, mọi người liền hiểu ý, sau đó, men theo hướng bên trong đi tới.

Sợi dây trong tay tuy vẫn đang cố định ở phía trên, nhưng vì họ đã sớm quen rồi, di chuyển về phía trước căn bản không ảnh hưởng đến động tác thông thạo trong tay.

Còn Vương Diệp thấy họ trong bộ dạng đó, hắn không khỏi khẽ mỉm cười.

May mắn là không lâu sau, họ cứ thế đã đến được đích.

Lúc này Vương Diệp, chỉ nhìn sự trống rỗng bên trong đây, thần sắc ngưng trọng thở dài: “Thế nào?

Lần này không phải là chọn nhầm đường rồi chứ?” “Nếu chọn nhầm, chúng ta tiếp theo phải làm sao?

Lẽ ra nên đi hướng kia mới phải chứ?

Đây là một con đường cụt mà.” “Phải đó, chúng ta phải tìm cách rời đi.” Mọi người bắt đầu ríu rít nói, nhưng Vương Diệp không đáp lời họ, mà lật những khối đất dưới chân mình.

Những khối đất đó chắc chắn là do đại xà làm rơi xuống.

Nơi đây tuy là một con đường cụt, nhưng cũng từ một góc độ khác chứng tỏ họ hiện tại là an toàn.

Vương Diệp không có thời gian giải thích với họ, dứt khoát mặc kệ họ hiểu lầm.

Ngô Lão Cẩu biết tính cách của Vương Diệp, liền vội vàng nói với những người của mình: “Thôi được rồi, mấy đứa đừng nói lung tung, Vương Diệp chắc chắn sẽ không hại chúng ta đâu.

Vấn đề hiện tại tuyệt đối không phức tạp như mấy đứa nghĩ, bây giờ mau lật những khối đất kia ra, giúp Vương Diệp đi.” Nghe lời sắp xếp của Ngô Lão Cẩu, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì, cứ thế đi đến cạnh Vương Diệp bắt đầu giúp đỡ.

Khi họ lật những khối đất đó, bên cạnh cũng truyền đến tiếng ầm ĩ.

Nghe thấy động tĩnh như vậy, mọi người không khỏi cau mày, rồi nhìn Vương Diệp, đầy vẻ khó hiểu nói: “Đây là chuyện gì vậy?” “Tình huống này nhìn có vẻ không đơn giản chút nào.” Giọng điệu của họ mang vẻ phức tạp và kỳ quái.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Vương Diệp cũng chỉ cười gượng, sau đó, tăng nhanh động tác trong tay.

Thấy Vương Diệp tránh né không trả lời, những người đó cũng đoán ra được, chỉ có thể nghiến răng giúp đỡ làm việc.

Thời gian trôi qua, rất nhanh Vương Diệp đã tìm thấy một lối vào sắp bị phong tỏa.

Con đại xà kia quả nhiên thích lột da ở chỗ này.

Trong quá trình nó lột da, những viên gạch và đất đá phía trên cũng sẽ rơi xuống, còn lúc này lối vào chính cũng sẽ bị chặn lại bởi những viên gạch và đất đá đó.

Hắn ban đầu chọn nơi này, cũng không chỉ vì độ ẩm bên trong, mà còn vì la bàn trong tay, cho thấy nơi này là đúng đường.

Bây giờ, nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt Vương Diệp cũng đầy vẻ lạnh nhạt và sắc bén.

Lối vào tuy cứ thế bày ra trước mặt, nhưng lý trí cũng đang nói cho hắn biết, bên trong có thể có những nguy hiểm khác, nhưng hiện tại họ không có lựa chọn nào, con đại xà kia đang ở phía sau.

Mọi chuyện đều cấp bách, họ nhất định phải xuất phát.

Nghĩ một lát, Vương Diệp vội vàng nhảy xuống.

Mọi người thấy hắn trong bộ dạng đó, liền không chút do dự đi theo hắn về phía trước.

Đi được không lâu, họ dừng bước, còn lúc này Vương Diệp cũng chỉ nói về phía Ngô Lão Cẩu: “Tình hình của ông thế nào rồi?

Hay là ông đi trước đi.” Nghe Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu gật đầu không có chút ý kiến nào, cứ thế theo Vương Diệp đi đến chỗ phía trước.

Con đường này cũng không quá hẹp, nhưng khi đi về phía trước, mọi người vẫn không nhịn được căng thẳng.

Ngay cả Vương Diệp đi được không lâu cũng không khỏi thở dài: "Sao tôi cứ cảm thấy ở đây kỳ lạ thế nào ấy nhỉ?" Lý trí nói cho hắn biết, tình hình ở đây phức tạp hơn hắn tưởng tượng.

Nhưng dù vậy, cơ hội còn lại cho họ cũng không nhiều.

Với ý niệm đó, Vương Diệp cứ thế tăng nhanh bước chân.

Ngô Lão Cẩu tuy đi sau hắn, nhưng lại không nhanh như hắn.

Còn Trương Khởi Linh bây giờ tuy theo sát Vương Diệp, nhưng cậu lại phát hiện mình không theo kịp, vì Vương Diệp chạy quá nhanh.

Trương Khởi Linh cuối cùng chậm lại bước chân của mình.

Ngô Lão Cẩu thấy Trương Khởi Linh trong bộ dạng đó, lại không chút do dự vỗ vai cậu nói: "Cậu nghĩ con đại xà kia tìm được chúng ta không?" "Trên người chúng ta có mùi, chắc chắn sẽ tìm được." Trương Khởi Linh đầy vẻ nghiêm túc trả lời.

Ngô Lão Cẩu nghe thấy, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất, vốn dĩ ông ta còn có chút tâm lý may mắn, nhưng không ngờ mọi chuyện lại là thế này.

Nhìn mấy người thủ hạ bên cạnh mình, Ngô Lão Cẩu không nhịn được dặn dò họ nói: "Mấy đứa phải cẩn thận một chút, nếu có tình huống gì thì nhớ chạy thẳng về phía trước ngay lập tức, tuyệt đối đừng quay đầu lại." Nghe vậy, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Còn Ngô Lão Cẩu nhờ kinh nghiệm nhiều năm, cuối cùng cũng quyết định cho Trương Khởi Linh một gợi ý vô cùng quan trọng: "Cậu vẫn nên mau tăng tốc đi, đuổi kịp Vương Diệp.

Tôi đoán cậu ấy ở phía trước có thể sẽ gặp nguy hiểm khác.

Chúng ta bây giờ cách xa, đa phần cũng không giúp được gì.

Cậu là người có thân thủ mạnh nhất trong số chúng ta, nếu cậu không qua đó, thì mọi chuyện sẽ càng khó khăn hơn.” Nghe vậy, Trương Khởi Linh gật đầu, cứ thế nhanh chóng đuổi theo.

Thấy Trương Khởi Linh biến mất trước mắt, sắc mặt của mọi người cũng không khỏi trở nên phức tạp, sau đó quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh nói: “Nói thật chứ, ông thật là kỳ quái.” “Người có thân thủ lợi hại như Trương Khởi Linh nên ở lại bên cạnh chúng ta mới đúng chứ, dù sao con đại xà kia mà đến, mấy chúng ta cũng chưa chắc đối phó nổi.” “Phải đó, ông không thấy mình làm quá đáng sao?” Họ vừa nói vừa lắc đầu thở dài.

Đối mặt với câu hỏi của những người này, Ngô Lão Cẩu không đáp lại, chỉ từ từ đi về phía trước.

Trương Khởi Linh khó khăn lắm mới đuổi kịp Vương Diệp, lại phát hiện, Vương Diệp đang đứng ở một chỗ than ngắn thở dài.

Nhìn cái cây phía trước, Trương Khởi Linh không nhịn được đẩy đẩy Vương Diệp.

Vương Diệp quay đầu nhìn cậu một cái, sau đó nhìn cái cây phía trước nói: “Cậu không thấy cái cây kia rất quen thuộc sao?

Khi nhìn nó, tôi luôn nghĩ đến những chuyện buồn phiền, tuy là không thể khống chế được, nhưng lại không tài nào tỉnh táo lại.” Trong khi nói, mắt Vương Diệp cũng không tự chủ nhắm lại.

Trương Khởi Linh nghe lời hắn nói, lại cẩn thận nhìn cái cây trước mặt.

Lập tức, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi, sau đó, thần sắc quỷ dị nói: “Hình như thật sự là vậy, nhưng chẳng lẽ bây giờ chúng ta thật sự không làm gì sao?” Trên mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ cẩn thận và căng thẳng, đối mặt với câu hỏi của cậu, Vương Diệp không đáp lại, mà yên lặng nhìn cái cây đó, than ngắn thở dài.

Tranh thủ lúc mình còn khá tỉnh táo, Trương Khởi Linh cũng không muốn trì hoãn nữa, trực tiếp nắm tay Vương Diệp, kéo mạnh hắn về phía sau một cái.

Lúc này Vương Diệp bị cậu kéo sang một bên, trên mặt hắn cũng xuất hiện vẻ tỉnh táo.

Thấy Vương Diệp không tấn công mình, Trương Khởi Linh cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười nửa vời, nhưng Vương Diệp thấy cậu trong bộ dạng đó, lại lắc đầu, không chút do dự nói: "Cái cây kia có vấn đề, tôi không tài nào khống chế được bản thân, chỉ có thể nghĩ cách khác để đi qua.

Còn dưới chân chắc là vực sâu vạn trượng, phải thả dây thừng xuống thôi." Nghe vậy, Trương Khởi Linh gật đầu.

Ngô Lão Cẩu và mấy người của ông ta vừa kịp lúc chạy tới, nhưng giây tiếp theo một chuyện không ngờ lại xảy ra, Vương Diệp còn chưa kịp thông báo tình hình bên này.

Chỉ thấy trên đầu họ đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, ngay sau đó dưới sự chú mục của họ, một con rắn cứ thế rơi xuống vực sâu.

Nhìn con đại xà rơi xuống, sắc mặt Vương Diệp không khỏi trở nên khó coi, Trương Khởi Linh cũng sững người tại chỗ, đầy vẻ phức tạp nói: "Nó vậy mà vẫn đuổi theo tới." May mắn là những người họ vận khí đủ tốt, không chạm mặt con rắn kia, nếu không chờ đợi họ tuyệt đối là cái chết.

Nghe Vương Diệp nói, mọi người đều gật đầu.

Ngô Lão Cẩu nhìn con rắn đó một cái, cuối cùng lại lắc đầu nói:

“Con xà mẫu kia đã chết rồi, nó lấy đâu ra cái đầu óc minh mẫn để phân biệt tất cả những thứ này nữa chứ, yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng suốt đường rồi.” Thấy Ngô Lão Cẩu tự tin như vậy, Vương Diệp không khỏi mỉm cười, còn chưa mở miệng hỏi, những người phía sau Ngô Lão Cẩu, liền từng người một chợt hiểu ra, sau đó, đầy vẻ phức tạp nói với Ngô Lão Cẩu: “Hóa ra vừa nãy ông nói mấy lời đó là vì cái này.” “Ông bảo chúng ta làm những chuyện đó cũng là vì đã tính toán trước rồi sao?” Trong khi mọi người nói, Ngô Lão Cẩu cũng chỉ khẽ gật đầu, rồi nhìn vực sâu phía trước nói: “Cái cây đó vừa nhìn đã biết không đơn giản rồi, cậu vừa nãy không phải là khóc ròng nửa ngày trước mặt nó đó chứ?” Từ xa Ngô Lão Cẩu đã nghe thấy tiếng khóc, khi ánh mắt ông ta đặt lên Vương Diệp, ông ta lại cảm thấy khó tin, sau đó nhìn Trương Khởi Linh trước mắt, cố gắng để Trương Khởi Linh gật đầu, như vậy ông ta sẽ cảm thấy mọi chuyện đều hợp lý.

Nhưng Trương Khởi Linh thấy ông ta nhìn chằm chằm mình, lại cảm thấy buồn cười, rồi nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Người khóc là cậu ấy, không phải tôi.” Lời của Trương Khởi Linh là thật, Ngô Lão Cẩu nghe thấy cũng không khỏi trầm mặc, sau đó, dở khóc dở cười nhìn những người thủ hạ của mình nói: “Khi mấy đứa qua đó, nhớ mang theo kính chống sương mù, cái thứ đó có lẽ có vấn đề.” Nghe vậy, mọi người gật đầu.

Ngô Lão Cẩu cũng lấy ra hai thứ chia cho Vương Diệp và Trương Khởi Linh, cái gọi là kính chống sương mù tuy là trong suốt, nhưng trên đó lại có một lớp sương mù kỳ lạ.

Chương 1511

“Thứ này là gì vậy?

Sao mà kỳ lạ thế?” Trương Khởi Linh vừa nói, vừa đeo vào, thế giới mà cậu thấy, lập tức trở nên mờ ảo, thế giới như vậy khiến cậu có chút không thích ứng.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Ngô Lão Cẩu cũng vô cùng phong trần: “Thứ này dùng để ngăn sương mù đó, cậu không cần sợ, chúng ta bây giờ cứ việc đi xuống là được rồi.” “Sao tôi cứ cảm giác nó là để tạo ra sương mù vậy?” Trương Khởi Linh lắc đầu, trên mặt mang vẻ bất lực.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói, lại không hề mơ hồ, trực tiếp đeo thứ này vào, lúc này hắn lại đi đến chỗ phía trước, một lần nữa nhìn cái cây đó, hắn lại không có cảm giác buồn bã.

Vì những thứ nhìn thấy đều mờ ảo, trong khi Vương Diệp vui mừng, Ngô Lão Cẩu cũng đến phía sau hai người họ, trực tiếp từ xa vọng về phía cái cây nói: “Ta già rồi, không đeo thứ này cũng không sao, đằng nào mắt lão đây cũng đã mờ rồi.

Nhưng mấy đứa còn trẻ, không thể chết ở chỗ này được.

Bây giờ cứ nghĩ cách xuống đi đã, đừng có mà biến thành thịt băm như con rắn kia.” Nghe Ngô Lão Cẩu nhắc nhở, mọi người gật đầu, còn Vương Diệp cũng đi theo Ngô Lão Cẩu, từ từ thả dây thừng xuống.

Sợi dây rất dài, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Sợi dây của họ cũng cuối cùng chạm đáy, Vương Diệp không khỏi vui vẻ mỉm cười, sau đó, nhìn những người khác nói: “Tôi bây giờ xuống trước, mấy anh cứ lần lượt theo sau.” Nghe vậy, mọi người gật đầu tỏ ý không có vấn đề gì, nhưng Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp, lại vẫn không nhịn được cảnh cáo: “Cẩn thận một chút, chỗ đó không đơn giản đâu.” Nghe Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu cứ thế từ từ đi xuống.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh, hắn cứ thế đã đến được dưới đất, nhưng ở đây hắn lại nhìn thấy một vùng sương trắng lớn.

Ngoài những sương trắng này ra, hắn vậy mà còn nhìn thấy những thứ phía sau sương mù, có một cái đầu rắn cứ thế ở chỗ đó ngốc nghếch nằm bò.

Dường như không biến thành thịt băm, Vương Diệp đang suy tư trong lòng, nhưng còn chưa đi qua, một mùi máu tanh nồng nặc cứ thế ập tới, Vương Diệp ý thức được không ổn, vội vàng đi qua mới phát hiện, con rắn tuy vẫn là hình dáng ban đầu.

Nhưng phần dưới của con rắn này đã biến thành một đống bầy nhầy.

Nhìn những thứ này, Vương Diệp không khỏi lắc đầu, sau đó, ra tín hiệu đèn pin lên phía trên.

Những người đó thấy bên Vương Diệp không có vấn đề gì, nghĩ một lát, cũng vội vàng đi theo xuống.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh, họ cứ thế đã đến được cạnh Vương Diệp, và lục tục đứng dậy.

Phiền phức trước mắt thật ra không khó khăn đến thế.

Họ đang suy tư trong lòng, còn lúc này Vương Diệp chỉ nhìn về phía trước.

Ở đó, hắn vậy mà nhìn thấy một con rắn khổng lồ.

Con rắn đó đang quấn quanh cái cây, từ từ trèo lên.

Nếu không phải xác định mình không nhìn lầm, có lẽ hắn thật sự sẽ cảm thấy mình bị ảo giác.

Nhìn đồng đội bên cạnh, Vương Diệp vội vàng thông báo chuyện này.

Trương Khởi Linh khi biết được, trên mặt chỉ có vẻ khó tin, cậu lắc đầu, đầy vẻ hoảng hốt nhìn Vương Diệp nói: “Không thể nào, thứ này là giả, cậu tuyệt đối là hoa mắt rồi, thứ này sao mà xuất hiện được chứ?” Trương Khởi Linh không ngừng nhún vai, Vương Diệp vội vàng bịt miệng cậu lại, còn tốc độ bò của con rắn kia cũng rõ ràng chậm lại một chút, dường như đã phát hiện ra vấn đề bên phía họ.

Mọi người đều nhìn thấy, họ trừng lớn mắt.

Trong sự im lặng, họ truyền đạt cảm xúc và sự bất lực của mình, cùng với sự hoảng sợ trong lòng, còn Vương Diệp chỉ yên lặng nhìn cảnh này, sau đó lắc đầu về phía những người trước mặt.

Ý của hắn quá rõ ràng, đó là bảo những người này đừng nói chuyện.

Họ vội vàng gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Ngô Lão Cẩu không xuống, tuy ở phía trên yên lặng nhìn, nhưng phía sau cũng có động tĩnh kỳ lạ, Ngô Lão Cẩu ý thức được không ổn, vội vàng mang đồ vật xuống bò.

Động tác của ông ta đủ nhanh, nhưng khi phía trên truyền đến tiếng xé gió, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, Vương Diệp cũng vậy, đó là vô số bụi đất bay lượn trong không trung, ngoài những thứ đó ra, còn có cát đá đất đá.

Chúng đều rơi xuống đất.

Nếu không phải Vương Diệp và mấy người họ phản ứng kịp thời, trực tiếp tránh đi, có lẽ họ đã bị những thứ này đập chết.

Trong khi Vương Diệp suy tư, Ngô Lão Cẩu cũng tức giận nghiến răng, trực tiếp nói với người bên cạnh: “Mấy đứa đừng vội vàng ra ngoài, lần này là gặp phải cái gì rồi.” Nghe lời ông ta, Vương Diệp gật đầu, nhưng vẫn đầy vẻ mơ hồ, còn chưa kịp nghĩ rõ đây là chuyện gì, Ngô Lão Cẩu lại hạ thấp giọng nói với hắn: “Tôi nói cho cậu tình hình bên đó, tuyệt đối không phức tạp như chúng ta nghĩ, những cái gọi là nội quỷ đó, thật ra là cùng một phe với chúng ta, nhưng, họ lại không phải, hơn nữa không mạnh như chúng ta, nên không cần đặc biệt sợ hãi, cậu chắc hiểu rồi chứ?” Ngô Lão Cẩu cẩn thận từng li từng tí nói, Vương Diệp khẽ gật đầu.

Ông ta nói những lời này, chẳng qua chỉ để mình yên tâm mà thôi, điều này Vương Diệp có thể làm được.

Cứ thế, hắn yên lặng nhìn về phía trước.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Những người đó cũng từ phía trên lục tục đi xuống, họ vậy mà có dù lượn, cứ thế họ mở túi dù lượn trong tay, ngay sau đó, chầm chậm bay đến trước mặt Vương Diệp và những người khác.

May mắn là Vương Diệp và những người họ trốn đủ kỹ, nếu không đám người kia chắc chắn có thể nhìn thấy.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ.

Những người đó cũng chỉ cầm dụng cụ trong tay, thần sắc thờ ơ nói: “Hắc Cẩu không ở chỗ này.” “Vậy bây giờ chúng ta rời đi trước đã!” “Nhưng cái cây kia có thể giúp chúng ta đi xa hơn.” “Có lẽ cái cây đó có thể cho chúng ta biết Hắc Cẩu ở đâu?” Vì họ đều đeo kính râm và kính bảo hộ, nên lúc này họ đều không phát hiện ra vấn đề của cái cây đó.

Vương Diệp trong khi nghe họ ríu rít nói chuyện, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt của hắn, lại không chút do dự nói: “Nếu cậu sợ, chúng ta bây giờ có thể động thủ.” Những người bên cạnh ông ta đều là truyền nhân của Ngô gia, những chiêu thức họ biết là những gì người bình thường không biết.

Thường có thể bất ngờ chiến thắng kẻ địch, cho dù bên kia nhiều người, nhưng họ cũng có đủ nắm chắc để hạ gục.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp không khỏi cười ha hả, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Đừng nghĩ mấy thứ đó nữa, dù chúng ta có động thủ đi chăng nữa, đám người kia cũng không dễ chọc đâu.

Hơn nữa, có bọn họ đi mở đường phía trước, chúng ta sau này cũng chẳng cần sợ gì nữa.” Lời này Vương Diệp nói đặc biệt nghiêm túc, Ngô Lão Cẩu nghe thấy, quả quyết giơ ngón cái khen ngợi.

Những người kia không chú ý đến Vương Diệp, tình hình bên phía họ, đi được không lâu men theo con đường trước mắt, sắc mặt của họ cũng dần dần trở nên khó coi, nhìn cái cây ở đằng xa, họ không tự chủ được mà khóc nức nở.

Nghe những tiếng khóc nức nở đó, Vương Diệp không khỏi mỉm cười.

Hóa ra bọn họ cũng có một mặt thảm hại đến vậy.

Nghĩ một lát, anh cũng không để ý, mà nhìn hố sâu khổng lồ trước mặt.

Ai cũng không ngờ khi anh ẩn nấp ở đây lại vô tình phát hiện ra một cái hố sâu.

Ngô Lão Cẩu không để ý, Trương Khởi Linh thì thấy rồi, nhưng nhìn Vương Diệp trước mắt, anh ta không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh ta cảm thấy thứ này có gì đó không ổn, muốn Vương Diệp đừng đi thăm dò, nhưng Vương Diệp lại hiểu sai ý anh ta.

Trong ánh mắt của Trương Khởi Linh, Vương Diệp cứ thế nhấc chân, cẩn thận từng li từng tí bước vào.

Những người khác thấy Vương Diệp đi vào cái hố sâu đó, cũng vô thức đi theo.

Kết quả không ngờ, bọn họ vừa bước vào không bao lâu, giây tiếp theo, dưới chân họ hẫng một cái, lập tức rơi thẳng xuống vực sâu.

Họ thậm chí không có cơ hội kêu thảm thiết, vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Trương Khởi Linh phát hiện mọi người biến mất, chỉ đành nói chuyện này với Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Ông ta nắm chặt nắm đấm, đấm mạnh một cái vào đùi mình, đồng thời đầy vẻ bất mãn nói.

"Cái đám người này đúng là… sao mà cứ thích gây rắc rối cho người khác thế hả?" Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa lườm nguýt.

Còn Trương Khởi Linh nghe lời ông ta nói, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Anh ta cũng muốn đi theo Vương Diệp, nhưng khi một cây súng chĩa đến, Trương Khởi Linh lập tức rơi vào im lặng.

Ngô Lão Cẩu quay người, đang chuẩn bị vào cái hố sâu kia xem tình hình, không ngờ Trương Khởi Linh lại kéo tay ông ta lại.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, trên mặt Ngô Lão Cẩu đầy vẻ sốt ruột, trực tiếp hất tay anh ta ra, đồng thời lầm bầm nói.

“Đừng có kéo ta, ta sang đó xem một chút.

Yên tâm, ta tuổi này rồi mà còn chưa chết, tình hình bên trong chắc chắn không phức tạp đâu.” Ông ta vừa nói vừa vỗ ngực, nhưng Trương Khởi Linh không lo lắng mấy chuyện đó, mà là có người đang cầm súng chĩa vào đầu ông.

Thấy Ngô Lão Cẩu không hiểu ý mình, người bên kia cũng trực tiếp chĩa súng vào đầu Ngô Lão Cẩu.

“Ra đây!” Người bên kia chỉ nói hai chữ như vậy.

Ngô Lão Cẩu nghe xong, mặt không khỏi biến sắc khó coi, cuối cùng lững thững bước ra với vẻ mặt già nua ủ rũ, nhìn đám người trước mặt, ông ta không nhịn được thở dài.

“Mấy người đang làm gì vậy?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa giả vờ vô tội, như một con chuột già chỉ đi ngang qua.

Sao đám người kia có thể ăn bài của ông ta được, trực tiếp nhìn chằm chằm Ngô Lão Cẩu, cười tủm tỉm nói.

“Thật không ngờ lại gặp ông ở nơi này đấy!” “Đúng vậy, cái này gọi là duyên phận nhỉ!” “Thấy bọn tôi, trong lòng ông có vui không?” Trên mặt bọn họ đều lộ vẻ kích động.

Đối mặt với những câu hỏi này, Ngô Lão Cẩu chỉ cười qua loa, sau đó đầy vẻ khinh miệt nói.

“Thấy cái lũ thỏ con các người, trong lòng ta chỉ có một suy nghĩ, đó là tại sao các người còn chưa chết?” Lời này ông ta nói ra quả thực đủ độc địa.

Đám người kia nghe xong, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp giơ cao khẩu súng trong tay.

Thấy là muốn một phát súng bắn chết Ngô Lão Cẩu, nhưng Ngô Lão Cẩu lại biết bọn chúng không có gan đó, dứt khoát ưỡn ngực, lớn tiếng quát vào mặt bọn chúng nói.

“Đến đây, có bản lĩnh thì giết ta đi!” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhướng mày với đám người này.

Nghe những lời này, sắc mặt đám người kia đều không khỏi trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh nhìn động tác của bọn chúng, lại vội vàng kéo Ngô Lão Cẩu nói.

“Đừng nóng vội như vậy, hai chúng tôi chỉ vô tình đi ngang qua đây, không có ý đồ gì cả.” Đám người kia nghe Trương Khởi Linh nói, lập tức đầy vẻ bất mãn, sau đó mặt đen sầm chất vấn.

“Hai người các ông, những người khác đâu rồi?

Chương 1512

Chết hết rồi à?” Nghe những lời này, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng gật đầu thừa nhận, nhưng đám người kia lại không tin, trực tiếp nghiến răng, cứng rắn khinh miệt nói.

“Ông đừng tưởng chúng tôi dễ lừa, bọn họ không thể chết được.

Có Ngô Lão Cẩu dẫn dắt ở đây, nếu bọn họ thật sự chết, đó chính là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Trừ khi Ngô Lão Cẩu chết, nếu không bọn họ không thể chết được.” Đám người kia tự tin nói, xem ra mối quan hệ của bọn chúng với Ngô Lão Cẩu không tệ chút nào.

Trong khi Trương Khởi Linh đang suy nghĩ, anh ta quay đầu lại, hung dữ trừng Ngô Lão Cẩu một cái.

Tất cả chuyện này đều do Ngô Lão Cẩu gây ra.

Trương Khởi Linh đang suy nghĩ trong lòng, Ngô Lão Cẩu thấy anh ta trừng mình, không khỏi cười gượng gạo với anh ta.

Những người khác thấy hai người họ liếc mắt đưa tình, lại không chút khách khí nói.

“Những người khác đã đi đâu rồi?” “Mau khai thật đi, nếu không nói, chúng tôi sẽ động thủ đấy.” Giọng điệu của bọn họ đầy vẻ sốt ruột, thái độ rất tệ.

Nghe những lời này, Ngô Lão Cẩu thở dài.

“Ta thật sự không biết, các người cứ tha cho ta đi.

À phải rồi, cây cổ thụ kia sao các người không đi nghiên cứu?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa chỉ về phía trước.

Đám người kia nghe lời ông ta, quay đầu nhìn cây cổ thụ, lại không tự chủ được mà bật khóc, sau đó từng người một mất kiểm soát cảm xúc, ôm mặt khóc nức nở.

Nhìn vở kịch hay trước mắt này, trên mặt Ngô Lão Cẩu cũng nở nụ cười.

Những người khác đương nhiên cũng phát hiện ra điều không đúng, nhưng cái cây cổ thụ kia quả thực có một sức mạnh kỳ lạ, có thể mê hoặc nội tâm bọn họ, khiến bọn họ chìm đắm trong đó.

Giờ đây, dù bọn họ thấy lạ về tình huống của Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh, nhưng bọn họ cũng không thể lập tức tỉnh táo lại.

Chỉ là có vài người có ý chí mạnh hơn người thường.

Cứ như vậy, hắn tỉnh táo lại, trực tiếp túm lấy cổ áo Ngô Lão Cẩu, đầy vẻ sốt ruột chất vấn.

“Tại sao ông không khóc?

Nguyên nhân gì mà bọn tôi lại đau khổ như vậy?

Nếu ông không nói, tôi sẽ giết thằng nhóc này!” Hắn trực tiếp chĩa súng vào Trương Khởi Linh.

Bất kể Trương Khởi Linh là nhân vật lớn cỡ nào, tóm lại trong mắt hắn, Trương Khởi Linh không thể sánh bằng Ngô Lão Cẩu.

Nghe những lời này, Ngô Lão Cẩu không khỏi hoảng loạn.

“Mày đừng động vào nó!” Nếu Trương Khởi Linh chết, mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ.

Nghe lời ông ta nói, người trước mặt không khỏi cười khẩy.

“Nói cho tôi biết, cái nơi đó rốt cuộc là chuyện gì?” Hắn ta không đòi hỏi nhiều, chỉ cần Ngô Lão Cẩu cho hắn câu trả lời.

Đối mặt với câu hỏi này, Ngô Lão Cẩu chỉ có thể nói ra.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp và những người khác tuy rơi xuống vực sâu, nhưng rất nhanh họ đã rơi xuống một cái hồ.

Trong cái hồ sâu không thấy đáy đó, điều Vương Diệp cảm nhận được là sự tĩnh lặng xung quanh và nhịp tim của chính mình.

Những người khác cũng đều như vậy.

Nhưng những người đó rất nhanh đã bơi lên, Vương Diệp cũng vậy.

Trong khi nổi trên mặt hồ, họ lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên, từng người một than thở đầy vẻ ai oán nói.

“Thôi rồi, thôi rồi, lần này thật sự là ‘một bước lỡ, ngàn đời hận’, sao lại có tình huống thế này chứ?

Bây giờ muốn trèo lên chắc cũng khó khăn rồi nhỉ?” “Không chỉ khó khăn, mà đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Trong tay chúng ta đến một sợi dây cũng không có, hơn nữa người ở trên chắc chết cũng không biết tình hình bên này của chúng ta.” “Đúng vậy, biết thế thì đã không vào, đây là ý kiến ngu xuẩn của ai thế?” “Hình như là Vương Diệp.” Khi nhắc đến cái tên Vương Diệp, sắc mặt mọi người không khỏi trở nên phức tạp, sau đó lại lập tức im lặng.

Họ không dám nói thêm gì nữa, sợ Vương Diệp nghe thấy sẽ buồn lòng, thậm chí tức giận, khiến không khí trở nên ngượng nghịu, điều này không phải là thứ họ muốn thấy.

Trong khi những người này im lặng, Vương Diệp nghe những lời đối thoại đó, chỉ khẽ mỉm cười, sau đó nhìn xung quanh nói.

“Có thể rơi xuống được, chứng tỏ nơi này vẫn có đường để đi.

Bây giờ, trước hết hãy nghĩ xem nơi này là chuyện gì đã?

Đi tìm một vài manh mối và điểm mấu chốt xem sao, tôi không tin đây là một cái động khoáng tự nhiên.” Nghe lời Vương Diệp nói, mọi người gật đầu.

Cho dù là hồ ngầm đi nữa, nhưng nơi này cũng quá kỳ lạ rồi.

Xung quanh hiện ra, dường như là từng ngọn núi bao vây bọn họ vậy.

Trong khi suy tư, họ cứ thế bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng không ai ngờ rằng, trong cái hồ ngầm quỷ dị này, trên những bức tường lại có những viên bảo thạch kỳ lạ khảm vào.

Những viên bảo thạch đó dường như tự bản thân đã mọc cùng với đất.

Đây dường như là một mỏ đá quý.

Trong khi suy nghĩ trong lòng, họ cũng không khỏi nói với Vương Diệp.

“Hình như chúng ta phát tài rồi!” “Một mạch khoáng như thế này mà mang ra ngoài, chắc cũng đủ cho chúng ta sống sung túc mấy đời.” “Không chỉ mấy đời, mấy chục đời cũng không thành vấn đề.” Mọi người líu ríu nói không ngừng.

Vương Diệp nghe lời họ nói, chỉ khẽ mỉm cười, sau đó hạ thấp giọng nói.

“Đừng đùa nữa, thứ này rõ ràng là do người khác đặt vào.

Nếu đây thật sự là một mạch khoáng, thì làm sao chúng có thể hòa lẫn vào loại đất cát bùn thế này được?” Vừa nói, Vương Diệp vừa vỗ số cát trong tay xuống bên cạnh.

Anh biết đặc tính của mạch khoáng là gì, cho nên khi nhìn thấy những viên đá quý này, anh không hề đặc biệt kích động.

Hơn nữa, anh còn đi đến bên cạnh đống cát đó, nắm một nắm.

Mà tất cả những điều này cũng giống như anh nói, quả thực có vấn đề.

Mọi người nghe lời Vương Diệp, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi, lập tức đầy vẻ phức tạp nói.

“Vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?” “Tôi thấy chuyện này sắp tệ rồi.” Họ líu ríu nói.

Nghe những câu hỏi của những người này, Vương Diệp cũng chỉ cười qua loa.

Anh không đáp lại, chỉ nhíu mày nhìn những viên bảo thạch trước mặt.

Anh vẫn đang suy nghĩ về mối liên hệ của những thứ này, nhưng vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là gì, và một chuyện không ngờ tới cũng đã xảy ra.

Phía trên đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng vỡ vụn.

Mọi người vô thức né sang một bên, Vương Diệp cũng vậy.

Sau đó, trong hồ lại rơi xuống mấy thứ nữa.

Dường như là người, nhưng dường như lại không phải.

Chưa kịp phân biệt, Vương Diệp đã nghe thấy tiếng động kỳ lạ vang lên phía trên đầu.

Họ và những người ở trên chỉ cách nhau một chút xíu, chắc là những người kia cũng giẫm phải đá mica nên mới dễ dàng rơi xuống như vậy.

“Mấy người này cũng quá đáng rồi đấy!

Hoàn toàn không coi mạng sống của đồng bọn ra gì!

Còn đứng sững ở đây làm gì?

Sao không mau đi cứu người lên!” Giọng Ngô Lão Cẩu không ngừng vang lên bên tai.

Mọi người nghe thấy, bỗng nhiên khẽ cười, sau khi xác định là Ngô Lão Cẩu thì họ cũng thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Dù sao thì, sau khi rơi xuống, người họ lo lắng nhất chính là Ngô Lão Cẩu.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, lại không nhịn được mở miệng hỏi.

“Các người không thấy rằng bây giờ càng bình tĩnh an toàn, thì càng đại diện cho nguy hiểm khó đối phó sao?” Lời này không sai, mấy người kia nghe xong, lập tức rơi vào im lặng.

Trên mặt họ vẫn còn nụ cười, nhưng giờ thì nụ cười đã biến mất.

Còn Vương Diệp chỉ gỡ những viên bảo thạch đó xuống.

Những viên bảo thạch đó là thật, nhưng lại không phải mọc cùng với nơi này.

Vậy những người đó rốt cuộc muốn làm gì?

Vương Diệp nghĩ không ra, chỉ đành trả lại bảo thạch.

Trong khi anh làm những việc này, những người bên cạnh cũng nhíu mày, đầy vẻ khó hiểu nhìn anh.

Chương 1513

Có lẽ họ không thể hiểu được mạch suy nghĩ của Vương Diệp.

Ngoài việc đứng bên cạnh chờ Vương Diệp phát hiện ra điều gì đó, họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh Vương Diệp đã thấy Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh rơi xuống.

Mặc dù nhóm người rơi xuống lúc đầu đã leo lên rồi, nhưng họ lại không tinh ý quan sát như vậy.

Trong mắt Vương Diệp, nhóm người đó ngoài việc không ngừng gọi vọng lên phía trên, bảo những người kia đến cứu họ, cũng không có lựa chọn nào khác.

Và lúc này, thấy Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh rơi xuống, Vương Diệp cũng không thèm để ý đến những người kia sẽ phát hiện ra mình, trực tiếp nhảy xuống hồ, cứu hai người họ lên.

Nhìn động tác nhanh nhẹn của Vương Diệp, mọi người không khỏi kinh hô.

Nhưng những người bên kia thấy Vương Diệp với một gương mặt xa lạ như vậy, lại không khỏi cầm súng trong tay chỉ vào Vương Diệp nói.

“Đừng nhúc nhích!” Nghe hai chữ này, Vương Diệp khẽ gật đầu.

Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh nhìn nhau, rồi bỗng nhiên phá lên cười ha hả.

Tiếng cười của hai người có chút đột ngột, nhưng Vương Diệp không bận tâm, chỉ nhìn đám người trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Các người đừng nổ súng, tôi chỉ muốn cứu hai người họ thôi, dù sao hai người họ một người già một người yếu mà.” Lời biện minh của Vương Diệp nghe có vẻ không vấn đề gì, nhưng đám người trước mặt này không dễ đối phó.

Chúng chỉ vào ông lão, sau đó mở miệng nói.

“Nếu không phải lão già này vừa nãy dùng mấy cái trò hèn hạ đó, chúng tôi cũng không đến nỗi rơi xuống đây!” “Đúng vậy, ông nên hỏi ông ta cho kỹ, vừa nãy đã làm gì?

Tại sao lại chọc giận chúng tôi đến mức này?” “Không sai, loại người như ông ta thật sự khiến người ta hận đến nghiến răng.” Trong khi mọi người nói không ngừng, Ngô Lão Cẩu và nhóm của ông ta cũng trực tiếp xông tới, giật lấy súng trong tay bọn chúng.

Nhưng trong quá trình giằng co, khẩu súng trong tay một người đã cướp cò, ánh lửa lóe lên trong khoảnh khắc đó.

Vương Diệp ngửi thấy mùi thuốc súng, không phải là điềm báo trước cho cuộc chiến của hai bên, mà là ở nơi đây có ba thứ gì đó dường như đang lặng lẽ mỉm cười quỷ dị.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, anh lại nhìn cái hồ trước mặt.

Cái hồ này không sâu, tuy là hồ ngầm, nhưng bên trong lại không đặc biệt sạch sẽ.

Dường như còn có một ít bùn đen.

Lúc nãy Vương Diệp nhảy xuống cũng nhìn thấy rồi.

Những vũng bùn đen đó rốt cuộc là chuyện gì, không ai biết.

Nhưng bây giờ, khi Vương Diệp lặng lẽ cảm nhận mọi thứ hiện tại, trực giác cũng đang mách bảo anh rằng tình hình không hề bình thường chút nào.

Ngô Lão Cẩu và những người khác vẫn còn đang vui mừng vì đám người trước mặt đã bị bọn họ giải quyết.

Nhưng họ lại không biết rằng, một nguy cơ khác đã lặng lẽ tiếp cận.

Trương Khởi Linh hiểu tính cách của Vương Diệp, biết bình thường Vương Diệp sẽ không bày ra vẻ mặt đờ đẫn, nên bây giờ chắc chắn có chuyện.

Nghĩ một lát, Trương Khởi Linh vội vàng nói với mọi người.

“Chuẩn bị sẵn sàng đi, nguy hiểm sắp đến rồi.” Nghe lời Trương Khởi Linh, những người kia vội vàng gật đầu, ngay cả Ngô Lão Cẩu cũng đứng bên cạnh chuẩn bị tư thế ứng phó.

Nhưng những người bị cướp súng thì tức đến hỏng việc, trực tiếp nói với Ngô Lão Cẩu trước mặt.

“Trả đồ lại cho chúng tôi!” “Nếu các người không trả vũ khí lại, thì bây giờ mọi người cùng chết ở đây!” Thái độ của bọn chúng ngông cuồng, có lẽ chỉ khi có súng trong tay mới có thể khiến bọn chúng cảm thấy an toàn một chút.

Nhưng đối mặt với yêu cầu như vậy, Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy buồn cười.

Lúc này, ông ta lắc đầu, không hề né tránh mà nói với những người này.

“Đừng hòng, ta không thể đưa mấy thứ này cho các người được.” Lời Ngô Lão Cẩu nói vô cùng nghiêm túc.

Mọi người thấy ông ta dáng vẻ như vậy, nhất thời sắc mặt đều trở nên khó coi.

Họ cụp đầu xuống, trong lòng có chút bất lực.

Còn Vương Diệp chỉ liếc mắt nhìn những người này một cái, sau đó liền nói với Ngô Lão Cẩu.

“Thu dọn đồ đạc của ông đi, bây giờ chúng ta phải đi dọc theo cái hồ này xuống dưới.” Nghe Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu gật đầu.

Họ vội vàng bọc kín những thứ trong tay bằng một lớp túi nhựa, ngay sau đó, làm xong tất cả, họ lại nhảy xuống hồ.

Dáng vẻ tranh nhau chen lấn đó, không hề có chút sợ hãi hay lo lắng nào.

Cứ thế, họ lặn ngụp bơi lội trong hồ.

Những người khác đứng bên cạnh nhìn, cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm nói.

“Làm gì vậy?

Chỉ là bảo các người trả súng lại thôi, chứ đâu có bảo các người đi chết, tại sao lại hành động cấp tiến như vậy?” “Nơi này chẳng lẽ có nguy hiểm khác sao?” “Mọi người đều cùng một đường mà, tại sao lại không chịu giúp chúng tôi một tay?” Mọi người líu ríu nói, nhưng cuối cùng vẫn chọn nhảy xuống theo.

Nhưng ngay khoảnh khắc họ nhảy xuống, những người vẫn còn đi lại phía trên cũng gặp phải nguy cơ khác.

Cây cổ thụ khổng lồ kia bỗng nhiên bốc cháy.

Con rắn phía trên cũng theo đó mà bốc cháy, sau đó phát ra tiếng rên rỉ.

Thân thể nó vặn vẹo.

Trong khi mọi người nhìn, cũng không khỏi nhíu mày, lại không ngờ giây tiếp theo, sóng nhiệt cuồn cuộn ập tới.

Trong chớp mắt, những người đó đứng tại chỗ, giây tiếp theo liền hóa thành tro bụi.

Không ai biết đây là chuyện gì.

Nhưng trong khi Vương Diệp dọc theo hồ, không ngừng bơi xuống, anh cũng nghe thấy ngoài tiếng nhịp tim của chính mình ra, còn có những âm thanh khác.

Những âm thanh đó chắc chắn tượng trưng cho tai họa.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp không khỏi ra hiệu cho những người bên cạnh, bảo họ nhanh lên.

Anh càng như vậy, những người kia càng sốt ruột hoảng loạn.

Mặc dù những người đi theo phía sau không hiểu, nhưng cũng nghiến chặt răng, đuổi theo.

Không lâu sau, Vương Diệp nhìn thấy một cánh cửa.

Cánh cửa đó lại là Thanh Ngọc Môn.

Anh không khỏi trợn tròn mắt.

Trong lòng tuy có chấn kinh và hoảng sợ, nhưng lại không đặc biệt lo lắng.

Cứ như vậy, Vương Diệp leo vào, những người khác cũng bám sát theo sau.

Chỉ là nhìn cái hồ trước mặt, Vương Diệp vẫn biết nơi này không nên ở lâu.

Những người đó đã kiệt sức.

Họ đều dừng lại, muốn tạm thời nghỉ ngơi ở nơi này.

Mặc dù họ vẫn có thể nín thở, nhưng nhìn thấy Vương Diệp cứ thế bơi thẳng về phía trước.

Mọi người cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ đành nghiến chặt răng theo kịp Vương Diệp.

May mà không lâu sau, họ cứ thế nổi lên mặt nước.

Nhưng Vương Diệp lại không bơi lội trong nước, mà là lập tức chạy lên bờ.

Động tác của anh thật sự quá nhanh.

Người không biết còn tưởng anh đang chạy trốn khỏi tử thần.

Những người bên cạnh không còn cách nào khác, chỉ đành lần lượt theo kịp bước chân của anh.

Trương Khởi Linh cũng vậy, nhìn Vương Diệp trước mắt, anh ta không khỏi thở dài.

“Cậu nói xem tại sao cậu cứ phải gây ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Trực tiếp nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện gì chẳng phải tốt hơn sao?

Mọi người cùng nhau nghĩ cách đối phó không phải được rồi à?

Vội vã như vậy thì có ích gì cho chúng tôi?” Sở dĩ lại ra nông nỗi này, cũng chỉ vì tình trạng của Ngô Lão Cẩu không ổn lắm.

Họ dìu Ngô Lão Cẩu sang một bên, sắc mặt ông ta đã trắng bệch.

Giờ đây, sở dĩ Trương Khởi Linh trách mắng Vương Diệp, cũng là vì lo lắng tình hình của Ngô Lão Cẩu sẽ trở nên nghiêm trọng.

Lúc nãy khi Vương Diệp và những người kia rơi xuống, không biết Ngô Lão Cẩu vì cứu mạng Trương Khởi Linh, đã không tiếc làm bất cứ điều gì.

Giờ đây, vào thời khắc này, Trương Khởi Linh đương nhiên cũng coi trọng Ngô Lão Cẩu.

Còn Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh oán trách, lại lạnh nhạt lắc đầu.

Chương 1514

Nhìn cái hồ trước mặt, anh đột nhiên cầm đồ vật lên, không nói hai lời chạy về phía sau.

Những người kia không còn cách nào, nhưng vẫn vô thức vội vàng chạy theo.

Đôi khi, những quyết định của Vương Diệp tuy trông có vẻ hoang đường, nhưng lại thường có thể bất ngờ cứu mạng họ.

Trong khi mọi người suy nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh nhìn về hướng Vương Diệp rời đi, cũng không khỏi lớn tiếng nói với anh.

“Cậu lại đang giở trò gì nữa vậy?” “Cứ cõng tôi đi đã rồi nói, đừng oán trách cậu ta.

Cậu ta chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình, chỉ là bây giờ mà giải thích thì chắc chắn sẽ tốn công nói.” Ngô Lão Cẩu khẽ vỗ vai Trương Khởi Linh nhắc nhở.

Những người bên cạnh vội vàng đến giúp một tay, rất nhanh họ đã theo kịp bước chân của Vương Diệp.

Nhóm người theo sát phía sau thấy Vương Diệp và những người kia đã chạy đến lưng chừng núi, nghĩ một lát, cũng nghiến chặt răng, không suy nghĩ mà đi theo.

Vào thời khắc như vậy, sở dĩ họ không chọn lùi bước, thậm chí là nghỉ ngơi tại chỗ, là vì lo lắng một khi nghỉ ngơi, họ sẽ bị Vương Diệp và những người kia bỏ lại phía sau, sau đó, họ sẽ không ngừng quanh quẩn ở đây.

Nỗi sợ hãi trong lòng được phóng đại vô hạn, đồng thời cũng khiến họ vô thức đi theo.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Vương Diệp thấy những người này dáng vẻ như vậy, nhất thời cũng không khỏi bật cười.

Sau khi họ đứng ở đây, giây tiếp theo, cái hồ bỗng nhiên nổi lên vô số bong bóng.

Nghe những âm thanh đó, mọi người không khỏi quay đầu nhìn.

Nhóm người theo sát phía sau họ cũng vô thức quay đầu lại, nhưng nhìn cái hồ phía sau, những người bên đó đều im lặng đến mức không thể nói được lời nào.

Sau đó họ phát ra tiếng kinh hô, rồi như gặp ma vậy, lăn lê bò toài chạy về phía Vương Diệp.

Thấy động tác của bọn họ nhanh chóng như vậy, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, sau đó nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh nói.

“Tôi tính kế ai cũng sẽ không tính kế ông, yên tâm đi, tôi đã tính toán kỹ càng mọi chuyện này rồi.” “Cậu làm sao biết nơi đó sẽ sôi lên?” Ngô Lão Cẩu nghe lời Vương Diệp nói, chỉ cảm thấy khó hiểu.

Nếu thật sự có những tình huống này, thì ông ta đáng lẽ phải phát hiện sớm hơn Vương Diệp mới phải, nhưng bây giờ Vương Diệp lại phát hiện ra tất cả những điều này trước ông ta.

Ngô Lão Cẩu thật sự không thể hiểu được.

Đối mặt với câu hỏi của ông ta, Vương Diệp cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Nhìn mấy người kia lăn lê bò toài đến bên cạnh mình.

Trong mắt Vương Diệp chỉ còn lại sự lạnh nhạt, sau đó, thấp giọng nói với Ngô Lão Cẩu.

“Sở dĩ tôi biết là vì cái cây đó nhìn giống như một Thái Cực, ông không thấy khi nhìn từ xa, cái cây đó không chỉ quỷ dị, mà con rắn quấn quanh nó cũng giống như một nửa còn lại của Thái Cực sao?” Nghe những lời này, Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu.

Ngoài những thứ này ra, còn có những viên bảo thạch trên tường.

Tất cả mọi người chỉ lo nhìn vẻ tinh xảo và giá trị của những viên bảo thạch đó, nhưng điều Vương Diệp nhìn thấy lại là hình dạng của những viên bảo thạch đó, và khi chúng tạo thành vòng vây, mang lại sự chấn động và kinh ngạc cho người khác.

Những gì Vương Diệp phát hiện ra quả thực rất nhiều, nhưng khi mọi người biết được, sắc mặt lại trở nên phức tạp.

Lúc này, những người này khẽ lắc đầu, không khỏi bàng hoàng nói với Vương Diệp.

“Không thể nào!” “Nếu thật sự giống như cậu nói, tại sao chúng tôi lại không phát hiện ra ngay từ đầu?” “Chẳng lẽ các người quên cái vẻ mặt mắt sáng rực của mình rồi sao?” Vương Diệp cười trêu một câu.

Đám người kia rất nhanh liền im lặng.

Nhưng nhóm người đi theo Vương Diệp và những người kia, đều từng người một mặt như tro tàn nhìn về phía hồ.

Bên đó đã không còn sôi sục nữa, nhưng mùi vị do vật chất bị đốt cháy tỏa ra, cũng thông qua nước hồ mà từ từ lan đến.

Ngửi những mùi vị đó, tất cả mọi người đều im lặng.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy tất cả những điều này quá đỗi chấn động.

Nếu không phải Vương Diệp, họ chắc chắn không thể thoát chết.

Nhưng nhóm người đi theo họ, chỉ đang đau buồn vì cái chết của đồng đội.

Nếu không nhầm, đồng đội của bọn họ chắc chắn đã tiêu đời rồi.

Với ý nghĩ như vậy, sắc mặt của bọn họ càng trở nên khó coi hơn.

Sau đó, ba năm bảy lượt ôm nhau, bọn họ bắt đầu khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc không ngừng vang vọng khắp cái hồ.

Còn Vương Diệp nghe tiếng khóc của bọn họ, cũng không khỏi lắc đầu, sau đó, nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh mình nói.

"Khi thấy cái cây đó bắt đầu khiến người ta đau buồn, tôi đã biết tất cả những chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Không thể thật sự vô duyên vô cớ mà đau khổ, cũng không thể thật sự bị mê hoặc, bởi vì một phần cảm xúc nhất định sẽ bị từ trường ảnh hưởng." Từ rất lâu trước đây, Vương Diệp đã hiểu rõ về những thứ này.

Giờ đây, lời nói này được thốt ra, tuy mọi người đều cảm thấy khó tin, nhưng trong nhận thức của Vương Diệp, điều này tuyệt đối không có vấn đề gì.

Những người đó nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng khẽ gật đầu, dường như cũng đồng tình với lời anh nói.

Ngô Lão Cẩu vỗ vỗ vai anh, quyết định xuất phát trở lại.

Hắc Cẩu nhất định phải lấy được, nếu không lấy được mà bị người khác đoạt mất, thì địa vị của Ngô gia bọn họ cũng sẽ bị đe dọa.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu biểu thị không có vấn đề gì.

Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, Trương Khởi Linh lại kéo tay Vương Diệp, trên mặt anh ta đầy vẻ bất đắc dĩ và phức tạp.

"Tôi sao lại cảm thấy mọi chuyện không giống như cậu nói?

Nếu nơi này thật sự hiện ra một hình Thái Cực, bao gồm cả cơ quan, vậy thì bây giờ chúng ta đang đứng ở đâu?

Tiếp theo lại sẽ gặp phải những gì?” Nói xong những lời này, Trương Khởi Linh lại trực tiếp đặt câu hỏi.

“Hắc Cẩu, nó có thật sự tồn tại không?” Anh ta cảm thấy Hắc Cẩu là một thứ hư ảo, bởi vì đi suốt chặng đường này, họ đã gặp quá nhiều sóng gió, nhìn thấy những thứ đủ để làm mới nhận thức của tất cả mọi người.

Giờ đây, Trương Khởi Linh nghi ngờ sự tồn tại của Hắc Cẩu là điều quá đỗi bình thường.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ, anh lại nhìn về phía Ngô Lão Cẩu.

Đối phương nhắm mắt lại, không muốn giải thích nhiều.

Đã ông ta không nói, vậy thì cứ giao cho mình nói vậy.

Vương Diệp thầm nghĩ.

“Đừng đi nghi ngờ các vị lão tổ tông, tất cả những gì họ đã làm, đôi khi chúng ta là những người trẻ, sống không lâu bằng họ, kinh nghiệm cũng ít hơn.

Muốn đứng ở góc độ của họ để nhìn nhận mọi chuyện, vẫn còn hơi khó.” Lời này anh ta nói ra quả thực không hề khách khí.

Trương Khởi Linh nghe xong, cuối cùng gật đầu, dường như cũng đã hiểu ra, ai bảo anh ta bây giờ còn trẻ chứ.

Khi đi dọc theo con đường trước mặt, Trương Khởi Linh đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau.

Mấy người bị cướp súng kia, tuy không đáng thương lắm, nhưng bây giờ bọn họ đã thực sự kiệt quệ.

Họ cụp đầu xuống, từng người một ủ rũ, hoàn toàn không biết hy vọng sống nằm ở đâu.

Nếu không phải vô thức đi theo Vương Diệp, có lẽ họ đã bị luộc chín rồi nhỉ?

Cảnh tượng sôi sục trong khoảnh khắc đó, không chỉ mang lại sự sợ hãi về tâm lý cho mọi người, mà còn là phản ứng căng thẳng vô thức.

Khi Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh tiếp cận bọn họ, những người này vô thức co rúm lại thành một đống, sau đó run rẩy, đầy vẻ khó hiểu nói.

“Làm… làm gì?” Giọng điệu của bọn họ đầy vẻ căng thẳng và hoảng sợ.

Đối mặt với câu hỏi như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi lắc đầu, sau đó vỗ vai bọn họ nói.

“Ta chưa từng nghĩ sẽ làm hại các người, bình tĩnh một chút.

Ta chỉ muốn nói với các người vài chuyện thôi.

Nếu các người có thể giữ tâm thái bình tĩnh mà lắng nghe, vậy thì phiền phức trước mắt chắc chắn cũng có thể giải quyết được.” Lời Ngô Lão Cẩu nói quả thực rất nghiêm túc.

Những người trước mặt nghe thấy, lập tức gật đầu, biểu thị không có vấn đề gì.

Nhưng khi Vương Diệp đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong ánh mắt lại có thêm vài phần phức tạp và kỳ quái.

Cứ cảm thấy mấy người trước mắt này không đơn giản.

Nhưng vì họ vừa mới gặp phải những điều bất trắc đó, Vương Diệp cũng không thể trực tiếp phê bình họ, thậm chí là nói những lời lung tung để tổn thương nội tâm của họ.

Cuối cùng, Vương Diệp cứ thế dẫn mấy người họ đi về phía trước.

Mặc dù trong năm người bọn họ, mối đe dọa và ẩn họa vẫn khá lớn.

Nhưng hiện tại, tổn thương tâm lý và phản ứng căng thẳng của họ cũng khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng trắc ẩn và đồng tình.

Vương Diệp cũng không thể “đổ thêm dầu vào lửa” mà nghi ngờ họ.

Thời gian trôi qua.

Chương 1515

Họ đi dọc theo con đường trước mặt không lâu, cứ thế đi đến một lối ra nhỏ.

Lối ra đó lại là Thanh Thạch Môn.

Nhìn phiến đá xanh trước mặt, Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

“Bọn họ thật sự không biết thứ này có tà tính, hay là cố ý bày ra tất cả những thứ này, mục đích là để chiêu dụ những thứ đó đến?” Vương Diệp nghĩ không ra, lẩm bẩm nói ra những lời như vậy.

Anh biết những người đó không hiểu, cũng không thể trả lời, giờ đây, chỉ là vô thức nói ra suy nghĩ của mình mà thôi.

Vừa nghĩ tới điều đó, Ngô Lão Cẩu lại bất ngờ mở miệng nói với Vương Diệp: “Âm Dương tương hỗ kháng hành, thì nhất định phải có sức mạnh tương đồng, cho nên cậu đừng đi hoài nghi những nhân tố tạo nên tất cả.” Lời này quả thật đã giúp Vương Diệp bừng tỉnh ngộ.

Cậu gật đầu, nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, không khỏi giơ ngón cái tán thành.

Thấy Vương Diệp có thái độ như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng chỉ mỉm cười.

Cũng may là sau khi bước qua cánh cửa trước mặt, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy mộ đạo thật sự.

Ngắm nhìn con đường mộ đạo này, tất cả mọi người đều vô thức bật cười, hy vọng dường như ngay trước mắt.

Bọn họ sẽ không còn bị những nguy nan đó vây khốn nữa.

Với ý niệm này, mọi người đều không khỏi mừng đến rơi lệ.

Trương Khởi Linh cũng vậy, nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, anh nặng nề vỗ vai Ngô Lão Cẩu, trực tiếp cam đoan rằng mình có thể dẫn Ngô Lão Cẩu tìm được Hắc Cẩu.

Nghe những lời này, Vương Diệp không khỏi trợn trắng mắt.

Nhưng lời của Ngô Lão Cẩu còn độc hơn cả ánh mắt của Vương Diệp.

“Thôi đi, vừa nãy nhóc còn nghi ngờ sự tồn tại của Hắc Cẩu, bây giờ lại nói giúp tôi tìm.

Chốc nữa gặp rắc rối, nhóc lại đoán là Hắc Cẩu không tồn tại cho xem.” Ngô Lão Cẩu quả thật là một nhân vật, trong thời khắc này mà nói ra những lời đó, ông ta căn bản không thấy mình quá đáng.

Trương Khởi Linh nghe xong liền tức đến nghiến răng, nhưng lại không làm gì được Ngô Lão Cẩu, chỉ đành nhẹ nhàng gật đầu, nói với vẻ mặt đồng tình: “Đúng, ông nói đúng, tôi quả thật là người như vậy, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy Hắc Cẩu, tôi nhất định sẽ tìm cách đoạt lấy nó.” Nhưng Ngô Lão Cẩu không ngờ.

Khi ông và Trương Khởi Linh đang cãi cọ không ngừng, năm người kia chỉ liếc nhìn hai người họ một cái, rồi bật cười khẩy: “Chỉ hai người các ngươi còn muốn đoạt Hắc Cẩu, đúng là si tâm vọng tưởng!” “Hắc Cẩu là của chúng ta!” “Cho dù đồng bạn của chúng ta đã gục ngã, nhưng thứ đó chúng ta nhất định sẽ lấy đi!” “Các ngươi đừng hòng đấu với chúng ta!” “Nếu thật sự muốn đấu, thì hãy thể hiện thực lực của mình đi, đương nhiên, thực lực của các ngươi chắc chắn không bằng chúng ta.” Năm người này dù chỉ còn lại lẫn nhau, nhưng bọn họ căn bản không sợ cái gọi là “đông người”.

Bên Ngô Lão Cẩu đúng là đông người, hơn nữa năng lực còn mạnh hơn bọn họ, nhưng trong nhận thức của đám người kia, chỉ cần có đủ tự tin, vẫn có thể đoạt được Hắc Cẩu.

Thấy những người này kiêu ngạo như vậy, Ngô Lão Cẩu không khỏi cười gật đầu, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Cậu xem, đám người này thật khiến người ta bất lực.” Ông vừa nói vừa xòe tay ra.

Đối mặt với lời của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười, sau đó nhìn đám người trước mặt nói: “Thôi đi, cứ mặc kệ bọn họ, một đám người không gây ra uy hiếp, lẽ nào lại có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta sao?” Nói xong những lời này, cậu cứ thế bước về phía trước, rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh, thần sắc phức tạp nói: “Chỗ này càng nhìn càng thấy quen thuộc.” Cứ như thể trước đây đã từng đi qua.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Ngô Lão Cẩu nghe xong đã không khỏi bật cười, rồi hạ giọng nói với Vương Diệp: “Đừng nghĩ nữa, chỗ này không thể nào quen thuộc được, chúng ta đều chưa từng đến đây.” Ngô Lão Cẩu nói là thật.

Nhưng Vương Diệp nghe xong lại không hồi đáp.

Đi dọc theo con đường không lâu sau, Vương Diệp cầm một hòn đá ném qua.

Hòn đá lăn trên đất, sau đó, phía trước xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Nhìn cái hố sâu đó, mọi người vô thức sợ hãi.

Bọn họ vẫn nhớ, lúc ban đầu nhìn thấy cái hố sâu đó đã mang lại ảnh hưởng như thế nào.

Nhưng nghĩ lại, nếu không phải Vương Diệp rơi xuống hố sâu đó, bọn họ đoán chừng cũng đã biến thành một đống tro tàn.

Với ý niệm này, mọi người lại chợt bật cười, sau đó vỗ vai Vương Diệp, vui vẻ nói: “Cậu cũng quá lợi hại rồi đó!

Bây giờ chúng ta có nên đi qua không?

Hay là vào trong hố sâu xem thử?” “Thật ra vào trong hố sâu đi một vòng cũng không vấn đề gì, tôi cảm thấy đám người này khi bố trí cơ quan, luôn sẽ để lại một số lối thoát cho chúng ta.” “Đúng vậy, chúng ta hay là vào trong xem thử đi.” Mọi người cứ ríu rít nói không ngừng bên cạnh Vương Diệp, nhưng Vương Diệp nghe những lời như vậy, lại không nhịn được trợn trắng mắt, sau đó nhìn chằm chằm đám người này, không khách khí nói: “Nghĩ thì đơn giản quá rồi, nếu thật sự giống như các người nói, vào đi một vòng là có thể phát hiện sơ hở bọn họ để lại, vậy thì chúng ta gặp phải phiền phức tương ứng sau này cũng trực tiếp xử lý như vậy là được rồi.” Lời này cậu nói vô cùng trực tiếp, không hề vòng vo tam quốc, trực tiếp khiến mấy người trẻ tuổi kia đều đỏ mặt tía tai, tức giận, vốn còn muốn lý luận với Vương Diệp, nhưng Ngô Lão Cẩu lại nói bên cạnh: “Có những thứ là duyên phận, các người đừng cưỡng cầu.” 20.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, đều không kìm được nói với anh: “Tình huống này hình như cũng không phức tạp đến thế!” Khi Vương Diệp đi đến trước cái hố sâu đó, trong đầu cậu cũng nảy ra một ý nghĩ.

Bên trong này có vô số nguy hiểm, một khi rơi xuống, thứ chờ đợi bọn họ tuyệt đối là vạn kiếp bất phục.

Nghĩ một chút, cậu không chút do dự nói với những người bên cạnh: “Tìm cách nào đó, bước qua cái hố sâu này, đừng để rơi xuống, nếu không thứ chờ đợi chúng ta tuyệt đối là vạn kiếp bất phục.” Nghe những lời như vậy, những người đó đều gật đầu, biểu thị không vấn đề gì, sau đó bắt đầu tìm công cụ trong ba lô.

Năm người kia cũng ở bên cạnh giúp đỡ, mặc dù bọn họ có lập trường khác nhau, nhưng vấn đề thì giống nhau.

Bọn họ phải cùng nhau tìm cách vượt qua, nếu không dù lập trường có khác nhau mà vẫn cứ cố chấp ở chỗ đó, chỉ khiến bọn họ chết ở đây.

Mọi người đều hiểu rõ điểm này, sau đó bước qua cái hố sâu trước mặt.

Nhưng, năm người kia hiến dâng cây trúc quý giá nhất trong tay mình, đang chuẩn bị thu lại cây trúc gấp gọn đó thì.

Không ngờ Vương Diệp đã ngăn cản hành động của bọn họ.

“Đừng chạm vào thứ đó, bên trong có nguy hiểm.” “Nhưng nguy hiểm đâu đến nỗi ngay lập tức ập đến tay chúng ta chứ!” Một trong số những người đó có chút không cam lòng nói, hắn cảm thấy Vương Diệp muốn gián tiếp làm suy yếu tất cả võ lực trong tay mình.

Như vậy, bọn họ có thể nhanh hơn mình đoạt được Hắc Cẩu.

Nếu thật sự là như vậy, thì Vương Diệp thật đáng ghét.

Với ý nghĩ này, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vương Diệp thấy vẻ mặt hắn, cũng không vòng vo, trực tiếp bật đèn pin, dùng ánh sáng mạnh nhất để nói cho hắn biết bên trong rốt cuộc có gì.

Người kia nhìn cây trúc của mình, lại nhìn thấy một số hoa văn kỳ lạ ở một đầu khác của cây trúc.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo, cái hoa văn đó cứ thế từng chút một lan lên, ngay lập tức người kia sợ đến tái mặt, cả người lùi lại mấy bước, thần sắc vội vàng nói: “Tôi không cần thứ đó, đi nhanh đi, đừng ở chỗ này nán lại nữa.” Thứ đó là Hồng mao xà, bất cứ ai chạm vào cũng sẽ lập tức quy tây.

Bây giờ vì cái gậy này mà đắc tội với con Hồng mao xà này, điều này thật sự không thích hợp.

Hắn vừa nói vừa đẩy tay Vương Diệp, vội vã muốn Vương Diệp rời đi.

Nhưng Vương Diệp lại không nhúc nhích, mà cầm đèn pin trong tay, vẫn cố chấp chiếu vào con Hồng mao xà trước mặt.

Những người bên cạnh nhìn hành động của Vương Diệp, đều không khỏi nhíu mày, sau đó ba năm người bước lại gần.

"Cậu đang làm gì vậy?" "Sao chúng tôi càng ngày càng không hiểu được?" Bọn họ vừa nói vừa khẽ lắc đầu, thật sự không thể lý giải hành vi này của Vương Diệp.

Đối mặt với vấn đề của bọn họ, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Bốn người bên cạnh còn chưa nói gì, chỉ có một người đang sợ hãi, đoán chừng bốn người còn lại là không cam lòng.

Vương Diệp không muốn để bọn họ gây rắc rối cho mình, dứt khoát để bọn họ nhìn cho đủ, sau đó, từng con Hồng mao xà bò lên.

Nhìn những con rắn đó, mặt bốn người kia cũng tái mét, sau đó khẽ đẩy tay Vương Diệp, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Đi nhanh đi!" "Đúng vậy, chúng tôi biết mình sai rồi, cậu đừng gây chuyện ở chỗ này nữa, cùng lắm thì sau khi về chúng tôi sẽ chuẩn bị cho cậu một phần tạ lễ thật hậu hĩnh." "Không sai, mau rời khỏi đây đi, nếu không những con rắn đó sẽ bò qua đó." "Nếu thật sự bị Hồng mao xà cắn một miếng, chúng ta thật sự sẽ xong đời." Nghe lời bốn người đó, Vương Diệp cuối cùng gật đầu, cũng không dây dưa với bọn họ nữa, trực tiếp vỗ vai bọn họ nói: "Đây là các người tự mình chọn, đừng nói tôi uy hiếp lợi dụ, yêu cầu các người làm những chuyện quan trọng này." Thấy Vương Diệp có thái độ như vậy, những người đó đều biết Vương Diệp không phải là một nhân vật bình thường.

Mặc dù ngay từ đầu cậu đã thể hiện sự dũng cảm và quyết đoán, điều đó đã cho thấy người này không hề đơn giản, nhưng bây giờ mọi người mới thực sự chứng kiến được thực lực của cậu.

Và hành vi này của cậu cũng khiến năm người kia hiểu ra một đạo lý, nếu bọn họ thật sự muốn đoạt được Hắc Cẩu, trước tiên Vương Diệp phải gục ngã.

Nhưng để Vương Diệp gục ngã còn khó hơn trời sập.

Cho nên giấc mơ của những người này gần như sẽ không thành hiện thực.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, trên mặt Ngô Lão Cẩu cũng nở thêm vài phần nụ cười, ông ta cũng có cùng suy nghĩ với Vương Diệp.

Nhìn đám người trước mặt, Ngô Lão Cẩu nghĩ một lát, đột nhiên mở miệng hỏi bọn họ: “Mục đích của các người khi mang Hắc Cẩu ra ngoài là gì?” Ngô Lão Cẩu mang thứ này ra ngoài, chỉ muốn sức mạnh của mình trở nên mạnh hơn, sau này không ai có thể uy hiếp được địa vị của ông.

Ngô gia gần đây thật sự càng ngày càng không ra sao, cứ như A Đẩu không thể nâng đỡ được.

Bao nhiêu cơ hội bày ra trước mắt, Ngô gia đều không nắm bắt được, thậm chí để những cơ hội đó trôi đi một cách vô ích.

Rốt cuộc tất cả những chuyện này đã xảy ra như thế nào, Ngô Lão Cẩu trong lòng ông ta còn rõ hơn ai hết.

Lần này ông ta đến lấy Hắc Cẩu, cũng chỉ vì muốn bảo vệ nền tảng và sự phát triển của Ngô gia sau này.

Nhưng dù vậy, việc ông ta hỏi câu hỏi này cũng không có nghĩa là sẽ nhường Hắc Cẩu cho bọn họ.

Năm người trước mặt nghe Ngô Lão Cẩu hỏi, lại nhìn vẻ mặt hiền từ của ông ta, lại lầm tưởng Ngô Lão Cẩu là muốn nhường đồ.

Nếu lý do của bọn họ đủ thuyết phục, có lẽ Ngô Lão Cẩu thật sự sẽ gật đầu.

Với ý niệm này, năm người bọn họ trao đổi ánh mắt một lát, sau đó nói ra nguyên nhân thực sự của mình khi đến lấy Hắc Cẩu lần này.

“Trong lòng ông hẳn rất rõ, Hắc Cẩu đối với chúng tôi mà nói là vô cùng quan trọng.

Chúng tôi có thể phái nhiều người đến như vậy, chỉ vì một Hắc Cẩu này, tuyệt đối sẽ không giống như ông nghĩ, là vì lợi ích…” “Hắc Cẩu có thể giúp một số người sống sót, đây chính là mục đích chúng tôi đến đây.” “Không lâu trước đây, chúng tôi có một nhóm đồng bạn đã đi đến cổ mộ ở phía Tây Bắc.

Chuyện này có thể ông chưa từng nghe nói, nhưng, những người tiến vào đã gặp bất trắc bên trong, và một loạt ảnh hưởng sau đó cũng khiến đồng bạn của chúng tôi lâm nguy.” “Hắc Cẩu tuy chỉ là một món đồ sứ, nhìn có vẻ vô dụng, nhưng những người như chúng tôi liều mạng vì thứ này, đều là vì biết bên trong Hắc Cẩu có từ trường, có thể thay đổi rất nhiều thứ.” “Cứ như những con mèo chiêu tài vậy, bọn chúng cũng là vì có từ trường, cho nên mới có thể đạt được mục đích chiêu tài.

Ông lấy Hắc Cẩu chẳng qua chỉ là để áp chế một số thủ hạ mà thôi, nhưng chúng tôi là thật sự vì cứu người.” Mọi người cứ ríu rít nói không ngừng, Vương Diệp trong khi nghe, ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp.

Nhưng Ngô Lão Cẩu nghe lời của bọn họ, ánh mắt lại mang theo vẻ tang thương.

“Các người nghĩ nhiều rồi, nếu tôi thật sự chỉ vì từ trường bên trong này, để áp chế những thủ hạ không nghe lời, thì đại khái không cần thiết.

Tôi đang liều mạng vì huyết mạch của Cẩu gia.” Những huyết mạch đó đối với Ngô Lão Cẩu là quan trọng, nhưng đối với phần lớn người Ngô gia, thì chỉ là mấy con chó có cũng được không có cũng chẳng sao mà thôi.

Có lẽ thật sự là vì thời đại đang thay đổi, đến nỗi những người đó cũng càng ngày càng không coi trọng Ngô gia, thậm chí bắt đầu khao khát những điều tốt đẹp mới lạ bên ngoài.

Thực tế những thứ đó đều là viên đạn bọc đường.

Ngô Lão Cẩu liếc mắt đã nhìn thấu cái bẫy ẩn chứa bên trong.

Chương 1516

Nhưng bất kể Ngô Lão Cẩu nói thế nào với bọn họ, những người đó đều không nghe lọt tai, sau này, Ngô Lão Cẩu cũng từ bỏ ý định.

Khi Vương Diệp biết được, trên mặt cũng tràn đầy phức tạp, thật khó tưởng tượng được, Ngô Lão Cẩu lại gánh vác tất cả những điều này trên người.

Năm người kia nghe lời của Ngô Lão Cẩu, nhất thời trong lòng cũng có một sự cân nhắc, mặc dù trên mặt bọn họ không thể hiện ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng thực tế, trong lòng bọn họ lại nghĩ rằng, Ngô Lão Cẩu là một tên khốn, chỉ vì cứu mấy con chó mà lại trực tiếp tranh giành bảo bối cứu người này với bọn họ.

Vương Diệp cũng đã gặp không ít người, bây giờ, nhìn năm tên khốn trước mặt này, cậu cũng đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhưng lại không dây dưa, mà nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, thần sắc phức tạp nói: "…Mỗi người đều có cái bất đắc dĩ của riêng mình, đã vậy thì cứ tùy theo bản lĩnh thôi, lẽ nào không thể nào dựa vào việc mình là nhóm yếu thế, mà muốn chiếm hết tất cả lợi ích sao!" Không ai là nhóm yếu thế thật sự, Vương Diệp nói là sự thật.

Ngô Lão Cẩu và năm người kia đối mắt nhìn nhau, cuối cùng sáu người họ đều gật đầu.

Những người khác tuy không nói gì, nhưng thực tế trên mặt bọn họ đều tràn đầy vẻ không cam lòng và phức tạp.

Trong nhận thức của những người đó, tất cả những gì Ngô Lão Cẩu cần cũng là thứ bọn họ cần.

Tại sao năm người trước mặt này lại có thể kiêu ngạo đến vậy.

Nhưng lời của Vương Diệp cũng nhận được sự đồng ý của những người này.

Bây giờ, mọi người cũng không còn dây dưa nữa, và Vương Diệp thấy vẻ mặt của bọn họ, cũng không chút do dự nói: “Bây giờ chúng ta tiếp tục xuất phát thôi, dù sao thì mọi người đều có chung mục đích.” Trong khi nói, cậu cũng đi dọc theo con đường phía trước.

Năm người kia thấy vẻ mặt của Vương Diệp, liền thẳng thắn và dứt khoát nói với cậu với vẻ cảm thán: “Chúng tôi không có thân thủ như cậu, chuyện này vẫn cần cậu giúp đỡ nhiều, dù sao thì cậu cũng biết thực lực của mấy người chúng tôi.” “Đúng vậy, trong chuyện này, cậu không thể có bất kỳ sự thiên vị nào, nếu không điều này thật sự không tốt cho chúng tôi…” Mọi người cứ ríu rít nói, Vương Diệp nghe xong tuy gật đầu đồng ý, nhưng đi dọc theo đường hầm về phía trước, mới đi không lâu, cậu liền dừng bước, nói với những người này: “Phía trước hình như có vấn đề khác, các người đợi một chút.” Nói xong những lời này, cậu lại treo sợi dây thừng vào một chỗ bên cạnh, sau đó một mình nhảy qua.

Khoảnh khắc nhảy qua, dưới chân cậu cũng xuất hiện vô số bụi phấn.

Nhìn những bụi phấn đó, mọi người không khỏi la lớn, bọn họ còn không biết đây là cái gì, nhưng đống thứ đó nhìn qua là biết không hề đơn giản.

Nhưng Vương Diệp sau khi kéo dây thừng nhảy qua, cũng nhìn thấy những bóng dáng dày đặc phía sau những người đó.

Trong tay đám người đó đều có đèn pin, ánh sáng thừa của đèn pin chiếu vào những con Hồng mao xà phía sau bọn họ.

Thấy những con rắn đó bò về phía mình, Vương Diệp liền vội vàng thúc giục: “Chạy nhanh đi!” Nghe Vương Diệp nhắc nhở, những người đó đều gật đầu, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần kỳ quái.

Chạy thì có ích gì chứ?

Phía trước Vương Diệp có nhiều bụi phấn như vậy, dựa vào việc chạy về phía trước, thật sự có thể giải quyết được sao?

Những người đó không hiểu được, liền vô thức lắc đầu, muốn từ chối Vương Diệp.

Ngô Lão Cẩu kinh nghiệm lão đạo, gặp phải không ít chuyện, nghe Vương Diệp nói xong, cũng lập tức phi nhanh về phía đó.

Cho dù chỗ đó có bụi phấn, nhìn có vẻ đáng sợ một chút, nhưng bây giờ sợ hãi tuyệt đối không phải là cách giải quyết vấn đề.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu liền vô cùng bình tĩnh nói: “Những bụi phấn này vô hại, những con Hồng mao xà phía sau đó đều muốn lấy mạng người.” Ngô Lão Cẩu kinh nghiệm luôn lão luyện, những người đó nghe lời ông ta, liền vội vàng gật đầu, sau đó lao đến bên cạnh ông ta, nhưng vẫn có vài người chậm mấy bước.

Mấy người chậm mấy bước đó, không phải là năm người kia, mà là những thủ hạ của Ngô Lão Cẩu.

Lý do chậm là vì năm người kia khi đi đã vô thức đẩy kéo bọn họ một cái.

Nhưng bây giờ bọn họ đâu thể nói ra những lời này chứ, Ngô Lão Cẩu đã đi qua chỗ đó rồi, quay lại cứu bọn họ cũng không thích hợp, ai bảo đây là sai sót của chính bọn họ.

Với ý niệm này, những người này không hề oán than một tiếng, cứ thế nghiến chặt răng, thúc giục lẫn nhau bước qua.

Bọn họ thà mình ở lại chỗ cũ, cũng không muốn để đồng bạn chết.

Những người của Ngô gia, mỗi ngày không phải đều là hảo hán sao.

Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó trực tiếp ném sợi dây thừng trong tay qua.

Người kia nhìn thấy mình sắp bị Hồng mao xà cắn trúng, không ngờ Vương Diệp ném sợi dây thừng qua, hắn liền thuận thế nắm lấy.

Sau khi hắn nắm lấy, Vương Diệp trực tiếp kéo hắn qua.

Con Hồng mao xà đó đối với ông ta mà nói cũng chỉ là cái bóng ma quá khứ.

Thấy Vương Diệp ra tay giúp đỡ, trong mắt Ngô Lão Cẩu cũng thêm vài phần lệ quang, trực tiếp quỳ xuống cảm ơn Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại vội vàng đỡ ông ta dậy nói: “Chuyện nhỏ thôi, ông mà thật sự làm ầm ĩ đến mức này, vậy thì tôi nghĩ giữa hai chúng ta cũng không cần xưng huynh đệ nữa.” Mặc dù tuổi tác của hai người bọn họ không thích hợp để xưng hô huynh đệ với nhau, nhưng hai người họ không thích bày ra cái vẻ cách thức đó, cho nên ngày thường hai người đều trách cứ đối phương một cách suồng sã.

Và bây giờ, hành vi này của Ngô Lão Cẩu cũng khiến Vương Diệp khó chịu.

Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu không khỏi khẽ cười, cuối cùng gật đầu đồng ý những lời cậu nói.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, càng thêm phức tạp nhíu mày, nhưng mấy thủ hạ của Ngô Lão Cẩu cũng không phải dạng vừa.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ không chút do dự nói: “Lý do chúng tôi đi chậm như vậy, ít nhất là vì bọn họ vừa nãy đã dùng sức đẩy tôi một cái.” “Năm người này để chạy trước chúng tôi, không tiếc dùng thủ đoạn tồi tệ đó…” “Đúng vậy, chính vì bọn họ, chúng tôi mới suýt gặp bất trắc.

Lẽ ra những người chạy phía sau phải là bọn họ.” Những người đó nói những lời như vậy với Vương Diệp, không phải là hy vọng nhận được sự ủng hộ của Vương Diệp, mà chỉ muốn nói với cậu rằng, bọn họ không phải cố ý trì hoãn ở phía sau.

Nghe lời những người này, sắc mặt Vương Diệp không khỏi trở nên khó coi, Ngô Lão Cẩu cũng đứng sững tại chỗ, ông ta quay đầu nhìn năm người bên cạnh mình, khó tưởng tượng được, năm người này lại làm ra loại chuyện này.

Năm người bọn họ tướng mạo có thể nói là xuất chúng, nhưng tất cả những gì đang làm bây giờ lại vô cùng xấu xa và ghê tởm.

Ngô Lão Cẩu thật sự không thể chấp nhận được, dứt khoát siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm năm người trước mặt nói: “Tôi thấy cũng không cần phải thương lượng nữa, các người cứ trả giá cho những việc mình đã làm đi.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa túm lấy cổ áo của năm người đó.

Với tư cách là lão đại của Ngô gia, một khi ông ta nổi giận, thì chắc chắn là không chết không ngừng, người bình thường không thể ngăn cản được cơn giận của ông ta.

Ở đây chỉ có Vương Diệp mới có thể ngăn cản.

Nhưng Vương Diệp sẽ không làm vậy, cậu mặc kệ Ngô Lão Cẩu nổi giận, đồng thời thần sắc bình thản nhìn mấy người trước mặt.

Thấy Vương Diệp có vẻ mặt như vậy, mấy người kia mặt cũng không khỏi tối sầm lại, sau đó thần sắc hoảng sợ nói: “Cậu sao có thể thấy chết không cứu chứ?

Vừa nãy chúng tôi không cố ý đẩy họ.” “Đúng vậy, chúng tôi chỉ là quá vội vàng, có thể trong quá trình chạy, cánh tay không cẩn thận va vào bọn họ, cho nên mới dẫn đến tình huống này.” “Nếu các người muốn ra tay, thì điều này cũng quá vô sỉ rồi!

Nói là cạnh tranh công bằng đâu?

Làm như vậy có vi phạm lời các người vừa nói không?” Lời của năm người này còn chưa nói xong, Ngô Lão Cẩu đã bật cười, nhìn năm người trước mặt, ông ta không khách khí chỉ vào cái hang lỗ trước mặt nói: “Bên kia có nhiều Hồng mao xà như vậy, chỉ cần bọn chúng xông qua cắn các người một miếng, cũng đủ để các người biết thế nào là đau đến muốn chết.

Bây giờ các người còn có tâm tư lý lẽ với chúng tôi, ai cho các người mặt mũi chứ.” Nói xong những lời này, Ngô Lão Cẩu lại vội vàng bổ sung một câu.

“Nói thật, khi các người nói ra những lời mặt dày vô sỉ đó, mọi người chúng tôi đã không cần phải nói chuyện nữa rồi.

Bởi vì, các người đã không còn bất kỳ đạo đức và nhân cách nào, có thể nói chuyện tường tận với chúng tôi nữa.” Ánh mắt ông ta mang theo vẻ khinh miệt và khinh thường, cái vẻ ngông cuồng đó, khiến năm người trước mặt không khỏi nhíu mày.

Ngô Lão Cẩu cũng lười đáp lại bọn họ, trực tiếp đi về phía Vương Diệp.

“Cậu thấy nên cho bọn họ hình phạt gì là thích đáng?” Đối mặt với vấn đề của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp khẽ cười, ánh mắt rơi vào năm người này, càng không khách khí nói: “Bất kể là hình phạt gì, nói thật, những thứ đó đều không bằng việc cho bọn họ một bài học thực chất thì tốt hơn.” Bài học gì, không ai biết, nhưng sau khi Vương Diệp nói xong những lời này.

Năm người kia đều nhìn thấy bài học mà Vương Diệp nói.

Cậu lại ném con Hồng mao xà trong tay mình qua.

Con Hồng mao xà đó bị Vương Diệp bắt trong tay từ lúc nào, những người đó căn bản không biết.

Tóm lại khoảnh khắc cậu ném qua, mọi người đều biết thế nào là tử vong đang đến.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ không khỏi phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Nghe những tiếng kêu đó, Vương Diệp cũng chỉ lạnh lùng cười, không lâu sau, trong năm người đó chỉ còn lại hai người, hai người còn lại hầu như là chết trong gang tấc, bởi vì tốc độ của con Hồng mao xà đó quá nhanh.

Hai người bọn họ căn bản không biết làm thế nào để né tránh, chỉ có thể nghiến răng đẩy đồng bạn bên cạnh qua, để bọn họ chịu chết.

Ngoài việc làm những chuyện như vậy ra, bọn họ không thể làm được gì khác.

Bây giờ, nhìn Vương Diệp trước mặt, ánh mắt bọn họ cũng tràn đầy kinh hoàng và bất lực.

Thấy bọn họ nhìn chằm chằm mình như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó không hề né tránh nói: “Nếu thật sự cảm thấy tôi có vấn đề, thì hãy một lần nữa đưa ra yêu cầu đi, tôi sẽ tôn trọng các người.” Cậu vừa nói vừa nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, hai người có thể nói là chuột rắn một ổ, đều không phải thứ gì tốt đẹp.

Và những người khác nghe những lời như vậy, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

“Tốt nhất là đừng có bất kỳ ý kiến nào, nếu không hai người như các người chỉ có thể nương tựa vào nhau mà kết bạn theo sau chúng tôi.

Nói trắng ra là các người không có bất kỳ điều kiện nào để đàm phán với chúng tôi.” “Không sai, làm người vẫn phải thức thời, nhất là khi các người vừa làm những chuyện ghê tởm như vậy.” Mọi người ở bên cạnh cứ ríu rít nói thêm, xát muối vào vết thương, dù sao cũng là người của Ngô gia, bất kể làm gì đều đồng tâm hiệp lực.

Gần đây, bọn họ tuy có chút bài xích những phương pháp cổ xưa của Ngô gia trước đây.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng, đôi khi Ngô gia mang lại sự giúp đỡ vẫn không hề ít.

Mọi người trong lòng suy tư, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Nhưng khi những lời nói đó cứ ríu rít tuôn ra, cũng khiến mặt hai người kia lập tức tối sầm lại.

Hai người bọn họ mặc bộ quần áo đặc biệt, Vương Diệp tuy không nhìn ra là loại dược liệu gì, nhưng thấy có ánh sáng phát ra trên đó.

Nếu không nhầm, bộ quần áo này hẳn là công nghệ cao, có thể giúp bọn họ liên hệ với những lão đại và người tiếp đầu trên đó.

Cho nên bọn họ đứng ở chỗ Vương Diệp này, dù có la hét, bọn họ cũng không chút sợ hãi.

Vương Diệp trong khi suy tư, ánh mắt cũng thêm vài phần ưu tư.

Và hai người trước mặt này, chỉ không khách khí nói: “Ai biết tất cả những điều này có phải là do các người vu khống bịa đặt không?

Tại sao không có ai chịu nghe chúng tôi giải thích?

Thế đạo này chẳng lẽ thật sự đã bị các người một tay che trời rồi sao?” “Thôi đi, nói những lời như vậy đã vô dụng rồi, đám người này bản thân vốn dĩ là như vậy, lý luận với bọn họ chẳng phải là cố gắng bôi đen một chút trên tờ giấy trắng sao?

Có thể hoàn toàn bôi đen được sao?” Lời này vừa ra, Vương Diệp cười ha hả.

Những người bên cạnh nghe tiếng cười của Vương Diệp, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, giây tiếp theo, Vương Diệp liền trực tiếp nói với hai người trước mặt: “Nếu các người đều biết mình là đen, vậy tại sao còn cố chấp vẽ thêm thứ gì đó lên tờ giấy trắng chứ?” Lời này vừa nói ra, lập tức mọi người cười phá lên.

Chương 1517

Và lúc này Vương Diệp cũng lười đáp lại bọn họ, trực tiếp đi về một hướng khác.

Thấy cậu đi vội vàng như vậy, sắc mặt những người đó cũng không khỏi trở nên khó coi.

Nhưng Vương Diệp sau khi đi được mấy bước, ánh mắt lại thêm vẻ tang thương và mơ hồ.

Cùng với thời gian từng phút từng giây trôi qua, con đường hầm này mang lại áp lực ngày càng căng thẳng, khiến Vương Diệp không nhịn được dừng bước thở dốc.

Những con Hồng mao xà phía sau có thể là do có bụi phấn, bọn chúng không bò qua nữa.

Điều này giúp mọi người tạm thời được giải tỏa trong chốc lát.

Nhưng thứ này không phải là kế lâu dài, bây giờ Vương Diệp chỉ lặng lẽ đứng tại chỗ, đã cảm thấy cả người sắp không thở nổi, cậu ôm ngực, ánh mắt rơi vào những người khác.

Thấy Vương Diệp nhìn mình, những người đó đều lộ ra một nụ cười ngượng nghịu với cậu.

Vốn dĩ bọn họ còn muốn nói gì đó với Vương Diệp, nhưng không ngờ lời còn chưa nói ra.

Giây tiếp theo, Vương Diệp liền trực tiếp vịn vào tường chậm rãi ngồi xuống, cậu ngồi trên đường hầm, cả người trông cực kỳ tái nhợt.

Ngô Lão Cẩu thấy cậu có vẻ mặt như vậy, vốn muốn nói gì đó, nhưng không ngờ, trạng thái của mình cũng giống như Vương Diệp, và khi ông ta vô thức đặt ánh mắt lên hai người kia.

Không ngờ, trạng thái của hai người đó cũng chẳng khá hơn là bao.

Ngô Lão Cẩu tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ phức tạp và kỳ quái.

Luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng dù vậy, bọn họ bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể yên lặng nghỉ ngơi ở đây.

Cùng với thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh tất cả mọi người đều ngã xuống.

Bọn họ là cố ý ngã xuống, rõ ràng là cơ thể mình đang chống cự tất cả những điều này, nhưng lại khó nói ra một lời, thậm chí không thể giao lưu với đồng bạn, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự bất lực và đau khổ của mình.

Và cuối cùng bọn họ cũng đặt ánh mắt lên người Vương Diệp.

Trương Khởi Linh dựa sát vào Vương Diệp, anh đã đau đến ngất đi, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống, như hạt mưa.

Vương Diệp chỉ liếc nhìn một cái, lòng không khỏi quặn thắt vì đau.

Trong sự bất lực, cậu cũng vỗ vai Trương Khởi Linh, cố gắng làm đối phương tỉnh lại.

Nhưng điều ngoài sức tưởng tượng cũng đã xảy ra.

Sắc mặt Trương Khởi Linh không hề tốt, cũng không lập tức tỉnh táo, ngược lại, trong nỗi đau đớn, anh càng tỏ ra bất lực hơn, thậm chí còn đưa tay siết chặt cổ mình.

Thật ra Vương Diệp cũng có ý định tìm cái chết.

Nhưng cậu không làm chuyện như vậy, bởi vì làm như vậy không có bất kỳ ý nghĩa nào, hơn nữa quan trọng nhất là tìm cái chết sẽ mang lại cho bọn họ điều gì, mọi người trong lòng còn rõ hơn ai hết.

Bây giờ, Vương Diệp nắm lấy tay Trương Khởi Linh, sau đó lại nhìn đường hầm phía trước, không biết vì sao, mắt cậu rõ ràng là bình thường, nhưng con đường hầm nhìn thấy lại như bị vặn vẹo.

Cảm giác đó khiến Vương Diệp càng thêm kinh khủng.

Mặc dù Vương Diệp trong lòng bất lực, nhưng trong thời khắc này, cậu lại không hề hoảng sợ, mà nhìn về phía Trương Khởi Linh nói: “Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?

Có thể trấn tác lại không?” Đối mặt với vấn đề của Vương Diệp, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng phức tạp, cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

Trong ánh mắt chú mục của Vương Diệp, Trương Khởi Linh phun ra một ngụm máu, ngay sau đó, cả người anh đều đau đớn không chịu nổi mà bò về phía trước.

Nếu có sai lầm, thì mọi chuyện bắt đầu từ những con rắn lông đỏ phía sau lưng họ.

Mặc dù chúng không thể bò tới được, nhưng cơ quan ở đây có thể ép buộc tất cả mọi thứ.

Khiến họ buộc phải đi về phía những con rắn lông đỏ, sau đó, họ sẽ trở thành rùa trong chum.

Giờ đây, Trương Khởi Linh đã không thể kiểm soát được mà đi về phía đó, tôi tin những người khác cũng sẽ theo bước chân anh ấy.

Vấn đề của con đường phía trước rốt cuộc nằm ở đâu, cho đến bây giờ, Vương Diệp vẫn chưa tìm ra.

Nhưng nhìn bóng dáng lảo đảo của Trương Khởi Linh, anh vẫn nghiến chặt răng, quyết định cứu mạng Trương Khởi Linh, chứ không để mọi chuyện tiếp tục xấu đi.

Con đường trước mắt không phải là thứ anh có thể giải quyết chỉ bằng suy nghĩ.

Cầm bình trong tay, anh đập vào con đường phía trước hồi lâu, cuối cùng, Vương Diệp cũng biết vấn đề nằm ở đâu.

Con đường này hoàn toàn bị bẻ cong, những người bọn họ đứng trên đó, cứ chao đảo, giống như một con thuyền lắc lư trong ngày bão.

Một con thuyền chao đảo như vậy, bất kể ai đứng trên đó, dù có say sóng hay không, cũng nhất định sẽ chóng mặt.

Giờ đây, nhìn về phía Trương Khởi Linh, Vương Diệp cũng không chút do dự ném sợi dây thừng ra, sau đó, kéo Trương Khởi Linh nhanh chóng chạy về phía trước.

Khi bị anh kéo lại, mặt Trương Khởi Linh đầy vẻ mơ màng và kỳ lạ, cuối cùng, anh cứ lắc đầu mãi, thật sự không thể chịu đựng nổi.

Vừa nãy vì có Vương Diệp ở bên cạnh, anh vẫn có thể chống chịu được.

Nhưng không hiểu sao, cảm giác choáng váng đó ngày càng nặng, suýt chút nữa khiến anh nôn hết mật xanh mật vàng ra ngoài, anh thực sự không chịu nổi nữa, quyết định đến chỗ phía trước đó ở một lát, rồi sau đó sẽ quay lại tìm Vương Diệp.

Kết quả, một sợi dây của Vương Diệp đã khiến mọi nỗ lực của anh trở nên vô ích, ngay lập tức, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng cảm giác choáng váng vừa rồi đã không còn xuất hiện.

Nhất thời, Trương Khởi Linh thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù những người khác thấy sắc mặt Vương Diệp và Trương Khởi Linh đã bình thường lại, nhưng nhìn thấy hai người họ vẫn còn yếu ớt như vậy, đám người đó nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì nữa, thậm chí còn nảy sinh lòng ghen tị.

Thấy bọn họ có vẻ như vậy, Vương Diệp chỉ khẽ cười, rồi nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Cậu thấy chuyện này kỳ lạ không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh ngơ ngác gật đầu, còn Vương Diệp lười giải thích nguyên lý với anh, bảo anh kéo những người kia lại đây.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lập tức thực hiện.

Nhưng trong quá trình thực hiện, Trương Khởi Linh cũng nhận ra vấn đề.

Khi anh trói người vào dây thừng xong, cả người anh lại xuất hiện cảm giác choáng váng đó.

Dù không nói được nguyên nhân là gì, nhưng ở trong con đường như vậy, thật sự khiến người ta sống không bằng chết.

Và giờ đây, nhìn về phía Vương Diệp, Trương Khởi Linh hít sâu một hơi.

May mắn thay, không lâu sau, Trương Khởi Linh đã kéo tất cả mọi người sang.

Tình trạng của Ngô Lão Cẩu lại không phải là người nghiêm trọng nhất trong số những người này, điều này khiến Vương Diệp có chút bất ngờ.

Khi đối phương mở mắt, nhìn Vương Diệp, câu đầu tiên ông ta nói là cho Vương Diệp biết mình đã từng trải qua tình huống này trước đây.

Nói xong, ông ta còn ha ha cười lớn.

Vương Diệp nghe tiếng cười của ông ta, không khỏi gật đầu.

“Lợi hại.” Anh giơ ngón cái lên, trực tiếp thốt ra hai chữ như vậy.

Nghe Vương Diệp khen ngợi, Ngô Lão Cẩu ngơ ngác gật đầu.

Nhìn về phía trước, ông ta không khỏi nhặt một hòn đá, ném thẳng qua.

Vốn dĩ, mọi sóng gió đều đã yên bình, những con rắn lông đỏ cũng không bò qua được.

Nhưng sau khi ông ta ném hòn đá qua, cơ quan ở con đường bên kia cũng đột ngột dừng lại, ngay sau đó, tiếng xì xì không ngừng vang lên.

Nghe tiếng động như vậy, Vương Diệp không khỏi nhíu mày, trong mắt anh tràn đầy căng thẳng và hoảng loạn.

Ngô Lão Cẩu thấy anh dáng vẻ như vậy, lại không khỏi cười nói với anh: “Yên tâm, những con rắn đó không qua được.” Vừa nói, ông ta lại ném thêm một hòn đá nữa qua, cơ quan bên trong lập tức được kích hoạt.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, những con rắn lông đỏ vốn định bò tới, kết quả không ngờ, từng con một đều đứng ngây tại chỗ.

Hóa ra cơ quan như vậy cũng có tác dụng với rắn, Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, trên mặt cũng không khỏi nở nụ cười.

Những người khác nhìn thấy biểu cảm trên mặt Vương Diệp, lại lập tức nói với anh: “Xem ra cơ quan này cũng thật thần kỳ, chúng ta tiếp theo có thể mạnh dạn đi về phía trước rồi!” “Đúng vậy, lần này nhờ có cậu ra tay, không thì mạng của chúng ta đã mất từ lâu rồi.” Mọi người vừa nói vừa thở dài than vãn.

Nghe lời cảm kích của bọn họ, Vương Diệp lại phất tay, cười đáp qua loa: “Cái này có đáng là gì đâu?

Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi...” Nói xong những lời này, anh cũng không thèm để ý đến những người kia nữa, mà nhấc chân đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp bỗng nhiên dừng bước.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, cũng không khỏi lớn tiếng nói với anh: “Cậu đợi chúng tôi một chút.” Bọn họ tưởng Vương Diệp gặp phải chuyện gì đó, không ngờ Vương Diệp dừng bước hoàn toàn là vì anh nhìn thấy, một người y hệt mình xuất hiện ở phía đối diện.

Anh cứ nghĩ là gương, nhưng khi đưa tay chạm vào, lại chạm phải tay của chính mình.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Anh cứ thế ngây người nhìn.

Những người khác đến bên Vương Diệp, cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Và giờ đây, nhìn Vương Diệp, rồi lại nhìn tấm gương, bọn họ bỗng nhiên cười ha hả.

“Thật ra thứ này cũng không đáng sợ lắm.” “Đúng vậy, tôi thấy nó cũng bình thường thôi, không đến mức kinh khủng khiến người ta phải sợ hãi.” “Phải đó.” Mọi người xì xào không ngừng, nhưng khoảnh khắc đưa tay ra, bọn họ cũng học theo Vương Diệp, bắt tay với chính mình ở phía đối diện.

Khoảnh khắc đó, mỗi người đều có một cảm giác như bị điện giật.

Bọn họ vội vàng buông tay, nhưng chính mình trong gương cũng buông tay, hơn nữa còn giống họ, lộ ra một biểu cảm kinh hãi.

Chương 1518

Vương Diệp tuy vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chính mình bên trong, nhưng ánh mắt anh lại tràn đầy suy tư và thận trọng.

Nếu như mọi ánh mắt của anh đều có thể theo kịp chính mình, thì điều đó chứng tỏ đây là một tấm gương.

Nhưng nếu nó không thể theo kịp, thì chỉ có thể nói, nó có vấn đề khác.

Thế nhưng, bất kể Vương Diệp thay đổi ánh mắt thế nào, cái "chính mình" kia luôn có thể theo kịp trong nháy mắt, dường như tất cả chỉ là một vở kịch đang diễn ra trong gương.

Cuối cùng, Vương Diệp cũng bỏ cuộc.

Những người khác thấy Vương Diệp cúi đầu xuống.

Nhưng không ngờ, giây tiếp theo anh ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng hiện nụ cười, sau đó lại nhanh chóng chuyển sang vẻ nghiêm trọng.

Tốc độ đó quá nhanh.

"Chính mình" trong gương rõ ràng chậm hơn một nhịp.

Nhịp đó ngắn đến mức không thể ngắn hơn được nữa, nhưng Vương Diệp vẫn nhận ra.

Trong ánh mắt anh lộ ra vẻ thông minh và trí tuệ, "chính mình" trong gương cũng có vẻ tương tự.

Nhưng Vương Diệp không để ý, mà chỉ khẽ cười với vẻ nghiêm trọng.

Sau khi nhận ra vấn đề của tấm gương, Vương Diệp cũng trở nên bình tĩnh, không còn giống những người khác, nhìn tấm gương trước mắt với vẻ quỷ dị nữa.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp, cuối cùng quyết định mở miệng nói: “Cậu thấy đây là tình huống gì?” Khi Ngô Lão Cẩu nói, “chính mình” trong gương cũng cử động.

Ông ta không tự chủ được mà nhìn sang, dường như “chính mình” trong gương có sức hấp dẫn cực lớn, Ngô Lão Cẩu có chút không kiềm chế được bản thân.

Vương Diệp nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, chỉ khẽ cười: “Chẳng phải chỉ là một tấm gương thôi sao?

Dù có chân thực hơn một chút, thì có thể làm gì được?

Lẽ nào lại bị những thứ này mê hoặc?

Chẳng qua chỉ là thứ đồ giả dối mà thôi, các người hãy chân thực một chút đi.” Nghe lời anh nói, Ngô Lão Cẩu phản ứng lại, rồi nhìn những tiểu đệ bên cạnh mình.

Ông ta giơ tay lên, lần lượt đánh vào đầu từng người một, khi bàn tay vỗ xuống đầu bọn họ, Ngô Lão Cẩu không hề nương tay.

Nhưng mắt Ngô Lão Cẩu cũng dừng lại trên “chính mình” trong gương.

Ông ta chỉ đang xem gương, xem liệu nó có thực sự là một tấm gương hay không.

Tình huống tương tự thế này ông ta cũng từng gặp qua rồi, vì đã lớn tuổi, nên nhìn tấm gương này, Ngô Lão Cẩu cũng không hoàn toàn bị hấp dẫn.

Nhưng những đồng bạn và tiểu đệ của ông ta lại không đơn giản như vậy.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, bọn họ xoa xoa đầu, khi ánh mắt rơi vào tấm gương, rất nhanh lại bị mê hoặc, ngay sau đó, ngây ngốc nhìn "chính mình" trong gương.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn bọn họ một cái, lập tức tức giận đến mức thất vọng nói: "Các người đúng là điên rồi." Giọng Ngô Lão Cẩu mang theo chút sốt ruột.

Nghe lời ông ta, mấy tên tiểu đệ cũng lập tức bình tĩnh lại, ngay sau đó không còn nhìn "chính mình" trong gương nữa, cứ thế cẩn thận đứng trước mặt Ngô Lão Cẩu.

Thấy mấy tên tiểu đệ dáng vẻ như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không nói nhảm với bọn họ nữa, mà quay đầu nhìn Vương Diệp bên cạnh, sau đó bảo Vương Diệp chỉ đường.

Nhưng ánh mắt Vương Diệp lại dừng trên người Trương Khởi Linh.

Không ai ngờ, Trương Khởi Linh vốn luôn tỉnh táo, lại bị những thứ này mê hoặc.

Anh cứ thế ngây ngốc nhìn "chính mình" trong gương.

Khi nhìn còn đưa tay ra, cố gắng chạm vào "chính mình" bên trong.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp còn chưa kịp giơ tay lên, Ngô Lão Cẩu đã đi tới, cho Trương Khởi Linh một cái cốc đầu.

Khi cái tát này giáng xuống, Trương Khởi Linh tuy đã bình tĩnh lại, nhưng mặt anh lại tối sầm.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn về phía Vương Diệp.

Anh cứ nghĩ là Vương Diệp làm, nhưng Vương Diệp lại chỉ vào Ngô Lão Cẩu bên cạnh, không chút do dự bán đứng ông ta.

Thấy Vương Diệp như vậy, Ngô Lão Cẩu lập tức tức giận đến tái mặt, sau đó bực bội nói: "Cậu sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Là cậu bảo tôi đánh thức cậu ấy mà." Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nghiến răng.

Ông ta đẩy trách nhiệm cho Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại lười tranh cãi những chuyện này với ông ta, mà chỉ nhìn chằm chằm vào tấm gương trước mặt.

Một lúc sau, anh mới mở miệng nói với mọi người: "Các người có từng nghe nói về Thanh Ngọc Thạch Kính chưa?" Lời này có chút khó hiểu, mọi người lắc đầu.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn anh, sau đó với vẻ mặt đầy ẩn ý nói: "Thứ đó tôi có nghe nói qua, nhưng thứ đó tà môn lắm, cậu nhắc đến nó làm gì?" Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

Những người bên cạnh đều đầy vẻ không hiểu, bọn họ không rõ điển cố này, nhưng Ngô Lão Cẩu lại hiểu rõ.

Nhìn những tiểu đệ phía sau mình, Ngô Lão Cẩu không khỏi khoanh chân ngồi xuống.

Ông ta cảm thấy đứng mãi khá mệt, hơn nữa đứng lên ông ta sẽ liên tục nhìn "chính mình" trong gương, sẽ luôn không tự chủ được mà bị mê hoặc.

Giờ đây những lời Vương Diệp nói cũng khiến ông ta tỉnh táo lại.

Sau khi ngồi xuống, ông ta nhìn "chính mình" trong gương cũng trở nên mơ hồ, và lúc này Ngô Lão Cẩu cũng không còn nhìn chằm chằm vào "chính mình" trong gương nữa, mà bắt đầu kể về điển cố này.

Vương Diệp ở bên cạnh yên lặng lắng nghe.

Trương Khởi Linh quay lưng về phía gương, không nhìn "chính mình" bên trong.

Những tiểu đệ khác thấy hành động của Trương Khởi Linh, đều lần lượt bắt chước, bọn họ thực sự sợ hãi bị cấm đoán hút vào.

Nhìn những người đang ngồi, sắc mặt Ngô Lão Cẩu không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Chuyện xảy ra năm đó, đến giờ bọn họ vẫn còn nhớ.

Tấm gương đó thực ra là truyền từ bên Anh Hoa Quốc sang.

Tại sao lại đến từ nơi đó, là vì bên đó đã xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Có thể nói là chuyện linh dị, nhưng những người biết rõ ngọn ngành mọi chuyện đều cảm thấy, chuyện này càng gần với hiện thực hơn.

Khi đó có một nhóm đạo mộ tặc đã trộm được một lô châu báu kỳ lạ, trong số châu báu đó lại có một cái bàn trang điểm.

Bàn trang điểm thì đẹp, nhưng tấm gương bên trong lại bị vỡ, người bên Anh Hoa Quốc không dám bỏ nhiều tiền ra mua, nên bọn họ đã mua tấm gương bị vỡ này, và còn dùng thủ đoạn rất tệ để mặc cả.

Đám đạo mộ tặc không còn cách nào khác, đành phải chọn bán đồ cho bọn họ.

Kết quả không ngờ, sau khi đồ được bán cho những người Anh Hoa Quốc đó, người bên Anh Hoa Quốc vì muốn sửa chữa tấm gương bị hư hỏng, lại không tiếc tiêu tốn vô số nhân lực vật lực.

Cứ như tất cả mọi người đều mê mẩn vậy, chỉ cần nhìn thấy tấm gương và bàn trang điểm đó, bọn họ sẽ không tự chủ được mà muốn sửa chữa tất cả, thậm chí là muốn bàn trang điểm và tấm gương hiện ra vẻ hoàn hảo nguyên thủy nhất.

Những người khi đó không ngừng nỗ lực, không ngừng tìm cách, sau này mất năm năm thời gian, bọn họ cuối cùng cũng sửa chữa xong tấm gương đó, không dùng bất kỳ loại dược liệu nào, chỉ dựa vào sức mạnh thủ công thuần túy.

Sức mạnh loại này người bình thường không có.

Nhưng người bên Anh Hoa Quốc không biết rằng, khi những đạo mộ tặc đó khiêng bàn trang điểm ra, tấm gương của bàn trang điểm không hề bị hỏng, là do bọn họ cố ý đập vỡ, bởi vì bọn họ nhìn vào gương lâu sẽ không tự chủ được mà chìm đắm vào trong đó.

Những đạo mộ tặc đó nhận ra có gì đó không đúng, nên đã đập vỡ tấm gương.

Kết quả không ngờ những người Anh Hoa Quốc đó lại tốn công tốn sức sửa chữa nó.

Khi đó, đám đạo mộ tặc biết chuyện đều sợ hãi run rẩy, sau đó, chuyện này cũng bắt đầu lan truyền, ngay sau đó, những vụ án giết người liên quan đến bên Anh Hoa Quốc cũng dần dần phát triển.

Phàm là những ai từng tiếp xúc với tấm gương đó, hoặc nói cách khác là từng đối mặt với bàn trang điểm đó, thì sau này tâm lý của người đó nhất định sẽ phát sinh vấn đề.

Bất kể là biến chất hay tự sát, hoặc là đánh nhau với người khác, tóm lại tình huống này là không thể tránh khỏi.

Rốt cuộc là bàn trang điểm có vấn đề, hay tình trạng của tấm gương thì không ai biết, tóm lại, chuyện này náo loạn đến mức phi lý.

Sau này, cái bàn trang điểm kèm theo tấm gương đều bị thiêu hủy.

Ngô Lão Cẩu cứ nghĩ chuyện này cũng cứ thế mà kết thúc, dù sao thì chỉ những người trong giới mới biết.

Giờ đây, nhìn Vương Diệp trước mắt, Ngô Lão Cẩu cũng không kìm được thở dài.

“Cậu nói xem những người Anh Hoa Quốc năm đó có phải là thật sự quá rảnh rỗi không?

Chuyện gì cũng làm, nhìn tấm gương đáng sợ như vậy, bọn họ lại còn có tâm tư đi sửa chữa.

Nhưng tấm gương này chắc không phải là cái gương đó chứ?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Những thủ hạ của ông ta đã bị dọa cho không ít, từng người một mặt tái mét, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhíu mày.

Trương Khởi Linh còn nhỏ tuổi, anh chưa từng nghe qua điển cố này.

Giờ đây, nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, Trương Khởi Linh cũng khẽ lắc đầu, cảm thấy lời gã này nói nửa thật nửa giả, không đáng tin.

Còn Vương Diệp thấy biểu cảm trên mặt Trương Khởi Linh, lại không khỏi nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh nói: “Điển cố đại diện cho một sự kiện, nhưng hiện tượng đại diện cho tình huống phổ biến.

Tấm gương chúng ta đang thấy hiện tại, tuy không giống với cái trong bàn trang điểm khi đó, nhưng ai có thể đảm bảo đây không phải là một hiện tượng phổ biến chứ?” Lời anh nói đặc biệt nghiêm túc, Ngô Lão Cẩu nghe xong không khỏi sững người tại chỗ, sau đó nhìn tấm gương trước mặt, mắt trợn tròn đầy vẻ kinh hãi, mồ hôi lạnh trên người ông ta suýt nữa thì tuôn ra.

Những tiểu đệ khác thì càng không cần nói, bọn họ chưa từng trải qua sóng gió lớn nào, giờ đây nhìn Vương Diệp trước mắt, mấy tên tiểu đệ càng lắc đầu lia lịa, vội vàng nói: “Cậu đừng dọa chúng tôi, chúng tôi nhát gan.” Thấy mấy tên tiểu đệ sợ hãi như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi thở dài, sau đó nhìn tấm gương nói: “Tôi sao có thể lừa các người được?

Chương 1519

Thứ này là thật, khi các người soi gương, chẳng lẽ không cảm nhận được sao?” Nghe câu hỏi như vậy, mấy tên tiểu đệ đều khẽ gật đầu, bọn họ đương nhiên cảm nhận được rồi, nhưng bây giờ nghe Vương Diệp nói, bọn họ cảm thấy khó chấp nhận mà thôi.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp, rồi lại nói: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Bọn họ không nên tự tàn sát lẫn nhau chứ?

Ngô Lão Cẩu thầm tính toán trong lòng, nếu thực sự có chuyện như vậy xảy ra, thì ông ta nên ra tay với tiểu đệ nào trước?

Khi ánh mắt Ngô Lão Cẩu quét qua những tiểu đệ này, những tiểu đệ kia cũng đang nhìn từng người trong số họ, ai nấy đều tự lo cho mình, không ai nghĩ đến việc đứng ra ngăn cản mọi chuyện.

Điều này rất bình thường, Vương Diệp sớm đã quen rồi.

Nhìn Ngô Lão Cẩu và mọi người đang giải quyết vấn đề, Vương Diệp đi đến bên cạnh ông ta, vỗ vai ông ta nói: “Tránh xa tấm gương ra là được.” Nghe những lời này, những người kia lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp, lại không kìm được nhìn những thủ hạ của mình, sau đó mở miệng châm chọc nói: “Vừa nãy các người không phải là muốn ra tay với tôi đấy chứ?” Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, những người kia đều khẽ lắc đầu.

Nhưng tấm gương dường như không có lối đi vòng qua, nhìn thứ phía sau tấm gương, mọi người không tự chủ được mà nhíu mày.

“Cái này hình như là bức tường, chúng ta làm sao mà tránh được, ở đây không có đường hầm nào cả, chỉ có một tấm gương, đây là ngõ cụt rồi!" "Chính mình trong gương vẫn đang nói chuyện kìa." "Đúng vậy, chúng ta không đi được rồi." Bọn họ xì xào nói chuyện không ngừng, trên mặt mang theo vẻ phức tạp và kỳ quái, một mặt là tò mò, mặt khác cũng là sợ hãi, nhưng khi cảm xúc sợ hãi dần dần biến mất, bọn họ chỉ còn lại sự tò mò.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, bọn họ mặt đầy kích động nhìn "chính mình" trong gương.

Thấy những người này vui vẻ như vậy, Vương Diệp không khỏi lắc đầu, rồi vỗ vai Ngô Lão Cẩu nói: "Bình tĩnh một chút." Nghe lời anh, Ngô Lão Cẩu gật đầu, sau đó nắm chặt nắm đấm, lại lấy ra một khẩu súng từ trong ba lô.

Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu mấy tên thủ hạ này có vấn đề, thì ông ta bây giờ chắc chắn sẽ ra tay.

Nhưng sự can ngăn của Vương Diệp cũng khiến Ngô Lão Cẩu hơi bình tĩnh lại.

Tấm gương trước mặt quả thật đáng sợ, nhưng ai nói không có cách hóa giải chứ?

Vương Diệp nhặt hòn đá dưới đất, ném thẳng vào tấm gương.

Tấm gương trước mặt rốt cuộc cũng giòn tan, hòn đá khẽ đập một cái, vô số vết nứt đã xuất hiện, huống chi Vương Diệp lại ném mạnh như vậy.

Nhìn tấm gương trước mặt, Vương Diệp không khỏi cười.

Tấm gương trong nháy mắt biến thành vô số vết nứt như cánh hoa nở ra.

Mọi người khi nhìn thấy, trong mắt đều tràn đầy vẻ phức tạp.

Bọn họ vẫn còn đang soi gương, không ngờ Vương Diệp lại làm ra chuyện như vậy.

Nhất thời, thái độ của bọn họ đối với Vương Diệp cũng thay đổi.

Vương Diệp thấy biểu cảm trên mặt bọn họ, chỉ khẽ cười, sau đó không chút né tránh nói: “Chẳng lẽ chuyện này tôi làm sai rồi sao?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, mọi người khẽ lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh liếc nhìn Vương Diệp, rồi lại chỉ vào những người trước mặt nói: “Bọn họ có vấn đề.” Trương Khởi Linh đã nhìn ra tình hình của bọn họ.

Ngọn lửa giận dữ trong lồng ngực những người này không ngừng cuộn trào, ngoài ra, nắm đấm của bọn họ nắm chặt, đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công Vương Diệp.

Nếu tiếp theo Vương Diệp không cẩn thận, chắc chắn sẽ xong đời.

Khi Trương Khởi Linh suy nghĩ, trong mắt anh cũng tràn đầy sự chán ghét.

Điều anh ghét nhất là khoảnh khắc này, rõ ràng những người này đang tỉnh táo, nhưng lại cứ muốn chìm đắm vào những thứ kỳ lạ này.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, Trương Khởi Linh không nghĩ chuyện khác.

Vương Diệp thấy Trương Khởi Linh đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với bọn họ, lại không kìm được nhặt hòn đá ném thêm một lần nữa.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, chỉ có tiếng vỡ vụn không ngừng vang lên.

Những âm thanh này cực kỳ đột ngột, tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe, mỗi lần hòn đá đập vào tấm gương, đều mang lại cảm giác tim đập nhanh hơn.

Ánh mắt những người kia rơi vào Vương Diệp, cuối cùng khẽ lắc đầu.

Bọn họ cúi đầu xuống, không còn nhìn “chính mình” trong gương nữa, dường như đã bình tĩnh lại.

Ngay khi Vương Diệp tưởng mọi chuyện đã lắng xuống, không ngờ sau khi anh đặt hòn đá trong tay xuống, một trong số mấy tên tiểu đệ như phát điên lao đến trước mặt anh.

Trương Khởi Linh giơ chân lên, một cú đá hất bay hắn ta.

May mắn có Trương Khởi Linh ở đây, Vương Diệp thầm may mắn trong lòng, nhưng những tiểu đệ khác cũng như phát điên vậy.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, trên mặt bọn họ tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

“Cậu tại sao lại làm ra chuyện như vậy?” “Đây là tấm gương chúng tôi khó khăn lắm mới tìm thấy.” “Cậu tưởng làm như vậy là có thể đạt được ý nguyện của mình sao?” Những lời chất vấn vang lên bên tai, Vương Diệp nghe thấy chỉ khẽ cười, anh không trả lời câu hỏi của những người này.

Thấy Vương Diệp tỏ ra lạnh lùng như vậy, những người kia lại không kìm được nghiến chặt răng, đang chuẩn bị lý luận với anh một phen, thì Trương Khởi Linh lại đi tới.

Anh đưa tay ra, ngăn những người này ở cách Vương Diệp một mét.

“Đừng qua đây.” Lời Trương Khởi Linh nói đặc biệt lạnh lùng.

Những người kia liếc nhìn Trương Khởi Linh, cuối cùng cũng im lặng.

Sở dĩ không tranh cãi với Trương Khởi Linh, là vì Trương Khởi Linh có thể đá bay người ta bằng một cú, bọn họ không muốn trải nghiệm cảm giác đau đớn đó.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn những tiểu đệ của mình, cuối cùng thất vọng nói: “Các người đúng là hồ đồ rồi phải không?

Không biết thứ này có vấn đề sao?” Nhưng lời Ngô Lão Cẩu vừa dứt, chuyện không ngờ đã xảy ra, trong gương lại có những bông tuyết trắng, từng bông từng bông rơi xuống.

Nhìn những thứ này, mọi người không khỏi trợn tròn mắt.

Vương Diệp nhìn thấy cũng sững sờ tại chỗ, còn Ngô Lão Cẩu thì càng đầy vẻ khó tin.

“Những thứ này là gì?” Ngô Lão Cẩu muốn đến gần, nhưng Vương Diệp lại ấn vai ông ta, rồi nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: “Cậu ở bên cạnh trông chừng những người khác, tôi đi xem thử.” Lý trí mách bảo Vương Diệp rằng mọi người không thể xông lên xem xét, vì những thứ đó rất có thể có tính đe dọa nhất định, thậm chí sẽ cướp đi tính mạng của bọn họ.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu.

Ngô Lão Cẩu tuy không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng đứng yên bên cạnh.

Cùng với thời gian trôi đi, rất nhanh, Vương Diệp cứ thế đến trước tấm gương.

Nhìn tấm gương trước mặt, Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng còn chưa kịp ra tay, số lượng những “bông tuyết” đó càng ngày càng nhiều, và vì tấm gương đã bị vỡ, khi Vương Diệp nhìn vào, anh cũng nhìn thấy vô số thứ.

Anh nhíu mày, vô thức muốn tránh né những thứ mình nhìn thấy này, bởi vì vô số “chính mình” đều đang nhìn chằm chằm anh bằng ánh mắt giống hệt nhau.

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ người bên trong căn bản không phải là mình.

Anh đã phát hiện ra bí mật trong gương, nhưng kẻ bên trong gương, dường như vẫn chưa nhận ra.

Vậy rốt cuộc tất cả chuyện này là sao?

Vương Diệp không nghĩ ra, không ngờ Trương Khởi Linh bỗng nhiên phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Vương Diệp quay đầu nhìn anh, chỉ thấy những tiểu đệ bên cạnh anh ta lần lượt ngã xuống, giống như cực kỳ mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, nhưng Vương Diệp lại biết bọn họ có vấn đề.

Anh bước nhanh tới, những tiểu đệ kia đã nhắm mắt, phát ra tiếng ngáy, dường như rất mệt mỏi.

Nhưng khi Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía tấm gương, anh lại thấy vô số “chính mình” trong tấm gương vỡ đang nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười đó rất nhanh biến mất, xem ra tên kia đã phát hiện ra rồi, nhưng Vương Diệp không bận tâm, mà nhìn Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh nói: “Đốt lửa lên.” Nghe lời Vương Diệp, hai người gật đầu vội vàng lấy ra bó đuốc, ngay sau đó dựng lên một đống lửa.

Cứ thế để đống lửa cháy trước tấm gương, có lẽ vì có ánh sáng, những bóng tối và nỗi sợ hãi này dường như cũng bị xua tan một phần.

Còn Vương Diệp nhìn tấm gương trước mặt, không khỏi nghiến chặt răng nói: “Mau ra đây cho tôi.” Anh nói bốn chữ này, nhưng tấm gương trước mặt lại không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, không khỏi nhíu mày, sau đó mở miệng nói: “Cậu đang làm gì vậy?” Hai người bọn họ không thể hiểu hành vi của Vương Diệp.

“Trong gương không lẽ lại giấu người sao?

Đừng nghĩ lung tung, thứ này không tồn tại đâu.

Cậu bình tĩnh một chút đi, trước tiên hãy xem mấy tên tiểu đệ này là sao đã?” Ngô Lão Cẩu đi đến bên cạnh Vương Diệp, kéo tay Vương Diệp, cười nói.

Nhưng Vương Diệp nghe lời ông ta, lại không cười nổi.

Anh hất tay Ngô Lão Cẩu ra, sau đó nhìn Trương Khởi Linh nói: “Cậu đi trông chừng mấy người đó.

Nhớ kỹ, một khi bọn họ gặp ác mộng, bắt đầu cắn lưỡi, thì nhất định phải đánh thức bọn họ dậy.

Nếu không đánh thức được cũng không được để bọn họ cắn đứt lưỡi mình.” Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu.

Tuy cắn lưỡi không thể tự sát, nhưng mất máu quá nhiều sẽ dẫn đến tử vong, hơn nữa điều quan trọng nhất là nếu những người này thực sự sẽ chết, thì dù là phương pháp gì cũng sẽ lập tức bỏ mạng.

Điều bọn họ có thể làm bây giờ là cố gắng hết sức ngăn cản cái chết của bọn họ.

Cứ như vậy, Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh mấy tên tiểu đệ kia.

Anh còn lấy ra mấy chiếc khăn lông để đề phòng vạn nhất.

May mắn là những chuyện này không hề xảy ra, Trương Khởi Linh thở phào nhẹ nhõm, chỉ là Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu lại bắt đầu tranh cãi.

“Cậu đừng có phát điên nữa, trong gương làm sao có người được?

Cậu nói cho tôi biết tấm gương này bình thường như vậy, nó đã bị cậu đập vỡ rồi, những mảnh vỡ đó đều rơi xuống đất, làm sao có thể có người?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nghiến chặt răng.

Ông ta cảm thấy những lời Vương Diệp nói cực kỳ hoang đường, hy vọng Vương Diệp có thể bình tĩnh một chút.

Chương 1520

Nhưng Vương Diệp nghe Ngô Lão Cẩu nói, lại cảm thấy buồn cười, lập tức hất tay Ngô Lão Cẩu ra.

“Ông hiểu gì chứ?” Nói xong, Vương Diệp không thèm để ý nữa.

Thấy Vương Diệp cố chấp đứng trước gương, Ngô Lão Cẩu lại nhìn những “bông tuyết” đang rơi xuống, sau đó mở miệng hỏi: “Những bông tuyết này là sao vậy?” Những bông tuyết đó bay lượn trên tấm gương, người không biết còn tưởng là mùa đông đã đến.

Nhưng những đống lửa này lại gần tấm gương như vậy, những bông tuyết này lại không tan chảy, điều này khiến Ngô Lão Cẩu không khỏi bất ngờ.

“Chúng không phải là tuyết hoa, ông đừng lại gần như vậy, vạn nhất nó lấy mạng ông, tôi không cứu được ông đâu.” Vừa nói, Vương Diệp vừa nhặt cây gậy bên cạnh, cẩn thận khuấy nhẹ những thứ giống tuyết hoa kia.

Khi khuấy xuống, Vương Diệp cũng thấy những “tuyết hoa” đó biết động, giống như một con bướm nhỏ, khẽ vỗ cánh, vẻ lãng mạn trắng xóa hiện ra vào khoảnh khắc này, nhưng cái gọi là lãng mạn này chẳng qua chỉ là ảo ảnh giết người vô hình mà thôi.

Nhìn đống lửa phía sau mình, Vương Diệp không chút do dự mà khuấy “tuyết hoa” vào.

“Tuyết hoa” vừa mới rơi vào, giây tiếp theo đã trực tiếp vỗ cánh bay lên.

Quả nhiên thứ này đều sợ lửa.

Khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, Trương Khởi Linh thấy biểu cảm trên mặt anh, lại không kìm được nói: “Thứ này là côn trùng sao?” Trương Khởi Linh cẩn thận nói.

Vương Diệp gật đầu, tuy đáp lại anh, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần kỳ quái.

Dù có là gì đi nữa, những thứ trước mắt này mang đến cho bọn họ không phải là sự uy hiếp bình thường.

Khi Vương Diệp suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu thấy biểu cảm trên mặt anh, lại không kìm được hạ thấp giọng nói với anh: “Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Ngồi yên chờ chết sao?” Chuyện như vậy, Ngô Lão Cẩu không làm được.

Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp lắc đầu không trả lời.

Anh trông có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp không nói chuyện, lại không kìm được cầm bó đuốc đi tới.

“Chúng ta đốt cháy những thứ này đi?” Cùng lắm thì cứ để bọn họ chết hết.

Khi Trương Khởi Linh suy nghĩ, Vương Diệp nhìn bó đuốc trong tay anh, lại khẽ lắc đầu.

Làm như vậy là không thỏa đáng, nếu thực sự đốt cháy những thứ này, chỉ sợ anh và Trương Khởi Linh đều sẽ gặp nguy hiểm vạn kiếp bất phục.

Trong lúc Vương Diệp đang suy tư, Trương Khởi Linh không hề hay biết những điều này.

Con Hồ vũ điệp trắng vẫn đang không ngừng vỗ cánh bay lượn trước mặt, sự chú ý của Vương Diệp luôn đặt trên người nó.

Trương Khởi Linh thấy Vương Diệp nhìn chằm chằm vào con Hồ vũ điệp trắng, lại không kìm được nhìn về phía đám tiểu đệ phía sau.

Bọn họ bắt đầu co giật, Trương Khởi Linh theo bản năng chạy đến, kết quả là tất cả đám tiểu đệ đều mở mắt ra. "Sao chúng ta lại ngủ mất rồi?" "Chuyện vừa rồi xảy ra chắc là thật chứ?" "Không ngờ lòng dạ của mấy người lại đen tối đến vậy." Lời nói của bọn họ có chút khó hiểu.

Vương Diệp cau mày, còn chưa kịp phản ứng, một trong số đám tiểu đệ đã lao đến trước mặt Trương Khởi Linh, nhưng hắn chưa kịp động thủ thì Trương Khởi Linh đã đá bay hắn ra xa.

Chỉ là, quá nhiều tiểu đệ cùng lúc xông tới khiến Trương Khởi Linh có chút khó chống đỡ.

Thấy đám người này ra vẻ như vậy, Vương Diệp lại không kìm được thở dài, sau đó vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Đừng sợ, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ, tôi giúp anh giải quyết." Nói xong câu này, anh trực tiếp đánh ngất bọn họ, động tác cực kỳ nhanh chóng, dứt khoát và gọn gàng, cũng khiến Trương Khởi Linh không khỏi đứng sững tại chỗ.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp, lại không kìm được giơ ngón cái lên. "Làm như vậy là hữu dụng nhất." Ông ta không hề trách móc Vương Diệp đã làm thương những thủ hạ của mình, tóm lại, ông ta ghét những chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Nhưng sau khi những người đó đều ngất đi, con Hồ vũ điệp trắng lại rời khỏi tấm gương.

Trong lúc Vương Diệp chăm chú nhìn, những con Hồ vũ điệp trắng bắt đầu bay lượn vô định trong không gian trống rỗng.

Chúng vỗ đôi cánh nhẹ nhàng, trông có vẻ như không hề tranh chấp với thế giới này, mọi thứ đều bình yên và tĩnh lặng đến vậy.

Nhưng Vương Diệp biết nguy hiểm thường trực bùng phát vào những lúc như thế này.

Nhìn Ngô Lão Cẩu, anh đột nhiên nói: "Ông tự mình tìm đường ra trước đi, còn mấy người này thì đừng quản nữa." Anh vừa nói vừa đẩy tay Ngô Lão Cẩu, nhưng đối phương lại không cam lòng, ông ta cầm ngọn đuốc lên, thần sắc ngưng trọng nói: "Nếu tôi thật sự phải chết ở đây, vậy thì thà dốc sức liều mạng với tất cả những thứ này còn hơn.

Cậu nghĩ bỏ chạy thật sự là chuyện tôi sẽ làm sao?" Câu hỏi này khiến Vương Diệp không khỏi cau mày.

Anh đương nhiên biết Ngô Lão Cẩu sẽ không bỏ chạy, nhưng có một số nguy hiểm, anh không nỡ để Ngô Lão Cẩu phải gánh chịu, nhất là khi Ngô Lão Cẩu đã lớn tuổi rồi. "Ông bình tĩnh một chút đi!" Vương Diệp khẽ vỗ vai Ngô Lão Cẩu, cố gắng thuyết phục đối phương nghe theo mình, nhưng Ngô Lão Cẩu không nghe bất cứ điều gì, cứ thế cầm ngọn đuốc vung lên trong không trung, những tia lửa chạm vào những con Hồ vũ điệp trắng.

Vương Diệp chỉ nhìn một cái, liền phát hiện những con Hồ vũ điệp đó thật sự đã bay đi.

Xem ra dốc sức liều mạng có tác dụng.

Trong lúc Vương Diệp vui mừng, Ngô Lão Cẩu cũng có chút đắc ý. "Tuy tôi đã già rồi, nhưng thực lực vẫn còn đó.

Năm xưa những chuyện loạn thất bát tao và những nơi loạn thất bát tao, tôi đều đã đi qua, cậu đừng nghĩ những chuyện này tôi chưa từng trải qua." Ông ta vừa nói vừa nhướng cằm.

Những con Hồ vũ điệp trắng trước mặt tuy đã biến mất, nhưng tấm gương phía trước lại xảy ra động tĩnh kỳ lạ.

Dưới sự chú mục của Vương Diệp, vết nứt trên gương thậm chí từ từ được sửa chữa.

Ngoài ra, bức tường phía sau gương cũng bắt đầu từ từ chuyển động, sau đó thay đổi, sau khi đảo ngược lại, Vương Diệp thấy tấm gương này vẫn là hình dáng ban đầu, chỉ là nó đã được phục hồi, hơn nữa tấm gương ban đầu có hình dạng chữ nhật đã biến thành hình tròn.

Điểm này khiến Vương Diệp không khỏi chấn kinh, Ngô Lão Cẩu nhìn cũng ha ha cười nói với Vương Diệp: "Cậu không thấy cái này rất thú vị sao?

Giống như sản phẩm công nghệ cao vậy, rõ ràng những thứ này là giả." Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa liếc mắt.

Nghe những lời này, Vương Diệp gật đầu, nhưng vẫn cầm ngọn đuốc trong tay gõ vào, khoảnh khắc ngọn đuốc gõ xuống, anh cũng thấy chính mình trong gương mặt đầy hung tợn.

Vương Diệp biết đây là do thứ bên trong gây ra, nhưng vì không ai tin lời anh nói, nên giờ Vương Diệp cũng không vội tranh luận với họ. "Tôi nhất định sẽ tự tay giải quyết anh." Nói xong câu này, Vương Diệp ném ngọn đuốc vào đống lửa, sau đó gọi mấy tiểu đệ kia dậy.

Nhưng dù gọi nhẹ nhàng, bọn họ cũng không muốn dậy, Vương Diệp đành phải dùng lòng bàn tay của mình.

Từng cái tát giáng xuống, cái sau nặng hơn cái trước, cũng khiến những gã đó lập tức tỉnh dậy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ không khỏi xoa mặt nói: "Sao anh lại đánh chúng tôi?" "Chỉ là gọi chúng tôi dậy thì đâu cần dùng đến thủ đoạn bạo lực như vậy chứ!" Khuôn mặt đám tiểu đệ tràn đầy phức tạp và hoang mang.

Nghe câu hỏi như vậy, Vương Diệp lại cau mày, giả ngu giả ngơ nói: "Cái gì, mấy người đang nói cái gì vậy, tôi sao mà nghe không hiểu?" Trong lúc Vương Diệp phản bác, đám tiểu đệ cũng tức đến tái mặt, bọn họ có ấn tượng là bị người ta tát tỉnh, nên khẳng định là Vương Diệp làm.

Trong lúc đám tiểu đệ đang suy nghĩ, không ngờ Ngô Lão Cẩu lại tiến đến, nhìn mọi người trước mặt, mặt đầy kích động nói: "Đừng có mà nói nhảm ở đây nữa, Vương Diệp đâu có động thủ, là mấy người tự nằm mơ ác mộng.

Hơn nữa, vừa rồi sao lại tấn công Trương Khởi Linh, còn nói chúng ta là người xấu nữa." Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, mọi người không khỏi cau mày. "Chúng tôi không làm chuyện đó." "Đừng nói bậy, chúng tôi không có làm cái thứ đó, hơn nữa vừa rồi Vương Diệp thật sự đã động thủ." "Nếu không phải cậu ta động thủ làm hại chúng tôi, sao mặt chúng tôi có thể sưng đến mức đó chứ?" Trong lúc đám tiểu đệ đang ríu rít nói, Ngô Lão Cẩu lại nói lảng đi: "Đừng nói nhảm, vừa rồi mấy người chính là đã động thủ.

Nhìn cái gã này xem, trên người còn có một vết chân.

Đây là vết tích khi mấy người động thủ, Trương Khởi Linh đã đá bay mấy người." Nghe những lời này, mọi người không khỏi đứng sững tại chỗ.

Ngô Lão Cẩu lại một lần nữa chỉ vào mặt bọn họ nói: "Vừa rồi Trương Khởi Linh một mình không thể chống đỡ mấy người, tôi và Vương Diệp đều đã qua giúp.

Cho nên, những cái tát này có thể là tôi đánh, cũng có thể là Vương Diệp đánh." Nghe những lời như vậy, những người kia càng không còn cách nào, chỉ có thể nghiến răng nén giận nuốt xuống sự bất lực và ấm ức lần này.

Ngô Lão Cẩu không để ý đến bọn họ, mà nhìn về phía Vương Diệp phía sau, vẻ mặt anh đang đầy cảnh giác.

Vương Diệp thấy vẻ mặt ông ta, lại không kìm được mở miệng nói với ông: "Ông thấy chuyện này phức tạp không?" Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu, chuyện đương nhiên là phức tạp, có thể khiến bọn họ biến thành như vậy, chẳng lẽ còn không phức tạp sao?

Nhưng những lời này nói ra vẫn không ổn lắm, dù sao cũng sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ.

Do dự một lát, Ngô Lão Cẩu lại vỗ vai Vương Diệp nói: "Đừng lo lắng, những rắc rối đó chúng ta nhất định có thể cùng nhau vượt qua.

Nhưng tấm gương này, nếu nó chỉ dẫn đến Hồ Đồng Tử thì chúng ta bây giờ có thể rời đi rồi." Ngô Lão Cẩu nói thật, Vương Diệp nghe xong trên mặt hiện lên vài phần phức tạp, do dự một lát, sau đó mở miệng nói với ông: "Tôi nói cho ông biết, chỗ này có thể đi, nhưng tấm gương này là trở ngại lớn nhất của chúng ta." Ánh mắt anh tràn đầy sắc bén, Ngô Lão Cẩu nghe xong không khỏi cau mày.

Lời Vương Diệp nói quá nghiêm túc, khiến Ngô Lão Cẩu không biết nên suy nghĩ ý tứ trong lời nói đó như thế nào.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp một cái, sau đó mở miệng nói với anh: "Khi tôi soi gương, tôi cảm thấy người bên trong chính là một bản thân khác của mình, hơn nữa tôi dường như có thể chạm vào hắn.

Hay là tự mình đích thân đi theo bản thân trong gương mà bước vào?" Có lẽ như vậy bọn họ có thể đi vào trong mộ đạo thật sự, bọn họ bây giờ vẫn còn ở vòng ngoài, chưa tiến vào chủ mộ thất.

Điểm này khiến người ta không khỏi nản lòng.

Nhưng cơ hội đặt trước mắt, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng sẽ không chọn bỏ lỡ.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Vương Diệp gật đầu.

Nhưng khi Trương Khởi Linh chuẩn bị bước vào, không ngờ Vương Diệp lại kéo tay anh lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chuyện này nhất định phải là tôi làm." Lý do là vì Trương Khởi Linh làm không tốt.

Thấy Vương Diệp cố chấp như vậy, Trương Khởi Linh không còn cách nào, chỉ đành cụp đầu xuống, sau đó khẽ gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, Vương Diệp nhấc chân bước về phía gương.

Tấm gương tuy đã bị Vương Diệp đập vỡ, nhưng khi Vương Diệp đưa tay ra, anh vẫn cảm thấy mình chạm vào một thứ gì đó ấm áp.

Dường như là ngón tay của chính mình, nhưng dường như cũng không phải.

Vương Diệp không thể phân biệt được, chỉ có thể nhìn chính mình trong gương, một đôi mắt tràn đầy phức tạp và kỳ lạ.

Trong lúc anh tĩnh lặng nhìn, mọi thứ xung quanh dường như cũng ngừng lại, âm thanh nói chuyện của những người kia biến mất bên tai, ngay cả không khí cũng ngừng trôi, và Vương Diệp chỉ có thể nghe thấy hơi thở và tiếng tim đập của chính mình.

Chương 1521

Đối phương thấy Vương Diệp như vậy, đột nhiên mỉm cười với anh, sau đó kéo Vương Diệp vào.

Rõ ràng Vương Diệp bản thân không cười, nhưng anh đã bỏ qua tất cả, chỉ chăm chú nhìn chính mình trong gương.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, thậm chí khiến người ta khó chấp nhận.

Nhưng Vương Diệp lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, anh cứ thế tĩnh lặng bước đi trong đó, nhìn quanh, Vương Diệp không khỏi cau mày, sau đó mở miệng hỏi nơi đây là đâu?

Đối phương nghe câu hỏi của Vương Diệp, đột nhiên cười lên, sau đó nắm chặt tay Vương Diệp, mặt đầy kích động nói: "Cậu có biết không?

Tôi đã muốn gặp cậu rất lâu rồi." Nghe lời hắn nói, Vương Diệp không khỏi cau mày, anh và gã này rõ ràng không hề có quan hệ thân thích hay quen biết, sao đối phương lại có nhiều thiện ý với anh như vậy.

Vương Diệp không tin trên thế giới này còn có người tốt.

Loại người tốt vô duyên vô cớ này không tồn tại.

Trong lúc anh suy tư, đối phương thấy vẻ mặt của Vương Diệp, lại không kìm được hạ thấp giọng nói: "Tôi biết cậu không tin, nhưng cậu đến nơi này vì Hắc Cẩu, cậu không thấy có chút quá không đáng giá sao?" Lời này vừa nói ra, Vương Diệp liền cười lên, quả nhiên bọn họ đều có chung mục tiêu. "Vậy cậu thấy cái gì mới là đáng giá nhất?" Anh trực tiếp nói chuyện với người trước mặt, cho dù trong lòng hiểu rõ, gã này không phải là thật, anh lẽ ra phải cẩn thận dò xét con đường đến chủ mộ thất ở đây mới đúng, nhưng vẫn không thể kiềm chế được bản thân.

Anh đã nói chuyện với đối phương, gã đó tuy đang nói chuyện với anh, nhưng ánh mắt lại không tự chủ liếc nhìn những nơi khác.

Vương Diệp nhìn theo hắn, thứ nhìn thấy lại là một mảng tối đen, đó là một góc khuất, anh không thể nhìn rõ có gì ở đó.

Hơn nữa, trong tay anh cũng không có ngọn đuốc, ngay cả đèn pin anh cũng quên mang theo, nhất thời, Vương Diệp rất phiền não.

Lúc này, nguồn sáng đến từ đống lửa bên ngoài gương, dường như ánh sáng xuyên qua cửa kính mà vào.

Vương Diệp suy tư, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Đối phương thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không kìm được mở miệng nói với anh: "Tôi nói cho cậu biết, có một số chuyện nhất định phải có khoảng cách.

Khi cậu và gương đối mặt, khoảng cách giữa hai bên là sự ngăn cách, nhưng nếu cậu nhìn thấy hắn, thì cậu có thể nhìn thấy một bản thân khác của mình." Giọng điệu của hắn mang theo sự kích động, nói chuyện luôn luôn lộn xộn, Vương Diệp nghe không hiểu, chỉ khẽ lắc đầu, nhìn người trước mặt, vẻ mặt bất lực nói: "Tôi không hiểu ý của cậu." "Ý của tôi là những thứ thực sự thú vị, không phải cái gọi là Hắc Cẩu đó, mà là thế giới cậu nhìn thấy trong gương.

Cậu có biết không?

Tấm gương này có thể tạo ra tất cả những gì cậu mong muốn nhất, ví dụ như danh tiếng, địa vị, tiền tài, mỹ nhân, quyền lực..." Chỉ cần Vương Diệp muốn, tấm gương này đều có thể ban cho.

Nhưng Vương Diệp nghe lời gã này nói, lại không kìm được khẽ cười, sau đó lắc đầu nói: "Cậu đừng nói những lời này, nghe buồn cười quá.

Tôi đâu phải gặp phải một tấm gương thần kỳ đâu, sao có thể muốn gì được nấy chứ." Đây là sự thật, nhưng gã kia không đáp lời Vương Diệp, mà nhướng cằm, vẻ mặt tang thương nhìn xung quanh. "Những người như cậu, tôi cũng đã từng gặp.

Bọn họ không chịu tin tất cả những gì ở đây, cuối cùng bọn họ đều chết ở nơi đó." Hắn vừa nói vừa chỉ vào góc khuất.

Chẳng trách vừa rồi hắn cứ nhìn chằm chằm vào đó, Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, sau đó lại nhìn người trước mặt nói: "Vì cậu thấy Hắc Cẩu không đáng giá, vậy cậu đã từng có được Hắc Cẩu chưa?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt đối phương liền trở nên vô cùng tái nhợt.

Hắn lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy phức tạp, trong chuyện này không hề né tránh, thậm chí không tìm lý do và lấy cớ để lảng tránh chủ đề. "Tôi vẫn luôn không rời khỏi nơi này, tôi muốn thoát khỏi cái nơi này, nhưng mệnh đã định tôi chính là thuộc về nơi đây." Nghe lời đối phương nói, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, trên thế giới này đâu có cái gọi là mệnh đã định, là hắn tự vẽ cho mình một vòng tròn, cho nên mới dẫn đến việc hắn cứ mãi mắc kẹt ở trong đó.

Nhìn bộ quần áo trên người hắn, Vương Diệp không khỏi cau mày. "Cậu là người của triều đại nào?" Câu hỏi này có chút quá đột ngột, đối phương nghe xong không khỏi cau mày, ánh mắt dừng lại trên người Vương Diệp, suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, sau khi phản ứng lại câu hỏi của Vương Diệp, lại ha ha cười nói: "Triều đại, tôi đã quên mất rồi, dù sao thì khi tôi nhìn thấy tấm gương này là tôi đã không thể kiểm soát được mà bước vào.

Ở đây tôi đã có được tất cả những thứ mà những người khác không dám mơ đến, nhưng tôi cũng không thể thoát ra được nữa."

Hắn vừa nói vừa nghiến răng.

Vương Diệp thấy hắn hận thù tất cả những thứ này, cũng không khỏi cười nói với hắn: "Nhưng đây không phải là ý nghĩa mà cậu đang theo đuổi sao?

Tại sao cậu lại thể hiện ra dáng vẻ này?

Nơi này chẳng lẽ thật sự khiến cậu thống khổ đến mức sống không bằng chết sao?

Tôi sao lại không cảm thấy được?

Tôi thấy cậu rất hưởng thụ mà." Lời nói của Vương Diệp mang theo vẻ mỉa mai, đối phương nghe xong sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, nhìn Vương Diệp trước mặt, nắm đấm của hắn không tự chủ siết chặt.

Ngay khi hắn chuẩn bị nổi giận, Vương Diệp lại chỉ vào tấm gương trước mặt nói: "Tôi có thể đưa cậu ra ngoài, để cậu cảm nhận thế giới chân thực bên ngoài." Nhưng điều kiện tiên quyết của anh là phải lấy được Hắc Cẩu.

Dù cho cái gã trước mặt này là một con quái vật, không đáng tin, nhưng hắn nắm giữ thông tin chắc chắn là nhiều hơn mình, nên từ hắn mà lấy được càng nhiều manh mối càng tốt, đó là điều Vương Diệp muốn làm.

Trong lúc anh đang nghĩ.

Con quái vật kia nghe lời Vương Diệp, không khỏi cười, sau đó vỗ vai Vương Diệp, mặt đầy kích động nói: "Cậu hãy nhìn kỹ mặt tôi, rồi hãy suy nghĩ lại xem có muốn đưa tôi ra ngoài không?" Nghe những lời này, Vương Diệp quay đầu nhìn khuôn mặt của hắn.

Xuyên qua ánh lửa bên ngoài, Vương Diệp có thể lờ mờ nhìn thấy những vết sẹo trên mặt hắn, ngoài ra còn có những chiếc răng nanh lộ ra ngoài.

Chiếc răng nanh đó cực kỳ đáng sợ, giống như răng sói vậy, nhưng lại to hơn răng sói, hơn nữa lại mọc song song hai chiếc, vừa nhìn là biết không hề đơn giản.

Trong lúc Vương Diệp kinh ngạc, đối phương thấy vẻ mặt của anh lại không kìm được cười nói: "Những người như cậu, tôi cũng không phải lần đầu tiên gặp rồi.

Dụng tâm tư trên người tôi là không cần thiết đâu, cậu vẫn nên từ bỏ ý định đi, cứu tôi đối với cậu không hề có lợi hay hại gì cả." Nói xong câu này, hắn liền trực tiếp lao đến trước mặt Vương Diệp, trông có vẻ như muốn làm hại Vương Diệp, nhưng Vương Diệp biết hắn không có ý định tấn công, hắn đoán chỉ là hù dọa mình mà thôi.

Đúng như Vương Diệp đoán, hắn chỉ hù dọa Vương Diệp một cái.

Thấy Vương Diệp không hề nao núng, hắn lại không kìm được cười nói: "Vậy cậu có muốn ở lại nơi này không?" Hắn đột nhiên hỏi, đồng thời lấy ra một thứ trên vòng tay của mình.

Vương Diệp nhìn một cái, đó là một chiếc vòng ngọc giá trị liên thành, trên đó còn khảm vàng và bạc, nhưng Vương Diệp nhìn xong cuối cùng lại lắc đầu nói: "Tôi không muốn ở lại nơi này, tôi muốn lấy được Hắc Cẩu, đây là mục đích tôi đến đây." Những thứ này dù có sức cám dỗ cực lớn, tất cả những gì hắn nói cũng chỉ mang lại cho Vương Diệp cảm giác mới lạ vô biên, nhưng anh biết mình nên ở đâu.

Thấy Vương Diệp ra vẻ như vậy, gã kia cũng không còn quanh co nữa, mà khẽ gật đầu, sau đó vỗ vai anh nói: "Cậu đã quyết định rồi, vậy tôi cũng không khuyên ngăn nhiều nữa, chỉ hy vọng cậu sẽ không hối hận." Nói xong hắn liền không còn để ý đến Vương Diệp nữa, thấy thái độ hắn biểu hiện ra như vậy, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh Vương Diệp liền rời khỏi tấm gương, nhưng gã kia cũng hóa thành một vũng mực đen, dưới sự chú mục của Vương Diệp, hắn từng chút từng chút biến mất không còn dấu vết.

Sau đó khi soi gương lại, Vương Diệp cũng không còn thấy chính mình trong gương lộ ra nụ cười quỷ dị nữa, tấm gương này dường như đã biến thành một tấm gương bình thường, nhưng Vương Diệp vẫn không thể quên tất cả những gì vừa xảy ra.

Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu đi đến, hai người trên mặt đều mang theo vẻ cẩn trọng và căng thẳng. "Cậu làm sao vậy?

Không phải bị trúng tà đấy chứ?

Cái thứ đó có chút đáng sợ, nhưng cậu cũng không cần phải như vậy." "Vừa rồi tôi đã làm gì trong đó, hai người có thấy không?" Nghe lời an ủi như vậy, Vương Diệp đột nhiên cười, trừng mắt nhìn hai người hỏi.

Hai người trước mặt nghe thấy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, bọn họ cụp đầu xuống nửa ngày cũng không nói nên lời.

Nhưng cuối cùng dưới sự ép buộc của Vương Diệp, bọn họ cũng mở miệng nói. "Cậu vừa rồi một mình tự nói tự nghe trong đó, cái dáng vẻ đó thật sự rất đáng sợ." "Nếu không phải cậu tự nhiên tỉnh lại bước ra, chúng tôi thật sự sẽ bị cậu dọa chết mất." Hai người bọn họ nói là sự thật, vừa rồi Vương Diệp sau khi đi vào, liền trực tiếp nói một số lời kỳ quái vào không khí, nhưng những lời anh nói ra không phải đơn phương, mà là một dạng trò chuyện.

Cũng có nghĩa là, anh đang tự nói tự trả lời.

Hai người nói ra những lời này xong, sắc mặt Vương Diệp cũng không khỏi trở nên phức tạp.

Trong lòng anh tuy ngạc nhiên, nhưng lại không kinh hãi, mà khẽ cười lắc đầu nói: "Nếu đã như vậy, thì tôi hiểu rồi, không ngờ lại có tình huống này xảy ra." Anh cứ nghĩ người đó là thật sự tồn tại, không ngờ chỉ là ảo ảnh mình nhìn thấy mà thôi.

Nếu đã như vậy, anh cũng không cần phải sợ hãi.

Nhìn Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp chỉ do dự một lát, liền trực tiếp nói với họ: "Chuyện này là chuyện nhỏ, không cần để tâm." Nghe những lời này, hai người khẽ gật đầu, như thể đã nghe lọt tai, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng phức tạp.

Lý trí mách bảo hai người bọn họ, chuyện không đơn giản như vậy.

Mà lúc này Vương Diệp chỉ vuốt ve mép gương, cố gắng tìm kiếm phương pháp rời đi, kết quả anh còn chưa vuốt ve xong mép gương, tấm gương trước mặt đột nhiên đổ sập xuống, Vương Diệp cả người đều bị gương đè lên.

Nhưng anh sức mạnh mười phần.

Giây tiếp theo, tấm gương trước mặt cứ thế bị Vương Diệp chống đỡ, Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu thấy vậy liền vội vàng chạy đến giúp, đồng thời lớn tiếng nói: "Sao lại có chuyện này xảy ra?" "Cái này cũng quá đáng sợ rồi!

Trời ơi, tấm gương này suýt nữa lấy mạng cậu rồi." "Cậu không sao chứ?" Hai người vừa quan tâm hỏi han, vừa đỡ tấm gương, nhưng tấm gương này thật sự quá nặng, hai người họ dù dùng hết sức lực cũng không thể chống đỡ được tấm gương, chỉ có thể nhìn Vương Diệp trước mặt nói: "Cậu mau ra đi, hai chúng ta nghĩ cách chống đỡ cái thứ này." Nhưng lời của hai người họ vừa nói xong, Vương Diệp liền cười lên, anh tuy mặt mày hung tợn, như thể thống khổ không chịu nổi, nhưng sự nặng nề do tấm gương này mang lại, thực ra cũng không đặc biệt nặng.

Suy nghĩ một chút, anh liền nghiến chặt răng, nói với hai người: "Thôi bỏ đi, cái thứ này là tôi đang chống đỡ, hai người tránh ra đi, tôi sẽ xử lý cái thứ này." Cho đến lúc này, Vương Diệp vẫn kiên cường như mọi khi.

Hai người họ nghe xong cuối cùng gật đầu, không từ chối, cứ thế để Vương Diệp chống đỡ tấm gương này.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, tấm gương cứ thế bị Vương Diệp ném sang một bên.

Tấm gương không vỡ, nhưng sắc mặt Vương Diệp lại trở nên vô cùng tái nhợt.

Dưới sự chú mục của hai người, anh xoa bụng, phần eo và đùi của mình, thần sắc quái dị nói: "Tôi suýt chút nữa bị cái thứ này bẻ gãy rồi." Đây là thật.

Tấm gương đó thật sự quá nặng, nặng đến mức sức lực trên người anh cũng không thể phát huy ra được.

Vốn dĩ anh là một người có sức mạnh phi thường, bình thường khi đi lại ở nơi này, anh từ xưa đến nay đều chưa từng sợ hãi những nguy hiểm đó.

Bởi vì những nguy hiểm đó có thể bị anh một tay đẩy ra.

Nhưng bây giờ, tấm gương này thật sự quá nặng, anh không thể hoàn toàn di chuyển nó.

Nhưng sau khi tấm gương bị anh di chuyển đi, Vương Diệp cũng thấy con đường xuất hiện trước mặt.

Nhìn con đường, anh không khỏi hưng phấn mỉm cười.

Cuối cùng cũng xuất hiện mộ đạo thật sự, trong lòng anh có niềm vui không thể nói thành lời.

Nhưng Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh lại nhìn nhau, vẻ mặt phức tạp đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Ngô Lão Cẩu đẩy tay anh, không chút khách khí nói: "Tôi cảm thấy trạng thái của cậu không ổn." Ngô Lão Cẩu nói thật, nhưng Vương Diệp lại không nghe lọt tai, mà vẻ mặt kích động nhìn mộ đạo trước mặt, sau đó hạ thấp giọng nói với Ngô Lão Cẩu: "Ông nhìn kỹ tình hình bên trong xem." Nói xong câu này, Vương Diệp lại nhìn thấy Hắc Cẩu, anh vô cùng vui mừng nói: "Thứ đặt bên trong đó, có phải là thứ chúng ta muốn không?" Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không trả lời câu hỏi của anh.

Ngô Lão Cẩu trông có vẻ lạnh nhạt hơn một chút.

Chương 1522

Vương Diệp không khỏi quay đầu nhìn, anh còn chưa kịp hỏi kỹ, Ngô Lão Cẩu đã hạ thấp giọng nói: "Bên trong này không có cái gọi là con đường Hắc Cẩu, tuy có, nhưng là vực sâu." Những cơn gió lạnh từng trận thổi qua, thổi lạnh cả lòng ông ta.

Thấy Ngô Lão Cẩu như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi đứng sững tại chỗ.

Anh rất lâu không nói nên lời, qua một lúc lâu, Ngô Lão Cẩu mới vỗ vai Vương Diệp nói: "Cậu có thể đã gặp một chút vấn đề." Nói xong câu này, Ngô Lão Cẩu không nói thêm điều gì khác.

Cho dù có vấn đề, nhưng bây giờ bọn họ điều duy nhất có thể làm không phải là phối hợp với Vương Diệp cùng điều trị, để Vương Diệp càng sớm càng tốt hồi phục sao?

Chẳng lẽ còn phải trách móc Vương Diệp sao?

Trong lúc Ngô Lão Cẩu suy tư, cũng nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình nói: "Cậu mau nghĩ cách giải quyết tình hình trên người cậu ấy đi?

Bây giờ chúng ta phải cùng nhau vượt qua khó khăn, nếu không rắc rối này chắc chắn sẽ ngày càng nghiêm trọng." Lời Ngô Lão Cẩu nói ra, Trương Khởi Linh gật đầu.

Anh tìm kiếm trong ba lô một chút, lấy ra một cái chai, chuẩn bị đưa cho Vương Diệp, bảo Vương Diệp uống thứ bên trong, như vậy thì tình hình của anh sẽ tốt hơn.

Nhưng Vương Diệp nhìn thuốc bên trong, lắc đầu, anh cầm sợi dây thừng, mặt đầy cố chấp nói: "Tôi muốn đi vào chỗ đó xem một chút, nếu bên trong thật sự là vực sâu, vậy thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng nếu không phải, thì có nghĩa là mắt hai người có vấn đề rồi." Anh cố chấp như vậy, mọi người không còn cách nào, chỉ có thể thở dài sau đó buộc sợi dây thừng vào người anh.

Làm xong những việc này, Vương Diệp cứ thế nhấc chân bước qua.

Lúc này, thái độ Vương Diệp biểu hiện ra là cực kỳ bình tĩnh, anh hít một hơi thật sâu, cứ thế từng bước từng bước đi qua.

Cùng với thời gian trôi đi, anh rất nhanh đã đến gần vực sâu.

Tuy nơi đây có gió lạnh, nhưng Vương Diệp nhìn thấy lại là một con Hắc Cẩu, con Hắc Cẩu đó đang đợi anh ở phía trước.

Trong lòng anh vui mừng khôn xiết, nhưng giây tiếp theo anh hụt chân.

Sợi dây thừng kéo anh trở lại.

Vương Diệp cảm nhận được cảm giác rơi tự do đó, sắc mặt cũng không khỏi trở nên phức tạp.

Đám thủ hạ của Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp, lại không chút khách khí nói: "Đã nói là cậu bị ảo giác rồi, sao không tin?

Chẳng lẽ chúng tôi còn có thể lừa cậu sao?" "Đúng vậy, nhìn cái dáng vẻ của cậu xem, thật sự khiến người ta ghét." Mọi người ríu rít nói, nhưng Vương Diệp lại không đáp lời bọn họ, mà mặc cho sợi dây thừng kéo mình lên.

Vẻ mặt anh xám như tro tàn, khiến người ta cảm nhận được sự chết lặng trong lòng anh.

Ngô Lão Cẩu cũng không đành lòng, chỉ vỗ vai anh. "Bình tĩnh một chút, ít nhất chúng ta bây giờ đã có đột phá, chứ không phải như vừa rồi cứ như kiến bò chảo nóng mà dậm chân tại chỗ.

Cũng may là có cậu, nếu không bây giờ chúng ta vẫn còn đang đối mặt với tấm gương đó." Nghe lời ông ta nói, Vương Diệp cười cười, lời an ủi như vậy, anh đương nhiên biết.

Nhưng Vương Diệp lúc này lại không vui mừng, mà ngồi trên mặt đất, thần sắc ngưng trọng nhìn sợi dây thừng của mình.

Sợi dây thừng tuy buộc ở eo anh.

Nhưng Vương Diệp cảm nhận được lại là sự trống rỗng vô tận.

Anh vậy mà cũng có ngày hôm nay.

Điểm này khiến Vương Diệp không khỏi hoảng thần, khó có thể tưởng tượng, mình lại đi đến bước đường này.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt anh, cũng đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

Phải biết, trước đây Vương Diệp luôn là người dẫn dắt bọn họ xông pha trận địa, chỉ cần có Vương Diệp ở đó, bọn họ sẽ không bao giờ lạc mất phương hướng.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại lạc mất phương hướng.

Trương Khởi Linh không nỡ làm tổn thương Vương Diệp, chỉ đành dò xét môi trường xung quanh, nhưng Vương Diệp lại lấy ra la bàn.

Khoảnh khắc la bàn xuất hiện, tất cả mọi người đều cười, bọn họ biết Vương Diệp không bỏ cuộc.

Lúc này Vương Diệp cũng nghiến chặt răng, cẩn thận nhìn kim chỉ và phương vị trên la bàn, nhưng khi la bàn đến gần tấm gương, Vương Diệp nhìn thấy kim chỉ loạn xạ.

Nhìn những người bên cạnh, Vương Diệp hơi bất lực lắc đầu, sau đó chỉ vào tấm gương nói: "Trong này quả nhiên không đơn giản, từ trường loạn xạ chết tiệt." Nói xong anh liền không còn để ý đến những người này, mà cầm la bàn đi đi lại lại theo một hướng khác, rất nhanh anh vỗ vỗ vào một lối đi bằng đất và gỗ bên cạnh, mọi người nhìn Vương Diệp một cái, sau đó vội vàng đi qua.

Mà lúc này Vương Diệp thì từ trong ba lô của mình lấy ra xẻng.

Anh không bảo những người kia làm việc, chỉ là tự mình nghiên cứu, nơi đây rốt cuộc có phải là đường ra hay không.

Thấy anh cố chấp như vậy, sắc mặt những người kia cũng không khỏi trở nên phức tạp, bọn họ muốn giúp, nhưng lại phát hiện mình và Vương Diệp không hợp nhau, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Không lâu sau, Vương Diệp cưỡng chế phá ra một cái lỗ.

Nhìn cái lỗ trước mặt, mọi người không khỏi vui mừng, trong lối đi có gió lạnh thổi vào.

Nhưng Vương Diệp lại không đặc biệt kích động, mà nhìn sợi dây thừng trên người mình, sau đó mở miệng nói: "Tôi đi vào trong thăm dò trước, nếu có vấn đề, mấy người cứ kéo tôi lại." Nghe lời anh nói, mọi người gật đầu.

Mà lúc này Vương Diệp còn chưa nhấc chân bước vào, Ngô Lão Cẩu đã vỗ vai anh nói: "Nơi này có lẽ thông đến chủ mộ thất, cậu vào trong cẩn thận một chút, bên trong chắc là có những con nhện độc mà những kẻ đó đặc biệt nuôi." Nghe lời ông ta nói, Vương Diệp gật đầu, vừa bò vào trong, anh vừa cầm ngọn đuốc trong tay.

Suốt con đường này, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt anh, nhưng Vương Diệp lại không vì nhìn thấy con đường phía trước mà vui mừng, bởi vì khi anh bò đi ở nơi này, không biết vì sao, nhịp tim trong lồng ngực lại cứ thế đập nhanh hơn từng nhịp.

Cảm giác đó khiến Vương Diệp cảm thấy cực kỳ bất lực, dường như có điều gì đó sắp xảy ra, tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Trong lúc anh kinh hãi trong lòng, những người bên cạnh lại không hề hay biết chuyện này.

Quả nhiên, con nhện đen đó đã phát hiện ra từ sớm.

Và giác quan thứ sáu của Vương Diệp cũng rất chuẩn xác.

Cứ như vậy, hai người họ nhìn chằm chằm vào nhau.

Trong khi Vương Diệp đang nhìn chằm chằm vào con nhện đen, nó cũng đang chú ý Vương Diệp, cuối cùng đột nhiên phát ra tiếng gào thét chói tai.

Vương Diệp nghe thấy những âm thanh này không hề bất ngờ, chỉ nhìn con nhện đen khẽ lắc đầu.

Anh bắt đầu lùi lại, nhưng lúc này đã không kịp.

Con nhện đen trực tiếp lao tới, Vương Diệp chỉ có thể dùng cây đuốc trong tay đối kháng qua lại với nó, vì ở chỗ này không thể đứng dậy được, anh chỉ có thể bò lê.

Giờ đây, nhìn con nhện đen trước mặt, Vương Diệp tuy biết hành động bị hạn chế nhưng không hề sợ hãi hay lùi bước, mà không ngừng vung cây đuốc trong tay, cố gắng mở thêm đường cho mình.

Con nhện đen không ngờ Vương Diệp lại ra vẻ này, lập tức bị anh dọa cho lui về phía sau.

Thấy con nhện đen không ngừng lùi lại, Vương Diệp cũng biết cơ hội của mình đã đến.

Nhưng lúc này Vương Diệp không quá phấn khích, mà là không ngừng thúc đuốc tới.

Khi cây đuốc vung qua vung lại, con nhện đen kia rất nhanh đã ngã lăn ra bên cạnh.

Thấy nó không phải đối thủ của mình, Vương Diệp lại không vui, chỉ lấy con dao găm giấu trong ngực ra, rồi một lần nữa đến bên cạnh con nhện đen.

Con vật đó dường như bị dọa choáng váng, nhưng lại dường như không phải.

Vương Diệp không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp cắm dao găm vào phần bụng mềm nhất của con nhện đen.

Làm xong những việc này, Vương Diệp lại nhìn cây đuốc trước mặt.

Mặc dù đuốc vẫn cháy, nhưng ánh sáng đã yếu đi không ít.

Lúc này, Vương Diệp cũng nhận ra có điều không đúng.

Nếu không lầm, cây đuốc sắp tắt rồi.

Trong khi suy nghĩ, anh lại không kìm được nhíu mày nhìn cảnh vật xung quanh.

Không thể nào!

Sao có thể tắt được chứ?

Gió ở đây rõ ràng rất thông thoáng, dưỡng khí cũng có, anh không cảm thấy nơi này có vấn đề gì.

Những người khác thấy tình hình bên Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được mở miệng nói: “Cậu đang làm gì trong đó vậy?

Có nghe thấy tiếng của chúng tôi không?

Sao không trả lời chúng tôi?

Trong đó có nguy hiểm khác sao?” Giọng điệu của họ đầy lo lắng và căng thẳng, nhưng Vương Diệp vẫn không trả lời, chỉ nhíu mày nhìn cây đuốc trong tay, cuối cùng bắt đầu lùi lại từng chút một.

Lúc này anh không còn lựa chọn nào khác, nhưng vừa mới lùi lại một chút, Vương Diệp lại nghe thấy tiếng gào thét chói tai truyền đến từ bên cạnh.

Con nhện đen kia dù đã bị anh giải quyết, nhưng thi thể của nó vẫn chắn ngang lối đi.

Vương Diệp không còn cách nào, chỉ đành kéo con nhện đen đó qua một bên.

Kéo theo con nhện đen này, Vương Diệp trực tiếp chui ra khỏi đường hầm.

Mọi người thấy Vương Diệp không sao, không khỏi vui mừng cười một tiếng, nhưng khi thấy anh kéo theo con nhện đen kia, sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Sao lại có chuyện như thế này xảy ra?” Họ vừa nói vừa khẽ lắc đầu.

Nghe những câu hỏi của họ, Vương Diệp không trả lời, mà đá nhẹ vào con nhện đen, sau đó cười nói: “Thằng này muốn đánh lén tôi, kết quả bị tôi xử lý rồi.” Anh cười trêu chọc, nhưng những người kia lại không cười nổi.

Nhìn con nhện đen trước mặt, họ do dự một lát, rồi dứt khoát kéo nó sang một bên khác.

Chương 1523

Vương Diệp nhìn họ xử lý thi thể con nhện đen ở chỗ đó, cũng không khỏi bước tới.

Cách xử lý của họ rất đơn giản, chẳng qua là xem trong thân thể con nhện đen rốt cuộc có gì, bao gồm cả những sợi tơ nó nhả ra có độc hay không.

Chỉ trong chốc lát, họ đã kiểm tra ra.

Sợi tơ không có độc, trong thân thể con nhện đen có một đống sợi tơ, nhưng những thứ đó rất dính.

Bọn họ mà muốn đi vào, đúng là nguy hiểm trùng trùng.

Trong khi Vương Diệp suy nghĩ trong lòng, cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

“Lần này, mọi người thật sự có thể an toàn đi vào và an toàn đi ra không?” Anh cứ cảm thấy chuyện này khó như lên trời.

Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt anh, dường như biết suy nghĩ trong lòng anh, lập tức vỗ vai Vương Diệp nói: “Phải tin rằng chúng ta sẽ không bị khó khăn đánh bại.

Bây giờ cứ tiếp tục đi, nếu cậu không dám đi thì để tôi đi trước.

Dù sao thì những thứ này cũng chẳng sao, tôi đã quen với những chuyện này rồi.” Ở Ngô gia, ông ta chính là người dẫn đầu.

Bây giờ vào lúc này, tiếp tục làm người dẫn đầu thì có sao đâu?

Có nguy hiểm, lẽ nào lại phải sợ sao?

Trong khi Ngô Lão Cẩu suy nghĩ trong lòng, ánh mắt ông ta cũng đầy kiêu ngạo.

Vương Diệp thấy ông ta kiên định như vậy, không khỏi mỉm cười, sau đó khẽ gật đầu.

Cứ như vậy, Vương Diệp dẫn họ đi vào.

Theo thời gian trôi đi, khi đến đoạn đường quen thuộc kia, cây đuốc trong tay Vương Diệp quả nhiên đã tắt, nhưng anh lại bật đèn pin lên.

Tim không đập nhanh, giác quan thứ sáu không có vấn đề.

Nơi phía trước chắc hẳn không có nguy hiểm gì.

Mãi mới bò ra khỏi đường hầm, Vương Diệp lại phát hiện bên dưới đường hầm có vô số nhện đen.

Chúng đều nằm im bất động ở hai bên, trông như đã chết, nhưng Vương Diệp biết chúng mắt sáng như đèn pha, không thể nào đã chết.

Nhìn những người phía sau mình, Vương Diệp khẽ lắc đầu, trong khi báo cho họ biết tình hình bên kia, cũng có một số nhện đen bò tới.

Lúc này, Vương Diệp không thể kìm được nhịp tim đang đập nhanh.

Nhìn mọi người trước mặt, anh dứt khoát nói: “Nếu các anh không chịu nổi thì có thể quay về trước.

Những con nhện đen kia chắc đã phát hiện ra chúng ta rồi, lát nữa chúng sẽ tấn công chúng ta.” Nhưng khi Vương Diệp đang nói, Trương Khởi Linh lại lấy đuốc ra cố gắng đốt lên, chỉ là ngọn lửa của cây đuốc lóe lên một cái rồi biến mất.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng trở nên vô cùng thất vọng.

Vương Diệp không để ý đến họ, mà nghiến răng đi sâu vào bên trong.

Đi chưa được bao lâu, anh dừng bước.

Những con nhện đen vây quanh chân anh.

Chỉ là vào khoảnh khắc Vương Diệp dùng đèn pin chiếu vào chúng, anh cũng phát hiện chúng không còn động đậy nữa.

Lập tức, Vương Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác thấy vẻ mặt anh, lại không nhịn được mở miệng nói với anh: “Tình huống này có vẻ vẫn còn phức tạp.” “Đúng vậy, thứ này không đơn giản như chúng ta nghĩ đâu.” Giọng điệu của họ mang theo sự buồn bã và bất lực.

Nghe những lời này, Vương Diệp tuy đồng ý, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần kỳ lạ.

“Mấy anh cứ đợi ở phía trên đi.” Không thể nào để họ xuống cùng mình mạo hiểm, chuyện này Vương Diệp không làm được.

Chỉ là anh không ngờ lời mình vừa nói xong, Ngô Lão Cẩu đã nhảy xuống, con dao găm trong tay vạch một đường sau gáy anh.

Thứ này không phải đang tấn công anh, mà là ra tay với con nhện đen phía sau Vương Diệp.

Con nhện đen đó định đánh lén Vương Diệp, may mà có Ngô Lão Cẩu, nếu không Vương Diệp đã sớm bị nó xử lý rồi.

Nhìn Ngô Lão Cẩu phía sau, Vương Diệp mỉm cười, rồi lại lắc đầu nhìn những con nhện đen dưới chân.

“Nhất định phải chọc tức tôi.” Vừa nói, anh cũng không khách khí nữa, trực tiếp cầm dao găm trong tay, ra tay với những con nhện đen dưới chân mình.

Dù chúng có thể ngụy trang, hình dáng trông không quá một con mèo cỡ trung bình, nhưng Vương Diệp cũng chưa từng nghĩ sẽ bỏ qua chúng.

Trong tích tắc giơ tay chém xuống, những con nhện đen đó cứ thế bị Vương Diệp giải quyết từng con một, nhưng chúng lại bay lượn trên không trung, cũng sẽ nhảy lên mặt Vương Diệp.

Rất nhanh, Vương Diệp nhận ra có điều không ổn.

Nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, anh hơi khó chịu nói: “Chắc là phải cần đến mấy người của ông xuống giúp rồi.” Chủ yếu là những con nhện đen này cũng không có độc, họ có thể xuống giúp được.

Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu gật đầu, vội vàng gọi những người của mình.

Thấy Ngô Lão Cẩu đã xuống, những người kia thực ra cũng muốn xuống, nhưng Trương Khởi Linh ở bên cạnh kéo họ lại, không cho họ qua.

Bây giờ, Ngô Lão Cẩu thúc giục, họ cuối cùng cũng có cơ hội xuống.

Nhưng Trương Khởi Linh vẫn đứng ở phía trên.

Không ai biết Trương Khởi Linh đang làm gì ở đó.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, nhưng cũng không nói thêm gì khác.

Sau khi giải quyết xong những con nhện đen bên cạnh, dù vẫn còn lác đác nhện đen bò ra, nhưng lúc này anh đã quen với môi trường ở đây.

Nơi này là một đường hầm nhỏ, nếu không lầm, họ có thể đi dọc theo đường hầm về phía trước.

Vừa mới hiểu ra, Vương Diệp lập tức nói với Ngô Lão Cẩu: “Chúng ta mau chóng chạy về phía trước, những người khác ở lại đối phó với những con nhện đen kia.” Anh đi trước mở đường.

Nghe lời Vương Diệp, mọi người đều gật đầu, không chút ý kiến.

Nhưng Ngô Lão Cẩu thấy Vương Diệp chạy nhanh như vậy, lại không nhịn được nhắc nhở anh nói: “Cậu cẩn thận một chút, tôi cảm thấy những con nhện đen đó không đơn giản như vậy đâu.” Rõ ràng những thứ này có độc, nhưng họ đo ra lại thực sự không độc, hơn nữa, chạm vào nhện đen cũng chỉ có một vết bé tí.

Chuyện này khiến ông ta cảm thấy khó tin.

Trong khi Ngô Lão Cẩu suy nghĩ trong lòng, Vương Diệp nghe lời ông ta cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Chuyện đã quyết định rồi, sao có thể dễ dàng lùi bước.

Thấy anh cứ thế một mực chạy về phía trước, Ngô Lão Cẩu không còn cách nào, chỉ đành theo kịp bước chân anh.

Chạy chưa được bao lâu, mọi người cứ thế dừng bước.

Lúc này, Vương Diệp cũng chỉ nhìn cảnh vật xung quanh.

Trên mặt anh mang vẻ đăm chiêu và phức tạp.

Xung quanh vẫn rộng rãi và sáng sủa như trước.

Anh đã rời khỏi đường hầm nhỏ kia, nhưng nơi này lại mang đến cho anh cảm giác quen thuộc, cũng khiến Vương Diệp không khỏi nhíu mày, dường như đã từng nhìn thấy nơi này ở đâu đó.

Trong khi anh đang nghĩ trong lòng, không ngờ Ngô Lão Cẩu đã chạy tới.

Chỉ thấy ông ta nhìn về phía trước, mặt đầy phấn khích nói: “Quan tài!

Đó là quan tài trong chủ mộ thất.” Ông ta không ngừng hô hoán.

Vương Diệp thấy ông ta kích động, biết Hắc Cẩu có thể ở bên

trong.

Mặc dù trong lòng anh cũng vui mừng, nhưng lý trí mách bảo anh rằng nơi này không đúng lắm.

Suy nghĩ một lát, anh dứt khoát nắm lấy vai Ngô Lão Cẩu, sau đó hạ thấp giọng nói: “Ông có cảm thấy nơi này hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi không?” Cảm giác quen thuộc đó chợt nảy sinh, khiến Vương Diệp khó lòng bỏ qua.

Nghe câu hỏi của anh, Ngô Lão Cẩu hoảng hốt lắc đầu, dường như không biết phải trả lời thế nào.

Thấy Ngô Lão Cẩu như vậy, Vương Diệp lại nghiến chặt răng, sau đó cẩn thận từng li từng tí đi vào.

Trong khi đi lại bên trong, anh cũng phát hiện sàn nhà dưới chân mình là một loại vật liệu gần giống đá cẩm thạch, nhưng lại có sự khác biệt so với đá cẩm thạch.

Bởi vì khi Vương Diệp cúi đầu nhìn xuống, anh có thể thấy sàn nhà phản chiếu ánh sáng và trong suốt như đá cẩm thạch, giống như một loại ngọc thạch quý giá nào đó được chế tạo thành sàn.

Nhưng thứ này hơi quá xa xỉ một chút, phô trương như vậy thật sự tốt sao?

Vương Diệp không hiểu, chỉ đành khẽ lắc đầu, sau đó dẫn Ngô Lão Cẩu đi vào.

Anh đi rất nhanh, những người khác tuy đi theo phía sau, nhưng sắc mặt không được tốt.

“Cậu đi nhanh vậy làm gì?” Giọng điệu mọi người có chút sốt ruột.

Nghe lời họ, Vương Diệp quay đầu nhìn lại một cái.

Trương Khởi Linh cũng ở trong số những người này, mặc dù họ mặt mày lem luốc, từng người một cực kỳ chật vật, nhưng khí thế trên người lại rất mạnh.

Vương Diệp nhìn những người này, không khỏi khẽ cười một tiếng.

Ngô Lão Cẩu trực tiếp xông đến trước mặt tên tiểu đệ vừa nói chuyện với Vương Diệp, cho hắn một cái tát vào gáy, đồng thời không hề che giấu sự châm chọc.

Chương 1524

“Mày là cái thá gì, có tư cách gì mà nói chuyện với Vương Diệp như vậy hả?” Giọng điệu Ngô Lão Cẩu đầy vẻ khó chịu, tên tiểu đệ kia nghe thấy lập tức không khỏi căng thẳng, sau đó vò đầu bứt tai, mặt đầy bất lực nói: “Tôi chỉ đùa thôi mà, đừng làm vậy.” Tên tiểu đệ vừa nói vừa xòe tay ra.

Ngô Lão Cẩu nhìn hắn, lại mỉm cười qua loa, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Thằng này đầu óc có vấn đề, cậu không cần để ý nó.

À mà, nơi này cậu nói quen thuộc, thực ra tôi cũng có cảm giác như vậy, nhưng hình như lại không nhớ ra được.

Chắc chỉ là một chút ảo giác thôi, cậu không cần quá bận tâm.” Thấy Vương Diệp vẫn đứng ngẩn người tại chỗ, Ngô Lão Cẩu cũng đoán được suy nghĩ trong lòng anh, dứt khoát vỗ vai anh an ủi.

Nhưng Vương Diệp nghe những lời của Ngô Lão Cẩu lại thấy buồn cười.

Trực giác của anh chưa bao giờ sai, nhưng vì Ngô Lão Cẩu không muốn thừa nhận, Vương Diệp cũng không cần phải tranh cãi nhiều với ông ta.

Suy nghĩ một lát, anh cứ thế khôi phục lại vẻ bình tĩnh và lý trí như thường lệ.

Thấy Vương Diệp bình tĩnh như vậy, Ngô Lão Cẩu lại không nhịn được nhìn những đồ đệ của mình nói: “Bây giờ đi qua đó, mang con Hắc Cẩu kia lại đây.” Thấy Ngô Lão Cẩu kích động như vậy, những người kia đều vội vàng gật đầu, nhưng Trương Khởi Linh lại bước tới, sắc mặt nghiêm trọng chặn mọi người lại.

Anh ta dang hai tay ra, dáng vẻ đó khiến mọi người không khỏi nhíu mày.

Ngô Lão Cẩu bị anh ta dọa cho giật mình, còn chưa kịp mở miệng hỏi.

Trương Khởi Linh đã trực tiếp nói với ông ta: “Tình hình bên trong này phức tạp hơn chúng ta nghĩ đấy, mọi người đợi một chút.” Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp nhíu mày, cứ cảm thấy có chuyện gì đó, giống như anh đã đoán.

Trương Khởi Linh lấy điện thoại ra, sau đó phóng to một bức ảnh.

Lúc này, mọi người nhìn thấy đều không khỏi đứng sững tại chỗ.

“Một cái triển lãm hội chợ thế giới, có gì đâu mà ghê gớm chứ?

Chẳng phải là trưng bày vài cổ vật sao?

Tôi cảm thấy mấy thứ trưng bày ở đây thực ra cũng không đáng tiền, cũng chẳng có gì đặc sắc.” “Đúng vậy, những nơi tương tự như thế này chúng ta cũng đã đi không ít rồi.

Bên trong chẳng có gì hay ho, không vui chút nào, sao cậu còn chụp ảnh làm gì?” “Không sai, cậu chụp bức ảnh này, thực ra cũng chẳng có tác dụng lớn lao gì đâu nhỉ?” Trong khi họ nói bên cạnh, Trương Khởi Linh nghe thấy nhưng không trả lời, mà nhìn Ngô Lão Cẩu và Vương Diệp trước mặt.

Hai người họ là những người thông minh, có thể hiểu ý mình.

Giống như Trương Khởi Linh đã đoán, Vương Diệp nhìn bức ảnh, rồi lại nhìn cảnh vật trước mặt, đột nhiên hiểu ra.

Anh cười ha ha nói: “Tôi biết chuyện này là sao rồi.

Thảo nào lại có cảm giác quen thuộc, hóa ra là vì đã từng thấy qua rồi.” Nghe những lời như vậy, Trương Khởi Linh không khỏi cười lắc đầu.

“Tôi đã nói rồi, nơi này từ lúc mới bước vào đã rất quen thuộc, cứ như là đã từng thấy thật vậy, nhưng tôi lại không nhớ ra được.” Trương Khởi Linh ôm đầu, trông có vẻ đau đầu.

Ngô Lão Cẩu nghe lời anh ta, không khỏi mỉm cười, sau đó hạ thấp giọng nói: “Thì sao chứ?

Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ, đừng bận tâm.” Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền cầm lấy bức ảnh, tỉ mỉ xem xét từng chi tiết trên đó.

Khi đối chiếu với nơi mà ông ta đang thấy trước mặt, sắc mặt Ngô Lão Cẩu cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Ai cũng không ngờ lại có chuyện sai lệch đến mức này.

Trong khi Ngô Lão Cẩu bất lực, những người bên cạnh thấy vẻ mặt ông ta, lại không nhịn được mở miệng nói: “Chuyện này thực ra cũng không phức tạp đến thế.” “Đúng vậy, đều là chuyện nhỏ, các ông không cần lo lắng.” Những tên tiểu đệ kia sở dĩ vui mừng như vậy, là vì sắp có thể lấy được Hắc Cẩu.

Trong lòng họ có một sự kích động không thể nói thành lời, cũng không hy vọng bị những chuyện khác cản trở.

Dù nơi này quen thuộc, nhưng thì sao chứ?

Chẳng lẽ điều này có thể cản được đường họ tiến lên sao?

Mọi người đều đã đến đây rồi, tổng không thể nào còn lùi bước chứ.

Trong khi những tên tiểu đệ này suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu nghe giọng điệu nói chuyện của họ, lập tức tức đến không chịu nổi.

Ông ta sống chung với những tên này sớm tối, sao có thể không hiểu ý của họ chứ.

Nhưng nhìn tên tiểu đệ trước mặt, Ngô Lão Cẩu vẫn khẽ lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa.

Bây giờ mau chuẩn bị một chút, xem kỹ xem rốt cuộc nơi này có vấn đề ở chỗ nào?” “Ở đây sẽ không có cơ quan.” Ngô Lão Cẩu lo lắng nơi này có người mai phục, nhưng Vương Diệp lại kéo tay ông ta ngăn lại.

Những tên tiểu đệ đó đi tìm cơ quan cũng vô ích, vì họ không thể phá giải cơ quan.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, sở dĩ nơi này lại xuất hiện trong bức ảnh triển lãm Hội chợ Thế giới, tất cả là vì có người đã từng đến nơi này.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp cũng không khỏi thở dài.

“Ông phải chuẩn bị tâm lý đi, Hắc Cẩu có thể đã bị người ta lấy đi rồi.

Kẻ đó có thể đến được nơi này, lại còn tạo ra một bức tranh như vậy, có lẽ là đang khiêu khích mọi người, nhưng cũng có thể là đang trút bỏ nỗi cô độc trong lòng mình.” Cụ thể là chuyện gì thì không ai biết, nhưng anh biết lời mình nói ra, Ngô Lão Cẩu khó mà chấp nhận được.

Giống như anh đã đoán, mắt Ngô Lão Cẩu đỏ hoe, ông ta khẽ lắc đầu, mặt đầy bất lực thở dài.

“Không thể nào!

Sao lại có chuyện thế này xảy ra?

Cậu đừng nói bậy bạ nữa.” Ngô Lão Cẩu nghiến chặt răng, thần sắc đầy phức tạp.

Nhưng Vương Diệp nghe lời ông ta, lại mỉm cười qua loa.

Anh tỏ ra quá đỗi bình tĩnh và điềm đạm, căn bản không hề bị những thứ này ảnh hưởng.

Càng như vậy, Ngô Lão Cẩu càng thêm đau khổ, sau đó, ông ta ôm lấy má, nhìn Vương Diệp đau đớn kêu than.

“Nhưng chúng ta đều đã đến đây rồi, lẽ nào lại phải trắng tay quay về sao?

Tôi đã làm nhiều như vậy, chính là vì sự hưng thịnh của Ngô gia.

Nếu Ngô gia không thể vực dậy được, thì chúng ta cũng không cần sống nữa.” Ông ta vẫn cố chấp như thường lệ.

Anh không đi khuyên nhủ, mà lặng lẽ nhìn Ngô Lão Cẩu đau khổ.

Rất nhanh, Ngô Lão Cẩu đã điều chỉnh lại được.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngô Lão Cẩu không khỏi cười ngượng một tiếng, rồi sau đó cẩn thận từng li từng tí nói: “Tôi chỉ hơi buồn một chút thôi.” Nỗi buồn này tuy chỉ có một chút xíu, nhưng có thể trút bỏ ra được thì tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng Vương Diệp lại không để ý đến Ngô Lão Cẩu, mà nhìn những người khác nói: “Các anh có thấy tình hình hiện tại nghiêm trọng không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, mấy người kia đều gật đầu lia lịa.

Đương nhiên là nghiêm trọng rồi.

Nếu tình huống này không nghiêm trọng, thì họ tiếp theo phải xử lý thế nào đây?

Trong khi họ suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt anh, lại một lần nữa nghiến răng nói: “Cậu nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi đang...” Nhưng lời Ngô Lão Cẩu còn chưa nói xong, Vương Diệp đã lắc đầu, ngay sau đó dẫn mọi người đi về phía trước.

Anh không thèm an ủi Ngô Lão Cẩu, tâm trạng đau khổ của đối phương cũng cứ thế dần dần dừng lại.

Không còn cách nào khác, ông ta chỉ đành đi theo Vương Diệp về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp lại chỉ vào quan tài phía trước nói: "Nếu người đó thật sự đã từng mở quan tài ra, vậy tại sao anh ta chỉ vẽ cảnh này thôi?

Có thể có người chỉ đến được nơi này, cũng có thể là chỉ nhìn thấy một bức ảnh như vậy." Lời này nói không sai, Ngô Lão Cẩu đã bình tĩnh lại, cũng không còn điên cuồng và cố chấp như vừa nãy.

Thấy trên mặt Ngô Lão Cẩu dần có thêm nụ cười, những tên tiểu đệ kia cũng bật cười.

Còn Vương Diệp lúc này chỉ đi đến bên cạnh quan tài, thắp một cây nến trà.

Ngay khoảnh khắc cây nến trà được thắp sáng, tất cả mọi người đều vô thức nhíu mày.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ hoảng hốt lắc đầu, rồi sau đó mở miệng nói: "Sao chúng tôi lại cảm thấy cậu có chút không thật vậy?" Vương Diệp đứng đối diện với họ, giữa họ cách một cỗ quan tài.

Giữa hai bên dường như có một rào cản khó vượt qua.

Khi họ ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương Diệp, họ thấy được sự thâm trầm, lạnh nhạt và xa cách trong ánh mắt anh.

Điều này là điều họ chưa từng nghĩ tới.

Theo lẽ thường mà nói, Vương Diệp không nên như vậy chứ?

Trong khi họ suy nghĩ, vươn tay muốn chạm vào Vương Diệp, không ngờ Vương Diệp chỉ liếc nhìn động tác của họ một cái, liền khẽ lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Không cần làm những chuyện như vậy.” Lời anh nói đặc biệt lạnh nhạt, mọi người nghe thấy chỉ đành gật đầu.

Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Khởi Linh một cái, lại không nhịn được hạ thấp giọng nói với Vương Diệp: “Tình hình này càng ngày càng phức tạp.” Ngoài những điều này ra, những rắc rối mà họ đang gặp phải dường như cũng không hề tầm thường.

Trong khi Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, Vương Diệp nghe lời ông ta, nhưng không trả lời.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Vương Diệp khẽ gõ vào tấm ván gỗ của quan tài.

Ngô Lão Cẩu vẫn tin Vương Diệp không có vấn đề gì, nhìn những tên tiểu đệ bên cạnh, Ngô Lão Cẩu ra hiệu im lặng.

Những tên tiểu đệ đó gật đầu.

Cứ như vậy, xung quanh kể cả không khí đều chìm vào sự tĩnh mịch chết chóc, ngoại trừ tiếng gõ của Vương Diệp, họ không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Trong khi gõ, Vương Diệp cũng đang lắng nghe âm thanh phản hồi cho mình.

Bên trong chắc hẳn có một cỗ thi thể, nhưng ngoài thi thể ra, hình như còn có một con Hắc Cẩu.

Nó đã dừng lại ở một góc rất lâu, ngón tay vẫn luôn gõ lên nắp quan tài.

Chương 1525

Những người bên cạnh nhìn vẻ mặt Vương Diệp, không khỏi tiến lại gần.

Chưa kịp nói gì, Vương Diệp đã nhìn Ngô Lão Cẩu nói: “Đồ vật ở đây, ông tự lấy đi.” Anh không đi giúp, là vì thứ này không phải thứ anh muốn.

Vì Ngô Lão Cẩu muốn có được, thì nên thông qua nỗ lực của chính mình, chứ không phải để anh giúp đỡ.

Thấy Vương Diệp như vậy, Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu, không từ chối, cứ thế đến bên cạnh quan tài, sau đó nghiến chặt răng đẩy nắp quan tài ra.

Nắp quan tài mãi mới đẩy ra được, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai Ngô Lão Cẩu nhắc nhở: “Nhớ kỹ, không thể mở hoàn toàn.

Bên trong có một người đang ngủ, nếu đánh thức anh ta dậy, chúng ta coi như xong đời.” Nghe lời nhắc nhở như vậy, Ngô Lão Cẩu không khỏi khẽ cười một tiếng, sau đó nghiến răng nói: “Ngủ nghỉ thì có là gì?

Huyết thi, thứ này tôi còn từng gặp rồi, không đáng sợ.” Ông ta trông cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng Vương Diệp nghe lời Ngô Lão Cẩu, lại thấy buồn cười.

Anh lườm một cái, không thèm trả lời Ngô Lão Cẩu, mà nhìn những người khác.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Vương Diệp, còn chưa kịp nói gì, chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Trong quan tài trước mặt thật sự truyền ra một tiếng ho khan.

Tiếng ho khan này dọa tất cả mọi người đứng sững tại chỗ, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Ngô Lão Cẩu cũng rụt tay lại một cái, nhìn Vương Diệp bên cạnh, Ngô Lão Cẩu vô cùng hoảng sợ nói: “Chuyện này là sao?

Chúng ta sẽ không chết chứ?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa lắc đầu, khó tin vào tất cả những gì mình đang trải qua.

Nhưng Vương Diệp lại không trả lời ông ta, mà bật đèn pin, chiếu vào bên trong quan tài.

Bên trong tối đen như mực, khi ánh sáng chiếu vào, Vương Diệp cũng nhìn thấy con Hắc Cẩu ở góc đó.

Hắc Cẩu chẳng qua chỉ là một bức tượng mà thôi.

Thấy bức tượng đó, Ngô Lão Cẩu mày ra mắt rạng, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai ông ta nói: “Đừng dùng tay chạm vào, dùng dây thòng lọng kéo nó ra.” Nếu dùng tay chạm vào, không chừng sẽ làm kinh động thi khí kia.

Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu, tuy không có ý kiến gì, nhưng trong khi lấy dây thừng, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi nghiến chặt răng.

Mãi mới kéo được Hắc Cẩu ra, Ngô Lão Cẩu lại không tự chủ rụt tay lại một cái, thấy Hắc Cẩu sắp rơi xuống, Vương Diệp không còn cách nào, chỉ đành vươn tay cưỡng chế ôm Hắc Cẩu ra.

Động tác của anh tuy nhanh và dứt khoát, nhưng bên trong lại truyền ra tiếng ho khan.

Ngô Lão Cẩu nghe thấy không khỏi nhíu mày, ông ta bắt đầu căng thẳng hoảng loạn, nhưng Vương Diệp lại nhìn ông ta cười như không cười nói: “Bây giờ mau đóng nắp lại, đừng đợi thứ đó chui ra rồi hối hận.” Nghe những lời như vậy, mọi người vội vàng gật đầu, nắp quan tài đóng sập xuống, nhưng Vương Diệp nhìn cây nến trà bên cạnh, sắc mặt lại không khỏi trở nên phức tạp.

“Tôi vừa nãy không phải đã bảo các anh nhìn cây nến trà sao?

Sao nến trà tắt rồi?

Các anh cũng không biết nhắc một tiếng à?” Giọng Vương Diệp mang theo chút sốt ruột.

Nghe câu hỏi của anh, sắc mặt những người kia không khỏi trở nên phức tạp, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở miệng giải thích: “Chuyện này là hiểu lầm, cậu nghe chúng tôi giải thích đã.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, nhưng lời nói ra lại nhận được sự châm chọc của Vương Diệp.

“Có gì mà phải giải thích chứ?

Chuyện đã thành ra thế này rồi, giữa chúng ta cũng không cần nói thêm gì khác nữa.” Anh tỏ ra quá đỗi lạnh nhạt, những người kia thấy Vương Diệp như vậy, còn chưa kịp nói gì, giây tiếp theo trong quan tài đã truyền ra tiếng *đông đông đông*.

Nghe những âm thanh này, sắc mặt mọi người càng trở nên khó coi.

Dường như có người đang gõ nắp quan tài vậy.

Họ còn chưa kịp nói gì, bên trong thật sự đã truyền ra tiếng người.

“Có thể thả tôi ra ngoài không?” Giọng đối phương nói rất lạ lẫm, cứ như mấy chữ này, hắn ta căn bản không biết chữ vậy, nhưng lại cố gắng nói ra.

Giống như vẹt học nói.

Trong khi Vương Diệp đang nghĩ vậy, những tên tiểu đệ bên cạnh đã bị dọa không nhẹ.

Dù là người của Ngô gia, nhưng gan của họ cũng chẳng lớn đến đâu.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, những người của Ngô gia rất bất lực nói: “Chúng ta tiếp theo nên làm thế nào đây?” “Xong rồi, xong rồi!

Thứ đó sắp chui ra, muốn lấy mạng chúng ta rồi, chúng ta sẽ chết phải không?” “Lần này có lẽ thật sự tiêu đời rồi.” Thứ đang chờ đợi họ có thể không chỉ là vạn kiếp bất phục.

Trong khi mọi người hoảng sợ, cũng ôm đầu kêu gào.

Nghe lời họ, Vương Diệp lại lườm một cái, sau đó nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh nói: “Ông an ủi họ một chút đi, bảo họ bình tĩnh lại, đừng làm những chuyện ngốc nghếch đó.” Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu gật đầu, sau đó vỗ vai những người này, không chút do dự nói: “Đừng làm chuyện này nữa, thứ đó còn chưa chui ra, có gì mà phải sợ chứ.” Nhưng Ngô Lão Cẩu không ngờ lời mình vừa nói xong, trong quan tài lại truyền ra tiếng nói.

“Mau thả tôi ra ngoài, các người đừng làm chuyện này, nhốt tôi lại chẳng có lợi gì cho các người đâu.

Tôi chỉ muốn ra ngoài xem thế giới này một chút thôi.” Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Ngô Lão Cẩu lập tức trở nên trắng bệch vô cùng.

Bên trong dường như thật sự là một người sống, nhưng lý trí lại mách bảo Ngô Lão Cẩu rằng thứ này không thể là thật.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Ngô Lão Cẩu, lại dứt khoát nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: “Anh có thấy chuyện này đáng sợ không?” Trương Khởi Linh lắc đầu, không trả lời.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, những người này cứ thế đứng trước quan tài.

Kẻ bên trong vẫn đang nói theo kiểu vẹt học nói, hơn nữa mỗi lần nói chuyện, hắn ta đều nói lưu loát hơn lần trước.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp vội vàng nói với mọi người: “Đừng sợ, bây giờ chúng ta hãy đi tìm cách rời đi.

Bây giờ vẫn còn cơ hội, một khi hắn ta chui ra, thì coi như xong đời.

Nhớ kỹ, đừng đến gần cỗ quan tài đó nữa.” Nhưng Vương Diệp không ngờ lời mình vừa nói ra, giọng nói bên trong lại một lần nữa vang lên.

“Tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy?

Khi tôi còn chưa chết, chôn tôi trong quan tài thì đã đành.

Bây giờ biết tôi còn sống, lại không chịu ra tay cứu giúp, sao các người lại tàn nhẫn như thế?

Tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.” Những âm thanh đó lải nhải vang lên, tố cáo và trách móc sự độc ác của những người này.

Vương Diệp nghe thấy, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một lát, dứt khoát nói với giọng nói kia: “Không phải tôi muốn bỏ qua cậu, mà là có vài chuyện thật sự khó khăn.” Ngô Lão Cẩu dứt khoát đối thoại với kẻ đó.

Vương Diệp nhìn ông ta một cái, nhưng không khuyên ngăn nhiều, mà nhìn những người bên cạnh, bảo họ tìm cách rời đi.

Đối mặt với yêu cầu của Vương Diệp, mọi người vội vàng gật đầu.

Cứ như vậy, họ bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất.

May mắn là không lâu sau, họ tìm thấy một lối ra.

Nhìn con đường thông đạo nhỏ hẹp này, mọi người không kìm được mà bật cười.

Nhưng khi họ quay đầu nhìn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu, họ không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng này: Ngô Lão Cẩu úp mặt khóc nức nở, nói thẳng với người trong quan tài: “Tôi muốn cứu ông, nhưng tôi lực bất tòng tâm, ông đâu phải không biết tôi là người tốt bụng.

Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ đưa ông ra ngoài.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa thở dài.

Giọng nói yếu ớt và phức tạp của đối phương vang lên: “Thật sao?

Vậy thì hy vọng là thật.” Nói xong câu này, nó không phát ra tiếng động nào nữa.

Vương Diệp nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, thấy ông ta khóc lóc thảm thiết, trong lòng cũng có chút bất lực, bèn vỗ vai ông nói: “Đừng quá đắm chìm vào đó, đồng cảm với mấy thứ này không có lợi cho ông đâu.

Dù sao bọn chúng đã sống ở đây hàng trăm ngàn năm, có lẽ đã sớm biến thành quái vật rồi.

Hiện tại có thể nói tiếng người, trông như người, nhưng ai biết chúng rốt cuộc là thứ gì.” Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu.

Những người khác tuy đứng cạnh xem, nhưng sắc mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rất nhanh sau đó, Ngô Lão Cẩu dần bình tâm trở lại, còn Vương Diệp lúc này chỉ kiên nhẫn kiểm tra lối ra mà họ vừa tìm thấy.

Trong khi suy tư, chiếc la bàn trong tay anh cũng không ngừng xoay tròn.

Anh vô thức quay đầu nhìn lại, không ngờ Ngô Lão Cẩu không màng đến lời can ngăn của mấy tiểu đệ, cứ thế mở nắp quan tài.

Thấy Ngô Lão Cẩu thật sự đồng cảm với thứ đó, và nghe theo lời nó mà mở nắp, sắc mặt Vương Diệp cũng không khỏi trở nên khó coi.

"Ông thật sự bị điên rồi sao?" Giọng điệu Vương Diệp đầy sốt ruột và tức giận.

Ngô Lão Cẩu lại không đáp lời Vương Diệp, mà đặt Hắc Cẩu sang một bên, rồi dùng sức đẩy nắp quan tài.

Mấy tiểu đệ bên cạnh đều kéo ông lại, nhưng Ngô Lão Cẩu cứ như trúng tà, không ai kéo nổi ông.

Cuối cùng vẫn là Vương Diệp bước tới, đánh ngất Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu trước mặt không còn tiếp tục phát điên nữa.

Nhưng trong quan tài cũng trống không.

Vương Diệp nhìn mà không khỏi ngây người tại chỗ, sau đó nhìn những người bên cạnh hỏi: "Thứ bên trong đâu rồi?

Mọi người có thấy không?" Giọng anh mang theo sự sốt ruột và tức giận.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, mọi người đều khẽ lắc đầu.

Chương 1526

Trương Khởi Linh vỗ vai anh một cái, rồi chỉ về phía bóng tối nói: “Nó vừa nhảy ra ngoài, tôi thấy rồi, nhưng không có cách nào ngăn lại.” Lòng Trương Khởi Linh nguội lạnh như tro tàn, không ngờ Ngô Lão Cẩu lại làm những chuyện này, cũng không ngờ thứ đó sẽ chạy ra ngoài.

Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía bóng tối, nơi đó quả nhiên có một cái bóng đen, hơn nữa còn đối mặt với anh.

Khi đèn pin chiếu qua, Vương Diệp cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đen đó, nhãn cầu phản chiếu ánh sáng xanh lục, quả nhiên không phải thứ tầm thường.

Vương Diệp suy tư trong lòng, nhưng chưa kịp tiếp cận, tên đó đã mở miệng nói: “Ta không hề muốn làm hại bất cứ ai, các người đừng tới đây, nếu tới thì ta sẽ không tha cho các người đâu.” Nó cảnh giác tột độ.

Vương Diệp nghe xong cuối cùng cũng gật đầu.

Anh đã nghe lọt tai lời tên này, tuy không đi tới, nhưng đứng yên tại chỗ, cứ nhìn chằm chằm về hướng đó, cũng khiến sắc mặt Vương Diệp không khỏi trở nên phức tạp.

“Cậu rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lại bị nhốt bên trong?” Anh nghĩ không ra, nên dứt khoát giao tiếp với tên đó, không ngờ đối phương nghe lời Vương Diệp nói, lại hưng phấn cười lên.

“Nhiều năm như vậy trôi qua, vẫn có người đến tìm ta, ta thật sự rất vui.

Con Hắc Cẩu đó là do bọn họ đặc biệt chế tạo cho ta, nói là dùng để trấn tà.

Cậu nói ta thật sự có vấn đề sao?" Nghe lời nó nói, Vương Diệp không khỏi nhíu mày, còn chưa kịp trả lời, Ngô Lão Cẩu đã tỉnh mắt ra, và thứ đó lập tức đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

"Đa tạ có ông, nếu không ta sớm đã chết trong đó rồi.

Trong số các người thì chỉ có ông là nhiệt tình nhất, những người khác đều là kẻ xấu." Nghe lời nó nói, trong lòng Ngô Lão Cẩu cũng có một niềm vui khó tả, nhưng lại không quá kích động, mà khẽ vỗ vai nó, rồi chỉ về phía Vương Diệp nói: "Ông không cần để ý những gì cậu ta nói, thằng nhóc này trước nay vẫn thích đối đầu với tôi.

Bây giờ cậu có muốn làm gì không?" Ông muốn lấy lương khô của mình ra, chia sẻ với tên này, nếu không lầm, nó hẳn đã bị nhốt bên trong rất lâu, cho nên khi nhìn thấy ánh mặt trời trở lại thì cực kỳ vui mừng, nhưng lại vô cùng cảnh giác với bọn họ.

Nghe câu hỏi như vậy, đối phương đột nhiên cười một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Muốn ăn đồ." Ngô Lão Cẩu vội vàng gật đầu, sau đó, từ trong ba lô của mình lấy ra hành lý.

Thấy ông ta đưa lương khô trong hành lý cho con quái vật đó, Vương Diệp cũng không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy con quái vật đó muốn ăn không phải lương thực, mà là thịt người.

Đúng như anh đoán, con quái vật nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, rồi cứ thế lao đến trước mặt Vương Diệp.

Nó há cái miệng rộng như chậu máu, trông như muốn ăn thịt Vương Diệp, nhưng lại ném lương khô trong tay cho Vương Diệp.

"Cái này cho cậu, không thể giết tôi." Nó biết Vương Diệp là người giỏi giang nhất.

Cho dù Vương Diệp không thể hiện thực lực ra, nhưng luồng áp bức trên người anh, cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nó có thể ở trong đó lâu như vậy, không chỉ chứng tỏ nó là quái vật, mà còn sớm chứng tỏ tên này thông minh hơn những người khác.

Ngay lúc đó, thứ nó phân biệt ra được cũng khiến Vương Diệp bật cười.

Vương Diệp khẽ gật đầu, không từ chối, nhưng khi ánh mắt anh rơi vào Ngô Lão Cẩu, anh lại không nhịn được chỉ vào thứ này nói: "Đừng nói tôi không nhắc ông, nó rốt cuộc không phải người sống, cho nên ông đưa nó ra ngoài, những người kia đối với nó chắc chắn sẽ có sự dè chừng và suy đoán.

Ông phải tự cẩn thận một chút." Nói xong câu này, Vương Diệp lại nhíu mày nhìn về phía con quái vật.

"Nếu nó không đưa cậu đi, tiếp tục để cậu sống ở đây, cậu hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ?" Anh không hy vọng quái vật làm liên lụy bất cứ ai, thậm chí là Ngô Lão Cẩu.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, con quái vật không khỏi trừng lớn mắt, khi ánh mắt nó rơi vào Ngô Lão Cẩu, cũng có thêm chút khó tin và phức tạp.

"Nhưng chính ông đã cứu tôi ra, nếu muốn tôi tiếp tục ở lại chỗ này, vậy thà nhốt tôi vào còn hơn.

Các người tại sao lại làm chuyện như vậy?

Đây là đang đùa giỡn tôi sao?" Con quái vật đột nhiên bắt đầu nổi giận.

Vương Diệp nghe những câu hỏi của nó, nhưng lại không hề lay động, căn bản không hề bị con quái vật đe dọa, mà là lẳng lặng nhìn nó.

Thấy Vương Diệp biểu hiện ra cảm xúc như vậy, con quái vật cũng không tự chủ cúi đầu xuống, sau đó bắt đầu khóc.

Nó giống như một con khỉ, nhưng lại không giống.

Nếu không lầm, hẳn là thủy hầu tử do những người kia nuôi dưỡng.

Trong khi Vương Diệp suy tư, Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Vương Diệp một cái, cuối cùng không chút khách khí nói: “Vẫn là cứ đưa nó đi đi, tôi cảm giác nó sẽ không có uy hiếp quá lớn, dù sao tôi đã cứu nó ra, tin rằng nó cũng sẽ không đối đầu với tôi.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhướng mày nhìn thứ trước mặt.

Con khỉ nghe lời Ngô Lão Cẩu, tự nhiên là rất vui, sau đó lại bò đến.

Thấy con tiểu hầu tử này đáng yêu như vậy, trong lòng Ngô Lão Cẩu cũng có một niềm yêu thích khó tả.

Thấy Ngô Lão Cẩu như vậy, Vương Diệp tuy không nói gì, nhưng khi ánh mắt anh rơi vào con khỉ, anh còn chưa kịp nói gì đó, con khỉ đó đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó phát ra tiếng kêu chi chít.

Nó bò lên đầu Ngô Lão Cẩu, trông như vì vui mừng.

Vương Diệp thấy nó như vậy, cũng chỉ khẽ cười lắc đầu, không nói gì cả.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh Ngô Lão Cẩu đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Con khỉ trước mặt này quả thật là tốt, nhưng lông trên người nó không ngừng rụng rồi mọc lại, ngoài ra, trên người nó còn có những vết thương vô cớ, nhưng cuối cùng lại tự lành.

Chỉ là những thứ này cứ lặp đi lặp lại.

Ngô Lão Cẩu không biết chuyện này là sao, chỉ có thể nhìn Vương Diệp bên cạnh hỏi.

Nghe những câu hỏi của ông, Vương Diệp chỉ nhìn con khỉ đó một cái, sau đó liền đáp lời: “Nó bị người khác hạ độc rồi, bây giờ chúng ta nên rời đi, lấy thứ của ông, nhanh chóng theo kịp bước chân của tôi.” Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu tuy gật đầu, nhưng nhìn con khỉ trước mặt, ông ta lại xót xa ôm ngực nói: “Tôi nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi vấn đề trên người cậu, cậu yên tâm, tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ cậu đâu.” Ai cũng không ngờ ông ta lại đồng cảm với một con quái vật.

Đồng cảm thì thôi đi, ngay tại thời điểm này, ông ta lại còn đưa ra lời hứa như vậy, điểm này khiến Vương Diệp không khỏi bật cười, nhưng anh không đi đánh giá, mà mặc kệ Ngô Lão Cẩu đi làm chuyện đó.

Con người sống trên đời, trăm năm quang âm, luôn sẽ có một hai chuyện âm sai dương thác, thậm chí là hành vi đi ngược lại với lẽ đời.

Nhưng điều đó thì có thể làm gì?

Đây đều là lựa chọn của mỗi người, Vương Diệp không đi can thiệp, chỉ lẳng lặng nhìn con khỉ trước mặt, chỉ cần con khỉ không làm hại Ngô Lão Cẩu, những chuyện khác đều dễ nói.

Con khỉ thấy Vương Diệp không dùng áp bức và đe dọa với mình, nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó, vỗ vỗ đầu Ngô Lão Cẩu nói: “Chỉ cần tôi và Hắc Cẩu ở cùng nhau, những tình huống này sẽ tốt hơn thôi.” Con khỉ biết nói chuyện, chuyện này nói ra thật sự vẫn có chút khó tin, nhưng loài người vốn dĩ có nguồn gốc từ khỉ.

Cho nên Vương Diệp rất nhanh đã chấp nhận, nhưng đám người bên cạnh Ngô Lão Cẩu lại tỏ ra vẻ mặt hoang đường, còn chưa kịp nói gì đó, Ngô Lão Cẩu đã trực tiếp tát cho họ mấy cái.

Mấy cái tát đó làm mọi người im lặng, còn Vương Diệp chỉ nhìn con khỉ trước mặt đầy suy tư.

“Nếu cậu cần ở cùng Hắc Cẩu mới có thể tốt hơn, vậy khoảng cách là như thế nào?” Nhất định phải dính chặt vào, hay chỉ cần đặt chung một chỗ là đủ, trong khi Vương Diệp suy tư, con khỉ nghe câu hỏi của anh, lập tức ôm lấy con Hắc Cẩu, sau đó cứ thế lảo đảo đi theo họ.

Thấy con khỉ như vậy, Vương Diệp cũng không khỏi bật cười, sau đó, họ theo lối thông đạo nhỏ hẹp đó đi ra ngoài.

Không lâu sau, Vương Diệp đã đến một mộ thất khác.

Nhìn mộ thất trước mắt, sắc mặt anh trở nên vô cùng phức tạp.

Ngô Lão Cẩu cũng nhíu mày, sau đó đầy phức tạp nói: “Sao lại có thêm một mộ thất nữa?

Chuyện này là sao đây?” Ông ta không hiểu tất cả những gì mình nhìn thấy, còn Vương Diệp nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, cũng chỉ cười qua loa, rồi nhìn đèn pin của mình, anh điều chỉnh ánh sáng đèn pin lên mức sáng nhất.

Khoảnh khắc ánh sáng mạnh xuất hiện, tất cả mọi người đều nhìn thấy mộ thất hiện tại là cái gì, lại giống hệt cái vừa thấy.

Nhất thời, tất cả mọi người đều sợ hãi trừng lớn mắt.

Họ phát ra tiếng hít khí lạnh thi nhau, nghe những tiếng động đó, Vương Diệp chỉ khẽ cười một tiếng.

Nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh mình, anh không chút do dự nói: “Ông thấy chuyện này đáng sợ không?” Ngô Lão Cẩu ngây ngốc gật đầu, tuy đáng sợ, nhưng nhìn con khỉ bên cạnh mình, ông ta vẫn không chút do dự nói: “Tôi thấy thứ này chẳng đáng gì cả, vẫn phải cứu người trong quan tài ra.” Ông ta trông vẫn nhiệt tình như vậy.

Nhưng Vương Diệp đã nhìn ra, nơi này không ổn, con khỉ đó không nói gì khác, Hắc Cẩu tuy được nó ôm, nhưng trông như không có trọng lượng nào cả.

Nếu không lầm, con khỉ mà họ đang thấy có lẽ cũng chỉ là giả tượng, mộ thất hiện tại xuất hiện này mới là thật sự tồn tại.

Trong khi Vương Diệp suy tư, anh cũng không màng đến lời can ngăn của mọi người, cứ thế nhấc chân đi tới.

Trong khi lẳng lặng đứng ở nơi đó, anh cũng vẫy tay gọi Ngô Lão Cẩu, đối phương bước tới, Vương Diệp mở quan tài, động tác không chút trì hoãn, thấy anh cứ thế đẩy nắp ra, Ngô Lão Cẩu không khỏi bật cười.

Những người bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi nhíu mày, họ vô thức muốn nói gì đó, nhưng không ngờ, Vương Diệp trực tiếp nói với đám người này: “Chỉ là chút chuyện nhỏ, đừng sợ.” Nghe những lời này, mọi người khẽ gật đầu, tuy nghe lọt tai, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi, còn Vương Diệp lúc này cũng chỉ đặt nắp quan tài sang một bên, rồi lại lấy ra Hắc Cẩu bên trong.

Khoảnh khắc Hắc Cẩu xuất hiện, con khỉ vừa nói chuyện với họ đã biến mất, như một giấc mộng, chỉ là dưới đất cũng có một Hắc Cẩu.

Nhìn hai con Hắc Cẩu này, Vương Diệp không khỏi khẽ cười một tiếng, anh không nói gì khác, mà để Ngô Lão Cẩu đi qua phân biệt, nhìn hai thứ này, Ngô Lão Cẩu rơi vào sự im lặng kéo dài.

Ông ta nhanh chóng đi đến bên cạnh quan tài, nhưng không nhìn thấy thi thể bên trong, cuối cùng ông ôm đầu, đau khổ ai oán.

“Chuyện tôi quên nói với cậu là, Hắc Cẩu có một cặp.” Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp khẽ gật đầu, bất kể những thứ này có nói với anh hay không, thật ra đều không quan trọng, vì đó là lựa chọn của chính Ngô Lão Cẩu.

Thấy thái độ của anh lạnh nhạt như vậy, Ngô Lão Cẩu lại không nhịn được hỏi anh: “Cậu nói con khỉ đó còn có thể quay lại không?

Tôi thấy nó khá thú vị, nếu có thể cứu nó ra, thì đó chắc chắn là tốt nhất.” Đã có tâm tư đồng cảm, ông ta còn làm sao thu hồi tất cả những thứ này.

Ngô Lão Cẩu trong khi suy tư, ánh mắt tràn đầy sự sắc bén và phức tạp.

Vương Diệp thấy ông ta như vậy, cũng chỉ khẽ cười một tiếng, anh gật đầu đồng ý Ngô Lão Cẩu có thể làm được chuyện này, nhưng lý trí cũng đang nói với Vương Diệp, chuyện không đơn giản như vậy.

Trong khi anh suy tư, những người khác cũng chỉ thở dài nhìn quan tài trước mặt, sau đó vỗ vai Ngô Lão Cẩu nói: “Thôi được rồi, con khỉ đó chỉ là tình cờ mà xuất hiện thôi, ông đừng quá cố chấp, chúng ta phải nhìn về phía trước, không thể nhìn lại.” “Đúng vậy, con khỉ đó chắc chắn còn sẽ xuất hiện, chỉ cần có duyên phận.” “Tôi tin các ông có duyên phận.” Mấy tiểu đệ thi nhau an ủi, nhưng điều họ không biết là Ngô Lão Cẩu không tin những gì họ nói, cũng không thích nghe họ nói chuyện.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn Vương Diệp, hai mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Ông ta hy vọng Vương Diệp có thể cho mình câu trả lời khẳng định, nhưng Vương Diệp lại lắc đầu nói: “Tôi không biết, mệnh trung định số, tôi không thể can thiệp.” Nói xong anh không nói thêm gì nữa, mà cầm hai con Hắc Cẩu đi ra ngoài.

Rõ ràng hai con Hắc Cẩu này là do Ngô Lão Cẩu muốn có được, nhưng Vương Diệp lại tự mình cầm lấy.

Ngô Lão Cẩu thấy Vương Diệp thái độ lạnh nhạt như vậy, cuối cùng không kìm chế được mà bật khóc ai oán.

Nghe tiếng than khóc của ông, Vương Diệp chỉ khẽ cười một tiếng.

Chương 1527

Những người khác đứng bên cạnh xem, cũng không khỏi nhíu mày, sau đó mở miệng nói với Vương Diệp: “Anh nói chuyện này thật sự đơn giản như vậy sao?” “Sao chúng tôi lại cảm thấy chuyện không phức tạp đến thế?” “Đúng vậy!” Mọi người thi nhau nói, vì cảm xúc của Ngô Lão Cẩu không được bình thường, bọn họ cũng không dám tùy tiện đánh giá, thậm chí là đi tới, chỉ muốn dỗ Ngô Lão Cẩu vui lên, ai bảo ông ta lớn tuổi rồi chứ?

Nghe câu hỏi của những người này, Vương Diệp không trả lời, mà nghiến răng không ngừng đi về phía trước, kim la bàn trong tay đã nói cho anh biết, đó là con đường rời đi, nhưng Ngô Lão Cẩu lại kéo tay Vương Diệp.

Thấy tên này không ngừng quấy phá, Vương Diệp cũng có chút bất lực, nhưng còn chưa kịp tranh cãi với ông, dưới chân đột nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng.

Nghe những tiếng động này, Vương Diệp nhíu mày, vô thức nhìn qua, mới phát hiện sàn nhà dưới chân mình đã nứt ra, những người khác cũng đều chú ý tới.

Ngô Lão Cẩu khi nhận ra điều này, cũng không còn ầm ĩ như vừa nãy nữa.

Nhìn vết nứt dưới chân mình, Ngô Lão Cẩu đau khổ nói: “Tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa lắc đầu, khó tin tất cả những gì mình nhìn thấy.

Vương Diệp thấy vẻ mặt Ngô Lão Cẩu, cũng chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó, treo sợi dây trong tay vào chỗ quan tài.

Khoảnh khắc dây được treo lên.

Sàn nhà dưới chân cũng lập tức nứt toác, không ít người suýt nữa rơi xuống, Vương Diệp ném sợi dây của mình qua, họ nắm lấy sợi dây và quan tài giống nhau, treo lơ lửng trên không trung.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, tất cả những sự bốc đồng và cảm xúc của Ngô Lão Cẩu đều biến mất.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Ngô Lão Cẩu khôi phục bình tĩnh, sau đó, mở ba lô của mình ra, bảo Vương Diệp bỏ Hắc Cẩu trong tay vào.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu trực tiếp bỏ thứ đó vào trong.

Lúc này anh cũng bắt đầu tìm kiếm những phương pháp giải quyết khác.

Thấy Vương Diệp biểu hiện ra thái độ nghiêm túc như vậy, Ngô Lão Cẩu lại không nhịn được bật cười, sau đó vác ba lô, nhìn xung quanh, trên mặt ông ta mang vẻ suy tư và phức tạp.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh, Ngô Lão Cẩu đã cảm thấy không ổn.

Xung quanh tuy im lặng như tờ, nhưng lý trí cũng đang nói với Ngô Lão Cẩu, có vài thứ không đơn giản như ông ta nghĩ.

Trong khi Ngô Lão Cẩu suy tư, Vương Diệp thấy vẻ mặt ông ta, lại không nhịn được mở miệng hỏi ông: “Ông thấy chúng ta bây giờ còn có thể rời đi không?” Vực sâu dưới chân khiến tâm trạng Vương Diệp trở nên vô cùng nặng nề, nếu không lầm, họ muốn rời đi hẳn là cực kỳ gian nan rồi.

Ngô Lão Cẩu lắc đầu không trả lời, nhưng nhìn vực sâu vạn trượng dưới chân mình và những tấm ván xa xa đều đã nứt ra, rơi xuống vực sâu, Ngô Lão Cẩu vẫn cúi đầu, không nói gì.

Cảm xúc ông ta biểu hiện ra là cực kỳ chán nản, cả người không chút sức sống, cứ như trời sập vậy.

Những người kia không đành lòng thấy Ngô Lão Cẩu với tâm trạng sa sút như vậy, cũng không khỏi khẽ vỗ vai ông an ủi: "Chuyện này hình như cũng không phức tạp đến thế." "Đúng vậy, đều là chưa rõ tình hình mà." "Ông đừng sợ, những chuyện này chúng ta liên hợp lại chắc chắn có thể giải quyết được." "Sợ hãi đối với chúng ta chẳng có lợi gì đâu, ông phải nhớ những chuyện này chỉ là vấn đề nhỏ thôi." Mọi người thi nhau nói, dường như không e ngại những tình huống đang xảy ra, nhưng Vương Diệp nghe lời họ nói, lại đảo mắt một cái, sau đó đặt con dao nhỏ trong tay xuống bên cạnh quan tài.

Cứ như vậy, Vương Diệp chắn ngang phía trước quan tài.

Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp một cái, lại không nhịn được nói: "Nếu sớm muộn gì chúng ta cũng chết, vậy thà chết trong quan tài đi.

Tôi muốn xem con khỉ có thật sự không còn không?" Ông ta vừa nói, vừa đẩy nắp quan tài ra.

Dưới ánh mắt chú ý của Vương Diệp, ông lão này làm ra chuyện điên rồ, thật sự không ai ngăn nổi.

Cứ như vậy, ông ta nằm vào. 21.

Nghe Ngô Lão Cẩu cảnh cáo, vẻ tức giận trên mặt những người trẻ tuổi đó cũng dần dần biến mất, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, không còn vướng bận những chuyện này nữa.

"Lão tổ tông, ông cứ thế nằm vào rồi, ông để những người chúng tôi sống thế nào đây?

Chuyện này chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao!" "Ông mau ra đi, người còn chưa chết đã chui vào, những người khác biết được, nhất định sẽ cảm thấy chúng tôi ngược đãi ông, đến lúc đó chúng tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tiếng xấu trên người.” “Đúng vậy, ông cũng nên nghĩ cho chúng tôi một chút đi chứ!” Họ lo lắng lẩm bẩm, vừa nói đùa, vừa dỗ Ngô Lão Cẩu ra ngoài, nhưng Ngô Lão Cẩu đã quyết định, Vương Diệp cũng hiểu tính cách của ông ta, dứt khoát nói với những người bên cạnh: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, tôi sẽ xem tình hình ông ấy.” Vừa nói, anh khẽ vỗ vỗ vai mọi người, sau đó nhảy vào trong quan tài.

Quan tài sở dĩ treo lơ lửng là vì có một sợi tơ nối với long cốt chính của quan tài.

Trong khi Vương Diệp suy tư.

Ngô Lão Cẩu đã bò dậy bên trong, chỗ này không lớn, nhưng cũng không nhỏ, hai người họ đi vào, tuy hơi chật chội, nhưng Ngô Lão Cẩu lại không để tâm, mà nhìn Vương Diệp bên cạnh nói: “Không ở đây, con khỉ không ở đây.

Chẳng lẽ vận mệnh thật sự muốn trêu đùa tôi sao?” Ngô Lão Cẩu ôm đầu mình, ông ta khóc đến lạc giọng, Vương Diệp thấy ông ta như vậy, cũng không khỏi bật cười.

Lúc này, Vương Diệp khẽ lắc đầu, trực tiếp vỗ vai Ngô Lão Cẩu nói: “Chuyện nhỏ thôi đừng quá bận tâm, tôi nói cho ông biết, con khỉ không ở đây là vì nó đang đợi ông ở chỗ khác.

Nếu không, ông thật sự đưa một con quái vật ra ngoài, ông sống thế nào đây?

Huống hồ nơi này vốn đã quỷ dị.” Có những chuyện không cần quá coi trọng, diễn kịch là đủ rồi, giống như Vương Diệp nhìn thấy một cái tôi khác trong gương vậy.

Trong khi Vương Diệp suy tư.

Ngô Lão Cẩu lại không nghe lọt tai, mà ôm đầu mình, ông ta bắt đầu giãy giụa, Vương Diệp đi chạm vào ông, ông cũng vẫn cái dáng vẻ cũ rích đó.

Những người khác nhìn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu, do dự một chút, cũng quyết định vào trong quan tài khuyên nhủ.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, cuối cùng cũng nhảy vào, tất cả mọi người đều chen chúc trong quan tài, cái nắp cứ thế rơi xuống phía dưới.

Tuy chen chúc trong này mang lại cảm giác không mấy dễ chịu cho mọi người, nhưng họ vẫn chọn vỗ vai Ngô Lão Cẩu, để Ngô Lão Cẩu bình tĩnh lại.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không nghe lời họ nói.

Nhìn Hắc Cẩu bên cạnh mình, Ngô Lão Cẩu đột nhiên đau khổ ai oán.

Vương Diệp cũng chỉ nhìn ông ta lắc đầu, sau đó nói với những người bên cạnh: “Đợi ra ngoài, các anh phải kiểm tra toàn thân cho ông ấy, dù sao cũng lớn tuổi rồi, cứ như kẻ điên thế này, khóc lóc mãi, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến sức khỏe.” Vương Diệp nói là sự thật, mọi người nghe xong lập tức gật đầu, nhưng Ngô Lão Cẩu lại không nghe lời Vương Diệp, ông ta chỉ chăm chăm ôm Hắc Cẩu không ngừng khóc.

Vương Diệp không đáp lời ông, nhưng sợi dây đột nhiên đứt.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Vương Diệp nắm chặt sợi dây trong tay, những gì có thể cảm nhận được, cũng là cả người đang rơi không ngừng xuống.

Nhìn xung quanh, Vương Diệp không khỏi nghiến chặt răng.

Những chuyện Ngô Lão Cẩu làm thật sự khó hiểu, nhưng mỗi người đều có lập trường và suy nghĩ riêng, anh không có quyền can thiệp, chỉ là bây giờ mọi người sắp chết rồi, Vương Diệp tức giận nghiến răng, nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, anh không còn nhịn được hằn học nói: “Nhờ màn kịch hay của ông mà xem, bây giờ chúng ta muốn sống sót cũng thành chuyện viển vông rồi.” Nói xong câu này, Vương Diệp liền nhắm mắt lại, mặc kệ quan tài không ngừng rơi xuống, nhưng điều đáng nói là, trong quá trình rơi xuống, quan tài lại không mang lại cho họ quá nhiều sự chao đảo và va đập, ngoài ra cũng không lăn lộn.

Cứ như trực thăng đang hạ cánh đều tốc độ vậy, nhưng Vương Diệp lại không nghĩ như vậy, anh biết lần này mình có lẽ chắc chắn sẽ chết, cho nên anh đang tính toán xem khi mình rơi xuống, có thể nhảy ra trước khi chạm đất hay không.

Nếu có thể, thì anh đã bảo toàn được một mạng.

Trương Khởi Linh bên cạnh thấy vẻ mặt anh, thì khẽ gật đầu, sau đó sờ vào ngực nói: “Tôi sẽ cùng cậu xuất phát, cùng lúc nhảy xuống.” Anh sẽ không làm liên lụy Vương Diệp.

Thấy Trương Khởi Linh như vậy, Vương Diệp cười một tiếng, nhưng sắc mặt Ngô Lão Cẩu lại trở nên vô cùng khó coi.

“Hai cậu có ý gì?

Chẳng lẽ không định đưa người của Ngô gia chúng tôi ra ngoài sao?” Ngô Lão Cẩu cuối cùng cũng lý trí một lần.

Vương Diệp nghe lời ông ta nói, không khỏi cười một tiếng, sau đó, nhìn những người khác nói: “Lát nữa tôi nói ‘nhảy’, mọi người cứ nhảy theo, đừng do dự ở đó.” Vì vực sâu thật sự quá sâu, họ hiện tại lại còn có thể nói chuyện trên đó.

Điểm này khiến người ta không khỏi bất ngờ, nhưng trong khi rơi xuống, Vương Diệp cũng nghiến chặt răng, tính toán thời gian và tốc độ gió, hiện tại đang hạ xuống đều tốc độ, nhưng lát nữa có thể sẽ có sự thay đổi.

Đúng như Vương Diệp đoán, tốc độ hạ xuống đều trước mặt rất nhanh đã bắt đầu lăn lộn, sau đó, quan tài trước mặt lại xuất hiện một chiếc lá kỳ lạ, sau đó, Vương Diệp và những người họ từ từ đáp xuống bên cạnh.

Anh còn chưa kịp nhảy, cái vận may này đã giúp họ làm tất cả sự giảm xóc.

Điểm này khiến Vương Diệp không khỏi trừng lớn mắt, Ngô Lão Cẩu thì đầy kích động nhảy xuống, sau đó sờ chiếc lá đó, khóc lóc thảm thiết nói: “Nếu tôi không lầm, đây chắc là con khỉ đó, đúng như tôi nghĩ, nó quả nhiên ở đây.

Tôi thật sự quá vui rồi, thật khó tưởng tượng, nó lại xuất hiện dưới một hình thức khác và bảo vệ tôi.” Ngô Lão Cẩu vừa than khóc, vừa ôm mặt mình.

Những người bên cạnh thấy ông ta như vậy, đều không khỏi đảo mắt, Ngô Lão Cẩu lúc này là thật sự bị điên rồi, mọi người trong khi suy tư, nhưng cũng không nói thêm gì khác, mà mặc kệ Ngô Lão Cẩu biểu hiện ra dáng vẻ này.

Vương Diệp liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, lại không nhịn được thở dài nhìn những người trước mặt. … “Có vài chuyện là làm khó mọi người rồi, nhưng làm người suy cho cùng vẫn phải nhìn về phía trước.” Nghe lời anh nói, mọi người khẽ gật đầu, không ngờ Ngô Lão Cẩu cưỡng chế giật chiếc lá ra, nhưng khoảnh khắc chiếc lá xuất hiện, Vương Diệp cũng nhìn thấy cơ quan trên quan tài liên tiếp bật ra.

Những cơ quan này không làm hại tính mạng người, nhưng, Vương Diệp lại bị hình dáng những cơ quan này làm cho kinh ngạc ngây người tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

Chiếc quan tài này lại giống như đồ chơi của trẻ con vậy, nó biến thành một chiếc thuyền, nhưng lại biến thành hình dạng một con khỉ, trong khi nó không ngừng thay đổi, Ngô Lão Cẩu cũng đang khổ sở vì mình không thể kéo chiếc lá ra.

Nhìn hành động của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cười một tiếng, trực tiếp vỗ vai ông ta, nhắc nhở ông ta tình hình bên này, Ngô Lão Cẩu nghe lời Vương Diệp nói, ngẩng đầu nhìn lên, thấy quan tài như vậy, nhất thời trợn tròn mắt.

Dưới ánh mắt chú ý của Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu đầy hoảng sợ lắc đầu.

“Lại có chuyện như vậy xảy ra?

Chuyện này thật sự khiến người ta bất ngờ mà.” Ông ta vừa nói vừa cười ha hả, cuối cùng quyết định vác thứ này ra ngoài, mọi người tuy không tình nguyện, nhưng Ngô Lão Cẩu dù sao cũng là lão tổ tông, còn Vương Diệp sờ soạng một chút, cũng biết nguyên lý cơ quan bên trong này.

“Rốt cuộc là ai đã tỉ mỉ bố trí tất cả những thứ này?

Lại còn chu đáo đến vậy cho chúng ta?

Thật sự kỳ lạ.” Vương Diệp vừa nói vừa lắc đầu.

Anh không biết mộ thất này là của ai, nhưng chiếc quan tài này dù sao cũng đã cứu mạng anh.

Vương Diệp đối với chủ nhân mộ thất này không hề có sự phản cảm, thậm chí là bài xích.

Trong khi anh suy tư, không ngờ Ngô Lão Cẩu nghe lời anh nói, lại ngẩng cằm chỉ cao khí ngang nói: “Còn phải hỏi những câu này, cậu thật nực cười quá đi?

Nhìn là biết con khỉ đã cứu chúng ta mà, tiểu khỉ con vĩnh viễn đặt tôi ở vị trí đầu tiên.” Ông ta vừa nói vừa cười, mấy tiểu đệ kia vác cái quan tài như vậy, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Chưa đi được bao lâu, họ đã mồ hôi như mưa.

Thấy mấy tiểu đệ của mình như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không để tâm, mà ngẩng cằm đầy kiêu ngạo nói: “Nếu không có tiểu khỉ của tôi, mấy người sớm đã chết hết rồi.” “Được rồi, ông cũng đừng mắng mọi người, tiểu hầu tử tuy giúp chúng ta một tay, nhưng ông đừng quên chuyện Hắc Cẩu cũng rất quan trọng.” Vương Diệp vỗ vai ông già, để Ngô Lão Cẩu bình tĩnh lại, cậu cũng nhắc đến chuyện Hắc Cẩu.

Những người khác nghe thấy vội vàng gật đầu, Hắc Cẩu đối với họ quả thực rất quan trọng.

Chương 1528

Nhưng Ngô Lão Cẩu nhìn thấy thần sắc trên mặt Vương Diệp, lại không khỏi liếc mắt khinh bỉ, vẻ mặt sốt ruột nói: “Hắc Cẩu này đã không còn quan trọng nữa.” Dù sao Ngô gia sẽ đi đến bước đường nào, đó là chuyện của Ngô gia, cũng không liên quan gì đến ta, ta chỉ cần hai chân duỗi thẳng là đủ rồi, dù sao ta cũng đã sống đến tuổi này.

Trong khi nói chuyện, trên mặt Ngô Lão Cẩu chỉ có vẻ lãnh đạm và kiêu ngạo, ông không cảm thấy lời mình nói có vấn đề gì.

Vương Diệp nghe vậy không khỏi nhẹ nhàng bật cười, nhưng những người khác lại khó mà chịu đựng được.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, bọn họ trực tiếp rên rỉ, sau đó từng người quỳ xuống trước mặt ông.

Thấy những người này đều quỳ trước mặt mình, Ngô Lão Cẩu không để tâm, mà tự mình bước về phía trước.

May mắn thay, cuối cùng họ cũng vượt qua được, rất nhanh đã ra đến bên ngoài.

Nhìn bốn phía quang minh, trên mặt bọn họ đều có thêm vài phần phức tạp, Vương Diệp cũng không khỏi lắc đầu.

Ngô Lão Cẩu lại đột nhiên nhắm mắt, cả người ngã vật ra bên cạnh, Trương Khởi Linh kịp thời đỡ lấy.

Lúc này những người khác của Ngô gia cũng phát huy tác dụng.

Trong sự chú ý của Vương Diệp, bọn họ vội vàng liên hệ những người bên ngoài. 22.

Vương Diệp nhìn hành động của ông ta, đột nhiên dở khóc dở cười, những người khác cũng vậy, ai cũng không ngờ Ngô Lão Cẩu lại tùy tiện như thế.

Nhìn những người này, Vương Diệp không khỏi khẽ cười.

Thế nhưng còn chưa kịp nói chuyện với bọn họ vài câu, ánh mắt những người này đã hoàn toàn đổ dồn vào Ngô Lão Cẩu, ngay sau đó, tất cả đều chạy đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

Bọn họ tỏ ra vô cùng quan tâm Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp thấy vậy cũng không khỏi khẽ gật đầu, cậu cần chính là sự quan tâm của những người này, như vậy, cậu và Trương Khởi Linh mới có thể yên tâm.

Bởi vì những người Ngô Lão Cẩu mang vào lần này hoàn toàn không biết chữa trị.

Lúc này, những người này trực tiếp bắt đầu bận rộn.

Vương Diệp thấy họ lái trực thăng, cũng không khỏi nhíu mày, còn tưởng Ngô gia nghèo, không ngờ họ lại có cả trang bị như vậy.

Khi Vương Diệp đang suy nghĩ.

Ngô Lão Cẩu đột nhiên mở mắt, ánh mắt rơi vào người Vương Diệp, cũng không hề khách khí chỉ vào Vương Diệp nói: “Đưa cả cậu ta đi!” Nghe lời Ngô Lão Cẩu, mọi người vội vàng gật đầu, không dám nghi ngờ chút nào, cứ thế đưa Vương Diệp lên trực thăng.

Trương Khởi Linh cũng ở bên cạnh, nhưng vì không đủ chỗ, nên một nhóm người đành ở lại đợi xe khác tới đón.

Những người đó tuy không có cách nào khác, nhưng cũng đành đứng yên tại chỗ, vì đây là mệnh lệnh, họ chỉ có thể lựa chọn chấp nhận.

Cứ thế, Ngô Lão Cẩu và Vương Diệp cùng họ ngồi trên trực thăng, bay đến điểm dừng.

Lúc này Ngô Lão Cẩu tuy đã hồi phục không ít, nhưng sắc mặt lại không hề tốt.

"Ta cảm thấy Hắc Cẩu vẫn luôn ở trong ba lô của ta, cậu mở ba lô của ta ra xem thử." Nghe lời Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp không khỏi liếc mắt khinh bỉ, đó rõ ràng là ba lô của tôi, e rằng Ngô Lão Cẩu là một lão già gian xảo, sớm đã nhìn thấu tất cả nhưng không biểu hiện ra.

Khi Vương Diệp cười nhạt, cũng không khỏi lắc đầu, nhưng cậu không so đo với Ngô Lão Cẩu.

Sau khi mở ba lô của Ngô Lão Cẩu, cậu cứ thế nhìn Hắc Cẩu bên trong, vẻ mặt phức tạp nhíu mày.

"Không ngờ Hắc Cẩu thật sự là một tác phẩm nghệ thuật." Toàn thân đều đen, nhưng lại đen bóng đầy vẻ sáng bóng, khi đưa tay chạm vào, giống như chạm vào một khối ngọc thạch thượng hạng vậy, nhưng lại không giống ngọc thạch, vì chất liệu của nó càng cứng hơn, giống như đá Hắc Diệu Thạch.

Khi Vương Diệp đang suy tư, không ngờ Ngô Lão Cẩu lại cười nói với cậu: "Thứ này là một món đồ tốt, từ rất xa xưa đã được lưu truyền, ông nội của ta và mọi người vẫn luôn nói, nếu có được Hắc Cẩu, Ngô gia sẽ không phải lo lắng diệt vong." Không ngờ ở nơi của ông lại cuối cùng có được nó.

Trong lòng ông vui mừng khôn xiết, ít nhất sau này dù có xuống Cửu Tuyền chi hạ, ông cũng có thể đối mặt với những lão tổ tông của mình, chứ không phải không nói nên lời.

Vương Diệp khi nghe ông nói, cũng không khỏi cười lắc đầu.

"Đừng nói những lời như vậy, chúng ta sau này có lẽ còn phải đi nhiều nơi hơn." Đây là sự thật, Ngô Lão Cẩu nghe vậy cũng gật đầu.

Những người đời này của họ đều đã quen làm nghề này, bây giờ ngoài việc tiếp tục bận rộn với nghề này, họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Bằng không nếu đi bận rộn những chuyện khác, họ lại không bận rộn được, vì vậy vẫn là cầm lấy nghề cũ thực tế nhất, hơn nữa khi tiến vào những nơi đó, bất kể là thử thách hay những thứ khác, đều có thể mang lại cho họ cảm giác mình vẫn còn sống.

Bởi vì họ có thể dễ dàng hóa giải.

Nghĩ đến những chuyện này, Ngô Lão Cẩu khẽ cười, cuối cùng nhắm mắt.

Những người đó cứ thế đưa Ngô Lão Cẩu về nhà.

Vương Diệp và Trương Khởi Linh tuy được họ sắp xếp chỗ ở.

Nhưng điều cậu không ngờ là, Ngô gia lại có một chuyện khác xảy ra.

Nguyên lai là một nhóm thành viên đội khảo cổ của họ bị điều động đến khu vực Tây Bắc.

Ở nơi đó, họ gặp phải bão cát và sạt lở đất, nói ra thì chuyện này thật sự rất tà môn, nhưng bây giờ họ lại gặp phải, hơn nữa đang chờ đợi cứu viện.

Những người bên phía Ngô gia bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, sẵn sàng cứu người về.

Vương Diệp khi biết chuyện cũng không khỏi nhíu mày.

Cậu luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng những người này trông có vẻ rất bận rộn, chắc sẽ không có tâm trí nghe cậu ta nói mấy lời này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Diệp cứ thế nhìn những người này rời đi.

Không lâu sau khi họ đi, Ngô Lão Cẩu cũng tỉnh lại.

Nhưng Ngô Lão Cẩu sau khi biết tình hình bên kia có vấn đề, liền không ngồi yên được nữa, trực tiếp đứng dậy nói với mọi người: “Ta phải đến đó xem tình hình, họ đều là người của Ngô gia, nếu thật sự có chuyện không hay, chúng ta sống còn có ý nghĩa gì?” Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền vội vàng chạy về phía đó, mọi người không cản được ông, chỉ có thể đi theo sau ông.

Vương Diệp thấy Ngô Lão Cẩu gấp gáp như vậy, lại không nhịn được hạ giọng nói với ông: “Ông bạn già, ông đợi một chút, tôi cũng thấy có vấn đề ở đây.” Nghe lời Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu vội vàng quay đầu lại sau đó dừng bước, còn Vương Diệp thì lấy bản đồ trong tay ra.

Nơi đó không nên có bão cát và sạt lở đất, vì ở đó có hồ nước, nhưng cái hồ đó đã từng biến mất từ nhiều năm trước, chỉ là bây giờ lại xuất hiện, trên bản đồ lại có màu trở lại.

Khi Vương Diệp đang cảm thán, Ngô Lão Cẩu lại nhìn sâu vào cậu một cái: “Cậu không biết những hồ nước này có thể di chuyển sao?

Chúng có sinh mệnh, không phải thay đổi theo địa chất, mà bản thân chúng là vật sống.” Lời này vừa nói ra, Vương Diệp sững người tại chỗ.

Thấy cậu không nói gì, Ngô Lão Cẩu lại cười cười.

“Cậu còn trẻ, kinh nghiệm chưa nhiều, ta có thể hiểu.” Nói xong ông vỗ vai Vương Diệp, không còn để tâm đến Vương Diệp nữa, trực tiếp sải bước đi ra ngoài, những người khác cũng đi theo sau Ngô Lão Cẩu.

Không lâu sau, họ cứ thế ngồi trên máy bay, Vương Diệp và

Trương Khởi Linh cũng đi theo.

Thế nhưng trên máy bay, Ngô Lão Cẩu lại không hề khách khí bày tỏ: “Chuyện này có liên hệ mật thiết với Ngô gia chúng ta, cậu đừng nhúng tay vào, vì nó không tốt cho cậu, hơn nữa mức độ nguy hiểm ở đây tạm thời chưa nói đến, ta nghĩ nếu cậu thật sự nhúng tay vào...” Lời ông còn chưa nói xong, Vương Diệp đã bật cười.

Tôi sợ những thứ này bao giờ?

Khi Vương Diệp đang suy tư, đang định giải thích với Ngô Lão Cẩu trước mặt, không ngờ đối phương căn bản không nghe cậu nói, cứ thế nhắm mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

Những người khác nhìn Vương Diệp sâu sắc một cái, cuối cùng lắc đầu nói với cậu: “Chuyện này thật sự không đơn giản, lão đại gia chúng tôi chỉ hy vọng cậu có thể sống sót mà thôi, cậu vẫn đừng tham gia vào.” “Đúng vậy, chúng ta đều đã có Hắc Cẩu, bây giờ đi vào dù có gặp rắc rối, nhưng cũng sẽ không đặc biệt đáng sợ.” Lời của họ là nói ra với thái độ an ủi, Vương Diệp nghe thấy, tuy khẽ gật đầu đồng ý, nhưng sắc mặt lại không hề tốt.

Tình hình bên trong không hề phức tạp, nhưng những người này lại nghĩ quá đơn giản, cậu liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, cố gắng tìm kiếm suy nghĩ của Trương Khởi Linh, kết quả Trương Khởi Linh lại kéo tay cậu, và có ý kiến với những người này.

Anh không muốn Vương Diệp đi vào, vì họ mới vừa từ nơi nguy hiểm đó đi ra.

Thế nhưng lời Trương Khởi Linh nói ra, cũng chỉ nhận được nụ cười khẽ của Vương Diệp.

Những người khác, Vương Diệp không đi sửa sai, nhưng với Trương Khởi Linh, cậu cảm thấy mình rất cần phải chỉ ra một lần.

Nếu cái gì cũng không nói, vậy sau này Trương Khởi Linh nhất định sẽ càng sai lầm.

“Chúng ta nếu thật sự không đi theo, với năng lực của những người này mà muốn giải quyết rắc rối và nguy hiểm bên trong, chẳng phải giống như nói chuyện viển vông sao?

Dù có Hắc Cẩu thì sao?

Thứ đó cũng sẽ bị nuốt chửng, chúng ta làm việc trước đây chẳng phải uổng phí sao?” Hơn nữa cái hồ nước di động kia, đã có sinh mệnh, thì Vương Diệp tin rằng cậu nhất định có thể tìm thấy thứ gì đó bên trong hồ nước.

Nghe lời Vương Diệp, Trương Khởi Linh không khỏi cười lắc đầu, sau đó không chút do dự trêu chọc: “Cậu chỉ muốn đi vào mà thôi, cậu tưởng tôi không biết sao?

Thôi được, vậy tôi cứ đi theo cậu vậy, hy vọng những người này sẽ không từ chối yêu cầu vô lý của chúng ta.” Nói xong, Trương Khởi Linh không còn trả lời Vương Diệp nữa, mà nhìn những người trước mặt, ánh mắt anh nhiệt thiết mong chờ, những người đó không thể phớt lờ, chỉ có thể khẽ gật đầu nói: “Vào không vấn đề, nhưng các cậu phải ký hợp đồng.” Phải là hợp đồng nói rõ không liên quan đến họ, và nếu có chuyện gì xảy ra thì họ không chịu trách nhiệm.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp gật đầu, nhưng ánh mắt lại rơi vào người Ngô Lão Cẩu.

Nếu không phải Ngô Lão Cẩu đang ngủ, đám người này đâu dám tự do tự tại như vậy?

Một khi Ngô Lão Cẩu tỉnh lại, biết họ đã nói những lời này, thì điều chờ đợi họ chắc chắn là vạn kiếp bất phục.

Nhưng Vương Diệp không có thói quen mách lẻo.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu cũng không còn lằng nhằng những chuyện khác nữa, mà lặng lẽ nói chuyện hợp đồng với những người này, sau đó, cứ thế ký tên vào hợp đồng.

Trương Khởi Linh cũng ký.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh họ đã hạ cánh, nhưng không ngồi xe, mà ngồi trực thăng, luôn luôn đến đích bằng cách nhanh nhất.

Rất nhanh, họ đã đến gần khu vực hồ nước kỳ lạ kia.

Ở trung tâm hồ chỉ có vô số tảng đá, những tảng đá đó có lớn có nhỏ.

Ngoài đá ra, còn có một ít thứ màu trắng, khi Vương Diệp nhìn thấy thì không khỏi nhíu mày.

Ở đây đã không còn là hồ nước, vì bên trong không có nước hồ, chỉ có những tảng đá sâu và một ít đất bùn.

Khi Vương Diệp đang suy tư, không ngờ những người đó thấy cậu đến quá gần hồ nước, lập tức đi tới mở miệng nhắc nhở cậu nói: "Đất bùn dưới chân cậu rất lỏng lẻo, cậu phải hết sức chú ý, tuyệt đối đừng đi sâu vào bên trong, nếu không rơi xuống, chúng tôi thật sự không cứu được đâu." "Đúng vậy, cậu biết chúng tôi đều là người phàm tục, không có khả năng thông thiên nào." "Cậu phải cẩn thận hơn." Nói xong bọn họ liền trực tiếp quay người rời đi, không dặn dò thêm gì, cũng không còn đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Vương Diệp nữa.

Chương 1529

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp không khỏi cười.

Cậu không tranh cãi với những người này, mà lặng lẽ nhìn những tảng đá trắng dưới chân mình.

Ngoài những tảng đá trắng, cậu còn tìm thấy một cái đầu lâu màu trắng.

Những người đó không hề phát hiện, khi Vương Diệp nhặt cái đầu lâu lên, lại nhìn thấy bên trong đầu lâu giấu một con thằn lằn.

Nhìn thấy thứ đó, Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Cậu theo bản năng hất bỏ thứ đó, thế nhưng, con thằn lằn đó dường như đã dính chặt vào cái đầu lâu, nó không những không bị Vương Diệp hất đi, mà còn bất động bám chặt lấy.

Vương Diệp có chút phản cảm, trực tiếp đưa tay chạm vào đuôi con thằn lằn, vì chạm vào đuôi thằn lằn có thể khiến nó chạy nhanh hơn.

Thế nhưng sự xúc chạm của Vương Diệp không mang lại bất kỳ ảnh hưởng nào cho con thằn lằn.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp, con thằn lằn cứ thế lặng lẽ bám chặt trên đó.

Thật sự không có cách nào khác, Vương Diệp đành mang cái đầu lâu đi về phía mọi người.

Thế nhưng khi cậu đi, trên đỉnh đầu cũng xuất hiện không ít mây đen, ngoài ra gió độc nổi lên, vô số cát vàng kỳ lạ bị thổi bay lên.

Trong chốc lát, cả trời đất đều bị che khuất, nhưng cũng không quá khoa trương, vì họ vẫn có thể nhìn thấy nhau, tầm nhìn không giảm, nhưng mọi người đều biết nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, tầm nhìn có thể giảm xuống dưới trăm mét.

Suy nghĩ một lát, họ liền trực tiếp lấy lều bạt và các dụng cụ phòng hộ khác từ trong ba lô ra.

Ngoài ra, còn có hai chiếc đèn chiếu sáng rất lớn.

Hai chiếc đèn này, một chiếc chiếu về phía bầu trời, một chiếc chiếu về phía xa.

Làm xong những việc này, còn thiếu một đống đuốc.

Cứ thế, mấy người họ bắt đầu bận rộn.

Sau khi làm xong những thứ này, họ lại đi đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

Hành động và cử chỉ của những người này cực kỳ tinh tế, ít nhất Vương Diệp đã sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy ai cẩn thận như họ.

Có thể nghiêm túc làm việc như vậy, và không hề sơ suất hay gặp vấn đề nào, thật sự chỉ có họ mà thôi.

Khi Vương Diệp đang suy tư.

Không ngờ, Ngô Lão Cẩu lại nhìn Vương Diệp cười nói: “Bọn họ làm việc rất nghiêm túc phải không?” Nghe lời Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp gật đầu.

Rất nghiêm túc, nhưng không ngờ Ngô Lão Cẩu trực tiếp chỉ vào những người này mà phê bình: “Thế nhưng thì sao chứ?

Bọn họ quá mức bảo thủ, thật sự chưa từng thấy ai làm việc lại rụt rè như bọn họ.” Khi Ngô Lão Cẩu đang lải nhải cũng đang liếc mắt khinh bỉ, Vương Diệp nghe lời ông đột nhiên bật cười, sau đó, lấy ra cái đầu lâu mà mình tìm được, khi đặt cái đầu lâu trước mặt Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp còn không cảm thấy mình làm có vấn đề gì.

Thế nhưng Ngô Lão Cẩu lại bị cậu ta dọa đến mắt tròn miệng há, mãi một lúc sau Ngô Lão Cẩu mới phản ứng lại, vẻ mặt phức tạp nói: “Thứ này rốt cuộc là sao?” Ông làm sao lại mang thứ này đến đây?

Ngô Lão Cẩu nghĩ không ra, chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt nhiệt thiết nhìn Vương Diệp, ông hy vọng Vương Diệp có thể trả lời câu hỏi của mình.

Vương Diệp cũng chỉ nhìn ông cười như không cười nói: “Thứ này tôi cũng rất khó nói.” Nói xong cậu không giải thích nhiều nữa, mà nhìn hồ nước ở đằng xa.

Trương Khởi Linh tuy đi tới, nhưng khi nhìn thấy cái đầu lâu đó, Trương Khởi Linh vẫn không khỏi rùng mình.

Ngô Lão Cẩu tuy sợ hãi, nhưng nhìn thấy con thằn lằn bên trong, ông lại không khỏi nhíu mày, sau đó đưa lên mũi ngửi một chút.

Không ngờ con thằn lằn này đã chết rồi, cái đầu lâu này lại có thể bảo quản thi thể của nó, thật là kỳ lạ.

Ông vừa nói vừa lắc đầu.

Khó tin đến cùng cực, Vương Diệp nghe những lời này, cũng chỉ cười.

Vì gió càng lúc càng lớn, mây đen càng lúc càng nhiều, rất nhanh, đèn chiếu sáng của họ cũng dần mất đi khả năng chiếu sáng xa, cứ thế, Vương Diệp nhìn thấy vô số cát vàng bay lên, họ buộc phải đeo kính bảo hộ và khẩu trang.

Cứ thế, mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ cần trận bão cát này qua đi, họ sẽ có thể hành động tự do trở lại, nhưng chuyện như vậy đối với mọi người mà nói, cũng giống như là điều xa vời, Vương Diệp trong lòng hiểu rõ điều này, nhưng trên chuyện này lại không biểu hiện ra.

Cậu biết một khi cảm xúc xuất hiện điểm sụp đổ, thì những người khác cũng sẽ lục tục sụp đổ, đây là điều không nên làm nhất.

Nghĩ đến những điều này, Vương Diệp cứ thế nhắm mắt, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian dường như trôi rất nhanh, trong lúc nhắm mắt, cậu ta lại vô tình ngủ thiếp đi.

Khi một lần nữa mở mắt, tai họa bão cát đã kết thúc, Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh bên cạnh cũng đang ngủ say, những người còn lại tuy vẫn đang ở chỗ đó canh giữ, nhưng họ thấy Vương Diệp tỉnh lại, lại không khỏi cười gật đầu với Vương Diệp.

“Cậu tỉnh rồi, cảm thấy ngủ thế nào?” “Cũng khá, nhưng sao trận bão cát đó lại kết thúc nhanh như vậy?

Nó dừng khi nào?

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào?” Nghe những lời hỏi thăm của những người này, Vương Diệp cũng do dự đáp lại.

Trên mặt cậu có chút căng thẳng, thực ra trong lòng cực kỳ bài xích hành vi này của mình, vì cậu hiểu rằng hỏi những người này về việc mình ngủ khi nào rất ngốc.

Họ sẽ không hiểu, hơn nữa dù họ có biết, nhưng cũng chưa chắc là câu trả lời chính xác.

Không ngờ họ lại trả lời chính xác.

Vương Diệp ngủ thiếp đi lúc ba giờ.

Sau ba giờ, cậu tuy tỉnh dậy một lần, nhưng lại rất kỳ lạ, cả người ngây ra, sau đó còn nói một số lời kỳ lạ.

Vừa như đang dặn dò bọn họ, nhưng cũng như đang nguyền rủa.

Vì Vương Diệp làm quá mức, nên những người đó ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Khi Vương Diệp nghe họ nói, trên mặt cũng tràn đầy vẻ khó tin, không thể tưởng tượng mình sẽ là người như vậy, nhưng cuối cùng cậu lại gật đầu, biểu thị mình có thể chấp nhận.

Sau đó, sau khi nói xong những lời đó, cậu lại tiếp tục nhắm mắt ngủ, mãi đến bây giờ mới tỉnh lại.

Những người khác từng nghĩ sẽ gọi Vương Diệp dậy, nhưng người này ngủ quá say, Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu đã thử vô số cách, cuối cùng không có cách nào, hai người chỉ có thể bỏ cuộc.

Bây giờ Vương Diệp cuối cùng cũng tỉnh rồi, họ cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cậu không sao, bây giờ rắc rối thực ra vẫn có thể giải quyết được.

Nghe những lời của những người này, Vương Diệp chỉ phớt lờ cười.

Cậu quá lãnh đạm, thậm chí không có chút gợn sóng nào.

Càng như vậy, sắc mặt những người đó càng khó coi.

Không đợi Vương Diệp phản ứng lại, họ lại mở miệng nói với Vương Diệp: “Bây giờ cậu còn có gì muốn nói không?

Lúc nãy những lời cậu nói là thật sự vô thức nói ra sao?” Rõ ràng Vương Diệp nói đáng sợ như vậy.

Hơn nữa từng câu từng chữ trong đó đều mang lời nguyền rủa chân thực đến thế.

Khi mọi người đang suy tư, trong mắt cũng tràn đầy căng thẳng và phức tạp, thái độ thăm dò của họ cũng khiến Vương Diệp nhìn thấu suy nghĩ của họ.

Thế nhưng Vương Diệp không biểu hiện ra, mà sắc mặt bình tĩnh lắc đầu, rồi lại nói với những người này: "Đừng nghĩ nữa, nếu tôi thật sự có ý thức thì làm sao có thể nói những lời đó chứ?" Đây là sự thật, khi những lời đó được lặp lại, Vương Diệp nghe còn không khỏi nhíu mày, cảm thấy nổi cả da gà, cậu làm sao có thể nói những lời đó chứ?

Trong những lời nói đó không chỉ mang ý nguyền rủa, mà còn mang theo vài phần xua đuổi, giống như bọn họ là những kẻ lạ mặt xâm nhập lãnh địa của Vương Diệp.

Và Vương Diệp lúc đó khi xua đuổi cũng tràn đầy địch ý.

Mắt cậu ta mở to, khi những người đó miêu tả, đều không khỏi rùng mình, họ không dám chọc giận Vương Diệp, vì vẻ mặt mà Vương Diệp thể hiện ra lúc đó thật sự quá kỳ lạ, hơn nữa ai dám đảm bảo Vương Diệp sẽ không động thủ làm hại người?

Cậu ta có võ lực trị cao như vậy.

Vạn nhất trực tiếp đánh đổ tất cả những người này xuống đất, thì họ sau này phải làm sao?

Nghĩ đến chuyện này, mọi người lại không nhịn được thở dài ai oán, nhưng Vương Diệp thấy họ có vẻ như vậy, lại phớt lờ cười, sau đó không chút do dự nói: "Được rồi, đừng vì những chuyện này mà sợ hãi nữa." Nói xong cậu không còn trả lời những người này nữa, mà nhìn cảnh vật xung quanh, ngay sau đó lại nhắm mắt.

Những người đó nghe lời Vương Diệp, tuy biết chuyện này không thích hợp nhắc lại, nhưng thấy Vương Diệp lại nhắm mắt, họ cũng vội vàng đi tới quan tâm, hỏi Vương Diệp có cần thứ gì để ăn không.

Vì cậu đã rất lâu không ăn gì, những người đó chỉ muốn quan tâm cậu một chút.

Nghe những câu hỏi đó, Vương Diệp lại cực kỳ lãnh đạm lắc đầu, từ chối ý tốt của bọn họ, sau đó cậu lại nhắm mắt.

Vì thật sự quá mệt mỏi.

Thấy Vương Diệp có vẻ như vậy, mọi người đều không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn nhưng không thể nói rõ?

Nhưng họ lại không thể miêu tả được.

Trong bất lực, họ chỉ có thể lặng lẽ nhìn Vương Diệp nhắm mắt dưỡng thần.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh, Vương Diệp cứ thế ngủ thiếp đi.

Thấy Vương Diệp lại một lần nữa ngủ mất, những người đó tuy cảm thấy bất lực, nhưng cũng chỉ có thể đứng bên cạnh canh giữ.

Dù cát vàng dưới chân tuy mềm mại, nhưng trận bão cát che khuất cả trời đất vừa rồi đã mang lại ảnh hưởng không nhỏ cho họ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Vương Diệp lại một lần nữa tỉnh lại, Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh sớm đã tỉnh giấc.

Thấy Vương Diệp cuối cùng cũng tỉnh rồi, hai người cũng không khỏi đi tới quan tâm hỏi thăm.

Chương 1530

Nghe câu hỏi của hai người họ, Vương Diệp chỉ cười.

Hỏi không ngoài việc cậu ngủ thế nào?

Nhưng Vương Diệp lại không thèm trả lời, mà nhìn về phía chân trời nói: “Lại có bão cát xuất hiện.” Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi căng thẳng, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, vạn dặm không một gợn mây, đâu có bão cát nào?

Hơn nữa tối hôm qua gió yên biển lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Vương Diệp rốt cuộc đang nói những lời hồ đồ gì, họ sao lại không hiểu một câu nào?

Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp do dự một lúc, sau đó lại trực tiếp nói với cậu ta: “Bây giờ cậu có muốn làm gì không?

Ta cảm thấy trạng thái của cậu rất không ổn.” Ngô Lão Cẩu muốn giúp đỡ Vương Diệp, kết quả không ngờ, lời này vừa nói ra, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm ông, cười như không cười trêu chọc nói: “Có muốn làm gì sao?

Điều này thực ra căn bản không quan trọng.” Nói xong, cậu không còn trả lời Ngô Lão Cẩu nữa, mà nhìn cảnh vật xung quanh, vẻ mặt đầy vẻ tang thương mà thở dài.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh mọi người đã tìm thấy lối vào huyệt mộ mà những người đó đã tiến vào.

Vương Diệp cũng đứng bên cạnh họ, lặng lẽ nhìn, sau đó, cậu mở miệng nói với Ngô Lão Cẩu: “Thứ này không đơn giản, nếu từ đây đi xuống, chúng ta có thể sẽ gặp những con trùng tử kia.” Sở dĩ có thể nhìn thấu một cái, là vì bên cạnh có quá nhiều chất thải.

Những thứ đó tuy màu trắng, nhỏ và tròn, người bình thường căn bản không chú ý tới, nhưng Vương Diệp đã chú ý, còn trực tiếp mở miệng nhắc nhở.

“Những thứ này lại là trùng tử, tuy chúng ta đã phát hiện, nhưng trông không giống như vậy, có phải cậu đang nói bậy không?” Những thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu không tin lời Vương Diệp.

Vì thời gian Vương Diệp ngủ quá lâu, thêm vào vẻ mặt cậu ta thể hiện ra, giống như một linh hồn lang thang vậy, bọn họ cảm thấy Vương Diệp có vấn đề.

Thế nhưng Ngô Lão Cẩu nghe lời họ nói, không khỏi sững người tại chỗ, lại nhìn những người bên cạnh, vẻ mặt phức tạp nói: “Có chuyện như vậy sao, các người sao không nhắc ta sớm một chút.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nghiến răng.

Một số người tuy bất lực, nhưng vẫn không hề khách khí xòe hai tay ra nói: “Chúng tôi cũng không nghĩ phức tạp như vậy, quan trọng nhất là, nơi này làm gì có cái gọi là trùng tử, dù có thì chúng cũng khó mà sống sót được, chúng ta phải suy nghĩ chuyện này từ góc độ xa hơn.” Mọi người ồn ào nói.

Ngô Lão Cẩu nghe lời họ nói, không khỏi liếc mắt khinh bỉ, sau đó lấy ra la bàn trong tay, tự mình đi đến trước mặt Vương Diệp, xin Vương Diệp chỉ giáo.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ cười.

Cậu cầm lấy la bàn, khi chỉ đường cho Ngô Lão Cẩu, lại nhìn những ngọn núi xa xa nói: “Các ông có thấy những ngọn núi kia không?

Lại là màu xanh biếc?

Không ngờ, giữa sa mạc như vậy, còn có thể nhìn thấy cảnh tượng này.” Thế nhưng lời Vương Diệp vừa nói xong, những người bên cạnh đã cười phá lên, họ ôm bụng, không hề né tránh mà nói với Vương Diệp: “Đó đâu phải là núi?

Đó là ảo ảnh biển (hải thị thận lâu).” Nhưng Vương Diệp nghe thấy lại lắc đầu, rõ ràng trên la bàn chỉ thị không phải như vậy, làm sao có thể là ảo ảnh biển được?

Cậu vội vàng tranh luận với những người này, nhưng những người đó không nghe lọt tai, từng người một nhìn Vương Diệp với vẻ mặt kỳ quái, một lúc sau, họ lại nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt nói: “Cậu ta dường như không đặc biệt lợi hại.” Hơi khác so với những gì họ tưởng tượng.

Khi họ đang suy tư, trên mặt cũng có chút khinh thường.

Nghe những lời lải nhải như vậy, Ngô Lão Cẩu không khỏi nắm chặt nắm đấm, lập tức nhìn chằm chằm những người này, giận dữ quát: “Người ta đưa đến các người có thể bình phẩm sao?” Bất kể Vương Diệp có hiểu những thứ này hay không, tóm lại ông tin vào năng lực của Vương Diệp, cũng sẵn lòng suy nghĩ cho Vương Diệp.

Thậm chí đứng ra bảo vệ Vương Diệp.

Những thuộc hạ đó nghe Ngô Lão Cẩu trách mắng, liền chìm vào im lặng.

Họ không dám nói thêm gì khác, cứ thế ngây ngốc cúi đầu xuống, không nói gì.

Còn Vương Diệp cũng chỉ nhìn những người này một cái, ngay sau đó đi về một hướng.

Cậu đi không lâu đã đến chân núi.

Mọi người nhìn động tác của Vương Diệp cũng không khỏi thở dài ai oán, những ảo ảnh biển tương tự như vậy, ở vùng sa mạc như thế này, họ đã thấy nhiều rồi.

Cũng không biết Vương Diệp có phải lần đầu tiên đến nơi này không, nhưng những người đó không ngờ, Vương Diệp lại thật sự men theo ngọn núi mà leo lên.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Ngô Lão Cẩu cũng ngây người tại chỗ, ông cứ tưởng Vương Diệp đang xem mặt thật của ảo ảnh biển, không ngờ đây căn bản không phải ảo ảnh biển, mà là một ngọn núi thật.

Chỉ có điều trên núi không có những thực vật xanh biếc đó, ước chừng những thực vật xanh biếc chỉ đại diện cho tất cả những gì đã qua.

Hai ngọn núi này chồng chất lên nhau, quá khứ và hiện tại lẫn lộn vào nhau, khi Vương Diệp suy tư trong lòng, vẻ mặt cũng thêm phần phức tạp.

Lúc này cậu, không khỏi cảm xúc lẫn lộn.

Ngô Lão Cẩu thấy Vương Diệp có vẻ như vậy, lại vội vàng mở miệng nói với cậu ta: “Ta cảm thấy vấn đề ở đây không phức tạp như vậy, cậu có thể bình tĩnh một chút.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười, nhưng lời này nói ra cũng chỉ nhận được sự trêu chọc của Vương Diệp.

“Ông nói nghe hay đấy.” Nói xong, Vương Diệp không còn trả lời Ngô Lão Cẩu nữa.

Vẻ mặt lãnh đạm đó của Vương Diệp khiến Ngô Lão Cẩu có chút bất lực.

Vì thái độ mà Vương Diệp thể hiện ra quá kiêu ngạo, giống như một vị thần mà bọn họ không thể tiếp cận.

Ngô Lão Cẩu trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng lại không biểu hiện ra, mà đi theo Vương Diệp men theo ngọn núi từng bước leo lên.

Leo không lâu, Vương Diệp lại dừng bước, sau đó nhìn về phía đỉnh đầu nói: “Ngọn núi này cao một cách quá đáng, tôi cảm thấy có vấn đề, các ông nghĩ sao?” Những người khác vì núi quá khó leo, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, họ tuy ngẩng đầu nhìn lên, nhưng lại nói lắp bắp như gà mắc tóc.

“Không biết, chúng tôi chưa từng gặp ngọn núi như vậy.” “Trên bản đồ cũng không nói có tình huống này.” Cụ thể là chuyện gì đang xảy ra, họ căn bản không biết.

Nếu không phải Vương Diệp cố chấp, muốn đưa họ lên phía trên, họ căn bản sẽ không đến nơi này, thậm chí cũng chỉ sẽ coi tất cả những điều này là ảo ảnh biển.

Khi mọi người đang suy nghĩ, Vương Diệp nghe thấy lời họ nói, cũng không khỏi bật cười.

Anh biết những người này đang qua loa đối phó mình, nhưng anh không bận tâm, mà nhìn Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu bên cạnh.

Trương Khởi Linh thì thận trọng hơn, anh trả lời câu hỏi của Vương Diệp một cách tỉ mỉ.

“Nếu không lầm thì ngọn núi này cũng giống như mấy cái hồ kia thôi.

Vì trên đường đến đây, tôi đã xem hết tất cả bản đồ rồi, ở đây căn bản không có cái gọi là đỉnh núi.

Ngọn núi cao nhất ở đây cũng không quá 200 mét.” Dù sao đây cũng là vùng Tây Bắc, nếu ở đây mà có những ngọn núi hùng vĩ như vậy thì thật là chuyện đùa.

Hơn nữa, hiện tại họ cũng chưa đến được nơi quá cao, đây vẫn thuộc về đồng bằng.

Trong lúc nói, trên mặt anh đầy vẻ bình tĩnh pha lẫn phức tạp.

Vương Diệp thấy anh như vậy, không khỏi khẽ cười lắc đầu.

Anh không nói gì, mà nhìn những người khác.

Thấy ánh mắt Vương Diệp nhìn mọi người, Trương Khởi Linh lại không kìm được nhíu mày.

Rõ ràng là hỏi những người này thì chẳng có tác dụng gì.

Đám người này không thể trả lời câu hỏi của Vương Diệp, hơn nữa điều đáng cười nhất là, họ chỉ dùng cái nhìn thiển cận của mình để đánh giá mọi thứ trước mắt, thậm chí còn thấy việc Vương Diệp làm là nực cười.

Điểm này là Trương Khởi Linh không thể chấp nhận được.

Khi Trương Khởi Linh đang suy nghĩ, không ngờ những người kia thấy Vương Diệp cứ nhìn chằm chằm vào mình, lập tức sắc mặt trở nên kỳ lạ.

“Nếu những gì Trương Khởi Linh nói là thật, vậy chúng ta chẳng phải xong đời rồi sao?” “Bây giờ vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi, ngọn núi này trông rất không ổn định.” Họ vừa nói vừa lùi lại.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn họ một cái, rồi lại không kìm được nhìn chằm chằm Vương Diệp.

“Cậu có thể đi về phía này, lại còn dẫn chúng ta leo ngày càng cao, tuyệt đối không phải vì tò mò nhất thời.

Nói cho ta biết, cậu đã nhìn thấy gì?” Trong la bàn nhất định có tin tức quan trọng.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cười gật đầu, sau đó lấy ra chiếc la bàn trong tay, không chút do dự nói: “Ông nhìn kỹ thông tin trên đó xem, vị trí hiện tại của chúng ta chính là nơi tốt nhất để tiến vào mộ thất.” Chỉ tiếc, con đường này cũng định trước là gian nan, nhưng nếu họ đi con đường có côn trùng, chưa chắc đã không khó hơn.

Khi Vương Diệp đang cảm thán, những người kia nghe xong, sắc mặt cũng dần trở nên phức tạp.

“Anh đã muốn đi về phía này, vậy tại sao không nói sớm một chút?” “Đồ của chúng tôi vẫn còn ở phía sau, anh đợi một lát, chúng tôi đi lấy đồ đã.” Họ vừa la ó vừa chạy ngược về.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại khẽ lắc đầu, sau đó không chút né tránh nói: “Đừng có mơ hão, đã không kịp nữa rồi.” Nói xong, anh không thèm để ý đến mọi người nữa, mà đi về một hướng khác.

Anh đi rất nhanh, những người kia chỉ có thể theo sau.

Nhưng nhìn vào ba lô của mình chỉ còn một chút nước và lương thực, mọi người lại tức đến nghiến răng ken két.

Ngô Lão Cẩu biết họ không thể nhịn được cục tức này, bèn nói với họ: “Các cậu cứ về trước, đợi đi.

Chúng ta vào trong xem tình hình đã, nhất định sẽ quay lại.” Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền giục mấy người đó rời đi, vì họ không thể bình tĩnh được, cũng không thể như Vương Diệp mà bình thản cảm nhận mọi thứ hiện tại.

Nếu miễn cưỡng họ đi cùng, vậy thì thật không hay.

Ngô Lão Cẩu sống đến tuổi này tự nhiên là nhìn thấu mọi chuyện.

Mấy người kia nghe xong, quả nhiên nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới ánh mắt của Ngô Lão Cẩu, họ nhanh chóng rời đi.

Cái dáng vẻ chạy nhanh như vậy khiến Ngô Lão Cẩu không khỏi bật cười.

“Chúng nó sẽ không nghĩ rằng nếu đi chậm hơn một chút thì không rời khỏi ngọn núi này được chứ.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Người có chí thì nên, đạo lý này bọn họ kỳ thực đều hiểu.

Nhưng những thủ hạ của Ngô Lão Cẩu vốn đã có chút bài xích với Vương Diệp, cộng thêm lúc đó Vương Diệp còn nói mấy lời nguyền rủa họ.

Chương 1531

Khiến cho đến giờ phút này, họ căn bản không muốn tin Vương Diệp.

Sau khi Ngô Lão Cẩu cho phép họ rời đi, họ cũng lập tức bỏ chạy.

Chỉ còn lại hai người trung thành không hai lòng vẫn đứng bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

Hai người họ được Ngô Lão Cẩu nhặt về từ nhỏ, được giáo dục và nuôi dưỡng gần như cháu ruột của Ngô Lão Cẩu.

Nhưng họ cũng hiểu rõ thân phận của mình, nên cam tâm tình nguyện đi theo Ngô Lão Cẩu đến chết.

Giờ phút này, Vương Diệp nhìn hai người trước mặt, rồi lại nhìn Ngô Lão Cẩu, liền không chút né tránh châm chọc nói: "Đều là người ông chọn đấy, Ngô gia tại sao lại thành ra thế này?

Ông nên tự kiểm điểm kỹ lưỡng một chút đi…" Nhưng hai người bên cạnh Ngô Lão Cẩu cũng không phải dạng vừa, sau khi Vương Diệp nói ra những lời như vậy, hai người họ lập tức đứng ra, vẻ mặt lạnh lùng bảo vệ Ngô Lão Cẩu nói: "Ngô gia không chỉ có Ngô Lão Cẩu một mình quản lý, còn có những chú bác khác cũng đang quản lý.

Có những thứ chúng tôi không thể nói là được." "Đúng vậy, anh đừng ngây thơ như thế." Nghe lời họ nói, Vương Diệp cũng không khỏi bật cười.

Anh biết những đại gia tộc đó nhất định có những vấn đề nội bộ như vậy, nhưng điều đó thì liên quan gì đến anh?

Suy nghĩ một lát, anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Thấy Vương Diệp đi vội vã như vậy, Ngô Lão Cẩu lại không kìm được hạ thấp giọng nói: “Cậu đợi ta một chút.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa đuổi theo, trong ánh mắt ông mang theo vài phần thâm trầm.

“Nếu ta không thể quay về, vậy cậu có thể giúp ta quán xuyến Ngô gia được không?” Ông giao trách nhiệm này cho Vương Diệp, nhận được đương nhiên là sự từ chối của Vương Diệp.

Làm sao anh có thể sẵn lòng gánh vác xiềng xích như vậy?

Thấy Vương Diệp từ chối dứt khoát như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng tức đến tái mặt, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngây người gật đầu, ngay sau đó vẫy gọi những người của mình theo kịp bước chân anh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh, họ đã đến được đỉnh núi.

Ngọn núi này thật sự không nên tồn tại.

Dựa vào tốc độ leo và độ dốc so với nhau, cùng với cảm giác từ trên cao nhìn xuống để tính toán, Vương Diệp có thể cảm nhận được mình đã leo đến độ cao 400 mét so với mực nước biển.

Nhìn những người bên cạnh mình, Vương Diệp không khỏi hỏi ý kiến của họ.

Nghe lời Vương Diệp, sắc mặt những người kia đều dần trở nên khó coi.

“Ít nhất cũng phải 500 mét.” Họ vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm.

Hai người kia bị chứng sợ độ cao, nhưng lại không hề biểu hiện ra, chỉ là vẻ mặt phức tạp nhìn Vương Diệp nhíu mày.

“Chúng tôi đến đây, không hề thấy cái gọi là lối vào mộ đạo, anh sẽ không đùa giỡn chúng tôi đấy chứ?” “Làm chuyện như vậy, đối với anh hình như cũng chẳng có lợi ích gì phải không?” Trên mặt hai người họ mang theo vẻ khinh miệt và phức tạp.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp chỉ cười.

Anh không bận tâm đến cách nhìn của những người này, cho dù không có lợi ích gì, nhưng mọi chuyện đã làm rồi, chẳng lẽ lại muốn quay về sao?

Hơn nữa, trên la bàn cũng rõ ràng đang nói cho anh biết, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là tới rồi.

Suy nghĩ một lát, Vương Diệp không giải thích với những người này nữa.

Ngô Lão Cẩu nhìn hai người bên cạnh mình cũng bắt đầu đau đầu, liền trực tiếp vỗ vai họ nói: "Thôi được rồi, hai người đừng nói nhiều nữa." Nói xong, ông liền trực tiếp theo kịp bước chân Vương Diệp.

Không bao lâu sau, Vương Diệp dừng lại ở một tảng đá khổng lồ.

Nhìn tảng đá lớn đó, Vương Diệp không khỏi xoay vòng quanh.

Ngô Lão Cẩu cũng đi theo bên cạnh anh, Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Chỉ có hai người kia đứng bên cạnh, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm Vương Diệp.

Nói thật, những việc Vương Diệp đang làm bây giờ giống như một thần côn vậy.

Họ chưa từng thấy ai như Vương Diệp, thần thần thao thao, còn làm ra một đống chuyện kỳ quái.

Khi họ đang suy nghĩ, trong ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp và bài xích.

Ban đầu, nắm đấm của họ vẫn siết chặt, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, họ lại nghe thấy tiếng kêu gấp gáp của Vương Diệp.

Hai người không tự chủ được vội nhìn qua.

Kết quả không ngờ, tảng đá trước mặt lại có thể di chuyển.

Trong chốc lát, hai người họ sợ đến vội vàng lùi lại, nhưng vì ở đây có chút dốc, họ suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Sắc mặt Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu cũng trở nên vô cùng khó coi.

Mặc dù cả hai đều vui mừng vì phát hiện của mình.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể chấp nhận để hai sinh mạng cứ thế bỏ mạng oan uổng.

“Hai người đâu phải là bệnh nhân yếu ớt, sao lại ngay cả chút cảnh giác này cũng không có?

Làm việc tắc trách, sau này còn có tội mà chịu đấy.

Nếu hai người chết rồi, Ngô Lão Cẩu không có ai bảo vệ, e rằng không bao lâu nữa cũng phải đi gặp hai người thôi.” Người độc địa nhất chắc chắn là Vương Diệp, trực tiếp chọc vào nỗi đau mềm yếu nhất trong lòng họ mà giẫm đạp.

Nghe những lời như vậy, hai người kia tức đến nghiến răng, nhưng cũng nâng cao cảnh giác và phòng bị, không còn qua loa như vừa nãy nữa, mà đi đến bên cạnh Vương Diệp, vẻ mặt nặng nề nói: “Thứ này làm sao có thể di chuyển được?” “Cho dù có di chuyển, thì có lẽ cũng chỉ là mắt chúng tôi có vấn đề thôi.” Lời của hai người đó nói vô cùng nghiêm túc.

Vương Diệp biết hai người họ không tin mình, cũng không giải thích với họ, mà ngồi xuống đất yên lặng nhìn tảng đá trước mặt.

Tảng đá lại bắt đầu di chuyển, là rung động nhẹ nhàng, giống như nhịp tim, nhưng tần suất không cao.

Khi Vương Diệp đang xem, Ngô Lão Cẩu lại không kìm được hạ thấp giọng nói: “Thứ này hình như thật sự có chút kỳ lạ, nhưng…” Lời ông chưa nói xong, Vương Diệp đã cười lên.

“Kỳ lạ, thì có thể làm gì?

Chẳng lẽ chúng ta bây giờ không cần tiếp tục quan sát nữa sao?

Hay là có thể bỏ cuộc tại đây?” Trong giọng nói của anh mang theo sự kiêu ngạo và lạnh nhạt.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một lát, vội vàng lắc đầu, sau đó cứ thế nhìn tảng đá trước mặt.

Đợi khi tảng đá không còn rung động nữa, ông mở miệng nói với Vương Diệp: “Chỗ này chắc là cách để đi vào.” Nếu không, Vương Diệp làm sao lại ngây người ở đây như một kẻ ngốc chứ.

Suy nghĩ của Ngô Lão Cẩu rất đúng, Vương Diệp nghe xong liền bật cười.

“Đúng là cách để đi vào, nhưng tảng đá này mấy chúng ta không thể mở ra được, nên phải đợi nó tự mở.” Cho dù tảng đá có thể di chuyển, nhưng lời Vương Diệp nói có vẻ hơi quá đáng.

“Nó tự mình làm sao có thể mở ra?” Hai người kia tức đến tái mặt, trực tiếp nhìn chằm chằm Vương Diệp quát: Nghe những lời đồng thanh như vậy, Vương Diệp không khỏi bật cười, sau đó vỗ vai Ngô Lão Cẩu, vẻ mặt u sầu nói: “Hai thủ hạ của ông thật là trung thành đấy!” Anh nói thật lòng, nhưng cũng mang theo vài phần trêu chọc.

Ngô Lão Cẩu không đáp lời anh, mà thúc giục Vương Diệp tìm ra lối vào.

Và Vương Diệp chỉ đi đến bên cạnh tảng đá.

Anh nhìn tảng đá trước mặt, mặc dù vẫn còn tần suất rung động, giống như nhịp tim, nhưng anh lại không bận tâm, mà giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ một cái, rất nhanh rung động của tảng đá biến mất.

Hai người kia cuối cùng cũng phát hiện tảng đá có thể di chuyển.

Vừa nãy tảng đá tuy có rung động, nhưng họ lại không cảm thấy có gì đặc biệt.

Khi tảng đá ngừng rung động, họ đột nhiên nhận ra có điều không ổn.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, cũng chỉ khẽ cười, ngay sau đó đá tảng đá trước mặt sang một bên.

Động tác của anh vốn đã lớn, cộng thêm sức mạnh dồi dào, tảng đá trước mặt rất nhanh bị đá văng ra.

Kết quả, một luồng gió lạnh trực tiếp thổi ra, làm tóc Vương Diệp bay tung.

Những người đứng bên cạnh cũng không khỏi nhanh chóng lùi sang một bên.

Ngô Lão Cẩu tuy cũng lùi lại, nhưng nhìn Vương Diệp, ông liền vội vàng xông đến, kéo Vương Diệp tránh ra phía sau.

Ông vẫn khá là có lương tâm.

Nhưng Vương Diệp nhìn Ngô Lão Cẩu lại dở khóc dở cười nói: “Không kịp rồi, thứ đó đã thổi thẳng vào mặt tôi một trận.” Anh vừa nói vừa sờ lên lớp băng giá trên má.

Ai cũng không ngờ, nhiệt độ bên trong lại thấp đến vậy.

Hơn nữa, sau khi tảng đá này bị đẩy ra, mặt trời trên đỉnh đầu dường như cũng yếu đi từng chút một, cái nóng gay gắt mà nó mang lại cho họ cũng dường như đã suy yếu không ít.

Trong khi mọi người đang kinh ngạc, Vương Diệp thấy vẻ mặt của họ, lại không kìm được nhắc nhở nói: “Nhớ kỹ, chúng ta bây giờ đi xuống, tức là không có đường quay đầu nữa.

Các người phải suy nghĩ kỹ, có muốn tiếp tục đi không?” Nói xong, Vương Diệp lại vội vàng bổ sung một câu: “Tôi sẽ không ép buộc các người, nhưng phía trước nhất định là nguy hiểm trùng trùng.” Ngô Lão Cẩu bên cạnh cũng gật đầu theo, ánh mắt nhìn hai thủ hạ kia, cũng không khỏi mở miệng nói: “Ta thật ra không muốn các cậu bị thương tổn và ảnh hưởng.” Đây là lời thật lòng.

Nhưng hai thủ hạ nghe xong, lại cảm thấy buồn cười.

Dưới ánh mắt của Ngô Lão Cẩu, hai người họ ngẩng cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Có gì đâu, cái gọi là thương tổn và ảnh hưởng chẳng qua là do tâm lý mình tự làm mình khổ mà thôi.

Ngài yên tâm, chúng tôi đã đi theo ngài đến đây rồi, làm sao có thể chùn bước chứ?” “Chúng tôi xưa nay vốn nổi tiếng là dũng sĩ.” Nói xong những lời này, họ liền ngẩng cằm, ưỡn ngực nhìn xuống phía dưới.

Vương Diệp thấy họ như vậy, cũng không khỏi khẽ cười.

Anh lắc đầu, không nói gì, trực tiếp lấy ra sợi dây trong ba lô của mình.

Trông anh có vẻ không mang nhiều lương khô, nhưng những công cụ thì đều đã mang đầy đủ.

Chỉ là trước khi đi xuống, ánh mắt Vương Diệp cũng dừng lại ở phía chân núi.

Chương 1532

“Mấy người kia sao lại không nghĩ đến việc mang chút đồ đến cho chúng ta nhỉ?” Anh không vội vàng đi xuống như vậy, chỉ là có chút không hiểu, tình hình hiện tại của họ, những người bên kia chắc đều biết.

Tại sao người của Ngô gia lại trở nên như thế này?

Họ chẳng phải nổi tiếng là đoàn kết sao?

Mặc dù anh biết lòng người khó đoán, nhưng có một số chuyện Ngô Lão Cẩu rốt cuộc vẫn phải đứng ra nói, nếu không cứ mãi giữ im lặng, chỉ khiến những người kia càng được voi đòi tiên.

Ngô Lão Cẩu cũng hiểu ý Vương Diệp, nhìn sợi dây trước mặt, ông hỏi một câu: “Bây giờ cậu còn có thể cầm cự được bao lâu?

Nếu có thể chịu đựng thêm một lát, ta sẽ kêu họ mang đồ lên đây.” Vương Diệp nghe lời Ngô Lão Cẩu, chỉ cười, sau đó vẻ mặt hờ hững đáp: “Tôi nghĩ họ, với tư cách là người của Ngô gia, nên chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng cùng Ngô gia tiến thoái, chứ không phải gặp phiền phức và vấn đề thì lùi bước, nhưng lại hưởng thụ những ban tặng và lợi ích mà Ngô gia mang lại.” Anh tỏ ra quá đỗi bình tĩnh, nói ra những lời như vậy, cũng khiến Ngô Lão Cẩu không khỏi bật cười.

Ông gật đầu, trực tiếp gọi mấy người kia lên, và bảo họ mang đủ vật tư, tốt nhất là mang tất cả mọi thứ lên.

Lời nói tuy có chút khó hiểu, nhưng Ngô Lão Cẩu là lão đại.

Những người kia làm sao có thể làm trái ý ông chứ.

Cứ như vậy, họ đã mang hết đồ đạc lên.

Nhưng khi mang lên, sắc mặt họ đều có chút kỳ lạ, nhìn Ngô Lão

Cẩu trước mặt, mọi người liền mở miệng nói: “Ngài vừa nói sẽ không ép buộc chúng tôi, vậy bây giờ ngài hẳn vẫn giữ lời phải không?

Trong này nguy hiểm và kỳ quái như vậy, nếu chúng tôi đi theo xuống, e rằng cũng vạn kiếp bất phục.” “Đúng vậy, chúng tôi trên có già dưới có trẻ, còn biết bao nhiêu chuyện phiền lòng đang chờ chúng tôi nữa.

Chúng tôi là trụ cột của gia đình.” “Nếu chúng tôi đổ rồi, vậy gia đình phía sau chúng tôi phải làm sao?” Khi họ đang lải nhải không ngừng, Ngô Lão Cẩu nghe những lời này chỉ cảm thấy buồn cười, sau đó không chút né tránh nói: “Các người là trụ cột à?

Các người lúc nào thì đã từng là trụ cột rồi?

Chẳng qua chỉ là làm chút việc ở Ngô gia thôi, về nhà cũng chẳng thấy các người siêng năng bao nhiêu, càng không thấy các người làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.” Giọng điệu và thái độ của Ngô Lão Cẩu không hề tốt.

Những người kia nghe xong, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi.

Họ há hốc miệng, vốn định nói gì đó.

Nhưng không ngờ, Ngô Lão Cẩu lại ngẩng cằm nói: “Đừng nói ta không nhắc nhở các người.

Ở chỗ ta mà làm bộ làm tịch thì không có bất kỳ lợi ích gì đâu.

Đặc biệt là bây giờ các người cũng giống như ta, gánh vác trách nhiệm y hệt nhau, thậm chí trách nhiệm của ta còn nặng hơn các người.” Vậy họ lấy tư cách gì mà ở đó nghỉ ngơi?

Ý của Ngô Lão Cẩu biểu đạt rất rõ ràng.

Những người kia nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch vô cùng.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, họ há hốc miệng, không kìm được muốn lý luận, nhưng lời còn chưa nói ra, Ngô Lão Cẩu đã trừng mắt nhìn họ, nửa cười nửa không nói: "Đương nhiên, các người không đi cũng không sao, cùng lắm thì ta tự mình gánh chịu một mình, dù sao đây là lựa chọn của các người." Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền thu dọn hết lương khô và nước uống trong ba lô.

Hai thủ hạ phía sau ông cũng tích cực giúp đỡ.

Cứ thế bận rộn một hồi, họ đã mang đầy đủ mọi thứ.

Những người bên phía Ngô Lão Cẩu tuy nhìn động tác của ông mà trợn mắt há hốc mồm, nhưng chỉ cần Ngô Lão Cẩu không bắt họ đi xuống, thì cho dù Ngô Lão Cẩu có mang hết lương khô và nước uống đi cũng không sao.

Họ có thiết bị liên lạc để liên hệ với bên ngoài.

Với suy nghĩ như vậy, mấy người kia cứ thế yên lặng đứng nhìn.

Nhưng khi Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn sang, họ lại tỏ vẻ đầy áy náy.

"Thật sự không phải cố ý đâu, là do chuyện trong nhà quá nặng nề." "Ngài hẳn là có thể hiểu cho chúng tôi phải không?" Họ vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt cười khổ, nhưng Ngô Lão Cẩu lại thu hồi ánh mắt, không thèm đáp lời họ, cũng không thèm phí tâm tư vào họ.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu càng như vậy, tâm trạng những người kia càng thêm bất lực.

Cuối cùng họ không còn cách nào khác, chỉ có thể cầm những thứ đồ đạc lỉnh kỉnh đó quay về.

Bên trong đã không còn quá nhiều đồ, nhưng khi quay về, họ lại không hề quay đầu lại lấy một lần, hơn nữa còn làm ra vẻ vô cùng khó khăn.

Cứ như mỗi bước đi đều nặng nề lạ thường, càng làm bộ làm tịch như vậy, càng khiến Ngô Lão Cẩu khinh miệt.

“Đúng là một lũ phế vật ngu xuẩn.” Ông vừa nói vừa lắc đầu, sau khi không còn phí tâm tư vào những người đó nữa, lại nhìn Vương Diệp trước mặt, cười nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta chia lương khô và nước uống.” Ai có thể đảm bảo sau khi vào trong sẽ không có vấn đề gì khác xảy ra chứ?

Nếu Ngô Lão Cẩu cầm số nước và lương thực này, không cẩn thận gặp tai nạn, rơi xuống vực sâu, vậy những người họ chẳng phải xong đời rồi sao?

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ rất chu đáo, Vương Diệp nghe lời ông, lập tức gật đầu không từ chối.

Cứ như vậy, Vương Diệp chia xong tất cả đồ đạc, sau khi thắt nút xong, anh lại làm thêm một cái dây cố định.

Nhìn vực sâu vạn trượng trước mặt, anh mặc áo chống sốc của mình vào, những người khác cũng vội vàng mặc theo.

Nhưng trước khi đi xuống, Vương Diệp lại nói ra phân tích của mình: “Nếu tôi không lầm, ngọn núi này chắc hẳn giống với nguồn nước di động kia.

Nhưng giữa hai thứ này có sự tương đồng kỳ diệu, rất có thể là hai mộ thất khác nhau, nhưng lại liên kết với nhau.” Vì hiện tượng tự nhiên khiến chúng thay đổi cấu trúc lẫn nhau, cứ thế liên thông với nhau.

Nếu nói chúng không liên kết với nhau, vậy Vương Diệp chết cũng không tin.

Anh đã đi qua nhiều mộ thất như vậy, thấy qua nhiều cấu trúc kiến trúc như vậy.

Cho dù anh không phải kiến trúc sư, nhưng lăn lộn trong những nơi đó, anh cũng dần hiểu được một số lối đi và manh mối.

Nghe lời anh nói, Ngô Lão Cẩu không khỏi cười ha ha.

Hai người kia liếc nhìn Vương Diệp, cuối cùng vẻ mặt đầy kính phục gật đầu nói: “Trong rất nhiều người, chỉ có phân tích của anh là đáng tin nhất.

Những người khác hoàn toàn chỉ là nói bậy nói bạ, tìm mọi cách lừa tiền.” “Không sai, những người đó thật đáng ghét.” Trước đây họ cũng từng mời những người tương tự như Vương Diệp, nhưng Vương Diệp không phải kiến trúc sư chính thống, còn những người họ mời đều là kiến trúc sư “hải quy” (du học trở về), sự hiểu biết và lĩnh vực liên quan của họ rất rộng.

Ban đầu họ tưởng rằng những kiến trúc sư chính thống đó có thể chỉ đường cho họ vào thời khắc mấu chốt, nhưng kết quả là những người đó chỉ biết la hét ầm ĩ, phát ra đủ loại tiếng kêu ai oán, ngoài ra còn đòi quay về.

Ngoài những điều này, những người đó còn dựa vào học vấn cao của mình, lại muốn dùng vũ khí chính nghĩa để trấn áp những người họ, yêu cầu họ phải bồi thường một khoản tiền lớn.

Nếu không thì sẽ vạch trần việc họ trộm cắp những cổ vật này.

Nhưng những người của Ngô gia đâu phải dạng vừa, làm gì mà bận tâm đến chuyện nói bậy nói bạ của mấy kiến trúc sư này.

Hơn nữa, Ngô gia cũng đã sớm chuẩn bị mọi đường lui rồi.

Vì vậy, mấy kiến trúc sư đó cũng chẳng làm nên trò trống gì, cuối cùng còn phải xám xịt rời đi.

Vào thời điểm hiện tại như thế này, việc Vương Diệp đưa ra phân tích này, nhận được sự kính phục từ hai người bên cạnh Ngô Lão Cẩu, kỳ thực cũng là chuyện hết sức bình thường.

Vương Diệp nghe lời hai người họ nói, cũng chỉ cười, sau đó kéo sợi dây trong tay, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Chỉ là một vài thao tác thông thường mà thôi, mỗi lần tôi đi xuống đều sẽ phân tích địa hình địa thế, từ đó kiểm tra tình hình thực sự bên trong." Nghe những lời như vậy, mọi người không khỏi bật cười.

Họ tuy đồng tình với cách nói của Vương Diệp, nhưng khi nhìn xuống phía dưới, sắc mặt họ đều trở nên khó coi.

Trương Khởi Linh không khỏi mở miệng nói với Vương Diệp: "Anh thật sự không sợ sao?" Anh cảm thấy mọi chuyện có chút tồi tệ.

Nhưng Vương Diệp nghe câu hỏi của Trương Khởi Linh, lại qua loa cười một tiếng.

Anh quá đỗi bình tĩnh, cứ như vậy, dưới ánh mắt của mọi người, anh kéo sợi dây trong tay, từng chút một hạ xuống.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh Vương Diệp đã đến được đáy.

Nhìn về phía đỉnh đầu, Vương Diệp không khỏi vội vàng nói: "Được rồi, mọi người bây giờ có thể xuống.

Nhớ chậm rãi một chút, mỗi người xuống xong rồi hãy đến người tiếp theo, đừng vội vàng xuống." Nghe lời Vương Diệp dặn dò, mọi người vội vàng gật đầu.

Nói thật, từ một nơi sáng sủa, từng chút một đi vào trong bóng tối, thị lực của con người sẽ dần yếu đi rồi biến mất, thậm chí trở thành một kẻ mù lòa, nhưng Vương Diệp lại không như vậy.

Trong lúc hạ xuống, anh luôn có thể nhìn thấy tình hình xung quanh mình, và những bức tường bên cạnh.

Vì cấu tạo mắt của anh khác với người khác, nên trong lúc quan sát mọi thứ, Vương Diệp cũng đang tính toán xem họ rốt cuộc sẽ biến mất bằng cách nào.

Khi anh đang suy nghĩ, những người kia rất nhanh đã đến bên cạnh.

Thấy Vương Diệp không mở đèn pin, mà đang lắc đầu lia lịa tại chỗ, họ cũng không khỏi nhíu mày nói: “Anh đang làm gì vậy?” Họ không hiểu lắm những việc Vương Diệp đang làm.

Nghe câu hỏi của họ, Vương Diệp chỉ cười.

Anh có thể nhìn thấy tình hình ở đây, nên không cần mở đèn pin.

Nhưng những người kia thì không thể, họ chỉ có thể mở đèn pin.

Khoảnh khắc ánh sáng xuất hiện, họ đều không khỏi nhíu mày.

“Đây lại là một hang động tự nhiên, trông thật kỳ diệu.” “Giống như một cái bình vậy, bên dưới thì rộng, miệng bình bên trên thì hẹp.

Đây là loại thần công quỷ phủ nào mới có thể tạo ra được chứ?” Hai người họ lải nhải không ngừng, đợi Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh xuống xong, hai người họ lại im lặng, sau đó ở bên cạnh dốc hết sức tìm kiếm, chỉ để đảm bảo an toàn cho Ngô Lão Cẩu.

Họ đúng là không bận tâm đến mạng sống của mình, Vương Diệp thấy hai người họ như vậy, không khỏi cười lắc đầu.

Khi anh đang suy nghĩ, Ngô Lão Cẩu cũng mở miệng nói với Vương Diệp: “Chỗ này xem ra cũng chẳng có gì kỳ lạ.” Cứ tưởng sẽ tìm thấy thứ gì đó kỳ quái ở đây, kết quả xung quanh đều là tường vách.

Tuy là một hang động tự nhiên, nhưng họ chẳng thu hoạch được gì bên trong, hơn nữa khi sờ vào vách đá, cảm nhận được cũng là lớp đất đá dày cộp.

Trong chốc lát, Ngô Lão Cẩu cũng có vài phần oán trách với Vương Diệp, nhưng Vương Diệp lại không muốn giải thích với ông.

Dưới ánh mắt của Ngô Lão Cẩu, anh ngẩng cằm lên, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Đừng căng thẳng, tôi có thể giải quyết những vấn đề này, ông cứ tin tôi là được.” Lời này nói không giả, Ngô Lão Cẩu nghe xong khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt lại trở nên phức tạp.

Vì lý trí đang nói với Ngô Lão Cẩu rằng, mọi chuyện không nhất định sẽ như Vương Diệp nói.

Khi ông đang suy nghĩ, Vương Diệp cũng gõ gõ mặt đất, ngay sau đó nằm xuống đất.

Chương 1533

Anh đã xem qua tình hình đại khái của hang động này, bên trong không thể cho anh bất kỳ cơ hội tiến lên nào.

Vì vậy anh phải tự mình tìm cơ hội, cơ hội có thể ở dưới chân.

Họ phải kịp thời tiến vào mộ thất trước khi ngọn núi phía trước dần biến mất, nếu không họ sẽ giống như những hồ nước đã biến mất kia, tan biến giữa trời đất này.

Khi Vương Diệp đang suy nghĩ, trong ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp.

Cứ như vậy, anh yên lặng lắng nghe động tĩnh dưới chân.

Mọi người thấy Vương Diệp như vậy, lại vội vàng đứng yên tại chỗ, không dám đi qua quấy rầy anh.

Thời gian trôi đi, rất nhanh Vương Diệp đã nghe thấy động tĩnh bên trong.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, Vương Diệp vẫy tay.

Trương Khởi Linh vội vàng đi tới, lấy ra chiếc xẻng trong tay.

Nhưng Vương Diệp nhìn chiếc xẻng lại dở khóc dở cười lắc đầu.

“Cái này không đủ.” Nói xong những lời này, anh liền mở ba lô của mình ra.

Trong vài lần thám hiểm, Vương Diệp đã rõ ràng nhận ra năng lực và trang bị của mình tỉ lệ nghịch, vì vậy trang bị nhất định phải theo kịp, nếu không anh dù có năng lực đến đâu cũng không thể giải quyết những rắc rối đó.

Anh lấy ra một cái máy khoan, dưới ánh mắt của mọi người, anh trực tiếp bắt đầu khoan đất.

Động tác của anh quá nhanh.

Hai người kia nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Ngô Lão Cẩu cũng không ngoại lệ, Trương Khởi Linh càng vẻ mặt phức tạp nói: “Anh lại mang theo thứ này vào.” Trương Khởi Linh cảm thấy Vương Diệp thật sự có bản lĩnh, trong chốc lát không khỏi giơ ngón cái lên khen ngợi.

Nghe lời Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười.

Hai người bên cạnh nhìn Vương Diệp, một lúc lâu sau, họ khẽ lắc đầu nói: “Thật sự khó tin, anh lại có năng lực như vậy.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp hít một hơi khí lạnh.

Nghe những lời như vậy, Vương Diệp chỉ qua loa cười một tiếng.

Anh quá đỗi bình tĩnh, thậm chí còn không coi những lời khen ngợi của những người này là gì.

Rất nhanh, Vương Diệp đã đào ra một lối đi nhỏ.

Lối đi đó dường như là tự nhiên hình thành, hai người kia không khỏi vui mừng, nhưng Ngô Lão Cẩu lại không kích động như họ, mà nhìn Vương Diệp trước mắt, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Cậu chắc chắn chúng ta đi dọc theo chỗ này, thật sự có thể đến được mộ thất sao?” Ông làm sao lại cảm thấy kỳ quái vậy?

Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp cũng cười, liền dứt khoát nói với mọi người: “Các người không tin thì tôi cứ xuống xem tình hình trước.

Tóm lại, tôi sẽ dùng tính mạng đảm bảo nói cho các người biết, bên dưới không có vấn đề gì.” Những lời như vậy cũng chỉ có Vương Diệp mới nói ra được, anh chính là một kẻ điên đích thực.

Khi mọi người đang suy nghĩ, trong ánh mắt cũng tràn đầy phức tạp.

Nhưng họ không biểu hiện ra, mà cười khẽ gật đầu, cứ thế nhìn Vương Diệp từng chút một rơi xuống.

Rất nhanh, Vương Diệp đã rơi xuống đáy.

Nghe Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu.

Cứ thế, họ chầm chậm trượt xuống.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã tụ tập ở chỗ này, chen chúc nhau.

Dù sát cạnh nhau nhưng trên mặt không hề có vẻ chán ghét, ngược lại còn đầy vẻ háo hức nói.

"Hình như chúng ta sắp đến mộ thất rồi." "Lần này thật khiến người ta vui mừng." Ngô lão Cẩu vừa dứt lời cảm thán, hai tên thủ hạ gầy gò bên cạnh đã hớn hở nói.

"Nếu không nhầm, chúng ta hẳn là sẽ tìm thấy những người bị thương rất nhanh, thậm chí cứu họ ra ngoài." Nhưng Vương Diệp khi nghe họ nói, rõ ràng thấy vẻ mặt Ngô lão Cẩu xịu xuống.

Ông ta dường như có tâm sự, nhưng lại không thể hiện ra, chỉ cười ha hả hùa theo lời hai tên thủ hạ.

Nếu không phải ánh sáng đèn pin không chiếu vào mặt Ngô lão Cẩu, có lẽ những người khác đã sớm nhìn thấy biểu cảm của ông ta rồi.

Vương Diệp vì thị lực tốt nên đã phát hiện ra, nhưng không nói cho mọi người biết, mà nhấc chân bước về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, cậu dừng bước, đó quả nhiên là một mộ đạo, nhưng bên trong lại tràn ngập hơi nước.

Vừa đưa tay chạm vào, Vương Diệp sờ thấy toàn là khí ẩm ướt trơn trượt.

Nhìn những người bên cạnh, Vương Diệp không khỏi mở miệng nhắc nhở.

“Bên trong vấn đề nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ, nhưng bây giờ chúng ta buộc phải đi qua, không đi thì có lẽ sẽ toi đời.” Nói xong, cậu trực tiếp dẫn mọi người nhảy xuống.

Kết quả bên trong nóng đến nỗi cậu toát mồ hôi đầm đìa.

Những người khác thấy Vương Diệp nhảy xuống nhanh như vậy, cũng theo đó nhảy xuống, trơn tuột lăn tròn trong mộ đạo.

Nhưng mộ đạo phía trước thật sự quá nóng, họ rất nhanh đã không chịu nổi.

Trong lúc họ cởi quần áo, Vương Diệp quan sát môi trường xung quanh, cuối cùng áp tai vào vách tường.

Cậu thừa nhận, đây là một mộ đạo, có thể dẫn mọi người đi xa hơn.

Nhưng có những mộ đạo định sẵn là đường cụt.

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp vội vàng nói với mọi người.

“Đừng vội cởi quần áo, chúng ta e rằng còn gặp phải phiền phức khác.” Nghe cậu nói, mọi người lại gật đầu lia lịa, sau đó, theo lời cậu mà mặc lại quần áo.

Mặc dù nơi đây nóng không chịu nổi, nhưng Vương Diệp rất nhanh lấy ra mũi khoan của mình, cưỡng ép mở ra một con đường.

Con đường đó là do Vương Diệp không ngừng khoan đục mới dần dần xuất hiện.

Vương Diệp tuy vui mừng, nhưng những người khác nhìn thấy lại không khỏi cau mày nói.

“Chúng ta sao lại cảm thấy hơi kỳ lạ?” “Phải đó, cậu làm vậy hình như không ổn lắm.” Họ vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại không khỏi liếc mắt trắng dã, sau đó đầy vẻ khinh thường nói.

“Nói mấy lời này có ý nghĩa gì?” Cậu càng như vậy, sắc mặt những người kia càng phức tạp.

Thật sự không còn cách nào khác, họ chỉ đành lặng lẽ đi theo sau Vương Diệp.

Đi chưa được bao lâu, họ cũng phát hiện phía sau dường như truyền đến vài âm thanh kỳ lạ, và không khí cũng như nhiệt độ ở đây đang dần hạ xuống, không còn ẩm ướt như mộ đạo vừa nãy, mang lại cho họ một cảm giác vô cùng khó chịu.

Trong mộ đạo đó, cảm giác của họ giống như nhảy vào một căn phòng đầy sương mù, thậm chí tương đương với việc nhảy xuống nước, nhưng họ vẫn có thể hô hấp, chỉ là cả người vô cùng khó chịu.

Vương Diệp cũng đã hiểu rõ tình hình bên trong, nên mới dùng mũi khoan của mình, cưỡng ép mở ra một con đường.

Không ngờ khi mở ra con đường này, Vương Diệp cũng nhìn thấy một mộ đạo dài hun hút kéo dài ra.

Trong mộ đạo này không có hơi nước, không khí và nhiệt độ vẫn lạnh như thường lệ, tràn ngập khắp mọi ngóc ngách, mặc dù bên trong không quá ẩm ướt.

Nhưng khi đi, Vương Diệp vẫn rất cẩn thận, nhìn những người bên cạnh.

Cậu không khỏi nhắc nhở nói.

“Mấy anh chờ một chút, để tôi đi trước rồi các anh hãy xuất phát.”

Cậu không chỉ chu đáo, mà còn vô cùng tỉ mỉ.

Hai tên thủ hạ của Ngô lão Cẩu nghe lời Vương Diệp nói, trong lòng lại cảm động khôn xiết, nhưng không nói gì để làm phiền Vương Diệp, mà để Vương Diệp nhấc chân bước qua.

Đi chưa được bao lâu, Vương Diệp dừng bước, mộ đạo phía trước coi như an toàn, hơn nữa khi cậu áp sát xuống đất lắng nghe tiếng vọng, cậu có thể nghe thấy tiếng vọng va đập liên tục dọc theo các bức tường bốn phía của mộ đạo.

Rõ ràng, đây là một mộ đạo thật sự, may mà cậu đã quyết đoán khai phá ra một lối đi, nếu không họ ở trong đường hầm chết vừa nãy, chắc chắn sẽ nghẹt thở mà chết, trong tình huống như vậy, con người sẽ không tự chủ được mà thả lỏng.

Bởi vì sự ấm áp sẽ tạo cho con người một ảo ảnh.

Giống như trời nóng không muốn ăn cơm vậy, vì có đủ nhiệt lượng.

Sự ấm áp bên ngoài tương đương với nhiệt lượng này, sẽ khiến họ vô thức thả lỏng, thậm chí không để tâm đến mọi thứ xung quanh, và quan trọng nhất là nơi đó cũng không có bất kỳ nguồn nước nào, chỉ có không khí ẩm ướt đang lan tỏa mà thôi.

Họ sẽ vô thức dừng lại, thậm chí nghỉ ngơi, ở lại càng lâu, não bộ của họ sẽ thiếu oxy, dẫn đến ý thức mơ hồ, thậm chí phán đoán sai lầm.

Nếu không phải cậu dứt khoát đưa những người này đến đây, có lẽ mọi người đã thật sự toi đời rồi.

Vương Diệp trong lúc suy tư, cũng quay đầu nhìn những người phía sau, kể lại những điều này, hy vọng họ có thể lấy đó làm bài học, lần sau gặp phải tình huống tương tự, nhất định phải kịp thời đưa ra phương án giải quyết, chứ không phải dậm chân tại chỗ.

Cứ mãi chần chừ thì không giải quyết được vấn đề.

Nhưng những người kia thấy vẻ mặt Vương Diệp, lại không nhịn được mở miệng trêu chọc cậu nói.

“Nói thật, chuyện này thực ra cũng chẳng có vấn đề gì lớn.” “Chẳng lẽ chuyện này có thể gây ảnh hưởng lớn cho chúng ta sao?” Nghe những lời đó, Vương Diệp không khỏi cau mày.

Cậu còn chưa kịp hỏi kỹ, Ngô lão Cẩu đã giáng cho hai tên thủ hạ bên cạnh mỗi đứa một cái tát tai.

Động tác dứt khoát gọn gàng, trực tiếp khiến hai tên thủ hạ ngậm miệng, còn Ngô lão Cẩu chỉ nhếch cằm, lạnh nhạt nói.

“Hai tên này đầu óc có vấn đề, cậu đừng chấp chúng.

Chuyện này là tôi làm chưa tốt, nhưng tôi có thể đảm bảo sau này sẽ không xảy ra tình huống như vậy.” Nghe Ngô lão Cẩu nói, Vương Diệp nhẹ nhàng gật đầu.

Cậu không nói gì thêm, mà nhìn mọi người nói.

Chương 1534

“Thôi được, bây giờ tiếp tục đi về phía trước thôi!” Hai tên thủ hạ kia hơi tự đại một chút, nhưng sinh tử đối với họ bản thân vốn không quan trọng.

Chỉ là bây giờ Vương Diệp nhấn mạnh sinh mệnh quý giá, cũng khiến hai tên thủ hạ này không khỏi cảm thấy buồn cười, bởi vì họ đã đến đây rồi, sinh mệnh dù có quý giá đến mấy, thì họ cũng không thể đấu lại những thứ quỷ quái ở đây.

Dù nghĩ vậy, nhưng họ cũng không thể hiện ra ngoài.

Và bây giờ, dưới mệnh lệnh của Vương Diệp, họ cũng nhấc chân, từng bước từng bước đi về phía trước.

Mộ đạo trông có vẻ đáng sợ một chút.

Nhưng có Vương Diệp dẫn đường ở đây, họ cũng không cảm thấy điều này đáng sợ đến mức nào.

Đi chưa được bao lâu, Ngô lão Cẩu đột nhiên đập một cái vào đùi mình, rồi mở miệng nói với Vương Diệp.

“Tôi cảm thấy hơi mệt rồi, hay là dừng lại nghỉ một lát đi!” Dù sao mộ đạo này cũng không có cơ quan nguy hiểm, họ nghỉ ngơi chốc lát ở đây cũng không có vấn đề gì lớn.

Lời Ngô lão Cẩu vừa dứt, Vương Diệp do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Cứ thế, mấy người họ ở đây yên lặng nghỉ ngơi.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh, Vương Diệp nhìn về phía đỉnh đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ phức tạp và kỳ lạ.

Ở phía đỉnh đầu dường như có vẽ thứ gì đó, cậu còn chưa kịp nhìn kỹ, Trương Khởi Linh đã tiến đến bên cạnh cậu, thì thầm như một kẻ điên.

"Cậu có nghe thấy âm thanh gì kỳ lạ không?" Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp chỉ cảm thấy khó hiểu.

Cậu cau mày, vẻ mặt phức tạp.

Chưa kịp đáp lại Trương Khởi Linh, gã này lại mở miệng trêu chọc Vương Diệp nói.

"Cậu chắc chắn không nghe thấy, âm thanh đó chỉ có tôi nghe thấy, thật khó tưởng tượng nó lại cứ thế quấy rầy tôi mãi." Trương Khởi Linh vừa nói vừa ôm lấy tai mình.

Vương Diệp thấy gã như vậy, nhìn vào mắt gã cũng không khỏi bật cười.

"Cậu đã bị thứ đó mê hoặc rồi, bây giờ nhắm mắt lại, muốn sống sót thì nghe lời tôi." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, cứ thế ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Gã kiên nhẫn nghe theo chỉ dẫn của Vương Diệp, nhưng sau khi gã nhắm mắt lại, Vương Diệp thực sự không làm gì cả.

Và âm thanh đó càng lúc càng lớn, Vương Diệp bảo Trương Khởi Linh đừng mở mắt, chỉ trong chốc lát, Trương Khởi Linh thật sự đã chịu đựng được.

Nhưng khi âm thanh đó dần yếu đi, Trương Khởi Linh lại nghe thấy nó nói sẽ quay lại tìm gã, nghe những lời như vậy, Trương Khởi Linh chỉ cảm thấy khó tin.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh không khỏi cau mày.

“Cậu nói xem rốt cuộc chuyện này là sao?” Vì sao thứ đó cứ quấn lấy gã không buông, giống như oan hồn vậy, rõ ràng Trương Khởi Linh không hề có quan hệ gì với nó.

Trong lúc Trương Khởi Linh suy tư, trên mặt gã cũng đầy vẻ vô tội và phức tạp.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ khẽ cười.

“Ai mà biết được?

Dù sao bây giờ không còn quấn lấy cậu nữa là được rồi.

Cậu thấy đấy, bây giờ cậu đã trở lại bình thường, mắt cũng có thể nhìn chúng tôi một cách bình thường, chứ không còn như vừa nãy cứ mãi trong trạng thái xuất thần.” Lời này không phải nói bừa đâu.

Trương Khởi Linh nghe thấy, sắc mặt dần trở nên phức tạp, sau đó đầy vẻ kỳ quái nhìn Vương Diệp nói.

“Vừa nãy tôi thật sự có xuất thần sao?

Chắc là không đâu, thứ này có thể là cậu hiểu lầm.” Gã vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nhưng Vương Diệp lại không đáp lời gã.

Nhìn xung quanh, Vương Diệp không khỏi bước về phía trước mấy bước.

Lúc này, cậu cũng nghe thấy âm thanh đó.

Trương Khởi Linh không nghe thấy, nhưng Vương Diệp lại miêu tả âm thanh đó.

Là một người phụ nữ đang hát, giọng hát vô cùng hay.

Nhưng khi nghe thấy ở nơi này, lại luôn có một cảm giác ma quái bất chợt.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp còn chưa kịp kể, Ngô lão Cẩu đã đi đến bên cạnh cậu, sau đó hạ giọng nói.

“Nghe thấy âm thanh đó không đáng sợ, đáng sợ là chú ý lực của cậu đều bị âm thanh đó thu hút.

Cậu phải nhớ, không thể bị nó dẫn dụ, cậu phải giữ bình tĩnh, lý trí, ý chí phải đủ kiên định.” Nghe lời ông lão nói, Vương Diệp phản ứng lại, vội vàng gật đầu đồng thời yên lặng nhìn xung quanh.

Âm thanh đó tuy vẫn còn vang lên, nhưng đúng như lời ông lão nói, cậu đã đủ lý trí rồi.

Rất nhanh, âm thanh đó ngoài việc vang lên bên tai, không còn mang đến cho cậu bất kỳ sự quấy rầy nào nữa, Vương Diệp cũng không khỏi bật cười.

Nhìn xung quanh, cậu nhấc chân bước về phía trước hai bước, rồi vẫy tay với những người khác nói.

“Mau theo kịp đi.” Nghe cậu nói, hai tên thủ hạ của Ngô lão Cẩu tuy gật đầu đồng ý đi theo, nhưng vừa mới bước lên phía trước một lúc, mọi người đã nhìn thấy một cái bẫy khổng lồ xuất hiện.

Cái bẫy đó là một cái hố khổng lồ, nhưng họ không chú ý, vừa giẫm xuống, một người trong số đó nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng kéo giật lại phía sau, giữ lấy đồng đội của mình.

Mặc dù đồng đội bị hắn dọa giật mình, nhưng vẫn lợi dụng lực phản tác dụng kéo hắn lên, cứ thế cái hố sâu đó dưới ánh mắt của mọi người, dần dần hiện nguyên hình.

Vì Vương Diệp vẫn còn đang nghĩ về chuyện âm thanh, khiến cho hai tên thủ hạ của Ngô lão Cẩu đi rất nhanh.

Ngay lúc này, khi tình huống đó xuất hiện, Vương Diệp cũng lập tức đến bên cạnh hai người họ.

“Sao lại xảy ra chuyện này?” Cậu vừa nói vừa nắm tay hai người.

Hai người lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào, nhưng nhìn cái hố sâu xa xa, hai người họ vẫn không hề né tránh mà nói với Vương Diệp.

“Cậu đừng bận tâm mấy chuyện đó nữa, mau xem phải giải quyết phiền phức này thế nào đi!” “Phải đó, thứ đó lợi hại hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Hai người họ thận trọng nói.

Vương Diệp suy nghĩ một chút, dứt khoát bước tới.

Nhìn cái hố sâu phía trước, sắc mặt Vương Diệp cũng không khỏi trở nên phức tạp.

Quả thực hơi đáng sợ một chút, nhưng cậu không hề sợ hãi, mà lấy ra cây côn của mình, sau đó thăm dò xuống dưới, xác định cái hố này chỉ sâu nửa mét, Vương Diệp không khỏi bật cười.

“Sợ gì, nông thế này thôi mà, không cần lo, đây là chuyện nhỏ.” Trong lúc nói, cậu lại thu cây côn trong tay về, nhưng khi đèn pin chiếu xuống, Vương Diệp cũng lập tức đứng sững tại chỗ.

Không ai ngờ rằng ở nơi đó lại có một cỗ quan tài.

Khi Vương Diệp nhìn thấy, cả người cậu rơi vào trạng thái mơ màng.

Ngô lão Cẩu đi tới thấy Vương Diệp im lặng không nói gì lại không nhịn được hỏi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Vương Diệp sao lại bình tĩnh như vậy?

Ngô lão Cẩu nghĩ mãi không hiểu, nhưng Vương Diệp nghe thấy câu hỏi của ông ta, lại cứng ngắc quay đầu nhìn ông ta nói.

“Tôi thật sự không dám tin mình lại nhìn thấy thứ như vậy.” Cậu vừa nói vừa hít một hơi thật sâu.

Ngô lão Cẩu nghe thấy, nhìn kỹ một cái, lập tức cả người đều ngây dại, ông ta không ngờ trong cái hố sâu đó lại là một nữ thi kỳ lạ.

Nữ thi cứ thế nằm ở bên trong.

Và điều đáng sợ nhất là làn da của nó, không hề có dấu hiệu thối rữa.

Nó dường như vừa mới chết.

Nhưng trên người nó lại mặc quần áo của người xưa.

Cho dù nói thế nào, chuyện này cũng không ổn chút nào.

Từ những nơi khác lại truyền đến tiếng chuông kỳ lạ.

Nghe những âm thanh đó, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn sang.

Không ngờ thi thể trước mặt này lại chầm chậm chìm xuống.

Những người khác thấy không ổn, vội vàng lấy dây thừng kéo Vương Diệp lên.

Vương Diệp tuy bị họ kéo lên, nhưng thi thể kia cứ thế rơi xuống vực sâu, và khi nó rơi xuống, Vương Diệp cũng rõ ràng thấy nó mở mắt, cứ thế yên lặng nhìn chằm chằm vào mình.

Dù chỉ một giây đó, nhưng cũng khắc sâu vào tâm trí Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp cứ thế đứng sững tại chỗ, những âm thanh ồn ào xung quanh dường như trở thành vật trang trí, không làm phiền cậu chút nào.

Cậu cứ nhìn người phụ nữ đó, cho đến khi cô ta biến mất, một giây đó dường như kéo dài nửa thế kỷ, nhưng lại vô cùng ngắn ngủi.

“Cậu sao lại đứng sững ra đó?” Ngô lão Cẩu đẩy cánh tay Vương

Diệp, trên mặt đầy vẻ quan tâm và bất đắc dĩ.

Người phụ nữ kia tuy đã rơi xuống, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến họ đâu.

Trong lúc Ngô lão Cẩu suy tư, Vương Diệp nghe ông ta nói cũng chỉ cười cười, cậu không kể chuyện người phụ nữ đó ra, mà nhìn đường hầm phía trước, do dự một lát, Vương Diệp lại dẫn những người này đi tiếp.

Nơi đây quả thật có một cái hố sâu, nhưng nó chỉ có khu vực nhỏ đó.

Khi Vương Diệp bước qua, trên mặt cậu vẫn mang theo vài phần áy náy.

Chương 1535

Những người khác tuy theo kịp bước chân cậu, nhưng vẫn lác đác hỏi.

“Làm vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” “Sao lại cảm thấy không ổn lắm?

Vạn nhất…” Lời họ còn chưa dứt, Vương Diệp đã ra hiệu im lặng.

Thấy Vương Diệp không cho họ nói, hai người kia cũng im bặt.

Ngô lão Cẩu liếc cậu một cái, rồi nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trương Khởi Linh tuy có chút căng thẳng hoảng loạn, nhưng trạng thái rõ ràng đã tốt hơn nhiều, không còn ngơ ngác nhìn xung quanh như vừa nãy.

Trong lúc Ngô lão Cẩu suy tư, Vương Diệp thấy vẻ mặt Trương Khởi Linh, lại không nhịn được nhìn hai người bên cạnh nói.

“Hai anh vừa nãy có nhìn thấy cái thi thể kia không?” Theo lẽ thường, cái hố sâu đó là do họ phát hiện trước.

Họ lẽ ra phải nhận ra trước Vương Diệp, nhưng lời Vương Diệp vừa nói ra, hai người kia lại thấy khó hiểu.

“Thi thể?

Ở đây làm gì có thi thể nào, cậu không phải đang nói mơ đấy chứ?” “Phải đó, chỗ vừa nãy không phải chỉ là một cái hố thôi sao?” Hai người họ hiển nhiên không biết chuyện thi thể, nhưng rõ ràng là họ đã kéo mình lên.

Họ làm sao có thể quên được?

Vương Diệp dừng bước, ánh mắt kiên định nhìn hai người trước mặt, vừa đưa tay kéo lấy cánh tay hai người họ, Vương Diệp cũng không khách khí nói.

“Hai anh chắc chắn biết, đừng có ở đây mà không thừa nhận, vừa nãy rõ ràng tôi bị hai anh kéo lên mà.” “Kéo lên gì chứ, cậu căn bản chưa từng rơi xuống mà, cậu người gì mà kỳ quái vậy?” Hai người lắc đầu, hất tay Vương Diệp ra, đồng thời đầy vẻ sốt ruột nói.

Nghe những lời như vậy, cả người Vương Diệp đứng sững tại chỗ, rõ ràng là không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Ngô lão Cẩu nghe thấy động tĩnh bên này, vội vàng đi tới hỏi.

Nghe Ngô lão Cẩu nói, Vương Diệp không khỏi cười cười, sau đó lắc đầu nói.

“Tôi cũng không biết phải nói thế nào?” Nói xong, cậu cúi đầu.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt cậu, lại đột nhiên mở miệng hỏi.

“Thứ cậu nhìn thấy có phải không giống với thứ chúng tôi nhìn thấy không?” Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp như thể tìm thấy đồng bọn, liền đầy vẻ kiên định nhìn Trương Khởi Linh, kết quả Trương Khởi Linh lại lắc đầu nói.

“Tôi không nhìn thấy thi thể đó.” Cho dù những lời như vậy nói ra sẽ khiến người ta nản lòng, nhưng Vương Diệp cũng không bận tâm, mà cười nói với mọi người.

“Nếu các anh thật sự không nhìn thấy, vậy tôi nghĩ cưỡng ép các anh cũng vô ích, chi bằng cứ tiếp tục đi về phía trước.” Nói xong, cậu trực tiếp nhấc chân bước tới, những người kia cũng ngơ ngác gật đầu theo, động tác và tư thế đều mang vài phần chai sạn.

Họ càng như vậy, Vương Diệp càng biết vấn đề của họ không đơn giản.

Trong lúc Vương Diệp suy tư, hai người kia đã đi theo Vương Diệp được một lúc lâu.

Cuối cùng dừng bước, hai người họ lại không nhịn được hỏi Vương Diệp.

“Cậu đi nhanh như vậy, không đợi Ngô lão Cẩu và Trương Khởi Linh sao, làm vậy sao mà được?” Hai người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Nhưng nụ cười của hai người họ lại vô cùng quỷ dị.

Vương Diệp nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị phát động công kích.

Khi nắm đấm đánh ra, hai người kia tuy ngã xuống đất, nhưng Ngô lão Cẩu và Trương Khởi Linh lại nhanh chóng bước tới, hai người cầm đèn pin, ánh sáng lắc lư qua lại, khiến Vương Diệp hoa mắt.

Nhưng có thể khẳng định, đó chính là hai người họ.

“Hai anh qua đây làm gì?” Giọng Vương Diệp mang theo vẻ sốt ruột.

Ngô lão Cẩu nghe thấy hơi bất đắc dĩ, liền nhìn hai người trước mặt Vương Diệp nói.

“Có lẽ chỉ là trúng tà thôi, cậu không cần ra tay nặng như vậy.” Ra tay nặng như vậy, Ngô lão Cẩu nhìn mà có chút xót ruột, dù sao cũng là thủ hạ của mình.

Nghe Ngô lão Cẩu nói, Vương Diệp chỉ cười qua loa một tiếng.

Cho dù ra tay nặng, thì sao chứ?

Hai tên này thân là thủ hạ của Ngô lão Cẩu, cũng nên hiểu rằng đã đến nơi như thế này thì phải giữ sự tập trung cao độ.

Chứ không phải như vừa nãy lại tơ tưởng linh tinh.

Khi Vương Diệp nói, thái độ thể hiện ra vô cùng nghiêm túc.

Ngô lão Cẩu nghe cậu phê bình, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

Hai người kia tuy đã tỉnh lại, nhưng ý thức vẫn mơ mơ màng màng, hiển nhiên việc trúng tà đó đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến họ.

Trong lúc bất đắc dĩ, Ngô lão Cẩu cũng lấy ra bình nhị oa đầu mình đã chuẩn bị, trực tiếp đổ vào miệng hai người họ.

Chỉ trong chốc lát, hai tên này đã tỉnh lại, Ngô lão Cẩu cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh nói.

“Vừa nãy cậu thật sự không nên làm vậy.” Hai người kia suýt nữa bị Vương Diệp đánh chết, nếu không phải Ngô lão Cẩu nghe thấy động tĩnh vội vàng chạy tới, có lẽ hai người họ thật sự đã bỏ mạng.

Nhưng Vương Diệp nghe Ngô lão Cẩu trách móc, lại không có nhiều biến động cảm xúc.

Cậu ấy quá bình tĩnh rồi, bình tĩnh đến mức hơi vô lý, Ngô lão Cẩu không còn cách nào với cậu, chỉ có thể nhìn cái hố sâu xa xa, sau đó hỏi Vương Diệp rốt cuộc đã nhìn thấy gì bên trong.

Những lời cậu ấy nói vừa nãy, Ngô lão Cẩu vẫn còn nhớ.

Nếu không phải vì Vương Diệp quá kỳ lạ, Ngô lão Cẩu cứ mãi suy đi nghĩ lại, có lẽ mọi thứ Vương Diệp nhìn thấy vừa nãy thật sự sẽ không có ai quan tâm nữa.

Trong lúc suy tư, Vương Diệp lại kể lại tình huống mình vừa gặp phải một lần nữa.

Ngô lão Cẩu nghe xong, cả người đều rơi vào trạng thái mơ màng.

Ông ta lắc đầu, vô thức muốn phủ nhận lời Vương Diệp, nhưng khi đối mặt với đôi mắt sạch sẽ, trong trẻo và nghiêm túc của Vương Diệp, Ngô lão Cẩu đột nhiên im lặng.

Vương Diệp làm sao có thể nói dối gạt ông ta chứ.

Chuyện này là thật, xem ra nơi đó thật sự có thứ gì đó.

Chỉ là ông ta và Trương Khởi Linh đều không nhìn thấy, chỉ có một mình Vương Diệp nhìn thấy, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Ngô lão Cẩu không nhịn được đau đầu, đứng tại chỗ thở dài than vãn hồi lâu, cuối cùng vỗ vai Vương Diệp nói.

“Vậy bây giờ chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước thôi, yên tâm, nếu có tình huống gì, cậu chỉ cần lấy rượu này cho chúng tôi uống là được, những tình huống khác đều không phải vấn đề lớn.” Đây là điều duy nhất ông ta có thể khuyên bảo, Vương Diệp gật đầu, không từ chối.

Cậu cất bình rượu đó đi, sau đó, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Vì có cái hố sâu vừa nãy, có lẽ là bài học từ sai lầm trước, đã gây ảnh hưởng nhất định đến Vương Diệp.

Lúc này Vương Diệp cầm cây côn trong tay, từng chút một gõ xuống đất, dẫn họ đi về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, mọi người lại đột nhiên dừng bước.

Và lúc này Vương Diệp thì cau mày, vẻ mặt phức tạp nói.

“Hình như có một cánh cửa ở đó, các anh cứ chờ ở đây, tôi đi xem tình hình bên kia.” Rõ ràng ở đây vẫn còn một số người đang chờ họ cứu viện, nhưng bây giờ ngoài việc chầm chậm dò dẫm trong con đường này, họ cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu không thì trong chớp mắt đã đến bên cạnh đồng đội rồi, thì họ cũng không bị mắc kẹt ở đây.

Trong lúc mọi người suy tư, trong mắt cũng thêm vài phần sốt ruột.

Trong quá trình Vương Diệp quan sát cánh cửa đó, hai người kia vẫn không kiềm chế được suy nghĩ trong lòng, cứ thế đến bên cạnh Ngô lão Cẩu.

Trên mặt họ mang vẻ phức tạp và kỳ lạ.

Ngô lão Cẩu thấy họ nhìn chằm chằm vào mình, lại không nhịn được cau mày.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Ông ta không hiểu rõ tình hình tâm lý của hai tên này, nếu hai người họ thật sự trúng tà, đến bây giờ vẫn không thể tỉnh táo lại, vậy Ngô lão Cẩu nhất định phải dùng phương pháp thỏa đáng hơn để giải quyết.

Và bây giờ, trong lúc Ngô lão Cẩu quan sát, lại không ngờ, hai tên này nghe câu hỏi của Ngô lão Cẩu, lại mơ hồ lắc đầu, sau đó thần sắc nghiêm trọng nói.

“Chuyện xảy ra khó nói lắm, nhưng chúng tôi thật sự muốn đi tìm đồng đội.” “Chúng tôi rất lo lắng cho tình hình của họ.” Hai người khi nói đến chuyện này, mắt không khỏi đỏ hoe, Ngô lão Cẩu nghĩ đến thủ hạ bị thương, trong lòng càng thêm khó chịu.

Ông ta há chẳng muốn sao?

Nhưng bây giờ vội vàng cũng không giải quyết được vấn đề.

Suy nghĩ một chút, Ngô lão Cẩu lại vỗ vai họ nói.

“Thôi được rồi, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi ở đây một chút.

Tình hình bên Vương Diệp giải quyết xong, mọi người cùng xuất phát chẳng phải tốt hơn sao, mắc gì phải vội vàng làm chuyện này chứ?

Vội vàng đâu có ăn được đậu phụ nóng đâu.

Và điều buồn cười nhất là, bây giờ cho dù họ có vội vàng chạy qua đó, thì sao chứ?

Vạn nhất lại như vừa nãy là tình huống trúng tà, xông thẳng lên đánh cho mấy người họ một trận, đến lúc đó chẳng phải toi đời sao.” Ngô lão Cẩu suy nghĩ khá nhiều, cân nhắc thận trọng, hai người trước mặt nghe thấy, cuối cùng gật đầu, đồng tình với lời Ngô lão Cẩu nói.

Sau khi Vương Diệp mở cửa, lại nhìn về phía sau lưng họ.

“Mau qua đây đi!” Rõ ràng cậu đang nói chuyện với Ngô lão Cẩu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng Ngô lão Cẩu, hành vi này khiến Ngô lão Cẩu vô thức quay đầu nhìn lại, Vương Diệp thấy động tác của ông ta, lại cười như không cười nói.

“Quay đầu nhìn lại sẽ thấy gì đây?” Trong giọng Vương Diệp mang theo chút khinh miệt.

Ngô lão Cẩu lắc đầu, ông ta không nhìn thấy gì cả, ngoài một mảnh tối đen, nơi đó không có gì hết, nhưng ngữ khí và thái độ của Vương Diệp khiến ông ta cảm thấy hơi sốt ruột.

Chương 1536

“Tôi sao lại cảm thấy cậu kỳ lạ vậy?” Cậu ta dường như đang gây sự vậy, Ngô lão Cẩu vừa nghĩ vừa càu nhàu hỏi Vương Diệp.

“Cậu có thể giải thích tình hình hiện tại của mình rốt cuộc là sao không?” Nhưng Vương Diệp lại không đáp lời ông ta.

Cậu đứng ở chỗ cửa, nhìn những bức tượng và hoa văn phía trên, Ngô lão Cẩu cũng đi tới, phía trên khắc họa tiết rồng phượng.

Nhưng không hiểu vì sao, những hoa văn này không hề sống động, mà lại mang một cảm giác chết chóc u ám, từ đầu đến chân, bao gồm cả thần thái và thần vận của những con rồng và phượng đó.

Ngay cả Ngô lão Cẩu, người đã sống gần hết đời, nhìn thấy cũng không khỏi cau mày, sau đó đầy vẻ ghét bỏ lùi lại mấy bước, đồng thời mở miệng nói.

“Cái này gọi là sao chứ?

Vì sao lại có chuyện như vậy xảy ra?” Những người kia bày ra thứ như vậy ở đây, thật sự ổn sao?

Ngô lão Cẩu nghĩ mãi không hiểu.

Vương Diệp nghe Ngô lão Cẩu nói, cũng chỉ cười qua loa một tiếng, cậu không trả lời, mà nhìn những người khác.

Mọi người thấy vẻ mặt Vương Diệp, còn chưa kịp nói gì, lại không ngờ, Vương Diệp trực tiếp vỗ vai họ, thần sắc lạnh nhạt nói.

“Nhìn kỹ đi, tình huống chúng ta đang gặp phải.” Điều này có thể giúp ích cho họ, mọi người nghe Vương Diệp nói, vội vàng gật đầu.

Dưới chân họ đạp lên là cầu thang, ngoài cầu thang ra, hai bên còn vẽ những bích họa khổng lồ.

Họ ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện là một cảnh tượng chết chóc u ám.

Mỗi ngóc ngách ở đây đều toát ra hơi thở tử vong, dường như là tử thần đang nói với họ đừng tùy tiện tiếp cận nơi này.

Mọi người không khỏi căng thẳng, ngay cả Ngô lão Cẩu cũng đang sợ hãi.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Ngô lão Cẩu không khỏi nói.

“Chúng ta bây giờ thật sự đi đúng đường rồi sao?” Lý trí mách bảo ông ta, Vương Diệp dường như chọn đại một con đường.

Nhưng chỉ có một con đường như vậy, Vương Diệp làm sao có thể chọn bừa chứ, vậy là ông ta nghĩ quá phức tạp rồi sao?

Cân nhắc những điều này, Ngô lão Cẩu cũng không nói thêm nữa.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Vương Diệp một cái, rồi nhìn Ngô lão Cẩu bên cạnh, dứt khoát nắm chặt nắm đấm nói.

“Tôi vẫn tin Vương Diệp hơn.” Nói xong câu này, Trương Khởi Linh mỉm cười với Vương Diệp, rồi trực tiếp đi xuống theo cầu thang.

Nhưng trong lúc gã đi, Vương Diệp cũng cầm ngọn đuốc trong tay nói với mọi người.

“Chúng ta không còn đường lui nữa rồi.” Nói xong, cậu liền trực tiếp theo kịp bước chân Trương Khởi Linh.

Mọi người nghe Vương Diệp nói, tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng từng bước đi theo cậu xuống dưới.

Đi chưa được bao lâu, cầu thang phía trước dường như không có điểm cuối, họ chỉ có thể không ngừng đi xuống.

May mà Vương Diệp đi rất nhanh, rất nhanh cậu đã đi đến mặt đất bằng phẳng, và vẫy tay gọi họ.

Nhìn về phía Vương Diệp, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Ngô lão Cẩu càng thêm vẻ mặt phức tạp nói.

“May mà chỉ có từng đó khoảng cách, nếu không cứ để tôi đi tiếp nữa, tôi e là phải ngủ một giấc mới có sức.” Ngô lão Cẩu nói đùa, hai tên thủ hạ bên cạnh nghe thấy vội vàng gật đầu.

Và lúc này Vương Diệp chỉ nhìn họ, đầy vẻ bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Được rồi, mau qua đây đi, đừng có lề mề ở chỗ đó nữa.” Cậu ta ghét nhất là kiểu nói chuyện thừa thãi này.

Ngô Lão Cẩu cười ngượng nghịu, vội vàng đi đến bên cạnh Vương Diệp.

Thế nhưng sau khi Ngô Lão Cẩu đi tới, ông ta cũng nhìn thấy, bên cạnh Vương Diệp có một bức tượng hình người.

Nhìn thấy thứ đó, Ngô Lão Cẩu không khỏi nhíu mày, ông ta vội vàng nhắc nhở Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp lại không hề hoảng hốt, cứ như thể mọi chuyện đã nằm trong dự liệu của cậu ta.

Thấy Vương Diệp có vẻ mặt như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi siết chặt nắm đấm nói: “Rốt cuộc là thế nào?

Sao cậu lại có vẻ không sợ hãi chút nào vậy?” Chẳng lẽ cậu ta không hề sợ hãi sao?

Ngô Lão Cẩu không thể hiểu nổi, chỉ tò mò tình hình hiện tại của Vương Diệp rốt cuộc là vì sao.

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp chỉ cười cười.

Cậu ta không thèm trả lời, mà nhấc chân tiếp tục đi về phía trước, đi chưa được bao lâu, những bức tượng đó cũng dần dần nhiều lên.

Ngoài ra, trên mặt những bức tượng đó còn có thêm vài phần sinh khí.

Cứ như thể chúng đã sống lại, hoàn toàn khác với cảm giác tử khí nặng nề mà họ đã thấy ở cầu thang.

Đều là những bức tượng và bích họa sống động như thật, nhưng những thứ này lại tràn đầy sức sống, cứ như giây tiếp theo sẽ thoát khỏi sự giam cầm của bức tượng mà tỉnh lại.

Những thứ như vậy mang lại ảnh hưởng không hề nhỏ cho Ngô Lão Cẩu.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngô Lão Cẩu không khỏi siết chặt nắm đấm.

Ông ta cẩn thận nói: “Cậu thật sự không muốn chia sẻ tình hình ở đây với tôi sao?

Nếu cậu không nói gì, vậy chúng ta tiếp theo phải sống sót thế nào đây?

Rõ ràng nơi này rất nguy hiểm.” Ngô Lão Cẩu nói là sự thật, Vương Diệp nghe xong cũng chỉ cười qua loa.

Cậu ta dừng bước, nhìn mọi người một cái, sau đó, vẫy tay nói: “Mau đi nhanh lên.” Từ đầu đến cuối, cậu ta không hề cùng chung suy nghĩ với Ngô Lão Cẩu, hai người cứ như đang nói chuyện ở hai thế giới khác nhau.

Ngô Lão Cẩu không còn cách nào, chỉ có thể đi đến bên cạnh Vương Diệp, kết quả nơi phía trước lại chắn ngang một cỗ kim quan tài.

Nhìn thấy cỗ kim quan tài đó, Ngô Lão Cẩu lập tức im lặng.

Nụ cười trên mặt Vương Diệp cũng dần dần biến mất.

Nhìn những người phía sau mình, Vương Diệp có vẻ mặt đờ đẫn nói: “Tôi còn tưởng mình có thể cố gắng bỏ qua tất cả, để chúng có thể không tồn tại, kết quả không ngờ thứ này lại đáng sợ đến vậy.” Cậu ta vừa nói vừa nghiến chặt răng, Ngô Lão Cẩu mới hiểu ra, thì ra Vương Diệp vừa rồi cố ý không để ý đến mình.

Nhưng cho dù Vương Diệp có đáp lại ông ta, thì cũng làm sao chứ, những thứ đó chẳng qua chỉ là những vật chết mà thôi, bất kể là tượng hay bích họa, Vương Diệp đều đã xem xét kỹ lưỡng một lượt, không có bất kỳ thông tin quan trọng nào.

Vì vậy Vương Diệp không hề tốn tâm tư vào những thứ đó.

Thấy Vương Diệp có vẻ mặt lạnh nhạt như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng hơi đau đầu, chỉ có thể nhìn hai tên thủ hạ phía sau mình nói: “Lấy chá chúc đỏ ra.” Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng mở quan tài, nhưng Vương Diệp lại vỗ vai ông ta nói: “Thứ này không thích hợp để ông làm vậy.” Nói xong, cậu ta lại nhìn hai tên thủ hạ của Ngô Lão Cẩu nói: “Đưa chá chúc cho tôi.” Nghe Vương Diệp nói, hai tên thủ hạ kia thật sự đã đưa đồ cho cậu ta, nhưng Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Vương Diệp không sợ sao?

Hay là cậu ta căn bản không quan tâm đến tất cả những thứ này?

Ngô Lão Cẩu không thể hiểu nổi, chỉ có thể nhìn Vương Diệp cẩn thận thắp chá chúc.

Khoảnh khắc chá chúc được thắp lên, trong mắt Vương Diệp cũng có thêm vài phần lạnh lùng và sắc bén.

Theo thời gian trôi đi, rất nhanh, Vương Diệp cầm khiêu côn đi đến bên cạnh quan tài.

Nhìn cỗ kim quan tài trước mặt, khiêu côn trong tay Vương Diệp vươn dài đến bên cạnh nắp, nhưng vẫn chưa mở ra, mặt Vương Diệp đã dần dần đen lại.

Cậu ta dường như nghe thấy tiếng gì đó, lại là giọng nói của người phụ nữ kia, nhận ra điều này, Vương Diệp không khỏi nghiến chặt răng, cho đến khi trong khoang miệng tràn ra mùi máu tanh, Vương Diệp mới dần dần buông lỏng.

Nhưng những người khác lại nhìn thấy, Vương Diệp với vẻ mặt dữ tợn dùng khiêu côn mở nắp quan tài.

Nhất thời, mọi người đều không biết phải làm sao, hai tên thủ hạ của Ngô Lão Cẩu, ban đầu còn muốn nói gì đó, nhưng vẻ mặt của Vương Diệp thật sự quá kinh dị.

Hai người họ đã không thể thốt nên lời.

Ngô Lão Cẩu cũng vậy.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngô Lão Cẩu do dự một lúc, liền trực tiếp nói với cậu ta: “Cậu thật sự không thể tỉnh táo hơn một chút sao?” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta.

Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp như nghe thấy chuyện cười vậy, cậu ta liếc mắt một cái, không thèm để ý đến Ngô Lão Cẩu.

Những người khác thấy Vương Diệp như vậy, lại không nhịn được hạ giọng hỏi: “Cậu thật sự không có vấn đề gì sao?” “Vì sao lúc nãy cậu mở quan tài lại có vẻ mặt như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cậu hãy chia sẻ với chúng tôi đi!” Bọn họ chỉ muốn hiểu thêm nhiều điều, muốn thông qua những điều này để giúp đỡ Vương Diệp.

Kết quả Vương Diệp lại mơ hồ lắc đầu: “Không có vấn đề lớn, cho dù có thì bản thân tôi cũng có thể giải quyết, cứ yên tâm đi, những thứ này không tạo thành uy hiếp đâu.” Cậu ta nói là sự thật, nhưng Ngô Lão Cẩu không muốn tin, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhìn Vương Diệp với vẻ mặt rầu rĩ nói: “Cậu không nên như vậy.” Trương Khởi Linh đang trách móc, nhưng Vương Diệp lại dường như bỏ qua.

Nhìn cây côn trong tay mình, lại nhìn quan tài trước mặt, Vương Diệp nhắm mắt lại, quyết định tự mình đưa tay vào.

Chỉ tiếc là tay cậu ta còn chưa đưa ra, giọng nói của người phụ nữ kia lại vang lên bên tai, lần này là tiếng hét chói tai, trực tiếp khiến Vương Diệp sợ đến trợn tròn mắt, mặt cậu ta cũng trắng bệch!

Ngô Lão Cẩu biết chuyện nhất định không ổn, vội vàng kéo Vương Diệp lại, ngay sau đó, lại nhìn về phía nắp quan tài, ông ta bật đèn pin chiếu vào bên trong.

Bên trong là một cỗ thi thể đã thối rữa, nhìn thấy thứ này, Ngô Lão Cẩu theo bản năng thở phào một hơi, đã là thi thể thối rữa, vậy thì vấn đề không nghiêm trọng, nhưng Ngô Lão Cẩu không ngờ hai tên thủ hạ của mình lại như phát điên mà chạy đến.

“Chá chúc sắp tắt rồi.” Hai tên thủ hạ co rúm lại hai bên, sau đó, vươn tay che chở ánh sáng yếu ớt của cây nến chá chúc.

Nghe lời nói của hai người họ, Ngô Lão Cẩu không khỏi nhíu mày.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, mặc dù cậu ta vẫn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Nhưng Ngô Lão Cẩu tin rằng Vương Diệp rất nhanh sẽ có thể trấn tĩnh lại.

Với ý nghĩ như vậy, Ngô Lão Cẩu không nói gì, mà chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Chương 1537

Theo thời gian từng phút từng giây trôi đi, rất nhanh, Vương Diệp dần dần tỉnh táo lại, nhưng, nắp quan tài trước mặt cũng đã bị Ngô Lão Cẩu vô tình đóng lại.

Khoảnh khắc nắp quan tài đóng lại, một âm thanh truyền đến khiến Vương Diệp không khỏi bật cười.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, Vương Diệp khẽ cười lắc đầu: "Xem ra đều chỉ là vấn đề nhỏ thôi." Nói xong câu này, cậu ta lại nhìn những người khác.

Nghe lời Vương Diệp nói, ba người kia cũng chỉ nhìn nhau.

Trương Khởi Linh do dự một lúc, liền trực tiếp nói với Vương Diệp: "Cậu thật sự không sao chứ?

Vừa rồi trạng thái của cậu rất tệ, tôi rất lo cho cậu, nếu cậu có thể chia sẻ mọi chuyện với tôi, thực ra, tôi có thể cùng cậu gánh vác." Trương Khởi Linh là thật lòng, nhưng Vương Diệp nghe xong lại cảm thấy buồn cười.

Dưới cái nhìn chăm chú của Trương Khởi Linh, cậu ta ngẩng cằm, sắc mặt lạnh nhạt nói: "Không có vấn đề gì cả." Không muốn chia sẻ, là vì bọn họ không thể hiểu được, huống hồ vấn đề này bản thân cậu ta đối mặt đã đủ khó khăn, huống hồ còn để ba tên gà mờ kia đối mặt.

Vương Diệp thật sự không đành lòng, nên đã chọn cách giấu giếm tất cả.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại nghiến chặt răng, vẻ mặt sắc bén nói với Vương Diệp: "Nếu cậu không nói, vậy thì khi cậu bất ngờ chết đi, chúng tôi lại phải bắt đầu từ đâu để điều tra, thậm chí là phòng bị đây?

Hay là nói ra đi, như vậy, mọi người cho dù không thể gánh vác, nhưng cũng có thể phòng bị.” Ngô Lão Cẩu quả thật là một nhân tài, lời nói ích kỷ như vậy lại thốt ra khỏi miệng, đúng như cậu ta đoán, Vương Diệp lập tức tức giận đến tái mặt, ngay sau đó thẳng thắn không chút che giấu nói: “Tôi bây giờ nói cho mấy người biết, vừa rồi tôi đã nghe thấy gì?” Cậu ta không hề giấu giếm chút nào, trực tiếp kể hết mọi chuyện, Ngô Lão Cẩu vừa nghe vừa hài lòng gật đầu, sau đó vỗ vai Vương Diệp nói: “Rất tốt, tôi thích người như cậu.” Nói xong, Ngô Lão Cẩu không nói thêm gì nữa.

Mọi người nhìn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu trước mặt, cũng không khỏi bật cười.

Ba người họ tuy bất lực, nhưng vào thời khắc này, có những chuyện luôn xảy ra bất ngờ như vậy, chỉ là Trương Khởi Linh khi nghe Vương Diệp nói xong, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh rất căng thẳng nói: “Cái thứ cậu vừa nói, tôi nghĩ tôi có lẽ có ấn tượng, vì tôi cũng nghe thấy, nhưng giọng nói đó quá xa tôi, tôi không dám khẳng định có phải nó không?” Kết quả Vương Diệp vừa rồi thật sự đã nghe thấy, vậy cũng có nghĩa là giọng nói đó là có thật.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không nghe thấy gì cả, nhìn hai tên thủ hạ của mình, Ngô Lão Cẩu rất sốt ruột nói: “Có phải vì tôi lớn tuổi rồi nên không nghe thấy không, hai người vừa rồi thật sự không nghe thấy gì sao?” Trên mặt Ngô Lão Cẩu mang vẻ sốt ruột và phức tạp.

Hai tên thủ hạ trước mặt nghe thấy, nhất thời rơi vào trạng thái mơ hồ.

Một lúc lâu sau, bọn họ mới khẽ lắc đầu, nói với Ngô Lão Cẩu:

“Nếu nghe thấy thì tốt rồi, đằng này lại chẳng để ý gì cả.” “Đúng vậy, ông cũng đừng hỏi chúng tôi nữa.” Lời nói của hai người họ vừa dứt, liền không thèm để ý đến Ngô Lão Cẩu nữa.

Thấy hai người họ như vậy, trong lòng Ngô Lão Cẩu cũng có chút bất lực, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, đồng thời nhìn về phía Vương Diệp.

Vương Diệp mặc dù và Trương Khởi Linh đều cùng nghe thấy, nhưng dưới sự an ủi của mọi người, cậu ta cũng dần dần bình tĩnh lại, đại khái là cảm thấy phiền phức trước mặt thực ra cũng không phức tạp đến vậy.

Suy nghĩ một chút, cậu ta vội vàng nói với mọi người: “Cho dù giọng nói đó có xuất hiện, nhưng thì sao chứ?

Tôi tin chúng ta có thể cùng nhau đối phó.” Nói xong câu này, cậu ta liền siết chặt nắm đấm, cổ vũ mọi người, những người kia đều bật cười, chỉ tiếc là quan tài trước mặt lại truyền đến tiếng “xì xào”, cứ như có người đang cưỡng chế mở ra vậy.

Ngoài ra, trên nắp quan tài còn dán vài lá phù chú, vừa rồi bọn họ vội vàng mở ra, không nhìn kỹ, bây giờ chú ý đến điểm này, những người này cũng vội vàng đi qua.

Khi mấy tên thủ hạ của Ngô Lão Cẩu đi qua xem, sắc mặt của hai người đã trở nên vô cùng khó coi.

“Đây là phù chú trấn áp quỷ hồn.” “Cái này là ý gì?” Hai người bọn họ nhận ra một số phù chú, nhưng có một lá phù chú thì bọn họ không nhận ra.

Lá phù chú đó vẽ rất sắc bén, bọn họ khi nhìn cũng không khỏi nhíu mày.

Ngô Lão Cẩu nghe lời bọn họ nói, vội vàng tiến lên, nhìn kỹ một chút, phát hiện thứ này không đơn giản, đang chuẩn bị xé xuống, không ngờ Vương Diệp lại ngăn tay ông ta nói: “Thứ này dùng để trấn áp tà túy, còn đáng sợ hơn cái gọi là trấn áp quỷ hồn nhiều.” Nếu tùy tiện xé xuống, chỉ sợ bọn họ sẽ vạn kiếp bất phục.

Nghe lời nhắc nhở của Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu gật đầu, không động chạm vào.

Nhưng âm thanh bên trong vẫn khiến bọn họ da đầu tê dại, cứ như đang giày vò thần trí của bọn họ vậy.

Mọi người không khỏi căng thẳng.

Vương Diệp nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, suy nghĩ một chút, liền vội vàng nói với Ngô Lão Cẩu: “Mấy người cứ tiếp tục đi về phía trước đi, tôi xem xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Nếu có vấn đề, tôi sẽ chạy cùng mấy người.” Cho đến lúc này, cậu ta vẫn muốn một mình đối mặt với tất cả.

Chứ không phải cùng những người khác gánh vác, cứ như làm vậy chẳng có ý nghĩa gì.

Mọi người không hiểu được suy nghĩ trong lòng Vương Diệp.

Đại khái là vì thật sự không còn cách nào, bọn họ chỉ có thể mở miệng nói với Vương Diệp: “Cậu đừng như vậy, chúng ta cùng nhau đối mặt.” “Đúng vậy, đều là chuyện nhỏ, cậu làm gì phải như vậy?” Bọn họ vây quanh Vương Diệp, ngay cả Trương Khởi Linh cũng với vẻ mặt không đồng tình mà nhìn Vương Diệp lắc đầu: “Không nên, cậu không nên làm những chuyện này.” Phiền phức và sóng gió là điều mọi người phải cùng nhau đối mặt, vì bọn họ cùng nhau đi vào đây, hơn nữa giữa bọn họ không có quá nhiều ngăn cách và vướng mắc lợi ích, nên hợp tác không thành vấn đề.

Thấy Trương Khởi Linh cũng đang khuyên nhủ mình, Vương

Diệp cuối cùng gật đầu, đồng ý cứ như vậy lẳng lặng nhìn quan tài trước mặt.

Trên mặt cậu ta tràn đầy vẻ phức tạp và nghiêm trọng, sau đó thời gian từng giây từng giây trôi đi.

Rất nhanh, quan tài trước mặt này, cứ như vậy bị người ta đẩy ra từng chút một.

Và Vương Diệp cũng nhìn thấy một thứ gì đó bò ra từ bên trong.

Đó là một con côn trùng màu đen.

Nó giống như Thi miết, nhưng lớn hơn Thi miết gấp mấy lần.

Giống như một con rùa già vậy.

Vương Diệp khi nhìn nó, thứ đó cũng đang nhìn Vương Diệp.

Nhưng khi ánh đèn pin chiếu vào bên trong, Vương Diệp cũng nhìn thấy cỗ thi thể bên trong đã biến mất.

Bọn họ không nên để thứ này bò ra, nhưng bọn họ lực bất tòng tâm, vì khoảnh khắc nắp mở ra, động tác thật sự quá nhanh.

Bọn họ hoàn toàn không thể phòng bị kịp, thật sự không còn cách nào, Vương Diệp chỉ có thể nói với ba người bên cạnh mình: “Mấy người lùi về phía sau đi.” Nghe lời Vương Diệp nói, ba người họ gật đầu.

Trương Khởi Linh tự động đi đến bên cạnh Vương Diệp, đây là sự ăn ý như mọi khi của hai người họ, cũng là điều mà hai người họ vẫn luôn tự hào.

Cứ như vậy, hai người họ lẳng lặng nhìn Thi miết trước mặt, cho dù trong quan tài không có gì cả, nhưng Thi miết này có thể ăn hết những thi thể bên trong, vậy thì chứng tỏ thi thể đó nhất định có vấn đề.

Mà con Thi miết này có lẽ cũng sẽ vì ăn thi thể đó, dẫn đến hình thái và cấu trúc có chút thay đổi, nếu tình huống này thật sự xảy ra, vậy thì bọn họ càng nên nghĩ cách giải quyết.

Vương Diệp trong khi suy nghĩ, Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt cậu ta, lại không nhịn được hạ giọng hỏi: “Chúng ta bây giờ cứ kiên nhẫn chờ đợi như vậy, thật sự có thể không?” Lý trí nói cho Trương Khởi Linh biết, không nhất định sẽ được.

Nhưng bọn họ dù sao cũng vẫn phải thử.

Cứ như vậy, Trương Khởi Linh và Vương Diệp kiên nhẫn chờ đợi.

Theo thời gian trôi đi, rất nhanh con Thi miết trước mặt này đã lao về phía bọn họ.

Vương Diệp vội vàng rút con dao trong tay ra, chém nó làm đôi.

Nhưng con Thi miết này cho dù bị chém làm đôi, nó vẫn có thể hoạt động tự nhiên.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, mọi người sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Trương Khởi Linh tuy cũng sợ hãi, nhưng lại không biểu hiện đặc biệt kinh hãi, ngược lại còn vỗ vai Vương Diệp, an ủi cậu ta nói: “Đừng sợ, chúng ta đều ở đây cả, chuyện này là chuyện nhỏ thôi, cứ yên tâm đi.” Trương Khởi Linh cười nói ra những lời như vậy, nhưng Vương Diệp khi lại cầm con dao trong tay, một lần nữa xông qua, lại hiểu ra, những chuyện này sẽ không đơn giản như Trương Khởi Linh nói.

Có những thứ thực ra là bọn họ quá ngây thơ rồi.

Vương Diệp trong khi suy nghĩ, thứ kia trước mặt lại bò tới.

Nó trông cực kỳ hung dữ, nếu không cũng sẽ không nhe nanh múa vuốt.

Vương Diệp nghe tiếng nó nhe nanh múa vuốt, lại nhìn thấy vẻ ngoài đáng sợ của nó, trong lòng tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn không chút khách khí xông tới.

Chỉ là con Thi miết trước mặt này, sau khi lại bị cậu ta chém làm đôi, Vương Diệp cũng nhận ra không ổn, thứ này vẫn có thể hoạt động, vậy thì có nên chặt đứt chân của nó không?

Vương Diệp vừa nghĩ vừa nắm chặt con dao trong tay, quyết định chặt đứt tay của nó.

Suy nghĩ của cậu ta không tồi, Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp đang bận rộn ở đó, sắc mặt cậu ta dần dần trở nên khó coi và phức tạp.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi đi, rất nhanh Vương Diệp đã chặt đứt con Thi miết kia.

Chỉ trong chốc lát, con Thi miết đó đã mất đi khả năng hoạt động, mặc dù vẫn không ngừng bò trên mặt đất, nhưng nó không còn bất kỳ uy hiếp hay gây hại nào.

Mọi người nhìn thấy cũng không khỏi bật cười.

Ngô Lão Cẩu nhìn Vương Diệp một cái, dứt khoát khen ngợi cậu ta nói: “Không tệ đó, tiểu tử.” Ông ta vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên, Vương Diệp nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, cũng chỉ cười qua loa, cho dù cậu ta làm khá tốt, nhưng thì sao chứ?

Con Thi miết trước mặt này không đơn giản như cậu ta nghĩ.

Vương Diệp trong khi suy nghĩ lại không nhịn được nhìn về phía xa.

Nơi đó có vô số tiếng la hét, nhưng những âm thanh đó đều bị làm yếu đi, khi truyền vào tai bọn họ, cứ như tiếng gió vậy.

Nhưng Vương Diệp biết đó là tiếng la hét.

Thính giác và thị lực của cậu ta không chỉ tốt hơn người bình thường, khả năng nhạy bén và phán đoán cũng vậy.

Nhìn Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu bên cạnh mình, Vương Diệp chỉ do dự một chút, liền trực tiếp nói với hai người họ: "Tôi thấy tình huống này không bình thường." Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, Ngô Lão Cẩu lại không ngờ, Vương Diệp trực tiếp lao về phía đó, ngoài ra, cậu ta còn mở miệng nói: "Mấy người mau theo kịp đi, tôi nghi ngờ đồng bọn của mấy người đang ở phía trước kia." Nghe những lời như vậy, Ngô Lão Cẩu và những người bên cạnh mình cũng không màng đến những thứ khác, trực tiếp đuổi theo.

Trương Khởi Linh cũng đi theo phía sau.

Cứ như vậy, bọn họ đến trước một cổng vòm, nhưng cổng vòm đó lại được làm bằng cửa đồng, ở giữa tuy có một khe cửa, nhưng Vương Diệp rất nhanh đã nhận ra không ổn, khe cửa đó cậu ta không thể mở được.

Nhìn những người bên cạnh mình, cậu ta rất căng thẳng nói: "Mấy người có thể giúp mở thứ này ra không?" Cậu ta vừa nói vừa cầm khiêu côn, cưỡng chế mở cửa.

Tiếng bên trong ngày càng rõ ràng, là tiếng những người kia đang cầu cứu, Vương Diệp nghe thấy, Trương Khởi Linh cũng nghe thấy một chút, Ngô Lão Cẩu càng là loáng thoáng nhận ra, nhưng lại không dám khẳng định, chỉ là nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu vội vàng gật đầu.

Cứ như vậy, Ngô Lão Cẩu cầm khiêu côn của Vương Diệp, bắt đầu cẩn thận cưỡng chế phá cửa ra, những người bên cạnh cũng đang giúp đỡ, theo thời gian trôi đi, rất nhanh cánh cửa trước mặt này đã được bọn họ mở ra.

Cửa tuy đã được mở, nhưng Vương Diệp nhìn tình hình bên trong, sắc mặt lại không khỏi trở nên phức tạp.

Ai cũng không ngờ, bên trong lại là một vùng sương mù dày đặc.

Ngoài những làn sương mù này ra, bọn họ còn nhìn thấy một tảng đá chặn ở ngay cửa ra vào, nếu không phải Vương Diệp tiến vào động chạm một chút, cậu ta thật sự không biết có một tảng đá chặn ở đó.

Chương 1538

Suy nghĩ một chút, Vương Diệp vội vàng mở miệng đáp lại những người kia: “Có phải có người đang kêu cứu không?” Lời nói này vừa ra, bên trong quả thật liền có từng đợt động tĩnh.

Nhưng những động tĩnh đó đều là dạng âm vọng truyền tới.

Ngô Lão Cẩu nghe không rõ, chỉ có thể biết ở đó có người đang trả lời câu hỏi của Vương Diệp, hiện giờ, nhìn Vương Diệp trước mặt, trên mặt Ngô Lão Cẩu ngoài sự sốt sắng ra, cũng không thấy những cảm xúc khác.

Vương Diệp vỗ vỗ vai ông ta, sau đó không chút khách khí nói: “Yên tâm, tôi sẽ giải quyết vấn đề ở đó.” Nói xong cậu ta liền đi về phía đó.

Thấy Vương Diệp đi vội vàng như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi nói: “Tình huống này hình như thật sự không bình thường, chúng ta có giải quyết được không?” Lý trí nói cho ông ta biết, hiện tại dựa vào năng lực của ông ta và Vương Diệp muốn đối phó những thứ này, thực ra vẫn còn khó khăn một chút, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, bọn họ còn có thể làm gì?

Không phải là cứ kiên cường đi tiếp sao?

Cứ như vậy, Vương Diệp dùng sức đẩy tảng đá ra, tảng đá tuy chậm rãi lăn đi, nhưng khi đi trong vùng sương mù dày đặc đó, áp lực tâm lý mang lại cho bọn họ cũng cực kỳ lớn.

Đặc biệt là Ngô Lão Cẩu, ông ta có chứng sợ bóng tối và không gian kín.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Ngô Lão Cẩu đi chưa được mấy bước đã bắt đầu thở hổn hển, Vương Diệp nhận ra không ổn, vội vàng nói với Ngô Lão Cẩu: “Nếu ông thật sự không chịu nổi, thì cứ chờ ở cửa đi, tôi sẽ đưa những người khác ra ngoài.” Vùng sương mù ở đây nhất định có vấn đề, Vương Diệp vừa mới bước vào một lúc, đã cảm thấy đầu óc mình dần nóng lên, tay chân lạnh ngắt.

Nghe lời cậu ta nói, Ngô Lão Cẩu vội vàng gật đầu.

Ông ta không miễn cưỡng bản thân, mà cùng hai người bên cạnh đi ra ngoài.

Nhưng Trương Khởi Linh lại kiên quyết đi theo phía sau Vương Diệp.

Cậu ta không yên tâm về Vương Diệp, chỉ muốn cùng Vương Diệp tiến lùi.

Chỉ là Trương Khởi Linh khi đi theo, tiếng kêu cứu bên trong lại biến mất.

“Cậu vừa rồi có nghe thấy âm thanh bên trong không?” Trên mặt Trương Khởi Linh mang vẻ cẩn thận và căng thẳng, rõ ràng là có tiếng kêu cứu truyền ra, nhưng khi cậu ta đứng ở cửa này, tiếng kêu cứu lại biến mất không chút dấu vết.

Lúc này, Trương Khởi Linh không khỏi căng thẳng.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp chỉ cười cười, sau đó sắc mặt lạnh nhạt nói: “Thả lỏng một chút, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, có tôi ở đây, những thứ này đều có thể giải quyết.” Cậu ta là thật lòng, Trương Khởi Linh nghe xong tuy gật đầu, nhưng sắc mặt không được tốt, khi đi theo Vương Diệp vào sâu hơn, Trương Khởi Linh cũng nghe thấy xung quanh truyền đến những tiếng động kỳ lạ, cứ như có máy bay ném bom nào đó đang bay qua đầu vậy.

Nhìn môi trường xung quanh, Trương Khởi Linh không khỏi siết chặt nắm đấm.

Vương Diệp nhìn ra sự sợ hãi của Trương Khởi Linh, lập tức nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta nói: "Nếu cậu thật sự sợ, chi bằng cứ ra ngoài đợi tôi đi!" Cậu ta không muốn miễn cưỡng Trương Khởi Linh.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh lại cười lắc đầu.

Những chuyện nhỏ này làm sao có thể làm khó được cậu ta chứ?

Trương Khởi Linh trước nay không hề sợ hãi những điều này.

Nhưng Ngô Lão Cẩu phía sau lại với vẻ mặt phức tạp nói: "Hai người có phát hiện ra điều gì bên trong không?" Lúc này, Ngô Lão Cẩu đã rõ ràng cảm thấy không ổn, toàn bộ cơ thể cứ như bị kéo sụp ngay lập tức vậy, không biết vì sao, những làn sương mù này mang lại cho Ngô Lão Cẩu cảm giác nghẹt thở.

Nhưng Ngô Lão Cẩu không thật sự nghẹt thở mà ngất đi, chỉ là cảm giác đó càng giống như bị rắn cắn một phát vậy, lúc này, Ngô Lão Cẩu không thể kiềm chế được mà ho khan.

Vương Diệp thấy ông ta đau khổ như vậy, trong lòng cũng không đành lòng, liền nói với Trương Khởi Linh bên cạnh: "Cậu chờ tôi ở đây một chút, tôi xem tình hình của ông ta." Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó, nhìn Vương Diệp đi đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

Nhìn người trước mặt, Vương Diệp rất phiền muộn: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ông lại thành ra như vậy?" "Ông không cảm thấy tay chân đều đang nóng lên sao?

Cái cảm giác nghẹt thở đó, ông không nhận ra sao?" Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp ngây người lắc đầu.

Quả thật có tay chân nóng lên, nhưng cảm giác nghẹt thở, cậu ta không hề nhận ra.

Hiện giờ, những điều Ngô Lão Cẩu nói, đối với Vương Diệp mà nói bản thân đã có chút khó hiểu.

Nhưng lời nói như vậy thốt ra, e rằng không hay lắm.

Suy nghĩ một chút, cậu ta lại nhìn Ngô Lão Cẩu nghiêm túc nói: "Đừng quá sợ hãi, đều là chuyện nhỏ thôi." Chỉ là sự an ủi của cậu ta lại khiến Ngô Lão Cẩu rơi vào bất lực.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu cứ như vậy nhắm mắt lại, không nói gì.

Vương Diệp cũng không thèm để ý đến Ngô Lão Cẩu nữa, mà nhìn tảng đá phía trước: "Vậy thế này đi, ông ở đây chờ, cái mặt nạ này ông cứ đeo vào, nó là chống độc." Một lát nữa Vương Diệp sẽ tìm cho ông ta một ít thuốc giải độc.

Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu gật đầu.

Cứ như vậy, ông ta ở đó ngoan ngoãn chờ đợi.

Lúc này Vương Diệp đi đến phía sau cánh cửa lớn.

Phía sau cánh cửa lớn tuy không có bất kỳ vật cản nào, nhưng lại không thể mở hết toàn bộ cánh cửa.

Bên cạnh có một tảng đá lớn chắn lại, nếu không phải Vương Diệp từ chỗ đó chui vào, có lẽ lúc này Vương Diệp vẫn còn đang đau đầu ở cửa.

Trương Khởi Linh thấy trên mặt Vương Diệp tràn đầy vẻ phức tạp và do dự, như đoán được suy nghĩ trong lòng cậu ta, liền vội vàng đi đến mở miệng nói: "Có chỗ nào tôi có thể giúp được không?" Trên mặt cậu ta mang vẻ tha thiết và kích động, đối mặt với câu hỏi của Trương Khởi Linh, Vương Diệp lại khẽ lắc đầu, sau đó nhìn tảng đá bên cạnh với vẻ mặt tiều tụy nói với Trương Khởi Linh: “Nếu nhất định phải giúp, thì tôi nghĩ cách duy nhất là dời tảng đá này đi, tảng đá không thể dời đi, thì chúng ta không thể đi vào được.” Quan trọng nhất là Ngô Lão Cẩu và mấy người bọn họ sẽ bị kẹt ở bên ngoài.

Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu không khỏi cảm động, sau đó, quay sang mấy người bên cạnh lớn tiếng quát mắng, bảo bọn họ đi giúp Vương Diệp, nghe Ngô Lão Cẩu quát mắng, những người kia gật đầu.

Bọn họ tuy đã đi tới, nhưng trên mặt lại mang vài phần uể oải.

Ngô Lão Cẩu vẫn đang trong cơn đau khổ giãy giụa.

Ông ta căn bản không phát hiện ra mấy tên thủ hạ của mình có vẻ mặt lêu lổng như vậy, nhưng Vương Diệp nhìn thấy, suy nghĩ một chút, cậu ta vội vàng nói với mấy người trước mặt: “Mấy người không cần qua giúp, những thứ này tôi tự mình có thể giải quyết.” Để đám người lêu lổng này ở bên cạnh làm vướng tay vướng chân, còn không bằng mình và Trương Khởi Linh nghĩ cách khác.

Nghe lời Vương Diệp nói, mấy người kia thở phào một hơi, cuối cùng gật đầu, vẻ mặt trêu chọc nói: “Nói thật, thực lực của cậu trong giới chúng tôi là nổi tiếng lừng danh, theo lý mà nói, những tình huống này cậu tự mình cũng nên giải quyết được chứ, làm gì mà nhất định phải để chúng tôi qua đây chứ?” “Đúng vậy, nếu không phải Ngô Lão Cẩu ra lệnh, chúng tôi căn bản sẽ không đến chỗ cậu đâu.” “Mỗi người đều nên làm tròn phận sự của mình, chứ không phải mình không làm xuể, lại để người khác giúp đỡ, giúp một lần thì thôi, giúp hai ba lần, cái này tính là gì chứ?

Cậu chi bằng đừng làm cái nghề này nữa đi.” Những người kia lầm bầm lèm bèm nói, trên mặt mang vẻ khinh miệt và khinh thường.

Không biết vì sao, sau khi trạng thái của Ngô Lão Cẩu trở nên tệ hơn, những người này của Ngô gia hình như cũng dần dần lộ ra bộ mặt thật của bọn họ, chua ngoa cay nghiệt, thích làm khó dễ người khác.

Vương Diệp nghe lời bọn họ nói, cuối cùng cười gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mấy người nói có lý, quả thật là tôi làm không đủ thỏa đáng, nhưng thì sao chứ?

Mấy người có thể nói rõ được điều gì?” Một câu nói như vậy, trực tiếp khiến những người kia rơi vào im lặng, bọn họ há miệng, cho dù có ý muốn tiếp tục tranh cãi với Vương Diệp, nhưng nghĩ đến việc tiếp theo vẫn phải dựa vào Vương Diệp lại rơi vào trầm mặc.

Vương Diệp lúc này làm sao có thể không biết bọn họ là một đám bạch nhãn lang chứ?

Cho dù có biết, thì có thể làm sao đây?

Bọn họ có thể mang lại ảnh hưởng gì?

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp không khỏi liếc mắt một cái.

Từ đầu đến cuối, cậu ta đều giữ vẻ mặt lạnh nhạt đó.

Những người kia thấy Vương Diệp có vẻ mặt như vậy, lại không nhịn được nhìn về phía xa.

Trên mặt bọn họ mang vẻ đăm chiêu và phức tạp: “Đúng rồi, chỗ đó sao trông tối thế?

Chắc không có quái vật nào ẩn nấp ở đó chứ?” “Nếu có, hai người dựa vào bản lĩnh xuất sắc của mình mà nói, chắc chắn có thể giải quyết được những thứ đó chứ?” “Đúng vậy, hai người trong giới là nổi tiếng có năng lực, nếu ngay cả chút phiền phức này cũng không đối phó được, vậy thì hai người sống còn có tác dụng gì chứ?” Không biết vì sao, lời nói của bọn họ ngày càng chói tai, ngày càng khó nghe, khi Trương Khởi Linh nghe thấy, nắm đấm đã siết chặt, cậu ta không kiềm chế được muốn tiến lên, dạy dỗ đám gia hỏa này một trận.

Cho dù không ra tay với bọn họ, thì ít nhất cũng phải xé nát cái miệng của chúng, để đám người này biết được mình cũng ngang ngửa với Vương Diệp về tính khí.

Nhưng lúc này Vương Diệp lại không hề lay động, thậm chí còn vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Đừng chấp nhặt với bọn họ làm gì." Nghe thấy lời này, Trương Khởi Linh gật đầu.

Nhưng trong mắt vẫn đầy thù hận, mấy kẻ kia thấy Trương Khởi Linh trừng mình thì không khỏi cười ha hả, sau đó, từng người một lè lưỡi, làm mặt quỷ về phía Trương Khởi Linh nói: "Nhóc con, có giỏi thì đối phó với chúng tôi đi chứ." "Thật nực cười, chúng tôi chẳng qua là mời hai người đến giúp một tay thôi, vậy mà hai người lại tự coi mình là nhân vật quan trọng, giờ lại bày đặt ra vẻ với chúng tôi, là ý gì đây?" "Hai người không sợ chúng tôi lên giang hồ bôi nhọ danh tiếng của hai người sao?" Bọn chúng thậm chí còn nói ra những lời đe dọa như vậy, trong lòng Trương Khởi Linh vừa tức giận vừa bất lực, nhưng Vương Diệp vẫn không nói gì, anh đang đẩy tảng đá khổng lồ kia, căn bản không thèm nghe mấy người này nói.

Mấy kẻ này cũng không biết Vương Diệp đang bận rộn, chỉ đứng bên cạnh nói lời cay nghiệt châm chọc.

Thấy bọn chúng có vẻ mặt như vậy, Trương Khởi Linh trong lòng tức giận, nhưng cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh Vương Diệp giúp đỡ, bởi vì so với việc tức tối với những kẻ đó, việc quan trọng hơn là phải mang lại sự giúp đỡ hữu ích cho Vương Diệp.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của cậu, cũng chỉ khẽ cười, sau đó vỗ vai cậu nói: "Mấy chuyện nhỏ này thôi mà, không cần quá lo lắng." Anh có thể đẩy tảng đá này ra, nhưng cái giá phải trả để đẩy nó là gì thì Vương Diệp không biết, chỉ là trong quá trình đẩy tảng đá này, Trương Khởi Linh lại nghe thấy những âm thanh giống như máy bay ném bom.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Trương Khởi Linh có chút căng thẳng nói: "Anh thật sự không nghe thấy tiếng máy bay ném bom đó sao?

Rõ ràng tôi đã chú ý rồi, thứ đó đáng sợ đến vậy mà." Trương Khởi Linh vừa nói vừa kéo tay Vương Diệp.

Nhưng Vương Diệp nghe thấy lời của Trương Khởi Linh, lại như nghe thấy một câu chuyện cười to lớn. "Không có mấy thứ đó đâu, đừng nghĩ lung tung nữa, bây giờ mau đẩy tảng đá ra, lát nữa là có thể đưa ông Ngô Lão Cẩu vào rồi." Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh không còn cách nào khác.

Chỉ đành chấp nhận số phận cùng Vương Diệp đẩy tảng đá này ra, mãi mới đẩy được tảng đá ra, lúc này Trương Khởi Linh cũng thấy một con đường hiện ra trước mặt, nhìn con đường, Trương Khởi Linh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn những người bên cạnh mình, Trương Khởi Linh đột nhiên lạnh mặt, cậu không chỉ một chút mà bài xích và phản cảm với những người này.

Nhưng mấy người đó vẫn không nhìn ra, vẫn cho rằng Vương Diệp và Trương Khởi Linh dễ bị bắt nạt.

Tuy nhiên, Trương Khởi Linh lại không thể bình tĩnh được như Vương Diệp.

Nhìn một trong số những kẻ đó, Trương Khởi Linh bước tới, chuẩn bị dạy cho hắn một bài học, nhưng Vương Diệp lại kéo tay cậu, thần sắc tang thương nói: "Cậu ra tay bây giờ chẳng có ích gì, chi bằng để bọn họ bận rộn thì mỗi người một việc." Lời này của Vương Diệp cũng tương đương với việc trả lại cho bọn chúng.

Đem tổn hại trả lại gấp trăm lần, chuyện như vậy nhất định sẽ gây ra tai họa lớn.

Đã như vậy, chi bằng để bọn chúng tự gánh chịu ác quả của mình.

Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh đột nhiên cười ha hả.

Mấy kẻ kia nghe thấy tiếng cười của hai người, sắc mặt cũng không khỏi trở nên khó coi, tuy đã cõng Ngô Lão Cẩu vào, nhưng từng người một ở bên cạnh Ngô Lão Cẩu, hạ thấp giọng nói: "Vương Diệp và Trương Khởi Linh vừa nãy liên tục gây khó dễ cho chúng tôi." Lời này bọn chúng nói rất khẽ, nhưng Vương Diệp và Trương Khởi Linh đều nghe thấy.

Chỉ là bọn chúng tự cho là đúng, cho rằng Vương Diệp và Trương Khởi Linh không chú ý.

Tại thời điểm này, bọn chúng chỉ lo niệm chú, nhưng Ngô Lão Cẩu nghe thấy, lại như nghe một câu chuyện cười.

Nhìn mấy kẻ bên cạnh mình, Ngô Lão Cẩu liếc mắt xem thường, rồi không chút kiêng dè nói: "Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, Vương Diệp có bắt nạt một con chó cũng không thể nào bắt nạt chúng mày, một lũ ngu xuẩn, coi ta là thằng ngốc à?" Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền bắt đầu giãy giụa, bảo bọn chúng đặt mình xuống.

Mọi người không còn cách nào khác, đành đặt Ngô Lão Cẩu xuống bên cạnh, sau đó, lại cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt căng thẳng.

Chương 1539

Thực ra bọn chúng cũng lo Ngô Lão Cẩu nhìn ra vấn đề của mình.

Một khi bị nhìn ra, thì bọn chúng chẳng phải sẽ vạn kiếp bất phục sao?

Việc bị đuổi khỏi Ngô gia có lẽ còn là chuyện nhỏ.

Bị người khác nhắm vào, đó mới là chuyện lớn.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt bọn chúng trở nên vô cùng phức tạp, sau đó từng người một xin lỗi Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi khẽ cười, Ngô Lão Cẩu kéo tay Vương Diệp nói: "Bọn chúng có bắt nạt cậu không?" Trên mặt Ngô Lão Cẩu đầy vẻ lo lắng và căng thẳng.

Vương Diệp đối với Ngô Lão Cẩu mà nói là quý nhân, nếu Vương Diệp thật sự bị bắt nạt và chịu uất ức, vậy thì Ngô Lão Cẩu nhất định sẽ đứng ra bênh vực cậu, nhưng Vương Diệp trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù anh có chịu uất ức, nhưng đây là một mộ thất, chứ không phải nơi an toàn bên ngoài kia.

Bọn họ không thể xảy ra nội đấu ở nơi này, cũng không thể có quá nhiều tranh cãi, thậm chí không thể có ai bị tổn thất, xét theo tính cách của Ngô Lão Cẩu ở tuổi này.

Thực ra Vương Diệp đã đoán được ông ta sẽ đối phó với những người này như thế nào.

Dù sao thì ông ta là người nuôi chó, tính cách nóng nảy hơn người bình thường.

Vương Diệp vừa nghĩ, cuối cùng lại khẽ lắc đầu, vẻ mặt điềm nhiên nói: "Không có, chỉ là mỗi người một việc thôi, tôi cũng hy vọng bọn họ có thể làm tốt công việc của mình, chứ không phải để chúng ta phải lo lắng." Nghe Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy Vương Diệp đang nói dối, nhưng lời đã nói đến mức này rồi, ông ta còn có thể làm gì nữa?

Chẳng lẽ lại ép Vương Diệp phải nói rõ ngọn nguồn sao?

Nghĩ đến chuyện này, Ngô Lão Cẩu không khỏi khẽ cười. "À, cậu nói không có thì không có vậy, nhưng mỗi người một việc là điều chắc chắn." Nói xong ông ta nhìn xung quanh, thần sắc cổ quái nói: "Bây giờ ta cảm thấy không còn khó chịu như vậy nữa, nhưng vẫn còn hơi nóng." "Đây là thuốc giải độc, ông uống đi, chỗ tôi cũng chỉ còn mấy viên này thôi." Vương Diệp vừa nói vừa nhét thuốc vào tay Ngô Lão Cẩu, đối phương không chút do dự nuốt xuống, sau khi nuốt xong trạng thái tốt lên không ít, Vương Diệp và Trương Khởi Linh cũng chia nhau một ít.

Chỉ là khi hai người bọn họ uống thuốc, mấy thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu cũng nhìn chằm chằm đầy thèm thuồng.

Vương Diệp chú ý đến ánh mắt của bọn chúng, bèn thẳng thắn nói: "Tiếc là chỗ tôi không còn nhiều như vậy nữa, mấy người phải chịu thiệt thòi một chút rồi." "Thôi đi, ai mà chẳng biết anh muốn chúng tôi chết?

Anh cứ nói thẳng ra không phải tốt hơn sao.

Làm cái trò này có ý nghĩa gì chứ?" Đám người ồn ào nói, giọng điệu đầy phẫn nộ và mất kiên nhẫn.

Nghe lời bọn chúng nói, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười.

Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt của anh, do dự một lát, lại không kìm được nói với mấy tên tiểu đệ của mình: "Nói đi nói lại thì đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi, mấy đứa không cần để trong lòng." Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, mấy tên tiểu đệ của ông ta gật đầu, nhưng sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Và khi Vương Diệp nhìn vẻ mặt của bọn chúng, cũng không khỏi nói với Ngô Lão Cẩu: "Chuyện này thực ra bọn họ nên biết cách thích nghi mới phải, hơn nữa tôi nghĩ bọn họ trước đây cũng đã từng xông pha không ít những nơi nguy hiểm như vậy rồi, bọn họ nên thích nghi rồi chứ, sao lại tỏ ra không muốn như vậy?" Ngô Lão Cẩu dường như không muốn chấp nhặt với những người này, nhưng một câu nói của Vương Diệp lại trực tiếp đẩy không khí lên đến cao trào.

Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Ngô Lão Cẩu cười ha hả, sau đó nhìn thuộc hạ của mình, thẳng thắn không chút kiêng dè nói: "Cậu nói có lý, bọn chúng quả thực nên thích nghi với tất cả những điều này." Nhưng lời này vừa nói ra, giây tiếp theo một thuộc hạ của ông ta liền đổ gục xuống đất, Ngô Lão Cẩu liếc nhìn một cái rồi thu ánh mắt lại, còn Vương Diệp cũng lắc đầu, không thèm để ý đến đám người tự cho mình là thông minh này.

Bọn chúng quá thích phô trương sự ưu việt trước mặt anh.

Cũng không biết là ai đã cho bọn chúng cái quyền đó.

Tóm lại, cái vẻ đó thực sự rất đáng ghét.

Vương Diệp vừa nghĩ, vừa nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình nói: "Được rồi, bây giờ đi theo tôi đến thăm dò nơi này một lượt đã." Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh vội vàng gật đầu, hai người cứ thế dạo quanh trong mộ thất nhỏ này.

Những người ngã xuống là do trúng độc, nhưng là độc mãn tính, nên sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, chỉ cần ra ngoài và kịp thời được điều trị là được.

Nhưng mấy người đó sắc mặt đều không tốt.

Dưới sự chú ý của Vương Diệp và Trương Khởi Linh, mấy người đó vẻ mặt phức tạp nói: "Hai người chia cho chúng tôi ít thuốc giải độc đi." "Rõ ràng hai người còn có những viên thuốc đó, tại sao không chịu cho chúng tôi?" Đám người ồn ào nói.

Vương Diệp nghe lời bọn chúng nói, lại như nghe một câu chuyện cười.

Anh khẽ lắc đầu, không thèm đáp lại, đồng thời lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh nói: "Ở đây sao lại đặt nhiều tượng như vậy?

Vừa nãy những tiếng kêu cứu đó là từ đâu truyền đến vậy?" Vương Diệp vừa nói vừa bắt đầu cầm chiếc xẻng trong tay, anh đào những lớp đất đá bên cạnh ra.

Vốn dĩ chỗ đó đã có một cái hố đất, trông giống như một con chó đã đào ra, Vương Diệp đang kinh ngạc thì Ngô Lão Cẩu cũng đi đến bên cạnh anh.

Đối với mấy thuộc hạ của mình, Ngô Lão Cẩu phớt lờ, bởi vì Vương Diệp đã nói rồi, trong tay không còn thuốc nữa.

Nhưng bọn chúng vẫn cứ bày ra cái vẻ đó, nhất thời Ngô Lão Cẩu cũng cảm thấy mất mặt.

Có thể nói là mất mặt đến tận nhà.

Ngô Lão Cẩu vừa nghĩ.

Vương Diệp không hề biết những thứ đó, chỉ nhìn cái hố đất trước mặt, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Cái này là chó đào ra sao?" Lời này vừa thốt ra, Ngô Lão Cẩu liền lại gần xem, quả thật là chó đào ra, nhưng, trên móng vuốt của con chó đó hẳn là có máu, nếu không đất cát sẽ không dính nhiều máu tanh như vậy.

Ông ta vừa nói, trên mặt cũng đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nghe Ngô Lão Cẩu phân tích, cuối cùng gật đầu.

Và Ngô Lão Cẩu lại bổ sung thêm một câu: "Loại chó này hẳn là liệp khuyển, thông thường, bản tính của chúng khá hiền lành, trừ khi gặp phải chuyện cực kỳ kinh khủng, nếu không chúng sẽ không tự ý bỏ chạy." Nếu không lầm, một cái lỗ nhỏ như vậy, hẳn là cách mà con liệp khuyển đó đã chạy trốn, tuyệt đối không phải là nó đến nơi này dưới sự chỉ huy của những kẻ đó.

Thấy Ngô Lão Cẩu nói một cách nghiêm túc như vậy, Vương Diệp cuối cùng cũng gật đầu đồng tình.

Nhưng Trương Khởi Linh lại nhìn thấy trên bức tường bên cạnh có một số ký tự kỳ lạ.

Nhìn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu, Trương Khởi Linh rất gấp gáp kêu lên.

Cậu gọi hai người đến, nhưng nhìn những ký tự đó, Ngô Lão Cẩu lại không khỏi rơi vào im lặng.

Ông ta bắt đầu lẩm bẩm niệm chú, Vương Diệp nghe không rõ ông ta nói gì, nhưng nếu dùng Mã Morse để giải mã, Vương Diệp rất nhanh đã giải mã được. "Mau đến cứu chúng tôi, chúng tôi đang ở tai thất bên cạnh chủ mộ thất." Lời này vừa thốt ra, Vương Diệp liền nhíu mày.

Anh không biết mình có giải mã đúng không, nhưng Ngô Lão Cẩu lại nhìn anh cười nói: "Đầu óc của người trẻ quả nhiên là tốt hơn lão già này." Ông ta vừa nói vừa nhìn Vương Diệp nhướng mày.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp chỉ cười xã giao.

Cho dù có tốt hơn ông ta đi chăng nữa, thì có thể làm gì?

Mấy thứ này đều chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bọn họ vậy mà đã đến chủ mộ thất, tin rằng bọn họ hẳn cũng đã nhìn thấy không ít thứ rồi nhỉ!

Vương Diệp đang nghĩ, không ngờ, trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng máy bay ném bom.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, Trương Khởi Linh rất bất lực nói: "Anh nghe thấy tiếng động đó rồi chứ?

Chắc là nghe thấy rồi chứ?

Cái đó là thật đấy, tại sao anh không chịu tin tôi?" Tiếng máy bay ném bom là thật sự tồn tại, nhưng Vương Diệp lại không chọn nghe thấy nó.

Nhưng bây giờ anh cuối cùng cũng nghe thấy rồi, giờ nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp cũng không khỏi thở dài: "Cậu nói là sự thật, nhưng chúng ta bây giờ không nên đặt trọng tâm vào chuyện này." Bọn họ nên nghĩ xem đường đi đến chủ mộ thất là gì.

Chỗ bên cạnh có một cái hố mà con liệp khuyển đã chạy ra.

Có lẽ nếu bọn họ muốn đi qua, có thể thông qua cái hố đó mà từ từ mở rộng, cho dù không đến được chủ mộ thất, cũng có thể tìm được nơi mà con liệp khuyển đó đã đi qua.

Thông qua những điều này để tìm thêm manh mối, chứ không phải cứ loanh quanh tại chỗ, Vương Diệp rất có kế hoạch và đầu óc, nhưng Trương Khởi Linh nghe những lời đó của Vương Diệp, lại cảm thấy nực cười, nhìn về phía đỉnh đầu, Trương Khởi Linh rất bất lực nói: "Nhưng tình hình ở đây rõ ràng nghiêm trọng hơn, chúng ta không phải nên giải quyết ở đây trước sao?" Trương Khởi Linh siết chặt nắm đấm, vì thực sự không thể hiểu nổi, cậu có chút tức giận rồi, nhưng Vương Diệp lại không để ý đến những cảm xúc đó của Trương Khởi Linh.

Dưới sự chú ý của Trương Khởi Linh, Vương Diệp ngẩng cằm, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Cho dù cậu nói là sự thật, nhưng những thứ đó làm sao hai chúng ta có thể giải quyết được?

Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa." Nói xong anh không còn đáp lại Trương Khởi Linh nữa.

Nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh mình, Vương Diệp chỉ do dự một lát, liền trực tiếp nói với Ngô Lão Cẩu: "Ông thì sao?

Ông có suy nghĩ gì không?

Là tiến hành theo suy nghĩ của Trương Khởi Linh, hay theo suy nghĩ của tôi?" Vương Diệp chỉ muốn biết một câu trả lời.

Trương Khởi Linh tuy quan tâm đến những tiếng máy bay ném bom đó, nhưng Vương Diệp lại cho rằng mộ thất như thế này đã lâu năm hư hỏng, vốn dĩ bên trong có không ít đồ vật, nên có một số tiếng động lạ là rất bình thường.

Nhưng Trương Khởi Linh lại có chút quá nhạy cảm.

Điều này khiến Vương Diệp không khỏi thở dài.

Nghe lời Vương Diệp nói, sắc mặt Trương Khởi Linh trở nên vô cùng khó coi.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn cậu một cái, cuối cùng vẻ mặt trịnh trọng thở dài: "Ta cũng không biết phải miêu tả tất cả những điều này như thế nào, dù sao thì những suy nghĩ này thực ra không quan trọng đến thế, con liệp khuyển đó đã chảy máu rồi, vậy càng không nên đi theo con đường của nó." Bởi vì con liệp khuyển đó có thể gặp phải nhiều rắc rối hơn nữa.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu.

Cuối cùng anh quyết định, làm theo lời Ngô Lão Cẩu nói.

Nhưng liệu mọi chuyện có thật sự đơn giản như vậy không?

Khi ý nghĩ này hiện lên, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ngô Lão Cẩu không hề biết những suy nghĩ đó của anh, mà nhìn xung quanh, lại một lần nữa tang thương nói với Vương Diệp: "Đương nhiên rồi, ngoài tất cả những điều này ra, còn có những rắc rối khác cũng đang chờ đợi chúng ta." Trên mặt Ngô Lão Cẩu đầy vẻ nặng nề.

Vương Diệp nghe thấy cũng chỉ khẽ cười.

Anh đi theo sau Ngô Lão Cẩu.

Ai cũng không ngờ, tên này vậy mà lại làm theo lời Trương Khởi Linh nói.

Anh trực tiếp vỗ vào bức tường bên cạnh, bức tường khẽ rung lên một cái, vô số cát vàng rơi xuống.

Nhìn về phía đỉnh đầu, Ngô Lão Cẩu rất bất lực nói: "Ta nói cho cậu biết, những người của ta có thể đang ở phía trên, nghe có vẻ hoang đường, nhưng đây là sự thật, chúng ta phải nghĩ cách cứu bọn họ xuống." Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu.

Anh đồng ý, nhưng bọn họ bây giờ phải làm sao để lên được đó?

Vẫn chưa nghĩ ra cách, giây tiếp theo trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một số âm thanh ma sát.

Chương 1540

Nghe những tiếng động đó, Vương Diệp không khỏi nhíu mày.

Nhưng anh không ngờ, Ngô Lão Cẩu vậy mà lại trực tiếp gào thét với những người phía sau mình: "Chúng mày đều là đồ vô dụng sao?

Từng đứa một đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đến giúp đi, đừng có đứng đó ngẩn ngơ nữa, nếu không ta sẽ lấy mạng chúng mày đấy!" Đây là tất cả những gì bọn chúng nên làm.

Những người này nên đến giúp đỡ.

Đây là nhận thức của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp nghe lời ông ta cũng khẽ gật đầu, nhưng khi mấy người đó đi tới, trên mặt lại mang theo vài phần không tình nguyện, nhìn Vương Diệp và Ngô Lão Cẩu trước mặt, bọn chúng không khỏi nghiến răng nói: "Chúng tôi có thể giúp được gì chứ?" "Đừng bận tâm đến chúng tôi, chúng tôi chẳng làm được gì cả." Bọn chúng vừa nói vừa thở dài.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại rút ra cây gậy, còn chưa kịp đánh vào người bọn chúng, mấy tên này liền lập tức bình tĩnh lại, ngay sau đó ùa ra lấy dây thừng, cẩn thận nhìn về phía đỉnh đầu, và cố định dây thừng lên chỗ cao.

Cứ như vậy, bọn chúng bắt đầu biểu diễn.

Leo lên leo xuống linh hoạt như khỉ, cuối cùng sau khi xác định trên trần nhà có một lối ra, bọn chúng lại vẻ mặt hưng phấn nói với Ngô Lão Cẩu: "Chỗ đó có một con đường có thể đi được." "Trời ạ, chúng ta cũng quá giỏi rồi phải không?" "Thái công, chúng ta có phải rất giỏi không?" Bọn chúng vừa nói vừa nhìn Ngô Lão Cẩu nhướng mày.

Nghe lời như vậy, Ngô Lão Cẩu lại không khỏi liếc mắt xem thường, cho dù có một con đường như vậy, nhưng rồi thì sao chứ?

Thứ này có thể nói lên điều gì?

Ông ta vừa suy nghĩ, lại một lần nữa quát mắng nói: "Đừng quên, cái vẻ mặt cay nghiệt chua ngoa của chúng mày lúc nãy, ta vẫn luôn nhớ đấy." Ông ta vừa nói vừa nghiến răng.

Mấy thuộc hạ nghe thấy, rất nhanh lại im lặng, sau đó không nói gì nữa.

Vương Diệp thấy bọn chúng có vẻ mặt ủ rũ chán nản như vậy, cũng không khỏi khẽ cười, rồi nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh nói: "Ông nói hơi nặng lời rồi đấy, nhìn bọn họ kìa, trông vô cùng chán nản, thật đáng thương." Vương Diệp là thật lòng, dù sao thì lòng trắc ẩn đối với bọn chúng, nếu không phải xuất phát từ nội tâm, anh cũng sẽ không chủ động nói ra.

Mấy người kia nghe thấy, trong lòng cố nhiên tức giận, nhưng cuối cùng vẫn chọn lắc đầu, không so đo với Vương Diệp.

Cứ như vậy, bọn họ đi đến chỗ thông đạo đó, một trong số bọn chúng đưa tay vào, hắn ta định sờ soạng một chút, nhưng giây tiếp theo Vương Diệp thấy có một thứ rơi xuống.

Trương Khởi Linh lập tức nhìn thấy đó là gì.

Trương Khởi Linh trực tiếp bịt miệng mình lại, vẻ mặt phức tạp nói: "Tay, tay của hắn ta vậy mà lại rơi xuống rồi." Điều này khiến Trương Khởi Linh khó mà tin được.

Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp ngẩng đầu nhìn về phía kẻ đó.

Ai cũng không ngờ sau cổ tay của kẻ đó, vậy mà lại trực tiếp rơi xuống, hắn ta từ bỏ giãy giụa, và ôm lấy cánh tay bị đứt lìa của mình, vẻ mặt đau đớn nói: "Thái công ơi Thái công, cổ tay của tôi đứt rồi, tôi không thể leo lên nữa." Xong rồi, lần này chờ đợi hắn ta có lẽ thật sự là vạn kiếp bất phục rồi.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không phải đồ ngốc, những tình huống như thế này, bọn họ đã gặp nhiều rồi, hơn nữa để sống sót, còn có người có thể vứt bỏ cả hai chân của mình, bây giờ thiếu một cánh tay, có thể là chuyện gì to tát chứ.

Cho dù là chuyện lớn, nhưng khi đến đây ông ta đã nghĩ qua rồi.

Suy nghĩ một chút, Ngô Lão Cẩu không còn nói nhảm với đối phương nữa, cũng không nghĩ đến việc an ủi mà trực tiếp rút súng, chĩa vào đầu đối phương không khách khí nói: "Nói lại một lần nữa xem, nếu mày không muốn sống thì ta sẽ tiễn mày một đoạn!" Lời này ông ta nói cực kỳ nghiêm túc.

Thấy Ngô Lão Cẩu nghiêm túc như vậy, kẻ đó lập tức im lặng, nửa ngày không thốt ra nửa lời.

Vương Diệp thấy hắn ta không nói gì, âm thầm băng bó vết thương, cũng không khỏi khẽ cười, quả nhiên có một số người chính là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, anh vừa suy nghĩ, những người ở phía trên cũng không khỏi vẻ mặt cổ quái nói: "Thái công, phía trên có cơ quan, chúng tôi không đối phó được." "Đúng vậy, Thái công, chúng tôi tiếp theo có thể sẽ bị những thứ đó làm cho chết mất." Đám người ồn ào nói không ngừng, nhưng Thái công nghe lời bọn chúng nói, lại cảm thấy buồn cười.

Dưới sự chú ý của mọi người, Thái công ngẩng cằm, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đừng nói nhảm nữa, chúng mày không giải quyết được, không có nghĩa là Vương Diệp không thể đối phó, mau cút xuống đây, giao cái cơ quan đó cho Vương Diệp xử lý." Nghe lời Thái công nói, mọi người vội vàng gật đầu, ánh mắt đặt trên người Vương Diệp, cũng không khỏi nháy mắt đưa tình với anh, cố ý tạo ra một vẻ mặt cực kỳ ghê tởm, chẳng qua là hy vọng Vương Diệp rơi vào tình thế khó xử.

Nhưng Vương Diệp lại không vì thái độ và biểu cảm của những người này mà căng thẳng hoảng loạn.

Dưới sự chú ý của những người này, anh rất bình tĩnh leo qua.

Khi kẻ đó đưa tay chạm vào, chắc chắn là đã chạm vào cơ quan, nên mới khiến cánh tay bị cắt đứt trực tiếp, mặt cắt ngang của cánh tay là thẳng đứng, tức là đó là một cơ quan tức thời.

Vương Diệp vừa nghĩ, trong mắt cũng có thêm chút căng thẳng.

Anh bắt đầu cẩn thận vỗ vào những bức tường bên cạnh.

Cố gắng thông qua những tiếng gõ và chấn động này, để gây ra phản ứng từ những cơ quan bên trong.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh Vương Diệp đã mò ra được những cơ quan đó nằm ở đâu.

Nhất thời, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, những người khác thấy vẻ mặt của anh, lại không nhịn được nhíu mày nói: "Anh có thể phá giải cơ quan đó không?

Nếu không thể thì đừng miễn cưỡng mình, nếu không trực tiếp gặp nhau trên đoạn đầu đài đấy, anh thật sự không còn đường quay đầu lại đâu." Mấy người đó nói chuyện thật sự không khách khí chút nào.

Vương Diệp nghe thấy không khỏi khẽ cười, anh không chấp nhặt với những người này, nhưng Ngô Lão Cẩu lại không phải người ăn chay, ông ta trực tiếp cầm gậy xông tới, đánh cho mấy kẻ đó một gậy thật mạnh.

Khi những cây gậy đó đánh xuống, Vương Diệp có thể nghe thấy âm thanh của da thịt và xương bị đánh, những âm thanh trầm đục đó bị tiếng la hét và rên rỉ của bọn chúng che lấp.

Vương Diệp còn chưa kịp thưởng thức kỹ càng, giây tiếp theo những tiếng rên rỉ đó lại biến mất, những người này trực tiếp bịt miệng lại, từng người một đau đớn không muốn sống nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt.

Ngô Lão Cẩu cứ thế cầm súng chĩa vào đầu bọn chúng.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu không muốn nói thêm nửa lời vô nghĩa với bọn chúng.

Nếu bọn chúng cứ rề rà như đàn bà, thì Ngô Lão Cẩu chắc chắn sẽ chém giết bọn chúng.

Ngô Lão Cẩu vừa suy nghĩ.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của ông ta, lại không nhịn được nhìn về phía đỉnh đầu.

Trên mặt anh có vẻ suy tư và phức tạp.

Anh nhìn thấy trên đỉnh đầu có một vật thể kỳ lạ.

Đó hẳn là cơ quan rồi, anh cầm lấy cây gậy bên cạnh, cẩn thận chọc một cái, quả nhiên là cơ quan, hơn nữa những lưỡi dao cực kỳ sắc bén.

Nhất thời, Vương Diệp không khỏi thở dài, sau đó, nhìn những người khác nói: "Bây giờ tôi sắp phải lên đoạn đầu đài rồi, nếu thật sự chết ở đây, đám người các người e là cũng không sống sót được đâu." Lời Vương Diệp vừa thốt ra, Ngô Lão Cẩu liền cười phá lên. "Dù sao thì cậu chết rồi, ta sẽ lập tức giết mấy tên phế vật vô dụng đó, sau đó tự giải quyết mình." Chỉ thấy ông ta nói một cách nghiêm túc.

Lời như vậy cũng chỉ có Ngô Lão Cẩu mới nói ra được, bởi vì không ai điên rồ như ông ta.

Vương Diệp liếc Ngô Lão Cẩu một cái, cuối cùng lắc đầu, không thèm đáp lại ông ta, anh vừa cẩn thận mò mẫm.

Cái cơ quan đó cứ thế bị Vương Diệp kẹt sang một bên, ngay sau đó Vương Diệp leo lên.

Không lâu sau, anh lại nhìn những người bên cạnh mình.

Những người đó tuy lần lượt đi theo, nhưng lại cực kỳ căng thẳng, bởi vì Vương Diệp bảo bọn họ đừng chạm vào mép, một khi chạm vào, đó chính là đoạn đầu đài.

Anh cũng không có ý định giúp đỡ bọn họ, mà chỉ là nói thật mà thôi, cái cơ quan đó anh chỉ kẹt sang một bên.

Lỡ đâu bọn người này chạm vào một cái, anh lại không kẹt chắc được, vậy thì bọn họ chẳng phải là tiêu đời rồi sao.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, cũng thấy những người này run rẩy sợ hãi leo lên, từng người một sắc mặt tái nhợt, Vương Diệp không có tâm trạng thưởng thức, chỉ nhìn xung quanh, sau đó thần sắc quỷ dị nói với ông già: "Ông không phải nói ở đây có bọn họ sao?

Sao tôi không thấy bọn họ, chuyện này hình như không đúng lắm nhỉ?" Nghe câu hỏi của Vương Diệp, ông già không trả lời, mà gằn giọng bắt đầu hát một bài sơn ca.

Bài sơn ca đó dường như có thể truyền âm thanh đi rất xa.

Ông ta vừa hát, Vương Diệp cũng đang lặng lẽ lắng nghe, không lâu sau, cuối cùng cũng có tiếng vọng lại, tiếng vọng đó rất yếu ớt, hơn nữa lại ở rất xa.

Nhưng khi nghe thấy, Ngô Lão Cẩu và Vương Diệp đều cười phá

lên.

Những người khác tuy cũng cười, nhưng sắc mặt lại không tốt, ai dám nghĩ bọn họ đến đây chưa được bao lâu, Ngô Lão Cẩu đã rút súng ra, hết lần này đến lần khác đe dọa bọn chúng, thậm chí không coi bọn chúng là người.

Hành vi như vậy thực sự đáng ghét, mọi người cảm thấy không thể chịu đựng được.

Và bây giờ, Ngô Lão Cẩu vừa nhìn Vương Diệp, cũng không khỏi nhìn những người bên cạnh mình nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau xác định vị trí của bọn họ, đã bảo ai làm việc nấy rồi, ngay cả công việc của mình cũng làm không tốt, thì bọn người chúng mày sống còn có ích gì?" Ngô Lão Cẩu cầm khẩu súng trong tay, chuẩn bị dọa bọn chúng một trận, không ngờ súng đột nhiên cướp cò, viên đạn tức thì bay về phía sau, may mắn là Ngô Lão Cẩu không nhắm vào những người này.

Nhìn viên đạn trước mặt, Ngô Lão Cẩu không khỏi thở dài, sau đó nhún vai nói: "Thật may mắn." Ông ta nói xong ba chữ này, lại nhìn Vương Diệp, cười như không cười trêu chọc nói: "Ba năm trước tôi đã gặp phải tình huống như thế này rồi, không ngờ ba năm sau lại xảy ra lần nữa…" Ngô Lão Cẩu vừa than thở, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Vương Diệp nghe lời ông ta nói, cũng chỉ cười xã giao, anh biểu hiện cực kỳ lãnh đạm.

Cho dù tình huống này thật sự xảy ra đi chăng nữa, thì có thể làm gì?

Hai người bọn họ vốn dĩ không phải là kẻ sợ chết, mệnh người có số, có những thứ có thể thay đổi, nhưng có những thứ không thể thay đổi.

Hiện tại, vào thời điểm này, Vương Diệp tự nhiên là phải cố gắng thay đổi, có thể thay đổi tất cả.

Còn những thứ không thể thay đổi, thì anh không còn cách nào nữa.

Thấy Vương Diệp có vẻ mặt bất vi sở động như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi khẽ cười, nhưng nhìn mấy thuộc hạ đang đứng ngây người ra đó, ông ta lại phẫn nộ quát: "Chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì, lẽ nào thật sự không coi lời ta nói là gì sao?

Mau đi làm việc đi, đừng có đứng đây nhìn chằm chằm ta, nếu không ta giết chúng mày đấy!" Ngô Lão Cẩu là thật sự độc ác, lời như vậy trừ ông ta ra, những người khác căn bản không thể thốt ra.

Vương Diệp liếc ông ta một cái, cuối cùng lại lắc đầu.

Mấy người đó không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo lời Ngô Lão Cẩu nói, đợi bọn chúng xác định rõ vị trí xong, Vương Diệp lại nhìn mộ thất nhỏ trước mặt, vẻ mặt cổ quái nói: "Mộ thất này sao lại có nhiều hoa văn chạm khắc đến vậy?

Nhìn những hoa văn này không những tinh xảo, mà còn cực kỳ có giá trị kỷ niệm, mục đích bọn họ làm tất cả những điều này rốt cuộc là gì?" Vương Diệp không thể hiểu nổi, nên mới hỏi câu hỏi như vậy.

Nhưng không một ai có thể trả lời được, ngay cả Ngô Lão Cẩu và Trương Khởi Linh cũng im lặng, huống chi là mấy thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu.

Bọn họ không trả lời, thực ra cũng rất bình thường, Vương Diệp chưa từng nghĩ sẽ nhận được câu trả lời hữu ích từ bọn họ.

Cứ như vậy, anh đi dọc theo những hoa văn này một vòng, ngay sau đó, lại bắt đầu khẽ gõ lên bức tường phía trên.

Khi anh gõ, lại nghe thấy bên trong có tiếng kẽo kẹt vang lên, sau đó, tiếng máy bay ném bom kia lại đột nhiên xuất hiện.

Lần này tiếng máy bay ném bom gần bọn họ hơn rất nhiều, giống như đang ở ngay bên cạnh vậy.

Chương 1541

“Nhanh tránh ra!” Những cơ quan bên trong có thể tước đoạt mạng người chỉ trong tích tắc.

Nghe lời Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu, sau đó tránh sang một bên, dù đã tránh được nhưng sắc mặt lại không hề tốt.

Bởi vì ngay khoảnh khắc những cơ quan đó bay ra, bọn họ căn bản không kịp tránh, hơn nữa còn không thể đề phòng.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vương Diệp, bọn họ đau khổ nói: “Xong rồi, xong rồi, chúng ta thật sự không còn cách nào nữa.” Thế nhưng Vương Diệp nghe thấy lại bật cười.

Anh không để ý đến những người này, mà nhìn quanh môi trường xung quanh, thần sắc ngưng trọng cau mày.

Theo thời gian trôi đi, rất nhanh, dù những cơ quan đó không còn hoạt động, nhưng tiếng gầm rú như máy bay ném bom vẫn mang lại một nỗi ám ảnh cực kỳ lớn cho những người này.

Đã có người muốn bỏ chạy, mặc dù bọn họ không bị thương, thậm chí không chết.

Ngô Lão Cẩu thì vẫn bất động như núi.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Ngô Lão Cẩu dứt khoát mở miệng nói: “Cậu cũng đừng đứng ngây ra đó nữa, mau nghĩ cách tìm lối ra, chúng ta phải đi cứu người.

Nhớ kỹ, người bên kia đang ở hướng Tây Bắc.” Nghe Ngô Lão Cẩu dặn dò, Vương Diệp cười ha hả.

“Ai làm việc nấy.

Chuyện này phải là bọn họ đi làm, tôi đã xử lý xong những cơ quan đó rồi.” Vì vậy, tiếp theo anh phải tiếp tục đối phó với những cơ quan còn lại.

Hiện tại anh không thể phân tâm.

Thấy Vương Diệp nghiêm túc như vậy, Ngô Lão Cẩu đành bó tay, chỉ có thể nhìn những người bên cạnh mình.

Nhìn đám thủ hạ của mình, Ngô Lão Cẩu liền lạnh mặt nói: “Các người còn ngây ra đó làm gì?

Mau nhanh tay lên đi, không lẽ lại cảm thấy mình rất thú vị sao!” Giọng điệu của Ngô Lão Cẩu mang theo sự sốt ruột.

Đã nói rõ ai làm việc nấy, vậy mà đám người này lại biến thành rùa rụt cổ, điều này Ngô Lão Cẩu không thể chịu đựng được.

Nhưng mấy tên đó nghe Ngô Lão Cẩu thúc giục, sắc mặt cũng dần tái nhợt, rồi nhìn về phía Vương Diệp, nghiêm chỉnh nói: “Rõ ràng anh ta có thể giúp chúng ta, tại sao anh ta không chịu ra tay?” “Đúng vậy, chỉ cần anh ta tùy tiện động ngón tay, chúng ta đã có thể giải quyết những phiền phức và nguy hiểm này rồi, nhưng sao anh ta lại tuyệt tình như vậy?” “Ông nên chỉ trích anh ta, chứ không phải cứ nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác.” Đám người thậm chí còn bắt đầu giáo huấn Ngô Lão Cẩu.

Nghe những lời này, Ngô Lão Cẩu không khỏi trừng mắt, sau đó rút súng ra, quát lớn: “Một lũ rùa rụt cổ khốn nạn, lão tử đồng quy vu tận với chúng mày luôn cho rồi!” Lời Ngô Lão Cẩu nói ra, đám người không khỏi căng thẳng, sau đó bắt đầu cẩn thận dò xét, bởi vì vốn dĩ nơi này đã có cơ quan.

Trong quá trình dò xét, bọn họ hầu như đều nơm nớp lo sợ.

Nói không sợ, tuyệt đối là giả, may mắn là sau một hồi dò xét, bọn họ cuối cùng cũng tìm ra phương pháp rời đi tương ứng.

"Chúng ta cần phải cho nổ bức tường này một cái lỗ." "Trước tiên lấy công cụ ra." Bọn họ vừa nói vừa lấy công cụ trong ba lô ra.

Vương Diệp tuy đang đứng cạnh quan sát, nhưng không khỏi cười ha hả.

Nghe tiếng cười của anh, sắc mặt những người đó dần trở nên khó coi.

Còn chưa kịp nói gì với Vương Diệp, giây tiếp theo, Vương Diệp đã chỉ vào bức tường bên cạnh mình, không chút khách khí nói: "Các người đó, thật sự là đầu óc hỏng rồi sao?" Câu hỏi của Vương Diệp vang lên bên tai.

Những người đó ngẩn ra, cuối cùng lại nhìn lão già bên cạnh, vẻ mặt phiền não nói: "Chúng tôi đang nghĩ cách giải quyết rồi, tại sao anh ta lại chế giễu chúng tôi?

Còn nói những lời khó nghe này, anh ta đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến chúng tôi, ông nhất định phải xử lý anh ta." Đám người líu lo nói, đồng thời gào thét nhìn Vương Diệp trước mặt: "Đừng cười nữa, đồ ngu xuẩn!" "Anh còn cười, chúng tôi sẽ ra tay đánh anh đấy!" Bọn họ vừa nói vừa xông đến trước mặt Vương Diệp, trông có vẻ thật sự tức giận.

Nhưng Ngô Lão Cẩu nghe những lời đó, lại không hề đánh trống reo hò cho bọn họ, mà ngẩng cằm nói: "Thôi được rồi, đừng nói mấy lời ngu xuẩn đó nữa.

Vương Diệp chế giễu các người, chắc chắn là có nguyên nhân.

Các người tự mình kiểm điểm lại không được sao?" Giọng Ngô Lão Cẩu tràn đầy sự sốt ruột.

Những người đó nghe vậy, cuối cùng lại chìm vào im lặng.

Bọn họ cúi đầu, không nói được lời nào.

Vương Diệp cũng không thèm đáp lại bọn họ, mà nhìn bức tường trước mặt.

Trên mặt anh mang theo vẻ suy tư và phức tạp.

Không đợi mấy người đó phản ứng lại, Vương Diệp đã chỉ vào công cụ trong tay bọn họ nói: “Các người cứ thử xem, cho nổ tung bức tường này đi, xem tiếp theo sẽ có thứ gì nhảy ra chào đón các người.” Nghe những lời này, mọi người cảm thấy không ổn, nhưng lại nghiến răng, vẻ mặt quật cường nói với Vương Diệp: “Mặc kệ có thứ gì nhảy ra, chuyện này không liên quan gì đến anh.” “Đúng vậy, anh đừng lo chuyện bao đồng ở đây nữa.” Bọn họ vừa nói vừa nghiến răng.

Nghe lời bọn họ nói, Vương Diệp cũng chỉ khẽ cười.

Dù anh có lo chuyện bao đồng, nhưng thì sao chứ?

Đám người này lẽ nào thật sự có thể đấu với anh sao?

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa lắc đầu, không thèm đáp lại đám người này.

Anh quá mức bình tĩnh.

Đám người đó đành bó tay, chỉ có thể cầm lấy công cụ trong tay.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp ra tay, Ngô Lão Cẩu lại ở bên cạnh tức giận nói: “Thật là ngu xuẩn đến cực hạn.

Vương Diệp nhắc nhở đã nói đến mức rõ ràng như vậy, sao các người còn không hiểu?

Đã nói bên trong có cơ quan, các người trực tiếp cho nổ tường, cơ quan sẽ bị kích hoạt, tiếp theo các người chỉ còn là một đống thịt nát.” Lời này ông ta nói không sai.

Vương Diệp nghe cũng khẽ gật đầu.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, Vương Diệp rất đồng tình nói: “Không tệ, ông nói đúng, tôi thấy quan điểm này của ông rất hay.” Nói xong, Vương Diệp lại bổ sung thêm một câu, “Một đống thịt nát, từ này dùng cũng không tệ.” Trên mặt anh mang theo nụ cười nhẹ và sự bất lực.

Thế nhưng mấy người đó nghe thấy lại sợ đến tái mặt.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, bọn họ không khỏi nghiến răng nói: “Ông đừng nói những lời đó.” “Chúng tôi chưa từng thấy ai đáng ghét như ông.” “Ông bây giờ là muốn thông đồng với bọn chúng.” “Một lũ rắn chuột một ổ.” Nói xong, bọn họ liền cất công cụ trong tay đi, mặc dù đang mắng chửi, nhưng bọn họ cũng không dám mắng quá nặng, hơn nữa sau khi cất công cụ trong tay đi, bọn họ lại vẻ mặt phức tạp nói: “Chúng ta tiếp theo còn phải làm gì?” Mọi chuyện đã đến mức này, cho dù nói thế nào.

Bọn họ cũng phải giải quyết vấn đề hiện tại trước.

Nghe câu hỏi của những người này, Ngô Lão Cẩu chỉ khẽ cười, ngay sau đó, không chút khách khí nói: “Phải làm gì, trong lòng các người lẽ nào không hiểu?” Lời này vừa dứt, sắc mặt mấy người đó đều trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc này Vương Diệp chỉ nhìn la bàn trong tay mình.

Suy nghĩ một chút, anh chỉ vào những hoa văn trước mặt nói: “Ý của ‘ai làm việc nấy’ là tự mình làm tốt công việc của mình.

Nhưng vì các người không biết làm, vậy tôi sẽ giúp các người một lần, nhưng không thể giúp quá nhiều.

Các người có thể thử tìm những cơ quan này, chúng liên kết với nhau.” Nói xong, Vương Diệp lại bổ sung thêm một câu.

“Chỉ cần tìm thấy cơ quan, chúng ta có thể mở lối đi trước mặt, và tiến vào nơi phía Tây Bắc đó.” Dường như lo lắng những người này không hiểu, Vương Diệp khi nói còn nháy mắt với bọn họ.

Thế nhưng mọi người thấy hành động và thần thái của Vương Diệp, lập tức tức đến tái mặt.

Nhất thời, bọn họ nhìn những hoa văn trước mặt, quyết định bình tĩnh lại, dò xét kỹ lưỡng một phen, chứ không để Vương Diệp quấy rầy.

Cùng với thời gian từng phút từng giây trôi đi, bọn họ trong những hoa văn này, dò xét ra càng ngày càng nhiều manh mối.

Vương Diệp thấy bọn họ như vậy, cũng không khỏi khẽ cười, sau đó trêu chọc bọn họ nói: “Thú vị, các người thật thú vị.” Anh giơ ngón cái lên, không chút che giấu khen ngợi.

Những người đó nghe thấy tuy tức giận, nhưng lại không đáp lại Vương Diệp.

Rất nhanh, bọn họ tìm thấy cơ quan thật sự, cứ như vậy bắt đầu vặn, lối đi trước mặt thật sự đã mở ra.

Thế nhưng không ai dám chủ động đi qua, cái người kia biến mất như thế nào, bọn họ còn nhớ rõ mồn một.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh mình, mọi người suy nghĩ một chút, liền dứt khoát nói: “Bây giờ đến lúc anh ra tay rồi, đừng trốn ở đó nữa.” “Đừng nghĩ đến việc trốn tránh, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.” Đám người không ngừng nói, bọn họ đẩy trách nhiệm lên người Vương Diệp, còn có vài phần hả hê.

Thế nhưng Vương Diệp lại không so đo với bọn họ, mà cười đi đến chỗ đó, sau đó khẽ vỗ vào bức tường bên cạnh, đồng thời lắng nghe động tĩnh bên trong.

Những người đó đang thì thầm to nhỏ bên cạnh, dường như đã ảnh hưởng đến anh, nhưng Trương Khởi Linh biết năng lực của Vương Diệp như thế nào.

Những người này không thể ảnh hưởng đến Vương Diệp.

Cũng như Trương Khởi Linh đoán, Vương Diệp cứ thế bước vào, bên trong là một hành lang mộ hình tròn.

Vương Diệp vừa đi vừa không khỏi nói với những người phía sau: “Mau qua đây đi, những đồng bạn của các người đang kêu cứu đấy.” Nghe lời Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu.

Trương Khởi Linh cũng vui mừng quá đỗi reo hò.

Nhưng anh lại bắt chước động tác của Vương Diệp bò qua.

Dù Vương Diệp không nói cho bọn họ biết phải đi qua như thế nào, nhưng Trương Khởi Linh là người luôn tỉ mỉ và cẩn thận hơn những người khác.

Trong lòng Trương Khởi Linh hiểu rõ, nếu không chú ý một chút, tùy tiện bò qua, vậy thì, tiếp theo chờ đợi bọn họ khẳng định là vạn kiếp bất phục.

Sau khi Trương Khởi Linh dùng tư thế của Vương Diệp bò qua, Ngô Lão Cẩu cũng đã phản ứng lại.

Có ba người phía trước làm gương, những người phía sau dường như cũng dần hiểu rõ, tiếp theo phải xử lý như thế nào.

Cùng với thời gian từng phút từng giây trôi đi, bọn họ cứ thế đi đến phía sau Vương Diệp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, bọn họ không khỏi khẽ cười, mặc dù cười có chút lén lút, nhưng lại xuất phát từ tận đáy lòng, bởi vì có thể sống sót, trong lòng bọn họ thật sự rất vui.

Thế nhưng Vương Diệp lại không đáp lại nụ cười của bọn họ, mà nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình, vẻ mặt kỳ lạ nói: “Anh có biết tình hình ở đây phải giải quyết thế nào không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, Trương Khởi Linh không khỏi lắc đầu.

Anh mà biết thì tốt rồi, nhưng Trương Khởi Linh lúc này cái gì cũng không hiểu.

Ngoài việc đi vòng vòng ở chỗ này ra, Trương Khởi Linh cảm thấy mình không làm được gì cả.

Hiện giờ, Trương Khởi Linh trong lòng tuy bất lực, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Chương 1542

Lúc này Vương Diệp cũng chỉ nhìn môi trường xung quanh.

Trên mặt anh mang theo vẻ suy tư.

Theo thời gian trôi đi, Vương Diệp sờ bức tường bên cạnh, cuối cùng cũng nghe thấy một vài tiếng vọng lại.

Hướng bức tường kéo dài rất xa, ước chừng bọn họ bây giờ phải chạy qua, nhưng ở đây có cơ quan hay không lại là chuyện khác, nhìn hòn đá trong tay mình.

Vương Diệp trực tiếp ném hòn đá qua, hòn đá bị anh ném rất mạnh, đến mức lực phản lại cũng rất lớn.

Không lâu sau, hòn đá đã nảy rất xa phía trước, và lúc này Vương Diệp cũng cầm lấy những hòn đá khác.

Nhìn những người phía sau mình, Vương Diệp rất chán ghét nói: “Sắp xếp đồ đạc của các người đi, chúng ta bây giờ cần phải đi qua.” Nghe lời Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu.

Thế nhưng Vương Diệp lại vừa chạy vừa ném đá, thao tác kỳ lạ này khiến mọi người không khỏi khẽ cười.

“Anh ta đang làm gì vậy?

Không lẽ lại nghĩ cách này có ích sao?” “Cái loại tà môn ngoại đạo này mấy ngàn năm trước đã bị chúng ta vứt bỏ rồi.” Đám người vẻ mặt ưu việt nói.

Trương Khởi Linh nghe lời bọn họ nói, không khỏi nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lúc này lại không quản, mà vẻ mặt lo lắng nói: “Mấy đứa nhỏ của tôi chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Ông ta thật sự lo lắng, dù sao cũng đã sống đến tuổi này rồi, ông ta không còn gì đáng để lo lắng, nỗi lo duy nhất có lẽ nằm ở mấy đứa cháu của mình.

Thấy Ngô Lão Cẩu như vậy, Trương Khởi Linh cũng không khỏi dừng lại, sau đó vẻ mặt phức tạp nói: “Tôi cõng ông qua nhé!” Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Ngô Lão Cẩu gật đầu, cứ thế để Trương Khởi Linh cõng mình đi về phía trước.

Không lâu sau, hai người bọn họ dừng lại ở phía trước, vì Vương Diệp vừa vặn ném ra hòn đá thứ hai.

Hòn đá thứ hai rất nhanh đã bật lại, không có nguy hiểm gì, cũng không có cái loại cơ quan lung tung đó, nhưng Vương Diệp lại cứ chạy dọc theo một chỗ.

Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu đã nhìn ra, dù cõng Ngô Lão Cẩu, nhưng Trương Khởi Linh vẫn không thở hổn hển một hơi nào, còn có thể bước theo những bước chân mà Vương Diệp đã đi qua.

Thể chất của anh ta thật sự khiến Ngô Lão Cẩu không khỏi kinh ngạc.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại không nói gì khác, mà đợi Trương Khởi Linh cõng mình qua.

Rất nhanh, ông ta cứ thế đi đến đầu bên kia của lối đi.

Nhưng khi chạy qua, chỉ có Trương Khởi Linh mới rõ mình mệt mỏi đến nhường nào, Vương Diệp cũng vậy.

Bọn họ chỉ mất chưa đến năm phút, đã chạy hết cái lối đi dài gần ngàn mét này.

Dù là Vương Diệp hay Trương Khởi Linh, thật ra trong lòng đều chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng hai người bọn họ cũng không thể vì những điều này mà lùi bước.

Nhìn Ngô Lão Cẩu phía sau mình, Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, liền dứt khoát nói: “Đây là chuyện nhỏ thôi.” Anh vừa nói vừa cười.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy không khỏi gật đầu.

Vương Diệp nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, lại nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh mình.

Trên mặt anh mang vẻ suy tư, nếu hai người bọn họ có thể tạm thời tách ra một thời gian, có lẽ Trương Khởi Linh có thể cùng anh nhanh hơn cứu những người kia.

Nhưng Ngô Lão Cẩu cũng sốt ruột, cho nên mới để Trương Khởi Linh cõng ông ta qua.

Trương Khởi Linh không biết những suy nghĩ đó của anh.

Chỉ là bây giờ anh ta nhất định phải kéo những người kia qua.

Ước chừng tình hình của những người kia rất tồi tệ, nếu còn đợi những người phía sau đuổi kịp, thì e rằng rau kim châm cũng nguội mất rồi.

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa mở miệng nói với Trương Khởi Linh: “Bây giờ chúng ta trước tiên đưa những người kia qua.” Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu lại vội vàng nói: “Tôi cũng đi theo cậu qua.” “Ông ở chỗ này đợi là được rồi, những người phía sau còn chưa đuổi kịp, đợi bọn họ đuổi kịp, ông phải dẫn đường cho bọn họ.” Nghe lời Vương Diệp nói, mặt Ngô Lão Cẩu lập tức đen lại, sau đó vẻ mặt sốt ruột nói: “Mấy đứa con cháu bất hiếu đó, thật ra không cần cũng không sao.” Nói xong, ông ta liền nghiến răng.

Vương Diệp nghe vậy nhất thời cũng không khỏi bật cười.

Cuối cùng, anh dứt khoát nói với Ngô Lão Cẩu trước mặt: “Vậy bây giờ chúng ta trước tiên chạy về phía trước, để bọn họ đuổi kịp là được rồi.” Lời này vừa dứt, Ngô Lão Cẩu vội vàng gật đầu.

Nhưng khi chạy, Ngô Lão Cẩu lại quay đầu nhìn về phía sau, quát lớn nói: “Các người nếu không thể tăng tốc chạy qua, vậy tiếp theo tôi phải đợi các người.

Chỉ cần vượt quá một phút, tôi sẽ xử lý các người!” Nói xong những lời này, Ngô Lão Cẩu trực tiếp bám sát theo Vương Diệp.

Đi theo Vương Diệp không lâu, cứ thế, hai người bọn họ dừng lại ở phía trước.

Nhìn môi trường xung quanh, Ngô Lão Cẩu không khỏi thở dài: “Ở đây thật ra cũng không nguy hiểm đến vậy.” Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa cười.

Chỉ là lời vừa dứt, ông ta liền nhìn thấy một người từ trên đỉnh rơi xuống.

Đó là một thi thể, không phải người sống.

Ngô Lão Cẩu bị dọa đến trừng mắt, nhưng phản ứng lại liền vội vàng bước lên, thế nhưng Vương Diệp lại kéo tay ông ta, nghiêm chỉnh nói: “Đừng đi xem những thứ này.” Có vài thứ không thích hợp để Ngô Lão Cẩu xem.

Xem nhiều Ngô Lão Cẩu có thể sẽ không chịu nổi.

Thế nhưng Ngô Lão Cẩu lại lắc đầu, sau đó cố chấp đi qua.

Thấy ông ta như vậy, Vương Diệp đành bó tay.

May mắn là người rơi xuống không phải là người của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp biết được cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, anh rất phức tạp nói: “Những người đó nếu thật sự có thể cứu được, thật ra là một chuyện tốt.” Nói xong những lời này, Vương Diệp liền không nói gì khác nữa.

Anh tiếp tục đi về phía trước, đi không lâu, anh lại nhìn môi trường xung quanh, thần sắc kỳ quái nói: “Ông thấy chúng ta thật sự có thể tìm ra một lối đi sao?” Anh nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh hỏi.

Trương Khởi Linh không trả lời, nhưng Ngô Lão Cẩu lại bắt đầu hát dân ca.

Rất nhanh, bên kia lại có tiếng vọng lại tương tự, nghe những tiếng vọng đó, Vương Diệp không khỏi bật cười, lúc này toàn thân anh tràn đầy sức mạnh.

Sở dĩ không đi thăm dò cơ quan dưới chân, là vì con đường này quá hiểm trở, Vương Diệp tin rằng ở đây sẽ không có cái gọi là cơ quan.

Cũng như anh nghĩ, ở đây căn bản không có những cơ quan lung tung đó, chỉ có một con đường dài, dẫn dắt bọn họ đi về phía trước.

Rất nhanh, Vương Diệp cứ thế đi đến đầu bên kia của con đường.

Nhìn về phía xa, Vương Diệp không khỏi sốt ruột nói: “Các người có ở chỗ đó không?” “Là chúng tôi.” Câu hỏi của Vương Diệp vừa dứt, những người đó vội vàng trả lời.

Nghe lời bọn họ nói, Vương Diệp không khỏi khẽ cười, trong lòng cố nhiên vui mừng, nhưng anh cũng nhận ra tình hình của những người đó không mấy lạc quan, vì bọn họ dường như có chút suy yếu.

Vương Diệp vừa suy nghĩ vừa vẻ mặt phức tạp nói: “Các người bây giờ cảm thấy thế nào?

Có ổn không?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, những người đó không ngừng gật đầu.

“Không tệ, đúng rồi, Ngô Lão Cẩu có đến không?” Vương Diệp còn chưa trả lời, Ngô Lão Cẩu đã tức giận nói: “Đồ hỗn xược, gọi ai là Ngô Lão Cẩu hả?” Bọn họ thật sự không khách khí, Ngô Lão Cẩu trong lòng tức giận nghĩ.

Thế nhưng mấy tên đó nghe tiếng mắng mỏ đầy hơi của Ngô Lão Cẩu, lập tức cười ha hả, không một ai tức giận, ngược lại còn vô cùng ấm áp nói với Ngô Lão Cẩu: “Chỉ cần ông còn tốt, vậy thì không sao cả.” “Một lát ông qua đây cứ việc giáo huấn chúng tôi nhé, Ngô Lão Cẩu.” “Chúng tôi sẽ không để ý đâu, Ngô Lão Cẩu.” Bọn họ dường như cố ý đối nghịch với Ngô Lão Cẩu.

Rõ ràng là một lũ vãn bối, nhưng lại cố ý nói ra những lời như vậy.

Ngô Lão Cẩu càng nghe càng tức, nhưng lại không còn cách nào khác, chỉ có thể khẽ lắc đầu, sau đó, nhìn về phía xa, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta tăng tốc thôi!” Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu.

Cứ thế, bọn họ dọc theo hướng phía trước, không ngừng chạy.

Chạy không lâu, Vương Diệp cũng nhìn thấy mấy người bị thương.

Ngô Lão Cẩu nhìn đồng hồ của mình, ông ta bắt đầu đếm ngược, vết thương trên người những người đó, thật ra không nghiêm trọng, nhưng bọn họ lại vì mất máu quá nhiều, má có chút tái nhợt.

“Các người ở đây bao nhiêu ngày rồi?” Vương Diệp vừa nói vừa lấy lương khô và nước ra.

Bọn họ không ngừng uống ngốn nghiến, khiến Vương Diệp không khỏi cau mày.

Chắc hẳn đã ở khoảng nửa tháng, và trong nửa tháng này, bọn họ ước chừng đều ăn rất ít lương khô để tồn tại.

Nếu bọn họ đến muộn vài ngày nữa, e rằng sẽ chỉ thấy một đống xương cốt.

Vương Diệp vừa phiền não vừa không khỏi may mắn, may mắn là đến đủ kịp lúc, nếu không thật sự đến muộn, những người này có thể đã chết thật rồi.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, mọi người thấy vẻ mặt anh, lại không kìm được cười nói với Vương Diệp: “Thật ra thì, chúng tôi không có vấn đề gì lớn đâu.” “Đúng vậy, cái loại tình huống nhỏ này chúng tôi đã gặp nhiều rồi.” “Anh cũng không cần vì chúng tôi mà động lòng trắc ẩn, vì chúng tôi trước đây đã làm những chuyện điên rồ hơn nhiều, Ngô Lão Cẩu đều biết cả.” Có lẽ đây mới là người của Ngô gia thật sự, so với những người Vương Diệp gặp phải, bọn họ tốt hơn nhiều, cái khoảng cách đó lập tức được kéo giãn.

Vương Diệp vừa suy nghĩ, trên mặt cũng hiện lên vài phần phức tạp.

Ngô Lão Cẩu nghe lời bọn họ nói, không khỏi khẽ cười.

Nhưng sắc mặt Ngô Lão Cẩu lại không hề tốt.

“Được rồi, lũ tiểu tử hỗn xược, đừng gọi tên ta nữa, bây giờ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, lát nữa sẽ có người đến băng bó cho các người.” Ngô Lão Cẩu đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng.

Mọi người nghe vậy lập tức cười khà khà.

Vết thương trên người bọn họ tuy không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng đợi những người kia đến, mặt Ngô Lão Cẩu đã đen lại đến mức không thể tả, nhìn những người bên cạnh mình, Ngô Lão Cẩu rất sốt ruột nói: “Các người đang làm gì thế?

Có phải đang tìm thứ gì không?” Lời Ngô Lão Cẩu có chút kỳ lạ, Vương Diệp và Trương Khởi Linh không khỏi nhìn ông ta thêm một cái.

Mấy người kia tuy đến muộn, nhưng trên đường đi bọn họ đã mệt chết rồi, bây giờ còn phải nghe Ngô Lão Cẩu nói những lời này, nhất thời cũng không khỏi cau mày, sau đó vẻ mặt phức tạp nói: "Ông đang nói gì vậy, chúng tôi sao lại không hiểu?" "Đúng vậy, chúng tôi căn bản không hiểu." Bọn họ vừa nói vừa bịt tai, trông có vẻ thật sự không nghe lọt, nhưng Ngô Lão Cẩu hiểu bọn họ nghe hiểu, lập tức quát tháo những người này nói: "Đừng nói là ta không nhắc nhở các người, các người bây giờ đang tìm chết đấy.

Đã dẫn đường cho các người rồi, còn không biết đường đuổi kịp, đã vậy thì đừng trách ta không nể mặt." Giọng điệu Ngô Lão Cẩu tràn đầy sự sốt ruột.

Mấy người đó nghe thấy, nhất thời cũng không khỏi căng thẳng.

Vương Diệp thấy sự hoảng loạn và sợ hãi trên mặt bọn họ, cũng không khỏi khẽ cười, sau đó, vỗ vai Ngô Lão Cẩu nói: "Thôi được rồi, người cũng đã đến rồi, đừng so đo với bọn họ nữa, bây giờ mau để bọn họ băng bó đi!" Nghe lời Vương Diệp nói, Ngô Lão Cẩu gật đầu.

Chương 1543

Ông ta tuy không có ý kiến gì về điều này, nhưng khi những người đó bắt đầu băng bó, Ngô Lão Cẩu lại từ đầu đến cuối đều mặt mày đen sạm, như thể vô số người đã nợ tiền ông ta vậy.

Thấy Ngô Lão Cẩu dáng vẻ này, sắc mặt mọi người cố nhiên khó coi, nhưng lại không còn cách nào khác.

Theo thời gian trôi đi, rất nhanh, bọn họ đã băng bó xong cho những đồng bạn bị thương, nhưng số lần bọn họ nói chuyện thì đếm trên đầu ngón tay, rõ ràng, mối quan hệ giữa bọn họ không đặc biệt tốt.

Vương Diệp nhìn một cái, rút ra kết luận như vậy, sau đó, lại nhìn những người này vẻ mặt hiếu kỳ nói: “Các người bị thương ở đâu?

Đã đi đến chỗ nào rồi?” Nghe câu hỏi của Vương Diệp, sắc mặt những người đó không khỏi trở nên ngưng trọng, sau đó chỉ vào hướng dưới chân nói với Vương Diệp: “Dưới chân chúng tôi chính là Chủ mộ thất.” Lời này vừa dứt, Vương Diệp gật đầu, đang chuẩn bị xuất phát, không ngờ Ngô Lão Cẩu lại kéo tay anh, vẻ mặt nghiêm túc khuyên nhủ: “Nếu tôi không lầm, nguy hiểm bên dưới chắc hẳn không ít, cậu đợi tôi một chút, tôi đi cùng cậu xuống.” Ông ta không nỡ để Vương Diệp một mình mạo hiểm, Vương Diệp nghe vậy tuy gật đầu đồng ý.

Nhưng sắc mặt Vương Diệp cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì phải chờ đợi.

Điều anh dở nhất chính là chờ đợi ở đây.

May mắn là không phải đợi quá lâu, không lâu sau, Ngô Lão Cẩu cứ thế thu dọn đồ đạc đi đến bên cạnh Vương Diệp, đồng thời vẻ mặt tươi cười nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta có thể xuất phát rồi.” Ông ta vừa nói vừa vỗ vai Vương Diệp.

Nghe lời Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp gật đầu, đi theo ông ta về phía trước.

Những người khác tuy đang đứng phía sau nhìn, nhưng sắc mặt bọn họ đều trở nên vô cùng cố chấp.

Nhất thời, mọi người không khỏi mở miệng nói: “Các người phải cẩn thận một chút, chỗ đó rất nguy hiểm.” “Còn nữa, phía trước có một cánh cửa cơ quan, cho đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa phá giải được để vào Chủ mộ thất, khi các người phá giải cũng nhất định phải hết sức chú ý.” “Còn nữa, chính cánh cửa Chủ mộ thất đó đã làm chúng tôi bị thương.” Lời bọn họ nói cực kỳ nghiêm túc.

Vương Diệp nghe vậy kiên quyết gật đầu, sau đó dẫn Ngô Lão Cẩu đi thẳng về hướng đó.

Anh đi rất nhanh, lúc này Ngô Lão Cẩu tuy không theo kịp bước chân của Vương Diệp, nhưng nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, ông ta vẫn lộ ra một nụ cười, hai người vô cùng ăn ý, cứ thế Trương Khởi Linh cõng Ngô Lão Cẩu lên.

Nhìn Vương Diệp đang đi phía trước, Trương Khởi Linh không khỏi mở miệng nói: “Anh đi chậm lại một chút.” Nghe lời Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp chỉ nhìn anh ta một cái, sau đó, đi về một hướng khác.

Anh đi một vòng, trong lối đi đó, Vương Diệp không phát hiện ra gì cả, nhưng không khí ở đó lại có chút ẩm ướt.

Cảm giác ẩm ướt mang đến cho Vương Diệp một điềm báo không lành.

Nhìn Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu phía sau mình, không ngờ hai người bọn họ cũng đã đuổi kịp.

Vương Diệp trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng vẫn mở miệng nói: “Tôi cảm thấy chỗ này có vấn đề.” Lời vừa dứt, sắc mặt Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu liền trở nên vô cùng khó coi.

“Thật sao?

Chỗ nào có vấn đề?” Hai người bọn họ trên mặt mang theo sự cẩn trọng và căng thẳng.

Nghe sự nghi vấn của hai người, Vương Diệp chỉ khẽ cười, sau đó, gõ vào bức tường trước mặt nói: “Chỗ này chắc hẳn quanh năm ẩm ướt, nhưng phía trên lại không hề mọc rêu xanh, ngay cả gạch trên tường cũng đều là gạch đặc.

Nếu tôi không lầm, thứ này hẳn là có vấn đề khác.” Lời này vừa dứt, Trương Khởi Linh và Ngô Lão Cẩu đột nhiên cau mày.

Hai người bọn họ nhìn Vương Diệp một cái, do dự một lát, liền vẻ mặt phức tạp nói: “Vậy chúng ta tiếp theo phải giải quyết thế nào?” “Thứ này sẽ không trở nên tồi tệ hơn chứ?” Hai người vừa nói vừa nhìn bức tường trước mặt.

Nghe những câu hỏi như vậy, Vương Diệp chỉ cười, sau đó nhìn về phía lối đi tối tăm ở xa nói: “Lối đi này thật ra chỉ là một ngách nhỏ thôi, chỉ là rẽ qua một khúc cua, trên thực tế, chúng ta vẫn có thể đi đến cánh cửa đó, nhưng tôi đã không làm như vậy, mà đi đến đây, muốn xem ở đây có cơ quan nào không?” Anh đang giải thích, Trương Khởi Linh nghe thấy, lập tức đặt Ngô Lão Cẩu sang một bên.

Nhìn mặt đất trước mặt, Trương Khởi Linh cũng không hề ghét bỏ, mà trực tiếp cúi xuống, sau đó cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào chỗ mép tường, rất nhanh anh ta đã nhìn thấy ở những chỗ mép tường đó, có một ít thứ màu trắng xốp mềm.

Nhìn những thứ xốp mềm đó, sắc mặt Trương Khởi Linh không khỏi trở nên phức tạp, sau đó vẻ mặt kỳ lạ nói với Vương Diệp: “Thứ này hình như không đúng lắm.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa cẩn thận lấy một ít thứ màu trắng xốp mềm lên.

Vương Diệp nghe lời anh ta nói, ghé lại nhìn, mới phát hiện thứ này là chân khuẩn, lập tức nói với Trương Khởi Linh: “Vứt thứ này đi, thứ này có độc đấy.” Nghe lời Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh vội vàng vứt thứ đó đi, sau đó, nhìn Vương Diệp trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: “Vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?” Trương Khởi Linh vừa nói vừa cau mày, nhìn ngón tay mình, trong lòng anh ta có chút khó chịu, mặc dù ngón tay tiếp xúc với chân khuẩn sẽ không trực tiếp bị nhiễm, nhưng, ai dám khẳng định sẽ không có bất ngờ nào chứ.

Trương Khởi Linh trong lòng phiền não, nhưng Vương Diệp lại lấy ra một viên thuốc.

Vương Diệp nói xong, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó nuốt viên thuốc đó.

Lúc này Ngô Lão Cẩu cũng nhìn hai người họ thở dài, mặt đầy bất lực.

“Thật ra chuyện này hoàn toàn không liên quan nhiều đến hai cậu, hai cậu thật sự không cần phải hy sinh như vậy.

Tiếp theo có gì cần làm, hai cậu cứ nói với ta, ta sẽ tự mình ra tay.” Ngô Lão Cẩu vỗ ngực, cười tủm tỉm nói.

Nhưng Vương Diệp nghe vậy lại thấy buồn cười.

Anh nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, do dự một lát rồi nói thẳng với Trương Khởi Linh: “Anh bạn thấy chuyện này có thể tìm ra phương pháp giải quyết không?” Nghe Vương Diệp hỏi, Trương Khởi Linh không khỏi khẽ cười.

Cho dù có thể, nhưng thì sao chứ?

Những chân khuẩn này đã nói rõ tình hình trong chủ mộ thất không hề đơn giản, nếu bây giờ họ thật sự xông vào, chỉ e là đường chết một con.

Nghĩ đến chuyện này, Trương Khởi Linh không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Tôi cảm thấy chuyện bên đó phức tạp hơn chúng ta tưởng, chi bằng cứ về trước đi.

Chúng ta chưa chắc đã đối phó được với những chân khuẩn trong chủ mộ thất, hơn nữa nơi này có lẽ còn ẩn chứa một số loại độc.” Trương Khởi Linh vừa nói vừa nhìn xung quanh.

Vương Diệp biết anh lo lắng, nhưng lùi bước là không thể.

Bây giờ họ chỉ có thể nghiến răng tiếp tục tiến về phía trước, nếu không cứ dễ dàng từ bỏ như vậy thì đáng là gì?

Vương Diệp vừa suy tư, mắt anh tràn đầy sự lạnh nhạt.

Anh vỗ vai Trương Khởi Linh, tiếp tục ra hiệu cho Trương Khởi Linh đi theo mình.

Cứ thế, Trương Khởi Linh đi theo sau Vương Diệp.

Không lâu sau, hai người đã vượt qua lối đi phía trước.

Ngô Lão Cẩu tuy cũng muốn đi theo, nhưng vì sức khỏe của ông, Vương Diệp đã bảo ông quay về chỗ cũ đợi.

Đối với Ngô Lão Cẩu, đây chẳng khác nào một sự sỉ nhục, dù không thể chấp nhận nhưng Vương Diệp lại cố chấp đến vậy.

Ngô Lão Cẩu không còn cách nào, đành phải quay về trước.

Nhìn những người bên cạnh mình, Ngô Lão Cẩu đột nhiên thở dài thườn thượt.

Mọi người nghe tiếng Ngô Lão Cẩu, nhất thời sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái, sau đó từng người một vừa cẩn thận vừa căng thẳng nhìn Ngô Lão Cẩu, hỏi: "Ông sao thế?

Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi à?" Trên mặt họ mang theo sự phức tạp.

Đối mặt với những câu hỏi đó, Ngô Lão Cẩu không đáp mà cứ lắc đầu lia lịa.

Vừa nghĩ đến việc Vương Diệp có thể vì mình mà làm đến mức độ này, từ nay giao Ngô gia cho Vương Diệp thật ra cũng không có vấn đề gì.

Dù sao thì cũng tốt hơn là để trong tay mấy gã này.

Nhìn mấy tên vô lại bên cạnh, Ngô Lão Cẩu tức đến mức không thốt nên lời, trực tiếp gọi họ dậy và mắng cho một trận.

Ngô Lão Cẩu mắng rất khó nghe, mấy tên vô lại vừa nghe vừa nhíu mày, sau đó cúi đầu, thần sắc phức tạp.

Thật ra mấy tên vô lại đó không muốn chịu đựng tất cả những điều này.

Thế nhưng, sự việc đã xảy ra đến mức tệ hại như vậy rồi.

Họ không còn cách nào, chỉ có thể nghe Ngô Lão Cẩu trách mắng.

Ai bảo lúc nãy họ làm không tốt chứ?

Thế nhưng, nghe Ngô Lão Cẩu cứ một mực ca ngợi Vương Diệp, cũng khiến sắc mặt mấy tên vô lại trở nên vô cùng phức tạp.

Nhìn Ngô Lão Cẩu trước mặt, mấy tên vô lại suy nghĩ một lát, rồi dứt khoát nói: "Sao ông lại dám khẳng định mình không nhìn nhầm người chứ?

Lỡ như thằng nhóc đó khiến ông thất vọng, ông tiếp theo chẳng phải…” Lời họ còn chưa nói hết, Ngô Lão Cẩu đã trực tiếp gầm lên: “Các người có tư cách gì mà đánh giá Vương Diệp?” Thấy Ngô Lão Cẩu tính khí nóng nảy như vậy, những người bên cạnh đều khẽ cười, không một ai chủ động giúp mấy tên vô lại đó nói đỡ, vì lời họ nói quả thật có phần quá đáng.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp đã đến trước cơ quan môn của chủ mộ thất.

Nhìn cánh cửa cơ quan, Vương Diệp không khỏi nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, anh nói với vẻ phức tạp: “Trong ký ức của anh bạn có từng thấy loại cửa tương tự như thế này không?” Nghe Vương Diệp hỏi, Trương Khởi Linh không khỏi lắc đầu.

Nếu anh có thể thấy thì tốt rồi, nhưng thật ra loại cửa này đối với Trương Khởi Linh quá xa vời.

Bây giờ, sau khi hồi tưởng kỹ lưỡng một phen, trong đầu Trương Khởi Linh cũng có thêm những cảm xúc phức tạp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, Trương Khởi Linh không khỏi ôm đầu nói: “Tôi không nhớ gì về những thứ này cả.” Nếu anh có thể nhớ ra thì tốt rồi.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa khẽ thở dài.

Vương Diệp thấy anh đau khổ như vậy, cuối cùng cũng không đành lòng, trực tiếp vỗ vai anh nói: “Thôi được rồi, đừng vì những thứ này mà buồn nữa, không nhớ được thì đừng miễn cưỡng mình, tôi sẽ không làm khó anh.” Vương Diệp nói là sự thật.

Trương Khởi Linh nghe vậy không khỏi nở một nụ cười, nhưng giây tiếp theo anh lại đau đớn lăn lộn trên đất.

Thấy Trương Khởi Linh lúng túng như vậy, Vương Diệp trong lòng càng thêm khó chịu.

Anh kéo Trương Khởi Linh dậy, thế nhưng, Trương Khởi Linh lại đột nhiên chỉ về phía mặt đất nói: “Thứ lông trắng, ở đây có rất nhiều thứ lông trắng mịn màng.” Anh không ngừng lặp lại.

Vương Diệp cúi đầu nhìn xuống, nhưng dưới đất không có gì cả, Trương Khởi Linh rốt cuộc bị sao vậy?

Chẳng lẽ là phát bệnh mất trí sao?

Hay là những chân khuẩn kia đã để lại bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa cho Trương Khởi Linh, dẫn đến chứng rối loạn căng thẳng cấp tính xuất hiện.

Vương Diệp không hiểu, chỉ có thể kéo tay Trương Khởi Linh.

Anh không ngừng an ủi Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh vẫn không thể ngừng khóc, khi nước mắt rơi xuống, ngay cả Trương Khởi Linh cũng cảm thấy hoang đường, rõ ràng một người như anh, từ trước đến nay sẽ không dễ dàng khóc lóc, thậm chí là buồn bã.

Những cảm xúc bi thương và vui vẻ đó rất ít khi xuất hiện trong cơ thể Trương Khởi Linh, nhưng bây giờ, bi thương ồ ạt kéo đến, Trương Khởi Linh cũng không hiểu tại sao mình lại đau buồn đến vậy.

Chỉ là khi nhìn thấy những giọt nước mắt đó, Trương Khởi Linh cũng không khỏi bực bội, trực tiếp gào thét.

Chương 1544

Nghe tiếng gào thét đó, sắc mặt Vương Diệp không khỏi trở nên phức tạp.

Không lâu sau, Ngô Lão Cẩu nghe tiếng liền chạy đến.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, Ngô Lão Cẩu không khỏi nhíu mày nói: “Cậu sao thế, xảy ra chuyện gì rồi, tại sao lại ra nông nỗi này?” Ngô Lão Cẩu thật sự không hiểu.

Trương Khởi Linh nghe ông hỏi, đột nhiên lắc đầu, sau đó nhìn Vương Diệp bên cạnh, mặt đầy bi thương nói: “Tôi phải làm sao đây?

Tại sao mọi thứ đó lại vây khốn tôi?

Điều này không hợp lý, điều này không nên xảy ra.” Trương Khởi Linh không ngừng nắm tóc mình, anh không nên khóc.

Vương Diệp thấy vẻ mặt của Trương Khởi Linh, lại không nhịn được khẽ cười và nói với anh: “Thôi được rồi, đừng vì những chuyện này mà buồn nữa, đều là những tình huống nhỏ, đừng quá lo lắng.” Nghe Vương Diệp nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Thế nhưng khi nhìn cánh cửa đó, trong lòng Trương Khởi Linh vẫn có nỗi sợ hãi vô biên vô tận, khi những thứ đó mọc ra, ngay cả ý chí mạnh mẽ của Trương Khởi Linh cũng không thể kiềm chế được.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh không khỏi thở dài, sau đó xin lỗi anh.

Có vẻ như Trương Khởi Linh không thể đi cùng Vương Diệp vào trong, nhưng Vương Diệp không để bụng, mà vỗ vai Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Anh bạn cứ về nghỉ ngơi với Ngô Lão Cẩu đi, chuyện này tôi tự mình có thể giải quyết được.” Những chuyện này đều là tình huống nhỏ.

Vương Diệp nói xong, trên mặt anh tràn đầy sự bình tĩnh.

Trương Khởi Linh nghe anh nói, không khỏi khẽ gật đầu.

Anh có vẻ như công nhận lời nói này của Vương Diệp, nhưng chỉ có Trương Khởi Linh trong lòng hiểu những chuyện này xảy ra, đối với anh mà nói là hoang đường đến mức nào.

Nhìn Ngô Lão Cẩu bên cạnh, Trương Khởi Linh không khỏi cúi đầu.

Lúc này Trương Khởi Linh cứ thế uể oải đi theo sau Ngô Lão Cẩu, khi quay lại chỗ những người kia, Trương Khởi Linh thậm chí không ngẩng đầu lên được.

Những người đó tuy quan tâm Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh không cho họ cơ hội tiếp xúc.

Rất nhanh, mọi người cứ thế chìm vào im lặng, không khí cũng trở nên ngột ngạt như chết.

Còn ở một bên khác, Vương Diệp chỉ nhìn cánh cửa cơ quan trước mặt.

Tâm trạng anh tuy có bị Trương Khởi Linh ảnh hưởng, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại.

Đôi khi có những chuyện xảy ra thật sự khó nói trước, nhưng bây giờ Vương Diệp chỉ có thể dùng thái độ bình tĩnh để đối phó với tất cả.

Nếu anh không đủ bình tĩnh, thì tiếp theo, những rắc rối trước mặt sẽ càng thêm gian nan.

Nghĩ đến những chuyện này, Vương Diệp không khỏi nhắm mắt lại.

Nhìn những phù hiệu trên cánh cửa cơ quan, Vương Diệp cẩn thận bắt đầu lấy la bàn ra, và tiến hành một loạt thao tác tính toán.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh, Vương Diệp khẽ xoay một cái, một phù hiệu trên cánh cửa cơ quan.

Ngay khoảnh khắc xoay đó, bên trong cũng truyền ra tiếng kẹt kẹt.

Lúc này Vương Diệp không dám tùy tiện hành động.

Nhìn la bàn trong tay, Vương Diệp bắt đầu suy tính phù hiệu tiếp theo.

Sau khi suy tính ra tất cả những phù hiệu này, Vương Diệp mới dùng hết sức lực, vặn tất cả những hoa văn đó.

Theo thời gian trôi qua, cánh cửa trước mặt cứ thế kẹt kẹt mở ra.

Cửa tuy đã mở, nhưng thế giới bên trong lại khiến Vương Diệp kinh ngạc, vì bên trong một màu trắng xóa như tuyết.

Trông có vẻ như tuyết rơi, một thế giới băng giá, nhưng Vương Diệp biết những thứ màu trắng đó hẳn là chân khuẩn, vì khi Trương Khởi Linh nhặt chân khuẩn lên, Vương Diệp nhìn thấy nó có màu trắng, cũng có hình dạng giống như tuyết này.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế yên lặng nhìn thế giới trắng xóa trước mặt.

Đột nhiên, anh có chút hối hận, vì khi cánh cửa trước mặt này mở ra, thật ra nó tượng trưng cho những nguy hiểm trong hộp Pandora sẽ được phóng thích.

Những người khác có lẽ không có sức chống đỡ.

Trong sự bất lực, Vương Diệp cũng không khỏi nghiến chặt răng.

Nhìn về phía sau mình, trên mặt Vương Diệp thêm vài phần suy tư.

Những người kia không biết tâm tư của Vương Diệp.

Bây giờ, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, họ vừa mới có thể nói được một hai câu với Trương Khởi Linh, kết quả tên Trương Khởi Linh này lại nghĩ đến chuyện bên phía Vương Diệp, sau đó khóc lóc nói: “Tôi cảm thấy Vương Diệp bên đó có tình huống không tốt, tôi phải qua đó giúp anh ấy.” Nói xong câu này, Trương Khởi Linh như mất trí, trực tiếp chạy về phía Vương Diệp.

Thấy Trương Khởi Linh chạy vội vã như vậy, sắc mặt Ngô Lão Cẩu cũng không khỏi trở nên phức tạp.

Những người khác tuy muốn đuổi theo, nhưng Ngô Lão Cẩu lại kéo họ lại nói: “Đừng qua đó, tin ta đi.” Nếu qua đó, e rằng mọi chuyện sẽ càng tệ hơn.

Vốn dĩ Trương Khởi Linh đã là một thùng thuốc nổ di động rồi.

Bây giờ họ mà qua đó nữa, thì chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.

Ngô Lão Cẩu hiểu tính cách của Vương Diệp, cũng hiểu năng lực của những người này.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, mọi người tuy gật đầu, nhưng mặt vẫn mang vài phần lo lắng.

Rất nhanh, Vương Diệp đã thấy Trương Khởi Linh, nhưng lại không vui, mà nhìn anh ta nói với vẻ khó hiểu: “Anh bạn qua đây làm gì?

Tôi không phải đã nói không cần anh giúp đỡ sao?” Giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng bên cạnh sự bình thản lại có vài phần lạnh nhạt.

Trương Khởi Linh nghe xong há miệng, theo bản năng muốn nói gì đó.

Kết quả không ngờ, Vương Diệp lại nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, không chút khách khí nói: “Đừng nói tôi không cảnh cáo anh, bây giờ ở chỗ tôi mà làm oai làm khoe khoang là vô ích.” Nói xong lời này, anh không còn đáp lời Trương Khởi Linh nữa.

Thấy Vương Diệp thái độ như vậy, sắc mặt Trương Khởi Linh cũng không khỏi trở nên phức tạp.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh bị buộc phải quay về, đây là Vương Diệp bảo anh quay về.

Cho dù trong lòng Trương Khởi Linh có bất lực đến đâu, nhưng mọi chuyện đã xảy ra, anh có thể làm gì đây?

Chẳng phải là chấp nhận tất cả sao.

Lúc này, Vương Diệp cứ thế yên lặng nhìn cánh cửa trước mặt này, trên mặt anh mang theo vẻ kỳ dị và nặng nề.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, anh lại một lần nữa đóng cửa lại.

Lần mở tiếp theo, anh dùng một phương pháp và cách tính toán khác, nhưng khi cửa mở ra, thế giới nhìn thấy vẫn y hệt như lúc nãy.

Nhưng ngay khoảnh khắc cửa mở ra, lại có vô số cơ quan bay ra.

Trong sự bất lực, Vương Diệp chỉ có thể né sang một bên, may mắn là đã né được, nếu không anh thật sự đã chết rồi.

Cũng may là anh mạng lớn phúc lớn, nếu không đổi lại là người khác có lẽ đã xong đời từ sớm.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp không khỏi khẽ cười.

Nhìn thế giới băng giá bên trong, Vương Diệp không khỏi quay trở lại, nhưng lại không đóng cửa, vì đóng cửa là không cần thiết, hơn nữa anh vẫn sẽ mở ra.

Khi đến bên cạnh mọi người, sắc mặt Vương Diệp đã trở nên vô cùng phức tạp.

Nhìn những người đang có mặt, anh chỉ do dự một lát liền thẳng thắn nói: “Nơi đó có rất nhiều chân khuẩn, loại thứ đó sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, thậm chí là không thể chống đỡ, tóm lại sẽ mang đến một đống vấn đề về tâm lý.

Nếu các anh cố chấp muốn đi vào, tôi có thể đi cùng các anh.” Nhưng nếu họ không muốn đi vào, thì bây giờ có thể chọn rời đi.

Nghe Vương Diệp nói, mọi người không khỏi ngây người tại chỗ: “Bên trong sao lại có nhiều chân khuẩn như vậy?” Họ thật sự khó có thể tin được.

Vương Diệp nghe những câu hỏi này, cũng chỉ qua loa cười một tiếng.

Tất cả những điều này thật sự khiến người ta cảm thấy chấn động, nhưng thì sao chứ, đều không qua là vấn đề nhỏ thôi, họ vẫn phải đi tiếp.

Nghĩ đến chuyện này, Vương Diệp dứt khoát nói với mấy người này: “Chúng ta mọi người cố gắng thêm một chút, bây giờ cứ đi về phía trước, cứ đi mãi là được, tuyệt đối đừng dừng lại.” Lời như vậy vừa thốt ra, mọi người không khỏi cười gật đầu, sau đó cứ thế quay về hướng ban đầu.

Nhưng đi được vài bước, nhóm người ban đầu bị thương đột nhiên dừng lại, trên mặt họ tràn đầy nước mắt và sự bất lực, nhìn Vương Diệp bên cạnh, họ không khỏi lên tiếng nói: “Chúng ta không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy.” Giọng điệu của họ đầy nghẹn ngào, cả người đều không thể kiềm chế được mà run rẩy.

Vương Diệp biết tâm tư của họ, nhưng có những chuyện đã xảy ra, họ nhất định phải chấp nhận.

Nếu thật sự không thể chấp nhận, thì con người phải sống thế nào đây?

Dù sao thì cũng phải đối mặt với hiện thực chứ!

Xem xét những chuyện này, Vương Diệp lại khẽ vỗ vai họ nói: “Lạc quan lên một chút, chúng ta đừng để những thứ này vây khốn.” Anh rất nghiêm túc, cũng là thật lòng an ủi động viên, nhưng những người đó không nghe lọt tai.

Dưới cái nhìn của Vương Diệp, từng người một đau khổ rơi lệ nói: “Thật sự không còn cách nào, chúng ta không thể nào phóng khoáng được như anh, bởi vì lần này chúng ta đến đây mục đích rất rõ ràng, chính là vì những thứ bên trong.

Nếu không thể có được, vậy chúng ta đến đây có ý nghĩa gì chứ?” “Chỉ còn một bước thôi, chi bằng chúng ta cứ đi tiếp đi.” “Đúng vậy, nếu anh không dám thì chúng ta tự mình đi cũng được, tóm lại đã đến mức này rồi, quay trở lại là điều không thể.” Những người này thật sự đau khổ đến tột cùng, vì cứ thế từ bỏ, đối với họ mà nói là một sự sỉ nhục cực kỳ nực cười.

Đã đi đến bước này rồi, còn quay về, đó chẳng phải là đồ ngốc sao?

Họ chỉ có thể tiếp tục đi xuống, không thể lùi lại.

Xem xét những chuyện này, trong mắt họ cũng thêm vài phần phức tạp.

Nhìn Vương Diệp trước mặt, họ chỉ do dự một lát, liền trực tiếp nói: “Làm phiền anh tôn trọng chúng ta một chút đi!” “Thật ra chúng ta cũng không tệ như anh nghĩ đâu.” “Đúng vậy, chúng ta chỉ muốn đi xuống thôi, vậy có chỗ nào làm sai chứ?” Đối mặt với những câu hỏi như vậy, Vương Diệp không khỏi khẽ thở dài.

Không thể không thừa nhận, họ thật sự không làm sai, nhưng nếu tiếp tục đi xuống nữa, ảnh hưởng mang đến cho họ cũng sẽ gấp trăm lần.

Lúc này Vương Diệp không muốn họ bị thương, nhưng đám người này cố chấp đến vậy.

Chương 1545

Ngô Lão Cẩu nhìn những người này, cuối cùng khẽ gật đầu, ông cũng đồng ý để những người này tiếp tục đi xuống.

Không còn cách nào, Vương Diệp chỉ có thể mở miệng dặn dò họ: “Vậy bây giờ mọi người cùng nhau xuất phát đi, cũng đừng nói gì chuyện lùi bước nữa.” Nghe Vương Diệp nói, mọi người vội vàng gật đầu, cứ thế đi theo anh xuống dưới.

Đi không lâu, họ dừng bước, nhìn môi trường xung quanh, họ không khỏi nhíu mày nói: “Sao cảm giác có chuyện gì đó đã xảy ra vậy?” “Dường như có tình huống không ổn.” “Đúng vậy, nhìn kỹ cánh cửa trước mặt, thật ra cũng không có loại chân khuẩn mà anh nói.” Mọi người vừa nói vừa nhìn chằm chằm cánh cửa cơ quan trước mặt, vì cửa là do Vương Diệp mở ra, khi họ ngẩng đầu nhìn qua, có thể nhìn thấy thế giới bên trong, căn bản không nhìn thấy cái gọi là chân khuẩn.

Bên trong một màu xám xịt, không có những thứ màu trắng như họ nói, nơi đó y hệt như chủ mộ thất, không có quá nhiều khác biệt, cũng không có quá nhiều thay đổi.

Giống hệt như chủ mộ thất trong nhận thức của họ.

Mọi người vừa suy tư, cũng không khỏi quay đầu nhìn về phía Vương Diệp cười nói: “Xem kìa, cái này thì có vấn đề gì chứ?” “Đúng vậy, đây chẳng phải không có tình huống lớn gì sao?” Họ líu ríu nói, đồng thời nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Nghe những câu hỏi này, Vương Diệp đột nhiên chìm vào im lặng.

Anh cũng nhìn ngây người, rõ ràng anh nhìn thấy vô số chân khuẩn, nhưng bây giờ bên trong sao lại không có gì cả?

Những người đó do dự một chút, rồi trực tiếp nói với Vương Diệp: "Vì bên trong không có gì cả, chúng ta bây giờ đi trước đây." "Đúng vậy, có chuyện gì thì nói sau, đừng lãng phí thời gian." Mọi người vừa nói vừa nhìn Vương Diệp cười.

Thấy họ cố chấp như vậy, cuối cùng Vương Diệp khẽ gật đầu, cũng không khuyên can, nhưng anh đã đứng sững lại tại chỗ, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Theo lý mà nói, loại chuyện này không nên xảy ra mới phải.

Anh vừa nghĩ vừa nghiến răng, Trương Khởi Linh cũng đi đến, sau đó thần sắc ngưng trọng nói: "Chuyện này rốt cuộc là sao đây?" Trương Khởi Linh cảm thấy Vương Diệp rõ hơn mình, nhưng Vương Diệp lại dang hai tay cười khổ không được nói: "Tôi cũng không hiểu." Lời này nói ra có chút thiếu trách nhiệm, nhưng đó là tất cả những gì Vương Diển đang nghĩ trong lòng.

Trương Khởi Linh nhìn anh thật sâu, cuối cùng chìm vào trầm tư.

Cho dù lúc này Trương Khởi Linh hiểu, ngay cả khi Vương Diệp biết rõ, nhưng hai người họ cũng không thể tùy tiện hành động nữa.

Trong sự bất lực, Trương Khởi Linh cứ thế nhìn những người phía trước nói: "Các anh đợi chúng tôi một lát." Trương Khởi Linh vừa nói vừa đuổi theo phía trước.

Nhưng Vương Diệp lại đột nhiên đưa tay kéo anh lại nói: "Làm mỗi một việc đều phải suy nghĩ kỹ lưỡng, đừng vì một phút bốc đồng, mà vứt bỏ tất cả những điều quan trọng đó." Lời anh nói tràn đầy sự nghiêm túc, Trương Khởi Linh nghe xong cuối cùng gật đầu, vỗ ngực biểu thị không có vấn đề gì.

Anh có thể bình tĩnh, nhưng khi đi theo, Trương Khởi Linh vẫn không khỏi căng thẳng, anh cẩn thận nhìn từng ngóc ngách, cố gắng tìm kiếm dấu vết của những chân khuẩn đó, nhưng anh không nhìn thấy những thứ lông trắng mịn màng đó.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh từ bỏ ý niệm đó, nhưng khi ánh mắt rơi vào Vương Diệp, Trương Khởi Linh cũng không khỏi cười nói với anh: "Thật ra những chuyện này căn bản không phức tạp đến vậy." Anh vừa nói vừa nhướng mày nhìn Vương Diệp.

Nghe Trương Khởi Linh nói, Vương Diệp chỉ qua loa lắc đầu.

Vì lý trí mách bảo Vương Diệp, cho dù mọi chuyện không phức tạp đến vậy, nhưng thì sao chứ?

Tình hình hiện tại kỳ lạ hơn nhiều so với những gì anh nghĩ.

Hiện tại, họ tuy không gặp nguy hiểm quá lớn bên trong, nhưng lỡ như nguy hiểm bùng phát, những người này của họ lại phải đi đâu về đâu?

Xem xét những chuyện trong đó, sắc mặt Vương Diệp càng thêm khó coi.

Trương Khởi Linh biết suy nghĩ trong lòng anh, nhưng lại không nói những lời khuyên nhủ, mà tự mình đi về phía trước, sau khi bắt kịp bước chân của những người kia, Trương Khởi Linh cũng nhìn thấy một số bức tượng đặt ở hai bên.

Ngoài những bức tượng, còn có vô số quan tài, những quan tài đó lớn nhỏ khác nhau.

Xếp chồng lên nhau ở bên cạnh, Trương Khởi Linh nhìn mà mắt cứ đờ ra, nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh không khỏi lắc đầu, sau đó mặt đầy hoảng hốt nói: "Sao tôi cảm thấy thứ này có chút kỳ lạ?" Trương Khởi Linh vừa nói vừa hít sâu một hơi.

Nghe anh nói, Vương Diệp không trả lời.

Nhưng những người khác lại không kiềm chế được cười nói: “Có sao?

Kỳ lạ lắm sao?” “Không có mà?” “Cái này có chút giống cái mộ chúng ta từng gặp trước đây, nhưng lại có chút khác biệt.” Họ bắt đầu phân tích, Vương Diệp nghe mà nhíu mày, anh không hiểu lời những người này.

Bởi vì tâm tư của anh không đặt trên người những người này.

Nên bất kể những người đó nói gì, Vương Diệp cũng không nghe kỹ.

Một lát sau, anh mới lên tiếng nói với những người này: “Được rồi, chúng ta bây giờ tiếp tục đi về phía trước đi!” Nghe Vương Diệp nói, mọi người gật đầu.

Trương Khởi Linh nhìn Vương Diệp, lại không nhịn được nhìn về bốn phía xung quanh, sau đó nhìn chằm chằm những người này nói: “Chúng ta bây giờ phải xuất phát thế nào đây?” Lời Trương Khởi Linh vừa dứt.

Những người đó liền cười rộ lên, nhưng nụ cười của họ cực kỳ quỷ dị, Trương Khởi Linh liếc mắt một cái liền nhìn ra họ có vấn đề, Vương Diệp cũng không ngoại lệ.

Lúc này Vương Diệp nắm chặt tay Trương Khởi Linh, chuẩn bị cùng anh chạy trốn.

Mấy người trước mặt này chỉ vào phía quan tài nói: “Chẳng phải ở đó còn mấy cái lỗ hổng sao?

Chúng ta ở trong đó là được rồi.” “Đúng vậy, hai cậu cũng đi theo, tuyệt đối đừng để chúng ta nằm cô đơn bên trong.” “Nhớ kỹ, chúng ta đều ở cùng nhau, tuyệt đối không thể chia cắt.” “Cho dù có chết cũng phải chết cùng nhau.” Lời họ nói cực kỳ nghiêm túc.

Vương Diệp nghe xong không khỏi nhíu mày, Trương Khởi Linh rùng mình một cái, sau đó mặt đầy phức tạp nói với Vương Diệp: "Chuyện này rốt cuộc phải làm sao đây?" Lúc này Trương Khởi Linh đã không phân biệt được đông tây nam bắc, thậm chí mặt đầy mơ hồ, anh đã không biết phải xử lý những rắc rối hiện tại này như thế nào.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói, nhưng không trả lời, mà nhìn những người trước mặt này, thần sắc bất mãn nói: "Bình tĩnh lại cho tôi." Vừa nói, anh vừa xông đến bên cạnh những người đó, ngay khoảnh khắc anh quát lên và kéo cánh tay họ.

Những người đó quay đầu nhìn Vương Diệp, mắt họ đột nhiên biến trắng dã, sau đó đầu bắt đầu vặn vẹo, căn bản không giống một người bình thường.

Vẻ ngoài họ biểu hiện ra cực kỳ đáng sợ, hơn nữa còn nhe răng trợn mắt, đáng sợ nhất là răng nanh lại đều dài ra, trở nên sắc bén, giống như đã biến thành một con xác sống vậy.

Nhìn những người này, Vương Diệp không khỏi chìm vào im lặng.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Anh và Trương Khởi Linh lẽ nào cũng sẽ biến thành như vậy sao?

Vương Diệp không hiểu, chỉ có thể nhìn về phía Ngô Lão Cẩu.

Kết quả không ngờ, Ngô Lão Cẩu trực tiếp nổ súng, một phát bắn chết người trước mặt Vương Diệp.

Động tác của ông cực kỳ nhanh chóng, Vương Diệp nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, sau đó mặt đầy phức tạp nói: "Ông hoàn toàn không cần làm chuyện như vậy." Vì anh mà làm hại những tộc nhân của mình, chuyện này thật ra không cần thiết.

Vương Diệp vừa suy tư, trong mắt anh cũng tràn đầy sự phức tạp, hơn nữa vừa nãy anh đều không bị thương.

Thế nhưng Ngô Lão Cẩu lại không nghĩ như vậy, nhìn Vương Diệp trước mặt, ông mặt đầy lo lắng nói: “Nhanh lên đi, đừng đứng ngây ra ở chỗ đó nữa, ta thấy mấy gã đó sớm đã chết rồi.” Vừa nói, ông vừa vội vàng dắt những người bên cạnh mình, một mạch chạy ra ngoài.

Nhìn cánh cửa xa xa, Ngô Lão Cẩu không khỏi hưng phấn cười một tiếng, kết quả cánh cửa đó lại trực tiếp đóng sập lại, cơ quan đã khởi động, Vương Diệp nhìn cửa đóng lại, xung quanh một màu đen kịt, sắc mặt anh lập tức trở nên vô cùng tái nhợt.

Nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, Vương Diệp không khỏi lên tiếng hỏi: “Anh bạn bây giờ có ổn không?” Nếu Trương Khởi Linh có bị sợ hãi, thì anh sẽ phải nghĩ cách khác, dắt Trương Khởi Linh rời đi, chứ không phải ở lại chỗ này nữa.

Nghe Vương Diệp hỏi, Trương Khởi Linh lại lắc đầu: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là bây giờ có lẽ không thể rời đi được nữa rồi, cho dù hai chúng ta có ba đầu sáu tay, nhưng đây là một mật thất, nhất định phải thoát ra ngoài càng sớm càng tốt.” Trên cơ quan môn có quá nhiều cơ quan, ngoài những cơ quan này ra, trước mặt còn có một đống thứ khủng khiếp đang chờ Vương Diệp xử lý.

Họ có thể thật sự sẽ chết ở đây.

Đây không phải là điều mọi người hy vọng nhìn thấy.

Ngô Lão Cẩu nhìn anh một cái, cuối cùng rút con dao trong tay mình ra, phân phát cho những đàn em của ông.

Đám đàn em của ông nắm chặt dao, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Nhất thời, họ đều không biết phải làm sao cho phải.

Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt của họ, lại không nhịn được nhìn về phía Vương Diệp, lớn tiếng nói: "Ông bây giờ cảm thấy tình hình thế nào?

Chúng ta có thể cùng nhau đối phó những rắc rối này không?" Đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, Vương Diệp không khỏi khẽ cười.

"Đương nhiên có thể, tôi từ trước đến nay sẽ không dễ dàng lùi bước, những chuyện này có vấn đề lớn gì chứ?" Căn bản không đáng gọi là vấn đề.

Vừa nói, Vương Diệp trực tiếp hạp áo. 23.

Không lâu sau, những người của Ngô gia cứ thế lục tục kéo đến tiếp ứng họ.

Ngô Lão Cẩu vừa nói vừa vỗ tay lia lịa cho Vương Diệp.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, Vương Diệp chỉ khẽ lắc đầu.

Sắc mặt Trương Khởi Linh lại trở nên vô cùng phức tạp.

Nhìn Vương Diệp bên cạnh, Trương Khởi Linh rất nghiêm trọng nói: "Tôi nhớ chân khuẩn cũng có thể sinh sôi nảy nở trong điều kiện thiếu oxy, hơn nữa tốc độ sẽ không chậm hơn so với trong điều kiện có oxy." Nếu đây là một loại chân khuẩn đặc biệt.

Vậy thì, trong điều kiện không có oxy, họ có phải sẽ gặp phải những rắc rối khó khăn hơn không.

Hiện tại, những gì đang chờ đợi họ giải quyết, tuyệt đối không chỉ là một chút thứ đó.

Trương Khởi Linh vừa nói, sắc mặt trở nên cực kỳ phức tạp.

Vương Diệp nghe Trương Khởi Linh nói, không khỏi khẽ cười.

"Đừng sợ, cùng lắm thì chiến đấu một trận với mấy gã này, chết ở đây thì có sao chứ?

Dù sao cũng tốt hơn là bị mấy thứ này làm cho chết!" Nói xong lời này, Vương Diệp trực tiếp cầm dao phay trong tay xông lên, anh và Ngô Lão Cẩu liều mạng ra sức, tuy đèn pin và đuốc đều đã tắt, nhưng tầm nhìn của Vương Diệp rất tốt.

Ngô Lão Cẩu tuy không có tầm nhìn tốt, nhưng đèn chiếu sáng trong tay đã được bật.

Nhìn những đồng bạn quen thuộc phía trước, trên mặt Ngô Lão Cẩu tràn đầy sự phức tạp, dần dần hai mắt có một tầng nước mắt mờ ảo hiện lên, ông biết đó là nước mắt của mình, ông không muốn làm hại những con cháu trong tộc đó.

Những người này đều là những người ông nhìn lớn lên, bây giờ lại phải cầm dao, ra tay với họ, chuyện này dù thế nào Ngô Lão Cẩu cũng không thể chấp nhận được.

Ngô Lão Cẩu vừa phẫn nộ, trên mặt lại tràn đầy sự phức tạp.

Vương Diệp thấy Ngô Lão Cẩu dáng vẻ đó, trong lòng cũng có chút không đành lòng, nên đã ra tay giải quyết những người đó trước mặt ông.

Sau khi giải quyết xong những thứ đó.

Ngô Lão Cẩu trực tiếp quỳ rạp xuống đất, sau đó, nhìn những thi thể trước mặt, mặt đầy đau khổ nói.